Chiến Thần
Ở Rể

Chiến Thần Ở Rể

Tiếu Tiếu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị

Giới thiệu

Tần Thanh Tâm dù mới hơn hai mươi tuổi, vẫn chỉ là sinh viên đại học năm tư, thế nhưng đã tự tay thành lập tập đoàn Tam Hòa, còn trở thành giám đốc trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất ở Giang Hải

Ngay lúc tập đoàn đang trên đà phát triển, đối thủ của cô đã bày mưu hãm hại, khiến cô trúng thuốc, sau đó xảy ra mối quan hệ mập mờ với một người bảo vệ.

Dương Thanh biết thân phận của mình thấp kém, không thể nào xứng với đóa hoa diễm lệ kia, vì vậy anh rời đi.

Nhưng anh muốn chịu trách nhiệm với cô. Anh muốn mình trở nên nổi bật, đủ sức đứng chung với cô, còn có khả năng bảo vệ cô.

Năm năm sau, anh có bản lĩnh, có danh vọng, vinh quang trở về muốn bù đắp cho cô.

Nhưng cô đối mặt với người đàn ông tàn nhẫn bỏ rơi mình năm ấy, liệu cô có tha thứ hay không?

Chương 1: 1: Cung Tiễn Chiến Thần

Bóng đêm dần buông xuống.

Ở vùng biên giới phía Bắc cực kỳ lạnh lẽo.

Một chiếc xe Jeep quân đội màu xanh lục phóng đi trên con đường phủ tuyết trắng xóa, cuộn tuyết bay lên từng đợt.
Người thanh niên ngồi ở ghế sau lặng lẽ dụi đôi mắt hơi hoe đỏ.

Sau xe Jeep, cả đoàn người đông nghịt đều mặc quân phục màu xanh lục, nhìn lại dường như không thấy điểm cuối.

Lúc này, bọn họ đều khép năm ngón tay, ngón giữa khẽ chạm vào huyệt thái dương và cao ngang lông mày, rơm rớm nước mắt.
Tất cả đều nhìn chằm chằm vào chiếc xe Jeep đang dần đi xa.

“Cung kính tiễn đưa Chiến Thần!”

“Cung kính tiễn đưa Chiến Thần!”

…

Đột nhiên, tất cả mọi người đều hô to giống như sóng triều vang vọng hết đợt này tới đợt khác, làm chấn động cả trời đất.

Người đàn ông vạm vỡ đang lái xe tên là Mã Siêu.
Anh ta dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn người thanh niên qua gương chiếu hậu, đầy vẻ lưu luyến nói: “Tướng quân, anh thật sự muốn rời đi sao?”

Người thanh niên tên Dương Thanh, anh mới chỉ nhập ngũ năm năm lại lập được công lao hiển hách, thành tích xuất sắc.

Anh mới hai mươi bảy tuổi đã trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, trấn giữ vùng đất biên giới Chiêu Châu.

Sau khi trở thành Tướng quân, anh còn lập thêm vô số chiến công và được phong hiệu là Chiến Thần Bất Bại!

“Bây giờ biên giới phía Bắc đã là một thành trì vô địch, còn có ai dám đánh nữa?”

Nói đoạn, Dương Thanh lấy ra một tấm ảnh chụp hai người mặc áo trắng trên phông đỏ, đó là ảnh trong giấy đăng ký kết hôn.

.

Truyện mới cập nhật

Trong ảnh là anh và một cô gái với gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Cô gái trông khoảng ngoài hai mươi tuổi, mái tóc dài được buộc đơn giản ra sau đầu, đôi mắt hạnh cong cong, mũi dọc dừa, đôi môi nhỏ đầy đặn.
Chỉ nhìn sơ qua đã thấy cô còn xinh đẹp hơn cả mấy ngôi sao.

Chỉ là trong tấm ảnh, vẻ mặt cô không vui lắm.

“Tần Thanh Tâm, em có ổn không?”, Dương Thanh nhìn cô gái xinh đẹp trong tấm ảnh, thì thầm hỏi nhỏ.

Nhìn tấm ảnh chụp chung duy nhất của bọn họ, anh mỉm cười hạnh phúc, chợt nhớ lại chuyện trước kia.

Năm năm trước, Tần Thanh Tâm còn là sinh viên đại học năm thứ tư đã sáng lập ra tập đoàn Tam Hòa, trở thành nữ tổng giám đốc xinh đẹp được tất cả mọi người ở Giang Hải biết tới.

Đúng thời điểm phát triển quan trọng nhất của tập đoàn Tam Hòa, cô bị đối thủ hãm hại, bị bỏ thuốc và xảy ra quan hệ với bảo vệ của tập đoàn Tam Hòa.

Mà người bảo vệ may mắn này chính là Dương Thanh.

“Người đẹp đứng đầu Giang Hải đã có một đêm xuân với bảo vệ của công ty!”

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm còn chưa ra khỏi khách sạn, trên trang nhất của báo Giang Hải đã đưa tin về tin tức này, sau đó rất nhiều đơn vị truyền thông đăng lại.

Nhất thời, từ những người trong gia đình quyền quý tới dân chúng bình thường ở Giang Hải đều biết chuyện người đẹp hàng đầu Giang Hải ngủ với bảo vệ trẻ tuổi của công ty.

Trong một đêm, giá trị thị trường của tập đoàn Tam Hòa đã giảm hơn nửa.

Để giảm ảnh hưởng xuống đến mức thấp nhất, người nhà họ Tần tìm tới Dương Thanh, bảo anh tới ở rể.

Tin hai người kết hôn đã nhanh chóng được truyền ra, lập tức gây chấn động cả Giang Hải, vì vậy mà nhà họ Tần cũng trở thành trò cười.

Nhưng sau khi cưới không bao lâu, Dương Thanh đã lặng lẽ rời đi, chỉ mong một ngày kia anh có thể xứng đôi với Tần Thanh Tâm.

Năm năm qua, bóng dáng tuyệt vời kia vẫn luôn in sâu trong đầu anh, đó chính là động lực để anh bước từng bước lên đỉnh vinh quang.

Chỉ là trong lòng Dương Thanh luôn thấy áy náy mỗi khi nhớ tới cô.

…

Ba ngày sau ở sân bay quốc tế Giang Hải, một chiếc máy bay Boeing 747 chở khách chậm rãi hạ cánh.

“Cuối cùng đã về rồi!”

Dương Thanh thong thả bước xuống cầu thang, đặt chân lên mảnh đất Giang Hải, anh chợt nở nụ cười đã lâu không thấy.

“Hu hu! Mẹ ơi, mẹ đang ở đâu vậy?”

Dương Thanh mới ra khỏi sân bay, lại nghe có tiếng khóc của một cô bé.
Không biết sao, anh chợt thấy căng thẳng.

“Tướng quân…”

Mã Siêu vừa muốn nói đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Từ giây phút rời khỏi biên giới phía Bắc, tôi đã không còn là Tướng quân nữa.
Đừng để tôi nghe thấy cách gọi này nữa!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thanh, Mã Siêu không khỏi run lên thử gọi một tiếng: “Anh Thanh?”

Thấy Dương Thanh không có phản ứng, anh ta mới vừa cười vừa nói: “Anh Thanh, cô bé kia trông rất giống anh đấy.

Hai người không phải là họ hàng chứ?”

Dương Thanh vô thức liếc nhìn cô bé.
Nhưng anh mới chỉ nhìn thoáng qua, đã không thể nào rời mắt đi được, một cảm giác quen thuộc chợt ùa tới.

Đặc biệt là khi thấy cô bé khóc, trái tim anh chợt đau nhói.

Có lẽ cô bé cảm nhận được nên đột nhiên nín khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Dương Thanh.

Hai người bốn mắt, mắt to nhìn mắt nhỏ làm Dương Thanh càng nhìn rõ gương mặt của cô bé hơn, cảm giác thân thiết khó hiểu kia lại càng rõ ràng hơn.

Một gương mặt xinh xắn mũm mĩm, làn da mịn màng mềm mại như ngọc, đôi mắt to trong veo như nước chớp chớp, hàng lông mi rất dài còn vương nước mắt.

Cô bé khoảng bốn tuổi, cho dù còn nhỏ nhưng có thể nhìn ra tương lai sẽ là một người đẹp.
Sau khi lớn lên, cô bé này tuyệt đối là một nhóc yêu tinh hại nước hại dân đây.

“Bố!”

Cô bé bỗng nhiên gọi một tiếng.

Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng, cô bé đã vui mừng chạy tới ôm lấy chân anh.

Ầm!

Trong chớp mắt, Dương Thanh cảm giác đầu óc choáng váng.

Mã Siêu đứng bên cạnh cũng kinh ngạc đến ngây người, khóe miệng giật giật nói: “Chẳng lẽ… cô bé thật sự là con gái của anh Thanh à?”

Mãi một lúc sau, Dương Thanh mới lấy lại tinh thần.
Anh ngồi xổm xuống, nhìn cô bé đang chớp chớp đôi mắt to nhìn mình, cố dịu dàng nói: “Cô bé, cháu nhận nhầm người rồi.
Chú không phải là bố cháu!”

“Hu hu!”

Nào ngờ Dương Thanh vừa nói xong, cô bé lại khóc òa, vừa khóc vừa nói: “Bố không cần con! Bố không cần con nữa rồi!”

Những người đi ngang đều nhìn qua, xì xào bàn tán về Dương Thanh.

Thấy cô bé lại khóc, Dương Thanh cảm giác tim mình như tan nát, chân tay luống cuống.

Anh rõ ràng là Tướng quân vùng biên giới phía Bắc, từng khiến vô số người nghe tên đã sợ mất mật, nhưng bây giờ ở trước mặt một đứa trẻ bốn, năm tuổi, anh lại chẳng biết phải làm sao.
Nếu chuyện này mà bị truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ có khối người kinh ngạc tới rơi cằm mất.

“Bé con, chú thật sự không là bố cháu!”

“Hu hu…
Bố không cần con nữa…”

Mỗi lần Dương Thanh mở miệng, cô bé đều sẽ khóc to hơn.

Năm phút sau.

Đầu Dương Thanh đầy mồ hôi, cuối cùng đành thỏa hiệp nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

Đôi mắt to còn vương nước mắt của cô bé nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, hai bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt lấy quần áo của Dương Thanh không thả, chỉ sợ anh bỏ mình lại.

“Anh Thanh, nếu cô bé này thích anh như vậy, hay anh làm bố nó luôn đi?”

Mã Siêu vừa cười vừa nói, nhưng thấy Dương Thanh liếc sang với ánh mắt sắc bén như dao thì anh ta vội vàng ngậm miệng lại.

Dương Thanh hết cách đành phải bế cô bé đi tới phòng an ninh sân bay.

Cô bé lại khóc ầm ĩ một trận nhưng Dương Thanh vẫn cố nhịn, dẫn theo Mã Siêu rời đi.

Chỉ là hai người vừa đi, một cô gái tóc dài mặc đồ công sở ôm sát người màu đen đã vội vàng chạy đến phòng an ninh sân bay.

“Tiêu Tiêu!”

Thấy con gái đang khóc ầm ĩ, cô rơi nước mắt, lập tức lao tới ôm chặt lấy cô bé, không muốn buông tay ra nữa.

Cô bé chính là mạng sống của cô.

Năm năm trước, cô mới cưới không lâu thì phát hiện mình có thai, còn người đàn ông kia lại đột nhiên biến mất.
Mãi sau này mẹ cô nói cho cô biết người kia đã tới tìm bố đòi năm trăm nghìn tệ rồi rời đi.

Khi đó cô chẳng muốn sống nữa.
Nhưng mỗi lần nghĩ đến đứa trẻ trong bụng, cô lại cố kiên trì vượt qua.

Năm năm qua, cô đã chịu biết bao tủi nhục, thậm chí lúc sinh con còn bị gia tộc cướp đi công ty do một tay cô sáng lập ra.
Mà tất cả những điều này đều là nhờ người kia ban tặng.

Cô hận người kia, gã đàn ông đã ra đi không lời từ biệt, biến mất suốt năm năm.

“Mẹ, Tiêu Tiêu vừa gặp bố đấy!”

Cô bé chớp chớp đôi mắt to linh hoạt nói, sau đó mím môi, lại muốn khóc tiếp: “Chỉ là bố không cần con nữa!”

Cô gái nghe cô bé nói vậy thì run rẩy như bị sét đánh, ánh mắt lập tức dại ra.

- ————

.

Chương 2: 2: Giấy Chứng Tử

Lúc này, một chiếc Rolls Royce màu đen biển số Giang A88888 chậm rãi dừng lại ở lối ra của sân bay.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest màu đen lập tức bước tới, cung kính mở cửa xe.

Nếu để cho đám người giới thượng lưu ở Giang Hải thấy được cảnh này, bọn họ nhất định sẽ kinh ngạc tới rớt cằm.
Bởi vì người đàn ông trung niên này là Tô Thành Vũ - người giàu nhất thành phố Giang Hải.
Nhưng lúc này, ông ta lại đang mở cửa xe cho người khác.

Sau đó, một ông lão tóc bạc trắng bước xuống, ông cụ mặc xườn xám nam xanh đen, tay chống cây gậy tinh xảo, ở đầu gậy có khảm một viên đá quý màu xanh lam to bằng quả trứng gà.
Ông lão trông có vẻ già yếu nhưng lưng vẫn thẳng tắp, lộ vẻ uy nghiêm.

“Chắc cậu chủ sắp ra rồi nhỉ?”

Ông già bỗng lên tiếng, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía lối ra của sân bay.

Đúng lúc này, hai bóng dáng đĩnh đạc một trước một sau xuất hiện.

Ánh mắt ông lão vẫn nhìn đăm đăm bóng người trẻ tuổi đang đi ở phía trước kia.
Trong sự kinh ngạc của Tô Thành Vũ, ông già bước nhanh tới, lưu loát cúi đầu, khom lưng, cung kính nói: “Tôi là Hàn Thiên Thành - quản gia trong gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô, tới đón cậu chủ quay về Yến Đô quản lý gia tộc Vũ Văn”.

Nghe ông già tự giới thiệu, Dương Thanh biết ngay ông già này là ai.

Chỉ là anh vừa nghe tới mấy từ gia tộc Vũ Văn, cảm giác vui mừng được trở lại quê hương lập tức biến mất, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Dương Thanh khinh thường liếc nhìn Hàn Thiên Thành:
"Đúng là nực cười, mười năm trước, tôi và mẹ tôi bị đuổi ra khỏi gia tộc, còn bị uy hiếp cả đời này không được bước vào Yến Đô một bước chỉ vì tôi là con riêng, không có tư cách thừa kế mọi thứ của gia tộc Vũ Văn.
Bây giờ ông lại muốn tôi quản lý gia tộc Vũ Văn à?"

"Mười tám năm trước, năm ấy tôi chín tuổi, trời mưa như trút nước, tôi và mẹ cùng quỳ ở cửa gia tộc Vũ Văn suốt một đêm. Các người có ai từng động lòng trắc ẩn chưa?"

"Năm năm trước, mẹ tôi bị bệnh nặng, tôi chẳng còn cách nào đành phải tới cầu xin gia tộc Vũ Văn cứu giúp, các người đã làm thế nào?"

"Bây giờ các người biết tôi từ biên giới phía Bắc vinh quang trở về, trong tay nắm quyền lớn lại muốn bảo tôi về quản lý gia tộc Vũ Văn à?"

"Ông cút về nói cho người kia biết, gia tộc Vũ Văn chẳng là gì với tôi cả.
Nếu ông ta còn dám tới trêu chọc tôi thì đừng trách tôi sẽ đích thân tới Yến Đô một chuyến đấy".

Anh đã chôn chặt những lời này trong lòng rất nhiều năm, sau bao năm rèn luyện chinh chiến, trái tim anh đã bình thản như nước, tuyệt đối không để cảm xúc biến động quá nhiều.
Nhưng lúc này, ký ức bị kìm nén quá lâu vẫn làm cho người đàn ông cao lớn mạnh mẽ phải đỏ mắt.

Hàn Thiên Thành thở dài, hình như đã đoán trước được cảnh tượng này.
Ông ta nói: "Gần đây, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ phát triển ở Giang Hải.
Đây là sản nghiệp mà khi mẹ cậu còn ở Yến Đô đã chính tay cố gắng gây dựng lên, dùng tên cậu và bà ấy để đặt tên.
Bây giờ mẹ cậu đã qua đời, lẽ ra nên trả lại tập đoàn Nhạn Thanh cho cậu".

Dương Thanh cười lạnh, sửa lời: "Không phải là gia tộc Vũ Văn trả lại cho tôi, tập đoàn Nhạn Thanh vốn thuộc về mẹ tôi, chỉ là từng bị các người vô tình cướp đi thôi".

Dứt lời, Dương Thanh đi thẳng.

“Gia tộc Vũ Văn đúng là có lỗi với mẹ con cậu!”

Hàn Thiên Thành nhìn theo bóng lưng anh rời đi với vẻ mặt đau thương.
Sau đó, ông ta dặn dò Tô Thành Vũ bên cạnh: “Thành Vũ, kể từ hôm nay, cậu phải nghĩ mọi cách cố gắng hết sức giúp đỡ cậu chủ nhỏ”.

Tô Thành Vũ nghe vậy liền cung kính nói: “Ông Hàn, không có ông thì đã không có Tô Thành Vũ tôi hôm nay.
Ông cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ cậu chủ nhỏ”.

Hàn Thiên Thành lại chợt nói: “Đúng rồi, năm năm trước cậu chủ đã kết hôn.
Nếu bây giờ cậu chủ nhỏ đã trở về thì cậu đại diện cho gia tộc Vũ Văn tới chào hỏi với nhà họ Tần đi”.

“Vâng!”

…

Một chiếc xe taxi lao nhanh như tên bắn, Dương Thanh ngồi ghế sau lại nhớ tới chuyện trước đây.

Năm đó, anh quỳ suốt một đêm dưới trời mưa như trút nước, anh đã thật sự không còn tình cảm gì với gia tộc Vũ Văn nữa.
Năm năm trước, mẹ anh bệnh nặng qua đời, lúc đó Dương Thanh vừa tốt nghiệp nên không một xu dính túi, lại vừa vặn gặp Tần Thanh Tâm bị hãm hại mới có một đêm xuân.

Nhà họ Tần vì danh tiếng mới bảo Dương Thanh ở rể, anh lại vì chữa bệnh cho mẹ nên chấp nhận ở rể.
Sau đó anh đòi nhà họ Tần năm trăm nghìn tệ.
Nhưng mẹ anh đã không được chữa trị kịp thời, qua đời trước khi anh cầm được số tiền này đến bệnh viện, thậm chí anh còn chẳng kịp nhìn bà một lần cuối.

Sau khi mẹ mất, Dương Thanh tới ở rể nhà họ Tần đúng như giao hẹn, nhưng anh tự thấy mình không xứng với tình yêu của Tần Thanh Tâm, nên vừa kết hôn không lâu đã nhập ngũ rời đi.

Một lần từ biệt này chính là năm năm!

Một chiếc Maybach mới tinh đậu ở trước cửa một căn nhà cũ.

Dương Thanh liếc nhìn chiếc xe hơi sang trọng đắt tiền, khẽ cười: “Xem ra, nhà Tần Thanh Tâm được gia tộc họ Tần coi trọng hơn năm năm trước, bố vợ cũng lái chiếc xe hơi sang trọng trị giá tới ba, bốn triệu tệ”.

Lần này trở về nhà họ Tần, tâm trạng Dương Thanh vô cùng phức tạp.
Cho dù anh là người bị hại trong chuyện năm năm trước, nhưng dù sao cũng lấy đi lần đầu tiên của cô, một cô gái được xem là người đẹp nhất Giang Hải.

Năm năm trước, anh vừa kết hôn đã ra đi không lời từ biệt, cho dù thế nào thì đây vẫn là lỗi của anh.

Có thể tưởng tượng được những năm gần đây, Tần Thanh Tâm phải chịu bao nhiêu lời gièm pha.

Chỉ là lúc đó anh quá tự ti, nghĩ mình chỉ có nhập ngũ mới có thể xứng đôi với Tần Thanh Tâm.
Hôm nay, anh công thành danh toại trở về, tay nắm quyền thế ngập trời và vô số tài sản, cuối cùng anh đã có đủ tư cách nói cho tất cả mọi người biết là anh xứng đôi với Tần Thanh Tâm.

Dương Thanh đi tới cổng, giơ tay lên, vừa muốn gõ cửa nhưng cánh tay chợt cứng đờ, những tiếng nói chuyện chói tai lại vọng ra từ trong sân.

Giọng bà Tần vang lên: “Kiện à, gần đây bác đang xin giấy chứng tử cho thằng vô dụng kia.
Cháu đừng vội, chờ làm xong giấy chứng tử rồi, Thanh Tâm nó cũng sẽ trở lại tình trạng độc thân”.

Ông Tần cũng nói theo: “Đến lúc đó, bác là người đầu tiên đồng ý cho cháu cưới con bé Tâm”.

“Vậy cảm ơn bác trai, bác gái.
Chỉ là bên phía Thanh Tâm vẫn phải nhờ hai bác giúp cho”.

“Kiện à, cháu cứ yên tâm đi, chắc chắn con bé Tâm nhà bác sẽ đồng ý thôi”.

“Vậy mọi chuyện đều nhờ bác trai, bác gái.
Đúng rồi bác gái, đây là tổ yến hoàn toàn tự nhiên do cháu nhờ bạn mang từ nước ngoài về.
Bác trai, đây là tượng Phật bằng ngọc bích do cháu tự mang về từ nước ngoài cho bác ạ”.

…

Trong nhà họ Tần tràn ngập tiếng cười của ông bà Tần, sắc mặt Dương Thanh hết trắng lại xanh.

Chỉ cần nhớ tới bóng dáng không sao quên được kia, anh đành phải cố nén giận, cho dù thế nào cũng là anh có lỗi với Tần Thanh Tâm.

Hơn nữa, lần này anh trở về vốn vì cô.

Cốc! Cốc! Cốc!

Dương Thanh giơ tay lên gõ cửa mấy tiếng.

“Ai đấy?”

Dường như bị tiếng gõ cửa làm mất hứng, giọng bà Tần nghe có vẻ rất bực dọc.
Sau đó, anh nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Bà Tần mở cửa ra, miệng vẫn còn đang tươi cười, nhưng vừa nhìn thấy bóng người mà bà ta vĩnh viễn không muốn gặp lại, sắc mặt bà ta chẳng khác nào nhìn thấy quỷ, tức giận hỏi:
“Cậu…
cậu là Dương Thanh?”

.

Chương 3: 3: Anh Về Rồi

Năm năm không gặp, bà Tần vẫn như xưa, ngoại hình gần như không hề thay đổi.

Sau mấy năm chinh chiến, mặc dù đường nét trên mặt Dương Thanh vẫn chưa có quá nhiều sự thay đổi, nhưng khí chất trên người lại có sự thay đổi rất lớn.
Mà trong mắt bà Tần, Dương Thanh vốn đã là người chết rồi, cho nên lúc bà ta gặp lại Dương Thanh, bà ta vừa ngạc nhiên lại vừa tức giận.

"Mẹ! Là con đây!"

Dương Thanh nở nụ cười dịu dàng, lần này anh quay về chỉ muốn bù đắp cho Tần Thanh Tâm thật tốt.

"Không ngờ đúng là thằng vô dụng nhà mày!"

Cuối cùng bà Tần cũng chắc chắn chàng trai trước mặt chính là Dương Thanh.
Bà ta chống nạnh, trông rất đanh đá, tức giận mắng: "Mày về lúc nào không về, lại cứ nhằm đúng lúc con gái tao sắp gả cho người khác thì quay về, mày cố tình về đây để phá rối đúng không?"

Đúng lúc này, ông Tần cũng chạy ra, vừa khéo nhìn thấy Dương Thanh.
Nghe bà Tần nói thế, ông ta không nói không rằng đã đấm vào mặt Dương Thanh, sau đó tức giận quát: "Tao đánh chết thằng khốn nhà mày, không ngờ mày còn dám quay về đây!"

"Bốp!"

Trong nháy mắt, một bóng người cao lớn lao đến, bắt lấy cánh tay đang vung tới của ông Tần, lạnh lùng nói: "Không ai có tư cách đánh anh ấy!"

Tất nhiên người đàn ông cao lớn đang ngăn cản ông Tần chính là Mã Siêu.

Anh ta đã đi theo Dương Thanh chinh chiến sa trường nhiều năm, lại thêm vóc dáng vô cùng cao lớn và ngoại hình hung

dữ, anh ta vừa xuất hiện đã khống chế được tình hình, làm ông Tần sợ hãi.

“Cậu ra ngoài cho tôi!”, Dương Thanh lạnh lùng ra lệnh, sau đó nhìn Mã Siêu bằng ánh mắt sắc bén như dao.

Mặc dù Mã Siêu rất không cam lòng, nhưng anh ta không thể làm trái mệnh lệnh của Dương Thanh, đành phải buông tay ra nói: “Anh Thanh, em xin lỗi!”

“Nếu cậu đã biết sai rồi thì mau cút qua một bên cho tôi.
Sau này nếu không có mệnh lệnh của tôi, cậu không được phép nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì, biết chưa?”, Dương Thanh lạnh mặt nói.

Lúc này, khí thế trên người Dương Thanh vô tình bộc lộ ra bên ngoài, chính điểm này đã làm ông Tần và bà Tần nhận ra, hình như sau năm năm mất tích, lần này thằng con rể vô dụng của mình quay về có hơi khác.
Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, trong mắt họ, Dương Thanh chính là tên vô dụng.

Sau hành động của Mã Siêu, ông Tần và bà Tần cũng không dám động tay động chân với Dương Thanh nữa.

“Mày đủ lông đủ cánh rồi, nên dám động vào cả ông đây sao? Mày cút ngay cho tao, lập tức biến đi!”, ông Tần tức giận quát. Nếu không phải ông ta e ngại người đàn ông cao lớn lúc nãy, e là ông ta đã sớm ra tay đánh anh rồi.

Dương Thanh thấy lửa giận bùng lên ngùn ngụt trong lòng, nhưng vừa nghĩ tới bóng dáng mình đã nhớ nhung năm năm qua, anh lại cố gắng đè nén cơn giận.
Anh không ngừng thầm nhắc nhở mình, lần này anh quay về là để bù đắp cho Tần Thanh Tâm, nên chuyện gì anh cũng có thể nhẫn nhịn được.

“Không được để thằng ăn hại này rời đi, cậu ta quay về cũng tốt, hôm nay bảo cậu ta đi làm thủ tục ly hôn với bé Tâm đi. Ngày mai chúng ta cho con bé Tâm đính hôn với Vương Kiện, không cần phải làm giấy chứng tử rắc rối đó nữa”, bà Tần vội vã kéo một cánh tay của Dương Thanh, chỉ sợ anh đi mất thì tìm không thấy nữa.

Ông Tần cũng chợt vỡ lẽ, rồi kéo một cánh tay của Dương Thanh: “Mình nói đúng, đợi con Tâm nó về nhà thì hai đứa ly hôn đi”.

Dương Thanh bị ông ta kéo vào nhà, người nào không biết còn tưởng cặp bố mẹ vợ này rất nhiệt tình khi con rể trở về.

Anh vừa bước vào nhà, đã nhìn thấy một bàn tiệc lớn trong phòng khách, mọi người đều đã ngồi vào bàn, bọn họ đều là họ hàng của bà Tần.

Trong mấy người thân này, còn có một khuôn mặt rất xa lạ, là một thanh niên mặc đồ hiệu, vô tình để lộ cổ tay đang đeo một chiếc đồng hồ Rolex đắt đỏ, họ hàng xung quanh cũng đang ngồi vây quanh anh ta.

Lúc này, thanh niên đang híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh được ông Tần và bà Tần ‘mời’ vào nhà.

Trên bàn ăn đang đặt một chiếc bánh kem rất lớn, xem ra có người sắp tổ chức sinh nhật.

Nhưng trong trí nhớ của Dương Thanh, hôm nay không phải là sinh nhật của ông Tần, bà Tần hay Tần Thanh Tâm.
Vậy thì bữa tiệc này tổ chức cho ai?

Lúc nãy đám họ hàng còn đang bàn tán chuyện làm giấy chứng tử cho Dương Thanh, mà bây giờ người đang sống sờ sờ lại bỗng dưng xuất hiện, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi. Nhưng chẳng mấy chốc mắt bọn họ đã sáng lên, tinh thần phấn chấn, bày ra dáng vẻ ngồi xem kịch.

“Dương Thanh, chẳng phải cậu ta đã mất tích năm năm rồi sao? Sao giờ lại đột ngột quay về đây?”

“Cậu ta về lúc nào không về, lại cứ khăng khăng đợi đến khi Thanh Tâm sắp kết hôn thì quay về, chỉ sợ cậu ta còn có lòng dạ khác”.

“Lòng dạ khác? Trước mặt cậu chủ Vương, cậu ta chỉ là thằng vô dụng, cậu ta có tư cách để so bì với cậu Vương sao?”

Họ hàng thân thích của bà Tần đang xì xầm bàn tán, nhưng không biết bọn họ vô tình hay cố ý, mà cho dù bọn họ đã nói nhỏ, thì những người đang có mặt tại đây đều có thể nghe thấy.

Rõ ràng thanh niên được gọi là cậu Vương kia cũng nghe thấy rất rõ mấy lời này.

Nhưng cậu Vương lại làm bộ như không nghe thấy gì, rồi nhìn bà Tần nghi ngờ hỏi: “Bác gái, đây là?”

Bà Tần cười lạnh, nhìn Dương Thanh với vẻ mặt ghét bỏ: “Cậu ta chính là thằng vô dụng đã mất tích năm năm trước, bác sắp đi làm giấy chứng tử cho cậu ta rồi, thế mà bây giờ cậu ta lại đột ngột xuất hiện.
Nhưng cháu yên tâm, cậu ta quay về cũng tốt, việc làm giấy chứng tử cần phải có thời gian, nhưng nếu làm thủ tục ly hôn thì trong ngày hôm nay có thể làm xong rồi”.

Bà Tần không hề che giấu mà nói thẳng suy nghĩ mình muốn Tần Thanh Tâm ly hôn.
Nói với cậu Vương xong, bà ta lại đắc ý nói: “Dương Thanh, cậu ấy là Vương Kiện, con trai trưởng của chủ nhà họ Vương ở Giang Hải.
Mấy năm nữa, cậu ấy sẽ thừa kế vị trí chủ nhà họ Vương.
Tôi khuyên cậu đừng ôm ấp bất kỳ ý đồ không an phận nào với con bé Tâm nhà tôi nữa, chúng tôi đều đồng ý chuyện hôn sự của hai đứa nó rồi”.

“Nếu cậu tự biết lượng sức mình, thì đợi khi Thanh Tâm nó quay về, hai đứa mau đi làm thủ tục ly hôn đi, đừng làm lỡ dở hạnh phúc của con bé”.

Lúc này đám họ hàng ngồi trên bàn cũng tranh nhau mở miệng, trước mặt cậu cả nhà họ Vương này, ai cũng muốn nhân cơ hội giẫm đạp lên Dương Thanh để lấy lòng anh ta.

Mắt Dương Thanh thoáng lên tia sắc bén, rồi nhanh chóng biến mất.

Đám họ hàng này thật đáng ghét, nếu không nể mặt Tần Thanh Tâm, anh có thể dạy bọn họ cách làm người chỉ trong vòng một nốt nhạc.

Vương Kiện rất hài lòng, tựa vào ghế với vẻ mặt đắc ý, rồi khẽ lắc ly rượu vang đế cao trong tay, cười híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, sau đó chế giễu: “Không biết trong năm năm mất tích, anh đã làm được những gì?”

Dương Thanh lạnh nhạt liếc nhìn anh ta rồi đáp: “Đi bộ đội!”

“Bộ đội? Không phải cậu vào đó nuôi lợn đấy chứ? Ha ha…”

Không đợi Vương Kiện đáp lại, bỗng có một người họ hàng bật cười nói, mấy người trong bàn cũng cười ngặt nghẽo.

Dương Thanh im lặng.

Vương Kiện nở một nụ cười, rồi tiện tay lấy ra một tấm séc, ký tên mình vào đấy, sau đó ném tới trước mặt Dương Thanh, hào phóng nói: “Có lẽ anh cũng thấy rồi đó, nhà họ Tần không hề hoan nghênh anh.
Lần này anh quay về, chắc chắn cũng vì tiền đúng không? Chỉ cần anh đồng ý ly hôn với Tần Thanh Tâm thì anh cứ tùy ý điền con số vào tấm séc này, rồi có thể đi rút tiền mặt ở bất kỳ ngân hàng nào ở Giang Hải này”.

Lúc này, mắt đám họ hàng của nhà họ Tần đều sáng lên, ước gì tấm séc này là đưa cho họ.

“Kiện à, cháu cần gì phải đưa tiền cho cậu ta? Thanh Tâm là con gái bác, bác muốn hai đứa nó ly hôn thì hai đứa nó phải ly hôn, cháu cần gì phải đưa tiền cho cậu ta?”, bà Tần nhìn thấy tấm séc mà cảm thấy như chính mình bỏ tiền ra cho không Dương Thanh vậy.

Mắt Vương Kiện thoáng hiện lên sự khinh thường, nhưng vẫn cười ha ha nói: “Bác gái, đối với cháu, số tiền này chẳng qua chỉ là một con số mà thôi.
Cháu không muốn gây thêm rắc rối, mà chỉ muốn Thanh Tâm mau chóng trở lại thành người độc thân thôi”.

Nghe Vương Kiện nói thế, bà Tần cũng không dám nói gì nữa, nhưng ánh mắt nhìn Dương Thanh càng thêm lạnh lùng.

Sau đó Dương Thanh nhận lấy tấm séc trong sự ngưỡng mộ của đám người thân.

“Rẹt rẹt!”

Lúc mọi người đều cho rằng anh sẽ nhận nó, thì Dương Thanh bỗng xé tấm séc thành nhiều mảnh.

Sau đó anh bình tĩnh nhìn về phía Vương Kiện: “Nếu Tần Thanh Tâm muốn ly hôn với tôi, chắc chắn tôi sẽ không ăn vạ ở nhà họ Tần.
Nhưng nếu cô ấy không muốn, vậy thì đừng ai nghĩ đến việc nhúng tay vào chuyện của chúng tôi”.

Nếu có anh em ở biên giới phía Bắc đứng đây, chắc chắn sẽ biết, Dương Thanh bình tĩnh thế này mới là nguy hiểm nhất.

Hai mắt Vương Kiện khẽ híp lại, người thanh niên trước mặt khiến anh ta cảm thấy áp lực, mà cảm giác này khiến cả người anh ta rất khó chịu.

Mấy người khác đều mang dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác, dám đắc tội với Vương Kiện, đúng là muốn chết mà.

Khi bầu không khí đang căng thẳng, thì tiếng giày cao gót giẫm xuống sàn nhà bỗng vang lên.

Sau đó, mọi người nhìn thấy hai bóng dáng một lớn một nhỏ xuất hiện, đó chính là Tần Thanh Tâm và một bé gái.

“Vương Kiện, sao anh lại tới đây? Đây là nhà tôi, nơi này không hoan nghênh anh, mời anh rời khỏi nhà tôi ngay!”, Tần Thanh Tâm vừa nhìn thấy Vương Kiện, sắc mặt lập tức đen lại, cô ra lệnh đuổi khách.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Dương Thanh đang đưa lưng về phía cửa bỗng run lên.

Anh đã từng tưởng tượng ra vô hình ảnh lúc anh và Tần Thanh Tâm gặp lại nhau, cũng lén tập luyện vô số lần, nhưng lúc anh thật sự đối mặt với Tần Thanh Tâm, anh mới chợt nhận ra, những thứ mình đã tập luyện lúc trước hoàn toàn không có tác dụng.
Bây giờ anh không dám quay đầu lại nhìn cô gái mà mình nhớ nhung bao ngày, cũng là người khiến anh vô cùng áy náy trong suốt năm năm qua.

“Bố ơi!”

Dương Thanh chưa kịp quay đầu lại, phía sau đã vang lên một giọng nói quen thuộc.

Cả người anh bỗng run lên, vừa xoay người lại đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn, đang vui vẻ lao tới đây.

.

Đọc thêm nhiều truyện ở [tr umtruyen.co m]

Lúc nãy ở sân bay, chính cô bé này cứ níu anh, gọi anh là bố.

Dương Thanh ngồi xổm xuống, tự nhiên ôm cô bé vào lòng.

Anh làm động tác này rất tự nhiên, như thể anh đã ôm cô bé trước mặt này vô số lần rồi.

Lúc này, Tần Thanh Tâm cũng nhìn thấy Dương Thanh, bốn mắt nhìn nhau, giây phút này cả không gian như ngừng lại, chỉ có hai người đang nhìn nhau.

Trong năm năm qua, bóng dáng này đã từng xuất hiện trong đầu anh vô số lần.
Sự nhớ nhung và áy náy dành cho cô gái này đã biến thành động lực khiến anh không ngừng trở nên mạnh mẽ, cắn răng vượt qua tất cả để có thể xứng đáng với cô.

Tần Thanh Tâm nhìn chằm chằm bóng dáng và khuôn mặt hoàn hảo đó, trong lòng chợt dâng lên rất nhiều cảm xúc.

“Thanh Tâm, anh về rồi!”, Dương Thanh phá vỡ sự im lặng trước.

- ————

.

Chương 4: 4: Lần Đầu Làm Bố

Một câu anh về rồi này làm Tần Thanh Tâm tỉnh lại từ trong sự kinh ngạc, khuôn mặt xinh đẹp cũng từ từ trở nên lạnh lẽo.

Dương Thanh nhìn thấy rất rõ, vẻ mặt Tần Thanh Tâm từ kinh ngạc đến thẫn thờ, rồi lại trở thành thù hận.

Năm năm trước, hai người bị người khác hãm hại mới xảy ra quan hệ, vì muốn giữ gìn danh tiếng nên đã bảo Dương Thanh tới nhà họ Tần ở rể.
Tần Thanh Tâm vốn là cô gái đặt nặng trinh tiết hơn mạng sống, nên cô cũng chấp nhận mọi chuyện.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, hai người vừa mới kết hôn chưa được một tháng, Dương Thanh bỗng mất tích, sau đó mẹ cô mới nói cho cô biết, người đàn ông này đã cầm năm trăm nghìn của bố cô bỏ đi.

Mà lúc đó, cô bỗng nhận ra mình đã có thai.

Sau đó, nhà họ Tần lợi dụng mấy ngày cô sinh con, lấy cớ Tần Thanh Tâm hổ thẹn với gia tộc, đã cưỡng chế thu hồi Tập đoàn Tam Hòa do một tay cô sáng lập thành tài sản của gia tộc.

Nghĩ đến tháng ngày tăm tối và bao đêm cô đã khóc thầm, lòng Tần Thanh Tâm lại tràn ngập thù hận với người đàn ông bỏ đi không một lời từ biệt này.

“Nếu anh chết rồi, tôi cũng đành chịu, nhưng sau năm năm mất tích, anh lại xuất hiện trước mặt tôi, rồi rạch vết thương đã lành của tôi, có phải trong lòng anh cảm thấy rất vui đúng không?”

Tần Thanh Tâm đau lòng hét lên, như muốn trút hết những cảm xúc đã đè nén trong lòng mình bao năm qua.

Thấy người phụ nữ mình yêu đau khổ như vậy, trái tim Dương Thanh đau như dao cắt.

“Tâm, anh xin lỗi!”

Dương Thanh bước lên phía trước với vẻ mặt thành khẩn, ngoài lời xin lỗi, anh không biết mình còn có thể nói câu gì nữa.

“Năm năm trước, tại sao anh lại bỏ đi không một lời từ biệt?”, Tần Thanh Tâm cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Anh muốn khiến mình xứng với em!”, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang gần mình trong gang tấc, Dương Thanh thẳng thắn đáp.
Lần này trước khi anh về, anh đã thề rằng mình không được để người phụ nữ trước mặt chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

“Ha!”

Bà Tần bỗng cười lạnh, nhìn Dương Thanh mỉa mai: “Đúng là nói hay hơn hát, năm đó cậu chủ động tìm ông xã tôi, nói chỉ cần ông ấy cho cậu năm trăm nghìn, cậu sẽ không gặp con bé Tâm nữa”.

Dương Thanh phủ nhận ngay: “Con không có”.

Mắt anh thoáng hiện lên sự tàn nhẫn khiến người ta khiếp sợ, rồi nhanh chóng biến mất, bà Tần đang vu oan cho mình.

Bà Tần không ngừng cười lạnh: “Không có? Vậy tôi hỏi cậu, năm năm trước, có phải ông xã tôi đã cho cậu năm trăm nghìn không?”

Dương Thanh giải thích: “Con chỉ mượn bố vợ năm trăm nghìn, nhưng con không dùng tới, ngày hôm sau con đã trả cho bố vợ không thiếu một xu rồi”.

“Nói nhăng nói cuội! Sau khi cầm tiền xong cậu biến mất tăm mất tích, mãi đến ngày hôm nay, tôi mới gặp cậu, cậu trả tiền cho tôi khi nào thế?”, ông Tần vội phủ nhận.

Hai người kẻ tung người hứng, không hề cho Dương Thanh cơ hội để giải thích, quyết gán cho anh tội danh cầm tiền bỏ trốn.

Bốp!

Tần Thanh Tâm giơ tay tát vào mặt Dương Thanh, rồi chỉ về phía cửa, kích động nói: “Cút! Anh mau cút đi cho tôi!”

“Hu hu…”

Bé gái vẫn luôn nằm trong vòng tay của Dương Thanh bỗng khóc lớn: “Mẹ ơi, mẹ đừng đuổi bố đi.
Mấy bạn học khác đều có bố, chỉ có con không có thôi, con cũng muốn có bố.
Mẹ ơi, mẹ đừng đuổi bố đi! Đừng đuổi bố đi mà!”

Cô bé khóc lóc ầm ĩ, nước mắt rơi lã chã, hai tay còn ôm chặt cổ Dương Thanh, chỉ sợ mình buông tay ra thì sau này sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa.

Tần Thanh Tâm nhất thời sửng sốt, cũng không để tâm đến việc tiếp tục chỉ trích Dương Thanh, mà vội vàng ôm con gái vào lòng, không ngừng dỗ dành: “Mẹ không đuổi bố đi, mẹ không đuổi bố đi nữa, Tiêu Tiêu đừng khóc nhé!”

Cô nói xong thì nước mắt cũng tuôn rơi, cho dù trong lòng cô hận người đàn ông này đến cỡ nào, thì cuối cùng anh vẫn là bố của con gái cô.
Vì con gái, chuyện gì cô cũng đồng ý, chuyện gì cô cũng có thể chấp nhận.

“Bố ơi, mẹ đã đồng ý với Tiêu Tiêu rồi, mẹ sẽ không đuổi bố đi nữa, vậy bố cũng phải hứa với Tiêu Tiêu, sau này bố không được rời xa mẹ và Tiêu Tiêu nữa, được không?”, Tiêu Tiêu nhìn Dương Thanh vừa khóc vừa mong chờ hỏi.

Mặc dù giọng nói của hai mẹ con không lớn lắm, nhưng lọt vào tai Dương Thanh lại như tiếng sét giữa trời quang, khiến cả người anh run lên.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tiêu ở sân bay, anh đã nhận ra khuôn mặt cô bé này khá giống mình, mà trông Tiêu Tiêu cũng chỉ khoảng bốn tuổi, mọi thứ đã nói với anh rằng, Tiêu Tiêu là con gái ruột của anh.

Nói cách khác, vì đêm xuân năm năm trước đó mà cô đã mang thai Tiêu Tiêu?

Cô mang thai mười tháng, hôm nay lại là sinh nhật tròn bốn tuổi của Tiêu Tiêu, nếu tính gộp lại thì vừa tròn năm năm, hoàn toàn trùng khớp với khoảng thời gian mà anh rời đi.

Dương Thanh càng nghĩ càng khiếp sợ, anh nhanh chóng bước lên phía trước, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt của cô, sau đó run rẩy hỏi: “Con… con bé là con gái chúng ta?”

Khuôn mặt Tần Thanh Tâm đầy mâu thuẫn, một lúc sau cô mới gật đầu, anh là bố của con cô, cho nên anh có tư cách được biết sự thật.

Mặc dù anh đã đoán ra được, nhưng lúc thấy chính Tần Thanh Tâm thừa nhận chuyện này, Dương Thanh vẫn rất kích động.

Là một Chiến Thần, nhưng lúc này anh lại rơi nước mắt, trong lòng vừa áy náy lại vừa hổ thẹn.

.

Tiên Hiệp Hay

Dương Thanh ôm chầm lấy con gái vào lòng, rồi dịu dàng nói nhỏ vào tai cô bé: “Bố hứa với con, cả đời này, bố sẽ không rời xa con và mẹ nữa”.

Mặc dù anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại rất có lực, người làm tướng sẽ không dễ hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa thì là lời hứa cả đời.

“Cậu mau buông cháu gái tôi ra!”

Nhưng trong giây phút ấm áp này, bà Tần lại nhanh chóng xông tới, cướp Tiêu Tiêu từ tay Dương Thanh.

Dương Thanh sợ làm cô bé bị thương, nên chỉ có thể từ bỏ việc tranh giành.

Trong lòng anh không khỏi bùng lên lửa giận ngút trời, nhưng lúc nhìn thấy con gái, rồi lại nghĩ tới những đau khổ mà Tần Thanh Tâm đã phải trải qua trong mười tháng mang nặng đẻ đau, cùng với những lời gièm pha và tủi nhục mà cô phải chịu đựng một mình trong mấy năm qua, thế là Dương Thanh lại miễn cưỡng đè nén cơn giận.

“Thanh Tâm, mẹ biết con là người dễ mềm lòng, nhưng lần này, mẹ và bố con chắc chắn sẽ không đứng nhìn con nhảy vào hố lửa nữa”.

Bà Tần tức giận, bà chỉ vào đồ trang sức vàng bạc bày đầy bàn: “Đây là quà Vương Kiện mang tới, mẹ và bố con đã nhận

thay con rồi, bây giờ con đi làm thủ tục ly hôn với thằng vô dụng này đi, sau đó hãy chuẩn bị kết hôn với Vương Kiện”.

Hai người họ còn chưa nói sẽ ly hôn, mà bà Tần đã bắt đầu lên kế hoạch cho Tần Thanh Tâm tái hôn rồi.

Nếu không phải anh nể tình vợ và con gái, anh đã sớm xuống tay với bà ta rồi.

“Hu hu…”

Tiêu Tiêu lại òa khóc: “Bà ngoại, bà đừng đuổi bố cháu đi, cháu muốn bố cháu, bà đừng đuổi bố cháu đi mà”.

Mặc dù cô bé còn nhỏ, nhưng có thể nghe hiểu lời bà Tần nói. Sau đó cô bé bỗng òa khóc, điều này đã làm người lần đầu làm bố như Dương Thanh cảm thấy tim như vỡ vụn.

Mặt bà Tần mất kiên nhẫn, lạnh mặt mắng: “Tần Tiêu Tiêu, cháu im miệng cho bà, bố cháu đã chết từ lâu rồi, cậu ta không phải bố cháu, nếu cháu còn khóc nữa, bà sẽ nhốt cháu vào phòng tối đấy”.

Rõ ràng cả người Tần Tiêu Tiêu bỗng run lên, cũng không dám khóc ra tiếng nữa, mà chỉ có thể kiềm nén, không ngừng khóc thút thít, nhìn Tần Thanh Tâm, rồi lại nhìn Dương Thanh với dáng vẻ đáng thương.

Thấy con gái sợ hãi như thế, Dương Thanh biết chắc chắn lúc trước bà Tần đã nhốt cô bé vào phòng tối rồi.

Anh thấy lửa giận càng bùng lên ngùn ngụt, trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng gần như giảm xuống mấy độ.

- ————

.

Chương 5: 5: Chất Vấn Không Ngừng

Dương Thanh còn chưa nổi giận, Tần Thanh Tâm đã giành con gái khỏi tay bà Tần, nước mắt rơi lã chã: "Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi? Con bé vẫn còn nhỏ, đừng dọa nạt con bé.
Tại sao mẹ còn làm như vậy? Nếu lần sau còn xảy ra chuyện này, con sẽ dẫn Tiêu Tiêu chuyển ra ngoài ở".

Bà Tần không khỏi chột dạ, vội vàng giải thích: "Mẹ chỉ dọa một tí thôi mà, cũng đâu phải thật sự muốn nhốt con bé lại.
Chỉ cần con mau chóng ly hôn với thằng vô dụng này, tất cả đều dễ giải quyết".

Tần Thanh Tâm cũng không thèm để ý tới bà Tần nữa.
Cô nhìn sang Vương Kiện, châm chọc nói: "Cậu chủ Vương, nhà anh giàu có, tôi không với tới đâu.
Hơn nữa, tôi đã kết hôn rồi, cho dù có chưa kết hôn thì tôi cũng sẽ không ở bên anh đâu.
Hiện giờ… anh ấy đã trở về rồi, xin anh đừng tới làm phiền cuộc sống của chúng tôi nữa, cảm ơn!"

Giờ phút này, sắc mặt của Vương Kiện vô cùng khó coi.
Nhưng khi nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của Tần Thanh Tâm, anh ta lại nhẫn nhịn, thầm nghĩ đợi đến khi cô thuộc về tôi, tôi sẽ cho cô biết thế nào là lợi hại.

"Thanh Tâm, con đang nói gì vậy? Cậu Vương đã vì con mà giúp nhà chúng ta bao nhiêu chuyện, con không rõ sao?"

Bà Tần tức giận mắng Tần Thanh Tâm rồi mới nhìn sang Vương Kiện: "Kiện à, cháu đừng nghe con bé nói.
Cái nhà này vẫn phải nghe lời bác".

Vượng Kiện khẽ mỉm cười: "Bác gái, bác cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ dùng sự chân thành làm Thanh Tâm cảm động".

Sắc mặt Dương Thanh trở nên rét lạnh, dám tán tỉnh người phụ nữ của anh ngay trước mặt anh.

"Không hổ là người thừa kế của nhà họ Vương.
Đâu phải ai cũng sánh được cơ chứ?"

“Thanh Tâm nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, chỉ người đẹp trai tài giỏi như cậu Vương mới xứng đôi với con bé”.

“Vương Kiện, đợi đến ngày cháu kết hôn với Thanh Tâm, chú nhất định sẽ tặng một món quà thật lớn cho hai đứa”.

Đám họ hàng thân thích đều nhao nhao nịnh nọt Vương Kiện, trong lời nói lộ rõ sự khinh thường với Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm cũng giận đến run rẩy cả người, thế nhưng họ đều là người lớn trong nhà.
Cô liếc mắt nhìn sang Dương Thanh, chỉ thấy anh lẳng lặng đứng đó, không tức giận cũng không phản bác, thế là cô lại càng thêm thất vọng với anh.

Nếu Dương Thanh biết được những điều Tần Thanh Tâm đang nghĩ, anh nhất định sẽ tức đến phun máu.
Anh im lặng nãy giờ cũng vì không muốn khiến cô khó xử.

Lúc này, người giúp việc dọn dần đồ ăn lên bàn.

Bà Tần mời mọi người ra bàn ăn, chỉ bỏ lại Dương Thanh.

Dương Thanh đi cũng không ổn, ở cũng không xong.

“Bố ơi, con muốn bố bế con đi ăn cơm”.

Tần Tiêu Tiêu làm nũng nói, khẽ chớp đôi mắt to tròn long lanh rồi giơ bàn tay nhỏ xinh vẫy vẫy với bố mình.

Giây phút nghe thấy giọng nói của con gái vang lên, toàn bộ cơn giận trong lòng anh đều tan biết.
Nhất là lúc nghe thấy chữ “bố”, trái tim của anh lập tức mềm nhũn.

Thế nhưng bà Tần không chịu buông tha, lớn tiếng quát cô bé: “Câm miệng! Cậu ta không phải là bố cháu, bố cháu chết từ lâu rồi”.

Tần Tiêu Tiêu mếu máo, trông như sắp khóc.

“Mẹ!”

Giọng nói của Tần Thanh Tâm tràn ngập giận dữ.
Cô bế cô bé ra khỏi chỗ ngồi, lạnh lùng nói: “Anh ngồi đây đi!”

Đây là đang nói với Dương Thanh.
Anh cảm kích nhìn cô rồi lập tức ngồi xuống.

“Con muốn bố bế con!”

Khi được ngồi trong lòng bố, cô bé vô cùng vui sướng.
Cô bé hiếu kỳ nghịch lỗ tai của bố, lại sờ mặt bố, vui vẻ cười khanh khách.

Trông thấy cảnh tượng này, trong mắt Tần Thanh Tâm ánh lên tia ấm áp.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, còn chưa kịp động đũa đã thấy Vương Kiện lấy một chiếc hộp màu hồng được gói lại rất tinh tế đưa cho Tần Tiêu Tiêu: “Đây là quà sinh nhật chú Vương tặng cháu, chúc Tiêu Tiêu sinh nhật vui vẻ!”

Thì ra hôm nay là sinh nhật của con gái.
Dương Thanh nghĩ tới mình đã bỏ lỡ bốn năm trưởng thành của con gái mình, trong lòng cực kỳ áy náy.

Tần Tiêu Tiêu rụt rè nhìn Vương Kiện.
Dù sao cô bé mới bốn tuổi, được người khác tặng quà vẫn sẽ rất vui vẻ.
Cô bé lưu luyến mắt dán chặt vào hộp quà nhỏ được gói bằng giấy gói in hoạt hình.

Tần Tiêu Tiêu giơ tay nhận quà: “Cảm ơn chú Vương!”

Vương Kiện mỉm cười dịu dàng: “Cháu mở ra thử xem có thích hay không?”

Cô bé vốn rất tò mò với hộp quà nhỏ màu hồng này, nghe thấy Vương Kiện nói vậy liền nhanh tay mở quà ra.

Sau khi bóc giấy gói quà, cô bé nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ xinh xắn.
Bên trong chiếc hộp là một chiếc lắc tay nhỏ xinh sáng lấp lánh.

“Chiếc lắc tay thật đẹp!”

Cô em vợ Tần Y kinh ngạc hô lên, trên mặt ngập tràn hâm mộ.

“Sau khi biết ngày sinh nhật của Tiêu Tiêu, anh đã nhờ bạn ở châu Phi mua một viên kim cương nguyên khối ở một mỏ kim

cương lớn rồi nhờ nhà trang sức nổi tiếng thế giới làm cho Tiêu Tiêu một chiếc lắc tay.
Cả thế giới chỉ có một chiếc này mà thôi!”

Vương Kiện đắc ý khoe khoang sự quý giá của chiếc lắc tay, đồng thời cũng bày tỏ sự quan tâm của mình với sinh nhật của Tiêu Tiêu.

“Nếu đã là dây chuyền kim cương do nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới thiết kế riêng, ít nhất cũng phải mất hơn trăm nghìn ấy anh nhỉ?”

Hai mắt Tần Y sáng bừng lên, cô ta chỉ muốn chiếm ngay chiếc lắc tay này làm của riêng.

Vương Kiện nở nụ cười kiêu ngạo, ung dung dựa lưng về phía sau rồi mới nói tiếp: “Chỉ kim cương không cũng không đắt lắm.
Quan trọng là mời nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới phải mất không ít tiền.
Mấy khoản linh tinh cộng lại cũng chỉ khoảng sáu trăm nghìn thôi!”

“Sáu trăm nghìn!”

Nghe thấy anh ta nói vậy, đám họ hàng thân thích đều sợ hãi hít sâu một hơi.

“Cậu chủ Vương có khác, thật hào phóng”.

“Quan trọng là đối xử với Tiêu Tiêu rất tốt.
Đợi đến khi cậu Vương trở thành bố của Tiêu Tiêu, tuổi thơ của con bé sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều”.

“Phải đó, Tiêu Tiêu thật may mắn, sắp có bố là người có địa vị cao như cậu Vương đây”.

Đám họ hàng chẳng thèm đoái hoài đến Dương Thanh.

Vương Kiện nghe họ nói vậy, nụ cười càng thêm tươi, không quên nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt khiêu khích.

Vẻ mặt của Tần Thanh Tâm đã xám xịt lại.
Mặc dù cô rất thất vọng với Dương Thanh nhưng cũng chưa từng đồng ý gả cho Vương Kiện.

“Hôm nay là sinh nhật của Tiêu Tiêu.
Đừng nói là anh không chuẩn bị quà tặng cho con bé đấy nhé?”

Đúng lúc này, Tần Y đột nhiên châm chọc hỏi.
Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh.

“Đương nhiên là có!”, Dương Thanh nói.

Nghe bố nói vậy, mặt Tiêu Tiêu đầy mong đợi.
Đối với cô bé, món quà nào cũng không thể sánh bằng quà của bố.

Bà Tần cau mày, rõ ràng Dương Thanh đến tay không, nếu anh thật sự đã chuẩn bị quà thì có thể giấu vào đâu được?

Mọi người cũng đang nghi hoặc.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Dương Thanh ung dung tháo dây chuyền trên cổ mình xuống.

“Ha ha!”

Tần Y không nhịn được bật cười thành tiếng: “Này Dương Thanh, đây là quà sinh nhật anh tặng con gái ruột của mình đấy à? Một viên đá đầy vết xước sao? Không phải là tiện tay nhặt ở ven đường đấy chứ?”

Dương Thanh lắc đầu, thật thà đáp lại: “Nhặt được trên sa mạc Gobi”.

Câu nói này của anh khiến mọi người đều phá lên cười.

Vừa rồi Tần Thanh Tâm vẫn còn nuôi một chút hy vọng với Dương Thanh, giờ đây ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo.
Đây là lần đầu tiên anh đón sinh nhật với con gái mà chỉ tặng một viên đá tiện tay nhặt được? Quan trọng là ở trước mặt tất cả họ hàng thân thích, chẳng khác nào đang đánh thẳng vào mặt cô.

Không ai biết viên đá nhặt được trên sa mạc Gobi này đã từng cứu mạng Dương Thanh không biết bao nhiêu lần.
Mỗi một vết xước trên đó đều chứa đựng kỉ niệm sâu sắc.

Chỉ riêng Tần Tiêu Tiêu nhìn thấy sợi dây chuyền này thì yêu thích vô cùng.

Cô bé ngẩng đầu mỉm cười nói: “Con rất thích quà của bố. Bố đeo giúp con đi”.

Trên mặt của Dương Thanh chỉ còn lại sự dịu dàng vô hạn. Anh cẩn thận đeo dây chuyền cho con gái.

Mặc dù bề mặt có rất nhiều vết xước nhưng khi Tiêu Tiêu đeo viên đá này trên cổ lại vô cùng đẹp mắt, giống như được chế tạo riêng cho cô bé vậy.

Thế nhưng vì là do Dương Thanh tặng nên không ai chịu thừa nhận giá trị của nó.

“Một viên đá tiện tay nhặt được thì có gì quý hiếm?”

Bà Tần rất không vui, lập tức nói với Tần Thanh Tâm: “Mau đeo lắc tay cậu Vương tặng cho Tiêu Tiêu đi, để mọi người thấy được sự khác biệt giữa người giàu và kẻ nghèo”.

Bà ta không chỉ khen Vương Kiện mà còn tiện thể sỉ nhục Dương Thanh.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thanh lại cầm chiếc lắc tay khảm đầy kim cương lên, nhìn thoáng qua rồi ném thẳng vào thùng rác.

Hành động này khiến mọi người phải trợn tròn mắt, không ngờ anh lại dứt khoát ném chiếc lắc tay trị giá sáu trăm nghìn tệ đi như vậy.

“Cậu đang làm gì đấy?”, Bà Tần giận tím mặt.

Dương Thanh khẽ nhíu anh: “Đeo chiếc lắc tay này lâu không tốt cho sức khỏe”.

“Mày nói nhảm!”

Vương Kiện vẫn luôn lịch sự nhã nhặn thấy Dương Thanh dám ném lắc tay mình tặng ngay trước mặt mọi người, anh ta thẹn quá hóa giận: “Tao mất bao nhiêu công sức mới mua được chiếc vòng tay này, sao thằng vô dụng như mày dám sỉ nhục tao?”

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Vương Kiện hỏi: “Anh nói anh mất sáu trăm nghìn tệ mới mua được chiếc lắc tay khảm kim cương hồng này?”

Vương Kiện cả giận nói: “Mày thấy có vấn đề gì?”

“Nếu anh thật sự đã bỏ ra sáu trăm nghìn, tôi chỉ có thể nói anh là một thằng ngu nhiều tiền!”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, không đợi Vương Kiện lên tiếng phản bác đã nói tiếp: “Kim cương hồng là loại kim cương quý hiếm nhất, hiếm gặp tới mức không có một mức giá cố định.
Trên thị trường kim cương rất ít khi nhìn thấy nó, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện trong một vài buổi đấu giá danh tiếng mà thôi”.

“Năm 1987, nhà đấu giá Sotheby’s đã chào bán một viên kim cương hồng 95 carat, mức giá cuối cùng lên tới tám trăm tám mươi nghìn đô la Mỹ, tương đương mỗi carat trị giá chín trăm hai mươi nghìn đô la Mỹ.
Nếu đổi sang tiền Chiêu Châu cũng phải lên tới sáu mươi triệu”.

“Chiếc lắc tay này của anh ít nhất cũng phải 1,5 carat đúng chứ? Anh nói cho tôi biết, làm sao anh có thể dùng sáu trăm nghìn mua một chiếc lắc tay khảm kim cương hồng vậy?”

“Đây không phải là kim cương hồng tự nhiên, mà là kim cương thường đổi màu bằng chiếu xạ.
Loại kim cương này có tính phóng xạ rất mạnh, nếu đeo trên người lâu ngày sẽ gây ra nguy hiểm cực lớn.
Anh đưa một chiếc lắc tay có mức phóng xạ vượt tiêu chuẩn cho một đứa trẻ bốn tuổi, rốt cuộc anh đang có ý đồ gì?”

Ánh mắt sắc bén của Dương Thanh bắn thẳng về phía Vương Kiện, liên tục chất vấn khiến anh ta không nói nên lời.
Cả căn phòng đều chìm vào yên lặng, mọi người nhìn chằm chằm Vương Kiện.
Ánh mắt của Tần Thanh Tâm cũng dần trở nên lạnh lẽo.

- ————

.

Chương 6: 6: Thẹn Quá Hóa Giận

Sau một khoảng thời gian ngơ ngác, Vương Kiện bắt đầu hoảng loạn, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Tần Thanh Tâm anh ta lại càng sốt ruột, vội vàng giải thích: "Thanh Tâm, em đừng nghe anh ta nói nhảm, sao anh có thể hại Tiêu Tiêu được?"

Vương Kiện đang rất chột dạ.
Anh ta không hiểu về kim cương hồng.
Nếu biết kim cương hồng đắt như vậy thì đánh chết anh ta cũng không tặng chiếc lắc tay này.
Anh ta chỉ đưa cho bọn đàn em sáu trăm nghìn, bọn họ lại mua chiếc lắc tay này.

"Tôi nói nhảm?"

Dương Thanh cười lạnh nói: "Kim cương hồng quý hiếm và đắt đỏ như thế nào, nếu anh không biết thì có thể lên mạng tra thử, xem tôi có nói nhảm hay không".

"Dương Thanh, cậu câm miệng cho tôi!"

Khi Vương Kiện đang tiến thoái lưỡng nan, bà Tần phẫn nộ quát lớn: "Cậu là cái thá gì mà dám chỉ trích cậu chủ Vương? Cậu Vương đã nói rồi, cậu ấy đã nhờ bạn mình mua chiếc lắc tay này từ nước ngoài về.
Cho dù thật sự có vấn đề cũng không liên quan đến cậu ấy.
Ít nhất cậu ấy còn bỏ công sức chuẩn bị quà cho Tiêu Tiêu, cậu thì sao? Mất tích năm năm trời, lần đầu tiên gặp con gái ruột lại chỉ tặng một viên đá nát nhặt ở ngoài đường".

Dương Thanh biết hiện giờ mình có giải thích cũng vô dụng.
Dù sao trong mắt của bà Tần, anh chỉ là một thằng ăn hại.
Nếu so sánh với cậu Vương thì anh ta là bầu trời cao quý còn anh chỉ là mặt đất thấp kém.

Thế nhưng bà Tần không hề hay biết, trời đất trong mắt bà ta đã bị thay đổi.

"Đủ rồi!"

Tần Thanh Tâm vẫn đang im lặng rốt cuộc nổi giận.
Cô hít một hơi thật sâu, kìm chế cơn giận đang khiến toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn Vương Kiện: “Chồng tôi ném đồ của anh, tôi xin lỗi.
Nhưng anh hãy yên tâm, tôi sẽ bồi thường sáu trăm nghìn cho anh”.

“Hả?”

Vương Kiện ngơ ngác hỏi lại rồi lắc đầu nguầy nguậy: “Lần này anh bị mù mắt tin tưởng nhầm người, tặng chiếc lắc tay có phóng xạ cho Tiêu Tiêu.
Hôm khác anh sẽ tặng con bé một món quà tốt hơn”.

“Khỏi cần!”, Tần Thanh Tâm lạnh giọng đáp.

Thấy vậy, Vương Kiện cũng không nói gì thêm.
Tần Thanh Tâm đang tức giận, rất phản cảm với anh ta.
Nếu bây giờ còn tranh luận với cô, cơ hội của anh ta sẽ càng trở nên mong manh.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen mang biển số Giang A88888 chậm rãi đỗ lại trước cổng lớn nhà họ Tần.
Phía sau là một chiếc Maserati màu trắng mới toanh chưa có biển số xe, nội thất bên trong xe được trang trí thuần một màu hồng, rõ ràng là xe dành cho nữ.

Hai người đàn ông vạm vỡ bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce, vác theo một cái hòm đi vào nhà họ Tần.

“Thưa ông Tần, có người tới nói là tặng quà, còn mang theo một cái hòm rất lớn”.

Người giúp việc ra ngoài xem thử rồi phấn khích chạy về nói: “Phải rồi, ngoài cổng còn có một chiếc Rolls-Royce biển Giang A88888”.

Lúc đầu nghe thấy có người tới tặng quà, người nhà họ Tần vẫn cảm thấy bình thường.
Thế nhưng khi nghe thấy có một chiếc xe sang trọng mang biển Giang A88888 đỗ ở trước cổng, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc.

Ông Tần lập tức đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Có chắc là năm số 8 không?”

“Thưa ông chủ, chắc chắn ạ.
Đúng là năm số 8”, người giúp việc đáp.

“Tất cả mau theo tôi ra ngoài tiếp đón!”, ông Tần hô lên một tiếng rồi chạy thẳng ra ngoài cổng.

Chủ nhân của chiếc xe mang biển Giang A88888 chính là người giàu nhất Giang Hải, Tô Thành Vũ.
Sao ông ta không căng thẳng cho được?

Ông Tần dẫn người chạy ra ngoài, trông thấy một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da sáng bóng.

“Chào ông!”

Ông Tần chạy vội tới trước mặt người đó, nhiệt tình chủ động bắt tay với đối phương.

Vương Kiện nhìn thấy người đàn ông trung niên kia thì cực kỳ kinh hãi.
Người này chính là quản gia của Tô Thành Vũ, Châu Phúc.
Mặc dù ông ta chỉ là một quản gia nhưng kể cả là bố anh ta gặp Châu Phúc cũng phải cúi đầu khiêm nhường.

“Thì ra là quản gia Châu, không kịp tiếp đón từ xa, xin ông thứ tội!”, Vương Kiện tỏ vẻ thân quen chủ động giơ tay về phía Châu Phúc.

Châu Phúc cau mày nhìn anh ta: “Cậu là ai?”

Vương Kiện vội tiếp lời: “Quản gia Châu, tôi là con trai của Vương Đại Lực, tuần trước còn…”

“Cút!”

Vương Kiện chưa nói hết câu, Châu Phúc đã tức giận quát lên khiến anh ta bị dọa sợ suýt tè ra quần.

Nhà họ Vương cũng được coi là thế lực hạng hai của Giang Hải.
Nhưng nếu so với nhà họ Tô thì chẳng là cái thá gì.

Vừa rồi anh ta còn định ra vẻ trước mặt mọi người, nào ngờ đã nhanh chóng bị lộ nguyên hình.

Ông Tần đang định hỏi thăm cũng không dám lắm lời nữa.

Châu Phúc lấy ra một tờ danh sách sính lễ, lớn tiếng đọc.

“Tiền vào như nước, mười gian hàng ở Quảng trường Nhân Dân”.

“Mãi mãi dài lâu, 99% số cổ phần của khách sạn Kim Hi”.

“Gắn bó keo sơn, một chiếc Maserati, một tòa biệt thự Sao Trời”.

….

“Một triệu năm nghìn tiền cưới hỏi”.

Đến lúc cuối cùng nói tới tiền cưới hỏi, mọi người mới hiểu được ý nghĩa của lần tặng quà này.

Nhìn thấy tiền mặt được xếp đầy trong hòm, chìa khóa xe, chứng nhận quyền sở hữu cổ phần, giấy tờ bất động sản ở trước mặt, mỗi thứ đều có giá trị khổng lồ, mọi người sợ ngây người.
Châu Phúc rời đi từ lâu nhưng bọn họ vẫn chưa hết khiếp sợ.

“Anh rể, anh sinh được một đứa con gái tốt thật đấy!”, rốt cuộc cũng có người lên tiếng.

“Đúng là nhà giàu nhất Giang Hải.
Quà cưới nhiều như thế này, Tần Y thật có phúc”.

“Tần Y, đợi đến lúc gả vào nhà họ Tô cháu đừng quên cô chú họ hàng đấy nhé!”

…

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều vây quanh cô em vợ Tần Y.

Chị gái là người đẹp nổi tiếng nhất Giang Hải, sao cô em có thể tầm thường được?

Vốn Tần Y còn chưa kịp phản ứng lại, thế nhưng nghe thấy mọi người nhao nhao nịnh nọt xung quanh mình mới giật mình nghĩ tới, chị gái đã kết hôn, quà cưới hỏi này đương nhiên là

của cô ta.
Thế nhưng cô ta nghĩ mãi không ra mình tiếp xúc với con trai nhà họ Tô từ lúc nào?

Dương Thanh đứng cạnh Tần Thanh Tâm, thấy trong mắt cô hiện lên sự ghen tỵ, không khỏi thấy lòng đắng chát.
Những thứ này vốn là tặng cho cô, sao cô phải hâm mộ người khác?

Thế nhưng sẽ không ai chịu tin lời anh nói.

“Nhìn thấy chưa? Đây mới là tình yêu! Chị tôi gả cho anh không những chẳng được tặng sính lễ mà còn bị anh lấy đi năm trăm nghìn.
Loại đàn ông như anh không thể đem lại hạnh phúc cho chị tôi đâu.
Tôi khuyên anh tốt nhất vẫn nên mau chóng ly hôn với chị tôi đi”, Tần Y đi tới trước mặt Dương Thanh, một tay cầm chìa khóa xe Maserati, tay còn lại cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu biệt thự, vẻ mặt đắc ý lắm.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn cô ta, mở miệng chế giễu: “Cô có chắc mấy thứ này là tặng cho cô không?”

Nghe xong, Tần Y chợt cảm thấy chột dạ.
Dù sao cô ta cũng chưa từng tiếp xúc với người nhà họ Tô bao giờ.
Nhưng cô ta lại lập tức gạt suy nghĩ này sang một bên, thẹn quá hóa giận nói: “Dương Thanh cái đồ vô dụng nhà anh, anh có ý gì hả? Nhà tôi chỉ còn tôi chưa kết hôn, những thứ này không tặng tôi thì tặng ai? Tặng anh à?”

- ————

.

Chương 7: 7: Sự Dịu Dàng Ẩn Sâu Trong Con Người Máu Lạnh

Dương Thanh đang định giải thích, Tần Thanh Tâm đã quát lên: “Anh im miệng lại cho tôi!”

“Mẹ ơi, con đói!”

Đúng lúc ấy, giọng nói của Tần Tiêu Tiêu vang lên.

Nghe thấy con gái kêu đói, Tần Thanh Tâm nhìn sang ông Tần: “Bố, ăn cơm thôi!”

Ông Tần tên là Tần Đại Dũng, bởi vì không có năng lực nên địa vị trong gia tộc cực thấp.
Thế nhưng năng lực của Tần Thanh Tâm lại cực kỳ xuất sắc, được chủ gia tộc họ Tần coi trọng.

Có thể nói cả nhà có cuộc sống như hiện giờ đều nhờ vào Tần Thanh Tâm.
Vậy nên địa vị của cô ở trong gia đình rất cao, chỉ mỗi chuyện kết hôn của cô là bị bố mẹ ép buộc.

Bởi vì xe của Tô Thành Vũ, người giàu nhất Giang Hải xuất hiện, đã vậy còn tặng sính lễ nên Vương Kiện không dám kiêu ngạo đắc ý nữa.
Anh ta không ở lại ăn cơm mà lấy cớ rời đi.

Đến năm giờ chiều, họ hàng thân thích đều rời đi, bà Tần - Châu Ngọc Thúy nói với Tần Y: “Con đưa Tiêu Tiêu về phòng trước đi”.

Tần Y biết mẹ mình đang muốn dạy dỗ anh rể, vui sướng nhìn Dương Thanh rồi dẫn Tiêu Tiêu đi: “Tiêu Tiêu đi chơi trốn tìm với dì nào”.

Tuy Tần Tiêu Tiêu rất muốn ở cùng bố nhưng nghe thấy dì rủ mình chơi trốn tìm liền nắm tay dì tung tăng chạy đi mất.

Hiện giờ phòng khách chỉ còn lại Tần Đại Dũng, Châu Ngọc Thúy, Tần Thanh Tâm và Dương Thanh.

“Dương Thanh, nếu cậu đã trở về, chúng ta vẫn nên nói rõ ràng một số chuyện”, Châu Ngọc Thúy chợt lên tiếng, cũng không còn vẻ chanh chua như lúc mới gặp Dương Thanh nữa.

Dương Thanh gật đầu, lễ phép nói: “Mẹ cứ nói đi ạ”.

Bấy giờ Châu Ngọc Thúy mới nói tiếp: “Cậu cũng biết năm năm trước cậu và Thanh Tâm bị người ta hãm hại nên mới trở thành vợ chồng.
Hai đứa không hề có tình cảm với nhau, vừa mới kết hôn cậu đã bỏ đi biệt tăm.
Mấy năm nay, Thanh Tâm phải vừa làm bố vừa làm mẹ của Tiêu Tiêu, thậm chí đến cả tập đoàn Tam Hòa do con bé sáng lập cũng bị gia tộc chiếm đoạt.
Mà tất cả những điều này đều do cậu mà ra”.

Dương Thanh nghe vậy rất đau lòng.
Anh biết những chuyện này không phải do Châu Ngọc Thúy bịa ra mà là sự thật.

Anh rời đi năm năm, ngay trong lúc Tần Thanh Tâm đang mang thai.
Có thể tưởng tượng ra được cô đã phải chịu đựng bao lời châm chọc ác ý.

Tần Thanh Tâm cũng đỏ bừng hai mắt, hàm răng trắng cắn chặt cánh môi đỏ mọng.

“Mẹ, con hiểu những điều mẹ vừa nói.
Nhưng xin mẹ hãy yên tâm, lần này con trở về là để bù đắp cho Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.
Từ nay về sau con sẽ không khiến mọi người thất vọng nữa”.

Vẻ mặt của Dương Thanh cực kỳ nghiêm túc, giọng nói chân thành.
Anh không biết mình nên nói gì, chỉ có thể dùng sự chân thành của mình để bày tỏ thái độ.

“Cậu còn dám nói về sau này với chúng tôi sao?”

Chợt Tần Đại Dũng đứng bật dậy, tức giận nói: “Cậu coi con gái của tôi là hàng hóa sao? Muốn thì giữ, không muốn thì vứt bỏ phải không?”

Dứt lời, ông ta chỉ tay sang đống trang sức bày kín mặt bàn: "Cậu nhìn người ta đi, vì muốn cưới con gái tôi mà đã gửi tới những gì? Cậu lại chỉ là một thằng vô dụng, thật sự cho rằng chỉ cần đi lính năm năm là có thể khiến con gái tôi hạnh phúc sao? Con gái tôi đã bị cậu làm lỡ dở năm năm trời, sáng mai hai đứa hãy ly hôn đi".

Châu Ngọc Thúy cũng bị Tần Đại Dũng làm kích động, nước mắt rơi lã chã, vừa khóc vừa nói: "Ông ấy nói đúng, ngày mai hai đứa hãy ly hôn đi.
Đàn ông muốn theo đuổi con gái tôi đủ để xếp hàng quanh Giang Hải, vậy mà lại bị thằng vô dụng như cậu chà đạp, cậu còn muốn tiếp tục dây dưa với con bé nữa sao? Nếu cậu thật sự yêu con bé thì hãy ly hôn với con bé đi".

Trên mặt Dương Thanh ngập tràn đau đớn.
Cho dù bố mẹ vợ có nói anh thế nào, mắng chửi anh ra sao đều là anh đáng phải chịu.
Chỉ cần nghĩ tới Tần Thanh Tâm đã phải chịu đựng một mình nhiều năm như vậy, trái tim của anh lại quặn đau.

Năm năm trước anh rời đi là vì cảm thấy mình không xứng với Tần Thanh Tâm, chỉ khi nhập ngũ, anh mới có thể gây dựng sự nghiệp, có tư cách sánh vai bên cô.
Thế nhưng anh không thể ngờ rằng, chỉ một lần mà cô đã mang thai.

Tần Thanh Tâm nước mắt rơi lã chã.
Nhiều năm chịu đựng một mình đã khiến cô trở nên kiên cường hơn rất nhiều, cho dù có khóc cũng không chịu để mình phải khóc thành tiếng.

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Tần Thanh Tâm, Dương Thanh lại càng cảm thấy khó chịu.

Hiện giờ, cho dù Tần Thanh Tâm muốn sao trên trời anh cũng phải nghĩ cách hái xuống cho cô.
Thế nhưng, liệu cô có chịu đón nhận anh không?

Cho tới bây giờ, anh mới hiểu được trước giờ vẫn chỉ có một mình anh yêu đơn phương.
Kỳ thật anh đã thích cô từ rất lâu rồi, sớm hơn cả năm năm

trước.
Thế nhưng cô chưa từng nhìn anh, cho dù có bị người khác hãm hại, đăng ký kết hôn với anh vì danh dự gia tộc thì sự thật vẫn giống như Tần Đại Dũng vừa nói, giữa hai người vốn không hề có tình cảm.

Dương Thanh lại tự cho mình là đúng, tưởng rằng chỉ cần xứng đáng với Tần Thanh Tâm là có thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Giờ phút này, anh mới nhận ra, anh đã sai!

Sai suốt năm năm trời!

Bịch!

Dương Thanh chợt đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy.
Một tiếng động lớn vang lên, cả căn phòng như bị rung chuyển.

“Xin bố mẹ hãy nhận của Dương Thanh một lạy!” Dương Thanh nghiêm túc nói.

Bịch!

Anh dập đầu xuống nền đá cẩm thạch cứng rắn.

“Dương Thanh, cậu làm gì vậy?”

Trông thấy trên trán Dương Thanh rỉ đầy máu tươi, Châu Ngọc Thúy sợ hãi hô lên.

“Cậu đừng tưởng dùng khổ nhục kế là có thể được Thanh Tâm tha thứ”.

Tần Đại Dũng cũng kinh ngạc, vội vàng nhìn sang Tần Thanh Tâm đang khóc nức nở: “Thanh Tâm, con đừng để bị cậu ta lừa.
Cả đời cũng đừng tha thứ cho kẻ vô dụng này”.

Bịch!

Dường như Dương Thanh không nghe thấy gì cả, cứ liên tục dập đầu xuống nền nhà.

“Một lạy này là để cảm ơn bố mẹ đã chăm sóc Thanh Tâm và Tiêu Tiêu suốt những năm qua”.

Dứt lời, anh lại dập đầu xuống!

“Năm năm nay, Dương Thanh không thể làm tròn trách nhiệm của một người chồng, người cha, khiến Thanh Tâm phải chịu người ta sỉ nhục, khiến Tiêu Tiêu từ nhỏ đã không có bố, con có lỗi với bố mẹ, cũng có lỗi với Thanh Tâm và Tiêu Tiêu”.

Bịch! Bịch! Bịch!

Mỗi lần dập đầu anh đều dập rất mạnh, tựa như chỉ làm như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn trong lòng.

Dương Thanh dập đầu cả chục lần liên tiếp, máu không ngừng chảy trên trán.

Tần Thanh Tâm đứng bên cạnh cũng nước mắt giàn giụa.

Cuối cùng Dương Thanh đứng dậy.
Giờ đây, anh đã thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.
Anh đi tới trước mặt Tần Thanh Tâm đang khóc nức nở, chợt mở miệng nói: “Thanh Tâm, chúng ta ly hôn đi!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, toàn thân cô đều run lên.
Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy cũng vô cùng kinh ngạc.

Tần Thanh Tâm run rẩy đứng thẳng người, mím chặt môi.
Mặc dù lớp trang điểm trên mặt đã không còn nhưng cô vẫn rất xinh đẹp.

Bốp!

“Ly hôn?”

Cô thẳng tay tát vào mặt Dương Thanh, tức giận hét lên: “Anh coi tôi là loại người gì?”

“Tôi thừa nhận, chuyện của năm năm trước anh cũng là người bị hại.
Nếu không muốn kết hôn với tôi thì có thể từ chối, tại sao đã kết hôn rồi còn muốn rời đi?”

“Sau khi anh đi, tôi đã phải chịu rất nhiều lời phỉ báng, chửi rủa, anh có biết không? Con gái đi nhà trẻ bị bạn bè bắt nạt,

mắng con bé là con hoang không có bố, anh có biết không hả?”

“Mỗi lần con bé cầm bức ảnh kết hôn duy nhất của chúng ta hỏi tôi bao giờ bố nó mới về, anh có biết tôi đau lòng như thế nào không?”

“Khó khăn lắm tôi mới đợi được chồng mình trở về, khó khăn lắm con gái mới đợi được bố, vậy mà anh lại nói muốn ly hôn sao?”

“Anh nói xem, anh có xứng đáng với sự chờ đợi của tôi, của con gái hay không?”

Cuối cùng Tần Thanh Tâm nổi điên, cô khóc rống lên như muốn xả ra toàn bộ uất ức trong suốt năm năm qua.

Mỗi một câu chất vấn của Tần Thanh Tâm đều khiến trái tim Dương Thanh nhói đau.
Giây phút cô hét lên, người anh hùng từng lăn lộn nơi chiến trường khốc liệt, cho dù trên người chịu nghìn vết thương cũng chưa từng kêu đau lại vì cô mà rơi nước mắt.

Dương Thanh bước lên một bước, mạnh mẽ ôm chặt Tần Thanh Tâm vào lòng.

“Buông tôi ra! Cút đi! Cút ra khỏi cuộc sống của tôi ngay lập tức! Không phải anh muốn ly hôn với tôi sao? Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục ly hôn”, Tần Thanh Tâm vừa vùng vẫy vừa khóc.
Cô dùng sức đập thật mạnh vào ngực Dương Thanh.

Cánh tay của Dương Thanh cứng rắn như gọng kìm, để mặc cô đánh, anh nhẹ giọng thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi em.
Cả đời này anh sẽ không rời xa hai mẹ con em nữa!”

- ————

.

Chương 8: 8: Chào Chủ Tịch

Thấy cảm xúc của Tần Thanh Tâm đã dần ổn định lại, Châu Ngọc Thúy sợ hãi vội vàng chạy lên tách hai người họ ra, giận dữ nói: “Thanh Tâm bảo cậu cút, cậu còn ở đó làm gì? Cút đi cho tôi!”

“Rầm” một tiếng, Dương Thanh bị bà ta cưỡng chế đuổi ra ngoài.

Mặc dù bị đuổi đi nhưng Dương Thanh vẫn rất vui vẻ, bởi vì Tần Thanh Tâm không muốn ly hôn.

Không cần biết là vì danh tiếng hay là vì con gái, không ly hôn vẫn là kết quả tốt đẹp nhất đối với Dương Thanh.

Sau khi rời khỏi nhà Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đến thẳng chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải.

Trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh nằm ở Yến Đô, do mẹ của Dương Thanh là Dương Tuyết Nhạn sáng lập khi chưa quen biết bố của anh.
Về sau khi chuyện hai người họ yêu nhau bị lộ ra, gia tộc Vũ Văn đã cướp đi mất.

Đến khi biết địa vị của Dương Thanh ở biên giới phía Bắc, gia tộc Vũ Văn mới chịu trao trả lại tập đoàn Nhạn Thanh cho anh.

Đứng dưới tòa cao ốc hùng vĩ của tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh không khỏi cảm thán.
Chỉ cần nghĩ tới những đau thương và tủi nhục mà mẹ đã phải chịu đựng, anh lại cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

“Một ngày nào đó, mình nhất định sẽ đích thân đến gia tộc Vũ Văn một chuyến”, cơn giận trong mắt Dương Thanh dần tan biến.

Đúng lúc này, một người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi một chiếc xe Maserati màu trắng trong bãi đỗ xe của tập đoàn Nhạn Thanh.

Người phụ nữ này chính là cô em vợ Tần Y của Dương Thanh. Chiếc xe sang trọng kia chính là một trong những sính lễ mà nhà họ Tần vừa nhận được.
Cô ta sốt sắng lái ngay ra ngoài, cũng không sợ trở thành trò cười.

"Tần Y, hâm mộ cậu thật đấy! Được lọt vào mắt xanh cậu chủ nhà họ Tô, người ta lại còn đưa tới bao nhiêu là sính lễ nữa. Cậu được gả vào nhà giàu rồi thì cũng đừng quên cô bạn thân này đấy nhé!", một cô gái mặc đồng phục của tập đoàn Nhạn Thanh tươi cười đi tới chỗ Tần Y.

Tần Y rất nhiệt tình ôm tay cô gái kia, cười nói: "Quên ai cũng không quên được cậu đâu.
Hiện giờ mình vẫn cần phải nhờ cậu giúp đây".

"Tần Y, cậu cứ yên tâm đi, có mình ra tay, chuyện của cậu dễ như trở bàn tay thôi.
Dù gì mình cũng là giám đốc phòng nhân sự nắm giữ "quyền sinh sát" trong tay cơ mà.
Nếu không phải công ty có quy định phải nộp hồ sơ, mình đã làm thủ tục nhậm chức cho cậu luôn rồi.
Nhưng không sao hết, lát nữa chỉ là làm qua loa cho đúng quy trình thôi".

"Vậy thì phải cảm ơn giám đốc Tôn nhiều rồi!"

"Giữa chúng ta còn phải khách sáo nữa sao?"

…

Hai người cười nói vui vẻ, dường như quan hệ rất thân thiết.

"Dương Thanh!"

Vừa mới đi tới cổng công ty, Tần Y đã trông thấy Dương Thanh, cô ta lập tức kinh ngạc hô lên.
Dương Thanh chưa kịp lên tiếng, cô ta đã sa sầm mặt, tức giận nói: "Anh là đồ biến thái cuồng theo dõi.
Bị mẹ tôi đuổi đi lại muốn tới quấy rối tôi sao? Nói cho anh biết, cho dù anh có quỳ xuống cầu xin tôi cũng sẽ không giúp anh đâu".

Dương Thanh khẽ cau mày, cười lạnh nói: “Theo dõi cô? Không lẽ cô mắc chứng hoang tưởng sao?”

Tần Y bị nghẹn họng không nói nên lời, nhưng chỉ một thoáng sau, cô ta chợt nghĩ tới điều gì đó, che mặt cười nhạo: “Anh tới để phỏng vấn xin việc đúng không?”

Dương Thanh không thèm để ý tới cô ta, im lặng nhấc chân định bước vào trong.

Anh vừa mới nhấc chân lên, Tần Y đã chạy tới ngăn cản, vẻ mặt đầy khiêu khích: “Dương Thanh, tôi khuyên anh đừng cố gắng vô ích nữa.
Anh biết tập đoàn Nhạn Thanh là gì không? Đây chính là sản nghiệp của gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô đấy.
Mặc dù chi nhánh Giang Hải vừa mới thành lập nhưng cũng không phải là nơi loại rác rưởi gì cũng có thể vào”.

“Tần Y, đây là ai?”, Tôn Điềm nghi hoặc hỏi.

Tần Y khinh thường liếc nhìn Dương Thanh rồi nói với Tôn Điềm: “Anh ta chính là đồ vô dụng năm năm trước từng lừa gạt chị gái mình, cuỗm tiền chạy mất.
Bây giờ chắc là tiêu hết tiền rồi nên vẫn muốn tiếp tục quấn lấy chị mình.
Sao nhà mình có thể chấp nhận anh ta? Ban nãy anh ta bị nhà mình đuổi đi rồi”.

Tôn Điềm giật mình buột miệng nói: “Thì ra anh ta chính là tên cặn bã đã vấy bẩn đời chị cậu sao?”

Nói xong, cô ta mới nhớ tới người mình vừa nói đang đứng ngay trước mặt, vội vàng che miệng lại, lúng túng nói: “Xin lỗi!”.
Truyện Sủng

“Tôn Điềm, anh ta chính là đồ vô dụng.
Cậu không nói sai gì cả, sao phải xin lỗi?”, Tần Y tỏ vẻ không sao cả.

Tôn Điềm nhìn Dương Thanh, gấp giọng nói: “Xin lỗi anh, công ty của chúng tôi đã tuyển đủ người rồi.
Anh nên trở về đi!”

Rõ ràng cô ta đang muốn giúp đỡ Tần Y.
Chi nhánh vừa mới thành lập, đáng lẽ phải cực kỳ thiếu người mới đúng, sao lại tuyển đủ người được?

Dương Thanh không thèm để ý tới những lời bọn họ nói.
Hiện nay, đừng nói là một cái chi nhánh nhỏ nhoi này, cả tập đoàn Nhạn Thanh đều là của anh.

Cho dù không có tập đoàn Nhạn Thanh, tiền tài và địa vị của anh cũng vượt xa gia tộc Vũ Văn.

Dương Thanh cất bước định đi vào công ty.

Tôn Điềm sốt ruột vội vàng chạy tới ngăn cản anh: "Sao anh lại như vậy? Tôi đã nói tập đoàn Nhạn Thanh tuyển đủ người rồi.
Sao anh còn muốn đi vào? Anh còn bước thêm một bước, tôi sẽ gọi bảo vệ".

"Cút ra!"

Dương Thanh bỗng quát lớn một tiếng, toàn thân tản ra khí lạnh.
Tôn Diềm bị tiếng quát này dọa sợ lùi lại về sau.

Dương Thanh nhẫn nhịn chịu đựng hết thảy ở nhà họ Tần đều là vì Tần Thanh Tâm và con gái.
Nhưng điều đó không có nghĩa là ai cũng có thể lên mặt mới anh.

"Dương Thanh, gan anh to thật đấy, dám giương oai ở trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh sao?", Tôn Điềm sợ Dương Thanh, nhưng Tần Y thì không.

"Giám đốc Tôn, cô sao vậy?"

Một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ đi tới hỏi Tôn Điềm.

Sắc mặt của Tôn Điềm rất lạnh lùng.
Cô ta chỉ tay vào Dương Thanh, giận dữ nói: "Đội trưởng Trương, người này muốn xông vào công ty, tôi nghi ngờ anh ta có ý đồ gây rối.
Hôm nay chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh sẽ tới, nếu các ông để

người không liên quan đi vào, hậu quả sẽ không chỉ đơn giản là mất việc đâu".

Trong lời nói của Tôn Điềm chứa đựng sự cảnh cáo.
Đội trưởng Trương giật mình, lập tức nói vài câu vào bộ đàm. Chẳng mấy chốc đã có hơn mười bảo vệ trang bị đầy đủ chạy tới.

"Y Y, chúng ta đi thôi!", Tôn Điềm lạnh lùng liếc nhìn Dương Thanh.

Tần Y vô cùng đắc ý, cười lạnh nhìn anh: "Muốn đi làm ở tập đoàn Nhạn Thanh sao? Đừng có mơ!"

Dứt lời, cô ta liền đi theo Tôn Điềm.

"Thằng nhãi, đây không phải nơi mày có thể làm càn đâu, mau cút đi cho tao!", đội trưởng Trương kiêu ngạo nói.

Dương Thanh híp mắt lại, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: "Các người còn không thèm hỏi tôi là ai, tới đây làm gì đã muốn đuổi tôi đi sao? Các người làm bảo vệ như vậy đó hả?"

Đội trưởng Trương nhíu mày: "Giám đốc Tôn nói mày định gây rối, tao đuổi mày đi thì có vấn đề gì?"

"Cô ta nói gì các người cũng tin sao? Các người thích làm chó của người khác như vậy hả?"

Sắc mặt của Dương Thanh đã không còn độ ấm, giọng nói cũng lạnh lùng hơn rất nhiều.

Nghe anh nói vậy, cả đám bảo vệ đều sững sờ.

"Thằng nhãi, mày muốn chết hả?"

Đội trưởng Trương giận tím mặt, cao giọng quát: "Lên hết cho tao, đánh chết thằng khốn này đi!"

Kít!

Đúng lúc ấy, một chiếc xe Audi A8 màu đen phanh gấp lại trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da chỉnh tề vội vàng bước xuống.

"Chào sếp Lạc!", đám bảo vệ vội vàng đứng thẳng tắp.

Thế nhưng sếp Lạc không thèm nhìn họ lấy một cái, mặt mày tái mét vì sợ hãi, chạy tới chỗ Dương Thanh khom người kính cẩn nói: “Chào chủ tịch!”

- ——————

.

Chương 9: 9: Vinh Hạnh Của Tôi

Đám bảo vệ như hóa đá khi nghe thấy lời của sếp Lạc.

Sếp Lạc là tổng giám đốc, lãnh đạo cao nhất của chi nhánh Giang Hải.
Người được ông ta gọi như vậy chỉ có một, đó chính là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Đội trưởng Trương nhớ tới vừa nãy mình suýt ra tay đánh anh, mặt mày xám xịt.

Bỗng "Bịch" một tiếng, ông ta quỳ rạp dưới chân Dương Thanh, vội vàng xin xỏ: "Chủ tịch, tôi có mắt không tròng, coi thường cậu.
Xin cậu hào phóng rộng lượng tha cho tôi!"

Sếp Lạc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, ngay sau khi nhận được tin báo chủ tịch sắp tới công ty, ông ta đã vội vàng chạy tới.
Nào ngờ Dương Thanh đã đứng ở ngoài cổng, dường như còn đang có xích mích với người của ông ta.

"Xảy ra chuyện gì?", sếp Lạc giận dữ hỏi.

Để đi lên được vị trí tổng giám đốc, ông ta đã phải trả giá quá nhiều.
Hiện giờ chi nhánh vừa mới thành lập, người của ông ta đã gây sự với chủ tịch, khiến ông ta vô cùng tức giận.
.

||||| Truyện đề cử: Thư Ký Toàn Năng Của Đường Tổng |||||

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Hào phóng rộng lượng? Không lẽ nếu tôi không tha cho ông thì tôi sẽ trở thành kẻ hẹp hòi hay sao?"

Nghe Dương Thanh nói vậy, đội trưởng Trương bị dọa sợ suýt tè ra quần, mếu máo kêu: "Tôi không có ý đó đâu chủ tịch.
Tôi thực sự biết sai rồi, xin cậu hãy cho tôi thêm một cơ hội".

Dương Thanh lạnh giọng quát: "Cút!"

Năm năm chinh chiến, Dương Thanh đã sớm hiểu rõ một điều, làm sai nhất định phải bị trừng phạt.

Với thân phận của anh, vốn dĩ không cần phải so đo với một đội trưởng đội bảo vệ nhỏ bé.
Thế nhưng tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mẹ anh để lại trên thế gian này, không ai được phép gây tổn hại đến danh tiếng của nó.

Đội trưởng Trương còn muốn cầu xin nhưng sếp Lạc đã giơ chân đá ông ta ngã nhào, quát lớn: "Đuổi ông ta đi cho tôi!"

Thái độ của Lạc Bân cực kỳ khiêm nhường.
Ông ta đã được nghe một số lời đồn về Dương Thanh.

Hai người bước vào công ty.
Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Dương Thanh.
Sếp Lạc giữ chức vụ cao nhất lại cúi người kính cẩn đi theo sau anh.

Bọn họ đã nghe nói từ trước về chuyện chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh sẽ tới đây.
Trông dáng vẻ khiêm nhường của Lạc Bân, không khó nhìn ra được thân phận của Dương Thanh.

"Sếp Lạc vừa mới tới Giang Hải đã có vô số người của các gia tộc quyền quý tới thăm hỏi.
Hiện giờ lại đi sau lưng một người thanh niên trẻ tuổi như vậy, thật không thể tin nổi".

"Nói thừa, với thân phận của sếp Lạc, cho dù là người giàu nhất Giang Hải tới cũng không thể được đối xử như vậy.
Người này nhất định chính là chủ tịch!"

"Chủ tịch trẻ thật đấy! Con tim tôi xao xuyến mất rồi".

Sự xuất hiện của Dương Thanh khiến mọi người bàn tán xôn xao.

"Tần Y, cậu mau xem này, người sếp Lạc đang đi theo có phải là Dương Thanh không?"

Sau khi làm xong quy trình tuyển dụng, vừa mới đi tới đại sảnh, Tôn Điềm đã nhìn thấy bóng lưng của Dương Thanh, lập tức kinh ngạc hỏi.

Đến khi Tần Y nhìn sang, bóng dáng của Dương Thanh đã biến mất ở cuối hành lang.

“Cậu cũng nói là người sếp Lạc đi theo còn gì? Cậu cảm thấy người đó có thể là đồ vô dụng kia sao?”, Tần Y buồn cười nói.

Tôn Điềm vỗ trán nói: “Mình đúng là bị hâm rồi.
Người được sếp Lạc đối đãi như vậy chắn chắn là chủ tịch tập đoàn”.

Trong văn phòng xa hoa trên tầng cao nhất của công ty.

Dương Thanh ung dung ngồi trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói lời nào.

Lạc Bân cẩn thận ngồi xuống bên cạnh: “Chủ tịch, cậu tới đây nhất định là có điều gì cần dặn dò.
Xin cậu cứ nói, tôi nhất định sẽ không làm cậu thất vọng”.

“Đợi đi!”

Dương Thanh lạnh lùng đáp lại hai chữ rồi im lặng, hai mắt vẫn nhắm chặt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dương Thanh vẫn ngồi đó nhắm mắt nghỉ ngơi, khiến Lạc Bân cảm thấy vô cùng áp lực.
Trán ông ta đã rịn đầy mồ hôi lạnh, trong lòng lo sợ bất an.
Chủ tịch nói đợi là đang đợi ai? Không phải là chủ tịch nắm được nhược điểm gì rồi đấy chứ?

Trong lúc Lạc Bân đang thấp thỏm chờ đợi, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.
Ông ta đang định khiển trách thì thấy người đó đi tới đưa cho Dương Thanh một tập tài liệu: “Anh Thanh, đây là thứ anh cần”.

Lúc này, Dương Thanh mới mở mắt đọc tài liệu, sắc mặt dần trở nên âm trầm.

Lạc Bân bối rối không dám rời mắt khỏi tập tài liệu kia, trong lòng chợt cảm thấy bất an lạ thường.

“Bịch!”

Dương Thanh hung hăng ném tập tài liệu vào người Lạc Bân: "Đọc lên cho tôi!"

Thấy Dương Thanh nổi giận như vậy, Lạc Bân không khỏi run bần bật, vội vàng nhặt tài liệu từ dưới đất lên.

"Ngày 5 tháng 6, nhận hối lộ ở khách sạn Duyên Kiếp …"

Lạc Bân chỉ đọc câu đầu tiên đã vội ngậm miệng lại, không dám đọc tiếp nữa.

Bên trong tập tài liệu này có toàn bộ chứng cứ phạm tội của ông ta trong vòng chưa đầy một tháng từ khi nhậm chức tổng giám đốc đến nay.
Điều khiến ông ta sợ hãi nhất chính là, thời gian và địa điểm của những lần phạm tội đều được ghi chép rất rõ ràng, hết đường chối cãi.

Dương Thanh nổi giận nói: "Đọc tiếp đi!"

Lạc Bân bị dọa toàn thân run rẩy, quỳ rạp dưới chân Dương Thanh: "Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi không dám nữa.
Xin cậu cho tôi thêm một cơ hội…"

Lúc này, trên mặt Lạc Bân đã giàn giụa nước mắt.
Từ một nhân viên cấp thấp nhất, ông ta bò tới vị trí hôm nay cũng không dễ dàng gì.
Mấy chục năm làm trong công ty, ông ta đều rất tuân thủ quy định, chưa từng nhận hối lộ.
Mãi cho đến khi tổng công ty bổ nhiệm ông ta làm tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải, rất nhiều gia tộc có máu mặt đã chủ động tới lấy lòng ông ta, khiến ông ta không chịu được cám dỗ, âm thầm nhận không ít quà cáp.

"Anh Thanh, có cần giết luôn không?"

Trong khi Lạc Bân đang lo lắng không biết mình còn có thể làm tổng giám đốc nữa hay không, Mã Siêu chợt nói một câu khiến ông ta suýt ngất xỉu tại chỗ.

Đương nhiên Mã Siêu không hề nói đùa, anh ta hiểu rất rõ ý nghĩa của tập đoàn Nhạn Thanh với Dương Thanh.
Lạc Bân nhận hối lộ chứng tỏ ông ta đã vì lợi ích cá nhân gây

tổn hại đến lợi ích của công ty.
Đúng là gan to bằng trời.

Cộp cộp cộp!

Dương Thanh không lên tiếng, chậm rãi gõ ngón tay xuống mặt bàn trà như đang vẽ bùa đòi mạng.

Lạc Bân đã nhũn cả hai chân, không còn sức để cầu xin thêm nữa.

“Nể tình đây là lần đầu phạm lỗi, tôi có thể cho ông thêm một cơ hội.
Nhưng hãy nhớ lấy, nếu ông còn tái phạm, số tiền ông nhận hối lộ sẽ trở thành thứ đưa ông vào chỗ chết đấy”, Dương Thanh nheo mắt nói rồi đứng dậy rời đi.

Lạc Bân vui sướng như từ cõi chết trở về, vội vàng cam đoan với bóng lưng của Dương Thanh: “Cảm ơn chủ tịch, tôi xin hứa sẽ không có lần sau nữa đâu”.

Ông ta vốn tưởng mình phải ăn cơm tù, nào ngờ Dương Thanh lại đồng ý cho mình một cơ hội, không khỏi biết ơn tột cùng.

Ông ta thầm thề, nhất định phải tận tâm làm việc cho anh.

Mã Siêu đi theo Dương Thanh ra khỏi công ty, khó hiểu hỏi: “Anh Thanh, tại sao còn muốn giữ ông ta lại?”

“Tôi vừa mới trở về, dưới tay không có nhiều người dùng được.
Muốn xử lý ông ta rất dễ, nhưng muốn tìm một tổng giám đốc đã quen với công việc trong tập đoàn Nhạn Thanh thì rất khó”.

Dương Thanh đáp lại một câu rồi nói tiếp: “Tập đoàn Nhạn Thanh bị gia tộc Vũ Văn chiếm đoạt nhiều năm như vậy, đám lãnh đạo đều do gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng nên.
Trừ phi bây giờ lập tức đổi toàn bộ người đi, nhưng nếu thực sự làm như vậy, công ty sẽ bị hủy trong tay tôi.
Cho dù muốn đổi cũng không phải lúc này.
Chuyện này không thể nóng vội được”.

“Em hiểu rồi.
Anh Thanh muốn bồi dưỡng người của mình, đợi đến khi thời cơ chín muồi mới thay máu cả tập đoàn”.

Mặc dù Mã Siêu giỏi võ nhưng cũng không phải loại người lỗ mãng.
Anh ta nhanh chóng hiểu được ý đồ của Dương Thanh: “Anh Thanh đã có được chứng cứ phạm tội của Lạc Bân, ngay lúc ông ta sắp tuyệt vọng, anh lại cho ông ta thêm một cơ hội.
Ông ta nhất định sẽ rất biết ơn, từ đó sẽ hết mình vì công ty”.

“Nếu sau này Lạc Bân có thể làm việc nghiêm chỉnh, lại thực sự có năng lực, anh Thanh nhất định sẽ cho ông ta cơ hội lớn hơn để thể hiện”.

Dương Thanh nhìn Mã Siêu bằng ánh mắt phức tạp, anh thở dài: “Với năng lực của cậu, nếu ở lại biên giới phía Bắc thì tiền đồ sẽ rất xán lạn.
Nhưng cậu lại chọn đi theo tôi, rất đáng tiếc!”

Mã Siêu vô thức đứng thẳng lưng, thành thật nói: “Ở biên giới phía Bắc, anh Thanh chính là thần.
Nếu không có anh, không biết em đã phải chết bao nhiêu lần.
Được đi theo anh là vinh hạnh của em!”

Dương Thanh không nói gì nữa.
Đi thêm vài bước, anh chợt dừng lại: “Điều tra cho tôi một chuyện.
Rốt cuộc năm năm trước là ai đã hãm hại tôi và Tần Thanh Tâm”.

Đột nhiên, người Dương Thanh tản ra khí thế vô cùng đáng sợ, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

- ————

.

Chương 10: 10: Chỉ Tay Năm Ngón

Sáng ngày hôm sau, trên tầng cao nhất của tập đoàn Tam Hòa.

Công ty tổ chức cuộc họp thường kỳ vào mỗi thứ hai hàng tuần.
Hiện giờ cả đám con cháu nhà họ Tần đều đang ngồi quanh bàn họp.

“Tần Thanh Tâm, nghe nói thằng chồng vô dụng mất tích năm năm kia của cô đã trở về?”

Người nói là anh họ Tần Phi của Tần Thanh Tâm.
Nhác thấy cô bước vào phòng họp, anh ta đã cười cợt hỏi.

“Anh ấy trở về hay không thì liên quan gì tới anh?”, Tần Thanh Tâm cau mày phản bác.

“Đúng là không liên quan đến tôi.
Nhưng nhà họ Tần suy bại do chuyện xấu của hai người.
Nếu không bây giờ nhà họ Tần đã trở thành gia tộc hàng đầu ở Giang Hải rồi”.

Tần Phi khiêu khích nói: “Nếu là người phụ nữ khác để xảy ra chuyện như vậy thì đã không còn mặt mũi sống tiếp nữa.
Không ngờ cô còn dám sinh ra một đứa con hoang, đúng là nỗi ô nhục của nhà họ Tần”.

“Anh câm miệng lại cho tôi!”, Tần Thanh Tâm đứng bật dậy, tức giận quát.

Muốn nói cô thế nào cũng được, nhưng nói con gái của cô thì không thể.
Đây là giới hạn cuối cùng của cô, không được động vào.

Đám người nhà họ Tần có mặt trong phòng họp không có ai chịu đứng ra nói giúp Tần Thanh Tâm.
Bọn họ đều đang cười trên nỗi đau của người khác, chờ xem kịch vui.

“Ông cụ tới rồi!”

Tần Phi vốn định nói tiếp thì nghe thấy một loạt tiếng bước chân ở cửa ra vào, anh ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Thanh Tâm, không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó, cụ Tần đầu tóc bạc trắng chậm rãi bước vào ngồi lên ghế chủ tịch.

Dưới trướng nhà họ Tần có không ít công ty nhưng tập đoàn Tam Hòa vẫn phát triển nhất.
Đây cũng là nguyên nhân khiến cụ Tần lập tức biến nơi đây thành sản nghiệp chính của nhà họ Tần, ngay sau khi thu hồi tập đoàn Tam Hòa vào bốn năm trước.

Mỗi lần ngồi đây họp, Tần Thanh Tâm đều cảm thấy đau xót.
Đây là sản nghiệp do một tay cô sáng lập nên, hiện giờ lại thuộc về gia tộc.
Cho dù cô không cam lòng đến mức nào cũng không thể thay đổi được điều gì.

Mặc dù cụ Tần đã lớn tuổi nhưng không hề có ý định từ chức.
Không những thế, lão ta càng ngày càng tìm cách nắm chặt tập đoàn trong tay.

Lão ta quét mắt nhìn mọi người một lượt rồi mở miệng:
“Tháng trước, gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô đã thành lập một chi nhánh ở Giang Hải, hiện giờ vẫn đang chuẩn bị đi vào hoạt động.
Tôi đã nhận được tin tức mới nhất, chi nhánh sắp chính thức hoạt động.
Rất nhiều gia tộc đổ xô tới muốn được hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.
Nhà họ Tần chúng ta không thể bị bỏ lại phía sau.
Có thể nói, nhà họ Tần muốn trở thành gia tộc hàng đầu tại Giang Hải thì bắt buộc phải hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh”.

Nghe lão ta nói vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy phấn chấn hơn hẳn, có người còn hỏi: “Thưa cụ, nếu có thể hợp tác được với tập đoàn Nhạn Thanh thì sẽ được thưởng gì ạ?”

Cụ Tần nhìn người vừa đặt câu hỏi, cười lạnh nói: “Nếu ai giành được dự án hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, tôi sẽ

nhường vị trí chủ tịch tập đoàn Tam Hòa cho người đó".

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc.
Không ngờ cụ Tần lại dùng tập đoàn Tam Hòa làm phần thưởng cho người có thể đàm phán được với tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Thanh Tâm cắn chặt môi, tập đoàn Tam Hòa vốn là của cô.
Muốn có được dự án với tập đoàn Nhạn Thanh đương nhiên rất khó, nếu không cụ Tần cũng sẽ không lấy vị trí chủ tịch làm phần thưởng.

Trong giây phút ấy, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Thanh Tâm và Tần Phi.

Một người là cháu trai trưởng được cụ Tần coi trọng nhất, người còn lại thì có năng lực xuất chúng.
Hiện giờ hai người này đều khiến cụ Tần rất hài lòng, nhưng mọi người đều biết rõ tập đoàn Tam Hòa vốn là của Tần Thanh Tâm.

Tần Phi cũng hiểu được tầm quan trọng của chuyện hợp tác lần này, là người đầu tiên đứng lên, anh ta cười nói: "Ông nội, cháu cho rằng chuyện hợp tác phải được bàn bạc kỹ hơn".

"Ồ?", cụ Tần hỏi: "Cháu có ý tưởng gì không?"

Tần Phi nói: "Không dám giấu ông nội, kỳ thực lúc tập đoàn Nhạn Thanh mới mở chi nhánh ở Giang Hải, cháu đã bắt đầu chuẩn bị rồi.
Chỉ là cánh cửa của tập đoàn Nhạn Thanh rất cao, cháu phải bỏ ra rất nhiều mới xây dựng được một chút quan hệ.
Thế nhưng muốn giành được dự án vẫn rất khó khăn".

"Tần Phi làm tốt lắm.
Mặc dù vẫn chưa ký được hợp đồng hợp tác nhưng ít ra đã bắt đầu hành động, hơn nữa còn xây dựng được chút quan hệ.

Đợi sau khi cuộc họp kết thúc, cháu hãy tới phòng tài vụ nhận một triệu làm kinh phí đi", cụ Tần hào phóng nói.

"Cháu cảm ơn ông nội!", Tần Phi lập tức vui mừng hớn hở.

Những người khác đều vô cùng ghen tỵ.

Tần Phi chợt liếc Tần Thanh Tâm đầy thâm ý, sau đó nói: "Ông nội, mặc dù cháu rất muốn lấy được cơ hội hợp tác, nhưng nếu chỉ dựa vào một mình cháu thì rất khó.
Dù sao với tập đoàn Nhạn Thanh thì nhà họ Tần cũng chỉ là một gia tộc nhỏ bình thường trong vô vàn gia tộc khác.
Làm sao để họ đồng ý hợp tác với chúng ta?"

"Nếu cháu đã nói vậy, chẳng lẽ đã nghĩ ra cách gì rồi sao?", cụ Tần hỏi.

Tần Phi cười tủm tỉm: "Cháu nhận được một tin tức nội bộ, lần này tập đoàn Nhạn Thanh sẽ không hợp tác với các gia tộc nhỏ đâu.
Chỉ với điều kiện này, chúng ta đã không có tư cách rồi.
Vậy nên chúng ta có thể lựa chọn hợp tác với một gia tộc khác có thực lực ngang bằng với nhà họ Tần chúng ta".

"Tần Phi, đề nghị của cháu rất tốt, nói tiếp đi", cụ Tần càng nghe càng hài lòng.

Tần Phi cười nói: "Ông nội, cậu cả nhà họ Vương - Vương Kiện vẫn luôn theo đuổi Thanh Tâm.
Vương Kiện đã tỏ tình rồi, chỉ cần Thanh Tâm gả cho anh ta, chuyện hợp tác sẽ không còn trở ngại gì nữa".

Mọi người đều đồng loạt nhìn sang Tần Thanh Tâm.
Mặt cô lập tức biến sắc, vội vàng lên tiếng: "Ông nội, cháu đã kết hôn rồi.
Sao có thể kết hôn với người khác được nữa?"

"Thanh Tâm, mọi người đều biết chuyện của cháu và thằng vô dụng kia rồi.
Vừa mới kết hôn cậu ta đã biến mất năm năm, giữa hai đứa không hề có tình cảm với nhau.
Chi bằng hãy kết hôn với Vương Kiện đi, ít nhất cậu ta có thể giúp cho gia tộc chúng ta.
Dù sao cậu ta cũng mạnh hơn thằng vô dụng kia nhiều", cụ Tần liếc nhìn Tần Thanh Tâm.

Cô mím chặt đôi môi đỏ, kiên định lắc đầu: "Ông nội, cháu đã là người của Dương Thanh, cả đời này sẽ chỉ có một người chồng là anh ấy".

Rầm!

Cụ Tần đập tay xuống mặt bàn, giận tím mặt: “Năm năm trước, nếu không phải vì chuyện xấu của cháu và thằng nhóc kia, nhà họ Tần đã trở thành gia tộc hàng đầu Giang Hải rồi. Chẳng lẽ năm năm sau cháu vẫn muốn hủy hoại tương lai của nhà họ Tần nữa hay sao?”

Tần Thanh Tâm cắn môi, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Cô không hề cảm giác được móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay, bởi vì hiện giờ trái tim của cô còn đau đớn hơn nghìn lần.

Nhà họ Tần có địa vị như ngày hôm nay đều nhờ vào tập đoàn Tam Hòa.
Cụ Tần không những không công nhận cống hiến của cô với gia tộc, lại còn trách cô khiến gia tộc không thể trở thành thế lực hàng đầu.

“Cứ quyết định như vậy đi.
Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ liên hệ với người đứng đầu nhà họ Vương để bàn chuyện cưới xin”.

Cụ Tần lập tức quyết định, không thèm quan tâm Tần Thanh Tâm có đồng ý hay không.

“Tôi vẫn còn sống sờ sờ ra đấy, các người đã muốn ép vợ tôi tái giá.
Cô ấy không chịu, làm gì đến lượt người khác chỉ tay năm ngón?”

Đúng lúc ấy, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên.
Sau đó, bóng dáng quen thuộc của Dương Thanh xuất hiện ở trong phòng họp.

Trong khi đám người dòng chính nhà họ Tần vẫn còn đang khiếp sợ, Dương Thanh đã đi tới ngồi xuống bên cạnh Tần Thanh Tâm, dịu dàng nhìn cô: “Anh nói rồi, từ nay về sau anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em”.

- ————

.

Chương 11: 11: Đau Thấu Tim

Mặt Tần Thanh Tâm đờ đẫn.
Hôm qua cô đuổi Dương Thanh đi, con gái lại khóc ầm ĩ đòi tìm bố.

Cô vốn hơi hối hận, sợ rằng người bố mà con gái vất vả lắm mới chờ được lại đi mất.
Nhưng không ngờ khi cô phải một mình đối mặt với tất cả, Dương Thanh lại đột nhiên xuất hiện.

Dáng vẻ vô cùng ngang ngược của Dương Thanh dường như đã chạm tới nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô, khiến lòng cô rung động.

"Cậu là ai? Sao cậu dám xông phòng họp của nhà họ Tần? Bảo vệ đâu? Đuổi cậu ta ra cho tôi!"

Lúc này, ông cụ không nhận ra Dương Thanh.
Năm đó, Dương Thanh vốn cũng chẳng gặp người nhà họ Tần được mấy lần.
Thoáng cái năm năm đã trôi qua, sao họ có thể vừa gặp đã nhận ra anh được?

"Ông nội, cậu ta chính là Dương Thanh, kẻ vô dụng năm năm trước cưới Tần Thanh Tâm không lâu, sau đó lại đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian đấy ạ".

Trước đó, thật ra Tần Phi có nghe nói về chuyện Dương Thanh trở về, nên anh ta nhận ra Dương Thanh ngay.
Anh ta nhìn Tần Thanh Tâm bằng ánh mắt chế giễu.

Lúc này, ông cụ mới nhớ ra Dương Thanh là ai.
Lão ta hơi híp hai mắt lại, quan sát Dương Thanh từ đầu tới chân.
Ngoài khí chất có hơi khác ra, dường như anh cũng không có gì thay đổi, lối ăn mặc vẫn như hạng khố rách áo ôm.

Cho dù Tần Thanh Tâm rất mong có người có thể cùng cô đối mặt với tất cả, nhưng lúc này Dương Thanh xuất hiện chỉ làm cho mọi chuyện càng rối loạn hơn.
Cô tức giận nói: "Ai bảo anh tới đây?"

Dương Thanh không thấy bất ngờ trước sự ghét bỏ của Tần Thanh Tâm đối với mình.
Nếu anh vừa trở về đã được Tần Thanh Tâm tha thứ, như vậy chẳng phải sự tha thứ của Tần Thanh Tâm quá rẻ mạt sao?

Lúc này, ông cụ vung tay ngắt lời Tần Thanh Tâm, dùng đôi mắt minh mẫn nhìn chăm chằm Dương Thanh: "Hóa ra là kẻ vô dụng đã hủy hoại danh dự của nhà họ Tần năm đó.
Nếu không phải vì cậu, nhà họ Tần đã sớm trở thành danh gia vọng tộc ở Giang Hải, không ngờ cậu còn dám trở về".

Mắt Dương Thanh thoáng ánh lên tia sắc bén, anh cười lạnh: "Tôi hủy hoại danh dự của nhà họ Tần sao? Sự thật thế nào, chẳng lẽ ông là người đứng đầu nhà họ Tần lại không biết?"

Mã Siêu đã điều tra rõ về chuyện năm đó.
Tất cả đều là vở kịch do nhà họ Tần tự biên tự diễn để có được tập đoàn Tam Hòa mà thôi.

Nếu không phải vì Tần Thanh Tâm, đêm qua nhà họ Tần đã tan nát rồi.

"Cậu nói bậy gì đấy?"

Ông cụ tức giận đập bàn, sau đó từ từ đứng dậy, đôi mắt rừng rực lửa giận.

Bởi vì quá kích động, lão ta đột nhiên ho dữ dội, cơ thể lảo đảo chực ngã.

"Ông nội!"

Tần Thanh Tâm vội vàng lao tới, nhưng Tần Phi đã đỡ lấy ông cụ trước.

"Cút ngay!"

Tần Phi tức giận quát một tiếng: "Cô còn có mặt mũi gọi ông nội à? Cô bảo gã chồng vô dụng này tới để chọc giận ông nội đúng không?"

"Nếu ông cụ có mệnh hệ gì, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu".

"Năm năm trước cũng vì chuyện bẩn thỉu các người làm ra mà nhà họ Tần mới ê chề nhục nhã.

Năm năm sau, có phải các người còn muốn làm ông cụ tức chết đúng không? Muốn phá nát nhà họ Tần này sao?”

“Theo tôi thấy, cả nhà cô đúng là tai họa, nên đuổi ra khỏi nhà họ Tần, cả đời không được bước vào nhà họ Tần một bước”.

…

Tần Thanh Tâm phải trả giá cho gia tộc nhiều như vậy, thậm chí ngay cả tập đoàn Tam Hòa của cô cũng bị họ cướp mất, nhưng hôm nay lại rơi vào kết cục bị mọi người ghẻ lạnh hắt hủi.

Nhìn Tần Thanh Tâm lảo đảo chực ngã, Dương Thanh khó lòng diễn tả sự khó chịu trong lòng.

Ông cụ cũng dần nguôi giận, nhìn Tần Thanh Tâm nói: “Thanh Tâm, trước đây nhà họ Tần suy bại vốn là vì các cháu, bây giờ tập đoàn Nhạn Thanh mở chi nhánh ở Giang Hải. Chỉ có giành được cơ hội hợp tác với bọn họ thì mới vực dậy được nhà họ Tần.
Bây giờ nếu như kết thông gia với nhà họ Vương, chúng ta mới có hi vọng hợp tác được với tập đoàn Nhạn Thanh.
Hiện giờ cháu có hai sự lựa chọn, một là lấy cậu cả nhà họ Vương, hai là nghĩ cách có được cơ hội hợp tác này, nếu không cả nhà cháu cứ chờ bị đuổi ra khỏi gia tộc đi!”

Nghe ông cụ nói vậy, mặt Tần Thanh Tâm trắng bệch.

Ngay cả gia tộc quyền thế nhất Giang Hải cũng chưa chắc có thể giành được cơ hội hợp tác này, sao cô có thể làm được chứ?

“Ông nội, cháu…”

Tần Thanh Tâm vừa định từ chối, Dương Thanh đứng bên cạnh cô bỗng nhiên nói: “Chúng tôi… nhận nhiệm vụ này!”

“Được!”

Tần Phi lập tức mừng rỡ, vẻ mặt giễu cợt: “Thanh Tâm, đừng nói là mọi người bắt nạt cô, đây là do chồng cô tự nhận nhiệm vụ này.
Bây giờ cho dù cô muốn đổi ý cũng muộn rồi!”

“Đây rõ ràng là một nhiệm vụ bất khả thi mà còn dám đồng ý, đúng là đồ vô dụng như trong lời đồn”, mấy người của dòng chính thầm thì bàn tán.

Một bên là sản nghiệp dưới trướng gia tộc quyền quý nhất Yến Đô, một bên là sản nghiệp của gia tộc hạng hai ở Giang Hải. Với sự chênh lệch lớn như vậy, sao tập đoàn Nhạn Thanh có thể đồng ý hợp tác với tập đoàn Tam Hòa cơ chứ?

“Được rồi, cuộc họp thường kỳ hôm nay kết thúc ở đây đi!”

Ông cụ vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng ánh mắt lại nhìn Tần Thanh Tâm: “Ba ngày, ông chỉ cho cháu ba ngày. Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy cả nhà cháu phải chủ động rời khỏi nhà họ Tần!”

Ông cụ lập tức xoay người rời đi.
Tất cả mọi người đều nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ hả hê vui sướng.

“Ha ha, Tần Thanh Tâm, cô mà cũng đòi đấu với tôi sao? Tôi mới mang dòng máu chính thống của nhà họ Tần.
Trong mắt ông nội, chỉ tôi mới là tương lai của gia tộc.
Ba ngày sau, tôi sẽ cười nhìn cả nhà cô bị đuổi ra khỏi gia tộc! Ha ha…”

“Đúng vậy, con gái của một thằng con riêng cũng dám cạnh tranh với Tần Phi à? Đúng là không biết tự lượng sức mình”.

“Phi à, chú vẫn luôn ủng hộ cháu.
Lúc cháu thừa kế vị trí chủ tịch rồi thì cũng đừng quên chú đấy nhé!”

“Đúng vậy, Phi, chúng ta đều ủng hộ cháu!”

…

Thoáng chốc, Tần Phi được mọi người vây quanh rời khỏi phòng họp, chỉ còn lại Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

“Bốp” một tiếng, Tần Thanh Tâm tát vào mặt Dương Thanh.

Khi Dương Thanh thấy gương mặt giàn giụa nước mắt của Tần Thanh Tâm, tức giận trong lòng tự nhiên biến mất.

“Tâm, anh…”

Dương Thanh vừa muốn mở lời, đã bị Tần Thanh Tâm cắt ngang: “Tôi thừa nhận anh cũng là người bị hại trong chuyện năm năm trước, nhưng anh đã nhận năm trăm nghìn mà bố tôi đưa anh, vậy cũng xem là bồi thường rồi.
Anh không muốn kết hôn với tôi thì sao không nói sớm? Vừa mới kết hôn anh đã biến mất năm năm, anh có biết tôi phải chịu những gì không? Tôi đã như vậy rồi, sao anh còn muốn trả thù tôi? Anh nói cho tôi biết đi, vì sao chứ?”

Từng giọt nước mắt của Tần Thanh Tâm giống như những viên ngọc rơi xuống đất rồi vỡ nát.

Dương Thanh vô cùng đau khổ, anh bước tới nắm chặt lấy hai vai của Tần Thanh Tâm: “Anh thật sự không cầm tiền của bố em, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trả thù em.
Lần này anh trở về vì muốn bù đắp cho em và con gái, mong em hãy tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không hại em”.

“Anh câm miệng lại cho tôi! Anh không xứng nhắc tới con gái tôi!”

Tần Thanh Tâm đẩy Dương Thanh ra, cả gương mặt đều là nước mắt: “Nếu không phải anh về trả thù, sao còn muốn nhận nhiệm vụ kia trong cuộc họp thường kỳ của gia tộc chứ? Đó vốn là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được!”

- ————

.

Chương 12: 12: Tớ Có Bố

Tại nhà của Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm vừa về nhà, cô còn chưa thay dép xong, Châu Ngọc Thúy đã nổi giận đi tới trước mặt cô, hỏi: “Hôm nay, thằng vô dụng kia tới công ty à?”

“Mẹ, con đã rất mệt rồi, mẹ đừng làm phiền con nữa được không?”, vẻ mặt Tần Thanh Tâm đầy mệt mỏi.

Dương Thanh thay cô nhận nhiệm vụ bất khả thi kia làm cô vỡ đầu sứt trán, cô thật sự không muốn phải phiền lòng vì những chuyện khác nữa.

“Bây giờ đã là lúc nào rồi? Sao con còn như vậy chứ?”

Châu Ngọc Thúy vô cùng sốt ruột: “Mẹ đã nghe hết rồi. Trong cuộc họp thường kỳ hàng tuần của nhà họ Tần, ông nội con bảo con một là lấy Vương Kiện, hai là nghĩ cách giành được cơ hội hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, bằng không sẽ đuổi chúng ta ra khỏi nhà họ Tần, thằng vô dụng kia tự nhiên lại nhận lời thay con.
Cậu ta là thằng vô dụng không óc bã đậu, con cũng vậy à? Sao con không chọn cưới Vương Kiện?”

Vì chuyện này mà Tần Thanh Tâm đã chạy vạy ngược xuôi cả ngày hôm nay, nhờ cậy đủ mối quan hệ nhưng cuối cùng thậm chí còn chưa bước vào được cửa lớn của tập đoàn Nhạn Thanh.
Cô đã buồn phiền lắm rồi, không ngờ vừa về đến nhà còn nghe Châu Ngọc Thúy nói chuyện này.

“Mẹ, xem như con cầu xin mẹ, mẹ đừng nói nữa được không? Con ở công ty bị bắt nạt, đi bàn chuyện hợp tác cũng bị bắt nạt, lẽ nào về tới nhà, ngay cả mẹ cũng muốn dằn vặt con nữa sao?”, mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe nói, áp lực làm cô có cảm giác sắp suy sụp đến nơi rồi.

“Con gái chịu uất ức đủ rồi, vất vả lắm con bé mới về đến nhà, bà đừng quấn lấy nó nữa”.

Tần Đại Dũng đang ngồi ở trên sofa đọc báo, lúc này cũng đặt tờ báo xuống rồi nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Châu Ngọc Thúy lập tức xông tới trước mặt Tần Đại Dũng, hai tay chống nạnh, tức giận nói: "Tần Đại Dũng! Ông có biết nó nhận nhiệm vụ gì không? Là hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh đấy, đây vốn là nhiệm vụ không thể hoàn thành được. Cứ theo đà này thì ba ngày sau, chúng ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Tần mất".

"Con về rồi!"

Đúng lúc này, một giọng nói vui vẻ vang lên.
Sau đó, mọi người thấy Tần Y sung vẻ đi vào nhà.

"Con báo cho mọi người một tin tốt…"

Cô ta vừa mới vào nhà đã cảm giác được bầu không khí rất không thích hợp.
Mặt mẹ đầy tức giận, mặt bố thì bất lực, còn có Tần Thanh Tâm mang vẻ mặt tuyệt vọng nữa.

"Sao vậy?"

Tần Y là người tinh tế, cô ta đi tới bên cạnh Tần Thanh Tâm, kéo tay cô hỏi: "Chị, chị không sao chứ?"

Tần Thanh Tâm chỉ khẽ lắc đầu: "Y Y, lát nữa em đi đón Tiêu Tiêu giúp chị, chị về phòng trước đây".

"Con thì có tin tức tốt gì chứ? Chị con nhận nhiệm vụ hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, nếu không làm được, chúng ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Tần đấy".

Sau khi ầm ĩ một hồi, tâm trạng Châu Ngọc Thúy cũng đỡ hơn nhiều.
Bà ta nhìn theo bóng lưng Tần Thanh Tâm rời đi nói.

"Chị!"

Nghe Châu Ngọc Thúy nói vậy, Tần Y lập tức vui mừng, vội vàng đuổi theo Tần Thanh Tâm đang muốn rời đi, vui vẻ nói: "Chị, chuyện hợp tác cứ để em giải quyết giúp chị.
Dù sao bây giờ em cũng là một thành viên của tập đoàn Nhạn Thanh rồi!"

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm vừa rồi còn tuyệt vọng, trong mắt lập tức có cảm xúc.

Cô kích động nắm lấy cánh tay Tần Y: “Y Y, em thật sự vào được tập đoàn Nhạn Thanh rồi à?”

Nhưng vừa hỏi xong, sắc mặt Tần Thanh Tâm lại ảm đạm, cay đắng lắc đầu: “Cho dù em thật sự được nhận vào làm nhưng cũng chỉ là nhân viên mới, em không giúp được chị đâu”.

Tần Y bỗng nhiên hơi chột dạ, chỉ là nhìn dáng vẻ chị như vậy, cô ta đau lòng nhưng vẫn ra vẻ kiên định nói: “Chị tin em đi, chắc chắn có thể mà.
Bạn thân Tôn Điềm của em đang là giám đốc bộ phận nhân sự của tập đoàn Nhạn Thanh, cậu ấy có quan hệ rất tốt với lãnh đạo cấp cao trong công ty.
Để em nhờ cậu ấy giúp, chắc chắn có thể lấy được cơ hội hợp tác thôi”.

“Vậy tốt rồi! Cảm ơn Y Y!”

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe.
Vì chuyện này, cô đã phiền não suốt một ngày, cuối cùng cũng nhận được một tin tức tốt.

Tần Y trợn mắt, không vui nói: “Sao chị lại nói cảm ơn với em?”

Nói xong, cô ta xoay người nhìn Châu Ngọc Thúy đang vui sướng: “Mẹ, con sẽ giải quyết chuyện này giúp chị, chị ấy đã cực khổ suốt một ngày rồi, bố mẹ đừng cãi nhau nữa”.

Châu Ngọc Thúy nói liên tục mấy tiếng được: “Con đúng là con gái của mẹ, đầu tiên là nhà họ Tô giàu có nhất Giang Hải đưa sính lễ tới xin cưới, bây giờ lại vào làm trong tập đoàn Nhạn Thanh, để mẹ xem sau này còn ai dám coi thường chúng ta nữa?”

“Con đi đón Tiêu Tiêu đây!”

Tần Y cười đắc ý rồi xoay người rời đi.
Tiếng động cơ vang dội, chiếc Maserati màu trắng biến mất ở cuối con đường.

Tại tầng cao nhất của chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải.

Lạc Bân nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Dương Thanh, báo cáo chi tiết về công việc chuẩn bị cho chi nhánh công ty gần đây.

Dương Thanh ngồi trên ghế làm việc, trong tay cầm một tập tài liệu.

"Chủ tịch, rất nhiều công ty có ý định hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.
Tôi đã liệt kê mấy công ty có năng lực trong bản danh sách trên tay cậu, cậu hãy cân nhắc một chút xem muốn chọn những công ty nào làm đối tác của chúng ta?", Lạc Bân dè dặt nói.

Dương Thanh chỉ nhìn lướt qua, cơ bản đều là doanh nghiệp có tiếng ở Giang Hải.

"Thêm cả tập đoàn Tam Hòa của nhà họ Tần vào, còn các đối tác khác, ông tự quyết định là được rồi", Dương Thanh tiện tay ném bản danh sách cho Lạc Bân.

Nghe đến nhà họ Tần, ánh mắt Lạc Bân hơi do dự nhưng vẫn hỏi: "chủ tịch, nhà họ Tần thậm chí còn chưa được tính là gia tộc hạng hai, tập đoàn Tam Hòa này…"

"Vợ tôi tên là Tần Thanh Tâm!", Lạc Bân còn chưa dứt lời, Dương Thanh đã trả lời thẳng.

Lạc Bân kinh ngạc, nhất thời vô cùng hoảng sợ: "Chủ tịch, xin lỗi, tôi không biết cô Tần là vợ cậu.
Hôm nay cô ấy tới công ty tìm tôi mấy lần, tôi đều không gặp".

Nói đến phần sau, Lạc Bân vô cùng chột dạ.

Dương Thanh không hề tức giận: "Ngày mai ông đích thân đi một chuyến tới tập đoàn Tam Hòa đưa hợp đồng, nhưng không được cho bất kỳ ai biết thân phận của tôi, hiểu chưa?"

Lạc Bân lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng đồng ý.

Dương Thanh giơ tay lên liếc đồng hồ: "Giờ này chắc trường mầm non tan học rồi nhỉ?"

Anh nói xong liền đứng dậy rời đi.

Trường mầm non Lam Thiên.

Một chiếc Maserati màu trắng đỗ trước cổng trường mầm non, tiếp theo là đôi chân thon dài xuất hiện, sau đó bước xuống xe.

Cô gái xinh đẹp thu hút ánh mắt của rất nhiều người này tất nhiên là Tần Y, cô ta thoáng mỉm cười, mái tóc dài tung bay theo gió.

Cô ta không để ý tới ánh mắt của những người khác, đi nhanh vào trường mầm non.
Đến lúc này, rất nhiều chàng trai mới thất vọng hiểu ra người đẹp này đã có chồng.

Lúc này đang giờ cao điểm đón trẻ, giáo viên mầm non không thể để ý được hết tất cả các em.

Tần Y tìm một lúc mới nghe được giọng nói của Tiêu Tiêu.
Cô ta cong môi cười dịu dàng, đang muốn gọi cô bé lại thì không khỏi nhíu mày.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu đầy tức giận, còn đứng đối diện là một bé trai, hai đứa hình như đang cãi nhau.

“Mày là con hoang không có bố, cứ nói mày, cứ nói mày đấy. Tao còn muốn đánh mày nữa cơ!”, vẻ mặt thằng bé rất ngang ngược.

Tiêu Tiêu cố không khóc, tức giận gào lên: “Tớ có bố! Cậu câm miệng!”

“Mày là con hoang, sao có thể có bố được?”

Thằng bé cao giọng nói, còn giơ bàn tay nhỏ mũm mĩm lên muốn đẩy Tần Tiêu Tiêu.

- ————

.

Chương 13: 13: Dẫn Chị Dâu Rời Đi

“Cháu đang làm gì đấy?”

Tần Y thấy mình không kịp chạy tới ngăn cản, đành phải lớn tiếng hô lên.

“Dì ơi!”

Tiêu Tiêu cũng không nén được nước mắt nữa, hô lên một tiếng rồi chạy về phía Tần Y.

Bé trai thấy người lớn tới thì đâu dám đẩy Tiêu Tiêu nữa, nó xoay người định bỏ chạy.

Nhưng cậu bé gấp quá, nên vừa xoay người lại bị trượt chân, sau đó ngã chổng vó xuống đất.

“Hu hu…”

Sau khi ngã xuống, bé trai bắt đầu khóc toáng lên, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiêu Tiêu cũng bật khóc, vừa khóc vừa nói: “Tớ không phải con hoang, tớ cũng có bố mà”.

Tần Y ôm chặt Tiêu Tiêu, vành mắt cũng đỏ lên, hai tay vỗ nhẹ lưng Tiêu Tiêu an ủi: “Tiêu Tiêu không phải con hoang, Tiêu Tiêu cũng có bố”.

“Đông!”

Một cặp nam nữ trung niên cũng chạy tới đây, thấy con mình bị ngã thì đau lòng nói: “Cục cưng đừng khóc, là ai bắt nạt con, để mẹ cho nó một bài học nhé”.

“Mẹ, chính nó đã đẩy con! Con ngã đau lắm!”

Bé trai khóc lóc nói, còn chỉ tay về phía Tần Tiêu Tiêu.

Tần Y cũng nổi giận, cô ta đã tận mắt nhìn thấy thằng bé này định đẩy Tiêu Tiêu, nhưng chính thằng bé lại bất cẩn tự ngã xuống đất, thế mà bây giờ nó lại vu oan cho hai dì cháu cô ta.

Nhưng cô ta còn chưa kịp nổi giận, mẹ cậu bé đã bất chấp tất cả mắng cô ta: “Con nhà cô đúng là coi trời bằng vung, đúng

là mất dạy, ngay cả con tôi cũng dám đánh, cô có biết tôi là ai không?”

Tiêu Tiêu ấm ức thanh minh: “Cháu không đánh cậu ấy, là cậu ấy muốn đánh cháu, còn mắng cháu là con hoang không có bố nữa”.

“Hóa ra mày đúng là đứa không có giáo dục, nếu người lớn không dạy mày, thì để tao dạy”.

Mẹ bé trai nói xong liền đi về phía Tiêu Tiêu, ấy vậy mà bà ta lại muốn đánh một đứa trẻ.

Tần Y vô cùng tức giận, bảo vệ Tiêu Tiêu ở phía sau mình, hùng hổ như có thể đánh nhau bất cứ lúc nào, rồi tức giận quát: “Bà dám động vào con bé thử xem!”

“Hai vị phụ huynh này, hai người đừng đánh nhau!”

Cô giáo cũng phát hiện ra tình hình bên này nên vội vàng chạy tới ngăn cản.

Nhưng đã muộn rồi, mẹ bé trai đã lao về phía Tần Y, bà ta giơ tay lên định cào vào mặt cô ta: “Tao sẽ cào nát mặt mày!”

Tần Y được mệnh danh là ‘quả ớt nhỏ’ nhà họ Tần, sao có thể để cho người đàn bà chua ngoa này bắt nạt mình chứ?

Đối phương còn chưa chạm vào người cô ta, cô ta đã nhấc chân lên đạp một phát.

“Ôi cha!”

Mẹ bé trai bị giày cao gót đạp vào bụng nên đau đớn rên lên, sau đó bà ta tức giận mắng bố thằng bé: “Ông cứ đứng nhìn tôi bị cô ta đánh thế à?”

Lúc đầu, khi người đàn ông trung niên nhìn thấy Tần Y, ông ta đã rất ngạc nhiên.
Nhưng bây giờ vợ mình bị đánh như thế, ông ta cũng không còn tâm trạng ngắm gái đẹp nữa mà lao tới cho cô ta một tát.

Mấy người xung quanh đều rất kinh ngạc, không ngờ một người đàn ông lại ra tay đánh con gái ở trước mặt mọi người thế này?

“Dì ơi!”, thấy Tần Y sắp bị đánh, Tiêu Tiêu hô lớn, rồi định xông tới.

Tần Y cả kinh, giờ cô ta muốn tránh cũng không được nữa rồi. Cô ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn bàn tay của đối phương đang cách mình ngày càng gần, sau đó vô thức nhắm hai mắt lại.

“Bốp!”

Nhưng đúng lúc này, một bóng mờ bỗng lao tới, nắm chặt cổ tay của người đàn ông trung niên kia.

“Á!”

Cơn đau trên cổ tay đã làm ông ta lập tức gào lên.

Tần Y nghe thấy tiếng hét thảm thiết này thì mở hai mắt ra, đập vào mắt cô ta là một bóng lưng cao lớn đang chắn ngay trước mặt.

“Bố!”

Tiêu Tiêu chỉ nhìn thấy bóng lưng đã nhận ra đây là bố mình, nên vui vẻ hô lên.

Dương Thanh cũng không buông tay, mà nói: “Cô che mắt Tiêu Tiêu lại đi!”

Nghe ra giọng của Dương Thanh, lúc này Tần Y mới biết ai đã cứu mình.

Cô ta vội “Ồ” một tiếng, rồi che mắt Tiêu Tiêu lại.

“Mày mau thả tao ra!”

Người đàn ông trung niên đau đến mức mặt đỏ bừng, ông ta tức giận nhìn Dương Thanh quát: “Mày có biết tao là…”

“Bịch!”

Ông ta còn chưa kịp huênh hoang thì bụng bỗng đau nhói, sau đó cả người ông ta bay xa ra ngoài giống như quả bóng, rồi đập mạnh vào tường.

Mọi người lặng đi, ai cũng mang vẻ mặt khiếp sợ.

Tần Y tận mắt chứng kiến, Dương Thanh đá một người đàn ông trung niên khoảng chín mươi cân bay xa bảy tám mét.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta hiện đầy vẻ kinh ngạc.

“Bố ơi! Sao bố lại tới đây ạ?”

Tiêu Tiêu vùng vẫy thoát khỏi tay Tần Y, sau đó vui vẻ chạy về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bế con gái lên, nở một nụ cười dịu dàng: “Tất nhiên là tới để đón Tiêu Tiêu về nhà rồi!”

Lúc nãy Tần Y đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Dương Thanh đá bay người đàn ông trung niên, sau lại nhìn vẻ mặt tràn đầy dịu dàng của anh lúc này, trong lòng cô ta không khỏi tự hỏi, đây chính là người anh rể vô dụng bị mọi người xem thường sao?

“Đông, cậu đã nhìn thấy chưa? Tớ không phải con hoang, tớ cũng có bố mà, đây chính là bố của tớ”.

Tiêu Tiêu bỗng nhìn về phía cậu bé, rồi đắc ý nói.

Bé trai bỗng òa khóc, lúc nãy cậu bé tận mắt nhìn thấy bố Tiêu Tiêu đá bay bố mình, cảnh tượng đó đã để lại ấn tượng khó phai trong lòng cậu bé.

Dương Thanh nghe con gái nói thế thì trong lòng cảm thấy buồn bã không nói nên lời.
Việc có một gia đình hoàn chỉnh đã từng là một hy vọng quá xa vời với Tiêu Tiêu, chỉ cần nhìn thấy bố mình, cũng có thể khiến cô bé vui vẻ đến thế.

Đây là lần đầu tiên Tần Y nhìn thấy Tiêu Tiêu vui vẻ thế này. Cô ta dụi đôi mắt hơi ửng đỏ của mình, thầm thở dài trong lòng.

“Thằng ranh này, mày dám đánh tao à, mày đợi đó!”

Một lúc sau, người đàn ông trung niên kia mới đứng dậy, ánh mắt tràn đầy lửa giận, sau đó gọi luôn một cuộc điện thoại.

“Hai vị phụ huynh này, hai bé chỉ đùa giỡn với nhau thôi, hai anh đừng nổi nóng nữa, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt cho hai bé”, hiệu trưởng trường mầm non cũng đứng ra hòa giải.

Nhưng người đàn ông trung niên kia lại hống hách nói: “Hiệu trưởng Lâm, bà đừng phí lời nữa, Trương Quảng tôi đường đường là người nhà họ Trương, thế mà lại bị một thằng nhãi vô danh đánh.
Nếu không dạy dỗ cậu ta, lỡ chuyện này truyền ra ngoài, tôi biết để mặt mũi của mình vào đâu đây?”

Sắc mặt Tần Y rất khó coi, cô ta tới gần Dương Thanh, thì thào: “Ông ta là người nhà họ Trương đấy, anh mau dẫn Tiêu Tiêu rời khỏi đây đi.
Tôi là con gái, nên ông ta không thể làm gì được tôi đâu”.

Dương Thanh hơi bất ngờ liếc nhìn Tần Y, anh không ngờ cô gái này lại trượng nghĩa như thế, nhưng muộn rồi.

Đúng lúc này, ba chiếc xe tải Jinbei chạy tới, rồi dừng trước cổng trường mầm non.
Năm sáu người đàn ông cao lớn bước xuống từ mỗi chiếc xe.

“Thằng khốn nào dám động vào anh Quảng của tao? Mau tự bò ra đây!”

Người đàn ông cầm đầu lớn tiếng quát.

Tiêu Tiêu sợ đến mức toàn thân run rẩy, hai tay ôm chặt cổ Dương Thanh.

Đúng lúc này, sự lạnh lùng từ Dương Thanh bỗng nhiên tản ra bên ngoài, nhiệt độ trong không khí gần như giảm xuống mấy độ, làm Tần Y không khỏi rùng mình.
Cô ta nhìn người đàn ông đứng cạnh mình với vẻ mặt sợ hãi.

“Tiêu Tiêu, con đừng sợ, đã có bố ở đây bảo vệ con, không ai có thể tổn thương con”, Dương Thanh dịu dàng nói.

Lời nói của Dương Thanh rất có tác dụng, Tiêu Tiêu không hề thấy sợ nữa.
Cô bé chớp đôi mắt to tròn trong veo như nước rồi nhìn anh hỏi: “Bố nói thật ạ?”

“Bố chưa bao giờ lừa ai cả!”

Vẻ mặt Dương Thanh rất nghiêm túc, nói xong, anh lại nhìn về phía Tần Y: “Cô dẫn Tiêu Tiêu rời khỏi đây trước đi, chuyện ở đây cứ để tôi xử lý”.

“Bố ơi, con không muốn rời xa bố!”

Tiêu Tiêu nghe bố mình nói thế thì lập tức lo lắng, hai tay càng ôm chặt cổ anh hơn, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở.

“Anh Thanh, anh dẫn chị dâu rời khỏi đây trước đi!”

Chẳng biết từ khi nào, một bóng người như tháp sắt bỗng xuất hiện bên cạnh Dương Thanh.

Nghe Mã Siêu nói thế, mặt Dương Thanh bỗng trở nên u ám, con mắt nào của cậu nhìn thấy cô ta là chị dâu của cậu thế?

- ————

.

Chương 14: 14: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tần Y hơi đỏ mặt, lạnh lùng liếc nhìn Mã Siêu.

Đồng thời, trong lòng cô ta cũng rất tò mò về chuyện mấy năm qua Dương Thanh đã đi đâu, làm gì.

Không ngờ Dương Thanh có thể một cước đá bay Trương Quảng ra xa bảy tám mét.
Đây là chuyện mà người bình thường hoàn toàn không thể làm được.
Bây giờ lại đột nhiên nhảy ra một chàng trai cao lớn hung tợn như Mã Siêu nữa.

"Chẳng lẽ trong năm năm mất tích, anh ta đã trở thành đại ca của một thế lực ngầm nào đó sao?", trong đầu Tần Y bỗng nảy ra suy nghĩ này.

Nếu để Dương Thanh biết được suy nghĩ này của Tần Y, chắc chắn anh sẽ rất ngạc nhiên về trí tưởng tượng phong phú của cô ta.

Lúc Dương Thanh bế Tiêu Tiêu đi qua người Mã Siêu, anh bỗng trầm giọng nói: "Nơi này không phải biên giới phía Bắc, nên cậu đừng đánh người ta đến mức xảy ra án mạng!"

"Anh cứ yên tâm, em tự biết chừng mực mà!", Mã Siêu đáp lại.

Đúng lúc cuộc nói chuyện của họ bị Tần Y nghe thấy, thế là cô ta càng khẳng định suy đoán của mình, chẳng lẽ bọn họ thật sự đã từng giết người?

Cô ta sợ đến sắp khóc, biên giới phía Bắc là ở đâu? Rốt cuộc bọn họ là ai vậy?

Trên đường về, Tần Y không dám thở mạnh, chỉ ngoan ngoãn lái xe.
Cô ta sợ lỡ mình chọc giận Dương Thanh, anh sẽ giết mình diệt khẩu.

Trong xe, Tiêu Tiêu vẫn luôn ôm chặt cổ Dương Thanh không chịu buông ra.

Cô bé sợ chỉ cần mình buông tay thì bố sẽ đi mất.

Hai mươi phút sau, cuối cùng bọn họ cũng tới biệt thự nhà họ Tần.

Họ vừa bước vào nhà đã gặp Châu Ngọc Thúy.
Bà ta thấy Dương Thanh đang bế Tiêu Tiêu thì sắc mặt bỗng thay đổi, lập tức vớ cây chổi ở bên cạnh đánh đuổi Dương Thanh.

"Thằng khốn này, mày còn dám vác mặt tới nhà của tao à!", Châu Ngọc Thúy tức đến mức thở không ra hơi.

Sau khi biết được "bí mật" của Dương Thanh, Tần Y đâu dám để mặc mẹ mình làm loạn trước mặt anh nữa? Cô ta vội vàng nắm lấy cánh tay của mẹ: "Mẹ, mẹ đừng kích động, anh ta chỉ đưa Tiêu Tiêu về nhà thôi, anh ta sẽ đi ngay thôi mà!"

Tiêu Tiêu nghe vậy thì bật khóc: "Cháu không muốn trở thành con hoang không có bố nữa…"

Tần Thanh Tâm và ông Tần nghe vậy cũng vội vàng chạy tới hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tần Y kể lại ngọn nguồn câu chuyện, Tần Thanh Tâm nghe xong thì lòng đau như dao cắt: "Từ nay về sau, anh cứ ở lại đây đi".

Mọi người đều ngạc nhiên, bà Tần nào có chịu để cho Dương Thanh ở lại đây chứ: "Con điên rồi à? Con cho cậu ta ở lại đây, vậy chuyện của con và Vương Kiện sẽ thế nào?"

"Mẹ, mẹ nhất định phải ép con sao? Nếu mẹ muốn đuổi anh ta đi, vậy thì con và Tiêu Tiêu sẽ rời đi cùng anh ấy", Tần Thanh Tâm nghẹn ngào nói.

Nếu không phải vì con gái, cho dù có chết cô cũng sẽ không bao giờ cho Dương Thanh ở lại đây.
Cô chỉ muốn cho con gái mình một gia đình hoàn chỉnh.

Trong lòng Dương Thanh rất ngạc nhiên, anh không ngờ Tần Thanh Tâm lại cho anh ở lại đây.
Anh có nằm mơ cũng muốn mình được ở bên Tần Thanh Tâm và con gái.

Lúc này Tần Y cũng khuyên nhủ bà Tần: “Mẹ, mẹ cứ xem như là vì Tiêu Tiêu, cho anh ta ở lại đây trước đi!”

Thấy dáng vẻ đau khổ của con gái, Tần Đại Dũng cũng chỉ có thể thở dài, khuyên nhủ vợ: “Nếu con gái đã nói thế, vậy thì chúng ta cứ cho cậu ta ở lại đây đi!”

Châu Ngọc Thúy trừng mắt nhìn chồng mình, trong lòng cũng hiểu rõ, bà ta không thể đuổi Dương Thanh đi được nữa nên nói: “Cậu muốn ở lại đây cũng được, nhưng mỗi tháng phải đóng năm nghìn tệ tiền thuê nhà đúng hạn, tôi sẽ đưa cho cậu một bản hợp đồng! Nếu cậu đồng ý thì có thể ở lại đây!”

Đừng nói là năm nghìn, cho dù là năm mươi triệu, anh cũng đồng ý.

Dương Thanh vội vàng đồng ý, sau đó vui vẻ theo Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu lên lầu.

Nhìn bóng lưng một nhà ba người rời đi, ánh mắt Tần Y rất phức tạp.
Cô ta khẽ thở dài, tự nhủ trong lòng: “Nếu không có chuyện năm năm trước, hai người lại thật lòng yêu nhau, thì tốt biết mấy?”

Chẳng mấy chốc, trong phòng Tần Thanh Tâm đã truyền ra tiếng cười vui vẻ của Tiêu Tiêu.
Châu Ngọc Thúy nói với vẻ mặt không vui: “Đúng là nuôi một đám ong tay áo!”

“Mẹ, con không phải ong tay áo, đợi con gả cho nhà họ Tô rồi, ai dám coi thường nhà chúng ta nữa?”

Tần Y biết trong lòng Châu Ngọc Thúy đang khó chịu, nên thân mật ôm cổ bà ta cười nói.

Nhắc đến nhà họ Tô, sự khó chịu trong lòng Châu Ngọc Thúy mới tan đi, bà ta vui vẻ nói: “Nhà họ Tô mang nhiều sính lễ tới đây như thế, lại còn được tập đoàn Nhạn Thanh tuyển dụng, chỉ có Y Y là làm mẹ yên tâm, sau này mẹ chỉ có thể sống dựa vào con thôi”.

Buổi tối, Tiêu Tiêu rất ‘không có lương tâm’ trải nệm nằm dưới đất cùng với bố.

Bởi vì đây là lần đầu tiên ngủ cùng với bố nên cô bé rất vui, mãi đến khuya cô bé mới chịu đi ngủ.

Nhìn con gái trong lòng mình, vẻ mặt Dương Thanh đầy thỏa mãn, nhưng sự hổ thẹn trong lòng cũng càng sâu hơn.

Tần Thanh Tâm nằm trên giường, lật qua lật lại, không thể nào ngủ được, trong lòng rối như tơ vò.

"Em đang lo lắng vì chuyện hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh à?", Dương Thanh bỗng hỏi.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng đáp: "Anh im đi! Đừng đánh thức Tiêu Tiêu!"

Dương Thanh cười khổ, không nói gì nữa, đêm nay chắc chắn là một đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tần Thanh Tâm thức dậy, Dương Thanh đã rời khỏi nhà rồi.

Năm năm chinh chiến đã khiến Dương Thanh làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật, nên việc tập thể dục vào mỗi buổi sáng là một mục không thể thiếu.

Tiêu Tiêu vừa mở mắt đã nhận ra bố mình không còn ở trong phòng nữa, nên bắt đầu khóc lóc ầm ĩ.

Tần Thanh Tâm có dỗ thế nào cô bé cũng không nín, mãi đến khi Dương Thanh quay về, Tiêu Tiêu mới ngừng khóc.
Cô bé đeo lên người bố, ai nói thế nào cũng không chịu xuống.

Đợi đến khi dỗ được Tiêu Tiêu ngoan ngoãn đến nhà trẻ, đã trễ hơn nửa tiếng rồi.

Trên tầng cao nhất tập đoàn Tam Hòa.

Trong phòng họp đã chật kín người, bởi vì hôm nay là ngày nhà họ Trương ở Giang Hải ký hợp đồng với nhà họ Tần.

Nhà họ Trương là gia tộc hạng hai ở Giang Hải, năm ngoái suýt chút nữa đã vươn lên trở thành gia tộc hàng đầu rồi, tài sản của gia tộc vượt xa nhà họ Tần cả mấy con phố.

"Phi giỏi thật đấy, không ngờ cháu có thể lấy được hợp đồng hợp tác với nhà họ Trương".

“Chuyện này có là gì đâu, thằng Phi nó còn móc nối quan hệ được với tập đoàn Nhạn Thanh nữa cơ mà.
Giờ chỉ đợi Tần Thanh Tâm thất bại, Phi ra mặt sẽ ký được hợp đồng.
Đây chỉ là chuyện cỏn con thôi”.

“Mấy người biết gì chưa? Hôm qua con ngốc Tần Thanh Tâm kia đã đứng trước cửa tập đoàn Nhạn Thanh đợi cả ngày trời, kết quả ngay cả cửa lớn công ty cũng không vào được, buồn cười quá đi mất, ha ha!”

Trong phòng họp vang lên những tiếng chế giễu, tất cả mọi người đều vây quanh Tần Phi cười cười nói nói.

“Chỉ còn hai ngày nữa thôi, không bàn được chuyện hợp tác, Tần Thanh Tâm sẽ phải cút ra khỏi nhà họ Tần.
Đến lúc đó, tôi sẽ dẫn mọi người đi xem trò hay”, Tần Phi đắc ý nói.

“Ha ha, đây là lần đầu tiên tôi muốn thời gian trôi qua thật nhanh”, có người cười nói.

Đúng lúc này, bên ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, tiếng ầm ĩ trong phòng họp lập tức im bặt.

Cụ Tần vừa cười nói vừa dẫn một người đàn ông trung niên đi vào phòng họp.

“Để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là sếp Trương - người thừa kế vị trí gia chủ nhà họ Trương đời kế tiếp.
Hôm nay, sếp Trương đại diện cho nhà họ Trương tới đây ký hợp đồng hợp tác với nhà họ Tần chúng ta, mọi người mau hoan nghênh sếp Trương nào!”, cụ Tần giới thiệu.

Sau một hồi tâng bốc, hai bên tiến vào quá trình ký hợp đồng.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thanh Tâm và Dương Thanh vội vàng chạy tới công ty.

“Cháu xin lỗi, ông nội, vì cháu và Dương Thanh phải đưa Tiêu Tiêu đến nhà trẻ nên tới công ty hơi trễ”, Tần Thanh Tâm vừa bước vào phòng họp đã vội vàng xin lỗi.

Sếp Trương đang chuẩn bị ký tên vào bản hợp đồng, nghe thấy hai từ nhà trẻ này thì vô thức ngẩng đầu lên, vừa liếc mắt đã

nhìn thấy Dương Thanh.

“Là mày!”

Ông ta đập mạnh cây bút xuống bàn.

Lúc này Dương Thanh mới chú ý, không ngờ người bị anh đá bay ở nhà trẻ hôm qua lại là Trương Quảng.

- ——————

.

Chương 15: 15: Nói Không Giữ Lời

Nhất thời, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh.

“Sếp Trương, ông đừng để ý đến thằng vô dụng này, đợi chúng ta ký hợp đồng xong sẽ tính sổ với cậu ta sau!”, cụ Tần cũng cảm nhận được bầu không khí hơi khác thường, nên vội vàng thúc giục.

“Ký cái quái gì nữa!”

Trương Quảng xé luôn bản hợp đồng thành hai mảnh, giơ tay chỉ vào mặt Dương Thanh, tức giận quát: “Tao còn đang định tìm mày để tính sổ, không ngờ mày lại là người nhà họ Tần. Hôm nay, tôi không những không hợp tác với mấy người, mà còn muốn chèn ép nhà họ Tần, để cho mấy người biết kết cục khi đắc tội với Trương Quảng tôi”.

Hôm qua, Trương Quảng bị Dương Thanh đá bay, sau đó đám người được ông ta gọi tới cũng bị Mã Siêu đánh tan tác, ngay cả bản thân ông ta cũng bị đánh một trận.
Ông ta còn đang nghĩ mình phải báo thù thế nào, không ngờ cơ hội lại tới ngay trước mắt.

“Cái gì? Cậu ta dám đắc tội với sếp Trương sao, đúng là điếc không sợ súng mà!”

Tần Phi ngạc nhiên, vội vàng nói: “Sếp Trương, thằng ranh này không phải người nhà họ Tần, cậu ta không có bất kỳ quan hệ gì với chúng tôi”.

“Không có cái mặt mày!”

Trương Quảng đấm vào mặt Tần Phi rồi quát: “Lúc nãy cô ta đã gọi ông nội rồi, mày còn nói không có quan hệ gì? Mấy người muốn hợp tác với chúng tôi sao, nằm mơ đi, mấy người đừng ảo tưởng nữa!”

Tối qua Tần Thanh Tâm đã nghe Tần Y kể lại chuyện ở nhà trẻ rồi, cũng biết chuyện Dương Thanh ra tay đánh Trương Quảng.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, hai người này lại chạm mặt nhanh như thế, hơn nữa còn trong trường hợp quan trọng thế này.

Cụ Tần cũng sốt ruột, vội bước tới nói: “Sếp Trương, thằng khốn này thật sự không có quan hệ gì với nhà họ Tần.
Bây giờ chỉ cần một câu nói của ông, tôi có thể đuổi cậu ta ra khỏi gia tộc, còn chuyện hợp tác, mong ông hãy suy nghĩ lại!”

“Tần Thanh Tâm, cô hãy nhìn chuyện tốt mà thằng chồng vô dụng của cô đã làm đi, không ngờ ngay cả sếp Trương mà cậu ta cũng dám đắc tội!”

“Cậu ta đúng là tai họa của nhà họ Tần, năm năm trước suýt chút nữa cậu ta đã phá nát nhà họ Tần rồi, thế mà hôm nay còn muốn phá hỏng chuyện làm ăn của chúng ta nữa”.

“Chủ tịch, bây giờ ông hãy trục xuất cả nhà bọn họ ra khỏi gia tộc đi!”

Nhất thời, toàn bộ dòng chính của nhà họ Tần trong phòng họp đều ước gì mình có thể ra tay trục xuất Dương Thanh và Tần Thanh Tâm ra khỏi gia tộc.

Trương Quảng vốn đang rất tức giận, nhưng thấy nhà họ Tần không hề chào đón Dương Thanh, thì cơn giận bỗng chốc tiêu tan đi hơn nửa.

Ông ta nhìn Dương Thanh ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói:
“Nếu mấy người muốn tiếp tục ký hợp đồng với nhà họ Trương chúng tôi cũng được thôi, nhưng tôi muốn thằng nhãi này phải quỳ xuống cầu xin tôi!”

Trương Quảng vừa dứt lời, ánh mắt Dương Thanh thoáng hiện lên ý muốn giết người mãnh liệt.

Cụ Tần nghe vậy thì không hề do dự, mà quát vào mặt Dương Thanh: “Thằng ranh kia, mày còn không mau quỳ xuống cầu xin sếp Trương bỏ qua cho nhà họ Tần đi!”

Dương Thanh vẫn đứng thẳng người, nhìn cụ Tần bằng ánh mắt lạnh lẽo.
Anh lạnh lùng nói: “Ông thậm chí còn chưa biết rõ giữa tôi và

ông ta đã xảy ra chuyện gì, đã bảo tôi quỳ xuống cầu xin ông ta rồi sao?”

“Ông luôn miệng nói tôi không có quan hệ gì với nhà họ Tần, vậy thì việc ông ta có bỏ qua cho nhà họ Tần hay không cũng đâu liên quan gì đến tôi?”

“Bảo Dương Thanh tôi quỳ xuống sao, mấy người không có tư cách đó đâu!”

Lúc này, Dương Thanh đầu đội trời chân đạp đất, ngạo nghễ đứng đó, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ.

Tần Thanh Tâm đứng gần anh nhất, lúc nhìn thấy Dương Thanh mạnh mẽ như thế thì trong lòng hơi ngạc nhiên.
Năm năm không gặp, không ngờ anh đã thật sự thay đổi rồi.

“Khốn khiếp!”

Ông cụ nghe Dương Thanh nói thế thì tức đến mức toàn thân run rẩy, một lúc sau mới mắng ra hai chữ này.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest mang giày da vội vàng đi vào phòng họp, căng thẳng nói: “Chủ tịch, sếp Lạc bên tập đoàn Nhạn Thanh tới rồi!”

“Tập đoàn Nhạn Thanh?”, ông cụ nghe vậy sửng sốt.

Sau đó mọi người nhìn thấy một người đàn ông trung niên sải bước đi vào, đó chính là Lạc Bân, tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.

“Không biết sếp Lạc hạ cố đến thăm nên không tiếp đón từ xa, mong sếp Lạc lượng thứ!”, cụ Tần vội bước tới, hơi khom lưng, dáng vẻ rất thấp hèn.

Trương Quảng cũng cả kinh, không ngờ mình có thể gặp mặt Lạc Bân trong công ty nhà họ Tần, nên vội vàng đi tới vươn hai tay ra, nịnh nọt: “Sếp Lạc, chào ông! Tôi là Trương Quảng của nhà họ Trương, bố tôi là…”

Lạc Bân cười khẩy: “Nhà họ Trương? Nhà nào vậy?”

Mọi người nghe vậy thì đều sửng sốt, mặt Trương Quảng dại ra, trên mặt vừa hiện lên tia tức giận thì chợt nhớ tới lời nhắc nhở của bố mình: “Tập đoàn Nhạn Thanh là sản nghiệp của

gia tộc Vũ Văn quyền thế đứng đầu Yến Đô.
Trước mặt gia tộc Vũ Văn, nhà họ Trương chúng ta chẳng là cái thá gì cả! Cho nên con đừng bao giờ đắc tội với bất kỳ người nào có liên quan đến tập đoàn Nhạn Thanh".

Nghĩ đến những lời này, Trương Quảng mới cố nén cơn giận của mình.

"Ông không phục sao?"

Lạc Bân bỗng nhìn về phía Trương Quảng.

Trương Quảng ngẩn người, vội vàng lắc đầu: "Sếp Lạc, ông nói rất đúng, trong mắt ông, nhà họ Trương chúng tôi chẳng là cái thá gì cả, cho nên ông đừng chấp nhặt với tôi".

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả áo ông ta.

Mặc dù Lạc Bân chỉ là tổng giám đốc chi nhánh, nhưng chỉ cần có liên quan đến gia tộc Vũ Văn, thì ông ta không thể đắc tội được.

Lạc Bân hừ lạnh, phớt lờ ông ta.

Ông ta liếc mắt ra hiệu, người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng phía sau liền bước lên phía trước, lấy ra một bản hợp đồng, đặt trước mặt cụ Tần.

"Đây là?"

Vẻ mặt cụ Tần đầy nghi ngờ, lúc nhìn thấy tiêu đề bản hợp đồng, vẻ mặt ông ta đầy khiếp sợ.

Lạc Bân âm thầm liếc nhìn Dương Thanh, rồi lại nhìn về phía ông cụ, khẽ cười đáp: "Tôi đã bị tấm lòng chân thành của cô Tần Thanh Tâm trong quý công ty làm cho cảm động.
Vì muốn gặp mặt tôi mà cô ấy đã đứng đợi trước cửa công ty cả ngày trời.
Cô ấy đã bày tỏ lòng thành như vậy, nếu tôi còn không chịu hợp tác, vậy chẳng phải sẽ rất quá đáng sao? Tôi đã ký tên vào bản hợp đồng này rồi, bây giờ chỉ cần chủ tịch Tần ký tên vào thì nó sẽ lập tức có hiệu lực".

Bị tấm lòng chân thành của Tần Thanh Tâm làm cho cảm động?

Chuyện này sao có thể?

Tất cả những người có mặt ở đây, kể cả Tần Thanh Tâm đều thấy khiếp sợ.

Chẳng mấy chốc, Tần Thanh Tâm đã nhớ ra chuyện tối qua Tần Y nói sẽ giúp cô lấy được bản hợp đồng, chẳng lẽ là vì Tần Y sao?

Lúc nãy chi chính nhà họ Tần còn ầm ĩ đòi đuổi cả nhà Tần Thanh Tâm ra khỏi nhà họ Tần, nhưng bây giờ tất cả đều ngậm miệng, nhìn Tần Thanh Tâm với ánh mắt hoàn toàn khác.

Nhất là Tần Phi, anh ta cực kỳ ngạc nhiên.

Anh ta đã sớm nghĩ ra cách để tiếp xúc với các lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn Nhạn Thanh rồi, nhưng đối phương hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Lạc Bân đã hoàn thành nhiệm vụ nên nhanh chóng rời đi.

Lúc nãy Trương Quảng còn tuyên bố muốn chèn ép nhà họ Tần, nhưng bây giờ ông ta cũng đành phải ảo não rời đi.

“Tôi muốn thông báo với mọi người một chuyện!”

Cụ Tần nhìn lướt qua những người có mặt tại đây rồi nói.

Mọi người đều mang vẻ mặt kích động, có thể hợp tác với Tập đoàn Nhạn Thanh thì tiền đồ của nhà họ Tần sẽ rộng mở.
Rất có thể trước cuối năm nay, nhà họ Tần sẽ bước vào hàng ngũ những gia tộc hàng đầu Giang Hải.

Lúc này trong lòng Tần Thanh Tâm cũng rất kích động, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Hai ngày trước trong cuộc họp thường kỳ, chính miệng cụ Tần đã cam kết, ai có thể lấy được hợp đồng với tập đoàn Nhạn Thanh thì vị trí chủ tịch tập đoàn Tam Hòa sẽ giao cho người đó.
Hôm nay, cô đã lấy được bản hợp đồng này, nên chắc chắn cụ Tần muốn thông báo chuyện này.

Mấy người khác cũng nhìn Tần Thanh Tâm với ánh mắt hâm mộ.

“Không hổ là ncô gái tài năng của nhà họ Tần chúng ta, có thể lấy được cả hợp đồng hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh nữa”.

“Nếu năm nay nhà họ Tần có thể bước lên hàng ngũ gia tộc hàng đầu, thì Thanh Tâm là người có công lao lớn nhất!”

“Thanh Tâm cố lên, sau này chú nhất định sẽ phối hợp ăn ý với cháu trong công việc”.

Trước khi Lạc Bân tới đây, mọi người còn ầm ĩ muốn đuổi Tần Thanh Tâm ra khỏi nhà họ Tần.
Thế mà bây giờ lại lật mặt, ai cũng nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ mặt nịnh nọt, bày tỏ lòng trung thành của mình.

Đúng lúc này, cụ Tần bỗng tuyên bố: “Từ nay về sau, Tần Phi sẽ là chủ tịch tập đoàn Tam Hòa, toàn quyền phụ trách chuyện hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, những người khác phải dốc hết sức để phối hợp với thằng bé”.

Không ai có thể ngờ rằng cụ Tần lại đưa ra quyết định này, ngay cả bản thân Tần Phi cũng gần như không ngờ tới.
Sau một hồi ngẩn người, Tần Phi mới đắc chí, nhanh chóng đứng dậy nói: “Cảm ơn ông nội đã tin tưởng cháu, ông nội cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ không làm ông nội phải thất vọng”.

“Được, tan họp!”

Ông cụ Tần đứng dậy định rời đi, không hề nhắc đến lời cam kết của mình trong cuộc họp thường kỳ hai ngày trước.

“Ông nội!”

Tần Thanh Tâm sốt ruột, vội vàng đuổi theo ông cụ: “Ông nội, chẳng phải ông đã nói ai có thể lấy được hợp đồng với tập đoàn Nhạn Thanh, ông sẽ giao vị trí chủ tịch tập đoàn Tam Hòa cho người đó hay sao? Sao giờ ông lại cho Tần Phi lên làm chủ tịch, cháu không phục!”

- ————

.

Chương 16: 16: Nghiệp Quật

Tần Thanh Tâm vô cùng không cam lòng và ấm ức.
Tập đoàn Tam Hòa vốn do một tay cô gây dựng nên, vậy mà lại bị nhà họ Tần cướp đi.
Khó khăn lắm cô mới tìm được cơ hội lấy lại công ty, cuối cùng ông nội lại không giữ lời.

"Không phục?"

Cụ Tần lạnh lùng nói: "Nếu không phải do thằng chồng rác rưởi của cháu làm mất lòng Trương Quảng thì chúng ta đã nắm chắc hợp đồng với nhà họ Trương rồi.
Nếu thêm cả chuyện có thể hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, năm nay nhà họ Tần chúng ta nhất định có thể vươn lên thành gia tộc hàng đầu.
Cháu còn mặt mũi để nói không phục hay sao?"

Lời của lão ta như con dao đâm thẳng vào lòng của Tần Thanh Tâm.

"Có nghĩa là nếu như Thanh Tâm có thể ký được hợp đồng với nhà họ Trương, ông sẽ giao chức chủ tịch cho cô ấy?"

Lúc này, Dương Thanh đang đứng bên cạnh Tần Thanh Tâm, bình tĩnh nhìn cụ Tần.
Nếu như Mã Siêu ở đây nhất định sẽ biết trạng thái này của Dương Thanh mới là lúc đáng sợ nhất.

"Cậu là cái thá gì mà dám bàn điều kiện với tôi?"

Lão ta khinh thường nhìn Dương Thanh nói, rồi lại nhìn Tần Thanh Tâm: "Cho dù cháu có thể lấy được hàng trăm hợp đồng với nhà họ Trương đi chăng nữa thì ông cũng không giao vị trí chủ tịch cho cháu".

Nói xong những lời này, lão ta xoay người rời đi.

Tất cả mọi người có mặt ở đây thấy vậy thì đều trở mặt, gió chiều nào xoay theo chiều đấy, đứng về phía Tần Phi.

"Tần Thanh Tâm, cô nghĩ ký được hợp đồng rồi thì cô là người có công chắc?"

“Đúng vậy, đây gọi là lập công chuộc tội”.

“Vẫn là cụ Tần sáng suốt, không giao công ty cho người phụ nữ không biết xấu hổ này”.

“Phi mới là người thừa kế của ông cụ, cô xứng để tranh giành với cậu ấy sao?”

Mọi người vừa rồi đang a dua nịnh hót Tần Thanh Tâm đều lật mặt.

Lời của cụ Tần làm cho Tần Thanh Tâm tan nát cõi lòng.
Cô không cam lòng biết bao khi tập đoàn Tam Hòa bị cướp đi, nên năm năm nay cô đã phải trả giá rất nhiều để có thể lấy lại quyền điều hành công ty.
Cô không ngờ mình làm rút ruột rút gan lại đổi lấy kết cục thế này.

“Tần Thanh Tâm, từ hôm nay trở đi, tôi chính là chủ tịch của tập đoàn Tam Hòa.
Tương lai, tôi sẽ làm chủ nhà họ Tần”.

Tần Phi đi tới, vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý, rồi khinh thường liếc nhìn Dương Thanh, anh ta nhìn về phía Tần Thanh Tâm nói: “Nếu tôi mà là cô thì tôi sẽ ly hôn với thằng vô dụng này.
Cậu ta còn ở đây thì suốt đời cô chỉ có thể ngước mặt lên nhìn tôi mà thôi”.

Dương Thanh bỗng nhiên cất bước đi tới, Tần Phi cười lạnh: “Sao nào? Muốn đánh tao ấy hả? Mày ngon thì cứ thử xem, chỉ cần dám đụng vào một ngón tay của tao thì Tần Thanh Tâm cứ chờ bị buổi khỏi gia tộc đi!”

Nhiệt độ của cả hành lang trong chớp mắt giảm xuống vài độ, Dương Thanh vô cảm nhìn Tần Phi: “Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió cả.
Có vài chuyện đã làm rồi thì phải trả giá”.

Tần Phi bỗng vô cùng chột dạ, tức giận nói: “Tên ăn hại này, mày nói linh tinh gì thế? Nói chuyện với kẻ vô dụng như mày chính là đang sỉ nhục tao”.

Anh ta nói xong liền vội vàng rời đi.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh như băng.

Năm năm trước, chính Tần Phi đã lên kế hoạch hãm hại Tần Thanh Tâm.
Có vài người phải trả giá cho việc này.

Mọi người rời đi hết, chỉ còn lại Tần Thanh Tâm và Dương Thanh.

“Tâm, chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh thấy Tần Thanh Tâm đau khổ, trong lòng anh khó chịu không nói nên lời.

“Vì sao lại là anh? Vì sao anh lại quay về? Rốt cuộc tôi đã nợ anh gì hả? Vì anh, tôi đã thất bại hết lần này đến lần khác. Anh có biết tập đoàn Tam Hòa có ý nghĩa như nào với tôi không?”

Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt vô cùng oán hận.
Giờ đây, cô như đã suy sụp, bật khóc nức nở.

Hồi lâu sau, cô mới dần bình tĩnh lại.
Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thần bằng vẻ mặt phức tạp, cô cắn đôi môi đỏ mọng, bỗng lên tiếng: “Xin lỗi anh!”

Dương Thanh vô cùng bất ngờ, không ngờ Tần Thanh Tâm lại xin lỗi mình.
Anh khẽ lắc đầu, nghiêm túc hỏi: “Em có muốn lấy lại tập đoàn Tam Hòa không?”

“Tập đoàn Tam Hòa do một tay tôi gây dựng nên, tôi đã nhìn nó từng bước phát triển, giống như đứa con của mình, nên đương nhiên tôi muốn giành lại rồi.
Mấy năm nay tôi đã làm bao nhiêu việc cho gia tộc này, vậy mà lại bị bọn họ ức hiếp như vậy.
Nếu như không vì không cam lòng, tôi đã sớm rời khỏi nhà họ Tần này rồi”.

Tần Thanh Tâm đỏ mắt nói, ánh mắt cô tràn đầy sự tuyệt vọng đối với nhà họ Tần.

“Chỉ cần em bằng lòng, không chỉ nhà họ Tần nhỏ bé này, cho dù là cả thế giới, chỉ cần em muốn, anh đều có thể cho em”, vẻ mặt Dương Thanh cực kỳ nghiêm túc.

Nghe mấy lời này, Tần Thanh Tâm càng thất vọng hơn, cô lạnh lùng nói: “Anh có biết trên đời này tôi ghét nhất người như thế nào không?”

Dương Thanh còn chưa trả lời, Tần Thanh Tâm đã nói tiếp: “Đó chính là lừa dối! Người tôi yêu có thể không phải là người xuất sắc ưu tú, nhưng phải chính trực ngay thẳng, phải là một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất”.

Nói đoạn, cô thất tha thất thểu rời đi.

Dương Thanh dõi theo bóng lưng Tần Thanh Tâm dần biến mất trong tầm mắt của anh, anh gọi một cuộc điện thoại: “Tôi muốn ông phải thâu tóm được tập đoàn Tam Hòa trong vòng ba ngày mà không tốn một xu nào!”

“Vâng, thưa chủ tịch!”

…

Trong văn phòng chủ tịch ở tầng cao nhất của tập đoàn Tam Hòa.

Cụ Tần làm việc rất mạnh mẽ quyết đoán.
Buổi sáng vừa mới tuyên bố Tần Phi đảm nhiệm chức chủ tịch, buổi chiều văn bản bổ nhiệm chính thức đã được đưa tới các phòng ban.

Lão ta nhìn Tần Phi đang đứng ở trước mặt mình, vừa lòng nói: “Phi à, ông nội giao vị trí chủ tịch cho cháu, đây cũng là thử thách trước khi cháu thừa kế vị trí chủ gia tộc.
Cháu nhất định phải quý trọng cơ hội này”.

Nghe thấy vị trí chủ gia tộc, trong lòng Tần Phi mừng như điên nhưng ngoài mặt lại ra vẻ được yêu mà sợ: “Ông nội, ông yên tâm, chắc chắn cháu sẽ không làm ông thất vọng!”

Lão ta khẽ gật đầu, nhớ tới một hình bóng khác, thầm thở dài một tiếng: “Trước khi cháu thừa kế vị trí chủ gia tộc, ông sẽ tìm cơ hội đuổi Tần Thanh Tâm ra khỏi gia tộc”.

Tần Phi cười khinh: “Ông nội, chỉ là một đứa con gái bị vấy bẩn mà thôi, cô ta còn có thể gây nên sóng gió gì chứ?”

“Cháu nhất định không được xem thường nó.
Khi còn học đại học, nó đã gây dựng nên tập đoàn Tam Hòa thì sao có thể vô dụng chứ? Nếu cháu dám xem thường nó thì sớm muộn gì cũng thua trong tay nó”, cụ Tần răn dạy.

Thấy cụ Tần không vui, Tần Phi vội vàng nói: “Ông nội dạy rất đúng, cháu nhất định sẽ không khinh địch”.

Đúng lúc này, điện thoại bàn trong văn phòng bỗng nhiên vang lên.

Cụ Tần liếc mắt nhìn Tần Phi: “Văn bản bổ nhiệm vị trí chủ tịch đã được gửi đến các phòng ban.
Toàn bộ công việc hiện tại của công ty đều do cháu giải quyết”.

Tần Phi vội vàng nghe điện thoại, nhưng vừa nghe được vài câu, sắc mặt đã thay đổi, trên trán từng giọt mồ hôi không ngừng túa ra.

“Bụp!”

Cúp máy, cả người Tần Phi xụi lơ trên ghế.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cụ Tần đột nhiên có cảm giác cực kỳ không lành.

Sắc mặt Tần Phi tái nhợt nói: “Là chuyên viên pháp chế bên tập đoàn Nhạn Thanh gọi tới, nói muốn hủy hợp tác với chúng ta”.

“Cái gì?”

Cụ Tần cũng cực kỳ hoảng sợ.

“Không chỉ có thế, tập đoàn Nhạn Thanh còn nói chúng ta vi phạm với hợp đồng, đòi tiền bồi thường với giá cao ngất trời”, Tần Phi còn nói thêm.

Dù cho là cụ Tần thì lúc này cũng vô cùng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, cơ thể lảo đảo chực ngã.

- ————

.

Chương 17: 17: Bắt Nạt Đủ Bề

Cụ Tần lảo đảo rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, vẻ mặt dại ra.

“Ông nội, ông đừng lo lắng, chuyện này chắc chắn có vấn đề. Chúng ta chỉ mới ký hợp đồng hồi sáng, còn chưa kịp triển khai mà, sao có thể vi phạm hợp đồng được chứ?”, Tần Phi vội vàng nói.

Mắt cụ Tần thoắt sáng lên, rồi vội nói: “Cháu nói đúng, chúng ta không thể vi phạm hợp đồng được, bọn họ có nói chúng ta vi phạm điều khoản nào không?”

Tần Phi lắc đầu đáp: “Họ chỉ nói chúng ta vi phạm hợp đồng, nên phải bồi thường theo quy định trong hợp đồng, nếu không họ sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự của chúng ta”.

“Cái gì?”

Lúc nãy cụ Tần còn ôm một tia hy vọng, giờ bỗng trở nên nóng nảy: “Cháu mau triệu tập mọi người tới đây, mở họp ngay!”

“Ông nội, ông…”

Tần Phi đang định dò hỏi thì bị cụ Tần quát: “Trong vòng mười phút, ông muốn nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng họp”.

Mười phút sau, trong phòng họp ở tầng cao nhất.

“Ông nội, ngoài Tần Thanh Tâm, tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ”, Tần Phi nói.

Cụ Tần nhướng mày, nói ngay: “Vậy thì chúng ta không cần đợi nữa.
Tần Phi, cháu mau thông báo chuyện này trước đi”.

Tần Phi gật đầu, rồi kể lại nội dung cuộc trò chuyện với bên chuyên viên pháp chế của tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt khiếp sợ.

“Chủ tịch, chuyện này sao có thể chứ?”

“Đúng vậy, chúng ta mới ký được hợp đồng sáng nay mà, sao buổi chiều bọn họ lại bảo chúng ta vi phạm hợp đồng?”

“Chắc chắn đây là âm mưu của Tần Thanh Tâm và tập đoàn Nhạn Thanh, đúng là ức hiếp người quá đáng!”

Mọi người đều ra vẻ vô cùng căm phẫn.

“Im miệng!”

Cụ Tần đập bàn, tức giận quát, lúc này phòng họp mới yên tĩnh lại.

“Tôi triệu tập mọi người đến đây để họp, chứ không phải bảo mọi người tới để chỉ trích ai.
Hơn nữa mọi người mau nghĩ cách giải quyết chuyện này đi, đó là tập đoàn Nhạn Thanh đấy, nếu họ muốn bóp chết nhà họ Tần thì sẽ dễ như trở bàn tay, mọi người mau động não đi!”, cụ Tần quát.

Câu nói của lão ta như một chậu nước lạnh, lập tức khiến làm mọi người bình tĩnh lại.

“Chủ tịch, rõ ràng chuyện này rất kỳ lạ.
Với địa vị của tập đoàn Nhạn Thanh, đáng lý bọn họ sẽ không làm như vậy với chúng ta.
Liệu có ai trong số chúng ta đã đắc tội với người bên đó không?”, có người nhanh nhạy nói.

Cụ Tần trầm tư một lát, đúng là có khả năng này.
Lão ta nhìn lướt qua những người có mặt tại đây, lạnh lùng nói: “Hôm nay, trong số mấy người có ai đắc tội với người nào không?”

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu.
Những người có mặt ở đây vốn là dòng chính nhà họ Tần, tất cả đều là một đám sâu mọt, nên cả ngày không ngồi trong văn phòng xem phim, thì cũng lấy cớ đi ra ngoài chơi thôi.

“Nếu không phải đắc tội với người ta, vậy thì tại sao lại thế này?”

Cụ Tần vắt óc cũng không hiểu nổi, nên lão ta nhìn về phía Tần Phi: "Cháu là chủ tịch, cháu nói thử xem, chuyện này nên giải quyết thế nào?"

Tần Phi ngẫm nghĩ một lát, rồi đáp: "Ông nội, hợp đồng này là do Tần Thanh Tâm lấy được, nhưng bây giờ xảy ra chuyện lại không hề lộ mặt, chuyện này chắc chắn có liên quan đến cô ta, lẽ ra phải để cô ta giải quyết chuyện này mới đúng".

Cụ Tần bỗng nhíu mày nói: "Cháu cứ nói tiếp đi!"

"Sáng nay cháu còn đang băn khoăn không hiểu, tại sao rõ ràng là tổng giám đốc chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh, lại đích thân cầm hợp đồng tới đây? Bây giờ ngẫm lại, thì thấy mọi chuyện đều đã được sáng tỏ".

Tần Phi như sực vỡ lẽ ra: "Chắc chắn là do Lạc Bân ưng ý Tần Thanh Tâm nhưng lại không tiện nói rõ ra, nên mới nói ông ta cảm động trước tấm lòng chân thành của Tần Thanh Tâm.
Hợp đồng đã ký rồi nhưng Tần Thanh Tâm lại không tỏ thái độ gì rõ ràng, nên ông ấy tức giận bảo bộ phận pháp chế thông báo chúng ta đã vi phạm hợp đồng.
Thật ra chúng ta không hề vi phạm hợp đồng, mà bọn họ chỉ muốn mượn cái cớ này để cảnh cáo chúng ta".

Nếu Lạc Bân biết được suy nghĩ của mấy người này, chắc chắn ông ta sẽ sợ đến mức tè ra quần.
Người khác không biết rõ thân phận của Dương Thanh, nhưng ông ta thì khác.
Có cho ông ta một trăm lá gan, ông ta cũng không dám có ý đồ với vợ của sếp.

Tất cả mọi người đều vỡ lẽ, cụ Tần cũng nhìn Tần Phi với vẻ mặt hài lòng: "Lạc Bân đã đích thân tới đây thì chắc chắn sẽ có yêu cầu.
Trong ba thứ tiền tài, quyền lực, sắc đẹp, chúng ta không thể cho ông ta tiền tài và quyền lực được, nhưng chúng ta có Tần Thanh Tâm – người đẹp nhất ở đất Giang Hải này".

"Ông nội, nói vậy là, chỉ cần Tần Thanh Tâm ra mặt, thì mọi chuyện có thể giải quyết một cách dễ dàng đúng không ạ?", Tần Phi cười nói.

“Bây giờ cháu hãy thông báo cho con bé, mau đến công ty gặp ông ngay lập tức”, cụ Tần căn dặn Tần Phi.

Trong biệt thự nhà họ Tần.

Sáng nay sau khi rời khỏi công ty, Tần Thanh Tâm liền quay về nhà, sau đó ở luôn trong phòng.

Cho dù Châu Ngọc Thúy có hỏi han thế nào cô cũng không để ý.
Sau khi bà ta nghe ngóng mới biết được sáng nay đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bảo con ly hôn với thằng vô dụng đó đi, mà con cứ không chịu nghe.
Bây giờ thì hay rồi, tập đoàn Tam Hòa do con cực khổ gây dựng nên đã trở thành sính lễ cho người khác rồi”.

“Thanh Tâm, lần này con nhất định phải ly hôn với thằng vô tích sự đó.
Chỉ cần con gả cho Vương Kiện, chắc chắn nhà họ Tần sẽ không dám bắt nạt con nữa”.

Châu Ngọc Thúy đã nói những lời này không biết bao nhiều lần rồi, nhưng Tần Thanh Tâm vẫn không hề đáp lại.

Đúng lúc này, trong phòng Tần Thanh Tâm bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Lúc này giọng nói của Tần Thanh Tâm mới vang lên: “Vâng, tôi biết rồi!”

Chẳng mấy chốc, Tần Thanh Tâm đã ra khỏi phòng với đôi mắt đỏ ửng.

“Con có nghe thấy mẹ nói gì không?”

Châu Ngọc Thúy vất vả lắm mới đợi được Tần Thanh Tâm ra ngoài, bà ta vội vàng nắm lấy cánh tay cô.

“Mẹ, mấy chuyện khác, mẹ đợi con quay về rồi hẵng nói được không? Bây giờ ông nội đang nóng lòng muốn gặp con”.

Nghe Tần Thanh Tâm nói ông nội đang tìm cô, lúc này Châu Ngọc Thúy mới buông tay ra, trước khi Tần Thanh Tâm gả cho nhà họ Vương, bà ta không dám đắc tội với cụ Tần.

Hai mươi phút sau, trong văn phòng chủ tịch.

Cụ Tần đang ngồi trước bàn làm việc, vẻ mặt lão ta rất nghiêm túc.
Vừa rồi, lão ta đã thông báo với Tần Thanh Tâm về chuyện tập đoàn Nhạn Thanh hủy hợp tác rồi.

"Ông nội, ông gọi cháu tới đây chỉ để thông báo chuyện này sao ạ?"

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ ửng, vẻ mặt đầy thất vọng: "Tần Phi là chủ tịch, nếu công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng phải ông nên tìm anh ta sao?"

"Thanh Tâm, ông biết cháu đang oán trách ông về quyết định lúc sáng, nhưng cháu phải hiểu cho ông nội, bởi vì bê bối của hai đứa đã gây ra phiền phức rất lớn cho nhà họ Tần rồi".

Cụ Tần nói với vẻ cây ngay không sợ chết đứng: "Ông bảo cháu kết hôn với Vương Kiện, thì cháu không chịu, thậm chí thằng chồng vô dụng của cháu còn đánh người, ngay cả nhà họ Trương cũng dám đắc tội.
Cho dù ông giao vị trí chủ tịch này cho cháu, thì người khác có phục cháu không?"

Tần Thanh Tâm càng cảm thấy thất vọng với cụ Tần, cô đỏ mắt nói: "Ông nội, năm năm trước, cháu cũng là người bị hại mà, cho dù cháu thật sự gây phiền phức cho công ty, thì lúc đó công ty cũng chỉ thuộc về cháu, nên đây vốn là chuyện của cháu".

"Bây giờ cháu đã có chồng rồi, tại sao ông còn muốn gả cháu cho người khác? Quả thật chồng cháu đã đánh Trương Quảng, nhưng nếu anh ấy không đánh ông ta, thì em gái và con gái cháu sẽ bị ông ta đánh.
Chẳng lẽ chỉ khi nào cháu hy sinh tất cả cho nhà họ Tần, thì mới có thể làm người khác phục sao?"

Sắc mặt cụ Tần rất khó coi, sao lão ta lại không hiểu mấy lý lẽ này chứ? Nhưng trong lòng lão ta, Tần Thanh Tâm chỉ có thể là người hy sinh cho gia tộc thôi.

"Dù nói thế nào thì tập đoàn Tam Hòa cũng do một tay cháu sáng lập, chẳng lẽ cháu thật sự muốn trơ mắt đứng nhìn nó bị

phá sản sao?”, cụ Tần kìm nén cơn giận hỏi.

Tần Thanh Tâm hít sâu một hơi, rồi nói với vẻ mặt kiên định: “Ông nội, chỉ cần ông đồng ý với cháu một chuyện, cháu có thể đi tìm sếp Lạc”.

“Cháu nói đi!”, cụ Tần nhíu mày nói.

“Nếu cháu có thể làm cho sếp Lạc tiếp tục hợp tác với nhà họ Tần, ông phải trả lại tập đoàn Tam Hòa cho cháu”, vẻ mặt Tần Thanh Tâm vô cùng nghiêm túc.

Cụ Tần nghe vậy thì không đồng ý ngay, lão ta tức giận quát: “Tần Thanh Tâm, cháu đừng có mà được voi đòi tiên”.

“Tập đoàn Tam Hòa vốn do một tay cháu sáng lập, bây giờ cháu chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình thôi, sao có thể là được voi đòi tiên chứ?”, Tần Thanh Tâm tức giận nói.

Tần Phi nhất thời nghẹn họng, anh ta nhìn cụ Tần với vẻ mặt gấp gáp: “Ông nội, rõ ràng con đàn bà này đang ép chúng ta, thật sự chẳng coi ông nội ra gì.
Nếu ông thỏa hiệp với cô ta, sau này cô ta sẽ càng hống hách hơn”.

“Tôi chỉ muốn lấy lại tập đoàn Tam Hòa!”, Tần Thanh Tâm lạnh lùng đáp lại.

Cụ Tần không nói gì càng làm Tần Phi cảm thấy lo lắng hơn, không dễ gì anh ta mới ngồi lên được chiếc ghế chủ tịch này, bây giờ còn chưa kịp ngồi nóng ghế, sao có thể dễ dàng trả lại được chứ?

Tần Phi đảo mắt, đột nhiên ra vẻ bừng tỉnh: “Cô đã sớm lăm le vị trí chủ tịch này rồi đúng không? Có phải sau khi ngồi lên ghế chủ tịch này, cô sẽ dùng cách như này để ép ông nội nhường vị trị chủ gia tộc cho cô luôn không?”

Sắc mặt cụ Tần dần trở nên u ám.

“Tôi không có!”, Tần Thanh Tâm vội vàng phản bác, cô hiểu rất rõ, Tần Phi đang cố ý khiêu khích mình.

Tần Phi nói với vẻ mặt mỉa mai: “Ông nội, cô ta đang có tật giật mình.

Cháu nghi ngờ, cô ta thông đồng với sếp Lạc, rồi dùng cách này để giành vị trí chủ tịch tập đoàn.
Dù sao thì tập đoàn Nhạn Thanh cũng lớn như vậy, vô số gia tộc quyền thế cũng không ký được hợp đồng với họ, thì sao một người phụ nữ như cô ta có thể làm cho sếp Lạc đích thân cầm hợp đồng tới đây chứ?"

"Tần Phi, anh đừng có mà ăn nói hàm hồ!", Tần Thanh Tâm tức giận cực độ.

"Tôi có ăn nói hàm hồ không, trong lòng cô rõ nhất".

Tần Phi cười khẩy: "Nếu không thì tại sao chúng ta vừa mới ký hợp đồng lúc sáng, thế mà bây giờ bọn họ đã nói chúng ta vi phạm hợp đồng? Thậm chí bọn họ còn chưa đợi tới một ngày nữa, cô còn nói cô không thông đồng với bọn họ?"

"Làm sao tôi biết được?", Tần Thanh Tâm tức sắp phát khóc rồi.

"Hai đứa im lặng hết đi!"

Cuối cùng cụ Tần cũng nổi giận, quát một tiếng, sau đó lão ta nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ mặt tức giận: "Trong vòng ba ngày, nếu tập đoàn Nhạn Thanh vẫn không chịu nối lại việc hợp tác với nhà họ Tần, ông sẽ hạ lệnh của chủ gia tộc đuổi cả nhà cháu ra khỏi nhà họ Tần!"

- ————

.

Chương 18: 18: Đuổi Ra Khỏi Gia Tộc

Cụ Tần nói xong câu này thì nghênh ngang rời đi.

“Tần Thanh Tâm, cô đã nghe thấy chưa? Chỉ trong vòng ba ngày, nếu cô vẫn không thể lay chuyển quyết định của sếp Lạc, vậy thì cả nhà cô sẽ phải cuốn xéo ra khỏi gia tộc. Theo trí nhớ của tôi, hình như trước giờ chưa có mệnh lệnh của chủ gia tộc nào được hạ ấy nhỉ?”, Tần Phi cười nói với vẻ mặt đầy đắc ý.

Lệnh của chủ gia tộc là mệnh lệnh có cấp bậc cao nhất trong nhà họ Tần, do đích thân chủ gia tộc truyền xuống bên dưới bằng văn bản, mỗi năm chỉ có thể ra một mệnh lệnh.

Không ngờ hôm nay cụ Tần lại muốn dùng nó với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm chết lặng, cô hoàn toàn không ngờ cụ Tần lại đối xử với mình như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng với gia tộc mình như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên, cô muốn rời khỏi gia tộc mãi mãi.

Trong ba ngày kế tiếp, ngày nào Tần Thanh Tâm cũng đi tới tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng ngay cả cửa chính cô cũng không đi vào được.

Trong văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Trước cửa sổ sát đất rộng lớn, bóng một người thanh niên đang đứng chắp tay, cúi đầu nhìn thân hình gầy yếu ở dưới lầu, ánh mắt chứa đầy vẻ không đành lòng.

“Chủ tịch, đã ba ngày rồi, hay là chúng ta cho cô ấy vào trong công ty đi?”, Lạc Bân dè dặt hỏi.

Nhưng Dương Thanh lại lắc đầu: “Chỉ có làm như vậy, cô ấy mới có thể tỉnh ngộ, mới có thể đối xử tàn nhẫn với nhà họ

Tần được, nếu không nhà họ Tần vẫn sẽ đối xử với cô ấy như thế".

Tần Thanh Tâm đợi trước cửa công ty ba ngày, thì Dương Thanh cũng đứng ngắm nhìn cô ba ngày trước cửa sổ tầng cao nhất.

Anh chỉ mới trở về có mấy ngày, mà Tần Thanh Tâm đã chịu nhiều sự bất công và tủi nhục như thế.
Anh có thể tưởng tượng được, trong năm năm qua, cô đã chịu nhiều đau khổ thế nào.

Nhìn Tần Thanh Tâm đứng đợi bên ngoài, tim anh lại đau nhói.

Dưới tòa nhà Tập đoàn Nhạn Thanh, Tần Y đau lòng nhìn chị mình, nghẹn ngào nói: "Chị, rõ ràng chuyện này là do nhà họ Tần đắc tội với tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng bọn họ lại bắt chị tới đây chịu đựng tất cả.
Một gia tộc như thế không đáng để chị hy sinh nhiều như vậy!"

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ ửng đáp lại: "Tập đoàn Tam Hòa do một tay chị gây dựng nên, chị không thể từ bỏ nó được".

"Nhưng cho dù chị có thể nối lại chuyện hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh thật, thì nhà họ Tần cũng sẽ không trả lại tập đoàn Tam Hòa cho chị!", Tần Y hơi tức giận nói.

"Nhưng chị cũng không thể trơ mắt đứng nhìn công ty sụp đổ như thế được!", Tần Thanh Tâm rơi nước mắt nói.

Tần Y vừa mới ngùn ngụt lửa giận, bây giờ thấy Tần Thanh Tâm khóc, cô ta không thể nhịn được nữa, vội ôm chặt chị mình, vừa khóc vừa nói: "Chị, chị cần gì phải làm thế chứ?"

Thấy hai chị em ôm nhau khóc lóc, Dương Thanh đứng trên tầng cao nhất vẫn không hề mềm lòng.

"Để em đi tìm sếp Lạc!", Tần Y lau nước mắt, rồi xông thẳng vào công ty.

Trong ba ngày qua, Tần Thanh Tâm đứng đợi bên ngoài, ở bên trong cô ta cũng đã đi tìm sếp Lạc rất nhiều lần rồi.

Nhưng cô ta chỉ là nhân viên mới, sao có thể gặp được sếp Lạc chứ?

“Y Y, cậu đừng kích động! Nếu bây giờ cậu chạy đi tìm sếp Lạc, nói không chừng ngay cả cậu cũng bị mất việc đấy”.

Thấy tâm trạng Tần Y kích động như thế, Tôn Điềm cũng sốt ruột nói.

“Dù bị sa thải, mình cũng phải gặp được sếp Lạc.
Cho dù ông ta không đồng ý, nhưng chí ít ông ta cũng phải gặp chị mình! Chị mình đã đứng đợi ngoài cửa ba ngày rồi, nhưng ngay cả bóng dáng của sếp Lạc cũng không nhìn thấy”, Tần Y tức giận nói.

“Cậu nói nhỏ thôi!”, Tôn Điềm vội vàng bịt miệng Tần Y lại.

“Cậu bỏ tay ra!”

Tần Y đẩy Tôn Điềm ra, rồi xông thẳng vào văn phòng tổng giám đốc.

“Rầm”, Tần Y hùng hổ mở cửa văn phòng ra.

“Y Y!”, lúc Tôn Điềm đuổi tới đây thì đã quá muộn rồi.

“Sếp Lạc, tôi biết ông là nhân vật lớn nên xem thường chúng tôi, nhưng cho dù là vậy, thì ông cũng không thể sỉ nhục chúng tôi như thế được, chị tôi đã đứng đợi ở bên ngoài ba ngày rồi. Chỉ có một câu nói có được hay không thôi mà, hà cớ gì ông phải làm thế?”, hai mắt Tần Y đỏ ửng, tức giận gào lên.

“Cô bảo chị cô đi về đi!”

Lạc Bân mở miệng nói: “Cô cứ nói cho cô ấy biết, người nhà họ Tần đã đắc tội với một nhân vật tai to mặt lớn, nên nhà họ Tần phải trả giá cho hành động này”.

Tôn Điềm vốn đang lo sợ thay Tần Y, lúc thấy Lạc Bân không những không nổi giận, mà còn nói cho Tần Y biết nguyên nhân mình hủy hợp tác, vẻ mặt cô ta đầy kinh ngạc.

Tần Y nắm được trọng điểm trong câu nói của Lạc Bân, nên ngạc nhiên hỏi: “Nhân vật tai to mặt lớn? Chẳng lẽ không phải là vì bọn họ đã đắc tội với ông sao?”

Lạc Bân lắc đầu cười khổ: “Trước mặt nhân vật tai to mặt lớn này, tôi chẳng là gì cả”.

Câu nói của Lạc Bân khiến Tần Y vô cùng khiếp sợ.

Với cô ta, Lạc Bân đã là người rất có máu mặt rồi, ngay cả chủ của những gia tộc quyền thế đứng đầu Giang Hải cũng phải khách sáo với ông ta.
Thế mà bây giờ lại xuất hiện một nhân vật tai to mặt lớn ghê gớm hơn ông ta nữa.

“Chị, sếp Lạc bảo em chuyển lời với chị”.

Lúc đi xuống lầu, Tần Y nhìn chị mình với vẻ mặt phức tạp.

“Ông ta nói gì?”, Tần Thanh Tâm hơi kích động hỏi.

“Sếp Lạc nói, nhà họ Tần đã đắc tội với một nhân vật tai to mặt lớn.
Mà trước mặt người đó, sếp Lạc chẳng là gì cả, cho nên việc ông ta không muốn gặp mặt chị cũng là làm theo chỉ thị của người đó”, Tần Y nói.

Tần Thanh Tâm nghe xong thì cả người lảo đảo, Tần Y vội vàng tiến lên đỡ lấy cô.

“Chị, chị đã cố gắng hết sức rồi, nên chuyện này không thể trách chị được, chị đừng như vậy nữa được không?”, thấy chị mình như vậy, Tần Y cảm thấy rất đau lòng.

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm đầy thất vọng: “Vậy tập đoàn Tam Hòa cứ thế mà bị phá sản sao?”

Trong văn phòng chủ tịch của tập đoàn Tam Hòa.

Tần Phi đang ngồi trước bàn làm việc với vẻ mặt đầy đắc ý: “Mọi người đã nghe gì chưa? Con đàn bà đê tiện Tần Thanh Tâm kia đã đợi trước cửa tập đoàn Nhạn Thanh ba ngày rồi, nhưng vẫn không thể vào trong được.
Lần này, không ai có thể cứu được cô ta nữa rồi.
Đợi ông nội hạ lệnh của chủ gia tộc, cô ta sẽ bị đuổi ta khỏi gia tộc!”

Lúc này, trong văn phòng đều là mấy người thuộc dòng chính nhà họ Tần, tất cả đều đang nịnh nọt Tần Phi.

Nhưng không một ai nhận ra rằng, một khi Tần Thanh Tâm thất bại, thì cả nhà họ Tần sẽ phải đối mặt với cuộc khủng hoảng rất lớn.
Đúng là một đám óc bã đậu!

Tần Phi bỗng giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, rồi bật dậy nói: "Đến lúc rồi, mau gọi bảo vệ công ty đi, mọi người theo tôi đến nhà Tần Thanh Tâm xem kịch hay nào".

Nhất thời, một đám người dòng chính nhà họ Tần cùng Tần Phi, dẫn theo bảy tám nhân viên bảo vệ, đi tới nhà Tần Thanh Tâm.

"Rầm!"

Châu Ngọc Thúy đang bận rộn trong phòng bếp, bỗng nghe thấy một tiếng vang rất lớn ở bên ngoài.

"Ông nó à, tiếng gì vậy?", Châu Ngọc Thúy vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp, thấy Tần Đại Dũng vẫn rất bình tĩnh cầm một tờ báo ngồi đọc trên ghế sofa.

"Để tôi ra xem thử!", Tần Đại Dũng đặt tờ báo xuống, rồi đi ra bên ngoài.

Nhưng ông ta vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy cổng biệt thự bị người ta dỡ xuống, bảy tám nhân viên bảo vệ mặc đồng phục của tập đoàn Tam Hòa đang xông vào trong.

Mà sau lưng mấy nhân viên bảo vệ này còn có mấy người thuộc dòng chính nhà họ Tần, và Tần Phi đang đứng quan sát ở trước nhất.

"Tần Phi, cậu đang làm gì vậy?", Tần Đại Dũng tức giận quát.

Tần Phi cười lớn đi tới, thấy vẻ mặt tức giận của Tần Đại Dũng thì đáp: "Ông nội đã cho con gái chú ba ngày để cô ta thuyết phục tập đoàn Nhạn Thanh nối lại việc hợp tác với nhà họ Tần chúng ta, nhưng nếu cô ta không làm được thì cả nhà chú sẽ bị đuổi ra khỏi gia tộc.
Bây giờ ba ngày đã trôi qua, chú nói thử xem tôi tới đây để làm gì?"

"Để tôi xem thử ai dám?", Tần Đại Dũng chặn ngay trước cửa, vô cùng tức giận.

“Chỉ là một đứa con riêng mà lại chiếm giữ nhà chính của nhà họ Tần, còn dám hống hách trước mặt tôi nữa!”

Tần Phi cười khẩy, rồi vung tay lên: “Mấy người mau đuổi cả nhà bọn họ ra ngoài đi!”

Châu Ngọc Thúy nhìn qua cửa sổ, thấy Tần Đại Dũng bị hai nhân viên bảo vệ kéo ra ngoài thì nhất thời hoảng loạn, bà ta vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện.

Hai chị em đang ôm nhau khóc lóc trước cửa tập đoàn Nhạn Thanh, thì bỗng bị tiếng chuông điện thoại dồn vang cắt ngang.

Tần Thanh Tâm vừa nghe máy đã nghe thấy một tràng tiếng hỗn loạn, lại nghe Châu Ngọc Thúy hô lên: “Thanh Tâm, con và Y Y mau về nhà đi.
Tần Phi dẫn một nhóm người tới đây, muốn đuổi chúng ta ra ngoài đây này”.

- ————

.

Chương 19: 19: Lời Hứa Trong Mưa

Dương Thanh đứng trên tầng thượng, thấy Tần Thanh Tâm nghe điện thoại xong liền vội vàng rời đi cùng Tần Y.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Anh khẽ nhíu mày, cứ cảm thấy có gì đó không ổn: “Trông hai chị em đều hoảng hốt lại đi vội vàng như vậy, chắc xảy ra chuyện gì lớn rồi”.

Dứt lời, anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Trên đường đi, Tần Y phóng xe hết tốc độ, chỉ thấy như có một tia chớp màu trắng không ngừng lao vút qua trên đường.

Cũng may còn chưa tới giờ cao điểm, xe trên đường không nhiều lắm.

Đoạn đường đáng lẽ phải đi hết nửa giờ, Tần Y lái xe tới cửa nhà lại chỉ mất hai mươi phút.

Từ phía xa, hai chị em đã thấy có rất nhiều người vây quanh cửa nhà.
Châu Ngọc Thúy và Tần Đại Dũng bị bảy tám người bảo vệ bao vây.

“Đám trời đánh này, đây là nhà tôi, sao các người dám đuổi tôi chứ?”, Châu Ngọc Thúy tức giận gào lên, còn liên tục vung tay loạn xạ.

“Tần Phi, anh muốn làm gì?”, Tần Thanh Tâm lao ra khỏi xe sau đó hét lên với Tần Phi, cô tức đến run cả người.

Tần Phi kinh ngạc khi thấy hai cô bước xuống từ trong xe Maserati.

Người nhà họ Tần còn chưa ai biết chuyện người nhà họ Tô đưa sính lễ tới.
Thấy chiếc xe này, Tần Phi cười lạnh: “Tần Thanh Tâm, cô đúng là sâu mọt của gia tộc.
Không ngờ cô còn lái chiếc Maserati bạc triệu thế này, chẳng

trách ông nội muốn hạ mệnh lệnh của chủ gia tộc để đuổi cả nhà cô ra khỏi gia tộc".

"Anh câm miệng! Đây là nhà họ Tô đưa sính lễ cho Y Y, không liên quan tới tôi", Tần Thanh Tâm giận tới đỏ mắt nói.

Tần Phi thầm kinh ngạc.
Chỉ nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải mới có thể tặng chiếc xe trị giá cả triệu như vậy thôi.
Nếu thật vậy, chứng tỏ nhà họ Tô đã nhìn trúng Tần Y, cô ta sắp đổi đời rồi.

Nhưng nghĩ đến mối uy hiếp Tần Thanh Tâm này, anh ta chỉ có thể "đuổi cùng giết tận".

"Xe này có liên quan đến cô hay không cũng chẳng sao, thời hạn ba ngày ông nội cho cô đã hết rồi.
Đây là nhà chính của gia tộc, nếu các người đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, đương nhiên phải trả nó lại cho gia tộc", Tần Phi cười híp mắt nói.

Đám người xung quanh đều là dòng chính nhà họ Tần, lúc này không những chẳng ai đứng ra nói giúp Tần Thanh Tâm một câu, mà bọn họ còn đứng nhìn bằng ánh mắt giễu cợt như đang xem kịch vui.

Lòng người bạc bẽo.

Trái tim Tần Thanh Tâm như đang rỉ máu, mắt cô đỏ hoe:
"Cho dù các người muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà họ Tần cũng phải có lệnh của chủ gia tộc.
Ông nội còn chưa ra lệnh, các người đã nóng lòng tới đuổi chúng tôi đi vậy sao?"

"Tên khốn kiếp, tao liều mạng với mày!"

Tần Y vốn đã tức giận, thấy chị bị bắt nạt như vậy bèn lao về phía Tần Phi.

Tần Phi cười lạnh: "Không biết tự lượng sức mình!"

Tần Y vừa chạy tới đã bị hai bảo vệ cản lại, cô ta chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể chống lại được hai người đàn ông?

"Buông Y Y ra!"

Tần Thanh Tâm cũng lao tới, nhưng kết quả chẳng khác nào Tần Y.

Tần Phi đi tới bên cạnh hai cô, cười khinh miệt: “Tần Thanh Tâm, bây giờ tập đoàn Tam Hòa đã rơi vào tay tôi, cho dù nó có sụp đổ cũng không quay lại tay cô đâu, ha ha ha ha..”.

Tần Thanh Tâm đột nhiên đẩy bảo vệ ra, lao lên nắm lấy cánh tay của Tần Phi và cắn mạnh.

“A..”.

Tần Phi đang cười to đắc ý chợt gào lên, anh ta càng giãy dụa lại càng bị cắn đau hơn.

“Thả tao ra, con khốn này!”, anh ta nổi giận mất hết lý trí, đấm mạnh lên đầu Tần Thanh Tâm.

“Chị!”, Tần Y hét lớn một tiếng.
Nhưng cô ta bị hai người bảo vệ cản lại, không thể lao qua được.

Ép bức đến nỗi khiến Tần Thanh Tâm lao ra cắn là biết cô đã tức giận tới mức nào.

Khi nắm đấm của Tần Phi sắp hạ xuống, một bóng người bỗng xuất hiện.

“Bụp!”

Cổ tay Tần Phi bị giữ lại, lúc này nắm đấm chỉ cách đầu Tần Thanh Tâm có mấy centimet.

Khi nhìn thấy người tới ngăn cản, tất cả mọi người đều sững sờ.

“Dương Thanh!”, Tần Y kích động nhìn bóng dáng kia, không nhịn được rơi nước mắt.

Tần Thanh Tâm trút giận đủ rồi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt quen thuộc.
Lúc này, mắt anh hoe đỏ đang nhìn cô với vẻ tự trách, một tay còn nắm lấy cổ tay của Tần Phi.

“Hóa ra là thằng vô dụng này.
Tao khuyên mày nên thả tay ra, nếu không đừng trách tao..”.

“Rắc!”

Tần Phi còn chưa nói xong thì cổ tay kêu rắc một tiếng, tiếp đó là cảm giác đau đớn ập đến.

“A..”.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả sân rộng.

“Bịch!”

Anh ta vừa gào lên một tiếng, ngực lại bị một lực cực mạnh đập vào, khiến anh ta bay xa tới bảy tám mét mới nện mạnh xuống nền xi măng.

Hai mắt anh ta trợn ngược, rồi ngất luôn.

Dương Thanh đi tới bên cạnh Tần Phi, ấn huyệt nhân trung của anh ta nói: “Hôn mê thì lợi cho mày quá!”

Tần Phi mới bất tỉnh lại hít sâu một hơi, trợn ngược hai mắt lên.

“A..”.

Tiếng kêu rên tiếp tục vang lên.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Một cước đã đạp bay một người trưởng thành ra xa bảy tám mét, đây còn là người sao?

Đây không phải là trọng điểm, quan trọng là người ta đã hôn mê lại cứu tỉnh để người ta tiếp tục chịu đựng cơn đau bị gãy cổ tay.

Bọn họ không biết, nếu không phải Dương Thanh nương tay, Tần Phi đã đi chầu Diêm Vương rồi.

Hôm nay Tần Y lại thấy Dương Thanh đá bay người, còn là Tần Phi, lần đầu tiên cô ta thấy Dương Thanh thuận mắt như thế.

“Nếu không muốn chết thì cút hết cho tôi!”, Dương Thanh đột nhiên quát một tiếng.

Làm gì còn ai dám ở lại nữa? Ai nấy đều chạy tán loạn như chạy nạn.

Dương Thanh rất đau lòng khi thấy Tần Thanh Tâm mất hồn mất vía như vậy.

“Tên khốn kiếp này, mày lại dám đánh Tần Phi, ông cụ sẽ càng không tha cho chúng tao.
Đều tại mày hết, nếu không sao nhà tao có thể bị đuổi ra khỏi gia tộc? Đều tại thằng khốn kiếp mày!”

Châu Ngọc Thúy nói xong giơ tay lên, nhưng bà ta còn chưa kịp đánh, Tần Y đã lao tới, hét lên một tiếng: “Đủ rồi!”

“Đã là lúc nào rồi? Không ngờ mẹ chẳng để ý tới chị bị bắt nạt, chỉ nghĩ xem ông cụ có bỏ qua cho chúng ta hay không à?”

Tần Y kích động vừa khóc vừa hét lên với Châu Ngọc Thúy: “Nhà họ Tần đã bắt nạt chúng ta như vậy, mẹ còn muốn đẩy chị vào chỗ chết sao? Lẽ nào mẹ không thương chị ấy?”

Đúng lúc này, Tần Thanh Tâm vẫn im lặng chợt ngẩng đầu nhìn Dương Thanh nói: “Lời anh nói với tôi lúc trước còn tính không?”

Nghe vậy, Dương Thanh đứng thẳng, nghiêm mặt nói dõng dạc: “Chỉ cần em muốn, anh thậm chí có thể cho em cả thế giới”.

Tần Thanh Tâm xúc động, nước mắt tràn ra như vỡ đê: “Tôi mệt rồi, tôi cũng muốn có một người đàn ông có thể che mưa chắn gió cho tôi”.

Nghe Tần Thanh Tâm nói vậy, tim Dương Thanh như rỉ máu. Anh nhìn người phụ nữ đang nước mắt giàn giụa, chợt nói: “Được!”

Anh chỉ nói một từ rồi xoay người rời đi.

“Xoẹt!”

Tia chớp rạch ngang bầu trời, một trận mưa to như trút nước đổ xuống.

Nhìn bóng lưng kia dần biến mất trong mưa, Tần Thanh Tâm lại không sao kìm nén được đau đớn trong lòng, cô bật khóc nức nở.

Chương 20: 20: Ác Giả Ác Báo

Tần Y ôm chặt Tần Thanh Tâm, gương mặt đầm đìa nước mắt từ bao giờ.

“Dương Thanh chỉ là kẻ vô dụng, con còn tin lời nó à? Gì mà cho con cả thế giới chứ? Tất cả chỉ là lời nói suông mà thôi!”

Châu Ngọc Thúy lại không hề đau lòng, còn không chịu bỏ qua: “Chúng ta đã sắp bị đuổi ra khỏi gia tộc rồi, ngay cả chỗ ở cũng chẳng còn.
Cậu ta biết ở lại đây cũng chẳng kiếm chác được gì, cho nên cậu ta lại rời đi khi con khó khăn nhất giống như năm năm trước, cậu ta sẽ không trở lại nữa đâu”.

Những lời này như cái gai đâm vào tim Tần Thanh Tâm.

“Nếu chúng ta thật sự bị đuổi ra khỏi gia tộc, vậy sẽ chẳng còn gì nữa.
Thanh Tâm, con nghe mẹ, con qua cầu xin ông nội cho con một cơ hội đi.
Con cứ chấp nhận mọi điều kiện, chỉ cần không bị đuổi ra khỏi gia tộc là được rồi.
Con đi nhanh, đi nhanh đi!”, Châu Ngọc Thúy vừa khóc vừa đẩy Tần Thanh Tâm.

Tim Tần Thanh Tâm như bị xé nát thành từng mảnh, đau đớn không muốn sống nữa.
Cô tuyệt vọng nhìn Châu Ngọc Thúy: “Được, con đi cầu xin ông ta! Cầu xin ông ta tha cho mọi người, cho dù ông ta có bảo con chết, con cũng đồng ý”.

Cô nói xong liền đứng dậy, lao vào trong cơn mưa như trút nước.

“Chị!”, Tần Y hô to một tiếng, đuổi theo.

Nhưng Tần Y vừa muốn đuổi theo, đã bị Châu Ngọc Thúy giữ chặt cánh tay: “Đây là chuyện do nó gây ra, chỉ có nó qua cầu xin thì ông cụ mới có thể bỏ qua cho chúng ta”.

“Cút!”

Tần Y cố vùng ra khỏi tay Châu Ngọc Thúy.
Đây là lần đầu tiên cô ta nói với mẹ mình như vậy.

Lúc cô ta đuổi theo ra ngoài thì làm gì còn thấy bóng dáng của Tần Thanh Tâm nữa?

Trang viên nhà họ Tần.

Một bóng người mảnh mai, xinh xắn đang quỳ ở trước cửa nhà cụ Tần.
Mưa to trút xuống khiến cô ướt sũng từ lâu, cô chịu hết từng cơn gió rét thấu xương, nhưng lại chẳng là gì cả so với đau khổ trong lòng.

"Ông nội, xin ông cho cháu một cơ hội, chỉ cần ông không đuổi nhà chúng cháu ra khỏi gia tộc, cháu sẽ nghe theo ông hết".

Tần Thanh Tâm vừa khóc vừa nói, nước mắt và mưa hòa lẫn vào nhau.

Cô quỳ lâu trong mưa to gió lạnh, cơ thể gầy yếu lảo đảo chực ngã.
Nếu không phải nhờ có ý chí kiên cường, sợ rằng cô đã ngã xuống từ lâu rồi.

Cụ Tần chỉ cách Tần Thanh Tâm một cánh cửa nhưng vẻ mặt vô cùng cương quyết, thậm chí không muốn trả lời tiếng nào.

Bên cạnh phòng của ông cụ Tần chính là phòng của Tần Phi.
Lúc này, có rất nhiều người dòng chính đang vây quanh anh ta, tất cả đều thờ ơ lạnh nhạt đứng xem.

"Cô gái này đúng là cố chấp, vì cầu xin ông cụ tha cho mà quỳ gối trong cơn mưa to lâu như vậy".

"Cô ta đâu phải cố chấp mà không làm vậy không được.
Rời khỏi nhà họ Tần, cô ta sẽ chẳng là gì cả".

"Xem ra lần này ông cụ giận thật rồi, muốn đuổi cả nhà cô ta ra khỏi nhà họ Tần".

…

Đúng lúc này, cửa phòng cụ Tần đột nhiên mở ra, sau đó lại thấy quản gia đi ra cửa, trong tay cầm một tập tài liệu.

Tần Thanh Tâm cũng nhìn bóng dáng kia, lại nghe quản gia đọc tập tài liệu: “Lệnh của chủ gia tộc số 7, qua cuộc họp gia tộc, các phòng ban công ty dưới trướng nhà họ Tần đều đồng ý đuổi cả nhà Tần Thanh Tâm ra khỏi gia tộc họ Tần, cũng xóa tên khỏi gia phả, thu lại nhà chính của nhà họ Tần, đặc biệt ban lệnh này!”

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên có mấy tia chớp xẹt qua chân trời, như muốn xé rách bầu trời, mưa rơi càng nặng hạt.

Vừa rồi Tần Thanh Tâm còn ôm chút hy vọng cuối cùng, sau khi nghe được lệnh của chủ gia tộc thì lảo đảo, ngã khuỵu xuống đất.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở bên cạnh cô.

“Lệnh của chủ gia tộc sao?”

“Không ngờ ông nội thật sự đưa ra lệnh này, muốn đuổi nhà chúng tôi ra khỏi gia tộc?”

“Tôi đã làm sai chuyện gì? Sao các người lại đối xử với tôi như vậy? Vì sao?”

Tần Thanh Tâm đờ người trong giây lát rồi gào lên như kẻ điên.

Dương Thanh xuất hiện ở bên cạnh cô, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.
Từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc, đây là lần đầu tiên anh muốn giết một người như vậy.

“Anh Thanh, em đi giết cả nhà họ Tần!”, Mã Siêu cũng xuất hiện ở phía sau Dương Thanh.

Anh ta giận dữ bước tới, muốn lao vào phòng của cụ Tần.

“Đứng lại!”

Dương Thanh tức giận quát một tiếng.
Nước mưa theo tóc chảy xuống trán, khi đến đôi mắt đỏ ửng như máu kia lại không rõ là nước mưa hay nước mắt nữa.

“Tôi muốn tận mắt nhìn thấy, hôm nay nhà họ Tần đuổi người đi, ngày mai bọn họ phải cầu xin quay trở lại”, giọng Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này cả người Tần Thanh Tâm đã mềm nhũn.
Dương Thanh nhẹ nhàng bế cô lên, biến mất trong trận mưa lớn.

Dương Thanh vừa đi, một chiếc xe Audi A6 màu đen đỗ lại ở trước cổng lớn nhà họ Tần.
Sau đó lại thấy hai người đàn ông đeo thẻ nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh từ trong xe vội vàng bước xuống.

“Cụ ơi, không xong rồi.
Người của tập đoàn Nhạn Thanh tới.
Một người là luật sư, một người là trưởng phòng pháp chế”, một người vội vàng chạy vào phòng báo cáo với cụ Tần.

Nghe vậy, cụ Tần hoảng loạn, vội đứng lên: “Nhanh mời vào!”

Lão ta vừa dứt lời, người ta đã tới.

“Xin chào!”

Cụ Tần chủ động bước tới, vẻ mặt nịnh nọt giơ hai tay ra.

Nhưng hai người hoàn toàn không định bắt tay lão ta.
Người đàn ông trung niên đeo thẻ trưởng phòng dùng mắt ra hiệu, luật sư bên cạnh lấy ra một thư từ luật sư, đưa cho cụ Tần.

“Đây là thư yêu cầu từ luật sư của tập đoàn Nhạn Thanh.
Chủ tịch Tần mau chóng bồi thường như giao hẹn trên hợp đồng, bằng không cứ chờ lên tòa đi!”, trưởng phòng pháp chế lạnh lùng nói.

Lúc này, những người khác trong nhà họ Tần đều đến, bọn họ vừa nghe vậy đều lo lắng.

“Trưởng phòng Vương, sau khi ký hợp đồng chúng ta còn chưa bắt đầu hợp tác, sao có thể vi phạm hợp đồng được?”, lúc này Tần Phi lấy hết can đảm hỏi.

“Câm miệng!”, cụ Tần tức giận quát Tần Phi.
Cho dù nhà họ Tần không vi phạm hợp đồng, nhưng ở trước

mặt tập đoàn Nhạn Thanh vẫn phải nhận.

Trưởng phòng Vương lại không định bỏ qua cho Tần Phi, cười lạnh: “Cậu nghĩ tập đoàn Nhạn Thanh đang bắt nạt các người à?”

Trong lòng Tần Phi rất uất ức, anh ta cắn răng nói: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Bốp!”

Cụ Tần tát vào mặt Tần Phi, tức giận nói: “Mày câm miệng lại cho ông!”

Trút giận xong, cụ Tần mới vội vàng nhìn trưởng phòng Vương nói: “Cháu tôi không hiểu chuyện, mong trưởng phòng Vương đừng chấp nhặt với nó”.

“Thôi quên đi, để tôi nói rõ cho các người biết, tránh các người ra ngoài nói bậy”.

Trưởng phòng Vương cười lạnh, sau đó nhận lấy một bản hợp đồng do luật sư đưa qua.
Ông ta lấy ra một tờ trong đó rồi chuyển cho cụ Tần nói: “Làm phiền chủ tịch Tần đọc nội dung điều khoản kèm theo cuối cùng ở trang này, cũng để cho người nhà họ Tần biết các người đã vi phạm điều khoản nào?”

Cho dù cụ Tần đã chấp nhận chuyện vi phạm hợp đồng nhưng vẫn không cam lòng, vội vàng nhận lấy tờ hợp đồng, tìm nội dung điều khoản cuối cùng và đọc ngay trước mặt mọi người: “Sau khi thương lượng, trong thời hạn hợp tác, bên A phải chỉ định Tần Thanh Tâm làm người chịu trách nhiệm duy nhất cho lần hợp tác này”.

Khi nội dung này được đọc lên, mặt tất cả mọi người nhà họ Tần đều đờ đẫn.

Ông cụ Tần rụng rời tay chân, ngồi phịch xuống sofa.

“Đúng rồi, sếp Lạc bảo tôi chuyển lời với cụ Tần là ác giả ác báo”, trưởng phòng Vương lạnh lùng nói.

- ————

.

Chương 21: 21: Vui Quá Hóa Buồn

Mãi cho đến lúc này, cụ Tần mới hiểu tại sao Lạc Bân vừa mới đưa hợp đồng đến mà sau đó đã lập tức nói là bọn họ đã vi phạm hợp đồng.

Ai mà ngờ được trong nội dung hợp đồng có điều khoản chỉ định Tần Thanh Tâm làm người phụ trách cơ chứ?

"Trưởng phòng Vương, ông cho tôi gặp sếp Lạc với, tôi đã biết sai rồi, chỉ cần sếp Lạc chịu tha cho nhà họ Tần chúng tôi một lần thì tôi sẽ đồng ý với tất cả mọi yêu cầu của sếp Lạc. Chẳng phải sếp Lạc thích Tần Thanh Tâm sao? Tôi có thể làm chủ để Tần Thanh Tâm làm người phụ nữ của sếp Lạc".

Sau một thoáng ngỡ ngàng, cụ Tần chợt bước lên cầm lấy cánh tay trưởng phòng Vương, vô cùng kích động.

"Im miệng!"

Lời nói của cụ Tần khiến trưởng phòng Vương sợ suýt vãi ra quần, vội quát: "Ông muốn chết cũng đừng có liên lụy đến tôi! Dù sếp Lạc đến đây cũng sẽ mắng ông như vậy đấy!"

Ông ta biết rõ vì sao Lạc Bân lại đối xử với nhà họ Tần như thế này.
Là vì chàng trai đó.

Cụ Tần hiểu được ý sâu xa trong lời nói của trưởng phòng Vương thì ánh mắt càng kinh hãi hơn, hồn bay phách lạc nói: "Lẽ nào Tần Thanh Tâm đã lọt vào mắt xanh của người trong gia tộc Vũ Văn?"

"Được rồi, những gì nên nói tôi cũng đã nói hết rồi, sau đây chúng ta bàn chuyện chính".

Trưởng phòng Vương không dám tiết lộ nhiều thêm, hắng giọng nói: "Vì các ông đã vi phạm hợp đồng, gây ra tổn thất rất lớn cho tập đoàn Nhạn Thanh nên bây giờ các ông đang phải đối mặt với một khoản bồi thường khổng lồ.
Bây giờ tôi nói một cách thức bồi thường, ông có thể xem xét thử mình có đồng ý chấp nhận hay không".

“Mời nói!”

Nhắc đến bồi thường, tất cả người nhà họ Tần đều nơm nớp lo sợ.

“Có người đã nhìn trúng tập đoàn Tam Hòa, nhờ sếp Lạc của chúng tôi mua lại.
Các ông cũng biết, nếu tập đoàn Nhạn Thanh thật sự muốn chèn ép thì nhà họ Tần đã phá sản từ lâu, bây giờ chỉ đòi tập đoàn Tam Hòa làm tiền bồi thường, không tính toán gì thêm nữa”, trưởng phòng Vương bình tĩnh nói.

“Thật sự có thể xóa hết bồi thường à?”, cụ Tần chợt mừng rỡ.

Nếu theo điều kiện trong hợp đồng thì bọn họ phải bồi thường cho tập đoàn Nhạn Thanh một tỉ.
Có bán cả cái nhà họ Tần đi cũng không đủ một tỉ nữa, còn giá trị thị trường của tập đoàn Tam Hòa cùng lắm cũng chỉ đến một trăm triệu thôi.

“Đương nhiên là thật!”

Trưởng phòng Vương hừ một tiếng: “Nếu không phải vị đứng sau sếp Lạc chịu tha cho nhà họ Tần các người thì nào có đơn giản thế này chứ?”

“Đồng ý! Chúng tôi đồng ý!”, cụ Tần cười phớ lớ nói.

Vừa nãy lão ta còn tưởng phải bồi thường theo hợp đồng, tuy bây giờ phải mất tập đoàn Tam Hòa nhưng chí ít còn còn thể bảo vệ nhà họ Tần.

Thêm nữa, vốn dĩ bọn họ cướp tập đoàn Tam Hòa từ tay Tần Thanh Tâm nên cho dù có mất cũng chẳng thấy tiếc.

Cụ Tần chỉ sợ tập đoàn Nhạn Thanh đổi ý nên vội vã gọi luật sự tới làm thủ tục chuyển nhượng tập đoàn Tam Hòa ngay và luôn.

Một bên khác, Dương Thanh đã đưa Tần Thanh Tâm về nhà, chỉ là không biết cô đã ngủ trong vòng tay anh từ lúc nào.

“Chị tôi sao đấy?”

Tần Y thấy Dương Thanh bế Tần Thanh Tâm thì tỏ ra lo lắng. Lúc nãy, cô ta vừa mới tới nhà họ Tần thì vừa hay nhìn thấy

Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm đi.

“Cô ấy mệt quá nên ngủ rồi”.

Dương Thanh trả lời một câu rồi đặt Tần Thanh Tâm lên giường trong phòng ngủ.
Anh nhìn Tần Y, dặn dò cô ta: “Chăm sóc tốt cho cô ấy!”

Dứt lời, Dương Thanh quay người rời đi.

Lúc này, Tần Y có một ảo giác rằng bất chợt Dương Thanh như biến thành một con người khác.

Cô ta cứ nhìn theo bóng Dương Thanh cho đến lúc anh sắp đi khuất thì bất thình lình buột miệng gọi: “Anh rể!”

Nghe Tần Y gọi mình như vậy, Dương Thanh bỗng run lên, dừng bước lại.
Sau đó, anh nghe cô ta nói: “Hứa với em đừng để chị em chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.
Em tin là anh có thể làm được”.

“Được!”

Dương Thanh đáp lại một tiếng rồi sải bước rời đi.

Nhìn bóng lưng dần khuất trong màn mưa, lòng Tần Y nặng trĩu.

Cô ta không biết Dương Thanh đã đi đâu, nhưng lờ mờ có cảm giác, lúc gặp lại anh sẽ khiến người ta phải kinh hãi.

Tại tầng thượng tập đoàn Nhạn Thanh.

“Chủ tịch, vừa nhận được tin, đã lấy được tập đoàn Tam Hòa rồi”, Lạc Bân dè dặt báo cáo.

Dương Thanh không thấy bất ngờ, anh chợt hỏi: “Ở Giang Hải, mua nhẫn kim cương ở đâu tốt nhất?”

“Vừa hay tám giờ tối nay, club Dạ Thành có tổ chức một buổi bán đấu giá trang sức quý hiếm, vật đấu giá chủ chốt là một chiếc nhẫn kim cương tên là Sao Hồng.
Rất nhiều quý bà đều tới vì chiếc nhẫn này”, Lạc Bân lập tức đưa ra đề xuất.

“Được, tối đi với tôi”, Dương Thanh nói.

Lạc Bân vui vẻ đồng ý, Dương Thanh muốn dẫn ông ta tới buổi đấu giá có nghĩa là anh đã xem ông ta là người của mình.

Gần tám giờ, một chiếc Maybach màu đen dừng lại trước cổng club Dạ Thành, đây là club giải trí cao cấp nhất cả Giang Hải.

Bãi đỗ xe đầy rẫy những chiếc xế xịn có giá từ hàng triệu đến mấy chục triệu.
Mấy chiếc Mercedes hay BMW series 7 nhập khẩu có giá mấy trăm nghìn chẳng được tính là "xịn" trong đống xe này.

"Chào buổi tối, cậu Dương.
Không biết là cậu sẽ đến nên không đón tiếp từ trước được, mong cậu bỏ qua", Dương Thanh vừa xuống xe, một người đàn ông trung niên đã vội vã đi tới.

"Ông là ai?", Dương Thanh nhíu mày.

Người đàn ông trung niên đáp: "Cậu Dương, tôi là Tô Thành Vũ của nhà họ Tô ở Giang Hải, trước đó đã gặp cậu ở sân bay cùng với ông Hàn".

Người này chính là người giàu nhất Giang Hải.
Ngày đầu tiên Dương Thanh trở về Giang Hải không hề liếc nhìn ông ta lấy một cái nào nên đương nhiên anh sẽ không nhớ.

Lạc Bân vội giải vây: "Chủ tịch, club Dạ Thành là sản nghiệp của nhà họ Tô, có ông ấy ở đây thì chúng ta đỡ rắc rối hơn nhiều".

Tô Thành Vũ cảm kích nhìn Lạc Bân một cái rồi nói: "Cậu Dương, tôi dẫn các cậu vào bằng lối ngầm, như vậy có thể che giấu thân phận giúp cậu".

Tô Thành Vũ dẫn Dương Thanh vào thẳng một phòng riêng trong hội trường đấu giá.
Từ bên trong có thể nhìn thấy hết mọi việc bên ngoài, còn có một màn hình lớn, có cả ảnh chất lượng cao của vật phẩm được đấu giá.

"Cậu Dương, cậu xem thử có gì thích thì cậu cứ nói với tôi, tôi để lại hết cho cậu", Tô Thành Vũ niềm nở nịnh nọt.

Dương Thanh cười khẩy: "Ông cảm thấy tôi thiếu tiền à?"

“Nào có! Tôi tuyệt đối không nghĩ vậy!”, Tô Thành Vũ giật mình thon thót, vội vã lau mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

Lạc Bân bên cạnh cũng thấp thỏm không yên, khí thế của Dương Thanh quá mạnh mẽ, đứng bên cạnh anh áp lực quá.

“Hết chuyện của ông rồi, lui ra đi!”, Dương Thanh lệnh cho Tô Thành Vũ lui ra.

.

||||| Truyện đề cử: Thần Y Ở Rể |||||

Không phải do Tô Thành Vũ đã đắc tội gì với anh mà chỉ vì Tô Thành Vũ có qua lại với gia tộc Vũ Văn, chỉ riêng điều này đã đủ để khiến anh không nể mặt ông ta.

Có căn phòng bí mật này, Dương Thanh đấu giá rất thuận lợi. Mỗi lần anh thích vật nào mà có người tham gia cạnh tranh, anh đều tăng giá gấp đôi.
Đây cũng là lý do khiến những lần đấu giá sau đó, chỉ cần Dương Thanh tham gia đấu giá thì không ai dám giành với anh.

Chỉ trong vòng một đêm, chuyện ở buổi đấu giá đã lan truyền khắp Giang Hải.
Rất nhiều người đoán già đoán non thử xem rốt cuộc thần thánh phương nào đã đấu giá mua nhiều vật quý hiếm như vậy chỉ trong một lần.

“Ba ngày sau, tôi muốn tổ chức một buổi tiệc, tất cả mọi thứ đều phải tốt nhất.
Ông thay tôi làm một lô thiệp mời thiếp tơ vàng, mời tất cả các gia tộc trong giới thượng lưu Giang Hải đến, đừng dùng danh nghĩa của tập đoàn Nhạn Thanh, cũng đừng để lộ thân phận của tôi”.

Dương Thanh dặn dò Lạc Bân xong, ánh mắt bất chợt lóe lên tia sắc bén: “Tuyệt đối không được quên nhà họ Tần!”

“Vâng thưa chủ tịch!”, Lạc Bân lập tức đáp.

Trong phòng họp nhà họ Tần.

Cụ Tần ngồi ở đầu nhìn đám con cháu dòng chính nhà họ Tần, nghiêm giọng nói: “Từ sau khi xảy ra chuyện với tập đoàn

Nhạn Thanh, không một ai ở Giang Hải dám hợp tác với chúng ta nữa.
Thời thịnh thế của nhà họ Tần đã qua, bây giờ muốn tìm đường sống trong cõi chết thì phải nghĩ ra một con đường tắt. Mấy đứa nói thử xem, có cách gì có thể nhanh chóng vực dậy gia tộc không?"

"Ông nội, chắc ông đã biết chuyện xảy ra ở buổi đấu giá trong club Dạ Thành tối qua rồi nhỉ?", Tần Phi đột nhiên cười hỏi.

Cụ Tần gật đầu: "Chỉ trong một buổi bán đấu giá mà một người đã vung tiền mua hơn nửa vật phẩm quý hiếm, hơn nữa mỗi lần ra giá đều nhân đôi.
Chuyện này khiến dư luận cực kỳ xôn xao, đương nhiên ông biết rồi".

"Ông nội, chắc chắn người có khí phách như thế này sẽ có lai lịch không tầm thường.
Cháu nghe nói đến cả Tô Thành Vũ cũng phải kính cẩn nép mình trước vị này.
Nếu chúng ta có thể tiếp cận được với người này thì chắc chắn có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt", Tần Phi nghiêm túc nói.

Mắt cụ Tần ánh lên một tia sắc bén, liền hỏi: "Được, cứ làm theo cháu nói.
Nghĩ cách điều tra cho bằng được thân phận của người này, phải thiết lập quan hệ với người này bằng mọi giá".

"Ông nội yên tâm, cháu đang điều tra, đã có chút manh mối rồi ạ.
Nghe bảo vệ club Dạ Thành miêu tả thì tối qua Tô Thành Vũ đã đích thân ra tiếp đón một chàng trai trẻ rất khiêm tốn.

Đợi điều tra được thân phận của người đó, con sẽ lập tức đi liên hệ", Tần Phi cười nói.

"Được, chỉ cần có thể qua lại thân thiết với cậu ấy thì nhà họ Tần được cứu rồi", cụ Tần hài lòng nói.

Đúng lúc này, nhà họ Tần nhận được một tấm thiệp mời thiếp tơ vàng.

“Ông nội, tơ vàng được thêu trên thiệp mời lại là vàng thật đấy ạ!”, sau khi kiểm tra, Tần Phi kinh ngạc nói.

“Cái gì? Tơ vàng thật à?”, những người khác cũng sửng sốt.

Cụ Tần vội nhận tấm thiệp rồi tỉ mỉ xem, sau đó cười khanh khách: “Chắc chắn người dùng tấm thiệp mời tốt như thế này có lai lịch không hề nhỏ.
Người ta còn mời chúng ta tới tham gia tiệc, chắc chắn không hề sợ tập đoàn Nhạn Thanh, ha ha, đúng là ông trời phù hộ cho nhà họ Tần của chúng ta mà!”

“Chỉ riêng tơ vàng trên tấm thiệp mời này đã có giá lên đến mấy nghìn, nhà họ Tô cũng không giàu đến mức này đâu nhỉ? Xem ra chủ nhân của tấm thiệp mời này chính là người thần bí tối qua.
Ông nội, nhà họ Tần được cứu rồi!”, Tần Phi háo hức nói.

“Nhà họ Tần được cứu rồi!”

Người nhà họ Tần ai nấy đều mặt mày hớn hở.
Từ sau khi hợp tác giữa tập đoàn Nhạn Thanh và nhà họ Tần bị hủy bỏ, tình hình nhà họ Tần càng ngày càng sa sút, ai cũng sợ hãi tránh né.

Nhưng nay, cuối cùng họ đã nhìn thấy được cơ hội trở mình của gia tộc rồi.

Cùng lúc đó, hằng hà sa số những nhà quyền quý ở khắp Giang Hải đều nhận được thiếp mời, họ đều là những gia tộc thượng lưu tiếng tăm ở Giang Hải.
Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là nhà họ Tần nay đã lụn bại cũng nhận được thiệp mời.

Những gia tộc trước đây đã đơn phương hủy hợp tác với nhà họ Tần bây giờ lại chủ động gửi hợp đồng đến tận cửa.
Chuyện này khiến mỗi ngày cụ Tần đều cười không khép được miệng.

Ba ngày trôi qua nhanh như một cái chớp mắt.

Vô số chủ của các gia tộc quyền quý đích thân dẫn con cháu dòng chính của mình đến khách sạn Vườn Sao, là khách sạn cao cấp nhất ở cả Giang Hải.

“Ông nội, cháu tin rằng sau ngày hôm nay, cả Giang Hải sẽ không có một ai dám khinh thường nhà họ Tần chúng ta nữa đâu”, Tần Phi kích động nói.

Cụ Tần cười lớn, rõ ràng là ưng ý lắm.
Lão ta bước lên trước chỉnh lại cà vạt cho Tần Phi rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

Cả đoàn người nhà họ Tần đi theo cụ Tần vào trong khách sạn.

- ————

.

Chương 22: 22: Ba Chuyện Lớn

Ở biệt thự nhà họ Tần.

Một chiếc xe Rolls Royce màu đen chậm rãi đỗ lại trước cổng.

“Xin hỏi cậu tìm ai?”

Châu Ngọc Thúy mở cửa thấy đối phương là một cậu thanh niên mặc vest chỉnh tề đi giày da, nên giọng điệu khách sáo hơn rất nhiều.

Cậu thanh niên kia mỉm cười nói: “Xin chào bà, chủ tịch Tô bảo tôi tới đón cô Tần tới khách sạn Vườn Sao tham gia tiệc”.

“Khách sạn Vườn Sao? Chủ tịch Tô? Là nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải sao?”, Châu Ngọc Thúy kinh ngạc hỏi, thấy đối phương gật đầu thì vô cùng vui mừng.

Mấy ngày nay, chuyện khách sạn Vườn Sao sắp tổ chức tiệc đã truyền khắp toàn bộ Giang Hải.
Những người được mời đến đầu là những nhân vật có máu mặt ở Giang Hải.
Bà ta không ngờ nhà họ Tô lại tự mình tới đón con gái đi tham dự.

Châu Ngọc Thúy nhiệt tình mời cậu thanh niên kia vào nhà để Tần Đại Dũng tiếp đón, bản thân thì cuống quýt chạy tới phòng con gái.

“Nhà họ Tô phái người tới đón chúng ta tới tham dự tiệc ở khách sạn Vườn Sao.
Nhất định là để tổ chức tiệc đính hôn của con và cậu cả nhà họ Tô rồi”, Châu Ngọc Thúy kích động nói.

Tần Y đang làm ổ trong chăn nghe vậy liền kinh hãi kêu: “Nhanh vậy sao?”

“Người ta đang đợi ở dưới tầng rồi.
Con còn rề rà gì nữa?”, Châu Ngọc Thúy thúc giục.

“Hả…”

Tần Y hưng phấn hét lên một tiếng, lập tức chui ra khỏi chăn, vội vàng trang điểm.

“Mẹ ơi, bao giờ bố mới về? Con nhớ bố rồi”.

Ở trong một căn phòng khác, Tiêu Tiêu chăm chú vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ mình rồi chợt mếu máo hỏi.

Từ ba ngày trước, sau khi Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm trở về, anh không trở lại nữa.
Mấy ngày nay, tâm trạng của cô vô cùng hỗn loạn.
Mãi đến khi Tiêu Tiêu hỏi về bố, cô mới giật mình phát hiện mình phiền muộn vì người đàn ông kia.

Tần Thanh Tâm rất sợ kết cục sẽ lại như năm năm trước, anh lẳng lặng rời đi không lời từ biệt, biến mất suốt năm năm trời.

“Bố con đang bận, đợi bố hết bận sẽ về nhà”, Tần Thanh Tâm ôm Tiêu Tiêu thật chặt.

Trong đầu cô chợt hiện ra một bóng dáng người đàn ông bế cô rời khỏi nhà họ Tần dưới trời mưa.

Có lẽ cô sẽ mãi không thể quên được lồng ngực ấm áp ấy.

“Thanh Tâm, nhà họ Tô cho người tới đón chúng ta tham gia tiệc đính hôn của của Tần Y với cậu cả nhà họ Tô đấy.
Con mau chóng chuẩn bị chút đi, chúng ta là nhà gái không thể vắng mặt được”.

Lúc hai mẹ con cô đang nhớ nhung Dương Thanh, Châu Ngọc Thúy bỗng nhiên chạy vào.

Một tiếng sau, ba mẹ con bọn họ và một cô công chúa nhỏ đã chuẩn bị xong xuôi.

Trông thấy mấy người bọn họ trang điểm cầu kỳ ăn mặc sang trọng, người lái xe trẻ tuổi được phái tới sững sờ trong giây lát.
Nhưng chỉ một giây sau, cậu ta đã vội vàng dời mắt sang chỗ khác.
Đây là khách quý chủ tịch Tô cực kỳ coi trọng, cậu ta không dám nhìn lung tung.

Hôm nay, khách sạn Vườn Sao vô cùng náo nhiệt.
Toàn bộ những người có máu mặt trong giới thượng lưu của Giang Hải đều được mời tới.

Bãi đỗ xe đỗ đủ loại xe sang có giá trị lên tới mấy chục triệu.

Cụ Tần bước ra khỏi một chiếc xe Audi hơn một triệu.
Hai bên chiếc Audi có một chiếc Rolls Royce và một chiếc Bentley lần lượt đỗ lại.

"Chúng ta mau đi thôi!"

Cụ Tần gấp gáp thúc giục, sợ bị người khác nhìn thấy chiếc xe mà ông ta vừa ngồi.

"Ông nội, xe của Tô Thành Vũ tới rồi!"

Người nhà họ Tần vừa rời khỏi bãi đỗ xe đã nhìn thấy một chiếc xe Rolls Royce mang biển số Giang A88888 dừng lại trước cổng khách sạn.

Cụ Tần vội vàng nói: "Tần Phi, mau đi cùng ông tới chào hỏi chủ tịch Tô".
.

||||| Truyện đề cử: Vợ, Đừng Bắt Nạt Anh! |||||

Lúc đi tới trước xe, hai người bọn họ cứ như hai con chó xù, hơi khom lưng chờ Tô Thành Vũ bước xuống xe.

Một giây sau, nụ cười trên mặt cụ Tần và Tần Phi đều lập tức cứng đờ.

Cả nhà Tần Thanh Tâm bước ra khỏi xe cũng trông thấy hai người kia.
Bởi vì bị đuổi ra khỏi gia tộc, Châu Ngọc Thúy vốn đã ôm một bụng tức, nên khi nhìn thấy dạng vẻ này của hai ông cháu nhà kia, bà ta cảm thấy rất sảng khoái.

"Cụ Tần, cảm ơn ông đã đuổi chúng tôi ra khỏi nhà họ Tần. Nếu không sau này chúng tôi lại phải lo cho một đống họ hàng vô dụng.
Ông cũng biết đấy, điều đáng sợ nhất sau khi được gả vào nhà giàu chính là bị họ hàng nghèo khổ làm phiền", Châu Ngọc Thúy cố ý nói lớn tiếng, giọng điệu tràn ngập khiêu khích.

“Cô có ý gì?”, cụ Tần lạnh giọng hỏi.

“Thì ra ông vẫn chưa biết gì à?”

Châu Ngọc Thúy đắc ý khoe khoang: “Nửa tháng trước, nhà họ Tô đã đích thân tới thăm nhà chúng tôi, còn tặng rất nhiều sính lễ quý giá.
À phải rồi, trong số đó còn có một tòa biệt thự Sao Trời, gần đây chúng tôi đang chuẩn bị chuyển vào trong đó sống đấy!
Còn cái nhà chính cũ nát của nhà họ Tần kia sao có thể xứng với thân phận mợ chủ nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải được?”

“Cô, khụ khụ…”

“Ông nội!”

Châu Ngọc Thúy nói chuyện rất độc miệng.
Mấy câu vừa rồi của bà ta đã chọc cụ Tần tức đến suýt ngất xỉu.
Đám người nhà họ Tần vội vàng xúm lại.

Châu Ngọc Thúy cảm thấy đã xả được cơn tức, toàn thân nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cả nhà bà ta được nhân viên lễ tân của khách sạn dẫn tới ngồi ở vị trí trên cùng.

Cảnh tượng này khiến người của các gia tộc quyền quý ở Giang Hải đều cực kỳ kinh ngạc, vội vàng hỏi thăm thân phận của bọn họ.

Ở bữa dạ tiệc đẳng cấp như thế này, người được ngồi ở trên cùng không giàu thì sang.

“Xin hỏi, chỗ ngồi của chúng tôi ở đâu?”

Thấy nhà mình không có ai tiếp đón, Tần Phi kéo một nhân viên lễ tân lại hỏi thăm.

Cô nhân viên lễ tân xinh đẹp kia cầm thư mời xem thử, lập tức lạnh lùng nói: “Trên thư mời đã viết số bàn rồi.
Các anh không biết đọc số à?”

Khách sạn Vườn Sao là sản nghiệp của nhà họ Tô, cho dù chỉ là một nhân viên lễ tân nho nhỏ, nhà họ Tần cũng không dám đắc tội, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chẳng mấy chốc, người nhà họ Tần đã tìm thấy chỗ ngồi của mình.
Bởi vì ở ngay gần cửa sảnh lớn có một chiếc bàn nhỏ hơn những bàn khác rất nhiều, ghế ngồi cũng là loại ghế gỗ rẻ tiền nhất.

Thế nhưng người nhà họ Tần lại không hề cảm thấy khó chịu, lại còn thấy tự hào vì được vào khách sạn Vườn Sao dự tiệc.
Rất nhiều người đều nhìn bọn họ với ánh mắt khinh thường như đang nhìn những kẻ ngu ngốc.

Tám giờ, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Trong tiếng nhạc du dương, MC đi lên sân khấu.

Sau khi đọc một đoạn lời hoan nghênh, MC vừa cười vừa nói: "Hôm nay mời mọi người tới đây là vì có ba chuyện lớn cần phải tuyên bố".

Bởi vì thư mời được gửi theo hình thức nặc danh, nên cho tới tận lúc này vẫn không ai biết chủ nhân của bữa tiệc là ai.

Nghe thấy MC nói vậy, tất cả mọi người đều dựng thẳng lỗ tai chú ý lắng nghe.

"Chuyện đầu tiên chính là, chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải chính thức hoạt động từ hôm nay, đồng thời quyết định hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.
Hy vọng mọi người quan tâm nhiều hơn!"

Sau khi nghe thấy tin tức này, cả hội trường xôn xao.

Không ai trong bữa tiệc không biết tới tập đoàn Tam Hòa, bởi vì người đẹp nổi tiếng nhất của Giang Hải đã từng là chủ tịch của tập đoàn này.

Thế nhưng hiện giờ tập đoàn này thuộc về nhà họ Tần.
Chỉ một nhà họ Tần nho nhỏ lại có tư cách hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh sao?

Nếu như là vì tập đoàn Nhạn Thanh và nhà họ Tần có quan hệ thân thiết thì tại sao bọn họ lại bị xếp ở vị trí cuối cùng trong bữa tiệc.

Trong khi mọi người đều đang nghi hoặc, sắc mặt đám người nhà họ Tần lập tức trở nên khó coi.

Tới tận lúc này, bọn họ mới hiểu được, hôm nay bọn họ được mời tới không phải là vì được thế lực to lớn nào đó coi trọng, mà là cố ý sỉ nhục bọn họ.

"Ông nội, bọn họ khinh người quá đáng!", Tần Phi đỏ mắt căm phẫn nói.

"Câm miệng!"

Cụ Tần sa sầm mặt lại: "Cho dù là sỉ nhục nhà họ Tần chúng ta thì sao? Nếu đã tới thì chúng ta bắt buộc phải nhận.
Chỉ cần cháu làm loạn ở trước mặt mọi người, ngay sau đêm nay Giang Hải sẽ không còn nhà họ Tần nữa".

"Nhà họ Tô chúng tôi cũng muốn được hợp tác với tập đoàn Tam Hòa".

Trong khi mọi người xung quanh còn chưa kịp phản ứng lại, Tô Thành Vũ chợt lên tiếng.

"Nhà họ Vương chúng tôi mong được hợp tác với tập đoàn Tam Hòa!"

"Nhà họ Trương chúng tôi mong được hợp tác với tập đoàn Tam Hòa!"

"Nhà họ Lý chúng tôi mong được hợp tác với tập đoàn Tam Hòa!"

…

Ngay sau khi Tô Thành Vũ vừa dứt lời, có mấy người lập tức đứng dậy thể hiện thành ý, ai nấy đều là người đứng đầu của các gia tộc hàng đầu.

Vẻ mặt của đám người nhà họ Tần vô cùng khó coi.
Chỉ mới ba ngày trước, tập đoàn Tam Hòa bị bọn họ coi như vật bồi thường thì giờ đây lại được nhiều chủ gia tộc đưa ra lời mời hợp tác như vậy.
E rằng sau đêm nay, giá trị của tập đoàn Tam Hòa sẽ tăng lên gấp bội.

“Nào các vị, về chuyện hợp tác xin hãy đợi sau khi buổi tiệc kết thúc hẵng tìm tập đoàn Tam Hoàn bàn bạc tiếp.
Bây giờ tôi sẽ công bố chuyện thứ hai”, người đẹp MC bỗng lên tiếng khuyên nhủ, các chủ gia tộc đang thi nhau xin hợp tác mới chịu dừng lại.

“Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của một cặp vợ chồng đã kết hôn.
Năm đó bởi vì một vài nguyên nhân mà họ không thể không kết duyên vợ chồng.
Thế nhưng người chồng tự cảm thấy bản thân không xứng với vợ mình, quyết định bỏ đi không lời từ biệt, lần xa cách này dài tận năm năm”.

“Ba ngày trước, ở trong buổi đấu giá tổ chức tại club Dạ Thành, có một người đàn ông thần bí đã ra tay rất hào phóng, liên tiếp đấu giá hơn một nửa số trang sức quý hiếm ở đó.
Trong số đó có chiếc nhẫn kim cương Sao Hồng trị giá năm trăm triệu.
Người đàn ông đó chính là người chồng kia!”

“Roẹt!”

Giờ phút này, rèm che ở sau lưng MC tự động kéo sang hai bên.
Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hơn mười tủ trưng bày làm bằng thủy tinh lộ ra.

Bên trong mỗi chiếc tủ đều có một món đồ trang sức vô cùng tinh xảo.

“Là mấy món trang sức được bán đấu giá vào ba ngày trước!”, có người kinh hãi hét lên.

“Dây chuyền Giọt lệ trời sao, nhẫn kim cương Sao Hồng…”

Toàn bộ trang sức được mua từ buổi bán đấu giá trong club Dạ Thành vào tối hôm đó đều được bày ở đây.
Mỗi một món đồ đều có giá trị ngất ngưởng.

Giang Hải không thiếu những đại gia nắm giữ gia tài mấy trăm triệu, thế nhưng không có ai chịu bỏ ra cả tỷ để mua những thứ này.

Vô số các quý bà ở Giang Hải đều ghen tỵ nhìn ngắm những món đồ trang sức tinh xảo kia.
Đừng nói là nhiều như vậy, chỉ cần có được một thứ trong số đó đã đủ để bọn họ khoe khoang cả đời.

Tần Thanh Tâm ngồi ở hàng đầu tiên cũng cảm thấy hâm mộ, khẽ lẩm bẩm: "Người vợ ấy thật hạnh phúc!"

"Hình như hôm nay cũng là kỉ niệm ngày cưới của chị và anh ta phải không?"

Tần Y đột nhiên hỏi rồi bật cười: "Chị, liệu người chồng mà MC vừa nói có phải là Dương Thanh không nhỉ? Có khi nào tất cả những thứ này đều được chuẩn bị cho chị không?"

Tần Thanh Tâm cảm thấy cổ họng đắng chát, lắc đầu không đáp.

"Con bé chết tiệt này, nói vớ cẩn gì đấy? Nếu Dương Thanh có thể mua được những món đồ trang sức này thì mẹ sẽ tự bẻ đầu xuống cho cậu ta làm ghế ngồi", Châu Ngọc Thúy tức giận trừng mắt nhìn Tần Y.

"Mẹ, đây là mẹ tự nói đó nhé! Đến lúc đó đừng có đổi ý đấy", Tần Y nói.

"Con hăng hái quá nhỉ?", Châu Ngọc Thúy cười mắng.

Chợt giọng nói dõng dạc của MC lại vang lên một lần nữa.

"Năm năm trước bởi vì nghèo khó nên người chồng này không tặng được một món sính lễ nào.
Để đền bù tiếc nuối khi ấy, toàn bộ những món đồ trang sức này đều được tặng cho vợ của người ấy.
Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau chứng kiến giây phút hạnh phúc này!"

Tách! Tách! Tách

Mấy chiếc đèn đột nhiên đồng loạt chiếu xuống.

Nơi ánh đèn hội tụ chính là trên người phụ nữ xinh đẹp tuyệt sắc đang ngồi ở hàng trên cùng.

- ————

Chương 23: 23: Cả Thành Phố Chứng Kiến

Lúc này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Tần Thanh Tâm.

“Chị, là anh ấy đấy! Thật sự là anh ấy!”

Tần Y trợn tròn mắt nhìn người phụ nữ đang được ánh đèn chiếu rọi, sung sướng hô lên.
Ngay sau đó, cô ta đứng bật dậy tìm kiếm bóng dáng của Dương Thanh.

Đám người nhà họ Tần cũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Không thể nào! Không thể có chuyện như vậy được!”, Tần Phi không dám tin vào mắt mình.

Cụ Tần cũng trợn trừng hai mắt: “Chẳng lẽ tất cả đều do thằng vô dụng kia làm hết? Sao có thể như vậy?”

Hiện giờ không chỉ có người nhà họ Tần mà tất cả mọi người đang có mặt đều kinh hãi.

Tần Thanh Tâm là người đẹp nổi danh ở Giang Hải, ai cũng nghe tới.
Năm năm trước, chuyện kết hôn của cô và Dương Thanh từng là trò cười truyền khắp Giang Hải.

Ban đầu nghe câu chuyện MC vừa kể, mọi người chỉ cảm thấy nội dung rất quen thuộc.
Nhưng giờ đây, tất cả đều đã biết được sự thật.

Thế nhưng đúng lúc mọi người đều đang kinh hãi, ánh sáng chợt di chuyển tới một người phụ nữ khác.
Rất nhanh sau đó, ánh đèn lại chiếu sang một người phụ nữ khác nữa.
Cứ liên tục thay đổi năm sáu người như vậy mới dừng lại.

“Vừa rồi chỉ là một trò đùa mà thôi.
Bởi vì người chồng này không muốn để lộ thân phận nên mong các vị hãy thứ lỗi! Tiệc tối hôm nay đến đây là kết thúc,

cảm ơn các vị đã tới tham dự!”, MC đột nhiên đổi sang giọng điệu hài hước.

“Tôi nói rồi mà, sao có thể là thằng vô dụng kia được?”

Đám người nhà họ Tần đều thở phào một hơi.

Nhưng người khác lại không nghĩ vậy.
Rất nhiều người đều cảm thấy chuyện này chưa chắc đã là trò đùa.
Bởi vì những lời MC vừa nói hoàn toàn giống với chuyện đã xảy ra vào năm năm trước.

Vừa rồi khi ánh đèn chiếu xuống người mình, Tần Thanh Tâm thực sự có ảo giác rằng, tất cả mọi chuyện đêm nay đều do Dương Thanh chuẩn bị.

Bây giờ tiệc đã kết thúc nhưng cô vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng Dương Thanh, trong lòng bỗng thấy hơi thất vọng.

“Con đi trước đây!”, cô nói với người nhà một tiếng rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Thế nhưng vừa mới bước ra khỏi khách sạn, một người phụ nữ chợt tới gần: “Xin hỏi cô có phải là Tần Thanh Tâm không?”

“Đúng vậy, xin hỏi cô là ai?”, Tần Thanh Tâm không quen người này.

Người phụ nữ kia mỉm cười lịch sự: “Ông chủ của chúng tôi muốn bàn bạc về tương lai của tập đoàn Tam Hòa với cô. Không biết cô Tần có hứng thú không?”

Tần Thanh Tâm lập tức vui mừng khôn xiết.
Mặc dù công ty đã bị nhà họ Tần gán nợ nhưng dù sao đây cũng là công sức của cô.
Kể cả không còn cơ hội đoạt lại cũng không sao, chỉ cần tập đoàn Tam Hòa còn tồn tại là cô cũng mãn nguyện lắm rồi.

Tối hôm nay có nhiều gia tộc hàng đầu muốn hợp tác với tập đoàn Tam Hòa như vậy, Tần Thanh Tâm cũng không hề cảm thấy khó chịu.
Thà như vậy còn hơn là bị nhà họ Tần cướp đoạt.

Tần Thanh Tâm đi theo đối phương vào thang máy, lên tới tầng cao nhất mới dừng lại.

Cùng lúc đó, bên trong hội trường tổ chức tiệc tối chợt có người lên tiếng hỏi: “MC vừa nói ra hai chuyện.
Không phải vẫn còn một chuyện lớn nữa hay sao?”

MC vẫn chưa rời khỏi sân khấu, mỉm cười thần bí: “Chuyện thứ ba chính là, người chồng kia sẽ chân thành cầu hôn vợ mình trên tầng cao nhất của khách sạn Vườn Sao, để bù đắp sự tiếc nuối năm xưa.
Tiếp theo đây xin mời mọi người cùng đi ra ngoài chứng kiến giây phút hạnh phúc nhất này!”

Khách sạn Vườn Sao là tòa nhà cao nhất Giang Hải.
Nơi đây được đặt tên là Vườn Sao bởi vì hai nguyên nhân.
Thứ nhất là toàn bộ tầng cao nhất của khách sạn được làm bằng thủy tinh.
Mỗi khi màn đêm buông xuống, nơi đó như một ngôi sao trời sáng lấp lánh.

Nguyên nhân thứ hai chính là phần mái của tầng trên cùng cũng được làm bằng hai lớp thủy tinh theo thiết kế của kính viễn vọng.
Ở trên đó giống như được đứng trước một chiếc kính viễn vọng khổng lồ, có thể thấy rõ bầu trời sao lấp lánh.

MC dẫn tất cả mọi người đi ra khỏi khách sạn, ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất.

Thế nhưng tòa nhà quá cao, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy tầng cao nhất như một ngôi sao trời tỏa sáng chói lóa chứ không thể thấy rõ cảnh tượng bên trong.

“Dì ơi, bố cháu nói hôm nay sẽ đi chơi với mẹ.
Bọn họ không chịu đưa cháu đi cùng”, Tiêu Tiêu chu môi rúc vào ngực Tần Y, tủi thân nói.

“Con bé bất hiếu này, dám liên lạc với thằng vô dụng kia nữa hả?”, Châu Ngọc Thúy nghe thấy liền nổi giận.

“Mẹ à, có khi người ở trên đó chính là chị và anh rể đó!”, Tần Y chỉ lên tầng cao nhất của tòa nhà.

Chợt có một giọng nói tràn đầy khiêu khích từ bên cạnh truyền tới: “Thằng vô dụng kia sao? Chỉ sợ đến cả một bông hoa cũng không mua nổi đâu!”

Sau đó lại có người giễu cợt nói: “Thấy kỉ niệm ngày cưới của người ta hoành tráng như vậy, có lẽ chị cô đang trốn trong góc nào đó khóc lóc ghen tỵ cũng nên!”

Đám người nhà họ Tần lũ lượt kéo tới.

“Dẫu sao chúng tôi cũng là khách quý được xếp ở hàng đầu, cao quý hơn mấy con chó canh cửa bị xếp ở cuối hàng nhiều”, Tần Y không nhịn được mỉa lại.

“Cô nói ai là chó canh cửa?”, Tần Phi lập tức điên tiết đi tới giơ tay định đánh Tần Y.

Châu Ngọc Thúy kéo Tần Y ra phía sau bảo vệ: “Cậu dám động vào con gái tôi thử xem? Con bé sắp gả vào nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải rồi đấy”.

“Đừng khoác lác nữa.
Không có nhà họ Tần các người chẳng là cái thá gì”, Tần Phi xem thường nói.

Đúng lúc ấy, người lái xe trẻ tuổi đón đám người Tần Y tới đây bỗng nhiên xuất hiện, cung kính nói: “Thưa cô Tần, nghi thức vẫn chưa kết thúc, chủ tịch Tô sợ mọi người mệt nên đã thuê trọn quán cà phê đối diện.
Mọi người ngồi đó vẫn có thể quan sát được tình hình ở đây”.

Tần Y đang định lên tiếng từ chối, Châu Ngọc Thúy đã vội cướp lời: “Ông thông gia suy nghĩ thật chu đáo, vậy thì chúng tôi đành phải nghe theo sự sắp xếp của ông ấy vậy”.

Dứt lời, bà ta còn khiêu khích nhìn cụ Tần một cái rồi nghênh ngang rời đi trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Lúc này đây, Tần Thanh Tâm vừa mới lên được tầng cao nhất. Cửa thang máy mở ra, cô lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Một không gian rộng lớn được làm bằng thủy tinh, chỉ trừ bốn phía và phần mái vòm, chỉ cần nhìn ra ngoài là có thể thấy được cảnh đêm của cả Giang Hải.

Nhưng điều khiến cô thích nhất chính là vừa ngẩng đầu lên đã có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, tựa như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới những vì sao lấp lánh.

Lúc này, sàn nhà rải một lớp cánh hoa hồng dày đặc, trước mặt cô có một người mặc quân phục chỉnh tề đang quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm Giang Hải.

Bóng lưng này khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

Chiều cao, dáng người, tư thế đứng đều giống hệt người ấy. Thứ khác biệt duy nhất chính là quần áo đang mặc trên người.

Hôm nay vốn là kỉ niệm ngày cưới của cô và Dương Thanh. Câu chuyện thứ hai MC vừa kể rất giống với chuyện của bọn họ.
Chẳng lẽ…

Hơi thở của Tần Thanh Tâm chợt trở nên dồn dập.

Đúng lúc ấy, người đàn ông trước mặt vốn đang chắp tay sau lưng chợt quay người lại.

Khi trông thấy gương mặt quen thuộc của anh, Tần Thanh Tâm ngơ ngác.

Không ngờ lại đúng là anh!

Hiện giờ, Dương Thanh đang khoác trên mình một bộ quân phục màu xanh trang nghiêm, đầu đội mũ đính quốc huy, chân đi giày lính màu đen, trước ngực đeo rất nhiều huân chương sáng chói.
Anh bước từng bước về phía cô.

“Thực sự là anh!”, Tần Thanh Tâm đỏ bừng hai mắt, giọng run run.

Dương Thanh gật đầu, nghiêm túc nói: “Năm năm qua, bởi vì anh mà em đã phải chịu nhiều tủi nhục, phải nghe nhiều lời gièm pha châm chọc.
Giờ đây, anh xin thề với bộ quân phục này, từ nay về sau sẽ không để em phải chịu tổn thương thêm một lần nào nữa!”

“Bịch!”

Dương Thanh quỳ một gối xuống đất, trong tay xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương màu hồng lấp lánh.
Đây chính là chiếc nhẫn kim cương trị giá năm trăm triệu Tần Thanh Tâm vừa mới nhìn thấy ở hội trường bữa tiệc.

“Thanh Tâm, anh yêu em, em có đồng ý gả cho anh không?”, Dương Thanh chân thành hỏi.

Đúng lúc này, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên.
Vô số trực thăng bay ở trên nóc khách sạn Vườn Sao thả cánh hoa hồng tung bay đầy trời.

Từ xa nhìn lại trông như một thác nước hoa hồng chảy từ mái vòm xuống.
Cánh hoa tung bay giữa trời bao trùm cả khách sạn.

Tiếng pháo nổ vang, một giây sau, pháo hoa năm màu nở rộ trên bầu trời liên tục không ngừng.

Tần Thanh Tâm ngơ ngác nhìn người đàn ông đang quỳ một chân trước mặt mình, khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt.

- ————————

.

Chương 24: 24: Bà Hiểu Lầm Rồi

Gương mặt Dương Thanh đầy chân thành và yêu thương.

Màn cầu hôn lãng mạn như vậy, một cô gái bình thường nhất định sẽ đồng ý.
Thế nhưng cô gái trước mắt lại không phải một cô gái bình thường.

Một lát sau, Tần Thanh Tâm mới bình tĩnh lại, bối rối nhìn anh: "Xin lỗi anh!"

Nghe được ba chữ này, đáy mắt Dương Thanh thoáng hiện lên sự thất vọng rồi biến mất.

"Anh hiểu rồi!", Dương Thanh cười cay đắng.
Lúc này đây, anh thấy lòng mình như đang rỉ máu, dù cho là bị đạn găm vào ngực ở trên chiến trường cũng không đau như bây giờ.

Thấy dáng vẻ thất vọng của Dương Thanh, trong lòng Tần Thanh Tâm cũng cực kỳ khó chịu.
Cô bước tới, hơi cúi người đỡ Dương Thanh đang quỳ một chân đứng lên.

"Dương Thanh, tôi mong anh hiểu rằng tôi bằng lòng ở bên anh không phải vì tình yêu, mà là vì con gái", Tần Thanh Tâm dịu dàng nhìn Dương Thanh nói.

"Tạm thời tôi không thể đồng ý, nhưng không có nghĩa sau này cũng sẽ như vậy.
Tôi mong anh có thể cho tôi thêm chút thời gian, được không?"

Nửa câu đầu của Tần Thanh Tâm còn khiến cho Dương Thanh đau khổ tột cùng, nhưng nửa câu sau lại khiến anh bỗng vui mừng khôn xiết.

"Được!"

Dương Thanh xúc động nói: "Anh có thể chờ, chờ tới ngày em bằng lòng đón nhận anh".

Tần Thanh Tâm thở phào nhẹ nhõm.
Trong lòng cô cũng rất mâu thuẫn, lúc thấy Dương Thanh quỳ một chân cầu hôn, trái tim cô đã tan chảy rồi.
Nhưng lý trí nói cho cô biết, đây chỉ là cảm động.
Giữa hai người họ, ngoài một đêm năm năm trước thì hoàn toàn không có chút tình cảm nào.

Cùng lúc ấy, ở quán cà phê đối diện khách sạn Vườn Sao.

Đứng trước cửa sổ thủy tinh cỡ lớn, Tô Thành Vũ nhìn cảnh náo nhiệt ở cổng khách sạn Vườn Sao, ông ta vô cùng xúc động.

"Chủ tịch Tô, tôi dẫn người tới rồi!", tài xế nói xong liền lặng lẽ rời đi.

Tô Thành Vũ vừa quay đầu đã thấy một người phụ nữ đứng tuổi kia đi tới chỗ ông ta, chủ động vươn tay nói: "Chào ông thông gia!"

"Chào bà!"

Tô Thành Vũ lịch sự cười gật đầu, sau đó lại hỏi: "Bà chính là mẹ của cô Tần, bà Châu phải không? "

Châu Ngọc Thúy vội vàng kéo Tần Y tới bên cạnh, vui mừng nói: "Tôi là mẹ của Y Y – Châu Ngọc Thúy".

Đây là lần đầu tiên Châu Ngọc Thúy thấy Tô Thành Vũ ngoài đời thật, thấy ông ta khách sáo như vậy, bà ta kích động đến mức cười mãi không thôi.

"Ông thông gia, sau này chúng ta là người một nhà rồi nên không cần phải khách sáo như thế!", Châu Ngọc Thúy cười nói.

Vừa nãy bị gọi là thông gia, Tô Thành Vũ còn tưởng mình nghe nhầm, khi bị gọi một lần nữa ông ta mới nhận ra mình không nghe nhầm, liền nghi ngờ hỏi: "Bà Châu, sao bà lại gọi tôi là thông gia vậy?"

Châu Ngọc Thúy còn tưởng Tô Thành Vũ thấy còn quá sớm để gọi là thông gia, nên kéo tay Tần Y, nói: "Sau này Y Y gả cho con trai ông rồi thì không phải chúng ta sẽ là thông gia hay sao? Nếu ông cho rằng bây giờ vẫn còn sớm để gọi thông

gia thì tôi gọi ông là chủ tịch Tô, chờ tới khi lo việc cưới xin cho hai đứa thì…”.

“Khoan đã!”

Châu Ngọc Thúy còn chưa dứt lời, Tô Thành Vũ đã vội vàng ngắt lời, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Bà Châu, có phải bà hiểu lầm gì rồi hay không?”

“Làm gì có! Không phải ông đã cho người đưa sính lễ tới rồi hay sao? Tôi cũng đã bàn bạc với ông Tần rồi, chúng tôi rất hài lòng với đám cưới này”, Châu Ngọc Thúy cười nói.

Tô Thành Vũ mới chợt hiểu ra, ông ta vội vàng giải thích: “Bà Châu, bà hiểu lầm rồi.
Mấy món sính lễ kia là đưa cho con gái lớn của bà – Tần Thanh Tâm”.

“Cái gì?”, Châu Ngọc Thúy kinh ngạc.

Nét mặt Tần Y cũng lập tức sượng lại.
Lúc trước, khi nhà họ Tô đưa sính lễ tới, cô ta đã mơ về cuộc sống sau khi được gả vào nhà giàu sang quyền thế.
Đến tận hôm nay mới nhận ra mấy món đồ kia vốn không phải cho cô ta.
Cô ta chợt cảm thấy vô cùng mất mát.

Châu Ngọc Thúy cũng chỉ hơi ngạc nhiên, cười xấu hổ:
“Không sao, đều như nhau cả.
Dù sao cũng đều là con gái của tôi, nên ông không cần lo lắng chuyện kết hôn của Tần Thanh Tâm.
Ngày mai tôi sẽ ép hai đứa làm thủ tục ly hôn”.

Tô Thành Vũ hoảng sợ đến tái mặt, vội vàng nói: “Bà Châu, xin đừng.
Tôi cảm thấy cậu Dương và cô Tần rất xứng đôi, bà nhất định không được chia rẽ bọn họ”.

“Chủ tịch Tô, ý ông là sao? Chẳng phải vừa rồi ông mới nói là sính lễ tặng cho con gái lớn của tôi đấy sao? Sao giờ lại không cho con bé ly hôn? Con bé không ly hôn thì sao gả và nhà họ Tô được?”, Châu Ngọc Thúy tỏ vẻ nghi ngờ.

Tô Thành Vũ không rõ địa vị của Dương Thanh ở trong nhà. Trước đó, ở buổi đấu giá, ông ta đã muốn lấy lòng Dương Thanh nhưng anh không hề để ý đến.
Vì thế ông ta đã đổi chiến thuật mới, nịnh nọt vợ và người nhà của anh trước.

Nghĩ đến vừa rồi suýt chút nữa tiết lộ thân phận của Dương Thanh, Tô Thành Vũ không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Ông ta lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng giải thích: "Bà Châu, bà hiểu lầm rồi.
Tôi chỉ có hai đứa con gái, không có con trai".

"Sao cơ?"

Châu Ngọc Thúy bỗng đứng bật dậy, bà ta vẫn tưởng rằng con trai Tô Thành Vũ vừa ý Tần Y.
Sau một hồi vui mừng bà ta mới biết mình hiểu lầm, Tô Thành Vũ vốn không có con trai.

Bà ta mất hồn mất vía hỏi: "Thế nhà họ Tô đưa sính lễ tới để làm gì?"

Châu Ngọc Thúy cảm thấy hơi tức giận, cứ như mình bị đùa giỡn.

Tô Thành Vũ đảo mắt, vội vàng nói: "Bà Châu, bà thật sự hiểu lầm rồi.
Mấy thứ đó không phải là sính lễ mà là nhà họ Tô tặng quà cảm ơn con rể bà".

"Cảm ơn con rể tôi? Ông đang nói Dương Thanh ấy hả?", ánh mắt Châu Ngọc Thúy đầy vẻ khó tin.

Tô Thành Vũ gật đầu: "Chính là cậu Dương.
Cậu ấy từng giúp nhà họ Tô, cho nên tôi mới chuẩn bị món quà này để thể hiện lòng biết ơn! Tôi vô cùng xin lỗi vì đã gây hiểu lầm cho bà!"

Tô Thành Vũ thầm nghĩ trong lòng: Nếu không có sự giúp đỡ của gia tộc Vũ Văn, thì đã chẳng có nhà họ Tô của ngày hôm nay.
Cậu ấy là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, mình nói như vậy chắc là không có vấn đề gì chứ?

Tần Y thấy vô cùng mất mát, cô ta cười chua xót: “Thì ra là do con nghĩ nhiều rồi”.

Nói xong, cô ta xoay người đi đến trước cửa sổ thủy tinh, ngẩng đầu dùng ánh mắt đầy hâm mộ nhìn những cánh hoa hồng tung bay đầy trời, và pháo hoa rực rỡ đầy màu sắc trên không trung ở khách sạn đối diện.

Buổi tối, Tần Thanh Tâm vừa về tới nhà.

Châu Ngọc Thúy đã kéo cô đến bên cạnh: “Tần Thanh Tâm, tối nay là ngày kỷ niệm kết hôn của con và Dương Thanh, cậu ta không tặng quà cho con à?”

Trong đầu Tần Thanh Tâm hiện ra những chuyện đã xảy ra ở khách sạn Vườn Sao, khóe miệng bỗng cong lên cười dịu dàng.

“Con cười gì thế?”, Châu Ngọc Thúy thấy Tần Thanh Tâm không nói lời nào nên hơi sốt ruột.

Tần Thanh Tâm đành nói: “Mẹ, không phải mẹ luôn muốn con ly hôn với Dương Thanh sao? Sao giờ lại muốn anh ấy tặng quà kỷ niệm cho con?”

Châu Ngọc Thúy không vui liếc nhìn Tần Thanh Tâm, nói: “Con còn nhớ mấy món sính lễ mà nhà họ Tô đưa tới nửa tháng trước chứ?”

Tần Thanh Tâm không hiểu hỏi: “Không phải mẹ nói đó là sính lễ nhà họ Tô đưa cho Y Y sao?”

“Không phải, là do mẹ hiểu lầm.
Không ngờ mấy thứ đó lại là quà cảm ơn gửi cho thằng vô dụng Dương Thanh kia.
Họ bảo Dương Thanh từng giúp nhà họ Tô, thật không thể tin được!”, Châu Ngọc Thúy không tin.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói gì?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Nếu như Dương Thanh thật sự từng giúp nhà họ Tô, vậy cậu ta nhất định còn có rất nhiều tiền mà nhà họ Tô cho.
Những thứ này đều là tài sản trong hôn nhân của hai đứa, một nửa trong số đó là của con.
Giờ con liên lạc với cậu ta, nói rõ ràng về việc chia tài sản, nếu

không thì gặp nhau ở tòa án”, hai mắt Châu Ngọc Thúy tỏa sáng như đã nhìn thấy rất nhiều rất nhiều tiền.

- ——————

.

Chương 25: 25: Quyết Không Từ Bỏ

Nghe Châu Ngọc Thúy nói vậy, Tần Thanh Tâm tức giận: "Mẹ, con nói sẽ ly hôn với anh ấy lúc nào? Cho dù anh ấy thật sự có rất nhiều tiền đi chăng nữa cũng không liên quan gì tới con".

Dứt lời, Tần Thanh Tâm xoay người rời đi.

Châu Ngọc Thúy đơ ra một lúc, lại chợt nhìn sang Tần Đại Dũng đang đọc báo, bực mình quát lên: "Suốt ngày chỉ biết đọc báo, ông xem thái độ của con gái ông kìa! Ông không dạy dỗ nó hay sao?"

"Bộp!"

Tần Đại Dũng đập mạnh tờ báo xuống bàn trà, nổi cơn thịnh nộ: "Đến lúc này rồi bà còn chưa rõ nữa sao? Dương Thanh không còn là tên ăn hại năm đó nữa rồi.
Bà nghĩ vì sao Tô Thành Vũ lại khách sáo với bà? Nếu không phải nhờ tên vô dụng trong miệng bà thì Tô Thành Vũ sẽ biết bà là ai chắc?"

Châu Ngọc Thúy trợn trừng mắt.
Lúc nãy Tần Thanh Tâm thét lên với mình, giờ thì ngay cả ông chồng luôn răm rắp nghe lời cũng dám lớn tiếng với mình.

"Rốt cuộc kiếp trước tôi đã làm nên tội tình gì mà lại gặp phải đứa con gái và người chồng như mấy người.
Tôi không sống nổi nữa…", Châu Ngọc Thúy bỗng gào khóc nức nở.

Tần Đại Dũng thấy phiền nên xoay người về phòng, cả phòng khách chỉ còn lại Châu Ngọc Thúy.

"Tôi mặc kệ cậu ta có quan hệ gì với Tô Thành Vũ, tôi chỉ biết cậu ta là một thằng ăn hại.
Tôi nhất định phải khiến cậu ta trắng tay ra đi!"

Phòng khách không còn ai, Châu Ngọc Thúy cũng không diễn nữa, ác độc nói.

Dinh thự Vân Phong - dinh thự lớn nhất cả Giang Hải nằm trên đỉnh núi Cửu Thành, chỉ có một con đường quanh co từ chân núi lên đỉnh núi dẫn tới tòa dinh thự đó.

Lúc này, một bóng dáng chắp tay sau lưng đứng trước cửa sổ sát đất cực lớn, đang ngắm trọn cảnh đêm Giang Hải.

“Đến lúc thêm việc cho nhà họ Tần rồi”, Dương Thanh bỗng cất giọng nói.

Sau đó, anh gọi một cuộc điện thoại: “Gây thêm chút phiền phức cho nhà họ Tần đi”.

“Vâng, chủ tịch!”, đầu bên kia điện thoại vội vàng trả lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, cụ Tần vừa rời giường thì một bóng người không gõ cửa đã xông vào.

“Ông nội, không hay rồi!”, sắc mặt Tần Phi tái mét.

“La hét cái gì, còn ra thể thống gì nữa?”

Cụ Tần không hài lòng trách mắng, rồi nói: “Từ nhỏ ông đã dạy cháu, cho dù gặp chuyện gì cũng không được hoảng loạn. Nếu cháu không sửa cái tính hấp ta hấp tấp này, sao ông có thể an tâm giao vị trí chủ gia tộc vào tay cháu chứ?”

“Ông nội, thật sự đã xảy ra chuyện lớn rồi.
Nhà máy bị niêm phong và bị buộc phải dừng sản xuất rồi”, Tần Phi bối rối nói.

Lão ta vừa rồi còn dạy Tần Phi phải giữ bình tĩnh, giờ cũng đứng ngồi không yên.
Sững sờ một lát rồi đứng lên, lão ta tức giận nói: “Nhà máy dừng hoạt động!? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Phi lắc đầu: “Cháu vừa biết tin đã lập tức nói cho ông biết.
Không chỉ nhà máy bị niêm phong, ngân hàng cũng gọi điện tới bảo công ty chúng ta đang đứng trước nguy cơ phá sản nên buộc phải trả hết tiền vay trước giờ tan làm của ngày hôm nay, nếu không sẽ khởi tố chúng ta”.

Nghe tin này, cụ Tần chỉ cảm thấy đầu óc đông cứng lại, hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Ông nội!”, Tần Phi kinh hãi, vội vàng đỡ cơ thể run rẩy của ông cụ.

“Chắc chắn có người giở trò ở sau lưng chúng ta, nếu không thì sao nhà máy lại bị đóng cửa, ngân hàng lại đột ngột đòi nợ cơ chứ?”, một lúc sau, cụ Tần mới hoàn hồn, đã lấy lại chút tỉnh táo.

Tần Phi cắn răng nói: “Chúng ta vốn không trữ hàng và đa phần tiền vốn đều dồn vào nguyên liệu thô.
Nếu giờ nhà máy ngừng hoạt động sẽ khiến chúng ta tổn thất nặng nề.
Ngoài ra, các đối tác cũng sẽ tìm chúng ta đòi hàng hóa.
Một khi không cung ứng được hàng hóa thì không những hủy hợp tác, thậm chí bọn họ sẽ yêu cầu chúng ta bồi thường khoảng tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ.
Ông nội, nhà họ Tần sắp xong rồi!”

“Bốp!”

Cụ Tần tát Tần Phi một cái, giận dữ quát: “Vẫn chưa tới cuối cùng mà đã nói những lời nản chí này rồi.
Nếu như ông giao nhà họ Tần cho cháu thì có phải giờ cháu đã từ bỏ nó rồi hay không?”

“Ông nội, cháu sai rồi.
Cháu sẽ không từ bỏ”, sau khi bị tát một cái, Tần Phi cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Như này mới giống cháu trai của ông.
Mọi việc đều cần phải dùng não, bất kể chuyện gì, còn chưa đi tới cuối cùng thì tuyết đối không được từ bỏ”, thấy Tần Phi tỉnh ngộ, cụ Tần mới hài lòng.

Tần Phi trầm ngâm suy nghĩ, rồi lên tiếng nói: “Ông nội, bây giờ chúng ta có hai chuyện cần làm.
Đầu tiên là nghĩ cách giải thích với đối tác, để họ gia hạn cho chúng ta thêm thời gian.
Chuyện thứ hai là phải nghĩ cách giải quyết vấn đề tài chính, vay tiền bù vào lỗ hổng”.

“Đúng, đây là hai vấn đề mà bây giờ chúng ta gặp đối mặt.
Chuyện thứ nhất thật ra dễ giải quyết, nhưng chuyện thứ hai,

rất khó.
Đến cả ngân hàng cũng không đồng ý cho chúng ta tiếp tục vay tiền, huống chi mấy tổ chức cho vay khác cho chứ?", cụ Tần nhíu mày nói.

"Ông nội, cháu bỗng nhớ ra một chuyện, không phải nhà họ Tô vừa ý Tần Y hay sao? Nghe nói còn nhận được một khoản sính lễ kếch xù.
Nếu chúng ta lấy được những thứ đó, chắc chắn có thể giải quyết được chuyện của công ty", Tần Phi đột nhiên nói, ánh mắt còn có chút mừng thầm.

Cụ Tần cũng như thấy được chút ánh sáng, vội vàng thúc giục: "Giờ cháu đi tìm Tần Đại Dũng, bảo bọn họ lập tức giao sính lễ ra bổ sung cho công ty.
Đợi cơn khủng hoảng này qua đi sẽ để bọn họ quay về gia tộc".

Tần Phi chần chừ nói: "Ông nội, dù Tần Đại Dũng bằng lòng đi chăng nữa thì Tần Thanh Tâm có đồng ý không?"

Cụ Tần hừ lạnh nói: "Nó buộc phải đồng ý.
Tần Đại Dũng chẳng qua chỉ là con riêng của bà nội cháu mà thôi.
Nếu không nể mặt bà nội cháu, ông đã đuổi cả nhà họ ra khỏi nhà họ Tần từ lâu rồi, còn chờ tới bây giờ làm gì? Giờ nhà họ Tần đang gặp khó khăn, đây cũng là trách nhiệm của bọn họ".

"Nhưng nếu như bọn họ không đồng ý thì sao?", Tần Phi bối rối.

Lão ta hơi nheo mắt lại: "Nếu không đồng ý, vậy thì bắt bọn họ trả lại ơn dưỡng dục mà gia tộc đã dành cho bọn họ trong bao nhiêu năm qua".

"Ông nội, cháu hiểu rồi!", Tần Phi quay người rời đi.

Trong biệt thự nhà họ Tần, Tần Thanh Tâm vừa ăn sáng xong, còn chưa kịp đưa Tiêu Tiêu tới trường mầm non thì cửa đã bị người ta hung hăng đẩy ra.

Cả nhà sợ tái mặt, Tần Đại Dũng vừa định ra xem thử thì thấy một bóng dáng quen thuộc, còn có vài tên bảo vệ đi theo sau.

“Sao cậu lại tới đây?”, thấy Tần Phi, cả nhà họ đều hết sức tức giận.

Tần Phi tươi cười nhìn Tần Đại Dũng nói: “Chú hai, nhà họ Tần hiện đang gặp chút khó khăn, ông nội bảo cháu tới mượn nhà chú ít tiền”.

“Hừ!”

Tần Đại Dũng lạnh lùng nhìn Tần Phi nói: “Nhà họ Tần đã đuổi chúng tôi đi rồi, giờ gặp khó khăn thì liên quan gì tới chúng tôi?”

“Chú hai, chú nói vậy là không phải rồi, máu chảy ruột mềm mà.
Dù sao chúng ta cũng là máu mủ ruột thịt, chú cũng không thể nhìn nhà họ Tần tan nát chỉ vì gặp chút khó khăn chứ?”, Tần Phi cười phớ lớ nói.

“Nhà của tôi có tiền hay không, không phải mấy người đều biết rõ hay sao?”, Châu Ngọc Thúy nóng nảy, vội vàng đứng ra nói.

Tần Phi nói đầy hàm ý sâu xa: “Thím hai, thím cứ đùa.
Cháu nhớ tối hôm qua thím vừa mới nói là mấy ngày trước, nhà họ Tô đích thân tới tặng mấy món sính lễ đều có giá hơn chục triệu cơ mà?”

Nghe anh ta nói vậy, sắc mặt Châu Ngọc Thúy liền thay đổi.

“Mấy thứ này không liên quan gì tới chúng tôi.
Đó chỉ là quà nhà họ Tô gửi cho Dương Thanh để cảm ơn anh ấy, chúng tôi cũng không có quyền đụng tới những thứ đó”, đúng lúc này, Tần Y đi ra, lạnh lùng nói.

- ————

.

Chương 26: 26: Tuyệt Vọng Đến Chết

Nghe thấy lời nói của Tần Y, Tần Phi cười nhạt: “Tần Y, cô có thể tìm cái cớ nào bớt ngớ ngẩn hơn không? Nhà họ Tô có địa vị thế nào? Sao phải tặng quà cho một kẻ vô dụng như Dương Thanh?”

“Tin hay không thì tuỳ anh”, Tần Y lạnh lùng nói.

Đôi mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe.
Gia tộc mới đuổi gia đình họ đi chưa đầy một tuần đã muốn vơ vét tài sản của họ.

“Ông nội nói chỉ cần đưa sính lễ của nhà họ Tô ra đây thì sẽ đồng ý cho các người trở về gia tộc”, Tần Phi vừa cười cợt vừa nói.

“Ông cụ thật sự đã nói như vậy sao?”, Châu Ngọc Thuý nghe thấy vậy thì bỗng chốc vui mừng khôn xiết.

Nếu là mấy ngày trước, chắc chắn bà ta sẽ nhân cơ hội này làm nhục Tần Phi.
Nhưng tối qua, bà ta đã biết sự thật, tuy rằng món quà lớn của nhà họ Tô đưa tới đều nằm trong tay bà tay, nhưng nếu Dương Thanh bảo nhà họ Tô ra mặt thì những thứ này chắc chắn sẽ bị lấy đi mất.
Đến lúc đó, bà ta sẽ không còn thứ gì.

Tần Phi cười khinh: “Chính miệng ông nội đã nói thì lẽ nào lại là giả? Đương nhiên, điều kiện trước tiên là các người phải đồng ý giao mấy chục triệu tiền sính lễ ra đã.
Nhỡ đâu ông nội vui còn có thể giao vị trí chủ gia tộc cho chú hai ấy chứ.
Thế chẳng phải là thả con săn sắt bắt con cá rô à?”

Tần Phi nói dối không chớp mắt, cứ mở miệng ra lại nói đến vị trí chủ gia tộc, khiến Châu Ngọc Thuý càng nóng ruột.

“Nếu chúng tôi từ chối thì sao?”, ánh mắt Tần Y đầy vẻ kiên định.

“Con câm miệng!”, Châu Ngọc Thuý hét lên.

Tần Y tỏ ra đầy thất vọng: “Mẹ, lẽ nào mẹ đã quên họ đuổi chúng ta ra khỏi gia tộc như thế nào sao? Lẽ nào mẹ quên chị đã phải cầu xin bọn họ như thế nào sao? Bây giờ gia tộc gặp khó khăn mới nghĩ đến chúng ta.

Mẹ thật sự cho rằng họ có lòng tốt cho chúng ta trở về gia tộc à?”

Tần Thanh Tâm cũng quá thất vọng với Châu Ngọc Thuý, đỏ mắt nói: “Mẹ, những thứ đó là của Dương Thanh.
Mẹ có quyền gì động vào?”

“Thím hai à, tôi biết cái nhà này do thím làm chủ.
Nếu hai em gái đã đưa ra ý kiến phản đối thì thím nên đứng ra quyết định, chỉ có một cơ hội để trở về gia tộc mà thôi.
Nếu gia tộc vượt qua được đợt khó khăn này thì nhà thím đừng mơ được quay về gia tộc”, Tần Phi giống như một thằng bán hàng đa cấp xấu xa, từng bước lừa bịp khiến Châu Ngọc Thuý dao động.

“Tôi tôn trọng ý kiến của hai con gái.
Tôi không thể quay lại nhà họ Tần nữa”, Tần Đại Dũng đã không còn hi vọng gì với gia tộc nữa.

Giữa ông ta và cụ Tần không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào.
Từ khi ông ta còn rất nhỏ đã theo mẹ đến nhà họ Tần.
Từ nhỏ đến lớn, cụ Tần chưa từng coi ông ta là người trong nhà, thậm chí còn không cho ông ta bước chân vào công ty của gia tộc.

“Đại Dũng, ông nói linh tinh cái gì thế? Đây là cơ hội duy nhất để trở về gia tộc của chúng ta…”.

Châu Ngọc Thuý còn chưa nói xong, Tần Đại Dũng đã tức giận nói: “Rốt cuộc là bà muốn gì? Con gái bị họ bắt nạt như vậy mà bà còn muốn quay lại? Thế thì một mình bà tự cút về chỗ đó đi!”

Tần Đại Dũng thực sự tức giận.
Bình thường, ông ta không tranh cãi không ồn ào, không phải vì ông ta ngốc mà vì muốn giữ gia đình êm ấm nên ông ta mới không hơn thua với vợ.

Nhưng không ngờ, vợ mình càng ngày càng quá đáng, vì lợi ích của bản thân mà không biết đâu là điểm dừng.

Châu Ngọc Thuý cũng sững sờ, không ngờ Tần Đại Dũng trước nay luôn hiền lành, không bao giờ đôi co với bà ta, bây giờ lại dám to tiếng với bà ta.

Một lát sau, bà ta mới hoàn hồn rồi khóc ầm lên, vừa khóc vừa nói: "Tôi không ở được cái nhà này nữa rồi.
Tôi muốn ly hôn với ông!"

"Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai?", Tần Đại Dũng vô cùng quyết liệt.

"Tôi nói này.
Các người đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa.
Có muốn đưa sính lễ ra không thì nói một câu.
Chúng tôi không rỗi hơi đứng đây nhìn mấy người biểu diễn đâu", Tần Phi cười lạnh một tiếng rồi nói.
Theo anh ta thấy thì chắc chắn Châu Ngọc Thuý và Tần Đại Dũng đang diễn kịch.

"Cút!"

Tần Đại Dũng quát thẳng vào mặt anh ta: "Cút ngay cho tao! Nhà họ Tần chó chết gì chứ, bọn tao không cần".

Ông ta vừa nói, vừa túm lấy cây chổi dựng bên tường quật về phía Tần Phi.

Tần Phi cau mày.
Hai vệ sĩ đứng sau anh ta đã xông lên phía trước, một trái một phải lập tức đè Tần Đại Dũng xuống đất.

"Bố!", Tần Thanh Tâm và Tần Y bỗng chốc hoảng sợ, mặt mũi biến sắc, vội vàng xông đến.

"Hôm nay, các người đồng ý thì tốt mà không đồng ý thì cũng phải đồng ý!".

Tần Phi lạnh lùng nói, sau đó ra lệnh: "Xông vào, chuyển hết đồ đi cho tao".

Nhận lệnh của Tần Phi, mấy tên vệ sĩ hầm hầm xông vào nhà.

Ngay sau đó, hai tên vệ sĩ khiêng một cái hòm ra, đó chính là cái hòm mà lần trước nhà họ Tô đưa tới.
Bên trong hòm đều là trang sức vàng bạc, còn có hơn một triệu tiền mặt, ngoài ra còn có sổ đỏ nhà đất và giấy chứng nhận cổ phần.

Tần Phi vốn cho rằng sính lễ chỉ khoảng mấy chục triệu. Nhưng sau khi nhìn thấy những thứ ở trong rương, anh ta mới biết, tổng giá trị của những thứ này cũng phải hơn trăm triệu.

“Ha ha, nhà họ Tần thoát nạn rồi, chỉ cần bán hết những thứ này thì đủ cho nhà họ Tần vượt qua tất cả khủng hoảng hiện tại”, Tần Phi cười lớn nói.

Từ sau khi cả nhà Tần Thanh Tâm bị đuổi khỏi gia tộc thì trong nhà họ Tần, không còn ai đủ tư cách tranh giành quyền lực với anh ta nữa.
Bây giờ, cụ Tần đã ngày càng già, là người gần đất xa trời rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể truyền nhà họ Tần lại cho anh ta.

“Tần Phi, anh đứng lại!”, thấy chiếc hòm bị khiêng đi, Tần Thanh Tâm và Tần Y vô cùng tức giận đuổi theo.

Nhưng Tần Phi mang rất nhiều người tới, chỉ hai cô gái yếu đuối sao ngăn được họ?

Tất cả mọi thứ đều bị cướp đi, thậm chí đến cả chiếc Maserati cũng bị Tần Phi lấy mất.

“Đều tại cái thứ ti tiện như bà khua môi múa mép trước mặt người nhà họ Tần.
Bây giờ thì hay rồi, mất hết tất cả rồi đấy!”, Tần Đại Dũng tát một phát vào mặt Châu Ngọc Thuý, tức giận rống lên.

“Tần Đại Dũng, ông dám đánh tôi!”, Châu Ngọc Thuý ôm mặt, tỏ vẻ không thể tin nổi.

“Lẽ nào không nên đánh bà sao? Bây giờ tất cả bị Tần Phi cướp đi rồi.
Nếu Dương Thanh đến tìm đồ thì lấy cái gì để giao cho nó?”, Tần Đại Dũng vô cùng tức giận.

“Chỉ là thằng ăn hại mà thôi, có tư cách gì bắt tôi giao cho nó?”

Châu Ngọc Thuý hét lên, chợt nhớ tới điều gì, vội vàng kéo tay Tần Thanh Tâm nói: “Thanh Tâm, chẳng phải vừa rồi Tần Phi đã nói chỉ cần chúng ta đưa những thứ đó cho gia tộc thì có thể quay lại nhà họ Tần sao? Bây giờ còn đi tìm ông nội con đi”.

Tần Thanh Tâm tỏ vẻ phiền chán, giằng tay ra, lạnh lùng nói: “Ai muốn quay về nhà họ Tần thì tự đi mà xin!”

Từ ngày cô quỳ trong cơn mưa tầm tã để cầu xin cụ Tần nhưng chỉ đổi lại một tin cả nhà bị đuổi khỏi gia tộc thì cô đã hoàn toàn không còn tình cảm gì với gia tộc đó.

Tần Thanh Tâm xoay người rời khỏi nhà.

Châu Ngọc Thuý lại vội vàng kéo tay Tần Y, bà ta chưa kịp nói gì, Tần Y cũng hất tay bà ta ra, hai mắt đỏ hoe, tức giận nói: “Lẽ nào mẹ vẫn không hiểu sao? Bây giờ chỉ có mẹ mới muốn trở về nhà họ Tần.
Nếu đã như thế thì một mình mẹ trở về đó đi”.

Nói xong, Tần Y bỏ đi không thèm nhìn lại.

Tần Đại Dũng nặng nề hừ một tiếng rồi cũng ra khỏi nhà.

Cả căn nhà chỉ còn lại mỗi Châu Ngọc Thuý.
Bà ta ngồi sụp xuống đất, lẩm bẩm nói: “Lẽ nào, mình sai thật rồi?”

Tại tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh nhận một cuộc điện thoại.
Anh đã biết hết những chuyện vừa xảy ra ở nhà họ Tần.

Những món đồ mà nhà họ Tô đưa tới, anh không quan tâm, nhưng hành động của nhà họ Tần đã mài mòn hết lòng kiên nhẫn anh giành cho họ.

“Nếu các người đã muốn chết thì tôi sẽ khiến các người tuyệt vọng đến chết”, Dương Thanh nói.

- ————

.

Chương 27: 27: Cầu Xin Tần Y

Sau khi Tần Phi cướp được nhiều tài sản như vậy, vẻ mặt của cụ Tần tràn đầy ý cười.

“Phi, cháu làm rất tốt.
Chỉ cần giải quyết được lần khủng hoảng này của nhà họ Tần, ông sẽ giao chức chủ gia tộc lại cho cháu”, cụ Tần nói.

Người nhà họ Tần đều kinh ngạc khi nghe cụ Tần nói câu này.

Tần Phi vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: “Cảm ơn ông nội! Ông yên tâm, đến khi cháu thừa kế vị trí chủ gia tộc, chắc chắn cháu sẽ đưa gia tộc đi đến một tương lai xán lạn hơn”.

“Ha ha, tốt, tốt lắm!”, cụ Tần cười lớn nói.

“Phi, lần này cháu đã lập được công lớn, cuối cùng nguy cơ của nhà họ Tần sắp được giải quyết rồi”.

“Tôi đã nói mà, thằng bé Phi mới là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tần, cũng chỉ có Phi mới thích hợp nhất”.

“Tôi đồng ý cả hai tay việc thằng bé Phi kế thừa vị trí chủ gia tộc”.

…

Mọi người đều bắt đầu xun xoe nịnh nọt.

Tần Phi rất đắc ý nhưng chỉ cười khiêm tốn và nói: “Những công lao này đều thuộc về tất cả thành viên của nhà họ Tần. Sau này, nhà họ Tần chắc chắn sẽ bước chân vào danh sách những những gia tộc giàu có hạng nhất rồi”.

“Nói rất hay!”, trong ánh mắt cụ Tần tràn đầy sự tin tưởng.

Đúng lúc nhà họ Tần đang mơ ước về một tương lai tươi đẹp thì thư ký hoảng hốt chạy đến: “Thưa chủ tịch, chủ tịch Lưu của tập đoàn Hồng Vận đến rồi”.

“Chủ tịch Lưu đích thân đến á?”, cụ Tần kinh ngạc hỏi.

Tập đoàn Hồng Vận là đối tác lớn nhất của nhà họ Tần, có thể nói đến bây giờ nhà họ Tần vẫn có thể gắng gượng được, phần

lớn là nhờ vào mối làm ăn với tập đoàn Hồng Vận.

Thư kí còn chưa kịp trả lời đã thấy vài người đi tới, người dẫn đầu chính là chủ tịch Lưu của tập đoàn Hồng Vận.

Cụ Tần nở nụ cười lấy lòng, chủ động lên trước nghênh đón. Lão ta giơ hai tay ra: "Chủ tịch Lưu đích thân tới đây chính là vinh hạnh của nhà họ Tần chúng tôi, hoan nghênh, hoan nghênh!"

Chủ tịch Lưu làm như không nhìn thấy cánh tay đang duỗi ra của cụ Tần, giễu cợt: "Nếu chủ tịch Tần biết mục đích tôi tới đây, e là sẽ không nhiệt tình như thế đâu".

Cụ Tần thoáng cau mày rồi vội vàng cười nói: "Chủ tịch Lưu nói đùa rồi, ông là đối tác quan trọng của nhà họ Tần, sao tôi có thể không hoan nghênh chứ?"

"Bụp!"

Chủ tịch Lưu ngồi xuống vị trí cao nhất, tiện tay ném một túi tài liệu xuống mặt bàn: "Đây là thỏa thuận hủy bỏ quan hệ hợp tác giữa tập đoàn Hồng Vận và nhà họ Tần, chủ tịch Tần xem cho kỹ, nếu như không có vấn đề gì thì nhanh chóng ký tên vào".

"Cái gì?"

Nghe thấy vậy, đám người nhà họ Tần hoảng sợ đến mức mặt tái mét.

Tập đoàn Hồng Vận là đối tác lớn nhất của nhà họ Tần, bây giờ mà hủy bỏ hợp tác thì chính là giáng thêm một đòn nặng nề nữa cho nhà họ Tần.

Cụ Tần kinh hãi: "Chủ tịch Lưu, không phải hai nhà chúng ta vẫn luôn hợp tác vui vẻ hay sao? Sao đột nhiên lại muốn hủy hợp đồng? Nếu như chủ tịch Lưu có gì không hài lòng với nội dung hợp đồng thì chúng ta có thể thương lượng".

"Tôi đã đích thân tới thì ông cảm thấy có còn chỗ nào cần suy nghĩ thêm không?", chủ tịch Lưu cười lạnh hỏi.

Tần Phi hiểu ý của chủ tịch Lưu, hôm nay ông ta đến là vì muốn hủy bỏ hợp đồng, không cho nhà họ Tần bất kỳ cơ hội

nào cả.
Anh ta bỗng chốc tức giận: “Chủ tịch Lưu, cứ coi như là muốn hủy hợp đồng, vậy cũng phải cho chúng tôi một lí do hợp lý chứ?”

“Thằng nhóc, tôi đang nói chuyện với ông của cậu, cậu có tư cách gì mà đòi lí do với tôi?”, chủ tịch Lưu khinh thường Tần Phi.

“Ông, ông có ý gì?”, Tần Phi tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Câm miệng!”

Cụ Tần quát một tiếng, lão ta đã hiểu, hôm nay, chủ tịch Lưu đã đến đây là không định cho nhà họ Tần bất cứ cơ hội nào.

“Con cháu nhà này đúng là chả ra gì.
Chẳng trách nhà họ Tần ngày càng sa sút”, chủ tịch Lưu cười khẩy nói.

Cụ Tần cười ngượng: “Chủ tịch Lưu, do cháu tôi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, ông đừng tính toán với nó”.

“Chủ tịch Tần, nể tình quan hệ hợp tác bao nhiêu năm nay, tôi khuyên ông một câu, không phải ai ông cũng có thể đắc tội được đâu”, chủ tịch Lưu đột nhiên nói.

Cụ Tần trong lòng kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Ý của chủ tịch Lưu là nhà họ Tần tôi gặp nhiều phiền toái như thế này là vì đắc tội người ta?”

Chủ tịch Lưu đáp: “Ông đừng hỏi tôi, tôi không biết gì cả”.

Thấy phản ứng của chủ tịch Lưu, cụ Tần thấy sợ hãi.
Hôm qua lão ta đã nghi ngờ nhà họ Tần đắc tội người nào đó, những lời bóng gió của chủ tịch Lưu đã xác nhận điều lão ta nghi ngờ.

“Xin chủ tịch Lưu nể mặt nói cho tôi biết, rốt cuộc nhà họ Tần đã đắc tội ai?”, cụ Tần đột nhiên hơi khom lưng, thành khẩn nói.

Chủ tịch Lưu sững người, sau đó thở dài nói: “Ông Tần, không giấu gì ông, vừa rồi có người gọi cho tôi, bắt tôi hủy bỏ hợp tác với nhà họ Tần, nếu không sẽ khiến tập đoàn Hồng Vận

phá sản.
Vốn dĩ tôi còn cho rằng đó là trò đùa vớ vẩn nhưng người kia vừa cúp máy thì đã có mấy đối tác của tập đoàn Hồng Vận đơn phương chấm dứt hợp đồng".

Nghe chủ tịch Lưu nói, vẻ mặt cụ Tần cứ như tro tàn.

Vừa rồi lão ta còn nghĩ Tần Phi đoạt được quà sính lễ nhà họ Tô tặng Tần Y, có thể giải quyết được khủng hoảng của nhà họ Tần rồi.
Nhưng lại không ngờ, còn chưa kịp giải quyết nguy cơ này thì rắc rối lớn hơn đã tới.

"Cảm ơn chủ tịch Lưu đã nói cho tôi biết!", cụ Tần chắp tay nói.

Chủ tịch Lưu vừa rời đi không lâu, mấy đối tác còn lại cũng lần lượt đến hủy bỏ hợp đồng.

Trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nhà họ Tần mất đi toàn bộ đối tác làm ăn.

"Ông nội, rốt cuộc chúng ta đã đắc tội ai? Sao lại có năng lực lớn đến thế? Ngay cả tập đoàn Hồng Vận cũng bị ép đến mức phải hủy hợp đồng với chúng ta?", Tần Phi tuyệt vọng nói.

Cụ Tần trầm mặc một lát, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay phắt nhìn về phía Tần Phi.

"Bốp!"

Tiếng bạt tai vang lên giòn giã.

Tần Phi tỏ ra hoang mang không hiểu: "Ông nội, sao ông lại đánh cháu?"

"Lẽ nào anh còn không hiểu ra? Hôm đó, sau khi gặp cả nhà Tần Thanh Tâm ở khách sạn Vườn sao thì ngay ngày hôm sau, nhà máy của chúng ta bị niêm phong, ngân hàng đòi nợ".

Cụ Tần tức giận: "Sáng nay anh mới đoạt sính lễ nhà họ Tô tặng đem về, tiếp đó tất cả các đối tác đều đến cửa hủy hợp đồng, bây giờ đã hiểu chưa?"

Tần Phi ngẩn ra.

Anh ta không ngốc, mà lại còn khá thông minh, nhanh chóng đã hiểu được ý của cụ Tần.

Tất cả đều như cụ Tần nói, sắc mặt anh ta trở nên trắng bệch: "Ông nội, lẽ nào tất cả những chuyện này đều do nhà họ Tô làm?"

"Anh dùng cái đầu mà nghĩ đi chứ! Nhà họ Tô vừa mất Tần Y mới tặng sính lễ cho nó, anh lại dẫn người tới cướp về.
Anh nói thử xem, nhà họ Tô có bỏ qua cho chúng ta không?", cụ Tần bỗng phát cáu.

Lão ta đổ tất cả tội lỗi lên đầu Tần Phi, nhưng không hề nghĩ lại chính lão là người cho phép Tần Phi đi cướp sính lễ.

Tần Phi cúi gằm đầu, hai tay siết chặt, trong lòng không cam tâm.

"Ông nội, cháu biết sai rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?", trầm mặc một lúc lâu, Tần Phi mới ngẩng đầu lên, hai mắt vằn đỏ tia máu.

"Chuyện này do anh gây nên, thì chỉ có anh mới giải quyết được.
Anh đi tìm Tần Y, năn nỉ nó tới cầu xin nhà họ Tô giúp chúng ta.
Nhà họ Tô chịu bỏ qua chuyện lần này thì nhà họ Tần mới có hy vọng", cụ Tần nói.

- ————

.

Chương 28: 28: Tự Làm Tự Chịu

Tần Y vừa mới tới cổng công ty đã gặp Tôn Điềm.

“Này Y Y, sao mắt của cậu lại sưng đỏ vậY? Ai bắt nạt cậu à?”, Tôn Điềm lo lắng hỏi.

Tần Y khẽ lắc đầu: “Mình không sao!”

Dứt lời, cô ta đi vào phòng làm việc của mình.

Tôn Điềm nghi hoặc lẩm bẩm: “Mắt của Y Y sưng đỏ, rõ ràng là mới khóc xong.
Nhưng mà mới sáng sớm ai bắt nạt cậu ấy vậy?”

Cô ta chợt nghĩ tới Dương Thanh mấy ngày trước Tần Y đã nhắc tới, lập tức tỉnh ngộ: “Nhất định là đồ vô dụng kia.
Làm gì còn ai khác chọc tức Y Y vào sáng sớm nữa?”

Hai người bọn họ chơi thân với nhau từ hồi cấp ba, thậm chí còn học đại học chung một thành phố, tình cảm thân thiết như chị em ruột thịt.
Hiện giờ thấy Tần Y bị bắt nạt, Tôn Điềm rất tức giận.

“Dương Thanh!”, đúng lúc này, cô ta đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra khỏi thang máy.

Tôn Điềm vội vàng đuổi theo, giận dữ cản lại phía trước: “Dương Thanh, anh có còn là đàn ông không hả? Anh đã tới ở rể nhà họ Tần, ăn nhờ ở đậu đã đành, giờ còn dám bắt nạt Y Y”.

Nhìn thấy dáng vẻ căm hận của Tôn Điềm, Dương Thanh vừa tức vừa buồn cười.
Mặc dù hành động của cô ta khiến anh rất phản cảm nhưng phải công nhận Tần Y đã tìm được một cô bạn tốt.

Hiện giờ đang vào đầu giờ làm buổi sáng, trong sảnh có rất nhiều người qua lại.
Trông thấy Tôn Điềm mắng chửi Dương Thanh, mọi người vây xem rất đông.

Dương Thanh bỗng nhếch miệng, dáng vẻ bất cần: “Không phải cô thích tôi đấy chứ? Nếu không sao cứ năm lần bảy lượt chủ động bắt chuyện với tôi thế?”

“Anh nói gì?”, Tôn Điềm lập tức trợn trừng mắt.
Cô ta không thể ngờ được Dương Thanh lại nói như vậy, còn cố tình nói lớn tiếng.
Ở đây là nơi làm việc, xung quanh có rất nhiều đồng nghiệp chú ý tới.

“Tôi biết cô yêu thầm tôi nhưng cũng phải biết phân biệt tình huống chứ? Cô vẫn nên chú tâm vào công việc đi, thích tôi thì có thể đợi tan làm lại theo đuổi”, Dương Thanh nói xong liền đi lướt qua người Tôn Điềm.

Mãi đến khi anh đã rời khỏi tòa nhà, Tôn Điềm mới phản ứng lại được.
Cô ta hét lớn một tiếng, cả giận nói với đồng nghiệp đang vây xem: “Nhìn cái gì? Không biết bây giờ là giờ làm việc sao?”

Dương Thanh khinh thường cười một tiếng: “Nhóc con, muốn đấu với tôi sao? Cô còn non lắm!”

Sau khi ra khỏi tòa nhà, anh nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

“Em gái tôi là nhân viên của công ty các người.
Tôi chỉ vào nói với nó vài câu rồi sẽ ra ngay”.

Tần Phi đang bị bảo vệ chặn lại không cho vào.

Đội trưởng đội bảo vệ lạnh giọng nói: “Nếu em gái cậu là nhân viên của công ty chúng tôi, sao cậu không gọi điện thoại bảo cô ta ra đón?”

“Nếu có thể gọi điện thoại được tôi còn cần phải giải thích với ông sao?”, Tần Phi là cậu cả nhà họ Tần, chưa từng bị đối xử như vậy, không khỏi nổi giận.

Anh ta đã gọi điện mấy lần nhưng Tần Y không thèm nghe máy, thậm chí còn chặn số anh ta.

Bây giờ tất cả các đối tác của nhà họ Tần đều đơn phương hủy hợp đồng.

Chậm thêm một ngày cũng sẽ khiến nhà họ Tần gặp nguy hiểm trí mạng, anh ta đang rất gấp.

“Tốt nhất cậu nhìn cho kỹ đây là nơi nào, kể cả gia tộc hàng đầu cũng không dám làm loạn ở đây chứ đừng nói là một nhà họ Tần nhỏ nhoi!”, đội trưởng đội bảo vệ cười châm chọc.

Nghe vậy, Tần Phi lại tỉnh táo hơn hẳn, cảm xúc trở nên bất ổn.
Anh ta ôm lấy cánh tay của người bảo vệ kia: “Tôi cầu xin ông, cho tôi vào đi mà.
Tôi thực sự có việc rất gấp phải tìm em gái tôi.
Chỉ cần gặp được nó, tôi sẽ lập tức đi ra”.

“Cút ra!”, đội trưởng đội bảo vệ kia hất Tần Phi ra ngoài.

Tần Phi lảo đảo suýt ngã.

Đúng lúc ấy, anh ta nhìn thấy người quen, sắc mặt lập tức xám xịt lại: “Tại sao lại gặp phải thằng vô dụng nhà mày chứ?”

Trong mắt của Tần Phi, Dương Thanh chỉ là một kẻ vô dụng.
Anh ta không cách nào vào được, vậy mà Dương Thanh lại có thể ra vào tùy ý.

“Cậu Dương!”, đám bảo vệ trông thấy Dương Thanh đều đồng loạt đứng thẳng người, cung kính chào hỏi.

Sếp Lạc đã dặn dò đội trưởng đội bảo vệ.
Mặc dù ông ta không nói rõ thân phận của Dương Thanh là gì nhưng đội trưởng đội bảo vệ vẫn biết thân phận của anh rất cao quý.

Thấy vậy, Tần Phi không khỏi trợn mắt há hốc mồm.
Anh ta giơ tay dụi mắt, nghi ngờ mình nhận lầm người.
Thế nhưng có dụi bao nhiêu lần anh ta vẫn chỉ nhìn thấy một người.

Dương Thanh cười lạnh nói: “Thằng vô dụng này có thể thoải mái ra vào tập đoàn Nhạn Thanh, còn cậu cả nhà họ Tần cao quý như anh lại không bước được vào cửa.
Thật sự không biết anh lấy đâu ra tự tin nói tôi như vậy?”

Tần Phi suýt bị câu nói này làm cho tức chết, hét lên với đội trưởng đội bảo vệ: “Cậu ta chỉ là một thằng con rể bị nhà họ

Tần đuổi đi.
Tại sao cậu ta có thể vào trong? Các người bị mù à?”

“Câm miệng!”

Đội trưởng đội bảo vệ giận dữ nói: “Nếu cậu còn dám nói lung tung thêm một câu nữa, đừng trách chúng tôi không khách sáo”.

“Ông dám!”

Tần Phi kích động nói: “Tôi muốn khiếu nại, chắc chắn các ông đã nhận được lợi ích gì đó nên mới cho cậu ta đi vào.
Tôi muốn chống mắt xem lãnh đạo các ông biết được chuyện này sẽ xử lý các ông như thế nào”.

Nghe thấy Tần Phi nói vậy, đội trưởng đội bảo vệ chế giễu: “Cũng phải vào được bên trong mới khiếu nại chúng tôi được”.

Sếp Lạc đã đích thân dặn dò bọn họ phải cung kính với Dương Thanh.
Thằng đần Tần Phi này còn dám lấy lãnh đạo ra uy hiếp, đội trưởng đội bảo vệ suýt bật cười thành tiếng.

“Dương Thanh, mày đứng lại cho tao!”, Tần Phi thấy Dương Thanh định đi liền chạy vọt tới.

Đội trưởng đội bảo vệ rất lanh lẹ, vội vàng chặn lại Tần Phi, nói với Dương Thanh: “Cậu Dương, cậu cứ đi trước đi.
Để chúng tôi xử lý cậu ta”.

Dương Thanh hài lòng nhìn đội trưởng đội bảo vệ rồi quay người rời đi.

“Các người mau thả tôi ra!”, tiếng rống giận của Tần Phi từ phía sau truyền tới.

“Mẹ nó, còn dám động tay động chân.
Đánh cho tôi!”, đội trưởng đội bảo vệ quát lớn một tiếng.
Ngay sau đó, năm sáu người bảo vệ xông vào đánh Tần Phi.

Kỳ thực Tần Phi chưa hề làm gì nhưng bị gán tội đánh người ở trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

Đội trưởng đội bảo vệ lạnh lùng cười: “Dám đắc tội cậu Dương chính là tự tìm đường chết”.

Cuối cùng Tần Phi vẫn không thể đặt chân vào tập đoàn Nhạn Thanh.
Anh ta đứng ở một nơi cách xa cổng tập đoàn, mặt mũi sưng vù.

“Dương Thanh, tao muốn mày phải chết!”, mặt mày anh ta vô cùng dữ tợn.

Tần Phi đứng chờ ở cổng tập đoàn Nhạn Thanh ròng rã suốt cả một ngày,

Chờ đến lúc hết giờ làm, anh ta mới nhìn thấy bóng dáng Tần Y.

“Y Y!”

Tần Phi đứng ở xa hô lên rồi vội vàng chạy tới.

Trông thấy Tần Phi, Tần Y chỉ lạnh lùng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Y Y à, dù thế nào thì anh cũng là anh họ của em.
Em không thể quên đi người anh họ này sau khi đã thành công chứ?”, Tần Phi cau mày nói.

Anh ta giống như một tên biến thái, cả ngày đứng quan sát cổng tập đoàn từ xa, khó khăn lắm mới gặp được Tần Y.
Nào ngờ cô ta lại tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy nên anh ta không khỏi nổi nóng.
Thế nhưng muốn thuyết phục Tần Y giúp đỡ nhà họ Tần, anh ta phải nhịn.

“Tôi không có gì để nói với anh.
Nói thêm một câu tôi cũng cảm thấy lãng phí thời gian”, Tần Y lạnh lùng đáp.

So với Tần Thanh Tâm, cô ta đã từ bỏ hi vọng với nhà họ Tần từ rất lâu rồi.

Tần Phi cố nén lửa giận, cố nặn ra một nụ cười: “Y Y à, chuyện lúc sáng là anh sai.
Nhưng em yên tâm, anh sẽ trả lại tất cả mọi thứ về nhà em,

không thiếu một cái gì.
Anh thật lòng xin lỗi em!”

Dứt lời, anh ta liền khom lưng chín mươi độ.

Tần Y hơi kinh ngạc, không ngờ Tần Phi sẽ xin lỗi mình.

Nhưng việc đó cũng không thể thay đổi sự thất vọng của cô ta đối với nhà họ Tần.

“Y Y, anh cầu xin em một chuyện.
Bởi vì chuyện lúc sáng, nhà họ Tô đã ra tay đối phó nhà họ Tần.
Hiện giờ tất cả các đối tác đều đơn phương chấm dứt hợp đồng với bọn anh, nhà máy bị đóng cửa, ngân hàng cũng đang giục nợ”.

Tần Phi mếu máo nói: “Bây giờ nhà họ Tần thực sự sắp sụp đổ rồi.
Xin em hãy thuyết phục nhà họ Tô cho nhà họ Tần chúng ta một con đường sống, được không?”

Tần Y nghe vậy cũng giật mình.
Cô ta không hề hay biết chuyện nhà họ Tần đang gặp phải, cũng không biết tình hình đã thê thảm tới vậy.

Nhưng cô ta chẳng mảy may thương hại, thậm chí còn cười vui vẻ: “Tần Phi, sáng nay tôi đã nói rồi.
Mấy thứ kia không phải là sính lễ nhà họ Tô tặng tôi, mà là quà cảm ơn tặng Dương Thanh.
Anh muốn tìm người nói giúp cũng không nên tìm tôi làm gì”.

- ————

.

Chương 29: 29: Các Người Sai Rồi!

Dứt lời, Tần Y dứt khoát quay lưng rời đi.

Trông theo bóng lưng Tần Y, vẻ mặt của Tần Phi càng thêm dữ tợn: “Con đàn bà chết tiệt, tao nhất định sẽ bắt mày trả giá đắt”.

Cụ Tần bảo anh ta tới xin Tần Y giúp đỡ, kết quả anh ta còn không bước được vào cánh cửa của tập đoàn Nhạn Thanh, thậm chí còn bị Dương Thanh sỉ nhục, bị bảo vệ đánh cho một trận.
Mãi mới đợi đượi Tần Y, cô ta lại bảo tìm cô ta cũng vô dụng.

Tần Phi lớn đến chừng này vẫn chưa từng bị áp bức và lăng nhục như vậy, thậm chí còn nảy sinh ý muốn giết người.

Anh ta chưa về tới nhà đã có người gọi điện thoại tới.
Vừa mới ấn nghe máy, anh ta đã nghe thấy giọng nói của cụ Tần: “Xử lý chuyện đó tới đâu rồi?”

“Cháu xin lỗi ông nội, khiến ông thất vọng rồi!”, Tần Phi cắn răng nói.

Tần Phi vừa nói xong đã nghe thấy tiếng đồ vật bị đập vỡ ở đầu dây bên kia.

“Tôi bảo anh cầu xin nó thuyết phục nhà họ Tô, anh là thằng ăn hại sao? Tôi đã dạy cả cách làm cho anh rồi mà vẫn không làm xong chuyện.
Tôi còn phải đút tận mồm anh mới được à? Đồ ngu xuẩn!”, cụ Tần giận dữ rống lên.

Gương mặt Tần Phi bừng bừng lửa giận, hôm nay anh ta đã nín nhịn quá nhiều nhục nhã rồi, vậy mà giờ đây đến cả ông nội cũng mắng chửi anh ta.

Tuy tức giận nhưng anh ta cũng không dám tỏ thái độ gì, vì bây giờ cả nhà họ Tần đều nằm trong tay cụ Tần mà.

“Ông nội, cháu đã làm theo lời ông dặn rồi.
Nhưng con điếm Tần Y kia không chịu giúp, ngược lại còn đổ hết sang thằng vô dụng Dương Thanh kia, nói đồ nhà họ Tô

đưa tới không phải lễ hỏi mà là quà cảm ơn cho Dương Thanh. Làm sao có thể như vậy được chứ?", Tần Phi đè nén lửa giận nói.

"Chắc chắn là thái độ của anh không thành khẩn nên Tần Y mới không chịu.
Nếu hôm nay không thuyết phục được Tần Y, anh đừng có vác mặt về", cụ Tần bực bội quát.

Sau khi cúp máy, điện thoại bàn ở văn phòng của cụ Tần lại reo lên.
Lão ta vội vàng nhấc máy, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Chủ tịch Tần, hôm nay đã là hạn chót mà các ông vẫn chưa trả hết nợ.
Nếu đã vậy hãy chờ nhận đơn kiện từ phía luật sư của chúng tôi đi!"

"Trưởng phòng Ngưu, xin ông… tút… tút…"

Đối phương không thèm đợi cụ Tần giải thích, chỉ gọi điện thông báo một câu rồi lập tức cúp máy.

Sắc mặt cụ Tần trở nên trắng bệch.
Giờ đây, lão ta mới ý thức được nhà họ Tần đã đến đường cùng.
Kỳ hạn trả nợ ngân hàng đã tới, nguy cơ vẫn chưa được giải quyết.

"Chuẩn bị xe!", lão ta chợt nổi giận gầm lên.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe Audi A8 màu đen đỗ lại trước cổng biệt thự của nhà họ Tần.

Cụ Tần đích thân tới khiến Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy cực kỳ bối rối, còn tưởng lão ta đến đuổi bọn họ đi.

"Bố tới đây có chuyện gì?", Tần Đại Dũng căng thẳng hỏi.

Nhưng phản ứng của cụ Tần lại khiến ông ta kinh sợ: "Đại Dũng, mấy năm nay nhà họ Tần đã đối xử tệ bạc với con, ngày mai con hãy tới tập đoàn Tần Thị làm việc đi, bố vẫn luôn để dành vị trí phó tổng giám đốc cho con!"

Nghe vậy, Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy đều rất kích động.

“Bố, bố nói thật sao? Bố muốn cho Đại Dũng về tập đoàn Tần Thị làm việc thật sao?”, Châu Ngọc Thúy lắp bắp hỏi.

Cụ Tần tỏ ra hiền từ, cười nói: “Đương nhiên là thật.
Bố già từng này tuổi đầu rồi còn gạt các con làm gì? Với cả tòa biệt thự này đã cũ quá rồi, các con hãy dọn tới trang viên nhà chúng ta đi.
Bố sẽ cho các con một tòa biệt thự riêng”.

Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy đều ngỡ như mình đang nằm mơ.
Cụ Tần không chỉ đích thân tới thăm mà còn muốn Tần Đại Dũng về làm phó tổng giám đốc của công ty, đã vậy còn bảo bọn họ dọn vào trang viên nhà họ Tần.

Trang viên nhà họ Tần được xây dựng riêng cho nhà họ Tần trong suốt mấy chục năm qua.
Bên trong trang viên có mười mấy ngôi biệt thự, ngoại trừ gia đình Tần Đại Dũng, tất cả các gia đình thuộc dòng chính của nhà họ Tần đều sống ở đây.

Còn biệt thự của nhà họ Tần này đã quá cũ nát rồi.

“Cảm ơn bố! Cảm ơn bố!”, Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy cảm ơn rối rít.

“Thanh Tâm và Y Y đâu?”, cụ Tần đột nhiên hỏi.

Tần Đại Dũng thở dài nói: “Từ sau khi chúng con bị đuổi khỏi gia tộc, ngày nào Thanh Tâm cũng ra ngoài tìm việc, bây giờ vẫn chưa về nhà.

Còn Y Y chắc là sắp tan làm rồi”.

“Yên tâm đi, mai cứ bảo Thanh Tâm về công ty, bố đã sắp xếp cho con bé một chức vụ cao rồi”.

Cụ Tần cười nói, chợt trông thấy Tiêu Tiêu đang rụt rè trốn ở đầu cầu thang.
Lão ta mỉm cười hỏi: “Cô bé này là con gái của Thanh Tâm đúng không?”

“Tiêu Tiêu, mau ra chào cụ nội”, Châu Ngọc Thúy vội vàng vẫy tay với Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu chưa từng gặp mặt cụ Tần, chỉ rúc đầu trong lòng Châu Ngọc Thúy, lí nhí nói: “Mẹ nói không được nói chuyện với người lạ.
Cháu không quen ông ấy”.

Nghe vậy, Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy đều giật mình thon thót, sợ chọc giận cụ Tần.
Châu Ngọc Thúy quát lớn: “Ông ấy là cụ nội, không phải người lạ.
Cháu mau gọi đi!”

Tiêu Tiêu ấm ức không chịu lên tiếng.

Châu Ngọc Thúy cả giận nói: “Nếu cháu không chịu gọi cụ nội, bây giờ bà sẽ nhốt cháu vào phòng tối”.

“Mẹ! Mẹ định làm gì?”

Tần Thanh Tâm vừa về đến cổng đã nghe thấy Châu Ngọc Thúy dọa Tiêu Tiêu, lập tức giận dữ hét lên.

“Mẹ ơi!”

Tiêu Tiêu vội vàng chạy nhào vào lòng Tần Thanh Tâm, nức nở nói: “Mẹ ơi, con nghe lời mẹ không nói chuyện với người lạ.
Nhưng bà nội vẫn muốn nhốt con vào phòng tối”.

Tần Thanh Tâm vờ như không nhìn thấy cụ Tần, bình tĩnh nói: “Tiêu Tiêu làm rất đúng.
Không được nói chuyện với người lạ”.

“Thanh Tâm, con nói vớ vẩn gì đấy? Ông ấy là ông nội con, sao con lại nói là người lạ?”, Châu Ngọc Thúy tựa như gà mái xù lông, chỉ muốn xông lên đánh cô.

Tần Thanh Tâm châm chọc nói: “Con đã bị đuổi khỏi gia tộc, làm gì còn ông nội nào? Tiêu Tiêu, chúng ta về phòng đi”.

Dứt lời, cô liền bế Tiêu Tiêu rời đi, không thèm nhìn cụ Tần lấy một cái.

Cụ Tần cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, gượng gạo nở nụ cười: “Thanh Tâm, ông nội biết sai rồi.
Hôm nay ông đến là để xin lỗi gia đình cháu, hi vọng cháu có

thể tha thứ cho ông.
Ngày mai cháu hãy về công ty đi!”

Tần Thanh Tâm đang định lên tầng chợt dừng bước, hai mắt đỏ bừng.
Nỗi uất ức dâng trào trong lòng khiến cô muốn bật khóc.

Mặc dù nói không muốn trở về nhưng dù sao cũng đã ở trong gia tộc lâu như vậy, cô vẫn cảm thấy không nỡ.

Thế nhưng, cụ Tần quá nhẫn tâm.

Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng quỳ dưới mưa ngày hôm đó, trái tim Tần Thanh Tâm lập tức lạnh xuống.
Cô cười lạnh nói: “Cả đời này tôi cũng sẽ không trở về nhà họ Tần!”

Dứt lời, cô ôm Tiêu Tiêu trở về phòng mình.

“Xin bố đừng giận, chúng con nhất định sẽ thuyết phục được con bé Tâm”, Châu Ngọc Thúy vội vàng nói.

Cụ Tần không hề tỏ ra tức giận, chỉ thở dài thườn thượt:
“Không trách con bé, chỉ vì bố kỳ vọng vào con bé quá nhiều, đối xử quá nghiêm khắc nên mới thành ra như vậy.
Tất cả đều là lỗi của bố”.

“Bố đừng nói vậy, bố là trưởng bối, con bé là phận con cháu, con bé phải nghe lời bố”, Tần Đại Dũng cũng không đành lòng, an ủi lão ta.

Từ đầu đến cuối cụ Tần chỉ đóng vai một người già yếu thế, không hề nhắc tới chuyện tìm Tần Y nhờ giúp đỡ, chỉ trò chuyện bình thường với Châu Ngọc Thúy và Tần Đại Dũng.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Tần Y mới trở về.

“Y Y, sao giờ con mới chịu về?”, Châu Ngọc Thúy trách móc.

Trước đó bà ta đã định gọi điện cho Tần Y nhưng lại bị cụ Tần ngăn lại.

“Sao ông lại tới đây?”, Tần Y không trả lời mà nhìn về phía cụ Tần.

Cụ Tần vừa trông thấy Tần Y liền đứng bật dậy, hai mắt đỏ ửng: “Y Y, ông nội sai rồi.
Mấy năm nay ông có lỗi với gia đình cháu.
Hôm nay ông tới để xin lỗi, mong cháu có thể tha thứ cho ông!”

Nếu không phải Tần Phi đã tới công ty tìm mình, có lẽ Tần Y sẽ cảm động màn biểu diễn này của cụ Tần.

Nhìn cụ Tần như sắp khóc đến nơi, Tần Y chỉ cảm thấy buồn nôn.

“Không hổ là hai ông cháu, cách làm việc chẳng khác gì nhau.
Cháu trai vừa thất bại, ông nội liền ra mặt.
Nếu cho hai ông cháu các người đi đóng phim có lẽ còn giành được giải Oscar nữa đấy”, Tần Y thẳng thắn chế giễu.

“Tần Y, con đang nói gì vậy?”, Châu Ngọc Thúy lập tức nổi giận.

Đến cả Tần Đại Dũng cũng không nhìn nổi nữa, tức giận quát lớn: “Ông nội đã đích thân tới xin lỗi, phận con cháu như con còn muốn ông ấy phải làm thế nào?”

Tần Y không bực bội, cô ta nhìn chằm chằm bố mẹ hỏi: “Nếu con đoán không lầm, ông ta đã nói muốn chúng ta trở về gia tộc, đồng thời còn chuẩn bị cho chúng ta những chức vụ cao trong công ty, có đúng không?”

“Ý con là gì?”, Tần Đại Dũng cũng nghe ra có điều không đúng.

Sắc mặt cụ Tần cực kỳ không tự nhiên, thế nhưng vẫn giả bộ thành khẩn: “Y Y, cháu hiểu lầm ông nội quá nhiều”.

“Được rồi, tôi cũng không phải khán giả, đừng diễn nữa, có gì nói thẳng đi.
Tôi không thích quanh co lòng vòng”, Tần Y tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Cụ Tần cũng không cảm thấy xấu hổ, mếu máo nói: “Y Y, nếu cháu không giúp nhà họ Tần, nhà họ Tần sẽ bị hủy mất.
Coi như ông nội cầu xin cháu, cháu hãy xin nhà họ Tô tha cho nhà họ Tần được không?”

Nghe thấy lão ta nói vậy, Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy đều sợ ngây người.

Mặc dù bọn họ muốn trở về gia tộc nhưng cũng không phải kẻ ngu, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.
Cụ Tần của hiện giờ khác hoàn toàn với lão ta thường ngày.

Nếu bây giờ bọn họ vẫn chưa hiểu được thì thật sự là ngu không để đâu cho hết.

Tần Thanh Tâm vẫn luôn chú ý tới tình hình ở dưới tầng, cũng đã hiểu ra lý do khiến cụ Tần phải tự mình tới xin lỗi.
Thì ra lão ta chỉ muốn lợi dụng Tần Y, làm gì có chân thành gì ở đây chứ, toàn là lừa bịp cả thôi.

“Hừ!”

Tần Y cười lạnh một tiếng: “Các người coi trọng tôi quá rồi. Nhà họ Tô có địa vị như thế nào, tôi là cái thá gì chứ? Ông cảm thấy nếu tôi đi tìm người nhà họ Tô, bọn họ sẽ nể mặt tôi sao?”

“Không phải chủ tịch Tô đã tặng sính lễ tới rồi sao? Bây giờ cháu chính là mợ chủ nhà họ Tô rồi, lẽ nào cháu đi thuyết phục mà bọn họ không nể mặt cháu sao?”, cụ Tần hỏi.

“Sai rồi! Các người đều sai cả rồi!”

Tần Y bật khóc nức nở: “Chủ tịch Tô không hề có con trai, sao có thể tặng sính lễ cho tôi?”

- ————

.

Chương 30: 30: Tần Y Mất Tích

Dường như Tần Y muốn xả hết toàn bộ uất ức trong những ngày qua ra ngoài, nước mắt rơi lã chã.

Nhà họ Tô đột nhiên tặng nhiều lễ vật quý giá như vậy, đương nhiên cô ta sẽ tưởng là sính lễ của mình.

Nhà họ Tô đặc biệt sai người đón bọn họ đến khách sạn Vườn Sao tham gia dạ tiệc, cô ta tưởng nhà họ Tô tổ chức tiệc đính hôn cho mình.

Mãi đến khi chính miệng Tô Thành Vũ phủ nhận hết thảy, cô ta mới biết được sự thật.

Cụ Tần lại không hề tin lời Tần Y vừa nói, cả giận nói: "Cho dù Tô Thành Vũ không có con trai thì nhà họ Tô vẫn còn những người đàn ông khác chưa lập gia đình cơ mà.
Tiêu đề của danh sách quà tặng là "sính lễ", nhà cháu cũng chỉ có cháu chưa lấy chồng.
Nếu không phải cho cháu thì còn ai vào đây nữa?"

Nghe thấy hai chữ "sính lễ", Tần Y mới giật mình tỉnh ngộ, đau khổ nói: "Thì ra đúng là sính lễ, thế nhưng không phải của tôi".

Dứt lời, cô ta liền quay người rời đi.

Hôm đó khi Tô Thành Vũ nói là quà cảm ơn Dương Thanh, cô ta đã nghi ngờ.
Ban đầu lúc mang đồ mới, rõ ràng viết là danh sách "sính lễ", cô ta còn tưởng mình đã nhìn nhầm.

Đến tận ngày hôm nay, cô ta mới biết những thứ đó chính là sính lễ nhà họ Tô đưa cho Tần Thanh Tâm thay Dương Thanh.

"Y Y, cháu đừng đi!"

Cụ Tần thấy Tần Y định bỏ định, thì sốt sắng không thôi.

"Bố đừng kích động, hãy cho chúng con chút thời gian.
Chúng con nhất định sẽ thuyết phục Y Y", Châu Ngọc Thúy vội vàng tiến lên nói.

“Nếu tối nay không thể giải trừ nguy cơ của nhà họ Tần, tất cả đều xong đời!”

Cụ Tần tức giận rống lên: “Nguy cơ của nhà họ Tần đều do các người tạo thành.
Nếu trước khi trời sáng các người không cầu xin được nhà họ Tô thì đừng nói là trở về gia tộc, tôi nhất định sẽ bắt các người trả giá đắt!”

Dứt lời, cụ Tần vung tay bỏ đi.

Châu Ngọc Thúy vội đuổi theo: “Vậy còn chuyện bố nói cho Đại Dũng làm phó tổng giám đốc và cho chúng con chuyển tới biệt thự trong trang viên nhà họ Tần thì sao?”

Cụ Tần vốn đang mất bình tĩnh vì giận dữ, không có tâm trạng đáp lại mà lập tức lên xe rời đi.

“Đại Dũng, rốt cuộc bố có ý gì? Không phải nói ngày mai sẽ cho ông làm phó tổng giám đốc của tập đoàn sao? Còn cả chuyện cho chúng ta vào ở biệt thự nữa?”, Châu Ngọc Thúy không hề cảm nhận được nhà họ Tần đang đối mặt với nguy cơ.

Tần Đại Dũng cũng bị vợ mình chọc tức đến bật cười: “Nếu bà muốn ở biệt thự đó, ngày mai tự tới trang viên nhà họ Tần xem có thật là ông ta chuẩn bị biệt thự cho bà hay không?”

“Tần Đại Dũng, ông có ý gì?”, Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận.

“Bà đúng là ngu ngốc! Chẳng lẽ vẫn chưa hiểu ra sao? Nhà họ Tần sắp sụp đổ rồi, e là sau đêm nay Giang Hải sẽ không còn nhà họ Tần nữa.
Nếu không phải bị dồn đến đường cùng, bà nghĩ ông ta sẽ chịu nê cái thân vàng tới nhà chúng ta sao?”, Tần Đại Dũng bực bội gầm lên.

“Không được, chúng ta phải nghĩ cách, không thể để nhà họ Tần sụp đổ như vậy được.
Đại Dũng, Y Y không chịu tìm nhà họ Tô cầu xin thì chúng ta đi”.

Châu Ngọc Thúy đang quá kích động, kéo tay Tần Đại Dũng nói: “Chỉ cần chúng ta có thể giải quyết được mối nguy của nhà họ Tần, chắc chắn ông cụ sẽ cho chúng ta sống trong trang viên nhà họ Tần, còn cho ông làm phó tổng giám đốc.
Nói không chừng tương lai còn để ông làm gia chủ đời tiếp theo”.

Mặc dù nhà họ Tần không chào đón bọn họ nhưng dù sao cũng nhờ có nhà họ Tần, mấy năm nay bọn họ không làm gì những vẫn nhận được tiền chia hoa hồng mỗi tháng.

Nếu gia tộc sụp đổ thì bọn họ sẽ không còn gì nữa.

“Cút đi!”

Tần Đại Dũng giận dữ đẩy Châu Ngọc Thúy ra: “Trong mắt bà chỉ biết đến tiền.
Bà thực sự cho rằng nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải sẽ chịu nghe lời bà sao?”

Châu Ngọc Thúy ngơ ngác hỏi: “Nhà họ Tần thật sự sắp sụp đổ rồi sao?”

Tại quán bar Bóng Đêm.

Tần Y cầm một ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Y Y, cậu sao vậy?”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên, có người cướp đi ly rượu trong tay cô ta.

“Điềm Điềm, cậu tới rồi! Uống với mình đi”, trông thấy đối phương là Tôn Điềm, Tần Y liền kéo cô ta ngồi cạnh mình.

Tôn Điềm vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.
Lúc nghe điện thoại chỉ cảm thấy giọng nói của Tần Y không bình thường nên vội vàng chạy tới.

Thấy trên bàn xếp đầy vỏ chai rỗng, Tôn Điềm biết Tần Y đã uống say: “Y Y, xảy ra chuyện gì vậy? Cậu nói mình nghe, mình xử lý giúp cậu”.

Tần Y không hề làm loạn, nghe Tôn Điềm nói vậy thì ôm chặt cô ta khóc rống lên: “Tại sao, tại sao lại đối xử với mình như vậy? Tại sao hả?”

Khóc lóc một hồi, Tần Y lại đẩy Tôn Điềm ra cầm ly định uống tiếp.

Tôn Điềm vội ngăn lại: “Y Y, nếu cậu còn muốn uống thì hãy tới nhà mình, mình sẽ uống với cậu”.

Xung quanh có rất nhiều ánh mắt nóng rực từ đám đàn ông nhìn chằm chằm bọn họ.
Tôn Điềm thấy rất sợ.
Tần Y đã uống quá chén, lỡ như gặp phải người có ý đồ xấu, cô ta sẽ không chống đỡ được.

Vật vã một hồi, cô ta mới vác được Tần Y ra khỏi quán bar.

Lúc này, một chiếc xe Audi A6 màu đen đỗ lại trước cửa quán bar.
Người ngồi ở ghế lái là Tần Phi mặt mũi sưng vù.

Trông thấy Tần Y đi ra, anh ta vội vàng xuống xe chạy tới.

“Y Y, nếu em không đi thuyết phục nhà họ Tô, nhà họ Tần sẽ xong đời.
Anh xin em, giúp anh lần này được không? Chỉ cần có thể vượt qua chuyện lần này, về sau em muốn gì anh cũng đồng ý với em”, Tần Phi tiến lên nắm chặt cánh tay của Tần Y, kích động nói.

Anh ta không hề hay biết cụ Tần đã tự mình tìm tới Tần Y.

Hiện giờ anh ta vẫn đang vô cùng sốt ruột.
Cụ Tần vốn độc ác tàn nhẫn, nếu anh ta không thể thuyết phục Tần Y, chỉ e cụ Tần sẽ đuổi anh ta ra khỏi gia tộc.

“Cút! Cút đi cho tôi!”

Mặc dù Tần Y đã uống say nhưng vẫn nhận ra Tần Phi, càng thêm kích động vừa mắng chửi vừa đạp vào anh ta.

Tôn Điềm vội vàng giữ chặt Tần Y lại, nói với Tần Phi: “Xin lỗi anh, cậu ấy uống say rồi!”

Tần Phi vô cùng tức giận.
Đêm nay là hạn chót của nhà họ Tần, thế mà Tần Y còn có thể uống say.
Đợi đến lúc cô ta tỉnh lại, chẳng phải tất cả đều xong đời rồi

sao?.
đam mỹ hài

Anh ta chợt có một ý đồ tà ác, lập tức nói với Tôn Điềm: “Tôi là anh họ của Tần Y, tên là Tần Phi.
Để tôi đưa con bé về, làm phiền cô rồi”.

Tôn Điềm cảnh giác nhìn anh ta.
Vừa rồi cô ta đã nghe thấy rõ ràng những lời anh ta nói, có thể thấy đã từng bị Tần Y từ chối.

“Không cần đâu, tôi sẽ đưa cậu ấy về nhà tôi”, Tôn Điềm đáp.

Tần Phi còn chưa kịp lên tiếng, Tôn Điềm đã vẫy taxi tới, lên xe rời đi.

Nhìn theo chiếc xe taxi đang dần mất hút, trong mắt Tần Phi lóe lên một tia dữ tợn: “Tần Y, đây là do mày ép tao!”

Anh ta lấy điện thoại gọi tới một dãy số: “Anh Hùng, giúp tôi bắt cóc một người…”

Sau khi đưa được Tần Y lên xe, Tôn Điềm mới thở phào nhẹ nhõm.
Bây giờ Tần Y đã ngủ say nhưng khóe mắt vẫn còn ươn ướt.

Thấy vậy, Tôn Điềm cũng rất đau lòng.

“Kít!”

Lúc hai người vừa mới ra khỏi xe taxi, còn chưa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng xe phanh gấp chói tai.
Tôn Điềm quay lại nhìn, thấy có một chiếc xe tải đỗ lại ngay bên cạnh mình.
Có hai người đàn ông vạm vỡ xăm trổ đầy tay bước ra khỏi xe.

“Các anh định làm gì?”, thấy bọn họ đang đi về phía mình, Tôn Điềm hoảng sợ hỏi.

Một người tiến lên một bước đánh vào cổ Tôn Điềm khiến cô ta ngất xỉu.

Người còn lại lôi Tần Y lên xe.

Hết thảy đều xảy ra quá nhanh, trong lúc chưa có ai chú ý tới, Tần Y đã bị đưa đi.

Ở ven đường cách đó không xa có một chiếc Audi A6 đỗ lại.
Tần Phi nhe răng cười: “Tao thật sự muốn xem thử, đến khi tao có được ảnh chụp mày ngủ với người khác, mày còn dám từ chối tao không?”

Lúc Tôn Điềm tỉnh lại, hốt hoảng phát hiện mình đang nằm trong bụi cỏ.
Cô ta xoa cái cổ đau nhức, chợt nhớ tới gì đó hét lên thất thanh: “Y Y!”

Thế nhưng làm gì còn bóng dáng Tần Y ở đó nữa?

Ở nhà Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm liếc mắt nhìn đồng hồ: “Đã hơn mười giờ rồi”.

Sau đó, cô gọi một cuộc điện thoại, nhưng đối phương vẫn trong tình trạng tắt máy.
Điều này khiến cô cảm thấy bất an.

Cô đi ra khỏi phòng hỏi Châu Ngọc Thúy đang xem tivi ở dưới tầng: “Mẹ có biết bé Y nó đi đâu rồi không? Muộn vậy rồi sao vẫn chưa chịu về?”

Châu Ngọc Thúy không thèm ngẩng đầu lên, thờ ơ nói: “Con bé đâu phải trẻ con, làm sao mẹ biết nó đi đâu được?”

“Ha ha, cái này thật thú vị”, Châu Ngọc Thúy chỉ chăm chú xem phim truyền hình, vô tâm cười phá lên.

Tần Thanh Tâm thở dài, quay người trở về phòng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô chợt reo lên.
Thấy tên người gọi là Tôn Điềm, cô bỗng có dự cảm không lành, vội vàng bắt máy.

“Chị Tâm, Y Y bị bắt cóc rồi!”

Tần Thanh Tâm vừa ấn nút nhận đã nghe thấy Tôn Điềm khóc nức nở.

- ————

.

Chương 31: 31: Tôi Còn Dám Giết Ông Nữa

Ở dinh thự Vân Phong, Dương Thanh vừa mới tắm xong thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Anh cầm lên, không ngờ là Tần Thanh Tâm gọi tới, đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh.

Dương Thanh nhanh chóng nghe máy: "Tâm…"

Anh chỉ mới gọi tên cô, thì giọng nói hoảng loạn của Tần Thanh Tâm đã vang lên ngay: "Dương Thanh, Y Y bị người ta bắt đi rồi, anh mau tới cứu nó đi!"

Vừa nhận được điện thoại của Tôn Điềm, Tần Thanh Tâm vô cùng hoảng loạn, rồi bóng dáng của Dương Thanh bỗng hiện ra trong đầu cô.

"Em đừng sốt ruột, bây giờ anh sẽ đi tìm cô ấy ngay, em mau kể lại những gì em biết cho anh nghe đi".

Trong lúc nói, Dương Thanh đã mặc xong quần áo, rồi đi ra khỏi biệt thự.
Tần Thanh Tâm kể lại tất cả những gì mình biết từ chỗ Tôn Điềm cho Dương Thanh nghe.

"Mã Siêu, cậu ra ngoài với tôi một chuyến!"

Một chiếc Phaeton màu đen lao nhanh ra ngoài.
Mã Siêu lái xe, còn Dương Thanh ngồi ở ghế sau, sắc mặt lạnh lẽo.

Mã Siêu đang lái xe ở phía trước không khỏi rùng mình, bỗng lên tiếng hỏi: "Anh Thanh, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?"

"Nhà họ Tần!", Dương Thanh hờ hững đáp.

Cùng lúc đó, trong phòng bao riêng của một hộp đêm lớn, một người đàn ông đầu trọc mặt mày thô tục, đang nhìn chằm chằm một cô gái đã say đến mức không biết trời trăng mây gió gì nằm trên ghế sofa bên cạnh bằng ánh mắt nóng rực.

Cô gái này chính là Tần Y vừa bị bắt đi khi nãy, mà ngồi đối diện gã đàn ông đầu trọc này còn có một nam thanh niên khoảng ba mươi tuổi.

“Cậu cũng đê tiện vô liêm sỉ thật, không ngờ ngay cả em họ của mình cũng không buông tha”, người đàn ông đầu trọc nhìn Tần Phi rồi khinh bỉ nói, nhưng giọng điệu của gã lại rất thích chí, rõ ràng rất hài lòng về chuyện này.

Tần Phi cắn răng nói: “Muốn trách thì chỉ có thể trách cô ả không biết tốt xấu, đợi tôi lấy được clip nóng của cô ta rồi thì cô ta sẽ không còn là người quyết định mọi chuyện nữa”.

“Ha ha, cậu nói hay lắm, vậy thì tối nay cô gái này sẽ thuộc về tôi”, người đàn ông đầu trọc cười nói.

Sắc mặt Tần Phi hơi thay đổi, anh ta vội vàng nói: “Anh Hùng, tôi còn cần tới cô ta, nên tôi chỉ có thể cho anh một tiếng.

Nhưng sau khi anh quan hệ với cô ta rồi, chẳng phải sau này cô ta sẽ là người của anh à?”

Anh ta làm vậy chỉ để dùng đoạn clip uy hiếp Tần Y tới cầu xin nhà họ Tô mà thôi.
Nếu Tần Y bị người đàn ông đầu trọc này chơi đùa cả đêm, vậy thì mọi nỗ lực của anh ta sẽ trở thành công cốc.

“Nhóc, liệu cô gái này có bối cảnh gì không đấy?”, gã đàn ông đầu trọc hơi híp mắt hỏi.

Tần Phi thầm chột dạ, bởi theo anh ta, Tần Y đã là người con gái được nhà họ Tô lựa chọn, nên anh ta vội vàng lắc đầu nói: “Anh Hùng cứ yên tâm, nếu cô ta thật sự có bối cảnh, thì sao còn bị ông nội tôi đuổi ra khỏi gia tộc chứ?”

Gã đàn ông đầu trọc nghe vậy thì nghĩ cũng đúng, nên cười ha hả nói: “Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, cậu còn không mau cút ra ngoài?”

Tần Phi nhanh chóng gật đầu rồi cúi người rời đi: “Anh Hùng, anh đừng quên quay video đó”.

Trong phòng chỉ còn lại gã đàn ông đầu trọc và Tần Y đang say khướt.

Khuôn mặt gã đầy vẻ hèn hạ, gã vươn tay về phía Tần Y: “Bé ngoan, anh đến với em đây!”

“Ọe…”

Đúng lúc này, Tần Y bỗng nôn xuống sàn.

Lúc nãy cô ta uống quá nhiều rượu nên bây giờ nôn hết lên người mình, nhất thời cả căn phòng nồng nặc mùi rượu chua.

“Mẹ kiếp!”

Gã đàn ông đầu trọc tức giận mắng, vội gọi hai nhân viên phục vụ tới: “Bọn mày mau lau dọn sạch sẽ chỗ này cho tao, đừng làm trễ đêm xuân của ông đây”.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Tần.

Cụ Tần đang mặt mày ủ rũ ngồi thẩn thờ trong phòng, sau khi từ nhà Tần Thanh Tâm trở về nhà, lão ta đã đi tìm rất nhiều bạn cũ, nhưng lại không gặp được ai.

“Chẳng lẽ nhà họ Tần thật sự sắp sụp đổ rồi sao?”

Cụ Tần không cam lòng, thoáng chốc trên mặt lão ta đã hiện lên vẻ hung ác: “Mọi chuyện đều tại con khốn Tần Y kia, nếu không phải nó từ chối việc đi cầu xin nhà họ Tô, thì nhà họ Tần cũng đâu đến mức ra nông nỗi này”.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng hơi xôn xao, giống như đang xảy ra một vụ ẩu đả.

Cụ Tần bỗng nổi giận, thở phì phò đi ra ngoài quát: “Bây giờ đã là lúc nào rồi mà mấy người…”

Lão ta còn chưa nói xong thì bỗng trợn tròn mắt, rồi im bặt đi.

Trước cửa phòng của lão ta, mười mấy người đã nằm lê lết dưới sàn, tất cả đều là vệ sĩ phụ trách đảm bảo an toàn cho gia tộc.
Những người này đều được lão ta thuê về từ khắp nơi trong nước với giá rất cao.

Nhưng bây giờ, ngoài một bóng dáng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đang đứng trước cửa kia, thì mấy người còn lại đều đã đo đất.

“Lại là thằng vô dụng nhà mày!”, sắc mặt cụ Tần rất khó coi.

Dương Thanh bước từng bước về phía cụ Tần, Mã Siêu thì vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm mấy vệ sĩ kia.

Vụt!

Đúng lúc này, một luồng gió mạnh bỗng thổi tới, trong nháy mắt Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt cụ Tần, anh bóp cổ lão ta.

Sắc mặt cụ Tần đột nhiên thay đổi, giống như sắp không thở nổi.

“Nếu Tần Y xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hủy diệt nhà họ Tần các người!”, Dương Thanh đầy sát ý.

Vừa dứt lời, Dương Thanh thuận tay vung lên, cả người cụ Tần bay đi như diều đứt dây, ngã phịch xuống sàn nhà cách đó mấy mét.

“Khụ…
khụ…”

Cụ Tần ho khan kịch liệt.

Mấy người nhà họ Tần đều trợn mắt há mồm, ngay cả người già cũng không buông tha sao?

“Không, không ngờ mày dám đánh cả tao nữa!”, khuôn mặt cụ Tần tràn đầy sự tức giận.

Cộp! Cộp! Cộp!

Dương Thanh bước từng bước về phía lão ta, rồi nhấc chân lên, đạp thẳng lên ngực lão ta: “Đánh ông? Tôi còn dám giết ông nữa đấy, ông có tin không?”

Dương Thanh vừa dứt lời, một luồng sức mạnh cực lớn bỗng truyền tới, cụ Tần chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói.
Đến lúc này, lão ta mới nhận ra rằng, Dương Thanh thật sự dám giết lão ta.

“Bây giờ ông gọi điện cho Tần Phi ngay, bảo anh ta đưa Tần Y về đây.
Trong vòng mười phút, nếu tôi vẫn chưa nhìn thấy Tần Y, vậy

thì ông cứ đợi nhặt xác anh ta đi!”, Dương Thanh nói xong câu cuối cùng thì rút chân về.

Mặc dù anh rất muốn giết chết lão già này, nhưng dù gì lão ta cũng là ông nội Tần Thanh Tâm.

“Thằng vô dụng này, mày dám động vào một ngón tay của con trai tao thử xem!”, một người đàn bà bỗng giận dữ hét về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhướng mày nói: “Vả!”

“Bốp!”

Anh vừa dứt lời, tiếng bạt tai chát chúa vang lên, mấy người nhà họ Tần đều chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Mã Siêu tát bay người đàn bà đó.

Mã Siêu đã theo Dương Thanh chinh chiến sa trường nhiều năm, nên thực lực rất mạnh, cái tát này đã khiến mụ ta ngất xỉu ngay tại chỗ.

Không khí bỗng lặng ngắt như tờ!

Lúc nãy Dương Thanh vừa ra tay đánh một ông lão hơn bảy mươi tuổi, bây giờ đàn em của anh ta lại đánh một người phụ nữ không hề nương tay.

Bọn họ lại không hề hay biết, cả Dương Thanh và Mã Siêu đều chỉ mới dùng một chút sức lực.

“Ông còn chín phút nữa!”, Dương Thanh giơ cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó nhìn vẻ mặt đờ dẫn của cụ Tần nói.

Cuối cùng cụ Tần cũng hiểu ra, Dương Thanh không hề nói đùa với lão ta, lão run rẩy lấy điện thoại ra gọi.

“Rốt cuộc anh đã làm gì Tần Y? Trong vòng chín phút, nếu anh không thể đưa con bé trở về nguyên vẹn, thì anh cứ chờ chết đi!”, Tần Phi vừa mới nghe máy đã nghe thấy giọng nói đầy giận dữ của cụ Tần.

Anh ta cắn răng nói: “Ông nội, cháu sắp có thể hoàn thành nhiệm vụ mà ông giao cho cháu rồi, nhưng Tần Y vẫn chưa thể rời khỏi đây được!”.

“Thằng khốn! Tao ra lệnh cho mày, mau đưa Tần Y về nhà ngay!”, mặc dù cụ Tần không biết Tần Phi đang làm gì, nhưng nghe Tần Phi nói thế, lão ta đã biết chắc chắn Tần Y đang gặp nguy hiểm.

Những việc Dương Thanh đã làm trong gia tộc vượt xa sức tưởng tượng của lão ta.
Lão ta biết, nếu Tần Y xảy ra chuyện gì, đừng nói là gia tộc bị diệt vong, có khi ngay cả lão ta cũng xong đời.

Sự sợ hãi tột cùng bỗng dâng lên trong lòng lão ta, lão ta chợt có một ảo giác, chàng trai trước mắt là thằng cháu rể vô dụng trước kia thật sao?

Tần Phi cắn răng nói: “Ông nội, Tần Y đang ở trong Dinh Thự Số Một, cho dù cháu đi máy bay cũng không thể nào quay về trong chín phút được.
Cháu sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi, ông nội đừng bận tâm nữa, cháu sẽ làm ông nội hài lòng thôi”.

Nói xong, Tần Phi liền cúp điện thoại.

“Alo! Alo! Alo!”, cụ Tần gọi mấy tiếng nhưng đối phương không hề đáp lại.

“Xem ra, cháu ông thật sự chê mình sống quá lâu, nếu đã như thế, vậy thì để tôi tiễn anh ta một đoạn đường”, ánh mắt Dương Thanh lóe lên ý muốn giết người mãnh liệt.

Cụ Tần sợ hãi đến tái mặt, vội vàng cầu xin: “Dương Thanh, đừng mà, xin cậu tha mạng cho thằng bé”.

Lão ta sợ thật rồi.
Mặc dù lão ta ra tối hậu thư với Tần Phi rằng, nếu không thể giải quyết được cuộc khủng hoảng của nhà họ Tần thì anh ta cũng không cần quay về nữa, nhưng dù sao Tần Phi vẫn là cháu đích tôn của lão ta.

Lão ta chỉ có một người con trai là bố của Tần Phi, nhưng ông ta bị tai nạn xe nên qua đời từ nhiều năm trước rồi.
Còn Tần Đại Dũng chỉ là con riêng do vợ lão ta mang về, không hề có quan hệ máu mủ với lão ta.

Bây giờ cả nhà họ Tần chỉ còn mình Tần Phi là cháu trai thuộc dòng chính, nếu anh ta chết, vậy nhà họ Tần sẽ bị tuyệt hậu.

Lão ta có thể cảm nhận được, Dương Thanh thật sự muốn giết Tần Phi.

“Vậy thì tốt nhất ông nên cầu nguyện Tần Y đừng xảy ra chuyện!”, Dương Thanh lạnh lùng nói, sau đó xoay người rời đi.

“Khoan đã!”

Cụ Tần chợt nhớ ra điều gì đó, nên vội vàng nói: “Tần Phi nói, Tần Y đang ở trong Dinh Thự Số Một, bình thường đi từ đây đi đến đó sẽ phải mất hai mươi phút, nhưng bây giờ đã khuya nên đường không còn đông xe cộ nữa, nếu phóng nhanh thì có thể đến đó trong mười phút”.

“Mã Siêu, lái xe!”, Dương Thanh nghe vậy liền ra lệnh cho Mã Siêu.

Chiếc Phaeton màu đen lao nhanh như một tia chớp, điên cuồng vượt qua những chiếc xe đang chạy trên đường.

Quãng đường vốn phải đi mất hai mươi phút, thì Mã Siêu chỉ dùng tám phút để lái tới đây.

“Két!”

Bánh xe điên cuồng ma sát trên mặt đường, sau khi cua một vòng cung đẹp mắt, nó vững vàng dừng trước cửa Dinh Thự Số Một.

- ————

.

Chương 32: 32: Tự Làm Tự Chịu

Một chiếc Audi A6 màu đen đang đỗ trước cửa Dinh Thự Số Một, Tần Phi ngồi tựa lưng vào ghế lái trong chiếc xe sang trọng này, trên mặt đầy vẻ đắc ý, miệng còn ngậm một điếu thuốc.

Anh ta giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, hơi mất kiên nhẫn nói: "Đã qua hai mươi phút rồi, sao Hùng Vĩ vẫn chưa gửi clip cho mình thế?"

Đúng lúc này, bỗng có một tiếng phanh chói tai vang lên, anh ta vô thức nhìn qua đó, thấy hai bóng người đang vội vàng bước xuống xe.

"Sao Dương Thanh lại tới đây?"

Anh ta kinh ngạc, nhưng chẳng mấy chốc anh ta lại thả lỏng, khóe miệng còn khẽ cong lên cười chế giễu: "Chỉ là một thằng vô dụng thôi mà, cho dù cậu ta có tìm được Tần Y ở đây, cũng chẳng làm được trò trống gì.
Nơi này là địa bàn của Hùng Vĩ, ai dám tới đây gây sự chứ?"

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Tần Phi lấy ra nhìn thì thấy là cụ Tần gọi tới, anh ta nhanh chóng nghe máy, rồi cười nói: "Ông nội, ông đừng sốt ruột, cháu sắp lấy được clip rồi, đến lúc đó chắc chắn Tần Y sẽ ngoan ngoãn nghe lời cháu, đi cầu xin nhà họ Tô thôi, vậy là có thể giải quyết cuộc khủng hoảng của nhà họ Tần rồi".

Cụ Tần đang tức điên người, nhưng nghe Tần Phi nói thế thì nghi ngờ hỏi: "Clip? Clip gì?"

Lúc này Tần Phi mới nhận ra là mình lỡ miệng, nhưng nghĩ tới năm năm trước anh ta đã từng dùng thủ đoạn này để giúp nhà họ Tần lấy được tập đoàn Tam Hòa, sau đó cụ Tần còn giúp anh ta ém chuyện này xuống.

Thế là anh ta cũng không che giấu nữa, nói: "Ông nội, nhà họ Tần bị khủng hoảng như bây giờ đều là vì con đĩ Tần Y kia, cháu đã tặng cô ta cho Hùng Vĩ ở Dinh Thự Số Một rồi.
Đợi Hùng Vĩ gửi clip nóng của bọn họ cho cháu, cháu có thể

lấy nó để uy hiếp cô ta, trước mười hai giờ đêm nay, cháu bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ".

"Thằng khốn này! Không ngờ mày lại đưa Tần Y cho người ngoài chà đạp! Mày có còn là con người nữa không hả?"

Cụ Tần tức giận gào lên, quát: "Bây giờ mày mau cút về đây cho tao, tuyệt đối không được để Dương Thanh nhìn thấy, biết chưa?"

Mặc dù cụ Tần đang nổi giận, nhưng trong lòng lão ta, Tần Phi vẫn là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tần, cho dù anh ta có phạm tội tày trời, thì anh ta vẫn là cháu lão ta.

Nhưng Tần Phi lại không để tâm đến lời nói của cụ Tần, cười chế giễu: "Ông nội, Dương Thanh chỉ là một thằng vô dụng, cho dù cậu ta biết mọi chuyện là do cháu thì đã sao? Lúc nãy cháu còn nhìn thấy cậu ta xông vào trong Dinh Thự Số Một, có lẽ bây giờ cậu ta đã bị người ta đánh cho sống dở chết dở rồi.
Được rồi ông nội, ông đừng nói nữa, cháu phải vào xem trò hay đây".

Tần Phi nói xong thì cúp điện thoại ngay.

Trong trang viên nhà họ Tần, cụ Tần lại gọi cho anh ta mấy lần, nhưng Tần Phi không hề nghe máy, lão ta tức đến mức trợn trừng mắt: "Thằng khốn nạn! Nó đang muốn chết sao?"

Ở bên này, Dương Thanh và Mã Siêu đã xông vào trong Dinh Thự Số Một.

"Hai anh này, xin hỏi hai anh là…"

Một cô tiếp viên xinh đẹp ở cửa vừa định chào hỏi, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Dương Thanh nhìn chòng chọc.
Cô ta đành nuốt lại những lời mình đang định hỏi.
Cô ta cảm thấy mình như bị một con thú dữ nhìn chằm chằm, làm cô ta sởn cả gai ốc.

"Hùng Vĩ đang ở đâu?", Dương Thanh bỗng lên tiếng hỏi.

Lúc nãy khi đi trên đường, cụ Tần đã nói cho Dương Thanh biết về tình hình bên Dinh Thự Số Một.

Dương Thanh và Mã Siêu hung hăng xông vào trong, sự xuất hiện của hai người nhanh chóng thu hút sự chú ý của mấy tên bảo kê.

Cô tiếp viên xinh đẹp cũng bị dọa đơ, lắp bắp trả lời: “Tôi, tôi không biết”.

“Hai thằng ranh, chúng mày tới gây sự đúng không?”

Một người đàn ông cao lớn đứng gần đó bỗng đứng dậy đi về phía bọn họ, phía sau gã còn có bảy tám tên đàn em.

Hai mắt Dương Thanh lạnh đi: “Cô gái mà Hùng Vĩ mang tới đây đang ở đâu?”

Gã bảo kê hơi sửng sốt, quả nhiên là tới đây để gây sự, Tần Y là do bọn họ bắt cóc tới đây.

Thấy gã ta phản ứng như vậy, Dương Thanh biết mình tìm đúng chỗ rồi.

Vù!

Trong đại sảnh, Mã Siêu biến thành một bóng mờ, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt người đàn ông cao lớn đó.

“Bốp!”

Mã Siêu bóp cổ gã bảo kê, sau đó, không ngờ một người đàn ông nặng gần chín mươi cân lại bị anh ta nhấc bổng lên.

Cảnh tượng này đã làm bảy tám tên đàn em của gã ta mặt mày tái mét.

“Tại sao anh Thanh hỏi mà chúng mày không trả lời hả?”, Mã Siêu hơi dùng sức, gã kia cảm thấy mình sắp tắt thở rồi nên ra sức giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Mấy tên đàn em của gã ta đã sợ đến đơ người, đâu còn ai dám tiến lên trên nữa.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân của Dương Thanh giống như tiếng gọi của thần chết, khiến gã bảo kê đó càng sợ hãi hơn.

“Rầm!”

Thấy gã ta sắp tắt thở rồi, Mã Siêu mới vung tay lên, quăng gã ta bay xa bảy tám mét, rồi đập vào cột đá trong đại sảnh.

“Bây giờ, mày có thể dẫn chúng tao đi gặp Hùng Vĩ rồi chứ?”, Dương Thanh bước từng bước về phía gã ta, anh nhìn gã ta từ trên cao hỏi.

Gã ta run lẩy bẩy, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, chẳng phải nhà họ Tần chỉ là một gia tộc nhỏ đang suy tàn sao? Tại sao chỉ là một cô gái bị gia tộc ruồng bỏ, lại có cao thủ bậc này tới bảo vệ chứ?

“Để, để em dẫn hai anh đi tới đó”, thấy Dương Thanh sắp đi tới đây, gã bảo kê đó cố nén cơn đau trên người, rồi gấp gáp bò dậy nói.

Lúc này Tần Phi mới chạy tới đại sảnh, nhưng lại không nhìn thấy cảnh tượng Dương Thanh bị một nhóm người giẫm đạp ở dưới sàn như trong tưởng tượng, mà chỉ nhìn thấy vẻ khiếp sợ vẫn chưa tan biến trong mắt mấy nhân viên đó.

Trong phòng tổng thống xa hoa trên tầng cao nhất của Dinh Thự Số Một.

Tần Y vừa được hai nhân viên nữ lau sạch vết nôn trên người, lúc này trên người cô ta đang mặc một chiếc váy ngủ màu hồng phấn, nằm trên một chiếc giường rộng lớn.

Đến bây giờ, cô ta vẫn chưa tỉnh lại, mà thoải mái nằm trên chiếc giường vừa rộng lớn vừa êm ái, không hề nhận ra rằng nguy hiểm sắp ập tới.

Mà bên giường đã đặt sẵn một máy quay phim.

Tần Y vốn là một cô gái rất xinh đẹp, bây giờ lại đang say khướt, lười biếng nằm trên giường, nên càng toát ra một hương vị rất khác.

Hùng Vĩ chỉ mặc một chiếc quần đùi, nhìn cô gái đang nằm trên giường với ánh mắt thèm khát.

“Tần Phi thật sự đã tặng cho ông đây một món quà lớn!”

Hùng Vĩ cười nói, rồi đi về phía Tần Y: “Bé ngoan, anh tới rồi đây!”

Gã bỗng nhào về phía cô ta.

“Rầm!”

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động rất lớn bỗng vang lên, cửa chống trộm có giá trị không hề nhỏ đổ rầm xuống sàn.

Cảnh tượng này khiến gã bảo kê to con dẫn hai người lên đây sợ đến mức đờ đẫn.
Chỉ tung một đạp đã đá bay cửa chống trộm phòng tổng thống, đây có còn là sức mạnh của con người nữa không?

Hùng Vĩ đang định hành động thì bị dọa đến mức mềm nhũn, gã nhìn hai người đang đứng trước cửa, khuôn mặt bỗng trở nên hung tợn: “Cút ra ngoài!”

Gã vẫn chưa ý thức được kết cục của mình, còn ngây thơ nghĩ rằng nơi này là địa bàn của mình, nên không ai có thể động đến gã.

Dương Thanh nhìn lướt qua căn phòng, thấy Tần Y đang mặc váy ngủ, đến giờ cô ta vẫn chưa tỉnh lại.

Sau đó anh lại thấy Hùng Vĩ vẫn đang mặc một chiếc quần trong, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tần Y vẫn chưa bị hắn chà đạp.

“May là mày chưa chạm vào cô ấy”, Dương Thanh bình tĩnh nói.

Hùng Vĩ tiện tay cầm khăn tắm quấn quanh hông, trong nháy mắt sát khí bỗng tản ra khắp phòng, gã nhìn chằm chằm Dương Thanh bằng ánh mắt hung ác: “Mày dám gây sự ở đây, còn dám phá hỏng chuyện tốt của ông đây nữa, phải nói là trong nhiều năm qua, tao chưa từng thấy thằng oắt nào ngông cuồng như mày cả”.

Dương Thanh khẽ híp mắt lại, Mã Siêu đã bước lên phía trước, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.
Tên bảo kê to con đứng trước cửa đã sợ đến mức không dám hó hé.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Tiếng vỗ tay của Hùng Vĩ vừa dứt, mười mấy bóng người xông vào phòng, chẳng mấy chốc đã bao vây Dương Thanh và Mã Siêu.

“Hôm nay tâm trạng ông đây đang vui, thấy hai đứa mày đang ở độ nghé con không sợ hổ, nên chỉ cần hai chúng mày tự phế hai tay của mình, tao sẽ để chúng mày rời khỏi đây”, Hùng Vĩ ung dung nói, rồi ngồi xuống ghế sofa cao cấp ở bên cạnh.

“Tự phế hai tay của mình sao?”

Dương Thanh nhìn lướt qua mười mấy người đang bao vây mình, rồi đột nhiên cười khẽ: “Mã Siêu, cậu phế hai tay của tất cả bọn chúng đi”.

“Vâng, anh Thanh!”

Vừa dứt lời, bóng dáng Mã Siêu đã biến mất.

Đến khi anh ta xuất hiện, tay anh ta đã túm lấy cánh tay của một tên bảo kê.

“Răng rắc!”

Hai tiếng gãy xương giòn tan đột ngột vang lên một cách cực kỳ rõ ràng trong căn phòng tổng thống rộng lớn lại yên tĩnh này.

“Á…”

Tiếp sau đó, tên bảo kê bị gãy tay đó đau khổ kêu la thảm thiết, tiếng hét vang vọng khắp căn phòng.

Hùng Vĩ vừa mới châm một điếu xì gà Cuba liền đứng bật dậy, xì gà trong tay cũng rơi xuống sàn, gã trợn trừng mắt, ánh mắt đầy vẻ không dám tin.

Mấy tên bảo kê khác cũng sợ đến chết lặng.

“Ngu ngốc, mấy người đừng nhắm mắt, mở mắt ra nhìn cho rõ đây”, Mã Siêu bỗng xoay người, nở nụ cười tàn nhẫn với Hùng Vĩ đang ngạc nhiên đến đờ đẫn kia.

Anh ta vừa dứt lời lại vụt biến mất, sau khi luồng lách qua mười mấy tên bảo kê, mỗi khi anh ta dừng lại, ở đó sẽ phát ra hai tiếng gãy xương giòn giã.

Ra tay đơn giản thô bạo, nhanh gọn lại dứt khoát, chỉ dùng hai chiêu để giải quyết một người.

Trong mấy giây ngắn ngủi, cả đám bảo kê đều bị gãy hai cánh tay, chỉ còn lại tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp phòng.

Hùng Vĩ nuốt nước bọt, cơ thể không khỏi run lên.

Gã đã lăn lộn trong thế giới ngầm ở Giang Hải bao nhiêu năm qua, cũng từng trải qua cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, nhưng chưa từng sợ hãi như lúc này.

“Anh Hùng, sao anh vẫn chưa gửi clip cho tôi thế?”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên ở bên ngoài.

Một giây sau, Tần Phi xuất hiện trước cửa phòng tổng thống. Lúc anh ta nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, hai chân anh ta mềm nhũn, ngồi bệch xuống sàn.

- ————

.

Chương 33: 33: Mặt Người Dạ Thú

Hùng Vĩ nghe Tần Phi nói thì chỉ muốn xông tới bóp chết anh ta.
Nếu không phải tại thằng khốn này thì gã đâu có gặp hai ác ma này chứ!

Dương Thanh nheo mắt nhìn Tần Phi, hệt như nhìn một cái xác chết.

Sau khi đánh gãy đôi tay của mười mấy người, Mã Siêu bình tĩnh trở về đứng sau lưng Dương Thanh.
Trên người anh ta không dính một hạt bụi nào, cứ như người mới vừa đánh nhau không phải là anh ta vậy.

"Muốn bọn tao tự bẻ gãy tay? Mày có tư cách này không?", cuối cùng Dương Thanh đã lên tiếng.

"Bịch", Hùng Vĩ không thể nào chịu nổi áp lực từ Dương Thanh nữa, hai chân gã quỳ thụp xuống đất, cuống quýt xin xỏ: "Đều tại thằng khốn Tần Phi này, hắn cho tôi một số tiền bảo tôi chơi con em họ của hắn, chỉ cần quay lại gửi clip nóng cho hắn là được".

Tần Phi thấy Hùng Vĩ quỳ xuống dưới chân Dương Thanh thì sợ sun vòi.

Trong mắt anh ta, Hùng Vĩ là một nhân vật cực kỳ ghê gớm, ấy thế mà nhân vật cực kỳ ghê gớm này lại quỳ xuống dưới chân của một thằng anh ta luôn xem là thứ rác rưởi.

Rồi lại nhìn thấy mười mấy tên bảo kê cao to lực lưỡng nằm rên rỉ la liệt trong phòng, sau đó nhớ lại mấy ngày nay anh ta sỉ nhục Dương Thanh, ức hiếp Tần Thanh Tâm thì không thể chịu nổi nữa, vãi luôn ra trong quần.

"Chuyện khiến cả Giang Hải chấn động năm năm về trước, chắc cũng do Tần Phi thuê mày làm nhỉ?", Dương Thanh chợt hỏi.

Nghe Dương Thanh nhắc đến chuyện trước đây, Hùng Vĩ run rẩy: "Anh nói chuyện nào ạ?"

“Xem ra anh ta thuê mày làm quá nhiều chuyện xấu, nhiều đến nỗi mày không nhớ ra chuyện nào luôn.
Vậy để tao nhắc cho mày nhớ”.

Trông Dương Thanh có vẻ bình tĩnh nhưng Mã Siêu biết, đây mới là lúc Dương Thanh đáng sợ nhất.
Anh tiếp tục nói: “Năm năm trước, nữ tổng giám đốc xinh đẹp nhất Giang Hải của tập đoàn Tam Hòa - Tần Thanh Tâm, trải qua một đêm xuân với bảo vệ của công ty”.

Cuối cùng Hùng Vĩ cũng nhớ ra chuyện này.
Gã ta không dám che giấu, nói toạc móng heo: “Chuyện này cũng là do thằng khốn Tần Phi thuê em làm.
Ngoài ra, hắn còn bảo em ngày nào cũng tới quấy rối ở tập đoàn Tam Hòa đến nỗi khiến cô gái kia phải sinh non”.

Gã không để ý thấy sắc mặt của Dương Thanh đã âm trầm đến cực độ, chỉ cảm thấy không khí xung quanh lạnh xuống mấy độ.
Lúc gã ngẩng đầu nhìn vào mắt Dương Thanh thì mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm cả người.

“Anh hai ơi, những chuyện em nói đều do Tần Phi sai khiến cả, vốn dĩ em làm ăn trong giới xã hội đen nên làm mấy chuyện này cũng là chuyện thường mà”.

“Thịch!”

Hùng Vĩ vừa dứt lời, Dương Thanh đã đá bay gã, gã đập mạnh xuống sàn ngay bên cạnh Tần Phi, vừa rớt đất đã hộc máu.

Tần Phi đã sợ đến nỗi đái ra quần, giờ lại thấy Hùng Vĩ thoi thóp bên cạnh mình thì suýt ngất.

“Nếu bọn mày đã thích chơi đùa người khác như vậy thì tao sẽ cho bọn mày nếm thử mùi vị bị người khác chơi đùa”.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh lùng dặn dò Mã Siêu: “Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi thì đừng để bị lãng phí, cho bọn chúng cắn ít thuốc, nhớ là quay lại từ đầu đến cuối”.

Mã Siêu không khỏi rùng mình, lập tức chấp hành mệnh lệnh.

“Anh hai ơi, em biết sai rồi, không dám nữa đâu, anh tha cho em một lần đi!”

Mã Siêu một tay xách Tần Phi, một tay xách Hùng Vĩ, nhốt cả hai vào trong phòng.

“Mày lại đây!”

Mã Siêu chỉ vào tên bảo kê vạm vỡ đã dẫn họ lên đây.

“Anh, anh có gì dặn dò ạ?”, gã đó ngoan ngoãn hỏi.

Mã Siêu nở một nụ cười xấu xa, đưa một cái lọ nhỏ đựng đầy một thứ bột màu trắng cho gã kia: “Cho bọn chúng uống thứ trong lọ này, sau đó thì đợi quay lại clip”, Mã Siêu nhướng mày.

Lúc gã bảo kê đọc được nội dung được dán trên cái lọ nhỏ kia, biết được Dương Thanh muốn làm gì, không khỏi rùng mình, vội cầm thuốc đi làm việc.

Chẳng mấy chốc sau, tiếng va chạm vang vọng truyền ra từ phòng bên cạnh, theo đó là tiếng thét chói tai.
Nhưng hình như tiếng thét này không phải tiếng thét đau đớn.

Chẳng mấy chốc sau, tiếng động im bặt, gã bảo kê vạm vỡ cầm máy quay đi ra.

Mã Siêu xem lướt qua rồi cười đen tối: “Kỹ thuật quay khá lắm!”

“Anh Thanh, giờ tính sao với clip này?”, Mã Siêu nhìn Dương Thanh hỏi.

.
Truyện Teen Hay

Dương Thanh cười khẩy: “Đăng lên web!”

Mắt Mã Siêu sáng lên, gã bảo kê đứng bên cạnh thì cả kinh. Nếu đăng video này lên mạng thì nhà họ Tần và nhà họ Hùng đều sẽ mất hết mặt mũi, cắt tiệt đường sống của cả hai nhà!

Vốn dĩ nhà họ Tần chỉ là một gia tộc nhỏ nhoi không đáng nhắc tới, chuyện này không quan trọng lắm với bọn họ.
Nhưng nhà họ Hùng sau lưng Hùng Vĩ thì khác.

Dương Thanh đuổi hết người ra khỏi phòng, nhìn Tần Y say đến không biết trời trăng mây gió gì, lòng anh chợt bùng lên cơn lửa giận.

Nếu hôm nay anh không xuất hiện kịp thời thì bây giờ Tần Y đã bị vấy bẩn rồi.

Năm năm trước, Tần Thanh Tâm bị hãm hại, mất đi trinh trắng nhưng ít nhất anh chắc chắn cả đời mình yêu sâu đậm Tần Thanh Tâm.
Nhưng còn Tần Y thì sao?

Nếu bị hủy hoại trong tay Hùng Vĩ thì sao một cô gái kiêu ngạo như cô ta có thể chấp nhận được sự thật này?

Một hồi lâu sau, Dương Thanh thở dài thườn thượt, nén cơn giận giơ ngón trỏ ra khẽ day huyệt túc tam lý dưới đầu gối của cô ta.

Đây là huyệt có thể giải rượu nhanh, Dương Thanh mới day vài cái, Tần Y đã tỉnh lại.
Lúc cô ta mở mắt ra thì thấy một gương mặt quen thuộc.

Cô ta đã ý thức được mình đang ở đâu rất nhanh, bây giờ cô ta chỉ mặc một chiếc váy ngủ, không có cả đồ lót.

“Bốp!”

Tần Y giơ tay tát mạnh vào mặt Dương Thanh, nước mắt rơi lã chã: “Dương Thanh, anh là đồ cầm thú, anh đối xử với tôi thế này, có xứng với chị tôi không?”

Chút tức giận trỗi dậy trong lòng Dương Thanh, nhưng nhìn Tần Y khóc lóc tèm lem thì anh nén giận.

“Em hiểu lầm rồi!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh vừa dứt lời, một bóng dáng quen thuộc đã xông vào phòng.

“Y Y, em không sao chứ?”

Tần Thanh Tâm đã tới, vừa nãy cô nhận được điện thoại của Dương Thanh bảo là Tần Y đang ở Dinh Thự Số Một thì vội vã chạy tới.

“Chị ơi!”

Nhìn thấy Tần Thanh Tâm, Tần Y ôm cô khóc nức nở.

Dương Thanh lẳng lặng ra khỏi phòng.

Tần Thanh Tâm đã tới rồi nên anh không cần phải giải thích gì nữa.

Hai chị em ôm nhau khóc sướt mướt một hồi, Tần Y mới cắn răng nói: “Chị, thằng khốn Dương Thanh chính là đồ mặt người dạ thú, mai chị ly hôn với anh ta đi”.

Tần Thanh Tâm nghi hoặc: “Y Y, không nhờ Dương Thanh thì bây giờ em đã bị người ta chà đạp rồi, thế mà em vẫn bảo chị ly hôn với anh ấy à?”

“Gì cơ ạ?”

Tần Y ngơ ngác, khó tin: “Chị, ý chị là vừa nãy Dương Thanh đã cứu em hả?”

Cô ta hôn mê từ đầu tới cuối, Dương Thanh mà không giúp cô ta giải rượu thì có khi bây giờ cô ta vẫn còn đang say giấc nồng, không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Tần Thanh Tâm kể lại mọi chuyện, Tần Y mới vỡ lẽ.

Vừa nãy cô ta còn tát Dương Thanh một bạt tai nữa chứ, giờ áy náy lắm.

“Chị, vừa…
vừa nãy em hiểu lầm anh ấy rồi”.

“Không sao, anh ấy không trách em đâu”.

“Nhưng em…
em còn tát anh ấy một cái nữa”.

“Sao cơ?”

…

Hai chị em ở trong phòng rất lâu mới ra.
Dương Thanh đang đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xa xăm, không biết anh đang nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng động, Dương Thanh quay người, nhìn hai chị em rồi nói: “Anh đưa các em về nhà!”

Nói rồi, anh cất bước đi trước.

Nhìn bóng lưng của anh, Tần Y thấy áy náy ghê gớm.

Xe chạy băng băng, nửa tiếng sau đã dừng trong sân nhà họ Tần.

“Hay là anh vào thăm Tiêu Tiêu đi? Con bé nhắc anh suốt mấy ngày nay”, Tần Thanh Tâm hơi ngập ngừng rồi mới bất chợt nói.

Tần Y cũng mong chờ nhìn Dương Thanh.
Vừa nãy cô ta tát anh một cái, còn chưa biết xin lỗi ra sao.

Dương Thanh nhìn đồng hồ rồi lắc đầu: “Muộn quá rồi, để Tiêu Tiêu ngủ, hôm khác anh qua thăm con bé”.

“Ồ”.

Bỗng nhiên Tần Thanh Tâm không biết phải nói gì nữa.

“Anh về đây, ngủ ngon!”

Dương Thanh khởi động xe, chậm rãi rời đi.

“Anh rể, xin lỗi!”

Mãi đến khi Dương Thanh lái đi xa lắm rồi, Tần Y mới hét lớn, nước mắt giàn giụa.

- ————

.

Chương 34: 34: Giây Phút Ấm Áp

Dương Thanh vừa về tới dinh thự Vân Phong đã nhận được điện thoại của Tần Thanh Tâm.

Anh còn chưa kịp nói gì, giọng nói giòn giã quen thuộc vang lên ở đầu bên kia điện thoại: "Bố ơi, con nhớ bố!"

Nghe thấy tiếng của Tiêu Tiêu, khóe miệng của Dương Thanh bất giác cong lên.
Lần nào nhớ đến con gái, anh đều có cảm giác như mình đang nằm mơ.

"Tiêu Tiêu, sao muộn vậy rồi mà con chưa ngủ?", Dương Thanh dịu dàng hỏi.

"Bố ơi, con nhớ bố ngủ hông được luôn á", giọng của Tiêu Tiêu hơi nghẹn ngào.

Dương Thanh nhói lòng, đúng là mấy ngày rồi anh không gặp con.
Không phải anh không muốn gặp cô bé mà là bố mẹ vợ không cho anh gặp, gần đây lại có vài chuyện phải giải quyết nữa.

"Mai bố sẽ tới thăm con nhé?", Dương Thanh thoáng im lặng rồi đột nhiên nói.

"Hông chịu!"

Tiêu Tiêu nức nở: "Bây giờ con muốn gặp bố liền cơ".

"Tiêu Tiêu ngoan, sáng mai bố sẽ tới đưa con đi nhà trẻ, chịu không?", nghe giọng Tiêu Tiêu hơi nghẹn ngào sắp bật khóc, Dương Thanh sốt hết cả ruột.

"Mai là cuối tuần mà bố, đâu có đi học đâu", Tiêu Tiêu tủi thân nói.

Lúc này, tiếng Tần Thanh Tâm đột nhiên vang lên: "Dương Thanh, anh đợi chút, chúng ta gọi video, như vậy thì Tiêu Tiêu có thể nhìn thấy được anh".

Rất nhanh, Tần Thanh Tâm gọi cuộc gọi video tới.

Dương Thanh bấm nhận cuộc gọi xong liền thấy Tiêu Tiêu mặc một bộ đồ ngủ in hoạt hình đang rúc trong lòng Tần Thanh Tâm.

“Bố ơi!”, Tiêu Tiêu nhìn thấy Dương Thanh, vui vẻ reo lên.

Nghe tiếng gọi từ giọt máu của mình, Dương Thanh cảm thấy tim mình như tan ra, vội đáp: “Chào buổi tối nhé Tiêu Tiêu!”

“Bố ơi, mai bố về nhà sống cùng con và mẹ, được không ạ?”, Tiêu Tiêu mong chờ hỏi.

Dương Thanh thấy lòng mình đắng chát.
Anh mong mỏi được sống với Tiêu Tiêu biết nhường nào cơ chứ? Nhưng Châu Ngọc Thúy hận anh, sao có thể cho anh về sống được?

Thấy bố mãi không trả lời, Tiêu Tiêu đảo đôi mắt tròn xoe rồi chợt nói: “Bố, có phải bố lo một mình con chiếm hữu mẹ không? Bố yên tâm đi, lúc bố về nhà, sáu ngày trong tuần nhà mình ngủ chung, còn một ngày Tiêu Tiêu sẽ ngủ một mình, để bố ngủ với mẹ”.

Tiêu Tiêu nói xong, cả Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều ngơ ra.

Một lúc lâu sau, Tần Thanh Tâm mới lớn tiếng hỏi: “Tiêu Tiêu, ai dạy con nói vậy?”

Thấy mẹ tức giận, đôi môi nhỏ của Tiêu Tiêu méo xệch, ấm ức muốn khóc.

Dương Thanh vội nhắc cô: “Tâm, em đừng dọa con”.

Bây giờ Tần Thanh Tâm mới nhận ra mình hơi quá khích, bèn dịu dàng trò chuyện với Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu, mẹ xin lỗi nhé, vừa rồi mẹ không nên quát con.
Mẹ xin lỗi con gái của mẹ nhé, được không?”

Vẻ ấm ức trên mặt Tiêu Tiêu lập tức tan biến, kiêu ngạo nói: “Nếu mẹ đã xin lỗi thì Tiêu Tiêu tha lỗi cho mẹ đấy”.

“Hì hì!”

Nhìn dáng vẻ này của Tiêu Tiêu, Tần Thanh Tâm chợt bật cười.

Dương Thanh thì dở khóc dở cười.

Lúc này, Tiêu Tiêu lại nói: “Bố mẹ của bạn Hồng như vậy đấy ạ.
Mỗi tuần sẽ có một ngày bạn ấy ngủ một mình”.

Bây giờ Dương Thanh và Tần Thanh Tâm mới vỡ lẽ vừa nãy mình đã hiểu nhầm ý của Tiêu Tiêu.

“Bố mau nhìn này.
Đây là bức tranh gia đình hạnh phúc Tiêu Tiêu vẽ đấy.
Đây là bố, đây là mẹ, ở giữa là Tiêu Tiêu này”, tuy chỉ được nhìn bố qua màn hình điện thoại nhưng cũng đủ để khiến Tiêu Tiêu vui vẻ không thôi.
Cô bé lấy ra một bức tranh màu nước, gương mặt nhỏ hào hứng lắm.

Trong bức tranh màu nước là một gia đình ba người nắm tay nhau.
Tuy nét vẽ rất non nớt nhưng vẫn có thể nhận ra gương mặt của ba người đều cười tươi tắn.

Nhìn bức tranh, lòng Dương Thanh áy náy dữ dội, mắt Tần Thanh Tâm thì đỏ ửng.

Tiêu Tiêu không hề để ý thấy hai vợ chồng đột nhiên trầm lắng xuống, vẫn vui vẻ giới thiệu tranh của mình.

“Bố kể chuyện cho Tiêu Tiêu nghe được không ạ?”, Tiêu Tiêu bất chợt hỏi Dương Thanh với vẻ mặt mong chờ.

Dương Thanh cười hiền hòa, gật đầu: “Xưa kia có một ngọn núi, trên núi có một ngôi chùa, trong chùa có một hòa thượng…”

“Bố ơi, con đã nghe mẹ kể chuyện này nhiều lần lắm rồi ạ!”, Tiêu Tiêu cười khúc khích.

“Ngày xửa ngày xưa, có nàng công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn sống trong một khu rừng sâu…”

“Bố ơi, mẹ cũng đã kể câu chuyện công chúa Bạch Tuyết này rồi ạ!”

“Vậy bố kể cho con nghe câu chuyện chàng trai nghèo, được không?”

“Vâng, con muốn nghe chuyện đó ạ”.

“Năm năm trước, có một chàng trai nghèo, hai bàn tay trắng lấy được một cô vợ xinh đẹp…”

…

Họ gọi video đến rất khuya.
Cuối cùng Tiêu Tiêu cũng đã ngủ say giữa câu chuyện của Dương Thanh, nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Sau nhiều lần ra sống vào chết, cuối cùng chàng trai nghèo cũng đã đứng trên đỉnh biên giới phía Bắc, biên giới phía Bắc cũng đã trở thành thành trì vô địch, không còn giặc ngoại xâm nào dám lăm le.
Nhưng trong lòng chàng trai nghèo vẫn không thể nào quên được cô gái kia, cuối cùng đã quay về”.

Câu chuyện kết thúc, mặt Tần Thanh Tâm cũng đẫm nước mắt.

Lúc này, Dương Thanh mới chợt nhận ra mình đã vô tình kể lại năm năm chinh chiến trên vó ngựa của mình.

“Anh chỉ kể một câu chuyện thôi, em đừng khóc”, Dương Thanh cười hiền nhìn Tần Thanh Tâm.

Nước mắt Tần Thanh Tâm vẫn chảy: “Những năm qua anh đã sống như vậy sao?”

Dương Thanh đột nhiên im bặt, nhưng Tần Thanh Tâm đã biết được đáp án.
Tuy câu chuyện đã được lược vắn tắt đi rất nhiều nhưng cô vẫn cảm nhận được những ngày tháng chinh chiến sa trường, thập tử nhất sinh của chàng trai nghèo làm rung động lòng người đến nhường nào.

“Mai anh rảnh không?”, Tần Thanh Tâm chợt hỏi.

Thấy Dương Thanh gật đầu, cô nói: “Mai là cuối tuần, chúng ta cùng đưa Tiêu Tiêu đi sở thú chơi được không?”

“Được!”

“Mai gặp, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Cúp máy, Dương Thanh bước tới bên cửa sổ.
Tuy trời đã khuya nhưng anh không hề thấy buồn ngủ, đứng trước cửa sổ gương cực lớn sát sàn, ngắm nhìn cảnh đêm của cả Giang Hải, trong lòng anh ngoài sự áy náy, còn thấy nặng nề quá đỗi.

Ở biệt thự nhà họ Tần, Tần Thanh Tâm cũng như vậy.
Cô ôm chặt con gái trong lòng, không thể nào chợp mắt nổi, câu chuyện về chàng trai nghèo ban nãy cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô.

Ngày hôm sau, vô số web, báo đều đăng tải một đoạn clip kèm theo bài viết.
Tuy clip đã xử lý làm mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ mặt nhân vật chính.

Tin tức này làm chấn động cả Giang Hải.
Nhà họ Hùng là gia tộc hàng đầu chỉ sau bốn gia tộc lớn nhất ở Giang Hải, còn Hùng Vĩ lại là cháu đích tôn của chủ gia tộc họ Hùng.
Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, chuyện này ảnh hưởng lớn đến nhà họ Hùng như thế nào.

Ở trang viên nhà họ Tần, cụ Tần nhìn thấy tin tức này thì tức đến suýt ngất.

Lúc này, một người vội vã chạy vào phòng cụ Tần, hoảng loạn báo: “Ông chủ, không hay rồi, người bên tòa án tới rồi.
Họ muốn niêm phong trang viên của chúng ta, còn muốn đuổi hết chúng ta ra ngoài nữa, nói là sẽ bán đấu giá để gán nợ!”

“Cái gì?”, cụ Tần đứng phắt dậy, nhưng vừa đứng dậy đã cảm thấy máu huyết trong người cuồn cuộn, bệnh tim tái phát.

“Ông chủ!”

Người giúp việc cuống quýt hét lớn, nếu không chữa trị kịp thời thì có lẽ lão ta đã về chầu ông vải rồi.

Cụ Tần vừa tỉnh dậy đã tức giận quát: “Lập tức ban mệnh lệnh của chủ gia tộc, trục xuất Tần Phi khỏi nhà họ Tần, suốt kiếp

không được bước chân vào nhà họ Tần nửa bước!”

Tại nhà họ Hùng, một ông cụ mặc sườn xám nam tóc bạc phơ đọc được tin tức trên báo, tức đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy.

Sau lưng ông ta là một chàng trai trẻ tầm ba mươi tuổi, đang nơm nớp lo sợ.

“Bốp!”

Ông cụ tóc bạc tát cho chàng trai trẻ đó một bạt tai, giận dữ quát: “Thứ khốn kiếp! Trông cái chuyện tốt mà anh làm ra này! Lần này cả Chiêu Châu đều biết chứ đừng nói chỉ riêng ở cái đất Giang Hải này.
Anh bảo tôi phải muối mặt đi đâu hả?”

“Bụp!”

Hùng Vĩ quỳ thụp xuống, khóc lóc cầu xin: “Ông nội, cháu bị hại mà! Thằng khốn kia đã bỏ thuốc bọn cháu rồi nhốt bọn cháu vào với nhau mà”.

“Là ai?”, ông cụ tóc bạc cả giận hỏi.
Đương nhiên ông ta biết chắc chắn Hùng Vĩ sẽ không chủ động làm loại chuyện thế này.

Hùng Vĩ nghiến răng đáp: “Hắn tên Dương Thanh, là thằng ở rể nhà họ Tần đấy ạ”.

“Một thằng ở rể nhà họ Tần nhỏ nhoi mà anh cũng không giải quyết được thì còn làm ăn gì được nữa, đúng là vô dụng! Anh mà không giải quyết ổn thỏa chuyện này thì chuẩn bị cuốn xéo khỏi gia tộc đi!”, ông cụ tóc bạc lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hùng Vĩ sợ bay màu, vội vã đáp: “Ông nội yên tâm, chắc chắn cháu sẽ đòi lại nỗi nhục này cho bằng được.
Cháu phải cho hắn nếm mùi hậu quả của việc đắc tội nhà họ Hùng chúng ta”.

- ————

.

Chương 35: 35: Đập!

Một chiếc Phaeton màu đen chậm rãi dừng lại trước cổng biệt thự nhà họ Tần.

Hai cô gái xinh đẹp một lớn một nhỏ đã đứng đợi từ lâu.

“Bố ơi!”

Dương Thanh vừa bước xuống xe, Tiêu Tiêu đã vui mừng hét lên, chạy thật nhanh về phía anh.

“Tiêu Tiêu, chậm thôi con!”

Dương Thanh sợ con gái ngã nên cũng chạy về phía trước đón cô bé.

Được bố ôm vào lòng, Tiêu Tiêu hạnh phúc lắm, cười khúc khích mãi.
Cô bé giơ bàn tay béo mầm lên vẫy tay với Tần Thanh Tâm: “Mẹ ơi nhanh lên! Mau lên mẹ! Chúng ta sắp được đi xem tinh tinh rồi!”

Tần Thanh Tâm dở khóc dở cười, mắng yêu: “Đúng là phũ phàng, có bố thì quên luôn mẹ!”

Sở thú của của thành phố Giang Hải nằm ở ngoại ô, phải đi bốn mươi phút mới tới.

“Bố, bố nên làm thế này này”.

Tiêu Tiêu đột nhiên một tay kéo tay Dương Thanh, một tay kéo tay Tần Thanh Tâm, sau đó đặt tay hai người vào với nhau.

Khi hai bàn tay chạm nhau, Tần Thanh Tâm bỗng thấy ngượng ngùng, mặt đỏ hây hây.

Cơ thể mềm mại không khỏi run lên một cái.

Dương Thanh cũng sững người, lúc này anh cứ như một tấm chiếu mới chưa trải sự đời, chưa từng hẹn hò yêu đương.

Đây là lần đầu tiên anh nắm tay một cô gái mà không phải là mẹ anh.

Dù chiến đấu trên chiến trường anh cũng chưa từng căng thẳng như bây giờ.

Anh lén nhìn Tần Thanh Tâm, thấy mặt cô đỏ lên đến tận mang tai nhưng không ngăn cản thì anh mới mạnh dạn nắm tay cô.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm cũng cảm thấy ngượng nhưng không rút tay về.

Cô thầm nói: Anh ấy là chồng hợp pháp của mình mà, nắm tay thôi, có gì đâu.

“Bố, bế con!”, Tiêu Tiêu lại kiêu kì dang hai tay ra.

Dương Thanh bật cười, một tay nắm tay Tần Thanh Tâm, một tay bế Tiêu Tiêu.

“Bố, hổ kìa!”

Vào sở thú, Tiêu Tiêu chỉ vào cửa kính, kích động reo lên.

“Bố ơi, chỗ này là sư tử này!”

“Con này là hươu cao cổ!”

“Bố ơi, con tinh tinh đó! Mau tới xem tinh tinh đi bố!”

Suốt dọc đường, mỗi lần gặp con nào là cô bé lại hào hứng giới thiệu với Dương Thanh.

Lúc nhìn thấy tinh tinh thì cô bé càng phấn khích hơn.

Tần Thanh Tâm cũng để Dương Thanh nắm tay mình suốt cả quãng đường, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi.

“Tôi chụp ảnh cho hai người”.

Tần Thanh Tâm lặng lẽ rút tay về, lấy máy chụp ảnh ra rồi đi cách xa ra một chút.

“Tách!”

Tấm ảnh chụp chung đầu tiên của Dương Thanh và Tiêu Tiêu đã xuất hiện.

Tiêu Tiêu ngồi trên cổ Dương Thanh, hai tay còn nắm lấy tai anh, hai bố con cười vui vẻ lắm.

Nhìn cảnh tượng hạnh phúc này, Tần Thanh Tâm chợt ngây ngốc.

Thời gian tươi đẹp thường qua rất nhanh.

Lúc cả nhà ba người rời khỏi sở thú đã là mười hai giờ trưa. Họ vào đại một nhà hàng nào đấy ăn trưa, buổi chiều lại tới khu vui chơi.

Tiêu Tiêu cười vui vẻ suốt cả ngày.
Quan hệ giữa Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cũng gần gũi hơn rất nhiều, tất cả đều nhờ vào Tiêu Tiêu.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, Dương Thanh mới lái xe đưa hai mẹ con về nhà.

Chơi suốt cả ngày nên Tiêu Tiêu cũng mệt rồi, rúc trong lòng Tần Thanh Tâm ngủ say.

Xe của Dương Thanh vừa xuống khỏi cao tốc, qua một ngã tư thì đột ngột xuất hiện một chiếc Jeep màu đen lao thẳng vào chiếc Phaeton của anh.

“Ôm chặt Tiêu Tiêu!”

Mắt Dương Thanh ánh lên tia sắc bén, nhắc nhở Tần Thanh Tâm.

“Két!”

Bây giờ không kịp để tăng tốc để vượt qua nữa, Dương Thanh đạp mạnh phanh xe, bánh xe cà dưới đường phát ra tiếng ma sát cực lớn, một cú drift xuất sắc, né được cú tông của chiếc Jeep.

May là Tần Thanh Tâm có thắt dây an toàn, Tiêu Tiêu được cô ôm chặt, cú drift vừa rồi không làm ảnh hưởng gì tới người ngồi trong xe, thậm chí Tiêu Tiêu vẫn còn đang say giấc nồng.

“Em với Tiêu Tiêu không sao chứ?”, né được cú tông của chiếc Jeep kia, Dương Thanh mới quay lại hỏi Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm vẫn còn sợ hãi, khẽ lắc đầu: “Không sao”.

“Không sao thì tốt!”

Dương Thanh nheo đôi mắt lại, nếu vừa nãy mình không phản ứng nhanh e rằng bây giờ đã gặp chuyện rồi.
Nếu chỉ có mình anh trên xe thì cũng thì cũng thôi đi, nhưng trên xe còn có hai người con gái mà mình yêu nhất trần đời nữa.

Con rồng nào cũng có một cái vảy ngược, ai động vào thì chết chắc!

Nếu chỉ là sự cố bình thường thì anh sẽ bỏ qua, nhưng lại không phải chỉ đơn giản là sự cố.

Vừa nãy, chiếc Jeep kia vẫn luôn theo đuôi xe anh, chờ đợi thời cơ để hành động.

Lúc này, một chiếc Ford màu đen rít gào phóng tới, tông "ầm" vào đuôi chiếc Jeep kia, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường chát chúa, cả hai cùng lao vào dải rừng ven đường.

Bấy giờ, một bóng người bước xuống khỏi chiếc Ford, chính là Mã Siêu.

"Hình như phía sau xảy ra tai nạn rồi?", Tần Thanh Tâm kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh khẽ đáp: "Chắc vậy!"

"Chúng ta dừng lại xem thử đi, nếu có nguy hiểm thì chúng ta còn giúp được", Tần Thanh Tâm lo lắng nói.

Dương Thanh bình thản trả lời: "Tiêu Tiêu buồn ngủ rồi, anh đưa hai mẹ con em về nhà cho nhanh thì hơn!"

"Con người anh sao thế? Nhỡ tai nạn vừa rồi khiến người trong xe bị thương mà chết vì chúng ta không cấp cứu kịp thời thì sao?", Tần Thanh Tâm thấy không vui.

Khó khăn lắm quan hệ giữa bọn họ mới gần gũi hơn được chút, anh không muốn chuyện này phá hoại tình cảm đó.
Anh dừng xe nói: "Em ngồi trên xe với Tiêu Tiêu, anh ra ngoài xem thử".

Nói rồi, anhh bước xuống xe, thờ ơ liếc nhìn rồi quay vào trong xe, anh nói: "Yên tâm đi! Không ai bị sao cả, mấy tài xế đang giảng hòa với nhau".

Nghe Dương Thanh nói vậy, Tần Thanh Tâm mới thở phào nhẹ nhõm: “Không sao thì tốt!”

Tại hiện trường vụ tai nạn, Mã Siêu giật chiếc cửa xe đã móp mó ra rồi tóm cổ tài xế lôi ra, lạnh lùng hỏi: “Khai mau, sao lại tông chiếc Phaeton kia?”

Tài xế cuống quýt đáp: “Ông anh ơi, chỉ là sự cố thôi mà, tôi không cố ý đâu, thật đấy!”

“Nếu mày không nói thì đi chết đi!”, Mã Siêu nói xong, siết chặt tay hơn, sắc mặt tên tài xế xe Jeep kia bỗng chốc trắng bệch, không thể hít thở được.

Lúc tên tài xế đó sắp tắt thở, Mã Siêu bất ngờ buông tay ra, cả người gã mềm nhũn ngã xuống đất.

“Khai! Ai sai mày tới?”, Mã Siêu giẫm lên ngực tên tài xế khiến gã gãy hai cái xương sườn.

“Á…
là Hùng Vĩ!”, gã tài xế đau đớn thét lên.

Chiếc Phaeton bon bon trên đường, khi đưa hai mẹ con về đến biệt thự nhà họ Tần, trời đã tối rồi.

Tần Thanh Tâm ôm Tiêu Tiêu, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh, hơi đắn đo.

“Tâm, anh biết tạm thời em chưa có tình cảm với anh, chỉ cần chúng ta không ly hôn thì nhất định có một ngày, anh sẽ khiến em yêu anh”, Dương Thanh chân thành nói.

Tần Thanh Tâm cảm động lắm, khẽ gật đầu nhìn Dương Thanh lên xe.

“Dương Thanh, những chuyện nhà họ Tần gặp phải đều do anh làm, đúng không?”, Tần Thanh Tâm chợt hỏi.

Dương Thanh không hề giấu giếm, khẽ gật đầu: “Tất cả đều do bọn họ gieo gió gặt bão”.

“Anh…
anh có thể giữ cho nhà họ Tần một con đường sống không?”, cuối cùng, Tần Thanh Tâm vẫn mềm lòng.

Trong lòng cô, cho dù cụ Tần đối xử sai trái với mình ra sao thì nhà họ Tần cũng vẫn là gia tộc nuôi cô trưởng thành, cô không muốn gia tộc sụp đổ vì mình.

Dương Thanh không hề bất ngờ, gật đầu với Tần Thanh Tâm: "Được!"

Dứt lời, anh khởi động xe rời đi.

Mãi cho đến khi xe anh khuất khỏi tầm nhìn, cô mới thở dài: "Cảm ơn anh!"

Cô quay người bế Tiêu Tiêu vào nhà.

Dương Thanh rời khỏi biệt thự nhà họ Tần, gọi điện thoại cho Mã Siêu: "Là ai?"

"Hùng Vĩ của nhà họ Hùng!", Mã Siêu lập tức hiểu anh hỏi gì.

"Được!"

Dương Thanh tắt máy, quay đầu xe lái về hướng Dinh Thự Số Một.

Địa vị của nhà họ Hùng chỉ đứng ngay sau bốn gia tộc lớn do nhà họ Tô dẫn đầu ở Giang Hải, còn Hùng Vĩ là đời thứ ba của dòng chính nhà họ Hùng.
Hiện nay, gã cũng đang nắm giữ thế lực ngầm của một khu, là thế hệ trẻ có triển vọng trong nhà họ Hùng.

Dinh Thự Số Một là một hộp đêm quy mô lớn, do Hùng Vĩ toàn quyền quản lí.
Từ đó có thể thấy được địa vị của Hùng Vĩ trong nhà họ Hùng.

Nếu hôm nay không có Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu trong xe, cho dù xảy ra chuyện như vậy, anh vẫn có thể nhắm mắt làm ngơ.
Nhưng nếu lỡ chiếc xe Jeep kia tông vào chiếc Phaeton của anh thì anh không cách nào đảm bảo được tính mạng cho Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.

Cứ nghĩ đến cảnh đó, Dương Thanh lại thấy ớn lạnh, bây giờ cả người anh đang toát ra sát khí mãnh liệt.

Trong căn phòng VIP ở tầng cao nhất của Dinh Thự Số Một.

Hùng Vĩ đang ngồi trên chiếc sofa xa hoa, ôm một cô gái xinh đẹp.

“Anh Hùng, chắc bây giờ thằng oắt kia đã vào bệnh viện rồi nhỉ? Có khi chết rồi nữa ấy chứ”, ngồi đối diện gã là một người trẻ bằng tuổi, nét mặt cười cợt.

Hùng Vĩ cười ha hả: “Dám đắc tội với ông đây, ông đây sẽ khiến hắn phải hối hận vì sống trên cõi đời này! Nếu hắn chết rồi thì thôi, còn nếu chưa chết thì đây mới chỉ là mở màn, tao sẽ khiến hắn sống trong tuyệt vọng”.

“Anh Hùng vô địch!”, đám đàn em trong phòng nịnh nọt.

“Ha ha, được, quẩy lên đi anh em!”, Hùng Vĩ rất vui.

Cùng lúc đó, chiếc Phaeton màu đen chậm rãi dừng lại trước cổng Dinh Thự Số Một.

Dương Thanh bước xuống xe, Mã Siêu đã đứng đợi anh từ trước.
Nhác thấy Dương Thanh, anh ta vội lên đón: “Anh Thanh!”

“Sao…
sao…
sao mấy người lại tới đây nữa thế?”

Sự xuất hiện của Dương Thanh và Mã Siêu lập tức khiến mọi người hoảng loạn.

Bọn họ đều biết rõ những chuyện Dương Thanh và Mã Siêu đã làm ở Dinh Thự Số Một đêm qua.
Họ không những ra tay đánh Hùng Vĩ mà còn tạo ra một tin tức sốt dẻo chấn động cả Giang Hải.

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn bốn chữ “Dinh Thự Số Một” chớp nháy, ra lệnh cho Mã Siêu: “Đập!”

- ————

.

Chương 36: 36: Tần Y Gọi Tới

Nhận được lệnh của Dương Thanh, Mã Siêu búng tay, một hòn đá bay về phía tấm biển có bốn chữ lớn kia.

“Rầm!”

Tấm biển bốn chữ Dinh Thự Số Một rơi xuống đất và vỡ thành nhiều mảnh.

Nhân viên bên trong còn chưa kịp phản ứng đã thấy tấm biển vỡ nát, mặt ai nấy đều tái mét.

“Các người muốn làm gì?”

Một gã đàn ông đeo thẻ quản lý trước ngực tức giận quát.

“Cút ngay!”

Mã Siêu bước tới, đá gã quản lý bay ra ngoài.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, gã quản lý đập thẳng vào tủ rượu sau quầy lễ tân, rất nhiều chai rượu đắt tiền bị đập vỡ, rượu chảy ra khắp sàn.

Đang lúc hộp đêm đông khách nhất, thấy có người tới gây sự, rất nhiều người đều hoảng hốt lo sợ bỏ về, nhưng vẫn có không ít người bạo dạn đứng ở phía xa xem kịch hay.

“Bọn mày là ai? Dám gây sự ở Dinh Thự Số Một, đúng là chán sống!”, hơn chục gã đàn ông vạm vỡ từ trên tầng lao xuống.
Tên dẫn đầu cầm gậy trong tay chỉ về phía Dương Thanh và tức giận quát lên.

Dương Thanh nhìn gã đàn ông kia lại thấy buồn cười.
Xem ra, đây là người mới được Hùng Vĩ mới tuyển vào.
Tối qua mình mới gây chuyện ở đây, không ngờ đám người này lại không nhận ra mình.

“Dinh Thự Số Một lợi hại lắm à?”, Dương Thanh cười lạnh.

“Đm! Xử nó cho tao!”, gã cầm đầu hét lên, dẫn theo hơn chục người đều cầm gậy trong tay lao về phía Dương Thanh và Mã Siêu.

Chẳng cần Dương Thanh ra lệnh, Mã Siêu đã chủ động lao tới.

Anh ta lao nhanh vào trong đám côn đồ, nắm đấm vung ra, “bốp” một tiếng, một tên bay ra ngoài.
Những cú đánh sau đó đều nhanh gọn dứt khoát như vậy, chỉ một đấm là xong.
Chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, mười mấy gã bảo kê đã nằm bẹp dưới sàn.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn Mã Siêu.
Một người đánh ngã hơn chục tên to con vạm vỡ chỉ trong mười mấy giây, đây còn là người sao?

“Không muốn chết thì cút hết cho tao.
Hôm nay tao tới đây chỉ để tìm Hùng Vĩ”, Dương Thanh thản nhiên nói rồi xoay người ngồi ở trước quầy bar.

Hùng Vĩ đang vui vẻ mới một đám người trong phòng bao ở tầng cao nhất của Dinh Thự Số Một, một người thanh niên mặc đồng phục nhân viên đột nhiên lao vào phòng.

“Anh Hùng, không xong rồi, bọn chúng lại tới gây sự”, người thanh niên sợ hãi nói.

“Đm!”

Hùng Vĩ nắm lấy cổ của người thanh niên, tức giận nói: “Mẹ nó, mày nói rõ ràng xem nào.
Chúng là ai?”

“Là hai thằng tối qua đấy”, người thanh niên bị dọa tới tái mặt.

“Cái gì?”, Hùng Vĩ hất người thanh niên ra, tức giận quát: “Không phải chúng bị xe đâm rồi à?”

Gã tốn bao công sức mới tạo ra một vụ tai nạn giao thông bất ngờ, vừa rồi còn đắc ý nói cho người khác biết Dương Thanh không chết cũng phải tàn phế, mới đó đã bị bẽ mặt.

“Mẹ nó, tao muốn xem thử mày có thật sự là ba đầu sáu tay không, lại còn dám đến gây sự ở địa bàn của tao”, Hùng Vĩ tức

giận, dẫn người lao xuống tầng.

Lúc gã dẫn người đến đại sảnh, cả đại sảnh đã bị đập nát, vẫn còn nghe được tiếng đập phá.
Thế nhưng khiến gã càng điên hơn chính là, thấy kẻ đập đồ lại đều là người của mình.

“Tất cả đều dừng tay cho tao!”, Hùng Vĩ tức muốn nổ phổi, gào lên.

“Đập tiếp, thằng nào dám dừng, tao đập thằng đó”.

Thấy Hùng Vĩ tới, những gã vừa bị Mã Siêu đánh ngã muốn dừng tay, lại nghe được giọng nói như ác ma của Dương Thanh vang lên.

Sắc mặt Hùng Vĩ cực khó coi, không ngờ chẳng ai nghe gã, không những thế lại càng đập ác hơn.

“Dương Thanh!”

Hùng Vĩ trừng mắt nhìn Dương Thanh, gầm lên một tiếng: “Rốt cuộc mày muốn gì?”

“Ông chủ Hùng, chẳng lẽ mày không biết tại sao tao làm vậy à?”, Dương Thanh cười lạnh.

“Bảo chúng dừng tay trước, chúng ta lại nói chuyện”, Hùng Vĩ cắn răng nói.

“Mày muốn bàn điều kiện với tao à? Mày xứng sao?”, cả người Dương Thanh tỏa ra hơi lạnh.
Nếu hôm nay anh có chút lơ là, chiếc Jeep kia đã đâm thẳng vào xe anh rồi.
Một khi bị đụng trúng, hậu quả rất khó lường.

Trong mấy phút ngắn ngủi, rất nhiều chai rượu đắt tiền đã bị đập vỡ, rất nhiều bàn ghế cao cấp bị quẳng nát.
Đây là thiệt hại rất lớn đối với Hùng Vĩ.

Thiệt hại thì cũng thôi, nhưng Dương Thanh còn uy hiếp người của mình đập địa bàn của mình ngay trước sự chú ý của mọi người như vậy, đây là đang tát thẳng vào mặt gã.

“Rốt cuộc mày muốn thế nào chúng mày mới chịu dừng tay?”, Hùng Vĩ hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói.

“Mày đã muốn lấy mạng của tao, còn hỏi tao muốn thế nào à?”

Dương Thanh đột nhiên nổi giận, tiện tay nắm lấy một chai rượu trên quầy bar đập tới.

“Bốp!”

Chai rượu nện thẳng vào đầu Hùng Vĩ, rượu và máu hòa vào nhau chảy xuống mặt gã.

Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ.
Đây chính là ông chủ Hùng Vĩ của Dinh Thự Số Một, còn là người của nhà họ Hùng - gia tộc danh giá hàng đầu ở Giang Hải.
Lúc này gã không chỉ bị người ta đập địa bàn, mà còn bị đập vỡ đầu nữa.

“Kéo qua đây!”, Dương Thanh ra lệnh.

Mã Siêu bước nhanh tới, kéo Hùng Vĩ đang nằm trên sàn như một con chó chết tới dưới chân của Dương Thanh.

“Tao cho mày một cơ hội cuối cùng.
Nếu còn có một lần nữa, tao bảo đảm sẽ khiến mày phải tuyệt vọng đấy!”, Dương Thanh giẫm lên ngực Hùng Vĩ, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

“Bụp!”

Vừa dứt lời, Dương Thanh đạp Hùng Vĩ bay ra, cơ thể gã bay xa hơn mười mét, va đổ mấy cái bàn rồi ngất đi luôn.

Dương Thanh và Mã Siêu xoay người bỏ đi nhưng không ai dám ngăn cản, chỉ đành trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

“Anh Thanh, tên khốn kia suýt nữa hại chết chị dâu, sao anh không giết hắn đi?”, Mã Siêu tức giận nói.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Ở đây là Giang Hải chứ không phải biên giới phía Bắc, làm việc phải có chừng mực”.

“Vâng, anh Thanh!”

Khi bọn họ rời khỏi Dinh Thự Số Một, Hùng Vĩ bất tỉnh đã được đám đàn em vội vàng đưa vào bệnh viện.

Trong phòng VIP của bệnh viện Nhân dân số 1 Giang Hải, một người đàn ông mặc vest và đi giày da nhìn Hùng Vĩ đang hôn mê, nằm trên giường bệnh, sắc mặt thâm trầm.

“Điều tra cho tao xem thằng ranh kia có lai lịch thế nào? Không ngờ nó dám động tới con trai của Hùng Bác Nhân này, tao muốn nó phải chết!”, Hùng Bác Nhân tức giận gầm lên.

“Vâng, sếp Hùng!”, một người đứng phía sau nhận lệnh rời đi.

Lúc này, Dương Thanh đã quay lại dinh thự Vân Phong.

Anh vừa tắm xong lại nhận được tin nhắn của Tần Thanh Tâm gửi đến: Ngày mai tôi sẽ tới tập đoàn Tam Hòa làm việc với thân phận là nhân viên mới, anh đừng can thiệp vào công việc của tôi.

Thấy tin nhắn này, Dương Thanh cay đắng lắc đầu.
Ngày ấy ở tầng cao nhất của khách sạn Vườn Sao, Dương Thanh đã nói rõ thân phận của mình, cũng nói muốn giao tập đoàn Tam Hòa cho Tần Thanh Tâm, nhưng bị cô từ chối.

Khó khăn lắm anh mới chờ được đến khi Tần Thanh Tâm bằng lòng vào làm ở tập đoàn Tam Hòa, chẳng ngờ cô lại muốn đi lên từ vị trí thấp nhất.

Dương Thanh do dự một lát mới nhắn lại: Được!

Dù sao Tần Thanh Tâm đồng ý trở lại tập đoàn Tam Hòa đã là khởi đầu tốt đẹp rồi.

Bên kia, Tần Thanh Tâm xem tin nhắn trả lời của Dương Thanh lại cong môi cười, sau đó lẩm bẩm: “Tôi sẽ dựa vào sự cố gắng của mình để trở lại ban lãnh đạo cấp cao trong công ty”.

Rạng sáng hôm sau, cụ Tần còn ở trong bệnh viện cuối cùng đã nghe được một tin tức tốt.

“Chủ tịch, tốt quá rồi, tập đoàn Tam Hòa đã đứng ra giải quyết khó khăn giúp nhà họ Tần, đồng thời chủ động hợp tác với chúng ta, nhà họ Tần được cứu rồi!”, một nhân viên lâu năm của tập đoàn Tần Thị kích động nói.

“Cậu nói thật chứ?”, cụ Tần đang nằm trên giường kích động ngồi dậy.

Người kia cũng kích động rưng rưng nước mắt, lấy ra một bản hợp đồng cho cụ Tần: “Tập đoàn Tam Hòa đã ký tên vào bản hợp đồng này, chỉ chờ chủ tịch ký tên, làm hết thủ tục pháp lý là bản hợp đồng sẽ có hiệu lực.
Nhà máy cũng không còn bị niêm phong nữa, các doanh nghiệp trước đó quay lưng với chúng ta đã chủ động tìm tới”.

“Ha ha! Tốt! Tốt! Trời giúp nhà họ Tần rồi!”, cụ Tần run rẩy vì kích động.

“Bố, lần này nhà họ Tần có thể vượt qua khó khăn cũng là nhờ thằng Phi đấy”, một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng chợt nói.

Người phụ nữ này chính là Lâm Tuyết Liên - mẹ của Tần Phi.

Cụ Tần đang vui vẻ, nghe Lâm Tuyết Liên nói vậy lại sa sầm mặt.

“Có phải cô cũng muốn bị đuổi ra khỏi gia tộc không?”, cụ Tần không vui nói.

Lâm Tuyết Liên cuống lên nói: “Bố, con không có ý đó.
Bố nghĩ lại xem, dù Phi Phi làm nhà họ Tần chịu tai tiếng nhưng cũng là một cách quảng bá cho nhà họ Tần, nếu không làm gì có nhiều doanh nghiệp chú ý tới như vậy? Bố, con xin bố hãy cho thằng Phi một cơ hội đi.
Chắc chắn nó sẽ không làm bố phải thất vọng đâu”.

“Đúng vậy, chủ tịch, dù chuyện của cậu Phi làm nhà họ Tần mất mặt, nhưng cậu ấy cũng bị hãm hại.
Bây giờ ông chỉ có một đứa cháu đích tôn là cậu Phi, nếu cậu Phi bị đuổi ra khỏi gia tộc, vậy tương lai nhà họ Tần phải làm sao?”, nhân viên cốt cán của công ty vừa cầm hợp đồng tới cũng nói giúp cho Tần Phi.

Mấy ngày qua, cụ Tần đã suy nghĩ rất nhiều.
Lúc đó lão ta giận quá mới quyết định đuổi Tần Phi ra khỏi gia tộc.
Dù sao lão ta chỉ có một đứa cháu đích tôn là Tần Phi.
Nhưng lời đã nói ra không thể rút lại được.

Bây giờ có Lâm Tuyết Liên và nhân viên cốt cán trong công ty xin cho, cũng xem như cho mình một đường lui, lão ta lạnh lùng nói: “Nếu chuyện lần này xem như chó ngáp phải ruồi tuyên truyền cho công ty, vậy tôi sẽ cho nó một cơ hội.
Nếu nó còn dám làm mất mặt nhà họ Tần nữa, cho dù nhà họ Tần không có người nối nghiệp, tôi cũng phải đuổi nó ra khỏi gia tộc”.

Nghe vậy, Lâm Tuyết Liên mừng rỡ vội nói: “Bố, bố cứ yên tâm đi.
Sau này con nhất định sẽ để ý tới thằng Phi, không cho nó phạm sai lầm nữa”.

Tần Phi chẳng thấy bất ngờ khi biết cụ Tần tha thứ cho mình. Anh ta biết rất rõ, loại người coi trọng truyền thừa hơn cả tính mạng như cụ Tần tuyệt đối sẽ không để anh ta lang thang ngoài đường.

“Dương Thanh, mày cứ chờ đấy! Một ngày nào đó, tao sẽ bắt mày phải trả giá đắt!”, Tần Phi cười dữ tợn.

Nguy cơ của nhà họ Tần đột nhiên được giải quyết, mọi người trong nhà họ Tần rất kích động.

“Chủ tịch, chuyện cậu giao cho tôi, tôi đã làm xong rồi.
Nguy cơ của nhà họ Tần đã được giải quyết triệt để”, Dương Thanh nhanh chóng nhận được điện thoại của Lạc Bân.

“Tốt!”

Nếu Tần Thanh Tâm không cầu xin, đêm qua nhà họ Tần đã trở thành quá khứ rồi.

Vừa cúp điện thoại, Dương Thanh lại nhận được một cuộc gọi khác.

“Dương Thanh, trưa nay anh có rảnh không?”, Dương Thanh bất ngờ khi thấy Tần Y gọi tới.

- ————

.

Chương 37: 37: Kẻ Tung Người Hứng

Đây là lần đầu tiên Tần Y gọi điện thoại cho Dương Thanh.

Dương Thanh suy nghĩ một lát mới trả lời: “Rảnh!”

“Trưa nay em mời anh ăn nhé.
Hẹn gặp anh ở nhà hàng Bắc Viên Xuân lúc mười hai giờ”.

Không chờ Dương Thanh đồng ý, Tần Y đã cúp máy.

Dương Thanh cạn lời: “Bây giờ hẹn ăn cơm cũng chẳng hỏi xem người ta có nhận lời hay không à?”

Anh đương nhiên biết lý do Tần Y mời mình ăn cơm.
Ngày đó ở Dinh Thự Số Một, nếu không nhờ có anh thì Tần Y đã chẳng còn trong trắng, thậm chí anh còn bị cô ta tát một cái đấy.

Tần Thanh Tâm chắc chắn sẽ giải thích mọi chuyện, nên Tần Y mời anh ăn cơm là để tỏ lòng biết ơn.
Chẳng qua cô gái này cũng kiêu ngạo hệt như chị mình, chắc chắn sẽ chẳng nói cảm ơn đâu.

Nhà hàng Bắc Viên Xuân là nhà hàng lớn cao cấp hàng đầu ở Giang Hải.
Ở đây, bạn muốn ăn gì cũng có, thậm chí còn có cả món bạn chẳng ngờ tới nữa.

Mười hai giờ trưa, Dương Thanh tới nhà hàng Bắc Viên Xuân đúng hẹn.
Anh vừa đỗ xe thì Tần Y cũng đến.

“Sao tự nhiên em lại muốn mời anh ăn cơm thế?”, Dương Thanh biết rõ còn hỏi.

Tần Y tức giận trừng mắt nhìn anh: “Cô nương đây mời anh ăn cơm là vinh dự của anh.
Anh cứ ăn là được rồi, nói nhiều như vậy làm gì?”

Dương Thanh nghẹn lời nhưng không giận, mà còn có thêm thiện cảm với cô em vợ này.

Nếu quan hệ tốt với cô ta, không chừng anh còn có thể sớm được ở cùng với vợ con đấy.

“Tần Y?”, Hai người vừa vào nhà hàng, chợt nghe có tiếng một người đàn ông gọi từ phía sau.

Khi Tần Y nghe được tiếng gọi này, rõ ràng có hơi run rẩy.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Dương Thanh.
Người thanh niên rất đẹp trai, gương mặt góc cạnh, đeo kính gọng vàng, mặc bộ vest màu lam nhạt, hai cúc trên cùng của áo sơ mi trắng được cởi ra, nhìn có vẻ phóng khoáng ngông nghênh.

Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng, một cánh tay mang hơi nóng đã khoác lấy cánh tay anh.

“Vương Ngạn Quân, đã lâu không gặp!”, Tần Y như đổi một gương mặt khác, tươi cười có vẻ rất hạnh phúc.

Vương Ngạn Quân kín đáo liếc nhìn Dương Thanh, sau đó hơi mỉm cười nhìn Tần Y, anh ta kéo cô gái bên cạnh tới giới thiệu: “Đây là Dương Liễu, vợ tôi”.

.
[TRÙMTR UYỆN.
com]

“Đây là… bạn học thời đại học của anh, Tần Y”, khi giới thiệu Tần Y, Vương Ngạn Quân rõ ràng do dự, nhưng cuối cùng vẫn chỉ thừa nhận quan hệ là bạn học.

“Hóa ra cô là Tần Y à! Ngạn Quân vẫn thường xuyên nhắc tới cô, nói là khi học đại học có cô gái vẫn luôn theo đuổi anh ấy, không ngờ lại gặp được cô ở đây”, Dương Liễu thoải mái giơ tay về phía Tần Y, vừa cười vừa nói.

Tần Y rõ ràng hơi buồn bực nhưng vẫn tươi cười, bắt tay đối phương: “Chào cô!”

“Hai người cũng tới ăn cơm à? Khéo quá, tôi đã đặt được phòng rồi, chúng ta cùng ăn chứ?”, Vương Ngạn Quân mời.

“Ở đây là nhà hàng cao cấp hàng đầu của Giang Hải, người bình thường muốn đặt phòng ở đây rất khó đấy.

Nếu hai người cũng tới ăn, vậy cùng ăn đi!", Dương Liễu cũng phụ họa theo.

Tần Y nháy mắt ra hiệu với Dương Thanh, rõ ràng muốn anh từ chối.

"Được!"

Dương Thanh dường như không hiểu ý của Tần Y, mỉm cười nhận lời.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Tần Y nhéo mạnh lên cánh tay Dương Thanh một cái.

Chẳng mấy chốc bốn người đã được phục vụ dẫn đường đưa vào một phòng bao.

"Tần Y, chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi nhỉ?"

Vương Ngạn Quân cười ha hả nói: "Tôi nhớ khi đó cô theo đuổi tôi, đã đưa bữa sáng cho tôi suốt một tháng đấy.
Bây giờ nhớ tới, trong lòng tôi vẫn còn có chút xúc động".

Cho dù Vương Ngạn Quân đang cười nhưng trong giọng nói rõ ràng có phần đắc ý.

Sắc mặt Tần Y hơi khó coi, không nói câu nào.

"Cũng may bây giờ cô đã tìm được bạn trai, tôi chúc hai người hạnh phúc!", Vương Ngạn Quân cười ha hả, nâng chén rượu lên.

"Tôi và chồng tôi cùng mời hai người!", Dương Liễu cũng nâng chén rượu lên.

Vành mắt Tần Y đỏ hoe nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh, vừa cười vừa nói: "Cảm ơn!"

"May là trước đây Ngạn Quân không chấp nhận sự theo đuổi của cô, nếu không tôi đã chẳng tìm được người chồng tốt như vậy", Dương Liễu cố ý nói, còn áp mặt vào vai Vương Ngạn Quân, trông rất tình cảm.

"Ái chà!"

Dương Liễu đột nhiên kêu một tiếng: "Chồng ơi, cái túi xách LV chính hãng mà anh mua hết một trăm nghìn tệ ở Pháp cho

em bị rơi xuống đất bẩn mất rồi, làm sao giờ?”

“Không sao, chỉ có một trăm nghìn tệ thôi, bẩn rồi thì bỏ đi. Lát nữa anh lại liên hệ với bạn anh bên Pháp, bảo cậu ấy gửi cái tốt hơn qua cho”, Vương Ngạn Quân cười dịu dàng.

“Ông xã, anh thật tốt, yêu anh quá cơ!”, Dương Liễu nói xong lại chủ động hôn Vương Ngạn Quân.

Hai người rất ân ái như chốn không người.

Tần Y siết chặt nắm tay, mắt đỏ hoe, nước mắt cũng sắp tràn ra.

“Tần Y, cô đang làm ở đâu thế?”, Dương Liễu khoe ân ái xong, cười hỏi Tần Y.

“Tôi mới vào tập đoàn Nhạn Thanh không lâu”, Tần Y hờ hững trả lời.

“Thật khéo!”

Vương Ngạn Quân vừa cười vừa nói: “Lần này tôi tới Giang Hải là để bàn chuyện hợp tác với sếp Lạc của tập đoàn Nhạn Thanh đấy, chúng tôi rất thân nhau.
Nếu cô cần, tôi có thể đánh tiếng giúp cô, cũng tiện đề bạt cô lên”.

“Đúng vậy, Ngạn Quân nhà tôi là bạn chí cốt của sếp Lạc.
Chỉ cần anh ấy nói một câu là có thể giúp cô rồi.
Đương nhiên, anh ấy có thể nói giúp cô nhưng cô cũng phải có năng lực nữa.
Nếu không cho dù tập đoàn Nhạn Thanh là công ty của Ngạn Quân, anh ấy cũng không thể tùy tiện đề bạt nhân viên không có năng lực được, cô nói có đúng không?” Dương Liễu cũng phụ họa theo.

Mặt Tần Y lạnh đi, cô ta cắn môi rồi lắc đầu: “Tôi sẽ dựa vào năng lực của mình để được đề bạt, không cần các người quan tâm”.

“Vậy thì thật đáng tiếc! Nếu sau này cô cần, đừng khách sáo với Ngạn Quân nhà tôi đấy!”, Dương Liễu tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Đúng rồi, không biết anh Dương làm ở đâu vậy?”, Vương Ngạn Quân đột nhiên nhìn Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh đang thoải mái ăn, nghe Vương Ngạn Quân nói vậy liền lau miệng, bình tĩnh nói: “Tôi vừa xuất ngũ trở về, tạm thời chưa có việc làm”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, vẻ mặt Tần Y rất khó coi, có hơi tức giận.

“Hóa ra là một tên lính quèn à!”, Dương Liễu vừa cười vừa nói.

Vương Ngạn Quân hơi ngả người về phía sau, nhìn Dương Thanh nói: “Anh Dương, anh như vậy là không được rồi. Nếu anh đã giải ngũ thì phải cố gắng làm việc, hòa nhập với cộng đồng này, sao có thể cứ chơi bời lêu lổng được? Anh không tính ở rể chứ?”

“Sao cậu biết?”, Dương Thanh giả vờ kinh ngạc.

Vương Ngạn Quân và Dương Liễu cũng ngạc nhiên, bị Dương Thanh chẹn họng không biết phải nói gì.

Cho dù Dương Thanh làm mình mất mặt, nhưng thấy hai người kinh ngạc như vậy, Tần Y vẫn thầm vui mừng.

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa.

“Mấy vị, thật xin lỗi, nhà hàng Bắc Viên Xuân đã được bao hết, hóa đơn của các vị hôm nay sẽ miễn phí”.

Người đàn ông trung niên đeo thẻ quản lý trước ngực đẩy cửa bước vào.

“Ông biết tôi là ai không hả? Lại còn muốn bao cả nhà hàng cơ à?”, Vương Ngạn Quân tức giận.

“Thưa cậu, rất xin lỗi, cho dù cậu có là ai đi nữa thì tôi cũng phải mời cậu ra ngoài.
Chủ tịch Tô của chúng tôi muốn mở tiệc đãi khách ở đây”, quản lý không hề sợ hãi nhưng thái độ vẫn rất tốt.

“Chủ tịch Tô? Tô Thành Vũ giàu nhất Giang Hải à?”, Vương Ngạn Quân hơi kinh ngạc.

“Không sai! Bây giờ các cậu có thể đi rồi chứ?”, quản lý gật đầu nói.

“Tô Thành Vũ phô trương thật đấy, ăn một bữa cơm còn muốn bao cả nhà hàng à?”, Dương Thanh cười lạnh.

Nghe Dương Thanh nói vậy, sắc mặt quản lý dần trầm xuống, không vui nói: “Thưa cậu, sao cậu có thể tùy tiện gọi thẳng tên của chủ tịch Tô chứ?”

“Cho dù Tô Thành Vũ ở trước mặt tôi, tôi cũng dám nói vậy, ông có tin không?”, Dương Thanh nhìn quản lý trêu tức hỏi.

“Dương Thanh, anh bị đần à? Anh có biết chủ tịch Tô là ai không? Ông ấy là người giàu nhất Giang Hải đấy.
Anh muốn chết cũng đừng kéo chúng tôi theo”, Dương Liễu nói rất chua ngoa.

Vương Ngạn Quân cũng lạnh lùng nhìn Dương Thanh: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên rời đi”.

“Chúng tôi có nên rời đi hay không, liên quan gì tới anh?”, Tần Y tức giận, vừa rồi nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Hừ! Không biết tốt xấu, nếu các người muốn đắc tội chủ tịch Tô, chúng tôi không theo được.
Chúng ta đi thôi!”, Vương Ngạn Quân cười lạnh, xoay người muốn rời đi.

“Bên kia có chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, Tô Thành Vũ dẫn người vào nhà hàng, vừa vặn nghe được tiếng tranh cãi từ trong phòng vọng ra.

Ông ta vừa hỏi xong, chợt nhìn thấy một bóng người quen mắt.
Ông ta vô cùng hoảng sợ, vội chạy tới phòng đó.

“Chủ tịch Tô!”

Vương Ngạn Quân vừa ra khỏi phòng định rời đi, chợt biến sắc khi thấy Tô Thành Vũ, anh ta vội vàng bước tới chào: “Chào chủ tịch Tô, tôi là…”

“Cút ngay!”, Tô Thành Vũ đẩy Vương Ngạn Quân ra, vội bước vào phòng.

“Sếp Lạc!”, Vương Ngạn Quân vừa bị đẩy ra, lại nhìn thấy một bóng người quen mắt.
Anh ta kích động vội bước lên.

Lạc Bân nhíu mày nhìn Vương Ngạn Quân: “Cậu là ai?”

“Tôi, tôi là Vương Ngạn Quân ở phòng tiếp thị của tập đoàn Thành Hà.
Lần này tôi tới Giang Hải là muốn bàn chuyện hợp tác với công ty ông”, Vương Ngạn Quân căng thẳng nói.

“Chuyện hợp tác thì chờ lát nữa lại nói sau!”, Lạc Bân lạnh lùng nói một câu rồi vội vàng vào phòng.

“Cậu…
cậu Dương, cậu tới đây, sao không nói với tôi một tiếng, để tôi thu xếp người tới tiếp đón cậu?”, Tô Thành Vũ vừa định gọi cậu chủ nhỏ, nhưng nghĩ đến Dương Thanh không muốn để lộ thân phận, đành vội vàng đổi cách gọi, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

“Cậu Dương!”, Lạc Bân cũng dè dặt gọi một tiếng.

Thấy Tô Thành Vũ và Lạc Bân xuất hiện, Tần Y cũng giật mình, vội vàng đứng lên: “Chủ tịch Tô! Sếp Lạc!”

Nhưng Dương Thanh vẫn ngồi đó, cười lạnh: “Chủ tịch Tô ghê gớm nhỉ? Chỉ ăn một bữa cơm cũng bao cả nhà hàng”.

“Cái gì?”

Tô Thành Vũ nghe vậy thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng gọi quản lý ngoài cửa vào, tức giận nói: “Ai bảo ông đuổi hết khách đi? Sao ông lại dám đuổi cả bạn tôi ra?”

Quản lý vô cùng khiếp sợ, lúc này mới ý thức được người thanh niên đang ngồi đó chắc hẳn có địa vị rất lớn.

“Chủ tịch, tôi… tôi không biết cậu đây là bạn của ông”, quản lý sợ sắp khóc rồi.

“Ông đi tới phòng kế toán nhận lương, sau đó cút đi!”, Tô Thành Vũ tức giận quát.

Vương Ngạn Quân và Dương Liễu mới đi ra khỏi phòng, lúc này ánh mắt vô cùng khiếp sợ, chẳng khác nào nhìn thấy ma.

- ——————

.

Chương 38: 38: Hoa Dại Thơm Thật

Người Tô Thành Vũ và Lạc Bân phải gọi là cậu Dương sao có thể không có thân phận gì chứ?

Chỉ tiếc là, Vương Ngạn Quân nhận ra điều này quá muộn.

“Anh Dương, lúc nãy do tôi có mắt không tròng, nên đã đắc tội với anh, mong anh Dương lượng thứ!”, Vương Ngạn Quân vội tiến lên, cung kính nói.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Câu này chính để nói kiểu người như anh ta, nhưng muộn rồi.

Dương Thanh liếc nhìn Vương Ngạn Quân bằng ánh mắt khinh thường: “Tôi chỉ là một thằng ở rể ăn không ngồi rồi thôi, sao có thể gánh nổi lời xin lỗi của cậu?”

Lời này của anh chứa đầy sự mỉa mai, khiến Vương Ngạn Quân vừa tức vừa thẹn, nhưng lại không dám thể hiện ra ngoài.

Tô Thành Vũ và Lạc Bân hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ liếc nhìn nhau, rồi Tô Thành Vũ bỗng quát lớn: “Cậu dám bất kính với cậu Dương sao, đúng là điếc không sợ súng mà, cút ngay cho tôi!”

Sắc mặt Vương Ngạn Quân lập tức thay đổi, vội thanh minh: “Chủ tịch Tô, lúc nãy tôi thật sự không cố ý”.

“Chủ tịch Tô bảo cậu cút, cậu không hiểu tiếng người à?”, Lạc Bân cũng lạnh lùng nói.

“Sếp Lạc, lần này tôi đại diện cho tập đoàn Thành Hà, tới Giang Hải để bàn chuyện hợp tác với quý công ty…”

Vương Ngạn Quân còn chưa kịp nói hết, đã bị Lạc Bân cắt ngang: “Cậu đừng lãng phí thời gian nữa, cậu tới từ đâu thì cút về nơi đó đi, sau này hễ là hợp tác với tập đoàn Thành Hà, thì tập đoàn Nhạn Thanh sẽ từ chối!”

“Nhà họ Tô của tôi cũng thế!”, Tô Thành Vũ cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Một người là chủ nhà họ Tô – một trong bốn gia tộc lớn ở Giang Hải, một người là tổng giám đốc chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh từ Yến Đô tới Giang Hải.
Ai cũng là nhân vật tai to mặt lớn có tầm ảnh hưởng quan trọng ở Giang Hải, thế mà bây giờ lại cùng lên tiếng, muốn từ chối mọi sự hợp tác với tập đoàn Thành Hà.

Mặt Vương Ngạn Quân xám xịt, lần này anh ta tới Giang Hải để cạnh giành cơ hội hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, sau đó mở rộng thị trường ở Giang Hải.
Tập đoàn Thành Hà đã chi ra không ít tiền, cuối cùng thời cơ chín muồi này cũng đã tới, nhưng anh ta còn chưa tới công ty đã tình cờ gặp được Lạc Bân, hơn nữa còn đắc tội với ông ta.

Nếu để mấy lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn Thành Hà biết được chuyện này, cho dù bố vợ anh ta là phó tổng giám đốc công ty, thì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Dương Liễu cũng bắt đầu lo lắng, vội nói: “Sếp Lạc, ông không thể thất hứa như thế được, rõ ràng ông đã đồng ý với bố tôi sẽ hợp tác với tập đoàn Thành Hà rồi mà.
Sao bây giờ ông lại nuốt lời, ông làm như vậy mà được à?”

“Bố cô là ai? Tôi đồng ý hợp tác với mấy người khi nào?”, Lạc Bân tức giận hỏi.

Không phải ông ta giả vờ không biết, mà ông ta thật sự không biết chuyện này.
Bây giờ Vương Ngạn Quân đã đắc tội với Dương Thanh rồi, cho dù ông ta thật sự đã đồng ý hợp tác với đối phương, thì lúc này ông ta cũng không thể thừa nhận được.

“Bố tôi là Dương Chí Quân, phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà”, lúc Dương Liễu nhắc đến bố mình, giọng điệu cô ta đầy kiêu ngạo.

“Chỉ là phó tổng giám đốc một công ty hạng hai thôi sao?”

Lạc Bân cười khẩy, sắc mặt cũng sầm xuống: “Nếu cô không muốn bố mình mất chức phó tổng giám đốc thì mau cút khỏi tầm mắt của tôi ngay”.

Dương Liễu tức điên người, đang định nói gì đó, thì bị Vương Ngạn Quân kéo ra khỏi nhà hàng.

“Tại sao anh lại ngăn cản em?”, Dương Liễu bị kéo ra khỏi nhà hàng tức giận hỏi.

“Bà cô của tôi ơi, em có biết Lạc Bân là ai không? Dù ông ta chỉ là tổng giám đốc một chi nhánh, nhưng sau lưng ông ta là tập đoàn Nhạn Thanh đấy.
Nếu lúc nãy em làm ầm lên, anh e là chúng ta còn chưa kịp quay về, thì bố vợ đã bị sa thải rồi”, Vương Ngạn Quân bất đắc dĩ giải thích.

“Anh không nói quá chứ?”, nghe Vương Ngạn Quân nói thế, Dương Liễu không khỏi chột dạ.

“Em có biết tám nhà quyền thế ở Yến Đô không?”

“Biết chứ, đó là tám gia tộc lớn đứng đầu Chiêu Châu, gia tộc nào cũng nắm giữ nguồn lực vô cùng lớn”.

“Tập đoàn Nhạn Thanh là sản nghiệp dưới trướng gia tộc Vũ Văn – một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô đấy.
Em nói anh nghe, tập đoàn Thành Hà đấu nổi tập đoàn Nhạn Thanh không?”

Sau khi Vương Ngạn Quân giải thích xong, cuối cùng Dương Liễu cũng nhận ra rằng, suýt nữa thì mình đã gây ra họa lớn, cho dù là vậy, cô ta vẫn rất lo lắng.

Trong phòng bao ở nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Tô Thành Vũ và Lạc Bân đều nơm nớp lo sợ đứng một bên, Dương Thanh cũng mặc kệ bọn họ, tiếp tục ăn uống.

Tần Y thấy hai người đứng như thế thì đứng ngồi không yên.

“Anh ăn no rồi, còn em?”, cuối cùng Dương Thanh cũng đặt đũa xuống, nhìn Tần Y hỏi.

Tần Y tức giận lườm anh, nhân vật lớn như Tô Thành Vũ và Lạc Bân còn đứng bên cạnh nhìn, thì cô ta lấy đâu ra tâm trạng để ăn tiếp chứ?

“Em không nói gì là no rồi đúng không, vậy chúng ta đi thôi!”, Dương Thanh nói xong liền đứng dậy.

Tô Thành Vũ và Lạc Bân đang định ra ngoài tiễn thì Dương Thanh liếc nhìn họ, làm họ sợ đến mức dừng lại ngay.

Đến khi Tần Y và Dương Thanh ra khỏi nhà hàng rồi, cô ta mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Được rồi, chúng ta cũng ăn xong rồi, bây giờ anh có thể rời đi được rồi chứ?”, Dương Thanh mặt dày nói.

Tần Y nhìn người đàn ông trước mặt với vẻ mặt phức tạp, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa lạ.

Hôm đó trong khách sạn Vườn Sao, Tô Thành Vũ đã nói cho cô ta biết, mấy món quà lớn đó đều là quà cảm ơn của Dương Thanh.
Lúc đó, cô ta đã nhận ra rằng chắc chắn Dương Thanh không hề đơn giản.

Hơn nữa lần trước cô ta cũng bắt gặp Dương Thanh trong tập đoàn Nhạn Thanh, lúc đó cô ta còn tưởng anh tới để tìm việc.

Lại nghĩ đến dáng vẻ cung kính của Tô Thành Vũ và Lạc Bân đối với Dương Thanh lúc nãy, cô ta dám chắc Dương Thanh không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Em đừng nhìn chằm chằm anh như thế, chẳng lẽ em định có ý đồ gì với anh rể của mình sao?”, Dương Thanh cố ý cười xấu xa nói.

“Hả?”

Tần Y sửng sốt, một giây sau cô ta bỗng hiểu ra, vừa thẹn vừa tức quát: “Khốn khiếp! Anh mau cút đi!”

“Tuân lệnh!”

Dương Thanh nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của cô ta.

Đến khi Dương Thanh rời đi rồi, Tần Y mới nhận ra mình đã bị lừa, rõ ràng Dương Thanh đang cố ý né tránh mình, sợ cô ta sẽ hỏi quá nhiều.

“Rốt cuộc anh là ai vậy?”, Tần Y nhìn về phía Dương Thanh rời đi, lẩm bẩm tự hỏi một câu.

Gần đây, tối nào Dương Thanh cũng lấy cớ con gái nhớ bố để gọi video nói chuyện với Tần Thanh Tâm.
Tần Thanh Tâm cũng không từ chối, nên mối quan hệ giữa hai người cũng phát triển nhanh chóng.

Hôm nay, vừa tới giờ tan làm, Dương Thanh đã đứng trước cửa tập đoàn Tam Hòa đợi Tần Thanh Tâm.

Chẳng mấy chốc, anh đã nhìn thấy Tần Thanh Tâm đi ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi.

Anh đang định đi qua đó, thì thấy một chiếc Maybach mới tinh dừng ngay trước mặt Tần Thanh Tâm, một người đàn ông bước ra khỏi xe.

Dương Thanh khẽ híp hai mắt lại, không ngờ lại là thằng ngu này.
Khi vừa quay về Giang Hải, anh đã nhìn thấy người này trong biệt thự nhà họ Tần, Châu Ngọc Thúy luôn muốn Tần Thanh Tâm gả cho anh ta, hình như anh ta tên là Vương Kiện thì phải.

Vương Kiện ôm một bó hoa hồng đỏ tươi khổng lồ, có lẽ là chín trăm chín mươi chín bông hoa.

“Vương Kiện!”, Tần Thanh Tâm rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta.

“Thanh Tâm, anh yêu em tới mức không thể kiềm chế được, tình yêu mà anh dành cho em giống như ngọn lửa đang bùng cháy, không có thứ gì có thể dập tắt được ngọn lửa tình yêu của anh, cũng không thể vùi lấp được tình yêu nồng cháy mà anh dành cho em”.

“Hôm nay, anh lấy hết can đảm nói cho em biết, anh muốn có được em, muốn em trở thành người phụ nữ của anh, muốn chúng ta mãi mãi ở bên nhau”.

“Thanh Tâm, làm bạn gái anh được không?”

Không biết Vương Kiện kiếm đâu đoạn tỏ tình mùi mẫn này, lúc này trông anh ta rất chân thành, còn quỳ một chân xuống đất, hai tay giơ bó hoa hồng lên.

Lúc này đang là giờ tan tầm, nên trước cửa công ty có rất nhiều người định ra về, nhìn thấy màn tỏ tình này, cả đám đều xúm lại reo hò cổ vũ.

Tần Thanh Tâm nổi giận nói: “Vương Kiện! Chẳng phải tôi đã nói rõ với anh rồi sao? Tôi đã kết hôn rồi, cả đời này tôi không

thể nào chấp nhận lời tỏ tình của anh được!”

Cô tức đến run người.

Nhưng Vương Kiện vẫn chưa chịu từ bỏ, cắn răng nói: “Thanh Tâm, người đó chỉ là một thằng vô dụng, anh ta đã bắt em chờ đợi năm năm, em có biết khoảng thời gian đó quan trọng như thế nào đối với người con gái đang ở độ tuổi thanh xuân không? Một người đàn ông như vậy, sao có thể có được em? Anh ta không xứng với em!”

“Anh ấy không phải hạng người như anh nói! Anh mau ngậm miệng lại cho tôi!”, Tần Thanh Tâm giận dữ quát.

Dương Thanh vừa mới đi tới đây thì nghe Tần Thanh Tâm nói câu này, tim anh như có dòng nước ấm chảy qua.

“Thanh Tâm, em đừng cố chấp nữa, anh ta chỉ là thằng vô dụng, anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho em, chỉ cần em đồng ý làm bạn gái anh, anh sẽ biến em trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời này, em đồng ý với anh được không?”, Vương Kiện thâm tình nói.

Đúng lúc này, Dương Thanh xuất hiện ngay bên cạnh Vương Kiện, Tần Thanh Tâm thấy anh tới thì vô cùng kinh ngạc.

Dương Thanh nở nụ cười dịu dàng với cô, tay anh còn cầm một cây hoa dại vừa hái ở bên đường.
Dưới hàng trăm cặp mắt đang đổ dồn về phía này, anh đưa cây hoa dại này tới trước mặt Tần Thanh Tâm, nói: “Tặng em!”

“Lại là anh!”, Vương Kiện cũng nhìn thấy Dương Thanh, khi nhìn thấy bông hoa dại trong tay anh lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

“Ha ha, anh tới đây để làm trò hề à?”

“Chẳng phải đây là hoa dại bên đường sao?”

“Một thằng nghèo kiết xác cầm hoa dại, so sánh với một cậu chủ ôm chín trăm chín mươi chín bông hoa hồng, còn lái Maybach tới đây? Anh ta nghĩ mình có thể đấu lại cậu chủ kia sao?”

…

Mấy người vây quanh nhìn thấy bông hoa dại trong tay Dương Thanh thì không ngừng cười ha hả.

Nhưng khi bọn họ đang mỉa mai anh, Tần Thanh Tâm lại nhận lấy bông hoa dại, đưa lên mũi ngửi một lát, sau đó nhoẻn miệng cười: “Thơm quá, tôi rất thích!”

- ——————

.

Chương 39: 39: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Hành động này của Tần Thanh Tâm đã khiến những người vây xem sững sờ.

Vương Kiện cũng tức điên, không nói tới chuyện anh ta bị từ chối ngay trước mặt mọi người, mà còn bị một thằng nghèo hèn cầm cây hoa dại cướp đi mất.

Nhìn bóng lưng Dương Thanh và Tần Thanh Tâm rời đi, Vương Kiện tức giận ném mạnh bó hoa hồng xuống đất, anh ta đỏ mắt gào lên: "Dương Thanh, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

Dương Thanh lái xe, còn Tần Thanh Tâm ngồi cạnh ghế lái, tay vẫn cầm bông hoa dại đó, ánh mắt có hơi mệt mỏi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

"Em sao thế?", Dương Thanh bỗng lên tiếng hỏi.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới hoàn hồn, khẽ lắc đầu đáp: "Không có gì, chúng ta đi đón Tiêu Tiêu thôi!"

"Được!", Dương Thanh cũng đang định như vậy.

Nhưng trong lòng anh lại hơi lo lắng, rõ ràng Tần Thanh Tâm đang có tâm sự, nhưng cô lại không muốn nói cho anh biết.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới trường mầm non Lam Thiên.

Lúc Tiêu Tiêu nhìn thấy cả bố và mẹ cùng tới đón mình, cô bé vô cùng háo hức.
Dù vẫn đang ở trong nhà trẻ, nhưng cô bé đã vui vẻ reo lên: "Bố! Mẹ! Con ở đây!"

"Các cậu nhìn thấy chưa? Đó là bố và mẹ của tớ đó, họ cùng tới đón tớ đấy!"

Sau khi chào bố mẹ, Tiêu Tiêu lại hào hứng khoe khoang với mấy bạn học bên cạnh.

Giờ đang là lúc nhà trẻ tan học đợi phụ huynh tới đón, nên sau khi cô giáo gọi tên các bé, phụ huynh sẽ vào đón con em mình.

Dương Thanh đứng xếp hàng trong hàng ngũ các vị phụ huynh, thấy vẻ mặt hớn hở của con gái thì anh càng hổ thẹn hơn.

Đợi cô giáo gọi tên Tiêu Tiêu, Dương Thanh còn chưa kịp tới đó, Tiêu Tiêu đã gọi một tiếng bố, rồi chạy như bay về phía anh.

Dương Thanh bế Tiêu Tiêu lên xoay một vòng, cười nói: "Tiêu Tiêu có nhớ bố không?"

"Nhớ ạ!", Tiêu Tiêu ôm cổ Dương Thanh, cười khanh khách nói.

Hình như cô bé cảm nhận được tâm trạng mẹ mình hơi khác thường, nên Tiêu Tiêu lập tức bổ sung: "Con nhớ bố, cũng nhớ mẹ nữa".

Không biết Tần Thanh Tâm đang nghĩ gì mà lại thất thần, nên không nghe thấy lời Tiêu Tiêu nói.

Tiêu Tiêu nhìn Dương Thanh với vẻ mặt tiu nghỉu.

"Tâm, Tiêu Tiêu đang nói nhớ em đấy", Dương Thanh nhắc nhở Tần Thanh Tâm.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới hoàn hồn, vội vàng vươn tay bế Tiêu Tiêu, cô cố nở nụ cười: "Mẹ cũng nhớ Tiêu Tiêu lắm!"

"Mẹ ơi, hôm nay cô giáo còn khen con vẽ tranh cả nhà hạnh phúc rất đẹp đó!"

"Tiêu Tiêu giỏi quá!"

"Bố ơi, bố mau tới đây nắm tay mẹ đi ạ!"

…

Cả nhà cười nói vui vẻ, cùng rời khỏi trường mầm non.

Nhưng rõ ràng tâm trạng Tần Thanh Tâm hơi khác thường, cô đã thất thần mấy lần rồi.

"Tiêu Tiêu, buổi tối gọi video cho con nhé", lúc chia tay, vẻ mặt Tiêu Tiêu đầy lưu luyến, Dương Thanh vội nói buổi tối

mình sẽ gọi video cho cô bé, cô bé mới vui vẻ hơn một chút.

“Dương Thanh, tối nay tôi có việc, sẽ về nhà hơi trễ, nên không thể gọi video với anh được”, Tần Thanh Tâm vội vàng nói.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên, không biết đã trễ thế này rồi mà Tần Thanh Tâm còn muốn đi đâu nữa.

“Có cần anh đi cùng em không?”, Dương Thanh hỏi.

Tần Thanh Tâm vội lắc đầu đáp: “Không cần đâu!”

“Được, nếu em cần gì cứ gọi cho anh”, Dương Thanh nói.

Sau khi chia tay với Tần Thanh Tâm, trên đường trở về, Dương Thanh gọi cho một người: “Ông mau điều tra hôm nay ở trong công ty, Tần Thanh Tâm có gặp phải rắc rối gì?”

“Vâng, chủ tịch!”

Dương Thanh vừa về đến nhà, thì Lạc Bân đã gọi tới.

Sau khi nghe những chuyện xảy ra ở công ty, Dương Thanh vô cùng tức giận.

Từ khi anh trở về Giang Hải, anh đã kiềm chế cảm xúc của mình rất nhiều lần rồi, lần nào anh cũng vì nghĩ đến Tần Thanh Tâm và con gái.

“Cô gái ngốc này, chẳng lẽ cô ấy không biết, mọi thứ của mình đều thuộc về cô ấy? Tại sao cô ấy vẫn nhẫn nhịn khi bị người khác bắt nạt thế?”, Dương Thanh tức điên.

Nói xong, anh lại xoay người đi ra ngoài.

Tập đoàn Tam Hòa vừa được Dương Thanh mua lại, anh đã sa thải người nhà họ Tần rồi, nhưng vì sự phát triển của công ty, anh không thể nào sa thải tất cả nên đã giữ lại rất nhiều nhân viên.

Lúc Tần Thanh Tâm còn là chủ tịch, cô quản lý công ty nghiêm túc nên đã đắc tội với không ít người.
Bây giờ cô lại kiên trì đi lên từ vị trí nhân viên thấp nhất, có thể tưởng tượng cô đã gặp bao nhiêu khó khăn.

Hôm nay, lãnh đạo trực tiếp của Tần Thanh Tâm là giám đốc nhỏ của một bộ phận, đã giao cho cô một nhiệm vụ khó khăn mà cô hoàn toàn không thể hoàn thành được.

Nhiệm vụ này yêu cầu Tần Thanh Tâm bàn chuyện hợp tác với tổng giám đốc Hùng Bác Nhân của tập đoàn Đại Nghiệp.

Nhưng éo le thay, tập đoàn Đại Nghiệp lại là sản nghiệp của nhà họ Hùng, mà Hùng Bác Nhân lại là bố của Hùng Vĩ.

Nơi mà Tần Thanh Tâm đi bàn chuyện hợp tác có tên là Hộp đêm Bác Nhân, cũng là sản nghiệp của nhà họ Hùng.

Dương Thanh không biết mình có liên quan tới chuyện này không, nhưng anh chắc chắn rằng, anh sẽ không bao giờ hợp tác với nhà họ Hùng.

Đến Hộp đêm Bác Nhân, Tần Thanh Tâm mặc bộ đồ công sở bước xuống xe taxi.
Cô giẫm đôi giày cao gót, nhanh chóng đi vào trong.

Trước giờ Tần Thanh Tâm chưa từng đi tới hộp đêm, nếu không phải đi bàn chuyện hợp tác, cô sẽ không bao giờ một mình đi tới những nơi như thế này vào buổi tối.

“Chào cô, tôi là Tần Thanh Tâm của tập đoàn Tam Hòa, sếp Hùng của các cô có mời tôi tới đây để bàn chuyện hợp tác”, sau khi đi vào đại sảnh, Tần Thanh Tâm liền đi tới hỏi một cô lễ tân xinh đẹp đang đứng trước quầy.

“Sếp Hùng đang ở bên trong đợi cô, để tôi dẫn cô đi lên đó!”, cô lễ tân khẽ cười đầy chuyên nghiệp.

Ban đầu Tần Thanh Tâm còn tưởng rằng trong Hộp đêm Bác Nhân có văn phòng, ai ngờ cô gái kia lại dẫn cô vào một phòng bao trên tầng cao nhất.

“Sếp Hùng, cô Tần tới rồi”, cô lễ tân gõ cửa nói.

Cửa phòng được mở ra, một người đàn ông trung niên đang đứng trước cửa sổ sát đất.

Lúc này ông ta mới xoay người lại, ông ta mặc quần tây kết hợp với áo sơ mi trắng, chiếc bụng bự nhô hẳn lên, ánh mắt hơi âm u.

Hùng Bác Nhân mới chỉ nghe tên của Tần Thanh Tâm, đây là lần đầu tiên gặp cô.
Ông ta thầm kinh ngạc, không hổ là hoa khôi của Giang Hải, quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần.

"Cô Tần thật sự xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành giống như lời đồn", Hùng Bác Nhân nở nụ cười, chủ động bước lên phía trước, vươn tay ra.

Tần Thanh Tâm khẽ cười, cũng vươn tay ra bắt tay với Hùng Bác Nhân: "Sếp Hùng quá khen rồi".

Hùng Bác Nhân không hề buông tay ra, mà cười híp mắt nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm: "Tôi chỉ nói sự thật mà thôi, với khuôn mặt xinh đẹp của cô Tần, e là không có người đàn ông nào lại không thích".

Câu nói này hơi trắng trợn, làm Tần Thanh Tâm không khỏi nhíu mày, phải dùng sức mới rút tay mình về được.

Cô đã cảm nhận được, sợ rằng lần hợp tác này sẽ không được thuận lợi.

Nếu không phải vì tập đoàn Tam Hòa, thì chỉ với hành động lúc nãy của Hùng Bác Nhân, cô đã xoay người rời đi rồi.

"Sếp Hùng, chúng ta vẫn nên đi vào việc chính đi! Tôi cảm thấy hiện nay tập đoàn Tam Hòa đang phát triển mạnh mẽ, hơn nữa tập đoàn Nhạn Thanh và nhà họ Tô cũng chủ động hợp tác với chúng tôi, nên sau này chúng tôi sẽ có tiền đồ rộng mở".

Tần Thanh Tâm rất quyết đoán, cô nói lợi ích khi hợp tác với tập đoàn Tam Hòa trước, để nhắc nhở Hùng Bác Nhân rằng, nếu ông ta bỏ lỡ lần hợp tác này, e là sau này hai bên sẽ khó mà hợp tác lần nữa.

Nhưng cô lại không biết rằng, Hùng Bác Nhân hoàn toàn không muốn hợp tác với tập đoàn Tam Hòa, ông ta chỉ muốn báo thù mà thôi.

"Tôi hiểu ý của cô Tần, có thể hợp tác với tập đoàn Tam Hòa là niềm vinh hạnh của công ty chúng tôi", Hùng Bác Nhân cười híp mắt nói.

Tần Thanh Tâm không hiểu hàm ý trong câu nói của Hùng Bác Nhân, nên cô không tiếp lời mà đợi ông ta nói tiếp.

Hùng Bác Nhân cầm chai rượu vang cao cấp trên bàn trà lên, rót ra hai ly rượu, đưa cho mỗi người một ly.
Cô đang định từ chối, lại nghe Hùng Bác Nhân nói: "Nếu cô Tần đã nói thế rồi, mà tôi vẫn còn từ chối chuyện hợp tác, vậy thì tôi thật sự không biết tốt xấu rồi.
Tôi mời cô một ly, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Tần Thanh Tâm hoàn toàn không ngờ chuyện hợp tác lại thuận lợi như vậy.
Cô cứ thấy như mình đang nằm mơ.

Cô hơi buông lỏng cảnh giác, nhận lấy ly rượu đế cao, cười nói: "Vậy thì cảm ơn sếp Hùng!"

Tần Thanh Tâm nhấp một ngụm rượu, rồi đặt ly rượu xuống bàn.

Sau khi đặt ly rượu xuống, Hùng Bác Nhân tựa người ra sau, rồi điều chỉnh một tư thế thoải mái hỏi: "Tôi nghe nói chồng cô Tần tên là Dương Thanh đúng không?"

Tần Thanh Tâm sửng sốt, không biết tại sao đối phương lại đột ngột nhắc đến Dương Thanh, nhưng cô cũng không che giấu, mà khẽ gật đầu đáp lại: "Sếp Hùng biết chồng tôi sao?"

Hùng Bác Nhân khẽ cười nói: "Tất nhiên là biết rồi, hơn nữa còn quan hệ 'rất tốt'!"

Hôm đó, Tần Y suýt chút nữa bị Hùng Vĩ làm nhục trong căn phòng này.
Tần Thanh Tâm không biết tên của Hùng Vĩ, nên tất nhiên cô cũng biết quan hệ bố con giữa hai người.

"Không biết hai người quen biết như thế nào?", nhắc đến Dương Thanh, Tần Thanh Tâm bỗng thấy hứng thú.

Hùng Bác Nhân nở nụ cười kỳ lạ rồi đáp: "Không biết cô Tần có nghe thấy tin tức xảy ra trong Dinh Thự Số Một vào mấy hôm trước không?"

Tần Thanh Tâm hơi nghi ngờ, tất nhiên là cô biết chuyện Tần Phi xảy ra quan hệ với con cháu nhà họ Hùng rồi.

Nhà họ Hùng!

Hùng Bác Nhân!

Trong đầu Tần Thanh Tâm nhanh chóng nghĩ ra mối quan hệ giữa Hùng Bác Nhân và nhà họ Hùng, lại nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong Dinh Thự Số Một hôm đó, hình như cô đã đoán ra được một chút rồi.

Hôm nay lúc giám đốc giao nhiệm vụ này cho cô, cô chỉ tập trung nghĩ đến chuyện bàn bạc hợp tác giữa tập đoàn Tam Hòa và tập đoàn Đại Nghiệp, chứ không tìm hiểu rõ mối quan hệ phía sau tập đoàn Đại Nghiệp.

Bây giờ, cô mới nhận ra được điểm khác thường.

“Xem ra cô Tần đã biết chuyện này rồi, chính chồng cô đã khiến thằng con trai vô dụng của tôi trở thành trò cười khắp Giang Hải này”.

Tần Thanh Tâm chưa kịp phản ứng, Hùng Bác Nhân đã chủ động nói chuyện này ra.
Ông ta vẫn nở nụ cười, gần như không hề tức giận, tiếp tục nói: “Cô Tần, cô nói thử xem, nếu tôi cũng biến cô trở thành tiêu điểm ở Giang Hải, thì có được xem là có qua có lại mới toại lòng nhau không?”

Sắc mặt Tần Thanh Tâm lập tức thay đổi, cô đứng bật dậy.

Đến lúc này, cô mới hiểu Hùng Bác Nhân hoàn toàn không muốn bàn chuyện hợp tác, mà mục tiêu của ông ta chính là cô.

Nhưng cô vừa mới đứng dậy đã cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng.

“Ông, ông gài bẫy tôi?”, Tần Thanh Tâm tức giận hỏi.

- ————

.

Chương 40: 40: Không Đủ Tư Cách

Cùng lúc đó, Dương Thanh phóng xe cực nhanh, chỉ trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi, anh đã tới Hộp đêm Bác Nhân.

Trông thấy hộp đêm huy hoàng lộng lẫy, ánh mắt của anh lạnh hẳn đi, đạp mạnh chân ga.

"Uỳnh!"

Một tiếng vang rất lớn, chiếc xe tông thẳng vào sảnh lớn của Hộp đêm Bác Nhân, đâm vào quầy lễ tân mới dừng lại.

"Vãi chưởng? Chuyện quái gì vậy?", mọi người ngơ ngác nhìn chiếc xe màu đen sang trọng bị đâm hỏng mui xe.

"Rầm!"

Cửa xe bay ra, Dương Thanh xuống xe.

Tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt không dám tin sau một tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, mà anh không hề bị thương dù chỉ là vết xước ngoài da.

"Sếp Hùng, có một chiếc Phaeton lao thẳng sảnh lớn rồi!"', quản lý của Hộp đêm Bác Nhân hoảng hốt chạy lên tầng cao nhất báo tin.

Hùng Bác Nhân nghe xong nhíu mày: "Tai nạn xe sao?"

Ông ta thật sự không thể hiểu nổi, trước cửa chính Hộp đêm Bác Nhân không có đường lớn, sao lại có xe đâm vào được?

"Sếp Hùng, tôi cảm thấy người đâm không có ý tốt, là một người trẻ tuổi vừa xuống xe đã đòi gặp ông", quản lý nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, trái tim như run lên.

Một người có thể đánh bay một người khác chỉ bằng một nắm đấm.
Anh ta lăn lộn trong thế giới ngầm bao nhiêu năm qua chưa từng gặp ai lợi hại đến thế.

Hùng Bác Nhân vốn còn đang kinh ngạc, nghe quản lý nói vậy thì nhếch môi nở nụ cười: "Không sao, đừng ngăn cản, cho

cậu ta lên đây”.

“Sếp Hùng, chuyện này…”

Quản lý lo lắng muốn nói tiếp, Hùng Bác Văn cau mày quát: “Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

“Vâng thưa sếp Hùng.
Tôi lập tức đi làm ngay!”, quản lý giật mình vội vàng quay lưng rời đi.

“Đến nhanh đấy!”

Hùng Bác Nhân nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng rồi mở chiếc cặp da màu đen trước mặt ra.
Bên trong chứa rất nhiều tờ tiền mệnh giá một trăm tệ.

“Đây là ba triệu.
Chỉ cần cậu có thể khiến cậu ta sống không bằng chết, toàn bộ số tiền này đều thuộc về cậu”, Hùng Bác Nhân nở nụ cười độc ác nhìn về một người đàn ông da đen cao to vạm vỡ đang đứng bên cạnh.

Lúc quản lý xuống dưới sảnh lớn, hơn hai mươi bảo vệ đều đã nằm la liệt trên mặt đất.

Sau lưng Dương Thanh có một người đàn ông cao to, chính là Mã Siêu lúc nào cũng đi theo anh như hình với bóng.

Hiện giờ Mã Siêu đang giẫm lên một người đàn ông máu me be bét, giống như chó chết.

Gương mặt của người đó dính đầy máu, không thể nhìn rõ.
Nếu không nhân viên của Hộp đêm Bác Nhân chắc chắn sẽ nhận ra gã là ai.

“Sếp, sếp, sếp Hùng của chúng tôi ở phòng số 0 trên tầng cao nhất.
Ông ấy bảo cậu đi lên đó”, quản lý thấy những người nằm trên mặt đất, giọng nói bất giác trở nên run rẩy.

Quả nhiên là vậy, Dương Thanh đã hiểu việc Tần Thanh Tâm tới đây là thủ đoạn của Hùng Bác Nhân, mục tiêu của ông ta chính là anh.

Dương Thanh đi tới thang máy, Mã Siêu cũng lôi chân của gã đàn ông kia theo, vết máu kéo dài trên mặt đất cực kỳ ghê rợn.

Nhà họ Hùng có thể trở thành gia tộc hàng đầu ở Giang Hải vốn nhờ vào kinh doanh hộp đêm.
Có thể nói hơn một nửa chốn ăn chơi ở Giang Hải đều thuộc về nhà họ Hùng.

Những chỗ ăn chơi này thường không thể tách khỏi thế giới ngầm, vậy nên có người làm loạn tại địa bàn của nhà họ Hùng là việc vô cùng khó tin.

"Hai người trẻ tuổi vừa rồi là ai vậy? Ngang ngược thật, dám làm loạn địa bàn của nhà họ Hùng!"

"Chúng chỉ là hai thằng óc chó biết đánh đấm mà thôi, thực sự tưởng rằng nhà họ Hùng là nơi có thể tùy tiện ra vào sao?"

"Nghe nói năm ngoái có một thằng ngu chọc vào nhà họ Hùng, ngày thứ hai xác nó được phát hiện ở sông Lão Long".

…

Nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh và Mã Siêu, hầu như không ai cho rằng bọn họ có thể sống sót trở ra.

"Sếp Hùng của chúng tôi nói hôm nay miễn phí toàn bộ rượu cho khách! Mọi người tiếp tục quẩy lên nào!", quản lý cầm micro hét lớn.

Ngay sau đó, tiếng nhạc xập xình lại vang lên, mọi người đều hoan hô: "Sếp Hùng tuyệt nhất!"

Trong khi tầng một dần náo nhiệt hẳn lên, Dương Thanh và Mã Siêu đã lên tới tầng cao nhất.

Trong phòng số 0, Hùng Bác Nhân tươi cười nhìn hai người trẻ tuổi đạp cửa đi vào.
Còn gã đàn ông hôn mê bất tỉnh bị ném ra đất, ông ta không thèm nhìn lấy một cái.

"Cậu chính là Dương Thanh?", Hùng Bác Nhân bắt chéo chân ngồi trên sofa, tay kẹp một điếu xì gà Cuba.

Sau lưng ông ta có một gã da đen ở trần, cơ bắp cuồn cuộn.

Ngay từ lúc Dương Thanh và Mã Siêu bước vào, ánh mắt của gã da đen đó đã dán chặt lên người bọn họ, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Mà trên chiếc sofa trong góc có một người đang nằm, chính là Tần Thanh Tâm.

Thấy Tần Thanh Tâm chỉ ngất đi, quần áo vẫn còn nguyên vẹn, nỗi lo trong lòng Dương Thanh mới giảm bớt.

"Xem ra ông đã đợi tôi rất lâu rồi!", Dương Thanh lạnh lùng nhìn Hùng Bác Nhân.

Hùng Bác Nhân ung dung nhả ra một ngụm khói, híp mắt nhìn chằm chằm anh: "Đúng là đã đợi một lúc.
Nếu không phải muốn để cậu chứng kiến một vài chuyện không thể miêu tả bằng lời, vợ của cậu đã trở thành đồ chơi của người anh em da đen này rồi".

Ánh mắt Dương Thanh thoáng lóe lên tia sáng chết chóc.
Dám nói Tần Thanh Tâm như vậy, Hùng Bác Nhân đúng là muốn chết!

"Anh Dương, để em giết ông ta!", Mã Siêu bước tới, toàn thân tỏa ra sát khí.

Dương Thanh xua tay, đi tới ngồi đối diện Hùng Bác Nhân, nheo mắt nhìn đối phương: "Xem ra chuyện xảy ra với con trai ông vào mấy ngày trước vẫn chưa khiến ông rút ra được bài học.
Ông nói xem, nếu chuyện như vậy xảy ra với người làm bố như ông thì báo chí sẽ viết thế nào?"

"Giật tít là "Chuyện tình sau núi: Bí mật khó nói của hai bố con nhà họ Hùng".
Sếp Hùng thấy sao?", Dương Thanh cười hỏi.

"Ha ha!", Hùng Bác Nhân không những không nổi giận mà còn bật cười thành tiếng: "Thú vị đấy! Nhiều năm rồi tôi chưa từng gặp được một người trẻ tuổi nào ngông cuồng như cậu".

"Cũng thường thôi! So với con trai ông thì vẫn còn kém xa".

Dương Thanh khẽ híp hai mắt lại: "Con trai ông dám ngang nhiên bắt cóc con gái nhà lành.

Tôi vốn vẫn rất tò mò, không biết người bố như nào mới dạy ra được loại rác rưởi như vậy.
Bây giờ thì rõ rồi, bởi vì bố nào con nấy!”

“Tôi thật sự không hiểu, cậu chỉ là thằng ở rể của một gia tộc thấp kém, rốt cuộc cậu lấy gì để tự tin như thế? Đến cả Hùng Bác Nhân này cũng không thèm để vào mắt”, Hùng Bác Nhân dí nửa điếu xì gà còn lại vào gạt tàn rồi nhìn Dương Thanh. Lúc này, nụ cười trên mặt ông ta đã hoàn toàn biến mất.

“Tôi nói là tôi dựa vào chính tôi, chắc ông cũng không tin phải không?”, Dương Thanh cười híp mắt hỏi.

Hùng Bác Nhân lắc đầu: “Cậu không sợ chọc giận tôi sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời nữa sao?”

“Ông nghĩ thử xem, tôi sẽ không chuẩn bị gì khi đã biết thân phận của ông mà vẫn tới gặp ông sao?”, Dương Thanh chợt lên tiếng.

“Ý cậu là gì?”, Hùng Bác Nhân bỗng có dự cảm chẳng lành. Ông ta nhìn theo ánh mắt của Dương Thanh, trông thấy người đang nằm dưới chân Mã Siêu.

Càng nhìn, Hùng Bác Nhân càng cảm thấy dáng người này, chiều cao này, quần áo này cực kỳ quen thuộc.
Đến khi nhìn thấy nốt ruồi trên cổ gã, ông ta trợn trừng mắt, đứng dậy hét lớn: “Hùng Vĩ!”

Dương Thanh thấy ông ta vẫn còn nhận ra được con trai mình, khóe miệng khẽ cong lên: “Mã Siêu, tôi giao cho cậu nhiệm vụ đánh thằng chó này để bố hắn cũng không nhận ra nổi.
Giờ ông ta lại nhận ra được, coi như cậu thất bại rồi!”

Mã Siêu cười đáp: “Lần tới em nhất định sẽ không thất bại!”

Nghe hai người họ nói chuyện, gương mặt tươi cười của Hùng Bác Nhân trở nên méo mó, ông ta nghiến răng nghiến lợi: “Tao vốn không định lấy mạng mày, nhưng bây giờ tao sẽ thay đổi quyết định!”

“Có rất nhiều người muốn giết tôi! Cũng có người giết được tôi, nhưng ông vẫn chưa đủ tư cách!”

Dương Thanh đột nhiên đứng dậy, sát khí quanh người tản ra khiến gã da đen kia giật mình vô thức lùi về phía sau.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Anh bước từng bước về phía Tần Thanh Tâm

“Giết nó cho tôi! Tôi cho cậu năm triệu!”, Hùng Bác Nhân giận dữ gào lên.

Gã da đen vừa nảy ra ý định chùn bước nghe thấy ông ta nâng giá liền kiên định hẳn lên, gã lập tức lao thẳng về phía Dương Thanh.

Dường như Dương Thanh không cảm nhận được có người đang xông về phía mình, vẫn cứ ung dung bước đi, trong mắt chỉ có Tần Thanh Tâm.

Thấy vậy, Hùng Bác Nhân thản nhiên nói: “Sâm Ba là Vua quyền Anh của Châu Phi.
Một cú đấm của cậu ta có thể đánh nát đầu mày! Không thèm tránh né như vậy, đúng là muốn chết!”

Hùng Bác Nhân nhìn thấy Sâm Ba tung nắm đấm về phía Dương Thanh thì như đã thấy cảnh tượng anh bị đấm chết, điên cuồng cười phá lên.

“Cút!”

Nhưng tốc độ của Mã Siêu còn nhanh hơn.
Anh ta quát lớn, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Sâm Ba.

“Răng rắc!”

Anh ta vung một quyền, cánh tay của Sâm Ba bị bẻ cong chín mươi độ.
Trong căn phòng yên tĩnh ở tầng cao nhất này, tiếng xương gãy rời càng thêm giòn giã.

- ————————

.

Chương 41: 41: Sâm Ba Cúi Đầu Khuất Phục

Sâm Ba cũng được coi là một người đàn ông đích thực, tay gãy đau tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng vẫn không kêu rên gì.

Hùng Bác Nhân kinh ngạc không dám tin vào mắt mình.
Để trả thù Dương Thanh, ông ta đã quyết tâm bỏ ra năm triệu để mời Vua quyền Anh châu Phi ra tay.

Thế nhưng chỉ với một đấm của tên đàn em bên cạnh Dương Thanh, Sâm Ba đã bị đánh gãy tay.
Sao có thể như vậy?

Ông ta chuẩn bị xong hết thảy, muốn cho Dương Thanh tận mắt chứng kiến vợ mình bị người ta làm nhục.
Kịch hay còn chưa bắt đầu sao có thể kết thúc nhanh vậy được?

Dương Thanh đi tới bên cạnh Tần Thanh Tâm kiểm tra một lượt, thấy cô chỉ đang nằm ngủ, anh mới yên tâm bế cô lên rời đi.

“Cậu đứng lại cho tôi!”, Hùng Bác Nhân thấy anh định rời khỏi liền nổi giận gào lên.

“Ông muốn chết hả?”, Mã Siêu quay người lại chuẩn bị xử lý Hùng Bác Nhân.

“Mã Siêu!”, Dương Thanh đột nhiên quát.

Hùng Bác Nhân thấy thế liền phá lên cười: “Mày chỉ là thằng con rể vô dụng của một gia tộc thấp kém mà thôi, cho dù có một thằng đàn em giỏi đánh đấm cũng không thể thay đổi sự thật mày chỉ là con sâu cái kiến.
Tao là con trai trưởng của nhà họ Hùng, tương lai sẽ là người thừa kế của nhà họ Hùng.
Đối với tao, giết mày chỉ như một trò chơi, mày không dám động đến tao!”

“Vậy sao?”, Dương Thanh mỉm cười nói: “Xem ra ông vẫn rất kiêu ngạo với thân phận của mình.
Nếu tôi hủy diệt nhà họ Hùng, liệu ông có còn kiêu ngạo được như bây giờ nữa không?”

“Ha ha! Nực cười! Quá nực cười! Mày tưởng mình là ông trời thật sao? Muốn hủy diệt nhà họ Hùng? Cho dù là nhà họ Tô cũng không dám nói ra những lời như vậy đâu!”, Hùng Bác Nhân như vừa nghe được truyện cười, cất tiếng cười lớn.

Dương Thanh bất lực lắc đầu: “Ông không biết mình đã đắc tội với ai, đúng là đáng thương thay cho ông!”

Hùng Bác Nhân nghe vậy càng cười điên cuồng.

“Mày tưởng chỉ cần có đàn em giỏi đánh đấm là có thể hủy diệt được nhà họ Hùng sao? Tao đã điều tra lai lịch của mày rồi, chỉ là một thằng lính quèn đã giải ngũ mà lại tưởng mình là nhân vật tai to mặt lớn!”

Dương Thanh cũng không giải thích, chỉ nở nụ cười quái dị rồi quay người định rời khỏi.

“Mày cho rằng tao chỉ chuẩn bị có vậy thôi sao?”

Hùng Bác Văn cười lạnh một tiếng rồi chợt rút ra một khẩu súng lục Colt ở bên hông.
Họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Dương Thanh.

Sắc mặt của Dương Thanh tối sầm lại.
Anh vốn không định làm gì nhà họ Hùng, nhưng sự khiêu khích của Hùng Bác Nhân khiến anh rất tức giận.

“Tao thừa nhận đã xem thường mày, không ngờ mày lại có thằng đàn em lợi hại như vậy.
Đến cả Vua quyền Anh châu Phi mà tao dùng giá cao mời về cũng không phải là đối thủ của nó”.

Cầm vũ khí trong tay, Hùng Bác Nhân bình tĩnh hơn rất nhiều, ông ta nở nụ cười tự tin như lúc trước: “Nhưng giỏi đánh đấm thì đã sao? Chắc mày không mơ là tao bắn trượt ở khoảng cách gần thế này đâu nhỉ?”

Dương Thanh nheo mắt cười: “Ông nói sai rồi.
Cậu ấy không phải đàn em, mà là anh em của tôi! Nhưng ông

đã nói đúng một điều, ông thật sự không thể bắn trúng tôi”.

“Con mẹ nó đừng nói vớ vẩn nữa!”

Hùng Bác Nhân tức giận nói tục: “Bây giờ tao cho mày hai lựa chọn: Một là mày thả Tần Thanh Tâm xuống, để Sâm Ba làm nhục cô ta rồi tao sẽ thả bọn mày đi; hai là tao nổ súng bắn chết mày!”

Dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh khiến ông ta cảm thấy áp lực.
Đối với ông ta, đây chính là một sự sỉ nhục.

Mặc dù ông ta rất muốn giết Dương Thanh nhưng không muốn để anh chết dễ dàng như vậy.
Ông ta muốn Dương Thanh phải bị dày vò lương tâm sống không bằng chết.

“Nếu đã vậy, tôi cũng cho ông hai sự lựa chọn: Một là ông bỏ súng xuống, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra; hai là ông có thể nổ súng.
Nhưng chỉ cần không giết được tôi, ông sẽ được tận mắt chứng kiến nhà họ Hùng sụp đổ”.

“Đúng là ngông cuồng!”, Hùng Bác Nhân bị chọc cho tức điên.
Ông ta chưa từng mất bình tĩnh như vậy ở trước mặt người ngoài.

Ngón trỏ của ông ta khẽ nhúc nhích.
Ngay khi ông ta định bóp cò, bỗng trên cổ truyền đến một cảm giác lạnh lẽo.

“Sâm Ba!”

Hùng Bác Nhân giật mình kinh hãi.
Không biết từ bao giờ, con dao sắc bén trong tay Sâm Ba đã kề trên cổ ông ta.

Điều này khiến cả Dương Thanh và Mã Siêu đều không thể ngờ tới.

“Cậu đang làm cái quái gì vậy?”, Hùng Bác Nhân giận tát mặt.

“Ông không giết được anh ta đâu.
Nếu ông nổ súng, có lẽ tôi sẽ phải chết cùng, nhưng tôi vẫn còn muốn sống!”, Sâm Ba nói tiếng Chiêu Châu rất chuẩn.

“Cậu điên rồi!”

Hùng Bác Nhân thẹn quá hóa giận, cảm thấy Sâm Ba đang sỉ nhục mình: “Ở khoảng cách gần như vậy, sao tôi lại không giết nổi cậu ta?”

Sâm Ba thản nhiên nói: “Khí thế của anh ta rất mạnh mẽ, đến cả thầy của tôi cũng không mạnh như thế.
Một khi ông nổ súng, anh ta sẽ lập tức lấy mạng ông.
Tôi là nhân chứng duy nhất, rất có thể sẽ bị anh ta giết người diệt khẩu”.

“Con mẹ nó cậu là thằng đần! Cho dù có mạnh đến mức nào cũng đâu thể tránh được đạn?”, Hùng Bác Nhân giận dữ gào lên.
Bởi vì quá kích động nên cơ thể ông ta run rẩy, vô tình chạm cổ vào lưỡi dao, máu tươi lập tức túa ra.

“Ông không hiểu bọn họ mạnh đến mức nào đâu.
Bỏ súng xuống đi!”, Sâm Ba bình tĩnh nói.

Dương Thanh cảm thấy hứng thú nhìn Sâm Ba.
Tay bị đánh gãy nhưng không kêu lên một tiếng.
Rõ ràng anh không hề ra tay nhưng gã vẫn cảm nhận được khí thế của mình, rất thú vị.

“Sâm Ba, chỉ cần cậu bỏ dao xuống, để tôi giết hết bọn họ, tôi sẽ cho cậu mười triệu!”, Hùng Bác Nhân thấy Sâm Ba kiên định như vậy, muốn dùng tiền dụ dỗ đối phương.

Thế nhưng ông ta đã xem thường khát vọng sống của Sâm Ba.
Anh ta dứt khoát lắc đầu nói: “Cho dù cho tôi một tỷ, tôi cũng không cần.
Tôi không muốn có tiền nhưng không còn mạng để tiêu”.

“Chẳng lẽ cậu không sợ sau khi bọn họ rời đi, nhà họ Hùng cũng không tha cho cậu sao?”, Hùng Bác Nhân uy hiếp.

Dường như Sâm Ba đã bị lời uy hiếp của ông ta làm dao động, vẻ mặt hơi do dự.

Nhưng thấy dạng vẻ bình tĩnh xem kịch của Dương Thanh, anh ta vẫn giữ nguyên quyết định ban đầu.

"Nếu ông đã bất nhân thì cũng đừng trách tôi bất nghĩa.
Ông chết rồi cũng không ai biết người giết ông là ai", Sâm Ba nói xong liền dùng sức dí dao vào cổ Hùng Bác Nhân.

Cảm nhận được vết thương trên cổ ngày càng sâu, Hùng Bác Nhân vội gào lên: "Tôi nghe cậu!"

"Keng!"

Một tiếng động chói tai vang lên.
Con dao trong tay Sâm Ba bị một chai rượu chưa mở nắp đánh bật ra ngoài.

Đồng thời, Mã Siêu cũng cướp được khẩu súng trong tay Hùng Bác Nhân.

Tất cả mọi chuyện đều xảy trong tích tắc, Hùng Bác Nhân thấy cổ đau nhói, chỉ cần con dao cứa vào thêm một chút, ông ta sẽ mất mạng.

Vết thương trên cổ ông ta vẫn đang không ngừng chảy máu.

Sâm Ba cũng vô cùng hoảng sợ.
Gã chưa kịp nhìn thấy gì thì con dao đã bị đánh bật khỏi tay mình.

Còn khẩu súng lục của Hùng Bác Nhân bị Mã Siêu cướp được như thế nào, gã cũng không hề hay biết.

Toàn thân Sâm Ba ướt đẫm mồ hôi, thấy Dương Thanh tươi cười nhìn mình, gã lại càng sợ hãi.
Gã dám chắc nếu người đàn ông này muốn lấy mạng mình thì chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Tại sao?", Dương Thanh chợt lên tiếng hỏi Sâm Ba.

Lúc này, Sâm Ba mới bừng tỉnh, vội vàng lùi về sau cúi đầu nói: "Tôi chỉ muốn sống!"

"Được, tôi hy vọng cậu có thể quên hết mọi chuyện đã xảy ra trong tối nay.
Nếu không, tôi không ngại giúp cậu quên đâu!", mặc dù

Dương Thanh đang cười nhưng Sâm Ba vẫn cảm giác được áp lực đang đè nặng lên mình.

Có lẽ Hùng Bác Nhân không hiểu, nhưng gã thì khác.
Gã vốn là một cao thủ, nên hiểu rất rõ về khí thế.

Hiện giờ ngoại trừ những anh em ở biên giới phía Bắc và một vài lãnh đạo cấp cao của Chiêu Châu, không ai biết Dương Thanh đã rời khỏi biên giới phía Bắc.
Nếu tin tức anh ở Giang Hải bị truyền ra ngoài sẽ không chỉ có người bên cạnh anh gặp nguy hiểm mà cả biên giới phía Bắc cũng sẽ gặp rắc rối.

Cao thủ có thể chiến đấu với cả trăm ngàn người như anh là uy hiếp to lớn với bất cứ một quốc gia nào.
Người muốn giết anh nhiều không đếm xuể.

“Bịch!”

Sâm Ba đột nhiên quỳ một chân xuống, cúi đầu dõng dạc nói:
“Tôi sẽ quên hết tất cả, nhưng tôi muốn đi theo anh!”

- ————

.

Chương 42: 42: Chứng Cứ Xác Thực

Cảnh tượng này khiến Hùng Bác Nhân bị đả kích rất lớn.

Ông ta đã phải bỏ ra một số tiền rất lớn mới mời được cao thủ như Sâm Ba.
Gã là Vua quyền Anh ở châu Phi, cho dù là bảng xếp hạng quyền Anh thế giới cũng luôn nằm trong top đầu.

Vậy mà giờ đây, gã lại quỳ xuống xin đi theo Dương Thanh.

Dương Thanh bỗng cảm thấy rất buồn cười, anh nhìn Hùng Bác Nhân đang ngơ ngác tại chỗ rồi lại nhìn sang Sâm Ba: "Cậu nghĩ tôi còn cần cậu đi theo sao?"

Sâm Ba thành thật đáp: "Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì cho anh, kể cả giết người!"

"Nếu tôi muốn giết người, cậu nghĩ tôi còn cần đến cậu?", Dương Thanh cười nhạt một tiếng.

Trên mặt Sâm Ba tràn đầy kiên định: "Nhưng tôi có thể bảo vệ người thân của anh".

Dương Thanh vốn không định giữ Sâm Ba lại, nhưng câu nói này đã khiến anh dao động, đồng thời cũng nhắc nhở anh.

Cho dù là lần trước Tần Y bị bắt cóc hay lần này Tần Thanh Tâm bị lừa vào hang cọp đều như nhau.
Nếu có người bảo vệ bọn họ thì sao có thể xảy ra những chuyện này?

Dương Thanh suy nghĩ một hồi rồi nói: "Đưa số của cậu cho tôi.
Khi nào tôi cần sẽ tự liên lạc với cậu".

Nghe vậy, Sâm Ba mừng rỡ vội đáp: "Cảm ơn đại ca đã thu nhận!"

"Tôi không thích bị gọi là đại ca, gọi anh Dương được rồi!"

"Vâng thưa anh Dương!", Sâm Ba lập tức nghe theo.

Mặc dù gã là người châu Phi nhưng lại nói tiếng Chiêu Châu rất giỏi.
Nếu điều tra lai lịch gã không có vấn đề gì thì có thể giữ lại.

Hùng Bác Nhân đã chết lặng, ông ta cảm thấy như đang nằm mơ.
Tốn một đống tiền mới mời được người về, anh ta lại không chịu đối phó kẻ địch cho ông ta, lại còn đầu quân cho kẻ địch.

"Sâm Ba, cậu đã hứa sẽ giúp tôi đối phó cậu ta cơ mà.
Bây giờ cậu lại đòi đi theo cậu ta, đạo đức nghề nghiệp của cậu đâu?", Hùng Bác Nhân nổi cơn thịnh nộ.

Sâm Ba lắc đầu đáp: "Tôi vẫn chưa nhận tiền của ông, cũng không nợ ông ơn huệ gì, tại sao phải nghe lời ông?"

"Được! Được lắm! Nếu cậu đã muốn đi theo thằng vô dụng kia thì từ hôm nay trở đi, cậu chính là kẻ thù của nhà họ Hùng. Cứ chờ bị nhà họ Hùng tính sổ đi!", Hùng Bác Nhân hung dữ dọa.

"Biết tôi ghét gì nhất không?"

Dương Thanh nheo mắt lại.
Hùng Bác Nhân chưa kịp nói gì anh đã tự trả lời: "Chính là bị uy hiếp!"

"Ông đang uy hiếp mày đấy! Có giỏi thì giết tao đi! Nếu đã không dám thì câm mồm lại chờ bị nhà họ Hùng trả thù đi! Ha ha ha ha…", Hùng Bác Nhân cười như điên.

Dương Thanh nhìn ông ta như đang nhìn một người chết:
"Nhà họ Hùng lợi hại lắm sao?"

"Nhà họ Hùng chính là gia tộc hàng đầu ở Giang Hải, nguồn lực gần bằng với bốn gia tộc lớn của Giang Hải.
Chỗ dựa nhà họ Tần của mày chỉ là hạng tép riu đối với nhà họ Hùng, tao chỉ giơ tay ra là có thể bóp chết.
Sao một thằng con rể vô dụng bị vứt bỏ như mày có thể hiểu được sự hùng mạnh của nhà họ Hùng?"

Nhắc đến nhà họ Hùng, khuôn mặt Hùng Bác Nhân đầy kiêu ngạo.
Ông ta cười lạnh: "Nếu bây giờ mày chịu quỳ xuống cầu xin

tao rồi dâng vợ mày lên, có lẽ tao sẽ tha cho mày một con đường sống".

"Ông hiểu nhầm rồi.
Một nhà họ Hùng bé nhỏ không xứng để tôi quan tâm".

Dương Thanh khẽ lắc đầu, châm chọc nói: "Nếu tôi khiến nhà họ Hùng sau lưng ông sụp đổ, liệu ông có còn kiêu ngạo được như vậy nữa không?"

Nói xong, Dương Thanh lập tức quay người rời đi.

Hùng Bác Nhân đứng đó cười phá lên: "Tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của nhà họ Hùng.
Không giết tao chính là chuyện khiến mày phải hối hận nhất đời này!"

"Anh Thanh, giữ lại loại người như ông ta sớm muộn gì cũng trở thành tai họa, nên diệt cỏ tận gốc mới phải", Mã Siêu đi theo hỏi.

Sâm Ba lập tức nói: "Cần gì phải dùng dao mổ trâu để giết gà? Giao cho tôi là được!"

Dương Thanh nhếch miệng cười lạnh: "Muốn giết cũng phải để nhà họ Hùng tự giết mới thú vị".

Sâm Ba không khỏi run lên, thầm nghĩ trước đó mình còn muốn giết anh, đúng là chọc phải ác ma.

Sau khi đuổi Sâm Ba đi, Mã Siêu lái xe đưa Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đến dinh thự Vân Phong.

Trên đường đi, Dương Thanh gọi một cuộc điện thoại, cả quá trình anh chỉ nói một câu duy nhất: "Sau đêm nay, nhà họ Hùng không được tồn tại ở Giang Hải!"

Tại biệt thự nhà họ Hùng.

Chủ gia tộc họ Hùng, Hùng Thanh Sơn vừa mới tắm xong, đang chờ tóc khô sẽ đi ngủ.
Lão bật tivi xem tin tức buổi tối.

Trên tivi đang đưa tin lãnh đạo tỉnh Giang Hải hợp tác với chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh.

Hùng Thanh Sơn vừa xem vừa cảm thán: “Không hổ là tập đoàn Nhạn Thanh, vừa mới lập chi nhánh ở Giang Hải đã có thể nhanh chóng có được sự ủng hộ của lãnh đạo tỉnh.
Chỉ sợ chẳng mấy chốc Giang Hải sẽ lại có thêm một công ty hùng mạnh”.

“Bố, sao chúng ta không hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh?”, một người đàn ông trung niên mặc đồ ngủ lên tiếng hỏi.

Người đó là con trai cả của Hùng Thanh Sơn, tên là Hùng Bác Thành.
Hùng Thanh Sơn từng nhiều lần công khai bày tỏ ý định muốn để Hùng Bác Thành thừa kế vị trí chủ gia tộc.
Thậm chí lão còn muốn ở cùng nhà với cậu con trai lão hài lòng nhất.

Hùng Thanh Sơn cay đắng lắc đầu: “Sao lại không cơ chứ? Bố đã tự mình đến cửa nhưng lại bị chặn ở ngoài.
Ngoài bốn gia tộc lớn của Giang Hải, bọn họ không chọn bất kỳ ai”.

“Cho dù tập đoàn Nhạn Thanh có to lớn đến đâu cũng chỉ là rồng ngoại lai mà thôi.
Ở đây là Giang Hải, nếu không coi các gia tộc ở bản địa ra gì thì chắc chắn sẽ có ngày ngã ngựa”, Hùng Bác Thành cay cú nói.

“Nói câu này ở trước mặt bố thì được, nhưng không được nói ở bên ngoài”.

Hùng Thanh Sơn cau mày: “Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh chính là người Giang Hải, còn rất trẻ tuổi.
Nếu có cơ hội, con hãy làm quen một chút”.

Mọi mặt của đứa con trai cả này đều khiến lão rất hài lòng, chỉ duy nhất cái tính ngông cuồng làm lão đau đầu.
May mà năng lực của Hùng Bác Thành xuất chúng, không đến nỗi ếch ngồi đáy giếng.

“Xin bố yên tâm, mặc dù con làm việc hơi ngông cuồng nhưng cũng biết nặng nhẹ”, Hùng Bác Thành vội gật đầu đáp.

“Mà chuyện của Hùng Vĩ giải quyết tới đâu rồi?”, Hùng Thanh Sơn đột nhiên hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Hùng Bác Thành lập tức mỉm cười: "Hôm qua Bác Nhân còn nhờ con tìm Vua quyền Anh châu Phi tới, nói là muốn báo thù cho Hùng Vĩ, giờ chắc cũng giải quyết xong rồi".

Hùng Thanh Sơn gật đầu, nghiêm túc nói: "Bác Nhân làm việc khá cực đoan.
Nếu là kẻ yếu thì nó có thể đối phó được, nhưng gặp phải kẻ địch mạnh sẽ rất dễ tự đưa mình vào nguy hiểm.
Con làm anh phải để ý tới nó, đừng để nó tùy tiện trêu chọc người khác".

"Bố yên tâm đi ạ.
Nhà họ Hùng chỉ có hai anh em chúng con, con chắc chắn sẽ không để Bác Nhân gặp nguy hiểm đâu", Hùng Bác Thành cười đáp.

Nhưng đúng lúc này, chuông điện thoại của Hùng Thanh Sơn chợt reo lên.

"Cậu, cậu nói gì?"

Hùng Thanh Sơn nghe máy, vừa nghe được câu đầu tiên đã biến sắc, ánh mắt tràn đầy tức giận.

"Bố, xảy ra chuyện gì vậy?", Hùng Bác Thành vội vàng hỏi.

Hùng Thanh Sơn là một người rất biết giữ bình tĩnh, vậy nên thấy lão chỉ nghe một cuộc điện thoại đã kinh hồn bạt vía, Hùng Bác Thành biết ngay đã xảy ra chuyện lớn.

Hùng Thanh Sơn còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chuông điện thoại của Hùng Bác Thành lại vang lên.

"Cái gì? Hộp đêm Bác Thành bị đóng cửa rồi?"

"Không phải tôi đã nhắc các cậu giấu kĩ những đồ nên giấu rồi à? Sao còn bị kiểm tra ra được?"

"Cái gì? Đống hàng đó bị bên chính phủ chụp ảnh lại sao?"

Hùng Bác Thành vô cùng hoảng hốt, điện thoại bị rơi xuống đất nát tan.

Hùng Thanh Sơn đã ngồi gục trên ghế sofa, hai mắt đờ đẫn vô thần.

Đến cả Hùng Bác Thành ngông cuồng ngang ngược cũng cảm thấy tuyệt vọng.

“Bác Thành, mau dìu bố dậy!”

Một lúc lâu sau, Hùng Thanh Sơn mới bình tĩnh lại được, nhưng sức lực toàn thân như bị rút sạch.

Hùng Bác Thành vội vàng chạy tới đỡ lão, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bố, chắc chắn đây không phải chuyện ngẫu nhiên, phía sau nhất định có người muốn hại nhà họ Hùng chúng ta. Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy được? Tất cả địa điểm kinh doanh của nhà họ Hùng đều bị đóng cửa rồi!”

Sau khi tỉnh táo lại, Hùng Bác Thành nhanh chóng khôi phục lí trí.

Ánh mắt Hùng Thanh Sơn trở nên vô cùng nặng nề, lão trầm giọng nói: “Lập tức gọi mọi người đến họp.
Cho dù nhà họ Hùng có sụp đổ bố cũng phải biết lý do là gì!”

Nhà họ Hùng vốn sống nhờ nghề kinh doanh các dịch vụ giải trí, bây giờ toàn bộ đều bị đóng cửa, nguy cơ của nhà họ Hùng rất lớn.

Cho dù hiện giờ đã là đêm muộn nhưng toàn bộ người dòng chính nhà họ Hùng đều nhanh chóng bị gọi tới biệt thự nhà họ Hùng.

“Gần đây mọi người có đắc tội ông lớn nào không?”

Hùng Thanh Sơn ngồi ở ghế cao nhất, ánh mắt lướt qua từng người.

“Không có!”

“Tôi cũng không có!”

“Ông à, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

…

Đám người nhà họ Hùng đều rất kinh ngạc.
Nửa đêm bị gọi tới họp nhưng chủ gia tộc lại chỉ hỏi mỗi một câu như vậy.

Giờ phút này, chắc chắn sẽ không có người dám nói dối, thế nhưng kết quả như vậy lại khiến Hùng Thanh Sơn thêm nghi hoặc.

Tất cả dấu hiệu đều chứng minh nhà họ Hùng đã đắc tội ông lớn nào đó mới gặp phải chuyện như vậy.
Thế nhưng hiện giờ bọn họ vẫn chưa biết mình đã đắc tội ai.

“Bác Nhân đâu?”, Hùng Thanh Sơn bỗng nhíu mày hỏi.

Hùng Bác Thành vội vàng đáp: “Hùng Vĩ đang cấp cứu trong bệnh viện, Bác Nhân cũng bị thương không nhẹ.
Bác Nhân nhờ con chuyển lời cho bố, muốn gia tộc báo thù cho nó”.

“Cái gì?”, người nhà họ Hùng đều giật mình sợ hãi.

Đáy mắt Hùng Bác Thành chợt lóe sáng, ông ta đột nhiên lên tiếng: “Hùng Vĩ đang cấp cứu, Bác Nhân cũng bị thương.
Tất cả hộp đêm của chúng ta đều bị đóng cửa, có khi nào những chuyện này có quan hệ với nhau không?”

Dường như Hùng Bác Thành chỉ buột miệng nói vậy nhưng lại khiến đám người nhà họ Hùng cảm thấy không bình thường.

Hùng Thanh Sơn nghe vậy, hai mắt bừng bừng lửa giận: “Chỉ cần nó chưa chết, bảo nó lập tức lăn về đây gặp bố”.

Tại dinh thự Vân Phong.

Sau khi về đến nơi, Dương Thanh bế Tần Thanh Tâm lên giường lớn rộng rãi.
Đắp chăn cho cô xong, anh nhắn tin báo bình an cho Tần Y.

Tần Thanh Tâm chỉ bị chuốc thuốc mê, ngủ một đêm là ổn.

Anh vừa bước ra khỏi phòng, chuông điện thoại đã reo lên.

“Chủ tịch, tất cả các khu giải trí của nhà họ Hùng đều đã bị đóng cửa, chứng cứ xác thực, cho dù có quan hệ lớn đến đâu cũng đừng hòng được mở cửa trở lại”.

Bên trong điện thoại truyền tới một giọng nói quen thuộc.

- ————

.

Chương 43: 43: Tần Thanh Tâm Thẹn Thùng

Nghe Lạc Bân báo cáo xong, Dương Thanh nói: “Làm tốt lắm, tôi muốn nhà họ Hùng không còn đường vực dậy”.

“Chủ tịch cứ yên tâm, tất cả những khu giải trí của nhà họ Hùng đều có tay trong của chúng ta.
Lúc bị đóng cửa đều được tiến hành trước mặt mọi người, có nhiều vị khách đã chụp lại làm bằng chứng và tung lên mạng.
Hiện giờ, bằng chứng chất chồng như núi, nhà họ Hùng khó lòng trở mình”.

Sau khi báo cáo chi tiết, Lạc Bân bỗng nghĩ tới điều gì đó, liền nói: “À đúng rồi, tôi còn một việc cần báo với cậu.
Hôm nay, người cử cô Tần đi bàn chuyện hợp tác là trưởng phòng nghiệp vụ - Vương Mộng.
Cô ta từng làm thư ký cho cô Tần.
Từ khi cô Tần quay về tập đoàn Tam Hòa, cô ta lúc nào cũng gây khó dễ cho cô Tần.
Có khi Hùng Bác Nhân đã lén mua chuộc Vương Mộng.
Cậu có muốn đuổi việc cô ta không?”

“Đuổi việc?”

Dương Thanh cười lạnh: “Đã làm sai thì phải trả giá.
Làm gì có chuyện đuổi việc đơn giản như vậy được? Tạm thời đừng đụng tới cô ta, cô ta vẫn còn dùng được”.

“Vâng, thưa chủ tịch!”

Cúp điện thoại, sắc mặt Dương Thanh dần lạnh đi.
Tuy nhà họ Hùng rất đáng hận nhưng Vương Mộng càng đáng hận hơn.
Nếu lúc trước cô ta từng làm thư ký cho Tần Thanh Tâm, tức là cô ta từng được trọng dụng, giờ lại lấy oán báo ơn, hãm hại Tần Thanh Tâm.

Vừa đúng lúc cô ta chính là cơ hội để thăng chức cho Tần Thanh Tâm.

Ở biệt thự nhà họ Hùng.

Lúc Hùng Bác Nhân vội vàng chạy tới thì thấy dòng chính nhà họ Hùng đã ngồi đầy phòng khách.

Cổ ông ta băng bó băng gạc màu trắng vẫn còn đang rỉ ra máu tươi.

"Bố, bố trả thù cho con đi! Tên khốn đó suýt nữa đã giết con rồi.
Nếu không phải con mạng lớn, có lẽ bây giờ con đã chết rồi", Hùng Bác Nhân khóc lóc kể lể.

"Bốp!"

Hùng Thanh Sơn cho Hùng Bác Nhân một bạt tai, tức giận nói: "Thằng khốn! Quỳ xuống!"

Hùng Bác Nhân mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc nói: "Bố! Con suýt nữa bị thằng chó đó giết chết, sao bố lại đánh con?"

"Đánh mày?"

Hùng Thanh Sơn giận run người: "Nếu không vì mày là con tao thì tao đã giết mày từ lâu rồi".

Lão vừa la mắng, vừa hung hăng quơ gậy đánh Hùng Bác Nhân vài cái.

Hùng Bác Nhân quỳ trên mặt đất, tỏ vẻ ấm ức, đỏ mắt nói: "Bố! Cho dù bố muốn đánh con, cũng phải cho con biết lý do đi chứ? Chưa nói rõ ràng đã đánh con, trong mắt bố có còn đứa con ruột này không vậy?"

"Thằng khốn! Mày đúng là thằng khốn kiếp mà!", Hùng Thanh Sơn cực kỳ tức giận, cơ thể lảo đảo chực ngã.

"Bố!"

Hùng Bác Thành sợ hãi, vội vàng xông tới đỡ Hùng Thanh Sơn.

Ông ta quát Hùng Bác Nhân: "Mày là thằng khốn nạn.
Nếu mày không chọc vào nhân vật tai to mặt lớn thì sao nhà họ Hùng lại ra nông nỗi này? Mày không những không biết

hối cải mà còn dám cãi lại! Trong mắt mày có còn nhà họ Hùng, còn bố nữa hay không?”

“Tôi chọc vào nhân vật tai to mặt lớn hồi nào?”

Hùng Bác Nhân tức giận nói: “Hùng Bác Thành, anh là đồ hèn hạ.
Anh thừa cơ hãm hại tôi là vì sợ tôi cướp đi vị trí người kế thừa của anh hay sao? Sao anh lại vu oan tôi như thế?”

“Người đâu!?”

Hùng Thanh Sơn nổi giận quát: “Đánh, đánh cho tao! Đánh gãy hai chân của thằng khốn kiếp này!”

“Bố! Bố nói gì? Bố muốn đánh gãy hai chân của con!?”, Hùng Bác Nhân không dám tin.

Hùng Thanh Sơn ra lệnh, vài tên đàn ông vạm vỡ xông vào, ấn Hùng Bác Nhân ngã xuống đất.

Tới lúc này Hùng Bác Nhân mới nhận ra, bố thật lòng muốn đánh gãy hai chân của mình.

“Bố, con biết sai rồi, con sẽ không cãi lại bố, cũng không dám tranh giành vị trí thừa kế của anh trai nữa.
Cầu xin bố tha cho con, con thật sự biết sai rồi”, Hùng Bác Nhân cuống lên, vùng vẫy kịch liệt làm rách miệng vết thương trên cổ, máu tươi thấm đỏ cả băng gạc.

Hùng Thanh Sơn tới trước mặt Hùng Bác Nhân, bình tĩnh nói: “Bác Nhân, mọi sai lầm đều phải trả giá lớn.
Đừng trách bố độc ác, là con có lỗi với nhà họ Hùng.
Bố không thể vì con là con bố mà không xử phạt được, bố phải làm như này mới bảo vệ được nhà họ Hùng”.

“Bố, rốt cuộc con đã làm sai điều gì mà phải chịu hậu quả như này?”, cổ Hùng Bác Nhân đau nhức, nhưng ông ta chỉ mong biết được sự thật.

“Con chọc phải người không nên chọc, khiến cho tất cả khu giải trí của nhà họ Hùng đều bị đóng cửa”, Hùng Thanh Sơn chầm rãi nói, ánh mắt đầy sự tuyệt vọng.

“Sao cơ?”

Hùng Bác Nhân sợ tái mặt: “Bố, sao có thể như vậy được? Chúng ta là gia tộc lâu đời đã bám rễ ở Giang Hải này mấy chục năm nay, làm gì có ai dám niêm phong địa bàn của chúng ta chứ? Chắc là mọi người nhầm rồi phải không? Với lại, con không hề đắc tội nhân vật quyền quý nào cả?”

Người nhà họ Hùng lạnh lùng nhìn Hùng Bác Nhân, chỉ muốn xông lên đánh ông ta một trận.

Trong lòng Hùng Bác Nhân nặng trĩu, bỗng ý thức được nhà họ Hùng hình như xong đời thật rồi.

“Sao lại không thể? Mọi thứ đã rành rành ngay trước mắt, còn để bàn cãi nữa đâu?”

Hùng Bác Thành cũng giận dữ quát: “Đúng là ngu đần, ngay cả mình đã đắc tội ai cũng không biết”.

“Ngoài chuyện hãm hại một thằng rể vô dụng của gia tộc nhỏ thì con không có xích mích với ai cả!”

Lúc này, Hùng Bác Nhân vẫn rất hoang mang, ông ta thực sự không rõ mình đã đắc tội ai, nhưng chỉ một thoáng sau ông ta đã đơ ra.

Ông ta nhớ lại lời Dương Thanh nói trước khi rời đi, nhất thời trợn trừng mắt nói: “Không thể nào, nhất định không phải nó. Nó là thằng con rể ăn hại bị đuổi khỏi gia tộc, sao có thể làm sụp đổ nhà họ Hùng được chứ?”

“Mày nói gì? Cậu ta là ai?”, Hùng Bác Thành nắm được trọng điểm, hung hăng bước tới nắm lấy cổ áo Hùng Bác Nhân, tức giận hét lên.

“Nói mau!”, Hùng Thanh Sơn cũng giận dữ quát.

“Là Dương Thanh, thằng con rể ăn hại bị nhà họ Tần đuổi khỏi gia tộc”.

“Chính nó, chính nó đã hủy hoại thằng Vĩ, còn đánh thằng Vĩ đến mức bị thương nặng.
Vết thương của con cũng là do nó cả”.

“Nó nói sẽ hủy diệt nhà họ Hùng, khiến cho con hối hận”.

Hùng Bác Nhân sợ hãi, nói năng lộn xộn.

“Quả nhiên là do thằng khốn này!”, Hùng Bác Thành đá Hùng Bác Nhân ngã lăn xuống đất.

Hùng Thanh Sơn hít sâu một hơi, trong nháy mắt ánh mắt trở nên sắc bén, trầm giọng nói: “Đánh gãy chân nó cho tôi!”

“Đừng mà…
A…”, trong biệt thự nhà họ Hùng vang lên tiếng kêu rên đầy đau đớn.

“Bác Thành, sáng mai con đưa thằng trời đánh này tới cầu xin người đó tha thứ đi”, sau khi nói xong, Hùng Thanh Sơn quay người trở về phòng ngủ.

Đáy mắt Hùng Bác Thành thoáng hiện lên tia nhìn sắc bén: “Vâng, thưa bố!”

- ————

.

Chương 44: 44: Vì Sao Anh Lại Đối Xử Tốt Với Em Như Vậy

Ngày hôm sau, phương Đông vừa lấp ló tia nắng ban mai, Tần Thanh Tâm đã duỗi eo, chầm chậm mở mắt.

Sau đó, cô nhận ra mình đang không ở trong nhà.
Cô ngồi dậy, nhìn cách trang hoàng xa hoa trong phòng, lòng hơi hoảng loạn.

Cô thoáng nhớ lại nhưng chỉ biết là tối qua, lúc bị hãm hại, cô vừa đứng dậy đã lả đi.
Sau đó, cô hoàn toàn không biết đã xảy ra những chuyện gì nữa.

"A…"

Một tiếng hét chói tai cất lên vang vọng khắp dinh thự Vân Phong.

Dương Thanh vừa làm bữa sáng xong, nghe thấy tiếng hét của Tần Thanh Tâm liền sợ hãi, lập tức lao vào phòng cô.

"Tâm, em sao thế?", Dương Thanh căng thẳng, lo lắng nhìn Tần Thanh Tâm.

Thấy khuôn mặt quen thuộc của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm tự nhiên lại rưng rưng nước mắt.
Cô nhào vào lòng Dương Thanh, tay ôm chặt cổ anh.

Khi vừa tỉnh dậy, Tần Thanh Tâm cứ ngỡ bản thân đã bị Hùng Bác Nhân vấy bẩn, nhưng sau khi thấy Dương Thanh, cô mới nhận ra mình đã được anh cứu thoát.
Cuối cùng cô cũng không kiềm chế được nước mắt, ôm Dương Thanh khóc nức nở.

Hai tay Dương Thanh hơi cứng lại, ngay sau đó, anh mỉm cười dịu dàng, hai tay vỗ nhẹ lên lưng cô, dỗ dành: "Không sao, tất cả đã qua rồi!"

Một lúc sau, Tần Thanh Tâm mới dần bình tĩnh, vội vàng buông Dương Thanh ra.

Nghĩ vừa rồi vì mất khống chế, cô còn chủ động ôm Dương Thanh thì xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất.

Dương Thanh không rõ cảm xúc hiện tại của Tần Thanh Tâm, vươn tay sờ sờ trán cô: "Không sốt mà! Sao mặt lại đỏ thế này?"

"Dương Thanh, anh mau cút ngay ra ngoài!", Tần Thanh Tâm nổi giận.

Dương Thanh đành chịu, những vẫn nghe lời ra ngoài.
Trước khi rời đi, anh nói: "Trong tủ quần áo có đồ nữ, em tắm xong thì nhớ ra ngoài ăn sáng."

"Con gái trở mặt đúng là còn nhanh hơn cả lật sách.
Vừa rồi còn chủ động ôm mình, giờ lại bảo mình cút đi", sau khi ra khỏi phòng, Dương Thanh cười cay đắng lắc lắc đầu.

Tần Thanh Tâm nhìn cửa, bỗng cười khúc khích nói: "Ngốc quá đi mất!"

Cô cười quá xinh đẹp!

Khi cô mở tủ quần áo ra mới phát hiện phòng ngủ rộng khoảng năm mươi mét vuông này được trang hoàng theo tông màu hồng, bên trong còn có rất nhiều đồ chơi của bé gái.

Sau khi mở cửa tủ, khiến cô càng ngạc nhiên hơn là cái tủ to như vậy lại được chia làm ba ngăn.
Một ngăn đồ nam, một ngăn toàn đồ nữ, còn một ngăn toàn quần áo của bé gái.

Càng làm cô kinh ngạc hơn nữa là những bộ đồ nữ đều theo số đo của mình.

Cô lại nhìn bộ đồ trẻ em, đều là số đo của Tiêu Tiêu.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra, Dương Thanh chuẩn bị trước tất cả cho mình và con gái.

Từ sau khi Dương Thanh quay về, anh đã làm tất cả cho cô, khiến cô cảm động muốn bật khóc.

Một lúc sau, cô dụi dụi đôi mắt hơi ửng hồng: "Là do em vẫn luôn hiểu lầm anh!"

Sau khi thay đồ và rời khỏi phòng ngủ, cô bị choáng ngợp trước sự tráng lệ của dinh thự.

Cô kinh ngạc nhìn bốn phía, trên tường treo những bức tranh quý nổi tiếng trên thế giới.
Trong tủ trưng bày còn có một vài món đồ gốm sứ cổ, cả phòng khách giống như một hoàng cung.

“Rốt cuộc bây giờ anh giàu đến mức nào vậy?”, Tần Thanh Tâm lẩm bẩm tự hỏi.

“Tất cả mọi thứ của anh đều thuộc về em!”, bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩa của cô.

Tần Thanh Tâm đỏ mặt, thấy khuôn mặt chân thành của Dương Thanh, cô nén lại ý định phản bác lại lời của anh.

“Chúng ta ăn cơm thôi!”

Nói xong, cô liền đi tới phòng bếp.

Thay vì nói là phòng bếp, nói là nhà ăn thì đúng hơn.
Trong phòng bếp khổng lồ đặt một chiếc bàn ăn không lớn không nhỏ, nhưng lại không hề cảm thấy nó nhỏ, khiến mọi thứ thêm hài hòa ấm cúng.

“Đây là bữa sáng do anh làm hả?”, nhìn bữa sáng phong phú trên bàn ăn, Tần Thanh Tâm kinh ngạc nói.

Món bò bít tết hấp dẫn, bông cải xanh xanh rờn, trứng rán vàng ươm, bánh bao vàng giòn, sữa bò thơm lừng, mọi thứ trông thật ngon mắt.

“Rột…”

Bụng Tần Thanh Tâm réo lên, mặt cô lập tức đỏ bừng.

“Ăn cơm đi!”

Dương Thanh mỉm cười, cẩn thận cắt miếng bít tết thành từng miếng nhỏ rồi đẩy tới trước mặt Tần Thanh Tâm.

Thấy cảnh này, trái tim Tần Thanh mềm nhũn, bỗng nhiên hơi xúc động.

Cô đỏ mắt, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi đối diện: “Vì sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

Chương 45: 45: Lại Ăn Tát

Dương Thanh sững sờ, tưởng là mình làm gì có lỗi với Tần Thanh Tâm, nhưng nhìn vào mắt cô, anh đã hiểu được hết thảy.

Anh nở nụ cười rạng rỡ: “Bởi vì anh thích em!”

Những lời này của anh khiến cô không kiềm chế được cảm xúc, nước mắt cứ rơi mãi không ngừng, thế nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Anh cũng biết rõ em không có tình cảm với anh, anh lại đối xử tốt với em như vậy, đáng không?”

Dương Thanh rút một tờ khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cười dịu dàng: “Em không cần đặt nặng việc này, cứ xem như anh đang theo đuổi em đi!”

“Theo đuổi em?”, Tần Thanh Tâm bất ngờ với cách nói này của Dương Thanh.

Dương Thanh gật đầu: “Cứ coi anh như một người đàn ông thích em và đang theo đuổi em.
Nếu một ngày em chợt nhận ra mình thật sự không thể chấp nhận anh thì có thể từ chối”.

Tần Thanh Tâm bỗng trầm mặc, Dương Thanh an ủi nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, ăn sáng đi!”

Ăn sáng xong, Dương Thanh lái xe muốn đưa Tần Thanh Tâm tới công ty.

“Dương Thanh, nếu anh không bận, có thể đưa em tới tập đoàn Tần Thị trước được không?”, Tần Thanh Tâm bỗng nói.

Dương Thanh cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Được!”

Trên đường đi, tinh thần Tần Thanh Tâm rất nặng nề.
Sau khi tới Tần Thị, Dương Thanh nhắc nhở cô, cô mới lấy lại tinh thần.

Hai người vừa xuống xe thì thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Không ngờ mày vẫn còn sống, đúng là bất ngờ mà”, Tần Phi nhìn Dương Thanh, ánh mắt thoáng hiện lên nét tàn nhẫn.

Dương Thanh nghiền ngẫm: “Vài ngày không gặp, hình như anh lại thiếu hơi trai rồi nhỉ?”

Tần Phi giận tím mặt: “Dương Thanh, mày cho rằng không ai xử được mày à?”

“Nếu có thì cũng không phải là anh”, Dương Thanh châm chọc nói.

“Mày đừng tưởng anh Hùng không làm gì là không dám đụng tới mày, anh ấy chỉ không rảnh để đi xử lí đống rác như mày thôi.
Anh ấy mà có thời gian thì mày cứ chờ phơi thây ngoài đường đi!”, Tần Phi nghiến răng nghiến lợi nói.

Từ khi đoạn clip riêng tư giữa anh ta và Hùng Vĩ bị tuồn ra thì có một tên cuồng kỹ thuật đã chỉnh biểu cảm của anh ta thành meme (kiểu ảnh châm biếm), còn là kiểu đang rất hưởng thụ. Dân mạng còn đặt cho anh ta một cái tên: Phi bé thụ!

Ở cửa công ty và cửa nhà họ Tần thường hay có đám săn ảnh bám theo chụp lén.

Thậm chí còn có đạo diễn phim 18+ liên lạc với anh ta, mời anh ta đi đóng phim.

Anh ta chỉ đi ngang qua một trường đại học thì bỗng có người kinh ngạc kêu: “Là “Phi bé thụ” kìa!”

Và rồi cả đám con trai vây quanh anh ta, điên cuồng chụp hình.

Tất cả chuyện này đều do tên khốn trước mặt ban tặng.
Tần Phi rất muốn xông lên giết anh nhưng cánh tay vẫn đang bó bột nên đành nhẫn nhịn.

“Anh đừng nói chuyện với loại người ghê tởm này, chúng ta đi tìm ông nội”, Tần Thanh Tâm nói với Dương Thanh.

“Hai người đứng lại!”

Tần Phi chặn trước mặt họ, tức giận nói: “Nhà các người đã bị đuổi khỏi gia tộc, còn tới công ty làm gì?”

“Tân Phi, anh vẫn nên tránh ra đi, nếu làm chậm trễ việc hợp tác giữa nhà họ Tần và tập đoàn Tam Hòa, ông nội sẽ không tha cho anh đâu”, Tần Thanh Tâm lạnh lùng nói.

Từ khi tập đoàn Tam Hòa bị người bí ẩn thu mua, đã liên tục bắt tay hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh và nhà họ Tô, nên có thể nói là đang đứng trên đỉnh cao chói lọi.

Tần Phi cũng không ngu, nhíu mày nói: “Ý cô là gì?”

Tần Thanh Tâm giơ túi hồ sơ trong tay, nói: “Đây là hợp đồng hợp tác giữa tập đoàn Tam Hòa và nhà họ Tần do tôi phụ trách.
Nếu anh thấy nhà họ Tần không cần thì tôi đành rời đi vậy”.

Nghe vậy, Tần Phi khiếp sợ.

Đương nhiên anh ta biết, lúc nhà họ Tần suýt nữa phá sản, chính tập đoàn Tam Hòa đã ra mặt giải quyết nguy cơ giúp nhà họ Tần.

“Dương Thanh, mày biết gì không? Tao thấy đáng thương thay cho mày đấy”, Tần Phi nhìn Dương Thanh, cười lạnh.

Dương Thanh nhíu mày: “Người nên buồn không phải là anh sao?”

“Không biết vì muốn trở lại tập đoàn Tam Hòa mà vợ mày đã cắm cho mày bao nhiêu cặp sừng nữa, vậy mà mày lại ngu ngốc nghĩ mình đang bảo vệ thứ quý giá lắm”, Tần Phi mỉa mai.

“Tần Phi!”

Tần Thanh Tâm nghe vậy liền giận dữ quát: “Anh nói linh tinh cái gì đấy?”

“Tôi có nói linh tinh hay không tự cô biết rõ.
Dòng chính của nhà họ Tần trong tập đoàn Tam Hòa đều bị đuổi cả rồi, nhưng lại giữ một mình cô.
Nếu không phải cô đi cửa sau thì sao được giữ lại chứ?”, Tần Phi tỏ vẻ châm biếm.

“Bốp!”

Tần Thanh Tâm cho anh ta một bạt tai, tai Tần Phi ù đi, khuôn mặt đầy vẻ không thể tin nổi: “Con điếm này…”.

“Bịch!”

Tần Phi vừa mắng một câu đã ăn một đạp vào ngực, bay thẳng xuống cầu thang.

Cánh tay vốn còn đang băng bó lại lần nữa bị nứt ra.
Anh ta đau đơn hét lên.

Lúc này đang là giờ cao điểm mà mọi người đi làm, nhiều người kinh ngạc nhìn cảnh này.

Dương Thanh lạnh lùng bước tới trước mặt Tần Phi, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Tần Phi, sự nhẫn nại của tôi có hạn. Đây là lần cuối cùng tôi nghe anh mắng cô ấy, nếu có lần sau thì không chỉ là một cú đạp đơn giản như này đâu”.

Ánh mắt Tần Phi ngùn ngụt lửa giận, nhe răng trợn mắt nói: “Dương Thanh, mày chờ đó, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu, nhất định không!”

“Hừ!”

Dương Thanh khinh thường, xoay người cùng Tần Thanh Tâm vào công ty.

Trong phòng khách ở tầng cao nhất của tập đoàn Tần Thị.

“Chủ tịch Tần, có thể hợp tác với ông là vinh hạnh của tập đoàn Thành Hà chúng tôi, sau này mọi chuyện đều nhờ ông”.

Cụ Tần ngồi đối diện một người đàn ông trẻ, khoảng tầm ba mươi tuổi, ăn mặc trang trọng, đang cười tươi nịnh hót.

Cụ Tận thấy thế thì hơi lo sợ, bởi lão ta biết rõ thân phận của người trẻ tuổi trước mắt.
Tuy không phải gia tộc ở Giang Hải nhưng ở thành phố khác cũng là một gia tộc hàng đầu.

“Cậu Dương không cần khách sáo.
Đây là chuyện nhà họ Tần nên làm, cậu cứ yên tâm.
Tập đoàn Thanh Hà đã đầu tư cho nhà họ Tần thì nhất định sẽ không phải thất vọng đâu”, cụ Tần vội nói.

Người trẻ tuổi mỉm cười: “Chủ tịch Tần không cần khách sáo thế, gọi tôi Dương Uy là được”.

“Ha ha, được, tôi nghe cậu vậy”, cụ Tần cười xán lạn nói.

“Không biết cô gái ngồi bên cạnh chủ tịch Tần là ai?”, Dương Uy bỗng hỏi, ánh nhìn cũng thoáng lướt qua cô gái ngồi cạnh cụ Tần.

“Phương Duyệt, mau mau chào hỏi”, cụ Tần lớn tiếng nói.

- ——————

.

Chương 46: 46: Vả Miệng

Phương Duyệt là cháu ngoại của lão ta.
Hôm nay cô ta còn cố ý trang điểm tỉ mỉ, để lão ta dẫn đến tiếp xúc với Dương Uy.
Giờ Dương Uy chủ động hỏi, lão ta vô cùng kích động.

Nếu có thể kết thông gia với nhà họ Dương, sau này nhà họ Tần có thể trèo lên vị trí gia tộc hàng đầu.

Phương Duyệt e thẹn, từ từ đứng lên, cười dịu dàng nhìn Dương Uy: "Chào anh Dương, em là Phương Duyệt, anh gọi em Duyệt Duyệt là được rồi".

Dương Uy khẽ híp mắt lại, tuy Phương Duyệt không được coi là vô cùng xinh đẹp, nhưng sau khi trang điểm tỷ mỉ thì cũng có chút quyến rũ.

Đương nhiên, anh ta sẽ không kết thân với gia tộc nhỏ bé như nhà họ Tần, nhưng nếu cụ Tần muốn Phương Duyệt tiếp xúc với anh ta, thì dù sau này không kết hôn vẫn có thể chơi đùa cô ta cho vui.

"Không hổ là con gái nhà họ Tần, nét đẹp của Duyệt Duyệt chắc là ít ai ở Giang Hải có thể sánh bằng nhỉ?", Dương Uy không tiếc lời ca ngợi, nhưng chỉ anh ta biết, đây là lời nói dối.

Vậy mà một già một trẻ này lại tin.

"Ha ha, cậu Dương khen quá rồi."

Cụ Tần cười lời nói, sau đó nhìn Phương Duyệt: "Duyệt Duyệt, có thể cậu Dương sẽ ở lại nhà họ Tần làm khách vài ngày.
Con hãy thay ông tận tình tiếp đãi cậu ấy".

Tuy rất kích động nhưng Phương Duyệt vẫn ra vẻ mỏng manh: "Ông ngoại yên tâm, con sẽ đối đãi với anh Dương thật tốt".

"Vậy cảm ơn Duyệt Duyệt", Dương Uy cười nói.

Đúng lúc này, bỗng có người gõ cửa phòng khách.

"Mời vào!"

Khi nhìn thấy Tần Thanh Tâm và Dương Thanh, ý cười trên mặt cụ Tần vụt tắt.
Lão ta lạnh lùng nói: “Sao hai người lại tới đây?”

Dương Thanh nhíu mày không phải vì cụ Tần, mà là vì người đàn ông ở trong phòng khách.
Sau khi Tần Thanh Tâm bước vào, ánh mắt hắn vẫn dán chặt trên người cô.

Dương Thanh yên lặng tiến lên chắn Tần Thanh Tâm ở phía sau.
Dương Uy liếc Dương Thanh, còn cười gật đầu với anh.

Thấy thái độ của cụ Tần vẫn lạnh lùng khiến lòng cô rất khó chịu.
Dù gì nhà họ Tần cũng là nơi cô lớn lên, nên cô cũng có tình cảm với nơi này.

“Ông nội, đây là hợp đồng mà tập đoàn Tam Hòa định ra.
Ông xem trước đi ạ”.

Cụ Tần đang không vui nhìn Tần Thanh Tâm và Dương Thanh, nhưng sau khi nghe nhắc tới tập đoàn Tam Hòa, sắc mặt lão ta khẽ thay đổi, cười lạnh nói: “Tần Thanh Tâm, cô giỏi thật đấy.
Dòng chính của nhà họ Tần đều bị đuổi đi cả rồi, chỉ có cô vẫn còn ở lại công ty”.

Tần Thanh Tâm biết, cho dù cô nói gì đi chăng nữa thì cụ Tần vẫn chẳng vừa mắt, nên không nói gì nữa.

Phương Duyệt để ý tới ánh nhìn của Dương Uy thì không vui, cười nhạt nói: “Ông ngoại, quả thật chị họ có chút thủ đoạn, chỉ là không biết thủ đoạn để ở lại tập đoàn Tam Hòa có trong sạch hay không thôi”.

Dương Thanh nhíu mày: “Người nhà họ Tần đúng là không sợ chết.

Vừa nãy dưới lầu gặp một tên rác rưởi nói năng vô lễ đã bị tôi chỉnh rồi.
Giờ lại thêm một người thèm đòn”.

Đúng lúc này, Tần Phi xông vào phòng tiếp khách.

“Phi, cháu sao thế?”, thấy thạch cao trên tay anh ta bị vỡ ra, trên người đầy bụi bặm, cụ Tần tức giận.

Tần Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Thanh: “Ông nội, là do thằng khốn này.
Cháu ngăn cậu ta vào công ty nên cậu ta đánh gãy luôn tay của cháu, ông nội phải làm chủ cho cháu”.

“Ông nội, không phải như thế, vừa rồi là do Tần Phi…”

Tần Thanh Tâm vừa định giải thích đã bị cụ Tần quát lớn: “Cô câm miệng cho tôi!”

Dương Thanh hứng thú liếc nhìn cụ Tần, muốn xem xem lão ta định giải quyết như nào.

Cụ Tần tức giận nói: “Thằng vô dụng này, cút ngay ra ngoài! Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới!”

“Nếu như đuổi chúng tôi đi thì đừng có hối hận”.

Dương Thanh châm chọc nói: “Tâm, chúng ta đi thôi!”

Người khác không biết nhưng Tần Thanh Tâm lại biết rất rõ chính Dương Thanh là người đã mua lại tập đoàn Tam Hòa. Chuyện hợp tác chỉ là một câu nói của anh.

Thấy Dương Thanh muốn rời đi, cô bỗng hơi sốt ruột.

“Dương Thanh, anh cho nhà họ Tần thêm một cơ hội nữa được không?”, Tần Thanh Tâm cầu xin nói.

“Tôi nghe không lầm chứ? Chị họ muốn xin tên ăn hại kia cho nhà họ Tần một cơ hội kìa”, lúc này Phương Duyệt khoa trương cười nói.

Tần Phi khinh thường nói: “Đôi nam nữ chó chết này diễn như thật vậy đó”.

“Vả miệng!”

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên tia sáng lạnh, bước tới một bước.

“Bốp”, Dương Thanh giáng cho Tần Phi một bạt tai, cơ thể anh ta bay lên không trung, mấy cái răng trắng phau bay luôn ra ngoài.

Chương 47: 47: Nhà Họ Dương Ở Châu Thành

Sau khi bị đánh văng ra ngoài, Tần Phi ngất đi.

Cả phòng khách lặng ngắt như tờ, cụ Tần đơ người một lúc rồi tức giận hét: "Dương Thanh!"

Tần Thanh Tâm cũng kinh hãi, vội vàng nói: "Ông nội, ông đừng trách Dương Thanh.
Hôm nay anh ấy đến đây không hề có ác ý…"

"Câm mồm!"

Lão ta tức giận nói: "Ra tay mạnh với thằng Phi còn không phải là ác ý sao?"

"Đừng tưởng cô phụ trách chuyện hợp tác giữa tập đoàn Tam Hòa với nhà họ Tần thì tôi sẽ coi trọng cô.
Tập đoàn Tam Hòa xem trọng tiềm lực của nhà họ Tần nên mới muốn hợp tác, không có cô thì cũng sẽ có người khác đảm nhiệm thôi".

"Tôi nói cho cô biết, trong mắt tôi cô chả là cái thá gì cả.
Nếu không phải cô còn có ích cho nhà họ Tần thì tôi đã đuổi cả nhà các cô ra khỏi nhà họ Tần rồi".

"Cút! Cút ngay cho tôi! Sau này không được phép bước vào nhà họ Tần dù chỉ một bước!"

Lời nói của cụ Tần như từng nhát dao nhọn đâm thẳng vào trái tim của Tần Thanh Tâm, khiến cô đau đớn tột cùng.

Cô cúi gằm mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống như mưa.

Phương Duyệt cũng tức giận nói: "Cô tưởng rơi vài giọt nước mắt thì sẽ đổi được sự thương cảm của ông ngoại sao? Đừng giả vờ nữa, ông ngoại bảo cô cút thì mau dắt theo thằng chồng ăn hại của cô cút đi!"

Dương Uy thích thú nhìn cảnh này, ngồi im bên cạnh không nói gì.

Chỉ là đôi mắt sáng ngời kia cứ nhìn Tần Thanh Tâm không rời, điều này khiến Phương Duyệt càng thêm tức giận.

Dương Thanh bình thản, lạnh lùng nhìn tất cả, nhưng trong lòng thấy bất công thay Tần Thanh Tâm.

Nếu không phải Tần Thanh Tâm muốn anh bỏ qua thì anh đã hủy nhà họ Tần từ lâu rồi.

"Tâm, em đã làm tất cả vì nhà họ Tần, em đã trả hết ơn tình dưỡng dục từ lâu rồi.
Nếu bọn họ đã không biết phải trái như thế thì cứ để bọn họ tự sinh tự diệt đi!", cuối cùng Dương Thanh cũng lên tiếng.

Đôi mắt Tần Thanh Tâm thấm đẫm bi thương, cúi đầu lau nước mắt, lúc ngẩng lên, chỉ còn chút ửng hồng.

Cô nhìn cụ Tần thật lâu: "Ông nội, ông chưa từng xem cháu là cháu gái ông đúng không?"

Lão ta cười nhạt: "Đừng giả ngu nữa, bà nội cô dắt theo bố của cô lúc gả cho tôi, mấy người cho rằng tôi sẽ thật lòng đối xử mấy người như người thân?"

Đôi mắt củaTần Thanh Tâm đong đầy tuyệt vọng, cười cay đắng rồi lắc đầu: "Cháu hiểu rồi!"

Dứt lời, cô quay người rời khỏi phòng khách.

Dương Thanh liếc nhìn cụ Tần một cái, khóe miệng cười giễu cợt: "Sẽ có ngày các người phải cầu xin cô ấy quay lại!"

Nói xong câu này, Dương Thanh nhanh chóng rời đi cùng Tần Thanh Tâm.

"Ngông cuồng! Quá ngông cuồng!", lão ta nghe Dương Thanh nói xong, tức đến run người.

Đúng lúc này, một người vội xông vào phòng khách, gấp gáp nói: "Thưa chủ tịch, sếp Hùng đến ạ!"

"Sếp Hùng? Sếp Hùng nào?", cụ Tần nhất thời không phản ứng kịp.

"Là nhà họ Hùng ở Giang Hải, Hùng Bác Thành của Hộp đêm Bác Thành ấy ạ.

Nhưng mà ông ta còn khiêng theo một người tàn tật nằm trên cáng, giống như đến để gây rối", người đó lo lắng nói.

"Gì cơ?", lão ta hoảng sợ, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

Phương Duyệt nhìn Dương Uy, nói: "Anh Dương, chúng ta ra ngoài xem thử đi?"

"Ừ!", Dương Uy nhanh chóng đồng ý.

Cụ Tần vừa xông ra khỏi phòng họp thì ngớ người bởi cảnh tượng trước mắt.

"Cậu Dương, tôi thay mặt nhà họ Hùng, dẫn thằng súc sinh này đến xin lỗi cậu!", Hùng Bác Thành cúi đầu, giọng nói vừa vang dội vừa nặng nề.

Cụ Tần hoảng hốt khi thấy cảnh này.

Phương Duyệt và Dương Uy cũng vừa vặn đến bên cạnh lão ta.
Phương Duyệt ngây người, lúc này, ngay cả Dương Uy cũng hơi híp mắt lại.

Có mấy người khiêng một cái cáng sau lưng Hùng Bác Thành, mà người nằm trên đó lại là Hùng Bác Nhân.

Nhà họ Hùng vốn là gia tộc xếp hàng đầu ở Giang Hải, thực lực hùng mạnh, mà Hùng Bác Thành là người được chủ gia tộc họ Hùng coi trọng, cũng nhiều lần công khai tỏ rõ sẽ để lại quyền thừa kế cho Hùng Bác Thành.

Bây giờ lại đích thân đến tìm Dương Thanh xin lỗi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn vào Dương Thanh, anh thật sự là đứa con rể vô dụng bị đuổi khỏi gia tộc kia sao?

Lần đầu tiên trong lòng cụ Tần nảy sinh nghi ngờ, Phương Duyệt cũng trừng mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

"Cậu Dương, tôi biết sai rồi, cầu xin cậu bỏ qua cho nhà họ Hùng, từ nay về sau nhà họ Hùng sẽ nghe theo cậu", Hùng Bác Nhân ở trên cáng cầu xin.

Dương Thanh lạnh lùng liếc nhìn anh em nhà họ Hùng, cách hành sự của nhà họ Hùng thật tàn nhẫn, đánh gãy cả hai chân

của Hùng Bác Nhân.

“Có phải các ông nhận nhầm người rồi không? Anh ta chỉ là một tên vô dụng đã bị đuổi khỏi gia tộc”.

Phương Duyệt kinh ngạc, sau đó chỉ vào Dương Uy đang đứng ở bên cạnh rồi nói với anh em nhà họ Hùng: “Anh ấy mới là cậu Dương!”

“Bốp!”

Hùng Bác Thành nghe xong liền tát Phương Duyệt một bạt tai, tức giận nói: “Ở đâu ra con nhỏ bố láo này vậy? Sao cô có thể sỉ nhục cậu Dương chứ? Không biết gì thì im mồm đi, nếu còn nói thêm một câu thừa thãi nào thì ông đây đánh nát mồm cô”.

“Cậu Dương, lần này nhà họ Hùng chúng tôi thật sự đến đây với thành ý.
Cậu xem, bố tôi đã đích thân đánh gãy hai chân thằng súc sinh này rồi, nếu như không phải vì thân thể có bệnh, nhất định ông ấy sẽ tự mình đến xin lỗi cậu”, Hùng Bác Thành vội vàng nói.

Chỉ là Dương Thanh không nhìn thấy được thành ý của Hùng Bác Thành, trông chỉ như diễn kịch.

- ————————

.

Chương 48: 48: Cậu Dương

“Dương Thanh, bỏ đi!”, Tần Thanh Tâm đột nhiên nói.

Dương Thanh vốn dĩ muốn diệt tận gốc nhà họ Hùng, nhưng Tần Thanh Tâm đã lên tiếng thì anh chỉ có thể bỏ qua.

“Nể mặt vợ tôi, tôi bỏ qua cho nhà mấy người một lần, nếu còn có lần sau, nhà họ Hùng cũng không nên tồn tại nữa!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Nghe Dương Thanh nói xong, Hùng Bác Nhân vui mừng khôn xiết, tuy đôi chân đã bị gãy nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng, sống tạm còn hơn là chết.

“Cảm ơn cậu Dương! Cảm ơn cậu Dương!”, hai anh em nhà họ Hùng cảm ơn rối rít.

“Cút đi!”, Dương Thanh quát, người nhà họ Hùng vội vàng rời đi.

“Chúng ta đi thôi!”, Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm rời đi.

Cụ Tần đã kinh ngạc đến tột độ, lão ta không ngờ gia đình bị lão đuổi khỏi gia tộc lại có thằng con rể ghê gớm như thế này.

Nhà họ Hùng là gia tộc hàng đầu Giang Hải, nhà họ Tần có nằm mơ cũng muốn được liệt vào hàng ngũ đấy.
Vậy mà giờ đây người kế thừa của gia tộc hàng đầu này lại đích thân đến xin lỗi Dương Thanh.

Lúc này Phương Duyệt đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Làm màu ghê thiệt, tên ăn hại đó giờ to gan đến thế rồi à? Dám lừa cả người thừa kế của nhà họ Hùng cơ đấy”.

“Cháu có ý gì?”, cụ Tần nhíu mày.

Phương Duyệt nói: “Ông ngoại, ông không hiểu sao? Người nhà họ Hùng nhận nhầm người, Hùng Bác Thành sau này có thể sẽ trở thành chủ gia tộc họ Hùng, sao có thể cúi đầu xin lỗi một tên ăn hại như vậy chứ?”

“Nhận nhầm người?”

Trong lòng cụ Tần vốn dĩ đầy thắc mắc, sau khi nghe Phương Duyệt nói, lão ta mới vỡ lẽ, chỉ có nhận nhầm người mới có thể giải thích được chuyện này.

"Ông ngoại, không phải Hùng Bác Thành nói là "cậu Dương" sao? Nhà họ Hùng muốn xin lỗi anh Dương đó".

Phương Duyệt cười, nhìn sang Dương Uy với vẻ như đang tranh công: "Anh Dương, em đoán không sai chứ?"

Tuy Dương Uy không rõ chuyện gì nhưng lúc này Phương Duyệt đã ba hoa thay cho anh ta nên đương nhiên anh ta không thể bỏ lỡ cơ hội này.
Anh ta cười tỏ vẻ khiêm tốn: "Mấy ngày trước, quả thật anh có chút xung đột với nhà họ Hùng, nhưng không ngờ bọn họ cũng biết anh đến nhà họ Tần, còn đích thân tới xin lỗi".

"Quả nhiên là như vậy!"

Phương Duyệt vui mừng nói: "Tiếc là bọn họ nhận nhầm người! Nhưng mà không sao cả, đợi nhà họ Hùng nhận ra thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh".

"Cậu Dương đúng là lợi hại, có thể khiến cả nhà họ Hùng đích thân đến xin lỗi", cụ Tần chợt bừng tỉnh, cười lớn nói.

Trong lòng lão ta đã bắt đầu tính toán, nhà họ Dương tuy là gia tộc ở thành phố khác nhưng lại có thể khiến nhà họ Hùng đến tận cửa xin lỗi, một khi Phương Duyệt vào nhà họ Dương rồi, việc nhà họ Tần muốn vươn lên trở thành gia tộc hàng đầu không phải sẽ dễ như trở bàn tay hay sao?

Nghĩ đến đây, lão ta càng nhìn Dương Uy càng thấy vừa mắt, thiếu điều muốn gả Phương Duyệt cho Dương Uy ngay lập tức.

"Chủ tịch Tần, nếu không có chuyện gì khác, vậy tôi xin phép đi trước đây", Dương Uy đột nhiên nói.

Cụ Tần vội vàng trả lời: "Duyệt Duyệt, mấy ngày này cháu không cần đến công ty, thay ông chiêu đãi cậu Dương cho tốt".

"Vâng thưa ông ngoại!", Phương Duyệt vui vẻ nhận lời.

Dương Uy thầm cười khẩy, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vui vẻ, cùng Phương Duyệt rời đi.

“Anh Dương, anh còn trẻ tuổi như vậy, chắc là chưa kết hôn đâu nhỉ?”, Phương Duyệt vừa lái xe vừa hỏi.

Sao Dương Uy có thể không biết ý đồ của Phương Duyệt được.

“Duyệt Duyệt nghĩ thế nào?”, Dương Uy cười xấu xa, ánh mắt thay đổi khi nhìn sang Phương Duyệt.

Cả người Phương Duyệt run lên, đến cả tay lái cũng run rẩy.

“Anh Dương đẹp trai như vậy, em chắc chắn là chưa kết hôn”, khuôn mặt Phương duyệt đỏ ửng, tỏ vẻ không hiểu được ẩn ý của Dương Uy.

Dương Uy càng không kiêng nể gì.

Phương Duyệt đỏ cả mang tai: “Anh, anh Dương, bây giờ, chúng, chúng ta đi đâu?”

“Đến khách sạn anh ở đi!”, ánh mắt Dương Uy thoáng lóe lên tia sáng.

Phương Duyệt đã đổ anh ta từ lâu, cầu còn không được ấy chứ.

Một bên khác, sau khi ra khỏi tập đoàn Tần Thị, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đi thẳng đến tập đoàn Tam Hòa.

Suốt dọc đường, trông cô tiu nghỉu buồn bã khiến Dương Thanh rất đau lòng.

“Dương Thanh, thả em xuống ở cổng công ty là được rồi”, Tần Thanh Tâm biết thân phận của Dương Thanh đặc biệt, không muốn anh bị lộ thân phận.

Dương Thanh gật đầu: “Đợi tan làm anh tới đón em, rồi mình cùng đi đón Tiêu Tiêu về nhà”.

“Được!”, Tần Thanh Tâm nói xong, xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng cô dần biến mất, Dương Thanh lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại: “Điều tra một người cho tôi, anh ta họ Dương, khoảng ba mươi tuổi, vừa đến tập đoàn Tần Thị”.

Không phải do anh quá cẩn trọng, mà là khi nhìn Tần Thanh Tâm, ánh nhìn của anh ta không hề có ý tốt.
Anh không muốn cô phải gặp bất kỳ chuyện gì nữa.

Không lâu sau đó chuông điện thoại của Dương Thanh vang lên, anh bắt máy thì nghe thấy Lạc Bân nói: "Cậu ta là Dương Uy, người Châu Thành, cũng có thể xem như thuộc gia tộc hàng đầu ở đó.
Tập đoàn Thành Hà là sản nghiệp nổi tiếng nhất dưới trướng nhà họ Dương.
Mấy ngày trước chúng ta đã gặp Dương Liễu ở nhà hàng Bắc Hoa Xuân, đó là em gái ruột của cậu ta".

Dương Thanh híp mắt lại: "Ra là vậy, vậy thì đừng để bất kì việc buôn bán nào của nhà họ Dương xuất hiện ở Giang Hải!"

- ————

.

Chương 49: 49: Nỗi Bi Ai Của Nhà Họ Hùng

“Vâng, thưa chủ tịch!”

Lạc Bân vội vã đáp lời, sau đó ông ta lại hỏi lại: “Cậu còn có chuyện gì cần dặn dò nữa không?”

“À phải rồi, còn chuyện của nhà họ Hùng, tạm thời tha bọn họ một lần, nhưng cần phải phạt thật nặng”, Dương Thanh nhớ lại lúc nãy đã đồng ý với Tần Thanh Tâm sẽ tha cho nhà họ Hùng.

Cúp điện thoại, Dương Thanh nổ máy xe rời đi.

Sau khi Hùng Bác Thành ra khỏi tập đoàn Tần Thị, ông ta cười lạnh một tiếng: “Chỉ là thằng con rể vô dụng của dòng thấp kém mà thôi, còn tưởng mình là kẻ có thể hô mưa gọi gió thật đấy à? Nếu không vì đổ hết nguy cơ lần này lên đầu Hùng Bác Nhân thì tao sẽ tới xin lỗi mày chắc?”

Dứt lời, ông ta liền rút điện thoại ra gọi: “Anh Khải, em có việc muốn nhờ anh ra tay ạ”.

“Chú gọi vì chuyện muốn gỡ bỏ lệnh cấm cho khu vui chơi của nhà họ Hùng nhỉ?”, hiển nhiên người được gọi là “anh Khải” này đã biết được chuyện rắc rối của nhà họ Hùng.

Hùng Bác Thành vội vàng nói: “Anh Khải, nếu anh đã biết rồi thì em cũng không lòng vòng với anh nữa.
Anh hãy giúp em lần này, chờ đến khi em ngồi lên cái ghế chủ gia tộc rồi, hai anh em chúng ta bắt tay hợp tác thì dù có là bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải cũng có xá gì?”

Trước mặt anh Khải, Hùng Bác Thành không hề che giấu dã tâm của mình.

Anh Khải thở dài: “Bác Thành, không phải anh Khải không muốn giúp chú, mà lần này nhà họ Hùng thật sự đã chọc đến tổ kiến lửa rồi.
Không giấu gì chú, anh cũng đã chủ động tìm các mối quan hệ giúp chú, vốn là vẫn còn người đồng ý tiếp anh đấy, nhưng anh

vừa nhắc đến chuyện của nhà họ Hùng chú, người ta lập tức đuổi anh ra ngoài.
Anh đây có lòng giúp, nhưng không đủ sức mà giúp!”

“Sao cơ?”, khuôn mặt Hùng Bác Thành hiện rõ nỗi khiếp sợ: “Ngay cả anh Khải cũng không có cách nào cứu vãn sao?”

Đến tận lúc này, Hùng Bác Thành mới hiểu được rằng, lần này nhà họ Hùng đã đụng phảitay cộm cán rồi.
Nhưng dù ông ta có nghĩ nát óc cũng không hiểu được, rốt cuộc thì nhà họ Hùng đã đắc tội với nhân vật lớn cỡ nào mà thậm chí cả anh Khải ra mặt cũng không thể dàn xếp nổi?

Còn về Dương Thanh mà ông ta mới tìm đến, đã bị ông ta gạt khỏi từ đầu.

Tại biệt thự nhà họ Hùng, tất cả người trong dòng chính đều có mặt.

Hùng Thanh Sơn ngồi trên vị trí cao nhất, nét mặt tràn ngập lo âu, đúng lúc này, điện thoại của lão ta đột nhiên vang lên.

Lão ta cuống quýt nhận cuộc gọi, bỗng nghe được một giọng nói từ trong điện thoại vọng ra: “Ông chủ, trừ Dinh Thự Số Một, Hộp đêm Bác Nhân, và Hộp đêm Bác Thành bị đóng cửavĩnh viễn ra thì tất cả sản nghiệp khác của nhà họ Hùng đều được gỡ lệnh cấm”.

“Cụ à, chuyện sao rồi ạ? Nguy cơ của nhà họ Hùng đã được giải quyết rồi ạ?”

Khi Hùng Thanh Sơn cúp điện thoại, tất cả thành viên dòng chính đều ngước khuôn mặt mong đợi lên hỏi ông ta.

Khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng của Hùng Thanh Sơn cuối cùng cũng có thể thả lỏng, trên mặt lão ta hiện lên một nụ cười: “Lần này Bác Thành đã không khiến tôi thất vọng!”

“Ha ha, tốt quá rồi! Cuối cùng nhà họ Hùng cũng được cứu rồi”.

“Vẫn là Bác Thành có khả năng, không có chuyện gì mà anh ấy không làm được cả”.

“Dĩ nhiên rồi, Bác Thành là người thừa kế do chính chủ gia tộc chỉ định cơ mà”.

…

Tất cả mọi người đều vui vẻ hoan hô, ai nấy cũng đều cất lời khen ngợi Hùng Bác Thành.

Trong mắt Hùng Thanh Sơn xẹt qua một tia thâm trầm, người khác không rõchứ lão ta thì hiểu rất rõ về đứa con trai này.

Nếu như không phải lão ta công khai với mọi người vị trí chủ gia tộc sẽ truyền lại cho Hùng Bác Thành thừa kế thì e rằng Hùng Bác Nhân đã biến mất khỏi cõi đời này thì lâu rồi.

Lão ta vẫn luôn giấu kín một bí mật trong lòng mình, một bí mật mà trừ bản thân lão ta ra không một ai hay biết.
Thật ra Hùng Bác Thành không phải con trai ruột của lão ta, lúc trẻ vợ lão ta đã cắm sừng lão để sinh ra Hùng Bác Thành.

Đương nhiên, nếu không phải vì mặt mũi của gia tộc thì lão ta đã giết con đàn bà lăng loàn đó từ lâu rồi.

Khi Hùng Thanh Sơn đang suy nghĩ lung tung, Hùng Bác Thành đã trở lại.

“Bác Thành, không hổ là người thừa kế mà chủ gia tộc đã chọn, nếu không có cậu thì nhà họ Hùng đã xong rồi!”

“Đúng vậy, Bác Thành, chú đại diện cho cả nhà chúng ta xin cảm ơn cháu!”

“Bác Thành, cháu chính là người ưu tú nhất trong đám con cháu nhà họ Hùng, sau này nhất định cháu sẽ lãnh đạo nhà họ Hùng đi tới một tương lai càng huy hoàng xán lạn hơn”.

…

Hùng Bác Thành mới vào đến cửa đã bị một đám người thuộc dòng chính quây lại.

Sau khi ông ta nghe thấy đống lời khen của họ thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ông ta đã đi nhờ cậy rất nhiều người nhưng vẫn không tìm ra cách gì để giúp đỡ nhà họ Hùng thoát cảnh khốn khó, tại sao mọi chuyện lại đột nhiên được giải quyết xong xuôi hết rồi?

Tuy thấy khó hiểu, nhưng ngoài mặt ông ta vẫn tỏ ra khiêm tốn tươi cười: “Mọi người đừng khách sáo như vậy, đứng ở vị trí người thừa kế, đây đều là chuyện mà cháu phải làm thôi”.

Lúc này, Hùng Thanh Sơn đi đến giữa nhóm người, lão ta vỗ một cái lên bả vai Hùng Bác Thành: “Con làm rất tốt, bố có chết thì cũng có thể yên tâm nhắm mắt xuôi tay rồi”.

Ngoài mặt, Hùng Thanh Sơn vẫn cần biểu hiện ra sự quan tâm cần thiết đối với đứa con này.

Hùng Bác Thành liền vội vàng nói: “Xem bố nói gì kìa, chắc chắn bố sẽ sống lâu trăm tuổi mà”.

“Được rồi, nếu đã thoát khỏi cơn nguy khốn, mọi người cũng lo lắng cả đêm rồi, bàn giao lại công việc đang làm, mọi người đều về nhà nghỉ ngơi đi!”, Hùng Thanh Sơn phất phất tay ra lệnh.

Tất cả đều rời đi, Hùng Thanh Sơn đột nhiên cất tiếng hỏi: “Sao Bác Nhân không trở về cùng con?”

Sâu trong mắt Hùng Bác Thành hiện lên một tia độc địa, ông ta nói: “Dù sao Bác Nhân vẫn đang bị thương nặng, sau khi đến xin lỗi cậu Dương xong con đưa nó đến bệnh viện nghỉ dưỡng rồi”.

“Được, vậy bố yên tâm rồi”, Hùng Thanh Sơn không để ý đến sự thay đổi của Hùng Bác Thành, nghe xong thì xoay người về phòng của mình.

“Lão già kia, tưởng tôi không biết gì hết sao? Tôi muốn xem xem đến khi thằng con trai duy nhất và thằng cháu nội của ông chết rồi, đến lúc đấy ông còn muốn giở trò gì với tôi?”

Nhìn theo bóng Hùng Thanh Sơn rời đi, đôi mắt Hùng Bác Thành bốc lên sát khí hừng hực.
Dứt lời, ông ta liền rút điện thoại ra gọi: “Hùng Vĩ và Hùng Bác Nhân có thể xuống mồ rồi, nhưng nhất định phải để bọn nó chết trong bệnh viện”.

Hùng Bác Thành cũng không muốn ra tay sớm như vậy, nhưng hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để thực hiện.

Ông ta tự lẩm bẩm: “Thằng Hùng Vĩ đã bị thương nặng, chết rồi thì vẫn dễ giải thích.
Thế nhưng muốn Hùng Bác Nhân chết, phải nghĩ ra một cái cớ tốt mới được”.

Mới một lát, ông ta đã nghĩ ra mình cần phải làm gì, khóe miệng lập tức nhếch lên một nụ cười nhạt: “Nếu mày đã thích giả làm kẻ có quyền có thế như vậy, thế thì tội này cứ đổ hết lên đầu mày đi”.

Không lâu sau, một tin tức khủng khiếp của nhà họ Hùng bị khui ra: “Đứa cháu trai đời thứ ba duy nhất của nhà họ Hùng đã qua đời do vết thương nhiều lần nhiễm trùng, dù các bác sĩ đã tận tình cứu chữa.
Bố anh ta là Hùng Bác Nhân sau khi biết được tin dữ, do quá nóng lòng muốn đi thăm con trai đã trượt chân ngã xuống cầu thang, dẫn đến tình trạng não bộ xuất huyết trên diện rộng, cấp cứu vô hiệu, đã tử vong ngay sau đó”.

Nhà họ Hùng dù gì cũng là gia tộc hàng đầu của Giang Hải, tin tức này rất nhanh đã lan khắp toàn bộ Giang Hải.

“Dương Thanh, anh có nghe nói chưa? Hùng Vĩ và Hùng Bác Nhân đều chết rồi”.

Dương Thanh vừa gặp Tần Thanh Tâm tại cửa tập đoàn Tam Hòa đã bị cô hỏi với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Chết rồi?”

Dương Thanh không hề nghe được tin gì về chuyện này, lúc này khi nghe thấy Tần Thanh Tâm nói vậy anh cũng thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Em nhìn anh như vậy làm gì? Lẽ nào em cho rằng cái chết của họ do anh gây nên sao?”, Dương Thanh hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu, vẻ mặt tràn ngập lo lắng nói: “Không phải em nghi ngờ anh, mà do nguyên nhân cái chết của Hùng Vĩ là bởi nhiễm trùng nhiều lần mà tử vong.
Nếu đúng là vậy thật thì chắc chắn nhà họ Hùng sẽ đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu anh, dù gì thì vết thương của Hùng Vĩ cũng do một tay anh gây ra”.

Dương Thanh bật cười: “Thanh Tâm, em yên tâm đi, chuyện này chắc chắn sẽ không dây dưa gì đến anh đâu, tuy anh đánh Hùng Vĩ nhưng tất cả vết thương đều không gây nguy hiểm đến tính mạng, có điều tra thì cũng không có liên quan gì đến anh”.

“Tuy là như vậy nhưng anh vẫn phải đề phòng nhà họ Hùng đấy”.

“Yên tâm đi, anh sẽ cẩn thận mà, em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, chúng ta đi đón Tiêu Tiêu thôi”.

Dương Thanh nổ máy xe đi đến trường mầm non Lam Thiên.

Tần Thanh Tâm không phát hiện ra trong mắt Dương Thanh vừa lóe lên tia sáng lạnh lẽo, anh nghĩ thầm trong lòng: “Một nhà họ Hùng nhỏ nhoi mà cũng ẩn giấu nhiều chuyện ghê. Nhưng có nhiều toan tính hơn nữa cũng đừng nghĩ đến việc quấn lấy chân tôi, nếu không, tôi cũng không ngại nhâc chân giẫm bằng nhà họ Hùng đâu”.

- ————

.

Chương 50: 50: Sự Tức Giận Của Tần Thanh Tâm

Bên trong biệt thự nhà họ Hùng có hai cái xác chết, một là Hùng Bác Nhân, một là Hùng Vĩ.

Dù sao nhà họ Hùng cũng là gia tộc hàng đầu tại Giang Hải. Hiện giờ nơi đây vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người nghe tin chạy tới dự tang lễ.

Hùng Bác Thành đau khổ nói: "Bác Nhân, sao chú lại đi nhanh như vậy? Anh còn đang đợi ngày cùng chú phát triển nhà họ Hùng.
Bây giờ chú ra đi để lại một mình anh, ước mơ to lớn của chúng ta phải làm sao đây?"

Hùng Bác Thành nước mắt nước mũi giàn giụa.
Người nào không biết còn tưởng quan hệ giữa ông ta và Hùng Bác Nhân thân thiết lắm.

"Mong chủ gia tộc họ Hùng hãy nén bi thương!", có người bước tới an ủi.

Hùng Thanh Sơn ngơ ngác không thèm đếm xỉa bất kì ai.
Từ sau khi nghe được tin dữ, lão ta vẫn cứ như vậy.

Toàn bộ nhà họ Hùng đều chìm vào bi thương vô hạn, chỉ là không biết ai đau buồn thật ai đang giả vờ.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, Hùng Thanh Sơn mới tỉnh táo lại một chút.
Lão ta vừa định đứng dậy đã lảo đảo suýt ngã.

"Cụ ơi!"

Có người thấy vậy sợ hãi hô lên, vội vàng chạy tới đỡ.

"Đi ra!"

Hùng Thanh Sơn giận dữ rống lên, không một ai dám đến gần lão ta nữa.

Lão ta nắm lấy cây gậy trong tay, tự dùng sức mình chậm rãi đứng thẳng dậy.

Giờ phút này, mọi người đều cảm nhận được một khí thế mạnh mẽ uy nghiêm vô hình tỏa ra từ người Hùng Thanh Sơn.
Đến cả Hùng Bác Thành cũng phải kiêng kị.

Mặc dù Hùng Thanh Sơn đã lớn tuổi nhưng nhà họ Hùng có thể trở thành gia tộc hàng đầu đều nhờ vào lão ta, sao có thể đơn giản như vậy được?

"Tôi có hai chuyện phải tuyên bố.
Thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Hùng đều đóng cửa trong vòng ba ngày.
Nghiêm cấm người nhà họ Hùng ăn chơi nhảy múa", Hùng Thanh Sơn cao giọng nói.

Tất cả mọi người đều giật mình.
Hùng Thanh Sơn muốn bọn họ phải tưởng niệm trong ba ngày, nhưng nếu đóng cửa các sản nghiệp thì sẽ phải chịu tổn thất cực kỳ to lớn.

Mặc dù có người lo lắng lợi ích cá nhân bị tổn hại nhưng lúc này không ai có gan nói ra.

"Chuyện thứ hai!"

Hùng Thanh Sơn quét mắt nhìn đám người một lượt: "Bất kỳ ai cũng không được bàn tán về nguyên nhân cái chết của Bác Nhân và thằng Vĩ.
Kẻ nào vi phạm lập tức đuổi khỏi gia tộc!"

Nghe vậy, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

"Thưa bố, mặc dù nói thằng Vĩ và Bác Nhân chết vì sự cố ngoài ý muốn, không kịp chữa trị nhưng chúng ta đều hiểu rõ, Hùng Vĩ bị đánh nên mới ra nông nỗi này.
Chẳng lẽ mối thù này cứ bỏ qua dễ dàng như vậy thôi sao?", một người phụ nữ trung niên đỏ mắt hỏi.

Bà ta chính là vợ của Hùng Bác Nhân.
Hai người vừa chết kia là chồng, là con của bà ta.
Đương nhiên bà ta sẽ không cam lòng.

"Câm miệng!"

Hùng Thanh Sơn nghe xong liền nổi giận, trừng mắt nhìn người phụ nữ trung niên kia quát lớn: "Bọn nó chết vì sự cố

ngoài ý muốn, không hề liên quan đến bất cứ ai.
Hiểu chưa hả?”

Người phụ nữ trung niên kia cũng bị cơn giận của Hùng Thanh Sơn dọa sợ, vội vàng ngậm miệng.
Mặc dù không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.
Nếu chọc giận Hùng Thanh Sơn, bà ta sẽ rất khó sống.

“Mọi người đã nghe rõ hai chuyện tôi vừa dặn chưa?”, Hùng Thanh Sơn nhìn mọi người xung quanh, lớn tiếng hỏi.

“Rõ rồi ạ!”, tất cả đều đồng thanh hô to.

“Bác Thành, con đi theo bố!”, lúc Hùng Bác Thành còn đang nghi hoặc, Hùng Thanh Sơn chợt gọi ông ta lại.

Hùng Bác Thành đi theo bố mình đến phòng làm việc.

“Con có hiểu tại sao vừa rồi bố phải nói như vậy không?”

Hùng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hùng Bác Thành, sắc mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Hùng Bác Thành lắc đầu đáp: “Con vốn định hỏi riêng bố, tại sao lại từ bỏ báo thù?”

“Cậu ta có thể khiến tất cả khu giải trí của nhà họ Hùng đóng cửa chỉ trong một thời gian ngắn, lại có thể tùy ý cho mở cửa trở lại.
Như vậy đã đủ để chứng minh, cậu ta có quyền lực rất lớn, muốn hủy hoại nhà họ Hùng dễ như trở bàn tay”.

Hai mắt Hùng Thanh Sơn chợt lóe lên: “Nếu bây giờ chúng ta công khai chuyện cậu ta hại chết thằng Vĩ và Bác Nhân, con nghĩ cậu ta sẽ còn cho nhà họ Hùng con đường sống sao?”

Hùng Bác Thành chưa từng nghĩ mọi chuyện liên quan đến Dương Thanh nên mới không hiểu được ý đồ của Hùng Thanh Sơn.
Hiện giờ, ông ta đã hiểu rõ tất cả.

“Cho dù cậu ta mạnh thì cậu ta vẫn là người hại chết Bác Nhân và Hùng Vĩ.
Chẳng lẽ chúng ta cứ phải nhẫn nhục chịu được như vậy?”, Hùng Bác Thành đỏ mắt, không cam tâm nói.

Hùng Thanh Sơn nheo mắt nhìn Hùng Bác Thành, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Con nghĩ cái chết của Bác Nhân và thằng Vĩ có phải do người ta cố tình hại không?”

“Vốn chính là do người ta cố tình hại mà.
Cao thủ bên cạnh Dương Thanh đã đánh Hùng Vĩ bị thương nặng mới dẫn đến cái chết.
Còn cả cái chết ngoài ý muốn của Bác Nhân nữa”, Hùng Bác Thành đáp.

“Ý của bố là, liệu có phải vì Bác Nhân và thằng Vĩ động chạm đến lợi ích của người nào đó nên mới bị hãm hại rồi đổ mọi tội lỗi lên đầu Dương Thanh hay không?”, Hùng Thanh Sơn nhìn chằm chằm Hùng Bác Thành như muốn tìm được điều gì đáng nghi trên mặt ông ta.

Hùng Bác Thành đã sớm nghĩ đến trường hợp mình sẽ bị Hùng Thanh Sơn hoài nghi.
Vậy nên ông ta đã chuẩn bị từ trước, sao có thể để lộ dấu vết được?

- ————

.

Chương 51: 51: Lập Di Chúc

“Cái gì? Không lẽ bố đã tìm ra được nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Bác Nhân và thằng Vĩ rồi sao?”, Hùng Bác Thành tỏ vẻ kinh ngạc nói, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Hùng Thanh Sơn hơi thất vọng vì không nhìn ra được điểm đáng ngờ nào trên mặt Hùng Bác Thành.

Lão ta nghiêm túc nói: “Bác Thành, con nói không sai.
Chúng ta không thể để cho Bác Nhân và thằng Vĩ chết oan uổng như vậy.
Bố chỉ còn một đứa con trai là con, chỉ cần con có thể báo thù cho chúng nó, bố sẽ lập tức nhường vị trí chủ gia tộc lại cho con”.

“Con có thể hiểu là nếu con không báo thù được cho Bác Nhân và thằng Vĩ, bố sẽ không truyền vị trí chủ gia tộc lại cho con nữa không?”, Hùng Bác Thành híp mắt lại.

Hùng Thanh Sơn nghe vậy liền cau mày: “Hiện giờ bố chỉ còn con là con trai.
Không truyền vị trí chủ gia tộc cho con thì còn cho ai nữa?”

“Không phải bố còn cả con gái nữa sao? Con rể nữa! Biết đâu một ngày bố không vui sẽ nhường vị trí chủ gia tộc cho bọn họ thì sao?”

Hùng Bác Thành bỗng nhiên bật cười: “Dù sao bọn họ mới là con ruột của bố, còn con chỉ là đứa con hoang do mẹ ngoại tình sinh ra.
Bình thường bố cố tình thể hiện thái độ muốn cho con làm chủ gia tộc đời kế tiếp chỉ là để bảo vệ cho thằng con trai vô dụng và đứa cháu nội kia của bố.
Con nói có đúng không?”

“Thằng mất dạy!”, Hùng Bác Sơn giận tím mặt, không dám tin vào tai mình.

Lão ta không biết Hùng Bác Thành biết những chuyện này từ khi nào, nhưng tất cả đều là sự thật.

“Con còn biết, bố bảo con báo thù cho hai thằng vô dụng kia chỉ là để mượn dao giết người.

Bởi vì vừa rồi bố đã tuyên bố cái chết của bọn họ không liên quan đến bất kì ai”.

“Chỉ cần con đi gây sự với Dương Thanh, nếu thành công thì coi như đã báo thù thành công.
Còn thất bại thì bố cũng có thể chối bỏ toàn bộ trách nhiệm”.

“Bố thân yêu của con, để bảo vệ hai thằng vô dụng kia, mấy năm nay bố đã tốn không ít công sức.
Thế nhưng không sao nữa rồi, bọn chúng đều đã chết, sau này bố sẽ không cần khổ tâm nữa”.

Hùng Bác Thành thản nhiên không hề sợ hãi.
Hùng Thanh Sơn nghe thấy những lời này, hai mắt đã trợn trừng, cả giận nói: “Cút! Cút ra ngoài cho tao! Cho dù có chết tao cũng không bao giờ truyền vị trí chủ gia tộc cho mày!”

“Cuối cùng bố cũng chịu thừa nhận rồi.
Nếu con có làm gì bất hiếu chắc cũng có thể hiểu được phải không?”, Hùng Bác Thành khiêu khích nói.

“Mày có ý gì?”, Hùng Thanh Sơn chợt có dự cảm không lành.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông trung niên đẩy cửa bước vào.

“Sếp Hùng, tôi đã lập xong di chúc thay chủ gia tộc, ông ta cũng đã ký xong, ông xem xem có vấn đề gì không? Nếu không có vấn đề gì, chỉ cần chủ gia tộc điểm chỉ bản di chúc này sẽ lập tức có hiệu lực”, người đàn ông trung niên cung kính đứng cạnh Hùng Bác Thành, giơ bản di chúc ra.

Thấy người đàn ông trung niên kia xuất hiện, lại nghe được lời ông ta nói, Hùng Thanh Sơn liền đứng bật dậy chỉ vào ông ta: “Cậu, cậu, cậu nói cái gì vậy? Tôi bảo cậu lập di chúc cho tôi lúc nào? Tôi ký tên bao giờ?”

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười: “Ông chủ à, ông đã ký tên vào bản di chúc này rồi”.

Nói xong, ông ta còn giơ di chúc cho Hùng Thanh Sơn đọc.

Sau khi thấy nội dung di chúc, lão ta lập tức nổi giận: “Cậu lừa tôi!”

Dứt lời, lão ta liền cảm thấy tim đau nhói, sắc mặt tái nhợt lại. Lão ta giơ bàn tay run rẩy định lấy thuốc trợ tim trong túi áo.

Hùng Bác Thành chợt cười phá lên, bước tới trước mặt lão ta lấy lọ thuốc trợ tim ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

“Bố thân yêu của con, hiện tại con có thể nói cho bố biết một chuyện”.

Hùng Bác Thành ghé sát vào tai Hùng Thanh Sơn, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực cái chết của hai thằng vô dụng kia là do con sai người cố ý tạo thành tai nạn ngoài ý muốn.
Bố xuống địa ngục bầu bạn với chúng đi.
Còn nhà họ Hùng, con sẽ tiếp quản thật tốt”.

Ông ta vừa nói xong, Hùng Thanh Sơn liền trợn trừng hai mắt, tâm trạng bị kích động cực hạn.
Chẳng mấy chốc Hùng Thanh Sơn đã tắt thở, chết không nhắm mắt.

“Bố!”

Bỗng trong phòng làm việc vang lên một tiếng gào thét đau đớn: “Mau gọi xe cứu thương! Gọi xe cứu thương đi!”

Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, nhà họ Hùng đã có ba người qua đời liên tiếp.

Tin tức này đã khiến toàn bộ Giang Hải chấn động.

Khi còn sống Hùng Thanh Sơn đã nhiều lần ám chỉ muốn cho Hùng Bác Thành là người thừa kế, hiện giờ lại có di chúc đầy đủ, ông ta nghiễm nhiên trở thành chủ gia tộc.

Tại nhà họ Tần, sau khi cụ Tần biết được tin tức này cũng rất kinh ngạc, vội vàng gọi Phương Duyệt tới.

“Phương Duyệt, ông ngoại giao cho cháu một nhiệm vụ, nhất định phải quyến rũ được Dương Uy.
Chỉ cần cháu được gả vào nhà họ Dương, nhà họ Tần sẽ được nâng cao địa vị”, cụ Tần nghiêm túc dặn dò.

Mấy ngày nay, hầu như Phương Duyệt đều ở cùng Dương Uy, cô ta đã mê mụi không có lối thoát rồi.
Cô ta đắc ý nói: "Ông ngoại yên tâm, cháu đã quyến rũ được Dương Uy rồi.
Anh ấy cũng nói sau khi trở về Châu Thành sẽ lập tức chuẩn bị cầu hôn".

"Ha ha! Tốt! Tốt lắm!"

Cụ Tần nghe xong liền mừng rỡ.

Ba đời nhà họ Hùng liên tiếp chết đi, đến cả Hùng Thanh Sơn cũng bỏ mạng.
Lão ta tin chắc chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Ngày hôm đó Hùng Bác Thành và Hùng Bác Nhân tự tìm tới xin lỗi.
Mặc dù đã nhận lầm người nhưng ít nhất cũng giúp lão ta hiểu được nhà họ Hùng đắc tội Dương Uy nên mới gặp phải chuyện này.

Tần Thanh Tâm tan làm vừa bước ra khỏi tòa nhà đã thấy Dương Thanh đợi sẵn ở ngoài cổng tập đoàn Tam Hòa.

"Dương Thanh, sao anh lại làm như vậy?"

Vừa trông thấy anh, Tần Thanh Tâm liền nổi giận đùng đùng.

Dương Thanh ngơ ngác hỏi: "Tâm, anh đã làm chuyện gì?"

"Đúng là nhà họ Hùng sai, nhưng cũng không làm gì em và Tần Y.
Anh lại vì bọn em giết hại ba đời nhà họ.
Có phải anh cảm thấy mình rất lợi hại nên có thể làm việc tùy tiện như vậy không?", Tần Thanh Tâm đỏ bừng mắt chất vấn.

Nhà họ Hùng liên tiếp xảy ra chuyện khiến cô không thể không liên tưởng đến Dương Thanh.

Dù sao nhà họ Hùng cũng là gia tộc hàng đầu, đến cả bốn gia tộc lớn của Giang Hải cũng không dám tùy ý động chạm nhà họ Hùng.
Ngoại trừ Dương Thanh, cô không nghĩ ra ai khác có thể làm được những chuyện này.

Dương Thanh cười chua xót: “Tâm, trong mắt em anh chỉ là một con quái vật giết người không chớp mắt như vậy sao?”

- ——————

.

Chương 52: 52: Tần Thanh Tâm Bị Đánh

Tần Thanh Tâm nghe thấy Dương Thanh nói vậy, bỗng cảm thấy áy náy.

Thế nhưng nghĩ tới mạng sống ba người nhà họ Hùng, cô lại kiên định nói với Dương Thanh: “Em chỉ không muốn anh vì em mà phạm pháp”.

Dương Thanh biết Tần Thanh Tâm lương thiện, cũng không giải thích nhiều, chỉ đáp lại một câu: “Anh biết rồi!”

Hai người lái xe tới trường mầm non Lam Thiên, dọc đường ai cũng im lặng không nói năng gì.

Dương Thanh không biết phải nói gì, còn Tần Thanh Tâm lại cảm thấy mình đã nặng lời với anh, áy náy muốn xin lỗi nhưng không biết phải nói như thế nào.

Thế nhưng sau khi đón được Tiêu Tiêu, hai vợ chồng liền bị cô bé chọc cười vui vẻ.

Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu trở về biệt thự nhà họ Tần.
Tiêu Tiêu hớn hở nói: “Bà ngoại, hôm nay bố lại đón cháu về nữa nè!”

Châu Ngọc Thúy tinh ý nghe thấy chữ “lại” trong lời nói của Tiêu Tiêu, sắc mặt lập tức sa sầm lại, chất vấn Tần Thanh Tâm: “Không phải mấy ngày nay Dương Thanh đều đưa đón con và Tiêu Tiêu đấy chứ?”

Tần Thanh Tâm nhíu mày không vui nói: “Mẹ, anh ấy chỉ đưa đón chúng con thôi.
Hơn nữa anh ấy là bố của Tiêu Tiêu, đưa đón chúng con thì sao?”

“Thì sao hả?”

Châu Ngọc Thúy cả giận mắng: “Bây giờ con là lãnh đạo của tập đoàn Tam Hòa, bao nhiêu người đều muốn cưới con làm vợ.
Con cứ dây dưa với Dương Thanh như vậy còn gả cho ai được nữa?”

Tần Thanh Tâm biết Châu Ngọc Thúy có thành kiến rất lớn với Dương Thanh, không thèm đáp lại mà kéo Tiêu Tiêu đi thẳng lên tầng.

“Mẹ, con về rồi!”, lúc này Tần Y cũng về đến nhà.

Vừa bước vào cửa, cô ta đã thấy Châu Ngọc Thúy đen mặt, cười hỏi: “Ai lại trêu chọc mẹ nữa rồi?”

Châu Ngọc Thúy tức giận trừng mắt nhìn Tần Y: “Còn ai ngoài thằng vô dụng kia nữa.
Không biết chị con bị chuốc bùa mê thuốc lú gì mà để cậu ta đưa đón mỗi ngày.
Con nói xem, nếu những cậu chủ nhà giàu muốn cưới chị con thấy được thì họ còn muốn cưới nữa không?”

Tần Y nghe xong mới biết chuyện gì đã xảy ra, chợt nhớ tới ngày đó ở nhà hàng Bắc Viên Xuân trông thấy Lạc Bân và Tô Thành Vũ cung kính với Dương Thanh, không khỏi cười khổ: “Mẹ đừng lo lắng không đâu chuyện của chị nữa.
Anh rể không giống như mẹ nghĩ đâu”.

“Sao lại gọi là lo lắng không đâu? Chờ đã, con gọi thằng vô dụng kia là gì?”, Châu Ngọc Thúy trợn trừng hai mắt.

Tần Y không hề cảm thấy mình đã nói sai điều gì: “Anh rể ạ!”

“Có phải hai đứa đều uống nhầm thuốc rồi hay không? Chị con cho cậu ta đưa đón mỗi ngày, đến cả con cũng gọi cậu ta là anh rể.
Các con muốn chọc mẹ tức chết mới được có phải không?”, Châu Ngọc Thúy giận dữ.

“Mẹ!”

Tần Y vội vàng bóp vai lấy lòng Châu Ngọc Thúy: “Mẹ à, vật đổi sao dời, đừng khinh thường người nghèo.
Năm năm trước Dương Thanh là kẻ vô dụng nhưng ai có thể đảm bảo năm năm sau anh ta vẫn là kẻ vô dụng chứ?”

“Nếu chị con đã không chịu ly hôn thì chúng ta cứ cho anh ấy thời gian thử xem.
Nếu anh ấy vẫn vô dụng như trước kia, không cần mẹ nhắc chị con cũng sẽ đá anh ấy đi.

Nhưng nếu anh ấy có thể thay đổi thì sao? Nói không chừng một ngày nào đó anh ấy lại trở thành cậu con rể vàng của mẹ ấy chứ?”

Châu Ngọc Thúy không phản bác lại được Tần Y, tức giận nói: “Con lắm chuyện lắm.
Ai cũng có thể cưới con gái mẹ nhưng tuyệt đối không thể là thằng vô dụng kia.
Mẹ cảnh cáo con, nếu còn dám gọi cậu ta là anh rể thì đừng trách mẹ nặng tay”.

“Được rồi mà mẹ! Con biết rồi.
Con đói chết mất, có cơm ăn chưa ạ?”, Tần Y cười hì hì đáp.

“Nhất định là kiếp trước mẹ thiếu nợ hai đứa nên kiếp này mới sinh ra hai đứa con gái khiến mẹ nhọc lòng như vậy”, Châu Ngọc Thúy nói rồi quay người đi vào bếp.

Ở trên tầng, Tiêu Tiêu nức nở nhìn Tần Thanh Tâm: “Mẹ ơi, tại sao bà ngoại lại ghét bố như vậy? Con muốn bố đến ở cùng chúng ta, mỗi ngày đều kể chuyện cho con nghe”.

Nghe Tiêu Tiêu nói vậy, lòng Tần Thanh Tâm quặn thắt.
Tuy nói Châu Ngọc Thúy luôn muốn cô và Dương Thanh ly hôn, nhưng hiện giờ Tiêu Tiêu không được ở cùng bố cũng một phần là do cô.

Bây giờ cô tạm thời không ghét Dương Thanh, miễn cưỡng có một chút thiện cảm.
Nhưng nếu sống cùng nhau, cô vẫn không thể vượt qua chướng ngại tâm lý.

“Tiêu Tiêu đừng vội, sẽ có một ngày chúng ta sẽ sống với bố”, Tần Thanh Tâm lau nước mắt cho Tiêu Tiêu, dịu dàng an ủi.

“Thật ạ?”, Tiêu Tiêu hào hứng hỏi.

Tần Thanh Tâm không đành lòng lừa gạt cô bé, do dự một lúc mới kiên định gật đầu: “Thật!”

“Tốt quá rồi! Con yêu mẹ! Con cũng yêu bố!”, Tiêu Tiêu lập tức mỉm cười vui sướng, thơm chụt một cái lên má Tần Thanh Tâm.

- ————

Chương 53: 53: Mua Chuộc Mẹ Vợ

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh lại đến cổng biệt thự nhà họ Tần đúng giờ như cũ.

Nhưng anh không đợi được Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu mà gặp phải mẹ vợ.

Châu Ngọc Thúy vác theo cán chổi chạy ra, thấy Dương Thanh đứng đó liền hùng hổ đi tới.

"Đồ khốn kiếp nhà cậu, còn dám dây dưa với Thanh Tâm. Tôi phải đánh chết cậu", Châu Ngọc Thúy vừa chửi vừa đánh.

Với sức lực của Dương Thanh, một cái cán chổi có thể gây tổn hại gì cho anh?

Anh không trốn tránh cũng không phản kháng, để Châu Ngọc Thúy tùy ý đánh mắng.
Bà ta đánh một lúc, thấy Dương Thanh không né tránh mới hòi nghi hỏi: "Không phải cậu bị đánh thành thằng ngu rồi đấy chứ? Sao lại không tránh?"

Dương Thanh nở nụ cười tươi rói: "Nếu con tránh, nhất định mẹ sẽ càng tức giận.
Chỉ cần mẹ cho phép con ở bên Thanh Tâm, đánh con thế nào cũng được!"

"Đừng có mơ!", Châu Ngọc Thúy hừ lạnh.

Lúc này, bà ta mới liếc thấy chiếc xe ô tô màu đen đỗ bên cạnh Dương Thanh, trông có vẻ rất đẹp mắt.
Nhưng đến khi nhìn thấy biểu tượng của hãng xe, bà ta liền bật cười chế giễu: "Chỉ với một cái xe nát tầm thường mà đòi ở bên con gái tôi sao?"

Dương Thanh chẳng mảy may tức giận, cười nói: "Mẹ muốn con làm thế nào mới chịu đồng ý cho con ở bên Thanh Tâm?"

Châu Ngọc Thúy đảo mắt, bỗng nhiên nói: "Nếu mỗi tháng cậu có thể nộp cho tôi năm mươi nghìn tệ phí sinh hoạt, tôi sẽ tạm thời đồng ý cho cậu ở bên Thanh Tâm".

“Mẹ nói thật sao?”, Dương Thanh vô cùng vui sướng.

Châu Ngọc Thúy khinh thường nhìn anh, tức giận nói: “Cậu thật sự cho rằng mỗi tháng kiếm năm mươi nghìn tệ dễ lắm sao?”

Trong lúc bà ta đang nói, Dương Thanh đã mở cửa xe lấy ra năm xấp tiền một trăm tệ mới tinh ở trong hộp để đồ cạnh ghế phụ.

“Mẹ, con xin gửi mẹ năm mươi nghìn trước.
Một thời gian nữa con sẽ gửi mẹ thêm”, Dương Thanh cười tít mắt đưa năm mươi nghìn tệ cho bà ta.

Châu Ngọc Thúy thấy Dương Thanh lấy năm mươi nghìn tệ ra khỏi xe, không khỏi sửng sốt.

Trong mắt bà ta, Dương Thanh chỉ là một thằng vô dụng.
Bà ta nói ra con số năm mươi nghìn cũng chỉ để cố ý làm khó dễ, nào ngờ anh lại có thể lấy được số tiền ấy.

“Cậu thực sự tặng tôi chỗ này sao?”, Châu Ngọc Thúy vội vàng đưa tay nhận lấy, còn sợ bị anh cướp lại.

Dương Thanh gật đầu cười: “Mẹ đã cầm tiền trong tay rồi, chẳng lẽ con còn đòi lại được sao? Chỉ cần mẹ cho phép con ở bên Thanh Tâm, tháng sau con sẽ đưa mẹ một trăm nghìn”.

“Được, cậu tự nói đấy!”, Châu Ngọc Thúy không hề dọ dự lập tức gật đầu, chỉ sợ Dương Thanh đổi ý.

Dương Thanh kinh ngạc nghĩ, nếu biết mẹ vợ dễ giải quyết đến thế anh đã làm vậy từ lâu rồi.
Chỉ mấy trăm nghìn mà thôi, cho dù có là mấy trăm triệu cũng chẳng sao.
Chỉ cần có thể được ở bên vợ và con gái, muốn anh từ bỏ mọi thứ cũng được.

“Mẹ đang làm gì thế?”, Tần Thanh Tâm dẫn Tiêu Tiêu ra ngoài trông thấy Châu Ngọc Thúy liền tức giận hỏi.

Châu Ngọc Thúy vội vàng giấu tiền trong tạp dề, cố ý ho khan: “Thanh Tâm, mẹ vừa mới suy nghĩ lại, dù sao Dương Thanh cũng là bố của Tiêu Tiêu, tạm thời cho cậu ta ở đây cũng được”.

“Mẹ nói gì cơ?”, Tần Thanh Tâm không dám tin.
Hơn ai hết, cô là người biết rõ bà ta ghét Dương Thanh tới mức nào.

Châu Ngọc Thúy trừng mắt nhìn Tần Thanh Tâm, cả giận nói: “Mẹ chỉ cho cậu ta tạm thời ở lại thôi.
Nếu biểu hiện không tốt phải lập tức cút ra ngoài”.

Dứt lời, Châu Ngọc Thúy liền quay người rời đi.

Tiêu Tiêu sung sướng nói: “Mẹ không gạt con, bố thật sự đến ở với chúng ta rồi!”

Câu nói “Mẹ không gạt con” của Tiêu Tiêu đã hoàn toàn bán đứng Tần Thanh Tâm.
Cô lập tức đỏ bừng mặt, lườm Tiêu Tiêu nói: “Mau lên xe không lại đến muộn bây giờ”.

Sau đó, cô vội lôi Tiêu Tiêu lên xe, để lại Dương Thanh đứng đó cười ngây ngô: “Hình như Tiêu Tiêu đã để lộ điều gì đó”.

Dương Thanh đưa Tiêu Tiêu đến trường mầm non trước rồi mới đưa Tần Thanh Tâm tới tập đoàn Tam Hòa.
Hoàn thành nhiệm vụ, anh ngâm nga khúc hát rời đi.

Tần Thanh Tâm vừa tới văn phòng, Vương Mộng đã ném một tập tài liệu tới: “Tần Thanh Tâm, cô in những cái này ra hai mươi bản để lát nữa dùng trong cuộc họp”.

Tần Thanh Tâm mang tài liệu được in tới.
Vương Mộng xem qua một lượt rồi tức giận hất toàn bộ xuống đất, giận dữ quát: “Đây là tài liệu cô in được đấy hả?”

“Có vấn đề gì sao?”, Tần Thanh Tâm nhặt một bản lên xem thử, không thấy có vấn đề gì.

“Tôi muốn in giấy một mặt, ai bảo cô in hai mặt? Việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, cô còn mặt mũi ở lại công ty sao?”, Vương Mộng rống lên.

Nếu Tần Thanh Tâm còn không biết đối phương đang cố tình gây khó dễ thì đúng là con ngu.

“Vương Mộng, nếu cô cảm thấy tôi không có tư cách ở lại công ty có thể bảo phòng nhân sự sa thải thôi, đừng hành hạ

tôi kiểu này”, Tần Thanh Tâm cũng bắt đầu bực mình.

Từ sau khi cô dùng thân phận người mới vào công ty làm việc, Vương Mộng thường xuyên lấy cớ bắt nạt cô.
Ngày cô bị lừa tới Hộp đêm Bác Nhân ký hợp đồng với Hùng Bác Nhân cũng là vì con đàn bà này.

“Được, bây giờ dám lên giọng với tôi rồi chứ gì?! Cô tưởng mình vẫn là chủ tịch quyền lực của ngày trước sao? Tôi nói cho cô biết, hiện giờ cô là nhân viên dưới quyền tôi, bắt buộc phải nghe theo tôi.
Nếu cô không chịu nổi cứ nộp đơn từ chức rồi cút đi”, Vương Mộng châm chọc nói.

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ bừng lên, nghi hoặc hỏi: “Vương Mộng, rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với cô mà cô lại đối xử với tôi như vậy? Lúc trước nếu không nhờ tôi, cô sẽ được như ngày hôm nay sao?”

“Bốp!”

Vương Mộng thẹn quá hóa giận, giơ tay tát vào mặt Tần Thanh Tâm: “Câm miệng ngay cho tôi!”

- ————

.

Chương 54: 54: Gieo Gió Gặt Bão

Cái tát này vô cùng giòn giã, trong giây lát ánh mắt của mọi người đồng loạt dồn hết về phía này.

Tần Thanh Tâm cực kỳ kinh ngạc, cô bưng bên má vừa bị Vương Mộng tát, tức giận thốt lên: “Cô, cô dám đánh tôi?”

“Tôi đánh thứ thấp hèn như cô đấy thì sao, công việc mà tôi giao cho cô cô làm được bao nhiêu chuyện?”

“Kêu cô đi bàn chuyện hợp tác với nhà họ Hùng, cuối cùng thì sao? Không chỉ đàm phán thất bại mà còn đắc tội với bên nhà họ Hùng”.

“Không làm xong chuyện lớn thì cũng thôi đi, đến chuyện nhỏ nhặt như đi in vài bản tài liệu mà cũng làm không xong, tôi đánh cô là sai chắc? Nếu không muốn làm nữa thì tự động từ chức, biến luôn đi”.

Rõ ràng Vương Mộng đánh cô nhưng cô ta lại lôi một đống lí lẽ ra cho mình, liên tiếp vạch ra mấy điểm “sai lầm” của Tần Thanh Tâm.

Rất nhiều người đứng hóng hớt, dù có người muốn đứng ra giúp cô cũng không dám, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Vương Mộng đang cố ý gây chuyện với cô.

Đôi mắt Tần Thanh Tâm đỏ bừng, cảm thấy vô cùng tủi nhục và giận dữ, nhưng dù sao Vương Mộng cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô, tất cả chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của cô ta.

“In tất cả tài liệu ra thành hai mươi bản một mặt, nếu làm lỡ giờ tổ chức họp của lãnh đạo, dù cô không chủ động từ chức thì cũng chuẩn bị bị sa thải đi!”, Vương Mộng hung ác nạt nộ.

Tần Thanh Tâm cắn môi đến đỏ ửng, chỉ đành phải làm theo lời Vương Mộng vừa nói.

“Chị Mộng, chị giỏi thật đó, trừng trị con ả hồ ly tinh kia vào khuôn phép ngay”.

“Cô cũng không nhìn lại xem chị Mộng là ai cơ chứ, chị Mộng chính là giám đốc của phòng kinh doanh, thứ lẳng lơ kia ỷ mình có chút xinh đẹp, lại ảo tưởng bản thân tài giỏi hơn người, tôi á, đã ngứa mắt cô ta từ lâu rồi”.

“Chị Mộng, đây là thỏi son Dior chính hãng do chồng em đi ra nước ngoài công tác mang về đấy, em cảm thấy thỏi son này rất hợp với chị luôn, em còn chưa bóc hộp ra đâu, em tặng chị luôn này!”

…

Tần Thanh Tâm vừa đi, lập tức có một nhóm các cô gái trẻ tuổi xông lên vây quanh Vương Mộng, có người nịnh hót, có người tặng quà, Vương Mộng vô cùng hài lòng với kết quả này.

Không bao lâu, Tần Thanh Tâm đã in xong hai mươi bản tài liệu quay lại.

“Tôi đã in tất cả tài liệu một mặt theo yêu cầu của cô rồi”, Tần Thanh Tâm ôm một núi tài liệu tiến lại gần Vương Mộng.

Vương Mộng bỗng nhiên cười khẩy: “Cô có thể cầm nó đi chỗ khác được rồi!”

“Ý của cô là gì?”, Tần Thanh Tâm nhíu mày.

Vương Mộng bưng tách cà phê trên tay, cười híp mắt đáp lại: “Thì là nhìn cô cảm thấy ngứa mắt nên muốn đùa cô một chút thôi chứ sao, chơi xong rồi thì còn để cô lởn vởn trước mắt tôi làm gì?”

“Bộp!”

Tần Thanh Tâm nổi giận bừng bừng, một tay cô cầm đống tài liệu nện một cái thật mạnh lên bàn, cả giận chất vấn: “Dày vò tôi như vậy cô vui vẻ lắm sao?”

“Cô còn dám đập bàn đập ghế với tôi đó hả, không muốn đi làm nữa hay sao?”, Vương Mộng đanh mặt uy hiếp.

Tần Thanh Tâm hít một hơi thật sâu, đanh mặt hỏi Vương Mộng: “Vương Mộng, có phải cô tưởng bản thân là quản lí thì có thể hô mưa gọi gió trong công ty này không?”

Vào lúc này, Tần Thanh Tâm vô cùng khí thế, trong lòng Vương Mộng cũng không khỏi đánh thót một cái, bỗng nhiên, cô ta cảm thấy như vị nữ chủ tịch xinh đẹp, quyết đoán kia đã trở lại rồi.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ vụt qua đầu cô ta trong tích tắc rồi lại lập tức biến mất.

Vương Mộng thẹn quá hoá giận quát lên: "Đúng là vậy đấy, tôi có thể làm được quản lí phòng kinh doanh này đã chứng minh được bản thân tài giỏi ra sao rồi, chí ít là hơn gấp trăm gấp ngàn lần thứ đàn bà ti tiện như cô".

"Đừng cho là tôi không biết trong đầu cô nghĩ cái gì, cô muốn bắt đầu lại từ đầu, sau đó từng bước một bò lên vị trí cao trong công ty.
Nhưng tôi nói cho cô biết, Vương Mộng tôi còn ở đây thì cả đời này cô cũng đừng mong vượt qua tôi được, chỉ cần ngày nào cô còn là cấp dưới của tôi thì tôi sẽ dốc sức dày vò cô đến hết ngày ấy".

Mặt Vương Mộng dữ tợn, điều này khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc trước khi cô còn là chủ tịch của tập đoàn, Vương Mộng chẳng qua chỉ là sinh viên mới ra trường đến để xin việc.
Bởi vì hoàn cảnh của cô ta khó khăn, Tần Thanh Tâm thương cảm mới phá lệ giao cho cô ta chức thư kí riêng của mình, đến cả tiền lương, phụ cấp cũng gấp đôi so với những nhân viên thực tập bình thường.

Nhưng mình đối xử tốt với cô ta hết lòng hết dạ, còn cô ta thì sao, vào lúc mình nghèo túng lại chà đạp mình như vậy.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm dần dần lạnh lùng, cô nhìn thật sâu vào Vương Mộng: "Hi vọng cô sẽ không hối hận!"

Tần Thanh Tâm dứt lời, lập tức quay người trở lại bàn làm việc của mình.

"Ra oai cái nỗi gì? Tưởng mình còn là chủ tịch như năm năm trước hay sao?", Vương Mộng bĩu môi, không biết vì sao lời nói vừa rồi của Tần Thanh Tâm khiến cô ta sinh ra một dự cảm không lành.

Tần Thanh Tâm vừa rời đi, lại có một người phụ nữ trang điểm rất đậm đi vào, trong tay cô ta cầm một chiếc cờ lưu niệm hình tam giác màu đỏ, cười lớn thông báo: “Chúc mừng quản lí Vương, tháng này, tổng hợp các hạng mục của phòng kinh doanh đứng thứ nhất trong thi đua giữa các phòng ban của công ty, đồng thời còn thưởng riêng cho cá nhân cô một trăm nghìn!”

“Thật sao?”, Vương Mộng lập tức vui mừng khôn xiết, tâm trạng bực bội vừa xuất hiện nhanh chóng được quét sạch ra khỏi đầu.

“Tất nhiên là thật rồi, đây là cờ lưu niệm, tiền thưởng sẽ gửi cho cô kèm tiền lương tháng này”, cô gáitrang điểm đậm nở nụ cười.

“Em cảm ơn chị Liễu! Chờ đến khi có tiền lương, em khao chị một bữa no nê”, Vương Mộng vui sướng nói.

“Thế thì chị chờ bữa cơm của cô đấy!”, cô gái đó nói xong liền đi khỏi phòng.

Tin tức phòng kinh doanh đứng đầu trong cuộc thi đua tháng nhanh chóng lan ra khắp công ty, rất nhiều người đều đến chỗ Vương Mộng xun xoe.

“Chúc mừng quản lí Vương”.

“Cái ghế phó giám đốc của phòng kinh doanh đang để trống, không chừng là cố ý dành ra để đợi quản lí Vương thăng chức đấy”.

“Đến khi quản lí Vương lên làm phó giám đốc phòng kinh doanh thì cũng đừng quên đám bạn này nha!”

…

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều xoay quanh Vương Mộng nịnh nọt.

“Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, để cảm ơn mọi người vẫn luôn quan tâm tôi trong thời gian qua, tối nay xin được mời mọi người dùng bữa tại nhà hàng Bắc Viên Xuân!”

Vương Mộng bỗng nhiên cất cao giọng, mọi người lập tức vui sướng hoan hô: “Quản lí Vương muôn năm!”

Lúc này, khóe miệng Vương Mộng lại nhếch lên một nụ cười đùa cợt ác ý, cô ta nhìn về phía Tần Thanh Tâm: “Tất cả mọi người đều có thể đến Bắc Viên Xuân dùng bữa, nhưng trừ cô ta!”

Cho dù Vương Mộng có mời Tần Thanh Tâm thì cô cũng sẽ từ chối, thế nhưng Vương Mộng nói mời mọi người đi ăn trừ cô ra trước mặt tất cả mọi người thế này, đúng là sỉ nhục quá đáng.

Đôi mắt Tần Thanh Tâm đỏ ửng, cô thất vọng nhìn lại Vương Mộng: “Vậy thì chúc cô có thể bày bàn tiệc này một cách thuận lợi”.

“Không nhọc đến phiên cô quan tâm!”

Vương Mộng cất giọng châm chọc: “Cô vẫn nên về nhà sai thằng chồng vô dụng của cô nấu cơm cho ăn thôi! Ha ha!”

“Ha ha…”

Mọi người lập tức hùa theo Vương Mộng đồng loạt cười phá lên.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng liếc nhìn Vương Mộng, cô rút điện thoại ra gửi đi một dòng tin nhắn.

Dương Thanh đang ở tập đoàn Nhạn Thanh nghe Lạc Bân báo cáo công tác, bỗng nhiên một tiếng “bíp” vang lên, điện thoại của anh có tin nhắn tới.

Anh mở máy ra nhìn, hóa ra là tin nhắn do Tần Thanh Tâm gửi đến, nội dung rất ngắn, chỉ có duy nhất một câu: “Em muốn làm tổng giám đốc!”

Khóe miệng Dương Thanh khẽ cong lên, anh trả lời bằng một chữ duy nhất: “Được!”

Sau khi trả lời tin nhắn, Dương Thanh ngước lên nhìn Lạc Bân nói: “Ngay bây giờ hãy gửi một tài liệu khẩn với danh nghĩa của tổng công ty, chính thức bổ nhiệm Tần Thanh Tâm là tổng giám đốc của tập đoàn Tam Hòa!”

“Vâng, thưa chủ tịch!”, trong lòng Lạc Bân vô cùng ngạc nhiên.

“Có thể ép cho cô ấy chủ động mở miệng xin tôi như thế này, chắc chắn đã phải chịu sự bất công và sỉ nhục cực lớn ở công ty, đi điều tra rõ ràng cho tôi”.

Dương Thanh chìm vào suy nghĩ, sau đó lại nói tiếp: “Nhất là người phụ nữ tên Vương Mộng kia, phải điều tra cô ta thật kĩ, nếu như không có vấn đề gì thì tìm lí do đuổi việc cô ta đi. Nếu phát hiện ra hành vi sai lầm gì thì không cần nhân nhượng, cứ giao hết tất cả chứng cứ đã tìm được cho cảnh sát điều tra”.

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ đích thân điều tra chuyện này”, Lạc Bân nói xong lập tức rời đi.

- ————

.

Chương 55: 55: Vui Quá Hóa Buồn

Lạc Bân làm việc rất nhanh nhạy, chẳng mấy chốc đã điều tra rõ ràng hết mọi chuyện, hoàn thành nhiệm vụ được Dương Thanh giao cho.

“Người phụ nữ này đúng là ghê gớm thật, chỉ là một quản lí nhỏ của phòng kinh doanh thôi mà đã nhận hối lộ nhiều đến vậy, thậm chí còn bán cả tài liệu cơ mật của tập đoàn Tam Hòa”.

Dường Thanh ngồi sau bàn làm việc, trong tay là tập tài liệu ghi kết quả điều tra Lạc Bân đưa cho anh, anh nheo mắt: “Bằng những chứng cứ này hẳn đã đủ cho cô ta ngồi bóc lịch mười năm rồi chứ?”

“Chủ tịch, hiện giờ ta giao chứng cứ này cho cảnh sát sao?”, Lạc Bân đứng trước bàn làm việc dè dặt hỏi.

Dương Thanh tiện tay quăng tập tài liệu vào thùng rác: “Ông nói hôm nay cô ta mới nhận được tiền thưởng của công ty phải không? Hơn nữa tối nay còn định mời đồng nghiệp đi ăn, thậm chí còn sỉ nhục Tần Thanh Tâm ngay trước đám đông? Vậy ông nghĩ số chứng cứ này nên dùng như thế nào?”

Lạc Bân sững sờ một lát, sau đó lập tức hiểu được ẩn ý của Dương Thanh: “Tôi đã hiểu, chủ tịch muốn nâng cô ta lên thật cao sau đó mới đạp cô ta ngã thật mạnh xuống đất”.

Dương Thanh khẽ nhếch khóe môi: “Đi đi!”

Tại tập đoàn Tam Hòa, Vương Mộng sướng rơn suốt cả ngày vì được nhận tiền thưởng của công ty.

Những quản lí phòng ban khác cũng lũ lượt đến chúc mừng Vương Mộng, điều này khiến Vương Mộng có cảm giác mình sắp được thăng chức lên phó giám đốc đến nơi rồi.

Sau khi Tần Thanh Tâm gửi tin nhắn cho Dương Thanh thì ra khỏi phòng.
Cô giống như đã thay đổi thành một người khác vậy, dẹp hết

mọi công việc sang một bên, bắt đầu chuẩn bị công tác sau khi đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc.

Dù gì cô cũng là người sáng lập ra tập đoàn Tam Hòa, dù rằng sau đó công ty đã bị gia tộc cướp mất, nhưng cô đã làm việc tại công ty này rất nhiều năm, cô vẫn còn nắm rõ rất nhiều nghiệp vụ.

Hôm nay cũng chỉ đưa ra một vài kế hoạch và sắp xếp sơ bộ, cô biết Dương Thanh chính là người đứng sau thu mua tập đoàn Tam Hòa, nên cô nắm chắc vị trí tổng giám đốc sẽ vào tay mình.

Vốn dĩ ban đầu cô muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân để bắt đầu lại từ tầng vị trí thấp nhất trong công ty.
Cô tự tin mình có năng lực từng bước một đi lên đến vị trí tổng giám đốc, nhưng lại không ngờ con đường thăng chức của công ty lại lắt léo đến vậy.

Giống như cô bây giờ, bởi vì Vương Mộng không ưa cô nên dù cô có liều mạng, cũng không có khả năng được thăng chức như quy định.

Nếu đã như vậy, cô có năng lực làm tổng giám đốc thì sao phải bỏ lỡ nó? Sao không ngồi lên chức cao sau đó sửa lại các lỗ hổng trong công ty?

“Quản lí Vương đã nghe được tin này chưa? Tổng công ty đã bổ nhiệm chức tổng giám đốc cho tập đoàn Tam Hòa rồi, nói là trước khi tan tầm sẽ gửi văn bản chính thức xuống”, người phụ nữ trang điểm đậm mà sáng nay đến đưa cờ lưu niệm cho Vương Mộng lại chạy sang phòng làm việc của Vương Mộng tán phét.

Vương Mộng giật mình: “Thật vậy à?”

Người phụ nữ trang điểm đậm gật đầu, vừa cười vừa nói: “Quản lí Vương số đỏ thật đấy! Tháng trước vừa đứng nhất trong đợt đánh giá của công ty, còn nhận được phần thưởng cá nhân trị giá một trăm nghìn tệ, đang đứng trên đỉnh huy hoàng, lúc này lại có tổng giám đốc mới đến nhận chức, chắc chắc cô sẽ để lại ấn tượng tốt cho tổng giám đốc”.

Vương Mộng nghe thấy cô ta nói vậy cũng giật mình, siết chặt hai tay: “Nếu được tổng giám đốc trọng dụng thật thì tốt quá rồi”.

“Chị tin cô!”, người phụ nữ nói xong liền lắc mông bỏ đi.

Tin tức tổng giám đốc sẽ xuống nhận chức trước khi tan tầm nhanh chóng lan truyền ra toàn bộ công ty.
Chuyện này khiến mọi người đều hưng phấn như chính bản thân được bổ nhiệm vào vị trí đó vậy.

Duy chỉ có Tần Thanh Tâm vẫn bình tĩnh ngồi ở bàn làm việc của mình bận rộn với máy tính.

Lúc này, Tần Thanh Tâm như đã tìm lại được nhiệt huyết khi sáng lập nên tập đoàn Tam Hòa năm đó, cô vùi đầu lập kế hoạch chỉnh sửa lại phương hướng phát triển công ty trong tương lai cũng như chuyện điều động nhân sự.

Kinh nghiệm làm việc ở cấp bậc nhân viên trong khoảng thời gian này đã giúp đỡ rất nhiều cho cô.
Cô có niềm tin chắc chắn sau khi mình được bổ nhiệm sẽ đưa công ty bước lên mọt đỉnh cao huy hoàng mới.

“Cũng không biết con ả đê tiện kia mỗi ngày bận rộn những gì nữa”, Vương Mộng nói xấu Tần Thanh Tâm với đồng nghiệp đứng bên cạnh.

“Thì cứ làm bừa vậy thôi! Từng làm chủ tịch của công ty, hôm nay lại biến thành nhân viên cấp thấp nhất, e rằng trong lòng cô ta không phục đâu!”, đồng nghiệp liếc mắt sang chỗ Tần Thanh Tâm ra hiệu.

Vương Mộng cười khẩy: “Đi, qua đó xem cô ta làm gì!”

Tần Thanh Tâm vừa sửa xong tài liệu thì thấy Vương Mộng đi đến chỗ mình.

“Tần Thanh Tâm, chắc cô cũng đã nghe đồn rồi nhỉ?”, Vương Mộng nheo mắt nói.

Tần Thanh Tâm nhíu nhíu mày: “Nghe gì?”

“Cô xem cô đấy, không biết cả ngày làm cái gì, ngay cả tin sắp có tổng giám đốc mới nhậm chức cũng chưa nghe nói sao?”,

cô đồng nghiệp đứng cạnh Vương Mộng đá đểu.

“Cho dù là biết, chắc cô ta cũng phải làm bộ không biết.
Nếu phải chọn ra người buồn nhất sau khi nghe tin này thì chắc chắn là Tần Thanh Tâm rồi.
Dù gì người ta cũng từng là chủ tịch của cả công ty cơ mà!”, Vương Mộng cười híp mắt nói.

“Đúng vậy, đột nhiên rơi từ chỗ cao nhất xuống chỗ thấp nhất đúng là chuyện đáng thương biết bao, nhỉ?”

“Thật ra thì mấy chuyện này cũng không có gì to tát cả.
Chuyện đáng buồn nhất là cô ta còn lấy phải một tên vô dụng, còn có con với hắn ta nữa.
Ấy thế mà sau khi có con, thằng vô dụng đó còn biến mất không thấy tăm tích luôn mới ghê”.

“Ha ha! Còn có việc này nữa hả? Thế mà tôi lại không biết đấy!”

…

Thấy Vương Mộng cứ một mực nhắm vào Tần Thanh Tâm, đồng nghiệp thuộc các phòng khác cũng qua góp lời, châm chọc Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn từng khuôn mặt tởm lợm đang vây quanh mình, vì nịnh nọt mà sẵn sàng chà đạp khác, đúng là lòng người đáng sợ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến giờ tan làm rồi nhưng văn bản nhậm chức của tổng giám đốc mới vẫn chưa thấy đâu, chuyện này khiến nhân viên trong công ty cảm thấy khá là thất vọng.

- ————

.

Chương 56: 56: Sếp Tần

Lúc này Vương Mộng lại đứng ra, cô ta vừa cười vừa nói: "Tôi đã đặt được bàn ở nhà hàng Bắc Viên Xuân tối nay rồi, mọi người đều phải đến đấy!"

"Quản lí Vương muôn năm!", tất cả mọi người vui mừng hoan hô.

Đúng lúc này, một chiếc Audi A8 màu đen chậm rãi dừng bánh ngay trước cửa công ty, một người đàn ông mặc vest chỉnh chu vội vã bước xuống xe, trong tay ông ta còn cầm theo một túi tài liệu.

Phó tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa vội vàng tiến lên đón tiếp: "Thư kí Trần khỏe chứ?"

Thư kí Trần gật đầu: "Xin chào phó tổng giám đốc Ngưu, vừa rồi tắc đường quá, không biết nhân viên còn ở công ty đủ chứ?"

"Đủ cả, đủ cả, mời thư kí Trần vào trong!", phó tổng giám đốc Ngưu cung kính nói.

Ông ta là phó tổng giám đốc, cũng biết được một ít tin tức mật của công ty, chỉ là không được bên trên đồng ý, ông ta không dám nói gì cả.

"Sếp Ngưu tới rồi, mọi người mau quay lại phòng làm việc đi!"

Vương Mộng vừa định dẫn đồng nghiệp ra về thì nhìn thấy phó tổng giám đốc Ngưu dẫn đường cho một người đàn ông trung niên, cô ta hoảng hốt nhanh chóng trốn vào phòng làm việc.

"Thông báo cho mọi người lập tức vào phòng họp lớn mở họp!"

Phó tổng giám đốc dặn dò thư kí đứng sau lưng mình, sau đó dẫn thư kí Trần vào phòng họp trước.

“Người khiến phó tổng giám đốc Ngưu phải khép nép như vậy chắc chắc là lãnh đạo cấp cao từ tổng công ty phái xuống, nhưng mà tổng giám đốc mới đâu, sao không thấy đến?”

“Hay là sếp Ngưu lên ngồi ghế đấy?”

“Chắc không phải đâu, nếu không thì đã có tin tuồn ra từ lâu rồi”.

…

Khi tất cả mọi người đang tò mò suy đoán, không ai chú ý đến việc Tần Thanh Tâm đã rời đi.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã tập trung đầy đủ trong phòng hội nghị lớn trên tầng cao nhất của công ty, thư kí Trần ngồi ghế chính giữa, phó tổng giám đốc Ngưu ngồi bên phải ông ta, vị trí bên trái của thư kí Trần còn để trống, trên bàn viết ba chữ tổng giám đốc thật to.

Phó tổng giám đốc Ngưu chủ trì cuộc họp, sau khi trò chuyện đơn giản một hồi, ông ta mới trầm giọng nói: “Sau đây xin mời thư kí Trần lên tuyên bố quyết định bổ nhiệm tổng giám đốc mới của chúng ta, mọi người hoan nghênh!”

Thư kí Trần cầm tờ giấy quyết định bổ nhiệm lên, trịnh trọng tuyên bố: “Để phù hợp với nhu cầu phát triển kinh doanh mà Tam Hòa yêu cầu, sau khi có được sự đồng ý của các cấp lãnh đạo công ty, quyết định bổ nhiệm bà Tần Thanh Tâm trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Tam Hòa, phụ trách các công tác hàng ngày của tập đoàn”.

“Quyết định bổ nhiệm này có hiệu lực bắt đầu từ ngày ban hành quyết định!”

“Sau đây, chúng ta xin mời sếp Tần lên đài phát biểu, mọi người vỗ tay!”

Lời phát biểu của thư kí Trần vừa dứt, vẻ mặt của tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, bởi vì cái tên Tần Thanh Tâm này bọn họ đã nghe quá nhiều rồi.

“Sao lại có chuyện này được? Tuyệt đối không thể!”, Vương Mộng hoảng hốt kêu lên.

“Chắc chắc chỉ do trùng tên mà thôi, đừng cuống lên thế, sếp Tần sẽ xuất hiện ngay thôi”, người ngồi bên cạnh Vương Mộng an ủi cô ta.
Tuy rằng ngoài miệng người đó nói như vậy, nhưng trong lòng cũng rất bất an.

“Đúng vậy, chắc chắn chỉ do trùng tên thôi, không thể nào là con ả thấp hèn đó được!”, Vương Mộng hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm cửa phòng họp.

Mọi người trong phòng nghe thấy một loạt âm thanh lộp cộp của giày cao gót giẫm lên sàn nhà đang tiến lại gần.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Tần Thanh Tâm mặc một bộ đồ vest chỉn chu xuất hiện ở cửa, sau đó đi tới ngồi xuống ghế lãnh đạo.

Ầm!

Trong đầu Vương Mộng như vừa diễn ra một trận nổ, chỉ chớp mắt thôi mà cô ta như mất hết sức lực, thì thào: “Không thể nào! Chuyện này sao có thể xảy ra!”

Từ khi bước vào Tần Thanh Tâm không thèm liếc cô ta một cái nào, sau khi an vị trên ghế tổng giám đốc thì mới lên tiếng.

Tinh thần hay vẻ ngoài của cô đều chuẩn không cần chỉnh, một vài nhân viên lâu năm của công ty tựa hồ lại thấy được thời đại huy hoàng của Tần Thanh Tâm đang bắt đầu.

Có người vui vẻ, nhưng cũng có người khổ sở.

“Tan họp!”

Đến tận khi cuộc họp kết thúc, rất nhiều người vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

“Sếp Tần, xin chờ một chút!”, Vương Mộng vội vã đuổi theo.

Tất cả mọi người đều nhìn Vương Mộng với vẻ hóng hớt.
Bọn họ đều biết rõ lúc trước cô ta đối xử với Tần Thanh Tâm như thế nào.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nhìn Vương Mộng: “Cô có chuyện gì sao?”

“Sếp Tần, là thế này, tối nay tôi định mời các đồng nghiệp đến dùng cơm ở nhà hàng Bắc Viên Xuân, muốn mời sếp Tần đi cùng.
Cũng xem như là mở tiệc chúc mừng cho sếp luôn”, Vương Mộng cười ha ha nói, giống như cô ta và Tần Thanh Tâm không hề có xích mích gì trước đó.

Tần Thanh Tâm cười lạnh lùng, châm chọc: “Cơm mà quản lí Vương mời đâu phải ai cũng có tư cách đến ăn đâu, tôi vẫn nên về ăn cơm do anh chồng vô dụng của tôi nấu thôi!”

Tần Thanh Tâm trả lại hết tất cả những lời châm chọc lúc trước của Vương Mộng cho cô ta.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Dứt lời, cô thong dong xoay người rời đi.

Nụ cười trên khuôn mặt Vương Mộng còn khó coi hơn cả khóc, nhưng cô ta vẫn tự ép mình phải giữ vững nụ cười trên môi, quay lại nhìn các đồng nghiệp sau lưng, gượng cười: “Đúng lúc đã đến giờ tan làm, tôi mời mọi người đến Bắc Viên Xuân ăn tối”.

“Ngại quá, tôi chợt nhớ ra anh xã nhà tôi đang chờ tôi về, không đi được rồi”.

“Bố mẹ tôi mới từ quê lên, tôi cũng không đi được”.

“Tôi phải đi nhà trẻ đón con rồi, tôi cũng không đi đâu”.

…

Đám đồng nghiệp lúc chiều còn nhiệt tình muốn Vương Mộng mời cơm, bây giờ lại tránh cô ta như tránh tà, không một ai muốn đi ăn cùng cô ta.

Bỗng nhiên, một tràng tiếng còi xe cảnh sát dồn dập vang lên, một chiếc xe cảnh sát đỗ xịch trước cửa công ty, hai anh cảnh sát xuống xe, sải bước đến trước mặt Vương Mộng.

Một người rút ra thẻ cảnh sát của mình, sau đó rút ra một tờ lệnh bắt người: “Chúng tôi nhận được tố cáo cô với các tội danh đánh cắp thông tin cơ mật của tập đoàn Tam Hòa, bán

đứng lợi ích công ty, nhận hối lộ, đây là lệnh bắt người của chúng tôi!”

- ——————

.

Chương 57: 57: Ông Nội Quá Tàn Nhẫn

Câu trèo cao ngã đau rất đúng với Vương Mộng.

“Tôi không vừa mắt con ả này từ lâu, ngày thường hung hăng phách lối.
Giờ thì hay rồi, bị cảnh sát bắt đi!”

“Không ngờ cô ả còn tham ô nhận hối lộ, đúng là sỉ nhục tập đoàn Tam Hòa”.

“Muốn mời cơm sao, ai thèm?”

Mấy đồng nghiệp lúc trước nịnh nọt Vương Mộng giờ đây đều né tránh, nhất là khi cô ta bị cảnh sát bắt đi, bọn họ đều không ngừng chửi rủa.

Tin tức Tần Thanh Tâm trở thành tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa đã truyền khắp Giang Hải.

Lúc trước, người thần bí mở tiệc dành chiêu đãi giới thượng lưu Giang Hải ở khách sạn Vườn Sao từng tuyên bố tập đoàn Nhạn Thanh sẽ hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.

Ngay trong buổi tiệc hôm đó đã có rất nhiều gia tộc chủ động muốn hợp tác với Tam Hòa.
Hiện giờ danh tiếng của tập đoàn Tam Hòa đã vượt qua cả tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhà họ Tần là chủ cũ của Tam Hòa, nghe thấy tin này không khỏi khiếp sợ.

Từ khi tập đoàn Tam Hòa tách khỏi nhà họ Tần, giá trị đã tăng gấp mười lần.
Bây giờ thấy Tần Thanh Tâm làm tổng giám đốc, rất nhiều người trong nhà họ Tần không cam tâm.

“Sao con khốn Tần Thanh Tâm này ngồi lên vị trí tổng giám đốc được thế, sao có thể?”

“Có khi là dùng sắc đẹp dụ dỗ mới được một bước lên trời”.

“Chẳng trách lúc cô ta đến tập đoàn Tần Thị lại kiêu căng như vậy”.

Trong trang viên nhà họ Tần, một đám người ngồi trong phòng họp chờ cụ Tần đến.

Tần Phi đeo sợi vải bố màu trắng trên cổ để giữ cánh tay đang bó bột.
Lúc này anh ta không nói lời nào, đỏ mắt nhìn chằm chằm tay mình.

Cụ Tần được Phương Duyệt dìu tới phòng họp.
Đám người vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Sau khi cụ Tần ngồi xuống, lão ta nhìn mọi người một lượt, nói: "Mọi người biết tin Tần Thanh Tâm được bổ nhiệm làm tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa rồi chứ?"

Tất cả đều gật đầu.

"Tần Phi, cháu có gì muốn nói không?", cụ Tần bỗng nhìn sang Tần Phi đang cúi đầu không biết mải nghĩ gì.

Khi Tần Phi ngẩng đầu, vẻ dữ tợn trên mặt đã biến mất, anh ta nói: "Sau khi tập đoàn Tam Hòa tách khỏi nhà họ Tần, tất cả nhân viên có quan hệ với chúng ta đều bị sa thải.
Nhưng Tần Thanh Tâm lại thuận lợi vào đó làm việc, bây giờ lại làm tổng giám đốc, chuyện này chỉ có hai khả năng".

"Nói tiếp đi!", cụ Tần gật đầu.

"Thứ nhất, vì năng lực của Tần Thanh Tâm; thứ hai, vì sắc đẹp của cô ta".

Tần Phi chăm chú nhìn cụ Tần, nghiêm túc phân tích: "Nhưng cháu cảm thấy khả năng thứ hai càng dễ xảy ra hơn.
Theo cháu được biết từ khi vào làm Tần Thanh Tâm luôn bị sếp chèn ép.
Nghe nói trước ngày được bổ nhiệm, cô ta còn bị sếp tát.

Tại sao lại đột ngột được bổ nhiệm làm tổng giám đốc?"

"Khi cô ta còn ở nhà họ Tần, sếp Lạc của tập đoàn Nhạn Thanh từng chủ động gửi hợp đồng cho chúng ta, còn nói là bị sự chân thành của Tần Thanh Tâm làm cảm động.
Nực cười! Sau đó ông nội giao việc hợp tác cho cháu, họ lại nói chúng ta vi phạm hợp đồng.

Ai rảnh tới mức quy định người phụ trách hợp tác vào hợp đồng cơ chứ?”

“Nếu cháu đoán không sai, khi đó ông lớn đứng sau tập đoàn Nhạn Thanh đã tìm Tần Thanh Tâm nhưng cô ta không chịu thuận theo.
Đối phương tức giận mới tố cáo chúng ta vi phạm hợp đồng, ép nhượng lại tập đoàn Tam Hòa”.

“Nhưng trong dạ tiệc tổ chức ở khách sạn Vườn Sao vào một tháng trước, tin tức công bố đầu tiên chính là tập đoàn Nhạn Thanh hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.
Nói đến đây chắc ông nội cũng đã hiểu rồi chứ?”

Cụ Tần không thể không thừa nhận thằng cháu trai này rất thông minh.
Anh ta phân tích hoàn toàn hợp lý với thực tế.

“Cháu hiểu rồi! Tần Thanh Tâm bị chèn ép ở công ty đều là lệnh của lãnh đạo.
Chị ta không chịu nổi nên mới chủ động thuận theo ông lớn của tập đoàn Nhạn Thanh.
Với quyền lực của người đó, để Tần Thanh Tâm làm tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?”, Phương Duyệt cũng tỉnh ngộ nói.

Suy nghĩ dơ bẩn bao nhiêu thì hành động cũng dơ bẩn bấy nhiêu.
Đây là sự miêu tả chân thực nhất về người nhà họ Tần.

Những người khác nghe xong cũng thi nhau phụ họa.

Cụ Tần gõ bàn ra hiệu cả phòng im lặng mới nghiêm túc nói:
“Mặc kệ là nguyên nhân gì, Tần Thanh Tâm cũng đã leo lên được vị trí tổng giám đốc.
Nhưng nó là người nhà họ Tần, nhất định phải góp sức cho chúng ta”.

Người không biết xấu hổ đến ma quỷ cũng phải khiếp sợ.

Lúc đầu chính lão ta đuổi Tần Thanh Tâm ra khỏi ra gia tộc.
Bây giờ biết cô có ích với gia tộc lại thừa nhận cô là người nhà họ Tần.

“Tần Phi, ông giao cho cháu một nhiệm vụ.
Bây giờ lập tức tới biệt thự nhà họ Tần tìm Tần Thanh Tâm bàn chuyện hợp tác”, cụ Tần chợt ra lệnh.

Tần Phi sững sờ, vội nói: “Ông nội, Tần Thanh Tâm có thành kiến rất lớn với cháu, sẽ không chịu nói chuyện với cháu đâu. Ông thử tìm người khác đi ạ!”

Cụ Tần cau mày: “Tần Thanh Tâm đã là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, có ông lớn của tập đoàn Nhạn Thanh làm chỗ dựa, chúng ta nhất định phải nghĩ cách khiến nó tha thứ.
Lúc trước vì cháu ông mới đuổi cả nhà nó ra khỏi gia tộc.
Chỉ có cháu mới có thể xin nó tha thứ được, hiểu chưa?”

Tần Phi vốn tưởng chỉ thuần túy bàn chuyện hợp tác, giờ đây mới biết cụ Tần muốn anh ta làm con tốt thí mạng, đổ hết tội lỗi khiến Tần Thanh Tâm bị đuổi khỏi gia tộc lên đầu anh ta.

Tần Phi không cam tâm.
Mấy ngày trước lúc Tần Thanh Tâm tới tập đoàn Tần Thị, anh ta còn cản trở đủ kiểu, còn bị Dương Thanh đánh gãy tay thêm lần nữa.

Nếu thật sự đi cầu xin Tần Thanh Tâm, anh ta còn mặt mũi nào nữa?

Với những gì anh ta từng làm với Tần Thanh Tâm, nếu cô trở về anh ta làm gì còn chỗ đứng trong gia tộc?

“Ông nội, cháu không làm được!”, Tần Phi cắn răng nói.

“Khốn kiếp!”

Cụ Tần đập bàn giận dữ nói: “Nếu lúc trước anh đối xử với Tần Thanh Tâm tốt hơn một chút thì làm gì tới mức này? Anh nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này cho ông!”

Dứt lời, lão ta giận đùng đùng rời đi.

Đám người nhà họ Tần đưa mắt nhìn nhau.
Cụ Tần đang muốn để Tần Thanh Tâm thế chỗ Tần Phi.
Nếu cô trở về gia tộc, chắc chắn Tần Phi sẽ bị vứt bỏ.

“Tần Phi, ông cụ đã yêu cầu cậu làm nhiệm vụ này, chúng tôi cũng không thể làm gì.

Tôi đi trước đây!”

“Tần Phi, tương lai gia tộc đều dựa cả vào cậu! Cố lên!”

“Tần Phi, tôi tin cậu có thể thuyết phục Tần Thanh Tâm trở về gia tộc!”

Đám họ hàng chỉ an ủi vài câu tượng trưng rồi ào ào rời đi.

Cả phòng họp rộng lớn chỉ còn lại Tần Phi và mẹ anh ta Lâm Tuyết Liên.

“Tần Phi, con đừng sợ.
Con không xuống nước đi cầu xin con khốn kia được thì để mẹ đi thay con”, Lâm Tuyết Liên thấy cảm xúc của anh ta bất ổn, vội nói.

Tần Phi lắc đầu cười tự giễu: “Mẹ có hiểu ý của ông nội không? Ông nội muốn hi sinh con để đổi lấy Tần Thanh Tâm. Ông nội quá nhẫn tâm”.

“Tần Phi, con còn nhớ lúc bố con qua đời đã nói gì với con không?”

Lâm Tuyết Liên chân thành nhìn Tần Phi: “Bố con nói, chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn.
Nếu chỉ vì không chịu nổi một chút sỉ nhục thì sao có thể thừa kế được vị trí chủ gia tộc? Bây giờ nhà họ Tần chỉ còn một đứa cháu đích tôn là con, chủ gia tộc tương lai chỉ có thể là con”.

“Cho dù con nhẫn nhục cầu xin Tần Thanh Tâm, con khốn đó có đồng ý trở về gia tộc thì nó cũng không phải con cháu ruột thịt của nhà họ Tần.
Ông nội chỉ muốn lợi dụng nó thôi, khi nó không còn giá trị chắc chắn sẽ bị vứt bỏ”.

Ánh mắt của Tần Phi sáng rực, bừng tỉnh nói: “Mẹ, con hiểu rồi.
Mẹ yên tâm, con sẽ không khiến mẹ thất vọng! Cho dù bị Tần Thanh đánh chửi, con cũng sẽ nhẫn nhịn!”

- ————

.

Chương 58: 58: Cầu Xin Trở Về

Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu trở về biệt thự nhà họ Tần.
Cô đang định xuống xe thì anh cười nói: “Đợi anh lái xe vào sân đã!”

“Hả?”

Tần Thanh Tâm chưa kịp phản ứng lại, Dương Thanh đã xuống xe mở cửa rồi lại lên xe.

Anh đỗ xe vào trong sân trước ánh mắt kinh ngạc của Tần Thanh Tâm.

“Anh mau lái xe ra ngoài đi.
Mẹ em mà biết không chỉ đuổi anh đi mà còn đập xe nữa đấy!”, Tần Thanh Tâm bối rối nói.

Châu Ngọc Thúy là người nắm quyền trong nhà cô.

Tần Thanh Tâm không biết sáng nay Dương Thanh đã thuyết phục được mẹ vợ, hơn nữa từ hôm nay anh sẽ vào sống ở đây.

“Tâm, ý của em là đuổi anh là chuyện nhỏ còn đập xe mới là chuyện lớn sao?”, Dương Thanh tỏ vẻ tủi thân nói.

Tần Thanh Tâm bực bội nói: “Nói nhảm! Mẹ em vốn không chào đón anh, đuổi anh đi là bình thường.
Nhưng nếu mẹ đập xe thì phải làm sao? Giá trị của chiếc xe này cũng phải từ một triệu trở lên đúng chứ?”

Sao chiếc xe này chỉ có giá từng đó cơ chứ? Mỗi chiếc xe mới ra mắt đều hơn triệu tệ, huống chi chiếc xe này là Mã Siêu yêu cầu nhà sản xuất chế tạo theo hệ số an toàn cao nhất của quân đội.

“Tuy sáng nay mẹ em nói cho anh ở lại nhưng bà ấy thường sáng nắng chiều mưa, sẽ đổi ý đấy”.

Tần Thanh Tâm đang nói thì thấy Châu Ngọc Thúy đeo tạp dề bước ra, lập tức hoảng hốt: “Xong rồi! Mẹ em ra rồi!”

Cô vội vàng xuống xe định giải thích, Dương Thanh đã mang theo một bộ trang sức Hòa Ngọc Duyên tươi cười đưa cho Châu Ngọc Thúy: "Mẹ, lúc đi ngang qua cửa hàng trang sức, con thấy chiếc vòng ngọc Hòa Điền này rất hợp với khí chất của mẹ nên mua luôn.
Mẹ xem có thích không?"

Buổi sáng vừa mới thu được năm mươi nghìn tiền mặt của Dương Thanh, đến chiều lại được tặng vòng ngọc đắt tiền, Châu Ngọc Thúy không khỏi kích động.

Nhưng vì đã oán hận Dương Thanh quá lâu, bà ta không thể lập tức đối tốt với anh.

Tuy nhiên, thái độ đã hòa hoãn hơn trước rất nhiều.

Châu Ngọc Thúy thuận tay nhận túi trang sức, lạnh nhạt nói: "Coi như cậu còn chút lương tâm!"

Dứt lời, bà ta liền quay người vào nhà.

Tần Thanh Tâm thấy vậy rất kinh ngạc.
Dương Thanh phải nhắc cô: "Mau vào đi, lâu rồi không được ăn cơm mẹ nấu".

Tần Thanh Tâm còn chưa động đậy, anh đã dắt Tiêu Tiêu đi vào.

"Anh ấy còn làm được vậy nữa sao?"

Tần Thanh Tâm lẩm bẩm một câu rồi theo anh vào nhà.

"Mẹ em đâu?", cô nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: "Chắc là đang xác nhận thật giả!"

"Xác nhận thật giả?", Tần Thanh Tâm nghi ngờ hỏi lại.

Lúc này Châu Ngọc Thúy đang trốn trong phòng mình ngắm nghía vòng ngọc trên tay, càng nhìn càng thích: "Không phải là đồ giả đấy chứ?"

Bởi vì chiếc vòng này cực kỳ xinh đẹp, chất liệu tinh tế, đeo vào rất dễ chịu.

Khi bà ta nhìn thấy giá tiền liền giật mình: “Trời ạ! Chiếc vòng này tận ba trăm nghìn! Chắc không phải đồ giả đâu nhỉ?”

Bà ta vội vàng kiểm tra theo cách thức ghi trên nhãn hiệu.

Năm phút sau, Châu Ngọc Thúy cẩn thận cất chiếc vòng vào hộp, cất trong két sắt.
Vừa đi ra cửa, bà ta lại trở về: “Không được, Đại Dũng biết mật mã.
Mình phải đổi lại mật mã”.

Bà ta đổi mật mã xong mới yên tâm rời đi.

Lo lắng Châu Ngọc Thúy bỗng dưng nổi giận, Tần Thanh Tâm liền kéo Dương Thanh vào phòng mình, để anh chơi với Tiêu Tiêu.

Đây là lần đầu tiên anh chơi với Tiêu Tiêu ở nhà.
Nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ ở trên tầng, Tần Thanh Tâm chợt cảm thấy ghen tỵ, lầm bầm nói: “Con nhóc này cười vui như vậy, chắc chắn đã quên mình rồi!”

“Dương Thanh đâu?”

Châu Ngọc Thúy bê đồ ăn ra, không thấy Dương Thanh đâu, bà ta nghi ngờ hỏi Tần Thanh Tâm.

Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt của mẹ mình: “Anh ấy đang chơi với Tiêu Tiêu ở trên tầng!”

“Thế thì mau gọi xuống ăn cơm đi!”, Châu Ngọc Thúy liếc nhìn cô.

Từ lúc Dương Thanh lái xe vào trong sân, Tần Thanh Tâm đã đơ cả người ra.
Hôm nay Châu Ngọc Thúy như biến thành một người khác, đến cả cô cũng thấy không quen.

Đợi Dương Thanh xuống tầng, Châu Ngọc Thúy lại khôi phục thái độ lạnh lùng như trước: “Sau này nấu cơm xong tôi còn phải gọi cậu xuống ăn có phải không?”

Dương Thanh vội lắc đầu, cười nói: “Mẹ, con biết sai rồi.
Lần sau con sẽ xuống sớm hơn”.

Nghe Châu Ngọc Thúy nói, Tần Thanh Tâm vẫn thấy bình thường.
Nhưng câu trả lời của Dương Thanh khiến cô cảm thấy kì quái.

Đầu tiên là Dương Thanh lái xe vào trong sân, sau đó Châu Ngọc Thúy bảo cô gọi anh xuống ăn cơm, còn cả cuộc nói chuyện vừa rồi đều chứng minh hai người như nước với lửa này đã thỏa thuận gì đó.

Ngoài ra, sáng nay Châu Ngọc Thúy cũng đồng ý cho Dương Thanh sống ở đây.
Chẳng lẽ mẹ cô thật sự không đổi ý?

"Là sao?", Tần Thanh Tâm nhíu mày nhìn Dương Thanh.

"Trẻ con phải ăn nhiều rau xanh".

Dương Thanh giả điếc gắp rau vào bát của Tiêu Tiêu, rồi lại gắp một miếng thịt vào bát của Tần Thanh Tâm: "Công việc của em bận rộn, ăn nhiều thịt nạc giúp tăng sức đề kháng".

"Con về rồi đây!"

Mọi người đang ăn cơm, Tần Y cũng về tới nhà.
Cô ta chạy vọt vào trong, chưa kịp thay giày đã thấy một bóng người quen thuộc ngồi trên bàn ăn.

Cô ta vô cùng kinh ngạc, không thay giày mà lập tức chạy tới xác nhận: "Anh rể, là anh thật sao?"

Dương Thanh mỉm cười với cô ta.

"Con nổi khùng gì đấy? Mau ngồi xuống ăn cơm đi!", Châu Ngọc Thúy tức giận trừng mắt nhìn Tần Y.

Châu Ngọc Thúy không cấm Tần Y gọi anh rể khiến cô ta càng thêm sửng sốt.

"Chị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?", tranh thủ lúc Châu Ngọc Thúy đi xới cơm, Tần Y nhỏ giọng hỏi.

Tần Thanh Tâm lạnh mặt đáp: "Không biết!"

Rõ ràng còn đang tức giận vì Châu Ngọc Thúy và Dương Thanh có bí mật riêng.

“Tiêu Tiêu, vừa rồi cháu về có xảy ra chuyện gì không?”, Tần Y quay sang hỏi Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu vừa ăn rau vừa mơ hồ đáp: “Không mà! Bố còn lên tầng chơi với cháu rất lâu!”

“Có vẻ hơi sai sai!”, Tần Y hoài nghi.

Đến khi Châu Ngọc Thúy đưa cơm mới chặn được miệng của cô ta.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh được ăn cơm Châu Ngọc Thúy nấu.
Chỉ là vì bữa cơm này, anh đã tốn không ít công sức.

“Nếu tất cả đã ăn xong, bây giờ mẹ sẽ tuyên bố một việc”.

Châu Ngọc Thúy không thèm để ý tới Dương Thanh đang ăn bát thứ hai, tuyên bố: “Để Tiêu Tiêu có một gia đình hoàn chỉnh, từ hôm nay Dương Thanh sẽ sống ở đây”.

“Cái gì?”

Tần Y đang uống nước suýt thì phun ra.

Sáng nay Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã biết trước nên không quá ngạc nhiên.
Cô chỉ tò mò không biết Dương Thanh đã làm gì để Châu Ngọc Thúy cho anh sống ở đây.

Đúng lúc này, ngoài cổng vang lên tiếng xe.
Châu Ngọc Thúy lạnh nhạt nói: “Chắc là bố các con về rồi!”

“Để con đi mở cửa!”, Dương Thanh nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Thanh mở cửa nhìn thấy người quen.
Anh ta đeo dây cố định cánh tay bó bột ở trên cổ, tay kia xách hộp quà.

“Dương Thanh!”, thấy người mở cửa là anh, Tần Phi vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ tới mục đích tới đây, anh ta cố nhịn tất cả oán hận, lên tiếng hỏi: “Thanh Tâm có nhà không?”

“Có!”, Dương Thanh trả lời cụt ngủn.
Thấy thái độ của Tần Phi, anh đã biết tại sao anh ta tới đây.

“Tôi vào gặp Thanh Tâm”, Tần Phi định đi vào trong nhà.

“Hiện giờ cô ấy là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, công việc bận rộn, không phải ai cũng có tư cách gặp được đâu!”

Dương Thanh lạnh lùng đáp rồi dứt khoát đóng cửa lại.

“Mình từng nói sẽ có ngày bắt nhà họ Tần phải cầu xin Thanh Tâm trở về”, Dương Thanh đóng cửa, híp mắt lại.

- ————

.

Chương 59: 59: Tần Phi Quỳ Xuống

Tần Phi đứng ngoài cửa, gương mặt dần méo mó.

“Khốn kiếp! Một thằng vô dụng bị mọi người coi thường cũng dám ăn nói với tao như vậy!”, Tần Phi nghiến răng nghiến lợi.

“Ai đấy?”, thấy Dương Thanh trở về, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Tần Phi!”, Dương Thanh thản nhiên đáp.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm ngạc nhiên hỏi: “Sao anh ta lại tới đây?”

“Lúc trước em mang hợp đồng tới tìm cụ Tần, ông ta đã tự mình đuổi em đi, còn tưởng không cần em vẫn có thể hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.
Bây giờ em đã là tổng giám đốc, đương nhiên ông ta sợ chuyện hợp tác đổ bể nên bắt Tần Phi tới tìm em”, Dương Thanh nói.

“Thanh Tâm, con trở thành tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa rồi sao?”

Châu Ngọc Thúy nghe Dương Thanh nói thì rất vui sướng.
Tần Y cũng hớn hở nhìn Tần Thanh Tâm.

Ánh mắt cô nhìn Dương Thanh trở nên phức tạp.
Cô gật đầu với Châu Ngọc Thúy và Tần Y: “Vừa được bổ nhiệm trước khi tan làm”.

“Sao con không nói sớm? Mẹ nấu thêm vài món để chúc mừng!”, Châu Ngọc Thúy kích động nói.

Tần Y cười nói: “Chị, thế là tốt rồi.
Mai em mời cả nhà ra ngoài ăn một bữa”.

“Được, vậy mai cùng đi ăn!”, Tần Thanh Tâm cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cô biết tất cả đều nhờ vào Dương Thanh, nhưng thân phận của anh đặc biệt nên không thể nói ra được.

Cả nhà đang vui vẻ trò chuyện, điện thoại của Tần Thanh Tâm chợt reo lên.
Cô xem số gọi đến, khẽ cau mày.

“Mau nghe đi! Xem anh ta muốn nói gì”, Dương Thanh nhìn ra được sự do dự của cô.

Tần Thanh Tâm vừa nhận máy đã nghe thấy giọng của Tần Phi: “Thanh Tâm, anh có việc gấp cần gặp em.
Em ra mở cửa cho anh được không?”

Tần Thanh Tâm nhíu mày, lạnh lùng nói: “Việc riêng nói qua điện thoại là được.
Nếu là việc công thì đến công ty tìm tôi”.

“Em ra mở cửa cho anh đi mà! Chúng ta gặp mặt rồi nói, thật sự rất gấp!”, giọng điệu của Tần Phi có vẻ gấp gáp.

Tần Thanh Tâm không biết nên làm thế nào, đành cầu cứu nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh im lặng một lúc rồi gật đầu đi ra mở cửa.

“Được!”, Tần Thanh Tâm chỉ đáp lại một chữ liền cúp máy.

Chẳng mấy chốc, Tần Phi đã đi vào theo Dương Thanh.

Cả nhà Tần Thanh Tâm đều tỏ ra lạnh nhạt, không thèm đoái hoài đến anh ta.

Tần Phi cầm hộp quà tới chỗ Châu Ngọc Thúy cười nói:
“Thím hai, đây là đồ trang điểm hàng hiệu cháu nhờ bạn mua từ nước ngoài về để tặng thím.
Xin thím hãy nhận cho!”

Châu Ngọc Thúy nghe thấy đồ trang điểm hàng hiệu ở nước ngoài thì lập tức giơ tay ra nhận, lạnh giọng hỏi: “Muộn thế này cậu còn tìm Thanh Tâm làm gì?”

Tần Phi thấy bà ta nhận quà, mừng thầm trong lòng, vội nói:
“Cháu có hai chuyện gấp cần tìm Thanh Tâm.
Thứ nhất là chuyện vui, ông nội bảo cháu thay ông đến mời mọi người dọn về trang viên nhà họ Tần.
Ông nội đã chuẩn bị sẵn một tòa biệt thự gấp đôi tòa biệt thự

cũ hai tầng này.
Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, có thể vào ở luôn".

Châu Ngọc Thúy lập tức vui vẻ hỏi: "Cậu nói thật sao? Bây giờ vào ở được luôn hả?"

"Mẹ!", Tần Thanh Tâm lạnh mặt nói: "Bây giờ chúng ta sống rất tốt, cũng có chỗ ở rồi.
Đã bị đuổi ra khỏi gia tộc thì không cần trở về nữa.
Nói chuyện thứ hai đi!"

Đối với Tần Phi, Tần Thanh Tâm có về hay không không liên quan đến anh ta.
Quan trọng nhất là chuyện thứ hai.

Anh ta vội nói: "Lúc trước tập đoàn Tam Hòa đã đồng ý hợp tác với nhà họ Tần nhưng bây giờ vẫn chưa ký kết.
Em đã nhậm chức rồi thì có thể nhanh chóng ký hợp đồng được không?"

Giống hệt dự đoán của Dương Thanh, Tần Phi đến vì chuyện hợp tác.
Còn mời Tần Thanh Tâm về gia tộc chắc là ý của cụ Tần.
Với thân phận hiện giờ của cô, nếu cô trở về thì địa vị của nhà họ Tần cũng tăng lên theo.

Dương Thanh không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát quyết định của Tần Thanh Tâm.
Nếu không anh đã ngăn cô nghe máy từ lúc Tần Phi gọi tới rồi.

Anh để cô gặp Tần Phi là vì muốn xem lựa chọn của cô.

Lúc này, Châu Ngọc Thúy cũng nhanh trí chọn im lặng.
Bà ta không ngốc, cũng biết anh ta tới vì ý đồ riêng.

Tần Thanh Tâm cười lạnh: "Người khác không biết lý do khiến chuyện hợp tác không thể tiến hành thì còn hiểu được, chẳng lẽ anh cũng không biết sao?"

"Thanh Tâm, trước đây là anh sai, mắng chửi chèn ép em đủ điều, là anh khốn nạn.
Sai chính là sai, anh sẽ không xin em tha thứ".

Đầu tiên Tần Phi nói xin lỗi rồi tỏ vẻ chân thành: “Nhưng anh hi vọng em nể tình gia tộc mà tha cho nhà họ Tần một con đường sống.
Em không tha thứ cho anh cũng không sao, em có thể bảo ông nội đuổi anh ra khỏi gia tộc, anh sẽ không oán hận, chỉ mong gia tộc bình an”.

Giọng điệu của Tần Phi rất chân thành.
Người nào không biết sẽ cảm động vì tưởng anh ta thật lòng.
Nhưng Dương Thanh chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Tần Thanh Tâm do dự mím môi, vô thức nhìn Dương Thanh.
Thấy anh không nhìn mình, rõ ràng muốn để cô tự mình xử lý.

Đúng lúc này, hành động của Tần Phi khiến mọi người sững sờ.

“Bịch!”

Tần Phi quỳ xuống trước mặt Tần Thanh Tâm khiến mọi người kinh ngạc.
Anh ta cúi đầu, hai mắt đỏ bừng, mặt mày méo mó vì nhục nhã.
Nhưng khi ngẩng đầu lên, trên mặt anh ta chỉ còn sự thành khẩn: “Thanh Tâm, anh biết sai rồi.
Xin em cho nhà họ Tần một con đường sống.
Chỉ cần nhà họ Tần ký được hợp đồng với tập đoàn Tam Hòa, em muốn anh thế nào cũng được”.

“Anh làm gì vậy?”

Tần Thanh Tâm ngơ ngác hô lên: “Anh mau đứng dậy đi!”

“Nếu em không đồng ý, anh sẽ quỳ mãi như vậy”, ánh mắt Tần Phi vô cùng kiên định.

“Anh đứng dậy trước đã, nếu không tôi sẽ lập tức hủy hợp tác với nhà họ Tần”, Tần Thanh Tâm cắn răng nói.

Nghe cô nói vậy, Tần Phi mừng rỡ vội vàng đứng lên, kích động nói: “Thanh Tâm, ý em là chỉ cần anh đứng lên em sẽ tiếp tục hợp tác với nhà họ Tần phải không?”

“Anh về nói với ông nội, gia tộc lớn phải ra dáng gia tộc lớn, đừng trở mặt thêm một lần nào nữa.

Nếu đã đuổi chúng tôi đi thì từ nay về sau, chúng tôi không còn quan hệ gì với nhà họ Tần nữa”.

.

ngôn tình sủng

Tần Thanh Tâm nhìn Tần Phi bằng ánh mắt phức tạp: “Đây là lần cuối cùng tôi giúp nhà họ Tần, còn về ơn dưỡng dục, tôi đã trả sạch từ lúc gia tộc chiếm tập đoàn Tam Hòa rồi”.

Nhiệm vụ chủ yếu của Tần Phi là giải quyết chuyện hợp tác, Tần Thanh Tâm không muốn trở về còn là chuyện tốt với anh ta.
Anh ta vội đáp: “Em yên tâm, anh sẽ truyền đạt nguyên văn lời em nói cho ông nội.
Em xin thay mặt nhà họ Tần chân thành cảm ơn em!”

Dứt lời, anh ta còn cúi đầu thật sâu với Tần Thanh Tâm rồi quay người rời đi.

Giây phút Tần Phi quay người lại, không ai nhìn thấy gương mặt vặn vẹo vì giận dữ của anh ta.

Dương Thanh híp mắt chờ Tần Phi rời khỏi mới thầm nói: “Tốt nhất đừng làm chuyện gì có lỗi với Thanh Tâm nữa. Nếu không, tôi sẽ cho cả nhà họ Tần các người chôn cùng!”

- ————

.

Chương 60: 60: Bố Vợ Say Rượu

Dương Thanh thấy rất lạ, từ khi anh đưa Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu về nhà, muộn thế này vẫn chưa thấy Tần Đại Dũng đâu.

Vừa rồi khi Tần Phi gõ cửa, Châu Ngọc Thúy tưởng là Tần Đại Dũng còn sa sầm mặt.
Lẽ nào hai vợ chồng họ đã xảy ra chuyện gì?

Ba mẹ con không nói, anh cũng không tiện hỏi.

Tần Phi vừa đi, Tần Thanh Tâm lo Châu Ngọc Thúy lại gây rắc rối cho Dương Thanh nên nháy mắt ra hiệu với anh: "Anh đưa Tiêu Tiêu lên tầng trước đi!"

Dương Thanh mỉm cười, bế Tiêu Tiêu lên: "Con qua chơi với bố nào!"

Trước đây toàn là dì út chơi với mình, hôm nay lại đổi thành bố nên cô bé rất vui, ôm cổ Dương Thanh mừng rỡ kêu: "Cha! Cha! Cha! Ngựa bố chạy mau!"

Tần Thanh Tâm xúc động nhìn theo bóng lưng hai bố con.
Khi còn bé, Tần Đại Dũng cũng chơi với mình như vậy, những nghĩ tới bây giờ, Tần Thanh Tâm không khỏi thở dài.

"Mẹ, mẹ định để Dương Thanh ở lại thật à?"

Châu Ngọc Thúy đang xem mỹ phẩm do Tần Phi đưa tới.
Bà ta nghe Tần Thanh Tâm nói vậy cũng không ngẩng đầu lên, vừa soạn đống mỹ phẩm vừa nói: "Chẳng lẽ trong lòng con, mẹ con lại không có chữ tín vậy à? Cậu ta đã ở lại đây, mẹ có thể đổi ý được sao?"

"À! Không ngờ là hàng chính hãng đấy.
Bộ mỹ phẩm Chanel này có giá gần sáu nghìn đấy".

Nhìn Châu Ngọc Thúy như vậy, Tần Thanh Tâm chẳng biết phải làm sao.

Tần Y hình như rất vui khi Dương Thanh có thể ở đây, cười nói: "Chị, chúc mừng chị! Cuối cùng cả nhà chị cũng có thể

sống chung với nhau rồi”.

“Ai cho phép chúng nó sống chung chứ?”

Châu Ngọc Thúy chợt ngẩng đầu lên, bất mãn nói một câu. Không chờ Tần Y hỏi gì, bà ta nói tiếp: “Mẹ dọn phòng chứa đồ rồi, cứ để Dương Thanh ở đó”.

“Mẹ, nếu mẹ chấp nhận cho anh rể ở lại đây, chứng tỏ mẹ đã tha thứ cho anh ấy, để anh ấy ở cùng với chị rồi! Nói không chừng ngày nào đó anh chị ấy còn có thể cho mẹ một đứa cháu trai đấy”, Tần Y bóp vai cho Châu Ngọc Thúy như muốn lấy lòng.

Tần Thanh Tâm đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn cô ta: “Em đừng nói linh tinh!”

Châu Ngọc Thúy nghe Tần Y nói vậy cũng cuống lên, đứng phắt dậy, tức giận chỉ vào Tần Thanh Tâm nói: “Mẹ cảnh cáo con, nếu con dám để nó động vào con, mẹ sẽ từ con đấy!”

Tần Thanh Tâm nghẹn lời.
Châu Ngọc Thúy nói trịnh trọng như vậy, làm như cô thật sự muốn để cho Dương Thanh động vào không bằng.

Tuy trong lòng cô đã có chút thiện cảm với Dương Thanh, nhưng hai người còn lâu mới đến mức đó.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, có người gõ cửa rầm rầm.

Sắc mặt ba mẹ con trầm xuống.
Bình thường, chỉ có Tần Đại Dũng về nhà muộn mới gõ theo nhịp như vậy.

“Mẹ, con ra mở cửa!”, Tần Thanh Tâm nói xong đi ra ngoài.

“Bố, sao bố lại uống say vậy?”, Tần Thanh Tâm mở cổng, quả nhiên là Tần Đại Dũng.

Cả người Tần Đại Dũng nồng nặc mùi rượu, tay còn cầm một chai rượu, lảo đảo đi vào.

Tần Thanh Tâm khóa cổng xong, vội vàng đi tới đỡ Tần Đại Dũng.

“Đồ khốn, ngày nào ông cũng uống tới say khướt mới về, ông muốn giày vò tôi tới chết thì ông mới vừa lòng đúng không?”

Châu Ngọc Thúy thấy chồng như vậy lại khóc: “Kiếp trước tôi gây nên tội tình gì mà gặp phải người chồng như ông chứ?”

“Mẹ, bố uống say rồi, mẹ có nói gì bố cũng không nghe lọt tai đâu.
Chờ mai bố tỉnh, chúng ta lại phê bình bố được không?”, Tần Y vội vàng kéo tay Châu Ngọc Thúy an ủi.

“Bố, bố đừng uống nữa, lau rửa qua rồi mau đi ngủ thôi”, lúc này Tần Thanh Tâm bê một chậu nước ấm tới, cướp chai rượu trong tay Tần Đại Dũng.

“Đưa rượu cho bố! Đưa rượu cho bố!”, Tần Đại Dũng giơ tay muốn cướp lại chai rượu.

“Y Y, em giúp chị, đừng để cho bố uống nữa”.

Tần Thanh Tâm vừa phải giữ Tần Đại Dũng còn đề phòng ông ta cướp chai rượu, cuống lên vội nhờ Tần Y giúp.

Hai chị em vất vả lắm mới rửa tay và mặt cho Tần Đại Dũng xong.
Nhưng tối nay ông ta rất khỏe, vẫn la hét đòi uống rượu.

Tiêu Tiêu đang chơi vui vẻ với bố trên tầng, Tần Đại Dũng kêu la ầm ĩ dưới tầng làm cô bé sợ, vội vàng trốn vào lòng Dương Thanh.

Thấy con gái cưng run rẩy, sắc mặt Dương Thanh lạnh dần.

“Tiêu Tiêu đừng sợ, có bố ở đây rồi, sẽ không có chuyện gì đâu”, Dương Thanh ôm chặt Tiêu Tiêu, cố gắng nói thật dịu dàng.

“Bố, bố sẽ không uống rượu mỗi ngày giống ông ngoại chứ?”, Tiêu Tiêu đột nhiên ngẩng đầu, có vẻ lo lắng.

Dương Thanh vội vàng lắc đầu, cam đoan: “Tiêu Tiêu yên tâm, bố tuyệt đối không giống ông ngoại đâu”.

Lúc này Tiêu Tiêu mới thoải mái hơn.

Dương Thanh cũng không muốn Tiêu Tiêu bị ám ảnh, nói sang chuyện khác: “Tiêu Tiêu, con có muốn sống trong căn nhà lớn không?”

“Căn nhà lớn ạ? Còn lớn hơn nhà của cụ sao ạ?”, Tiêu Tiêu chớp chớp mắt hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Còn lớn hơn nhà của cụ nhiều.
Ở đấy còn có phòng công chúa của con, trong phòng còn có rất nhiều đồ chơi.
Con muốn gì, trong phòng đều có hết”.

Ánh mắt Tiêu Tiêu lộ rõ vẻ vui mừng và kích động, nhưng chẳng biết nghĩ tới chuyện gì lại chán nản lắc đầu.

Dương Thanh nghi ngờ hỏi: “Con không thích ở trong nhà lớn như lâu đài à?”

Tiêu Tiêu nghiêm túc nhìn Dương Thanh: “Con thích lâu đài, cũng thích rất nhiều rất nhiều đồ chơi, nhưng nhà lớn thế chắc chắn cần rất nhiều tiền.
Con chẳng muốn mẹ phải cực khổ kiếm tiền như vậy đâu”.

Cô bé còn rất nhỏ lại hiểu chuyện như vậy khiến Dương Thanh đột nhiên thấy rất nặng nề, cũng rất áy náy.

“Tiêu Tiêu yên tâm, sau này bố sẽ lo hết mọi thứ cho mẹ con con!”, Dương Thanh trịnh trọng nói.

Đúng lúc này, dưới tầng đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai.

“Á! Đồ trời đánh, ông lại dám đánh tôi”, tiếng gào khóc của Châu Ngọc Thúy vọng lên trên tầng.

Tiêu Tiêu vừa bình tĩnh lại bỗng nhiên ôm chặt lấy Dương Thanh: “Bố, con sợ!”

“Tiêu Tiêu không phải sợ, có bố ở đây rồi”, Dương Thanh dịu dàng ôm con gái.

Anh đột nhiên muốn bế con đi.
Nhưng anh biết, con gái là mạng sống của Tần Thanh Tâm, anh cũng không có tư cách làm vậy.

“Anh rể, anh mau xuống đây đi! Nếu không sẽ xảy ra chuyện mất”, Tần Y đột nhiên lao vào phòng.

Nếu không phải lo lắng Tiêu Tiêu ở một mình sẽ hoảng sợ, anh đã xuống từ lâu rồi.

“Em trông Tiêu Tiêu giúp anh”, Dương Thanh đứng dậy lao ra khỏi phòng.

“Con đàn bà đê tiện này, mày suốt ngày chỉ giỏi gây sự thôi. Mày thật sự tưởng ông đây dễ bị bắt nạt à? Nếu không phải vì cái nhà này, ông đây đã sớm đạp mày ra ngoài rồi, bây giờ còn muốn nhốt ông đây sao? Cút cho tao!”

Mắt Tần Đại Dũng đỏ ngầu, cho dù nói chuyện không rõ rành mạch lạc, nhưng mọi người vẫn có thể hiểu được lời ông ta.

“Á à! Đồ trời đánh, không ngờ ông lại nói tôi bắt nạt ông! Tần Đại Dũng, ông có lương tâm không hả? Năm đó là ai không chê ông, chịu lấy ông chứ? Sau khi tôi lấy ông, tôi đã được sống ngày nào tử tế chưa?”, Châu Ngọc Thúy cũng hét lên.

“Bố, mẹ, hai người đừng cãi nhau nữa, Tiêu Tiêu sẽ sợ đấy!”, Tần Thanh Tâm cầu xin.
Cô rất mệt khi phải thuyết phục hai người.

“Cũng tại đồ đê tiện mày, nếu trước đây mày không lấy thằng vô dụng kia, thì sao chúng tao có thể bị gia tộc vứt bỏ hả? Sao công ty có thể bị gia tộc cướp mất?”

Tần Đại Dũng không chịu bỏ qua, bỗng nhiên mắng Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm kinh ngạc, nước mắt lưng tròng: “Bố, sao bố lại nói con thế? Con là con gái của bố mà!”

“Mày câm miệng cho tao!”

Tần Đại Dũng nói xong tát mạnh về phía mặt Tần Thanh Tâm.

Dương Thanh mới ra khỏi phòng đã nhìn thấy cảnh đó.
Ánh mắt anh lạnh đi, anh vội lao nhanh tới, lập tức chắn trước mặt Tần Thanh Tâm.

“Bộp!”

Anh giữ chặt cổ tay Tần Đại Dũng, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt: “Cho dù ông say cũng không thể đánh cô ấy!”

Chương 61: 61: Tình Mẹ Vĩ Đại

Cơn đau ở cổ tay làm Tần Đại Dũng tỉnh táo một chút, đau đớn nói: “Mẹ nó, mày thả tao ra!”

Nghe Tần Đại Dũng kêu đau, Châu Ngọc Thúy và Tần Thanh Tâm mới sực tỉnh.

“Dương Thanh, anh mau thả tay ra!”, Tần Thanh Tâm sốt ruột nói.

“Dương Thanh, tôi ra lệnh cho cậu lập tức ném tên khốn này ra ngoài, nếu không cậu đừng mong ở lại cái nhà này nữa”, Châu Ngọc Thúy tức giận nói.

“Mẹ, bố uống say mới thế thôi.
Trước đây bố có phải người như thế đâu, lẽ nào mẹ còn không biết à?”

Tần Thanh Tâm tức giận nói, sau đó nhìn Dương Thanh: “Anh đừng nghe mẹ! Mau đưa bố vào trong phòng giúp em”.

Dương Thanh khẽ gật đầu, thả cổ tay của Tần Đại Dũng ra.

Đau đớn thật sự có tác dụng làm tỉnh rượu, cho dù Tần Đại Dũng còn say nhưng rõ ràng đã tỉnh táo hơn rất nhiều.
Ông ta trừng mắt nhìn Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Ngay cả thằng vô dụng này cũng dám động vào ông đây à? Mày cứ chờ đấy cho tao!”

Tần Đại Dũng đe dọa xong lảo đảo đi về phòng mình.

“Dương Thanh, cậu giỏi lắm! Hôm nay cậu mới vào cái nhà này đã muốn chống lại tôi à? Nếu tôi giữ cậu lại, có phải ngày nào đó cậu sẽ làm chủ cái nhà này thay tôi không?”

Lúc này Châu Ngọc Thúy rất tức giận, giơ tay chỉ thẳng ra cửa quát: “Cậu cút ra ngoài cho tôi, sau này cũng đừng mong ở lại cái nhà này nữa”.

Dương Thanh tức giận, nhưng vì Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì chứ?”

Tần Thanh Tâm khóc: “Mẹ và bố cãi nhau như vậy, còn sợ trong nhà chưa đủ loạn sao?”

“Thanh Tâm, mẹ làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho con, không muốn con lại sai lầm giống mẹ thôi! Con nhìn bố con đi, trước đây mẹ không chê ông ấy, gả vào nhà họ Tần, kết quả thì sao chứ? Ông ấy không được gia tộc ưu ái thì cũng thôi đi, bây giờ ngày nào cũng say xỉn bét nhè, thậm chí còn đánh mẹ”.

Trên mặt Châu Ngọc Thúy thật sự hằn dấu tay, lúc này bà ta rất kích động nói: “Mẹ chỉ muốn con lấy người giàu có, muốn sống cuộc sống tốt đẹp cùng con, như vậy có gì là sai?”

“Nhưng dù sao anh ấy cũng là bố của Tiêu Tiêu! Chồng của con!”, mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe nói.

“Tiêu Tiêu là con gái con, nhưng con cũng là con gái của mẹ! Mẹ rất ích kỷ, chỉ muốn con sống tốt thôi!”

Châu Ngọc Thúy càng khóc đau thương hơn: “Con sinh con gái cho cậu ta, sống như quả phụ vì cậu ta suốt năm năm. Cậu ta thì sao? Cậu ta có biết những năm qua, con phải sống một mình thế nào không? Cậu ta có tư cách làm bố của Tiêu Tiêu à? Cậu ta có tư cách làm chồng của con à? Không! Cậu ta không xứng!”

Châu Ngọc Thúy vô cùng kích động, vừa khóc vừa kể lể.

Dương Thanh đờ người ra, không nói được lời nào, trong đầu chỉ còn câu nói của Châu Ngọc Thúy: Cậu ta không xứng!

Tần Thanh Tâm liếc nhìn Dương Thanh, trong lòng thầm thương xót.
Cô muốn nói cho tất cả mọi người biết, Dương Thanh không phải người kém cỏi mà là một người anh hùng bảo vệ đất nước, nhưng cô lại chẳng thể nói gì.

Buổi tối, Dương Thanh ngủ trong phòng chứa đồ.
Cho dù ở đây chỉ rộng có bốn, năm mét vuông, hơn nữa còn trải chăn đệm nằm dưới đất, nhưng Dương Thanh lại cảm thấy thoải mái hơn ở dinh thự Vân Phong trị giá mấy trăm triệu rất nhiều.

Vì phòng của vợ và con gái ở ngay bên cạnh.

“Mẹ, mẹ lừa con!”, Tiêu Tiêu thấy Tần Thanh Tâm chui vào trong chăn, đột nhiên tủi thân nói.

“Hả?”, Tần Thanh Tâm không hiểu: “Mẹ lừa con lúc nào?”

“Không phải mẹ nói bố sẽ ở cùng với chúng ta sao?”, Tiêu Tiêu rưng rưng nước mắt, muốn khóc.

“Mẹ không lừa con, bố con đang ngủ ở phòng bên cạnh mà”.

“Sao bố phải ngủ ở phòng bên cạnh chứ? Tiêu Tiêu muốn bố ôm con ngủ cơ.
Mẹ, con gọi bố qua được không?”

“Bố con đi làm cả ngày mệt, đã ngủ rồi, chúng ta đừng làm phiền bố nữa, được không?”

“Không! Con muốn bố cơ! Con muốn bố cơ!”

Tiêu Tiêu đột nhiên òa khóc.

Dương Thanh ở phòng bên cạnh nghe tiếng con gái khóc vội vàng lao vào: “Tiêu Tiêu đừng khóc, bố ở đây!”

Nghe tiếng bố, cô bé lập tức nín khóc, thấy Dương Thanh thì cô bé lồm cồm bò dậy, vội lao vào trong lòng Dương Thanh.

“Bố, Tiêu Tiêu tưởng bố không cần con nữa!”, Tiêu Tiêu ôm chặt cổ của Dương Thanh, nước mắt lã chã nói.

“Tiêu Tiêu là con gái của bố, sao bố có thể không cần chứ?”, Dương Thanh nói.

Tần Thanh Tâm thấy Tiêu Tiêu không muốn xa Dương Thanh, đột nhiên hơi ghen tỵ.
Rõ ràng con gái do một tay mình chăm bẵm nuôi lớn, vừa gặp Dương Thanh không lâu đã chẳng muốn rời.

Dương Thanh dường như cảm nhận được tâm trạng của Tần Thanh Tâm, bế Tiêu Tiêu đặt lên giường, giơ tay lau nước mắt giúp cô bé, cố gắng dịu dàng nói: “Tiêu Tiêu, mai bố còn phải đi làm, bây giờ bố rất mệt, muốn đi ngủ, con cũng đi ngủ sớm với mẹ đi, được không?”

Tiêu Tiêu mím môi, lại muốn khóc: “Bố, bố có thể ngủ chung với mẹ và Tiêu Tiêu không? Bố không ở đây, Tiêu Tiêu sợ

lắm!”

“Con sợ gì?”, Dương Thanh nghi ngờ hỏi.

“Sợ bố không cần con nữa!”, Tiêu Tiêu cuối cùng không nhịn được bắt đầu rơi nước mắt.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều đau lòng khi nghe được những lời này.

Đặc biệt là Dương Thanh, tim anh đau như dao cắt.
Anh rất áy náy khi nghĩ đến con gái phải thiếu tình cảm của bố suốt năm năm.

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe.
Cho dù cô có bằng lòng chấp nhận Dương Thanh hay không, anh cũng là bố của con gái cô, không gì có thể thay đổi được.

“Tiêu Tiêu đừng khóc, Tiêu Tiêu đừng khóc nữa, bố không đi, tối nay bố sẽ ngủ với chúng ta!”, Tần Thanh Tâm vội vàng nói.

Dương Thanh kinh ngạc, nhìn Tần Thanh Tâm đang sắp rơi nước mắt, trong lòng càng thấy nặng nề hơn.

Chắc cô rất khó chấp nhận chuyện phải ngủ với một người đàn ông mà mình không yêu nhỉ? Nhưng vì con gái, cô vẫn phải đồng ý.

Có lẽ đây chính là tình thương của người mẹ!

Tiêu Tiêu cuối cùng cũng nín khóc, ôm chặt cổ Dương Thanh, chỉ sợ anh đột nhiên rời đi.

Ba người cùng nằm trên một cái giường, Tiêu Tiêu nằm giữa hai người.

Cho dù là Dương Thanh hay Tần Thanh Tâm đều không thể nào ngủ được.

Có lẽ khóc mệt hoặc cảm thấy an toàn khi nằm trong lòng bố, chẳng bao lâu, Tiêu Tiêu đã ngủ rồi.

Tuy cô bé ngủ rồi nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ bố.

Dương Thanh thậm chí không dám động đậy, mặc cho con gái ôm.

Anh không hề thấy mệt, chỉ thấy rất hạnh phúc.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Tiêu đột nhiên lật người, thả Dương Thanh ra.

Dương Thanh lưu luyến nhìn con gái và vợ, khẽ khàng đứng dậy, nhẹ nhàng kéo chăn cho vợ và con gái rồi rời đi.

Cho dù có luyến tiếc đến mấy, anh cũng phải rời đi.

Anh biết rõ, Tần Thanh Tâm không có tình cảm với mình, tất cả chỉ vì con gái.

Nếu con gái đã ngủ, anh cũng chẳng có lý do gì để ở lại nữa.

Anh không biết, anh vừa rời đi, Tần Thanh Tâm ở trong bóng tối cũng mở mắt ra.

Một tiếng thở dài lặng lẽ vang lên.

Đêm nay đã định là một đêm không ngủ.

Đôi vợ chồng cách một bức tường đều không ngủ được.

- ————————

.

Chương 62: 62: Ở Bên Con Gái

Sáng sớm hôm sau, Tần Thanh Tâm đang ngủ bị tiếng khóc của Tiêu Tiêu làm tỉnh giấc.

“Tiêu Tiêu đừng khóc, mẹ đây rồi!”, Tần Thanh Tâm vội vàng ôm con gái an ủi.

Mới tờ mờ sáng, đồng hồ báo thức còn chưa kêu.

“Bố! Con muốn bố!”, Tiêu Tiêu gào khóc rất đáng thương.

Lúc này cô mới biết tại sao Tiêu Tiêu lại khóc, thì ra là con bé tỉnh dậy không thấy bố đâu.

“Tiêu Tiêu, bố ở đây!”

Tiêu Tiêu đang khóc nức nở chợt nghe thấy giọng nói của Dương Thanh.

Cô bé lập tức ngừng khóc, nhào tới ôm bố mếu máo: “Con tưởng bố không cần con nữa”.

Dương Thanh vô cùng áy náy.
Bởi vì không có bố bên cạnh suốt năm năm nên Tiêu Tiêu mới quyến luyến anh như vậy.

Tần Thanh Tâm cũng rất buồn.
Cô muốn cho Tiêu Tiêu một gia đình hoàn chỉnh, muốn cô bé được bố ôm ngủ mỗi tối.

Tuy nhiên, cô vẫn không thể vượt qua chướng ngại tâm lý.
Cô từng hận Dương Thanh biến mất năm năm, nhưng sau khi nghe anh vô tình nhắc tới những chuyện lúc trước, tất cả oán hận đều tan thành mây khói.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ để cô yêu anh, chỉ có thể coi như một chút thiện cảm.
Dù sao có Tiêu Tiêu cũng chỉ là ngoài ý muốn, cô vốn không có tình cảm với anh.

Dương Thanh ôm Tiêu Tiêu thật lâu, cô bé mới bình tĩnh lại.

Dương Thanh vừa mới đi tập về, đang mặc một bộ quần áo thể thao.

“Tiêu Tiêu, người bố con đầy mồ hôi, đợi bố tắm xong lại ôm con được không?”, Tần Thanh Tâm chợt nói.

Khóc xong một trận, Tiêu Tiêu đã tỉnh táo lại, không còn cố chấp như lúc mới tỉnh dậy nữa.
Cô bé gật đầu nói: “Bố đi tắm rồi dẫn con ra ngoài chơi được không?”

Dương Thanh nhìn Tần Thanh Tâm, cô khẽ gật đầu: “Hôm nay là thứ bảy, ban ngày chúng ta đưa Tiêu Tiêu đi chơi.
Buổi tối bé Y nói nó mời cơm”.

“Được, không thành vấn đề.
Anh đi tắm trước đã”, Dương Thanh bế Tiêu Tiêu lên giường.

Anh định đứng dậy thì chợt nhớ ra gì đó, vẻ mặt hơi khó xử.

Tần Thanh Tâm định lên tiếng hỏi thì kịp hiểu ra: “Anh tắm trong phòng em đi”.

Dương Thanh ngủ ở phòng chứa đồ nhỏ tới mức chỉ đủ để đặt một bộ chăn đệm dưới đất, không có chỗ tắm rửa.

Anh cầm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm.

Chợt Tần Thanh Tâm biến sắc, vội vàng gọi lại: Đợi đã!”

Nhưng lúc cô lên tiếng ngăn cản, Dương Thanh đã bước vào trong.

Phòng tắm không lớn lắm, có một máy giặt cỡ nhỏ.
Trên móc treo trong cùng có vài bộ nội y.

Dương Thanh không biết phòng tắm có thể gợi tình như vậy.

Trong phòng còn có một mùi thơm dịu nhẹ.

Mặc dù anh đã có con gái nhưng cũng chỉ có một đêm xuân với Tần Thanh Tâm, còn là trong trạng thái không tỉnh táo.

Vốn đang trong độ tuổi dồi dào sinh lực, hơi thở của anh lập tức dồn dập hẳn lên.

“Anh còn nhìn nữa?”

Tần Thanh Tâm xông vào, thấy Dương Thanh đang nhìn chằm chằm nội y của mình, cô xấu hổ thu hết nội y lại.

Thấy Tần Thanh Tâm chạy trối chết, Dương Thanh nở nụ cười xán lạn, lẩm bẩm: "Có lẽ cũng coi như ở chung rồi nhỉ?"

"Chị ơi, ăn sáng thôi!"

Tần Thanh Tâm đang chải đầu cho Tiêu Tiêu, Tần Y bỗng đẩy cửa vào.

"Biết rồi, mọi người ăn trước đi.
Bọn chị xuống ngay đây", Tần Thanh Tâm đáp.

Thế nhưng Tần Y không định rời đi, cười híp mắt nhìn chị mình: "Vừa rồi em đi gọi anh rể thì không thấy người đâu cả. Chị bảo mới sáng sớm anh ấy sẽ đi đâu?",

Nói xong, cô ta còn cố ý liếc nhìn phòng tắm.

Tần Thanh Tâm lập tức bối rối, giả bộ bình tĩnh nói: "Chị vừa tắm xong, quên tắt vòi hoa sen".

"Ồ!", Tần Y tỏ vẻ hiểu rồi.
Thấy đầu tóc Tần Thanh Tâm khô ráo, cô ta ghẹo: "Từ bao giờ chị bắt đầu tắm rửa không gội đầu thế?"

"Chị, chị, chị chỉ quên tắt vòi hoa sen thôi.
Em mau xuống ăn đi! Mẹ sắp nổi giận rồi đấy", Tần Thanh Tâm thẹn quá hóa giận.

Tần Y lại làm như không nghe thấy, tươi cười hỏi Tiêu Tiêu: "Cháu thông minh như vậy, chắc chắn sẽ biết bố ở đâu? Nói cho dì biết đi, dì sẽ mua bánh bông lan cho".

"Bố đang tắm ạ!"

Tần Thanh Tâm không kịp ngăn cản, Tiêu Tiêu đã chỉ vào phòng tắm.
Điều khiến cô bất lực hơn chính là, Tiêu Tiêu vui vẻ nói: "Dì Y, tối qua bố ôm cháu ngủ đấy".

"Ừ, Tiêu Tiêu hạnh phúc thật đấy, bên trái có mẹ bên phải có bố", Tần Y xoa đầu Tiêu Tiêu.

"Không phải như em nghĩ đâu, Dương Thanh…"

Tần Thanh Tâm vội vàng khoa chân múa tay định giải thích lại bị Tần Y chen lời, cười xấu xa nhìn cô: “Chị không cần giải thích, em hiểu mà.
Hai người cũng xa nhau lâu rồi! Nhưng phải tiết chế một chút, làm nhiều hại thân đấy”.

Thấy sắc mặt của Tần Thanh Tâm ngày càng dữ tợn, Tần Y vội vàng chạy ra ngoài.

“Tần Y!”, Tần Thanh Tâm giận dữ hét lên ở phía sau.

Dương Thanh tắm rửa xong liền cảm nhận được ánh mắt vô cùng oán hận của cô.

Anh nghi hoặc hỏi: “Em sao vậy?”

“Hừ!”

Tần Thanh Tâm không thèm ngó ngàng tới anh, hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi dắt Tiêu Tiêu xuống tầng ăn sáng.

Dương Thanh ngơ ngác: “Mình làm gì sai rồi sao?”

Đến khi Dương Thanh xuống tầng, Tần Y cười ẩn ý nhìn anh: “Anh rể, tối qua anh ngủ ngon không?”

Dương Thanh nuốt cơm rồi đáp: “Rất ngon!”

“Tần Y!”

Tần Thanh Tâm nghiến răng nói: “Ăn cơm cũng không bịt được miệng em lại!”

“Anh rể, vợ anh bắt nạt em.
Anh làm gì đi chứ?”, Tần Y bĩu môi nói.

Dương Thanh cười đáp: “Mặc kệ!”

“Anh rể thật bất công!”

Bởi vì cả Châu Ngọc Thúy và Tần Đại Dũng đều không có nhà, nên Tần Y càng to gan trêu đùa.

Dương Thanh rất thích cuộc sống như thế này.
Nếu cả đời được sống mãi như vậy, anh sẵn sàng giảm thọ mười năm.

Bữa cơm kết thúc trong tiếng nói cười vui vẻ.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đưa Tiêu Tiêu đi chơi rất nhiều nơi.

Suốt cả ngày, Tiêu Tiêu cứ cười mãi không thôi, Tần Thanh Tâm chưa từng thấy cô bé vui vẻ như vậy.

Cô đứng cách đó không xa nhìn Dương Thanh và Tiêu Tiêu chơi vòng quay ngựa gỗ.
Tiêu Tiêu vui sướng reo lên: "Ngựa mau chạy đi! Nhanh lên, cha, cha, cha!"

"Mẹ chụp ảnh cho con với bố đi", lúc đi qua Tần Thanh Tâm, Tiêu Tiêu hô lên.

Tần Thanh Tâm mỉm cười dịu dàng, giơ máy ảnh chuẩn bị đợi hai bố con tới gần thì chụp "tách" một cái.
Trong ảnh, hai bố con cười rất hạnh phúc.

Cả nhà ba người đi chơi suốt cả ngày, đến lúc hoàng hôn buông xuống, Dương Thanh mới lái xe đưa hai mẹ con tới nhà hàng Tô Ký, nơi Tần Y mời cơm.

"Chị họ!"

Dương Thanh dẫn vợ con bước vào trong, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Bọn họ quay lại nhìn, thấy Phương Duyệt đang thân mật nắm tay Dương Uy đi vào.

"Đây là?", Dương Uy biết rõ còn cố hỏi.

Lần trước đã gặp mặt ở tập đoàn Tần Thị nhưng bây giờ anh ta lại cố tình giả ngu.

Phương Duyệt cười khanh khách: "Đây là chị họ em - Tần Thanh Tâm, mấy ngày trước mới thăng chức làm tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa".

"Ồ?", hai mắt Dương Uy sáng rực, cười giả tạo chủ động giơ tay với Tần Thanh Tâm: "Chào cô, tôi là Dương Uy của nhà họ Dương ở Châu Thành.
Bố tôi là Dương Chí Quân, phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà.
Chắc sếp Tần đã từng nghe nói tới".

Nhà họ Dương là gia tộc hàng đầu ở Châu Thành.
Dương Uy cảm thấy gia tộc mình rất đáng gờm.

Nhưng Tần Thanh Tâm lại không hề biết chuyện này.
Cô lạnh lùng nhìn Dương Uy, dứt khoát nói: “Chưa từng nghe tới”.

Dứt lời, cô dắt tay Tiêu Tiêu đi vào phòng Tần Y đã đặt trước.

Bàn tay đang giơ ra của Dương Uy lập tức cứng đờ, sắc mặt rất khó coi.

- ————

.

Chương 63: 63: Kẻ Đáng Thương

Dương Thanh liếc mắt nhìn Dương Uy.
Đây là lần thứ hai anh gặp thằng khốn này.
Ánh mắt anh ta nhìn Tần Thanh Tâm vẫn xấu xa như lần trước ở tập đoàn Tần Thị.

Khi điều tra được Dương Uy muốn mở rộng thị trường ở Giang Hải, Dương Thanh đã lệnh cho Lạc Bân chèn ép không cho nhà họ Dương kinh doanh ở đây.
Hiện giờ anh ta còn ở Giang Hải, xem ra nhà họ Dương vẫn chưa biết sợ.

"Loại gái dụ dỗ đàn ông để thăng chức còn lên mặt", Phương Duyệt nhìn theo bóng lưng họ rời đi, lạnh lùng nói.

Dương Uy cười lạnh: "Anh hợp tác với nhà họ Tần, hôm nay gặp người nhà họ Tần ở đây nên chiêu đãi một bữa mới phải".

"Anh, không phải anh thích con khốn kia đấy chứ?", Phương Duyệt lập tức không vui.

Dương Uy cười cười nắm tay cô ta, nói: "Anh nói rồi, sau khi trở về Châu Thành anh sẽ bảo bố đến nhà họ Tần hỏi cưới em, sao có thể thích người khác được? Trong lòng anh chỉ có mình em, bao nhiêu ngày bên nhau em vẫn không rõ lòng anh sao?"

Mấy ngày này, Phương Duyệt chỉ đi ăn chơi trác táng cùng Dương Uy, chẳng bao lâu sau hai người đã lên giường với nhau.

Nghe Dương Uy nhắc đến chuyện hỏi cưới, Phương Duyệt rất vui.
Nhà họ Dương là gia tộc hàng đầu Châu Thành, địa vị cao hơn nhà họ Tần nhiều.

"Anh đã nói vậy thì chúng ta mau đi thôi! Nhưng em không cho anh nhìn con ả kia thêm lần nữa đâu", Phương Duyệt dặn dò.

"Yên tâm, tim anh chỉ có em", Dương Uy đã chiếm được Phương Duyệt, chỉ cần tốn chút tiền là có thể khiến cô ta nghe

lời.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đưa Tiêu Tiêu vào phòng, thấy Tần Y và Châu Ngọc Thúy đã có mặt, thiếu mỗi Tần Đại Dũng.

Châu Ngọc Thúy chỉ trang điểm rất nhẹ, nhưng vẫn rất mặn mà sắc sảo.
Có thể sinh ra hai cô con gái xinh đẹp như hoa như ngọc, sao bà ta có thể xấu được?

Bà ta đeo chiếc vòng ngọc Hòa Điền tinh tế, mặc áo len cổ lọ màu vàng, toàn thân toát ra vẻ quý phái sang trọng như một quý bà giàu có.

Tần Y trẻ tuổi xinh đẹp tràn đầy sức sống, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản nhưng vẫn không giấu được vóc dáng hoàn mỹ của cô ta.

Tần Thanh Tâm đi chơi với Dương Thanh và Tiêu Tiêu cả ngày, nét mặt hơi mệt mỏi nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp sắc sảo.

Cả Tiêu Tiêu cũng như cô công chúa nhỏ, ngũ quan tinh xảo, đáng yêu như búp bê.

“Nhà chị đến muộn! Tự phạt ba ly đi!”, Tần Y vừa nói vừa đổ đầy ba ly rượu.

Tần Thanh Tâm cười nói: “Em tha cho bọn chị đi! Dương Thanh còn phải lái xe, chị thì sức khỏe không tốt, không uống được”.

“Hả? Nhanh vậy đã có rồi?”, Tần Y nghe xong sợ hãi run tay, rượu đổ xuống bàn.

Châu Ngọc Thúy đang cúi đầu xem điện thoại cũng vội vàng ngẩng lên hỏi: “Con có rồi à?”

Tần Thanh Tâm ngơ ngác trong giây lát rồi nổi giận nghiến răng nói: “Ý của con là đến kì”.

“Làm em sợ muốn chết, còn tưởng chị lại có thai”, Tần Y vỗ ngực thở phào.

Châu Ngọc Thúy trừng mắt nhìn cô ta: “Không biết thì đừng nói linh tinh!”

Tần Y thè lưỡi, dứt khoát cầm một chén rượu vang vừa rót đầy uống cạn: “Con tự phạt là được mà!”

Cốc! Cốc! Cốc!

Chợt có người gõ cửa.

“Vào đi!”, Tần Y tưởng là phục vụ liền hô lên.

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người trẻ tuổi bước vào.
Chính là Dương Uy và Phương Duyệt vừa mới bị Tần Thanh Tâm ngó lơ.

“Sao các người lại vào đây?”, thấy họ tới, Tần Y nhíu mày.

Dương Thanh híp mắt lại, nghĩ không biết họ chạy tới đây là ý của Phương Duyệt hay là Dương Uy.

“Tần Y, vừa rồi bọn tôi gặp chị họ ở ngoài cửa, biết mọi người cũng ăn cơm ở đây nên muốn gặp mặt một chút.
Nhưng chị yên tâm, bạn trai tôi sẽ mời”.

Phương Duyệt hạnh phúc nắm tay Dương Uy giới thiệu:
“Quên giới thiệu với mọi người, anh ấy là Dương Uy của nhà họ Dương ở Châu Thành, giờ đang hợp tác với gia tộc, đồng thời cũng là bạn trai của tôi”.

Tần Y thấy mặt Phương Duyệt là ghét, lạnh lùng nói: “Đây là bữa cơm của gia đình chúng tôi, không liên quan đến người ngoài, chúng tôi tự trả tiền.
Nếu không còn chuyện khác mời hai người ra ngoài!”

Từ lúc mới vào Dương Uy đã bị vẻ đẹp của Tần Thanh Tâm và Tần Y hấp dẫn.
So sánh hai chị em xinh đẹp này với Phương Duyệt bên cạnh anh ta đúng là một trời một vực.

Châu Ngọc Thúy nghe thấy Dương Uy đến từ gia tộc hàng đầu Châu Thành, ánh mắt cũng thay đổi.
Mặc dù Dương Uy đã có Phương Duyệt nhưng bà ta vẫn không ngại nhìn trúng anh ta.

Dương Uy đeo kính gọng nhựa màu đen, dáng người cao gầy, ngũ quan ưa nhìn, gia đình giàu có, hoàn toàn phù hợp với hình tượng con rể trong lòng Châu Ngọc Thúy.

“Dì Thúy phải không ạ?”, Dương Uy cảm nhận được ánh mắt của bà ta, lập tức chủ động chào hỏi.

- ——————

.

Chương 64: 64: Tôi Muốn Chia Tay Cô

Vừa rồi Phương Duyệt đã kể về gia đình này một lượt nên anh ta nhanh chóng đoán ra thân phận của Châu Ngọc Thúy.

Châu Ngọc Thúy thấy anh ta biết mình, cảm thấy vinh hạnh, vội đáp: "Tôi là mẹ của Tần Thanh Tâm và Tần Y.
Cậu không chê cứ gọi dì Thúy là được".

"Vậy cháu xin nghe theo, chào dì Thúy! Dì gọi cháu là Dương Uy đi ạ", Dương Uy lễ phép nói.

Châu Ngọc Thúy càng nhìn càng thích Dương Uy, chỉ vào ghế trống trước mặt nói: "Mau ngồi đi!"

"Mẹ, hôm nay con mời cơm chúc mừng chị thăng chức, mẹ cho người ngoài ở lại làm gì?", Tần Y khó chịu nói.

Châu Ngọc Thúy trừng mắt nhìn Tần Y: "Chúc mừng thì càng đông người càng vui.
Phương Duyệt cũng đâu phải người ngoài, con bé là em họ con đấy!"

"Phải đó chị Y, tôi là em họ của chị đấy", Phương Duyệt cười nói.

Tần Y lạnh mặt không nói gì thêm, bực bội ngồi xuống ghế.

Phương Duyệt và Dương Uy đã ngồi xuống rồi, đuổi đi cũng không ổn.
Châu Ngọc Thúy lại bảo vệ họ, nên chỉ có thể cho họ ở lại.

"Dương Uy, cháu là người nhà họ Dương ở Châu Thành à?"

"Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?"

"Chưa kết hôn phải không?"

"Có anh chị em gì không?"

Dương Uy vừa ngồi được mấy phút, Châu Ngọc Thúy đã hỏi đủ thứ.
Anh ta kiên nhẫn trả lời từng câu.

Sắc mặt Phương Duyệt ngày càng xấu đi.
Rõ ràng Châu Ngọc Thúy đang muốn cướp bạn trai cô ta làm con rể.

“Mẹ làm gì vậy? Có để người ta ăn cơm nữa không?”, Tần Y khó chịu nói.

Cô ta nhìn là biết Dương Uy là một kẻ dối trá, ngoài mặt lịch sự lễ phép nhưng mỗi khi nhìn hai chị em cô ta đều lộ ra ánh mắt háo sắc.

“Con ăn của con, mẹ nói của mẹ, liên quan gì tới con?”

Châu Ngọc Thúy bị Tần Y chọc giận, lầm bầm một câu.

“Dương Uy là bạn trai cháu, bác hỏi anh ấy nhiều như vậy làm gì?”

Cuối cùng Phương Duyệt cũng không nhịn nổi, đứng bật dậy.

“Cháu nói chuyện với người lớn kiểu gì thế? Quá vô lễ.
Sao Dương Uy có thể thích đứa con gái vô lễ như cháu được chứ? Nếu bác là Dương Uy, bác đã đá cháu từ lâu rồi”, Châu Ngọc Thúy không vui nói.

Phương Duyệt giận run người, kéo Dương Uy nói: “Anh, ăn cơm với loại người này khiến em buồn nôn.
Chúng ta đi chỗ khác ăn thôi!”

“Phương Duyệt, anh thấy dì Thúy nói không sai đâu.
Dù sao dì ấy cũng là người lớn, em không nên nói như vậy!
Em mau xin lỗi dì Thúy đi!”

Phương Duyệt không ngờ Dương Uy không những không giúp cô ta mà còn bắt cô ta xin lỗi Châu Ngọc Thúy.

“Chẳng lẽ anh không nhìn ra bà ta đang muốn nghe ngóng tình hình gia đình anh để nhét con gái cho anh sao?”, Phương Duyệt đỏ mắt nói.

“Xin lỗi ngay!”, Dương Uy lạnh giọng quát.

Phương Duyệt ngây ra hồi lâu.
Khoảng thời gian ở chung với nhau, Dương Uy vẫn ngoan ngoãn nghe lời cô ta, mua cho cô ta nhiều thứ đắt tiền, đối xử với cô ta rất tốt, bây giờ lại vì người ngoài mà quát nạt cô ta.

“Em không sai, sao phải xin lỗi?”, Phương Duyệt cắn răng nói.

“Bốp!”

Dương Uy tát Phương Duyệt một bạt tai, cả giận nói: “Nếu cô không xin lỗi thì cút đi.
Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì nữa”.

“Anh nói gì vậy? Muốn chia tay em sao?”, Phương Duyệt che bên má bị đánh, bật khóc nức nở.

“Đúng, tôi muốn chia tay cô! Dì Thúy nói rất đúng.
Cô vô lễ với người lớn như vậy, nếu gả vào nhà họ Dương chúng tôi có phải cũng không coi người lớn nhà tôi ra gì hay không?”

Dương Uy tỏ vẻ đau lòng nói tiếp: “Nhà họ Dương chúng tôi là danh gia vọng tộc.
Nếu người ngoài biết tôi cưới người vợ không biết phép tắc như cô thì mặt mũi tôi vứt đi đâu?”

Lúc này, Dương Uy khiến Phương Duyệt thấy rất lạ lẫm.

Hiện giờ cô ta mới nhận ra, Dương Uy thật sự muốn chia tay với mình.

“Anh, em biết sai rồi, xin anh đừng chia tay em.
Em xin lỗi bà ta là được mà! Bác Thúy, cháu xin lỗi, cháu sai rồi!”, Phương Duyệt vội nắm tay Dương Uy cầu xin rồi quay sang xin lỗi Châu Ngọc Thúy.

“Phương Duyệt, tôi hy vọng cô sẽ nhớ bài học lần này”.

Dương Uy chân thành nói với Phương Duyệt: “Tôi không thể tha thứ cho vợ tương lai của mình vô lễ với người lớn, một lần cũng không được.
Chúng ta không còn quan hệ gì nữa”.

“Anh, em biết sai rồi mà, xin anh cho em một cơ hội nữa.
Em không thể không có anh, xin anh cho em cơ hội”, Phương Duyệt như phát điên, ôm chặt Dương Uy không chịu buông.

Mấy ngày nay, cô ta đã trao tất cả cho Dương Uy.
Nếu chia tay với Dương Uy, cô ta sẽ không còn gì nữa.

“Cút ra!”, Dương Uy rống lên, tàn nhẫn đẩy Phương Duyệt ra.

“Xin lỗi dì Thúy, quấy rầy bữa cơm của dì rồi.
Ngày khác cháu sẽ đến thăm nhà dì”, Dương Uy nói xong liền quay người rời đi.

- ——————

.

Chương 65: 65: Mẹ Vợ Bị Đánh

Nhìn Phương Duyệt đuổi theo Dương Uy, mấy người phụ nữ đều đờ đẫn.

Lát sau, Châu Ngọc Thúy mới nói: “Không ngờ cậu Dương này là cậu chủ một gia tộc hàng đầu lại tôn trọng người lớn tuổi như vậy, đúng là một chàng trai không tệ đâu”.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?”, Tần Y bực mình nhìn Châu Ngọc Thúy nói.

Ngay cả cô ta cũng không nhìn được nữa.
Bất kể thế nào, Phương Duyệt và Dương Uy cũng là người yêu, mẹ mình lại muốn đập chậu cướp bông cho con gái ngay trước mặt bạn gái người ta.

Quan trọng là tên đàn ông này còn là một kẻ đạo đức giả, có bạn gái nhưng vẫn dán mắt nhìn người con gái khác.

“Con bé này, sao con lại nói chuyện với mẹ như vậy chứ? Mẹ làm vậy chẳng phải đều vì con à? Con đã đến tuổi này rồi mà ngay cả một người bạn trai cũng không có.
Mẹ vẫn mong gả con vào gia đình giàu sang phú quý để hưởng phúc đấy!”

Châu Ngọc Thúy còn lầm bầm: “Con thì hay rồi, gặp được người thích hợp cũng không chủ động tấn công, cứ nhất quyết để người làm mẹ phải đứng ra”.

“Mẹ, con mới hai mươi ba tuổi, sao nghe mẹ nói cứ như con đã bốn mươi, năm mươi tuổi, không ai thèm lấy vậy? Hơn nữa có ai bảo mẹ phải ra mặt đâu? Vừa nhìn tên khốn kia là biết không phải người tốt rồi”, Tần Y tức giận nói.

“Con đừng nói linh tinh, Dương Uy kính trọng người lớn tuổi là phẩm chất tốt đẹp, sao con lại quy thành người không tốt chứ? Lẽ nào con cũng muốn tìm một kẻ vô dụng như thằng Dương Thanh mới vừa lòng à?”, Châu Ngọc Thúy khuyên Tần Y, còn không quên hạ thấp Dương Thanh.

Tần Y đáp trả luôn: “Tên khốn kia rõ ràng đã có bạn gái, nhưng từ lúc vào cửa ánh mắt vẫn không ngừng đảo qua đảo lại trên người con và chị.
So sánh với anh rể, tên khốn đó chỉ là rác rưởi thôi”.

“Bộp!”

Châu Ngọc Thúy vỗ bàn đứng lên.

“Con bé này, con muốn làm phản à? Con còn dám cãi mẹ sao?”

Bà ta chỉ tay vào Dương Thanh, nhìn Tần Y nói: “Thằng vô dụng này có điểm nào sánh được với Dương Uy chứ?”

“Ngoài gia thế lớn mạnh hơn, anh ta còn có gì tốt hơn anh rể chứ?”, Tần Y cãi lại.

Vẻ mặt Dương Thanh vô tội.
Hai mẹ con cãi nhau, có thể đừng kéo anh vào được không?

“Con… con… con nhóc thối này, mẹ không muốn nghe con nói nữa!”, Châu Ngọc Thúy lắp bắp một lúc vẫn không nói được Dương Uy có điểm nào tốt hơn Dương Thanh.

Thấy Châu Ngọc Thúy chịu thua, Tần Y kiêu ngạo cố ý nhìn Dương Thanh nói: “Anh rể, em nói giúp anh nhiều như thế, xem như anh nợ em rồi đấy!”

Vẻ mặt Dương Thanh vô tội.
Các người cãi nhau, sao kết quả lại thành mình nợ ân tình người ta?

“Y Y à, em biết tính mẹ rồi, sao cứ tranh cãi với mẹ làm gì?”, chờ Châu Ngọc Thúy đi vệ sinh, Tần Thanh Tâm mới khuyên.

Tần Y trợn mắt: “Chị, em làm vậy chẳng phải là muốn thay đổi ấn tượng của mẹ về chồng chị à?”

Nghe Tần Y nói mấy từ chồng chị, Tần Thanh Tâm thoáng đỏ mặt, tức giận nói: “Em đúng là muốn thay đổi ấn tượng về anh ấy, nhưng chỉ làm mẹ càng có thành kiến với anh ấy hơn thôi”.

“Hả? Không thể nào!”, Tần Y kinh ngạc.

Lại nói đến hai người kia, sau khi Dương Uy ra khỏi phòng, Phương Duyệt cũng vội vàng đuổi theo.

“Anh, em thật sự biết sai rồi, anh cho em một cơ hội nữa đi, được không?”, Phương Duyệt vẫn quấn lấy anh ta.

Mắt Dương Uy sáng lên, chợt nói: “Tôi có thể cho em một cơ hội, nhưng sau này em phải nghe lời tôi, nếu không thì cút đi cho tôi!”

“Được, em nghe anh, anh bảo em làm gì cũng được hết”, Phương Duyệt lập tức đồng ý mà không hề do dự.
Cô ta chỉ muốn được gả vào nhà họ Dương.

“Nếu em có cách làm cho bất kỳ ai trong hai cô gái kia lên giường của tôi, tôi sẽ cưới em”, Dương Uy hơi híp mắt lại.

“Cái gì?”, Phương Duyệt kinh ngạc.

Bọn họ ở chung mấy ngày nay, Dương Uy chưa từng lộ ra bản mặt thật như vậy.

Vừa rồi anh ta tát cô ta ở nhà hàng, nói muốn chia tay, bây giờ còn đưa ra yêu cầu quá đáng như thế, trong lòng Phương Duyệt rất đau khổ.

“Muốn làm vợ tôi thì nhất định phải chịu được những chuyện này.
Đương nhiên, tôi sẽ không ép em.

Nếu em không muốn thì quên đi, chỉ là sau này chúng ta sẽ đường ai nấy đi”, Dương Uy thấy Phương Duyệt có vẻ do dự lại nói thêm một câu.

Phương Duyệt không nói gì, trong đầu đang so sánh giữa chuyện gả vào nhà giàu và cuộc sống bây giờ.
Lát sau, cuối cùng cô ta đã quyết định, vẻ mặt thành thật nói: ”
Em không muốn chia tay với anh, nếu anh muốn ngủ với họ, em sẽ giúp anh”.

“Vậy mới là người thông minh chứ! Nhưng em yên tâm, anh chỉ muốn chơi đùa với bọn họ thôi.
Người anh cưới chỉ có thể là em”, Dương Uy lại đối xử với Phương Duyệt như trước.

Trong phòng ở nhà hàng Tô Ký.

Tần Thanh Tâm nhìn đồng hồ, hơi lo lắng nói: “Mẹ đã ra ngoài hai mươi phút rồi, sao còn chưa về nhỉ?”

Tần Y cũng hơi lo lắng, đứng dậy nói: “Em đi xem thử”.

Mới ra khỏi phòng, Tần Y thấy rất đông người tụ tập ở cửa nhà vệ sinh cách đó không xa, còn có tiếng cãi nhau từ bên đó vọng tới.

“Con điếm này lại dám đánh tao, mày biết tao là ai không?”, giọng Châu Ngọc Thúy đột nhiên vang lên.

Nghe được giọng của Châu Ngọc Thúy, Tần Y kinh ngạc, vội vàng nói vọng vào trong phòng: “Anh rể, mau ra đây, mẹ bị người ta đánh rồi!”.
Truyện mới cập nhật

“Cái gì?”, Tần Thanh Tâm đứng phắt dậy, muốn đi ra.

Dương Thanh vội vàng đứng lên, ấn vai Tần Thanh Tâm xuống: “Tâm, em cứ ở đây với Tiêu Tiêu, để anh đi xem thử”.

Tần Thanh Tâm có hơi tức giận, cắn răng nói: “Vậy anh mau đi đi! Nếu mẹ đuối lý thì đừng ỷ thế hiếp người.
Nếu mẹ là người bị hại, anh phải đòi lại công bằng cho mẹ đấy”.

Tần Thanh Tâm cũng biết tính của Châu Ngọc Thúy, sợ bà ta gây sự với người khác.

“Được!”, Dương Thanh xoay người đi ra khỏi phòng.

Đợi đến khi Dương Thanh tới cửa nhà vệ sinh, lại thấy Châu Ngọc Thúy và một người phụ nữ trung niên đang lôi kéo nhau. Tần Y không thèm hỏi đúng sai, tức giận hét lên: “Bà dám đánh mẹ tôi à, xem tôi có đánh chết bà không!”

Tần Y đúng là rất đanh đá, đi tới nắm tóc của người phụ nữ trung niên và tát bà ta mấy cái, đánh cho người phụ nữ kia choáng váng.

Lúc này, bảo vệ của nhà hàng lao tới, mới kéo được ba người phụ nữ đang đánh nhau ra.

Tóc tai Châu Ngọc Thúy rối bù, trang điểm trên mặt bị lem hết, trên má trái còn in rõ một bàn tay, trông chật vật không chịu nổi.

Nhưng người phụ nữ trung niên đối diện còn thảm hơn, hai má đều có dấu bàn tay.
Tần Y thật sự không nương tay, vừa xông lên đã tát mấy cái.

“Được lắm, các người dám đánh tôi đúng không? Chờ đấy, tôi gọi người tới ngay bây giờ”, người phụ nữ trung niên cầm điện thoại và bắt đầu gọi.

Lúc này Tần Y cũng nhìn rõ gương mặt của người phụ nữ trung niên, vẻ mặt càng khó coi hơn.

Vừa rồi cô ta chỉ lo đánh người giúp mẹ mình, lại không suy nghĩ tới thân phận của đối phương.

Lúc này khi cô ta nhận ra thân phận của người phụ nữ trung niên, trong lòng thầm nghĩ: Thôi toang rồi!

- ————

.

Chương 66: 66: Tần Y Khóc

Lúc này Dương Thanh cũng thấy rõ mặt mũi của người phụ nữ đứng tuổi ấy.
Tuy thấy khá quen nhưng anh tạm thời không nhớ rõ đã từng gặp ở đâu.

"Y Y, con sao vậy? Bị thương ở đâu hả?", thấy sắc mặt Tần Y khó coi, Châu Ngọc Thúy cuống quít cả lên.

Tần Y lắc đầu, lo lắng nhìn người phụ nữ đang cầm gọi điện thoại, nói: "Bà ta là Vương Lộ Dao, người nhà họ Trương và là vợ của Trương Quảng".

"Nhà họ Trương thì đã sao? Đợi đã, con đang nói nhà họ Trương nào thế?", Châu Ngọc Thúy chưa kịp phản ứng.
Bỗng nhớ đến nhà họ Trương, bà ta liền hỏi lại.

"Nhà họ Trương – gia tộc hàng đầu ở Giang Hải đấy mẹ, chồng của bà ta là Trương Quảng.
Lần trước ở cổng trường mầm non, nếu không nhờ anh rể thì con đã bị Trương Quảng đánh rồi".

Nghe Tần Y nhắc đến chuyện ở trường mầm non, Dương Thanh mới nhớ ra người đàn bà ấy là ai.

Châu Ngọc Thúy chợt đờ người ra, sợ hãi nói: "Người nhà họ Trương? Chúng ta phải làm sao đây?"

Nhớ lúc nãy bà ta còn hợp sức với Tần Y đánh người đàn bà đó, hai chân Châu Ngọc Thúy run lẩy bẩy: "Con à, chúng ta phải làm sao đây?"

Tần Y nhìn chằm chằm Dương Thanh.
Lần đó, lúc Trương Quảng định tát mình, chính Dương Thanh đã giúp cô ta, thậm chí còn một phát đá bay Trương Quảng, sau đó Mã Siêu mới đuổi đến kịp.

Trừ lần đó ra, lúc trước khi cô ta mời Dương Thanh tới nhà hàng Bắc Viên Xuân ăn cơm, Tô Thành Vũ và Lạc Bân rất kính cẩn với anh.

Mặc dù cô ta không rõ Dương Thanh là ai, nhưng có thể chắc chắn người đàn ông trước mặt không hề giống với những gì họ đã thấy.

“Con chó, dám đánh tao, mày đợi đó cho tao, chồng tao sẽ không tha cho chúng mày đâu!”, Vương Lộ Dao gọi điện xong liền kiêu căng uy hiếp Châu Ngọc Thúy và Tần Y.

Châu Ngọc Thúy đã biết thân phận của đối phương, đâu dám vênh váo như lúc nãy, bị dọa đến cuống cả lên rồi.

“Nếu bà còn dám chửi bậy thêm lần nữa, tôi không ngại thay người nhà dạy lại bà đâu”, Dương Thanh nheo mắt lại.

“Cái thằng ăn hại này, mày muốn chết cũng đừng kéo tao theo!”

Châu Ngọc Thúy nổi giận quát, vội vàng nói với Vương Lộ Dao: “Em gái à, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.
Mong em hãy rộng lượng tha thứ, đừng so đo với chị”.

Châu Ngọc Thúy không màng đến mặt mũi, vội vã xin lỗi trước.

Vương Lộ Dao cười lạnh: “Sao thế, lúc nãy kiêu căng lắm cơ mà? Bây giờ thấy tao gọi người đến liền cúp đuôi nhận sai? Tao nói cho mày biết, muộn rồi!”

Châu Ngọc Thúy tiếc nuối nhìn chiếc vòng ngọc đeo trên tay, nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, bà ta chỉ có thể cắn răng tháo vòng ra, dâng bằng hai tay: “Không phải em thích chiếc vòng ngọc này lắm à? Chị tặng cho em này”.

“Ai là em gái mày?”

Vương Lộ Dao lạnh lùng giật lấy vòng ngọc: “Còn nữa, không phải bà đây thích cái vòng nát của mày mà là mày đã làm vỡ vòng ngọc quý giá của bà, nên mới phải lấy cái này ra để bồi thường cho tao”.

Thấy Vương Lộ Dao chịu nhận vòng ngọc, Châu Ngọc Thúy cười giả lả: “Em xem, chị đưa vòng cho em rồi, bây giờ bỏ qua cho bọn chị được chưa?”

“Tưởng bở à, vòng ngọc này chỉ xem như bồi thường tổn thất, nhưng mặt bà bị đứa con gái đê tiện của mày đánh sưng lên rồi.
Bà phải đòi bằng được món nợ này”.

Lấy được chiếc vòng ngọc, tâm trạng Vương Lộ Dao tốt hơn hẳn.
Bà ta đảo mắt một lượt, bỗng nói: “Thế này đi, ban nãy nó tát tao bốn cái, giờ để tao tát lại gấp đôi, mỗi bên bốn cái, tao sẽ tha cho tụi bây”.

“Cái gì!?”, Tần Y hoảng hốt.

Nếu để cho người đàn bà này tát mình nhiều như vậy, chẳng phải gương mặt này của mình bị hủy luôn sao?

Ánh mắt Dương Thanh thoáng hiện tia sắc bén, vốn tưởng là Châu Ngọc Thúy kiêu căng gây chuyện với người ta nhưng xem ra không phải như vậy.
Người đàn bà này còn kiêu căng hơn Châu Ngọc Thúy gấp trăm lần.

Châu Ngọc Thúy nghe vậy, lập tức nói với Tần Y: “Y Y, con nghe bà ấy đi.
Để bà ấy đánh vài cái là chúng ta được tha rồi”.

“Mẹ, mẹ bảo con đưa mặt cho bà ta tát sao?”, Tần Y sững người, không ngờ mẹ mình lại có thể làm thế.

“Con không nghe thấy bà ấy nói sao? Chỉ khi tát con thì bà ấy mới chịu buông tha cho chúng ta.
Nếu không, người của bà ấy tới là chúng ta xong đời”, Châu Ngọc Thúy vừa nghĩ tới việc đối phương kêu người tới liền run lẩy bẩy.

“Nhưng bà ta tát mẹ nên con mới tát lại bà ta mà! Vì sao con phải để bà ta đánh con? Nếu thật sự muốn tát, bà ta ta phải để mẹ tát lại một cái trước đã chứ?”, Tần Y cắn răng nói.

“Y Y, đừng vì sợ vài cái tát mà hại cả nhà mình!”, Châu Ngọc Thúy gấp gáp nói, sợ chậm trễ chút nữa thì người của Vương Lộ Dao sẽ tới.

Lúc này, người đi đường cũng chỉ trỏ Châu Ngọc Thúy.

“Người phụ nữ này thật vô tình, tự mình đi gây sự, con gái đứng ra giúp còn muốn cho người ta tát con gái mình”.

“Đúng là thế giới rộng lớn trò gì cũng có! Loại mẹ như thế này mà vẫn còn”.

“Bà ta không xứng làm mẹ.
Nếu có người mẹ như vậy tôi đã không thèm nhận từ lâu rồi!”

Châu Ngọc Thúy và Tần Y đều nghe thấy những lời này, nhưng Châu Ngọc Thúy lại vờ như không, còn Tần Y thì vô cùng đau đớn.

“Xem ra, đứa con gái đê tiện của mày không muốn giải quyết êm đẹp rồi, đành đợi chồng tao đến giải quyết vậy.
Nhưng tụi bây hãy nghĩ cho kỹ, chồng tao rất nóng tính, nếu để ông ấy giải quyết, lỡ có đổ máu thì hối hận cũng không kịp đâu”, Vương Lộ Dao cười đắc ý.

“Con còn do dự gì nữa? Mau cho bà ấy tát đi!”, Châu Ngọc Thúy sốt ruột đẩy Tần Y.

Tần Y lảo đảo suýt ngã.
Mắt cô ta ửng đỏ, nhìn chằm chằm Châu Ngọc Thúy, không kìm được nước mắt: “Được, con nghe lời mẹ, cho bà ta tát!”

Dứt lời, Tần Y oán hận nhìn Vương Lộ Dao: “Đừng tưởng ở Giang Hải chỉ có nhà họ Trương ghê gớm.
Một ngày nào đó, người kiêu ngạo như bà sẽ gây rắc rối cho nhà họ Trương”.

“Con nhỏ chết tiệt dám nói nhà họ Trương như vậy, tao tát vỡ mặt mày”, Vương Lộ Dao giận dữ chửi bới, đi tới tát Tần Y.

Lúc này, Tần Y trơ mắt nhìn đối phương tát mình.
Đối với cô ta, nỗi đau Châu Ngọc Thúy gây ra còn đau đớn hơn việc bị người ta tát.

Lúc tay Vương Lộ Dao vung tới thì một bóng người bỗng chắn trước mặt Tần Y.

“Bộp!”

Dương Thanh nắm cổ tay Vương Lộ Dao, sắc mặt u ám: “Bà có tư cách gì mà đòi đánh em gái tôi?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn dáng người to lớn che chắn trước mặt cùng với lời nói bá đạo, lớp băng lạnh lẽo tận sâu trong lòng Tần Y như được hòa tan.

Nhất là hai chữ em gái khiến Tần Y rơi nước mắt.

- ————

.

Chương 67: 67: Ai Cản Được Tôi

Tay Dương Thanh tựa như gọng kìm nắm chặt tay Vương Lộ Dao.

“Oái, đau, đau! Mau thả tao ra!”

Vương Lộ Dao kêu đau nhưng vẫn ngoan cố uy hiếp: “Chết tiệt, mau buông tao ra.
Chồng tao mà tới thì mày chết chắc”.

“Mồm thối! Đáng ăn tát!”

Dứt lời, Dương Thanh tát Vương Lộ Dao một cái.

Vốn mặt bà ta chỉ hơi đỏ nhưng khi bị Dương Thanh tát xong, trên mặt bà ta liền hằn năm ngón tay, khóe miệng còn rỉ máu.

Cảnh tượng này khiến người vây xem kinh ngạc.
Người đàn ông này thật độc ác, ra tay đánh cả phụ nữ.

Tuy là nam đánh nữ nhưng trong tình huống này chẳng ai trách móc Dương Thanh.
Người phụ nữ này cậy thế ức hiếp người khác, miệng lưỡi chua ngoa khiến nhiều người ngứa mắt.

Tần Y rất cảm động vì được Dương Thanh bảo vệ.

Châu Ngọc Thúy thì ngược lại, thấy Dương Thanh tát Vương Lộ Dao liền xông lên tát lại anh, giận dữ quát: “Cái thằng vô dụng chỉ biết gây rắc rối cho tao.
Mày biết bà ấy là ai không? Mày muốn chết cũng đừng liên lụy đến tao!”

Mắng xong, Châu Ngọc Thúy chạy lại đỡ Vương Lộ Dao đứng dậy: “Bọn chị không có quan hệ gì với thằng này, em muốn xử nó thế nào cũng được, miễn đừng giận cá chém thớt lên bọn chị!”

“Mẹ!”, hành động của Châu Ngọc Thúy đã chọc giận Tần Y.
Cô ta tức giận nói: “Anh ấy là con rể của mẹ, là chồng của chị hai, là bố của Tiêu Tiêu, cũng là anh rể của con.
Sao mẹ lại nói không liên quan tới chúng ta?”

“Con im miệng cho mẹ!”, Châu Ngọc Thúy lớn tiếng quát.

Tần Y cắn môi, lộ vẻ thất vọng.

“Anh rể, anh không sao chứ?”, cô ta đau lòng nhìn nửa bên mặt của Dương Thanh.

Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Đừng lo, anh không sao!”

Vương Lộ Dao được Châu Ngọc Thúy đỡ, loạng choạng đứng lên.
Bắt gặp cái nhìn âm u của Dương Thanh, bà ta khẽ run rẩy.

Trước đó, bà ta không hề để ý tới anh, giờ nhìn rõ mặt liền run sợ.

Bà ta đã nhớ ra Dương Thanh là người từng cãi nhau với mình ở cổng trường mầm non Lam Thiên, anh đã đá bay chồng bà ta chỉ với một cú đá.

Sau đó, một người đàn ông cao lớn khác xuất hiện, một mình đánh bại toàn bộ người chồng bà ta gọi tới.

“Mẹ nó, ai dám đánh vợ tao?”

Đúng lúc này có tiếng quát thô lỗ vang lên, một nhóm người bặm trợn xông vào.

“Chồng ơi!”, Vương Lộ Dao thấy Trương Quảng liền nhào tới òa khóc.

“Vợ thương, đừng khóc.
Nói tôi nghe ai đánh bà, tôi sẽ giết kẻ đó!”, Trương Quảng hung ác nói.

Châu Ngọc Thúy chưa từng thấy trận đánh nhau nào lớn như này.
Hơn mười tên đàn ông cao to, vạm vỡ, xăm trổ khắp người, cổ đeo vòng vàng, trông rất dữ tợn.

“Ông Trương, tôi biết ai đánh vợ ông”, Vương Lộ Dao chưa kịp mở miệng, Châu Ngọc Thúy đã nói chen vào.

Dương Thanh nheo mắt lại.
Anh đã nhẫn nhịn đến mức này bà ta vẫn không biết phân biệt phải trái.

“Là ai?”, Trương Quảng trợn mắt hỏi.

Châu Ngọc Thúy chỉ vào Dương Thanh: “Là tên vô dụng này. Đến cả phụ nữ cũng đánh, thật khốn nạn”.

Người xung quanh vừa mới biết mối quan hệ giữa Dương Thanh và Châu Ngọc Thúy, giờ lại thấy bà ta bán đứng Dương Thanh, vừa kinh ngạc vừa xem thường.

Tần Y cũng đơ người ra, vừa rồi Châu Ngọc Thúy đã khiến người khác chán ghét mà bây giờ còn tệ hơn.

Trương Quảng nhìn Dương Thanh nói: “Là mày!”

Mắt ông ta rất tinh, liếc mắt một cái liền nhận ra Dương Thanh.

“Mẹ, sao mẹ có thể làm vậy?”, Tần Y gào khóc, cực kỳ thất vọng.

Châu Ngọc Thúy thấy Trương Quảng chỉ chú ý tới Dương Thanh liền vội vàng kéo tay Tần Y: “Cậu ta tự tìm rắc rối, không liên quan tới chúng ta.
Đi mau!”

“Mẹ đi một mình đi!”, Tần Y hất tay Châu Ngọc Thúy.

“Y Y, em đi với mẹ đi.
Anh không sao”, Dương Thanh còn nháy mắt với Tần Y.

Nhưng Tần Y vẫn kiên trì đứng cạnh anh, nghiêm túc nói:
“Em ở lại với anh!”

Câu nói ngắn gọn lại khiến Dương Thanh rất cảm động.

“Con không đi thì mẹ đi!”

Châu Ngọc Thúy buồn bực nói, sau đó quay người đi thẳng.

“Mẹ kiếp, bà già này bỏ chạy một mình, bỏ lại con gái và con rể”.

“Thế giới này điên thật rồi.
Có bà mẹ như vậy thật xui xẻo”.

“Mình rước chuyện, con gái và con rể phải tới trợ giúp.
Thế mà bà ta lại bỏ chạy một mình, thật sự không phải người”.

Hành động của Châu Ngọc Thúy khiến mọi người đều lên án chửi rủa.

“Thằng nhóc kia, nếu đã gặp lại nhau thì tính luôn thù cũ nợ mới đi”, Trương Quảng ngậm xì gà, phách lối nói.

Dương Thanh châm chọc hỏi: “Ông muốn giải quyết thế nào?”

“Tao cho mày hai lựa chọn.
Một là để con nhỏ bên cạnh mày ngủ một đêm với tao, tao sẽ xóa sạch thù hận.
Hai là mày đánh vợ tao bằng tay nào, tao chặt tay đó.
Con nhỏ bên cạnh mày cũng phải thuộc về tao”.

Kể từ khi thấy Tần Y ở trường mẫu giáo Lam Thiên, Trương Quảng vẫn thầm thương trộm nhớ cô ta.
Không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở chỗ này, đương nhiên ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một.

Tần Y sợ hãi nắm lấy gấu áo của Dương Thanh, mặt mũi tái mét.

Dương Thanh bật cười hỏi: “Cho dù chọn lựa như thế nào thì ông vẫn muốn em gái tôi ở lại phải không?”

“Phải!”

Trương Quảng nhả ra ngụm khói, nói: “Lần trước có cao thủ giúp mày, hôm nay thì khác.
Mày phải đối phó với anh em của tao, còn dẫn theo một con nhóc nữa? Mày vốn đã không có hy vọng gì rồi”.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau.
Ông đã cho tôi hai lựa chọn, vậy tôi cũng tặng lại ông hai lựa chọn”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Thứ nhất, mấy người tự giác cút khỏi tầm mắt của tôi.
Hai là chính tay tôi sẽ khiến mấy người biến khỏi đây”.

Trương Quảng cười phá lên: “Mày ngông cuồng thật đấy.
Mày nghĩ anh em của tao vô dụng hết sao?”

“Chứ còn gì nữa?”, Dương Thanh cười nói: “Nếu không thì đám ăn hại ông dẫn tới lần trước đã không bị người anh em

của tôi đánh bại rồi”.

“Thằng khốn, mày muốn chết phải không?”, Trương Quảng hoảng loạn quát lên, không biết vì sao người thanh niên trước mắt lại khiến ông ta cảm thấy bất an.

“Tôi cũng muốn xem thử, ai có thể ngăn được tôi?”

Dương Thanh bỗng nở nụ cười, dắt Tần Y đi về phía bọn họ.

Vốn Tần Y còn đang hoảng sợ, được Dương Thanh dắt đi liền không sợ nữa, cứ như hơn mười tên đàn ông vạm vỡ trước mặt chỉ là người qua đường.

Thấy Dương Thanh sải bước đi, Trương Quảng tức giận gào lên: “Xông lên cho tao!”

Đám bặm trợn lập tức xông tới chỗ Dương Thanh.

- ————

.

Chương 68: 68: Mẹ Vợ Chột Dạ

Dương Thanh thờ ơ hệt như không hề nhìn thấy những tên côn đồ kia, từng bước tiến về phía trước.

Tên côn đồ đầu tiên vừa xông tới, vẫn chưa kịp đánh anh thì đã cảm thấy ngực mình đau nhói.

“Bịch!”

Một tiếng động cực lớn vang lên, tên côn đồ bay ra ngoài, kéo theo mấy tên đằng sau hăn bay theo.

Có thể thấy cú đạp này của Dương Thanh mạnh đến mức nào.

Trương Quảng hoảng hốt, lần đầu tiên ông ta gặp Dương Thanh cũng bị đá bay bằng một cú đạp, nhưng lúc đó chỉ mình ông ta bị đá bay thôi!

Bây giờ ông ta dẫn theo mười mấy tên côn đồ, thế mà không ai có thể chạm được vào cái lông tơ của Dương Thanh.

Lý Bạch có câu thơ: Cách mười bước giết một người, nghìn dặm không chùn bước.

Tuy Dương Thanh không giết người nhưng dường như đi một bước đá bay một người, tất cả những người chủ động tấn công anh đều bị lãnh một cú nặng nề.

Thậm chí một bước đá bay một tên, tiện thể tông ngã thêm vài tên.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, mười mấy tên côn đồ Trương Quảng dẫn tới đều ngã rạp xuống đất, tên nào tên nấy đều nhăn nhó đau đớn.

Chỉ còn lại duy nhất Trương Quảng và Vương Lộ Dao đang hoảng sợ nhìn quanh quất.

Tần Y được Dương Thanh dắt đi, trong lòng bỗng thấy hạnh phúc, dường như đi theo anh, cho dù đích tới có là núi đao biển lửa cũng chẳng nề hà.

Tim Trương Quảng thót lại, vốn tưởng Mã Siêu xuất hiện hôm đó đã rất mạnh rồi, nhưng hôm nay mới phát hiện, chàng trai này càng mạnh hơn.

“Vừa nãy ông nói là muốn em gái tôi ngủ với em một đêm?”, Dương Thanh đi ra sau lưng Trương Quảng rồi đột nhiên dừng bước lại.

Trương Quảng đã sợ đến ngơ người, làm gì còn dám đòi hỏi thế này?

Ông ta lắc đầu nguầy nguậy: “Không dám, tôi tuyệt đối không dám đâu ạ, sao tôi có thể làm ra chuyện cầm thú như vậy được chứ? Chắc chắn cậu đã nghe lầm rồi ạ”.

“Ông còn nói nếu không để em gái tôi lại thì sẽ đánh gãy tay tôi?”, Dương Thanh bỡn cợt.

Trương Quảng sợ đến nỗi run lẩy bẩy, lau mồ hôi lạnh túa ra trên tráng, vội vã lắc đầu: “Không có, cho tôi thêm mười lá gan nữa tôi cũng không dám đâu cậu ơi!”

“Vợ ông vừa đánh mẹ vợ tôi, còn cướp đồ của bà ấy nữa, tính thế nào đây?”, Dương Thanh vẫn cười cợt.

Tuy anh đang cười nhưng Trương Quảng lại thấy sởn gai ốc.

“Bốp!”, Trương Quảng giáng cho Vương Lộ Dao một bạt tai, tức giận quát: “Con khốn này, ngày nào cũng rước chuyện cho tao, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với cậu đây đi”.

Không có Trương Quảng làm chỗ dựa, Vương Lộ Dao chẳng là cái thá gì cả.
Bà ta sợ hãi quỳ thụp xuống: “Cậu ơi, tôi biết sai rồi, tôi chua ngoa độc mồm, không nên đánh mẹ vợ của cậu”.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Vương Lộ Dao vừa nói vừa tự vả mình.

Bà ta thật sự thấy sợ hãi, tự tát rất mạnh tay, còn tát liên tục mấy cái, hai bên má đã sưng phồng.

“Tôi cũng không phải là người ỷ thế hiếp đáp kẻ khác, chỉ cần cần bà nói thật cho tôi biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ tha cho bà”, đột nhiên Dương Thanh nói.

Nghe vậy, Vương Lộ Dao kể thật lại mọi sự việc.

Mọi người nghe xong thì thấy thổn thức.

Thì ra Vương Lộ Dao thấy thích chiếc vòng ngọc của Châu Ngọc Thúy nên cố ý tông vào người Châu Ngọc Thúy làm chiếc vòng ngọc của mình bị vỡ.
Sau đó mượn chuyện ép Châu Ngọc Thúy đền lại vòng ngọc cho mình, sau đó hai người nhào vào đánh nhau.

Trương Quảng sầm mặt xuống, Vương Lộ Dao là vợ của ông ta, là dâu cả của nhà họ Trương, muốn gì mà không được? Nhưng bà ta lại vì một cái vòng ngọc của người khác mà làm ra chuyện mất mặt thế này.

Dương Thanh cũng lấy làm kinh ngạc, anh biết nhà họ Trương là gia tộc hàng đầu ở Giang Hải này, thế mà người đàn bà này lại có phẩm chất kém như vậy, miệng lưỡi thì chua ngoa thô tục, làm việc gì cũng bôi tro trát trấu vào mặt nhà họ Trương.

“Mày cần gì thì có thể nói với tao, sao lại đi cướp đồ của người khác như thế này?”, Trương Quảng tức giận bừng bừng, xông tới đánh cho bà ta một trận tơi bời.

Vốn dĩ mặt Vương Lộ Dao đã sưng phồng, bây giờ bị Trương Quảng tát nữa nên khóe miệng tướm máu.

“Mình ơi, tôi biết sai rồi, tôi không dám nữa đâu, xin ông đừng đánh tôi nữa, đừng đánh tôi nữa mà”, Vương Lộ Dao bị Trương Quảng ấn trên đất, tát liên lục, bà ta chỉ có thể cầu xin.

“Đủ rồi!”, Dương Thanh đột nhiên quát lên, Trương Quảng mới chịu dừng tay.

Anh đánh bà già này là vì bà ta mắng Tần Y.

Nhưng Trương Quảng là chồng của bà ta, cho dù vợ mình có làm sai chuyện gì cũng không nên đánh vợ ở chốn đông người thế này.
Không sống được với nhau nữa có thể ly hôn, người đàn ông đánh vợ là thằng vô dụng khiến người ta khinh thường nhất.

“Thưa cậu, Trương Quảng tôi nhận lỗi do con đàn bà thối tha này gây ra rồi, bây giờ tôi đưa bà ta đi xin lỗi với mẹ vợ của cậu nhé?”, Trương Quảng vội vàng nói.

Dương Thanh cười khẩy, dẫn Tần Y đi về phía phòng riêng, Trương Quảng vội dẫn Vương Lộ Dao đi theo.

Lại nói về Châu Ngọc Thúy, nhìn thấy Trương Quảng dẫn theo một đám côn đồ thì một mình trốn về phòng riêng.

“Mẹ, sao mẹ lại về một mình? Dương Thanh với Y Y đâu ạ?”, Tần Thanh Tâm nghi ngờ hỏi.

Châu Ngọc Thúy không hề tự nhiên, chột dạ đáp: “Hai đứa nó đi thanh toán rồi, nói chúng ta ra bãi đỗ xe đợi”.

“Hả? Mới ăn có mấy miếng mà? Còn chưa ăn no nữa”, Tần Thanh Tâm thấy kỳ quái.

“Hai đứa nó nói no rồi! Nhanh lên, đừng để hai đứa nó đợi lâu”, Châu Ngọc Thúy nói mà ánh mắt cứ liếc nhìn cửa ra vào mãi, chỉ sợ Trương Quảng đột ngột dẫn người xông vào.

Tần Thanh Tâm cứ cảm thấy là lạ, nhưng Châu Ngọc Thúy đã nói vậy rồi, chắc cũng sẽ không lừa cô.

“Tiêu Tiêu, chúng ta đi thôi!”, Tần Thanh Tâm sửa soạn xong thì dẫn Tiêu Tiêu chuẩn bị rời đi.

Châu Ngọc Thúy vừa đi tới trước cửa phòng, đột nhiên nhìn thấy Dương Thanh và Tần Y quay về, sau lưng bọn họ còn có Trương Quảng và Vương Lộ Dao nữa khiến bà ta sợ đến nỗi hồn vía lên mây.

“Mấy…
mấy…
mấy người đừng có qua đây”.

Châu Ngọc Thúy sợ hãi vội vã lùi về trong phòng, giơ tay chỉ vào Dương Thanh, ánh mắt lại nhìn vào Trương Quảng: “Là thằng khốn đó đánh vợ của ông, không có liên quan gì đến tôi hết, đừng có qua đây”.

“Mẹ, mẹ sao thế?”, lúc này Tần Thanh Tâm dắt theo Tiêu Tiêu tới, khó hiểu khi nhìn thấy vẻ hoảng hốt sợ hãi của Châu Ngọc Thúy.

Tần Y thất vọng, cười tự mỉa: “Anh rể, mẹ em là loại người như thế này đấy, không đáng để anh giúp đâu”.

Phản ứng của mẹ, lời nói của em gái đều khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy có chuyện gì đó lạ thường.

Trương Quảng đẩy Vương Lộ Dao, tức giận quát: “Còn không mau tới xin lỗi bà ấy đi!”

Vương Lộ Dao vội vã tháo vòng ngọc ra, hai tay dâng vòng ngọc trả lại cho Châu Ngọc Thúy trong ánh mắt kinh ngạc của bà ta: “Chị ơi, vừa nãy là em sai, bị lòng tham che mờ mắt nên mới ham muốn vòng ngọc của chị.
Bây giờ em trả nó lại cho chị, xin chị tha cho em”.

Châu Ngọc Thúy ngơ ngác, không tài nào hiểu nổi.
Đối phương là dâu của nhà họ Trương, sao lại xin lỗi mình?
Thậm chí còn trả lại vòng ngọc cho mình nữa.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm dần dần u ám lại, tức giận hỏi Châu Ngọc Thúy: “Mẹ, rốt cuộc là chuyện gì?”

- ————

.

Chương 69: 69: Người Sống Chớ Lại Gần

Tần Thanh Tâm không ngốc, Châu Ngọc Thúy đột nhiên đòi về đã khiến cô nghi ngờ rồi.
Bây giờ Dương Thanh và Tần Y quay về đã chứng minh Châu Ngọc Thúy nói dối.

Một hồi lâu sau Châu Ngọc Thúy mới hoàn hồn, không hề quan tâm tới Tần Thanh Tâm, vội vã lấy vòng ngọc từ tay Vương Lộ Dao lại.

Bà ta hiểu rõ thân phận của hai người trước mặt mình nên không dây dưa thêm nữa.

"Mấy người đi đi!"

Thấy Châu Ngọc Thúy lấy lại vòng ngọc, Dương Thanh chỉ thờ ơ nói một câu rồi quay người rời đi.

Đến lúc đám người Dương Thanh đi xa rồi, Vương Lộ Dao mới hung dữ nói: "Đám khốn kiếp này dám đánh bà à, chắc chắn bà sẽ không tha cho bọn mày đâu".

"Bốp!"

Trương Quảng vung tay tát cho bà ta một bạt tai, rống giận: "Mẹ kiếp, mày muốn chết đừng có kéo tao theo".

Vương Lộ Dao bị đánh đến nỗi đần người ra, vừa nãy bà ta cứ tưởng Trương Quảng chỉ vờ tỏ ra cung kính thôi.

"Mình à, sao ông lại đánh tôi?", Vương Lộ Dao thấy ấm ức và khó hiểu.

"Đánh bà?"

Trương Quảng nghiến răng: "Nếu bà không phải là mẹ của thằng con bà thì tôi còn muốn giết bà nữa đấy! Cả ngày chỉ biết kiếm chuyện! Nếu còn chọc giận ông lớn nào nữa thì ông đây giết bà đấy!"

Vương Lộ Dao run rẩy, bà ta hiểu rõ chồng mình, ông ta thật sự dám giết bà ta.

“Mình à, tôi biết sai rồi, sau này không dám nữa đâu”.

Vương Lộ Dao cuống quýt xin lỗi, sau đó lại hỏi: “Mình à, tôi không hiểu, thằng oắt đó chỉ là thằng ở rể nhà họ Tần, giỏi đánh đấm chút thôi mà, sao ông lại sợ cậu ta vậy?”

Trương Quảng hừ lạnh: “Thứ ngu, bà thì hiểu cái đếch gì? Nếu cậu ta chỉ là một thằng ở rể vô dụng thì bà nói cho tôi biết, sao một mình cậu ta có thể đánh gục cả đống đàn em tôi dẫn tới?”

“Cho dù cậu ta có giỏi đánh đấm tới đâu thì cậu ta cũng chỉ có một mình, nếu thêm người nữa thì chắc chắn có thể dần chết cậu ta!”, Vương Lộ Dao thấy không cam lòng.

“Vương Lộ Dao, tôi cảnh cáo bà, nếu bà dám chọc giận cậu ta thì cho dù cậu ta không đánh chết bà, ông đây cũng đánh cho bà chết, nghe rõ chưa?”, Trương Quảng uy hiếp dặn dò.

Vương Lộ Dao rùng mình, xoắn xuýt đáp: “Mình à, ông yên tâm đi, tôi chỉ trút bực dọc với ông vậy thôi, chứ mình cậu ta đánh gục hơn mười mấy thằng, tôi nào dám chọc giận cậu ta chứ?”

Trương Quảng bơ luôn vợ mình, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng.

Lần trước ở cổng trường mầm non, sau khi những người ông ta dẫn đi bị một mình Mã Siêu hạ gục thì ông ta đã nhờ quan hệ để điều tra Dương Thanh.
Nhưng không tra được gì cả, đặc biệt là năm năm anh mất tích, hoàn toàn là một dấu chấm hỏi, không một manh mối nào.

Bạn của ông ta nói rằng người thế này, một là nghèo kiết xác không có gì trong tay, hai là nhân vật cực kỳ có máu mặt.

Một người có thể đánh gục mười mấy tên côn đồ cao to lực lưỡng, có thể là nhân vật bình thường sao?

Một bên khác, Dương Thanh lái xe chở bốn người về biệt thự nhà họ Tần.

Tiêu Tiêu chơi cả ngày, vừa nãy ở nhà hàng đã buồn ngủ rồi, bây giờ đang nằm ngủ trong lòng Tần Thanh Tâm.

Tần Y đỏ ửng hai mắt, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Tần Thanh Tâm cũng sợ ảnh hưởng đến Tiêu Tiêu đang ngủ nên cho dù trong lòng có bao nhiêu câu hỏi cũng vẫn cố gắng giữ im lặng.

Chỉ có mình Châu Ngọc Thúy, hệt như chẳng xảy ra chuyện gì, chăm chăm xem phim trên điện thoại, chốc chốc còn cười một tràng.

Mãi cho đến khi về nhà, Tần Thanh Tâm bảo Dương Thanh bế Tiêu Tiêu lên phòng, cô mới tức giận nói: "Rốt cuộc vừa nãy ở nhà hàng đã xảy ra chuyện gì? Còn cả ông Trương Quảng kia nữa, sao ông ta lại dẫn vợ đến xin lỗi mẹ?"

Châu Ngọc Thúy giật thót cả mình, tức giận nói: "Chẳng phải mẹ đã nói rồi sao? Đều tại thằng vô dụng đó đánh bà kia, suýt chút nữa đã liên lụy đến chúng ta rồi".

"Mẹ nói dối!"

Tần Y vẫn đang vô cùng tức giận, đỏ ngầu hai mắt rống giận: "Mẹ, từ bao giờ mẹ lại trở nên như thế này? Nếu vừa nãy không có anh Thanh, chúng ta có thể dễ dàng ra khỏi nhà hàng không?"

"Tất cả mọi phiền phức đều do mẹ gây ra, cho dù anh rể đã đánh người phụ nữ kia thì cũng là vì giúp mẹ".

"Mới đầu mẹ không biết thân phận của Vương Lộ Dao kia nên đánh nhau với bà ta rất hăng, sau đó biết bà ta là ai rồi thì sợ tái cả mặt!"

"Sợ thì cũng thôi đi, mẹ còn đẩy con ra cho người ta tát để bảo vệ chính mình.
Có người mẹ nào như mẹ không?"

"Nếu không ngờ anh rể, e là bây giờ chúng ta đã nằm trong bệnh viện rồi nhỉ?"

"Mẹ thì hay rồi, bây giờ đổ hết trách nhiệm lên đầu anh rể, mẹ đúng là mặt dày!"

Tần Y càng nói càng đau lòng, nói đến sau cùng thì khóc rống lên như để giải tỏa hết mọi uất ức trong lòng.

Cuối cùng Tần Thanh Tâm cũng đã biết được sự thật, khó tin nhìn Châu Ngọc Thúy: "Mẹ, mẹ lại có thể đẩy Y Y ra cho người ta tát sao! Sao mẹ có thể làm ra chuyện này? Lẽ nào mẹ không đau lòng sao?"

"Câm miệng! Im lại cho mẹ!"

Châu Ngọc Thúy chua ngoa, gào lên: "Nhà họ Trương là gia tộc hàng đầu, chúng ta có thể đắc tội với dâu nhà họ Trương không? Mẹ cũng không muốn phải khép nép nhún nhường! Nhưng nếu mẹ không làm vậy thì bọn họ có dễ dàng tha cho chúng ta không?"

"Mẹ nói như vậy thì ý mẹ là bọn họ thả chúng ta đi vì mẹ đã khép nép nhún nhường chắc?", Tần Y giễu cợt.

"Chứ còn sao nữa? May là ông Trương hiểu chuyện, nghe được lời khẩn cầu của mẹ, nếu không chúng ta có thể ra khỏi nhà hàng không?", Châu Ngọc Thúy cực kỳ mặt dày nói.

"Ha ha! Gặp nhiều người mặt dày rồi nhưng mặt dày đến cỡ này thì chưa bao giờ gặp.
Ấy thế mà cái người mặt dày vô địch thiên hạ này lại chính là mẹ ruột của tôi!", Tần Y cười mỉa mai.

"Bốp!"

Châu Ngọc Thúy tát Tần Y rồi quát: "Chị ăn nói với mẹ thế đấy à?"

"Mẹ! Sao mẹ có thể đánh Y Y chứ?!"

Tần Thanh Tâm căm phẫn: "Con bé có nói sai câu nào đâu?"

"Chị im miệng cho mẹ!", Châu Ngọc Thúy giơ tay định tát Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm chợt giơ tay nắm cổ tay bà ta lại, lạnh lùng nói: "Mẹ không xứng làm một người mẹ!"

Nói rồi, cô hất tay Châu Ngọc Thúy ra, quay người đi lên lầu.

Tần Y đỏ ngầu hai mắt, nước mắt rơi lã chã: "Con hận mẹ!"

Cô ta nói xong câu này thì chạy ra khỏi nhà.

Châu Ngọc Thúy giãy đành đạch, khóc rống lên: “Con với chả cái, kiếp trước tôi tạo nghiệp gì, kiếp này mới đẻ ra hai đứa con gái như thế này chứ?”

Bà ta khóc một lúc lâu mà chẳng có ai ra thì nín khóc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hai con vô ơn, bà nuôi báo cô hai đứa mày”.

Bà ta chửi xong lại nhìn lên lầu, nghiến răng nói: “Đều tại thằng vô dụng mày, nếu không phải mày, mẹ con tao sẽ không trở mặt với nhau”.

Dương Thanh biết rõ chuyện xảy ra dưới lầu, hít sâu một hơi rồi lấy điện thoại ra gọi: “Sâm Ba, cậu muốn đi theo tôi đúng không? Bây giờ tôi giao cho cậu một nhiệm vụ quan trọng…”

Tần Thanh Tâm ngồi một mình một hồi lâu mới trở lại phòng, hai mắt đỏ ửng, rõ là mới vừa khóc xong.

“Dương Thanh, vừa nãy Y Y đã nói hết mọi chuyện cho em biết rồi.
Mẹ em có lỗi với anh, em xin lỗi!”, Tần Thanh Tâm áy náy nhìn người đàn ông trước mặt.

Dương Thanh lắc đầu, khẽ cười: “Chỉ cần là người em thương yêu, anh đều cố gắng chấp nhận, em không cần phải xin lỗi anh”.

Tần Thanh Tâm cảm động, mắt đỏ hoe: “Rõ ràng anh có thể ở nhà cao cửa rộng, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhưng lại đến ở nhà em, thiệt thòi cho anh rồi”.

“Đối với anh, có thể bầu bạn bên em và con gái là hạnh phúc to lớn nhất đời anh”, Dương Thanh chân thành nói.

Một bên khác, sau khi Tần Y ra khỏi nhà, một mình tới quán bar Ánh Trăng nổi tiếng ở Giang Hải.

Lúc này, cô ta chỉ muốn uống say để quên hết sự đời.

Dù là ở đâu, người đẹp vẫn luôn là tiêu điểm của mọi ánh nhìn, rất nhiều người nhòm ngó Tần Y.

“Cậu Phong, con bé kia nhìn nuột ghê, trông có vẻ như đang thất tình, muốn mượn rượu giải sầu, nói không chừng còn đang thấy trống vắng đấy, cậu Phong có muốn sang an ủi em ấy chút không?”

“Ha ha, được, tôi sang an ủi đây”.

Tần Y đang cắm đầu uống rượu, không để ý tới nguy hiểm sau lưng mình.

“Em gái, em đi mình hả?”

Một thanh niên tầm ba mươi tuổi, bưng một ly Lafite đắt đỏ, cười híp mắt ngồi xuống đối diện Tần Y.

Tần Y lạnh lùng nhìn người thanh niên cười, quát lên: “Biến!”

“Em gái, anh tự giới thiệu trước nhé, anh tên Quan Tuyết Phong, là chủ của quán bar này”, anh ta cười giới thiệu.

“Ào!”

Anh ta vừa dứt lời, Tần Y đã hắt ly rượu trong tay vào mặt anh ta, tức giận quát: “Biến đi cho tôi!”

- ————

.

Chương 70: 70: Anh Ngủ Ở Đây Đi

Hiện tại tâm trạng Tần Y rất tệ, lại còn bị một con ruồi nhặng bâu lấy.
Cô ta không kìm nén được nữa, bèn hất rượu vào mặt đối phương.

“Cậu Phong!”, đám người ngồi cùng bàn uống rượu với Quan Tuyết Phong đứng phắt dậy.

Quan Tuyết Phong xua tay ra hiệu cho bọn họ đừng manh động, sau đó thuận tay lau rượu dính trên mặt đi.
Anh ta không hề tỏ vẻ tức giận mà trái lại còn tươi cười: “Em gái, anh chỉ muốn làm quen với em thôi mà, em đâu cần phải kích động như vậy?”

Lúc này Tần Y đã bình tĩnh hơn nhiều, đúng là vừa rồi cô ta không khống chế được cảm xúc.
Thấy mọi người bực bội nhìn mình, cô ta cũng hơi hối hận.
Muộn thế này rồi, đáng lẽ ra cô ta không nên đi một mình tới đây.

“Xin lỗi, tâm trạng tôi không tốt nên vừa nãy đã mất kiểm soát”, Tần Y xin lỗi Quan Tuyết Phong.

“Anh chấp nhận lời xin lỗi của em”, Quan Tuyết Phong mỉm cười đáp lại, sau đó búng ngón tay: “Mang Lafite tôi cất giữ ra đây”.

Chỉ chốc lát sau đã có nhân viên phục vụ mang một chai rượu vang Lafite thượng hạng ra.

Tần Y nhíu mày, mặc dù cô ta muốn uống say mới thôi song không định say khướt ở một nơi như thế này.
Chẳng qua là vì không thích không khí ở đây, cho nên cô ta uống được vài ly thì tính đi luôn.

Nhưng Quan Tuyết Phong lại gọi người mang rượu ra, e là bây giờ muốn đi cũng không dễ.

“Xin lỗi, tôi uống đủ rồi, chuẩn bị về”.

Cho dù biết đối phương không dễ dàng tha cho mình đi nhưng Tần Y vẫn muốn thử một lần.

Quan Tuyết Phong vẫn nở nụ cười giả tạo.
Trong lúc nói chuyện với Tần Y, hắn đã rót hai ly Lafite, sau đó mỉm cười đưa một ly cho cô ta: "Em mới hất rượu vào mặt anh, anh mời em uống một ly, coi như xí xóa chuyện vừa rồi. Không quá đáng chứ?"

"Chỉ một ly này thật sao?", Tần Y hỏi với vẻ nghi ngờ.

Quan Tuyết Phong khẽ gật đầu: "Một ly thôi."

"Được!", Tần Y không do dự nữa, dứt khoát nâng ly rượu lên, nhìn Quan Tuyết Phong và nói: "Vừa rồi tôi xốc nổi quá, ly này xem như tôi nhận lỗi với anh!"

Dứt lời cô ta lập tức bưng ly rượu lên chuẩn bị uống, nhưng đúng lúc này có một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô ta, túm lấy cổ tay cô ta.

Tần Y nhìn theo cánh tay thì thấy một khuôn mặt đen thui, dễ nhận thấy đối phương là người nước ngoài.

"Cô không thể uống ly rượu này!", anh chàng da đen nói tiếng phổ thông rất chuẩn.

Quan Tuyết Phong hơi híp mắt lại: "Mày là ai?"

Anh chàng da đen không nhìn anh ta mà nhìn Tần Y: "Rượu này bị bỏ thuốc đấy".

"Gì cơ?", Tần Y thả tay theo phản xạ.
Choang! Ly rượu rơi thẳng xuống đất.

Cô ta giận dữ trừng Quan Tuyết Phong: "Anh thật bỉ ổi!"

Quan Tuyết Phong vẫn bình tĩnh, bật cười khe khẽ: "Hắn nói ly rượu này bị bỏ thuốc thì sự thật đúng là như thế sao?"

Tần Y giận lắm nhưng không biết rốt cuộc ai mới là người nói thật.

"Tôi tên Sâm Ba, anh Dương phái tới tôi bảo vệ cô", anh chàng da đen bỗng lên tiếng.

Người đàn ông da đen vạm vỡ này là ông hoàng võ sĩ Châu Phi đã cam tâm tình nguyện cúi đầu trước Dương Thanh sau khi chứng kiến sức mạnh của anh.

Lúc nãy Dương Thanh gọi điện cho gã nói rằng Tần Y rời nhà giữa đêm hôm khuya khoắt, không ai đảm bảo được sự an toàn của cô ta.

Tần Y nghe thấy hai chữ "Dương Thanh" thì thoáng cái đã vui vẻ trở lại, nhưng vẫn cảnh giác hỏi: "Anh vừa nhắc tới anh Dương nào cơ?"

"Dương Thanh!", Sâm Ba nói: "Nếu cô Tần không tin lời tôi thì có thể gọi điện cho anh Dương".

Sau khi chắc chắn Sâm Ba được Dương Thanh phái tới bảo vệ mình, tâm trạng Tần Y bỗng tốt lên trong nháy mắt, thậm chí còn thấy ngọt ngào.

Qua phản ứng của Tần Y, Quan Tuyết Phong biết tên da đen này đúng là tới bảo vệ cô nàng.

"Mày có chắc là một mình mày có thể đưa cô ta đi không?"

Quan Tuyết Phong ngả người về sau, hai cánh tay chống lên lưng ghế sofa, áo sơ mi hoa cởi hai cúc trên cùng, trông phóng khoáng ngang ngược.

Anh ta vừa dứt lời, lập tức có bảy tám gã đô con xông vào, lạnh lùng nhìn anh chàng da đen.

Không hiểu sao sau khi biết Sâm Ba là cao thủ do Dương Thanh phái đến bảo vệ mình, Tần Y không còn sợ hãi khi đối mặt với nhiều tên đô con như vậy, trái lại còn có phần chờ mong.

Sâm Ba hờ hững liếc nhìn đám đô con đang bao vây mình rồi nói tiếp: "Cô Tần, hãy theo sau tôi!"

"Ok!", bỗng dưng Tần Y trào dâng cảm giác hưng phấn.

Quan Tuyết Phong híp mắt nhìn cảnh tượng này, rút một điếu xì gà ra rồi ngậm vào miệng, tức thì có người châm lửa cho anh ta.

Sâm Ba bước lên phía trước, gầm lên như một con thú hoang xổ lồng: “Cút ra!”

“Lên!”, tên cầm đầu hét to, ngay sau đó bảy tám tên đô con khác đồng loạt lao về phía Sâm Ba.

Sâm Ba vẫn trưng ra vẻ mặt vô cảm, tiếp tục đi về phía trước như thể không nhìn thấy gì hết.

Thoắt cái gã đầu tiên đã xông tới, Sâm Ba tung đòn.

“Rầm rầm!”

Một bóng người vạm vỡ bay ra ngoài, tiếp đó là tiếng loảng xoảng.
Tên kia đụng vào một dãy bàn làm bình rượu vỡ toang, rượu chảy lên láng.

Dù sao Sâm Ba cũng là ông hoàng võ sĩ châu Phi, làm sao lũ lưu manh trong quán bar nho nhỏ có thể bì được?

Bước chân gã vẫn ổn định, một đòn hạ gục một người.
Mười giây sau, không còn ai cản đường nữa.

“Dám gây sự ở địa bàn của nhà họ Quan tao, đúng là chán sống mà!”

Quan Tuyết Phong nhìn chòng chọc Sâm Ba rời đi, lửa giận bùng lên trong mắt.
Anh ta ra lệnh: “Điều tra cho tao, rốt cuộc cái tên Dương Thanh đứng đằng sau thằng mọi da đen kia là ai”.

“Anh thật sự là người do Dương Thanh phái tới bảo vệ tôi hả?”

“Dương Thanh và anh có quan hệ gì?”

“Anh có biết ngày xưa Dương Thanh làm gì không?”

…

Tần Y hệt như một bé con tò mò, trên đường về nhà cô ta luôn miệng hỏi cái này cái kia.
Sâm Ba kiên nhẫn tiếp lời, nhưng kết quả luôn là ba chữ: “Tôi không biết!”

Không phải gã lừa Tần Y mà thật sự là gã không biết.
Sở dĩ gã đi theo Dương Thanh chỉ vì sức mạnh của Dương Thanh mà thôi.

Hai vợ chồng đang nói chuyện trong phòng thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa phòng bên.

“Y Y về rồi!”, nghe thấy tiếng động, Tần Thanh Tâm lập tức thốt lên, bấy giờ mới thôi lo lắng.

Đúng lúc này, điện thoại của Dương Thanh nhận được một tin nhắn: Anh rể, em đã về đến nhà an toàn, anh chị yên tâm nha!

“Tin nhắn của Y Y hả anh?”, Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh thoáng sửng sốt, cũng không giấu giếm mà khẽ gật đầu: “Y Y nói về nhà rồi, bảo chúng ta yên tâm”.

“Ồ!”, Tần Thanh Tâm không nói thêm nữa, song lòng hơi khó chịu.

Dương Thanh xem giờ rồi đứng dậy nói: “Y Y về rồi, em yên tâm ngủ đi.
Anh sang kia đây, em ngủ ngon”.

“Dương Thanh!”, Tần Thanh Tâm đột ngột cất tiếng gọi.

Dương Thanh vừa đi đến cửa, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy em?”

“Sau này anh cứ ngủ ở phòng này đi!”, Tần Thanh Tâm dốc hết can đảm nói ra.

Dương Thanh hết sức ngạc nhiên.
Anh nhìn Tần Thanh Tâm đang quay lưng về phía mình, vẻ kinh ngạc dần biến thành hạnh phúc.

Mãi lâu sau Dương Thanh vẫn chưa trả lời, Tần Thanh Tâm khẽ cắn cánh môi đỏ mọng: “Nếu anh không muốn thì thôi”.

“Muốn chứ, anh muốn mà!”, Dương Thanh vội đáp lời.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới hé môi cười, ngạo nghễ bảo: “Anh đừng nghĩ nhiều, em chỉ không muốn con gái thức dậy không thấy bố đâu lại khóc toáng lên thôi”.

- ————

.

Chương 71: 71: Người Quen Cũ Đẹp Trai

Hai vợ chồng nằm cạnh Tiêu Tiêu, mỗi người một bên.

Dương Thanh cố gắng nằm ra sát mép giường, tránh bị Tần Thanh Tâm hiểu lầm.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Nhưng Dương Thanh không thể nào ngủ nổi.
Trong phòng thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ giống trên người Tần Thanh Tâm khiến một chàng trai trẻ như Dương Thanh khó lòng giữ bình tĩnh.

Tần Thanh Tâm cũng mất ngủ.
Ngoại trừ năm năm trước có một đêm xuân với Dương Thanh, đây là lần đầu tiên trong đời cô ngủ cùng giường với người khác giới.

Năm giờ sáng hôm sau, Dương Thanh đã tỉnh dậy.
Nhiều năm chinh chiến đã tạo thói quen dậy sớm cho anh.

Nhưng khi chuẩn bị đứng dậy luyện tập buổi sáng, có một cơ thể mềm mại quấn chặt anh.

Dưới ánh nắng lờ mờ xuyên qua cửa sổ, Dương Thanh cúi đầu trông thấy gương mặt xinh đẹp của cô, mái tóc dài xõa tung sau đầu.

Tần Thanh Tâm đang gối lên cánh tay Dương Thanh, đôi tay trắng nõn ôm cổ anh, gác một chân lên người anh.

Còn Tiêu Tiêu đã lăn xuống dưới chân bọn họ từ lúc nào không hay.

Dương Thanh cũng được xem như là một anh trai thẳng hai mươi bảy tuổi đầu, bị một người đẹp như Tần Thanh Tâm quấn lên người, lại còn vào sáng sớm tinh lực dồi dào, quả thực giống như tra tấn.

Anh cố giữ bình tĩnh, xác nhận nhiều lần mình vẫn ở mép giường mới thở phào một hơi.

Tần Thanh Tâm ngủ rất say, không biết bao giờ mới tỉnh dậy. Năm năm trời, đây là lần đầu tiên Dương Thanh không luyện tập buổi sáng.

Không biết qua bao lâu, Tần Thanh Tâm mới tỉnh dậy.
Đập vào mắt cô là gương mặt quen thuộc đang kề sát, hơi thở ấm áp của người đàn ông phả vào mặt cô.

Cảm nhận được sự ấm áp nơi cánh tay và trên đùi, cô giật mình đẩy Dương Thanh ra.

“Khốn nạn, anh làm gì tôi rồi?”, Tần Thanh Tâm nổi giận hét lên, hai mắt long lanh như sắp khóc.

Dương Thanh đang giả vờ ngủ không thể tiếp tục giả vờ nữa, bèn mở mắt ra.

“Thanh Tâm, em nói gì vậy?”, Dương Thanh giả bộ ngơ ngác, xoa mắt làm như không biết gì.

Tần Thanh Tâm chỉ hành động theo bản năng, thấy Dương Thanh không biết gì cũng dần nguôi giận.
Cô nhìn con gái đang ngủ ở dưới chân, lại nhìn thấy Dương Thanh ở bên mép giường.

Cô nhớ lại cảnh tượng khi vừa tỉnh giấc, lập tức hiểu ra.
Không phải Dương Thanh thừa cơ làm loạn, mà chính cô tự chui vào lòng anh.
Nghĩ vậy, cô vừa tức vừa thẹn, mặt mũi đỏ bừng.

“Thanh Tâm, em lại gặp ác mộng sao?”, Dương Thanh vờ lo lắng hỏi.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn anh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phải! Tôi mơ thấy đồ khốn nạn nhà anh muốn giở trò đồi bại với tôi!”

Dứt lời, Tần Thanh Tâm liền đứng dậy đi rửa mặt.

Dương Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.
May vừa rồi anh giả vờ ngủ, không thì không biết phải giải thích thế nào.

Khi ba người xuống tầng, Châu Ngọc Thúy đang xem tivi.
Tần Thanh Tâm vào phòng bếp tìm thử, thấy không còn gì để

ăn, trong bồn rửa bát còn có một cái bát chưa rửa.

Vốn trong nhà có một cô giúp việc nhưng không chịu nổi tính cách của Châu Ngọc Thúy nên đã nghỉ việc.

Từ đó về sau, cơm đều do Châu Ngọc Thúy nấu.
Tần Thanh Tâm thấy bát đũa chưa rửa liền hiểu ra.

Rõ ràng đã có người nấu bữa sáng ở đây nhưng đồ ăn lại không còn, chắc chắn Châu Ngọc Thúy chỉ nấu cho riêng mình.

"Chị, anh rể, chào buổi sáng!", Tần Y cũng vừa xuống tầng, chủ động chào hỏi.

"Sao không có bữa sáng hả mẹ?", Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

"Ăn hết rồi!"

Châu Ngọc Thúy cười lạnh đáp.

"Mẹ có ý gì?", Tần Thanh Tâm tức giận nói.

"Còn dám hỏi sao? Không phải tối qua các chị giỏi giang lắm à? Bây giờ cứng cáp rồi, đâu cần người mẹ này nữa.
Đã vậy thì sao tôi phải nấu cơm cho các chị?", Châu Ngọc Thúy đanh giọng mắng.

"Chúng con đều phải đi làm đó! Tháng nào cũng phải trích một phần tiền lương cho mẹ.
Cả ngày mẹ chẳng làm gì, chỉ mỗi nấu bữa sáng cho bọn con cũng không được sao?", Tần Thanh Tâm đỏ bừng mắt, buồn bã hét lên.

"Tôi nuôi các chị lớn từng này, bây giờ chỉ đòi các chị vài đồng tiền lương cũng không được hả?", Châu Ngọc Thúy mặt dày nói.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều cảm thấy chua xót và ấm ức.

"Mẹ sai rồi!", Tần Y đột nhiên rống lên, cả giận nói: "Ngoại trừ cho con và chị thân thể này, mẹ có từng chăm sóc chúng con chưa?"

“Từ lúc con hiểu chuyện, mẹ chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng.
Khi bà nội còn sống, không nhờ bà thương chúng con, thỉnh thoảng cho đồ ăn thì chúng con đã chết đói từ lâu rồi!”

“Còn mẹ thì sao? Chỉ cần biết mình có sống tốt hay không, chưa từng quan tâm đến sống chết của hai chị em con”.

“Chúng con muốn thuê giúp việc, chính mẹ tự bảo không cần, bảo chúng con đưa tiền mẹ sẽ nấu cơm cho.
Bây giờ thì sao? Số tiền mỗi tháng chúng con cho mẹ đủ để thuê hai người giúp việc đấy.
Vậy mà ở nhà đến cơm cũng không ăn được.
Nếu đã vậy, chúng con không còn nghĩa vụ đưa tiền cho mẹ nữa”.

Nói xong, Tần Y giận đùng đùng bỏ đi.

Châu Ngọc Thúy vốn đang tức giận, nghe Tần Y nói không đưa tiền nữa liền vội vàng đuổi theo: “Y Y, con đừng tức giận chứ! Mẹ chỉ dỗi nên mới không nấu cơm thôi.
Từ mai trở đi, mẹ hứa sẽ nấu đủ bữa cho các con”.

Nhưng sao Tần Y có thể nghe lời bà ta nữa? Cô ta dứt khoát quay đầu đi thẳng.

“Chúng ta ra ngoài ăn!”, Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thanh rồi dắt Tiêu Tiêu đi ra.

“Thanh Tâm, còn đừng vội, vẫn còn thời gian mà.
Bây giờ mẹ lập tức đi nấu bữa sáng, nhanh lắm.
Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, con đừng đi mà!”, Thấy Tần Thanh Tâm cũng dẫn Tiêu Tiêu rời đi, Châu Ngọc Thúy lại càng sợ.

Bây giờ Tần Đại Dũng ở ngoài cả ngày không chịu về nhà, không biết chơi bời ở chốn nào.
Nếu hai cô con gái đều không cho tiền, bà ta sẽ không còn gì nữa.

Nhưng bà ta đã khiến hai cô con gái tổn thương quá nhiều, sao họ có thể dễ dàng tha thứ cho bà ta được chứ?

Thấy ba người nhà Tần Thanh Tâm cũng bỏ đi, Châu Ngọc Thúy hoảng hốt lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ? Nếu chúng nó không cho mình tiền nữa, sau này mình phải sống sao?”

Kỳ thực tiền để dành của bà ta còn rất nhiều, đủ để bà ta tiêu nửa đời còn lại.
Nhưng bà ta không muốn động tới khoản tiền đó, chỉ muốn tiếp tục bòn rút của hai cô con gái.

Ba người họ ăn sáng ở tiệm ven đường.
Sau khi đưa Tiêu Tiêu đi học, Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm đến công ty.

Tần Thanh Tâm vừa tới văn phòng, thư ký đã báo cáo: “Sếp Tần, bên ngoài có người nói là người quen của chị, đã hẹn hôm nay tới bàn chuyện hợp tác”.

Tần Thanh Tâm không hề nhớ mình đã đồng ý hợp tác với ai, cau mày hỏi: “Người đó không nói mình là ai sao?”

“Tôi hỏi rồi, người đó chỉ nói là người quen cũ của chị”.

Thư ký dè dặt đáp, lại nói tiếp: “Nhưng trông còn rất trẻ, khoảng chừng ba mươi tuổi, còn rất đẹp trai”.

- ————————

.

Chương 72: 72: Hưởng Phúc

Tần Thanh Tâm nhíu mày.
Cô không có người quen cũ trẻ tuổi nào cả, cho dù có cũng chỉ là nữ.
Nhưng rõ ràng người thư ký đang nói tới là nam.

“Cho anh ta vào!”

Tần Thanh Tâm muốn xem rốt cuộc là ai dám giả mạo người quen của cô, còn nói từng hẹn hợp tác với cô.

Ngay sau đó, thư ký dẫn theo một người trông khá quen vào.

“Sếp Tần, chúng ta lại gặp nhau rồi”, trông thấy Tần Thanh Tâm, anh ta mỉm cười dịu dàng.

“Anh là người giả mạo người quen của tôi? Còn gạt thư ký của tôi nói là hẹn đến bàn chuyện hợp tác?”, Tần Thanh Tâm khó chịu chất vấn.

Cô từng gặp người đàn ông này hai lần, lần thứ nhất là khi tới tập đoàn Tần Thị ký hợp đồng với Dương Thanh và lần thứ hai là ở nhà hàng Tô Ký vào tối qua.

Đối với Tần Thanh Tâm, người không quan trọng không đáng quan tâm.
Vậy nên đến bây giờ cô vẫn không biết họ tên của anh ta.

Người đàn ông cười nói: “Sếp Tần, hôm nay tôi tới công ty tìm cô là vì chuyện hợp tác, mong cô đừng hiểu lầm”.

Nghe thấy anh ta nói đến để hợp tác, Tần Thanh Tâm nguôi giận, gượng gạo hỏi: “Xin lỗi nhưng anh tên gì vậy?”

“Dương Uy, Dương trong hồ Dương Lâm, Uy trong uy phong lẫm liệt”, Dương Uy nhã nhặn đáp.

Không thể không thừa nhận, Dương Uy đúng là một người ôn tồn lễ độ, ít nhất là bề ngoài.

Hiện giờ ánh mắt của anh ta rất trong sáng, không hề vượt quá giới hạn.

“Anh nói hợp tác là chuyện gì?”, Tần Thanh Tâm lạnh nhạt hỏi.

“Chắc sếp Tần đã biết tập đoàn Thành Hà của Châu Thành. Đây là sản nghiệp nhà họ Dương, gần đây chúng tôi đang mở rộng thị trường tại Giang Hải.
Nhưng dù sao nhà họ Dương cũng là gia tộc hàng đầu của Châu Thành, tình hình phát triển hiện nay ở Giang Hải không tương xứng với danh tiếng của gia tộc chúng tôi.
Vậy nên chúng tôi muốn tìm một đối tác có thực lực xứng tầm”, thái độ của Dương Uy cực kỳ khiêm tốn nhưng lời nói lại bóng gió khoe khoang nhà họ Dương.

Vốn nghe thấy anh ta nói muốn hợp tác, Tần Thanh Tâm còn cảm thấy hứng thú.
Nhưng lời nói kiêu ngạo vừa rồi của anh ta đã khiến hứng thú trong cô giảm sút.

“Nên anh cho rằng, tập đoàn Tam Hòa có thể xứng tầm với nhà họ Dương?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

Dương Uy cười ngạo nghễ: “Trong mắt tôi, địa vị của tập đoàn Tam Hòa ở Giang Hải không quá cao.
Nhưng không sao, chỉ cần hợp tác với nhà họ Dương, địa vị của tập đoàn Tam Hòa sẽ tăng lên nhanh chóng”.

“Theo ý của anh, hợp tác với một công ty của gia tộc ngoại tỉnh còn đem lại nhiều lợi ích cho chúng tôi hơn so với hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh nổi tiếng sao?”, Tần Thanh Tâm nheo mắt hỏi.

Lần này Dương Uy tới Giang Hải vốn để mở rộng thị trường ở đây.
Anh ta tới tìm Tần Thanh Tâm bàn chuyện hợp tác chỉ là phụ, chủ yếu vẫn là để tiếp cận cô.

Anh ta không hề biết rõ tình hình tập đoàn Tam Hòa ra sao.

“Đương nhiên là không.
Tập đoàn Nhan Thanh vốn nổi tiếng trên toàn quốc, cho dù là trên thế giới cũng xếp hạng khá cao.
Huống chi sau lưng nó là gia tộc Vũ Văn của Yến Đô.

Nhà họ Dương chúng tôi không bì được", Dương Uy vẫn còn biết mình biết ta.

Tần Thanh Tâm cười lạnh: "Nếu vậy anh cũng nên biết tập đoàn Tam Hòa đã hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.
Không chỉ vậy, gia tộc giàu có nhất Giang Hải cũng hợp tác với chúng tôi.
Anh nghĩ một doanh nghiệp của gia tộc ngoại tỉnh có tư cách hợp tác với Tam Hòa sao?"

Rốt cuộc mặt Dương Uy cũng biến sắc.
Anh ta chỉ biết, mấy tuần trước tập đoàn Tam Hòa vẫn là sản nghiệp của nhà họ Tần chứ không hề nghĩ rằng, Tam Hòa có thể hợp tác với tập đoàn Nhan Thanh.

"Sếp Tần, thêm một người bạn thêm một cơ hội.
Mặc dù cả tập đoàn Nhạn Thanh và nhà họ Tô đều rất mạnh nhưng nhà họ Dương cũng không kém.
Hợp tác với nhà họ Dương, Tam Hòa sẽ như hổ mọc thêm cánh.
Tôi thấy chúng ta vẫn nên xúc tiến hợp tác".

Dương Uy vẫn muốn tranh thủ cơ hội hợp tác.
Lần này nhà họ Dương phát triển ở Giang Hải không thuận lợi.
Lúc trước, em gái và em rể anh ta từng mời tập đoàn Nhạn Thanh hợp tác, Nhạn Thanh vốn đã định đồng ý nhưng cuối cùng không hiểu vì sao lại từ chối.

Cũng chính vì vậy, gia tộc mới cho anh ta tới Giang Hải mở rộng thị trường.
Nào ngờ anh ta tìm tới mấy gia tộc hàng đầu đều bị từ chối.

Rơi vào đường cùng, anh ta chỉ có thể chọn đối tượng thấp hơn.
Trước tiên là tới bàn hợp tác với nhà họ Tần, bây giờ lại muốn tiếp cận Tần Thanh Tâm để tìm cơ hội hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.

Tần Thanh Tâm nghĩ ngợi rồi đáp: "Hợp tác với nhà họ Dương là chuyện lớn, tôi phải báo cáo với chủ tịch.
Nếu cần hợp tác, tôi sẽ liên hệ anh sau".

“Được, nếu vậy tôi không nói thêm gì nữa, mong tin tốt của cô”, Dương Uy mỉm cười đứng dậy, để lại một tấm danh thiếp rồi rời đi.

Sau đó, Tần Thanh Tâm gửi tin nhắn bằng giọng nói cho Dương Thanh kể lại chuyện này.

Dương Thanh chỉ trả lời hai chữ: “Từ chối!”

Mặc dù không rõ tại sao anh không muốn hợp tác với nhà họ Dương nhưng Tần Thanh Tâm biết anh mới là chủ tịch của tập đoàn Tam Hòa.
Cô tiện tay ném danh thiếp của Dương Uy vào thùng rác.

Sau khi Tần Thanh Tâm tan làm, Dương Thanh lại tới đón.
Trên đường tới trường mầm non, Dương Thanh chợt lên tiếng: “Nếu anh ta còn dám tới tập đoàn Tam Hòa, đuổi thẳng cho anh”.

Tần Thanh Tâm không hiểu, hỏi lại: “Anh nói ai?”

“Dương Uy, người hôm nay tới công ty tìm em bàn chuyện hợp tác.
Anh ta không phải loại người tốt đẹp, lúc ở Châu Thành đã hại không ít con gái nhà lành.
Tìm em bàn chuyện hợp tác là giả thôi, tiếp cận em mới là mục đích chính của anh ta”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Không phải chứ?”, Tần Thanh Tâm vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ hỏi: “Sao anh hiểu rõ anh ta vậy?”

“Thời đại học, Tần Y từng theo đuổi một người, chắc em biết chứ?”, Dương Thanh hỏi.

“Khi đó Y Y rất thích người kia, nhưng sau đó thằng khốn đó muốn lừa con bé đi khách sạn.
Y Y không chịu, ngày hôm sau thấy cậu ta tay trong tay với cô gái khác rời khỏi khách sạn”.

Tần Thanh Tâm gật đầu nói, chợt nghi ngờ hỏi: “Sao anh biết?”

Dương Thanh bật cười: “Lần trước Y Y mời anh ăn một bữa, trùng hợp gặp phải cậu ta.
Bây giờ cậu ta là em rể Dương Uy”.

Dương Thanh kể lại chuyện lần trước.
Nghe xong, Tần Thanh Tâm giận dữ nói: “Dám sỉ nhục em gái em mà còn đòi hợp tác, đừng có mơ!”

Tại Night Light - một hộp đêm cỡ lớn ở Giang Hải.

Dương Uy bước ra khỏi xe, bỗng nhiên hắt hơi một cái: “Con mẹ nó ai đang mắng mình?”

“Anh Dương!”, ngoài cổng Night Light có một cô gái trẻ trung trang điểm xinh đẹp vẫy tay với Dương Uy.

“Sao đột nhiên cô lại muốn dẫn tôi tới đây?”, Dương Uy tới gần, nghi hoặc hỏi.

“Lần trước anh nói, chỉ cần em đưa được Tần Thanh Tâm hoặc Tân Y lên giường của anh thì anh sẽ cưới em phải không?”, Phương Duyệt bất chợt hỏi.

Dương Uy nhớ lại hôm nay vừa gặp Tần Thanh Tâm ở tập đoàn Tam Hòa liền thấy máu nóng cuồn cuộn.

“Đúng là tôi nói vậy.
Nhưng đã mấy ngày rồi, cô có làm được cho tôi đâu?”, Dương Uy cười lạnh nói.

“Đêm nay, anh cứ đợi hưởng phúc đi!”, Phương Duyệt cười híp mắt lại.
Chỉ cần nghĩ được gả vào nhà họ Dương, hai mắt cô ta liền sáng rực.

- ————

.

Chương 73: 73: Con Gái Tôi Có Tiền

Night Light là một hộp đêm giải trí hàng đầu của Giang Hải, nơi này có đủ các hạng mục giải trí.

Màn đêm vừa buông xuống chính là thời gian làm ăn buôn bán tấp nập nhất của Night Light.

Dương Uy cũng không biết Phương Duyệt dẫn mình tới đây để làm gì nhưng sau khi nghe nói tới viễn cảnh hạnh phúc trái ôm phải ấp, trong lòng anh ta lại rất mong đợi.

Cho tới khi lên tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở mắt, khi nhìn thấy trong đại sảnh rộng rãi đầy ắp người, tiếng ồn ào ầm ĩ vang vọng.

Dương Uy nhìn nhìn thì mới biết đây là một sòng bạc, Phương Duyệt kéo anh ta tới chiếc bàn trong cùng, quanh đó có rất nhiều người, trước bàn còn có một người khác.

“Ông Tần, ông còn tiền chơi không đấy? Không có thì nhường chỗ đi, đừng chiếm hầm cầu mà không dùng chứ!”, một người chơi nhìn người đàn ông trung niên ở phía đối diện, mất kiên nhẫn thúc giục.

Trước mặt người đàn trung niên không còn chip đánh bạc, mà trước mặt những người chơi khác lại có không ít.

Trên mặt người đàn ông trung niên có chút lưỡng lự, tiếp theo ông ta cởi chiếc đồng hồ đeo tay của mình xuống, đặt lên bàn: “Đây là một chiếc đồng hồ được nạm kim cương của Patek Philippe, giá gốc 230 nghìn tệ, nếu ai thích, tôi sẽ bán sang tay với giá 200 nghìn!”

“Chỉ là một cái đồng hồ cũ rích, không đáng tiền! Tôi trả ông 100 nghìn, nếu đồng ý, tiền trao tay ngay!”, một người chơi cùng bàn nói.

“100 nghìn thì quá ít! 150 nghìn, tôi bán!”, người đàn ông trung niên cắn răng nói.

“Được, chốt đơn!”, người chơi kia lập tức đưa qua 150 nghìn tiền chip, trên mặt những người khác là vẻ trêu ngươi, cho dù

bán đồng hồ rồi thì tí nữa cũng thua tiếp thôi.

Dương Uy nhíu mày, không vui nhìn Phương Duyệt: “Cô dẫn tôi tới đây để nhìn người khác đánh bài à?”

“Ông ta tên Tần Đại Dũng, là bố của Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Mấy hôm trước, em vô tình gặp ông ta ở đây thì mới biết dạo này ông ta luôn chơi bài ở đây, đã thua rất nhiều, nghe nói còn thiếu nợ Night Light một triệu”.

Phương Duyệt chỉ vào người đàn ông trung niên rồi nhỏ giọng nói: “Mấy người trên bàn này đều là đồng bọn, chỉ có ông ta ngu ngốc mới chịu chơi với họ.
Anh cứ nhìn đi, 150 nghìn sắp thua sạch rồi!”

Dương Uy đảo mắt một vòng, bỗng đoán ra được ý đồ của Phương Duyệt: “Ý cô là chờ đến khi ông ta thua sạch, tôi lại cho ông ta mượn tiền?”

“Chờ ông ta thua hết tiền vay mượn thì anh bắt ông ta trả. Chắc chắn người này sẽ không trả nổi, như thế thì chỉ còn nước tìm Tần Thanh Tâm.
Dù Tần Thanh Tâm là tổng giám đốc của tập đoàn Tam Hòa nhưng theo em biết, cô ta cũng không có nhiều tiền, trả không được tiền thì dùng thân gán nợ vậy”, Phương Duyệt cười với vẻ mặt âm hiểm.

“Cô có chắc là cô ta sẽ đồng ý yêu cầu của tôi không?”, Dương Uy híp mắt hỏi.

“Một con hàng nát thích giả vờ thanh cao mà thôi.
Nếu không bán thân, sao cô ta có thể trở thành tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa? Chỉ cần Tần Đại Dũng nợ rất nhiều tiền, cô ta cũng chỉ có thể thỏa hiệp, nơi này là Night Light, không ai dám quỵt nợ ở đây”, Phương Duyệt hiểu biết rất rõ về Night Light này.

Dương Uy im lặng, trong đầu lại có một kế hoạch khác, lúc này anh ta mới híp mắt: “Không phải cô không muốn hợp tác với nhà họ Dương chúng tôi à? Nếu vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn độc ác!”

“Anh Uy, anh muốn làm gì, em có thể giúp anh vô điều kiện!”, Phương Duyệt nịnh nọt nói.

Dương Uy vươn tay vỗ lên mông cô ta: “Nghe lời anh là được! Chỉ cần làm tốt chuyện này cho anh, lần này về, anh sẽ mang lễ tới nhà họ Tần cầu hôn!”

“Em chờ anh đấy!”, toàn thân Phương Duyệt mềm nhũn, tựa vào người Dương Uy.

Quả nhiên, đúng như lời Phương Duyệt nói, rất nhanh, Tần Đại Dũng lại thua hết tiền, ông ta đờ đẫn ngồi tại chỗ.

Mấy ngày nay, ông ta đã thua sạch tiền, dù vậy, trong mắt vẫn là sự không cam tâm.

“Cho tôi mượn thêm một ít đi! Với một ít này, tôi nhất định sẽ gỡ lại vốn!”, Tần Đại Dũng đột ngột lên tiếng.

“Ông trả nợ Night Light một triệu đi đã rồi nói tiếp.
Có ai ngu tới mức dám cho ông vay tiền nữa chứ?”, một người chơi bài cùng bàn nói với vẻ mặt khinh miệt.

“Tôi có thể cho bác mượn một triệu!”

Đúng lúc này, một giọng nói hiền hòa vàng lên sau lưng Tần Đại Dũng: “Nhưng đêm nay, bác phải trả cho tôi thêm tiền lãi, tổng cộng là một triệu 100 nghìn tệ”.

Tất cả đồng loạt nhìn về phía người đang nói, đó chính là Dương Uy.

“Tôi đồng ý!”

Tần Đại Dũng nghe thấy có người muốn cho mình mượn thì đâu còn quan tâm được gì nữa, ông ta lập tức đồng ý rồi vội nói: “Cảm ơn cậu trai trẻ! Cậu cứ yên tâm, nhờ vào số tiền này, tôi có thể gỡ gạc, đến lúc đó, tôi sẽ trả cậu cả vốn lẫn lời”.

“Được, tôi chờ bác!”

Dương Uy cười nói rồi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Phương Duyệt: “Đi đổi một triệu chip lại đây!”

Rất nhanh, Phương Duyệt đã đổi chip về.

Tần Đại Dũng thấy nhiều chip đánh bạc như vậy thì cảm giác máu trong người sôi sùng sục.

“Chơi tiếp đi!”, Tần Đại Dũng cười lớn.

Thời gian trôi qua từng phút, Dương Uy đứng bên cạnh Tần Đại Dũng, nhìn ông ta thua sạch một triệu chỉ trong hai tiếng.

Anh ta không hề xót tiền mà còn nở nụ cười vui vẻ

Vì một triệu này có thể mang lại cho anh ta hồi báo gấp trăm ngàn lần.

Một khi lôi được Tần Thanh Tâm lên giường, anh ta sẽ dùng nó để uy hiếp, ép Tần Thanh Tâm hợp tác với nhà họ Dương.

Đến lúc đó, mình không chỉ được lên giường với người đẹp mà còn giúp gia tộc mở ra thị trường ở Giang Hải, đúng là một hòn đá trúng hai con chim.

“Cậu trai trẻ, cho tôi mượn thêm một triệu đi, phong thủy luân chuyển, tôi sắp đổi đời rồi!”, sau khi Tần Đại Dũng thua sạch, ông ta vẫn không ý thức được là mình lại đeo thêm món nợ một triệu trên lưng mà vẫn tiếp tục vay tiền để chơi.

Đây là trạng thái điên cuồng nhất của con bạc, biết rõ chơi mười thua chín, sau khi đánh đỏ mắt mà vẫn muốn gỡ gạc.

Dương Uy lắc đầu: “Bác ơi, tôi với bác chẳng thân chẳng quen, sao tôi phải cho bác mượn thêm một triệu nữa?”

Tần Đại Dũng sửng sốt, lúc này mới tỉnh táo lại, khi thấy Phương Duyệt đang níu tay Dương Uy thì vội nói: “Cậu trai, Duyệt Duyệt là cháu gái tôi, cậu thân thiết với con bé như vậy thì tôi cũng không phải người xa lạ, cho tôi mượn thêm một triệu đi, lát nữa tôi sẽ trả cậu ngay!”

“Duyệt, ông ấy là bác em thật à?”, Dương Uy vờ kinh ngạc hỏi.

Phương Duyệt hừ lạnh: “Em đâu nhớ là mình có người bác thế này từ bao giờ, không quen!”

Tần Đại Dũng ngạc nhiên vô cùng, cảm xúc kích động nói: “Duyệt Duyệt, bác là bác Tần Đại Dũng của cháu đây!”

“Này bác, bạn gái tôi nói là không quen bác, đừng sỗ sàng như thế!”

Dương Uy đứng chặn trước mặt Phương Duyệt, lạnh mặt nói: “Vốn dĩ tôi thấy bác tội nghiệp, muốn giúp một chút, không ngờ bác là loại người này, dám giả mạo làm bác của bạn gái tôi à, đã thế thì giờ trả lại tiền cho tôi!”

Tần Đại Dũng sốt ruột, giờ bắt ông ta trả tiền thì có khác nào lấy mạng của ông ta?

“Xin lỗi cậu trai, tôi nhận nhầm người! Tiền tôi thiếu cậu thì xin cậu cho tôi thư thả vài ngày, khi tôi thắng lại thì sẽ trả cậu trước, được không?”, Tần Đại Dũng nói với vẻ cầu xin.

Phương Duyệt thờ ơ lạnh nhạt như là mình không hề quen biết Tần Đại Dũng vậy.

“Không được!”, thái độ Dương Uy rất kiên quyết: “Khi cho bác vay, tôi đã nói là đêm nay bác phải trả tôi cơ mà!”

Anh ta đang chờ thời khắc này, sao có thể đồng ý chứ?

Tới lúc này, Tần Đại Dũng mới ý thức được mình đã phạm phải lỗi gì, nhưng mọi thứ đã quá muộn.

“Tần Đại Dũng, món nợ năm triệu ông thiếu Night Light cũng nên trả rồi!”, đúng lúc này, một gã đầu trọc lực lưỡng đi tới, phía sau còn có hai tên đàn em.

Dương Uy hơi nhíu mày, anh ta không ngờ là Night Light cũng tới đòi nợ vào lúc này.

“Tôi chỉ thiếu Night Light một triệu thôi mà, biến thành năm triệu từ bao giờ thế?”, Tần Đại Dũng nghe đầu trọc nói thì rất tức giận.

“Tần Đại Dũng, ông thiếu một triệu nhưng đã quá hạn nửa tháng rồi, tổng cả vốn lẫn lời đã là năm triệu! Nếu hôm nay ông không trả, thằng này sẽ đánh gãy cái chân chó của ông rồi tính tiếp!”, đầu trọc đá mạnh vào bụng Tần Đại Dũng.

Tần Đại Dũng bị đá thì ngã ra đất, khi ông ta vay thì đâu ngờ lãi lại cao tới vậy, cả người thấm đẫm mồ hôi, ông ta vội bò tới

trước mặt gã đầu trọc, quỳ gối van nài: “Anh Cường, xin anh cho tôi thư thả vài hôm, tôi nhất định sẽ nghĩ cách để trả nợ!”

“Tần Đại Dũng, không phải tôi không cho ông thời gian nhưng ông đã kéo rất lâu rồi”.

Tên đầu trọc lại đá một cái vào Tần Đại Dũng, chân giẫm lên đầu gối ông ta: “Hôm nay, một là trả tiền, không thì đánh gãy hai chân của ông, rồi tôi cho ông thư thả thêm vài ngày!”

Chân giẫm trên đầu gối ngày càng mạnh, Tần Đại Dũng bắt đâu sợ hãi, hét lớn: “Tôi trả! Tôi trả! Trả trong hôm nay!

“Ông còn tiền để trả à?”, chân của tên đầu trọc lại đạp mạnh hơn.

Tần Đại Dũng thét lên: “Có có có, con gái tôi có tiền, giờ tôi bảo nó mang tiền tới!”

- ————

.

Chương 74: 74: Ai Dám Động Đến Bố

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đưa Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu về biệt thự nhà họ Tần.

Ba người vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi cơm thơm lừng.

“Tâm Tâm à, sao các con về muộn thế? Mẹ nấu cơm xong từ lâu rồi.
Các con mau rửa tay đi, mẹ hâm lại thức ăn đây”, Châu Ngọc Thúy hết sức ân cần, bưng đồ ăn đi hâm nóng.

Sau bài học buổi sáng, Châu Ngọc Thúy thấp thỏm cả một ngày, chỉ sợ sau này hai đứa con gái không chịu chu cấp cho mình đồng nào.

Cho nên bà ta đích thân nấu một bàn thức ăn trước khi con gái tan làm.

“Bọn con ăn ở bên ngoài rồi ạ”, Tần Thanh Tâm lạnh nhạt đáp lời rồi đi lên tầng luôn.

“Tâm à, mẹ nấu nhiều lắm, các con không ăn thì biết làm thế nào? Ăn vài miếng thôi cũng được”, Châu Ngọc Thúy vội vàng lên tiếng.

Nhưng Tần Thanh Tâm hoàn toàn phớt lờ bà ta, dắt Tiêu Tiêu về phòng.

Không lâu sau Tần Y cũng về nhà.
Trước đây, lần nào về đến nhà cô ta cũng vui vẻ gọi: “Mẹ ơi, con về rồi đây!”

Nhưng hôm nay cô ta chẳng nói chẳng rằng, Châu Ngọc Thúy gọi cô ta ăn cơm, cô ta cũng chẳng đáp mà về phòng luôn.

Châu Ngọc Thúy sầm mặt, hiển nhiên là bà ta giận lắm rồi. Nhưng nghĩ tới khoản tiền chu cấp hàng tháng từ hai cô con gái, bà ta đành phải nén giận.

Lúc này Dương Thanh rửa tay xong đi ra ngoài.
Anh nhìn một bàn thức ăn, bật cười sang sảng: “Mẹ ơi, mẹ nấu ăn ngon thật đấy, chỉ ngửi thôi đã thấy thơm phưng phức rồi”.

Nói rồi Dương Thanh đi vào phòng bếp.
Tới khi anh bưng một tô cơm đi ra thì thấy thức ăn đã chẳng còn, Châu Ngọc Thúy đang đổ nốt đĩa thức ăn cuối cùng vào thùng rác.

Dương Thanh thấy vậy, khóe miệng giật liên hồi.

Anh không đói mà chỉ muốn nhân cơ hội này xoa dịu mối quan hệ với mẹ vợ mà thôi, nào ngờ mình có lòng tốt nhưng bị người ta hiểu lầm.

"Mẹ ơi, sao mẹ lại đổ hết đồ ăn đi thế?", Dương Thanh mỉm cười hỏi.

Châu Ngọc Thúy trợn mắt, hung dữ trừng Dương Thanh: "Cơm bà đây nấu, dù cho chó cũng không cho mày ăn".

Dứt lời bà ta giật lấy bát cơm trong tay Dương Thanh, đổ cơm vào thùng rác rồi xoay người bỏ đi.

Dương Thanh cũng nổi giận, Châu Ngọc Thúy đang sỉ nhục mình.

Nhưng nghĩ đến Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu, anh đành nén giận.

"E là mình có làm gì thì mẹ cũng chẳng bớt khinh thường mình".

Dương Thanh cười tự giễu, sau đó xoay người đi lên tầng.

"Mẹ lại mặt nặng mày nhẹ với anh à?", Tần Thanh Tâm hỏi.

Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu: "Đâu có!"

"Còn nói đâu có, rõ ràng là sắc mặt anh khang khác kìa", Tần Thanh Tâm lườm Dương Thanh.

Dương Thanh chỉ cười thôi chứ không giải thích.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Thanh Tâm bỗng đổ chuông.

Cô vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Tâm ơi, con mau tới Night Light cứu bố với! Nếu con không tới nhanh thì bố sẽ bị người ta đánh tàn phế mất!"

"Bố ơi bố bị làm sao vậy?", mặt Tần Thanh Tâm biến sắc, cuống quít hỏi.

“Cô là con gái của Tần Đại Dũng phải không? Bố cô nợ Night Light năm triệu, ngoài ra còn nợ một vị khách một triệu nữa. Nếu như cô không đến trả tiền chuộc người trong vòng nửa tiếng thì cứ chờ nhặt xác bố cô đi!”, giọng nói xa lạ đột ngột xen vào.

Đối phương nói xong liền tắt máy luôn.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy em?”, thấy Tần Thanh Tâm thừ người ra, Dương Thanh vội vàng lên tiếng hỏi.

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, cô đáp: “Bố em đang ở Night Light.
Ông ấy nợ sáu triệu, vừa rồi bên kia nói nếu như trong vòng nửa tiếng em không đi chuộc người thì bọn họ sẽ giết bố em!”

Dương Thanh khẽ nheo mắt, tuy anh không biết Night Light là chỗ nào nhưng nghe tên thì hẳn là chỗ vui chơi giải trí.

“Nhất định là chuyện này có gì đó bất thường, làm sao mà bỗng chốc bố em lại nợ nhiều tiền như vậy được? Em lấy đâu ra tiền chuộc bố cơ chứ!”, Tần Thanh Tâm bật khóc vì sốt ruột, vẻ mặt đầy hoảng hốt.

Dương Thanh hỏi: “Mấy hôm nay bố có gì khác thường không?”

“Dạo này bố em thường hay vắng nhà, không thì cũng về nhà trong tình trạng say xỉn”.

Tần Thanh Tâm nói tiếp: “Nhưng trước kia bố em không như vậy đâu.
Sau khi về hưu, hàng ngày bố đều ở nhà đọc báo, sao tự dưng lại nợ nhiều tiền đến vậy?”

Tuy Dương Thanh không hiểu rõ về Tần Đại Dũng nhưng nghe Tần Thanh Tâm nói vậy, anh cũng cảm thấy bất thường.

“Dương Thanh, anh nói xem có phải bố em bị bắt cóc rồi không?”, Tần Thanh Tâm nhớ lại giọng nói trong điện thoại thì sợ run người.

“Không thể nào! Nếu bố em bị bắt cóc thật thì bên kia sẽ không bảo em đến Night Light chuộc người đâu”.

Dương Thanh lắc đầu nói, sau đó lại an ủi vợ: “Thế này nhé, em ở nhà trông Tiêu Tiêu, anh đến Night Light”.

“Dương Thanh, em…”

Tần Thanh Tâm vừa mới lên tiếng đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ đưa bố về nhà an toàn”.

“Cảm ơn anh!”, Tần Thanh Tâm cắn cánh môi đỏ mọng: “Anh cẩn thận nhé!”

Dương Thanh khẽ mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Tần Thanh Tâm nhìn theo bóng lưng anh rời đi mà nước mắt rơi lã chã.

Đến giờ phút này cô mới chợt nhận ra chẳng biết từ khi nào, người cô nghĩ tới đầu tiên mỗi khi gặp rắc rối chính là Dương Thanh.

“Mẹ ơi đừng khóc!”, Tiêu Tiêu thấy Tần Thanh Tâm rơi nước mắt, bèn giơ bàn tay mũm mĩm lau nước mắt cho mẹ.

Tần Thanh Tâm ôm Tiêu Tiêu thật chặt: “Mẹ không khóc!”. truyện ngôn tình

Hai mươi phút sau, một chiếc Phaeton màu đen dừng trước cửa Night Light.

“Tôi tới chuộc người!”, Dương Thanh vào Night Light, lập tức nói ra mục đích tới đây.

“Chuộc ai?”

“Tần Đại Dũng!”

“Mời đi theo tôi!”

Một người đàn ông trung niên mặc vest liếc nhìn Dương Thanh, sau đó dẫn anh lên trên tầng.

Lên tới nơi, cửa thang máy mở ra, âm thanh ồn ào lập tức ập vào màng nhĩ.

Nhìn cảnh tượng bên trong sảnh, Dương Thanh mới biết tại sao đột nhiên Tôn Đại Dũng nợ những sáu triệu.

Trong đại sảnh rộng rãi đặt mấy chục cái bàn, bàn nào cũng bâu kín người.

Chỗ chiếc bàn trong cùng có một người nằm sõng soài trên mặt đất, người đó chính là Tần Đại Dũng.

Khắp người ông ta toàn là vết chân, mặt mũi sưng húp.

Dương Thanh thấy vậy, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Dương Uy và Phương Duyệt cũng lẫn trong đám người đó. Thấy Dương Thanh đến một mình, Dương Uy nhíu mày, bực bội nhìn sang Phương Duyệt.

Phương Duyệt ấm ức nói: "Anh, em đâu có biết Night Light lại chen chân vào chuyện này đâu".

Dương Uy lạnh lùng hừ mũi, không nói gì thêm.

"Thưa anh Cường, cậu ta bảo đến chuộc Tần Đại Dũng", người đàn ông dẫn Dương Thanh lên đây đi thẳng tới bên cạnh một tên đầu trọc và thì thầm báo cáo.

Tên đầu trọc ngậm một điếu thuốc, tay vẫn cầm mấy quân bài. Gã chỉ liếc qua Dương Thanh rồi lại nhìn vào quân bài.

"Ha ha, ván này tao thắng!", gã trọc bỗng cười phá lên, gom hết chip trên bàn đến trước mặt mình.

"Bố ơi!", Dương Thanh đi đến đỡ Tần Đại Dũng dậy.

Tần Đại Dũng thấy người tới là Dương Thanh thì cuống cuồng bảo: "Dương Thanh, con mau trả tiền cho bọn họ đi, không thì bọn họ sẽ chặt gãy hai chân của bố mất".

Dễ nhận thấy Tần Đại Dũng đã sợ mất mật, trốn sau Dương Thanh với vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

"Bố yên tâm, có con ở đây, không ai động đến bố được đâu", Dương Thanh nói khẽ.

"Thằng nhóc kia, nếu đến chuộc người thì mau đưa tiền rồi mang cái tên chó chết này đi", lúc này, tên đầu trọc thình lình lên tiếng.

Dương Thanh thản nhiên nhìn gã: "Tiền không thành vấn đề, nhưng trước tiên phải nói về việc các người đánh bố tôi bị

thương đã”.

- ——————

.

Chương 75: 75: Tiền Đầy Đất

Nghe Dương Thanh nói vậy, ai nấy đều cười phá lên.

Tên đầu trọc cười nghiêng ngả hồi lâu mới dừng lại, ánh mắt bỡn cợt: “Thằng oắt, không lẽ cậu là cậu ấm nhà nào?”

Lúc nãy gã nghe thấy Dương Thanh gọi Tần Đại Dũng là bố, đương nhiên sẽ không cho rằng anh là nhân vật tai to mặt lớn.

“Anh Cường, sao anh ta có thể là cậu ấm nhà giàu được? Anh ta chỉ là một kẻ vô dụng thôi, ở rể cho nhà Tần Đại Dũng đấy. Nói anh ta là thằng ngu cũng chẳng ngoa”, lúc này, Phương Duyệt đứng bên cạnh bỗng mỉa mai.

Ánh mắt sắc bén của Dương Thanh lia về phía Phương Duyệt, chỉ một ánh mắt thôi mà đã khiến cô ta cảm thấy như rơi xuống vực sâu không đáy, cả người bất giác run lên, cuống quít trốn sau Dương Uy.

Dương Uy chợt nở nụ cười: “Vô dụng vẫn hoàn vô dụng, đúng là tấm chiếu mới, cái gì cũng dám nói.
Người đẹp nhất Giang Hải lại lấy phải thằng vô dụng như mày, đúng là một sự sỉ nhục”.

“Cậu nói vậy làm tôi nhớ ra một chuyện”.

Tên đầu trọc nói đùa: “Hình như cô nàng tổng giám đốc có tiếng là đẹp nhất Giang Hải họ Tần nhỉ? Nghe đồn năm năm trước cô ta bị một tên bảo vệ làm nhục, sau đó còn kết hôn với thằng đó.
Lẽ nào tên bảo vệ đó chính là thằng vô dụng nhà mày đấy à?”

“Anh Cường đoán không sai, cô nàng kia là con gái của Tần Đại Dũng, tên là Tần Thanh Tâm.
Chỉ là một con ả đê tiện xinh đẹp chút thôi, nào xứng với danh hiệu người đẹp nhất Giang Hải?”, Phương Duyệt cười khẩy không ngừng.

Ánh mắt Dương Thanh bỗng trở nên rét lạnh, anh lạnh lùng ra lệnh: “Vả miệng!”

“Bốp!”

Anh vừa dứt lời, một bóng người thình lình xuất hiện bên cạnh Phương Duyệt.
Trong lúc mọi người đang dồn hết sự chú ý lên người Dương Thanh, một tiếng bạt tai vang lên lanh lảnh.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn sang thì phát hiện có một thanh niên đứng cạnh Phương Duyệt từ lúc nào.
Phương Duyệt hứng một cái tát, cơ thể yếu ớt lập tức bay ra ngoài.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt ở đây sốc nặng!

Sau khi đánh Phương Duyệt xong, người kia bình tĩnh đi ra phía sau Dương Thanh, lặng thinh không nói một lời hệt như cái bóng của Dương Thanh, sẵn sàng nhận lệnh của anh bất cứ lúc nào.

Người này chính là Mã Siêu - thuộc hạ trung thành nhất và cũng là người anh em thân thiết như hình với bóng của Dương Thanh.

Mặt Dương Uy biến sắc, anh ta hoàn toàn không thấy được Mã Siêu xuất hiện bên cạnh Phương Duyệt như thế nào.

Tuy anh ta không có tình cảm với Phương Duyệt, nhưng dù sao cô ta cũng là người phụ nữ của mình.
Vậy mà cô ta lại bị tát bay trước mặt mọi người, việc này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt anh ta.

“Thằng nhãi kia, mày có biết tao là ai không? Dám đánh người phụ nữ của tao à!”, Dương Uy híp mắt nhìn Mã Siêu chòng chọc.

Nhưng điều khiến anh ta càng nhục nhã hơn là Mã Siêu không thèm nhìn mình.

“Nếu tôi còn nghe thấy ai dám sỉ nhục vợ tôi thì không chỉ ăn tát thôi đâu”, Dương Thanh lẳng lặng liếc qua Dương Uy, giọng nói lạnh như băng.
Đến cả nhiệt độ trong phòng cũng đột ngột giảm vài độ.

Dương Thanh nói xong mới nhìn sang tên đầu trọc: “Bây giờ chúng ta có thể nói về chuyện các người đánh bố tôi chưa?”

Gã trọc khẽ nheo mắt, lòng thấp thỏm không yên.

Gã lăn lộn ở Night Light bao lâu nay nhưng vẫn chưa gặp một người nào trẻ như Dương Thanh mà lại khiến gã không thể nhìn thấu.

Lúc này trông Dương Thanh rất bình tĩnh nhưng tên đầu trọc lại cảm nhận được lửa giận bập bùng dưới vỏ bọc bình tĩnh ấy.

Đặc biệt là chàng trai đứng thẳng tắp sau lưng Dương Thanh, toàn thân đối phương nổi cơ bắp cuồn cuộn làm gã rùng mình.

Lúc nghe thấy Dương Thanh nói là đến đây chuộc mình, Tần Đại Dũng vô cùng kích động.
Nhưng tới khi anh đòi lời giải thích từ tên đầu trọc, ông ta sợ bay màu.

“Dương Thanh, cậu câm miệng lại cho tôi!”

Tần Đại Dũng giận dữ: “Mau trả tiền rồi đi thôi, dù anh Cường đánh tôi thì cũng do tôi đáng đời.
Mẹ kiếp, cậu còn dám đòi anh Cường giải thích”.

Dương Thanh phớt lờ, vẫn nhìn tên đầu trọc chằm chằm như đang đợi gã trả lời.

“Nhóc, mày cứ nhất định bắt tao phải giải thích à?”, tuy tên đầu trọc hơi lo lắng nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của gã, nếu dễ dàng thả Dương Thanh đi thì sau này gã còn làm ăn kiểu gì?

“Đúng, nhất định phải giải thích cho tôi!”, ánh mắt Dương Thanh vô cùng kiên định.

“Đồ khốn! Cậu câm miệng cho tôi!”, Tần Đại Dũng tức xì khói: “Mẹ nó, cậu muốn chết cũng đừng liên lụy tới tôi”.

Dứt lời ông ta lập tức lao đến định đánh Dương Thanh nhưng bị Mã Siêu túm cổ tay.

“Cậu đưa bố tôi về nhà trước đi”, Dương Thanh bỗng ra lệnh.

“Rõ!”, Mã Siêu đáp lời, sau đó lôi Tần Đại Dũng đi.

Tần Đại Dũng vốn đang lo mình bị liên lụy, bây giờ có người muốn đưa mình đi thì làm gì có chuyện ông ta từ chối?

“Mày coi Night Light là cái chợ đấy à? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

Tên đầu trọc đã bị chọc giận, gã quát to: “Cản bọn chúng lại cho tao!”

Mệnh lệnh vừa ra, lập tức có mười mấy tên đô con xông lên.

Một giây sau, chuyện khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.
Mã Siêu không dừng bước, một tay túm lấy cánh tay Tần Đại Dũng, tay còn lại siết thành nắm đấm, mỗi khi có tên nào xông tới là anh ta lại đấm một đòn.

Khi Mã Siêu đưa Tần Đại Dũng đến cửa thang máy, tất cả những người cản đường anh ta đều nằm rạp trên đất.

Giây phút ấy, trái tim gã đầu trọc đập điên cuồng.
Đám côn đồ mà gã lấy làm kiêu ngạo lại bị hạ chỉ bởi một cú đấm, đây còn là người sao?

Gã khó nhọc nhìn về phía Dương Thanh, lúc nãy tên cao thủ kia có vẻ nghe lời chàng trai này răm răm.

“Rốt cuộc cậu là ai?”, tên đầu trọc cắn răng hỏi.

Dương Thanh thờ ơ đáp: “Chẳng phải mày đã biết rồi sao?”

“Anh Cường, thằng khốn này là thằng ở rể vô dụng, anh ta chỉ đang làm màu thôi, anh đừng để anh ta lừa”, Phương Duyệt nghiến răng nghiến lợi gằn lên, má trái sưng húp, khóe môi rướm máu.

Đương nhiên là tên đầu trọc không nghe theo cô ta, còn quay lại quát cô ta: “Mẹ nó mày câm mồm cho tao, nếu còn dám lải nhải thêm một câu thì tao thịt mày luôn đó”.

Phương Duyệt sợ xanh mặt, lập tức im bặt, đồng thời nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt ác độc.

Dương Uy nhíu mày, tuy anh ta cảm thấy mất mặt và tức giận song không dám nhiều lời.
Ở Châu Thành anh ta cũng được coi là người có máu mặt, nhưng ở Giang Hải chẳng có ai nể mặt anh ta hết.

“Nhóc con, đây là địa bàn của tao, không thể phá vỡ quy tắc được.

Bố vợ mày nợ tiền quá một tuần không trả, tao chưa sai người đánh ông ta tàn phế đã là ơn lớn ngang trời rồi.
Mày đừng có mà không biết điều.
Trả tiền xong thì đi đi, chuyện hôm nay tao không so đo với mày nữa".

Những người có mặt ở đây đều kinh ngạc, tên đầu trọc tiếng xấu lan xa đã dễ tính như thế này bao giờ đâu?

"Có nợ phải trả là lẽ hiển nhiên.
Đừng vội, tiền đang trên đường, sắp tới rồi", Dương Thanh chợt cười khẩy.

"Bố vợ của anh còn nợ tôi một triệu", Dương Uy cũng xen vào.

Dương Thanh nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường: "Đừng vội, cái gì phải trả tôi sẽ trả hết".

Dương Thanh vừa dứt lời, thang máy trong đại sảnh thình lình mở ra, một người da đen đi tới.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, gã đi tới trước mặt Dương Thanh rồi dừng lại, tiếp đó hơi cúi người: "Anh Thanh, tiền đã chuẩn bị xong".

Dương Thanh khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang tên đầu trọc, bình tĩnh hỏi: "Mày nhất quyết không chịu giải thích với tao à?"

"Nhóc, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.
Nếu tiền đã đến rồi thì mày mau trả đây rồi đi đi".
Mỗi lần nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh là tên đầu trọc lại lo ngay ngáy, điều này làm gã hết sức nóng nảy.

Dương Thanh nhìn Sâm Ba ra hiệu bằng ánh mắt.
Gã hiểu ý, lập tức gọi điện thoại: "Mang tiền vào".

"Rầm!"

Sâm Ba vừa mới cúp máy, dưới tầng đột nhiên có tiếng vang cực lớn, dường như cả Night Light đều chấn động.

Ngay sau đó là âm thanh đồ sắt va chạm vang lên không ngớt xen lẫn vô số tiếng gào thét.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Mặt gã trọc biến sắc, tiếng động vừa rồi rõ ràng là tiếng va chạm mạnh.

Dương Thanh cười gằn, dẫn đầu đi tới trước lan can bằng kính rồi nhìn xuống đại sảnh tầng một: “Đừng căng thẳng, trả tiền thôi mà”.

Mọi người cũng nhao nhao đi tới chỗ lan can.
Khi trông thấy toàn cảnh đại sảnh tầng một, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Trong đại sảnh rộng lớn có một chiếc xe tải.
Lúc này thùng xe đã nâng lên, vô số tiền xu một đồng rơi leng keng xuống mặt sàn lát đá hoa.

Thoáng cái trên nền đại sảnh tầng một toàn là đồng xu vàng lấp lánh.

- ————

.

Chương 76: 76: Con Đi Tìm Anh Ấy

Bây giờ trong mắt tên đầu trọc ngập tràn kinh hãi và sợ sệt.

Trong khoảng thời gian ngắn thế này, nhiều người có thể tập hợp đủ sáu triệu nhân lực, nhưng có thể gom đủ sáu triệu tiền xu một đồng thì cả Giang Hải không đào ra được người thứ hai.

Dương Uy cũng sửng sốt, lúc đầu gặp Dương Thanh ở tập đoàn Tần Thị, anh ta cực kỳ xem thường Dương Thanh.

Cho dù anh ta có tận mắt chứng kiến con cháu dòng chính của nhà họ Hùng - gia tộc hàng đầu Giang Hải đến xin lỗi Dương Thanh thì anh ta vẫn không chịu tin đấy là sự thật.

Nhưng chuyện xảy ra hôm nay khiến anh ta nhận ra được Dương Thanh không phải là người đơn giản.
Hôm đó người nhà họ Hùng không hề nhận lầm người, mà là anh ta đã quá khinh thường Dương Thanh.

Phương Duyệt cũng ngơ ngác.
Cô ta không thể nào tin được, Dương Thanh có thể mang tới được sáu triệu, mà lại toàn là tiền xu một đồng nữa chứ.

Nhìn mặt tên đầu trọc tái mét, Dương Thanh cười lạnh: “Sáu triệu ở đây cả, mày có cần đếm lại không?”

Tên đầu trọc lắc đầu nguầy nguậy: “Không cần đếm”.

“Chắc là bố vợ tôi vẫn còn nợ anh một triệu nhỉ?”, Dương Thanh lại nhìn sang hỏi Dương Uy.

Dường như Dương Uy đã chắn chắn, người hôm đó nhà họ Hùng tới xin lỗi chính là Dương Thanh, nên bây giờ nào dám hống hách nữa? Anh ta vội vã đáp lời: “Anh Dương nói đùa rồi, chú Tần là bố vợ của anh thì đương nhiên tôi không thể nào nhận tiền của anh được”.

Dương Thanh cười khẩy: “Tiền đã mang đến rồi mà anh không nhận? Định để tôi tự vác tiền về chắc?”

Dương Uy cuống quýt lắc đầu: “Anh, anh Thanh, xin lỗi anh, tôi không có ý đó”.

Anh ta sợ đến nỗi ăn nói lắp bắp.

“Anh, sao anh lại xin lỗi anh ta thế? Dù anh ta có mang tới sáu triệu cũng không thể nào thay đổi được thân phận thằng ở rể vô dụng của anh ta.
Anh đường đường là cậu chủ của một gia tộc hàng đầu, hạng vô dụng như anh ta nào có thể sánh được với anh?”, Phương Duyệt vẫn chưa nhận ra được thân phận không đơn giản của Dương Thanh, bất mãn nói.

“Bốp!”

Cô ta vừa dứt lời đã ăn ngay cú tát của Dương Uy.

“Con khốn này, hạng mày mà cũng dám mở miệng sỉ nhục anh Dương hả? Mẹ kiếp, thế mà còn đòi gả vào nhà họ Dương của tao, vào rừng mơ mà bắt con tưởng bở đi! Cút đi cho khuất mắt ông!”, Dương Uy tức lắm, tát Phương Duyệt xong còn đá cho cô ta một cái lộn nhào xuống đất.

Nhưng lúc này chẳng có ai đồng cảm với Phương Duyệt, ngược lại còn nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô ta với gương mặt chế giễu.

Mọi người đã nhìn rõ bộ mặt của con ả này lúc cô ta từ chối nhận người quen với Tần Đại Dũng rồi.

Vốn dĩ Mã Siêu đã đánh sưng má trái của Phương Duyệt, bây giờ lại bị Dương Uy tát má phải, cả gương mặt vừa đỏ vừa sưng, trông cực kỳ khó coi.

“Anh Uy, anh ta chỉ là một thằng vô dụng thôi mà! Sao anh…”

Phương Duyệt còn định nói tiếp nhưng Dương Uy đã xông tới vả cho cô ta thêm mấy phát nữa khiến khóe miệng cô ta rướm máu, không nói rõ lời nữa thì mới chịu dừng tay.

Dương Thanh chỉ thờ ơ nhìn mọi thứ, không hề ngăn cản.

Độ đê tiện của cô gái này ở cái tầm quốc tế rồi, Dương Thanh cũng đã chướng mắt từ lâu.

“Anh Thanh, từ hôm nay trở đi, tôi không có bất kỳ quan hệ gì với con khốn này nữa”, Dương Uy đánh Phương Duyệt xong thì vội vã tới trước mặt Dương Thanh giải thích.

Dương Uy không ngốc, người có thể khiến người thừa kế của gia tộc thuộc hàng đầu của Giang Hải đến xin lỗi, sao anh ta dám chọc giận được chứ?

Hơn nữa, Hùng Bác Thành ngày hôm đó tới xin lỗi anh bây giờ đã trở thành chủ của nhà họ Hùng rồi.

Nghĩ đến việc suýt chút nữa mình đã lừa Tần Thanh Tâm lên giường thì trong lòng anh ta ngập tràn sợ hãi.
Anh ta bỗng dưng thấy gã đầu trọc đột ngột xuất hiện là một chuyện cực kỳ may mắn.

Dương Thanh chỉ lạnh lùng liếc Dương Uy một cái rồi dời mắt sang nhìn tên đầu trọc: “Tao đã trả cả gốc lẫn lãi mà bố vợ tao nợ mày rồi, bây giờ chúng ta tính chuyện bọn mày đánh bố vợ tao bị thương”.

Tên đầu trọc vốn nghĩ Dương Thanh đã tha cho mình rồi, không ngờ anh vẫn nhắc đến chuyện này nên lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Hai tay gã siết chặt lại, sau đó thì từ từ thả ra, cuối cùng vẫn nhún nhường.

“Vừa nãy tôi đã đắc tội nhiều, mong cậu thứ lỗi.
Còn về việc làm bố vợ của cậu bị thương, tôi nguyện bồi thường năm triệu, xem như là phí trị liệu”, gã đầu trọc thấy cực kỳ uất ức và không cam lòng.

Vốn dĩ năm triệu này là Tần Đại Dũng nợ Night Light, nhưng bây giờ phải trả về tay ông ta không thiếu đồng nào.

Nhưng gã buộc phải nhẫn nhịn, một đàn em của Dương Thanh thôi mà đã có thể đánh gục đám cao thủ mạnh nhất của gã, nếu Dương Thanh muốn giết gã thì là chuyện dễ như trở bàn tay.

Gã đầu trọc xin lỗi khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.
Night Light là địa bàn của gã nhưng lại bị một chàng trai trẻ chưa tới ba mươi tuổi ép phải cúi đầu.

“Tao biết mày không cam tâm nhưng tao cảnh cáo mày, tốt nhất mày đừng giở trò gì với tao, nếu không mày sẽ không biết chính mình chết như thế nào đâu”, Dương Thanh nheo mắt nói.

Gã đầu trọc rùng mình, vội nói: “Cậu Dương yên tâm, tôi sẽ không giở trò gì cả”.

Dương Thanh không nói gì nữa, quay người rời đi.

“Tôi hy vọng không ai nói ra chuyện đã xảy ra trong tối hôm nay, nếu không đừng trách Vương Cường tôi tàn độc”, sau khi Dương Thanh rời đi, gã đầu trọc uy hiếp.

Gã đầu trọc tên là Vương Cường, vì gã luôn để đầu trọc nên người ta thường gọi gã là Cường Trọc.

Ở Giang Hải, tuy gã không phải nhân vật tai to mặt lớn gì nhưng cũng xem như là có chút thân phận.

Đa số những người tới Night Light chơi đều là dân thường, đâu có ai dám đắc tội với gã?

Dương Uy cũng thừa cơ rời khỏi Night Light, thế nên đâu còn ai dám động vào một triệu tiền xu kia?

“Anh Cường, lẽ nào chúng ta bỏ qua như vậy sao?”, trong một phòng riêng của Night Light, một tên đàn em bên cạnh Vương Cường, không cam tâm hỏi.

Vương Cường trợn mắt nhìn hắn: “Một tên đàn em của thằng nhóc kia đã đốn ngã chín anh em mạnh nhất của tao trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, mày nói tao nghe xem, còn có thể làm thế nào?”

Tên đàn em vội đáp: “Anh Cường, em không cam tâm”.

“Không cam tâm cũng phải nhịn cho tao! Thằng nhóc đó kỳ lạ lắm, tuyệt đối không được xem cậu ta chỉ là một thằng ở rể vô dụng”.

Vương Cường nói xong thì dặn dò: “Chuẩn bị một tấm thẻ ngân hàng có năm triệu cho tao, sau đó cùng tao tới xin lỗi Tần Đại Dũng”.

“Anh Cường, anh định đi xin lỗi thật à?”, tên đàn em thấy khiếp đảm.

“Đệch! Không nghe lời ông à? Bảo mày đi làm gì thì đi làm đó đi, nói nhảm gì nhiều thế?”, Vương Cường đánh cái bốp lên đầu thằng đàn em, tức giận lắm.

Bên khác, Tần Thanh Tâm đã dỗ Tiêu Tiêu ngủ rồi, nhưng vẫn đợi Dương Thanh quay về, lòng rất sốt sắng.

Tuy cô biết được vài chuyện của Dương Thanh nhưng vẫn không khỏi lo lắng cho anh, sợ anh bị thương.

Ngay đến chính cô cũng không nhận ra, bây giờ mình đang lo không biết Dương Thanh có bị thương không, chứ không phải lo lắng bố mình có an toàn về được nhà hay không.

Lúc cô đang nóng ruột, cuối cùng dưới tầng cũng đã có tiếng động, cô vội vã chạy xuống phòng khách ở tầng trệt.

“Bố, Dương Thanh đâu ạ?”, nhìn thấy chỉ có mình Tần Đại Dũng về nhà, Tần Thanh Tâm cực kỳ lo lắng.

Tần Đại Dũng mặt mày sưng húp, trên người vẫn còn dấu chân bị đá, ông ta hừ lạnh một tiếng: “Chết rồi!”

“Bố, bố nói nhăng nói cuội gì thế? Bố nợ người ta sáu triệu, Dương Thanh đi cứu bố mà bố lại nói anh ấy vậy à?”, Tần Thanh Tâm vừa thất vọng vừa tức giận.

“Cái gì? Bố con nợ sáu triệu á?”, lúc này Châu Ngọc Thúy cũng đi ra, vẻ mặt kinh sợ.

“Bố, bố mau nói cho con biết Dương Thanh ở đâu rồi? Sao anh ấy không về với bố?”, Tần Thanh Tâm sốt sắng hỏi.

“Thằng khốn đó tự cho mình là giỏi giang, chủ nợ đã bảo là trả nợ xong thì nó có thể đưa bố đi rồi.
Nhưng nó cứ đòi đi tìm người ta để họ tới xin lỗi bố”.

Tần Đại Dũng tức giận đùng đùng: “Vốn còn tưởng nó không phải là người bình thường, hôm nay mới biết là bố ảo tưởng, nó chỉ là một thằng ngu thôi, e là bây giờ đã bị đánh què hai chân rồi cũng nên!”

“Bố nói gì?”, Tần Thanh Tâm mặt mày tái mét, nước mắt tuôn trào: “Không được, con phải đi tìm anh ấy!”

Cô vẫn còn mặc đồ ngủ và đi dép lê nhưng lại quay người chạy xộc ra ngoài.

- ————

.

Chương 77: 77: Chúng Ta Chuyển Đi

Tần Thanh Tâm vừa xông ra ngoài thì tông phải một người, cô hoảng hốt đẩy người kia ra.

“Tâm, là anh đây!”, giọng của Dương Thanh đột ngột vang lên.

Ngoài trời quá tối, Tần Thanh Tâm chưa kịp nhìn rõ mặt anh, chỉ mới nghe tiếng cô đã lao vào ôm chặt lấy anh mà không hề do dự.

Dương Thanh thì ngây ngất vì hạnh phúc tới quá bất ngờ, hai tay khựng trên không mãi vẫn chưa dám hạ xuống.

“Tâm, em sao vậy?”, Dương Thanh thấy trong lòng ngọt ngào, đồng thời cũng thấy nghi hoặc.

“Bố em nói anh bị người của Night Light đánh gãy chân, em còn tưởng là thật”, Tần Thanh Tâm nức nở trả lời.

Thì ra là cô ấy lo cho mình.
Dương Thanh khẽ hạ tay vỗ về lưng của Tần Thanh Tâm, lòng cảm động vô ngần: “Em quên trước đây chồng em làm gì à? Ở Giang Hải này, người có thể khiến anh bị thương vẫn còn chưa ra đời đâu”.

“Anh rể, anh về rồi à!”, Tần Y vội vã đi ra khỏi nhà đã nhìn thấy đôi vợ chồng đang ôm nhau thắm thiết.

Có lẽ là vội ra ngoài nên cô ta vẫn đang cầm áo khoác, chưa kịp mặc.

Cô ta quan sát Dương Thanh từ đầu đến chân một lượt, xác định anh không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là nhìn thấy Dương Thanh và Tần Thanh Tâm ôm nhau, cô ta chợt cảm thấy ngưỡng mộ.

Tần Thanh Tâm ôm Dương Thanh bị Tần Y bắt gặp, cô bối rối vội đẩy Dương Thanh ra.

“Y Y, anh không sao!”

Dương Thanh biết Tần Y lo cho mình, trong lòng thấy ấm áp, nói không cảm động là nói dối.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe gào rú, hai cô gái đều hoảng hốt.
Khuya rồi, sao còn có xe dừng lại trước cổng biệt thự nữa?

“Không phải người của Night Light tới trả đũa chứ?”, Tần Y tái mét mặt mày.

Cô ta biết Dương Thanh rất ghê gớm, bây giờ trở về mà không hề hấn gì đã là chuyện rất kỳ lạ rồi.

Nghe tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, Tần Y vội nói: “Anh rể, anh mau trốn đi, nếu thật sự là người của Night Light tới thì bọn em nói anh vẫn chưa về nhà”.

“Dương Thanh, anh mau đi trốn đi! Bọn chúng tới tìm không thấy anh cũng sẽ không làm gì được bọn em đâu”, Tần Thanh Tâm cũng cuống cả lên.

Nhưng ngay lúc hai chị em khuyên nhủ Dương Thanh trốn đi, cửa lớn đã bị người bên ngoài tông vào.
Hai bóng người một trước một sau đi vào, người đi phía trước chính là Vương Cường với cái đầu trọc bon cực kỳ bắt mắt.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy cũng đi ra.

“Ai đấy? Nửa đêm nửa hôm tới nhà tôi làm gì? Cút mau!”, Châu Ngọc Thúy đang bực bội vì hay tin Tần Đại Dũng mắc nợ sáu triệu, cũng không quen Vương Cường, thấy hai người lạ mặt vào nhà mình nên mắng sa sả.

“Bà im cho tôi!”

Tần Đại Dũng suýt chút thì đái ra quần, vội bước tới bên cạnh Vương Cường, nơm nớp sợ hãi nói: “Anh Cường, tôi không có quan hệ gì với thằng vô dụng kia hết, cậu ta dám đắc tội với anh thì đó là chuyện của cậu ta, không liên quan gì đến nhà chúng tôi cả!”

Châu Ngọc Thúy giờ mới biết người tới là ai, mặt mày trắng bệch.
Tuy bà ta không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng nghe Tần Đại

Dũng nói vậy cũng vội vàng nói: “Thằng khốn này không liên quan gì tới nhà tôi hết, gần đây đang chuẩn bị thủ tục ly hôn với con gái tôi rồi, bây giờ cậu ta không còn là con rể nhà tôi nữa”.

“Mẹ, con nói sẽ ly hôn với anh ấy lúc nào?”

“Bố, mẹ, sao hai người có thể làm thế này chứ? Anh rể đã đưa bố về an toàn, sao lại không liên quan gì đến chúng ta?”

Hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y nghe bố mẹ nói như vậy thì tức lộn ruột.

Nhìn thấy bộ mặt của Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy, khóe miệng của Vương Cường giật giật, dè dặt nhìn Dương Thanh một cái.
Gã thấy mặt anh không có gì thay đổi thì mới vội lấy một tấm thẻ ngân hàng ra.

Gã ta bước tới trước mặt Tần Đại Dũng, cung kính đưa thẻ: “Ông Tần, do tôi quản lý không nghiêm nên mới để đám đàn em đánh ông, trong tấm thẻ này có năm triệu, xem như chúng tôi bồi thường tiền thuốc men cho ông, mong ông Tần nhận cho”.

“Mẹ kiếp, tụi bây còn không quỳ xuống xin lỗi ông Tần đi!”, nhét thẻ vào tay Tần Đại Dũng xong, Vương Cường trở chân đạp một thằng đàn em tới.

Tên đàn em lập tức quỳ xuống dưới chân Tần Đại Dũng: “Ông Tần, tôi xin lỗi, tôi biết sai rồi! Tôi không nên đánh ông, mong ông tha thứ cho tôi”.

Cả nhà đều ngây ra như phỗng, Tần Đại Dũng thì càng kinh hãi.

Gần đây ông ta ăn dầm nằm dề trong các hộp đêm lớn, vô cùng hiểu thân phận của Vương Cường.
Nhưng lúc này gã lại mang theo năm triệu tới bồi thường cho mình, còn bảo mấy thằng đã đánh mình quỳ xuống xin lỗi nữa.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì e rằng sẽ gây chấn động toàn bộ các hộp đêm ở Giang Hải.

Châu Ngọc Thúy chỉ nghe thấy Vương Cường nói năm triệu gì đó nên vội giật tấm thẻ từ tay Tần Đại Dũng, cười khẩy: "Các người cũng có mắt đó, dám đánh cả chồng bà cơ đấy.
Mà thôi, các người đã biết lỗi rồi thì mau cút đi đi!"

Bà ta chỉ sợ đối phương hối hận, Vương Cường đi rồi bà ta mới yên tâm sở hữu số tiền này.

Vương Cường nhìn Dương Thanh, thấy anh không có chỉ thị gì thì mới vội vàng dẫn đàn em rời đi.

Cho đến khi tiếng động cơ xe hoàn toàn mất hút, Tần Đại Dũng mới chợt bừng tỉnh từ trong cơn bàng hoàng, bây giờ đầu óc ông ta cực kỳ tỉnh táo.

Ông ta nhìn Dương Thanh đăm đăm.
Vốn dĩ ông ta tưởng Dương Thanh sẽ bị đánh tàn phế nhưng điều khiến ông ta bất ngờ là không những anh an toàn trở về mà thậm chí Vương Cường còn tự mình tới tận cửa xin lỗi bồi thường.

Ông ta không ngốc như Châu Ngọc Thúy, có nhiều chuyện ông ta dễ dàng nghĩ thông suốt.

"Trả đây! Ông đây chịu đòn mới đổi lấy được đồng tiền xương máu, con đàn bà đê tiện như bà còn định nuốt hết à?", Tần Đại Dũng giật lại cái thẻ, quay người trở về phòng.

Tiền đến tay rồi mà bị cướp lại, Châu Ngọc Thúy vừa khóc vừa rủa đuổi theo Tần Đại Dũng.

Chẳng mấy chốc đã vang lên tiếng cãi vả của hai vợ chồng già.

"Thật chẳng sống nổi ở cái nhà này nữa rồi", mắt Tần Y đỏ ửng, nói rồi cũng quay về phòng.

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm phức tạp nhìn Dương Thanh: "Tiêu Tiêu vẫn còn đang ngủ, chúng ta cũng về phòng thôi".

Lúc hai người về đến phòng, Tiêu Tiêu đang khóc thét lên: "Bố ơi, mẹ ơi, bố mẹ đâu rồi? Tiêu Tiêu sợ, Tiêu Tiêu sợ lắm!"

Châu Ngọc Thúy với Tần Đại Dũng vẫn đánh mắng nhau ở dưới tầng, rõ ràng Tiêu Tiêu đã bị tiếng động dưới tầng đánh thức.

“Tiêu Tiêu đừng khóc, bố mẹ đều ở đây với con”, Tần Thanh Tâm vội vã chạy lại ôm Tiêu Tiêu vào lòng.

Tiêu Tiêu khóc một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, rồi lại chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Dương Thanh nhìn mặt mũi con gái tèm lem nước mắt, đau lòng khôn xiết.
Lớn lên trong hoàn cảnh gia đình thế này, sao tuổi thơ của Tiêu Tiêu có thể vui vẻ được?

“Dương Thanh, chúng ta dọn ra ngoài sống đi!”

Sau khi Tần Thanh Tâm đặt con gái trở lại giường, đột nhiên nghiêm túc nhìn Dương Thanh: “Dù cái nhà này có ra sao, em vẫn có thể chấp nhận được, nhưng em không muốn con gái sống trong môi trường thế này.
Lúc con bé trưởng thành sẽ chỉ còn lại tiếng cãi nhau của ông bà ngoại trong ký ức mất”.

“Được!”

Dương Thanh cầu còn không được, khẽ cười: “Chiều mai tan làm, chúng ta đón Tiêu Tiêu tới biệt thự Vân Phong”.

“Nhưng chúng ta đi hết rồi, Y Y sẽ thế nào?”, Tần Thanh Tâm chợt lo lắng một mình em gái phải đối mặt với tất cả.

- ————

.

Chương 78: 78: Quân Bỉ Ổi

Dương Thanh hơi do dự rồi nói: “Nếu đã chuyển nhà thì hay là đón cả bố mẹ và Y Y qua đó luôn.
Dù sao thì biệt thự rộng lớn, nếu bố mẹ vẫn cãi nhau như bây giờ thì cũng không nghe được”.

Biệt thự Vân Phong là biệt thự cao cấp nhất cả Giang Hải, hiệu quả cách âm trong phòng cực kỳ tốt.

Tần Thanh Tâm lại dứt khoác lắc đầu: “Chúng ta dọn ra ngoài là để Tiêu Tiêu có môi trường thoải mái và yên tĩnh”.

Bây giờ Tần Thanh Tâm thấy lòng rối như tơ vò.
Dọn ra thì lo lắng cho em gái, không dọn ra thì lo lắng cho Tiêu Tiêu.

“Nếu em vẫn chưa quyết định được thì suy nghĩ thêm một thời gian nữa, lúc nào em có lựa chọn thì nói với anh”, Dương Thanh nói.

“Được!”

Một đêm tịch mịch, sáng sớm hôm sau, Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm đến công ty xong thì định tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Vừa đỗ xe xong đã nhìn thấy một người đàn ông đang quấy rối Tần Y ở trước cổng công ty.
Người đó chính là Vương Ngạn Quân mà Tần Y đã theo đuổi lúc học đại học.

Bây giờ anh ta đã kết hôn với Dương Liễu của nhà họ Dương ở Châu Thành, lần trước Tần Y mời Dương Thanh ăn cơm còn chạm mặt anh ta.

Lúc này, Vương Ngạn Quân đang bám lấy Tần Y nói gì đó.

“Y Y, anh còn tưởng em hiểu anh, không ngờ em không hiểu gì về anh hết”.

“Vương Ngạn Quân, trước đây đúng là mắt tôi bị mù nên mới thích anh, không ngờ anh lại là con người ghê tởm đến vậy”.

“Y Y, anh vẫn luôn yêu em, xin em đấy, làm người yêu anh nhé?”

Vương Ngạn Quân cực kỳ kích động, đột nhiên nắm lấy cánh tay của Tần Y, định ôm cô ta.

“Tránh ra!”

Tần Y hoảng sợ quát lên rồi tát cho Vương Ngạn Quân một bạt tai, tức giận nói: “Thằng khốn này, cút đi cho bà!”

“Y Y, dù em có đánh chết anh anh cũng không đi, trừ khi em đồng ý làm người yêu của anh”, Vương Ngạn Quân cực kỳ mặt dày.

“Vương Ngạn Quân, tư tưởng của anh đặc biệt thật đấy.
Yêu tôi nên mới đi cưới người khác à? Yêu tôi nên mới muốn tôi làm người yêu của anh dù anh đã kết hôn? Anh xem tôi là thứ gì? Con giáp thứ mười ba chắc?”, Tần Y mỉa mai, cực kỳ tức giận rống lên với Vương Ngạn Quân.

“Y Y, em tin anh đi, cho anh thêm nửa năm nữa thôi, anh hoàn thành dự án lần này sẽ có một số tiền lớn.
Cuối năm nay anh sẽ ly hôn với con đàn bà kia, đến lúc đó anh sẽ cho em một gia đình hoàn chỉnh.
Nhưng anh xin em, bây giờ đừng rời xa anh, có được không em?”, Vương Ngạn Quân cứ như thằng rồ, nắm cánh tay Tần Y mãi không buông.

“Anh mau thả tay tôi ra, nếu không tôi gọi bảo vệ đấy”, mặt Tần Y khổ đắng.

“Em không đồng ý với anh thì anh không buông đâu”, Vương Ngạn Quân trơ tráo nói.

Bây giờ đang là giờ cao điểm vào làm, nhiều người tới đều nhìn thấy cảnh này.

Tần Y chợt thẹn quá hóa giận nhưng bị Vương Ngạn Quân nắm chặt, không thể nào giằng ra được.

“Không muốn chết thì thả cô ấy ra!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, Tần Y vui mừng hết lớn.
Trước đây cô ta đã nhờ Dương Thanh giả làm bạn trai trước mặt Vương Ngạn Quân.

“Vương Ngạn Quân, mau thả tôi ra, đừng ép bạn trai tôi đánh anh”, Tần Y hậm hực nói.

Vương Ngạn Quân thả cánh tay Tần Y ra, nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Thanh: “Tôi đã điều tra rồi, anh không phải bạn trai của Y Y, anh là anh rể của cô ấy”.

Dương Thanh nhíu mày nhìn Tần Y: “Em vào làm trước đi”.

Tần Y nhìn Dương Thanh với ánh mắt phức tạp rồi quay người vào công ty.

Vương Ngạn Quân còn định tới ngăn cản nhưng bị Dương Thanh chặn lại, không thể nào qua được.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng chọc giận tôi, nếu không tôi không tha cho anh đâu”, ánh mắt Vương Ngạn Quân tràn ngập lửa giận.

Dương Thanh cười lạnh: “Cậu đã có vợ rồi còn tới quấy rầy Tần Y, không sợ vợ cậu biết à?”

“Đó là chuyện của tôi, liên quan quái gì đến anh?”, Vương Ngạn Quân điên tiết quát.

“Không liên quan đến tôi, nhưng cậu quấy rầy Y Y thì có liên quan đến tôi rồi.
Bây giờ cút đi, tôi có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu không đừng trách tôi nặng tay”, Dương Thanh hờ hững nói, mắt ánh lên tia tàn khốc.

“Nực cười!”

Vương Ngạn Quân không hề sợ hãi, phì cười: “Chẳng qua anh chỉ là một thằng anh rể ăn nhờ ở đậu nhà Tần Y mà thôi, có tư cách gì quản chuyện của tôi?”

“Tôi cho cậu mười giây, nếu cậu không biến đi thì tôi sẽ cho người nhà họ Dương tới bê cậu đi”, Dương Thanh bình thản nói.

Vương Ngạn Quân cười ha hả: “Thằng oắt, mày tưởng mày là nhân vật có máu mặt gì thật chắc? Mày có quen người nhà họ Dương không?”

Dương Thanh không để ý tới anh ta, nhìn đồng hồ rồi lấy điện thoại ra gọi: “Thông báo cho người nhà họ Dương ở Châu Thành mười phút sau đến trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh bế con chó của nhà họ đi, nếu không tôi không ngại đến nhà họ Dương một chuyến đâu”.

Vương Ngạn Quân nhìn Dương Thanh gọi điện thoại một cách nghiêm chỉnh thì bỗng thấy lo, nhưng chẳng mấy chốc, nỗi lo đó lập tức biến mất.

Anh ta bám riết lấy Tần Y là vì anh ta đã điều tra, mấy năm nay Tần Y không hề có bạn trai, còn Dương Thanh chỉ là anh rể của cô ta thôi.

“Mày ra vẻ gọi điện thoại cho ai thế? Không phải là 1080 đấy chứ? Ha ha…”, Vương Ngạn Quân mỉa mai.

Dương Thanh cười khẽ: “Nếu mày không muốn đi thì đợi người nhà họ Dương đích thân tới bê mày đi, đừng hối hận là được”.

“Hối hận cái đầu mày!”, Vương Ngạn Quân thẹn quá hóa giận.

“Bịch!”

Anh ta vừa mắng một câu đã bị Dương Thanh đá một phát bay mười mấy mét, va đập mạnh khiến anh ta phun ra một búng máu.

Sắc mặt của Dương Thanh chợt u ám đến cực điểm, từng bước đi tới trước người Vương Ngạn Quân, nhìn từ trên cao xuống: “Nếu còn để tao thấy mày tới quấy rầy Tần Y, tao sẽ cho mày bốc hơi khỏi thế giới này ngay lập tức.
Tuyệt đối đừng xem lời tao nói như gió thoảng qua tai, nếu không sẽ chết mà không biết mình chết thế nào đâu”.

Dứt lời, Dương Thanh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Dương Thanh, hai mắt Vương Ngạn Quân đầy rẫy sự hung tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tần Y là của tao, đừng ai hòng ngăn cô ấy về bên tao”.

Dương Thanh vừa đi, một chiếc Audi A8 đã dừng lại ngay trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Uy vội vàng bước từ trên xe xuống.

“Anh, sao anh lại đến đây?”, nhìn thấy Dương Uy, vẻ tức giận trên mặt Vương Ngạn Quân lập tức tan biến, vội vàng chạy tới hỏi.

Dương Uy còn đang suy nghĩ thử xem rốt cuộc ai ở nhà họ Dương dám tới trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh gây sự. Nhìn thấy Vương Ngạn Quân nhếch nhác thế này, anh ta đã hiểu tất cả.

“Bốp!”

Dương Uy tát cho Vương Ngạn Quân một cái, tức giận quát: “Ai bảo mày tới gây chuyện trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh?”

Vương Ngạn Quân bị đánh ngơ cả người, đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại của Dương Thanh vừa nãy, sắc mặt hắn lập tức tái mét.

“Anh, em xin lỗi, em sai rồi!”, Vương Ngạn Quân cúi gằm mặt nhưng vẻ mặt lại vô cùng hung tợn.

Lúc này, anh ta chỉ có thể xin lỗi, nếu nói thật với Dương Uy là anh ta tới đây tìm Tần Y thì e rằng cả đời này anh ta cũng đừng hòng bước được vào cửa nhà họ Dương.

“Nói cho tao biết, rốt cuộc mày đã làm gì? Ông nội đã đích thân gọi điện thoại cho tao bảo tao tới trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh đón người đấy”, Dương Uy giận dữ hỏi Vương Ngạn Quân.

- ————

.

Chương 79: 79: Trong Lòng Có Mãnh Hổ

Lúc này, mặt mũi Dương Uy đã bị cơn tức bao phủ.

Trong chuyến đi Giang Hải lần này, không chỉ một mình anh ta, Vương Ngạn Quân, Dương Liễu mà có thêm quản lý cấp cao khác của công ty.

Gia tộc phái một đoàn đội mạnh như vậy là vì để mở rộng thị trường Giang Hải.

Mà mọi công việc ở Giang Hải đều do anh ta phụ trách.

Cho dù là Dương Uy, sau khi biết thân phận Dương Thanh, anh ta cũng phải cúi đầu.

Huống chi Vương Ngạn Quân chỉ là một thằng tới ở rể của nhà họ Dương.

Sau khi Vương Ngạn Quân nghe thấy lời Dương Uy, biểu cảm sợ hãi xuất hiện trên mặt anh ta: "Không thể nào! Không thể nào là anh ta được! Đó chỉ là một thằng ở rể vô dụng, sao có thể khiến cho ông nội đích thân gọi điện?"

Dương Uy nghe ra ý trong lời của Vương Ngạn Quân thì túm lấy cổ áo đối phương, quát tháo: "Rốt cuộc mày đã đắc tội ai?"

Sự hoảng hốt hiện rõ trong mắt Vương Ngạn Quân, anh ta không dám làm phật lòng Dương Uy nên vội khai báo: "Anh cả, em thật sự không đắc tội nhân vật máu mặt nào, chỉ là một thằng ở rể vô dụng trong một gia tộc nhỏ thôi".

"Bốp!"

Dương Uy tát cho anh ta một phát: "Mày còn có tư cách gọi người khác là thứ vô dụng à? Tao thấy mày mới là thứ vứt đi đấy! Người mày nói đang ở đâu?"

Tuy Dương Uy cũng không thể chắc chắn được "thứ vô dụng" mà Vương Ngạn Quân có phải là nhân vật máu mặt hay không nhưng mà anh ta biết rất rõ, trong tình huống thế này, dù là không phải thì anh ta cũng phải tự mình xác nhận mới được.

Ông nội của anh ta chính là người đứng đầu nhà họ Dương, người có thể khiến ông cụ tự mình gọi điện thoại cho mình, còn mắng mình té tát thì chứng tỏ, Vương Ngạn Quân nhất định đã đắc tội với ông lớn nào đó rồi.

Vương Ngạn Quân không dám giấu giếm, chỉ vào tập đoàn Nhạn Thanh: "Anh ta vào công ty!"

Cùng lúc đó, bên trong tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Y đang lo lắng đứng đợi Dương Thanh, người cô ta đang lo lắng chính là Dương Thanh, sợ anh không nhịn được thì sẽ ra tay ác độc Vương Ngạn Quân, rồi bị cảnh sát bắt đi.

Còn về phần Vương Ngạn Quân, từ khi nhìn thấy anh ta và người con gái khác thân mật đi vào khách sạn năm đó, cô ta đã không trông mong gì.

Sau khi biết tin anh ta kết hôn, Tần Y lại càng không có bất cứ cảm giác gì với đối phương.

"Anh rể không làm gì thằng đó đấy chứ?"

Khi cô ta đang lo lắng, thấy Dương Thanh đột nhiên đi tới, Tần Y cũng vội vã chạy lên.

Dương Thanh khó hiểu nhìn đối phương: "Em lo anh làm bị thương cậu ta à?"

Tần Y vội lắc đầu: "Em sợ anh ra tay tàn nhẫn quá thì lại bị bắt!"

Dương Thanh hiểu ra, hóa ra là đang lo lắng cho mình, anh cười lắc đầu: "Em yên tâm đi! Anh chỉ cảnh cáo tên kia vài câu thôi, sau này sẽ không bám lấy em nữa!"

Để giải quyết chuyện này, anh còn cảnh cáo người đứng đầu nhà họ Dương ở Châu Thành.
Nếu Vương Ngạn Quân còn dám trêu ghẹo Tần Y, không cần anh ra tay, nhà họ Dương cũng sẽ không tha cho anh ta.

"Anh rể, sao anh tới đây?", sau khi xác định Dương Thanh không sao, Tần Y mới tò mò hỏi.

Lần trước, trong nhà hàng Bắc Viên Xuân, cô ta thấy Lạc Bân và Tô Thành Võ tỏ ra rất cung kính với Dương Thanh nhưng

lại không nghĩ tới việc Dương Thanh và tập đoàn Nhạn Thanh có liên quan gì với nhau.

Dương Thanh đáp: “Anh đến tìm sếp Lạc để đàm phán một chút công việc”.

Trong lòng Tần Y càng thêm nghi ngờ: “Anh rất thân với sếp Lạc hả?”

“À, trước kia anh từng cứu mạng ông ta trong một dịp tình cờ, quan hệ cũng khá thân.
Nếu em gặp phiền phức ở công ty này thì có thể tìm sếp Lạc giúp đỡ, ông ta vẫn sẽ nể mặt anh”, Dương Thanh vừa cười vừa nói.

Tần Y hiểu ra: “Chẳng trách sếp Lạc lại khách sáo với em như vậy, hóa ra là vì quen anh! Nói vậy thì em dựa hơi anh rồi”.

“Cảm ơn thì không cần, đợi khi lương về, em mời ăn một bữa hoành tráng là được!”, khi Dương Thanh nói, anh còn vẫy tay chào Tần Y rồi rời đi.

Khóe môi Tần Y cong lên, tỏ ra hơi chảnh chọe nói: “Hừ! Anh là anh rể của em, em cảm ơn anh, không phải xa cách quá sao? Cho dù ăn một bữa hoành tráng, đó cũng là anh mời em!”

Thường thì Dương Thanh rất ít tới tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng mỗi lần tới, anh đều có việc tìm Lạc Bân.

“Chủ tịch, cậu tìm tôi để dặn dò chuyện gì?”, Lạc Bân thấp thỏm.

Dương Thanh cảm thấy có chút buồn cười khi nhìn ông ta như vậy: “Hình như ông rất sợ tôi thì phải?”

Lạc Bân vội đáp: “Cậu là cấp trên của tôi, tất nhiên tôi phải sợ cậu rồi!”

Dương Thanh cười: “Yên tâm đi, tôi không ăn thịt người, chỉ cần ông trung thành, đương nhiên tôi sẽ không bạc đãi ông”.

Trêu chọc Lạc Bân một chút rồi Dương Thanh trở lại vẻ mặt nghiêm nghị như cũ, anh nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, trước đó tôi đã báo với ông là không cho cho phép ở Giang Hải này có hiện diện bất kỳ việc làm ăn buôn bán nào của nhà họ

Dương ở Châu Thành rồi mà nhưng sao tôi lại nghe nói bộ phận PR(quan hệ công chúng) của nhà họ Dương đã tìm được đối tác ở Giang Hải thế?”

Không phải Dương Thanh nhỏ nhen mà là anh không thể không đề phòng một vài việc.

Trước đó là Dương Uy dám có ý đồ với Tần Thanh Tâm, hôm nay con rể nhà họ Dương lại để mắt Tần Y, từ đó mới khiến Dương Thanh có quyết định đuổi hẳn nhà họ Dương ra khỏi Giang Hải.

Lạc Bân nở nụ cười chua xót: “Chủ tịch, không phải tôi không làm theo lệnh mà là địa vị của tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải không tới đâu, nghe tiếng thì rất dọa người nhưng với một vài gia tộc hàng đầu, chúng ta chỉ là một công ty chi nhánh nhỏ nhoi, không hề đáng sợ”.

Dương Thanh nghe thế thì im lặng.

Anh vốn cho rằng dựa hơi danh tiếng của gia tộc Vũ Văn là có thể làm Nhạn Thanh chi phối mạch máu kinh tế của Giang Hải, hôm nay nhìn lại thì có vẻ anh đã lạc quan quá mức.

Như Lạc Bân đã nói, ở Giang Hải, tập đoàn Nhạn Thanh chỉ là một công ty chi nhánh nhỏ.

“Xem ra là do chúng ta quá khiêm tốn rồi”, Dương Thanh híp mắt.

“Chủ tịch, có một câu mà tôi không biết có nên nói ra không!”, sau khi lưỡng lự một hồi, Lạc Bân đột ngột lên tiếng.

“Nói đi!”, Dương Thanh nhíu mày.

Lạc Bân trầm giọng nói ra: “Tuy gia tộc Vũ Văn trả tập đoàn Nhạn Thanh cho cậu nhưng trên thực tế, tầng lớp quản lý chân chính của tập đoàn vẫn là người của gia tộc Vũ Văn, hiện nay, công ty chi nhánh Giang Hải chỉ như một cá thể đơn độc có cái mác thôi”.

Nói xong, ông ta cẩn thận nhìn Dương Thanh.

Thấy anh không tức giận, Lạc Bân mới nói tiếp: “Đây cũng là lý do chính khiến mấy gia tộc hàng đầu Giang Hải không coi

chúng ta ra gì!”

“Ông nói không sai!”

Vẻ mặt Dương Thanh khá bình thản, từ lúc gia tộc Vũ Văn giao vị trí chủ tịch cho mình, chính anh cũng hiểu đạo lý này.

Tuy tập đoàn Nhạn Thanh do một tay mẹ anh sáng lập nhưng trong suy nghĩ của mấy người nhà Vũ Văn, đây là tài sản chung của cả gia tộc, thậm chí còn có nhiều người là quản lý của tập đoàn.

Từ đó có thể đoán được việc Dương Thanh muốn nắm quyền cả tập đoàn là chuyện khó khăn cỡ nào.

“Yên tâm, bây giờ còn chưa phải lúc nhưng một ngày nào đó tôi sẽ tự tay đòi lại những gì gia tộc Vũ Văn đã nợ tôi”.
Khí thế Dương Thanh tăng cao, trong mắt như có tia sáng sắc bén, vừa lóe lên rồi biến mất ngay.

Nghe thấy câu này, trái tim Lạc Bân run lên một cái.

Gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô là một trong tám nhà giàu nhất nước Chiêu Châu này.

Đúng lúc này, điện thoại làm việc của Lạc Bân vang lên.

“Cái gì? Người nhà họ Dương ở Châu Thành? Không gặp! Bảo họ biến đi!”

Lạc Bân nghe thấy là người nhà họ Dương muốn gặp mình thì suýt đập bể điện thoại, Dương Thanh vừa hỏi chuyện của nhà họ Dương thì họ đã tự mình tới cửa.

“Đợi đã!”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng: “Bảo họ vào đi!”

- ————

.

Chương 80: 80: Trung Thành Với Tôi

Chẳng mấy chốc, Dương Uy và Vương Ngạn Quân đã lên tầng cao nhất.

Khi đi qua phòng làm việc của tổng giám đốc, Dương Uy nghi hoặc hỏi thư ký dẫn đường: “Thư ký Trần, đây không phải phòng làm việc của sếp Lạc à?”

Thư ký Trần lạnh lùng đáp: “Sếp Lạc đang báo cáo với chủ tịch”.

“Chủ tịch?”, Dương Uy lập tức trợn trừng mắt.

Vốn định nhờ Lạc Bân để tìm ra người mà Vương Ngạn Quân đã chọc giận, nào ngờ Lạc Bân lại ở phòng chủ tịch.

Trong công ty chi nhánh này, người được gọi là chủ tịch chỉ có thể là vị kia của gia tộc Vũ Văn.

Nếu đến để hợp tác, Dương Uy sẽ rất kích động khi sắp được gặp chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng lần này là đến để xin lỗi.

Nghĩ tới những gì sắp phải đối mặt, Dương Uy cực kỳ lo lắng, hung dữ trừng Vương Ngạn Quân.

Cốc! Cốc! Cốc!

Thư ký Trần gõ cửa phòng làm việc của chủ tịch.

“Vào đi!”, Lạc Bân nói.

Thư ký Trần khẽ đẩy cửa vào: “Chủ tịch, sếp Lạc, người tới rồi”.

“Được, ra đi!”, Lạc Bân đuổi thư ký Trần đi.

Dương Uy và Vương Ngạn Quân vừa bước vào, trông thấy một người trẻ tuổi ngồi trên ghế chủ tịch, còn Lạc Bân đang đứng khép nép ở một bên, còn chẳng dám ngồi nữa.

Trái tim Dương Uy co rút lại.
Để được phái tới Giang Hải mở rộng thị trường, đảm nhận

nhiệm vụ tổng phụ trách thì anh ta phải có địa vị trong nhà họ Dương, năng lực cũng không thể kém.

Khi thấy Dương Thanh, mặc dù rất khiếp sợ nhưng anh ta nhanh chóng đoán ra thân phận của anh.
Vừa rồi thư ký Trần nói Lạc Bân đang báo cáo với chủ tịch, trong phòng chỉ có Lạc Bân và Dương Thanh, kẻ ngu cũng biết ai là chủ tịch.

Dương Uy nghĩ lúc trước mình còn có ý xấu với vợ của Dương Thanh thì sợ chết khiếp.

“Anh, người em đắc tội chính là thằng ranh này, đâu phải ông lớn gì!”, Vương Ngạn Quân không nhận ra sự sợ hãi của Dương Uy, vẫn hồn nhiên chỉ Dương Thanh nói.

“Bốp!”

Nếu đến tận bây giờ còn chưa biết Dương Thanh là ai thì Dương Uy chính là đồ ngu.
Nghe Vương Ngạn Quân nói vậy, anh ta sợ run lẩy bẩy, lập tức cho Vương Ngạn Quân một bạt tai.

“Mày bị mù à? Sao mày dám đắc tội với anh Thanh? Ông đây đập chết mày”, Dương Uy không hề làm màu, ra tay rất tàn nhẫn.

Anh ta không ngừng tung nắm đấm, Vương Ngạn Quân mặt be bét máu ngã nhào xuống đất như chó chết.
Dương Uy còn đạp thêm vài phát.

Đến tận lúc này, Vương Ngạn Quân vẫn không hiểu.
Tại sao anh ta chỉ đắc tội một thằng ăn hại ở rể, mà Dương Uy lại đánh mình?

Dương Thanh vẫn không nói gì, thờ ơ với hết thảy.

“Anh Thanh, xin lỗi anh, thằng ăn hại này dám đắc tội anh. Chủ gia tộc tôi đã nói chỉ cần khiến anh Thanh hài lòng, giết thằng này cũng không sao”, Dương Uy đánh xong mới quay sang nói với Dương Thanh.

Vương Ngạn Quân chưa chết, nghe vậy cũng bị dọa sợ gần chết.

Không ngờ chỉ vì lấy lòng Dương Thanh, gia tộc lại muốn giết anh ta.

Dương Thanh nhếch môi cười nhạt hỏi: “Anh biết tại sao cậu ta lại đắc tội với tôi không?”

Dương Uy quả thực không biết, lắc đầu, cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Nếu không biết thì hỏi rõ đi, sau đó chúng ta nói tiếp”, Dương Thanh nở nụ cười.

Mặc dù anh đang cười nhưng Dương Uy lại rùng mình vì nụ cười đó.

“Khốn kiếp, rốt cuộc mày đã giấu tao làm gì rồi? Nếu dám gạt tao một chữ, tao sẽ giết mày ngay lập tức”, Dương Uy đằng đằng sát khí.

Vương Ngạn Quân rùng mình, không dám giấu diếm kể lại chuyện mình đã quấy rối Tần Y như thế nào, cả cuộc nói chuyện với Tần Y cũng thuật lại đầy đủ.

Dương Uy tức giận run người.
Anh ta đã từng gặp Tần Y, cũng biết cô ta là em vợ Dương Thanh, nhưng không ngờ Vương Ngạn Quân lại có ý định vứt bỏ em gái mình.

“Tao phải giết chết mày!”, Dương Uy điên tiết xông lên.

“Đủ rồi!”

Lạc Bân thấy sự mất kiên nhẫn trong mắt Dương Thanh, gầm lên: “Muốn đánh muốn giết thì mang về Châu Thành mà làm, đừng làm bẩn phòng làm việc của chủ tịch”.

Dương Uy ra tay rất hung ác, Vương Ngạn Quân bị đánh đến cả mẹ anh ta cũng không nhận ra.

“Anh Thanh, sếp Lạc, xin lỗi hai vị, tôi nhất thời không nhịn được”.

Dương Uy nhìn sang Dương Thanh, ánh mắt không hề có thù hận mà tràn ngập tôn kính: “Để xin lỗi, nhà họ Dương muốn tặng thị trường đã mở ở Giang Hải cho quý công ty, đồng thời rút khỏi Giang Hải”.

Mặc dù rất không cam lòng nhưng đây là lệnh của chủ gia tộc, đến lúc nên từ bỏ thị trường Giang Hải thì phải từ bỏ.

Gần một tháng nay, Dương Uy và đội ngũ PR của nhà họ Dương đã bỏ ra rất nhiều công sức và tiền bạc, để mở được một phần thị trường.
Mặc dù vẫn chưa thể sánh được với các doanh nghiệp hàng đầu ở Giang Hải nhưng cũng được coi là có thành quả tốt đẹp.

Bây giờ toàn bộ cố gắng đều đổ sông đổ bể chỉ để xin lỗi người ta.

"Theo nguyên tắc của tôi, ai dám động vào người nhà tôi đều bị cho vào danh sách đen, thậm chí là chết".

Dương Thanh bình tĩnh nhìn chằm chằm Dương Uy, chợt nói: "Một người dám có ý đồ với vợ tôi, một người trêu chọc em gái tôi.
Vốn dĩ trên đường rời khỏi Giang Hải, hai người sẽ gặp tai nạn ngoài ý muốn".

Mặt mũi Dương Uy trắng bệch, chợt hiểu ra tại sao ông nội thà từ bỏ thị trường Giang Hải cũng phải bắt anh ta tới xin lỗi.
Nếu hôm nay anh ta không tới, e rằng mấy ngày sau anh ta và Vương Ngạn Quân sẽ phải về với đất mẹ.

"Anh Thanh nói là "vốn dĩ", vậy bây giờ thì sao? Không biết anh Thanh định xử lý chúng tôi như thế nào?", Dương Uy lập tức tỉnh táo ra.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Vương Ngạn Quân, Dương Uy liền hiểu ý, quát lớn: "Mày về Châu Thành tìm ông nội chịu phạt đi.
Sống hay chết phải xem ý trời".

Vương Ngạn Quân cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.
Bầu không khí ở đây quá ngột ngạt, nghe Dương Uy nói vậy, anh ta vội vàng rời đi.

Dương Thanh híp mắt nói: "Tôi sẽ không ra tay với nhà họ Dương, ngược lại sẽ âm thầm trợ giúp các người mở thị trường Giang Hải.
Nhưng tôi muốn nhà họ Dương phải trung thành với tôi".

Dương Uy vô cùng ngạc nhiên.
Anh ta vốn tưởng nhà họ Dương ở Giang Hải đã không còn hi vọng, nào ngờ lại được Dương Thanh ủng hộ.

Nhưng anh nói trung thành nghĩa là gì?

“Anh Thanh muốn nhà họ Dương trung thành với gia tộc Vũ Văn sao?”, Dương Uy mừng rỡ như điên.
Nhà họ Dương chỉ là gia tộc hàng đầu ở Châu Thành nho nhỏ, nếu có thể dựa vào gia tộc Vũ Văn nằm trong tám gia tộc hàng đầu ở Yến Đô thì Châu Thành chả là cái thá gì.

Nhưng Dương Thanh lại lắc đầu: “Tôi muốn nhà họ Dương chỉ trung thành với một mình tôi”.

- ————

.

Chương 81: 81: Có Qua Có Lại

Dương Uy không biết mình rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh như thế nào.
Sau khi biết kế hoạch của Dương Thanh, chân anh ta mềm nhũn.

Nếu không nhờ Dương Thanh bảo anh ta ngồi, anh ta đã mất sạch mặt mũi rồi.

Dương Thanh cũng không ép buộc nhà họ Dương phải trung thành với mình, cũng biết Dương Uy không quyết định thay nhà họ Dương được nên cho anh ta về nói lại với chủ gia tộc trước.

Dương Uy biết rõ, đây là ván bài liên quan đến tồn vong của nhà họ Dương.

Nếu thắng, địa vị của nhà họ Dương sẽ lên như diều gặp gió. Còn thua, nhà họ Dương sẽ bị hủy diệt.

Dương Uy không dám chậm trễ, lập tức chạy về Châu Thành.

“Chủ tịch nói hết kế hoạch cho cậu ta, không sợ cậu ta để lộ sao?”, thấy Dương Uy rời đi, Lạc Bân mới nghi hoặc hỏi.

“Kể cả có từ chối, ông nghĩ bọn họ dám để lộ ra sao?”

Dương Thanh lạnh lùng cười: “Cho dù kế hoạch thực sự bị lộ, gia tộc Vũ Văn có thể làm gì tôi?”

Lạc Bân bừng tỉnh, nhớ tới ngày đầu tiên Dương Thanh trở về Giang Hải, quản gia của gia tộc Vũ Văn đã tới xin anh về tiếp quản gia tộc.

Nhưng Dương Thanh khinh thường không quan tâm.
Nếu không phải vì tập đoàn Nhạn Thanh do mẹ anh sáng lập, có lẽ anh cũng không thèm tiếp nhận.

Trong mắt anh, tám gia tộc hàng đầu Yến Đô chẳng là cái thá gì.

Đến cả hoàng tộc Chiêu Châu địa vị cao nhất, anh cũng có thể thao túng nửa Hoàng thành.

Một nhà họ Dương ở Châu Thành nhỏ nhoi không đáng để anh coi trọng.

“Tạm thời khôi phục một vài dự án hợp tác của nhà họ Dương ở Giang Hải, cho bọn họ nếm chút ngon ngọt đã”.

Dứt lời, Dương Thanh chợt nhớ tới Tần Y, nói tiếp: “Phải rồi, tôi giao cho ông nhiệm vụ bồi dưỡng Tần Y.
Tôi muốn cô ấy có thể một mình trấn giữ một phương”.

Dặn dò xong, Dương Thanh rời đi.

Sau khoảng thời gian dài tiếp xúc, Dương Thanh cũng hiểu được tính cách của Tần Y.
Cô ta là em gái Tần Thanh Tâm, vậy cũng là em gái của anh, chỉ người như vậy mới không phản bội lại anh.

Dương Thanh vừa rời khỏi, Lạc Bân đã gọi Tần Y tới phòng làm việc.

“Sếp Lạc, ông tìm tôi à?”, Tần Y vẫn rất cung kính với Lạc Bân.

Lạc Bân vội vàng khách sáo nói: “Cô ngồi đi!”

Ông ta còn tự rót cho Tần Y một cốc nước nóng, dường như Tần Y mới là sếp của ông ta.

Tần Y hơi sợ hãi.
Trước đây Lạc Bân cũng rất khách sáo với cô ta nhưng chưa từng ân cần như hôm nay.

“Tôi định để cô làm trợ lý giúp tôi quản lý công ty, không biết cô có đồng ý không?”, Lạc Bân mỉm cười hiền hòa.

Tần Y vào tập đoàn Nhan Thanh cũng không lâu, vẫn đang là nhân viên cấp thấp nhất, nhưng để cô ta làm trợ lý tổng giám đốc thì là thăng chức rất cao.

Trên danh nghĩa, trợ lý tổng giám đốc không bằng phó tổng giám đốc, nhưng lại có cơ hội tiếp xúc với tổng giám đốc nhiều nhất.
Kể cả phó tổng giám đốc cũng sẽ phải nể mặt cô ta.

“Vì anh rể của tôi sao?”

Tần Y không ngốc, người có thể khiến Lạc Bân cung kính như thế, còn chủ động bảo cô ta làm trợ lý cho mình chỉ có thể là Dương Thanh.

Lạc Bân hơi do dự, nghi hoặc hỏi: “Cô biết rồi sao?”

Tần Y gật đầu: “Anh rể nói anh ấy đã từng cứu mạng ông nên ông vẫn luôn biết ơn anh ấy”.

Nghe vậy, Lạc Bân sợ hãi lau mồ hôi trán.
Nếu không phải Tần Y nói vậy, suýt nữa ông ta đã để lộ thân phận của Dương Thanh.

“Không sai, mạng của tôi nhờ cậu ấy cho, cô là em gái cậu ấy thì cũng là em gái tôi.
Đi theo tôi, cô sẽ học được nhiều thứ, rất có ích cho tương lai”, Lạc Bân chân thành nói.

Tần Y chần chừ một lúc, chợt lắc đầu: “Cảm ơn sếp Lạc.
Nhưng tôi mới vào công ty không lâu, đột nhiên được thăng chức sẽ có nhiều dị nghị”.

“Tần Y, cô đừng nghĩ vậy, chỉ là trợ lý tổng giám đốc thôi, cũng không phải thăng chức gì”.

Lạc Bân lập tức hoảng hốt, đây là nhiệm vụ Dương Thanh đã giao, ông ta vội vàng nói: “Cô yên tâm, không ai dám nói cô gì đâu.
Nếu ai dám nói lung tung, tôi sẽ đuổi việc”.

“Tôi muốn thăng chức, nhưng không phải nhờ vào quan hệ của anh rể, mà vì năng lực của tôi”.

Tần Y mỉm cười: “Ông yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa.
Nếu có đóng góp lớn cho công ty, ông thăng chức cho tôi thì tôi sẽ không từ chối.”

Dứt lời, Tần Y đứng dậy cảm ơn Lạc Bân rồi quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tần Y, Lạc Bân lắc đầu cười khổ: “Nếu vậy, tôi chỉ có thể âm thầm giúp đỡ cô lập công lớn cho công ty”.

Tại nhà họ Dương ở Châu Thành.

Rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Uy cấp tốc trở về gia tộc.

“Sao cháu lại trở về?”, chủ gia tộc họ Dương, Dương Hướng Minh nghi hoặc hỏi.

Dương Uy không dám giấu diếm, thuật lại toàn bộ lời của Dương Thanh.

“Cậu ta thật sự nói vậy sao?”, Dương Hướng Minh kinh ngạc hỏi.

Dương Uy đáp: “Anh ta thật sự là người của gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô, bây giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã được giao cho anh ta”.

“Nếu vậy, nhà họ Dương sẽ cược một ván lớn.
Cháu chuyển lời cho cậu ta, nhà họ Dương đồng ý đi theo cậu ta”, Dương Hướng Minh không ngốc.
Dương Thanh biết rõ thân phận của Dương Uy mà còn dám nói ra tất cả, chứng tỏ anh không sợ nhà họ Dương để lộ chuyện ra ngoài.

Nhà họ Dương cũng được coi là một gia tộc lâu đời có tiếng, thế nhưng vẫn cứ giậm chân tại chỗ, thậm chí còn đang dần suy bại.
Vậy nên ông ta mới muốn mở thị trường ở Giang Hải.

Mặc dù theo Dương Thanh rất nguy hiểm, nhưng biết đâu lại là cơ hội của nhà họ Dương?

“Ông nội chắc chắn muốn đặt cược cả gia tộc chứ?”, trái tim Dương Uy đập thình thịch.

Mắt Dương Hướng Minh sáng bừng, ông ta nhìn chằm chằm Dương Uy: “Ông từng nhờ chuyên gia dự đoán, nếu trong vòng mười năm nhà họ Dương không bứt phá được thì sẽ có nguy cơ lụi bại.
Đã vậy, sao chúng ta không thử cược một ván?”

“Ông nội, cháu hiểu rồi!”, Dương Uy cũng tràn ngập tin tưởng.

Chuông điện thoại của anh ta bỗng reo lên.

Dương Uy vội vàng nghe máy, nghe thấy tin tức tốt thì kích động nói: “Được, làm tốt lắm, tiếp tục cố gắng.
Phải chiếm được thị trường vật liệu xây dựng của Giang Hải”.

“Ông nội, phía Giang Hải báo tin, các công ty từng từ chối chúng ta lại đột nhiên thi nhau chủ động yêu cầu hợp tác”, Dương Uy cúp điện thoại, phấn khởi nói.

Dương Hướng Minh híp mắt lại: “Hành động rất nhanh, cậu ta đang thể hiện năng lực cho chúng ta thấy, nhưng đúng là đã giúp ông an tâm.
Đến cả bốn gia tộc lớn của Giang Hải cũng không thể giúp chúng ta mở thị trường ở Giang Hải nhanh như vậy”.

Lúc này Dương Uy mới nhận ra, đây đều là nhờ Dương Thanh.
Liên tưởng tới chuyện hợp tác vẫn không có tiến triển lúc trước, anh ta chợt hiểu ra.

“Có đi mà không có lại thì không hay! Đã vậy, tôi cũng sẽ tặng cậu một món quà”, Dương Hướng Minh bỗng nhiên cười lớn.

- ————

.

Chương 82: 82: Tiêu Tiêu Bị Bắt Cóc

“Chúng ta đã đồng ý đi theo anh ta rồi, sao còn phải tặng quà nữa?”, Dương Uy không hiểu.

“Cháu quá ngây thơ, nếu không có gia tộc Vũ Văn, cậu ta là cái thá gì? Còn muốn đấu với gia tộc Vũ Văn? Đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Dương Hướng Minh cười lạnh: “Chúng ta cứ tạm thời tỏ ra trung thành, mượn sự giúp đỡ của cậu ta phát triển gia tộc. Đến lúc cậu ta thật sự đối đầu với gia tộc Vũ Văn, chúng ta sẽ rũ sạch quan hệ”.

Dương Uy lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Cháu hiểu rồi, ông nội chỉ định lợi dụng anh ta”.

“Nói nhảm! Một thằng ranh con mà cũng đòi nhà họ Dương chúng ta trung thành?”

Dương Hướng Minh tỏ vẻ khinh thường, dặn dò: “Bây giờ cháu mau tới Giang Hải nhận chức tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, ông cho người thu mua nó rồi. Cháu hãy chuyển giao 49% cổ phần vô điều kiện cho thằng ranh kia”.

Dương Uy nhếch miệng cười: “Cảm ơn ông nội! Ông yên tâm, cháu sẽ không làm ông thất vọng”.

Chẳng mấy chốc, Dương Thanh đã nhận được điện thoại của Lạc Bân.

“Chủ tịch, nhà họ Dương thu mua công ty vật liệu xây dựng Long Hà ở Giang Hải, chuyển nhượng 49% cổ phần cho cậu”, Lạc Bân lập tức báo cáo với anh.

Dương Thanh cười lạnh: “Muốn đấu trí với tôi?”

Lạc Bân chưa đoán được ý đồ của nhà họ Dương, nghe vậy nghi ngờ hỏi: “Ý của chủ tịch là?”

“Nếu nhà họ Dương đã tặng miễn phí thì cứ nhận hết đi”, Dương Thanh hỏi một đằng trả lời một nẻo rồi cúp máy.

“Lão già này to gan lớn mật thật”.

Suy nghĩ một hồi, Lạc Bân chợt bừng tỉnh: “Thoạt nhìn, có vẻ nhà họ Dương đang tặng một món quà lớn cho chủ tịch nhưng thực chất món quà này lại đem tới lợi ích to lớn cho nhà họ Dương bọn họ.

Bởi vì họ đã biết chủ tịch muốn nhắm tới Yến Đô chứ không phải Giang Hải”.

Dương Thanh đương nhiên hiểu rõ, vốn tưởng nhà họ Dương sẽ chịu trung thành nhưng xem ra, họ chỉ muốn mượn sức anh phát triển gia tộc.

“Nếu vậy cũng đừng trách tôi.
Mua lại toàn bộ nhà họ Dương cho tôi”, Dương Thanh nheo mắt lại.

Chuyện này cũng khiến Dương Thanh ý thức được tình cảnh của mình.

Dù là thế lực ở Giang Hải hay ở nơi khác đều cho rằng tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải chỉ là một chi nhánh.

Nếu không phải không thể tùy tiện để lộ thân phận Thống soái tối cao ở biên giới phía Bắc, anh đã chẳng cam chịu như vậy.

Nhưng không vội, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Sau khi Tần Thanh Tâm nhận chức tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, công ty phát triển rất tốt.
Chỉ nửa tháng ngắn ngủi, giá thị trường của công ty đã tăng gần gấp đôi.

Đương nhiên, ngoài sự cố gắng của Tần Thanh Tâm ra, còn nhờ Dương Thanh.

Đến giờ tan làm, Dương Thanh đợi hai mươi phút cũng không thấy Tần Thanh Tâm đi ra.

Đúng lúc này, cô gọi điện thoại tới: “Dương Thanh, tối nay em phải tăng ca.
Anh đừng chờ em, đi đón Tiêu Tiêu trước đi”.

Dương Thanh nhìn đồng hồ, tới giờ trường mầm non tan học rồi, liền đáp: “Anh đưa Tiêu Tiêu về nhà rồi lại tới đón em”.

Trường mầm non Lam Thiên đang mở cửa cho phụ huynh đón con.

Ngoài cổng có rất nhiều phụ huynh đứng đợi, giáo viên vừa điểm danh vừa giao trẻ.

Tiêu Tiêu nhìn khắp nơi cũng không thấy bố mẹ đâu.

“Tiêu Tiêu!”

Chợt cô bé nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi mình.

“Dì Phương Duyệt, sao dì lại tới đây ạ?”, thấy Phương Duyệt, Tiêu Tiêu nghi hoặc hỏi.

Mặc dù quan hệ bình thường không tốt nhưng Tiêu Tiêu cũng biết cô ta là dì của mình.
Dù vậy, cô bé vẫn không thân thiết nổi.

“Dì tới đón cháu đó! Bố mẹ cháu đang tăng ca, bảo dì tới đón cháu trước”.

Phương Duyệt mỉm cười dịu dàng, giơ búp bê trong tay.

Tiêu Tiêu lập tức bị con búp bê hấp dẫn.

“Cô là dì của Tiêu Tiêu sao?”, giáo viên nghe thấy hai người nói chuyện liền giảm bớt đề phòng.

Phương Duyệt cười nói: “Bố mẹ Tiêu Tiêu đang tăng ca, bảo tôi đến đón con bé về nhà.
Hay là để tôi gọi điện cho mẹ con bé, để chị ấy nói chuyện với cô”.

Giáo viên chưa kịp trả lời, Phương Duyệt đã gọi điện: “Chị nói với cô giáo để em đưa Tiêu Tiêu về đi”.

“Chào cô giáo, tôi là mẹ Tiêu Tiêu.
Hôm nay tôi tăng ca không đón con bé được nên bảo em họ tới đón”, trong điện thoại truyền tới giọng nữ.

Giáo viên đang bận giao trẻ, không chú ý tới giọng nói này rất kì quái.

Cứ như vậy, Phương Duyệt đã đón được Tiêu Tiêu.

“Dì Phương Duyệt, đây là quà của cháu sao?”, Tiêu Tiêu vừa chơi búp bê vừa hỏi.

Hai mắt Phương Duyệt lóe sáng, cô ta cười nói: “Đương nhiên rồi”.

“Cảm ơn dì Phương Duyệt!”, Tiêu Tiêu vui vẻ đáp.

Cùng lúc đó, Dương Thanh cũng tới trường mầm non Lam Thiên.

Nhưng anh tìm kiếm một lượt cũng không thấy Tiêu Tiêu đâu.

“Bố Tiêu Tiêu à, Tiêu Tiêu được dì đón đi rồi mà? Sao anh lại tới nữa?”, dạo này Dương Thanh thường xuyên đón Tiêu Tiêu nên giáo viên cũng nhận ra anh.

“Thì ra có người đón rồi, tôi không biết, cảm ơn cô Lý”, Dương Thanh nói xong liền quay đầu rời đi.

Lên xe, anh mới thấy có chỗ kỳ quái, chợt cảm thấy bất an.

Tần Thanh Tâm đã bảo anh đi đón Tiêu Tiêu rồi, sao lại bảo Tần Y tới đón nữa?

“Y Y, em đón Tiêu Tiêu rồi à?”, Dương Thanh gọi điện thoại hỏi Tần Y.

Tần Y ngơ ngác nói: “Không có! Em vừa ra khỏi công ty. Anh không đón được thì để em đón cho”.

“Cái gì?”, mặt Dương Thanh lập tức biến sắc, toàn thân rét lạnh.

“Sao vậy anh rể?”, Tần Y nghe anh nói vậy, vội vàng hỏi.

Dương Thanh hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh: “Không cần đâu, để anh đi đón Tiêu Tiêu”.

Anh không nói cho Tần Y biết, cúp điện thoại liền chạy ra gặp giáo viên.

“Cô Lý, cô nói Tiêu Tiêu được dì đón đi, nhưng mà không hề có chuyện đó!”, Dương Thanh sốt ruột hỏi.

Cô Lý đáp: “Tiêu Tiêu được dì đón đi thật mà.
Phải rồi, tôi nhớ Tiêu Tiêu gọi người đó là dì Phương gì đó, vợ anh cũng gọi điện thoại nói không đón được con nên nhờ em họ tới đón”.

Nghe xong, sắc mặt Dương Thanh đã trở nên vô cùng âm trầm: “Có phải cô ta có tóc xoăn dài, nhuộm màu đỏ rượu, cao khoảng một mét sáu không?”

Cô Lý vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chính là cô ấy.
Có vấn đề gì không bố Tiêu Tiêu?”

Dương Thanh xác nhận Tiêu Tiêu đã bị Phương Duyệt đưa đi, không có thời gian nhiều lời, lập tức quay đi.
Anh gọi điện thoại tức giận nói: “Lập tức điều tra Phương Duyệt nhà họ Tần đang ở đâu cho tôi.
Mười phút trước cô ta đã tới trường mầm non Lam Thiên đưa con gái tôi đi”.

- ————

.

Chương 83: 83: Chờ Nhặt Xác Đi

Dương Thanh cực kỳ tức giận, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.
Đây là lần đầu tiên anh nổi giận từ khi rời khỏi biên giới phía Bắc.

Một chiếc xe hơi màu đen lao vút trên đường lớn.

Cùng lúc đó, trong phòng VIP của một quán bar, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi ngồi trên sofa cao cấp đang ôm một cô gái trẻ tuổi.

“Anh Phong, em đã đồng ý làm người của anh rồi.
Anh nhất định phải báo thù giúp em!”, cô ta rúc vào ngực người đàn ông, nũng nịu nói.

Người đàn ông cười nói: “Em yên tâm, kẻ nào dám bắt nạt người phụ nữ của anh, cho dù là ông trời anh cũng không tha”.

Cô gái trẻ tuổi này là Phương Duyệt.
Bây giờ cô ta hệt như người không xương dựa vào người đàn ông.

Còn người đàn ông được gọi là anh Phong tên là Quan Tuyết Phong.
Nếu Tần Y ở đây sẽ nhận ra anh ta chính là người chuốc thuốc cô ta lần trước.

Nếu ngày đó không nhờ Dương Thanh cho Sâm Ba âm thầm bảo vệ thì cô ta đã bị Quan Tuyết Phong làm nhục rồi.

Ánh mắt Phương Duyệt vô cùng hiểm độc, độc ác hỏi: “Anh giấu con nhóc kia kĩ chưa?”

“Yên tâm, chỉ là một con bé bốn tuổi mà thôi, muốn giấu rất dễ”, Quan Tuyết Phong cười nói, hai mắt tràn ngập gian tà.

“Phương Duyệt, trong lúc tên kia tới, chúng ta có nên làm chút chuyện tình cảm trước không?”, Quan Tuyết Phong không chờ nổi, vừa nói vừa bắt đầu mò mẫm.

“Anh Phong, anh gấp gì vậy? Đợi anh giúp em báo thù xong, đêm nay em sẽ thuộc về anh”, Phương Duyệt khéo léo đẩy tay anh ta ra.

Trong mắt cô ta chỉ toàn chán ghét, nhưng vì báo thù, cô ta không còn cách nào khác.

Nếu không vì Dương Thanh, nhà họ Dương ở Châu Thành đã tới nhà họ Tần hỏi cưới rồi, nói không chừng cô ta còn được đính hôn với Dương Uy.
Thế nhưng tất cả đều đã bị Dương Thanh phá hỏng.

Ngày đó trên tầng cao nhất của Night Light, bị Dương Uy tát trước mặt mọi người khiến cô ta mất hết mặt mũi, bây giờ không dám bước ra khỏi cửa, cảm thấy mọi người đều đang cười nhạo mình.

Cụ Tần vốn rất coi trọng cô ta, nhưng sau khi bị Dương Uy vứt bỏ, lão ta không thèm để ý tới cô ta nữa.
Những gì lão ta từng hứa hẹn đều mất hút.

Không chỉ vậy, địa vị của cô ta trong nhà họ Trần cũng mất đi, không thể nào chuyển mình.
Trong mắt cô ta, Dương Thanh chính là người gây ra hết thảy.

“Phương Duyệt, anh đợi không nổi nữa rồi.
Hay là bây giờ gọi điện bảo anh ta tới?”, Quan Tuyết Phong sốt ruột nói.

Để quyến rũ Quan Tuyết Phong, hôm nay Phương Duyệt mặc rất hở hang, trang điểm tỉ mỷ, trông lại càng xinh đẹp hơn.

Ánh mắt Phương Duyệt cực kỳ tàn nhẫn.
Cô ta lắc đầu nói: “Anh Phong đừng vội, em muốn anh ta sốt ruột một lúc rồi mới liên hệ.
Em muốn anh ta phải quỳ dưới chân em cầu xin em nói ra con ranh kia đang ở đâu!”

“Được rồi! Em muốn chơi thế nào anh đều chiều tất.
Nhưng đêm nay em phải là của anh”.

Quan Tuyết Phong cười xấu xa rồi hỏi: “Phương Duyệt, em chắc thằng kia không có quyền thế gì chứ? Đừng hại anh đấy!”

Phương Duyệt cười nhạo nói: “Anh Phong cứ yên tâm, anh ta chỉ là thằng con rể ăn hại nhà họ Tần.
Một tháng trước cả nhà anh ta đã bị đuổi khỏi gia tộc, nếu anh ta thực sự có quyền có thế thì còn phải đi ở rể sao?”

“Anh Phong, em nhớ lần trước anh bảo em tìm hiểu tên kia, hình như cũng là thằng ở rể nhà họ Tần thì phải?”, tên đàn em bên cạnh Quan Tuyết Phong chợt lên tiếng.

Quan Tuyết Phong thoáng cái đã nhớ lại ngay.
Nghĩ tới người phụ nữ ở quán bar một tháng trước, trái tim anh ta lại rạo rực.

Phương Duyệt không bằng một góc của cô gái ấy, nhưng cô gái ấy lại được một người da đen cứu đi.

Anh ta nhớ gã da đen kia nói là gã được thằng ranh tên Dương Thanh phái tới.

Anh ta vốn còn tưởng Dương Thanh là cậu chủ nhà giàu nào, nhưng điều tra xong mới biết chỉ là một thằng vô dụng, năm năm trước vào ở rể nhà họ Tần.

“Người em muốn báo thù tên là gì?”, Quan Tuyết Phong đột nhiên hỏi.

Phương Duyệt cười nói: “Anh ta tên Dương Thanh, chắc là anh đã từng nghe tới anh ta.
Năm năm trước anh ta chính là người chà đạp người đẹp nổi danh Giang Hải, tổng giám đốc Tần Thanh Tâm”.

“Anh Phong, đúng là thằng đó”, đàn em của Quan Tuyết Phong kinh ngạc nói.

Quan Tuyết Sơn bật cười: “Đúng là oan gia ngõ hẹp, anh đang định tìm thằng nhãi đó tính sổ, không ngờ ngày ấy lại đến sớm vậy.
Phương Duyệt, hôm nay em đã làm chuyện tốt cho anh đấy!”

Phương Duyệt cũng hiểu ra, có vẻ Dương Thanh còn đắc tội với Quan Tuyết Phong, hai mắt cô ta sáng rực lên: “Anh ta từng đắc tội với anh Phong sao?”

“Coi như là vậy! Lần trước anh nhìn trúng một con ả, lúc sắp chiếm được thì bị một thằng da đen do anh ta phái tới cứu đi”,

Quan Tuyết Phong cười nói.

“Đừng nói người anh nhìn trúng là vợ anh ta đấy nhé?”, Phương Duyệt ngạc nhiên hỏi.

Quan Tuyết Phong lắc đầu: “Anh điều tra rồi, cô ta là em vợ Dương Thanh, tên là Tần Y thì phải”.

Đáy mắt Phương Duyệt thoáng lóe sáng, cười hỏi: “Anh không thấy đây là cơ hội nghìn năm có một sao?”

“Là sao?”, Quan Tuyết Phong hỏi.

Nhất định hôm nay Dương Thanh sẽ tới, đã vậy sao không tranh thủ gọi luôn Tần Y tới đây?

Phương Duyệt nở nụ cười âm hiểm: “Nếu để anh ta tận mắt chứng kiến anh làm nhục em vợ, liệu anh ta có phát điên không?”

“Ha ha! Em cũng tàn nhẫn thật, không chừa cho chúng một đường lui nào.
Nhưng mà anh thích”.

Quan Tuyết Phong cười phá lên, chợt nói: “Nếu để em và con ả kia cùng ngủ với anh có phải càng thú vị hơn không?”

Phương Duyệt trợn mắt nhìn Quan Tuyết Phong: “Anh Phong, anh nhẫn tâm sỉ nhục em như vậy sao? Em đã đồng ý theo anh rồi, anh muốn em lúc nào chẳng được! Nhưng muốn chiếm được Tần Y chỉ có tối nay thôi!”

Đúng lúc này, Tần Y đã về đến nhà.

Ngoài Châu Ngọc Thúy, những người khác đều chưa về.

“Chị, sao chị và anh rể vẫn chưa về?”, không biết tại sao Tần Y cảm thấy rất bất an, lập tức gọi điện cho Tần Thanh Tâm.

“Chị phải tăng ca, Dương Thanh đi đón Tiêu Tiêu rồi.
Họ vẫn chưa về sao?”, Tần Thanh Tâm đáp.
Tần Y còn nghe được tiếng gõ bàn phím ở đầu dây bên kia.

“Chắc là anh rể dẫn Tiêu Tiêu đi chơi rồi! Em gọi cho anh rể đã, chị làm tiếp đi”, Tần Y nhanh chóng cúp máy.

Cô ta đang định gọi cho Dương Thanh, nhưng còn chưa kịp bấm số, thì đã có một dãy số lạ gọi tới.

“Alo, xin chào!”, Tần Y nghe máy.

“Cháu gái cô đang ở trong tay tôi.
Cho cô hai mươi phút tới bar Ánh Trăng đón người, nếu tới muộn thì cứ chờ nhặt xác cháu cô đi”.

Trong điện thoại truyền tới một giọng nói lạnh lùng: “Phải rồi, cô phải tới một mình, không được nói cho bất kỳ ai biết.
Nếu dám nói cho ai mà bị tôi phát hiện, cô cứ chờ nhặt xác con nhóc đó đi”.

- ————

.

Chương 84: 84: Ánh Sáng Ngày Mai

Tần Y cúp máy, mặt mày sửng sốt.
Điện thoại rơi xuống đất, cô ta không kìm được nước mắt.

Cô ta rất quen thuộc với giọng nói vừa rồi, chính là ông chủ bar Ánh Trăng - Quan Tuyết Phong.

Mấy ngày trước khi cô ta đi uống rượu một mình, Quan Tuyết Phong đã bỏ thuốc vào rượu của cô ta.
Nếu không nhờ Sâm Ba xuất hiện kịp thời, cô ta đã trúng kế.

"Tiêu Tiêu bị bắt nhất định là vì mình", Tần Y cảm thấy rất áy náy.

Cô ta cực kỳ sốt ruột, cầm điện thoại không biết có nên gọi cho Dương Thanh hay không.

Vừa rồi lúc Dương Thanh gọi hỏi cô ta có đi đón Tiêu Tiêu không, cô ta đã cảm thấy có gì đó là lạ, giọng nói của anh gấp gáp lạ thường.

Nhưng có lẽ vì sợ cô ta lo lắng nên anh không nói cho cô ta biết Tiêu Tiêu đã bị bắt đi.

"Không được, nếu chuyện này là vì mình thì mình chỉ có thể tự xử lý.
Mình đã liên lụy Tiêu Tiêu, không thể tiếp tục liên lụy anh rể", cuối cùng Tần Y quyết định cầm chìa khóa xe Maserati rời đi.

Từ khi biết chiếc Maserati kia không phải tặng cho mình, Tần Y không chạm vào nó nữa.
Hôm nay là vì quá lo cho Tiêu Tiêu cô ta mới lái nó.

Chiếc Maserati màu trắng lao vun vút trên đường như tia chớp.

Quãng đường vốn phải đi mất nửa tiếng, Tần Y lại chỉ mất mười lăm phút.
Chiếc xe xinh đẹp đỗ lại trước cửa bar Ánh Trăng.

"Tôi muốn gặp ông chủ của các người!", Tần Y chạy vào quầy lễ tân hét ầm lên.

Rõ ràng Quan Tuyết Phong đã thông báo trước, lễ tân nhìn thấy Tần Y liền dẫn cô ta vào phòng VIP trong cùng.

“Cậu Phong, người tới rồi”, lễ tân gõ cửa đưa Tần Y đi vào.

Quan Tuyết Phong chờ đợi bao lâu, thấy Tần Y xuất hiện liền mỉm cười ung dung nói: “Tần Y, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Trong ngực Quan Tuyết Phong còn có một cô gái quen thuộc, chính là Phương Duyệt.

Tần Y không thèm nhìn cô ta, chỉ lạnh lùng hỏi Quan Tuyết Phong: “Tiêu Tiêu đâu?”

“Tần Y, khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau một lần, sao em không vui vậy?”, Quan Tuyết Phong cười híp mắt hỏi.

Trông thấy nụ cười vô hại ấy, người nào không biết còn tưởng anh ta là người tốt.

“Rốt cuộc Tiêu Tiêu đang ở đâu?”, Tần Y nghiến răng, chỉ muốn xông lên giết chết tên khốn nạn trước mặt.

“Tần Y, hình như chị vẫn chưa nhận ra được tình cảnh của mình.
Muốn đưa con oắt ti tiện kia về nhà an toàn, chị phải hầu hạ anh Phong đã”, Phương Duyệt đứng dậy kiêu ngạo nhìn chằm chằm Tần Y.

“Sao cô lại nói Tiêu Tiêu như vậy? Nó mới chỉ là một đứa bé, cô không giữ miệng tích đức được sao? Cô cũng là dì của Tiêu Tiêu đấy”, Tần Y không dám tin Phương Duyệt có thể nói những lời như vậy.

“Bốp!”

Tần Y vừa dứt lời, Phương Duyệt đã cho cô ta một bạt tai, giận dữ nói: “Con điếm này, mày câm miệng cho tao! Nếu không phải vì thằng anh rể vô dụng của mày, sao tao phải đi tới bước đường này?”

“Mày dám đánh tao?!”

Tần Y không phải người dễ bắt nạt.
Phương Duyệt tát cô ta một cái, cô ta lập tức đánh trả.

“Mẹ kiếp, con khốn miệng thối, tao phải xé nát miệng mày”, Tần Y nắm tóc Phương Duyệt, tay còn lại tát bôm bốp vào mặt cô ta.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Ba cái tát liên tiếp khiến Phương Duyệt gào thét ầm ĩ.

Quan Tuyết Phong ngồi trên sofa không hề có ý định can ngăn, ngược lại trông có vẻ rất hứng thú.

“Anh Phong, con điếm này dám đánh em, anh giúp em với”, Phương Duyệt bị tát mấy cái vào má trái, vừa sưng vừa đỏ.

Không đánh lại Tần Y, cô ta liền quay sang cầu cứu Quan Tuyết Phong.

Quan Tuyết Phong cười híp mắt nhìn Tần Y: “Em đúng là hung dữ, nhưng mà tôi rất thích.
Không biết lát nữa ở trên giường em có hung dữ như vậy không?”

Tần Y rất tức giận, nhưng Tiêu Tiêu đang nằm trong tay đối phương, cô ta chỉ có thể nhẫn nhịn: “Anh muốn làm gì tôi cũng được, nhưng phải thả Tiêu Tiêu trước đã.
Nếu không cho dù có phải chết, anh cũng đừng hòng có được tôi”.

“Đây là địa bàn của anh, không đến lượt em quyết định.
Nói thật cho em biết, con bé kia không nằm trong tay anh.
Nhưng một câu nói của anh có thể quyết định sống chết của nó”, Quan Tuyết Phong mỉm cười nói như đang nói một chuyện rất đỗi bình thường.

“Anh, đồ khốn nạn! Hèn hạ! Vô sỉ!”, Tần Y giận dữ mắng chửi.

“Ha ha, cảm ơn đã khen!”, Quan Tuyết Phong cười đáp.

Mặt mũi Phương Duyệt dữ tợn.
Vừa rồi cô ta bị Tần Y đánh, Quan Tuyết Phong lại chỉ thèm muốn Tần Y, không định báo thù giúp cô ta.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”, Tần Y đỏ mắt hỏi.

“Cởi hết quần áo ra”, Quan Tuyết Phong nở nụ cười tà ác.

Tần Y đỏ bừng mặt vì tức giận, hai mắt đỏ bừng, nhục nhã nước mắt đong đầy trong hốc mắt.

Ngoài Quan Tuyết Phong và Phương Duyệt, trong phòng còn có không ít đàn em của anh ta.
Hiện giờ đám người đó đều trợn trừng mắt nuốt nước bọt, chỉ muốn xông lên lột sạch Tần Y.

“Con khốn, anh Phong bảo mày cởi, mày còn đứng đó làm gì? Có muốn anh Phong cắt một ngón tay của con nhóc kia không?”, Phương Duyệt ác độc nói.

“Đừng! Tôi cởi!”, Tần Y hét lên, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

Trong mắt cô ta chỉ toàn là thù hận, cắn chặt môi đỏ, giơ tay chậm rãi cởi áo khoác.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn chằm chằm Tần Y bằng ánh mắt nóng bỏng.

Cùng lúc đó, một chiếc xe Phaeton màu đen đang xông tới bar Ánh Trăng.
Dương Thanh ngồi trên ghế lái, hai mắt âm u tới cực điểm.

Vừa rồi, Mã Siêu đã xem video thu được từ camera giám sát ở cổng trường mầm non Lam Thiên.

Lúc biết Phương Duyệt dẫn Tiêu Tiêu đi, Dương Thanh nổi lên ý muốn giết người mãnh liệt chưa từng có.

“Tao thề, nếu bọn mày dám động tới một sợi tóc của Tiêu Tiêu, chính tay tao sẽ nghiền xương bọn mày thành tro”, Dương Thanh dữ tợn nói.

“Két!”

Chẳng mấy chốc, chiếc Phaeton phanh gấp, tiếng lốp xe ma xát với mặt đường chói tai vang vọng khắp cửa bar Ánh Trăng.

“Anh Thanh!”, Dương Thanh mới ra khỏi xe, Mã Siêu cũng vừa chạy tới.

Trong phòng, Tần Y đã cởi từng chiếc quần áo ra, hiện giờ chỉ còn sót lại nội y.

“Mau cởi đi! Mày muốn thấy con nhóc kia thiếu tay thiếu chân sao?”, Phương Duyệt cười lạnh nói.

Tần Y giàn giụa nước mắt nhục nhã: “Các người nhất định sẽ phải hối hận!”

Đúng lúc ấy, bên ngoài phòng VIP chợt vang lên tiếng động rất lớn, còn có tiếng bước chân lộn xộn và tiếng hét chói tai.

Mặt Quan Tuyết Phong biến sắc hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh Phong, để em ra ngoài xem thử!”, một tên đàn em vội vàng nói.

Vừa bước tới cửa phòng, chợt “Uỳnh” một tiếng, cửa phòng đập thẳng vào người hắn ta.

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc đến sững sờ.
Cửa phòng VIP được chế tạo đặc biệt, bây giờ lại bị người ta đá bay.
Có thể tưởng tượng ra được, cú đá này mạnh mẽ tới mức nào.

“Mày là ai?”, Quan Tuyết Phong tức giận hỏi.

Lúc Tần Y thấy gương mặt quen thuộc kia xuất hiện, nước mắt lã chã rơi.

Dương Thanh nhìn thấy trên người Tần Y chỉ còn lại nội y, sát khí lập tức tỏa ra khắp căn phòng.

Anh không để ý tới Quan Tuyết Phong, chỉ đi tới cởi áo khoác của mình khoác lên người Tần Y.

“Em yên tâm, tất cả những người có mặt trong đây sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng nữa”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

- ————

.

Chương 85: 85: Tiêu Tiêu Ở Đâu

Giọng điệu của Dương Thanh rất ngang ngược.
Sau khi anh dứt lời, nhiệt độ trong phòng VIP dường như giảm xuống mấy độ.

“Mẹ nó chứ, rốt cuộc mày là thằng nào hả?”, Quan Tuyết Phong tức lên cũng chẳng để ý tới hình tượng cậu chủ lịch lãm của mình nữa, vừa mở miệng đã chửi tục.

“Anh Phong, anh ta là Dương Thanh.
Chính anh ta đã làm em mất hết tất cả.
Em không cần anh ta phải chết, chỉ muốn anh ta phải vĩnh viễn sống trong sự hối hận.
Anh cứ đánh gãy tay chân của anh ta, để anh ta làm ăn mày ở trước cửa bar Ánh Trăng đi”, gương mặt Phương Duyệt vô cùng dữ tợn.

Từ ngày bị Dương Uy bỏ rơi ngay trước mặt mọi người ở Night Light, cô ta đã trắng tay.
Tất cả đều là do người đàn ông trước mắt này ban tặng.

“Hóa ra mày là Dương Thanh!”, Quan Tuyết Phong hơi híp mắt lại.

Anh ta vừa dứt lời đã thấy có một cái bóng lao tới.

“Bốp!”

Một bàn tay nắm lấy cổ anh ta, sau đó cả người anh ta bị nhấc lên cao.

Ý muốn giết người trong mắt Dương Thanh vô cùng mãnh liệt: “Con gái tao ở đâu?”

“Thả anh Phong ra!”

Thấy Quan Tuyết Phong bị nắm chặt cổ họng nâng lên, những người khác trong phòng đều khiếp sợ.
Sau đó mặt ai nấy đều biến sắc, tức giận hét lên với Dương Thanh.

“Cho chúng mù hết đi!”, Dương Thanh chỉ nói một câu.

“Bộp!”

Mã Siêu tiện tay nắm lấy một chai rượu đập xuống bàn, chai rượu lập tức vỡ ra, chỉ còn một nửa.

Một giây sau, anh ta biến mất.

“Phụt!”

Khi anh ta lại xuất hiện, nửa chai rượu đã cắm vào trong mắt một tên côn đồ.

Sau đó, từng loạt tiếng kêu rên lập tức vang vọng trong phòng.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, tim đập như điên.
Mã Siêu ra tay rất tàn nhẫn, gọn gàng dứt khoát.

Phương Duyệt bị dọa cho chết sững.
Cô ta trơ mắt nhìn Mã Siêu lại biến mất.
Mỗi khi anh ta xuất hiện ở trước mặt một người đều cắm nửa chai rượu vào đôi mắt của đối phương rất nhanh gọn.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, bốn gã đàn em của Quan Tuyết Phong vừa rồi còn nhìn Tần Y cởi quần áo trong phòng, bây giờ trong hốc mắt chỉ còn lại có hai lỗ máu.

Tiếng kêu rên nhanh chóng biến mất, không phải bọn họ không đau mà đã đau tới ngất đi rồi.

Tần Y cũng sợ ngây người, nhưng nghĩ đến biết bao tủi nhục mình vừa phải chịu, trái tim cô ta lạnh dần.

Cho dù Quan Tuyết Phong bị bóp cổ họng nâng lên, vẫn nhìn thấy rõ ràng Mã Siêu đâm mù mắt bốn gã đàn em của anh ta.

Trong mắt anh ta đầy vẻ khiếp sợ và khủng hoảng.
Mẹ nó, ai nói với mình là Dương Thanh không có lai lịch gì, chỉ là một thằng vô dụng tới ở rể nhà họ Tần?

Nếu thật là vậy, sao anh ta và đàn em dưới trướng của anh ta có thể mạnh như vậy?

“Rầm!”

Thấy Quan Tuyết Phong sắp nghẹt thở, Dương Thanh tiện tay ném một cái, cơ thể anh ta bay ra ngoài, đập mạnh vào một bàn thủy tinh cao cấp đắt tiền.

“Tao là người nhà họ Quan, mày không sợ bị nhà họ Quan trả thù hay sao, mà dám động vào tao hả?”

Quan Tuyết Phong đã bao giờ bị thương nặng như vậy? Cho dù biết đối phương rất mạnh, nhưng anh ta vẫn không sợ, gương mặt dữ tợn: “Mày đừng quên con gái mày còn đang ở trong tay tao.
Mày động vào tao thế nào, tao sẽ xử con gái mày như vậy”.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng thâm trầm: “Mày uy hiếp tao à?”

Quan Tuyết Phong cười phá lên như điên: “Bây giờ mày mới biết sợ sao? Tao cho mày biết, mọi chuyện đã quá muộn rồi. Nếu bây giờ mày không quỳ xuống cầu xin tao, mày cứ chờ nhặt xác cho con gái mày đi! Ha ha ha ha…”

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.
Mày không nói, vậy tao sẽ tự tìm”, giọng Dương Thanh lạnh như băng.

Ngay khi anh vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên những tiếng bước chân chỉnh tề.
Sau đó, một người đàn ông mặc trang phục màu rằn ri bước vào phòng.

Khi đến trước mặt Dương Thanh, anh ta lập tức đứng thẳng, cúi chào theo đúng tiêu chuẩn, trong đôi mắt đầy kích động và kính sợ: “Anh Thanh, em đã dẫn người tới, anh cứ ra lệnh!”

“Kiểm tra, tìm một cô bé bốn tuổi cho tôi, không được bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào”, Dương Thanh ra lệnh.

“Vâng!”, người đàn ông vạm vỡ cao giọng đáp và xoay người rời đi.

Quan Tuyết Phong lập tức nổi giận: “Các người là ai, dám lại xông vào địa bàn của tôi?”

Mà sau khi anh ta lao ra khỏi phòng lại há hốc mồm.

Cả hành lang đông nghịt người, tất cả đều mặc trang phục màu rằn ri, quan trọng là ai nấy đều cầm súng thật đạn thật sẵn sàng.

Dưới sự chỉ huy của người đàn ông vạm vỡ vừa nãy, bọn họ xông vào các phòng khác nhau.

Phương Duyệt cũng vội vàng lao ra.
Sau khi thấy vậy, hai chân cô ta mềm nhũn, không dám tin ngồi bệt xuống đất, ánh mắt đầy vẻ khủng hoảng.

Dương Thanh nháy mắt ra hiệu.
Mã Siêu lập tức đi tới, nắm lấy mái tóc xoăn của Phương Duyệt, lôi cô ta vào trong phòng.

Phương Duyệt đau đớn kêu rên, nhưng không ai thương xót cô ta.

"Nếu anh ta không nói, vậy cô nói cho tôi biết, Tiêu Tiêu rốt cuộc ở đâu?", Dương Thanh từ trên cao nhìn xuống Phương Duyệt dưới chân.

Phương Duyệt run rẩy vội vàng nói: "Anh rể, em chỉ chịu trách nhiệm đưa Tiêu Tiêu tới đây, nhưng em không biết rốt cuộc con bé bị mang đi đâu cả.
Anh hỏi Quan Tuyết Phong đi, anh ta biết đấy.
Chuyện của Tiêu Tiêu đều do anh ta bố trí".

"Cô cũng vừa nhìn thấy kết quả của những người này đấy.
Nếu cô không nói, vậy đừng trách tôi ra tay độc ác".

Dương Thanh chỉ tay vào đám côn đồ đã bị đâm mù mắt đang nằm trên sàn, tiện tay nhấc một chai rượu lên, "rắc" một cái đã đập ra một vết sắc bén, vung vẩy vài cái về phía Phương Duyệt.

"Anh rể, đừng mà.
Em thật sự không biết Tiêu Tiêu ở đâu, xin anh, đừng mà.
Hi vọng anh nể mặt chị họ mà tha cho em một lần đi.
Em không dám nữa đâu, anh rể đừng mà".

Thấy Dương Thanh cầm nửa chai rượu dí tới gần mắt mình, Phương Duyệt gào lên cầu xin, phía dưới chợt ướt, lại có mùi khai nồng của nước tiểu bốc lên.

"Chị họ à? Loại súc sinh như cô cũng xứng gọi cô ấy là chị họ sao? Tiêu Tiêu chỉ có bốn tuổi, sao cô nhẫn tâm lừa con bé đi chứ?"

Dương Thanh nổi điên, tát vào mặt Phương Duyệt, tức giận nói: “Cô biết không? Nếu không phải vì Tần Thanh Tâm, tôi đã khiến cô biến mất khỏi cõi đời này từ lâu rồi.
Còn cô thì sao chứ? Đã sai lại không biết ăn năn, lại còn tiếp túc gây chuyện.
Cô nói cho tôi biết, lần này, sao tôi có thể tha cho cô được?”

“Anh rể, em không phải là người, em là súc sinh, sau này em không dám nữa, xin anh hãy cho em một cơ hội cuối cùng đi. Em chắc chắn sẽ không đối đầu với anh nữa”, Phương Duyệt cảm giác được Dương Thanh muốn giết mình, vội quỳ dưới chân Dương Thanh chật vật cầu xin, cả người run lẩy bẩy.

Dương Thanh lắc đầu: “Rồng có vảy ngược, chạm vào phải chết! Tôi đã tha thứ cho cô quá nhiều lần rồi, nhưng lần này, cô chỉ có thể lấy cái chết để nhận lỗi”.

“Anh Thanh, em đã tìm khắp cả bar Ánh Trăng nhưng vẫn không tìm thấy”.

Đúng lúc này, người đàn ông vạm vỡ mặc trang phục màu rằn ri đi vào phòng báo cáo với Dương Thanh, sau đó liếc nhìn Quan Tuyết Phong đang vô cùng hoảng hốt của với vẻ khinh miệt: “Anh Thanh, hay là chúng ta tới nhà họ Quan đòi người?”

Dương Thanh lắc đầu: “Cậu dẫn người phụ nữ này đi, khiến cô ta hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này!”

“Vâng, anh Thanh!”, người đàn ông vạm vỡ gật đầu rồi vẫy tay.
Hai người đàn ông cao lớn khác xông lên, kéo Phương Duyệt đi.

“Anh rể, em thật sự biết sai rồi…”, giọng nói của Phương Duyệt nhanh chóng biến mất.

Người đàn ông vạm vỡ dẫn người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh, Tần Y, Mã Siêu và Quan Tuyết Phong với vẻ mặt kinh hoảng.

Đây là lần đầu tiên Tần Y thấy vẻ ngang ngược và mạnh mẽ quyết đoán như vậy của Dương Thanh, trái tim không ngừng đập loạn.

Cô ta biết sau này mình sẽ không bao giờ gặp lại Phương Duyệt nữa, nhưng cô ta không hề thấy cảm thông và thương hại.

“Y Y, Sâm Ba đang chờ em ở bên ngoài, cậu ta sẽ đưa em về nhà trước”, Dương Thanh đột nhiên nói.

“Anh rể, vậy còn anh?”, Tần Y lo lắng.

Dương Thanh cười nhạt: “Còn chưa tìm được Tiêu Tiêu, đương nhiên anh phải tìm tiếp”.

- ————

.

Chương 86: 86: Không Thể Làm Gì Được

Tần Y nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, gương mặt đầy lo lắng.

Nhưng tránh để Dương Thanh phân tâm, cô ta vẫn lựa chọn ngoan ngoãn rời đi.

Sau khi Tần Y đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có ba người.

Ánh mắt Quan Tuyết Phong dần có chút cảm xúc.
Cảnh tượng vừa rồi thật sự đã khiến anh ta sợ hãi.
Nhưng anh ta là người nhà họ Quan, một trong bốn gia tộc lớn ở Giang Châu, ai dám đắc tội anh ta thì chỉ có một con đường chết.

“Mày nói cho tao biết Tiêu Tiêu ở đâu, tao sẽ tha cho mày, thế nào?”, Dương Thanh ngồi ở trên sofa, bình tĩnh nhìn Quan Tuyết Phong.

Quan Tuyết Phong đã khôi phục lại vẻ vừa tự tin vừa giả tạo của mình.
Anh ta đi tới và ngồi xuống ghế sofa đối diện với Dương Thanh, thoải mái dựa vào ghế.

Anh ta cười híp mắt nhìn Dương Thanh: “Ban đầu, tao thực sự không định làm gì con gái mày.
Chỉ là con đàn điếm Phương Duyệt kia muốn dụ mày tới đây để trả thù.
Nhưng bây giờ, tao đổi ý rồi”.

“Mày muốn thế nào?”

Dương Thanh không lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Tiêu.
Dù sao anh đã đeo dây chuyền mặt đá lên trên cổ Tiêu Tiêu, nó đã giúp anh thoát chết trong gang tấc rất nhiều lần.

.
Google ngay trang * TR ÙMtruyện.
com *

Được viên đá kia bảo vệ, thì có ai ở Giang Châu này có thể làm hại cô bé được?

Chỉ là anh lo lắng Tiêu Tiêu bị nhốt một mình sẽ hoảng sợ.

“Ban đầu, tao tính lừa Tần Y tới trước, sau đó đưa cô ta lên giường.
Về phần mày, tao không định làm gì mày.
Ngay cả con gái mày cũng vậy”.

Quan Tuyết Phong bình tĩnh nói: “Tao chỉ định để mày sốt ruột một thời gian theo ý muốn của Phương Duyệt, rồi mới báo mày tới đón đứa trẻ, thuận tiện dạy dỗ mày một trận.
Nhưng… mày đã cho tao thấy sự mạnh mẽ của mày”.

“Mày nói xem, lúc này nếu… tao thật sự trả con gái lại cho mày, mày sẽ tha cho tao à? Nếu tao không đoán sai, Phương Duyệt đã chết rồi phải không?”

Sự bình tĩnh của Quan Tuyết Phong làm Dương Thanh có một dự cảm xấu.
Người như thế mới là người đáng sợ nhất, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Phương Duyệt mới là kẻ cầm đầu gây họa, mày chỉ làm theo lời cô ta nói, giữa chúng ta cũng không có ân oán gì không thể hóa giải.
Chỉ cần mày thả con gái tao ra, tao bảo đảm sẽ không động tới một sợi lông của mày”, Dương Thanh nghiêm túc nói.

Anh không hề nói dối mà thật sự nghĩ như vậy.
Đối với anh, con gái quan trọng hơn.
Quan Tuyết Phong là kẻ điên, cho dù anh không sợ cũng không muốn chọc vào, sẽ rắc rối.

Nhưng Quan Tuyết Phong lại không tin lời anh nói, giễu cợt: “Mày nói một câu là có thể làm cho bốn anh em của tao bị mù, một câu nói có thể quyết định sống chết của Phương Duyệt.
Mày nghĩ tao sẽ tin mày chắc?”

“Vậy mày cũng không thể cứ trói con gái tao ở bên cạnh mày mãi chứ?”

Dương Thanh mỉm cười: “Có oan nên giải không nên kết.
Mày thả con gái tao ra, tao tha mạng cho mày, hết ân oán, không tốt sao?”

Quan Tuyết Phong lắc đầu: “Mày yên tâm, tao đã thu xếp cho người chăm sóc con gái mày rồi.
Bây giờ con bé chính là cái ô bảo vệ của tao, tao chắc chắn sẽ không để nó xảy ra chuyện gì được.
Chờ tới lúc tao có thể bảo đảm an toàn cho mình, tao sẽ thả con gái mày ra”.

Dương Thanh hơi híp mắt lại: “Tao có thể bình tĩnh ngồi đây nói chuyện với mày đã chứng tỏ tao đủ chân thành rồi.
Mày còn làm như vậy, chẳng lẽ không sợ tao nóng lên sẽ giết chết mày à?”

“Quan Tuyết Phong tao làm việc luôn rất cẩn thận, tao tin mày có thể dễ dàng giết chết tao, nhưng mày có thể thử xem.
Giết chết tao rồi, mày vĩnh viễn đừng mơ gặp lại con gái nữa”, Quan Tuyết Phong không hề sợ hãi, còn cười đắc ý.

Mã Siêu đứng bên cạnh đã không nhịn được nữa, đứng phắt dậy: “Anh Thanh, thằng này muốn tìm chết đấy.
Người như thế, không cần nói nhiều với hắn làm gì, cứ giết luôn đi.
Em không tin với năng lực của anh còn không tìm được Tiêu Tiêu?”

Dương Thanh giơ tay ngăn Mã Siêu lại, nhìn thẳng vào Quan Tuyết Phong.
Từ vẻ mặt của anh ta, Dương Thanh biết người này rất điên cuồng.

Giết chết anh ta rất đơn giản nhưng tìm được Tiêu Tiêu mới khó.

Nếu thật sự có thể tìm được con gái dễ như vậy, sau khi anh phát hiện ra Tiêu Tiêu mất tích, nhờ quyền hạn trong tay, hắn đã tìm được Tiêu Tiêu rồi.

Nhưng tới bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.
Điều duy nhất anh biết được là Tiêu Tiêu bị Phương Duyệt dẫn đến bar Ánh Trăng, sau đó biến mất khỏi đây.

Dương Thanh rất nghi ngờ, nhưng sự thật là vậy.
Người của anh đã tìm khắp cả bar Ánh Trăng, vẫn không tìm được.

Đây cũng là nguyên nhân Quan Tuyết Phong không sợ hãi.

“Từ chuyện mày có thể tìm được nhiều người tới đây như vậy, tao biết mày đã bắt đầu tìm kiếm con gái từ lâu, chẳng qua không có bất kỳ manh mối nào, cho nên mới không dám làm gì tao.
Nếu không, kết quả của tao sẽ giống như Phương Duyệt”, Quan Tuyết Phong vừa cười vừa nói.

“Vậy mày phải làm thế nào, mới có thể xác định được mình an toàn?”, Dương Thanh hỏi.

“Một là mày chết, hai là tao không thể tiếp tục ở thành phố này nữa”.

Quan Tuyết Phong cười rạng rỡ: “Tiếp theo sau, mày sẽ phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng nhất của tao.
Đến khi tao dùng hết mọi thủ đoạn mà mày còn sống, vậy tao chỉ có thể lựa chọn rời đi.
Trước khi rời đi, tao sẽ trả con gái lại cho mày”.

Anh ta không che giấu ý định giết chết Dương Thanh đã khiến anh phải nhìn anh ta với ánh mắt khác.
Anh ta vẫn là người đầu tiên dám nói muốn giết mình ngay trước mặt như vậy.

“Được rồi, mày không cần lãng phí nước bọt ở chỗ tao nữa, chuyện gì cần nói tao đã nói rồi”.

Quan Tuyết Phong đột nhiên đứng dậy, mỉm cười nói: “Một là bây giờ mày giết tao, vậy mày vĩnh viễn đừng mong gặp lại con gái của mày nữa.
Hai là mày phải đối mặt với sự trả thù của tao.
Không giết được mày thì tao sẽ rời khỏi thành phố này, cũng sẽ trả con gái mày lại cho mày”.

Anh ta nói xong câu đó lại muốn rời đi.

Mã Siêu bước tới một bước, chặn lối đi của Quan Tuyết Phong.

“Dương Thanh, mày quyết định giết tao sao?”, vẻ mặt Quan Tuyết Phong vẫn không hề sợ hãi.

Dương Thanh khẽ nhếch môi: “Nếu mày muốn chơi, vậy tao sẽ chơi cùng.
Nhưng tao cảnh cáo mày tuyệt đối đừng làm con gái tao phải chịu chút uất ức nào.
Nếu không, đến khi con gái tao quay lại bên cạnh tao, cho dù phải đào ba thước đất, tao cũng sẽ tìm được mày, tự tay nghiền xương mày thành tro”.

“Yên tâm đi, nếu tao đã đặt ra quy tắc trò chơi, tất nhiên sẽ không vi phạm.

Con gái mày ngoại trừ không gặp được bố mẹ, mọi chuyện đều không thay đổi”, Quan Tuyết Phong cười híp mắt nói.

“Thả hắn đi!”, Dương Thanh ra lệnh.

“Anh Thanh, anh tin lời hắn nói sao?”, Mã Siêu không cam lòng.

“Tôi bảo cậu tránh ra!”, Dương Thanh nhíu mày quát.

Cho dù Mã Siêu không cam tâm nhưng đây là mệnh lệnh của Dương Thanh, anh ta chỉ có thể tránh ra.

Quan Tuyết Phong liếc nhìn Mã Siêu với vẻ trêu tức rồi rời đi rất phóng khoáng.

“Anh Thanh, sao anh có thể tin lời hắn nói được? Thả hắn đi, vậy Tiêu Tiêu phải làm thế nào?”, Mã Siêu tức giận nói.

Dương Thanh cười lạnh: “Quan hệ nên dùng cũng đã dùng, chỗ nên tìm cũng đã tìm mà vẫn không tìm được, tôi có thể làm gì? Chẳng lẽ giết hắn à? Nếu thật sự giết hắn lại không tìm được Tiêu Tiêu, vậy phải làm sao?”

Trong khi nói chuyện, anh cười khinh thường, rồi dùng mắt ra hiệu.

Mã Siêu nhìn theo ánh mắt Dương Thanh, lại phát hiện dưới bàn có một thiết bị nghe trộm.

Anh ta mới chợt hiểu ra, Dương Thanh cố ý thả Quan Tuyết Phong ra.

Chương 87: 87: Tiêu Tiêu Đừng Khóc

Vừa rời khỏi bar Ánh Trăng, Quan Tuyết Phong lấy một cái tai nghe nhỏ ra khỏi tai.

Anh ta cười lạnh: “Tao đã giấu người đi, ai có thể tìm được chứ?”

Nơi khác, Dương Thanh và Mã Siêu cũng ra khỏi quán bar.

“Anh Thanh, bắt anh ta tới nhà họ Quan, uy hiếp anh ta giao ra Tiêu Tiêu không được sao?”, Mã Siêu vừa lái xe bám theo, vừa nói.

“Trước khi tìm được Tiêu Tiêu, làm vậy sẽ chỉ gây nguy hiểm cho con bé thôi”, gương mặt Dương Thanh vô cùng lạnh lùng.

“Lẽ nào lại tha cho nhà họ Quan như vậy à?”, Mã Siêu đầy vẻ không cam lòng.

“Yên tâm đi, nhà họ Quan sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này”, ánh mắt Dương Thanh càng lạnh hơn.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự sang trọng.

Trên thảm trải sàn bằng nhung thiên nga cao cấp có hai người một lớn một nhỏ đang ngồi, bên cạnh bọn họ là đủ các loại đồ chơi, cô bé đang chơi vui vẻ.

Mà bên cạnh cô bé là một cô gái hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.
Cô ta có mái tóc dài bồng bềnh buông xõa, tay cầm một quyển truyện cổ tích, đang đọc cho cô bé nghe.

Thỉnh thoảng cô ta lại gạt những sợi tóc rũ trên trán.

“Cô ơi, đây là chuyện Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, là chuyện cháu thích nhất đấy”.

Cô bé đột nhiên vui mừng nói rồi liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.
Nụ cười trên mặt cô bé chợt biến mất, hơi bĩu môi: “Sao bố còn chưa tới đón cháu thế?”

“Tiêu Tiêu đừng nôn nóng! Bố và mẹ cháu còn đang bận, chắc lát nữa sẽ tới đón cháu thôi”, người phụ nữ tóc dài dịu dàng nói, ánh mắt nhìn Tiêu Tiêu đầy nuông chiều và có chút lo lắng.

Một chiếc Palamela màu đen lao nhanh.
Quan Tuyết Phong đang lái xe không phát hiện ra có một chiếc xe Phaeton màu đen đang bám theo.

Với kỹ năng theo dõi của Mã Siêu, Quan Tuyết Phong hoàn toàn không thể phát hiện ra được.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe Palamela lái vào một khu biệt thự trong thành phố, đỗ lại trước một biệt thự cao cấp.

Quan Tuyết Phong rất cảnh giác, sau khi xuống xe còn quan sát xung quanh, xác định không có người theo dõi mới lấy chìa khoá ra, mở cửa, bước vào biệt thự.

“Anh Thanh, Tiêu Tiêu có thể ở đây không?”

Mã Siêu trốn ở trong rừng cây cách đó không xa, nhìn về phía Dương Thanh cũng đang nấp trong góc chết và hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “Cậu chờ ở đây, tôi đi xem thử”.

Dương Thanh nói xong lại giống như một con báo săn, dáng người khỏe khoắn lập tức biến mất trong bóng tối, liên tục giải quyết mấy cái camera xong mới đến gần biệt thự.

Trong biệt thự, Quan Tuyết Phong mới vừa vào cửa, đã thấy hai người một lớn một nhỏ đang ngồi cạnh nhau trên thảm trải sàn bằng nhung trước ghế sofa.

Nghe tiếng cửa mở, hai người đều nhìn về phía anh ta.

“Quan Tuyết Phong!”, cô gái trẻ đứng lên, có vẻ hơi căng thẳng.

“Hạ Hà, hình như em không vui khi gặp tôi nhỉ?”, Quan Tuyết Phong nhìn bóng dáng tuyệt đẹp kia, trong giọng nói đầy vẻ bất lực.

Hạ Hà dường như lo lắng gì đó, vội vàng chắn ở trước mặt Tiêu Tiêu, vẻ mặt lạnh lùng: “Đã quá muộn rồi, sao anh còn tới đây?”

“Lẽ nào em không biết tôi muốn làm gì sao?”, Quan Tuyết Phong mỉm cười, tiện tay cởi áo khoác treo trên mắc áo.

Tối nay anh ta suýt chết ở bar Ánh Trăng, vốn muốn ngủ với gái lại không thành, bây giờ chỉ muốn trút giận.

Trước đó khi đối mặt với Dương Thanh, tất cả những gì anh ta thể hiện ra đều chỉ là giả vờ bĩnh tình.

Cho dù là Mã Siêu tiện tay làm mù mắt bốn gã đàn em của anh ta, hay đội ngũ hơn trăm người cầm súng thật đạn thật do Dương Thanh gọi tới đều nói cho anh ta biết, lần này, anh ta động phải kẻ cứng cựa rồi.

Anh ta rất có thể sẽ chết vì điều đó.
Trong lòng anh ta sợ hãi, chỉ muốn ra sức chà đạp Hạ Hà, để giảm bớt nỗi sợ trong lòng mình.

Cảm nhận được ánh mắt bẩn thỉu của Quan Tuyết Phong, trong lòng Hạ Hà rất tức giận, nghiến răng nói: “Anh đã nói, trước khi tôi chấp nhận, anh sẽ không động vào tôi”.

Cô ta không phải là người phụ nữ của Quan Tuyết Phong mà bị anh ta giam lỏng trong biệt thự này từ một tháng trước, mãi tới sẩm tối hôm nay, Tiêu Tiêu mới được đưa tới.

Quan Tuyết Phong cười nhạt, liếc nhìn Tiêu Tiêu đang căng thẳng, nắm chặt góc áo của Hạ Hà, sau đó nói: “Tôi thấy em và cô bé này ở chung với nhau không tệ nhỉ?”

“Anh muốn làm gì?”, Hạ Hà vô cùng hoảng sợ, vội vàng bảo vệ Tiêu Tiêu ở sau lưng.

“Em biết rất rõ tôi muốn làm gì.
Nếu em không muốn cô bé này bị ám ảnh bởi hình ảnh xấu xa nào đó, vậy ngoan ngoãn đi tới phòng ngủ của tôi đi, đừng ép tôi phải ép em”, Quan Tuyết Phong cố cười để che giấu nỗi sợ trong lòng mình.

Hạ Hà nổi giận: “Anh đừng quá đáng!”

“Được rồi, tôi cho em suy nghĩ ba mươi giây.
Nếu em không tới phòng ngủ, vậy tôi chỉ có thể xử em ngay tại đây thôi”, Quan Tuyết Phong chợt đứng lên.

Hạ Hà vừa phẫn nộ vừa đấu tranh tư tưởng trong lòng.
Thật ra khi cô ta bị bắt tới đây một tháng trước, Quan Tuyết Phong đã muốn cưỡng bức cô ta.
Là cô ta cầm kéo kề trên cổ mình uy hiếp, mới có thể chống đỡ qua một tháng này.

Nếu chỉ có cô ta, cô ta sẽ không do dự thà chết trong chứ không chịu sống nhục.
Nhưng hôm nay, bên cạnh cô ta lại có thêm một cô bé.

Cô ta vừa gặp Tiêu Tiêu đã rất thích cô bé bụ bẫm đáng yêu này, cũng rất đau lòng khi thấy cô bé bị đưa tới đây.

"Đến giờ rồi, xem ra em vẫn muốn từ chối? Vậy tôi chỉ có thể xử em ngay tại đây thôi", Quan Tuyết Phong mỉm cười, đứng dậy chậm rãi đi về phía Hạ Hà.

"Anh đừng tới đây!"

Hạ Hà sốt ruột, vội vàng nắm cái kéo dí lên cổ mình, vẻ mặt kiên quyết: "Quan Tuyết Phong, anh đừng ép tôi, nếu không tôi sẽ chết ở trước mặt anh".

"Hạ Hà, nếu em không lo lắng để lại ám ảnh khó quên trong lòng con bé thì cứ việc đâm.

Tôi biết em không sợ chết, nhưng tốt nhất em nên suy nghĩ kỹ đi.
Nếu em đâm xuống sẽ làm đứt động mạch chủ trên cổ, sẽ có rất nhiều máu phun ra đấy".

"Tôi nhìn ra được, cô bé này cũng rất thích em.
Em nói xem, nếu để con bé nhìn thấy cả người em đều là máu, nằm trong vũng máu co giật tới chết, con bé có thể bị dọa tới ngu luôn không?"

"Con bé này chắc hẳn chỉ mới bốn tuổi nhỉ? Nó còn nhỏ như vậy, nếu phải tận mắt nhìn thấy cảnh khủng khiếp đó, nói không chừng còn có thể bị dọa sợ mà chết".

Quan Tuyết Phong dường như không hề lo lắng Hạ Hà sẽ tự sát, vừa bước tới gần Hạ Hà vừa cười tả cảnh tượng khủng khiếp đó.

“Anh câm miệng lại cho tôi! Câm miệng!”, gương mặt Hạ Hà đầm đìa nước mắt, kích động hét lên với Quan Tuyết Phong.

“Oa…
Tiêu Tiêu sợ…”

Đúng lúc này, Tiêu Tiêu đột nhiên khóc òa.
Cho dù cô bé không hiểu Quan Tuyết Phong nói gì nhưng vẫn có thể cảm giác được sự khác thường của Hạ Hà.

“Tiêu Tiêu đừng khóc, cô ở đây rồi!”, Hạ Hà vội vàng vứt kéo đi, ôm lấy Tiêu Tiêu an ủi.

Quan Tuyết Phong nhếch môi cười đắc ý.

- ————

.

Chương 88: 88: Tần Thanh Tâm Hiểu Lầm

Hạ Hà an ủi hồi lâu mới có thể giúp cảm xúc của Tiêu Tiêu ổn định.

“Cô ơi, cháu nhớ bố với mẹ rồi, cô có thể gọi điện bảo họ tới đón cháu không?”, Tiêu Tiêu dùng đôi mắt đẫm lệ nhìn chăm chú vào Hạ Hà.

Hạ Hà nhìn Tiêu Tiêu với vẻ mặt phức tạp, tuy cô ta không biết tại sao Tiêu Tiêu lại bị đưa tới đây nhưng cô ta vẫn nhớ rõ những gì người đưa Tiêu Tiêu tới đã nói: Sắp tới, Tiêu Tiêu sẽ ở chung với cô.

“Anh muốn làm gì tôi cũng được nhưng anh phải đưa Tiêu Tiêu về nhà!”, Hạ Hà đột nhiên nói.

Quan Tuyết Phong híp mắt: “Tôi bắt em tới đây mà không làm gì em suốt cả tháng trời nên em nghĩ tôi sợ em chết ở đây đúng không?”

Hạ Hà cắn chặt đôi môi đỏ, không nói gì nhưng trong ánh mắt là tia van nài.

“Tôi đưa con bé này tới đây đương nhiên là có suy nghĩ của mình, em đừng có được đằng chân rồi lân đằng đầu.
Nếu không, tôi cũng chẳng ngại việc giết con bé này trước rồi làm mấy việc khác với em đâu”, Quan Tuyết Phong cười híp mắt nói.

Hạ Hà biết, nếu muốn Quan Tuyết Phong thả Tiêu Tiêu thì đó là chuyện không thể, cô ta cũng từ bỏ việc cầu xin.

“Tiêu Tiêu, cô hơi mệt, muốn nghỉ một lát.
Cháu ở trong này tự chơi một chút, tí cô thức dậy sẽ chơi với cháu nhé!”, Hạ Hà nhẹ nhàng nắm hai vai Tiêu Tiêu, dịu dàng nói với cô bé.

Trong mắt Tiêu Tiêu rưng rưng lệ, cô bé rất sợ Quan Tuyết Phong, cũng không muốn ở lại đây một mình.

“Cô ơi, cô ôm Tiêu Tiêu ngủ chung được không?”, Tiêu Tiêu cầu xin với đôi mắt rơm rớm nước.

Hạ Hà kiên nhẫn nói: “Nếu chúng ta đi ngủ hết, lát nữa bố mẹ Tiêu Tiêu tới đón Tiêu Tiêu mà không thấy ai thì làm sao đây?”

“Bố mẹ sẽ tới sao ạ?”, trong mắt Tiêu Tiêu hơi sáng lên.

Tuy Hạ Hà không nỡ gạt Tiêu Tiêu nhưng vì cô bé, cô ta không thể không gật đầu: “Cô mở hoạt hình cho cháu xem nhé, Tiêu Tiêu ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi bố mẹ được không?”

“Được ạ!”, Tiêu Tiêu vui vẻ đáp.

Sau khi bật ti vi, Hạ Hà mới theo Quan Tuyết Phong vào trong phòng ngủ.

Vừa vào phòng, Quan Tuyết Phong gấp rút động tay động chân nhưng đột nhiên lại bị Hạ Hà đẩy ra.

“Sao? Em còn muốn từ chối à?”, trong mắt Quan Tuyết Phong hiện lên nét tàn khốc.

Nước mắt làm ướt đẫm mắt Hạ Hà, cô ta cắn đôi môi đỏ, nhìn chằm chằm Quan Tuyết Phong: “Không phải anh tự tin lắm, chắc chắn tôi sẽ yêu anh mà? Nếu anh làm vậy, cho dù chết, tôi cũng sẽ không yêu anh!”

“Quan Tuyết Phong này muốn phụ nữ, dạng nào mà chẳng có? Em đúng là coi trọng bản thân quá, giờ tôi chỉ muốn lên giường với em.
Nếu em từ chối, tôi sẽ giết con bé kia!”, Quan Tuyết Phong tàn nhẫn nói ra những câu này.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị gõ vang.

Quan Tuyết Phong nhíu mày: “Con nhỏ này, đúng là muốn chết mà!”

Nói xong, anh ta hầm hầm đi mở cửa.

“Quan Tuyết Phong, anh đừng kích động, anh muốn tôi, tôi cho là được, đừng nổi giận với Tiêu Tiêu!”, Hạ Hà lập tức hoảng sợ, cô ta tưởng Quan Tuyết Phong muốn ra tay với Tiêu Tiêu.

Hạ Hà vừa định đuổi theo ngăn cản, Quan Tuyết Phong đã mở cửa.

“Bùm!”

Quan Tuyết Phong vừa mở cửa, mắt lập tức thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt, sự sợ hãi bao trùm cả gương mặt anh ta.

Khi anh ta còn chưa kịp phát ra âm thanh, đối phương đã tung một cước, cơ thể bay ra ngoài, nện mạnh vào bàn trà, mấy cái cốc chân dài và chai rượu vang đỏ phía trên đều rớt xuống đất, bể nát.

“Sao bọn mày tìm được tới đây?”, Quan Tuyết Phong nhìn Mã Siêu, vẻ mặt sợ hãi, lồng ngực bị đá trúng không biết đã gãy mấy cái xương sườn.

Nhưng lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng của anh ta lớn hơn cơn đau trên cơ thể vô số lần.

Quan Tuyết Phong biết rất rõ, một khi Tiêu Tiêu được cứu, mình có thể sẽ bị giết.

Hạ Hà cũng sợ hãi, cô ta trơ mắt nhìn Mã Siêu đi tới trước mặt Quan Tuyết Phong, nâng chân giẫm lên ngực anh ta: “Từ lúc mày mang con gái của anh ấy đi thì kết cục của mày chính là sẽ chết rất thảm!”

“Bọn mày không thể giết tao, nếu không nhà họ Quan sẽ không tha cho bọn mày đâu!”, toàn thân Quan Tuyết Phong run rẩy, trước kia cảnh Mã Siêu chọt mù mắt bốn tên đàn em ở bar Ánh Trăng vẫn khắc sâu trong đầu anh ta.

Các bạn nhớ đọc truyện nguyên tác trên ReadMe và FindNovel để ủng hộ tác giả/dịch giả nhé!

Anh ta có thể chắc chắn là Mã Siêu này dám giết mình.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ phòng khách: “Đánh ngất hắn đi!”

“Vâng, anh Thanh!”, Mã Siêu kính cẩn đáp.

Giờ Hạ Hà mới nhận ra là ở phòng khách bên ngoài còn có người.

Mã Siêu lại tung một cước, Quan Tuyết Phong ngất xỉu.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Hạ Hà, Mã Siêu thuận tay nâng Quan Tuyết Phong nặng bảy, tám chục kí lên, gánh trên vai rồi đi tới bên cửa sổ, vác người nhảy xuống, biến mất trong bóng đêm.

“Bố ơi, cô còn ở bên trong, trước đó cô luôn chơi với con, giờ chúng ta sắp đi rồi, con phải chào cô một tiếng!”, Tiêu Tiêu ôm cổ Dương Thanh, ngọt ngào nói.

Vừa rồi Quan Tuyết Phong định làm gì Hạ Hà khi nãy, Dương Thần biết rõ, nếu không phải sợ dọa Tiêu Tiêu, anh đã xuất hiện từ lâu rồi.

Đối với cô gái này, anh có chút biết ơn.

“Cô ơi, cô dậy rồi ạ! Bố tới đón Tiêu Tiêu rồi, cháu phải về nhà!”, Tiêu Tiêu ôm cổ Dương Thanh bằng một tay, một tay phe phẩy vẫy chào Hạ Hà.

Dương Thanh đã nghe thấy cuộc đối thoại của Hạ Hà và Quan Tuyết Phong, giờ thấy mặt cô ta, nhất thời anh cũng có chút ngạc nhiên.

Không thể không thừa nhận là cô gái này rất đẹp, trên người chỉ mặc một chiếc quần jean đã giặt tới sờn màu và áo sơ mi trắng, mái tóc dài thẳng tự nhiên, trông tràn trề sức sống thanh xuân.

Có thể là vì bị nhốt quá lâu, cơ thể cô ta gầy hơn rất nhiều, chiếc quần jean cũng rộng hơn một chút.

“Cảm ơn cô đã bảo vệ con gái tôi!”

Dương Thần chân thành nói với Hạ Hà, vì không để Quan Tuyết Phong đụng vào mình, cô gái này dùng cái chết để đe

dọa nhưng vừa rồi, cô ta lại thỏa hiệp với kẻ thù vì một cô bé xa lạ.

Đối với Dương Thanh, đây là ơn lớn, trong lòng anh rất cảm kích.

Hạ Hà nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần cảm ơn tôi, Quan Tuyết Phong chỉ muốn lợi dụng Tiêu Tiêu để uy hiếp tôi, là tôi liên lụy Tiêu Tiêu.
Con gái anh dễ thương lắm, tôi rất thích bé!”

“Dù thế nào thì chuyện đêm nay, tôi vẫn phải cảm ơn cô!”

Dương Thanh vẫn chân thành nói, rồi đưa một tấm danh thiếp: “Tôi tên Dương Thanh, đây là số điện thoại của tôi.
Sau này, dù gặp rắc rối gì, cô đều có thể gọi cho tôi!”

Hạ Hà nhận lấy, danh thiếp rất bình thường, trên đó chỉ có một số điện thoại di động.

Cô ta cất đi rồi cười nói: “Tôi tên là Hạ Hà!”

Dương Thần cũng gật đầu: “Từ hôm nay, cô đã được tự do, không bao giờ…
cần phải lo lắng là Quan Tuyết Phong sẽ tìm được mình!”

Vừa dứt lời, Dương Thanh bế Tiêu Tiêu xoay người rời đi.

Mã Siêu lái xe, Dương Thanh và Tiêu Tiêu ngồi ở ghế sau, xe lao nhanh trên đường, tiến về phía biệt thự nhà họ Tần.

Điều khiến Dương Thanh vui mừng là Tiêu Tiêu vẫn liến thoắng trên đường, không ngừng nói về mấy câu chuyện cổ tích mà Hạ Hà đã kể cho mình nghe và mấy trò chơi đã chơi chung.

Chỉ cần Tiêu Tiêu không bị dọa sợ, đây đã là điều tốt nhất.

Sau khi đưa Tiêu Tiêu về nhà, Tần Thanh Tâm cũng vừa về nhà không lâu.

“Hai người đi đâu chơi vậy? Muộn thế mới về nhà!”, Tần Thanh Tâm không biết Tiêu Tiêu bị bắt cóc nên khi thấy Dương Thần bế con về, trên mặt cô có chút không vui.

“Tâm, xin lỗi em, lần sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa!”, Dương Thanh khẽ cười nói.

Tần Y thấy Tiêu Tiêu bình an, trái tim đang căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

“Mẹ, mẹ đừng trách bố, tối nay là cô Hà chơi với Tiêu Tiêu đó!”

“Cô tốt với con lắm, chơi với Tiêu Tiêu nè, còn kể nhiều chuyện cổ tích cho Tiêu Tiêu nghe nè.
Tiêu Tiêu thích cô Hà lắm lắm!”

“À đúng rồi, nhà cô Hà siêu lớn, siêu đẹp! Tiêu Tiêu chơi với cô Hà vui lắm!”

Tiêu Tiêu không để ý tới vẻ mặt khác thường của Tần Thanh Tâm, cô bé còn đang hào hứng khen ngợi Hạ Hà, nói xong cô bé còn nhìn Dương Thanh nói: “Bố ơi, ngày mai bố dẫn Tiêu Tiêu đi tìm cô Hà chơi nữa được không?”

Dương Thanh quan sát sự thay đổi trên mặt Tần Thanh Tâm, Dương Thanh biết cô đang tức giận, trong lòng vô cùng chua xót.

Tiêu Tiêu bị bắt cóc, trong nhà trừ Dương Thanh và Tần Y, không ai biết nữa.

Anh không muốn khiến Tần Thanh Tâm lo lắng nên không định nói cho cô biết.

Hiện giờ Tiêu Tiêu lại nói như vậy, hiển nhiên Tần Thanh Tâm đã hiểu lầm.

“Cái thằng vô dụng, dám chơi bời ở ngoài nữa cơ à.
Đúng là không ra gì, uổng cho con bé Tâm nó tốt với cậu như vậy!”, Châu Ngọc Thúy vẫn muốn Dương Thanh và Tần Thanh Tâm ly hôn, sao bà ta chịu bỏ qua cơ hội này.

Sắc mặt Tần Y cũng hơi thay đổi, tất nhiên cô ta biết Dương Thanh vẫn luôn tìm kiếm Tiêu Tiêu, hoàn toàn không có cơ hội chơi bời với người phụ nữ khác.

“Mẹ, mẹ đừng làm loạn nữa, được không hả?”

Cô ta tức giận quát Châu Ngọc Thúy rồi vội nói với Tần Thanh Tâm: “Chị, chị đừng hiểu lầm.
Vốn là anh rể bảo em đi đón Tiêu Tiêu nhưng em không rảnh, anh ấy lại có việc bận nên mới gửi Tiêu Tiêu ở nhà bạn”.

“Mấy đứa đều không rảnh thì sao không đưa Tiêu Tiêu về nhà? Theo mẹ, cái thằng bất tài này đã có âm mưu ly dị với Thanh Tâm lâu rồi, lần này về nhà để dẫn Tiêu Tiêu đi nên đêm nay mới cố tình đến gặp người phụ nữ kia”.

Châu Ngọc Thúy đanh đá nói: “Con xem lúc này là mấy giờ, Tiêu Tiêu còn luôn miệng khen như vậy”.

Tần Thanh Tâm tức giận, hai mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm Dương Thanh nói: “Anh cho em một lời giải thích đi!”

Dương Thanh không muốn bị Tần Thanh Tâm hiểu lầm nhưng qua mấy lời Tiêu Tiêu vừa nói, không bị hiểu lầm mới lạ, còn có Châu Ngọc Thúy ở cạnh xúi bẩy gây chuyện, đúng là đổ thêm dầu vào lửa

“Tâm, em đừng hiểu lầm, đúng như Y Y nói, do anh có việc đột xuất, hết cách mới gửi Tiêu Tiêu nhờ bạn trông một lát!”, Dương Thanh chột dạ nói.

Tần Thanh Tâm cười lạnh, không nói gì mà ôm Tiêu Tiêu vào trong phòng.

“Anh rể, anh mau đi giải thích đi!”, Tần Y thấy Dương Thanh vẫn đứng nguyên tại chỗ thì sốt ruột giục giã.

Dương Thanh lắc đầu: “Có vài việc chưa giải quyết xong, anh còn lo lắng, giờ không rảnh giải thích, chờ anh về lại giải thích với chị em sau”.

Nói xong anh quay người đi.

Mã Siêu đang ở ngoài chờ anh, Quan Tuyết Phong đã nằm trong tay họ, anh còn phải đích thân tới nhà họ Phong một chuyến.

- ————

.

Chương 89: 89: Tiệc Mừng Thọ Nhà Họ Quan

Trong màn đêm, chiếc Phaeton màu đen lao vun vút đến nhà họ Quan.

Nhà họ Quan, nhà họ Tô và hai gia tộc khác cùng là bốn gia tộc lớn nhất Giang Hải, từ đó có thể thấy địa vị của nhà họ Quan ở Giang Hải cao đến nhường nào.

Bây giờ nhà họ Quan đông như trẩy hội, từng chiếc xế xịn trị giá lên đến hàng chục triệu đỗ ngay ngắn trong bãi đỗ xe trước cổng.

Hôm nay là ngày mừng thọ bảy mươi của Quan Chính Sơn - chủ nhà họ Quan, tuy đã hơn tám giờ tối nhưng buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu.

Trang viên rộng lớn đèn hoa rực rỡ, trong một đại sảnh rộng thênh thang bày trí mấy chục bàn tiệc cỡ lớn, bây giờ đã không còn một chỗ ngồi trống nào.

Năm nào Quan Chính Sơn cũng tổ chức mừng thọ linh đình, nhưng đều mời người trong nhà họ Quan, còn lại một số cực ít khách mời khác là những thế lực trung thành với nhà họ Quan.

Lúc này, chiếc Phaeton đen dừng trong bãi đỗ xe, cực kỳ không hợp với những chiếc xế xịn xung quanh.

“Anh Thanh, hình như nhà họ Quan đang tổ chức tiệc mừng gì ấy nhỉ?”, Mã Siêu nhìn từng người mặc Hoa phục đi vào trong rồi nhìn Dương Thanh nói.

Khóe môi Dương Thanh khẽ cong lên: “Đúng lúc, tất cả người nhà họ Quan đều có mặt, đỡ cho tôi phải cất công đi tìm từng người”.

“Dương Thanh?”

Dương Thanh định vào trong trang viên thì một giọng nói kinh ngạc bỗng cất lên sau lưng.

Một chàng thanh niên mặc một bộ vest màu đỏ rượu đi tới, lúc xác nhận đúng là Dương Thanh thì ánh mắt anh ta cực kỳ kinh ngạc.

“Đây là tiệc mừng thọ của chủ nhà họ Quan, ngoài người trong nhà họ Quan ra thì chỉ những gia tộc có quan hệ thân thiết như nhà họ Vương của tôi mới có tư cách được mời tham dự”.

Thanh niên kia đột nhiên khinh thường nhìn Dương Thanh: “Nhà họ Tần chỉ là một gia tộc nhỏ không đáng nhắc tới, anh chẳng qua chỉ là thằng tới ở rể nhà họ Tần, có tư cách gì đến nơi này?”

Nghe thanh niên kia nhắc tới nhà họ Vương, Dương Thanh mới nhớ ra anh ta tên là Vương Kiện.

Ngày đầu tiên Dương Thanh trở về biệt thự nhà họ Tần đã gặp anh ta, Châu Ngọc Thúy còn ra sức gán ghép anh ta với Tần Thanh Tâm, thậm chí đến tận bây giờ, bà ta vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ này.

Dương Thanh không hề xem Vương Kiện là mối uy hiếp, nhưng anh ta lại muốn chọc giận anh.

“Không có thiệp mời mà cũng đòi tham gia tiệc mừng thọ của nhà họ Quan?”

Vương Kiện bước tới trước vài bước, trêu tức Dương Thanh: “Không phải anh ở nhà họ Tần không có cơm ăn nên muốn tới đây để ăn chực uống chờ đấy chứ?”

“Tôi ghét người khác cản đường của mình, đặc biệt là… chó”.

Ánh mắt Dương Thanh bỗng lóe lên tia sắc lạnh, Vương Kiện nhìn thấy ánh mắt đó chỉ cảm thấy cả người rét buốt, lưng toát mô hôi lạnh.

“Mày…”

Vương Kiện cực kỳ tức giận, anh ta là cậu chủ nhà họ Vương, thân phận tôn quý đến nhường nào? Thế mà bị Dương Thanh sỉ nhục trước mặt người khác.

Đặc biệt là Dương Thanh đã cướp mất người con gái mà anh ta ưng ý.

Trong mắt anh ta, Dương Thanh chỉ là một nhân vật thấp kém nhất trong xã hội, anh ta có thể tùy tiện bóp chết bất kỳ lúc nào.

Ấy thế mà vừa rồi, anh ta đã sợ hãi trước một ánh mắt của Dương Thanh, đây chính là nỗi ô nhục của anh ta.

"Dương Thanh, mày dựa vào cái gì mà huênh hoang trước mặt tao? Một câu nói của tao có thể quyết định được sống chết của mày đấy, mày có tin không?"

Lúc này trước cổng trang viên còn có một vài khách khứa tới tham gia tiệc mừng thọ, Vương Kiện cảm thấy tất cả mọi người đang chế nhạo anh ta nên kiêu căng quát vào mặt Dương Thanh.

Anh ta năm lần bảy lượt khiêu khích đã khiến Dương Thanh nổi giận.
Anh nheo hai mắt lại, đôi đồng tử âm trầm ánh lên ý muốn giết người.

Thấy Dương Thanh không nói gì, Vương Kiện tưởng anh sợ sun vòi rồi nên tiếp tục chìa ngón tay trỏ ra quát: "Bây giờ mày quỳ xuống xin lỗi thì may ra tao còn tha cho mày một con đường sống.
Nếu không tao sẽ cho mày biết hậu quả khi đắc tội với tao nghiêm trọng đến nhường nào!"

Ánh mắt Dương Thanh pha thêm vẻ cười cợt, anh cười hỏi: "Hậu quả nghiêm trọng nhường nào thế?"

Vương Kiện vô cùng hống hách, nói tiếp: "Bây giờ nhà họ Vương đang có giao tình rất tốt với nhà họ Quan, cả cái Giang Hải, có mấy ai dám đắc tội với nhà họ Vương? Tao khuyên mày nên ngoan ngoãn làm theo lời tao nói đi, đừng có mà cứng họng".

"Ồ? Nhà họ Vương ghê gớm thế sao?"

Dương Thanh bỡn cợt: "Nhưng tao không tin lời mày nói thì biết phải làm sao? Hay là mày bảo chủ nhà họ Vương tới đây

giải thích cho tao đi?”

Anh vừa nói hết câu, xung quanh bất chợt lặng ngắt như tờ.

Ở Giang Hải hiện nay, nhà họ Vương đang móc nối quan hệ được với nhà họ Quan - một trong bốn gia tộc đứng đầu, nên nhà họ Vương đang đi vào giai đoạn phát triển huy hoàng.

Nhưng chàng thanh niên trước mắt này lại ngông cuồng đòi chủ nhà họ Vương đích thân tới nói chuyện.

Vương Kiện hoàn toàn tức giận trước lời nói của Dương Thanh, mặt đỏ phừng phừng.

“Thằng khốn, mày muốn chết!”, anh ta tức giận quát lên, không thể nào kìm nén được cơn giận nữa nên xông thẳng vào người Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn đứng chắp tay tại chỗ, chẳng hề động đậy.

“Thằng oắt này sắp tàn đời rồi, Vương Kiện là cậu chủ nhà họ Vương, nào phải ai cũng có thể đắc tội được đâu chứ?”

“Nhìn đi, thằng nhóc đó đã sợ đến ngốc luôn rồi kia, đứng ngơ tại chỗ không biết đường mà né nữa”.

“Haiz, còn tưởng là có kịch hay gì xem, không ngờ kết thúc nhanh như vậy, chán vãi”.

…

Những người đứng xem bàn tán sôi nổi, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Dương Thanh bị đánh bầm dập rồi vậy.

“Bịch!”

Một giây sau, Mã Siêu vẫn luôn đứng sau lưng Dương Thanh đột nhiên bước lên trước một bước, rồi tung ra một cú đá.

Vương Kiện vừa nãy còn hùng hổ bây giờ đã bị đá bay ra năm, sáu mét như một quả bóng.

Nếu không phải Mã Siêu đã khống chế lực đá thì e rằng cho dù có là một nghìn Vương Kiện cũng phải tới hầu tổ tiên rồi.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Dương Thanh cười khẽ, nhìn Vương Kiện đang vật vã bò dậy: “Trong mấy năm tao không có mặt ở đây chắc mày đã quấy rối vợ tao không ít nhỉ?

Tao giữ lại cho mày nửa cái mạng tàn để về nhà chuyển lời, bảo bố mày tới đây tìm tao trong vòng nửa tiếng, nếu không tao không ngại ngày nào đó tới nhà họ Vương của mày dạo một chuyến đâu".

Mọi người còn chưa hoàn hồn, Dương Thanh đã quay người bước vào trong trang viên nhà họ Quan.

Khách khứa đứng sau lưng đều ngơ ngác.

"Tao phải khiến mày sống không bằng chết!"

Đôi mắt Vương Kiện dữ tợn, xác định Dương Thanh đã vào trong trang viên nhà họ Quan rồi mới quay người rời đi.

Nhà họ Quan là gia tộc quyền quý bậc nhất ở Giang Hải, trong nhà đèn điện sáng choang, đứng từ xa đã nhìn thấy sảnh tiệc lộng lẫy hệt như Hoàng cung.

Sảnh tiệc có sức chứa hơn nghìn khách, cách bố trí xa hoa ở mọi ngóc ngách toát lên khí chất quý tộc, lúc này người đã ngồi đầy ắp mấy chục bàn tiệc rồi.

"Này! Chẳng phải cậu ta là thằng ở rể vô dụng của nhà họ Tần, tên Dương Thanh đó à? Sao cậu ta có thể vào đây thế?"

Sau khi Dương Thanh ngồi xuống, một giọng nói kinh ngạc vang lên ở cách đó không xa.

Người nói là một người phụ nữ tóc uốn xoăn, mặc một bộ sườn xám được đặt may, tôn lên thân hình nở nang của bà ta.

"Im miệng!", người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh chợt gằn giọng quát.

"Tôi có nói gì sai đâu mình, sao ông không cho tôi nói chứ?", bà ta oán trách.

"Vương Lộ Dao, tôi đã cảnh cáo bà rồi, cậu ta không phải là người bình thường đâu, nếu bà còn dám gây chuyện thì ngay ngày mai ông đây sẽ đuổi bà ra khỏi nhà họ Trương!", người đàn ông lạnh lùng nói.

Ông ta chính là Trương Quảng.

Lần đầu gặp Dương Thanh ở trường mầm non, xảy ra mâu thuẫn, ông ta chỉ cảm thấy Dương Thanh là một người rất giỏi đánh đấm.

Lần thứ hai gặp ở nhà họ Tần, vốn dĩ ông ta định hợp tác với nhà họ Tần, nhưng lúc nhìn thấy Dương Thanh, ông ta đã dứt khoát từ chối hợp tác.

Lần thứ ba gặp ở nhà hàng Tô Ký, vợ của ông ta là Vương Lộ Dao đã đánh Châu Ngọc Thúy.
Ông ta dẫn mười mấy cao thủ hàng đầu của gia tộc đến nhưng lại bị Dương Thanh một bước giải quyết một tên.
Cho đến lần đó, ông ta mới nhận ra được Dương Thanh không đơn giản.

Lần này gặp lại, đương nhiên ông ta không dám chọc giận Dương Thanh.

Ngoài Trương Quảng và Vương Lộ Dao còn có hai người quen ngồi ở bàn gần đó, là cụ Tần và Tần Phi.

Khoảnh khắc Dương Thanh vừa bước vào sảnh tiệc, Tần Phi đã nhìn thấy anh.
Anh ta chợt sầm mặt xuống: “Ông nội, sao thằng ăn hại Dương Thanh kia cũng tới đây vậy ạ?”

Khó khăn lắm cụ Tần mới lấy được hai tấm thiệp mời của nhà họ Quan, mục đích là tới đây để làm quen, móc nối quan hệ với nhà họ Quan.
Bây giờ nhìn thấy Dương Thanh cũng ở đây nên họ rất kinh ngạc và nghi ngờ.

- ————

.

Chương 90: 90: Tần Phi Khiêu Khích

Dương Thanh vừa mới ngồi vững, sau lưng bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Anh Thanh, tôi biết ngay là anh sẽ đến, cho nên tôi đã đến sớm đón anh”, một chàng trai mặc Âu phục đi tới, sau đó ngồi xuống ghế trống bên cạnh Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn Dương Uy bằng ánh mắt kỳ lạ, không ngờ người nhà họ Dương ở Châu Thành cũng được mời.
Chỉ có điều nhà họ Dương muốn lợi dụng anh, nếu Dương Uy biết mục đích thật sự khi tới đây thì liệu rằng anh ta còn chủ động bắt chuyện với anh hay không?

Dương Thanh thản nhiên bưng một tách trà Trúc Diệp Thanh thượng hạng lên uống một ngụm rồi đột ngột cất lời: “Nếu anh không muốn bị tôi liên lụy thì tốt nhất là hãy tránh xa tôi ra”.

“Hả?”, Dương Uy nhất thời không hiểu.

Nhưng anh ta nhanh chóng chú ý tới ánh mắt của một số người trong sảnh tiệc.

Ví dụ như cụ Tần và Tần Phi, cả Vương Lộ Dao ở chỗ nhà họ Trương nữa.
Ngoài ra còn có các khách mời đã nhìn thấy cảnh Dương Thanh công khai khiêu khích nhà họ Vương ở bên ngoài lúc nãy.

Dương Uy bỗng hiểu ra, cười khinh thường: “Chỉ là vài tên tép riu trong các gia tộc nhỏ mà thôi, không có gì đáng sợ”.

Hiển nhiên anh ta đã hiểu lầm ý của Dương Thanh.
Đến cả anh ta cũng biết Tần Phi chỉ là tên tép riu thì sao Dương Thanh lại không biết chứ?

Đương nhiên là Dương Thanh sẽ không tốn hơi giải thích cho anh ta.
Anh vẫn bình tĩnh ngồi đó chờ tới thời điểm tuyệt nhất, đó là lúc đến lượt anh giết gà dọa khỉ.

Dương Thanh không muốn để ý tới một số người, nhưng lại có người khăng khăng muốn khiêu khích anh.

“Ông nội, cháu qua chỗ Dương Thanh đây”, cụ Tần chưa kịp ngăn cản, Tần Phi đã đi đến bàn Dương Thanh.

“Chào cậu Dương, không ngờ lại gặp anh ở đây.
Tôi dùng trà thay rượu mời anh một ly”, Tần Phi vừa cười ha hả vừa bưng ly trà lên, chủ động mời Dương Uy.

Dương Uy cười hờ hững, không định nâng ly trà.
Trước đó anh ta đã điều tra quan hệ giữa Dương Thanh và nhà họ Tần, tuy anh ta chỉ muốn lợi dụng mạng lưới quan hệ của Dương Thanh để tối đa hóa lợi ích của nhà họ Dương, nhưng nếu so sánh giữa nhà họ Tần và Dương Thanh thì Dương Thanh vẫn quan trọng hơn.

Tần Phi thấy Dương Uy rề rà chưa chịu nâng ly trà lên, đành cười gượng che giấu sự lúng túng.
Anh ta khẽ gõ đế ly lên bàn một cái rồi bưng ly trà lên uống một ngụm.

“Dương Thanh, thật không ngờ một thằng rể vô dụng bị gia tộc vứt bỏ như mày cũng dám đến nhà họ Quan”, Tần Phi dựa ra sau, còn bưng ly trà lắc qua lắc lại làm màu, ánh mắt nồng đậm vẻ bỡn cợt.

Anh ta cố ý nói to, làm cho rất nhiều người nhìn sang Dương Thanh.

“Kia là con cháu nhà họ Tần phải không?”, có người nhìn Tần Phi và hỏi.

“Chắc thế, lúc nãy tôi thấy cậu ta đến cùng chủ gia tộc họ Tần - Tần Côn.
Nhưng nghe đồn gần đây nhà họ Tần đang bám víu nhà họ Trương nên mới có tư cách theo đến đây”, lại có ai đó mỉa mai nhìn Tần Phi.

“Tôi nghe đám trẻ nói cậu thanh niên kia là chàng rể vô dụng bị nhà họ Tần xua đuổi.
Lẽ nào cậu ta chính là tên ở rể đã ngủ với cháu gái của Tần Côn năm năm trước?”, còn có người chú ý tới từ mấu chốt trong câu nói của Tần Phi.

Mọi người bàn tán xôn xao, chẳng mấy chốc ai ai cũng biết Dương Thanh chính là tên bảo vệ đã cướp mất đêm xuân đầu tiên của Tần Thanh Tâm năm năm trước.

Dù sao Tần Thanh Tâm cũng nổi tiếng khắp Giang Hải từ lâu, mà chuyện năm năm trước cũng nổi đình nổi đám.
Bây giờ chuyện này bị mọi người bới móc ra, trở thành đề tài buôn chuyện trong lúc rảnh rỗi.

"Nhưng thằng rể vô dụng tên Dương Thanh kia vào đây bằng cách nào?", rất nhiều người thắc mắc.

Dương Thanh tiếng xấu đồn xa, bọn họ chỉ biết anh là nam chính trong câu chuyện năm năm trước.

Tất nhiên là bọn họ không biết Dương Thanh cướp thiệp mời từ Vương Kiện.
Ban đầu anh định dẫn Quan Tuyết Phong đến đây đòi nợ, nhưng khi phát hiện nơi này đang tổ chức tiệc mừng thọ thì anh lại muốn thay đổi sách lược.

Sau khi về Giang Hải, anh hết sức khiêm tốn nên có rất nhiều người tưởng anh dễ bị bắt nạt.
Giết gà dọa khỉ là cách hay nhất.

Tần Phi thấy Dương Thanh bơ mình thì nổi giận đùng đùng: "Dương Thanh, không phải mày lẻn vào đây đấy chứ? Không thì thằng ăn hại như mày làm gì có tư cách ngồi ở đây?"

Lần này Tần Phi còn nói to hơn, lại thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Dương Uy vẫn ung dung ngồi bên cạnh Dương Thanh, nhưng không định ra mặt mà chỉ chờ xem trò vui thôi.

Nếu bây giờ anh ta giải vây giúp Dương Thanh thì chán ngắt đúng không?

Dương Thanh hỏi mỉa: "Anh đang nghi ngờ năng lực của nhà họ Quan đấy à?"

"Đừng có nói hươu nói vượn, sao tao dám nghi ngờ nhà họ Quan?", Tần Phi sợ sun vòi, cuống quít phản bác.

“Hôm nay phải có thiệp mời mới được vào đại sảnh, mà trước cửa có người nhà họ Quan kiểm tra.
Bây giờ tôi đang ở trong này nhưng anh lại nghi ngờ, vậy chẳng phải là anh đang nghi ngờ nhà họ Quan kiểm tra không chặt chẽ, để tôi lọt vào đây hay sao?”, Dương Thanh cười híp mắt nhìn Tần Phi chằm chằm.

“Mẹ nó mày đừng ăn nói linh tinh, tao chỉ lo mày nhân lúc đông người lẻn vào thôi”, Tần Phi nhận thấy có nhiều người nhà họ Quan nhìn sang thì sợ đến nỗi nói năng lộn xộn.

“Còn nói không phải anh nghi ngờ nhà họ Quan.
Anh cho rằng tôi là thằng vô dụng lại còn nói tôi lẻn vào đây, tức là muốn nói nhà họ Quan canh giữ quá kém, để một thằng vô dụng trong mắt anh lẻn vào được nơi quan trọng như thế này, đúng không?”, Dương Thanh hỏi đểu.

Tần Phi biến sắc, mặt mày giận dữ: “Mày câm miệng cho tao!”

Trước đó đã có người báo cho bảo vệ.
Đúng lúc này, có rất nhiều bảo vệ đi tới chỗ Dương Thanh, người dẫn đầu cung kính nói: “Chúng tôi vô cùng xin lỗi vì đã quấy rầy anh, nhưng mong anh hãy phối hợp, để chúng tôi kiểm tra thiệp mời”.

Dương Thanh cười khẩy: “Đến cả chính các anh cũng không tin năng lực của nhà họ Quan, nghi ngờ tôi lẻn vào sao?”

Tuy Dương Thanh có thiệp mời nhưng anh đến để gây chuyện, sao phải thuận theo ý nhà họ Quan?

Sắc mặt trưởng nhóm bảo vệ trở nên nặng nề.
Các thế lực được mời dự tiệc đều có quan hệ tốt với nhà họ Quan, anh ta không thể tùy ý bắt nạt ai dù người đó chỉ thuộc gia tộc nhỏ trong số đó.

Nhưng tối nay là tiệc mừng thọ của Quan Chính Sơn, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót gì, nếu không anh ta khó lòng ăn nói với nhà họ Quan.

Vì thế, anh ta đành kiên trì nói: “Mong anh thứ lỗi.
Nếu chúng tôi làm việc sai sót thì chúng tôi nhất định sẽ xin lỗi anh”.

Cho dù bị trừ lương thì anh ta vẫn buộc phải làm vậy.
So ra thì anh ta càng sợ đắc tội nhà họ Quan hơn.

Trong sảnh tiệc rộng lớn thình lình xuất hiện nhiều bảo vệ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ai nấy đều nhìn Dương Thanh, muốn xem xem rốt cuộc anh chàng này vào đây bằng cách nào.

Hiện giờ Tần Phi cũng hơi bối rối, giả sử Dương Thanh không có thiệp mời thì xem như anh ta đã gây ấn tượng được với nhà họ Quan.

Nhưng nếu như Dương Thanh có thiệp mời thì sao?

E là mình sẽ bị nhà họ Quan ghim vào sổ đen mất.
Giờ đây anh ta bồn chồn khôn tả, có cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

“Dương Thanh, tao nghĩ mày không có thiệp mời nên mới cố ý chất vấn nhà họ Quan như vậy nhỉ?”, Tần Phi cố đối đầu với Dương Thanh đến cùng.

Đột nhiên Dương Thanh hơi nhếch môi, tiện tay ném thiệp mời lên mặt bàn: “Cũng đúng thôi, ngay cả người nhà họ Quan cũng nghi ngờ thì xem chừng công tác kiểm tra chẳng ra làm sao.
Vậy thì cho các người cơ hội kiểm tra lại một lần nữa đấy, xem xem thiệp mời có phải giả không, có phải tôi lẻn vào đây không”.

Vào lúc Dương Thanh lấy thiệp mời ra, Tần Phi tái mét mặt mày vì sợ.

Thiệp mời của nhà họ Quan tương đương với vé vào cửa, không điền tên khách mời trên đó, cũng có nghĩa là chỉ cần có thiệp mời là có thể đi vào sảnh tiệc này.

Bảo vệ kiểm tra một lượt, sau đó cung kính đưa thiệp mời cho Dương Thanh bằng hai tay: “Xin lỗi anh, vô cùng xin lỗi anh. Đây đúng là thiệp mời của nhà họ Quan, mong anh bỏ qua cho”.

- ————

Chương 91: 91: Sai Rồi!

Vốn dĩ có rất nhiều người đang chờ xem trò vui, nhưng bây giờ ai nấy đều thất vọng.

Tần Phi tỏ ra khó tin: "Sao thế được? Cậu ta có tư cách gì mà nhận được thiệp mời của nhà họ Quan chứ?"

Cụ Tần phải ra giá cao mới lấy được hai tấm thiệp mời, vậy mà hôm nay Dương Thanh cũng có thiệp mời.
Anh ta không thể chấp nhận được sự thật này.

Trưởng nhóm bảo vệ lạnh lùng nhìn Tần Phi: "Tốt nhất là anh nên chú ý lời nói và hành động của mình.
Tôi đã đích thân kiểm tra thiệp mời của anh đây, lẽ nào anh vẫn nghi ngờ?"

"Im miệng!", Tần Phi đang định giải thích thì bị cụ Tần quát lên chặn miệng.

"Thật xin lỗi, là lỗi của cháu trai Tần Phi của tôi.
Tần Côn tôi xin nhận lỗi với các vị tại đây", nói đến đây, cụ Tần đứng dậy, chắp tay xin lỗi khách khứa xung quanh.

Dù chỉ là bảo vệ của nhà họ Quan thì cũng đại diện cho nhà họ Quan, cụ Tần không dám tùy tiện đắc tội.

Sắc mặt Tần Phi hết sức khó coi, anh ta cảm thấy tất cả mọi người đang giễu cợt mình.

Dương Uy giữ im lặng, hứng thú quan sát từ đầu đến cuối.
Bây giờ sự việc đã giải quyết xong xuôi, anh ta mới cố ý nói: "Tôi đã bảo mà! Anh Thanh là khách quý của nhà họ Dương chúng tôi, làm gì có chuyện không mời mà tới chứ!"

Tần Phi càng nhăn nhó hơn: "Cậu chủ Dương, chắc là anh nhầm rồi, tên này là thằng rể vô dụng đã bị nhà họ Tần đuổi khỏi gia tộc, cậu ta làm gì có tư cách nhận được thiệp mời của nhà họ Quan? Nói không chừng cậu ta lấy trộm của người khác đấy".

Dương Thanh lặng thinh không nói gì, chỉ bưng tách trà sứ màu trắng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Tần Phi, anh nói tên này là thằng rể vô dụng của nhà họ Tần, lẽ nào anh ta chính là thằng bảo vệ quèn đã lên giường với em họ anh năm năm trước?”, anh chàng ngồi cùng bàn bỗng mỉm cười hỏi chuyện.

“Cậu chủ Từ đoán đúng rồi, chính là thằng khốn này.
Nếu không vì chuyện này thì nhà họ Tần chúng tôi đã chẳng phải bẽ mặt bao năm qua”.

Có người hỏi mấy chuyện cũ năm xưa, Tần Phi rất chi là phối hợp.
Anh ta nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt chế giễu: “Điều ghê tởm hơn cả là sau khi ở rể, thằng khốn này đã mất tích năm năm.
Mọi người thử đoán xem cậu ta đã đi đâu?”

“Cậu chủ Tần đừng vòng vo nữa, mau nói đi!”, có người thúc giục.

“Cậu ta đi lính, đi một mạch năm năm ròng, một tháng trước mới về”, Tần Phi cười sằng sặc.

“Đi lính những năm năm cơ à! Chắc là ngầu lắm nhỉ?”, chàng trai nói chuyện trước đó làm bộ kinh ngạc hỏi.

Những người được ngồi ở đây không giàu thì cũng sang, đâu coi một người đồng lứa đi lính năm năm ra gì?

“Ngầu lắm cơ!”

Tần Phi châm chọc: “Nghe nói cậu ta nuôi lợn trong bộ đội năm năm, ha ha ha ha…”

“Ha ha ha…”

Tất cả những người ngồi bàn đó đều cười phá lên như được mùa.

“Cậu chủ Tần, nói gì thì anh ta cũng là rể nhà họ Tần, thật sự kinh khủng vậy luôn á?”

Lại thêm một thanh niên chế nhạo, lời nói đậm chất cợt nhả.

“Rể nhà họ Tần?”

Tần Phi cười giễu cợt, giọng điệu khinh bỉ: “Cái con vợ ti tiện của cậu ta cũng ngu hết sức, vẫn còn muốn chung sống với phường ăn hại này.
Hiện giờ cả nhà bọn nó đã bị ông nội tôi đuổi khỏi gia tộc rồi, mọi người tuyệt đối đừng nói cậu ta là người nhà họ Tần”.

“Vợ tôi trở thành đề tài buôn chuyện của anh từ bao giờ thế?”

Dương Thanh bình thản cất lời, nhẹ nhàng đặt tách trà sứ trắng xuống, nhìn Tần Phi đăm đăm.

Gương mặt anh góc cạnh như dao gọt, lúc này khóe miệng nhếch lên lạnh lùng, đôi mắt đen như mực lóe lên tia sáng khiếp người.

Không biết có phải là ảo giác hay không mà dường như Tần Phi trông thấy trong đôi mắt Dương Thanh có tia sáng màu tím lạnh lẽo lóe lên rồi biến mất.

Hình như nhiệt độ trong sảnh tiệc đột ngột giảm vài độ, ai nấy đều rùng mình ớn lạnh.

Tần Phi đang bị Dương Thanh nhìn chòng chọc cũng cảm thấy toàn thân run lẩy bẩy như thể trước mặt anh ta không phải người mà là ác ma đến từ địa ngục, khiến anh ta sợ hãi tột độ.

Nhưng ngay sau đó anh ta lập tức gạt bỏ ý nghĩ hoang đường này, giận dữ nói: “Người Giang Hải ai ai cũng biết chuyện này, tao nói sai gì chắc?”

“Sai rồi!”

Mặt Dương Thanh không còn cảm xúc, giọng nói cũng lạnh lùng hơn nhiều.

Tần Phi nhíu mày cãi: “Đó là sự thật, làm sao sai được?”

Dương Thanh hờ hững đáp: “Lẽ nào những việc đó không phải do nhà họ Tần phối hợp với anh tạo dựng nên để cướp tập đoàn Tam Hòa từ tay Tần Thanh Tâm sao?”

Anh vừa dứt lời, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh!

Mấy bàn xung quanh đang xì xào bàn tán cũng ngưng bặt, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Cụ Tần và Tần Phi cũng giật mình.
Đúng là việc này do Tần Phi sắp đặt, cụ Tần cũng mới biết thôi, nhưng vì tập đoàn Tam Hòa, lão ta phải ém nhẹm chuyện này.

Không có ai biết chuyện này ngoài hai ông cháu bọn họ, sao Dương Thanh lại biết?

Nếu chuyện này lộ tẩy thì nhà họ Tần sẽ mất hết thể diện.

Trong thời gian này, nhà họ Tần nhận được đầu tư từ nhà họ Dương, còn móc nối quan hệ với một số gia tộc và doanh nghiệp ở Giang Hải, đang đà phát triển mạnh.

Gần đây có rất nhiều người chủ động mời Tần Phi ăn cơm để móc nối quan hệ với nhà họ Tần.
Lâu nay anh ta vô cùng đắc ý, sắp quên mất chuyện lúc trước Dương Thanh suýt lấy mạng mình rồi.

Bây giờ bị Dương Thanh mắng, còn vạch trần sự thật năm năm trước, anh ta lập tức nổi giận.

“Mày dám ăn nói bậy bạ ở nhà họ Quan, có biết chữ “chết” viết như thế nào không?”

- ————————

.

Chương 92: 92: Ngậm Miệng Vào

Tần Phi đứng bật dậy, ánh mắt ngập tràn lửa giận.

Dương Thanh nheo mắt, lộ rõ vẻ lạnh lùng: “Quả thật tôi không biết, hay là anh dạy tôi viết như thế nào nhé?”

Tận sâu trong đáy mắt Tần Phi đã nhen nhóm ý muốn giết người mãnh liệt.
Suy cho cùng thì anh ta có chỗ dựa nên chẳng sợ gì hết.
Anh ta đi tới trước mặt Dương Thanh, nở nụ cười tàn nhẫn: “Nếu mày không biết thì tao sẽ dạy mày cách viết!”

Dứt lời anh ta thuận tay quơ lấy chai rượu vang Romanee-Conti chưa mở nắp, đập vào đỉnh đầu Dương Thanh.

Ngay lúc chai rượu hạ xuống, Dương Thanh giơ một tay túm chặt cổ tay anh ta.

“Rắc rắc!”

Sau tiếng “rắc” giòn tan, cổ tay Tần Phi lòi ra xương trắng.

“Á…”

Sau vài giây lặng ngắt như tờ, tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp sảnh tiệc.

Mọi người ngây ngốc nhìn Dương Thanh.

Chỉ thấy anh lấy khăn giấy, lau kỹ bàn tay dính máu từ lòng bàn tay đến mu bàn tay hết một lượt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Sau đó anh mới ngẩng đầu nhìn Tần Phi: “Đừng nói là Giang Hải, cho dù là cả cái nước Chiêu Châu này, có mấy người có tư cách dạy tôi chứ? Anh xứng sao?”

Ngang ngược hết sức!

Câu hỏi này khiến Tần Phi ớn lạnh, mà lạ ở chỗ nỗi sợ hãi trong lòng đã lấn át cả nỗi đau đớn nơi cổ tay.

Lúc này tất cả mọi người đều câm như hến, đầu cúi gằm, không ai dám nhìn Dương Thanh, chỉ sợ sát thần này trút giận

lên bọn họ.

Dương Uy ngồi bên cạnh Dương Thanh cũng bị hành động của anh dọa hết hồn, khẽ run lên vì sợ.

Đột nhiên Dương Uy hiểu ra, lúc nãy Dương Thanh đã bảo nếu mình không muốn bị liên lụy thì tốt nhất là hãy tránh xa ra.

Đến giờ anh ta mới biết Dương Thanh nói vậy là có ý gì.
E là Dương Thanh đến đây có mục đích xấu, Tần Phi chỉ là mồi lửa đóng vai trò châm nổ thùng thuốc súng Dương Thanh mà thôi.

"Người này có khí thế mạnh mẽ, tuyệt đối không phải hạng tầm thường!"

"Anh ta thật sự là thằng ăn hại bị nhà họ Tần đuổi khỏi gia tộc sao?"

"Hôm nay là tiệc mừng thọ của chủ nhà họ Quan, thấy máu không lành, e là nhà họ Quan sẽ không tha cho chàng trai này đâu".

…

Mãi lâu sau, sảnh tiệc yên tĩnh mới có tiếng rì rầm nói chuyện.

Tong tong!

Dương Thanh làm lơ những lời bàn tán ấy.
Anh cầm một ấm trà Long Tĩnh Tây Hồ thượng hạng lên, rót trà vào tách sứ trắng tới khi nước trà sắp tràn ra ngoài mới dừng lại.

Nhìn vào thì thấy nước trà còn cao hơn miệng tách nhưng không bị tràn ra ngoài một giọt nào.
Vừa đủ, ít một giọt thì thiếu mà thêm một giọt thì tràn.

Văn hóa trà đạo có nói "Rượu đầy mời khách, trà đầy tiễn khách", cũng có câu "Rót trà bảy phần, để lại ba phần tình".

Câu thứ hai phù hợp với trường hợp này hơn.

Dương Thanh rót đầy tách trà, ý là không nể tình.

Tất nhiên là đối với nhà họ Tần.

Dương Thanh bưng tách trà lên, không uống ngụm nhỏ mà uống một hơi cạn sạch, nước trà nóng rót vào cổ họng.

Cả phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng nuốt nước trà.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh chỉ ngồi im một chỗ, chưa từng di chuyển nửa bước.

Trong bầu không khí tĩnh lặng ấy, một người đàn ông tầm ba mươi tuổi bước đến.

Sự xuất hiện của anh ta giúp đại sảnh yên tĩnh trở nên sôi nổi hơn.

"Đó là Quan Tuyết Tùng, người xuất sắc nhất trong thế hệ thứ ba nhà họ Quan, cũng là một trong bốn cậu chủ nổi tiếng Giang Hải".

"Một phần tư sản nghiệp nhà họ Quan do anh ta quản lý. Nghe đồn chủ gia tộc họ Quan có ý định gạt bỏ thế hệ thứ hai, bồi dưỡng Quan Tuyết Tùng trong thế hệ thứ ba làm người thừa kế vị trí chủ gia tộc".

"Anh chàng này gây chuyện trong tiệc mừng họ của chủ nhà họ Quan, mà Quan Tuyết Tùng là chủ tương lai của nhà họ Quan, chắc chắn không tha cho cậu ta đâu".

…

Quan Tuyết Tùng đi tới trước mặt Dương Thanh, nhìn từ trên cao xuống: "Hôm nay là tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông nội tôi.
Thấy máu không lành, cậu hãy giải thích đi, nếu không cậu đừng hòng bước ra khỏi nơi này".

Dương Thanh chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh ta, cười cợt: "Quan Tuyết Phong là gì của anh?"

Quan Tuyết Tùng khẽ nhướng mày, không rõ tại sao Dương Thanh lại đột nhiên hỏi về Quan Tuyết Phong, lẽ nào đối phương quen biết nó?

"Quan Tuyết Phong là em trai ruột của tôi.
Thế nhưng, nếu cậu không giải thích thì cho dù cậu có quen nó cũng không ai cứu được cậu đâu".

Chỉ trong nháy mắt Quan Tuyết Tùng đã khôi phục như thường.
Anh ta vén lọn tóc dài che trước mắt ra, lạnh lùng nói: “Hôm nay cậu đã để bữa tiệc mừng thọ của ông nội tôi dính máu, đây là tội lớn!”

Sau khi xác nhận Quan Tuyết Phong là em trai ruột của Quan Tuyết Tùng, Dương Thanh cười hờ hững: “Nếu không muốn thấy máu thì tốt nhất là anh cũng ngậm miệng vào!”

“Cậu uy hiếp tôi?”

Chẳng những Quan Tuyết Tùng không giận mà còn mỉm cười.. Hiện nay ở Giang Hải, đám người hơn tuổi cũng không dám uy hiếp anh ta chứ đừng nói chi tới lứa trẻ hơn.

Dương Thanh lắc đầu, khóe môi nhếch lên để lộ hàm răng trắng bóc, sau đó đứng dậy.

Quan Tuyết Tùng thấy Dương Thanh lắc đầu thì cười khinh bỉ: “Không thì tốt!”

Anh ta vừa nói dứt câu, Dương Thanh bỗng giơ tay túm tóc anh ta.

Rầm!

Ngay sau đó, Dương Thanh ấn mạnh đầu Quan Tuyết Tùng xuống bàn ăn.

Tiếng vang cực lớn, mặt Quan Tuyết Tùng bê bết máu.

Sau vài tích tắc ngắn ngủi, tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp đại sảnh.

Mọi người đồng loạt nhìn Dương Thanh.
Nhìn thân hình thẳng tắp kia, dường như bọn họ nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập thình thịch.

“Tôi không uy hiếp mà chỉ hành động thôi”.

Dương Thanh cười như gió xuân, nói xong lại ngồi về chỗ của mình.

- ————

.

Chương 93: 93: Lăn Đến Nhận Lỗi

Những người cùng bàn đều im như tóc, thấp thỏm như ngồi bàn chông.
Ngồi cùng tên ác ma Dương Thanh này, bọn họ không dám thở mạnh.

Nhất là Dương Uy lại càng căng thẳng không yên.
Anh ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ anh lại mạnh tới mức này.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng thật to gan, dù là bẻ gãy tay Tần Phi hay là đánh người ưu tú nhất của nhà họ Quan đều là sự sỉ nhục đối với nhà họ Quan.

Mà Dương Thanh thì thản nhiên bưng ấm trà Long Tĩnh thượng hạng lên, rót đầy một tách rồi uống một hớp nhỏ.

Anh đặt tách trà xuống, ngón tay gõ nhịp theo tiết tấu.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Âm thanh lảnh lảnh vang lên trong không gian yên tĩnh tựa như tiếng ác ma đánh mạnh vào trái tim mỗi người.

“Tao phải giết mày!”

Quan Tuyết Tùng máu me đầy mặt, gào lên dữ tợn.

Anh ta là lứa trẻ ưu tú nhất trong nhà họ Quan, thậm chí chủ gia tộc còn định bỏ qua một thế hệ để truyền lại vị trí chủ gia tộc cho anh ta.
Vậy mà bây giờ anh ta lại bị Dương Thanh hung hăng ấn đầu xuống bàn, đây là nỗi sỉ nhục cực lớn đối với anh ta.

Đúng lúc này, một ông già mặc vest đi giày da gấp gáp đi đến, thì thầm bên tai Quan Tuyết Tùng, chỉ hai người bọn họ mới nghe thấy: “Thưa cậu Tùng, ông chủ nói tiệc mừng thọ sắp bắt đầu rồi.
Sau khi bữa tiệc kết thúc, đương nhiên sẽ không để cho cậu ta còn sống rời khỏi đây”.

Quan Tuyết Tùng vốn đang giận dữ, nhưng nghe ông ta nhắc đến chủ gia tộc thì đành nén giận, nhìn chòng chọc vào Dương Thanh như nhìn một người chết: "Hãy trân trọng những giây phút cuối cùng trong đời của mày đi!"

Nói rồi anh ta xoay người rời đi, để lại một đám khách khứa đang ngây người vì kinh ngạc.

Cụ Tần nghiêm mặt nhìn Dương Thanh.
Đến giờ lão ta mới nhận ra đứa cháu rể vẫn bị mình xem là kẻ ăn hại không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Hai mắt Tần Phi đỏ ngầu, cổ tay đau đớn khiến anh ta suýt ngất lịm.

Dương Thanh ra tay rất ác, cổ tay Tần Phi đã gãy lìa, còn lòi cả xương trắng, chưa chắc đã giữ được cánh tay này.

Cụ Tần cũng biết nếu Tần Phi trong bộ dạng máu me be bét có mặt ở tiệc mừng thọ của người đứng đầu nhà họ Quan thì không may mắn, không chừng còn bị nhà họ Quan ghi thù, cho nên lão ta dứt khoát dẫn Tần Phi ủ rũ rời đi.

Dương Thanh cũng không vội, vốn dĩ hôm nay anh đến đây để gây sự mà.
Chẳng qua anh không ngờ nhà họ Quan lại nhẫn nhịn như thế, anh đã đánh người ưu tú nhất trong lớp trẻ nhà bọn họ trước đám đông mà họ vẫn nhịn không lôi cổ anh ra ngoài.

Lúc này Dương Uy cũng như ngồi trong đống lửa.
Mặc dù anh ta biết thân phận của Dương Thanh nhưng cũng điều tra được một số chuyện, biết hai mẹ con Dương Thanh đã bị đuổi ra khỏi gia tộc Vũ Văn từ nhiều năm trước.

Anh ta cho rằng gia tộc Vũ Văn giao tập đoàn Nhạn Thanh cho Dương Thanh chỉ để bồi thường cho đối phương mà thôi. Anh ta cũng biết Dương Thanh hận gia tộc Vũ Văn.

Người nhà họ Dương và nhà họ Quan hợp tác thân thiết, bây giờ Dương Thanh đắc tội với nhà họ Quan, anh ta không biết phải lựa chọn thế nào.

Sau một hồi do dự, cuối cùng Dương Uy mỉm cười đứng dậy: "Tôi đi toilet đây".

Đến khi ra ngoài, Dương Uy vội vàng gọi điện thoại báo cho Dương Hướng Minh biết chuyện xảy ra ở đây.

Mãi lâu sau Dương Hướng Minh mới trầm giọng nói: "Cháu chỉ cần đứng ngoài quan sát chuyện này là được.
Dù Dương Thanh có làm gì, cháu không được nhúng tay.
Nhưng cũng không cần cố tránh né cậu ta".

"Ông nội, ông muốn cháu lặng lẽ quan sát ạ?", Dương Uy đã hiểu ý ông nội.

Dương Hướng Minh nói: "Đúng vậy! Mặc dù Dương Thanh còn trẻ song cậu ta không phải người xốc nổi.
Tuy rằng cậu ta đã bị đuổi ra khỏi gia tộc Vũ Văn nhưng hiện đang là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, nhà họ Quan muốn giết cậu ta không phải chuyện dễ đâu".

"Vâng, cháu sẽ làm theo lời ông", Dương Uy cúp máy, sau đó quay về đại sảnh, tiếp tục ngồi cạnh Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn anh ta với ánh mắt sâu xa, chỉ cười chứ không nói gì.
Thế nhưng Dương Uy lại bị nụ cười quái dị này của anh dọa sợ.

Đúng lúc này, cửa phòng tiệc từ từ đóng lại, bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên, bữa tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu.

Một ông cụ mặc sườn xám nam màu đỏ thẫm chậm rãi bước tới.

Ông cụ này không phải ai khác mà chính là Quan Chính Sơn - chủ nhà họ Quan, một trong bốn gia tộc lớn nhất ở Giang Hải.

"Hôm nay là ngày mừng thọ bảy mươi tuổi của tôi, xin cảm ơn các vị đã bớt thời gian bận rộn đến tham gia tiệc mừng thọ của tôi".

Quan Chính Sơn đi đến trước micro, mặt mày tươi cười rạng rỡ, cất cao giọng nói: "Ngoài người nhà họ Quan chúng tôi ra, tất cả những người tới tham dự tiệc mừng thọ của tôi hôm nay đều đến từ các thế lực có quan hệ thân thiết với nhà họ Quan chúng tôi.

Người đến là khách, chúc các vị ăn uống ngon miệng và chơi vui vẻ".

Mọi người vỗ tay hoan hô.

Giờ cũng đến lúc khách mời tặng quà cho Quan Chính Sơn.

"Thưa ông nội, cháu chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn".

Lúc này, Quan Tuyết Tùng bưng một hộp quà nhỏ bằng gỗ đàn hương bằng hai tay, cung kính dâng lên.

Sau khi bóc quà, bên trong là một chiếc nhẫn ngọc quý giá.

"Ha ha, tốt lắm! Ông rất thích quà của Tuyết Tùng", Quan Chính Sơn cười sang sảng.

Quan Tuyết Tùng là người đầu tiên tặng quà mừng thọ, xét theo một ý nghĩa nào đó thì việc này nói lên địa vị của anh ta ở nhà họ Quan.

Tiếp đó mới đến các bác, các chú, các cô của Quan Tuyết Phong lên tặng quà mừng thọ.

Sau nữa là khách mời tặng quà.
Trước mặt Quan Chính Sơn chất chồng đủ thứ quà mừng thọ, có lẽ cái nào cũng bằng mức thu nhập đủ cho một gia đình bình thường tiêu cả đời.

Nhưng Quan Chính Sơn chỉ mỉm cười nhẹ.
Ngoài chiếc nhẫn ngọc mà Quan Tuyết Tùng tặng được ông ta khen ra, chẳng còn món quà nào vừa ý ông ta.

Đúng lúc này, cánh cửa nhà họ Quan đang đóng chặt bỗng bị Vương Kiện - người trước đó đã bị Mã Siêu đá bay mở ra. Theo sau là một người đàn ông trung niên cũng đi đến chỗ tặng quà mừng thọ.

"Chào ông chủ Quan, chúc ông khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi".

Người đàn ông trung niên phía trước Vương Kiện bưng một chậu hoa ngọc bằng hai tay, trong chậu còn có đủ loại cánh hoa điêu khắc bằng phỉ thúy.

“Vương Hoằng Nghiệp hào phóng ghê, chậu hoa bằng ngọc phỉ thúy này chắc hàng chục triệu ấy nhỉ?”

“Xem ra lần này nhà họ Vương quyết tâm muốn theo đuôi nhà họ Quan rồi”.

“Có lẽ không lâu nữa thôi, gia tộc hạng nhất ở Giang Hải lại có thêm nhà họ Vương nữa”.

Khách khứa xung quanh đều ngạc nhiên khi trông thấy quà mừng thọ của Vương Hoằng Nghiệp.

Quan Chính Sơn cười sang sảng: “Ông chủ Vương thật có lòng!”

“Ông chủ Quan à, tôi có việc muốn báo cáo với ông.” Vương Hoằng Nghiệp chợt nói.

“Ồ? Chuyện gì thế? Cậu cứ nói đi, đừng ngại”.

Tuy nhà họ Vương chỉ là gia tộc hạng hai nhưng lại tặng quà hàng chục triệu, quả là có thành ý.
Quan Chính Sơn cũng không để Vương Hoằng Nghiệp thất vọng.

“Vốn dĩ tôi không muốn ông chủ Quan mất hứng nhưng lại sợ có kẻ xấu trà trộn vào tiệc mừng thọ của ông, cho nên tôi không thể không báo cho ông biết”.

Vương Hoằng Nghiệp hơi cúi người xuống rồi nói tiếp: “Tôi vừa mới từ sân bay tới đây.
Vì sợ đến tiệc mừng thọ của ông chủ Quan muộn, cho nên tôi bảo con trai đến chúc thọ ông trước.
Ai ngờ con trai tôi bị người ta đánh ở ngay trước cửa nhà họ Quan, kẻ đó còn cướp mất thiệp mời của nó nữa”.

“Gì cơ? Còn có việc này hả?”

Quan Chính Sơn giận dữ quát: “Kẻ nào dám cướp thiệp mời của nhà họ Quan?”

Vương Hoằng Nghiệp ra hiệu bằng ánh mắt, Vương Kiện lập tức chỉ vào Dương Thanh, tức giận tố cáo: “Tên khốn này, không mau cút đến đây nhận lỗi với ông chủ Quan đi! Lại còn dám ngồi”.

Mọi người nhìn theo hướng Vương Kiện chỉ thì thấy Dương Thanh đang bình tĩnh ngồi đó, tức thì tất cả “ồ” lên.

Vừa nãy chàng trai này đã bẻ gãy cổ tay Tần Phi trước bàn dân thiên hạ, ngay cả đứa cháu trai được Quan Chính Sơn coi trọng nhất cũng dám đánh, còn hung hăng ấn đầu anh ta xuống bàn trước mặt mọi người.

Không ngờ đến cả thiệp mời cũng là đồ trấn lột mới có được.

- ————

.

Chương 94: 94: Quá Sức Khinh Thường

“Rốt cuộc cậu ta tới đây làm gì?”, trong đầu mọi người bỗng hiện lên suy nghĩ này.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Dương Thanh từ từ ngẩng đầu lên, bình tĩnh quan sát Quan Chính Sơn.

Mắt Quan Chính Sơn bỗng bắn ra tia lạnh lẽo.
Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông ta, vậy mà vẫn có người dám tới đây gây sự.

Ông ta chỉ biết đại khái về chuyện vừa nãy đã xảy ra trong buổi tiệc, nhưng để tiệc mừng thọ diễn ra thuận lợi, ông ta chọn cách ém chuyện xuống dù cháu trai mình xem trọng nhất bị đánh.

Nhưng ông ta không thể ngờ rằng, vào lúc quan trọng nhất trong buổi tiệc mừng thọ lại bị nhà họ Vương vạch trần.

“Hóa ra mày thật sự cướp thiệp mời tới đây”, Quan Tuyết Tùng cười khẩy, ban đầu anh ta còn tưởng Dương Thanh lấy được thiệp mời từ đường dây khác.

Dù gì năm nào cũng có hạng người như vậy.
Rất nhiều người không tiếc bỏ ra số tiền lớn để lấy được tấm thiệp mời nhằm chứng kiến sự hoành tráng của tiệc mừng thọ của chủ nhà họ Quan.

Nếu Dương Thanh thật sự dùng thủ đoạn để lấy được thiệp mời thì thôi đi, nhưng không ngờ anh ta lại cướp lấy.
Nếu vậy thì việc đối phó Dương Thanh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Ranh con, rốt cuộc cậu là ai?”, lúc này, cuối cùng Quan Chính Sơn cũng lên tiếng.

Nhưng Dương Thanh chưa kịp nói gì, Vương Kiện đã lớn tiếng nói: “Ông cụ Quan, anh ta là con rể nhà họ Tần, năm năm trước đã ngủ với tổng giám đốc Tần Thanh Tâm, được mệnh danh là hoa khôi Giang Hải.
Mấy năm trước anh ta đã đi lính, mới quay về gần đây”.

Mắt Vương Kiện chứa đầy sự hung ác, anh ta đang rất phấn khích.
Lúc nãy khi anh ta và Vương Hoằng Nghiệp tới đây, đã dẫn theo cao thủ của gia tộc, giờ bọn họ đang đợi bên ngoài nhà họ Quan.

Chỉ cần Dương Thanh bước ra khỏi nhà họ Quan, sẽ bị anh ta đánh cho tàn phế.

Nhưng không ngờ, giờ nhà họ Quan cũng đang ghim Dương Thanh.

“Vương Kiện, im miệng lại!”

Vương Hoằng Nghiệp thấy ánh mắt không vui của Quan Chính Sơn, thì quát lên ngay.

“Sao tiệc mừng thọ của chủ nhà họ Quan lại mời nhiều thằng hề thế? Người nào không biết còn tưởng nhà họ Quan là chỗ thu mua phế liệu, thu gom hết mọi rác thải”.

Câu nói của Dương Thanh như tiếng sét nổ vang trong lòng mọi người.

Mọi người đều kinh hãi.

Câu nói của anh nghe có vẻ như đang sỉ nhục Vương Kiện, nhưng cũng là sỉ nhục cả nhà họ Quan.
Không ngờ anh lại ví nhà họ Quan như chỗ thu mua phế liệu.

Sỉ nhục chủ nhà họ Quan ngay trong nhà họ Quan là một việc to gan bằng trời.

Vô số ánh mắt đều đổ dồn lên người Dương Thanh.

Mọi người chỉ thấy anh đứng dậy, thân hình cao lớn như một ngọn núi, đang từng bước tới gần Quan Chính Sơn.

Cuối cùng gương mặt bình tĩnh của Quan Chính Sơn cũng hiện lên chút tức giận.

Sau khi nhà họ Quan bước vào hàng ngũ bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, chưa ai dám sỉ nhục nhà họ Quan trước mặt ông ta, chứ đừng nói là ngay trong tiệc mừng thọ.

Cho dù là gia tộc trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải cũng không ai dám nói thế.
Nhưng một nhân vật nhỏ bé như Dương Thanh lại dám đứng ra khiêu khích ông ta.

"Dương Thanh, mày muốn làm gì? Đây là tiệc mừng thọ của ông cụ Quan, mày đừng hành động vô lễ!", Vương Kiện thấy Dương Thanh đi về phía Quan Chính Sơn, thì nhất thời tức giận.

Để bày tỏ lòng trung thành của mình, Vương Kiện đã đứng chắn trước mặt Quan Chính Sơn, rồi dõng dạc nói: "Ông cụ Quan, ông cứ yên tâm, có tôi ở đây, anh ta không dám làm gì ông đâu".

Anh ta nghĩ rất đơn giản, chắc chắn Dương Thanh chưa kịp đi tới trước mặt Quan Chính Sơn đã bị cao thủ nhà họ Quan khống chế.
Nên giờ anh ta chắn trước mặt Quan Chính Sơn, không những không bị Dương Thanh đánh, mà còn được thể hiện trước mặt Quan Chính Sơn.

Các vị khách mời đều thấy phấn khích.
Lúc nãy bọn họ đã được tận mắt nhìn thấy Dương Thanh tiện tay bẽ gãy cổ tay Tần Phi, thậm chí ngay cả Quan Tuyết Tùng cũng không buông tha.

Chẳng lẽ giờ Dương Thanh lại sợ một thằng hề Vương Kiện?

Mọi người đều mỏi mắt mong chờ.

"Tao không biết nên nói mày ngông cuồng tự đại, hay là không coi ai ra gì nữa?"

Đúng lúc này, Quan Tuyết Tùng đi ra ngoài, bên cạnh anh ta còn có hai vệ sĩ mặc vest đi theo bảo vệ.

Dương Thanh hơi híp mắt lại, rồi khẽ cười: "Tại sao không thể là có chỗ dựa nên không sợ ai vậy?"

Mọi người đều kinh ngạc, nếu lúc nãy anh đánh Tần Phi và Quan Tuyết Tùng trước mặt mọi người là ngông cuồng, vậy thì bây giờ nên giải thích thế nào?

Người tinh tường đều có thể nhìn ra, nhiều cao thủ nhà họ Quan đã xuất hiện xung quanh Quan Chính Sơn.
Một khi ông ta hạ lệnh, Dương Thanh sẽ bị khống chế.

Nhưng hình như anh vẫn chưa nhận ra, mà vẫn hống hách như trước.

Quan Tuyết Tùng cũng tức đến mức bật cười: "Chỉ là thằng ở rể vô dụng của một gia tộc hạng bét, còn bị trục xuất khỏi gia tộc thì mày có tư cách gì mà có chỗ dựa nên không sợ?"

Anh ta vừa dứt lời, Dương Thanh đã đi tới trước mặt anh ta.

Hai tên vệ sĩ vội tiến lên một bước, chắn trước mặt Quan Tuyết Tùng.

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng xuyên qua khe hở giữa hai tên vệ sĩ.

"Bốp!".
Ngôn Tình Hay

Trước mặt mọi người, Quan Tuyết Tùng bị tát bay ra ngoài, đồng thời còn bay hai chiếc răng hàm.

"Bịch", cả người anh ta đập mạnh xuống chiếc bàn ở gần nhất, rồi tiếng chén đĩa vỡ vụn liền vang lên.

Há!

Mọi người đều chết lặng, ai cũng trợn tròn mắt.

"Cậu ta điên rồi sao? Dám xuống tay với cậu Tùng trước mặt ông cụ Quan?"

"Chuyện này không quan trọng, mà quan trọng là trước mặt cậu Tùng có hai tên vệ sĩ đang đứng che chở.
Cậu ta đánh cậu Tùng bằng cách nào thế?"

"Chẳng lẽ thằng nhóc này là một cao thủ?"

Tất cả khách khứa đều cảm thấy kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Lúc này, hai tên vệ sĩ đi theo bảo vệ Quan Tuyết Tùng cũng khiếp sợ.
Không ngờ Dương Thanh có thể vượt qua họ, rồi đánh cậu chủ mà họ đang che chở ở sau lưng.

Sau một hồi thẫn thờ, hai tên vệ sĩ tức giận quát: “Mày muốn chết à?”

Lúc nắm đấm của hai tên vệ sĩ sắp rơi xuống, Dương Thanh như mọc mắt ở sau lưng, bỗng vươn hai tay ra, túm lấy cổ tay hai tên đó.

Bịch! Bịch!

Một giây sau, hai tên vệ sĩ bị Dương Thanh tiện tay quăng đi như quăng rác.

Mọi người tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, cổ họng như bị bóp nghẹn, miệng há hốc, ánh mắt chỉ còn sự sợ hãi nồng đậm.

Một tát đánh bay Quan Tuyết Tùng, thì có thể miễn cưỡng nói Dương Thanh có chút thực lực.
Nhưng giờ ngay cả hai tên vệ sĩ của Quan Tuyết Tùng cũng bị ném ra ngoài khi chưa chạm vào người Dương Thanh.

Điều này chứng tỏ Dương Thanh không chỉ có chút thực lực mà là một cao thủ.

Nhất thời, khoảng cách giữa Dương Thanh và Quan Chính Sơn, chỉ còn lại mình Vương Kiện đang đứng ngây ngốc.

“Mày cũng muốn chặn tao à?”, Dương Thanh bỗng cười hỏi. Nhưng trong mắt Vương Kiện, nụ cười này lại khiến anh ta sởn tóc gáy.

“Dương, Dương, Dương Thanh, mày, mày đừng xốc nổi nhé, đây là nhà họ Quan đấy!”, Vương Kiện sợ đến mức nói năng ấp úng, cả người run rẩy.

“Thế à?”

Dương Thanh khẽ cười, tiến lên một bước, rồi dùng sức bóp cổ Vương Kiện, một tay anh dễ dàng nhấc thân hình nặng bảy, tám chục cân của Vương Kiện lên.

“Hỗn xược!”

Quan Chính Sơn chợt nổi giận, Dương Thanh ra tay càn rỡ trong tiệc mừng thọ của ông ta, thậm chí còn dám đánh người trước mặt ông ta, đúng là quá sức khinh thường ông ta.

Chương 95: 95: Tặng Quà Mừng Thọ

Dương Thanh không để ý tới Quan Chính Sơn, bình tĩnh nhìn Vương Kiện.

“Lần trước tao thả mày về nhà là để bố mày tới nhận lỗi vì hành vi ngu xuẩn của mày, chứ không phải để mày tiếp tục khiêu khích tao.
Tao không thích giết người chứ không có nghĩa là tao không dám giết”.

Dương Thanh vừa dứt lời đã thẳng tay ném Vương Kiện bay ra ngoài.

“Bịch” một tiếng, người anh ta đập mạnh vào cột đá chịu lực ở trung tâm của sảnh tiệc.
Hai mắt Vương Kiện trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Dương Thanh mới nhìn về phía Vương Hoằng Nghiệp, nói: “Không dạy được con là lỗi của bố! Lần này tôi tha cho mạng chó của hai bố con ông.
Nếu các người còn dám trêu chọc tôi, tôi không ngại làm nhà họ Vương bốc hơi đâu”.

Trong sảnh tiệc, mọi người đều cảm giác như mình đang nằm mơ, mỗi người đều hoảng sợ nhìn Dương Thanh.
Anh đánh người ngay trước mặt Quan Chính Sơn, đây rõ ràng là không coi Quan Chính Sơn ra gì.

Mọi người đều có cảm giác nặng nề như trước cơn giông bão.
Vương Hoằng Nghiệp càng sợ hơn.
Vẻ mặt bình tĩnh của Dương Thanh lúc này càng làm ông ta sởn tóc gáy, thật sự không dám nói gì.

Ông già mặc sườn xám nam màu đen chẳng khác nào một cái bóng, xuất hiện ở bên cạnh Quan Chính Sơn chẳng biết từ lúc nào.

“Là ông Chín!”

Có người kinh ngạc kêu lên.
Rất nhiều nhân vật lớn tuổi ở đây đều nhận ra ông già mặc

sườn xám nam màu đen này.

Không ai biết tên thật của ông già này, chỉ biết bàn tay trái của ông ta không có ngón út.
Đây không phải là bị ai chém đứt mà trời sinh chỉ có chín ngón, cũng vì vậy mà ông ta có tên Chín Ngón.

Ông ta được những người lớn tuổi biết tới không phải vì điều này, mà vì ông ta rất mạnh, đã nhiều lần cứu sống Quan Chính Sơn, cũng rất được Quan Chính Sơn coi trọng.
Thậm chí một vài con cháu trong chi chính của nhà họ Quan cũng không có địa vị cao như Chín Ngón.

Đúng lúc này, Quan Tuyết Tùng được người ta đỡ tới.

Trước khi bữa tiệc mừng thọ bắt đầu, anh ta đã bị Dương Thanh đập đầu xuống bàn ngay trước mặt mọi người.
Vừa rồi anh ta lại bị Dương Thanh tát bay ra ngoài.

Lúc này, cả gương mặt của anh ta đều sưng vù, gương mặt dữ tợn biến dạng.

“Ông Chín, tôi muốn cậu ta phải chết!”, cuối cùng Quan Tuyết Tùng cũng bùng nổ, gần như nghiến nát răng và hét lên.

Anh ta vừa dứt lời, Chín Ngón lập tức di chuyển.

Chân ông ta điểm nhẹ xuống đất và lao thẳng về phía Dương Thanh giống như mũi tên rời cung.

Dương Thanh cười lạnh: “Không biết tự lượng sức mình!”

Anh vừa dứt lời, Chín Ngón đã lao tới, giơ một chân lên cao, đá về phía anh.

Lúc này, Dương Thanh cũng có hành động, nhưng anh vẫn đứng yên, chỉ co một chân và đá ra.

“Bộp!”

Hai chân vừa va chạm vào nhau, một lực mạnh đã truyền khắp chân của Chín Ngón.

Cơ thể Chín Ngón bay lên không trung.

“Bộp!”

Chín Ngón đập mạnh vào một bàn ăn có thể chứa được hai mươi người.
Bàn ăn lập tức vỡ thành nhiều mảnh.
Cú đập mạnh này làm Chín Ngón phun máu.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn đứng yên, không hề di chuyển.
Anh chỉ giơ chân đá một cái đã khiến Chín Ngón – người mạnh nhất nhà họ Quan phải thua.

Phòng tiệc im phăng phắc!

Mọi người đều trợn tròn mắt.
Đặc biệt là những người lớn tuổi biết rõ Chín Ngón mạnh tới mức nào lại càng khiếp sợ hơn.

“Sao… sao… sao có thể như vậy được?”

“Người này thật sự là ông Chín sao?”

“Tôi không tin!”

Trong phòng tiệc, không một người nào có thể chấp nhận nổi những gì mình tận mắt nhìn thấy là sự thật, gương mặt ai nấy đều đờ ra.

Trên gương mặt già nua gặp nguy không sợ của Quan Chính Sơn cuối cùng cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Quan Tuyết Tùng chấn động há hốc miệng, đủ để có thể nhét vừa một quả trứng gà, đồng thời sự khiếp sợ lan tràn ra khắp cả người anh ta.

Lúc này, cao thủ nhà họ Quan vốn ẩn nấp trong bóng tối đều lao ra, bao vây Dương Thanh từng tầng từng lớp.

Chín Ngón cũng tái mặt, quay về bên cạnh Quan Chính Sơn và khẽ gật đầu: “Xin lỗi ông chủ, tôi không phải là đối thủ của cậu ta”.

“Mày tới tiệc mừng thọ của tao làm gì?”, một lát sau, Quan Chính Sơn mới bình tĩnh lại được.

Từ khi Dương Thanh bước vào phòng tiệc đến giờ vẫn luôn gây sự.

Quan Chính Sơn biết Dương Thanh đến đây tuyệt đối không phải để tham gia tiệc mừng thọ của ông ta.

Dương Thanh cười nhạt: “Tôi tới đây tất nhiên là để tặng quà rồi”.

“Tặng quà à? Tao thấy mày hận không thể giết hết tất cả người nhà họ Quan ấy chứ, nói gì tới tặng quà?”, Quan Chính Sơn nói mỉa.

“Trước khi tặng quà, tôi muốn hỏi ông một chuyện”.

Dương Thanh chợt nói.
Không chờ Quan Chính Sơn hỏi, anh đã hỏi: “Quan Tuyết Phong là người nhà họ Quan ông?”

“Nó là cháu trai tao.
Không phải mày có quan hệ gì với nó đó chứ? Cho dù có, chỉ với những gì mày làm ở nhà họ Quan hôm nay, tao cũng không thể tha cho mày được”, sắc mặt Quan Chính Sơn nghiêm lại như thể mình có khả năng giữ Dương Thanh ở lại đây vậy.

Dương Thanh thấy buồn cười.
Anh không biết Quan Chính Sơn lấy đâu ra can đảm như vậy. Ngay cả Chín Ngón – người mạnh nhất nhà họ Quan cũng đã bị anh đánh bại bằng một chiêu, chẳng lẽ ông ta còn có chiêu nào có thể đối phó được mình à?

“Hắn giam lỏng một cô gái nhà lành cả một tháng trời, ông có biết chuyện này không?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Quan Chính Sơn khẽ nhíu mày: “Với địa vị của nhà họ Quan tao, nó muốn loại con gái nào mà chẳng được? Cho dù mày nói thật thì sao chứ? Đó chẳng qua chỉ là một cô gái mà thôi. Cháu tao để mắt tới cô ta là may mắn cho cô ta rồi”.

“Chẳng trách hắn dám làm vậy, hóa ra là nhà dột từ nóc.
Xem ra, nhà họ Quan ông cũng là những kẻ tán tận lương tâm, không có chuyện xấu nào không dám làm”, Dương Thanh hờ hững nói.

“Hỗn xược!”

Quan Chính Sơn tức giận quát: “Làm gì tới lượt một thằng nhãi như mày đánh giá việc làm của nhà họ Quan tao chứ?”

“Thật ra tôi chẳng hứng thú gì với chuyện nhà họ Quan ông, nhưng cháu ông chọc giận tôi, vậy thì lại có liên quan tới tôi rồi”.

Dương Thanh bình thản nói: “Vốn dĩ tôi định tới nhà họ Quan để đòi một câu trả lời hợp lý, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa rồi”.

Anh im lặng một lát rồi chợt nói: “Nếu đã vậy, tôi đành phải khiến nhà họ Quan biến mất khỏi Giang Hải, cũng xem như là thay trời hành đạo”.

Câu nói của Dương Thanh khiến mọi người đều kinh hãi.

Đúng là cái gì cũng dám nói.

“Thằng nhóc, chẳng lẽ mày tưởng nhà họ Quan tao chỉ có một mình Chín Ngón, sau khi ông ta bị mày đánh bại sẽ không có ai có thể trị được mày sao?”

Quan Chính Sơn híp mắt lại, ánh mắt hung ác như muốn giết người: “Nhà họ Quan có thể đứng sừng sững trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải bao năm qua, nếu chúng tao thật sự dễ bị phá hủy giống mày nói thì còn có thể tồn tại đến giờ sao?”

Rất nhiều người nhìn Dương Thanh với vẻ mặt châm chọc.
Theo bọn họ thấy, Dương Thanh đánh giỏi thật, ngay cả Chín Ngón cũng không phải là đối thủ.
Nhưng nhà họ Quan không đời nào lại lụn bại chỉ vì một cao thủ được.

Nếu thật sự phá hủy một gia tộc dễ dàng như vậy, gia tộc nào muốn leo lên thì chỉ cần bỏ ra nhiều tiền mời một cao thủ hàng đầu tới tiêu diệt gia tộc thượng lưu, thì có thể leo lên được rồi.

Dương Thanh nghe xong, chỉ cười thản nhiên.
Sao người bình thường có thể hiểu được sức mạnh của thần chứ?

“Bốp! Bốp! Bốp!”.

||||| Truyện đề cử: Cưng Chiều Cô Vợ Quân Nhân |||||

Dương Thanh đột nhiên vỗ tay, mỉm cười nhìn Quan Chính Sơn: “Nhiều lời vô ích, vẫn nên tặng món quà mừng thọ mà tôi chuẩn bị cho ông trước đã!”

Anh vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên truyền tới những tiếng náo động.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, một người đàn ông vạm vỡ nhanh chóng xuất hiện.
Trong tay anh ta cầm chân của một người và kéo vào trong sảnh tiệc.

Mà người kia bị kéo qua chỗ nào đều để lại một vết máu khiến người ta nhìn thấy phải giật mình.

“Quà mừng thọ đã mang tới, ông chủ Quan có thấy hài lòng không?”, giọng Dương Thanh đột nhiên lạnh hơn.

Mã Siêu nghe vậy tiện tay hất một cái, người đầy máu bị anh ta kéo tới được ném đến dưới chân của Quan Chính Sơn.

“Tuyết Phong!”

Quan Chính Sơn nhanh chóng nhận ra người be bét máu này. Ông ta tức giận chợt gầm lên như muốn giết người.

- ————

.

Chương 96: 96: Ngày Tàn Của Nhà Họ Quan

Lúc này, cả người Quan Tuyết Phong đẫm máu, mặt sưng vù. Nếu không phải nhờ vào quần áo trên người anh ta, Quan Chính Sơn cũng sẽ không nhận ra anh ta.

“Mày muốn chết!”

Quan Chính Sơn thấy cháu mình bị đánh thành như vậy, gương mặt cũng biến dạng.

Quan Tuyết Phong bị thương rất nặng, các khớp tay, chân đã hoàn toàn bị đánh nát, cho dù có thể sống được nhưng cả đời chỉ có thể nằm ở trên giường.

Ngay trong bữa tiệc mừng thọ của mình, có thể tưởng tượng được Quan Chính Sơn tức giận tới mức nào khi thấy cháu mình bị người ta ra tay ác độc như vậy.

Khách mời trong sảnh tiệc liên tục tận mắt nhìn thấy những hành động của Dương Thanh cũng khiếp sợ tới mức chết lặng.

“Đừng nói là Giang Hải nhỏ bé này.
Cho dù là cả Chiêu Châu, người có thể giết chết tôi còn chưa sinh ra đâu!”

Gương mặt Dương Thanh vô cảm, khi bị cao thủ nhà họ Quan bao vây lại không có vẻ gì cảnh giác.

Mã Siêu đứng thẳng sau lưng anh, sẵn sàng chờ lệnh của Dương Thanh.

Quan Tuyết Tùng thấy tình trạng cả em trai mình thảm như vậy, nhớ lạivết thương mà Dương Thanh gây ra cho mình, hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

“Nếu hôm nay không thể bắt mày phải trả giá đắt, tao thề không làm người”.

Đôi mắt Quan Chính Sơn đỏ ngầu.
Trong tình cảnh này, cho dù ông ta có giỏi nhẫn nhịn đi nữa cũng không có cách nào khống chế được mình.

“Tôi thật sự thấy buồn thay cho nhà họ Quan của ông.
Đã đến lúc này rồi, ông còn muốn tôi phải trả giá đắt à? Lẽ nào ông không hiểu lý do tôi đánh cháu ông sao?”, Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Cho dù nó đã làm sai chuyện gì thì nó vẫn là cháu tao, nó có thể phạm một vài sai lầm, nhưng mày không nên ra tay độc ác với nó như vậy.
Mày thật sự không nên làm như vậy!”

Lúc này Quan Chính Sơn khẽ lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhưng ai cũng có thể cảm giác được cơn giận của ông ta.

Trong mắt rất nhiều người mơ hồ có chút mong chờ.
Dương Thanh nhiều lần khiêu khích, bây giờ còn đánh cháu trai của Quan Chính Sơn tới bọn họ cũng sắp không nhận ra được.
Bọn họ rất muốn biết rốt cuộc nhà họ Quan sẽ đối phó với Dương Thanh thế nào.

“Đã làm sai thì phải chịu sự trừng phạt, cháu ông dựa vào đâu mà có thể được ngoại lệ?”

Dương Thanh bình tĩnh trả lời, vô cùng đau lòng nói: “Nhà họ Quan ông đúng là ếch ngồi đáy giếng, căn bản không biết đạo lý núi cao còn có núi cao hơn.
Làm như vậy sẽ rất dễ đắc tội nhân vật lớn đấy”.

Quan Chính Sơn biết được ẩn ý trong lời nói của Dương Thanh, chợt cười: “Mày nghĩ mình có chút thực lực là có thể trở thành nhân vật lớn thật à?”

Theo Quan Chính Sơn thấy, sở dĩ Dương Thanh đánh nhau giỏi là do anh đã đi lính mấy năm, nhưng dù vậy vẫn không thể bù đắp sự chênh lệch trên phương diện thân phận được.

“Ban đầu, tôi cũng không đành lòng tính toán sai lầm của một mình cháu ông lên đầu cả nhà họ Quan”.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo: “Nhưng bây giờ tôi đã không còn chút thương hại nào, trái lại còn cảm thấy may mắn.
Nếu không, có thể nhà họ Quan còn làm nhiều chuyện ác hơn nữa”.

Dương Thanh vừa rồi vẫn đang mỉm cười, cả người chợt phát ra sát khí lẫm liệt.

Quan Chính Sơn đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, lúc này nhìn thấy lại đột nhiên có cảm giác không ổn.

Sát khí!

Dương Thanh muốn giết ông ta!

“Mày muốn làm gì?”, Quan Chính Sơn tức giận quát.

Mười mấy cao thủ nhà họ Quan lập tức bao vây Dương Thanh và Mã Siêu.

“Cháu ông vì đối đầu với tôi mà bắt cóc con gái tôi đi, thậm chí còn tuyên bố muốn tôi phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng bất tận của hắn”.

Dương Thanh nói như đang kể về một chuyện chẳng liên quan gì tới mình: “Nhưng hắn thật bất hạnh, để tôi tìm được con gái nên hắn chỉ có thể chịu đựng cơn giận của tôi”.

“Ban đầu tôi tới đây chỉ muốn xem thử thái độ của nhà họ Quan thế nào, rồi mới quyết định sẽ trừng trị ra sao”.

“Nhưng đáng tiếc, tôi rất bất mãn về thái độ của ông.
Nếu đã vậy, sau này Giang Hải sẽ không có nhà họ Quan nữa”.

Dương Thanh bình tĩnh nói ra những lời này.

“Ha ha!”

Nghe Dương Thanh nói, Quan Chính Sơn giận quá bật cười.

Nụ cười trên mặt Quan Chính Sơn dần biến mất, sau đó vẻ mặt dữ tợn nói: “Thằng nhóc vô tri mở miệng nói ra những lời ngông cuồng, đúng là quá mức kiêu căng.
Khiến nhà họ Quan biến mất à?”

“Hình như mày còn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình”.

Ông ta vừa dứt lời, hơn mười cao thủ bao vây Dương Thanh và Mã Siêu đều rút từ trong áo vest ra một khẩu súng lục Colt.

Những cái nòng súng đen ngòm lập tức chĩa vào Dương Thanh.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần Quan Chính Sơn ra lệnh, Dương Thanh sẽ lập tức bị bắn thành cái sàng.

Cả sảnh tiệc chỉ còn lại sự yên lặng chết chóc, mọi người đều chấn động trước cảnh tượng này.

Chỉ có Dương Thanh và Mã Siêu không có cảm giác gì, dường như không phải súng mà là món đồ chơi con nít đang chĩa vào bọn họ.

“Thằng nhóc, tao thừa nhận mày rất lợi hại, ngay cả Chín Ngón – người mạnh nhất nhà họ Quan tao cũng không phải là đối thủ của mày”.

Ánh mắt Quan Chính Sơn đầy thâm độc: “Cho dù là vậy, bây giờ không phải là thời đại của vũ khí lạnh, dựa vào thực lực cá nhân có thể muốn làm gì thì làm nữa.
Bây giờ là thời đại vũ khí nóng lan tràn khắp nơi.
Không phải mày rất ngông cuồng sao? Tiếp tục đi!”

Dương Thanh giễu cợt: “Không phải ông cho rằng dựa vào mấy thứ đồng nát sắt vụn đó thì có thể giết chết được tôi thật đấy chứ?”

“Đồng nát sắt vụn à? Thằng nhãi, chẳng lẽ mày cho rằng hơn hai mươi khẩu súng chĩa vào mày với khoảng cách gần như vậy, mày còn có thể sống được chắc?”, Quan Chính Sơn cười lạnh.

“Ông có thể thử xem”.

Dương Thanh cười nhạt.

Mã Siêu đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhìn Dương Thanh bình tĩnh, trong lòng Quan Chính Sơn đột nhiên có một dự cảm xấu.

Nhưng ông ta nhanh chóng bỏ qua cảm giác này, đập bàn tức giận nói: “Thằng oắt, tao không muốn lãng phí thời gian với mày nữa.
Bây giờ tao cho mày hai con đường, một là mày quỳ xuống nhận tội ở trước mặt cháu tao, có lẽ tao sẽ suy nghĩ để cho mày được chết toàn thây, hai là tao lập tức ra lệnh, bắn mày thành cái sàng”.

“Nếu tôi đều không chọn thì sao?”, Dương Thanh nói với vẻ trêu tức.

“Vù vù vù…”

Dương Thanh vừa dứt lời, bên ngoài sảnh tiệc đột nhiên vang lên những tiếng động cơ lớn, đồng thời còn có gió mạnh thổi tới.

Lúc này, đèn chùm pha lê ở giữa trần sảnh tiệc không ngừng lắc lư, phát ra tiếng thủy tinh va chạm lanh lảnh.

“Đây là tiếng gì vậy?”

“Từ trên đỉnh đầu vọng đến, hình như là máy bay trực thăng?”

“Sao ở đây có thể có máy bay trực thăng được?”

Mọi người kinh ngạc, mặt Quan Chính Sơn thoáng biến sắc. Tiếng máy bay trực thăng rất gần, nghe âm thanh lại không chỉ có một chiếc.

“Ầm ầm!”

Theo một tiếng nổ vang lên, một chiếc xe Jeep màu xanh chợt lao thẳng qua cửa lớn của sảnh tiệc.

Theo sát phía sau còn có mấy chiếc xe Jeep khác và những người đàn ông vạm vỡ xông vào.

Mười người!

Ba mươi người!

Một trăm người!

Trong sự khiếp sợ của mọi người, chỉ mấy giây ngắn ngủi đã có một trăm người đàn ông mặc đồng phục lao vào.

Bọn họ lập tức bao vây đám người Quan Chính Sơn, một trăm nòng súng trường đều ngắm chuẩn về phía Quan Chính Sơn và hơn hai mươi tay súng nhà họ Quan.

“Lập tức bỏ súng xuống, nếu không giết không tha!”, người đàn ông dẫn đầu lạnh lùng quát.

“Rắc! Rắc!”

Tiếng trăm khẩu súng lên đạn chợt vang lên trong sự yên tĩnh ở đây.
Mọi người dường như đều ngửi thấy được một mùi thuốc súng nồng nặc.

- _____

.

Chương 97: 97: Chỉ Yêu Cầu Một Chuyện

Cảnh tượng này quá đột ngột.
Mãi đến khi Quan Chính Sơn bị một trăm người đàn ông vạm vỡ bao vây, mọi người mới hoàn hồn.

Bọn họ không ngờ những người này thật sự tới đối phó với nhà họ Quan, đúng là khó tin.

Quan Chính Sơn càng khiếp sợ hơn.
Một trăm khẩu súng trường đều chĩa thẳng vào một mình ông ta.
Ông ta đường đường là chủ nhà họ Quan, đã bao giờ bị người ta chĩa súng vào mình?

Mà còn là một trăm khẩu súng chĩa vào đầu.

"Các người là ai? Sao lại tự tiện xông vào nhà họ Quan?", Quan Chính Sơn cố giả vờ bình tĩnh nhưng giọng nói run rẩy lại không thể che giấu được nỗi sợ trong lòng ông ta.

Đúng lúc này, người đàn ông dẫn đầu đi tới, lạnh lùng nói: "Chúng tôi nhận được tố cáo nhà họ Quan sử dụng súng ống cấm, bây giờ chứng cứ đã rõ ràng, ông còn muốn ngụy biện nữa sao? Tất cả người nhà họ Quan đi theo chúng tôi một chuyến".

Mọi người trợn tròn mắt.
Nhiều người đàn ông vạm vỡ được điều động tới đây một cách đột ngột, họ không chỉ muốn dẫn Quan Chính Sơn đi mà còn muốn dẫn tất cả người nhà họ Quan đi hết.
Vậy là có chuyện lớn sắp xảy ra rồi!

Nghe người đàn ông dẫn đầu nói vậy, cả người Quan Chính Sơn mềm nhũn, ngồi phịch dưới đất, gương mặt đờ đẫn: "Sao có thể như vậy được?"

Gia tộc đứng đầu như nhà họ Quan đều có đội bảo vệ riêng, nhiều năm qua chưa từng xảy ra sự cố gì, hôm nay lại bị nhiều người bao vây như vậy.

Ông ta không ngốc.
Đây là có người muốn phá hủy nhà họ Quan.
Sau một lát, Quan Chính Sơn mới dần hoàn hồn.
Khi lại nhìn về phía Dương Thanh, trên mặt ông ta đầy vẻ tang thương và bệnh tật.

"Rốt cuộc cậu là ai?", Quan Chính Sơn tuyệt vọng.
Cho dù chết, ông ta cũng muốn chết được rõ ràng.

Mặc dù ông ta không muốn tin sự xuất hiện của những người này có liên quan tới Dương Thanh, nhưng sự thật là vậy, ông ta chỉ có thể chấp nhận số phận.

Nhưng Dương Thanh lại cười với vẻ vô hại: "Bây giờ chuyện tôi là ai có quan trọng nữa không?"

"Cậu tha cho nhà họ Quan đi, sau này nhà họ Quan sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu", Quan Chính Sơn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dương Thanh chợt cười: "Chẳng lẽ ông cho rằng tôi mời những người này tới à? Cho dù tôi nói là đúng, ông có tin không?"

Quan Chính Sơn sửng sốt.
Chẳng lẽ không phải là cậu ta?

Nhưng nếu không phải cậu ta, lại có thể là ai chứ?

"Ông chủ Quan, cái này gọi là gieo gió gặt bão đấy.
Ông vẫn nên ngoan ngoãn tiếp nhận điều tra đi.
Tôi tin, nếu các người không có vấn đề gì, chính quyền sẽ không làm khó các người.
Nhưng nếu các người có vấn đề, vậy tự cầu phúc cho mình đi!"

Dương Thanh mỉm cười nhìn về phía người đàn ông dẫn đầu: "Lãnh đạo, tôi nói không sai chứ?"

"Đó là lẽ đương nhiên!"

Được Dương Thanh gọi là lãnh đạo, người đàn ông dẫn đầu run rẩy nhưng không dám để lộ ra, chỉ có thể quát: "Dẫn đi!"

Tất cả người nhà họ Quan kể cả Quan Chính Sơn đều bị dẫn đi.

Người đàn ông dẫn đầu đột nhiên nhìn lướt qua mọi người ở đó, gương mặt lạnh lùng nói: “Tất cả chuyện xảy ra tối nay đều là chuyện cơ mật của chúng tôi.
Chúng tôi đã biết rõ thân phận của từng người ở đây.
Nếu có ai dám để lộ chuyện nhà họ Quan ra ngoài đều sẽ bị xử phạt theo tội phản quốc”.

Anh ta vừa dứt lời đã nhanh chóng rời đi.

Trong sảnh tiệc rộng lớn, mọi người đều sợ hãi.
Tội phản quốc là tội lớn, sẽ liên lụy tới chín họ đấy.

Ai cũng biết, sau tối nay, Giang Hải không còn nhà họ Quan nữa.
Nhà họ Quan bị hủy diệt thế nào cũng sẽ trở thành một câu đố ở Giang Hải.

Chẳng qua trong lòng mọi người đều có một nghi ngờ rất lớn, rốt cuộc là ai gọi người tới bắt đám người nhà họ Quan đi?

Chẳng lẽ là chàng trai trẻ kia sao?

Rất nhiều người đều nhìn Dương Thanh.

Khi bố con Vương Hoằng Nghiệp và Vương Kiện thấy Dương Thanh nhìn về phía mình, cả người đều run rẩy.

“Bịch!”

Hai bố con đều quỳ dưới chân Dương Thanh.
Vương Hoằng Nghiệp cố cầu xin: “Cậu Dương, trước đây thằng con không ra gì nhà tôi đã đắc tội nhiều với cậu, tôi xin nhận lỗi với cậu, mong cậu tha cho nhà họ Vương chúng tôi”.

“Anh Thanh, tôi biết sai rồi, cũng không dám động tới anh nữa.
Anh cứ xem tôi như như con sâu cái kiến, bỏ qua cho tôi đi!”, Vương Kiện cũng run rẩy nói.

Nhà họ Vương vất vả lắm mới móc nối được quan hệ với nhà họ Quan, bây giờ tất cả chi chính nhà họ Quan đều bị bên phía

chính quyền bắt đi, tất cả đều cho thấy nhà họ Quan sẽ bị hủy diệt.

Tất cả những điều đó lại rất có thể là do chàng trai trước mắt này gây ra, sao Vương Hoằng Nghiệp và Vương Kiện không sợ cho được?

“Các người có thể động vào tôi, nhưng nếu ai dám có ý định xấu với vợ và con gái tôi, tôi sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết”.

Dương Thanh hơi híp mắt lại, nhìn như đang nói với Vương Kiện nhưng ai cũng biết Dương Thanh đang cảnh cáo tất cả mọi người ở đó.

Vương Kiện nghĩ đến chuyện mình từng muốn cướp vợ của Dương Thanh thì suýt nữa són ra quần, vội vàng dập đầu xuống sàn: “Anh Thanh, tôi biết sai rồi, tôi không bao giờ dám tới quấy rối vợ của anh nữa”.

“Cút đi!”, Dương Thanh quát.

Đúng như lời anh đã nói với Quan Chính Sơn, hôm nay anh vốn chỉ muốn tới đây xem thử thái độ của nhà họ Quan, đâu phải rác rưởi nào cũng có thể lọt được vào mắt anh.

Nhưng điều khiến anh thất vọng là không ngờ Quan Chính Sơn lại dung túng cho con cháu làm loạn.

Ngoài biên giới có bao nhiêu anh hùng liệt sĩ đã phải hy sinh để bảo vệ tổ quốc.

Nhà họ Quan lại gây loạn, làm giàu bất nhân, bọn họ hoàn toàn không có tư cách được hưởng sự phồn vinh và giàu mạnh do bao tướng sĩ phải đổ máu hi sinh mới đổi lấy được.

Bố con nhà họ Vương nghe Dương Thanh quát lại như được đặc xá, vội vàng chạy đi.

Những người khác cũng không dám ở lại, vội vàng rời khỏi mảnh đất chẳng lành này.

Chẳng mấy chốc, trong sảnh tiệc rộng lớn chỉ còn lại Dương Thanh, Mã Siêu và Dương Uy.

Dương Uy không ngốc, ngược lại rất thông minh.
Anh ta biết rõ lai lịch của Dương Thanh hơn những người khác một chút.

Anh ta có thể chắc chắn những người đàn ông vạm vỡ kia là do Dương Thanh gọi tới.

“Anh Thanh, tôi tiễn anh nhé?”, Dương Uy chủ động bước tới, cung kính nói.

Dương Thanh hờ hững nhìn anh ta, tất nhiên biết anh ta có việc muốn nói với mình nên không từ chối, chỉ nói với Mã Siêu: “Cậu lái xe về trước, anh ta sẽ chở tôi về sau”.

“Vâng!”, Mã Siêu nói xong lập tức xoay người rời đi mà không hề do dự.

Dương Uy cũng không vội, tự mình lái xe chở Dương Thanh đến cổng lớn biệt thự nhà họ Tần.

Trên đường đi, Dương Uy không nói một câu nào, thật sự giống như mình là tài xế của Dương Thanh.

Mãi đến khi Dương Thanh sắp xuống xe, Dương Uy mới chợt nói: “Anh Thanh, tôi có một ý tưởng, không biết có nên nói không”.

Dương Thanh khẽ nhếch môi.
Cuối cùng tên này đã không nhịn được nữa rồi.
Anh cười nhạt: “Nói đi!”

“Qua tối nay, Giang Hải sẽ không còn nhà họ Quan nữa.
Tôi cho rằng đây là một cơ hội của anh Thanh”, Dương Uy vừa cười vừa nói.

“Ồ? Nghĩa là sao?”, Dương Thanh giả vờ không biết.

“Trong thời gian ngắn, tin tức nhà họ Quan bị hủy diệt sẽ không bị lộ ra ngoài.
Nếu lúc này nhân cơ hội thâu tóm hết sản nghiệp của nhà họ Quan, anh Thanh một thân một mình cũng sẽ là một tộc ở Giang Hải”.

Dương Uy vừa cười vừa nói: “Chỉ cần anh Thanh bằng lòng, nhà họ Dương tôi sẵn sàng giúp anh vô điều kiện”.

“Thật sự là vô điều kiện à?”, Dương Thanh bỡn cợt.

“Thật!”

Dương Uy gật đầu: “Nhà họ Dương tôi chỉ muốn cầu một chuyện”.

“Chuyện gì?”, Dương Thanh hỏi.

- ——————

.

Chương 98: 98: Đào Lên Cho Tôi

Ánh mắt của Dương Uy ghim trên người Dương Thanh, anh ta thành thật nói: “Sau này anh Thanh cứ tuyên bố với bên ngoài rằng anh là người của nhà họ Dương”.

“Ha ha!”

Dương Thanh cười to rồi lại đột nhiên đổi sang vẻ mặt bỡn cợt nói: “Anh về hỏi Dương Hướng Minh, có cần tôi công khai luôn tập đoàn Nhạn Thanh cũng là tài sản của nhà họ Dương hay không?”

Nghe thấy Dương Thanh gọi thẳng tên của ông nội mình, ánh mắt Dương Uy trở nên lạnh lùng, nhưng ngoài mặt vẫn vờ như sợ hãi, vội vàng giải thích: “Tập đoàn Nhạn Thanh là tài sản thuộc gia tộc Vũ Văn, nhà họ Dương chúng tôi sao dám mơ tưởng?”

“Tài sản của gia tộc Vũ Văn?”

Dương Thanh cười khinh: “Nhà họ Dương các người không dám mơ đến đồ của gia tộc Vũ Văn, nhưng lại muốn sờ đến tài sản của Dương Thanh tôi, phải không?”

Nói đến nửa câu sau, hai mắt Dương Thanh nheo lại, Dương Uy cũng không biết Dương Thanh đang vui hay buồn: “Anh Thanh, mong anh đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý, thật lòng chỉ muốn hợp tác với anh, cố hết sức để hai bên cùng có lợi. Dù sao thì hiện tại anh cũng đã bị đuổi ra khỏi gia tộc Vũ Văn rồi không phải sao?”

Đến giờ Dương Thanh mới hiểu được, vì sao nhà họ Dương biết được thân phận thật của anh mà vẫn dám nói ra những lời này.
Hóa ra bọn họ tưởng tình hình bây giờ vẫn giống như lúc anh và mẹ mình bị đuổi khỏi gia tộc Vũ Văn hơn mười năm trước.

“Dương Uy, quay về nói cho Dương Hướng Minh biết, chỉ một nhà họ Dương nhỏ bé không có tư cách hợp tác với tôi, quan hệ giữa tôi và nhà họ Dương chỉ có một loại, đó là quan hệ chủ tớ, mà tôi chính là chủ nhân của các người”.

Đôi mắt Dương Thanh bỗng nhiên sáng ngời: “Nếu muốn nhà họ Dương phát triển lên một tầm cao mới thì hãy ngoan ngoãn làm việc theo lời tôi, còn nếu chỉ muốn bày trò tính kế với tôi thì hãy bỏ cái suy nghĩ đó ngay đi, đừng đùa với lửa kẻo có ngày chết cháy đấy”.

Lời Dương Thanh nói vô cùng ngạo mạn, không thèm coi nhà họ Dương ra gì hết.

Điều này khiến Dương Uy cảm thấy rất khó chịu, trong mắt anh ta hiện lên tia tức giận, nhưng nghĩ lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra ở sảnh tiệc nhà họ Quan, anh ta chỉ có thể nén cơn giận xuống.

“Anh Thanh cứ việc yên tâm, tôi sẽ truyền đạt không sót một chữ cho ông nội nghe”, Dương Uy nói.

Dương Thanh liếc anh ta một cái nữa, sau đó mở cửa xe đi xuống.

Đến khi Dương Thanh vào cổng biệt thự nhà họ Tần rồi, Dương Uy mới rút điện thoại ra gọi: “Ông nội, anh ta không từ chối thẳng nhưng mỗi một câu nói đều tỏ ra rất khinh thường chúng ta, còn cảnh cáo chúng ta chơi với lửa cẩn thận có ngày chết cháy”.

“Hừ!”

Dương Hướng Minh nghe vậy, vô cùng tức giận: “Đúng là kẻ ngông cuồng, không coi ai ra gì! Nếu cậu ta có thể về lại gia tộc Vũ Văn thật thì ông còn có thể cúi đầu với cậu ta.
Nhưng cậu ta chỉ là đứa con hoang bị gia tộc Vũ Văn đuổi đi mà thôi, có tư cách gì mà bắt nhà họ Dương làm tôi tớ cho cậu ta chứ?”

“Ông nội, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”, Dương Uy hỏi.

“Coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả, nên làm gì thì cứ làm như thế.
Bốn mươi chín phần trăm cổ phần của công ty vật liệu xây dựng Long Hà cũng đưa hết cho cậu ta rồi, không thể dễ dàng từ bỏ được”.

Dương Hướng Minh nhấn mạnh: “Dù có ra sao thì cậu ta vẫn đang nắm giữ tập đoàn Nhạn Thanh, chỉ cần cậu ta chưa hoàn toàn trở mặt với gia tộc Vũ Văn thì chúng ta cứ lợi dụng cậu ta để phát triển nhà họ Dương đi”.

“Nếu thằng nhóc đó không có suy nghĩ tự gầy dựng lên một gia tộc, thế thì chúng ta tự mình làm.
Thừa dịp tin tức nhà họ Quan sụp đổ vẫn chưa bị lộ ra ngoài, cháu hãy chiếm đoạt tài sản của bọn họ nhiều nhất có thể”.

“Vâng, thưa ông nội!”, Dương Uy đáp.

Lúc này đã khuya lắm rồi, Dương Thanh cố gắng nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng ngủ.

Anh vừa mở cửa ra đã thấy ngọn đèn đầu giường vẫn sáng, Tiêu Tiêu đã say ngủ rồi, nhưng Tần Thanh Tâm thì chưa, cô đang ngồi dựa người trên đầu giường.

“Sao em vẫn chưa ngủ?”, Dương Thanh nhỏ giọng hỏi.

Tần Thanh Tâm không trả lời câu hỏi của Dương Thanh, cặp mắt hoa đào lại liếc Dương Thanh một lượt từ đầu đến chân, tựa như khẳng định Dương Thanh không có chuyện gì mới nằm xuống.

Thấy Tần Thanh Tâm không chịu để ý mình, đương nhiên Dương Thanh hiểu nguyên nhân từ đâu.

Nhưng anh không thể giải thích được, nếu giải thích rõ ràng thì chuyện Tiêu Tiêu bị bắt cóc sẽ lộ ra, ắt hẳn Tần Thanh Tâm sẽ vô cùng lo lắng.

Dương Thanh cười khổ, sau khi khẽ khàng đi rửa mặt mũi mới dám chui lên giường.

Rõ ràng Tần Thanh Tâm chưa ngủ, nhưng mắt lại nhắm chặt.

Nhìn gương mặt xinh xắn của Tần Thanh Tâm, Dương Thanh thầm thở dài, chỉ mong Tần Thanh Tâm mau quên đi chuyện này!

Khó khăn lắm mới có thể gần gũi với cô thêm một chút, anh không muốn vì một chuyện không đâu mà lại khiến mối quan hệ giữa hai người trở nên lạnh nhạt.

Có lẽ là quá mệt mỏi, chỉ một lát sau, tiếng ngáy khe khẽ của Dương Thanh vang lên.

Tần Thanh Tâm bỗng nhiên mở bừng mắt, thấy Dương Thanh đã ngủ thiếp đi thì vô cùng bực bội, tên xấu xa này, chưa thèm giải thích gì hết đã lăn ra ngủ rồi.

Một đêm tịch mịch, sáng sớm hôm sau, Dương Thanh lặng lẽ ra khỏi nhà, nhưng anh vừa đi thì Tần Thanh Tâm cũng rời giường ngay sau đó.

Dương Thanh đang chạy bộ bên ngoài, bỗng nhiên anh nhận thấy có tiếng bước chân ngay sau mình, chưa kịp quay đầu lại đã thấy Tần Thanh Tâm đang mặc một bộ đồ thể thao đứng cạnh mình.

"Tâm, sao em lại ra đây?", Dương Thanh ngạc nhiên hỏi cô.

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm vẫn lạnh băng nói: "Anh vẫn nợ em một lời giải thích đấy".

Dương Thanh sửng sốt, cô ấy chạy ra đây để đòi lời giải thích của mình đó à? Dương Thanh dở khóc dở cười: "Tâm, anh không lừa em thật mà, Tiêu Tiêu chỉ chơi ở chỗ bạn anh một lúc thôi, anh không có bất kì quan hệ không chính đáng nào với cô ấy cả, Y Y có thể làm chứng".

"Hừ!"

Tần Thanh Tâm không tin: "Từ lâu con nhóc Y Y đã vững chân ở vị trí fan số một của anh rồi, có vài chuyện con bé còn có thể lừa cả chị gái ruột của nó đấy".

Dương Thanh ngạc nhiên, Tần Y thành fan của anh từ lúc nào thế?

"Tâm, không phải là em đang ghen đó chứ?", Dương Thanh đảo mắt, anh ngạc nhiên hỏi cô.

Tần Thanh Tâm sững người mất một lát, sau đó lập tức đỏ mặt, thẹn quá hóa giận: "Anh nói nhăng nói cuội gì đấy?"

Mắng Dương Thanh xong, cô liền quay người đi về nhà.

"Chẳng lẽ mình thích anh ấy thật rồi? Nếu không sao mình phải tức giận vì anh ấy quen người phụ nữ khác hay có quan

hệ gì với người ta?”

Nghĩ đến dáng vẻ nổi khùng vừa rồi của mình, Tần Thanh Tâm lại bực: “Dù sao anh ấy cũng là người chồng trên danh nghĩa mình cơ mà, không được vờn ong bắt bướm bên ngoài là phải rồi, đúng vậy, chính là vì lí ấy!”

Tần Thanh Tâm lại không biết, Dương Thanh có đôi tai thính hơn người thường, có thể nghe thấy mỗi một câu nói của cô. Dương Thanh bật cười ngốc nghếch: “Tâm thừa nhận mình là chồng của cô ấy rồi”.

Dương Thanh không định tiếp tục chạy bộ nữa, anh nhanh chân đuổi theo Tần Thanh Tâm: “Tâm, chờ anh với”.

Dù anh không thể xác định Tần Thanh Tâm có thích chính mình hay không, nhưng tối thiểu anh có thể khẳng định, trong lòng Tần Thanh Tâm đã xem anh là chồng của cô rồi.

Cả một buổi sáng, tâm trạng của Dương Thanh đều rất vui vẻ.

Điều này khiến Tần Y cảm thấy vô cùng khó hiểu, cô ta quay qua nhìn gương mặt khó ở của Tần Thanh Tâm, lại quay sang nhìn vẻ mặt xán lạn của Dương Thanh, cô ta cảm thấy hai vợ chồng nhà này có bí mật nào đó không thể cho ai biết.

“Ầm ầm!”

Cả nhà đang dùng bữa sáng, bỗng nhiên bên ngoài vang lên một đợt nổ lớn.

Mọi người đều giật mình, Châu Ngọc Thúy bật dậy hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bà ta vừa bước ra khỏi nhà, đập vào mắt là một chiếc máy xúc đất đứng sừng sững giữa sân, tường vây quanh sân cũng bị đập đổ hết cả.

Nhưng đó chưa phải điều tệ nhất, tệ nhất là máy xúc kia vẫn đang tiếp tục làm việc.

“Đào đi!”, một ngời đàn ông trung niên đội mũ bảo hộ màu trắng ra lệnh.

Đống đất do chiếc máy đào lên càng lúc càng cao, nó đang đào về phía căn nhà hai tầng kiểu Tây.

Chương 99: 99: Tần Phi Tự Đâm Đầu Vào Chỗ Chết

"Ầm ầm!"

Lại một tiếng động lớn nữa vang lên, cả căn nhà rung lên, chỉ chớp mắt sau đã khuyết mất một góc tường.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Châu Ngọc Thúy vô cùng hoảng sợ, bà ta như phát điên gào thét vọt đến chỗ người đốc công đội nón bảo hộ.

"Đám trời đánh thánh vật kia, dám đào nhà của bà đây, bà đây không thiết sống nữa, bà phải sống mái với chúng mày một trận!"

Châu Ngọc Thúy ở trong căn nhà cả đời rồi, cũng có tình cảm sâu sắc với nơi này, trơ mắt nhìn nhà mình mất đi một góc, bà ta như gà mẹ bảo vệ đám gà con của mình, lập tức nhào lên cho người đàn ông trung niên kia một trận.

Nhưng đối phương đâu chỉ có một mình, trừ đốc công, sau lưng ông ta vẫn còn hơn mười người đàn ông lực lưỡng, trong tay còn cầm các loại máy móc để phá dỡ và di dời nhà cửa.

Châu Ngọc Thúy chưa kịp nhào vào đã có hai gã đàn ông cầm búa đứng chắn trước mặt đốc công, hung tợn nhìn chằm chằm bà ta.

"Bà già, không phải vừa rồi bà ghê gớm lắm à? Xông lên đi chứ! Ông đây đập luôn cả bà một thể!"

Châu Ngọc Thúy bị dọa lùi lại phía sau vài bước, đốc công thấy thế cười lạnh.

Nhóm người Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đang ngồi trong nhà dùng bữa, cũng kịp chạy ra ngoài lúc căn nhà bị sụp một góc.

Nhìn thấy trong sân có đến hơn mười công nhân dỡ nhà, còn có cả một máy xúc cỡ lớn đang chễm chệ trước mắt, mặt Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cũng lập tức biến sắc.

Dương Thanh ôm chặt Tiêu Tiêu vào lòng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hết thảy.

“Các ông muốn làm gì?”, Tần Thanh Tâm giận dữ hỏi.

Từ lúc hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y bước ra ngoài, đôi mắt của tên đốc công chưa hề rời khỏi người hai cô.

Ông ta dâm dê nhìn Tần Thanh Tâm, lại chỉ chỉ sang chiếc máy xúc bên cạnh mình, vừa cười vừa nói: “Người đẹp nhìn đấy, chúng tôi mang theo cả cái xe này đến đây đương nhiên là đến để phá nhà rồi”.

“Đây là nhà của tôi, ai cho phép các ông tới phá dỡ?”, Tần Thanh Tâm nổi giận.

“Người đẹp ơi, chúng tôi là công ty phá dỡ và di dời nhà đất chính quy đấy.
Trước khi phá dỡ đều có xác minh tài sản cả rồi, chính chủ của căn nhà này tới tìm chúng tôi, thế nên chúng tôi cũng chỉ làm theo hợp đồng thôi, người đẹp xin hãy tránh ra đi”, tên đốc công cũng không hề nói dối.

Trong tay ông ta có một bản hợp đồng nhận thầu phá bỏ căn nhà này, nhưng công ty của ông ta có hợp pháp hay không thì chưa biết được.

Đúng lúc này, một chiếc xe chở hàng đột nhiên chạy đến, “kít” một cái dừng ngay phía sau chiếc máy xúc kia.

Sân của biệt thự nhà họ Tần không lớn, chứa một chiếc máy xúc và một chếc xe tải chở hàng gần như đã hết cả sân nhà.

“Cho hỏi ai là Dương Thanh?”, tài xế lái xe tải đi xuống hỏi.

Dương Thanh tiến lên phía trước: “Là tôi!”

“Chào anh, đây là quà mà một người đàn ông họ Tần thuê tiệm chúng tôi đưa tới, xin anh kiểm tra và nhận giúp”.

Nói đến chữ “quà”, trên mặt người tài xế trẻ tuổi này có gì đó khác lạ, anh ta cầm đơn xác nhận bước vào.

Trong mắt Dương Thanh bắn ra ánh sáng lạnh lùng, bởi anh đã nhìn thấy thứ gì trong cốp chiếc xe tải kia.

Đó là quan tài, cả nhà Tần Thanh Tâm thêm Dương Thanh vừa đúng có năm người lớn, mà trên xe xếp đủ năm chiếc quan tài đỏ thẫm.

Người gửi có ý gì, không cần nói cũng biết.

Nhóm người Tần Thanh Tâm cũng nhìn thấy đống quan tài kia, khi nghe thấy là một người họ Tần gửi tới thì đồng loạt trưng ra vẻ mặt khó tin.

Đội thi công phá dỡ nhà vừa mới nói do chủ nhân của căn nhà thuê bọn họ, bây tại người đưa quan tài tới cũng nói do một người đàn ông họ Tần thuê bọn họ chuyển hàng tới đây.

Cả hai đều chứng minh chuyện này do nhà họ Tần làm ra, bởi vì căn nhà này thuộc về nhà họ Tần.

Lúc này, một chiếc Audi A6 màu đen dừng ở bên ngoài, một bóng người quen thuộc dần dần hiện ra trước mắt họ.

Sau lưng anh ta còn dẫn theo một người đàn ông lực lưỡng, hai người một trước một sau bước vào trong sân.

“Tần Phi!”

Tần Thanh Tâm thấy người tới thì nghiến răng gọi tên anh ta.

Tay của Tần Phi phải bó thạch cao, có thể là tối hôm qua ngủ không ngon, tròng mắt còn vằn rõ tơ máu.

“Tần Phi, anh có ý gì đây?”, Tần Thanh Tâm trừng mắt chất vấn Tần Phi.

“E rằng cô vẫn chưa biết tối hôm qua chồng cô đã làm ra chuyện ngu ngốc gì nhỉ?”

Có lẽ vì có vệ sĩ theo sau nên Tần Phi không hề sợ Dương Thanh, anh ta lườm anh mệt thị, sau đó nhìn về phía Tần Thanh Tâm nói: “Nhưng nói gì tôi cũng phải cảm ơn hành động ngu ngốc của cậu ta tối hôm qua, vì như vậy mới khiến ông nội hạ quyết tâm đuổi các người ra khỏi nơi này”.

“Anh nói vậy tức là tất cả đều do ông nội ra lệnh?”, Tần Thanh Tâm đỏ mắt, cắn răng hỏi.

“Nếu không thì cô nghĩ tại sao đội thi công lại đến đây phá nhà?”

Tần Phi cười khẩy: “Ông nội nói rồi, sau này có san bằng biệt thự của nhà họ Tần để làm chỗ đổ rác cũng không cho phép các người ở lại đây nữa”.

“Vậy quan tài thì sao? Cũng là ý của ông nội à?”, mắt Tần Thanh Tâm long lanh nước.

“Đương nhiên!”

Tần Phi nở nụ cười đắc ý, sau đó anh ta cười khẩy nhìn Tiêu Tiêu được Dương Thanh bế trong lòng, độc ác nói: “Hình như vẫn còn thiếu một chiếc quan tài, chỗ này vẫn còn một đứa con hoang kia mà!”

Tần Phi quay sang nói với nhân viên tiệm quan tài: “Các người chuyển thêm một cỗ quan tài nhỏ đến đây”.

Trên người Dương Thanh đột nhiên tỏa ra một luồng hơi lạnh kinh người, Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng sững sờ, không thể tin nổi: “Sao anh có thể độc ác đến thế? Tiêu Tiêu chỉ là một đứa bé, anh làm thế không sợ nghiệp quật à?”

“Ác độc?”

Tần Phi bỗng dưng trở nên kích động, anh ta giơ cánh tay bị Dương Thanh bẻ gãy hôm qua lên, rống giận: “Lúc chồng cô bẻ gãy cổ tay tôi thì cô đang ở chỗ nào? Bác sĩ nói rằng cánh tay của tôi hết thuốc chữa rồi! Cô nói tôi độc ác, vậy chồng cô thì không chắc?”

Tần Thanh Tâm không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô hiểu Dương Thanh là người như thế nào, cả giận nói: “Dù Dương Thanh có bẻ gãy tay anh thì chắc hẳn cũng là do anh đã gây sự với anh ấy, đáng đời anh!”

“Cô đã nói vậy rồi, tôi tặng quan tài đến nhà các người thì có gì sai?”

Tần Phi dữ tợn hét lên với nhân viên tiệm quan tài: “Còn chưa đi chuyển quan tài nhỏ đến đây?”

Nhân viên tiệm quan tài vốn không biết cần chuyển quan tài đến đây làm gì, nhưng sau khi chứng kiến mọi chuyện vừa xảy ra, cuối cùng anh ta cũng đã hiểu.

Anh ta nhíu mày, không vui nói với Tần Phi: “Anh hơi quá đáng rồi đó.
Quan tài của chỗ chúng tôi chỉ dùng cho người chết, nếu dùng cho người sống thì chúng tôi không nhận đơn này nữa”.

Đến cả người ngoài cũng không chịu nổi.
Tần Phi cau mày: “Anh không nhận đơn hàng này cũng được thôi, nếu như không sợ bị đập tiệm thì anh cứ việc đi”.

“Anh, anh đang đe dọa tôi?”, anh nhân viên tiệm quan tài vô cùng tức giận.

“Đúng vậy, tôi đang đe dọa anh đấy! Nếu không chuyển chiếc quan tài nhỏ đến đây trong vòng hai mươi phút thì tôi sẽ dẫn theo người đến đập nát tiệm nhà anh”, Tần Phi lạnh giọng uy hiếp.

Dương Thanh đưa con gái cho Tần Thanh Tâm, khẽ dặn dò: “Tâm, em đưa Tiêu Tiêu tới trường mầm non đi, chuyện ở đây cứ giao cho anh”.

- ————

.

Chương 100: 100: Bẻ Gãy Chân Tay

Tần Thanh Tâm biết Dương Thanh sợ con gái hoảng sợ, cô suy nghĩ một hồi rồi nói với Dương Thanh: “Em đi đưa Tiêu Tiêu đi học đã rồi sẽ quay về”.

“Ừ!”, Dương Thanh đồng ý.

Nhưng khi Tần Thanh Tâm định bế Tiêu Tiêu rời đi lại bị Tần Phi chặn đường.

“Tránh ra!”

Tần Thanh Tâm ôm Tiêu Tiêu trên tay, cô vô cùng tức tối nhưng vẫn cố kìm nén cơn giận trong lòng xuống

Tần Phi giễu cợt: “Thời khắc tuyệt vời như vậy sao có thể để con gái của cô bỏ lỡ được? Xem xong đã chứ! Sau khi trò vui kết thúc, các người muốn đi đâu thì đi”.

Không biết Tần Phi chi tiền mời vệ sĩ từ đâu, người đó vẫn luôn kè kè bên cạnh khiến anh ta không hề sợ hãi, vô cùng phách lối.

“Tần Phi, nếu anh không cần cánh tay còn lại nữa thì cứ tiếp tục cản đường cô ấy đi”.

Giọng nói của Dương Thanh bỗng nhiên vang lên, giọng anh vô cùng bình thản, nhưng Tần Phi nghe xong lại thấy rợn cả tóc gáy.

Dường như cổ tay càng đau hơn.

Dương Thanh đi tới đứng cạnh Tần Thanh Tâm, khiến cô vừa rồi còn hốt hoảng đã cảm thấy hết sức an lòng, như thể chỉ cần có Dương Thanh đứng bên mình, sẽ không có chuyện gì hết.

Tần Phi nghiến răng, trong đôi mắt vằn tơ máu là nỗi giận khôn tả.

“Dương Thanh, những tổn thương mà mày gây ra cho tao, hôm nay tao sẽ trả lại cho mày gấp nghìn lần”, Tần Phi hung tợn nói.

“Tâm, em cứ đưa Tiêu Tiêu đi học đi, anh muốn xem ai dám cản em lại”.

Lời của Dương Thanh vô cùng ngông cuồng, không chỉ khiến Tần Thanh Tâm có thể yên tâm mà Tần Y cũng cảm thấy như vậy.

“Anh cẩn thận đấy!”, Tần Thanh Tâm vẫn thấy lo lắng dặn dò, sau đó mới bế Tiêu Tiêu đi ra ngoài.

Vệ sĩ bên cạnh Tần Phi bỗng nhiên bước lên trước một bước chặn đường Tần Thanh Tâm, gã hung tợn nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

“Tránh ra!”

Dương Thanh chỉ nói hai chữ, hai chữ đơn giản lại đanh thép như găm sâu vào trí não người ta.

Gã vệ sĩ vừa rồi còn dám trừng mắt nhìn Dương Thanh, bỗng nhiên cảm nhận được ý muốn giết người mãnh liệt cuồn cuộn xông tới.

Gã có cảm giác nếu mình tiếp tục cản trở thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thế nên, dưới ánh nhìn đắc ý của Tần Phi, gã vệ sĩ nhường đường để Tần Thanh Tâm ôm Tiêu Tiêu đi ra ngoài.

“Khốn nạn! Ai là người bỏ tiền thuê mày vậy hả?”, Tần Phi tức muốn nổ phổi.

Gã vệ sĩ xấu hổ đỏ mặt, gã tự tìm một lí do thích hợp cho bản thân: “Tôi không đánh phụ nữ và trẻ nhỏ”.

“Tần Phi, tôi nể mặt Tâm nên đã cho anh rất nhiều cơ hội rồi, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác anh đều không biết trân trọng?”

Dương Thanh như vô cùng tiếc nuối lắc đầu: “Tôi có thể bỏ qua việc anh không biết điều, nhiều lần khiêu khích tôi, nhưng tôi không thể tha thứ cho việc anh nguyền rủa cả một đứa trẻ. Nếu anh đã thích tặng quà cho người khác như vậy thì số quan tài này giữ lại cho nhà họ Tần các người tự dùng đi!”

“Dương Thanh, mày tưởng mày là cao thủ vô địch thiên hạ đấy à? Tao đánh không lại mày thật, nhưng tao có tiền, tao có thể mời cao thủ, giết chết mày chỉ đơn giản như giết chết con sâu cái kiến thôi”.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh khiến đáy lòng Tần Phi dâng lên một dự cảm không tốt lành, anh ta nổi giận: “Ông nội cũng đã đồng ý phá căn nhà này rồi, cũng không cho phép bọn mày ở đây nữa! Bây giờ mày còn đứng đây làm màu với tao à?”

Vốn dĩ Châu Ngọc Thúy không biết đã xảy ra chuyện gì, bây giờ lại một lần nữa nghe nói đây là chuyện cụ Tần dặn làm thì chợt sốt ruột.
Bà ta bỗng xông lên trước mặt Dương Thanh, giơ tay định tát anh.

“Mẹ!”, Tần Y giật mình, quát lên ngăn cản.

Bàn tay của Châu Ngọc Thúy sắp chạm đến mặt Dương Thanh, nhưng chớp mắt, Dương Thanh bỗng vươn tay ra.

“Bốp!”

Anh bắt lấy cổ tay Châu Ngọc Thúy, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng trong đáy mắt là cơn thịnh nộ: “Chuyện này để con xử lí, mẹ chỉ cần yên lặng đứng nhìn thôi”.

Dứt lời anh liền buông tay của Châu Ngọc Thúy.

Châu Ngọc Thúy tốt nghiệp xuất sắc “trường đào tạo diễn viên”, lập tức giả bộ Dương Thanh vừa đẩy bà ta, nhưng bà ta chỉ định lùi về sau một bước thôi, không ngờ lại vấp phải cục đá dưới chân.

Bà ta “ôi chao” một tiếng, sau đó thì ngã phịch xuống đất thật.

Tiết mục biểu diễn cấp bậc diễn viên gạo cội lập tức mở màn.

“Mày to gan thật đấy, dám đánh cả tao cơ à! Đợi con bé Tâm về, tao sẽ nói với nó mày đánh tao, bảo nó li hôn với mày”.

Tâm trạng Châu Ngọc Thúy vô cùng kích động, nước mắt mẹ nước mắt con thi nhau chảy ra, đầu tiên là thể hiện thái độ của bản thân, tiếp đó mới là mục đích thật của bà ta.

Bà ta ngẩng khuôn mắt tèm nhem nước mắt nước mũi về phía Tần Phi: “Tần Phi! Cháu không được phá căn nhà cũ này! Cháu giúp thím Hai xin với ông cụ, hôm nay thím sẽ bắt con bé Tâm li hôn với quân ăn hại này, chuyện cậu ta làm không liên quan gì tới nhà thím đâu!”

“Được thôi, tôi có thể đi xin ông nội giúp cho thím, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu ta phải quỳ xuống cầu xin tôi, van xin tôi tha cho cậu ta đường sống”, Tần Phi vui vẻ nói.

“Cháu nói thật?”, Châu Ngọc Thúy nghe thấy vậy liền vui vẻ, bà ta cuống quýt hỏi lại.

“Đương nhiên là thật! Nhưng hình như thằng con rể vô dụng kia của thím không chịu nghe theo lời thím thì phải”, Tần phi vừa cười vừa nói.

Anh ta biết điểm yếu của Dương Thanh, đó chính là Tần Thanh Tâm.
Dù người nhà của Tần Thanh Tâm có mắng chửi anh ta thậm tệ thế nào, trước giờ cũng chưa bao giờ thấy anh phản kháng.

Dương Thanh đã bẻ gãy tay anh ta, sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua cho Dương Thanh được?

“Dương Thanh, mày còn đứng ngẩn ở đó làm gì? Mau quỳ xuống xin lỗi với Tần Phi, nói cho thằng bé biết chuyện mày làm không liên quan gì đến nhà tao, cầu xin thằng bé tha cho nhà tao đi chứ!”, Châu Ngọc Thúy ngừng khóc lóc, chanh chua gầm lên với Dương Thanh.

“Mẹ, mẹ ngốc thật hay mẹ làm trò thế? Hôm nay Tần Phi đến đây để phá nhà chúng ta đấy, sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua cho chúng ta được chứ?”

Tần Y tức đến phát run, lập tức lao nhanh chắn trước người Dương Thanh, cô tức tối quát: “Anh Thanh đã trả giá biết bao nhiêu vì cái nhà này, mẹ đâu có biết? Thế mà mẹ bảo anh ấy từ bỏ tự tôn của mình để cầu xin một thằng thua cả súc vật sao?”

“Con ngậm mồm lại cho mẹ!”, Châu Ngọc Thúy bị con gái nói đến mức xấu hổ gào lên.

Thói quen của bà ta là mỗi khi tức giận sẽ tát người khác.

Nhưng lần này bà ta vừa giơ tay lên đã bị Dương Thanh túm lại.

“Con gọi mẹ là “mẹ” vì con không muốn Tâm đứng giữa phải khó xử.
Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc mẹ có thể chà đạp lên lòng tự tôn của con! Nếu mẹ tiếp tục cố tình gây sự thì đừng trách con không khách sáo”.

Lần đầu tiên Dương Thanh dùng giọng điệu uy hiếp như vậy nói chuyện với Châu Ngọc Thúy, bà ta chỉ cảm thấy sự lạnh lùng phả vào mặt.
Bà ta cảm nhận được Dương Thanh thật sự dám đánh bà ta.

Nói với Châu Ngọc Thúy xong, Dương Thanh quay lại nói với Tần Y: “Em đưa mẹ tránh ra chỗ nào xa xa một chút, sợ lát nữa lại làm hai người bị thương mất”.

Tần Y biết Dương Thanh muốn làm gì, khẽ gật đầu, sau đó kéo Châu Ngọc Thúy ra chỗ cách đó khá xa.

Một lúc lâu sau Châu Ngọc Thúy vẫn chưa thể hoàn hồn, hôm nay thằng con rể của bà ta không giống với ngày thường chút nào.

“Cho anh mười giây để dẫn theo đội thi công phá dỡ kia biến đi, bằng không hậu quả anh không gánh nổi đâu”.

Dương Thanh hờ hững nói, đồng thời chậm rãi bước lại gần Tần Phi.

“Dương Thanh, tao không hiểu thật đấy! Hôm qua mày mới đắc tội với nhà họ Quan xong, hôm nay mày lấy tư cách gì mà nói vậy với tao?”, Tần Phi phải lôi nhà họ Quan ra mới khiến bản thân vững dạ hơn chút.

“Vẫn còn năm giây!”, Dương Thanh bình tĩnh nói.

“Do mày tự chui đầu vào rọ đấy!”

Thấy Dương Thanh ngày càng tiến lại gần, Tần Phi không thể chịu nổi áp lực phát ra từ người Dương Thanh, anh ta giận dữ gầm lên với gã vệ sĩ: “Lên, bẻ gãy hết tay, chân thằng oắt này cho tao!”

Chương 101: 101: Tiễn Anh Lên Đường

Vệ sĩ của Tần Phi nghe xong, không chút do dự xông tới chỗ Dương Thanh.

Thế nhưng Dương Thanh vẫn thong thả bước về phía trước như không thấy gã vệ sĩ đang lao vào mình.

“Anh rể cẩn thận!”

Mặc dù Tần Y biết Dương Thanh lợi hại nhưng vẫn không kìm được hô lên.

Châu Ngọc Thúy lại nở nụ cười âm độc, không hề lo lắng mà còn rất mong chờ.

Tần Phi thấy Dương Thanh không tránh né, bật cười: “Chắc là thằng nhãi này bị dọa ngây người, quên cả tránh né.
Đây là cao thủ tao mất một trăm nghìn mới thuê được, nhất định mày phải chết!”

Nếu anh ta biết lúc trước nhà họ Hùng từng tốn mấy triệu mời ông hoàng võ sĩ châu Phi - Sâm Ba tới để đối phó Dương Thanh, không biết anh ta sẽ nghĩ gì?

Lúc anh ta đang cười sang sảng, gã vệ sĩ đã vọt tới trước mặt Dương Thanh, tung nắm đấm ra.

“Rầm!”

Dương Thanh lười biếng đạp một cái, cơ thể nặng gần một trăm kí của gã vệ sĩ bay ra xa mười mấy mét, rơi vào cỗ quan tài chưa kịp dỡ trên xe tải.

Ngay sau đó, gã vệ sĩ ngất xỉu.

Thấy vậy, tất cả đều lặng người!

Người bình thường có thể đá một người đàn ông nặng gần một trăm kí bay xa mười mấy mét sao?

Dù nói ra cũng không ai tin, nhưng giờ đây mọi người đều được tận mắt chứng kiến.

Tên đốc công đội phá dỡ nhìn sang góc biệt thự đã bị đào ra kia, sợ hãi run cầm cập.

Tần Phi chợt im bặt, toàn thân cứng đờ.
Anh ta tốn trăm nghìn mới thuê được gã vệ sĩ này, vậy mà gã chưa chạm được vào người Dương Thanh đã bị đá bay?

Châu Ngọc Thúy trợn trừng mắt, miệng há to đến nỗi có thể nhét được một quả trứng gà.

Nhớ lại ngày trước mình từng sỉ nhục Dương Thanh, vừa rồi còn bắt anh quỳ xuống cầu xin Tầu Phi, thậm chí còn định đánh anh, bà ta sợ suýt ngất đi.

Chỉ có Tần Y hơi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Anh nói cho dù phải san bằng chỗ này cũng không muốn cho gia đình tôi ở đây?”

“Anh nói chuẩn bị năm cỗ quan tài này cho chúng tôi sao? Đến cả con gái tôi cũng có?”

“Anh còn nói muốn bắt tôi quỳ xuống cầu xin anh?”

“Bây giờ, anh còn muốn san bằng chỗ này nữa không? Còn muốn chuẩn bị quan tài cho con gái tôi nữa không? Còn muốn bắt tôi quỳ xuống cầu xin nữa không?”

Giọng nói của Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo, ngày lúc lớn tiếng.
Trong lúc nói, anh đã đi chỗ Tần Phi, bóp cổ anh ta.

“Tôi không chỉ bỏ qua cho anh một lần, cũng không chỉ cảnh cáo anh một lần.
Làm gì tôi cũng được, nhưng không được phép làm hại người nhà tôi.
Nếu anh đã không chịu nghe, tôi sẽ lấy mạng anh!”

Anh khẽ dùng sức, Tần Phi bị nhấc khỏi mặt đất.
Anh ngẩng đầu nhìn gương mặt hoảng sợ của Tần Phi, thản nhiên nói: “Bây giờ anh có lời trăng trối gì không? Nói xong tôi tiễn anh lên đường!”

Nghe vậy, Tần Phi sợ đến són tiểu ra quần.
Anh ta bị Dương Thanh bóp cổ, không nói được nên lời, chỉ có thể giãy đành đạch.

Đội phá dỡ đều choáng váng, Dương Thanh thật sự muốn giết người sao?

Châu Ngọc Thúy bị hết thảy trước mắt dọa sợ không dám hé răng nửa lời.

Sau một hồi ngơ ngác, Tần Y vội vàng xông tới: "Anh rể đừng kích động, thả anh ta ra đi.
Giết anh ta không đáng, anh hãy nghĩ tới chị em, nghĩ tới Tiêu Tiêu.
Nếu vì giết người mà anh bị bắt đi, bọn họ phải làm thế nào?"

Bởi vì không thở được, mặt mũi Tần Phi bắt đầu tím tái lại, hai đồng tử rệu rã ra.

"Anh buông tay ra đi, Tần Phi sắp chết rồi!", Tần Y thấy Tần Phi sắp chết, hoảng sợ gào lên.
Cô ta rất lo Dương Thanh sẽ bị bắt vì tội giết người.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không để Tần Phi chết dễ dàng như vậy, chỉ muốn cho anh ta cảm nhận sự tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết.

"Rầm!"

Cuối cùng Dương Thanh cũng buông tay, Tần Phi mềm oặt ngã xuống đất, vội vàng hít lấy hít để, sắc mặt mới bớt tái xanh.

Tần Y cũng bị dọa sợ.
Nếu Dương Thanh không buông tay, chỉ mười giây nữa thôi Tần Phi cũng có thể ngạt thở mà chết.

Châu Ngọc Thúy cũng nhũn chân ra, không ngờ Dương Thanh lại hung ác tới vậy.

"Có lời gì trăng trối thì nói đi.
Nói xong, tôi sẽ tiễn anh lên đường!"

Tần Y vừa mới thở phào, Dương Thanh lại lặp lại câu nói vừa rồi.

Cô ta hoảng hốt nói: “Anh rể, anh…”

“Y Y, bọn họ làm gì anh anh đều nhịn được, nhưng Thanh Tâm và Tiêu Tiêu là giới hạn cuối cùng của anh”, Tần Y chưa kịp nói hết câu đã bị Dương Thanh chen vào: “Ai dám hại bọn họ, anh đều không bỏ qua.
Tần Phi nhất định phải chết!”

“Dương Thanh, cậu không thể giết tôi.
Nhà họ Tần đã xây dựng quan hệ với nhà họ Quan.
Tôi là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tần.
Cậu mà giết tôi, ông nội sẽ không tha cho cậu đâu”.

Trải qua cảm giác tuyệt vọng giữa sự sống và cái chết, Tần Phi vốn tưởng Dương Thanh đã tha cho mình.
Nào ngờ anh còn muốn giết mình, lập tức bị dọa tè ra quần, quỳ xuống chân Dương Thanh xin xỏ.

Vừa rồi còn dõng dạc tuyên bố muốn bắt Dương Thanh quỳ xuống cầu xin mình, bây giờ anh ta lại là người quỳ, thật nực cười.

Lúc này, Tần Thanh Tâm cũng đã đưa Tiêu Tiêu đi học xong quay về tới nhà.
Thấy Tần Phi quỳ xuống cầu xin Dương Thanh tha thứ, cô kinh ngạc không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Chị mau khuyên anh rể đi, anh ấy muốn giết Tần Phi”, Tần Y vội vàng chạy tới.

Bấy giờ Tần Thanh Tâm mới biết tại sao Tần Phi quỳ xuống trước mặt Dương Thanh.
Cô sốt ruột chạy đến khuyên nhủ: “Dương Thanh, anh đừng kích động!”

Dương Thanh nhìn Tần Thanh Tâm, lạnh lùng nói: “Em cũng biết Tần Phi là loại người gì.
Hôm nay anh ta chuẩn bị quan tài cho cả nhà chúng ta, sau này chắc chắn sẽ muốn lấy mạng chúng ta.
Anh quyết không cho phép chuyện này xảy ra”.

“Dương Thanh, tôi thề sau này sẽ không gây sự với cậu nữa”, Tần Phi lập tức giơ tay thề thốt.

Dương Thanh cười lạnh nói: “Nếu lời anh nói có thể tin được, lợn sẽ biết trèo cây.
Hôm nay anh phải chết!”

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh cứng rắn kiên định như vậy, khắc hẳn bộ dạng cam chịu ngày thường.

“Dương Thanh, anh…”

Tần Thanh Tâm đang định lên tiếng thì bị Dương Thanh ngăn cản: “Tâm, em muốn anh làm gì anh cũng nghe.
Nhưng duy nhất chuyện này thì không được.
Anh ta không chết, anh sẽ rất bất an.
Coi như là vì em và con gái, hãy cho anh tự quyết định một lần”.

Đúng lúc ấy, Tần Phi vốn đang quỳ xuống chợt thò tay vào trong áo lấy ra một con dao sắc nhọn lao về phía Tần Thanh Tâm.

Anh ta biết mình không giết được Dương Thanh, chỉ có thể đổi sang Tần Thanh Tâm.

- ————

.

Chương 102: 102: Tần Thanh Tâm Tỉnh Ngộ

Tần Phi cũng không định giết Tần Thanh Tâm mà chỉ muốn bắt cô làm con tin.

Chỉ khi thoát khỏi đây, anh ta mới có cơ hội tìm được cao thủ mạnh hơn để đối phó Dương Thanh.

“Chị cẩn thận!”

Tần Y thấy vậy, lập tức hét lên một tiếng.

Dương Thanh cũng không ngờ Tần Phi còn dám dùng dao, tức tốc ôm chặt lấy Tần Thanh Tâm.

“Phập!”

Lưỡi dao trong tay Tần Phi đâm thẳng vào ngực Dương Thanh, máu tươi túa ra như hoa hồng nở rộ, nhanh chóng nhuộm đỏ áo của anh.

Thời gian tựa hồ như ngừng lại, tất cả đều ngơ ngác.

Đến cả Tần Phi cũng bị sốc.
Đúng là anh ta muốn giết Dương Thanh nhưng cũng biết rõ bản thân không phải đối thủ của anh.
Nào ngờ đánh bậy đánh bạ lại đâm anh một nhát.

“Dương Thanh!”

“Anh rể!”

Tần Thanh Tâm và Tần Y đồng thanh hô lên.
Tần Y lao tới như gió.

Tần Phi cũng lấy lại tinh thần, điên cuồng cười lớn: “Dương Thanh, mày cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha…”

Ánh mắt Dương Thanh tràn đầy lạnh lùng: “Tự tạo nghiệt không thể sống!”

Dứt lời, anh giơ chân đá một cái khiến Tần Phi cũng bay ra xa rơi vào quan tài như gã vệ sĩ anh ta thuê tới.

Với sức mạnh khủng khiếp của Dương Thanh, Tần Phi đã ngất xỉu từ giây phút bị anh đá vào.

Dương Thanh thuận tay rút con dao khỏi ngực, ném xuống đất.

Vết thương như này chỉ là trò trẻ con đối với anh.
Lúc ở biên giới phía Bắc, anh đã suýt chết không biết bao nhiêu lần trong lúc chiến đấu, toàn thân dày đặc vết thương.

"Em sẽ đưa anh đi bệnh viện ngay", Tần Thanh Tâm thấy quần áo của Dương Thanh bị nhuộm đỏ, nước mắt rơi lã chã.

Tần Y cũng khóc nức nở, không cho Dương Thanh từ chối đã nói: "Em đi khởi động xe, chị dìu anh rể đi".

Dứt lời, Tần Y vội vàng chạy ra xe.

Dương Thanh vừa hận nhà họ Tần, lại vừa cảm thấy ấm áp bởi sự lo lắng của Tần Thanh Tâm và Tần Y.
Điều này còn hiệu quả hơn thuốc giảm đau vô số lần.

"Thanh Tâm, đừng lo lắng quá.
Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu", Dương Thanh an ủi.

"Im lại!", Tần Thanh Tâm bật khóc quát lớn: "Anh đừng nói nữa, giữ sức đi bệnh viện đi".

Dương Thanh biết Tần Thanh Tâm lo lắng, vừa thấy bất lực lại vừa cảm động.
Mã Siêu cũng đã tới, thấy sắc mặt Dương Thanh liền biết vết thương này chẳng nhằm nhò gì.

"Cậu xử lý chuyện còn lại đi.
Lát nữa tôi đến nhà họ Tần tìm cậu", Dương Thanh dặn dò xong, được Tần Thanh Tâm cẩn thận đỡ lên xe.

Tần Y đạp ga lên mức tối đa, nhanh chóng đến được bệnh viện.

Dương Thanh được hai cô gái xinh đẹp đỡ hai bên, rất nhiều người đều ghen tỵ với anh.

Sau khi bác sĩ nhìn thấy vết thương của Dương Thanh, bất lực nói: "Chỉ là vết thương ngoài da thôi, sao hai người lại hoảng hốt vậy?"

“Vết thương ngoài da? Không thể nào, anh ấy bị người ta đâm một nhát, máu tươi nhuộm đỏ cả áo rồi”, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều tức giận, tưởng bác sĩ nói vớ vẩn.

Bác sĩ ghét nhất là bị chất vấn.
Tần Thanh Tâm nói vậy khiến ông ta rất không vui: “Không tin thì các cô đi tìm bác sĩ khác đi, đừng ảnh hưởng đến người bệnh phía sau”.

Hai người còn muốn phản bác, Dương Thanh vội vàng ngăn lại: “Anh thật sự không sao, dao của Tần Phi làm rách chút da nên mới chảy nhiều máu”.

Nói rồi, anh vạch áo cho họ xem vết thương.
Vừa rồi y tá đã xử lý xong xuôi, hiện giờ chỉ còn một vết rách nhàn nhạt.

Thấy vậy, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều không thể tin nổi.

“Sao có thể như vậy? Rõ ràng em đã thấy cả lưỡi dao đều cắm vào ngực anh”, Tần Thanh Tâm kinh ngạc chỏi.

Dương Thanh cười nói: “Hai em nhìn nhầm rồi, dao của Tần Phi chỉ đâm vào quần áo, xẹt qua da anh một chút thôi”.

Hai cô gái vẫn không thể hiểu được, cứ cảm thấy Dương Thanh đang giấu họ điều gì đó.

Khi trở về, người của đội phá dỡ và tiệm quan tài đều đã rời đi, để lại sân nhà bừa bộn.

Căn nhà bị đào mất một góc, dù vẫn ở được nhưng sẽ rất nguy hiểm.

“Hai em đi làm đi, anh đến nhà họ Tần một chuyến”.

Sau khi xuống xe, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

“Anh bỏ qua cho nhà họ Tần được không?”, Tần Thanh Tâm nói.

Nhà họ Tần đã tổn thương cô quá nhiều, nhưng dù sao cô cũng lớn lên ở đó, vẫn còn một chút tình cảm với gia tộc.

“Nhà họ Tần đã đối xử với chúng ta như vậy, sao chị còn muốn cầu xin cho bọn họ?”

Tần Y kích động lạ thường: “Tối hôm qua Tiêu Tiêu suýt thì mất tích, hôm nay anh Thanh lại suýt bị họ hại chết.
Chẳng lẽ chị vẫn còn tình cảm với gia tộc sao?”

Tần Y không nhận ra mình đã lỡ miệng, mặt đỏ gay gắt vì tức giận.

Quả nhiên, sắc mặt Tần Thanh Tâm lập tức trở nên tái nhợt.

Cô chợt nhớ tối hôm qua, Dương Thanh và Tiêu Tiêu về nhà rất muộn và chuyện Tiêu Tiêu ở cùng một người phụ nữ xa lạ.

Không chỉ vậy, Tần Y còn liên tục giải thích giúp Dương Thanh.

Chứng tỏ Dương Thanh và Tần Y đều đang giấu diếm cô chuyện hôm qua Tiêu Tiêu gặp nguy hiểm.

“Em nói tối qua Tiêu Tiêu suýt bị mất tích là sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Tần Thanh Tâm nhìn chằm chằm Tần Y.

Đột nhiên bị cô hỏi như vậy, Tần Y giật mình thon thót, mới nhận ra mình đã lỡ lời.

“Tối qua Tiêu Tiêu suýt bị mất tích á? Em đâu có nói vậy! Chắc chị nghe nhầm rồi!”, Tần Y vội vàng nói lảng đi.

Tần Thanh Tâm đỏ bừng hai mắt, lắc đầu nói: “Từ nhỏ em đã không biết nói dối.
Mỗi lần nói dối em đều sẽ né tránh ánh mắt của người khác.
Em nói cho chị biết đi, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Y còn định che giấu, Dương Thanh đã lên tiếng: “Tâm biết rồi, em cứ nói cho cô ấy đi!”

Nghe thấy Dương Thanh nói vậy, Tần Y mới thở dài một tiếng, kể lại toàn bộ cho Tần Thanh Tâm nghe.

Khi Tần Thanh Tâm biết Phương Duyệt dám đến trường học lừa dẫn Tiêu Tiêu đi, trong lòng bừng bừng lửa giận.

Cộng thêm chuyện Tần Y bị bắt cởi sạch quần áo trước mặt nhiều người, Tần Thanh Tâm đã tức giận đến tận cùng.

“Chuyện sau đó thì sao?”, Tần Thanh Tâm cố gắng giữ bình tĩnh.

Tần Y cũng không rõ, quay sang nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh kể lại chuyện theo dõi Quan Tuyết Phong tới một căn biệt thự, tìm được Tiêu Tiêu bị giam lỏng.

Nhưng anh không nhắc tới chuyện Phương Duyệt bị đưa đi.

Đến giờ, Tần Thanh Tâm mới biết tối qua đã xảy ra nhiều chuyện như thế vậy mà cô còn hiểu lầm anh ngoại tình với người khác, không khỏi tự trách.

“Bây giờ chị đã biết tại sao hôm nay anh rể lại nhất quyết muốn giết Tần Phi rồi chứ? Anh ấy không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa”, Tần Y trầm giọng nói.

Dứt lời, cô ta lại lo lắng nhìn Dương Thanh: “Em biết anh rất giỏi, muốn giết Tần Phi rất dễ.
Nhưng giết người là phạm pháp.
Anh hãy vì chị em và Tiêu Tiêu tha cho anh ta một lần đi.
Anh muốn xử lý nhà họ Tần như thế nào, em đều ủng hộ”.

“Lúc trước là em quá ngốc.
Rõ ràng gia tộc chiếm đoạt mọi thứ của em, đuổi cả nhà ra khỏi gia tộc.
Vậy mà em còn ngu ngốc ôm ấp hy vọng với gia tộc, em sai rồi”.

Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thanh, nghiêm túc nói: “Chuyện còn lại anh cứ làm theo ý mình đi! Chỉ cần anh không giết người, muốn làm gì cũng được!”

- ————

.

Chương 103: 103: Biệt Thự Vân Phong

Nghe Tần Thanh Tâm nói vậy, Dương Thanh hiểu cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Cuối cùng anh cũng có thể thoải mái làm việc.

“Em yên tâm, anh sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu”.

Dương Thanh chân thành nói.
Thấy tòa nhà hai tầng bị đào mất một góc, anh đưa cho Tần Thanh Tâm một chiếc chìa khóa: “Tiếp tục ở lại đây sẽ rất nguy hiểm.
Hôm nay em và Tần Y đừng đi làm nữa, dọn dẹp đồ đạc sang chỗ anh ở đi!”

Tần Thanh Tâm muốn từ chối, Dương Thanh lại nói: “Chúng ta vốn là vợ chồng, không cần phải khách sáo.
Coi như là vì Tiêu Tiêu, dọn đến chỗ anh đi!”

Lần này, Tần Thanh Tâm không từ chối nữa.
Dương Thanh lái chiếc Phaeton ra khỏi sân nhà họ Tần.

“Ý của anh rể là muốn chúng ta dọn nhà hả chị? Anh ấy mua nhà rồi sao?”, Tần Y nghi hoặc hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ gật đầu: “Chúng ta đừng gây thêm phiền phức cho anh ấy nữa.
Mau dọn đồ chuyển sang chỗ anh ấy đi!”

Châu Ngọc Thúy nghe thấy Tần Thanh Tâm nói muốn chuyển nhà liền nổi giận: “Chúng ta đã ở đây cả đời, sao có thể chuyển nhà được? Lại còn là nhà của Dương Thanh? Cậu ta chỉ là một thằng vô dụng, có thể mua được nhà ở gì? Các con muốn chuyển thì chuyển, mẹ không đi đâu”.

Tần Thanh Tâm bất lực lắc đầu: “Mẹ không đi kệ mẹ.
Y Y, mau dọn đồ đi.
Biệt thự của Dương Thanh cái gì cũng có, em lấy mấy bộ quần áo là được rồi”.

“Anh rể mua biệt thự rồi sao?”, Tần Y vui sướng nói.

Tần Thanh Tâm gật đầu: “Một tòa biệt thự rất lớn, cái gì cũng có.
Ngoài một vài đồ vật thiết yếu và quần áo để thay, không cần mang gì nữa đâu”.

“Được, em sẽ dọn đồ ngay”, Tần Y phấn khởi đáp.

Châu Ngọc Thúy vẫn luôn nghe lén hai chị em họ nói chuyện. Bà ta vốn không định chuyển nhà, nhưng nghe Tần Thanh Tâm nói họ sẽ chuyển vào biệt thự, bà ta lập tức vui mừng.

Hai chị em còn chưa về phòng, Châu Ngọc Thúy đã tức tốc chạy vào phòng dọn đồ.

Tần Thanh Tâm từng tới biệt thự Vân Phong, biết rõ ở đó cái gì cũng có nên chỉ lấy một ít quần áo của mình và Tiêu Tiêu đựng trong vali nhỏ là đủ.

Tần Y cũng không có gì nhiều.
Sau khi hai chị em dọn đồ xong xuôi quay ra phòng khách, Châu Ngọc Thúy đã sắp sẵn hai vali cỡ lớn.

“Sao mẹ cũng dọn đồ vậy? Định về nhà ngoại à?”, Tần Y cố tình châm chọc.

Châu Ngọc Thúy không hề biết ngượng, cười nói: “Mẹ chỉ có hai đứa con gái, hai đứa đi đâu đương nhiên mẹ phải đi theo đấy!”

Cốp xe Maserati không chứa hết.
Cuối cùng hai vali của Châu Ngọc Thúy đều phải để ở ghế sau mới miễn cưỡng chở theo được.

Tần Y chậm rãi lái xe tới biệt thự Vân Phong.

“Chị đừng nói biệt thự của anh rể ở khu biệt thự Vân Thủy Uyển đấy nhé?”, theo hướng Tần Thanh Tâm chỉ, Tần Y ngày càng kinh ngạc.

“Em cứ lái xe theo chỉ dẫn của chị là được, chắc chắn không sai đâu”, Tần Thanh Tâm nói.

Châu Ngọc Thúy cười lạnh: “Vân Thủy Uyển là khu biệt thự cao cấp nhất của cả Giang Hải, nơi ở của bốn gia tộc đứng đầu

Giang Hải.
Làm sao thằng vô dụng kia có thể mua nổi biệt thự ở đây?”

Tần Thanh Tâm cau mày: “Mẹ đừng nói anh ấy như vậy nữa được không? Mẹ vốn không biết anh ấy là người như thế nào”.

Tần Y cũng nói: “Hôm nay anh rể làm gì Tần Phi mẹ cũng thấy rồi.
Sức chịu đựng của con người luôn có giới hạn.
Mẹ cứ mở miệng mắng anh ấy vô dụng, nếu có ngày anh ấy tức giận đuổi mẹ đi, mẹ cũng đừng khóc!”

“Hai đứa nói chuyện với mẹ kiểu gì vậy? Dù sao mẹ cũng là mẹ của hai đứa, hai đứa lại vì người ngoài cãi lời mẹ, có con gái nào như vậy không hả?”, Châu Ngọc Thúy không vui nói.

“Con thật sự chưa từng thấy người mẹ nào như mẹ!”, Tần Y phản bác.

Lần trước ở nhà hàng Tô Ký, Tần Y giúp Châu Ngọc Thúy đánh Vương Lộ Dao nhưng lại bị bà ta bắt quỳ xuống xin lỗi, cô ta đã vô cùng tổn thương.

“Con nói chuyện với mẹ kiểu gì thế hả? Có tin mẹ đánh con luôn không?”, Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận.

“Đủ rồi!”, Tần Thanh Tâm nổi giận hét lên, quay lại nhìn Châu Ngọc Thúy: “Con nói trước cho mẹ biết, nếu mẹ còn tiếp tục gây khó dễ cho Dương Thanh như ngày trước, tốt nhất mẹ hãy về nhà cũ ở đi”.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm rất lạnh lùng.

Châu Ngọc Thúy định nói tiếp, thấy ánh mắt giận dữ của cô thì lại nuốt ngược những lời đó xuống, thở phì phò nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhà của anh rể ở Vân Thủy Uyển thật sao chị?”

Khi lái xe vào Vân Thủy Uyển, Tần Y cực kỳ kinh hãi.

Bảo vệ ở ngoài cổng thấy biển xe lạ, đang định ngăn cản thì thấy Tần Thanh Tâm ngồi ở ghế lái phụ, vội vàng đứng thẳng cúi chào.

Khu này không lớn lắm.
Những người sống ở đây đều là các gia tộc giàu có nổi danh của Giang Hải.

Bảo vệ ở đây đã ghi nhớ thông tin của ông chủ ở trong đầu, biết rõ Tần Thanh Tâm chính là bà chủ của biệt thự Vân Phong.

Châu Ngọc Thúy sáng bừng hai mắt, kéo cửa kính xuống ngó Đông ngó Tây.
Đây là lần đầu tiên bà ta đặt chân vào khu biệt thự xa hoa tới vậy.

Mặc dù Tần Y cũng ngạc nhiên, nhưng nhớ tới sự thần bí và mạnh mẽ của Dương Thanh, cô ta vẫn có thể tiếp nhận.

"Biệt thự của anh rể ở đâu vậy? Sắp hết đường rồi chị ơi", Tần Y mãi vẫn chưa thấy Tần Thanh Tâm chỉ đường, nghi hoặc hỏi.

"Cứ lái dọc con đường này là đến", Tần Thanh Tâm đáp.

"Hả?"

Tần Y không hiểu, bởi vì lái tiếp nữa sẽ lên tới đỉnh núi.
Mà trên đường đi không có một bóng người.

"Chắc là chị nhầm rồi, đi tiếp nữa sẽ tới đỉnh núi đấy.
Một tháng trước có tin tức động trời nói tòa biệt thự nằm ở nơi cao nhất của đỉnh Vân Phong đã bị một ông lớn thần bí mua mất rồi".

Châu Ngọc Thúy cũng lên tiếng: "Nghe nói con đường dẫn lên đỉnh núi dài khoảng ba cây số, chỉ dành riêng cho chủ nhân tòa biệt thự trên đỉnh núi.
Người ngoài không được phép đi vào đâu".

"Mẹ còn nghe nói, nửa tháng trước có một cậu chủ nhà giàu muốn lái xe đi lên xem thử, kết quả bị bảo vệ đánh gãy hai chân.

Gia tộc của cậu ta vốn rất tức giận, nhưng khi biết cậu ta định đi lên đỉnh núi liền sợ hãi không dám hé răng nói nửa câu".

"Kít!"

Tần Y nghe vậy thì phanh gấp.
May mà tốc độ xe không quá cao.

“Đi tiếp nữa sẽ tới con đường dẫn lên đỉnh núi kia đấy”.

Tần Y lo lắng nhìn Tần Thanh Tâm: “Chắc chắn là chị nhớ nhầm rồi”.

“Biệt thự ở đỉnh núi Vân Phong chính là nhà của Dương Thanh.
Em đừng sợ, cứ lái tiếp đi”, Tần Thanh Tâm bất lực nói.

“Con học người ta nói đùa từ bao giờ vậy? Đến cả bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải còn không có tư cách ở trên đỉnh, sao thằng vô dụng kia có thể ở được?”, Châu Ngọc Thúy không tin.

Tần Y lại im lặng không lên tiếng, tim đập thình thịch.
Cô ta biết chị mình sẽ không bao giờ nói đùa, vậy nên biệt thự ở trên đỉnh Vân Phong đúng là nhà của Dương Thanh.

“Lái tiếp đi!”, Tần Thanh Tâm cũng lười giải thích, chỉ từ tốn nói một câu.

Tần Y không nói gì thêm, tiếp tục nổ máy đi thẳng về phía trước.

- ————

.

Chương 104: 104: Quan Tài Đỏ Chói

Trong khi cả nhà Tần Thanh Tâm đang đi tới biệt thự Vân Phong, Dương Thanh cũng chạy tới nhà họ Tần.

Mặc dù nhà họ Tần chỉ là một gia tộc đã xuống cấp nhưng vẫn có trang viên của riêng mình như các gia tộc lớn.

Trong trang viên rộng thênh thang có mấy căn biệt thự hai tầng.
Ngoại trừ gia đình Tần Thanh Tâm, toàn bộ người nhà họ Tần đều sống ở đây.

Lúc này có một chiếc xe tải màu xanh chặn lại trước cổng, không ai ra ngoài được.

Trên chiếc xe tải có năm chiếc quan tài.

“Rốt cuộc các người là ai, có biết đây là đâu không? Dám chặn cổng nhà chúng tôi, chán sống rồi hả?”

Mẹ của Tần Phi - Lâm Tuyết Liên đứng ở trong chống nạnh mắng chửi người đang đứng phía trước xe tải.

Từ khi nhà Tần Thanh Tâm bị đuổi đi, không còn ai có thể uy hiếp địa vị của Tần Phi trong nhà họ Tần nữa.
Cụ Tần cũng tỏ rõ thái độ chọn Tần Phi làm người thừa kế.

Cụ Tần có hai người con trai, bố của Tần Phi và bố của Tần Thanh Tâm.

Bố của Tần Phi đã chết từ nhiều năm trước, nhưng bố của Tần Thanh Tâm là Tần Đại Dũng không phải là con ruột của cụ Tần.
Vậy nên Tần Phi trở thành cháu trai duy nhất mang huyết thống của nhà họ Tần.

Khi Tần Thanh Tâm còn ở nhà họ Tần, cô có năng lực xuất chúng, được các công ty dưới trướng gia tộc ủng hộ rất nhiều nên có sức uy hiếp cực lớn với Tần Phi.

Bây giờ Tần Phi đã được xác nhận là người thừa kế, thân phận của mẹ anh ta là Lâm Tuyết Liên cũng lên như diều gặp gió,

mẹ quý nhờ con.

Bên cạnh Lâm Tuyết Liên còn có rất nhiều vệ sĩ, ai nấy đều hung dữ nhìn chằm chằm Mã Siêu.

“Thằng nhóc này điếc rồi à? Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Mặc kệ Lâm Tuyết Liên mắng chửi thế nào, Mã Siêu đều làm như không nghe thấy, cứ đứng sừng sừng trước cổng chặn đường.

“Mấy đứa lên tẩn thằng nhóc này một trận cho tôi”.

Lâm Tuyết Liên bị ngó lơ, lập tức nổi giận.

Bảy, tám vệ sĩ nghe lệnh đồng loạt xông tới trước mặt Mã Siêu.

Đúng lúc này, đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của Mã Siêu chợt mở ra, ánh mắt lạnh như băng.

Thấy bảy, tám người sắp lao tới, anh ta khẽ cử động chân. Mọi người chỉ thấy một bóng dáng lờ mờ chợt lóe lên.

Ngay sau đó, bảy, tám tên vệ sĩ đều không trụ nổi quá mười giây đã bị đánh bay ra ngoài, ngã sõng soài trên mặt đất.

Đám người nhà họ Tần trợn tròn mắt, Lâm Tuyết Liên sợ hãi lùi về sau, vô cùng hoảng sợ.

“Không muốn chết thì ngoan ngoãn chờ đi”, Mã Siêu lạnh giọng quát.

Dương Thanh bảo anh ta tới nhà họ Tần trước, chứng tỏ anh muốn tự ra tay xử lý Tần Phi.

Nghe vậy, người nhà họ Tần không dám nói thêm gì nữa.

Đến cả bảy, tám tên vệ sĩ cùng lên còn bị Mã Siêu giải quyết dễ dàng, đám người nhà họ Tần càng không có hy vọng có thể đánh bại anh ta.

“Ông chủ, có một người trẻ tuổi dẫn theo một chiếc xe tải tới chặn cổng lại, không cho ai bước ra ngoài”.

Quản gia hoảng loạn tìm cụ Tần báo tin.

“Cái gì? Không cho người nhà họ Tần chúng ta ra ngoài sao?”, cụ Tần lập tức nổi giận đùng đùng.

“Vâng.
Đến cả tám vệ sĩ mạnh nhất cũng bị cậu ta đánh bại”, quản gia sợ hãi nói.

“Dám đến nhà họ Tần gây sự, đúng là không sợ chết.
Đợi tôi liên hệ với nhà họ Quan xem có tìm thêm được vệ sĩ tới không”, cụ Tần lấy điện thoại ra.

Mặc dù nhà họ Tần móc nối quan hệ được với nhà họ Quan nhưng mỗi năm nhà họ Tần đều phải nộp cho nhà họ Quan gần một nửa lợi nhuận.
Vậy nên xảy ra bất cứ chuyện gì, bọn họ đều có thể nhờ nhà họ Quan che chở.

Cụ Tần gọi điện thoại, nghe thấy một giọng nói mất kiên nhẫn vang lên: “Ai vậy?”

“Sếp Hứa, tôi là Tần Côn.
Có một người trẻ tuổi rất lợi hại tới nhà họ Tần, vệ sĩ của chúng tôi đều bị đánh ngã rồi.
Tôi muốn nhờ nhà họ Quan ra mặt, tìm thêm vài vệ sĩ tới”.

Cho dù đối phương rất coi thường mình nhưng cụ Tần vẫn phải nhún nhường.

Nói là nhà họ Tần móc nối được quan hệ với nhà họ Quan nhưng thực chất chỉ liên hệ được với người phụ trách sản nghiệp dưới trướng nhà họ Quan.
Cụ Tần còn không có tư cách liên hệ với những quản lý cấp cao của nhà họ Quan nữa.

Sếp Hứa nghe xong tức giận nói: “Một người trẻ tuổi cũng không giải quyết được, đúng là lũ ăn hại.
Tôi sẽ cho người tới ngay”.

Nói xong, sếp Hứa cúp máy luôn.

Ánh mắt cụ Tần trở nên lạnh lẽo, bực bội nói: “Chỉ là con chó của nhà họ Quan mà cũng kiêu căng như vậy.
Đợi nhà họ Tần xây dựng được quan hệ với chủ gia tộc họ Quan, mày chẳng là cái thá gì cả”.

Đúng lúc này, một chiếc Phaeton màu đen đỗ lại trước cổng nhà họ Tần.
Dương Thanh bước ra khỏi xe.

Mã Siêu vội vàng chạy tới: “Anh Thanh!”

Dương Thanh thấy xe tải chặn ngoài cổng, ra lệnh: “Cho xe tải đi vào đi!”.
Truyện Cung Đấu

“Vâng!”, Mã Siêu lập tức làm theo.

Ngay sau đó, một tiếng ầm vang lên.
Xe tải đâm thẳng vào trong, vách tường hai bên cổng cũng đổ ập xuống.

Toàn bộ trang viên chìm trong bụi đất mù mịt.

Trong trang viên vang lên tiếng hét chói tai, tất cả nhao nhao lùi lại.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, Dương Thanh thong thả bước vào.

Lâm Tuyết Liên thấy Dương Thanh, trợn trừng mắt hoảng sợ hỏi: “Sao mày lại không sao?”

Bà ta chính là người cùng Tần Phi lập ra kế hoạch thuê vệ sĩ đối phó với Dương Thanh.

Theo kế hoạch thì hiện giờ Dương Thanh phải bị đánh gãy tay, chân rồi mới phải.
Thế nhưng anh lại xuất hiện không chút tổn hại khiến Lâm Tuyết Liên có dự cảm không lành.

“Hình như bà rất ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây”, Dương Thanh cười mỉa.

Đám người nhà họ Tần đều đang tức giận suy đoán ai dám to gan chặn cổng nhà mình, bây giờ mới biết là thằng vô dụng này.

“Dương Thanh, mày đã bị đuổi khỏi gia tộc rồi, tới đây làm gì nữa?”

“Thằng ăn hại như mày không có tư cách tới đây.
Mày lập tức cút khỏi đây đi!”

“Thứ ăn hại, cút ra đi!”

Bọn họ mắng Dương Thanh té tát.

“Câm mồm!”

Mã Siêu chợt tiến lên một bước, giận dữ quát: “Ai dám nói nhảm thêm một câu nữa, tôi lập tức lấy mạng người đó!”

Vừa rồi tất cả đều chứng kiến sức mạnh của Mã Siêu.
Nghe anh ta nói vậy, đám người vừa mới tràn đầy căm phẫn, bây giờ đã câm như hến.

Dương Thanh nhìn thoáng qua căn biệt thự của cụ Tần, chợt lên tiếng: “Lão già chó chết, mau cút ra đây!”

Câu nói “Lão già chó chết” khiến mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Cụ Tần là chủ của cả gia tộc, bây giờ bị Dương Thanh gọi như vậy đúng là sự sỉ nhục lớn lao.

Giọng Dương Thanh không quá lớn nhưng cụ Tần đang viết thư pháp trong phòng nghe thấy lại như sấm nổ bên tai.

“Khốn kiếp! Muốn chết hả?”, cụ Tần nghe thấy lời Dương Thanh nói, nổi trận lôi đình.

“Cậu dám sỉ nhục chủ gia tộc như vậy, ông cụ sẽ không tha cho cậu đâu!”

Lâm Tuyết Liên hưng phấn nói.
Mặc dù bà ta không biết tại sao anh vẫn còn toàn vẹn đứng ở đây nhưng chỉ với một câu “lão già chó chết” kia, chắc chắn cụ Tần sẽ không để yên.

Lúc này, cụ Tần cũng đi ra, hai mắt ngập tràn lửa giận.

“Tao còn tưởng là ai to gan như vậy, thì ra là thằng vô dụng này”.

Cụ Tần nhìn thấy Dương Thanh, khinh thường nói: “Mày gây chuyện trong tiệc mừng thọ của nhà họ Quan, bây giờ vẫn còn sống cũng là kỳ tích.

Nhưng không sao, tao đã báo cho nhà họ Quan rồi, chẳng mấy chốc sẽ có người tới xử lý mày thôi".

Dương Thanh bật cười nói: "Được! Tôi cũng muốn xem thử còn người nhà họ Quan nào dám xuất hiện trước mặt tôi".

"Thằng ranh ngu ngốc, đúng là ngông cuồng.
Nhà họ Quan chưa ra tay với mày là vì mày không đủ tư cách thôi.
Đợi bọn họ tới thì mày chỉ có nước ôm mặt khóc nha con!"

Mặc dù cụ Tần biết Dương Thanh lợi hại nhưng giờ đây lại không hề cảm thấy lo lắng.

"Yên tâm, tôi sẽ không đi đâu!"

Dương Thanh cười nói: "Nhưng trước khi người nhà họ Quan tới, chúng ta hãy xử lý những chuyện khác trước đã".

Dứt lời, Dương Thanh nhìn Mã Siêu ra hiệu.

Mã Siêu gật đầu, quay người rời đi.
Dưới ánh mắt nghi hoặc của đám người, anh ta nhảy lên xe tải.

Chỉ thấy anh ta chưởng vào một cái quan tài nặng mấy trăm kí khiến nó bay thẳng ra ngoài, rơi xuống trước mặt đám người nhà họ Tần.

Thêm vài cú chưởng nữa, năm chiếc quan tài xếp thành hàng trên mặt đất.

Cảnh tượng ấy khiến tất cả đều sợ ngây người.

Đúng lúc ấy, Lâm Tuyết Liên chợt thấy một hình dáng quen thuộc nằm trong một chiếc quan tài, lập tức hoảng hốt gào lên: "Phi!"

- ————

.

Chương 105: 105: Tội Sống Khó Tha

Đám người nhà họ Tần thấy Tần Phi nằm trong quan tài đều sửng sốt.

Cụ Tần càng thêm tức giận: “Mày làm gì Tần Phi rồi?”

Lão ta chỉ có một đứa con trai ruột là bố của Tần Phi.
Sau khi con trai chết, Tần Phi là thằng cháu nối dõi duy nhất của lão ta.

Bây giờ thấy Tần Phi nằm trong quan tài, lão ta cực kỳ giận dữ.

Lâm Tuyết Liên lập tức gào khóc: “Thằng trời đánh, tao phải liều mạng với mày!”

Bà ta định nhào tới chỗ Dương Thanh thì bị Mã Siêu chặn lại, quát lớn: “Cút!”

Mã Siêu đi theo Dương Thanh chinh chiến nhiều năm, khí thế rất hùng dũng.
Chỉ quát một tiếng đã dọa Lâm Tuyết Liên vội vàng dừng lại.

“Bố phải làm chủ cho thằng Phi!”, Lâm Tuyết Liên biết không làm gì được Dương Thanh, chỉ có thể khóc lóc kể lể với cụ Tần.

Lúc này cụ Tần cũng nổi giận.
Lão ta chưa rõ Tần Phi sống chết ra sao, lại có cao thủ như Mã Siêu ở đây nên không dám làm càn, chỉ có thể chờ cao thủ nhà họ Quan đưa tới cứu giúp.

“Này lão già, hôm nay tôi đến chỉ muốn hỏi ông hai việc.
Nếu câu trả lời khiến tôi hài lòng, tôi có thể cho nhà họ Tần một con đường sống.
Nếu không, nhà họ Tần cũng không cần tồn tại nữa”.

Dương Thanh đứng chắp tay, lạnh lùng nói.

Anh liên tục gọi cụ Tần là lão già khiến lão ta tức muốn chết.

Nhưng cụ Tần chỉ có thể nhẫn nhịn, đỏ mắt nói: “Muốn tao trả lời mày cũng được.

Nhưng trước tiên mày phải cho tao biết, Tần Phi còn sống hay đã chết?”

“Chết? Ha ha, ông coi trọng nhà họ Tần quá rồi đấy.
Anh ta có tư cách gì khiến tôi phải lấy mạng anh ta?”, Dương Thanh khinh thường nói.

Mặc dù anh đang sỉ nhục nhà họ Tần nhưng đối với bọn họ, ít nhất đây cũng là một tin tốt.

“Mày muốn hỏi gì thì hỏi đi!”, cụ Tần lên tiếng.

“Vừa rồi Tần Phi dẫn theo một đội phá dỡ tới biệt thự nhà họ Tần, không quan tâm người nhà tôi còn đang ở trong đã đào một góc biệt thự.
Có phải ông ra lệnh làm vậy không?”, Dương Thanh hỏi.

Đối với anh, đây là chuyện không thể tha thứ.
Lúc biệt thự bị đào, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đều đang ở nhà.
Nếu bị đào thêm nữa, biệt thự đổ sập thì hai người họ phải làm sao?

Cụ Tần cau mày nói: “Biệt thự nhà họ Tần là sản nghiệp của gia tộc.
Chúng mày đã bị đuổi đi thì có tư cách gì ở lại?”

“Có nghĩa là Tần Phi không quan tâm có người ở trong hay không đã cho người lái máy xúc đào móng đều theo lệnh của ông?”, Dương Thanh nheo mắt lại.

Cụ Tần chợt có dự cảm không lành.
Cho dù là tối qua ở nhà họ Quan hay hôm nay, bộ dạng của anh đều cực kỳ mạnh mẽ, khác một trời một vực với năm năm trước.

“Tao chỉ bảo nó đuổi các người đi rồi san bằng biệt thự”, cụ Tần thành thật trả lời.

Câu trả lời này khiến Dương Thanh giảm bớt sát khí đối với lão ta.

“Thứ hai, chiếc xe đựng quan tài này cũng do Tần Phi mang tới, còn tuyên bố chuẩn bị riêng cho con gái tôi một chiếc quan tài nhỏ.

Anh ta nói đây là ý của ông, ông có gì muốn giải thích không?", Dương Thanh hỏi tiếp.

"Khốn kiếp!"

Cụ Tần nghe xong cũng nổi giận: "Tao bảo nó làm vậy lúc nào? Tao không hề biết chuyện này".

Dứt lời, lão ta nhìn sang Lâm Tuyết Liên: "Có phải cô lén lút bảo nó làm chuyện này sau lưng tôi không?"

Từ khi Tần Phi được chọn làm người thừa kế, Lâm Tuyết Liên cư xử cực kỳ phách lối, lén lút bày ra không ít ý xấu cho Tần Phi.

Cụ Tần biết nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, chưa từng lật tẩy trước mặt mọi người.

Lâm Tuyết Liên giật mình quỳ xuống dưới chân cụ Tần, vội vàng giải thích: "Con thực sự không biết chuyện này thưa bố! Dương Thanh chỉ là một thằng vô dụng bị đuổi khỏi gia tộc, sao có thể tin lời cậu ta được? Rất có thể quan tài do chính cậu ta chuẩn bị để kiếm cớ đối phó Tần Phi".

Rõ ràng bà ta đang chột dạ mới quỳ xuống cầu xin như vậy.
Dương Thanh híp mắt nhìn.
Cho dù bà ta có phải chủ mưu hay không nhưng anh có thể xác định Tần Phi và bà ta đều phải chịu trừng phạt.

Sắc mặt cụ Tần cực kỳ khói coi.
Lão ta hiểu rõ Lâm Tuyết Liên là loại người gì.
Lúc bà ta quỳ xuống, lão đã biết được sự thật.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện xấu của nhà họ Tần, lão ta không thể nói gì bà ta trước mặt mọi người.

"Tao đã trả lời cả hai câu hỏi của mày.
Hơn nữa, cho dù Tần Phi làm việc hơi quá đáng nhưng không phải bọn mày đều không sao rồi à? Mày còn muốn thế nào nữa?", cụ Tần đột nhiên nói.

"Rầm!"

Dương Thanh đá một cái, chiếc quan tài bị vỡ nát thành từng mảnh.

Cảnh tượng này khiến tất cả đều sợ ngây người.

“Ông nói biệt thự nhà họ Tần thuộc về gia tộc, muốn lấy đi cũng được.
Nhưng cháu trai ông không để ý tới tính mạng của người nhà tôi đã bắt đầu ra tay.
Ông còn hỏi tôi muốn thế nào sao?”

Cụ Tần nói vậy khiến Dương Thanh rất bực mình: “Cháu ông mang tới một xe chở quan tài, tuyên bố muốn đưa tôi lên bàn thờ.
Ông lại nói chúng tôi không sao à?”

“Nếu tôi thật sự chỉ là một thằng vô dụng, người nằm trong quan tài sẽ là tôi!”

“Ông nói xem, tôi có thể nghĩ như vậy không?”

Dương Thanh liên tục chất vấn, khí thế cũng càng lúc càng mạnh mẽ.
Toàn bộ trang viên nhà họ Tần chìm trong sát khí mãnh liệt.

Đối mặt với lửa giận của Dương Thanh, cụ Tần như rơi vào hầm băng, vô thức lùi lại, sắc mặt tái nhợt.

“Thế mày muốn thế nào?”, cụ Tần hoảng hốt hỏi.

“Cháu ông đã thích bẻ tay bẻ chân người ta như vậy, nhà họ Tần các người hãy tự bẻ gãy tay chân anh ta đi, đồng thời không được phép chữa trị”.

Ánh mắt Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo: “Cho ông ba mươi giây suy nghĩ.
Nếu để tôi ra tay sẽ không chỉ đơn giản là gãy tay, chân đâu”.

“Mày dám!”

Mặt cụ Tần lúc xanh lúc tím, rõ ràng đang vô cùng tức giận.

“Còn hai mươi giây!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Mày đừng quá đáng, nhà họ Tần có quan hệ thân thiết với nhà họ Quan đấy.

Nếu mày dám làm càn, nhà họ Quan sẽ không tha cho mày đâu", cụ Tần cao giọng uy hiếp.

"Còn mười giây cuối!"

Dương Thanh lạnh giọng đáp.

Mã Siêu đã đi tới quan tài Tần Phi đang nằm, ấn vào huyệt Nhân Trung của anh ta.
Tần Phi lập tức tỉnh lại.

Anh ta ngồi dậy liền phát hiện mình đang ở nhà họ Tần, ngơ ngác hỏi: "Sao tôi lại ở đây?"

"Dương Thanh, nếu mày dám động đến một ngón tay của Tần Phi, nhà họ Tần sẽ liều mạng với mày!", cụ Tần giận dữ nói.

"Hết giờ rồi.
Nếu các ông không làm được, tôi chỉ có thể tự ra tay".

Dương Thanh vừa nói vừa tới gần Tần Phi.

Đến lúc này, Tần Phi mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.
Anh ta đã bị Dương Thanh đưa về nhà họ Tần.

"Dương Thanh, mày muốn làm gì?"

Thấy Dương Thanh đang bước từng bước về phía mình, Tần Phi sợ hãi tè ra quần.
Những chuyện vừa xảy ra ở biệt thự nhà họ Tần đều rõ mồn một trước mắt anh ta.

Bây giờ thấy Dương Thanh như vậy, toàn thân anh ta không ngừng run rẩy.

"Ông nội cứu cháu với!", Tần Phi vội hét lên.

"Dương Thanh, mày dám!"

Cụ Tần trợn trừng mắt: "Tất cả lên hết cho tôi!"

Mã Siêu tiến lên một bước, đạp xuống mặt đất.
Ngay sau đó, nền đất lát đá thạch anh đều vỡ nát.

Đám người nhà họ Tần ngơ ngác tại chỗ, thầm nghĩ sức người có thể làm được như vậy sao?

Hơn chục vệ sĩ của nhà họ Tần đều khựng lại, không ai dám lên trước.

Tần Phi bò ra khỏi quan tài, đang định chạy trốn thì bị Dương Thanh gạt chân ngã nhào ra đất.

Một chân của Dương Thanh đã đạp lên đầu gối của anh ta.

“Tôi đã hứa với Thanh Tâm không giết anh.
Sau này anh hãy sống quãng đời còn lại ở trên giường đi!”

Dương Thanh rất bình tĩnh, nhưng Tần Phi lại thấy anh chẳng khác gì ác ma.

“Tôi biết sai rồi, xin cậu tha cho tôi lần này.
Tôi không dám nữa đâu”.

Tần Phi hoảng sợ cầu xin.

“Răng rắc!”

Dương Thanh chợt dùng sức, tiếng xương vỡ nát vang lên chói tai.

- ————

.

Chương 106: 106: Mọi Người Tới Chào Hỏi

Sau đó, tiếng hét thê thảm của Tần Phi đã vang vọng khắp trang viên nhà họ Tần.

“Phi!”

Cụ Tần tức giận hét lên, Lâm Tuyết Liên cũng gào lên, rồi liều mạng xông tới.

“Cút!”

Mã Siêu vung tay lên, tát bay Lâm Tuyết Liên, bà ta bất tỉnh tại chỗ.

Anh ta đứng trước mặt Dương Thanh, khí thế cực kỳ nguy hiểm đó làm nhà họ Tần kinh sợ không dám manh động.

Đây là lần đầu tiên cụ Tần cảm thấy tức giận như vậy. Một đứa cháu bị lão ta trục xuất khỏi gia tộc, lại dám nghiền nát một chân của Tần Phi ngay trước mặt lão ta.

“Dương Thanh, mày làm như vậy, chẳng lẽ không sợ người nhà họ Quan tới rồi sẽ không tha cho mày sao?”, cụ Tần nghiến răng nói.

Dương Thanh cười chế giễu, rồi nhìn Tần Phi đang đau khổ rên rỉ: “Anh nhìn thấy chưa? Đây là ông nội anh đấy, vì tôn nghiêm của mình nên dù bây giờ tôi có giết chết anh, ông ta cũng sẽ không cầu xin giúp anh đâu”.

“Dương, Dương Thanh, tôi xin cậu, cậu, cậu tha cho tôi đi”.

Đầu gối bị nghiền nát đau đến mức khiến Tần Phi nói chuyện cũng lắp bắp.

Dương Thanh có thể nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt anh ta, anh ta thật sự không dám đối chọi với Dương Thanh nữa. Nhưng Dương Thanh đâu thể bỏ qua cho anh ta?

“Nếu ông nội anh tình nguyện từ bỏ tôn nghiêm của mình để cầu xin giúp anh, có lẽ tôi sẽ tha cho anh”.

Dương Thanh nở nụ cười ác ma, anh muốn xem thử, rốt cuộc trái tim cụ Tần cứng rắn đến đâu?

“Ông nội, ông mau cầu xin cậu ta tha cho cháu đi, bằng không cháu thật sự phải nằm liệt trên giường cả đời.
Ông nội, ông mau cầu xin cậu ta đi mà!”

Tần Phi đau đến mức mồ hôi toát ra như tắm.

Cụ Tần lạnh mặt, nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Dương Thanh, mày đừng quá đáng, mày là cái thá gì mà có tư cách bảo tao cầu xin mày?”

“Xem ra, trong mắt lão già chó chết ông, tôn nghiêm là quan trọng nhất.
Không phải tôi không tha cho anh, muốn trách thì trách lão già chó chết kia không chịu cầu xin giúp anh”.

Dương Thanh giễu cợt nói, vừa dứt lời, anh lại nhấc chân lên, giẫm lên đầu gối còn lại của Tần Phi.

“Ông nội, ông mau cầu xin…
Á…”

Tần Phi chưa kịp nói xong, đầu gối lại đau dữ dội, khiến anh ta thét rống lên.

Hai đầu gối anh ta hoàn toàn vỡ vụn, cho dù thần tiên tới cũng không thể nào chữa khỏi.

Từ nay về sau, hai chân Tần Phi coi như tàn phế.

Lần này, Tần Phi không thể chịu đựng nổi cơn đau, ngất xỉu trong tiếng rên rỉ.

“Dương Thanh!”

Cụ Tần sắp nghiến đến nát hàm răng.

Mấy người nhà họ Tần hệt như được làm quen với Dương Thanh một lần nữa, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Cũng có rất nhiều người đang vui mừng, cũng may trước mặt có Tần Phi đứng chắn, bằng không bây giờ người bị tàn phế hai chân chính là bọn họ.

“Nếu lúc nãy ông chịu nghe lời tôi, thì Tần Phi chỉ bị gãy tay chân thôi.
Tôi cũng chẳng muốn đánh anh ta như thế nhưng ông nhất quyết không nghe, cứ muốn đợi tôi xuống tay.
Lần này thì hay rồi, hai đầu gối của Tần Phi đã hoàn toàn vỡ vụn, không thể đứng lên được nữa”.

Dương Thanh bỗng nói: “Bây giờ tôi sẽ cho Tần Phi cơ hội cuối cùng.
Chỉ cần ông chịu từ bỏ tôn nghiêm của mình để cầu xin cho anh ta thì tôi có thể giữ lại hai cánh tay của anh ta”.

“Một thằng vô dụng bị tao đuổi ra khỏi gia tộc thì có tư cách gì mà bảo tao cầu xin mày? Cho dù mày đánh chết nó, tao cũng không cầu xin mày đâu.
Mày đối xử thằng Phi thế nào thì đợi người nhà họ Quan tới đây sẽ đòi lại hết từ trên người mày”.

Cụ Tần không hề che giấu sự thù hận của mình đối với Dương Thanh.

Dương Thanh lắc đầu nói: “Hạng người như ông mới đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Ông thật sự cho rằng mấy người còn lại của nhà họ Quan vẫn dám nhúng tay vào chuyện của tôi à?”

“Mày nói vậy là sao?”, cụ Tần hỏi.

“Tôi thật sự không biết làm thế nào nhà họ Tần có thể tồn tại đến ngày hôm nay trong tay ông đấy?”

Dương Thanh lắc đầu nói tiếp: “Tối qua tôi đánh Tần Phi trong tiệc mừng thọ của Quan Chính Sơn, thậm chỉ còn không buông tha cho người thừa kế nhà họ Quan.
Sao ông không nghĩ thử xem, nhà họ Quan có thể bỏ qua những chuyện tôi đã làm không?”

“Nhà họ Quan chỉ chưa hành động thôi, nói không chừng nhà họ Quan đang chuẩn bị đi tìm mày đấy”, cụ Tần lạnh lùng nói.

“Điếc không sợ súng là nói hạng người như ông đấy! Với địa vị của nhà họ Quan, ông nghĩ nhà họ Quan sẽ dễ dàng buông tha cho người tới phá rối tiệc mừng thọ của chủ gia tộc sao?”.
Truyện Linh Dị

Dương Thanh bất đắc sĩ nói, anh từng gặp người ngu xuẩn rồi, nhưng chưa thấy ai ngu xuẩn như cụ Tần.

Tiếc là cụ Tần không nhìn thấy hình ảnh hàng trăm chàng trai cao to lực lưỡng súng ống đầy đủ dẫn tất cả dòng chính của nhà họ Quan đi.

"Nếu mày chết trong tiệc mừng thọ của nhà họ Quan, chẳng phải sẽ gây rắc rối cho nhà họ Quan à?", cụ Tần vẫn chưa nhận ra sự ngu xuẩn của mình.

Đúng lúc này, một chiếc Maybach màu đen dừng ngay trước cổng nhà họ Tần, rồi một người đàn ông trung niên mặc vest vội vàng chạy tới đây.

"Ha ha, sếp Hứa của nhà họ Quan tới rồi, mày cứ đợi đối mặt với lửa giận của nhà họ Quan đi!"

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, cụ Tần bỗng cười lớn, rồi chạy tới đón: "Sếp Hứa, ông sai người tới là được rồi, cần gì phải đích thân chạy tới đây?"

"Cút!"

Sếp Hứa đẩy cụ Tần ra, rồi đi thẳng tới trước mặt Dương Thanh, cúi người xuống, sợ hãi nói: "Cậu Dương, tôi biết cậu đang định đối phó với nhà họ Tần nên đã hủy bỏ mọi hợp tác giữa nhà họ Quan với nhà họ Tần rồi".

Câu nói của ông ta như tiếng sét đánh ngang tai mấy người nhà họ Tần.

Cụ Tần vô cùng kinh ngạc, không dám tin nói: "Sếp Hứa, có phải ông nhầm lẫn rồi không? Tối qua cậu ta đã phá rối tiệc mừng thọ của chủ gia tộc họ Quan, tôi gọi ông tới đây để giết chết cậu ta, sao ông lại cung kính cậu ta thế?"

"Mẹ kiếp lão già chó chết! Mau cút ngay cho ông! Hạng người ngu xuẩn như ông làm sao biết được thân phận cậu Dương chứ?"

Sếp Hứa bị câu nói của cụ Tần dọa đến mức suýt tè ra quần, dám giết chết Dương Thanh, chẳng phải lão ta đang tự tìm cái chết à? Tối qua ông ta đã tận mắt chứng kiến những chuyện đã xảy ra trong nhà họ Quan.

Nhất là lúc ông ta nhìn thấy hàng trăm chàng trai cao to lực lưỡng được trang bị súng ống đầy đủ dẫn toàn bộ dòng chính của Quan Chính Sơn đi.
Những người có mặt lúc đó đều cảm thấy sợ hãi.

Sếp Hứa là tổng giám đốc phụ trách một sản nghiệp dưới trướng nhà họ Quan, tên là Hứa Thiên, cũng được xem là nhân vật quan trọng trong nhà họ Quan.

Đúng lúc này, lại có một chiếc Maybach màu đen dừng ngay trước cổng nhà họ Tần.
Hơn nữa biển số xe chỉ khác biển số xe của Hứa Thiên một con số.

Rõ ràng, hai chiếc Maybach này được mua cùng một lúc.

Lại có một tổng giám đốc doanh nghiệp dưới trướng nhà họ Quan đang vội vàng chạy tới đây.

“Sếp Thạch, sao ông cũng tới đây?”

Cụ Tần vội vàng đi tới, ngạc nhiên hỏi.

“Cút ngay!”

Sếp Thạch đẩy cụ Tần ra, sau khi chạy tới trước mặt Dương Thanh thì khẽ gật đầu nói: “Cậu Dương, tôi tên là Thạch Vĩ, là tổng giám đốc tập đoàn Tuyết Phong dưới trướng nhà họ Quan.
Tôi vừa nghe thấy tin tức cậu đang ở đây nên cố ý tới đây chào hỏi!”

Nếu nói Hứa Thiên nhận nhầm người, vậy còn Thạch Vĩ? Chẳng lẽ ông ta cũng nhận nhầm người?

Cụ Tần chợt nghĩ tới câu nói mà Dương Thanh vừa nói với mình, đầu óc bỗng nổ tung.

“Không thể nào! Chuyện này không thể nào! Chắc chắn là do sếp Hứa và sếp Thạch đã nhầm lẫn”, cụ Tần không tin.

Nhưng đúng lúc này, lại có mấy chiếc Maybach màu đen dừng trước cổng trang viên nhà họ Tần.

Cụ Tần ngơ ngác nhìn, toàn bộ tổng giám đốc của các doanh nghiệp lớn dưới trướng nhà họ Quan đều chạy tới chào hỏi

Dương Thanh.

Như thể Dương Thanh mới là chủ gia tộc nhà họ Quan, được người nhà họ Quan tôn kính.

- ————

.

Chương 107: 107: San Bằng

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tất cả những người phụ trách các sản nghiệp dưới trướng nhà họ Quan đã có mặt.

Cảnh tượng này làm cho mỗi người nhà họ Tần đều ngây người vì kinh ngạc.

Dương Thanh cũng không ngờ đám tổng giám đốc nhà họ Quan đều đến, thật sự điều này nằm ngoài dự đoán của anh.

Tuy nhiên, nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhà họ Quan ngày hôm qua thì hiểu ngay.
Mặc dù anh không thừa nhận một trăm người đàn ông kia là do mình gọi đến nhưng những người ở đó không phải kẻ ngốc, có thể dễ dàng đoán ra tất cả đều do một Dương Thanh làm ra.

“Tần Côn, ông dám lợi dụng tôi đối phó với cậu Dương, đúng là chán sống mà”.

Hứa Thiên bước từng bước tới trước mặt cụ Tần, lời nói đầy vẻ giận dữ.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ cụ Tần, ban đầu ông ta đã chuẩn bị cho người đến đây nhưng kết quả lại nhận được thông báo là Dương Thanh cũng đang ở nhà họ Tần, thế là ông ta vội vàng chạy tới.

Những người khác cũng vậy, chuyện xảy ra ở nhà họ Quan tối qua khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm trùng trùng.
Vốn dĩ tối qua bọn họ đã bàn bạc xong, muốn đi quy phục Dương Thanh.

Nhưng bởi vì đã quá muộn nên bọn họ không dám quấy rầy Dương Thanh, thức trắng đêm không ngủ, chờ đến sáng sẽ đi gặp anh.

Bây giờ biết nhà họ Tần muốn ra tay với Dương Thanh, sao bọn họ lại bỏ qua cơ hội thể hiện cơ chứ?.
Truyện Cung Đấu

Sau Hứa Thiên, các vị tổng giám đốc khác cũng nhao nhao bước lên, chẳng mấy chốc đã vây cụ Tần vào giữa.

“Lão già kia, từ hôm nay trở đi, hợp tác giữa tôi và nhà họ Tần hoàn toàn chấm dứt!”

“Còn nữa, công ty do tôi quản lý cũng hủy hợp đồng với nhà họ Tần”.

“Công ty Thiên Hi chúng tôi cũng hủy hợp đồng với nhà họ Tần!”

Tất cả tổng giám đốc của các công ty trực thuộc nhà họ Quan đều tỏ thái độ rõ ràng, không tiếp tục hợp tác với nhà họ Tần nữa.

Từ sau khi nhà họ Tần đồng ý hàng năm nộp cho nhà họ Quan 45% lợi nhuận của gia tộc, tất cả sản nghiệp trực thuộc nhà họ Quan đều hợp tác với nhà họ Tần.

Nếu nhà họ Quan không sụp đổ thì chỉ dựa vào sự hợp tác với nhà họ Quan, chậm nhất là đến cuối năm, nhà họ Tần có thể vươn mình thành gia tộc hạng hai, thậm chí là hàng đầu ở Giang Hải.

Như vậy thì ở Giang Hải, địa vị của nhà họ Tần chỉ đứng sau bốn gia tộc lớn.
Thế nhưng nhà họ Quan hoàn toàn sụp đổ rồi.

Cụ Tần còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhìn thái độ của các sếp lớn phụ trách các sản nghiệp lớn của nhà họ Quan đối với Dương Thanh, lão ta vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

“Sếp Hứa, lẽ nào các ông muốn hủy hợp tác giữa chúng ta chỉ vì tôi đã đắc tội cái thằng vô dụng này?”

Cụ Tần hỏi với vẻ không cam lòng.

“Ông mới vô dụng, cả nhà ông đều là kẻ vô dụng.
Cậu Dương có thể diệt gọn nhà họ Quan trong vòng một đêm, ông là cái thá gì mà dám mắng cậu ấy là thằng vô dụng?”

Nói xong sếp Hứa đá vào bụng cụ Tần, cũng chẳng quan tâm đối phương là một lão già gần bảy mươi tuổi.

Cụ Tần bị đạp ngã xuống đất, vẻ mặt đờ đẫn.

“Nhà họ Quan đã bị diệt gọn trong vòng một đêm sao?”

Lão ta lẩm bẩm một mình, nét mặt khó tin.

“Cậu Dương, từ hôm nay trở đi, Hứa Thiên tôi tình nguyện đi theo cậu”.

Đột nhiên Hứa Thiên đi tới trước mặt Dương Thanh, hơi cúi người xuống nói chuyện.
Mà câu nói của ông ta như sét đánh ngang tai những người nhà họ Tần.

“Cậu Dương, Thạch Vĩ tôi tình nguyện đi theo cậu”.

“Lý Trung tôi tình nguyện đi theo cậu”.

…

Mười mấy người phụ trách các sản nghiệp trực thuộc nhà họ Quan đồng loạt tỏ lòng trung thành với Dương Thanh.

Bọn họ có thể trở thành người phụ trách các sản nghiệp lớn trực thuộc nhà họ Quan, đương nhiên không có ai là kẻ ngu.

Tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua đã cho thấy bản lĩnh phi thường của Dương Thanh, anh có thể tiêu diệt nhà họ Quan chỉ trong một đêm thì cũng có thể tiêu diệt các gia tộc lớn khác ở Giang Hải.

Chỉ khi đi theo người có bản lĩnh như vậy thì tương lai mới có không gian phát triển rộng mở hơn, bọn họ tỏ lòng trung thành với Dương Thanh không chút do dự.

Hành động này cũng bày tỏ họ sẽ phối hợp Dương Thanh, chuyển giao tất cả các sản nghiệp của nhà họ Quan sang Dương Thanh.

Người nhà họ Tần sốc tận óc trước thái độ của bọn họ.

Dương Thanh thật sự là thằng rể ăn hại bị đuổi ra khỏi gia tộc sao?

Cụ Tần tái mét mặt mày.
Giờ phút này, trong đầu lão ta chợt xuất hiện rất nhiều hình ảnh, cũng đã biết được nhiều chân tướng.

Trước đây tập đoàn Nhạn Thanh sáng đưa hợp đồng, chiều báo bọn họ vi phạm hợp đồng vì lão ta không giữ lời hứa, làm khó

dễ cho Tần Thanh Tâm, chuyển việc hợp tác thuộc về Tần Thanh Tâm cho Tần Phi.

Lão ta vừa mới đuổi cả nhà Tần Thanh Tâm ra khỏi gia tộc, trưởng phòng pháp chế của tập đoàn Nhạn Thanh đích thân xử lý việc nhà họ Tần vi phạm hợp đồng, còn cảnh cáo lão ta.

Tiếp theo là dạ tiệc tại khách sạn Vườn Sao.
Vốn dĩ nhà họ Tần không có tư cách được mời tham dự, nhưng lại được sắp xếp chỗ ngồi ở hàng cuối.

Ngoài ra còn có rất nhiều sự việc, hễ lão ta làm bất cứ chuyện gì gây hại đến Tần Thanh Tâm là gia tộc sẽ bị trừng phạt ngay sau đó.

Cụ Tần cứ tưởng đó chỉ là trùng hợp, đến ngày hôm nay lão ta mới biết tất cả là hành động của Dương Thanh.

“Thì ra tất cả là do cậu!”

Cụ Tần giãy giụa đứng dậy, cơ thể lảo đảo chực ngã, dường như thoắt cái lão ta bỗng già đi vài tuổi.

Sau khi bình tĩnh lại, lão ta nghĩ tới những gì mình đã đối xử với gia đình Tần Thanh Tâm.
Bỗng dưng lão thầm nghĩ, nếu như mình tốt với Tần Thanh Tâm hơn thì bây giờ nhà họ Tần huy hoàng cỡ nào?

“Dương Thanh, tôi thừa nhận là tôi đã xem thường cậu, nhưng chỉ vì vậy mà bắt Tần Côn tôi phải cúi đầu trước cậu thì tôi nói cho cậu biết: đừng hòng!”

Cụ Tần đứng thẳng lưng, trong đôi mắt từng trải ấy tràn đầy kiên định.

Dù biết Dương Thanh có thân phận không tầm thường, cụ Tần vẫn không chịu cúi đầu.
Cái ý nghĩ Dương Thanh là kẻ vô dụng đã ăn sâu bén rễ trong đầu lão ta rồi.

Hơn nữa, cả gia đình Tần Thanh Tâm bị lão ta đích thân đuổi ra khỏi gia tộc, cho nên dù có sai thì lão ta cũng không thừa nhận.

Bỗng nhiên Dương Thanh cảm thấy thật đáng buồn, vì tôn nghiêm của mình mà cụ Tần thà trơ mắt nhìn người nối dõi tông đường duy nhất nhà mình bị nghiền nát hai chân cũng không chịu khuất phục.

Lão ta thà trơ mắt nhìn cả gia tộc sụp đổ cũng không chịu cúi đầu chỉ vì khăng khăng cho rằng Dương Thanh là kẻ vô dụng.

Thà sai thì sai đến cùng, đây là cụ Tần - một lão già cổ hủ hết thuốc chữa.

“Lão già kia, ông đúng là chán sống rồi.
Nếu muốn chết thì để tôi tiễn ông lên đường!”

Hứa Thiên lập tức tiến đến tát lão ta.

“Bốp!”

Nhưng đúng lúc này, chẳng biết Dương Thanh xuất hiện sau lưng Hứa Thiên từ bao giờ, túm lấy cổ tay ông ta.

“Chuyện của tôi đâu đến lượt ông xen vào?”

Ánh mắt Dương Thanh không hề giấu vẻ lạnh lùng.

“Cậu…
cậu Dương, tôi…

tôi..”.

Hứa Thiên sợ đến nỗi lắp ba lắp bắp, toàn thân run lẩy bẩy.
May mà Dương Thanh không làm khó ông ta.

“Dương Thanh, cho dù cậu có đứng ở vị trí cao hơn cũng không thể thay đổi địa vị của cậu trong lòng tôi.
Trong mắt tôi, cậu luôn là kẻ vô dụng”.

Cụ Tần bình tĩnh nhìn Dương Thanh đang đứng trước mặt mình, không hề sợ hãi: “Đừng tưởng cậu ngăn bọn họ đánh tôi thì tôi sẽ thay đổi cách nhìn về cậu”.

“Ông thật sự cho rằng tôi để ý mấy thứ này sao?”

Dương Thanh bật cười, khẽ lắc đầu: “Điều tôi để ý không phải ông nhìn nhận tôi như thế nào, cũng không phải ông đối xử với tôi ra sao, mà là thái độ của ông đối với Thanh Tâm.

Ông không biết đâu, nếu không nhờ Thanh Tâm nói giúp thì nhà họ Tần đã sụp đổ từ lâu rồi".

"Nhà họ Tần làm cô ấy tổn thương hết lần này đến lần khác, nhà họ Tần có lỗi với cô ấy!"

Cụ Tần run lên, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.
Lão ta không hề nghi ngờ lời Dương Thanh, bởi vì thực lực của Dương Thanh đã bày ra trước mắt, nếu đối phương muốn tiêu diệt nhà họ Tần thì chẳng cần đợi đến ngày hôm nay.

Vì vậy, nhà họ Tần có thể tồn tại đến bây giờ là nhờ Tần Thanh Tâm hết.

Lúc này đây, ông ta chợt nghĩ đến tất cả những gì Tần Thanh Tâm đã làm cho nhà họ Tần.

Lần đầu tiên trong lòng ông ta nảy sinh cảm giác hối hận.

"Rầm rầm!"

Đột nhiên có tiếng nổ mạnh vang lên, dường như mặt đất cũng chấn động.

Mọi người đồng loạt nhìn sang thì thấy mười mấy cái máy xúc đang đi về phía trang viên nhà họ Tần.

"San bằng nơi này đi!", Dương Thanh đột ngột ra lệnh.

- ————

.

Chương 108: 108: Chuyển Vào Nhà Mới

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Dương Thanh, mười mấy chiếc máy xúc đồng loạt lái vào trang viên nhà họ Tần.

“Rầm rầm!”

Bức tường bao quanh trang viên dài mấy chục mét sập xuống trong nháy mắt, bụi bay mù mịt khắp biệt thự.

Cụ Tần đứng sững ra đó, thậm chí không quay đầu nhìn.

“Dương Thanh, cậu không thể làm như vậy, đây là tất cả những gì nhà họ Tần cùng nhau cố gắng gây dựng trong suốt mấy chục năm mới có được”.

“Dương Thanh, tôi cầu xin cậu hãy cho nhà họ Tần thêm một cơ hội nữa”.

“Chú Thanh ơi, đây là ngôi nhà nơi cháu lớn lên từ nhỏ đến lớn, chú đừng phá hủy nơi này được không?”

Lúc này, toàn bộ già trẻ trai gái nhà họ Tần đều lên tiếng cầu xin.

Dương Thanh cũng biết đầu sỏ là Tần Phi và cụ Tần, không liên quan đến những người khác.

Mặc dù họ đã từng coi thường mình và dùng lời lẽ cay nghiệt với Tần Thanh Tâm, nhưng tất cả là do Tần Phi xúi giục.

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Cụ Tần bỗng gầm lên giận dữ: “Cho dù nhà họ Tần bị phá, nhưng chỉ cần nhà họ Tần vẫn còn một người thì không coi là sụp đổ”.

Tuy lão ta cố chấp nhưng có thể nói như vậy trong hoàn cảnh này thì chưa đến mức hồ đồ.

“Rầm rầm!”

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, một ngôi biệt thự đổ sập rầm xuống đất và bị san bằng trong giây lát trước sự chứng kiến của mọi người.

Ai ai cũng nghĩ rằng tất cả các biệt thự sẽ bị san bằng nhưng chợt phát hiện hơn mười chiếc máy xúc kia bỗng quay đầu xe đi luôn.

Gọi nhiều máy xúc tới chỉ để phá một ngôi biệt thự rồi rời đi, điều này khiến ai nấy đều ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

Bởi vì ngôi biệt thự bị phá kia là khu nhà cao cấp của Tần Phi.

Cụ Tần cũng rất bất ngờ.
Lão ta cứ ngỡ Dương Thanh sẽ san bằng toàn bộ trang viên nhưng ngào ngờ anh dàn cảnh rầm rộ như vậy chỉ để phá biệt thự của Tần Phi.

Những người phụ trách các sản nghiệp lớn trực thuộc nhà họ Quan cũng tỏ ra nghi ngờ, nhưng sau khi biết ngôi biệt thự kia là của Tần Phi thì hiểu ngay.

Dương Thanh không muốn phá hủy cả gia tộc họ Tần mà chỉ trả lại gấp bội lần tất cả những gì Tần Phi đã làm mà thôi.

"Ân oán giữa tôi và nhà họ Tần chấm dứt tại đây!"

Dương Thanh chợt quay lưng bỏ đi.
Đi xa rồi, anh mới nói vọng lại: "Sau này không ai được vì tôi mà cố ý gây khó dễ cho nhà họ Tần!"

Dứt lời anh leo lên chiếc xe Phaeton khiêm tốn.
Các sếp lớn nhà họ Quan hết sức ngỡ ngàng.
Rõ ràng câu nói kia là lời cảnh cáo tới bọn họ.

"Tần Côn, xem như số ông may mắn, không thì hôm nay sẽ là ngày tới số của nhà họ Tần các ông".

Hứa Thiên nhìn cụ Tần cười khẩy, sau đó xoay người rời khỏi nhà họ Tần.

Không lâu sau, các sếp khác cũng kéo nhau rời đi, chỉ còn lại người nhà họ Tần đứng trước đống tường đổ nát đã bị san bằng với các biểu cảm khác nhau.

Cụ Tần thừ người ra, không ngờ Dương Thanh sẽ tha cho nhà họ Tần.
Lão ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng hành động của Dương Thanh lại nằm ngoài dự đoán của lão ta.

Chẳng những anh không san bằng trang viên nhà họ Tần mà còn cảnh cáo nhóm sếp lớn nhà họ Quan không được nhằm vào nhà họ Tần.

Nói cách khác, nhà họ Tần chỉ tổn thất một ngôi biệt thự, ngoài ra không tổn thất thêm bất kỳ thứ gì khác.

"Tôi sai rồi!"

Rất lâu sau đó, cụ Tần bỗng buông tiếng thở dài.
Lão ta đã sống qua gần bảy mươi nồi bánh chưng, lần đầu tiên thừa nhận sai lầm của mình.

"Thưa cụ, con đi tìm đội xây dựng sửa sang lại trang viên nhé?"

Một người đàn ông nhà họ Tần bất chợt lên tiếng.

Cụ Tần lắc đầu, ánh mắt đảo qua mọi người nhà họ Tần rồi cất cao giọng nói: "Trừ khi nhà họ Tần vươn lên thành một trong bốn gia tộc lớn ở Giang Hải, nếu không thì mọi thứ ở đây đều phải giữ nguyên!"

Mọi người hết sức ngạc nhiên, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc và tràn đầy tự tin của cụ Tần, bọn họ đã hiểu ra.
Sau chuyện lần này, cụ Tần đã thật sự thay đổi rồi.

"Tôi mong rằng từ nay về sau, mỗi ngày khi mọi người đi qua chỗ này phải luôn luôn nhắc nhở mình đừng bao giờ coi thường bất kỳ một ai, cũng đừng đắc tội bất kỳ kẻ nào".

Cụ Tần nói rất nghiêm túc.
Bây giờ mọi người mới hiểu không phải lão ta muốn bọn họ khắc ghi nỗi sỉ nhục này mà là muốn bọn họ cẩn thận, đừng coi thường bất kỳ ai.

Chẳng hạn như Dương Thanh, một kẻ vô dụng từng bị mọi người xem thường giờ đây đã thay đổi chóng mặt, trở thành người có thể phá hủy nhà họ Tần chỉ bằng một câu nói.

"Vậy có chữa chân cho Tần Phi không?", có người dè dặt hỏi.

Dù sao Dương Thanh đã nói là không được chữa chân cho Tần Phi.

Cụ Tần không đành lòng nhưng vẫn bảo: "Không chữa!"

Nói xong lão ta cũng xoay người đi.

Đám người nhà họ Tần nhìn theo bóng lưng cụ Tần rời đi, tâm trạng rất đỗi nặng nề.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tần, Dương Thanh đến thẳng dinh thự Vân Phong.

Cùng lúc đó, Tần Y cũng đã lái xe tới dinh thự Vân Phong theo sự hướng dẫn của Tần Thanh Tâm.

Đỉnh núi to đồ sộ trông như khoảng đất trống rộng thênh thang bị thần linh gọt phẳng, xung quanh là tường rào bằng kính cao ngang đầu người.

Ở giữa tường rào là một ngôi biệt thự lớn như Hoàng cung, trước cửa biệt thự còn có một hồ bơi lộ thiên cỡ lớn.

Biệt thự có ba tầng, vào cổng là gặp ngay một con đường nhỏ rải đá cuội, hai bên đường là một hàng ghế đá, trên mặt ghế đá đặt đủ các loại chậu hoa bồn cảnh quý hiếm muôn màu muôn vẻ.

Đằng sau biệt thự là bãi đỗ xe.
Mười mấy chiếc xe sang trọng phiên bản giới hạn đắt đỏ đậu thành hàng ngay ngắn.

Sau khi trông thấy những hình ảnh này, Tần Y và Châu Ngọc Thúy cảm thấy như mình đang nằm mơ.

“Thanh Tâm, đây là nhà mới của chúng ta hả con?”

Châu Thúy Ngọc kích động kéo cánh tay Tần Thanh Tâm.

“Đây là nhà của Dương Thanh!”, Tần Thanh Tâm đính chính.

Tuy Tần Y cũng kích động đấy, nhưng nghĩ tới những bí ẩn về Dương Thanh, cô ta lại đè nén cảm xúc kích động, dần bình tĩnh lại.

“Con và cậu ta vẫn chưa ly hôn, một nửa biệt thự này là của con”.

Châu Ngọc Thúy vội lên tiếng, lòng thầm lên kế hoạch làm thế nào mới có thể chiếm lấy biệt thự vào tay mình.

Tới khi Tần Thanh Tâm dẫn Châu Ngọc Thúy và Tần Y vào trong biệt thự, hai mẹ con càng ngạc nhiên hơn.

Căn nhà cao cấp mà xem tivi cũng chưa được chiêm ngưỡng bao giờ đã trở thành nhà của bọn họ, làm sao bọn họ không kích động cho được?

Nhìn từ bất kỳ ô cửa sổ nào xuống bên dưới cũng thấy cả Giang Hải đang nằm dưới lòng bàn chân.

Ngay lúc này, một chiếc xe Rolls-Royce màu đen chậm rãi lái vào dinh thự Vân Phong.
Một nam một nữ bước xuống xe, theo sau còn có hai vệ sĩ mặc vest đen, đeo kính râm.

“Ông xã, anh nói đây là ngôi nhà tương lai của chúng ta sao? Nhưng hình như ở đây có người ở rồi!”

Cô gái trang điểm đậm dựa cả người vào gã trung niên béo ục ịch bên cạnh.

“Đây là biệt thự do nhà họ Ngụy khai phá, dù có người ở rồi thì cũng có sao? Chỉ cần cưng thích thì anh đuổi bọn họ đi là được”, gã trung niên nói rất ngông cuồng.

“Ông xã em giỏi quá!”

Cô gái cười nũng nịu, hôn “chụt” lên mặt gã trung niên béo phị.

Tần Thanh Tâm đang thu dọn đồ đạc trong biệt thự nghe thấy bên ngoài có tiếng động, còn tưởng là Dương Thanh đã về nên vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng cô vừa ra ngoài đã trông thấy mấy gương mặt xa lạ.

“Các người là ai?”, Tần Thanh Tâm nhíu mày hỏi.

- ————

.

Chương 109: 109: Ai Vào Người Đó Chết

Sự xuất hiện của Tần Thanh Tâm lập tức thu hút sự chú ý của gã trung niên.

Khi nhìn thấy Tần Thanh Tâm, gã chợt có cảm giác mùa xuân của mình đến rồi.

“Chào người đẹp, anh là Ngụy Tường, người nhà họ Ngụy. Chẳng hay người đẹp tên gì?”

Ánh mắt Ngụy Tường không giấu nổi ý dâm, trắng trợn quan sát Tần Thanh Tâm từ đầu đến chân, nhất là các vị trí nhạy cảm đều bị cặp mắt dâm dê của gã săm soi nhiều lần.

Thật ra cô nàng bên cạnh gã không phải vợ gã mà chỉ là cô bạn gái gã mới đổi mấy hôm trước.
Tuy cô nàng cũng xinh đấy, nhưng nếu so với Tần Thanh Tâm thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Tần Thanh Tâm nhíu mày.
Ở Giang Hải này, người dám tự giới thiệu mình là người nhà họ Ngụy thì chỉ có một khả năng: đối phương xuất thân từ nhà họ Ngụy - một trong bốn gia tộc lớn nhất ở Giang Hải.

Lúc này Tần Y cũng đi ra.
Thấy trong sân có mấy người lạ, cô ta nghi hoặc hỏi: “Bọn họ là ai vậy chị?”

Một Tần Thanh Tâm đã đủ khiến Ngụy Tường sửng sốt rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một Tần Y cũng ngon không kém. Gã lập tức vui mở cờ trong bụng.

Tần Thanh Tâm phát hiện ánh mắt xấu xa của Ngụy Tường thì bất giác che trước Tần Y, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi không quan tâm ông là ai.
Đây là nhà của tôi, mời ông lập tức rời khỏi đây!”

“Người đẹp, anh còn chưa biết tên của các em mà! Vả lại, bây giờ chỗ này là nhà của em, nhưng nó sắp trở thành nhà của anh rồi”, Ngụy Tường cười híp mắt nhìn hai chị em.

“Ông có ý gì?”, Tần Thanh Tâm cau mày.

“Đây là bất động sản do nhà họ Ngụy khai thác.
Bây giờ người yêu của anh ưng ý nên các em phải dọn ra ngoài thôi.
Đương nhiên, nếu hai người đẹp không ngại thì có thể ở cùng anh”.

Ngụy Tường cười bỉ ổi, không hề che giấu hứng thú với Tần Thanh Tâm và Tần Y.

“Con heo mập chết bầm kia, ông sủa bậy gì đấy?”

Tần Y lập tức nổi giận, chửi ầm lên.

Ngụy Tường chợt nổi giận.
Gã chỉ cao một mét sáu mà nặng những một trăm cân, béo ục ịch, mắt mũi miệng xô vào nhau, ngoại hình xấu đau xấu đớn.

Gã ghét nhất là bị người ta nói gã béo.
Đương nhiên với thân phận của gã, chẳng ai dám nói gã béo cả, chứ đừng nói đến việc bị mắng thẳng vào mặt là con heo mập chết bầm.

“Có gan thì cô em lặp lại lần nữa cho anh nghe xem!”

Hai mắt Ngụy Tường bùng lên lửa giận, trông mắt càng nhỏ hơn, chỉ còn một khe hở.

Tần Thanh Tâm thầm than không ổn, vội vàng ngăn cản: “Y Y, em đừng nói nữa, mau vào nhà đi!”

“Chị à, chị nhìn ánh mắt của con heo mập chết bầm này đi, thật tởm lợm! Xấu xí không phải lỗi của hắn, nhưng lỗi của hắn là đã xấu mà ra ngoài huênh hoang khiến người ta buồn nôn!”

Tần Y không hề biết mình đã chọc giận kẻ nào, vẫn đang châm chọc đối phương.

“Vả miệng cho tôi!”, Ngụy Tường giận dữ quát to.

Một vệ sĩ đứng sau lưng gã lập tức đi thẳng về phía Tần Y.

Đến lúc này Tần Y mới nhận ra đối phương dám ra tay thật.

“Nếu các người còn gây rối thì tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!”

Tần Thanh Tâm cuống lên, vội lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ: “Tôi là chủ dinh thự Vân Phong, hiện đang có người gây sự ở đây, phiền các anh mau đến đây xử lý”.

Ban đầu tên bảo vệ nhận cuộc gọi còn vô cùng lễ độ, nhưng sau khi nghe cô giới thiệu mình là chủ dinh thự Vân Phong, đối phương lập tức cúp máy.

Ngụy Tường cười gằn: “Đây là khu biệt thự hạng sang mà nhà họ Ngụy chúng tôi khai thác xây dựng.
Cho dù chỗ này là dinh thự Vân Phong đi chăng nữa, cô cảm thấy bọn họ có dám xía vào chuyện của tôi không?”

Bấy giờ Tần Thanh Tâm mới bừng tỉnh.
Chỉ có duy nhất một con đường đi tới đây, nếu không phải chủ nhà thì không được cho vào.
Bây giờ Ngụy Tường có thể lái xe vào trong, việc này đã nói rõ vấn đề.

Mà lúc này, vệ sĩ của Ngụy Tường đã đi tới cạnh Tần Y, giơ tay tát cô ta.

“Bộp!”

Vệ sĩ đang định đánh thì bất chợt cảm thấy cổ tay bị tóm chặt, một người đàn ông đen thui đứng che trước mặt Tần Y.
Mặt tên vệ sĩ biến sắc: “Thả ra!”

“Biến!”

Gã đô con da đen đấm một cú lên ngực tên vệ sĩ khiến hắn phải lùi về sau bảy tám bước mới dừng lại, ánh mắt không giấu được nét hoảng sợ.

“Sâm Ba!”

Tần Y từng gặp Sâm Ba, bây giờ nhìn thấy gã, cô ta vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm gặp Sâm Ba, hiện giờ cô chỉ thấy ngạc nhiên thôi.

“Đây là vệ sĩ do anh rể phái tới bảo vệ chúng ta”, Tần Y hớn hở khoe với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm thoáng chua xót.
Rõ ràng cô và Dương Thanh là vợ chồng nhưng gần đây cô mới phát hiện Tần Y còn biết nhiều chuyện về Dương Thanh hơn mình.

Ngụy Tường trông thấy Sâm Ba, sắc mặt tối sầm lại.

Sâm Ba cũng khá kinh ngạc vì lúc nãy gã tấn công bất ngờ mới có thể đánh lui tên vệ sĩ kia, hơn nữa cú đánh đó rất mạnh.

Vệ sĩ bình thường không thể chịu được đòn này, nhưng vệ sĩ của Ngụy Tường bị đánh trúng cũng chỉ lùi về sau mấy bước.

"Chết tiệt! Bọn mày cùng xông lên đi!"

Ngụy Tường ra lệnh, hai tên vệ sĩ cùng xông về phía Sâm Ba.

Ánh mắt Sâm Ba thoáng nặng nề, gã nói với hai cô gái phía sau: "Hai người về phòng trước đi!"

Dứt lời gã lập tức xông ra ngoài đánh nhau với hai tên vệ sĩ.

Tuy thực lực của gã rất mạnh, song vệ sĩ của Ngụy Tường cũng không thua kém, lại còn đánh đôi.
Vì thế Sâm Ba không hơn bọn họ là bao, chỉ có thể đánh ngang tay.

Dù vậy Ngụy Tường vẫn hết sức kinh ngạc.
Hai vệ sĩ này là vệ sĩ hàng đầu thế giới, gã phải trả giá cao mới thuê được.
Vậy mà hai người cùng đánh cũng không giải quyết được một mình Sâm Ba.

Đúng lúc này, một chiếc xe Phaeton màu đen từ từ tiến vào dinh thự Vân Phong, Dương Thanh bước xuống xe.

"Anh Thanh!"

Sâm Ba ra hai đòn liên tiếp, đẩy lùi hai tên vệ sĩ, sau đó đi tới bên cạnh Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn chiếc xe Rolls-Royce phía sau Ngụy Tường là biết tên mập này có thân phận không tầm thường, nhưng anh không rõ gã đến đây làm gì.

Trong lúc Dương Thanh nhìn Ngụy Tường, Ngụy Tường cũng quan sát anh.
Gã thình lình lên tiếng: "Nhóc con, cậu là Dương Thanh phải không?"

Đối phương biết tên mình chứng tỏ mục tiêu của gã là mình.
Dương Thanh hờ hững liếc qua gã, sau đó hỏi Sâm Ba: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Sâm Ba kể lại chuyện vừa rồi.
Thật ra Sâm Ba vẫn luôn bí mật bảo vệ Tần Y nên nắm rõ đầu đuôi sự việc xảy ra ở đây lúc nãy.

Dương Thanh nghe đến đoạn vệ sĩ của đối phương suýt đánh Tần Y, nét mặt trở nên lạnh lẽo.

Ngụy Tường thấy Dương Thanh bơ mình thì nổi cáu: "Nhóc con, mẹ nó cậu điếc à? Ông đây đang hỏi cậu đấy…"

"Bốp!"

Ngụy Tường còn chưa nói dứt câu, một bóng đen đã lao tới tát gã bay ra ngoài.

Hai vệ sĩ ngu người luôn.

Sâm Ba cũng ngây ngốc.

Mới rồi Dương Thanh vẫn còn đứng bên cạnh gã nhưng thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh Ngụy Tường.
Hai người cách nhau ít nhất mười mét, vậy mà anh có thể xông đến tát bay đối phương trong nháy mắt.

Sức bật và tốc độ này thật đáng sợ làm sao!

Cô gái đi theo Ngụy Tường sợ chết khiếp, chân bủn rủn đứng một bên.

Dương Thanh chẳng thèm liếc nhìn cô ta.
Anh đi đến cạnh Ngụy Tường, nhìn từ trên cao xuống nói với gã: "Không muốn chết thì dắt chó của ông cút đi.
Nếu tôi còn trông thấy ông dám bước vào đây nửa bước thì tôi sẽ lấy mạng ông!"

"Nhóc con, mày dám đánh tao à, mày có biết tao là ai không?"

Ngụy Tường lau vết máu dính ở khóe miệng, sau đó loạng choạng đứng dậy, giận dữ nhìn Dương Thanh.

“Ông là ai thì có liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ biết đây là địa bàn của tôi.
Không có lệnh của tôi, ai dám bước vào đây tôi sẽ giết kẻ đó!”, ánh mắt Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo.

- ——————

.

Chương 110: 110: Xin Cậu Trách Phạt

Cơ thể béo núc ních run lên bần bật, Ngụy Tường đành phải nuốt lại lời đe dọa.

“Cậu Dương, vừa rồi là lỗi của tôi, bây giờ tôi nhận lỗi với cậu.
Xin lỗi cậu!”

Vừa rồi Ngụy Tường vẫn còn phách lối hết sức, giờ lại xin lỗi Dương Thanh như biến thành một người khác.

Thái độ của gã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đến cả Dương Thanh cũng sửng sốt.
Gã sợ hả?

Dương Thanh không chú ý thấy cái nhìn bỡn cợt của Ngụy Tường.
Quả nhiên con cháu xuất thân trong bốn gia tộc lớn nhất ở Giang Hải chẳng có kẻ nào đơn giản.

“Cậu Dương, không giấu gì cậu, lần này tôi đến tìm cậu không phải vì tôi ưng ngôi biệt thự này mà là vì có một người tai to mặt lớn thích nơi này”.

Ngụy Tường tỏ ra khó xử.

Trông không giống đang nói dối, vậy thì hẳn là có người vừa ý ngôi biệt thự này thật.

Dương Thanh ngầm hiểu.
Lúc trước anh bảo Lạc Bân mua dinh thự Vân Phong, bây giờ lại có người muốn mua chỗ này, nhà họ Ngụy bèn sắp xếp một người đi thuyết phục.
Điều này chứng tỏ người muốn sở hữu ngôi biệt thự này chắc chắn có lai lịch đáng gờm.

“Người khác thích dinh thự Vân Phong thì có liên quan gì đến tôi? Tôi không bán! Ông có thể cút rồi đấy!”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

“Cậu Dương, dù sao nơi này cũng là biệt thự do nhà họ Ngụy chúng tôi khai phá.

Tuy cậu và Lạc Bân có quan hệ tốt, nhưng địa vị của đối phương còn lớn hơn, lại sẵn sàng trả thêm cho cậu mười triệu so với giá gốc".

Ánh mắt Ngụy Tường đã lộ rõ cảm xúc không vui, nhưng gã vẫn nén giận: "Mong cậu Dương hãy nghĩ lại, đừng vướng vào rắc rối không cần thiết".

"Đây là ngôi biệt thự tôi mua bằng tiền đàng hoàng, trên giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản cũng đứng tên tôi.
Dù là ai khai phá thì nơi này cũng là bất động sản tư nhân của tôi.
Có người thích thì tôi phải bán à?"

Dương Thanh cười gằn, anh không hiểu nổi logic của nhà họ Ngụy.

"Cậu Dương, cậu đừng quá đáng! Đối phương sẵn lòng bồi thường cho cậu mười triệu, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Đương nhiên, nếu cậu không có chỗ ở thì tôi sẽ giải quyết giúp cậu, tặng cậu một ngôi biệt thự khác dưới chân núi để bồi thường".

Ngụy Tường cắn răng nói.
Cho dù là một ngôi biệt thự bình thường nhất dưới núi Cửu Thành cũng phải hơn chục triệu.

Hai mắt Dương Thanh dần híp lại, xem ra lai lịch của đối phương thật sự không tầm thường.
Không ngờ đối phương có thể khiến nhà họ Ngụy tiêu tốn nhiều như vậy, nâng giá mua lại biệt thự này.

"Ông không hiểu tôi nói gì à? Hay là không nghe thấy? Có cần tôi giúp ông nghe rõ không?"

Dương Thanh híp mắt nói.
Trông có vẻ như Ngụy Tường đang thuyết phục, nhưng từ đầu đến cuối gã đều hếch mũi lên trời, điều này khiến Dương Thanh rất khó chịu.

"Dương Thanh! Cậu đừng tưởng mình quen biết Lạc Bân là có thể hoành hành ở Giang Hải.
Hiện giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã tách khỏi gia tộc Vũ Văn, có gì ghê gớm chứ?"

Ngụy Tường giận dữ quát: “Trước mặt nhà họ Ngụy chúng tôi, ngay cả Lạc Bân cũng chẳng là cái thá gì chứ đừng nói chi đến một tên phụ trách công ty chi nhánh.
Nếu cậu cho rằng có ông ta làm chỗ dựa cho mình là có thể thích gì làm nấy, vậy thì cậu sai rồi!”

Dương Thanh thầm cảm thán.
Ngày trước, vào lúc tập đoàn Nhạn Thanh huy hoàng nhất, một người phụ trách công ty chi nhánh cũng có thể khiến gia tộc hàng đầu địa phương phải cẩn thận đối đãi.

Vậy mà bây giờ, sau khi tin tức tập đoàn Nhạn Thanh tách khỏi gia tộc họ Vũ dần truyền ra, đến cả vùng Giang Hải nhỏ bé này cũng chẳng có ai xem ra gì.

Bọn họ cảm thấy tập đoàn Nhạn Thanh bây giờ chỉ là một con mèo bệnh mà thôi!

Dương Thanh chẳng những không giận mà còn mỉm cười: “Ông thật sự cho rằng tôi tự tin như vậy là nhờ Lạc Bân sao?”

“Chẳng lẽ không phải vậy?”

Ngụy Tường cười khẩy: “Cậu có thân phận gì, nhà họ Ngụy chúng tôi đã biết rõ như lòng bàn tay.
Cậu chỉ là một thằng ở rể cho một gia tộc sa sút mà thôi.
Lạc Bân thích vợ cậu, cậu còn tưởng mình là bạn của ông ta đấy à?”

Dương Thanh nheo mắt nhìn Ngụy Tường, xem ra có rất nhiều người tưởng rằng mối liên hệ giữa mình và Lạc Bân là Tần Thanh Tâm.

“Trước ông, nhà họ Quan cũng kiêu ngạo như vậy.
Nhưng không lâu sau, nhà họ Quan đã sụp đổ trong im lặng.
Bây giờ người nhà họ Ngụy cũng lớn lối như thế, ông nói xem liệu có một ngày, nhà họ Ngụy cũng theo chân nhà họ Quan không?”

Chuyện xảy ra ở nhà họ Quan tối qua chưa lan truyền ra ngoài, ngay cả nhà họ Ngụy cũng không biết.

Bây giờ đột nhiên nghe Dương Thanh nói nhà họ Quan đã rớt đài, Ngụy Tường cười nhạo: “Đúng là không biết trời cao đất

dày.
Mặc dù nhà họ Quan không lớn mạnh bằng nhà họ Ngụy nhưng cũng chẳng kém là bao.

Cho dù là nhà giàu nhất tỉnh lỵ cũng có nhà nào dám tiêu diệt nhà họ Quan chứ?”

“Hôm nay tâm trạng tôi khá tốt nên mới có kiên nhẫn tám nhảm với ông.
Bây giờ ông có thể biến đi rồi đấy!”, Dương Thanh đột ngột lên tiếng.

“Cậu còn chưa biết người vừa ý ngôi biệt thự này là ai mà đã từ chối rồi sao?”, Ngụy Tường nổi nóng.

“Cút ra khỏi đây trong vòng mười giây! Nếu không thì ở lại đây mãi mãi đi!”

Dương Thanh tỏa ra khí lạnh.

Tần Thanh Tâm còn đang ở đây, nếu không thì Ngụy Tường dám xông vào địa bàn của anh cũng đủ tạo thành lý do để anh lấy mạng gã rồi.

Ngụy Tường cau có.
Gã chừng này tuổi rồi mà vẫn chưa có ai đánh gã, cũng chưa có ai đe dọa gã, Dương Thanh là người đầu tiên.

“Cậu không chịu chuyển nhượng thì cứ chờ vị kia đến tìm đi, xem cậu còn kiêu ngạo được không”.

Ngụy Tường bỏ lại một câu rồi xoay người lên xe.

Sau khi gã dẫn người rời đi, Sâm Ba lên tiếng: “Anh Thanh, anh cứ thả bọn họ đi như thế à?”

“Không thì sao?”, Dương Thanh thắc mắc.

“Ít nhất phải biết rốt cuộc là kẻ nào muốn có biệt thự này trước đã.
Chẳng phải Chiêu Châu các anh có câu “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” hay sao? Bây giờ ngay cả kẻ địch là ai chúng ta cũng không biết, vậy thì rất bị động”.

Sâm Ba nói tiếng Chiêu Châu rất giỏi, thỉnh thoảng còn nói được vài câu tục ngữ thành ngữ gì đấy.

Dương Thanh chợt nở nụ cười, khí thế ngông cuồng đột ngột bùng nổ: “Trên thế giới này có mấy ai xứng làm kẻ địch của tôi?”

Sâm Ba thoáng giật mình khi cảm nhận được khí thế ngông cuồng toát ra từ trên người Dương Thanh, nhưng ngay sau đó gã chợt hiểu ra Dương Thanh hoàn toàn không coi kẻ mà Ngụy Tường nhắc tới ra gì.

“Dương Thanh, anh không sao chứ?”

Tần Thanh Tâm và Tần Y thấy Ngụy Tường dẫn người rời đi thì vội vàng xúm lại.

Dương Thanh cười khẽ: “Yên tâm, anh thì có chuyện gì được?”

Nói xong anh lại quay sang hỏi Tần Y: “Nhà mới cũng được đúng không? Em chọn phòng cho mình chưa?”

“Anh rể, anh quá khiêm tốn rồi đó! Có biệt thự xịn thế này mà vẫn chịu ấm ức ở căn biệt thự cũ với gia đình em”.

Nhắc tới nhà ở, Tần Y không còn hậm hực như lúc nãy nữa. Cô ta kích động nói: “Em đã bảo mà, chị lấy anh mới là hạnh phúc nhất!”

Tần Thanh Tâm khéo léo đẩy cánh tay Tần Y đang cầm tay Dương Thanh ra, giả vờ giận: “Nhà to chưa hẳn đã tốt, hàng ngày dọn dẹp mất thời gian lắm”.

Dương Thanh để ý thấy hành động của Tần Thanh Tâm, anh cười thầm trong bụng vì cô ghen với cả em gái mình.

Tần Y cũng không chú ý tới tâm trạng của chị gái, vẫn hớn hở ba hoa chích chòe: “Không cần lo vấn đề này đâu chị ạ, tháng sau nhận lương em sẽ thuê một người giúp việc, xem như là trả tiền thuê phòng cho anh rể.
Anh rể, anh sẽ không thu tiền thuê nhà của em chứ?”

“Đương nhiên là không!”, Dương Thanh mỉm cười đáp.

Trong khi đó, Ngụy Tường vừa rời khỏi dinh thự Vân Phong đã gọi điện thoại, dè dặt nói: “Xin lỗi cậu Mạnh vì tôi không hoàn thành việc mà cậu giao, xin cậu trách phạt!”

Chương 111: 111: Tôi Phản Đối

Trong một ngôi biệt thự sang trọng ở thành phố Giang Bình trong tỉnh lỵ.

Một bóng người trẻ trung tầm ba mươi tuổi ngồi trên ghế sofa làm bằng da thật, một tay bưng ly rượu đế cao chứa đầy rượu Tây quý giá, tay kia cầm điện thoại di động.

Sau khi nghe Ngụy Tường báo cáo, hắn không hề bất ngờ mà chỉ cười hờ hững: "Vậy thì tôi sẽ đích thân đến gặp cậu ta".

Người đàn ông trẻ tuổi này là con cháu nhà họ Mạnh - một trong những gia tộc giàu sang quyền thế nhất tỉnh lỵ, tên là Mạnh Huy.

Sau khi cúp máy, Mạnh Huy khẽ nhếch môi: "Mạnh Huy này đã thích thứ gì thì chưa bao giờ để vuột mất".

Ở một nơi khác, Dương Thanh vừa mới về biệt thự thì Châu Ngọc Thúy cũng hấp tấp chạy tới.

Bà ta đã trông thấy mọi chuyện xảy ra bên ngoài biệt thự, nhưng sau khi biết đối phương là người nhà họ Ngụy, bàn ta nào dám ló mặt ra ngoài?

"Dương Thanh, cậu hãy khai thật đi, rốt cuộc cậu có bao nhiêu tiền?"

Châu Ngọc Thúy không hề thấy biết ơn Dương Thanh đã cho bà ta ở đây mà trái lại còn bắt đầu nhăm nhe túi tiền của anh.

"Mẹ, mẹ làm cái gì thế?"

Tần Thanh Tâm tức giận ra mặt.
Dương Thanh cho cả gia đình cô sống ở đây, cô đã áy náy lắm rồi, nào ngờ Châu Ngọc Thúy còn "đánh chết cái nết không chừa".

Tần Y châm chọc: "Chị à, tính mẹ thế nào, chị còn chưa rõ sao? Chắc là thấy anh rể mua được biệt thự lớn, mẹ lại lăm le tiền của anh rể đấy!"

“Chẳng phải mẹ thế này là vì con à? Năm năm trước Dương Thanh ra sao, đâu phải con không biết? Trước khi kết hôn, nó nghèo rớt mồng tơi.
Bây giờ nó giàu có rồi, đó cũng là tài sản chung sau hôn nhân”.

Châu Ngọc Thúy không hề thấy ngượng, ngược lại còn nói với Tần Thanh Tâm ngay trước mặt Dương Thanh: “Cho nên tất cả những gì bây giờ nó đang sở hữu có một nửa là của con.

Nếu giờ không nói rõ ràng thì sau này ly hôn chẳng phải con sẽ chịu thiệt sao?”

Dương Thanh đã biết Châu Ngọc Thúy trơ tráo từ lâu, anh cũng quen rồi, cho nên bà ta nói vậy anh cũng không thấy lạ.

Trong mắt anh, Châu Ngọc Thúy chỉ là con kiến, so đo với hạng người này chỉ lãng phí thời gian.

“Kìa mẹ, sao mẹ lại nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy?”

Tần Thanh Tâm không thể tưởng tượng nổi: “Với lại, Dương Thanh có bao nhiêu tài sản thì liên quan gì tới con? Nếu mẹ còn vô lý như thế nữa thì dọn ra ngoài đi!”

Tuy Tần Thanh Tâm cũng biết tính nết của Châu Ngọc Thúy, nhưng nghe bà ta nói vậy, cô vẫn tức giận tột độ.

Cô bị Châu Ngọc Thúy chọc tức phát khóc, Tần Y cũng nổi nóng: “Mẹ chỉ biết đến tiền thôi, nói là vì chị chứ thật ra là vì mẹ chứ gì? Nhỡ một ngày nào đó anh rể bực mình lên, đuổi mẹ ra ngoài thì mẹ chẳng có biệt thự đẹp thế này mà ở đâu”.

“Con im đi!”, Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận: “Tôi nuôi báo cô các chị lớn đến nhường này, đúng là cái lũ vô ơn”.

Nói xong bà ta thở phì phò nhìn Dương Thanh chòng chọc: “Đừng tưởng vậy là xong, nếu cậu không nói rõ rốt cuộc cậu có bao nhiêu tài sản thì cậu không xong với tôi đâu”.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Châu Ngọc Thúy xoay người đi về phòng mình.

“Chị à, chị đừng khóc nữa.
Tức giận với cái người chỉ biết đến tiền như mẹ thì chị chỉ có

nước tức chết thôi”.

Tần Y ôm Tần Thanh Tâm, tuy đang an ủi chị gái song mắt cô ta cũng đỏ hoe.

Dương Thanh thở dài, một người mẹ như vậy sao có thể dạy dỗ được hai cô con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như Tần Thanh Tâm và Tần Y nhỉ?

Cũng có thể là từ trước tới giờ bà ta không chăm lo cho các con mà từ nhỏ hai chị em họ đã phải tự đối mặt với tất cả, cho nên họ mới trở nên hiểu chuyện như vậy!

Đến trưa cả nhà mới thu dọn xong.

Châu Ngọc Thúy lại trở về cuộc sống hưởng lạc như trước, ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa ăn uống, trên bàn trà chất đầy vỏ trái cây và vỏ hạt.
Rõ ràng là bà ta không định ăn trưa.

“Chị ơi, em ra ngoài ăn đây, chiều em sẽ đến thẳng công ty luôn”.

Tần Y dọn dẹp phòng mình xong thì đi sang phòng của Tần Thanh Tâm chào tạm biệt, sau đó rời dinh thự Vân Phong.

Tần Thanh Tâm vẫn còn buồn bã, mắt đỏ hoe.
Cô nhìn Dương Thanh và nói: “Dương Thanh, em xin lỗi. Mẹ em là vậy đấy, mấy ngày nữa em sẽ thuê nhà bên ngoài cho bố mẹ rồi bảo họ chuyển ra”.

Cô đã bị Châu Ngọc Thúy vơ vét sạch sành sanh, rõ ràng là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa mà cô không thể trả trọn gói để mua một ngôi nhà ở khu chung cư bình thường.

“Tâm, anh đã nói rồi, em là vợ anh, tất cả những người, những việc liên quan đến em đều là chuyện của anh”.

Dương Thanh dịu dàng nhìn Tần Thanh Tâm: “Anh không quan tâm mẹ em là người như thế nào, chỉ cần mẹ không làm chuyện gì có lỗi với em và Tiêu Tiêu thì anh sẽ không động tới mẹ”.

“Nhưng mà mẹ liên tục làm những chuyện có lỗi với anh”.

Tần Thanh Tâm rất cảm động, cũng cảm thấy không đáng thay Dương Thanh.

Dương Thanh cười nhẹ: “Thì sao nào? Mẹ không dám đánh anh, chỉ có thể nói này nói nọ thôi.

Anh mặt dày lắm, mẹ mắng vài câu rồi làm gì được nữa?”

“Hì hì!”

Cuối cùng Tần Thanh Tâm bị Dương Thanh chọc cười, trợn mắt giận dỗi: “Đúng là anh mặt dày thật!”

Nụ cười này hớp mất hồn của Dương Thanh.

Dương Thanh ngây ngốc ngắm nhìn.
Bao lâu nay, hình như đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tần Thanh Tâm cười với mình.

“Trên mặt em có nở hoa đâu, anh nhìn gì thế?”

Tần Thanh Tâm hơi ngại khi bị Dương Thanh nhìn chăm chú như vậy, gương mặt cũng ửng hồng, trông rất đáng yêu.

“Em cười xinh lắm!”

Dương Thanh nở nụ cười thỏa mãn.

Bỗng dưng Tần Thanh Tâm cảm thấy chóp mũi cay cay.
Nhìn người đàn ông trước mặt, cô không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, nhưng cô chắc chắn là có sự áy náy.

Thật ra anh ấy không cần gì nhiều, chỉ cần một nụ cười của mình cũng đủ để anh ấy thỏa mãn đến vậy.

Khối băng giấu sâu trong tim Tần Thanh Tâm chợt tan chảy hoàn toàn.

“Đi ăn trưa cùng em nhé!”

Tần Thanh Tâm khịt mũi để che giấu tâm trạng của mình, khóe môi còn cong cong, nói với vẻ kiêu ngạo.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh cảm thấy vui vẻ đến vậy.
Anh lái chiếc xe Phaeton khiêm tốn của mình, còn ngâm nga hát dọc đường nữa, khóe mắt đong đầy ý cười.

“Ngốc thật đấy!”

Tần Thanh Tâm cười trộm.

Sau khi ăn trưa xong, Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm đến tập đoàn Tam Hòa theo yêu cầu mãnh liệt của cô.

Tần Thanh Tâm nghĩ rằng cô phải cố gắng làm việc hơn nữa mới không phụ sự hi sinh của Dương Thanh.

Ở một nơi khác, Tần Y cũng đang cố gắng làm việc gấp bội chỉ để theo kịp bước chân của Dương Thanh.

Trong phòng họp nằm ở tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Lạc Bân ngồi ở vị trí lãnh đạo, phía dưới toàn là nhân viên công ty chi nhánh.

“Hôm nay tôi triệu tập cuộc họp này vì muốn tuyên bố quyết định bổ nhiệm nhân sự”.

Lạc Bân đảo mắt nhìn mọi người, nói cực kỳ nghiêm túc.

Ông ta đích thân tuyên bố quyết định bổ nhiệm trong sự trông mong của mọi người: “Vì yêu cầu phát triển kinh doanh của công ty, thông qua nghiên cứu và quyết định của công ty, hiện tại tôi xin tuyên bố quyết định bổ nhiệm nhân sự mới cho nhân viên bên dưới”.

“Bổ nhiệm nhân viên Tần Y đảm nhiệm chức phó tổng giám đốc chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh tại Giang Hải, hỗ trợ tổng giám đốc chủ trì công việc quản lý hàng ngày tại chi nhánh.”

“Quyết định bổ nhiệm trên được chấp hành vào ngày công bố!”

Sau khi quyết định bổ nhiệm được tuyên bố, ai ai cũng ngạc nhiên, ngay cả Tần Y cũng vô cùng bất ngờ.

“Thưa sếp Lạc, tôi phản đối quyết định bổ nhiệm lần này!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một người đứng dậy tỏ ý bất mãn về quyết định bổ nhiệm này trước mặt tất cả mọi người.

- ————

.

Chương 112: 112: Cơn Giận Của Lạc Bân

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía người nói.

Ông ta là trưởng phòng tiêu thụ tên là Bành Cương, khoảng chừng bốn mươi tuổi, trên trán thưa thớt vài cọng tóc được chải chuốt bóng loáng, đeo kính gọng vàng.

Trong mấy bộ phận lớn của công ty, Bành Cương được xem là lão làng nhất.
Sau khi chi nhánh Giang Hải được thành lập, ông ta được gia tộc Vũ Văn bổ nhiệm làm trưởng phòng.

Trước đó vẫn chưa có phó tổng giám đốc quản lý bộ phận tiêu thụ.
Rất nhiều người cho rằng Bành Cương sẽ đảm nhiệm chức vụ này, nào ngờ lại bị Tần Y chiếm mất.

Lạc Bân cau mày, không vui nói: “Ông có ý kiến gì?”

Bành Cương đáp: “Cô ta vào công ty làm việc đến nay còn chưa được hai tháng đã được thăng chức làm phó tổng giám đốc, không phù hợp với điều kiện thăng chức của công ty”.

“Hừ!”

Lạc Bân bị chất vấn trước mặt mọi người đương nhiên sẽ khó chịu, lạnh lùng nói: “Đúng là thời gian Tần Y làm trong công ty rất ngắn, nhưng một nửa dự án hợp tác đều nhờ cô ấy lấy được”.

“Chỉ trong hai tháng này, giá trị cô ấy đem lại đã bằng một nửa của cả công ty.
Cô ấy không có tư cách thì ai có?”

“Hơn nữa, tập đoạn Nhạn Thanh luôn là nơi coi trọng người tài, từ bao giờ lại thăng chức dựa vào thời gian công tác?”

“Đồng thời tôi phải nhấn mạnh, việc bổ nhiệm là do tổng công ty yêu cầu, không liên quan tới tôi.

Nếu ông có ý kiến có thể khiếu nại lên tổng công ty.
Tôi chỉ phụ trách thông báo thư bổ nhiệm của tổng công ty".

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

Mặc dù kinh nghiệm của Tần Y còn ít nhưng quả thực đã giúp công ty lấy được rất nhiều dự án hợp tác lớn.
Nhất là trong tháng này, thành tích của cô ta cực kỳ cao.

Điều này cũng giúp các nhân viên bình thường có thêm tự tin, đặc biệt là câu nói coi trọng người tài của Lạc Bân.

Câu chuyện của Tần Y chính là sự khích lệ lớn nhất đối với các nhân viên bình thường.

"Được rồi, nếu mọi người không còn chuyện gì khác thì giải tán đi".

Lạc Bân nhìn bọn họ một lượt, lên tiếng đuổi người.

Coi như ông ta đã hoàn thành được nhiệm vụ Dương Thanh giao cho, còn phải nhanh chóng báo cáo lại với anh.

"Lạc Bân, ông đã bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa".

Bành Cương nổi giận gọi thẳng tên của Lạc Bân ngay trước mặt toàn bộ nhân viên.

Lời nói của ông ta khiến tất cả đều sợ ngây người.

Tổng công ty ở xa, mặc dù Lạc Bân chỉ là tổng giám đốc của chi nhánh Giang Hải nhưng vẫn là lãnh đạo cao nhất của nơi này.
Vậy mà Bành Cương lại công khai chống đối ông ta.

"Bây giờ tôi sẽ cho các đồng nghiệp xem vài thứ, chắc chắn sau khi xem xong mọi người sẽ biết Tần Y trèo lên chức phó tổng giám đốc bằng cách nào".

Bành Cương lớn tiếng nói rồi lấy một xấp ảnh chụp trong túi da ném ra ngoài.

Ngay sau đó, khắp nơi trong phòng họp đều có ảnh chụp.

Tần Y cũng lấy một bức xem thử, mặt lập tức biến sắc, cực kỳ tức giận.

Bởi vì trong ảnh, cô ta đang ngồi trong ngực Lạc Bân, thân mật ôm cổ ông ta nở nụ cười.

Nhìn thấy ảnh chụp, mọi người đều xôn xao!

Tất cả khiếp sợ nhìn Tần Y, đến cả Tôn Điềm, bạn thân của cô ta cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Tôn Điềm cũng tin chứ đừng nói là người khác.

"Tôi nghĩ không cần nói gì, mọi người đều hiểu Tần Y đã dùng thủ đoạn gì rồi phải không?"

Bành Cương cười lạnh nói: "Tôi vốn vẫn nghi ngờ tại sao Tần Y lại có được nhiều dự án hợp tác lớn như vậy.
Đến khi có người gửi cho tôi một phong bì chứa đầy ảnh chụp, tôi mới hiểu ra".

"Nói không chừng những dự án kia đều do Lạc Bân tự mình đàm phàn nhưng lại cố ý nói là Tần Y.
Sếp Lạc, ông đúng làm hết sức mình vì cô người tình bé nhỏ!"

Lạc Bân sa sầm mặt.
Đúng là ông ta đã âm thầm trợ giúp Tần Y đàm phán rất nhiều nên cô ta mới có thể lấy được hợp đồng hợp tác.

Ông ta làm rất bí mật, căn bản không thể bị phát hiện được.

Nhưng những tấm ảnh này là sao?

"Ông nói bậy, tôi không có quan hệ gì với sếp Lạc.
Mấy tấm ảnh này đều là giả!"

Tần Y kích động tới nỗi toàn thân run rẩy.

Cô ta vẫn là một cô gái độc thân chưa chồng, sao có thể chịu bị vu oan như vậy được?

"Tần Y, cô muốn thanh minh cũng vô dụng.
Lúc đầu tôi cũng nghi ngờ ảnh là giả, nhưng hôm nay cô được bổ nhiệm làm phó tổng giám đốc, tôi mới có thể xác định đống ảnh này đều là thật".

Bành Cương châm chọc nói: "Làm thì cũng đã làm rồi, dám làm mà không cho phép người khác biết à?"

"Ông câm miệng!"

Tần Y tức giận nói: “Tôi không phải! Đống ảnh này đều là photoshop, không hề liên quan đến tôi!”

“Nếu thực sự không liên quan, cô nói cho tôi biết tại sao người được thăng chức làm phó tổng giám đốc lại là cô? Một người mới vào công ty hai tháng đã lên chức cao như vậy, cô không thấy lạ sao?”, Bành Cương cười lạnh nói.

Đám nhân viên trong phòng họp cũng đang bàn tán ầm ĩ, chỉ trỏ Tần Y.

Rất nhiều người tin tưởng Bành Cương, ông ta là người mạo hiểm tiết lộ chuyện này.
Hơn nữa chỉ trong hai tháng Tần Y đã được thăng chức phó tổng giám đốc, sẽ không có ai tin tưởng.

“Tất cả im lặng cho tôi!”

Lạc Bân đập mạnh tay xuống ghế, nổi giận đùng đùng.

Phòng họp lập tức yên tĩnh lại.
Ông ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Bành Cương: “Nói mau, rốt cuộc là ai phái ông tới?”

Lạc Bân vốn cũng tưởng Bành Cương không phục nên mới phản đối Tần Y thăng chức.
Nhưng sau khi tỉnh táo lại, ông ta nhanh chóng nhìn ra được nguyên do.

Đầu tiên, ảnh chụp thực sự là đồ giả.

Tiếp theo chuyện ông ta âm thầm trợ giúp Tần Y chắc chắn không thể bị phát hiện.

Nếu Bành Cương thật sự chỉ oán giận cũng không thể nào làm những chuyện này trước mặt tất cả nhân viên.
Nếu nói sau lưng ông ta không có người sai khiến, Lạc Bân không tin.

“Ông đang thẹn quá hóa giận sao? Bị tôi bóc trần sự thật liền lấy cớ có người xúi giục sau lưng tôi à?”

Bành Cương không chút sợ hãi, lạnh lùng nói: “Tôi đã làm việc ở tập đoàn Nhạn Thanh được mười năm, kinh nghiệm còn nhiều hơn cả ông.

Tập đoàn Nhạn Thanh chính là nhà của tôi.
Tôi không muốn công ty bị hủy hoại trong tay ông nên mới công khai sự thật trước mặt mọi người".

"Đương nhiên nếu ông muốn sa thải tôi, tôi cũng không sợ. Nhưng tôi sẽ khiếu nại lên tổng công ty, để họ điều tra rõ ràng. Tôi thật sự muốn xem thử ông có thể giữ chức tổng giám đốc này trong bao lâu nữa".

Bành Cương ra vẻ bất chấp tất cả, chỉ mong giữ gìn được công lý khiến không ít nhân viên thầm khen ngợi.

"Bành Cương, ông thật sự coi tôi là kẻ ngốc, dễ bị lừa gạt lắm sao?"

Ánh mắt Lạc Bân lóe lên, lạnh giọng nói: "Ông cảm thấy tôi sẽ chỉ sa thải ông thôi sao? Nếu hôm nay ông không chịu khai ra sự thật, đừng hòng rời khỏi công ty nửa bước!"

Lúc này, khí thế của Lạc Bân vô cùng mạnh mẽ.
Ông ta quát lớn: "Lên cho tôi!"

Dứt lời, có hai người đàn ông cao to vạm vỡ bước vào tiến thẳng đến chỗ Bành Cương.

- ————

.

Chương 113: 113: Sóng Gió Ập Tới

Bành Cương dám chống đối lại Lạc Bân trước mặt mọi người là vì có người chống lưng.

Hiện giờ thấy Lạc Bân tỏ ra cứng rắn như vậy, bắt đầu luống cuống.

Điều ông ta không ngờ nhất chính là Lạc Bân dám gọi hai người vệ sĩ tới bức cung ở nơi đông người.

Những người khác cũng vậy.
Vốn còn nghi ngờ Tần Y và Lạc Bân có quan hệ mờ ám, nhưng bây giờ xem ra lời Bành Cương nói chưa chắc đã là thật.

“Lạc Bân, ông muốn làm gì? Tôi nói cho ông biết, đường tưởng uy hiếp tôi là có thể che giấu được chuyện xấu ông đã làm”.

Bành Cương sợ hãi đứng bật dậy, vừa lớn tiếng mắng chửi vừa liên tục lùi lại định bỏ chạy.

Nếu Bành Cương chỉ bôi nhọ Lạc Bân thì cũng thôi đi, nhưng ông ta lại nhằm vào Tần Y.
Thế nên Lạc Bân mới có gan gióng trống khua chiêng đối phó Bành Cương.

Hai người vệ sĩ kia đều là cao thủ công ty bỏ tiền mời về, sao Bành Cương có thể trốn thoát?

Ông ta nhanh chóng bị vệ sĩ bắt lại, ăn một cú đấm vào mắt trái liền kêu la oai oái.
Ông ta chưa kịp che mắt lại đã bị hai vệ sĩ xách tay kéo tới trước mặt Lạc Bân.

“Nói mau, rốt cuộc là ai sai khiến ông làm vậy?”, Lạc Bân lạnh lùng chất vấn.

Mắt trái Bành Cương bầm đen, tròng mắt cũng nổi đầy tơ máu, trông cực kỳ chật vật.

“Lạc Bân, ông muốn hành hung bức cung trước mặt mọi người sao? Tôi phải kiện ông!”, Bành Cương điên cuồng giãy giụa.

Lạc Bân cười lạnh nói: “Xem ra ông chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Nếu vậy, cứ bẻ gãy một ngón tay của ông ta cho tôi.
Vẫn không chịu khai thì bẻ tiếp ngón nữa.
Mười ngón tay không còn thì bẻ ngón chân, ngón chân không còn thì cánh tay, cẳng chân.
Tôi không tin ông không khai ra”.

Lạc Bân có thể trèo lên được vị trí tổng giám đốc chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh sao lại không có thủ đoạn gì được?

Bị uy hiếp, Bành Cương sợ suýt tè ra quần, toàn thân run bần bật.

“Ông không thể động đến tôi, nếu không nhất định ông sẽ phải hối hận”, Bành Cương gào lên.

“Làm đi!”

Lạc Bân ra lệnh.

“Răng rắc!”

“Á…”

Mọi người đều cho rằng Lạc Bân chỉ đang hù dọa, vậy mà ông ta lại làm thật, ra lệnh bẻ gãy ngón tay Bành Cương trước mặt tất cả bọn họ.

Ai nấy đều thấy rợn tóc gáy, mặt mũi Tần Y cũng trắng bệch, ôm chặt cánh tay của Tôn Điềm.

Đa phần mọi người ở đây đều là nhân viên bình thường, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng máu me như vậy, rất nhiều người bị dọa xanh mặt.

Đúng là đã gây ảnh hưởng không tốt nhưng Lạc Bân biết mình phải làm vậy mới có thể xóa bỏ hiểu lầm của mọi người với Tần Y.

Nếu để sau mới xử lý, ông ta có hàng trăm cách chơi chết Bành Cương.

Nhưng khi đó kể cả có tìm được chân tướng cũng không còn ai tin tưởng Tần Y nữa.

Dương Thanh bảo ông ta nâng đỡ Tần Y chứ không phải hủy hoại danh dự của cô ta.

Ông ta biết rõ thủ đoạn của Dương Thanh.
Nếu không xử lý tốt, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho ông ta.

"Tôi hỏi ông một lần nữa, ai sai khiến ông làm vậy?"

Lạc Bân lặp lại câu hỏi, giọng điệu bình thản như đang bàn công việc.

Nhưng ai cũng thấy ông ta rất đáng sợ.
Mọi người câm như hến, không dám phát ra tiếng động nào.

"Lạc Bân, ông có giỏi thì giết tôi đi… Á…"

Bành Cương vẫn mạnh miệng.
Nhưng chưa nói hết câu, Lạc Bân đã ra hiệu cho vệ sĩ bẻ thêm một ngón tay nữa của Bành Cương.

"Xem ra, trừng phạt như vậy vẫn quá nhẹ.
Nếu không ông cũng không mạnh miệng được như vậy".

Lạc Bân mỉm cười, chợt lên tiếng: "Nếu câu trả lời của ông không khiến tôi hài lòng, tiếp theo sẽ bắt đầu từ cánh tay".

"Nói, ai đã sai khiến ông?"

Lạc Bân hỏi thêm một lần nữa.

Bành Cương liên tục bị bẻ hai ngón tay, đau không chịu nổi.

Cuối cùng ông ta cũng biết sợ.
Vệ sĩ vừa cầm cánh tay ông ta đã hét lên: "Tôi nói! Tôi nói!"

"Trần Hải đưa ảnh bảo tôi vu oan hai người.
Đợi tin tức lan truyền, danh tiếng của chi nhánh Giang Hải sẽ bị hủy hoại.
Chỉ cần tôi hoàn thành nhiệm vụ này, ông ta sẽ đề bạt tôi về tổng công ty làm việc".

"Tôi bị ép buộc.
Trần Hải nói nếu tôi không làm sẽ đá tôi ra khỏi tập đoàn

Nhạn Thanh.
Ông ta là phó tổng giám đốc của tổng công ty, tôi không thể không nghe theo!”

Bành Cương thật sự biết sợ, còn lấy điện thoại ra: “Phải rồi sếp Lạc, tôi còn giữ ghi âm đây này”.

Dứt lời, ông ta mở một đoạn ghi âm, cuộc trò chuyện trong đó hoàn toàn giống hệt lời ông ta nói.
Đúng là Trần Hải uy hiếp ông ta làm vậy.

Giờ đây, chân tướng sự thật mới được làm rõ.
Các nhân viên vốn đang oán thầm Lạc Bân đã hiểu ra mọi chuyện.

Tần Y đỏ bừng hai mắt, bây giờ mới hiểu bản thân suýt nữa trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh giành quyền lực của các lãnh đạo tập đoàn Nhạn Thanh.

“Nếu mọi chuyện đã rõ ràng, từ nay trở đi ông hãy cút khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đi!”, Lạc Bân quyết định.

“Sếp Lạc, mỗi tháng tôi còn phải trả mấy chục nghìn tiền nhà, còn phải nuôi bố mẹ già và con nhỏ.
Xin ông tha cho tôi lần này, tôi thực sự biết sai rồi”.

Bành Cương vội vàng quỳ sụp xuống cầu xin.

Mặc dù ông ta chỉ là một trưởng phòng tiêu thụ nhưng đãi ngộ của công ty rất tốt.
Trừ đi tiền bảo hiểm mỗi tháng ông ta vẫn thu về mấy chục nghìn tệ.

Tháng trước ông ta mới đổi biệt thự mới, mỗi tháng phải trả cho ngân hàng vài chục nghìn.

Hiện giờ không hoàn thành nhiệm vụ Trần Hải giao, hi vọng về tổng công ty cũng không còn.
Nếu bị Lạc Bân sa thải thì ông ta sẽ không còn gì cả, đến cả tiền nhà cũng không trả nổi.

“Làm sai thì phải chịu phạt.
Tôi không gọi cảnh sát đến bắt ông, chỉ sa thải ông đã tạo điều kiện hết mức rồi.

Nếu ông còn muốn dây dưa, tôi sẽ báo cảnh sát", Lạc Bân lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Bành Cương giật nảy mình.
Ông ta đã vu oan người khác ở nơi đông người, chứng cứ rất rõ ràng, thực sự có thể cấu thành tội danh.

Một khi có tiền án, đời này sẽ không còn cơ hội bò đến vị trí hiện giờ nữa.

Ông ta chỉ có thể cam chịu rời đi.

Phòng họp yên tĩnh trở lại.
Lạc Bân nhìn quanh một lượt: "Hi vọng mọi người sẽ lấy chuyện hôm nay làm gương.
Nếu còn ai dám làm vậy, tôi sẽ lấy danh nghĩa công ty kiện ra tòa.
Tan họp!"

Lạc Bân về tới văn phòng, thấy Dương Thanh tới nên lập tức tranh thủ báo cáo chuyện vừa rồi.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo: "Xem ra ở tổng công ty có vài con sâu mọt cần diệt".

"Chủ tịch, tôi nghĩ chuyện này không đơn giản vậy đâu.
Trần Hải chỉ là phó tổng giám đốc của tập đoàn lại muốn lật đổ cả chi nhánh Giang Hải, rất không hợp lý", Lạc Bân nêu ý kiến.

"Hôm nay ông làm rất tốt.
Chuyện tổng công ty không cần ông nhúng tay, tôi sẽ tự xử lý".

Dương Thanh hiểu rõ tâm tư của Lạc Bân, chỉ cảnh cáo một câu rồi nói tiếp: "Hiện giờ tôi rất cần người trợ giúp.
Chỉ cần ông trung thành, nhất định tôi sẽ không bạc đãi ông".

Nghe vậy, Lạc Bân vui sướng vội đáp: "Xin chủ tịch yên tâm, tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu!"

Ông ta vốn còn lo lắng mình xử lý quá cực đoan, không ngờ Dương Thanh lại hài lòng, còn ám chỉ ông ta là người của anh khiến ông ta vô cùng kích động.

“Sếp Lạc, nguy rồi, Bành Cương vừa mới chết!”

Đúng lúc ấy, một bóng người bỗng chạy vọt vào, hoảng sợ nói.

“Cái gì? Ông ta chết rồi? Sao lại chết?”

Lạc Bân kinh ngạc đứng bật dậy.

- ——————

.

Chương 114: 114: Trong Rượu Có Độc

Lạc Bân rất hoảng sợ.
Vừa rồi Bành Cương bị ông ta dạy dỗ trước mặt mọi người, thậm chí còn bị bẻ gãy hai ngón tay.

Bay giờ Bành Cương lại chết.
Nếu chuyện này truyền ra, công ty sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

"Bành Cương nhảy lầu tự tử rồi! Trước khi nhảy ông ta còn, còn nói…"

Thư ký sợ hãi không dám nói tiếp.

"Ông ta đã nói gì?", Lạc Bân giận dữ gầm lên.

"Ông ta nói sếp ép ông ta phải chết, làm quỷ cũng không tha cho sếp", thư ký đáp.

Lạc Bân ngơ ngác ngồi trên sofa.

Hai mắt Dương Thanh lóe lên tia sáng lạnh lẽo.
Nếu chỉ làm loạn bình thường, anh có thể chấp nhận, nhưng liên quan đến mạng người là giới hạn cuối cùng của anh.

"Báo cảnh sát đi!"

Dương Thanh lập tức nói.

Thư ký cũng không biết thân phận của Dương Thanh, nghe anh nói vậy liền khó xử nhìn Lạc Bân.

"Làm theo lời chủ tịch đi! Đứng ngây ra đấy làm gì?"

Lạc Bân rống lên.
Thư ký nghe thấy hai chữ chủ tịch liền bị dọa sợ.

Mặc dù thư ký thường xuyên thấy Dương Thanh đến gặp Lạc Bân nhưng vẫn không biết thân phận của anh là gì.
Hôm nay thư ký mới biết chàng trai trẻ này chính là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh.

Sau khi thư ký rời đi, Dương Thanh nói: "Chắc chắn cảnh sát sẽ gọi ông đi điều tra.

Để tránh phiền phức không đáng có, bây giờ ông hãy lập tức đi đầu thú".

"Chuyện trong phòng họp không giấu nổi đâu.
Bành Cương vừa mới chết, cho dù ông không đi đầu thú cảnh sát cũng sẽ điều tra tới ông".

Lạc Bân hiểu ý của anh, vội vàng đáp: "Tôi sẽ nghe lời cậu!"

Dứt lời, ông ta lập tức ra ngoài.

Dương Thanh gọi điện thoại: "Điều tra cho tôi, trước khi Bành Cương chết đã liên lạc với ai? Cả tình hình gia đình của ông ta nữa".

Anh biết cái chết của Bành Cương chắc chắn không đơn giản.

Nếu ông ta thực sự không sợ chết, tại sao mới chỉ bị bẻ hai ngón tay đã khai ra mọi chuyện?

Hơn nữa, ông ta là trưởng phòng tiêu thụ của tập đoàn Nhạn Thanh.
Cho dù bị sa thải nhưng với kinh nghiệm lâu năm của ông ta, muốn tìm một công việc tốt không hề khó.

Một người sợ đau như ông ta sao có thể nhảy lầu?

Điều này chứng tỏ ông ta đã bị uy hiếp.
Thứ duy nhất uy hiếp được ông ta chính là người nhà.

Ngay sau đó, Tần Y bị gọi vào phòng chủ tịch.

Thấy Dương Thanh ngồi trên ghế chủ tịch, cô ta kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Có lẽ là vì Bành Cương nhảy lầu tự sát nên sắc mặt cô ta vẫn rất nhợt nhạt.

Dương Thanh lên tiếng: "Anh bảo Lạc Bân đi đầu thú rồi, có lẽ ông ta sẽ vắng mặt một thời gian.
Từ giờ trở đi, em tạm thay vị trí tổng giám đốc quản lý công ty đi".

Mặc dù Tần Y biết Dương Thanh lợi hại nhưng chưa từng nghĩ anh lại là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Lúc này nghe anh nói vậy, cô ta chợt nảy ra một ý nghĩ lớn mật.

“Anh rể, anh..”

Tần Y không biết có nên vạch trần hay không, vì Dương Thanh chưa từng nói cho cô ta biết chuyện của mình.

Dương Thanh trầm giọng nói: “Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.
Bây giờ không kịp giải thích với em, sắp tới sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.
Bây giờ im lặng nghe anh nói!”

“Vâng!”

Sau khi chứng thực được suy đoán, Tần Y rất kinh hãi.
Nhưng cô ta hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, lập tức ngoan ngoãn nghe Dương Thanh dặn dò.

“Đầu tiên, cái chết của Bành Cương còn có ẩn tình.
Em đừng cảm thấy áy náy.
Bây giờ việc em cần làm là thay Lạc Bân xử lý tốt công việc của công ty”.

“Thứ hai, Bành Cương vừa chết, chắc chắn sẽ có người thừa cơ gây rối.
Em sẽ gặp phải áp lực rất lớn.
Nhưng đừng lo, dù xảy ra chuyện gì em cũng không cần hoảng sợ, cứ bình tĩnh làm việc của mình”.

“Thứ ba, trong nội bộ công ty nhất định có tai mắt của đối phương.
Hiện giờ anh chỉ có thể tin tưởng em nên mới bảo em thay Lạc Bân”.

“Cái gì nên nói đều nói cả rồi.
Em có gì cần hỏi cứ hỏi”.

Lúc này cả người Dương Thanh toát ra sự uy nghiêm của người lãnh đạo khiến Tần Y e sợ.

Mặc dù cô ta có rất nhiều nghi ngờ nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc, lắc đầu nói: “Anh yên tâm, em sẽ không khiến anh thất vọng!”

“Được, nếu không có vấn đề gì, anh sẽ giao công ty cho em. Nếu bạn em Tôn Điềm thực sự có năng lực thì có thể đề bạt”.

Dứt lời, anh xem đồng hồ rồi đứng dậy: “Anh phải đi đón Tiêu Tiêu đây!”

Sau đó, anh quay người rời đi, để lại Tần Y vẫn chưa hết kinh ngạc: “Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh vẫn đi được sao?”

Tin tức Tần Y làm tổng giám đốc tạm thời vừa truyền ra, mọi người đều bàng hoàng, nhiều người rất bất mãn.

Đối với Tần Y vừa mới nhậm chức đúng là áp lực đè nặng.

Dương Thanh cũng biết chuyện này.
Anh có thể giải quyết phiền toái này dễ như trở bàn tay.

Anh để Tần Y tự đối mặt với rắc rối này vì muốn rèn luyện cô ta.
Chi nhánh Giang Hải chẳng là gì với anh, Yến Đô mới là chiến trường thật sự.

Trong một tòa biệt thự xa hoa thuộc một trang viên khổng lồ ở Yến Đô.

Một bóng người trẻ tuổi đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Sau lưng anh ta còn có một người đàn ông trung niên cẩn thận nói: “Cậu Bân, tôi đã ép Bành Cương tự tử theo ý cậu.
Bây giờ thằng vô dụng kia đang sứt đầu mẻ trán”.

Người được gọi là cậu Bân nhếch miệng cười: “Làm khá lắm”.

Dứt lời, cậu Bân cười híp mắt đi tới khay đựng bằng gỗ lim rót hai ly rượu vang rồi đưa một ly cho người đàn ông trung niên kia: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, ông nên ra nước ngoài tránh bão.
Kính ông một ly tiễn đường”.

“Cảm ơn cậu Bân! Được làm việc cho cậu là vinh hạnh của tôi!”

Người đàn ông đứng tuổi biết rõ thân phận của chàng trai trẻ tuổi trước mắt, không khỏi hoảng hốt vì được anh ta quan tâm,

vội vàng nâng ly lên.

“Keng!”

Tiếng chạm ly thanh thúy vang lên.

Người đàn ông đó uống cạn ly.

“Tôi đi trước đây.
Đợi tôi trở về sẽ lại phục vụ cậu”.

Nói xong, ông ta quay người rời đi.

Nhưng chỉ được vài bước, ông ta bỗng thấy choáng váng.

Ông ta ngày càng thở gấp, sắc mặt nhanh chóng tím tái lại.
Cảm giác ngạt thở khiến ông ta sợ hãi.

“Trong, trong rượu có độc!”

Đây là câu nói cuối cùng của ông ta trước khi lìa đời.
Ngay sau đó, ông ta ngã gục xuống.

Cậu Bân cười lạnh: “Chỉ khi ông chết, tôi mới có thể cắt đứt hoàn toàn quan hệ với chuyện ở Giang Hải”.

Hai người đàn ông mặc đồ đen lập tức đi vào khiêng xác người đàn ông đứng tuổi kia đi.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang chờ đón Tiêu Tiêu thì nhận được điện thoại.

“Anh Thanh, tra ra rồi.
Trước khi chết Bành Cương đã nghe điện thoại của Trần Hải”.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc.
Đối phương nói tiếp: “Nhưng vừa rồi Yến Đô báo tin sau khi Trần Hải đi vào gia tộc Vũ Văn thì đã biến mất”.

- ————

.

Chương 115: 115: Tâm Sự Đêm Khuya

Dương Thanh nheo mắt lại, tia lạnh lùng thoắt hiện lên trong mắt.

“Anh Thanh, có cần điều tra Trần Hải tiếp không?”

Giọng nói kia lại vang lên lần nữa.

“Trần Hải đã chết, chuyện này kết thúc rồi.
Tạm thời đừng làm gì cả, tôi muốn xem ai sẽ nhảy ra vào lúc này”.

Dương Thanh thản nhiên nói.
Có một số việc không cần điều tra anh cũng có thể đoán được.

Tập đoàn Nhạn Thanh phát triển ở Yến Đô nhiều năm nay đều do gia tộc Vũ Văn nắm giữ.
Mặc dù công ty đã thuộc về anh nhưng vẫn chưa thực sự nắm trọn quyền quyết định.

Nhất là trong đầu não của tập đoàn có rất nhiều người do gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng ra.

Thân phận của anh lại rất nhạy cảm, có lẽ ngoại trừ chủ gia tộc Vũ Văn và đàn em thân tín không còn ai biết.

Bây giờ gia tộc Vũ Văn trả tập đoàn Nhạn Thanh cho anh.
Đối với nhiều người đây là cắt đứt lợi ích của họ, đâu thể để Dương Thanh thực sự lên nắm quyền?

Dương Thanh dự đoán rất đúng, Lạc Bân vừa đi đầu thú, phóng viên đã lũ lượt kéo tới công ty.

Tình hình bây giờ đang rất hỗn loạn, muốn ém chuyện Bành Cương tự tử xuống là điều không thể.

Tần Y vừa mới nhậm chức đã phải đối mặt với áp lực cực lớn.

Dương Thanh lại điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, đón Tiêu Tiêu xong lại tới tập đoàn Tam Hòa đón Tần Thanh Tâm.

“Chúng ta đang đi đâu hả bố?”

Trên đường tới dinh thự Vân Phong, Tiêu Tiêu phát hiện đây không phải đường về biệt thự nhà họ Tần, nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh vừa lái xe vừa cười nói: “Bố nhớ con từng nói muốn ở trong tòa nhà xa hoa như cung điện phải không?”

Tiêu Tiêu gật đầu nhìn Tần Thanh Tâm ngồi bên cạnh, lại nói tiếp: “Con thích nhà to nhưng phải mất rất nhiều tiền mới mua được.
Con không muốn bố mẹ phải cực khổ kiếm tiền”.

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, không ngờ con gái đã hiểu chuyện như vậy.

Dương Thanh đã từng nghe cô bé nói vậy một lần, bây giờ ngoại trừ đau lòng anh lại cảm thấy may mắn.

Ít nhất anh có thể thỏa mãn một nguyện vọng của con gái.

“Tiêu Tiêu, bây giờ chúng ta sẽ tới nhà mới”.

Tần Thanh Tâm cầm tay con gái, dịu dàng nói.

“Nhà mới?”

Tiêu Tiêu hoài nghi hỏi lại.

“Đúng vậy, nhà mới, ngôi nhà to lớn như cung điện”, Tần Thanh Tâm cười nói.

Hai mắt Tiêu Tiêu lập tức sáng rực, reo lên: “Thật sao mẹ?”

“Đương nhiên là thật.
Đợi lát nữa con sẽ biết”.

Thấy con gái kích động như vậy, Tần Thanh Tâm cũng rất vui.

Trước kia ở biệt thự nhà họ Tần, Châu Ngọc Thúy ngày ngày kiếm chuyện mắng chửi ầm ĩ, ở trên tầng vẫn còn nghe thấy.

Cô vốn muốn dẫn Tiêu Tiêu bỏ đi, không ngờ Dương Thanh lại giúp cô làm được, còn là một tòa biệt thự vô cùng tráng lệ.

Tới dinh thự Vân Phong, Tiêu Tiêu vừa xuống xe liền bị tòa biệt thự y hệt cung điện dọa sợ ngây người, kích động hô lên: “Bố mẹ, đúng là cung điện thật.
Tốt quá, con được ở trong cung điện rồi!”

Tiêu Tiêu vui sướng chạy nhảy khắp nơi trong biệt thự như chú chim nhỏ.

Thấy con gái như vậy, hai vợ chồng đều rất hạnh phúc.

Tần Thanh Tâm vẫn chưa biết chuyện của tập đoàn Nhạn Thanh.
Tới tận tám giờ tối, chưa thấy Tần Y về nhà cô mới lo lắng hỏi: "Sao Y Y vẫn chưa về?"

Cô lấy điện thoại ra xem giờ, lại đọc được tin tức về tập đoàn Nhạn Thanh chiếm trọn trang đầu của trang tin tức Giang Hải.

"Tập đoàn Nhạn Thanh coi mạng người như cỏ rác, nghiêm hình bức cung nhân viên trước mặt mọi người, ép nhân viên nhảy lầu tự sát!"

"Tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh có quan hệ nam nữ mờ ám, lạm dụng chức quyền!"

"Tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh bị bắt, người tình lập tức đảm nhậm chức tổng giám đốc tạm thời!"

Mấy tin tức liên tiếp đều về tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Thanh Tâm ấn mở một tin bất kỳ.
Sau khi đọc xong, sắc mặt cô tái nhợt.

Cô nhìn Dương Thanh đang chơi đùa với Tiêu Tiêu, chợt hỏi: "Sếp Lạc bị bắt, Tần Y lên làm tổng giám đốc tạm thời.
Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cô chỉ biết Dương Thanh có quan hệ không tầm thường với Lạc Bân nhưng không rõ quan hệ của anh với tập đoàn Nhạn Thanh.
Sau khi đọc xong tin tức, cô đã biết nữ chính trong bài báo chính là Tần Y.

"Lạc Bân đầu thú đấy, chuyện này còn ẩn tình khác.
Ông ta sẽ ra ngay thôi, nhưng mấy ngày này cần Tần Y đứng ra đảm đương chuyện công ty".

Dương Thanh đáp, do dự một hồi lại nói tiếp: "Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Thăng chức cho Tần Y là ý của anh!”

Nghe anh nói xong, Tần Thanh Tâm sững sờ.

“Chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh? Anh là người của gia tộc Vũ Văn sao?”

Tần Thanh Tâm bừng tỉnh, hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện?”

Không chỉ đau lòng, cô còn cảm thấy chua xót.
Đến cả Tần Y còn biết nhiều chuyện về anh hơn cả cô.

Dương Thanh im lặng một lúc rồi nói: “Tâm, anh không cố ý giấu em, anh chỉ không muốn em phải cùng anh đối mặt với những chuyện này”.

“Anh luôn nói yêu em, nói em là vợ anh nên mới giúp em. Nhưng anh có bao giờ coi em là vợ anh không?”

Tần Thanh Tâm bật khóc nức nở: “Chẳng lẽ trong mắt anh em là loại phụ nữ chỉ biết hưởng thụ, không thể chịu khổ với chồng mình sao?”

“Không phải, sao anh lại nghĩ em như vậy được?”

Thấy Tần Thanh Tâm khóc, Dương Thanh rất sốt ruột.

“Anh biết thế nào là vợ chồng không? Vợ chồng chính là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

Tần Thanh Tâm mếu máo nói: “Vợ chồng thật sự khi gặp khó khăn sẽ cùng nhau vượt qua, có hạnh phúc sẽ cùng nhau chia sẻ”.

“Chứ không phải giống như anh tự cho là tốt cho em.
Anh làm vậy sẽ khiến em cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta ngày càng lớn”.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn cô.
Anh chưa từng nghĩ tới những điều này, chỉ vì không muốn Tần Thanh Tâm phải chịu thêm gánh nặng nên mới không nói mình có quan hệ với gia tộc Vũ Văn.

Nhưng anh không ngờ rằng đây không phải là điều Tần Thanh Tâm thực sự muốn.

Mong muốn của cô rất đơn giản, đó chính là được đồng cam cộng khổ với anh.

Dương Thanh vẫn tưởng Tần Thanh Tâm không chấp nhận mình.
Đến khi cô nói ra những lời này, anh mới biết cô đã thực sự coi anh là chồng.

“Tâm, anh xin lỗi!”

Rất lâu sau đó, Dương Thanh chân thành xin lỗi rồi tịnh trọng nói: “Sau này anh sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì nữa!”

Đêm đã khuya, Tiêu Tiêu ngủ gật trong lòng Tần Thanh Tâm. Dưới ánh đèn lờ mờ, hai vợ chồng nằm trên giường nhưng không thể chợp mắt nổi.

“Anh họ Dương cơ mà, sao lại là người của gia tộc Vũ Văn?”

Tần Thanh Tâm không phải loại phụ nữ gây sự vô lý.
Sau khi hết giận, cô chủ động bắt chuyện với Dương Thanh.

“Từ ngày anh và mẹ bị đuổi khỏi gia tộc, anh bắt đầu theo họ mẹ.
Gia tộc Vũ Văn và anh cũng không còn quan hệ gì nữa”.

Dương Thanh chợt lên tiếng, lầu đầu tiên kể cho Tần Thanh Tâm nghe chuyện của mình: “Tập đoàn Nhạn Thanh là mẹ anh tự gây dựng khi chưa gặp gỡ người đàn ông đó”.

- ————

.

Chương 116: 116: Hai Lựa Chọn

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.
Dần dần, Dương Thanh đã kể lại tất cả mọi chuyện của mình cho Tần Thanh Tâm.

Vốn Tần Thanh Tâm còn oán hận anh, nhưng nghe anh kể xong, toàn bộ oán hận đã tan thành mây khói.

Trò chuyện suốt một đêm cũng kéo gần quan hệ của hai vợ chồng.

Sáng ngày hôm sau, ba người đang định ra khỏi nhà thì thấy Tần Y xuất hiện, nét mặt mệt mỏi.

“Chị, anh rể, chào buổi sáng!”

Tần Y chủ động chào hỏi.

Tần Thanh Tâm vẫn lo lắng cho Tần Y, thấy cô ta chủ động chào hỏi thì thở phào nhẹ nhõm.

“Em không sao chứ?”

Tần Thanh Tâm vẫn không yên tâm, lo lắng hỏi thêm một câu.

“Em không sao, hôm qua tăng ca muộn quá không nghỉ ngơi đủ thôi”.

Tần Y vươn vai một cái, cười nói: “Hôm nay anh rể cho em đi ké xe đến công ty được không?”

Dương Thanh cười đáp: “Đương nhiên là được!”

Anh đưa Tiêu Tiêu đến trường và Tần Thanh Tâm đến công ty xong mới quay xe về tập đoàn Nhạn Thanh.

Trên đường đi, Tần Y nói: “Anh rể, về cơ bản, em đã hoàn toàn nắm giữ quyền lực trong công ty.
Khó khăn duy nhất chính là có rất nhiều lãnh đạo lâu năm bất mãn với việc em làm tổng giám đốc”.

Dương Thanh vừa lái xe vừa đáp: “Nếu em đã là tổng giám đốc tạm thời, toàn bộ việc công ty đều thuộc quyền xử lý của em.

Can đảm lên, muốn làm gì thì cứ làm.
Nếu có người không phục thì nghĩ cách khiến họ phục.
Vẫn không giải quyết được thì đuổi đi".

Tần Y chủ yếu muốn nghe được câu nói này của Dương Thanh, cười hì hì nói: "Vậy em an tâm làm rồi! Nếu quả thực rước phải phiền phức lớn, anh phải giúp em đấy".

"Anh còn lo em không chịu nổi.
Xem ra là anh nghĩ nhiều rồi".

Dương Thanh cười nói: "Cứ thoải mái mà làm, lúc cần mạnh mẽ tuyệt đối không được mềm yếu, cố gắng bồi dưỡng một số người có thể tin tưởng".

Chẳng mấy chốc xe đã tới trước cổng công ty.
Đợi Tần Y xuống xe, Dương Thanh lập tức rời đi.

Tại nhà họ Dương ở Châu Thành.

Trong một căn biệt thự cao cấp, chủ nhà họ Dương - Dương Hướng Minh ngồi trên sofa tiện tay rót một ly trà nóng hổi.

Dương Uy đứng bên cạnh nói: "Ông nội, mặc dù nhà họ Quan đã sụp đổ nhưng các công ty dưới trướng bọn họ lại cực kỳ đoàn kết.
Muốn nhúng tay vào là điều không thể".

Dương Hướng Minh nhíu mày: "Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.
Dù sao cũng là sản nghiệp của nhà họ Quan, cho dù nhà họ Quan không còn cũng rất khó chiếm đoạt.
Nhưng không phải là không thể".

"Ông nội, theo như cháu điều tra được, các công ty dưới trướng nhà họ Quan tương đối độc lập, lẽ ra không nên đoàn kết như vậy mới phải.
Bây giờ bọn họ đồng lòng hơn cả lúc nhà họ Quan chưa sụp đổ".

Dương Uy nghiêm túc nói: "Cháu nghi ngờ Dương Thanh đã bắt đầu hành động.
Rất có thể anh ta đã tác động lên nhà họ Quan nên chúng ta mới không có cơ hội ra tay".

Nghe vậy, Dương Hướng Minh không nói lời nào, chậm rãi nhấp một ngụm trà, im lặng hồi lâu.
Chợt ông ta lên tiếng: “Chắc không phải đâu.
Tại cháu không tìm được thời cơ tốt nhất thôi.
Chiều hôm qua tập đoàn Nhạn Thanh xảy ra chuyện, tin tức đưa đầy trên các tạp chí lớn của Giang Hải rồi.
Có lẽ hiện giờ thằng nhãi kia đang rất luống cuống.
Bây giờ mới là cơ hội tốt của chúng ta”.

Hai mắt Dương Uy sáng rực: “Ông nội, cháu hiểu rồi.
Cháu sẽ lập tức đi đàm phán với các công ty dưới trướng nhà họ Quan”.

Cùng lúc đó, trong một phòng giam của nhà tù nào đó ở Giang Hải.

Một ông cụ tóc trắng mặc quần áo phạm nhân ngồi trong một góc không ngừng run rẩy.

“Lão già kia, ông đây mỏi lưng, mau đấm bóp cho tao”.

Trên giường có một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặt mày dữ tợn châm chọc nhìn ông cụ.

Bên cạnh người đàn ông trung niên ấy còn có mấy người vây quanh, người bóp tay, người bóp chân cho ông ta.
Vẻ mặt của người đàn ông trung niên rất thỏa mãn.

Ông cụ run rẩy vội vàng đi tới.

Từ khi ông ta bị giam trong nhà tù này, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ.
Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông ta đã bị đánh mấy trận tơi bời.

Tất cả những người bị giam ở đây đều là tử tù, căn bản không biết kính già yêu trẻ.

So với cuộc sống xa hoa lúc trước, nơi đây đúng là địa ngục trần gian.
Hiện giờ ông ta chỉ cảm thấy cực kỳ hối hận.

Ông ta mới đấm lưng cho người đàn ông trung niên vài cái đã thấy đối phương nổi giận: “Con mẹ nó ông không dùng thêm sức được à?”

“Cậu dạy cho lão ta biết thế nào là dùng sức đi”, người đàn ông trung niên nói với một gã tử tù trẻ tuổi.

Gã tử tù trẻ tuổi cười xấu xa đấm mấy cái vào ngực ông già kia, không chút nương tay.

Ông ta đau đớn kêu lên.

Đúng lúc này, quản ngục chợt mở cửa nhà giam, lạnh giọng nói: “Quan Chính Sơn, ra ngoài với tôi!”

Ông cụ này chính là Quan Chính Sơn bị bắt đi trong tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi.

Ngay sau đó, Quan Chính Sơn bị đưa tới phòng tiếp người nhà.
Trông thấy bóng người quen thuộc, ông ta kích động gào khóc.

“Cậu Dương, tôi biết sai tôi, tôi có mắt như mù.
Xin cậu tha cho tôi một con đường sống.
Tôi không dám chống đối cậu nữa đâu”.

Quan Chính Sơn thấy Dương Thanh liền quỳ rạp xuống, dập đầu thật mạnh dưới đất.
Trên trán ông ta lập tức túa ra máu tươi.

“Quan Chính Sơn, hôm nay tôi đến là để cho ông một cơ hội, nhưng phải xem ông có trân trọng hay không”.

Dương Thanh lạnh lùng lên tiếng.

Anh còn tưởng chuyến đi này sẽ không dễ dàng, nhưng thấy Quan Chính Sơn sợ mình như vậy, xem ra sẽ rất thuận lợi.

Quan Chính Sơn mừng rỡ nói: “Chỉ cần cậu cứu tôi ra khỏi nơi quỷ quái này, cậu bảo tôi làm gì cũng được”.

Cả đời ông ta ăn sung mặc sướng, chưa bao giờ trải qua ngày tháng ác mộng như hiện giờ.

“Hiện giờ tôi cho ông hai lựa chọn, xem ông chọn cái nào”.

Dương Thanh bật cười nói: “Thứ nhất, tôi cứu ông ra ngoài. Nhưng những người nhà họ Quan còn lại đều phải ở đây mãi mãi.

Thứ hai, tôi cho ông được chết, những người nhà họ Quan còn lại sẽ được rời khỏi đây”.

“Cho ông mười giây suy nghĩ rồi trả lời tôi!”

“Tôi chọn cái thứ hai, cậu giết tôi đi!”

Dương Thanh rất kinh ngạc.
Anh vừa nói ra hai lựa chọn, Quan Chính Sơn đã lập tức chọn cái thứ hai.

“Ồ! Ông chắc chứ?”

Dương Thanh châm chọc hỏi.

“Câu hỏi đơn giản như vậy còn cần phải suy nghĩ sao? Tôi độc đoán tư lợi cả một đời nhưng không phải kẻ vô tình vô nghĩa”.

Quan Chính Sơn cười khổ: “Nếu mạng của tôi có thể đổi lấy sự tự do của người nhà họ Quan, đương nhiên tôi sẽ đồng ý”.

“Câu trả lời ông khiến tôi rất hài lòng.
Tôi sẽ cho nhà họ Quan các ông thêm một cơ hội”.

Dương Thanh chợt mỉm cười, đứng dậy ra lệnh cho quản ngục đứng cạnh: “Thả hết người nhà họ Quan ra đi!”

- ————

.

Chương 117: 117: Nhà Họ Quan Thần Phục

Quan Chính Sơn tới cầu xin Dương Thanh với ý định cầu may, nhưng không ngờ Dương Thanh thật sự bỏ qua cho nhà họ Quan.

Chẳng mấy chốc, người nhà họ Quan đều được trở về nhà.

Đến lúc này, Quan Chính Sơn mới như chợt tỉnh lại sau cơn mơ.
Mấy ngày qua, những gì gặp phải trong ngục giam tử tù đã khiến ông ta sống không bằng chết, nhiều lần suýt nữa tự sát.

"Ông nội, lần này cháu suýt chết ở trong đó, tất cả đều là tại thằng khốn Dương Thanh kia.
Chúng ta chắc chắn không thể bỏ qua cho cậu ta được".

Quan Tuyết Tùng nghiến răng nghiến lợi nói, mặt mũi anh ta sưng vù.
Mấy ngày bị giam, anh ta đã bị đánh không ít lần.

"Bốp!"

Anh ta vừa dứt lời, Quan Chính Sơn đã tát vào mặt Quan Tuyết Tùng, tức giận nói: "Sau này, nếu còn ai dám đắc tội với cậu Dương nữa thì lập tức cuốn gói ra khỏi gia tộc cho tôi.
Muốn chết cũng đừng liên lụy tới nhà họ Quan".

Quan Tuyết Tùng là đứa cháu trai được Quan Chính Sơn thương yêu nhất, thậm chí còn được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế gia tộc.
Bây giờ anh ta chỉ nói xấu người khác một câu đã bị ông ta tát ngay trước mặt mọi người.

Quan Chính Sơn nhìn lướt qua mọi người, lạnh lùng nói: "Lần này chúng ta có thể ra ngoài hoàn toàn là nhờ cậu Dương không tính toán thù cũ với chúng ta.
Nếu không, cho dù chúng ta không chết sẽ bị giam ở chỗ ma quỷ đó mãi mãi".

Tới lúc này, người nhà họ Quan mới biết bọn họ được thả ra là nhờ Dương Thanh.

Quan Tuyết Tùng hoảng sợ.
Nhớ tới những gì đã gặp phải trong nhà giam mấy ngày qua, anh ta cảm giác sống lưng ớn lạnh, vội vàng nói: "Ông nội, ông yên tâm, sau này cháu tuyệt đối sẽ không động vào anh Thanh nữa".

Những người khác cũng bày tỏ thái độ: "Cụ yên tâm, chúng con nhất định sẽ không trêu chọc gì cậu Dương nữa".

Đám con cháu dòng chính của nhà họ Quan quen sống an nhàn sung sướng, đã bao giờ thấy được sự khủng khiếp của nhà tù. Nhớ lại căn phòng giam hôi hám tối tăm trong mấy ngày qua, bọn họ đều không muốn phải vào trong đó nữa.

"Kể từ hôm nay, nhà họ Quan chúng ta sẽ dốc sức làm việc cho cậu Dương.
Khi thấy cậu ấy, các người còn phải cung kính hơn cả thấy tôi, tất cả nghe rõ chưa?", Quan Chính Sơn lo lắng, lại dặn dò một lần nữa.

Mọi người cảm giác được Quan Chính Sơn coi trọng Dương Thanh, ai nấy đều tỏ thái độ: "Dạ rõ!"

"Ông nội, Tuyết Phong thì làm thế nào?"

Quan Tuyết Tùng bỗng dưng nhắc tới Quan Tuyết Phong.
Lần này nhà họ Quan gặp sóng gió đều là vì Quan Tuyết Phong bắt cóc con gái của Dương Thanh.

Trong bữa tiệc mừng thọ hôm đó, lúc Quan Tuyết Phong được Mã Siêu đưa tới, đã bị đánh cho gần chết, bây giờ còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong mắt Quan Chính Sơn ánh lên vẻ không đành lòng, nhưng nghĩ tới những gì Quan Tuyết Phong đã làm, ông ta im lặng một lát mới nói: "Thông báo cho bệnh viện ngừng chữa trị!"

Không cần nghi ngờ, lời ông ta nói đã tuyên án tử hình cho Quan Tuyết Phong.

Người nhà họ Quan đều chấn động.
Nhưng ai cũng hiểu rõ, nếu không phải tại Quan Tuyết Phong, nhà họ Quan sẽ không suýt nữa bị diệt tộc.
Rất nhiều người đều căm hận Quan Tuyết Phong.

Quan Tuyết Tùng mất hồn mất vía.
Bất kể thế nào, Quan Tuyết Phong cũng là em trai anh ta.
Nhưng nghĩ tới chàng trai mạnh mẽ kia, anh ta bất lực, không dám có chút thù hận nào.

Tin tức ngừng chữa trị cho Quan Tuyết Phong đã nhanh chóng truyền đến tai Dương Thanh.

"Quan Chính Sơn quả nhiên không làm tôi thất vọng".

Dương Thanh đứng ở trước cửa sổ lớn sát đất, vẻ mặt tươi cười.

"Anh Thanh, nhà họ Quan sẽ không lá mặt lá trái như nhà họ Dương chứ?"

Mã Siêu đứng phía sau Dương Thanh, nhíu mày hỏi.

Dương Thanh cười lạnh: "Đứng trước thực lực tuyệt đối, không có sự phản bội nào đáng để nhắc tới cả.
Tôi chỉ muốn mượn tay bọn họ để tạo ra đế quốc thương nghiệp của tôi thôi".

"Chủ tịch, Dương Uy tới".

Đúng lúc này, Tôn Điềm dè dặt gõ cửa, nói.

Từ sau khi Dương Thanh giao tập đoàn Nhạn Thanh cho Tần Y quản lý, Tôn Điềm được đề bạt làm thư ký của Tần Y.

"Cho anh ta vào đi!"

Dương Thanh hờ hững nói.

Dương Uy nhanh chóng được dẫn vào.

"Anh Thanh, đã lâu không gặp!"

Dương Uy vừa vào văn phòng đã cười híp mắt nói, trong lời nói không hề có ý tôn trọng.

Không chờ Dương Thanh nói gì, anh ta đã ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Dương Thanh cũng không để ý, thản nhiên nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Hôm nay tôi tới đây là tính bàn chuyện hợp tác với anh Thanh”, Dương Uy mỉm cười nói.

“Chẳng phải chúng ta đã hợp tác rồi sao?”

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Dương Uy với vẻ khinh nhờn.
Từ dáng vẻ không hề kính trọng của Dương Uy, anh đã hiểu được ý của đối phương.

Dương Uy mỉm cười: “Tôi cho rằng hợp tác trước đó vẫn tồn tại một vài vấn đề.
Hôm nay tôi tới đây là muốn bàn với anh Thanh về vấn đề chia lợi nhuận”.

Dương Thanh không nói gì, chỉ xem Dương Uy biểu diễn.

“Trước kia chúng tôi cho anh 49% cổ phần công ty vật liệu xây dựng Long Hà là vì khả năng ảnh hưởng của tập đoàn Nhạn Thanh.
Nhưng bây giờ, tổng giám đốc công ty chi nhánh ở Giang Hải bị bắt, tập đoàn Nhạn Thanh đã không đủ tư cách trở thành đối tác của nhà họ Dương chúng tôi nữa”.

Dương Uy bắt chéo hai chân, kiêu ngạo nói: “Nhưng nhà họ Dương chúng tôi cũng không phải là người qua cầu rút ván.
Sau khi gia tộc bàn bạc đã đưa ra hai phương án”.

“Phương án đầu tiên, anh Thanh trả lại 49% cổ phần của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, hợp tác giữa chúng ta bị xóa bỏ.
Phương án thứ hai là chúng ta tiếp tục hợp tác nhưng anh Thanh phải đầu tư thêm một trăm triệu, số cổ phần giảm xuống 5%”.

Dương Thanh vẫn im lặng, lại nhìn Dương Uy như nhìn thằng ngốc.

“Đúng rồi, tôi còn có một chuyện nữa phải nói với anh Thanh một tiếng.
Tập đoàn Tuyết Phong của nhà họ Quan đã đồng ý hợp tác với nhà họ Dương chúng tôi.

Chúng tôi cũng đang tiếp xúc với quản lý các sản nghiệp khác của nhà họ Quan.
Chắc không bao lâu nữa, tất cả sản nghiệp của nhà họ Quan đều sẽ trở thành đối tác của nhà họ Dương chúng tôi".

Dương Uy lại nói: "Bây giờ anh còn có cơ hội hợp tác với chúng tôi.
Chứ đợi sau khi chúng tôi hợp tác với tất cả sản nghiệp nhà họ Quan, sợ rằng anh Thanh chẳng còn cơ hội này đâu".

"Xem ra, nhà họ Dương đã quên mất một chuyện".

Dương Thanh bỗng nhếch môi.

"Chuyện gì?"

Dương Uy không hiểu.

Dương Thanh thản nhiên nói: "Tôi chưa bao giờ nói muốn hợp tác với nhà họ Dương".

Dương Uy khẽ nhíu mày: "Xem ra anh lựa chọn phương án đầu tiên.
Đã vậy, anh hãy trả lại cổ phần của công ty vật liệu xây dựng Long Hà đi!"

"Nếu… tôi không trả thì sao?"

Dương Thanh cợt nhả.

"Dương Thanh, tập đoàn Nhạn Thanh đã không còn phát triển mạnh như lúc còn trong tay gia tộc Vũ Văn nữa.
Anh là một kẻ vô dụng bị gia tộc đuổi đi, cũng chỉ dám cáo mượn oai hùm ở Giang Hải thôi".

Dương Uy không hề sợ hãi: "Nếu anh không trả lại cổ phần công ty thì nhà họ Dương tôi sẽ dạy anh nên làm người thế nào".

"Anh nhầm một việc, tôi chưa từng nói sẽ hợp tác với nhà họ Dương, mà bảo nhà họ Dương phải thần phục tôi".

Dương Thanh chợt nhếch môi cười: "Nhưng bây giờ xem ra, nhà họ Dương đã lựa chọn phản bội?"

"Nói nhảm!"

Dương Uy tức giận nói: “Nhà họ Dương đồng ý thần phục anh bao giờ? Tất cả sản nghiệp nhà họ Quan sẽ lần lượt trở thành của nhà họ Dương.
Anh có tư cách gì bảo nhà họ Dương thần phục chứ?”

“Nhà họ Dương gióng trống khua chiêng muốn chiếm đoạt sản nghiệp nhà họ Quan, nhà họ Quan biết không?”, Dương Thanh mỉm cười nói.

“Nhà họ Quan đã bị phá hủy, nói không chừng Quan Chính Sơn đã xuống lỗ rồi ấy nhỉ? Ông ta có thể gây khó dễ được cho tôi sao?”

Dương Uy cười lạnh: “Nói ra thì tất cả những chuyện này đều nhờ có anh, bằng không nhà họ Dương chúng tôi cũng không thể dễ bước vào nhà họ Quan như vậy”.

“Lớn lối quá nhỉ? Quan Chính Sơn tôi vẫn còn sống sờ sờ đây mà cậu lại nguyền rủa cho tôi xuống lỗ à?”

Dương Uy vừa nói dứt lời, bất thình lình có một bóng người đi đến.

Thấy Quan Chính Sơn, mặt Dương Uy biến sắc, không thể tin nổi: “Sao… sao ông vẫn còn sống?”

Quan Chính Sơn lạnh lùng nhìn anh ta, sau đó đi tới trước mặt Dương Thanh hơi cúi đầu: “Cậu Dương, tôi đã kiểm kê xong tất cả sản nghiệp của nhà họ Quan.
Đây là tài liệu chi tiết, còn có hợp đồng nữa.
Chỉ cần cậu Dương ký tên, tất cả mọi thứ của nhà họ Quan đều sẽ thuộc về cá nhân cậu Dương”.

.

Chương 118: 118: Kiếp Nạn Của Nhà Họ Dương

Thấy Quan Chính Sơn đã đủ khiến người ta kinh ngạc, nhưng lời ông ta nói càng làm Dương Uy kinh hoàng hơn.

Ngay cả Dương Thanh cũng thấy bất ngờ.

Anh biết mấy ngày qua đã khiến người nhà họ Quan sợ hãi, nhưng không ngờ Quan Chính Sơn lại bằng lòng chắp tay dâng cả gia tộc cho mình.

“Ông cụ Quan, anh ta đã hại người nhà ông phải vào tù, sao ông có thể giao hết sản nghiệp nhà họ Quan cho anh ta được?”

Dương Uy kinh ngạc tới mức nói chuyện không đầu không đuôi, ánh mắt cực kỳ khủng hoảng.

Anh ta mới vừa nói Dương Thanh không có tư cách hợp tác với nhà họ Dương, còn tuyên bố muốn tiếp nhận tất cả sản nghiệp của nhà họ Quan, Quan Chính Sơn lại dâng tất cả cho Dương Thanh.

Như vậy, đừng nói là chiếm đoạt nhà họ Quan, thậm chí anh ta còn chẳng có hi vọng hợp tác với nhà họ Quan nữa ấy chứ.

Nhà họ Quan vốn là một trong bốn gia tộc lớn nhất Giang Hải, bây giờ cả tộc lại thể hiện sự trung thành với Dương Thanh, có thể tưởng tượng được địa vị của anh ở Giang Hải sẽ cao tới mức nào.

Sợ rằng qua hôm nay, nhà họ Dương sẽ không thể kinh doanh ở Giang Hải được nữa.
Mà trong thời gian này, nhà họ Dương đã tốn gần nửa tài sản để duy trì sản nghiệp của mình ở Giang Hải.

Nếu nhà họ Dương bị đuổi ra khỏi Giang Hải, có thể tưởng tượng được bọn họ sẽ phải chịu đả kích lớn thế nào.

Quan Chính Sơn lạnh lùng nhìn Dương Uy nói: “Cậu là cái thá gì chứ? Cậu cũng xứng quản chuyện nhà họ Quan à? Cho dù Dương Hướng Minh có tới đây cũng không có tư cách bàn

chuyện hợp tác với tôi, chứ đừng nói là bàn hợp tác với cậu Dương Thanh".

Đến lúc này, Dương Uy mới ý thức được mình gây ra họa lớn tới mức nào.
Tất cả những gì anh ta nhìn thấy đều chứng tỏ nhà họ Quan đã hoàn toàn thần phục Dương Thanh.

"Mặt khác, tôi còn có một việc muốn tới báo cáo với cậu Dương!"

Quan Chính Sơn bỗng nhiên tỏ ra bi thương, nói: "Cháu của tôi, Quan Tuyết Phong từng gây tổn thương cho con gái cậu, tôi đã từ bỏ trị liệu cho nó.
Ngay vừa nãy, bệnh viện báo tin là nó đã qua đời".

Bịch! Bịch! Bịch!

Tin tức này càng làm người ta chấn động hơn.
Dương Uy liên tục lùi lại năm, sáu bước, ánh mắt hoảng loạn.

Không ngờ Quan Chính Sơn có thể hi sinh cháu ruột của mình để lấy lòng Dương Thanh.

Đến lúc này, anh ta mới hoàn toàn hiểu ra tất cả mọi chuyện xảy ra với nhà họ Quan hôm đó đều là do Dương Thanh thao túng.

Anh có thể dễ dàng tập trung hơn trăm người cầm súng thật, đạn thật tới đối phó với nhà họ Quan, có thể dễ dàng thả Quan Chính Sơn ra.
Vậy anh phải có lai lịch ghê gớm tới mức nào mới có thể làm được như vậy?

"Bịch!"

Nghĩ đến những điều này, hai chân Dương Uy nhũn ra, quỳ phịch dưới chân Dương Thanh.

"Anh Thanh, là tôi mắt chó coi thường người, mới dám động tới anh.
Tất cả những gì tôi mới nói chỉ là quyết định của riêng tôi, không liên quan tới nhà họ Dương.
Cầu xin anh hãy tha cho nhà họ Dương".

Dương Uy không cầu xin cho mình mà cầu xin Dương Thanh tha cho nhà họ Dương.
Theo những gì anh ta hiểu về Dương Thanh, anh tuyệt đối sẽ không tha cho anh ta, đã vậy còn không bằng cầu xin cho gia tộc.

Bây giờ anh ta không hề nghi ngờ, nếu Dương Thanh muốn phá hủy nhà họ Dương thật thì đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của anh ta lại đổ chuông.
Khi thấy trên màn hình hiện ra số của Dương Hướng Minh, anh ta hoảng hốt run sợ.

"Điện thoại của ông nội anh đấy! Anh không định nghe à?"

Dương Thanh nhìn Dương Uy nói với vẻ giễu cợt, sau đó còn nói tiếp: "Mở loa ngoài đi, anh tạm thời đừng nói gì, nếu không nhà họ Dương không cần tồn tại nữa".

Dương Uy run lên, ấn loa ngoài như lời Dương Thanh nói.

"Dương Uy, chuyện ông giao cho cháu, cháu làm thế nào rồi? Thằng nhóc kia đã trả lại cổ phần công ty vật liệu xây dựng Long Hà chưa? Nếu cậu ta không trả, ông sẽ lập tức phái người tới Giang Hải giết cậu ta!"

Dương Hướng Minh buông lời tàn nhẫn.
Dương Uy sợ hãi tới mức run rẩy.

Dương Thanh cười nhạt, giơ tay về phía Dương Uy.
Dương Uy nơm nớp lo sợ dùng hai tay đưa điện thoại tới.

"Ông chủ Dương, cổ phần công ty vật liệu xây dựng Long Hà là quà ông tặng tôi, sao đột nhiên đòi lại thế? Vậy không thỏa đáng đâu nhỉ?", Dương Thanh cười như không cười nói.

Dương Hướng Minh sửng sốt khi nghe được giọng nói của Dương Thanh qua điện thoại, nhưng không hề sợ hãi.
Ông ta cười khẩy: "Dương Thanh, bây giờ cậu không có tư cách nói với tôi những điều này.
Tôi khuyên cậu vẫn nên ngoan ngoãn trả lại cổ phần của công ty vật liệu xây dựng Long Hà đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo với cậu".

“Tốt, tôi muốn xem thử nhà họ Dương tính không khách sáo với tôi thế nào”.

Dương Thanh cúp máy, tiện tay ném điện thoại vào thùng rác bên cạnh.

Dương Uy sợ nhũn cả người.
Thậm chí anh ta đã tính ôm tất cả tội lỗi về mình để xin tha cho nhà họ Dương, nhưng những lười nói của Dương Hướng Minh đã hoàn toàn đẩy nhà họ Dương xuống vực sâu.

“Cậu Dương, tôi xử lý thằng nhóc này giúp cậu nhé?”

Quan Chính Sơn bỗng nhiên hung ác nói.
Những lời này đã dọa Dương Uy sợ muốn chết.

Ánh mắt Dương Thanh chợt lạnh: “Đánh cho tàn phế rồi trả lại nhà họ Dương!”

“Vâng, cậu Dương!”

Quan Chính Sơn cung kính nói, ngay sau đó vung tay lên: “Đưa đi!”

Nhà họ Dương ở Châu Thành.

Dương Hướng Minh nghe được những tiếng tút tút trong điện thoại, sắc mặt lạnh lùng, tức giận nói: “Khốn kiếp, mày dám cúp điện thoại của tao sao? Người đâu!”

Chẳng mấy chốc, quản gia nhà họ Dương đã đi tới bên cạnh Dương Hướng Minh: “Ông chủ có gì căn dặn ạ?”

“Phái cao thủ đứng đầu gia tộc tới Giang Hải giết một người!”

Dương Hướng Minh nói giết người mà mặt không đổi sắc, rõ ràng ông ta đã làm không ít chuyện như vậy.

Chẳng qua ông ta vừa căn dặn quản gia xong, điện thoại bàn lại đổ chuông.

Ông ta nhấc máy, vừa nghe được mấy câu thì mặt đã biến sắc, đứng phắt dậy, kích động và tức giận nói: “Cái gì? Tất cả công trường và nhà kho của nhà họ Dương đều bị niêm phong à? Tập đoàn Thành Hà cũng bị niêm phong vì trốn thuế sao?”

Ở Châu Thành, nhà họ Dương kinh doanh bất động sản, chủ yếu là công trường và nhà kho.
Nhất là công trường, cứ dừng hoạt động một ngày sẽ gây ra tổn thất rất lớn cho nhà họ Dương.

Đống vật liệu xây dựng chất đống trong kho hàng cũng không có cách nào bán ra.
Thậm chí ngay cả tập đoàn Thành Hà lớn nhất của nhà họ Dương cũng bị niêm phong.

Chuyện này gây tổn hại chí mạng cho nhà họ Dương.
Nếu trong một tuần không thể giải quyết mấy vấn đề này, nhà họ Dương sẽ hoàn toàn bị phá sản.

“Rốt cuộc là ai đang đối phó với nhà họ Dương?”

Sau khi cúp máy, gương mặt Dương Hướng Minh đờ đẫn.

“Ông chủ, có phải là thằng nhóc ở Giang Hải không?”, quản gia dè dặt hỏi.

Dương Hướng Minh không hề nghĩ tới Dương Thanh.
Dù sao những năm gần đây, nhà họ Dương đã làm đủ chuyện xấu, danh tiếng ở Châu Thành cũng rất tệ, đắc tội rất nhiều thế lực.

“Không thể nào!”

Dương Hướng Minh chỉ vừa nghĩ đã trầm giọng nói: “Ở Giang Hải, có thể thằng nhóc kia còn lấy tập đoàn Nhạn Thanh ra mà cáo mượn oai hùm, nhưng cậu ta tuyệt đối không thể ảnh hưởng tới Châu Thành được”.

Trong lúc nhà họ Dương rơi vào khủng hoảng, một chiếc xe 16 chỗ đỗ trước cổng nhà họ Dương, ném Dương Uy toàn thân dính đầy máu xuống, sau đó nghênh ngang lái đi.

“Ông chủ, không xong rồi.
Cậu Dương Uy bị đánh gãy hết tay chân rồi”.

Dương Hướng Minh đang lo lắng cho chuyện của gia tộc, ông quản gia bỗng nhiên hoảng hốt lao vào.

- ————

.

Chương 119: 119: Cao Thủ Biên Giới Phía Bắc

Tới khi Dương Hướng Minh nhìn thấy Dương Uy, người anh ta đầy máu, hai tay, hai chân đều bị đánh gãy và đang trong tình trạng hôn mê, chưa biết có thể tỉnh lại không.

“Dương Thanh, tao muốn mày phải chết!”

Gương mặt Dương Hướng Minh dữ tợn, đột nhiên tức giận nói với một người đứng tuổi phía sau: “Tiền Bưu, cậu tới Giang Hải trói thằng oắt Dương Thanh về đây cho tôi! Tôi muốn tự tay giết chết cậu ta!”

Tiền Bưu là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Dương.
Năm đó nhà họ Dương đã từng cứu ông ta, nên ông ta làm việc cho nhà họ Dương.

Nhà họ Dương từ một gia tộc nhỏ phát triển thành gia tộc hàng đầu một phần là nhờ sự tàn nhẫn của Dương Hướng Minh, thứ hai là nhờ có Tiền Bưu.

Nhiều năm qua, chưa từng có ai dám khiêu khích nhà họ Dương như vậy, có thể tưởng tượng được lúc này Dương Hướng Minh tức giận tới mức nào.

“Ông chủ, chúng ta có nên chờ cậu Dương Uy tỉnh lại, tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra rồi hãy tính không?”

Quản gia dè dặt hỏi.
Ông ta luôn cảm thấy tất cả những gì nhà họ Dương đang gặp phải và chuyện Dương Uy bị đánh gần chết, ném trước cửa nhà là do cùng một người gây ra.

Dương Hướng Minh khẽ nhíu mày, không vui nói: “Tôi tự biết cân nhắc về chuyện này, cậu cứ làm theo lời tôi nói!”

Tiền Bưu không nói lời nào, xoay người đi ra ngoài.

Trong văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của trụ sở tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải.

Dương Thanh đang đọc báo thì điện thoại chợt đổ chuông, anh ấn loa ngoài.

“Cậu Thanh, tôi đã làm theo lời cậu dặn, đánh gãy tay chân của Dương Uy và ném ở trước cửa nhà họ Dương rồi”.

Trong điện thoại vọng ra giọng nói cung kính của Quan Chính Sơn, ông ta nói tiếp: “Nhưng theo tin tức của thám tử nhà họ Quan ở Châu Thành mới gửi tới, Dương Hướng Minh đã phái Tiền Bưu tới Giang Hải, tuyên bố muốn giết cậu”.

Dương Thanh không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục xem báo. Anh chỉ thản nhiên trả lời: “Sau này, ông không cần báo với tôi về những chuyện vặt như vậy”.

Quan Chính Sơn thầm kinh ngạc nhưng vẫn nói thật: “Cậu Thanh, Tiền Bưu này không phải người bình thường.
Cậu ta rất mạnh.
Nhà họ Dương vốn chỉ là một gia tộc nhỏ, sở dĩ bọn họ có thể phát triển thành gia tộc hàng đầu hoàn toàn là nhờ vào Tiền Bưu.
Chỉ cần là người có mâu thuẫn với nhà họ Dương, Dương Hướng Minh đều sẽ phái Tiền Bưu đi ám sát”.

“Có người nói, ngay cả mấy gia tộc hàng đầu ở Châu Thành đều không dám tùy tiện ra tay với nhà họ Dương, vì bọn họ sợ Tiền Bưu.
Có tin đồn nói Tiền Bưu rất mạnh, cho dù ở tỉnh lỵ cũng hiếm có đối thủ”.

Quan Chính Sơn không dám che giấu.
Từ sau khi vào tù, ông ta thật sự sợ Dương Thanh rồi.

Đương nhiên Dương Thanh có thể cảm giác được sự thay đổi của Quan Chính Sơn, cười nhạt: “Ông chỉ cần hiểu là cả Chiêu Châu cũng không ai có thể giết được tôi”.

Quan Chính Sơn nghe vậy lại run rẩy, tim đập thình thịch. Dương Thanh nói vậy cũng là đang cảnh cáo ông ta.

“Tôi đã suy nghĩ nhiều rồi.
Nếu vậy, tôi không quấy rầy cậu Thanh nữa”.

Quan Chính Sơn nói xong thì cúp máy.

Dương Thanh khẽ nhếch môi: “Có lẽ nên để Sâm Ba đi luyện tay một chút”.

Với thực lực của anh và Mã Siêu hoàn toàn có thể giết chết cao thủ trình độ như Tiền Bưu trong nháy mắt.

Mặc dù Sâm Ba là ông hoàng võ sĩ Châu Phi nhưng gã chỉ là cao thủ ngoài sáng.
Có rất nhiều cao thủ trong bóng tối có thể dễ dàng giết chết Sâm Ba.

Sâm Ba nhanh chóng nhận được mệnh lệnh của Dương Thanh, một mình đi tới con đường duy nhất nối Châu Thành với Giang Hải.

“Cậu âm thầm theo dõi, đừng để Sâm Ba xảy ra chuyện”.

Dương Thanh lại không yên lòng, dặn dò Mã Siêu.

“Dạ!”

Mã Siêu xoay người rời đi.

Một chiếc Jeep màu đen đỗ ở ngã ba cách lối ra của đường cao tốc Giang Hải khoảng một cây.

Đây là con đường duy nhất để đi từ Châu Thành đến Giang Hải.

Sâm Ba dựa lưng vào cửa xe Jeep, ánh mắt thâm trầm nhìn xe cộ qua lại.

Đột nhiên, một chiếc Lexus màu đen xuất hiện.
Sâm Ba búng bay mẩu thuốc trong tay, nhặt cục gạch trên mặt đất và ném qua.

“Rầm!”

Cục cạch bay về phía chiếc Lexus và phát ra một tiếng động lớn.
Cửa kính trước của chiếc xe Lexus nứt ra như mạng nhện.

Mà ở chính giữa vết nứt còn có một lỗ thủng, cục gạch đã bay vào trong xe.

“Két!”

Bánh xe trượt trên mặt đất và phát ra những tiếng ma sát chói tai, chiếc Lexus chậm rãi dừng lại ở bên đường.

Một người đàn ông trung niên bước xuống xe, sắc mặt u ám nhìn Sâm Ba rồi bước nhanh tới.

Người đàn ông đứng tuổi này chính là Tiền Bưu - cao thủ hàng đầu được nhà họ Dương phái tới ám sát Dương Thanh.

Khi ông ta vừa xuống xe, Sâm Ba lập tức cảm giác được một luồng sát khí mạnh mẽ.
Vẻ mặt Sâm Ba vô cùng nặng nề, thầm hiểu người trung niên này là cao thủ.

“Cậu được Dương Thanh phái tới à?”

Tiền Bưu dễ dàng đoán được mục đích của Sâm Ba.

Sâm Ba lạnh lùng nhìn Tiền Bưu: “Ông cũng xứng để giết anh Thanh sao?”

Sâm Ba vừa dứt lời, đã vung nắm đấm, lao về phía Tiền Bưu.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Tiền Bưu lạnh lùng nói, dường như không hề cảm nhận được Sâm Ba muốn giết mình, chỉ chậm rãi bước tới.

Một giây tiếp theo, Sâm Ba đã lao tới và vung một nắm đấm ra.

“Bốp!”

Trong chớp mắt, Tiền Bưu đột nhiên giơ một tay ra, nắm lấy nắm đấm của Sâm Ba.

Mặt Sâm Ba biến sắc.
Sâm Ba biết rõ mình đấm mạnh thế nào, bây giờ lại bị đối phương dễ dàng cản được, nghĩ cũng biết thực lực của đối phương hơn xa mình.

“Thực lực thế này mà cũng đòi tới ngăn cản tôi à?”

Tiền Bưu cười lạnh, trong một bàn tay khác đột nhiên xuất hiện một con dao găm ánh bạc.
Ông ta đâm về phía cổ của Sâm Ba mà chẳng hề do dự.

Sâm Ba không hề ngờ đối phương vừa ra tay đã dùng tới vũ khí lạnh.
Sâm Ba cảm giác được nguy hiểm, vung một nắm đấm khác ra.

“Bốp!”

Nắm đấm của Sâm Ba đánh vào cổ tay Tiền Bưu nhưng chỉ làm quỹ đạo của con dao găm thay đổi một chút, vẫn không có cách nào ngăn cản ông ta giết mình.

Khi con dao găm sắp đâm vào cổ Sâm Ba, một bóng người đột nhiên lao tới.

“Cút ngay!”

Mã Siêu vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối lại như con thú hoang xổng chuồng, đấm mạnh vào ngực Tiền Bưu.

Tiền Bưu cảm giác ngực bị đập mạnh, phải lùi lại bảy, tám bước mới đứng vững được.

Sâm Ba thở hổn hển, nhìn Mã Siêu, gã vừa suýt chết.

“Cậu không phải là đối thủ của ông ta đâu, mau tránh ra!”

Mã Siêu nói với Sâm Ba, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tiền Bưu.

Ngay cả Mã Siêu cũng cảm thấy nguy hiểm khi phải đối mặt với Tiền Bưu.
Nghĩ cũng biết thực lực của đối phương mạnh tới mức nào.

Máu trong người Tiền Bưu như sôi lên, ánh mắt khiếp sợ.
Không ngờ một cú đấm của Mã Siêu đã đánh cho ông ta phải lùi lại bảy, tám bước.

“Cậu là ai?”

Tiền Bưu điều chỉnh cảm xúc, chợt lên tiếng.

“Ông đường đường là cao thủ biên giới phía Bắc không ngờ lại đi ám sát.
Ông không xứng với biên giới phía Bắc”.

Vẻ mặt Mã Siêu lạnh lùng.
Từ lúc Tiền Bưu ra tay, anh ta đã nhận ra chiêu ám sát của đối

phương bắt nguồn từ biên giới phía Bắc.

Nghe Mã Siêu nói vậy, Tiền Bưu run rẩy, chấn động: “Cậu…. cậu rốt cuộc là ai?”

- ——————

.

Chương 120: 120: Vua Bóng Đêm

Tiền Bưu đang rất kinh hãi.
Nhiều năm qua, chưa từng có ai phát hiện ra thận phận của ông ta.

Hôm nay ông ta vừa ra tay đã bị nhận ra, quan trọng hơn là đối phương còn rất trẻ tuổi.

Mã Siêu cười khẩy: “Kẻ đào ngũ ở biên giới phía Bắc không có tư cách biết tôi là ai!”

Vừa dứt lời, chân Mã Siêu thoáng di chuyển đã lập tức biến mất.

Tiền Bưu chỉ cảm giác đối phương như một con thú dữ đột nhiên phát ra khí thế hoàn toàn áp chế ông ta.

Ông ta không dám khinh thường, nắm chặt con dao găm trong tay và vung vẩy như điên, đánh nhau với Mã Siêu.

“Ông chỉ có chút thực lực như vậy thôi sao?”

Mã Siêu lại đấm một phát làm Tiền Bưu phải lùi lại hơn mười mét, lạnh lùng nói.

Vừa giao đấu ngắn ngủi, ánh mắt Tiền Bưu ngạc nhiên, hoảng sợ nói: “Kỹ thuật chiến đấu ở biên giới phía Bắc!”

Cho đến lúc này, Tiền Bưu mới hiểu được đối phương cũng xuất thân từ biên giới phía Bắc.

Khi ông ta còn ở biên giới phía Bắc đã được công nhận là vua Bóng Đêm, là một trong những cao thủ mạnh nhất.
Không ngờ bây giờ ông ta lại gặp phải một cậu thanh niên khoảng hai mươi lăm tuổi còn mạnh hơn cả mình.

Có thể tưởng tượng được đối phương ở biên giới phía Bắc tuyệt đối không phải là hạng người tầm thường.
Trong mắt Tiền Bưu hiện lên sự sợ hãi.

Ông ta không sợ chết, nhưng sợ những chuyện mình đã làm trong mấy năm qua sẽ bôi nhọ biên giới phía Bắc.

“Tiếp tục!”

Mã Siêu thấy đối phương cứ im lặng, chân đột nhiên di chuyển, lao về phía Tiền Bưu.

Cảm nhận được ý chí chiến đấu mãnh liệt của Mã Siêu, Tiền Bưu buộc phải đánh tiếp.
Cho dù thực lực của ông ta không bằng Mã Siêu, ông ta vẫn phải cố hết sức ứng phó.

Sâm Ba đứng cách đó không xa đang vô cùng chấn động, trợn tròn hai mắt.

Lúc này, bất kể Mã Siêu hay Tiền Bưu đều thể hiện ra sức chiến đấu mạnh mẽ, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Sâm Ba.

Thậm chí Sâm Ba còn không có cách nào nhìn rõ được từng đòn đánh của hai người, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hai người va chạm không ngừng làm gã hoa cả mắt.

“Tôi không rảnh chơi với ông!”

Mã Siêu đột nhiên cười lạnh và tung ra một nắm đấm.

“Bịch!”

Ngực Tiền Bưu như bị một chùy sắt rất nặng đập trúng, cơ thể bay ra ngoài.
“Keng” một tiếng, con dao găm rơi xuống đất.

Mã Siêu chậm rãi bước tới trước mặt Tiền Bưu, từ trên cao nhìn ông ta nói: “Vua Bóng Đêm, chẳng qua chỉ có vậy!”

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Tiền Bưu lau vết máu trên khóe miệng, nghiến răng hỏi.

“Một kẻ đào ngũ cũng có tư cách hỏi thân phận của tôi sao?”

Mã Siêu khinh thường nói.

“Cậu câm miệng! Tôi không phải là kẻ đào ngũ! Không phải!”

Tiền Bưu vô cùng kích động, tức giận gào lên.

“Ở biên giới phía Bắc, tên mỗi liệt sĩ đều in sâu trong đầu mỗi người lính.

Tên vua Bóng Đêm của ông cũng vậy.
Tôi còn học thuộc lòng từng sự kiện xảy ra trong cuộc đời ông!”

“Tiền Bưu, nam, dân tộc Hán, ba mươi lăm tuổi, vua Bóng Đêm ở biên giới phía Bắc, từng một lần nhận được chiến công hạng một, ba lần nhận chiến công hạng hai, sáu lần nhận quân công hạng một, mười lần nhận quân công hạng hai”.

“Đồng chí Tiền Bưu đã tham gia tổng cộng 108 nhiệm vụ ám sát chưa từng thất bại, mỗi lần đều hoàn thành xuất sắc.
Đồng chí ấy đã nhiều lần tham dự cuộc thi đấu võ tự do quốc tế, ba lần đoạt giải á quân, hai lần vô địch thế giới.
Đồng chí ấy đã nhiều lần tham gia công tác cứu viện…”

Mã Siêu kể ra từng sự kiện trong cuộc đời Tiền Bưu.
Mỗi lần anh ta nói ra một chuyện, vẻ mặt Tiền Bưu lại càng đau khổ hơn.

Nói tới đoạn sau, Tiền Bưu quá đau khổ hét lên: “Câm miệng! Cậu câm miệng lại cho tôi! Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Những vinh dự đó đều là bí mật chôn sâu trong lòng ông ta, cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng ông ta, bây giờ lại bị Mã Siêu khơi ra hết.

Mã Siêu cười lạnh: “Ở biên giới phía Bắc, ông là anh hùng được tất cả mọi người nhớ mãi.
Nhưng ông thì sao? Ông lại làm kẻ đào ngũ, những người xem ông là anh hùng vừa nhắc tới ông lại phải rơi nước mắt.
Ông không chỉ là một kẻ đào ngũ, còn là một kẻ bịp bợm!”

Lời Mã Siêu nói như từng mũi dao đâm mạnh vào trái tim Tiền Bưu.

“Đừng nói nữa, xin cậu đừng nói nữa…”

Tiền Bưu quỳ trên mặt đất, gương mặt đau khổ giàn giụa nước mắt.

“Ban đầu, chỉ dựa vào tội ông muốn ám sát Tướng quân biên giới phía Bắc, tôi đã có quyền lập tức xử tử ông.

Nhưng Tướng quân từng nói, người của biên giới phía Bắc không giết hại lẫn nhau”.

Mã Siêu lại nói: “Nhưng nếu có lần sau, cho dù có phải trái lệnh của Tướng quân, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông đâu!”

Anh ta nói dứt lời đã quay người rời đi.

Mặt Tiền Bưu đờ đẫn.
Những lời Mã Siêu nói không ngừng vang vọng trong đầu ông ta.
Đặc biệt là mấy từ “Tướng quân biên giới phía Bắc” này càng khiến ông ta hoảng sợ hơn.

Nhà họ Dương phái ông ta tới Giang Hải ám sát Dương Thanh.
Mã Siêu đã canh giữ ở đây từ trước, còn vừa nói người ông ta muốn giết là Tướng quân biên giới phía Bắc.
Vậy nói cách khác, Dương Thanh chính là Tướng quân biên giới phía Bắc?

Đến lúc ông ta kịp phản ứng thì Mã Siêu đã lên chiếc xe Jeep màu đen, Sâm Ba lái xe rời đi.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên có sấm sét từ trên cao đánh xuống, trời lập tức đổ mưa như trút nước.

Tiền Bưu quỳ giữa trận mưa to, cả người đã ướt sũng.
Ông ta gào khóc vô cùng bi thương.

Đến khi Mã Siêu tới gặp Dương Thanh ở tầng cao nhất của trụ sở tập đoàn Nhạn Thanh, anh ta kể lại chuyện của Tiền Bưu ở biên giới phía Bắc.

Dương Thanh hơi híp mắt: “Biên giới phía Bắc không có kẻ nào hèn nhát.
Tôi không tin đường đường là vua Bóng Đêm sẽ làm kẻ đào ngũ!”

Không phải anh tự tin một cách mù quáng, mà anh rất có lòng tin vào biên giới phía Bắc.

“Chắc hẳn ông ta có chuyện gì khó nói.
Khi em nhắc tới những sự kiện trong cuộc đời của ông ta, ông ta rất đau khổ, rõ ràng vẫn có tình cảm rất sâu đậm với biên giới phía Bắc”, Mã Siêu cũng nói.

“Cậu lập tức đi điều tra xem ông ta đã gặp phải rắc rối gì”, Dương Thanh dặn dò.

“Vâng, anh Thanh!”

Sau khi Mã Siêu rời đi, Dương Thanh đứng trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn chằm chằm về phía Bắc, trong lòng mơ hồ có chút nhớ mong.

Tại nhà họ Dương ở Châu Thành.

Thấy Tiền Bưu đột nhiên trở về, Dương Hướng Minh cười kiêu ngạo: “Cậu Bưu đã ra tay, quả nhiên tuyệt đối không xảy ra sai sót!”

Bây giờ Dương Uy còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, tạm thời giữ được tính mạng, nhưng hai tay, hai chân bị rút gân, xương bị đánh nát, hoàn toàn không có khả năng phục hồi, sau này sẽ phải nằm trên giường cả đời.

Mà Dương Uy lại là đứa cháu trai được Dương Hướng Minh cực kỳ yêu thương.
Bây giờ anh ta gặp phải tình cảnh như vậy, có thể tưởng tượng được Dương Hướng Minh muốn giết Dương Thanh thế nào.

Khi người nhà họ Dương đều cảm ơn Tiền Bưu, ông ta đi tới trước mặt Dương Hướng Minh và nói: “Xin lỗi ông chủ Dương, tôi đã làm ông thất vọng rồi!”

Dương Hướng Minh đang cười lập tức nghiêm mặt, ánh mắt có chút không vui: “Tiền Bưu, cậu nói vậy là sao?”

“Xin lỗi, tôi không thể nào tiếp nhận nhiệm vụ lần này được!”

Tiền Bưu bình tĩnh nói: “Tôi đi theo nhà họ Dương tám năm, đã từng cứu mạng ông chủ Dương, làm rất nhiều việc cho ông chủ Dương, cũng trả hết ơn trước đây nhà họ Dương cứu mạng tôi từ lâu.
Đã đến lúc tôi rời đi rồi”.

Vẻ mặt Dương Hướng Minh cực kỳ khó coi.
Những năm gần đây, vì có Tiền Bưu nên ông ta không hề sợ hãi, từng đắc tội rất nhiều người.
Một khi Tiền Bưu rời đi, tình cảnh của ông ta sẽ càng khó khăn hơn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cậu phải rời khỏi nhà họ Dương chứ?”, Dương Hướng Minh không cam lòng.

“Ông đã đắc tội một người mà ông không được phép chọc giận! Nhà họ Dương sắp tàn đời rồi!”, Tiền Bưu bình tĩnh nói.

“Hỗn xược!”

Ông ta chỉ nói thật nhưng lại khiến Dương Hướng Minh giận tím mặt: “Nhà họ Dương từ gia tộc nhỏ đi lên tới ngày hôm nay, có nhân vật lớn nào mà chưa từng gặp qua? Đừng nói là Châu Thành nhỏ bé, cho dù cả tỉnh Giang Bình, làm gì có ai phá hủy được nhà họ Dương?”

- ————

.

Chương 121: 121: Kẻ Ngông Cuồng Lớn Mật

Vẻ mặt Dương Hướng Minh kiêu ngạo.
Cho dù bây giờ tất cả sản nghiệp của gia tộc đều bị công kích, ông ta vẫn kiêu ngạo như vậy.

Tiền Bưu vẫn thản nhiên nhìn Dương Hướng Minh, chỉ là trong lòng cảm thấy thương thay cho nhà họ Dương ếch ngồi đáy giếng.
Bọn họ hoàn toàn không biết mình đắc tội người nào.

"Nếu đã vậy, chúc nhà họ Dương bình an, tôi đi đây!"

Tiền Bưu chắp tay nói.
Ông ta đã sớm trả lại gấp mấy lần ơn cứu mạng của nhà họ Dương.
Sau này sống chết của người nhà họ Dương không liên quan tới ông nữa.

Dương Hướng Minh hơi híp mắt, ánh mắt ông ta hiện lên ý muốn giết người nồng đượm.

Ông ta vung tay lên, hơn mười cao thủ nhà họ Dương lập tức chặn ở cửa.

Tiền Bưu khẽ nhíu mày, xoay người nhìn Dương Hướng Minh: "Ông chủ Dương, ông làm vậy là có ý gì?"

"Nhà họ Dương đâu phải là nơi cậu có thể muốn tới thì tới, muốn đi thì đi chứ?"

Vẻ mặt Dương Hướng Minh tàn nhẫn, không hề có chút tình cảm nào: "Nếu không nhờ có tôi, cậu đã chết từ tám năm trước rồi.
Tôi đã cứu mạng cậu, bất kể cậu làm bao nhiêu cho nhà họ Dương, mạng của cậu đều là của tôi".

Ánh mắt Tiền Bưu trở nên sắc bén: "Ông chủ Dương, ông không định để tôi ra đi trong hòa bình sao?"

Ngoài trả ơn cứu mạng, Tiền Bưu không hề có tình cảm gì với nhà họ Dương.

Dương Hướng Minh lạnh lùng nói: “Bây giờ tôi cho cậu hai con đường.
Thứ nhất, cậu tiếp tục làm việc cho nhà họ Dương, tôi sẽ không bạc đãi cậu.
Thứ hai, cậu chết ở nhà họ Dương”.

“Ông chủ Dương, chắc hẳn ông hiểu rõ, chỉ nhà họ Dương nhỏ bé của ông không thể giữ được tôi”.

Tiền Bưu thản nhiên nói, không hề sợ hãi.

Dương Hướng Minh cười giễu cợt: “Thời buổi này, giỏi võ cỡ nào cũng không nhanh bằng viên đạn”.

Ông ta vừa dứt lời, mười mấy cao thủ nhà họ Dương đang bao vây Tiền Bưu đều đồng loạt rút súng lục giấu trong áo vest ra, chĩa thẳng vào đầu Tiền Bưu.

Dường như chỉ cần Dương Hướng Minh ra lệnh, bọn họ có thể lập tức giết chết Tiền Bưu.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Tiền Bưu càng lạnh hơn.
Mặc dù ông ta biết Dương Hướng Minh rất tàn nhẫn nhưng không ngờ, mình đã làm bao nhiêu việc cho nhà họ Dương, bây giờ muốn rời đi, nhà họ Dương lại đối xử với ông ta như vậy.

Lần đầu tiên, ông ta có ý định giết người nhà họ Dương.

“Đồ ăn cháo đá bát, ông chủ cứ giết ông ta là được rồi, còn bảo ông ta lựa chọn làm gì?”

“Ông ta tưởng mình có chút thực lực thì có thể xem thường nhà họ Dương à? Đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“Ông ta chỉ là một con chó của nhà họ Dương còn muốn cắn chủ, thứ không biết điều!”

Người nhà họ Dương đều chửi mắng Tiền Bưu.
Thậm chí trong đó còn có rất nhiều người từng được Tiền Bưu cứu mạng.

Nhưng vào lúc này, không một ai nói giúp cho Tiền Bưu, ngược lại chỉ có những lời sỉ nhục.

Vẻ mặt Tiền Bưu vô cảm, bình tĩnh nói: "Những năm gần đây, Tiền Bưu tôi đi theo ông đã làm không ít chuyện xấu.
Lẽ ra tôi phải chết từ tám năm trước, giờ sống thêm tám năm cũng coi như tôi đã có lời.
Chết với tôi có gì đáng sợ chứ?"

Ông ta vừa dứt lời lại giang hai cánh tay ra: "Nếu ông bảo tôi chọn, vậy tôi chọn con đường thứ hai, con đường chết!"

Lúc này, ông ta không sợ hãi, cũng không hối hận.
Những năm gần đây, người ngoài thấy ông ta vô cùng vẻ vang, nhưng trên thực tế chỉ có ông ta mới hiểu trong lòng mình đau khổ, dày vò tới mức nào.
Đối với ông ta, chết mới là sự giải thoát.

Dương Hướng Minh vốn chỉ muốn ép Tiền Bưu tiếp tục làm việc cho nhà họ Dương, nhưng không ngờ ông ta hoàn toàn không muốn ở lại, chỉ mong được chết.

"Tiền Bưu, cậu còn trẻ, đời còn dài.
Chỉ cần cậu ở lại nhà họ Dương, cậu muốn gì mà chẳng được, sao phải chọn con đường chết chứ?"

Dương Hướng Minh không cam lòng, muốn cố thuyết phục Tiền Bưu.

Nếu chưa gặp Mã Siêu, có lẽ ông ta sẽ lựa chọn ở lại nhà họ Dương.
Nhưng bây giờ bọn họ đã phát hiện ra ông ta còn sống, ông ta còn mặt mũi nào sống tiếp nữa?

"Ông chủ Dương, tôi đã quyết rồi.
Một là ông thả tôi đi, hai là giết tôi", Tiền Bưu thản nhiên nói.

Giờ phút này, Tiền Bưu cực kỳ phóng khoáng, không vướng bận gì, chỉ mong được chết.

Ngay cả Dương Hướng Minh cũng hơi kinh ngạc, thật sự không hiểu tại sao Tiền Bưu luôn nghe lời ông ta lại thay đổi như vậy?

Ông ta có thể cảm nhận được Tiền Bưu thật sự muốn chết.

“Nếu cậu đã muốn đường chết, vậy tôi sẽ cho cậu được như ý!”

Dương Hướng Minh đột nhiên thở dài, không hề thấy thoải mái như trong tưởng tượng.

Dù sao sự huy hoàng của nhà họ Dương cũng có một nửa công lao của Tiền Bưu.

Nhưng chính vì Tiền Bưu mạnh, mới khiến ông ta không ngừng phát triển gia tộc mà chẳng hề e ngại, bởi vậy đắc tội rất nhiều người.

Một khi tin tức Tiền Bưu rời đi bị truyền ra, rất nhiều thế lực sẽ tới tìm nhà họ Dương báo thù.

Cho nên bất kể thế nào, ông ta đều không thể để cho Tiền Bưu rời đi được.
Sau khi Tiền Bưu chết rồi, chỉ cần tin tức không truyền ra ngoài thì những kẻ thù kia sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng lúc này, một chiếc xe Phaeton màu đen chậm rãi đỗ trước cửa nhà họ Dương.

Hai chàng thanh niên bước ra khỏi xe.
Một người đàn ông vạm vỡ đang cầm ô che mưa cho chàng thanh niên có vóc dáng cân đối.

“Nhà họ Dương thật náo nhiệt!”

Dương Hướng Minh đang định ra lệnh, một giọng nói trêu tức đột nhiên vang lên.
Sau đó hai chàng thanh niên một bước một sau bước vào.

Tất cả người nhà họ Dương đều nhìn về phía hai người.

Khi Tiền Bưu thấy hai người kia, mặt lại biến sắc.
Bởi vì ông ta đã nhận ra người đàn ông đang cầm ô chính là Mã Siêu mà ông ta mới gặp cách đó không lâu.

Cậu thanh niên mà ngay cả cao thủ đã từng có danh hiệu vua Bóng Đêm như ông ta còn không phải là đối thủ, lại đang che ô cho một cậu thanh niên khác.

Trong nháy mắt, trong đầu Tiền Bưu chợt nhớ tới người mà Mã Siêu đã nhắc tới lúc trước.

Tướng quân biên giới phía Bắc!

Dương Thanh mới vào biên giới phía Bắc được năm năm.
Mà Tiền Bưu đã rời khỏi biên giới phía Bắc từ tám năm trước.
Cho nên đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau.

Dương Thanh trông rất trẻ, dáng người cũng đặc biệt cân đối, so với Mã Siêu lại chẳng có điểm nào giống với một cao thủ.

Nhưng Tiền Bưu lại cảm thấy cực kỳ áp lực khi nhìn thấy cậu trai trẻ đang cười khẽ, bước chân nhẹ tênh, trên người chẳng toát ra chút đáng sợ nào này.

Tiền Bưu thở gấp, rất muốn quỳ xuống.
Ông ta biết cậu thanh niên trước mắt này chắc chắn là Tướng quân biên giới phía Bắc hiện nay.

Bất kể là khí thế mơ hồ trên người anh hay sự bình tĩnh khi đối mặt với hơn mười khẩu súng và cao thủ đi theo phía sau anh, đều đã xác nhận suy đoán của ông ta.

“Cậu là ai?”

Dương Hướng Minh nhíu mày.
Ông ta không thấy hai cậu thanh niên này có gì khác thường.

Vốn chỉ có Dương Uy tiếp xúc với Dương Thanh, Đây là lần đầu tiên ông ta gặp Dương Thanh.

“Ông nội, anh ta là thằng con rể nổi danh vô dụng ở Giang Hải.
Năm năm trước, anh ta đã cướp đi mất đêm đầu tiên của cô tổng giám đốc xinh đẹp hàng đầu Giang Hải đấy”.

Một cô gái trẻ bên cạnh Dương Hướng Minh đột nhiên giễu cợt, trong mắt còn ánh lên vẻ căm hận.

Cô gái này chính là Dương Liễu - em gái của Dương Uy.
Chồng của cô ta là Vương Ngạn Quân từng tới tập đoàn Nhạn Thanh quấy rầy Tần Y.
Sau khi Dương Thanh nói cho nhà họ Dương biết chuyện đó,

nhà họ Dương vì thể diện đã ép cô ta phải ly hôn với Vương Ngạn Quân.

Theo cô ta thấy, tất cả những chuyện này đều do Dương Thanh gây ra.
Chỉ là cô ta không biết thân phận của Dương Thanh, Dương Hướng Minh lại biết rất rõ ràng.

Sau khi biết cậu thanh niên trước mắt là Dương Thanh, Dương Hướng Minh lộ rõ vẻ mặt muốn giết người: “Hóa ra là thằng ngông cuồng lớn mật này! Mày đánh cháu tao tàn phế, lại còn dám đến nhà họ Dương tao!”

- ————

.

Chương 122: 122: Ngắt Lá Hái Mạng Người

Dương Thanh nhìn Dương Hướng Minh bằng gương mặt vô cảm, sau đó nhìn Tiền Bưu, lúc này ông ta đang bị mười mấy khẩu súng chĩa vào.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Tiền Bưu càng không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt né tránh, nét mặt hổ thẹn.

Dương Thanh cũng chỉ muốn nhìn thử Tiền Bưu ra sao, xong lại nhìn Dương Hướng Minh.

"Ông muốn giết tôi à?"

Dương Thanh đột ngột lên tiếng, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Dương Hướng Minh cũng là một người cực kỳ độc ác nham hiểm, không thì đã chẳng sai người đi giết Dương Thanh vì Dương Uy bị đánh tàn phế.
Bây giờ nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, ông ta không bình tĩnh nổi.

Mười mấy khẩu súng đang chĩa vào Tiền Bưu, chỉ cần ông ta ra lệnh là những khẩu súng này sẽ đồng loạt chĩa vào Dương Thanh, thế nhưng anh vẫn làm như không thấy.

Hạng người này hoặc là đủ mạnh, hoặc là kẻ ngu.

Dương Hướng Minh tin rằng anh đủ mạnh.

"Mày đánh cháu trai tao tàn phế, khiến nó phải nằm liệt giường cả đời.
Tao muốn giết mày, có vấn đề gì sao?"

Dương Thanh cười thờ ơ: "Ông khác hoàn toàn so với tưởng tượng của tôi".

"Khác chỗ nào?"

Dương Hướng Minh buột miệng hỏi.

"Tôi cứ tưởng ông có thể đưa một gia tộc nhỏ vươn mình thành gia tộc hàng đầu thì ắt phải có tầm nhìn và bản lĩnh,

nhưng bây giờ xem ra tôi đã nghĩ nhiều rồi”.

Dương Thanh nói mỉa: “Nếu bảo tôi đánh giá thì chỉ tám chữ là đủ! Tầm nhìn thiển cận, ếch ngồi đáy giếng!”

“Hỗn láo!”

Dương Hướng Minh lập tức nổi giận: “Cậu tưởng tôi không dám giết cậu à?”

Ông ta vừa dứt lời, mười mấy khẩu súng đang chĩa vào Tiền Bưu lập tức chuyển họng súng đen ngòm về phía Dương Thanh trong nháy mắt.

Tiền Bưu biến sắc.
Ông ta đã đoán được thân phận của Dương Thanh, sao có thể trơ mắt nhìn anh bị người ta chĩa súng vào người chứ? Ông ta lập tức di chuyển, thoắt cái đã chắn trước mặt Dương Thanh, giận dữ quát: “Ai dám động vào cậu ấy!”

Dương Hướng Minh rất ngạc nhiên trước hành động của Tiền Bưu.
Ngay cả cái chết ông ta cũng chẳng sợ, vậy mà lúc này lại che chở phía trước Dương Thanh?

Tuy Dương Hướng Minh thấy kinh ngạc nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, bật cười: “Tiền Bưu, lúc trước tôi chưa nắm được thóp của cậu, nhưng bây giờ tôi tìm được rồi”.

“Ông có ý gì?”, Tiền Bưu lạnh lùng hỏi.

“Cậu liều chết bảo vệ cậu ta, vậy thì cậu ta chính là điểm yếu của cậu”.

Dương Hướng Minh cười đắc ý: “Chỉ cần cậu tiếp tục ở lại làm việc cho nhà họ Dương chúng tôi thì tôi sẽ tha cho cậu một con đường sống”.

Mặt Tiền Bưu biến sắc, dù có chết ông ta cũng chẳng muốn ở lại làm việc cho nhà họ Dương, nhưng ai dè Dương Thanh lại xuất hiện.
Nếu Dương Thanh bị làm sao thì ông ta sẽ trở thành tội nhân lớn nhất của biên giới phía Bắc.

Dương Thanh không lên tiếng, nhìn Tiền Bưu với ánh mắt khen ngợi.
Lúc trước Mã Siêu đã điều tra rõ mọi chuyện về Tiền Bưu rồi.

Mặc dù tám năm trước Tiền Bưu đã rời khỏi biên giới phía Bắc, nhưng có một số việc không thể trách ông ta được.

"Nhà họ Dương mất hết tính người, tôi sẽ không ở lại nhà các người đâu!"

Sau một lúc lâu, Tiền Bưu bỗng cất lời, hai mắt đỏ ngầu.

"Cậu đã từ chối thì chết chung với cậu ta đi!"

Dương Hướng Minh híp mắt, trong mắt lấp đầy ý muốn giết người mãnh liệt.

Tiền Bưu chẳng nói chẳng rằng, cắn chặt hàm răng, che chở kín kẽ cho Dương Thanh ở đằng sau.
Đột nhiên ông ta nói: "Khi bọn họ nổ súng, tôi sẽ đỡ đạn, các cậu hãy nhân lúc đó trốn đi."

Ông ta biết rõ thực lực của cao thủ hàng đầu vùng biên giới phía Bắc nên rất có lòng tin với Dương Thanh và Mã Siêu. Hơn nữa, ông ta đã định bụng liều chết rồi.

Dương Thanh chợt nở nụ cười, đi tới sau lưng Tiền Bưu và vỗ nhẹ vào vai ông ta: "Tôi không cho ông chết, kẻ nào dám giết ông?"

Câu nói này vô cùng ngang ngược và ngông cuồng, song Tiền Bưu không hề cho rằng Dương Thanh khoác lác mà chỉ thấy chấn động, vị Tướng quân vùng biên giới phía Bắc trẻ tuổi này đã mạnh đến mức ấy sao?

"Ha ha".

Nhưng lời nói của Dương Thanh lại khiến cho đám người nhà họ Dương cười như điên.

Sau khi cười đủ rồi, Dương Hướng Minh trợn cặp mắt dữ tợn trừng Dương Thanh: "Tao rất muốn nhìn xem trong tình cảnh bị mười mấy khẩu súng nhắm vào, mày ngăn cản tao giết Tiền Bưu bằng cách nào".

"Hay là thử xem?"

Dương Thanh nhếch miệng, vẻ mặt thản nhiên.

“Dương Thanh, đừng tưởng tao không biết mày đang nghĩ gì. Mày cho rằng tao sẽ e ngại thân phận gia tộc Vũ Văn của mày, không dám làm gì mày chứ gì?”

Dương Hướng Minh ra vẻ hiểu rõ như lòng bàn tay: “Tao đã điều tra rõ từ lâu rồi.
Mười mấy năm trước, mày đã bị gia tộc Vũ Văn đuổi đi.
Mặc dù gia tộc giao tập đoàn Nhạn Thanh cho mày, nhưng mày chỉ có thể nắm giữ một chi nhánh bé tí ở Giang Hải, còn người quản lý tập đoàn Nhạn Thanh thật sự vẫn là gia tộc Vũ Văn!”

“Mày tưởng tao không dám giết mày chắc?”

Dương Thanh lắc đầu: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ông hoàn toàn không biết nhà họ Dương các ông đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhường nào và đã đắc tội với ai”.

“Ngông cuồng!”

Dương Hướng Minh nổi giận: “Mày đã phách lối như thế thì tao sẽ lấy mạng lũ chó của mày trước, xem mày có còn phách lối được như bây giờ không”.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên sắc bén.
Dám sỉ nhục anh em của anh, thật đáng chết!

“Bắn!”

Dương Hướng Minh đột ngột ra lệnh.

Tiền Bưu giật thót.
Ngay lúc Dương Hướng Minh cất lời, ông ta lập tức chắn trước mặt Dương Thanh.

“Nằm xuống!”

Dương Thanh quát to, đồng thời đè vai Tiền Bưu xuống làm cơ thể ông ta mất khống chế, nằm rạp xuống đất.

Mã Siêu phản ứng nhanh hơn, Dương Hướng Minh vừa dứt lời thì anh ta đã nằm ra đất.

“Đùng! Đùng! Đùng!”

Cùng lúc đó, hơn mười khẩu súng đồng loạt bắn, trong nhà họ Dương chỉ toàn là tiếng súng đinh tai nhức óc.

Dương Thanh biến mất trong nháy mắt hệt như hồn ma, không thể bắt được bóng dáng anh.

Bọn họ chỉ mới bắn một phát súng thì phát hiện mục tiêu đã nằm trên đất, còn Dương Thanh đã biến mất tiêu.
Ai nấy đều cảm thấy quái lạ.

Mà lúc này Dương Thanh đã tiện tay ngắt hơn chục chiếc lá cây, sau đó phóng ra.

“Vèo! Vèo! Vèo!”

Từng âm thanh thật khẽ lần lượt vang lên, mười mấy tay súng lúc nãy vẫn còn đứng nguyên tại chỗ giờ đã ngã lăn ra đất không sót một ai, trên trán mỗi người đều có một chấm đỏ tươi do lá cây xuyên thủng đầu.

Mọi chuyện xảy ra với tốc độ ánh sáng, không ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Dương Thanh tiện tay ngắt hơn chục chiếc lá, sau đó toàn bộ mười mấy tay súng ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

Ngắt lá hái mạng người!

Không gian yên lặng chết chóc!

Dương Hướng Minh run lên bần bật, cảm thấy tất cả như một giấc mơ.
Chỗ dựa lớn nhất của ông ta không phải Tiền Bưu mà là mười mấy tay súng kia.

Vậy mà lúc này bọn họ đều ngã lăn xuống đất, cho đến lúc chết nét mặt vẫn không thay đổi, hoàn toàn không ngờ tới kết cục này.

Tiền Bưu bị Dương Thanh thình lình đè xuống đất, chỉ nghe thấy tiếng súng liên tiếp, sau đó tiếng súng đột nhiên ngưng bặt.

Khi ông ta đứng dậy, trước mắt ông ta là hơn chục tay súng lúc nãy vẫn còn cầm súng chĩa vào bọn họ nhưng giờ đây đã chết sạch, trên trán mỗi người đều có một vệt máu.

Lúc này, vệt máu ấy mới từ từ nở rộ trên trán như cánh hoa hồng.

- ——————

.

Chương 123: 123: Bi Kịch Của Nhà Họ Dương

Hình ảnh máu tươi dần rỉ ra trên trán mười mấy tay súng kích thích mạnh mẽ trái tim mỗi người.

Ánh mắt Tiền Bưu cũng tràn đầy kinh hãi.
Từ khi ông ta bị Dương Thanh đè xuống đất tới khi tự đứng dậy chỉ vẻn vẹn mấy giây.

Ông ta không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên.
Sau khi ông ta ngóc dậy, Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, còn mười mấy tay súng kia đều chết không nhắm mắt.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trong đôi mắt Tiền Bưu không chỉ có sự kinh hãi mà còn xen lẫn ngỡ ngàng.

Chỉ có Mã Siêu vẫn bình tĩnh, không hề thấy bất ngờ.

Dương Thanh không dính một hạt bụi, ánh mắt sâu sa.
Đột nhiên anh cất bước đi về phía trước.

"Cộp! Cộp! Cộp!"

Tiếng bước chân của anh chẳng khác nào tiếng gọi của Thần Chết, giẫm mạnh lên trái tim mỗi người nhà họ Dương.

Dương Liễu đứng bên cạnh Dương Hướng Minh.
Nhìn Dương Thanh bước từng bước tới gần, hai chân cô ta bỗng bủn rủn, ngồi bệt xuống đất.
Mà mặt đất nơi cô ta ngồi còn có vũng nước dần loang ra, trong không khí nồng nặc mùi nước tiểu.

Song Dương Thanh chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái, anh đi tới trước mặt Dương Hướng Minh thì dừng lại nói mỉa: "Ông chủ Dương, tôi đã nói là ông tầm nhìn thiển cận, ếch ngồi đáy giếng.
Bây giờ ông cảm thấy câu này đánh giá về ông thế nào?"

"Phịch!"

Hai chân Dương Hướng Minh đã nhũn ra từ lâu, câu nói này của Dương Thanh khiến ông ta suy sụp hoàn toàn, hai đầu gối quỳ phịch xuống đất, cuống quýt cầu xin: "Cậu Thanh, cậu nói gì cũng đúng hết, là tôi có mắt không tròng, cầu xin cậu nể tình chúng ta cùng họ Dương mà tha cho nhà họ Dương chúng tôi".

"Vốn dĩ nhà họ Dương phải biến mất từ lúc Dương Uy ngấp nghé vợ tôi, nhưng tôi vẫn cho nhà họ Dương một cơ hội.
Chỉ cần các người ngoan ngoãn trung thành với tôi thì tôi sẽ nâng đỡ nhà họ Dương xưng vương ở Châu Thành, và đó cũng mới chỉ là khởi điểm của nhà họ Dương thôi".

Dương Thanh bình tĩnh, thong dong nói: "Nhưng nhà họ Dương lại lựa chọn phản bội, thậm chí còn muốn lấy mạng tôi. Nếu ông là tôi, ông có cho nhà họ Dương cơ hội không?"

"Cậu Thanh, tôi thật sự biết lỗi rồi, cũng không dám tái phạm nữa.
Sau này cậu chính là ông trời của nhà họ Dương chúng tôi, cả nhà chúng tôi sẽ tôn cậu làm chủ, làm tôi tớ cho cậu mãi mãi".

Dương Hướng Minh sợ sun vòi, ra sức dập đầu nhận lỗi, đồng thời hối hận khôn cùng.

Với bản lĩnh mà Dương Thanh vừa mới thể hiện, ông ta không hề nghi ngờ những lời anh vừa nói.

Cuối cùng thì ông ta cũng biết tại sao Tiền Bưu lại nói nhà họ Dương đã đắc tội người không thể đắc tội, người đó chính là Dương Thanh!

Những người khác trong nhà họ Dương thấy thế cũng rối rít quỳ xuống cùng Dương Hướng Minh cầu xin.

Đúng lúc này, có một chiếc xe hơi dừng trước cổng, mấy bóng người vội vàng xuống xe.

Sau khi đám người này vào trong nhà họ Dương, một cảnh tượng kinh hoàng đập thẳng vào mắt bọn họ: Cả nhà họ Dương quỳ gối cầu xin trước một thanh niên trẻ.

Mà bên cạnh là mười mấy tay súng chết không nhắm mắt.

“Thưa chủ tịch, chúng tôi đã kiểm kê toàn bộ tài sản của nhà họ Dương theo lời dặn của cậu.
Đây là giấy chuyển nhượng mà chúng tôi đã soạn thảo, chỉ cần Dương Hướng Minh ký tên là tất cả sẽ thuộc về cậu”.

Một người trung niên cung kính đứng phía sau Dương Thanh báo cáo.

Người này không phải ai khác mà chính là Lạc Bân, mới đi tự thú hai ngày trước.

Dương Thanh bảo: “Đưa cho ông chủ Dương ký tên đi!”

Lạc Bân gật đầu, cầm tài liệu đi tới trước mặt Dương Hướng Minh và nói: “Đây là kế hoạch thu mua do nhóm chuyên gia cao cấp soạn thảo sau khi đánh giá tình hình của nhà họ Dương ở thời điểm hiện tại.
Ông xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký tên!”

Bây giờ Dương Hướng Minh làm gì có cơ hội từ chối?

Khi Dương Hướng Minh cầm lấy tài liệu, ông ta mới hiểu ra việc tập đoàn Thành Hà và tất cả nhà kho cùng công xưởng của nhà họ Dương bị niêm phong là do Dương Thanh gây nên. Mục đích là dồn nhà họ Dương vào bước đường cùng, sau đó thu mua với giá thấp nhất.

“Cậu Thanh, tôi cầu xin cậu”.

Dương Hướng Minh đang định tiếp tục cầu xin thì bị Dương Thanh ngắt lời: “Dương Hướng Minh, làm sai thì phải trả giá. Tôi hoàn toàn có thể chiếm lấy nhà họ Dương mà không tốn một xu nào, nhưng tôi không làm vậy”.

Nghe anh nói vậy, Dương Hướng Minh run rẩy cả người. Ông ta nghĩ tới mọi chuyện vừa xảy ra, nào dám ý kiến ý cò gì nữa, đành phải cầm bút lên ký tên.

Dù không cam lòng cỡ nào, ông ta cũng không dám đối đầu với Dương Thanh.

“Sau này, Châu Thành không còn nhà họ Dương nữa!”

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu có chữ “Dương Thị” to màu vàng treo trên cửa, tiếp đó tiện tay xẻ một nhát.

“Rầm!”

Bảng hiệu lập tức rơi xuống đất, vỡ thành bốn năm mảnh.

Nhà họ Dương không một ai dám hó hé gì, run rẩy nhìn Dương Thanh rời đi.

Lạc Bân cũng run sợ trong lòng.

Đường đường là một gia tộc hạng một ở Châu Thành, thế mà nói diệt là diệt luôn, bản lĩnh của chủ tịch thật đáng gờm!

Sau khi ra khỏi nhà họ Dương, Dương Thanh bỗng dặn dò Lạc Bân bên cạnh: “Lập tức tiết lộ tin tức nhà họ Dương đã sụp đổ. Nhà họ Dương có thể sống hay không thì phải xem số phận của bọn họ”.

Lạc Bân đáp ngay: “Vâng!”

Tiếp đó, ông ta lấy điện thoại ra, bắt đầu sắp xếp cho giới truyền thông công bố tin tức này.

Tiền Bưu vẫn luôn im lặng đi theo phía sau bọn họ, cõi lòng run lẩy bẩy.

Trong những năm gần đây, nhà họ Dương phát triển không ngừng; Dương Hướng Minh thì ỷ vào sức mạnh của Tiền Bưu, hành động vô cùng ngang ngược.
Thậm chí ông ta không thèm nể mặt các gia tộc giàu sang quyền thế nhất Châu Thành, từng đắc tội vô số người.

Chỉ cần nghĩ cũng biết sau khi tin tức nhà họ Dương sụp đổ truyền ra ngoài, nhà họ Dương sẽ rơi vào cảnh ngộ gì.
Nhưng tất cả chẳng liên quan gì tới ông ta.

“Thưa chủ tịch, Tin Nóng Châu Thành đã tung tin nhà họ Dương sụp đổ rồi, tiếp theo sau sẽ có nhiều tin tức hơn về nhà họ Dương được công khai”.

Lạc Bân đưa điện thoại cho Dương Thanh.
Anh chỉ liếc thoáng qua chứ không xem kỹ, chỉ dặn dò Lạc Bân: “Tạm thời ông cứ ở lại Châu Thành thu xếp sản nghiệp của nhà họ Dương, mau chóng bồi dưỡng người phụ trách bên Châu Thành.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, tôi còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải giao cho ông".

Lạc Bân hết sức vui mừng khi nghe anh nói vậy.
Lúc Dương Thanh bảo ông ta ở lại Châu Thành, ông ta còn tưởng anh muốn xa lánh mình, bây giờ mới biết Dương Thanh muốn trọng dụng mình.

"Chủ tịch cứ yên tâm, tôi tuyệt đối không để cậu thất vọng".

"Chúng ta cũng nên về thôi!"

Dương Thanh giơ cổ tay xem giờ, giờ này về đúng lúc phải đón Tiêu Tiêu tan học.

Mã Siêu đích thân lái xe, Tiền Bưu dè dặt ngồi vào vị trí phụ lái, lòng thấp thỏm không yên.

Ban đầu ông ta cứ ngỡ mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ lại gặp được Dương Thanh, đối phương còn muốn dẫn ông ta rời đi.
Ông ta không dám trái lời, đành phải đi theo.

Dương Thanh vẫn luôn im lặng, nhắm mắt nghỉ ngơi suốt cả chặng đường.

Mãi cho đến khi xe tới trường mầm non Lam Thiên, Dương Thanh mới mở mắt ra, dặn dò Mã Siêu: "Cậu đưa ông ta về nhà cậu trước đi, ngày mai đến tập đoàn Nhạn Thanh tìm tôi".

"Vâng!"

Mã Siêu đáp lời, sau đó dẫn theo Tiền Bưu đang bồn chồn lo sợ rời đi.

Châu Thành, trong nhà họ Dương.

Dương Thanh vừa mới rời khỏi, quản gia nhà họ Dương đột nhiên hét lên thảng thốt: "Ông chủ, toang rồi! Tin Nóng Châu Thành đã tiết lộ tin tức nhà họ Dương sụp đổ rồi!"

"Gì cơ?"

Dương Hướng Minh đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời khỏi Châu Thành thì thình lình nghe thấy tin này, sắc mặt ông ta tái nhợt trong nháy mắt.

“Mọi người đừng thu dọn nữa, mang theo đồ đáng tiền nhất là được rồi”.

Dương Hướng Minh lập tức ra lệnh.
Ông ta biết rõ nhà họ Dương đắc tội vô số người ở Châu Thành, nếu tin tức đã bị lộ thì e rằng có rất nhiều người đang chạy tới nhà họ Dương.

Sau mệnh lệnh của Dương Hướng Minh, người nhà họ Dương hành động nhanh chóng, chỉ tốn gần năm phút đồng hồ.
Bọn họ chỉ mang theo trang sức và chi phiếu chuẩn bị rời đi.

“Mọi người chia thành từng nhóm theo đơn vị gia đình, rời khỏi Châu Thành theo các hướng khác nhau.
Chúng ta tập hợp tại nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà! Bây giờ xuất phát thôi!”, Dương Hướng Minh ra lệnh.

“Ông chủ Dương, vẫn còn mấy món nợ chưa tính toán rõ ràng mà ông đã sốt sắng muốn đi đâu thế?”

Ông ta vừa dứt lời thì một giọng nói mỉa mai vang lên, tiếp đó từng gương mặt quen thuộc tiến vào nhà họ Dương.

- ————

.

Chương 124: 124: Nhà Họ Dương Khôn Khéo

Dương Hướng Minh trông thấy những người này, vẻ mặt không giấu được sợ hãi.

Bởi vì tất cả bọn họ đều là người thuộc các gia tộc mà ông ta từng đắc tội, chỉ có một số gia tộc nhỏ thôi, còn lại đều là mấy gia tộc lớn.

“Tính nợ? Nợ nần gì?”

Dương Hướng Minh cố tỏ ra bình tĩnh, giận dữ quát mắng mấy người vừa đến.

“Ông chủ Dương, ông đúng là não cá vàng.
Ba năm trước ông sai người giết bố tôi đúng không? Món nợ này ông chưa quên chứ?”

“Nhà họ Hoàng tôi nữa.
Năm xưa, nếu nhà họ Dương các người không chơi dơ thì gia tộc hạng một ở Châu Thành hiện giờ không phải nhà họ Dương các người mà là nhà họ Hoàng chúng tôi!”

“Đừng quên người thừa kế của nhà họ Tề chúng tôi cũng bị ông sai người giết hại!”

Trong phút chốc, tất cả mọi người nhao nhao kể ra ân oán giữa nhà họ Dương và bọn họ.

Vẻ mặt Dương Hướng Minh hết sức khó coi, đám người thuộc dòng chính nhà họ Dương đang đứng bên cạnh ông ta cũng hoảng sợ.

Nhiều kẻ thù đến cùng lúc như thế này thì có khác gì tiệt đường sống của nhà họ Dương!

“Các người tưởng rằng nhà họ Dương chúng tôi dễ bắt nạt phải không?”, Dương Hướng Minh tức giận quát.

“Dương Hướng Minh, đừng giả vờ nữa! Tiền Bưu đi rồi, nhà họ Dương có gì đáng sợ?”

Một người đàn ông trung niên cười khẩy nhìn Dương Hướng Minh rồi đột nhiên ra lệnh: “Bao vây nơi này cho tôi, tôi muốn xem ai có thể rời khỏi đây!”

Đám người nhà họ Dương mới rồi đã chuẩn bị rời đi, bây giờ thoáng cái bị mấy chục người bao vây vào giữa.

Sắc mặt Dương Hướng Minh thoắt xanh thoắt tím, ông ta vừa nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên kia vừa nghiến răng nghiến lợi nói: “Trần Hạo, nhà họ Dương chúng tôi và nhà họ Trần các cậu không có ân oán gì cả.
Nhà họ Trần các cậu là gia tộc giàu sang quyền thế bậc nhất Châu Thành, vậy mà lúc này các người cũng nhảy ra đối phó với nhà họ Dương chúng tôi, làm vậy có phải quá đáng lắm không?”

“Quá đáng?”

Trần Hạo cười gằn: “Dương Hướng Minh, thì ra ông vẫn biết nhà họ Trần chúng tôi là gia tộc giàu sang quyền thế bậc nhất Châu Thành hả? Nhưng ông có coi nhà họ Trần chúng tôi ra gì không?”

Khí thế trên người Trần Hạo đột ngột tăng vọt, giận dữ lên án: “Ông ỷ có Tiền Bưu bảo vệ mà không thèm nể mặt nhà họ Trần chúng tôi.
Năm đó nhà họ Trần chúng tôi muốn bảo vệ nhà họ Viên, kết quả đêm ấy ông sai Tiền Bưu giết chủ gia tộc họ Viên, thậm chí còn sai cao thủ của nhà họ Dương tắm máu nhà họ Viên. Nhà họ Dương các người không quá đáng sao?”

Dương Hướng Minh cắn răng đáp: “Thắng làm vua thua làm giặc, nhà họ Viên không giữ lời hứa, không chấp nhận thất bại, còn muốn đối đầu với nhà họ Dương chúng tôi, lẽ nào tôi cũng phải nhịn?”

“Hay cho một câu ‘thắng làm vua thua làm giặc’, đã vậy thì hôm nay tôi sẽ khiến nhà họ Dương các người thất bại hoàn toàn!”, Trần Hạo gằn ra từng chữ qua kẽ răng.

“Tôi xem ai dám!”

Dương Hướng Minh tức nổ phổi: “Tôi thừa nhận nhà họ Dương đang gặp chút rắc rối trong chuyện làm ăn, nhưng

muốn tiêu diệt nhà họ Dương chúng tôi thì cũng phải tự lượng sức của mình".

Dứt lời ông ta lôi điện thoại ra gọi: "Tiền Bưu, lập tức trở về trong vòng mười phút cho tôi!"

Sau khi Dương Hướng Minh gọi điện thoại, những người vừa rồi vẫn nắm chắc phần thắng đều sửng sốt, không ít người có ý định lùi bước.

Bởi vì danh của Tiền Bưu quá vang dội, là ác ma hóa thần ở Châu Thành.
Hễ nhà họ Dương muốn giết kẻ nào, chỉ cần giao cho Tiền Bưu thì chưa từng thất bại.

Lúc này, đến cả Trần Hạo - người thừa kế của gia tộc giàu sang quyền thế bậc nhất Châu Thành cũng có phần lo lắng.

Hai mươi phút trước, Tin Nóng Châu Thành bỗng đưa tin nhà họ Dương sụp đổ, Tiền Bưu bỏ đi, nhưng không có ai chứng thực chuyện này.

Trần Hạo lập tức dẫn người đến nhà họ Dương để đề phòng Dương Hướng Minh chạy trốn.
Với địa vị của nhà họ Trần ở Châu Thành, bọn họ vừa kêu gọi đã nhận được nhiều sự ủng hộ.
Tiếp đó, Trần Hạo dẫn hết các gia tộc nhỏ có thù oán với nhà họ Dương đến đây.

Khi trông thấy người nhà họ Dương sắp sửa rời đi, bọn họ có thể khẳng định nhà họ Dương đã sụp đổ, vì vậy mới dám bao vây nhà họ Dương lại.

Nhưng mà bây giờ Dương Hướng Minh lại gọi điện thoại cho Tiền Bưu trước mặt mọi người, còn ra lệnh cho ông ta lập tức trở về trong vòng mười phút khiến cho đám người Trần Hạo có cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

"Tiền Bưu đã sống ở nhà họ Dương chúng tôi tám năm, tôi đã phải bỏ ra cái giá ngất ngưởng để giữ cậu ta lại.
Các người tưởng rằng cậu ta chịu rời bỏ nhà họ Dương chúng tôi sao?"

Dương Hướng Minh quan sát mọi sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt mỗi người, ông ta cười gằn: “Nhà họ Dương chúng tôi làm ăn thất bại rồi, nhưng không sao cả, chúng tôi vẫn còn người cơ mà.
Rồi sẽ có một ngày nhà họ Dương chúng tôi lấy lại thời huy hoàng”.

Nói đến đây, Dương Hướng Minh đảo mắt nhìn quanh rồi lạnh lùng nói tiếp: “Tôi khuyên các người đừng hành động thiếu suy nghĩ, tuy chúng ta có thù oán nhưng tất cả đã qua rồi, nếu tôi muốn đuổi cùng giết tận thì các người có thể sống tới ngày hôm nay sao?”

“Nhà họ Trần là gia tộc giàu sang quyền thế bậc nhất, nếu đối đầu với nhà họ Dương chúng tôi thì đúng là chúng tôi không làm gì được.
Nhưng nhà họ Dương chúng tôi muốn đối phó với các gia tộc khác thì dễ như trở bàn tay”.

“Bây giờ tôi xin hứa, gia tộc nào rời khỏi đây trước khi Tiền Bưu trở về, nhà họ Dương chúng tôi có thể xem như không có chuyện gì xảy ra.
Nhưng nếu như sau khi Tiền Bưu trở về, các người vẫn còn ở đây thì đừng trách Dương Hướng Minh tôi độc ác!”

Lúc này Dương Hướng Minh không hề tỏ ra sợ hãi mà vẫn giữ dáng vẻ tự tin và ngạo mạn.

Ông ta vừa dứt lời, lập tức có người rút khỏi vòng vây, căng thẳng nói: “Vậy thì nhà họ Hoàng chúng rôi rút lui!”

“Nhà họ Tề chúng tôi cũng rút lui!”

“Nhà họ Lưu chúng tôi cũng rút lui!”

Sau câu nói của Dương Hướng Minh, ngoài nhà họ Trần ra, gần mười gia tộc khác dứt khoát rời đi hết, chỉ sợ gặp phải Tiền Bưu đang trở về nhà họ Dương.

“Trần Hạo, tôi khuyên cậu một câu, đừng lo chuyện bao đồng. Khi xưa nhà họ Dương chúng tôi không nể mặt nhà họ Trần, nhưng nhà họ Trần các cậu làm gì được nào?”

Dương Hướng Minh nhìn Trần Hạo mỉa mai: “Cậu đừng tưởng tôi không biết trong những năm qua người nhà họ Trần không ít lần tiêu tốn rất nhiều tiền của để ngáng chân nhà họ Dương chúng tôi, thậm chí còn thuê một số sát thủ quốc tế. Nhưng mà kết quả ra sao? Chẳng phải đều bị Tiền Bưu giết hết à?”

“Tôi không tính toán với nhà họ Trần không phải vì tôi sợ mà là vì tôi không muốn trừ khử nhà họ Trần các cậu rồi trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.
Nếu không, với bản lĩnh của Tiền Bưu, nếu cậu ta một mình đánh thẳng vào nhà họ Trần các cậu thì ai ngăn được?”

Mặt Trần Hạo biến sắc, nhìn Dương Hướng Minh chằm chằm, lòng đang do dự.

Ông ta không dẫn theo nhiều người lắm, nếu bây giờ ra tay thì có thể dễ dàng lấy mạng Dương Hướng Minh, nhưng chỉ sợ Tiền Bưu trở về.

“Còn ba phút nữa, Tiền Bưu sắp về rồi”, Dương Hướng Minh cố tình xem giờ, thản nhiên nhắc nhở.

“Dương Hướng Minh, làm người đừng quá kiêu ngạo, không thì đến một ngày nào đó sẽ có người trừng trị ông!”

Trần Hạo cắn răng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Sau đó, nhà họ Trần cũng đi nốt.

Người nhà họ Dương thở phào nhẹ nhõm, ai ai cũng sùng bái Dương Hướng Minh.
Đương nhiên là bọn họ biết Tiền Bưu đã bỏ đi thì làm gì có chuyện ông ta quay về?

“Mọi người mau chóng rời khỏi Châu Thành đi, không thì một khi bọn họ phát hiện Tiền Bưu không về, chắc chắn sẽ quay lại!”

Dương Hướng Minh ra lệnh, sau đó lên xe rời đi trước tiên.

Tới khi các gia tộc ở Châu Thành nhận ra mình bị lừa, người nhà họ Dương đã rời khỏi Châu Thành cả rồi.

Ở nhà họ Trần tại Châu Thành.

Trong một ngôi biệt thự sang trọng, sau khi chủ gia tộc họ Trần - Trần Hưng Hải biết tin nhà họ Dương đã rời khỏi Châu Thành, lão ta lập tức nổi giận lôi đình.

“Bốp!”

Trần Hưng Hải tát Trần Hạo, giận dữ mắng: “Thằng vô dụng này, đã dẫn người đến nơi rồi còn để người nhà họ Dương trốn sạch, anh còn làm được gì nữa hả?”

“Thưa bố, con không ngờ nhà họ Dương đã sụp đổ thật, cũng không biết Tiền Bưu đã rời khỏi nhà họ Dương”, Trần Hạo hoảng hốt giải thích.

“Nhà họ Dương đi rồi, kiểu gì cũng có người tới bòn của”, hai mắt Trần Hưng Hải đỏ ngầu.

“Ý của bố là?”, Trần Hạo dè dặt hỏi.

“Nhà họ Dương bỏ đi nhưng sản nghiệp nhà bọn họ vẫn còn, không phải sao? Bất kể kẻ nào chiếm được mọi thứ của nhà họ Dương, cứ cướp về hết cho bố!”

Trần Hưng Hải lạnh lùng nói: “Châu Thành là địa bàn của nhà họ Trần chúng ta, ai dám tranh giành với nhà họ Trần chúng ta chứ?”

Dương Thanh mới vừa đón vợ và con gái về dinh thự Vân Phong thì Lạc Bân bỗng gọi điện báo: “Thưa chủ tịch, tất cả người nhà họ Dương rời khỏi Châu Thành rồi!”

“Ồ? Các gia tộc khác ở Châu Thành chịu tha cho nhà họ Dương sao?”

Tin tức này khá bất ngờ với Dương Thanh.

Lạc Bân bèn kể lại đầu đuôi sự việc vừa xảy ra ở nhà họ Dương.

Dương Thanh nghe xong, hai mắt hơi nheo lại: “Lão Dương Hướng Minh này cũng được xem là người có dũng có mưu, nếu ông ta đã trốn được thì cũng là bản lĩnh của ông ta, thôi thì tha cho bọn họ một con đường sống vậy!”

“Ngoài ra, tôi vẫn còn một việc nữa cần báo cáo với cậu. Mới vừa rồi, nhà họ Trần - gia tộc đứng đầu Châu Thành đã

thò tay vào sản nghiệp của nhà họ Dương", Lạc Bân lại nói tiếp.

"Cướp thức ăn trong miệng cọp cơ à? Bọn họ không nghĩ xem tại sao nhà họ Dương lại rớt đài, đúng là một lũ ngu xuẩn. Ông cứ yên tâm, ngày mai tôi sẽ bảo Tiền Bưu tới Châu Thành".

Dương Thanh không hề lo lắng, tên tuổi của Tiền Bưu rất có sức ảnh hưởng ở Châu Thành, vậy thì để ông ta về đó là được.

"Dương Thanh, bố em mất tích mấy ngày rồi, anh có thể nhờ các mối quan hệ tìm ông ấy được không?"

Dương Thanh vừa cúp điện thoại thì Tần Thanh Tâm đột nhiên đi tới, lo lắng nói.

Trước khi bọn họ chuyển vào dinh thự Vân Phong, Tần Đại Dũng không trở về nhà lần nào.
Bọn họ đã sống trong nhà mới mấy ngày rồi mà vẫn chưa có tin tức gì của ông ta.

Dương Thanh gật đầu: "Anh tìm ngay đây!"

Anh đang định gọi điện thoại thì di động của Tần Thanh Tâm đã đổ chuông trước.
Tần Thanh Tâm nghe máy, mới nghe vài câu, sắc mặt cô đã thay đổi: "Được, bây giờ mình đến ngay, cảm ơn cậu".

"Xảy ra chuyện gì rồi?", Dương Thanh hỏi.

"Bạn em nhìn thấy bố ở Tòa Thành Vương Giả, còn bảo ông ấy đang đánh bạc", mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe.

- ————

.

Chương 125: 125: Cút Sang Bên

Nghe tin Tần Đại Dũng vẫn đang cờ bạc, Dương Thanh hơi nhíu mày.

Những con bạc đều cực kỳ đáng hận, vô số người như thế đều chỉ có một kết cục, đó chính là tan cửa nát nhà.

“Xem ra buộc phải dùng vài thủ đoạn đặc biệt mới có thể khiến bố cai bạc được”, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

“Anh có cách gì không?”

Tần Thanh Tâm nghe anh nói vậy liền hỏi.

Trong ấn tượng của cô, Tần Đại Dũng không phải là loại người như thế này, cho dù suốt ngày ông ta đều ăn không ngồi rồi trong nhà cũng không tới những chỗ như thế.

Bây giờ ông ta không thèm về nhà, cũng chả buồn quan tâm tới Châu Ngọc Thúy, cả ngày đắm mình trong cờ bạc.

“Em phải phối hợp với anh trong chuyện này là được rồi…”

Dương Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi nói ra kế hoạch của mình.

“Làm như thế sẽ không gặp rắc rối gì chứ?”, Tần Thanh Tâm lo lắng.

“Em yên tâm đi, có anh ở đây sẽ không có chuyện gì đâu”, Dương Thanh rất tự tin.

Giao Tiêu Tiêu cho Tần Y chăm sóc xong, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm rời khỏi dinh thự Vân Phong.

Khoảng hai mươi phút sau, hai người đã đến Tòa Thành Vương Giả.

Tòa Thành Vương Giả là club cao cấp nhất cả Giang Hải, bên trong có đủ loại hình ăn chơi, nhưng chỗ thu hút nhiều người nhất chính là sòng bài trên tầng cao nhất.

“Chúng tôi muốn lên tầng cao nhất!”

Dương Thanh dẫn Tần Thanh Tâm đến quầy lễ tân, nói thẳng yêu cầu của mình.

“Chào anh, mời anh xuất trình thẻ hội viên!”, lễ tân cung kính nói.

Dương Thanh vứt ra một tấm thẻ ngân hàng, dứt khoát nói: “Làm hai tấm thẻ hội viên, có vấn đề gì không?”

Lễ tân thấy tấm thẻ đen trên tay Dương Thanh thì giật thót, thái độ nền nã hơn gấp mấy chục lần, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Thưa anh, thẻ hội viên chỗ chúng tôi chia làm…”

“Làm hai tấm thẻ cao cấp nhất ấy!”

Lễ tân còn định giới thiệu nhưng đã bị Dương Thanh ngắt lời.

Vì sòng bài trên tầng cao nhất có liên quan đến đời tư của một số nhân vật cộm cán, những ai muốn vào song bài đều phải bị kiểm tra tài sản.

Làm thẻ hội viên chính là cách kiểm tra tài sản tốt nhất.

Chẳng mấy chốc, hai tấm thẻ hội viên cao cấp nhất đã được làm xong, ngốn mất của Dương Thanh hai triệu.

Tính bảo mật của Tòa Thành Vương Giả rất cao, lên tầng cao nhất bắt buộc phải có người chuyên phụ trách, hơn nữa còn kiểm chứng bằng dấu vân tay.

“Anh giàu cũng không thể vung tay quá trán thế này chứ! Hai tấm thẻ hội viên thôi mà đốt tận hai triệu, ăn cướp chắc?”

Đến khi nhân viên dẫn đường đưa họ lên tới tầng cao nhất xong, Tần Thanh Tâm liếc Dương Thanh một cái rồi nói.

Dương Thanh cười: “Anh muốn về nhà sớm chút thôi mà”.

Bọn họ vừa ra khỏi thang máy thì nhìn thấy một chiếc bàn bày đầy mặt nạ, rõ ràng để tránh lộ thân phận của vài nhân vật có máu mặt.

Dương Thanh tiện tay cầm một chiếc đeo lên mặt, sau đó nói với Tần Thanh Tâm: “Em tìm bố trước đi, chút nữa anh sẽ sang”.

“Được!”

Tần Thanh Tâm biết rõ kế hoạch, có Dương Thanh ở đây nên cô cũng lo lắng gì, quay người đi vào sảnh.

Đại sảnh rộng lớn, người đông như kiến, trong đó có rất nhiều người đeo mặt nạ.

Phải thừa nhận rằng Tòa Thành Vương Giả làm ăn rất khấm khá.
Chỉ riêng việc bảo mật thông tin khách hàng đã có thể thu hút rất nhiều khách trong giới thượng lưu.
Còn có chế độ hội viên, chỉ riêng phí hội viên thôi đã là một khoản thu nhập ngất ngưởng rồi.

Nguồn thu nhập chính của Tòa Thành Vương Giả chính là sòng bài trên tầng cao nhất này.

“Tâm Tâm, cậu tới rồi à!”

Tần Thanh Tâm vừa bước vào sảnh đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Cô quay người thì nhìn thấy Tô San - bạn học cấp ba của cô, mặc một chiếc váy dài màu kem đi tới.

Tô San trang điểm rất đơn giản, mặc chiếc váy hai dây dài màu kem, mang giày cao gót màu vàng nhạt, ngũ quan thanh tú được bao phủ bởi một lớp trang điểm nhẹ.

“San San, bố mình đâu?”

Tần Thanh Tâm vội bước lên trước, sốt sắng hỏi.

“Cậu đi theo mình”.

Tô San biết Tần Thanh Tâm nôn nóng nên cũng không hàn huyên gì, vội kéo tay Tần Thanh Tâm tới một bàn cược.

Lúc Tần Thanh Tâm nhìn thấy Tần Đại Dũng, ông ta râu ria xồm xoàm, đôi mắt đỏ ngầu toàn là tơ máu, trong tay còn cầm mấy quân bài.

“Bố, bao nhiêu ngày rồi mà bố vẫn chưa chịu về nhà à?”

Chẳng mấy khi bài của Tần Đại Dũng đỏ như lúc này, tiếng của Tần Thanh Tâm lại đột nhiên vang lên.

Tay cầm bài của ông ta chợt run, suýt chút thì để rơi bài xuống đất, ông ta hơi hoảng: “Sao con lại tới đây?”

“Con mà không tới thì chắc bố quên luôn nhà mình ở đâu rồi”.

Tần Thanh Tâm nhìn thấy bộ dạng này của Tần Đại Dũng, nước mắt tuôn trào.

Mầy ngày không gặp, Tần Đại Dũng râu ria xồm xoàm, gầy rộc, đầu tóc rối bù, trông cực kỳ nhếch nhác.

“Này ông Tần, mẹ kiếp, ông có chơi nữa không? Không chơi thì cút đi, đừng phí thời gian của bọn tôi”.

Lúc này, một tên trọc phú đeo vòng vàng nặng trĩu, mất kiên nhẫn nói.

“Chơi chứ sao không?”

Tần Đại Dũng vội trả lời, mặc kệ Tần Thanh Tâm đứng bên, vứt mấy đồng chip ra: “Theo!”

“Bố, bố đừng chơi nữa, về nhà với con đi!”

Tần Thanh Tâm giơ tay ra định giật lấy bài của Tần Đại Dũng.

Tần Đại Dũng chợt nổi cơn tam bành, một tay giữ bài, một tay đẩy Tần Thanh Tâm ra, rống giận: “Ông đây sắp đổi vận rồi, biến đi!”

“Bố, con cầu xin bố đấy, đừng cờ bạc nữa, được không bố?”

Tần Thanh Tâm đau khổ, cô thật sự đau lòng vì nhìn thấy bộ dạng này của Tần Đại Dũng chứ không phải diễn theo kế hoạch.

“Biến đi!”

Tần Đại Dũng rống lên giận dữ, sau đó tiếp tục vứt mấy đồng chip ra: “Tôi theo tiếp!”

“Tôi mở bài!”

Một cầu trong bàn vứt mấy đồng chip lên bàn, mở bài luôn.

“Ha ha, tôi thắng rồi!”

Tên trọc phú đeo vòng vàng cười sang sảng, gom hết cả bàn chip về phía trước mặt mình.

Tần Đại Dũng lại thua một mớ, chợt nổi giận đùng đùng: “Khó lắm bài của ông đây mới đỏ lên được chút xíu thì bị mày tới ám, mày cút đi cho tao! Cút liền đi!”

Mắt Tần Thanh Tâm đẫm nước, cắn chặt cánh môi đỏ nhìn chằm chằm Tần Đại Dũng.

Vừa nãy mấy cầu đánh bài kia đều tập trung chú ý chơi bài, kết thúc ván này xong họ mới nhìn thấy Tần Thanh Tâm. Bất chợt, ai nấy đều tỏ vẻ gian tà.

“Ông Tần, tôi thấy ông sắp thua sạch túi rồi, hay cho tôi mượn con gái ông chơi mấy ngày, tôi trả ông một triệu nhé?”

Lúc này, tên trọc phú đeo vòng vàng cười hề hề lên tiếng. Lúc gã nói chuyện, mắt cứ nhìn Tần Thanh Tâm chòng chọc.

“Mẹ kiếp, mày ngậm miệng lại cho ông!”

Tần Đại Dũng nổi giận, đứng bật dậy: “Thằng nào dám nhăm nhe con gái tao, tao có liều cái mạng già cũng tẩn chết hắn!”

Dương Thanh vốn rất bất mãn với Tần Đại Dũng nhưng nhìn thấy cảnh này, anh thầm khen Tần Đại Dũng.

Chỉ là cứ như thế này, không biết kế hoạch của mình có thể tiến hành thuận lợi không.

Gã trọc phú bị Tần Đại Dũng chửi thẳng mặt trước đám đông thì thấy bẽ mặt lắm, cũng đứng bật dậy: “Tần Đại Dũng, mẹ kiếp, ông muốn chết đúng không?”

Đúng lúc này, Dương Thanh bước tới sau lưng gã trọc phú, bóp cổ gã rồi đẩy sang một bên.

“Cút sang bên chơi!”

Dương Thanh cố ý đè giọng.

Gã trọc phú định chửi đổng lên nhưng lúc nhìn thấy mặt nạ của Dương Thanh thì nuốt ngược những lời định chửi xuống.

Ở nơi này, tất cả những người đeo mặt nạ đều rất có thể là nhân vật lớn, gã chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, không dám manh động.

- ————

.

Chương 126: 126: Tôi Chỉ Muốn Cô Ấy

Trước mặt mọi người, Dương Thanh ngồi xuống chỗ của gã trọc phú, vừa hay là đối diện với Tần Đại Dũng.

Để bảo mật thân phận khách hàng tốt hơn, mặt nạ của Tòa Thành Vương Giả đều có hiệu quả biến âm tự động.
Dương Thanh lại đeo mặt nạ nên Tần Đại Dũng không hề nhận ra anh.

Mấy cầu còn lại trên bàn đều cực kì kích động.
Những người đeo mặt nạ ở đây đa phần đều là những kẻ không thiếu tiền, trong mắt bọn họ, những người đeo mặt nạ đều là những cây ATM di động.

Quả nhiên Dương Thanh không để cho bọn họ thất vọng.
Anh lấy một tấm thẻ đen đưa cho nhân viên phục vụ đứng bên rồi dặn: "Đi đổi cho tôi mười triệu chip!"

Nghe lời Dương Thanh nói rồi lại nhìn tấm thẻ đen mà anh đưa, những cầu đánh bài cùng bàn đều máu nóng cuồn cuộn.

Tuy Tần Đại Dũng không biết thẻ đen có ý nghĩa gì nhưng nghe Dương Thanh nói đổi mười triệu chip thì hơi thở của ông ta trở nên gấp gáp.

Chẳng mấy chốc, nhân viên phục vụ đã bê một cái khay đầy chip sang, cung kính đặt trước mặt Dương Thanh.

Chẳng mấy chốc tình hình bên này đã thu hút một đám đông vây lại xem.

"Cậu bạn này, cậu định chơi thế nào?"

Một tên bụng phệ chơi cùng bàn cười híp mắt nhìn Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh thờ ơ cười: "Tôi chỉ biết chơi so lớn nhỏ, ai muốn chơi thì ngồi lại, không muốn thì đi chỗ khác".

Những người đứng xem đều háo hức.
Nghe so lớn nhỏ thì có vẻ chẳng có gì thú vị, nhưng tốc độ

mỗi ván rất nhanh, vào chơi rồi thì kích thích hơn chơi bài năm con nhiều.

Mấy cầu cùng bàn nhìn nhau một cái rồi đồng loạt gật đầu đồng ý, không một ai đổi bàn.

Dương Thanh cũng không để ý, cười nói: “Thế bắt đầu nhé?”

“Được, chơi đi!”

Người chia bài bắt đầu sóc bài rồi chia, một bàn năm người, mỗi người một lá.

Dương Thanh vẫn không xem bài của mình, chỉ đợi người khác xem bài.

“Một nghìn!”

“Tôi theo một nghìn!”

“Hai nghìn!”

“Theo hai nghìn!”

Chẳng mấy chốc, bốn người trong bàn bao gồm cả Tần Đại Dũng đã đặt cược, chỉ còn lại Dương Thanh.

Dương Thanh tiện tay ném một đống chip ra: “Một triệu!”

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh hãi, nếu không nhìn thấy đống chip Dương Thanh vứt ra bàn, mấy người chơi cùng bàn thậm chí còn nghi ngờ mình nghe nhầm.

Tuy những người đến đây chơi đều không thiếu tiền, nhưng họ cũng không chơi theo cách này.

Quy tắc của bài so lớn nhỏ là nhà cái đặt cược trước, những người còn lại có thể bỏ bài hoặc có thể cược theo.
Mỗi lần cược bắt buộc phải cao hơn số tiền của người cược trước, nếu có người muốn lật bài thì buộc phải cược gấp đôi người trước.

Cũng có nghĩa là, Dương Thanh cược một triệu thì những người khác có hai lựa chọn, hoặc là bỏ bài, hoặc là cược hai triệu để lật bài.

Vừa nãy mấy cầu đánh bài còn hừng hực khí thế, bây giờ đều đần người ra.

Không phải bọn họ không có hai triệu, nhưng nếu Dương Thanh cứ chơi kiểu này mãi thì sao?

Chỉ có mình Tần Đại Dũng, hai mắt đỏ ngầu, hơi thở gấp gáp, mắt ánh lên tia sáng.

Ngoài Tần Đại Dũng, sắc mặt ba người còn lại đều mất tự nhiên.
Bài của bọn họ lưng chừng, không lớn không nhỏ, hoàn toàn không có hy vọng thắng.

“Tôi bỏ bài!”

“Tôi cũng bỏ!”

“Tôi cũng bỏ!”

Ba người khác đều bỏ bài chỉ còn lại Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

“Tôi theo một triệu!”

Tần Đại Dũng nhìn con K bích trong tay, vứt ra một triệu chip không hề do dự.
Tay ông ta vẫn đang run, chơi bạc bao lâu nay, đây là lần đầu ông ta chơi lớn như vậy, quan trọng là bài của ông ta rất lớn.

Bộ bài 54 con, chỉ có bốn con A và hai con Joker mới có thể thắng được ông ta, tỷ lệ thắng của ông ta rất lớn.

Dương Thanh thờ ơ liếc nhìn số chip trước mặt Tần Đại Dũng, sau đó đẩy hết chín triệu chip còn lại ra.

“Chín triệu!”

Mọi người rộ lên, bọn họ đều cực kỳ tò mò về thân phận của Dương Thanh.
Tuy anh đeo mặt nạ nhưng nhìn tay của anh, chắc là một chàng trai trẻ.

Cả cái Giang Hải này, nhiều người có thể dễ dàng lấy được mười triệu tiền mặt nhưng không ai dám vung tiền như Dương Thanh.

Tần Đại Dũng cũng ngơ cả người, nhìn đống mười triệu chip trên bàn, mặt ông ta đờ đẫn.

Bây giờ ông ta chỉ có ba lựa chọn, một là bỏ bài, hai là cược theo chín triệu, hoặc là cược mười tám triệu để lật bài.

Nhưng ông ta chỉ còn lại hơn hai triệu, dường như chỉ còn đường bỏ bài thôi.
Ông ta cầm con K bích, sao nỡ bỏ bài được?

"Bố, con xin bố, đừng đánh bài nữa, theo con về nhà nhé?"

Mắt Tần Thanh Tâm ngập nước, đột nhiên nắm lấy cánh tay Tần Đại Dũng, nghẹn ngào nói.

"Cút! Đừng phiền tao!"

Tần Đại Dũng đang rầu vì không có tiền cược nên đẩy Tần Thanh Tâm ra.

Lúc này, trong mắt ông ta chỉ có đống chip ở giữa bàn.
Dường như ông ta đã xác định, chỉ cần có tiền cược, ván này ông ta thắng chắc.

Tần Thanh Tâm loạng choạng, may mà có Tô San đỡ nên mới không ngã.

Mắt Dương Thanh lóe lên tia lạnh lẽo, nếu Tần Đại Dũng không phải là bố của Tần Thanh Tâm thì anh sẽ bẻ gãy cánh tay của ông ta vì cú đẩy này rồi.

"Ông Hồ, cho tôi mượn mười triệu đi, thắng ván này tôi trả cho ông mười một triệu".

Tần Đại Dũng đột nhiên nhìn người đàn ông đứng tuổi bụng phệ cùng chơi, mượn tiền ông ta.

Đương nhiên ông Hồ nhìn ra được Dương Thanh không phải là người đơn giản, e rằng tiếp tục chơi chỉ có nước thua, nên đâu dám cho Tần Đại Dũng mượn tiền.

Tần Đại Dũng lại mượn tiền người khác, không một ai cho ông ta mượn cả.
Đột nhiên ông ta nhìn Dương Thanh, ánh mắt điên cuồng:
"Cậu cho tôi mượn mười triệu, tôi chơi theo cậu, tôi thắng rồi sẽ trả cậu mười hai triệu!"

Ông ta vừa nói hết câu, nhiều người trợn tròn mắt, còn có người bật cười rần rật.

Dương Thanh lắc đầu, Tần Đại Dũng nghiện bạc ăn vào máu rồi, đúng là hết thuốc chữa.

“Ông chắc chắn ván này ông thắng được tôi à?”, Dương Thanh chế giễu.

“Chắc chắn tôi sẽ thắng ván này!”, Tần Đại Dũng cực kỳ tự tin.

“Ông đã chắc chắn mình có thể thắng như vậy thì tôi cho ông một cơ hội.
Không có tiền, có thể lấy vật khác ra cược”.

Giọng nói của Dương Thanh có vài phần lạnh lùng.

Tần Đại Dũng chợt vui mừng: “Ý cậu là trên người tôi còn thứ gì đáng tiền sao?”

“Tôi muốn cô ấy!”

Dương Thanh đột nhiên giơ tay, chỉ về phía Tần Thanh Tâm đang khóc sướt mướt, anh nói: “Ông dùng cô ấy để đặt cược mười tám triệu, nếu ông thua thì sau này cô ấy sẽ là người phụ nữ của tôi”.

Đương nhiên Tần Thanh Tâm biết anh là Dương Thanh nhưng vẫn cố ý tỏ ra sợ hãi, lùi về sau mấy bước.

Sắc mặt Tần Đại Dũng cũng tái nhợt, ông ta nhìn đống hơn mười triệu chip ở giữa bàn rồi lại nhìn con bài trên tay mình, sau đó nhìn Dương Thanh.

“Cậu chắc chứ?”

Trong lòng Tần Đại Dũng đã chắc mẩm mình sẽ thắng, nội tâm giằng co, đồng thời ông ta đột nhiên xác nhận với Dương Thanh.

“Đương nhiên”.

Giọng của Dương Thanh hoàn toàn lạnh lẽo.
Tần Đại Dũng định dùng Tần Thanh Tâm để cược với mình thật, loại người như thế này thật sự không bằng cầm thú.

“Bố, bố định lấy con ra đặt cược thật sao?”

Dù biết vốn dĩ mình đã là vợ Dương Thanh, dù Tần Đại Dũng có thua Dương Thanh thì cũng chẳng có gì thay đổi nhưng sau khi Tần Thanh Tâm nghe Tần Đại Dũng nói, cô vẫn cực kỳ đau lòng.

- ————————

.

Chương 127: 127: Vác Người Đẹp Đi

Tần Thanh Tâm lay lắc chực ngã, Dương Thanh nhìn thấy mà đau lòng.

Nếu không phải vì giúp Tần Đại Dũng hoàn toàn cai bạc, anh tuyệt đối sẽ không chọn cách này.

Đau ngắn còn hơn đau dài, chỉ có thể để Tần Thanh Tâm chịu đựng sự vô tình của Tần Đại Dũng thôi.

Tô San vội đỡ Tần Thanh Tâm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chú Tần, Thanh Tâm là con gái của chú đó, chú sẽ không vì cờ bạc mà đặt cược cả con gái của mình chứ?"

"Tốt nhất là ông nên nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định có lấy con gái mình ra đặt cược không.
Nếu ông thua thì tôi sẽ mang con gái ông đi, cả đời này ông đừng hòng gặp được cô ấy nữa".

Giọng trầm của Dương Thanh lại vang lên: "Đến lúc đó, ông sẽ không biết được rốt cuộc cô ấy đang ở đâu, cũng sẽ không biết được cô ấy sống có hạnh phúc hay không, thậm chí cô ấy còn sống hay đã chết, ông cũng không thể nào biết".

"Đương nhiên, cũng có thể ông sẽ thắng, thắng rồi thì hơn mười triệu ở đây đều là của ông.
Bây giờ nói cho tôi biết lựa chọn của ông đi!"

Dường như Dương Thanh phải nghiến răng khi nói ra những lời này.
Ý muốn giết Tần Đại Dũng điên cuồng nảy nở trong lòng anh, nhưng anh biết, vì Tần Thanh Tâm, anh không thể làm như thế được.

"Bố, đừng cược nữa được không?"

Tần Thanh Tâm cầu xin.

"Muốn chơi thì tiếp tục, không muốn thì biến đi!"

Dương Thanh mất kiên nhẫn quát lên, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

“Cược! Tôi lấy con gái ra cược với cậu! Nếu thua thì con bé sẽ thuộc về cậu”.

Tần Đại Dũng nghiến răng nói câu này, vẻ mặt hết sức đau khổ.
Tuy trong lòng ông ta vô cùng không nỡ nhưng ông ta chắc mẩm rằng mình sẽ không thua, chỉ cần ông ta thắng thì con gái sẽ không sao cả.

Có nằm mơ Tần Thanh Tâm cũng không thể nào ngờ Tần Đại Dũng lại lấy mình ra để đánh cược, cô như người mất hồn.

“Thằng khốn này đúng là cầm thú mà, đến con gái mà cũng lấy ra đặt cược!”

“Lần đầu tôi thấy kẻ súc vật thế này đấy!”

“Dù ông ta có thắng ván này cũng không thể nào thay đổi được sự thật là ông ta đã làm ra một chuyệt cực kỳ cầm thú!”

…

Những người đứng quanh bắt đầu mắng mỏ, dù là những con bạc khác thì cũng nhìn ông ta bằng ánh mắt khinh bỉ.

Những lời mắng chửi khó nghe lọt vào tai, Tần Đại Dũng biết được mình đã làm chuyện quá đáng.
Ông ta cũng rất rõ, nếu thắng thì còn được, nhưng nếu thua thì ông ta sẽ mất đi cô con gái này.

“Thanh Tâm, con đừng sợ, chắc chắn bố sẽ thắng ván này! Chỉ cần bố thắng thì sau này sẽ không cờ bạc nữa”.

Tần Đại Dũng hơi không nỡ khi nhìn thấy Tần Thanh Tâm đau buồn.
Ông ta an ủi Tần Thanh Tâm một câu rồi đỏ mắt nhìn Dương Thanh, quát lớn: “Tôi lật bài của cậu!”

“Tách!”

Tần Đại Dũng tiện tay ném con K bích lên bàn.

Những người xung quanh nhìn con bài đều kinh ngạc, đột nhiên họ hiểu được vì sao Tần Đại Dũng lại dám lấy con gái ra để cược, thì ra ông ta cầm con bài lớn.

Tô San cũng khẽ thở phào, vội an ủi: “Tâm Tâm, cậu đừng lo, con bài của chú Tần rất lớn, chắc chắn có thể thắng, không ảnh hưởng gì tới cậu đâu”.

“Ha ha, bây giờ tôi có thể lấy hết đống chip này đi chưa?”

Tần Đại Dũng vứt bài xuống xong thì mặt mày hớn hở định sang lấy chip.

“Ông còn chưa thấy con bài của tôi mà đã chắc chắn ông có thể thắng vậy à?”, Dương Thanh đã đểu.

Tay Tần Đại Dũng bỗng khựng lại, cười khẩy: “Cậu còn chưa xem bài nữa mà.

Không lẽ số cậu đỏ tới nỗi cầm A hoặc Joker?”

“Sao không thể?”

Dương Thanh cười xùy, tiện tay lật con bài trên bàn lên.

Một con bài đủ màu sắc xuất hiện dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Họ nhốn nháo hẳn lên!

Tần Đại Dũng thì càng sửng sốt, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm con bài của Dương Thanh.

Joker!

Ông ta thua rồi!

Sao có thể?

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Thanh Tâm đang ngơ ngác, nắm tay cô trước mặt tất cả mọi người.

“Từ nay về sau, cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, không còn quan hệ gì với ông nữa”.

Dương Thanh lạnh lùng nói, giọng nói của anh lạnh thấu xương, dường như nhiệt độ cả sảnh bất chợt giảm xuống vài độ.

“Anh thả Tâm Tâm ra!”

Ai ngờ lúc này Tô San lại nắm lấy tay Tần Thanh Tâm, tức giận quát vào mặt Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày: “Tốt nhất đừng nên chọc điên tôi, nếu không tôi không ngại cho nhà họ Tô bốc hơi đâu!”

Dương Thanh đã điều tra từng người có quan hệ với Tần Thanh Tâm, không phải vì anh muốn thăm dò đời tư của cô mà chỉ để đảm bảo an toàn cho cô thôi.

Còn Tô San là bạn thân của Tần Thanh Tâm, đương nhiên Dương Thanh biết được thân phận của cô ấy rồi.

Cô gái này chính là cô chủ vàng ngọc của nhà họ Tô - nhà giàu nhất Giang Hải, con gái một của Tô Thành Vũ.
Cô ấy được bảo vệ rất nghiêm ngặt, thậm chí những nhà giàu khác ở Giang Hải cũng chưa ai gặp được cô ấy.

Tô San nghe anh nói thì hoảng hốt, điều khiến cô ấy kinh ngạc là Dương Thanh đã nhận ra được thân phận của cô ấy.

Những người khác không hề nghĩ “nhà họ Tô” mà Dương Thanh nói có liên quan gì đến nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải. Họ chỉ cảm thấy khí phách của Dương Thanh phi phàm, chắc chắn là người trong gia tộc lớn.

Mới đầu, mọi người đều tập trung vào ván bài, đến giờ phút này, bọn họ mới để ý nhìn Tần Thanh Tâm.

Rất nhiều người chợt vỡ lẽ, chắc chắn Dương Thanh đã ưng ý cô gái này nên mới tới đây cược.

E rằng cho dù Dương Thanh có thua ván vừa nãy thì cũng sẽ tiếp tục chơi, chỉ cần anh có tiền thì chắc chắn có thể ép Tần Đại Dũng cược thua con gái.

“San San, cậu đừng lo cho mình, có chơi có chịu, nếu đã thua rồi thì từ nay về sau mình sẽ là người phụ nữ của anh ấy”.

Tô San còn định ngăn cản nhưng Tần Thanh Tâm đột nhiên lên tiếng.

Lúc này mà Tô San có thể đứng ra bảo vệ mình, đó đã là niềm an ủi lớn lao cho tâm hồn bị tổn thương của Tần Thanh Tâm rồi.

Tô San vẫn không chịu buông tay, nắm chặt lấy tay Tần Thanh Tâm, đỏ mắt nói với Dương Thanh: “Tôi cho anh mười sáu triệu, anh tha cho Thanh Tâm đi!”

Dương Thanh nghiêm mặt lại: “Từ trước đến nay, người phụ nữ của tôi không bao giờ là vật đem ra mua bán.
Nếu cô không muốn liên lụy đến gia tộc của mình thì đừng lo chuyện bao đồng”.

Sự giằng co của Tô San đã nằm ngoài dự liệu của Dương Thanh.

Vốn tưởng có thể uy hiếp được Tô San nhưng ai ngờ cô gái này lại cực kỳ cố chấp, nắm chặt tay Tần Thanh Tâm không chịu buông.

“Chỉ cần anh tha cho Thanh Tâm, anh muốn thế nào, tôi đều có thể thỏa mãn anh”, Tô San nghiến răng nói.

Dương Thanh cười xấu xa: “Làm gì cô cũng được à?”

“Khốn kiếp! Ý tôi không phải vậy!”, Tô San nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu cô đã muốn dâng tận cửa thì tôi không khách sáo nữa!”

Dương Thanh dứt lời thì vác ngang Tô San lên vai, một tay nắm tay Tần Thanh Tâm, mang hai cô gái đi dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người.

“Khốn nạn, anh thả tôi xuống! Thả tôi xuống!”

Tô San tức giận vùng vẫy, nhưng sao cô ấy có thể thoát được bàn tay của Dương Thanh?

“Cậu thả con gái tôi đi! Cầu xin cậu tha cho con bé! Tôi là thằng khốn nạn, là cầm thú, cậu giết tôi cũng được, van cậu tha cho con gái tôi! Đừng dẫn nó đi…”

Tần Đại Dũng nãy giờ đang đờ đẫn, mãi đến giây phút này ông ta mới như chợt tỉnh lại từ trong mộng.
Cứ nghĩ tới mình đã thua con gái vào tay người khác, cả đời không thể gặp lại con gái nữa thì ông ta hối hận khôn nguôi.

Cuối cùng ông ta đã tỉnh ngộ, bất chấp tất cả xông tới trước mặt Dương Thanh, cản đường anh.

“Tránh ra!”

Dương Thanh quát lên.

“Bụp!”

Tần Đại Dũng quỳ thụp xuống trong sự kinh ngạc của mọi người.
Đôi mắt đỏ ngầu không kìm được dòng nước mắt, khóc lóc cầu xin: “Tôi cắn rơm cắn cỏ xin cậu đừng dẫn con gái tôi đi! Tôi sẽ tìm hết mọi cách để gom đủ mười sáu triệu trả cho cậu, chỉ xin cậu tha cho con gái tôi”.

Tần Thanh Tâm thấy Tần Đại Dũng quỳ dưới chân Dương Thanh, lại nghe ông ta nói những lời này thì nước mắt tuôn trào.

“Cút!”

Dương Thanh lại không hề mềm lòng, hất Tần Đại Dũng ra, vác Tô San, cầm tay Tần Thanh Tâm rời khỏi.

Nếu mềm lòng vào lúc này thì tất cả mọi công sức sẽ đổ sông đổ bể.

Nhưng anh muốn đi, lại có người không cho anh đi.
Lúc anh vừa định vào thang máy, mười mấy tên vệ sĩ lực lưỡng bất chợt xông ra bao vây anh lại.

- ————

.

Chương 128: 128: Chơi Kích Thích

Đột nhiên bị chặn đường, Dương Thanh có chút bực bội.

Vốn dĩ anh đã nhịn lửa giận vì chuyện của Tần Đại Dũng rồi, giờ có người chủ động gây chuyện thì có thể đoán được là anh đang bực dọc cỡ nào.

Từ sau lưng mười mấy vệ sĩ, một người đàn ông trung niên trông rất giỏi giang đi tới.

Sở dĩ nói trông người này giỏi giang là vì ông ta rất gầy, cao khoảng một mét tám, phía trên mặc áo sơ mi hoa sặc sỡ, bên dưới là quần tây, áo sơ mi nhét vào trong lưng quần, chân mang giày da bóng loáng.

Dáng người cân đối giống ma-nơ-canh.

Ông ta để tóc ngắn, khóe miệng hơi cong, cả người tỏa ra vẻ lưu manh, trên cổ đeo ngọc hòa điền hình Phật Di Lặc, tay cầm tràng hạt bạch ngọc không ngừng gảy.

“Là Lưu Khải, ông chủ của Tòa Thành Vương Giả, sao ông ta lại tới đây?”

“Không phải là vì cậu thanh niên vừa thắng được người phụ nữ kia chứ?”

“Nghe nói là ở đây, chỉ cần là người mà Lưu Khải vừa ý, cuối cùng họ đều lên giường với ông ta thôi, hai cô gái kia đều là “cực phẩm” trong cực phẩm, sợ là rất khó mang đi!”

…

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, những người đứng xung quanh đều vô cùng kinh ngạc, dường như họ sợ bị Lưu Khải nghe thấy nên tiếng bàn tán rất nhỏ, dù vậy Dương Thanh vẫn nghe thấy được.

“Nhóc con, trên địa bàn của tôi mà cậu cưỡng ép gái nhà lành thì không ổn đâu nhỉ?”

Lưu Khải cười tà, híp mắt nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày: “Đây là người do tôi thắng được, chẳng lẽ các người cũng muốn quản?”

“Tôi không phải! Anh mau buông tôi xuống! Thả tôi ra!”

Tô San hét toáng lên, Dương Thanh bị ngăn lại khiến cô ấy như nhìn thấy tia hi vọng.

“Người đẹp cứ yên tâm, ở địa bàn của Lưu Khải này, chuyện tôi không cho phép thì không bao giờ được xảy ra!”

Lưu Khải nở nụ cười ga lăng, nhìn Tô San nói rồi mới nhìn sang Dương Thanh: “Người đẹp đã nói hết rồi, cô ấy không phải chiến lợi phẩm của cậu, cậu giải thích thế nào đây?”

Dương Thanh không muốn bị Tô San quấy rầy nên mới vác cô ấy đi, nếu người phụ nữ đã không biết điều thì anh cũng không cần phải xen vào việc người khác, để Tô San lại là được.

“Hiện giờ tôi đi được rồi chứ?”

Dương Thanh nắm bàn tay nhỏ bé của Tần Thanh Tâm, nhìn Lưu Khải nói.

“Không được, anh không thể đi!”

Có Lưu Khải, Tô San lại thấy tự tin hơn, cô ấy kéo tay Tần Thanh Tâm nói: “Thanh Tâm là bạn thân của tôi, anh không thể mang cô ấy đi!”

Tần Thanh Tâm có chút sốt ruột, Dương Thanh và cô thương lượng hết rồi, họ diễn một vở kịch để làm Tần Đại Dũng hoàn toàn tuyệt vọng, sau đó bỏ cờ bạc.

Thật không ngờ bạn thân của mình lại tìm mọi cách ngăn cản, trong lòng Tần Thanh Tâm cảm động nhưng cũng chỉ có thể lo lắng suông, không thể giải thích.

“Cô ấy là do tôi thắng được, vậy đã là người của tôi! Tôi dẫn người của mình đi, cô có ý kiến?”, Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

“Nếu là cậu thắng thì tất nhiên tôi không có ý kiến gì!”

Lưu Khải cười híp mắt nói rồi bỗng đổi giọng nói thêm: “Nhưng người đẹp kia có vẻ không muốn cậu dẫn bạn cô ấy

đi!”

“Đúng vậy, anh không thể mang cô ấy đi!”

Tô San nhìn về phía Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tần Thanh Tâm là một người sống sờ sờ chứ không phải là tiền đặt cược, dù chú Tần là bố cô ấy nhưng cũng không có tư cách đem cô ấy ra cá cược”.

“Tôi cảm thấy người đẹp này nói đúng, hơn nữa ở Tòa Thành Vương Giả của tôi chưa từng có chuyện dùng người làm tiền cược đâu!”

Lưu Khải thừa cơ nói: “Không thì vậy đi, tôi cho cậu 20 triệu, coi như là chuộc thân cho người đẹp kia, nhiều hơn bốn triệu, đây cũng coi như là đền bù tổn thất cho cậu, được không?”

“Xem ra hôm nay tôi không còn cách nào mang cô ấy đi được, phải không?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi

Lưu Khải hơi cong môi, hỏi ngược lại: “Cậu thấy sao?

“Nhưng nếu tôi nhất định muốn mang đi thì sao?”

Vẻ mặt Dương Thanh nghiêm túc, trong giọng nói mang theo sự lạnh giá.

Mọi người chung quanh đều khá ngạc nhiên, Lưu Khải quen biết nhiều nhân vật máu mặt của Giang Hải, dù Tòa Thành Vương Giả chỉ là một nơi ăn chơi nhưng địa vị Lưu Khải ở Giang Hải cực cao.
Cho dù là người của gia tộc hạng một, không ai dám đắc tội ông ta.

Hôm nay, Dương Thanh lại dám đối chọi với Lưu Khải trước mặt bao người, đây không phải là chuyện tốt!

“Ở địa bàn của tôi, nếu để cậu dễ dàng đưa người đẹp kia đi thì mặt mũi của tôi để đâu?”

Lưu Khải không hề coi Dương Thanh ra gì, cười mỉa: “Cậu em, làm người thì đừng tham quá, tôi cho cậu số tiền nhiều hơn tới bốn triệu, nhiêu đó đã không ít, để người lại, tôi thả cậu đi!”

“Cậu em, cậu vẫn nên nghe anh Khải, lấy tiền rời khỏi đây đi!”

“Đúng đó, chỉ cần có tiền, cậu muốn loại phụ nữ nào mà chả được, đúng không? Giờ đối đầu với anh Khải, không lẽ cậu muốn chết?”

“Đừng vì một người phụ nữ mà khiến mình mất mạng!”

…

Rất nhiều người “tốt bụng” khuyên bảo Dương Thanh, Lưu Khải thì vẫn híp mắt nhìn anh cười.

Trong lòng Tần Thanh Tâm sốt ruột, bỗng nhiên cảm thấy hơi hối hận, biết trước vậy thì cô đã không làm rồi nhưng nếu nói ra sự thật thì chẳng khác nào bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể, đúng là người tính không bằng trời tính mà.

Khi Tần Thanh Tâm đang lưỡng lự không biết có nên nói ra sự thật không, Dương Thanh bỗng lên tiếng: “Nếu chuyện này bắt đầu từ đánh bạc, thế thì không bằng tôi và ông chủ Lưu chơi một ván đi.
Nếu tôi thắng, tôi dẫn cô ấy đi, còn nếu tôi thua thì mặc ông xử lý, được không?”

Dương Thanh nói ra lời này, tất cả mọi người đều xôn xao, họ nhìn anh như nhìn thằng ngu vậy.

Trên địa bàn của Lưu Khải mà muốn đánh bạc với ông ta, đây không phải muốn chết thì là gì!

“Nhóc con, cậu chắc chắn là muốn chơi với tôi chứ?”, Lưu Khải hỏi lại.

“Tôi chắc chắn nhưng không biết ông chủ Lưu có dám nhận lời hay không!”, Dương Thanh cố tình khích tướng.

“Mặc dù biết cậu đang khích tướng nhưng ở trong chỗ của mình mà bị người ta khiêu khích, nếu tôi không nhận lời thì sau này không còn mặt mũi lăn lộn nữa”.

Lưu Khải mỉm cười: “Nếu đã vậy thì tôi chơi với cậu, chơi thế nào đây?”

“Đơn giản thôi, so lớn nhỏ, được không?”, Dương Thanh nói.

“Bao nhiêu ván thì thắng?”, Lưu Khải hỏi.

“Cho tới khi đối phương nhận thua mới thôi!”

Trong mắt Dương Thanh lóe lên tia sáng sắc bén: Ông muốn chơi thì tôi sẽ chơi đến khi ông tán gia bại sản.

“Ha ha…”

Lưu Khải sửng sốt một chút rồi cười phá lên: “Nhóc con, phải thừa nhận là cậu đã thành công trong việc chọc giận tôi rồi đấy.
Cậu đã muốn chết, tôi sẽ theo!”

Những người khác không khỏi kinh ngạc, nếu chỉ dùng một ván để quyết thắng thua thì có lẽ Dương Thanh còn có hi vọng chiến thắng, nhưng giờ thanh niên này lại chơi một cách điên cuồng như vậy, đúng là ngu xuẩn!

“Không phải thằng này bị thiểu năng chứ?”

“Ai biết, ở chỗ anh Khải mà còn dám chơi như vậy, cậu ta không phải thiểu năng thì là gì?”

“Ý của cậu ta là chơi tới khi anh Khải nhận thua hả? Ha ha!”

Bốn phía vang lên mấy tiếng móc mỉa nhưng cuộc đấu như vậy thật khiến người ta mong chờ.

Trước đó, khi Dương Thanh đánh bạc với Tần Đại Dũng, họ đã xài hết mười triệu, hôm nay chơi với Lưu Khải, anh sẽ chơi bao nhiêu đây?

- ————

.

Chương 129: 129: Ván Bài Kỳ Quái

Lúc mọi người đều tưởng bọn họ sẽ chơi ở sảnh lớn, Lưu Khải lại dẫn Dương Thanh đi vào phòng VIP nội bộ.

Trong phòng VIP rộng lớn, ngoài Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tô San, những người còn lại đều là người của Lưu Khải.

Thậm chí đến cả bàn chip cũng có sẵn, chỉ cần Dương Thanh có tiền, muốn chơi bao lâu cũng được.

"Thằng ranh con, trước giờ chưa ai dám khiêu khích tao ngay trên địa bàn của tao.
Mày là người đầu tiên!"

Lưu Khải dựa lưng vào ghế, ngậm một điếu xì gà Cuba trong miệng.
Một tên đàn em tự giác châm thuốc giúp ông ta.

Dương Thanh lười nhiều lời, chỉ rút một tấm thẻ đen đưa cho Tần Thanh Tâm: "Đi đổi năm triệu chip cho anh!"

Mặc dù Tần Thanh Tâm biết Dương Thanh có tiền, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái khi anh tiêu tiền nhiều như vậy vì mình.
Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi đổi chip cho anh.

Nghe thấy Dương Thanh nói chỉ đổi năm triệu, Lưu Khải cười lạnh: "Chỉ có năm triệu mà cũng muốn chơi đến khi tôi nhận thua sao?"

"Biết đâu tôi may mắn, thắng liên tục.
Ông chủ Lưu không chịu nổi sẽ nhận thua thì sao?", Dương Thanh lạnh giọng đáp.

"Muốn ép tôi nhận thua trên địa bàn của tôi, cậu đang nằm mơ giữa ban ngày à?"

Lưu Khải cười nhạo nói.
Mấy tên đàn em theo sau cũng chế giễu nhìn anh.

Lưu Khải chợt thấy hối hận khi lãng phí thời gian với Dương Thanh.
Lúc trước nghe đàn em báo cáo có người đẹp xuất hiện ở tầng cao nhất, ông ta đã theo dõi hết thảy mọi chuyện qua camera giám sát.

Còn tưởng Dương Thanh vung tay tiêu mười triệu thì thật sự có chỗ nào đó hơn người.

"Bắt đầu đi!"

Dương Thanh cũng không giải thích.
Đợi Tần Thanh Tâm mang chip tới, anh thả toàn bộ năm triệu tiền chip vào giữa bàn.

Thấy vậy, mặt Lưu Khải hơi biến sắc.
Ông ta vốn tưởng Dương Thanh chỉ dám chơi ít, thì ra anh đặt hết năm triệu vào một lần cược, không khỏi nghiêm túc hơn hẳn.
Một người trẻ tuổi có thể tùy tiện tiêu tiền như vậy, ở Giang Hải cũng không có mấy người.

Dương Thanh đã nói muốn chơi đến khi đối phương nhận thua, nghĩa là năm triệu này chỉ là bắt đầu.

Dù sao đây cũng là sân nhà của Lưu Khải, đương nhiên không thể thua khí thế.
Ông ta cũng ném ra năm triệu tiền chip.

Người chia bài bắt đầu chia bài, mỗi người một lá.
Dương Thanh ném lá 4 lên mặt bàn.

Lưu Khải chưa lật bài, thấy anh ném lá 4 ra thì bật cười ha hả: "Hình như cậu không may mắn cho lắm!"

"Ông tự tin vậy sao? Nhỡ con bài của ông là con 3 thì sao?", Dương Thanh trào phúng nói.

Lưu Khải cười nhạo đáp: "Chỉ sợ sẽ khiến cậu thất vọng!"

Dứt lời, ông ta liền lật bài mình lên, không thèm nhìn đã định giơ tay thu lại chip.

"Anh Khải!"

Tên đàn em sau lưng ông ta vội vàng nhắc nhở một câu.
Lưu Khải trừng mắt nhìn anh ta: “Nói mẹ đi!”

“Anh thua rồi!”

Tên đàn em kia lí nhí nói.

“Tao biết…từ từ, mày vừa nói gì?”

Lưu Khải vừa đặt tay lên đống chip, nghe thấy đàn em nói vậy liền giật mình nhìn lại bài.
Khi thấy lá 3 rõ mồn một trước mắt, ông ta sững sờ.

“Ông chủ Lưu, tự tin là tốt.
Nhưng tự tin quá mức sẽ trở thành trò cười”, Dương Thanh lên tiếng châm chọc.

Gương mặt Lưu Khải trắng bệch, lén lút lườm người chia bài.
Người chia bài kia bị dọa sợ rét run.

“Anh hùng không thắng ba ván đầu.
Mới chỉ bắt đầu, bây giờ tôi thua chứng tỏ may mắn đang chờ phía sau”, Lưu Khải cười nói.

Dương Thanh cười lạnh, không thèm thu lại mười triệu chip kia mà thản nhiên nói: “Ván này tôi cược mười triệu! Chia bài đi!”

Lưu Khải híp mắt nhìn Dương Thanh, cũng bỏ mười triệu theo.

Bài tiếp tục được chia.

Dương Thanh lại tiện tay lật lên, là con 5, một lá bài nhỏ.

Lưu Khải cười khẩy: “Cậu nên thua ván này rồi đấy!”

Dứt lời, ông ta lật bài ra.
Giờ phút nhìn thấy con số trên lá bài, ông ta ngơ ngác, lại thua rồi!

Con 4 màu đỏ hiện ra.
Dương Thanh mỉm cười: “Xem ra hôm nay tôi rất may mắn”.

Sắc mặt của Lưu Khải rất khó coi.
Thua cũng không sao, nhưng ông ta đã thua liên tục hai ván trên sân nhà của mình, người của mình chia bài.

Quan trọng là bài của đối phương đã rất nhỏ, bài của ông ta còn nhỏ hơn.

“Tôi đặt hết hai mươi triệu!”

Dương Thanh thản nhiên cười: “Tiếp tục!”

Ván nào cũng là Dương Thanh thắng, đến cả cơ hội đặt cược trước Lưu Khải cũng không có, hoàn toàn bị anh dắt mũi.

Dương Thanh cược bao nhiêu, ông ta chỉ có thể theo bấy nhiêu.

Ván bài thứ ba bắt đầu.
Khi Dương Thanh lật ra con 6, mặt người chia bài biến sắc.
Bởi vì vừa rồi lúc trộn bài, cô ta đã động tay vào, không thể là con 6 được!”

Hiện giờ cô ta chỉ có thể đặt hy vọng lên Lưu Khải, mong ông ta thắng được ván này.

Lưu Khải cũng hơi sợ hãi, không phải vì sợ thua mà ván bài này thực sự rất kỳ quái.
Ba ván liên tiếp bài của Dương Thanh xuất hiện theo thứ tự 4, 5, 6; còn của ông ta trong hai ván trước là 3 và 4.
Ông ta sợ lần này bài của ông ta sẽ là con 5

Không chỉ mình Lưu Khải nghĩ vậy, mọi người cũng có cùng ý nghĩ, chăm chú nhìn ông ta lật bài lên.

“5!”

Trông thấy lá bài được Lưu Khải lật lên, tất cả đều kinh hãi, sắc mặt Lưu Khải cũng cứng đờ.

“Con mẹ mày, nếu còn chia cho tao thứ bài rác rưởi như vậy, tao sẽ đập chết mày!”

Lưu Khải sầm mặt mắng chửi người chia bài, khiến cô ta sợ phát khóc.

Dương Thanh cười nói: “Ông chủ Lưu, ông thua nhiều quá chơi không nổi nữa à? Không phải vừa rồi đã nói anh hùng không thắng ba ván đầu sao? Bây giờ mới là ván thứ ba, ông đã gấp thế à?”

“Thằng oắt, tốt nhất mày câm miệng lại cho tao! Tao không ngại tẩn cho mày một trận đâu”, Lưu Khải nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu ông chủ Lưu không chơi nổi có thể nhận thua mà, sao phải uy hiếp tôi?”

Dương Thanh không hề e sợ, cười khẩy: “Tôi cũng không cần ông chủ Lưu nhận thua.
Tôi sẽ không lấy đi số tiền vừa thắng được, đổi lại ông thả chúng tôi rời đi, thế nào?”

“Chỉ vẻn vẹn ba mươi lăm triệu thôi, ông đây vẫn chơi tiếp được!”, Lưu Khải cả giận nói.

Dương Thảnh chỉ cười đáp: “Mới chơi ba ván đã thua ba mươi lăm triệu.
Nếu còn thua tiếp, chỉ e ông không gánh nổi nữa đâu!”

“Con mẹ mày câm họng ngay cho tao!”

Lần này Lưu Khải thực sự bị chọc giận.
Chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, một khẩu súng Colt ngắn nặng nề rơi xuống mặt bàn.

Thấy đối phương lấy súng, Tần Thanh Tâm và Tô San đều hốt hoảng.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh nói: “Ông chủ Lưu muốn tiếp tục thì tôi theo tới cùng.
Ván thứ tư tôi cược bốn mươi triệu!”

Trước mặt Lưu Khải đã không còn chip, ông ta giận dữ rống lên: “Mẹ chúng mày mù hết rồi à? Mau lấy thêm chip cho tao!”

Đàn em vội vàng mang một đống chip tới.

Người chia bài cũng sợ ngây người.
Cả ba ván trước cô ta đều lén lút giở trò, nhưng lần nào chia bài cũng rất kỳ quái.
Cô ta chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Cô ta tiếp tục chia bài.
Dương Thanh vẫn như những lần trước, nhận được bài lập tức

lật lên.

Khi thấy lá 7 được lật ra, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vẻ mặt của Lưu Khải đã méo xệch, lạnh lùng nhìn người chia bài: “Nếu bài của tao là con 6 mà mày không thể giải thích được thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”.

Nói xong, Lưu Khải lật bài của mình lên.

- ————

.

Chương 130: 130: Ai Cho Phép

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm tay của Lưu Khải, chỉ sợ bỏ lỡ màn kịch kích thích nhất.

“Bốp!”

Lưu Khải nặng nề lật bài lên.

“6!”

“Vãi chưởng, thật sự là 6 này!”

“Sao lại như vậy?”

Mọi người đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Tần Thanh Tâm và Tô San cũng ngơ ngác nhìn.
Bọn họ vốn là sinh viên tài chính, hiểu rất rõ về xác suất.
Chuyện này hầu như không có khả năng xảy ra.

Ván đầu tiên, bài của Dương Thanh là con 4, của Lưu Khải là con 3.

Ván thứ hai, bài của Dương Thanh là con 5, của Lưu Khải là con 4.

Ván thứ ba, bài của Dương Thanh là con 6, của Lưu Khải là con 5.

Nếu chỉ một hai lần thì còn có thể là trùng hợp, nhưng bốn lần liên tiếp đều ra bài nhỏ như vậy, mà mỗi lần chỉ thua một điểm.
Xác suất xảy ra chuyện này quá nhỏ, sao có thể?

Quan trọng đây là địa bàn của Lưu Khải, người chia bài cũng là người của ông ta.
Trừ lúc chạm vào bài mình được phát, Dương Thanh không hề tiếp xúc với lá bài nào khác.

Hơn nữa anh vẫn luôn ngồi ở đó, đến cả đổi chip cũng là Tần Thanh Tâm đi đổi.

Cho nên anh không thể có cơ hội chơi bẩn, cho dù giở trò cũng chỉ có thể là người chia bài.

Chuyện này quá kỳ lạ, không ai tin sẽ có sự trùng hợp như vậy.
Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía người chia bài.

Người chia bài nhìn thấy bài của Lưu Khải đã sợ mất hồn, toàn thân mềm nhũn.

“Bịch!”

Cô ta quỳ luôn xuống dưới chân Lưu Khải hoảng hốt nói: “Anh Khải, không phải em làm, thật sự không phải em”.

“Không phải mày? Chuyện khó có khả năng xảy ra như vậy, mày giải thích thế nào với tao?”

Lưu Khải đứng dậy, mặt đỏ gay.
Ông ta chưa bao giờ tức giận tới vậy.

“Em thực sự không biết!”

Người chia bài là một cô gái xinh đẹp, bị dọa khóc rống lên, lớp trang điểm trên mặt bị nước mắt làm nhòe đi.

“Ông chủ Lưu, ông không chơi nổi nữa à?”, Dương Thanh chợt lên tiếng.

“Con mẹ mày ngậm mồm lại cho tao!”

Lưu Khải giơ tay chỉ Dương Thanh: “Mày chán sống rồi phải không? Dám gian lận trên địa bàn của tao!”

“Ông nói vậy hơi quá đáng rồi đấy.
Địa bàn của ông, người chia bài cũng là người của ông.
Từ khi ngồi vào đây tôi chưa từng đứng dậy, sao có thể gian lận được?”

Bị Lưu Khải nghi ngờ gian lận, Dương Thanh không hề tức giận mà cười nói: “Xác suất trúng thưởng khi mua xổ số rất thấp nhưng hầu như kỳ nào cũng có người trúng.
Tôi chỉ mới thắng ông bốn ván liên tiếp, tại sao không thể là vì tôi may mắn?”

“Nếu mày đã nói là may mắn, tao cũng muốn xem sau khi đổi người chia mày còn may mắn được như vậy không!”

Lưu Khải cũng không tìm ra chứng cứ Dương Thanh và người chia bài gian lận, chỉ có thể tiếp tục chơi.
Ông ta gọi đàn em phía sau: “Thằng Ba lên chia bài đi!”

Ba là giám đốc quản lý sòng bạc trên tầng cao nhất, hiển nhiên rất được Lưu Khải tin tưởng.

Dương Thanh vẫn dửng dưng nói: “Không sao, cho dù ông chủ Lưu tự chia bài tôi cũng không có ý kiến”.

Thấy anh bình tĩnh như vậy, Lưu Khải lại hơi lo lắng.
Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?

Đương nhiên, ông ta sẽ chỉ nghĩ trong đầu chứ không nói ra lời.

“Tám mươi triệu!”

Giống như trước đó, Dương Thanh vẫn đặt cược tất cả số chip.
Lưu Khải cũng đặt tám mươi triệu theo.

Thấy đống chip khổng lồ trên bàn, đám đàn em của Lưu Khải đều thèm rỏ dãi.
160 triệu đó!

Ba lấy một bộ bài mới bắt đầu trộn bài.

Ngón tay của anh ta vừa mảnh vừa dài, rất linh hoạt, động tác trộn bài vô cùng đẹp mắt.

Nếu anh ta không có tài năng sao có thể được phụ trách sòng bạc ở tầng cao nhất?

Mấy động tác nhỏ của anh ta đều bị Dương Thanh nhìn thấy, nhưng anh không thèm nói ra.

Ba cũng không phát hiện lúc anh ta đang trộn bài, đôi tay vẫn luôn đặt dưới gầm bàn của Dương Thanh chợt búng một mảnh gỗ cực nhỏ ra ngoài.

“Bốp!”

Ngay sau đó, Ba ngừng trộn bài, châm chọc nhìn Dương Thanh: “Có cần đảo bài không?”

Dương Thanh lạnh nhạt đáp: “Chia luôn đi!”

Lưu Khải vẫn luôn nhìn chằm chằm Dương Thanh, sợ anh giấu bài hoặc lén lút chơi xấu.

Nhưng ông ta phải thất vọng vì trừ lúc Ba chia bài, hai tay Dương Thanh đều để trên mặt bàn, không thể nào giấu bài được.

Lưu Khải lập tức cầm bài lên nhìn, sau đó thở phào một hơi.

"Bộp!"

Ông ta đập con Joker đen xuống bàn, cười khẩy: "Để xem mày còn thắng ván này kiểu gì?".
truyện ngôn tình

"Con khốn này đúng là thông đồng với thằng oắt kia, dám gian lận trước mặt anh Khải!"

"Tôi biết mà! Sao có thể trùng hợp thắng liền ba ván được?"

"Bây giờ mới biết con ả kia thông đồng với thằng nhóc này từ trước!"

…

Dương Thanh còn chưa lật bài, đàn em của Lưu Khải đã tin chắc anh sẽ thua, thi nhau mắng chửi người chia bài trước.

Người chia bài kia hoảng sợ không ngừng xin tha, nói mình không quen Dương Thanh.

"Ê nhóc con, sao hả? Có phải bây giờ không dám lật bài nữa rồi không? Dám gian lận trên địa bàn của tao, dù mày là ai, tao cũng không tha!", Lưu Khải phách lối dọa nạt.

Dương Thanh chỉ cười nói: "Vẫn là câu nói kia, tôi không cần ông nhận thua.
Chỉ cần để tôi đưa cô gái này rời đi, tôi sẽ không lấy một đồng tiền thắng nào".

"Con mẹ mày, muốn đi hả? Đừng mơ! Mau lật bài của mày ra đi!", Lưu Khải mắng.

Dương Thanh lắc đầu nói: "Muốn giữ thể diện cho ông mà ông lại không chịu.
Vậy thì tôi chỉ có thể tiếp tục thắng!"

Dứt lời, anh lật bài của mình lên.

Một lá Joker sặc sỡ hiện ra.
Thấy vậy, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Lần này vẫn chỉ là trùng hợp thôi sao?

Từ ván đầu tiên đến ván thứ năm, Dương Thanh đều thắng toàn bộ, mỗi lần chỉ lớn hơn bài của Lưu Khải một chút.

Trong số 160 triệu chip trên bàn, ngoại trừ năm triệu Dương Thanh đặt cược lúc đầu, còn lại đều là Lưu Khải thua anh.

"Ông chủ Lưu, có vẻ tôi vẫn rất may mắn.
Hôm nay phải mua xổ số mới được, biết đâu lại có thể trúng thưởng".

Dương Thanh ung dung lên tiếng khi mọi người đều đang khiếp sợ.

Sắc mặt của Lưu Khải cũng tối sầm.

"Anh Khải, không phải em.
Thằng nhãi này có vấn đề".

Ba cũng vừa sợ vừa kinh ngạc.
Bây giờ anh ta mới nhận ra, không phải người chia bài trước đó phản bội Lưu Khải mà là Dương Thanh có vấn đề.

Đương nhiên Lưu Khải cũng nhìn ra được, nhưng ông ta nghĩ mãi không ra Dương Thanh không hề chạm vào bài, sao lại làm được như vậy?

"Ông chủ Lưu, có chơi tiếp không?"

Dương Thanh cười lạnh nói: "Tôi đặt hết 160 triệu!"

"Cứ chơi tiếp có lẽ tao sẽ thua không còn cái quần đùi".

Lưu Khải lắc đầu, châm xì gà chậm rãi hút, bình tĩnh nói: "Tao nhận thua! Mày muốn hai con đàn bà này thì tao cho!"

Đám đàn em nghe xong đều sửng sốt, không ngờ Lưu Khải lại chịu nhận thua.
Mọi người nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Rốt cuộc chàng trai trẻ tuổi đeo mặt nạ này là ai?

Tô San nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt phức tạp.
Ban đầu cô ta rất ghét người đàn ông thắng bạc dẫn bạn thân của mình.

Nhưng khi thấy anh nhiều lần thắng được Lưu Khải, sự chán ghét trong lòng cô ta đã biến mất, thay vào đó là hiếu kỳ.

Tần Thanh Tâm cũng thở phào một hơi.
Kết thúc rồi, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

Dương Thanh chậm rãi đứng lên: “Xin cảm ơn.
Mấy ván bài vừa rồi chỉ là chơi cho vui, tôi không lấy tiền.
Còn năm triệu tôi đặt cược lúc đầu coi như là quà xin lỗi tặng ông chủ Lưu”.

Dứt lời, anh nắm tay Tần Thanh Tâm định rời đi.

“Tao cho mày đi chưa?”

Lưu Khải ở phía sau chợt lên tiếng.

Dương Thanh quay lại thì thấy ông ta đang cầm khẩu súng Colt kia, họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu anh.

- ————

.

Chương 131: 131: Chết Đi

Dương Thanh ngạc nhiên, không ngờ lại bị người ta nhắm súng vào đầu.

Nếu anh nhớ không nhầm, đây đã là lần thứ ba.

Lần đầu tiên ở nhà họ Quan.
Nhưng ngay sau đó một trăm người trang bị súng ống đầy đủ xuất hiện dẫn toàn bộ người nhà họ Quan đi.
Nếu không phải gia tộc này còn giá trị lợi dụng thì đã bị diệt từ lâu.

Lần thứ hai ở nhà họ Dương của Châu Thành, hơn mười tay súng bị Dương Thanh lấy mạng trong nháy mắt, cả gia tộc sụp đổ.

Đây là lần thứ ba.
Dương Thanh chợt thấy buồn cười, anh mới trở về Giang Hải được hai tháng đã ba lần bị người ta nhắm súng vào đầu.

Tần Thanh Tâm và Tô San thấy vậy kinh hãi tột độ.
Bọn họ đều là những cô gái chân yếu tay mềm, chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Tần Thanh Tâm vô thức muốn ngăn trước người Dương Thanh nhưng anh lại dùng sức kéo cô ra sau lưng bảo vệ kín kẽ.

“Ông chủ Lưu, ông thua rồi mà không chịu nhận à?”

Dương Thanh híp mắt nói, chẳng hề mảy may sợ hãi.
Hiện giờ anh đang đeo mặt nạ nên không ai nhìn ra được nét mặt của anh.

“Thằng nhãi, tao nhận thua rồi, cũng đồng ý cho mày hai ả đàn bà này.
Nhưng tao không nói cho mày rời đi”.

Lưu Khải uy hiếp: “Tao cho mày hai lựa chọn.
Một là theo tao làm việc, lương mười triệu một năm.
Hai là mày bỏ mạng tại đây”.

Lưu Khải rút súng không phải để giết Dương Thanh mà vì công nhận thủ đoạn của anh.
Ông ta biết rõ anh gian lận nhưng lại không tìm ra chứng cứ.

Nếu có người như anh đi theo, Tòa Thành Vương Giả sánh vai với bốn gia tộc lớn nhất Giang Hải chỉ là vấn đề thời gian.

“Hai em ra ngoài đợi anh”.

Dương Thanh chợt nói với Tần Thanh Tâm.

Lúc này Tần Thanh Tâm cũng không sợ để lộ quan hệ với Dương Thanh, níu tay anh lo lắng hỏi: “Vậy còn anh thì sao?”

Tô San vẫn tưởng Dương Thanh là người xấu thắng bạc chiếm đoạt bạn thân mình.
Bây giờ cô ta mới nhận ra mọi chuyện không như mình nghĩ.

Cô ta không biết nhưng Lưu Khải đã biết từ trước.

Dù sao đây cũng là địa bàn của ông ta.
Từ khi biết ở đây có hai người đẹp xuất hiện, ông ta đã biết Tần Thanh Tâm tới cùng Dương Thanh.

Dương Thanh dịu dàng nhìn cô: “Tâm, em hãy tin anh, không sao đâu.
Nghe lời anh, ra ngoài trước đi”.

Giọng nói của anh có sức mê hoặc rất lớn, khiến Tần Thanh Tâm suýt nữa đã đồng ý theo bản năng.
Nhưng nghĩ tới tình cảnh hiện giờ của anh, cô vẫn rất lo sợ.

“Tin anh!”

Dương Thanh chân thành nói.
Tần Thanh Tâm biết nếu mình ở lại sẽ chỉ vướng chân vướng tay anh, cuối cùng cũng chịu nghe lời, đỏ mắt nói: “Em chờ anh ở ngoài.
Nếu anh xảy ra chuyện, em sẽ không sống một mình!”

“Yên tâm, anh sẽ không sao.
Cứ ra ngoài chờ anh!”, Dương Thanh cười nói.

Tần Thanh Tâm gật đầu dẫn Tô San rời đi.

Sau đó, trong phòng VIP chỉ còn lại người của Lưu Khải, bọn họ đang nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Hình như mày không hề sợ tao?”

Lưu Khải đột nhiên hỏi, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên.
Dương Thanh tự tin khiến ông ta cảm thấy áp lực.

Cùng với biểu hiện của anh trong những ván bài vừa qua cũng khiến ông ta rất bất an.

Dương Thanh bỗng đi thẳng về phía trước.
Lưu Khải là người cầm súng nhưng hiện giờ ông ta lại bị dọa sợ tay run lẩy bẩy.

Đám người còn lại thấy thế cũng nhao nhao rút súng ra nhắm vào Dương Thanh.

Bước chân của anh không hề dừng lại, đi thẳng tới ghế ngồi, tiện tay tháo mặt nạ ra đặt lên bàn đánh bài rồi ngồi xuống.

Tên đầu trọc bên cạnh Lưu Khải nhìn thấy mặt của Dương Thanh liền chết sững, như nhìn thấy một người rất khủng bố.

“Một Giang Hải nhỏ bé vẫn chưa có ai đủ tư cách để sai tôi làm việc, ông lại càng không”.

Dương Thanh bình thản nói, tiện tay cầm một lá bài lên đùa nghịch.

“Nghĩa là mày chọn cái thứ hai?”, Lưu Khải nghiến răng hỏi.

Nếu vừa rồi cho Dương Thanh đi thì chuyện bây giờ cũng sẽ không xảy ra, nhưng đã lỡ ngăn cản thì ông ta chỉ có thể làm đến cùng.

“Ông cảm thấy ông có thể giết được tôi à?”, Dương Thanh bật cười quái dị.

Đáy mắt Lưu Khải xẹt qua một tia sợ hãi.
Dương Thanh bị nhiều người nhắm súng vào như vậy mà không hề sợ sệt, lại mỉm cười.
Loại người này nếu không phải thằng đần thì chính là thằng điên.

Anh có thể ép ông ta nhận thua thì không thể là thằng đần, chỉ có thể là thằng điên.

“Có phải mày nghĩ bên ngoài người đông, tao mà nổ súng sẽ bị phát hiện không?”

Lưu Khải chỉ nghĩ được như vậy, cắn răng nói: “Tao có thể nói cho mày biết, ở đây tao chính là vua.
Đừng nói là ở trong phòng VIP, kể cả tao có giết mày ở bên ngoài cũng sẽ không vấn đề, mày tin không?”

“Ông nói nhảm nhiều quá!”

Dương Thanh khinh thường cười một tiếng, liếc mắt nhìn đám người còn lại: “Tôi cho các người một cơ hội đổi đời.
Ai giết được ông ta, thế lực ngầm ở Giang Hải sẽ thuộc về người đó”.

Lưu Khải trợn trừng mắt, không ngờ Dương Thanh dám công khai dụ dỗ đàn em của ông ta giết ông ta.

“Thằng ranh con, tao thấy mày chán sống rồi đấy…”

Ông ta giận dữ gào lên, chưa kịp nói hết câu đã thấy lành lạnh sau ót, không cần nghĩ cũng biết là họng súng.

“Cường Trọc, mày đang làm cái quái gì vậy?”

Những người khác thấy Cường Trọc làm vậy liền đổi hướng nhắm súng vào gã.

Dương Thanh hào hứng xem kịch.
Anh đã từng gặp gã, biết gã là ông chủ Vương Cường của Night Light.
Lần trước gã âm mưu lừa Tần Đại Dũng nợ gã năm triệu, kết quả bị Dương Thanh trả lại một xe tải chở đầy tiền xu.

Lưu Khải không dám quay đầu, gằn giọng nói: “Vương Cường mày điên rồi à? Sao mày dám dí súng vào đầu tao?”

“Ông đừng nói nhảm nữa, mau bảo họ bỏ súng xuống không tôi sẽ bắn chết ông!”

Vương Cường tàn nhẫn nói, trong mắt ngập tràn thù hận.

“Mày dám sao?”, Lưu Khải rống lên.

“Hay để tôi thử xem?”

Vương Cường vừa dứt lời, ngón trỏ đã chạm vào cò súng.
Lưu Khải nghe thấy tiếng cò súng di chuyển, lập tức sợ hãi hét lớn: “Con mẹ nó, bọn bây bỏ súng xuống mau!”

Lúc này, Vương Cường mới dừng bóp cò, nhưng sát khí trong mắt vẫn cuồn cuộn dâng trào.

“Mặc dù tao cướp mất Night Light của mày nhưng tao không hề bạc đãi mày, còn nâng đỡ mày làm ông Hai của Tòa Thành Vương Giả.
Tại sao bây giờ mày lại chĩa súng vào đầu tao?”, Lưu Khải không cam lòng nói.

“Mẹ nó ông coi tôi là thằng ngu à?”

Vương Cường gầm lên: “Cho tôi làm ông Hai để làm cái mẹ gì? Không hề có thực quyền, thậm chí còn bị ông sai người giám sát.
Chẳng qua ông giữ tôi lại để ổn định đám đàn em cũ của tôi thôi.
Ngày ông thực sự nắm giữ được Night Light sẽ là ngày chết của tôi”.

“Mày đừng kích động, nếu mày không muốn làm ông Hai của Tòa Thành Vương Giả thì tao sẽ trả Night Light lại cho mày”.

Dứt lời, ánh mắt Lưu Khải đột nhiên tối lại.
Đồng thời, họng súng vốn đang nhắm vào Dương Thanh lại quay sang dí sát cằm Vương Cường, ngón trỏ nhanh chóng vươn tới cò súng.

Vương Cường không ngờ Lưu Khải bị mình dí súng uy hiếp mà vẫn dám hành động.
Đến khi gã kịp phản ứng lại, định di chuyển nòng súng thì đã bị Lưu Khải nhắm súng vào.

“Chết đi!”

Lưu Khải dữ tợn gầm lên, tàn nhẫn bóp cò.

- ————

.

Chương 132: 132: Thân Thể Mềm Mại

Đám đàn em của Lưu Khải đều rất hờ hững, dường như đã đoán trước được điều này.

Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc, không ngờ Lưu Khải lớn gan tới vậy.
Cho dù đây là địa bàn của ông ta nhưng chỉ cần tiếng súng vang lên, ông ta chắn chắn không thoát khỏi liên quan.

Vương Cường định chuyển họng súng nhưng không kịp.
Vậy mà trong mắt gã chẳng mảy may sợ hãi, chỉ ngập tràn thù hận và không cam lòng.

"Vèo!"

Giây phút Lưu Khải định bóp cò, một lá bài đột nhiên xé gió lao tới.

"Phập!"

Ông ta chưa kịp bóp cò đã bị lá bài chặt đứt bàn tay đang cầm súng.
Cả bàn tay và súng đều rơi xuống đất, bên cạnh là lá bài bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Á…"

Ngay sau đó, tiếng gào thét đau đớn vang vọng khắp căn phòng.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Dương Thanh, ai cũng hoảng sợ.
Không biết từ bao giờ anh đã cầm một xấp bài nhỏ, đang thuận tay đùa nghịch.

Cái đầu trọc lốc của Vương Cường như đang bị gội, mồ hôi túa ra như mưa chảy thẳng xuống mắt, gã mới giật mình chớp mắt vài cái.

Đám đàn em của Lưu Khải đều sợ run cầm cập.

Vừa rồi Vương Cường dí súng vào đầu Lưu Khải ép bọn họ đặt súng xuống bàn, hiện giờ không ai dám cầm lên.

Lưu Khải ôm cánh tay phải bị chặt, đau đớn lăn lộn trên đất.
Chẳng mấy chốc, tiếng rên rỉ im bặt, ông ta đã ngất.

Từ khi Dương Thanh đi vào phòng VIP theo Lưu Khải, rất nhiều người hóng hớt chờ ở ngoài.
Nào ngờ không thấy anh đi ra mà lại nghe thấy tiếng kêu rên.

"Dám gây sự trên địa bàn của anh Khải đúng là không biết tự lượng sức mình.
Bây giờ thì hay rồi, chắc là đã bị anh Khải đánh cho phế rồi".

"Tiếng kêu này thật thảm, xem ra thằng nhóc kia đột nhiên bị đánh trọng thương mới kêu thành như vậy".

"Ngừng kêu rồi, chắc là ngất rồi đấy".

Đám người hóng hớt ngoài cửa nhao nhao bàn tán.

Chỉ nghe tiếng kêu khó có thể xác định là ai, nhưng không một ai cho rằng Lưu Khải là người kêu rên.

Tần Thanh Tâm vốn đang rất lo lắng lại càng hoảng hốt.
Cô rất quen thuộc với giọng nói của anh, tiếng kêu này không quá giống với anh.
Nhưng trong căn phòng đó ngoại trừ Dương Thanh đều là người của Lưu Khải.

Tần Thanh Tâm cũng không để ý được nhiều, chỉ muốn xông thẳng vào trong.
Thế nhưng có hai người vệ sĩ trông coi ở ngoài cửa, cô không thể vào được.

"Anh tên là gì?"

Dương Thanh chợt nhìn sang Vương Cường vẫn chưa hết hoảng sợ.

Lúc đầu ở Night Light, Vương Cường đã cảm Dương Thanh không đơn giản.
Hôm nay thấy anh chỉ dùng một lá bài đã cắt đứt bàn tay của Lưu Khải, gã lại càng thêm chắc chắn.

Bị Dương Thanh hỏi, toàn thân gã run lên, lập tức quỳ rạp xuống cúi đầu, cung kính nói: "Tôi tên Vương Cường.

Từ hôm nay trở đi xin nghe theo mọi sự sai bảo của cậu Thanh!”

Những người còn lại thấy vậy đều kinh hãi.

Vương Cường không có thực quyền ở Tòa Thành Vương Giả, ông Hai chỉ là một cái danh hão.
Nhưng lúc gã còn nắm giữ Night Light cũng là một ông lớn của thế giới ngầm Giang Hải.
Vậy mà giờ đây gã lại quỳ xuống trước một chàng thanh niên.

Mặc dù Dương Thanh dùng một lá bài chặt tay của Lưu Khải nhưng họ không hề thấy rõ mọi chuyện, chỉ nghĩ lá bài là ngụy trang, cho rằng tay của Lưu Khải bị thứ khác chặt đứt.

Bọn họ cũng sợ Dương Thanh nhưng sẽ không quỳ xuống quy thuận đối phương như Vương Cường.

Lưu Khải mất một bàn tay nhưng vẫn còn mạng, có thể tiếp tục quản lý Tòa Thành Vương Giả.

Dương Thanh cũng không quan tâm, chỉ híp mắt nhìn Vương Cường nói: “Anh đứng dậy đi!”

“Vâng, thưa cậu Thanh!”

Vương Cường cung kính đáp lại rồi mới đứng lên.

Dương Thanh cũng đứng dậy khỏi ghế, bình tĩnh nhìn mọi người trong phòng rồi chỉ vào Vương Cường: “Từ hôm nay Tòa Thành Vương Giả sẽ do Vương Cường quản lý.
Ai có ý kiến?”

Nghe vậy, Vương Cường mừng rỡ như điên.
Gã đã xác định Dương Thanh không phải người thường, cũng cam nguyện theo anh.
Chỉ cần có câu nói này của anh, sau này gã sẽ là vua của thế giới ngầm ở Giang Hải.

“Ông chủ của bọn tao vẫn chưa chết, chúng mày đã muốn chiếm nơi này? Mày không thèm coi bọn tao ra gì sao?”

Dương Thanh vừa dứt lời đã bị người đàn ông trung niên được Lưu Khải gọi là “thằng Ba” khinh thường chất vấn.

“Mày có ý kiến thì…”

Dương Thanh chưa nói hết câu, lá bài đang bị kẹp giữa hai ngón tay liền bay ra.

“Phập!”

“Mày hãy chết đi!”

Lúc này, Dương Thanh mới nói nốt vế còn lại.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy hai mắt tên Ba trợn trừng, trên cổ có một vệt máu nhỏ.
Chỉ hai giây sau, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Cơ thể tên Ba đổ ập xuống, co quắp mấy lần rồi bất động, hai mắt vẫn trợn lớn tràn ngập sợ hãi.

Đám quản lý cấp cao của Tòa Thành Vương Giả lúc trước vẫn nghi ngờ Dương Thanh chặt đứt tay Lưu Khải bằng một lá bài là giả thì bây giờ gần như chết lặng, chỉ còn nỗi kinh hãi trong mắt.

Vương Cường cũng thở dốc, cảm giác trái tim như bị siết chặt.

Anh tiện tay ném một lá bài liền lấy đi một mạng người.

Đây là điều người bình thường có thể làm được sao?

“Bịch!”

Hơn chục người thi nhau chen lấn quỳ trên mặt đất, nhao nhao nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng tôi xin nghe theo lời ông chủ Dương sai bảo!”

Dương Thanh chẳng thèm nhìn mấy người kia, chỉ nói với Vương Cường: “Tôi để lại mạng của Lưu Khải cho anh!”

“Vâng, cảm ơn cậu Thanh!”, Vương Cường vội đáp.

Dương Thanh không giết Lưu Khải không phải vì nhân từ nương tay.
Loại người này làm nhiều việc xấu, nên chết từ lâu.
Nhưng anh thấy được ý muốn giết ông ta nồng lượm trong mắt Vương Cường.

Nếu chỉ cướp đi Night Light, Vương Cường sẽ không thể hận tới mức vậy, nhất định còn có mối thù gì khác.

Dứt lời, Dương Thanh cất bước rời đi.
Tới cửa, anh chợt ngừng chân, lạnh giọng quát: “Từ hôm nay, thế giới ngầm của Giang Hải không được kinh doanh cờ bạc. Nếu để tôi phát hiện, tôi sẽ hỏi tội anh!”

Vương Cường run lên, hiểu câu nói này là lời dặn dò của anh đối với gã, vội vàng quỳ xuống cam đoan: “Cậu Thanh yên tâm, tuyệt đối sẽ không kinh doanh cờ bạc nữa”.

Bất kể ở đâu, lúc nào, Dương Thanh cũng không quên thân phận của mình.

Cờ bạc khiến vô số người tan nhà nát cửa.
Anh không thể ngăn cản mỗi người tiếp xúc với cờ bạc nhưng có thể hủy diệt ngọn nguồn của tệ nạn xấu xa này ở Giang Hải.

Dương Thanh tiện tay lấy mặt nạ đeo lên rồi mới bước đi.

Cửa phòng VIP được đẩy ra, Dương Thanh nguyên vẹn đi ra ngoài.
Đám người hóng hớt đều vô cùng kinh hãi.

Dương Thanh vẫn còn sống đi ra, vậy tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là của ai?

Dương Thanh đang tìm kiếm Tần Thanh Tâm, chợt một mùi hương dịu nhẹ theo gió bay tới.
Một thân thể mềm mại lao vào ôm chặt anh.

- ————

.

Chương 133: 133: Người Phụ Nữ Kiêu Ngạo

Bị Tần Thanh Tâm đột ngột ôm chầm, Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên, hai tay cứng đờ giữa không trung trong giây lát mới kịp phản ứng lại.
Anh mỉm cười dịu dàng ôm chặt vợ mình.

May là Tần Đại Dũng đã rời đi, nếu không ông ta nhất định sẽ đoán ra được người đàn ông vừa mới thắng được con gái mình chính là Dương Thanh.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, không chỉ vì Tần Thanh Tâm chủ động ôm người thắng cược mình mà còn vì Dương Thanh có thể bình yên ra ngoài.

Tô San thấy Tần Thanh Tâm nhào tới ôm anh, ánh mắt phức tạp.

Mặc dù cô ta mới về nước chưa lâu nhưng vẫn luôn liên lạc với Tần Thanh Tâm, cũng biết rõ quan hệ giữa cô và Dương Thanh.

Sự lo lắng của Tần Thanh Tâm và hành động hiện giờ đều chứng minh trong lòng cô bạn thân này của cô ta đã có Dương Thanh, có lẽ ngay chính Tần Thanh Tâm cũng không nhận ra.

“Này Thanh Tâm, cậu không định giới thiệu chồng cậu với mình à?”

Sau khi đi ra ngoài, Tô San mới híp mắt cười, còn tò mò nhìn chằm chằm Dương Thanh đã gỡ mặt nạ xuống.

Nghe thấy chữ “chồng”, Tần Thanh Tâm đỏ bừng mặt, không phản bác mà chỉ lườm bạn mình.
Sao cô không biết cô ta đang cố ý, cô đã kể với cô ta về Dương Thanh từ lâu rồi.

Tần Thanh Tâm chỉ giới thiệu với Dương Thanh: “Cô ấy là bạn thân từ hồi cấp ba của em, Tô San!”

Dương Thanh khẽ gật đầu nhìn Tô San rồi không để ý thêm nữa.
Mặc dù cô ta là bạn thân của Tần Thanh Tâm nhưng cũng là người nhà họ Tô.

Chỉ cần là người có liên quan tới gia tộc Vũ Văn, anh đều không chào đón.

Dường như cảm giác được sự lạnh nhạt của Dương Thanh, Tô San hơi tủi thân.
Nhớ lúc đầu vì không biết hai người họ đang diễn trò mà liên tục quấy nhiễu Dương Thanh, cô ta lập tức thấy áy náy.

"Vừa rồi tôi không biết anh và Thanh Tâm muốn chú Tần bỏ cờ bạc nên mới đóng kịch.
Tôi xin lỗi!"

Tô San chân thành xin lỗi Dương Thanh.

Chuyện này khiến Dương Thanh bất ngờ, nhưng anh vẫn chỉ lạnh lùng đáp: "Không sao!"

"Anh là đàn ông sao lại nhỏ mọn như vậy? Tôi đã xin lỗi rồi, anh còn hung dữ với tôi!"

Thấy Dương Thanh vẫn đối xử lạnh nhạt với mình, Tô San hơi tức giận, càng thấy tủi thân.

"Tôi đã nói không sao rồi, chẳng lẽ tôi còn phải tươi cười với cô mới được coi là tha thứ cho cô sao?", Dương Thanh lại càng lạnh nhạt.

"Anh đang hung dữ với tôi đấy!"

Tô San tức giận nói.

Hai người vốn đang bình thường lại giống như kẻ thù khiến Tần Thanh Tâm thấy đau đầu, vội khuyên nhủ: "Dương Thanh, Tô San là bạn thân nhất của em, anh có thể mềm mỏng với cô ấy hơn được không?".

Cô không hề trách móc Dương Thanh mà chỉ dịu dàng khẩn cầu.
Sau đó, cô lại kéo tay Tô San nói: "Cậu đừng so đo với anh ấy, anh ấy vốn hẹp hòi như vậy đấy".

“Hơn nữa cậu cũng không cần xin lỗi, mình phải xin lỗi cậu mới phải.
Nếu mình nói cho cậu biết sự thật ngay từ đầu, cậu cũng không bị liên lụy vào”.

“Vừa rồi bố mình lấy mình ra để đặt cược, mình cực kỳ đau lòng.
Nhưng cậu không biết sự thật, vẫn cố gắng giành giật mình về, còn chịu bỏ ra mười sáu triệu chuộc mình.
Mình thực sự rất cảm động”.

“Nói thật đó, mình vô cùng cảm động.
Cảm ơn cậu rất nhiều!”

Tần Thanh Tâm nói nhiều như vậy không phải để giải vây cho Dương Thanh mà thật lòng muốn nói.
Vừa rồi trong lúc nguy hiểm mà Tô San vẫn không hề sợ hãi đứng ra bảo vệ cô.

Cơn giận trong lòng Tô San lập tức tan thành mây khói.

Thấy hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, cô ta cũng nức nở ôm chầm bạn mình: “Cậu đừng nói vậy, chúng ta là chị em tốt của nhau, không cần khách sáo!”

Dương Thanh đã đánh giá thấp tình cảm giữa hai người họ, chợt thấy hối hận vì đã lạnh nhạt với Tô San.
Gia tộc Vũ Văn là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Tô là nhà họ Tô, Tô San là Tô San.
Anh không nên đổ lỗi lên đầu Tô San.

Một chiếc xe Phaeton màu đen lao vút trên đường, phi thẳng tới dinh thự Vân Phong.

Nhà họ Tô ở khu biệt thự núi Cửu Thành, dinh thự Vân Phong cũng được coi như ở khu này.
Nhưng khác ở chỗ một bên ở chân núi, một bên là đỉnh núi.

Dương Thanh trùng hợp đi qua nhà họ Tô.

“Này! Sao Lưu Khải lại thả anh đi?”

Tô San muốn làm hòa với Dương Thanh.
Nhưng vừa rồi Dương Thanh lạnh lùng với cô ta, bây giờ cô ta còn tỏ ra lạnh lùng hơn.

Dương Thanh cười đáp: “Bọn họ đột nhiên tự đấu đá lẫn nhau, tôi tranh thủ chạy thoát”.

Tô San cười lạnh nói: “Số anh may đấy.
Nhưng dù sao cũng đã đắc tội Lưu Khải, sau này ông ta nhất định sẽ tính sổ với anh.
Nếu anh chịu xin lỗi tôi, tôi sẽ nhờ bố ra mặt giúp anh”.

Lúc này Tô San cực kỳ kiêu ngạo như đang muốn nói: Vừa rồi anh dám hung dữ với bà đây hả? Không phải bây giờ lại phải nhờ vả bà đây đấy sao?

Đối với người phụ nữ kiêu ngạo này, Dương Thanh thấy hơi buồn cười, nhưng vì Tần Thanh Tâm, anh vẫn nói: “Vừa rồi là tôi sai, không nên lạnh nhạt với cô như vậy.
Tôi nên tươi cười nói chuyện với cô Tô đây mới phải, tôi xin lỗi!”

Câu nói đầu của Dương Thanh còn khiến Tô San hài lòng, nhưng câu sau lại chọc giận cô ta: “Anh đang châm chọc tôi! Thanh Tâm, cậu có quản được chồng không vậy?”

Tần Thanh Tâm biết rõ tính cách bạn mình, vội nói: “Cậu yên tâm, về nhà mình sẽ xử lý!”

“Tí nữa về cậu phải xử anh ta giúp mình, bắt quỳ ván giặt đồ, không, phải quỳ sầu riêng.
Với cả không cho lên giường cậu nữa”, Tô San hung dữ nói.

Tần Thanh Tâm bật cười: “Được, nghe theo cậu hết!”

Dương Thanh cười khổ lắc đầu, ác ý đối với Tô San cũng không còn.
Dù sao cô ta cũng là một người bạn đủ tiêu chuẩn.

“Tối nay chồng cậu đã đắc tội Lưu Khải, cậu nhất định phải cẩn thận.
Nhưng đừng lo quá, mình sẽ nhờ bố giải quyết giúp cho”.

Trước khi xuống xe, Tô San còn kéo tay Tần Thanh Tâm dặn dò.

Tần Thanh Tâm rất cảm động, đang định đáp lời thì Dương Thanh chợt lên tiếng: “Chút chuyện nhỏ này không cần làm phiền nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải ra mặt.

Nếu không có gì bất ngờ, sau tối nay Lưu Khải sẽ không tồn tại ở Giang Hải nữa”.

“Ý anh là gì?”

Tô San nghi hoặc hỏi.

“Tòa Thành Vương Giả lục đục nội bộ, có lẽ Lưu Khải đã bị thay thế rồi”, Dương Thanh nói.

Anh vừa dứt lời, xe đã đỗ lại trước cổng nhà họ Tô.

Đương nhiên Tô San sẽ không tin Dương Thanh, trợn mắt nói: “Thế lực của Lưu Khải ở Tòa Thành Vương Giả rất lớn, có thể ngang với một gia tộc hàng đầu.
Sao có thể dễ dàng bị thay thế được?”

Nói xong, cô ta liền ra khỏi xe, vẫy tay với Tần Thanh Tâm: “Rảnh rỗi chúng ta lại gặp nhau nhé!”

“Được, tạm biệt nha!”, Tần Thanh Tâm cũng vẫy tay chào.

Đúng lúc này, một chiếc Land Rover màu đen chậm rãi đi tới.

Tô San chưa kịp phản ứng đã bị đèn xe rọi thẳng vào mắt.
Cô ta vô thức giơ tay che mắt lại.

Chợt chiếc xe kia gầm rú lên như mãnh thú lao thẳng vào người Tô San.

- ————

.

Chương 134: 134: Thay Da Đổi Thịt

Rõ ràng là Tô San biết rõ chiếc xe Land Rover này đang lao về phía mình nhưng cô ta không có sức chạy trốn.

Trong khoảnh khắc ấy, cô ta bỗng thấy hối hận vô vàn.
Cô ta vẫn chưa kết hôn, vẫn chưa sinh con, vẫn chưa hiếu kính cha mẹ, và còn rất nhiều chuyện cô ta chưa làm.

Cô ta đã mất hết hy vọng, thậm chí còn cảm nhận được cơn gió lốc do chiếc Land Rover kia ầm ầm lao tới.
Nhưng lúc cô ta cho rằng mình sẽ bị đâm chết, đột nhiên có một cánh tay vươn ra ôm cô ta vào lồng ngực ấm áp.

Tiếp đó, cô ta cảm thấy hai chân bỗng cách xa mặt đất như là đang bay vậy, gió lớn rít gào xẹt qua tai.

Cô ta mở mắt ra, trước mắt cô ta là một gương mặt góc cạnh rõ ràng.
Trước kia cô ta cảm thấy gương mặt ấy thật đáng ghét, nhưng lúc này lại thấy thật hấp dẫn, nhất thời cô ta cứ ngây ngốc ngắm nhìn.

Có điều Dương Thanh đưa cô ta tới chỗ an toàn rồi thả ra ngay, sau đó nhìn chằm chằm vào chiếc xe Land Rover đang lao vút đi.

“San San, cậu có sao không?”

Tần Thanh Tâm lao tới, căng thẳng kiểm tra xem Tô San có bị thương hay không.

Trái tim Tô San đập thình thịch, cô ta cố gắng kiềm chế tâm trạng căng thẳng nhưng nụ cười không được tự nhiên: “Mình không sao”.

Đây là lần đầu tiên cô ta gặp phải chuyện này.
Rõ rành rành là chiếc xe lúc nãy muốn lấy mạng cô ta, rõ ràng là ám sát.

Dương Thanh không đuổi theo chiếc xe Land Rover kia.
Tần Thanh Tâm vẫn đang ở đây, anh không chắc tiếp theo còn

có người muốn ám sát Tô San hay không, vì vậy Tần Thanh Tâm cũng gặp nguy hiểm.

Tô San mạnh mẽ hơn Dương Thanh tưởng, chẳng mấy chốc cô ta đã bình tĩnh lại, lấy di động ra gọi điện: "Bố ạ, con vừa bị ám sát ngay trước cửa nhà.
Là một chiếc xe Land Rover màu đen, biển số xe Giang A53J11, xuất phát từ phía Đông và bỏ trốn về phía Tây".

Cô ta tóm tắt vô cùng ngắn gọn nhưng đã cung cấp cho Tô Thành Vũ toàn bộ những thông tin quan trọng.

Giờ phút này Tô San như biến thành một người khác, không còn là cô gái mảnh mai nữa mà giống như một người phụ nữ mạnh mẽ và tỉnh táo.

Dương Thanh híp mắt nhìn cô ta.
Cô gái này không hề yếu đuối như vẻ ngoài.

"Thanh Tâm, mình không giữ cậu nữa, mình hẹn nhau hôm khác nhé!"

Tô San tạm biệt ngay lúc này.
Tần Thanh Tâm gật đầu, giọng nói chất chứa lo lắng: "Sau này nói chú Tô sắp xếp một vệ sĩ bảo vệ cậu nhé!"

Tô San gật nhẹ đầu rồi lại nhìn sang Dương Thanh: "Cảm ơn anh đã cứu tôi, tôi nợ anh một mạng!"

Nói xong cô ta không đợi Dương Thanh đáp lại mà xoay người đi luôn.

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Tần Thanh Tâm lo lắng nhìn theo Tô San đi vào cổng nhà họ Tô rồi mới xoay người lên xe.

Vì chuyện vừa rồi mà Tần Thanh Tâm hơi sa sút tinh thần, vô cùng lo lắng cho Tô San.

"Tâm, Tô San vẫn ở nước ngoài suốt à?"

Trên đường về nhà, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Bấy giờ Tần Thanh Tâm mới lên tiếng: "Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô ấy đi du học luôn, tháng trước mới vừa về Giang

Hải”.

“Thời cấp ba chúng em rất thân.
Hồi đó cô ấy cực kỳ khiêm tốn, lối sống giản dị, chẳng giống người trong gia tộc lớn tí nào”.

“Sau khi cô ấy ra nước ngoài, thường thì mỗi tháng bọn em liên lạc một lần.
Cô ấy kể cho em nghe cuộc sống ở nước ngoài, em cũng tâm sự với cô ấy về cuộc sống của mình”.

“Cứ liên lạc với nhau như thế, chúng em ngày càng thân thiết.
Cho tới một tháng trước cô ấy về Giang Hải, em mới biết cô ấy là người nhà họ Tô”.

Chỉ là tình bạn giữa con gái, không có gì ly kỳ giật gân, nghe có vẻ giống tình chị em hết sức bình thường.

Tô San là con gái của gia tộc lớn nhưng ba năm cấp ba lại giống như cô gái xuất thân trong một gia tộc bình thường.
Phải nói là Tô Thành Vũ bảo vệ cô ta rất tốt.

.

Truyện Khoa Huyễn

Không để cô ta xuất đầu lộ diện cũng là để bảo vệ cô ta.

Không phải Dương Thanh nghi ngờ cô ta, chẳng qua vừa rồi đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, nếu là một cô gái bình thường thì đã sợ phát khóc từ lâu rồi, còn Tô San thì cũng sợ hãi nhưng che giấu rất khéo.

Ngoài ra, việc đầu tiên cô ta làm là báo cho Tô Thành Vũ chứ không hề hoảng loạn, chắc chắn là kiểu phụ nữ này không đơn giản như vẻ ngoài.

Nhưng Dương Thanh có thể khẳng định Tô San không hề có ác ý đối với Tần Thanh Tâm.

Hai vợ chồng trò chuyện, tâm trạng Tần Thanh Tâm dần ổn định lại.
Bỗng dưng cô hỏi: “À đúng rồi, em vẫn luôn muốn hỏi anh một vấn đề.
Lúc nãy ở Tòa Thành Vương Giả, ván nào bài của anh cũng cao hơn Lưu Khải một nút, anh làm thế nào vậy?”

Dương Thanh vừa lái xe vừa mỉm cười đáp: “Nếu anh nói là may mắn thì em có tin không?”

“Ơ?”

Tần Thanh Tâm ngẩn ra, sau đó lắc đầu nguầy nguậy: “Sao thế được? Chơi năm ván liên tiếp, bốn ván đầu bài của anh là 4,5,6,7; bài của ông ta là 3,4,5,6; ván thứ năm của ông ta là con Joker đen, của anh là con Joker màu, làm sao khéo như vậy được?”

Dương Thanh cười khẽ: “Bọn họ chia bài mà, cho dù anh muốn gian lận cũng chẳng có cách nào! Có khi người của ông ta nhầm, chia bài của Lưu Khải cho anh cũng không chừng”.

Tần Thanh Tâm nghĩ thấy cũng có thể là như thế, và cũng chỉ có cách giải thích này mới hợp lý.

“Em đã bảo mà! Anh không chạm vào bài thì làm sao cả bốn ván liên tiếp đều xuất hiện bài khớp như vậy, thì ra là bọn họ nhầm”, Tần Thanh Tâm mỉm cười lên tiếng.

Nhắc tới chuyện ở Tòa Thành Vương Giả, Tần Thanh Tâm lại nhớ tới Tần Đại Dũng.
Cô hỏi: “Anh định làm gì với bố em?”

“Nói thật là khi bố đồng ý lấy em làm ra đặt cược, anh có ý nghĩ muốn giết chết ông ấy”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Nhưng lúc bố thua, anh muốn đưa em đi, ông ấy lại cầu xin anh tha cho em, anh lại cảm thấy bố vô cùng đáng thương.
Nhưng mà người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, chẳng qua ông ấy có tâm lý ham mê cờ bạc quá mà thôi”.

“Từ hôm nay trở đi, ông ấy sẽ mất em, mất gia đình, mất tất cả! Khắp Giang Hải không có chỗ cho ông ấy dung thân, cho dù ông ấy muốn tìm việc cũng không ai chịu thuê”.

“Một thời gian nữa, bố sẽ phải nếm trải nhân tình thế thái, sống trong hoàn cảnh gian khổ ở tầng đáy xã hội.

Có lẽ ông ấy không chịu nổi những gian khổ ấy và lựa chọn cái chết, nhưng em yên tâm, anh sẽ cho người theo dõi bố, ông ấy không chết được đâu”.

“Mà tất cả những điều này chính là bức khắc họa đằng sau một con bạc đi tới bước đường cùng.
Chỉ có như vậy thì bố mới có thể thay da đổi thịt”.

“Có thể là bố sẽ đến tập đoàn Tam Hòa tìm em hoặc tới tìm Y Y, nhưng các em nhất định phải kiên quyết không gặp, nếu không thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ đấy”.

Trong lúc nói chuyện, Dương Thanh đã lái xe về dinh thự Vân Phong.

Tần Thanh Tâm ngạc nhiên nhìn Dương Thanh như thể đây là lần đầu tiên quen biết anh.

Mãi lâu sau cô mới lên tiếng, mắt đã đỏ hoe: “Em biết, chỉ có như vậy mới khiến bố em thay đổi triệt để.
Em sẽ nói rõ ngọn nguồn với Y Y, nếu bố tìm con bé thì không được gặp”.

Cùng lúc đó, tại nhà họ Tô.

Tô San ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, hai mắt khép hờ, trong đầu toàn là hình ảnh Dương Thanh cứu mình.

“Rào!”

Sau một hồi lâu, cô ta bước ra khỏi bồn tắm, đứng trước tấm gương trang điểm dài chạm đất ngắm nghía cơ thể hoàn mỹ không tì vết của mình rồi bất chợt nở nụ cười tự tin: “Thanh Tâm, tôi quyết giành cho bằng được người đàn ông của cậu!”

- ————

.

Chương 135: 135: Tình Cha Con Sâu Nặng

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thoáng cái đã tới tháng bảy. Những ngày hè nóng nực ở Giang Hải cực kỳ hanh khô, nhất là nửa tháng nay, ngày nào bầu trời cũng trong không một gợn mây, ngoài trời nóng như một cái lò nướng.

Mà chuyện Tần Đại Dũng thua bạc gán Tần Thanh Tâm cho Dương Thanh cũng đã qua nửa tháng.

Dương Thanh cứ tưởng rằng Tần Đại Dũng sẽ đến tìm Tần Thanh Tâm và Tần Y, nhưng điều khiến anh bất ngờ là kể từ sau cái ngày rời khỏi Tòa Thành Vương Giả, ông ta không xuất hiện nữa.

Tại quảng trường Nhân Dân ở thành phố Giang Hải.

Mặt trời ban mai dần ló dạng, vô số tia sáng rải xuống từng ngóc ngách trên mặt đất.

Tần Đại Dũng nằm trên ghế nghỉ chân ở góc quảng trường. Hình như ông ta cảm nhận được ánh nắng, bèn dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy duỗi người.

Ông ta đi đến hồ nhân tạo trong quảng trường để rửa mặt, nhìn gương mặt tang thương phản chiếu trên mặt nước mà lòng tràn đầy bi thương.
Giờ phút này, ông ta bỗng nhớ lại rất nhiều người rất nhiều chuyện.

Nhất là hai cô con gái của mình.
Sau khi bị nhà họ Tần đuổi khỏi công ty, ông ta không đi tìm việc nhưng hai cô con gái không nói một câu, trái lại mỗi tháng còn chu cấp đầy đủ tiền sinh hoạt để ông ta hưởng thụ cuộc sống thảnh thơi không hề có gánh nặng.

Vậy mà ông ta đã thua bạc, gán luôn cả cô con gái giỏi giang ấy.
Hơn nữa, người đàn ông đeo mặt nạ kia đã nói là sau này ông ta không thể gặp Tần Thanh Tâm nữa.

Nếu có thể đổi mạng của mình để lấy lại tự do cho Tần Thanh Tâm, ông ta tuyệt đối không do dự.

Nửa tháng nay, ngày nào ông ta cũng đi tìm việc nhưng không có công ty nào chịu nhận.
Thậm chí ông ta đã ghé vào quán ăn nhỏ ven đường mà cũng chẳng ai chịu thuê.

Chẳng biết ông ta khóc từ bao giờ, từng giọt nước mắt nối tiếp nhau rơi xuống hồ nhân tạo.

Cuối cùng ông ta không kìm nén được nỗi đau khổ trong lòng, òa khóc nức nở.

Khóc cũng là một cách giải tỏa tâm trạng, khóc đủ rồi Tần Đại Dũng lại dùng nước hồ rửa mặt lần nữa, sau đó đứng lên.

“Thanh Tâm, bố nhất định sẽ tìm được con!”

Chỗ dựa tinh thần duy nhất của ông ta lúc này là ý nghĩ: vực dậy lần nữa, cố gắng kiếm tiền, nghĩ cách tìm được Tần Thanh Tâm, lấy lại tự do cho con gái.

Trong quãng đời còn lại, ông ta không sống vì mình nữa mà chỉ sống vì hai đứa con gái!

Dưới ánh nắng gay gắt như thiêu như đốt, trên đường không có mấy người qua lại, dù có người thì người ta cũng che ô.

Nhiều ngày rồi Tần Đại Dũng không được ăn no nên gầy đi nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, môi trắng bệch toàn da khô.

Tóc đã dài ra, râu lâu ngày không cạo, nửa tháng chưa giặt quần áo, người bốc mùi hôi.
Trông ông ta vô cùng nhếch nhác.
Trên đường thỉnh thoảng có người đi ngang qua ông ta, ai cũng nhíu chặt mày, bịt mũi né xa.

Nhưng dường như lúc này ông ta không hề cảm thấy gì, cứ ngẩng đầu ưỡn ngực bước về phía trước, ánh mắt tràn đầy kiên định, thỉnh thoảng lại đọc tờ rơi dính trên cột điện để tìm một công việc nào đó.

“Rầm!”

Trong lúc đang nhìn Đông nhìn Tây xem chỗ nào dán tờ rơi tuyển dụng, ông ta không cẩn thận va phải một chiếc xe đậu phía trước.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu”.

Tần Đại Dũng hoảng hốt xin lỗi.

Nhưng đúng lúc này, cửa kính xe hạ xuống để lộ gương mặt quen thuộc.

“Dương Thanh!”

Tần Đại Dũng thoáng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ rõ vẻ áy náy, mắt ửng đỏ.
Ông ta nhìn Dương Thanh nói: “Dương Thanh, bố xin lỗi, tất cả là lỗi tại bố gán Tâm Tâm cho người ta”.

Mọi thay đổi của ông ta trong thời gian qua, hằng ngày đều có người báo lại cho Dương Thanh, vì vậy anh không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Tần Đại Dũng.

“Nhưng mà con yên tâm, bố nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền, cho dù phải đi khắp chân trời góc bể, bố cũng phải tìm được con bé Tâm và lấy lại tự do cho nó”.

Ông ta nói rất kiên định, nói xong thì xoay người đi luôn, không hề có ý định vay tiền Dương Thanh.

“Bố!”

Đúng lúc này, Tần Thanh Tâm và Tần Y cất tiếng gọi.
Hai cô vẫn luôn ngồi trong xe nãy giờ, khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tần Đại Dũng, nước mắt rơi lã chã từ lâu.

Tần Đại Dũng mới đi được vài bước.
Nghe thấy hai giọng nói quen thuộc, toàn thân ông ta run lên, đứng sững tại chỗ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.
Ông ta không dám quay đầu lại vì sợ quay lại sẽ chẳng có gì cả, tiếng gọi chỉ là ảo giác thôi.

Trong lúc Tần Đại Dũng đang nghi ngờ mình bị ảo giác, hai cô gái mở cửa xe lao tới ôm chặt ông ta, không chê ông ta hôi hám.

Đến giây phút này Tần Đại Dũng mới chắc chắn không phải là ảo giác mà đúng là con gái mình.

Đặc biệt là giọng nói của Tần Thanh Tâm khiến ông ta hết sức kích động.
Ông ta cứ tưởng rằng cả đời này mình không được gặp con gái lớn nữa.

Vẻ mặt ngây ngốc dần chuyển thành kích động, bất giác nước mắt tràn mi.
Ông ta không thể kìm nén tâm trạng được nữa, lập tức ôm chặt hai cô con gái vào lòng, ba bố con cùng khóc nức nở.

"Bố sai rồi, bố thật sự biết lỗi rồi".

Tần Đại Dũng khóc như một đứa trẻ, vừa khóc vừa nói.

Dương Thanh nhìn cảnh tượng này, khóe miệng khẽ cong lên.
Ban đầu anh còn lo cách này không có hiệu quả, nhưng bây giờ xem ra hiệu quả rất tốt.
.
Truyện Đông Phương

Tần Đại Dũng được hai cô con gái kéo lên xe trong trạng thái đờ đẫn mờ mịt.
Ba người ngồi ở hàng ghế sau, trong xe nồng nặc mùi hôi phả ra từ trên người Tần Đại Dũng nhưng Tần Thanh Tâm và Tần Y không hề tỏ ra chán ghét, mỗi người ngồi một bên ôm lấy cánh tay bố mình và thân thiết dựa vào vai ông ta.

Dương Thanh lái xe tới trước cửa trung tâm spa.
Sau khi đỗ xe, anh lấy vài đồng tiền mệnh giá lớn màu đỏ ra đưa cho Tần Đại Dũng: "Bố vào tắm trước đi, sau đó bọn con sẽ đưa bố đi mua quần áo!"

Tần Đại Dũng đang bốc mùi, nếu đi cửa hàng quần áo thì e là chưa vào cửa đã bị đuổi ra ngoài.

Mặc dù Tần Đại Dũng rất ngại nhưng bây giờ ông ta chẳng có đồng nào nên vẫn nhận tiền của Dương Thanh.
Tuy nhiên, ông ta nói rất nghiêm túc: "Xem như bố nợ con số tiền này, bao giờ kiếm được tiền bố sẽ trả con".

Dương Thanh chưa kịp đáp lời, ông ta đã xuống xe.

Dương Thanh bật cười, vừa nhìn Tần Thanh Tâm đang đỏ mắt vừa nói: “Hai chị em đừng buồn, mặc dù nửa tháng qua bố phải chịu khổ nhưng đã thay đổi rất nhiều, sẽ không sống mơ mơ màng màng như trước nữa”.

“Dương Thanh, cảm ơn anh.
Nếu không có anh, em thật sự không biết bố sẽ thành ra thế nào nữa”, Tần Thanh Tâm rất cảm kích.

Mắt Tần Y cũng đỏ hoe: “Anh rể, chị em lấy anh thật hạnh phúc.
Em chúc anh chị hạnh phúc!”

Dương Thanh cười khẽ: “Nhất định!”

Bên kia, Tần Đại Dũng đã đi vào trung tâm spa.

“Tên ăn mày hôi hám kia, ai cho ông vào hả? Bảo vệ đâu rồi? Mau đuổi cổ ông ta ra ngoài đi! Hôi chết mất!”

Hai cô nàng tiếp tân vội vàng bịt chặt mũi, tỏ thái độ chán ghét, đồng thời quát ầm lên.

“Tôi không phải ăn mày, tôi tới đây tắm, tôi có tiền”.

Tần Đại Dũng vừa luống cuống giải thích vừa lấy mấy tờ tiền Dương Thanh đưa cho ông ta ra.

Chỉ chốc lát sau đã có mấy gã bảo vệ cầm gậy cao su chạy tới. Khi trông thấy Tần Đại Dũng, bọn họ chỉ gậy vào ông ta mà mắng: “Một tên ăn mày cũng dám vào Hoàng Hà tắm hả? Nếu không cút thì tôi sẽ ra tay đấy!”

“Tôi đến tắm thật mà!”

Tần Đại Dũng sốt sắng nói.

“Đệt mợ! Spa Hoàng Hà là nơi cái loại rác rưởi như ông có thể đi vào sao? Có tiền cũng không cho ông tắm”.

Tên bảo vệ dẫn đầu không thèm dài dòng, dứt khoát đạp cho Tần Đại Dũng một phát.
Nửa tháng nay Tần Đại Dũng ăn uống chẳng ra sao nên cơ thể rất yếu.

Sao có thể chịu nổi cú đạp của tên bảo vệ nặng hơn một trăm cân? Ông ta bị đạp trúng, lập tức bay ra khỏi cửa trung tâm spa.

- ——————

.

Chương 136: 136: Spa Hoàng Hà

Tần Y nhìn ra ngoài cửa xe đúng lúc trông thấy Tần Đại Dũng bị đạp ra ngoài, còn có mấy tên bảo vệ xông ra theo, cực kỳ phách lối chỉ thẳng mặt Tần Đại Dũng mà sỉ nhục.

"Bố!"

Tần Y hét lên, mở cửa xe xông ra ngoài.
Tần Thanh Tâm cũng theo sau.

Lúc nãy hai chị em mới vừa khóc vì thương Tần Đại Dũng, bây giờ thấy bố bị đánh, hai người càng thương hơn, đồng thời bừng bừng lửa giận.

"Bố, bố có sao không?"

Hai chị em lao đến đỡ Tần Đại Dũng dậy.

May mà ông ta chỉ bị đạp một phát, không bị thương, chẳng qua quần áo dính đầy bụi bặm.

Tên bảo vệ cực kỳ phách lối lúc nãy rất ngạc nhiên khi trông thấy Tần Thanh Tâm và Tần Y, không ngờ tên ăn mày này lại có hai cô con gái xinh đẹp như vậy.

"Tại sao các người lại đánh bố tôi?"

Tần Y thấy Tần Đại Dũng không bị thương mới yên tâm, tiếp đó cô ta nổi giận quát đám nhân viên bảo vệ.

Từ sau khi Tần Y tạm thời giữ chức vụ tổng giám đốc thay Lạc Bân, trải qua quá trình rèn luyện trong mấy tuần nay, khí chất lãnh đạo trên người cô ta càng thêm rõ ràng.

"Người đẹp à, không thể trách chúng tôi được! Bố cô nhếch nhác thế này, dù đến bất cứ spa nào cũng không vào được đâu, huống chi chỗ chúng tôi là Spa Hoàng Hà".

Lúc này, trưởng đội bảo vệ, cũng là người vừa nãy đạp Tần Đại Dũng bay ra ngoài, vênh váo nói.

Tuy Tần Thanh Tâm và Tần Y rất xinh đẹp, nhưng bọn họ cũng tự lượng sức mình, biết mình không với tới phụ nữ cấp

bậc này nên chẳng thèm nể mặt hai chị em cô.

“Bố tôi không trả tiền hay gì? Hay là chỗ các người có quy định không cho người như bố tôi đi vào? Cho dù không cho vào, chẳng lẽ không nói chuyện đàng hoàng được chắc? Sao phải đánh bố tôi?”

Tần Y nổi giận đùng đùng, không hề có ý định cho qua chuyện này.

“Cô tưởng mình xinh đẹp mà dám gây sự ở Spa Hoàng Hà à?”

Bảo vệ thấy Tần Y không chịu để yên thì lập tức nổi giận, nói mỉa mai: “Lũ điếm ra vẻ thuần khiết như các cô, ông đây gặp nhiều rồi.
Chỉ cần có tiền thì mua tiên cũng được”.

Trưởng đội bảo vệ nói lời tục tĩu làm hai chị em trợn to mắt, giận run cả người.

Tần Đại Dũng vừa rồi còn khúm núm, bây giờ thấy con gái bị sỉ nhục, làm sao ông ta nhịn được?

“Dám sỉ nhục con gái tôi, tôi liều mạng với các người!”

Tần Đại Dũng gào lên, sau đó tay không tấc sắt, một mình xông về phía đám bảo vệ cầm gậy cao su.

Tuy nhiên, ông ta chưa lao đến nơi thì đã có một bóng người vượt qua mình.

“Bộp!”

Tiếp đó, tên trưởng đội bảo vệ vênh váo kia bỗng nảy lên cao rồi bay vào trong trung tâm spa.

Ngay sau đó lại có tiếng “rầm” vang lên, gã đập vào cửa xoay bằng kính làm tấm kính cao hơn hai mét vỡ tan tành.

Nhưng vẫn chưa xong, sau khi đụng vỡ kính, gã lại văng mạnh vào quầy tiếp tân rồi lập tức ngất xỉu.

Trong đại sảnh vang lên tiếng hét sợ hãi.

Lúc này mấy tên bảo vệ còn lại đều đờ đẫn cả người.
Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh đội trưởng bị đạp văng ra mười mét, đụng vỡ cửa kính, bay vào trong đại sảnh spa.

Bây giờ Tần Đại Dũng mới xông tới, có điều mục tiêu của ông ta đã ngất xỉu rồi.

“Tôi muốn xem bố tôi muốn tắm, kẻ nào dám ngăn cản?”

Nét mặt Dương Thanh rất lạnh lùng.
Anh xoay người nhìn Tần Đại Dũng và nói: “Bố, đi vào với con!”

Tần Đại Dũng chưa gặp tình cảnh này bao giờ, lúc này không biết phải làm sao.

Đúng lúc Tần Thanh Tâm và Tần Y đi tới, người đứng bên trái người đứng bên phải ôm cánh tay bố: “Bố nghe Dương Thanh đi, chúng ta vào thôi!”

Đến giờ hai chị em đã biết khá nhiều về thân phận của Dương Thanh.
Đúng là ở Giang Hải này, không có chuyện gì là Dương Thanh không giải quyết được.

Tần Đại Dũng nhìn Dương Thanh đăm đăm như thể đây là lần đầu tiên quen biết cậu con rể này.
Đặc biệt là hình ảnh lúc nãy Dương Thanh đạp bay tên trưởng đội bảo vệ làm ông ta sốc tận óc.

Trong khoảnh khắc ấy, ông ta đã nghĩ rất nhiều.
Ánh mắt của Dương Thanh lúc ấy hừng hực sát khí, giống hệt ánh mắt của người đàn ông đeo mặt nạ lúc ông ta đồng ý lấy Tần Thanh Tâm ra đặt cược.

Ông ta lại nghĩ đến chuyện Tần Thanh Tâm vẫn chưa bị bắt đi, đột nhiên trong đầu nảy ra một suy đoán táo bạo: người đàn ông đeo mặt nạ hôm ấy chính là Dương Thanh.

Sở dĩ Dương Thanh làm vậy là để mình trải nghiệm cuộc sống cơ cực của con bạc sau khi cửa nát nhà tan, từ đó bỏ thói đánh bạc.

Tiếp đó, ông ta nhớ tới ngày xưa mình từng sỉ nhục Dương Thanh, giờ đây lòng ngập tràn áy náy cùng cảm kích.

“Được, bố vào cùng các con!”

Tần Đại Dũng gật đầu thật mạnh như đã lấy lại sự tự tin của mình.

Hễ Dương Thanh tiến lên một bước là đám bảo vệ còn lại lùi về sau một bước.

Vì vậy, trước cửa Spa Hoàng Hà xuất hiện một cảnh tượng thú vị: bảy tám tên bảo vệ cầm gậy cao su bị Dương Thanh tay không tấc sắt ép lùi về trong Spa Hoàng Hà.

Quản lý sảnh chính nhận được tin tức, lập tức đi đến.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Anh ta giận dữ nhìn cửa xoay đã hỏng và cả tên trưởng đội bảo vệ đang hôn mê ở đại sảnh.

Cùng lúc đó, anh ta chợt trông thấy bóng lưng của bảy tám tên bảo vệ cao to đang liên tục lùi về sau, tiến vào trong spa.

Tiếp đó là Dương Thanh cùng hai cô gái xinh đẹp đi hai bên, ôm cánh tay của một người đàn ông trung niên đang đi vào.

“Cậu đánh người của tôi phải không?”

Quản lý sảnh chính lập tức nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Tuy không rõ trưởng đội bảo vệ đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này anh ta có thể đoán được tất cả mớ rắc rối này đều liên quan đến chàng trai trẻ lạnh lùng kia.

“Chó của anh sủa bậy, đáng đánh!”

Dương Thanh hờ hững cất lời.

“Dám gây sự ở Spa Hoàng Hà, cậu to gan thật đấy! Nếu không cho tôi một lời giải thích hợp lý thì hôm nay cậu đừng hòng bước chân ra khỏi đây!”

Quản lý sảnh chính lạnh lùng nói.
Anh ta vừa dứt lời, lại có thêm mấy tên bảo vệ cầm gậy cao su vọt ra bao vây đám Dương Thanh chỉ trong nháy mắt.

Ban đầu Tần Đại Dũng vô cùng căng thẳng, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, lại thấy hai cô con gái cũng bình tĩnh không hề sợ hãi, ông ta cũng không còn căng thẳng.

Mặc dù không biết Dương Thanh là ai, nhưng sau khi biết người đàn ông đeo mặt nạ ngày ấy là Dương Thanh, Tần Đại Dũng vô cùng tin tưởng con rể mình.

“Anh là quản lý sảnh chính, vậy mà không hỏi đầu đuôi sự việc đã định đổ lỗi cho khách hàng sao?”

Quản lý sảnh chính nhíu mày: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tất nhiên là anh ta đang hỏi người của Spa Hoàng Hà.

“Thưa giám đốc, lúc nãy ông ăn xin này vào gây rối, tôi đã khuyên nhủ hết lời, bảo ông ta đi nhưng ông ta không đi mà ngược lại còn nói năng thô lỗ, định đánh tôi nữa”.

Một cô gái trẻ đi ra khỏi quầy tiếp tân, chỉ tay vào Tần Đại Dũng, hậm hực tố cáo: “Tôi gọi bảo vệ đuổi ông ta ra ngoài, ai ngờ ông ta còn gọi người giúp”.

Trong đại sảnh đã kín người hóng chuyện.
Nghe cô nàng lễ tân kể lại, mọi người bắt đầu chỉ trỏ Tần Đại Dũng.

“Tôi không gây rối, cũng không nói năng thô lỗ, lại càng không định đánh cô ta! Tôi lấy tiền ra chỉ vì muốn vào tắm nhưng cô ta bảo tôi cút, còn gọi bảo vệ!”

Tần Đại Dũng cuống lên, vội vàng giải thích.

- ————

.

Chương 137: 137: Cậu Có Sao Không

Nếu là Tần Đại Dũng của lúc trước, có lẽ Dương Thanh sẽ nghi ngờ nhưng bây giờ thì khác, chứng tỏ cô nhân viên lễ tân kia nói dối.

“Quản lý của chúng tôi đang ở đây, loại ăn mày như ông còn dám nói nhăng nói cuội”.

Cô nhân viên lễ tân trẻ tuổi kia rất coi thường người khác, ỷ có quản lý sảnh chính ở đây nên không ngừng nói dối.

“Cô mới là ăn mày! Cả nhà cô đều là lũ ăn mày!”

Tần Y giận dữ mắng lại, chỉ muốn xông lên đánh cô ta một trận.

“Hừ! Gặp phải người dơ bẩn như ông ta, đứng xa mấy trăm mét vẫn ngửi thấy mùi thối, không phải ăn mày thì là cái gì?”

Nhân viên lễ tân không chịu thua cãi lại, còn giả vờ đáng thương nói: “Quản lý, anh xem bọn họ phách lối chưa kìa, dám gây sự ở Spa Hoàng Hà”.

Quản lý sảnh chính liếc nhìn Dương Thanh: “Cậu có muốn nói gì không?”

“Dương Thanh, bố chỉ nói vào muốn tắm rửa, thực sự không hề làm gì khác.
Bố cũng không có ý định đánh cô ta, hơn nữa…”

Tần Đại Dũng thành khẩn nói, ánh mắt rất bối rối.
Khó khăn lắm ông ta mới làm lành được với Tần Thanh Tâm, ông ta không muốn bởi vì chuyện vớ vẩn này mà bị con gái hiểu lầm.

Ông ta chưa nói hết câu đã bị Dương Thanh nói chen vào: “Bố không cần giải thích, con tin bố!”

“Con cũng tin bố!”

Tần Thanh Tâm ôm chặt tay Tần Đại Dũng.
Thấy bố mình bị sỉ nhục trước mặt mọi người, cô rất khó chịu.
Nhưng sự có mặt của Dương Thanh giúp cô an tâm hơn hẳn.

Tần Đại Dũng cảm động khi nhìn thấy ánh mắt tin tưởng tuyệt đối của Dương Thanh, hai mắt ửng đỏ.

Ông ta lo sẽ lớn chuyện, chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa, bèn nói: "Chỉ cần các con tin bố là được.
Hay là chúng ta đổi sang chỗ khác?"

"Quản lý xem kìa, lão ăn mày kia chột dạ định bỏ chạy đó".

Nào ngờ sự nhẫn nhịn của Tần Đại Dũng lại bị nhân viên lễ tân coi là chột dạ.

Dương Thanh nổi giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta: "Cô còn dám sỉ nhục bố vợ tôi thêm một chữ thì đừng trách tôi không nương tay!"

Nhân viên lễ tân cảm giác như rơi vào hầm băng, vô thức lùi về sau, định mở miệng thì bị ánh mắt đáng sợ của Dương Thanh dọa cho không dám hé răng nói nửa lời.

"Dám uy hiếp người của tôi ngay trước mặt tôi, chán sống rồi hả?"

Quản lý sảnh chính trợn mắt lườm.
Nếu không vì ông lớn ở trên tầng, anh ta đã sớm sai người xử lý đám người này rồi.

"Tôi không có thời gian đứng đây nói nhảm".

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn camera được lắp ở góc khuất, nói tiếp: "Anh nghĩ bố vợ tôi nói dối đúng không? Vậy thì dễ rồi, ở đây có camera mà? Mở video giám sát ra xem là biết được sự thật thôi".

Tần Đại Dũng cũng thấy camera, lập tức mừng rỡ nói: "Đúng, chỉ cần mở video giám sát ra xem, cậu sẽ biết tôi có nói dối hay không".

Nhân viên lễ tân kia nghe thấy bọn họ nhắc tới video giám sát liền run sợ.
Cô ta là người rõ nhất sự thật là gì.

Phản ứng của cô ta đều bị Dương Thanh thấy được.
Quản lý sảnh chính cũng giật mình.
Anh ta vốn không quan tâm tới sự thật gì đó, vì danh tiếng của

Spa Hoàng Hà, anh ta sẽ không thừa nhận nhân viên của mình nói dối.

Nhưng giờ đây thấy Tần Đại Dũng không chút sợ hãi, nhân viên lễ tân lại căng thẳng lạ thường, anh ta lập tức hiểu ra.

“Đúng đó, không phải có camera sao? Mở video giám sát ra xem sẽ rõ như ban ngày thôi”.

“Tôi nói rồi mà, mặc dù trông ông chú này khá thảm nhưng không giống ăn mày chút nào”.

“Chỉ cần mở video giám sát ra là chứng minh được sự trong sạch của ông chú này rồi”.

…

Đa số mọi người xung quanh đều là người trẻ tuổi.
Ai cũng đồng tình với Tần Đại Dũng, nhất là nhân viên lễ tân kia cứ mở miệng lại gọi người ta là ăn mày khiến người khác rất khó chịu.

Bây giờ nhắc tới camera giám sát lập tức nhận được sự ủng hộ của đám đông.

Sắc mặt quản lý sảnh chính cực kỳ khó coi, nhưng đã đâm lao thì phải theo ra.
Nếu vừa rồi anh ta khiêm tốn một chút thì tốt rồi, nhưng anh ta lại tỏ ra rất ngạo mạn.

“Đây là sự riêng tư của Spa Hoàng Hà.
Các người cũng không phải chính quyền, lấy quyền gì đòi tra xét?”

Quản lý sảnh chính híp mắt nói rồi bước tới trước mặt Dương Thanh, thì thầm bên tai anh: “Chàng trai trẻ, cậu động vào người của tôi, tôi có thể không tính sổ.
Cậu biết điều mau rời khỏi đây đi, tôi sẽ coi như không có gì xảy ra”.

“Sao hả? Biết mình đuối lý nên định uy hiếp tôi để ém chuyện xuống sao?”

Dương Thanh cười lạnh: “Danh dự của bố vợ tôi đâu dễ chà đạp như vậy? Hôm nay tôi nhất định phải xem video giám sát

của các người!”

Dương Thanh không thèm hạ thấp giọng.
Nghe xong, tất cả mọi người đều biết vừa rồi quản lý sảnh chính đang uy hiếp anh.

“Không ngờ Spa Hoàng Hà lại ghê gớm như vậy.
Sau này tôi không tới nữa đâu!”

“Đúng đó, làm sai không chịu nhận, còn uy hiếp người ta dàn xếp ổn thỏa.
Tôi sẽ kể trên diễn đàn để mọi người biết đường mà tránh”.

“Tôi cũng không đến nữa.
Lỡ có ngày sơ ý đắc tội bọn họ rồi bị uy hiếp thì sao?”

…

Spa Hoàng Hà lập tức bị vô số người lên án, không ai thèm nói giúp họ.

Sắc mặt quản lý sảnh chính tối sầm lại, nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Thằng nhóc mày không biết tốt xấu thì đừng trách tao!”

Dứt lời, anh ta vung tay lên: “Dám gây sự ở Spa Hoàng Hà, đánh gãy chân tay ném ra ngoài để răn đe.
Tôi muốn chống mắt lên xem sau này còn ai dám làm loạn ở đây nữa không!”

Những người vừa mới chỉ trỏ bàn tán nghe xong đều im bặt, không ai dám lên tiếng.

Bọn họ chỉ cho rằng đây là một spa bình thường, bây giờ mới biết không hề đơn giản như bề ngoài.

Chỉ làm trái ý thôi mà đối phương đã muốn đánh gãy chân tay.

Ngay sau đó, hơn mười vệ sĩ cao lớn cầm gậy cao su đồng loạt nhào tới Dương Thanh.

Tần Đại Dũng rất hoảng loạn nhưng vẫn vội vàng đứng chắn trước Tần Thanh Tâm và Tần Y, kiên định nói: “Các con đừng sợ, có bố ở đây!”

“Láo! Thằng nào dám động đến một sợi tóc của cậu ấy, tao tẩn chết thằng đó!”

Giây phút đám vệ sĩ kia vọt tới trước mặt Dương Thanh sắp ra tay đánh người thì tiếng rít gào giận dữ chợt vang lên từ cửa thang máy.
Một người đàn ông trọc đầu đi tới, sau lưng có hai tên đàn em mặc đồ vest chỉnh tề.

“Dừng tay lại cho tao!”

Thấy gã đầu trọc kia, quản lý sảnh chính sợ hãi lắp bắp nói.

“Anh, anh, anh Cường, sao anh lại ra rồi ạ?”

Quản lý sảnh chính vội vàng chạy tới tươi cười nịnh nọt, giọng nói run lẩy bẩy.

“Cút đi mày!”

Gã trọc đầu hất bay anh ta ra, đi tới chỗ Dương Thanh lo lắng hỏi: “Cậu Thanh, cậu có sao không ạ?”

- ————

.

Chương 138: 138: Tôi Mua Chắc Rồi

Cậu Thanh?

Nghe thấy gã đầu trọc nói vậy, mặt quản lý sảnh chính lập tức trắng bệch.

Gã đầu trọc mặc một chiếc áo sơ mi có hoa văn, quần tây dài màu đen, cổ đeo một dây chuyền Ngọc Quan Âm.
Cả cánh tay xăm một đầu sói miệng đầy máu tươi.

Gã đi tới bên cạnh Dương Thanh, khẽ cúi người, thái độ cực kỳ cung kính.

Đám người vây xem đều kinh hãi rồi nhìn sang quản lý sảnh chính với ánh mắt vui sướng trên nỗi đau của kẻ khác.

“Đây là sản nghiệp của anh?”

Dương Thanh liếc mắt hỏi.

“Spa này không hề có quan hệ gì với tôi.
Tôi chỉ tiện đường ghé tắm rửa thôi”.

Gã trọc đầu lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng giải thích, chỉ sợ bị Dương Thanh hiểu lầm.

Gã chính là Vương Cường xin đi theo Dương Thanh ở Tòa Thành Vương Giả vào nửa tháng trước.
Mỗi lần nghĩ tới chuyện ngày đó, gã vẫn rất sợ hãi.

“Không phải thì mua lại đi!”, Dương Thanh chợt lên tiếng.

Nghe vậy, mặt của quản lý sảnh chính lập tức biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra.
Hiện giờ anh ta không dám nghi ngờ lời của Dương Thanh.

Anh ta biết rõ lợi nhuận của Spa Hoàng Hà lớn như nào.
Nếu vì ông ta mà chỗ này bị thu mua thì chắc chắn ông chủ sẽ không bỏ qua.

“Cậu Thanh, Spa này không đơn giản như bề ngoài đâu”.

Phản ứng của Vương Cường khác hẳn quản lý sảnh chính.
Gã khó xử nhỏ giọng nói với Dương Thanh: “Người đứng sau

nơi này là nhà họ Ngụy thuộc bốn gia tộc lớn nhất.
Ông chủ chỉ là con rối mà thôi”.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên, không ngờ chỉ tùy tiện tới một spa để tắm rửa cũng đụng phải sản nghiệp của nhà họ Ngụy.

Anh chợt nhớ ra dinh thự Vân Phong cũng do nhà họ Ngụy khai phá.

Ngày trước, Ngụy Tường của nhà họ Ngụy còn tới đỉnh Vân Phong tuyên bố có ông lớn nhìn trúng biệt thự của Dương Thanh, còn bắt anh chuyển nhượng lại.

Vương Cường mới tiếp quản thế giới ngầm được nửa tháng, cùng lắm cũng chỉ ngang bằng gia tộc hạng một.
Gã thực sự không thể đấu lại nhà họ Ngụy.

“Thưa cậu, lúc trước là tôi sai, xin cậu thứ lỗi!”

Quản lý sảnh chính vội chạy tới cung kính xin lỗi.

Anh ta không biết nhà họ Ngụy đứng sau Spa Hoàng Hà.
Nếu không anh ta sẽ không sợ Vương Cường đến vậy, càng không chủ động xin lỗi Dương Thanh.

“Dương Thanh, hay là bỏ qua đi?”

Tần Đại Dũng trời sinh nhát gan sợ phiền phức, thấy quản lý sảnh chính xin lỗi thì lập tức thuyết phục Dương Thanh.

“Trước đó chúng tôi không tiếp đón chu đáo, xin ông tha thứ cho.
Ông muốn tắm rửa đúng không? Tôi sẽ lập tức cho người làm thủ tục giúp ông, đồng thời tặng ông thẻ hội viên miễn phí.
Trong vòng một năm, ông tới đây đều sẽ được miễn phí mọi dịch vụ!”

Quản lý sảnh chính là người rất tinh lanh, đầu tiên chân thành xin lỗi, sau đó lại tặng thẻ hội viên miễn phí, thái độ vô cùng cung kính.

“Anh thấy chúng tôi cần cái thẻ hội viên này của các anh lắm sao?”

Tần Y không chịu buông tha, rõ ràng không muốn dễ dàng bỏ qua.

Bố bị sỉ nhục như vậy, nhất định phải đòi lại danh dự cho bố.

“Người đẹp, tôi không có ý đó…”

Quản lý sảnh chính vội vàng giải thích.
Dương Thanh lập tức chặn họng anh ta lại: “Không cần nói nhảm, mau gọi ông chủ của anh ra đây”.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest, đi giày da bước vào Spa Hoàng Hà.

Thấy người tới, quản lý sảnh chính thầm nghĩ xong đời.
Anh ta vốn muốn tự xử lý êm thấm chuyện này, nào ngờ ông chủ lại tìm tới.

Cho dù có muốn giấu cũng không giấu nổi, anh ta lau mồ hôi trên mặt, thành thật nói: “Thưa ông chủ, cậu này nói muốn mua lại Spa Hoàng Hà!”

“Cái gì?”

Người đàn ông trung niên kinh ngạc, lập tức nổi giận.

Bề ngoài, Spa Hoàng Hà là một chỗ để người ta tới tắm rửa thư giãn nhưng kỳ thực cũng không chỉ có vậy.
Có thể nói rằng, nhà họ Ngụy có ngày hôm nay đều nhờ vào Spa Hoàng Hà.

Một nơi quan trọng như vậy mà có người muốn mua lại.

“Thằng nhóc, cậu tới để gây sự đúng không?”

Người trung niên kia nheo mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, ánh mắt lạnh lẽo tàn khốc.

“Này Đinh Lộc, mắt chó nào của mày thấy cậu Thanh gây sự hả? Mấy con chó mày nuôi chọc giận cậu Thanh thì có”.

Vương Cường chợt đứng bật dậy.
Mặc dù e ngại nhà họ Ngụy nhưng gã biết rõ tất cả những gì gã có đều nhờ Dương Thanh ban cho.
Nếu bây giờ gã giả chết, rất có thể gã sẽ mất tất cả.

Đinh Lộc đã chú ý tới Vương Cường từ đầu.
Nhưng trong mắt ông ta, Vương Cường có đổi đời như hiện tại

cũng không phải là đối thủ của nhà họ Ngụy.
Ông ta khinh thường tên côn đồ này.

“Anh Cường, đây là chuyện của Spa Hoàng Hà, chẳng lẽ anh cũng muốn nhúng tay vào sao?”, Đinh Lộc lạnh lùng nhìn Vương Cường.

Vương Cường suýt nổi giận, may có Dương Thanh ngăn lại.

“Ông chủ Đinh phải không? Tôi muốn mua lại spa này của ông, báo giá đi!”

Dương Thanh thản nhiên nói.

Đinh Lộc quan sát Dương Thanh từ trên xuống dưới một lượt, đồ anh mặc toàn thứ rẻ rúng rách nát, hoàn toàn không có khả năng mua lại Spa Hoàng Hà.

“Cậu phách lối như vậy, anh Cường cũng nói giúp cậu, chắc là thân phận không tầm thường nhỉ?”

Đinh Lộc chợt lên tiếng, lời nói mang theo ý tứ châm chọc.

“Ông chưa đủ tư cách biết tới thân phận của tôi”, Dương Thanh lạnh lùng đáp.

“Ông chủ, hình như tôi biết cậu ta là ai rồi!”

Đúng lúc ấy, quản lý sảnh chính chợt nói chen vào: “Người phụ nữ bên cạnh cậu ta là nữ tổng giám đốc nổi tiếng xinh đẹp của Giang Hải.
Năm năm trước, cô ta ngủ với một thằng bảo vệ, nghe nói thằng bảo vệ đó còn tới ở rể nhà cô ta.
Chắc cậu ta là thằng bảo vệ đó đấy”.

Lúc quản lý sảnh chính nhìn thấy Tần Thanh Tâm đã cảm thấy quen mắt, nghĩ ngợi một hồi mới nhớ ra cô là ai.

Vừa rồi anh ta suýt bị một thằng bảo vệ quèn hù dọa, đúng là quá mất mặt.

“Thì ra chỉ là một thằng vô dụng bám váy vợ.
Tôi còn tưởng là ông lớn nào cơ”.

Đinh Lộc cười lạnh nói: “Tranh thủ tôi chưa nổi giận cậu mau cút khỏi đây đi.

Nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”

Dương Thanh bất lực lắc đầu, vẫn có nhiều kẻ muốn chết lắm. Anh nói: “Hôm nay, Spa Hoàng Hà, tôi mua chắc rồi!”

Không phải trước đó nhà họ Ngụy từng muốn ép anh bán lại dinh thự Vân Phong sao?

Tốt lắm, hôm nay anh sẽ ép nhà họ Ngụy bán lại Spa Hoàng Hà.

Coi như ăn miếng trả miếng!

“Cậu đã thích ba hoa chích chòe như vậy, tôi sẽ chơi cùng. Một trăm triệu! Chỉ cần cậu trả được một trăm triệu, ông đây sẽ bán lại nơi này cho cậu!”

Đinh Lộc cực kỳ tức giận khi nhìn thấy dáng vẻ chắc như đinh đón cột của Dương Thanh lúc nói mua lại Spa Hoàng Hà.

Vương Cường nghe vậy thì kinh hãi.
Nếu Dương Thanh chịu kinh doanh theo thế giới ngầm, đừng nói là một trăm triệu, dù là dùng một tỷ mua lại nơi này cũng lãi to.

Nếu chỉ kinh doanh Spa như bề ngoài, tốn một trăm triệu mua lại nơi này thực sự không đáng.

Gã vội vàng thì thầm bên tai Dương Thanh: “Cậu Thanh, chỗ này chỉ đáng năm mươi triệu…”

“Đưa số tài khoản cho tôi, tôi lập tức chuyển khoản cho ông!”

Vương Cường chưa kịp nói hết câu, Dương Thanh đã đồng ý mức giá một trăm triệu này.

“Được, tôi xem cậu chém gió đến mức nào”.

Đinh Lộc đưa số tài khoản cho Dương Thanh rồi châm chọc nói.

Trong mắt ông ta, cho dù Tần Thanh Tâm là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa cũng không có nổi một trăm triệu chứ đừng nói tới Dương Thanh chỉ là một thằng bảo vệ ở rể vô dụng.

Dương Thanh gửi số tài khoản của Đinh Lộc đi.
Chưa đầy hai phút sau, điện thoại Đinh Lộc chợt kêu “Ting”

một tiếng.

- _____

.

Chương 139: 139: Làm Tốt Lắm

Chuông báo tin nhắn của điện thoại Đinh Lộc rất vang, tất cả đều nghe thấy.

Ông ta chợt có dự cảm không lành, nét mặt thiếu tự nhiên: "Chắc là tin nhắn rác thôi!"

Nhưng vừa dứt lời, ông ta đã nhìn thấy một hàng số 0 trên màn hình điện thoại, lập tức trợn trừng mắt.

"Tài khoản tiết kiệm ***8067 của quý khách nhận được 100.000.000 (Ngân hàng Chiêu Châu)".

Ông ta đếm đi đếm lại ba lần mới tin có tám số 0 ở sau số 1. Nói cách khác, chỉ trong vòng hai phút Dương Thanh đã chuyển khoản cho ông ta đủ một trăm triệu.

Tại Giang Hải có rất nhiều có một trăm triệu trong tay. Nhưng có thể huy động được số tiền lớn như vậy chỉ trong hai phút ngắn ngủi rất khó, nếu không có sẵn từ trước thì đây là điều không thể.

Nhưng nếu số tiền trong tài khoản lớn hơn một trăm triệu rất nhiều thì đừng nói là chuyển khoản, muốn một trăm triệu tiền mặt cũng dễ dàng góp đủ.

Đến cả Vương Cường cũng phải gọi Dương Thanh là cậu Thanh.
Chẳng lẽ lai lịch của anh thực sự không tầm thường?

Chợt có một người phụ nữ trẻ tuổi mặc đồng phục đi vào sảnh chính.

Trước mặt tất cả mọi người, cô ta đi tới chỗ Dương Thanh, đưa cho anh một tập tài liệu, cung kính nói: "Anh Dương, đây là hợp đồng chuyển nhượng Spa Hoàng Hà, chỉ cần anh và ông chủ Đinh ký tên xác nhận sẽ lập tức có hiệu lực".

Lúc nảy sinh ý định mua lại Spa Hoàng Hà, Dương Thanh đã nhắn tin cho người chuẩn bị sẵn.

Nghe xong, Đinh Lộc vô cùng hoảng hốt.
Ông ta chỉ là ông chủ trên danh nghĩa, không hề có quan hệ gì với Spa Hoàng Hà.
Ông ta làm gì có tư cách quyết định chuyển nhượng?

"Ông chủ Đinh nhận được tiền rồi chứ? Đây là hợp đồng chuyển nhượng, ông xem thử đi.
Nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào!"

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Đinh Lộc.

Lúc này mọi người mới biết tin nhắn Đinh Lộc vừa nhận được chính là thông báo nhận một trăm triệu tiền chuyển khoản.
Ánh mắt bọn họ nhìn Dương Thanh cũng nhanh chóng biến đổi.

Tần Thanh Tâm và Tần Y biết rõ thân phận của Dương Thanh nên chẳng hề ngạc nhiên khi anh có thể lập tức chuyển khoản một trăm triệu.

Nhưng Tần Đại Dũng lại không hề hay biết!

Lời nói của Dương Thanh cứ như từng đạo sấm sét nổ vang bên tai ông ta.

Chỉ để mình tắm một lần mà anh đã bỏ ra một trăm triệu mua đứt Spa Hoàng Hà này sao?

Rốt cuộc Đinh Lộc cũng biết sợ, sắc mặt cực kỳ khó coi, vội nói: "Cậu Thanh, tôi xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi.
Tôi không bán Spa Hoàng Hà đâu".

"Nói đùa? Nhưng tôi không đùa với ông!"

Dương Thanh nheo mắt: "Tiền đã chuyển đủ, làm gì có chuyện lật lọng được?"

"Bây giờ tôi lập tức gửi lại tiền cho cậu!"

Đinh Lộc cắn răng nói rồi lấy điện thoại ra.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta, lập tức cầm hợp đồng lên ký tên, lại nhìn sang Đinh Lộc: "Tôi ký rồi, bây giờ đến lượt ông!"

“Tôi nói rồi, không bán chính là không bán! Cậu định ép tôi sao?”

Đinh Lộc lập tức gào lên.
Nếu nhà họ Ngụy biết ông ta làm chuyện ngu xuẩn như vậy, ông ta không chết mới lạ.

Mặc dù ông ta chỉ là con rối của nhà họ Ngụy nhưng để giữ bí mật, toàn bộ thủ tục của Spa Hoàng Hà đều thực hiện trên danh nghĩa của ông ta.
Chỉ cần ông ta ký tên, nơi đây sẽ bị chuyển nhượng cho Dương Thanh.

“Ông chủ Đinh, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tới phòng làm việc giải quyết riêng sẽ tốt hơn”.

Dương Thanh chợt lên tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Vương Cường.
Gã lập tức hiểu ý, kêu hai vệ sĩ kéo Đinh Lộc đi.

“Vương Cường, anh muốn làm gì?”, Đinh Lộc sợ hãi rống lên.

Vương Cường cười nói: “Ông chủ Đinh, chúng ta vào phòng làm việc bàn chuyện đi!”

“Thả tôi ra! Các người mau thả tôi ra!”

Đinh Lộc bị hai vệ sĩ lôi đi, la hét om sòm.

“Các vị khách quý, từ hôm nay tôi chính là ông chủ của Spa Hoàng Hà.
Tất cả những người đang có mặt đều được cấp thẻ hội viên miễn phí một năm.
Sau này mong mọi người chiếu cố! Hy vọng mọi người không nói lung tung ra bên ngoài”.

Dương Thanh nhìn quanh một lượt, cao giọng nói.

“Chúng tôi sẽ không nói lung tung đâu.
Spa Hoàng Hà vốn được chuyển nhượng theo thủ tục hợp pháp.
Cảm ơn thẻ hội viên ông chủ đã tặng, ha ha!”

Toàn bộ khách hàng đều nhao nhao ủng hộ.

Dương Thanh tỏ ra mạnh mẽ như vậy, cho dù anh không nhắc bọn họ cũng sẽ không dám nói lung tung.

Đám nhân viên lễ tân đều bị dọa sợ ngây người.
Ông chủ đã bị lôi vào phòng làm việc, kết quả rất dễ đoán ra.

“Ngơ ngác ở đó làm gì? Không nghe thấy ông chủ nói sao?
Mau làm thẻ hội viên cho khách đi”.

Thấy nhân viên lễ tân sững sờ, quản lý sảnh chính quát lớn.

“Ông chủ còn gì muốn dặn dò không ạ?”

Quát xong, anh ta lại bày ra bộ mặt nịnh nọt lấy lòng, dè dặt hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh bị sa thải từ hôm nay.
Mau cút đi!”

“Bịch!”

Nghe vậy, quản lý sảnh chính lập tức quỳ sụp xuống: “Ông chủ, lúc nãy là tôi mù mắt không thấy núi Thái Sơn, xin cậu bỏ qua cho tôi lần này.
Tôi đã làm quản lý sảnh chính lâu năm, kinh nghiệm đầy mình, xin cậu đừng đuổi tôi đi!”

Mặc dù làm giám đốc ở đây tiền lương không nhiều nhưng mỗi tháng đều có hoa hồng béo bở.
Sao anh ta nỡ từ bỏ công việc tốt như vậy được?

“Anh lại đây!”

Dương Thanh bỗng chỉ vào một bảo vệ khôi ngô cao lớn.

Người bảo vệ đó lập tức chạy tới: “Ông chủ nói gì ạ?”

“Từ hôm nay trở đi, anh chính là quản lý sảnh chính của nơi này.
Bây giờ mau đuổi con chó này ra khỏi đây cho tôi!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Một giây trước còn sợ không biết Dương Thanh định làm gì mình, giây sau đã được thăng chức làm quản lý sảnh chính.
Anh bảo vệ mừng rỡ như vớ được bánh từ trên trời rơi xuống.

Anh ta kích động lắp bắp nói: “Vâng thưa ông chủ.
Tôi, tôi, tôi sẽ lập tức đuổi anh ta đi!”.
Đọc truyện tại ++ .
CO M ++

“Anh bị sa thải rồi, còn bám víu ở đây làm gì?”

Người bảo vệ khôi ngô lớn tiếng quát: “Đuổi anh ta ra ngoài cho tôi!”

Mấy bảo vệ khác liền xông lên vừa đấm vừa đá ném quản lý sảnh chính ra ngoài.

Dương Thanh lại nhìn sang nhân viên lễ tân vừa sỉ nhục Tần Đại Dũng: “Cô còn ở đây làm gì?”

Quản lý sảnh chính mới được bổ nhiệm trừng mắt nhìn khiến cô ta sợ run lên, rưng rưng sắp khóc, vội nói: “Tôi đi ngay đây!”

Dứt lời, cô ta lập tức chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó, Vương Cường cầm hợp đồng chuyển nhượng đi tới: “Cậu Thanh, ông chủ Đinh rất phối hợp, ký tên đầy đủ rồi”.

“Đúng vậy, tôi cực kỳ phối hợp, ký hết rồi!”

Đinh Lộc của hiện giờ với vừa rồi hoàn toàn là hai người khác nhau.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên, không biết Vương Cường dùng cách gì khiến Đinh Lộc tình nguyện ký tên như vậy.

“Ký rồi thì mau cút đi!”, Vương Cường quát lớn.

“Tôi cút đây!”

Đinh Lộc cứ như được ân xá, vội vàng chạy đi.

Điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên, anh ấn nghe máy. Ngay sau đó, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói kinh ngạc: “Chủ tịch, một trăm triệu vừa chuyển khoản kia được trả lại rồi”.

Dương Thanh sững sờ nhìn Vương Cường rồi nói: “Tôi biết rồi!”

“Anh làm phải không?”

Sau khi cúp máy, Dương Thanh hỏi Vương Cường.

“Spa này rất quan trọng với nhà họ Ngụy.
Cả Spa chỉ có một mình Đinh Lộc biết người đứng sau thật sự.
Tạm thời nhà họ Ngụy sẽ không biết chuyện này đâu”.

Vương Cường cười đáp, lại giải thích: “Tôi vừa tự ý cho Đinh Lộc năm triệu để anh ta vĩnh viễn rời khỏi Giang Hải”.

Dương Thanh hiểu ra, hài lòng vỗ vai Vương Cường: “Làm tốt lắm!”

- ————

.

Chương 140: 140: Quan Hệ Gia Đình

Vương Cường giải thích thêm: "Vừa rồi tôi đã cho Đinh Lộc hai lựa chọn, một là tôi ép anh ta ký tên điểm chỉ, sau đó để nhà họ Ngụy xử lý anh ta, hai là tôi sẽ cho anh ta năm triệu để vĩnh viễn rời khỏi Giang Hải.
Anh ta đã chọn cái thứ hai".

Dương Thanh hiểu ra, hài lòng vỗ vai Vương Cường: "Làm tốt lắm!"

Được anh khen ngợi, Vương Cường rất vui sướng, kích động nói: "Được làm việc cho cậu Thanh là vinh hạnh của tôi!"

"Bây giờ bố vào tắm rửa trước đi!", Dương Thanh nói với Tần Đại Dũng.

"Hai em ở đây đợi bố ra, anh đi mua cho bố vài bộ quần áo".

Dương Thanh lại dặn dò Tần Thanh Tâm rồi mới nhìn Vương Cường: "Anh theo tôi một chuyến!"

Vương Cường lái xe đưa Dương Thanh rời đi.

Trên đường, Dương Thanh mới lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc Spa Hoàng Hà có gì khác thường? Tại sao nhà họ Ngụy có thể làm giàu chỉ bằng một cái spa như vậy?"

"Hơn hai mươi năm trước, nhà họ Ngụy chỉ là một gia tộc bé nhỏ, còn Spa Hoàng Hà hình như tên là nhà tắm Hoàng Hà".

"Sau này không biết chủ nhà họ Ngụy là Ngụy Thành Châu kiếm đâu ra hai cô gái người nước ngoài, cực kỳ xinh đẹp, còn là chị em sinh đôi".

"Rất nhiều ông lớn của Giang Hải yêu thích hai người bọn họ, đều chủ động tạo dựng quan hệ với Ngụy Thành Châu.
Cũng từ ngày đó, nhà họ Ngụy bắt đầu phát triển".

Sau khi nếm được ngon ngọt, Ngụy Thành Châu bắt đầu vơ vét người đẹp ở khắp nơi, hơn nữa đều là loại non nớt.
Tới ngày hôm nay, Spa Hoàng Hà đã trở thành nơi giải trí bí

mật yêu thích nhất của các ông lớn.
Rất nhiều cuộc mua bán đều được thực hiện ở đây".

"Hiện giờ Spa Hoàng Hà trông có vẻ không khác gì các spa bình thường.

Nhưng kỳ thực tầng cao nhất của nơi này có rất nhiều người đẹp cực phẩm'.

Vương Cường thành thật kể hết những gì mình biết cho Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, không ngờ một gia tộc nhỏ bé cũng dám kinh doanh loại hình dơ bẩn này.

"Chẳng lẽ không có ai quản chỗ này sao?", Dương Thanh hỏi.

Vương Cường lắc đầu: "Anh nghĩ xem, bây giờ nhà họ Ngụy đang là một trong những gia tộc lớn nhất Giang Hải.
Ông chủ của Spa Hoàng Hà cũng chỉ là con rối của bọn họ.
Cho dù thực sự xảy ra chuyện thì đã sao? Cùng lắm lại tìm một con rối khác đến thay thế là được".

"Hơn nữa, nhà họ Ngụy không còn nhỏ bé như trước nữa.
Bây giờ kinh doanh bất động sản mới là lĩnh vực hoạt động chính của bọn họ.
Mặc dù Spa Hoàng Hà rất quan trọng nhưng kể cả có bị hủy cũng khó dao động gốc rễ của bọn họ".

Dứt lời, ánh mắt Vương Cường chợt trở nên nghiêm túc.
Gã trầm giọng nói: "Cậu Thanh, chuyện hôm nay tạm thời chưa lộ ra ngoài.
Nhưng chẳng mấy chốc sẽ truyền tới tai nhà họ Ngụy, bọn họ không để yên đâu".

"Tôi còn sợ nhà họ Ngụy sẽ để yên đấy!"

Trong mắt Dương Thanh xẹt qua tia tàn nhẫn, nhiệt độ trong xe cũng đột nhiên giảm xuống.

Nhà họ Ngụy có thể không ngừng bổ sung người đẹp chất lượng cao, chắc chắn rất nhiều người đã bị ép tới đó.
Chuyện này đã chạm vào giới hạn cuối cùng của anh.

Dương Thanh gọi Vương Cường đi theo chỉ để hỏi chuyện Spa Hoàng Hà.
Quần áo của Tần Đại Dũng đã được Vương Cường sai người mua sẵn rồi.

Bọn họ lượn ở bên ngoài một vòng, Vương Cường mới đưa Dương Thanh trở lại Spa Hoàng Hà.
Người của gã đã ôm một túi quần áo chờ ở cửa.

“Spa Hoàng Hà giao cho anh quản lý.
Vẫn là câu nói đó, tôi không muốn thấy bất kỳ giao dịch kinh doanh cấm nào ở đây nữa”.

Dương Thanh nghiêm mặt cảnh cáo, còn nói thêm: “Anh lưu số điện thoại của tôi lại đi.
Sau này có chuyện gì không xử lý được có thể gọi cho tôi”.

Vương Cường lập tức mừng rỡ.
Mặc dù gã đã đi theo Dương Thanh nhưng vẫn chưa có số của anh.
Bây giờ anh chủ động cho số, chứng tỏ anh thực sự coi gã là người của mình.

“Anh đừng đi theo tôi nữa, đi làm chuyện của anh đi!”

Dương Thanh xách túi quần áo nói với Vương Cường rồi quay người đi vào trong.

Hai mươi phút sau, Tần Đại Dũng mặc một bộ Versace bước ra ngoài.
Ông ta rất hợp mặc bộ quần áo này.

Dù sao cũng là bố của hai người đẹp nổi danh nên đương nhiên ông ta cũng là một người đàn ông rất đẹp trai.
Mái tóc dài và bộ râu dày khiến ông ta toát ra vẻ đẹp từng trải.

“Wow, thì ra bố đẹp trai như vậy!”

Tần Y ôm tay Tần Đại Dũng, cười nói: “Sau này con đi ra ngoài với bố có khi sẽ bị tưởng là bạn gái của bố cũng nên!”

“Nói vớ vẩn! Không biết lớn nhỏ!”

Tần Đại Dũng trừng mắt nhìn Tần Y.

“Tần Y không nói sai đâu, bố đẹp trai lắm đấy!”, Tần Thanh Tâm cũng cười nói.

“Bố đã năm mươi lăm tuổi rồi, thành ông già rồi còn đẹp trai nỗi gì?”

Tần Đại Dũng híp mắt cười, nhìn Dương Thanh và Tần Thanh Tâm: “Bây giờ chỉ đợi hai đứa sinh cháu trai cho bố bế nữa thôi”.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm liền đỏ mặt, lườm bố mình cả giận nói: “Bố giục con nhỏ Y Y tìm bạn trai đi.
Đợi con bé kết hôn sẽ sinh cháu trai cho bố!”

“Bố đang nói chị cơ mà, đừng đẩy sang em!”, Tần Y vội vàng thoái thác.

Cả nhà vui vẻ rời khỏi Spa Hoàng Hà.
Dương Thanh thấy ấm áp trong lòng, gia đình hạnh phúc như vậy mới là mong ước của anh.

Bây giờ Tần Đại Dũng đã hoàn toàn thay đổi, thực sự tiếp nhận đứa con rể này.
Nhưng Châu Ngọc Thúy đã được vào ở trong biệt thự sang trọng vẫn không có chuyển biến tốt.

E là cho dù anh móc tim ra bà ta cũng sẽ không thèm cảm động.

Dương Thanh lái xe tới salon tóc cao cấp.
Theo lời khuyên của Tần Y, Tần Đại Dũng cắt tóc kiểu Anh cực kỳ có khí chất.

Đến cả Dương Thanh cũng không thoát khỏi cô em vợ ác ma, đành phải cắt một bộ tóc ngắn thoải mái, ngược lại rất hợp với anh.

Sau khi cắt tóc, cả nhà lại tới trường mầm non Lam Thiên đón Tiêu Tiêu tan học.

“Cháu nhớ ông ngoại lắm!”

Lâu rồi Tiêu Tiêu không được gặp ông ngoại, thấy Tần Đại Dũng liền chạy nhào vào lòng ông ta.

Tần Đại Dũng hai mắt đỏ hoe ôm chặt Tiêu Tiêu.
Ngắm nhìn gương mặt quen thuộc này, ông ta rất hối hận vì trước kia không biết trân trọng tình cảm gia đình quý giá này.

Khi nhìn thấy ngôi nhà mới cực kỳ xa hoa là dinh thự Vân Phong, Tần Đại Dũng rất kinh ngạc.

Hiện giờ ông ta mới nhận ra, cậu con rể bị mình ghét bỏ không hề đơn giản.

Châu Ngọc Thúy không gặp Tần Đại Dũng gần một tháng nay, thấy ông ta về cũng chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, châm chọc nói: “Tôi tưởng ông chết dí ở chỗ nào rồi, không ngờ vẫn còn sống”.

Tần Đại Dũng vốn có rất nhiều lời muốn nói với vợ nhưng lại bị bà ta dội một gáo nước lạnh.

Dứt lời, Châu Ngọc Thúy lại nhìn vào tivi, thỉnh thoảng phá lên cười.

Hơn chín giờ tối, Tần Đại Dũng gõ cửa phòng Dương Thanh.

“Sao vậy bố?”

Dương Thanh mở cửa thấy Tần Đại Dũng đứng đó, bộ dạng khó xử muốn nói lại thôi.

- ————

.

Chương 141: 141: Chuẩn Bị Xong Rồi

Tần Thanh Tâm cũng trông thấy Tần Đại Dũng, bế Tiêu Tiêu đi tới: “Bố có chuyện muốn nói phải không?”

Không ai hiểu bố bằng con gái!

Tần Thanh Tâm lập tức nhìn ra sự khó xử của Tần Đại Dũng, chủ động mở lời.

“Bố vào đây trước đã!”

Dương Thanh gọi Tần Đại Dũng vào phòng, thái độ rất lễ phép.

“Tiêu Tiêu muốn ông ngoại bế!”

Tiêu Tiêu rất lâu không được gặp ông ngoại, chủ động chạy tới.

Tần Đại Dũng bế Tiêu Tiêu lên, cưng chiều thơm lên mặt cô bé.
Tiêu Tiêu bật cười khúc khích.

Tần Đại Dũng chơi với Tiêu Tiêu một lúc rồi mới nói chuyện chính: “Dương Thanh, bố muốn xin con một việc!”

Dương Thanh sững sờ, vội đáp: “Bố là bố vợ con, chúng là đều là người nhà, có gì nói ra là được, đừng nói xin gì cả”.

Tần Thanh Tâm cảm thấy ấm áp, cũng nói: “Đúng vậy, bố có gì cứ nói là được, đừng nói là xin”.

Nghe con gái và con rể nói vậy, Tần Đại Dũng lại nghĩ tới những chuyện mình từng làm, áy náy không dám nói tiếp.

“Sau khi anh bố chết, ông nội tìm mọi cách đuổi bố ra khỏi công ty.
Bố biết ông ấy sợ bố tranh đoạt với Tần Phi.
Cũng từ đó, tinh thần của bố dần sa sút”.

Tần Đại Dũng đau lòng kể: “Dạo gần đây, bố suy nghĩ rất nhiều, thực sự không thể trách người khác, chỉ có thể trách

chính mình.
Không phải bị đuổi khỏi gia tộc là mất tất cả”.

“Ngày mai bố định đi tìm việc.
Bố có kinh nghiệm quản lý công ty, cũng tự tin có thể tự nuôi sống chính mình, giảm bớt áp lực cho các con”.

Trong mắt Tần Đại Dũng tràn đầy kiên định.

Thấy vậy, Dương Thanh rất kinh ngạc.
Anh vốn tưởng lần này giúp Tần Đại Dũng bỏ cờ bạc đã tốt lắm rồi, không ngờ còn có thể kích thích ý chí phấn đấu của ông ta.

“Kỳ thật bố cũng không cần khổ như vậy.
Chúng con sẽ cố gắng làm việc.
Bây giờ là lúc bố hưởng thụ cuộc sống mới phải”.

Tần Thanh Tâm không đành lòng để Tần Đại Dũng chịu áp lực quá lớn.

“Thanh Tâm, năm nay bố mới năm mươi lăm tuổi, năm năm nữa mới đến tuổi nghỉ hưu!”

Tần Đại Dũng mỉm cười, lắc đầu nói: “Hơn nữa bố chưa từng nghĩ công việc là áp lực, mà là một loại hưởng thụ.
Chỉ sợ bố xa rời việc kinh doanh quá lâu, không biết còn thích ứng được với thị trường hiện tại hay không”.

“Thanh Tâm, nếu bố đã có lòng gây dựng sự nghiệp, chúng ta là con nên ủng hộ bố.
Dù chỉ có năm năm nhưng cũng là một cách sống, con ủng hộ bố”.

Dương Thanh khuyên nhủ.
Anh rất tán thưởng tinh thần tích cực này của Tần Đại Dũng.

Tần Đại Dũng cảm động nhìn anh, lần đầu tiên yêu quý đứa con rể này đến vậy.

Suy nghĩ một lúc, Tần Thanh Tâm cũng gật đầu: “Nếu bố đã muốn vậy, con cũng sẽ ủng hộ hết mình!”

“Được, cảm ơn các con đã hiểu cho bố!”

Tần Đại Dũng rất vui, sa đọa quá lâu khiến ông ta cực kỳ hối hận, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng bù lại khoảng thời gian đã lãng phí trong quá khứ.

Ông ta nhìn đồng hồ, mỉm cười đứng dậy: "Cái gì nên nói đều nói cả rồi.
Bố đi đây, các con ngủ sớm đi!"

"Bố!"

Ông ta đang định rời đi, Dương Thanh chợt gọi lại.

"Còn việc gì nữa sao?"

Tần Đại Dũng nghi hoặc hỏi.

"Không dám giấu bố, con có vài công ty đều đang thiếu người, định mời bố đến công ty của con làm việc, không biết bố có đồng ý hay không?", Dương Thanh hỏi.

Bây giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã có Tần Y, tập đoàn Tam Hòa có Tần Thanh Tâm, công ty của nhà họ Dương ở Châu Thành có Lạc Bân, còn Spa Hoàng Hà có Vương Cường.

Nhưng ở Giang Hải anh vẫn còn một công ty vật liệu xây dựng Long Hà chưa có người đáng tin để giao quyền.

Lúc trước Tần Đại Dũng là quản lý cấp cao của tập đoàn Tần Thị.
Chính vì ông ta có năng lực xuất chúng, cụ Tần mới sợ ông ta đoạt vị trí người thừa kế của Tần Phi mà tìm cách đuổi đi.

Mặc dù ông ta đã nghỉ việc từ lâu, thị trường cũng thay đổi rất nhiều nhưng bản chất vẫn vậy.
Nếu Tần Đại Dũng có năng lực, sẽ có thể nhanh chóng thích ứng được.

Tần Đại Dũng sửng sốt hồi lâu mới vui sướng nói: "Nếu có thể đến giúp con thì còn gì bằng!"

"Được.
Vậy ngày mai bố hãy tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Con sẽ sắp xếp người hướng dẫn bố làm quen với tình hình công ty rồi cho bố nhậm chức tổng giám đốc.
Bố thấy sao?", Dương Thanh cười nói.

Tần Đại Dũng vô cùng kích động, không phải vì ông ta được làm tổng giám đốc mà vì Dương Thanh thực sự tin tưởng ông ta.

Ông ta cũng tin bản thân có thể giúp được anh.

“Được, bố sẽ không làm con thất vọng đâu!”, Tần Đại Dũng trịnh trọng nói.

Dương Thanh cười đáp: “Con tin bố!”

Trước khi ra khỏi cửa, Tần Đại Dũng dừng lại nói: “Dương Thanh, trước kia là bố không đúng, bố vẫn luôn áy náy.
Xin lỗi con!”

Dứt lời, ông ta lập tức cất bước rời đi, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Mặc dù chỉ vẻn vẹn một câu xin lỗi nhưng Dương Thanh vẫn rất vui.
Toàn bộ cố gắng của anh đều là vì ngày này.

Tần Thanh Tâm hai mắt ửng đỏ nhìn Dương Thanh: “Cảm ơn anh!”

Hiện giờ đã là mười giờ đêm, Tiêu Tiêu cũng đã ngủ.
Dương Thanh cười nói: “Ngủ thôi!”

“Em đi tắm đã!”

Tần Thanh Tâm chợt nhỏ giọng nói.

Dương Thanh hiếu kỳ nhìn theo Tần Thanh Tâm đi vào phòng tắm, thấp giọng lẩm bẩm: “Không phải cô ấy rửa mặt rồi sao?”

Tầm hai mươi phút sau, Tần Thanh Tâm bước ra ngoài.
Dương Thanh vừa nhìn thấy cô liền ngơ ngác tại chỗ.

Bởi vì trước khi đi tắm, Tần Thanh Tâm vẫn mặc đồ ngủ trên người.

Nhưng bây giờ, cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Mái tóc dài ướt sũng buông sau lưng, làn da trắng nõn không tì vết hơi ửng hồng.

Bờ vai nhỏ lộ ra ngoài, trên đó còn vài giọt nước nhỏ chưa kịp lau khô.

Đôi chân thon dài bước từng bước về phía anh.

Dương Thanh sững sờ nhìn Tần Thanh Tâm, không nhịn được nuốt nước bọt, trái tim căng thẳng lạ thường.

Tần Thanh Tâm cũng đang rất căng thẳng.
Vừa rồi ở trong phòng tắm, cô đã nghĩ rất lâu, nhớ lại từng ký ức khi ở bên Dương Thanh.

Mặc dù cô vẫn chưa yêu sâu đậm nhưng ít nhất cô có thể xác định mình thích Dương Thanh.
Lại có Tiêu Tiêu ở giữa, hai vợ chồng bọn họ vốn không thể chia lìa.

Nếu đã là vợ chồng hợp pháp, còn có cả con gái, bản thân lại thích anh thì tại sao phải dày vò lẫn nhau?

Nghĩ vậy, Tần Thanh Tâm đã hạ quyết tâm.

“Anh cũng đi tắm đi!”

Tần Thanh Tâm cúi đầu không dám nhìn Dương Thanh, giọng nói lí nhí như muỗi kêu.

Nghe vậy, Dương Thanh mới dám xác nhận, Tần Thanh Tâm đã chuẩn bị kỹ càng.
Anh chợt thấy phấn khích, chạy như bay vào phòng tắm.

- ————————

.

Chương 142: 142: Phải Biết Kìm Chế

Dương Thanh đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước nóng xối lên người mình.

Tâm trạng kích động ban đầu cũng dần biến mất.

Phản ứng vừa rồi đều là bản năng.
Mặc dù Tần Thanh Tâm chủ động nhưng anh biết rất rõ, cô chỉ cảm thấy anh đã làm quá nhiều cho mình, trong lòng thấy cảm động và biết ơn mà thôi.

Anh đã thề, trừ khi Tần Thanh Tâm thật lòng yêu anh, bằng không anh tuyệt đối sẽ không động vào cô.

Chờ anh tắm xong, ra khỏi phòng tắm, Tần Thanh Tâm đã ngủ mất rồi.
Có lẽ cô quá mệt, còn phát ra tiếng ngáy rất khẽ.

Dương Thanh nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Tiêu Tiêu, nhìn gương mặt xinh đẹp của Tần Thanh Tâm dưới ánh đèn mờ, ánh mắt rất dịu dàng.

Rạng sáng hôm sau, Tần Thanh Tâm vừa tỉnh lại, cảm giác trên người hơi lạnh.
Cô ngồi bật dậy, phát hiện ra mình đang trần như nhộng.

Cô vừa tỉnh lại nên đầu óc còn đang mơ màng, vô thức lại muốn hét lên.

“Sao vậy?”

Đúng lúc này, Dương Thanh cũng bị Tần Thanh Tâm đánh thức, dụi đôi mắt còn ngái ngủ.

Anh vừa mở mắt, đã nhìn thấy nửa thân trên Tần Thanh Tâm để trần, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất.

Hai người đờ người ra nhìn nhau.

“Anh… anh… anh không cố ý”.

Dương Thanh sực tỉnh trước, cuống lên lắp ba lắp bắp, khoa chân múa tay.

Tần Thanh Tâm cũng lập tức có phản ứng, vô thức dùng hai tay che ngực, tức giận: “Anh còn nhìn!”

Dương Thanh vội vàng nhắm mắt và quay đầu đi.

Mặt Tần Thanh Tâm đỏ bừng.
Cô đã bao giờ xấu hổ như vậy chứ?

Chờ tới lúc cô mặc quần áo xong, mới nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối qua.

Lúc đó, cô tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ quấn mỗi cái khăn tắm lại chui vào trong chăn.
Ban đầu cô tính trao thân cho Dương Thanh nhưng mình tự nhiên lại ngủ thiếp đi mất.

Buổi tối là thời điểm nhạy cảm nhất, dễ kích động nhất.

Bây giờ cô nhớ lại, không ngờ tối qua mình lại chủ động dụ dỗ Dương Thanh.
Cô ngượng chín người.

Mặt Dương Thanh cũng đỏ bừng như bị sốt, trong đầu vẫn hiện ra hai bầu ngực đầy đặn, không sao quên được.

Mãi đến khi Tần Thanh Tâm đi rửa mặt, anh mới nhân cơ hội “chuồn” ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

Chờ mãi đến gần giờ đưa Tiêu Tiêu tới trường mầm non, Dương Thanh mới quay lại biệt thự.
Sau khi rửa mặt sơ qua, anh lên xe chờ Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.

“Chị, không phải chị với anh rể cãi nhau chứ?”

Trong phòng khách, một tay Tần Y cầm bánh mì, một tay cầm một cốc sữa, vừa ăn vừa nhìn Tần Thanh Tâm nói.

Tần Thanh Tâm lập tức nghẹn lời, chột dạ nói: “Đâu có!”

“Tiêu Tiêu, cháu nói cho dì út biết, có phải bố mẹ cháu cãi nhau không?”

Tần Y rõ ràng không tin, lại nhìn Tiêu Tiêu hỏi.

Tiêu Tiêu cầm một cốc sữa đầy, lắc đầu: “Không ạ!”

Tần Y lại càng tò mò hơn.
Nếu không cãi nhau, sao hai vợ chồng bọn họ kỳ lạ thế?

“Mẹ, sao sáng sớm mẹ dậy mà không mặc quần áo vậy?”

Đúng lúc này, Tiêu Tiêu đột nhiên nghi ngờ nhìn Tần Thanh Tâm hỏi.

Mặt Tần Thanh Tâm đờ đẫn, trong nháy mắt đã đỏ đến tận mang tai.

Không ngờ sáng sớm mình đi mặc quần áo lại bị Tiêu Tiêu thấy được.

Tần Y cũng ngạc nhiên, chẳng mấy chốc sau đã cười xấu xa: “Tiêu Tiêu, mẹ cháu sắp sinh em trai cho cháu đấy”.

“Thật ạ? Tốt quá, con cũng muốn có một em trai nhỏ!”

Tiêu Tiêu nghe Tần Y giải thích, lập tức vui mừng vỗ tay.

“Tần Y!”

Tần Thanh Tâm tức giận, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tần Y.

May chỉ có ba người bọn họ, nếu để người khác nghe được, vậy chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao?

Tần Y cảm nhận được ánh mắt “muốn giết người” của Tần Thanh Tâm, cô ta uống nốt ngụm sữa cuối cùng rồi vội vàng chạy đi: “Chị, em đi làm trước đây!”

“Các con đang nói chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, Tần Đại Dũng mặc bộ vest và đi giày da xuất hiện ở phòng khách.

Tần Thanh Tâm còn chưa kịp nói, Tiêu Tiêu đã vui vẻ khoe: “Ông ngoại, mẹ sắp sinh em trai cho Tiêu Tiêu đấy!”

Mặt Tần Thanh Tâm lại đờ ra, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Tần Đại Dũng cũng ngạc nhiên nhìn Tần Thanh Tâm và lập tức hiểu ra.

“Bố, không phải như bố nghĩ đâu, con…”

Tần Thanh Tâm mở miệng lại không biết nên giải thích thế nào.
Cô đâu thể nói cho Tần Đại Dũng biết tối qua mình ngủ mà không mặc gì chứ?

“Đến giờ rồi đấy, con không đưa Tiêu Tiêu đến trường à?”

Tần Đại Dũng là người rất tâm lý, chủ động đổi chủ đề.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Tần Đại Dũng đi làm, ông ta còn chưa biết công ty vật liệu xây dựng Long Hà ở đâu, chỉ có thể đi nhờ xe của Dương Thanh.

Trên đường đi, mấy người lớn đều rất yên tĩnh, chỉ có Tiêu Tiêu nói chuyện không ngừng, ríu ra ríu rít như chú chim nhỏ.

Chờ sau khi đưa Tiêu Tiêu đến trường, trong xe lại hoàn toàn yên tĩnh.

Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm tới tập đoàn Tam Hòa, sau đó lại đưa Tần Đại Dũng đi công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Lúc tới nơi, Dương Thanh mới nói: “Bố, con đã thu xếp xong hết rồi.
Bố vào công ty tìm sếp Tằng, phó tổng giám đốc của công ty. Trong thời gian này, ông ta sẽ giúp bố làm quen với công việc trong công ty”.

Tần Đại Dũng khẽ gật đầu nhưng do dự không xuống xe ngay.

Dương Thanh nghi ngờ hỏi: “Bố, bố có gì muốn nói với con à?”

“Bố biết các con trẻ tuổi sung sức, nhưng có một số việc vẫn phải kìm chế, tệ gì thì cũng phải tránh Tiêu Tiêu”.

Lúc này, Tần Đại Dũng mới nhìn Dương Thanh, nghiêm mặt nói: “Con bé còn nhỏ, thấy hai đứa làm chuyện đó sẽ không tốt cho sự phát triển thể chất và tinh thần của con bé”.

Dương Thanh ngỡ ngàng, nhất thời không hiểu được ý của Tần Đại Dũng.
Nhưng anh còn chưa kịp hỏi, Tần Đại Dũng đã xuống xe rời đi.

“Rốt cuộc bố định nói gì vậy?”

Dương Thanh nghi ngờ, lẩm bẩm: “Chuyện gì mà nên kìm chế? Còn phải tránh Tiêu Tiêu nữa?”

Anh nói ra những lời này mới hiểu rõ ý của Tần Đại Dũng.

“Ôi giồi! Rốt cuộc có chuyện quái gì khiến bố hiểu nhầm thế?”, Dương Thanh kinh ngạc kêu lên.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông.
Anh cầm lên xem, là điện thoại của Vương Cường.

Anh đã nhắc Vương Cường, nếu là mấy chuyện vặt vãnh thì không cần liên hệ với anh.
Xem ra, gã ở bên kia đã gặp phải chuyện lớn rồi.

“Cậu Thanh, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn báo với cậu.
Bây giờ cậu rảnh không? Tôi muốn qua tìm cậu!”

Dương Thanh vừa nghe máy, đã nghe Vương Cường nói.

“Anh ở đâu? Tôi tới chỗ anh!”

Dương Thanh không muốn Vương Cường bị lộ.
Nếu Vương Cường muốn tới gặp mình để báo cáo, vậy chắc chắn là không thể nói rõ trong điện thoại được.

“Tôi ở Spa Hoàng Hà”, Vương Cường nói.

“Được!”

Dương Thanh cúp máy và quay đầu xe, lái về phía Spa Hoàng Hà.

Xem ra ở đó đã xảy ra chuyện rồi, chắc chắn có liên quan tới nhà họ Ngụy, nếu không Vương Cường sẽ không gọi điện thoại cho anh.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đến Spa Hoàng Hà.
Vương Cường đã chờ sẵn ở cửa, trong tay kẹp một điếu thuốc.
Dưới chân gã còn có mấy chục mẩu thuốc.

Thấy xe của Dương Thanh đỗ lại, gã vội vàng bước tới đón:
“Cậu Thanh, cậu đã tới rồi!”

- ————

Chương 143: 143: Không Muốn Sống Nữa

Bọn họ đi thẳng tới văn phòng ở tầng cao nhất của Spa Hoàng Hà.

“Cậu Thanh, khoảng hơn một giờ chiều qua, Spa Hoàng Hà có nhận được hai cô gái rất xinh đẹp.
Ban đầu tôi tính từ chối nhưng lại lo sẽ làm bọn họ nghi ngờ nên mới nhận”.

Vẻ mặt Vương Cường nghiêm trọng, còn nói thêm: “Tôi nghi ngờ có mạng lưới quan hệ rất lớn nằm sau chuyện này, mà nhà họ Ngụy chỉ là một trong số đó”.

Nghe Vương Cường nói vậy, vẻ mặt Dương Thanh chợt lạnh hẳn.
Chẳng trách Vương Cường muốn trực tiếp báo cáo với mình về chuyện này.
Quả thật là chuyện quan trọng.

Ban đầu anh còn tưởng nhà họ Ngụy luôn tìm các cô gái đẹp, sau đó bắt cóc đưa đến Spa Hoàng Hà để tiến hành một vài giao dịch mờ ám.
Bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Thường thì bao lâu sẽ đưa tới một lần? Mỗi lần đưa mấy người?”, Dương Thanh hỏi.

“Thời gian không cố định, có đôi khi mấy ngày đưa tới một lần, có đôi khi mười ngày nửa tháng, nhưng lâu nhất là không quá một tháng.
Hơn nữa mỗi lần đưa tới số người cũng khác nhau, đại khái đều tầm hai, ba người.
Trung bình một tháng có thể duy trì khoảng bảy, tám người”, Vương Cường nói.

“E là nhà họ Ngụy sẽ nhanh chóng biết được chuyện Spa Hoàng Hà đã đổi chủ thôi.
Anh nghĩ cách liên lạc với người đưa mấy cô gái kia tới, tôi sẽ tự mình xử lý chuyện này”, Dương Thanh nghiêm mặt nói.

Chỉ riêng nhà họ Ngụy, mỗi tháng đã có thể bắt cóc tới bảy, tám cô gái.
Nếu mạng lưới quan hệ này rất lớn, vậy số các cô gái bị bắt cóc mỗi tháng sẽ nhiều tới kinh người.

Vương Cường cười hì hì, đột nhiên lấy điện thoại di động và mở một phần mềm giống như bản đồ ra đa.
Trên đó có điểm đỏ đang không ngừng chớp hiện và di chuyển.

“Cậu Thanh, tôi đã gắn thiết bị theo dõi trên xe của đối phương.
Bây giờ chúng đang ở thành phố Kim Hà, chắc ở đó cũng có thế lực bắt cóc các cô gái”.

Vương Cường vừa nói vừa mở sổ ghi chép trên điện thoại, trên đó còn ghi lại hai vị trí.
Gã nói tiếp: “Sau khi xe của chúng rời khỏi Giang Hải còn đi tới Châu Thành và thành phố Kim Hà.
Thành phố Xương là thành phố thứ tư.
Mỗi khi chúng dừng lại ở thành phố nào, tôi đều đánh dấu lại vị trí”.

Dương Thanh liếc nhìn Vương Cường.
Anh không ngờ gã đầu trọc còn thông minh như vậy.
Nếu gã đã cài thiết bị theo dõi trên xe, vậy mọi chuyện lại dễ giải quyết rồi.

“Cho tôi biển số xe!”

Dương Thanh nói.
Chờ Vương Cường nói ra biển số xe, anh nhắn dãy số đó cho một người.

Chưa tới năm phút, điện thoại của anh đã đổ chuông.

“Anh Thanh, em đã điều tra ra được chủ chiếc xe này là một tài xế xe tải tên là Lý Phúc, không có bất kỳ vấn đề gì”, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Tạm thời thông báo cho chính quyền địa phương cứu các cô gái trong xe ra trước”, Dương Thanh dặn dò.

Theo anh nghĩ, phía sau chuyện này nhất định phải có một con cá lớn.
Nếu đối phương dám buôn người, nhất định phải có kế hoạch hoàn chỉnh.

“Cậu Thanh, tôi có thể giúp gì trong chuyện này không?”

Thấy Dương Thanh cúp máy, Vương Cường dè dặt hỏi.

“Anh không cần tham gia vào chuyện này nữa”, Dương Thanh thản nhiên nói.

Một con cá lớn dám buôn bán phụ nữ với nhà họ Ngụy, sao Vương Cường đối phó được?

Không bao lâu sau, điện thoại của Dương Thanh lại đổ chuông.

“Anh Thanh, người và xe đều đã bị tạm giữ, các cô gái trên xe cũng đã giải cứu nhưng không điều tra được gì.
Tài xế nhận chở hàng qua mạng, thậm chí không biết trong thùng xe có gì”.

“Đây là lần đầu tiên hắn nhận chở hàng như vậy.
Đối phương cho hắn biết địa điểm nhận hàng qua mạng, sau đó cả hành trình đều có người bốc dỡ hàng, thậm chí còn có xe luôn bám theo.
Mỗi khi đến chỗ nào, đều là người của bọn họ dỡ hàng”.

Dương Thanh nhíu mày khi nghe được giọng nói từ trong điện thoại phát ra.
Xem ra đối phương làm rất tốt công tác bảo mật.

Như vậy, manh mối hoàn toàn bị cắt đứt, rất khó tìm được nguồn hàng.

“Được, tôi biết rồi.
Cậu cứ giao chuyện này cho bên chính quyền điều tra”, Dương Thanh nói xong cúp máy.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.
Vương Cường khẽ nhíu mày: “Vào đi!”

“Anh Cường, Ngụy Sâm nhà họ Ngụy dẫn người đến”.

Một người trung niên hoảng hốt nói.

Dương Thanh híp mắt lại, nói: “Nếu bọn họ đã tới, vậy chúng ta ra gặp thôi!”

Nếu không có chuyện buôn bán phụ nữ, có lẽ Dương Thanh còn có thể tha cho nhà họ Ngụy.

Nhưng bây giờ, nhà họ Ngụy chỉ còn con đường diệt vong thôi.

Vương Cường nghe thấy tên Ngụy Sâm, rõ ràng có chút sợ hãi, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Cậu Thanh, Ngụy Sâm là đứa con trai được Ngụy Thành Châu coi trọng nhất và đang xử lý chuyện Spa Hoàng Hà.
Chắc anh ta không liên lạc được với Đinh Lộc nên mới tự mình qua đây”.

“Nếu là chủ gia tộc tương lai của nhà họ Ngụy, vậy chẳng còn gì tốt hơn”.

Dương Thanh nói xong đã bước đi trước.
Vương Cường vội vàng đi theo anh.

Ở đại sảnh tầng một.

“Ông chủ Đinh Lộc của các người đâu? Sao tôi không liên lạc được?”

Một người trung niên với gương mặt thâm trầm vừa đến Spa Hoàng Hà, đã hỏi thăm về Đinh Lộc.

Người đàn ông trung niên này chính là Ngụy Sâm, người con trai được Ngụy Thành Châu coi trọng nhất.

Mỗi lần có các cô gái được đưa đến, ông ta đều sẽ tự mình thu xếp.
Chỉ là lần này các cô gái đã đến, không hiểu sao lại không thể liên lạc được với Đinh Lộc, ông ta rất bực mình về điều này.

“Thưa ông, Đinh Lộc đã bán chỗ này rồi.
Bây giờ ông ta không phải là ông chủ của chúng tôi nữa.
Chúng tôi cũng không biết ông ta đi đâu”.

Người được Dương Thanh bổ nhiệm làm quản lý sảnh chính không biết thân phận của Ngụy Sâm, vô cùng cung kính giải thích.

“Cái gì?”

Ngụy Sâm vô cùng hoảng sợ, chợt chộp lại áo của quản lý sảnh chính tức giận nói: “Đinh Lộc bán chỗ này à? Mẹ nó, ai cho ông ta cái quyền bán chỗ này?”

“Thưa ông, mong ông hãy tự trọng!”

Quản lý sảnh chính vốn là bảo vệ, dáng người vô cùng vạm vỡ.
Anh ta đẩy Ngụy Sâm ra, cũng có vẻ tức giận.

Ngụy Sâm bị đẩy cho lảo đảo suýt ngã.

Từ sáng sớm không liên lạc được với Đinh Lộc đã khiến ông ta rất bực bội.
Kết quả bây giờ mới biết Đinh Lộc đã bán chỗ này, lại bị quản lý sảnh chính đẩy nên ông ta càng tức giận hơn.

“Khốn kiếp, mày cũng dám động vào tao à? Mày đúng là chán sống rồi!”

Ngụy Sâm tức giận, ra lệnh cho hai vệ sĩ phía sau: “Đánh nó tàn phế cho tao!”

Một vệ sĩ lập tức lao về phía quản lý sảnh chính.
Quản lý sảnh chính cũng không ngờ đối phương nói ra tay là ra tay.

Cho dù anh ta từng là bảo vệ, cũng có chút thực lực nhưng vẫn kém xa vệ sĩ của người thừa kế nhà họ Ngụy.

“Bịch!”

Vệ sĩ của Ngụy Sâm chỉ đấm một phát đã khiến quản lý sảnh chính bay ra ngoài.

Nhưng như vậy còn chưa hết, vệ sĩ kia lại lao về phía quản lý sảnh chính và giơ chân đạp mạnh xuống đùi của anh ta.

Nếu ăn cú đạp này thì chắn chắc chân anh ta sẽ gãy.

Lúc này anh ta muốn tránh cũng không kịp, đành trơ mắt nhìn chân của đối phương hạ xuống.

“Mày dám động vào anh ta, tao sẽ giết mày!”

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng ngang ngược chợt vang lên.

Trong chớp mắt, nhiệt độ cả đại sảnh dường như giảm xuống mấy độ.

Vệ sĩ kia tự nhiên có ảo giác, nếu mình dám đạp xuống, mình sẽ phải chết thật.
Chân gã trơ lại giữa không trung, không dám đạp xuống nữa.

- ————

.

Chương 144: 144: Tao Phải Giết Mày

Mọi người đồng loạt nhìn phía bóng người xuất hiện ở cửa thang máy.

Họ thấy Dương Thanh bước nhanh tới, còn có Vương Cường đi theo phía sau.

“Ông chủ!”

Thấy Dương Thanh, quản lý sảnh chính ngạc nhiên kêu lên.

Mình suýt bị vệ sĩ của Ngụy Sâm đạp gãy một chân, nhờ một câu uy hiếp của Dương Thanh mới được cứu.
Có thể tưởng tượng được quản lý sảnh chính đang kích động thế nào.

Nhìn Ngụy Sâm hơn bốn mươi tuổi, mặc quần tây và áo sơ mi, cổ thắt cà vạt, cổ tay đeo chiếc đồng hồ Rolex đặc biệt bắt mắt, đúng là tiêu tuẩn của người có chức vụ cao.

Nhưng đôi mắt ông ta khiến người ta cảm thấy không thoải mái.
Ánh mắt ấy có chút hung ác nhưng không phải chỉ cố làm ra vẻ, hẳn lúc nào cũng vậy.

Dương Thanh từng gặp Ngụy Tường.
Lúc này nhìn mặt Ngụy Sâm có thể thấy được vài nét giống với Ngụy Tường, hai người rõ ràng là anh em.

Lúc Dương Thanh nhìn Ngụy Sâm, ông ta cũng đang nhìn anh.
Nếu chỉ có mình anh, có lẽ ông ta sẽ không hề e ngại.
Nhưng anh lại dẫn theo Vương Cường đi cùng.

Giang Hải đều đang đồn nhau, nửa tháng trước Vương Cường được một nhân vật thần bí giúp đỡ, đã thay Lưu Khải khống chế hơn nửa số tụ điểm ăn chơi ở Giang Hải.

Bây giờ Vương Cường đi theo sau Dương Thanh đã nói rõ thân phận của anh.
Cho dù anh không phải là nhân vật thần bí phía sau Vương Cường, vậy chắc chắn cũng phải có quan hệ với người đó.

“Cậu là người đã mua lại Spa Hoàng Hà từ trong tay của Đinh Lộc à?”

Ngụy Sâm chợt hỏi, không còn vẻ sắc bén như lúc mới tới.

“Các thủ tục chuyển nhượng có liên quan đều đã làm xong, có vấn đề gì sao?”, Dương Thanh thản nhiên nói.

Ngụy Sâm híp mắt lại.
Thái độ cứng rắn này của Dương Thanh khiến anh ta rất khó chịu.

Ở Giang Hải, đám thanh niên như Dương Thanh gặp ông ta, có ai mà không tươi cười chào đón?

“Cậu bạn, có lẽ cậu còn chưa biết tôi là ai.
Tôi là Ngụy Sâm nhà họ Ngụy!”

Ngụy Sâm chủ động nói rõ thân phận, giọng nói rất kiêu ngạo.

Sau khi đám nhân viên xung quanh biết được thân phận của Ngụy Sâm đều chấn động.

Tuy bọn họ không biết Spa Hoàng Hà là sản nghiệp của nhà họ Ngụy, nhưng họ biết nhà họ Ngụy là một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, nên giờ nghe tên thì thấy như sấm bên tai.
Không ngờ bây giờ người của nhà họ Ngụy lại tới chỗ mình.

Quản lý sảnh chính bị dọa tới ngây người.
Anh ta nhớ lại mình vừa đẩy người của nhà họ Ngụy, trong lòng lại vô cùng căng thẳng.

Nhưng trong lúc ai nấy đều chấn động trước thân phận của Ngụy Sâm, Dương Thanh chợt lãnh đạm nói: “Ông có tư cách làm bạn của tôi sao? Còn nữa, ông là ai, đến từ gia tộc nào có liên quan gì đến tôi?”

Mọi người ở đó đều câm nín!

Ngay cả Ngụy Sâm cũng sửng sốt.
Nhà họ Ngụy đứng trên đỉnh cao của Giang Hải.

Ông ta đường đường là người thừa kế của nhà họ Ngụy, lúc này lại bị một cậu thanh niên khinh thường như vậy.

Ngụy Sâm thậm chí nghi ngờ, có phải cậu thanh niên này mới đến, còn không biết tới địa vị của nhà họ Ngụy ở Giang Hải hay không?

Người có thể khiến Vương Cường - người ngang hàng với chủ gia tộc hàng đầu đi theo, chắc chắn phải có thân phận không tầm thường.
Chẳng lẽ là cậu chủ của gia tộc quyền thế nhất ở tỉnh lỵ kia?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngụy Sâm cũng thấy thoải mái hơn.

"Không biết cậu là con nhà ai?", Ngụy Sâm cố nén giận, cảnh giác hỏi.

Dương Thanh thật ra vẫn đánh giá cao về Ngụy Sâm, ít nhất ông ta còn tốt hơn gã ngốc ngồi Rolls Royce, xông vào dinh thự Vân Phong yêu cầu mình chuyển nhượng lại biệt thự.

"Được rồi, ông không cần thử thăm dò nữa.
Tôi chỉ dựa vào chính mình".

Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho những gì mà nhà họ Ngụy đã làm, cũng không cần thiết phải nói nhiều với Ngụy Sâm, chỉ lạnh lùng nói: "Vệ sĩ của ông lại dám ra tay với người của tôi ở trên địa bàn của tôi, chúng ta nên tính toán chuyện này trước đã nhỉ?"

Khi nghe Dương Thanh nói vậy, cho dù là Vương Cường cũng phải thầm giật mình.

Gã biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không hề biết gì về lai lịch của anh.
Sở dĩ gã thần phục anh là vì muốn đánh cược một lần.

Bây giờ Dương Thanh đang đối mặt với người nhà họ Ngụy còn cứng rắn như vậy, rốt cuộc là anh có chỗ dựa nên không sợ hay thật sự xem thường nhà họ Ngụy?

Nhưng bất kể thế nào cũng đều không thể quay đầu lại được nữa, cho dù thua cuộc, gã cũng không sợ.

Ngay chính Dương Thanh cũng không biết vì thái độ cứng rắn lạnh lùng của mình đối với nhà họ Ngụy mà vốn dĩ Vương Cường vẫn còn đắn đo trong lòng, bây giờ đã vững tin đi theo anh.

“Cậu muốn tính thế nào?”

Ngụy Sâm cũng không tin lời Dương Thanh nói, chỉ có thể chờ sau khi điều tra rõ thân phận của Dương Thanh, mới dám quyết định xem nên đối phó với Dương Thanh thế nào.

Cũng vì vậy, ông ta mới được Ngụy Thành Châu yêu thích, đồng thời sớm quyết định để ông ta làm người thừa kế của nhà họ Ngụy.

“Lý Lương, vừa rồi hắn đánh anh thế nào, bây giờ anh đánh lại như vậy”.

Dương Thanh đột nhiên nhìn quản lý sảnh chính rồi căn dặn.

Nếu trước đó không biết thân phận của Ngụy Sâm, có lẽ anh ta còn dám ra tay.
Bây giờ đã biết, làm sao anh ta dám ra tay nữa?

Nhưng anh ta lại không ngốc nên biết rõ, nếu mình không làm theo lời Dương Thanh, đừng nói là quản lý sảnh chính, e rằng chẳng thể ở lại Spa Hoàng Hà được nữa.

Nhưng đây không phải là một cơ hội của anh ta sao?

Nghĩ đến hoàn cảnh gia đình mình, ánh mắt anh ta không còn do dự nữa, lập tức trở nên sắc bén.
Anh ta bước nhanh về phía vệ sĩ suýt đánh gãy chân mình.

Dương Thanh thấy rõ phản ứng của Lý Lương, cũng hiểu suy nghĩ của anh ta.
Dương Thanh đang thử anh ta.
Bây giờ là lúc cần dùng người, Dương Thanh cần phải bồi dưỡng một nhóm người có năng lực.
Cho dù ban đầu Lý Lương là bảo vệ, chỉ cần anh ta có năng lực, biết đâu anh ta có thể gánh vác được trọng trách lớn.

Ngụy Sâm vẫn luôn chú ý tới Lý Lương.
Lúc thấy Lý Lương thật sự dám đi về phía vệ sĩ của mình, vẻ mặt ông ta trở nên khó coi.

Dương Thanh muốn đánh vệ sĩ của mình ngay trước mặt mình, đây chẳng phải là đánh vào mặt ông ta, ra oai phủ đầu với ông ta sao?

Lý Lương đi đến trước mặt vệ sĩ kia thì dừng lại, nhìn đối phương với ánh mắt sắc bén.

Vệ sĩ xem thường, hừ lạnh nói: “Một thằng vô dụng cũng dám động đến tao à?”

Ngụy Sâm vẫn không nói lời nào.
Nếu vệ sĩ thật sự ra tay, Dương Thanh truy cứu trách nhiệm thì đến lúc đó cùng lắm mình thí tốt là được.
Nhưng nếu mình nhắc vệ sĩ không được đánh trả thì chính là tự tát vào mặt mình.

Lúc này Lý Lương đang chịu áp lực rất lớn, mãi vẫn chưa ra tay.

Vương Cường vừa định nói đã bị Dương Thanh dùng mắt ra hiệu cho dừng lại.

Nhất thời, ai nấy đều nhìn Lý Lương với vẻ mong chờ, muốn xem thử người đàn ông vạm vỡ làm chân bảo vệ nhỏ mới được lên chức quản lý sảnh chính có dám ra tay với vệ sĩ nhà họ Ngụy hay không.

“Đây là Spa Hoàng Hà, tôi là quản lý sảnh chính chỗ này, bất kể các người có thân phận gì, nếu đã gây sự ở đây, vậy tôi sẽ tới quản!”

Lý Lương chợt nói chuyện rất khí thế, ánh mắt vô cùng sắc bén.
Ngay cả vệ sĩ của Ngụy Sâm cũng phải kinh ngạc.

Trong chớp mắt, Lý Lương đột nhiên vung nắm đấm.

“Bịch!”

Một tiếng động vang lên, Lý Lương đấm mạnh vào bụng của vệ sĩ trong nỗi khiếp sợ của mọi người.

Vệ sĩ cúi gập người xuống, có vẻ rất đau đớn.
Nhưng chỉ chớp mắt, vẻ mặt hắn ta đã trở nên dữ tợn.

“Mày dám động vào tao, tao giết mày!”

Hắn ta nổi giận, đấm mạnh về phía huyệt Thái Dương của Lý Lương.

Chương 145: 145: Một Chữ Đáng Giá Chục Triệu

Lý Lương chỉ là một bảo vệ bình thường, không thể là đối thủ của vệ sĩ được đào tạo bài bản nhà họ Ngụy.

Một nắm đấm của anh ta chỉ khiến đối phương cong người một chút, nhưng nắm đấm của đối phương có thể đánh ngã anh ta.
Thực lực giữa hai người chênh lệch rất lớn.

Lúc này, vệ sĩ của nhà họ Ngụy giận dữ dồn sức, nếu đánh vào huyệt Thái Dương của Lý Lương, nhẹ thì hôn mê, nặng thì toi mạng.

Dù vậy, Lý Lương chẳng hề e ngại, hai mắt trừng lớn giơ tay ngăn cản theo bản năng.

“Bịch!”

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen vọt tới nhanh như chớp.

“Kẻ nào?”

Mặt Ngụy Sâm lập tức biến sắc.

“Rầm!”

Khi Ngụy Sâm nhận ra có cao thủ xuất hiện, vệ sĩ của ông ta đã bị đá bay ra ngoài như trái bóng.

Vệ sĩ nhà họ Ngụy lăn tròn đâm vào cửa, làm vỡ hai cánh cửa làm bằng thủy tinh, nặng nề lăn ra ngoài Spa Hoàng Hà.

Hắn ta nằm ngất xỉu như con chó chết trên một đống mảnh vụn thủy tinh.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người nhìn người đàn ông vạm vỡ không biết xuất hiện từ bao giờ.
Đánh người xong, anh ta bình tĩnh ra sau lưng Dương Thanh như không có chuyện gì xảy ra.

Giờ phút này, mọi người mới biết người đàn ông trẻ tuổi ấy là người của Dương Thanh.

Vương Cường trông thấy người kia liền hoảng sợ.
Lần đầu tiên gặp Dương Thanh ở Night Light, gã đã thấy người đàn ông cao lớn này đi theo sau anh.

Người ấy không phải ai khác chính là Mã Siêu.

Anh ta vừa tới Spa Hoàng Hà đã thấy vệ sĩ nhà họ Ngụy định đánh Lý Lương liền tiện tay xử lý.

Ngụy Sâm lập tức thấy căng thẳng, một người có thể khiến Vương Cường quy thuận, bây giờ lại xuất hiện một cao thủ mạnh mẽ như vậy, sao Dương Thanh có thể là người tầm thường được?

Lý Lương nhìn Mã Siêu đứng sau lưng Dương Thanh, lại nhìn vệ sĩ nhà họ Ngụy bị đánh bay ra ngoài vỡ cả cửa thủy tinh, vô thức nuốt nước bọt.

“Cửa kính của Spa Hoàng Hà và người của ông đánh người của tôi, tôi chỉ đòi bồi thường mười triệu.
Cho ông mười phút trả tiền cho tôi, tôi sẽ thả ông đi”.

Dương Thanh chợt lên tiếng phá vỡ sự im lặng.
Nhưng câu nói này khiến tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh nổi.

Vương Cường kinh ngạc, thầm nghĩ cậu Thanh vẫn đỉnh nhất.
Đánh người nhà họ Ngụy còn dám đòi họ bồi thường.

Ngụy Sâm cũng sợ ngây người.
Dù ông ta biết Dương Thanh không đơn giản nhưng cũng không thể chịu sự sỉ nhục như vậy, ánh mắt dần lạnh lẽo.

“Người của cậu đánh vệ sĩ của tôi bị thương nặng, cửa thủy tinh vỡ cũng do người của cậu gây ra.
Cậu lại mở miệng đòi tôi mười triệu, đúng là quá đáng!”, Ngụy Sâm cắn răng nói.

“Thứ nhất, đây là địa bàn của tôi, do tôi quyết định! Thứ hai, người của ông đánh người của tôi trước! Thứ ba, cửa thủy tinh vỡ vì vệ sĩ của ông đụng vào!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Cậu…”

“Hai mươi triệu!”

“Tôi…”

“Bốn mươi triệu!”

“Được, tôi lập tức chuyển khoản!”

Ngụy Sâm vừa định tranh luận thì Dương Thanh lập tức tăng tiền bồi thường lên gấp đôi.
Chỉ cần ông ta mở miệng là lại tăng thêm.
Cuối cùng ông ta không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể cam chịu.

Nghe vậy, tất cả đều kinh hãi, đây thực sự là người nhà họ Ngụy sao?

Dương Thanh nhếch miệng nói: “Nếu đồng ý nhanh hơn, không nói nhiều thêm hai chữ thì đã bớt được ba mươi triệu rồi.
Ông nên cảm thấy vinh hạnh vì tôi khiến một chữ ông nói đáng giá chục triệu!”

Sắc mặt của Ngụy Sâm cực kỳ khó coi, bị Dương Thanh chọc tức suýt hộc máu.

Mặc dù tính cách ông ta rất tàn nhẫn nhưng làm việc cực kỳ cẩn trọng.
Chưa biết lai lịch của đối phương là gì, ông ta sẽ không tùy tiện chọc vào.

“Mau quẹt thẻ cho sếp Ngụy đi!”

Dương Thanh chợt quát lớn.
Lý Lương giật mình vội vàng nói: “Sếp Ngụy, mời ông sang bên này!”

Dưới ánh mắt hóng hớt của mọi người, Ngụy Sâm quẹt thẻ thanh toán bốn mươi triệu rồi tức giận dẫn người bỏ đi.

“Từ hôm nay trở đi anh chính là tổng giám đốc của Spa Hoàng Hà, phụ trách toàn bộ công việc ở đây”, Dương Thanh chợt quay sang nói với Lý Lương.

Lý Lương chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy Dương Thanh thăng chức cho mình, một lúc lâu sau mới mừng rỡ nói: “Cảm ơn ông chủ! Cảm ơn ông chủ!”

Bây giờ anh ta vô cùng biết ơn Dương Thanh.
Hôm qua vừa mới lên làm quản lý sảnh chính, hôm nay đã được thăng chức tổng giám đốc.

Anh ta hiểu vừa rồi mình đã cược đúng, quả nhiên Dương Thanh đang thử thăm dò mình.

Nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, anh ta cảm giác như đang nằm mơ.
Anh ta không chỉ đẩy Ngụy Sâm một cái mà còn đánh vệ sĩ của nhà họ Ngụy.

Mặc dù suýt chút nữa bị đối phương đánh chết nhưng may là bây giờ không sao cả.

Dương Thanh biết rõ thực lực của anh ta không bằng vệ sĩ nhà họ Ngụy mà vẫn bảo ra anh ta ra mặt, chứng tỏ anh chắc chắn anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhớ lại vừa rồi suýt chút nữa mình đã từ chối lệnh của Dương Thanh, anh ta cảm thấy vô cùng may mắn.
Nếu anh ta thực sự từ chối, có lẽ bây giờ đã bị đuổi đi rồi.

Vậy nên anh ta tràn đầy lòng tin với Dương Thanh.
Không có lý do gì để không trung thành với một ông chủ như vậy.

Vương Cường hâm mộ nhìn Lý Lương.
Gã liều mạng bao nhiêu năm mới có được địa vị như ngày hôm nay.
Còn Lý Lương thì khác, hôm qua mới chỉ là một bảo vệ quèn, hôm nay đã trở thành tổng giám đốc của Spa Hoàng Hà.

Mặc dù so với Tòa Thành Vương Giả thì Spa Hoàng Hà chẳng đáng là bao nhưng gã biết Lý Lương từ bảo vệ trèo lên được chức vị này, sức bật rất mạnh.
Chỉ cần anh ta có tài, tiền đồ sau này sẽ vô cùng xán lạn.

“Làm việc cho tốt!”

Dương Thanh vỗ vai Lý Lương rồi quay người rời đi.

Cùng lúc đó, Ngụy Sâm rời khỏi Spa Hoàng Hà liền gọi điện thoại, nghiến răng nói: “Dù có phải đào ba tấc đất cũng phải tìm ra cho tao! Đồng thời điều tra ông chủ hiện tại của Spa Hoàng Hà là ai!”

Ngụy Sâm là người thừa kế của nhà họ Ngụy, trước giờ chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

Nếu không phải sợ chọc giận ông lớn nào đó, sao ông ta có thể cam lòng cúi đầu trước Dương Thanh?

Điều khiến ông ta tức giận nhất chính là nhà họ Ngụy đã nâng đỡ Đinh Lộc lâu như vậy, Đinh Lộc cũng hiểu rõ tầm quan trọng của Spa Hoàng Hà đối với nhà họ Ngụy mà còn dám chuyển nhượng cho người khác.

Nhưng cuối cùng ông ta cũng sẽ phải thất vọng, bởi vì hôm qua Đinh Lộc đã rời khỏi Giang Hải.
Thế giới lớn như vậy, nhà họ Ngụy đâu thể lục tìm từng ngóc ngách.

“Chắc chắn chuyện này không đơn giản.
Với hiểu biết của mình về Đinh Lộc, chắc chắn ông ta không có gan chuyển nhượng Spa Hoàng Hà, trừ phi là bị ép buộc”.

Chẳng mấy chốc Ngụy Sâm đã hiểu được.
Nhưng có nói thế nào thì Đinh Lộc cũng đã phản bội, nhất định phải tìm bằng được ông ta.

Cùng lúc ấy, Dương Thanh cũng rời khỏi Spa Hoàng Hà.

Vương Cường lái xe, Mã Siêu ngồi ở ghế lái phụ, còn Dương Thanh ngồi một mình ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Cậu Thanh, hay là cậu tránh đi một vài hôm? Nhà họ Ngụy là một trong bốn gia tộc số một Giang Hải, Ngụy Sâm lại là người thừa kế của nhà họ Ngụy.
Hôm nay ông ta chịu thiệt lớn như vậy, chắc chắn sẽ không chịu để yên”.

Vương Cường thấy Dương Thanh nhắm mắt lại tưởng anh đang lo lắng chuyện nhà họ Ngụy, bèn nói.

“Tránh đi? Nhà họ Ngụy cỏn con ấy cũng có tư cách bắt tôi tránh đi sao?”

Dương Thanh bỗng mở mắt, cười lạnh: “Tôi còn đang sợ không tìm được lý do thích hợp để xử lý nhà họ Ngụy. Tốt nhất bọn họ hãy mau chóng ra tay đi”.

Chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên. Anh cầm lên xem, là một số lạ, thế nên anh cúp máy luôn.

Nhưng số lạ đó vẫn tiếp tục gọi tới.

- ————————

.

Chương 146: 146: Sự Tính Toán Của Đàn Bà

Lần này Dương Thanh quyết định nghe máy.

“Alo, Dương Thanh, tôi là Tô San!”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Tô San.

Dương Thanh sửng sốt, không biết tại sao cô ta lại gọi điện thoại cho mình, lạnh nhạt hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn mời anh ăn cơm, không biết anh có rảnh không”, Tô San nói.

Dương Thanh không thèm nghĩ ngợi: “Không rảnh!”

Cho dù Tô San là bạn thân của Tần Thanh Tâm, anh cũng sẽ không đi ăn riêng với cô ta.
Nếu không vì Tần Thanh Tâm, anh đã không thèm đáp lời cô ta rồi.

“Anh đừng từ chối vội! Tôi không mời riêng anh mà muốn mời cả anh và Thanh Tâm đi ăn cơm”.

Tô San vội giải thích: “Tôi gọi cho Thanh Tâm rồi.
Cô ấy định gọi cho anh nhưng tôi ngăn cản.
Tôi mời anh ăn cơm là vì để cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, phải tự mình mời anh mới phải”.

Biết cô ta gọi cả Tần Thanh Tâm tới, Dương Thanh mới sảng khoái nói: “Được, cô nói thời gian địa điểm đi.
Tôi sẽ đến đúng giờ!”

“Đợi lát nữa tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh”, Tô San cười đáp.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh nhanh chóng nhận được tin nhắn của Tô San.
Cô ta hẹn ở phòng ăn lớn của nhà hàng Mãnh Ký.

Bây giờ cũng sắp tới giờ tan làm buổi trưa, Dương Thanh không có việc gì nên bảo Vương Cường đưa anh tới nhà hàng Mãnh Ký trước.

Cùng lúc đó ở nhà họ Tô.

Tô San cúp máy xong, nhếch môi gọi thêm một cuộc điện thoại: “Không phải chúng ta đang hợp tác với tập đoàn Tam Hòa sao? Bây giờ anh hãy lấy danh nghĩa tìm hiểu việc hợp tác đi tìm sếp Tần đi”.

Tần Thanh Tâm đang ở tập đoàn Tam Hòa, thấy giờ tan tầm đã tới, chuẩn bị đi đến nhà hàng Mãnh Ký thì thư ký lại tới.

“Sếp Tần, công ty khoa học kỹ thuật Thiên Mỹ vừa báo sếp Liễu đang trên đường tới tập đoàn chúng ta, muốn tìm hiểu thêm về tiến trình phát triển của dự án hợp tác”, thư ký nói.

“Hả? Đã đến giờ cơm trưa rồi mà, sao sếp Liễu lại tới?”

Tần Thanh Tâm thấy rất khó hiểu.
Mặc dù cô biết công ty khoa học kỹ thuật Thiên Mỹ là sản nghiệp của nhà họ Tô nhưng không hề nghĩ chuyện này có liên quan gì với Tô San.

“Thư ký của sếp Liễu bày tỏ lòng xin lỗi, nói là chiều nay sếp Liễu phải lên máy bay đi công tác rất lâu nên muốn bàn bạc chuyện hợp tác trước khi đi”, thư ký đáp.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm mới hiểu, bèn nói: “Chắc thời gian của sếp Liễu rất gấp.
Cô hãy đặt trước một bàn ở nhà hàng cạnh công ty, đồng thời yêu cầu nhóm phụ trách dự án chuẩn bị báo cáo”.

“Vâng!”, thư ký lập tức rời đi.

Tần Thanh Tâm gọi điện thoại cho Tô San, áy náy nói: “Tô San, xin lỗi cậu nhiều.
Đối tác của mình sắp tới công ty, mình không đi ăn với cậu được rồi”.

“Hả? Vậy sao? Thế để mình hủy đặt bàn, đợi cậu rảnh lại mời hai người sau!”, Tô San tỏ vẻ tiếc nuối.

“Nếu đặt bàn trước rồi thì đừng hủy.
Cậu cứ ăn với Dương Thanh đi.
Dù sao cậu mời bữa này cũng là để cảm ơn anh ấy, anh ấy thay mình tới là được rồi!”

Nghe Tô San nói đã đặt bàn trước, Tần Thanh Tâm vội ngăn lại.

“Vậy thì mình cứ mời Dương Thanh ăn cơm trước nhé.
Cuối tuần mình sẽ tới nhà cậu sau”.

Tô San cười nói.
Cô ta quen Tần Thanh Tâm bao nhiêu năm, đương nhiên hiểu rất rõ tính cách của cô.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tô San.
Cô ta đã trang điểm xong xuôi, tươi cười vui vẻ rời khỏi nhà họ Tô.

Dương Thanh vào phòng đã thấy Tô San ở đó.

Thấy anh tới, Tô San vội vàng đứng dậy, nhiệt tình nói: “Anh tới rồi à? Mau ngồi đi!”

Không thể phủ nhận rằng, Tô San xinh đẹp không hề thua kém Tần Thanh Tâm, dáng người cao gầy thon thả.

Rõ ràng cô ta đã trang điểm tỉ mỉ, ngũ quan tinh xảo, lông mi cong dài khẽ động theo từng cái chớp mắt, sống mũi cao và đôi môi màu hồng phấn.
Rõ ràng là một người đẹp tiêu chuẩn.

“Thanh Tâm chưa tới sao?”

Dương Thanh chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Tô San một cái rồi hỏi.

“Thanh Tâm vừa gọi điện bảo đối tác tới bàn công việc, cô ấy không tới được, nhờ tôi nói với anh một tiếng”, Tô San cười đáp.

Nghe vậy, Dương Thanh cũng không chút nghi ngờ.
Hiện giờ Tần Thanh Tâm là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, vốn có rất nhiều việc đột xuất cần giải quyết.

“Nhà hàng này rất nổi tiếng trong nước.
Ở đây chỉ có thứ anh không nghĩ ra chứ không có món bọn họ không làm ra được”.

Tô San cười nói, đưa thực đơn cho Dương Thanh: “Vừa rồi rảnh rỗi tôi đã gọi trước vài món đặc biệt.

Anh xem còn muốn ăn thêm gì nữa không? Phải ăn thật no vào!”

Dương Thanh nhận thực đơn, hờ hững nhìn qua, thấy Tô San đã gọi sáu món.

“Đủ rồi, dù sao cũng chỉ có hai người chúng ta”.

Dương Thanh đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ bên cạnh.

Tô San mỉm cười nói: “Mang các món đã gọi trong thực đơn lên đi!”

Dương Thanh không hề có thiện cảm với cô gái này.
Nếu không vì Tần Thanh Tâm, đừng nói là cùng nhau ăn cơm, đến cả nói chuyện anh cũng không có hứng thú.

Dương Thanh không có gì để nói với cô ta, chỉ mong ăn nhanh để rời đi, buồn bực nghịch điện thoại.

Tô San nhìn chằm chằm anh, chợt lên tiếng: “Anh đi ăn cơm với phụ nữ đều như vậy sao?”

“Thấy nhàm chán nên tôi đang đọc tin tức thôi”, Dương Thanh cười đáp.

Tô San trợn mắt nói: “Ở cạnh một cô gái xinh đẹp như tôi mà anh vẫn cảm thấy nhàm chán sao?”

“Trừ vợ tôi ra, ở với bất kỳ cô gái nào tôi cũng đều thấy nhàm chán”, Dương Thanh thành thật nói.

“Anh đúng là rất thẳng thắn”.

Bị nghẹn họng hai lần liên tiếp, Tô San không biết phải nói gì thêm, đành nở nụ cười gượng gạo.

May thay, nhà hàng Mãnh Ký này dọn đồ ăn lên rất nhanh.

Tô San rót hai ly rượu vang, đưa cho Dương Thanh một ly rồi nâng ly lên: “Tôi xin kính anh ly này, cảm ơn anh đã cứu mạng!”

Dương Thanh chạm ly với cô ta, lạnh nhạt nói: “Không cần khách sáo!”

Dương Thanh nói rất ít, dường như nói nhiều một câu cũng sợ lãng phí, khiến Tô San rất khó chịu.

Đối với Tô San, bữa cơm này vô cùng khó chịu.

Từ sau khi cô ta kính Dương Thanh một ly, anh liền cúi đầu chăm chú ăn cơm, không thèm nói một câu.
Chủ yếu là cô ta hỏi gì anh trả lời nấy.

“Sao cô không ăn?”

Dương Thanh ăn hết hai bát cơm lớn, thỏa mãn ợ một cái mới phát hiện Tô San không hề động tới bát cơm nhỏ trước mặt.

Còn chai rượu vang thì trừ một ly Dương Thanh uống, còn lại đều do Tô San uống cạn.

Lúc này, mặt mũi Tô San đỏ bừng, mỉm cười quyến rũ nói:
“Tôi no rồi!”

Nghe giọng cô ta hơi lèm nhèm, Dương Thanh mới biết cô ta đã tự chuốc say chính mình.

“Tôi cũng no rồi.
Cô không ăn nữa thì đi thôi!”, Dương Thanh đứng dậy nói.

“Được!”

Tô San vừa đứng lên liền lảo đảo ngã vào người Dương Thanh.

- ————

.

Chương 147: 147: Tên Đàn Ông Chết Tiệt

Dương Thanh vô thức giơ tay đỡ lấy Tô San.

“Cô không sao chứ?”

Dương Thanh hỏi xong định buông tay ra lại không buông được, bởi vì cả người Tô San đều dựa vào anh.
Một khi anh buông tay, chắc chắn cô ta sẽ ngã sấp mặt.

“Dương Thanh, tôi uống nhiều quá, hơi choáng váng không còn sức lực.
Anh có thể đưa tôi về nhà được không?”

Tô San tựa vào vai Dương Thanh, hơi thở nóng hầm hập phả vào cổ anh.

Cô ta liếc mắt quyến rũ, mặt mũi đỏ bừng, dán chặt lên người Dương Thanh.
Không biết là vô tình hay cố ý, cô ta ôm tay anh ở trước ngực.

Cảm nhận được thứ mềm mại trên cánh tay, Dương Thanh chợt căng thẳng.

Ngoại trừ năm năm trước thân mật với Tần Thanh Tâm, anh chưa từng thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào như vậy.

Dương Thanh cũng rất bất lực, ăn một bữa cơm trưa cũng tự chuốc say mình được.
May mà cô ta còn biết mình phải về nhà.

“Đi thôi!”

Dương Thanh chỉ muốn nhanh chóng đưa cô ta về nhà.
Cô ta cứ dán lên người anh như vậy chẳng khác gì đang tra tấn anh.

Tô San thấy được phản ứng của Dương Thanh, thầm cảm thấy đắc ý.

“San San!”

Hai người vừa bước ra khỏi phòng ăn thì nghe thấy có người kinh ngạc gọi.

Một người đàn ông mặc đồ hàng hiệu đi thẳng tới, kinh ngạc nhìn dáng vẻ thân mật của hai người.

Dường như cả người Tô San đều dính lên người Dương Thanh.

“Anh là ai? Tôi không biết anh!”

Tô San giả vờ say khướt lèm bèm nói, giơ tay ôm lấy cánh tay của Dương Thanh, chợt bảo: “Dương Thanh, chúng ta mau về nhà đi!”

Nghe vậy, Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng lại, người đàn ông kia đã nghe thấy rõ ràng, gương mặt tuấn tú tràn ngập tức giận.

“San San, anh là Trần Anh Tuấn đây!”

Anh ta vội vàng tới gần, nén giận nói.

Nghe thấy cái tên này, Dương Thanh suýt bật cười thành tiếng.

“Con mẹ mày cười cái gì?”, Trần Anh Tuấn lườm Dương Thanh.

Dương Thanh vội nín cười: “Xin lỗi!”

“À! Anh là Trần Anh Tuấn hả? Đừng cản đường nữa, chúng tôi phải về nhà”.

Tô San hơi nổi giận.
Cô ta vất vả tính kế, nào ngờ lại đụng phải Trần Anh Tuấn.

“Anh ta là ai?”

Trần Anh Tuấn nghiến răng chỉ vào Dương Thanh, lửa giận ngùn ngụt trong mắt.

“Anh ấy là bạn của tôi.
Anh đi ra đi, đừng chắn đường của chúng tôi!”

Tô San rất tức giận, xem ra cũng tỉnh rượu rồi.

“Em là người phụ nữ của anh, tại sao lại thân mật với thằng đàn ông khác như vậy? Cho dù có là bạn cũng không được!”

Trần Anh Tuấn cau mày, căm ghét nhìn Dương Thanh.

“Anh câm miệng! Tôi quen anh sao? Tôi là người phụ nữ của anh từ bao giờ?”

Tô San giận dữ ôm chặt cánh tay Dương Thanh, áy náy nhìn anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Anh Tuấn chắn đường Dương Thanh lại, tức giận nhìn Tô San: “Em là vợ chưa cưới của anh.
Bố anh và bố em đã nhận thông gia với nhau từ khi chúng ta vừa mới chào đời, sao em lại không quen anh được?”

“Trước giờ tôi chưa từng chấp nhận chuyện này.
Muốn tôi làm vợ chưa cưới của anh á? Nực cười, thời đại nào rồi mà còn lấy lý do thông gia từ bé? Tôi khuyên anh đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, nhanh chóng tìm người khác kết hôn đi”.

Dứt lời, Tô San liền kéo tay Dương Thanh rời đi.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Dương Thanh đều lạnh như băng, cứ như đang xem một vở kịch chẳng hề liên quan đến mình.

Mặt Trần Anh Tuấn tối sầm lại.
Từ nhỏ anh ta đã thích Tô San, khó khăn lắm mới đợi được cô ta về nước, nào ngờ lại bị người khác nhanh chân tới trước.

Dù Tô San nói Dương Thanh chỉ là bạn bè nhưng trong mắt Trần Anh Tuấn, hai người họ đã ở bên nhau rồi.
Bởi vì anh ta chưa từng thấy Tô San thân mật với người đàn ông nào như vậy.

“Đứng lại cho tôi!”

Trần Anh Tuấn bừng bừng lửa giận bước tới cản đường Dương Thanh.

“Thằng nhãi, không cần biết mày là ai, mày đều không có tư cách tiếp cận cô ấy.
Cô ấy là người phụ nữ của tao, biết điều thì cút đi!”, Trần Anh Tuấn gằn giọng nói.

Dương Thanh nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ quái.
Tự dưng mình bị người ta ghi thù rồi à?

“Trần Anh Tuấn, anh cút ra cho tôi.
Tôi quen biết người khác liên quan quái gì đến anh? Sao anh dám đuổi bạn tôi đi?”

Tô San lập tức chạy tới chắn trước người Dương Thanh, lớn tiếng quát tháo Trần Anh Tuấn.

.
Được tại * TrumTruye n.
COM *

“Mày chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ thôi à?”

Trần Anh Tuấn không thèm để ý tới Tô San, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh cười lạnh.
Anh ta rút ví lấy một xấp tiền mặt khoảng chừng hai nghìn tệ.

“Chỗ này đủ cho thằng nhà nghèo mày tiêu một khoảng thời gian, lấy rồi biến đi!”

Trần Anh Tuấn ném tiền lên người Dương Thanh.

“Soạt soạt!”

Ngay sau đó tiền rơi đầy đất.

Tô San giận dữ toàn thân run rẩy: “Anh cút đi!”

“San San, không phải em thực sự qua lại với thằng này đấy chứ?”

Sắc mặt Trần Anh Tuấn lạnh tanh, cực kỳ khó coi.

Vốn còn tưởng hai người chỉ mới yêu đương đơn thuần thôi, nhưng xem ra không hề đơn giản như vậy.

Trong mắt Trần Anh Tuấn, Tô San là của một mình anh ta.
Bây giờ phát hiện cô ta qua lại với người đàn ông khác, đương nhiên anh ta sẽ rất tức giận.

“Đầu óc anh có vấn đề à? Tôi nói rồi, anh ấy chỉ là bạn của tôi, anh còn lằng nhằng cái gì? Anh mau xin lỗi bạn tôi đi!”

Tô San đã hoàn toàn tỉnh rượu.
Nếu cô ta còn tiếp tục giả vờ say, chỉ e cô ta và Dương Thanh sẽ không đi được mất.

“Bảo anh xin lỗi thằng đào mỏ này hả? Em đùa anh à? Anh là cậu chủ nhà họ Trần, thằng này là cái thá gì? Xứng để anh xin lỗi sao?”

Trần Anh Tuấn thực sự nổi giận: “Tô San, tốt nhất em hãy nghĩ kĩ lại thân phận của mình.
Em là vợ chưa cưới của anh, cũng là con dâu nhà họ Trần.
Em ném mặt mũi của nhà họ Trần đi đâu hả?”

“Đúng là không thể nói nổi!”

Tô San đã lười phản bác lại Trần Anh Tuấn.
Kế hoạch của cô ta đã bị tên đàn ông chết tiệt này đảo lộn hết rồi.

“Dương Thanh, mặc kệ anh ta, chúng ta đi thôi!”

Tô San kéo tay Dương Thanh định rời đi.

“Nếu em đã không cần mặt mũi, anh sẽ đánh nát mặt em!”

Trần Anh Tuấn thẹn quá hóa giận, vung tay lên tát Tô San.

Dương Thanh không ngờ người đàn ông này lại có tính chiếm hữu với Tô San mạnh như vậy.
Cô ta chỉ mới ăn cơm với người đàn ông khác một bữa đã định ra tay đánh người.

Tô San cũng sợ ngây người, hoàn toàn không ngờ Trần Anh Tuấn sẽ đánh mình.
Cô ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to của anh ta lao tới, không cách nào né tránh.

“Bốp!”

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Dương Thanh chợt giơ tay nắm lấy bàn tay của Trần Anh Tuấn.

“Trần Anh Tuấn, anh dám đánh tôi sao?”

Tô San không dám tin vào mắt mình, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.
Nếu không có Dương Thanh, chắc chắn cô ta đã bị ăn tát.

- ————

.

Chương 148: 148: Tâm Trạng Không Tốt

Trần Anh Tuấn không nhìn Tô San mà nhìn chằm chằm Dương Thanh, cắn răng nói: “Buông ra!”

Dương Thanh không định xen vào chuyện của người khác, nhưng Trần Anh Tuấn lại muốn đánh người.

Dù sao Tô San cũng là bạn thân của Tần Thanh Tâm, lại còn tới ăn cơm với mình.
Nếu để cô ta bị đánh ngay trước mặt mình, Tần Thanh Tâm sẽ không vui.

“Trần Anh Tuấn phải không? Tôi vốn không rảnh nói chuyện với anh, cũng không định so đo gì.
Nhưng anh đánh người là sai rồi”.

Dương Thanh không thả tay của Trần Anh Tuấn ra, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi phải nói cho anh biết, Tô San chỉ là bạn thân của vợ tôi, không hề có quan hệ mờ ám gì với tôi.
Nhưng tôi không cho phép anh đánh cô ta ở trước mặt tôi!”

Dứt lời, Dương Thanh chợt buông tay.
Trần Anh Tuấn trừng mắt nhìn anh, lửa giận bừng cháy.

Tô San nghe Dương Thanh nói vậy bỗng thấy hơi mất mát.
Nhưng cô ta biết thành quả ngọt phải qua thử thách, hôm nay bọn họ mới gặp nhau lần thứ hai.

“Tao chỉ biết Tô San có một cô bạn thân tên là Tần Thanh Tâm.
Mày là chồng của cô ta à?”

Trần Anh Tuấn chợt lên tiếng.
Không ngờ anh ta cũng biết Tần Thanh Tâm.

Bố anh ta là bạn của Tô Thành Vũ, vậy thì địa vị của nhà họ Trần ít nhiều cũng phải ngang bằng với nhà họ Tô.
Mà ở Giang Hải không hề có gia tộc nào họ Trần, vậy nên nhà họ Trần này chỉ có thể là thế lực ở nơi khác.

Xem ra tính chiếm hữu của anh ta với Tô San đã trở nên cực đoan.

Đến cả bạn thân của Tô San là ai anh ta cũng biết rõ.

“Không sai, tôi chính là chồng của Tần Thanh Tâm!”, Dương Thanh lạnh lùng đáp.

Trần Anh Tuấn cười lạnh: “Một thằng ở rể ăn bám cũng dám quản chuyện của tao, đúng là không biết trời cao đất dày! Nếu bây giờ mày quỳ xuống xin tao tha mạng, có lẽ tao sẽ nể tình mày thành thật, không có quan hệ với Tô San mà tha cho mày!”

“Trần Anh Tuấn! Anh đừng hiếp người quá đáng!”

Tô San bực bội nói: “Dương Thanh là bạn tôi.
Nếu anh dám làm gì anh ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Hiện giờ, khí thế trên người Tô San cực kỳ mạnh mẽ, giọng điệu vô cùng nghiêm trọng.

“Tô San, em bảo vệ thằng vô dụng này như vậy, còn ôm ấp thân thiết với nhau là vì muốn cướp chồng của bạn sao?”, Trần Anh Tuấn bỗng châm chọc nói.

“Anh câm miệng!”, Tô San sắp phát điên rồi.

Kỳ thực từ gia thế hay bề ngoài, Trần Anh Tuấn đều rất tốt, rất xứng với cô ta.

Nhưng Tô San chẳng hề có hứng thú với một thằng điên có ham muốn chiếm hữu biến thái như vậy.
Hai người chưa kết hôn mà anh ta đã điên như thế, nếu kết hôn rồi thì sẽ thế nào?

Tô San thực sự không dám tưởng tượng.
Cô ta tuyệt đối không thể kết hôn với Trần Anh Tuấn.

“Ê thằng kia, tao đang nói chuyện với mày đấy, điếc à?”

Tô San càng che chở Dương Thanh, Trần Anh Tuấn càng căm ghét, cảm giác như đang bị cắm sừng vậy.

Anh ta nhìn đồng hồ, nheo mắt nói: “Tao cho mày ba mươi giây.
Nếu mày không quỳ xuống cầu xin, đừng trách tao không nương tay!”

Lúc ấy có hai người vệ sĩ mặc vest đi tới sau lưng Trần Anh Tuấn, trợn mắt nhìn Dương Thanh.

“Trần Anh Tuấn, đây là Giang Hải, không phải Châu Thành. Anh dám động tới một ngón tay của anh ấy, tôi sẽ khiến anh không thể rời khỏi Giang Hải! Không tin anh cứ thử xem!”

Tô San rất ngông cuồng, trực tiếp gọi một cú điện thoại: “Trong vòng mười phút lập tức dẫn người tới nhà hàng Mãnh Ký!”

Lúc này, Tô San như biến thành một người khác.
Khí thế bá đạo của cô ta khiến Trần Anh Tuấn thấy vô cùng lạ lẫm.

Anh ta ngơ ngác hỏi: “Vì thằng đàn ông này mà em gọi người tới đối phó anh sao?”

“Trần Anh Tuấn, anh ép tôi làm vậy.
Tôi đã nói rất rõ ràng, hai chúng ta không có khả năng.
Anh vẫn cứng đầu làm phiền tôi, bây giờ còn muốn động vào bạn của tôi”, Tô San lạnh lùng nói.

“Được! Được lắm! Không ngờ người phụ nữ của tôi lại đối đầu với tôi vì một thằng đàn ông khác!”

Trần Anh Tuấn cười lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Anh cũng muốn xem thử, em gọi người đến thì làm gì được anh? Nếu chú Tô biết, nhất định chú ấy cũng sẽ đứng về phía anh”.

Dương Thanh vẫn lạnh lùng như cũ, không hề ngăn cản Tô San gọi người.
Dù sao chuyện này chẳng liên quan gì tới anh.

“Thằng nhãi, mày chỉ biết núp váy đàn bà thôi hả? Nếu là đàn ông thì cút ra đây, đừng trốn sau lưng Tô San nữa.
Cái thằng mặc váy!”, Trần Anh Tuấn chế giễu.

Xung quanh có rất nhiều người vây xem.
Bọn họ đều biết chuyện gì đã xảy ra, ai cũng chỉ trỏ phê phán Trần Anh Tuấn.

Ai cũng nghĩ Tô San và Dương Thanh yêu nhau, Trần Anh Tuấn đeo bám Tô San, còn muốn ỷ thế hiếp người.

“Dương Thanh, anh cứ kệ anh ta.
Đợi người của tôi tới, xem ai còn dám ngáng đường chúng ta?”, Tô San nổi giận đùng đùng.

Dương Thanh cười khổ nghĩ, từ bao giờ anh đã vô dụng đến mức cần phụ nữ bảo vệ?

“Trần Anh Tuấn, nhân lúc tâm trạng của tôi còn đang tốt, tôi khuyên anh hãy mau tránh đường.
Đến khi tâm trạng của tôi không tốt nữa thì sẽ không dễ nói chuyện bây giờ đâu”, Dương Thanh chợt lên tiếng.

“Vậy sao? Thế thì tâm trạng của mày đừng tốt nữa! Tao muốn xem rốt cuộc mày có tài cán gì?”, Trần Anh Tuấn cố tình khiêu khích.

Dương Thanh lắc đầu bất lực.
Trần Anh Tuấn ngây thơ ấu trĩ y như tên của anh ta, không hề chín chắn chút nào.

“Anh là người nhà họ Trần ở Châu Thành phải không?”

Dương Thanh bỗng hỏi.
Vừa rồi lúc Tô San cảnh cáo anh ta có nói ở đây không phải Châu Thành.

“Sao hả thằng nhãi? Bây giờ mày biết tao là ai rồi à?”

Thấy Dương Thanh biết nhà họ Trần ở Châu Thành, Trần Anh Tuấn kiêu ngạo khoe khoang: “Tao chính là người của gia tộc số một Châu Thành, ông nội tao là chủ nhà họ Trần, Trần Hưng Hải!”

Không ngờ đúng là người nhà họ Trần ở Châu Thành.
Lúc trước khi nhà họ Dương bị diệt, Dương Thanh giao nhà họ Dương cho Lạc Bân xử lý.
Còn nhà họ Trần vẫn luôn bày trò gây rối, thậm chí còn muốn tranh đoạt sản nghiệp của nhà họ Dương.

Nhưng toàn bộ sản nghiệp đó đều được chuyển nhượng cho Dương Thanh bằng thủ tục hợp pháp, nhà họ Trần không làm gì được.
Nhưng bọn họ vẫn không ngừng chọc phá Lạc Bân.

Nếu anh không cho Tiền Bưu tới bảo vệ, chỉ e tính mạng của Lạc Bân đã gặp nguy hiểm.

“Thì ra Trần Hưng Hải là ông nội anh! Chẳng trách anh dám kiêu căng như vậy”, Dương Thanh cười nói.

Châu Thành và Giang Hải là hai thành phố cùng cấp bậc, nhưng Giang Hải có bốn gia tộc lớn nhất, còn Châu Thành chỉ có hai.
Nhà họ Trần chính là một trong số đó.
Vậy nên địa vị của nhà họ Trần ở Châu Thành rất cao.

“Mày láo!”

Trần Anh Tuấn quát lớn: “Sao mày dám gọi thẳng tên của ông nội tao?”

“Kể cả ông nội anh đứng trước mặt thì tôi vẫn dám gọi thẳng tên ông ta.
Anh là cái thá gì?”, Dương Thanh cười lạnh.

“Thằng ranh con, mày ép tao!”

Nghe vậy, Trần Anh Tuấn gào lên: “Chúng mày lên cho tao!”

Anh ta vừa ra lệnh, hai vệ sĩ liền xông tới chỗ Dương Thanh.

Tô San cả giận nói: “Anh dám!”

Nhưng đúng lúc ấy, Dương Thanh vốn đang đứng cạnh Tô San chợt động đậy, lập tức xuyên qua người hai tên vệ sĩ kia.

“Bốp!”

Không ai kịp nhìn thấy anh làm thế nào, chỉ thấy một giây sau tay của Dương Thanh đã bóp chặt cổ Trần Anh Tuấn.

“Mày muốn làm gì?”

Hai tên vệ sĩ kinh hãi hét lên.

Dương Thanh vẫn thản nhiên nhìn gương mặt hoảng sợ của Trần Anh Tuấn, chậm rãi nhả ra từng chữ: “Tôi nói rồi, nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt thì đừng chọc đến tôi.
Vậy mà anh cứ phải làm tôi khó chịu”.

“Mày, mày định làm gì?”, Trần Anh Tuấn bị Dương Thanh bóp cổ, nói chuyện rất khó khăn.

“Vừa rồi anh nói muốn tôi quỳ xuống cầu xin hả?”, Dương Thanh chợt lên tiếng.

“Thằng nhãi, mày dám động vào tao, nhà họ Trần sẽ không tha cho mày đâu”.

Trần Anh Tuấn sắp chết đến nơi vẫn sĩ diện, dù đang sợ hãi nhưng vẫn giận dữ dọa nạt.

Dương Thanh lắc đầu bất lực.
Một giây sau, anh giơ chân đá một cái.

“Rầm!”

Trần Anh Tuấn bị đá vào khoeo chân, quỳ sụp xuống trước mặt Dương Thanh.

- ————

.

Chương 149: 149: Mạng Sống Bị Đe Dọa

“Bịch! Bịch!”

Hai đầu gối của Trần Anh Tuấn đập thẳng xuống mặt đất.

“Á…”

Cơn đau đớn bất thình lình khiến Trần Anh Tuấn thét rống lên.

Anh ta vốn quen sống trong nhung lụa, lại là người của gia tộc số một Châu Thành, từ bé đến lớn chưa từng phải chịu đau như vậy.

Giây phút Dương Thanh đạp anh ta xuống, hai đầu gối mất khống chế đập thẳng xuống đất, hiển nhiên đã bị thương nặng.

Đây là Dương Thanh đã nương tay rồi.
Nếu không chỉ với một phát đạp, e rằng hai đầu gối của anh ta đã vỡ vụn rồi.

“Á…
Tao muốn mày chết…
Mau giết thằng đó cho tao…”

Khuôn mặt của Trần Anh Tuấn vặn vẹo vì đau đớn, giận dữ rống lên.

Hai tên vệ sĩ thấy chủ của mình bị ấn quỳ trên mặt đất đã sợ ngây người, nghe thấy chủ ra lệnh liền lao tới tấn công Dương Thanh.

Dương Thanh chỉ cười lạnh một tiếng: “Không biết sống chết!”

Anh đứng tại chỗ nhìn bọn họ xông tới, hai mắt nheo lại.

“Rầm! Rầm!”

Giây phút hai tên vệ sĩ tới trước mặt Dương Thanh, anh lấy chân trái làm trục, toàn thân quay tròn một vòng, chân phải đạp ra ngoài.

Đồng thời, tay phải cũng vung nắm đấm.

Hai tên vệ sĩ thi nhau bay ra ngoài, rơi xuống mấy bồn hoa cỡ lớn trong sảnh chính của nhà hàng, khiến chúng vỡ tan.

Chỉ một lần đụng độ đã khiến bọn họ mất đi sức chiến đấu.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Dương Thanh.

Trần Anh Tuấn không ngờ kết quả lại như vậy.
Hai tên vệ sĩ kia là cao thủ do Trần Hưng Hải phái tới bảo vệ anh ta.
Hầu như cả Châu Thành đều không ai đấu lại họ.

Vậy mà hôm nay lại bị Dương Thanh dễ dàng đánh bại.

Tô San cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho rung động.
Lần trước cô ta bị ám sát ở cổng nhà họ Tô, lúc xe sắp đâm vào, lúc cô ta tuyệt vọng nhất Dương Thanh lại xông ra cứu giúp.

Bây giờ anh lại ngăn cản Trần Anh Tuấn đánh cô ta.

Sự mạnh mẽ của Dương Thanh khiến trái tim của cô ta đập thình thịch.

“Mày muốn làm gì?”

Thấy Dương Thanh tới gần, Trần Anh Tuấn sợ đến choáng váng, đầu gối bị thương nặng không thể đứng lên được.
Anh ta ngồi bệt dưới đất, không ngừng giãy dụa về phía sau.

Dương Thanh đi tới nhìn anh ta từ trên cao: “Hôm nay coi như cho anh một bài học.
Nếu sau này anh còn dám làm phiền Tô San, kết cục sẽ không đơn giản như vậy đâu”.

Khóe mắt Tô San ươn ướt.
Đến cả bố của cô ta là Tô Thành Vũ cũng chưa từng cho cô ta tự do lựa chọn tình yêu.

Thậm chí để trốn tránh mối hôn nhân này, cô ta vẫn luôn ở nước ngoài không chịu quay về, cố gắng nâng cao năng lực khiến bản thân trở nên có ích để tranh thủ nắm giữ tình yêu của mình.

Kể cả như vậy, cô ta vẫn hiểu rằng dù bản thân không thích Trần Anh Tuấn, Tô Thành Vũ vẫn quyết tâm gả cô ta vào nhà

họ Trần.

Mà Dương Thanh chỉ mới gặp cô ta lần thứ hai lại dám uy hiếp Trần Anh Tuấn không được quấy rối cô ta nữa.

“Cô chủ, cô không sao chứ?”

Lúc này, người của Tô San cũng đã tới.

Tô San lắc đầu, lạnh lùng nhìn Trần Anh Tuấn, nghiêm mặt nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng, tôi sẽ không bao giờ ở bên anh!”

Sau đó, cô ta lại nhìn sang Dương Thanh: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Anh Tuấn nhìn theo bóng lưng hai người họ, ánh mắt vô cùng tàn nhẫn, hung dữ nói: “Tao sẽ bắt hai đứa chó má chúng mày phải trả giá đắt!”

Mặc dù trong người Tô San có men say nhưng chủ yếu là giả vờ say.
Bị Trần Anh Tuấn gây rối như vậy, cô ta đã hoàn toàn tỉnh rượu, không giả bộ được nữa.

Sau khi hai người ra khỏi nhà hàng, vành mắt Tô San hơi đỏ, nói với Dương Thanh: “Xin lỗi anh.
Tôi khiến anh đắc tội nhà họ Trần rồi”.

Dương Thanh cười nhạt: “Nếu bọn họ biết điều dừng lại, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.
Nhưng nếu bọn họ dám tiếp tục khiêu khích thì đừng có trách”.

Tô San không hề cảm thấy Dương Thanh đang nói khoác, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Lần đầu tiên gặp nhau ở Tòa Thành Vương Giả, Dương Thanh đeo mặt nạ, thản nhiên thắng liền năm ván bài một cách kì lạ, chọc giận Lưu Khải.

Nhưng Dương Thanh vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ bảo cô ta và Tần Thanh Tâm rời đi trước.
Đến khi anh ra ngoài, tất cả đều đã kết thúc.
Mấy ngày sau, cô ta chợt nhận được tin báo Lưu Khải đã chết.

Bắt đầu từ lúc đó, cô ta đã biết con người Dương Thanh không đơn giản.

Hơn nữa, vừa rồi Dương Thanh đã biết thân phận của Trần Anh Tuấn mà vẫn dám ra tay đánh anh ta, bộ dạng vô cùng phách lối.

Nhưng cô ta tin tưởng, Dương Thanh đủ tự tin làm vậy.

“Có thể đưa tôi về nhà không?”

Tô San chờ mong nhìn Dương Thanh.

“Đi thôi!”

Dương Thanh chỉ cười khẽ, quay lưng đi ra bãi đỗ xe.

Trên đường đi, Tô San không hề lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính xe, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mãi đến lúc Dương Thanh đỗ xe ở trước cổng nhà họ Tô, gọi cô ta một tiếng cô ta mới giật mình phản ứng lại.

“Cảm ơn anh vì chuyện ngày hôm nay!”

Tô San cảm ơn một lần nữa rồi mới xuống xe.

Vừa bước vào biệt thự, cô ta đã thấy Tô Thành Vũ ngồi trên sofa, sắc mặt lạnh tanh.

“Bố!”

Thấy ông ta như vậy, Tô San lập tức chột dạ.

“Hừ, trong mắt con còn có người bố này nữa sao?”

Tô Thành Vũ lạnh giọng nói.
Hiển nhiên ông ta đã biết chuyện vừa rồi.

Mắt Tô San đỏ hoe nói: “Vừa rồi Trần Anh Tuấn định đánh con.
Nếu không có bạn con ở đó, con đã bị tát lệch mặt rồi.
Chẳng lẽ trong lòng bố, lợi ích của gia tộc quan trọng hơn cả con sao?”

“Hôn sự giữa con và Trần Anh Tuấn là hai nhà chúng ta đã đặt ra từ lâu.
Theo ước hẹn, năm con hai mươi tư tuổi đã phải kết hôn rồi.
Nhưng con lại trốn ở nước ngoài không chịu về, quá hạn mất hai năm!”

Tô Thành Vũ thất vọng nói: “Chỉ trong hai năm ngắn ngủi này, nhà họ Tô đã gặp phải rất nhiều nguy cơ, tổn thất cực lớn, con có biết không hả? Bề ngoài trông nhà họ Tô rất có danh tiếng nhưng con có biết bao nhiêu người ở Giang Hải đang nhòm ngó vị trí của gia tộc chúng ta hay không?”

“Vậy nên con và em gái còn chưa đủ mười tám tuổi đã bị bố bắt ra nước ngoài, lấy danh nghĩa bảo vệ con nhưng thực chất là để bồi dưỡng một đứa thừa kế gia tộc, một đứa liên hôn với gia tộc mà bố đã sắp xếp, đúng không?”

Tô San bật khóc nức nở, không cam tâm nói.

“Bốp!”

Tô Thành Vũ giơ tay tát cô ta một cái, tức giận quát: “Câm miệng! Con câm miệng lại cho bố!”

“Bố làm như vậy đều là vì nhà họ Tô cả! Con là con gái của bố, đương nhiên phải gánh chịu số mệnh này.
Để gia tộc được như ngày hôm nay thực sự không dễ dàng, cho dù có phải hi sinh các con, bố cũng sẽ không do dự!”

Hiện giờ trên mặt Tô Thành Vũ chỉ có sự tàn nhẫn và vô tình, không hề để ý tới cảm nhận của Tô San.

Tô San che bên mặt bị tát, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt lại vô cùng kiên định: “Con đã nói con không thích Trần Anh Tuấn. Kể cả có phải chết cũng quyết không gả cho anh ta! Cuộc sống của con phải do con tự quyết định!”

Dứt lời, cô ta quay người rời đi.

Tô Thành Vũ nhìn theo bóng lưng con gái, gương mặt như già đi cả chục tuổi, đôi mắt đục ngầu ngấn lệ.

Dù sao cũng là con gái ruột thịt, sao ông ta lại không thương cho được?

Nhưng ông ta không chỉ có hai đứa con gái này.
Vì gia tộc, ông ta chỉ có thể bắt bọn họ gánh vác hết thảy.

Dương Thanh đưa Tô San về xong rồi tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh vừa đỗ xe trước cổng đã thấy rất nhiều xe cảnh sát, xung quanh tòa cao ốc bị ngăn lại.
Rất nhiều người đang vây quanh đường ranh giới ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tòa nhà.

Dương Thanh vội vàng đỗ xe ở ven đường.
Vừa xuống xe đã thấy trong phòng làm việc ở tầng cao nhất có hai bóng người.

Thị lực của Dương Thanh cực kỳ tốt, lập tức nhìn ra được thân phận của hai người đó, một là Tần Y.

Người còn lại là đàn anh mà Tần Y từng theo đuổi hồi đại học, Vương Ngạn Quân.

Lúc này, Tần Y đang bị Vương Ngạn Quân dùng dao ép sát vào lan can, chỉ cần sơ ý một chút thôi là có thể rơi xuống dưới.

- ————————

Chương 150: 150: Tôi Chết Cùng Anh

Nhìn thấy cảnh tượng này, mặt Dương Thanh biến sắc.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Dương Thanh kéo một nhân viên đang vây xem lại.

“Nghe đâu bạn trai cũ của sếp Tần đến tìm cô ấy, muốn ở bên cô ấy nhưng sếp Tần không đồng ý.
Thế là anh ta cầm dao đe dọa, muốn kéo sếp Tần cùng nhảy lầu”.

Nhân viên vội vàng kể lại, ánh mắt đong đầy lo lắng.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh như băng, trước đây Vương Ngạn Quân đến tập đoàn Nhạn Thanh quấy rầy Tần Y đã bị anh thông báo cho người nhà họ Dương đưa người đi, không ngờ tên này còn dám tới.

Nếu chuyện này chỉ đơn giản là trả thù cá nhân thì anh cũng bỏ qua, nhưng nếu có người xúi giục sau lưng thì chuyện phức tạp rồi đây.

“Anh muốn làm gì?”

Dương Thanh mới vừa nhảy qua dây phong tỏa hiện trường đã bị mấy cảnh sát ngăn lại.

“Tránh ra!”

Dương Thanh đang vội cứu người, bèn quát một câu rồi lập tức xông vào tòa nhà.

Lúc này, trên sân thượng!

Một tay Vương Ngạn Quân ghì chặt cổ Tần Y, tay kia giữ chặt con dao găm kề vào cổ cô ta.

Hai người đang đứng ở mép sân thượng, ở cửa cầu thang dẫn lên tầng thượng còn có mấy cảnh sát đang khuyên bảo hết lời.

“Chàng trai à, đừng hành động thiếu suy nghĩ.
Chỉ cần cậu không làm hại con tin, chúng tôi đảm bảo tuyệt đối không làm cậu bị thương!”

Súng đã lên nòng, cảnh sát đứng ở cửa cầu thang, lo lắng khuyên giải.

“Các người có giỏi thì cứ nổ súng đi! Ông đây sống đủ rồi, hôm nay ông đây hoàn toàn không có ý định sống sót rời khỏi nơi này”.

Hai mắt Vương Ngạn Quân đỏ ngầu, tâm trạng cực kỳ kích động.

Tần Y vô cùng sợ hãi, cô ta chưa bao giờ trải qua chuyện thế này, một khi trượt chân thì cả cô ta và Vương Ngạn Quân sẽ cùng rơi xuống.

Tòa nhà này cao mười sáu tầng, cứ tính mỗi tầng cao ba mét thì cả tòa nhà cao gần năm mươi mét, nếu ngã từ trên này xuống thì sẽ thảm vô cùng.

Cho dù phía cảnh sát đang cầm súng cũng không dám bóp cò. Vương Ngạn Quân đang đứng ngay sát mép sân thượng, nếu anh ta chết thì Tần Y cũng rơi xuống theo.

“Vương Ngạn Quân, rốt cuộc anh muốn gì? Có gì thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng không được sao?”, Tần Y lên tiếng, mắt đỏ hoe.

Cho dù lòng đang sợ hãi nhường nào, cô ta cũng phải tìm cơ hội thuyết phục Vương Ngạn Quân.

“Con khốn này, cô im miệng cho tôi!”

Vương Ngạn Quân gào lên.
Bởi vì tâm trạng kích động nên mũi dao quẹt vào cổ Tần Y, máu tươi lập tức chảy ra.

“Anh đừng kích động!”

Cảnh sát tái mét mặt mày, vội vàng hô to.

“Con khốn này, tôi ẩn mình ở nhà họ Dương bao nhiêu lâu qua chẳng phải vì cô cả sao? Còn cô thì sao? Cô phớt lờ tất cả sự hi sinh của tôi, thậm chí thằng anh rể vô dụng của cô còn gọi Dương Uy tới đưa tôi đi”.

“Mẹ nó cô có biết không? Sau cái lần tôi bị đưa đi, nhà họ Dương đã đuổi tôi ra khỏi cửa với hai bàn tay trắng, vậy là

mọi cố gắng của tôi trong bao nhiêu năm qua thành dã tràng xe cát biển Đông!”

“Nếu không phải tại cô từ chối tôi thì tôi sẽ có ngày hôm nay sao?”

“Cô không muốn ở bên tôi phải không? Vậy bây giờ tôi sẽ kéo cô nhảy xuống, dù có làm ma tôi cũng phải quấn lấy cô! Ha ha ha ha!”

Vương Ngạn Quân hết sức kích động, cười như điên như dại.

“Vương Ngạn Quân, anh đừng ngốc nữa, nếu chết rồi thì chúng ta sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này.
Vì tôi mà anh không cần mạng nữa sao?”

“Nếu anh chết thì bố mẹ anh phải làm sao? Những người yêu thương anh phải làm sao? Làm vậy không đáng đâu!”

“Cho dù mất việc ở nhà họ Dương nhưng anh vẫn có bằng cấp, có năng lực cơ mà, kiểu gì chả có chốn dung thân.
Cùng lắm thì anh làm việc cho tập đoàn Nhạn Thanh, tôi đề cử với trụ sở chính cho anh làm phó tổng giám đốc được không?”

Thấy Vương Ngạn Quân sắp hoàn toàn đánh mất lý trí, Tần Y cuống quít khuyên nhủ.

“Im đi! Cô im miệng cho tôi!”

Vương Ngạn Quân gào lên, kéo Tần Y toan nhảy từ sân thượng xuống.

“Vương Ngạn Quân!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên.

Vương Ngạn Quân đang định kéo Tần Y nhảy xuống chợt run lên.
Anh ta xoay người lại thì trông thấy Dương Thanh xuất hiện, trong nháy mắt, nét mặt anh ta bỗng trở nên cực kỳ dữ tợn.

“Là mày!”

Làm sao Vương Ngạn Quân có thể quên Dương Thanh được.
Anh ta cho rằng Tần Y là đầu sỏ gây nên tất cả, nhưng Dương Thanh càng đáng hận hơn.

Tại vì mình đi tìm Tần Y, Dương Thanh gọi Dương Uy tới nên chuyện mình quấy rầy Tần Y mới bị lộ, cũng vì thế mà mình bị nhà họ Dương đuổi ra khỏi gia tộc.

Tần Y cũng rất ngạc nhiên khi thấy Dương Thanh, nhưng ngay sau đó ngạc nhiên chuyển thành lo lắng.

Cô ta biết rõ hiện tại Vương Ngạn Quân điên cuồng cỡ nào, nhất định là anh ta sẽ không tha cho Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh nhìn Vương Ngạn Quân và hỏi: "Cậu nói không sai, đúng là tôi báo cho nhà họ Dương, nói cậu làm phiền Tần Y, thậm chí còn uy hiếp nhà họ Dương là nếu không đuổi cậu thì tôi sẽ hủy hợp tác với bọn họ".

Trong câu này, vế trước là thật, vế sau là bịa.

Nhưng anh phải nói vậy để Vương Ngạn Quân chuyển thù hận lên người mình.

"Thì ra là thằng khốn nhà mày lợi dụng việc hợp tác để uy hiếp nhà họ Dương.
Tất cả là tại mày, nếu không phải do mày thì sao tao có thể rơi vào tình cảnh ngày hôm nay? Tất cả là tại mày!"

Vương Ngạn Quân gào to, ánh mắt hừng hực ngọn lửa thù hận.

"Đúng vậy, tất cả là tại tôi.
Vì vậy, người cậu muốn giết nhất phải là tôi mới đúng!"

Dương Thanh nói rất thản nhiên: "Nhưng giờ nhìn cậu thế này là muốn nhảy lầu cùng Tần Y hả? Vậy thì cứ nhảy đi!"

"Cậu yên tâm, sau khi cậu tắt thở, tôi sẽ nhặt xác giúp cậu, đích thân đưa thi thể của cậu cho bố mẹ cậu và nói cho bọn họ biết rằng con trai của các người bị tôi hủy hoại tất cả, nhưng không làm gì được tôi nên đành nhảy lầu!"

"Cậu nói xem liệu rằng đến lúc đó bố mẹ cậu có bị lời nói của tôi chọc tức chết không?"

"Còn tôi - kẻ ác ôn hủy hoại mọi thứ của cậu - vẫn sống nhởn nhơ trên cõi đời này."

"Anh điên à?"

Mấy cảnh sát đứng ở cửa thốt lên đầy kinh hãi.

Chọc giận một kẻ điên trong tình huống này có khác nào đâm đầu vào chỗ chết đâu?

“Mày nói đúng lắm, nếu tao chết rồi mà tên khốn hủy hoại tất cả mọi thứ của tao là mày vẫn còn sống nhởn nhơ trên cõi đời này, như thế sao được?”

Vương Ngạn Quân lẩm bẩm nhìn Dương Thanh rồi đột nhiên cười phá lên: “Dương Thanh, may mà mày nhắc tao, không thì suýt nữa tao đã bỏ sót kẻ đầu sỏ rồi.
Mày không chết thì sao tao chết được?”

“Xem ra cậu không ngốc, biết tôi mới là kẻ đáng chết nhất”, Dương Thanh cà khịa.

“Anh rể, mặc kệ em, anh rời khỏi đây nhanh lên! Giờ anh ta điên rồi, anh mau đi đi!”

Đâu phải Tần Y không nhìn ra ý định của Dương Thanh, cô ta lập tức cuống lên, vội vàng hét ầm lên.

Dương Thanh mặc kệ Tần Y, vẫn nhìn Vương Ngạn Quân chằm chằm rồi bất chợt lên tiếng: “Cậu thả Tần Y, sau đó cầm dao bắt tôi nhảy lầu cùng cậu, thấy thế nào?”

Vương Ngạn Quân im lặng hồi lâu, khóe miệng chợt nhếch lên: “Dương Thanh, mày tưởng tao là thằng đần hả?”

“Tuy việc tao làm rất điên cuồng nhưng tao không phải kẻ ngu.
Tao biết mày rất giỏi, nếu tao đổi Tần Y lấy mày thì e là mày chưa chết, tao đã bị mày lấy mạng rồi”.

“Vậy cậu muốn thế nào?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

“Tao biết mày muốn cứu con ả này.
Được thôi! Chỉ cần bây giờ mày nhảy từ đây xuống thì tao sẽ thả cô ta, sao hả?”, Vương Ngạn Quân chợt buông lời độc ác.

Dương Thanh híp mắt, mặc dù tên này hành động điên cuồng nhưng quả thật không ngốc, không thể lừa anh ta được.

“Anh rể, anh mau đi đi! Cho dù anh nhảy xuống, anh ta cũng không tha cho em đâu!”

Tần Y lo lắng ra mặt.
Với hiểu biết của cô ta về Dương Thanh, cô ta biết anh có thể làm bất cứ chuyện gì để cứu mình.

“Mẹ kiếp mau nhảy đi, nếu không tao sẽ đẩy cô ta xuống ngay bây giờ!”

Vương Ngạn Quân giận dữ gầm lên, sau đó xô Tần Y như muốn đẩy cô ta xuống.

“Được, tôi nhảy!”

Dương Thanh cất lời, tiếp đó bước từng bước tới mép sân thượng.

“Anh điên rồi! Quay lại mau!”

Cảnh sát cuống quít gọi to.
Gặp phải một tên điên đã đủ khiến họ nhức đầu rồi, ai ngờ còn lòi ra một tên nữa.

Tần Y cũng hoảng, vừa giãy giụa dữ dội vừa gào thét: “Vương Ngạn Quân, anh muốn chết thì tôi sẽ chết cùng anh!”

Vương Ngạn Quân không ngờ lúc nãy Tần Y còn rất sợ chết, ấy vậy mà bây giờ cô ta lại kéo mình cùng nhảy lầu để cứu Dương Thanh.

“Con khốn này, cô tằng tịu với anh ta hả?”

Gương mặt Vương Ngạn Quân vô cùng dữ tợn, anh ta ôm chặt Tần Y.

“Hi vọng cậu giữ lời hứa!”

Đột nhiên Dương Thanh nhìn Vương Ngạn Quân nói câu này, sau đó giang hai tay, cơ thể dần đổ về phía trước.

“Đừng!”

Tần Y thét to.

Nhưng mà khi cô ta thét lên, Dương Thanh đã nhảy xuống.

- ————

.

Chương 151: 151: Bị Chụp Trộm

“Anh rể!”

Tần Y thét to, nước mắt trào ra như nước lũ vỡ đê, thoáng cái cả khuôn mặt đã giàn giụa nước mắt.

“Ha ha”.

Vương Ngạn Quân cười sằng sặc: “Không ngờ trên đời này vẫn còn đứa ngu đến mức độ này, không ngờ anh ta tưởng mình sẽ thả Tần Y thật, ha ha”.

Lúc này ánh mắt Tần Y dại ra, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Dường như trong đầu cô ta đang phát một đoạn phim tua nhanh, tất cả đều là cảnh liên quan đến Dương Thanh.

Cô ta nghĩ tới ngày đầu tiên Dương Thanh vừa về Giang Hải, cô ta đã sỉ nhục anh.

Cô ta nghĩ tới cái lần trúng bẫy của Tần Phi, suýt thì bị làm nhục nhưng Dương Thanh đã cứu cô ta.

Cô ta nghĩ tới hôm một mình đi quán bar uống rượu, Dương Thanh đã phái người âm thầm bảo vệ cô ta.

Và vô số hình ảnh khác nữa, lúc nào Dương Thanh cũng bảo vệ và hi sinh vì cô ta.
Càng nghĩ trái tim càng quặn đau, ánh mắt của cô ta cũng dần trở nên sắc bén.

“Vương Ngạn Quân, chẳng phải anh muốn chết sao? Được, tôi chết cùng anh!”

Đột nhiên cô ta nhìn Vương Ngạn Quân với thái độ quyết liệt cùng ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Ban đầu Vương Ngạn Quân đến tìm Tần Y vì muốn ở bên cô ta.
Bị Tần Y từ chối, anh ta mới nghĩ đến chuyện kéo cô ta chết chung.

Nhưng sau khi nhìn thấy Dương Thanh nhảy xuống, anh ta lại hối hận, không muốn chết nữa.

Nhìn ánh mắt quyết tâm của Tần Y, anh ta bất giác run lên: "Tần Y, đầu sỏ gây nên mọi chuyện đã đi đời nhà ma rồi, sau này chúng mình sống thật hạnh phúc được không em? Em yên tâm, anh nhất định sẽ yêu em cả đời!"

"Đừng hòng!"

Gương mặt Tần Y ngùn ngụt thù hận.
Cô ta nói xong, không biết lấy sức ở đâu ra mà kéo Vương Ngạn Quân ra mép sân thượng, cả hai cùng rơi xuống.

"Á!"

Cảm giác rơi tự do khiến Vương Ngạn Quân thét lên vì hoảng sợ.

Nhưng Tần Y không hề sợ hãi, cô ta nhắm mắt lại, giang rộng hai tay như muốn giải thoát.

"Bộp!"

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc cô ta rơi xuống, đột nhiên cả người được kéo vào một vòng tay ấm áp.
Khi mở mắt ra, cô ta trông thấy một gương mặt quen thuộc.

"Anh rể!"

Tần Y mừng đến bật khóc.

"Rầm!"

Ngay sau đó, cô ta nghe thấy tiếng kính vỡ.
Dương Thanh ôm cô ta nhảy vào cửa sổ kính, sau đó đáp xuống sàn một cách vững vàng.

Tất cả diễn ra với vận tốc ánh sáng, bỗng dưng Tần Y có cảm giác như đang nằm mơ.

Cô ta cứ tưởng Dương Thanh nhảy lầu chết rồi, nhưng không ngờ anh chẳng những không chết mà còn cứu mình.

Hai phút trước.

Lúc mọi người vây xem dưới tòa nhà trông thấy Dương Thanh nhảy từ sân thượng xuống, ai nấy đều kinh hãi.

Nhưng Dương Thanh không rơi xuống mà lập tức bám vào mép cửa sổ tầng thượng.

Tiếp đó, Vương Ngạn Quân và Tần Y cùng rơi xuống.
Trong lúc mọi người còn đang hoảng sợ, Dương Thanh bỗng ôm lấy Tần Y vừa rơi xuống, sau đó cả hai cùng nhảy vào từ lối cửa sổ.

Dương Thanh và Tần Y được cứu, nhưng Vương Ngạn Quân thì không may mắn như vậy.
Rơi từ sân thượng tòa nhà mười sáu tầng, cho dù bên cảnh sát đã đặt đệm cứu sinh cực dày trên đất song anh ta vẫn ngất xỉu ngay lập tức, sống chết không rõ.

Trong văn phòng ở tầng cao nhất, Tần Y ngơ ngác nhìn Dương Thanh, hai mắt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

“Anh rể, em có thể ôm anh một lát được không?”

Tần Y nghẹn ngào nói, cả người vẫn run lẩy bẩy.

Dương Thanh nhìn gương mặt xinh xắn gần ngay trước mắt, buông tiếng thở dài rồi bước tới ôm cô ta vào lòng: “Muốn khóc thì cứ khóc thật to!”

“Hu hu!”

Tần Y không thể đè nén cảm xúc được nữa, bật khóc nức nở.

Cái ôm của Dương Thanh không hề pha tạp tình yêu nam nữ, anh chỉ nghĩ Tần Y là em gái của Tần Thanh Tâm thì cũng là em gái của anh, là người thân của anh.

Cô ta vừa mới bị đe dọa, lại còn đứng giữa ranh giới sống chết, đa số người cả đời cũng không phải trải qua chuyện tương tự nhưng một cô gái hơn hai mươi tuổi như Tần Y lại phải nếm trải trong mấy chục phút ngắn ngủi.

Chẳng cần nghĩ cũng biết nhất định là tinh thần của Tần Y đang suy sụp, bây giờ cô ta đang cần một bến cảng để giải tỏa tâm trạng.

Sau một lúc lâu, Tần Y mới dần dần bớt sợ, có điều vòng ôm của Dương Thanh ấm áp quá, tự dưng cô ta không nỡ rời xa.

Nhưng nghĩ đến Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu, dù luyến tiếc đến đâu cô ta cũng phải kiên quyết tách ra.

“Xin lỗi anh rể, em làm bẩn áo của anh rồi.
Tối về em sẽ giặt cho anh”.

Thấy ngực áo Dương Thanh ướt đẫm, Tần Y cúi đầu nói khẽ.

Dương Thanh mỉm cười đáp: “Được”.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng động, là cảnh sát chạy tới.

Thấy Dương Thanh và Tần Y không bị làm sao, bọn họ mới thở phào.

“Cô Tần và cậu đây không sao chứ?”

Một người trung niên mặc đồng phục bước tới hỏi.

Tần Y lắc đầu: “Không sạo ạ, vừa rồi cảm ơn các chú”.

“Cô Tần đừng khách sáo, đó là việc chúng tôi phải làm”.

Người trung niên đáp lời, sau đó còn nói thêm: “Nếu không sao thì mời hai người đi cùng chúng tôi một chuyến, dù sao chuyện lúc nãy đã gây nên ảnh hưởng lớn, chúng tôi phải ghi chép lại”.

Dương Thanh nhíu mày, đang định từ chối thì Tần Y đã giành nói trước: “Vâng, vậy bây giờ chúng ta đi luôn nhé!”

Sau đó hai người được đưa tới đồn cảnh sát.
Đối phương không gây khó dễ cho bọn họ mà chỉ làm việc theo trình tự quy định, ghi chép xong thì cho họ về luôn.

“Chiều đừng đến công ty, anh ra ngoài giải sầu với em”.

Sau khi ra ngoài, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Chắc chắn là chuyện hôm nay đã tác động cực lớn đến Tần Y, nếu không giúp cô ta giải tỏa tâm trạng thì sẽ tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng tới cô ta.

“Nếu anh rể đã nhiệt tình hẹn em thì em không khách sáo đâu!”

Tần Y cười tủm tỉm.
Mặc dù cô ta tỏ ra rất bình thường nhưng Dương Thanh vẫn có

thể cảm nhận được cảm xúc bất ổn trong lòng cô ta.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Y đổ chuông.
Là Tần Thanh Tâm gọi đến.

“Y Y, em có sao không?”

Điện thoại vừa kết nối Tần Thanh Tâm đã sốt sắng hỏi han, hiển nhiên là chuyện xảy ra ở tập đoàn Nhạn Thanh đã lan truyền ra bên ngoài.

Tần Y vội đáp: “Chị ơi em không sao rồi, chị đừng lo!”

“Sếp Tần, cuộc họp với đối tác đã đến giờ!”

“Ừ, tôi biết rồi!”

“Y Y, em có chắc là em ổn không?”

Qua điện thoại, Tần Y đã nhận ra Tần Thanh Tâm đang bận rộn, bèn mỉm cười nói: “Chị à, em ổn thật mà, anh rể đang ở cạnh em này.
À chị ơi, em mượn anh rể nửa ngày nhé, chị đồng ý không?”

Sau khi nói ra chuyện Dương Thanh đang ở cùng mình, Tần Y mới thấy thoải mái hơn nhiều, không thì cứ như là mình cặp kè với anh rể vậy.

“Dương Thanh cũng ở đó hả? Đúng lúc chị đang bận, nếu anh ấy ở đó thì chị yên tâm rồi.
Chiều em đừng đi làm, bảo Dương Thanh đưa e đi giải khuây nhé!”

Tần Thanh Tâm đáp lời ngay, không mảy may nghi ngờ.

Tần Y rất cảm động, lúc này chị là người quan tâm mình nhất, và cả anh rể sẵn lòng ở bên cạnh mình.

“Vậy thì em cảm ơn chị! Chị cứ yên tâm làm việc, chiều em và anh rể sẽ đón Tiêu Tiêu về nhà”, Tần Y mỉm cười lên tiếng.

“Ok, chị đi họp đây!”, nói rồi Tần Thanh Tâm cúp điện thoại.

Được sự đồng ý của Tần Thanh Tâm, Tần Y không còn cảm thấy mang gánh nặng khi ở cùng Dương Thanh nữa.

“Em muốn đi đâu?”

Dương Thanh tươi cười hỏi.

“Khu vui chơi! Em muốn ngồi tàu lượn siêu tốc, còn muốn nhảy bungee nữa!”, Tần Y reo hò.

“Vậy thì đi thôi!”

Dương Thanh nở nụ cười dịu dàng.

Dương Thanh đi theo Tần Y cả một buổi chiều, mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm.

Trong khu vui chơi ở Giang Hải, Tần Y có mặt ở tất cả các trò mạo hiểm như là tàu lượn siêu tốc, nhảy bungee.

Dương Thanh cũng bị cô ta kéo theo chơi cùng, tiếng hét của cô ta không ngừng vang lên bên tai anh.

Cho đến khi sắp phải đón Tiêu Tiêu tan học, hai người mới chuẩn bị rời đi.

Lúc bọn họ đang định rời khỏi khu vui chơi, đột nhiên ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, song sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường.
Anh nói với Tần Y: “Em đợi ở đây một lát nhé, anh vào nhà vệ sinh!”

Dương Thanh nói xong, Tần Y chưa kịp đáp lời thì anh đã đi về một hướng.

“Anh rể, nhà vệ sinh ở đây mà?”

Tần Y vừa chỉ vào nhà vệ sinh bên cạnh vừa hô, nhưng Dương Thanh đã đi xa, không nghe thấy.

“Thôi xong, bị phát hiện rồi!”

Cách đó không xa, một thanh niên trẻ trông thấy Dương Thanh đang đi về phía mình bèn cất máy ảnh kỹ thuật số đi, xoay người bỏ chạy.

- ————

.

Chương 152: 152: Lại Gặp Rắc Rối

“Mày thoát được không?”

Tay săn ảnh mới chạy được vài bước, một thân hình quen thuộc đã xuất hiện trước mặt hắn ta.

Hắn ta hoảng hốt, lập tức xoay người nhìn về phía sau theo bản năng.

Lúc nãy người này vẫn còn ở phía sau cách hắn ta mấy chục mét, vậy mà hắn ta mới xoay người chạy được vài bước, đối phương đã chặn trước mặt hắn ta.

Cuối cùng thì tay săn ảnh cũng chắc chắn người đàn ông trước mặt chính là Dương Thanh, đối tượng bị hắn ta theo đuôi chụp trộm cả một buổi chiều.

“Cậu điên à? Chặn đường tôi làm gì?”

Tay săn ảnh chột dạ nói, cố tỏ ra bình tĩnh định rời đi.

“Đừng vờ vịt nữa, mày đã chụp trộm bọn tao cả một buổi chiều.
Mau đưa máy ảnh đây!”, Dương Thanh hờ hững cất lời.

“Cậu không phải minh tinh, mẹ nó, ai thèm chụp trộm cậu chứ?”, tay săn ảnh bực bội.

Dương Thanh cười gằn: “Nếu không đưa thì tao tự lấy vậy!”

Dứt lời anh lập tức vươn tay về phía chiếc máy ảnh kỹ thuật số.

“Mẹ kiếp, cậu định cướp giật đấy à?”

Tay săn ảnh giận dữ quát, đồng thời vội vàng né tránh.

Việc Dương Thanh muốn làm, hắn ta ngăn sao nổi?

Anh dễ dàng giật lấy máy ảnh.

“Nhóc con, mau đưa máy ảnh cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”, tay săn ảnh đe dọa.

Dương Thanh phớt lờ, cầm máy ảnh mân mê.
Tay săn ảnh muốn cướp lại nhưng không cướp được.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã tìm thấy ảnh chụp trong đó, có những gần một trăm tấm, tất cả đều là ảnh chụp anh và Tần Y ở khu vui chơi.

Có lẽ tên này là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, góc chụp cực kỳ khéo léo, xem tấm ảnh nào cũng thấy Dương Thanh và Tần Y vô cùng thân mật như một cặp tình nhân.

"Mẹ kiếp, cậu trả máy ảnh cho tôi mau!"

Tay săn ảnh giận dữ gào lên.
Chẳng dễ gì mới chụp được chừng ấy ảnh, nếu bị Dương Thanh phát hiện thì tiêu đời.

Nhưng hắn ta không ngờ Dương Thanh đã tìm được ảnh chụp, lại còn lướt xem hết một lượt.

Ánh mắt anh dần trở nên lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào tay săn ảnh.
Hắn ta nhìn vào mắt Dương Thanh, toàn thân lập tức run rẩy, lưng đổ mồ hôi lạnh.

"Cậu…
cậu muốn làm gì?"

Tay săn ảnh lùi về sau vài bước, sợ hãi nhìn Dương Thanh.

"Nói đi, ai sai mày làm?", Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

"Cậu nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu!", tay săn ảnh giả ngu.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn hắn ta, sau đó tháo thẻ nhớ trong ra.

"Cậu làm gì thế? Trả máy ảnh cho tôi!"

Thấy Dương Thanh tháo mất thẻ nhớ, tay săn ảnh biết là mình đã bị lộ, vội vàng xông đến giật lại.

"Bộp!"

Dương Thanh ném mạnh chiếc máy ảnh kỹ thuật số đắt đỏ xuống đất.
Với sức của anh, cú ném này mang tính hủy diệt, chiếc máy

ảnh lập tức vỡ tan tành, dù có sửa cũng chẳng có bất kỳ tia hi vọng nào.

Mà thẻ nhớ cũng bị anh bẻ thành mảnh vụn rồi tiện tay vứt vào thùng rác.

"Cậu…
cậu dám đập máy ảnh của tôi, tôi liều mạng với cậu!"

Tay săn ảnh thấy máy ảnh bị hỏng thì lửa giận thiêu đốt lý trí, lập tức lao tới Dương Thanh.

.
ngôn tình hay

"Rầm!"

Dương Thanh đạp hắn ta bay ra mấy mét, ngã rầm xuống đất la oai oái.

"Nói đi, rốt cuộc ai sai mày tới? Nếu không nói thì tao không ngại khiến mày mãi mãi không bao giờ chụp ảnh được nữa".

Dương Thanh đi đến, giẫm lên tay của hắn ta.
Một khi anh dẫm mạnh thì cái tay này sẽ lập tức tàn phế.

Tay săn ảnh cảm nhận được áp lực từ mu bàn tay, mặt hắn ta biến sắc, cuống quít gào lên: "Có người tìm đến phòng làm việc của tôi, trả tôi mười nghìn tệ, bảo tôi chụp ảnh thân mật của cậu và bạn gái.
Nhưng tôi không biết ông ta là ai".

Tay săn ảnh thật sự sợ hãi, hắn ta kiếm sống bằng nghề này, nếu tay tàn phế thì coi như toi đời.

Dương Thanh lại hỏi: "Phòng làm việc của mày ở đâu? Kẻ đó tìm mày chụp ảnh bọn tao khi nào?"

"Studio Nghệ Kiệt số nhà 500 đường Dân Thái.
Hai tiếng trước, một người trung niên tìm tôi, yêu cầu tôi lập tức đến khu vui chơi Giang Hải chụp ảnh", tay săn ảnh vội vàng khai thật.

Lúc này Dương Thanh mới thả chân ra, lạnh lùng quát: "Cút!"

Tay săn ảnh mừng như được đặc xá, ba chân bốn cẳng chạy mất.

Dương Thanh lấy di động ra gọi điện: “Hai tiếng trước, có một người trung niên đến Studio Nghệ Kiệt số nhà 500 đường Dân Thái.
Điều tra cho tôi xem rốt cuộc kẻ này là ai?”

Dương Thanh đã đoán được sơ sơ nhưng vẫn cần xác nhận lại.

Lần trước, ở chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh tại Giang Hải, sau khi Lạc Bân bổ nhiệm Tần Y lên làm phó tổng giám đốc chi nhánh, có một tên trưởng phòng bày tỏ thái độ không phục. Sau đó, tên trưởng phòng này bị Lạc Bân đuổi ra khỏi công ty nhưng đột nhiên lại nhảy lầu tự tử.

Hơn nữa, Dương Thanh điều tra ra được người đứng sau tên trưởng phòng đó là phó tổng giám đốc của tổng công ty Nhạn Thanh.
Sau khi ông này vào gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô thì mất dấu.

Ngoài ra còn có người rêu rao khắp Giang Hải chuyện tập đoàn Nhạn Thanh đã tách khỏi gia tộc Vũ Văn khiến cho sự phát triển của tập đoàn Nhạn Thanh gặp nhiều trắc trở.

Tất cả những chuyện này cho thấy trong gia tộc Vũ Văn có người muốn phá hủy chi nhánh tại Giang Hải.

Rất có thể là chuyện hôm nay cũng có liên quan đến gia tộc Vũ Văn.

Dương Thanh nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt trở nên sắc bén. Anh lẩm bẩm: “Không cần biết mày là ai, nếu mày dám ra tay với tập đoàn Nhạn Thanh, tao sẽ không bỏ qua!”

Đối với Dương Thanh, tập đoàn Nhạn Thanh không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng nó là thứ duy nhất mẹ để lại cho anh, anh sẽ liều mạng bảo vệ dù chỉ là một tờ giấy.

“Anh rể, nhà vệ sinh ở đây mà? Sao anh chạy xa thế?”

Thấy Dương Thanh quay lại, Tần Y cười hì hì chỉ vào nhà vệ sinh công cộng ngay bên cạnh.

Nhìn thấy Tần Y, Dương Thanh mới thôi khó chịu, mỉm cười nói: “Lúc nãy vội quá nên không nhìn thấy.
Chúng ta đi đón Tiêu Tiêu thôi!”

Tần Y đã chơi suốt buổi chiều, tâm trạng đã khá hơn nhiều, xem ra chuyện hồi trưa không ảnh hưởng quá lớn tới cô ta.

Dương Thanh khẽ thở phào, lái chiếc xe Phaeton đi tới trường mầm non Lam Thiên.

Trong một căn biệt thự sang trọng của gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô.

Một thanh niên trẻ ngồi trên sofa bằng gỗ sưa đắt đỏ, tay bưng một chén rượu vang quý giá khẽ lắc qua lắc lại.

Một người trung niên đứng trước mặt anh ta, thấp thỏm nói: “Tôi không ngờ thằng nhãi kia có thể cứu con bé đó.
Vốn dĩ tôi muốn xoay chuyển tình thế nhưng lại thất bại, xin cậu Bân trách phạt!”

“Việc này không phải lỗi của ông, là tôi đã xem thường thằng nhãi kia.
Nó sống dai như gián vậy, xem ra muốn chơi chết nó chẳng dễ dàng”.

Cậu Bân nhếch môi cười, hờ hững cất lời.

“Cậu Bân, tôi thấy cần gì phải phiền phức thế? Chi bằng cứ tìm sát thủ khử cậu ta đi, thế là xong chuyện mà?”, người trung niên dè dặt lên tiếng.

“Ông nội đã giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nó, nếu khử nó thì ông nội nhất định sẽ điều tra đến cùng”.

Cậu Bân híp mắt nói: “Nhưng mà không sao, tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mẹ nó để lại cho nó, chỉ cần hủy hoại tập đoàn Nhạn Thanh thì ắt có thể khiến nó sống không bằng chết”.

“Tại sao chúng ta không trực tiếp ra tay với tổng công ty mà phải đối phó với một chi nhánh Giang Hải nhỏ nhoi?”, người trung niên không tài nào hiểu nổi.

“Ngu xuẩn! Ông cụ ghét nhất là kẻ nào làm trái mệnh lệnh của mình”.

Cậu Bân cười gằn: “Bây giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã giao cho Dương Thanh, mà tổng công ty lại ở Yến Đô.
Ra tay ngay trước mắt ông cụ, ông chê tôi được cưng chiều quá hả?”

“Cậu Bân, là tôi dốt nát”.

Người đàn ông trung niên hoảng sợ, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Được rồi, đứng lên đi”.

Cậu Bân lạnh nhạt nói: “Tôi không cần biết ông dùng cách nào, nhất định phải tiêu diệt chi nhánh Giang Hải trong vòng một tháng cho tôi!”

Người đàn ông trung niên run lên, vội vàng đáp: “Cậu Bân yên tâm, tôi tuyệt đối không để cậu thất vọng!”

Tại trường mầm non Lam Thiên ở Giang Hải.

Dương Thanh đã đón Tiêu Tiêu, đang định rời đi thì phát hiện cách đó không xa có mấy bóng người đang theo dõi mình.

Anh nhíu mày, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa!

Không biết lần này là người do kẻ nào phái tới?

Bọn họ đến trường mẫu giáo tìm mình là muốn cảnh cáo mình sao?

Trong mắt Dương Thanh dấy lên ý muốn giết người.
Bất kể kẻ nào muốn đối phó anh, anh đều chấp nhận được, nhưng chặn anh ở cổng trường mẫu giáo thì chẳng khác nào chui đầu vào chỗ chết.

“Y Y, đột nhiên anh nhớ ra còn có chút việc phải xử lý, em lái xe đưa Tiêu Tiêu về nhà trước được không?”, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tần Y không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ cho là Dương Thanh đang bận.

Vì vậy, cô ta vội trả lời: “Có gì đâu mà không được? Vậy em lái xe đưa Tiêu Tiêu về nhà, anh tự bắt xe nhé!”

“Tạm biệt bố!”

Ở cùng Dương Thanh đã lâu, Tiêu Tiêu không quấn bố như hồi mới gặp nữa.

“Tạm biệt Tiêu Tiêu!”

Dương Thanh tươi cười vẫy tay.

Dương Thanh dõi mắt nhìn theo Tần Y lái xe rời đi, sau đó đi thẳng về phía mấy người kia.

- ————

.

Chương 153: 153: Dùng Chỗ Này Đổi

Dương Thanh vừa đi đến, tám gã đô con lập tức bao vây anh vào giữa.

Đám người này có khí thế rất mạnh, ít ra cũng mạnh hơn đám đàn em của Vương Cường.

“Cậu Dương, phiền cậu đi cùng chúng tôi một chuyến!”

Lúc này, tên cầm đầu chợt mở lời.

Trông gã rất dữ tợn, mày rậm mắt to, râu ria xồm xoàm, cằm và trên miệng mọc đầy ria mép nối đến tận thái dương, là râu quai nón điển hình.

Một chiếc xe Prado màu trắng đỗ sau lưng gã, cửa xe đã mở sẵn.

Dương Thanh không trả lời, chỉ hờ hững liếc nhìn gã râu quai nón rồi chủ động lên xe.

Gã râu quai nón hơi ngạc nhiên, thảo nào gia tộc phải cử bọn họ tới, quả nhiên đối phương có khí chất hơn người, có lẽ không phải hạng người tầm thường.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước cửa club Hoàng Triều.

Cho đến khi lên tầng cao nhất, vào phòng riêng ở tít trong cùng, tám gã đô con mới dừng chân.

Gã râu quai nón gõ cửa: “Thưa ông chủ, đã mời người tới rồi!”

Cửa mở, Dương Thanh mới biết ai muốn tìm mình.
Thì ra là Ngụy Sâm.

Lúc trước, sau khi Dương Thanh ép mua Spa Hoàng Hà từ tay Đinh Lộc, mấy ngày sau Ngụy Sâm mới biết chuyện này, bèn dẫn người đến Spa Hoàng Hà nhưng bị Mã Siêu đánh bị thương nặng một cách dễ dàng, còn bị Dương Thanh chỉnh ác một phen.

“Dương Thanh, cuối cùng cũng mời được cậu!”

Ngụy Sâm lạnh lùng nhìn Dương Thanh.

Ông ta dựa vào sofa, mỗi bên ôm một cô nàng xinh đẹp, phía sau ông ta là một người đàn ông vạm vỡ cao chừng mét chín, đứng sừng sững như một tòa tháp bằng thép.

.

Chuyên trang đọc truyện { trumtruy en.c o m }

Lúc này, người đàn ông vạm vỡ kia đang lạnh lùng nhìn Dương Thanh chằm chằm.
Dương Thanh vẫn bình tĩnh như thường nhưng lại khiến hắn cảm thấy áp lực nặng nề.

“Người này rất mạnh!”

Hắn thầm nghĩ trong lòng.
Đây là ấn tượng đầu tiên của hắn về Dương Thanh.

Mà từ đầu đến cuối Dương Thanh chỉ liếc hắn đúng một lần rồi nhìn sang Ngụy Sâm.

“Ông chủ Ngụy sắp xếp cho tám cao thủ đi mời tôi, đúng là coi trọng tôi”.

Dương Thanh cười châm chọc, sau đó ngồi lên chiếc sofa phía đối diện Ngụy Sâm.

Ngụy Sâm nheo mắt, ánh mắt sắc bén.
Dương Thanh bình tĩnh nhìn ông ta nhưng lại khiến ông ta có cảm giác như bị thú hoang rình rập.

“Dương Thanh, tôi phải thừa nhận là cậu khiến tôi cảm thấy rất có hứng thú”.

Ngụy Sâm chợt nhếch môi thành một độ cong tàn nhẫn, thong thả nhả từng chữ.

“Giới tính của tôi rất bình thường, ông tuyệt đối đừng nảy sinh hứng thú với tôi”, Dương Thanh mỉm cười đáp lại.

Ngụy Sâm nhíu mày nhưng nhanh chóng giãn ra, tay ngứa ngáy, miệng mở lời: “Các em ra ngoài trước đi!”

Sau khi hai cô nàng xinh đẹp rời đi, trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh, Ngụy Sâm và người đàn ông vạm vỡ phía sau ông ta.

“Tôi đã điều tra cậu, không có gì đặc biệt ngoài năm năm đi lính.
Mà năm năm trước, cậu vẫn còn là một tên nghèo kiết xác đến nỗi phải cầu xin người ta chỉ vì năm trăm nghìn”.

“À đúng rồi, còn một thân phận nữa, là thằng con hoàng bị gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô vứt bỏ!”

“Nếu gia tộc Vũ Văn định chấp nhận thân phận của cậu thật thì tôi còn kiêng dè cậu, nhưng mà người ta kiên quyết không nhận, thậm chí còn không cho phép cậu mang họ Vũ Văn”.

“Có lẽ thằng ngu Vương Cường bị cậu cáo mượn oai hùm dọa sợ, nhưng Ngụy Sâm tôi thì không!”

Quan hệ giữa Dương Thanh và gia tộc Vũ Văn đã bị phơi bày từ lâu, Ngụy Sâm tra được mấy chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng bọn họ nào biết…

Không phải gia tộc Vũ Văn tước đi họ của anh mà là anh đã sửa lại họ của mình sau khi anh và mẹ bị đuổi đi.

Người Giang Hải nào biết hôm anh về Giang Hải, quản gia của gia tộc Vũ Văn đích thân đợi ở sân bay, mời anh quay về Yến Đô quản lý gia tộc Vũ Văn theo lệnh của chủ gia tộc.

“Ông chủ Ngụy mời tôi đến đây không phải để nói mấy lời nhảm nhí này chứ? Nếu đúng là vậy thì tôi không có thời gian tiếp ông”, Dương Thanh cười hờ hững cất lời.

“Dương Thanh, hình như cậu không rõ tình cảnh của mình thì phải?”

Ngụy Sâm bỗng lên tiếng, câu nói có ý đe dọa.

“Ồ, tình cảnh gì cơ?”

Dương Thanh hỏi mỉa, không coi Ngụy Sâm ra gì.

Điều này làm cho Ngụy Sâm giận sôi gan.
Nhưng trước giờ ông ta không phải người kích động, nếu không thì hôm đó ở Spa Hoàng Hà, vệ sĩ bị đánh, bản thân thì bị Dương Thanh bắt chẹt bốn mươi triệu, ông ta đã chẳng rời đi một cách dễ dàng như thế.

Hôm nay Ngụy Sâm sai người đưa Dương Thanh đến đây cũng bởi vì đã điều tra Dương Thanh cặn kẽ.

Ông ta cho rằng, sở dĩ Vương Cường cung kính với Dương Thanh là bởi vì anh lợi dụng thân phận gia tộc Vũ Văn.

"Nhóc con, tôi cũng chẳng dài dòng với cậu nữa.
Spa Hoàng Hà là sản nghiệp của nhà họ Ngụy chúng tôi, Đinh Lộc chỉ là con rối do chúng tôi bồi dưỡng mà thôi, ông ta không có tư cách bán lại Spa Hoàng Hà".

Ánh mắt Ngụy Sâm lạnh như băng.
Người đàn ông vạm vỡ phía sau cũng hết sức cảnh giác, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Bụp!"

Dương Thanh tiện tay cầm lon Cocacola trên bàn lên, mở lon uống một ngụm, sau đó cười hờ hững: "Rồi sao?"

"Coong!"

Dương Thanh cong ngón tay búng một cái, nắp khoen bắn phụt đi, làm vỡ một chai XO trên bàn.
Chai rượu lập tức nổ tung.
Mặt bàn lênh láng rượu, phản chiếu màu đỏ nâu lấp lánh.

Hành động của Dương Thanh khiến người đàn ông vạm vỡ phía sau Ngụy Sâm phải nhíu mày.
Đối phương phải dùng bao nhiêu sức và lực khống chế mới có thể dùng khoen bắn vỡ một chai rượu vang thượng hạng?

Đáy mắt Ngụy Sâm cũng không giấu nổi vẻ hoảng sợ.
Dương Thanh đang ngồi trước mặt ông ta, nếu vừa rồi anh búng cái khoen kia vào đầu ông ta thì điều gì sẽ xảy ra?

Người đàn ông vạm vỡ thình lình bước lên chắn trước mặt Ngụy Sâm, đồng thời nhìn Dương Thanh chòng chọc.

"Tránh ra!"

Ngụy Sâm chợt quát to.

Người đàn ông vạm vỡ đanh mặt nói: "Ông chủ, anh ta rất mạnh!"

“Tôi bảo cậu cút ra!”

Ngụy Sâm nổi giận.

Lúc này người đàn ông vạm vỡ mới lùi về phía sau ông ta, còn đặt một tay trong áo vest, rõ ràng là trong áo giấu súng.
Một khi Dương Thanh cả gan có bất kỳ hành động nào gây tổn thương đến Ngụy Sâm, hắn sẽ rút súng trước tiên.

Dương Thanh nở nụ cười thản nhiên.
Ngụy Sâm này có thể trở thành người thừa kế của nhà họ Ngụy quả nhiên là có ít bản lĩnh.

Ngụy Sâm biết rõ đối phương có thể lấy mạng mình một cách dễ dàng nhưng ông ta vẫn đối diện trực tiếp với Dương Thanh, lòng can đảm này đã vượt xa nhiều người.

“Chỉ cần cậu trả lại Spa Hoàng Hà cho nhà họ Ngụy thì tôi sẽ trả gấp đôi số tiền cậu đã bỏ ra”.

Ngụy Sâm nghiêm mặt nói, không còn giữ thái độ khinh thường như vừa nãy nữa.

“Ông chủ Ngụy, hình như ông vẫn chưa rõ một việc.
Tôi mua Spa Hoàng Hà là tiền trao cháo múc, nhưng ông lại luôn miệng bắt tôi trả lại, sao nghe cứ như tôi là phường trộm cướp thế?”

“Tôi trả tiền gấp đôi mua lại!”, Ngụy Sâm nghiến răng nghiến lợi gằn lên.

“Không bán!”

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Đừng nói là gấp đôi, cho dù gấp mười tôi cũng không bán! Đó là cái cây hái ra tiền đấy, sao tôi nỡ bán?”

“Xét về khả năng hút tiền thì club Hoàng Triều này bỏ xa Spa Hoàng Hà”.

Ngụy Sâm nói: “Vả lại, cậu giữ Spa Hoàng Hà cũng không hái ra tiền.
Tôi lấy club này đổi với cậu được không?”

“Ông chủ Ngụy, ông xem tôi là thằng ngu hả? Chỗ này kiếm được nhiều tiền hơn Spa Hoàng Hà mà ông lại phải dùng chỗ

này đổi lấy Spa Hoàng Hà của tôi à?”, Dương Thanh châm chọc.

- ——————

.

Chương 154: 154: Có Thể Rời Đi Được Chưa

Nghe Dương Thanh nói vậy, Ngụy Sâm lập tức nổi giận.

“Uỳnh!”

Ông ta đập mạnh tay xuống bàn trà rồi đứng bật dậy.

Đồng thời, người đàn ông vạm vỡ sau lưng ông ta lập tức rút ra một khẩu súng Colt trong áo vest.
Họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

“Cậu trai, cậu đừng có được voi đòi tiên.
Cậu bỏ ra một trăm triệu mua Spa Hoàng Hà thì tôi sẽ cho cậu hai trăm triệu”.

Ngụy Sâm đỏ bừng mắt vì giận dữ.

Ông ta là người rõ nhất Spa Hoàng Hà quan trọng với nhà họ Ngụy như thế nào.
Quan trọng là chính việc này đã khiến chủ gia tộc họ Ngụy nghi ngờ năng lực làm việc của ông ta.

Mặc dù ông ta đã được xác định là người thừa kế nhưng trước khi thực sự trở thành chủ gia tộc, vị trí người thừa kế có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

Vậy nên dù phải bỏ ra thêm một trăm triệu cho Dương Thanh, ông ta cũng quyết đoạt lại Spa Hoàng Hà bằng được.

Dương Thanh nheo mắt lại, vẫn bình tĩnh như không.
Anh dựa lưng vào thành ghế sofa, bật cười nói: “Ông chủ Ngụy, ông đang muốn ép mua ép bán sao?”

Lúc trước là biệt thự, bây giờ là Spa Hoàng Hà.
Mặc dù không cùng một người nhưng cách làm việc đều y hệt nhau.

“Dương Thanh, rốt cuộc phải thế nào cậu mới chịu trả lại Spa Hoàng Hà cho tôi?”

Ngụy Sâm hít sâu mấy hơi, cố gắng đè nén lửa giận xuống.

Dương Thanh híp mắt nói: “Ông chủ Ngụy, tôi có thể trả lại Spa Hoàng Hà lại cho ông.
Chỉ cần ông chịu đồng ý với tôi một chuyện, tôi sẵn sàng tặng lại cho ông miễn phí”.

Vừa rồi Ngụy Sâm nói hết nước hết cái Dương Thanh cũng không chịu trả lại Spa Hoàng Hà.
Đột nhiên anh nói như vậy khiến ông ta không khỏi cảnh giác.

“Cậu muốn tôi đồng ý cái gì?”, Ngụy Sâm lạnh giọng hỏi.

“Tôi rất coi trọng việc kinh doanh của Spa Hoàng Hà.
Chỉ cần ông giúp tôi giới thiệu một vài đối tác của ông cho tôi, tôi sẽ trả lại Spa Hoàng Hà miễn phí cho ông.
Ông thấy sao?”, ánh mắt sắc bén của Dương Thanh quét thẳng về phía Ngụy Sâm.

Trong mắt Ngụy Sâm chợt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn giả ngu, nhíu mày nói: “Spa Hoàng Hà chỉ là một chỗ cung cấp dịch vụ tắm rửa thôi mà.
Tôi cũng chẳng có đối tác nào cả”.

“Ông chủ Ngụy, ông là người thông minh, nhưng tôi cũng không phải thằng ngu.
Ông hiểu tôi đang nói đến việc kinh doanh gì mà”, Dương Thanh cười nói.

Anh vốn muốn giao chuyện này cho cảnh sát xử lý chứ không định nhúng tay vào, nhưng bây giờ là cơ hội hiếm có.
Nếu anh có thể phá hủy con đường mại dâm đen tối kia cũng coi như không phụ sự bồi dưỡng ở biên giới phía Bắc.

Ngụy Sâm liền im lặng.
Ông ta tin Dương Thanh đã biết bí mật của Spa Hoàng Hà.

Một lúc lâu sau ông ta mới chịu lên tiếng: “Thu súng lại đi!”

Nghe lệnh, người đàn ông vạm vỡ kia mới thu súng vào, vẫn đứng sau lưng Ngụy Sâm cảnh giác nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Nếu cậu đã biết thì chắc cũng hiểu được tầm quan trọng của chuyện này.
Giờ cậu bảo tôi giới thiệu đối tác làm ăn cho cậu, khác gì tự

tạo thêm cho nhà họ Ngụy một đối thủ cạnh tranh?”, Ngụy Sâm phản bác.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Yên tâm, tôi sẽ không kinh doanh cái này ở Giang Hải đâu”.

Ngụy Sâm đốt một điếu thuốc lá, rít một hơi mạnh rồi chậm rãi nhả khói ra, híp mắt nhìn Dương Thanh: “Sao tôi tin được cậu sẽ không tranh giành mối làm ăn của nhà họ Ngụy?”

“Tin hay không tùy ông.
Dù sao Spa Hoàng Hà vẫn đang nằm trong tay tôi, việc làm ăn ở Giang Hải vẫn cho tôi nắm giữ”.

Dương Thanh đáp, giơ tay xem đồng hồ: “Cho ông suy nghĩ một buổi tối.
Nếu trước mười giờ sáng mai ông chủ Ngụy vẫn không đưa ra được quyết định thì đừng tìm tôi nữa”.

Dứt lời, Dương Thanh đứng lên định rời đi.

Người đàn ông vạm vỡ sau lưng Ngụy Sâm lại rút súng ra ngắm vào Dương Thanh.

Bắn súng không phải sở trường của hắn, đấu tay đôi mới phải.

Hắn rút súng ra là vì cảm nhận được áp lực cực lớn tỏa ra từ trên người Dương Thanh.
Nếu thực sự phải đấu tay đôi, hắn sẽ không thể đảm bảo được sự an toàn cho Ngụy Sâm.

Trong mắt Dương Thanh chợt lóe lên: “Tôi khuyên anh tốt nhất hãy giấu thứ này đi!”

“Dương Thanh, mày thực sự cho rằng tao cho người gọi mày tới là sẽ đối xử với mày như khách quý sao?”, Ngụy Sâm híp mắt lại.

“Chẳng lẽ không phải?”

Dương Thanh châm chọc hỏi.

“Xem ra tao đã quá khiêm tốn nên người ngoài đều nghĩ tao là loại người nhát gan sợ phiền phức”.

Ngụy Sâm bỗng nhiên lắc đầu, tự giễu nói.

“Ông chủ Ngụy không định thả tôi ra sao?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Con mẹ nhà mày là cái thá gì cũng đòi cho tao một đêm suy nghĩ?”

Lúc ấy, khí thế trên người Ngụy Sâm tăng vọt.
Ông ta cả giận nói: “Hôm nay mày không trả lời thì đừng hòng bước ra khỏi đây nửa bước!”

“Ông tưởng chó của ông cầm một cây sắt vụn là có thể uy hiếp được tôi sao?”

Dương Thanh chợt lên tiếng, đồng thời bước thẳng về phía Ngụy Sâm.

“Sắt vụn?”

Ngụy Sâm giận quá hóa cười: “Xem ra mày rất tự tin với năng lực của mình”.

“Đứng lại!”

Người đàn ông vạm vỡ thấy Dương Thanh tiếp cận Ngụy Sâm liền giơ súng ngắm vào đầu anh, lớn tiếng quát.

Vèo!

Hắn vừa dứt lời, thân thể của Dương Thanh liền bật ra xa, khiến hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.
Bởi vì mắt thường của hắn không thể theo kịp tốc độ cảu Dương Thanh.

“Rầm!”

Một giây sau, Dương Thanh đã túm đầu Ngụy Sâm ấn xuống mặt bàn.

Tiếng vang rất lớn, khay trà cứng rắn làm bằng thủy tinh lập tức vỡ vụn.

Trên mặt Ngụy Sâm tràn đầy máu tươi, xương mũi gãy nát.
Ông ta gào lên thảm thiết.

Tám vệ sĩ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu của Ngụy Sâm liền chạy vọt vào phòng.

“Ông chủ!”

Thấy bộ dạng thê thảm của Ngụy Sâm, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Sau vài giây ngơ ngác, bọn họ nhanh chóng bao vây xung quanh Dương Thanh.

Sắc mặt của người đàn ông vạm vỡ hoàn toàn trắng bệch, bàn tay cầm súng run lẩy bẩy, không dám bóp cò.

Hắn chợt có cảm giác dù mình có nổ súng cũng không thể bắn trúng Dương Thanh, ngược lại còn có khả năng bị anh lấy mạng.

“Giết thằng này cho tao! Mau giết nó!”

Ngụy Sâm đau đớn gào lên.

Tám vệ sĩ đưa Dương Thanh tới đây đồng loạt xông về phía anh.

Ánh mắt Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo, khẽ nhúc nhích chân liền biến mất tại chỗ.

“Rầm!”

Khi bóng dáng của anh lại hiện ra, tên vệ sĩ râu quai nón đã bị đá bay ra ngoài.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.
Dương Thanh cứ như một bóng ma, thân thể lóe lên một cái liền biến mất.
Mỗi khi vọt tới trước mặt một người anh lại tung ra một nắm đấm.

Tám vệ sĩ bị đánh ngã trên mặt đất trong vòng chưa đầy tám giây.

Trong phòng ngoại trừ Dương Thanh đang đứng chỉ còn lại người đàn ông vạm vỡ đang cầm súng.

Bàn tay cầm súng của hắn run lẩy bẩy, toàn thân cũng không ngừng run rẩy.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Bước chân của Dương Thanh cứ như của Thần Chết, dọa hắn sợ hết hồn.

“Anh, anh đừng tới đây, tôi bắn đấy!”

Người đàn ông vạm vỡ run giọng nói.

Dương Thanh khinh thường bật cười một tiếng.
Khi anh đã vọt tới trước mắt hắn, hắn vẫn không dám bóp cò.

Dương Thanh giơ tay giật lấy khẩu súng Colt về tay mình một cách dễ dàng.

“Cạch!”

Trong lúc người đàn ông vạm vỡ kia vẫn chưa hết khiếp sợ, khẩu súng Colt chế tạo bằng kim loại kia đã bị bẻ cong.

Tay không bẻ cong sắt thép!

Đây là điều sức người có thể làm được sao?

Chân hắn mềm nhũn, ngồi phịch trên mặt đất, ngơ ngác không thể lấy lại tinh thần.

“Tôi đã nói đây chỉ là một cây sắt vụn mà các người không chịu tin!”

Dương Thanh tiện tay ném khẩu súng bị bẻ cong xuống chân người đàn ông vạm vỡ, cất bước đi tới chỗ Ngụy Sâm đã bị dọa sợ ngây người, giơ chân dẫm lên mặt ông ta: “Ông chủ Ngụy, bây giờ tôi có thể rời đi được chưa?”

- ————

.

Chương 155: 155: Nhận Làm Anh Trai

Ngụy Sâm không dám ngăn cản, gật đầu lia lịa, há miệng kêu "ô ô" không ngừng.

Vừa rồi lúc Dương Thanh ấn đầu ông ta xuống, cả gương mặt đều bị nện vào mặt bàn, cái mũi đã bị gãy, răng cũng bay mất vài cái.

Hiện giờ mặt mũi ông ta sưng vù, muốn nói cũng nói không ra.

Lúc này Dương Thanh mới cất bước rời đi, đến cửa chợt dừng lại: "Cho ông một đêm để suy nghĩ, trước mười giờ sáng mai tôi đợi câu trả lời của ông ở Spa Hoàng Hà!"

Dứt lời, anh lập tức đi ra ngoài.

Cả người Ngụy Sâm như bị hút cạn sức lực, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân.

Lúc Dương Thanh trở về biệt thự, trời đã tối.

.
đam mỹ hài

"Anh rể, anh về rồi à?"

Thấy Dương Thanh về, Tần Y chủ động chào hỏi.

Dương Thanh nhìn chằm chằm Tần Y mấy lần, thấy sắc mặt cô ta bình thường, ánh mắt linh động không giống giả vờ. Xem ra cô ta đã vượt qua được chuyện hôm nay.

"Anh đang lo chuyện lúc chiều sẽ khiến em bị ám ảnh sao?"

Tần Y tới gần, chủ động ôm cánh tay Dương Thanh cười hì hì.

Dương Thanh lén rút tay về, cười nói: "Xem ra em không sao!"

Nào ngờ anh vừa rút tay xong, Tần Y lại ôm tay anh tiếp, mỉm cười nói: "Anh rể, từ hôm nay trở đi em sẽ không gọi anh là anh rể nữa!"

"Hả?"

Dương Thanh ngơ ngác hỏi: “Không gọi anh rể thì gọi là gì?”

“Từ bé em đã muốn có anh trai.
Hơn hai mươi năm sống trên đời, chỉ có anh mới khiến em cảm thấy giống anh trai.
Vậy nên từ hôm nay em sẽ gọi anh là anh trai!”

Tần Y lắc cánh tay Dương Thanh, vui vẻ nói.

Thấy Tần Y đang ôm tay Dương Thanh, Tần Thanh Tâm hơi thấy ghen, vội đi tới kéo Tần Y ra: “Được rồi, để anh rể em ăn cơm đã.
Ăn xong lại nói chuyện sau”.

“Chị, em nói rồi mà, anh ấy là anh trai em.
Sao chị còn nói là anh rể nữa?”, Tần Y trợn mắt nói.

Tần Thanh Tâm bất lực hùa theo: “Được rồi, anh ấy là anh trai em.
Cho anh trai em ăn cơm đã được không?”

“Hai đứa đang nói linh tinh gì vậy?”

Không biết Châu Ngọc Thúy chạy ra từ lúc nào, nghe thấy hai chị em nói chuyện liền đen mặt.

“Con muốn nhận Dương Thanh làm anh trai, sao lại là nói linh tinh?”, Tần Y không vui nói.

Từ lần trước Châu Ngọc Thúy khiến Tần Y tổn thương, đến tận bây giờ cô ta vẫn không chịu tha thứ cho mẹ mình.

“Hừ!”

Châu Ngọc Thúy lạnh lùng nói: “Chẳng qua là Tô Thành Vũ chịu ơn cậu nên mới tặng cậu tòa biệt thự này thôi mà?”

Bà ta không hề biết tòa biệt thự này do Dương Thanh mua về. Từ lúc nghe Tô Thành Vũ chính miệng nói Dương Thanh từng giúp đỡ nhà họ Tô ở khách sạn Vườn Sao, bà ta vẫn luôn cho rằng tòa biệt thự này do Tô Thành Vũ tặng Dương Thanh để đền ơn.

“Mẹ, Dương Thanh tự mua đấy, không liên quan đến nhà họ Tô đâu”, Tần Thanh Tâm lên tiếng giải thích.

“Năm năm trước cậu ta còn lừa của bố con năm trăm nghìn, làm sao chỉ đi lính năm năm đã mua được biệt thự xa hoa như vậy?”, Châu Ngọc Thúy châm chọc nói.

“Châu Ngọc Thúy, bà nói đủ chưa?”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên từ ngoài cổng. Tần Đại Dũng vừa tan làm về đến nhà.

“Năm năm trước, đúng là Dương Thanh hỏi vay tôi năm trăm nghìn, nhưng là để cứu mẹ nó.
Nhưng đáng tiếc, nó chưa kịp mang tiền đến bệnh viện, mẹ nó đã bất hạnh ra đi”.

Tần Đại Dũng lạnh giọng nói: “Ngày hôm sau Dương Thanh lập tức trả lại tiền cho tôi, bà cũng biết chuyện này mà.
Khi ấy bà còn cãi nhau với tôi một trận vì tôi cho nó vay tiền.
Nhưng khi nó vừa trả tiền về, bà lập tức mang đi cho cháu bà mượn.
Năm năm rồi vẫn chưa thấy cháu bà trả tiền lại cho tôi đâu!”

“Tần Đại Dũng, ông nói nhăng nói cuội gì đấy?”

Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận, lập tức phủ nhận.

Tần Đại Dũng hừ lạnh nói: “Tôi nói sai hay không bà tự biết!”

Sau khi trải qua nửa tháng chìm trong bóng tối không nhìn thấy ánh mặt trời, dường như Tần Đại Dũng đã biến thành một người khác.

Hiện giờ, khí thế của ông ta vô cùng mạnh mẽ.

“Tần Đại Dũng, cháu tôi chỉ vay ông năm trăm nghìn.
Tôi theo ông chịu khổ nhiều năm như vậy, lấy của ông năm trăm nghìn cho cháu vay thì đã sao? Hơn nữa chúng ta là vợ chồng, số tiền đó là tài sản chung theo pháp luật”.

Châu Ngọc Thúy sử dụng “tuyệt chiêu” khóc rống.

“Năm trăm nghìn đó là tiền của hồi môn tôi nhịn ăn nhịn mặc lúc còn ở công ty để dành cho hai con gái.

Bà thì hay rồi, không thèm hỏi ý kiến tôi đã tự tiện cho cháu bà vay tiền”.

Hai mắt Tần Đại Dũng đỏ ngầu vì tức giận: “Kết quả thì sao? Cháu bà lấy được tiền liền mua xe xịn! Khi đó công ty của Thanh Tâm gặp phải khó khăn, vô cùng thiếu tiền, bà có xót con không hả? Bà có từng nghĩ tiết kiệm tiền để giúp công ty của con gái vượt qua khó khăn không?”

“Sau đó công ty của Thanh Tâm bị gia tộc cướp đi, con bé thì sinh non.
Người làm mẹ như bà lại ngủ nướng đến lúc con bé sinh xong mới mò tới bệnh viện.
Bà có xứng đáng làm mẹ không hả?”

“Lúc hai đứa nó học đại học, tôi đưa tiền cho bà để nộp học phí cho chúng.
Bà đã làm gì? Bà dám lấy tiền đi mua trang sức”.

“Còn nữa…”

Từ lâu Tần Đại Dũng đã không chịu nổi Châu Ngọc Thúy, bây giờ tức nước vỡ bờ nên khơi lại toàn bộ chuyện cũ.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều bật khóc nức nở.
Nếu Tần Đại Dũng không nói ra, cả đời này hai người họ sẽ không bao giờ biết được sự thật đau đớn này.

“Câm mồm! Ông câm mồm lại cho tôi!”

Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận: “Ông nói bậy! Tần Đại Dũng sao ông dám bịa chuyện như vậy? Có phải thấy hai đứa con gái có tiền đồ nên ông cố tình bịa chuyện để lấy lòng chúng hay không? Tôi nói cho ông biết, đừng có mơ!”

Tần Đại Dũng biết rõ mức độ mặt dày của Châu Ngọc Thúy. Sau khi xả hết tâm sự trong lòng, ông ta không muốn tranh luận với bà ta nữa, dứt khoát quay về phòng mình.

“Thanh Tâm, Y Y, bố hai đứa nói dối đấy.
Mẹ không bao giờ làm bậy đâu”.

Thấy vẻ mặt thất vọng của hai cô con gái, Châu Ngọc Thúy vội vàng thanh minh.

Tần Y cười lạnh nói: “Bố có nói dối hay không, mẹ biết rõ nhất còn gì!”

Nói xong câu này, cô ta cũng bỏ về phòng.

“Thanh Tâm, con phải tin mẹ.
Mẹ tuyệt đối không phải loại người như vậy!”

Châu Ngọc Thúy kích động nắm chặt tay Tần Thanh Tâm.

“Mẹ, con mệt rồi!”

Tần Thanh Tâm quá mệt mỏi, tinh thần rã rời, bèn hất tay Châu Ngọc Thúy ra trở về phòng mình.

Hiện giờ trong phòng khách chỉ còn lại Dương Thanh và Châu Ngọc Thúy.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Châu Ngọc Thúy rồi cũng quay người rời đi.

Anh tin những lời Tần Đại Dũng vừa nói đều là thật.
Anh không thể ngờ được Châu Ngọc Thúy có thể làm ra những chuyện ghê tởm như vậy.

Nhất là khi Tần Thanh Tâm sinh non, bà ta lại có thể vô tâm ngủ nướng, không thèm tới bệnh viện.

“Cậu đứng lại cho tôi!”

Dương Thanh mới đi được vài bước đã nghe thấy Châu Ngọc Thúy gào lên.
Bà ta chạy tới trước mặt anh vung tay lên tát: “Đều tại thứ vô dụng nhà cậu!”

“Bốp!”

Dương Thanh nhanh tay bắt cánh tay của Châu Ngọc Thúy lại, lạnh lùng nhìn bà ta, đanh giọng nói: “Tôi gọi bà một tiếng mẹ là vì Thanh Tâm.
Nhưng điều này không có nghĩa là tôi sẽ để cho bà tùy tiện làm càn!”

“Hơn nữa, đây là biệt thự của tôi.
Không cần biết là tôi dùng tiền mua được hay Tô Thành Vũ tặng tôi, trên giấy chứng nhận quyền sử dụng đất đều đứng tên tôi.
Nếu bà còn muốn tiếp tục ở lại thì ngoan ngoãn một chút!
Không thì tôi không ngại cho bà cút khỏi đây đâu!”

Nói xong, Dương Thanh thả tay ra, cất bước rời đi.
Đi được một lúc, anh lại dừng chân.

Anh không hề quay đầu lại, chỉ lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Đừng coi sự nhường nhịn của một người là cái cớ để bà mặt dày làm loạn!”

Châu Ngọc Thúy trợn trừng mắt, không dám tin nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh.

Ngay sau đó, gương mặt của bà ta hoàn toàn méo mó, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tao nhất định sẽ khiến mày phải hối hận!”

- _____

.

Chương 156: 156: Vợ Chồng Đánh Nhau

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nói chuyện hung dữ với Châu Ngọc Thúy như vậy.

Sau khi về phòng, Tần Thanh Tâm lau nước mắt nói với Dương Thanh: "Em xin lỗi!"

Dương Thanh lắc đầu bế Tiêu Tiêu lên, nhìn Tần Thanh Tâm nói: "Em là vợ của anh, không bao giờ phải nói với anh ba chữ này!"

Tần Thanh Tâm cảm thấy lòng mình ấm áp, nhớ lại những điều Dương Thanh làm cho mình thì cảm động rơi nước mắt, vội vàng chạy vào nhà tắm.

Dương Thanh thở dài thườn thượt.
Gặp phải bà mẹ như Châu Ngọc Thúy cũng là nỗi bất hạnh của cô và Tần Y.

"Bố ơi mẹ khóc rồi.
Bố dỗ mẹ đi, mẹ sẽ không khóc nữa!"

Tiêu Tiêu ngồi trong lòng Dương Thanh, đôi mắt to tròn đáng yêu khẽ chớp nói với anh.

Dương Thanh nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, mỉm cười cưng chiều: "Con muốn bố dỗ mẹ thế nào?"

Tiêu Tiêu đáp: "Bố phải gọi mẹ là vợ yêu, nói yêu mẹ yêu Tiêu Tiêu, phải nói cả đời này sẽ ở bên mẹ và Tiêu Tiêu".

Dương Thanh buồn cười nói: "Không phải con bảo bố dỗ mẹ sao? Đây không phải là đang dỗ con à?"

"Bởi vì mẹ không vui nên con cũng không vui.
Bố dỗ một lát là con vui liền!", đôi mắt của Tiêu Tiêu rất đẹp, to tròn lấp lánh.

Lúc này, Tần Thanh Tâm đã ra khỏi nhà tắm, nước mắt không rơi nữa nhưng vành mắt lại đỏ hoe.

"Vợ yêu!"

Dương Thanh đột nhiên gọi cô.

Dương Thanh vẫn luôn gọi cô là “Tâm”, bây giờ lại gọi vợ yêu khiến cô cực kỳ kinh ngạc.

Dương Thanh hắng giọng một cái, nở nụ cười dịu dàng nhìn Tần Thanh Tâm: “Vợ à, anh yêu em, yêu Tiêu Tiêu.

Anh sẽ ở bên em và Tiêu Tiêu cả đời!”

Gương mặt u buồn của Tần Thanh Tâm lập tức đỏ bừng lên, đôi mắt ướt nhòe trợn trừng lên lườm Dương Thanh một cái, ngại ngùng nói: “Anh làm gì vậy? Tiêu Tiêu đang ở đây đấy!”

Tiêu Tiêu bật cười khanh khách, tự hào khen ngợi: “Đúng rồi, bố làm tốt lắm.
Bố xem đi, mẹ không khóc nữa rồi kìa!”

Thấy bộ dạng tự hào của cô bé, Dương Thanh cảm thấy dở khóc dở cười.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới hiểu ra.
Khó trách Dương Thanh lại đột ngột nói mấy lời buồn nôn như vậy, thì ra là bị Tiêu Tiêu dạy hư.

“Mẹ tới đây với con đi!”

Tiêu Tiêu vẫy tay với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm xấu hổ vì ở quá gần Dương Thanh, đặt mông ngồi xuống chỗ cách anh chừng nửa mét.

“Mẹ ngồi gần chút nữa đi!”

Tiêu Tiêu không hài lòng nói.

“Con bé này, con muốn làm gì hả?”

Tần Thanh Tâm cười nói, cuối cùng vẫn nghe theo lời cô bé ngồi gần vào.

“Mẹ ơi, gần nữa đi!”

Tiêu Tiêu vừa dứt lời liền chạy ra khỏi vòng ôm của Dương Thanh, kéo tay của anh và Tần Thanh Tâm đan vào nhau.

“Bố phải nắm tay mẹ nhiều vào, mẹ mới vui vẻ!”

Tiêu Tiêu đứng trước mặt hai vợ chồng, tay chống nạnh, hài lòng gật đầu nhìn tay hai người đang nắm lại.

Cả Dương Thanh và Tần Thanh Tầm đều dở khóc dở cười.

Tần Thanh Tâm cũng không giãy dụa, chỉ hơi thẹn thùng. Nhưng nhờ có Tiêu Tiêu, nỗi buồn trong lòng cô đã bị quét sách.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Tần Thanh Tâm vô thức rụt tay lại, đứng dậy nói: "Để em đi mở cửa!"

Sau khi mở cửa, cô thấy Tần Đại Dũng đang đứng ở ngoài.

"Bố làm sao vậy? Sao mồ hôi nhễ nhại thế?"

Tần Thanh Tâm kinh ngạc nói: "Bố mau vào phòng đi!"

Tần Đại Dũng đi vào trong, cười khổ nói: "Vừa rồi bố dọn dẹp một vài thứ trong phòng".

"Sao nửa đêm nửa hôm bố lại đi dọn phòng vậy?"

Tần Thanh Tâm nghi hoặc hỏi rồi rót một cốc nước lọc cho Tần Đại Dũng

"Đồ của bố đã được thu dọn xong xuôi rồi.
Ngày mai bố và mẹ con sẽ dọn ra ngoài ở".

Tần Đại Dũng chợt lên tiếng: "Bố có thể làm lại cuộc đời đều nhờ có Dương Thanh.

Bố và mẹ con đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Dương Thanh, bố thực sự không có mặt mũi sống cùng nhà với hai đứa nữa".

Tần Thanh Tâm và Dương Thanh đều sững sờ.
Dương Thanh vội khuyên nhủ: "Bố đừng nói vậy! Cả một tòa biệt thự rộng như thế này, đâu phải không có chỗ ở.
Bố mẹ dọn ra ngoài làm gì?"

"Dương Thanh, bố biết con thật lòng muốn đối tốt với bố mẹ. Nhưng nói thật lòng, bây giờ bố có thể đi làm ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà là tốt lắm rồi.

Mỗi ngày đều sống trong biệt thự của con, bố cảm thấy như đang ngồi trên bàn chông vậy".

Vành mắt Tần Đại Dũng cũng đỏ bừng lên: "Con không so đo với bố mẹ về những chuyện đã qua chính là sự khoan dung lớn nhất rồi.
Sao bố còn có thể mặt dày mày dạn ở lại đây quấy rầy cuộc sống của hai đứa?"

"Bố ơi, biệt thự này rất rộng, bố mẹ không hề quấy rầy gì bọn con cả!"

Dương Thanh chân thành nói: "Nếu bố cảm thấy quá khứ có lỗi với con thì hãy làm việc chăm chỉ giúp công ty ngày càng phát triển, kiếm nhiều tiền về cho con, coi như là bồi thường.
Từ nay về sau bố đừng nhắc tới chuyện dọn ra ngoài ở nữa".

Dường như Tần Đại Dũng đã hạ quyết tâm, dứt khoát lắc đầu: "Không giấu gì con, bố đã thuê xong nhà ở bên ngoài rồi.
Sáng mai bố sẽ lập tức dọn sang".

"Dương Thanh, anh không cần khuyên bố nữa.
Một khi bố đã quyết định điều gì thì mười con trâu cũng không kéo lại được".

Dương Thanh còn muốn khuyên nhủ thêm, Tần Thanh Tâm đột nhiên lên tiếng.

"Vẫn là con gái hiểu bố nhất!"

Tần Đại Dũng mỉm cười ấm áp nói: "Thật ra nơi này rất tốt.
Nhưng bố cảm thấy không được thoải mái cho lắm.
Một đời người rất ngắn, muốn sống vui vẻ thì phải được tự do!"

Dương Thanh ảo não lắc đầu.
Anh không ngờ sống ở đây lại khiến Tần Đại Dũng cảm thấy không thoải mái.
Nhưng thực ra anh có thể hiểu được.

Không phải ai cũng thích ở nhà cao cửa rộng, nhất là Tần Đại Dũng.
Hiện giờ ông ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ngày xưa chán ghét anh, bây giờ lại chịu ơn anh, công việc và nơi ở đều là anh cho.

Trong lòng ông ta sẽ cảm thấy nợ anh, đúng là rất không thoải mái.

“Nếu bố đã quyết định như vậy, con cũng không ngăn cản nữa. Nhưng bố sống ở bên ngoài cũng đừng để bản thân phải chịu thiệt”, Dương Thanh nói.

“Con yên tâm, dù sao hiện giờ bố cũng là tổng giám đốc của một công ty, tiền lương không ít.
Cứ tạm thời thuê nhà một khoảng thời gian ngắn, đợi dành được thêm ít tiền bố sẽ mua trả góp một ngôi nhà mới”.

Tần Đại Dũng cười đáp, nét mặt tràn ngập tự hào và hạnh phúc.

“Bố, con vẫn còn một khoản tiền tiết kiệm…”

Tần Thanh Tâm chưa nói hết câu đã bị Tần Đại Dũng cản lại: “Đợi đến khi bố già rồi, không làm gì được nữa con lại hiếu kính bố cũng chưa muộn”.

“Được rồi, bố chỉ muốn đến báo cho hai con một tiếng.
Bố về phòng đây”.

Dứt lời, Tần Đại Dũng quay người rời đi.

Ngay sau đó bọn họ nghe thấy tiếng khóc rống của Châu Ngọc Thúy ở bên ngoài.
Hẳn là Tần Đại Dũng đang nói chuyện chuyển nhà với bà ta.

Tần Thanh Tâm thở dài, chợt nói: “Nếu một ngày nào đó mẹ có thể tỉnh ngộ như bố thì tốt biết mấy!”

Dương Thanh im lặng không lên tiếng.
Anh hiểu quá rõ cái nết của Châu Ngọc Thúy.
Khó khăn lắm bà ta mới được sống trong biệt thự xa hoa, sao có thể cam tâm tình nguyện dọn ra ngoài ở?

Chỉ e kết cục cuối cùng sẽ là Tần Đại Dũng dọn ra ngoài ở một mình.

“Chị ơi, không xong rồi, bố mẹ đang đánh nhau!”

Đúng lúc này, Tần Y mặc váy ngủ hoảng hốt chạy vọt vào.

- ——————

.

Chương 157: 157: Chào Cậu Dương

Đợi đến khi Tần Thanh Tâm ra ngoài, hai người họ đã đánh nhau xong.

Mái tóc dài của Châu Ngọc Thúy xõa tung, dép lê dưới chân cũng biến mất.

Nhưng Tần Ngọc Dũng còn thê thảm hơn, trên mặt có ba vết xước máu tươi rỉ ra, rõ ràng là bị Châu Ngọc Thúy cào.

"Tần Đại Dũng, tôi gả cho đồ vô dụng như ông được gần ba mươi năm rồi.
Ông đã cho tôi được cái gì chưa?"

"Khó khăn lắm cuộc sống mới an nhàn hơn một chút, ông lại bắt tôi dọn ra ngoài thuê nhà khác.
Tại sao hả?"

"Muốn thì ông tự đi đi!"

Châu Ngọc Thúy chống nạnh, thái độ cứng rắn không chịu chuyển nhà.

Lúc này Dương Thanh mới biết bọn họ đánh nhau vì chuyện dọn nhà.

"Đúng, tôi chưa cho bà cái gì.
Nhưng bà đã cho tôi cái gì chưa? Bà đã làm gì cho gia đình này chưa?"

"Cả ngày bà chỉ biết chơi bời lêu lổng, xem tivi, không thèm làm việc nhà, đến cả cơm cũng không nấu.
Bà lấy tư cách gì ở lại đây?"

"Bà muốn hay không thì cũng phải đi với tôi!"

Tần Đại Dũng cũng rất kiên quyết, lần đầu tiên tỏ ra mạnh mẽ như vậy.

Hai vợ chồng không ai chịu thỏa hiệp.

"Tần Y nói tháng sau sẽ thuê giúp việc về nấu cơm dọn dẹp nhà cửa rồi!", Châu Ngọc Thúy thản nhiên nói.

“Sao bà mặt dày thế nhỉ?”

Nghe vậy, Tần Đại Dũng càng thêm tức giận: “Bà ở nhà cả ngày ăn chơi hưởng thụ không làm gì cả, còn để con gái phải thuê giúp việc? Có người mẹ nào mặt dày như bà không hả?”

“Đâu phải tôi bắt con bé thuê? Ông quát tôi cái gì? Hơn nữa tôi nuôi hai đứa nó lớn bằng từng này, bây giờ bảo chúng nó tiêu chút tiền hiếu kính tôi cũng sai sao?”, Châu Ngọc Thúy cười lạnh.

Tần Đại Dũng tức muốn chết: “Con gái của tôi liên quan gì tới bà? Chúng nó lớn như vậy, bà đã cho chúng nó cảm nhận được tình thương của mẹ bao giờ chưa? Bà lấy đâu ra mặt mũi đòi ở đây ăn bám con gái tôi?”

Trong lúc tức giận, Tần Đại Dũng đã nói lỡ miệng, nhưng Tần Thanh Tâm và Tần Y không hề phát hiện ra.

Châu Ngọc Thúy chợt thấy bối rối, ánh mắt dần né tránh, chột dạ nói: “Tần Đại Dũng, ông muốn đi thì tự đi.
Tôi sẽ không dọn ra ngoài ở với ông đâu”.

“Bà không chịu đi phải không? Được, nếu bà không đi, sáng sớm mai tôi chờ bà trước cổng Tòa án, chúng ta ly hôn xong sẽ không còn quan hệ gì nữa”, Tần Đại Dũng nói xong liền quay đi.

Châu Ngọc Thúy lập tức hoảng sợ, trong mắt ẩn chứa sự bối rối.

“Thanh Tâm, bố con đòi ly hôn với mẹ kìa.
Con mau khuyên ông ấy đi!”

Châu Ngọc Thúy sợ quá, vội vàng cầm tay Tần Thanh Tâm nhờ vả.

Tần Thanh Tâm bình tĩnh nhìn bà ta: “Mẹ cũng biết tính bố mà.
Bố muốn làm gì không ai khuyên nổi.
Bố đã muốn dọn ra ngoài thì mẹ hãy đi cùng đi, đừng để bố phải ở một mình”.

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy lập tức sững sờ.
Bà ta không ngờ một đứa con gái luôn ngoan ngoãn hiếu thảo

như Tần Thanh Tâm lại có thể nói ra những lời này.

“Con đang đuổi mẹ đi sao?”, Châu Ngọc Thúy đỏ mắt chất vấn.

Tần Thanh Tâm lạnh nhạt nói: “Con không đuổi mẹ đi, con chỉ không muốn bố phải sống một mình”.

Dứt lời, Tần Thanh Tâm liền quay lưng rời đi.

Châu Ngọc Thúy nhìn theo bóng lưng của cô, vẻ mặt ngày càng dữ tợn: “Được, được lắm.
Tất cả các người đều đối xử với tôi như vậy.
Tôi sẽ bắt các người phải trả giá!”

Hiện giờ trong mắt Châu Ngọc Thúy tràn ngập thù hận, chỉ là không ai trông thấy.

“Không sao chứ?”

Dương Thanh thấy Tần Thanh Tâm về phòng, nhẹ giọng hỏi.

Tần Thanh Tâm lắc đầu: “Không sao, chúng ta ngủ thôi!”

Một đêm bình yên trôi qua.

Sáng hôm sau, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm dắt Tiêu Tiêu ra khỏi phòng liền thấy hai vali hành lý được xếp sẵn trong phòng khách và một vài thứ lặt vặt khác.

“Bố muốn dọn đi thật sao?”

Tần Thanh Tâm không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Thanh Tâm, các con cứ yên tâm.
Bố thuyết phục được mẹ con rồi.
Bố mẹ dọn ra ngoài ở nhưng tiền thuê nhà ít lắm, đủ cho bố mẹ sống qua ngày”.

Ba vết xước trên mặt Tần Đại Dũng đã đóng vảy.
Ông ta khẽ cười: “Y Y cứ ở lại đây, mấy đứa có thể chăm sóc lẫn nhau”.

Tần Thanh Tâm biết, Tần Đại Dũng đã quyết tâm thì không khuyên nhủ nổi.
Cô nói với Dương Thanh: “Em lái xe của Y Y đưa bố mẹ đi, anh đưa Y Y với Tiêu Tiêu đi nhé”.

Dương Thanh đáp: “Hay là để anh đưa bố mẹ đi?”

“Em đi!”, Tần Thanh Tâm kiên quyết nói.

Dương Thanh gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Châu Ngọc Thúy cũng cầm túi xách đi ra, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Để con cầm túi cho mẹ!”

Tần Thanh Tâm định cầm túi hộ đã bị Châu Ngọc Thúy né tránh: “Tao không lần loại vô ơn như mày giả mù sa mưa”.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm hơi ảm đạm.
Tần Đại Dũng liền trừng mắt nhìn bà ta.

Sau khi Tần Thanh Tâm lái xe đưa Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy rời đi, Dương Thanh mới nói với Tần Y: “Chúng ta cũng đi thôi!”

Hai mắt Tần Y sưng đỏ, hiển nhiên là ngủ không ngon giấc.

Dương Thanh đưa Tiêu Tiêu đến trường rồi mới đưa cô ta tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Trên đường đi, Tần Y không nói một lời, ánh mắt trống rỗng không biết đang nghĩ điều gì.

Lúc gần tới nơi, cô ta mới lấy lại tinh thần, nói với Dương Thanh: “Anh trai, em xin lỗi!”

Đột nhiên bị gọi là anh trai, Dương Thanh không khỏi giật mình, chợt nhớ tối qua Tần Y đã nói muốn nhận mình làm anh trai mới cười hỏi: “Sao lại xin lỗi anh?”

“Em thay mẹ em xin lỗi anh.
Cả đời bà ấy đều sống ăn bám người khác như vậy, em và chị đã nhìn nhiều thành quen.
Bà ấy là mẹ của chúng em, cho dù có ghét bỏ thì cũng là người cho chúng em sinh mệnh, chúng em không thể hận bà ấy”.

Tần Y nghẹn ngào nói: “Nhưng anh thì khác.
Anh không hề có quan hệ máu mủ gì với bà ấy.
Bà ấy không nên mặt dày với anh như vậy”.

Dương Thanh khẽ cười một tiếng: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.
Chỉ cần bà ấy không làm gì chạm tới giới hạn của anh, anh sẽ nể tình em gái bỏ qua cho bà ấy”.

Tần Y mỉm cười đáp: “Cảm ơn anh!”

Xe đã tới cổng tập đoàn Nhạn Thanh.
Tần Y sửa sang đầu tóc rồi nghiêm mặt bước vào công ty.

Dương Thanh thì lái xe tới Spa Hoàng Hà.
Hôm qua anh cho Ngụy Sâm một buổi tối để suy nghĩ, bây giờ đang chờ câu trả lời của ông ta.

Hai mươi phút sau ở Spa Hoàng Hà.

“Chào cậu Dương!”

Dương Thanh vừa vào sảnh chính đã nghe thấy một giọng nói khó nghe.

Đối phương chính là Ngụy Sâm.
Hôm qua ông ta bị Dương Thanh ấn xuống bàn trà, hàm răng rụng mất vài cái, xương mũi cũng gãy.

Hiện giờ, mặt mũi ông ta sưng vù, vô cùng thê thảm, nói chuyện cũng rất khó khăn.

“Xem ra ông đã nghĩ kỹ rồi”.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta.

Ngụy Sâm vội tiến lên định lên tiếng đã bị Dương Thanh nói chen vào: “Đến phòng làm việc rồi nói!”

Dù sao chuyện bọn họ muốn bàn rất trọng đại.
Mặc dù người ở Spa Hoàng Hà đều là người của mình nhưng cẩn thận vẫn hơn.

- ————————

.

Chương 158: 158: Tôi Giết Chết Cô

Trong phòng làm việc trên tầng cao nhất của Spa Hoàng Hà.

Dương Thanh ngồi trên ghế làm việc chỉ vào hàng ghế sofa: "Ngồi đi!"

Lúc này Ngụy Sâm mới dám đặt mông ngồi xuống.
Ông ta vẫn còn nhớ kĩ mọi chuyện xảy ra ở club Hoàng Triều vào tối hôm qua.

Người trẻ tuổi trước mặt chính là bậc thầy về súng ống, muốn giết ông ta dễ như trở bàn tay.
Ông ta không dám nghĩ tới chuyện trả thù.

Đương nhiên là vì ông ta chưa gặp được cao thủ nào khác giỏi hơn Dương Thanh.

"Nói đi!"

Dương Thanh nhìn Ngụy Sâm đang nơm nớp lo sợ.

"Cậu Dương, tôi có thể giúp cậu móc nối quan hệ với bọn họ. Nhưng tôi không dám hứa hẹn chắc chắn sẽ thành công", Ngụy Sâm nói.

"Sao? Muốn gặp bọn họ khó vậy cơ à?", Dương Thanh châm chọc hỏi.

Ngụy Sâm vội vàng nói: "Cậu cũng biết chuyện này ảnh hưởng rất lớn.
Một khi bị bại lộ, cả hai bên đều sẽ gặp phải phiền phức.
Đối phương cẩn thận như vậy cũng là điều dễ hiểu".

Dương Thanh hiểu được điều này.
Ngày đó thấy tài xế đưa phụ nữ tới không biết mình đang chở cái gì thì anh đã biết điều đó rồi.

Đối phương làm việc cực kỳ cẩn thận.
E là chuyện hôm đó đã khiến bọn họ chú ý tới, có lẽ bây giờ đối phương đang bắt tay điều tra rồi.

"Được, ông giúp tôi giới thiệu một chút đi.
Thời gian địa điểm do đối phương lựa chọn", Dương Thanh

sảng khoái đáp.

Ngụy Sâm mừng rỡ, đúng là không còn gì tốt hơn.

“Nói cho tôi biết đối tác của nhà họ Ngụy các ông có thân phận như thế nào”, Dương Thanh bỗng nhiên hỏi.

Ngụy Sâm lắc đầu cười khổ: “Không dám giấu cậu, chúng tôi hợp tác bao nhiêu năm qua nhưng vẫn không biết được đối phương là ai.
Lần nào họ cũng dùng những chiếc xe khác nhau để đưa người tới, đồng thời có một chiếc xe đi theo.
Một khi thấy không ổn sẽ lập tức bỏ chạy”.

“Vậy các ông quen bọn họ bằng cách nào?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Chuyện này phải nói từ hơn hai mươi năm về trước, nhà họ Ngụy vẫn là một gia tộc thấp kém.
Bố tôi được một người bạn giới thiệu mối làm ăn này”, Ngụy Sâm đáp.

Dương Thanh cau mày, nét mặt nghiêm túc.
Không ngờ bọn họ đã hợp tác lâu như vậy rồi.

Tổ chức kia đúng là rất ghê gớm, hơn hai mươi năm nay vẫn duy trì được việc buôn bán mại dâm.

Xem ra phía sau chắc chắn là một con cá lớn.

“Bây giờ nhà họ Ngụy các ông quyền lực như vậy, chẳng lẽ vẫn không biết được thân phận của đối phương sao?”, Dương Thanh trầm giọng hỏi.

Thấy Dương Thanh có vẻ không tin, Ngụy Sâm sợ hãi vội vàng thề thốt: “Cậu Dương, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật.
Chúng tôi đã từng điều tra nhưng không có kết quả gì!”

Dường như nhà họ Ngụy thực sự không biết thân phận của đối phương.
Dương Thanh cũng hiểu, nếu có thể điều tra dễ dàng thì tổ chức kia cũng không thể tồn tại trong suốt hơn hai mươi năm nay.

“Ông mau chóng liên hệ giúp tôi.
Sắp xếp xong xuôi lập tức báo tôi biết!”

Dương Thanh biết nếu hỏi thêm nữa cũng không ích gì, quyết định từ bỏ.

“Không dối gì cậu, nhà họ Ngụy chúng tôi không hề có phương thức liên lạc với bọn họ, lần nào cũng là bọn họ liên lạc trước.
Tôi tạm thời không thể liên hệ giúp cậu, chờ đối phương gọi tới, tôi sẽ lập tức đề nghị chuyện này”, Ngụy Sâm nói.

Dương Thanh nghe xong rất kinh ngạc.
Đến cả phương thức liên hệ cũng không có, tính bảo mật quá cao!

“Được, vậy khi nào sắp xếp xong xuôi hãy báo tin cho tôi”.

Dứt lời, Dương Thanh đưa cho Ngụy Sâm số điện thoại của mình.

“Sao ông còn chưa đi?”

Dương Thanh cau mày hỏi.

“Cậu Dương, cậu xem bao giờ mới có thể bán lại Spa Hoàng Hà cho chúng tôi?”, Ngụy Sâm dè dặt hỏi.

“Đợi ông làm xong chuyện cho tôi hẵng bàn đến chuyện này”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Ngụy Sâm không cam tâm nhưng đối diện với Dương Thanh, ông ta không có sức chống trả, chỉ có thể rời đi.

Cùng lúc đó, Tần Thanh Tâm đang lái xe đưa Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy đi vào một khu nhà cao tầng.

“Bố thuê phòng ở đây ạ?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

Cô đang xách một chiếc cặp da, cổ tay đeo túi xách đi theo Tần Đại Dũng về phía trước.

Tần Đại Dũng cười nói: “Ở đây gần công ty, bố đi bộ đi làm là được, coi như là tập thể dục.
Điều kiện sống ở đây cũng không tệ”.

Tần Thanh Tâm gật đầu đồng tình.
Khu nhà này hơi cũ kĩ nhưng môi trường xung quanh vẫn khá tốt.

Ở đây không cho lái xe vào sân.
Chính giữa khu nhà có một quảng trường lớn, bốn phía có các máy tập thể hình và ghế ngồi.

"Bên đó là khu biệt thự, giá cả rất bình dân.
Đợi bố kiếm đủ tiền sẽ mua một căn ở đó".

Tần Đại Dũng chỉ vào khu nhà trong cùng, nơi đó có hơn hai chục căn biệt thự.

"Một khu nhà rách nát có gì tốt? Tốt đến mấy cũng đâu thể bằng dinh thự Vân Phong?", Châu Ngọc Thúy khó chịu nói.

"Ở đó thì có gì tốt? Cả một đỉnh núi chỉ có một căn biệt thự, xung quanh vắng vẻ không người.
Nơi đây tốt biết bao.
Đến lúc chúng ta nghỉ hưu còn có thể đánh cờ với mấy ông bạn già, chiều chiều đi nhảy ở quảng trường.
Như vậy không tốt sao?", Tần Đại Dũng có vẻ rất hài lòng với nơi này.

Thấy Tần Đại Dũng mỉm cười, ánh mắt tràn ngập chờ mong, Tần Thanh Tâm biết bố mình không nói dối.
Ông ta thực sự thích nơi này.

"Ồ? Không phải bà Tần đó sao?"

Đúng lúc này có một giọng nói chanh chua vang lên, lời nói châm chọc khiêu khích.

Ba người cùng nhìn sang, thấy một người phụ nữ trang điểm lòe loẹt đang cười híp mắt nhìn chằm chằm Châu Ngọc Thúy.

"Là cô!"

Châu Ngọc Thúy lập tức nhận ra bà ta.

Lần trước khi Tần Y mời cơm, Châu Ngọc Thúy đi WC bị bà ta nhìn trúng vòng tay Dương Thanh tặng cho, cố ý dẫm nát vòng tay của mình để vu oan cho Châu Ngọc Thúy, đòi bồi thường.

Lúc Châu Ngọc Thúy biết bà ta là người nhà họ Trương đã bắt Tần Y đưa mặt cho bà ta đánh trước mặt đám đông.
Sau đó Dương Thanh xuất hiện, Châu Ngọc Thúy liền đổ mọi tội lỗi lên đầu Dương Thanh rồi bỏ chạy một mình, mặc kệ sống chết của Tần Y và Dương Thanh.

Sau này, chính Trương Quảng đã dắt người phụ nữ này tới phòng xin lỗi và trả lại vòng tay cho bà ta.

Tần Thanh Tâm cũng nhận ra, lập tức lạnh giọng nói: "Bà là Vương Lộ Dao phải không?"

"Ngọc Thúy, đây là bạn của bà sao?"

Hôm đó Tần Đại Dũng không có mặt nên không biết chuyện này, còn tưởng bà ta quen biết Châu Ngọc Thúy, cười nói: "Tôi nói rồi mà, thuê nhà ở đây rất tốt.
Bà xem kìa, vừa tới đã gặp được bạn cũ".

"Ông lầm rồi.
Tôi là con dâu nhà họ Trương, sao có thể sống ở khu nhà rách nát này được?"

Vương Lộ Dao giễu cợt nhìn Tần Đại Dũng, lại mỉm cười quan sát vẻ mặt khó coi của Châu Ngọc Thúy: "Nghe nói gia đình các người bị đuổi khỏi gia tộc rồi phải không? Sao hả? Bây giờ chỗ ở cũng mất, phải chạy tới đây thuê nhà à?"

"Đây là chuyện nhà chúng tôi, liên quan gì tới bà?"

Tần Thanh Tâm bước tới bực bội nói.

"Sao thế? Thẹn quá hóa giận à? Cũng phải, nhà họ Tần vốn là gia tộc hạng bét, đám người bị đuổi khỏi gia tộc như mấy người lại càng thấp kém.
Lòng tự trọng cao quá không nghe lọt tai lời người khác nói thật sao?", Vương Lộ Dao bật cười.

Mặc dù Trương Quảng đã cảnh cáo bà ta không được gây sự với Dương Thanh nhưng chuyện trôi qua lâu như vậy, bà ta đã coi như gió thoảng bên tai rồi.

"Thanh Tâm, không cần nhiều lời với loại người nhỏ mọn này. Chúng ta đi thôi!"

Lúc này Tần Đại Dũng mới hiểu được người phụ nữ trang điểm cầu kỳ này đang chế giếu bọn họ.

Mà Châu Ngọc Thúy đã bị dọa sợ không dám lên tiếng nữa. Mặc dù Vương Lộ Dao xin lỗi bà ta nhưng vẫn là con dâu nhà họ Trương, gia tộc hàng đầu ở Giang Hải.
Sao Châu Ngọc Thúy dám tranh cãi với người có thân phận cao quý như vậy?

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nhìn Vương Lộ Dao rồi cất bước định rời đi.

“Con nhỏ chết tiệt mày dám lườm tao à? Muốn ăn đòn đúng không?”

Vương Lộ Dao đột nhiên giơ tay tát một cái vào mặt Tần Thanh Tâm.

Bà ta vẫn luôn ghim chuyện xảy ra ở nhà hàng, nhất là Dương Thanh.
Bà ta biết Tần Thanh Tâm là vợ của anh, bây giờ lại gặp được sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Chân Tần Thanh Tâm lảo đảo suýt ngã.

Vương Lộ Dao chưa định dừng lại, tiếp tục giơ tay lên đánh.

“Bốp!”

Đúng lúc này, Tần Đại Dũng chạy lên che trước người Tần Thanh Tâm, giữ chặt cổ tay Vương Lộ Giao, giận dữ quát: “Không cần biết cô có thân phận gì, dám đánh con gái tôi đều phải chết!”

“Bốp!”

Dứt lời, Tần Đại Dũng vung tay tát thật mạnh vào mặt Vương Lộ Dao.

Bà ta lập tức hét lên thảm thiết, khóe miệng rỉ máu.

“Bố!”

Tần Thanh Tâm cũng kinh hãi, vội vàng chạy tới ngăn cản Tần Đại Dũng.

“Nể mặt con gái tôi, tôi tha cho cô lần này.
Nếu để tôi biết cô còn dám bắt nạt con gái tôi, tôi sẽ giết chết cô!”

Tần Đại Dũng vốn không định làm gì Vương Lộ Dao, chỉ hù dọa bà ta vài câu để trả thù cho Tần Thanh Tâm.

Vương Lộ Dao nổi giận, mặt mũi dữ tợn trừng mắt nhìn Tần Đại Dũng: “Ông chờ đấy!”

- ————

.

Chương 159: 159: Bố Bị Đánh

Nhìn theo dáng vẻ tức tối bỏ đi của Vương Lộ Dao, Tần Thanh Tâm hơi lo lắng.

Dù gì đối phương cũng là con dâu nhà họ Trương, Tần Đại Dũng tát bà ta một cái, ai biết được liệu đối phương có tới đây gây sự không?

Châu Ngọc Thuý càng thêm thấp thỏm: "Tần Đại Dũng, giờ gan ông lớn quá nhỉ, con dâu nhà họ Trương mà ông cũng dám đánh.
Tôi khuyên ông là nên nhanh chóng tới nhà họ Trương nhận lỗi đi, cầu xin họ tha cho ông một lần, mình ông gây chuyện thì đừng liên lụy tôi!"

"Đây là phiền phức do tôi gây ra sao? Con mụ kia rõ ràng là nhằm vào bà, chẳng lẽ bà không biết? Nếu theo ý bà thì cô ta đến đánh con gái, tôi nên thờ ơ đứng cạnh trơ mắt nhìn, làm vậy mới đúng phải không?"

Tần Đại Dũng vốn đang tức giận, lời Châu Ngọc Thuý lại khiến ông thêm tức tối: "Nếu bà cảm thấy tôi làm bà mệt mỏi thì nhanh chóng tới Cục dân chính ly hôn, sau này bà tự lo cho cái thân bà, tôi sống cuộc đời của tôi, đường ai nấy đi!"

Khoảng thời gian đen tối nửa tháng khiến ông ta phải suy nghĩ rất nhiều, ông ta vốn định sẽ sống đàng hoàng với Châu Ngọc Thuý, không ngờ người phụ nữ này lại không biết điều, giờ ông ta không muốn sống chung với bà ta thêm một ngày nào nữa.

Tần Đại Dũng nhắc tới ly hôn, Châu Ngọc Thuý vội ngậm miệng.

Sau khi gả cho Tần Đại Dũng, bà ta đâu phải chịu khổ, nhiều năm sống an nhàn quen thân, giờ mà ly hôn, bà ta thật sự không biết làm gì.

Tần Đại Dũng kéo vali vào trong căn hộ, Tần Thanh Tâm có chút thất vọng, cô cũng đi theo vào.

Châu Ngọc Thuý chỉ cầm theo túi xách, bên trong là trang sức bà ta mua trong mấy năm nay, bà ta nhìn theo bóng lưng hai bố con, ánh mắt âm độc tàn nhẫn.

“Thanh Tâm, con nhìn xem, nhà này thế nào?”

Vừa vào nhà, Tần Đại Dũng bỗng cười hỏi.

Bước vào cửa, bên trái là một cái giá treo quần áo và mũ cộng thêm tủ giày, sau đó là một phòng ăn nhỏ, sau nữa là phòng khách, trong nhà ăn và phòng khách có một tấm bình phong được khắc bằng gỗ hoa.

Bên tay phải có hai phòng ngủ, phòng ngủ chính có phòng tắm.

Căn nhà tiêu chuẩn hai phòng hai sảnh, phong cách trang trí và lắp đặt thiết bị đều theo phong cách châu Âu.

Sau khi dạo quanh một vòng, Tần Thanh Tâm hài lòng đáp: “Bố, không ngờ ánh mắt bố tốt vậy, nhà này ổn áp lắm ạ!”

Tần Đại Dũng cười lớn, đắc ý nói: “Mắt bố luôn tinh thế mà, nếu không sao sinh được hai cô con gái xuất sắc thế này!”

“Cái nhà nát này thì có gì tốt?”, Châu Ngọc Thuý ghét bỏ.

“Không phải tôi nói rồi à? Nếu bà thấy sống với tôi khổ quá thì ly hôn đi! Nếu không muốn ly hôn thì ngậm miệng lại. Đương nhiên, nếu bà có năng lực ở nhà sang hơn thì tôi cũng câm miệng”, Tần Đại Dũng lạnh lùng nói.

“Tần Đại Dũng, có phải ông cảm thấy tôi không dám ly hôn với ông hay không?”

Châu Ngọc Thuý cũng nổi cáu, tức giận hét toáng.

“Bà không dám! Nếu dám thì giờ chúng ta tới Cục dân chính không?”, Tần Đại Dũng cười lạnh.

Người đàn bà này suy tính gì, ông ta biết rõ hơn ai hết.

Châu Ngọc Thuý còn cho rằng Tần Thanh Tâm sẽ khuyên nhủ nhưng nào ngờ cô lại vờ như chả nghe thấy gì, không nói một câu.

“Tần Đại Dũng, ông bắt nạt tôi!”

Châu Ngọc Thuý lập tức đem tài năng khóc lóc kể lể của mình ra dùng.

Tần Đại Dũng chẳng màng tới Châu Ngọc Thuý đang khóc lóc, ông ta vừa cười vừa nói: “Thanh Tâm, con xem nhà rồi, thấy yên tâm chưa?”

Tần Thanh Tâm gật đầu rồi lấy điện thoại ra xem giờ: “Bố, hơn chín giờ rồi, con đi làm đã!”

“Hơn chín giờ rồi à? Đúng lúc, bố cũng đi làm, chúng ta cùng đi”, Tần Đại Dũng vội nói.

Hai người chuẩn bị ra cửa, bên ngoài bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Tôi thấy họ lên tòa nhà này, chắc chắn đó!”

Sắc mặt Tần Thanh Tâm thay đổi, cô thấy hai người đàn ông lực lưỡng đi ra từ thang máy, đi theo còn có Vương Lộ Dao mới bị Tần Đại Dũng đánh.

Vương Lộ Dao vừa quay đầu là đã thấy Tần Thanh Tâm và Tần Đại Dũng, chỉ tay vào họ nói: “Là họ!”

Tần Đại Dũng đẩy con gái vào nhà: “Trốn ở trong, đừng ra ngoài!”

Đúng lúc này, hai người đàn ông lao tới, chặn Tần Đại Dũng ở cửa rồi đánh người ta.

“Bố!”

Tần Thanh Tâm bị nhốt bên trong, vô cùng lo lắng, cô muốn lao ra cửa nhưng cửa đã bị Tần Đại Dũng dùng chìa khóa khóa ở ngoài, cô hoàn toàn không ra được.

Châu Ngọc Thuý nghe thấy tiếng động bên ngoài thì sợ hãi, miệng còn không quên châm chọc: “Tôi nói rồi, bảo ông ta tới nhà họ Trương để xin tha thứ, giờ hay chưa, họ dẫn người tới đánh luôn?”

“Lúc nào rồi mà mẹ còn nói mát? Nếu không phải lần trước mẹ đắc tội Vương Lộ Dao thì sao chuyện này lại xảy ra?”, cơn giận bao phủ cả gương mặt Tần Thanh Tâm

Trong nhà, cô chỉ có thể nhìn qua mắt mèo để quan sát tình hình bên ngoài, hai người đàn ông vạm vỡ kia đang đánh Tần

Đại Dũng.

Châu Ngọc Thuý hừ lạnh: “Mẹ đắc tội cô ta lúc nào? Chẳng phải vừa nãy vì chị mà Tần Đại Dũng mới ra tay đánh người ta à?”

Ánh mắt Tần Thanh Tâm tràn ngập nỗi thất vọng, cô đã không còn sức để tranh cãi với Châu Ngọc Thuý, vì bà ta không hề thừa nhận sai lầm của mình.

“Không phải vừa rồi ông giỏi lắm à? Dám đánh cả tôi cơ đấy, có ngon thì đánh nữa đi!”

Vương Lộ Dao nhìn Tần Đại Dũng bị đánh như con chó chết thì cười lạnh, lao lên đá Tần Đại Dũng vài cú.

Tần Thanh Tâm trong nhà thấy cảnh này thì khóc ròng.

Cô bỗng nhớ tới Dương Thanh, lúc trước, Vương Lộ Dao xin lỗi cũng là nhờ anh.

Nghĩ tới đây, cô run rẩy gạt điện thoại: “Dương Thanh, bố bị người ta đánh, anh mau tới giúp bố đi, bọn em ở Thiên Tuyền Danh Uyển, 1-2-1602!”

Dương Thanh vừa đuổi Ngụy Sâm, nghe thấy giọng nói hoảng loạn của Tần Thanh Tâm, anh đứng bật dậy, tức giận nói: “Anh sẽ tới ngay!”

“Cậu Thanh, xảy ra chuyện gì? Cần tôi ra mặt không?”, Vương Cường cẩn thận hỏi.

“Thiên Tuyền Danh Uyển, nơi này gần chỗ của anh không?”, Dương Thanh hỏi.

“Nơi này gần một quán karaoke của tôi!”, Vương Cường vội đáp.

“Mau phái người tới Thiên Tuyền Danh Uyển 1-2-1602, có người đánh bố vợ tôi!”, Dương Thanh tức giận nói.

Dương Thanh vừa nói xong, anh đã đi như ngọn gió, lao ra ngoài cửa, Vương Cường vừa gọi điện sắp xếp vừa chạy theo Dương Thanh.

Nhưng khi Vương Cường chạy ra ngoài, Dương Thanh đã nhấn ga chạy mất.

“Mẹ nó, dám đánh bố vợ cậu Thanh à, đúng là chán sống hết rồi!”

Vương Cường lộ ra vẻ mặt hung ác, phất tay với mấy tên đàn em: “Các anh em, theo tao!”

Mấy chiếc xe Audi A6 màu đen xuất phát từ Spa Hoàng Hà, lao về phía Thiên Tuyền Danh Uyển.

Cùng lúc đó, Tần Đại Dũng đã bị đánh tới mức mặt mũi be bét máu, ngay cả sức nói chuyện cũng không còn, Tần Thanh Tâm ở bên trong cửa chống trộm, vừa khóc vừa đánh vào cửa: “Đừng đánh nữa! Các người đừng đánh nữa!”

“Trong phòng còn hai con khốn nữa, tìm chìa khóa từ trên người thằng vô dụng này đi!”, Vương Lộ Dao hung hăng nói

- ————

.

Chương 160: 160: Các Người Gặp Xui Xẻo Rồi

Tần Đại Dũng bị đánh rất mạnh, suýt ngất.

Nhưng sau khi ông ta nghe Vương Lộ Dao nói muốn lục tìm chìa khóa, còn muốn đi vào, chẳng biết ông ta lấy đâu ra sức lực, đột nhiên bò dậy.

Hai người đàn ông còn chưa kịp phản ứng, Tần Đại Dũng đã cầm lấy chìa khoá và ném từ cầu thang qua cửa sổ.

“Fuck! Không ngờ ông ta lại ném chìa khóa rồi!”

Hai người đàn ông nổi giận, đi tới tay đấm chân đá một trận.

“Hai con đàn bà khốn kiếp bên trong nghe rõ cho tao, lần này xem như chúng mày may mắn.
Nếu để tao nhìn thấy chúng mày một lần nào nữa, tao tuyệt đối sẽ không tha cho chúng mày đâu”.

.
ngôn tình sủng

Vương Lộ Dao đi tới cửa gian phòng, cao giọng nói.

Nói xong, bà ta dẫn theo hai người rời đi.

Bọn họ vừa mới đi, cửa thang máy tầng mười sáu lại mở ra.
Năm sáu người thanh niên cầm gậy trong tay lao ra.

“Fuck, người đâu rồi?”

Cậu thanh niên tóc vàng dẫn đầu quát một tiếng, mới đi được mấy bước lại thấy Tần Đại Dũng đã bị ngất, nằm trên cầu thang.

Mặt cậu tóc vàng biến sắc.
Vương Cường vừa gọi điện thoại tới, bảo cậu ta tự mình dẫn anh em đến cứu người, còn nói cho cậu ta biết thân phận của người bị đánh cao hơn cả Vương Cường.

Cậu ta đã chạy tới đây với tốc độ nhanh nhất, nhưng vẫn không kịp cứu người.

“Nhanh đưa người tới bệnh viện!”

Cậu tóc vàng nhìn thấy máu trên cầu thang mà giật mình, lập tức hoảng hốt.
Cậu ta đâu phải chưa từng thấy cảnh tượng thê thảm hơn vậy, nhưng thân phận của người trước mắt này còn cao hơn sếp của cậu ta đấy!

Tần Thanh Tâm bị nhốt trong phòng, đang không ngừng đập cửa.
Lúc này cậu tóc vàng mới ý thức được trong phòng còn có người.

“Xin hỏi có phải là cô Tần không? Chúng tôi tới cứu cô đây”.

Cậu tóc vàng thu xếp cho người đưa Tần Đại Dũng đi bệnh viện, cậu ta lại đứng ở cửa, dè dặt hỏi.

Tần Thanh Tâm vội vàng nói: “Tôi bị nhốt ở trong phòng, bố tôi mới ném chìa khóa qua cửa sổ cầu thang rồi.
Các anh nhanh tìm chìa khóa giúp tôi”.

“Cô Tần chờ một lát, tôi qua tìm ngay đây”.

Cậu tóc vàng gọi một cuộc điện thoại.
Ngay lập tức, có mười mấy người lao ra khỏi quán Karaoke gần đó, tìm chìa khóa ở dưới tầng.

Cậu ta lại gọi điện cho Vương Cường để báo cáo về chuyện xảy ra ở bên này.

Khi Vương Cường biết được Tần Đại Dũng bị đánh tới ngất xỉu, cả người gã đều toát mồ hôi lạnh.

“Khốn kiếp, bố mày đã dặn mày thế nào? Tao đã bảo mày đi cứu người với tốc độ nhanh nhất cơ mà? Mẹ nó, mày muốn hại chết tao đúng không?”, Vương Cường hét vào điện thoại.

Cậu tóc vàng sợ đến suýt khóc: “Anh Cường, em thật sự đã chạy nhanh lắm rồi, nhưng vẫn tới muộn”.

“Mày bớt nói thừa đi, lập tức tìm video giám sát của khu căn hộ cho tao, xem rốt cuộc là ai đánh ông Tần.
Còn nữa, xem những người đó đi đâu.

Lúc tao tới khu căn hộ mà mày còn chưa kiểm tra ra được thì đừng trách tao!", Vương Cường tức giận nói.

"Vâng, anh Cường, em qua kiểm tra ngay đây!"

Cậu tóc vàng nói xong lại cúp máy, vội vàng thu xếp người tới phòng giám sát của quản lý khu căn hộ.

Lúc Dương Thanh chạy tới phòng 1602, người của cậu tóc vàng đúng lúc tìm được chìa khoá, mở cửa phòng ra.

"Tâm, em không sao chứ?"

Thấy Tần Thanh Tâm, Dương Thanh vội hỏi.

Mắt Tần Thanh Tâm sưng lên vì khóc, lập tức nhào vào lòng Dương Thanh, ôm anh vừa khóc vừa nói: "Em không sao.
Bố muốn cứu em nên đẩy em vào phòng rồi khóa cửa lại.
Em không ra được!"

Tần Thanh Tâm khóc thảm thiết.
Cô vừa nhìn thấy Dương Thanh thì chẳng khác nào tìm được chỗ dựa, khóc nức nở như muốn trút hết những uất ức trong lòng.

Cô thấy rõ cảnh Tần Đại Dũng bị đánh qua mắt mèo, nhưng cách một cánh cửa, cô lại chẳng giúp gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân của mình bị đánh.
Cô thật sự không chịu nổi.

Nhìn Tần Thanh Tâm khóc nức nở, ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, ôm thật chặt lấy cô và trịnh trọng nói: "Em yên tâm đi, bất kể là ai, anh đều sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt!"

"Là Vương Lộ Dao, người phụ nữ nhà họ Trương kia.
Chính là người phụ nữ đã đánh mẹ trong lần Y Y mời chúng ta ăn cơm", Tần Thanh Tâm vội nói.

Dương Thanh híp mắt lại: "Được, anh biết rồi!"

Ánh mắt anh vô cùng đáng sợ, trên người như tỏa ra hơi lạnh, nhiệt độ trong phòng dường như cũng giảm xuống mất mấy độ.

Châu Ngọc Thúy không nhịn được run lên.
Thấy Dương Thanh như vậy, tim bà ta đập thình thịch.

“Vậy được rồi, anh thu xếp cho người đưa em tới bệnh viện thăm bố.
Chuyện còn lại cứ giao cho anh xử lý!”

Dương Thanh cố nén cơn giận, nhìn Tần Thanh Tâm nói.

Tần Thanh Tâm còn chưa kịp trả lời, anh đã xoay người nhìn Vương Cường đang nơm nớp lo sợ, đứng bên cạnh: “Anh đưa vợ tôi tới bệnh viện.
Nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội anh!”

“Vâng, cậu Thanh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô Tâm cẩn thận!”, Vương Cường run lên, vội vàng đáp.

“Em đi đi!”

Dương Thanh liếc nhìn Tần Thanh Tâm nói.

Tần Thanh Tâm cũng đang lo lắng cho Tần Đại Dũng, vội đi theo Vương Cường.

Bọn họ vừa ra khỏi thang máy thì cậu tóc vàng chạy tới, vội vàng báo cáo với Vương Cường: “Anh Cường, em đã điều tra ra được rồi.
Hai người kia là người của nhà họ Hùng.
Bọn họ vừa đi về phía nhà họ Hùng”.

Dương Thanh khẽ nhíu mày.
Không phải Tần Thanh Tâm nói người phụ nữ kia là người con dâu nhà họ Trương à?

Sao bọn họ lại đi tới nhà họ Hùng?

“Cậu Thanh, đây là đàn em của tôi Hoàng Vũ, tôi bảo nó đi theo cậu nhé?”, Vương Cường dè dặt hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đi với tôi tới nhà họ Hùng!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Hoàng Vũ thầm kinh ngạc.
Nhà họ Hùng là gia tộc hàng đầu ở Giang Hải, địa vị gần ngang với bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.
Dương Thanh lại muốn dẫn cậu ta đi tới nhà họ Hùng.
Vậy chẳng phải là đi chịu chết sao?

Thấy Hoàng Vũ ngây người, Vương Cường đánh vào đầu cậu ta, tức giận nói: “Cậu Thanh bảo mày đi với cậu ấy tới nhà họ

Hùng, mày còn ngây ra đó làm chó gì?”

Hoàng Vũ dè dặt nhìn Dương Thanh đã đi trước, lo lắng nói: “Anh Cường, em nói là nhà họ Hùng, gia tộc hàng đầu Giang Hải đấy”.

“Bố mày đương nhiên biết là nhà họ Hùng đấy rồi.
Mày còn nói vớ vẩn nữa thì cút cho tao!”

Vương Cường nghiến răng nghiến lợi nói.
Nếu không phải Dương Thanh căn dặn gã phải đích thân đi bảo vệ Tần Thanh Tâm, gã đã đi theo Dương Thanh tới nhà họ Hùng rồi.

Đến lúc này, Hoàng Vũ mới ý thức được người thanh niên kia không hề đơn giản.
Nếu không Vương Cường biết rõ sẽ đi tới nhà họ Hùng, sao có thể còn bảo cậu ta đi theo.

“Anh Cường, em hiểu rồi!”

Ánh mắt Hoàng Vũ kích động, cậu ta biết đây chính là một cơ hội của mình.

“Cút nhanh đi! Mệnh lệnh của cậu Thanh chính là lệnh của tao.
Không đúng, mày phải xem mệnh lệnh của cậu Thanh là thánh chỉ.
Cho dù cậu ấy có bảo mày đi chết, mày cũng không thể do dự, đây là thời cơ của mày đấy, hiểu chưa?”

Vương Cường nghiến răng nói.
Nếu không phải thời gian cấp bách, gã nhất định sẽ cho Hoàng Vũ biết sự lợi hại của Dương Thanh.

“Anh Cường yên tâm, chắc chắn em sẽ không để anh phải thất vọng đâu!”

Hoàng Vũ nói xong lại vội vàng đuổi theo Dương Thanh.

Vương Cường nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh, thì thào nói: “Qua hôm nay, sợ là Giang Hải sẽ không còn nhà họ Hùng nữa.
Các người dám đắc tội cậu Thanh, cũng xem như gặp xui xẻo rồi!”

Chương 161: 161: Khó Coi

Ở cổng nhà họ Hùng.

Một chiếc xe Phaeton màu đen đỗ trước cổng.
Ngay sau đó lại là mấy chiếc Audi A6 màu đen cũng dừng theo.

“Anh Vũ, em vừa thấy hai người kia dẫn theo người phụ nữ đi vào nhà họ Hùng.
Em sợ bị lộ nên không dám vào theo”.

Hoàng Vũ vừa xuống xe, một cậu thanh viên trông có vẻ lưu manh vội chạy tới.

Hoàng Vũ khẽ gật đầu và nhìn về phía Dương Thanh.
Lúc này, trong lòng cậu ta mơ hồ có cảm giác như máu sôi lên.

Sau khi Vương Cường lên chức thì thân phận cũng tăng theo, đã có thể sánh ngang với chủ gia tộc hàng đầu.
Nhưng ở trước mặt Dương Thanh, gã vẫn phải dè dặt ứng phó.
Bây giờ Dương Thanh tới gia tộc hàng đầu là nhà họ Hùng, nhìn dáng vẻ như muốn xông vào.

“Anh Thanh, em có dẫn theo mười anh em.
Hay là để em phái người lẻn vào trong trước?”, Hoàng Vũ cẩn thận hỏi.

Mặt Dương Thanh không lộ cảm xúc, ngẩng đầu nhìn hai chữ dát vàng lớn “Hùng phủ” trên tấm biển lớn, ánh mắt sắc bén.

“Tôi rất ghét tấm biển này!”

Dương Thanh đột nhiên nói ra một câu như vậy, Hoàng Vũ và đám anh em phía dưới đều ngỡ ngàng, không hiểu ý của Dương Thanh.

Trong lúc Hoàng Vũ đang suy nghĩ về những lời này của Dương Thanh, anh đã bấm tay búng về phía tấm biển.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, tấm biển chữ vàng này lập tức rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Trong giây lát, đám người Hoàng Vũ đều kinh ngạc đến ngây người.
Đám anh em được cậu ta dẫn tới đây càng kinh hoàng hơn. Dù sao chỗ này cũng là nhà họ Hùng đấy! Bọn họ còn tưởng Hoàng Vũ dẫn bọn họ tới là để đàm phán, nhưng Dương Thanh lại đánh vỡ tấm biển nhà người ta luôn.

Đây là sự khiêu khích rất lớn đối với bất kỳ gia tộc nào.

Mấu chốt là sao anh làm được thế?

Cho dù bắn một phát súng về phía tấm biển cũng không thể làm nó rơi xuống được?!

“Mẹ nó, anh Vũ, tên ngu này muốn hại chết chúng ta sao?”

“Đúng vậy, không ngờ anh ta dám phá hỏng tấm biển nhà họ Hùng”.

“Em nghe nói tấm biển này đã treo hơn trăm năm rồi đấy”.

…

Lúc này, đám đàn em của Hoàng Vũ đều hoảng sợ.

Cho dù địa vị của Vương Cường bây giờ có thể sánh ngang với chủ gia tộc hàng đầu, nhưng bọn họ chỉ nhân vật tép riu ở tầng đáy, sao dám động vào tấm biển của gia tộc hàng đầu chứ?

“Mẹ nó, chúng mày câm miệng lại hết cho tao! Thằng nào còn dám nói thêm một câu, bố giết thằng đó!”

Hoàng Vũ nổi giận.
Vương Cường đã căn dặn cậu ta, cho dù Dương Thanh muốn cậu ta chết, cậu ta cũng không thể do dự.

Có lẽ người khác không thấy được, nhưng Hoàng Vũ lại thấy rất rõ ràng.
Vừa rồi Dương Thanh chỉ tiện tay nhặt một hòn đá lên, sau đó bấm tay búng ra đã có thể đập nát tấm biển.

Một hòn đá ở trong tay của Dương Thanh chẳng khác nào viên đạn, có thể tưởng tượng được thực lực của Dương Thanh mạnh tới mức nào rồi.

Dương Thanh không để ý tới đám người Hoàng Vũ, chỉ lạnh lùng nói: “Hoàng Vũ đi theo tôi, những người khác đều cút hết!”

Hoàng Vũ lập tức vui mừng, vội vàng tức giận quát đám đàn em phía sau: “Mẹ nó, tất cả cút cho tao! Sau này, chúng mày đừng xuất hiện ở chỗ của tao nữa!”

Hoàng Vũ quát xong lại vội vàng đi theo Dương Thanh vào nhà họ Hùng.

“Mày… mày là ai? Sao mày dám phá hỏng tấm biển của nhà họ Hùng?”

Lúc này, hai người bảo vệ ở cổng nghe tiếng lao ra.
Khi anh ta nhìn thấy tấm biển đã vỡ thành nhiều mảnh, vẻ mặt hoảng sợ, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Cút con mẹ mày đi!”

Dương Thanh còn chưa nói lời nào, Hoàng Vũ đã tay không lao về phía một tên bảo vệ.

Có thể là do đang giờ hành chính nên nhà họ Hùng rộng rãi chẳng có mấy người.

Ở cổng chỉ có hai tên bảo vệ.
Thấy Hoàng Vũ ra tay, một người khác kinh ngạc, mặt biến sắc, vội vàng lấy còi ra định thổi.

“Bốp!”

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh chợt di chuyển, chộp lấy cổ tên bảo vệ và khẽ dùng sức, tên bảo vệ kia đã bị anh dùng một tay giơ lên cao, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

“Hai mươi phút trước có hai vệ sĩ và một người phụ nữ đến nhà họ Hùng, bây giờ bọn họ đang ở đâu?”, Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Dương Thanh vừa dứt lời thì thả tay ra, tên bảo vệ kia ngã trên mặt đất, người mềm oặt và không ngừng thở dốc.
Vừa rồi, anh ta có cảm giác như mình sắp chết rồi.

Hoàng Vũ đứng bên cạnh tiện tay cướp gậy của một tên bảo vệ còn lại, chỉ đập hai ba cái đã đánh ngất tên bảo vệ.

Cậu ta lại nhìn sang Dương Thanh.
Không ngờ anh cũng đã khống chế xong một tên bảo vệ, lúc này còn giẫm một chân lên trên người anh ta.

“Bọn… bọn họ đi tìm ông chủ rồi!”

Tên bảo vệ bị Dương Thanh giẫm dưới chân đã cảm nhận được lực ép truyền xuống ngực, anh ta sợ đến mức vội vàng nói.

“Biệt thự nào?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Hướng kia, cái biệt thự nằm chính giữa, khác hẳn với các biệt thự khác đấy”, tên bảo vệ chỉ vào một biệt thự gần đó và nói.

“Bịch!”

Dương Thanh tiện chân đạp một phát, tên bảo vệ đã ngất đi.

Hoàng Vũ thấy Dương Thanh hành động mạnh mẽ như vậy cũng không dám thở mạnh nữa, trong lòng chỉ còn sự chấn động và hưng phấn.

Cậu ta chấn động trước thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh, hưng phấn vì cậu ta được tới đập phá nhà họ Hùng.
Chỉ cần có thể còn mạng trở về, chuyện này đủ cho cậu ta nói khoác cả đời.

Nhưng cậu ta cũng hiểu ý của Vương Cường.
Gã phái cậu ta tới là để cậu ta tạo quan hệ tốt với Dương Thanh.

Lúc này, cậu ta cẩn thận đi theo sau lưng Dương Thanh, bước về phía biệt thự nằm chính giữa kia.

“Các người là ai?”

Dương Thanh và Hoàng Vũ vừa đi tới trước cửa biệt thự chính giữa, hai vệ sĩ mặc com lê đã lập tức bước tới, vẻ mặt hung hăng quát.

“Anh Thanh, chính bọn chúng đã đánh bố vợ của anh!”

Hoàng Vũ đã xem qua đoạn video giám sát nên lập tức nhận ra được thân phận của hai người này.

“Mày là con rể của lão già kia à?”

Một người trong đó cười lạnh nói: “Mày dám chạy tới nhà họ Hùng, đúng là chán sống rồi!”

“Đừng quấy rầy chuyện tốt của ông chủ.
Mau giải quyết trong vòng mười giây đi!”

Một gã vệ sĩ khác lạnh lùng nói, hoàn toàn khinh thường Dương Thanh.

“Trong vòng năm giây, tôi sẽ bắt chúng phải nằm xuống đất”.

Người kia nhếch môi với vẻ tàn nhẫn và chợt quát to: “Bắt đầu tính thời gian!”

Gã vừa dứt lời đã lập tức lao về phía Dương Thanh.

Mặt Hoàng Vũ biến sắc.
Cho dù cậu ta cảm nhận được thực lực của đối phương mạnh mẽ nhưng vẫn không do dự, lập tức chắn ở trước mặt Dương Thanh: “Anh Thanh, để em đối phó với gã!”

Ánh mắt Dương Thanh lộ ra vẻ tàn bạo.
Sau khi biết kẻ đánh Tần Đại Dũng là hai người vệ sĩ này, anh đã muốn giết chết cả hai người.

“Thằng oắt con, chết cho tao!”

Người vệ sĩ kia vung nắm đấm về phía đầu Hoàng Vũ.

Đến lúc này, Hoàng Vũ mới ý thức thực lực của mình kém hơn đối phương nhiều tới mức nào.
Cậu ta chợt hối hận, không ngờ mình lại thật sự xông lên chịu chết.

“Bốp!”

Khi thấy nắm đấm của tên vệ sĩ kia sắp đánh trúng đầu Hoàng Vũ, đúng lúc này lại có một bóng người lao tới.

Dương Thanh đạp vào bụng tên vệ sĩ kia khiến gã bay xa hơn mười mét mới đập vào một thân cây lớn, lập tức ngất đi.

Hoàng Vũ và một gã vệ sĩ khác thấy vậy đều ngây người.
Một cú đạp khiến một vệ sĩ tám lăm, chín mươi cân bay xa tới hơn mười mét à? Đây là sức lực của con người sao?

“Thằng oắt con, mày đâm đầu vào chỗ chết!”

Tên vệ sĩ còn lại không hề do dự, lập tức rút ra một khẩu súng Colt.

“Rắc!”

Vào lúc hắn vừa rút súng, Dương Thanh đã xuất hiện ở trước mặt hắn, chộp lấy cổ tay hắn và bẻ mạnh.
Cổ tay hắn lập tức uốn cong chín mươi độ.

“Bịch!”

Hắn còn chưa kịp hét lên, đã bị Dương Thanh đạp bay ra xa chẳng khác nào tên đồng nghiệp của mình, cũng không biết gãy mất mấy cái xương sườn, lúc này đã ngất đi.

Hoàng Vũ trợn tròn mắt.
Cho tới bây giờ, cậu ta mới hiểu được ý tốt của Vương Cường.
Đây chính là một cơ hội của cậu ta.

Dương Thanh bình tĩnh đẩy cửa biệt thự ra, lập tức nghe được những tiếng rên rỉ khoái lạc từ trong gian phòng cuối cùng vọng ra.

“Rầm!”

Anh bước tới và đạp một đạp.
Cánh cửa đổ sập xuống đất.

Đôi nam nữ trần truồng trong phòng lập tức xuất hiện trong tầm mắt anh, cảnh tượng rất khó coi.

Mấu chốt là Dương Thanh đã từng gặp hai người này.
Người đàn ông là Hùng Bác Thành - ông chủ nhà họ Hùng, trước đây từng giả vờ tìm tới xin lỗi anh.
Thậm chí ông ta còn lập kế giết chết chủ cũ của nhà họ Hùng và con cháu của lão ta.

Thật bất ngờ, người phụ nữ chính là con dâu nhà họ Trương - một gia tộc hàng đầu, vợ của Trương Quảng, Vương Lộ Dao.

- ————

.

Chương 162: 162: Bốc Đồng

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lùng nhìn Vương Lộ Dao đang nằm trên giường với vẻ mặt hoảng hốt lo sợ.

“Khốn kiếp, cút ra ngoài!”

Hùng Bác Thành đờ người trong giây lát rồi đột nhiên tức giận hét lên.
Ông ta không nhận ra Dương Thanh ngay.

Trước đây ông ta dẫn Hùng Bác Nhân tới xin lỗi Dương Thanh là để lấy chuyện này chèn ép Hùng Bác Nhân, nên không chú ý tới Dương Thanh nhiều.

Vương Lộ Dao hoảng loạn, lập tức đắp chăn lên người, ánh mắt vô cùng hoảng hốt.

Bà ta không sợ Dương Thanh mà sợ chuyện này bị lộ ra.
Dù sao bà ta cũng là con dâu nhà họ Trương, bây giờ lại ngủ với Hùng Bác Thành.
Nếu Trương Quảng biết được, chắc chắn sẽ giết bà ta.

“Ông chủ Hùng đúng là sung sướng thoải mái, lên giường với dâu của nhà họ Trương cơ đấy”.

Dương Thanh châm chọc.
Anh vốn định tự mình ra tay, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa.

Sau khi Hùng Bác Thành nghe Dương Thanh nói tới dâu nhà họ Trương, mặt lập tức biến sắc.
Nhà họ Hùng là gia tộc hàng đầu, nhưng nhà họ Trương cũng vậy!

Mà Trương Quảng lại là người thừa kế nhà họ Trương.
Ông ta ngủ với vợ của Trương Quảng chẳng khác nào hoàn toàn trở mặt với nhà họ Trương.

Quan trọng nhất là gần đây nhà họ Hùng và nhà họ Trương hợp tác, một phần dự án chính là của nhà họ Hùng, vì thế nhà họ Hùng đã đầu tư rất nhiều.

Một khi nhà họ Trương hủy bỏ hợp tác, sẽ gây ra tổn thất rất lớn cho nhà họ Hùng.

Vương Lộ Dao thấy Dương Thanh nhận ra mình nên không ngừng run rẩy.

“Bác Thành, anh tuyệt đối không thể để cậu ta sống sót rời đi được, nếu không chuyện của chúng ta bị lộ ra, Trương Quảng chắc chắn sẽ giết em mất”.

Vương Lộ Dao lộ vẻ mặt hung ác, muốn bảo Hùng Bác Thành giết Dương Thanh.

Ánh mắt Hùng Bác Thành nghiêm trọng.
Mặc dù ban ngày ở nhà họ Hùng không có mấy người, nhưng bất kể là bảo vệ ngoài cổng hay vệ sĩ được ông ta cho canh giữ ở cửa biệt thự đều có thực lực không tầm thường.

Thế mà bây giờ Dương Thanh lại xuất hiện trong phòng ông ta.
Vậy chỉ có một khả năng là Dương Thanh đã xử lý xong bảo vệ và vệ sĩ.

“Cậu là ai? Cậu tới nhà họ Hùng có chuyện gì?”

Hùng Bác Thành chợt nói.
Ông ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dương Thanh khẽ nhếch môi: “Ông chủ Hùng đúng là quý nhân nhiều việc nên hay quên.
Cách đây không lâu, ông còn tự mình tới xin lỗi tôi đấy”.

Hùng Bác Thành chợt hiểu ra.
Vừa rồi ông ta trông Dương Thanh quen mắt, nhưng không sao nhớ ra được.
Bây giờ nghe Dương Thanh nói vậy, ông ta mới biết là anh.

“Hóa ra là cậu, người tới ở rể nhà họ Tần! Cậu tên là gì?”

Hùng Bác Thành thở hắt ra và châm điếu thuốc, híp mắt phun một hơi thuốc về phía Dương Thanh.

“Bác Thành, cậu ta tên là Dương Thanh!”, Vương Lộ Dao vội vàng nói.

Bây giờ người phụ nữ này cũng đã bình tĩnh hơn.
Cho dù bà ta từng chứng kiến sự lợi hại của Dương Thanh, Trương Quảng cũng từng cảnh cáo bà ta đừng gây rắc rối cho nhà Dương Thanh, vì ông ta vẫn chưa nắm quyền trong gia tộc.

Nhưng Hùng Bác Thành là chủ gia tộc họ Hùng, chỉ cần giết chết Dương Thanh thì chẳng có chuyện gì nữa.

"Đúng, chính là tên Dương Thanh này".

"Cháu tôi bị cậu đánh cho gần chết, sau khi vào nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt mấy ngày cũng không thể cứu sống được".

"Khi Hùng Bác Nhân em trai tôi đi thăm cháu tôi đã bị trượt chân từ trên cầu thang ngã xuống, xuất huyết não mà chết".

"Còn cả bố tôi, lúc biết được tin con cháu đều chết thì tái phát bệnh tim, chưa kịp chữa trị cũng đã qua đời".

"Nói như vậy, ba đời nhà họ Hùng của tôi đều chết vì cậu".

Hùng Bác Thành bình tĩnh nói, như đang kể một câu chuyện.

Ông ta không hề sợ Dương Thanh, người trần truồng nằm trong chăn và dựa vào đầu giường, hai ngón tay kẹp điếu thuốc lá, một tay kia để ở trong chăn.

Dương Thanh cười nhạt: "Vẫn là ông chủ Hùng có thủ đoạn. Nếu tôi đoán không nhầm, trước đây lúc ông dẫn Hùng Bác Nhân tới xin lỗi tôi, đã bắt đầu giăng bẫy rồi nhỉ?"

"Giăng bẫy?"

Hùng Bác Thành khẽ nhíu mày, dường như ông ta nghe ra được Dương Thanh đang nói bóng nói gió.

"Đương nhiên là giăng bẫy giết chết ba đời nhà họ Hùng! Nếu không, làm sao một kẻ được nhận nuôi như ông có thể khống chế được nhà họ Hùng chứ?"

Dương Thanh nói với vẻ bỡn cợt.
Sau khi ba đời nhà họ Hùng liên tục xảy ra chuyện, Mã Siêu đã lập tức điều tra rõ ràng mọi chuyện của Hùng Bác Thành.

Thậm chí anh ta còn điều tra ra được bố mẹ ruột của Hùng Bác Thành là ai.

Hùng Bác Thành đột nhiên trợn trừng mắt.
Ngoài Hùng Thanh Sơn - chủ gia tộc họ Hùng đời trước và bố con Hùng Bác Nhân và Hùng Vĩ ra, không ai biết chuyện ông ta được nhận nuôi.

Nếu không, sau khi ba đời nhà họ Hùng chết, sao ông ta có thể dễ dàng khống chế được nhà họ Hùng chứ?

Nhưng bây giờ, một nhân vật tép riu ở dưới đáy xã hội trong mắt ông ta lại nói ra sự thật ông ta được nhận nuôi.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Hùng Bác Thành nhìn chằm chằm vào Dương Thanh với ánh mắt sắc bén.

Ông ta không tin Dương Thanh chỉ là một thằng ở rể nhà họ Tần.
Cho tới lúc này, ông ta mới ý thức được, trước đây Dương Thanh đánh Hùng Vĩ gần chết, đánh Hùng Bác Nhân gãy hai tay, hai chân không phải vì không biết địa vị nhà họ Hùng, mà là anh khinh thường nhà họ Hùng.

Đúng lúc này, điện thoai của Dương Thanh đổ chuông.

“Dương Thanh, bố không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi. Anh đừng quá kích động mà làm ra chuyện gì ngu ngốc đấy”.

Trong điện thoại vọng ra giọng nói lo lắng của Tần Thanh Tâm.

Lúc trước Tần Đại Dũng bị đánh tới hôn mê, Tần Thanh Tâm đang tức giận nên không ngăn cản Dương Thanh đi trả thù.

Bây giờ đã có kết quả kiểm tra của Tần Đại Dũng, sau khi biết tình trạng vết thương không nghiêm trọng lắm, Tần Thanh Tâm cũng bớt giận và bình tĩnh hơn nhiều.
Cô lại lo lắng Dương Thanh sẽ làm gì Vương Lộ Dao.
Cho nên vừa có kết quả kiểm tra, cô đã vội gọi qua nhắc nhở anh.

Dương Thanh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Được, anh biết rồi, em yên tâm, anh biết chừng mực.
Nửa giờ sau, anh sẽ tới bệnh viện thăm bố!”

“Được, em chờ anh!”, Tần Thanh Tâm nói.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh đột nhiên nhìn Hoàng Vũ bên cạnh hỏi: “Đi từ đây đến bệnh viện Nhân Dân mất bao lâu?”

“Rất gần, chắc khoảng mười phút là có thể đến nơi”, Hoàng Vũ trả lời.

“Vậy thì tốt, còn hai mươi phút là đủ rồi!”, Dương Thanh gật đầu nói.

“Thằng oắt con, chẳng lẽ mày tưởng hôm nay mày có thể sống sót ra ngoài à?”, Hùng Bác Thành giễu cợt hỏi.

Dương Thanh lại không để ý tới ông ta mà nhìn Vương Lộ Dao đang nằm trong chăn, chỉ thò đầu ra.
Anh híp mắt nhìn bà ta nói: “Bà gọi điện thoại cho chồng bà, bảo ông ta phải tới đây đón bà trong vòng mười phút!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Vương Lộ Dao vô cùng hoảng sợ, lúng túng nói: “Bác Thành, anh mau giết cậu ta đi!”

“Thằng oắt con, mày mới nói gì? Hình như tao không nghe rõ”.

Bàn tay của Hùng Bác Thành vẫn để ở trong chăn chợt rút ra, một nòng súng Colt đen ngòm chĩa thẳng vào Dương Thanh.

Mặt Hoàng Vũ tái nhợt, trong đầu đột nhiên vang lên lời căn dặn của Vương Cường.
Cho dù Dương Thanh bảo cậu ta đi chết, cậu ta cũng không thể do dự.

Còn cả chuyện xảy ra ở cổng nhà họ Hùng, Dương Thanh búng một hòn đá ra, tấm biển được treo rất cao lập tức rơi xuống.

Nghĩ đến những điều này, Hoàng Vũ bốc đồng, lập tức chắn ở trước mặt Dương Thanh và tức giận nói với Hùng Bác Thành: “Mẹ nó, ông cứ nổ súng thử xem!”

Dương Thanh hơi bất ngờ.
Sở dĩ anh bảo Hoàng Vũ đi theo cũng chỉ muốn trấn áp Vương Cường, chưa từng nghĩ tới Hoàng Vũ có thể làm gì.

Thể hiện của Hoàng Vũ bây giờ làm anh đột nhiên thấy khá thích cậu thanh niên nhuộm tóc vàng này.

Trong mắt Hùng Bác Thành lộ rõ ý định giết người.
Ông ta híp mắt nhìn Dương Thanh phía sau Hoàng Vũ:
"Không ngờ còn có người bằng lòng chết thay mày.
Thật ra tao cũng muốn xem thử, sau khi tao giết chết thằng tóc vàng này, còn ai có thể bảo vệ mày nữa?"

Hùng Bác Thành vừa dứt lời, ngón tay khẽ động.

Đến lúc này, Hoàng Vũ mới chợt nhận ra mình bốc đồng chỉ vì một câu nói của Vương Cường và những gì nhìn thấy được ở cổng nhà họ Hùng nên cậu ta cho rằng Dương Thanh có thể giải quyết được rắc rối trước mắt này thật.

Trong tay Hùng Bác Thành đang cầm một khẩu súng!

Sau lưng cậu ta lập tức toát mồ hôi lạnh, từng giọt mồ hôi từ trên trán theo mái tóc vàng nhỏ xuống.

"Pằng!"

Tiếng súng lập tức vang lên.

- ————

.

Chương 163: 163: Không Có Sức Phản Kháng

Trong tích tắc tiếng súng vang lên, Hoàng Vũ đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhắm hai mắt lại.

Nhưng vào lúc này, cậu ta đột nhiên cảm giác mình bị đẩy ra. Sau đó cậu ta phát hiện mình đã ngồi ở trên sofa bên cạnh.

Con ngươi của Hùng Bác Thành co lại.
Thấy một phát súng không trúng, ông ta lại quay nòng súng, ngắm chuẩn Hoàng Vũ vừa bị đẩy ngã xuống sofa.

"Rắc!"

Nhưng ông ta còn chưa kịp nổ súng đã cảm giác có gió mạnh thổi tới, sau đó là tiếng xương vỡ.

Hùng Bác Thành nhìn cổ tay của mình gập xuống một góc chín mươi độ, còn có đầu xương lòi ra, cổ tay chỉ còn được nối liền bằng chút da thịt, ông ta hoảng sợ.

"Tay tôi…
Á…"

Chỉ trong nháy mắt, đau đớn tột cùng làm ông ta gào lên.

Máu nhuộm đỏ cái chăn.
Vương Lộ Dao trơ mắt nhìn cổ tay của Hùng Bác Thành bị bẻ gãy.
Lúc này, bà ta chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, dường như có ai bóp chặt lấy cổ họng làm bà ta muốn hét lên lại không thể phát ra tiếng.

Chỉ có tiếng hét thảm vì đau đớn tột cùng của Hùng Bác Thành vang vọng trong cả biệt thự.

"Ông chủ Hùng, ông muốn giết tôi mà tôi chỉ lấy một cái tay của ông, cũng không quá đáng chứ?"

Dương Thanh đột nhiên nói.
Chỉ thấy anh bình tĩnh ngồi xuống sofa, tiện tay rút mấy tờ khăn ướt trên bàn trà và cẩn thận lau vết máu.

Hoàng Vũ ngồi bên cạnh Dương Thanh với đôi mắt đờ đẫn.

Từ khi Hùng Bác Thành nổ súng bắn cậu ta, đến khi cậu ta được Dương Thanh sang ghế sofa, rồi đến cổ tay của Hùng Bác Thành bị bẻ gãy, sau cùng là Dương Thanh ngồi xuống sofa.

Tất cả đều diễn ra trong chớp mắt.
Hoàng Vũ thậm chí có cảm giác hoang đường, dường như tất cả đều là ảo giác.

"Rốt… rốt cuộc… mày… mày muốn thế nào?"

Trong mắt Hùng Bác Thành chỉ còn lại sự khủng hoảng, đau đớn tột cùng từ trên cổ tay truyền đến làm giọng ông ta cũng run rẩy.

Thậm chí trong lòng ông ta còn không dám có suy nghĩ trả thù Dương Thanh.

"Ông chủ Hùng, không phải tôi muốn thế nào.
Người phụ nữ này dẫn theo hai vệ sĩ của ông tới đánh bố vợ của tôi.
Bây giờ ông ấy còn đang nằm trong bệnh viện đấy", mặt Dương Thanh không đổi sắc nói.

"Cái gì?"

Hùng Bác Thành giận tím mặt.
Đau đớn ở cổ tay bị gãy làm ông ta hận không thể giết chết Vương Lộ Dao.

Nếu không phải tại con đàn bà này, sao cổ tay ông ta có thể bị bẻ gãy được?

Bây giờ cái tay này chỉ còn da thịt nối liền, e là phế thật rồi.
Mà tất cả những điều này đều là vì Vương Lộ Dao dẫn theo hai vệ sĩ của ông ta đánh bố vợ của Dương Thanh.

"Gọi điện thoại cho chồng bà.
Nếu ông ta không thể tới kịp trong vòng mười phút, vậy cứ chờ xem clip nóng của bà ở trên mạng đi!"

Dương Thanh nâng tay lên liếc nhìn đồng hồ, rồi nói.

Anh đã hứa với Tần Thanh Tâm sẽ tới bệnh viện sau nửa giờ. Từ đây đến bệnh viện mất mười phút, chuyện vừa rồi đã lãng phí năm phút rồi.

Bây giờ anh chỉ có mười lăm phút, mười phút để chờ Trương Quảng, năm phút xử lý chuyện của Vương Lộ Dao, thời gian vừa khéo.

"Tôi… tôi… tôi sai rồi.
Xin cậu tha cho tôi, cậu muốn làm gì tôi cũng được!"

Vương Lộ Dao kéo cái chăn ra, cơ thể trần truồng chạy đến trước mặt Dương Thanh và quỳ xuống cầu xin.

Bà ta biết rất rõ tính cách của Trương Quảng.
Nếu để ông ta biết mình ngoại tình, cho dù bà ta có sinh con trai cho ông ta, ông ta cũng tuyệt đối không tha cho bà ta.

"Cút về trên giường!"

Ánh mắt Dương Thanh chợt lạnh xuống.

Vương Lộ Dao bị dọa xón đái, vội vàng chui vào trong chăn, nước mắt lã chã trông rất đáng thương.

Nhưng Dương Thanh không hề có chút thương hại nào.
Người đáng thương nhất định phải có chỗ đáng trách.
Giữ loại phụ nữ này thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp họa.

"Chồng ơi, tôi… tôi đang ở nhà họ Hùng!"

Vương Lộ Dao bấm điện thoại và ấn loa ngoài, run rẩy nói.

"Sao bà lại tới nhà họ Hùng?"

Một giọng nói thô kệch vang lên, rõ ràng rất không kiên nhẫn.

Dương Thanh đã từng gặp Trương Quảng, biết đúng là giọng ông ta.

"Nói thật.
Bà dám nói dối một từ thôi, tôi sẽ lập tức giết bà!", Dương Thanh lạnh lùng nói.

Vương Lộ Dao vội vàng nói: "Chồng, tôi ngoại tình, ngủ với Hùng Bác Thành.

Bây giờ chúng tôi đang nằm ở trên giường, trong cùng một cái chăn, người trần truồng…”

Nhìn ánh mắt muốn giết người của Dương Thanh, Vương Lộ Dao cũng suýt khóc.
Bà ta cứ nói một câu lại liếc nhìn Dương Thanh, chỉ sợ mình nói không đủ tỉ mỉ, Dương Thanh sẽ giết mình.

“Bà nói gì?”

Trương Quảng giận tím mặt: “Mẹ nó, mày chờ bố mày, bố mày lập tức qua nhà họ Hùng!”

Trương Quảng nói xong thì cúp máy luôn.

Cả người Vương Lộ Dao mềm nhũn, hai mắt đờ đẫn.
Hùng Bác Thành cũng chẳng đỡ hơn, sắc mặt tái nhợt.

“Tôi… tôi có thể tới bệnh viện trước không?”

Hùng Bác Thành nghiến răng nói.
Có thể do mất máu quá nhiều, ông ta cảm thấy đầu óc choáng váng và muốn ngủ.

Dương Thanh hờ hững nhìn ông ta: “Ông ngủ với vợ của người khác, có thể sống hay không lại phải xem ý của người ta rồi”.

Nghe vậy, mặt Hùng Bác Thành xám như tro tàn.
Sao Trương Quảng có thể bỏ qua cho mình được?

Biệt thự của mấy người đứng đầu Giang Hải lại chỉ có mấy cái.
Nhà họ Trương và nhà họ Hùng đều là gia tộc hàng đầu nên không cách xa nhau lắm.

Đại khái bảy, tám phút sau, bên ngoài vang lên tiếng động cơ gầm rú, sau đó là những tiếng bước chân lộn xộn.

“Hùng Bác Thành, mẹ nó mày ở đâu? Mày lăn ra đây cho ông!”

Trương Quảng tức giận hét lên, còn dẫn theo mười mấy người đàn ông trông vạm vỡ.

“Chồng, tôi ở đây!”

Dương Thanh dùng mắt ra hiệu, Vương Lộ Dao sợ đến mức vội vàng hô lên.

Trương Quảng dẫn người xông vào phòng ngủ, lại thấy Vương Lộ Dao chỉ lộ ra mỗi cái đầu và Hùng Bác Thành ôm cổ tay đang nằm trong cùng một cái chăn.

Ngoài ra còn có hai người đang ngồi trên sofa gần đó.
Ông ta nhận ra được một người trong đó.

"Là cậu!"

Mặt Trương Quảng biến sắc.
Lần trước ở nhà hàng, Vương Lộ Dao bảo ông ta đi trả thù, kết quả bị một mình Dương Thanh đánh ngã hết đám cao thủ mà ông ta dẫn theo.

Nhưng ông ta cũng chỉ liếc qua Dương Thanh rồi tức giận nhìn Hùng Bác Thành: "Hùng Bác Thành, mẹ nó không ngờ mày dám ngủ với vợ tao.
Mày tính giải quyết chuyện này thế nào?"

Mặt Hùng Bác Thành tái nhợt, cố gắng lắm mới giữ được tỉnh táo.
Ông ta nghiến răng nói: "Anh Quảng, tôi có lỗi với anh, tôi có thể đưa nửa sản nghiệp nhà họ Hùng cho anh xem như bồi thường, chỉ mong anh đưa tôi tới bệnh viện trước đã".

Lúc này Trương Quảng mới nhìn thấy cổ tay của Hùng Bác Thành đã gãy, trên cổ tay chỉ còn được nối liền nhờ chút da thịt, máu đã nhuộm đỏ cả giường lớn.

"Đi con mẹ mày! Mày ngủ với vợ tao còn muốn tao đưa mày đi bệnh viện à? Mày nằm mơ đi!"

Mặt Trương Quảng đỏ bừng, ra lệnh: "Đánh cho tao!"

Mười mấy người đàn ông vạm vỡ do ông ta dẫn tới lập tức xông lên, không ngừng tay đấm chân đá Hùng Bác Thành.

"Con khốn này, mày còn mặt mũi bảo tao tới đón mày hả?"

Trương Quảng lôi Vương Lộ Dao từ trên giường xuống và liên tục tát mấy cái.

Miệng Vương Lộ Dao đầy máu, không ngừng van xin: "Chồng, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi!"

"Mày còn không mau mặc quần áo vào, chờ quay về nhà, xem bố mày trừng trị mày thế nào!", Trương Quảng tát năm, sáu cái mới dừng lại.

Mà Hùng Bác Thành cũng bị đánh ngất đi.

"Chồng, cậu ta… cậu ta sai người ta quay video và chụp ảnh… tôi và Hùng Bác Thành".

Bọn họ vừa định rời đi, Vương Lộ Dao đột nhiên nơm nớp lo sợ nói.
Bà ta liếc nhìn Dương Thanh rồi lập tức cúi đầu, không dám đối diện.

Mặt Trương Quảng chợt lạnh, nhìn Dương Thanh nói: "Cậu Thanh, vẫn mong cậu lấy video và ảnh chụp ra!"

Ông ta không cho phép bất kỳ kẻ nào giữ lại video của vợ mình.
Dù sao chuyện này cũng liên quan đến thể diện của nhà họ Trương.
Chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì nhà họ Trương không chỉ bị mất mặt mà còn chịu ảnh hưởng rất lớn.

Dương Thanh cười lạnh: "Sếp Trương, ông còn chưa biết vợ ông làm gì nhỉ?"

"Bất kể bà ấy làm gì cũng là vợ tôi, là con dâu nhà họ Trương", Trương Quảng lạnh lùng nói.

"Trương Quảng, tôi khuyên ông vẫn nên tìm hiểu rõ sự việc trước rồi hãy nói vậy!"

Lúc này Hoàng Vũ đứng dậy, sắc mặt không tốt nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng khẽ nhíu mày: "Tao nói chuyện với chủ mày, một con chó có tư cách gì nói chuyện với tao chứ?"

"Ông…"

Mặt Hoàng Vũ chợt lạnh.

Cậu ta còn chưa kịp nói gì, Dương Thanh đã hành động.

Trương Quảng chỉ thoáng thấy có một bóng người lướt qua, mặt ông ta biến sắc, vô thức giơ tay ra cản.

“Bộp!”

Dương Thanh dùng một tay chộp lấy đầu ông ta.
Sức lực khủng khiếp làm ông ta không có khả năng phản kháng.

Một tiếng động lớn vang lên, đầu Trương Quảng đập mạnh xuống bàn trà, máu tràn qua mũi và miệng của ông ta, lập tức nhuộm đỏ mặt bàn cẩm thạch màu vàng nhạt.

“Nào, sếp Trương, bây giờ ông nói cho tôi biết, con chó như ông có tư cách nói chuyện với tôi không?”, Dương Thanh hờ hững nói.

- ————

.

Chương 164: 164: Lại Gặp Người Quen Cũ

Trong lòng Trương Quảng muốn chửi tục.
Mình đường đường là người thừa kế nhà họ Trương, đã bao giờ gặp phải chuyện như vậy chứ?

Không đúng, ban đầu ở cổng trường mầm non, Dương Thanh còn đạp ông ta bay xa tới mấy mét.

Hoàng Vũ ở bên cạnh cũng nhìn tới ngây người, đồng thời cảm thấy ấm lòng.

Vừa rồi Trương Quảng mắng cậu ta là chó, kết quả ông ta lại giống như chó, bị Dương Thanh đập đầu chó xuống bàn trà. Hoàng Vũ cảm giác máu trong người mình như sôi lên, vô cùng sùng bái nhìn Dương Thanh.

“Thả ông chủ ra!”

Đám đàn em của Trương Quảng đờ người trong giây lát, cuối cùng mới hoàn hồn và tức giận hét lên.

Dương Thanh không để ý tới đám người đó, chỉ nhìn chằm chằm vào Trương Quảng.

“Mẹ nó, tất cả lùi lại cho tao!”

Trương Quảng tức giận gầm lên, chỉ sợ Dương Thanh sẽ trút giận lên người ông ta.

Đến bây giờ, ông ta mới thật sự hiểu được, Dương Thanh không phải là người ông ta có thể đắc tội được.

Sợ rằng cả Giang Hải không có người nào có thể xông vào nhà họ Hùng, đồng thời bẻ gãy cổ tay của chủ nhà họ Hùng ngay trong phòng ngủ của ông ta, còn có thể đập đầu mình xuống bàn trà trong nháy mắt.

Trước đây, ông ta chỉ nghi ngờ, nhưng bây giờ đã có thể chắc chắn rồi.

Vương Lộ Dao đứng bên cạnh run rẩy.
Đối với bà ta, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay chẳng khác

nào thế giới bị diệt vong.

“Con khốn này, rốt cuộc mày đã làm gì hả?”

Trương Quảng nắm tóc Vương Lộ Dao, cố kéo bà ta đến trước mặt Dương Thanh.
Vương Lộ Dao đau đớn kêu lên chói tai.

“Tôi… tôi… tôi tìm tới chỗ Hùng Bác Thành, dắt theo hai người tới… đánh… đánh bố vợ của cậu ta, bây giờ ông ta… ông ta còn đang ở trong bệnh viện”.

Cả người Vương Lộ Dao run rẩy, lắp bắp nói, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

“Con khốn, tao đã cảnh cáo mày bao nhiêu lần mà mày còn dám gây rắc rối cho tao? Nếu mày không phải là mẹ của con trai tao thì tao đã giết chết mày rồi!”, Trương Quảng nghiến răng nghiến lợi nói.
Ông ta thật sự muốn giết người.

“Cậu Thanh, tôi đã cảnh cáo con khốn này rất nhiều lần, nhưng không ngờ bà ta vẫn dám đắc tội cậu.
Bà ta làm vậy là muốn tìm chết.
Cho dù bây giờ cậu bảo tôi giết chết bà ta, tôi cũng không hề nhíu mày”.

Trương Quảng mắng Vương Lộ Dao xong lại cung kính nói với Dương Thanh.

Nghe vậy, Vương Lộ Dao vô cùng hoảng sợ, quỳ “bịch” xuống dưới chân Dương Thanh, khổ sở cầu xin: “Cậu Thanh, tôi thật sự biết sai rồi, cũng không dám nữa, xin cậu hãy tha cho tôi!”

Dương Thanh liếc nhìn đồng hồ.
Đã quá giờ rồi, chỉ còn tám phút nữa là đến nửa tiếng như anh đã hẹn với Tần Thanh Tâm.

“Tôi không hy vọng còn nhìn thấy người phụ nữ này ở Giang Hải nữa!”

Dương Thanh đột nhiên nhìn Trương Quảng, bình tĩnh nói.

Trương Quảng kinh ngạc.
Ông ta vốn tưởng Dương Thanh sẽ làm ra chuyện quá đáng nào đó, không ngờ chỉ là không cho Vương Lộ Dao xuất hiện ở Giang Hải nữa.

Ông ta thoáng sửng sốt rồi vội vàng gật đầu: "Cậu Thanh yên tâm, sau hôm nay, bà ta đừng mong bước vào Giang Hải một bước!"

Dương Thanh không quan tâm, xoay người rời đi.
Hoàng Vũ vội vàng theo sát phía sau.

Mãi đến khi Dương Thanh rời đi rồi, Trương Quảng mới cảm giác áp lực trên người biến mất.

Ông ta tức giận, đạp Vương Lộ Dao: "Bây giờ mày cuốn gói cút ngay! Nếu để tao gặp lại mày thì mày cứ chờ chết đi!"

Vương Lộ Dao quỳ dưới chân Trương Quảng và ôm lấy chân ông ta, khóc lóc cầu xin: "Chồng ơi, xin ông hãy nể mặt con trai mà cho tôi một cơ hội nữa đi.
Tôi không dám nữa, không dám nữa đâu!"

"Cái gì, mày còn dám nhắc tới con trai tao à? Mẹ nó, mày có tư cách làm mẹ của con trai tao sao? Cút!"

Trương Quảng đạp Vương Lộ Dao ra, xoay người rời đi.

Ngoài cổng trang viên nhà họ Hùng, Hoàng Vũ theo sát Dương Thanh, rất lanh lợi nói: "Anh Thanh, em biết đường tới bệnh viện, để em lái xe chở anh qua đó nhé?"

Dương Thanh ném chìa khóa chiếc xe Phaeton cho Hoàng Vũ.
Cậu ta vui mừng, vội vàng bước nhanh tới mở cửa sau cho Dương Thanh.
Chờ anh lên xe, cậu ta mới chạy tới chỗ ghế lái.

"Cậu có thể chạy tới đó trong vòng bảy phút không?"

Dương Thanh lại liếc nhìn đồng hồ, hỏi.

Hoàng Vũ cười hì hì: "Anh Thanh ngồi cho vững nhé!"

Cậu ta vừa dứt lời, chiếc xe Phaeton bỗng nhiên lao vọt tới.
Chiếc xe Phaeton này vốn từng được cải tiến, khả năng vận

hành của chiếc xe rất tốt, không hổ danh là chiếc xe hơi sang trọng mấy chục triệu.

Chẳng trách Hoàng Vũ dám tự đề cử mình lái xe cho Dương Thanh, kỹ năng lái xe của cậu ra thật sự rất tốt.

Động cơ của chiếc xe Phaeton gầm rú suốt quãng đường, xuyên qua dòng xe như một tia chớp màu đen.

Vừa hết sáu phút, chiếc xe đánh đuôi tuyệt đẹp và đỗ trước cổng bệnh viện Nhân Dân.

Dương Thanh bước vào bệnh viện.
Anh vừa định gọi điện thoại hỏi xem bọn họ ở phòng bệnh nào thì Tần Thanh Tâm đã gọi điện thoại qua.

"Dương Thanh, bao giờ anh mới tới bệnh viện thế?"

Trong giọng nói của Tần Thanh Tâm rõ ràng có chút lo lắng, sợ Dương Thanh làm ra chuyện gì quá đáng.

Dương Thanh cười gượng.
Chắc Tần Thanh Tâm vẫn luôn nhìn đồng hồ, trong lòng lo mình sẽ làm gì Vương Lộ Dao.

Anh mỉm cười: "Không hổ danh là vợ anh, còn có khả năng thần giao cách cảm như vậy.
Anh đã đến rồi, bố ở phòng nào thế?"

Trong phòng bệnh, Tần Thanh Tâm nghe Dương Thanh nói vậy, mặt thoáng đỏ lên rồi nói: "Giường số 27, tầng sáu của khu nội trú trong bệnh viện".

"Được, lát gặp!"

Dương Thanh cúp máy.

Tần Đại Dũng nằm ở trên giường trong phòng bệnh, trên đầu quấn băng trắng và còn có vài vết máu.

"Thanh Tâm, Y Y, bác sĩ đã nói bố không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, các con không cần phải lo lắng đâu.
Chút Dương Thanh tới, bọn con đi làm đi!"

Tần Đại Dũng nói với vẻ tự trách.
Mình đúng là vô dụng, hại con gái và con rể còn phải lo lắng.

“Bố à, bố đừng đuổi các em ấy nữa.
Công ty phát triển rất ổn định, cứ để các em ấy ở lại với bố đi”.

Ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của Dương Thanh.
Trong tay anh cầm giỏ trái cây, cười to và đi vào.

“Con còn mua hoa quả làm gì chứ? Thật là!”

Tần Đại Dũng thấy Dương Thanh đặt giỏ trái cây trên tủ bên cạnh, bất đắc dĩ nói.

Dương Thanh liếc nhìn Tần Đại Dũng, thấy mặt mũi ông ta bầm dập, trên đầu cũng bị thương và có cả vết máu, nhìn qua rất nặng nhưng vẫn rất có tinh thần.

Dương Thanh chiến đấu trên chiến trường lâu ngày, chít ít anh cũng đã gặp hàng nghìn chiến sĩ bị thương rồi, vừa nhìn đã có thể biết Tần Đại Dũng bị thương không nặng.

Cứ như vậy, ba người Tần Thanh Tâm, Tần Y và Dương Thanh ở lại bệnh viện với Tần Đại Dũng.
Mãi đến gần giờ làm việc buổi chiều, Tần Đại Dũng uy hiếp sẽ ra viện, Tần Thanh Tâm và Tần Y mới rời đi.

“Dương Thanh, bố không sao, con cũng đi làm đi!”

Ông ta đuổi được con gái, nhưng lại không đuổi được Dương Thanh.

Dương Thanh mỉm cười: “Bố, con đâu có chuyện gì quan trọng đâu.
Con ở lại bệnh viện với bố là được rồi.
Bố không cần phải để ý tới con.
Con ra ngoài đi dạo một lát, nếu có việc gì bố cứ gọi điện thoại cho con, con bảo đảm sẽ nhanh chóng quay về trong vòng năm phút”.

Dương Thanh biết mình ở lại bên cạnh Tần Đại Dũng, ông ta sẽ thấy không tự nhiên.
Nếu không có người trông Tần Đại Dũng, Tần Thanh Tâm và Tần Y lại lo lắng.
Anh dứt khoát ra khỏi phòng bệnh, tính ra ngoài hít thở không khí.

“Hạ Hà, cô phải mau chóng xoay tiền đi.
Sau này còn phải tốn một khoản tiền lớn để chữa bệnh cho mẹ cô tiếp đấy.
Nếu bây giờ dừng chữa trị sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới căn bệnh”.

“Cảm ơn bác sĩ Hàn, tôi sẽ mau chóng gom đủ tiền thuốc men, vẫn mong bác sĩ đừng dừng chữa trị cho mẹ tôi, tôi xin bác sĩ đấy!”

Dương Thanh vừa đi ngang qua một phòng bệnh, đột nhiên nghe được một giọng nói khá quen.

Anh vô thức quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy một bóng người gầy yếu đang định quỳ xuống.

“Hạ Hà, cô làm gì vậy?”

Bác sĩ Hàn vội vàng đỡ Hạ Hạ, nghiêm mặt nói: “Nghĩa vụ của bác sĩ là phải cứu người.
Cho dù tạm thời cô không đủ tiền, tôi cũng sẽ nghĩ cách kêu gọi các chương trình cứu trợ thiện nguyện khác cho mẹ cô”.

“Cảm ơn bác sĩ Hàn, bác sĩ yên tâm, tôi nhất định sẽ mau chóng gom đủ tiền thuốc men”, hai mắt Hạ Hà đỏ hoe, vô cùng xúc động.

“Được rồi, cô không quần quá áp lực, tôi sẽ cố gắng hết sức”, bác sĩ Hàn an ủi một câu rồi xoay người rời đi.

“Hạ…“

Nhìn bóng người quen thuộc kia, Dương Thanh vừa định gọi cô ấy nhưng chợt nghĩ tới chuyện gì đó nên ngừng lại.

Anh đi theo bác sĩ Hàn.

- ————

.

Chương 165: 165: Gã Đàn Ông Bỉ Ổi

Khi trước Tiêu Tiêu bị Phương Duyệt lừa đưa đến một biệt thự xa hoa.
Lúc Dương Thanh tới cứu Tiêu Tiêu thì Hạ Hà đã bị giam lỏng một tháng.

Lúc đó Quan Tuyết Phong dùng Tiêu Tiêu uy hiếp Hạ Hà phải ngủ với anh ta.
Cô gái lương thiện này chỉ mới biết Tiêu Tiêu được nửa ngày lại vì cô bé mà chấp nhận.

Trong lòng Dương Thanh vẫn vô cùng cảm kích cô gái này.
Lúc đó anh đã để lại danh thiếp của mình cho Hạ Hà, nhưng không ngờ bây giờ cô gái này gặp phải rắc rối lớn như vậy, vẫn không liên lạc với anh.

“Bác sĩ Hàn!”

Dương Thanh đi theo bác sĩ Hàn đến tận văn phòng mới gọi.

“Cậu là?”

Bác sĩ Hàn nghi ngờ nhìn Dương Thanh.

Bà ấy là một bác sĩ nữ hơn năm mươi tuổi, đeo kính lão.
Ở cửa văn phòng còn treo biển bác sĩ trưởng khoa và ảnh chụp của bà ấy.

“Chào bác sĩ Hàn, tôi là bạn của Hạ Hà.
Vừa rồi tôi trùng hợp nghe được cuộc nói chuyện của hai người, tôi muốn hỏi bác sĩ xem cô ấy gặp phải rắc rối gì?”, Dương Thanh nói.

Bác sĩ Hàn ngồi xuống ghế làm việc và chỉ vào chiếc ghế trước mặt, ra hiệu cho Dương Thanh ngồi xuống.

Bà ấy thở dài nói: “Mẹ của Hạ Hà bị nhiễm trùng đường tiết niệu, bây giờ dùng thuốc trị liệu phối hợp với thẩm tách vẫn có thể khống chế được”.

“Nhưng đây không phải là cách lâu dài.
Tốt nhất vẫn phải tìm được nguồn thận thích hợp để tiến hành

ghép thận.
Nhưng cho dù có tìm được, cô ấy cũng không thể trả nổi khoản viện phí đã nợ trước đó cộng thêm chi phí phẫu thuật".

"Ôi! Gia đình bình thường mà gặp phải căn bệnh này thì cả nhà đều sẽ suy sụp".

Nhìn vẻ mặt bùi ngùi của bác sĩ Hàn, Dương Thanh vô cùng xúc động, chợt nhớ lại mẹ mình.

Năm năm trước, bà cũng bị nhiễm trùng đường tiết niệu, bởi vì không có tiền nên không thể chữa trị kịp thời.
Chờ tới khi anh mượn được năm trăm nghìn chạy tới bệnh viện thì tất cả đều đã muộn rồi.
Anh thậm chí còn chẳng được gặp mẹ lần cuối.

"Bác sĩ Hàn, tôi định quyên tặng cho bệnh viện năm mươi triệu, giúp quý viện lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu dùng để giúp đỡ những người như mẹ của Hạ Hà.
Đối tượng giúp đỡ đầu tiên chính là mẹ của Hạ Hà!"

Dương Thanh đột nhiên nghiêm túc nói.

Bác sĩ Hàn đứng phắt dậy, ngạc nhiên hỏi: "Cậu nói là muốn quyên tặng năm mươi triệu để lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết liệu ở bệnh viện chúng tôi à?"

Dương Thanh mỉm cười: "Nhưng trong chuyện này, tôi chỉ chịu trách nhiệm quyên tặng chứ không tham dự vào các thủ tục khác.
Tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất là hi vọng có thể giữ bí mật chuyện này".

"Được, quá tốt rồi!"

Bác sĩ Hàn cuối cùng đã xác định được Dương Thanh thật sự nói quyên tặng năm mươi triệu, bà ấy kích động nói: "Nếu trên đời này có thể có thêm nhiều người tốt như cậu, cuộc đời có thể có bao nhiêu khó khăn chứ? Nếu cậu đã xác định, tôi sẽ đưa cậu đi gặp viện trưởng ngay bây giờ".

Thấy bác sĩ Hàn kích động, Dương Thanh không khỏi kính nể bà ấy.
Anh đi theo bà ấy tới văn phòng của viện trưởng.

Viện trưởng tự mình tiếp đón Dương Thanh, thương lượng về việc thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu.

Dù sao muốn lập quỹ lại phải làm theo thủ tục chính quy mới có khả năng bảo đảm quỹ được hoạt động bình thường.

“Viện trưởng, vậy những chuyện sau đó đành làm phiền bệnh viện giúp cho, tôi không tiện tham dự”.

Sau khi thương lượng xong chuyện lập quỹ, Dương Thanh đứng dậy và rời đi.
Viện trưởng tiễn Dương Thanh tới thang máy.

Làm xong chuyện này, Dương Thanh cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng, thấy thoải mái hơn nhiều.

Chuyện năm năm trước vẫn luôn là nút thắt khó có thể tháo gỡ trong lòng anh.
Mẹ ra đi vì nhiễm trùng đường tiết niệu, bây giờ anh giúp bệnh viện thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu, chắc hẳn có thể giúp được không ít người.

“Mẹ, nếu mẹ biết chuyện này, chắc mẹ sẽ rất vui nhỉ?”, Dương Thanh nghĩ thầm.

Nhớ đến mẹ, anh lại nghĩ tới gia tộc Vũ Văn, trong lòng càng tức giận hơn.

“Gia tộc Vũ Văn, một ngày nào đó, tôi phải đích thân đi một chuyến.
Tôi sẽ tính rõ với các người về từng khoản nợ năm đó!”, mắt Dương Thanh ánh lên vẻ lạnh lùng.

Nếu không phải gia tộc Vũ Văn cướp đi tập đoàn Nhạn Thanh vốn là của mẹ, còn đuổi mẹ con bọn họ ra gia tộc, sao mẹ có thể chết ở bệnh viện vì không có tiền chữa bệnh được?

“Hạ Hà, em còn chưa suy nghĩ xong à?”

“Bệnh của dì đã rất nghiêm trọng, còn trì hoãn nữa, nói không chừng sẽ không chữa được đâu”.

“Chỉ cần em lấy anh, Trang Tất Phàm anh sẽ bao hết mọi chi phí chữa bệnh của dì!”

Dương Thanh vừa định tới phòng bệnh của Tần Đại Dũng, đột nhiên nghe được một giọng nói vọng ra từ phía cầu thang đi bộ.

Anh khẽ nhíu mày.
Rõ ràng có người đang dây dưa với Hạ Hà.
Vào lúc này gã lại bảo Hạ Hà gả cho mình chính là mượn gió bẻ măng.

"Trang Tất Phàm, tôi đã nói rõ với anh rồi, chúng ta chỉ có thể là bạn.
Nếu hôm nay anh tới giúp tôi, tôi rất biết ơn, cũng sẽ mau chóng trả lại tiền cho anh.
Nếu anh tới làm phiền tôi, vậy thật ngại quá, tôi không có thời gian", giọng nói của Hạ Hà vang lên ngay sau đó.

"Hạ Hà, anh thật sự không hiểu, anh đường đường là cậu chủ nhà họ Trang, đừng nói Giang Hải, cho dù cả Chiêu Châu cũng có rất nhiều cô gái muốn lấy anh.
Sao em không thể cân nhắc tới anh một chút chứ?"

Trang Tất Phàm kích động, nắm lấy cánh tay của Hạ Hà: "Em nói cho anh biết, có phải em đã thích ai hay không?"

"Anh thả tôi ra!"

Hạ Hà vùng thoát khỏi tay Trang Tất Phàm, yếu ớt nói: "Trang Tất Phàm, tôi muốn nói rõ với anh hai chuyện.
Đầu tiên, tôi tuyệt đối sẽ không lấy người mình không yêu.
Thứ hai, tôi có người yêu hay không, không liên quan gì đến anh".

Sắc mặt Trang Tất Phàm cực kỳ khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lẽ nào em không lo không kịp đóng tiền viện phí sẽ làm chậm việc chữa trị cho dì à?"

Vẻ mặt Hạ Hà đau khổ.
Nếu cưới Trang Tất Phàm thì thật sự có thể giải quyết được những rắc rối này.
Nhưng cô ta biết Trang Tất Phàm là hạng người gì.

Cô ta không thích, thậm chí chán ghét kiểu người này.

Lấy một người như vậy quả thật là sống không bằng chết.

Thấy Hạ Hà không nói lời nào, Trang Tất Phàm cảm thấy có hi vọng, vội vàng nói thêm: “Hạ Hà, em phải tin anh, anh chỉ yêu một mình em thôi.
Chỉ cần em lấy anh, anh nhất định sẽ làm em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này!”

“Trước khi mẹ tôi khỏi bệnh, tôi không muốn nghĩ tới chuyện này”.

Hạ Hà nói xong, quay người rời đi.

“Hạ Hà!”

Trang Tất Phàm tức giận, lập tức lộ ra bộ mặt thật: “Em đừng có được nước làm tới.
Anh để mắt tới em là vinh hạnh của em rồi, em lại dám từ chối à? Nếu em không đồng ý lấy anh, em có tin anh nói một câu là có thể đuổi mẹ em ra khỏi viện không?”

“Trang Tất Phàm! Anh dám!”

Mắt Hạ Hà đỏ hoe, vẻ mặt tức giận.
Cô ta biết thân phận của Trang Tất Phàm, cũng hiểu rõ anh ta thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

“Em biết rõ anh có dám hay không!”, Trang Tất Phàm cười lạnh.

“Một người đàn ông phải dùng chuyện như vậy để uy hiếp một cô gái yếu đuối, hơi quá đáng rồi ấy nhỉ?”

Đúng lúc này, Dương Thanh xuất hiện và đi tới bên cạnh Hạ Hà, híp mắt nhìn Trang Tất Phàm nói.

- ————

.

Chương 166: 166: Tần Thanh Tâm Khóc

Dương Thanh xuất hiện khiến Hạ Hà kinh ngạc.
Cô ta vừa nhìn đã nhận ra Dương Thanh: “Là anh!”

Chuyện lần trước dường như còn hiện rõ trước mắt.
Khi mình sắp bị Quan Tuyết Phong ép phải ngủ với anh ta, Dương Thanh đã xuất hiện.

Đặc biệt là người đàn ông vạm vỡ nghe theo lệnh của Dương Thanh, vác Quan Tuyết Phong trên vai và nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống.

Hơn một tháng không gặp, cô gái này còn gầy hơn lần trước, gương mặt xinh xắn không hề trang điểm, vẫn mặc chiếc quần jean bạc màu và cái áo phông trắng kia.

Mái tóc đen suôn mượt được cô ta để xõa phía sau, đúng là một người đẹp cực phẩm.

Dương Thanh nhìn Hạ Hà mỉm cười: “Đã lâu không gặp!”

Sau thoáng kinh ngạc, Hạ Hà cười dịu dàng: “Không ngờ còn có thể gặp lại anh”.

Dương Thanh liếc nhìn cô gái này với vẻ kỳ lạ.
Dường như cô ấy rất vui khi gặp mình?

“Hạ Hà, anh ta là ai vậy?”

Trang Tất Phàm bị bỏ quên bên cạnh đã sớm tức giận.

Gã theo đuổi Hạ Hà lâu như vậy, còn chưa từng thấy cô ta tươi cười đâu.
Nhưng lúc này, cô ta lại cười rạng rỡ như vậy.

Hạ Hà hờ hững nhìn gã rồi quay sang Dương Thanh, nghiêm túc nói: “Chắc anh biết em vẫn luôn thích anh, anh có bằng lòng làm bạn trai của em không?”

Hạ Hà đột nhiên tỏ tình làm Dương Thanh nhất thời không kịp phản ứng.
Đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt.

Hơn nữa cô ta cũng biết mình đã có con gái, cô ta không phải là cô gái tùy tiện, làm sao có thể tỏ tình với mình được?

Dương Thanh nhanh chóng nhận ra vẻ cầu khẩn trong mắt Hạ Hà.
Anh chợt hiểu ra, sở dĩ cô ta tỏ tình với mình trong khi bọn họ mới gặp mặt lần thứ hai, còn biết mình có con gái, là vì cô ta muốn thoát khỏi Trang Tất Phàm.

Dương Thanh khẽ lắc đầu trong ánh mắt cầu khẩn của Hạ Hà.
Cô ta lập tức thất vọng.

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh đột nhiên bước tới trước mặt Hà Hạ, cầm tay và nhìn cô ta với ánh mắt thâm tình:
"Đáng lẽ em phải để cho đàn ông tỏ tình chứ!"

"Thật ra tôi đã yêu em từ lần đầu nhìn thấy em.
Em có bằng lòng làm bạn gái của tôi không?"

Dương Thanh nói vô cùng trịnh trọng làm Hạ Hà hoảng loạn.
Nhưng cô ta hiểu rõ anh đang giúp mình, vì vậy gật đầu nói:
"Em bằng lòng!"

Cứ như vậy, Dương Thanh đã tỏ tình thành công với Hạ Hà ngay trước mặt Trang Tất Phàm.

Giây phút Hạ Hà chủ động tỏ tình, Trang Tất Phàm đã kinh ngạc đến ngây người.
Lúc này gã trơ mắt nhìn cô gái mà mình nằm mơ cũng muốn có được nhận lời tỏ tình của một người đàn ông khác ngay trước mặt gã.

Gương mặt Trang Tất Phàm trở nên khó coi.
Trong lòng gã đã sớm xem Hạ Hà là người của mình, bây giờ lại thấy cô ta nhận lời tỏ tình của người khác ngay trước mặt mình.

Có thể tưởng tượng được trong lòng Trang Tất Phàm lúc này tức giận tới mức nào.

"Trang Tất Phàm, anh cũng thấy đấy, tôi đã có người yêu, hi vọng về sau anh đừng tới quấy rầy tôi nữa".

Hạ Hà chủ động khoác tay Dương Thanh, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Trang Tất Phàm nói.

“Con khốn này, cô dám đưa đẩy với thằng đàn ông khác ở ngay trước mặt tôi à? Cô không muốn mẹ cô được chữa trị ở đây nữa sao?”, Trang Tất Phàm thẹn quá hóa giận.

Gương mặt Hạ Hà có chút khó coi.
Cô ta đột nhiên hơi hối hận vì đã kích động Trang Tất Phàm một cách trực tiếp như thế này.

“Không phiền cậu để ý tới chuyện chữa trị cho dì, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết”, Dương Thanh cười nói.

“Mẹ nó, anh câm miệng cho tôi!”

Trang Tất Phàm chỉ tay vào Dương Thanh, tức giận hét lên.

Dương Thanh híp mắt lại: “Tốt nhất cậu nên bớt kiêu ngạo đi, bằng không chết thế nào cũng chẳng biết đâu!”

“Mẹ nó, anh dám uy hiếp tôi à? Muốn chết!”

Trang Tất Phàm tức giận quát lên, vung quả đấm đánh mạnh về phía mặt Dương Thanh.

“Cẩn thận!”

Hạ Hà vô cùng hoảng sợ.

“Bịch!”

Nhưng Trang Tất Phàm còn chưa chạm tới người Dương Thanh, đã bị anh đạp ra, gã lăn từ trên cầu thang xuống.

Hạ Hà chỉ muốn dùng Dương Thanh làm bia đỡ đạn, nhưng không ngờ anh lại dám ra tay với Trang Tất Phàm.
Cô ta cuống lên, vội vàng nói: “Dương Thanh, anh ta là người nhà họ Trang đấy, anh không cần phải để ý tới tôi, mau đi đi!”

Hạ Hà vốn là cô gái lương thiện, lúc này trong lòng chỉ thấy hối hận.
Nếu Dương Thanh vì cô ta mà đắc tội nhà họ Trang, phải chịu tổn thương gì, cô ta sẽ áy náy cả đời.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, chỉ là một nhà họ Trang cỏn con, chưa làm gì được tôi đâu!”

Ở Giang Hải không có nhiều họ Trang, nhưng chỉ có thể là nhà họ Trang có tên tuổi ngang với ba gia tộc lớn Quan, Ngụy, Tô

mới có thế hệ trẻ lớn lối như Trang Tất Phàm.

Bốn gia tộc lớn này được gọi là nhóm bốn tộc Giang Hải, là bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.

Nhìn Dương Thanh tự tin như vậy, Hạ Hà chợt nhớ tới người anh em được Dương Thanh dẫn tới lần trước đã đánh cho cháu đích tôn nhà họ Quan hôn mê rồi đưa đi.

Nhưng bây giờ anh vẫn không sao cả.
Điều này chứng tỏ trong chuyện lần trước, nhà họ Quan cũng không làm gì được anh.

Nói vậy chỉ có một khả năng, chính là Dương Thanh không hề sợ nhà họ Quan.

Nhà họ Trang có tên tuổi ngang với nhà họ Quan, tất nhiên Dương Thanh cũng sẽ không sợ hãi nhà họ Trang.

Nghĩ vậy, Hạ Hà đã yên tâm hơn, nhưng ánh mắt cô ta vẫn hiện rõ vẻ lo âu.

“Mày dám động đến tao à? Mày cứ chờ đấy cho tao!”

Trang Tất Phàm bị ngã từ trên cầu thang xuống, một chỗ trên đầu bị đập mạnh.
Gã giãy giụa bò dậy và đe dọa một câu, sau đó xoay người rời đi.

“Đi thôi! Không sao rồi!”

Dương Thanh cười nói.

Hạ Hà khẽ gật đầu, đột nhiên áy náy nói: “Rất xin lỗi anh về chuyện vừa rồi.
Không phải tôi cố ý lợi dụng anh làm bia đỡ đạn đâu.
Tại Trang Tất Phàm làm phiền tôi quá lâu, tôi thật sự hết cách để thoát khỏi anh ta”.

“Không sao.
Hơn nữa, cô còn là ân nhân của con gái tôi.
Nếu lần trước không nhờ cô che chở cho con bé, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì”.

Dương Thanh mỉm cười và chuyển đề tài hỏi: “Đúng rồi, tôi vừa nghe tên khốn kia nhắc tới tiền chữa bệnh của dì.

Dì bị sao vậy?”

“Mẹ tôi bị nhiễm trùng đường tiết niệu, đang nằm ở viện này. Tôi còn thiếu chút tiền chữa bệnh”, sắc mặt Hạ Hà ảm đạm, lại có chút bi thương.

“Không phải lúc trước tôi đã để lại danh thiếp của tôi cho cô à? Sao cô không liên lạc với tôi?”, Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

Hạ Hà ngượng ngùng nói: “Tôi không cẩn thận làm mất danh thiếp của anh rồi”.

Cô ta nói xong đột nhiên hiểu được ý của Dương Thanh, lập tức vui mừng nắm tay Dương Thanh: “Ý anh là anh có thể cho tôi mượn tiền à?”

Thấy Hạ Hà kích động như vậy, trong lòng Dương Thanh đột nhiên thấy hơi xót xa.
Lúc trước mình gom góp tiền thuốc men cho mẹ cũng phải giật gấu vá vai, chạy vạy khắp nơi để vay tiền.

Dương Thanh mới ra khỏi phòng của viện trưởng đã gặp Hạ Hà.
Chắc hẳn cô ta còn chưa biết mình đã lập quỹ, mà mẹ của cô ta sẽ thành người đầu tiên được giúp đỡ.

“Dương Thanh!”

Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc đột nhiên vang lên từ bên cạnh, trong giọng nói còn có chút tức giận.

Dương Thanh vừa quay đầu, đã thấy Tần Thanh Tâm đang tức giận nhìn anh, cô còn khóc nữa.

Vừa rồi Hạ Hà kích động đã nắm lấy tay anh, cảnh tượng như vậy lại vừa vặn bị Tần Thanh Tâm thấy được.

Lúc này, Hạ Hà ý thức được điều gì đó, vội vàng thả tay Dương Thanh ra.

- ————

.

Chương 167: 167: Tôi Có Vợ Rồi

Dương Thanh nhất thời hoảng hốt, vội vàng chạy tới chỗ của Tần Thanh Tâm: "Vợ ơi, em đừng hiểu nhầm…"

"Hai người đã nắm tay nhau rồi, còn có gì để giải thích chứ?"

Tần Thanh Tâm đẩy Dương Thanh ra, xoay người đi về phía phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

"Tâm…"

Dương Thanh đuổi theo.
Nhưng anh còn chưa kịp nói gì đã bị Tần Thanh Tâm vô tình ngắt lời: "Bây giờ tôi không muốn gặp anh, cũng không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào của anh hết!"

Nhìn theo bóng cô rời đi, trong lòng Dương Thanh cảm thấy cay đắng.
Sợ rằng lúc này mình quấn lấy Tần Thanh Tâm giải thích, sẽ chỉ làm cô càng giận hơn thôi.

"Dương Thanh xin lỗi, vừa rồi tôi quá kích động đã làm chị ấy hiểu nhầm".

Lúc này Hạ Hà đi tới, áy náy nói.

"Không sao, không phải lỗi của cô.
Tôi sẽ tìm cơ hội giải thích với cô ấy".

Dương Thanh khẽ lắc đầu, bỗng nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, vừa rồi chúng ta nói tới đâu nhỉ?"

Có hiểu nhầm vừa rồi, Hạ Hà cũng không tiện mở miệng vay tiền nữa, lại nói: "Có phải chị ấy là mẹ của Tiêu Tiêu không? Chị ấy thật đẹp! Tôi đi với anh tìm chị ấy giải thích được không?"

Dương Thanh vội ngăn lại: "Cô không cần để ý tới chuyện này làm gì.
Đây chỉ là một hiểu nhầm thôi.
Chờ cô ấy hết giận, tôi sẽ giải thích".

Hạ Hà khẽ gật đầu và không nói nữa, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng áy náy.

Ở phía khác, Tần Thanh Tâm đi thật xa vẫn không thấy Dương Thanh đuổi theo, cô tức giận: "Đồ xấu xa, em nói không muốn nghe anh giải thích thì anh không giải thích nữa à?"

Khi cô vừa tận mắt nhìn thấy Hạ Hà nắm tay Dương Thanh, cô thật sự rất tức giận.
Nhưng cô nhanh chóng hiểu ra, trong này nhất định còn có ẩn tình nào khác, chắc cô đã hiểu nhầm gì đó.

Nếu Dương Thanh biết được suy nghĩ trong lòng Tần Thanh Tâm lúc này, nhất định sẽ càng phiền muộn hơn.

"Dương…
Hạ Hà!"

Lúc này, bác sĩ Hàn mới từ văn phòng của viện trưởng đi ra, vừa thấy Dương Thanh và Hạ Hà, bà ấy vừa muốn gọi Dương Thanh lại chợt nhớ tới chuyện anh yêu cầu phải giữ bí mật.

"Hạ Hà, tôi nói cho cô biết một tin tức tốt.
Chi phí chữa trị của mẹ cô và các chi phí mà nhà cô nợ bệnh viện trong giai đoạn trước đều sắp được giải quyết rồi".

Bác sĩ Hàn lập tức báo tin tức tốt này cho Hạ Hà biết.

Mặt Hạ Hà đờ đẫn, đột nhiên có cảm giác vui mừng như muốn bay lên trời.
Vừa rồi cô ta còn đang lo lắng về chuyện tiền nong, bác sĩ Hàn lại đột nhiên nói cho cô ta biết, mình không cần lo lắng về tiền nữa.

"Bác sĩ Hàn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?", thật lâu sau, Hạ Hà mới hoàn hồn.

Bác sĩ Hàn cầm tay Hạ Hà, vui mừng nói: "Có một mạnh thường quân đã quyên tặng cho bệnh viện một khoản tiền lớn, muốn lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu.
Ngay vừa nãy, viện trưởng đã cho người đi soạn tài liệu đóng dấu, mẹ cô sẽ là đối tượng đầu tiên được quỹ này giúp đỡ".

Lúc này Hạ Hà mới hiểu được có chuyện gì xảy ra, mừng rơi nước mắt, kích động nói: "Cảm ơn bác sĩ Hàn! Cảm ơn bác sĩ

Hàn!”

“Nếu nói cảm ơn thì phải cảm ơn mạnh thường quân kia.
Tôi cũng chẳng làm được gì.
Sau này cô cứ yên tâm ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ, một khi tìm được nguồn thận thích hợp, chúng tôi lập tức làm phẫu thuật ghép thận cho mẹ cô”.

Bác sĩ Hàn vừa cười vừa nói.
Bà ấy thật lòng thương Hạ Hà.
Cô ta còn trẻ lại phải gánh áp lực lớn như vậy.

“Bác sĩ Hàn, tôi muốn hỏi mạnh thường quân mà bác sĩ nói là ai vậy? Tôi muốn trực tiếp cảm ơn người đó”, Hạ Hà lại hỏi.

Bác sĩ Hàn có nỗi khổ trong lòng, lắc đầu: “Đối phương quyên tặng giấu tên, làm việc tốt không để lại tên.
Nếu cậu ấy đã chọn như vậy, chắc hẳn không muốn người khác chú ý nhiều tới mình”.

Hạ Hà khẽ gật đầu, trong mắt hơi thất vọng.

“Cậu này là bạn trai cô à? Tôi thấy rất có tinh thần đấy, vừa nhìn đã biết là một cậu thanh niên tốt rồi.
Nếu gặp được thì phải lấy ngay, tuyệt đối đừng bỏ qua đấy!”

Bác sĩ Hàn liếc nhìn Dương Thanh, cười nói.
Bây giờ bà ấy nhìn Dương Thanh thế nào cũng thấy thích.

Mặt Hạ Hà nhất thời đỏ lựng, vội vàng nói: “Bác sĩ Hàn, bác sĩ đừng hiểu nhầm.
Anh ấy chỉ là một người bạn của tôi thôi!”

“Người yêu không phải đều bắt đầu từ bạn à?”

Bác sĩ Hàn không đồng ý, vừa cười vừa nói: “Tôi đã nói cho cô biết tin tức tốt rồi, tôi không quấy rầy hai người nữa”.

Bà ấy nói xong, xoay người rời đi.

Mặt Hạ Hà đã đỏ ửng.

Dương Thanh cười nói: “Tôi đi thăm dì!”

Dương Thanh đi theo Hạ Hà vào phòng bệnh mẹ của cô ta, thấy một người phụ nữ trung niên trông rất bình thường, sắc

mặt yếu ớt nằm ở trên giường bệnh.

“Mẹ, đây là bạn con, Dương Thanh!”

Hạ Hà nói với người phụ nữ trung niên.

Lúc này bà Hạ mới mở mắt ra, ánh mắt chợt sáng lên khi nhìn thấy Dương Thanh.

“Chào dì!”

Dương Thanh đặt một giỏ trái cây trên tủ đầu giường, mỉm cười chào.

Bà Hạ lập tức cười dịu dàng, chỉ vào cái ghế đặt bên cạnh giường bệnh: “Thanh, cháu mau ngồi đi!”

“Đúng rồi mẹ, con nói cho mẹ nghe một tin tức tốt nhé.
Bác sĩ Hàn vừa nói, có mạnh thường quân quyên tặng giấu tên một khoản tiền lớn, sắp thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu.
Còn mẹ sẽ thành đối tượng giúp đỡ đầu tiên của quỹ này”, Hạ Hà lập tức chia sẻ tin tức tốt này cho bà Hạ.

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật rồi.
Chính bác sĩ Hàn nói cho con biết đấy”.

“Vậy thì tốt quá, cuối cùng con gái của mẹ không cần phải lo âu vì chuyện tiền nong rồi”.

…

Nhìn cảnh tượng hai mẹ con ôm nhau, mừng rơi nước mắt, trong lòng Dương Thanh thấy rất thỏa mãn.

Nếu năm năm trước cũng có quỹ như vậy, có lẽ mẹ đã không mất?

Sau khi hai mẹ con bớt xúc động, Dương Thanh vừa định rời đi lại bị bà Hạ đột nhiên kéo lại, nhiệt tình hỏi: “Dương Thanh, năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay cháu hai mươi bảy tuổi!”, Dương Thanh thành thật trả lời.

“Nhà cháu ở đâu?”, bà Hạ hỏi.

“Có thể xem như là ở Giang Hải!”, Dương Thanh vẫn chưa ý thức được điều gì.

“Nhà cháu có mấy người?”, bà Hạ lại hỏi.

…

Dương Thanh nhanh chóng hiểu ra, lập tức dở khóc dở cười.

Anh lại bị bà Hạ xem thành bạn trai của Hạ Hà à?

Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu tiên là anh bị bác sĩ Hàn hiểu nhầm, tiếp theo lại bị bà Hạ hiểu nhầm, thậm chí ngay cả Tần Thanh Tâm cũng hiểu nhầm.

“Mẹ, mẹ đang điều tra hộ khẩu à?”

Hạ Hà nổi giận: “Dương Thanh đã kết hôn, con gái anh ấy cũng bốn, năm tuổi rồi”.

“Hả? Đã kết hôn rồi à?”, bà Hạ thất vọng.

“Dì, dì nghỉ ngơi đi, cháu sẽ quay lại thăm dì vào hôm khác!”, Dương Thanh vội vàng đứng lên chào.

Sau khi Hạ Hà tiễn Dương Thanh ra ngoài mới áy náy nói: “Xin lỗi anh, lại khiến anh bị hiểu nhầm”.

“Chính là thằng nhóc kia!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên. Đó chính là Trang Tất Phàm mới bị Dương Thanh đạp một cái trước đó.

Gã còn dẫn theo hai vệ sĩ mặc com lê.
Vừa nghe thấy Trang Tất Phàm nói vậy, hai người vệ sĩ đều chạy về phía Dương Thanh.

Hạ Hà lập tức hoảng loạn, nhìn Trang Tất Phàm tức giận nói: “Anh muốn làm gì?”

“Con đàn bà khốn kiếp này, cô còn có mặt mũi hỏi tôi làm gì à?”

Trang Tất Phàm cười lạnh: “Nếu anh ta dám làm bạn trai của cô, vậy tôi sẽ đánh cho anh ta thành tàn phế trước đã!”

Ánh mắt Dương Thanh lạnh dần, lãnh đạm nói: “Chỗ này là bệnh viện, đừng làm ảnh hưởng tới bệnh nhân nghỉ ngơi. Có chuyện gì, chúng ta ra bên ngoài nói!”

“Mẹ nó, anh là cái thá gì mà dám bàn điều kiện với tôi?”

Trang Tất Phàm vô cùng nóng nảy, ra lệnh: “Đánh thằng khốn này tàn phế cho tao!”

- ————

.

Chương 168: 168: Hạ Hà Cảm Động

Hai vệ sĩ nhận được mệnh lệnh của Trang Tất Phàm, cùng lúc lao về phía Dương Thanh.

Hạ Hà rất sốt ruột, theo đứng chắn ở trước mặt Dương Thanh theo bản năng, tức giận nói với Trang Tất Phàm: "Trang Tất Phàm, có gì anh cứ nhằm vào tôi đây này!"

Cô ta vừa nói dứt lời, hai tên vệ sĩ đã lao tới.

Một người trong đó vung nắm đấm đánh về phía Dương Thanh.
Hạ Hà đột nhiên xuất hiện ở trước người Dương Thanh làm tên vệ sĩ kia muốn thu tay lại cũng không kịp, chỉ có thể hạ nắm đấm xuống.

Hạ Hà cũng vô cùng hoảng sợ.
Cô ta dường như cảm giác được lực nắm đấm của người vệ sĩ đánh tới, nên vô thức nhắm mắt lại.

"Vù…"

Cùng lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ đột nhiên kéo cô ta vào lồng ngực ấm áp.
Ngay sau đó, cô ta cảm giác mình bay lên.

"Bịch! Bịch!"

Tới khi cô ta mở mắt ra, đã thấy mình lại đứng trên mặt đất.
Hai người vệ sĩ vừa nãy lại giống như hai viên đạn pháo bay xa hơn mười mét và ngã xuống đất, đang kêu rên.

Hạ Hà trợn trừng mắt, đầy kinh ngạc.

Mà Trang Tất Phàm tận mắt nhìn thấy tất cả, đồng tử đột nhiên co lại, ánh mắt vô cùng kinh hãi.

Hai tên vệ sĩ đều là cao thủ từng làm lính đặc công, cũng xem như cao thủ hàng đầu ở trong nhà họ Trang của gã, bây giờ thậm chí không chịu nổi một đá của Dương Thanh, bay xa hơn mười mét.

Dương Thanh lại bình thản bước nhanh tới trước mặt Trang Tất Phàm, lạnh lùng nói: “Bây giờ, cậu có thể ra ngoài nói chuyện rồi chứ?”

“Anh… anh muốn làm gì?”, Trang Tất Phàm run rẩy nói.

“Đáng lẽ phải là tôi hỏi cậu những lời này mới đúng chứ?”, Dương Thanh cười khẩy.

Nếu không phải chỗ này là nơi công cộng, làm sao Trang Tất Phàm còn có thể đứng ở trước mặt Dương Thanh nữa?

“Tôi là cậu chủ nhà họ Trang, anh không thể động vào tôi!”, Trang Tất Phàm nói chuyện không đầu không cuối.

Cho dù gã biết mình không phải là đối thủ của Dương Thanh, nhưng gã vẫn không muốn nhận thua Dương Thanh.

“Một gã trai tồi mà thôi, đừng nói động vào cậu, tôi có giết chết cậu thì đã thế nào?”

Ánh mắt Dương Thanh vô cùng lạnh giá, giọng nói cũng lạnh như băng.

Vừa rồi, chính tên ngông cuồng này đã ra lệnh đánh mình tàn phế.

Chỉ vì gã tưởng mình có quan hệ yêu đương với cô gái mà gã muốn có được.

Chắc đám trai tồi làm không ít những chuyện như thế này nhỉ?

Trang Tất Phàm run rẩy.
Gã cảm nhận được Dương Thanh muốn giết mình, gã có cảm giác như bị một con thú hoang thời thượng cổ để mắt tới vậy.

“Anh… anh dám động vào tôi thử xem!”

Trang Tất Phàm miễn cưỡng nói.

“Bốp!”

Gã vừa dứt lời, Dương Thanh đã giáng cho gã một cú tát.

Tiếng tát tai vang lên giòn giã, trên mặt Trang Tất Phàm cũng hằn lên dấu ngón tay đỏ chói.

“Tôi đánh cậu đấy, cậu có thể làm gì được tôi?”

Dương Thanh bình tĩnh nói.

“Anh, mẹ kiếp, không ngờ anh lại dám đánh tôi! Anh biết tôi là ai không?”

Hai mắt Trang Tất Phàm trợn trừng, đầy vẻ khó tin.

Gã đường đường là cậu chủ nhà họ Trang, được mệnh danh là cậu Tư Giang Hải, trước tiên không nhắc tới chuyện bị người ta cướp gái mà còn bị ăn tát.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, gã còn mặt mũi nào gặp người khác nữa?

“Bốp!”

Ấy thế mà, gã vừa chất vấn Dương Thanh xong lại ăn ngay một cú tát khác.

Cái tát này còn mạnh hơn trước, má bên kia cũng hiện lên dấu bàn tay rõ ràng, khóe miệng gã rướm máu.

Trang Tất Phàm sắp phát điên rồi.
Gã bị đối phương liên tục tát hai cái, điều này quả thật là sự sỉ nhục đối với gã.

“Tôi lại tát cậu đấy, cậu có thể làm gì chứ?”

Ánh mắt Dương Thanh càng lạnh hơn.

Xung quanh đã có vài người đứng xem, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là những người bác sĩ kia, họ biết rất rõ về thân phận của Trang Tất Phàm.
Nghe đâu là nghiệp vụ bảo vệ bệnh viện này hợp tác với nhà họ Trang.

Mặc dù đây chỉ là một nghiệp vụ nhỏ đối với bệnh viện, nhưng dù sao phía hợp tác cũng là nhà họ Trang, một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.
Mà Trang Tất Phàm lại được gọi là cậu Tư Giang Hải.

Bây giờ gã bị một người tuổi tác tương đương tát hai cái, có thể tưởng tượng được những người này kinh ngạc thế nào.

Hạ Hà đờ đẫn trong giây lát rồi dần bình tĩnh lại.
Cho dù cô ta lo lắng cho Dương Thanh, nhưng cũng hiểu anh không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trang Tất Phàm cảm giác như người xung quanh đều đang chỉ trỏ bàn tán về mình, gã càng giận hơn.

"Thằng khốn, anh chờ đấy cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

Gã uy hiếp một câu rồi muốn rời đi.

"Tôi có nói là cho cậu đi chưa?"

Nhưng vào lúc này Dương Thanh lại hùng hổ dọa người, không định tha cho Trang Tất Phàm.

"Thằng khốn, tôi khuyên anh tốt nhất là nên xin lỗi tôi đi.
Tôi là con cháu của nhà họ Trang, một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.
Ông nội tôi là chủ nhà họ Trang.
Anh dám đánh tôi, chính là đối địch với cả nhà họ Trang đấy!"

Trang Tất Phàm nghiến răng nói, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ kiêng kỵ.

"Dương Thanh, hay là thôi đi?"

Lúc này Hạ Hà đi tới bên cạnh Dương Thanh khẽ nói.

Dương Thanh và Trang Tất Phàm trở mặt, cho dù anh không sợ nhà họ Trang, nhưng nhà họ Trang vẫn là một rắc rối lớn, hơn nữa tất cả đều do cô ta mà ra.

"Nể mặt Hạ Hà, tôi tạm thời tha cho cậu.
Nếu cậu còn dám tới trêu chọc Hạ Hà, vậy tôi sẽ không thả cho cậu đi dễ dàng như hôm nay đâu".

Dương Thanh chợt nói.
Cuối cùng anh vẫn bỏ qua cho Trang Tất Phàm, Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì chỗ này là bệnh viện, anh không muốn vì ân oán cá nhân mà mang đến rắc rối cho người khác.

Có bài học vừa rồi, Trang Tất Phàm cũng không dám đe dọa nữa, chỉ hung hăng trừng mắt với Dương Thanh rồi xoay người rời đi.

“Dương Thanh, nếu không có chuyện gì, anh vẫn nên mau chóng rời khỏi bệnh viện đi!”

Hạ Hà lo lắng nói: “Trang Tất Phàm là kẻ đặc biệt thâm hiểm tàn nhẫn.
Anh vừa mới đánh anh ta, chắc chắn anh ta sẽ không chịu bỏ qua đâu”.

“Được, vậy tôi đi trước.
Có việc gì thì cô cứ liên lạc với tôi!”

Dương Thanh khẽ cười và nói thêm: “Số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

Hạ Hà đọc số di động của mình cho Dương Thanh.
Anh gọi qua, chờ điện thoại của Hạ Hà đổ chuông mới ngắt máy, mỉm cười nói: “Đây là số của tôi, cô đừng làm mất nữa đấy”.

Hạ Hà lập tức đỏ mặt, vội vàng lưu số điện thoại của Dương Thanh vào máy và nói cho anh biết: “Tôi đã lưu lại rồi”.

“Ân nhân?”

Dương Thanh lộ vẻ bất đắc dĩ khi nhìn thấy cái tên được Hạ Hà lưu.

Hạ Hà mỉm cười: “Nếu không nhờ anh cứu tôi, có thể bây giờ tôi vẫn đang bị nhốt, thậm chí tôi còn không biết mẹ tôi đang bị bệnh nặng”.

Dương Thanh cười gượng.
Anh vốn xem Hạ Hà là ân nhân, dù sao cô gái này thà hi sinh sự trong sạch của mình cũng muốn bảo vệ Tiêu Tiêu.

Không ngờ ngược lại, Hạ Hà lại xem mình là ân nhân.

“Vậy tôi đi trước đây, có gì liên lạc sau nhé!”

Dương Thanh mỉm cười và phất tay, thản nhiên rời đi.

Mãi đến khi bóng lưng của Dương Thanh biến mất ở cuối hành lang, Hạ Hà mới không nhìn theo nữa.

“Hạ Hà, tôi suy nghĩ vẫn thấy nên nói cho cô biết chuyện này”.

Đúng lúc này, bác sĩ Hàn đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Hạ Hà.

“Bác sĩ Hàn, bệnh tình của mẹ tôi có vấn đề gì sao?”

Hạ Hà đột nhiên căng thẳng.

Bác sĩ Hàn lắc đầu, liếc nhìn về hướng Dương Thanh vừa biến mất, đột nhiên thở dài: “Thật ra, lần này bệnh viện lập được quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu là nhờ có cô đấy”.

“Sao ạ?”

Hạ Hà như hiểu ra được gì đó.

Bác sĩ Hàn nói: “Thật ra mạnh thường quân đã quyên tặng năm mươi triệu để lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu chính là Dương Thanh.
Cậu ấy không muốn cô có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, mới che giấu tất cả!”

“Vốn dĩ tôi không nên nói cho cô biết điều này, nhưng tôi biết cô là một cô gái tốt, có ơn phải trả.
Tôi không nói cho cô biết trái lại sẽ khiến cô nặng lòng.
Cô vẫn nên nghĩ cách đi tìm cậu ấy đi”.

“Nhưng dù sao chuyện này cũng là quyền riêng tư của Dương Thanh, nếu cậu ấy lựa chọn che giấu, tất nhiên có đạo lý của cậu ấy.
Cô tuyệt đối đừng nói cho bất kỳ ai khác”.

- ————

.

Chương 169: 169: Xóa Bỏ Hiểu Lầm

Sau khi biết được sự thật, hai mắt Hạ Hà đỏ bừng.

Cô ta nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, cảm thấy vô cùng áy náy. Dương Thanh âm thầm giúp đỡ cô ta, vậy mà cô ta lại lợi dụng anh để thoát khỏi Trang Tất Phàm.

"Tôi đã sống gần sáu mươi năm trên đời, ít nhất vẫn có mắt nhìn người.
Mặc dù tôi mới gặp Dương Thanh lần đầu nhưng tôi thấy được sự tốt bụng toát ra từ người cậu ấy.
Nếu cô ở bên cậu ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc!", bác sĩ Hàn lại nói.

Hạ Hà lắc đầu cười chua xót: "Chúng tôi không bao giờ có khả năng!"

"Sao lại như vậy? Cô vừa xinh đẹp vừa tốt bụng.
Nếu cô chủ động một chút, không một người đàn ông nào có thể cự tuyệt nổi", bác sĩ Hàn vội nói.

Sắc mặt Hạ Hà trở nên ảm đạm: "Vợ của anh ấy rất xinh đẹp. Anh ấy còn có một đứa con gái bốn tuổi".

"Hả?"

Bác sĩ Hàn giật mình hỏi: "Dương Thanh kết hôn rồi sao?"

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã tới phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

Tần Thanh Tâm trông thấy anh liền hừ lạnh, quay ngoắt sang một bên nói với Tần Đại Dũng: "Con đi đón Tiêu Tiêu rồi đưa con bé tới thăm bố sau".

"Bố không sao nữa rồi, con đừng đưa con bé tới bệnh viện nữa, mau về nhà với con bé đi!"

Tần Đại Dũng lập tức ngăn cản.

"Tâm, anh…"

Dương Thanh chưa kịp nói ra lời, Tần Thanh Tâm đã quay người rời đi.
Anh định đuổi theo lại bị cô lớn tiếng quát: "Đừng đi theo em!"

Thấy Tần Thanh Tâm đi khỏi, Dương Thanh rất buồn bực.

"Con với con bé Tâm làm sao vậy?"

Tần Đại Dũng nghi hoặc nhìn Dương Thanh: "Lúc con bé mới tới, hai mắt đỏ hoe, rõ ràng là vừa mới khóc".

"Chỉ là một chút hiểu lầm thôi ạ.
Đợi cô ấy hết giận con sẽ giải thích với cô ấy", Dương Thanh đáp.

Tần Đại Dũng rất yên tâm về anh.

"Bố chỉ bị thương ngoài da thôi, không có gì to tát cả.
Con đừng lãng phí thời gian ở đây với bố nữa, mau về nhà đi!", Tần Đại Dũng khuyên nhủ.

Lần này phải nhập viện, ông ta đã thấy rất có lỗi.
Nếu còn khiến con gái và con rể lo lắng, ông ta sẽ càng áy náy.

Vết thương của ông ta thực sự không hề nghiêm trọng.
Thế nhưng nếu không có ai trông coi, Tần Thanh Tâm và Tần Y chắc chắn sẽ không yên lòng.

"Đợi lát nữa con sẽ về sau!", Dương Thanh cười nói.

Tần Thanh Tâm vừa bước ra khỏi phòng bệnh đã nghe thấy có người gọi mình: "Chị Tâm chờ đã!"

Tần Thanh Tâm quay người lại, trông thấy một gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không tỳ vết.

Cô không khỏi cảm thấy kinh ngạc, người phụ nữ này cùng tầm tuổi với cô.

Cô ta mặc trên người một bộ quần áo hơi cũ, quần jean đã sờn, hoa văn trên chiếc áo sơ mi màu trắng cũng trở nên nhạt màu.

Nhưng gương mặt tuyệt sắc không chút son phấn kia lại cuốn hút hơn những sao nữ nổi tiếng trang điểm tỉ mỉ rất nhiều.

Hiện giờ, ánh mắt của cô ta hơi căng thẳng, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt góc áo sơ mi theo bản năng.

Tần Thanh Tâm lập tức cảm thấy rất chán ghét, lạnh lùng nói: "Quan hệ của cô với Dương Thanh đúng là rất thân thiết, nói cho cô biết cả tên của tôi cơ đấy".

Hạ Hà vội vàng nói: "Chị Tâm, chị đừng hiểu lầm.
Thực ra hôm nay mới là lần thứ hai em gặp Dương Thanh".

"Mới gặp lần thứ hai đã lôi lôi kéo kéo.
Nếu gặp thêm vài lần có phải hai người sẽ càng thân mật hơn hay không?", Tần Thanh Tâm châm chọc nói.

Hạ Hà không hề khó chịu với thái độ thù địch của Tần Thanh Tâm, trên gương mặt tinh xảo chỉ tràn ngập lo lắng.

"Chị Tâm, chị thực sự hiểu lầm rồi.
Em biết cả tên họ chị là Tần Thanh Tâm.
Nhưng tất cả những chuyện này đều do Tiêu Tiêu nói cho em biết", trong lúc nước sôi lửa bỏng, Hạ Hà buột miệng nhắc tới Tiêu Tiêu.

"Cô biết con gái tôi?"

Tần Thanh Tâm âm thầm cảnh giác, đồng thời còn cảm thấy tức giận.

Hạ Hà vội giải thích: "Khoảng hơn một tháng trước, Tiêu Tiêu bị bắt tới một ngôi biệt thự, khi ấy em cũng bị giam lỏng ở đó. Em nói chuyện với con bé suốt một buổi chiều, con bé đã kể cho em rất nhiều thứ".

Sau khi nghe Hạ Hà nói vậy, sự cảnh giác và tức giận trong lòng Tần Thanh Tâm lập tức biến mất.
Cô kinh ngạc nhìn đối phương, ánh mắt lộ ra sự áy náy và cảm kích.

Dương Thanh sợ Tần Thanh Tâm lo lắng nên vẫn luôn giấu diếm chuyện Hạ Hà vừa kể.
Kết quả khiến cô hiểu lầm anh.
Mãi đến khi Tần Y lỡ miệng để lộ ra, Dương Thanh mới buộc phải nói ra sự thật cho cô biết.

Vậy nên Tần Thanh Tâm biết đến Hạ Hà, hơn nữa vẫn luôn biết ơn người con gái chưa từng gặp mặt này, còn muốn hẹn gặp cô ta để cảm ơn.

Tiêu Tiêu cũng thường xuyên nhắc tới "cô Hà" với Tần Thanh Tâm.
Vậy mà khi Hạ Hà đứng trước mặt cô, cô lại hiểu lầm đối phương.

"Em là Hạ Hà sao?", Tần Thanh Tâm hỏi.

Hạ Hà cũng ngạc nhiên, lập tức gật đầu đáp: "Em chính là Hạ Hà!"

"Tốt quá, cuối cùng chị cũng được gặp em".

Vừa rồi Tần Thanh Tâm còn ghét bỏ Hạ Hà, hiện giờ lại như biến thành người khác, kích động đi tới nắm chặt tay cô ta: "Em dám hi sinh sự trong sạch của mình để bảo vệ con gái chị".

"Chị vẫn luôn muốn gặp em để trực tiếp nói lời cảm ơn, không ngờ lại có thể gặp được em ở đây".

"Hạ Hà, cảm ơn em, thực sự rất cảm ơn em!"

Tần Thanh Tâm kích động tới mức nói năng lộn xộn.
Hạ Hà vốn đang lo lắng sốt ruột cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Chị Tâm không giận em nữa sao?", Hạ Hà dè dặt hỏi.

Tần Thanh Tâm mỉm cười lắc đầu, lúng túng nói: "Kỳ thật chị biết mọi chuyện là hiểu lầm từ trước rồi.
Chỉ là không ngờ tên đáng ghét kia không chịu chủ động xin lỗi chị".

Hạ Hà sững sờ, không ngờ ngay từ đầu cô đã biết đây chỉ là hiểu lầm.

"Nếu chị biết là em từ trước, chắc chắn chị sẽ không nhỏ nhen như vậy đâu!"

Tâm trạng của Tần Thanh Tâm nhanh chóng trở nên vui vẻ hơn.
Khúc mắc trong lòng đã được cởi bỏ, lại còn gặp được Hạ Hà.

“Thực ra không phải anh ấy không muốn giải thích với chị mà là muốn đợi chị hết giận mới xin lỗi”, Hạ Hà cười nói.

“Hừ! Dù sao vẫn là không chịu chủ động giải thích với chị. Đã vậy chị không thèm tha thứ cho anh ấy nữa!”, Tần Thanh Tâm kiêu ngạo nói.

Hạ Hà nhìn cô cười khổ, trong lòng lại cảm thấy ghen tỵ, thầm nghĩ chắc là tình cảm giữa hai người họ rất tốt đẹp.

“Phải rồi, sao em lại ở đây?”, Tần Thanh Tâm chợt hỏi.

“Mẹ em bị bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu, đang điều trị ở đây.
Vừa nãy em vô tình gặp được Dương Thanh, vốn định vay anh ấy chút tiền, anh ấy cũng đồng ý nên em mới bị kích động.
Nào ngờ lại bị chị bắt gặp”.

Hạ Hà không chỉ tốt bụng mà còn rất thành thật.
Mặc dù Tần Thanh Tâm đã biết chỉ là hiểu lầm nhưng cô ta vẫn muốn giải thích rõ ràng với cô.

“Thì ra là vậy! Liệu anh ấy có vì chuyện này mà không chịu cho em vay tiền nữa không?”, Tần Thanh Tâm lo âu hỏi.

Hạ Hà lập tức tươi cười nói: “Bây giờ không cần nữa rồi.
Lúc nãy bệnh viện nói cho em biết có một mạnh thường quân giấu mặt đã quyên góp lập một quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu.
Toàn bộ tiền chữa bệnh của mẹ em đều sẽ do quỹ này chi trả”.

Tần Thanh Tâm nhìn nụ cười tươi tắn trên mặt Hạ Hà, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng thay cho người con gái cùng lứa tuổi với mình.

Bộ quần áo cô ta đang mặc cũ như vậy, có lẽ ít nhất cũng phải hai ba năm nay không được mua quần áo mới rồi.

“Chị phải đi đón Tiêu Tiêu đã.
Hôm khác chị sẽ đưa Tiêu Tiêu tới gặp em, con bé cứ nhắc em suốt đấy”.

Tần Thanh Tâm liếc mắt nhìn đồng hồ, mỉm cười lên tiếng.

Hai người họ trao đổi số điện thoại.
Đúng lúc Hạ Hà cũng định đi ra ngoài mua cơm cho mẹ, thế là hai người cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Một chiếc xe Prado màu trắng đỗ trước cổng bệnh viện.
Người đàn ông trung niên ngồi ở ghế lái phụ cầm bức ảnh chụp Hạ Hà lên xem.

Hạ Hà vừa ra khỏi bệnh viện, hắn lập tức ra lệnh: "Mau lái xe đi, chính là đứa con gái mặc áo sơ mi màu trắng kia kìa.
Chúng mày nhanh tay lên một chút, đừng để cậu chủ Trang chờ lâu!"

"Vâng!"

Mấy người trong xe nhao nhao đáp.

"Hạ Hà, chúng ta tạm biệt ở đây nhé.
Hôm nào hẹn gặp sau!", Tần Thanh Tâm vẫy tay chào cô ta.

Hạ Hà cũng vui vì được kết bạn với Tần Thanh Tâm, vội vàng đồng ý.

"Kít!"

Tiếng phanh xe chói tai bỗng nhiên vang lên.
Chiếc xe Prado dừng ngay bên cạnh Hạ Hà, cửa xe mở tung ra, hai người đàn ông cao to bước xuống.

Hạ Hà chưa kịp phản ứng lại đã bị một người bịt miệng, người còn lại hợp sức lôi cô ta lên xe.

"Hạ Hà!"

Tần Thanh Tâm đang định rời đi thì trông thấy cảnh tượng này, sợ hãi hét lên.

- ————

.

Chương 170: 170: Hai Chân Run Rẩy

Hết thảy đều xảy ra trong chớp mắt.
Chiếc xe Prado chỉ đỗ lại trong vòng năm giây, Hạ Hà đã bị hai người đàn ông cưỡng chế lôi lên xe.

Đến khi Tần Thanh Tâm lấy lại tinh thần, chiếc xe đã lao vun vút đi.

Trong phòng bệnh của Tần Đại Dũng, Dương Thanh đang buồn bực lướt tin tức mới của Giang Hải thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Thấy tên người gọi tới là Tần Thanh Tâm, anh chợt có dự cảm không lành.

Với tính cách kiêu ngạo của Tần Thanh Tâm, hiện giờ chắc chắn cô sẽ không chủ động gọi cho anh, trừ phi gặp phải phiền phức gì đó.

“Dương Thanh, Hạ Hà bị người ta bắt cóc ở ngoài cổng bệnh viện rồi!”

“Một chiếc xe Prado màu trắng, biển số Giang APG696, đi về hướng Bắc”.

“Anh mau đi cứu cô ấy!”

Dương Thanh vừa ấn nghe máy, Tần Thanh Tâm đã vội vàng kể lại toàn bộ những tin tức mình biết cho anh nghe, giọng nói tràn ngập hoảng loạn.

“Được rồi, bây giờ anh sẽ đi ngay!”

Lúc này, toàn thân Dương Thanh tỏa ra khí lạnh, khiến cho Tần Đại Dũng đang nằm trên giường bệnh cũng bị khí thế mạnh mẽ này hù dọa.

“Bố, con phải ra ngoài một chuyến!”

Sau khi báo lại một câu, Dương Thanh lập tức quay người rời đi.

Đồng thời anh nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại: “Vừa rồi ở cổng bệnh viện Nhân Dân có một chiếc xe…”

Sau khi dặn dò xong xuôi, anh đã rời khỏi bệnh viện.

“Anh Thanh muốn đi đâu ạ?”

Hoàng Vũ trông thấy bóng dáng Dương Thanh từ xa, lập tức chạy tới hỏi.

“Trước tiên cứ đi theo con đường trước cổng bệnh viện xuôi về hướng Bắc”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Cảm nhận được lửa giận bừng bừng toát ra từ người Dương Thanh, Hoàng Vũ cũng không dám hỏi nhiều, lập tức khởi động xe lao đi.

Ngay sau đó, chuông điện thoại của Dương Thanh reo lên:
“Anh Thanh, đó là xe của nhà họ Trang.
Bọn họ đi tới club Long Đằng”.

“Được rồi!”

Dương Thanh cúp máy rồi nói với Hoàng Vũ: “Tới club Long Đằng, lái xe nhanh hết mức cho tôi!”

“Vâng!”

Nghe thấy mệnh lệnh của Dương Thanh, Hoàng Vũ giật mình vội đáp.

Club Long Đằng là một trong số những club cao cấp nhất của Giang Hải, là sản nghiệp của nhà họ Trang.

Dương Thanh giận dữ như vậy, còn muốn đi tới đây, cậu ta dám chắc người nhà họ Trang chọc giận anh rồi.

Hoàng Vũ nhanh chóng đoán ra được.

Trưa nay vừa mới đi qua nhà họ Hùng, gia tộc hàng đầu của Giang Hải.
Thậm chí đến cả nhà họ Trương cũng bị cuốn vào trong.
Bây giờ anh lại muốn tìm đến nhà họ Trang, một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, đúng là không sợ trời không sợ đất.

Hoàng Vũ không hề cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy kích động, chờ mong.

Hai mươi phút sau, chiếc xe Phaeton màu đen đỗ trước cổng club Long Đằng.

“Anh Thanh!”

Dương Thanh vừa mới xuống xe đã có một người đàn ông chạy tới cung kính gọi.

“Không phải tôi bảo cậu trông chừng ở Châu Thành sao?”

Trông thấy Mã Siêu, Dương Thanh cau mày hỏi.

Sau khi đuổi nhà họ Dương ra khỏi Châu Thành, Dương Thanh đã để lại cục diện rối rắm của nhà họ Dương cho Lạc Bân giải quyết.

Để mau chóng củng cố sự nghiệp ở Châu Thành, anh đã phái cả Mã Siêu và Tiền Bưu tới đó trợ giúp.

Mã Siêu đáp: “Chuyện ở Châu Thành đã ổn định cả rồi.
Có Tiền Bưu ở đó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Nghe vậy, Dương Thanh không nói gì thêm nữa, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc gần hai mươi tầng trước mặt, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Đúng lúc ấy có một mùi thơm ngào ngạt bay tới.
Một cô gái xinh đẹp mặc lễ phục dạ hội xa hoa đột nhiên dán chặt lên người Dương Thanh.

Anh nhíu mày linh hoạt né tránh vòng ôm của cô ta.

Trông cô ta khoảng chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, có vẻ rất xinh đẹp.
Nhưng không biết sau khi xóa bỏ lớp phấn trang điểm dày cộp trên mặt kia đi, liệu cô ta có còn xinh đẹp như bây giờ nữa không?

Cô nàng trẻ tuổi không ngờ Dương Thanh lại tránh mình, ánh mắt lạnh xuống.

“Cầm lấy, giúp tôi thoát khỏi một con ruồi nhặng!”

Mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng cô ta vẫn không nói gì, chỉ tiện tay lấy ra một tập tiền màu đỏ khoảng tầm hai, ba

nghìn tệ nhét vào túi áo của Dương Thanh, kiêu căng phách lối nói.

Cô ta quay lại nhìn chiếc Maybach màu đen đang đỗ, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, chủ động ôm chặt cánh tay của Dương Thanh.

“Không rảnh!”

Dương Thanh lạnh lùng nói, tiện tay ném chỗ tiền vừa rồi ra ngoài.

“Tôi là Ngụy Minh Nguyệt của nhà họ Ngụy.
Bây giờ anh hãy phối hợp diễn kịch với tôi đi!”

Ngụy Minh Nguyệt nghiến răng khoe thân phận của mình.

Nếu không phải kẻ bám đuôi cô ta sắp đuổi tới, cô ta cũng sẽ không mặt dày quấn lấy Dương Thanh.

Cô ta cho rằng toàn bộ người trong Giang Hải đều không có gan từ chối sau khi biết được thân phận của cô ta.

Nhưng đáng tiếc, cô ta lại gặp phải Dương Thanh.

“Cút!”

Anh còn đang vội đi tìm Hạ Hà, hoàn toàn không rảnh đi xen vào chuyện riêng của người khác.
Quan trọng là giọng điệu ra lệnh của cô gái này khiến anh rất phản cảm.

“Bà đây cho anh cơ hội làm lá chắn là vinh hạnh của anh, vậy mà anh dám sỉ nhục tôi sao? Đúng là không biết điều!”, Ngụy Minh Nguyệt nổi giận đùng đùng.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn cô ta rồi quay lưng định rời đi.

“Minh Nguyệt, chờ anh với!”

Đúng lúc ấy, một người đàn ông trẻ tuổi bước ra khỏi chiếc Maybach màu đen kia chợt hô lên.

Ngụy Minh Nguyệt biết mình không trốn nổi, căm ghét nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh.

“Mạnh Xuyên, tên khốn vừa rồi dám sỉ nhục tôi, ném tiền vào người tôi, bảo tôi tắm rửa sạch sẽ rồi tìm anh ta”.

Ngụy Minh Nguyệt vừa rồi còn kiêu căng ngạo mạn giờ đây lại bày ra vẻ mặt đáng thương chực khóc.
Thế nhưng trong mắt cô ta lại tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Mạnh Xuyên đã chứng kiến cảnh tượng Dương Thanh ném tiền lên người Ngụy Minh Nguyệt nên không hề nghi ngờ lời nói của cô ta.

Anh ta đã theo đuổi Ngụy Minh Nguyệt từ rất lâu, thế nhưng cô gái kiêu ngạo này vẫn luôn cố tình tránh né anh ta.

Không ngờ hôm nay anh ta lại tìm được cơ hội.

Nói không chừng nếu xử lý tốt chuyện này, đêm nay anh ta sẽ có thể hưởng thụ Ngụy Minh Nguyêt.

“Thằng khốn kia, có phải mày chán sống rồi không? Đến cả người phụ nữ của Mạnh Xuyên tao mà cũng muốn nhúng chàm sao?”

Mạnh Xuyên lập tức chạy lên phía trước chặn Dương Thanh lại.

Sau lưng anh ta còn có hai tên vệ sĩ mặc vest đi giày da.
Ba người bọn họ đứng ở ba góc bao vây Dương Thanh và Mã Siêu ở giữa.

Ánh mắt của Dương Thanh lạnh hẳn xuống, Mã Siêu ở bên cạnh lại tỏa ra sát khí cuồn cuộn.

Hiện giờ có rất nhiều người vây xung quanh cổng club Long Đằng, ai cũng hóng hớt chờ xem kịch hay.

“Đồ ngu xuẩn này dám đắc tội với cả cậu chủ Xuyên, đúng là chán sống mà”.

“Có khi anh ta còn không biết cậu chủ Xuyên là ai ấy chứ”.

“Phải đó, cậu chủ Xuyên đến từ một gia tộc giàu có của tỉnh lỵ.
Một tên mạt rệp ở Giang Hải chưa từng nghe tên cũng là chuyện bình thường”.

…

Bốn phía đều vang lên tiếng bàn tán xôn xao, mọi người châm chọc nhìn Dương Thanh như thể đã trông thấy ngày tàn của anh.

Ánh mắt của Ngụy Minh Nguyệt đang đứng cạnh Mạnh Xuyên lóe lên một tia giảo hoạt.
Cô ta tàn nhẫn nhìn về phía Dương Thanh.

“Trong vòng ba giây phải giải quyết xong!”

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng, hiển nhiên là ra lệnh cho Mã Siêu.

Ngay khi anh vừa dứt lời, Mã Siêu lập tức biến mất như một mũi tên bị bật khỏi dây cung lao vọt tới.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Ba tiếng va chạm dữ dội liên tiếp vang lên, tiếp đó là bóng dáng ba người bị đá bay ra ngoài.

“Từ hôm nay trở đi, chế độ tập luyện của cậu phải tăng thêm một nửa! Vài tên nhãi nhép mà cũng mất tận bốn giây!”

Dương Thanh bực bội nói.

“Vâng!”

Khóe miệng Mã Siêu khẽ co giật, vội vàng đáp lời.

Những người vây xem xung quanh đều hóa đá tại chỗ, hoảng sợ nhìn theo hai người đàn ông trẻ tuổi đang rảo bước đi vào club Long Đằng.

Mà Ngụy Minh Nguyệt đứng bên cạnh đã bị dọa sợ chết khiếp.
Nhớ lại ban nãy mình đã sỉ nhục Dương Thanh, cô ta hoảng sợ tới mức chân run lẩy bẩy.

- ————————

.

Chương 171: 171: Đánh Gãy Chân Chó

Tối nay club Long Đằng vô cùng náo nhiệt.
Bãi đỗ xe ở phía trước chật kín các loại xế xịn.

Ba hãng xe trong top BBA ở đây cũng chỉ là cấp thấp nhất, thậm chí còn không xứng với hai chữ "xe sang".

"Anh Thanh, hình như tối nay ở đây có sự kiện gì đó".

Mã Siêu đi theo sau Dương Thanh đột nhiên lên tiếng: "Cô gái vừa rồi là người nhà họ Ngụy.
Còn người đàn ông kia đến từ nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.
Đa số những chiếc xe đang đỗ ở đây đều mang biển số ở nơi khác".

Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh.
Ban nãy anh cũng phát hiện ra chuyện này nhưng chẳng hề liên quan tới chuyện anh đi cứu người.

"Xin chào, mời anh xuất trình giấy mời!"

Hai người vừa bước tới cửa đã bị hai tên bảo vệ ngăn lại.

"Đây không phải là cậu Dương con rể nhà họ Tần đó sao?"

"Nhà họ Tần? Cậu Dương? Nhà họ Tần nào?"

"Cái nhà họ Tần sắp phá sản ở Giang Hải ý!"

"Thảo nào tôi chưa từng nghe nói tới, hóa ra là loại gia tộc hạng bét!"

Hai người mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng chế giễu vang lên sau lưng.

Dương Thanh cau mày, năm nào cũng có kẻ ngu nhưng năm nay lại nhiều hơn bình thường!

Lúc này, mấy người vừa lên tiếng cũng đi tới, là ba người trẻ tuổi.

Dương Thanh từng gặp người chế giễu mình, chính là Trần Anh Tuấn của nhà họ Trần, một trong hai gia tộc đứng đầu Châu Thành.

Lần trước Tô San mời Dương Thanh ăn cơm, bọn họ đã đụng phải anh ta.

Nghe nói bố của anh ta và bố của Tô San đã lập hôn ước cho hai người từ nhỏ, chỉ là Tô San không chịu đồng ý.

Bên cạnh Trần Anh Tuấn còn hai người trẻ tuổi, ai cũng nheo mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

"Xem ra đầu gối của cậu chủ Trần đã đỡ hơn nhiều rồi!"

Dương Thanh híp mắt nhìn Trần Anh Tuấn, ánh mắt lóe lên lửa giận.

Trần Anh Tuấn nhớ lại lần trước bị Dương Thanh ấn quỳ rạp trên mặt đất, đáy lòng chợt nổi lên sợ hãi.

Chuyện đó đã xảy ra được một khoảng thời gian rồi nhưng tới tận bây giờ, đầu gối của anh ta vẫn không thể hoàn toàn bình phục.

"Anh Tuấn, có cần anh em giải quyết cho không?"

Dường như một người đứng cạnh Trần Anh Tuấn nhìn ra được sự sợ hãi trên mặt anh ta, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Người này trông cùng độ tuổi với Trần Anh Tuấn, có lẽ là khách quen của phòng tập gym, cơ bắp toàn thân chắc nịch.

Người còn lại cũng hứng thú nhìn Dương Thanh, cười nói: "Anh, nếu đây là Châu Thành, loại rác rưởi này đã bị đập chết không biết bao nhiêu lần rồi!"

Có lẽ người nói sau là anh em với người nói trước, gương mặt giống nhau như đúc từ một khuôn.

"Tạm thời bỏ qua cho anh ta đi.
Đợi chuyện tối nay kết thúc lại nói tiếp!"

Trần Anh Tuấn vẫn rất tỉnh táo.
Mặc dù anh ta biết bạn mình giỏi đánh đấm nhưng không thể nào bằng vệ sĩ của anh ta.

Ngày hôm đó, Dương Thanh có thể đạp bay hai vệ sĩ của anh ta chỉ trong vòng một nốt nhạc.

Chỉ ba người bọn họ hoàn toàn không đủ trình.

“Nếu cậu đã nói vậy, coi như thằng nhóc này may mắn, tạm tha cho nó một lần!”, người đàn ông cơ bắp nói.

Trần Anh Tuấn nhìn Dương Thanh cười lạnh rồi bước vào trong club Long Đằng.

Người đàn ông cơ bắp kia giơ ra một tờ giấy mời.
Bảo vệ ngoài cổng kiểm tra xong liền cung kính trả lại bằng hai tay.

“Anh Viên Mộc, với quyền hạn của anh có thể dẫn thêm hai người nữa!”

Xem ra sự kiện tối nay ở club Long Đằng được tổ chức rất bài bản, đến cả Trần Anh Tuấn cũng phải có thư mời mới được đi vào.

“Dù sao club Long Đằng cũng là một trong những club hàng đầu ở Giang Hải.
Buổi đấu giá hôm nay cực kỳ quan trọng, mấy người phải mở to mắt ra mà nhìn, đừng để đám tôm tép nhãi nhép trà trộn vào!”

Viên Mộc cất giấy mời đi, lạnh lùng nhắc nhở.

Nghe vậy, mặt của hai tên bảo vệ đều biến sắc, liếc mắt nhìn nhau rồi nhao nhao nói: “Xin anh Viên Mộc yên tâm, chúng tôi hiểu rõ tầm quan trọng của buổi đấu giá tối nay, nhất định sẽ kiểm tra giấy mời cẩn thận.
Mời các vị!”

Dứt lời, hai tên bảo vệ nghiêng người nhường đường.

Viên Mộc liếc nhìn Dương Thanh một cái rồi dẫn Trần Anh Tuấn và em trai mình đi vào.

“Anh Thanh, có vẻ muốn đi vào đây là rất khó!”, Mã Siêu nói.

Với thực lực của bọn họ, nếu muốn cưỡng chế đi vào thì không ai cản nổi.

Nhưng lỡ như để lộ quá nhiều, một khi thân phận của họ bị kẻ xấu biết được sẽ ảnh hưởng rất lớn.

“Nếu hai người không có giấy mời thì xéo đi.
Nếu không đừng trách chúng tôi không nương tay!”

Hai tên bảo vệ lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thanh và Mã Siêu.

Dương Thanh chẳng nói năng gì, vẻ mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó.

“Một club nho nhỏ có thể thu hút nhiều gia tộc giàu có kéo tới như vậy.
E rằng buổi đấu giá tối nay không hề đơn giản!”, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

“Con mẹ nó! Đồ chó này còn đứng ở đây làm gì?”

Bảo vệ thấy hai người vẫn đứng ở ngoài, lập tức nổi giận.
Một trong hai người vung gậy cao su lên xông tới chỗ Dương Thanh.

“Đáng chết!”

Ánh mắt Mã Siêu lập tức lạnh xuống, chuẩn bị ra tay.

“Dừng lại!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc chợt vang lên.

“Ông chủ Quan!”

Hai tên bảo vệ trông thấy Quan Chính Sơn tới đều giật nảy mình.

“Lũ ngu dốt, đến cả cậu Dương cũng dám ngăn cản!”, Quan Chính Sơn giận dữ quát.

Hai tên bảo vệ đang định mở miệng giả thích thì thấy ông chủ Quan cao quý trong mắt bọn họ lại khiêm nhường chạy tới trước mặt Dương Thanh.

Ông ta hơi cúi đầu, kính sợ nói: “Chào cậu Dương.
Nếu tôi biết cậu muốn tới đây, tôi đã đi đón cậu rồi!”

Hai tên bảo vệ lập tức trợn trừng mắt há hốc mồm.

Người đàn ông tên Viên Mộc vừa nãy chỉ là cậu chủ của một gia tộc giàu có, còn Quan Chính Sơn chính là chủ của một gia tộc đứng đầu.

Nếu bọn họ còn chưa nhìn ra được thân phận của Dương Thanh thì đúng là thằng đần.

Sau lưng bọn họ đã toát đầy mồ hôi lạnh.
Với thân phận của Quan Chính Sơn, ông ta chỉ cần gọi một cú điện thoại, rất có thể nhà họ Trang sẽ xử chết bọn họ.

"Bây giờ chúng tôi còn cần nộp giấy mời nữa không?"

Mã Siêu hung dữ chất vấn hai tên bảo vệ.

Bọn họ nào dám ngăn cản nữa, lắc đầu nguầy nguậy đáp: "Không cần! Không cần!"

Dương Thanh không thèm nhìn hai tên bảo vệ lấy một cái, cất bước đi vào trong club luôn.

Đến khi đi tới sảnh chính, Dương Thanh mới lên tiếng hỏi: "Tối nay có một buổi đấu giá cỡ lớn tổ chức ở đây sao?"

Quan Chính Sơn gật đầu, nhỏ giọng nói với Dương Thanh: "Buổi đấu giá chỉ là vỏ bọc bên ngoài thôi.
Hàng đấu giá thực sự trong tối nay chính là phụ nữ!"

Nghe vậy, hai mắt Dương Thanh chợt lóe lên.

Anh nghĩ tới Hạ Hà bị bắt cóc tới đây, xem ra cô ta đã trở thành hàng đấu giá rồi.

"Nhà họ Trang tổ chức à?"

Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Quan Chính Sơn lắc đầu đáp: "Theo như tôi được biết, chủ nhân thực sự của buổi đấu giá tối nay là nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ".

"Nhà họ Mạnh!"

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, gằn giọng nói: "Nếu các người đã thích làm chó thì tôi sẽ đánh gãy chân chó của các người!"

Quan Chính Sơn ngơ ngác không hiểu Dương Thanh đang nói gì.

Nhưng Mã Siêu hiểu rất rõ, chó mà Dương Thanh nhắc tới chính là nhà họ Mạnh.

Kẻ sai người chụp ảnh thân mật của Dương Thanh và Tần Y chính là đám người nhà họ Mạnh kia.

Những phiền phức mà chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải gặp phải cũng là do bọn họ gây nên.

Thậm chí đến cả tin tức Dương Thanh bị gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô trục xuất cũng là nhà họ Mạnh truyền ra.

- ——————

.

Chương 172: 172: Yêu Cầu Kiểm Tra Tài Sản

Nhưng hiện giờ, Dương Thanh đang nghĩ tới chuyện khác.

Liệu tổ chức cung cấp phụ nữ cho Spa Hoàng Hà có liên quan tới nhà họ Mạnh hay không?

Dương Thanh vốn đã nghi ngờ tới gia tộc ở tỉnh lỵ.
Có thể giữ bí mật lâu như vậy, đến cả anh cũng không điều tra ra được, chứng tỏ thế lực phía sau vụ này cực kỳ to lớn.

Trước mắt anh chỉ có thể nghĩ tới tám gia tộc ở Yến Đô và những gia tộc đứng đầu ở tỉnh lỵ.

Nhưng các gia tộc ở Yến Đo sẽ không thèm làm loại chuyện này, cho nên tất cả dấu vết đều chỉ vào gia tộc ở tỉnh lỵ.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán ban đầu của anh.
Dù sao ngoài những gia tộc quyền lực này vẫn còn một số thế lực ngầm khổng lồ khác.

“Cậu tìm người đi!”

Dương Thanh ra lệnh, Mã Siêu lập tức lặng lẽ biến mất trong đám người.

Quan Chính Sơn vẫn chưa biết mục đích của Dương Thanh khi tới đây, dè dặt hỏi: “Cậu Dương, chúng ta cùng tới phòng đấu giá chứ?”

“Được!”

Dương Thanh có thể xác định, rất có thể Hạ Hà đã bị đưa vào hàng đấu giá.

“Quan hệ của ông với nhà họ Trang thế nào?”

Lúc đi thang máy, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Mặc dù Quan Chính Sơn chưa tiếp xúc lâu với Dương Thanh nhưng sau khi nhà họ Quan đi theo Dương Thanh, anh đã yêu cầu ông ta dừng lại hết mọi việc làm ăn bẩn thịu, đủ để chứng minh anh là người chính nghĩa.

Lúc này Dương Thanh đột nhiên hỏi tới khiến Quan Chính Sơn giật mình run sợ, vội đáp: “Xin cậu Dương đừng hiểu lầm, tôi với nhà họ Trang cũng không thân thiết gì đâu. Lần này là vì nhận được lời mời của nhà họ Mạnh, bắt buộc phải tới tham gia buổi đấu giá này mà thôi!”

“Vậy được rồi!”

Dương Thanh gật đầu rồi cảnh cáo tiếp: “Tôi nhắc lại một lần nữa, nếu tôi biết nhà họ Quan tiếp tục kinh doanh mấy việc bẩn thỉu kia thì các người không cần tồn tại nữa đâu!”

Quan Chính Sơn bị dọa sợ hai chân mềm nhũn, vội cam đoan: “Cậu Dương cứ yên tâm, nhà họ Quan đã quay lại kinh doanh hợp pháp rồi”.

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới phòng đấu giá trên tầng cao nhất.

Trong phòng đấu giá rộng lớn, các gia tộc hàng đầu và giới thượng lưu của tỉnh Giang Bình đã tề tựu đông đủ.

Còn các gia tộc hạng trung hoàn toàn không có tư cách được mời tới.

Bốn phía trong phòng có mấy chục vệ sĩ mặc vest canh giữ, quét mắt khắp nơi tìm kiếm những kẻ khả nghi.

“Dương Thanh!”

Chợt có một giọng nói vui sướng vang lên.

Dương Thanh vô thức nhìn sang, trông thấy Tô San mặc lễ phục dạ hội đang mỉm cười đi tới.

“Ông Quan cũng tới sao ạ?”

Tô San tươi cười chào hỏi Quan Chính Sơn.

Cô ta âm thầm kinh hãi, không ngờ Quan Chính Sơn không sóng vai bên cạnh Dương Thanh mà lại khiêm nhường đứng sau anh nửa bước.

Cô ta như phát hiện ra một thế giới mới.

Cô ta không hề biết thân phận thật sự của Dương Thanh, thậm chí cũng chỉ có hai lần tiếp xúc với anh.

Quan Chính Sơn bật cười nhìn Tô San: “Tô San đấy à? Sao bố cháu không tới?”

Tô San mỉm cười đáp lại: “Bố cháu có việc không tới được, bảo cháu tới thay ông ấy”.

Bởi vì Tô San mới về nước không lâu, lại được Tô Thành Vũ bảo vệ rất tốt nên rất ít người biết đến thân phận của cô ta.

Nhưng Quan Chính Sơn là chủ của một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Trần Anh Tuấn cũng là một trong số đó.
Khi anh ta trông thấy Tô San trò chuyện vui vẻ với Dương Thanh, sắc mặt anh ta tối sầm lại.

“Sao thằng nhãi kia lại vào được?”

Viên Mộc cau mày hỏi.

Trần Anh Tuấn nghiến răng nói: “Nhất định là con ả đê tiện kia dẫn vào!”

“Anh nói là con nhỏ có hôn ước từ nhỏ với anh, con gái của Tô Thành Vũ giàu nhất Giang Hải đấy hả?”

Em trai Viên Mộc là Viên Thiệu lên tiếng hỏi.

Ba người họ được xưng là “Ba kiếm khách của Châu Thành”, quan hệ vô cùng thân thiết.
Hai người còn lại biết rất rõ chuyện của Trần Anh Tuấn.

Trần Anh Tuấn khẽ gật đầu, cắn răng đáp: “Tôi theo đuổi con ả này lâu như vậy mà cô ta không chịu để ý đến tôi, lại tươi cười hớn hở với thằng con rể của một gia tộc thấp kém!”

“Tôi giúp anh giải quyết thằng đó nhé!”,

Viên Thiệu cười nói.

“Từ từ!”

Trần Anh Tuấn vội nắm lấy cánh tay Viên Thiệu ngăn lại, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Thằng khốn này biết võ.
Đến cả hai vệ sĩ của tôi đều không đánh lại anh ta!”

“Ồ?”

Viên Mộc hơi ngạc nhiên hỏi: “Lợi hại vậy sao?”

Tuy hắn ta rất tin tưởng thực lực của mình nhưng cũng không phải loại người lỗ mãng.

Vệ sĩ của Trần Anh Tuấn đều là lính đã giải nghệ, thực lực không hề tầm thường.
Hắn ta tự thấy mình không phải đối thủ của họ.

Trần Anh Tuấn lại nói hai tên vệ sĩ cùng lên cũng không đánh lại Dương Thanh, khiến hắn ta rất kinh hãi.

“Yên tâm, tôi sẽ không động tay động chân với anh ta, chỉ đấu trí thôi!”

Viên Thiệu không thèm để ý tới lời nhắc nhở của Trần Anh Tuấn mà cất bước đi thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Đúng lúc có người tới tìm Quan Chính Sơn, Dương Thanh với Tô San liền đi tìm một chỗ yên tĩnh khác.

.

Đam Mỹ Hài

Dương Thanh đã sai Mã Siêu đi tìm Hạ Hà, bây giờ chỉ có thể chờ ở đây.

“Ê! Anh kia, anh chỉ là con rể của một gia tộc thấp kém, sao anh dám vào đây?”

Viên Thiệu đi tới trước mặt họ, chỉ vào Dương Thanh quát lớn.

Tiếng quát này của cậu ta khiến rất nhiều người xung quanh chú ý tới.

Đám người vốn đang nghi ngờ lời nói của Viên Thiệu, trông thấy Dương Thanh lập tức tin tưởng.

Mọi người ở đây đều là các gia tộc hàng đầu và giới thượng lưu của tỉnh Giang Bình.

Đàn ông thì mặc vest đi giày da đắt tiền, tay đeo đồng hồ sang trọng, phụ nữ thì đeo đầy vàng bạc xa xỉ trên người.

Chỉ duy nhất một mình Dương Thanh mặc quần áo tầm thường, trông không hề giống người nhà giàu.

Dương Thanh không muốn trở thành tiêu điểm nhưng luôn có người khiến anh bị chú ý.

Sắc mặt Tô San lạnh xuống, giận dữ nói: “Anh ấy là bạn tôi đưa tới, sao hả? Anh nghi ngờ cả tôi à?”

Viên Thiệu cũng không tức giận, mỉm cười đê tiện đánh giá Tô San: “Tôi không nghi ngờ người đẹp, nhưng bắt buộc phải nghi ngờ anh ta!”

“Buổi đấu gia tối nay cho phép người được mời dẫn theo bạn bè tới tham dự nhưng lại có một điều kiện đi kèm, đó là phải có tài sản hơn một trăm triệu.
Nghe nói anh ta chỉ là người của một gia tộc thấp kém sắp phá sản, cô nghĩ anh ta có thể lấy ra được một trăm triệu không?”

Nghe Viên Thiệu nói vậy, mọi người đều gật đầu theo bản năng, đúng là có quy định này.

Nếu Dương Thanh thực sự giống như Viên Thiệu nói chỉ là người của một gia tộc thấp kém, nhất định không kiếm nổi một trăm triệu.

Dương Thanh híp mắt nhìn chằm chằm Viên Thiệu: “Cậu dám chắc trên người tôi không có một trăm triệu sao?”

“Tôi thấy anh tới đây để gây rối đúng không? Có hay không bản thân anh cũng không biết à?”

Viên Thiệu không thèm che giấu sự chế giễu của mình, cười lạnh nói: “Đừng nói là một gia tộc thấp kém sắp phá sản, đến cả người của gia tộc hạng trung cũng không kiếm được một trăm triệu đâu!”

“Tôi đề nghị kiểm tra tài sản của anh ta, phòng khi anh ta có mục đích xấu, phá hoại tâm trạng của mọi người”.

Viên Thiệu nhìn lên tầng hai, lớn tiếng nói.

Cậu ta biết chắc chắn có người nghe thấy lời mình vừa nói.

- ————

.

Chương 173: 173: Vẫn Không Chịu Xin Lỗi

Đây cũng không phải lần đầu tiên cậu ta tham gia buổi đấu giá như thế nào, biết rõ nhà họ Mạnh vốn rất cảnh giác.

Quả nhiên Viên Thiệu vừa dứt lời đã có một người đàn ông trung niên mặc vest màu đen từ tầng hai đi xuống.

“Hồng Phúc kìa, người chuyên phụ trách đấu giá cho nhà họ Mạnh!”

“Trước kia ông ta chưa từng xuất hiện trong những buổi đấu giá như thế này”.

“Xem ra chất lượng của nguồn hàng lần này rất cao, nhà họ Mạnh cực kỳ coi trọng.
Nếu không Hồng Phúc cũng sẽ không xuất hiện”.

…

Mọi người trông thấy Hồng Phúc đều vô cùng kinh ngạc.

Viên Thiệu nhếch môi khinh miệt nhìn Dương Thanh, híp mắt nói: “Tôi cũng muốn xem nếu anh không có một trăm triệu thì phải giải quyết thế nào!”

Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi đó, không hề có ý định đứng dậy, khác hẳn với bộ dạng của một thằng nhà nghèo sắp bị đuổi khỏi khỏi club Long Đằng.

Tô San thấy Hồng Phúc tới thì vừa kinh hãi lại vừa lo lắng.

Cô ta là cô chủ nhà họ Tô, đương nhiên biết rõ thân phận của Hồng Phúc.

Ông ta có thể thay mặt nhà họ Mạnh phụ trách buổi đấu giá quan trọng như vậy, chứng tỏ ông ta rất được nhà họ Mạnh coi trọng.

“Chào cậu, tôi là Hồng Phúc, người phụ trách của buổi đấu giá ngày hôm nay.
Mong cậu phối hợp để chúng ta kiểm tra tài sản!”

Hồng Phúc đi tới trước mặt Dương Thanh, không hề khinh thường anh mà vẫn giữ thái độ lịch sự, bình thản.

“Chú Hồng, anh ấy là bạn cháu đưa tới.

Chú có thể miễn việc kiểm tra tài sản cho anh ấy không ạ?”

Tô San quen biết Hồng Phúc nhưng sắc mặt vẫn rất nghiêm túc.

Hồng Phúc như một người máy không có tình cảm, lạnh lùng nói: “Xin lỗi cô chủ Tô, theo quy định bất cứ ai đi vào sảnh đấu giá đều phải kiểm tra tài sản!”

Tô San vô cùng sốt ruột.
Tuy cô ta biết Dương Thanh không đơn giản nhưng cũng không tin anh có thể lấy ra được một trăm triệu ngay tại đây.

“Chú Hồng…”

Tô San định nói tiếp lại bị Hồng Phúc chen vào: “Cô chủ Tô, tôi có thể nể tình bố cô mà không so đo với cô.
Nhưng nếu cô còn tiếp tục ngăn cản, đừng trách tôi không nể mặt nhà họ Tô!”

Hồng Phúc vẫn bình tĩnh như vậy, thậm chí giọng điệu chẳng hề thay đổi.
Nhưng mọi người đều cảm nhận được sự uy hiếp vô hình trong lời nói của ông ta.

Dương Thanh hứng thú nhìn Hồng Phúc, lâu rồi chưa gặp được loại người như thế này.

Loại người này có hai trường hợp, một là thực sự không có ham muốn gì, tinh thần vững vàng, hai là đang giả vờ.

Dương Thanh không nhìn ra được dấu vết giả vờ nào trên người Hồng Phúc, chứng tỏ ông ta là trường hợp thứ nhất, tinh thần cực kỳ vững vàng.

Những người giống ông ta làm việc rất nghiêm túc, cực kỳ uy nghiêm.
Đối với cấp trên, ông ta làm việc cẩn thận tỉ mỉ, đối với cấp dưới, ông ta không cho phép bất cứ ai nghi ngờ mệnh lệnh của mình, chỉ coi trọng kết quả.

Loại người này rất dễ thành công.

Đúng lúc ấy, Quan Chính Sơn đi tới, sắc mặt hơi khó coi.

“Ông Hồng, cậu ấy là bạn tôi, mong ông nể mặt tôi…”

Quan Chính Sơn chưa kịp nói hết câu, Hồng Phúc đã lạnh lùng lườm ông ta, bình thản nói: “Một nhà họ Quan nho nhỏ cũng đòi tôi phải nể mặt sao? Nếu còn ai dám xen vào chuyện của tôi thì tự giác cút ra ngoài đi!”

Hồng Phúc không hề nể mặt Quan Chính Sơn, khiến sắc mặt ông ta càng thêm khó coi.

Không phải ông ta lo lắng Dương Thanh không vượt qua kiểm tài sản, mà ông ta bắt buộc phải đứng ra tỏ thái độ.
Cho dù là nhà họ Mạnh cũng không được sỉ nhục Dương Thanh.

Đầu tiên là Tô San, sau đó là Quan Chính Sơn liên tiếp nói thay Dương Thanh khiến đám người nghi ngờ anh đều cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng người có thể đi vào buổi đấu giá này, không giàu có thì cũng nắm quyền lớn.
Dương Thanh có thể được hai gia tộc lớn cùng trợ giúp chứng tỏ thân phận của anh không hề đơn giản.

“Ông Hồng muốn kiểm tra tài sản, tôi phối hợp là được mà!”

Quan Chính Sơn định tiếp tục lên tiếng thì Dương Thanh đã đồng ý kiểm tra tài sản.
Nhưng ngay sau đó, anh híp mắt nói: “Nếu tôi vượt qua kiểm tra tài sản, có phải người vừa mới vu oan cho tôi nên bị trừng phạt hay không?”

Nghe vậy, mặt Viên Thiệu lập tức biến sắc.

Cậu ta chỉ nghĩ ra cách mượn tay nhà họ Mạnh đuổi Dương Thanh đi chứ không hề nghĩ tới trường hợp anh vượt qua kiểm tra tài sản, nhà họ Mạnh sẽ xử lý mình thế nào.

“Chỉ cần cậu có thể vượt qua kiểm tra tài sản thì chính là khách quý của chúng tôi.
Không ai có tư cách vu oan cho cậu”.

Vẻ mặt của Hồng Phúc lạnh tanh không cảm xúc: “Người vu oan cho cậu sẽ bị cho vào danh sách đen, sau này người đó không được phép tham gia các buổi đấu giá do tôi phụ trách nữa!”

Nghe Hồng Phúc nói xong, sắc mặt Viên Thiệu vô cùng khó coi.
Viên Mộc cũng sa sầm mặt lại.

Nhưng bọn họ chỉ tức giận với Dương Thanh.

“Được!”

Dương Thanh cười nhạt một tiếng, lấy một tấm thẻ màu đen ném lên mặt bàn.

Anh hứng thú nhìn Hồng Phúc hỏi: “Không biết tấm thẻ này của tôi đã đủ để vượt qua kiểm tra tài sản chưa?”

Giây phút Dương Thanh lấy thẻ ra, con ngươi Hồng Phút co lại.
Ông ta chỉ được nhìn thấy loại thẻ này một lần duy nhất trong đời, chính là của chủ nhà họ Mạnh.

Đây là thẻ có cấp bậc cao nhất của ngân hàng Thế Giới, được công nhận là “thẻ King”.
Nó không có hạn mức tiền, người sở hữu nó chủ yếu là các tỉ phú và người có quyền cao chức trọng trong xã hội.

Quan trọng nhất là, người ta không thể yêu cầu làm thẻ đen mà chỉ khi tài sản và danh tiếng của một người đạt tới tầm thế giới, ngân hàng Thế Giới sẽ chủ động mời làm.

Người sở hữu thẻ đen có thể hưởng thụ đãi ngộ, quyền lợi của hội viên cao cấp nhất.

Đến cả một vài chủ gia tộc hàng đầu cũng không có tư cách sở hữu tấm thẻ King này, tại sao một chàng trai chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi lại có được nó?

Sao lại như vậy?

Đây là suy nghĩ bật ra đầu tiên trong đầu Hồng Phúc.

Chỉ cần tấm thẻ đen này là đồ thật thì không cần kiểm tra tài sản nữa.

Đây là thẻ không có hạn mức, đừng nói là một trăm triệu, mấy chục tỉ nó cũng có thể đáp ứng được.

“Thẻ đen!”

Viên Thiệu là con nhà giàu bậc nhất Châu Thành, đương nhiên biết đến sự tồn tại của thẻ đen.

Cậu ta kinh hãi hồi lâu, nhưng ngay sau đó lại cười lại trào phúng: “Dương Thanh à, tôi không biết nói anh ngu ngốc hay nói anh thiếu hiểu biết nữa.
Không ngờ anh lại dám giả mạo chủ nhân của thẻ đen”.

“Ông Hồng, tôi nói thật cho ông biết, anh ta chỉ là con rể của một gia tộc thấp kém sắp phá sản của Giang Hải, sao có thể có thẻ đen được?”, Viên Thiệu cười nói.

Mặc dù Hồng Phúc cũng hoài nghi nhưng ông ta sẽ không tuyên bố thẻ của Dương Thanh là giả khi chưa tiến hành kiểm tra.

Dương Thanh không thèm nói chuyện, chỉ chờ Hồng Phúc quyết định.

“Kiểm tra đi!”

Cuối cùng Hồng Phúc vẫn quyết tâm kiểm tra.
Chỉ khi làm vậy ông ta mới biết được chuyện này thật giả ra sao.

Chẳng mấy chốc, hai nhân viên công tác vừa cầm thẻ đen của Dương Thanh đi đã quay trở về, mặt mày nhăn nhó nhỏ giọng báo cáo với Hồng Phúc: “Là thật!”

Chỉ hai chữ đã khiến Hồng Phúc chưa từng thay đổi sắc mặt lại kinh ngạc tột độ.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hồng Phúc đi tới trước mặt Dương Thanh, giơ hai tay trả thẻ đen lại cho anh, cung kính nói: “Cậu Dương đã vượt qua kiểm tra.
Tôi xin bày tỏ sự xin lỗi vì sự vô lễ vừa rồi!”

Không ngờ Hồng Phúc lại chủ động xin lỗi!

Lại còn cúi đầu chín mươi độ thể hiện sự tôn kính nhất!

Cảnh tượng này khiến tất cả đều sợ ngây người, cũng cho bọn họ thấy thẻ đen của Dương Thanh là đồ thật!

“Sao lại như vậy?”

Viên Thiệu như người mất hồn, kích động hét lớn: “Không thể nào! Chắc chắn các người nhầm rồi! Một thằng con rể của gia tộc thấp kém sao có thể sở hữu thẻ đen được?”

“Cậu đang hoài nghi nhà họ Mạnh sao?”

Hồng Phúc lạnh giọng hỏi.
Vì Viên Thiệu, suýt chút nữa ông ta đã bỏ lỡ một khách càng cao cấp.

“Không, tôi không có!”

Viên Thiệu lập tức hoảng loạn, lúc này mới nhận ra mình đã lỡ lời.

“Đồ ngu ngốc, mau xin lỗi ông Hồng đi!”

Viên Mộc cũng đi tới tát Viên Thiệu một cái, tức giận nói.

.
ngôn tình tổng tài

Hồng Phúc hừ lạnh một tiếng: “Không phải xin lỗi tôi, mà là xin lỗi cậu Dương!”

- ————

.

Chương 174: 174: Tôi Không Tha Thứ

Hồng Phúc nói xong, sắc mặt Viên Thiệu hết sức khó coi.

Nếu yêu cầu cậu ta xin lỗi Hồng Phúc thì cậu ta có thể chấp nhận; nhưng bảo cậu ta xin lỗi một thằng rể vô dụng, dù biết đối phương có thẻ đen thì cậu ta không làm được.

“Ông Hồng, anh ta chỉ là con rể của một gia tộc nhỏ sắp phá sản thôi mà, sao lại có thẻ đen được? Dù có thì chắc chắn cũng là đồ anh ta ăn trộm, ông Hồng tuyệt đối đừng bị anh ta lừa”.

Viên Thiệu cắn răng gằn từng chữ, đồng thời nhìn Dương Thanh đăm đăm, nét mặt lộ rõ vẻ căm hận.

Hồng Phúc nghe cậu ta nói vậy thì nhíu mày, dễ nhận thấy ông ta cũng hơi nghi ngờ.

Lúc này, nhân viên kiểm toán tài chính vội vàng đi tới thì thầm vào tai Hồng Phúc: “Đúng là họ tên của cậu Dương”.

Sau khi chắc chắn thẻ đen là của Dương Thanh, sắc mặt Hồng Phúc trở nên nặng nề.
Ông ta biết việc mình liên tục nghi ngờ Dương Thanh mấy lần chắc chắn sẽ làm giảm độ thiện cảm của Dương Thanh đối với mình.

Muốn Dương Thanh thôi bất mãn thì ông ta phải làm việc gì đó có lợi cho đối phương.

Nhưng ông ta chưa kịp nhằm vào Viên Thiệu thì một giọng nói trẻ trung đã vang lên: “Ông Hồng, tôi cho rằng cậu Thiệu vẫn chưa làm sai chuyện gì”.

Cuối cùng thì Trần Anh Tuấn cũng ra mặt.
Viên Thiệu đắc tội Hồng Phúc vì anh ta, nếu bây giờ anh ta còn tiếp tục làm con rùa rụt đầu thì e là qua hôm nay, Viên Mộc và Viên Thiệu sẽ không qua lại với anh ta nữa.

“Trần Anh Tuấn!”

Tô San giận dữ nhìn anh ta.

Hồng Phúc không vội lên tiếng, có điều đáy mắt đã nhen nhóm lửa giận.
Nếu đã có người ra mặt thì mình cứ chờ làm ngư ông đắc lợi chẳng phải tốt hơn sao?

“Cậu muốn nói gì?”

Hồng Phúc bình tĩnh hỏi.

“Ông Hồng, thật sự là thằng khốn này không có tư cách tham gia buổi đấu giá tối nay.
Hơn nữa, anh ta rất nổi tiếng ở Giang Hải”.

Trần Anh Tuấn khẽ nhếch môi, đắc ý nói: “Năm năm trước, thằng khốn này chỉ là một tên bảo vệ quèn, nhưng sau lại có tình một đêm với người đẹp nhất Giang Hải, lại còn ở rể nhà người ta”.

“Hầu hết những người có mặt ở đây đều là người Giang Hải, nếu ông Hồng không tin lời tôi thì cứ việc hỏi thăm.
Tôi nghĩ chắc hẳn người Giang Hải đều biết chuyện này nhỉ?”

“Tôi nhớ ra rồi, đúng là năm năm trước có vụ này, không ngờ hôm nay tôi lại được gặp nhân vật chính trong câu chuyện”.

“Nghe đồn thời gian trước gia tộc của cô gái kia, tức là nhà họ Tần, đã đắc tội người có máu mặt, suýt thì sụp đổ”.

“Đúng là có chuyện này, có lẽ nhà họ Tần sắp phá sản rồi.
Thằng tới ở rể cho một gia tộc nhỏ làm gì có thẻ đen”.

Trần Anh Tuấn vừa dứt lời, lập tức có mấy người tai to mặt lớn ở Giang Hải xác nhận chuyện này.

Hồng Phúc cũng khá ngạc nhiên, ông ta cứ tưởng Dương Thanh chỉ là một người có quyền có thế đóng vai “chủ tịch giả nghèo”, nhưng giờ xem ra đối phương rất nổi tiếng, chẳng qua thanh danh không tốt lắm.

Tuy nhiên, điều này không làm cho Hồng Phúc thay đổi thái độ kính trọng đối với Dương Thanh.
Dù sao thì thẻ đen là thật, và người đứng tên cũng là Dương Thanh.

Người được ngân hàng Thế Giới chủ động mời làm thẻ đen có thể là hạng tầm thường chắc?

Dương Thanh vẫn ngồi im như thể mọi chuyện không liên quan gì đến mình.

“À đúng rồi, cậu tên là gì?”

Sau khi mọi người yên tĩnh lại, Hồng Phúc bất chợt hỏi Trần Anh Tuấn.

Anh ta vui như mở cờ trong bụng, cho rằng Hồng Phúc rất hài lòng với những lời mình vừa nói, thế là anh ta vội vàng trả lời ngay: “Thưa ông Hồng, tôi là Trần Anh Tuấn, người nhà họ Trần ở Châu Thành.
Trần Hưng Hải là ông nội tôi”.

“Còn cậu?”

Hồng Phúc nhìn sang Viên Thiệu.

Cậu ta cũng mừng như nhặt được vàng, tưởng là mình có công vạch trần thân phận của Dương Thanh nên cũng vội đáp: “Tôi là Viên Thiệu, người nhà họ Viên ở Châu Thành”.

“Còn cậu nữa?”

Tiếp đó, Hồng Phúc nhìn người còn lại.

“Thưa ông Hồng, tôi là Lưu Chí, người nhà họ Lưu ở thành phố Xương”.

Hồng Phúc hỏi liên tiếp năm người, ngoài Trần Anh Tuấn và Viên Mộc ra, ba người khác đều là người sỉ nhục Dương Thanh lúc nãy.

“Cậu đã nhớ hết mấy người vừa rồi chưa?”

Hồng Phúc bỗng nhìn trợ lý phía sau và hỏi.

Trợ lý gật đầu ngay lập tức: “Thưa ông Hồng, tôi nhớ hết rồi”.

“Từ hôm nay trở đi, năm người này không được tham gia bất kỳ một buổi đấu giá nào do tôi chủ trì”.

Hồng Phúc dặn dò trợ lý, dáng vẻ vẫn bình tĩnh như thường.

“Vâng, thưa ông Hồng!”, trợ lý lập tức đáp lời.

Mọi người ngớ ra, thậm chí có người nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không.

“Sao mấy cậu còn chưa đi? Không nghe rõ ông Hồng nói gì hả?”

Trợ lý lạnh lùng nhìn đám người Trần Anh Tuấn quát to.

Đến lúc này đám người hóng chuyện mới chắc chắn mình không nghe nhầm, ai nấy đều nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thật sự là bọn họ không tài nào hiểu nổi tại sao Hồng Phúc lại vì một thằng rể vô dụng của gia tộc suy tàn mà cạch mặt năm người thuộc gia tộc giàu sang quyền quý bậc nhất.

“Ông Hồng à, có phải ông nhầm rồi không? Người phải cút ra ngoài là anh ta mới phải!”

Trần Anh Tuấn thẹn quá hoá giận, chỉ tay vào Dương Thanh.

“Từ hôm nay trở đi, người nhà họ Trần ở Châu Thành không được bước chân vào bất kỳ một buổi đấu giá do tôi chủ trì!”, ánh mắt Hồng Phúc sắc như dao.

Nghe ông ta nói vậy, Trần Anh Tuấn ngu người luôn.
Buổi đấu giá do Hồng Phúc tổ chức không chỉ là một buổi đấu giá mà còn liên quan đến vô số mạng lưới quan hệ và chứng tỏ thân phận của những người tham gia.

Trần Anh Tuấn được cử tới tham dự buổi đấu giá là vì nhà họ Trần coi trọng anh ta, muốn bồi dưỡng anh ta.

Nhưng hôm nay, tại anh ta mà sau này tất cả người nhà họ Trần mất tư cách bước chân vào những buổi đấu giá do Hồng Phúc phụ trách.

Mặt mày Trần Anh Tuấn xám xịt.

“Ông Hồng, tôi biết lỗi rồi, cầu xin ông thu hồi mệnh lệnh vừa ra.
Tôi thật sự biết lỗi rồi”.

Nghĩ tới mọi tình cảnh bản thân phải đối mặt sau khi trở về gia tộc, Trần Anh Tuấn cuống quýt cầu xin.

“Ông Hồng là ai chứ? Từ trước tới giờ ông ấy đã nói là làm, đã bao giờ rút lại lời đã nói đâu?”

“Thằng nhóc nhà họ Trần ngu quá.
Lần đầu tiên cậu ta sỉ nhục chàng trai kia, ông Hồng đã không vui rồi, vậy mà cậu ta còn dám tranh cãi”.

“Đúng thế! Lời nói của ông Hồng như bát nước hắt đi, không bao giờ hốt lại.
Sau này chúng ta không được gặp người nhà họ Trần ở buổi đấu giá do ông Hồng phụ trách nữa rồi”.

Mọi người xung quanh thờ ơ nhìn Trần Anh Tuấn.

“Nếu cậu được cậu Dương tha thứ thì tôi có thể thu hồi mệnh lệnh vừa rồi!”

Trong lúc mọi người đang xì xầm nói Hồng Phúc không bao giờ rút lại lời đã nói thì đột nhiên ông ta lại tỏ ý có thể thu lại mệnh lệnh vừa nãy.

Nhưng với điều kiện là Trần Anh Tuấn phải nhận được sự tha thứ của chàng trai vẫn đang bình chân như vại kia.

Nói cách khác, người chưa bao giờ phá vỡ quy tắc của bản thân sẵn sàng phá lệ vì một chàng trai trẻ.

Trần Anh Tuấn cũng vô cùng ngạc nhiên song anh ta nhanh chóng đi đến trước mặt Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Xin lỗi anh, tôi không nên sỉ nhục anh, mong anh tha lỗi cho tôi!”

Dương Thanh cười hờ hững: “Đây là thái độ cầu xin sao?”

Lửa giận cháy bùng lên trong lòng Trần Anh Tuấn, nhưng nghĩ tới hậu quả của việc bị đuổi ra khỏi đây, anh ta bắt buộc phải tìm cách xin Dương Thanh tha thứ.

“Anh Dương, tôi là đồ ngu, có mắt như mù, mong anh rộng lượng đừng so đo với kẻ hèn này”.

Trần Anh Tuấn cúi đầu, thái độ và giọng điệu hết sức kính cẩn.

Nhưng không có ai nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu như máu, hừng hực sát ý của anh ta trong lúc cúi đầu.

Anh ta là cậu chủ nhà họ Trần, đã bao giờ phải chịu nhục nhã thế này? Lại còn ở trước mặt biết bao gia tộc giàu sang quyền thế hàng đầu nữa chứ.

Không giết Dương Thanh, anh ta thề không làm người!

“Anh Dương, tôi cũng biết lỗi rồi, mong anh bỏ quá cho!”

“Anh Dương, tôi cũng sai rồi!”

Ngay sau đó, ngoài Viên Thiệu ra, ba người bị Hồng Phúc điểm danh lúc nãy đều chạy tới cầu xin Dương Thanh.

Dương Thanh cười khẽ: “Các người đã biết lỗi thì tôi đành tha thứ vậy”.

“Cảm ơn anh Dương!”, bọn họ mừng hết lớn, vội vàng cảm ơn.

Cuối cùng Trần Anh Tuấn cũng thở phào, nhưng lúc anh ta tưởng rằng mình được ở lại, Dương Thanh lại chỉ vào anh ta và nói: “Nhưng tôi không tha thứ cho anh ta!”

- ————

.

Chương 175: 175: Chán Sống Rồi

Nét mặt Trần Anh Tuấn lập tức cứng đờ, những người khác cũng cực kỳ kinh ngạc.

Dương Thanh chỉ vào Trần Anh Tuấn, xong lại chỉ vào Viên Thiệu: "Cả cậu nữa, tôi cũng không tha thứ cho cậu!"

Cả Trần Anh Tuấn lẫn Viên Thiệu đều là con cháu nhà giàu bậc nhất, thế mà bây giờ lại lần lượt bị người ta công khai đối đầu trước mặt tất cả mọi người.

Rõ ràng là chàng trai này đang đối đầu với danh gia vọng tộc hàng đầu, nhưng đã có bài học lúc nãy làm gương, bây giờ không ai dám ho he gì.

Viên Thiệu lập tức nổi giận, nhưng Viên Mộc chợt vỗ vai cậu ta trước khi cậu ta làm ầm lên.

"Anh, thằng nhãi này chán sống rồi!", Viên Thiệu tức giận.

Viên Mộc tát cậu ta một phát thật mạnh.

Trước đó hắn ta đã tát Viên Thiệu một bạt tai, bây giờ lại tát thêm phát nữa, lại còn tát trước mặt biết bao người.

"Câm miệng! Nếu chú còn nói năng vô lễ với anh Dương thì cút khỏi nhà họ Dương ngay!"

Viên Mộc giận dữ ra mặt, nhưng không có ai nghi ngờ tính chân thực của câu nói này.
Nhà họ Viên bỏ qua thế hệ trước, chỉ định Viên Mộc làm người thừa kế nhà họ Viên, điều này đã đủ chứng minh sự ưu tú của hắn ta.

Lúc này Viên Thiệu đã bình tĩnh lại, đầu cúi gằm, không dám nói gì, bởi vì hắn ta biết Viên Mộc làm vậy là có lý do của mình.

Viên Mộc bước lên trước, nhìn Dương Thanh nói: "Anh Dương, tôi vô cùng xin lỗi về việc em trai tôi xúc phạm anh. Xin anh yên tâm, khi nào về nhà họ Viên, tôi nhất định sẽ dạy bảo nó đàng hoàng!"

Dứt lời hắn ta lập tức xoay người rời đi.
Lúc đi qua Viên Thiệu, hắn ta quát: “Còn không cút mau!”

Vì chuyện vừa rồi, nhà họ Viên đã mất hết thể diện trước các danh gia vọng tộc, nếu còn ở lại thì cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Trần Anh Tuấn híp mắt nhìn Dương Thanh chòng chọc, sau đó cũng xoay người bỏ đi.

Cả đại sảnh lặng ngắt như tờ, ai ai cũng nhìn Dương Thanh.

Ngay cả người gánh vác trọng trách của nhà họ Mạnh giàu sang quyền thế ở tỉnh lỵ cũng phải dè chừng chàng trai này, rốt cuộc thì cậu ta là ai?

Rất nhiều người đều suy nghĩ vấn đề này.

“Cậu Dương, chẳng hay cậu có hài lòng với cách xử lý của tôi hay không?”, Hồng Phúc nở nụ cười hiếm thấy.

Dương Thanh cười khẽ: “Cảm ơn sự giúp đỡ của ông Hồng, tất nhiên là tôi hài lòng!”

“Cậu Dương hài lòng là tốt rồi!”

Hồng Phúc giơ cổ tay xem giờ, sau đó cất bước rời đi, đồng thời lên tiếng: “Buổi đấu giá tối nay bắt đầu, mời các vị chuẩn bị sẵn sàng!”

Đúng lúc này, Mã Siêu trở lại bên cạnh Dương Thanh nói thầm: “Cô Hà bị nhốt rồi, xung quanh toàn là bẫy, không thể cứu người.
Nhưng chắc chắn là cô Hà sẽ thành vật phẩm đấu giá”.

Ngay từ đầu Dương Thanh đã nghĩ đến điều này nên không hề ngạc nhiên.

“Còn có bốn cô gái cực kỳ xinh đẹp bị nhốt cùng cô Hà.
Em nghi ngờ việc anh bảo em điều tra lúc trước có liên quan đến nhà họ Mạnh”, Mã Siêu lại nói tiếp.

“Ừ, cậu rời khỏi đây trước đi!”

Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Mã Siêu thất vọng, anh ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ náo loạn buổi đấu giá nhưng ai dè anh lại im hơi lặng tiếng.

Tô San thầm kinh ngạc khi thấy Mã Siêu rời đi.

Mặc dù đây là lần đầu tiên cô ta gặp Mã Siêu nhưng có thể cảm nhận được khí thế cực kỳ đáng gờm từ đối phương.
Cô ta cảm thấy cao thủ mạnh nhất nhà họ Tô cũng không phải là đối thủ của Mã Siêu.

Cô ta đảo mắt, nhìn Dương Thanh bằng cặp mắt sáng ngời.
Cô ta ngày càng tò mò về người đàn ông này.

Một người có thẻ đen, còn khiến cho Hồng Phúc đuổi cổ những người thuộc năm gia tộc giàu sang quyền thế hàng đầu, bên cạnh còn có cao thủ cấp bậc như Mã Siêu…
Anh thật sự chỉ là một tên ở rể thôi sao?

Trong khi đó, Trần Anh Tuấn và anh em nhà họ Viên đã rời khỏi club Long Đằng.

“Anh, anh định tha cho thằng khốn kia thật sao?”, Viên Thiệu hỏi với thái độ không cam lòng.

Viên Mộc cười gằn: “Không cần biết thằng đó là ai, dám làm bẽ mặt nhà họ Viên giữa chốn đông người thì chính là kẻ thù của nhà họ Viên chúng ta, sao có thể tha cho anh ta được?”

Ánh mắt Viên Thiệu cực kỳ ác độc, cậu ta cắn răng nghiến lợi gằn lên: “Anh, em muốn thằng đó phải chết!”

Viên Mộc không đáp lời cậu ta mà nhìn sang Trần Anh Tuấn bên cạnh và nói: “Anh Tuấn, về chuyện này, cậu có kế hoạch gì không?”

Trần Anh Tuấn thầm mắng hắn ta là cáo già song ngoài mặt vẫn giả vờ nghiến răng ken két: “Anh Mộc, chuyện này do tôi mà ra.
Anh yên tâm, tôi sẽ xử lý ổn thỏa!”

Anh ta quen biết anh em nhà họ Viên đã lâu nên biết rõ bọn họ là hạng người gì.

Nếu bây giờ anh ta trốn tránh trách nhiệm thì chắc chắn Viên Mộc sẽ không giúp anh ta.

Nhưng nếu như anh ta gánh trách nhiệm thì không chừng Viên Mộc sẽ ra tay.

“Được!”

Trần Anh Tuấn không ngờ Viên Mộc lại dứt khoát phủi tay mặc kệ: “Cậu đã có kế hoạch thì tôi không nhúng tay nữa. Nếu không giải quyết được thì cậu có thể nói với tôi bất cứ lúc nào, đến lúc đó chúng ta lại nghĩ cách”.

Trần Anh Tuấn tức lắm nhưng không tiện nổi giận, chỉ đành gật đầu: “Hai người cứ chờ xem trò hay là được!”

Hai người ôm mục đích riêng, lái xe rời khỏi Giang Hải.

Mà lúc này, trong club Long Đằng, Hồng Phúc đích thân tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu!

Một cô gái mặc chiếc váy dài quét đất màu trắng đứng giữa bục đấu giá.

Cô ta chừng hai mươi tuổi, gương mặt xinh xắn, mũi cao, đôi mắt to tròn là thứ cuốn hút nhất.

Sự xuất hiện của cô ta gây nên một đợt xôn xao, nhất là các thanh niên trẻ.
Bọn họ nhìn cô nàng bằng ánh mắt nóng bỏng.

“Anh nhìn người ta chăm chú như vậy, không sợ tôi mách Tâm Tâm à?”

Dương Thanh đang nhìn người đấu giá xinh đẹp kia thì chợt nghe thấy giọng nói trêu ghẹo.

Anh cười bất đắc dĩ: “Vị trí bán đấu giá ở đó, tôi không nhìn cô ấy thì nhìn chỗ nào?”

Tô San cười khúc khích: “Tôi chỉ nói thế thôi, xem anh căng thẳng kìa! Yên tâm đi, cho dù nhìn thấy anh thân mật với cô nàng kia thì tôi cũng không mách lẻo đâu”.

“Chào mọi người, tôi tên là Ngọc, người chủ trì buổi đấu giá tối nay”.

Sau khi người chủ trì nói một tràng dài, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

“Vật phẩm đấu giá đầu tiên trong tối nay là thanh kiếm Tần Thủy Hoàng từng sử dụng trong chiến tranh giữa sáu quốc gia”.

“Giá khởi điểm là mười triệu, mỗi lần tăng giá ít nhất là một triệu, cuộc đấu giá bắt đầu!”

Dương Thanh cứ tưởng đấu giá các cô gái xinh đẹp luôn, không ngờ còn có các vật phẩm khác.

“Mười hai triệu!”

“Mười lăm triệu!”

“Hai mươi triệu lần một!”

“Hai mươi triệu lần hai!”

“Hai mươi triệu lần ba! Chốt! Chúc mừng anh Vương!”

Mới vật phẩm đấu giá đầu tiên mà giá cả đã tăng gấp đôi chỉ trong vài ba phút ngắn ngủi.

Tiếp đó là một số vật phẩm đấu giá như đồ cổ, tranh chữ.

Những người có mặt ở đây không giàu thì cũng sang, hơn nữa đây là buổi đấu giá dưới danh nghĩa nhà họ Mạnh giàu sang bậc nhất tỉnh ly, vì vậy có rất nhiều người hao tài tốn của cạnh tranh để ghi điểm trong mắt nhà họ Mạnh.

Bảy tám món đồ cổ liên tiếp bán ra với giá rất cao.

“Tiếp theo là hoạt động bán đấu giá thứ hai trong buổi tối ngày hôm nay, cũng là tiết mục cạnh tranh mà các vị mong đợi nhất! Đầu tiên, xin mời người đẹp số 5 trong buổi tối nay của chúng ta lên sân khấu!”

Cô gái chủ trì đấu giá xinh đẹp vừa dứt lời, trước bục đấu giá đột nhiên xuất hiện một chiếc tủ kính cỡ lớn nhô từ mặt sàn lên, bên trong có một cô gái cực kỳ xinh đẹp tầm hai mươi tuổi.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên sắc lạnh, đúng là bọn họ biến một người đang sống sờ sờ thành vật phẩm đấu giá.

Nhà họ Mạnh chán sống rồi!

- ————

Chương 176: 176: Tự Làm Tự Chịu

Khi cô nàng chủ trì đấu giá xinh đẹp tuyên bố hạng mục đấu giá thứ hai bắt đầu, toàn bộ căn phòng đều xôn xao hẳn lên.

“Cô gái số 5 vừa tròn hai mươi tuổi, cao 1m72, nặng 51 kg, số đo 3 vòng 93-64-94, còn trinh!”

“Giá khởi điểm là một triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm nghìn.
Bắt đầu đấu giá!”

Người chủ trì công bố thông tin về cô gái số 5 vô cùng chi tiết. Cô gái bị nhốt trong tủ kính trưng bày chẳng khác nào một thứ đồ vật.

Mà đám đàn ông ở phía dưới đều kích động thi nhau báo giá!

“Một triệu một trăm nghìn!”

“Hai triệu!”

…

“Năm triệu lần một!”

“Năm triệu lần hai!”

Chỉ trong nháy mắt, giá được báo đã cao gấp năm lần với giá khởi điểm.

Không ai cảm thấy thương xót cho cô gái xinh đẹp khóc lóc thảm thiết ở trong tủ kính, ngược lại tất cả đều tràn ngập kích động.

“Năm triệu lần…”

“Mười triệu!”

Thấy người báo giá năm triệu sắp mua được cô gái, Dương Thanh lập tức giơ bảng.

Anh vừa lên tiếng đã báo giá mười triệu khiến vô số người đều giật mình kinh hãi.

Đám người vừa rồi còn cạnh tranh kịch liệt giờ đây không ai dám lên tiếng.

Đối với bọn họ, bỏ ra mười triệu mua một cô gái hoàn toàn không đáng.

Mà nhà họ Mạnh cũng không thực sự muốn kiếm tiền nhiều qua bán phụ nữ, kỳ thực chỉ là để thu hút thêm nhiều gia tộc giàu có tới tham gia.

Chỉ khi càng nhiều gia tộc muốn hợp tác với nhà họ Mạnh, bọn họ mới có thể ngày càng phát đạt.

"Vị khách này báo giá mười triệu, còn ai muốn ra giá nữa không?"

Người chủ trì đấu giá cực kỳ kích động.
Đây mới chỉ là lượt đấu giá đầu tiên đã có thể đấu giá cao gấp mười lần, cô ta sẽ được trích rất nhiều tiền hoa hồng.

Còn bốn lượt đấu giá nữa thì sao?

"Mười triệu lần một!"

"Mười triệu lần hai!"

"Mười triệu lần ba, đấu giá thành công!"

Lượt đấu giá đầu tiên, Dương Thanh đã đấu giá thành công!

Rất nhiều người đều nhìn Dương Thanh như đang nhìn một thằng thiểu năng.

Tô San ngồi cạnh Dương Thanh ngơ ngác nói: "Này Dương Thanh, tôi chỉ thuận miệng nói là dù anh chơi bời ở ngoài như thế nào, tôi cũng sẽ không mách Thanh Tâm đâu.
Nhưng anh cũng không thể đấu giá phụ nữ như vậy chứ?"

Dương Thanh cười nhạt nói: "Sao hả? Cô định nói cho Thanh Tâm biết chuyện này à?"

Tô San bị anh hỏi ngược lại cứng họng.
Cô ta cũng đang do dự không biết có nên kể cho Tần Thanh Tâm hay không.

Đúng lúc này, cô gái số 4 đã được đưa lên sân khấu, vẫn là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp dáng người mỹ miều, thậm chí

còn xinh hơn cả cô gái số 5.

Xem ra số thứ tự của cô gái càng nhỏ thì càng xinh đẹp.

Lượt đấu giá thứ hai bắt đầu.

Giá khởi điểm vẫn là một triệu, nhưng mức độ tăng giá lại cao hơn rất nhiều.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi đã có hơn mười người tham gia. Chẳng mấy chốc chỉ còn lại hai người đang tranh giành, giá được đưa ra đã lên tới năm triệu.

“Mười triệu!”

Trong lúc hai người họ còn đang tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán vì cô gái số 4, Dương Thanh lại tiếp tục ra giá.

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh. Nhưng sự việc trước đó khiến bọn họ không dám tức giận, vì đến cả Hồng Phúc cũng phải cung kính với anh.

Không còn ai tăng giá, Dương Thanh lại tiếp tục đấu giá thành công cô gái thứ hai.

Tô San bên cạnh đã sợ ngây người không dám tin nổi.
Hình tượng của Dương Thanh trong mắt cô ta đã triệt để xuống dốc.

“Không ngờ anh lại là loại người như vậy, đã có vợ đẹp là Tâm Tâm mà còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt”, Tô San bực bội nói.

Dương Thanh cũng lười giải thích với cô ta, dứt khoát im lặng.

Quan Chính Sơn chăm chú nhìn Dương Thanh, hiểu được ý đồ của anh.

Ngay sau đó, cô gái số 2 và số 3 đều được Dương Thanh đấu giá thành công chỉ với một lần ra giá duy nhất.

Lần này ánh mắt của mọi người nhìn Dương Thanh cũng thay đổi.
Rất nhiều người đều nghĩ anh là loại người chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới.

“Tiếp theo là cô gái xinh đẹp nhất đêm nay ra sân!”

Sau khi người chủ trì đấu giá nói xong, tủ kính trưng bày cuối cùng được chậm rãi đưa lên.
Tất cả đều đỏ mắt nhìn chằm chằm.

Đầu tiên là một gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không tỳ vết, cái cổ cao thanh tú, mặc một bộ váy nạm kim cương vô cùng sang trọng.
Hạ Hà xuất hiện trước mắt mọi người.

Đến cả Dương Thanh trông thấy Hạ Hà được trang điểm tỉ mỉ cũng không thể không thừa nhận cô gái này quá xinh đẹp.

Có lẽ là để nâng cao hiệu quả thu hút khách hàng, Hạ Hà đã được trang điểm cầu kỳ, trông như một cô công chúa cao quý diễm lệ, ngoại trừ đôi chân trần và ánh mắt hoảng sợ.

Cô ta đang bị nhiều người vây xem như một món đồ vật, sao có thể chịu đựng nổi?

Toàn thân Dương Thanh tỏa ra khí lạnh khiến Tô San ngồi bên cạnh cũng bất giác run rẩy, kinh ngạc quan sát dáng vẻ hơi kích động của anh.

Hạ Hà tình nguyện hy sinh sự trong trắng của mình để bảo vệ Tiêu Tiêu mới quen không lâu, Dương Thanh vẫn luôn nhớ ơn huệ này.

Bây giờ cô ta lại bị coi như món đồ mua bán, Dương Thanh thực sự rất tức giận.

“Giá khởi điểm là năm triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm trăm nghìn.
Bắt đầu đấu giá!”, người chủ trì đấu giá cười nói.

“Hai mươi triệu!”

Dương Thanh là người đầu tiên ra giá.
Khi đấu giá bốn cô gái trước đó anh đều ra giá vào lúc cuối cùng, lần này anh lại là người đầu tiên.

Số tiền anh nói quá lớn.

Khiến những người vốn định tham gia đấu giá đều từ bỏ ý định.

Tài sản của mỗi một người có mặt ở đây đều chỉ ở tầm trăm triệu.
Bắt họ lập tức lấy ra hai mươi triệu quả thực là một số tiền khổng lồ.

Cho dù là người của các gia tộc đứng đầu có tài sản rất lớn nhưng hầu như tất cả đều tài sản cố định, số tiền lưu động trong tay không hề nhiều.

Hạ Hà đang hoảng loạn nghe Dương Thanh nói vậy liền nhìn chằm chằm anh.

Dương Thanh dịu dàng nhìn cô ta, nhưng Hạ Hà lại cảm nhận được anh đang muốn nói cô ta đừng sợ, anh sẽ cứu cô ta rời đi.

Hạ Hà lập tức òa khóc.
Sự hoảng loạn khi bị người ta bắt cóc và sợ hãi khi bị lấy ra làm hàng bán đấu giá khiến tinh thần của cô ta gần như sụp đổ.

Nhưng đúng lúc này, cô ta lại nhìn thấy Dương Thanh.

“Hai mươi triệu, còn ai muốn đấu giá nữa không?”

“Còn ai nữa không?”

Người chủ trì đấu giá hỏi hai lần liên tiếp cũng không thấy ai lên tiếng.

“Hai mươi triệu lần một!”

“Hai mươi triệu lần hai!”

“Hai mươi triệu lần…!”

“Ba mươi triệu!”

Người chủ trì giơ búa lên định gõ xuống thì một giọng nói vang dội khắp phòng đấu giá.

Mọi người nhao nhao nhìn về nơi phát ra tiếng nói.
Bỏ ra hai mươi triệu để đấu giá một cô gái đã rất khó tin rồi, ba mươi triệu còn khủng khiếp hơn.

Dương Thanh cũng quay sang nhìn, chỉ thấy một gương mặt quen thuộc đang nhìn chằm chằm anh cười lạnh.

“Cậu cả nhà họ Trang, Trang Tất Phàm!”

Có người nhận ra thân phận của người vừa đấu giá.

Mà bên cạnh Trang Tất Phàm còn hai người khác, Dương Thanh nhìn một cái đã nhận ra.

Chính là hai người có xung đột với anh trước đó ở ngoài cửa club Long Đằng.

Một người là Ngụy Minh Nguyệt, người nhà họ Ngụy.

Người còn lại là Mạnh Xuyên của nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ. Gương mặt sưng phù của anh ta tràn đầy vẻ khiêu khích nhìn về phía Dương Thanh.

"Có cả cô chủ nhà họ Ngụy, Ngụy Minh Nguyệt!"

"Các người quên mất một người rồi, còn có cả cậu cả nhà họ Mạnh, Mạnh Xuyên nữa!"

"Cái gì? Mạnh Xuyên cũng tới đây sao? Buổi đấu giá này do nhà họ Mạnh tổ chức, theo quy định người của gia tộc bọn họ không được phép tham gia đấu giá cơ mà!"

"Đồ ngu, Mạnh Xuyên chỉ đến xem thôi, ai bảo anh ta đến đấu giá?"

…

Xung quanh vang lên tiếng xì xầm bàn tán.

Dương Thanh chỉ nhìn thoáng qua rồi lại tiếp tục ra giá: "Năm mươi triệu!"

Oành!

Tất cả đều giật mình kinh hãi!

Cả căn phòng chìm vào im lặng, ai cũng sợ ngây người.

Vì một cô gái bỏ ra tận năm mươi triệu, điên rồi sao?

Trang Tất Phàm cũng rất ngạc nhiên.
Gã biết tại sao Dương Thanh muốn mua được Hạ Hà nhưng không ngờ anh có thể bỏ ra năm mươi triệu vì cô ta.

Nhưng gã lại nghĩ, có thể khiến Dương Thanh mất thêm nhiều tiền nữa cũng rất hả dạ, thế là lại cắn răng hô lên: "Sáu mươi triệu!"

“Một trăm triệu!”

Trang Tất Phàm vừa lên tiếng, Dương Thanh lập tức tăng giá.

“Dương Thanh, anh điên rồi à? Vì một cô gái đấu giá tận một trăm triệu?”

Tô San cũng sốt ruột gào lên với Dương Thanh.

Trang Tất Phàm bắt đầu do dự.
Đừng nói là một trăm triệu, hai mươi triệu gã cũng không có.

Trước đó trông thấy Dương Thanh liên tục tham gia đấu giá, gã có thể chắc chắn anh nhất định sẽ đấu giá Hạ Hà nên mới cố tình hét giá thật cao để làm khó anh.

Nhưng bây giờ Dương Thanh đã ra giá một trăm triệu.
Nếu gã tiếp tục tăng giá, chắc là Dương Thanh cũng sẽ tăng theo.
Nhưng lỡ như anh từ bỏ thì sao?

“Một trăm triệu, còn ai muốn đấu giá nữa không?”

“Một trăm triệu lần một!”

“Một trăm triệu lần hai!”

Đúng lúc này, Trang Tất Phàm hạ quyết tâm hét giá lần cuối:
“Một trăm năm mươi triệu!”

Mọi người đã bị hai kẻ điên này khiến cho chết lặng.

Trang Tất Phàm tỏ vẻ đắc ý, bắt đầu ảo tưởng Dương Thanh sẽ tiếp tục tăng giá.
Khi đó gã sẽ châm chọc một câu: “Nếu anh thích thì nhường cho anh đấy!”

Khi tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Dương Thanh, chờ anh tiếp tục đấu giá thì anh lại không hề nhúc nhích.

Trang Tất Phàm lập tức bối rối, chợt có dự cảm không lành.

“Ê, không phải anh lợi hại lắm sao? Tiếp tục đi? Ông đây sẽ chơi với anh tới cùng!”

Trang Tất Phàm đứng bật dậy hét lớn với Dương Thanh.

Nhưng tất cả đều nhìn ra được sự hốt hoảng của gãi

Hai mắt Dương Thanh lóe lên, khẽ nhếch khóe miệng.

“Cậu thích thì nhường cho cậu đấy!”

Dương Thanh thản nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người đều ồ lên, Trang Tất Phàm lại chết sững người.

“Một trăm năm mươi triệu lần một!”

“Một trăm năm mươi triệu lần hai!”

“Một trăm năm mươi triệu lần ba, đấu giá thành công! Chúc mừng anh đã lấy được người đẹp về tay mới mức giá gấp ba mươi lần giá khởi điểm”.

Người chủ trì đấu giá gõ búa thông báo.
Trang Tất Phàm nghe xong, chân mềm nhũn, ngồi phịch trên mặt đất.

- ————

.

Chương 177: 177: Tôi Không Muốn

Hiện giờ Trang Tất Phàm đang vô cùng hoảng loạn.

Mặc dù club Long Đằng là sản nghiệp của nhà họ Trang nhưng nhà họ Mạnh đứng đầu tỉnh lỵ mới là phía tổ chức buổi đấu giá này.

Cho dù ông nội gã có ở đây, nhà họ Mạnh cũng sẽ không nể mặt.

Quan trọng là gã kiếm đâu ra một trăm năm mươi triệu chứ?

Tuy nhà họ Trang không thiếu tiền nhưng cũng sẽ không để gã làm táng gia bại sản như vậy!

“Không tính!”

Sau một hồi ngơ ngác, Trang Tất Phàm bỗng kích động hét lớn.

Phòng đấu giá đang rầm rộ lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn sang gã.

“Thằng nhãi kia cố ý hét giá thật cao, lượt đấu giá này không thể được công nhận!”

Trang Tất Phàm chỉ vào Dương Thanh, hai mắt đỏ bừng tràn đầy tức giận.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, xem thường nhìn gã.

Cho dù anh thực sự cố tình hét giá thì cũng chẳng có nhà đấu giá nào quan tâm.

Hơn nữa, Dương Thanh vốn không quen biết nhà họ Mạnh, sao lại rảnh rỗi tăng giá giúp bọn họ?

“Vớ vẩn!”

Sau khi Trang Tất Phàm nói xong, một tiếng quát lớn vang vọng khắp căn phòng.

Hồng Phúc vừa mới rời đi lại xuất hiện, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trang Tất Phàm: “Trong buổi đấu giá do tôi phụ sách sao có thể xuất hiện chuyện đổi ý?”

“Nếu cậu nói cậu Dương hét giá, sao cậu còn tiếp tục tăng giá theo? Cậu là đồ ngu à? Biết đối phương muốn hét giá còn không ngừng đấu giá?”

Hồng Phúc hỏi dồn dập khiến mặt Trương Tất Phàm biến sắc.

Đến tận lúc này gã mới ý thức được mình đã làm ra chuyện ngu ngốc đến nhường nào.

“Mời cậu Trang lập tức thanh toán một trăm năm mươi triệu!”

Lúc này, nhân viên của phòng đấu giá đi tới bình tĩnh nói với gã.

Không phải nhân viên cố ý gây khó dễ, đây là quy định ở nơi này.
Các lượt đấu giá trước đó cũng thế, sau khi có người đấu giá thành công đều sẽ có nhân viên đến gặp người đó yêu cầu thanh toán tại chỗ.

“Dương Thanh, tôi không giành với anh nữa.
Chỉ cần anh ra giá thêm lần nữa, Hạ Hà sẽ thuộc về anh, mau ra giá đi!”

Trang Tất Phàm sợ hãi gào thét với Dương Thanh.

Dương Thanh cười lạnh đáp: “Nếu không vì cậu, tôi chỉ cần mất hai mươi triệu là mua được cô ấy.
Bây giờ cậu muốn tôi mất thêm một trăm ba mươi triệu nữa, cậu nghĩ tôi cũng ngu ngốc như cậu sao?”

“Không phải anh có quan hệ với cô ta sao? Chẳng lẽ không thèm nữa rồi?”, Trang Tất Phàm cả giận nói.

“Với một trăm năm mươi triệu, tôi muốn có ai chả được, sao phải nhất quyết mua cô ấy?”, Dương Thanh chế giễu nói.

“Hạ Hà thích anh, anh cũng thích Hạ Hà, anh không thể đối xử với cô ta như vậy được! Nếu anh thật sự nhường cô ta cho tôi, tôi sẽ chơi chết cô ta ở trên giường, anh cũng mặc kệ sao?”, Trang Tất Phàm đỏ bừng hai mắt, mặt mày dữ tợn.

Gã đã hoàn toàn mất lý trí, quên mất mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Dương Thanh cau mày, ánh mắt bắn ra sát khí.
Loại người như gã đúng là súc vật, bắt buộc phải chết!

“Câm mồm!”

Hồng Phúc thấy Dương Thanh tức giận liền quát Trang Tất Phàm: “Nếu cậu không chịu thanh toán, đừng trách tôi không nể mặt!”

Trang Tất Phàm cầu khẩn: “Ông Hồng, tôi lấy đâu ra nhiều tiền như thế chứ!”

“Không có tiền?”

Giọng nói của Hồng Phúc vô cùng lạnh lẽo.
Ông ta trầm ngâm chốc lát rồi dặn dò trợ lý sau lưng: “Bảo nhà họ Trang mang tiền tới chuộc người đi!”

“Vâng!”

Trợ lý lập tức lấy điện thoại ra định liên hệ.

“Chờ đã!”

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi chợt bước ra.

“Sao cậu chủ Xuyên lại tới đây?”

Trông thấy Mạnh Xuyên, Hồng Phúc khẽ nhíu mày.

Dương Thanh đã từng chạm mặt với anh ta ở ngoài cửa club Long Đằng.
Chỉ một lần gặp mặt, hai tên bảo vệ của anh ta đã bị đánh bay.

Mạnh Xuyên không trả lời mà đi thẳng tới chỗ Dương Thanh: “Cậu Dương hào phóng như vậy, mua thêm một người chắc cũng không ảnh hưởng quá lớn, tôi nói có đúng không?”

Dương Thanh cảm thấy nực cười: “Thì sao?”

“Nếu tôi nhớ không lầm, trước khi Trang Tất Phàm ra giá, cậu Dương đã đấu giá hai mươi triệu.
Coi như số 1 được bán cho cậu với giá hai mươi triệu đi”.

Mạnh Xuyên kiêu ngạo nói rồi lại nhìn sang Hồng Phúc: “Chuyện này do tôi quyết định, cứ xử lý như vậy đi.
Số 1 tính cho cậu Dương với giá hai mươi triệu”.

Hồng Phúc tỏ vẻ khó xử.
Dù sao ông ta cũng chỉ là con chó làm việc cho nhà họ Mạnh, gia tộc coi trọng ông ta đến đâu thì cũng không thể áp đảo cậu chủ nhà họ Mạnh.

“Cậu chủ Xuyên, làm vậy không ổn lắm đâu?”

Hồng Phúc nhỏ giọng nói: “Dù sao tất cả mọi người đều chứng kiến, cậu chủ nhà họ Trang đã đấu giá thành công lượt đấu giá cuối cùng.
Đột nhiên thay đổi như vậy không tốt cho danh tiếng của tổ chức đấu giá Mạnh Ký”.

Mạnh Xuyên cau mày, bực dọc nói: “Ông không thèm nghe lời của tôi sao?”

“Không dám!”

Trong lòng Hồng Phúc có chút khó chịu.

“Nếu đã không dám thì ngậm miệng lại! Chuyện này do tôi làm chủ, xảy ra vấn đề gì tôi tự chịu trách nhiệm”, Mạnh Xuyên lạnh giọng nói.

Chỉ là một lượt đấu giá nho nhỏ, anh ta là cậu chủ nhà họ Mạnh đương nhiên có tư cách làm vậy.

“Quyết định vậy đi.
Trang Tất Phàm, anh hãy ghi nhớ bài học lần này, không được có lần sau!”

Mạnh Xuyên nói với Trang Tất Phàm.

Trang Tất Phàm mừng rỡ, vội đáp: “Cảm ơn anh Xuyên.
Anh yên tâm, tôi sẽ không tái phạm nữa đâu!”

“Cậu Dương, bây giờ cậu có thể thanh toán được rồi!”

Mạnh Xuyên cao giọng ra lệnh.

Mọi người xung quanh đều tò mò nhìn sang mấy người Dương Thanh, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hồng Phúc và Mạnh Xuyên đều nói rất nhỏ, người khác không thể nghe thấy.

Dương Thanh chợt cười nói: “Nếu tôi nói không thì sao?”

“Thằng ranh, mày đừng được voi đòi tiên.
Nếu Trang Tất Phàm từ bỏ lần đấu giá cuối cùng, mày phải mất một trăm triệu mới mua được cô ta.
Bây giờ tao chỉ đòi hai mươi triệu đã nể mặt mày lắm rồi!”, Mạnh Xuyên lạnh giọng nói.

“Tôi đã từ bỏ lần ra giá cuối cùng, sao cậu chủ Mạnh cứ kiên quyết tính lên đầu tôi vậy? Tổ chức đấu giá Mạnh Ký đang định ép mua ép bán sao?”, Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Anh cố tình nói lớn tiếng.

Đám người vốn đang tò mò không biết bọn họ đang nói gì đều giật mình kinh hãi, thì ra là về lượt đấu giá cuối cùng.

Sắc mặt Mạnh Xuyên sa sầm lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày đang rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?”

“Dương Thanh, mày dám đối đầu với anh Xuyên sao? Chán sống rồi hả? Tao khuyên mày tốt nhất hãy mau chóng thanh toán hai mươi triệu kia rồi cút đi! Nếu không đừng hòng rời khỏi đây!”, Trang Tất Phàm hung dữ uy hiếp.

Nếu không nhờ Mạnh Xuyên ra mặt, gã chỉ còn nước nhờ gia tộc chuyển khoản một trăm năm mươi triệu.

Nào ngờ trong cái rủi có cái may, gã lại có cơ hội tạo quan hệ với Mạnh Xuyên, đương nhiên phải bày tỏ thái độ

Hơn nữa, club Long Đằng là địa bàn của nhà họ Trang, gã sợ cái quái gì?

“Nếu tôi không muốn thì sao?”

Dương Thanh hơi nheo mắt, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

- ————

.

Chương 178: 178: Đây Là Cảnh Cáo

Nếu không vì lo lắng nhà họ Mạnh sẽ cảnh giác, Dương Thanh sẽ không cần phiền toái như vậy.
Với năng lực của anh, hủy diệt nhà họ Mạnh là chuyện đơn giản như trở bàn tay.

Nhưng quan trọng là, nhà họ Mạnh bị hủy diệt thì không ai biết được những chuyện xấu họ đã làm, phía sau có người giật dây hay không.

Vậy nên anh mới không tiếc tiền mua hết toàn bộ năm cô gái bị đấu giá để thả đi.

"Buổi đấu giá hôm nay đã kết thúc, mời mọi người ra về!"

Hồng Phúc thấy sắp xảy ra chuyện lớn, vội vàng tuyên bố kết thúc.

Dù sao cũng là buổi đấu giá do nhà họ Mạnh tổ chức, mọi người đều không phải đồ ngu.
Mặc dù rất muốn ở lại xem tiếp nhưng ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc giữa Dương Thanh và Mạnh Xuyên, không ai dám ở lại tìm chết.

Chẳng mấy chốc tất cả đều rời đi, chỉ còn lại Quan Chính Sơn và Tô San.

"Sao hai người chưa đi?"

Hồng Phúc cau mày quát.

Quan Chính Sơn lạnh lùng nói: "Ông Hồng à, nhà họ Mạnh làm vậy không tốt đâu!"

"Rõ ràng là Trang Tất Phàm làm màu, không trả được tiền, nhà họ Mạnh lại tính nợ lên Dương Thanh.
Tại sao hả?", Tô San cũng hiểu ra mọi chuyện.

"Đây là chuyện giữa cậu Dương và nhà họ Mạnh, hai người xen vào không sợ gây rắc rối cho gia tộc sao?"

Hồng Phúc bình thản đáp, giọng điệu tràn ngập uy hiếp.

Quả nhiên, sắc mặt của Quan Chính Sơn và Tô San đều trở nên khó coi.
Nhất là Tô San, cô ta biết nếu liên lụy đến nhà họ Tô, bố cô ta sẽ không tha cho cô ta.

Mặc dù Quan Chính Sơn hơi lo lắng nhưng nghĩ tới năng lực của Dương Thanh, ông ta nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Nếu nhà họ Mạnh thực sự muốn đối phó nhà họ Quan, tôi chỉ có thể tiếp nhận!", Quan Chính Sơn lạnh lùng nói.

Tô San kinh ngạc, không hiểu tại sao Quan Chính Sơn sẵn sàng đối đầu với nhà họ Mạnh vì Dương Thanh.

Vẻ mặt bình tĩnh của Hồng Phúc chợt biến đổi, ông ta nhìn thấy sự kiên định trong mắt Quan Chính Sơn.

Lại nhìn sang Dương Thanh, anh vẫn ung dung tùy ý không chút e sợ.

Nghĩ tới Dương Thanh sở hữu chiếc thẻ đen mà ông ta không có tư cách có được, chợt ông ta cảm thấy bất an.

"Cậu chủ Xuyên, tôi có một cách.
Lượt đấu giá cuối cùng coi như thất bại, chúng ta giữ lại cô gái số 1, cậu thấy sao?", Hồng Phúc chợt lên tiếng.

Từ lúc bị Mã Siêu đá bay ở ngoài cửa, Mạnh Xuyên đã hừng hực ý chí trả thù, sao có thể từ bỏ cơ hội tốt như thế này.

"Đấu giá của nhà họ Mạnh đâu thể nói hủy là hủy được?"

Mạnh Xuyên cười lạnh nói: "Tôi vốn định bán số 1 với giá thấp cho cậu ta.
Cậu ta đã không biết tốt xấu thì đừng trách!"

"Một trăm năm mươi triệu, không được thiếu một đồng.
Một là trả tiền, hai là chết, cho mày một phút suy nghĩ!"

Dứt lời, Mạnh Xuyên vỗ tay gọi ra hơn mười cao thủ mặc đồ đen bao vây Dương Thanh.

Thấy vậy, Hồng Phúc kinh ngạc nói: "Không ngờ cậu chủ Xuyên lại dẫn bọn họ tới!"

Đến giờ phút này, Hồng Phúc mới hiểu Mạnh Xuyên cố tình làm khó Dương Thanh không phải vì giải vây cho Trang Tất Phàm, mà làm vì trả thù.

Nếu không, anh ta cũng sẽ không dẫn vệ sĩ chuyên nghiệp của nhà họ Mạnh tới.

Tổng cộng có mười hai người mặc đồ đen, tay cầm dao nhọn, mặt mày dữ tợn nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Quan Chính Sơn và Tô San bị khí thế của bọn họ dọa sợ ngây người, mặt mũi trắng bệch.

Tô San vô thức nắm chặt góc áo Dương Thanh, cơ thể run lên.

“Hai người đi trước đi!”

Dương Thanh chợt nói với Tô San và Quan Chính Sơn.

“Còn anh thì sao?”

Tô San lo lắng hỏi.

“Chuyện này chưa giải quyết xong, tôi phải ở lại”.

Dương Thanh lạnh nhạt đáp.

Giờ phút này Quan Chính Sơn và Tô San vẫn đứng bên cạnh anh khiến anh rất cảm động.

“Nếu hôm nay mày không thanh toán một trăm năm mươi triệu, ai cũng không được đi!”

Mạnh Xuyên cười lạnh, dọa nạt.

Anh ta liếc nhìn đồng hồ: “Hết một phút rồi, mày lựa chọn thế nào?”

Mười hai tên mặc đồ đen đồng loạt lao tới, lưỡi dao sắc nhọn sáng loáng.

Dương Thanh thản nhiên lắc đầu: “Sống yên ổn không tốt à? Sao cứ phải đâm đầu vào chỗ chết?”

Nói xong, anh chợt nhấc chân xông tới chỗ Mạnh Xuyên.

Mạnh Xuyên chợt có cảm giác như bị thú hoang rình rập, mồ hôi lạnh ào ào chảy ra.

“Đứng lại! Đứng lại cho tao!”

Mạnh Xuyên hét lên: “Nếu mày dám bước thêm một bước, cứ chuẩn bị tinh thần đón nhận lửa giận của tao đi!”

“Vèo!”

Mạnh Xuyên vừa dứt lời, một bóng hình liền lao tới.

“Bịch!”

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, Dương Thanh đã thoát khỏi vòng vây của mười hai cao thủ chạy tới trước mặt Mạnh Xuyên.

Chưa ai kịp phản ứng lại đã thấy Mạnh Xuyên bị Dương Thanh bóp cổ nhấc khỏi mặt đất.

Chân tay Mạnh Xuyên giãy dụa trong không trung, ánh mắt sợ hãi tột độ.

“Buông tay ra!”

Mạnh Xuyên sắp ngạt thở đến nơi, mọi người mới lấy lại tinh thần.
Hồng Phúc lập tức nổi giận gào lên.

Nếu Mạnh Xuyên chết trong phòng đấu giá do ông ta phụ trách, ông ta có mười cái miệng cũng không thanh minh nổi.

Mười hai cao thủ kia chỉ có thể bao vây xung quanh Dương Thanh, không ai dám xông lên.

Sự sống của Mạnh Xuyên nằm trong tay anh, ai dám manh động?

Tô San trợn trừng hai mắt.
Mặc dù cô ta không nhìn thấy Dương Thanh tới chỗ Mạnh Xuyên bằng cách nào nhưng cô ta đã xác nhận, lần trước bị ám sát ở cổng nhà họ Tô, Dương Thanh cũng cứu cô ta như vậy.

Quan Chính Sơn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, hơi thở dồn dập.

Còn thủ phạm Trang Tất Phàm thì run rẩy, ánh mắt chỉ còn lại hoảng sợ.

“Anh nói muốn tôi thanh toán một trăm năm mươi triệu, nếu không sẽ giết chết tôi sao?”

Dương Thanh chẳng đoái hoài đến đám người xung quanh, chỉ ngẩng đầu nhìn Mạnh Xuyên bị bóp cổ, mặt mày tái nhợt.

Mạnh Xuyên không nói ra tiếng.
Anh ta có ảo giác, cho dù Dương Thanh không bẻ gãy cổ mình, anh ta cũng sẽ chết vì ngạt thở.

“Cậu Dương, cậu đừng kích động, từ từ nói chuyện được không? Cậu thả cậu chủ Xuyên ra trước đi”, Hồng Phúc hoảng hốt nói.

Dương Thanh hoàn toàn ngó lơ ông ta.
Thấy ánh mắt Mạnh Xuyên dần rệu rã, anh mới đột nhiên buông tay.

Cơ thể của Mạnh Xuyên như một đống bùn nhão ngã nhào xuống đất, vội vàng hít lấy hít để.

“Bây giờ anh nói đi, còn muốn tôi trả một trăm năm mươi triệu nữa không?”

Dương Thanh giẫm chân lên đầu Mạnh Xuyên, lạnh lùng hỏi.

“Không, tôi không muốn nữa.
Tặng cậu miễn phí cô gái số 1!”

Mạnh Xuyên hoảng sợ nói.
Lúc này anh ta bị giẫm lên đầu, đâu còn kiêu ngạo như vừa rồi?

“Sao còn không thả người?”

Dương Thanh quát lớn.

“Hồng Phúc, con mẹ ông đứng ngây ra đó làm gì? Mau thả cô ta ra!”, Mạnh Xuyên vội gào lên.

Ngay sau đó, Hạ Hà được thả ra ngoài.

Giây phút trông thấy Dương Thanh giẫm lên đầu Mạnh Xuyên, cô ta biết mình đã được cứu.

“Hai người đưa cô ấy đi trước đi!”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, hiển nhiên là nói với Quan Chính Sơn và Tô San.

Tô San đang định nói chuyện, Quan Chính Sơn đã nhanh miệng nói trước: “Chúng ta đi thôi, đừng gây phiền phức cho cậu Dương”.

Bấy giờ Tô San mới mím môi cam chịu, lo lắng nhìn Dương Thanh rồi lập tức quay người rời đi.

“Cậu Dương, tôi thả người rồi.
Cậu thả cậu chủ Xuyên ra được không?”

Hồng Phúc đứng im tại chỗ dè dặt hỏi.

“Tôi vốn không định trở mặt với nhà họ Mạnh nhưng các người cứ muốn trêu chọc tôi.
Hôm nay coi như cho các người một bài học, nếu còn tái phạm tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu”.

Nói xong, Dương Thanh nhấc chân rời đi.

Mười hai cao thủ mặc đồ đen chủ động tránh đường nhưng vẫn nhìn chằm chằm Dương Thanh, chờ Mạnh Xuyên ra lệnh.

Ánh mắt Mạnh Xuyên tràn đầy dữ tợn, muốn ra lệnh giết Dương Thanh nhưng lại không dám.

Hồng Phúc lo lắng liên tục nháy mắt ra hiệu với Mạnh Xuyên, sợ anh ta kích động, cho người tấn công Dương Thanh thật.

Đến khi Dương Thanh ra khỏi cửa, Mạnh Xuyên cũng không mở miệng.

Chợt Dương Thanh dừng bước, cầm bút ký tên trên mặt bàn rồi tiện tay vung lên.

“Phốc!”

Cây bút như một viên đạn bay đi tới vận tốc kinh người, đâm thẳng vào giữa trán Trang Tất Phàm.

“Rầm!”

Cơ thể Trang Tất Phàm đổ rạp xuống, trên mặt vẫn là vẻ vui sướng thoát khỏi kiếp nạn.

Cả Mạnh Xuyên và Hồng Phúc đều kinh hãi trợn tròn mắt.

Chương 179: 179: Cả Người Run Lên

Chỉ cần giơ tay, dùng một cây bút là có thể giết được Trang Tất Phàm ở cách đó hàng mười mét, đúng là sức mạnh của quỷ thần.

Không chỉ Mạnh Xuyên và Hồng Phúc sợ điếng người mà ngay cả mười hai cao thủ mặc đồ đen cũng có vẻ mặt khó tin.

Sau khi Dương Thanh thuận tay ném bút, vẻ mặt bình tĩnh mà bước đi.

Cho đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt thì họ mới thở hổn hển như vừa trút được gánh nặng, sau lưng ai cũng chảy mồ hôi lạnh ướt đẫm.

“Cậu Mạnh, người có thẻ đen mà thực lực lại mạnh như vậy thì sau này cậu đừng chọc vào!”

Hồng Phúc nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Mạnh Xuyên nhìn Trang Tất Phàm chết không nhắm mắt nằm kế bên, trong mắt rất không cam lòng, anh ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Cho dù cậu ta mạnh hơn nữa thì chẳng lẽ cậu ta còn thoát được súng ống?”

Hình dáng vẻ dữ tợn của Mạnh Xuyên, Hồng Phúc đã hiểu, sợ là chẳng bao lâu nữa, Mạnh Xuyên sẽ chết không chỗ chôn thôi.

Hồng Phúc có thể trở thành người phụ trách của Mãnh Ký thì tất nhiên cũng là người được nhà họ Mạnh coi trọng, cũng từng gặp nhiều cao thủ chân chính còn Dương Thanh là người duy nhất khiến ông ta sợ hãi.

Bên kia, Dương Thanh đã rời khỏi club Long Đằng.

Anh vừa mới đi ra, Quan Chính Sơn, Tô San và Hạ Hà tiến lên đón.

“Dương Thanh, anh không sao chứ?”

“Dương Thanh, anh không sao chứ?”

Hạ Hà và Tô San gần như là đồng thời hỏi ra tiếng.

Họ nhìn nhau, gò má hơi ửng đỏ.

Dương Thanh mỉm cười: “Không phải tôi bình an đi ra rồi à? Chuyện gì xảy ra được chứ?”

Nói xong, Dương Thanh nhìn Hạ Hà: “Cô yên tâm, sau này Trang Tất Phàm sẽ không bao giờ…
quấy rầy cô được nữa!”

Hạ Hà không rõ ẩn ý trong lời Dương Thanh nhưng Quan Chính Sơn và Tô San lại cảm nhận được gì đó.

Trong lòng hai người khiếp sợ, xem ra Trang Tất Phàm đã chết rồi, hơn nữa còn là trong tình huống nhiều cao thủ nhà họ Mạnh vây đánh nữa.

“Anh Thanh!”

Lúc này, Hoàng Vũ lái xe chở Dương Thanh cũng xuất hiện.

“Anh Thanh, em định đi vào với anh, ai ngờ bị chặn ở cửa, họ không cho em vào!”

Hoàng Vũ giải thích với vẻ mặt chua xót, đối với chuyện đã xảy ra, cậu ta hoàn toàn không biết gì cả.

Dương Thanh khẽ gật đầu, dặn dò: “Cậu đưa cô Hà tới bệnh viện trước đi!”

Sau khi xe của Hoàng Vũ chạy đi, Dương Thanh mới nhìn Tô San nói: “Còn cô? Về nhà bằng cách nào?”

Tuy Tô San muốn Dương Thanh đưa về nhà nhưng cô ta biết Dương Thanh còn phải nói chuyện với Quan Chính Sơn nên đáp: “Bố tôi đã sắp xếp vệ sĩ cho tôi rồi, anh ta đưa tôi về cũng được.
Vậy tôi đi trước nhé, tạm biệt!”

“Cậu Thanh, giờ cậu đi đâu? Tôi chở cậu đi!”, Quan Chính Sơn mở miệng hỏi.

“Tới nhà họ Quan trước đi!”, Dương Thanh nói.

Hai mươi phút sau, nhà họ Quan.

Dương Thanh ngồi ở ghế trên, Quan Chính Sơn cẩn thận ngồi cạnh, trong cả biệt thự chỉ có hai người bọn họ.

“Chuyện đêm nay, ông thấy thế nào?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Quan Chính Sơn sửng sốt một chút rồi nhanh chóng hiểu ý Dương Thanh: “Ý của cậu Thanh là chuyện tổ chức bán đấu giá Mạnh Ký?”

Dương Thanh gật đầu.

“Không dối gạt gì cậu, trong tỉnh Giang Bình, tổ chức đấu giá của nhà họ Mạnh đứng hàng đầu! Còn về chuyện Mạnh Ký bán đấu giá người đẹp, theo tôi được biết, chuyện này đã diễn ra bảy, tám năm rồi!”

Quan Chính Sơn nói đúng sự thật.

Dương Thanh nhìu mày: “Ông có chắc là bảy, tám năm rồi không?”

Quan Chính Sơn gật đầu: “Chắc chắn không quá mười năm. Tôi nhớ rất rõ là khi tôi vừa qua sáu mươi tuổi, tổ chức bán đấu giá Mạnh Ký chính thức đi vào hoạt động!

Dương Thanh im lặng không nói gì, vốn dĩ anh cho rằng kẻ vận chuyển người đẹp cho nhà họ Ngụy chính là nhà họ Mạnh, giờ xem ra là không phải.

Dù sao việc làm ăn này của nhà họ Ngụy đã kéo dài hơn 20 năm, còn nhà họ Mạnh chỉ mới bắt đầu bảy, tám năm nay.

Dương Thanh có linh cảm, dù không phải nhà họ Mạnh vận chuyển gái đẹp tới nhà họ Ngụy thì nguồn gái đẹp của họ Mạnh và họ Ngụy đều là một chỗ.

“Spa Hoàng Hà đưa gái đẹp tới bất kể giờ giấc, ông không biết chuyện này à?”, Dương Thanh hỏi

Quan Chính Sơn vội nói: “Nhờ hoạt động này, nhà họ Ngụy nhanh chóng phát triển mạnh mẽ!”

“Giữa nhà họ Ngụy và họ Mạnh có quan hệ gì?”, Dương Thanh lại hỏi.

Anh cảm thấy giữa hai nhà này có gì đó nhưng hôm nay ở Mạnh Ký, trừ nghe nói về một Ngụy Minh Nguyệt, không còn nghe ai tham gia nữa.

Quan Chính Sơn nghi ngờ: "Cậu Thanh, đừng bảo cậu đang hoài nghi là nhà họ Mạnh đưa gái đẹp cho nhà họ Ngụy nhé?"

"Sao? Không có khả năng à?", Dương Thanh nghi ngờ hỏi lại

Quan Chính Sơn lắc đầu, khẳng định: "Không dối gạt cậu, nhà họ Mạnh và họ Ngụy có vài ân oán, vợ của chủ nhà họ Ngụy đời trước chính là con gái của nhà họ Mạnh!"

"Vốn dĩ nhà họ Mạnh định dùng cô con gái này để liên hôn với một gia tộc hàng đầu ở Yến Đô nhưng cuối cùng, cô gái này lại bỏ trốn với chủ đời trước của nhà họ Ngụy.
Vì chuyện này nên trong cơn giận, nhà họ Mạnh đã cắt đứt quan hệ với cô gái này!"

"Tuy sau này nhà họ Ngụy cũng phát triển mạnh nhưng điều đó là chẳng liên quan gì tới nhà họ Mạnh!"

Nghe Quan Chính Sơn kể xong, Dương Thanh mới hiểu ra, khó trách nhà họ Ngụy chỉ phái một người thuộc lớp con cháu đi tham gia buổi đấu giá, hóa ra là vì nguyên do này.

"Cậu Thanh, hôm nay cậu ra tay với Mạnh Xuyên, e là nhà họ Mạnh sẽ không bỏ qua đâu!"

Quan Chính Sơn nói với vẻ mặt căng thẳng.

Dương Thanh nở nụ cười khinh miệt: "Nếu nhà họ Mạnh muốn biến mất thì tùy!"

Thấy Dương Thanh không hề để tâm về nhà họ Mạnh, Quan Chính Sơn lại cảm thấy trong lòng thoải mái.

Dù sao bây giờ nhà họ Quan cũng đã thần phục Dương Thanh, anh càng mạnh mẽ, tương lai nhà họ Quan mới càng thêm huy hoàng.

"Ông có từng nghĩ tới việc trở thành bá chủ duy nhất của Giang Hải, sánh vai với các thế gia hàng đầu của tỉnh thành không?"

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Quan Chính Sơn cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu dồn dập, ông ta biết Dương Thanh không phải đang nói giỡn với mình.

“Có! Nếu cậu Thanh bằng lòng ủng hộ nhà họ Quan, trong cả Giang Hải này, chúng tôi có sợ gì?”

Quan Chính Sơn bỗng đứng lên, vẻ mặt kích động.

“Nhưng dựa vào nền tảng của nhà họ Quan lúc này thì vẫn còn kém xa lắm!”

Dương Thanh nói không chút khách sáo.

Quan Chính Sơn không dám nói gì, ông ta biết Dương Thanh còn chưa nói xong.

Trầm ngâm một hồi, Dương Thanh mới mở miệng: “Ông chọn ra mười người trung thành và mạnh nhất của nhà họ Quan, yêu cầu là độ tuổi trong vòng 30, ngày mai tôi sẽ sắp xếp người tới đây tiến hành huấn luyện họ!”

Nghĩ tới thực lực đáng sợ của Dương Thanh, trái tim Quan Chính Sơn kích động tới mức sắp nhảy ra khỏi miệng, ông ta vội đáp: “Vâng, cậu Thanh!”

Giơ đồng hồ lên xem giờ, Dương Thanh nói: “Tôi phải đi!”

“Cậu Thanh, để tôi bảo người chở cậu đi!”

Quan Chính Sơn vội nói.

Rất nhanh, bóng một người thanh niên xuất hiện trong biệt thự, khi thấy Dương Thanh, người này bắt đầu run rẩy.

- ————

.

Chương 180: 180: Mượn Đao Giết Người

Thanh niên này không phải ai khác, mà chính là Quan Tuyết Tùng được Quan Chính Sơn gọi tới.

Kiếp nạn xảy ra ở nhà họ Quan lúc trước đang hiện ngay trước mắt.

Thanh niên trước mặt còn nhỏ tuổi hơn mình, nhưng chỉ cần nhấc tay đã có thể hủy diệt nhà họ Quan hủy diệt, đồng thời cũng có thể khiến nhà họ Quan sống lại, thậm chí còn khiến Quan Chính Sơn sợ đến mức từ bỏ việc chữa trị Quan Tuyết Phong.

Dù Quan Tuyết Phong vì Dương Thanh mà chết, nhưng trong lòng Quan Tuyết Tùng không hề căm hận khi đối mặt với Dương Thanh, mà chỉ có sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Cháu còn mau chào hỏi cậu Thanh đi!”

Quan Chính Sơn tức giận quát.

Quan Tuyết Tùng bừng tỉnh, vội cúi đầu nói: “Chào cậu!”

Dương Thanh liếc nhìn anh ta, rồi gật đầu: “Ừm!”

“Tuyết Tùng, bây giờ cháu đưa cậu Thanh tới bệnh viện Nhân Dân đi”.

Quan Chính Sơn căn dặn.

“Vâng!”, Quan Tuyết Tùng vội đáp.

Quan Chính Sơn đích thân tiễn Dương Thanh lên xe, thấy xe đi xa rồi mới lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ông ta cảm thấy rất áp lực khi đứng cạnh Dương Thanh, nhất là lúc nãy khi Quan Tuyết Tùng ngẩn người nhìn Dương Thanh, đã dọa ông ta sợ mất mật, sợ Dương Thanh không vui sẽ tiện tay giết Quan Tuyết Tùng.

Sau khi bình tĩnh lại, ông ta vội gọi điện thoại: “Cậu thông báo cho tất cả mọi người, đến biệt thự của tôi họp ngay”.

Những lời Dương Thanh nói lúc nãy đã thể hiện hàm ý rất rõ.

Ông ta phải bảo gia tộc chuẩn bị thật chu toàn, mới có thể làm Dương Thanh hài lòng.

Cùng lúc đó, Quan Tuyết Tùng tự mình lái xe chở Dương Thanh đi.

Dọc đường đi, Quan Tuyết Tùng luôn nơm nớp lo sợ, chẳng dám nói một câu, ánh mắt hơi sợ hãi.

Dương Thanh cũng im lặng, ngồi ghế cao cấp ở phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng trong đầu anh đã lên kế hoạch cho tương lai, sở dĩ anh chọn nhà họ Quan, không phải là vì tin tưởng nhà họ Quan, mà là xem trọng địa vị của nhà họ Quan ở Giang Hải.

Nên anh dễ dàng nâng đỡ nhà họ Quan lên thống trị Giang Hải.

Dù sau này nhà họ Quan vững chắc rồi phản bội anh, anh cũng không sợ.

Anh nâng nhà họ Quan lên thế nào, thì cũng có thể hủy diệt nhà họ Quan thế đó.

“Cậu Thanh, tới nơi rồi!”

Đến khi Quan Tuyết Tùng lên tiếng, Dương Thanh mới mở mắt ra.

“Anh về thông báo với ông nội anh, trước mắt bảo ông ta nghĩ cách sắp xếp ổn thỏa cho bốn cô gái mà tôi đã đấu giá ở club Long Đằng”.

Dương Thanh vừa xuống xe, thì chợt nhớ đến bốn cô gái mình đã tốn bốn mươi triệu để đấu giá, nên căn dặn Quan Tuyết Tùng.

“Cậu cứ yên tâm, tôi quay về sẽ nói chuyện này với ông nội ngay”, Quan Tuyết Tùng vội đáp.

“Ừm!”

Dương Thanh xoay người đi vào bệnh viện.

Lưng Quan Tuyết Tùng đã ướt đẫm mồ hôi, lúc nãy Dương Thanh ngồi phía sau anh ta, làm anh ta cảm thấy mình đang

ngồi cùng thần chết.

“Anh Thanh!”

Dương Thanh vừa đi tới cổng bệnh viện, Mã Siêu liền xuất hiện trong tầm mắt của anh.

“Ngày mai, cậu tới ở nhà họ Quan một thời gian, phụ trách huấn luyện nhóm cao thủ trông được một chút”, Dương Thanh nói.

Mã Siêu bất đắc dĩ nói: “Anh Thanh, anh muốn nắm giữ toàn bộ Giang Hải là chuyện dễ như trở bàn tay, cần gì phải phiền phức như thế?”

Dương Thanh lạnh nhạt đáp: “Nếu tôi làm vậy chẳng phải sẽ phá hỏng quy tắc sao? Tôi muốn tự tay xây dựng mạng lưới quan hệ của riêng mình.
Một ngày nào đó, tôi sẽ dựa vào mạng lưới quan hệ này, để đi gặp gia tộc Vũ”.

Mã Siêu như đang nhìn thấy sư tử nhìn chằm chằm con mồi, trong lòng khẽ run lên.

“Anh Thanh cứ yên tâm, một tháng đủ để huấn luyện một nhóm cao thủ rồi”, Mã Siêu trầm giọng nói.

Dương Thanh lại gọi cho Vương Cường: “Anh sắp xếp ổn thỏa chuyện đang làm đi, ngày mai đích thân dẫn mười anh em đáng tin nhất đến nhà họ Quan, để tiến hành huấn luyện một tháng”.

Đầu bên kia, Vương Cường nghe Dương Thanh nói thế thì cảm thấy máu nóng dâng trào khắp người, vội nói: “Vâng, cậu Thanh!”

Lúc Dương Thanh quay về phòng bệnh, không những Tần Thanh Tâm, mà Hạ Hà cũng đang ở đây, nhưng sắc mặt hai người đều rất lo lắng.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Dương Thanh mỉm cười đi vào phòng bệnh.

Thấy Dương Thanh quay về bình an, vẻ mặt lo lắng của hai người lập tức tan biến.

Vì Tần Đại Dũng đang ở đây, nên hai cô không nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh một lúc, thấy anh không bị thương chỗ nào, mới yên lòng.

Tại nhà họ Trang.

Trong một căn biệt thự xa hoa, nằm trong trang viên với diện tích gần bằng hai ba sân bóng đá cỡ nhỏ, có một cỗ thi thể đang nằm dưới sàn.

Trong biệt thự đều là người nhà họ Trang, giờ ai cũng mang vẻ mặt bi thương và tức giận.

“Ông chủ Trang, xin ông hãy nén bi thương, là do cháu không bảo vệ được Tất Phàm, mong ông thứ tội!”

Một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đứng bên cạnh, bi thương nói.

Lúc này, khuôn mặt đầy nhăn nheo của ông lão ngồi ở vị trí đầu, đã trở nên méo mó.

Lão ta là Trang Kiến Thiết, chủ gia tộc họ Trang – một trong bốn gia tộc lớn ở Giang Hải.

“Cậu Xuyên, mong cậu hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc cháu tôi chết vì lý do gì?”

Trang Kiến Thiết tức giận hỏi.

Mạnh Xuyên đáp: “Tối nay trong buổi đấu giá, có một thanh niên tên là Dương Thanh, đã tranh giành người đẹp số 1 với Tất Phàm.
Cuối cùng Tất Phàm đã ra giá thành công, nhưng không có tiền trả.
Cháu vốn định ra mặt hòa giải, xem như lần ra giá của cậu Phàm không được tính, nhưng đối phương vẫn không chịu, rồi tùy ý giết chết Tất Phàm”.
Truyện thuộc sở hữu của ReadMe (Android) và FindNovel (iOS).

“Ban đầu cháu đã sắp xếp vệ sĩ nhà họ Mạnh ra tay đánh Dương Thanh rồi, nhưng tất cả đều không phải là đối thủ của cậu ta.
Cậu ta mà không kiêng kỵ nhà họ Mạnh của cháu thì e rằng

cậu ta còn định giết luôn cả cháu, bây giờ trên cổ cháu vẫn còn vết thương do cậu ta để lại".

Mạnh Xuyên nói xong thì ngửa cổ lên.

Trang Kiến Thiết vốn hơi nghi ngờ lời nói của Mạnh Xuyên, đến khi nhìn thấy rõ vết hằn trên cô anh ta, cuối cùng lão ta cũng khẳng định, chuyện này không hề đơn giản.

"Dương Thanh? Cậu ta là ai? Tôi chưa từng nghe gia tộc họ Dương nào lớn mạnh cả", Trang Kiến Thiết hỏi.

Mạnh Xuyên nói: "Nghe nói, Dương Thanh là con rể của một gia tộc hạng bét ở Giang Hải, khoảng hai tháng trước, cậu ta đã bị đuổi khỏi gia tộc".

"À đúng rồi, còn chuyện này nữa, cháu nghĩ cháu nhất định phải nói chuyện này cho ông biết".

Mạnh Xuyên bỗng nói tiếp: "Quan Chính Sơn có quan hệ rất tốt với Dương Thanh, thậm chí còn vì thằng ranh đó mà đối đầu với nhà họ Mạnh chúng cháu.
Nếu không có ông ta, Dương Thanh sẽ không có cơ hội thoát khỏi tay cháu".

"Quan Chính Sơn!"

Trang Kiến Thiết hung ác nói: "Kể từ hôm nay, nhà họ Trang tôi không đội trời chung với nhà họ Quan!"

"Ông chủ Trang, ông định đối phó thằng nhãi Dương Thanh đó thế nào?"

Mạnh Xuyên bỗng lên tiếng hỏi.

Trang Kiến Thiết lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Chuyện này tôi tự có dự định, không cần cậu Xuyên phải bận tâm nhiều như thế!"

"Nếu đã thế thì cháu không làm phiền nữa, tạm biệt ông!"

Mạnh Xuyên nói xong thì xoay người rời đi.

Đến khi Mạnh Xuyên rời đi, Trang Kiến Thiết khẽ híp mắt lại, lạnh lùng nói: "Một thằng công tử bột như cậu ta thật sự cho rằng tôi già rồi nên hoa mắt sao?"

“Bố, ý bố là?”

Một người đàn ông trung niên đi tới, dè dặt hỏi.

“Mạnh Xuyên muốn mượn đao giết người, e là cái chết của Tất Phàm cũng liên quan đến cậu ta, dù cậu ta nói thế nào thì con cũng phải đích thân đi điều tra cái chết của Tất Phàm”.

Trang Kiến Thiết nói tiếp: “Nếu chuyện này thật sự liên quan đến thanh niên tên là Dương Thanh kia, thì dù cậu ta là ai đi chăng nữa, cũng phải chết!”

- ——————

.

Chương 181: 181: Đứng Lại Cho Tôi

Tin tức Trang Tất Phàm đã chết nhanh chóng truyền khắp Giang Hải.

Dù sao gã cũng là một trong bốn cậu chủ Giang Hải, bản thân còn là cháu đích tôn nhà họ Trang, tất nhiên gã chết đột ngột như vậy sẽ là một tin sốt dẻo.

Rất nhiều người trong giới quyền quý ở Giang Hải đều biết chuyện xảy ra ở cơ sở của tổ chức đấu giá Mạnh Ký, bọn họ có cảm giác như bão tố sắp xảy ra.

Chuyện này không chỉ liên quan đến nhà họ Trang, còn dính líu tới cả nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

"Cậu Thanh, Trang Tất Phàm chết rồi!"

Dương Thanh đang ở trong phòng bệnh của Tần Đại Dũng, anh nhanh chóng nhận được điện thoại của Quan Chính Sơn.

Sau khi Dương Thanh ra khỏi phòng bệnh mới nói: "Là tôi giết ngay trước mặt người nhà họ Mạnh!"

Quan Chính Sơn nghe vậy thì không khỏi hít sâu một hơi. Đêm qua, lúc Dương Thanh bình yên vô sự ra khỏi club Long Đằng, ông ta đã đoán được điều này.

Bây giờ Dương Thanh thừa nhận, hơn nữa anh còn nói mình đã làm ngay trước mặt người nhà họ Mạnh, điều này khiến ông ta càng chấn động hơn.

"Nhà họ Trang đã tuyên chiến với nhà họ Quan.
Tôi nghĩ, đây mới chỉ bắt đầu thôi.
Có lẽ nhà họ Trang sẽ nhanh chóng tìm được cậu thôi.
Cậu tốt nhất nên có sự chuẩn bị trước".

Quan Chính Sơn trầm giọng nói.

Dương Thanh cười lạnh: "Nếu nhà họ Trang chỉ nhằm vào tôi, bọn họ còn có đường sống.
Nếu bọn họ nhằm vào người bên cạnh tôi, vậy nhà này cũng chẳng còn lý do nào để sống sót nữa".

Trong lòng Quan Chính Sơn thấy chấn động trước những lời này vô cùng ngang ngược này.
Nhưng vừa nghĩ tới nhà họ Quan suýt nữa bị phá hủy, ông ta biết Dương Thanh không phải đang nói đùa.

“Là tôi quá lo lắng rồi!”

Quan Chính Sơn cười cay đắng.

“Ông có thể đối phó được với nhà họ Trang chứ?”

Dương Thanh chợt hỏi.

Nghĩ đến phía sau nhà họ Quan có chỗ dựa vững chắc là Dương Thanh, Quan Chính Sơn vô cùng khí thế, cười sảng khoái nói: “Nếu nhà họ Trang tưởng nhà họ Quan chúng tôi dễ ức hiếp thì bọn họ nhầm rồi.

Cậu Thanh cứ yên tâm, nhà họ Trang không làm gì được tôi đâu”.

“Nếu nhà họ Mạnh can thiệp, ông hãy thông báo ngay với tôi!”

Dương Thanh không yên tâm nên dặn dò thêm.

“Vâng, cậu Thanh!”

Quan Chính Sơn trầm giọng nói.

Dù sao ngày ấy xảy ra chuyện ở cơ sở của tổ chức đấu giá Mạnh Ký, nhà họ Trang còn có quan hệ thân thiết với nhà họ Mạnh.
Nếu nhà họ Mạnh can thiệp, nhà họ Quan sẽ không có phần thắng.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh do dự một lát mới gọi một cuộc điện thoại.

“Chủ tịch!”

Cuộc điện thoại của Dương Thanh vừa được kết nối, anh đã nghe được giọng nói kích động của Lạc Bân.
Ông ta được Dương Thanh thu xếp cho ở lại Châu Thành để xử lý sản nghiệp nhà họ Dương, nên đã lâu không gặp anh.

Dương Thanh hỏi: “Ông xử lý chuyện ở Châu Thành thế nào?”

Lạc Bân vội vàng báo cáo: “Chủ tịch, sản nghiệp nhà họ Dương đã được chỉnh đốn xong.
Bây giờ tập đoàn Thành Hà có thể tương đương với một gia tộc đứng đầu rồi”.

“Vậy thì tốt rồi.
Ông bảo Tiền Bưu tới bệnh viện Nhân Dân Giang Hải tìm tôi”, Dương Thanh nói.

“Chủ tịch, có phải bên phía Giang Hải đã xảy ra rắc rối gì không?”, Lạc Bân lo lắng hỏi.

“Cũng không phải rắc rối gì.
Ông cứ tiếp tục trông coi Châu Thành.
Chắc không lâu nữa, ông cũng sẽ về thôi”.

Tất nhiên Dương Thanh hiểu rõ Lạc Bân muốn đi theo mình, hứa sẽ cho ông ta về sớm.

Lạc Bân nghe vậy thì thầm mừng rỡ, vội vàng nói: “Tôi luôn chờ sự sai bảo của chủ tịch!”

Cho dù Dương Thanh không sợ nhà họ Trang, nhưng bây giờ Mã Siêu được anh phái đi huấn luyện một đám cao thủ nhà họ Quan, bên cạnh tạm thời không có cao thủ nào dùng được.
Anh bảo Tiền Bưu trở về, thật ra có thể bớt rất nhiều rắc rối.

Tần Y đã có Sâm Ba bảo vệ, anh sẽ bảo Tiền Bưu đi bảo vệ Tần Thanh Tâm.

Chỉ khi bảo đảm an toàn cho người nhà, Dương Thanh mới có thể yên tâm được.

Từ Châu Thành đến Giang Hải phải tốn hết một giờ đi đường.
Đâu tầm bốn mươi phút sau, Tiền Bưu đã tới bệnh viện Nhân Dân.

“Cậu Thanh!”

Tiền Bưu cung kính đứng trước mặt Dương Thanh, ông ta không dám có chút sơ suất nào.

“Trong thời gian này, ông âm thầm bảo vệ vợ tôi.
Nếu có điều gì khác thường thì phải thông báo cho tôi biết ngay”, Dương Thanh nghiêm túc căn dặn.

“Vâng!”

Lúc này Tiền Bưu đứng nghiêm, chỉ thiếu mỗi cúi chào.

Mặc dù ông ta đã rời khỏi biên giới phía Bắc nhiều năm nhưng nhiệt huyết trên người vẫn còn.

Ngay sau đó, Dương Thanh gọi điện thoại cho Sâm Ba, căn dặn gã bảo vệ tốt cho Tần Y.

Sau khi thu xếp xong xuôi tất cả những việc này, anh mới thấy yên tâm.

“Dương Thanh, bố thấy vết thương đã lành, có thể ra viện được rồi”.

Tần Đại Dũng nằm bệnh viện suốt hai ngày, thấy rục cả người.

Chủ yếu nhất là ông ta lo lắng cho công ty.
Dù sao bây giờ ông ta cũng là tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Ông ta mới lên chức không lâu đã đột nhiên phải nằm viện.

Dương Thanh nói: “Bố nói với con cũng vô dụng thôi, chỉ khi nào Thanh Tâm và Y Y đồng ý thì mới được ạ!”

Theo anh, nếu các chiến sĩ ở biên giới phía Bắc bị chút vết thương như Tần Đại Dũng thì không cần nằm viện, thậm chí còn chẳng cần bỏ lỡ việc huấn luyện.

Nhưng Tần Thanh Tâm và Tần Y không chấp nhận cho Tần Đại Dũng ra viện, Dương Thanh cũng hết cách, chỉ có thể ở lại trông.

Hai người đang nói chuyện thì bác sĩ tới phòng kiểm tra.

Sau khi kiểm tra cho Tần Đại Dũng, bác sĩ nói thẳng: “Ông có thể ra viện!”

Được bác sĩ cho phép, Dương Thanh cũng chẳng còn lý do gì để ngăn cản Tần Đại Dũng ra viện nữa.

Sau khi Tần Đại Dũng ra sức yêu cầu, lúc này anh mới thu dọn đồ xuất viện.

Lúc Dương Thanh đưa Tần Đại Dũng về đến căn nhà thuê, Châu Ngọc Thúy vẫn chẳng khác nào trước đây.
Bà ta ngồi trên sofa, trong tay cầm điều khiển từ xa, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi.

Trên bàn còn chất đống vỏ trái cây và các đồ linh tinh khác.
Trong thùng rác bên cạnh đầy những các hộp đựng đồ ăn nhanh.

Có thể tưởng tượng được bà ta sống thế nào trong mấy ngày Tần Đại Dũng nằm viện.

Mấy ngày qua, Châu Ngọc Thúy chưa từng tới bệnh viện.
Lúc này Tần Đại Dũng về nhà, bà ta cũng chỉ ngẩng đầu liếc qua rồi xem tivi tiếp.

Cảm giác vui mừng sau khi ra viện của Tần Đại Dũng hoàn toàn biến mất.
Ông ta ném đồ xuống và ra khỏi nhà.

“Dương Thanh, bố thật sự không thể sống tiếp với người phụ nữ này nữa”.

Khi ra tới bên ngoài, Tần Đại Dũng đau buồn nói.

Nếu Dương Thanh gặp phải người phụ nữ như vậy, anh đã ly hôn từ lâu rồi.
Nhưng anh chắc chắn không thể nói vậy trước mặt Tần Đại Dũng.

“Trước đây bố còn cảm thấy người phụ nữ này vẫn có thể cứu được.
Nhưng bây giờ xem ra là hết thuốc chữa rồi.
Bố thật sự không hiểu mình làm sao sống được với người phụ nữ này cả đời”.

Hai mắt Tần Đại Dũng đỏ hoe, trong lòng rất uất ức.
Ông cũng cực kỳ thất vọng về Châu Ngọc Thúy.

“Được rồi, bố đừng suy nghĩ nhiều nữa.
Dù sao ban ngày bố đi làm không gặp, mắt không gặp thì lòng không phiền”.

Dương Thanh mỉm cười an ủi.

Tần Đại Dũng cười cay đắng: “Không nói nữa, bố tới công ty đây!”

Hai mươi phút sau, ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Trước đây nhà họ Dương ở Châu Thành tặng bốn mươi chín phần trăm cổ phần công ty vật liệu xây dựng Long Hà cho anh, anh cũng không để ý nhiều.

“Ồ, đây chẳng phải là sếp Tần mới đi làm mấy ngày đã xin nghỉ bệnh à? Ông khỏi bệnh nhanh vậy?”

Hai người vừa vào công ty, một người đàn ông trung niên, hơi hói đầu cười híp mắt nhìn Tần Đại Dũng.

Nghe ông ta nói có vẻ như quan tâm Tần Đại Dũng, nhưng trong giọng nói đầy châm chọc.

“Sếp Tần có quan hệ, đừng nói xin nghỉ mấy ngày, cho dù một năm không đến cũng chẳng sao”.

Một cô gái trẻ mặc trang phục công sở bó sát người đứng phía sau người đàn ông trung niên hói đầu cười ha hả nói.

Sau khi Dương Thanh giao công ty vật liệu xây dựng Long Hà cho Tần Đại Dũng, anh chưa từng can thiệp vào chuyện của công ty, vốn tưởng mọi chuyện đều rất thuận lợi.
Nhưng bây giờ anh thấy, tất cả đều không dễ dàng gì.

Trước ngực người đàn ông trung niên hói đầu kia có đeo thẻ phó tổng giám đốc.
Chẳng trách ông ta dám càn rỡ trước mặt Tần Đại Dũng.

Cô gái kia thì đeo thẻ thư ký.

Lúc này hai người kẻ xướng người họa, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều nhân viên.

Vẻ mặt Tần Đại Dũng rất khó coi.
Ông ta vốn định dựa vào năng lực của mình để xử lý mọi chuyện trong công ty, giờ đã bị Dương Thanh nhìn thấy hết.

“Mọi người, năm phút sau tới phòng họp lớn để họp!”

Lúc này, Tần Đại Dũng quát.

“Sếp Tần, thật ngại quá, đúng lúc tôi phải đi gặp một đối tác nên không thể họp cùng!”

Người đàn ông hói đầu nói xong, quay người rời đi.

“Sếp Tần, tôi cũng có việc phải xử lý, không tham gia được!”, cô thư ký kia cũng cười híp mắt nói.

“Sếp Tần, tôi cũng có việc!”

…

Có người đàn ông hói đầu lên tiếng trước, năm quản lý cao cấp của công ty, trong đó tính cả ông ta đều liên tục nói ngay trước mặt mọi người là mình không có thời gian tham gia cuộc họp.

“Đứng lại cho tôi!”

Tần Đại Dũng không nén được cơn giận, hét lên với người đàn ông hói đầu đã đi tới cửa.

- ————

.

Chương 182: 182: Có Người Giả Mạo

Lúc này Tần Đại Dũng vô cùng khí thế, tức giận hét lên, mọi người đều phải nhìn về phía ông ta.

Người đàn ông hói đầu mới đi được mấy bước cũng dừng chân, hai mắt hơi híp lại.

Người đàn ông hói đầu tên là Triệu Hoa.
Khi nhà họ Dương ở Châu Thành còn, ông ta chính là tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Dương Thanh bảo Lạc Bân chỉnh đốn lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Lạc Bân muốn bảo đảm công ty có thể hoạt động bình thường nên không hề động vào nhân sự của công ty.

Nhưng sau đó Tần Đại Dũng đột nhiên từ bên ngoài tới làm tổng giám đốc, Triệu Hoa trở thành phó tổng giám đốc.

Ông ta vốn rất bất mãn về điều này, luôn tìm cách chống đối với Tần Đại Dũng, thậm chí sẵn sàng gây thiệt hại cho quyền lợi của công ty, cũng phải đối đầu với Tần Đại Dũng.

Chỉ cần là ý kiến do Tần Đại Dũng đưa ra, ông ta đều không đồng ý.

“Người ta bảo sếp mới nhậm chức hay nóng tính.
Sếp Tần đã lên chức lâu như vậy mà ông vẫn còn nóng tính thế?”

Triệu Hoa cười híp mắt nói.

Tần Đại Dũng lạnh lùng nói: “Tôi không quan tâm các người có lý do gì, trong vòng năm phút đều phải đến phòng họp lớn để họp! Bằng không tự gánh lấy hậu quả!”

“Ha ha, sếp Tần, uy quyền của ông lớn quá nhỉ?”

Triệu Hoa mỉm cười nói: “Xét về kinh nghiệm và lý lịch, tôi bỏ xa ông cả chục con phố, ông lấy tư cách gì bảo tôi tới họp?”

“Trưởng phòng Trương, bây giờ là mười giờ mười bảy phút.

Mười giờ hai mươi hai phút, ai không tới họp thì cứ xử phạt vì nghỉ làm không phép!”

Tần Đại Dũng căn dặn trưởng phòng nhân sự.

Trưởng phòng Trương có hơi khó xử.
Cho dù ông ta là người chịu trách nhiệm về nhân sự nhưng vẫn không dám chống đối Triệu Hoa.

Đúng như Triệu Hoa đã nói, kinh nghiệm và lý lịch của ông ta là cao nhất trong công ty, vốn là tổng giám đốc công ty, tất cả nhân viên quản lý cao cấp trong công ty đều là người của ông ta.

“Ông không hiểu lời tôi nói à?”

Tần Đại Dũng thấy trưởng phòng Trương không nói lời nào, lập tức nổi giận.

Trưởng phòng Trương cười khổ: “Vâng, sếp Tần!”

“Trương Chí Quân, đây là ân oán giữa tôi và Tần Đại Dũng, nếu ông dám can thiệp, tôi có hàng trăm cách đuổi ông ra khỏi công ty”, Triệu Hoa uy hiếp.

Nghe ông ta nói vậy, Dương Thanh nãy giờ không nói gì, lúc này ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng.

Triệu Hoa này đúng là quá mức kiêu căng, dám uy hiếp nhân viên ngay trước mặt mọi người.

Trương Chí Quân khổ sở, đi tới phòng họp không được, không đi cũng không được.
Ông ta không thể đắc tội với bất kỳ bên nào.

“Triệu Hoa, có phải ông cảm thấy mình chính là ông trời ở trong công ty này, tôi thật sự không dám làm gì ông à?”

Tần Đại Dũng đột nhiên bình thản nói, trên mặt không thấy có chút tức giận nào.

Ông ta đột nhiên thay đổi làm Triệu Hoa bất giác có dự cảm xấu.
Nhưng nghĩ tới địa vị của mình ở trong công ty, Triệu Hoa không sợ hãi nữa.

Ông ta cười lạnh nói: “Tôi làm việc trong công ty bao nhiêu năm qua, hiểu rõ tất cả các nghiệp vụ của công ty, công ty có thể không có ông nhưng không thể thiếu tôi.
Cho dù sếp Lạc tới, cũng sẽ không làm gì được tôi nữa là ông?”

Tần Đại Dũng hít sâu một hơi, đảo mắt nhìn lướt qua mọi người và chợt nói: “Tôi đột nhiên từ bên ngoài tới công ty này, chắc không chỉ Triệu Hoa không phục, những người khác cũng không phục tổng giám đốc như tôi nhỉ?”

Dù sao ông ta cũng là tổng giám đốc công ty, cho dù phần lớn quản lý cao cấp đều là người của Triệu Hoa, nhưng rõ ràng lúc này Tần Đại Dũng đang sắp nổi giận, rất nhiều người đều hơi do dự, mãi vẫn không có người nào đứng ra.

Triệu Hoa cười lạnh nói: “Các người có ý kiến gì thì cứ việc nói ra.
Có tôi ở đây, không ai có thể làm gì được các người”.

Có những lời này của Triệu Hoa, cuối cùng đã có người đứng ra: “Tôi không phục!”

“Sếp Triệu làm trong công ty bao nhiêu năm qua, đổ biết bao mô hồi công sức cho công ty, ông chỉ là một tổng giám đốc từ bên ngoài tới, ông có tư cách gì thay thế ông ấy?”

“Tôi cũng không phục.
Ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà, tôi chỉ nhận sếp Triệu là lãnh đạo!”

“Cả tôi cũng không phục.
Ông chỉ là một kẻ bị gia tộc nhỏ vứt bỏ, có tư cách gì làm tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà?”

Có ba quản lý cao cấp của công ty lần lượt đứng ra, trong đó có một phó tổng giám đốc và hai trưởng phòng.

Ba người này vốn qua lại thân thiết với Triệu Hoa, lúc này bọn họ đứng ra, mọi người cũng không nghi ngờ gì.

Nhưng cũng chỉ có ba người này đứng ra nói, những người khác đều lựa chọn im lặng.

Tần Đại Dũng có thể từ bên ngoài tới nhậm chức, đã chứng tỏ lai lịch của ông ta chắc chắn không đơn giản.

“Còn có ai không phục nữa?”

Tần Đại Dũng nhìn lướt qua mọi người ở đó, lớn tiếng hỏi.

Triệu Hoa híp mắt và hừ lạnh nói: “Các người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ đi!”

“Tôi cũng không phục!”

Lại có một quản lý cao cấp đứng ra.
Nhưng cũng chỉ có một người, những người khác vẫn lựa chọn im lặng.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Triệu Hoa có phần khó coi. Ông ta vốn tưởng rằng nếu có một ngày mình và Tần Đại Dũng hoàn toàn trở mặt, sẽ có ít nhất hơn nửa số quản lý cao cấp đứng ở bên phía mình.

Nhưng bây giờ, chỉ có chưa đến một nửa số quản lý cao cấp lựa chọn ông ta.

Tần Đại Dũng hít sâu một hơi: “Được, nếu các người không phục, vậy tôi cũng không nhất thiết phải giữ các người lại nữa”.

Ông dứt lời lại nói với trưởng phòng nhân sự Trương Chí Quân: “Trưởng phòng Trương, ông ghi lại tên những người này rồi lập tức làm bản quyết định sa thải!”

Ầm!

Tần Đại Dũng nói ra những lời này làm ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả Triệu Hoa cũng kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi nói: “Tần Đại Dũng, mẹ nó, ông nói gì vậy? Ông muốn đuổi việc tôi à? Ông có tư cách gì?”

“Tôi là tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà, lời nói của tôi có tính quyết định trong công ty này.
Nếu các người không phục sự quản lý của tôi, sao tôi còn phải giữ các người lại? Chẳng lẽ chờ các người lấy mất quyền lực của tôi, ngăn cản công ty phát triển sao?”

Vẻ mặt Tần Đại Dũng lạnh lùng.
Lần này, ông không còn tình người, chỉ còn sự lãnh đạm và mạnh mẽ quyết đoán của một cấp trên.

“Ông là cái thá gì chứ? Ông thật sự tưởng mình là tổng giám đốc thì có thể đuổi việc được tôi sao?”

Triệu Hoa thẹn quá hóa giận nói: “Ông đây là phó tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà, cho dù muốn đuổi việc tôi cũng phải thực hiện theo trình tự chính quy.
Chỉ có chủ tịch ký tên mới có thể đuổi việc được tôi!”

“Đúng vậy, chúng tôi là nhân viên chính thức của công ty, ông có tư cách gì đuổi việc chúng tôi?”

“Không có chủ tịch ký tên, ai có thể đuổi chúng tôi đi chứ?”

Ngay sau đó, bốn quản lý cấp cao đứng bên phía Triệu Hoa đều gào lên với Tần Đại Dũng, hận không thể xé xác ông ta ra.

Vẻ mặt Tần Đại Dũng hờ hững, đột nhiên nhìn về phía Dương Thanh: “Chủ tịch, bây giờ tôi muốn đuổi việc những người này, chủ tịch có thể ký tên không?”

Nghe thấy Tần Đại Dũng nói vậy, ai nấy đều chấn động.

Cho dù là Triệu Hoa cũng chưa từng gặp Dương Thanh.
Vừa rồi anh xuất hiện cùng Tần Đại Dũng, ông ta chỉ cho rằng anh là nhân viên mới được Tần Đại Dũng tuyển vào.

Anh hờ hững nhìn năm người kia, nói: “Nếu không phục tùng cấp trên, tất nhiên phải đuổi!”

Năm người kia lập tức ủ rũ, vẻ mặt đờ đẫn.

Triệu Hoa đờ người ra một lúc lâu mới tức giận hét lên:
“Thằng oắt con, mày cũng dám giả mạo chủ tịch công ty vật liệu xây dựng Long Hà à? Mày đúng là chán sống rồi.
Tao sẽ lập tức báo cáo lại với sếp Lạc!”

Ông ta nói xong thì lấy điện thoại ra gọi.
Lạc Bân nhanh chóng nghe máy, thờ ơ hỏi: “Chuyện gì?”

“Sếp Lạc, có một người thanh niên hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi tới công ty giả mạo chủ tịch.

Sếp Tần còn bao che cho cậu ta nữa.
Ông xem chuyện này nên xử lý thế nào?”

Giọng điệu Triệu Hoa vô cùng cung kính, lúc ông ta nói chuyện còn nhìn về phía Dương Thanh với vẻ giễu cợt.

- ——————

.

Chương 183: 183: Xin Quay Lại

Lạc Bân vốn đang bận, không rảnh để ý tới Triệu Hoa.
Nhưng sau khi nghe Triệu Hoa nói xong, mặt ông ta biến sắc.

Ông ta biết Tần Đại Dũng là bố vợ của Dương Thanh.

Ông ta cũng biết Dương Thanh hai mươi bảy tuổi.

Còn nói giả mạo chủ tịch, lại có Tần Đại Dũng bao che.

Giả mạo chỗ nào chứ? Người đó rõ ràng là Dương Thanh.

Nghe giọng điệu của Triệu Hoa thì rõ ràng ông ta đã có xung đột với Dương Thanh.
Lưng Lạc Bân đổ mồ hôi lạnh.
Dù sao Lạc Bân cũng là người đã giữ Triệu Hoa ở lại công ty.

Thấy Lạc Bân mãi không nói gì, Triệu Hoa vừa cười vừa nói: "Sếp Lạc, ông xem có cần tôi đuổi Tần Đại Dũng và thằng nhóc này ra ngoài không?"

"Đuổi cái đầu ông à? Người thanh niên ông nói chính là chủ tịch.
Cậu ấy bảo ông làm gì thì ông làm cái đó.
Nếu ông dám xúc phạm tới chủ tịch, ông đây giết chết ông!"

Lạc Bân tức giận thở hổn hển và hét lên.
Trong đại sảnh yên tĩnh này, giọng nói thông qua loa điện thoại truyền rõ vào trong tai mỗi người.

Gương mặt đang tươi cười nịnh nọt của Triệu Hoa chợt cứng đờ.
Năm quản lý cao cấp vừa chọn đứng bên phía Triệu Hoa lại có vẻ mặt vô cùng khó coi.

"Từ hôm nay trở đi, nhân viên nào không phục tùng quản lý thì cứ sa thải hết!"

Dương Thanh liếc nhìn mấy người đó với gương mặt vô cảm, sau đó nói với Tần Đại Dũng bên cạnh: "Nếu không đủ người, cứ tìm Lạc Bân đòi người!"

"Vâng, chủ tịch!"

Dù sao ở đây là công ty, Tần Đại Dũng vẫn tỏ ra cung kính với Dương Thanh.

“Chủ tịch, tôi biết sai rồi, xin cậu hãy cho tôi một cơ hội nữa!”

Triệu Hoa đờ đẫn trong giây lát mới hoảng sợ và vội vàng cầu xin, vẻ mặt nhăn nhúm.

Thời gian trước ông ta mới đổi biệt thự lớn và xe sang, nhưng tất cả đều là mua trả góp.
Nếu ông ta bị đuổi, sẽ không trả góp nổi một cái nào.

“Chủ tịch, chúng tôi cũng sai rồi!”

Bốn quản lý cao cấp khác của công ty cũng cố cầu xin.

Dương Thanh cười lạnh: “Sao lúc trước các người chống đối sếp Tần lại không biết sai?”

“Chủ tịch, cậu không thể đuổi việc tôi được.
Tôi là nhân viên lâu năm trong công ty, hơn nữa từng làm tổng giám đốc của công ty, tôi đã đích thân chịu trách nhiệm rất nhiều dự án.
Nếu tôi không ở đây, những dự án đó đều sẽ thất bại”.

Triệu Hoa cảm giác được Dương Thanh quyết tâm đuổi việc mình, lập tức cuống lên.

“Ông thật sự tưởng cả một công ty lớn như vậy không có ông thì không thể hoạt động được nữa à? Có phải ông còn cảm thấy trái đất thiếu ông sẽ ngừng quay không?”, Dương Thanh châm chọc.

Năm quản lý cao cấp đi theo ông ta lúc trước cũng khóc lóc kể lể: “Chủ tịch, đều là do tên khốn Triệu Hoa này ép chúng tôi.
Nếu chúng tôi không đứng ở bên phía ông ta, ông ta sẽ gây khó dễ cho chúng tôi.
Mong chủ tịch cho chúng tôi một cơ hội cuối cùng, sau này chúng tôi không dám làm vậy nữa!”

Nhìn đôi mắt mấy quản lý cao cấp đỏ hoe, nước mắt chực rơi, Tần Đại Dũng đột nhiên thấy thương cho bọn họ.

“Chủ tịch, hay là giữ lại hết, trừ Triệu Hoa?”

Tần Đại Dũng khẽ nói.

Mấy quản lý cao cấp đều nhìn về phía Tần Đại Dũng với vẻ mặt cảm kích.

“Thương trường như chiến trường, phục tùng chính là trách nhiệm, phản bội chính là kẻ địch”.

Nhưng bọn họ phải thất vọng vì Dương Thanh đã lắc đầu, nghiêm mặt nhìn Tần Đại Dũng: “Bọn họ vì lợi ích của mình có thể phản bội bố một lần, sẽ có thể phản bội bố lần thứ hai. Bất kỳ một lần phản bội nào cũng có thể làm công ty sụp đổ!”

Lúc này Dương Thanh thể hiện ra uy nghiêm của một người lãnh đạo, cho dù Tần Đại Dũng là bố vợ của anh vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng Tần Đại Dũng cũng hiểu rõ những lời này của Dương Thanh rất có lý.
Bình thường những người này ỷ vào Triệu Hoa mà chó cậy thế chủ, chuyện gì cũng dám làm với mình.
Ông ta thật sự chẳng có lý do gì để tha thứ cho những người như vậy.

“Trưởng phòng Trương, từ nay về sau, ông chính là giám đốc phòng nhân sự.
Ông lập tức làm bản quyết định sa thải sáu người do Triệu Hoa dẫn đầu!”

Lúc này Tần Đại Dũng ra lệnh, ông ta vừa đề bạt Trương Chí Quân lại sa thải sáu quản lý cao cấp.

Lúc này Trương Chí Quân rất vui mừng.
Ông ta vốn đang lo lắng vì lúc nãy mình hơi do dự trước mệnh lệnh của Tần Đại Dũng, cũng sẽ bị phạt.
Nhưng không ngờ mình không những không bị phạt, trái lại còn được đề bạt.

“Vâng, sếp Tần!”, Trương Chí Quân lập tức kêu lên.

“Chủ tịch, cậu không thể đuổi việc chúng tôi được!”

Lúc này, đám người Triệu Hoa cuối cùng cũng biết mình thật sự bị đuổi việc, mấy người đều vô cùng hoảng sợ.

Nếu theo thủ tục từ chức bình thường, có lẽ bọn họ còn có thể tìm được công việc với chức vụ tương đương.

Nhưng hôm nay bọn họ bị đuổi việc, vậy sẽ chẳng có công ty nào bằng lòng tiếp nhận một nhân viên bị đuổi việc cả.

Cho dù có công ty tiếp nhận cũng sẽ không sắp xếp cho bọn họ làm chức vụ quản lý cao cấp như ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

“Trong mười giây, nếu các người còn chưa cút ra ngoài, vậy sau này ở cái đất Giang Hải này chẳng có chỗ cho các người dung thân nữa”.

Dương Thanh đột nhiên nói, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Mấy người đều hoảng sợ.
Bọn họ biết Lạc Bân có địa vị rất cao ở Giang Hải, nhưng ngay cả Lạc Bân còn phải gọi Dương Thanh trước mắt này là chủ tịch.

Nói cách khác, Dương Thanh không chỉ là chủ tịch công ty vật liệu xây dựng Long Hà, còn là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh.

Nghĩ tới đây, mấy người đâu dám tiếp tục dây dưa nữa, hoàng hốt tranh nhau chạy ra khỏi công ty.

Cả đại sảnh im phăng phắc.
Ai nấy đều hiểu, từ nay về sau, Tần Đại Dũng chính là người nắm quyền duy nhất trong công ty.

.
Truyện mới cập nhật

Dương Thanh đi theo Tần Đại Dũng vào văn phòng tổng giám đốc.

“Bố, chắc lúc bố vừa đến công ty đã bị bọn họ tìm cách loại bỏ đúng không? Sao bố chẳng nói gì với con?”

Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

Tần Đại Dũng cười khổ, cầm một cốc nước đưa cho Dương Thanh rồi ngồi xuống, nói: “Bố vốn định tự mình giải quyết việc này, coi như rèn luyện bản thân.
Nhưng bố không ngờ mấy người này càng lúc càng kiêu căng, thậm chí đến mức ngó lơ lợi ích của công ty để đối đầu với bố”.

“Bố, nếu con đã giao công ty cho bố thì đã tín nhiệm bố rồi.
Bố không cần cứ nhất quyết phải giày vò bản thân.
Sau này nếu có chuyện như vậy nữa, bố cứ mạnh dạn xử lý đi.

Nếu bố không giải quyết được, con sẽ đứng ra”.

Dương Thanh chân thành nói.

“Được, bố biết rồi!”

Tần Đại Dũng vừa cười vừa nói.

“Đây là lần đầu tiên con tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà nên không hiểu rõ về tình hình của công ty lắm.
Không phải bố mới nói sẽ tổ chức cuộc họp à? Vậy thì tốt quá, con cũng đi cùng xem như dự thính, thuận tiện tìm hiểu tình hình của công ty luôn”, Dương Thanh chợt nói.

Trong lúc Dương Thanh theo Tần Đại Dũng vào họp.

Sáu người quản lý cao cấp do Triệu Hoa dẫn đầu vừa muốn tách ra, Triệu Hoa chợt kêu lên: “Chờ đã!”

Năm người kia đều đứng lại, tức giận nhìn Triệu Hoa.

Nếu không phải vì Triệu Hoa, bọn họ đã không bị đuổi việc.

“Tôi biết mấy người rất bất mãn về tôi, nhưng mấy người đừng quên trước đây lúc tôi còn là phó tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà đã tạo điều kiện cho mấy người thế nào.
Đâu chỉ có mấy người bị đuổi việc, tôi cũng bị đuổi việc mà!”

Triệu Hoa không cam lòng nói.

“Triệu Hoa, ông muốn nói gì?”

Một người trung niên bước ra, nhìn ông ta hỏi.

Ánh mắt Triệu Hoa trở nên sắc bén: “Tôi có một kế hoạch, nhưng cần mấy người phối hợp.
Chỉ cần có thể làm xong chuyện này, đến lúc đó Tần Đại Dũng nhất định sẽ phải cầu xin chúng ta trở lại!”

- ————

.

Chương 184: 184: Hạ Hà Yêu Cầu

Mấy quản lý cao cấp vừa bị đuổi việc vốn đang lo buồn vì chuyện này, Triệu Hoa nói Tần Đại Dũng sẽ cầu xin bọn họ trở lại, khiến bọn họ lập tức thấy hứng thú với kế hoạch của ông ta.

“Sếp Triệu, ông cần chúng tôi phối hợp thế nào, cứ nói ra!”

Mấy người vừa rồi còn rất bất mãn với Triệu Hoa, lúc này lại gọi Triệu Hoa là sếp Triệu.

Triệu Hoa khẽ nhếch môi: “Mấy người hẳn đã nghe nói về Long Tam chứ?”

“Long Tam? Ông muốn nói tới ông chủ của club Hoàng Triều à?”

Nghe cái tên Long Tam này, một người kinh ngạc hỏi.

Triệu Hoa cười giễu cợt: “Hắn mà là ông chủ gì chứ? Thật ra đứng phía sau club Hoàng Triều là nhà họ Ngụy, một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.
Mà Long Tam chỉ là người được nhà họ Ngụy nâng đỡ lên, giúp bọn họ quản lý việc kinh doanh club Hoàng Triều thôi”.

“Sếp Triệu, ông có kế hoạch gì thì mau nói ra đi.
Chúng tôi vì theo ông mới bị công ty sa thải, bây giờ cho dù có tìm được việc làm cũng không thể tìm được công việc tốt như ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà”.

Mấy người đều sốt ruột.

Triệu Hoa mỉm cười, đột nhiên giơ năm ngón tay lên: “Năm trăm nghìn, mỗi người năm trăm nghìn, sáu người chúng ta là ba triệu.
Tôi sẽ cầm số tiền này đi tìm Long Tam, bảo hắn dẫn người tới nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, chặn không cho bọn họ xuất hàng.
Đến lúc đó Long Tam sẽ yêu cầu tôi đứng ra, mới bằng lòng dẫn người rời đi”.

“Cho dù thằng oắt phía sau Tần Đại Dũng kia thật sự là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh thì sao chứ? Long Tam là người của nhà họ Ngụy, lẽ nào thằng oắt kia còn dám đấu với người của nhà họ Ngụy sao?”

“Đến lúc đó, bọn họ chỉ có thể mời tôi ra mặt.
Mà lúc đó tôi có thể đưa ra yêu cầu là phải để tôi làm tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà, tôi mới bằng lòng ra mặt.
Chờ tôi lên làm tổng giám đốc, các người có thể trở lại công ty rồi”.

Mấy người vốn còn thấy hứng thú với kế hoạch của Triệu Hoa, nhưng nghe mỗi người phải bỏ ra năm trăm nghìn, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

“Sếp Triệu, ông đùa gì thế? Chúng tôi làm trong công ty vật liệu xây dựng Long Hà cả năm trời cũng chẳng được năm trăm nghìn.
Bây giờ ông lại muốn chúng tôi bỏ ra năm trăm nghìn một lần, vậy chẳng phải là làm khó nhau sao?”

“Đúng vậy, năm trăm nghìn đâu phải là số tiền nhỏ!”

“Quá nhiều, tôi không có!”

…

Năm người đều bất mãn.

Triệu Hoa cười lạnh: “Tầm mắt các người vẫn quá hạn hẹp.
Các người đừng quên, chỉ cần chúng ta có thể quay về công ty vật liệu xây dựng Long Hà, bỏ ra năm trăm nghìn có đáng là gì đâu? Trong vòng một tháng, tôi bảo đảm sẽ giúp các người lấy được năm trăm nghìn!”

“Các người phải suy nghĩ cho kỹ.
Người tôi tìm tới là Long Tam.
Nếu là nhân vật nhỏ khác, tôi tùy tiện bỏ ra mấy chục nghìn đã có thể chặn được nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Nhưng đám người này có tác dụng sao?”

“Phía sau Long Tam là nhà họ Ngụy.
Cho dù cậu thanh niên phía sau Tần Đại Dũng có lai lịch lớn thế nào, sao có thể đấu được với nhà họ Ngụy chứ?”

Nghe ông ta nói vậy, mấy người đều im lặng, do dự.

Cho dù bọn họ từng là quản lý cao cấp, nhưng năm trăm nghìn không phải là số tiền nhỏ.

Nếu kế hoạch có thể thành công thì tốt, nhưng một khi thất bại thì đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

“Ôi!”

Thấy mấy người đều do dự, Triệu Hoa đột nhiên thở dài:
“Xem ra, bảo các người bỏ ra năm trăm nghìn thật sự quá khó.
Nếu đã vậy thì quên đi! Tôi tự nghĩ cách kiếm tiền, sau đó tìm Long Tam.
Sau khi chuyện này thành công, tôi được quay về công ty thì ba triệu có là gì? Tôi sẽ kiếm về gấp mấy lần!”

“Sếp Triệu, tôi đồng ý bỏ ra năm trăm nghìn!”

Cuối cùng, có người nghiến răng nghiến lợi đồng ý.

“Sếp Triệu, tôi cũng đưa!”

…

Lúc nào cũng vậy, một khi có kẻ mở đầu, sẽ lập tức có người phụ họa.

Năm người vừa rồi còn do dự đã lập tức đồng ý với kế hoạch của Triệu Hoa.

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng VIP sang trọng ở tầng cao nhất của club Hoàng Triều.

Một người đàn ông tóc ngắn, dáng vẻ vạm vỡ với một hình xăm chữ thập chết chóc nối thẳng từ cằm xuống cổ.
Trên nửa mặt trái của hắn ta còn có một vết sẹo lộ rõ, thoạt nhìn vô cùng hung ác.

Người đàn ông mặt sẹo này chính là Long Tam.
Lúc này hắn ta đang ngồi trên ghế sofa cao cấp, hai tay ôm hai

người đẹp, trên bàn trà còn đặt đĩa trái cây rất lớn và chai rượu.

Triệu Hoa dè dặt đứng ở trước bàn, nơm nớp lo sợ nói: “Anh Long, hôm nay tôi tới tìm anh là có chuyện muốn nhờ cậy anh!”

“Có gì nói mau!”

Long Tam hung ác nói.

Triệu Hoa vội vàng nói: “Tôi muốn nhờ anh Long dẫn theo một vài anh em đứng ra, chặn nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, không cho bọn họ xuất hàng.
Đến lúc đó anh lại chỉ đích danh tôi đứng ra, anh mới bằng lòng đàm phán”.

Lúc này Long Tam mới biết Triệu Hoa đưa tiền tới cửa, hắn ta đẩy hai người đẹp bên cạnh ra: “Mấy đứa ra ngoài đi!”

Thoáng cái, trong phòng chỉ còn Long Tam và Triệu Hoa.

“Nếu ông tìm tới tôi, vậy chắc ông đã biết quy định của tôi rồi. Vụ kinh doanh ít hơn ba triệu, tôi sẽ không làm!”

Long Tam ngậm một điếu xì gà trên môi, cười híp mắt nói với Triệu Hoa.

Triệu Hoa vội vàng bước lên, cúi xuống châm xì gà giúp Long Tam rồi mới nói: “Anh Long, tất nhiên tôi hiểu quy định của anh.
Nhưng không khéo là hôm nay tôi mới bị công ty vật liệu xây dựng Long Hà sa thải, trong tay cũng không có nhiều tiền như vậy”.

“Không có tiền à?”

Long Tam nhíu mày, giọng nói cũng lạnh hơn.

“Anh Long, anh đừng nóng.
Tôi không nói dối gì anh, trong tay tôi chỉ có một triệu.
Chỉ cần anh Long giúp tôi trở lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà, tôi hứa với anh, sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ lấy thêm hai triệu từ chỗ công ty tới biếu anh”.

Triệu Hoa cười híp mắt nói, ánh mắt điên cuồng.

Long Tam cũng chỉ thuận miệng nói ba triệu thôi.
Trên thực tế cho dù hắn ta là quản lý club Hoàng Triều nhưng tiền đều chảy vào trong túi của nhà họ Ngụy, hắn ta chẳng lấy được bao nhiêu.

Nhưng kế hoạch của Triệu Hoa có thể khiến hắn ta làm một lần đã kiếm được ba triệu.
Số tiền này tương đương với thu nhập một năm của hắn ta ở club Hoàng Triều.

"Tôi có thể tạm thời nhận một triệu của ông.
Nhưng chờ sau khi ông trở lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà, tôi phải có năm triệu!"

Long Tam đòi hơi nhiều.
Hắn ta chỉ dẫn người tới ngăn cản kho hàng của công ty vật liệu xây dựng Long Hà xuất hàng mà lại đòi những sáu triệu.

Triệu Hoa cắn răng, cò kè mặc cả: "Tôi đưa trước cho anh một triệu.
Sau khi chuyện này thành công, tôi lại đưa cho anh thêm bốn triệu nữa.
Nếu anh bằng lòng, tôi có thể đưa trước một triệu cho anh ngay bây giờ".

"Được, tôi đồng ý!"

Long Tam cũng hiểu, hắn ta chỉ dẫn hơn mười người đi gây chuyện, có thể kiếm năm triệu đã là rất tốt rồi.

Cuối cùng Triệu Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm.
Ông ta lấy được hai triệu rưỡi từ năm người khác, bây giờ bỏ ra một triệu, còn có thể lời được một triệu rưỡi.

Mấu chốt nhất là ông ta tin tưởng, chỉ cần Long Tam đứng ra, chắc chắn ông ta có thể quay lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Chỉ cần quay về công ty, số tiền bỏ ra đều có thể kiếm về được.

Ngày hôm sau, Dương Thanh như mọi ngày, đưa Tiêu Tiêu tới trường mầm non, sau đó chở Tần Thanh Tâm đến công ty xong, anh lại thành người rảnh rỗi.

Trong lúc anh đang cân nhắc xem mình nên đi đâu, điện thoại chợt đổ chuông.
Là Hạ Hà gọi tới.

“Dương Thanh, anh có rảnh không? Tôi muốn gặp anh một chút!”

Dương Thanh vừa nghe máy, giọng nói dịu dàng của Hạ Hà đã vang lên.

“Cô gặp phải rắc rối gì sao?”

Dương Thanh hơi lo lắng.
Dù sao cái chết của Trang Tất Phàm vẫn có chút liên quan tới Hạ Hà.
Anh không có cách nào bảo đảm nhà họ Trang sẽ không đi tìm Hạ Hà.

- ————

.

Chương 185: 185: Chặn Cửa

Hạ Hà cảm nhận được nỗi lo lắng của Dương Thanh, vội vàng lên tiếng: “Anh đừng lo, tôi không sao, chỉ là ít việc riêng thôi”.

Lúc này Dương Thanh mới yên tâm: “Được.
Nhân tiện tôi đi thăm dì đây, chúng tôi gặp nhau ở bệnh viện”.

“Ok!”, Hạ Hà đáp.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đã đến bệnh viện Nhân Dân.

Trong phòng bệnh của bà Hạ.

“Thanh đến đấy à cháu!”

Bà Hạ rất vui khi thấy Dương Thanh tới.

Có điều càng thích Dương Thanh thì bà ta càng hụt hẫng.
Lần đầu tiên gặp Dương Thanh, bà ta còn tưởng anh là bạn trai của Hạ Hà, sau này mới biết anh đã kết hôn rồi.

Dương Thanh mỉm cười: “Cháu chào dì, hôm nay dì thấy thế nào?”

Có lẽ là do bà Hạ mới làm thẩm tách nên sắc mặt hơi tái, môi cũng nhợt nhạt, trông rất yếu.

Bà ta lắc đầu: “Sau khi tiền thuốc men được giải quyết, dì cảm thấy bệnh tình chuyển biến tốt đẹp từng ngày.
Chỉ mong dì mau bình phục rồi xuất viện, ra ngoài tìm việc, để cái Hà khỏi phải chịu khổ một mình”.

Bà Hạ nói đến đây, mắt đã đỏ hoe.
Bà ta không sợ chết mà chỉ lo bỏ lại Hạ Hà một mình trên thế gian này.

Mắt Hạ Hà cũng đỏ hoe, cô ta kéo tay mẹ, cố tươi cười vui vẻ: “Mẹ à, mẹ đừng nghĩ lung tung.
Bây giờ mẹ cứ yên tâm chữa bệnh, bao giờ khỏi hẳn thì mẹ con mình cùng nhau cố gắng”.

“Ừ, mẹ nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại”, bà Hạ mỉm cười nói.

“Đã tìm được nguồn thận thích hợp chưa?”

Dương Thanh hỏi đột ngột.

Bệnh tình của bà Hạ rất nghiêm trọng, chỉ có thay thận mới giữ được tính mạng, nếu không thì tất cả thành công dã tràng.

Sắc mặt Hạ Hà chợt ảm đạm, cô ta khẽ lắc đầu: “Bác sĩ nói là vẫn đang tìm kiếm.
Dù sao thì nguồn thận rất hiếm, có duyên thì tìm được chứ không đòi hỏi gì được, bây giờ chỉ có thể chờ đợi thôi!”

Dương Thanh gật đầu, rồi chợt nói: “Hai người đợi một lát nhé, cháu ra ngoài gọi điện”.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Dương Thanh gọi một cú điện thoại.

Đối phương bắt máy rất nhanh, giọng nói vừa ngạc nhiên vừa vui mừng truyền qua điện thoại: “Thanh, sao đột nhiên cậu lại gọi điện cho chị thế?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nữ trẻ tuổi, cô ấy rất kích động khi nhận được cuộc gọi từ Dương Thanh.

Dương Thanh lúng túng đáp lời: “Chị Lâm, em tìm chị có việc”.

“Đúng là có việc mới tìm người ta! Chị còn tưởng cậu nhớ chị cơ đấy!”

Chị Lâm hậm hực nói.

Chị Lâm tên là Ngải Lâm, từ nhỏ đã là thiên tài, tuy mới ba mươi tuổi nhưng cô ấy đã trở thành chuyên gia lĩnh vực y học cấp báu vật của quốc gia.

Trong thời gian sinh sống ở biên giới phía Bắc hồi trước, cô ấy đã cứu sống rất nhiều chiến sĩ, rất thân thiết với Dương Thanh.

Dương Thanh cười gượng: “Mặc dù em tìm chị có việc, nhưng cũng nhớ chị thật.
Một thời gian nữa em sẽ đến Yến Đô thăm chị”.

“Xem như thằng nhóc nhà cậu còn có lương tâm.
Chị biết cậu bận rộn nên không làm trễ nải thời gian của cậu nữa, có việc gì thì nói đi”.

Ngải Lâm nói thẳng.

Bấy giờ Dương Thanh mới thuật lại vắn tắt về tình hình của bà Hạ, cuối cùng hỏi: “Vì vậy, em muốn thử xem bên chị có cách nào tìm được nguồn thận thích hợp hay không?”

“Chị chỉ có thể nói là chị sẽ cố gắng hết sức, dù sao thì nguồn thận cũng rất hiếm, hơn nữa tất cả các chỉ tiêu xét nghiệm phải phù hợp hết mới được”, Ngải Lâm trả lời.

“Có câu này của chị là đủ rồi.
Lát nữa em sẽ gửi tài liệu chi tiết của bệnh nhân cho chị”, Dương Thanh lên tiếng.

“Ừ, cứ quyết định vậy đi! Có tin tức thì chị sẽ liên lạc với cậu.
Bên chị sắp mở cuộc họp, không nói chuyện với cậu nữa.
Nếu rảnh thì cậu đến Yến Đô tìm chị nhé!”, Ngải Lâm nói.

“Được, vậy chị Lâm làm việc đi!”

Nói rồi Dương Thanh cúp máy.

Mặc dù chưa tìm được nguồn thận, nhưng có câu nói kia của Ngải Lâm là đủ rồi.
Anh đã quen biết với Ngải Lâm mấy năm, hiểu rất rõ cô ấy, một khi cô ấy nói sẽ cố gắng hết sức thì có thể chắc chắn rồi.

“Dì ơi, dì đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm được nguồn thận thích hợp.
Bây giờ dì hãy nghỉ ngơi thật tốt, giữ gìn sức khỏe, như vậy thì đến khi có nguồn thận thích hợp mới có thể phẫu thuật thuận lợi”.

Dương Thanh quay lại phòng bệnh, an ủi bà Hạ.

Anh trò chuyện với bà ta một lúc, sau đó xin phép đi trước.
Nhân lúc này, Hạ Hà đi ra ngoài phòng bệnh cùng anh.

“Hạ Hà, cô tìm tôi muốn nói gì sao?”

Mãi cho đến khi bọn họ ra đến bãi đỗ xe mà Hạ Hà vẫn chưa nói gì khiến Dương Thanh có phần nghi hoặc.

Sau một hồi do dự, Hạ Hà bỗng lấy một tờ giấy ra, dúi vào tay Dương Thanh,

“Đây là cái gì thế?”

Dương Thanh thắc mắc.

Đột nhiên Hạ Hà nghiêm túc nhìn Dương Thanh: “Đây là giấy nợ mà tôi viết.
Bởi vì trước mắt bệnh của mẹ tôi không tốn nhiều tiền, tạm thời chưa biết bao nhiêu nên tôi để trống chỗ khoản nợ.
Khi nào có hóa đơn chi phí chi tiết, tôi sẽ điền vào”.

Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng hiểu ra.
Nhất định là cô ngốc này biết chuyện mình vì mẹ cô ta, quyên tặng năm mươi triệu để thành lập quỹ.

“Hạ Hà, cô đang làm gì thế?”

Dương Thanh thẳng tay xé giấy nợ không chút do dự.

“Tôi quyên góp một khoản tiền để thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu ở bệnh viện không phải vì cô mà là để cứu chữa cho nhiều bệnh nhân hơn.
Vả lại, bệnh của dì vốn phù hợp với điều kiện của quỹ, cô đưa giấy nợ cho tôi làm gì?”, Dương Thanh tức giận nói.

Anh giúp đỡ mẹ của Hạ Hà cũng là bởi vì nhìn Hạ Hà, anh như nhìn thấy bản thân năm năm về trước, anh nghĩ tới mẹ mình, cho nên mới thành lập quỹ.

Đương nhiên, cho dù không thành lập quỹ anh thì cũng giúp Hạ Hà mà không cần đền đáp, nói thế nào thì cô gái này cũng được xem là ân nhân của Tiêu Tiêu.

Nào ngờ Dương Thanh vừa mới xé một tờ giấy nợ, Hạ Hà lại lấy ra một tờ khác: “Tôi biết chắc là anh không nhận nên đã chuẩn bị hai tờ”.

“Bất kể là nguyên nhân gì, anh đã giúp đỡ tôi nhiều lắm rồi, tôi không muốn nợ anh thêm nữa, tôi sợ mình không trả nổi.
Anh phải nhận tờ giấy này.
Sắp tới tôi sẽ ra ngoài tìm việc và trả nợ cho anh hàng tháng nếu cuộc sống đảm bảo”.

Hạ Hà hết sức nghiêm túc, vẻ mặt cực kỳ kiên quyết.

Dương Thanh cười chua xót, đành nhận tờ giấy nợ: “Cô ép tôi nhận giấy nợ đấy!”

Thấy Dương Thanh nhận giấy nợ, Hạ Hà mới nở nụ cười nhẹ nhõm: “Có nợ thì phải trả, đó là lẽ hiển nhiên.
Anh trả toàn bộ phí chữa bệnh cho mẹ tôi là tôi đã cảm ơn anh lắm rồi”.

“Thôi được rồi, cô đã kiên quyết thì tôi nhận vậy”.

Dương Thanh bất đắc dĩ nhận giấy nợ.

“Cô gái này thật ngây thơ đáng yêu!”

Sau khi tạm biệt Hạ Hà, Dương Thanh tiện tay ném giấy nợ vào thùng rác bên cạnh rồi lắc đầu cười khổ.
Anh suy nghĩ miên man, chợt nói: “Không biết bên chỗ bố đã ổn định chưa, mình vẫn nên đến đó xem thử thì hơn!”

Dứt lời anh lái xe rời đi.

Trong khi đó, tại nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà ở ngoại ô.

Hôm nay, công ty phải xuất một lượng lớn vật liệu thép, Tần Đại Dũng đích thân đến nhà kho quan sát.

“Hàng đã chuẩn bị xong chưa?”

Tần Đại Dũng đội mũ bảo hộ lao động hỏi quản lý nhà kho.

Quản lý vội vàng gật đầu: “Đã kiểm tra xong, không có vấn đề gì cả.
Xe vận tải sắp đến rồi.
Sau khi chất hàng lên xe, đưa đến công trường là hoàn thành giao dịch lần này”.

“Dẫn tôi đi xem!”

Nói xong Tần Đại Dũng dẫn đầu đi vào trong nhà kho, quản lý lập tức theo sau.

“Két!”

Đúng lúc này, trước cửa nhà kho vang lên mấy tiếng bánh xe ma sát với mặt đất.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy tám chiếc xe Passat màu đen dừng trước cửa nhà kho, dẫn đầu là một chiếc xe Mercedes Benz G-Class màu đen.

Ngay sau đó, hơn hai mươi gã đàn ông mặc đồ đen cầm gậy xuống xe và xông đến nhà kho.

Một người đàn ông trung niên bước ra từ chiếc Benz G đằng sau, trên mặt hắn ta có một vết sẹo rất rõ, trên cằm còn săm hình chữ thập chết chóc kéo dài xuống tận cổ.

Hắn ta chính là Long Tam, người mà Triệu Hoa tới tìm tối qua.

“Các người là ai?”

Quản lý nhà kho trông thấy bọn họ thì lập tức hoảng loạn, vội vàng chất vấn.

Nhưng Long Tam chẳng thèm nhìn ông ta, chỉ vung tay ra lệnh: “Chặn cửa cho tao!”

- ————

.

Chương 186: 186: Mời Sếp Triệu Quay Về

Long Tam vừa dứt lời, hơn hai mươi gã đàn ông lập tức chạy tới cửa nhà kho và phá hỏng cửa trong nháy mắt.

Công nhân xung quanh đần mặt nhìn, họ đã thấy chuyện rầm rộ như thế này bao giờ đâu.

Tần Đại Dũng cũng ngớ ra nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, rõ ràng là đám người này đến đây với mục đích xấu.

“Ông anh này, không biết các ông đến nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà làm gì vậy?”

Tần Đại Dũng đi tới trước mặt Long Tam, dè dặt hỏi.

Long Tam hờ hững nhìn ông ta: “Ông là ai?”

“Tôi là Tần Đại Dũng, tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà”.

Tần Đại Dũng lập tức tự giới thiệu thân phận.

“Tổng giám đốc của công ty các người không phải là Triệu Hoa sao? Đổi thành ông từ bao giờ thế? Cút đi cho bố mày, bố mày chỉ biết Triệu Hoa thôi.
Bảo ông ta bò ra đây, bố mày muốn nói chuyện với ông ta”.

Long Tam dữ dằn nói, tỏ vẻ muốn nói chuyện cùng Triệu Hoa.

“Ông anh, Triệu Hoa đã bị sa thải rồi.
Bây giờ mọi việc của công ty đều do tôi phụ trách, ông có chuyện gì thì cứ nói với tôi là được”.

Tuy Tần Đại Dũng cực kỳ tức giận nhưng cũng nhận thấy đối phương không đơn giản nên nói chuyện vẫn dè dặt.

“Bốp!”

Long Tam tát vào mặt Tần Đại Dũng, giận dữ quát: “Không hiểu bố mày nói gì à?”

Hắn ta được nhà họ Ngụy sắp xếp cho phụ trách club Hoàng Triều cũng đủ chứng minh hắn ta rất giỏi đánh đấm.

Cái tát này của hắn ta làm mặt Tần Đại Dũng hằn rõ dấu bàn tay, khóe miệng rỉ máu.

Đám nhân viên và công nhân xung quanh sợ hết hồn, không ai dám ho he gì.

Long Tam đảo mắt nhìn quanh, lạnh lùng cất lời: “Hôm nay, nếu Triệu Hoa không xuất hiện thì các người đừng hòng bước chân ra khỏi đây!”

Đúng lúc này, hơn mười chiếc xe container xếp thành hàng dừng trước cửa nhà kho.

Tần Đại Dũng thấy vậy càng nôn nóng hơn.

Hôm nay ông ta đến nhà kho là bởi vì có một đợt cốt thép cần chuyển đi.
Mười mấy chiếc xe này tới đây để chở hàng.

Chi phí vận chuyển lần này tốn không ít tiền, nếu chậm trễ thì công ty vật liệu xây dựng Long Hà phải gánh chịu mọi tổn thất.

Chi phí vận chuyển không quan trọng, tổn thất lớn nhất là vi phạm hợp đồng.
Nếu không chở thép đến đích trong thời gian giao hẹn trên hợp đồng thì công ty vật liệu xây dựng Long Hà phải bồi thường một khoản tiền cực lớn.

“Sếp Tần, ông mau nghĩ cách đi.
Nếu còn chậm trễ thì không thể giao hàng đúng hẹn được đâu.
Đến lúc đó, chúng ta phải trả khoản bồi thường khổng lồ đấy”.

Trợ lý của Tần Đại Dũng sốt sắng lên tiếng.

“Các ông có cần chuyển hàng nữa không? Nếu còn chậm trễ thì chúng tôi phải đi thôi.
Đến lúc đó, vẫn phải tính phí vận chuyển cho các ông đó”.

Lúc này, người phụ trách xe container cũng thúc giục, vẻ mặt bất mãn.

“Giám đốc Vương, ông đừng vội! Chờ chúng tôi bàn bạc xong sẽ cho chở hàng ngay”.

Trợ lý vội vàng bước lên dỗ dành đối phương.

“Dựa theo quy định trong hợp đồng, nếu trong nửa tiếng nữa các người vẫn không thể chất hàng lên xe thì chúng tôi có quyền rời khỏi đây, hơn nữa công ty các ông phải chịu phí vận chuyển”, người phụ trách xe container hờ hững cất lời.

“Giám đốc Vương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chuyển hàng lên xe trong nửa tiếng!”, trợ lý cuống quít nói.

Sắc mặt Tần Đại Dũng hết sức khó coi.
Từ lúc ông ta vào công ty vật liệu xây dựng Long Hà đến nay chưa bao giờ gặp phải chuyện này.

Không ngờ công ty lại bị người ta chặn cửa nhà kho, họ muốn chuyển hàng lên xe cũng không được.

Nhìn Long Tam thì có vẻ như nếu không gọi Triệu Hoa đến, hắn ta sẽ không chịu tránh đường.

“Ông anh à, ông xem thế này có được không nhé? Trước hết chúng tôi liên lạc với Triệu Hoa, bảo ông ta mau chóng đến đây.
Ông cứ cho người tránh đường để chúng tôi chuyển hàng trước đã”.

Tần Đại Dũng nén giận, bước lên thương lượng, còn cố nở nụ cười.

“Cút đi!”

Long Tam đạp bay Tần Đại Dũng, cười khinh thường: “Thứ ngu xuẩn, tưởng mình quan trọng lắm à? Hôm nay bố mày không nhận ai hết, chỉ nhận Triệu Hoa.
Nếu ông ta không đến, tôi quyết không đi!”

Tần Đại Dũng lăn lông lốc trên đất vài vòng mới dừng lại, áo vest mới tinh dính đầy bụi đất.

“Có việc gì thì cứ nói chuyện đàng hoàng, sao các ông còn đánh người?”

Mặc dù trợ lý sợ Long Tam, nhưng thấy Tần Địa Dũng hết ăn tát lại bị đạp, anh ta cũng nổi giận.

“Đm! Dám ăn nói với anh Long kiểu đó à, chán sống rồi!”

Long Tam còn chưa lên tiếng, một tên đô con bên cạnh hắn ta đã xông về phía trợ lý.

“Cho mày lảm nhảm này, chống mắt lên mà xem ông đây đánh chết mày!”

Gã đô con đạp trợ lý ngã lăn mà vẫn chưa chịu dừng lại, còn đạp liên tiếp.
Khắp người trợ lý dính đầy bụi đất, mặt mũi bầm dập.

“Các người đủ rồi đấy!”

Tần Đại Dũng xông lên đẩy gã đô con đang đánh trợ lý ra, giận dữ quát: “Nếu các người còn tiếp tục gây sự thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Báo đi! Bố mày muốn xem cảnh sát nhận được báo án từ ông có dám xía vào chuyện của Long Tam này không”.

Long Tam cực kỳ vênh váo.

Tần Đại Dũng run lên vì giận, nhưng ông ta biết Long Tam đã dám đến đây thì ắt có tự tin để vênh váo.

“Sếp Tần à, hay là gọi điện thoại cho Triệu Hoa, bảo ông ta đến đây một chuyến?”

Trợ lý lau máu mũi, sau đó nhìn Tần Đại Dũng góp ý.

Tần Đại Dũng hít sâu, cố bình tĩnh lại rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Hoa.

“Ai thế?”

Giọng nói bực bội của Triệu Hoa vang lên.

“Là tôi, Tần Đại Dũng!”

Tần Đại Dũng trầm giọng nói.

“Ôi chao! Không ngờ là sếp Tần.
Ông là người quan trọng bên cạnh chủ tịch, sao tự dưng lại gọi điện cho tôi thế?”, Triệu Hoa châm chọc.

“Triệu Hoa, có người tìm ông.
Đối phương đang ở nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, phiền ông qua đây một chuyến!”

Tần Đại Dũng đáp lời, ánh mắt lộ rõ vẻ không cam lòng.

Nếu không vì vội vận chuyển hàng hóa thì Tần Đại Dũng sẽ không ăn nói khép nép với Triệu Hoa thế này.

“Sếp Tần, có phải ông nhầm rồi không? Tôi bị ông đuổi việc rồi, vậy mà ông còn gọi tôi đến nhà kho của công ty, ông giỡn mặt tôi hả?”

Triệu Hoa liên tục cười khẩy, vui như mở cờ trong bụng. Đương nhiên là ông ta biết rõ chuyện gì đang xảy ra vào lúc này.

“Nếu bây giờ ông qua đây giải quyết vấn đề thì tôi sẽ xin chủ tịch cho ông quay lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà”, Tần Đại Dũng nghiến răng nghiến lợi gằn lên.

“Sếp Tần, muốn tôi đến công ty giải quyết rắc rối cũng được thôi, nhưng nói qua điện thoại không có thành ý.
Nếu ông chân thành thì đích thân đến đón tôi đi!”

Triệu Hoa trầm ngâm giây lát rồi lên tiếng.

Tuy mục tiêu của ông ta là vị trí tổng giám đốc, nhưng nếu như tạm thời được khôi phục vị trí phó tổng giám đốc cũng coi như là chuyện tốt.

“Nhà ông ở đâu, giờ tôi sẽ đến đón ông ngay!”

Tần Đại Dũng cắn răng nói.

“Khu biệt thự Vườn Hồng! Đến nơi thì gọi tôi nhé!”

Triệu Hoa nói xong, dứt khoát cúp điện thoại.

“Bây giờ tôi đi đón Triệu Hoa đây!”

Sau khi cúp điện thoại, Tần Đại Dũng dặn dò trợ lý: “Ở đây giao cho cậu theo dõi, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì hãy báo cho tôi ngay”.

Sau đó, Tần Đại Dũng rời nhà kho đi đến khu Vườn Hồng.

Trên đường, ông ta lái xe với vận tốc tối đa.
Container chỉ chờ mình nửa tiếng, nghĩa là mình phải nghĩ cách gặp được Triệu Hoa trong vòng nửa tiếng.

Ngoài ra còn phải thuyết phục ông ta gọi điện cho Long Tam, yêu cầu Long Tam tránh đường cho công nhân chuyển hàng trước.

Tần Đại Dũng vừa lái xe rời đi thì Dương Thanh lái xe đến nhà kho.
Vừa xuống xe anh đã trông thấy hơn hai chục gã đô con đang chặn ở cửa nhà kho.

Mà phía trước đám người này còn đặt một chiếc ghế mây.
Một người đàn ông trung niên đang nồi trên đó.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Dương Thanh đi tới, lạnh lùng hỏi.

Trợ lý của Tần Đại Dũng thấy Dương Thanh đến thì mừng như nhặt được vàng, lập tức bước đến nói: “Chủ tịch, đám người này cản trở công ty xuất hàng.
Còn hai mươi phút nữa, nếu không chuyển hàng thì container chúng ta thuê sẽ đi hết”.

“Sếp Tần đâu rồi?”

Dương Thanh nhíu mày hỏi.

“Tên kia nói là muốn nói chuyện với Triệu Hoa.
Sếp Tần mới gọi điện cho Triệu Hoa nhưng ông ta bắt sếp Tần đích thân đi đón mình”, trợ lý vội báo cáo.

Dương Thanh nghe xong đã có kết luận, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

“Một lũ ô hợp nhãi nhép mà cũng dám gây sự trên địa bàn của tôi, đúng là không biết sống chết!”

Đột nhiên Dương Thanh nhìn vào Long Tam, hờ hững cất lời.

- ————

.

Chương 187: 187: Tôi Đồng Ý Với Ông

Cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh phát ra, Long Tam đứng cách đó không xa đột nhiên có một dự cảm xấu.

Hắn ta cười lạnh: "Thằng oắt con, muốn kiêu căng cũng cần phải có bản lĩnh đã.
Chỉ riêng một câu mà cậu vừa nói với tôi cũng đủ để tôi giết chết cậu rồi".

"Chủ tịch, anh phải cẩn thận đấy.
Người kia tên là Long Tam, là người quản lý club Hoàng Triều.
Có người nói nhà họ Ngụy đứng phía sau hắn ta.
Vừa rồi chính hắn ta đã tát sếp Tần, còn đạp sếp Tần một phát".

Người này là trợ lý của Tần Đại Dũng, tên Ngô Vũ.
Vừa nghe anh ta nói Tần Đại Dũng bị đánh, ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo.

"Cậu cũng bị Long Tam đánh à?"

Dương Thanh nhìn cả người Ngô Vũ đầy bụi bặm, hỏi.

Ngô Vũ lắc đầu, nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía một gã đô con bên cạnh Long Tam, đột nhiên chỉ tay: "Là hắn!"

"Cho mày mười giây để lăn qua xin lỗi, bằng không sẽ phải chịu hậu quả rất nghiêm trọng đấy!"

Mặt Dương Thanh không đổi sắc nhìn về phía gã đô con bên cạnh Long Tam và nói.

Nghe anh nói ra những lời này, Ngô Vũ bị dọa cho suýt són đái.
Anh ta chỉ nói cho Dương Thanh biết ai đã đánh anh ta, chưa từng nghĩ tới việc bắt đối phương xin lỗi.

Dù sao đối phương còn đánh cả Tần Đại Dũng, anh ta chỉ là một trợ lý nhỏ, sao bọn họ có thể xin lỗi anh ta được!

“Chủ tịch, anh đừng kích động, họ đều không phải là người tốt, chúng ta không đối phó được đâu”, Ngô Vũ khẽ nói.

Đám người Long Tam cũng kinh ngạc, dường như không ngờ trong tình huống như vậy, Dương Thanh còn dám bảo người của bọn họ xin lỗi.

“Ha ha…”

Rất nhanh, trong đám người phát ra tiếng cười ngông cuồng. Gã đô con đã đánh Ngô Vũ càng kiêu căng hơn: “Thằng nhóc này là thằng hề mua vui hả? Bảo tao qua xin lỗi cơ đấy! Ha ha…
Tôi cười chết mất!”

Dương Thanh chỉ giơ tay nhìn đồng hồ: “Mười giây đã qua!”

Anh vừa dứt lời thì chân đột nhiên di chuyển.

Anh lập tức hóa thành một bóng mờ, lao về phía gã đô con kia.

Bấy giờ, Long Tam đứng phắt dậy, đồng tử của hắn ta đột nhiên co lại như nhìn thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ.

“Bốp!”

Khi hắn ta vừa đứng lên, gã đô con đang cười sằng sặc bên cạnh hắn ta đã bị Dương Thanh đấm một phát bay ra ngoài.

Gã kia nặng hơn chín mươi cân bị đánh cho bay xa mười mấy mét, rơi mạnh xuống đất, lúc này đã ngất đi.

“Con mẹ nó!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hắn ta không phải là người à?”

…

Trong giây lát, rất nhiều người kinh ngạc kêu lên và lộ vẻ khó tin.

Long Tam làm việc cho nhà họ Ngụy, cũng đã từng gặp rất nhiều cao thủ nhưng đã bao giờ gặp loại cao thủ cấp bậc như vậy đâu?

Chỉ trong nháy mắt, đối phương đang ở cách xa mấy chục mét đã lao tới bên cạnh mình, một đấm đánh bay một người anh em của mình.

Nếu vừa rồi, người Dương Thanh đánh là hắn ta, hắn ta có thể cản được không?

“Này, cậu muốn làm gì?”

Thấy Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía mình, Long Tam run rẩy, lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Nhịp bước chân của Dương Thanh giống như Thần Chết, mỗi bước đều như đang đòi mạng khiến Long Tam vô cùng hoảng sợ.

Dương Thanh chỉ đi ba bước đã tới trước mặt hắn ta, lạnh lùng nhìn hắn ta hỏi: “Vừa rồi, tay nào đánh sếp Tần, chân nào đạp sếp Tần? Hoặc ông tự đánh mình tàn phế, hoặc tôi đích thân ra tay.
Chẳng qua để tôi ra tay, sẽ không đơn giản chỉ là một tay, một chân đâu”.

“Con mẹ nó, hổ không ra oai thì mày tưởng ông đây là mèo bệnh à?”

Cho dù Long Tam hoảng sợ, nhưng nghe Dương Thanh muốn hắn ta tự đánh mình tàn phế, hắn ta vẫn không nén được cơn giận nói: “Lên cho tao, giết chết nó!”

Hắn vừa dứt lời, hơn hai mươi anh em do hắn dẫn tới đã đồng loạt xông về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh: “Xem ra ông tính để tôi tự mình ra tay.
Nếu vậy, cứ đánh gãy hai tay, hai chân của ông rồi nói sau!”

Người của Long Tam còn chưa xông đến, Dương Thanh đã chộp lấy cánh tay của Long Tam.

“Ông đây là người nhà họ Ngụy, cậu không thể động đến tôi!”

Cảm nhận được đau đớn từ trên cánh tay truyền đến, Long Tam sợ hãi, lập tức hét lên.

“Rắc!”

“A…”

Tiếng xương gãy giòn tan và cả tiếng kêu rên đau đớn của Long Tam gần như cùng lúc vang lên.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu!

Ngay sau đó, lại liên tục có ba tiếng xương gãy vang lên, hai chân và một cánh tay khác của Long Tam cũng bị Dương Thanh đánh gãy.

Tiếng kêu rên đau đớn vang vọng trong cả nhà kho, ai nấy đều hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lúc này, hai mươi mấy gã đô con vừa được Long Tam ra lệnh phải giết chết Dương Thanh đã dừng lại cách anh mấy chục mét, không ai dám xông lên nữa.

Sau khi nhìn thấy được thực lực và thủ đoạn của Dương Thanh, còn ai dám ra tay với anh chứ?

Long Tam chỉ tát Tần Đại Dũng một cái, đạp một phát, Dương Thanh lại đánh gãy hai tay, hai chân của hắn ta.

Người này hoàn toàn là ác ma!

Ngoài tiếng kêu rên đau đớn của Long Tam, trong cả nhà kho không còn có tiếng động nào khác.
Ai nấy đều hoảng sợ nhìn Dương Thanh.

“Sắp xếp người chuyển hàng!”

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên nhìn Ngô Vũ nói.

Bây giờ Ngô Vũ mới hoàn hồn, vội vàng gật đầu và chạy đi sắp xếp người chuyển hàng.

Còn Dương Thanh thì gọi một cuộc điện thoại.

“Cậu Thanh, cậu định trả lại Spa Hoàng Hà cho tôi sao?”

Điện thoại vừa được kết nối, Ngụy Sâm đã vội vàng hỏi.

Spa Hoàng Hà đã rơi vào trong tay Dương Thanh một thời gian, nhưng anh mãi vẫn không chịu trả lại.

Tới hôm nay, ông ta còn chưa dám nói chuyện này cho gia tộc biết.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Long Tam là người của ông?”

Anh nhớ rõ, lần trước Ngụy Sâm định lấy club Hoàng Triều để đổi lại Spa Hoàng Hà.

Ngụy Sâm cảm nhận được giọng điệu của Dương Thanh không tốt, vội vàng nói: “Đúng là người của tôi.
Không phải tên khốn kiếp này đắc tội cậu Thanh chứ?”

“Trong vòng hai mươi phút, ông tới nhà kho đường Duyên Hà ở ngoại ô phía Đông nhận người!”

Dương Thanh vừa dứt lời đã cúp máy.

Bên kia điện thoại, Ngụy Sâm vô cùng tức giận: “Long Tam, mẹ mày!”

Ông ta vốn đang buồn phiền vì chuyện Spa Hoàng Hà, không ngờ Long Tam còn đi trêu chọc Dương Thanh.
Đối với ông ta, điều này quả thật chính là họa vô đơn chí.
Ông ta không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới ngoại ô phía Đông.

Ở phía khác, Tần Đại Dũng đã lái xe đến biệt thự Vườn Hồng nhưng bị bảo vệ chặn lại ở cổng.
Ông ta không có giấy phép ra vào nên không được vào trong.

Tần Đại Dũng chỉ có thể gọi điện thoại cho Triệu Hoa.
Nhưng ông ta gọi mấy lần, Triệu Hoa đều không nghe máy.
Điều này làm ông ta vừa sốt ruột lại vừa tức giận.

Qua khoảng mười phút, ông ta gọi khoảng hơn trăm cuộc điện thoại, cuối cùng Triệu Hoa mới chịu nghe máy.

“Sếp Tần, tôi không nhận điện thoại của ông thì chắc chắn là đang bận.
Dù gì ông cũng là tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà, sao lại không hiểu chứ?”, Triệu Hoa rất bất mãn nói.

“Triệu Hoa, tôi đã ở cổng Vườn Hồng, ông mau ra đây!”

Tần Đại Dũng không có thời gian tính toán với ông ta.

“Chờ tôi ăn cơm xong rồi nói sau!”

Triệu Hoa nói xong đã cúp máy.

Nghe trong điện thoại truyền ra tiếng báo máy bận, Tần Đại Dũng tức giận đấm mạnh vào vô lăng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Khốn kiếp!”

Ông ta chờ thêm nửa giờ, Triệu Hoa mới chậm rãi đi ra.

“Triệu Hoa, ông mau gọi điện thoại cho Long Tam, bảo người của ông ta tránh ra, để nhà kho còn xuất hàng”.

Thấy Triệu Hoa, Tần Đại Dũng vội bước tới giục.

“Sếp Tần, ông cầu xin người ta cũng phải có thái độ của kẻ đi cầu xin chứ? Ông thế này, tôi không có cách nào giúp ông được đâu”.

Triệu Hoa cười lạnh nói.

Tần Đại Dũng hít sâu một hơi: “Triệu Hoa, ông đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi cầu xin ông gọi điện thoại cho Long Tam trước, những chuyện khác chờ đến nhà kho lại nói sau. Ông thấy như vậy có được không?”

“Ha ha!”

Triệu Hoa cười đắc ý: “Nể tình sếp Tần thành khẩn như vậy, tôi cũng không phải không thể giúp ông”.

“Ông còn muốn thế nào nữa?”

Tần Đại Dũng nghiến răng nghiến lợi.

“Tôi muốn vị trí tổng giám đốc.
Chỉ cần ông có thể nghĩ cách thuyết phục chủ tịch cho tôi đảm nhiệm chức tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà, tôi sẽ bằng lòng đứng ra.
Đương nhiên, ông có thể làm phó tổng giám đốc”, cuối cùng Triệu Hoa cũng nói ra mục đích của mình.

Đến giờ phút này, Tần Đại Dũng mới hiểu được mục đích của Triệu Hoa là vị trí tổng giám đốc.

Ông ta không ngốc, chẳng mấy chốc đã hiểu ra lý do vì sao Long Tam dẫn người xuất hiện ngăn cản công ty xuất hàng,

còn kiên trì muốn nói chuyện với Triệu Hoa.
Rất có khả năng, tất cả những điều này đều do Triệu Hoa làm ra.

“Được, tôi hứa với ông!”

Tần Đại Dũng nghiến răng nói.

- ——————

.

Chương 188: 188: Cực Kỳ Kiêu Căng

Thấy Tần Đại Dũng nhận lời, Triệu Hoa đắc ý.

Ông ta đi tới chỗ ngồi phía sau, nói với vẻ trêu tức: “Phó tổng giám đốc Tần, có phải bây giờ ông nên mở cửa xe cho tôi không?”

Trong lòng Tần Đại Dũng uất ức nhưng vẫn phải làm theo lời Triệu Hoa nói.
Rõ ràng ông ta là tổng giám đốc nhưng Triệu Hoa lại chẳng khác nào cấp trên của ông ta.

“Bây giờ, ông có thể gọi điện thoại cho Long Tam, bảo ông ta tránh đường, cho người chuyển hàng trước được không?”

Tần Đại Dũng chờ Triệu Hoa lên xe, rồi mới ngồi vào ghế lái, vừa lái xe vừa nói.

“Tạm thời không phải vội, chờ đến nhà kho sẽ nói sau!”

Triệu Hoa cười nhạt nói.

“Triệu Hoa, ông giỡn mặt tôi à?”

Tần Đại Dũng đột nhiên đạp phanh, trên mặt đầy vẻ tức giận.
.
ngôn tình hoàn

Sở dĩ ông ta đồng ý với yêu cầu vô lý của Triệu Hoa là để cho bên nhà kho có thể giao hàng bình thường.
Nhưng bây giờ Triệu Hoa lại nói chờ đến nhà kho sẽ nói sau.

“Mẹ kiếp!”

Do phanh gấp, Triệu Hoa đụng đầu vào hàng ghế ngồi phía trước.
Ông ta khẽ xoa trán bị đập đỏ, tức giận nói: “Tần Đại Dũng, mẹ nó tốt nhất ông nên nhận thức cho rõ ràng, bây giờ ông đang cầu xin tôi làm việc, tất cả đều do tôi quyết định.
Nếu ông còn dây dưa nữa, ông đây sẽ xuống xe ngay bây giờ!”

“Phù!”

Tần Đại Dũng hít một hơi thật sâu và cố gắng kìm chế cơn giận của mình, không nói lời nào, nổ máy rời đi.

Trong mắt Triệu Hoa ánh lên sự sắc bén.
Ông ta lấy điện thoại di động ra, soạn tin nhắn: "Mọi chuyện đã được giải quyết, mấy người lập tức qua nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà!"

Sau khi soạn tin nhắn xong, Triệu Hoa gửi cho năm quản lý cao cấp đã bị đuổi việc cùng lúc với mình.

Mấy quản lý cao cấp nhận được tin nhắn của Triệu Hoa đều mừng rỡ, ai nấy kích động nói: "Cho dù mất năm trăm nghìn nhưng còn có thể trở lại công ty vật liệu xây dựng Long Hà cũng xem như đáng giá!"

"Yên tâm đi, Triệu Hoa đã hứa, chờ ông ta làm tổng giám đốc lại nghĩ cách lấy lại số tiền này".

"Không sai, lần này sếp Triệu đã không làm cho chúng ta phải thất vọng".

"Sau này, cho dù trời sập xuống, tôi cũng phải tiếp tục đi theo sếp Triệu!"

Mới sáng sớm, mấy quản lý cao cấp đã tập trung một chỗ, chờ đợi tin tức của Triệu Hoa.

Lúc này nhận được tin nhắn của Triệu Hoa, bọn họ đã được thở phào nhẹ nhõm, Triệu Hoa còn chưa lên chức, bọn họ đã gọi thành sếp Triệu.

Cùng lúc đó, ở nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Long Tam đã bị đánh gãy hai tay, hai chân, đang nằm ở bên cạnh.

Mà lúc này, hơn hai mươi anh em do hắn dẫn tới đều đồng loạt quỳ xuống.

Dương Thanh thể hiện ra thực lực khiến họ không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ xuống, chờ phán quyết cuối cùng của Dương Thanh.

Còn Dương Thanh vừa chờ Ngụy Sâm đến, vừa nhìn vật liệu xuất kho.

Các loại máy móc cỡ lớn đều hoạt động, còn có rất nhiều công nhân cũng đang phối hợp với nhau chuyển hàng.
Người trong cả nhà kho đều đang bận rộn.

Duy nhất chỉ có hơn hai mươi người đàn ông vạm vỡ quỳ dưới đất là có vẻ không hợp với những điều này.

Ngụy Sâm vừa tới, đã nhìn thấy cảnh tượng này.
Ông ta tức tới mức suýt nữa chửi ầm lên.

Ông ta vốn là một người vô cùng bình tĩnh, nhưng từ sau khi trở mặt với Dương Thanh lại chẳng khác nào đổi tính, trở nên nóng nảy hơn.

“Sếp Ngụy, sao ông… ông tới đây?”

Lúc Long Tam nhìn thấy Ngụy Sâm, bị dọa cho suýt nữa són đái.

Hắn ta chỉ là người quản lý club Hoàng Triều, lại giấu nhà họ Ngụy nhận mối riêng, quan trọng là còn bị người trong dòng chính của nhà họ Ngụy phát hiện.

Ngụy Sâm nhìn Long Tam nằm trên mặt đất giống như chó chết thì bực mình, bước tới đá mạnh mấy phát vào người Long Tam.

Long Tam đau đến mức kêu ầm lên: “Sếp Ngụy, đừng đá nữa! Tôi biết sai rồi!”

“Mẹ mày, mày cũng dám lén nhận mối riêng sau lưng ông đây, mày chán sống rồi à!”

Ngụy Sâm thở hồng hộc nói: “Rốt cuộc sao mày lại trêu chọc vào tên sát thần kia thế?”

Tới lúc này, Long Tam mới biết Dương Thanh gọi Ngụy Sâm tới.

Hắn không dám che giấu, vội vàng kể ra chuyện Triệu Hoa tìm hắn nhờ chặn cổng nhà kho của công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

“Vì năm triệu ít ỏi này mà mày dám gây sự với tên sát thần kia à? Đừng nói mày bị đánh cho tàn phế, cho dù mày có bị đánh chết cũng là đáng đời!”

Ngụy Sâm không nén được cơn giận, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, nhưng dù sao Long Tam cũng là người của ông ta.
Nếu đã đắc tội Dương Thanh, ông ta chỉ có thể nghĩ cách làm cho Dương Thanh thỏa mãn.

“Cậu Thanh, tôi tới rồi!”

Ngụy Sâm đi tới bên cạnh Dương Thanh, dè dặt nói.

Thật ra khi ông ta vừa tới, Dương Thanh đã biết, cũng rõ chuyện ông ta ra tay với Long Tam nhưng không quan tâm mà thôi.

Dương Thanh liếc nhìn ông ta với vẻ trêu tức: “Chó của ông làm chuyện gì, hẳn ông phải rõ hơn tôi chứ?”

Ngụy Sâm lau mồ hôi lạnh trên trán, liên tục gật đầu: “Cậu Thanh, lần này là lỗi của tôi đã không trông chó của mình cẩn thận, để nó xúc phạm cậu, tôi xin nhận lỗi.
Cậu xem phải làm thế nào mới bằng lòng thả bọn họ đi?”

Dương Thanh thản nhiên nói: “Đợi lát nữa sẽ tính sổ sau.
Ông tạm thời tránh qua một bên đã!”

Trong lòng Ngụy Sâm tức giận nhưng đã từng được lĩnh giáo sự tàn nhẫn của Dương Thanh nên ông ta chỉ có thể nhịn, đứng sang một bên.

Khi Ngô Vũ - trợ lý của Tần Đại Dũng nhìn thấy thái độ của Dương Thanh đối xử với Ngụy Sâm, anh ta thấy kinh hồn bạt vía.

Ngụy Sâm chính là người trong dòng chính của nhà họ Ngụy, có người nói ông ta rất có khả năng sẽ kế thừa vị trí chủ gia tộc của nhà họ Ngụy.
Nhưng bây giờ ông ta lại bị Dương Thanh quát mắng như một thằng tôm tép chẳng ai biết tới.

Ngô Vũ liếc nhìn Dương Thanh, trong lòng càng kính nể chủ tịch này hơn.

Đúng lúc này, có mấy người xuất hiện ở cửa kho hàng.

Đó chính là năm tên quản lý cao cấp mới bị sa thải ngày hôm qua.

Trông mấy người đều hăng hái, nghênh ngang đi vào nhà kho.

“Sao các người tới đây?”

Ngô Vũ vội vàng bước lên, hỏi mấy người.

“Là sếp Triệu thông báo cho chúng tôi qua! Không phải sếp Triệu nói chủ tịch đã đổi ý, muốn bổ nhiệm ông ấy làm tổng giám đốc công ty sao?”

“Đúng rồi, ông ấy còn bảo chúng tôi quay về công ty”.

Mấy quản lý cao cấp vội vàng nói, có phần không ý thức được bầu không khí có gì không đúng.

Ngô Vũ hừ lạnh: “Công ty vật liệu xây dựng Long Hà chỉ có sếp Tần, không có sếp Triệu chó má nào đó!”

“Đm! Mẹ nó, cậu chỉ là một trợ lý nhỏ mà cũng dám nói chuyện với chúng tôi như vậy à? Có tin ông đây lập tức đuổi việc cậu không?”

Quản lý cao cấp từng đảm nhiệm vị trí giám đốc phòng nhân sự trước đó phách lối nói.

Nếu không có Dương Thanh, có lẽ Ngô Vũ sẽ bị đối phương dọa, nhưng bây giờ trong lòng anh ta biết rất rõ, đám người Triệu Hoa không có hy vọng quay lại công ty.

“Được lắm! Tôi chờ các người đuổi việc tôi đấy!”, Ngô Vũ cười lạnh nói.

“Ông Cao, thằng nhóc này đúng là quá kiêu ngạo.
Chắc nó còn không biết chuyện sếp Triệu sắp trở về?”

“Đúng vậy, chắc chắn là nó không biết, nếu không đã không dám nói chuyện với chúng ta như vậy!”

“Ông Cao, trước đây ông là giám đốc phòng nhân sự.
Lần này ông quay về, chắc vẫn làm chức vụ này.
Bây giờ ông hãy thông báo cho công ty sa thải thằng nhóc này trước!”

“Được, tôi thông báo với công ty đây!”

Mấy người không hề để mắt tới Ngô Vũ, giống như bọn họ đã trở về công ty vậy.

Ông Cao thậm chí bắt đầu gọi điện thoại, bố trí người sa thải Ngô Vũ.

Ngô Vũ không hề chớp mắt, nhìn bọn họ như đang xem xiếc khỉ.

“Mẹ kiếp, cậu nói gì? Lời ông đây không có tác dụng à? Được lắm! Cậu cứ chờ đấy.
Lát nữa ông đây quay về công ty, người đầu tiên ông đây sa thải là cậu!”

Chẳng mấy chốc, ông Cao kia đã gào lên với cái điện thoại.

“Ông Cao, xảy ra chuyện gì vậy?”, mấy người khác đều hỏi.

Ông Cao buồn bực: “Mẹ kiếp, mới không tới công ty có một ngày, đám khốn kia đã cho rằng ông đây không thể quay về nữa! Xem tôi về sẽ trừng trị bọn chúng thế nào!”

Đúng lúc này, một chiếc Volkswagen Bora Second-hand khiêm tốn chậm rãi đỗ ở cửa kho.
Tần Đại Dũng và Triệu Hoa một trước một sau bước xuống xe.

“Sếp Triệu, cuối cùng ông cũng tới rồi!”

“Sếp Triệu, ông còn chưa thấy đâu, mới một ngày không tới công ty mà đã có vài người không coi ông ra gì rồi”.

“Đúng vậy, vừa rồi ông Cao gọi điện thoại cho phòng nhân sự của công ty, kết quả còn bị mắng.
Chúng còn nói sếp Triệu là cái thá gì, chúng không quen”.

“Đáng giận nhất là tên trợ lý nhỏ của Tần Đại Dũng kia cũng khinh thường ông, nói cậu ta không biết ông là ai, công ty chỉ có một sếp Triệu”.

Thấy Triệu Hoa đến, mấy quản lý cao cấp bị đuổi việc này vội vàng bước tới, thêm mắm thêm muối nói.

Triệu Hoa cười lạnh: “Yên tâm đi, chờ tôi trở lại công ty sẽ dọn sạch đám sâu mọt không thiếu một tên nào!”

Tần Đại Dũng đứng bên cạnh giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể nhịn.

“Mẹ nó! Người của anh Long đâu? Tôi còn chưa tới, ai cho bọn họ xuất hàng chứ?”

Triệu Hoa xoay người nhìn lại, phát hiện có mấy chiếc xe kéo đỗ ở cửa nhà kho đã được chất đầy hàng và đang lái đi, ông ta vô cùng hoảng hốt.

Tần Đại Dũng vốn đang nghi ngờ Triệu Hoa tìm đám người Long Tam tới đây.
Lúc này Triệu Hoa cuống lên mà buột miệng nói ra, cuối cùng Tần Đại Dũng đã xác định được.

“Triệu Hoa! Hóa ra là tất cả những điều này đều là do ông gây ra!”

Tần Đại Dũng tức giận nói.

“Nếu ông biết, vậy tôi cũng không giấu ông làm gì.
Không sai, là tôi gọi anh Long tới!”

Lúc này Triệu Hoa mới phát hiện ra mình nói lỡ miệng, nhưng không hề sợ hãi: “Cho dù chủ tịch có tới cũng phải bổ nhiệm tôi làm tổng giám đốc, bằng không anh Long cứ ba ngày hai lượt tới gây sự, tôi xem công ty còn có thể chống đỡ được bao lâu”.

“Ông lợi hại như vậy, mẹ ông có biết không?”

Triệu Hoa vừa nói xong, đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- ————

.

Chương 189: 189: Ép Người Nhường Chức

Vừa rồi Triệu Hoa còn hùng hổ ra vẻ ta đây.
Sau khi ông ta nghe được những lời này, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Năm quản lý cao cấp cùng phe với Triệu Hoa cũng căng thẳng nhìn về phía người mới nói.

Đó là Dương Thanh.
Sau lưng anh còn có một người trung niên, chỉ là đám người Triệu Hoa không nhận ra người này.

“Chủ tịch, sao cậu lại tới đây?”

Tần Đại Dũng đờ đẫn trong giây lát, kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh cười nhạt: “Nếu tôi không đến, e rằng ông đã bị tiếm quyền rồi”.

Tần Đại Dũng cay đắng nói: “Lần xuất hàng này vô cùng quan trọng.
Nếu tôi không làm như vậy, công ty sẽ phải bồi thường một khoản rất lớn”.

Dương Thanh không dây dưa về chuyện này, chợt nhìn sang Triệu Hoa với ánh mắt sắc bén.

Cho dù mấy người này rất kiêu căng nhưng hiểu rõ người trẻ tuổi trước mắt này là chủ tịch công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Lúc này ai nấy đều căng thẳng.

“Chủ tịch, cậu tới thật đúng lúc.
Tôi có một số việc muốn nói rõ với cậu!”

Triệu Hoa giả vờ bình tĩnh nói.

“Ông nói đi!”

Dương Thanh cười lạnh nói.

“Chủ tịch, có điều cậu không biết, Long Tam là người quản lý club Hoàng Triều vừa dẫn người tới chặn nhà kho, đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho việc xuất hàng của công ty”.

Triệu Hoa hắng giọng, vẻ mặt phách lối nói: “Nếu vừa rồi cậu đã nghe được, vậy tôi cũng không lừa gạt cậu nữa.
Long Tam là anh em tốt của tôi, anh ấy đến trút giận cho tôi.
Nếu cậu không giao cái chức làm tổng giám đốc cho tôi thì sau này anh ấy sẽ còn dẫn người đến gây rối”.

“Đúng rồi, chắc chủ tịch còn chưa biết lai lịch của Long Tam nhỉ? Club Hoàng Triều là sản nghiệp của nhà họ Ngụy.
Long Tam có thể được phái tới làm quản lý chỗ đó đã đủ chứng minh nhà họ Ngụy coi trọng anh ấy cỡ nào”.

“Bởi vì tôi bị sa thải nên anh ấy rất bất mãn, cứ nhất quyết đòi lấy lại công bằng cho tôi, cho nên mới dẫn người đến đây.
Cho dù là tôi cũng không ngăn cản được đâu.
Rốt cuộc nên làm sao, tự cậu xem mà lo liệu!”

Triệu Hoa cực kỳ kiêu căng, không ý thức được mình trêu chọc phải người nào.

Ngụy Sâm đứng sau Dương Thanh, giận tím mặt.
Nếu không phải Dương Thanh ngăn cản, ông ta đã ra tay với Triệu Hoa rồi.

“Triệu Hoa, ông thật bỉ ổi vô sỉ! Không ngờ ông dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy để ép chủ tịch”, Tần Đại Dũng tức giận.

“Xem ra ông có chỗ dựa nên không hề sợ hãi”.

Dương Thanh đột nhiên cảm thấy buồn cười, còn nói thêm:
“Nếu đã vậy, tôi sẽ cho ông một cơ hội cuối cùng.
Nếu bây giờ ông xin lỗi sếp Tần rồi rời đi, tôi có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra”.

“Bảo tôi xin lỗi à? Cậu đang nằm mơ sao?”

Triệu Hoa cười nhạo: “Chủ tịch, nếu cậu đã nói vậy, tôi cũng không ngại nói rõ ràng cho cậu biết.
Ngày nào tôi chưa được lên làm tổng giám đốc, Long Tam sẽ dẫn người tới chặn nhà kho ngày đó.
Cậu chịu nổi thì tôi theo tới cùng!”

“Nếu đã vậy, không còn gì để nói nữa!”

Dương Thanh cười nhạt, nói với Ngụy Sâm phía sau: “Sếp Ngụy, bây giờ có thể dẫn chó của ông tới được rồi”.

“Được!”

Ngụy Sâm biết Dương Thanh muốn làm gì, chỉ có thể làm theo lời căn dặn của anh.

“Mấy người thì sao? Mấy người vẫn quyết định đứng cùng phe với Triệu Hoa à?”

Dương Thanh chợt nhìn về phía năm người đi cùng Triệu Hoa.

Mấy người nhìn nhau, sau đó ánh mắt mỗi người đều kiên định.

“Cậu xem chúng tôi là người thế nào chứ?”

“Nếu chúng tôi đã đi theo sếp Triệu, vậy chắc chắn sẽ cùng tiến cùng lui với ông ấy!”

“Không sai, hôm nay cậu phải để sếp Triệu quay về công ty, bằng không công ty vật liệu xây dựng Long Hà cứ chờ ngày đóng cửa đi!”

Thái độ của mấy người vô cùng kiên định, như muốn nói cậu không cho chúng tôi quay về công ty, chúng tôi sẽ đi theo Triệu Hoa gây chuyện mỗi ngày.

Dương Thanh buồn cười nhìn những người này, lắc đầu: “Đúng thật là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!”

Đúng lúc này, Ngụy Sâm đi qua.
Còn có hơn hai mươi người đi theo phía sau ông ta.

Trong đó có một người được hai người khiêng tới.

Đám người Triệu Hoa hoảng loạn khi thấy Ngụy Sâm đột nhiên dẫn theo nhiều người tới như vậy.

“Các người muốn làm gì?”

Triệu Hoa theo bản năng lùi lại mấy bước, sợ hãi hỏi.

“Thế nào? Ông không nhận ra cả người mình đã tới nhờ vả à?”

Dương Thanh vừa cười vừa nói với vẻ mặt chế giễu.

Anh vừa dứt lời, hơn hai mươi người đồng loạt quỳ trước mặt anh, Long Tam cũng bị ném ở bên cạnh.

Bởi vì hai tay, hai chân bị gãy, không được chữa trị nên mặt gã trắng bệch, chẳng còn sắc máu.

“Anh Long!”

Cuối cùng Triệu Hoa đã nhìn thấy Long Tam, lập tức kinh ngạc kêu lên.

Nghe giọng ông ta, Long Tam vốn đang yếu ớt lại lập tức có tinh thần.

Gã trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào Triệu Hoa và tức giận nói: “Khốn kiếp, đều tại tên khốn kiếp nhà ông, không ngờ ông lại hãm hại bố mày.
Nếu không phải tại ông, sao bố mày có thể bị đánh gãy cả hai tay, hai chân? Chờ bố mày khỏe lại, chắc chắn sẽ giết chết ông!”

“Anh Long, rốt… rốt cuộc anh làm sao vậy?”

Triệu Hoa nhìn thấy dáng vẻ thê thảm này của Long Tam thì bị dọa suýt đái ra quần.

Lúc này Tần Đại Dũng cũng trợn tròn mắt.
Lúc trước, ông ta đi đón Triệu Hoa nên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những người này vừa nãy tới gây sự, không ngờ bây giờ đều quỳ dưới chân Dương Thanh, thậm chí ngay cả Long Tam cũng bị đánh gãy hai tay, hai chân.

Nhìn Dương Thanh bên cạnh bình tĩnh tự nhiên, Tần Đại Dũng mới nhận ra Dương Thanh không đơn giản.

“Bây giờ ông còn chỗ dựa nào nữa không?”

Dương Thanh nhìn Triệu Hoa hỏi với vẻ trêu tức.

Lúc này Triệu Hoa làm gì còn kiêu căng như trước, cả người đều run rẩy.

Không chỉ ông ta, cả năm người khác đi cùng với ông ta cũng ý thức được tình hình không ổn, trong lòng ai nấy đều hối hận.

“Bịch!”

Năm người kia nhìn nhau, rất ăn ý vội vàng quỳ xuống dưới chân Dương Thanh.

“Chủ tịch, tất cả đều do Triệu Hoa bày ra, không liên quan gì đến chúng tôi.
Ông ta ép mỗi người chúng tôi phải đưa cho ông ta năm trăm nghìn, nói góp đủ ba triệu sẽ đi tìm Long Tam”.

Mấy người nước mắt nước mũi giàn giụa, khóc lóc cầu xin: “Nếu chúng tôi không đưa tiền, ông ta sẽ làm cho chúng tôi không thể tìm được việc làm ở Giang Hải, chúng tôi đều bị ép buộc thôi!”

“Cái gì? Ông đòi ba triệu, lại chỉ đưa cho bố mày có một triệu!”

Long Tam nghe thấy mấy người nói vậy, suýt nữa thì phát điên, tức giận gào lên với Triệu Hoa.

Lúc này, Triệu Hoa cũng hoảng sợ.
Long Tam đã bị đánh gãy hai tay, hai chân, mà năm người đứng chung một phe với ông ta đều lựa chọn vứt bỏ ông ta.

“Mẹ nó, mày còn dám nhắc đến tiền? Xem tao có giết chết mày không!”

Ngụy Sâm tức giận, xông lên đấm đá Long Tam một trận.

Sau khi đánh đủ rồi, ông ta mới đi đến trước mặt Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu Thanh, chuyện này nên xử lý thế nào, cậu cứ nói.
Cho dù có lấy mạng của hắn, nhà họ Ngụy tôi cũng sẽ tự mình xử lý!”

Cho đến lúc này, đám người Triệu Hoa mới ý thức được người trung niên này chính là người nhà họ Ngụy, mặt bọn họ càng tái hơn.

Cả người Triệu Hoa mềm nhũn, chẳng còn có sức lực, ông ta ngồi phịch xuống đất.

Ngay cả người nhà họ Ngụy cũng cung kính với Dương Thanh như thế, ông ta lại dám ép người nhường chức, bảo Dương

Thanh phải giao vị trí tổng giám đốc lại cho ông ta, đúng là nực cười.

Dương Thanh hờ hững liếc nhìn Ngụy Sâm: “Chỉ là mạng một con chó thôi, tôi không quan tâm!”

“Vậy cậu Thanh muốn làm gì?”

Ngụy Sâm đột nhiên có dự cảm xấu.

.

Chương 190: 190: Tế Vong Hồn

Thấy Ngụy Sâm lo lắng, Dương Thanh chợt nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, trong tay nhà họ Ngụy có một công ty bất động sản lớn?”

Ngụy Sâm thầm hoảng sợ.
Ông ta hiểu ý của Dương Thanh, anh để mắt tới chuyện buôn bán bất động sản của nhà họ Ngụy.

“Tập đoàn Vân Thăng, đó là doanh nghiệp bất động sản của nhà họ Ngụy”.

Ngụy Sâm thành thật nói, trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ xem mình nên từ chối yêu cầu mà Dương Thanh sắp đưa ra thế nào.

“Nếu tập đoàn Vân Thăng là doanh nghiệp bất động sản, công ty vật liệu xây dựng Long Hà lại kinh doanh vật liệu xây dựng, hay sếp Ngụy cân nhắc về chuyện hợp tác với công ty vật liệu xây dựng Long Hà?”

Dương Thanh híp mắt nhìn Ngụy Sâm.

Quả nhiên là thế! Ngụy Sâm thầm nghĩ không tốt, nói ra lí do thoái thác mà mình đã sớm nghĩ xong: “Cậu Thanh, thật xin lỗi, tôi không có cách nào giúp cậu trong chuyện này được”.

Dương Thanh sớm đoán được Ngụy Sâm sẽ từ chối.
Dù sao công ty vật liệu xây dựng Long Hà chỉ là một công ty nhỏ.
Trước đây nhà họ Dương muốn mở thị trường ở Giang Hải mới thu mua một công ty nhỏ, còn chưa kịp phát triển.

Mà tập đoàn Vân Thăng là doanh nghiệp chủ chốt của nhà họ Ngụy.
Đừng nói là Giang Hải, cho dù là cả Chiêu Châu, nó cũng có thể xếp vào top đầu.

Hai doanh nghiệp này khác nhau một trời một vực, không có khả năng hợp tác.

“Cậu Thanh, không dối gì cậu, con cháu dòng chính của nhà họ Ngụy không được can thiệp vào chuyện kinh doanh do

người khác chịu trách nhiệm quản lý.
Bất động sản không thuộc quản lý của tôi”.

Ngụy Sâm thành thật nói, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Dương Thanh.
Nếu đúng là vậy, Ngụy Sâm quả thật không tiện can thiệp vào chuyện hợp tác.

“Vậy sếp Ngụy chịu trách nhiệm về mảng nào?”, Dương Thanh hỏi.

“Tôi chịu trách nhiệm về mảng kinh doanh giải trí”, Ngụy Sâm nói.

Nhà họ Ngụy có hai mảng kinh doanh chính, một là giải trí, hai là bất động sản.

Ngụy Sâm có thể chịu trách nhiệm kinh doanh về mảng giải trí trong cả gia tộc, đủ để chứng minh ông ta có địa vị cao trong nhà họ Ngụy.

Dương Thanh cân nhắc một lát mới, nói: “Nếu đã vậy, tôi không ép ông nữa, ông đi đi!”

Ngụy Sâm sửng sốt.
Thấy Dương Thanh không tức giận, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.
Ông ta vốn tưởng Dương Thanh sẽ đòi nhiều hơn.

“Cảm ơn cậu Thanh! Cậu yên tâm, ít nhất người của tôi chắc chắn sẽ không xảy ra xung đột với cậu nữa”.

Ngụy Sâm vội vàng bảo đảm.

Mấy người Triệu Hoa nhìn thấy Ngụy Sâm cung kính với Dương Thanh như thế, bọn họ đã sớm bị dọa cho ngu người.

Dương Thanh đột nhiên nhìn sang bọn họ.
Sau lưng mấy người lập tức đổ mồ hôi lạnh.

“Từ nay về sau, Giang Hải không còn chỗ cho các người dung thân nữa.
Nếu để tôi nhìn thấy các người, các người sẽ không may mắn như hôm nay đâu.
Cút!”

Dương Thanh đột nhiên quát lớn.

“Chủ tịch, mọi thứ của chúng tôi đều ở Giang Hải, cầu xin cậu hãy cho chúng tôi một cơ hội cuối cùng, chúng tôi không dám nữa đâu!”

Nghe Dương Thanh nói muốn bọn họ vĩnh viễn rời khỏi Giang Hải, mấy người đều vô cùng hoảng sợ, vội vàng cầu xin và liên tục dập đầu xuống đất.

Đúng như bọn họ nói, Giang Hải là quê hương của bọn họ, người thân hay bạn bè đều ở đây.

Nếu đuổi bọn họ vĩnh viễn rời khỏi Giang Hải, sao bọn họ có thể chịu được.

“Nếu ai còn dám nói thêm một từ, vậy hãy vĩnh viễn ở lại đây!”

Dương Thanh chợt lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo.

Đối với loại tiểu nhân ỷ thế hiếp người, gió chiều nào xoay chiều đó như vậy, Dương Thanh chẳng buồn chấp.

Nhưng có một số việc sai chính là sai, phải chịu sự trừng phạt tương ứng.

Cảm nhận được sự lạnh lùng trong giọng nói của Dương Thanh, mấy người không khỏi run rẩy, không dám nói thêm một câu nào, chỉ có thể rời đi.

“Cậu Thanh, vậy tôi cũng đi nhé?”

Ngụy Sâm dè dặt hỏi.
Khi ở cùng với Dương Thanh, ông ta luôn có cảm giác gần vua như gần cọp.

“Chuyện tôi giao cho ông thế nào rồi?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Từ sau khi Spa Hoàng Hà được chuyển vào tay Dương Thanh, không có ai chuyển gái đẹp vào nữa.
Điều này khiến Dương Thanh phải nghi ngờ, có phải nhà họ Ngụy đã chọn lại địa điểm giao dịch khác hay không?

Dương Thanh đột nhiên hỏi về chuyện này khiến Ngụy Sâm không khỏi run rẩy, vội vàng lắc đầu: “Chúng tôi không thể liên lạc được với bọn họ từ lâu rồi”.

“Ngụy Sâm, có phải ông nghĩ tôi dễ lừa không?”

Dương Thanh chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Ngụy Sâm lại có thể cảm giác được anh đang tức giận.

Trong lòng Ngụy Sâm có chút hoảng loạn, nhưng vẫn kiên trì nói: “Cậu Thanh, tôi không lừa gạt cậu đâu! Dù sao Spa Hoàng Hà vẫn ở trong tay cậu.
Nếu có thể liên lạc được với bọn họ, tôi chắc chắn sẽ nói cho cậu biết”.

Dương Thanh không nói gì, hai mắt đột nhiên nhìn thẳng vào Ngụy Sâm.

Ngụy Sâm vốn đã chột dạ, hai mắt Dương Thanh sắc bén như dao làm ông ta có cảm giác như bị nhìn thấu, trong lòng sốt ruột bất an.

“Tôi hỏi ông một lần nữa, có liên lạc được với những người đó không?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi lại.

Vẫn là dáng vẻ bình tĩnh nhưng trong mắt như có hai con dao nhọn đang chĩa thẳng vào Ngụy Sâm.

“Không có thật!”, Ngụy Sâm kiên trì.

“Được, ông đi đi!”

Dương Thanh thản nhiên nói, cũng không làm khó ông ta.

Ngụy Sâm vội vàng dẫn theo đám người Triệu Hoa rời đi.
Trong nhà kho chỉ còn lại người của công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Tần Đại Dũng nhìn Dương Thanh, trong lòng vô cùng xúc động.
Ông ta nhớ lại trước đây mình khinh thường Dương Thanh, thậm chí còn nói những lời độc ác với anh, ông ta thật sự hối hận.

Ngay cả dòng chính của nhà họ Ngụy ở trước mặt cậu ấy còn phải dè dặt như vậy, mình lại có tư cách gì khinh thường cậu ấy chứ?

Ngô Vũ - trợ lý của Tần Đại Dũng sùng bái nhìn Dương Thanh.
Cậu thanh niên này còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, không chỉ là chủ tịch công ty vật liệu xây dựng Long Hà, còn có thể khiến Ngụy Sâm đứng trước mặt phải ăn nói khép nép như vậy.

“Sếp Tần, nếu bên này đã hoạt động bình thường thì tôi đi trước đây”.

Dương Thanh đột nhiên nói.

“Được, chủ tịch bận thì đi đi!”, Tần Đại Dũng vội vàng nói.

Mãi đến khi Dương Thanh lái xe rời đi, Ngô Vũ mới kích động nhìn Tần Đại Dũng hỏi: “Sếp Tần, rốt cuộc chủ tịch là ai vậy? Không ngờ ngay cả nhà họ Ngụy cũng không sợ, đúng là quá lợi hại!”

Tần Đại Dũng thản nhiên nhìn Ngô Vũ: “Chủ tịch không thích người khác hỏi về chuyện riêng tư của cậu ấy đâu, cậu tốt nhất đừng hỏi linh tinh, bằng không mất việc là chuyện nhỏ, mất mạng thì không hay đâu”.

Ngô Vũ vừa nghe vậy đã run rẩy, lau mồ hôi lạnh trên trán và cười gượng: “Tôi chi thuận miệng hỏi thôi, không có ý thăm dò đâu”.

Một phía khác, Dương Thanh đã lái xe rời đi.

Trên đường, anh gọi một cuộc điện thoại: “Theo dõi Ngụy Sâm cho tôi, xem gần đây ông ta tiếp xúc với những ai”.

“Vâng!”

…

Ở nhà họ Trang - một trong bốn gia tộc lớn Giang Hải.

Trang viên rộng lớn giăng đầy lụa trắng, bầu không khí tang thương bao trùm.

Thi thể của Trang Tất Phàm được đặt ở linh đường trong trang viên.

Trong một biệt thự sang trọng, dòng chính nhà họ Trang đều đang ngồi quanh một bàn họp cỡ lớn.

Chủ nhà họ Trang - Trang Kiến Thiết lạnh lùng ngồi ở vị trí đầu bàn.

“Thưa bố, con đã điều tra rõ ràng về cái chết của Tất Phàm. Đúng là do người thanh niên tên Dương Thanh kia làm!”

Một người đàn ông trung niên đột nhiên đứng dậy nói.

Trang Kiến Thiết nghe vậy thì lập tức nổi giận, cả người rét lạnh.

“Nếu đã vậy, ngày mai, bố sẽ lấy máu của cậu ta để tế vong hồn của Tất Phàm!”

Trang Kiến Thiết nói với vẻ mặt dữ tợn.

Ai nấy đều cảm nhận được Trang Kiến Thiết lúc này đang muốn giết người.
Cả căn phòng đều im phăng phắc, chỉ nghe có tiếng hít thở.

- ————

.

Chương 191: 191: Cao Thủ Đột Kích

“Thưa bố, sợ rằng rất khó giết được cậu ta!”

Người trung niên báo cáo trước đó chợt nói.

“Con nói vậy là có ý gì?”, Trang Kiến Thiết nhíu mày.

Người trung niên tên là Trang Thánh, là con trai nhỏ nhất của Trang Kiến Thiết, cũng là người con trai lão ta tín nhiệm nhất, có thể xác định được tương lai Trang Thánh sẽ kế thừa vị trí chủ nhà.

Trang Thánh lấy ra một cái USB, dặn dò người giúp việc bên cạnh: “Phát video trong USB!”

Rất nhanh, một đoạn video được phát trên màn hình rất lớn.

“Cậu Dương, người đã được thả đi rồi.
Cậu xem có thể thả cậu Xuyên ra không?”

“Thật ra tôi không muốn trở mặt với nhà họ Mạnh nhưng các người cứ muốn trêu chọc tôi, hôm nay coi như cho các người một bài học.
Nếu các người còn tái phạm lần nữa thì sẽ không kết thúc dễ như vậy đâu”.

Rất nhanh, trong video xuất hiện hình ảnh từ sảnh đấu giá ở tầng cao nhất của club Long Đằng.
Chính là cảnh Dương Thanh dùng một tay nhấc bổng Mạnh Xuyên lên.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người trong phòng khách đều chấn động.

Bởi vì cháu đích tôn nhà họ Mạnh đã suýt bị Dương Thanh giết chết.

Dương Thanh nói xong, quay người rời đi.
Nhưng khi anh đi tới cửa phòng đấu giá thì chợt dừng lại, tiện tay cầm một cây bút lên.

Mà lúc này, Trang Tất Phàm vẫn còn sống.

Nhưng một giây tiếp theo, cảnh tượng khiến mọi người kinh sợ đã xảy ra.

Họ thấy Dương Thanh vung tay lên, chiếc bút lập tức bay ra khỏi tay anh, một giây sau, Trang Tất Phàm ngã xuống đất.

"A…"

Ai cũng hoảng sợ.
Cho dù hình ảnh xem không rõ lắm, nhưng bọn họ thật sự nhìn thấy Dương Thanh dùng tay không phóng chiếc bút ra, sau đó Trang Tất Phàm chết ngay tại chỗ.

Mà sự thật chứng minh Trang Tất Phàm thật sự chết vì chiếc bút đó.

Cả phòng khách đều im phăng phắc, ai nấy đều cảm giác được sự mạnh mẽ của Dương Thanh.

Một lát sau, chờ mọi người bình tĩnh lại, Trang Thánh mới nói: "Người thanh niên này cũng không đơn giản đâu.
Con đã cố ý điều tra cậu ta".

"Cậu ta vốn là con riêng trong gia tộc Vũ Văn - một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.
Mười mấy năm trước, cậu ta và mẹ cậu ta bị đuổi ra khỏi gia tộc.
Năm năm trước, mẹ cậu ta bị bệnh chết, cậu ta xảy ra quan hệ với cô gái xinh đẹp nhất nhà họ Tần".

"Sau đó, cậu ta nhập ngũ và rời đi, biến mất tròn năm năm.
Vào ba tháng trước, cậu ta mới đột nhiên xuất hiện".

"Con chỉ có thể điều tra được như vậy.
Còn trong năm năm qua, cậu ta rốt cuộc đi bộ đội mấy năm, lại làm những chuyện gì thì đều không rõ".

Nghe Trang Thánh nói xong, mọi người mới từ trong khiếp sợ dần dần lấy lại tinh thần.

Vẻ mặt Trang Kiến Thiết nghiêm trọng.
Lão ta là chủ nhà họ Trang, tất nhiên hiểu rõ một cao thủ có thực lực cao siêu đáng sợ tới mức nào.

Dương Thanh đứng cách xa hơn hai mươi mét dùng bút giết chết Trang Tất Phàm, đủ để chứng minh thực lực của anh không tầm thường.

“Trang Thánh, bố không quan tâm con bỏ ra cái giá thế nào, trong hôm nay con phải nghĩ cách mang đầu của cậu ta về cho bố!”

Trang Kiến Thiết chợt nói.

Cho dù đã biết thực lực của Dương Thanh không tầm thường, nhưng lão ta không cho phép cháu của mình bị giết chết một cách không rõ ràng như vậy.

“Vâng, bố!”

Trang Thánh trầm giọng đáp.

Ở nhà họ Trang, lời Trang Kiến Thiết nói chính là thánh chỉ. Trang Thánh không có cách nào từ chối.

Nhưng cũng may Trang Kiến Thiết đã nói, phải làm được bất kể trả giá đắt thế nào.

Nếu vậy, ông ta chỉ có thể dùng tiền mời cao thủ siêu cấp tới.

“Thưa bố, con cho rằng có thể nhờ nhà họ Mạnh giúp trong chuyện này.
Dù sao Tất Phàm cũng chết trong buổi bán đấu giá do bọn họ tổ chức”.

Lúc này, đột nhiên có người đứng dậy nói.

Trang Kiến Thiết khẽ nhíu mày, nhìn về phía người nói chuyện: “Con có ý kiến gì, cứ nói ra!”

“Mạnh Xuyên và Hồng Phúc là người nhà họ Mạnh đã tận mắt nhìn thấy Tất Phàm bị giết, bọn họ không thể trốn tránh trách nhiệm được.
Người thanh niên tên Dương Thanh này có thực lực không tầm thường, cũng chỉ có cao thủ trong gia tộc quyền thế nhất ở tỉnh lỵ mới có thể giết chết được cậu ta”.

Người kia tức giận nói tiếp: “Bọn con điều tra được, sở dĩ Tất Phàm kết thù kết oán với Dương Thanh là do Mạnh Xuyên giật dây.

Nhà họ Mạnh dựa vào đâu bắt nhà họ Trang chúng ta phải đối mặt với tất cả những điều này?”

Nghe vậy, rất nhiều người đều tán thành.

Dù sao thủ đoạn của Dương Thanh đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, bọn họ chỉ có thể dùng từ mạnh mẽ để hình dung.

Cho dù nhà họ Trang có thể thuê cao thủ cũng sẽ tốn một số tiền rất lớn.

Nhưng nếu nhà họ Mạnh bằng lòng ra tay, bọn họ không chỉ có thể tiết kiệm một khoản tiền, còn có thể trả thù cho Trang Tất Phàm.

“Thưa, con cũng cho rằng không thể để một mình nhà họ Trang chúng ta phải đối mặt với chuyện này được.
Nhà họ Mạnh ít nhất nên phái ra cao thủ đối phó với thằng nhóc kia”.

“Đúng, nhà họ Mạnh phải đứng ra!”

…

Nhất thời, dòng chính nhà họ Mạnh đều phụ họa.

“Nếu tất cả mọi người hi vọng nhà họ Mạnh đứng ra, vậy chuyện này vẫn do con chịu trách nhiệm liên hệ với nhà họ Mạnh”.

Trang Kiến Thiết im lặng một lúc mới nhìn về phía Trang Thánh nói: “Nếu bọn họ có thể phái người ra là tốt nhất.
Nếu không muốn, con cũng đừng ép quá.
Dù sao nhà họ Mạnh muốn thì vẫn có thể dễ dàng phá hủy nhà họ Trang!”

“Vâng, bố!”

Trang Thánh đáp.

Cuộc họp gia tộc họ Trang nhanh chóng kết thúc, Trang Thánh rời khỏi Giang Hải, chạy tới nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Dương Thanh không biết nhà họ Trang đã có ý định giết anh.

Đương nhiên, cho dù anh biết cũng chẳng để ý.
Với thực lực của anh, đừng nói là cao thủ hàng đầu tỉnh lỵ,

cho dù cả Chiêu Châu cũng chẳng có ai làm gì được anh.

Đường đường là Chiến Thần Bất Bại, đó không chỉ là một danh hiệu mà còn có địa vị và thực lực.

Năm rưỡi chiều, Dương Thanh đến mầm non Lam Thiên đón Tiêu Tiêu, sau đó tới tập đoàn Tam Hòa đón Tần Thanh Tâm, một nhà ba người quay về nhà ở dinh thự Vân Phong.

Dương Thanh cảm giác thời gian hạnh phúc nhất mỗi ngày chính là khi đưa đón vợ và con gái.
Bởi vì chỉ có vào lúc này, anh mới có thể có cảm giác của "nhà".

Giống như mọi khi, Tiêu Tiêu ríu ra ríu rít nói chuyện không ngừng trên đường đi, đều là những chuyện thú vị ở trường mầm non, chọc cho Dương Thanh và Tần Thanh Tâm thỉnh thoảng lại bật cười.

Hai mươi phút sau, ở dinh thự Vân Phong.

Vừa bước vào biệt thự, Dương Thanh lập tức trầm mặt xuống.

Biệt thự có người!

Anh vừa vào cửa đã cảm giác được một luồng sát khí rất mạnh.

Cao thủ chiến đấu trên chiến trường lâu ngày như anh rất nhạy cảm với sát khí.

Hơn nữa ở Giang Hải, anh chưa bao giờ gặp được cao thủ nào có khí thế mạnh như vậy.
Rõ ràng đối phương tới để lấy mạng anh.

"Tâm, em đưa Tiêu Tiêu lên xe trước.
Anh sẽ đưa em và con ra ngoài ăn tiệc lớn".

Dương Thanh chợt nói.

Tần Thanh Tâm không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ nghi ngờ nhìn về phía Dương Thanh: "Đang yên đang lành, sao anh đột nhiên muốn ra ngoài ăn cơm vậy?"

"Em cứ nghe anh là được rồi!"

Dương Thanh nói với vẻ cương quyết, không cho phép làm trái.

Tần Thanh Tâm nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn dắt Tiêu Tiêu lên xe.

Chờ vợ và con gái đều rời đi, Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt dần lạnh đi.

Đột nhiên, người anh hóa thành một bóng mờ, lập tức xông về phía cửa phòng ngủ kia.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa kia lập tức bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, một bóng người lao về phía Dương Thanh.

Đối phương không ngờ Dương Thanh đã phát hiện ra mình.

Khoảnh khắc Dương Thanh đấm vào cửa, hắn không hề do dự, trong tay cầm một con dao găm sắc bén đâm mạnh tới vị trí trái tim của Dương Thanh.

- ————

.

Chương 192: 192: Lão Hồng Nhà Họ Mạnh

Khi con dao găm kia sắp đâm vào tim Dương Thanh, thậm chí đầu mũi dao đã chạm vào quần áo anh.

Tốc độ của hắn rất nhanh nhưng Dương Thanh còn nhanh hơn, nắm đấm kia xuyên thủng cánh cửa, đập mạnh vào ngực của người kia.

“Ầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, theo tiếng xương vỡ, cơ thể của người kia bay thẳng ra ngoài.

Dương Thanh lắc người, lập tức tới bên cạnh người kia.

Đối phương còn chưa nói được lời nào, Dương Thanh đã giẫm một chân lên trên cổ hắn, con ngươi của người kia co lại, đầy khủng hoảng.

Hắn thật sự không hiểu nổi, rõ ràng mình không gây ra bất kỳ tiếng động nào, vẫn luôn ẩn nấp ở sau cửa phòng ngủ, sao Dương Thanh có thể phát hiện ra mình được?

Lúc này Dương Thanh mới nhìn kỹ gương mặt người kia.
Đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn.
Từ việc hắn ra đòn tàn nhẫn đã đủ để chứng minh bản lĩnh của hắn không tầm thường.

Không chỉ vậy, chắc chắn hắn đã từng giết rất nhiều người.
Chỉ có loại người này mới ra tay gọn gàng dứt khoát như vậy.

Nếu vừa rồi Dương Thanh không cảm nhận được sát khí trên người hắn, có lẽ anh đã bị đối phương tổn thương rồi.

“Nói, là ai phái mày tới?”

Dương Thanh lạnh lùng hỏi, trong giọng nói chứa sát ý mãnh liệt.

Chân anh hơi dùng sức, người kia lập tức cảm giác cổ mình như bị sức nặng nghìn cân đè xuống.

Dương Thanh mà muốn là có thể đạp gãy cổ hắn.

Sợ hãi trước cái chết làm sắc mặt người đàn ông nằm trên mặt đất tái nhợt.

“Là nhà họ Mạnh phái tôi tới!”

Người đàn ông nghiến răng nói.
Do bị Dương Thanh đạp trên cổ, giọng hắn rất trầm.

Hai mắt Dương Thanh hơi híp lại.
Vẫn là nhà họ Mạnh.
Xem ra mình quá nhân từ với nhà họ Mạnh, mới để cho bọn họ năm lần bảy lượt tới khiêu khích mình.

“Tao là người nhà họ Mạnh.
Tốt nhất mày nên thả tao về, bằng không nhà họ Mạnh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mày.
Dù sao ở nhà họ Mạnh còn có cao thủ mạnh hơn tao, còn có…”

Người kia thấy ánh mắt Dương Thanh thay đổi, còn tưởng anh sợ nên uy hiếp.

“Rắc!”

Nhưng hắn còn chưa nói xong, cái chân giẫm trên cổ hắn đột nhiên dùng sức, một tiếng xương gãy vang lên, tên đó chết không nhắm mắt.

“Đây là lần cuối cùng.
Nếu nhà họ Mạnh còn dám khiêu khích, vậy chỉ có thể xóa sổ!”

Dương Thanh làm xong tất cả chuyện này lại giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Anh lấy di động và gọi một cuộc điện thoại: “Trong phòng ngủ của tôi có một thi thể.
Hãy ném nó tới cửa nhà họ Trang, thuận tiện đổi cửa phòng ngủ khác cho tôi.
Hai giờ sau, tôi sẽ về nhà”.

“Vâng!”

Đối phương đáp.

Từ lúc Dương Thanh vào cửa đến bây giờ mới chỉ hai phút.

“Y Y còn có chút việc bận phải làm, con bé bảo chúng ta đi trước, chờ con bé làm xong sẽ qua sau”.

Dương Thanh vừa lên xe, Tần Thanh Tâm đã nói với anh.

“Được!”

Dương Thanh gật đầu và khởi động xe rời đi.

Nhà họ Trang ở Giang Hải.

Trong một biệt thự, một ông già tóc bạc mặc bộ sườn xám nam ngồi trước bàn gỗ cao cấp.

Mà bên cạnh là Trang Thánh - người xuất sắc nhất trong đời thứ hai nhà họ Trang.

“Lão Hồng, may nhờ có ông, nếu không chắc chắn tôi sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ bố tôi giao cho.
Tôi lấy trà thay rượu, mời ông một ly!”

Trang Thánh rót hai ly trà, đưa cho lão ta một ly, còn mình cầm một ly lên, vẻ mặt cung kính nói.

Lão Hồng cười cởi mở: “Đây là chuyện nên làm thôi, cậu không cần khách sáo!”

Lão Hồng nói xong, nâng chén trà lên uống một hớp nhỏ.

“Lão Hồng, ông cũng xem qua video kia rồi.
Thằng nhóc kia có thể dùng một chiếc bút giết người cách xa mấy chục mét.
Theo ông, với bản lĩnh của cậu ta thì có thể chống đỡ được bao lâu dưới tay anh Triệu?”

Trang Thánh đột nhiên hỏi.

Cho dù lão Hồng luôn nói chắc chắn nhưng Trang Thánh vẫn không yên tâm, nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt lão ta.

Lão Hồng cười khinh thường: “Tài vặt thôi!”

Lão ta nói vừa dứt lời, tay đã cầm cái thìa sắt trên bàn trà lên và vung lên, một tia sáng lạnh xuất hiện.

“Xoảng!”

Một tiếng động lớn vang lên, trên cửa chống trộm của biệt thự lập tức xuất hiện một lỗ thủng có ánh sáng xuyên qua.

Trang Thánh đột nhiên trợn trừng hai mắt.
Đây là lần đầu tiên ông ta tận mắt nhìn thấy cao thủ có thực lực mạnh như vậy.

.
Chap mới luôn có tại { TRÙMtru yện.CO M }

Từ chỗ của bọn họ tới cửa chống trộm xa khoảng mười lăm mét, thìa sắt từ trong tay lão Hồng giống như viên đạn, xuyên qua cửa chống trộm trong nháy mắt.

Cửa chống trộm trong biệt thự nhà họ Trang đều làm bằng hợp kim đặc biệt nguyên lại bị một chiếc thìa sắt bình thường xuyên thủng, quả thật quá kỳ diệu.

“Đồ đệ của tôi cũng có thể làm được như vậy!”

Vẻ mặt lão Hồng đắc ý.
Mặc dù không trả lời Trang Thánh nhưng lão ta đã dùng hành động thực tế nói cho ông ta biết đồ đệ của mình lợi hại tới mức nào.

Lúc này Trang Thánh mới lấy lại tinh thần và lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng nói: “Lão Hồng, là tôi quá lo lắng rồi!”

Từng giây từng phút trôi qua, đã hai giờ kể từ lúc đồ đệ của lão Hồng rời đi nhưng vẫn chưa thấy quay về.

Ngay đến lão Hồng cũng có cảm giác không ổn.

“Lão Hồng, sao anh Triệu còn chưa về? Hay là gọi điện thoại cho anh ấy?”

Trang Thánh dè dặt hỏi.

Lão Hồng khẽ nhíu mày, tỏ ra không vui: “Sao thế? Mới hai giờ mà cậu đã không chờ được à?”

“Không, tôi không có ý này.
Chỉ là sắp tới giờ cơm tối, để tôi sai người chuẩn bị cơm nước cho ông”.

Trang Thánh vô cùng hoảng sợ, vội vàng giải thích.

Lão Hồng hừ một tiếng: “Cậu cứ sai người chuẩn bị trước đi!”

“Vâng!”

Trang Thánh vội vàng rời khỏi biệt thự.

Chờ Trang Thánh đi rồi, lão Hồng mới gọi điện thoại cho đệ tử của mình.

Nhưng lão ta gọi liên tục mấy cuộc đều không có ai nghe máy.

“Lão Hồng, không xong rồi!”

Đúng lúc này, Trang Thánh mới đi đã xông vào, mặt mày hoảng sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì mà cậu cuống cả lên thế?”

Lão Hồng tức giận nói.

“Anh… anh Triệu… về rồi!”

Ánh mắt Trang Thánh vẫn tràn ngập hoảng sợ.

Lão Hồng còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, cười lạnh: “Chẳng phải nó về là rất bình thường sao? Lẽ nào nó đi giết người giúp nhà họ Trang cậu xong, còn phải ở lại bên ngoài à? Bảo nó tới gặp tôi!”

“Anh… anh Triệu, anh ấy, anh ấy đã chết rồi!”

Trang Thánh nuốt nước bọt và lau mồ hôi lạnh trên trán, lắp bắp nói.

“Cái gì?”

Lão Hồng đứng phắt dậy, vô cùng chấn động.

Lão ta biết rất rõ đệ tử của mình có thực lực thế nào.
Mà người được phái đi giết Dương Thanh còn là một đồ đệ đắc ý nhất của lão ta, đã hoàn toàn thừa kế được võ đạo của lão ta.

Nhưng bây giờ, Trang Thánh nói cho lão ta biết là người đã chết rồi!

“Chết? Ai chết? Cậu nói rõ cho tôi nghe xem nào!”

Lão Hồng lắc người đã lập tức tới trước mặt Trang Thánh, chộp lấy cổ họng của ông ta và dùng một cánh tay nâng ông ta lên.

Mặt Trang Thánh trắng bệch, vô cùng hoảng sợ.
Ông ta bị bóp cổ, hít thở còn không được thì sao có thể nói chuyện được chứ?

"Bịch" một tiếng, Trang Thánh bị lão Hồng ném sang một bên.

Lão Hồng nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu cậu dám lừa tôi dù chỉ một từ, tôi sẽ giết chết cậu!"

Chẳng mấy chốc, lão Hồng thấy được một thi thể.
Đó chính là đệ tử đắc ý nhất của lão ta với phần ngực nát bét.

Đầu của hắn nghiêng qua một bên, cổ bị gãy, rõ ràng đây mới là một đòn trí mạng.

Hai mắt hắn vẫn còn mở thật to, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Tất cả những điều này cho thấy sự đau đớn và khiếp sợ mà hắn phải chịu trước khi chết.

- ————

.

Chương 193: 193: Thế Giới Hai Người

Toàn thân lão Hồng tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt.

Uỳnh!

Lão Hồng đấm mạnh vào thân cây đại thụ.

Thân cây khổng lồ hai người ôm mới xuể rung lắc dữ dội, lá rụng lả tả.

Khi lão ta thu tay về, trên thân cây bị lõm vào một lỗ lớn.
Tất cả mọi người đều bị dọa sợ ngây người.

Đấm một cái khiến thân cây lõm vào, đây là điều người bình thường có thể làm được sao?

"Không cần biết là ai, dám giết đệ tử của tôi đều phải nhận lấy cái chết!"

Hồng Thiên Nhai ngửa mặt lên trời, hai mắt đỏ bừng, ngập tràn lửa giận.

Đám người nhà họ Trang đều run rẩy sợ hãi.
Dù sao đệ tử của Hồng Thiên Nhai gặp chuyện không may cũng là vì đi trả thù cho Trang Tất Phàm.

Bọn họ sợ Hồng Thiên Nhai sẽ tính nợ lên đầu mình.

"Lão Hồng cần gì xin cứ nói, nhà họ Trang chúng tôi sẽ hết lòng giúp đỡ!"

Trang Kiến Thiết vội vàng chạy tới nói.

"Tôi cần tất cả thông tin về Dương Thanh.
Trong vòng nửa tiếng các người phải đưa cho tôi!"

Dứt lời, lão ta ôm xác đệ tử đi về phía biệt thự của mình.

Đám người nhà họ Trang không dám thở mạnh, lặng lẽ nhìn Hồng Thiên Nhai rời khỏi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Trang Kiến Thiết hơi lo lắng Hồng Thiên Nhai sẽ trả thù gia tộc của mình nhưng đồng thời cũng mừng thầm trong lòng.

Đệ tử của Hồng Thiên Nhai bị giết hại, chắc chắn lão ta sẽ tự mình ra tay trả thù.
Đến lúc đó Dương Thanh chỉ còn đường chết.

Cùng lúc đó, ba người nhà Dương Thanh và Tần Y đang ở trong nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Trong phòng ăn VIP vang lên tiếng nói cười vui vẻ.

"Cả chị và anh rể đều suốt ngày vùi đầu vào công việc, chắc là lâu rồi chưa được hưởng thụ thế giới riêng của hai người đúng không?"

Sau bữa cơm, mọi người rời khỏi nhà hàng.
Tần Y ngẩng đầu nhìn quảng trường Vạn Đạt đã bật đèn đường sáng trưng, đột nhiên cười hỏi.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm giật mình sửng sốt.
Tần Thanh Tâm lập tức đỏ bừng mặt.

Đúng như lời Tần Y nói, từ sau khi Dương Thanh trở về, hai người bọn họ chưa từng đi dạo phố với nhau.
Ngày thường phải đi làm, đến cuối tuần lại phải ở cùng Tiêu Tiêu.

Chuyện giữa hai người vốn xảy ra bất ngờ, vậy nên có thể nói họ chưa từng hẹn hò riêng với nhau.

"Tiêu Tiêu, dì dẫn cháu đi xem phim nhé?"

Tần Y chợt híp mắt hỏi Tiêu Tiêu.

"Được ạ! Cháu muốn xem Đại ngư hải đường!"

Nghe thấy Tần Y nhắc tới xem phim, Tiêu Tiêu hớn hở reo mừng.

"Thế dì dẫn cháu đi xem phim để bố mẹ ở ngoài chơi được không?"

Tần Y cứ như một ông chú xấu xa dụ dỗ trẻ nhỏ.

Tiêu Tiêu bỗng nhiên do dự, mếu máo nhìn Tần Thanh Tâm và Dương Thanh hỏi: "Bố mẹ không đi xem phim với con à?"

Hai người họ chưa kịp mở miệng, Tần Y đã nhanh miệng nói: "Dì chỉ mua hai vé thôi, bọn họ không vào được!"

“Nhưng cháu muốn xem phim với bố mẹ cơ”, Tiêu Tiêu ấm ức nói.

“Thế dì hỏi cháu, cháu có muốn có thêm em trai không hả?”, Tần Y lại hỏi.

“Muốn ạ!”, Tiêu Tiêu đáp ngay tắp lự.

“Cháu cứ quấn bố mẹ như vậy, bố mẹ không sinh em trai cho cháu được đâu”, Tần Y nói.

“Được rồi, cháu sẽ đi xem phim với dì”, Tiêu Tiêu tỏ vẻ miễn cưỡng.

“Chốt nhé!”

Tần Y giơ tay ra dấu OK với Dương Thanh, híp mắt cười: “Anh rể, em giao chị em cho anh đấy!”

Dứt lời, cô ta dắt Tiêu Tiêu đi thẳng vào rạp chiếu phim Vạn Đạt.

Tần Thanh Tâm đã đỏ mặt tới tận mang tai.
Mặc dù cô cũng rất muốn được ở riêng với Dương Thanh nhưng Tần Y lại trêu chọc cô sinh em bé.

“Đi nào, chúng ta cùng đi dạo quanh Vạn Đạt”.

Dương Thanh mỉm cười, chủ động nắm tay Tần Thanh Tâm.

Bàn tay của cô rất mềm mại, chỉ hơi lạnh một chút.
Nhưng sau khi được Dương Thanh nắm lấy, cô nhanh chóng cảm nhận được sự ấm áp.

Cô cũng không giãy dụa, để mặc Dương Thanh nắm tay mình.

Thấy Tần Thanh Tâm không phản kháng, Dương Thanh chợt cảm thấy kích động lạ thường.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hai vợ chồng nắm tay nhưng lại là lần đầu tiên Dương Thanh chủ động nắm tay cô.

Bây giờ là bảy rưỡi tối, chưa tới giờ quảng trường Vạn Đạt đóng cửa nên nơi đây rất đông người đi lại.
Người đi đường đều hâm mộ nhìn theo Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm là người đẹp nổi danh nhất Giang Hải, không có người đàn ông nào không thích phụ nữ xinh đẹp như cô.

Khi đi qua một cửa hàng Versace, Tần Thanh Tâm đột nhiên dừng bước.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc áo khoác to dài màu đen trên người con ma-nơ-canh được bày trong tủ kính.

Bây giờ đã vào đầu thu, chuẩn bị phải mặc quần áo giữ ấm rồi.

Dáng người của Dương Thanh rất đẹp, cao khoảng 1m85.
Anh mặc chiếc áo kia vào chắc sẽ rất đẹp trai.

Tần Thanh Tâm thầm nghĩ.

“Dương Thanh, chúng ta vào xem chút đi!”

Tần Thanh Tâm kéo Dương Thanh đi vào cửa hàng.

“Ơ này, cậu là Tần Thanh Tâm đúng không?”

Hai người vừa bước vào đã nghe thấy có người hô lên.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi đi tới.
Người đàn ông mặc một bộ đồ hiệu trên người, tay đeo chiếc đồng hồ Rolex xa xỉ.

Cô gái trang điểm rất đậm, cổ tay đeo một túi xách của LV, trên ngón giữa của bàn tay trái là một chiếc nhẫn kim cương rất to.

Theo tập tục ở Chiêu Châu, đeo nhẫn ở ngón giữa tay trái có nghĩa là đã đính hôn.

Nhưng khi trông thấy cô gái này, Tần Thanh Tâm không có chút cảm xúc nào, chỉ tỏ ra lạnh lùng thờ ơ.

Cô gái kia rất xinh đẹp, nhưng đứng cạnh Tần Thanh Tâm vẫn thua xa cô một trời một vực.

Từ lúc trông thấy Tần Thanh Tâm, ánh mắt chồng chưa cưới của cô ta vẫn luôn dán chặt lên người cô.

“Chào Phùng Giai, lâu rồi không gặp!”

Mặc dù rất không thích nhưng Tần Thanh Tâm vẫn lịch sự chào hỏi, dù sao hai người cũng là bạn thời đại học.

“Thanh Tâm à, sao cậu rời khỏi nhóm chat thế? Tính ra chúng mình đã không gặp nhau năm năm rồi nhỉ? Mình nghe nói

hình như cậu đã gả cho cái người xâm hại cậu.
Sao lúc kết hôn không mời bạn bè tới dự thế?”

Miệng Phùng Giai cứ như súng liên thanh bắn không ngừng nghỉ, không cho Tần Thanh Tâm cơ hội nói chen vào.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm hơi mất tự nhiên, lạnh nhạt nào:
“Hôm khác nói chuyện sau, tôi còn có việc!”

“Đây là ai thế? Tài xế của cậu hả Thanh Tâm?”

Tần Thanh Tâm đã nói mình có việc nhưng Phùng Giai vẫn vờ như không nghe thấy.
Rõ ràng Tần Thanh Tâm và Dương Thanh đang nắm tay nhau, cô ta lại cố ý nói anh là tài xế của cô.

“Anh ấy là chồng tôi!”

Tần Thanh Tâm khó chịu đáp.

“Thì ra là thằng khốn xâm hại cậu năm năm trước.
Sao anh ta lại ăn mặc như vậy? Mình còn tưởng là tài xế cơ đấy.
Mà không phải, chắc chắn không phải tài xế, mình nghe nói nhà họ Tần sắp phá sản rồi, cậu làm gì có tiền thuê tài xế nhỉ?
Nhưng mà trông hai người cũng xứng đôi vừa lứa đấy!”

Phùng Giai tỏ vẻ kinh ngạc rồi kéo tay người đàn ông bên cạnh khoe khoang: “Giới thiệu với cậu đây là chồng chưa cưới của tôi, Tào Kiện.
Anh ấy là giám đốc bộ phận dự án của tập đoàn Quan Chính, lương một năm là năm trăm nghìn!”

Thấy bộ dạng kiêu ngạo của Phùng Giai, Dương Thanh đột nhiên thấy buồn cười, suýt nữa cười ra tiếng.

“Mẹ kiếp! Mày cười cái gì?”

Thấy vậy, Tào Kiện nổi giận quát.

- ————

.

Chương 194: 194: Số Dư Không Đủ

Nghe thấy lời của Tào Kiện, ánh mắt Dương Thanh dần trở nên sắc lạnh.

Tần Thanh Tâm sợ làm lớn chuyện, vội kéo tay Dương Thanh khuyên nhủ: “Chồng, anh đừng quan tâm tới mấy kẻ râu ria này, ảnh hưởng với tâm trạng của chúng ta”.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm gọi Dương Thanh là chồng.
Anh không khỏi giật mình nhìn cô, trước ánh mắt khẩn cầu ấy, toàn bộ tức giận đã tan thành mây khói.

Anh chỉ lạnh lùng lườm Tào Kiện rồi nói với cô: “Chúng ta đi xem quần áo”.

Phùng Giai tò mò nhìn theo Tần Thanh Tâm và Dương Thanh đi sang bên cạnh.

“Xin chào, xin hỏi quý khách muốn mua gì?”

Hai người họ vừa đi tới tủ kính trưng bày, nhân viên bán hàng mặc đồng phục đã đi tới mỉm cười lịch sự.

Tần Thanh Tâm chỉ vào chiếc áo khoác trên người con ma-nơ-canh trong tủ kính: “Nhờ cô lấy chiếc này xuống cho chồng tôi mặc thử!”

Nhân viên bán hàng áy náy nói: “Vô cùng xin lỗi cô.
Đây là kiểu dáng mới nhất của Versace, không thể thử được”.

Chiếc áo khoác trong tủ kính thực sự rất đẹp, nhất là ở trên người con ma-nơ-canh kia, phối với quần Tây màu đen và đôi giày da kiểu nước Anh, đúng là đẹp trai ngời ngời.

Tần Thanh Tâm càng nhìn càng thích, thấy thế nào cũng rất hợp với Dương Thanh.

“Nếu không được thử thì tôi mua luôn!”

Tần Thanh Tâm sảng khoái nói, chuẩn bị lấy thẻ ngân hàng ra thanh toán.

“Vâng!”

Nhân viên bán hàng kích động đáp.

Chiếc áo khoác này đã được trưng bày suốt mấy ngày nay nhưng bởi vì quá đắt nên nhiều người hỏi giá xong đều từ bỏ.

“Anh yêu, em thấy chiếc áo kia đẹp lắm, vô cùng hợp với dáng người của anh.
Mua nó không anh?”

Đúng lúc ấy, Phùng Giai đột nhiên lên tiếng.
Cô ta ôm cánh tay Tào Kiện chen lên trước.

Nhân viên bán hàng nghe vậy không khỏi cảm thấy khó xử:
“Xin lỗi quý khách.
Chiếc áo khoác này là bản giới hạn, chỉ có một chiếc duy nhất.
Cô gái này đã mua nó trước rồi”.

“Chưa thanh toán còn gì?”

Phùng Giai giận dữ nói.

Tần Thanh Tâm đã để ý chiếc áo khoác này ngay từ đầu, bây giờ bị Phùng Giai chen ngang khiến cô rất tức giận.

Tào Kiện chỉ cao khoảng 1m7, rõ ràng không hợp với chiếc áo khoác này.
Nhất định là Phùng Giai cố tình tranh đoạt với mình.

Ngày trước khi còn học đại học, Phùng Giai vẫn luôn ghen tỵ với sắc đẹp của Tần Thanh Tâm, ngày ngày tranh đấu với cô.
Bây giờ đã tốt nghiệp được năm năm mà tính nết của cô ta vẫn chẳng hề thay đổi.

“Phùng Giai, cậu đừng có quá đáng!”

Tần Thanh Tâm không nhịn nổi quát.

Phùng Giai cười lạnh một tiếng: “Sao lại nói tôi quá đáng?
Cửa hàng này do cậu mở à? Hơn nữa bọn tôi là người đến trước, bọn tôi đã chọn chiếc áo khoác này từ đầu rồi, chỉ là định dạo thêm một lúc mới mua thôi.
Bây giờ tôi muốn thanh toán liên quan gì đến cậu?”

“Thật vậy sao?”

Tần Thanh Tâm hỏi nhân viên bán hàng.

Cô nhân viên còn chưa kịp lên tiếng đã bị Phùng Giai cướp lời: “Vừa rồi là nhân viên bán hàng khác”.

“Xin hỏi cô gặp nhân viên bán hàng nào vậy? Nếu chuyện này là thật chiếc áo khoác này sẽ thuộc về cô”.

Cô nhân viên mỉm cười lễ phép hỏi Phùng Giai.

“Tôi nói mua với nhân viên nào liên quan gì tới cô? Cô quản được sao?”

Phùng Giai hung dữ quát cô nhân viên.

Mặt cô nhân viên hơi biến sắc nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, lịch sự đáp: “Xin lỗi cô, cửa hàng chúng tôi có quy định, nếu chưa xác nhận mua hàng với nhân viên bán hàng, ai cũng có quyền mua món hàng đó”.

Nghe vậy, Phùng Giai lập tức đổi mục tiêu, cười lạnh nói: “Tần Thanh Tâm, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng cố tranh với tôi.
Cậu biết đây là cửa hàng gì không? Versace đấy, cậu nhìn xem ở đây có cái nào dưới mấy chục nghìn không?”

“Gia tộc cậu sắp phá sản rồi, cậu mua nổi không? Chồng tôi là giám đốc bộ phận dự án của tập đoàn Quan Chính, lương một năm năm trăm nghìn đấy.
Cậu thì có cái gì? À tôi quên mất, cậu có một thằng chồng tới ở rể, lại còn là thằng bảo vệ từng làm nhục cậu.”

Phùng Giai cố ý cao giọng mắng nhiếc.

Mặc dù lúc này chưa vào giờ cao điểm nhưng vẫn có rất nhiều người tới đây mua sắm.
Bọn họ nghe thấy Phùng Giai nói đều tò mò vây quanh hóng hớt.

“Chắc mọi người rất muốn biết cô gái này là ai phải không?”

Phùng Giai cũng chú ý tới đám người xung quanh, lập tức châm chọc nói: “Cô ta tên là Tần Thanh Tâm.
Có lẽ có người không biết cái tên này, nhưng chắc hẳn mọi

người đều biết scandal của người đẹp nổi danh Giang Hải này với một tên bảo vệ vô danh vào năm năm trước".

"Còn thằng đàn ông quê mùa bên cạnh cô ta chính là tên bảo vệ đó.
Bọn họ đã kết hôn với nhau, nghe nói còn có một đứa con".

Tần Thanh Tâm tức giận toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ hoe ầng ậc nước, vừa xấu hổ vừa căm giận.

"Tôi biết rồi, thảo nào cô ta xinh đẹp như vậy, té ra là người đẹp nhất Giang Hải!"

"Rốt cuộc cũng được nhìn thấy người thật.
Nhưng tôi không ngờ cô ta lại kết hôn với tên bảo vệ kia".

"Phải đó, quá đáng tiếc.
Nhưng mà trông anh ta cũng đẹp trai mà, hai người họ đẹp đôi phết".

…

Bốn phía vang lên tiếng xì xào bàn tán, khen chê lẫn lộn.

Tần Thanh Tâm nghe thấy những lời này, cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Dương Thanh thấy vợ mình như vậy, đau lòng khôn tả.
Có lẽ trong năm năm xa cách, cô đã phải nghe rất nhiều lời "rác rưởi" như vậy.

"Chồng, mình đi thôi!"

Tần Thanh Tâm chợt nói với Dương Thanh, cô không muốn bị mọi người vây xem bàn tán.

Dương Thanh nghiêm túc nắm tay cô, lắc đầu trịnh trọng nói: "Anh nói rồi, anh sẽ không để bất kì ai bắt nạt em!"

"Chồng…"

Tần Thanh Tâm cực kỳ cảm động.

Nghe cô gọi mình là chồng, trái tim Dương Thanh mềm nhũn.
Nhưng hiện giờ không phải lúc âu yếm, anh lạnh lùng quay sang nhìn chằm chằm Phùng Giai.

Cô ta không khỏi giật mình run sợ, cảm giác như bị thú dữ nhắm vào, tim đập thình thịch, vô thức trốn sau lưng Tào Kiện.

“Anh yêu, chúng ta cứ kệ họ, mau thanh toán đi!”

Phùng Giai chột dạ nói.

Tào Kiện nhìn Dương Thanh rồi hào phóng rút thẻ ngân hàng ra: “Gói chiếc áo khoác này lại cho tôi!”

Dương Thanh chẳng thèm ngăn cản, thờ ơ chống mắt nhìn xem đối phương có mua nổi hay không.

Bởi vì vừa rồi anh đã nhìn thấy giá niêm yếu của chiếc áo khoác này là 388.800 tệ.

Trước đó Phùng Giai từng nói lương một năm của Tào Kiện là năm trăm nghìn.
Nhưng bình thường không nên tin lời người đang khoe mẽ.
Chỉ là một giám đốc bộ phận dự án của tập đoàn Quan Chính mà thôi, lương mỗi năm cùng lắm là hai trăm nghìn.

Anh không tin anh ta mua nổi chiếc áo khoác này.
Kể cả có mua nổi, anh cũng không tin anh ta sẽ hoang phí nhiều tiền như vậy chỉ để mua một cái áo khoác.

Đương nhiên, cho dù anh ta mua được nó thật, anh cũng có cách khiến anh ta phải trả giá đắt.

“Mua không nổi còn làm màu trước mặt chúng tôi!”

Thấy Dương Thanh không nói năng gì, Phùng Giai nhếch mép châm chọc.

Cô ta vừa dứt lời, nhân viên bán hàng đã cầm thẻ ngân hàng của Tào Kiện tới nói: “Xin lỗi anh, số dư trong thẻ của anh không đủ thanh toán!”

“Cái gì? Không đủ? Sao lại như vậy?”

Tào Kiện giận dữ hét lên: “Trong thẻ của tôi còn hơn hai trăm nghìn, sao lại không đủ mua một cái áo khoác?”

“Thưa anh, chiếc áo này có giá 388.800 tệ, hàng mới về không được chiết khấu.

Số dư trong thẻ của anh thực sự không đủ thanh toán!”

Nhân viên bán hàng không còn nhẫn nhịn mỉm cười như vừa rồi, vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, thậm chí còn tỏ ra tức giận.

- ——————

.

Chương 195: 195: Ai Dám Sỉ Nhục Cô Ấy

Đám người vây xem xung quanh nghe thấy nhân viên bán hàng nói vậy đều khinh bỉ nhìn Tào Kiện.

Vừa rồi Tào Kiện chém gió to mồm như thế, vậy mà một cái áo khoác hơn ba trăm nghìn cũng không mua nổi.

Mặt Phùng Giai đơ ra, nhưng chẳng mấy chốc cô ta đã kịp phản ứng lại, bình tĩnh hỏi: "Anh yêu cầm nhầm thẻ à?"

Vẻ mặt của Tào Kiện cực kỳ khó coi, không biết phải trả lời thế nào.
Bởi vì anh ta chỉ có một cái thẻ, lấy đâu ra cầm nhầm?

Anh ta vừa giận dữ vừa xấu hổ, vội vàng nháy mắt ra hiệu với Phùng Giai.

"Anh yêu, mắt của anh sao thế?"

Phùng Giai lại nghĩ mắt của Tào Kiện bị làm sao, ngu ngốc lên tiếng.

"Cái áo rách nát này xấu như vậy còn đòi 388.800 tệ.
Cho dù có tặng không cho tôi tôi cũng không thèm mặc".

Tào Kiện tỏ vẻ chán ghét chê bai chiếc áo khoác đắt đỏ này không đáng một đồng.

"Anh yêu, em thấy chiếc áo này đẹp mà, giống như may riêng cho anh vậy".

Phùng Giai không chịu buông tha.
Cô ta vốn muốn tranh đoạt với Tần Thanh Tâm nên mới kiên trì muốn mua cái áo khoác này như vậy.

Nếu thực sự bỏ đi chẳng khác nào chịu thua Tần Thanh Tâm.
Khó khăn lắm mới có cơ hội đánh bại cô, sao cô ta có thể cam tâm từ bỏ?

"Chúng ta sang cửa hàng Armani bên cạnh đi.
Loại nhãn hiệu thấp kém này chỉ có đám nghèo kiết xác bọn họ mới thèm mặc".

Tào Kiện kéo Phùng Giai định bỏ đi.

Câu nói này của anh ta đã đắc tội rất nhiều người.

Trong cửa hàng Versace này còn rất nhiều khách hàng khác. Anh ta nói vậy chẳng khác nào mắng tất cả bọn họ.

Các nhân viên bán hàng cũng vô cùng tức giận.

“Thằng chó này! Mày mắng ai nghèo kiết xác?”

Tào Kiện đang định rời đi lại bị một người đàn ông cơ bắp vạm vỡ chặn lại, dữ tợn quát.

Anh ta vô thức lùi về sau hai bước, lúc này mới ý thức được vừa rồi mình đã lỡ miệng mắng tất cả mọi người ở đây.

Tào Kiện cảm thấy vô số ánh mắt ác liệt quét lên người mình, sợ hãi vội đáp: “Thực sự xin lỗi, tôi không có ý mắng mọi người, tại tôi vụng miệng”.

Sau đó, anh ta chỉ vào Dương Thanh: “Tôi đang mắng thằng này là đồ nghèo kiết xác”.

“Vừa rồi cậu nói Versace của chúng tôi là nhãn hiệu thấp kém?”

Chợt một người đàn ông trung niên đi tới, trước ngực đeo thẻ cửa hàng trưởng lạnh lùng chất vấn.

Tào Kiện biết bây giờ muốn rời khỏi đây rất khó.

“Sao hả? Tôi nói Versace là nhãn hiệu thấp kém đấy? Ông không phục sao?”

Tào Kiện cười lạnh đáp.

“Một chiếc áo khoác chưa tớn bốn trăm nghìn còn không mua nổi thì có tư cách gì nói Versace là nhãn hiệu thấp kém?”

Cửa hàng trưởng lạnh giọng chế giễu.

Tào Kiện lập tức thẹn quá hóa giận: “Ai nói tôi không mua nổi? Cái áo hơn ba trăm nghìn đắt lắm sao? Ông nhìn tôi đang mặc cái gì đi.
Áo sơ mi Armani hơn ba trăm nghìn, đồng hồ Rolex hơn tám trăm nghìn.
Ông nghĩ tôi không mua nổi cái áo khoác này sao?”

Nghe Tào Kiện nói vậy, mọi người mới chú ý tới đồ xa xỉ trên người anh ta.

Sắc mặt cửa hàng trưởng cũng trở nên khó coi.

Ông ta chỉ tức giận vì Tào Kiện dám nói Versace là nhãn hiệu thấp kém, nào ngờ đối phương toàn mặc hàng hiệu.

“Ha ha, mặc dù tôi không mặc đồ của nhãn hiệu nổi tiếng nhưng ít nhất là hàng thật.
Không giống như anh, cả quần áo và đồng hồ đều là đồ giả”.

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

“Thằng nhà nghèo này đang nói bậy bạ gì đấy?”

Phùng Giai nổi giận gào lên.

Dương Thanh chẳng thèm để ý tới cô ta, chỉ nhìn chằm chằm hàng chữ tiếng anh trước ngực áo của Tào Kiện.

“Tiếng Anh của hiệu đó đánh vần ra là A-R-M-A-N-I.
Còn trên ngực áo sơ mi anh đang mặc lại viết là A-R-N-I-M-A.
Mặc dù biểu tượng y hệt nhau nhưng chữ viết lại sai”.

Dương Thanh châm chọc nói, ánh mắt dời sang cổ tay Tào Kiện: “Còn cái đồng hồ này của anh, đánh vần tiếng Anh của Rolex là R-O-L-E-X, của anh lại viết là R-O-L-E-S”.

“Nào, giám đốc Tào hãy nói cho chúng tôi biết áo sơ mi và đồng hồ của anh là nhãn hiệu cao cấp nào thế? Cho chúng tôi mở rộng tầm mắt đi”.

Nếu không phải Dương Thanh tinh mắt sẽ không thể nhìn ra được hàng chữ tiếng Anh trên chiếc đồng hồ.

Nhưng chữ trên áo sơ mi của Tào Kiện rất rõ ràng, ai cũng trông thấy.

“Wow wow wow! Áo sơ mi của anh ta đúng là đồ giả, đâu phải Armani.
Ha ha!”

“Tôi cũng thấy rồi ha ha!”

“Ha ha…”

…

Ngay sau đó tất cả mọi người đều cười phá lên.

Mặt mũi Tào Kiện đỏ bừng như gan heo, chỉ muốn tìm lỗ nẻ để chui xuống.

Phùng Giai cũng ngớ người.
Cô ta không biết tài sản của Tào Kiện ra sao, chỉ tin lời anh ta bốc phét.

“Vãi chưởng! Túi xách của cô gái này cũng là đồ giả.
LV phải là Louis Vuitton, của cô ta viết khác ha ha!”

“Váy của cô ta cũng giả đấy!”

“Cả nhẫn kim cương cũng là hàng giả!”

…

Mọi người đang chê cười Tào Kiện lại đột nhiên phát hiện Phùng Giai cũng mang đầy đồ giả trên người.

Nếu là hàng fake cao cấp còn đỡ, nhưng ở đây toàn bộ biểu tượng nhãn hiệu đều đúng, chỉ mỗi tiếng Anh là viết sai.
Cho dù là người không hiểu biết về hàng xa xỉ cũng có thể nhìn ra được thật giả.

Trong cửa hàng vang lên tiếng cười giòn giã.

Tào Kiện và Phùng Giai đều giận tím mặt, bị chặn lại ở cửa không thể đi ra.

“Con khốn, mày đắc ý cái gì? Cho dù tao dùng hàng giả cũng hơn loại bẩn thỉu như mày bị người ta làm nhục, lại còn đê tiện kết hôn với thằng đó.
Chắc là kỹ năng giường chiếu của anh ta thỏa mãn mày lắm nhỉ?”

Phùng Giai bị người xung quanh mỉa mai nhiều nên thẹn quá hóa giận, bèn chĩa mũi dùi vào Tần Thanh Tâm để dời sự chú ý của mọi người.

“Lúc học đại học mày nghèo rách mùng tơi, vậy mà đột nhiên gây dựng công ty gì đó.

Mày bán thân mới kiếm nổi tiền lập nghiệp phải không?”

Phùng Giai càng ngày càng quá đáng, kích động trút ra toàn bộ hận thù vì luôn thua kém Tần Thanh Tâm nhiều năm qua.

Tần Thanh Tâm sững sờ, tuy biết Phùng Giai luôn muốn tranh hơn thua với mình nhưng không ngờ cô ta có thể nói ra những lời ghê tởm như vậy.

“Bốp!”

Khi Phùng Giai định nói tiếp, Dương Thanh bỗng nhiên nhúc nhích.
Không ai chú ý anh đi tới trước mặt Phùng Giai thế nào, chỉ thấy anh giáng cho cô ta một cái tát thật mạnh.

Tiếng bạt tai vang lên giòn giã.
Phùng Giai ngã nhào trên mặt đất, miệng đầy máu tươi.

“Nếu cô còn dám sỉ nhục cô ấy thêm một chữ, tôi sẽ cho cô về chầu ông bà!”

Dương Thanh lạnh giọng nói, sát khí tỏa ra khiến nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống mấy độ.

- ————————

.

Chương 196: 196: To Gan Lớn Mật

Cô gái này năm lần bảy lượt sỉ nhục Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đã muốn giết chết từ lâu.

Trên thế giới này, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu là hai người quan trọng nhất đời anh.

Đối với loại người như Phùng Giai, càng nhường nhịn cô ta lại càng được nước lấn tới, thậm chí còn làm những chuyện quá đáng.

Dương Thanh vung tay đánh người khiến tất cả đều kinh hãi.

Mặc dù Tần Thanh Tâm rất cảm động nhưng cũng lo lắng cho anh.
Dương Thanh đánh Phùng Giai trước, nếu làm lớn chuyện sẽ không tốt.

“Anh, anh dám đánh tôi sao?”

Phùng Giai trợn mắt, tức tối nhìn anh.

Dương Thanh biết Tần Thanh Tâm lo lắng nên không thèm so đo với cô ta nữa, đưa thẻ cho nhân viên bán hàng hướng dẫn bọn họ: “Chúng tôi sẽ mua chiếc áo khoác kia!”

Tần Thanh Tâm vốn định mua chiếc áo này cho Dương Thanh nhưng không ngờ nó lại đắt như vậy.
Cô không đủ tiền nên chỉ có thể để Dương Thanh bỏ tiền.

Tuy cô là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa nhưng mới nhậm chức chưa lâu, tiền lương trước đó hầu như đều bị Châu Ngọc Thúy vơ vét nên chẳng có bao nhiêu tiền tiết kiệm.

Khi cửa hàng trưởng thấy Dương Thanh lấy ra một chiếc thẻ đen thì vô cùng kinh hãi.

Ông ta là cửa hàng trưởng của chi nhánh Versace ở Vạn Đạt, mắt nhìn người không thể kém.
Một người trẻ tuổi có thể lấy ra thẻ đen đương nhiên không giống loại người chỉ giỏi võ mồm như Phùng Giai.

“Thưa cậu, đây là thẻ hội viên toàn cầu cao cấp nhất của Versace.
Sau này cậu mua bất cứ thứ gì ở Versace chỉ cần đưa thẻ này ra sẽ được giảm giá 10%!”

Cửa hàng trưởng đột nhiên cung kính đưa cho Dương Thanh một chiếc thẻ hội viên màu vàng rực rỡ.

Không phải vì anh mua chiếc áo khoác gần bốn trăm nghìn mà là vì chiếc thẻ đen kia.

Dương Thanh mỉm cười nhận thẻ: “Cảm ơn!”

“Hừ!”

Đúng lúc này, Tào Kiện chợt cười khẩy: “Mày tưởng tùy tiện lấy ra một cái thẻ là có thể thanh toán được bốn trăm nghìn sao?”

Anh ta không biết nhiều như cửa hàng trưởng, chưa từng nghe nói tới thẻ đen nên chỉ đơn giản cho rằng nó không phải thẻ ngân hàng.

“Nếu tao đoán không sai, lát nữa khi bị nhắc số dư tài khoản không đủ, mày sẽ xin lỗi nói quên thẻ ở nhà, lần sau lại tới mua”.

“Hoặc là nói thật xin lỗi, đột nhiên cảm thấy áo khoác này không vừa mắt lắm, rồi bỏ sang cửa hàng khác”.

“Tao nói đúng chứ?”

Tào Kiện đắc ý như đã thấu hiểu hết thảy.

Anh ta cực kỳ tức giận vì bị Dương Thanh vạch trần chuyện mình dùng hàng nhái trước mặt mọi người, lại còn tát vợ chưa cưới của mình.

Anh ta thề phải trả thù Dương Thanh gấp bội.

Nhưng Dương Thanh chẳng thèm để ý tới anh ta, nhân viên bán hàng cũng liếc mắt nhìn anh ta như nhìn đồ đần.

Tào Kiện vừa dứt lời, nhân viên bán hàng đã đóng gói áo khoác cẩn thận đi tới, mỉm cười đưa túi và thẻ đen cho Dương Thanh.

“Anh đã thanh toán thành công.
Vợ anh đúng là vừa xinh đẹp lại vừa có mắt nhìn, chiếc áo này rất hợp với anh, mặc vào sẽ vô cùng đẹp trai!”

Nhân viên bán hàng dẻo miệng nịnh nọt, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

“Không thể nào!”

Tào Kiện thấy vậy không tin nổi rít gào: “Thằng đó chỉ là con rể của một gia tộc sắp phá sản, sao có thể mua nổi cái áo gần bốn trăm nghìn?”

“Chắc chắn là các người đã thông đồng từ trước, cố tình diễn kịch trước mặt chúng tôi.
Thực ra thằng đó không hề có tiền đúng không?”

Tào Kiện chỉ vào cửa hàng trưởng và Dương Thanh, lớn tiếng chất vấn.

Mọi người xung quanh đều nghĩ Tào Kiện là đồ ngu, giờ phút này còn dám chất vấn người ta, đúng là điếc không sợ súng.

Sắc mặt cửa hàng trưởng tối sầm lại: “Tôi từng gặp những người ngu dốt nhưng chưa từng thấy ai ngu dốt như cậu.
Mời cậu rời khỏi đây, cửa hàng chúng tôi không chào đón cậu!”

“Ông biết tôi là ai không hả? Dám đuổi tôi đi sao?”

Tào Kiện thẹn quá hóa giận: “Tôi là giám đốc bộ phận dự án của tập đoàn Quan Chính.
Công ty chúng tôi đang hợp tác với quảng trường Vạn Đạt.
Ông dám đuổi tôi à? Có tin tôi chỉ cần nói một câu là có thể đuổi Versace các người cút khỏi đây không?”

Tào Kiện phách lối dọa nạt.

Dương Thanh buồn cười nhìn thằng cha ngu xuẩn này.
Anh chưa từng thấy ai ảo tưởng như anh ta.

Thậm chí anh còn nghi ngờ Tào Kiện không phải người của tập đoàn Quan Chính.

Tập đoàn Quan Chính là sản nghiệp của nhà họ Quan.

Mà giờ đây nhà họ Quan đã thuộc về Dương Thanh.
Vậy nên nếu Tào Kiện thực sự là giám đốc dự án của tập đoàn Quan Chính, anh chỉ cần nói một câu là có thể khiến anh ta mất hết tất cả.

Sắc mặt của cửa hàng trưởng cực kỳ khó coi.
Ông ta biết rõ chuyện hợp tác giữa tập đoàn Quan Chính và Vạn Đạt.
Nếu Vạn Đạt muốn đuổi Versace ra khỏi đây chỉ cần tùy tiện tìm một lý do là được.

Ông ta chỉ cửa hàng trưởng của một chi nhánh nho nhỏ, cho dù chi nhánh này bị đuổi cũng không gây tổn thất quá lớn cho Versace.

Nhưng liên quan đến danh tiếng của một nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, ông ta không gánh vác nổi.

“Bây giờ biết sợ rồi hả?”

Tào Kiện thấy cửa hàng trưởng không nói lời nào, thái độ lại càng hống hách, đắc ý nhìn Dương Thanh: “Thằng ranh, mày dám đánh người phụ nữ của tao.
Nếu mày không quỳ xuống xin lỗi, tao nhất định sẽ khiến mày phải hối hận!”

“Tôi phải hối hận cái gì?”

Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Tào Kiện suy tư nhìn Tần Thanh Tâm rồi nói: “Mày phải biết tập đoàn Quan Chính là sản nghiệp của nhà họ Quan.
Còn tao cũng là người có tiếng nói trong công ty”.

“Chúng mày là người nhà họ Tần đúng không? Mày không chịu quỳ xuống xin lỗi, một cuộc điện thoại của tao có thể khiến nhà họ Tần lập tức sụp đổ!”

Dương Thanh lắc đầu bất lực nhìn vẻ mặt tự tin của Tào Kiện, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với thằng ngu này, lập tức gọi điện thoại.

Đối phương nhanh chóng nghe máy.

“Ông chủ Quan, tập đoàn Quan Chính của các ông có giám đốc dự án nào tên Tào Kiện không?”, Dương Thanh lên tiếng hỏi.

Quan Chính Sơn vội đáp: “Xin cậu chờ chút, tôi lập tức đi kiểm tra.
Trong vòng năm phút sẽ có câu trả lời cho cậu!”

“Được, tôi chờ điện thoại của ông!”

Dương Thanh nói.

Anh đang định cúp máy, Quan Chính Sơn đột nhiên hỏi: “Cho tôi hỏi có phải người này đắc tội với cậu hay không?”

Dương Thanh cười lạnh: “Cũng không phải chuyện gì to tát. Chỉ là anh ta bắt tôi quỳ xuống xin lỗi trong cửa hàng Versace chi nhánh Vạn Đạt, uy hiếp sẽ hủy diệt nhà họ Tần!”

“Chết tiệt!”

Quan Chính Sơn nghe vậy, giận tím mặt nói: “Nếu người này thực sự là người của tập đoàn Quan Chính, tôi sẽ đuổi hết tất cả những người có quan hệ với cậu ta!”

“Được!”

Dương Thanh nói xong lập tức cúp máy.

“Ha ha thằng nhóc này, mày không làm diễn viên thật phí, lại còn cả ông chủ Quan.

Sao mày không bốc phét là mày quen người của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô luôn đi?”

Tào Kiện châm biếm.

Dương Thanh không nói gì thêm, hôm nay anh rảnh rỗi đi dạo với Tần Thanh Tâm, dù sao cũng có rất nhiều thời gian.

Đám người vây xem xung quanh cũng muốn ở lại xem tới cuối, không ai chịu rời đi.

Cửa hàng trưởng nhìn chằm chằm Dương Thanh, từ chiếc thẻ đen kia ông ta đoán thân phận của anh vô cùng cao quý.

Vậy nên ông ta cũng tin anh thực sự quen biết chủ nhà họ Quan.

“Tần Thanh Tâm, tao không ngờ mày lại gả cho thằng ngu này, diễn đạt lắm, nói cứ như thực sự quen biết chủ nhà họ Quan vậy”, Phùng Giai cười lạnh.

Tần Thanh Tâm chỉ lườm cô ta một cái.
Cô tin Dương Thanh quen biết Quan Chính Sơn thật.

Cô chỉ tò mò không biết làm sao anh lại quen Quan Chính Sơn.

“Ê thằng kia, mày đừng diễn nữa, tao không rảnh ở đây đôi co với mày đâu.
Mày không nhanh quỳ xuống xin lỗi vợ chưa cưới của tao, tao sẽ bảo người nhà họ Quan giải quyết nhà họ Tần đấy.
Sau đêm nay sẽ không còn nhà họ Tần nào ở Giang Hải nữa!”

Tào Kiện bỗng lên tiếng, hiện giờ anh ta không hề sợ hãi.

Nhất là khi thấy ánh mắt khiếp sợ của những người xung quanh, anh ta rất hưởng thụ.

Chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đúng là to gan lớn mật, dám mượn danh nghĩa nhà họ Quan chúng tôi để uy hiếp cậu Thanh!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, lông tơ toàn thân Tào Kiện đều dựng đứng.

Bởi vì anh ta biết người vừa lên tiếng là ai.

- ————

.

Chương 197: 197: Thời Gian Hạnh Phúc

Anh ta nhanh chóng nhận ra đối phương là con cháu đời thứ ba xuất sắc nhất của nhà họ Quan, một trong bốn cậu chủ nổi tiếng khắp Giang Hải - Quan Tuyết Tùng.

Địa vị của Quan Tuyết Tùng trong gia tộc cao hơn cả chú bác họ hàng, được chọn là người thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Nghĩa là chỉ cần Quan Chính Sơn truyền lại, Quan Tuyết Tùng mới ba mươi tuổi sẽ trở thành chủ gia tộc họ Quan.

Cách đây không lâu, nhà họ Quan vừa mới bổ nhiệm Quan Tuyết Tùng làm tổng giám đốc tập đoàn Quan Chính.

“Anh Tùng, sao..
sao anh lại tới đây?”

Tào Kiện thấy Quan Tuyết Tùng xuất hiện, hoảng sợ tới mức nói năng lộn lộn.

Quan Tuyết Tùng hờ hững nhìn anh ta quát: “Cút đi!”

Sau đó, Quan Tuyết Tùng đi tới trước mặt Dương Thanh khom người nói: “Xin lỗi cậu Thanh, khiến cậu chờ lâu rồi!”

Dương Thanh hơi nghi ngờ, bởi vì anh vừa mới gọi điện cho Quan Chính Sơn, chưa thấy ông ta trả lời, Quan Tuyết Tùng đã chạy tới.

“Đúng lúc tôi đi kiểm tra ở Vạn Đạt thì ông nội gọi tới, tôi lập tức chạy đến đây”.

Quan Tuyết Tùng giải thích cẩn thận, nhìn Tào Kiện rồi nói: “Bố của cậu ta là quản lý bộ phận dự án của tập đoàn Quan Chính.
Còn cậu ta không hề có quan hệ gì với tập đoàn”.

Dương Thanh chỉ lạnh nhạt gật đầu: “Anh tới thì chuyện còn lại giao cho anh xử lý!”

“Vâng, cậu Thanh đi thong thả!”

Thái độ của Quan Tuyết Tùng cực kỳ cung kính, dõi mắt nhìn theo Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm rời đi.

Đám người vây xem đã sợ ngây người.

Bọn họ nhanh chóng biết được thân phận của Quan Tuyết Tùng.
Trẻ như vậy đã là người thừa kế của gia tộc hàng đầu Giang Hải.

Nhưng quan trọng nhất là anh ta lại vô cùng tôn kính chàng trai trẻ tuổi kia.

Tào Kiện cũng hoảng hốt kinh sợ.

Lúc này anh ta mới ý thức được mình đã đắc tội với ai.

Đến cả Quan Tuyết Tùng cũng phải khiêm nhường với Dương Thanh như vậy, Tào Kiện đắc tội nổi sao?

“Bảo bộ phận nhân sự làm thủ tục sa thải Tào Văn Cương đi!”

Quan Tuyết Tùng đột nhiên lên tiếng.

“Bịch!”

Tào Kiện nghe xong vội quỳ sụp xuống cầu xin: “Anh Tùng, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi.
Xin anh tha cho bố tôi, ông ấy không hề liên quan đến chuyện này!”

Quan Tuyết Tùng lạnh giọng nói: “Đắc tội nhà họ Quan vẫn có thể tha thứ, nhưng đắc tội cậu Thanh sẽ không còn đường sống!”

Tào Kiện thẫn thờ ngồi bệt xuống đất.

Mặc dù bố anh ta chỉ là quản lý một bộ phận của tập đoàn Quan Chính nhưng vì địa vị của nhà họ Quan ở Giang Hải rất cao nên nhiều người hay tìm tới nhờ vả, tích lũy được không ít tài sản.

Nhưng nếu như bị sa thải, nhà anh ta sẽ mất sạch, còn phải gánh khoản nợ khổng lồ vì mua nhà mua xe.

Chỗ dựa của anh ta cũng hoàn toàn sụp đổ.

Những người xung quanh đều vô cùng kinh hãi.
Ý của Quan Tuyết Tùng rất rõ ràng, địa vị của chàng trai trẻ tuổi kia còn cao hơn cả nhà họ Quan.

Hiện giờ Phùng Giai cũng rơi vào hoảng loạn.
Cô ta đã biết mình đã rước phải phiền phức quá lớn, bố của Tào Kiện còn vì cô ta mà mất việc, chắc chắn Tào Kiện sẽ không buông tha cho cô ta.

"Anh yêu, chồng của con nhỏ kia thực sự chỉ là một thằng bảo vệ thôi.
Sao lại có thể…"

Sau khi Quan Tuyết Tùng rời đi, Phùng Giai bối rối kéo tay Tào Kiện.

"Bốp!"

Cô ta chưa nói hết câu đá bị Tào Kiện tát vào mặt.

"Tất cả đều tại mày đấy con khốn! Nếu không vì mày sao tao lại đắc tội anh Thanh? Sao bố tao bị sa thải hả?"

Tào Kiện nổi giận gào rống.
Tát Phùng Giai không đủ, anh ta còn đánh cô ta một trận nhừ tử.
Phùng Giai đau đớn hét lên.

Nếu là trước kia chắc chắn đã có người gọi bảo vệ tới.

Nhưng vừa rồi đôi trai gái này không chỉ sỉ nhục Versace mà còn làm loạn nên mọi người đều thờ ơ.

"Từ nay trở đi, mày và tao không còn quan hệ gì nữa.
Nếu còn để tao gặp được mày, tao sẽ cho mày xuống lỗ đấy!"

Tào Kiện hất Phùng Giai ra, giận đùng đùng bỏ đi.

"Anh yêu, em biết sai rồi, xin anh cho em thêm một cơ hội.
Em không dám nữa đâu!"

Phùng Giai vội vàng đuổi theo, khóc lóc xin xỏ.

"Cút ra!"

Tào Kiện đạp Phùng Giai lăn ra đất rồi nghênh ngang rời đi.

Hiện giờ đầu tóc cô ta bù xù, mặt mũi bê bết máu khiến nhiều người chú ý tới.

“Cút! Cút hết đi cho tao!”

Phùng Giai gào khóc rồi cuống quýt bỏ đi.

Cùng lúc đó, Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm đi dạo quanh quảng trường Vạn Đạt.

Đây là lần thứ hai hai người cầm tay nhau nhưng thực ra mới là lần đầu tiên anh nắm tay cô đi.

Lần trước là khi đưa Tiêu Tiêu tới trường mầm non, hai người bị Tiêu Tiêu kéo tay đặt vào nhau.

Nhưng hôm nay Dương Thanh đã chủ động nắm tay Tần Thanh Tâm, cô cũng không từ chối.

Hiện giờ Tần Thanh Tâm vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Cô đã biết thân phận của Dương Thanh, cũng biết chuyện ở biên giới phía Bắc nhưng cũng chỉ biết anh rất giỏi võ và gia tộc Vũ Văn trả lại tập đoàn Nhạn Thanh cho anh.

Cô không ngờ đến cả người thừa kế của nhà họ Quan cũng cung kính với anh như vậy.

Cô còn biết chủ của một gia tộc đứng đầu Giang Hải khác là Tô Thành Vũ cũng rất kính trọng Dương Thanh.

Vậy là đã có hai trong số bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải nghe theo anh.

Cô đột nhiên nghĩ, bây giờ ở Giang Hải còn ai dám làm gì Dương Thanh nữa?

Cô nhớ tới nhà họ Tần, nếu ban đầu cụ Tần đối xử tốt với cô, có lẽ giờ đây nhà họ Tần đã trở thành gia tộc hàng đầu Giang Hải rồi.

“Em không muốn hỏi gì sao?”

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Tần Thanh Tâm cười khổ đáp: “Nếu anh muốn nói, đương nhiên em sẽ nghe.
Nếu anh không muốn nói, em còn ép hỏi làm gì?”

Dương Thanh cười nói: “Thật ra tất cả mọi thứ của nhà họ Quan đều đã thuộc về anh”.

Tần Thanh Tâm trợn mắt nhìn anh: “Được đà chém gió!”

Dương Thanh lắc đầu bất lực: “Tại sao anh nói thật mà không ai chịu tin?”

Mặc dù Tần Thanh Tâm nói không tin nhưng trong lòng lại vô cùng kinh sợ.

Chẳng lẽ nhà họ Quan thực sự là của anh?

Nếu không sao Quan Tuyết Tùng phải tôn kính Dương Thanh như vậy?

“Em muốn ăn lòng nướng!”

Khi hai người đi đến cổng rạp chiếu phim, Tần Thanh Tâm chợt chỉ sang quán lòng nướng bên cạnh.

Dương Thanh ngạc nhiên, lập tức chạy đi mua.

Chẳng mấy chốc anh đã cầm một xiên lòng nướng trở lại.

Tần Thanh Tâm mỉm cười nếm thử.

Ánh mắt Dương Thanh tràn ngập cưng chiều.

“Anh cũng ăn đi!”

Tần Thanh Tâm cắn vài miếng rồi giơ xiên lòng nướng lên miệng Dương Thanh.

Anh không do dự cắn lên vị trí cô vừa ăn.

Lần đầu tiên ăn lòng nướng, Dương Thanh cảm thấy đây là món ăn ngon nhất thế giới.

Anh càng kinh ngạc hơn khi thấy Tần Thanh Tâm lại tiếp tục ăn ở vị trí anh vừa cắn, không hề tỏ ra ghét bỏ.

Hai vợ chồng thay nhau ăn hết xiên lòng nướng.

Thấy Dương Thanh vẫn còn luyến tiếc, Tần Thanh Tâm bật cười khanh khách: “Thật là ngốc!”

Đây là buổi tối hạnh phúc nhất, dù chỉ có hai tiếng ngắn ngủi nhưng lại kéo gần khoảng cách giữa hai vợ chồng.

Một lúc sau, Tần Y dẫn Tiêu Tiêu ra khỏi rạp chiếu phim.

Tiêu Tiêu đang ríu rít bàn về nội dung phim với Tần Y.

Thấy vậy, Dương Thanh nở nụ cười hạnh phúc.

Rất muốn mỗi ngày đều như vậy cho đến cuối đời!

Dương Thanh vừa dẫn mọi người ra khỏi Vạn Đạt chợt cảm giác được có người đang theo dõi.

Anh nheo mắt lại.

Trên đất Giang Hải này không thể có cao thủ mạnh như vậy.

Mà dạo gần đây anh chỉ đắc tội với một thế lực lớn ở bên ngoài, chính là nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Hơn nữa mấy tiếng trước, anh vừa mới giết chết một cao thủ của nhà họ Mạnh ở dinh thự Vân Phong.

- ————

.

Chương 198: 198: Vô Cùng Kinh Hãi

Dương Thanh cảm giác được khí thế mạnh mẽ sau lưng, chỉ nhếch miệng cười tàn nhẫn.

Tổng cộng có tám cao thủ.
Dương Thanh đoán rất chuẩn, tất cả đều là người của nhà họ Mạnh.

Mặc dù anh đang đi cùng vợ con nhưng không hề cảm thấy e ngại.

Bởi vì trước mặt anh là hai bóng dáng quen thuộc.
Bọn họ đi lướt qua người Dương Thanh như không trông thấy anh.

Hai người này chính là Tiền Bưu và Sâm Ba được Dương Thanh giao nhiệm vụ âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Tiền Bưu là cao thủ từ biên giới phía Bắc, được xưng là Vua Bóng Đêm.
Tuy ông ta đã rời khỏi biên giới phía Bắc nhưng thực lực vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Sâm Ba là ông hoàng võ sĩ châu Phi, dù không bằng Tiền Bưu nhưng cũng không phải người dễ bị đánh bại.

“Con mẹ mày bị mù à?”

Tiền Bưu vừa tới bên cạnh tám cao thủ kia, cố ý đâm vào một người rồi quát tháo ầm ĩ.

Người kia chỉ lạnh lùng quát lại: “Cút!”

“Rầm!”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Tiền Bưu lập tức vung nắm đấm.

Hắn không kịp phòng bị, bị đánh bay ra xa mấy mét.

Cùng lúc ấy Sâm Ba cũng bắt đầu ra tay, điên cuồng đấm đá.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tám cao thủ nhà họ Mạnh đều bị đánh ngã lăn ra đất.

“Nói mau, chúng mày là ai? Tại sao lại theo dõi cậu Thanh?”

Tiền Bưu đi tới giẫm lên ngực kẻ cầm đầu, lạnh giọng hỏi.

“Chúng mày cùng phe với thằng kia sao?”

Lúc này, đối phương mới tỉnh ngộ, Tiền Bưu và Sâm Ba cố tình trêu chọc bọn họ để cứu Dương Thanh.

“Phụt!”

Một tia sáng chợt lóe lên.
Tiền Bưu cầm dao găm cắt ngang cổ họng hắn ta, máu tươi bắn tung tóe.

Những người còn lại đều bị dọa sợ ngây người, Sâm Ba cũng giật mình kinh hãi.

Động tác của Tiền Bưu cực kỳ dứt khoát, thủ đoạn độc ác tàn nhẫn.

“Mau nói cho tao biết chúng mày là ai? Tại sao muốn theo dõi cậu Thanh?”

Tiền Bưu giết xong kẻ cầm đầu lại đi tới một người khác, cũng giẫm lên ngực hắn ta, tay cầm dao găm dính máu.

“Chúng, chúng tôi là người của nhà họ Mạnh.
Hồng Thiên Nhai phái chúng tôi tới bắt cóc thằng nhãi kia đưa về nhà họ Trang”.

Hắn ta bị dọa suýt tè ra quần.
Tiền Bưu là người nói giết là giết, hắn ta không dám chậm trễ, thành thật khai báo, chỉ sợ bị Tiền Bưu lấy mạng.

“Tại sao muốn bắt cóc cậu Thanh?”

Ánh mắt Tiền Bưu dần lạnh xuống.

Mặc dù Dương Thanh và ông ta không phải là người cùng thời đại nhưng ông ta biết anh là người bảo vệ biên giới phía Bắc.

Trong lòng ông ta, biên giới phía Bắc là tín ngưỡng tối cao, Dương Thanh lại là người bảo vệ vùng đất ấy.
Vậy nên anh chính là thần, không ai được phép sỉ nhục.

Người kia vội đáp: “Cậu Thanh giết đệ tử của Hồng Thiên Nhai nên lão ta rất tức giận, yêu cầu chúng tôi phải bắt cóc cậu

Thanh”.

Nghe vậy, ánh mắt Tiền Bưu ngập tràn sát khí: “Đúng là đồ ngu xuẩn, điếc không sợ súng!”

Tiền Bưu không làm gì nữa, chỉ bình tĩnh rời đi với Sâm Ba.

Cùng lúc ấy, Dương Thanh đã lái xe đưa cả nhà trở về dinh thự Vân Phong.

Vừa vế đến nhà, anh phát hiện có tin nhắn mới, nội dung như sau: “Hồng Thiên Nhai của nhà họ Mạnh phái người tới, nói cậu giết đệ tử của lão ta.
Có cần tôi thủ tiêu lão ta không?”

Dương Thanh thuận tay trả lời một chữ: “Được!”

Với thực lực của Tiền Bưu, giết một con chó của nhà họ Mạnh chắc là không vấn đề gì.

Dương Thanh vốn định chờ thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng đối phương lại chọn lúc anh đang ở cùng vợ con để ra tay, vậy thì nhất định phải chết!

Tại nhà họ Trang!

Hiện giờ mọi người đều đang mặc áo tang, không khí u ám.

Khắp nơi đều phủ lên một màu trắng xóa.

Trang Tất Phàm đã chết được hai ngày nhưng vẫn không được chôn cất vì chủ gia tộc Trang Kiến Thiết tuyên bố muốn lấy máu Dương Thanh để tế vong hồn của Trang Tất Phàm.

Vốn cho rằng mời cao thủ nhà họ Mạnh tới là có thể báo thù rửa hận.
Nào ngờ Dương Thanh quá mạnh mẽ, thẳng tay giết hại đệ tử của Hông Thiên Nhai.

Hồng Thiên Nhai ngồi một mình trong biệt thự nhìn xác của đệ tử đã cứng đờ, mặt mũi đỏ bừng vì tức giận.

“Con yên tâm, nhất định sư phụ sẽ trả thù cho con!”

Hồng Thiên Nhai hung dữ rống lên: “Sư phụ sẽ tự tay bẻ gãy từng đốt xương trên người thằng nhãi kia, khiến nó sống không bằng chết!”

Lão ta nhìn đồng hồ, mười một giờ đúng.
Từ lúc lão ta phái cao thủ hành động đến giờ đã hơn hai tiếng nhưng vẫn chưa thấy bọn họ vác mặt về.

Lão ta nổi giận quát: “Một lũ vô dụng.
Hai tiếng rồi vẫn chưa đưa thằng nhãi kia về cho tao!”

Trong khu nhà cao cấp của Trang Kiến Thiết, toàn bộ người nhà họ Trang tập hợp đông đủ, ai nấy đều tỏ ra lo lắng.

“Bố, không biết Hồng Thiên Nhai này có đáng tin hay không nữa? Đệ tử bị giết mà lão ta vẫn giữ được bình tĩnh không chịu tự mình ra tay”.

Con trai cả nhà họ Trang - Trang Mặc bực bội nói.

Ông ta là bố của Trang Tất Phàm.
Hai ngày rồi Dương Thanh vẫn chưa chết nên ông ta rất không cam lòng.

Trang Thánh lặng lẽ nhìn Trang Mặc: “Anh chú ý thái độ chút đi.
Lỡ để lão Hồng nghe thấy, anh chết cũng chẳng sao nhưng liên lụy tới nhà họ Trang, anh gánh nổi không?”

Trang Thánh là con út, Trang Mặc là con cả.
Hai người họ luôn tranh đấu vị trí người thừa kế nên quan hệ không tốt.

Trong lúc này, đương nhiên Trang Mặc sẽ không từ bỏ cơ hội tranh đoạt quyền lực.

Dù sao Hồng Thiên Nhai cũng là người mà Trang Thánh tìm về.
Nếu lão ta không giải quyết được Dương Thanh, Trang Thánh cũng phải chịu trách nhiệm.

Trang Mặc đứng bật dậy trừng mắt nhìn Trang Thánh: “Người bị giết là con tôi, tôi sốt ruột muốn báo thù cho nó, không được sao? Hay là chú vốn không muốn báo thù cho Tất Phàm? Chú tìm Hồng Thiên Nhai tới chỉ để ứng phó qua loa phải không?”

“Anh nói bậy!”

Trang Thánh cũng cả giận đứng lên: “Tất Phàm cũng là cháu tôi, anh biết tôi tốn bao nhiêu tiền mới mời được lão Hồng không hả? Bây giờ anh lại vu oan là tôi không muốn báo thù cho thằng bé, uổng công tôi vẫn coi anh là anh trai!”

“Câm miệng!”

Trang Mặc định phản bác, chợt Trang Kiến Thiết vỗ bàn quát lớn.

Nhờ vậy hai người kia mới ngừng đấu võ mồm.

“Thằng Mặc, bố biết con rất đau lòng vì cái chết của Tất Phàm.
Nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta chỉ có thể cố gắng tiếp nhận”.

Trang Kiến Thiết an ủi Trang Mặc: “Hai tiếng trước lão Hồng đã phái tám cao thủ nhà họ Mạnh đi bắt thằng nhãi kia rồi.
Con yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bắt được nó”.

“Trước đây bố còn nghi ngờ lão Hồng không thực sự muốn trợ giúp chúng ta.
Nhưng bây giờ đệ tử lão ta yêu thương nhất cũng đã bị giết hại.
Lão ta còn muốn Dương Thanh đền mạng hơn cả chúng ta”.

Nghe vậy, Trang Mặc mới tỉnh táo lại, đỏ mắt gật đầu đáp: “Con hiểu rồi.
Nhưng con vẫn chưa thể chấp nhận sự thật Tất Phàm đã không còn.
Vừa rồi con mất bình tĩnh, xin bố tha lỗi!”

Trang Kiến Thiết xua tay nói: “Con yên tâm, chắc chắn bố sẽ báo thù cho Tất Phàm.
Sau này con hãy phụ trách công ty dược phẩm Trang Kiện đi!”

Trang Mặc lập tức mừng rỡ, Trang Thánh lại ủ rũ không vui.

Công ty dược phẩm Trang Kiện là một trong những sản nghiệp quan trọng của nhà họ Trang.
Bây giờ Trang Kiến Thiết giao cho Trang Mặc phụ trách chẳng khác nào tỏ ý muốn cho Trang Mặc làm người thừa kế.

Trước đây, Trang Thánh mới là người có khả năng được thừa kế gia tộc nhất.
Giờ đây lại chỉ vì cái chết của Trang Tất Phàm khiến ông ta mất đi một phần quyền lực.

Uỳnh!

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng va chạm kịch liệt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trang Kiến Thiết giật mình đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

- ————

.

Chương 199: 199: Một Dao Cứa Cổ

Trong khu nhà cao cấp, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Trang Thánh nuốt nước bọt, lên tiếng: “Có lẽ là xảy ra tai nạn xe!”

“Tai nạn xe sao?”

Trang Kiến Thiết tức giận nói: “Từ khi nào, xe có thể tùy ý ra vào sân của nhà họ Trang vậy?”

Nhà họ Trang có một gara để xe dưới lòng đất, tất cả ô tô đều được để ở trong đó, không có ô tô nào được phép đỗ ở trong sân, dù là xe của Trang Kiến Thiết cũng không được.

Hiện giờ bỗng nhiên ở trong sân lại xảy ra tai nạn xe, có thể tưởng tượng được Trang Kiến Thiết tức giận đến cỡ nào.

“Ông chủ! Một chiếc xe Jeep đã đâm vào biệt thự của lão Hồng rồi!”

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên hoảng hốt xông vào biệt thự, khuôn mặt tràn ngập hoảng sợ nói.

“Cái gì?”

Dòng chính của nhà họ Trang đều trợn mắt há mồm.

Hồng Thiên Nhai là một cao thủ được họ đặc biệt mời tới từ nhà họ Mạnh, ở nhà họ Mạnh lão ta rất được tôn kính.
Hiện giờ, biệt thự của lão ta ở nhà họ Trang lại bị người khác lái xe đâm vào.

“Khốn kiếp, ngay cả biệt thự của lão Hồng mà cũng dám đâm vào, đúng là chán sống mà!”

Trang Kiến Thiết cực kỳ giận dữ, vội vàng dẫn dòng chính của nhà họ Trang ra khỏi phòng.

Quả nhiên, khi bọn họ vừa bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy một chiếc Jeep dừng ngay cửa chính của biệt thự bên cạnh, cánh cửa đã bị nó đâm hỏng.

Cái này không phải là trọng điểm, quan trọng nhất chính là Hồng Thiên Nhai, lão ta đang giãy giụa bò từ dưới cánh cửa lên, mặt đẫm máu.

Có lẽ, lúc chiếc xe Jeep kia đâm bay cánh cửa, thì nó lại rơi trúng vào người của lão ta.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người nhà họ Trang đều cảm thấy dựng tóc gáy.
Đây chính là Hồng Thiên Nhai, là cao thủ nhà họ Mạnh có thế lực nhất ở tỉnh lỵ, lại bị tai nạn ngay trong nhà họ Trang, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

"Cạch!"

Đúng lúc này, cửa xe Jeep đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao to bước ra khỏi xe.

"Người đó là ai vậy?"

Trang Kiến Thiết chưa từng nhìn thấy Tiền Bưu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Những người khác đều đồng loạt lắc đầu, bọn họ đều không quen biết người này.

"Ông chủ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông ta trong nhà họ Trang!"

Ông quản gia lên tiếng, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

"Cậu là ai? Mà lại dám xông vào nhà họ Trang của tôi trong đêm!"

Trang Kiến Thiết vừa nghe thấy ông quản gia nói không phải người nhà họ Trang, lập tức quát lớn với Tiền Bưu.

Bây giờ, việc đầu tiên cần làm là tỏ rõ thái độ.
Nhỡ đâu Hồng Thiên Nhai đổ hết chuyện này lên đầu bọn họ, thì cho dù có mười cái nhà họ Trang cũng không đủ cho mình Hồng Thiên Nhai giết.

Hồng Thiên Nhai đứng trong biệt thự cao cấp, máu đẫm mặt, lúc này lão ta cực kỳ phẫn nộ, khuôn mặt rất dữ tợn.

Thực lực của lão ta cũng không tầm thường, nhưng lúc đối diện với Tiền Bưu, lão ta cảm nhận được sát khí rất nồng đậm.

Tiền Bưu không thèm để ý tới những người trong trang viên, ông ta nhìn chằm chằm vào con mồi của mình với đôi mắt sắc bén giống như chim ưng.

Trong tay ông ta không ngừng chơi đùa một con dao găm sáng lạnh, mũi nhọn lập lòe ánh sáng.

"Ông chính là Hồng Thiên Nhai?"

Cuối cùng Tiền Bưu cũng lên tiếng.

Hồng Thiên Nhai cắn răng hỏi: "Mày là ai?"

"Xem ra, ông đúng là Hồng Thiên Nhai rồi!"

Giọng Tiền Bưu hơi hạ xuống, ông ta cất bước đi vào trong biệt thự.

Hai người này đều hỏi một đằng trả lời một nẻo, những người nhà họ Trang đều sợ ngây người.

Hồng Thiên Nhai vốn là do Trang Thánh mời từ nhà họ Mạnh về, giờ lại gặp phải chuyện như vậy ở nhà họ Trang.
Nếu Hồng Thiên Nhai thật sự xảy ra chuyện thì ông ta chính là đầu sỏ gây tội.

Trang Thánh không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, nếu không cũng sẽ không được Trang Kiến Thiết coi trọng.

"Bố, ông ta không phải người tầm thường, nhất định là tới để giết lão Hồng.
Bố mau sắp xếp cao thủ trong gia tộc tới đi, liên thủ giết chết ông ta!", Trang Thánh vội vàng nói.

Trang Kiến Thiết là chủ của nhà họ Trang, cũng ý thức được chuyện này không đơn giản.

Tiền Bưu không biết Hồng Thiên Nhai, lại có thể trực tiếp lái xe đâm vào biệt thự của Hồng Thiên Nhai.
Bây giờ ông ta còn cầm dao đi tới chỗ Hồng Thiên Nhai, rõ ràng là muốn giết lão ta.

Dù sao Hồng Thiên Nhai cũng là cao thủ được mời từ nhà họ Mạnh tới.
Nếu bị giết ở trong nhà họ Trang thì chắc chắn nhà họ Mạnh sẽ tính sổ chuyện này lên đầu bọn họ.

“Báo cho các tay súng, chuẩn bị sẵn sàng!”

Trang Kiến Thiết dặn dò cho ông quản gia đang đứng bên cạnh.

Đám con cháu dòng chính của nhà họ Trang đều khiếp sợ.
Ấy vậy mà Trang Kiến Thiết lại gọi những tay súng ra, quá đỗi bất ngờ.

Tuy mọi người ở đây đều là dòng chính của nhà họ Trang, nhưng ngoại trừ Trang Kiến Thiết và vài người có quyền hành lớn nắm giữ gia tộc, thì những người khác đều không biết việc nhà họ Trang có cả đội súng.

Quản gia thoáng ngây người, lo lắng nói: “Ông chủ, một khi điều động các tay súng, e là sẽ mang tới phiền toái lớn cho gia tộc, xin ông hãy suy nghĩ kỹ!”

Ở Chiêu Châu, súng ống được quản lý rất nghiêm ngặt.
Nếu không có giấy phép sử dụng, một khi bị phát hiện tàng trữ súng thì đó chính là trọng tội.

“Cứ làm theo những gì tôi nói đi!”

Trang Kiến Thiết lạnh lùng nói.

“Vâng, ông chủ!”

Ông quản gia không dám nhiều lời, vội vàng xoay người rời đi.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Trang Kiến Thiết cũng sẽ không dùng tới súng.

Bao nhiêu năm qua, nhà họ Trang chỉ thành lập một đội nhỏ dùng súng, cũng chưa từng sử dụng tới, không ngờ tới hôm nay lại phải dùng.

Lão ta buộc phải làm vậy.
Nếu Hồng Thiên Nhai xảy ra chuyện, nhà họ Mạnh sẽ đổ hết

chuyện này lên đầu bọn họ, lúc đó nhà họ Trang chỉ còn một con đường chết thôi.

Trong biệt thự, Hồng Thiên Nhai đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Tiền Bưu, trong mắt tràn ngập sự cảnh giác.

Lão ta cảm nhận được Tiền Bưu không phải là người đơn giản.

Lúc này, Tiền Bưu dừng lại, đứng cách Hồng Thiên Nhai khoảng ba mét.

“Mày là Tiền Bưu sao?”

Cuối cùng Hồng Thiên Nhai cũng nhìn rõ được gương mặt của Tiền Bưu, lão ta lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ.

Trước kia Tiền Bưu là cao thủ đứng đầu nhà họ Dương ở Châu Thành, cũng có thể nói là cao thủ số một ở Châu Thành.

Cũng nhờ có Tiền Bưu mà nhà họ Dương trở thành một trong những gia tộc đứng đầu Châu Thành.
Cho dù là nhà họ Viên và nhà họ Trần mạnh nhất Châu Thành cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ rất kinh sợ Tiền Bưu.

Hồng Thiên Nhai là cao thủ của nhà họ Mạnh nên tất nhiên cũng biết Tiền Bưu.

Có điều, Tiền Bưu lại chưa bao giờ gặp Hồng Thiên Nhai, ánh mắt vẫn luôn lạnh lùng nhìn lão ta.

“Tiền Bưu, tao và mày không thù không oán, sao mày lại tới gây sự với tao?”

Hồng Thiên Nhai bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần tức giận.

Lão ta chưa bao giờ giao đấu với Tiền Bưu nhưng cũng từng được nghe tới danh tiếng lẫy lừng của Tiền Bưu ở tỉnh Giang Bình.

Nếu có thể không phải đánh nhau, tất nhiên là Hồng Thiên Nhai bằng lòng.

“Tám thằng ông phái đi đều đã bị tôi giết sạch rồi.
Bây giờ ông nói xem, chúng ta có thù oán gì hay không?”

Tiền Bưu bỗng nhiên nói.

“Cái gì? Người của tao đều đã chết?”

Hồng Thiên Nhai chợt thấy tức giận.
Lão ta vẫn đang đợi tin tức tốt của tám người kia, không ngờ người cần thì không quay về, người tới lại là Tiền Bưu.

Chẳng mấy chốc lão ta đã vỡ lẽ ra: “Mày đang làm việc cho Dương Thanh sao?”

“Không sai, ông dám động tới cậu ấy thì sẽ trở thành kẻ thù của tôi.”

Tiền Bưu bình tĩnh nói: “Tôi cho ông năm phút, nói lời trăn trối đi!”

“Thằng nhãi ngông cuồng!”

Hồng Thiên Nhai lập tức nổi trận lôi đình, lao thẳng tới chỗ Tiền Bưu.

Tuy lão ta không muốn đánh nhau với Tiền Bưu, nhưng điều đó không có nghĩa lão ta sợ Tiền Bưu.

Ánh mắt của Tiền Bưu lạnh lùng tới cực điểm, mấy năm nay ở nhà họ Dương, ông ta đã giết không ít cao thủ.
Nhưng phàm những người từng đấu với ông ta, không có một ai ngoại lệ, tất cả đều bị ông ta giết chết.

Mặc dù Hồng Thiên Nhai là cao thủ của nhà họ Mạnh, những cũng sẽ không có ngoại lệ!

Bóng dáng của Tiền Bưu chớp nhoáng, dao trong tay vẽ một vòng cung đơn giản trong không trung.

“Xoẹt!”

Cơ thể hai người lướt qua nhau, ngay sau đó đồng thời dừng lại.

Giây tiếp theo, vẻ mặt của Hồng Thiên Nhai tràn ngập sợ hãi, hai mắt trợn trừng, một dòng máu từ trên cổ dần dần chảy ra.
Lão ta dùng hai tay giữ chặt cổ, nhưng vẫn không thể khống chế được máu đang phun ra.

“Bịch!”

Cơ thể của Hồng Thiên Nhai thẳng tắp ngã xuống mặt đất, run rẩy vài cái, sau đó không còn một chút động tĩnh nào.

Một chiêu, đã quyết định sống chết!

Đám người nhà họ Trang đang đứng trước biệt thự mà Hồng Thiên Nhai ở đều trợn to hai mắt nhìn.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, Hồng Thiên Nhai chủ động tấn công về phía Tiền Bưu.
Ngay sau đó, Tiền Bưu cũng xông ra ngoài, tiếp đó cơ thể hai người lướt qua nhau rồi đột nhiên đứng lại.

Cuối cùng, Hồng Thiên Nhai bị cắt đứt yết hầu!

- ————————

.

Chương 200: 200: Đây Chính Là Tình Yêu

Đám người nhà họ Trang đều hóa đá, không ngờ cao thủ nhà họ Mạnh trong mắt bọn họ lại bị người ta một dao lấy mạng.

Sao lại như vậy?

Trong đầu mọi người đều nảy lên cùng một suy nghĩ.

“Đối đầu với tôi còn có thể sống, đối đầu với cậu ấy chỉ còn đường chết!”

Tiền Bưu nhìn thi thể của Hồng Thiên Nhai, lạnh lùng để lại một câu.

Sau đó ông ta cất bước rời đi.

Nhưng vừa mới ra khỏi biệt thự, ông ta đã bị hơn chục họng súng đen ngòm chĩa vào đầu.

Ông ta cau mày nhìn Trang Kiến Thiết: “Từ khi tôi rời khỏi nơi đó đã bị người ta chĩa súng vào đầu vô số lần nhưng tôi vẫn sống sờ sờ, biết tại sao không?”

Trang Kiến Thiết chưa kịp đáp lại, ông ta đã nói tiếp: “Bởi vì bọn họ đều đã chết!”

Trang Kiến Thiết cảm thấy ánh mắt của Tiền Bưu như dã thú rình mồi, chỉ cần muốn là có thể giết chết lão ta.

Lão ta không biết Tiền Bưu không hề ung dung như bề ngoài, cơ bắp toàn thân căng cứng chuẩn bị chạy trốn.

Trên đời này có người né được đạn, nhưng không phải là ông ta.

Hiện giờ, ông ta chỉ có thể dọa nạt Trang Kiến Thiết, hy vọng có thể an toàn rời đi.

Người bị súng chĩa vào là Tiền Bưu nhưng đám người nhà họ Trang lại không dám thở mạnh.

Cảnh tượng Tiền Bưu đoạt mạng Hồng Thiên Nhai quá kinh dị, khiến bọn họ bị ám ảnh tâm lý.

“Lão Hồng là người nhà họ Mạnh, đến cả chủ gia tộc cũng phải tôn trọng.
Cậu giết lão Hồng thì chính là kẻ địch của nhà họ Mạnh!”

Trang Kiến Thiết cố gắng khống chế nỗi sợ, cắn răng nói.

Lão ta biết Tiền Bưu rất mạnh nhưng cũng không tin ông ta có thể thoát khỏi công kích của hơn mười tay súng.

Nếu người Tiền Bưu giết không phải là Hồng Thiên Nhai, có lẽ Trang Kiến Thiết sẽ không đắc tội ông ta.

Nhưng bây Hồng Thiên Nhai đã chết, nếu lão ta để Tiền Bưu bình yên rời đi thì sẽ phải chịu tội với nhà họ Mạnh.

Vậy nên lão ta nhất định không thể thả Tiền Bưu.

“Ông không muốn thả tôi đi sao?”

Ánh mắt Tiền Bưu dần trở nên nghiêm túc, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

Trang Kiến Thiết có cảm giác, người đàn ông trước mắt phải trải qua sự rèn luyện như địa ngục mới có được khí thế mạnh mẽ như vậy.

Cùng lúc đó, Tiền Bưu đã dồn toàn bộ sức lực xuống chân.
Chỉ cần tình hình không ổn, ông ta sẽ lập tức chạy trốn.

Trang Kiến Thiết do dự không lên tiếng.

Một lúc sau, lão ta bình tĩnh nhìn chằm chằm Tiền Bưu: “Cậu giết lão Hồng, chúng tôi không thể thả cậu đi.
Cậu phải đi tới nhà họ Mạnh với tôi giải thích rõ ràng!”

“Vậy thì nổ súng đi!”

Tiền Bưu dứt khoát nói: “Nhưng ông hãy nghĩ cho kĩ, nếu không giết được tôi thì người mất mạng sẽ là ông!”

Vết máu trên lưỡi dao kết liễu Hồng Thiên Nhai kia đã đông lại, dưới ánh đèn u ám trông càng đáng sợ.

Trang Kiến Thiết bị dao động, hiện giờ chỉ có duy nhất hai lựa chọn.

Một là lão ta ra lệnh nổ súng.
Nếu có thể giết được Tiền Bưu, nhà họ Trang sẽ an toàn.

Nếu không giết được, người chết sẽ là mình.

Hai là lão ta thả Tiền Bưu đi.
Nhưng một khi nhà họ Mạnh điều tra ra người thả Tiền Bưu là lão ta, nhất định nhà họ Trang sẽ bị hủy diệt.

Lựa chọn nào cũng dẫn tới cái chết.

“Bố không thể thả ông ta rời đi!”

Trang Thánh thấy Trang Kiến Thiết do dự vội khuyên nhủ:
“Lão Hồng do chúng ta mời tới.
Bây giờ chúng ta có cơ hội giết ông ta mà lại không làm, nhà họ Mạnh chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu”.

“Ông ta chỉ đang dọa chúng ta thôi.
Bị hơn mười cây súng chĩa vào đầu sao có thể sống nổi?”

Trang Thánh không tin lời Tiền Bưu.

Hiện giờ ông ta là người sốt ruột nhất vì lão Hồng do ông ta mời tới.

Trang Thánh vừa dứt lời, Tiền Bưu liền nhún chân lấy đà nhảy lên.

“Bắn!”

Trang Kiến Thiết lập tức hét lớn.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng súng vang vọng trong màn đêm.

Tiền Bưu đã chạy vọt vào biệt thự ngay trước khi bọn họ nổ súng.

Ông ta không dám mạo hiểm, chỉ có thể chớp thời cơ bỏ chạy.

“Đuổi theo đi!”

Thấy Tiền Bưu chạy vào biệt thự, Trang Kiến Thiết nổi giận gào lên.

Nếu đã nổ súng thì phải giết Tiền Bưu bằng mọi giá.

Hơn mười tay súng thi nhau xông vào biệt thự.

Nhưng Tiền Bưu đã nhảy khỏi cửa sổ lẩn vào đêm đen.

“Chết tiệt! Tìm người đi! Cậu ta bắt buộc phải chết!”

Trang Kiến Thiết giận dữ quát.

Lão ta đã được chứng kiến sức mạnh của Tiền Bưu, đến cả Hồng Thiên Nhai cũng bị giết.

Tiền Bưu đã có thể xông vào nhà họ Trang lấy mạng Hồng Thiên Nhai thì cũng có thể tùy ý kết liễu lão ta.

Nghĩ vậy, lão ta cực kỳ hoảng sợ.

Tiền Bưu được gọi là Vua Bóng Đêm vì ông ta rất giỏi ám sát. Không chỉ danh gia vọng tộc ở tỉnh lỵ, đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô bị ông ta để mắt tới cũng phải cảnh giác.

Tại dinh thự Vân Phong.

Về đến nhà, Dương Thanh liền nhận được tin nhắn của Tiền Bưu, vẻn vẹn hai chữ: “Đã xong!”

Dương Thanh nhếch môi cười, không hổ danh cao thủ biên giới phía Bắc, thực lực rất mạnh.

Nếu huấn luyện thêm e rằng Tiền Bưu còn có thể mạnh hơn nữa.

“Tối nay Tiêu Tiêu ngủ với dì đi, dì sẽ kể chuyện cho nghe. Kể tiếp câu chuyện của Đại ngư hải đường nhé?”

Tần Thanh Tâm đang định về phòng, Tần Y đột nhiên kéo Tiêu Tiêu lại.

“Vâng ạ!”

Tiêu Tiêu vừa được xem phim lại được nghe kể tiếp câu chuyện sau đó nên rất vui vẻ.

Tần Thanh Tâm chưa kịp ngăn cản, Tần Y đã kéo Tiêu Tiêu đi mất.

Lúc đi ngang qua Dương Thanh, Tần Y cười xấu xa thì thầm: “Em chỉ giúp được anh rể tới đây thôi! Cố lên nhé! Mau sinh cho em thêm một đứa cháu trai!”

Dứt lời, Tần Y dắt Tiêu Tiêu về phòng mình.

Dương Thanh chợt phát hiện cô em vợ này rất được việc.

Anh cẩn thận liếc nhìn Tần Thanh Tâm, thấy cô nổi giận mặt đỏ bừng bừng.

Nhưng Tần Thanh Tâm lại không hề đi đón Tiêu Tiêu mà chỉ trừng mắt nhìn anh rồi về phòng.

Vừa nãy đi dạo trung tâm thương mại Vạn Đạt, hai người luôn nắm tay nhau, vô cùng thân mật.
Tiêu Tiêu đã được Tần Y đưa đi, đây đúng là một cơ hội tốt.

Trái tim Dương Thanh đập thình thịch.
Khi anh về đến phòng, Tần Thanh Tâm đã đi tắm.

Tiếng nước róc rách khiến Dương Thanh ngứa ngáy khó chịu.

“Cô ấy đã chuẩn bị tinh thần xong thật rồi sao?”

Anh đột nhiên ngẩn người lẩm bẩm.

Ở biên giới phía Bắc, anh là chiến thần được mọi người tôn kính.
Nhưng trên phương diện tình cảm, anh chỉ là một tay mơ.

Khi Dương Thanh đang đấu tranh tâm lý, Tần Thanh Tâm cũng đang do dự trong phòng tắm.

Kỳ thực cô đã xác định mình thích Dương Thanh từ lâu.

Thấy Dương Thanh gặp nguy hiểm, cô sẽ sợ hãi.

Dương Thanh không đón cô đúng giờ, cô sẽ lo lắng anh bỏ đi.

Kể cả ở công ty, mỗi khi nhàn rỗi cô đều sẽ nghĩ tới Dương Thanh.

“Có lẽ đây chính là tình yêu chăng?”

Tần Thanh Tâm nhỏ giọng tự nhủ, trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng sắp xảy ra.

Đến khi tỉnh táo lại, cô đã đỏ mặt tới tận mang tai.
Ngắm nhìn cơ thể hoàn mỹ trong gương, cô buồn bực nói:
“Sao mình toàn nghĩ tới chuyện kia vậy? Chẳng lẽ mình muốn lên giường với anh ấy sao?”

- ————

.

Chương 201: 201: Tôi Muốn Nghe Sự Thật

Tần Thanh Tâm ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng tinh.

Lớp khăn mềm mại bị bầu ngực đẩy lên, có thể mơ hồ nhìn thấy khe rãnh mê người.

Khăn tắm rất nhỏ.
Cô cố gắng che chắn nửa thân trên và đùi non, trên đó dính vài giọt nước long lanh chưa kịp khô.

Dương Thanh chăm chú nhìn Tần Thanh Tâm, chỉ muốn ăn sạch cô.

Tần Thanh Tâm đỏ mặt thẹn thùng, nhưng đáy mắt lại lóe lên sự đắc ý.

Hai người ở cùng phòng lâu như vậy nhưng Dương Thanh chưa bao giờ vượt quá giới hạn.
Cô vốn tưởng mình không đủ quyết rũ, thì ra anh cũng không thể chống cự lại mình.

Dương Thanh không làm gì là vì tôn trọng cô.
Nghĩ vậy, ánh mắt cô dịu dàng hơn hẳn.

Mặc dù đêm đầu tiên của hai người là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cô phải thừa nhận bản thân rất may mắn vì gặp được người đàn ông mạnh mẽ và có trách nhiệm như anh.

“Hi hi!”

Tần Thanh Tâm bị bộ dạng của Dương Thanh chọc cho bật cười.

Nụ cười xinh đẹp của cô khiến Dương Thanh ngây người.

“Nàng liếc mắt mỉm cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành”.

Có lẽ câu thơ này dùng để miêu ta cảnh tượng hiện giờ.

“Đồ ngốc, mau đi tắm đi!”

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn Dương Thanh, thẹn thùng mắng.

“Hả? À! À!”

Dương Thanh hoảng hốt chạy vào nhà tắm.

Trong phòng tắm, Dương Thanh thấp thỏm không biết phải đối diện với chuyện sắp xảy ra như thế nào.

Không chỉ hưng phấn lạ thường, anh còn cảm thấy căng thẳng hơn cả khi vật lộn với cái chết trên chiến trường.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, anh lại bị hình ảnh trước mắt làm kinh ngạc không nói nên lời.

Tiêu Tiêu vốn đã bị Tần Y dẫn đi lại đang rúc trong ngực Tần Thanh Tâm cười khanh khách nhìn anh: “Bố, Tiêu Tiêu biết bố mẹ không muốn xa con nên con về với bố mẹ rồi nè!”

Dương Thanh dở khóc dở cười, chờ mãi Tần Thanh Tâm mới chủ động hiến thân lại bị con gái chen vào.

Tần Thanh Tâm cũng ngượng ngùng giải thích: “Con bé tự chạy về!”

Dương Thanh bất lực lắc đầu: “Thế thì ngủ đi!”

“Sao mẹ không mặc quần áo?”

“Bố ơi con muốn nghe kể chuyện!”

“Mẹ ơi con muốn uống nước!”

…

Đêm nay là một đêm không ngủ.
Ngày thường Tiêu Tiêu ngủ rất sớm nhưng hôm nay lại thức tới hơn nửa đêm.

Rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thanh tập luyện xong trở về gặp Tần Y đang bê hai cốc sữa nóng ra khỏi phòng bếp.
Cô ta cười xấu xa hỏi: “Tối qua anh rể có thoải mái không? Xin lỗi anh nha, tại em không giữ được con bé lại”.

“Nhưng anh không cần vội, chờ thêm vài ngày nữa đi.
Đợt này để em đưa đón Tiêu Tiêu đi học, bồi dưỡng tình cảm

với con bé.
Anh sẽ được hưởng thụ thế giới hai người sớm thôi!”

Tần Y tinh nghịch trêu chọc.

“Tần Y em lại ngứa da rồi phải không?”

Chợt giọng nói của Tần Thanh Tâm vang lên.

Cô đang bế Tiêu Tiêu đi xuống, mặt mày giận dữ.

Tần Y vội ngậm miệng đi tới đón Tiêu Tiêu, cười hỏi: “Lần trước Tiêu Tiêu nói muốn có em trai đúng không?”

Tiêu Tiêu lập tức gật đầu lia lịa.
Tần Y lại nói: “Vậy thì từ hôm nay cháu phải ngủ với dì”.

“Tại sao ạ?”

Tiêu Tiêu ngơ ngác không hiểu.

“Phải để bố mẹ ngủ riêng mới sinh em trai cho cháu được”, Tần Y kiên nhẫn giải thích.

Tiêu Tiêu bĩu môi nhìn Tần Y: “Nhưng cháu vừa muốn ngủ với mẹ, vừa muốn có em trai cơ”.

“Vậy thì hết cách rồi.
Nếu cháu không chịu ngủ với dì, mẹ cháu không sinh em trai được đâu!”

Tần Y tinh ranh dụ dỗ Tiêu Tiêu.

“Dì ơi cháu có cách rồi!”

Tiêu Tiêu đảo mắt một vòng, vui sướng nói: “Từ giờ cháu ngủ với mẹ, dì ngủ với bố là dì có thể sinh em trai cho cháu rồi!”

Nghe vậy, ba người đồng loạt hóa đá.

Một lúc lâu sau, Tần Y mới ngượng ngùng nói: “Mọi người ăn đi, em đi làm trước!”

Dứt lời, cô ta chạy vọt đi.

“Mẹ ơi, sao dì không ăn sáng?”

Tiêu Tiêu ngây ngô hỏi, không hề biết câu nói vừa rồi của mình có sức sát thương mạnh thế nào.

Tần Thanh Tâm cũng đỏ mặt lườm Dương Thanh rồi dặn dò cô bé: “Sau này không được nhắc đến chuyện sinh em trai. Nếu không mẹ không yêu con nữa!”

Tiêu Tiêu ỉu xìu.
Dương Thanh thấy vậy vội nói: “Tiêu Tiêu mau ăn sáng đi, sắp muộn học rồi!”

Dương Thanh tiếp tục đưa Tiêu Tiêu tới trường, đưa Tần Thanh Tâm đến tập đoàn Tam Hòa rồi mới rời đi

…

Tại nhà họ Trang!

Không ai dám kể chuyện xảy ra tối hôm qua ra ngoài.

Sáng sớm tinh mơ người nhà họ Mạnh đã tìm tới.

Trong phòng khách nhà họ Trang có một xác chết nằm trên đất.

Chính là Hồng Thiên Nhai bị Tiền Bưu lấy mạng tối qua.

Người ngồi trên vị trí cao nhất còn rất trẻ, chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Còn chủ gia tộc nhà họ Trang lại ngồi ở bên trái người đó.

Có thể thấy địa vị của người kia rất cao.

“Mong ông chủ Trang hãy kể lại rõ ràng chuyện tối qua. Nếu dám giấu diếm điều gì, tôi nghĩ nhà họ Trang cũng không cần tồn tại nữa”.

Người trẻ tuổi kia chợt lên tiếng, giọng nói bình tĩnh nhưng tràn ngập uy hiếp.

Trang Kiến Thiết không khỏi run lên.
Lão ta biết rõ người trước mặt có năng lực hủy diệt nhà họ Trang.

Bởi vì đây là người xuất sắc nhất đời thứ ba nhà họ Mạnh, Mạnh Huy.

Mạnh Huy và Mạnh Xuyên đều là đời thứ ba của nhà họ Mạnh nhưng địa vị trong nhà họ Mạnh lại khác xa một trời một vực.

Mạnh Huy là người duy nhất trong đời thứ ba nhà họ Mạnh được xưng là cậu chủ Mạnh.

"Tối qua đột nhiên có một chiếc xe tông thẳng vào chỗ lão Hồng ở.
Chúng tôi đến nơi thì lão Hồng đã bị giết!"

Trang Kiến Thiết vội vàng đáp lại.

Mạnh Huy híp mắt nhìn chằm chằm lão ta: "Thật sự như vậy sao?"

Trang Kiến Thiết cắn răng nói: "Tôi nói thật mà.

Có thể chắc chắn chuyện này liên quan tới thằng nhãi tên Dương Thanh kia".

Tối qua sau khi không tìm thấy Tiền Bưu, Trang Kiến Thiết đã tập hợp toàn bộ người nhà họ Trang lại thương lượng cách đối phó sự truy hỏi của nhà họ Mạnh.

Nếu kể lại toàn bộ sự thật, nhất định nhà họ Mạnh sẽ trách tội, bởi vì Trang Kiến Thiết do dự nên Tiền Bưu mới có cơ hội chạy trốn.

Để bảo vệ gia tộc, Trang Kiến Thiết phải giấu diếm sự thật.

Mạnh Huy nghiêm mặt lại: "Tôi cho ông cơ hội cuối cùng.
Mau nói cho tôi biết tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

Toàn thân Trang Kiến Thiết ướt đẫm mồ hôi.
Lão ta không dám chắc Mạnh Huy đang lừa mình hay là đã biết được sự thật.

Trong khi lão ta đang do dự, Mạnh Huy chợt cao giọng nói với mọi người: "Tôi cho các người cơ hội đổi đời.
Ai dám nói ra sự thật, người đó sẽ là chủ gia tộc họ Trang!"

Câu nói này khiến rất nhiều người rục rịch.

Trang Kiến Thiết thầm nghĩ không ổn, vội lên tiếng: "Cậu chủ Mạnh, tôi nói! Tôi nói…"

"Đoàng!"

Trang Kiến Thiết chưa kịp nói hết câu, trên trán đã xuất hiện một lỗ máu, cơ thể cứng đờ ngã xuống.

Chỉ thấy vệ sĩ sau lưng Mạnh Huy cất khẩu súng Colt vào trong áo như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Phòng khách chìm vào im lặng, ai cũng sợ hãi run rẩy.

Không ngờ cậu chủ Mạnh lại ra tay dứt khoát gọn gàng như vậy, nói giết là giết.

“Đây chính là kết cục của kẻ dám lừa gạt tôi!”

Mạnh Huy vô tình nói, lạnh lùng nhìn từng người, hỏi lần nữa: “Ai có thể nói cho tôi biết sự thật của chuyện tối qua?”

- ————

.

Chương 202: 202: Không Có Tư Cách Vào Nhà

Vẻ mặt Mạnh Huy rất bình tĩnh nhưng lại khiến đám người nhà họ Trang sợ hãi tận sâu trong linh hồn.

Chủ gia tộc bị giết hại nhưng không ai dám tỏ ra bất mãn.

“Tôi nói!”

“Tôi nói!”

“Tôi nói!”

…

Chẳng mấy chốc, bọn họ thi nhau xin trả lời.

Mạnh Huy nhếch miệng chỉ vào một người: “Ông nói đi!”

Người bị chỉ là Trang Thánh, người ưu tú nhất của thế hệ này, cũng là chủ nhân cũ của vị trí người thừa kế.

Trang Thánh vội nói: “Tối hôm qua chúng tôi đang họp bàn cách đối phó Dương Thanh thì có một chiếc xe Jeep lao thẳng vào biệt thự lão Hồng đang ở…”

Trang Thánh kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra vào tối qua.

Nghe ông ta nói xong, Mạnh Huy gật đầu suy tư.

Một lúc sau, hắn đột nhiên lên tiếng: “Tóm lại là lão Hồng bị một người tên Tiền Bưu giết chết.
Lúc đầu nhà họ Trang các người vốn có cơ hội bắt ông ta lại nhưng vì Trang Kiến Thiết do dự nên ông ta trốn được, tôi nói đúng chứ?”

“Đúng là như vậy!”

Trang Thánh lập tức đáp lời.

“Sao cái tên Tiền Bưu này quen vậy?”

Mạnh Huy thấp giọng lẩm bẩm.

“Lúc trước nhà họ Dương ở Châu Thành có một cao thủ tên là Tiền Bưu, thực lực mạnh mẽ, am hiểu ám sát, được xưng là người mạnh nhất Châu Thành”.

Người đàn ông trung niên sau lưng Mạnh Huy chợt lên tiếng.

“Nhà họ Dương ở Châu Thành? Gia tộc bị hủy diệt trong một đêm vào mấy tháng trước sao?”, Mạnh Huy hỏi lại.

“Chính là gia tộc đó!”, người kia đáp.

“Điều tra lai lịch Tiền Bưu cho tôi!”

Dứt lời, Mạnh Huy đứng dậy nhìn Trang Thánh: “Từ nay trở đi ông chính là chủ của nhà họ Trang.
Ai dám phản đối cứ nói với tôi!”

Nghe vậy, Trang Tránh mừng rỡ khom người nói: “Cảm ơn cậu chủ Mạnh!”

Mạnh Huy nhìn sang thi thể của Hồng Thiên Nhai, dặn dò Trang Thánh: “Các người lo chuyện hậu sự cho lão Hồng đi.

Chuyện này dừng ở đây, đừng gây chuyện với Dương Thanh nữa hiểu chưa?”

“Vâng ạ!”

Mặc dù Trang Thánh không biết tại sao Mạnh Huy không cho bọn họ ra tay với Dương Thanh nhưng ông ta hiểu từ nay trở đi, nhà họ Trang phải nghe theo nhà họ Mạnh.

Trên đường trở về tỉnh lỵ.

Tài xế hỏi Mạnh Huy: “Lần này cậu mất cao thủ mạnh nhất là Hồng Thiên Nhai, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?”

Mạnh Huy cười lạnh một tiếng: “Người của tôi sao có thể muốn giết là giết được? Cứ để đó sẽ có người giải quyết cậu ta”.

Tin tức Trang Kiến Thiết qua đời nhanh chóng truyền ra khắp Giang Hải.

Nhà họ Trang chỉ nói Trang Kiến Thiết chết vì bệnh tật chứ không ai biết rõ nguyên nhân thật sự là gì.
Nhưng người tinh mắt đều nhìn ra chuyện này rất kỳ lạ.

Cháu trai của Trang Kiến Thiết mới mất ba ngày trước, bây giờ lại đến lượt lão ta.

Mọi người đều đổ dồn sự chú ý về phía Dương Thanh.

Không phải bọn họ biết Dương Thanh giết Trang Tất Phàm mà là vì ba ngày trước hai người xảy ra xích mích trong buổi đấu giá trên tầng cao nhất của club Long Đằng.
Ngay sau đó Trang Tất Phàm liền về chầu trời.

Tuy nhà họ Trang không nói tại sao Trang Tất Phàm chết nhưng ai cũng hiểu chuyện này chắc chắn liên quan đến Dương Thanh.

Tại biệt thự riêng biệt của Quan Chính Sơn trong nhà họ Quan.

Dương Thanh ngồi chính giữa, Quan Chính Sơn ngồi bên cạnh.

"Cậu Thanh, vừa có tin Trang Kiến Thiết qua đời vì bệnh tật!"

Quan Chính Sơn bỗng nói, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Dương Thanh chỉ hơi sững sờ rồi lập tức cười lạnh hỏi: "Ông nghĩ cái chết của Trang Kiến Thiết liên quan tới tôi à?"

Quan Chính Sơn vội lắc đầu: "Tôi chỉ cảm thấy khó hiểu, lão già kia vốn rất khỏe mạnh, sao có thể chết vì bệnh tật được. Chỉ e chuyện này không đơn giản như vậy".

Dương Thanh không thèm lên tiếng, anh lười quản chuyện của nhà họ Trang.

Nhưng anh cũng âm thầm suy đoán.

Tối qua Tiền Bưu giết người nhà họ Mạnh tại biệt thự nhà họ Trang, hôm nay Trang Kiến Thiết mất mạng.
Anh đoán chuyện này liên quan tới nhà họ Mạnh.

Nghĩ tới nhà họ Mạnh, hai mắt Dương Thanh lóe sáng.

Thực ra anh chưa từng động tới nhà họ Mạnh nhưng bọn họ lại năm lần bảy lượt đối phó anh.

Đầu tiên là chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh, Bành Cương nhảy lầu tự sát gây nên tranh cãi, khiến công ty

gặp phiền phức.

Lần thứ hai là anh và Tần Y cùng đi khu vui chơi bị chụp trộm.

Lần thứ ba là Ngụy Tường của nhà họ Ngụy ép anh bán lại dinh thự Vân Phong.
Tất cả đều có liên quan đến nhà họ Mạnh.

Ngoài ra, từ khi chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh được thành lập thường xuyên gặp phải đủ loại phiền phức lớn nhỏ.

"Ông biết được bao nhiêu về nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ?"

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Quan Chính Sơn đáp: "Thế lực ở tỉnh lỵ khá phức tạp, số lượng gia tộc đông đảo.
Nhà họ Mạnh được coi là gia tộc có địa vị khá cao tại tỉnh lỵ".

"Nghe nói nhà họ Mạnh được một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô nâng đỡ, cụ thể là nhà nào thì tôi không biết".

"Tôi không biết quá nhiều về nhà họ Mạnh, chỉ nghe ngóng được một ít tin tức này thôi".

Dương Thanh khẽ gật đầu, anh cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nhưng anh có thể chắc chắn nhà họ Mạnh có quan hệ với gia tộc Vũ Văn.

Mấy ngày tiếp theo sóng yên biển lặng.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm vẫn chưa thể tiến gần thêm một bước.
Tối nào Tiêu Tiêu cũng dính lấy Tần Thanh Tâm, hai vợ chồng không dám làm gì.

Mặc dù chưa làm gì nhưng tình cảm giữa hai người đã tốt hơn rất nhiều.

"Ngày kia anh họ của em làm đám cưới.
Mẹ em nói mai phải qua giúp đỡ".

Tối thứ sáu, trên đường Dương Thanh đón Tần Thanh Tâm về nhà, cô đột nhiên lên tiếng.

“Chúng ta đương nhiên phải tham gia đám cưới của anh họ rồi.
Anh đi với em!”

Dương Thanh cười đáp.

Thấy cô bối rối, Dương Thanh nghi ngờ hỏi: “Em không muốn anh đi à?”

Tần Thanh Tâm nói: “Em sợ bọn họ sỉ nhục anh”.

Nghe vậy, Dương Thanh cảm thấy vô cùng ấm áp: “Chỉ kẻ yếu mới đấu võ mồm.
Em yên tâm, nếu bọn họ thật sự nói gì quá đáng thì cứ kệ họ, anh không sao đâu”.

Dương Thanh nhớ rõ lần đầu tiên rời khỏi biên giới phía Bắc trở về biệt thự nhà họ Tần, đám họ hàng nhà Châu Ngọc Thúy đã nhìn anh như thế nào.

Nhưng đối với anh, bọn họ chỉ là loại sâu kiến, không có tư cách khiến anh phải bận tâm.

“Được rồi, ngày mai mình cùng đi nhé”.

Giọng điệu của Tần Thanh Tâm hơi miễn cưỡng.

Sáng sớm ngày hôm sau, cả nhà cùng lên đường.

Tần Y lái Maserati đi đón Châu Ngọc Thúy và Tần Đại Dũng.

Ba người nhà Dương Thanh đi xe Phaeton.

Dương Thanh không ngờ nhà mẹ đẻ của Châu Ngọc Thúy ở Châu Thành.

Đi từ Giang Hải tới đó chỉ mất nửa tiếng.

“Anh từng tới Châu Thành rồi à?”

Thấy Dương Thanh lái băng băng trên đường không cần nhìn bản đồ, Tần Thanh Tâm tò mò hỏi.

Anh mỉm cười đáp: “Đâu chỉ từng tới, tập đoàn Thành Hà thuộc sở hữu của anh mà”.

Tần Thanh Tâm trợn mắt nói: “Tập đoàn Thành Hà là doanh nghiệp lớn nhất Châu Thành, nghe nói là của nhà họ Dương.

Sau khi nhà họ Dương bị hủy diệt vì đắc tội ông lớn nào đó, tập đoàn Thành Hà đã được chuyển nhượng cho người khác".

Có thể nói địa vị của tập đoàn Thành Hà ở Châu Thành ngang bằng với một gia tộc hàng đầu.

Rõ ràng Tần Thanh Tâm không tin lời anh.
Dù cô biết anh rất giỏi, cũng rất giàu có nhưng không thể tin anh là người nắm giữ tập đoàn Thành Hà.

Dương Thanh cảm thấy bất lực, chỉ gượng cười không giải thích gì thêm.

Anh cũng đâu thể nói cho cô biết nhà họ Dương bị anh hủy diệt?

Dương Thanh lái xe theo chỉ dẫn của Tần Thanh Tâm thêm nửa tiếng nữa là tới một khu nhà khang trang ở nông thôn.

Đây là nhà của bố mẹ Châu Ngọc Thúy, sân vườn rộng hơn nghìn mét vuông.

Bên trong có hai căn biệt thự trông rất hùng vĩ.

Nơi đây có thể coi là chỗ ở tốt nhất trong vùng nông thôn này.

"Chị đến rồi ạ?"

Dương Thanh đỗ xe ở ngoài cổng, Tần Y tươi cười đi tới.

Sau lưng cô ta có một đôi nam nữ.
Cô gái khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, trang điểm rất đậm.

Chàng trai khoảng ba mươi tuổi mặc một bộ quần áo của Armani, tay đeo đồng hồ Rolex, có vẻ là một người thành đạt.

"Chị họ, em nhớ chị lắm đấy!"

Cô gái nhiệt tình chạy tới ôm chầm Tần Thanh Tâm.

Cô ta tên Trịnh Mỹ Linh, em họ của Tần Thanh Tâm, con gái của dì cô.

"Nào, Tiêu Tiêu lại đây để dì bế một cái!"

Trịnh Mỹ Linh chào hỏi Tần Thanh Tâm xong lại ôm chầm Tiêu Tiêu thơm lên má cô bé.

“Mỹ Linh, chú dì cũng tới rồi hả em?”

Tần Thanh Tâm cười hỏi.

Trịnh Mỹ Linh lập tức gật đầu: “Cả nhà em đến từ hôm qua”.

Dứt lời, cô ta chợt nhớ tới gì đó, vội kéo Tần Thanh Tâm đi lên: “Em giới thiệu cho chị một người bạn!”

“Anh ấy là Trần Anh Hào, con cháu của nhà họ Trần giàu có nhất ở Châu Thành, trong lúc học thạc sĩ đã sáng lập ra tập đoàn Anh Hào.
Nói ra anh ấy cũng giỏi như chị, đều tự lập nghiệp ngay từ khi còn học đại học”.

Trịnh Mỹ Linh nhiệt tình giới thiệu.

“Xin chào, tôi nghe Mỹ Linh kể có một người chị họ là người đẹp nổi danh Giang Hải.
Hôm nay được gặp quả nhiên vô cùng xinh đẹp!”

Trần Anh Hào mỉm cười, chủ động giơ tay với Tần Thanh Tâm.

Còn Dương Thanh đứng cạnh lại bị Trịnh Mỹ Linh ngó lơ.

Tần Thanh Tâm không bắt tay anh ta, chỉ lạnh lùng nói: “Chào anh!”

Nói xong, cô chủ động nắm tay Dương Thanh dịu dàng nói: “Chồng ơi, mình đi chào ông bà ngoại đi!”

“Được!”

Dương Thanh mỉm cười đi theo Tần Thanh Tâm.

Nhưng hai người chưa kịp đi vào đã bị Trịnh Mỹ Linh chặn lại.

“Anh trai em kết hôn, chỉ mời nhà chị chứ không mời người ngoài.
Anh ta không có tư cách vào đây”.

Trịnh Mỹ Linh lườm Dương Thanh rồi nói.

- ————

.

Chương 203: 203: Cháu Rể

Nghe vậy, mặt Tần Thanh Tâm và Tần Y đều biến sắc.

“Mỹ Linh, anh ấy là anh rể của em, sao lại là người ngoài?”

Tần Thanh Tâm không vui nói.
Thực ra cô đã đoán trước được chuyện này.

Dương Thanh cũng đã nói sẽ không để bụng.
Nhưng cô vẫn không muốn nghe người khác nói xấu Dương Thanh.

Trần Anh Hào cong môi nở nụ cười châm chọc.

Trịnh Mỹ Linh xem thường nhìn Dương Thanh: “Chẳng lẽ chị đã quên lúc chị kết hôn với đồ vô dụng này, ông ngoại không hề chấp nhận, không thèm đi dự đám cưới của hai người sao? Chị nghĩ ông ngoại sẽ cho anh ta vào nhà à?”

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ bừng.
Hôm qua cô do dự không muốn Dương Thanh đi chính là vì chuyện này.

Năm năm trước, đám cưới của cô và Dương Thanh khiến toàn bộ Giang Hải chấn động.
Nhà họ Châu không phải gia tộc có tiếng gì nhưng cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Ngay từ đầu, ông cụ Châu đã không chấp nhận cuộc hôn nhân này, cũng chưa từng nhận Dương Thanh là cháu rể.

Lần này là đám cưới của con cháu đời thứ ba nhà họ Châu.
Sao ông cụ Châu có thể cho Dương Thanh tham gia ngày lễ quan trọng như vậy?

“Dương Thanh, nếu anh biết điều thì đừng dây dưa với chị họ tôi nữa.
Bây giờ chị ấy là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa.
Anh chỉ là thằng ở rể ăn hại, không có tư cách ở bên chị ấy”.

“Anh biết anh ấy là ai không? Là người thừa kế tương lai của nhà họ Trần, một trong hai gia tộc đứng đầu Châu Thành đấy.

Tôi cũng chẳng thèm giấu anh, ông ngoại đã cho phép anh Hào gặp gỡ chị họ, nếu được sẽ gả chị họ cho anh ấy".

"Chỉ cần chị họ gả cho anh Hào, chị ấy sẽ là bà chủ tương lai của nhà họ Trần.
Anh biết có nghĩa là gì không? Thôi bỏ đi, nói mấy chuyện này với anh đúng là phí lời.
Dù sao anh cũng không hiểu".

Trịnh Mỹ Linh cười lạnh, nói toạc mục đích của Trần Anh Hào.

"Trịnh Mỹ Linh, em câm miệng lại đi! Không được sỉ nhục anh rể của chị!"

Tần Y im lặng nãy giờ cũng không chịu nổi nữa, hét ầm lên.

Đối với cô ta, Dương Thanh không chỉ là anh rể mà còn là người anh trai thân thiết.
Thấy anh bị Trịnh Mỹ Linh mắng chửi như vậy, cô ta không nhịn được.

"Y Y, chị bị làm sao vậy? Nếu em nhớ không nhầm trước kia chị cũng ghét anh ta lắm mà? Sao bây giờ lại gọi là anh rể?"

Trịnh Mỹ Linh tỏ ra ngạc nhiên, không hề tức giận vì Tần Y nổi giận với mình.

Cô ta biết rõ bây giờ Tần Y là tổng giám đốc chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh, lớn hơn tập đoàn Tam Hòa rất nhiều.

Cả Châu Thành cũng chỉ có tập đoàn Thành Hà có thể sánh được với tập đoàn Nhạn Thanh.

Cô ta không dám đắc tội Tần Y.

Sắc mặt của Tần Thanh Tâm cũng cực kỳ khó coi: "Mỹ Linh, chị nói cho em biết, cho dù Dương Thanh là ai thì anh ấy vẫn là chồng chị.
Cả đời này chị sẽ không rời xa anh ấy!"

Dứt lời, cô kiên định nắm chặt tay Dương Thanh nói với anh: "Chồng, em dẫn anh đi gặp ông bà ngoại trước.
Không ai có thể thay đổi sự thật chúng ta là vợ chồng".

Dương Thanh cảm nhận được cô đang quyết tâm dẫn anh đi gặp người nhà họ Châu.

Trịnh Mỹ Linh vô cùng kinh ngạc.
Cô ta nhớ rõ trước kia Tần Thanh Tâm và Tần Y ghét bỏ Dương Thanh đến mức nào, vậy mà giờ đây hai chị em họ lại vì anh mà nổi giận với cô ta.

Tần Y lạnh lùng nhìn Trần Anh Hào: "Anh rể tôi nóng tính lắm.
Tôi khuyên anh đừng trêu chọc anh ấy, hối hận không kịp đâu!"

Tuy Tần Y không hiểu Dương Thanh bằng Tần Thanh Tâm nhưng cô ta rất thông minh, là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường của anh.

Cô ta thấy kể cả Trần Anh Hào là người của gia tộc đứng đầu Châu Thành cũng không phải là đối thủ của Dương Thanh.

Trần Anh Hào đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Tần Y, bỗng nhiên cười nhạo nói: "Ai dám ngăn cản Trần Anh Hào tôi đoạt phụ nữ?"

Trịnh Mỹ Linh cũng cười lạnh, tỏ vẻ khinh bỉ: "Anh Hào yên tâm, anh ta chỉ là một thằng vô dụng, không có tư cách cưới chị họ em đâu.
Chắc chắn ông ngoại sẽ không đồng ý cho bọn họ ở bên nhau".

"Chúng ta cũng đi vào xem sao!"

Trần Anh Hào cười nhạt, cất bước đi vào trong nhà.

Lúc Trịnh Mỹ Linh nói cô ta có chị họ là người đẹp nổi danh Giang Hải, hắn còn khinh thường nghĩ, với thân phận của mình muốn loại phụ nữ nào chả được?

Nhưng hôm nay được gặp Tần Thanh Tâm và Tần Y, hắn mới biết bọn họ là cực phẩm.
Dù Tần Thanh Tâm đã kết hôn nhưng hắn không ngại chơi đùa một chút.

Trong khu nhà có hai căn biệt thự, một tòa của ông bà ngoại Tần Thanh Tâm, tòa còn lại thuộc về bác của cô.

Ngày mai con trai của bác sẽ kết hôn.

Toàn bộ họ hàng nhà họ Châu đều tụ tập đông đủ để tham dự đám cưới ngày mai.

Bọn họ đang ở trong biệt thự nơi ông bà ngoại Tần Thanh Tâm ở.

“Thanh Tâm, cháu tới rồi à?”

Tần Thanh Tâm dẫn Dương Thanh đi vào, đám họ hàng nhao nhao nhìn ra ngoài cửa.

Nhưng tất cả đều không thèm nhìn Dương Thanh.

“Chào ông bà ngoại, các bác, chú dì ạ!”

Tần Thanh Tâm gượng cười nói.
Mặc dù cô rất muốn Dương Thanh được mọi người công nhận nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc.

Dương Thanh đi cạnh Tần Thanh Tâm, tay xách túi lớn túi bé. Đây là quà anh chủ động chuẩn bị cho người lớn trước khi tới.

“Ông ngoại, đây là trà Đại Hồng Bào ông thích nhất, lấy từ cây trên núi Vũ Di đấy ạ.
Dương Thanh phải tốn rất nhiều tiền mới mua được”.

“Bà ngoại, đây là Quan Âm Bồ Tát mà bà tôn kính, được điêu khắc từ ngọc Hòa Điền thuần chất, cũng là Dương Thanh đã nhờ người ta mang từ Hòa Điền về đấy ạ”.

“Bác ơi, đây là..”

…

Tần Thanh Tâm như một cô cháu dâu ngoan hiền tặng quà cho từng người.

Lần nào cũng nhấn mạnh là quà do Dương Thanh mua.

Những người được tặng quà vốn còn rất vui vẻ, đến khi biết là Dương Thanh mua lại tỏ ra lạnh lùng.

Phòng khách đang vô cùng náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Tần Thanh Tâm thấy mọi người lạnh nhạt, không ngừng cắn môi, hai mắt long lanh như sắp khóc.

Cô vẫn nắm chặt tay Dương Thanh.

“Hừ!”

Chợt ông ngoại hừ lạnh một tiếng, ném túi trà Tần Thanh Tâm vừa tặng vào thùng rác.

.

Truyện Đô Thị

“Thanh Tâm, có phải cháu nghĩ ông ngoại già rồi không biết phân biệt nên tùy tiện cầm hàng giả tới lừa ông không?”

Ông ngoại lạnh giọng quát.

Tần Thanh Tâm lập tức thanh minh: “Sao cháu dám lừa gạt ông ngoại?”

“Cháu biết cây Đại Hồng Bào trên núi Vũ Di là gì không?”

Ông ngoại hừ lạnh nói: “Cây Đại Hồng Bào trên núi Vũ Di đã được cho vào danh sách cần được bảo tồn, từ năm 2005 đã cấm hái lá rồi”.

“Cho dù lấy được cũng chỉ có thể mua trong hội đấu giá. Trong lễ hội núi Vũ Di lần thứ 7 vào năm 2005, 20g lá trà Đại Hồng Bào hái từ cây trên núi Vũ Di đã được bán đấu giá lên tới hai trăm lẻ tám nghìn tệ”.

“Túi trà cháu tặng ít nhất cũng phải có 200g lá trà đúng không? Năm 2005 một túi trà như này đã có giá hơn hai triệu rồi.
Hiện giờ ít nhất cũng phải lên tới hàng chục triệu”.

“Cháu nói gói trà hàng chục triệu này do thằng vô dụng kia mua sao?”

Ông ngoại hiểu rất rõ về cây Đại Hồng Bào ở núi Vũ Di, giải thích rõ ràng rành mạch.

Hiện giờ trên mặt lão ta tràn đầy tức giận.

Tần Thanh Tâm sẽ không nghi ngờ Dương Thanh, đến tận lúc này cô mới biết túi trà kia đắt như vậy.

“Ông ngoại, trà này là thật đó ạ!”

Tần Thanh Tâm gấp gáp giải thích.

“Rầm!”

Ông ngoại vỗ mạnh lên bàn trà, cả giận nói: “Cháu hỏi xem ở đây có ai tin túi trà kia là thật không? Nếu có ông lập tức nhận nó làm cháu rể!”

Ông ta vừa dứt lời, tất cả đều cúi đầu ngậm miệng, không ai dám mạo hiểm.

Cho dù đây là đồ thật, bọn họ cũng sẽ không nói giúp Dương Thanh.

“Trà này là thật!”

Nào ngờ vẫn có người dám đứng ra xác nhận.

Mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía người vừa lên tiếng.

- ————

.

Chương 204: 204: Anh Chị Em Một Nhà

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Đại Dũng bình tĩnh đi tới bên cạnh Dương Thanh.

Người vừa mới lên tiếng, chính là ông ta.

“Con có thể chắc chắn, trà mà Dương Thanh tặng bố được lấy từ cây Đại Hồng Bào ở núi Vũ Di thật”.

Tần Đại Dũng đứng bên cạnh Dương Thanh, ánh mắt nhìn về phía ông cụ Châu, nghiêm túc nói.

Ông ta biết rõ Dương Thanh là người như thế nào nên tất nhiên sẽ tin tưởng anh.
Dương Thanh sẽ không bao giờ lấy trà giả để tặng cho ông cụ.

Ông cụ Châu rất tức giận, cơ thể khẽ run lên.

Người tinh mắt đều có thể thấy lão ta không muốn chấp nhận Dương Thanh.
Nhưng Tần Đại Dũng lại ngang nhiên tỏ rõ mình ủng hộ Dương Thanh.

“Cháu cũng chắc chắn trà này là hàng thật!”

Ngay sau đó,Tần Y cũng đứng dậy nói.

Như vậy, cả nhà Tần Thanh Tâm, ngoại trừ Châu Ngọc Thúy đều tin trà này là hàng thật.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông cụ Châu càng thêm tức giận.

Người nhà họ Châu nhìn Tần Đại Dũng với vẻ mỉa mai.

“Tần Đại Dũng, ông đang nói bậy bạ cái gì vậy?”

Châu Ngọc Thúy chợt cuống cả lên, bà ta vội vàng đứng dậy.

Từ trước đến nay bà ta vẫn cho rằng, dinh thự Vân Phong mà Dương Thanh mua là do Tô Thành Vũ tặng để cảm ơn anh, còn bản thân Dương Thanh chỉ là một tên nghèo.

Vừa rồi ông cụ Châu cũng đã nói, nếu trà mà Dương Thanh tặng là hàng thật thì giá trị của nó phải tới hàng chục triệu.
Có đánh chết bà ta cũng không tin đó là sự thật.

Tần Đại Dũng chả buồn liếc bà ta lấy một cái.
Nếu không phải còn nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng với Châu Ngọc Thúy, ông ta sẽ không đời nào tới đây.

“Tần Đại Dũng, chú và cậu ta là người một nhà, chắc chắn là sẽ bênh vực cậu ta rồi, chú nên câm miệng lại đi!”

“Có lẽ anh ta nghĩ mình còn là người nhà họ Tần chăng?”

“Tôi nghe nói, nhà họ Tần sắp phá sản rồi.”

“Kể cả không phá sản, cả nhà bọn họ cũng đã bị đuổi khỏi nhà họ Tần từ lâu rồi”.

….

Rất nhanh, người nhà họ Châu lần lượt lên tiếng mỉa mai Tần Đại Dũng.

“Câm miệng hết cho tôi!”

Vào lúc này, cuối cùng Tần Đại Dũng cũng bùng nổ, ông ta tức giận gầm lên.

Cả đại sảnh chợt yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Tần Đại Dũng với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bọn họ đều biết trước kia Tần Đại Dũng là loại người gì.
Ông ta chỉ là một tên sợ vợ, ở nhà không có tiếng nói, cái gì cũng đều nghe theo Châu Ngọc Thúy.

Hôm nay ông ta như đột nhiên biến thành một người khác.
Trước mặt người nhà họ Châu mà không hề nể mặt Châu Ngọc Thúy, còn dám quát lớn trước mặt ông cụ Châu.

“Tần Đại Dũng, ông điên rồi à?”

Châu Ngọc Thúy cảm thấy mình bị Tần Đại Dũng làm cho mất hết thể diện, bà ta không nén nổi tức giận, hét lên.

“Người đàn bà đê tiện này, bà cũng câm miệng lại cho tôi!”

Tần Đại Dũng chỉ thẳng mặt Châu Ngọc Thúy, tức giận quát.

Người nhà họ Châu chưa bao giờ nhìn thấy Tần Đại Dũng cứng rắn thế này, bọn họ đều sợ đến ngây người.

Châu Ngọc Thúy cũng khiếp sợ, nghĩ tới chuyện gần đây Tần Đại Dũng vẫn luôn đòi ly hôn với bà ta.
Nếu ly hôn, bà ta sẽ không chiếm được cái gì cả, nên vội vàng ngậm miệng lại.

"Mấy người ai nấy luôn tự cho rằng mình thanh cao, khinh thường con rể của tôi, khinh thường tôi.
Vậy tôi hỏi mấy người một câu, mấy người có tư cách gì?"

"Châu Ngọc Kiệt, năm năm trước, công ty của con Tâm nhà tôi bị thua lỗ nặng nề.
Lúc đó chính là thời điểm mấu chốt của gia đình tôi, anh dẫn theo con trai tới nhà tôi vay tiền, Châu Ngọc Thúy đã lén tôi cho các người mượn năm trăm nghìn".

"Còn hai căn biệt thự này, cũng là Châu Ngọc Thúy giấu tôi bỏ tiền ra xây cho bố mẹ một căn, anh một căn!"

"Châu Ngọc Dung, bốn năm trước công ty của nhà cô suýt chút nữa phá sản, cô tới chỗ tôi vay tiền.
Lúc đó, công ty của con Tâm nhà tôi vừa mới bị người ta cướp đoạt, con bé lại vừa sinh con, nó vốn đã chẳng còn mấy đồng rồi.
Vậy mà cô lại lừa nó, nói cô mắc bệnh nan y, lừa nốt ba trăm nghìn còn sót lại trên người nó."

"Chưa hết đâu, tôi mượn hai trăm nghìn về để chuẩn bị cho con bé Tâm, bà ta lại lén lấy đi cho cô mượn nốt!"

"Mấy năm qua rồi, các người đã trả được cho tôi xu nào chưa? Châu Ngọc Thúy lén lút làm mấy chuyện đó sau lưng tôi, các người nghĩ tôi không biết thật à? Bây giờ mấy người sỉ nhục tôi thì cũng thôi đi, lại còn sỉ nhục con rể của tôi".

"Nào, các người nói cho tôi biết, các người có tư cách đó không?"

Tần Đại Dũng nổi trận lôi đình, nói toạc móng heo những chuyện Châu Ngọc Thúy đã lén lút làm sau lưng mình.

Châu Ngọc Thúy kinh ngạc, bà ta vẫn luôn cho rằng Tần Đại Dũng không hề hay biết những việc này.
Thì ra ông ta đã biết hết thảy.

Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng không biết những chuyện này, sau khi nghe Tần Đại Dũng nói, các cô mới biết.

“Tần Đại Dũng, chú nói bậy bạ cái gì vậy? Tôi chưa từng lấy xu nào của Ngọc Thúy cả.
Còn nữa, hai căn biệt thự này là do tôi bỏ tiền xây dựng, không có đồng nào của nhà chú đâu nhé!”

Châu Ngọc Kiệt thẹn quá hóa giận, lớn tiếng nói.

Ông ta là anh cả của Châu Ngọc Thúy, người kết hôn vào ngày mai chính là con trai của ông ta.

“Tần Đại Dũng, anh không có bằng chứng thì đừng có mà nói bừa.
Đúng là tôi đã mượn con bé Tâm ba trăm nghìn, nhưng chưa từng lấy cắt bạc nào của chị tôi hết!”

Châu Ngọc Dung cũng hét lớn, trợn mắt nói dối.

Bà ta là em gái của Châu Ngọc Thúy.
Lúc Dương Thanh từ biên giới phía Bắc trở về, mới vừa về tới nhà Tần Thanh Tâm, chính Châu Ngọc Dung là người đầu tiên xúc phạm anh.

Tần Đại Dũng chỉ cười lạnh, nhìn Châu Ngọc Thúy: “Nào, bây giờ trước mặt đông đủ mọi người, bà nói cho bọn họ biết, những lời tôi vừa nói có câu nào là giả hay không?”

Châu Ngọc Thúy hoảng loạn, Tần Đại Dũng đã biết hết những việc mà bà ta làm.

“Mẹ, những lời bố con nói đều là sự thật sao?”

Tần Y hai mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm vào Châu Ngọc Thúy chất vấn.

Đôi mắt của Tần Thanh Tâm cũng đỏ bừng, đây là người mà cô đã gọi “mẹ” hơn hai mươi năm qua.

Hai chị em không thể tin được những việc này đều do Châu Ngọc Thúy làm.

Nếu lúc gia đình có điều kiện, bà ta chỉ cần nói một tiếng, các cô sẽ không do dự cho bác và dì mượn tiền.

Nhưng Châu Ngọc Thúy lại làm những chuyện này trong lúc gia đình đang khó khăn nhất.

“Ngọc Thúy, cô mau nói đi! Anh và Ngọc Dung chưa từng cầm tiền của cô!”

Châu Ngọc Kiệt vội vàng thúc giục bà ta.

Châu Ngọc Thúy đang rất đắn đo, bà ta không muốn nói ra sự thật.
Nhưng nếu bà ta không chịu nói ra sự thật thì chắc chắn Tần Đại Dũng sẽ ly hôn với bà ta.

Bà ta vẫn chưa moi móc hết tiền tài của Tần Đại Dũng, còn cả dinh thự Vân Phong nữa.
Nếu giờ bà ta và Tần Đại Dũng ly hôn, bà ta sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.

Tần Đại Dũng bình tĩnh nhìn Châu Ngọc Thúy.
Ông ta biết Châu Ngọc Thúy đang tính toán cái gì, cho nên trong lòng ông ta nắm chắc, Châu Ngọc Thúy sẽ nói hết sự thật.

“Châu Ngọc Thúy, tốt nhất là chị suy nghĩ thật kỹ xong hãy trả lời.
Bố không cho phép người nhà họ Châu hãm hại lẫn nhau!”

Đúng lúc này, ông cụ Châu bỗng nhiên lên tiếng, lạnh nhạt nhìn chằm chằm Châu Ngọc Thúy.

Là chủ của nhà họ Châu, đương nhiên lão ta biết rõ những chuyện Tần Đại Dũng vừa nói.

Bây giờ trong đại sảnh, không chỉ có người nhà họ Châu mà còn có những họ hàng khác, thậm chí còn có người ngoài.

Nếu Châu Ngọc Thúy nói ra sự thật thì đây sẽ là nỗi nhục của cả nhà họ Châu.

Dương Thanh biết Châu Ngọc Thúy làm việc không biết điểm dừng, nhưng không ngờ bà ta lại quá đáng như vậy.

Anh mang nhiều quà giá trị tới tặng từng người thân của Tần Thanh Tâm như vậy là vì anh muốn Tần Thanh Tâm được nở mặt nở mày, để mình được nhà họ Châu công nhận.

Anh bị hiểu lầm cũng không đáng kể, Tần Đại Dũng còn kể huỵch toẹt những chuyện xấu mà Châu Ngọc Thúy đã làm.

“Châu Ngọc Thúy, bố nói đúng đấy, tốt nhất bà nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời.
Nếu bà dám nói dối dù chỉ một câu, thứ Hai tuần sau chúng ta gặp nhau ở Cục dân chính!”

Tần Đại Dũng nói, thái độ cực kỳ kiên định.

Nhất thời, tất cả mọi người đều dồn ánh nhìn vào Châu Ngọc Thúy.

- ————————

.

Chương 205: 205: Suy Đoán Táo Bạo

Từ đầu tới cuối, Dương Thanh không nói gì, bình tĩnh nhìn mọi việc.

Anh rất hài lòng về biểu hiện của Tần Đại Dũng.

Không phải vì Tần Đại Dũng nói giúp anh mà vì thái độ cứng rắn của Tần Đại Dũng.

Bây giờ e rằng Châu Ngọc Thúy không hề biết chuyện Tần Đại Dũng là tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà, nếu không bà ta sẽ không đối xử với ông ta như thế này.

Dương Thanh bảo ông ta tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà nhậm chức chỉ là cho ông ta một công việc.
Bây giờ xem ra tương lai cũng sẽ có thể cho ông ta một chức vụ quan trọng hơn.

Lúc này, Châu Ngọc Thúy đắn đo lắm.

Một bên là nhà mẹ đẻ, một bên là Tần Đại Dũng.
Đối với bà ta, chắc chắn là nhà mẹ đẻ thân hơn, nếu không thì bà ta cũng chẳng giấu Tần Đại Dũng cho nhà mẹ đẻ mượn nhiều tiền đến thế.

Mặt khác, bà ta cũng hiểu, nếu bà ta giấu giếm sự thật, chắc chắn Tần Đại Dũng sẽ ly hôn với bà ta.

“Những gì Đại Dũng nói đều là sự thật.
Con đã cho anh trai và em gái mượn tiền, cả hai căn biệt thự trong nhà cũng là con bỏ tiền ra xây”.

Do dự một lát, cuối cùng Châu Ngọc Thúy cũng nói ra sự thật.

Ầm!

Lời bà ta nói ra khiến mọi người nhốn nháo hẳn lên!

Là thật!

Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng sững người.

Dù họ đã đoán được sự thật nhưng lúc Châu Ngọc Thúy chính miệng thừa nhận, họ vẫn cảm thấy khó chấp nhận.

.

ngôn tình hay

“Mẹ, năm xưa công ty của chị bị cướp, lại sinh Tiêu Tiêu, tình hình nhà mình thế nào, chẳng lẽ mẹ không rõ sao? Thế mà mẹ lại giấu cả nhà cho mượn một khoản tiền lớn như vậy!”

Tần Y đỏ hoe mắt, gào lên giận dữ: “Đột nhiên con nghi ngờ, không biết rốt cuộc con và chị có phải là con gái ruột của mẹ hay không!”

Châu Ngọc Thúy rùng mình, hoảng loạn giải thích: “Y Y, đương nhiên hai đứa là con ruột của mẹ rồi! Con nghe mẹ giải thích.
Mẹ xây biệt thự ở đây cũng là để giữ lại vốn liếng cho hai chị em con.
Ông ngoại với cậu của con đã đồng ý với mẹ rồi, lúc bọn họ qua đời, cái nhà này sẽ là của hai đứa”.

“Châu Ngọc Thúy, cô ăn nói bậy bạ gì thế?”

Châu Ngọc Thúy vừa dứt lời, Châu Ngọc Kiệt đã giận dữ quát lên: “Con gái gả đi như bát nước hắt đi, bố mẹ còn sống sờ sờ đây mà cô đã đòi tranh giành tài sản rồi à?”

“Anh là con trai duy nhất của bố, cái nhà này sẽ chỉ có một mình anh kế thừa! Dù anh chết thì còn có thằng Khải! Sao đến lượt con gái cô được!”

“Hơn nữa, hai căn biệt thự trong nhà đều là tiền anh bỏ ra xây, anh cũng chưa từng mượn cô đồng nào!”

Châu Ngọc Kiệt cực kỳ tức giận, không hề thừa nhận mình đã mượn tiền.

Châu Ngọc Dung cũng hùa vào: “Chị, sao chị có thể vu oan cho em với anh cả thế được? Em thừa nhận là em có tìm gặp con bé Tâm mượn ba trăm nghìn nhưng em chưa hề cầm đồng nào của chị cả!”

“Im miệng hết cho bố…
khụ khụ…”

Cuối cùng ông cụ Châu ngồi ở vị trí đầu cũng nổi giận, quát lên rồi sau đó ho dồn dập.

“Bố!”

Người nhà họ Châu đều tái mét mặt, vội vã chạy tới.

“Châu Ngọc Thúy, cô xem cô chọc bố giận tới nhường nào rồi?”

Châu Ngọc Kiệt trừng mắt nhìn Châu Ngọc Thúy nói, sau đó lại nhìn Tần Đại Dũng: “Nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi không tha cho chú đâu!”

Tần Đại Dũng đang định cãi lại thì Dương Thanh kéo ông ta lại rồi lắc đầu với ông ta.

Ông ta đành nén giận.

Ông cụ Châu chỉ bị tái phát bệnh suyễn, uống thuốc đặc trị là sẽ hồi phục rất nhanh.

“Bố, bố không sao chứ?”

Châu Ngọc Thúy lo lắng hỏi.

Ông cụ Châu xua tay: “Sau này bố không quản chuyện nhà cô nữa.
Suy cho cùng, mấy người mới là người nhà, còn ông lão như bố lại trở thành kẻ thù!”

“Dương Thanh, đều tại thằng ăn hại là anh, nếu không phải tại anh thì sao mọi chuyện lại ầm ĩ như thế này? Anh cút đi! Nhà họ Châu không chào đón anh!”

Trịnh Mỹ Linh bước tới trước mặt Dương Thanh, chỉ vào anh rồi rống giận.

Tần Thanh Tâm đang định nói gì đó thì Dương Thanh khẽ kéo cô lại: “Thế này đi, em ở đây với Tiêu Tiêu, anh với bố ra ở khách sạn.
Sáng mai bọn anh tới thẳng địa điểm tổ chức tiệc cưới của anh họ”.

Dương Thanh có thể nhìn ra nét khó xử trên mặt Tần Thanh Tâm.

Một bên là bố và chồng, một bên là ông ngoại, cô bị kẹp ở chính giữa rất khó xử.

Dù sao cũng là người thân, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà cắt đứt tình cảm với nhau được.

Vừa nãy Tần Đại Dũng đã gây chuyện, tiếp tục ở lại đây cũng chỉ rước bực vào thân, chi bằng hai người cùng ra ngoài ở.

"Anh rể, em với hai người cùng ra ở khách sạn!"

Tần Y nói một cách quả quyết, không hề do dự.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, nghiêm túc nhìn cô ta: "Có em ở đây anh mới yên tâm, đừng để chị em bị người khác bắt nạt!"

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Dương Thanh, Tần Y cực kỳ ngưỡng mộ Tần Thanh Tâm.
Sau một thoáng do dự, cô ta gật đầu: "Anh rể yên tâm đi, có em ở đây, không ai có thể bắt nạt được chị!"

"Được!"

Dương Thanh bế Tiêu Tiêu một lát rồi nói với Tần Đại Dũng: "Bố, chúng ta đi trước thôi!"

Cứ như vậy, hai người rời khỏi nhà họ Châu.

Dương Thanh lái chiếc Phaeton khiêm tốn đi thẳng vào trung tâm thành phố Châu Thành.

Nhà họ Châu ở nông thôn, trông có vẻ nhà cao cửa rộng, còn có hai biệt thự nhỏ, nhưng thực tế tổng giá trị cũng chỉ tầm hai triệu thôi.
Đối với Dương Thanh, chừng đó không đủ nhét kẽ răng.

"Sớm biết thế này đã chẳng đến, rước bực vào người!"

Trên đường đi, Tần Đại Dũng rất hậm hực.

Dương Thanh khẽ cười: "Bố, nói thế nào thì bây giờ bố cũng là tổng giám đốc của công ty vật liệu xây dựng Long Hà rồi, không thể vì chuyện nhỏ này mà giận đến mờ tâm trí được".

Tần Đại Dũng chua xót lắc đầu: "Chỉ là bố tức lắm.
Con đàn bà khốn kiếp Châu Ngọc Thúy kia lại giấu bố làm nhiều chuyện như vậy.

Vừa nãy con cũng đã thấy rồi đó, bộ mặt thật của đám người nhà họ Châu đã bày hết ra đó rồi còn gì?”

“Lúc trước nhà họ Tần còn đang ở thời kỳ huy hoàng thì người nhà họ Châu có ai dám hó hé gì trước mặt bố đâu cơ chứ? Bây giờ nhà họ Tần lụn bại rồi, chúng ta cũng đã bị đuổi khỏi nhà họ Tần.
Thế nên người nhà họ Châu khinh thường bố, đúng là một đám ếch ngồi đáy giếng”.

“Bố nể tình vợ chồng bao nhiêu năm qua, lần này là lần cuối bố tới nhà họ Châu, nếu bố còn tới nhà họ Châu nữa thì bố là thằng khốn!”

“Dương Thanh, bố nói với con…”

Tần Đại Dũng bực tức trong lòng, suốt dọc đường nói liến thoắng, toàn là kể chuyện người nhà họ Châu.

Dương Thanh vẫn luôn im lặng nghe, thỉnh thoảng đáp lời, giúp Tần Đại Dũng giải tỏa buồn bực trong lòng.

“Dương Thanh, con nhất định phải đề phòng người đàn bà Châu Ngọc Thúy đó.
Bà ta đã mờ mắt vì tiền rồi, bà ta có thể làm tất cả mọi thứ vì tiền đấy, con tuyệt đối đừng cho bà ta bước chân vào dinh thự Vân Phong nữa!”

Tần Đại Dũng đột nhiên nghiêm mặt dặn dò anh.

Dương Thanh thấy hơi kinh ngạc, anh cứ cảm thấy hình như Tần Đại Dũng có giấu một bí mật gì đó.

“Con biết rồi!”

Dương Thanh trả lời.

Anh đã nhận ra, hình như Châu Ngọc Thúy rất sợ phải ly hôn với Tần Đại Dũng.

Trước đây, Tần Đại Dũng đã lấy chuyện ly hôn ra để ép Châu Ngọc Thúy phải dọn khỏi dinh thự Vân Phong.

Vừa nãy, Tần Đại Dũng cũng lấy chuyện ly hôn ra để ép Châu Ngọc Thúy nói sự thật.

Dương Thanh không cho rằng Châu Ngọc Thúy vì yêu Tần Đại Dũng mới không chịu ly hôn.

Nếu bà ta thật sự yêu Tần Đại Dũng thì làm gì có chuyện bà ta không một lần đến thăm khi Tần Đại Dũng bị đánh đến nỗi phải nhập viện?

Trong lòng Dương Thanh có một suy đoán rất táo bạo, nhưng chuyện này liên quan nhiều người, anh không dám hỏi, cũng không muốn đi điều tra.

Vì nếu sự thật giống như những gì anh suy đoán thì đó là một cú đả kích rất lớn cho cả Tần Thanh Tâm lẫn Tần Y.

“Dương Thanh, có một chuyện, có lẽ bố nên nói với con”.

Tần Đại Dũng đắn đo một hồi rồi chợt nhìn Dương Thanh nói: “Thật ra Châu Ngọc Thúy không phải…”

- ————

.

Chương 206: 206: Chiếc Xe Điên Cuồng

Ngồi vững nhé bố!”

Tần Đại Dũng đang định nói tiếp, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, trên mặt lộ ra một tia lạnh lùng.

“Ầm!”

Anh vừa dứt lời, một tiếng động lớn vang lên.

Một chiếc Passat màu đen đâm vào chiếc Ferrari đỏ phía trước.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đạp mạnh chân ga, tiếng động cơ Phaeton gầm lên điên cuồng, lao thẳng về phía chiếc Passat vừa dừng lại phía trước.

“Dương Thanh, mau phanh lại!”

Tần Đại Dũng nhìn thấy cảnh này sợ ngây người, la lớn lên.

“Ầm!”

Nhưng lúc ông ấy la lên, thì cũng đã muộn rồi.

“Ầm”

Lực đâm quá mạnh, chiếc Phaeton bị văng ra giữa đường, rồi dừng lại bên lề.

Túi khí trong xe tự động bung ra, Dương Thanh và Tần Đại Dũng vốn đã cài dây an toàn, lúc này đầu đập vào túi khí nên không hề bị thương.

Chiếc Passat bị Dương Thanh đâm trúng lăn mấy vòng, bánh xe xoay vòng trên không mười mấy vòng mới dừng.

Tần Đại Dũng nhìn cảnh này với vẻ mặt đờ đẫn, ông ấy nghĩ mình sắp chết sau cú va chạm vừa rồi, nhưng không ngờ lại còn sống.

Nhưng hình như chiếc Passat bị Dương Thần đâm phải đã bị hư hỏng nặng, có khả năng sẽ có người tử vong.

Tần Đại Dũng sững người trong chốc lát rồi vội vàng tháo dây an toàn, kích động nói: “Dương Thanh, mau đổi ghế với bố!”

Nói xong, ông ấy liền chuẩn bị leo qua ghế lái.

Hành động bản năng của Tần Đại Dũng khiến Dương Thanh cảm thấy ấm lòng, đương nhiên anh hiểu ý Tần Đại Dũng.

Dương Thanh không có ý định đổi ghế với Tần Đại Dũng, anh cười nói: “Bố yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Đã là lúc nào rồi, con còn cười được à? Mau đổi chỗ với bố đi, đến lúc đó cứ nói bố là người lái.
Cho dù có chết người, thì mọi chuyện cũng để bố gánh, không liên quan gì đến con hết”.

Tần Đại Dũng vô cũng lo lắng, rõ ràng bản thân rất căng thẳng, trán rịn đầy mồ hôi hột, vậy mà điều đầu tiên ông ấy nghĩ đến lại là phải bảo vệ Dương Thanh.

Trong lòng Dương Thanh hiểu rõ, Tần Đại Dũng sớm đã coi mình là con rể thật rồi, thậm chí còn như con trai ruột.

Trong lòng ông ấy, địa vị của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tần Y là ngang nhau.

“Bố, con ra đó xử lí, bố cứ ngồi trong xe, không cần ra đâu!”

Dương Thanh không giải thích gì, chỉ dặn Tần Đại Dũng đừng xuống xe.

Không chờ Tần Đại Dũng trả lời, anh đã đẩy cửa xuống xe.

“Dương Thanh!”

Anh mới vừa xuống xe, một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Dương Thanh khẽ gật đầu, đi qua bên kia, nói với Tô San đang chống tay lên cửa xe: “Cô không sao chứ?”

Tô San lắc đầu, có thể là do mới bị đụng xe nên mặt cô ta trắng bệch.

Túi khí trong chiếc Ferrari đã mở hết, Tô San chỉ là bị dọa sợ chứ không có thương tích gì.

Vì vừa rồi Dương Thanh nhìn thấy xe của Tô San bị chiếc Passat phía sau đâm, nên mới lao vào đâm chiếc Passat đó.

Nếu không, Tô San sẽ bị thương nặng, thậm chí có thể mất mạng.

“Anh lại cứu tôi một mạng rồi!”

Tô San cảm kích nói.

“Rốt cuộc cô đã đắc tội với ai mà năm lần bảy lượt bị người ta ám hại vậy?”

Dương Thanh tò mò hỏi.

Từ lúc biết Tô San đến giờ, đây đã là lần thứ hai anh thấy cô ta bị ám sát rồi, mà lần nào cũng là tai nạn xe.

Nếu không phải Tô San mạng lớn, hai lần ám sát đều gặp anh thì cô ta đã chết từ lâu rồi.

Tô San lắc đầu, lạnh lùng nói: “Có lẽ là thế lực của Giang Hải, cũng có thể là thế lực của Châu Thành, hẳn là lo lắng mối liên hôn giữa nhà họ Tô và nhà họ Trần, chỉ cần tôi hoặc Trần Anh Tuấn chết, thì mối liên hôn này mới chấm dứt”.

Đúng lúc này, hai tên mặc đồ đen bước ra từ chiếc Passat.

Tô San theo bản năng nấp phía sau Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bọn chúng muốn giết tôi!”

Cô ta không ngốc, trước đây cứ có cảm giác bị theo dõi, chỉ là vẫn không thể thoát được.

Hơn nữa những vụ ám sát như thế này đã xảy ra nhiều lần rồi.

“Có tôi ở đây, chúng không làm hại cô được đâu!”

Dương Thanh bình tĩnh nói.

“Thằng nhóc kia, là mày đâm vào xe bọn tao phải không?”

Lúc này, hai tên đô con áo đen đi tới, nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống Dương Thanh vậy.

“Bớt nói nhảm lại, làm việc chính trước đã!”

Một tên áo đen khác lạnh lùng nói.

“Người đẹp, đi với bọn anh một chuyến nào!”

Hai gã đi thẳng đến chỗ Tô San.

Nhưng chúng chưa kịp đến trước mặt Tô San thì đã bị Dương Thanh chặn lại.

“Cho bọn mày mười giây, mau nói, ai sai bọn mày đến?”

Ánh mắt Dương Thanh bình tĩnh, không thèm nhìn hai tên đó.

“Đệch! Thằng nhóc này với con kia là một bọn! Xử nó trước!”

Gã đô con nói xong thì cầm con dao găm sáng loáng lao về phía Dương Thanh.

“Bịch!”

“Bịch!”

Dương Thanh đạp nhẹ hai phát, hai gã đô con lần lượt văng ra, nặng nề ngã xuống ven đường.

Cho đến giờ phút này, hai gã mới ý thức được sự lợi hại của Dương Thanh.

Một cước kia của Dương Thanh khiến chúng cảm thấy mình không phải bị đá, mà là bị xe tải đâm, không thể đứng dậy nổi.

“Tao khuyên chúng mày, tốt nhất nên ngoan ngoãn khai ra, rốt cuộc là ai sai chúng mày tới, nếu không tao có hàng trăm cách khiến chúng mày phải khai đấy!”

Ánh mắt Dương Thanh tràn ngập sự lạnh lẽo, nhìn hai gã như nhìn hai cái xác.

Hai gã này được phái đi ám sát Tô San, chứng tỏ thực lực không phải dạng vừa, nhưng lại không tiếp nổi một chiêu của Dương Thanh.
Chúng biết, muốn giết Tô San là chuyện không thể.

“Thằng nhóc, cho dù mày giết bọn tao, thì bọn tao cũng sẽ không khai, đây là đạo đức nghề nghiệp!”

Hai tên tỏ vẻ lạnh lùng, cho dù đánh không lại, cũng không hề sợ hãi.

“Cô chủ, cô không sao chứ?”

Lúc này, hai vệ sĩ của Tô San lững thững đi đến.

Vốn dĩ Dương Thanh muốn ép chúng khai ra, nhưng dù sao cũng đang đứng ngoài đường, lỡ như bị kẻ nào có ý đồ xấu nhìn thấy thì không hay.
Nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì không nhúng tay vào vậy.

“Nếu người của cô đã đến rồi thì tôi giao chúng cho các người xử lí vậy”.

Dương Thanh nhìn Tô San nói.

Tô San gật đầu, dặn dò: “Các anh không cần đi theo tôi nữa, đưa hai tên này về nhà họ Tô tra hỏi đi”.

“Tiểu thư, chúng tôi đi rồi, còn cô thì sao?”

Hai tên vệ sĩ lưỡng lự.

Tô San lạnh lùng nói: “Vừa rồi nếu chờ các anh tới cứu, e là tôi đã bị xe đụng chết rồi!”

Nghe vậy, hai tên vệ sĩ tỏ vẻ hổ thẹn.

“Sao, lời của tôi mà các anh cũng không thèm nghe à?”

Thấy hai tên vệ sĩ còn do dự, Tô San tỏ vẻ không hài lòng: “Có anh Thanh ở đây, tôi sẽ không có chuyện gì đâu.
Các anh mau đưa bọn chúng về nhà họ Tô đi, chỉ có tra ra là ai muốn giết tôi, thì nguy hiểm mới hoàn toàn được loại bỏ”.

“Vâng thư cô chủ!”

Hai người không do dự nữa, đánh ngất hai gã sát thủ mang đi.

“Dương Thanh, sao anh lại ở Châu Thành?”

Lúc này Tô San mới tìm được cơ hội nói chuyện với Dương Thanh.

Dương Thanh nói: “Ngày mai là đám cưới anh họ của Tâm”.

Tô San nhìn đầu xe đã bị hỏng nặng của Dương Thanh, hơi ái ngại nói: “Vì cứu tôi mà xe anh hỏng nặng rồi.
Thế này nhé, tôi đền cho anh một chiếc xe mới, anh thích xe gì?”

Dương Thanh lắc đầu: “Sửa tí là đi được ấy mà!”

Chiếc Phaeton này không phải xe thường, tuy đầu xe có hư hại một tý, nhưng thực tế không có vấn đề gì to tát cả.

Bất luận là tính năng hay phụ tùng, đều đạt chuẩn công nghệ quân sự.

.

Truyện Tiên Hiệp

Có thể nói, đây là một chiếc siêu xe khoát vỏ Phaeton.

“Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi”.

Dương Thanh đột nhiên nói.

“Chiếc xe này, còn lái được không?”, Tô San tỏ vẻ nghi ngờ.

Dương Thanh cười cười, lên xe trước.

Tô San định ngồi ghế phụ lái thì phát hiện Tần Đại Dũng đã ngồi ở đó rồi: “Chú Tần, chú cũng ở đây ạ!”

Chào hỏi xong, cô ta ra ghế sau ngồi.

Dương Thanh chở Tần Đại Dũng đến khách sạn trước, rồi lại đưa Tô San đến một công ty.

Dương Thanh không khỏi ngạc nhiên, công ty này chính là công ty quốc tế Anh Hào.

Người tên Trần Anh Hào ở nhà họ Châu khi nãy chính là người sáng lập công ty quốc tế Anh Hào.

Mà Trần Anh Hào lại là người của nhà họ Trần, lúc ở nhà họ Châu, Dương Thanh đã đoán được thân phận của Trần Anh Hào rồi.

Trần Anh Tuấn chắc chắn là em trai anh ta.

“Tô San đến rồi à!”

Tô San mới vừa xuống xe, đột nhiên một giọng nói vui mừng cất lên.

Người đàn ông đang nói chính là Trần Anh Tuấn, người có hôn ước từ nhỏ với Tô San.

Nhưng khi anh ta vừa mới dứt lời, nhìn thấy Dương Thanh đang ngồi bên ghế lái, nụ cười trên mặt liền tắt ngúm.

“Tô San, sao em lại ở cùng anh ta?”

Trần Anh Tuấn không vui hỏi.

Tô San San lạnh lùng đáp: “Tôi ở cùng ai, anh quản được chắc?”

Trần Anh Tuấn không nói, chỉ hừ một tiếng, nhìn Dương Thanh nói: “Thằng nhóc, lần trước tại buổi đấu giá ở club Long Đằng, mày hại nhà họ Trần tao bị Mãnh Ký cho đuổi ra khỏi cửa, không ngờ mày còn dám đến Châu Thành!”

Dương Thanh chỉ điềm đạm nhìn anh ta một cái, rồi nhìn Tô San nói: “Cô cứ bận việc của cô đi, tôi phải đi rồi, có chuyện gì cứ liên lạc với tôi!”

Tô San đột nhiên hỏi: “Tối nay anh có rảnh không? Tôi mời anh đi ăn!”

Mai mới đám cưới, tối cũng không bận gì, nên Dương Thanh gật đầu: “Được, tối gặp!”

Bị Dương Thanh phớt lờ, sắc mặt Trần Anh Tuấn đen như đít nồi, đứng chặn trước đầu xe, hung dữ nói: “Dương Thanh, mày hẹn vợ chưa cưới của tao đi ăn tối trước mặt tao, có phải quá là không nể mặt tao rồi không?”

“Tránh ra!”

Dương Thanh quát rồi khởi động xe luôn.

“Mày có giỏi thì đâm ông đây thử xem!”

Trần Anh Tuấn thẹn quá thành giận.

“Ầm!”

Tiếng động cơ điên cuồng, Dương Thanh thật sự đã đạp chân ga.

- ————

.

Chương 207: 207: Phải Chết

Trần Anh Tuấn vô cùng hoảng sợ, không ngờ Dương Thanh dám lái xe đâm mình.

Trong mắt Tô San cũng ngập tràn kinh ngạc, giơ tay che miệng.

“Kít!”

Khi Trần Anh Tuấn và Tô San đều tưởng Dương Thanh sắp đâm vào, chiếc Phaeton sắp nát đầu kia đột nhiên phanh gấp vòng qua.

Chiếc xe lướt qua quần áo của Trần Anh Tuấn, khiến anh ta run rẩy toát mồ hôi lạnh.

“Bịch!”, Trần Anh Tuấn ngồi bệt xuống đất, sững người.

Tô San chỉ khinh thường liếc nhìn anh ta một cái rồi quay người đi vào tập đoàn Anh Hào.

Nói là đến bàn chuyện hợp tác giữa nhà họ Tô và nhà họ Trần nhưng thực tế là Tô Thành Vũ muốn Tô San và Trần Anh Tuấn mau chóng thành đôi.

Chỉ khi kết hợp với một gia tộc đứng đầu của thành phố khác, địa vị của cả hai mới có thể nâng lên.

Ngoài cổng tập đoàn Anh Hào chật kín người vây xem bộ dạng chật vật của Trần Anh Tuấn.
Người nào quen anh ta đều giả bộ không thấy, nhanh chóng rời đi, người không quen thì vô tư chê cười.

Trần Anh Tuấn bò lồm cồm dậy, mặt mày hung dữ nghiến răng nghiến lợi gào lên: “Dương Thanh, tao muốn mày phải chết!”

Từ khi bị Hồng Phúc đuổi khỏi nhà đấu giá Mạnh Ký trước mặt mọi người, Trần Anh Tuấn bắt đầu muốn diệt trừ Dương Thanh.

Nhưng khi về nhà anh ta lại bị bố mắng một trận tơi bời.

Chủ gia tộc họ Trần dễ dàng điều tra ra được lai lịch của Dương Thanh.

Nhưng lão ta chỉ tra ra những tin tức bề nổi, còn về thân phận Tướng quân biên giới phía Bắc của anh, đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không tra ra được chứ đừng nói là lão ta.

Trần Anh Tuấn muốn trả thù, chủ gia tộc họ Trần lại giận dữ nói: "Anh Tuấn, ông cảnh cáo cháu không được trêu chọc Dương Thanh nữa.
Thân phận cậu ta không đơn giản đâu".

"Thằng đó chỉ là con rể của một gia tộc nhỏ thôi mà, sao phải cẩn thận vậy?"

"Cháu nghĩ kẻ vô dụng trong mắt mọi người có thể sở hữu thẻ đen của ngân hàng Thế Giới sao? Đến cả ông cũng chưa có tư cách đó".

Ngày thứ hai sau khi chủ gia tộc nhà họ Trần cảnh cáo Trần Anh Tuấn, lão ta biết tin Trang Tất Phàm bị giết trước mặt người nhà họ Mạnh.

Sau đó, lão ta lại nhận được tin mấy thầy trò cao thủ nhà họ Mạnh đều đã bỏ mạng.
Thậm chí đến cả Hồng Thiên Nhai tiếng tăm lừng lẫy cũng bị kết liễu ở nhà họ Trang.

Ngoài ra, lão ta còn điều tra được một tháng trước, Lạc Bân đang giữ chức tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà từng là tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh.

Những tin tức bí mật người thường không thể biết được này khiến lão ta càng thêm chắc chắn Dương Thanh không đơn giản.

Đến cả nhà họ Mạnh cậu ta cũng không sợ, chắc chắn không vô dụng như mọi người nghĩ.

Nhưng lúc này Trần Anh Tuấn đã quên béng cảnh cáo của chủ gia tộc họ Trần, mặt mày dữ tợn.

Anh ta gọi một cú điện thoại, đối phương nhanh chóng nghe máy: "Viên Thiệu, thằng nhãi ở nhà đấu giá Mạnh Ký hôm ấy

đến Châu Thành rồi!”

Sau khi rời khỏi tập đoàn Anh Hào, Dương Thanh đi tới tập đoàn Thành Hà.

“Chủ tịch đến từ lúc nào vậy? Sao không nói với tôi sớm hơn?”

Lạc Bân đang ngồi trong phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tập đoàn Thành Hà, trông thấy Dương Thanh liền kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh cười đáp: “Ngày mai là đám cưới của anh họ vợ tôi, tiện thể tới đây xem thử”.

Lạc Bân thở phào một hơi, còn tưởng công ty có sai sót gì nên Dương Thanh tới hỏi tội.

Mỗi lần đối diện với anh, Lạc Bân đều rất căng thẳng, bởi vì khi anh mới trở về Giang Hải đã dọa ông ta một trận.

“Bây giờ đang gặp khó khăn gì cứ nói đi.
Vừa hay tôi đang ở đây, tiện tay giải quyết một lượt luôn”, Dương Thanh lên tiếng.

Lạc Vân vội vàng lắc đầu: “Bây giờ Thành Hà đã là tập đoàn lớn nhất Châu Thành.
Nhà họ Viên và nhà họ Trần cũng không dám tùy tiện chọc vào”.

Nghe vậy, Dương Thanh rất hài lòng.
Anh cũng cảm giác được Lạc Bân đang muốn tranh công.

Lúc trước anh từng hứa sau khi chuyện ở Châu Thành ổn định sẽ cho ông ta làm chuyện quan trọng hơn.

Bây giờ Lạc Bân đã phát triển tập đoàn Thành Hà thành doanh nghiệp lớn nhất Châu Thành, đủ chứng minh ông ta có năng lực.

“Lạc Bân, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lạc Bân sững sờ, vội đáp: “Khoảng hơn ba tháng”.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Dù chỉ mới ba tháng nhưng ông làm việc khiến tôi rất hài lòng.
Nhưng ông nên hiểu, chỉ vẻn vẹn ba tháng không đủ để tôi hoàn toàn tin tưởng ông”.

Lạc Bân hoảng hốt nói: “Chủ tịch, tôi thực sự một lòng trung thành với cậu, trời đất làm chứng!”

Dương Thanh xua tay: “Ông đừng vội, nghe tôi nói hết đã!”

Sao Lạc Bân không vội được? Ba tháng qua ông ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức để làm việc cho Dương Thanh.

Vậy mà bây giờ anh lại nói không hoàn toàn tin tưởng ông ta.

“Bây giờ tôi cho ông hai con đường”.

Dương Thanh chợt nghiêm mặt lại.
Lạc Bân cũng căng thẳng, lập tức ngồi ngay ngắn: “Cậu nói đi!”

Dương Thanh gật đầu nói: “Thứ nhất, tôi cho ông năm mươi triệu làm vốn lập nghiệp.
Sau này ông muốn làm gì tùy ông, không liên quan đến tôi”.

Nói đến đây, anh chợt ngừng lại nhìn chằm chằm vào mắt của Lạc Bân.

Lạc Bân chỉ kinh ngạc chứ không hề vui sướng, lo lắng nhìn Dương Thanh: “Chủ tịch, con đường thứ hai là gì?”

“Thứ hai, ông tiếp tục làm việc cho tôi.
Tôi sẽ cho ông làm ở trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh, giúp tôi loại bỏ đám sâu mọt trong tập đoàn”, Dương Thanh chậm rãi nói.

“Tôi chọn con đường thứ hai!”

Lạc Bân không hề do dự.
Ngay khi Dương Thanh vừa dứt lời, ông ta lập tức nói.

Ông ta đang vô cùng kích động.

Trong ba tháng quen biết Dương Thanh đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn, nhưng chỉ cần có anh, tất cả đều được giải quyết dễ dàng.

Đối với Lạc Bân, Dương Thanh đã trở thành tín ngưỡng.
Ông ta cũng hiểu rõ, nếu mình trung thành với anh, có được sự tin tưởng tuyệt đối của anh, ông ta sẽ đạt được rất nhiều.

Đến cả Dương Thanh cũng không ngờ ông ta tôn sùng mình như vậy.

Lạc Bân dứt khoát lựa chọn không chút do dự khiến Dương Thanh rất hài lòng.

“Ông đừng vội trả lời, nghe tôi nói đã”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Có lẽ ông còn chưa biết một số chuyện.
Gia tộc Vũ Văn vẫn luôn muốn tôi quay về nhưng tôi không chịu.
Tuy nhiên, trong gia tộc Vũ Văn cũng có rất nhiều người cho rằng tôi là hòn đá cản đường bọn họ”.

“Chỉ e bọn họ đã biết quan hệ giữa hai chúng ta.
Nếu bây giờ tôi cho ông vào làm trong trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh, ông không những phải đối mặt với áp lực từ công ty, mà tính mạng cũng gặp nguy hiểm”.

“Bọn họ không dám giết tôi nhưng không ngại giết người bên cạnh tôi đâu”.

“Vậy nên một khi ông vào tập đoàn Nhạn Thanh thì phải chuẩn bị tinh thần bị ám sát bất cứ lúc nào”.

Dương Thanh muốn cho Lạc Bân vào trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh từ lâu nhưng vẫn do dự vì lo lắng cho sự an toàn của ông ta.

Những lời anh vừa nói không phải là cố tình đe dọa.

Tuy tập đoàn Nhạn Thanh đã được trả lại cho Dương Thanh nhưng kỳ thực trụ sở chính vẫn thuộc quyền kiểm soát của gia tộc Vũ Văn.

Nghe vậy, trong mắt Lạc Bân hiện lên sự sợ hãi.
Nhưng ông ta không lập tức từ chối.

“Chủ tịch, tôi muốn hỏi cậu một câu, đối với cậu gia tộc Vũ Văn là gì?”

Lạc Bân bỗng nghiêm túc nói.
Đây là lần đầu tiên ông ta chủ động hỏi Dương Thanh.

Anh chỉ bật cười khinh thường: “Nếu tôi muốn gia tộc Vũ Văn chết, bọn họ phải chết!”

- ——————

.

Chương 208: 208: Một Hộp Trà

Thấy Dương Thanh không hề coi trọng gia tộc Vũ Văn, Lạc Bân cực kỳ kinh hãi.

Gia tộc Vũ Văn là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, đứng đầu toàn bộ Chiêu Châu.

Một gia tộc quyền thế như vậy lại không hề được Dương Thanh xem ra gì.

Nếu ông ta không hiểu rõ tính cách của Dương Thanh, nhất định ông ta sẽ nghĩ anh đang khoác lác.

"Chủ tịch, tôi chọn con đường thứ hai, tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh làm việc! Tôi sẽ dọn sạch vật cản cho cậu!"

Lạc Bân kiên định nói.

Nghe được câu nói vừa rồi của anh, cho dù có phải bỏ mạng tại Yến Đô, Lạc Bân cũng không tiếc.

Đối với ông ta, đây chính là một ván cược bằng cả tính mạng. Nếu thắng, ông ta sẽ có tiền tài, quyền thế to lớn không gì sánh bằng.

"Tốt!"

Lúc này Dương Thanh mới quyết định: "Tôi cho ông nửa tháng chuyển giao tập đoàn Thành Hà cho người ông có thể tin tưởng.
Nửa tháng nữa hãy tới trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh nhậm chức!"

"Đến lúc đó tôi sẽ bảo Tiền Bưu tới Yến Đô với ông, bảo vệ ông", Dương Thanh nói tiếp.

"Cảm ơn chủ tịch đã tin tưởng tôi.
Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu!"

Thái độ của Lạc Bân với Dương Thanh càng thêm cung kính.

Ông ta đang mừng rỡ như điên.
Trước đây Tiền Bưu đã giúp đỡ ông ta rất nhiều, nhờ vậy tập

đoàn Thành Hà mới ổn định nhanh như vậy.

Có Tiền Bưu bên cạnh, ông ta cũng cảm thấy an toàn hơn khi ở một nơi tràn ngập nguy hiểm như ở Yến Đô.

“Trước khi ông đi, tôi phải cảnh cáo ông một câu.
Nếu để tôi phát hiện ông phản bội tôi, tôi sẽ khiến ông hối hận vì đã được sinh ra”.

Toàn thân Dương Thanh tỏa ra khí thế mạnh mẽ, không khí xung quanh cũng lạnh hẳn xuống.

Lạc Bân giật mình đứng thẳng lưng: “Bây giờ tôi có nói gì cũng chỉ là nói suông.
Tôi sẽ dùng hành động thực thế chứng minh, đời này tôi chỉ trung thành với cậu!”

Dương Thanh nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: “Tôi phải đi rồi.
Nửa tháng này hãy xử lý chuyện tập đoàn Thành Hà cho tốt”.

Dương Thanh đang định rời đi thì chợt nhớ ra chưa mang chiếc xe Phaeton của mình đi sửa.

“Ông cho người mang chiếc Phaeton của tôi đi sửa đi, tạm thời tìm cho tôi một chiếc xe khác thay thế”.

Dương Thanh ném chìa khóa xe Phaeton cho Lạc Bân.

Lạc Bân lấy chìa khóa xe Audi A8 kính cẩn đưa cho anh:
“Đây là xe của tôi, cậu lái tạm đi ạ!”

Dương Thanh nhận chìa khóa rồi quay lưng rời đi.

Cùng lúc đó ở nhà họ Châu.

Sau khi Dương Thanh và Tần Đại Dũng đi khỏi, ông cụ Châu giận dữ mắng Châu Ngọc Thúy một trận, chỉ nói tốt cho Châu Ngọc Kiệt và Châu Ngọc Dung.

Được ông cụ Châu ủng hộ, Châu Ngọc Kiệt và Châu Ngọc Dung coi như xóa nợ với Châu Ngọc Thúy.
Thậm chí đến hai căn biệt thự mà Châu Ngọc Thúy bỏ tiền ra xây dựng, bây giờ cũng chẳng liên quan gì tới bà ta nữa rồi.

Mặc dù Châu Ngọc Thúy rất không cam tâm nhưng ông cụ Châu vừa mới bị khó thở, bà ta không dám kích động lão ta.

“Ông ngoại, ông nội cháu và chủ nhà họ Miêu tới rồi!”

Đúng lúc ấy, Trịnh Mỹ Linh hớt hải chạy vào.

Nghe vậy, đám người nhà họ Châu đều giật nảy mình, ông cụ Châu đứng bật dậy nói: “Mọi người mau ra ngoài đón tiếp!”

Ông nội của Trịnh Mỹ Linh tên là Trịnh Đức Hoa, người sáng lập tập đoàn Đức Hoa.
Hiện giờ công ty do bố của Trịnh Mỹ Linh quản lý.

Mà chủ nhà họ Miêu tên là Miêu Chấn Vũ, chủ gia tộc hạng hai của Châu Thành.

Khi còn trẻ hai người họ đều từng nhập ngũ, là chiến hữu của nhau.
Trịnh Đức Hoa từng cứu Miêu Chấn Vũ trong một lần chiến đấu nên nhiều năm trôi qua hai người vẫn rất thân thiết.

“Chúc mừng nhà thông gia!”

“Chúc mừng ông Châu!”

Ngay sau đó, hai ông cụ tóc bạc phơ, chính là Miêu Chấn Vũ và Trịnh Đức Hoa lần lượt bước vào chúc mừng ông cụ Châu.

Ông cụ Châu vội đáp: “Sao hai người không báo trước một tiếng để tôi chuẩn bị tiếp đón?”

Trịnh Đức Hoa cười lớn: “Người một nhà với nhau cả, khách sáo làm gì?”

“Đúng vậy, ông chủ Châu khách sáo quá.
Ông Trịnh với tôi như anh em ruột thịt, thông gia của ông ấy cũng là thông gia của tôi”.

Miêu Chấn Vũ cũng vui mừng nói rồi phất tay ra lệnh cho tài xế sau lưng mình: “Mau lấy quà mừng ra”.

Tài xế nhanh chóng mang quà mừng của Miêu Chấn Vũ và Trịnh Đức Hoa tới.

“Ngày mai tôi định tới đám cưới nhưng lại có chiến hữu cũ tới Châu Thành, tôi phải đi đón tiếp nên phải tặng quà mừng sớm hơn, xin ông Châu đừng trách!”

Miêu Chấn Vũ cười nói.

Trịnh Đức Hoa cũng lên tiếng: “Ngày mai tôi cũng có việc phải đi, đành theo ông Miêu tới chúc mừng ông trước”.

“Không sao, mời hai ông vào nhà!”

Người như Miêu Chấn Vũ đích thân tới chúc mừng là vinh hạnh của nhà họ Châu, ông cụ Châu nào dám có ý kiến?

“Ồ! Trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di?”

Miêu Chấn Vũ vừa bước vào liền ngửi thấy mùi trà quen thuộc, quay sang thì thấy một hộp trà bị ném vào thùng rác.

“Ông Miêu, đây là đồ giả của một thằng vô dụng mua về lừa gạt ông ngoại cháu nhưng đã bị ông ngoại tinh mắt phát hiện ra”.

Trịnh Mỹ Linh cười đon đả nói.

“Đồ giả sao?”

Miêu Chấn Vũ chợt thấy buồn cười.
Lão uống trà bao nhiêu năm nay, có loại trà gì mà lão không biết?

Nhìn chiếc hộp kia được đóng gói tinh xảo như vậy, rõ ràng giá trị không nhỏ.

Lại còn chứa trà Đại Hồng Bào lấy từ cây trên núi Vũ Di.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người xung quanh, Miêu Chấn Vũ tự tay nhặt hộp trà trong thùng rác lên.

May là thùng rác vừa được đổi túi mới nên trà cũng không bị nhiễm bẩn.

Nhưng người có địa vị cao như Miêu Chấn Vũ lại nhặt đồ trong thùng rác vẫn khiến mọi người sững sờ.

“Ông Miêu, ông đang làm gì vậy?”

Trịnh Đức Hoa kinh ngạc hỏi: “Mỹ Linh nói là hàng giả rồi mà? Không phải ông có bệnh sạch sẽ sao?”

Ông cụ Châu cũng vội nói: “Đúng vậy ông Miêu, nó chỉ là một hộp trà nhái mà thôi.
Đám con cháu càng ngày càng to gan, thật sự cho rằng mấy lão già chúng ta hồ đồ hết rồi.

Một thằng nhà nghèo đến ở rể mà dám nói đây là trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di!”

Trịnh Mỹ Linh cũng mỉm cười khuyên nhủ: “Ông Miêu đừng nhìn nữa, mau ném đi ạ!”

Dứt lời cô ta định giật lấy hộp trà trong tay Miêu Chấn Vũ.

“Từ từ!”

Miêu Chấn Vũ đột nhiên quát lớn, cẩn thận mở hộp trà ra xem, bên trong có mấy túi trà nhỏ riêng biệt.

Lão giơ một túi lên mũi ngửi thử, vẻ mặt say mê như ngửi được mùi thơm nhất thế gian.

Đám người nhà họ Châu đều sợ ngây người, thầm nghĩ Miêu Chấn Vũ là đồ ngốc sao?

Nhặt được hộp trà trong thùng rác còn hít lấy hít để.

“Chính là mùi hương này!”

Khi mọi người còn ngơ ngác chưa hiểu gì, Miêu Chấn Vũ lại dè dặt cất túi trà kia vào trong hộp.

Bị bịt kín mít mà vẫn ngửi thấy mùi trà thơm phức, chứng tỏ lá trà này có chất lượng cực cao.

“Ông Châu, ông bán hộp trà này cho tôi đi, tôi trả ông hai mươi triệu!”

Miêu Chấn Vũ đột nhiên ôm chặt cánh tay ông cụ Châu, kích động nói.

- ————

.

Chương 209: 209: Tan Nát Cõi Lòng

Lời Miêu Chấn Vũ khiến mọi người đều kinh ngạc ngây ngẩn.

“Ông Miêu ơi, đây chỉ là thứ trà giả một thằng vô dụng mang tới thôi, sao ông lại tưởng là thật vậy ạ?”

Trịnh Mỹ Linh vội vàng bước tới nói.

Ông cụ Châu cũng tỉnh táo lại, Miêu Chấn Vũ ra giá hai chục triệu, giá này đối với ông ta quả thật là cái giá trên trời, đời ông ta chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy bao giờ.

Nhưng người ra giá là Miêu Chấn Vũ, là gia chủ của một gia tộc hạng hai ở Châu Thành.
Nếu mình thật sự bán thứ trà giả này cho Miêu Chấn Vũ, đến một ngày nào đó, con cháu trong nhà lão ta biết rõ sự việc thì nhà họ Châu sẽ toi đời.

Điểm quan trọng nhất là, ông ta hoàn toàn không tin trà này là hàng thật.

“Ông chủ Miêu, tôi không dối ông làm gì, đây là loại trà kém chất lượng mà cháu rể nhà tôi mang tới.
Cái thằng này ấy, cho đến giờ tôi vẫn chưa công nhận nó.
Hơn nữa, nó thực sự chỉ là một thằng ở rể thôi, kiếm đâu ra được trà Đại Hồng Bào lâu năm giá trị tới cả chục triệu cơ chứ?”

Ông cụ Châu vội vàng nói.

Đồng thời, lão ta nhanh nhẹn bỏ chỗ trà kia vào thùng rác ngay trước mặt Miêu Chấn Vũ, rồi sai bảo Trịnh Mỹ Linh đang đứng bên cạnh: “Mỹ Linh, cháu vứt chỗ trà kém chất lượng kia đi đi! Đừng để ai uống nhầm lại bị ngộ độc!”

“Ấy, chờ chút đã!”

Miêu Chấn Vũ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Trịnh Mỹ Linh đã cầm bọc trà đi ra ngoài.

Miêu Chấn Vũ vội vàng đuổi theo, nhưng khi lão chạy ra đến nơi, Trịnh Mỹ Linh đã đổ hết chỗ trà còn lại xuống cống thoát

nước.

Người nhà họ Châu cũng theo Miêu Chấn Vũ ra ngoài biệt thự.

“Ông Miêu, cháu đã vứt hết trà giả đi rồi, vậy đỡ phải uống nhầm đồ kém chất lượng!”

Trịnh Mỹ Linh vỗ tay một cái, cười hỉ hả nói.

“Cô, cô, các người quả đúng là một đám ngu xuẩn! Đấy là trà Đại Hồng Bào lâu năm ở núi Vũ Di, hàng thật đó! Đừng nói hai mươi triệu, nếu đưa trà này đến phòng đấu giá, chưa biết chừng còn có thể bán với giá cao hơn nhiều!”

Miêu Chấn Vũ tỏ vẻ cực kì đau lòng xót ruột, cả giận nói: “Các người thật đúng là phung phí của trời! Trà trị giá mấy chục triệu mà vứt như rác!”

Dứt lời, lão quay lưng bỏ đi luôn.

“Ấy, ông Miêu, ông làm gì thế? Sao lại đi luôn rồi?”

Trịnh Đức Hoa vội vàng đuổi theo.

Miêu Chấn Vũ đi tới trước chiếc Rolls-Royce của mình thì đột nhiên dừng bước, quay sang nhìn Trịnh Đức Hoa, nói: “Ông Trịnh này, nể tình nghĩa quen biết nhiều năm, tôi khuyên ông đừng nên qua lại với nhà họ Châu nữa.
Loại gia tộc nhỏ lại còn thiển cận thế này, thật sự là thứ không thể vực dậy được đâu!”

“Ông Miêu, ông nói vậy là có ý gì?”

Sắc mặt Trịnh Đức Hoa lập tức trở nên khó coi.

Miêu Chấn Vũ cười lạnh rồi nói: “Ông cho rằng một cậu trai trẻ có thể tùy ý tặng trà giá trị mấy chục triệu mà thật sự chỉ đơn giản là một đứa tới ở rể hay sao? Nhà họ Châu nhìn lầm người rồi! Mà thôi, đã nói đến nước này, tin hay không tùy ông quyết định.
Tôi đi trước đây!”

Dứt lời, Miêu Chấn Vũ lên xe.

Nhìn theo bóng chiếc Rolls-Royce đi xa dần, Trịnh Đức Hoa ngây người.

Lão hiểu rõ tính cách người anh em già này của mình hơn bất kỳ ai.

Chưa bàn đến những điều khác, chỉ nói riêng phương diện nhìn người, quả thật Miêu Chấn Vũ luôn nhìn rất chuẩn.

Lão ta có thể thông qua một chuyện vụn vặt để có thể nhìn thấy nhiều thứ lớn hơn.

Nghe ý của Miêu Chấn Vũ thì cậu cháu rể bị nhà họ Châu xua đuổi kia hẳn phải là một thanh niên rất có tài.

"Ông thông gia, ông chủ Miêu có chuyện gì vậy? Chẳng phải chỉ là một hộp trà giả thôi hay sao? Tôi cũng vì lo ông ấy uống nhầm đồ kém chất lượng đau bụng nên mới không bán cho ông ấy đấy chứ".

Lúc này, ông cụ Châu cũng đi ra, vẻ mặt không được vui, nói.

Lão ta cảm thấy mình có lòng tốt nhưng lại bị coi là lòng lang dạ sói.
Rõ ràng mình làm thế là để tốt cho Miêu Chấn Vũ, ấy thế mà người ta lại không cảm kích.

Trịnh Đức Hoa nhìn ông cụ Châu, vẻ mặt hết sức phức tạp: "Ông thông gia, lần này, ông nhìn lầm người rồi!"

"Là sao?"

Ông cụ Châu cau mày hỏi.

"Mũi của ông Miêu tinh lắm, trên đời này không có loại trà nào mà ông ấy nhận nhầm.
Chỗ trà mà ông vừa bảo Mỹ Linh đổ đi kia là trà Đại Hồng Bào lâu năm ở núi Vũ Di thật đấy!"

Trịnh Đức Hoa lên tiếng.

Nói xong câu đó, lão cũng cảm thấy ông cụ Châu quả đúng là một gã ngốc.

Đây là thứ trà trị giá mấy chục triệu, ấy thế mà lại bị ném vào cống thoát nước, như vậy chẳng phải phung phí của trời thì là

gì?

Chẳng trách Miêu Chấn Vũ lại tức giận đến thế.
Nhớ tới chỗ trà bị vứt đi kia, Trịnh Đức Hoa cũng cảm thấy đau lòng muốn chết.

Người nhà họ Châu nghe Trịnh Đức Hoa nói vậy, cả đám lập tức dại mặt ra.

“Không thể nào!”

Trịnh Mỹ Linh cũng hồn bay phách lạc nói: “Anh ta chỉ là một tên rác rưởi, sao có thể tặng trà giá trị mấy chục triệu chứ ạ? Chắc chắn không thể nào đâu!”

“Bốp!”

Điều khiến mọi người đều khiếp sợ là, Trịnh Đức Hoa đã vung tay tát cho Trịnh Mỹ Linh một cái như trời giáng, lão giận dữ quát: “Cháu ngậm miệng lại cho ông! Cháu có biết cháu nói như thế là đang nghi ngờ ông Miêu của cháu không? Nếu để ông ấy nghe thấy những lời này của cháu thì mối quan hệ bao năm giữa ông với ông ấy đã bị câu nói này của cháu làm rạn nứt rồi đấy!”

“Ông nội!”

Trịnh Mỹ Linh ôm bên má vừa bị đánh, vẻ mặt cực kì ấm ức, nước mắt không cầm được đã ào ào chảy ra.

Cô ta quay người chạy khỏi nhà.

Trịnh Đức Hoa hừ một tiếng, bình thản nhìn ông cụ Châu: “Quà đã đưa đến rồi, tôi cũng nên về thôi!”

Nói xong, Trịnh Đức Hoa rời khỏi nhà họ Châu.

Những người đứng đó đều có cảm giác như đang nằm mơ, nhất là ông cụ Châu, mặt cứ dại cả ra.

Nhà họ Châu không phải nhà giàu có gì, ngay cả biệt thự vườn cỡ lớn thế này đều do Châu Ngọc Thúy bỏ tiền xây nên.

Có thể quen biết được người quyền cao chức trọng cỡ như Miêu Chấn Vũ đều nhờ con gái út của ông ta là Châu Ngọc Dung lấy con trai nhà họ Trịnh.

Trịnh Đức Hoa lại là chỗ quen biết thân thiết với Miêu Chấn Vũ, chứ nếu không nhờ mối quan hệ này, nhà họ Châu vốn chẳng là gì trước mặt Miêu Chấn Vũ.

Nhưng một gia đình như vậy lại coi gói trà trị giá vài chục triệu như rác rưởi rồi vứt đi.

“Thanh Tâm, chỗ trà đó là đồ thật sao?”

Lát sau, ông cụ Châu mới nhìn sang Tần Thanh Tâm gặng hỏi, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Tuy không hiểu về trà nhưng Tần Thanh Tâm lại rất tin Dương Thanh, cô bèn gật đầu: “Ông nội, là trà thật ạ, ông hiểu lầm Dương Thanh rồi!”

Sắc mặt ông cụ Châu trở nên cực kì cay đắng, rồi bỗng dưng ông ta nhớ tới điều gì đó.

“Đúng rồi, còn ngọc Quan Âm mà cháu rể tặng thì sao?”

Ông cụ Châu bỗng quay sang nhìn bà cụ Châu, hơi thở trở nên dồn dập hẳn.

Sau chuyện kia, cả xưng hô cũng đã được lão ta đổi từ Dương Thanh sang cháu rể rồi.

Bà cụ Châu chỉ vào thùng rác bên cạnh: “Chẳng phải vừa nãy ông nói đồ Dương Thanh đem tới đều là đồ giả hay sao? Tôi vứt hết vào thùng rác rồi”.

Ông cụ Châu vội vàng chạy tới chỗ thùng rác, tự tay bới rác tìm ngọc Quan Âm.

Chỉ tiếc, miếng ngọc Quan Âm hoàn chỉnh ban đầu đã vỡ nát thành mấy mảnh.

“Vỡ rồi!”

Người nhà họ Châu nhìn mảnh vụn trên tay ông cụ Châu, mặt đã ngơ ra hết cả.

Ông cụ Châu ngồi phịch xuống ghế, ho khan dữ dội, miệng khò khè như tái phát bệnh suyễn.

“Bố!”

“Ông nội!”

“Ông ngoại!”

Lúc này, toàn bộ đám người trong sảnh lớn đều hoảng hồn.

Cũng may chỉ là tái phát bệnh suyễn thôi, uống thuốc đặc trị vào là nhanh chóng khôi phục bình thường.

Nhưng ông cụ Châu lại như thể bị vết thương cực kì nghiêm trọng, trông hết sức yếu ớt, không có chút sức sống nào.

“Ông mệt rồi! Thanh Tâm, đỡ ông về phòng nghỉ!”

Ông cụ Châu nói, vẻ mặt vô cùng bi thương.

Lúc này, trong lòng lão ta chỉ còn nỗi hối hận vô tận, nhưng mọi thứ đều đã quá muộn rồi.
Chỗ trà trị giá vài chục triệu đã bị vứt đi như rác rưởi, ngọc Quan Âm kia hiển nhiên cũng là bảo vật giá trị vô cùng cao, nay cũng đã vỡ nát thành nhiều mảnh.

- ————

.

Chương 210: 210: Chuyện Nhỏ

“Ngọc Thúy, lẽ nào trà với ngọc Quan Âm mà thằng con rể vô dụng của cô tặng bố mẹ đều là thật à?”

Ông cụ Châu vừa được Tần Thanh Tâm dìu về phòng xong, Châu Ngọc Kiệt kinh ngạc hỏi.

Châu Ngọc Dung cũng vội bước lên, phấn khích nói: “Trà đó giá trị đến mấy chục triệu đấy! Còn ngọc Quan Âm của mẹ thì chắc cũng mấy chục triệu nhỉ?”

“Được đấy, bây giờ nhà Ngọc Thúy khấm khá quá, tùy tiện tặng quà mà giá trị cũng lên tới hàng chục triệu”.

“Mấy người cũng không nhìn lại xem Ngọc Thúy là ai.
Nó là đứa con gái ưu tú nhất của nhà họ Châu chúng tôi, con rể của nó sao có thể là thằng ăn hại được?”

…

Bỗng nhiên mọi người trong phòng đều khen ngợi Châu Ngọc Thúy.

Châu Ngọc Thúy đắc ý lắm, nhưng trong lòng lại thấy bực.

Bà ta không hề tin Dương Thanh là người giàu có, luôn cho rằng biệt thự là do nhà họ Tô tặng cho anh.

Nhưng không ngờ, Dương Thanh lại có thể tặng trà và ngọc Quan Âm trị giá đến mấy chục triệu.

Dương Thanh chưa từng tặng bà ta thứ gì trị giá chục triệu cả. Càng nghĩ, bà ta càng thấy không cam tâm.

“Ngọc Thúy, mau gọi cho cháu rể, bảo thằng bé về nhà ăn cơm trưa”.

Thái độ của Châu Ngọc Kiệt đối với Dương Thanh quay ngoắt 180 độ, gọi Dương Thanh là “cháu rể” luôn.

“Chắc mọi người đều hiểu lầm một chuyện rồi!”

Châu Ngọc Thúy hắng giọng, đắc ý nói: “Cả trà và ngọc Quan Âm đều là do con bé Tâm nó mua.

Còn thằng đó chỉ là một thằng bám váy vợ, cả ngày ăn không ngồi rồi, là một thằng ăn hại chính hiệu!”

“Ngọc Thúy, cô nói muốn con bé Tâm ly hôn với Dương Thanh, thật không thế?”

Châu Ngọc Thúy không có mắt nhìn nhưng có người khác tinh mắt, chẳng qua chỉ có một người như thế, những người khác đều tin lời Châu Ngọc Thúy.

Dù sao thì bây giờ Tần Thanh Tâm cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Tam Hòa, Tần Y là tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh, họ đều có khả năng tặng được những món quà giá trị hàng chục triệu.

“Sao thế? Chị đừng có mơ mộng hão huyền, tôi không gả con bé Tâm tới nơi hang cùng ngõ hẻm nhà chị đâu!”, Châu Ngọc Thúy khinh bỉ nói.

“Cô hiểu lầm rồi, tôi có một đứa cháu gái bên ngoại, cũng đã đến độ tuổi lấy chồng rồi, nếu cô không cần Dương Thanh thì tôi sẽ dẫn cháu gái tôi đến tìm thằng bé đấy nhé!”

Chị dâu họ của Châu Ngọc Thúy vui mừng nói.

“Lại đi tranh giành một thằng ăn hại, được, chị thích thì tới mà rước đi mau đi, tôi chướng mắt cậu ta lắm rồi”, Châu Ngọc Thúy cười khẩy.

“Mẹ, mọi người lại nói gì nữa thế?”

Tần Thanh Tâm dìu ông cụ Châu về phòng xong, quay lại thì nghe Châu Ngọc Thúy nói như vậy.
Cô tỏ ra bất mãn.

“Thanh Tâm, mẹ cháu nói là cháu sắp ly hôn với Dương Thanh rồi.
Cháu mau nói cho bác biết, lúc nào hai đứa ly hôn thế? Đến lúc đó nhớ nói cho bác một tiếng nhé, bác dẫn cháu gái của bác tới tìm Dương Thanh”.

Chị dâu họ của Châu Ngọc Thúy nhìn Tần Thanh Tâm, vui vẻ nói.

Lúc này Châu Ngọc Thúy cũng không dám lên tiếng, vội ngậm chặt miệng.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm vô cùng khó coi, nhưng cô vẫn trả lời rất lễ phép: “Bác, tình cảm của cháu với Dương Thanh khăng khít lắm ạ, bọn cháu còn đang định có thêm đứa nữa, sao có thể ly hôn được ạ?”

“Hả? Không ly hôn sao?”

Chị dâu họ của Châu Ngọc Thúy có vẻ rất thất vọng.

Một bên khác, Dương Thanh rời khỏi tập đoàn Thành Hà, trên đường trở về, anh đột nhiên nhìn thấy có một ông cụ đang nằm ở trên lối đi bộ ven đường.

“Chắc chắn lão già này đang nằm ăn vạ, tuyệt đối đừng có đụng vào lão ta!”

“Đúng vậy! Tôi nghe nói, hồi trước có một gia đình nhỏ sung túc lắm, nhưng vì dìu một lão già ăn vạ mà khiến gia đình tán gia bại sản”.

“Mấy ngày trước, có người nhảy sông Hắc Thủy ở Châu Thanh mình tự tử nè, rồi có một cậu thanh niên đi ngang qua cứu được.
Thế mà sau khi người đó tỉnh dậy, cứ nói cậu thanh niên kia đẩy mình xuống sông, bây giờ còn đang kiện tụng kia kìa!”

…

Dương Thanh vừa xuống xe đã nghe lời bàn tán của những người đứng xem.

Mười mấy người đều đứng trơ mắt nhìn ông lão kia, không một ai tới sơ cứu, thậm chí còn không có ai gọi điện thoại cho xe cứu thương nữa.

Lúc Dương Thanh còn ở trên xe đã nhìn thấy ông cụ này hô hấp khó khăn, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, rõ ràng là triệu chứng giảm oxy máu.

Dương Thanh không hề do dự, lập tức bước lên trước, chuẩn bị sơ cứu.

Ngay lúc anh định sơ cứu người bệnh thì bị một ông chú trung niên kéo cánh tay lại: “Cậu trai trẻ, cậu đừng xốc nổi nhé! Ra vẻ anh hùng sẽ rước phiền phức đấy, vừa nhìn đã biết lão già này đang diễn kịch rồi”.

“Tránh ra!”

Dương Thanh nhíu mày, tức giận quá, vùng ra khỏi tay ông chú trung niên kia.

“Haiz! Cậu trai trẻ, sao cậu không biết tốt xấu gì cả thế?”

Ông chú trung niên bất mãn nói.

“Chính vì có quá nhiều người trẻ như thế này nên mấy ông già mới có cơ hội ăn vạ”.

“Chuẩn rồi, bọn họ ăn vạ được đều là do có quá nhiều người tạo cho họ thói quen đó”.

Những người đứng xem cũng đồng loạt chỉ trích Dương Thanh, dường như anh đang làm một chuyện gì xấu xa lắm vậy.

Dù sao Dương Thanh cũng xuất thân từ quân đội, những triệu chứng bệnh đơn giản, anh vẫn có thể nhìn ra được.

Rõ ràng ông cụ này bị đột phát bệnh tim, bây giờ cho dù xe cứu thương có tới e rằng cũng đã muộn, buộc phải sơ cứu ngay lập tức.

Bình thường, những người có bệnh tim đều sẽ mang theo thuốc đặc trị bên mình.

Quả nhiên, Dương Thanh tìm được một chiếc bình sứ trong túi áo của ông cụ, chính là thuốc trị bệnh tim.

Anh vội cho ông cụ uống vài viên, vừa giúp ông cụ điều khí vừa gọi 115, nói rõ tình hình.

Một lát sau, ông cụ dần dần mở mắt, sắc mặt đã ổn hơn một chút, đôi môi vốn dĩ tím tái, bây giờ đã hồng hào hơn nhiều.

“Hình như ông già này bị tái phát bệnh cũ thật!”

“Lẽ nào ông ta không phải kẻ ăn vạ à?”

“Xem ra chúng ta nhầm rồi, suýt chút nữa thì hại một mạng người rồi!”

Nhìn sắc mặt ông cụ dần ổn hơn, cuối cùng đám người đứng vây xem cũng đã nhận ra ông cụ thật sự bị tái phát bệnh.

Lúc này Dương Thanh đứng lên, liếc nhìn tất cả mọi người, cao giọng nói: “Thế giới này đúng là có người xấu, nhưng đó cũng chỉ là số ít.
Nếu mỗi người chúng ta đều vì sợ bị ăn vạ mà không dám cứu người, thế thì sẽ có biết bao nhiêu người mất mạng oan uổng vì lỡ thời gian cấp cứu?”

Anh nói xong thì quay người rời đi.

Đám người đứng xem ai nấy đều áy náy, kính phục nhìn Dương Thanh lái xe rời đi.

“Ông nội, ông sao rồi?”

Dương Thanh vừa đi, một chiếc Rolls-Royce dừng lại ngay bên đường, một cô gái xinh đẹp bước xuống xe, vội vàng chạy tới trước mặt ông cụ, vẻ mặt ngập tràn lo lắng.

Ông cụ khẽ lắc đầu: “Yên tâm đi, ông nội không sao rồi.
Nếu vừa nãy không có chàng trai trẻ kia thì e rằng ông nội đã phải vĩnh viễn nằm ở đây rồi”.

Sau đó ông cụ lại nói: “Gọi người chuẩn bị mười triệu, đưa đến cho chàng trai trẻ kia!”

“Vâng, ông chủ!”

Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh ông cụ lập tức nhận lệnh.

Đám người đứng xem vừa nãy đều kinh ngạc.

Nhớ lại vừa rồi cậu trai kia chỉ lấy thuốc trên người ông cụ rồi cho ông cụ uống, như thế đã được ông cụ báo đáp mười triệu, nhiều người thấy hối hận.

Dương Thanh không hề biết, vì chuyện làm nhỏ nhặt của mình mà kiếm được đến mười triệu.

Dù anh biết cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.
Với tài lực của anh bây giờ, mười triệu chỉ như con bò rụng cọng lông, cây me rụng lá mà thôi.

- ——————

.

Chương 211: 211: Ôm Dương Thanh

Đúng lúc này, lại có một chiếc Rolls-Royce màu đen nữa dừng lại bên đường.

Hai ông cụ tóc bạc phơ vội vã xuống xe.

“Ông chủ Hàn, ông tới trước mà sao không nói tiếng nào cả thế?”

Hai ông cụ kia đều vô cùng kích động, nhìn ông cụ vừa được Dương Thanh cứu rồi nói.

“Đều là chiến hữu lâu năm rồi, sao các ông còn xa cách với tôi thế? Gọi tôi như ngày xưa là được rồi!”

Ông cụ Hàn giả vờ nghiêm mặt lại nói, nhưng gặp được hai đồng đội cũ của mình, ông cụ vẫn không thể nào che giấu được nét vui mừng trên mặt.

“Ha ha, ông đã nói vậy rồi thì cung kính không bằng tuân lệnh, tôi bạo gan gọi ông là cựu tiểu đội trưởng nhé”.

Hai ông cụ kia cười phớ lớ nói.

“Phi Phi, mau chào ông Miêu đi con”.

Ông cụ Hàn chợt nói với cô gái trẻ kia.

Hàn Phi Phi nhoẻn miệng cười: “Cháu chào ông Miêu!”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì ông ấy là lính của ông, năm xưa đã từng cứu ông một mạng đúng không?”

Ông chủ Hàn đột nhiên nhìn một trong hai ông cụ kia rồi nói.

Ông cụ họ Miêu vội đáp: “Ông Hàn, trí nhớ của ông tốt thật đấy.
Ông ấy chính là người lính đã cứu tôi năm xưa, tên là Trịnh Đức Hoa”.

Ông cụ họ Miêu chính là Miêu Chấn Vũ vừa nãy đã phất tay áo bỏ đi khỏi nhà họ Châu.

Thời bọn họ đi lính, ông chủ Hàn từng là tiểu đội trưởng của Miêu Chấn Vũ.

“Chào ông Trịnh ạ!”

Không chờ ông cụ Hàn dặn dò, Hàn Phi Phi đã chủ động chào hỏi Trịnh Đức Hoa.

“Chào cháu, chào cháu!”

Trịnh Đức Hoa có cảm giác vừa mừng vừa sợ.

Không ngờ chủ gia tộc họ Hàn lại gần gũi đến vậy.
Lão chào hỏi Hàn Phi Phi xong thì vội nhìn ông cụ Hàn: “Xin chào ông chủ Hàn!”

“Ha ha, xin chào!”

Ông cụ Hàn cười lớn nói.

Mãi cho đến khi mấy người rời đi, đám người đứng xem mới bàn luận rôm rả.

“Ôi trời! Hai ông cụ tới sau đó, một là chủ gia tộc họ Miêu, một người là chủ tịch của tập đoàn Trịnh Hòa!”

“Trời ạ! Đến hai nhân vật lớn như thế cũng phải dè dặt trước ông lão họ Hàn kia, vậy ông lão họ Hàn kia có thân phận như thế nào chứ?”

“Biển số xe đến đón ông cụ họ Hàn kia có đầu là Giang A, đó là xe ở tỉnh lỵ, lại còn có thể khiến Miêu Chấn Vũ đối đãi cung kính như vậy thì nhất định thân phận không đơn giản”.

“Miêu Chấn Vũ gọi ông ta là ông chủ Hàn, lẽ nào ông ta chính là ông chủ của nhà họ Hàn quyền quý nhất ở tỉnh lỵ, Hàn Khiếu Thiên à?”

…

Những người đứng vây xem ai nấy đều kinh ngạc, nhưng bọn họ vẫn thấy hối tiếc nhiều hơn.

Ấy thế mà bọn họ lại xem Hàn Khiếu Thiên là quân ăn vạ. Nếu vừa nãy bọn họ ra tay cứu người trước thì không những họ sẽ được đáp lễ mười triệu, mà họ còn có thể lấy được thiện cảm của chủ gia tộc họ Hàn giàu sang quyền quý nhất tỉnh lỵ.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới biết cái gì là người tốt sẽ được đền đáp.

Mà lúc này, Dương Thanh đã về đến khách sạn, vừa chuẩn bị đi tìm Tần Đại Dũng thì sau lưng anh đã vang lên tiếng gọi vui mừng: “Dương Thanh!”

“Tô San, cô cũng ở khách sạn này à?”

Nhìn thấy Tô San vừa gặp lúc sáng, Dương Thanh khá bất ngờ.

Trong ánh mắt Tô San có vài phần vui mừng, tay vẫn còn đang xách vali, cười nói: “Đúng vậy, hôm qua tôi đặt khách sạn này qua mạng”.

“Để tôi giúp cô!”

Dương Thanh không nghi ngờ gì.

Vốn dĩ khách sạn này là khách sạn cao cấp nhất Châu Thành, với thân phận của Tô San, ở khách sạn này chẳng có gì là bất ngờ cả.

“Đúng rồi, anh ở phòng nào?”, Tô San chợt hỏi.

“8005!”

Dương Thanh trả lời đúng sự thật.

“Anh đợi chút!”

Tô San nói xong, không đợi Dương Thanh trả lời đã quay người đi về chỗ quầy lễ tân.

Tô San lấy thẻ căn cước ra đưa cho nhân viên lễ tân rồi nói: “Lấy cho tôi một phòng gần nhất với phòng 8005”.

Cứ như vậy, Tô San đặt được phòng 8006, cách phòng Dương Thanh chỉ một bức tường.

Dương Thanh không biết, Tô San không hề có ý định ở lại đêm ở Châu Thành, càng không hề đặt phòng trước.

“Cũng đến giờ cơm trưa rồi, chắc anh vẫn chưa ăn nhỉ? Tôi mời anh!”

Đến khi Dương Thanh đưa Tô San về tới phòng, Tô San mới giơ tay lên nhìn đồng hồ, cười nói.

“Bố vợ tôi cũng chưa ăn, chút nữa cùng ăn luôn”, Dương Thanh nói.

“Được, thế cùng ăn, tôi đợi anh!”

Tô San cười tươi rói.

Dương Thanh vừa rời đi, Tô San đã lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi đối phương bắt máy, cô ta nói: “Bây giờ ông tới tìm tổng giám đốc Tần Đại Dũng của công ty vật liệu xây dựng Long Hà đi, cứ nói là ông đồng ý với hợp đồng đã bàn trước đó, một tiếng sau muốn trực tiếp gặp mặt ông ta, sau cùng chốt hợp đồng”.

Cúp máy, Tô San nở một nụ cười xinh đẹp rồi chậm rãi nói: “Người đàn ông lọt mắt xanh của mình thì tuyệt đối không thể thoát khỏi tay mình!”

Một bên khác, Dương Thanh gõ rồi mở cửa phòng Tần Đại Dũng ra.

Tần Đại Dũng đang nghe điện thoại, vẻ mặt vui mừng, miệng nói không ngừng: “Được được được, bây giờ tôi sẽ tới chỗ ông ngay! Vậy lát nữa gặp nhé!”

Dương Thanh vẫn chưa kịp nói chuyện ăn trưa, Tần Đại Dũng đã hứng khởi nói với anh: “Dương Thanh, bây giờ bố phải quay về Giang Hải rồi, công ty có hợp đồng lớn phải đàm phán, nếu thuận lợi thì hôm nay có thể ký hợp đồng luôn”.

“Vâng, con sắp xếp người đưa bố về”.

Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

Trong lúc anh nói, Tần Đại Dũng đã thu dọn đồ đạc xong, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Con đừng lo, bố gọi taxi, nửa tiếng sau là đã về đến Giang Hải rồi”.

“Bố, ăn trưa trước rồi hãy về!”

Dương Thanh gọi với theo bóng lưng của Tần Đại Dũng.

Tần Đại Dũng đã đến trước thang máy, ông ta xua tay: “Không kịp ăn trưa nữa, đàm phán hợp đồng xong bố sẽ ăn sau.

Dương Thanh, bố về đã nhé!”

Lúc này cửa thang máy mở ra, Tần Đại Dũng vội vã rời đi.

“Xảy ra chuyện gì thế? Chú Dũng đi đâu mà vội vội vàng vàng thế anh Thanh?”

Tô San vừa ra khỏi phòng, vờ tỏ ra kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, trả lời ngắn gọn: “Chúng ta tùy tiện ăn gì đó ở khách sạn luôn đi”.

“Được! Món ăn ở khách sạn này cũng được lắm, trước đây tôi tới Châu Thành đều ở đây”, Tô San vừa cười vừa nói.

Không có Tần Đại Dũng, tâm trạng của Tô San cực kỳ vui vẻ, nhưng cũng không có biểu hiện gì khác thường.

“Dương Thanh, hồ bơi ngoài trời của khách sạn này được lắm đấy, anh có muốn thử không?”

Ăn trưa xong, Tô San đột nhiên cười hỏi.

“Được, tôi cũng đang không có chuyện gì làm, vận động chút sau giờ ăn vậy”, Dương Thanh cười trả lời.

Anh không hề nhận ra cô gái xinh đẹp động lòng người này đang từng bước dụ dỗ mình vào trong vòng khống chế của cô ta.

Dường như khách sạn nào ở Châu Thành cũng có hồ bơi ngoài trời.
Mà khách sạn Hoa Viên bọn họ đang ở có một hồ bơi ngoài trời cực lớn ở trên tầng cao nhất.

Tuy hôm nay là ngày nghỉ nhưng không phải trong mùa du lịch nên không có nhiều khách du lịch tới ở.

Lúc Dương Thanh và Tô San lên đến tầng cao nhất, chẳng có một bóng ma nào trên đó cả.

“Công tác vệ sinh ở khách sạn Hoa Viên cực tốt, mỗi ngày đều có người chuyên đến khử độc nước hồ bơi, sạch sẽ hơn nhiều so với mấy hồ bơi bên ngoài”.

Tô San vừa nói vừa cởi khăn bông trên người xuống.

Lúc Dương Thanh nhìn thấy bộ bikini ba mảnh màu đen trên người Tô San thì ngơ cả người.

Thân hình Tô San cực kỳ nóng bỏng, bây giờ chỉ mặc bikini ba mảnh, những mảng da thịt còn lại đều lộ ra bên ngoài.

Cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng của Dương Thanh, Tô San thầm mừng.

Dương Thanh không phải là người chưa trải sự đời, năm xưa anh chinh chiến ở biên giới phía Bắc cũng đã từng đi qua rất nhiều nơi, cũng đã gặp đủ loại người đẹp rồi.

Nhưng Tô San thì khác, ngoài nhan sắc cực cao ra, thân hình cô ta cũng là cực phẩm.

Điều quan trọng là cô gái này là bạn thân của vợ mình.

"Tôi đột nhiên thấy không khỏe, về phòng trước đã nhé".

Nghĩ Tô San là bạn thân của Tần Thanh Tâm, Dương Thanh thấy hơi tự trách.
Không có Tần Thanh Tâm ở đây mà anh lại đi bơi với Tô San.

Tuy là một chuyện rất bình thường, nhưng ở đây chỉ có hai bọn họ, hơn nữa cô gái này còn ăn mặc rất hở hang.

Dương Thanh nói xong thì dứt khoác quay người rời đi.

"Dương Thanh, đợi chút…
ôi chao…"

Tô San đột nhiên hét lên.

Dương Thanh bất giác dừng chân lại, quay đầu đã nhìn thấy Tô San ngã xuống sàn nhà, mặt nhăn nhó, xoa chân của mình.

"Cô sao thế?"

Dương Thanh vội bước tới.

Tô San nhăn nhó, nắm cổ chân nói: "Hình như là bị trẹo chân rồi, Dương Thanh, anh có thể dìu tôi về phòng không?"

"Được!"

Dương Thanh vội đỡ Tô San đứng dậy.

“Ôi chao…
đau…”

Dương Thanh vừa đỡ cô ta dậy, cô ta đã kêu lên, người tựa hẳn vào người Dương Thanh.
Không biết vô tình hay cố ý, hai tay cô ta đột nhiên ôm lấy Dương Thanh.

- ——————

.

Chương 212: 212: Dễ Như Trở Bàn Tay

Vốn dĩ Dương Thanh chỉ mặc một cái quần bơi, Tô San mặc bikini, lúc này cô ta đang ôm anh, cơ hể hai người dính sát với nhau.

Cảm nhận được hơi ấm từ làn da của Tô San, có một khoảnh khắc, Dương Thanh hơi dao động.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc thôi, sau đó anh đã trấn tĩnh lại.

“Cô ngồi xuống trước đã, tôi xem giúp cô!”

Dương Thanh khẽ đẩy Tô San ra, đỡ cô ta xuống đất.

Ánh mắt Tô San hơi thất vọng, nhưng gương mặt vẫn tỏ ra rất đau đớn: “Dương Thanh, cổ chân của tôi sẽ không bị gãy đấy chứ? Tôi thấy đau lắm, không đi nổi”.

Dương Thanh không trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm chỗ mắt cá chân của cô ta, hơi đỏ một chút, còn lại không có gì bất thường.

Xem ra đúng là bị trẹo chân, nhưng không quá nghiêm trọng, không đến mức đi không nổi.

“Yên tâm đi, chân của cô không sao, hơi bị trẹo chút thôi”.

Dương Thanh nói rồi đứng dậy: “Cô ở đây đợi chút, tôi đi lấy ít thuốc cho cô”.

Nói xong, Dương Thanh không đợi Tô San nói gì đã quay người đi.

Nhìn bóng lưng của Dương Thanh, vành mắt Tô San ửng đỏ, cắn chặt cánh môi đỏ mọng: “Vì sao người gặp anh trước không phải là em?”

Từ lần trước ở cửa nhà họ Tô, suýt bị xe tông, Dương Thanh hệt như một vị thần, ôm cô ta thoát chết thì hình bóng của anh đã khắc sâu trong đầu cô ta.

Mấy ngày nay, ngày nào cô ta cũng nhớ lại cảnh tượng xảy ra hôm đó, cứ cảm thấy đó như mộng ảo, cô ta rất thích vòng tay ôm của Dương Thanh.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến những điều này, cô ta lại nhớ đến Tần Thanh Tâm.

Cô ta thích Dương Thanh, nhưng tình bạn thân với Tần Thanh Tâm cũng là thật.
Mãi cho đến khi Dương Thanh xuất hiện, khiến cô ta tiến thoái lưỡng nan.

Vô số lần cô ta muốn chủ động liên lạc với Dương Thanh, nhưng mỗi lần nảy ra suy nghĩ này, cô ta lại thấy tiếc nuối tình bạn thân.
Thế nên cô ta chỉ có thể kìm lòng.

Hôm nay gặp sát thủ, suốt cả quá trình cô ta không thể nào cắt đuôi được xe của đối phương, thậm chí cô ta đã chuẩn bị tinh thần để bị giết rồi.

Nhưng ngay lúc đó, Dương Thanh lại xuất hiện, anh lại cứu cô ta thêm một lần.

Thế nên cô ta lập tức điều tra khách sạn Dương Thanh đang ở, sau đó cố ý tình cờ gặp Dương Thanh ở khách sạn, sau đó lại đặt phòng ngay cạnh phòng anh.

Thậm chí cô ta còn gọi điện điều khiển, dùng hợp đồng quan trọng để dẫn dắt Tần Đại Dũng rời khỏi Châu Thành, tất cả chỉ để có được cơ hội ở riêng với Dương Thanh.

Lúc cô ta đang suy nghĩ lung tung, Dương Thanh đã mặc áo quần chỉnh tề, mang một bình thuốc xịt tới.

“Đây là thuốc xịt chấn thương dự phòng của khách sạn, vận động viên đều dùng loại bình xịt này”.

Dương Thanh nói xong thì xịt thuốc vào mắt cá chân giúp Tô San.

Chẳng mấy chốc, cô ta cảm thấy mắt cá chân của mình mát lạnh.

Tô San biết, nếu mình còn tiếp tục diễn kịch thì sẽ bị lật tẩy.
Cô ta vờ tỏ ra vui mừng: “Thần kì thật, không đau nữa thật này!”

Dương Thanh cười: “Không đau nữa thì tốt rồi, đi thôi!”

Lần này, Dương Thanh chỉ đưa Tô San về đến trước cửa phòng rồi trở về phòng của mình.

Trong phòng, đầu óc Dương Thanh toàn hình ảnh Tô San mặc bikini lúc nãy.

Anh là đàn ông đang tuổi sung sức, tuy có vợ đẹp là Tần Thanh Tâm nhưng ngoài lần tiếp xúc thân mật năm năm trước thì anh và cô không còn tiếp xúc thân mật như thế nữa.

Tô San vốn đã là một cô gái cực phẩm, cô ta lại muốn quyến rũ Dương Thanh.
Đối với Dương Thanh, có thể nhịn được không mắc bẫy của cô ta là đã giỏi lắm rồi.

“Đầu mình đang nghĩ gì thế này?”

Dương Thanh chợt bừng tỉnh, tự mắng mình.

Cùng lúc này, tại nhà họ Châu, Châu Thành.

Sau khi Trịnh Mỹ Linh bị Trịnh Đức Hoa tát cho một cái thì giở thói tiểu thư bỏ đi.
Ăn cơm trưa với bạn bè bên ngoài xong mới về nhà họ Châu.

“Chị họ, chiều nay có một buổi triển lãm đồ cổ ở trung tâm triển lãm Châu Thành trong phố.
Chỗ em vừa hay có hai tấm vé mời, chị đi với em được không?”

Trịnh Mỹ Linh tỏ ra thân thiết, khoác tay Tần Thanh Tâm nói.

“Trịnh Mỹ Linh, em lại giở trò mèo gì nữa thế?”

Tần Y đi từ phía bên cạnh tới, nét mặt không vui.

Trong lòng Tần Y, Dương Thanh là idol của mình.
Sáng nay Trịnh Mỹ Linh không hề nể mặt Dương Thanh, còn buông lời ác ý với anh, cô ta đã ghi sổ rồi.

“Chị Y, em thì có trò mèo gì được chứ?”

Trịnh Mỹ Linh cười khúc khích: “Thế này nhé, em nhờ bạn em lấy thêm một tấm vé mời nữa, chị cũng đi cùng luôn nhé?”

“Không đi!”

Tần Y lạnh lùng đáp.

“Chị còn phải trông Tiêu Tiêu nên không đi đâu”.

Tần Thanh Tâm cũng lên tiếng từ chối.

Trịnh Mỹ Linh đảo mắt một vòng rồi nói: “Chị họ, em nhớ lần trước chị nói muốn mở rộng tập đoàn Tam Hòa ra thị trường Châu Thành đúng không? Thế thì chị nhất định phải tới triển lãm đồ cổ lần này”.

“Đúng là chị định mở rộng ra thị trường Châu Thành, nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc chị có đi triển lãm đồ cổ hay không?”

Tần Thanh Tâm nghi ngờ hỏi.

Trịnh Mỹ Linh cười nói: “Chị họ, nghe nói triển lãm đồ cổ lần này là do nhà họ Hàn quyền thế nhất tỉnh lỵ tổ chức.
Chị suy nghĩ thử đi, đó là nhà giàu bậc nhất tỉnh lỵ đấy, nếu họ tổ chức triển lãm đồ cổ ở Châu Thành thì chẳng phải các doanh nghiệp và các gia tộc lớn ở Châu Thành đều sẽ đến tham dự sao? Chị không cảm thấy đây là một cơ hội à?”

Tần Thanh Tâm vốn dĩ không định đi triển lãm, nhưng nghe Trịnh Mỹ Linh phân tích vậy thì chợt thấy hứng thú.

“Mỹ Linh, em chắc chắn là nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ tổ chức triển lãm đồ cổ chứ?”

Tần Thanh Tâm hơi kích động hỏi.

Trịnh Mỹ Linh trợn mắt, lấy vé mời ra đưa cho Tần Thanh Tâm: “Chị họ, chị tự xem đi.
Người mời trên thiệp là Đồ cổ Tập Mỹ.
Chắc chị cũng biết, sau lưng Đồ cổ Tập Mỹ là nhà họ Hàn nhỉ?”

Nhà họ Hàn giàu sang nhất tỉnh lỵ phất lên nhờ kinh doanh đồ cổ.

Còn Đồ cổ Tập Mỹ chính là sản nghiệp dưới trướng nhà họ Hàn.

“Được, chị đi với em!”

Tần Thanh Tâm không do dự thêm nữa, lập tức đồng ý.

“Chị, chị đi với nó thật à? Anh rể đã dặn em ở đây bảo vệ chị đấy”.

Tần Thanh Tâm lên tiếng.

Cô ta không tin Trịnh Mỹ Linh sẽ tốt bụng dắt Tần Thanh Tâm đi triển lãm đồ cổ vì giúp Tần Thanh Tâm mở rộng thị trường ở Châu Thành đâu.

“Chị Y, chị yên tâm đi.

Tuy nhà họ Trịnh của em không phải thế gia vọng tộc gì, nhưng em cũng có vài bạn bè trong mấy nhà quyền thế, em có thể bảo vệ tốt cho chị họ”, Trịnh Mỹ Linh cười nói.

Tần Thanh Tâm kéo tay Tần Y, nghiêm túc nói: “Y Y, chắc em hiểu tập đoàn Tam Hòa có ý nghĩa như thế nào với chị.
Chị muốn tập đoàn phát triển lớn mạnh hơn nữa, đây là một cơ hội của chị!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tần Thanh Tâm, Tần Y không nỡ ngăn cản thêm nữa.
Cô ta thở dài rồi nói: “Được, thế chị cứ đi đi, em trông Tiêu Tiêu giúp chị”.

“Cảm ơn em nhé Y Y!”, Tần Thanh Tâm cảm kích lắm.

Sau khi Trịnh Mỹ Linh chắc chắn rằng Tần Thanh Tâm sẽ đi thì vẻ mặt cực kỳ kích động, nôn nóng kéo Tần Thanh Tâm định đi luôn: “Chị họ, chúng ta đi mau thôi! Đừng để bị trễ giờ!”

Trên đường đi, Trịnh Mỹ Linh lén lút gửi tin nhắn, nội dung gọn lỏn: “Xong!”

Ngay khi Tần Thanh Tâm vừa rời khỏi nhà họ Châu, Tần Y đã gọi điện thoại cho Dương Thanh: “Anh rể, chị họ bị Trịnh Mỹ Linh dẫn đi rồi, nói là đi tham gia triển lãm đồ cổ gì đó, ở trung tâm triển lãm Châu Thành ấy”.

“Được, bây giờ anh đi tìm cô ấy đây”.

Dương Thanh dứt khoát nói.

Một bên khác, Trịnh Mỹ Linh đã dẫn Tần Thanh Tâm tới trung tâm triển lãm Châu Thành rồi.

“Mỹ Linh, em tới rồi à!”

Hai cô gái vừa xuống xe đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Anh Hào, để các anh đợi lâu rồi!”, Trịnh Mỹ Linh cười khúc khích nói.

Lúc Tần Thanh Tâm nhìn thấy Trần Anh Hào thì cực kỳ khó chịu nói: “Mỹ Linh, không phải em nói chỉ có hai chị em mình thôi à?”

“Chị họ, em cũng không biết anh Hào sẽ tới mà.
Chị đừng nghĩ nhiều nữa, có anh Hào chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Trịnh Mỹ Linh lo Tần Thanh Tâm sẽ bỏ đi nên vội kéo tay cô nói: “Nhà họ Trần là một trong hai gia tộc lớn nhất, anh Hào cũng quen biết rộng rãi nữa.
Anh ấy tùy tiện giới thiệu cho chị vài nhân vật lớn thì chẳng phải chuyện tập đoàn Tam Hòa của chị mở rộng thị trường ở Châu Thành sẽ dễ như trở bàn tay sao?”

- ————

.

Chương 213: 213: Sản Nghiệp Của Mình

Tần Thanh Tâm thấy Trần Anh Hào cũng ở đó, nét mặt cô không mấy vui.

Nhưng đến thì cũng đến rồi, nếu bỏ về thì sẽ có những ảnh hưởng không hay.

Hơn nữa, cô đến là để làm quen với một số doanh nhân ở Châu Thành, sự có mặt của Trần Anh Hào cũng không liên quan gì đến cô cả.

Nghĩ đến điều này, Tần Thanh Tâm lại có thể chấp nhận sự thật rằng Trần Anh Hào cũng đang ở đó.

“Thanh Tâm, sao tôi cảm thấy cô có vẻ rất thù hằn tôi? Tôi không chọc giận gì cô chứ?”

Trần Anh Hào đột nhiên lên tiếng với một nụ cười nhạt, trông rất giả tạo.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi với anh không thân, phiền anh gọi họ tên của tôi.
Cái tên Thanh Tâm, không phải người nào cũng có thể gọi được!”

Trần Anh Hào hơi tức giận, đường đường là người thừa kế tương lai của nhà họ Trần khét tiếng giàu có nhất ở Châu Thành, anh ta muốn loại phụ nữ nào mà không có?

Bây giờ lại bị một người phụ nữ đã kết hôn không thèm nhìn như vậy.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng anh ta không hề thể hiện ra bên ngoài.

Nhìn thấy vậy, Trịnh Mỹ Linh liền nói: “Chị họ, em nói thật với chị, thật ra thư mời của chúng ta đều là do anh Hào đưa cho, chúng ta nên cảm ơn anh ấy mới phải”.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm có chút thay đổi, tỏ ra hơi do dự.
Khi cô đang cân nhắc có nên trả lại thư mời hay không, thì đột nhiên sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc: “Vợ!”

Thấy Dương Thanh đi tới, trong lòng cô đột nhiên có chút luống cuống, cảm giác như mình bị bắt quả tang khi lén lút gặp gỡ những chàng trai khác sau lưng Dương Thanh vậy.

Cô không ngốc, đương nhiên cô có thể nhìn ra Trịnh Mỹ Linh đang cố gán ghép cô và Trần Anh Hào, mặc dù lương tâm cô trong sáng, nhưng rốt cuộc vẫn bị Dương Thanh bắt gặp.

"Chồng!"

Giọng nói của Tần Thanh Tâm có chút áy náy.

Cô vừa định giải thích, thì Trịnh Mỹ Linh đứng bên cạnh liền hỏi: "Chị, sao anh ta lại đến đây? Chị gọi anh ta đến đấy à?"

"Tâm là vợ của tôi, dù cô ấy gọi tôi đến thì đã sao? Hơn nữa cô là người ngoài, cô quản nhiều quá rồi đấy nhỉ?"

Tần Thanh Tâm chưa kịp lên tiếng, Dương Thanh đã nói, nếu không phải nể mặt Tần Thanh Tâm, anh đã tát cho cô gái này một bạt tai.

"Anh câm miệng lại đi! Cái thứ rác rưởi, anh không có tư cách nói chuyện với tôi!"

Trịnh Mỹ Linh quát Dương Thanh, sau đó nói với Tần Thanh Tâm: "Chị họ, chị có biết anh Hào đã trả bao nhiêu tiền để có được một tấm thư mời không? Thế mà chị lại gọi cái thứ rác rưởi này qua.
Chị đùa đấy à?"

"Chị biết hôm nay ai là người tổ chức buổi triển lãm đồ cổ ở đây không? Đó là Đồ cổ Tập Mỹ, được hậu thuẫn bởi gia tộc họ Hàn giàu có bậc nhất tỉnh lỵ đấy.
Phàm những người đến được đây thì không sang cũng giàu.
Chị để thằng ăn hại như anh ta đến đây, không phải làm cho chị mất mặt hay sao?"

"Câm miệng!"

Lời nói của Trịnh Mỹ Linh khiến Tần Thanh Tâm nghe rất chói tai.
Cô mắng xong, tức giận nói: "Dù thế nào thì anh ấy cũng là anh rể của em.
Nếu em xem thường anh ấy như vậy thì thôi bỏ đi!".

“Đã vậy, chị sẽ không dự buổi triển lãm đồ cổ này nữa!”

Nói xong, cô quay lưng nắm lấy tay Dương Thanh, dịu dàng nói: “Chồng, chúng ta đi thôi!”

Phản ứng của Tần Thanh Tâm khiến trong lòng Dương Thanh thấy ấm áp.

Anh đã đoán được tại sao Tần Thanh Tâm lại tới đây.

Anh biết rất rõ tập đoàn Tam Hòa quan trọng với Tần Thanh Tâm như thế nào.

Bây giờ, để bảo vệ mình, Tần Thanh Tâm lại từ bỏ cơ hội tham gia buổi triển lãm đồ cổ và giao lưu với các doanh nhân ở Châu Thành.

Trịnh Mỹ Linh ngớ cả người ra.
Trong ký ức của cô ta, Tần Thanh Tâm chỉ có mối hận sâu sắc với Dương Thanh, nhưng cái cách mà Tần Thanh Tâm thể hiện ngày hôm nay thì phải giải thích như nào?

“Chị họ, chị đừng giận chứ! Sau này em sẽ không lớn tiếng với anh ta nữa, được không? Đây là cơ hội để các doanh nhân lớn ở Châu Thành tụ họp, cứ cho là vì tập đoàn Tam Hòa, thì chị cũng nhất định phải tham gia!”

Trịnh Mỹ Linh liền ôm lấy cánh tay của Tần Thanh Tâm, thì thào nói.

Cô ta làm mối cho Trần Anh Hào với Tần Thanh Tâm, nếu Tần Thanh Tâm rời đi, cô ta không biết ăn nói thế nào với Trần Anh Hào.

“Tâm, đây quả thực là một cơ hội tốt để tiếp xúc với các doanh nhân ở Châu Thành, hay là cứ vào xem thử đi!”

Lúc này, Dương Thanh đột nhiên nói.

Tần Thanh Tâm vốn đã muốn vào, Dương Thanh cũng đã nói như vậy, sau khi cân nhắc, cô nói: “Được, vậy em vào xem thử”.

Thấy Tần Thanh Tâm đồng ý, Trịnh Mỹ Linh vô cùng hứng khởi.

Còn ánh mắt của Trần Anh Hào đứng bên cạnh thì đầy suy tính.

Bốn người vừa bước đến cửa sảnh triển lãm đã bị bảo vệ chặn lại.

“Xin chào anh Trần, anh cho tôi xem thư mời!”

Bảo vệ vừa nhìn đã nhận ra Trần Anh Hào, mặc dù đang yêu cầu trình thư mời, nhưng rõ ràng thái độ của bảo vệ rất tôn trọng.

Trần Anh Hào khẽ cười, lấy ra ba tấm thiệp mời đưa cho bảo vệ, đồng thời nói: “Các anh làm rất tốt, những ai không có thiệp mời, tuyệt đối không được cho vào!”

Rõ ràng là anh ta đang ám chỉ đối phương, đừng vì thân phận của anh ta mà mà cho phép tất cả những người đi cùng anh ta vào.

“Anh Trần, tôi rất xin lỗi, anh chỉ có ba tấm thư mời, nhưng lại dẫn theo tận ba người.
Anh xem…”

Đương nhiên bảo vệ hiểu ý Trần Anh Hào, cố tình nói với vẻ mặt khó xử.

“Tôi dẫn theo ba người sao?”

Anh ta giả vờ ngạc nhiên: “Tôi chỉ dẫn theo hai người đẹp, con mắt nào của anh thấy tôi dẫn theo ba người?”

Vừa nãy tên bảo vệ tưởng rằng Trần Anh Hào muốn họ kiểm tra kỹ thư mời, lúc này mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của anh ta.

“Rất xin lỗi anh Trần, tôi nhìn nhầm rồi.
Nhưng xin anh hãy yên tâm, chắc chắn chúng tôi sẽ không để cho bất kỳ ai trà trộn vào buổi triển lãm”

Bảo vệ vội vàng nói rồi liếc mắt nhìn Dương Thanh.

Thực ra, với thân phận của Trần Anh Hào, cho dù không có thư mời, anh ta vẫn có thể tùy ý ra vào buổi triển lãm.
Thậm chí anh ta có dẫn thêm một vài người vào xem triển lãm cũng không thành vấn đề.

Nhưng rõ ràng là anh ta muốn làm bẽ mặt Dương Thanh.

“Chị họ, em đã nói rồi mà, việc kiểm tra ở đây rất nghiêm ngặt, không thể vào nếu không có thư mời.
Anh ta đến đây cũng như không”.

Trịnh Mỹ Linh cố ý nói.

Tần Thanh Tâm không chút do dự nói: “Nếu đã như vậy thì chị không vào nữa!”

“Tâm, em vào trong chờ anh, anh sẽ vào ngay”.

Dương Thanh mỉm cười nói.

Tần Thanh Tâm đang định nói gì đó nhưng đột nhiên nhìn thấy ánh mắt tự tin của Dương Thanh, lúc này cô mới yên tâm.

Cô khẽ gật đầu: “Được rồi, vậy em vào trong chờ anh!”

“Ha ha!”

Trần Mỹ Linh cười khinh khỉnh: “Có người da mặt càng ngày càng dày, cũng ba hoa chém gió hơn nhiều”.

“Tốt hơn hết các anh nên kiểm tra kỹ càng và đừng để ai trà trộn vào bên trong.
Buổi triển lãm đồ cổ hôm nay do nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ tổ chức.
Nếu xảy ra sự cố gì, các anh không kham nổi đâu!”

Trịnh Mỹ Linh trông cứ như một cô chủ của một gia đình giàu có, dặn dò bảo vệ ở cửa.

“Xin cô yên tâm, chắc chắn chúng tôi sẽ không để thứ rác rưởi nào vào trong đâu ạ”.

Bảo vệ mỉm cười, ánh mắt bài xích nhìn Dương Thanh.

Ngay khi Tần Thanh Tâm và những người khác bước vừa vào sảnh triển lãm đồ cổ, nhân viên bảo vệ đã lớn giọng quát Dương Thanh: “Thằng nhãi, mẹ kiếp, mày còn đứng ở đây làm gì? Nếu không có thư mời thì mau cút ra ngoài đi!”

Dương Thanh mặc kệ tiếng quát tháo của hai tên bảo vệ, giơ tay lên liếc nhìn thời gian rồi tự nhủ: “Chắc sắp đến nơi rồi nhỉ?”

“Đệch! Mày coi bọn tao là vật trang trí sao? Còn không cút đi?”

Bị Dương Thanh phớt lờ, hai tên bảo vệ cực kỳ tức giận, một tên cầm gậy cao su chỉ vào Dương Thanh, đe dọa: “Biến khỏi đây ngay, nếu không tao sẽ ra tay đó!”

Dương Thanh cau mày lạnh lùng nhìn đối phương: “Nếu không muốn mất việc, tốt nhất đừng sủa bừa, thư mời của tôi sẽ có người mang đến nhanh thôi”.

“Mẹ nó! Thứ chán sống! Đánh nó!”

Tên bảo vệ kia quát lên rồi lao về phía Dương Thanh thật, không hề do dự vung cây gậy cao su trong tay về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn luôn đứng tại chỗ, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương đang lao về phía mình.

“Khốn kiếp, dừng lại tay lại!”

Đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ đột nhiên vang lên.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, hai tên bảo vệ lập tức dừng lại, họ thấy một người đàn ông trung niên đang vội vàng đi tới.

“Sếp Lạc!”

Người đàn ông trung niên chính là Lạc Bân, tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà.

Mà trung tâm triển lãm Châu Thành vốn thuộc sở hữu của tập đoàn Thành Hà.

Dưới cái nhìn của hai tên bảo vệ, Lạc Bân chạy đến trước mặt Dương Thanh, khẽ gật đầu nói: “Cậu Thanh, thực sự xin lỗi, để cậu đợi lâu rồi!”

Nhìn thấy Lạc Bân cung kính với Dương Thanh, hai tên bảo vệ lập tức hóa đá, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

- ————————

.

Chương 214: 214: Sao Có Thể

Hai tên bảo vệ nhìn bộ dạng cung kính của Lạc Bân, lập tức nhớ lại vừa rồi bọn họ suýt chút đã đánh Dương Thanh, sợ đến nỗi suýt đái ra quần.

Trung tâm triển lãm Châu Thành thuộc tập đoàn Thành Hà, mặc dù đơn vị tổ chức buổi triển lãm đồ cổ lần này là nhà họ Hàn ở tỉnh ly, nhưng bọn họ lại là nhân viên bảo vệ của trung tâm triển lãm Châu Thành.

Ở đây, công việc rất nhàn, về cơ bản chỉ có hai buổi triển lãm một tuần, thậm chí có khi một tuần một lần.

Giờ xem ra, rất có thể sẽ mất đi công việc này.

“Mắt chó của mấy cậu mù rồi à, dám đánh cả cậu Thanh. Chán sống rồi đúng không!”

Lạc Bân lộ vẻ tức giận, vài giờ trước ông ta mới nói cho Dương Thanh biết tập đoàn Thành Hà đã ổn định, nhưng bây giờ, dưới trướng của tập đoàn Thành Hà lại có người dám ra tay với Dương Thanh.

Chỉ với điều này, Dương Thanh đã có lý do để phủ nhận mọi công việc mà ông ta đã làm bấy lâu nay.

“Đánh tàn phế hai tên khốn kiếp này cho tôi! Từ nay về sau không được phép bước vào Châu Thành nửa bước!”

Lạc Bân ra lệnh cho hai người vệ sĩ phía sau.

“Bụp!”

Hai tên bảo vệ nhìn nhau, vội vã quỳ xuống nói với Lạc Bân: “Sếp Lạc, chúng tôi thật sự biết sai rồi, lần sau không dám tái phạm nữa! Ông tha cho chúng tôi đi!”

“Đợi đã!”

Dương Thanh đột nhiên gọi hai tên vệ sĩ nói: “Bảo bọn họ rời khỏi đây được rồi, không cần phải đánh tàn phế đâu!”

Mặc dù nhìn dáng vẻ khinh thường người khác của hai tên bảo vệ này rất đáng ghét nhưng không đến mức phải tiệt đường sống của họ.

“Còn không mau cút đi!”

Lạc Bân quát vào mặt hai tên bảo vệ.

Hai tên này đâu dám cầu xin nữa, vội vàng bỏ chạy.

“Chủ tịch, tôi xin lỗi!”

Sau khi bảo vệ rời đi, Lạc Bân mới dám gọi chủ tịch.
Ông ta rất day dứt, cảm thấy như mình đã làm rất tốt, nhưng lại bị cấp trên phát hiện ra lỗi sai.

Dương Thanh xua tay: “Công ty nhiều nhân viên như vậy, ông cũng có thể nắm rõ về tình hình của mỗi một người được, đúng không?”

Dương Thanh không có ý trách móc Lạc Bân.
Ông ta mừng thầm, nhưng Dương Thanh đột nhiên nói: “Đến khi ông tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh, thành lập bộ phận thanh tra để kiểm tra công việc của các bộ phận, các chi nhánh bất cứ lúc nào”.

“Vâng, thưa chủ tịch!”

Lạc Bân nhanh chóng đáp lại.

“Tôi tự vào xem, ông không cần phải theo tôi”.

Dương Thanh đang chuẩn bị vào hội trường, Lạc Bân đột nhiên nói: “Chủ tịch, còn một chuyện nữa, tôi cần báo cáo với cậu”.

“Vừa rồi Hàn Khiếu Thiên, chủ gia tộc họ Hàn ở tỉnh lỵ đã đến Châu Thành.
Mà triển lãm đồ cổ ở trung tâm triển lãm Châu Thành do nhà họ Hàn ủy thác cho chúng ta tổ chức.
Cậu xem, có nên gặp ông ấy không?”

Lạc Bân nói một cách nghiêm túc.

Dương Thanh không cần suy nghĩ đã trả lời: “Không gặp!”

Mặc dù nhà họ Hàn là gia tộc quyền quý nhất tỉnh lỵ, nhưng trong mắt Dương Thanh, họ cũng như những gia tộc hàng đầu ở Giang Hải mà thôi.

Với thân phận của anh, đúng là không cần gặp chủ gia tộc họ Hàn.

Mãi đến khi Dương Thanh rời đi, Lạc Bân mới cảm thấy nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán rồi nói với thư ký phía sau: "Vào đại sảnh theo dõi chủ tịch cho tôi.
Nếu có ai mờ mắt dám chọc giận cậu Thanh thì đuổi cổ hết ra ngoài cho tôi, bất kể người đó là ai!"

"Vâng!"

Thư ký lập tức đáp lại.

Cùng lúc này, các loại cổ vật được đặt trong tủ kính chống đạn tinh xảo trong căn một sảnh triển lãm rộng lớn.

Mấy thứ như tranh chữ cổ, gốm sứ, ngọc bích, còn có các thứ linh tinh khác, đều có đầy đủ các loại.
Hoàn toàn có thể diễn tả bằng cụm "muôn hình muôn vẻ, thứ gì cũng có".

Nhưng rất ít người thực sự quan tâm đến đồ cổ, hầu hết họ túm năm tụm ba trước một món đồ cổ nào đó trong khi đó lại bàn luận về những chủ đề khác.

Nhìn cách ăn mặc của những người đó, biết ngay họ không phải là người bình thường.

Vốn dĩ Tần Thanh Tâm muốn nhân cơ hội làm quen với những doanh nhân Châu Thành, nhưng cuối cùng lại không có ai mà cô quen cả, hơn nữa bọn họ đều đứng tụm hai, tụm ba, cô không có cơ hội để xen vào.

Trần Anh Hào vừa bước vào đại sảnh, đã bị một đám người vây quanh.
Anh vô cùng đắc ý, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Tần Thanh Tâm.

Anh ta biết rõ, Tần Thanh Tâm đến đây để gặp những doanh nhân Châu Thành, nhưng lúc này anh ta lại không mảy may muốn giới thiệu giúp cô.

“Chị họ, không phải chị muốn làm quen với những doanh nhân Châu Thành sao? Hay là chị tới gặp anh Hào nói với anh ấy một tiếng, anh ấy rất tốt, chỉ cần chị mở lời thì nhất định sẽ giúp đỡ”.

Trịnh Mỹ Linh đâu phải không hiểu mục đích của Trần Anh Hào, cô ta cười rồi nói với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm mặt không chút cảm xúc, không thèm nhìn Trần Anh Hào một cái, lạnh nhạt nói: “Không cần!”

Nói xong, cô hơi lo lắng liếc nhìn lối vào sảnh triển lãm, dù rất nóng lòng muốn làm quen với các doanh nhân, nhưng cô cũng lo lắng Dương Thanh sẽ không vào được.

Trần Anh Hào cố ý phớt lờ Tần Thanh Tâm, nhưng lại thấy cô không chút đếm xỉa đến mình, khiến anh ta hơi tức giận.

“Thanh Tâm, cô cảm thấy buổi triển lãm đồ cổ nhà họ Hàn tổ chức lần này thế nào?”

Trần Anh Hào trông như một quý ông, mỉm cười hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ liếc anh ta một cái: “Đã là triển lãm do nhà họ Hàn tổ chức, đương nhiên rất tốt!”

“Sếp Trần, người đẹp này là ai?”

Những người đi theo Trần Anh Hào nhìn thấy Tần Thanh Tâm, ai nấy đều bất ngờ.

Tần Thanh Tâm là người đẹp số một Giang Hải, điều đó đã đủ cho thấy cô là người có nhan sắc cao đến cỡ nào.

- ————

.

Chương 215: 215: Phụ Nữ Đẹp Luôn Được Chào Đón

“Cô ấy là bạn của tôi!”

Trần Anh Hào cười nói.

“Sếp Trần, chắc không phải là bạn bè bình thường đâu nhỉ?”

“Đúng vậy, sếp Trần vẫn chưa chịu kết hôn, chắc là vì người đẹp này đây nhỉ?”

“Sếp Trần còn trẻ, cô gái này lại xinh đẹp như vậy, hai người đúng là một cặp xứng đôi vừa lứa”.

“Sếp Trần, kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho tôi nhé!”

…

Những người xung quanh đều a dua vào nịnh bợ.

Trần Anh Hào không giải thích, mặt đỏ bừng, rõ ràng là rất hài lòng với những gì đám người này nói.

“Mọi người hiểu lầm rồi, sếp Trần và tôi chỉ là bạn bè bình thường”.

Tần Thanh Tâm giải thích: “Tôi là Tần Thanh Tâm, tổng giám đốc của tập đoàn Tam Hòa ở Giang Hải.
Lần này tôi đến Châu Thành là để làm quen với các sếp ở Châu Thành!”

Câu bạn bè bình thường mà Tần Thanh Tâm nói trước đó làm cho Trần Anh Hào có chút vui mừng, dù sao thì trước đó cô cũng chả buồn nói chuyện với anh ta.

Tuy nhiên, những lời nói sau đó lại khiến anh ta thầm tức giận.

Hai câu nói ngắn gọn của Tần Thanh Tâm không chỉ cho thấy khoảng cách với anh ta, mà còn nhân cơ hội trò chuyện với các doanh nhân ở Châu Thành.

Những người này đều là do anh ta cố ý dẫn đến để buộc Tần Thanh Tâm phải nhờ anh ta giúp đỡ, rồi mới chịu giới thiệu để bọn họ làm quen.

Tuy nhiên, Tần Thanh Tâm đã không cần đến anh ta.
Thay vào đó, cô mượn sức của anh ta, chẳng mấy chốc đã có thể trò chuyện rôm rả với các doanh nhân ở Châu Thành.

Bất kể là ở đâu, phụ nữ đẹp luôn được chào đón.

Vào lúc này, những người mà Trần Anh Hào dẫn đến đã gạt hắn sang một bên, kéo nhau vây quanh Tần Thanh Tâm, họ đã bắt đầu nói về việc hợp tác.

"Vâng, sếp Vương, quyết định vậy nhé.
Sáng thứ Hai, chúng ta sẽ bàn cụ thể về việc hợp tác".

"Sếp Triệu, tôi phải bàn chuyện hợp tác với sếp Vương vào sáng thứ Hai, hay là buổi chiều tôi sẽ đích thân đến tìm ông?"

"Sếp Lý, thật tốt quá, cảm ơn ông đã tin tưởng.
Tôi sẽ sắp xếp người lập hợp đồng trong thời gian sớm nhất, và sẽ nhanh chóng tìm ông để ký hợp đồng".

…

Chỉ trong vài phút, một số công ty ở Châu Thành đã bày tỏ thiện chí hợp tác với tập đoàn Tam Hòa.

Một số người thậm chí còn quyết định hợp tác ngay tại chỗ.

Điều này khiến Trần Anh Hào giận tím người, nhưng anh ta luôn muốn tỏ ra là một quý ông trước mặt mọi người, chắc chắn không thể nổi giận vào lúc này, nếu không hình ảnh mà anh ta đã tạo dựng bấy lâu nay sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Trịnh Mỹ Linh không ngờ rằng, chị họ của mình lại giỏi giang đến vậy.

Mấy người Trần Anh Hào dẫn đến đều bị Tần Thanh Tâm thuyết phục hợp tác, hơn nữa lại trong thời gian ngắn như vậy.

Trần Anh Hào liếc nhìn Trịnh Mỹ Linh, cô ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vã lao vào đám đông kéo Tần Thanh Tâm ra và nói:
"Chị họ, về chuyện hợp tác, đợi đến lúc đi làm lại hẵng nói tiếp.
Đây là buổi triển lãm đồ cổ do nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ tổ chức, nếu để cho nhà họ Hàn biết mọi người đang nói chuyện công việc, há chẳng phải đang tát vào mặt nhà họ Hàn sao? "

Trịnh Mỹ Linh nói dứt câu, mấy doanh nhân Châu Thành mới tỉnh ngộ, đơn vị tổ chức triển lãm là nhà họ Hàn đấy! Vì vậy bọn họ lần lượt tạm biệt Tần Thanh Tâm, tỏ ý lần sau sẽ nói tiếp việc hợp tác.

Tần Thanh Tâm có chút không hài lòng, nhưng cũng không thể nổi giận được.

“Thanh Tâm, có thể tính là tôi đã giúp cô một chuyện lớn rồi nhỉ? Cô nên thể hiện chút gì đó đi chứ?”

Trần Anh Hào bước về phía trước, cười và nói.

“Đó là điều đương nhiên rồi, anh Hào.
Thế này nhé, tối nay em sẽ mời anh và chị họ ăn tối tại nhà hàng Bắc Viên Xuân, coi như em thay mặt chị họ cảm ơn anh. Nếu vừa rồi anh không dẫn những người đó tới, thì chị họ đâu thể tìm được đối tác chứ? “

Trịnh Mỹ Linh cướp lời, không để Tần Thanh Tâm có cơ hội từ chối.

Nhưng Tần Thanh Tâm từ chối không chút do dự: “Bữa tối thì thôi vậy, tôi muốn ăn cùng với chồng tôi! Nếu tôi nhớ không lầm, vừa rồi tôi tự mình bàn bạc chuyện hợp tác với các sếp kia mà, đúng không? Vậy việc gì tôi phải thể hiện lòng thành gì với anh?”

Trần Anh Hào chợt nghẹn họng, anh ta không ngờ rằng Tần Thanh Thanh không hề nể mặt mình.

Trịnh Mỹ Linh cũng sững sờ hồi lâu mới nói: “Chị họ, chị chỉ mới bàn chuyện hợp tác với những người đó ở ngoài miệng thôi, đã có giấy tờ gì đâu, chưa hẳn sẽ thành công! Hay là thế này đi, tối nay anh Hào sẽ giúp chúng ta mời những nhà doanh nhân đó tới cùng dùng bữa, nhân tiện bàn về việc hợp tác, anh Hào thấy thế nào?”

“Anh thì không vấn đề gì, phải xem Thanh Tâm có cần anh giúp đỡ hay không thôi”.

Trần Anh Hào tươi cười nhìn Tần Thanh Tâm.

“Vợ à, có người muốn mời ăn tối, lại còn sẵn sàng giúp liên lạc với đối tác, tất nhiên chúng ta phải tham gia chứ!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng bọn họ.

“Dương Thanh! Sao, sao anh vào được đây?”

Trịnh Mỹ Linh bỗng ngạc nhiên nhìn Dương Thanh.

Đây là triển lãm do nhà Hàn tổ chức, không có thư mời thì làm sao vào được?

- ————

.

Chương 216: 216: Nhất Định Phải Xin Lỗi

Trần Anh Hào thấy Dương Thanh xuất hiện, nụ cười trên môi lập tức đông cứng lại.

Từ Trịnh Mỹ Linh, anh ta đã biết lai lịch của Dương Thanh. Dương Thanh chỉ là một gã đàn ông tới ở rể, ăn mặc ngủ nghỉ đều dựa cả vào Tần Thanh Tâm.

Một kẻ chẳng ra gì như thế bỗng nhiên xuất hiện ở trung tâm triển lãm này thật sự khiến anh ta vô cùng bất ngờ.

Điểm mấu chốt là, vừa rồi, khi ở bên ngoài, anh ta đã cố ý ám chỉ với bảo vệ.
Không có thư mời, vì sao Dương Thanh có thể vào trong này?

Chẳng lẽ anh ta lẻn vào?

Nghĩ vậy, Trần Anh hào không hề khách sáo, nói luôn: "Tôi khuyên anh một câu, tốt nhất là nên ngoan ngoãn rời khỏi đây đi.
Mặc dù nơi này là sản nghiệp của tập đoàn Thành Hà nhưng triển lãm này lại do nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ đứng ra tổ chức.
Một khi bị người nhà họ Hàn biết được có kẻ không có thư mời cũng trà trộn vào được, anh chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Tần Thanh Tâm bỗng thoáng căng thẳng hẳn lên, mặc dù cô biết Dương Thanh rất lợi hại nhưng nhà họ Hàn chính là gia tộc quyền quý số một của tỉnh lỵ!

"Chồng, hay là chúng ta rời khỏi đây đi?", Tần Thanh Tâm lên tiếng.

Dương Thanh mỉm cười: "Năng lực của chồng em thế nào, em còn không rõ sao?"

Những lời này nghe vào tai cứ là lạ sao đó, mặt Tần Thanh Tâm bỗng ửng đỏ.
Tuy cô vẫn còn lo lắng nhưng cũng biết Dương Thanh không

phải kẻ ngu xuẩn, nếu anh đã tới đây thì chắc chắn việc này không thành vấn đề.

“Cái thứ rác rưởi nhà anh, muốn chết thì cũng đừng có làm liên lụy tới bọn tôi, không có thư mời thì mau chóng cút đi! Bằng không, bị người ta phát hiện được thì cũng đừng nói có quen biết bọn này”.

Trịnh Mỹ Linh tức giận bảo.

Cô ta chỉ ước gì Dương Thanh bị người nhà họ Hàn kéo ra ngoài, nhưng lại không dám để anh bị kéo ra ngoài ngay lúc này.
Dù sao Dương Thanh cũng là chồng của Tần Thanh Tâm, mà Tần Thanh Tâm lại đi cùng cô ta tới.

Nếu nhà họ Hàn thật sự muốn điều tra cho ra môn ra khoai, cô ta cũng không thể rũ sạch mọi quan hệ.

Bị Trịnh Mỹ Linh năm lần bảy lượt mắng chửi là thứ rác rưởi, dù có là Bồ Tát cũng không nén nổi bực bội.
Dương Thanh cau mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô ta: “Nếu cô sợ liên lụy thì cút xa chúng tôi một chút, nếu không, bị người nhà họ Hàn phát hiện ra, tôi sẽ nói là cô dẫn tôi tới đấy!”

“Anh, anh, đồ khốn nạn!”

Trịnh Mỹ Linh bị Dương Thanh chọc cho tức điên lên, ngực phập phồng, miệng hổn hà hổn hển.

“Mỹ Linh, thôi bỏ đi!”

Trần Anh Hào bỗng nhiên lên tiếng.

“Anh Hào, anh ta dám trà trộn vào đây như thế, nhỡ đâu bị phát hiện ra, chúng ta cũng sẽ bị liên lụy đấy”.

Trịnh Mỹ Linh sốt ruột nói.

Trần Anh Hào cười nhẹ một tiếng: “Yên tâm đi, nếu bị người khác phát hiện thì đó cũng là việc của anh ta, không liên quan gì đến chúng ta, đừng quên là chúng ta không hề đi cùng anh ta vào đây”.

Nghe vậy, mắt Trịnh Mỹ Linh lập tức sáng lên: “Đúng nhỉ, dù bị phát hiện ra thì cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta!”

Nói xong, hai người quay đầu bỏ đi.

Ban đầu Trần Anh Hào còn định tìm cơ hội ở riêng một chỗ với Tần Thanh Tâm, nhưng có Dương Thanh ở đây, anh ta cũng biết, bất kể mình làm gì đều chỉ phí công mà thôi.

“Dương Thanh, chẳng lẽ anh thật sự lẻn vào đây à?”

Chờ Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh đi xa, Tần Thanh Tâm lo lắng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Em biết Lạc Bân không?”

“Chẳng phải ông ta là tổng giám đốc cũ của chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải đó sao?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Đúng, hiện ông ta là tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà ở Châu Thành, mà trung tâm triển lãm này chính là một sản nghiệp thuộc sở hữu của tập đoàn Thành Hà, vừa rồi chính ông ta dẫn anh vào đây”, Dương Thanh giải thích.

“Sau khi từ chức ở tập đoàn Nhạn Thanh, ông ta lại thành tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà sao!”, Tần Thanh Tâm kinh ngạc thốt lên.

Dương Thanh cười nói: “Thực ra không phải ông ta từ chức mà là anh điều ông ta tới Châu Thành này, phụ trách những công việc của tập đoàn Thành Hà”.

“Anh lại khoác lác nữa rồi!”

Tần Thanh Tâm lườm anh một cái: “Tập đoàn Thành Hà là tập đoàn lớn nhất ở Châu Thành này, ngay cả công ty chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh cũng còn thua xa cơ mà”.

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ: “Chuyện này không phải tại anh giấu em mà là do chính em không tin đấy nhé”.

Ngoài miệng thì nói không tin nhưng trong lòng Tần Thanh Tâm đã loáng thoáng cảm thấy hãi hùng.

Cô hiểu rất rõ con người Dương Thanh, anh ấy đâu phải loại người thích ăn nói bừa bãi.
Lẽ nào anh ấy thật sự chính là chủ tịch của tập đoàn Thành Hà?

Nếu quả là như vậy, thì rốt cuộc Dương Thanh giàu có cỡ nào chứ?

Tần Thanh Tâm bỗng không dám nghĩ sâu hơn.

Bên kia, sau khi tách ra, Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh tới sảnh triển lãm bên cạnh.

“Anh Hào, chẳng lẽ anh cứ thế từ bỏ theo đuổi chị họ em sao?”

Trịnh Mỹ Linh lo âu nói.

Trần Anh Hào cười cười: “Cô ấy là người đã có chồng, đồng thời cũng không có ý định ly hôn.
Chẳng lẽ em còn định bảo người thừa kế nhà họ Trần như anh đây đến dây dưa mập mờ với một phụ nữ đã có chồng?”

Trong mắt Trịnh Mỹ Linh thoáng lóe một tia sáng lạnh, cô ta nhìn xung quanh, thấy không có ai bèn nhỏ giọng nói: “Nếu em nhớ không lầm thì anh Hào hẳn là vừa thấy người đẹp đã lưu luyến không quên nhỉ? Tuy không thể cưới chị ta nhưng nếu chơi đùa một chút thì thế nào?”

Trần Anh Hào hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Trịnh Mỹ Linh: “Chẳng phải em với chị họ em rất thân thiết hay sao? Em định tự tay dâng chị họ mình lên giường anh hả?”

Trịnh Mỹ Linh cười lạnh một tiếng: “Chị họ gì chứ? Chị ta xứng làm chị họ em sao? Thứ đàn bà rẻ rách mà thôi, cưới một tên rác rưởi vô dụng, thật đúng là nỗi sỉ nhục của nhà họ Châu. Nếu không phải vì anh Hào đây thì em chẳng thèm hòa nhã với chị ta một giây nào đâu nhé”.

“Được, chỉ cần em có thể đưa cô ấy lên giường anh thì biệt thự bên khu Hoa Hồng kia sẽ thuộc về em”.

Trần Anh Hào nhếch miệng nở một nụ cười dâm tà, nghĩ tới nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của Tần Thanh Tâm, anh ta cũng bắt đầu sốt ruột.

“Cảm ơn anh Hào! Cảm ơn anh Hào nhiều!”

Trịnh Mỹ Linh mừng như điên, vội vàng cảm ơn liên tục.

“Em tính làm thế nào?”, Trần Anh Hào hỏi.

“Anh Hào, chẳng phải vừa rồi đã nói tối nay em làm chủ, mời mọi người bữa cơm hay sao? Chúng ta cứ làm thế này…”

Trịnh Mỹ Linh ghé sát miệng vào tai Trần Anh Hào, thì thào với anh ta về kế hoạch tối nay của mình.

Tần Thanh Tâm còn chưa biết cô em họ mình đã tính toán bán cô cho người ta thế nào, lúc này cô vẫn đang đi theo Dương Thanh thưởng thức đồ cổ.

“Thật không hổ là triển lãm đồ cổ do gia tộc giàu có bậc nhất tỉnh lỵ tổ chức, món đồ nào cũng thuộc hàng cao cấp”.

Nhìn mỗi món đồ cổ, Tần Thanh Tâm lại tán thưởng không ngừng.

Dương Thanh thì có vẻ không đồng ý, anh cười cười: “Cao cấp thì đúng là có, nhưng cũng không nhiều lắm, mấu chốt là, nhà họ Hàn lại lấy cả đồ giả ra để đánh lừa qua mắt người xem”.

“Đồ giả? Sao có thể thế được?”, Tần Thanh Tâm kinh ngạc nói.

“Ngọc Như Ý kia là hàng giả!”

Dương Thanh chỉ vào một thanh ngọc Như Ý bên ngoài hơi phớt hồng trong một quầy thủy tinh rồi nói.

“To gan lớn mật thật đấy, lại dám nói đồ của Đồ cổ Tập Mỹ là hàng giả!”

Dương Thanh vừa dứt lời, một giọng nói vô cùng tức giận bỗng vang lên bên cạnh.

Khi trò chuyện với Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đã hạ giọng rất nhỏ, nhưng giọng nói xen ngang kia lại cực lớn. Thế là, chỉ trong khoảnh khắc đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Quay đầu lại xem, Dương Thanh mới thấy đó là một cô gái chừng hai mươi tuổi.
Cô ta đang đứng bên cạnh Dương Thanh, gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn đã nhuốm đôi phần tức giận, ánh mắt tràn ngập sự bực dọc không vui.

Người xung quanh nghe được lời cô ta cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Ở đâu ra kẻ dám nghi ngờ đồ cổ nhà họ Hàn trưng bày nơi đây là đồ giả thế này, nói vậy chẳng phải đang ngang nhiên đối đầu với nhà họ Hàn hay sao?

Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh cũng đi tới, hai người nhìn Dương Thanh, ánh mắt vô cùng hả hê.

Cô gái chừng đôi mươi kia có mái tóc buộc đuôi ngựa, gương mặt không hề thoa son điểm phấn, đôi mắt rất to, làn da cực kì mịn màng, cao chừng 1m70, cực kì xinh đẹp.

Ánh mắt cô ta rất trong trẻo, không phải cố ý lớn tiếng chỉ trích Dương Thanh, chỉ đơn thuần tức giận vì Dương Thanh nói ngọc Như Ý kia là đồ giả mà thôi.

Dương Thanh lại không hề hoảng loạn, anh nheo mắt cười, nhìn chằm chằm cô gái kia, nói: “Này em gái, theo như ý em nói thì cứ là đồ cổ của Tập Mỹ thì chắc chắn phải là đồ thật hay sao?”

“Đương nhiên rồi! Đồ cổ Tập Mỹ là sản nghiệp của nhà họ Hàn tôi, bằng vào khả năng của nhà tôi làm sao có thể lấy đồ giả ra trưng bày triển lãm?”

Cô gái kia lạnh lùng mắng Dương Thanh: “Anh dám nói ngọc Như Ý là đồ giả, đó chính là đang nhục mạ nhà họ Hàn tôi, anh phải xin lỗi ngay cho tôi!”

- ————

.

Chương 217: 217: Cô Nàng Hống Hách

Cô gái vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc.

Không phải vì cô ta bắt Dương Thanh xin lỗi mà là vì mấy chữ "Nhà họ Hàn của tôi".

Chẳng lẽ cô ta là người nhà họ Hàn sao?

Nhưng cũng có người vui sướng trên nỗi đau của người khác sau khi biết được thân phận của cô gái, giống như Trịnh Mỹ Linh và Trần Anh Hào.

"Giả chính là giả! Chẳng lẽ chỉ vì đây là đổ cổ của nhà họ Hàn các người nên người khác không được nói sao?"

Mới đầu Dương Thanh còn kiên nhẫn nhưng khi cô ta lấy danh nghĩa nhà họ Hàn ra dọa nạt, anh bắt đầu bực bội.

"Dương Thanh, bắt nạt một cô gái yếu đuối như vậy, hơi quá đáng rồi đấy!"

Cô gái kia chưa nói gì, Trần Anh Hào đã không nhịn được, lạnh giọng nói.

Dương Thanh liếc anh ta một cái, thản nhiên đáp: "Nếu anh muốn nịnh nọt thì cút xa ra, đừng hòng đạp tôi xuống để nịnh nọt nhà họ Hàn.
Còn nếu anh muốn trêu chọc tôi thì cũng cút đi, tôi không muốn lãng phí thời gian với đồ ăn hại chỉ giỏi chém gió".

"Mày! Mày nói cái gì?"

Trần Anh Hào vô cùng tức giận.
Mặc dù anh ta vẫn luôn giả vờ tỏ ra lịch sự, ga lăng nhưng lúc này vẫn không thể nhịn nổi.

"Dương Thanh, anh chỉ là đồ vô dụng núp váy đàn bà.
Anh Hào là chủ nhân tương lai của gia tộc đứng đầu Châu Thành, một thằng con rể của gia tộc lụi bại như anh có tư cách gì đứng ở đây?"

Trịnh Mỹ Linh cố ý lớn tiếng nói: "Chị họ tôi đến đây nhờ có thư mời của anh Hào? Anh vào đây bằng cách nào? Thừa dịp

bảo vệ không chú ý lén lút chạy vào à?”

Nghe vậy, mặt Tần Thanh Tâm lập tức biến sắc.

Cô biết đây là đâu, nếu Dương Thanh thật sự lén đi vào thì cả tập đoàn Thành Hà và nhà họ Hàn đều sẽ không tha cho anh.

Bọn họ ồn ào ở đây khiến nhiều ông lớn của Châu Thành chú ý tới.

Hiện giờ Dương Thanh chỉ mặc một bộ quần áo bình thường, trừ khí thế mạnh mẽ hơn người ra, anh không hề giống người đến từ gia tộc lớn.

Cộng thêm lời Trịnh Mỹ Linh vừa nói, mọi người bắt đầu nghi ngờ thân phận của anh.
Trông bộ dạng của anh không giống người có tư cách được nhà họ Hàn mời tới.

“Người đẹp, tôi đề nghị cô lập tức kiểm tra thân phận của cậu ta.
Dù sao đây cũng là triển lãm đồ cổ do nhà họ Hàn tổ chức, nếu bị kẻ xấu trà trộn vào gây chuyện sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của nhà họ Hàn”.

Trần Anh Hào bày tỏ ý tốt với cô gái nhà họ Hàn.

“Tôi tên là Hàn Phi Phi, đừng gọi tôi thô tục như vậy!”

Cô gái khó chịu nói.

Lần trước Dương Thanh cứu được một ông cụ, nếu anh nán lại một lúc sẽ gặp được Hàn Phi Phi, cũng sẽ biết người mình cứu chính là chủ gia tộc họ Hàn ở tỉnh lỵ, Hàn Khiếu Thiên.

Hàn Phi Phi thấy rất ghét Trần Anh Hào.
Tuy cô ta cũng ghét Dương Thanh nhưng ít nhất anh không giả tạo như anh ta.

Trần Anh Hào không để bụng, cười nói: “Cô Hàn, chuyện là thế này, lúc tôi tới đây, cậu ta không có thư mời, còn định lén lút đi theo tôi vào nhưng bị tôi kịp thời phát hiện.
Bây giờ cô có thể kiểm tra xem cậu ta có thư mời hay không”.

Trịnh Mỹ Linh châm chọc nhìn Dương Thanh: “Tôi sẽ chống mắt lên xem còn ai chịu giúp anh!”

Đối với Dương Thanh, hai người này chỉ là loại tép riu không đáng nhắc tới.

“Nửa tháng trước trong nhà đấu giá Mạnh Ký ở Giang Hải có một cậu chủ nhà giàu họ Trần cũng đòi kiểm tra thư mời của người khác như anh.
Người đó đã bị đuổi khỏi phòng đấu giá ngay trước mặt mọi người”.

Dương Thanh bật cười hỏi: “Anh ta không chịu, người phụ trách phòng đấu giá Mạnh Ký là Hồng Phúc đã tuyên bố, từ nay về sau người họ Trần không được phép tham gia đấu giá do ông ta phụ trách.
Anh biết người họ Trần này tên là gì không?”

Chuyện này vốn là nỗi nhục của nhà họ Trần nhưng Hồng Phúc là người nhà họ Mạnh nên bọn họ không dám phản đối.

Bây giờ lại bị Dương Thanh khơi lại nỗi đau trước nơi đông người, tất cả đều tò mò nhìn Trần Anh Hào.

Anh ta lập tức sa sầm mặt, nụ cười thân thiện thường trực cũng không còn, tức giận nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dương Thanh lại nhắm mắt làm ngơ, chỉ cười nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, người đó tên là Trần Anh Tuấn thì phải? Nghe giống tên anh thế? Hai người là anh em à?”

Dương Thanh giả vờ kinh ngạc hỏi.
Tần Thanh Tâm tròn mắt, không ngờ anh có thể trêu tức người khác như vậy.

“Mày đang khiêu khích nhà họ Trần sao?”, gương mặt Trần Anh Hào trở nên vặn vẹo.

“Từ đầu đến giờ, anh luôn khiêu khích tôi mà!”

Dương Thanh cười nhạt nói: “Kể cả tôi khiêu khích nhà họ Trần thì đã sao?”

Lúc này trông anh rất ngông cuồng, không thèm coi trọng nhà họ Trần.

Thấy Dương Thanh bình tĩnh, Trần Anh Hào lại chột dạ.
Anh ta chợt có cảm giác mình không nên trêu chọc Dương

Thanh.

Mấy ông lớn của Châu Thành đứng xem trò cũng cực kỳ kinh hãi.

Trần Anh Hào là cậu chủ của gia tộc đứng đầu Châu Thành lại bị một người nhỏ tuổi hơn mình sỉ nhục trước mặt mọi người.

Hàn Phi Phi vốn đòi Dương Thanh xin lỗi cũng im bặt, tò mò quan sát người dám nói đồ cổ trưng bày của nhà họ Hàn là đồ giả này.

"Được lắm, tao nhớ kĩ mày rồi!"

Một lúc sau, Trần Anh Hào chỉ phun ra một câu như vậy.

Sau đó anh ta quay sang nói với Hàn Phi Phi: "Cô cũng thấy cậu ta đắc ý như thế nào rồi đấy.
Tôi hy vọng cô có thể kiểm tra thư mời của cậu ta!"

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm chỉ có thể âm thầm lo lắng, không giúp được gì.

Đúng lúc này, Hàn Phi Phi chợt lạnh lùng trừng mắt nhìn Trần Anh Hào, cả giận nói: "Anh là cái thá gì mà dám yêu cầu tôi làm việc?"

Trần Anh Hào chết sững người.

Anh ta vốn tưởng Hàn Phi Phi sẽ kiểm tra thư mời của Dương Thanh, nào ngờ bản thân lại bị đối phương mắng chửi.

Những người khác cũng câm như hến, ai cũng nhìn ra được cô gái nhà họ Hàn này rất ghét Trần Anh Hào.

Vậy mà Trịnh Mỹ Linh vẫn ngu ngốc đứng ra nói giúp anh ta: "Cô Hàn, cô hiểu lầm rồi.
Anh Hào không có ý yêu cầu cô làm gì, anh ấy chỉ muốn đưa ra đề nghị thôi.
Đây là buổi triển lãm đồ cổ của nhà họ Hàn, nếu loại người thấp kém gì cũng vào được thì sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của nhà họ Hàn".

"Cô là thứ gì? Cô có tư cách nói chuyện với tôi sao?"

Hàn Phi Phi lại quát mắng Trịnh Mỹ Linh: “Theo như cô nói, nếu hôm nay tôi không làm theo ý các người, các người sẽ đi ra ngoài nói lung tung, nói xấu triển lãm đồ cổ của nhà họ Hàn chúng tôi chứa chấp đủ loại người phải không?”

Nghe vậy, sắc mặt Trịnh Mỹ Linh lập tức trắng bệch, chân run lẩy bẩy suýt quỳ sụp xuống.

“Cô Hàn, tôi không có ý đó.
Cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám tung tin đồn nhảm đâu!”

Trịnh Mỹ Linh vội vàng giải thích.

“Bảo vệ đâu? Đuổi đôi cẩu nam nữ này ra ngoài cho tôi!”

Hàn Phi Phi không thèm nghe cô ta giải thích.
Ngay sau đó mấy tên bảo vệ xông thẳng tới chỗ Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh.

- ————

.

Chương 218: 218: Xin Lỗi

Câu nói của Hàn Phi Phi khiến mọi người phải run sợ.

Nhất là Trần Anh Hào.
Nếu không phải thấy bảo vệ xông tới chỗ mình, thậm chí anh ta còn hoài nghi mình nghe lầm.

Anh ta là người thừa kế tương lai của nhà họ Trần lại bị đuổi ra ngoài trước mặt mọi người sao?

Lại còn ở Châu Thành, sân nhà của anh ta nữa.

Nhưng người đuổi anh ta là cô chủ nhà họ Hàn, anh ta không có gan phản kháng.

"Cô Hàn, cô không thể đuổi chúng tôi đi! Anh Hào là chủ nhân tương lai của nhà họ Trần đấy!"

Trịnh Mỹ Linh ngây ra một lúc rồi gào lên.

Hàn Phi Phi hừ lạnh: "Một nhà họ Trần nhỏ bé không đáng để tôi quan tâm.
Đừng nói là một cậu chủ nhà họ Trần, nếu tôi đuổi chủ gia tộc họ Trần ra ngoài, ông ta dám không cút sao?"

Hiện giờ Hàn Phi Phi vô cùng hống hách.

Một cô gái hai mươi tuổi lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, cho dù là các ông lớn của Châu Thành cũng không sánh bằng.

Sắc mặt Trần Anh Hào cực kỳ khó coi.

"Cô Hàn…"

Trịnh Mỹ Linh định tiếp tục cãi lại, Trần Anh Hào bỗng nhiên quát lớn: "Câm miệng!"

Trịnh Mỹ Linh bị dọa vội im bặt, sợ hãi nhìn Trần Anh Hào.

Đối với cô ta, Trần Anh Hào quan trọng hơn cả Hàn Phi Phi.
Nhà họ Trịnh ở Châu Thành, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người nhà họ Trần.

Nếu Trần Anh Hào thực sự gặp rắc rối, không chỉ cô ta mà toàn bộ nhà họ Trịnh đều sẽ bị liên lụy.

“Tạm biệt cô Hàn!”

Trần Anh Hào bị người ta xua đuổi nhưng không muốn mất mặt, vẫn lịch sự chào tạm biệt Hàn Phi Phi rồi mới rời đi.

Trước khi đi, Trịnh Mỹ Linh còn trừng mắt dữ tợn nhìn Dương Thanh.

Theo cô ta thấy, mọi chuyện đều tại Dương Thanh mà ra.
Nếu không vì anh, sao cô ta và Trần Anh Hào lại bị đuổi ra ngoài?

Dương Thanh vẫn bình tĩnh quan sát hết thảy, giống như không liên quan gì tới mình.

“Kẻ đáng ghét đã cút rồi.
Bây giờ anh nên cho tôi một lời giải thích đi chứ?”

Hàn Phi Phi chợt nói với Dương Thanh.

Rất nhiều người nhìn anh với ánh mắt thương hại.

Bọn họ thấy Trần Anh Hào chỉ yêu cầu kiểm tra thư mời của Dương Thanh đã bị Hàn Phi Phi đuổi đi.
Vừa rồi Dương Thanh dõng dạc tuyên bố ngọc Như Ý kia là giả trước mặt mọi người, chỉ e kết cục sẽ thảm hơn nữa.

Nhưng cũng có nhiều người tò mò muốn biết Hàn Phi Phi sẽ làm gì Dương Thanh.

Anh nhìn miếng ngọc Như Ý trong tủ kính trưng bày, bỗng nhiên lên tiếng: “Chỉ có ngọc tồn tại lâu đời mới hình thành vết ố do thấm nước tự nhiên.
Nhưng miếng ngọc Như Ý này thì khác, ngọc là thật nhưng màu sắc là giả!”

“Ngọc là thật màu sắc là giả? Nghĩa là sao?”

Hàn Phi Phi nghi hoặc hỏi, giống như một cô học trò ham học hỏi.

Mọi người thấy vậy rất ngạc nhiên.
Cô nàng hống hách vừa rồi đuổi Trần Anh Hào đi và bây giờ cứ như hai người khác nhau.

Thậm chí nhiều người còn hoài nghi hai người họ đã quen nhau từ trước.

“Ngọc là hàng thật, nhưng chất lượng chẳng ra gì”.

Dương Thanh chẳng thèm để ý tới sắc mặt mọi người đang dần thay đổi, chỉ chăm chú nhìn thanh ngọc Như Ý nhuộm hồng kia, nói tiếp: “Người ta luôn dùng ngọc kém chất lượng để tạo ra ngọc cổ giả, ngọc không thuần khiết nên đường vân rất thô ráp, màu ngọc không sáng bóng”.

“Giống như miếng ngọc Như Ý này, cô nhìn màu của nó đi, vừa xỉn vừa tối.
Bởi vì nó có từ lâu đời, vết ố lại do người xưa tạo ra nên rất khó phân biệt thật giả.
Loại ngọc bị thấm nước nhân tạo trước khi được tìm thấy này rất hiếm thấy”.

Nghe vậy, Hàn Phi Phi đi tới trước tủ kính tập trung quan sát.

“Đúng là sắc ngọc không thuần khiết, cũng không sáng bóng!”

Hàn Phi Phi không khỏi kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

“Nhưng chỉ dựa vào màu sắc để phân biệt thật giả không đủ sức thuyết phục”.

Ánh mắt của cô ta lóe lên tia giảo hoạt.

“Ngọc bị thấm nước tự nhiên sẽ bị đổi màu ở cả phía trong.
Còn đồ giả chỉ có vết ố ở mặt ngoài”.

Dương Thanh cười nhạt nói tiếp: “Ngoài ra, ngọc thấm nước nhân tạo có vết ố màu đỏ hoặc màu xanh lục thì có thể lau bằng cồn sát trùng.
Miếng ngọc này có vết ố màu đỏ, cô Hàn có thể thử xem!”

Hàn Phi Phi không chút do dự ra lệnh cho người đàn ông trung niên mặc vest đứng cạnh: “Lấy ít cồn sát trùng tới đây!”

“Vâng thưa cô chủ!”

Người đàn ông trung niên vội vàng rời đi.

Mọi người xung quanh cũng tò mò muốn biết Dương Thanh nói đúng hay sai.

Hàn Phi Phi mỉm cười nhìn Dương Thanh: “Không ngờ anh hiểu về ngọc như vậy! Hay là sau này đi theo tôi làm việc đi! Tôi đảm bảo đời này anh không cần lo cơm áo nữa!”

Tất cả mọi người giật mình kinh hãi.

Dương Thanh không những không bị đuổi đi mà còn được Hàn Phi Phi coi trọng.

Anh chỉ lạnh lùng đáp: “Đừng nói là cô, kể cả nhà họ Hàn cũng không có tư cách ra lệnh cho tôi làm việc!”

Câu nói này của anh khiến đám người còn lại đều run sợ.

Đứng trước mặt người nhà họ Hàn nói nhà họ Hàn không có tư cách ra lệnh cho mình, đúng là quá ngông cuồng!

Cho dù có hiểu biết về ngọc cũng không thể phách lối trước mặt người nhà họ Hàn như vậy được chứ?

Nhưng Hàn Phi Phi lại chẳng hề tức giận, chỉ cười híp mắt nhìn anh: “Anh còn kiêu ngạo hơn tôi nghĩ!”

Dương Thanh cảm thấy kỳ quái, giống như cô ta đã biết anh từ trước.

Đúng lúc này, nhân viên mang cồn sát trùng tới.

“Làm theo lời anh ta, thấm cồn lau miếng ngọc này đi!”

Hàn Phi Phi ra lệnh.

Tất cả đều chạy tới vây xem.

Nhân viên cẩn thận lấy miếng ngọc ra ngoài, lau bằng nước cồn.

Ban đầu không thấy có phản ứng gì, nhưng khi lau đến lần thứ ba, bề ngoài miếng ngọc dần thay đổi.

“Nhạt đi thật kìa!”, bỗng có người hoảng hốt kêu lên.

Màu đỏ của miếng ngọc đã phai nhạt hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Sắc mặt Hàn Phi Phi cũng dần trở nên khó coi: “Lau tiếp đi!”

Nhân viên đổ cồn vào lau thêm bảy, tám lần nữa, mỗi lần lau xong màu đỏ lại nhạt đi.

Cuối cùng, màu đỏ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một miếng ngọc Như Ý màu trắng bình thường.

Lúc này mọi người mới tin lời Dương Thanh nói, miếng ngọc cổ này là giả!

Bọn họ nhao nhao nhìn sang Dương Thanh, không ai dám coi thường anh nữa.

Tần Thanh Tâm vốn đang lo lắng cho anh cũng âm thầm thở phào một hơi.

“Xin hỏi cô Hàn còn muốn tôi xin lỗi nữa không?”

Dương Thanh cười híp mắt nói với Hàn Phi Phi.

“Xin lỗi anh Dương, vừa rồi là tôi sai!”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Phi Phi vốn kiêu căng phách lối lại cúi đầu chín mươi độ trịnh trọng xin lỗi Dương Thanh.

- ————

.

Chương 219: 219: Đi Thẳng Về Phía Đông

Dương Thanh cũng không ngờ Hàn Phi Phi lại trịnh trọng xin lỗi mình như vậy.

Chẳng lẽ chỉ vì anh chỉ ra miếng ngọc kia là đồ giả sao?

“Cô Hàn đừng khách sáo!”

Dương Thanh bỗng nhiên hỏi một câu: “Có phải cô Hàn quen biết tôi không?”

Ban đầu, Hàn Phi Phi rất thù địch anh nhưng sau đó, tuy cô ta vẫn ghét anh nhưng thái độ lại khách sáo hơn nhiều.

Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh chỉ đề nghị Hàn Phi Phi kiểm tra thư mời của anh mà đã bị cô ta đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Còn Dương Thanh lại vạch trần đồ cổ của nhà họ Hàn là giả ngay trước mặt mọi người.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh dự của nhà họ Hàn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng Hàn Phi Phi không hề đuổi anh đi, ngược lại còn chủ động xin lỗi.

Tất cả khiến anh có cảm giác cô ta quen biết mình.

Rất nhiều người cũng có nghi ngờ giống Dương Thanh.

Hàn Phi Phi chỉ cười đáp: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh!”

Dứt lời, cô ta quay người rời đi.
Lúc đi tới cửa vào của sảnh triển lãm, cô ta bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Dương Thanh: “Chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Sau đó, cô ta đi ra khỏi sảnh triển lãm.

Để lại Dương Thanh ngơ ngác nhìn theo và đám người tràn ngập nghi ngờ.

Sau khi bị đuổi ra ngoài, Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh lập tức rời đi.

“Anh Hào, tất cả là tại tên Dương Thanh chết tiệt kia.
Nếu không chúng ta cũng sẽ không mất mặt như vậy!”

Trịnh Mỹ Linh giận dữ nói.

Trần Anh Hào chỉ nghiêm mặt không nói chuyện, thầm nghĩ kế hoạch đối phó Dương Thanh.

Anh ta không dám làm gì Hàn Phi Phi nhưng muốn giải quyết một thằng con rể của gia tộc thấp kém vẫn dư sức.

“Anh Hào, tối nay em mời cơm, gọi thêm một số người nữa.
Chỉ cần anh đánh tiếng, không cần anh tự mình ra tay cũng sẽ có người giúp anh xử lý”.

Trịnh Mỹ Linh ác độc nói.

Lúc này Trần Anh Hào mới nhìn cô ta: “Em đừng quên chuyện đã hứa với anh.
Đưa con ả kia lên giường của anh, biệt thự Hoa Hồng sẽ thuộc về em!”

“Anh Hào yên tâm, em đã hứa thì nhất định sẽ làm được.
Cứ đợi đến tối đi!”, vẻ mặt Trịnh Mỹ Linh vô cùng ngoan độc.

Tại phòng Đế Vương, phòng VIP cao cấp nhất của nhà hàng Bắc Viên Xuân ở Châu Thành.

.
truyện xuyên nhanh

Ba ông già tóc bạc ngồi trước bàn ăn không lớn cũng không nhỏ.
Mặc dù cả ba đều đã lớn tuổi nhưng trông chẳng khác gì thanh niên trai tráng.
Trước mặt mỗi người đều có một chén rượu trắng.

Trong phòng ăn cao cấp nhất lại bày ra mấy chai rượu rẻ tiền không mấy hài hòa.

Ngoài cửa phòng có mấy tên vệ sĩ vạm vỡ trông coi.

Có thể thấy thân phận của ba ông già kia cao quý tới mức nào.

“Ông Miêu, ông bảo hôm nay có người ném một hộp trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di trị giá mấy chục triệu vào thùng rác sao? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Ông già ngồi ghế chính hỏi.

“Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới tôi lại thấy tức!”

Một người khác lên tiếng: “Ông Trịnh, đây là chuyện nhà ông, ông kể đi!”

Người nói chuyện đầu tiên chính là chủ nhà họ Hàn được Dương Thanh cứu mạng, Hàn Khiếu Thiên.

Hai người còn lại, một là chủ nhà họ Miêu của Châu Thành, Miêu Chấn Vũ.

Người còn lại là người sáng lập ra tập đoàn Đức Hoa - Trịnh Đức Hoa, cũng là ông nội của Trịnh Mỹ Linh.

Trịnh Đức Hoa đỏ bừng mặt, thở dài nói: “Thông gia của tôi ở trong một thôn nhỏ của Châu Thành, không hiểu biết nhiều. Cháu rể ông ta tặng một hộp trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di nhưng ông ta không thích cậu nhóc đó cho nên nghĩ đây là đồ giả, còn sỉ nhục cháu rể tơi bời”.

“Sau đó tôi và ông Miêu tới.
Ông Miêu phát hiện hộp trà bị ném vào thùng rác kia là thật, tận 200g trà!”

“Cuối cùng lại bị cháu gái tôi ném vào cống thoát nước, hỏng bét hết!”

Nghe vậy, Hàn Khiếu Thiên trợn trừng mắt kêu lên: “200g trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di sao?”

“Đúng rồi, ông biết mũi ông Miêu thính cỡ nào mà.
Ông ấy nói trà là thật thì chắc chắn là thật!”, Trịnh Đức Hoa xấu hổ nói.

Miêu Chấn Vũ hừ lạnh một tiếng: “Ông nói không biết ngượng à? Cháu gái ngoan của ông giật trà khỏi tay tôi ném xuống cống thoát nước.
Mấy chục triệu đối với tôi chẳng đáng là bao, nhưng trà ngon như vậy lại bị hỏng mất! Đúng là lãng phí của giời!”

“Đó là trà ngon có tiền cũng chưa chắc mua nổi đâu! Nghe nói không còn bán trên thị trường nữa, chỉ một số nhà đấu giá cỡ lớn mới có.

Mà nhiều nhất cũng chỉ bán được mấy chục gam trà.
Cả đời tôi chưa từng thấy 200g trà Đại Hồng Bào chính tông đâu! Thật đáng tiếc! Đúng là đáng tiếc!”

Hàn Khiếu Thiên tiếc nuối than thở rồi lại hỏi: “Ông Trịnh, chắc người con rể kia cũng không đơn giản đâu nhỉ? Có thể kiếm ra 200g trà Đại Hồng Bào chính tông đem đi tặng quả là lợi hại!”

Trịnh Đức Hoa lắc đầu đáp: “Tôi cũng chưa được gặp.
Lúc tôi và ông Miêu tới, người kia đã bị thông gia nhà tôi đuổi đi rồi!”

“Một cậu trai trẻ tuổi có thể tặng trà Đại Hồng Bào trị giá mấy chục triệu lại bị coi là đồ giả, còn bị đuổi đi sao? Thông gia của ông đúng là có mắt không tròng! Ha ha ha…”

Hàn Khiếu Thiên kinh ngạc cười phá lên: “Nếu tôi đoán không sai, chắc là thông gia của ông sẽ chết ngất sau khi biết trà là hàng thật đấy!”

Trịnh Đức Hoa ngượng ngùng đỏ mặt.
Lão càng nghĩ càng thấy ông cụ Châu quá ngu xuẩn.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, nói lại bực mình!”

Miêu Chấn Vũ quay sang hỏi Hàn Khiếu Thiên: “Ông Hàn sao thế? Sao tự nhiên bệnh tim lại tái phát?”

Hàn Khiếu Thiên lắc đầu cười khổ: “Mấy năm trước tôi làm phẫu thuật tim.
Bác sĩ nói mỗi bệnh tái phát thì tôi sẽ rất dễ về gặp ông bà.
May mà hôm nay gặp được chàng trai kia, nếu không tôi đã phải bỏ mạng giữa đường, đi gặp mấy chiến hữu cũ rồi”.

Hàn Khiếu Thiên nhớ lại tình đồng chí năm xưa, có những chuyện đáng để nhớ cả đời.

Đây cũng là lí do mà ba ông già thân phận khác biệt lại ngồi uống rượu trò chuyện với nhau ở đây.

“Lớp trẻ thời nay đều rất tài giỏi”.

Miêu Chấn Vũ cười nói: “Một người thì tiện tay cũng mua được trà ngon vô giá, một người lại có thể cứu sống được

ông”.

“Đây chính là tre già măng mọc, đời sau mạnh hơn đời trước! Nhờ vậy đất nước mới ngày càng phồn vinh!”, Hàn Khiếu Thiên kích động cảm thán.

Dương Thanh không hề hay biết có ba ông già chưa từng gặp anh đang hết lời khen ngợi anh.

Hiện giờ anh đang hưởng thụ thế giới hai người với vợ yêu.

Khó khăn lắm hai người họ mới được ở riêng với nhau. Dương Thanh cảm thấy nếu không làm gì sẽ thật có lỗi với khoảng thời gian tốt đẹp này.

“Tâm, em có điều gì muốn làm mà không dám làm không?”, Dương Thanh vừa lái xe vừa hỏi.

“Anh định dẫn em đi làm chuyện đó sao?”, Tần Thanh Tâm cười hỏi ngược lại.

“Kể cả em muốn sao trời, anh cũng sẽ hái cho em một ngôi!”, Dương Thanh dịu dàng nói.

Lời thổ lộ lãng mạn này khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy bối rối.

Cô im lặng hồi lâu, chợt cong môi nói: “Em muốn được tự do bay lượn!”

“Được!”

Dương Thanh lập tức quay đầu xe lại, lái thẳng về hướng Đông.

Tần Thanh Tâm chỉ thuận miệng nói, không ngờ anh lại cho là thật.

Chẳng lẽ anh quay đầu xe để đưa cô đi bay lượn thật sao?

“Anh muốn đưa em đi đâu vậy?”

Tần Thanh Tâm tò mò hỏi.

- ————

.

Chương 220: 220: Nụ Hôn Mãnh Liệt

“Đợi lát nữa em sẽ biết!”

Dương Thanh mỉm cười khẽ đáp.

Tần Thanh Tâm kéo cửa kính xuống.
Gió khẽ lướt qua mặt cô, thổi bay làn tóc cô.
Cô ngửi thấy mùi hoa quế thơm ngát lẫn trong không khí.
Dưới ánh nắng rực rỡ, cô lại càng xinh đẹp động lòng người.

Cảnh tượng trước mắt quá đẹp đẽ.
Dương Thanh dịu dàng mỉm cười, đời này chỉ cần có cô bên cạnh là đủ.

Nếu không phải anh đang tập trung lái xe, chắc chắn anh sẽ phát hiện cô cũng đang lén nhìn mình.

Ánh nắng chiếu xuống mái tóc Dương Thanh, làm nổi bật sự đẹp trai nam tính của anh.

Tần Thanh Tâm nhớ lại mỗi lần mình gặp nguy hiểm đều được anh cứu giúp, trong lòng cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào khôn xiết.

Tần Thanh Tâm ngây người ngắm Dương Thanh, tình cảm dành cho anh cũng tăng lên.

Phong cảnh bên đường dần lùi lại phía sau, dường như tiết trời mùa này ngập mùi vị hạnh phúc.

Hai mươi phút sau, một chiếc Audi A8 màu đen chậm rãi dừng lại.
Một đôi nam nữ trẻ tuổi bước xuống khỏi xe.

Chính là Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

“Công viên Châu Thành!”

Tần Thanh Tâm ngẩng đầu nhìn hàng chữ lớn được chạm khắc trên bảng hiệu, kinh ngạc nói.

Hôm nay là thứ bảy, trong công viên đông nghịt người.

Dương Thanh chủ động nắm lấy tay Tần Thanh Tâm.
Cô chỉ giãy dụa vài cái lấy lệ, lườm anh một cái rồi mặc kệ.

"Ở đây có thể hoàn thành điều em muốn làm.
Đừng gấp, anh sẽ dẫn em đi bay lượn!"

Dương Thanh cười nói: "Em ở đây đợi anh đi mua vé!"

Tần Thanh Tâm chưa kịp đáp lại, anh đã chạy vọt ra quầy bán vé.

Cô đứng cách đó không xa nhìn anh đứng xếp hàng sau mười mấy người, mỉm cười dịu dàng, cực kỳ xinh đẹp.

Mấy cặp đôi gần đó đều bị gương mặt tươi cười xinh đẹp của cô thu hút.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã quay trở lại.
Anh giơ hai chiếc vé cho cô xem rồi dắt cô vào trong: "Nào, anh dẫn em bay lượn!"

Mãi đến khi bị anh dẫn tới khu nhảy Bungee, Tần Thanh Tâm mới biết "bay" mà anh nói nghĩa là gì.

"Anh định nhảy Bungee à?"

Tần Thanh Tâm tròn xoe mắt hỏi.

Dương Thanh lắc đầu cười nói: "Không phải anh, mà là chúng ta!"

"Á…"

Chợt một tiếng hét chói tai vang lên từ khu nhảy Bungee, kéo dài không dứt.

Xa xa có một bóng người rơi tự do từ trên trời xuống.

Tần Thanh Tâm vô thức nắm chặt tay Dương Thanh, vẻ mặt hoảng sợ.

Cô vẫn luôn muốn thử cảm giác rơi tự do giữa không trung này nhưng cô không dám đi một mình.

Đến khi được chơi, cô lại hơi do dự.

"Hình như em đang sợ, hay là thôi nhé?"

Dương Thanh bật cười trêu chọc, rõ ràng đang dùng kế khích tướng.

Tính cách Tần Thanh Tâm rất mạnh mẽ, háo thắng.
Nghe anh nói vậy, cô lập tức từ bỏ ý định rút lui, kiêu ngạo nhìn anh: "Ai sợ là chó con! Bây giờ chúng ta nhảy luôn đi!"

Dứt lời, cô còn chủ động kéo Dương Thanh tới chỗ nhảy.

Hiện giờ không có nhiều người chơi, chỉ có bốn người xếp hàng trước bọn họ, trong đó có một cặp vợ chồng nhảy đôi.

Vừa nãy Tần Thanh Tâm còn tỏ ra bình tĩnh, sau khi thấy hai người nhảy xuống liền bị dọa sợ mặt mũi trắng bệch, mồ hôi rịn ra đầy tay.
Cô dùng sức nắm chặt tay Dương Thanh.

"Tâm, em nghĩ lát nữa hai người họ, ai sẽ là người hét to hơn?"

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tần Thanh Tâm trợn mắt nói: "Nói nhảm, đương nhiên là cô gái rồi!"

"Anh cảm thấy chàng trai sẽ hét to hơn".

"Không thể nào, nhất định là cô gái! Anh xem kia, cô gái này chưa nhảy đã run chân rồi".

"Chàng trai cũng đang run kìa.
Hay chúng mình đánh cược nhé?"

"Cược gì?"

"Nụ hôn của em!"

"Đồ lưu manh!"

…

Sau khi nói chuyện với anh, Tần Thanh Tâm đã bớt căng thẳng hơn.

Lúc này, cặp vợ chồng phía trước đã đeo dây bảo hộ xong, chuẩn bị nhảy xuống.

“Chồng ơi, em sợ độ cao! Em sợ lắm! Chúng ta đừng nhảy nữa được không?”

Chợt cô gái hoảng sợ nói, giọng nói cũng đang run rẩy.

“Em nghĩ gì vậy hả? Vừa rồi người đòi nhảy là em, bây giờ lại không muốn nhảy nữa.
Nếu sợ còn đòi đi làm gì?”

Hai người đã chuẩn bị xong xuôi, đến lúc sắp nhảy lại nảy sinh tranh cãi.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm vô cùng ngạc nhiên.
Nhân viên đứng gần đó cũng cảm thấy bất lực, rõ ràng đã gặp không ít trường hợp như vậy.

“Chồng ơi, em sợ thật mà.
Hay là anh nhảy, em đứng trên này chụp ảnh cho anh nhé!”

Cô gái sắp khóc đến nơi, toàn thân đều run lên, nhỏ giọng cầu xin.

“Con mẹ nó! Vé hai người hết tám trăm đấy.
Em không nhảy thì vé này vứt đi à? Em nghĩ anh kiếm tám trăm dễ lắm sao? Em phải nhảy, không muốn cũng phải nhảy!”

Chàng trai giận dữ không thèm để ý tới cảm giác của vợ mình, bất lình lình kéo cô gái cùng nhảy xuống.

Ngay sau đó vang lên hai tiếng gào thét chói tai.

Điều kỳ lạ là tiếng hét của chàng trai còn to hơn cô gái rất nhiều.

“Anh ta thật quá đáng! Vợ đã nói mình sợ độ cao mà còn thô bạo kéo vợ nhảy cùng!”

Tần Thanh Tâm tức giận mắng.

Dương Thanh mỉm cười xấu xa: “Vợ ơi, em đừng quên vừa rồi chúng ta đã đánh cược.
Em thua rồi!”

Tần Thanh Tâm đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn anh.

Cặp vợ chồng kia đã chơi xong.

Nhân viên đi tới thắt đai an toàn cho Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

Đứng trên đài nhảy, Tần Thanh Tâm hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Dương Thanh chợt hỏi.

Hai người đứng quay mặt vào nhau.
Anh nghiêm túc nhìn gương mặt hoàn mỹ gần trong gang tấc của cô.

Tần Thanh Tâm khẽ gật đầu: “Nhảy đi!”

“Được!”

Dứt lời, Dương Thanh ôm chặt cô vào lòng.

Tần Thanh Tâm nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, cảm giác sợ hãi đã hoàn toàn biến mất.

Cô chợt muốn được Dương Thanh ôm như vậy cả đời, bất giác giơ tay ôm lấy anh.

“Tâm, anh đưa em đi bay lượn đây!”

Dương Thanh mỉm cười ôm Tần Thanh Tâm nhảy xuống.

“Vù!”

Tiếng gió gào thét bên tai.
Tốc độ rơi cực nhanh kích thích trái tim của Tần Thanh Tâm như muốn vọt ra khỏi cổ họng.
Cô nhắm mắt lại ôm chặt Dương Thanh.

“Á…”

Tiếng hét của cô vang vọng cả công viên.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn luôn mở to mắt chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt tràn đầy tình yêu mãnh liệt.

“Tâm, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Dương Thanh chợt hét lên thật to.
Đây là lời hứa của anh với cô.

Nghe thấy câu nói này, Tần Thanh Tâm mở to mắt nhìn anh, tim đập rộn ràng.

Hai người vẫn chưa rơi tới điểm cuối cùng nhưng cô đã không còn sợ hãi nữa.
Cô xúc động nhìn gương mặt kiên định của anh.

Hai người dịu dàng nhìn nhau như muốn khắc sâu hình ảnh của đối phương vào tâm trí.

Chợt Tần Thanh Tâm nhắm mắt chủ động hôn lên môi Dương Thanh.

Anh ngây người nhìn cô một lúc rồi mới lấy lại tinh thần, chìm đắm vào nụ hôn ướt át này.

Một nụ hôn mãnh liệt!

- ————

.

Chương 221: 221: Em Có Đồng Ý Không

Hiện giờ cả hai đều không kìm lòng được.

Dây nhảy Bungee đung đưa chậm dần đến khi chân hai người chạm đất, họ mới lấy lại tinh thần.

“Đẹp quá đi mất! Hâm mộ họ quá!”

“Chồng ơi, đột nhiên em cũng muốn nhảy Bungee với anh như hai người họ!”

“Tình yêu của bọn họ phải sâu đậm lắm mới có thể khiến họ chìm đắm như vậy!”

…

Người tới vây xem đông nghịt, ai cũng hâm mộ nhìn về phía hai người họ.

Nhưng vì khoảng cách quá xa nên mọi người chỉ thấy hai người đang ôm hôn chứ không nhìn rõ mặt mũi.

Tần Thanh Tâm bừng tỉnh, thẹn thùng đỏ mặt tới tận mang tai.

“Em dùng soi môi hãng gì vậy?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

“Hả?”

Tần Thanh Tâm ngơ ngác.

“Chẹp chẹp!”

Cô còn chưa kịp hiểu gì đã thấy Dương Thanh chép miệng hưởng thụ: “Mùi vị của hãng son này không tệ, rất ngọt!”

Nghe vậy, gương mặt vừa mới bình thường trở lại của Tần Thanh Tâm lại đỏ ửng.

“Dương Thanh!”

Cô nổi giận hét lên.

“Ha ha!”

Dương Thanh bật cười nắm tay cô rời đi.
Hôm nay là một ngày vô cùng tuyệt vời.

Đối với anh, ngày hôm nay rất đáng để kỉ niệm.
Nhờ nụ hôn vừa rồi, tình cảm của họ đã tiến triển thêm một bước rất lớn.

Tần Thanh Tâm cũng nghĩ vậy.
Đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Suốt cả buổi chiều, hai người đều vui đùa trong công viên Châu Thành, tiếng nói cười giòn giã không ngừng vang lên.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh đều nắm chặt tay Tần Thanh Tâm như sợ đánh mất cô.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, hai người mới ra khỏi công viên.

“Anh trai, đây là bạn gái anh phải không? Chị ấy thật xinh đẹp! Có một cô bạn gái đẹp như vậy, anh không muốn mua một đóa hồng tặng chị ấy sao? Em bán giá rẻ, chỉ mười tệ một bông”.

Bọn họ vừa ra ngoài đã bị một cô bé tầm bảy, tám tuổi xách giỏ hoa chặn lại.
Trong giỏ có hơn trăm bông hoa hồng được gói riêng từng bông.

Cô bé chớp đôi mắt to tròn mỉm cười nhìn Dương Thanh.

Cả Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều rất kinh ngạc.
Hiện giờ đám con nít dẻo miệng vậy sao?

Cô bé ăn mặc rất bình thường, cách đó không xa có một người phụ nữ trung niên mặt mày chất phác đang bày hoa hồng ra bán.

“Chắc là em mới bảy, tám tuổi nhỉ? Nhỏ như vậy sao đã ra ngoài kiếm tiền rồi?”

Dương Thanh dịu dàng hỏi.

Cô bé thành thật đáp: “Em tám tuổi rồi, không nhỏ! Một mình mẹ em nuôi cả nhà rất vất vả.

Hôm nay em được nghỉ, làm xong bài tập liền đi theo giúp mẹ bán hoa”.

Đúng là con nhà nghèo thường biết lo liệu việc nhà từ nhỏ.

Dương Thanh chợt nghĩ ngày trước Tần Thanh Tâm phải một mình nuôi Tiêu Tiêu chắc cũng rất vất vả!

Mặc dù cô bé này chỉ mới tám tuổi nhưng lại hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác rất nhiều.

“Em có bao nhiêu bông hoa?”, Dương Thanh hỏi.

“Em có một trăm bông tròn!”, cô bé tươi cười đáp lại.

Dương Thanh dứt khoát lấy một xấp tiền toàn tờ một trăm ra khỏi ví, đếm đủ mười hai tờ đưa cho cô bé.

“Anh sẽ mua hết hoa cho em.
Còn thừa lại hai trăm mua cả giỏ đựng hoa, được không?”, Dương Thanh dịu dàng nói.

Cô bé nghe thấy anh nói muốn mua hết liền mừng rỡ đáp: “Cảm ơn anh trai! Em chúc hai anh chị hạnh phúc dài lâu!”

Dứt lời, cô bé trả lại Dương Thanh hai tờ một trăm, mỉm cười rạng rỡ: “Anh mua nhiều hoa cho em như vậy, cái giỏ này cũng không đáng bao nhiêu tiền, em tặng anh luôn”.

Dương Thanh không muốn tổn thương lòng tự trọng của cô bé, bèn nhận lại tiền và giỏ hoa.

Sau đó anh lại lấy một cành hoa đưa cho cô bé: “Anh tặng em đóa hoa này, mong em luôn nhớ mỗi người đều là duy nhất. Cho dù gặp phải khó khăn gì em vẫn mãi là người giỏi nhất, mãi là niềm tự hào của mẹ em!”

Nói xong, Dương Thanh đứng bật dậy kéo Tần Thanh Tâm rời đi.

Cô bé rơm rớm nước mắt nhìn theo bóng lưng hai người lẫn vào trong đám đông, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh!”

“Không ngờ anh biết nói chuyện như vậy? Khiến cô bé cảm động sắp khóc rồi kìa!”

Tần Thanh Tâm mỉm cười hạnh phúc ngắm sườn mặt của Dương Thanh.
Trông thấy giỏ hoa anh đang xách, cô kiêu ngạo nói: “Anh định tặng hoa cho người đẹp nào thế?”

Sau khi mua chín mươi chín đóa hoa hồng này, Dương Thanh vẫn luôn cầm trên tay, không hề bày tỏ muốn tặng cho cô.

Tần Thanh Tâm không nén nổi tò mò hỏi anh.

Dương Thanh cười thầm nghĩ, cuối cùng cô vẫn không nhịn được.

“Em đoán xem!”

Dương Thanh híp mắt nói.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn anh, giận dỗi nói: “Em không thèm đoán đâu!”

Dương Thanh chỉ cười không đáp, nắm tay cô đi về phía trước.

“Anh nhìn kìa!”

Tần Thanh Tâm bỗng chỉ tay ra xa, hưng phấn nói.

Trước mặt bọn họ là hai vợ chồng nắm tay nhau ung dung cất bước, cả hai đều đầu tóc bạc trắng.

Tần Thanh Tâm hâm mộ nói: “Em cảm thấy hạnh phúc lớn nhất đời này chính là về già vẫn được nắm tay bạn đời đi dạo. Đây mới là tình yêu vĩnh hằng!”

Dương Thanh bật cười tới gần hai vợ chồng già kia, đưa giỏ hoa hồng cho ông cụ: “Cháu tặng giỏ hoa này cho ông!”

Ông cụ kinh ngạc, vội vàng cảm ơn rối rít.
Trên gương mặt nhăn nheo của hai người tràn ngập hạnh phúc.

Tần Thanh Tâm vốn tưởng rằng anh sẽ tặng giỏ hoa hồng kia cho mình.
Xem ra là cô tự ảo tưởng.

Cô không khỏi cảm thấy hơi thất vọng.
Nhưng khi nhìn thấy ông cụ tặng hoa cho bà cụ, cả hai đều nở nụ cười hạnh phúc, cô lại thấy cảm động.

“Đi thôi!”

Dương Thanh tặng hoa xong lại dắt Tần Thanh Tâm tiếp tục đi về phía trước.

“Anh muốn dẫn em đi đâu?”

Thấy anh không dẫn mình tới bãi đỗ xe, Tần Thanh Tâm nghi hoặc hỏi.

“Đợi lát nữa em sẽ biết!”, Dương Thanh mỉm cười thần bí.

Tần Thanh Tâm lườm anh một cái.
Lúc đưa cô đi bay lượn anh đã nói câu này.
Bây giờ cũng vậy.

Đến khi Dương Thanh dẫn cô vào trung tâm thương mại Vạn Đạt, Tần Thanh Tâm lại càng tò mò.
Nhưng Dương Thanh không nói, cô cũng không hỏi.

Trung tâm thương mại này ở ngay trước mặt công viên Châu Thành, đi bộ chừng hai trăm mét là tới.

Ở đây ánh đèn sáng choang, người qua lại đông như mắc cửi.
Nhiều người đang lấy điện thoại quay chụp gì đó.

Chính giữa sảnh lớn là một trái tim khổng lồ được tạo thành từ vô số quả bóng bay màu hồng.

“Đẹp quá!”

Tần Thanh Tâm ngẩng đầu nhìn trái tim lơ lửng giữa không trung, hâm mộ nói: “Đây là nơi tỏ tình sao?”

“Chắc là vậy!”

Dương Thanh nhếch môi mỉm cười.

Dứt lời, anh nắm tay Tần Thanh Tâm đi thẳng tới trung tâm sảnh lớn.

“Anh định làm gì vậy?”

Tần Thanh Tâm hoảng hốt vội hỏi.

Bởi vì hiện giờ nơi đó không có người, tất cả đều đang đứng xung quanh vây xem.

Kỳ lạ thay, các nhân viên đứng xung quanh khu vực trung tâm không hề ngăn cản Dương Thanh đi vào.

Mặc dù Tần Thanh Tâm đang rất kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng nghĩ tới một khả năng, chợt thấy lòng căng thẳng.

Hai người đã đi tới chính giữa sảnh lớn.
Cùng lúc đó, một khúc nhạc dương cầm vang lên, là bản nhạc For Elise của Beethoven.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người đứng giữa sảnh.

Một nhân viên bỗng bước tới cẩn thân mở một hộp trang sức, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng đang tỏa sáng rực rỡ.

Đây chính là nhẫn Sao Hồng anh tặng cô trong lần tỏ tình đầu tiên, phải mất năm trăm triệu mới đấu giá được.

“Tâm, lần trước em chưa đồng ý với anh”.

Dương Thanh mỉm cười cưng chiều nhìn cô.

“Cộp!”

Anh chợt quỳ một chân xuống, nâng hộp trang sức đựng nhẫn Sao Hồng lên trước mặt cô, dịu dàng nói: “Vợ à, lần này em có đồng ý gả cho anh không?”

- ————

.

Chương 222: 222: Chọc Giận Vợ Tôi

Nghe Dương Thanh nói xong, Tần Thanh Tâm ngơ ngác giơ tay che miệng, cảm động òa khóc.

Lần trước khi anh tỏ tình với cô tại khách sạn Vườn Sao ở Giang Hải, cô đã từ chối.

Nhưng kỳ thực, hôm ấy Tần Thanh Tâm đã bị tình yêu của Dương Thanh cảm động.

Chỉ là lúc đó cô hiểu sự cảm động của mình không phải là tình yêu thực sự.

Nhưng sau này hai người đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, được Dương Thanh giúp đỡ nhiều lần, Tần Thanh Tâm đã rung động với anh.

Cô có thể chắc chắn cả đời này mình chỉ yêu một mình Dương Thanh.

“Đồng ý đi!”

“Đồng ý đi!”

“Đồng ý đi!”

…

Lúc ấy, mấy nghìn người chen chúc trong sảnh lớn của trung tâm thương mại Vạn Đạt đều đồng thanh reo hò.

Tiếng hò hét vang lên không ngừng như thủy triều cuồn cuộn.

Đến cả những người đứng ngoài trung tâm thương mại cũng có thể nghe thấy.

“Em đồng ý!”

Tần Thanh Tâm bỗng nhiên hét lên thật lớn rồi vội vàng chạy tới trước mặt Dương Thanh.

Tuy nước mắt không ngừng rơi nhưng cô lại mỉm cười hạnh phúc, chủ động giơ tay phải ra.

Giây phút Tần Thanh Tâm nói ra ba chữ kia, Dương Thanh vui mừng phát khóc.
Anh đã chờ đợi ngày này suốt năm năm.

Trong tiếng hoan hô vang dội, anh đeo chiếc nhẫn Sao Hồng trị giá năm trăm triệu lên ngón áp út của Tần Thanh Tâm.

Năm năm trước khi hai người họ làm đám cưới, nhẫn cưới do cô chuẩn bị.
Còn ngày hôm nay, cuối cùng Dương Thanh đã được toại nguyện, tự tay đeo nhẫn cưới mình mua cho cô.

“Bùm!”

Đúng lúc ấy, những quả bóng bay màu hồng xếp thành hình trái tim trên trời chợt tản ra như những vì sao rực rỡ.

Mọi người kích động vỗ tay hoan hô, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Đến khi bọn họ bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của đôi nam nữ tỏa sáng nhất hôm nay, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đã đi mất.

Trong xe Audi A8, Tần Thanh Tâm mỉm cười hạnh phúc ngồi trên ghế lái phụ, tay ôm một bó hoa hồng đỏ thắm xếp đủ chín trăm chín mươi chín đóa hoa.

Lúc nãy, khi Dương Thanh tặng giỏ hoa hồng cho ông cụ, Tần Thanh Tâm còn cảm thấy thất vọng.

Đến khi anh đeo nhẫn lên tay cô, nhân viên mang bó hoa khổng lồ này tới tặng cô, hết thảy đều trở nên hoàn hảo.

Thỉnh thoảng Tần Thanh Tâm lại quay sang ngắm nhìn Dương Thanh đang lái xe, thậm chí còn bật cười khanh khách.

“Vợ!”

Dương Thanh đang chăm chú nhìn thẳng về phía trước chợt lên tiếng.

“Sao vậy?”

Tần Thanh Tâm hỏi.

“Hay là đêm nay ở lại đây đi!”

Câu này Dương Thanh đã để trong lòng từ rất lâu, khi sắp tới gần khách sạn mới nói ra.

Khi ấy, anh cảm thấy mặt mình nóng bừng, đỏ như đít khỉ.

Tần Thanh Tâm sửng sốt rồi nhanh chóng đỏ bừng mặt.
Cô đương nhiên hiểu ý của anh là gì.

Trừ một lần duy nhất quan hệ trong mơ hồ vào năm năm trước, hai người chưa từng vượt quá giới hạn.

Hiện giờ Tần Thanh Tâm đã hoàn toàn mở lòng với Dương Thanh, thời điểm tốt nhất để thân mật hơn.

“Hôm nay em rớt dâu!”

Tần Thanh Tâm đang định đồng ý chợt nhớ ra chuyện này, ngượng ngùng nhỏ giọng nói.

“Hả? Rớt dâu? Rớt dâu gì cơ?

Dương Thanh ngơ ngác hỏi lại.

Tần Thanh Tâm cả giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Em đến tháng rồi!”

Cuối cùng anh cũng hiểu ra, mặt càng đỏ hơn nữa.

“Em muốn ăn gì không? Anh mời!”

Dương Thanh vội chuyển chủ đề, giảm bớt bầu không khí gượng gạo này.

Năm giờ hai người rời khỏi công viên Châu Thành, sau đó tới trung tâm thương mại Vạn Đạt.

Hiện giờ vẫn còn sớm, trời vừa chuyển tối, đúng lúc là giờ ăn tối.

Tần Thanh Tâm chưa kịp trả lời, chuông điện thoại chợt reo lên.

Cô ấn nghe máy, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Chị họ, em đã hẹn một vài người của các gia tộc lớn ở Châu Thành. Bảy giờ ở nhà hàng Bắc Viên Xuân, không gặp không về đấy!”

Lúc này Tần Thanh Tâm mới nhớ ra, Dương Thanh từng thay cô nhận lời mời cơm của Trịnh Mỹ Linh ở trung tâm triển lãm Châu Thành.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay: "Sáu rưỡi rồi sao? Bây giờ chị và anh rể em sẽ qua đó ngay".

Sau khi cúp máy, Tần Thanh Tâm oán trách Dương Thanh: "Tại anh nhận lời mời cơm của Mỹ Linh.
Bây giờ người ta đặt bàn xong cả rồi, không thể từ chối được".

Tần Thanh Tâm còn đang định tiếp tục hưởng thụ thế giới hai người với anh.

Dương Thanh cũng đang vô cùng hối hận: "Hay là chúng ta đừng đi nữa!"

"Sao làm thế được? Nhận lời rồi thì bắt buộc phải đi!"

Tần Thanh Tâm là người rất giữ lời hứa, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Hơn nữa Trịnh Mỹ Linh toàn hẹn người của các gia tộc lớn ở Châu Thành tới, có thể mượn cơ hội lần này mở rộng thị trường ở đây cho tập đoàn Tam Hòa.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh lái xe tới nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Đang trong giờ ăn tối nên bãi đỗ xe của nhà hàng đã có đủ các hãng xe sang trọng.

"Nhà hàng Bắc Viên Xuân là sản nghiệp của nhà họ Tô đúng không?", Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu: "Ông chủ thực sự phía sau Bắc Viên Xuân là nhà họ Mục ở tỉnh lỵ.
Có lẽ nơi này cũng giống như nhà hàng Bắc Viên Xuân ở Giang Hải, chỉ giao cho nhà họ Tô quản lý mà thôi".

Dương Thanh gật đầu nói: "Nhà họ Mục là gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ sao?"

"Nhà họ Mục chỉ là một gia tộc bình thường, được xem như gia tộc phụ thuộc của nhà họ Hàn.
Bọn họ lợi dụng tài nguyên nhà họ Hàn cung cấp để làm giàu,

nghe nói hàng năm đều phải nộp cho nhà họ Hàn một phần lợi nhuận", Tần Thanh Tâm đáp.

Dương Thanh rất kinh ngạc, không ngờ một gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ nho nhỏ cũng có gia tộc phụ thuộc.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào nhà hàng.

Nhân viên lễ tân dẫn bọn họ tới phòng VIP mà Trịnh Mỹ Linh đặt trước.

Bọn họ vừa đi vào đã thấy Trần Anh Hào ngồi ở vị trí chủ tọa, Trịnh Mỹ Linh ngồi bên phải và nhiều người khác.

Đa số đều còn rất trẻ, chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Mọi người đã ngồi gần đầy bàn, chỉ duy nhất ghế bên trái Trần Anh Hào còn trống.

Ngoài ra, ở cạnh bàn ăn lớn còn bày một bàn ăn nhỏ giống như phòng ăn dành riêng cho hai người.

"Chị đến rồi à?"

Trịnh Mỹ Linh thấy Tần Thanh Tâm tới, lập tức tươi cười đứng dậy đón tiếp.

Những người còn lại đều kinh ngạc nhìn cô.
Đến cả những cậu chủ nhà giàu như họ cũng rất hiếm khi gặp được cô gái xinh đẹp như vậy.

"Sao đồ vô dụng này cũng tới vậy?"

Trịnh Mỹ Linh biết trước Dương Thanh sẽ đến nhưng vẫn cố ý khiêu khích.

"Nếu em còn nói Dương Thanh như vậy, chị sẽ đi luôn!", Tần Thanh Tâm bực bội nói.

Kể cả lúc trước cô cũng không ngại đứng ra bênh vực Dương Thanh, huống chi hiện giờ tình cảm vợ chồng giữa hai người đang cực kỳ thắm thiết.

Trịnh Mỹ Linh vội nói: "Chị đừng đi.
Em không nói anh ta nữa là được mà!"

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm mới nguôi giận.

“Chị ơi, không phải em muốn đuổi Dương Thanh đâu.
Chỉ là em không biết anh ta cũng tới nên không đặt chỗ.
Chị cũng thấy đó, bây giờ chỉ còn chỗ cho chị thôi”, Trịnh Mỹ Linh tỏ vẻ áy náy.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm trở nên lạnh lẽo.
Cô biết rõ ý đồ của Trịnh Mỹ Linh là gì, dứt khoát nói: “Nếu vậy thì thôi, bọn chị đi!”

Dứt lời, cô quay sang ôm tay Dương Thanh: “Chồng ơi, chúng mình đi thôi!”

Hai vợ chồng đang định chuẩn bị rời đi, Trần Anh Hào vội đứng dậy cười nói: “Cô Tần, tôi đã mời tất cả các cậu chủ của gia tộc lớn ở Châu Thành để giúp cô bàn chuyện hợp tác.
Cô cứ bỏ đi như vậy không hay lắm đâu?”

“Cô Tần, chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ tài năng của cô, muốn hợp tác với cô.
Bây giờ cô cứ thế bỏ đi thì thật đáng tiếc”.

Bỗng nhiên có người đứng dậy híp mắt nói.

Anh ta nói rất hay, tuy câu chữ bình thường nhưng lại tràn đầy ý tứ uy hiếp.

Bọn họ đều đến để hợp tác với Tần Thanh Tâm.
Nếu cô bỏ đi, sau này đừng hòng làm ăn ở Châu Thành nữa.

Tần Thanh Tâm do dự không biết phải làm sao.

Một bên là chồng mình, một bên là tương lai của cả công ty.
Mặc dù chồng quan trọng hơn nhưng thị trường Châu Thành cũng rất quan trọng với tập đoàn Tam Hòa.

“Cậu Thanh, cậu chỉ là một thằng con rể không hiểu chuyện làm ăn”.

Trần Anh Hào chợt lên tiếng: “Hay là thế này, cậu hãy sang bàn bên cạnh, để cô Tần ngồi bàn này bàn chuyện hợp tác với chúng tôi.
Tôi gọi đồ ăn ngon cho cậu, được không?”

“Anh Hào, sao anh phải khách sáo với đồ ăn hại như anh ta?
Mọi người ở đây đều là cậu ấm của các gia tộc lớn nhất Châu

Thành.
Cho anh ta ngồi bàn bên cạnh đã đủ nể mặt lắm rồi, sao phải gọi đồ ăn cho nữa?”

Trịnh Mỹ Linh châm chọc nói.

“Đúng đấy anh Hào.
Đây là nhà hàng cao cấp nhất Châu Thành, mỗi món ăn đều có giá trị không nhỏ.
Một thằng nghèo kiết xác như cậu ta ăn nổi sao? Cho cậu ta một cái cốc, tự vào WC hứng nước mà uống đi”.

“Ha ha! Vào WC hứng nước uống cũng không tệ đâu.
Nhưng tôi thấy có thể cho cậu ta thêm một cái đĩa để vào WC lấy đồ ăn luôn, ha ha…”

“Các anh xấu quá, không nên bắt nạt người ta như vậy! Tôi thấy lát nữa cho cậu ta mấy miếng xương chúng ta ăn thừa là được rồi, ha ha…”

Cả căn phòng đều ngập tràn tiếng khiêu khích.
Tần Thanh Tâm giận dữ, toàn thân run lên.

Dương Thanh bắt đầu nghiêm mặt lại: “Các người sỉ nhục tôi, tôi có thể bỏ qua.
Nhưng các người chọc giận vợ tôi thì không được!”

- ————

.

Chương 223: 223: Sao Hồng

Dương Thanh vừa nói ra những lời đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, dường như không ngờ một thằng ở rể cũng dám nói vậy trước mặt Trần Anh Hào.

“Mẹ nó, mày đùa gì thế? Mày cũng dám làm màu ở trước mặt anh Hào à?”

“Nếu không phải anh Hào cho mày mặt mũi, mày nghĩ mày có thể đi vào phòng VIP này không?”

“Mày thức thời một chút, ngoan ngoãn làm theo lời anh Hào nói, đi qua bàn bên cạnh chờ, hoặc cút cho tao!”

…

Nhất thời, Dương Thanh thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Những người này đều do Trần Anh Hào dẫn đến, vốn chính là chó săn của anh ta.
Trịnh Mỹ Linh đã ám chỉ từ trước, nên lúc này tất cả đều tức giận quát mắng Dương Thanh.

Trên mặt Dương Thanh thoáng lộ vẻ tức giận, Tần Thanh Tâm vội kéo tay anh, căng thẳng nói: “Chồng ơi, anh đừng kích động!”

Đối với Dương Thanh, đó chẳng qua là một thị trường Châu Thành thôi.
Nếu anh muốn, chỉ cần nói một câu thì Lạc Bân sẽ giúp anh xử lý tất cả.

Nhưng anh hiểu rõ tầm quan trọng của tập đoàn Tam Hòa đối với Tần Thanh Tâm.
Nếu anh thật sự làm vậy, việc không làm mà hưởng sẽ khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy mình rất vô dụng.

Cho nên lúc Trịnh Mỹ Linh mời Tần Thanh Tâm tới bữa tiệc này, anh mới chịu nhận lời.

Anh chỉ không ngờ đối phương lại xem mình là người dễ ức hiếp.

“Được rồi!”

Đúng lúc này, Trần Anh Hào cuối cùng cũng mở miệng, anh ta cười híp mắt nói: “Cậu Thanh, đây là lỗi của tôi vì đã không đặt trước một bàn lớn.
Như vậy đi, tôi sẽ bảo nhân viên phục vụ ở đây lấy thêm một cái ghế, anh có thể ngồi cùng với chúng tôi”.

Anh ta chưa từng thật sự muốn đuổi Dương Thanh đi, bằng không Tần Thanh Tâm chắc chắn sẽ đi theo, đến lúc đó tất cả những gì chuẩn bị xong đều xôi hỏng bỏng không.

Nghe anh ta nói vậy, sắc mặt Tần Thanh Tâm mới tốt hơn.
Lúc này trong lòng cô cũng vô cùng áy náy.
Sớm biết vậy, lúc trước Trịnh Mỹ Linh gọi điện thoại cho cô, cô đã từ chối rồi.

Chẳng mấy chốc, nhân viên phục vụ chuyển một cái ghế qua.

“Chị họ, chị ngồi ở đây đi!”

Trịnh Mỹ Linh vội kéo Tần Thanh Tâm nói, cố gắng thu xếp cho cô ngồi ở bên trái Trần Anh Hào.

Nhưng Dương Thanh đã ngồi xuống, Tần Thanh Tâm hết sức ăn ý ngồi bên trái anh.

Cứ như vậy, Tần Thanh Tâm và Trần Anh Hào đã bị Dương Thanh tách ra.

“Sao anh không biết xấu hổ vậy? Tôi giữ chỗ này cho chị họ tôi, ai cho anh ngồi chứ? Mau cút ra cho tôi!”

Trịnh Mỹ Linh tức giận nói với Dương Thanh.

“Đủ rồi!”

Tần Thanh Tâm tức giận quát một tiếng và đứng phắt dậy, trừng mắt nói: “Trịnh Mỹ Linh, bất kể thế nào thì anh ấy cũng là anh rể của em, nếu em còn sỉ nhục anh ấy như vậy nữa, chị sẽ đi luôn đấy!”

Trịnh Mỹ Linh hết lần này tới lần khác nhằm vào Dương Thanh, cuối cùng Tần Thanh Tâm cũng nổi giận.

Trịnh Mỹ Linh sửng sốt.
Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm gọi cả họ lẫn tên của cô ta.

Đến lúc này, cô ta mới ý thức được, sợ rằng Dương Thanh đã chiếm một vị trí cực cao trong lòng Tần Thanh Tâm rồi.

Trong lòng cô ta tức giận, mắng thầm: Con đàn bà đê tiện này, chị cứ chờ đấy cho tôi, tối nay chị sẽ nếm đủ!

“Chị họ, chẳng qua em chỉ muốn tạo điều kiện cho chị và anh Hào trao đổi thuận tiện hơn thôi mà? Dù sao những người đang ngồi đây đều là do anh Hào mời tới giúp chị”, Trịnh Mỹ Linh giả vờ có lòng tốt nói.

Cứ như vậy, Trịnh Mỹ Linh thành thật hơn nhiều, chỉ nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với Dương Thanh nhưng không dám đối chọi với anh nữa.

“Wow, vừa nãy, trung tâm thương mại Vạn Đạt trong khu giải trí Châu Thành đã xảy ra chuyện lớn đấy!”

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi đang cầm điện thoại đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Chuyện gì mà làm cho cả Phùng Bình anh cũng phải kinh ngạc như vậy?”, một người khác trêu.

Phùng Bình mở một video, chìa màn hình điện thoại về phía mọi người: “Có người tốn mấy triệu cầu hôn ở trung tâm thương mại Vạn Đạt, ba mươi triệu quả bóng bay được thả từ trên cao xuống”.

Đoạn video này chính là cảnh Dương Thanh vừa cầu hôn Tần Thanh Tâm, không ngờ đã bị người ta đưa lên trên mạng.

“Cậu chủ nhà ai thế? Không ngờ cầu hôn khoa trương như vậy? Tên đó không xem mấy cậu chủ nhà quyền quý chúng ta ra gì chắc?”, có người phách lối nói.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cũng thấy được video trên điện thoại di động của Phùng Bình.
Chắc người kia đứng ở tầng ba quay video nên chỉ có thể thấy

được vô số quả bóng, không hề thấy bóng dáng của Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

“Tôi khuyên anh tốt nhất đừng gây thêm chuyện, người này thật sự không đơn giản đâu”.

Sau khi xem video xong, Phùng Bình cất điện thoại, nói với người kiêu căng kia.

“Chẳng phải là chỉ tốn vài triệu cầu hôn thôi sao? Trong chúng ta ở đây, có ai thiếu vài triệu đâu?”

Người kia cười lạnh nói, sau đó đột nhiên nhìn Dương Thanh cười giễu cợt: “Đương nhiên, ngoại trừ tên nghèo rớt mùng tơi này”.

“Tôi còn thấy trên một trang tin tức nói người thanh niên cầu hôn kia là cậu chủ của một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô. Nhẫn mà người đó cầm đi cầu hôn là nhẫn kim cương Sao Hồng đấy”.

Phùng Bình lại chợt nói: “Đại khái hơn hai tháng trước có người bỏ ra năm trăm triệu để đấu giá một chiếc nhẫn kim cương Sao Hồng trong buổi đấu giá nào đó ở Giang Hải”.

Người kia vừa rồi còn rất kiêu căng, sau khi nghe Phùng Bình nói vậy, sắc mặt lập tức biến đổi: “Tốn năm trăm triệu chỉ để mua một chiếc nhẫn kim cương à?”

Phùng Bình cười nhạt: “Chúng ta ở Châu Thành thì rất lợi hại đấy, nhưng trong cả Chiêu Châu còn có rất nhiều người đỉnh hơn chúng ta nhiều.
Anh nghĩ một người thanh niên có thể bỏ ra năm trăm triệu mua một chiếc nhẫn kim cương sẽ là người đơn giản sao?”

Lúc này, ngay cả Trần Anh Hào cũng nghiêm mặt nói: “Không ngờ ở Châu Thành cũng có cậu chủ của một trong tám nhà ở Yến Đô, thế mà chúng ta lại không biết đối phương là ai”.

“Anh Hào, hay là chúng ta phát động lực lượng của gia tộc điều tra xem nhân vật lớn tới từ một trong tám nhà ở Yến Đô này rốt cuộc là ai?”, có người đề nghị.

Trần Anh Hào hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Cậu đúng là óc heo.

Đừng nói là tám nhà ở Yến Đô, đến cậu chủ quyền quý ở tỉnh lỵ, chúng ta cũng không có tư cách để điều tra nữa là! Một khi bị phát hiện, sợ rằng gia tộc các cậu bị phá hủy thế nào cũng không biết đâu.
Cậu đừng quên nhà họ Dương đã bị phá hủy thế nào đấy".

Người vừa nói nghe vậy thì toát mồ hôi lạnh, liên tục gật đầu nói: "Anh Hào, em hiểu rồi.
Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không làm bừa!"

"Được rồi, được rồi, đừng để ý tới cậu chủ tới từ Yến Đô nữa. Chúng ta không có tư cách bàn luận về người như vậy đâu".

Trần Anh Hào có phần mất kiên nhẫn nói.

Hôm nay anh ta tìm những tên chó săn này tới là để đối phó với Dương Thanh.
Kết quả thì hay rồi, bọn họ toàn chú ý tới chuyện khác.

Tần Thanh Tâm cũng nghe được những lời nói chuyện vừa rồi của các cậu chủ quyền quý ở Châu Thành, lúc này trong lòng đang vô cùng chấn động.

Cô vốn tưởng chiếc nhẫn mà Dương Thanh tặng cô chỉ là một chiếc nhẫn kim cương bình thường, bây giờ mới biết nó trị giá tới năm trăm triệu.

Người khác không biết lai lịch của chiếc nhẫn này nhưng cô biết rất rõ.
Lần đầu tiên khi Dương Thanh cầu hôn, anh đã dùng chính chiếc nhẫn kim cương này.

Cô quay đầu nhìn Dương Thanh, thấy anh đang tủm tỉm cười nhìn mình.

"A! Chị họ, em nhớ sáng hôm nay chị tới Châu Thành đâu có đeo nhẫn đâu?"

Trịnh Mỹ Linh đột nhiên thấy chiếc nhẫn kim cương Sao Hồng được đeo trên ngón áp út tay phải của Tần Thanh Tâm, kinh ngạc hỏi.

Chiếc nhẫn này bất kể là kiểu dáng hay giá trị sưu tập đều thuộc hàng đầu, dù là cô gái nào cũng rất khó cưỡng lại sự cám dỗ của nó.

Lúc này Trịnh Mỹ Linh rất kinh ngạc.
Cô ta thường dùng các hàng cao cấp đắt tiền, vừa nhìn đã biết chiếc nhẫn kim cương này không đơn giản.

.

Truyện Hệ Thống

Mà cô ta vừa nói vậy, đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.
Tất cả đồng thời nhìn về phía chiếc nhẫn kim cương lớn chói mắt trên ngón áp út tay phải của Tần Thanh Tâm.

“Đm! Sao Hồng!”

Phùng Bình đứng phắt dậy, kinh ngạc nói.

- ————————

.

Chương 224: 224: Thứ Gì

Phùng Bình mới xem ảnh chụp chiếc Sao Hồng trên Tin Nóng Châu Thành, kết quả thoáng cái đã nhìn thấy vật thật, có thể tưởng tượng được trong lòng anh ta kinh ngạc tới mức nào.

Những người khác đều nhìn chằm chằm vào tay của Tần Thanh Tâm, bọn họ cũng kinh ngạc chẳng khác nào Phùng Bình.

Vừa rồi Phùng Bình mới nói chiếc nhẫn kim cương Sao Hồng được cậu chủ của một trong tám nhà quyền quý ở Yến Đô bỏ ra năm trăm triệu mới đấu giá được.

Chẳng lẽ cô gái này đã lọt vào mắt xanh của cậu chủ kia rồi?

Nếu không, sao chiếc nhẫn này lại ở trên tay cô ta?

Nhưng mà, Tần Thanh Tâm xinh đẹp thế này, được cậu chủ kia để ý cũng là chuyện bình thường.

Về phần Dương Thanh, bọn họ tự động loại bỏ, hoàn toàn không cho rằng anh chính là cậu chủ tặng nhẫn kia.

“Chị họ, chị, chị, cái nhẫn kim cương này của chị thật sự là Sao Hồng à?”

Trịnh Mỹ Linh lắp bắp nói.

Nhà họ Trịnh vốn chẳng phải là gia đình quyền quý gì, chỉ miễn cưỡng xem như gia tộc nhỏ có chút gia sản.
Cho dù bán cả nhà họ Trịnh cũng không được năm trăm triệu.

Trần Anh Hào cũng nhìn chằm chằm vào Tần Thanh Tâm. Nếu chiếc nhẫn của cô đúng là Sao Hồng, vậy cho dù đưa người phụ nữ này có đến tận miệng anh ta, anh ta cũng không dám ăn.

“Đây là nhẫn chồng chị tặng!”

Tần Thanh Tâm nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô vốn hơi hoảng loạn, đột nhiên kiêu ngạo nói.

Vừa rồi mọi người đều khinh thường Dương Thanh, bây giờ cô chỉ muốn nói cho mọi người biết anh xuất sắc tới mức nào.

“Hóa ra là tên vô dụng này tặng!”

Trịnh Mỹ Linh vỗ nhẹ vào ngực, thoải mái nói: “Vậy chắc chắn là giả!”

“Mẹ kiếp! Dọa ông đây nhảy dựng.
Ông đây còn tưởng là Sao Hồng thật chứ!”

“Tôi đã nói rồi! Làm gì dễ nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trị giá năm trăm triệu được chứ”.

“Hóa ra là hàng giả do một thằng nghèo mạt rệp tặng!”

Mọi người nhất thời đều thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dương Thanh với vẻ giễu cợt nói.

Tần Thanh Tâm lập tức cuống lên: “Đây là Sao Hồng thật mà!”

“Chị họ, chị thật sự bị tên khốn này lừa rồi.
Chị cũng nghe anh Bình nói đấy.
Sao Hồng thật trị giá năm trăm triệu.
Tên nghèo rớt mồng tơi như anh ta có thể mua được sao?”

Trịnh Mỹ Linh tận tình khuyên bảo: “Theo em, chị nên sớm ly hôn với kẻ lừa gạt này đi”.

“Đúng vậy, cô Tâm, tên này chỉ là một kẻ xỏ lá ba que thôi.
Cô cam tâm sống với người như vậy cả đời à?”

“Anh ta không chỉ là một tên bịp bợm mà còn là một kẻ ngu xuẩn.
Không ngờ lại lấy Sao Hồng giả đi lừa cô”.

“Tôi thấy cô và anh Hào rất xứng đôi, trai tài gái sắc đấy.
Anh Hào là người thừa kế gia tộc hàng đầu Châu Thành.
Nếu cô tới với anh ấy, tương lai sẽ là bà chủ của nhà họ Trần đấy”.

Đám chó săn của Trần Anh Hào đều ra sức phối hợp với Trịnh Mỹ Linh, chửi bới Dương Thanh không đáng một đồng.

Tần Thanh Tâm cuối cùng đã hiểu rõ, mình giải thích với đám người này chính là đàn gảy tai trâu.

Dương Thanh dường như không nghe thấy gì, một mình hết ăn lại uống, thỉnh thoảng còn gắp thức ăn vào trong bát của Tần Thanh Tâm.

"Vợ ơi, em đừng nói nhiều với bọn họ làm gì.
Em chơi cả buổi chiều, chắc cũng đói bụng rồi đúng không?
Nào, ăn một miếng sườn xào chua ngọt mà em thích nhất này", anh vừa nói vừa gắp một miếng vào trong bát của Tần Thanh Tâm.

Trong lòng Tần Thanh Tâm tức giận lại sợ Dương Thanh lo lắng nên đành cười gượng: "Cảm ơn chồng!"

Trước mắt bao nhiêu người, hai vợ chồng thoái mái ăn uống như chẳng có ai bên cạnh, chẳng để ý tới những người khác.

Mọi người đều ngạc nhiên.
Trần Anh Hào tức tím mặt, lạnh lùng liếc nhìn Trịnh Mỹ Linh.

Trịnh Mỹ Linh thầm hoảng hốt, vội vàng cười hoà giải: "Nào, chúng ta nâng ly đi!"

Cô ta nói xong, cầm ly rượu trước mặt mình lên và đi tới chỗ Dương Thanh, chợt nói: "Dương Thanh, cho dù tôi rất ghét anh nhưng chị họ tôi thích, tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận thôi.
Tôi mời anh một ly rượu này, coi như xin lỗi anh về hành động vô lễ vừa rồi!"

Trịnh Mỹ Linh giống như biến thành một người khác.
Tất nhiên Dương Thanh không tin cô gái này sẽ thật sự nhận lỗi với mình.

Dương Thanh nhìn Trịnh Mỹ Linh với vẻ mặt vô cảm.
Cô ta cũng nhìn anh một lát, nhưng vẫn không thấy anh cầm ly rượu lên.

"Dương Thanh, tôi mời rượu anh, mà anh chả buồn cầm ly rượu lên thế? Anh khinh tôi à?"

Trịnh Mỹ Linh hơi tức giận, nhưng vì vụ liên hoàn mời rượu, để chuốc say Dương Thanh, cô ta vẫn phải nén giận.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Cô cũng nói là cô mời rượu nhận lỗi với tôi, sao tôi phải uống với cô chứ?”

Trịnh Mỹ Linh nghe vậy thì lập tức nghẹn lời.

“Được, tôi uống cạn, anh tùy ý!”

Trịnh Mỹ Linh nghiến răng nói rồi uống một hơi cạn ly.

Sau đó, cô ta lại rót đầy cho mình và giơ về phía Dương Thanh: “Dương Thanh, tôi mời anh ly này!”

Vẫn như lần trước, Dương Thanh không hề có ý định nâng ly lên.

“Vừa rồi tôi nhận lỗi với anh, anh không uống cùng thì cũng thôi? Sao lần này anh cũng không uống?”

Trong giọng nói của Trịnh Mỹ Linh đã lộ rõ sự tức giận.

Dương Thanh cười nhạt: “Làm gì có chuyện nhận lỗi chỉ có một ly?”

Trịnh Mỹ Linh suýt nữa đã nổi giận.
Nhưng nghĩ tới nhiệm vụ mà Trần Anh Hào giao cho mình, cô ta lại phải nén cơn giận xuống.

“Vậy anh muốn tôi mời anh mấy ly?”, Trịnh Mỹ Linh hỏi.

“Nếu là người khác thì không có bảy tám ly, chắc chắn tôi sẽ không chịu để yên.
Nhưng nể tình cô là em họ của Tâm, cô tự phạt ba ly đi!”, Dương Thanh có phần trêu tức nói.

Anh đã thấy chướng mắt với con nhỏ này từ lâu rồi.
Nếu tự cô thích gây chuyện thì không trách được tôi rồi.
Dương Thanh thầm nghĩ.

Trịnh Mỹ Linh lại uống cạn thêm hai ly.

Cuối cùng, cô ta lại rót đầy một ly và nâng ly về phía Dương Thanh: “Lần này, anh sẽ không từ chối nữa chứ?”

Trong sự kinh ngạc của mọi người ở đây, Dương Thanh cầm một ly trà lên và đưa về phía Trịnh Mỹ Linh, sau đó uống cạn.

Anh uống xong còn chép miệng, tươi cười ấm áp: “Trà ngon!”

“Cạch!”

Trịnh Mỹ Linh cuối cùng cũng nổi giận.
Cô ta đặt mạnh ly rượu lên bàn, tức giận nói: “Dương Thanh, anh cố ý?”

“Từ lúc tôi tới nhà họ Châu, cô đã buông lời ác ý với tôi.
Vừa nãy cô giễu cợt tôi đủ điều, bây giờ lại đột nhiên muốn nhận lỗi với tôi, cô tưởng tôi là thằng ngu chắc?”

Dương Thanh nhìn Trịnh Mỹ Linh, ánh mắt lạnh lùng: “Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên từ bỏ ý định đi.
Nếu cô còn dám trêu chọc tôi, vậy đừng trách tôi không nể mặt!”

“Bộp!”

Dương Thanh vừa nói dứt lời đã vỗ mạnh lên trên bàn.
Khi tay anh nhấc lên, chỉ thấy phía trên có dấu tay lõm sâu xuống.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ngây ngốc!

Trịnh Mỹ Linh càng hoảng sợ hơn.
Cô ta nhìn dấu tay hiện rõ kia, lại nghĩ tới những lời mình sỉ nhục Dương Thanh.

Nếu vừa rồi anh ta tát lên mặt mình, có phải mặt mình đã nát bét rồi không?

Trần Anh Hào khẽ híp mắt lại.
Đến lúc này, anh ta mới ý thức được Dương Thanh không phải là người dễ bị bắt nạt.

Mặc dù vậy, anh ta vẫn không hề sợ hãi.
Cao thủ nhà họ Trần không chỉ để lại dấu tay, cho dù muốn đập vỡ cái bàn này cũng không thành vấn đề.

“Này nhóc, cậu làm vậy là không nể mặt tôi rồi!”

Trần Anh Hào cuối cùng cũng mở miệng, sắc mặt không tốt nhìn Dương Thanh.

Ngoại trừ Dương Thanh và Tần Thanh Tâm, những người khác đều là chó săn của anh ta.

Lúc này không ai dám nói gì nữa, rõ ràng đã bị Dương Thanh trấn áp.

Nếu ngay cả anh ta cũng không lên tiếng, vậy tất cả kế hoạch tối này sẽ đổ bể hết.

“Anh là thứ gì chứ? Cũng đáng để tôi nể mặt sao?”

Khí thế của Dương Thanh đột nhiên tăng cao, nói chuyện vô cùng ngang ngược.

- ——————

.

Chương 225: 225: Bố Thí

Dương Thanh chẳng xem Trần Anh Hào ra gì, bình thản nói, khiến cho Trần Anh Hào lập tức sầm mặt xuống.

Nhưng anh ta vẫn nhẫn nhịn, không nổi giận.

Vừa rồi Dương Thanh đập tay xuống bàn, đã để lại dấu tay rõ rệt, một chưởng này đủ để cho thấy thực lực của anh mạnh cỡ nào.

Nếu thật sự đánh nhau, chỉ e đám người có mặt ở đây không có lấy một ai xứng là đối thủ của Dương Thanh.

"Được, được lắm, trong đám người trẻ tuổi, cậu là người đầu tiên không nể mặt tôi".

Trần Anh Hào chỉ nói một câu như vậy rồi lại trầm mặc.

Đám đi theo bợ đỡ anh ta đều hết sức kinh ngạc, trong trường hợp như vậy mà Trần Anh Hào chỉ nói một câu vô thưởng vô phạt là xong, không hề có bất kì động thái nào khác.

Nhưng ai cũng rõ, Trần Anh Hào không phải loại người có thể chịu thiệt, chắc chắn chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng.

"Anh Hào, nào, em mời anh một ly!"

Lúc này, Trịnh Mỹ Linh vội vàng bước tới, bưng ly rượu lên, chủ động mời Trần Anh Hào một ly.

Có Trịnh Mỹ Linh hóa giải bầu không khí gượng gạo, sắc mặt Trần Anh Hào cũng thoải mái hơn đôi chút.
Anh ta giơ ly rượu, cụng ly với Trịnh Mỹ Linh, sau đó sảng khoái uống một hơi cạn sạch.

"Đúng là anh Hào vẫn đỉnh nhất, không giống một số kẻ, không biết tí lễ nghĩa nào, người ta mời rượu cũng không biết mời lại.
Cho nên người như anh Hào mới có thể trở thành người thừa kế của nhà họ Trần".

Trịnh Mỹ Linh vừa cười õng ẹo vừa nói, lời nói vừa tranh thủ nịnh bợ Trần Anh Hào lại vừa nhân cơ hội hạ thấp Dương

Thanh.

Nói xong, dường như cô ta lại sợ Dương Thanh nổi nóng, bèn len lén đưa mắt nhìn anh một cái, thấy Dương Thanh không có phản ứng gì mới âm thầm thở ra một hơi.

“Ha ha, Mỹ Linh nói rất đúng, anh Hào xuất sắc như vậy, có thể trở thành người thừa kế của nhà họ Trần là điều hiển nhiên, ha ha…”

“Nào, chúng ta cùng kính anh Hào một ly nào!”.
Chap mới luôn có tại — .
CO M —

Có người dẫn đầu nâng ly, những người khác đều đồng loạt đứng dậy, chỉ trừ mỗi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

Lúc này Tần Thanh Tâm thấp thỏm, nóng ruột như ngồi trên đống lửa.
Xảy ra chuyện vừa rồi, cô hiểu được, e rằng tối nay đã không còn cơ hội bàn chuyện hợp tác nữa rồi.

Nếu cứ thế này mà bỏ đi, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không được tốt lắm.
Dẫu sao đa phần những người có mặt ở đây đều là con cháu nhà giàu có quyền quý của Châu Thành, dù hôm nay không đàm phán hợp tác thành công thì sau này cũng sẽ đến Châu Thành qua lại với nhau.

Dương Thanh lại tỏ thái độ như thể mọi chuyện đều chẳng liên quan gì đến mình, anh cứ vô tư ăn uống.

Đi loanh quanh với Tần Thanh Tâm cả buổi, bây giờ anh đang rất đói, một bàn đầy ắp cá thịt thế này, mùi vị đều khá ngon.

“Mỹ Linh, em khá thật đấy! Không ngờ tửu lượng của em lại tốt như vậy”.

Một cậu ấm nhà giàu đáp lễ Trịnh Mỹ Linh một ly rồi nheo mắt cười, nói.

Trịnh Mỹ Linh vừa cười vừa nói: “Bình thường em vẫn hay đi theo bố em đến nơi này ăn cơm cùng đối tác, tửu lượng đã được rèn luyện từ sớm mà!”

“Ồ? Nghe Mỹ Linh nói vậy có nghĩa là thường ngày em vẫn hay đến nhà hàng Bắc Viên Xuân dùng cơm?”

Người kia thoáng kinh ngạc hỏi.

Trịnh Mỹ Linh đã uống khá nhiều, âm điệu giọng nói đã có chút thay đổi, cô ta cười bảo: “Đây là nhà hàng tốt nhất ở Châu Thành mà, em là hội viên ở đây, đương nhiên phải thường xuyên đến”.

“Nhà hàng Bắc Viên Xuân là sản nghiệp của nhà họ Mục ở tỉnh lỵ.
Có người bảo nhiều tỉnh thành khác cũng có chi nhánh của nhà hàng Bắc Viên Xuân.
Nếu không có mối quan hệ vững chắc thì dù có bao nhiêu tiền chăng nữa cũng không thể trở thành hội viên của nơi này”, có người kinh ngạc nói.

“Nếu các anh đã biết đây là sản nghiệp của nhà họ Mục thì hẳn cũng nên biết mối quan hệ giữa nhà họ Mục với gia tộc giàu có bậc nhất tỉnh lỵ là nhà họ Hàn chứ?”, Trịnh Mỹ Linh lập tức hăng hái hẳn lên.

“Nghe nói nhà họ Mục là một gia tộc phụ thuộc vào nhà họ Hàn, nhà họ Mục nương nhờ tài nguyên của nhà họ Hàn để phát triển sản nghiệp gia tộc mình.
Có người nói hàng năm nhà họ Mục đều phải nộp một phần lợi nhuận cho nhà họ Hàn đúng không?”, người kia lại nói.

Bấy giờ Trịnh Mỹ Linh mới lấy ra một chiếc thẻ hội viên được làm rất tinh tế, vẻ mặt vô cùng đắc ý: “Đúng vậy, chiếc thẻ hội viên này của em chính là do nhà họ Hàn tặng đó!”

Tất cả những người ở đây đều tỏ ra hết sức kinh ngạc và ước ao: “Thật không ngờ nhà họ Trịnh với nhà họ Hàn có qua lại với nhau!”

“Chiếc thẻ hội viên này của em mặc dù là do nhà họ Hàn tặng nhưng cũng chỉ là hội viên Đồng - là cấp bậc thấp nhất thôi, em không khoe khoang làm gì cho mất mặt, anh Hào còn có hẳn thẻ hội viên Vàng cao cấp hơn nhiều, đúng không ạ?”

Trịnh Mỹ Linh nhận ra mình đã nói hơi nhiều, bèn vội vàng đẩy Trần Anh Hào ra.

“Em nói vậy chẳng phải thừa thãi à? Anh Hào là ông chủ tương lai của gia tộc đứng đầu Châu Thành này, cấp bậc hội viên của anh ấy đương nhiên phải cao hơn em rồi”.

Những người khác cũng lấy lại tinh thần, quay sang nịnh nọt Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào tỏ vẻ ngạo mạn, nhấc tách trà nhấp một hớp nhỏ, lạnh nhạt bảo: “Thẻ hội viên của tôi là do chính Mục Đông Phong, người đứng đầu nhà họ Mục tận tay mang tặng. Nhưng cũng chỉ là một chiếc thẻ hội viên thôi, không có gì đáng chú ý lắm”.

“Thật không hổ là anh Hào, ngay cả ông chủ của gia tộc quyền thế trong tỉnh lỵ cũng phải đối xử kính cẩn với anh như thế!”

Mọi người đều cùng nhau nói những lời có cánh để nịnh bợ.

Trần Anh Hào đắc ý ra mặt, liếc nhìn Tần Thanh Tâm.
Anh ta vốn tưởng rằng Tần Thanh Tâm sẽ chú ý tới mình, nào ngờ lúc này Tần Thanh Tâm lại đang thoải mái ăn uống, chẳng để ý đến hình tượng.

“Chị họ này, em muốn đi vào phòng vệ sinh, chị đi với em được không?”

Trịnh Mỹ Linh bỗng nhiên lên tiếng hỏi Tần Thanh Tâm.

Vừa rồi cô ta đã uống hơi nhiều, đầu óc cứ nặng trình trịch, choáng váng cả người.

“Em đi với Mỹ Linh một lát rồi sẽ về ngay”.

Tần Thanh Tâm cũng thấy lo cho cô ta, bèn nói với Dương Thanh một tiếng rồi đứng dậy đỡ Trịnh Mỹ Linh đi tìm phòng vệ sinh.

Đợi đến khi Tần Thanh Tâm và Trịnh Mỹ Linh rời khỏi phòng ăn này, những người kia đều nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt không được thân thiện.

“Dương Thanh, một thằng nghèo kiết xác như mày hoàn toàn không xứng với Tần Thanh Tâm, tao nghĩ, mày đến ở rể chắc cũng vì tiền nhỉ?”

Trần Anh Hào ngạo nghễ tựa vào lưng ghế, nhìn về phía Dương Thanh, cười lạnh: “Nếu vậy thì dễ thôi, tao cho mày hai triệu, mày tránh xa Tần Thanh Tâm ra.
Cô gái cực phẩm như cô ấy không phải là người mà mày có thể vấy bẩn đâu”.

Dương Thanh cười khẩy: “Hai triệu? Anh đang bố thí ăn mày đấy à?”

“Ranh con, đối với người như mày thì hai triệu đã là nhiều rồi, đừng có được nước lấn tới!”

Một gã chó săn của Trần Anh Hào lập tức mắng Dương Thanh.

Trần Anh Hào phất tay, tiếp tục nói: “Năm triệu! Đây là cái giá cuối cùng của tao!”

Vừa dứt lời, anh ta chẳng thèm quan tâm Dương Thanh có đồng ý hay không, lấy ngay bút ra viết một tờ chi phiếu năm triệu, đặt trước mặt Dương Thanh.

- ————

.

Chương 226: 226: Tiền Mừng Hạnh Phúc

Dương Thanh cầm tờ chi phiếu lên xem, môi bỗng nở nụ cười.

“Mày cười gì?”

Trần Anh Hào nhíu mày.

“Tôi cười nhà họ Trần thật đáng thương! Cháu trưởng của Trần Hưng Hải lại là một thứ rác rưởi có tầm nhìn hạn hẹp, nếu nhà họ Trần thực sự để anh lên làm chủ nhà thì sớm muộn gì cũng suy tàn thôi!”

Dương Thanh vừa cười vừa nói.

“Rầm!”

Trần Anh Hào nện một quyền xuống bàn, cả giận quát: “Láo xược! Mày dám nhục mạ nhà họ Trần tao thế à, mày tin tao cho mày khỏi nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai luôn không?”

Sắc mặt anh ta hung tợn đe dọa, những kẻ khác cũng đã đứng lên.

Mặc dù biết thân thủ của Dương Thanh hơn người, nhưng vào thời điểm thế này, dù có bị gãy chân gãy tay thì họ cũng phải đứng về phe Trần Anh Hào.

Dương Thanh giễu cợt: “Tôi cũng muốn xem thử, một thằng ăn hại của nhà họ Trần có thể làm gì được tôi?”

Thấy Dương Thanh bình thản như vậy, lòng Trần Anh Hào giận đến sôi gan.

Lúc này, anh ta bỗng có cảm giác đâm lao phải theo lao.

“Anh bớt ngạo mạn, ngoan ngoãn ngồi xuống đi! Bằng không, anh sẽ thật sự không thấy được ánh mặt trời của ngày mai đâu!”

Dương Thanh nhấc ấm trà, rót cho mình một tách trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng hạng, nhẹ nhàng nhấp một hớp, nheo mắt nhìn Trần Anh Hào rồi nói.

Tuy Dương Thanh chỉ có một mình, nhưng lúc này khí thế trên người anh quá mạnh, làm đám Trần Anh Hào không một ai dám tiến lên.

“Các người làm gì thế?”

Đúng vào lúc này, Tần Thanh Tâm và Trịnh Mỹ Linh đã về đến phòng ăn.
Thấy người trong phòng đều đã đứng dậy, hằm hằm nhìn về phía Dương Thanh, Tần Thanh Tâm lập tức giật mình kinh sợ.

Dương Thanh nhìn về phía Tần Thanh Tâm, nở nụ cười dịu dàng, anh giơ tấm chi phiếu trong tay lên, cười ha hả nói với cô: “Đây là chi phiếu anh Hào đưa, anh ta nói anh ta rất ngưỡng mộ tình yêu của chúng ta, cho nên tặng năm triệu coi như tiền mừng!”.
Truyện Khoa Huyễn

Dương Thanh vừa thốt ra những lời này, đám Trần Anh Hào đều hết sức kinh ngạc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tần Thanh Tâm cũng ngơ ngác.
Khi thấy Dương Thanh nháy mắt với mình, cô lập tức hiểu ra, chắc chắn tình hình không như những gì Dương Thanh vừa nói.

“Anh Hào, vậy cảm ơn anh nhé!”

Tần Thanh Tâm mỉm cười nhìn về phía Trần Anh Hào, nói lời cảm ơn.

“Tôi…”

Trần Anh Hào đỏ bừng cả mặt, chỉ lắp bắp nói được một tiếng “Tôi” rồi á khẩu, không thể nói thêm gì nữa.

Trần Anh Hào cho Dương Thanh năm triệu là để anh rời xa Tần Thanh Tâm.

Nhưng qua lời Dương Thanh lại thành tiền mừng hạnh phúc của anh với Tần Thanh Tâm.

Mọi người trong phòng lúc này đều trợn to mắt nhìn Dương Thanh.

“Mẹ nó chứ, đấy là tiền anh Hào đưa mày để…”

Sau vài giây ngây người, gã chó săn hung hăng nhất khi nãy lập tức quay sang phía Dương Thanh sủa ầm lên.

“Câm mồm!”

Nhưng hắn ta còn chưa nói hết câu đã bị Trần Anh Hào quát bảo dừng lại.

“Anh Hào, nó…”

Gã kia đang trong cơn giận, muốn ồn ào thêm đôi câu, Trần Anh Hào cả giận quát: “Tao bảo mày câm mồm, mày không hiểu tiếng người à?”

Trần Anh Hào vốn đang tức muốn nổ phổi, không có chỗ xả ra, mà gã chó săn này lại cứ muốn chọc vào họng súng.

Bấy giờ gã chó săn mới ý thức được mình vừa mới nịnh bợ nhầm chỗ, vô tình đã chọc giận Trần Anh Hào rồi.

Những kẻ khác không ai dám nói một lời, im thin thít chờ Trần Anh Hào trút giận.

Trần Anh Hào cố gắng đè nén lửa giận trong lòng xuống, sau đó mới lên tiếng: “Dương Thanh, cậu nên biết, có vài thứ có thể lấy, nhưng cũng có vài thứ không cầm nổi đâu, cầm lên là sẽ mang họa vào thân đấy!”

Lời nói của anh ta đầy ý đe dọa.

Nếu muốn anh ta tự mình nói rõ, chi phiếu năm triệu này là khoản anh ta đưa cho Dương Thanh để Dương Thanh rời xa Tần Thanh Tâm thì đúng là chuyện không thể.

Tần Thanh Tâm vừa phối hợp với Dương Thanh, trông thấy cảnh tượng này lại bắt đầu căng thẳng.
Đồng thời cô cũng hơi hối hận, bản thân cô biết rõ năm triệu này không phải tiền mừng gì đâu, nhưng cô vẫn cứ vờ như mình thật sự tin.

Dù sao đây cũng là Châu Thành, Trần Anh Hào lại là người thừa kế của gia tộc đứng đầu nơi đây, có thể nói, Châu Thành này chính là sân nhà của anh ta.

“Chồng à, hay là mình trả lại tiền cho anh ta đi!”

Tần Thanh Tâm níu chặt góc áo Dương Thanh, khẽ nói.

Tuy cô đã hạ giọng rất nhỏ nhưng trong căn phòng đang hoàn toàn chìm trong yên lặng thế này, người khác vẫn nghe rõ mồn một.

Dương Thanh không đáp lại, anh chỉ nheo mắt nhìn chằm chằm Trần Anh Hào: “Anh đang đe dọa tôi đấy à?”

“Cậu có thể hiểu như vậy cũng được!”

Trần Anh Hào bình thản nói.

Bỗng anh ta ngồi xuống, tay phải đặt lên bàn, ngón trỏ liên tục gõ lên mặt bàn, tạo ra một chuỗi âm thanh lanh lảnh, như là đang thúc giục Dương Thanh trả lại chi phiếu.

Ngay khi tất cả mọi người chờ Dương Thanh trả lại chi phiếu, Dương Thanh bỗng nhiên nhét tấm chi phiếu năm triệu kia vào trong túi mình.

Chứng kiến hành vi khiêu khích của anh, đôi mắt Trần Anh Hào chợt lóe lên hai tia sáng lạnh.

“Con người tôi đây có một thói quen cực kì xấu, đó chính là không ưa bị đe dọa cưỡng ép, chỉ thích thái độ mềm mỏng. Nếu người ta hạ thấp mình năn nỉ cầu xin tôi, có lẽ tôi còn có thể nể mặt người ta đôi chút.
Nhưng nếu có kẻ muốn buộc tôi làm gì đó, vậy thì xin lỗi nhé, tôi sẽ không để cho hắn ta được toại nguyện đâu”.

Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm, cùng ngồi xuống.

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm lo lắng muốn chết, cô nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Dương Thanh siết chặt bàn tay cô, mỉm cười nhẹ nhàng: “Vợ yên tâm, anh sẽ không để em rơi vào tình thế nguy hiểm”.

- ————

.

Chương 227: 227: Phòng Kế Bên

Rõ ràng anh đang nói với Tần Thanh Tâm rằng anh không bao giờ làm chuyện gì mà bản thân không nắm chắc phần thắng. Bởi nói sao thì Tần Thanh Tâm vẫn còn đang ở bên cạnh anh, nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, Tần Thanh Tâm cũng sẽ gặp phải nguy hiểm tương tự.

Trần Anh Hào cũng là một người thông minh, sao lại chẳng rõ ẩn ý trong câu nói này của Dương Thanh?

Chỉ có kẻ mang lòng tự tin tuyệt đối mới có biểu hiện ung dung như thế.

Trần Anh Hào bỗng thoáng hoài nghi, liệu những điều mà Trịnh Mỹ Linh nói với mình có sai lầm ở đâu chăng?

Nhìn khí thế và phong độ mà Dương Thanh thể hiện ra ngoài hoàn toàn không giống một gã đàn ông tới ở rể bình thường chút nào.

Chỉ có hai cách để giải thích cho những gì Dương Thanh vừa thể hiện.
Một là anh ta hoàn toàn không hiểu được địa vị của nhà họ Trần ở Châu Thành này; hai là anh ta chỉ là một thằng ngu.

Sau khi cân nhắc đánh giá, Trần Anh Hào tin vào cách giải thích thứ nhất hơn.

“Cậu có biết ở Châu Thành này, nói đến nhà họ Trần có nghĩa là gì không?”, Trần Anh Hào bỗng cất tiếng hỏi.

Dương Thanh bình thản đáp: “Chẳng phải chỉ là một gia tộc nho nhỏ thôi sao? Có cái gì đáng để mắt đến?”

Trong mắt anh, xét trên khắp toàn bộ nước Chiêu Châu này, nhà họ Trần chỉ là một gia tộc nho nhỏ.

Nhưng lời này khiến Trần Anh Hào càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, Dương Thanh quả thật không nắm rõ địa vị của nhà họ Trần ở Châu Thành.

Tầm nhìn khác nhau dẫn tới góc độ đánh giá vấn đề cũng khác nhau.

“Mỹ Linh, tay anh rể mạt rệp này của em hình như còn chưa rõ lắm về địa vị của nhà họ Trần ở Châu Thành, em nói cho cậu ta biết đi”.

Trần Anh Hào bỗng khinh thường bật cười một tiếng, nhìn về phía Trịnh Mỹ Linh rồi nói.

“Anh Hào, chắc chắn anh ta chẳng hiểu rõ được vấn đề, bằng không sao lại dám nói chuyện với anh như vậy chứ? Nhưng cũng có thể thông cảm được, dù sao anh ta cũng chỉ là một thằng ăn hại nằm ở tầng đáy xã hội, làm sao có thể hiểu được thực lực của một gia tộc lớn?”

Trịnh Mỹ Linh cười châm chọc, nhìn Dương Thanh và nói: “Ở Châu Thành này, có hai gia tộc đứng ở vị trí cao nhất, một là nhà họ Viên, hai là nhà họ Trần của anh Hào đây, mà anh Hào chính là người thừa kế tương lai của nhà họ Trần, ngày sau sẽ là ông chủ của cả nhà họ Trần đó”.

“Anh Hào đây chính là ngôi sao nổi bật nhất trên bầu trời, mà anh chỉ là một hạt bụi dưới mặt đất.
Nói vậy, anh đã hiểu được địa vị của anh Hào chưa?”

Trịnh Mỹ Linh chẳng hề che dấu sự khinh bỉ của mình, vừa tâng bốc Trần Anh Hào lại vừa dẫm đạp Dương Thanh.

Dương Thanh cười khẩy một tiếng, nói: “Đúng là điếc không sợ súng nhỉ!”

Anh chỉ nói một câu, sau đó chẳng buồn giải thích thêm lời nào nữa.

“Uỳnh!”

Ngay khi anh đang định đưa Tần Thanh Tâm rời khỏi đây thì cửa phòng bỗng bật mở, có người vừa đẩy mạnh cửa từ bên ngoài.

Một người thanh niên chừng ngoài hai mươi đang lảo đảo đi vào.

“Các người là ai? Sao lại ngồi trong phòng riêng của bọn tôi?”

Tay thanh niên kia vừa định tìm chỗ ngồi thì lại phát hiện đã hết chỗ, bèn lớn tiếng chất vấn.

“Mẹ kiếp! Con ma men này ở đâu ra thế? Mau cút đi!”

Lúc này, một gã chó săn của Trần Anh Hào là Vương Kỳ lập tức quay về phía người thanh niên mới vào quát mắng, còn đứng dậy định ngăn cản hắn ta lại.

“Ui chà! Người đẹp! Khà khà! Anh hơi bị thích đấy!”

Vương Kỳ còn chưa kịp đi tới, gã ma men trẻ tuổi kia thấy Trịnh Mỹ Linh liền cười khùng khục, vươn tay định sờ ngực cô ta.

“A! Đồ dê xồm!”

Trịnh Mỹ Linh hét lên, vội vã né tránh móng vuốt dê xồm của gã kia.

“Ơ mẹ nó chứ! Dám trốn tôi à, có biết ông đây là ai không hả?”

Gã ma men trẻ tuổi kia thấy Trịnh Mỹ Linh né mình, lập tức nổi giận đùng đùng, quát lớn, giơ tay vung một bạt tai.

“Mẹ kiếp! Dám huênh hoang trước mặt anh Hào, chán sống rồi à, ông giết chết mày!”

Vương Kỳ xông lên một bước, đá gã ma men trẻ tuổi kia ngã lộn nhào xuống đất.

Những kẻ khác như sợ bị Vương Kỳ cướp hết công lao bèn đồng loạt xông lên, tay đấm chân đá con ma men kia.

Chẳng bao lâu sau, gã ma men trẻ tuổi kia đã bầm dập mặt mũi, máu me dầm dề cả mặt.

“Chúng, chúng mày đợi đấy!”

Hắn nhổ ra một ngụm nước bọt nhầy máu, nghiến răng nghiến lợi quát lên một tiếng rồi quay đầu rời khỏi đó.

“Mẹ nó, hôm nay là ngày gì không biết? Sao mà gặp lắm thằng ngu thế này?”

Vương Kỳ hùng hùng hổ hổ trở về chỗ ngồi, lúc nói câu đó còn nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Trần Anh Hào vẫn ngồi yên trên ghế, thờ ơ cười một tiếng, nói: “Dạo này lắm kẻ thích làm màu lắm, nếu ai cũng đều là ông lớn thì lấy ai làm tay chân? Cậu Thanh này, tôi nói có đúng không?”

Dương Thanh cười cười: “Tôi thì hết sức tán thành những lời này.
Chỉ có điều, có vài người, rõ ràng bản thân chỉ là thứ rác rưởi lại cứ một mực giả dạng làm ông lớn, ngay cả chuyện mình vừa gây sự với ai cũng không biết, còn ngồi đó mà lải nhải. Anh Hào, tôi nói có đúng không?”

Trần Anh Hào hơi nheo mắt, Dương Thanh lại dùng chính lời của anh ta trả lại cho anh ta.

Cùng lúc đó, trong phòng kế bên.

“Con làm sao thế này?”

Một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế đầu nhìn thấy Mục Chấn đi vào phòng, mặt mũi bầm dập sưng vù, lập tức giật mình kinh sợ, vội vàng bước đến hỏi han.

Mục Chấn này chính là gã ma men trẻ tuổi vừa mới vào nhầm bên phòng của bọn Dương Thanh.

Nếu Trần Anh Hào có mặt ở đây, nhất định sẽ phát hiện, những người trong phòng này đều là những nhân vật có máu mặt bậc nhất của Châu Thành.

Bố của Mục Chấn lúc này đang ngồi ở vị trí cao nhất, bởi vậy có thể thấy được địa vị của ông ta cao thế nào.

“Mẹ nó chứ, tên khốn ở phòng bên dám đánh cả con! Hôm nay con mà không lột da chúng nó thì con làm con chúng nó luôn!”

Mục Chấn nghiến răng nghiến lợi nói.

Những người có mặt trong phòng này bất chợt thấy lòng thấp thỏm.

Dù sao nơi đây cũng là Châu Thành, Mục Chấn bị người ta đánh ngay trên địa bàn của bọn họ, có thể đoán được bọn họ đang sợ hãi cỡ nào.

“Mẹ kiếp, đứa nào, đứa nào dám đánh cả con của Mục Đông Phong tao! Chán sống rồi đúng không!”

Mục Đông Phong đứng phắt lên, lập tức rời khỏi phòng.

Sau lưng ông ta còn có hai gã vệ sĩ cao lớn đi theo.

Các vị quyền cao chức trọng của Châu Thành thấy thế thì đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng đứng lên đi theo hai cha con Mục Đông Phong sang phòng kế bên xem sao.

- ————

.

Chương 228: 228: Em Họ Độc Ác

“Chồng à, em thấy cũng muộn rồi, hay anh đưa em về nhà trước nhé?”

Thấy Dương Thanh và Trần Anh Hào có vẻ căng thẳng, Tần Thanh Tâm nói với vẻ lo âu.

Tuy Dương Thanh không sợ nhưng anh không muốn khiến Tần Thanh Tâm lo lắng, bèn gật nhẹ đầu: “Được! Để anh đưa em về!”

“Mẹ nó! Tinh tướng cho đã rồi định bỏ đi à? Mày đã hỏi ý kiến của tao chưa?”

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm vừa đứng dậy, Vương Kỳ cũng đứng lên theo, chắn đường họ.

Lần này Trần Anh Hào không ngăn cản Vương Kỳ nữa, anh ta vẫn chưa có được Tần Thanh Tâm, đâu thể dễ dàng thả cô và Dương Thanh đi chứ?

Trịnh Mỹ Linh cũng cười lạnh: “Dương Thanh, tôi khuyên anh, tốt nhất anh nên ngoan ngoãn quỳ xuống xin lỗi anh Hào, không chừng anh Hào sẽ nể mặt chị họ tôi rồi tha mạng cho anh.
Bằng không, hôm nay anh đừng hòng rời khỏi đây một bước!”

“Mỹ Linh, sao em có thể làm thế với anh rể em hả?”

Tần Thanh Tâm quát Trịnh Mỹ Linh với vẻ không dám tin.

Tuy cô biết Trịnh Mỹ Linh rất ghét Dương Thanh, nhưng không ngờ cô ta lại nói đỡ cho người khác, còn định bắt Dương Thanh quỳ xuống xin lỗi.

“Chị, em cũng không lừa chị làm gì, em tổ chức bữa tiệc này để làm mối cho chị và anh Hào, chứ kẻ vô dụng và ngu ngốc như Dương Thanh không có tư cách để ở bên chị đâu”.

Trịnh Mỹ Linh cũng không giấu giếm nữa, cười ha hả: “Chị cũng biết anh Hào là ai rồi đấy, anh ấy không ngại chuyện chị là hàng đã qua sử dụng, vẫn đồng ý cho chị làm người tình,

sau này đến khi anh ấy thừa kế vị trí chủ gia tộc thì sẽ không đối xử tệ bạc với chị đâu!”

Tần Thanh Tâm vô cùng kinh ngạc, cô có thể chấp nhận câu trước của Trịnh Mỹ Linh, nhưng câu sau lại khiến cô phải nghi ngờ là mình đã nghe nhầm.

Không ngờ đứa em họ luôn thích bám đuôi cô từ nhỏ lại nói cô là hàng đã qua sử dụng, còn bảo cô làm người tình của Trần Anh Hào nữa chứ.

“Trịnh Mỹ Linh, em biết mình đang nói gì không?”

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ ngầu, cắn răng hỏi.

Trịnh Mỹ Linh cười lạnh: “Được rồi, chị đừng vờ vịt trước mặt em nữa.
Em nghĩ chắc chị đã nghe rõ hết những lời mà em vừa nói rồi, chị nên biết điều, đi theo anh Hào đi.
Chỉ cần chị ở bên anh Hào đêm nay, ngày mai sẽ có vô số người chủ động tìm chị để bàn chuyện hợp tác”.

Rốt cuộc Tần Thanh Tâm cũng hiểu rõ, Trịnh Mỹ Linh định “bán” cô cho kẻ khác thật.

Cô cảm thấy trái tim mình như tan nát.

Hồi trước cô đối xử tốt với Trịnh Mỹ Linh như thế, thậm chí còn thường xuyên gửi tiền sinh hoạt cho cô ta sau khi cô ta lên đại học.

Khi công ty nhà cô ta khó khăn nhất, Tần Thanh Tâm cũng từng giúp đỡ.

Nhưng hôm nay, chính đứa em họ mà cô từng giúp này lại sỉ nhục cô là hàng đã qua sử dụng, còn định đưa cô lên giường của người khác.

Trần Anh Hào cũng không mở miệng ngăn cản, lúc này khuôn mặt luôn tươi cười kia lại khiến người ta thấy ghê tởm.

Kế hoạch của anh ta và Trịnh Mỹ Linh vốn là chuốc say Dương Thanh và Tần Thanh Tâm, sau đó Trịnh Mỹ Linh sẽ đích thân đưa Tần Thanh Tâm lên giường Trần Anh Hào.

Nhưng kết quả Dương Thanh lại rất cảnh giác, không uống rượu, cũng không cho Tần Thanh Tâm uống một giọt rượu nào.

Bây giờ hai người lại định rời đi, Trịnh Mỹ Linh cuống lên, bắt buộc phải để lộ bộ mặt thật của mình trước mặt tất cả mọi người.

Từ đầu đến giờ, Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt anh như có hai đốm lửa đang lấp lóe, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Nhìn gì mà nhìn? Mau quỳ xuống xin lỗi đi, bằng không đừng trách anh Hào nhẫn tâm, không khách khí với anh nữa đấy!”

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Trịnh Mỹ Linh không khỏi bối rối, vội quát anh, nhờ vào đó để giảm bớt sự hoảng loạn của mình.

Dương Thanh không quan tâm đến cô ta, bỗng nhìn về phía Trần Anh Hào: “Anh định giữ chúng tôi lại thật à?”

“Đây là bữa tiệc của Mỹ Linh, mọi chuyện đều do cô ấy quyết định!”

Trần Anh Hào nhếch môi, nở nụ cười.

Đến tận bây giờ, anh ta vẫn không chịu thể hiện sự cầm thú của mình trước mặt mọi người, vẫn duy trì dáng vẻ lịch thiệp.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Anh ta dứt lời rồi bất chợt vỗ tay.

Cửa phòng riêng bỗng mở ra, hai người đàn ông cường tráng xuất hiện, đi thẳng đến sau lưng Trần Anh Hào, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Vừa rồi Trần Anh Hào đã gọi vệ sĩ của mình đến.

Dấu tay mà Dương Thanh để lại trên bàn trước đó vẫn có sức đe dọa to lớn với anh ta.

Nhưng có vệ sĩ nhà họ Trần, anh ta không cần sợ hãi nữa.

Đối với anh ta, lúc này Dương Thanh chính là thịt cá trên thớt, mặc cho anh ta mổ xẻ.

“Mẹ nó! Ông đây đã thấy mày ngứa mắt từ lâu rồi, mau quỳ xuống xin lỗi anh Hào, bằng không ông đây sẽ là người đầu tiên đánh mày đấy!”

“Đồ ngu, mau quỳ xuống xin lỗi đi, không chừng anh Hào sẽ thấy vui rồi chừa cho mày một con đường sống!”

“Chẳng phải hồi nãy mày trâu bò lắm à? Tiếp tục đi! Để bọn tao xem rốt cuộc ai mới là ông lớn?”

…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mắng chửi Dương Thanh, thái độ vô cùng hống hách.

Tần Thanh Tâm rất bối rối và sợ hãi, lúc này cô chỉ thấy vô cùng hối hận vì đã tin tưởng ả đê tiện Trịnh Mỹ Linh, không ngờ cô ta dám bán đứng cả chị họ mình vì lợi ích.

Trịnh Mỹ Linh ngồi cạnh Trần Anh Hào, trông vô cùng đắc ý, có vệ sĩ của Trần Anh Hào ở đây, cô ta cũng mạnh miệng hơn hẳn.

“Dương Thanh, bây giờ anh biết sự lợi hại của anh Hào rồi chứ? Nếu biết điều thì mau nói với anh ấy rằng anh sẵn lòng dâng chị họ tôi lên đi”.

Trịnh Mỹ Linh nói với vẻ mỉa mai.

“Im mồm!”

Tần Thanh Tâm tức giận đến mức mắt đỏ hoe: “Đừng gọi tôi là chị họ, cô không xứng!”

“Ha ha, Tần Thanh Tâm, chị đừng lên mặt với tôi nữa, anh Hào vừa nói rồi đấy, đây là bữa tiệc do tôi tổ chức, tôi có quyền quyết định”.

Trịnh Mỹ Linh cười lớn: “Nếu chị dám nói nhảm thêm một câu, tôi sẽ cho người đánh ông chồng vô dụng của chị thành tàn tật luôn đấy, chị tin không?”

“Tâm!”

Tần Thanh Tâm vừa định lên tiếng, Dương Thanh bỗng gọi cô.

Cô áy náy nhìn Dương Thanh: “Chồng ơi, em xin lỗi, em không ngờ nó lại độc ác đến vậy!”

Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu, nắm lấy vai Tần Thanh Tâm, dịu dàng nói: “Em đừng quên, anh đã hứa với em rằng sẽ không để em bị tổn thương nữa, nếu anh ngã xuống thì bảo vệ em kiểu gì được? Đối với anh, họ chỉ là đám hề đang nhảy nhót mà thôi, sao phải sợ chứ?”

Tần Thanh Tâm vốn đang rất căng thẳng, nhưng khi cảm nhận được khí thế mạnh mẽ từ Dương Thanh, tất cả nỗi sợ của cô đều tan thành mây khói.

Cô bỗng có cảm giác, chỉ cần Dương Thanh ở bên cô, cho dù trời sập xuống thì cô cũng không hề hấn gì.

“Dương Thanh, anh ngông cuồng quá đà rồi đấy!”

Trịnh Mỹ Linh giận dữ quát rồi ra lệnh cho hai vệ sĩ của Trần Anh Hào: “Đánh anh ta cho tôi!”

“Rầm!”

Đúng lúc hai vệ sĩ định lao về phía Dương Thanh, cửa phòng riêng bỗng bị một luồng sức mạnh khổng lồ phá nát.

Ngay sau đó, một đám người ùa vào phòng.

Người dẫn đầu lại là gã ma men trẻ mà họ vừa đánh đuổi khỏi phòng riêng.

“Bố, vừa nãy mấy tên khốn này đánh hội đồng con, còn đòi giết con nữa đấy!”

Mục Chấn chỉ tay về phía đám người Trần Anh Hào, tức giận nói.

- ————

.

Chương 229: 229: Khoác Lác

Khi thấy Mục Chấn dẫn cả đám người vào, hơn nữa phần lớn đều là chủ của các gia tộc lớn ở Châu Thành, mọi người đều ngây ngốc.

“Bố! Sao bố lại đến đây?”

Khi thấy một bóng dáng quen thuộc giữa đám đông, Vương Kỳ - chó săn số một bên cạnh Trần Anh Hào vô cùng kinh ngạc.

“Bố!”

“Bố!”

…

Trong số hơn mười người ở phòng riêng thì đã có tới bảy, tám người nhận ra bố mình.

Đây không phải chuyện chính, quan trọng là bố họ đang đi theo một người trung niên.

Hơn nữa bên cạnh người trung niên kia còn có một gương mặt quen thuộc, đó chính là Mục Chấn vừa bị họ đánh hội đồng rồi đuổi khỏi phòng riêng.

Vừa nãy, Mục Chấn đã gọi người đàn ông kia là “bố”.

Những người vừa đánh Mục Chấn đều vô cùng sợ hãi.

Chẳng riêng gì họ, bố họ cũng sợ hết hồn.

“Hay thật đấy, không ngờ trong những người vừa đánh con tôi lại có cả con của mấy ông chủ ở đây!”, Mục Đông Phong cười lạnh.

Nghe thấy thế, sắc mặt của mấy chủ gia tộc thay đổi hẳn, họ nhìn nhau rồi vội vàng giận dữ quát con mình: “Mấy thằng trời đánh này! Sao chưa cút qua đây để xin cậu Chấn tha thứ đi!”

Nhà họ Mục là gia tộc ở tỉnh lỵ, nếu chỉ đơn giản thế thì tốt, nhưng trớ trêu thay, nhà họ Mục lại phụ thuộc vào nhà họ Hàn - gia tộc quyền quý bậc nhất tỉnh lỵ.

Có thể nói, nếu đắc tội với nhà họ Mục thì cũng đắc tội với nhà họ Hàn luôn.

Đối với họ, nhà họ Hàn chính là ông trời, có thể xóa sổ gia tộc của họ chỉ bằng một câu nói.

Mục Đông Phong chỉ có một đứa con là Mục Chấn nên vô cùng cưng chiều hắn, bây giờ hắn lại bị đánh ở Châu Thành, có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào.

"Cậu Chấn, tôi sai rồi! Xin cậu tha cho tôi!"

"Cậu Chấn, tôi biết sai rồi! Cậu rộng lượng tha cho tôi với!"

"Cậu Chấn, tôi cũng biết sai rồi! Cậu rộng lượng tha cho tôi đi!"

…

Những cậu ấm nhà giàu vừa kêu gào, bắt Dương Thanh quỳ xuống xin lỗi Trần Anh Hào đều bò rạp trước chân Mục Chấn để xin tha, trông chẳng khác gì chó.

Sắc mặt Trần Anh Hào khó coi tới cực diểm, đây đều là người của anh ta, giờ lại thành trò cười cho Dương Thanh nhìn.

Đây là lần đầu tiên Trần Anh Hào gặp Mục Đông Phong nên cũng không biết ông ta là ai.
Nhưng từ thái độ của các chủ gia tộc, anh ta có thể đoán được ông ta có thân phận không tầm thường.

"Mẹ nó, chẳng phải hồi nãy bọn mày rất hống hách ư? Ngay cả ông đây cũng dám đánh, giờ biết sợ rồi à?"

Lúc này Mục Chấn vô cùng hống hách, đá cho đám cậu ấm nhà giàu kia ngã lăn quay, chỉ vào họ rồi giận dữ nói: "Ông đây lớn thế này rồi mà mới bị đánh lần đầu tiên, cho dù hôm nay bố bọn mày ở đây thì tao cũng không bỏ qua cho bọn mày!"

Câu nói này của hắn không nể nang ai cả.

Nhưng các chủ gia tộc đều không dám hó hé, có mấy người không đành lòng nhìn chuyện sắp xảy ra tiếp theo, bèn cúi đầu.

“Mẹ nó! Mở to mắt ra nhìn cho tôi!”

Mục Chấn tức giận quát mấy chủ gia tộc kia.

Mục Đông Phong đứng bên cạnh, không nói năng gì, đây là con ông ta, hắn có tư cách để vênh váo ở Châu Thành như thế.

Chính sự nuông chiều của ông ta đã khiến Mục Chấn ngang ngược từ nhỏ, coi thường tất cả mọi người.

Sau khi bị Mục Chấn quát, các chủ gia tộc đều mở to mắt nhìn con mình.

“Đi lấy cho tôi một ống sắt đến đây!”

Mục Chấn bảo vệ sĩ sau lưng mình.

Vệ sĩ kia nhanh chóng cầm một tuýp sắt tới.

Mấy cậu ấm nhà giàu đều sợ ngu người, Mục Chấn đang định chơi ác rồi đây!

“Rầm!”

Mục Chấn không nói gì thêm, vung tuýp sắt đập mạnh vào tay Vương Kỳ.

Sau tiếng nứt xương giòn giã, tay Vương Kỳ đã gãy.

“Á…”

Ngay sau đó, trong phòng riêng tràn ngập tiếng hét của Vương Kỳ.

“Hờ, mới bắt đầu mà mày đã không chịu được rồi à? Vừa nãy mày đánh hăng nhất, ông đây phải đập gãy tay chân mày!”

Mục Chấn xoay cổ tay rồi tiến lên một bước, đập vào cánh tay còn lại của Vương Kỳ.

“Á… Bố ơi, đau chết mất, cứu con, á…”

Vương Kỳ vừa cầu cứu bố mình vừa giãy dụa né tránh.

Hai vệ sĩ bước đến, ấn chặt Vương Kỳ xuống đất.

Mục Chấn không hề nương tay, đánh rất ác.

Tay chân của Vương Kỳ nhanh chóng gãy hết, hắn ta đau tới mức ngất đi.

Còn bố hắn thì tận mắt nhìn cả quá trình, không dám hó hé nửa lời.

Không phải ông ta không muốn, mà là không dám!

Khi thấy cảnh tượng này, mấy cậu ấm nhà giàu khác đều run bần bật.

Họ nhìn về phía bố mình, trong mắt tràn ngập sự cầu xin.

Nhưng bố họ cũng không nói đỡ, mà lại ra hiệu cho họ chịu đựng một mình.

“Anh Hào, xin anh cứu bọn em, bọn em… bọn em đến đây vì anh mà, anh giúp bọn em với”.

Khi thấy Mục Chấn đi về phía mình, một cậu ấm nhà giàu sợ hết hồn, vội cầu xin Trần Anh Hào.

“Đúng thế, anh Hào, anh là người thừa kế của gia tộc quyền quý bậc nhất Châu Thành, chẳng phải anh vừa nói anh có thẻ hội viên Vàng của nhà hàng Bắc Viên Xuân, do chủ gia tộc họ Mục - Mục Đông Phong đích thân tặng ư? Anh mau giúp bọn em với! Bọn em không muốn bị tàn tật!”

Những người khác cũng thi nhau cầu khẩn.

Sắc mặt Trần Anh Hào vô cùng khó coi, nếu anh ta ngó lơ thật thì có lẽ tất cả các gia tộc ở đây sẽ xa lánh nhà họ Trần mất.

“Này người anh em, vừa nãy chỉ là hiểu lầm, cậu đã đánh một người tàn tật, chắc cũng hả giận rồi chứ? Xin nể mặt Trần Anh Hào tôi mà tha cho mấy người này!”

Rốt cuộc Trần Anh Hào cũng bước lên trước, thản nhiên nói với Mục Chấn.

“Thẻ hội viên Vàng ở Bắc Viên Xuân của anh là do Mục Đông Phong đích thân tặng thật à?”

Mục Chấn bỗng hỏi Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào không biết Mục Đông Phong đang ở đây, thấy đối phương không đánh nữa, anh ta cứ tưởng hắn đã sợ.

Thế nên anh ta ngạo nghễ nói: “Đúng thế, thẻ Vàng của tôi là do chủ gia tộc họ Mục - Mục Đông Phong đích thân tặng!”

Trần Anh Hào vừa dứt lời, mấy chủ gia tộc ở Châu Thành đều nhìn anh ta với vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ồ! Móc nối giỏi đấy nhỉ! Ngay cả chủ gia tộc họ Mục cũng phải đích thân tặng quà cho anh!”

Mục Chấn bỗng nở nụ cười như ác ma, đi về phía Trần Anh Hào: “Không biết người anh em đây họ gì?”

Trần Anh Hào lập tức cảm thấy rất hãnh diện, tinh tướng chỉnh lại cổ áo mình rồi ngạo nghễ nói: “Tôi là Trần Anh Hào, đến từ nhà họ Trần ở Châu Thành!”

“Vậy anh biết ông ấy là ai không?”

Mục Chấn bỗng thấy hơi tức cười, bèn chỉ về phía bố mình rồi hỏi Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào nhíu mày, cảm thấy hơi sai sai nhưng vẫn lắc đầu: “Chẳng phải đó là bố cậu à?”

“Vậy anh biết ông ấy tên gì không?”

Mục Chấn mỉm cười, cảm thấy ngày càng thú vị.

“Tôi không biết, cho hỏi đây là?”

Trần Anh Hào ngờ vực hỏi.

“Ông ấy họ Mục, tên Đông Phong, đến từ nhà họ Mục ở tỉnh lỵ! Anh nói xem ông ấy là ai?”

Mục Chấn nở nụ cười tà ác.

- ————

.

Chương 230: 230: Đến Lượt Mày

Khi Mục Chấn nói ra lời này, cả phòng lặng ngắt như tờ.

Biểu cảm của Trần Anh Hào vô cùng đặc sắc, anh ta đâu có ngờ Mục Đông Phong mà mình lấy ra để làm màu với thiên hạ cũng đang đứng ở đây.

Chẳng trách ông ta lại được nhiều nhà quyền thế ở Châu Thành theo như vậy, quả nhiên là Mục Đông Phong!

Lúc này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh ta, như là đang nhìn một thằng ngốc vậy.

Đám cậu ấm vừa nãy còn ôm chút hi vọng kia, sau khi biết người đàn ông trung niên được bố họ vây quanh chính là Mục Đông Phong thì ai nấy cũng đều vô cùng xấu hổ.

Trịnh Mỹ Linh đứng bên cạnh Trần Anh Hào, mặt tái mét.

“Keng! Keng! Keng…”

Mục Chấn không ngừng gõ ống sắt lên bàn ăn, hắn mỉm cười nhìn Trần Anh Hào nói: “Nào, nói lại cho tao nghe xem, tấm thẻ Vàng của mày là ai cho mày đấy?”

Mặt Trần Anh Hào đỏ gay, không nói nổi một câu nào.

Không phải anh ta không muốn nói, mà là sau khi anh ta biết Mục Chấn là con trai Mục Đông Phong, trong lòng sợ hãi, sợ lỡ như nói sai lời nào lại đắc tội với nhà họ Mục thì nguy.

“Choang!”

Mục Chấn vung mạnh tay, ống sắt đập mạnh vào tấm kính cường lực ở giữa bàn ăn, một tiếng động lớn vang lên, chiếc bàn xoay bằng kính cường lực vỡ tan tành ngay lập tức.

“Nói!”, Mục Chấn tức giận gầm lên.

Tất cả mọi người sợ phát khiếp.

Trần Anh Hào đứng cạnh Mục Chấn càng sợ hãi hơn.

“Tôi, tôi, tôi sai rồi!”

Trần Anh Hào run rẩy, trước mặt mọi người, anh ta đi thẳng về phía Mục Đông Phong và quỳ "bộp" xuống sàn.

"Ông chủ Mục, tôi sai rồi.
Tôi không nên mượn tên ông.
Thẻ hội viên Vàng của tôi là giả! Tôi chỉ dùng nó để lấy le thôi, mỗi lần mời khách ăn cơm, tôi không hề dùng đến nó".

Trên trán Trần Anh Hào rịn đầy mồ hôi hột, cơ thể run lên bần bật.

"Bịch!"

Mục Đông phong đá bay Trần Anh Hào qua một bên, trừng mắt quát: "Mày là cái thá gì hả? Dám mượn danh ông đây? Đừng nói là mày, cho dù Trần Hưng Hải có đến đây, cũng không dám mượn danh nghĩa tao đâu nhé!"

"Tôi sai rồi! Tôi biết mình sai rồi! Cầu xin ông chủ Mục cho tôi một con đường sống! Tôi thật sự biết sai rồi"

Trần Anh Hào khóc nức nở, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

Thường ngày ra vẻ quý ông đĩnh đạc, cuối cùng cũng biết sợ rồi.

Mục Đông Phong khét tiếng là ra tay tàn nhẫn, nhà họ Mục tuy không phải là gia tộc quyền thế nhất tỉnh ly, nhưng cũng là gia tộc hùng cường có tiếng.

Hiện giờ, Trần Anh Hào lại mượn danh Mục Đông Phong để làm màu, anh ta thừa biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

"Gọi cho ông nội mày, nói ông ta có mười phút để lăn đến đây, nếu không thì chờ dọn xác mày đi!", Mục Đông Phong bỗng nhiên nói.

Trần Anh Hào làm sao dám nói "Không", vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Trần Hưng Hải.

Ánh mắt Mục Đông Phong sắc lạnh, lần này ông ta đến Châu Thành, vốn định mở rộng sức ảnh hưởng của nhà họ Mục ra các thành phố khác, nên mới mời người đứng đầu các gia tộc quyền thế đến tụ họp.

Sở dĩ không mời nhà họ Trần và nhà họ Viên là vì hai gia tộc này nắm một nửa Giang Hải rồi, dù nhà họ Mục mạnh hơn hai gia tộc này nhiều và có thu phục được hai nhà này thật thì cũng khó mà khống chế được.

Cho nên, ông ta muốn bắt đầu ra tay từ các gia tộc tuyến một, tuyến hai trước.
Nhưng không ngờ Trần Anh Hào lại chủ động chọc giận mình, đây chính là lí do hết sức chính đáng để bắt nhà họ Trần bồi thường một khoản kha khá đây.

"Con trai, tiếp tục đi! Vừa rồi đứa nào đánh con đâu, không được bỏ qua đứa nào hết!"

Mục Đông Phong lại nhìn về phía Mục Chấn và nói.

Mục Chấn cười khẩy một tiếng, mang theo ống tuýp, lại đi về phía những tên còn lại.

Rất nhanh, cả lô trong hơn mười tên cậu ấm, người thì gãy tay, kẻ thì gãy chân.

Tuy rằng Mục Chấn ra tay rất ác, nhưng trừ tên Vương Kỳ đánh hắn mạnh nhất bị đánh tàn phế hai tay hai chân ra, những tên còn lại chỉ bị đánh gãy tay hoặc chân thôi.

Đây là điều Mục Đông Phong dạy hắn.
Một khi có nhiều người chọc giận mình, chỉ cần xử một tên làm gương, còn với những tên khác, không cần ác đến vậy.

Nếu tất cả đều bị đánh gãy tay chân, e rằng các gia tộc sẽ ghi hận.
Nhưng nếu chỉ một tên bị phế hết chân tay, những tên còn lại chỉ bị gãy một tay hoặc một chân thì chúng sẽ cảm thấy may mắn.

Trần Anh Hào bần thần ngồi trên nền nhà, tận mắt chứng kiến tất cả.
Nhìn thấy sự tuyệt vọng trên mặt đám cậu ấm kia, anh ta bỗng cảm nhận được có một dòng nước ấm khó ngửi từ chỗ mình ngồi.

Lúc này, chỉ có Dương Thanh bình yên ngồi bên kia.

"Thằng nhóc, giờ đến lượt mày!"

Mục Chấn vẻ mặt tàn nhẫn nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh mặt không biến sắc nhìn hắn một cái: “Tôi không cùng một giuộc với bọn họ, vừa nãy cũng không tham gia đánh cậu”.

Mục Chấn đanh mặt, đang định xách ống sắt đến tẩn Dương Thanh một trận thì một bóng dáng già nua vội vàng đi đến.

“Ông chủ Mục, cậu đến Châu Thành khi nào sao không báo trước một tiếng? Người nhà họ Trần tôi không kịp nghênh đón, thất lễ! Thất lễ quá!”

Là chủ gia tộc họ Trần, Trần Hưng Hải.

Lão vội vàng đi đến, không thèm ngó ngàng đến Trần Anh Hào mà tới chào hỏi Mục Đông Phong trước.

Mục Đông Phong nheo mắt.
Nếu Trần Hưng Hải ngang ngược, vừa tới đã đòi người thì ông ta còn kiếm cớ ra tay được.
Nhưng Trần Hưng Hải không thèm nhắc đến chuyện Trần Anh Hào, mà chỉ chào hỏi ông ta.

“Ông chủ Trần bận rộn quá, sao rảnh đến đón tôi được?”

Mục Đông Phong cố tình khích bác.

“Sao ông chủ Mục lại nói như vậy? Dù tôi có bận đến mấy cũng không dám bất kính với cậu!”, Trần Hưng Hải sang sảng cười lớn nói.

Mục Đông Phong cười: “Tôi gọi ông chủ Trần đến đón người, chắc ông cũng không rõ tình hình cụ thể đâu nhỉ?”

Trần Hưng Hải không biết thật.
Mục Đông Phong bảo gọi lão ta đến trong vòng mười phút, Trần Anh Hào sợ quá giờ nên chỉ nói là anh ta đã đắc tội với Mục Đông Phong, còn chuyện sao lại đắc tội ông ta, anh ta không nói.

“Thứ ngu ngục! Còn không mau lại đây!”

Ánh mắt Trần Hưng Hải phút chốc trở nên lạnh lẽo, gầm lên với Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào run rẩy chạy tới.

“Bịch!”

Anh ta mới vừa mới chạy đến đã bị Trần Hưng Hải đạp một cú ngã nhào trên mặt đất: “Quỳ xuống!”

Trần Anh Hào trong lòng run sợ, vội vàng quỳ dưới chân Trần Hưng Hải.

“Tao bảo mày quỳ xin lỗi ông chủ Mục kìa!”

Trần Hưng Hải tức giận.

- ————

.

Chương 231: 231: Tặng Cậu Dùng

“Ông chủ Mục, dù thằng khốn này đã làm ra chuyện gì, nếu đã chọc giận đến ông chủ Mục thì chính là lỗi của nó”.

Trần Hưng Hải tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Ông chủ Mục muốn chém muốn giết, cứ việc xử lý, cho dù là giết chết nó, Trần Hưng Hải tôi cũng không một câu oán hận!”

“Ông nội!”

Trần Anh Hào vô cùng kinh ngạc, bình thường ông nội yêu thương anh ta lắm, không ngờ giờ lại bỏ mặc anh ta như thế.

Nghe Trần Hưng Hải nói ra những lời vô tình như vậy, ai ai cũng kinh ngạc, ngay cả Mục Đông Phong cũng bất ngờ.

Không ngờ, lão già này lại vô tình đến thế.
Nhưng phải thừa nhận, Trần Hưng Hải cực kỳ thông minh.

Thậm chí không cần hỏi rốt cuộc Trần Anh Hào đã làm chuyện gì mà đã để Mục Đông Phong tùy ý xử trí rồi.

“Nếu ông chủ Trần đã nói như vậy, tôi còn cố chấp không tha thì có vẻ tôi hẹp hòi quá!”

Sau một phút trầm mặc, Mục Đông Phong bỗng nhiên cười nói: “Nể mặt ông chủ Trần, tôi bỏ qua cho cậu ta lần này!”

“Còn không mau cảm ơn ông chủ Mục!”

Trần Hưng Hải đá Trần Anh Hào một cái, phẫn nộ quát.

Trần Anh Hào như được đặc xá, vội vàng nói: “Cảm ơn ông chủ Mục! Cảm ơn ông chủ Mục!”

“Ông chủ Mục, trước giờ tôi vẫn luôn muốn đến tỉnh lỵ chào hỏi cậu, không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở Châu Thành”.

Trần Hưng Hải bỗng nhiên cười nói, không bị ảnh hưởng bởi chuyện vừa rồi chút nào.

“Hửm?”

Mục Đông Phong cười hỏi: “Không biết ông chủ Trần tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi có mối làm ăn lớn muốn bàn với ông chủ Mục đây!”, Trần Hưng Hải thần bí nói.

Tuy rằng Mục Đông Phong không biết Trần Hưng Hải muốn bàn chuyện gì, nhưng lại vô cùng hứng thú, ông ta cười khà khà nói: “Đi thôi, qua phòng bên cạnh nói!”

Trước khi rời đi, Mục Đông Phong dặn dò Mục Chấn: “Con tự dọn dẹp đống này đi! Bố qua phòng bên cạnh bàn chuyện làm ăn với ông chủ Trần!”

“Anh Hào, ở lại phụ cậu chủ Mục xử lý chuyện này!”

Trần Hưng Hải cũng dặn dò Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào nhất thời mừng rỡ, lập tức đồng ý.

Anh ta cảm thấy như vừa vượt qua Quỷ Môn Quan.
Mới vừa rồi còn tưởng Mục Đông Phong muốn giết mình, không ngờ không chỉ không giết, mà ngược lại còn tạo cơ hội để anh ta làm quen với Mục Chấn.

“Cậu Chấn, vừa nãy là tôi có mắt không tròng, mong cậu rộng lượng bỏ qua!”

Trần Anh Hào vội vàng đến chỗ Mục Chấn giải thích.

Mục Chấn tuy rằng ngang ngược, nhưng không phải kẻ không có đầu óc.

Hắn hiểu ý bố mình, liền cười ha hả, chủ động choàng vai Trần Anh Hao nói: “Nếu bố tôi và ông chủ Trần đã là bạn bè, thì sau này chúng ta cũng là anh em rồi!”

Thấy hai người thân thiết như vậy, những cậu ấm bị đánh gãy tay chân kia đều nhìn Trần Anh Hào với cặp mắt phẫn nộ.

Nếu không phải tại Trần Anh Hào, sao bọn họ lại bị đánh tơi tả như này?

Bây giờ, Trần Anh Hào lại trở thành anh em với Mục Chấn.

Dương Thanh không ngờ sẽ có cú cua gắt này, bất lực lắc đầu.

“Vợ, chúng ta về thôi!”

Dương Thanh cười rồi nắm tay Tần Thanh Tâm, chuẩn bị rời đi.

“Ai cho mày đi?”

Hai vợ chồng vừa mới đi được vài bước, Trần Anh Hào bỗng nhiên quát lớn.

Dương Thanh nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Trần Anh Hào: “Có việc gì?”

Ánh mắt Trần Anh Hào nhìn Dương Thanh ngập tràn thù hận. Hôm nay, nếu không vì đối phó với Dương Thanh thì sao anh ta lại đắc tội với Mục Chấn được chứ?

Đương nhiên anh ta sẽ đổ mọi tội danh lên đầu Dương Thanh rồi.

“Cậu Chấn, cậu thấy cô gái kia thế nào?”

Trần Anh Hào không để ý đến Dương Thanh nữa, mà cười cợt nhả chỉ vào Tần Thanh Tâm.

Lúc nãy Mục Chấn đã để ý Tần Thanh Tâm rồi, chỉ là đang báo thù nên cũng không nhìn kỹ lắm.

Giờ nhìn kỹ lại, quả là một người đẹp tuyệt sắc, mắt hắn sáng rực lên: “Cực phẩm!”

“Tôi định tối nay chiếm hữu con ả, nhưng giờ cậu Chấn ở đây thì tôi giữ cô em này lại cho cậu nhé!”

Trần Anh Hào cười nói, giống như Tần Thanh Tâm đã là người phụ nữ của anh ta rồi vậy, nói tặng là tặng, không coi Dương Thanh ra gì.

“Ha ha, ok! Không hổ danh là anh em tốt của Mục Chấn tôi!”

Mục Chấn cười ha hả, đồng thời chỉ tay về phía Dương Thanh nói: “Mày, cút lẹ cho ông!”

Rõ ràng Mục Chấn chỉ muốn giữ Tần Thanh Tâm lại, đuổi Dương Thanh đi.

Tần Thanh Tâm hoảng sợ nắm chặt tay anh.

Vừa rồi Mục Chấn ngang ngược đánh gãy tay chân của các cậu ấm trước mặt chủ các gia tộc lớn của Châu Thành, Mục Đông Phong lại nuông chiều hắn hết mực.

Cô đã chứng kiến hết thảy, cũng biết đối phương là người nhà họ Mục ở tỉnh lỵ được nhà họ Hàn nâng đỡ.

Đối đầu với bọn họ sẽ dẫn tới hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

“Mỹ Linh, tôi là chị họ cô đấy.

Cô xin họ thả bọn tôi ra được không?”

Tần Thanh Tâm chợt cầu xin Trịnh Mỹ Linh.

Hôm nay Trịnh Mỹ Linh cố ý mời cô tới là để đẩy cô lên giường Trần Anh Hào, bây giờ Trần Anh Hào lại tặng cô cho Mục Chấn.
Sao Trịnh Mỹ Linh dám cầu xin giúp cô?

“Bây giờ mới biết tôi là em họ của chị sao? Vừa rồi chị đâu có nói như vậy?”

Trịnh Mỹ Linh nở nụ cười đắc ý: “Cậu Chấn là cậu chủ nhà họ Mục, muốn chơi chị là vinh hạnh của chị.
Tôi khuyên chị hãy ngoan ngoãn nghe lời hầu hạ cậu ấy một đêm đi.
Nếu không thằng chồng vô dụng của chị không sống nổi đâu”.

Vì lợi ích của mình, cô ta sẵn sàng vứt bỏ lương tâm.

Tần Thanh Tâm bị tổn thương, trái tim đau nhói.

“Cô Tâm, tôi thấy Mỹ Linh nói rất đúng.
Được hầu hạ cậu Chấn là vinh hạnh của cô, đừng không biết tốt xấu như vậy”.

Trần Anh Hào cũng mỉa mai: “Nếu đêm nay cô khiến cậu Chấn hài lòng, có thể tập đoàn Tam Hòa sẽ mở được thị trường ở Châu Thành đấy”.

- ————

.

Chương 232: 232: Mày Muốn Đánh Tao Tàn Phế À

Trần Anh Hào thoát chết là may lắm rồi, không dám mơ tưởng đến cô nữa.
Bây giờ anh ta chỉ mong Tần Thanh Tâm ngoan ngoãn hầu hạ Mục Chấn, như vậy thì Mục Chấn cũng sẽ thuận mắt với anh ta hơn.

Mục Chấn đắc ý bắt chéo chân ngồi trên ghế, thèm thuồng nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm.

Sau lưng hắn còn có hai tên vệ sĩ cao to, mặt mày dữ tợn lạnh lùng nhìn Dương Thanh.
Chỉ cần Mục Chấn ra lệnh, họ sẽ đánh chết anh.

"Dương Thanh, cậu Chấn bảo anh cút, anh còn ở đây làm gì?"

Trịnh Mỹ Linh nổi giận quát mắng Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm định tiếp tục cầu khẩn lại bị anh ngăn lại: "Vợ à, không cần cầu xin bọn họ, cũng không cần phải sợ hãi.
Em chỉ cần nhớ kĩ, cả Chiêu Châu này vẫn chưa có ai xứng làm địch thủ của anh đâu".

"Ngay cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chọc giận anh, anh cũng có thể hủy diệt họ trong vòng một nốt nhạc chứ đừng nói là ở tỉnh lỵ nhỏ bé này!", Dương Thanh ngông cuồng tuyên bố.

Tần Thanh Tâm sững sờ nhìn anh.
Cô đã được chiêm ngưỡng sự mạnh mẽ của anh, cũng biết anh chưa từng nói dối mình.

Nhưng lời anh vừa nói quá bá đạo, thật sự cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng chẳng là gì với anh sao?

Cô vốn còn hoài nghi, nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của Dương Thanh, cô lập tức tin tưởng anh không hề nói khoác mà thực sự có năng lực ấy.

"Chồng ơi, em tin anh, em không sợ!"

Tần Thanh Tâm chân thành nói.

“Ha ha…”

Sau khi sững sờ một lúc, Mục Chấn bỗng nhiên cười phá lên.

“Vãi chưởng! Thằng này nói vớ vẩn gì thế? Hủy diệt tám gia tộc đứng đầu Yến Đô trong vòng một nốt nhạc? Ha ha, buồn cười chết mất!”

Mục Chấn điên cuồng cười lớn như nghe được câu chuyện cười.

“Cậu Chấn, tôi nói rồi mà, thằng này ngu lắm, đến cả nhà họ Trần của tôi có địa vị như thế nào ở Châu Thành còn không biết chứ đừng nói tới tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, ha ha…”

Trần Anh Hào cũng bật cười.

“Không dám giấu cậu Chấn, anh ta là chồng chị họ tôi, năm năm trước đám cưới của bọn họ còn nổi tiếng khắp Giang Hải. Tới Giang Hải hỏi thăm một chút là biết anh ta như thế nào”.

Trịnh Mỹ Linh thẳng thừng cười nhạo.

“Câm miệng! Các người câm hết lại cho tôi! Không ai được phép sỉ nhục chồng tôi!”

Tần Thanh Tâm nổi giận gào lên.

Cô vô cùng căm ghét Trịnh Mỹ Linh, lần đầu tiên trong đời cô căm ghét một người tới vậy.

Nhưng người đó lại chính là em họ của cô.

“Vợ không cần để ý tới lũ ngu ngốc này, chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm đi ra ngoài cửa.

“Con mẹ nó! Thằng ngu này dám lên giọng trên địa bàn của tao, đúng là chán sống!”

Mục Chấn tức giận quát lớn, vung tay ra lệnh: “Đánh tàn phế thằng này cho tao!”

Dứt lời, hai tên vệ sĩ lập tức lao thẳng tới Dương Thanh.

“Rầm!”

“Rầm!”

Bọn họ còn chưa kịp chạm vào người anh, một bóng người xông thẳng vào phòng.

Ngay sau đó, hai tên vệ sĩ bị hất bay, nằm la liệt dưới chân Mục Chấn.

“Ai?”

Mục Chấn hoảng sợ đứng bật dậy nhìn đối phương.

Một người đàn ông trung niên mặc quần áo đen, tay cầm một con dao sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng.

Ông ta giống như một bóng ma đoạt mạng.

Vừa mới xuất hiện đã đánh bay hai tên vệ sĩ chuyên nghiệp, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Khi Trần Anh Hào nhìn thấy ông ta, hai mắt trợn trừng, tràn đầy kinh hãi, toàn thân run lẩy bẩy.

“Anh biết ông ta à?”

Mục Chấn nhận ra sự sợ hãi của Trần Anh Hào.

“Ông, ông, ông ta là Tiền Bưu!”

Trần Anh Hào run rẩy đáp: “Trước đây không lâu nhà họ Dương đứng đầu Châu Thành bị diệt trong một đêm.
Ông ta là cao thủ mạnh nhất Châu Thành, từng là người của nhà họ Dương”.

“Nghe nói chỉ cần ông ta ra tay, mục tiêu không chết cũng bị thương! Nhờ có ông ta, nhà họ Dương vốn chỉ là một gia tộc thấp kém nhanh chóng vươn lên đứng đầu Châu Thành chỉ trong vài năm ngắn ngủi”.

“Đến cả nhà họ Viên và nhà họ Trần chúng tôi cũng phải kiêng dè ông ta nên nhà họ Dương mới phát triển nhanh như vậy!”

“Tôi còn nghe đồn sự diệt vong của nhà họ Dương liên quan tới Tiền Bưu.
Ông chủ sau lưng ông ta muốn diệt bọn họ!”

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Tiền Bưu ở ngoài đời, lúc trước chỉ được thấy ảnh chụp của ông ta.

Không phải anh ta sợ bóng sợ gió mà tất cả mọi người ở Châu Thành nghe thấy tên ông ta đều phải run sợ.

Bởi vì không ít chủ gia tộc giàu có đã chết dưới tay Tiền Bưu!

Nghe vậy, Mục Chấn cũng cảm thấy sợ hãi.

Hắn là người tỉnh lỵ mà cũng đã từng nghe danh của Tiền Bưu.
Nhiều chủ gia tộc của tỉnh lỵ đã đích thân đến mời ông ta về nhưng đều thất bại.

“Cậu Thanh muốn người chết hay sống?”

Tiền Bưu chợt quay sang nhìn Dương Thanh, bình tĩnh hỏi.

Đối với ông ta, giết Mục Chấn chẳng có gì khó khăn.
Ông ta cũng tin Dương Thanh có thể tiêu diệt nhà họ Mục dễ như trở bàn tay.

Trần Anh Hào và Mục Chấn nghe thấy Tiền Bưu nói chuyện với Dương Thanh, cứ như bị sấm sét đánh trúng, đần mặt ra.

Sau khi biết được thân phận của Tiền Bưu, Trịnh Mỹ Linh đã sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

Bây giờ thấy Tiền Bưu cung kính với Dương Thanh như vậy, cô ta càng tuyệt vọng.

“Mày vừa nói muốn đánh tao tàn phế?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi Mục Chấn.

- ————

.

Chương 233: 233: Không Thể Tha Thứ

Lúc này Mục Chấn đâu còn dám phách lối nữa?

Tiền Bưu vừa ra tay đã đánh bay cả hai vệ sĩ của hắn, đến giờ còn chưa bò dậy nổi.

"Bịch!", Trần Anh Hào và Trịnh Mỹ Linh vẫn chưa hết khiếp sợ, Mục Chấn đã quỳ luôn xuống nói với Dương Thanh: "Vừa nãy tôi nói đùa thôi.
Cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám đánh anh!"

Dương Thanh chỉ lạnh lùng liếc hắn rồi nhìn sang Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào thấy Mục Chấn quỳ xuống còn chưa kịp phản ứng lại, cảm nhận được ánh mắt của anh quét tới, anh ta mới giật mình tỉnh ngộ.

Trần Anh Hào vội học theo Mục Chấn quỳ xuống run rẩy nói: "Cậu Thanh, tôi biết sai rồi.
Xin cậu đừng giết tôi, tôi không dám nữa đâu!"

Trần Anh Hào thực sự hoảng sợ.
Tiền Bưu là cơn ác mộng của toàn bộ Châu Thành, đến cả các chủ gia tộc quyền thế ông ta còn dám giết, anh ta chả là cái thá gì.

"Anh Hào biết sợ rồi hả?"

Dương Thanh châm chọc hỏi.

Trần Anh Hào sắp khóc đến nơi.
Hôm nay đúng là ngày đen đủi của anh ta, đầu tiên đắc tội Mục Chấn suýt bị tẩn, bây giờ lại đắc tội Dương Thanh.

Nếu anh ta còn nghĩ Dương Thanh chỉ là một thằng ở rể vô dụng, thì anh ta đúng là thằng đần.

Một người khiến Tiền Bưu tin phục sao có thể tầm thường được?

Thậm chí Trần Anh Hào còn hoài nghi chính gia tộc sau lưng Dương Thanh đã ra lệnh tiêu diệt nhà họ Dương kia.

Nhưng anh ta không nghĩ ra được gia tộc lớn nào họ Dương cả.

Tần Thanh Tâm cũng sợ ngây người, không hiểu tại sao Mục Chấn và Trần Anh Hào kiêu căng phách lối lại quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Chẳng lẽ người đàn ông trung niên tên Tiền Bưu kia kinh khủng tới vậy sao?

Từ khi Dương Thanh ra lệnh cho Tiền Bưu âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm, đây là lần đầu tiên cô gặp ông ta.

Tiền Bưu vốn là cao thủ của biên giới phía Bắc, coi như là đàn anh đi trước của Dương Thanh, được mệnh danh là Vua Bóng Đêm.

Nếu ông ta không muốn ra mặt, làm sao Tần Thanh Tâm có thể phát hiện ra được?

Tuy lần này cô tới Châu Thành với Dương Thanh nhưng ông ta vẫn âm thầm theo sau.

Trịnh Mỹ Linh cảm thấy như đang nằm mơ.
Đối với cô ta, Trần Anh Hào đã là cậu chủ gia tộc lớn, thân phận của Mục Chấn càng kinh khủng hơn.

Vậy mà hai người họ lại đang quỳ dưới chân Dương Thanh cầu xin tha thứ như con chó.

“Cậu Thanh, tất cả là tại cô ta, chỉ vì một căn biệt thự mà sẵn sàng bán rẻ chị họ mình, đúng là ghê tởm.
Trong bữa ăn hôm nay, cô ta định chuốc say hai người rồi đưa vợ cậu lên giường tôi”.

Trần Anh Hào hoảng sợ khai ra toàn bộ kế hoạch tối nay, còn chỉ Trịnh Mỹ Linh mắng: “Cô ta mới là kẻ cầm đầu.
Cậu đừng tha cho ả đàn bà đê tiện này!”

Mặc dù Tần Thanh Tâm biết rõ Trịnh Mỹ Linh muốn dâng mình cho người khác chà đạp nhưng không ngờ chuyện tối nay là mưu đồ của cô ta.

“Trịnh Mỹ Linh, khi cô học đại học, ai là người liên tục gửi tiền cho cô? Bây giờ cô báo đáp tôi như vậy sao?”

Tần Thanh Tâm đau đớn khóc rống.

Lúc này Trịnh Mỹ Linh mới bừng tỉnh, vội bò tới chỗ cô rên rỉ: “Chị họ, em sai rồi, em không phải người, em là đồ đáng chết, em có lỗi với chị.
Chị tha cho em lần này được không?”

“Cút ra!”

Tần Thanh Tâm lạnh lùng đẩy ra cô ta, trái tim đau đớn khôn xiết.

“Từ hôm nay trở đi, tôi và cô không còn quan hệ gì nữa!”, Tần Thanh Tâm lạnh giọng nói.

Dương Thanh rất muốn lấy mạng Trịnh Mỹ Linh.
Nếu tối nay anh không đi cùng Tần Thanh Tâm, chỉ sợ cô đã bị cô ta hãm hại rồi.

Loại người này không thể tha thứ!

Nhưng anh biết, chắc chắn Tần Thanh Tâm sẽ không cho anh giết Trịnh Mỹ Linh.

Quả nhiên, Tần Thanh Tâm quay sang nói với anh: “Chồng ơi, cho nó đi đi!”

Tuy lời nói của cô rất tàn nhẫn nhưng khi thực sự xử tội Trịnh Mỹ Linh, cô không nỡ xuống tay độc ác.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm Trịnh Mỹ Linh buông lời cảnh cáo: “Nể mặt Tâm, tôi tha cho cô một mạng.
Nếu còn lần sau, cô đừng mong sống sót!”

Ánh mắt Dương Thanh tràn đầy ý muốn giết người.
Trịnh Mỹ Linh sợ hãi gật đầu lia lịa: “Anh rể yên tâm, em không dám nữa đâu!”

“Cút!”

Dương Thanh quát một tiếng, Trịnh Mỹ Linh vội bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại Trần Anh Hào và Mục Chấn.

Mục Chấn sốt ruột thầm nghĩ, sao bố vẫn chưa tới.

Từ khi còn nhỏ Mục Đông Phong đã dạy hắn.

Không được coi trọng thể diện, nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, dập đầu xin tha cũng được.

Chỉ cần sống sót sẽ luôn có cơ hội báo thù.

Hiện giờ hắn đang chờ, chỉ cần bố hắn biết tin nhất định sẽ không tha cho Dương Thanh và Tiền Bưu.

Dù Tiền Bưu lợi hại nhưng vệ sĩ của Mục Đông Phong chính là những người mạnh nhất của nhà họ Mục.

Còn Trần Anh Hào chẳng dám nghĩ tới chuyện báo thù.
Giây phút trông thấy Tiền Bưu xuất hiện, anh ta chỉ cần được sống.

Đúng lúc ấy, trong phòng VIP bên cạnh.

"Uỳnh!"

Cửa phòng đột nhiên bị phá tan, một cô gái trẻ tuổi đầu tóc rối tung chạy vọt vào.

"Cô là ai?"

Trần Hưng Hải nổi giận quát lên.

Cô ta vội vàng lên tiếng: "Cậu Chấn và anh Hào đang ở phòng bên cạnh, sắp bị người ta đánh chết rồi!"

"Cái gì?"

Nghe vậy, Mục Đông Phong và Trần Hưng Hải đều lập tức đứng lên, vẻ mặt cực kỳ tức giận.

"Cháu là bạn của cậu Chấn và anh Hào.
Mọi người mau đi cứu họ đi!"

Trịnh Mỹ Linh sốt ruột giục, ánh mắt dữ tợn.

"Dám động vào cậu Chấn đúng là tự tìm đường chết!"

Trần Hưng Hải lập tức tỏ thái độ, dẫn người xông ra ngoài.

Sắc mặt Mục Đông Phong tối sầm lại.
Chỉ một Châu Thành nho nhỏ mà con trai ông ta đã bị đánh hai lần chỉ trong mấy chục phút ngắn ngủi.

Điều này không đơn giản là đánh con ông ta mà là đang khiêu khích nhà họ Mục!

Thấy các ông lớn đều đi vào căn phòng kia, Trịnh Mỹ Linh nhe răng cười đắc ý: “Thằng vô dụng, anh tưởng có Tiền Bưu bên cạnh là có thể an toàn sao?”

Dứt lời, cô ta cũng vội vàng đuổi theo bọn họ.

Cô ta muốn được tận mắt chứng kiến Dương Thanh bị đập chết, Tần Thanh Tâm bị bắt đi.

Nhưng chắc chắn cô ta sẽ phải thất vọng.

“Tiền Bưu!”

Trần Hưng Hải vừa vọt vào phòng đã kinh ngạc nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

“Bố ơi, thằng chó này dám ép con quỳ xuống xin tha, còn muốn đánh chết con!”

Mục Chấn thấy Mục Đông Phong tới, vội vàng hét lên.

“Bộp!”

Hắn đang định chạy tới chỗ bố mình thì bị một người lao tới đá thẳng vào bụng, khiến hắn lăn tới dưới chân Dương Thanh.

“Con trai!”

Mục Đông Phong thấy con trai bị Tiền Bưu đá bay, nổi giận đùng đùng.

Dám đánh con trai ngay trước mặt ông ta là tội chết không thể tha!

“Ai còn dám tiến lên một bước, cậu ta sẽ chết!”

Mục Đông Phong định tiến lên, Dương Thanh chợt lên tiếng.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, anh giơ chân đạp lên đầu Mục Chấn.

Còn Tiền Bưu tựa như Thần Chết đứng cạnh Dương Thanh, con dao trong tay lóe sáng, lạnh lùng nhìn đám người trong phòng.

- ————

.

Chương 234: 234: Quyết Đoán Dứt Khoát

Cảnh tượng này khiến đám người kia sợ đần mặt ra.

Cả căn phòng chìm trong yên tĩnh!

Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh.

Ngoại trừ Mục Đông Phong, những người còn lại đều là các ông lớn của Châu Thành.

Bọn họ đã nghe danh Tiền Bưu từ lâu.

Vừa xông vào phòng, tất cả đều chú ý tới Tiền Bưu.

Không ngờ hiện giờ Tiền Bưu lại cung kính đứng cạnh người khác.

Một chàng trai trẻ tuổi gặp nhiều người có địa vị cao của Châu Thành nhưng không hề e sợ, dường như không thèm đặt họ vào mắt.

"Chàng trai này là cậu chủ của gia tộc nào vậy?"

Tất cả đều tò mò muốn biết nhưng không ai dám lên tiếng hỏi.

Một người trẻ tuổi có thể sai khiến Tiền Bưu không thể là người bình thường.

"Á… đau, bố cứu con với! Mau cứu con!"

Mục Chấn bị Dương Thanh giẫm lên đầu, định giãy giụa thoát ra nhưng phát hiện lực chân của anh quá mạnh mẽ, làm thế nào cũng không thoát nổi.

Hắn càng giãy giụa, Dương Thanh càng dùng sức khiến hắn kêu oai oái.

"Tôi không cần biết cậu là ai.
Tốt nhất hãy thả con trai tôi ra, nếu không…"

"Á… đau quá.
Đau chết mất!"

Mục Đông Phong chưa kịp nói hết câu, Mục Chấn đã gào thét ầm ĩ.
Ông ta cắn răng nuốt lại nửa câu sau, lửa giận sôi trào.

Sắc mặt Trần Hưng Hải cực kỳ nghiêm trọng.
Lão ta là chủ của gia tộc hàng đầu Châu Thành, biết rất rõ về Tiền Bưu.

Tiền Bưu là người rất kiêu ngạo.
Lão ta từng hứa hẹn vô số lợi ích để mời gọi Tiền Bưu làm việc cho mình nhưng vẫn không thành công.

Bây giờ ông ta lại đi theo một người trẻ tuổi, chứng tỏ địa vị của người này rất cao.

Trần Anh Hào quỳ ở một bên, toàn thân run lẩy bẩy không dám cầu cứu lão ta.

Cửa phòng bị đám ông lớn Châu Thành chen chúc không còn kẽ hở.
Trịnh Mỹ Linh đứng sau cùng không nhìn thấy gì, chỉ nghe được tiếng kêu rên của Mục Chấn và lời nói bá đạo của Dương Thanh.

Cô ta không hề nhận ra tình cảnh của mình nguy hiểm tới mức nào, nhe răng cười đắc ý thầm nghĩ, bây giờ Dương Thanh càng hống hách, lát nữa càng thê thảm.

Vừa rồi cô ta kịp thời báo tin, lát nữa mượn cơ hội lộ mặt có khi sẽ được Mục Đông Phong coi trọng.

Đến lúc đó, nhà họ Trịnh sẽ đổi đời, thậm chí không còn cần sợ nhà họ Trần nữa.

Cô ta đang ở ngoài ảo tưởng, đám ông lớn trong phòng lại kinh hồn bạt vía.

Tiền Bưu vốn là người Châu Thành, nghe đồn ông ta có liên quan tới chuyện nhà họ Dương bị diệt.
Hiện giờ ông ta đi theo một người trẻ tuổi xuất hiện ở Châu Thành, ai biết họ có mục đích gì.

Mục Đông Phong dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thằng ranh, chắc mày chưa biết tao là ai.
Tao là Mục Đông Phong, chủ nhà họ Mục ở tỉnh lỵ.

Nếu bây giờ mày thả con trai tao ra, tao sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì".

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta rồi nói: "Nếu ông muốn uy hiếp tôi thả người thì con trai ông chết chắc rồi!"

Anh không phải kẻ ngang ngược, cũng không phải loại người không nói lý.

Toàn bộ chuyện tối nay đều do Trịnh Mỹ Linh cầm đầu, tiếp đến là Trần Anh Hào, cuối cùng mới là Mục Chấn.

Nhưng Mục Đông Phong vô cùng ngạo mạn, con trai bị Dương Thanh giẫm dưới chân nhưng vẫn cứng họng uy hiếp, khiến anh rất không vui.

Mục Chấn nhất định phải trả giá cho việc khiến anh không vui.

"Chồng ơi, bỏ qua được không?"

Tần Thanh Tâm đột nhiên nhỏ giọng nói.

Mặc dù cô biết Dương Thanh rất mạnh mẽ, cũng tin tưởng đám người trước mặt không phải đối thủ của anh nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Dương Thanh dịu dàng mỉm cười: "Không phải em nói muốn biết mọi chuyện về anh sao? Dù anh đã kể cho em nghe rất nhiều nhưng vẫn có những chuyện em chưa biết.
Sau này chắc chắn sẽ còn gặp phải chuyện tương tự hôm nay, em phải làm quen dần mới có thể thực sự hiểu anh!"

Không phải Dương Thanh chủ động gây sự với người khác, mà là người khác cứ muốn chọc giận anh.

Đối với Dương Thanh, đây chỉ là chuyện nhỏ.
Nếu sau này gặp phải chuyện lớn hơn nữa, Tần Thanh Tâm không chuẩn bị tốt tâm lý sao có thể chịu nổi?

Tần Thanh Tâm kinh ngạc nhìn anh, trong lòng ấm áp như có một dòng nước ấm chảy qua.

Dương Thanh chịu để cô đối mặt với chuyện này chứng tỏ anh không muốn giấu giếm gì cô nữa.

Địa vị của mỗi một người trong phòng không hề nhỏ.

Nhưng Dương Thanh chỉ nói vài câu đã khiến họ cảm thấy áp lực đè nặng như núi.

“Mục Chấn, xin lỗi đi!”

Mục Đông Phong nhìn chằm chằm Dương Thanh một lúc lâu, chợt trầm giọng quát lớn.

Tính cách ông ta vốn ngang ngược không coi ai ra gì nên mới dạy ra đứa con trai như vậy.
Nhưng ông ta không phải kẻ ngu ngốc, nếu không ông ta đã không thể lợi dụng nhà họ Hàn để phát triển nhà họ Mục lớn mạnh tới mức này.

Ông ta vốn tưởng Dương Thanh chỉ là cậu chủ của một gia tộc có chút địa vị nhưng e rằng không đơn giản như vậy.

Ông ta chỉ có thể tạm thời chịu thua rồi điều tra Dương Thanh sau.
Nếu anh thực sự có địa vị cao quý, ông ta sẽ chủ động tới nhà xin lỗi, còn nếu chỉ là kẻ tầm thường, ông ta sẽ thẳng tay diệt trừ.

Đây chính là cách làm người của Mục Đông Phong, mềm nắn rắn buông.

Mục Chấn đã đau tới mức sống dở chết dở, bây giờ nghe thấy bố bảo xin lỗi, không thể không làm theo: “Anh Thanh, xin lỗi anh, tôi sai rồi.
Xin anh hãy tha cho tôi!”

Mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Không ai ngờ Mục Đông Phong sẽ bắt con mình xin lỗi.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Mục Chấn đang bị mình giẫm dưới chân, chậm rãi nói: “Nếu đã biết sai, sau này sống biết điều vào!”

“Vâng, anh Thanh dạy rất đúng!”, Mục Chấn vội vàng đáp.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như vừa nãy cậu nói muốn đánh gãy tay chân của tôi?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Mục Chấn sợ phát khóc, vội nói: “Anh Dương, tôi biết sai thật rồi.
Đó chỉ là một câu nói đùa thôi.
Cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám đâu!”

Răng rắc!

Hắn vừa dứt lời, Dương Thanh đã giẫm lên cánh tay của hắn, tiếng xương gãy vang lên giòn tan.

“Á…”

Ngay sau đó, Mục Chấn đau đớn gào thét vang vọng khắp căn phòng.

“Cậu muốn đánh gãy tay chân tôi, tôi chỉ đạp gãy một tay của cậu.
Nếu còn lần sau, giết không tha!”

Nói xong, Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm chậm rãi đi ra cửa.

Tiền Bưu theo sát phía sau, tay nắm chặt con dao bóng loáng cảnh giác xung quanh.

Mục Đông Phong giận dữ nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Những người còn lại vẫn chưa hết kinh ngạc.

Bọn họ tưởng Dương Thanh giữ Mục Chấn để làm con tin bảo đảm cho mình rời đi an toàn.

Nhưng bây giờ, anh lại đạp gãy một cánh tay của Mục Chấn ngay trước mặt Mục Đông Phong.

Nhưng không còn Mục Chấn làm con tin, Mục Đông Phong sẽ tha cho anh sao?

- ————

.

Chương 235: 235: Thế Giới Điên Rồ

Đám ông lớn Châu Thành trơ mắt nhìn Dương Thanh và Tần Thanh Tâm rời đi.
Mọi người tự giác tránh đường.

Mục Đông Phong lạnh lùng nhìn theo nhưng không hề ngăn cản.

Ông ta cảm nhận được khí thế mạnh mẽ trên người Dương Thanh.

Chắc chắn chàng trai trẻ tuổi này không phải người thường!

"Ông chủ Mục, ông bị anh ta lừa rồi!"

Thấy Dương Thanh sắp đi mất, một giọng nói the thé vang lên bên ngoài cửa phòng.

Trong mắt Dương Thanh lập tức hiện lên ý muốn giết người mãnh liệt.

Người vừa lên tiếng chính là Trịnh Mỹ Linh, cô ta lại khiêu khích giới hạn của anh một lần nữa.

Một, hai lần còn châm chước được, nhưng đây đã là lần thứ ba cô ta tự đâm đầu vào chỗ chết!

Tần Thanh Tâm cũng sa sầm mặt.
Cô biết Trịnh Mỹ Linh đê tiện, cũng quyết tâm không qua lại với cô ta nữa, thậm chí vừa rồi cô phải lên tiếng cầu xin, Dương Thanh mới tha cho cô ta.

Nhưng cô em họ vẫn luôn được cô giúp đỡ này lại muốn gây chuyện với hai vợ chồng cô.

"Trịnh Mỹ Linh, cô muốn làm gì nữa?", Tần Thanh Tâm nổi giận quát lớn.

Tất cả mọi người đều nhìn sang Trịnh Mỹ Linh, muốn biết cô ta sẽ nói gì.

Trịnh Mỹ Linh lạnh lùng nhìn Tần Thanh Tâm rồi nói: "Ông chủ Mục, ông bị anh ta lừa rồi.

Anh ta chẳng phải cậu chủ nhà giàu nào cả, chỉ là một thằng vô dụng!”

“Chị ta là chị họ tôi, tôi hiểu rất rõ lai lịch của bọn họ!”

“Anh ta chỉ giỏi đánh đấm thôi, không phải ông đã thực sự bị dọa rồi đấy chứ? Anh ta đã giẫm gãy tay của cậu Chấn.
Nếu chuyện này truyền ra ngoài, còn ai sợ ông nữa?”

Trịnh Mỹ Linh phân tích rõ ràng, ngôn từ sắc bén.

Nếu là ngày thường, cho cô ta mười lá gan cô ta cũng không dám cao giọng nói với Mục Đông Phong như vậy.

Cô ta thấy Dương Thanh và Tần Thanh Tâm sắp đi mất, cảm thấy đây chính là cơ hội tốt để tạo dựng cơ hội với nhà họ Mục.
Nếu bỏ lỡ, toàn bộ cố gắng của cô ta trong mấy ngày nay đều sẽ uổng phí.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ lạnh lùng lườm cô ta.

Những ông lớn Châu Thành kia cũng cực kỳ kinh ngạc.

Chàng trai trẻ này thực sự chỉ là một thằng con rể của gia tộc thấp kém, chỉ giỏi đánh đấm thôi sao?

Nếu vậy thì tại sao Tiền Bưu lại đi theo cậu ta?

Trịnh Mỹ Linh ngu ngốc không có nghĩa những người khác cũng ngu ngốc.

Vừa rồi suýt chút nữa Mục Đông Phong đã cho người ra tay với Dương Thanh nhưng ông ta mau chóng từ bỏ ý định.

Ông ta sống gần sáu mươi năm cuộc đời, có loại người nào chưa từng gặp?

Nhưng đây là lần đầu tiên ông ta thấy một người trẻ tuổi có khí chất mạnh mẽ như vậy.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Mục Đông Phong như đang chờ ông ta quyết định.

“Cô nói nếu chuyện này truyền ra ngoài?”

Mục Đông Phong bỗng nhiên híp mắt hỏi Trịnh Mỹ Linh.

Cô ta vội vàng trả lời: “Không sai.
Chuyện này bị truyền ra ngoài sẽ là nỗi nhục nhã của ông”.

“Cô nói cái gì?”, Mục Đông Phong hỏi.

Trịnh Mỹ Linh vẫn chưa nhận ra lửa giận của đối phương, ngu ngốc lặp lại: “Nếu ông thả anh ta đi, đây chính là nỗi nhục nhã của ông!”

“Cô nhắc lại lần nữa cho tôi xem?”

Giọng điệu của Mục Đông Phong chứa đầy giận dữ.

Ai cũng nhìn ra được, Mục Đông Phong sắp nổi trận lôi đình rồi.

Lần này, rốt cuộc Trịnh Mỹ Linh cũng ý thức được tình hình không ổn, sợ xanh mặt.

“Ông chủ Mục, tôi chỉ muốn tốt cho danh tiếng của ông thôi!”, Trịnh Mỹ Linh lớn tiếng kêu lên.

“Bốp!”

Mục Đông Phong tức giận tát cô ta một cái: “Con mẹ nó cô là cái thá gì? Có tư cách nói chuyện với tôi sao?”

Khóe miệng Trịnh Mỹ Linh chảy đầy máu tươi, nửa mặt trái sưng vù in rõ dấu bàn tay.

“Dám lợi dụng tôi đối phó người khác? Mẹ nó, cô muốn chết đúng không?”

Mục Đông Phong túm tóc Trịnh Mỹ Linh, quát tháo ầm ĩ.

Ông ta vốn đã bực bội vì chuyện vừa rồi, bây giờ Trịnh Mỹ Linh lại định lợi dụng mình, không khỏi khiến ông ta nổi giận đùng đùng.

“Á…”

Trịnh Mỹ Linh đau đớn gào khóc: “Ông chủ Mục, tôi nói thật mà.
Anh ta chỉ là một thằng ở rể vô dụng thôi!”

“Dám nói nhăng nói cuội với tôi! Không sợ chết phải không?”

Mục Đông Phong đạp Trịnh Mỹ Linh ngã lăn ra đất, nói với hai tên vệ sĩ: “Tôi thưởng con ả này cho hai cậu!”

“Cảm ơn ông chủ!”

Hai vệ sĩ nghe xong đều mừng rỡ.

Mặc dù Trịnh Mỹ Linh không đẹp bằng Tần Thanh Tâm nhưng cũng coi như có chút nhan sắc.

Hai vệ sĩ mỉm cười xấu xa đi tới chỗ Trịnh Mỹ Linh.
Cô ta hoảng sợ run rẩy, bây giờ mới biết mình đã phạm sai lầm.

“Ông chủ Mục, tôi biết sai rồi.
Ông tha cho tôi đi, tôi thực sự biết sai rồi”.

Cô ta bò tới dưới chân Mục Đông Phong như một con chó, khóc lóc cầu xin.

“Cút!”

Mục Đông Phong giơ chân đá bay cô ta.

Dương Thanh hứng thú nhìn ông ta, không ngờ lại là người linh hoạt biết nhẫn nhịn như vậy.

Nhưng con đường đi của hai người khác nhau, anh cực kỳ ghét loại người này, nên ông ta có giỏi đến đâu cũng không thể dùng.

“Chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh kéo Tần Thanh Tâm nói.

“Chị họ, em sai rồi.
Chị cứu em với, cứu em đi mà.
Em không dám nữa đâu”.

Trịnh Mỹ Linh biết Mục Đông Phong sẽ không tha cho mình, chỉ còn một hy vọng duy nhất là Tần Thanh Tâm.
Cô ta quỳ lạy cầu xin cô, nước mắt đầm đìa.

Đến cả mấy ông lớn Châu Thành cũng thấy khinh bỉ.
Vừa rồi rõ ràng cô ta còn muốn mượn tay Mục Đông Phong đối phó Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

Vậy mà bây giờ lại cầu cứu bọn họ.

“Bây giờ mới biết sai à? Muộn rồi!”

Dương Thanh cau mày che Tần Thanh Tâm ở sau lưng, lạnh giọng nói: “Đây là nghiệp quật, tự làm tự chịu!”

“Anh rể, em thực sự biết sai rồi.
Ai mà chẳng có lúc nông nổi! Xin anh cho em thêm một cơ hội.
Anh sẽ là ân nhân cứu mạng của em, em sẽ hết lòng báo đáp hai người!”

Trịnh Mỹ Linh khóc lóc hứa hẹn.

“Cút đi!”

Tiền Bưu chợt bước tới đứng chắn trước mặt cô ta.

Tần Thanh Tâm không đành lòng, thấp giọng nói: “Chồng ơi, anh xem có thể giúp nó không?”

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Tâm, em còn nhớ Phương Duyệt không? Lúc đầu em đối xử với cô ta như thế nào? Sau đó cô ta đã làm gì em?”

Nghe thấy anh nhắc tới Phương Duyệt, Tần Thanh Tâm không khỏi run rẩy.

Lần trước Tiêu Tiêu bị Phương Duyệt bắt đi, nếu không có Dương Thanh không biết hậu quả sẽ thế nào.

“Đây là một thế giới điên rồ.
Người không muốn em có cuộc sống tốt nhất thường chính là người em giúp đỡ nhiều nhất, giống như cô ta vậy”, Dương Thanh bình thản nói.

Ý của anh rất rõ ràng, nếu Tần Thanh Tâm vẫn kiên trì muốn anh giúp Trịnh Mỹ Linh, anh sẽ làm theo.

“Em hiểu rồi!”

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, Tần Thanh Tâm quyết định:
“Nhưng dù sao chúng em cũng cùng là con gái.
Giúp nó lần cuối đi!”

“Được!”

Dương Thanh dịu dàng nhìn người vợ tốt bụng ngốc nghếch của mình rồi quay sang nói với Mục Đông Phong: “Ông chủ Mục, làm người nên khoan dung độ lượng.
Nếu không phải là chuyện gì quá lớn, chúng tôi sẽ đưa cô ta đi!”

- ——————

.

Chương 236: 236: Mùi Son Môi

Không ai ngờ được Dương Thanh sẽ cứu Trịnh Mỹ Linh.

Vừa rồi, rõ ràng người phụ nữ có thái độ đặc biệt thù hận đối với anh!

Sắc mặt Mục Đông Phong cực kỳ thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh mà không nói câu nào.

“Còn chưa lăn qua đây!”

Dương Thanh quát Trịnh Mỹ Linh.

Cô ta như chợt tỉnh mộng, bò tới bên cạnh anh.

Trong sự chú ý của mọi người, Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm rời đi.
Tiền Bưu theo sát phía sau bảo vệ.
Trịnh Mỹ Linh bám sát bên cạnh.

Từ đầu đến cuối, Mục Đông Phong đều không ngăn cản.

“Nếu có ai dám nói bậy một từ về chuyện ngày hôm nay thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Chờ sau khi Dương Thanh dẫn người rời đi, Mục Đông Phong đảo mắt nhìn qua mọi người và lạnh lùng nói.

Mọi người nghe vậy vội vàng thể hiện rằng mình sẽ không truyền ra ngoài.

Trong phòng Chí Tôn trên tầng cao nhất của nhà hàng.

Trong phòng chỉ có người của Mục Đông Phong và Trần Hưng Hải.
Những người khác đã bị Mục Đông Phong cho rời đi.

“Ông chủ Trần, đây là Châu Thành, tôi nghĩ có một số việc để ông làm sẽ thuận tiện hơn tôi.
Rốt cuộc cậu thanh niên vừa rồi có lai lịch thế nào, chuyện này đành phải giao cho ông điều tra vậy”.

Mục Đông Phong ngồi ở ghế chính, vẻ mặt lạnh như băng nói.

Trong lòng Trần Hưng Hải thầm mắng một tiếng "thằng cáo già", nhưng lại vội vàng nói: "Được, chuyện này cứ giao cho tôi, tôi sẽ mau chóng cho cậu một câu trả lời!"

"Tốt!"

Mục Đông Phong đáp xong lại nói tiếp: "Về hợp tác mà chúng ta đã bàn trước đó, cứ quyết định như vậy đi.

Tôi sẽ mau chóng thu xếp người tới ký hợp đồng với ông".

Trong lòng Trần Hưng Hải vừa oán trách, sau khi nghe Mục Đông Phong nói vậy thì lập tức vui mừng, vội vàng nói: "Cảm ơn ông chủ Mục!"

Một phía khác, Tần Thanh Tâm vẫn luôn căng thẳng, mãi sau khi cả đám ra khỏi nhà hàng thì cô mới yên tâm được.

"Cô đi đi!"

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nhìn về phía Trịnh Mỹ Linh rồi nói.

"Chị họ, em sai rồi!"

Hai mắt Trịnh Mỹ Linh đỏ hoe.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm không thay đổi, trên người toát ra vẻ lạnh lùng và xa cách.
Mọi chuyện xảy ra tối nay đã khiến cô hoàn toàn thất vọng.

"Trịnh Mỹ Linh, tôi nói với cô rồi, cô không xứng để gọi tôi là chị.
Từ nay về sau, giữa chúng ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa".

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nói: "Cô đừng tưởng tôi giúp cô là vẫn còn niệm tình cảm chị em.
Cho dù là một người xa lạ, tôi cũng sẽ giúp".

Tần Thanh Tâm vừa nói dứt lời, lại kéo tay Dương Thanh: "Chồng, chúng ta đi thôi!"

"Được!"

Dương Thanh rất hài lòng với cách xử lý của Tần Thanh Tâm.

Vừa giữ được trái tim lương thiện ban đầu của cô, cũng có thể cắt đứt một cách dứt khoát, không hề dây dưa.

Trịnh Mỹ Linh còn muốn tiếp tục cầu xin, Tiền Bưu đột nhiên chặn ở phía trước, nhìn Trịnh Mỹ Linh với ánh mắt muốn giết người: "Nếu cô dám quấy rầy bọn họ nữa, tôi sẽ giết cô!"

Tiền Bưu nói ra những lời này, Trịnh Mỹ Linh đành phải nuốt lại những lời sắp nói.

Mãi đến khi Dương Thanh dẫn theo Tần Thanh Tâm lên xe rời đi, cô ta mới lộ ra vẻ dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Con đàn bà đê tiện, chị tưởng tôi xem chị là chị họ thật à?"

"Ấy, muộn thế này, sao người đẹp còn ở bên ngoài một mình thế?"

Trịnh Mỹ Linh vừa dứt lời, mấy gã thanh niên trông có vẻ lưu manh đột nhiên vây quanh cô ta.

"Các người muốn làm gì?"

Trịnh Mỹ Linh thấy thế thì vô cùng hoảng sợ.

"Em nói xem bọn anh muốn làm gì?"

Một gã trai cười híp mắt nói, còn cố ý nhấn mạnh từ "làm".

Trịnh Mỹ Linh ngửi được mùi rượu nồng nặc phả ra từ mấy người này.
Rõ ràng đây là mấy con ma men đã uống say, vừa ra khỏi nhà hàng.

"Người đẹp, nếu em chỉ có một mình, vậy đi chơi với bọn anh đi!"

Một gã nói xong thì chộp lấy cánh tay cô ta.

Một cánh tay khác của cô ta cũng bị một gã khác nắm lấy.

Mấy người cố kéo cô ta lên một chiếc Jeep màu đen và lái xe rời đi.

Trên đường đi, Trịnh Mỹ Linh điên cuồng giãy giụa, lớn tiếng kêu cứu nhưng chẳng có tác dụng gì.

Một giờ sau, tại một bãi đỗ xe bỏ hoang dưới chân cầu vượt nào đó ở ngoại thành.

Trịnh Mỹ Linh không có một mảnh áo che thân, đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, khắp người đầy những vết bầm tím.

Hai hàng nước mắt tràn ra.
Năm gã thanh niên vừa rồi đã bắt cô ta tới đây rồi cưỡng hiếp cô ta.

Cảnh tượng vừa xảy ra chẳng khác nào một cơn ác mộng.

Trong mắt cô ta tràn ngập sự lạnh lùng, căm hận.

“Dương Thanh, Tần Thanh Tâm, đều tại các người.
Tôi nhất định sẽ bắt các người phải trả giá đắt!”, cô ta đột nhiên hung hăng kêu lên.

Cô ta vừa nói dứt lời lại đứng dậy mặc quần áo đàng hoàng, bước thấp bước cao chậm rãi rời đi.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã lái xe đưa Tần Thanh Tâm đến nhà họ Châu.

“Chồng!”

Dương Thanh định rời đi thì Tần Thanh Tâm đột nhiên gọi anh lại.

Anh vừa quay đầu lại, cô đã nhào vào trong lòng anh, sau đó khẽ hôn lên môi anh.

Chờ tới lúc Dương Thanh hoàn hồn thì Tần Thanh Tâm đã xấu hổ chạy đi mất.

Anh vô cùng kinh ngạc.
Mình là… bị Tâm cưỡng hôn à?

“Hì hì!”

Anh cười ngây ngô và liếm môi, hồi tưởng lại dư vị.
Chợt anh nhìn theo bóng lưng Tần Thanh Tâm, cao giọng hỏi: “Vợ, em dùng son môi hãng nào thế?”

“Dạ?”

Tần Thanh Tâm nhất thời không kịp phản ứng.

Ngay sau đó, cô lại nghe Dương Thanh nói: “Vị son không tệ đâu!”

Tần Thanh Tâm đang chạy trốn, chân chợt lảo đảo suýt ngã.
Cô tức giận nhưng không quay đầu lại, vẫn chạy thật nhanh.

Dương Thanh nhìn theo Tần Thanh Tâm tới khi cô vào trong sân nhà họ Châu, anh mới xoay người rời đi.

Dương Thanh hát ngâm nga suốt dọc đường quay về khách sạn với tâm trạng rất tốt.

Cho dù gặp phải một vài chuyện khiến cho người ta bực mình, nhưng dù sao kết quả vẫn tốt.

Anh đi chơi với Tần Thanh Tâm suốt buổi chiều, tình cảm giữa hai người cũng thân thiết hơn.

Chuyện vừa xảy ra trong nhà hàng lại làm tình cảm giữa hai người càng thêm sâu đậm.

Thậm chí trước khi mình rời đi, Tâm còn chủ động hôn mình.

Lần đầu tiên Dương Thanh phát hiện cuộc sống lại tươi đẹp đến thế.

Chiếc Audi A8 màu đen lao nhanh như tên bắn trên đường, chạy về phía khách sạn.

Anh còn chưa tới khách sạn lại nhận được điện thoại của Tô San.

“Dương Thanh, anh đã quay về khách sạn chưa?”

Trong loa vọng ra giọng nói của Tô San.

“Tôi sắp tới rồi, sao vậy?”, Dương Thanh hỏi.

Trong giọng nói của Tô San có chút van nài: “Anh có thể tới Ngũ Hành Sơn, giúp tôi một việc trước không?”

“Có phải cô gặp rắc rối gì không?”, Dương Thanh nhíu mày hỏi.

Qua loa điện thoại, anh nghe thấy được rất nhiều tiếng động cơ gầm rú, dường như xung quanh có rất nhiều xe thể thao.

Tô San nói: “Chắc anh còn nhớ Trần Anh Tuấn, người đã có hôn ước với tôi chứ? Anh ta nói sẽ chấp nhận chia tay với tôi nhưng yêu cầu tôi tới Ngũ Hành Sơn.
Tôi đi một mình thì hơi sợ, lại chẳng có người bạn nào ở Châu Thành, nên tôi chỉ có thể tìm anh”.

Dương Thanh cảm thấy kỳ lạ.
Chẳng lẽ Trần Anh Tuấn lại đi gây rắc rối cho Tô San?

Anh mới trừng trị anh trai của Trần Anh Tuấn, bây giờ em trai lại muốn ra trận à?

“Cô gửi định vị qua cho tôi, tôi sẽ tới ngay!”

Dương Thanh trầm giọng nói.

Tối nay chính Tô San đã giúp anh chuẩn bị cho màn tỏ tình ở trung tâm thương mại Vạn Đạt.

Bây giờ cô ta gặp rắc rối, tất nhiên anh không thể chùn bước.

Chẳng bao lâu, Tô San đã gửi định vị tới.

Chỉ mười phút, Dương Thanh đã đi tới Ngũ Hành Sơn.

Mà lúc này, phía dưới chân núi đã có rất nhiều loại xe hơi sang trọng, tiếng động cơ gầm rú vang vọng cả bầu trời đêm.

“Dương Thanh!”

Tô San kích động khi nhìn thấy Dương Thanh, vội vàng bước lên.

Dương Thanh còn chưa kịp chào hỏi, Tô San đã khoác tay anh.

- ————

.

Chương 237: 237: Quán Quân Đối Kháng

Lúc này, xung quanh còn có rất nhiều người.

Từ những chiếc xe thể thao trị giá mấy triệu tới mấy chục triệu này, có thể đoán được thân phận của những người này chắc chắn không tầm thường.

Trong những người này, Dương Thanh còn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc.

Một người là Trần Anh Tuấn, người còn lại là Viên Thiệu.

Thật ra anh mới gặp Trần Anh Tuấn vào sáng sớm, cũng có chút ấn tượng về Viên Thiệu.

Lần trước ở Giang Hải, bọn họ đi cùng với nhau, hình như còn có một người nữa tên là Viên Mộc.
Chẳng qua hôm nay vẫn chưa thấy Viên Mộc xuất hiện.

“Dương Thanh!”

Trần Anh Tuấn rất tức giận khi nhìn thấy Tô San thân thiết khoác tay Dương Thanh.

Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc.
Rõ ràng những người ở đây đều biết rõ về mối quan hệ giữa Trần Anh Tuấn và Tô San.

Nhưng bây giờ, Tô San lại kéo một người đàn ông khác tới đây.

Đây chính là vả mặt Trần Anh Tuấn một cái thật đau rồi.

“Thằng nhóc này là ai? Không ngờ lại dám cướp phụ nữ với anh Tuấn!”

“Chắc anh ta không phải là cậu chủ con nhà quyền quý nào, nếu không sao lại lái một chiếc Audi A8”.

“Anh ta dám khiêu khích anh Tuấn ở Châu Thành, đúng là chán sống rồi”.

…

Mọi người xung quanh đều đang bàn tán xôn xao, cũng có nhiều người muốn xem kịch hay.

“Tô San, em biết mình đang làm gì không?”

Trần Anh Tuấn nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói với Tô San.

Mọi người ở đây đều biết chuyện nhà họ Trần ở Châu Thành và nhà họ Tô ở Giang Hải sắp thành thông gia.

Trần Anh Tuấn có cảm giác trên đầu đã nhú sừng.

“Trần Anh Tuấn, vừa rồi anh đã nói, nếu tôi có thể tìm được người thắng anh thì anh sẽ không dây dưa với tôi nữa.
Sao vậy? Bây giờ tôi tìm được người đến đây, anh lại muốn chối à?”

Tô San lạnh lùng nói.
Cho dù cô ta cũng không có ý để Dương Thanh đóng giả bạn trai mình, nhưng cô ta ôm chặt lấy cánh tay anh đã nói rõ tất cả.

Cho tới bây giờ, Dương Thanh mới vỡ lẽ.

Anh sắp xếp lại mọi manh mối.

Chắc là Trần Anh Tuấn cứ quấn lấy Tô San, tuyên bố nếu cô ta có thể tìm được người thắng anh ta, sau này anh ta sẽ không dây dưa nữa.

Nhưng phải thi cái gì vậy?

Đua xe à?

Bên cạnh mỗi người đều có một chiếc xe thể thao đắt đỏ.
Ở đây lại là ở dưới Ngũ Hành Sơn, phía trước có một con đường chạy thẳng.
Đi lên trước nữa chính là con đường vòng quanh núi.

Hai bên con đường vòng quanh núi này vẫn còn đèn đường.

Nơi đây thật sự là một địa điểm đua xe tuyệt vời.

Nhưng Dương Thanh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Mẹ kiếp! Thằng dế nhũi ở đâu ra đây? Không ngờ cũng dám cướp phụ nữ với anh Tuấn? Nếu không muốn chết thì mau cút đi!”

Lúc này, một gã đô con đi tới bên cạnh Trần Anh Tuấn, vẻ mặt dữ tợn nói.

Sau khi gã bước tới, lại có mấy người theo sát phía sau, vây quanh Dương Thanh.

Sâu trong mắt Trần Anh Tuấn ánh lên sự tàn nhẫn.

Hình như Tô San hơi căng thẳng nên ôm thật chặt lấy cánh tay Dương Thanh, tức giận nói với Trần Anh Tuấn: “Trần Anh Tuấn, anh ỷ đông người, muốn ra tay với Dương Thanh sao?”

Trần Anh Tuấn đột nhiên nhếch môi cười gian xảo và nhún vai bất cần: “Anh là anh, bọn họ là bọn họ.
Bản thân thằng vô dụng này đã khiến người ta ghét, người ta nhìn chướng mắt muốn đánh, có liên quan gì đến anh?”

“Trần Anh Tuấn! Anh gài bẫy tôi à?”

Tô San cực kỳ thông minh, cô ta lập tức hiểu rõ lý do Trần Anh Tuấn bảo cô ta gọi người qua.

Bởi vì Trần Anh Tuấn hiểu rõ Tô San không có bạn bè gì ở Châu Thành, chỉ có thể tìm Dương Thanh tới.

Dương Thanh trước sau không nói gì, chỉ cảm thấy buồn cười.

Xem ra, tất cả mọi chuyện tối nay đều là do Trần Anh Tuấn nhằm vào mình.

Trần Anh Tuấn bảo Tô San gọi người tới đánh cược với mình chẳng qua chỉ là mượn cớ thôi.

Đặc biệt là gã đô con vừa đi ra kia, rõ ràng là người học võ, có lẽ đây mới chỉ là mở màn.

Rất nhiều người nhìn mình với vẻ trêu tức.

“San San, sao anh lại gài bẫy em được chứ? Là em tự mình đồng ý tìm người tới đánh cược với anh, anh cũng đâu có miễn cưỡng, cũng không ép em, đúng không?”

Trần Anh Tuấn chợt cười.
Anh ta vui mừng khi thấy Tô San sốt ruột.

Nghĩ đến tất cả những gì mình đã chuẩn bị, sâu trong mắt anh ta lộ vẻ hưng phấn.

Theo Trần Anh Tuấn thấy, bất kể Tô San có bằng lòng lấy anh ta hay không, cô ta đều là người phụ nữ của anh ta.

Nhưng chuyện khiến anh ta giận lâu nhất là trong chuyến đi tới Giang Hải lần trước, anh ta đã bị đuổi ra khỏi nhà đấu giá Mạnh Ký ngay trước mặt nhiều nhân vật quyền quý.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta.

Anh ta đã nén giận quá lâu rồi.
Sáng sớm hôm nay, khi anh ta nhìn thấy Dương Thanh xuất hiện ở Châu Thành, anh ta đã vô cùng hưng phấn vì biết cuối cũng cơ hội báo thù đã tới.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi, muốn thi gì? Tôi theo tới cùng!”

Dương Thanh lười nghe bọn họ đứng đây lải nhải, anh lạnh lùng ngắt lời.

“Dương Thanh, thiên đường có đường mày không đi, địa ngục không cửa mày lại chui vào.

Ngũ Hành Sơn chính là địa ngục của mày!”

Trần Anh Tuấn cười dữ tợn, nghiến răng nói: “Tối nay, tao sẽ cho mày biết ai mới là tình yêu đích thực của Tô San!”

“Nói nhảm nhiều quá!”

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi Tô San: “Rốt cuộc bố cô nghĩ thế nào mà nỡ gả cô cho một kẻ ngu xuẩn như thế chứ?”

“Phì!”

Tô San vốn đang tức giận.
Sau khi nghe thấy Dương Thanh nói vậy, cô ta không nhịn được bật cười thành tiếng, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.
Cô ta không hề để ý tới Trần Anh Tuấn đã giận tím mặt, vừa cười vừa nói: “Có thể là do mắt bố tôi quá kém!”

Trần Anh Tuấn nhìn bọn họ chuyện trò vui vẻ, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, lộ vẻ dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thanh, mày muốn chết!"

Mọi người xung quanh cũng ngạc nhiên.
Hình như bọn họ không ngờ được một thằng lái chiếc Audi A8 cũng dám trêu chọc Trần Anh Tuấn ở Châu Thành.

"Anh Tuấn, đừng phí lời với thằng đó làm gì!"

Viên Thiệu có phần không nhịn được nữa, lên tiếng nhắc nhở.

Hôm nay hắn ta tới đây không chỉ để nhìn Trần Anh Tuấn báo thù, còn báo thù cho bản thân nữa.

Dù sao trong chuyến tới Giang Hải lần trước, cả hắn ta cũng bị đuổi ra khỏi tổ chức đấu giá Mạnh Ký ngay trước mặt mọi người.

"Nếu mày không muốn sống nữa, vậy tao sẽ giúp mày được toại nguyện!"

Trần Anh Tuấn cố gắng nén cơn giận của mình xuống.

"Đây là anh em tốt của tao, Từ Đào.
Mày đua với anh ta.
Nếu anh ta thua, sau này tao sẽ không quấy rầy Tô San nữa.
Nếu anh ta thắng, vậy mày phải cút thật xa cho tao, không được can thiệp vào chuyện giữa tao và Tô San nữa".

Trần Anh Tuấn chỉ vào một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi bên cạnh và nói.

"Trần Anh Tuấn, anh không biết xấu hổ!"

Mặt Tô San lập tức biến sắc, cô ta tức giận nói: "Từ Đào là thần xe nhỏ ở Châu Thành, có ai không biết kỹ thuật lái xe của anh ta lợi hại tới mức nào? Cho dù có muốn đua cũng phải là anh đua với Dương Thanh!"

Trần Anh Tuấn cười lạnh: "Tô San, hình như anh chưa từng nói anh sẽ đua với anh ta mà?"

"Dương Thanh, nếu anh ta đã mặt dày như vậy thì chúng ta không cần đua nữa! Chúng ta đi thôi!"

Tô San tức giận nói.

“Còn muốn đi? Đã hỏi qua nắm đấm của tao chưa?”

Gã đô con vừa rồi lạnh lùng nói và chặn ở phía sau Dương Thanh, hoàn toàn khóa chặt đường lui của anh.

Phía sau gã còn có mấy người đàn ông vạm vỡ, rõ ràng bọn họ chẳng phải dạng vừa.

“Trần Anh Tuấn, chắc không phải anh nghĩ tìm mấy thằng ăn hại này về là có thể chặn được tôi thật đấy chứ?”, Dương Thanh chợt nói.

“Thằng oắt, mày muốn chết!”

Gã đô con phía sau lập tức nổi giận.
Trần Anh Tuấn còn chưa kịp lên tiếng, gã đã xông về phía Dương Thanh.

Quả nhiên là con nhà võ, sức lực gã bộc phát ra cực kỳ mạnh mẽ, chân vừa di chuyển đã xông tới phía sau lưng Dương Thanh và vung đấm tấn công.

“Không phải thằng nhóc này là một thằng đần đấy chứ? Thế mà cũng không biết đường tránh”.

“Không phải là anh ta không muốn tránh, mà anh ta hoàn toàn chẳng có cơ hội.
Hắc Hổ chính là quán quân đối kháng tổ thanh niên cấp thành phố đấy.
Ai có thể tránh được quả đấm này của Hắc Hổ chứ?”

“Đúng vậy, tôi nhớ trong cuộc thi quán quân lần trước, Hắc Hổ dùng một đấm đánh gãy mũi của đối thủ, chỉ một chiêu đã giành chiến thắng rồi”.

“Tôi cược Hắc Hổ chỉ cần hai đấm là có thể đánh chết thằng nhóc này!”

“Tôi cược một đấm thôi!”

…

Hình như đám con ông cháu cha ở Châu Thành đứng ngoài xem đã nhìn thấy trước kết quả, họ đều rất hưng phấn.

Trần Anh Tuấn cũng cười dữ tợn.
Anh ta đột nhiên có cảm giác dường như mình đã chuẩn bị quá nhiều.

Chỉ cần Hắc Hổ ra tay đã có thể giết chết Dương Thanh rồi.

“Chết đi!”

Phía sau lưng Dương Thanh, Hắc Hổ tức giận gào lên và đấm một phát.

“Bịch!”

Nhìn thấy nắm đấm của Hắc Hổ sắp hạ xuống, Dương Thanh đột nhiên di chuyển.

Chân trái của anh vẫn đứng yên, cơ thể lấy chân trái làm trục, đột nhiên xoay tròn.

Chân phải của anh xoay 180 độ trong chớp mắt, một tiếng động lớn vang lên.
Quán quân đối kháng trong mắt bọn họ bị đạp trúng ngực, người bay ra xa hơn mười mét và rơi mạnh xuống đất, lập tức hôn mê.

- ————

.

Chương 238: 238: Là Một Vị Vua

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây ra như phỗng.

Hắc Hổ là người có thân thủ giỏi nhất trong thế hệ của bọn họ, từ nhỏ anh ta đã luyện tập đối kháng và giành được rất nhiều giải thưởng lớn.

Thậm chí còn giành được giải thưởng trong cuộc thi đấu đối kháng lớn toàn quốc.

Không ngờ một cao thủ mạnh như vậy lại không đỡ nổi một chiêu của Dương Thanh đã hôn mê bất tỉnh.

Hai người Trần Anh Tuấn và Viên Thiệu đều trợn tròn mắt nhìn Hắc Hổ ngã xuống đất không dậy nổi.

Bọn họ đều biết Dương Thanh rất lợi hại, ngay cả vệ sĩ của bọn họ cũng không phải là đối thủ của anh.

Nhưng Hắc Hổ vốn xuất thân từ gia tộc truyền thừa võ đạo, thực lực mạnh hơn vệ sĩ của bọn họ rất nhiều.

Nhưng kết quả vẫn không đánh lại Dương Thanh.

“Đây chính là cao thủ mà các người tìm tới?”

Dương Thanh nhìn Trần Anh Tuấn hỏi với vẻ trêu tức.

Nghe giọng của Dương Thanh, mọi người mới hoàn hồn, ánh mắt nhìn Dương Thanh cũng thay đổi, không còn vẻ khinh thường như lúc trước nữa.

Một anh chàng dễ dàng đánh bại Hắc Hổ, sao có thể là người đơn giản được?

“Trần Anh Tuấn, người của anh thua rồi.
Theo quy ước, anh không được tới quấy rầy tôi nữa!”

Tô San đắc ý nói.

Tuy Trần Anh Tuấn rất ngạc nhiên về thực lực của Dương Thanh, nhưng anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại, cười lạnh nói: “Anh hứa với em sẽ thi đối kháng với anh ta lúc nào?”

“Anh muốn nuốt lời à?”, Tô San tức giận nói.

Trần Anh Tuấn giễu cợt: “Mọi người có mặt ở đây đều biết, ngay từ đầu anh đã nói với em là muốn đua xe.
Cho dù anh ta đánh bại Hắc Hổ thì có thể chứng minh được điều gì?”

“Rõ ràng anh đã nói, chỉ cần tôi tìm được người có thể thắng được anh thì xem như anh thua! Bây giờ anh muốn lật lọng à?”, Tô San vội la lên.

“Em có thể hỏi thử xem có ai từng nghe thấy anh nói những lời đó không?”

Trần Anh Tuấn vô liêm sỉ nói.

“Người đẹp Tô San, quả thật anh Tuấn chưa từng nói những lời đó”.

“Anh Tuấn chỉ nói sẽ thu xếp người đua xe với người mà cô gọi tới”.

“Người mà anh Tuấn sắp xếp chính là thần xe nhỏ Từ Đào.
Nếu người của cô đã đến rồi thì mau đua đi.
Nếu không dám đua thì cứ nhận thua là được rồi”.

Nhất thời, tất cả mọi người đều nói đỡ cho Trần Tuấn Anh theo ý của anh ta.

Sắc mặt Tô San rất khó coi, vành mắt đỏ hoe như sắp khóc tới nơi rồi.

“Dương Thanh, rõ ràng vừa rồi anh ta không nói vậy…”

Tô San uất ức nhìn Dương Thanh.

Cô ta chưa nói xong đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Không sao, đừng nói là đua xe, cho dù đua xe tăng hay đua máy bay tôi cũng có thể đua được với chúng!”

“Tốt!”

Dương Thanh vừa dứt lời, Trấn Anh Tuấn đã nói ngay: “Đây là do mày nhận lời chứ không phải tao ép mày! Đã vậy thì không được đổi ý!”

“Yên tâm, từ xưa đến nay Dương Thanh tôi luôn là người giữ lời hứa, nói một là một chứ không giống như anh, đường

đường là cậu chủ nhà họ Trần mà lại lật lọng, trở mặt như trở bánh tráng”.

Dương Thanh nói với vẻ trêu tức.

“Phụt!”

Tâm trạng Tô San vừa rồi còn rất tệ, lại bị câu nói này của Dương Thanh chọc cho phì cười.

Rất nhiều người bên cạnh Trần Anh Tuấn cũng bật cười.

Trần Anh Tuấn tức muốn nổ phổi: “Mày chỉ giỏi cái mồm thôi, có bản lĩnh thì thắng người của tao xong hãy lên mặt với tao!”

Từ Đào cũng bước ra, nhìn Dương Thanh giễu cợt rồi nói với Trần Anh Tuấn: “Cậu Tuấn, đây là đối thủ mà cậu tìm cho tôi sao? Cậu ta biết lái xe không vậy?”

Trần Anh Tuấn nhếch miệng: “Anh không nghe anh ta nói à? Anh ta vừa nói đua xe tăng hay đua máy bay gì cũng dám đua đấy.
Với nhân vật lợi hại như vậy, chắc hẳn đua xe chỉ là chuyện nhỏ với anh ta thôi nhỉ?”

“Ha ha, cũng phải.
Cậu ta là người đàn ông đã từng lái xe tăng, máy bay, nói không chừng còn lái cả phi thuyền vũ trụ nữa đấy.
Đúng là dọa tôi muốn chết rồi.
Cho dù thua cậu ta thì tôi cũng không mất mặt.
Tôi nói đúng chứ, cậu Tuấn, ha ha…”

Từ Đào phối hợp với Trần Anh Tuấn, cười như điên.

Những người khác cũng cười to như thể Dương Thanh thật sự đang nói đùa.

Tô San bỗng nhiên hơi lo lắng, nhìn Dương Thanh nói: “Từ Đào có danh hiệu là thần xe nhỏ, anh ta là vua trong giới đua xe trái phép ở Châu Thành.
Tôi nghe nói sư phụ của anh ta chính là tay đua xe nổi tiếng thế giới đấy”.

Dương Thanh cười khinh thường: “Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không thua đâu!”

Tô San thấy Dương Thanh tự tin thì cũng rất yên lòng.

“Được, lát nữa tôi sẽ ngồi ghế phụ lái!”, Tô San kiên định nói.

“Tùy cô!”

Dương Thanh mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, hai bên chuẩn bị xong, cuộc thi sắp bắt đầu.

“Để tôi nói qua một vài quy định.
Hai bên sẽ xuất phát từ chỗ này, sau đó chạy một vòng theo đường quốc lộ quanh núi xuống, ai đến đích trước thì người đó thắng”.

Một cậu thanh niên bước lên và nói sơ qua về quy định.

“Được!”

Dương Thanh nói với gương mặt vô cảm.

“Nếu không ai có ý kiến gì khác vậy thì lên xe, đợi hiệu lệnh của tôi!”, người kia nói.

Từ Đào liếc nhìn chiếc xe của Dương Thanh, cười khẩy nói:
“Tao cũng không bắt nạt mày, tao sẽ lái chiếc Audi R8 này.
Mặc dù nó tốt hơn chiếc xe của mày nhiều nhưng hết cách rồi.
Chiếc xe này đã là chiếc tệ nhất ở chỗ bọn tao rồi.
Tao có thể nhường cho mày chạy trước mười giây!”

Một chiếc xe hơi trị giá khoảng một triệu đúng là hoàn toàn không cùng đẳng cấp với một chiếc siêu xe thể thao khoảng hai triệu.

Nhưng Dương Thanh vẫn thờ ơ nói: “Tùy anh!”

Hai chiếc xe nhanh chóng chạy đến vạch xuất phát, người thanh niên đã giải thích quy định trước đó đứng ra làm trọng tài.

Anh ta đứng giữa hai chiếc xe, trong tay cầm lá cờ nhỏ màu đỏ.
Ngay khi anh ta hạ lá cờ nhỏ xuống thì chiếc xe của Dương

Thanh như mũi tên rời khỏi cung, động cơ điên cuồng gầm rú và lao vọt về phía trước.

Từ Đào vốn đã nói nhường Dương Thanh mười giây, nhưng lúc nhìn thấy Dương Thanh khởi động thì sắc mặt đột nhiên tái mét: “Mẹ kiếp! Thằng đó là cao thủ!”

“Brừm!”

Gã đâu còn nhớ đến chuyện mình từng nói sẽ nhường Dương Thanh mười giây chứ?

Gã đạp mạnh chân ga, chiếc xe thể thao màu đen lập tức lao nhanh ra ngoài.

Nhưng bất kể Từ Đào tăng tốc cỡ nào cũng không thể đuổi kịp Dương Thanh.

“Mẹ kiếp! Xe của cậu ta đã từng được độ!”

Từ Đào tức giận hét lên.
Mặc dù gã chỉ chậm một giây, nhưng chính một giây đó đã khiến cho Dương Thanh vượt quá trước mặt gã và dẫn đầu.

Điều càng khiến gã chấn động hơn là từ khi bắt đầu xuất phát, chiếc xe của Dương Thanh vẫn luôn tăng tốc, lúc này tốc độ xe đã lên đến mức cao nhất.

“Mẹ kiếp, tạm thời để cho mày đắc ý một lúc đã.
Chờ qua hết đoạn đường thẳng này, đến chỗ khúc cua, chắc chắn tao sẽ vượt qua mày!”

Từ Đào nghiến răng nói, sau đó lại nhấn mạnh chân ga.

Tô San ngồi ở ghế phụ lái trong chiếc Audi A8, vô cùng hoảng sợ.

Cô ta chỉ thấy cột đèn bên đường đang nhanh chóng lùi về phía sau.

Cô ta có ảo giác như mình không phải đang ngồi trên xe mà đang ngồi trên máy bay, cảm giác hoàn toàn giống với lúc máy bay cất cánh sắp lao thẳng vào bầu trời.

“Ngồi cho vững!”

Dương Thanh vừa dứt lời, kéo phanh trong tích tắc, tiếp đó đánh mạnh vô lăng.

“Két!”

Lốp xe trượt trên mặt đất và phát ra âm thanh chói tai.

“A…”

Tô San sợ đến mức hét lên.

“Mẹ nó! Điên rồi! Cậu ta điên rồi! Mẹ nó, cậu ta là một thằng điên!”

Phía sau chiếc Audi A8, Từ Đào trợn tròn mắt và hét to.

Gã vốn còn định sẽ vượt qua ở đoạn khúc cua, nhưng kết quả là Dương Thanh đã tiến vào trước.
Điều khiến gã chấn động là anh lao vào khúc cua vẫn không hề giảm tốc độ, cứ thế trượt qua.

Đây là con đường vòng quanh núi, chỉ sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống dưới chân núi.

Đến lúc đó chỉ có một kết quả là xe nát người chết.

Cho dù là gã cũng không dám liều mạng như vậy, nhưng Dương Thanh đã làm được.

Lúc này tất cả đám người ở điểm xuất phát đều sợ hãi như nhìn thấy quỷ.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc thần xe nhỏ Từ Đào đang lái chiếc xe nào không?”

“Ôi đệch! Rõ ràng anh ta là vua xe, thế ai đã nói với tôi, anh ta là thằng ăn hại vậy?”

“Cho dù anh ta nói mình biết lái phi thuyền vũ trụ, bố mày cũng tin!”

Tất cả mọi người đều đờ đẫn.

Tuy Trần Anh Tuấn và Viên Thiệu cũng vô cũng chấn động trước kỹ thuật lái xe của Dương Thanh nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ chấn động mà thôi.

“Sát thủ trên đỉnh núi đã sẵn sàng chưa?”

Viên Thiệu bỗng nhiên hỏi nhỏ.

Trần Anh Tuấn nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Yên chí đi, cho dù anh ta có thể còn sống để lên tới đỉnh núi nhưng chắc chắn không còn mạng để xuống núi đâu!”

- ——————

.

Chương 239: 239: Nhanh Và Nguy Hiểm

Tô San mới đầu còn rất sợ.
Nhưng về sau, cô ta không còn sợ nữa, trong đôi mắt chỉ còn lại sự hưng phấn.

Dương Thanh đã phát huy tính năng của chiếc xe đến mức cao nhất.
Chiếc Audi A8 này từng được độ, các tính năng đều vô cùng tuyệt vời.

Từ Đào ở phía sau đã cố hết sức vẫn không có cách nào đuổi kịp Dương Thanh.

Khúc cua ban đầu khiến gã mong đợi nhất đã thành điểm để Dương Thanh kéo dài khoảng cách.

"Dương Thanh, anh ngầu chết đi được!"

Tô San liếc nhìn phía sau, chẳng thấy bóng dáng chiếc xe của Từ Đào đâu nữa, cô ta vô cùng hưng phấn.

Khi chiếc xe sắp lên tới đỉnh núi, đúng lúc này có một chiếc Land Cruiser màu đen chặn đường bọn họ.

"Vù…"

Đột nhiên, chiếc xe kia bật đèn pha lên, hai luồng ánh sáng mạnh chói lòa chiếu thẳng vào mắt của Dương Thanh và Tô San.

"Nhắm mắt lại!"

Gần như cùng lúc đó, Dương Thanh đột nhiên hét lên.

"Két"

Chiếc Audi A8 chợt phanh gấp và ngừng lại.

Một bóng người màu đen từ trong xe chậm rãi bước xuống.

"Đó là ai vậy?"

Tô San cũng nhìn thấy người kia, vẻ mặt căng thẳng.

Dương Thanh hơi nheo mắt lại.
Lúc nãy Trần Anh Tuấn bảo Từ Đào đua xe với anh, anh đã đoán được, chắc chắn cuộc đua xe trên đường quốc lộ quanh sườn núi này sẽ không dễ dàng.

Quả nhiên là thế.
Cuộc đua tối nay vốn là cái bẫy do Trần Anh Tuấn và Viên Thiệu bày ra, làm sao Dương Thanh có thể không hiểu được?

Tô San chỉ bị lợi dụng mà thôi.
Kể cả Hắc Hổ bị anh đạp bay trước đó và Từ Đào đua xe với anh đều chỉ là quân cờ.

Mà mục tiêu thật sự của đối phương chính là anh.

"Dương Thanh, trong tay người đó có đao!"

Người kia càng lúc càng tới gần bọn họ, cuối cùng Tô San đã thấy rõ trong tay người kia đang cầm một thanh trường đao, lưỡi đao lóe sáng.

Lúc này, người kia đang chậm rãi đi về phía bọn họ.

Đúng lúc này, Từ Đào cũng chạy tới đỉnh núi.
Khi gã nhìn thấy xe của Dương Thanh bị chặn lại, gã lập tức hiểu ra, chắc đây chính là "chiêu hậu" của Trần Anh Tuấn.

"Ha ha, thằng nhóc, mày dám đối đầu với cậu Tuấn chính là muốn chết.
E là mày sẽ vĩnh viễn không thể xuống núi được rồi!"

Từ Đào cười lớn rồi giẫm chân ga.
Chiếc Audi R8 màu đen lập tức lao nhanh giống như một tia chớp màu đen và biến mất.

Tô San cắn môi.
Bây giờ bọn họ bị chặn trên đường, hoàn toàn không có khả năng thắng được Từ Đào.

"Dương Thanh, anh muốn làm gì?"

Thấy Dương Thanh muốn xuống xe, Tô San chộp lấy tay anh và hỏi.

Dương Thanh trầm giọng nói: "Cô ở trong xe chờ tôi!"

Anh vừa dứt lời, đã bước xuống xe.

Người áo đen đeo mặt nạ quỷ, tay cầm trường đao.

Dương Thanh cảm nhận được ý muốn giết người rất mãnh liệt tỏa ra từ trên người kia.

Anh từng nhiều năm chinh chiến nên biết rất rõ về khí thế của các cao thủ.

Chỉ từ khí thế phát ra từ trên thân người áo đen, anh có thể đoán được đại khái thực lực của kẻ đó, chắc hẳn tương đương với Tiền Bưu.

Ánh mắt anh tối dần, lạnh lùng nhìn đối phương: "Trần Anh Tuấn mời mày tới giết tao à?"

"Vù!"

Anh vừa dứt lời, người áo đen đã lao về phía anh, thanh đao lớn trong tay người đó mạnh mẽ xé gió vung tới.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, thanh đao chém thẳng về phía Dương Thanh.

Tô San ngồi trong xe nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lập tức tái mặt, hét lên: "Cẩn thận!"

Cùng lúc đó, chân Dương Thanh thoáng di chuyển, người tránh qua một bên.
Lưỡi đao lướt qua sát mũi anh.

Chỉ thiếu một chút nữa là mũi Dương Thanh sẽ bị người áo đen gọt mất.

"Bịch!"

Dương Thanh vừa tránh xong lại đạp vào cổ tay của người áo đen.

Sức đạp rất mạnh, làm cánh tay của người áo đen tê dại, thanh đao trong tay bay thẳng ra ngoài.

"Keng!"

Thanh đao rơi xuống đất.

Người áo đen vô cùng hoảng sợ, vừa định nhặt lại thanh đao thì Dương Thanh đã xông tới trước một bước, giẫm một chân lên trên thanh đao.

“Truyền nhân của Bá Đao à?”.
truyện tiên hiệp hay

Dương Thanh hơi kinh ngạc nói.

Người áo đen run rẩy, hoảng sợ nhìn về phía Dương Thanh: “Anh là ai?”

Dương Thanh bất ngờ khi biết đối phương là một người phụ nữ.

“Đường đường là truyền nhân của người đã anh dũng hy sinh ở biên giới phía Bắc lại thành tay sai cho kẻ khác.
Cô không xứng có thanh đao này!”

Dương Thanh lạnh lùng nhặt thanh đao lên.

“Trả đao lại cho tôi!”

Người áo đen nghiến răng nói, lắc người xông tới.

“Cút!”

Dương Thanh tức giận quát một tiếng, đạp một phát vào ngực người áo đen mà không hề thương tiếc.
Cô ta phun ra một búng máu, bay xa hơn mười mét mới rơi mạnh xuống đất.

“Nể tình cô là truyền nhân của Bá Đao, hôm nay tôi tha cho cô một mạng! Nếu còn để tôi phát hiện ra cô làm chuyện gì bôi nhọ danh tiếng của Bá Đao, tôi sẽ giết không tha!”

Trên người Dương Thanh phát ra khí thế mạnh mẽ.

Anh lạnh lùng nhìn cô ta rồi cầm đao rời đi.

“Dù anh là ai cũng không thể lấy thanh đao của tôi đi được!”

Người áo đen bò dậy, cắn răng nói: “Đao còn, người còn!”

Cô ta vừa dứt lời đã đạp mạnh chân xuống đất và lại lao về phía Dương Thanh.

“Bịch!”

Người áo đen vừa xông tới, Dương Thanh đấm mạnh vào ngực cô ta.

Người áo đen giống như cánh diều bị đứt dây, lại bay xa hơn mười mét rồi đập mạnh vào đầu chiếc xe Land Cruiser kia.

“Đao còn, người còn!”

Cô ta bò dậy, cho dù đã đứng không vững nhưng vẫn bước từng bước về phía Dương Thanh.

Anh hơi kinh ngạc, không ngờ cô gái này cố chấp như thế.

Bá Đao là tên của thanh đao kia, cũng là tên của người đó.

Đó là một người anh hùng đã hy sinh ở biên giới phía Bắc trong một cuộc chiến lớn!

“Trả thanh đao… lại cho tôi!”

Người áo đen đứng ở trước mặt Dương Thanh, nghiến răng nói.

“Chờ tới lúc cô xứng với Bá Đao, hãy tới Giang Hải tìm tôi!”

Dương Thanh nói dứt lời, cầm theo Bá Đao rời đi.

Mà người áo đen bị Dương Thanh liên tục đánh trúng mấy đòn nặng nề, đã không còn sức lực để chiến đấu tiếp nữa, đành trơ mắt nhìn Dương Thanh mang Bá Đao đi.

“Dương Thanh, anh không sao chứ?”

Anh vừa lên xe, Tô San đã căng thẳng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu không nói chuyện, nổ máy và quay xe xuống núi.

Lúc này, Từ Đào rời khỏi đỉnh núi đến nay đã được hai phút. Không còn ai cạnh tranh nên Từ Đào nghe nhạc, chậm rãi lái chiếc Audi R8 xuống núi.

Đúng lúc sắp đến chân núi, Từ Đào liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu thì đột nhiên thấy có hai ánh đèn chói mắt đang lao như bay tới gần mình.

“Mẹ nó! Cậu ta vẫn còn sống!”

Lúc Từ Đào thấy đó là chiếc Audi A8 của Dương Thanh, gã vô cùng chấn động.

“Dương Thanh, anh ta cản giữa đường rồi, chúng ta không thể vượt qua được! Bây giờ sắp đến vạch đích, phải làm thế nào đây?”

Tô San thấy xe Từ Đào ở giữa đường thì cuống lên.

“Ngồi cho vững đi!”

Dương Thanh đột nhiên nói.

Anh vừa dứt lời đã đạp chân ga hết cỡ.

“Brừm!”

Động cơ điên cuồng gầm rú, tiếp cận chiếc xe của Từ Đào với một tốc độ cực nhanh.

“Tới đi! Tới đi! Mẹ nó, mày có giỏi thì tới đi!”

Từ Đào cũng phát hiện ra chiếc xe của Dương Thanh, gã điên cuồng hét lên.

Chỉ còn một khúc cua nữa là tới đoạn đường thẳng dưới chân núi, nhưng vị trí này vẫn cao hơn mặt đất mười mét.

Nếu Dương Thanh thật sự dám đụng vào, hai chiếc xe đều sẽ rơi xuống vách núi.

Một trăm mét!

Ba mươi mét!

Mười mét!

Khoảng cách giữa hai xe càng lúc càng ngắn, Từ Đào trước sau vẫn lái xe ngay giữa đường.

Mà Dương Thanh trước sau vẫn duy trì tốc độ cao nhất, lao về phía trước.

Khoảnh khắc hai chiếc xe sắp va chạm vào nhau, cuối cùng Từ Đào cũng hiểu rõ Dương Thanh dám tông vào xe của gã thật.

- ————————

.

Chương 240: 240: Nhà Họ Viên Tỏ Ý Tốt

“A! Đồ điên! Cái thằng điên này!”

Từ Đào không dám đánh cược mạng sống của mình, khi hai chiếc xe sắp va chạm, gã bất ngờ đánh tay lái.

“Ầm!”

Nửa xe bên trái xe của Từ Đào quệt vào lan can bên vệ đường.

Trong bóng tối, xẹt ra tia lửa.

Cùng lúc đó, xe của Dương Thanh giống như một tia chớp màu đen, chạy nép sát vào vách núi, lập tức vượt lên trước Từ Đào.

Từ Đào mồ hôi nhễ nhại, tuy rằng Dương Thanh vượt qua mình, nhưng lúc này gã lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi xe Dương Thanh ở phía sau xe gã, nép sát vách núi định vượt lên, nếu vừa rồi gã không nhường đường thì có lẽ hai chiếc xe đã tông vào nhau rồi.

Lúc đó, nỗi sợ hãi của Tô San cũng lên đến đỉnh điểm.

Lúc này, xe của họ đã vượt qua Từ Đào và cuối cùng đã an toàn, không biết là sợ hãi hay là phấn khích, cơ thể cô ta khẽ run lên một cái.

“Két!”

Trong sự ngỡ ngàng của mọi người, chiếc Audi A8 màu đen lao về đích đầu tiên.

“Sao có thể như thế được?”

Trần Anh Tuấn vô cùng kinh ngạc.

Viên Thiệu cũng trợn tròn mắt.

Những người khác thì ngạc nhiên về việc Dương Thanh đã vượt qua được thần đua nhỏ Từ Đào.

Nhưng ai cũng biết rõ chuyện gì xảy ra trên đỉnh núi.

“Anh thua rồi!”

Tô San bước xuống xe, lạnh lùng nhìn Trần Anh Tuấn.

Lúc này, cô ta cực kỳ tức giận với hành động của Trần Anh Tuấn.
Nếu không phải Dương Thanh tài ba thì cô ta đã mất mạng rồi.

Lúc này, Từ Đào cũng đã về đến đích.

Sắc mặt gã tái nhợt, nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt tràn đầy sự kiêng dè.

“Cậu Tuấn, xin lỗi, tôi thua rồi!”

Từ Đào bước đến bên Trần Anh Tuấn cúi đầu nói.

Trong cuộc đua này, gã đã thật sự tâm phục khẩu phục rồi, bất kể là kỹ năng lái xe hay lòng dũng cảm của Dương Thanh đều vượt xa gã.

Chỉ là không hoàn thành được nhiệm vụ mà Trần Anh Tuấn giao cho, trong lòng gã lo lắng không yên.

Trần Anh Tuấn lạnh lùng nói: “Đúng là đồ ăn hại!”

Từ Đào âm thầm phát cáu, nhưng cuối cùng vẫn nín nhịn.

“Không biết anh còn những thủ đoạn gì nữa? Anh đem ra dùng hết luôn một lần đi, tôi không có thời gian chơi từ từ với anh đâu!”

Dương Thanh nhìn Trần Anh Tuấn cười cợt, ý muốn giết người sắc bén xẹt qua đáy mắt.

Cho dù là ai, muốn gây hấn với anh thế nào cũng được, nhưng nếu đe dọa đến tính mạng của anh thì không thể tha thứ được.

Tô San cũng lạnh lùng nhìn Trần Anh Tuấn.

“Anh Thanh, đã lâu không gặp!”

Đúng lúc này, một giọng nói có phần quen thuộc đột nhiên vang lên.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía người nói.

“Anh, sao anh lại đến đây?”

Viên Thiệu kinh ngạc nhìn người vừa nói, đồng thời trong mắt lóe lên một tia hoảng hốt.

Chuyện tối này là hắn và Trần Anh Tuấn lén làm sau lưng Viên Mộc.

“Anh Mộc!”

Thái độ của Trần Anh Tuấn đối với Viên Mộc rất kính cẩn.

Viên Mộc khẽ gật đầu rồi đi đến trước mặt Dương Thanh.

“Hình như tôi với anh không thân lắm nhỉ?”

Dương Thanh bình tĩnh hỏi.

Viên Mộc mỉm cười: “Anh Thanh, tuy bây giờ chúng ta không thân, nhưng chúng ta có thể trở thành bạn thân trong tương lai”.

“Hả?”

Dương Thanh hơi kinh ngạc, anh vốn tưởng rằng Viên Mộc tới đây là muốn gây chuyện, nhưng hình như không phải.

“Anh, anh đang nói cái gì vậy?”

Viên Thiệu kinh ngạc, sau đó tức giận nói: “Đừng quên, lần trước anh ta chính là người khiến chúng ta bị Hồng Phúc đuổi ra khỏi buổi đấu giá trước mặt mọi người đó!”

“Câm miệng!”

Viên Mộc đột nhiên quát Viên Thiệu.

Lúc này Trần Anh Tuấn cũng ngẩn ra, Viên Mộc có ý gì đây?

Còn có rất nhiều người nhà quyền quý đang có mặt ở đây.

Mà Viên Mộc lại quát Viên Thiệu như vậy, điều đó đủ cho thấy hắn ta rất coi trọng Dương Thanh.

Mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Kết bạn với tôi?”

Dương Thanh giễu cợt hỏi.

Viên Mộc mỉm cười: “Tôi muốn kết bạn với anh Thanh đây, nhưng không biết anh Thanh có bằng lòng không?”

Dương Thanh cười cười, ngay khi mọi người nghĩ rằng Dương Thanh sẽ đồng ý thì anh đột nhiên nói: “Làm bạn với tôi, anh

xứng à?”

Bùm!

Tất cả mọi người ai cũng ngơ ngác.
Viên Mộc là người thừa kế của nhà họ Viên, một trong hai gia tộc đứng đầu Châu Thành, hắn ta đã chủ động kết bạn với Dương Thanh, nhưng Dương Thanh lại nói hắn ta không đủ tư cách trước mặt mọi người.

Vẻ mặt của Viên Mộc cũng đần ra, hắn ta biết Dương Thanh rất kiêu ngạo và có nghe nói những việc Dương Thanh đã làm.

Nhưng hắn không ngờ rằng Dương Thanh lại làm hắn mất mặt như vậy.

Sắc mặt hắn ta biến đổi thất thường, phải một lúc sau mới bình tĩnh lại: “Anh Thanh, anh không giữ cho tôi chút thể diện nào sao?”

“Anh là cái thá gì? Sao tôi phải giữ thể diện cho anh?”

Khí thế của Dương Thanh đột nhiên cao hẳn lên, anh dửng dưng nói: “Nếu anh muốn đánh tôi, cho dù có kéo ba quân tới, tôi cũng chấp hết, nhưng trước khi ra tay, tốt nhất hãy nghĩ đến hậu quả! “

“Đệch! Mày có gì ghê gớm mà dám nói cái giọng đó với anh tao?”

Viên Thiệu nổi điên lên, tối nay hắn ta đến đây vốn là để xử Dương Thanh.

Không ngờ Viên Mộc lại đến, càng không ngờ Viên mộc lại muốn kết bạn với Dương Thanh.

“Bốp!”

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, sau khi Viên Thiệu dứt lời, Viên Mộc liền thẳng tay tát Viên Thiệu một cái thật mạnh.

“Nếu mày còn dám xúc phạm anh Thanh một câu nào nữa thì đừng trách tao ác!”

Viên Mộc u ám nói.

Viên Thiệu nhìn Viên Mộc với vẻ mặt không thể tin được, tức giận đến đỏ cả mắt nói: “Anh, vì một thằng người dưng mà anh ra tay đánh em sao?”

Viên Mộc gằn giọng nói: “Nếu không muốn chết thì ngậm miệng lại!”

Ban nãy Viên Mộc đã biết chuyện xảy ra ở khách sạn Bắc Viên Xuân.

Ngay cả chủ nhà họ Mục tỉnh lỵ Dương Thanh cũng chẳng coi ra gì, thậm chí còn đánh gãy cánh tay của Mục Chấn trước mặt Mục Đông Phong.

Trước mặt Trần Hưng Hải – chủ nhà họ Trần, Dương Thanh còn bắt Trần Anh Ào phải quỳ xuống dưới chân mình.

Nhưng những thứ này đều không phải là điểm mấu chốt, mà điểm mấu chốt chính là Tiền Bưu đã xuất hiện, hơn nữa ông ta còn đi theo bên cạnh Dương Thanh.

Trong mắt mỗi một người ở Châu Thành, Tiền Bưu là một cơn ác mộng!

Nhớ lại những gì đã xảy ra ở nhà đấu giá Mạnh Ký lần trước ở Giang Hải, Viên Mộc gần như kết luận rằng Dương Thanh chính là người đứng sau Tiền Bưu.

Điều này cũng cho thấy người hủy hoại nhà Dương của Châu Thành chính là Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi dễ dàng hủy diệt được một gia tộc tuyến một của Châu Thành, là người mà nhà họ Viên có thể dễ dàng đắc tội sao?

Vì vậy, hắn ta vội vã chạy đến ngay sau khi biết được Viên Thiệu và Trần Anh Tuấn đến Ngũ Hành Sơn để đối phó với Dương Thanh.

“Còn không mau xin lỗi anh Thanh đi?”

Viên Mộc giận dữ quát.

Trong lòng Viên Thiệu cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không dám làm trái lời Viên Mộc, chỉ có thể bất mãn nói: “Xin lỗi!”

Dương Thanh thờ ơ liếc nhìn Viên Mộc, cảnh cáo: “Nếu không muốn liên lụy đến nhà họ Viên thì tôi khuyên anh, tốt hơn hết nên tránh xa nhà họ Trần ra”.

Nói xong, Dương Thanh dắt Tô San rời đi.

Viên Mộc chăm chú nhìn Dương Thanh lái xe đưa Tô San đi khỏi.

“Anh, sao anh lại làm vậy?”, Viên Thiệu nghiến răng hỏi.

Viên Mộc khẽ liếc hắn ta một cái, không giải thích mà lạnh lùng nói: “Về nhà!”

“Anh Mộc, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lúc này Trần Anh Tuấn bước tới và nghi ngờ hỏi.

Viên Mộc lạnh lùng nói: “Trần Anh Tuấn, từ hôm nay trở đi, chúng ta đừng qua lại với nhau nữa”.

Sau đó, hắn ta quay lưng bỏ đi.

Trần Anh Tuấn sững sờ, thật lâu sau mới định thần lại, vẻ mặt u ám, lời nói vừa rồi của Viên Mộc sặc mùi cảnh cáo.

“Anh Tuấn, tôi về trước nhé!”

Sau khi Viên Thiệu chào tạm biệt, thì cũng theo Viên Mộc rời đi.

Mặc dù mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ biết rằng dường như có một vài vết rạn nứt giữa hai gia tộc hàng đầu của Châu Thành.

“Anh, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Sau khi lên xe Viên Thiệu mới hỏi.

Vừa rồi khi Viên Mộc đánh hắn ở nơi đông người, đúng là hắn rất tức giận, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

- ————

.

Chương 241: 241: Trần Anh Tuấn Chết

Không có người ngoài, Viên Mộc mới nghiêm túc nói: “Vừa rồi nếu anh đến chậm một chút, có lẽ tính mạng của chú sẽ không còn!”

“Ý anh là gì?”

Viên Thiệu lộ vẻ kinh ngạc.

Viên Mộc đột nhiên hỏi: “Chú nghĩ xem, nếu nhà họ Mục ở tỉnh lỵ nằm ở Châu Thành, sẽ là một gia tộc như thế nào?”

Viên Thiệu trả lời không chút do dự: “Nhà họ Mục được nhà họ Hàn hậu thuẫn, được xem là gia tộc đứng đầu sau gia tộc quyền quý nhất ở tỉnh lỵ.
Nếu nằm ở Châu Thành, thì cho dù nhà họ Viên và nhà họ Trần hợp tác lại cũng chưa hẳn đã là đối thủ của nhà họ Mục”.

“Chính xác hơn là cho dù toàn bộ các gia tộc lớn ở Châu Thành hợp lại, cũng chưa hẳn là đối thủ của nhà họ Mục”.

Viên Mộc nói thêm, rồi tiếp tục nói: “Khoảng một tiếng rưỡi trước, tại nhà hàng Bắc Viên Xuân, người mà chú nói là thằng vô dụng ấy đã giẫm gãy một cánh tay của Mục Chấn ngay trước mặt Mục Đông Phong.
Còn Trần Anh Hào cũng phải quỳ dưới chân anh ta để cầu xin tha thứ”.

“Gì chứ?”

Viên Thiệu sửng sốt, kinh ngạc nói: “Anh, anh không đùa em chứ? Sao như thế được?”

Viên Mộc hừ lạnh: “Đó chính là sự thật, trong phòng riêng lúc đó, ngoài Mục Đông Phong, còn có rất nhiều ông chủ các gia tộc lớn ở Châu Thành đã tận mắt chứng kiến chuyện này.”

“Mục Đông Phong gần bốn mươi tuổi, vợ ông ta mới sinh ra Mục Chấn, lớn tuổi rồi mới có con nên ông ta rất mực cưng chiều Mục Chấn.
Thế nhưng Dương Thanh vẫn ngang nhiên giẫm gãy tay Mục

Chấn ngay trước mặt tất cả mọi người, bây giờ chú còn nghĩ Dương Thanh chỉ đơn giản là một thằng ở rể thôi không? “

Viên Thiệu thẫn thờ, hắn ta biết Viên Mộc sẽ không nói dối mình.

Nghĩ đến những ân oán với Dương Thanh trước đây, rồi nghĩ lại việc Mục Chấn bị giẫm nát cánh tay ở chốn đông người, hắn ta bỗng thấy vô cùng may mắn, ít ra Dương Thanh vẫn chưa động chạm gì đến hắn.

“Đúng rồi, vừa rồi mấy chú không làm gì anh ta đấy chứ?”

Viên Mộc bỗng lo lắng hỏi.

Viên Thiệu vội lắc đầu: “Anh à, mọi chuyện tối nay đều do Trần Anh Tuấn sắp đặt cả, kể cả việc tìm sát thủ cũng không liên quan gì đến em”.

“Sao cơ? Mấy chú tìm cả sát thủ tới à?”

Viên Mộc vô cùng ngạc nhiên, quát lên.

Viên Thiệu sợ suýt khóc, vội nói: “Trần Anh Tuấn gọi sát thủ tới, em thực sự không nhúng tay vào chuyện này”.

“Khốn kiếp!”

Viên Mộc tức giận nói: “Anh đã cảnh báo chú từ lâu, anh ta có thẻ đen của ngân hàng Thế Giới, đủ để chứng minh anh ta không đơn giản.
Anh cũng đã từng nói rằng ân oán giữa chúng ta với anh ta đều do Trần Anh Tuấn gây ra, việc đối phó với anh ta là việc của Trần Anh Tuấn, vậy mà chú vẫn còn làm bừa với thằng Tuấn! “

“Anh, em thực sự biết sai rồi.
Anh chỉ cho em đi, nếu anh ta thật sự muốn giết em, thì em phải làm sao?”

Viên Thiệu bỗng lo sợ, ngay cả Mục Chấn mà Dương Thanh còn dám đánh, huống chi là hắn.

“Anh ta sẽ không ra tay với chú đâu, nếu không lúc nãy sẽ không tha cho chú rồi”.

Sau một hồi suy nghĩ, Viên Mộc hạ giọng nói, sau đó hỏi: "Chú có chắc là sát thủ kia không liên quan gì đến chú không?"

"Em, em chỉ đưa một triệu!"

Viên Thiệu đã nói sự thật.

"Bốp!"

Viên Mộc trở tay tát một cái, tức giận nói: "Đồ khốn kiếp, lúc nãy sao không nói với anh?"

"Anh, cho dù bây giờ anh có đánh chết em thì chuyện cũng đã rồi, anh thử nghĩ cách xem giờ em phải làm sao!"

Viên Thiệu khóc thật rồi, nhưng không phải vì bị đánh, mà vì sợ Dương Thanh.

Trong ấn tượng của hắn ta, Mục Chấn là kẻ cực kỳ ngang ngược bá đạo.

Hắn đã sợ thằng con giời đó đến tận xương tủy từ lâu rồi.

Nhưng giờ đột nhiên biết được, Mục Chấn khiến mình sợ chết khiếp lại bị Dương Thanh giẫm nát cánh tay ngay trước mặt Mục Đông Phong, nỗi sợ của Viên Thiệu đối với Dương Thanh đã lên đến cực điểm.

"Chuyện này anh không thể quyết được, đợi về nhà xem bố nói thế nào", Viên Mộc tức giận nói.

Một bên khác, tại Ngũ Hành Sơn.

Ngay khi Viên Mộc và Viên Thiệu rời đi, Trần Anh Tuấn cũng đi luôn.

Dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta biết chắc chắn đã có chuyện lớn, nếu không Viên Mộc không thể phủi sạch quan hệ với anh ta ở chốn đông người thế được.

Sau khi rời khỏi Ngũ Hành Sơn, trên đường đi, anh ta đã lái xe với tốc độ nhanh nhất.

Không hiểu sao, anh ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác như sắp gặp phải nguy hiểm.

Và cảm giác này mạnh đến mức khiến anh ta sợ hãi.

“Vèo…”

Đúng lúc này, trước đầu xe đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen.

Trần Anh Tuấn vô thức phanh gấp, khi xe dừng lại, anh ta phát hiện cái bóng đen vừa ở trước đầu xe đã biến mất.

“Vãi! Không phải là ma chứ?”

Khuôn mặt của Trần Anh Tuấn đầy sợ hãi.

Anh ta bất giác liếc nhìn thời gian, tình cờ vừa đúng nửa đêm.

Lúc này, xung quanh một màu tối om, thậm chí còn không có ánh trăng, chỉ có đèn xe.

Từng thớ thịt trên người Trần Anh Tuấn đều đang run rẩy, vừa rồi chiếc xe đã bị chết máy vì cú phanh gấp.

Lúc anh ta tìm cách khởi động lại chiếc xe, lại chợt phát hiện mình có làm thế nào xe cũng không thể nổ máy.

“Mẹ nó!”

Trần Anh Tuấn đập tay vào vô lăng, vẻ mặt đầy tức giận.

Bây giờ, anh ta phải ra khỏi xe để xem chuyện gì đang xảy ra.

Vừa xuống xe, sau lưng đột nhiên có một luồng gió lạnh lẽo thổi đến, khiến anh ta sởn hết gai ốc.

“Ai đấy?”

Anh ta quay phắt người lại, nhưng không có gì cả.

Nỗi sợ hãi trong lòng mang đến cho anh ta một linh cảm rất xấu.

Rõ ràng vừa rồi anh ta thấy phía trước xe có người nên phanh gấp, nhưng giờ thì một bóng người cũng không có, xe thì đã bị hỏng.

Đối với Trần Anh Tuấn, quả thật là họa vô đơn chí.

“Bụp!”

Anh ta vừa mở mui xe để chuẩn bị kiểm tra thì một bóng đen bất ngờ xuất hiện, đá bay anh ta.

“A…”

Trần Anh Tuấn hét lên một cách điên cuồng, không phải vì đau, mà là nỗi sợ hãi trong lòng.

“Tôi sai rồi, tôi biết tôi sai rồi, lần sau tôi không dám nữa, xin đừng giết tôi…”

Ngay sau khi Trần Anh Tuấn ngã xuống đất, anh ta đã vội quay người, dập đầu xuống đất rất mạnh.

“Mày đã làm gì sai?”

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Tôi, tôi…”

Trần Anh Tuấn nói liên tiếp hai từ “tôi”, thì không biết phải nói gì.

“Xem ra mày đã làm quá nhiều điều tồi tệ đến nỗi chính mày cũng không biết phải nói cái nào trước”.

Giọng nói đó đầy sát khí.

Trần Anh Tuấn đột nhiên hoàn hồn, sau đó mới nhận ra, đó không phải ma, mà là người.

Dưới sự ánh đèn xe lờ mờ, anh ta nhìn thấy một bóng người màu đen, trên tay xách theo một con dao găm màu bạc, từng bước đến gần anh ta.

“Mày, mày là ai?”

Trần Anh Tuấn run lên bần bật.

Dù không phải là gặp ma nhưng những gì sắp xảy ra còn khiến anh ta sợ hơn.

Đối phương đá văng anh ta, sau đó tiếp cận anh ta với một con dao găm, rõ ràng là muốn giết chết anh ta.

Thấy người kia ngày càng đến gần mình, Trần Anh Tuấn sợ đến nỗi sắp khóc.
Anh ta bỗng nhiên đứng bật dậy rồi xoay người bỏ chạy.

“Vù!”

Anh ta vừa mới chạy được ba bốn mét, một tia sáng lạnh lẽo vụt tới, trong nháy mắt mũi dao găm ngay cổ họng của anh ta.

Trần Anh Tuấn hai tay ôm lấy cổ, từ từ ngã nhào xuống đất, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Người mặc đồ đen quay lưng, chìm trong bóng tối, hệt như một vị thần trong đêm.

Cùng lúc đó, Dương Thanh và Tô San vừa trở về khách sạn.

Điện thoại của Dương Thanh bỗng có tin nhắn đến: “Trần Anh Tuấn đã chết!”

- ————

.

Chương 242: 242: Tức Giận Quát Tháo

Rất nhanh sau đó, một tin tức lan truyền khắp Châu Thành khiến vô số người sửng sốt.

Trần Anh Tuấn - người con ưu tú đời thứ ba của nhà họ Trần bị đâm một nhát vào cổ họng, chết phơi thây ngoài đồng hoang.

Gia tộc họ Trần là gia tộc đứng đầu ở Châu Thành, Châu Thành là địa bàn của họ, nhưng lại có người dám giết Trần Anh Tuấn ngay tại đây, việc này như là một cái tát vào mặt nhà họ Trần vậy.

Trong một biệt thự riêng biệt sang trọng của nhà họ Trần.

Thi thể của Trần Anh Tuấn nằm trên mặt đất, người bê bết máu, trên cổ có một vết dao trông rất đáng sợ.

Tuy người đã chết nhưng trên mặt vẫn còn hiện rõ mồn một nỗi khiếp đảm, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Có thể tưởng tượng được anh ta đã tuyệt vọng như thế nào trước khi chết.

Con cháu dòng chính của nhà họ Trần đều đã có mặt đông đủ.

Trần Hưng Hải ngồi vị trí chủ tọa, vẻ mặt lão ta vô cùng ảm đạm.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi sát bên phía tay trái của lão ta, lúc này khuôn mặt ông ta vô cùng đau khổ.

Ông ta chính là Trần Hạo, bố của Trần Anh Tuấn.

Trần Anh Hào đứng cạnh ông ta, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi khi chứng kiến cảnh em trai mình bị một con dao cắm thẳng vào cổ họng.

“Rốt cuộc là kẻ nào dám giết cháu trai của Trần Hưng Hải tao, tao sẽ băm nó thành ngàn mảnh!”

Trần Hưng Hải rống lên, hai mắt lão đỏ hoe.

Tối nay đã xảy ra hai chuyện.
Thứ nhất là việc Trần Anh Hào đắc tội với Mục Đông Phong khiến lão ta đã phải tự mình đến nhà hàng tìm Mục Đông Phong.
Vì cứu Trần Anh Hào mà nhà họ Trần đã phải trả cái giá rất đắt.

Nhưng kết quả là, lão vừa đàm phán xong một hiệp ước bất bình đẳng với Mục Đông Phong thì Trần Anh Hào lại bị một thanh niên nào đó bắt phải quỳ xuống xin lỗi.

Chuyện thứ hai là cái chết của Trần Anh Tuấn.

Trong nhiều năm trở lại đây, nhà họ Trần và nhà họ Viên đã bắt tay nhau thống trị Châu Thành, chưa bao giờ họ lâm vào cảnh điêu đứng như vậy.

Chỉ trong một đêm mà đã gặp không biết bao nhiêu chuyện không hay rồi.

“Bố, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này! Cho dù là ai, đã dám giết Anh Tuấn thì đó chính là kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Trần chúng ta!”

Trần Hạo nghiến răng nghiến lợi, mặt đầy nước mắt.

“Đó là điều đương nhiên!”

Trần Hưng Hải lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, bóng một người trung niên vội vã chạy vào biệt thự.

“Ông chủ, cơ bản đã điều tra rõ chuyện này rồi.
Mọi chứng cứ đều chỉ vào chàng trai tên Dương Thanh, nhưng không tìm ra chứng cứ xác thực”.

Người đàn ông trung niên nói.

“Cậu nói có liên quan đến ai?”

Trần Hưng Hải đứng bật dậy, Trần Anh Hào cũng nghe thấy một cái tên quen thuộc, cả người anh ta run lên.

“Một chàng trai tên là Dương Thanh, đến từ Giang Hải, cậu ta ở rể, chính là người mà Tô San của nhà họ Tô ở Giang Hải

đưa đi…”

Người đàn ông trung niên đã báo cáo hết tất cả những gì mình điều tra được.

Bao gồm cả việc Trần Anh Tuấn tìm người ám sát Dương Thanh, cũng đã được điều tra rõ ràng.

Tuy nhiên, tất cả những tin tức về Dương Thanh vẫn chỉ là thông tin hời hợt nhất.

“Ầm!”

Sau khi nghe người đàn ông trung niên báo cáo, Trần Hưng Hải đột nhiên đập mạnh tay lên bàn, hai mắt đỏ bừng, quát lớn: “Lại là mày! Chỉ là một thằng ở rể mà dám đối đầu với nhà họ Trần tao, đúng là không biết lượng sức! “

Lúc trước khi gặp Dương Thanh ở nhà hàng Bắc Viên Xuân, vì Mục Đông Phong nhún nhường nên lão không dám tự tiện ra tay, dù sao thì con trai của Mục Đông Phong cũng bị Dương Thanh đánh gãy tay mà.

Mục Đông Phong không nói sẽ ra tay với Dương Thanh nên lão ta cũng không dám.

Nhưng bây giờ, Trần Anh Tuấn đã chết, mà cái chết lại có liên quan đến Dương Thanh, điều này khiến lão ta không thể nhẫn nhịn được.

“Ông chủ Mục!”

Trần Hưng Hải lập tức gọi điện cho Mục Đông Phong, trầm giọng nói: “Ông chủ Mục, chắc cậu đã nghe nói việc cháu trai nhỏ của tôi bị giết rồi phải không?”

Đương nhiên là Mục Đông Phong đã nghe được chuyện này, vội vàng hỏi: “Ông chủ Trần, tôi đang định gọi hỏi ông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây”.

“Ông chủ Mục, không biết cậu đã điều tra về kẻ đã đánh gãy tay cậu Chấn ở Bắc Viên Xuân lần trước chưa?”, Trần Hưng Hải hỏi.

Mục Đông Phong sửng sốt, vội nói: “Tôi đã cho người đi điều tra rồi, nhưng vẫn chưa có tin tức gì”.

“Tôi đã điều tra cặn kẽ về nó rồi.
Thực ra, nó không phải là cậu ấm của gia đình quyền thế gì đâu, mà chỉ là một thằng ở rể mà thôi…”

Trần Hưng Hải nói hết những thông tin mà thuộc hạ lão đã điều tra được về Dương Thanh với Mục Đông Phong.

Mục Đông Phong không nói gì, cho đến khi Trần Hưng Hải nói xong ông ta mới hỏi: “Chuyện này liên quan gì đến cái chết của cháu trai nhỏ của ông?”

“Mặc dù chưa có bằng chứng, nhưng theo như những gì điều tra được, thì cái chết của cháu trai tôi có liên quan đến Dương Thanh”.

Trần Hưng Hải nói: “Tôi định xử nó, muốn nói cậu biết trước.”

Mục Đông Phong vội nói: “Chuyện này, tôi cũng muốn góp sức, dám đánh gãy tay con trai tôi, tôi muốn nó phải chết!”

Vốn dĩ, Mục Đông Phong muốn đợi sau khi điều tra rõ ràng về lai lịch của Dương Thanh rồi mới ra tay, nhưng giờ cháu trai của Trần Hưng Hải đã bị giết, chắc chắn tin tức mà lão ta điều tra ra được sẽ không sai được.

Mục Đông Phong lập tức đồng ý ra tay, sau khi bàn bạc về biện pháp đối phó với Dương Thanh qua điện thoại xong, cả hai mới cúp máy.

Bên này, Dương Thanh và Tô San đã về đến khách sạn.

“Dương Thanh, đêm nay, cảm ơn anh nhé!”

Trước cửa khách sạn, Tô San nói với vẻ biết ơn.

Vốn dĩ cô ta định quyến rũ Dương Thanh, nhưng theo hiểu biết hiện giờ của cô ta về Dương Thanh, cô ta biết mình hoàn toàn không thể thành công.

Nếu làm quá, ngược lại sẽ khiến đối phương phản cảm.

Mặt khác, trong lòng Tô San cũng rất mâu thuẫn, một bên là cô bạn thân nhất của mình, một bên lại là chàng trai mà mình khó khăn lắm mới có cảm tình.

Cô ta rất trân trọng tình cảm giữa mình và Tần Thanh Tâm.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến Dương Thanh, cô ta lại không khống chế được mà muốn chiếm hữu anh.

Dương Thanh khẽ cười: “Không có gì!”

Nói xong, anh dứt khoát trở về phòng của mình.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh nhận được điện thoại của Tô San.

“Dương Thanh, Trần Anh Tuấn chết rồi!”

Giọng Tô San mang đầy vẻ kinh hoàng.

Dương Thanh bình thản nói: “Đúng là ác giả ác báo, chết rồi cũng tốt, sau này chuyện hôn sự giữa cô và anh ta sẽ hoàn toàn chấm dứt”.

Nghe ra được sự bình tĩnh trong lời nói của Dương Thanh, nhưng trong lòng Tô San lại trở nên hỗn loạn.

Tuy rằng cô ta vẫn chưa biết Dương Thanh là ai, nhưng có một điều chắc chắn là Dương Thanh không phải là người đơn giản.

Cô ta đột nhiên rất lo lắng, sợ cái chết của Trần Anh Tuấn có liên quan đến Dương Thanh.

Cho dù Dương Thanh có giỏi đến đâu thì nhà họ Trần cũng không phải dạng vừa.

Hơn nữa, cho dù cái chết của Trần Anh Tuấn không liên quan gì đến Dương Thanh thì chắc chắn người nhà họ Trần cũng sẽ quy tội cho Dương Thanh thôi.

.

Truyện Phương Tây

Nếu vì mình mà Dương Thanh gặp nguy hiểm, Tô San sẽ áy náy chết mất.

“Thôi, không nói với cô nữa, Tâm gọi cho tôi rồi, chắc gọi bảo tôi đi dự đám cưới rồi đây”, Dương Thanh nói xong liền cúp điện thoại.

Tô San ở phòng bên cạnh, một lúc lâu sau cũng không thể bình tĩnh được.

Chẳng mấy chốc sau, cô ta nhận được một cuộc gọi từ Tô Thành Vũ.

Vừa được nối máy, Tô Thành Vũ đã tức giận quát: “Tô San, nói cho bố biết, cái chết của Trần Anh Tuấn có liên quan gì đến con không? Còn nữa, người thanh niên đi cùng con tối hôm qua là ai?”

- ——————

.

Chương 243: 243: Chuyên Ăn Bám

Đến sáng nay, Tô Thành Vũ mới hay tin Trần Anh Tuấn đã chết.

Trước hết ông ta liên lạc với người nhà họ Trần, kết quả vừa nối máy, người nhà họ Trần đã giận dữ mắng ông ta rồi cúp máy luôn.

Sau đó ông ta cử người đi nghe ngóng, mới biết chuyện Trần Anh Tuấn từng có thù hằn với một người thanh niên trước khi bị giết.

Hơn nữa Tô San vẫn luôn đi với người thanh niên kia.

Tuy không có chứng cứ cho thấy cái chết của Trần Anh Tuấn có liên quan tới người thanh niên này, nhưng cậu ta đáng nghi nhất.

“Bố, con lớn rồi, đi với ai là tự do của con!”

Tô San tức giận nói: “Hơn nữa cái chết của Trần Anh Tuấn chẳng liên quan gì tới bọn con hết!”

Cô ta đã đoán trước được Dương Thanh sẽ bị nghi ngờ.

Nhưng không ngờ người đầu tiên nghi ngờ lại là bố cô ta.

“Con bé trời đánh này! Con nói gì thế hả?”

Tô Thành Vũ lập tức nổi giận quát: “Con ở yên đó cho bố, bây giờ bố sẽ tới Châu Thành, rồi con phải đến nhà họ Trần với bố để giải thích rõ ràng đấy!”

Tô Thành Vũ nói rồi cúp máy luôn, không chờ Tô San trả lời.

Tuy nhà họ Tô và nhà họ Trần không ở cùng thành phố nhưng bao năm qua vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau, nếu thiếu nhà họ Trần, nhà họ Tô không thể trở thành gia tộc giàu nhất Giang Hải được.

Đương nhiên nếu không có nhà họ Tô, nhà họ Trần cũng không thể trở thành một trong hai thế lực mạnh mẽ nhất Châu Thành.

Có thể nói nhà họ Trần và nhà họ Tô có liên quan chặt chẽ với nhau, nếu quan hệ này tan vỡ thì cả hai bên đều phải chịu ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Chính vì thế nên nhà họ Trần và nhà họ Tô mới định kết thông gia để củng cố mối quan hệ này.

Có người không muốn nhìn thấy kết quả này nên đã lặng lẽ ra tay với Tô San.

Đương nhiên Trần Anh Tuấn cũng từng bị ám sát.

Tiếng máy bận vang lên, mắt Tô San đỏ hoe, vô cùng buồn bã.

Trái lại, ở phòng bên cạnh, Dương Thanh vừa gọi điện cho vợ và con gái xong, đang nở nụ cười hạnh phúc.

“Ừm, không tệ, đẹp trai đấy!”

Dương Thanh mặc bộ đồ Armani, nhìn mình trong gương, rất hài lòng: “Chắc thế này sẽ không khiến Tâm mất mặt đâu nhỉ?”

Nhà họ Châu ở thị trấn Trường Sơn, cũng không giàu có lắm.

Nhưng vì có liên quan tới nhà họ Trịnh nên nhà họ Châu cũng được xem như danh gia vọng tộc ở nơi này.

Đời thứ hai của nhà họ Châu chỉ có ba anh em, anh cả Châu Ngọc Kiệt, chị hai Châu Ngọc Thúy, em út Châu Ngọc Dung.

Về phần đời thứ ba, Châu Ngọc Thúy sinh được hai cô con gái, Châu Ngọc Dung có mỗi Trịnh Mỹ Linh, còn Châu Ngọc Kiệt chỉ có đứa con trai Châu Khải.

Ông cụ Châu vô cùng bảo thủ, Châu Khải chính là tương lai của nhà họ Châu, có thể tưởng tượng được lão ta vui mừng cỡ nào trong hôm nay - ngày cưới của Châu Khải.

Đám cưới của Châu Khải được tổ chức ở một làng du lịch nông thôn trên thị trấn.

Từ sáng sớm, người nhà họ Châu đã ăn mặc chỉnh tề rồi đến làng du lịch, ai cũng cười tươi rói.

Nhưng nổi bật nhất vẫn là Tần Thanh Tâm và Tần Y, có cả Tiêu Tiêu nữa.

Cho dù ở đâu, những cô gái xinh đẹp vẫn là khung cảnh tuyệt vời nhất.

“Thanh Tâm, các cháu cứ ngó nghiêng gì thế?”

Châu Ngọc Dung biết thừa nhưng vẫn hỏi với vẻ mỉa mai.

Tần Thanh Tâm chưa kịp lên tiếng, Tần Y đã mỉa lại: “Cháu thấy dì út cũng đang ngó nghiêng mà? Dì chờ ai thế? Chú út à?”

Tần Y biết rõ Châu Ngọc Dung là người thế nào, bây giờ khách khứa ở khắp nơi, rõ ràng bà ta lại ngứa miệng, định nhắc tới Dương Thanh.

Châu Ngọc Dung cũng không giận, cười ha hả: “Y Y, cháu cũng lớn rồi, sao chưa có bạn trai thế? Hay cháu ngó nghiêng ở đây xem có ưng ai không, để dì út làm mối cho cháu nhé?”

Câu nói này của bà ta lập tức khiến rất nhiều người chú ý.

Tần Y vốn xinh đẹp, chẳng riêng gì ở thị trấn nhỏ bé này, khắp Chiêu Châu có đầy đàn ông muốn cưới cô ta.

Nhưng Châu Ngọc Dung lại cố tình nói Tần Y đã lớn tuổi, còn định làm mối cho cô ta, như thể không ai cần cô ta vậy.

Mấy lão già ế vợ cũng nhìn Tần Y bằng ánh mắt khác.

Tần Y có vẻ tức giận, nhưng xung quanh toàn khách khứa nên cô ta cũng không tiện nổi cáu ngay.

“Dì út, cháu nghe nói dì và chú út ly thân ạ? Không phải là do chú út ngoại tình đấy chứ? Cháu nghe nói nếu hai vợ chồng ly thân thì rất có thể là bởi kẻ thứ ba”.

Những gì mà Tần Y nói vô cùng đáng kinh ngạc, khiến mọi người đều sững sờ.

Hôm qua ở nhà họ Châu, chú út Trịnh Dương chỉ ngồi đó một lát, nghe một cú điện thoại rồi đi luôn.

Khi ấy Tần Y đang ở cạnh Trịnh Dương, nghe thấy giọng phụ nữ, tuy không biết cụ thể họ nói gì nhưng cô ta nghe được đối phương gọi Trịnh Dương là “cưng ơi”.

Thế nên Tần Y đang nói thật chứ không phải bịa chuyện.

Châu Ngọc Dung sững sờ.

Vì đúng là bà ta có biết chuyện Trịnh Dương có người phụ nữ khác.

Hai vợ chồng đã giằng co vì việc ly hôn gần một năm, nhưng Châu Ngọc Dung vẫn kiên quyết không đồng ý.

Đến giờ Trịnh Dương đã trắng trợn hơn hẳn, thường xuyên không về nhà ngủ, thậm chí cho dù có về, ông ta còn gọi điện với người tình ngay trước mặt Châu Ngọc Dung.

"Vớ vẩn!"

Mặt Châu Ngọc Dung đỏ gay, giận dữ nói: "Khó trách đến giờ cô vẫn chưa có bạn trai, làm gì có người đàn ông nào muốn cưới một cô gái coi thường bề trên chứ?"

"Châu Ngọc Thúy, chị dạy con kiểu gì đấy? Xem nó nói gì kìa?"

"Bố, bố phải phân xử giúp con, bố xem cháu gái bố nói chuyện với người lớn kiểu gì kìa?"

Châu Ngọc Dung giận dữ quát.

Khách khứa xung quanh đều có vẻ hóng hớt chứ không xen vào, dù sao đây cũng là chuyện nhà họ Châu, người ngoài không tiện nói gì.

"Im mồm!"

Ông cụ Châu tức giận quát, tâm trạng vui vẻ đã bị Châu Ngọc Dung phá hỏng: "Cô thấy chưa đủ mất mặt à? Nếu còn om sòm nữa thì cút ra ngoài cho tôi!"

Ở nhà họ Châu, ông cụ Châu vẫn rất có uy, tiếng quát của lão ta khiến Châu Ngọc Dung sợ tới mức vội vàng im bặt.

Tần Y lạnh lùng nhìn bà ta, định nói gì đó nhưng lại bị Tần Thanh Tâm giữ lại: "Y Y, đừng ganh với dì út nữa!"

Đúng lúc này, một người thanh niên mặc đồ màu tối chậm rãi bước tới.

"Đây là con nhà ai thế? Đẹp trai thật, đã kết hôn chưa nhỉ?"

“Cậu ta là lính à? Với dáng người rắn rỏi đó, nếu mặc quân phục thì chắc chắn sẽ càng đẹp trai hơn!”

“Hình như cậu ta mặc quần áo của Armani à? Nghe nói một bộ đã mấy chục nghìn rồi đấy”.

…

Rất nhiều khách khứa đều nhìn về phía người thanh niên mặc đồ Armani kia.

“Đó là anh rể ạ?”

Tần Y dụi mắt, kinh ngạc nhìn người đang chậm rãi bước tới.

Tần Thanh Tâm cũng ngơ ngác nhìn anh.

“Bố!”

Tiêu Tiêu nhận ra Dương Thanh ngay, vui mừng chạy tới rồi nhào vào lòng anh.

Hôm nay chẳng những Dương Thanh mặc đồ Armani mà còn vuốt tóc.

Trông anh như cậu ấm nhà giàu, có khí thế rất uy nghiêm, nếu ai không biết thì còn tưởng anh là ngôi sao từ đâu đến.

“Anh rể, không ngờ là anh thật!”

Sau khi Dương Thanh lại gần, Tần Y sáng mắt lên.

“Anh cũng đẹp trai đấy nhỉ!”

Tần Thanh Tâm cười tươi rói, khoác tay Dương Thanh trước mặt mọi người.

“Mặc đẹp thì ích gì? Chỉ là thằng ở rể vô dụng chuyên ăn bám, cái gì cũng không biết mà thôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói kệch cỡm vang lên.

Châu Ngọc Dung vừa xích mích với Tần Y đang cười lạnh.

- ————————

.

Chương 244: 244: Tần Thanh Tâm Trở Mặt

Châu Ngọc Dung vừa dứt lời, Tần Thanh Tâm sầm mặt ngay.

Nếu là hôm qua, có lẽ cô sẽ không phản ứng gay gắt như thế, nhưng đúng tối qua, hành vi của Trịnh Mỹ Linh đã khiến cô hoàn toàn thất vọng với người nhà này.

Từ lúc họ đến nhà họ Châu hôm qua cho tới đám cưới hôm nay, Châu Ngọc Dung cứ cố tình sỉ nhục họ trước mặt mọi người.

Tất cả chuyện này đã khiến Tần Thanh Tâm không thể nhịn được nữa.

“Dì út, dì không có tư cách phán xét xem chồng tôi là ai, cho dù anh ấy ăn bám thật thì liên quan gì tới dì chứ?”

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nói tiếp: “Nếu tôi không nhớ nhầm, hình như bốn năm trước dì còn vay tôi ba trăm nghìn thì phải?”

“Mẹ tôi còn giấu bọn tôi, cho dì vay hai trăm nghìn nữa”.

“Bây giờ đã bốn năm rồi nhưng dì út vẫn chưa trả xu nào, tôi thấy vòng ngọc mà dì đeo cũng phải tới năm mươi nghìn đấy nhỉ? Chắc dì cũng không thiếu tiền, có thể trả năm trăm nghìn kia cho chúng tôi không? Đương nhiên, vì tôi vẫn nhớ tới quan hệ họ hàng nên dì không cần trả lãi”.

Những lời mỉa mai của Châu Ngọc Dung với Tần Y và Dương Thanh đã khiến mọi người chú ý từ lâu.

Lúc này Tần Thanh Tâm lại bắt chước dáng vẻ của Châu Ngọc Dung, cố ý lớn tiếng, trong lúc nhất thời, những người có mặt ở phòng tiệc này đều nghe rõ lời cô nói.

Không ai ngờ Tần Thanh Tâm lại đòi nợ Châu Ngọc Dung vào lúc này.

Thường ngày, trong mắt người nhà họ Châu, Tần Thanh Tâm là cô gái có tính cách hiền hòa, chưa bao giờ chủ động đòi nợ.

Hôm nay là ngày vui của nhà họ Châu, hơn nữa xung quanh toàn khách khứa.

Tần Thanh Tâm đòi nợ vào lúc này, tức là không chừa chút thể diện nào cho Châu Ngọc Dung.

Ngay cả Dương Thanh cũng rất bất ngờ, nhưng anh vô cùng hài lòng với sự thay đổi của Tần Thanh Tâm.

"Cô… cô nói vớ vẩn gì đó?"

Châu Ngọc Dung vô cùng bối rối, tức giận nói: "Tôi vay cô ba trăm nghìn bao giờ? Tôi vay mẹ cô khi nào hả?"

"Thanh Tâm, hôm nay là ngày vui của anh họ cháu, xem như nể mặt bác, đừng gây rối nữa".

Chẳng biết Châu Ngọc Kiệt đã bước đến bên cạnh Tần Thanh Tâm từ lúc nào, nhỏ giọng nói

Tần Thanh Tâm không nể nang ai, lạnh nhạt nói: "Thưa bác, nếu bác không nói, tôi cũng suýt quên luôn bác đấy.
Hai căn biệt thự của nhà họ Châu đều do mẹ tôi bỏ tiền ra xây, ông bà ngoại ở một căn, xem như nhà tôi biếu ông bà, nhưng lúc xây căn của bác đã tốn hơn triệu, tôi thấy bây giờ bác sống rất sung sướng, toàn lái xe sáu bảy trăm nghìn, chắc cũng không thiếu một triệu này đúng không? Hay bác trả luôn nhé?"

Đúng là không khiến người ta kinh ngạc tới chết thì không thôi!

Tần Thanh Tâm vừa đòi nợ Châu Ngọc Dung, giờ lại đòi nốt Châu Ngọc Kiệt, khiến người nhà họ Châu sợ ngu người.

Đây đúng là Tần Thanh Tâm vẫn luôn ngậm bồ hòn làm ngọt đấy ư?

"Vớ vẩn!"

"Hai căn biệt thự đó đều do tôi bỏ tiền ra xây, liên quan gì tới mẹ cô chứ?"

"Châu Ngọc Thúy, cô không đứng ra giải thích đi à!"

Châu Ngọc Kiệt thẹn quá hóa giận, quát Châu Ngọc Thúy.

Hôm qua khi ở nhà họ Châu, Tần Đại Dũng đã nhắc đến chuyện này, nhưng lúc ấy chỉ có mỗi người nhà họ Châu.

Còn hôm nay, Tần Thanh Tâm lại vạch trần chuyện này ngay trước mặt các anh em bạn bè thân thiết, đúng là khiến nhà họ Châu ê mặt.

“Thanh Tâm, đừng gây rối nữa!”

Châu Ngọc Thúy nói với vẻ chột dạ.

Tần Thanh Tâm nở nụ cười tự giễu: “Sao thế ạ? Mẹ không dám thừa nhận sai lầm của mình trước mặt mọi người à?”

“Xem như mẹ xin con, đợi đám cưới kết thúc rồi cả nhà chúng ta cùng ngồi lại để thương lượng được không?”

Tuy Châu Ngọc Thúy đang nài nỉ nhưng trong mắt lại tràn ngập sự lạnh lùng.

“Mẹ đã lén làm bao nhiêu chuyện ghê tởm sau lưng bọn con mà vẫn còn mặt mũi yêu cầu bọn con à?”, Tần Y tức giận nói.

Châu Ngọc Thúy im lặng, đối với bà ta, trước khi đạt được mục đích thì phải biết nhẫn nhịn.

“Mẹ biết sai rồi, mẹ đồng ý với các con, sau khi đám cưới kết thúc, mẹ sẽ thương lượng với bác và dì út của các con mà”.

Châu Ngọc Thúy hạ giọng cực thấp, mắt đỏ hoe: “Các con xem, khách khứa xung quanh đều đang hóng chuyện, dù sao hôm nay cũng là đám cưới của anh họ các con, các con làm ầm lên thế mà coi được à?”

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, nếu không bị dồn ép đến nước này, sao cô phải gây chuyện chứ?

Cô nhìn quanh, trông thấy vẻ giễu cợt và trêu ngươi trên mặt rất nhiều người.

Cuối cùng cô vẫn mềm lòng: “Được, chờ đám cưới kết thúc, chúng ta bàn sau!”

“Chị…”

Tần Y đang định thuyết phục, Dương Thanh bỗng nói: “Y Y, cứ thế đã”.

Lời của Dương Thanh có tác dụng với Tần Y hơn bất cứ ai, cô ta nuốt những câu mình định nói vào bụng.

Dương Thanh hơi buồn, anh cứ tưởng nếu hôm nay ăn mặc chỉnh tề một chút thì sẽ giúp Tần Thanh Tâm được hãnh diện, nào ngờ người nhà họ Châu vẫn không chịu bỏ qua cơ hội sỉ nhục anh.

“Vâng, em nghe anh rể!”

Tần Y lại mỉa mai: “Cũng không thể giống ai đó được, đúng là già mà mất nết”.

“Con ranh này, mày nói ai già mà mất nết?”

Nghe thấy Tần Y nói thế, Châu Ngọc Dung lập tức nổi giận, đứng phắt dậy rồi quát cô ta.

“Dì chửi ai là con ranh?”

Tần Y không hề sợ hãi, bốp chát ngay: “Tôi nể tình dì là bề trên nên không so đo với dì, dì đừng có mà quá đáng!”

“Trong mắt mày còn có bề trên là tao à?”

Châu Ngọc Dung tức giận nói: “Mày tưởng mày ghê gớm lắm à? Nếu không bán thân, mày có thể trở thành tổng giám đốc chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh chắc?”

“Châu Ngọc Dung, dì nói xằng nói bậy gì vậy?”

Tần Y không dám tin, cô ta không ngờ dì út của mình lại nói mình như vậy.

“Sao nào? Dám làm mà không dám chịu à? Mày hỏi mọi người ở đây xem, một con ranh vừa tốt nghiệp đại học như mày có tư cách gì để đảm nhiệm chức tổng giám đốc chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh chứ? Trừ cơ thể ra thì mày có gì?”

Châu Ngọc Dung sỉ nhục Tần Y ngay trước mặt mọi người.

Mọi người đều kinh ngạc, Tần Y đã hiểu được ánh mắt của họ, đương nhiên họ sẽ tin lời Châu Ngọc Dung.

“Còn cả con điếm non này nữa, mày thèm tiền phát điên rồi à? Tao nợ nhà mày năm trăm nghìn? Sao mày không nói là năm

triệu ấy?”

Châu Ngọc Dung chửi Tần Y rồi quay sang chửi Tần Thanh Tâm.

Sắc mặt Dương Thanh dần trở nên lạnh lùng, sỉ nhục anh thì được nhưng không được sỉ nhục vợ anh!

Tuy Tần Thanh Tâm tức giận nhưng vẫn im lặng, chờ Châu Ngọc Dung nói hết.

Đến khi bà ta nói xong, cô mới lạnh lùng nói: “Nói đủ chưa? Nếu đủ rồi thì bây giờ chúng ta bàn tới chuyện dì định quỵt nợ nhé!”

Tần Thanh Tâm vừa dứt lời, một người phụ nữ mặc đồ công sở đã bước đến bên cô, nhìn về phía Châu Ngọc Dung: “Chào bà, tôi là Vương Tinh - luật sư của văn phòng luật Thần Hi, tôi đã được cô Tần Thanh Tâm ủy quyền, về việc bà vay tiền không trả, tôi xin gửi bà thư mời của luật sư”.

Tiếp đến, luật sư nói một lượt về những hậu quả mà Châu Ngọc Dung sẽ phải gánh chịu khi quỵt nợ.

Bấy giờ Châu Ngọc Dung mới tin Tần Thanh Tâm định làm căng với bà ta thật.

“Dì út, dì tưởng mình không thừa nhận thì sẽ thoát nợ à? Đừng quên khi cho dì vay tiền, tôi đã viết giấy nợ, ngoài ra, thẻ ngân hàng mà mẹ tôi cho dì cũng là do tôi làm, có đủ lịch sử chuyển khoản đấy”.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nói.

- ————

.

Chương 245: 245: Thêm Mắm Dặm Muối

Những người vốn còn hơi nghi ngờ Tần Thanh Tâm, lúc này đều ngậm miệng!

Nếu không phải Châu Ngọc Dung thật sự nợ tiền của Tần Thanh Tâm, sao cô có thể thuê văn phòng luật sư gửi giấy mời luật sư cho bà ta?

Dương Thanh kinh ngạc.
Phong cách ứng xử của Tần Thanh Tâm hôm nay khiến anh bất ngờ.

Trên thực tế, hôm qua Tần Đại Dũng tiết lộ những sự thật đó ở nhà họ Châu, Tần Thanh Tâm đã tiện tay chuẩn bị chứng cứ liên quan, đồng thời lập tức ủy thác cho văn phòng luật Thần Hi gửi giấy mời luật sư cho Châu Ngọc Dung vào lúc cần thiết.

Vừa rồi Tần Thanh Tâm mềm lòng, cũng muốn dàn xếp ổn thỏa.
Nhưng Châu Ngọc Dung không biết tốt xấu, sỉ nhục Tần Y trước mặt mọi người, nên mới chọc giận cô, cũng khiến cô quyết định làm như vậy.

“Châu Ngọc Dung, mọi người ở đây đều nghe được những lời dì mới sỉ nhục tôi.
Dì cứ chờ giấy mời luật sư của tôi đi! Sỉ nhục chửi bới cũng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy!”

Tần Y cũng đứng dậy, lạnh lùng nói.

Cho dù vừa bị sỉ nhục, nhưng trong lòng cô ta thấy vô cùng sảng khoái.

“Thanh Tâm, Y Y, vừa rồi dì chỉ đùa với các cháu một chút thôi, các cháu làm gì mà căng thế?”

Châu Ngọc Dung lập tức đổi sắc mặt, ngượng ngùng nói: “Các cháu yên tâm, thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên.
Chờ thằng Khải cưới xong, dì sẽ nghĩ cách xoay tiền, trả cả vốn lẫn lãi cho các cháu”.

Bà ta biết, nếu thật sự lên tòa, bà ta hoàn toàn không có phần thắng.

Đúng như lời Tần Thanh Tâm nói, trước đây lúc vay tiền, bà ta đã từng viết giấy nợ, mà Châu Ngọc Thúy chuyển khoản hai trăm nghìn cho bà ta cũng có lịch sử ghi chép.

Cho dù mất mặt, nhưng bây giờ bà ta không muốn thừa nhận cũng không được.

"Hóa ra, Châu Ngọc Dung thật sự nợ tiền của cô gái kia!"

"Người đàn bà Châu Ngọc Dung khốn kiếp này thật sự chẳng ra gì.
Rõ ràng mượn tiền của người ta còn muốn quỵt nợ, nhất quyết chờ người ta đòi kiện lên tòa thì bà ta mới chịu thừa nhận".

"Có họ hàng như vậy đúng là bi kịch.
Cô gái có lòng tốt cho bà ta vay tiền, ấy thế mà bà ta còn muốn quỵt nợ, sỉ nhục con gái người ta".

…

Nhất thời, Châu Ngọc Dung bị mọi người chỉ trích, ngay cả người ngoài cũng không thể chịu được.

Châu Ngọc Dung tức giận.
Nhưng luật sư của Tần Thanh Tâm đúng là vừa gửi thư luật sư cho bà ta, bà ta cũng không dám giở trò ngang ngược nữa.

Bà ta chẳng còn mặt mũi nào ở lại sảnh tiệc, vội vàng rời đi.

Có một người trẻ tuổi đứng trong đám đông, ánh mắt căm hận nhìn Tần Thanh Tâm.

Dường như Dương Thanh cảm nhận được sự căm hận của đối phương, đột nhiên nhìn về phía bóng người kia.
Đối phương lập tức hoảng loạn, rời mắt đi.

Dương Thanh híp mắt nhìn cô ta, sau đó lẩm bẩm: "Trịnh Mỹ Linh, cô tốt nhất nên đàng hoàng một chút cho tôi, bằng không tôi không ngại làm cho cô biến mất khỏi thế giới này!"

Sau cảnh tượng vừa rồi, Châu Ngọc Kiệt cũng thành thật hơn. Thấy Tần Thanh Tâm nhìn mình, ông ta khẽ nói với ánh mắt cầu khẩn: "Thanh Tâm, chờ xong đám cưới thằng Khải, bác

cháu mình lại ngồi với nhau, bàn kỹ xem trước đây lúc xây dựng biệt thự, mẹ cháu đã bỏ ra bao nhiêu tiền".

Châu Ngọc Kiệt cố hạ thấp giọng.
Ông ta sợ Tần Thanh Tâm cũng gửi thư mời luật cho cho mình, vậy sẽ mất hết thể diện.

"Được!"

Tần Thanh Tâm chỉ đáp lại một từ với vẻ mặt vô cảm.

Tần Y bật cười khi thấy Châu Ngọc Kiệt xám xịt mặt mày rời đi: "Chị, hôm nay chị ngầu quá!"

Tần Thanh Tâm hơi buồn, thở dài: "Nếu không phải bọn họ quá đáng, chị đâu cần phải làm thế?"

"Chị, chị đừng gây áp lực quá lớn cho mình nữa".

Tần Y nắm chặt tay cô, tươi cười rạng rỡ: "Trên đời này, không phải cứ họ hàng là thân thiết.
Giữa chúng ta và bọn họ không thân, không có họ hàng như họ thì cũng có sao đâu?"

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm chợt nghĩ thông suốt, áy náy trong lòng lập tức tan biến như mây khói.

Đúng lúc này, một chiếc Bentley màu đen đỗ ở bãi đỗ xe của làng du lịch nông thôn.

Sau đó một người đàn ông trung niên bước xuống xe.

"Chồng, anh tới rồi!"

Châu Ngọc Dung vừa ra khỏi phòng tiệc đã nhìn thấy chồng của mình Trịnh Dương xuất hiện, bà ta vô cùng vui mừng.

Trịnh Dương hờ hững nhìn bà ta: "Nếu không phải bố tôi nói nhà họ Châu bà có nhân vật lớn tới, tôi sẽ không tới đâu!"

"Nhân vật lớn?"

Châu Ngọc Dung kinh ngạc nói: "Nhà họ Châu bọn em có thể nhân vật lớn nào chứ?"

"Hừ!"

Trịnh Dương lạnh lùng nói: “Người phụ nữ ngu xuẩn này, bà thì biết thế nào là nhân vật lớn chứ?”

Ông ta nói xong thì không để ý tới Châu Ngọc Dung nữa, bước nhanh về phía sảnh tiệc.

“Bố, mẹ, chúc mừng chúc mừng.
Cuối cùng cháu Khải cũng đã lấy vợ rồi.
Sau này hai đứa nó sẽ sinh một thằng cu bụ bẫm cho bố mẹ, chắt của nhà họ Châu cũng sắp ra đời rồi”.

Trịnh Dương đi tới trước bàn của ông cụ Châu và bà cụ Châu, vừa cười vừa nói.

Tình cảm giữa ông ta và Châu Ngọc Dung đã sớm rạn nứt nhưng trên danh nghĩa vẫn là vợ chồng.
Hơn nữa tối qua Trịnh Đức Hoa vừa về nhà đã cảnh cáo ông ta, bắt ông ta phải tới tham dự đám cưới nhà họ Châu hôm nay, còn nói có nhân vật lớn sẽ tới.

Cho dù ông ta không biết nhân vật lớn mà Trịnh Đức Hoa nói tới là ai, nhưng biết nhân vật lớn có thể tới tham dự đám cưới nhà họ Châu nên ông ta buộc phải giữ thể diện cho nhà họ Châu.

“Trịnh Dương, chú tới rồi à!”

Lúc này Châu Ngọc Kiệt cũng chủ động đi qua đón, tươi cười đắc ý.

“Anh cả, chúc mừng nhé! Mừng cưới bằng tiền thì quá tầm thường nên em không chuẩn bị.
Đây là thỏi vàng đầu tư hai trăm gam, coi như quà mừng của em cho hai đứa cháu”.

Trịnh Dương cười lớn nói, sau đó đưa một thỏi vàng được gói trong hộp quà tinh tế cho Châu Ngọc Kiệt.

Trịnh Dương nhiệt tình như vậy, làm Châu Ngọc Kiệt có phần nửa mừng nửa lo.
Thường ngày, người em rể này chưa từng gọi ông ta là anh.

Nhưng ông ta cũng không so đo.
Ai bảo Trịnh Dương là con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Trịnh Hòa?

Sau này, tập đoàn Trịnh Hòa là của Trịnh Dương đấy.

“Trịnh Dương à, đều là người trong nhà, chú khách sáo như vậy làm gì chứ? Mau vào ngồi đi!”

Châu Ngọc Kiệt vui mừng nhận lấy vàng thỏi, vội vàng mời Trịnh Dương ngồi vào bàn ông cụ Châu.

“Mỹ Linh, con làm sao vậy?”

Trịnh Dương vừa ngồi vào chỗ đã phát hiện ra sắc mặt Trịnh Mỹ Linh không tốt, nhìn như đang bị bệnh nặng.

Cho dù ông ta và Châu Ngọc Dung đang ầm ĩ muốn ly hôn, nhưng dù sao Trịnh Mỹ Linh cũng là con gái của ông ta, ông ta vẫn vô cùng quan tâm.

“Dạ?”

Trịnh Mỹ Linh đột nhiên hoảng loạn, vội vàng lắc đầu: “Con không sao!”

“Con bé này, sao lại không sao chứ? Chắc cháu vẫn còn nghĩ tới chuyện mẹ cháu vừa bị một con nhóc sỉ nhục ngay trước mặt mọi người chứ gì?”

Người phụ nữ trung niên ngồi cùng bàn là Dã Mai vợ của Châu Ngọc Kiệt tức giận nói.

Trịnh Dương nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trịnh Dương không vui, lạnh lùng hỏi.

“Chẳng phải vì con gái lớn của Ngọc Thúy mời luật sư tới gửi thư mời luật sư cho Ngọc Dung ngay trước mặt tất cả mọi người, nói Ngọc Dung thiếu nợ không trả đó sao? Ối giời, vừa rồi chú không thấy chứ con nhỏ kia tinh tướng ghê lắm. Rất nhiều người đều nói nhà họ Trịnh chú nợ tiền không trả, tính ăn quỵt đấy!”

Dã Mai thêm mắm dặm muối.

Đối với bà ta, hành động vừa rồi của Tần Thanh Tâm là cố ý gây rối trong đám cưới của con trai bà ta.

Nhìn Tần Thanh Tâm khí thế như vậy, còn muốn đòi bọn họ phải trả lại biệt thự nhà họ Châu, bà ta đã sớm tức giận nhưng không dám trêu chọc cô.

Bà ta chỉ có thể mượn tay của Trịnh Dương để đối phó với Tần Thanh Tâm.

“Rầm!”

Quả nhiên, Trịnh Dương lập tức nổi giận, đập bàn một cái rồi đứng phắt dậy, tức giận nói: “Châu Ngọc Thúy, con gái của chị đâu? Bảo nó lăn tới đây xin lỗi tôi!”

- ————

.

Chương 246: 246: Gia Tộc Chó Má

Trịnh Dương vô cùng tức giận quát lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Dã Mai hơi nhếch miệng cười lạnh.

Châu Ngọc Thúy bị xếp cho ngồi ở bàn ăn trong góc nghe được tiếng quát của Trịnh Dương, bất chợt rùng mình.

Tuy nhà họ Trịnh ở Châu Thành không phải là danh gia vọng tộc cho cam, nhưng mấy năm nay tập đoàn Trịnh Hòa phát triển nhanh chóng, nên nhà họ Trịnh ở Châu Thành cũng có chút đỉnh quyền thế.

“Thanh Tâm, con còn không mau xin lỗi chú út của con đi!”

Châu Ngọc Thúy lo sợ thúc giục.
Bà ta chỉ lo xin lỗi chậm sẽ làm Trịnh Dương bất mãn.

Mấy người khách ngồi gần đó nghe Châu Ngọc Thúy nói vậy đều lộ vẻ khinh thường.

Trước đó, lúc Châu Ngọc Dung và Châu Ngọc Kiệt xúm lại bắt nạt Tần Thanh Tâm và Tần Y, Châu Ngọc Thúy làm mẹ trốn ở ngoài xa, không nói giúp một câu nào.
Truyện mới cập nhật

Bây giờ Trịnh Dương bảo Tần Thanh Tâm xin lỗi, Châu Ngọc Thúy lại đẩy con gái mình ra.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đã quá mức thất vọng về bà ta từ lâu, nên khi bà ta nói ra những lời này cũng không khiến bọn họ cảm thấy khó chịu.

Dương Thanh hờ hững nhìn Trịnh Dương, ánh mắt có phần sắc bén.

Lúc này Tần Thanh Tâm đứng lên, bình tĩnh nhìn Trịnh Dương: “Tôi không làm gì sai, chú dựa vào đâu mà bắt tôi xin lỗi?”

“Sao lại không sai? Cô là cháu mà dám sỉ nhục vợ tôi ngay trước mặt mọi người.

Chẳng lẽ cô không nên xin lỗi à?”, Trịnh Dương tức giận nói.

Tần Thanh Tâm cười lạnh: “Thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên.
Câu này là do chính miệng vợ chú nói ra.
Mọi người có mặt ở đây đều nghe được hết.
Sao bây giờ lại thành tôi sỉ nhục dì chứ?”

“Nói vớ vẩn!”

Trịnh Dương tức giận nói: “Nhà họ Trịnh tôi nắm giữ 100% cổ phần của tập đoàn Trịnh Hòa, sao có thể thiếu nợ mà không trả được?”

“Chú cứ về hỏi dì đi!”

Tần Thanh Tâm bình tĩnh nói: “Tôi cũng rất muốn biết, chú là người thừa kế tập đoàn Trịnh Hòa có giá trị thị trường lên tới hàng chục triệu, sao dì của tôi, vợ của chú có thể nợ năm trăm nghìn tới bốn năm mà không trả đồng nào?”

“Hay là tập đoàn Trịnh Hòa chỉ muốn tạo dựng tên tuổi, thu chẳng bằng chi, cho nên thậm chí không lấy ra được năm trăm nghìn?”

Ầm!

Câu nói này của Tần Thanh Tâm khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Trịnh Dương là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Trịnh Hòa.
Mặc dù Trịnh Đức Hoa vẫn là chủ tịch nhưng Trịnh Dương đã bắt đầu tiếp quản công ty.

Tần Thanh Tâm lại nói tập đoàn Trịnh Hòa thậm chí không lấy ra nổi năm trăm nghìn.

“Láo toét!”

Trịnh Dương giận dữ nói: “Tập Đoàn Trịnh Hòa phát triển rất tốt, sao có thể để cho một người ngoài như cô nói này nói nọ?”

Trong lòng Trịnh Dương mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.
Ông ta liếc nhìn Châu Ngọc Dung, chỉ thấy sự lo lắng trong mắt bà ta.

Rõ ràng Tần Thanh Tâm không nói dối, Châu Ngọc Dung thật sự thiếu nợ không trả tiền.

Đương nhiên Trịnh Dương sẽ không chất vấn Châu Ngọc Dung ngay trước mặt mọi người.
Ông ta chỉ lạnh lùng nhìn Tần Thanh Tâm rồi nói với giọng điệu đe dọa: "Con bé này, cô nói chuyện phải có bằng chứng, nếu không có bằng chứng thì chính là vu cáo hãm hại người khác.
Tôi có thể kiện cô tội phỉ báng, phá hỏng danh tiếng của của tập đoàn Trịnh Hòa đấy!"

"Chú cứ việc kiện.
Nếu tôi không tới tòa, xem như tôi thua!"

Tần Thanh Tâm nói vô cùng khí phách.
Cô không hề sợ sự uy hiếp của Trịnh Dương.

Mãi đến lúc này, Trịnh Dương mới nhận ra cô gái này không hề đơn giản.

Đúng lúc này, bảy, tám chiếc xe hơi sang trọng trị giá hàng triệu đồng chạy đến làng du lịch nông thôn.

"Em rể, khách mà chú mời tới rồi!"

Châu Ngọc Kiệt vui vẻ đi đến sảnh tiệc.

"Sếp Trịnh, thật ngại quá, chúng tôi đến muộn.

Lúc nãy có cuộc họp quan trọng, vừa tan họp là tôi vội đến ngay".

Một người trung niên vừa cười lớn vừa bước vào sảnh tiệc, bên cạnh còn có một cô gái trẻ đẹp đang khoác lấy cánh tay của ông ta.

"Ha ha, không muộn không muộn, chủ tịch Vương có thể đích thân đến tham dự đám cưới của cháu tôi là vinh dự cho thằng cháu của tôi rồi.
Chủ tịch Vương, xin mời vào trong!"

Trịnh Dương cười lớn nói, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

"Sếp Trịnh, chúc mừng!"

“Sếp Trịnh, chúc mừng, chúc mừng nhé!”

…

Ngay sau đó, có bảy tám doanh nhân của Châu Thành liên tục bước vào.

Tất cả bọn họ đều không ngoại lệ, chỉ vì Trịnh Dương nên mới đến đây chúc mừng.

Ai không biết còn tưởng người làm đám cưới hôm nay là con trai của Trịnh Dương đấy.

Châu Ngọc Kiệt đã sớm cười không ngậm được mồm.

Đối với ông ta, mấy người vừa tới đều là nhân vật lớn, bọn họ có thể đến tham dự đám cưới của con trai ông ta là điều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

“Không hổ danh là em rể, toàn quen biết với những người tai to mặt lớn.
Chắc đến lúc Mỹ Linh cưới, hẳn sẽ có nhiều nhân vật tiếng tăm hơn nữa đến tham dự nhỉ?”

Châu Ngọc Kiệt đi đến bên cạnh Trịnh Dương, cảm kích nói.

“Ha ha, chỉ là chuyện nhỏ thôi.
Nếu không phải mấy người bạn của em đang đi công tác nước ngoài, chắc còn có mấy nhân vật lớn nữa đến đấy”, Trịnh Dương đắc ý nói.

Tuy ông ta nói vậy nhưng trong lòng lại liên tục cười khẩy.

Nếu không phải Trịnh Đức Hoa nói cho ông ta biết hôm nay có nhân vật lớn đến tham dự tiệc cưới của nhà họ Châu, bảo ông ta tìm cách chủ động gần gũi với nhà họ Châu, sao ông ta có thể dẫn nhiều bạn làm ăn tới đây chứ?

Những người vừa tới đều là chủ tịch các công ty có giao dịch kinh doanh với tập đoàn Trịnh Hòa, hơn nữa bọn họ đều phải dựa vào nhà họ Trịnh mới có thể hoạt động tiếp được.

Mục đích ông ta gọi những người này tới đây là để lấy lòng nhân vật lớn đến nhà họ Châu kia.

“Chồng à, ông thật lợi hại.
Không ngờ lại có nhiều nhân vật lớn nể mặt ông, chủ động đến tham dự đám cưới như vậy”.

Châu Ngọc Dung đắc ý nói, còn cố ý liếc nhìn về phía Tần Thanh Tâm.

“Em rể quả nhiên lợi hại.
Xong đám cưới của thằng Khải, bọn chị nhất định sẽ mời chú ăn một bữa thịnh soạn”.

Dã Mai cũng cười vô cùng rạng rỡ.

Ban nãy Tần Thanh Tâm đòi nợ Châu Ngọc Dung và Châu Ngọc Kiệt trước mặt nhiều người khiến bà ta rất mất mặt.

Bây giờ Trịnh Dương lại dẫn những người này đến, cuối cùng cũng khiến bọn họ vớt vát được chút mặt mũi.

“Ha ha, đều là người một nhà, chị dâu không cần khách sáo”, Trịnh Dương cười lớn nói.

Ông cụ Châu nhìn thấy cảnh tượng này cũng cực kỳ hài lòng, vui vẻ nói: “Hôm nay nhờ có Trịnh Dương mà nhà họ Châu chúng ta mới nở mày nở mặt!”

Nhìn cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt bên bàn của ông cụ Châu, Tần Thanh Tâm đột nhiên cảm thấy hơi mất mát.

Dương Thanh tặng hộp trà trị giá mấy chục triệu nhưng ông cụ Châu cũng chẳng hề để ý đến anh.
Ngược lại Trịnh Dương vờ vịt đạo đức giả lại khiến ông cụ vui như Tết.

Tần Thanh Tâm không cảm thấy mất mát vì bản thân bị xa lánh, cô chỉ cảm thấy bất công cho Dương Thanh.

Nhìn dáng vẻ mất mát của Tần Thanh Tâm, Dương Thanh khẽ nắm tay cô, dịu dàng nói: “Tâm, anh chẳng quam tâm gì cả, chỉ quan tâm đến em và con gái thôi!”

Nghe được những lời gần như tỏ tình của Dương Thanh, trái tim Tần Thanh Tâm đập thình thịch.
Cô cố tình trừng mắt với Dương Thanh.

Tần Y nhìn gia đình ba người hạnh phúc với ánh mắt ước ao.
Cô ta cũng thật sự mừng cho bọn họ.

Lúc này, một người trung niên chợt xuất hiện trong sảnh tiệc.

“Trời đất! Ngọc Kiệt, đó là Lạc Bân tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà.
Sao ông ta lại đến đây?”

Trịnh Dương đột nhiên nhìn thấy Lạc Bân ở cửa, lập tức kinh ngạc hỏi.

Ông ta chợt nhớ ra rằng bố mình đã nói hôm nay sẽ có một nhân vật lớn tới tham dự đám cưới của nhà họ Châu.
Bố bảo ông ta phải tìm cách tạo quan hệ với đối phương.
Lẽ nào nhân vật lớn đó chính là Lạc Bân?

Châu Ngọc Kiệt chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp Lạc Bân, nhưng ông ta cũng biết tập đoàn Thành Hà là công ty lớn nhất ở Châu Thành.

“Ôi đệch! Chú đừng nói với anh người đứng ở cửa kia là Lạc Bân đấy nhé?”

Châu Ngọc Kiệt cũng đờ đẫn.

“Anh bớt nói nhảm đi, mau đi với em ra đón tiếp đi chứ!”

Trịnh Dương vội vàng chủ động đi tới đón tiếp Lạc Bân.

“Sếp Lạc, chào ông!”

Trịnh Dương đi tới trước mặt Lạc Bân và khúm núm nói, lưng ông ta cũng sắp cúi xuống chín mươi độ rồi.

“Ông là?”

Lạc Bân nhíu mày hỏi.

“Tôi là Trịnh Dương, tổng giám đốc của tập đoàn Trịnh Hòa!”

“Tôi là Châu Ngọc Kiệt của nhà họ Châu.
Hôm nay là đám cưới của Châu Khải con trai tôi.
Không ngờ sếp Lạc lại đích thân tới tham dự lễ cưới, quả thật là vinh dự của nhà họ Châu tôi.
Sếp Lạc, mời vào trong!”

Trịnh Dương và Châu Ngọc Kiệt lần lượt nói, hai người đều kích động.

Tập đoàn Thành Hà là công ty hàng đầu sánh ngang với nhà họ Trần và nhà họ Viên.
Nghe đồn có một nhân vật lớn đứng phía sau.
Mà nhà họ Dương vốn là chủ tập đoàn Thành Hà lại bị nhân vật lớn phía sau Lạc Bân tiêu diệt.

Có thể tưởng tượng được Trịnh Dương và Châu Ngọc Kiệt kính trọng Lạc Bân tới mức nào.

“Cút!”

Lạc Bân vừa nghe được hai cái tên này thì sắc mặt sa sầm, giận dữ nói: “Gia tộc chó má gì, cũng xứng để tôi tới tham dự đám cưới của con trai ông sao?”

- ————

.

Chương 247: 247: Chủ Nhà Họ Trần Đến

Trịnh Dương và Châu Ngọc Kiệt bị quát mắng trước mặt mọi người khiến ai nấy đều ngạc nhiên.

Châu Ngọc Kiệt thì thôi, nhưng Trịnh Dương lại là người thừa kế của tập đoàn Trịnh Hòa.
Mà Trịnh Đức Hoa đã giao công ty cho ông ta nắm quyền rồi, chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ là chủ tịch của tập đoàn Trịnh Hòa.

Nhưng lúc này ông ta lại bị quát mắng ngay trước mặt mọi người, không nể mặt chút nào.

Nụ cười trên mặt Trịnh Dương chợt tắt ngúm, đồng thời trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Trong những người có mặt ở đây, chỉ có ông ta là người có địa vị cao nhất, Lạc Bân không đến vì ông ta thì đến vì ai chứ?

Chẳng lẽ Lạc Bân không phải là nhân vật lớn mà Trịnh Đức Hoa đã nói tới sao?

Ông ta cũng đến đây là vì nhân vật lớn kia à?

Trịnh Dương nghĩ tới đây, trong lòng vô cùng chấn động.

Ngay cả Lạc Bân cũng muốn đích thân đến đây đón tiếp nhân vật kia, vậy rốt cuộc người kia phải có thân phận lớn đến mức nào?

“Đó không phải là sếp Lạc sao?”

Tần Y nhìn thấy Lạc Bân, ngạc nhiên nhìn về phía Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh nhíu mày, anh không hề thông báo cho Lạc Bân biết.

Trong lúc mọi người đang chấn động, Lạc Bân đi tới trước bàn của Dương Thanh, sau đó giả vờ như không thấy Dương Thanh, mỉm cười nhìn Tần Y nói: “Chào sếp Tần!”

Tần Y hơi ngạc nhiên, vội vàng trả lời: “Chào sếp Lạc!”

Cho đến bây giờ cô ta vẫn hơi bối rối.
Cô ta biết mối quan hệ giữa Lạc Bân và Dương Thanh.
Cô ta vốn tưởng Lạc Bân đến tìm Dương Thanh, nhưng kết quả ông ta chỉ chào mỗi mình và không nói gì nữa.

Từ đầu tới cuối, ông ta không hề nhìn Dương Thanh, như thể hai người không hề quen biết.

Ở đây có rất nhiều người là họ hàng thân thích với nhà họ Châu.
Có lẽ bọn họ biết tập đoàn Thành Hà, nhưng không có mấy người biết Lạc Bân là ai.

Tất nhiên, không phải tất cả những người có mặt ở đây đều là người của nhà họ Châu, còn có mấy chủ doanh nghiệp lớn do Trịnh Hòa mời tới.

Bọn họ đều nhận ra Lạc Bân.

"Sếp Lạc, chào ông, tôi là…"

"Cút!"

Một chủ doanh nghiệp được Trịnh Dương mời đến đã đi tới trước mặt Lạc Bân, người này vừa định chào thì bị Lạc Bân mắng ngay trước mặt mọi người mà không hề thương tiếc.

Nụ cười trên mặt người đó lập tức cứng đờ.
Nhưng thân phận và địa vị của Lạc Bân cực cao, đừng nói là quát bọn họ trước mặt mọi người, cho dù có ra tay đánh bọn họ, bọn họ cũng không dám nói một lời.

Từ sau khi nhà họ Dương bị tiêu diệt, tập đoàn Thành Hà vào tay Lạc Bân đã phát triển mạnh hơn.
Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà tập đoàn Thành Hà đã trở thành công ty lớn nhất Châu Thành này.

Mà địa vị của Lạc Bân cũng sánh ngang với chủ nhà họ Trần và chủ nhà họ Viên.

Trong mắt Lạc Bân, tập đoàn Trịnh Hòa cũng chỉ như đống rác, chứ đừng nói tới mấy chủ doanh nghiệp được Trịnh Dương gọi tới.

Bỗng chốc, không có ai dám đến bắt chuyện với Lạc Bân nữa.

Sau khi Lạc Bân bước vào sảnh tiệc, ông ta chỉ chào hỏi Tần Y, còn lại không nói gì nữa, giống như thật sự đang đợi ai đó.

“Sếp Trịnh, Lạc Bân này hoàn toàn bơ chúng ta!”

“Nhìn dáng vẻ ông ta như đang chờ ai đó?”

“Chắc không đâu.
Ngay cả Trần Hưng Hải và Viên Sĩ Vũ cũng không đủ tư cách để Lạc Bân chờ mà?”

“Người có thể khiến Lạc Bân chờ, chắc không phải là nhân vật lớn nào đó ở tỉnh lỵ đấy chứ?”

…

Mấy ông chủ bên bàn Trịnh Dương thì thào, ai nấy đều thấy kinh hãi.

Trịnh Dương cũng vô cùng sợ hãi.
Trịnh Đức Hoa chỉ bảo ông ta đến dự đám cưới nhà họ Châu, nói là có nhân vật lớn đến nhà họ Châu.
Nhưng đám cưới sắp bắt đầu, trừ Lạc Bân ra, ông ta chưa nhìn thấy nhân vật lớn nào khác.

Nhìn dáng vẻ của Lạc Bân như đang đợi ai đó.
Nếu nhân vật lớn kia thật sự đến, từ thái độ của Lạc Bân với ông ta, nói không chừng Lạc Bân sẽ không để cho ông ta có cơ hội tiếp xúc với nhân vật lớn kia.

“Sao ông tới đây thế?”

Đúng lúc này Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lạc Bân chợt thấy kinh ngạc.
Sở dĩ ông ta giả vờ không quen biết Dương Thanh là vì lo lắng làm lộ mối quan hệ giữa anh và ông ta.

Nhưng bây giờ Dương Thanh lại chủ động hỏi.

Ông ta cũng không để ý nhiều nữa, vội vàng đổi chỗ sang bên cạnh Dương Thanh và khẽ nói: “Chủ tịch, vừa nãy tôi nhận được tin tức Trần Hưng Hải sắp tới đây, nói là cậu giết cháu trai của ông ta”.

“Hừ! Điếc không sợ súng!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Chủ tịch, cậu yên tâm, tôi đã chuẩn bị xong rồi.
Nếu bọn họ dám ra tay với cậu thật thì nhà họ Trần cứ chờ bị tiêu diệt đi!”

Lạc Bân nói, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Dương Thanh hơi bất ngờ khi nhìn thấy Lạc Bân đến một mình lại tuyên bố sẽ tiêu diệt nhà họ Trần.

Xem ra, ông ta đã sắp xếp mọi thứ ở Châu Thành xong rồi, nói không chừng sẽ thật sự cho mình một bất ngờ lớn.

Tuy nghi hoặc nhưng Dương Thanh vẫn hơi mong chờ, muốn xem chỉ một mình Lạc Bân có thể làm đến mức độ nào.

Lúc Trịnh Dương nhìn thấy Lạc Bân ghé sát tai nói chuyện với Dương Thanh, ánh mắt ngập tràn khiếp sợ: “Sao Lạc Bân quen biết tên oắt con kia?”

Ông ta đã gặp Dương Thanh ở nhà họ Châu hôm qua, cũng biết anh chỉ một thằng tới ở rể.

Ông ta thật sự không hiểu được tại sao Lạc Bân không để ý đến mình mà lại có thể nói chuyện với một thằng ở rể.

Không chỉ Trịnh Dương mà người nhà họ Châu cũng vô cùng chấn động.

Bọn họ vừa biết được thân phận của Lạc Bân, lúc này trong lòng chỉ thấy ngạc nhiên và nghi ngờ, không biết tại sao Lạc Bân lại đến tham dự lễ cưới của nhà họ Châu.

Nhưng bây giờ, Lạc Bân và Dương Thanh nói chuyện rất vui vẻ, thoạt nhìn còn khá quen thân.

“Ngọc Thúy, Dương Thanh quen biết với sếp Lạc à?”

Ở bàn phía trên cùng, ông cụ Châu nghi ngờ nhìn Châu Ngọc Thúy hỏi.

Châu Ngọc Thúy cười lạnh: “Nó chỉ thơm lây nhờ con gái của con thôi.
Chứ nó làm gì có tư cách ngồi chung bàn với sếp Lạc chứ?”

“Chị, ý chị là Y Y rất thân thiết với sếp Lạc sao? Lúc nãy em mới thấy sếp Lạc chủ động chào hỏi Y Y đấy”, Châu Ngọc

Dung nghi ngờ hỏi.

Hai ngày nay, Châu Ngọc Thúy ở nhà họ Châu đúng là chịu không ít chèn ép, bây giờ mới được nở mày nở mặt.
Bà ta hừ lạnh, nói: “Bây giờ Y Y là tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.
Có thể mọi người không biết, cái ghế đó trước đây là của sếp Lạc đấy.
Nói ra Y Y còn là người nối nghiệp được một tay sếp Lạc bồi dưỡng lên”.

Vừa nãy, bà ta nghe nói bây giờ Lạc Bân là tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà, công ty hàng đầu ở Châu Thành, địa vị có thể sánh ngang với chủ gia tộc đứng đầu Châu Thành.

Bây giờ bà ta vừa nói vậy, địa vị của Tần Y cũng lập tức được nâng cao hơn rất nhiều.

“Không ngờ đấy.
Không ngờ Y Y lại được sếp Lạc tiếng tăm lừng lẫy đề bạt lên.

Nói như vậy, nếu có một ngày sếp Lạc muốn rời khỏi tập đoàn Thành Hà, chẳng phải Y Y sẽ lên làm tổng giám đốc à?”

Châu Ngọc Kiệt ngạc nhiên nói.
Ông ta đảo tròng mắt và đột nhiên nói tiếp: “Cứ như vậy, địa vị của Y Y ở Châu Thành cũng ngang bằng với chủ nhà họ Trần và chủ nhà họ Viên rồi!”

“Đã vậy thì mau bảo Y Y nói giúp nhà họ Châu chúng ta mấy câu trước mặt sếp Lạc đi.
Với địa vị của sếp Lạc, chỉ một câu nói của ông ấy đã có thể khiến cho nhà họ Châu chúng ta trở thành gia tộc tuyến hai rồi, đúng không? Nói không chừng còn có thể trở thành gia tộc tuyến một nữa đấy!”

Mắt Châu Ngọc Dung sáng lên, hai tay nắm chặt cánh tay Châu Ngọc Thúy, kích động nói: “Chị à, tương lai của nhà họ Châu đều dựa hết vào chị đấy.
Chị mau đi tìm Y Y, bảo con bé nói chuyện với sếp Lạc thử xem”.

“Đúng đấy, Ngọc Thúy, con mau đi tìm Y Y, cứ nói là bố bảo con bé nói chuyện này với sếp Lạc”.

Ông cụ Châu cũng lập tức có tinh thần, hưng phấn nói.

Trong lúc ông cụ còn sống, nếu nhà họ Châu có thể trở thành gia tộc lớn trong cả Châu Thành, vậy ông cụ có chết cũng không còn gì hối tiếc.

Những người nhà họ Châu khác cũng thi nhau giục Châu Ngọc Thúy đi tìm Tần Y.

“Brừm!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng động lớn vang lên. Một chiếc Jeep màu đen chạy thẳng vào cửa lớn của sảnh tiệc.

Bốn người đàn ông mặc đồ đen vạm vỡ bước ra khỏi xe, đứng hai bên như đang chào đón một nhân vật lớn nào đó.

Sau đó, một ông già tóc bạc phơ chống gậy bước từng bước vào sảnh tiệc.

Còn có mấy người áo đen vạm vỡ đi theo phía sau lão ta. Vẻ mặt ai nấy đều hung hăng đáng sợ.

“Trần Hưng Hải, chủ nhà họ Trần!”

Có người nhận ra ông già tóc bạc, nhất thời chấn động.

- ————

.

Chương 248: 248: Sếp Lạc Mạnh Mẽ

Sự xuất hiện của Trần Hưng Hải quá phách lối, dám lái xe chạy thẳng vào sảnh tiệc.
Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc tới ngây người.

Đám người nhà họ Châu đều vô cùng kinh sợ.
Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Trần Hưng Hải, cũng vừa nghe những người khách xung quanh nói mới biết Trần Hưng Hải chủ nhà họ Trần đích thân đến đây.

Tối qua Dương Thanh mới gặp Trần Hưng Hải, tất nhiên là anh nhận ra lão ta.
Hơn nữa Lạc Bân vừa nói cho anh biết nhà họ Trần sẽ đến trả thù, cho nên anh không hề thấy bất ngờ.

"Ông… ông chủ Trần, sao ông đến đây vậy?"

Lúc này, Trịnh Dương vội vàng bước lên hỏi, giọng run run nói.

"Cút!"

Một vệ sĩ bên cạnh Trần Hưng Hải tát vào mặt Trịnh Dương.

Miệng Trịnh Dương trào máu, ngã sang một bên.

Đám người xung quanh đều hoảng sợ, nhất là người nhà họ Châu.

Hôm nay là ngày vui của nhà họ Châu Trần Hưng Hải lại đích thân đến đây, xem tình hình này thì chắc là đến gây chuyện rồi.

Ở Châu Thành, nhà họ Châu thậm chí còn không bằng một gia tộc hạng bét, chỉ có thể xem như một gia đình giàu có ở quê mà thôi.

Trong khi đó nhà họ Trần lại là một trong hai gia tộc hàng đầu của Châu Thành.

Có thể nói hai gia tộc khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Không ngờ Trần Hưng Hải lại đích thân đến đây, điều này khiến người ta không thể tin nổi.

Trịnh Dương cũng rất thảm.
Vừa nãy Lạc Bân đến đã bảo ông ta cút ngay trước mặt mọi người.
Bây giờ Trần Hưng Hải xuất hiện cũng nói vậy.
Thậm chí ông ta còn bị vệ sĩ của Trần Hưng Hải tát vào mặt.

Rất nhiều người đều nhìn Trịnh Dương với ánh mắt thông cảm.

"Dương Thanh đâu? Lăn ra đây cho tao!"

Trần Hưng Hải đi đến giữa sảnh tiệc.
Một vệ sĩ kéo chiếc ghế qua cho lão ta.

Mọi người nghe Trần Hưng Hải nói vậy mới biết lão ta đến đây để tìm Dương Thanh.

Trong lòng Trịnh Dương càng thấy uất ức hơn.
Nếu biết trước đối phương đến tìm Dương Thanh, ông ta đã không ra mặt rồi.

"Chồng!"

Tần Thanh Tâm lo lắng, hai tay nắm chặt góc áo của Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: "Em đừng quên hôm qua anh đã nói những gì.
Nếu hôm nay nhà họ Trần thật sự muốn làm lớn chuyện, vậy qua hôm nay Châu Thành sẽ không còn nhà họ Trần nữa!"

Bên trong sảnh tiệc yên ắng, giọng nói vô cùng ngang ngược của Dương Thanh rành rọt truyền vào tai mỗi một người.

Nhất thời, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt nhìn về phía Dương Thanh.

Cuối cùng Trần Hưng Hải cũng nhìn thấy Dương Thanh, sắc mặt cực kỳ u ám.
Lão ta cảm thấy lời nói của Dương Thanh vừa rồi quá kiêu căng.

Dương Thanh vừa nói xong, đột nhiên nhìn về phía Trần Hưng Hải với ánh mắt sắc bén, giễu cợt: “Không phải ông chủ Trần mới xin lỗi tôi tối qua sao? Hôm nay tìm tới tôi lại có chuyện gì nữa à?”

Tối qua, Mục Đông Phong và Trần Hưng Hải cùng nhau vào phòng riêng của nhà hàng, Dương Thanh đã ngang nhiên giẫm gãy tay của Mục Chấn khiến tất cả mọi người chấn động.
Cuối cùng anh vẫn bình yên vô sự dẫn Tần Thanh Tâm rời đi.

Chỉ mới qua một đêm, Trần Hưng Hải bỗng nhiên dẫn người đến đám cưới này tìm anh.

Nếu không phải Lạc Bân vừa nói cho anh biết, Dương Thanh thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

“Cậu ta nói tối qua Trần Hưng Hải đã xin lỗi cậu ta qua à?”

“Sao có thể? Trần Hưng Hải là chủ nhà họ Trần đấy!”

“Nếu không phải, sao cậu ta dám nói như vậy trước mặt Trần Hưng Hải?”

Mọi người đều khiếp sợ trước tin tức mà Dương Thanh vừa mới tiết lộ.

Nếu không phải Trần Hưng Hải đã điều tra được lai lịch của Dương Thanh, chỉ với dáng vẻ bình tĩnh, ung dung của Dương Thanh bây giờ, lão ta cũng không dám tự tiện đến đây gây sự với anh.

“Thằng oắt con, đừng nói nhảm với tao nữa.
Tao hỏi mày, mày có liên quan tới gì tới cái chết của Trần Anh Tuấn, cháu trai tao không?”

Hai mắt Trần Hưng Hải đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, như thể muốn tự mình giết chết anh.

“Ông chủ Trần, tôi khuyên ông tốt nhất đừng ăn nói lung tung!”

Lúc này, Lạc Bân đứng dậy, sắc mặt thâm trầm nói.

Lúc nãy, Trần Hưng Hải đã nhìn thấy Lạc Bân.
Tuy lão ta cũng lấy làm lạ khi Lạc Bân xuất hiện ở bên cạnh

Dương Thanh, nhưng hôm nay lão ta đến đây là muốn đối phó với Dương Thanh, tất nhiên sẽ không để ý đến Lạc Bân.

Bây giờ, Lạc Bân ra mặt nói chuyện thật sự khiến lão ta bất ngờ.

Trần Hưng Hải tức giận, nghiến răng nói: “Sếp Lạc, cậu muốn nhúng tay vào chuyện của nhà họ Trần chúng tôi sao?”

“Chuyện của cậu Thanh chính là chuyện của Lạc Bân tôi. Nếu ông thật sự muốn ra tay với cậu ấy, vậy tốt nhất nên cân nhắc cho kỹ!”, Lạc Bân lạnh lùng nói.

“Cậu mới chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà đã tưởng mình là chủ tịch à? Cậu đủ tư cách uy hiếp tôi sao?”

Trần Hưng Hải đột nhiên vỗ bàn đứng lên.

“Cho dù tôi là ai đi chăng nữa, chủ tịch đã cho tôi toàn quyền chịu phụ trách tập đoàn Thành Hà, vậy mọi việc ở Châu Thanh đều do tôi quyết định! Chỉ cần ông dám đụng tới cậu Thanh, tôi cũng dám làm kinh tế của nhà họ Trần phải sụp đổ!”

Lạc Bân rất bình tĩnh nói: “Tốt nhất là nhà họ Trần đừng khiêu khích tôi.
Ông nên hiểu, với năng lực của tập đoàn Thành Hà, muốn đánh sập kinh tế của nhà họ Trần là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Con ngươi của Trần Hưng Hải đột nhiên co lại.
Lão ta không ngờ Lạc Bân sẽ giúp Dương Thanh, càng không ngờ ông ta dám lấy tập đoàn Thành Hà ra uy hiếp mình.

Mọi người xung quanh đều ngơ ngác.
Đây chính là cuộc chiến của thần tiên trong lời đồn sao?

Một bên là chủ của gia tộc đứng đầu Châu Thành, một bên là người chịu trách nhiệm của công ty hàng đầu Châu Thành.

Xét về tư cách, có lẽ Lạc Bân không bằng Trần Hưng Hải, nhưng xét về tài lực thì nhà họ Trần đương nhiên không thể so sánh được với tập đoàn Thành Hà rồi.

Nếu hai thế lực lớn này thật sự trở mặt, khó tránh cả hai đều bị thiệt.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Ông cụ Châu ngơ ngác hỏi.

Hôm nay vốn là ngày vui của nhà họ Châu, sao hai thế lực hàng đầu này lại đến đây?

Có vẻ như hai thế lực hàng đầu này đấu với nhau chỉ vì Dương Thanh.

Giờ này, lễ cưới sắp bắt đầu, nhưng nhìn bầu không khí lúc này, đâu còn chút tưng bừng nào của đám cưới chứ?

Người nhà họ Châu đều vô cùng khiếp sợ.

Lúc này, Trịnh Mỹ Linh ở bên cạnh rất hoảng loạn, trong mắt có phần do dự.

“Cậu thật sự tưởng nhà họ Trần chúng tôi dễ ức hiếp à?”

Trần Hưng Hải tức giận nói: “Hôm nay tôi cứ muốn dẫn cậu ta đi đấy! Tôi cũng muốn xem thử, chỉ dựa vào một mình Lạc Bân cậu, có thể cản được tôi không?”

Dứt lời, Trần Hưng Hải vung tay nói: “Dẫn thằng oắt con kia đi cho tao!”

“Nếu ông chủ Trần đã không nghe thì đừng trách tôi!”

Lạc Bân thờ ơ nói, sau đó gọi một cuộc điện thoại trước mặt mọi người: “Ra tay!”.
ngôn tình ngược

Ông ta chỉ nói hai từ rồi cúp máy.

Dương Thanh giống như không có chuyện gì xảy ra.
Anh bình tĩnh ngồi tại chỗ, quan sát mọi chuyện đang diễn ra với vẻ mặt thích thú.

Tuy anh không biết hai từ vừa rồi của Lạc Bân có ý gì, nhưng lại hiểu rõ Lạc Bân sẽ không làm anh phải thất vọng.

Lúc này, hai vệ sĩ của nhà họ Trần đã đi đến bên cạnh Dương Thanh.
Nhưng bọn họ còn chưa kịp ra tay, mấy người đàn ông vạm vỡ

đột nhiên bước ra, chắn trước mặt Dương Thanh, mắt nhìn chằm chằm vào vệ sĩ của nhà họ Trần.

Trần Hưng Hải hơi híp mắt lại.
Lão ta không ngờ Lạc Bân muốn đấu với mình đến cùng chỉ vì Dương Thanh.

Sảnh tiệc vốn đang náo nhiệt, bây giờ đã trở nên vô cùng nặng nề.

Đúng lúc này, có tiếng chuông điện thoại vang lên lanh lảnh.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Trần Hưng Hải, thấy lão ta cầm điện thoại ra nghe máy.

Mặt lão ta nhanh chóng biến sắc, giận dữ nói: “Cậu nói gì?”

- ————

.

Chương 249: 249: Biết Rõ Chân Tướng

Trần Hưng Hải với vẻ không dám tin, tức giận nói: “Hợp tác giữa nhà họ Trần và tập đoàn Cửu Hòa đã được tám năm rồi, sao có thể nói hủy là hủy chứ?”

Khi Dương Thanh nghe về tập đoàn Cửu Hòa, cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao Lạc Bân lại tự tin đến vậy.

Khoảng một tháng trước, Lạc Bân đã xin anh một khoản kinh phí, nói rằng ông ta sẽ mua lại một số công ty.

Và tập đoàn Cửu Hòa nằm trong danh sách được mua lại này.

Vốn dĩ Dương Thanh nghĩ rằng Lạc Bân làm như vậy chỉ để phát triển tập đoàn Thành Hà.
Bây giờ xem ra ông ta đã triển khai kết nối mạng lưới kinh doanh ở Châu Thành từ lâu rồi.

Nói không chừng một số công ty hàng đầu ở Châu Thành đều đã được ông ta mua lại.

Dương Thanh rất hài lòng và cũng rất vui mừng, khi vừa trở lại Giang Hải, anh đã không vì một sai lầm nhỏ của Lạc Bân mà đuổi cổ ông ta khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh biết rất rõ những cống hiến và thành tích của Lạc Bân trong những tháng qua.

Trần Hưng Hải quát vào điện thoại một lúc lâu mới sực vỡ lẽ ra.

Vừa rồi Lạc Bân nói rằng muốn kinh tế nhà họ Trần sụp đổ, ngay sau đó lão ta liền nhận được tin tức tập đoàn Cửu Hòa hủy bỏ hợp tác.

“Là cậu sao?”

Trần Hưng Hải nhìn Lạc Bân với ánh mắt dữ tợn.

Lạc Bân thản nhiên cười: “Ông chủ Trần, đây chỉ mới là món khai vị, cũng để cảnh cáo thôi.
Nếu ông nhất định muốn ra tay với cậu Thanh thì điều chờ đợi ông chính là sự diệt vong của nhà họ Trần!”

Lúc này vẻ mặt Lạc Bân tràn đầy tự tin, chẳng mảy may để ý đến Trần Hưng Hải.

Ngay cả Dương Thanh cũng cảm thấy dường như đây mới là lần đầu tiên mình quen biết Lạc Bân.

“Được, tốt lắm, cậu là người đầu tiên dám uy hiếp Trần Hưng Hải tôi!”

Trần Hưng Hải nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ với chút mánh khóe này mà đòi tiêu diệt nhà họ Trần của tôi, liệu cậu có quá coi thường nhà họ Trần rồi không?”.
truyện kiếm hiệp hay

“Ông chủ Trần thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu đã như vậy, tôi sẽ cho ông thêm vài món chính”.

Lạc Bân cười nhạt, sau đó gọi tiếp một cuộc điện thoại nữa: “Tiếp tục!”

Vẫn chỉ hai từ nhưng lại khiến Trần Hưng Hải cảm thấy vô cùng áp lực.

“Quá sức huênh hoang!”

Trần Hưng Hải giả vờ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng bồn chồn.

Lạc Bân cười không nói lời nào, nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, cậu yên tâm, có tôi đây, hôm nay tôi sẽ không để ai đưa cậu đi khỏi đây đâu!”

“Vậy thì thật cảm ơn sếp Lạc!”, Dương Thanh cười nói.

Trần Hưng Hải vô cùng tức giận khi thấy Dương Thanh và Lạc Bân nói nói cười cười với nhau.

Với tư cách là ông chủ nhà họ Trần, lão ta đã đích thân đến đây, vậy mà chẳng được xem trọng.

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Hưng Hải lại reo lên.

Tim lão ta đập thình thịch, mọi người cũng ngạc nhiên, tất cả ánh nhìn đều đổ dồn vào Lạc Bân.

Trần Hưng Hải nhìn Lạc Bân hồi lâu rồi nghe máy, sắc mặt bỗng tái nhợt, lần này không mất kiểm soát như trước nữa,

nhưng mọi người đều có thể nhận ra, nhà họ Trần lại gặp phải rắc rối lớn rồi.

“Ông chủ Trần, giờ còn muốn đưa cậu Thanh đi nữa không?”

Lạc Bân nhìn Trần Hưng Hải với vẻ khiêu khích.

“Lạc Bân, cậu đừng quá đáng như thế, tôi cảnh cáo cậu, thằng nhãi ranh này không chỉ đắc tội với tôi mà còn đắc tội với cả Mục Đông Phong, chủ nhà họ Mục ở tỉnh lỵ nữa”.

Trần Hưng Hải trầm giọng nói: “Có thể cậu không biết, ngay tối hôm qua, cậu ta đã giẫm gãy cánh tay đứa con trai yêu quý của ông chủ Mục.
Cũng là ông chủ Mục yêu cầu tôi bắt thằng nhãi này đi”.

Lạc Bân cười khẩy: “Đừng nói là ý của Mục Đông Phong, cho dù ông ta đích thân đến đây đi chăng nữa, tôi chỉ có một câu. Tôi chắc chắn sẽ bảo vệ cậu Thanh!”

“Tôi lại muốn xem, ai dám ngăn cản người mà Mục Đông Phong tôi muốn bắt đi?”

Ngay khi Lạc Bân vừa nói xong, một giọng nói hống hách vang lên từ cửa phòng tiệc, giọng nói của ông ta vang lên trước khi ông ta xuất hiện.

Ngay sau đó, Mục Đông Phong xuất hiện, nhưng không mang theo nhiều người, chỉ có hai vệ sĩ đi theo.

“Gia tộc ở tỉnh lỵ cũng tới rồi!”

“Nhà họ Mục được hậu thuẫn bởi gia tộc họ Hàn giàu có bậc nhất ở tỉnh lỵ, bây giờ xem ra Lạc Bân và cậu thanh niên thảm rồi!”

“Tập đoàn Thành Hà chỉ là doanh nghiệp ở Châu Thành, còn nhà họ Mục là gia tộc ở tỉnh lỵ, không những giàu có mà còn rất có thế lực, một câu thôi cũng đủ để khiến tập đoàn Thành Hà rơi xuống vực sâu”.

“E rằng Lạc Bân thực sự gặp rắc rối lớn rồi!”

…

Mọi người đều có vẻ ngạc nhiên, đối với những người có mặt ở đó, Trần Hưng Hải đã là một người ngoài tầm với rồi, nay với Mục Đông Phong lại càng xa vời hơn.

Trịnh Dương cũng có vẻ thẫn thờ, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ người tai to mặt lớn mà ông già mình nói là Mục Đông Phong?"

Ông ta thực sự không thể nghĩ ra, ngoài Mục Đông Phong thì còn có ai có địa vị cao hơn chứ?

Khi Lạc Bân nhìn thấy Mục Đông Phong xuất hiện, vẻ mặt ông ta có chút nghiêm trọng, nhưng lại không hề có vẻ sợ sệt.

Ông ta hiểu rất rõ thân phận của Dương Thanh.

Đừng nói là tỉnh lỵ, ngay cả những nhà giàu có ở Yến Đô, e rằng Dương Thanh cũng không xem ra gì.

Chỉ là, nếu bảo ông ta đối phó với nhà họ Trần thì còn có thể được, nhưng có thêm nhà họ Mục, thì chắc ông ta không đủ sức.

Ánh mắt Trần Hưng Hải vô cùng lạnh lùng, vội vã nhường chỗ cho Mục Đông Phong, hơi cúi đầu nói: "Ông chủ Mục, nếu không phải Lạc Bân, tôi đã mang thằng ranh con đó về nhà họ Trần rồi".

Mục Đông Phong không nói gì, đột nhiên nhìn Dương Thanh.

Ông ta không hề thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt Dương Thanh, thậm chí còn không có chút căng thẳng.

Giống như tối hôm qua, anh rất điềm tĩnh, dường như không hề để mắt đến ông ta.

"Lạc Bân, không phải vừa rồi ông rất mạnh miệng sao? Nói muốn tiêu diệt nhà họ Trần tôi cơ mà?"

"Đúng rồi, ông còn nói cho dù là ông chủ Mục tới, ông cũng sẽ không xem ra gì".

"Sao giờ không nói gì?"

Mục Đông Phong đến đã giúp cho Trần Hưng Hải bình tĩnh lại, lão ta cười lạnh.

Mặc dù doanh nghiệp của nhà họ Trần đã chịu sự đả kích, nhưng với lão ta, chỉ cần có thể duy trì mối quan hệ với Mục Đông Phong, thì việc trở thành bá chủ của Châu Thành, cũng không phải là không thể.

Nhưng nếu muốn bám gót Mục Đông Phong thì phải giải quyết mọi chuyện hôm nay cho êm đẹp.

"Dương Thanh, thằng khốn, mày không chỉ xúc phạm đến ông chủ Trần mà ngay cả ông chủ Mục mày cũng dám đắc tội, còn không mau cút tới xin lỗi!"

Cuối cùng Trịnh Dương cũng tìm được cơ hội tiếp xúc với ông lớn, vội vàng quát Dương Thanh.

Châu Ngọc Kiệt cũng tỉnh ngộ, đây là ngày vui của nhà họ Châu, mặc dù đã bị hủy, nhưng giờ lại có cơ hội để tiếp cận các gia tộc lớn.

Ông ta cũng vội vàng chạy tới, mắng nhiếc Dương Thanh: "Cái thứ rác rưởi, mày còn mặt mũi ngồi đây sao, cút nhanh!"

"Châu Ngọc Thúy, nhìn con rể tốt của cô đi, dám chọc giận cả nhà họ Trần và nhà họ Mục, đúng là không biết tự lượng sức!"

Ông cụ Châu tức giận nói.

Hôm qua Dương Thanh đã tặng lão ta trà trị giá hàng chục triệu, vốn lão ta đã thừa nhận Dương Thanh rồi.
Nhưng hôm nay là ngày vui của cháu đích tôn nhà họ Châu mà Dương Thanh lại gây ra bao nhiêu chuyện rắc rối, phá hỏng cả đám cưới.

Lão ta cũng muốn nhân cơ hội giao lưu với nhà họ Trần và nhà họ Mục, dù là Trần Hưng Hải hay Mục Đông Phong, chỉ cần một người sẵn sàng giúp đỡ, thì nhà họ Châu đã có thể bước chân ra khỏi thị trấn nhỏ này rồi.

"Dương Thanh, còn không mau quỳ xuống xin lỗi, cầu xin ông chủ Trần và ông chủ Mục tha cho!"

Châu Ngọc Thúy cũng lo lắng, quát Dương Thanh.

Trong chốc lát, cả gia đình họ Châu đều mắng chửi Dương Thanh, yêu cầu anh quỳ xuống cầu xin sự tha thứ.

Trịnh Mỹ Linh đứng trong đám đông liền nở một nụ cười gian ác, cơ hội mà cô ta chờ đợi cuối cùng cũng đến.

“Ông chủ Trần, tôi biết tại sao cháu trai ông lại chết!”

Vào lúc này, Trịnh Mỹ Linh đột nhiên bước lên trước, nói lớn với vẻ mặt điên cuồng.

- ——————

.

Chương 250: 250: Rèn Luyện Và Thử Thách

Lời nói của Trịnh Mỹ Linh khiến mọi người vô cùng kinh ngạc!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô ta.

Mặt Trịnh Dương tái mét, nhanh chóng ngắt lời: “Mỹ Linh, đừng nói bậy!”

Đây là việc liên quan đến mạng người, nếu cô ta biết thật thì không sao, nhưng Trần Hưng Hải nhất định sẽ không tha nếu biết cô ta nói bậy, ngay cả nhà họ Trịnh cũng không tránh khỏi liên lụy.

Trần Hưng Hải chợt nhớ đến một chuyện, tối qua lão đã nhìn thấy cô gái này ở nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Nếu không phải Dương Thanh đòi dẫn cô ta đi, thì cô ta đã trở thành đồ chơi của đám vệ sĩ nhà họ Mục rồi.

“Cháu trai tôi bị Dương Thanh giết chết, cô còn gì muốn nói không?”

Hai mắt Trần Hưng Hải đỏ ngầu, lão ta mặc định rằng Trịnh Mỹ Linh sẽ nói giúp cho Dương Thanh.

Lão ta hùng hổ đến đây, vì trả thù cho cháu trai là giả, vì thể diện của nhà họ Trần mới là thật.

Còn về Dương Thanh, lão ta chỉ nghi ngờ mà thôi, chứ không có chứng cứ chứng minh Dương Thanh là hung thủ.

Nhưng nếu không nhanh chóng tìm ra hung thủ thì người khác sẽ nói rằng nhà họ Trần bất tài, ngay cả thủ phạm sát hại con cháu mình mà cũng không tìm ra.

Vì vậy, cần phải có một kẻ thế thân trong vụ này, và người đó chính là Dương Thanh.

Về phần hung thủ thực sự, nhà họ Trần sẽ tiếp tục điều tra.

Nếu bây giờ Trịnh Mỹ Linh chứng minh được cái chết của Trần Anh Tuấn không liên quan gì đến Dương Thanh thì việc lão ta hùng hổ đến đây sẽ biến thành trò cười.

Cho nên Trần Hưng Hải không muốn Trịnh Mỹ Linh nói ra.

“Ông chủ Trần, tôi tận mắt chứng kiến anh Tuấn bị giết”.

Vẻ mặt Trịnh Mỹ Linh hung dữ, đột nhiên nhìn Dương Thanh với ánh mắt ngập tràn thù hận, cô ta chỉ về phía Dương Thanh: “Là anh ta, anh ta chính là người đã giết anh Tuấn!”

Ầm!

Sự xác nhận của Trịnh Mỹ Linh khiến cả sảnh rơi vào im lặng.

Mọi người đều trợn tròn mắt, thậm chí Trần Hưng Hải cũng không ngờ rằng Trịnh Mỹ Linh thực sự đang giúp lão đổ tội cho Dương Thanh.

Mọi người ai cũng sững sờ trước lời nói của Trịnh Mỹ Linh.

“Hóa ra cái chết của cậu chủ nhà họ Trần là do tên ở rể này gây ra!”

“Thật không thể tin được.
Thằng nhóc này gan lớn đến mức dám giết cả con cháu nhà họ Trần”.

“Nếu vậy, nhà họ Trần sẽ không bỏ qua cho thằng nhóc này đâu”.

…

Mọi người đang bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn Dương Thanh cũng thay đổi dần đi.

“Trịnh Mỹ Linh, cô đang nói bậy bạ cái gì đó?”

Sau khi sững người một hồi, Tần Thanh Tâm vô cùng tức giận.

Ngày hôm qua, Dương Thanh vốn không hề muốn cứu Trịnh Mỹ Linh, nhưng vì cô đã cầu xin nên anh mới bất chấp nguy cơ bị nhà họ Mục và nhà họ Trần giữ lại để cứu cô ta.

Nhưng thật không ngờ, cô em họ năm lần bảy lượt muốn hại mình này vẫn chứng nào tật nấy, lấy oán trả ơn.

Dương Thanh híp mắt nhìn Trịnh Mỹ Linh.

Trịnh Mỹ Linh cực kỳ sợ hãi khi đứng đối diện với Dương Thanh, cảnh tượng Dương Thanh giẫm gãy tay Mục Chấn trong phòng riêng đêm qua vẫn còn in sâu trong tâm trí cô ta.

“Cô tên gì?”

Trần Hưng Hải đột nhiên hỏi.

Trịnh Mỹ Linh vội vàng đáp: “Thưa ông chủ Trần, tôi tên là Trịnh Mỹ Linh, cháu nội Trịnh Đức Hoa, chủ tịch tập đoàn Trịnh Hòa!”

“Được, từ hôm nay trở đi, nhà họ Trịnh sẽ là đối tác của nhà họ Trần! Sau khi giải quyết chuyện hôm nay xong, tôi sẽ cho người qua bàn chuyện ký hợp đồng với tập đoàn Trịnh Hòa”.

Trần Hưng Hải nói, mặc dù lão ta không thể xác định được tính chân thật của những lời Trịnh Mỹ Linh nói, nhưng vào thời điểm này cô ta có thể khẳng định là do Dương Thanh làm trước mặt nhiều người, điều này đã giúp ích rất nhiều cho lão ta rồi.

Trịnh Mỹ Linh vui mừng khôn xiết, vội nói: “Cảm ơn ông chủ Trần!”

Sở dĩ cô ta mạo hiểm làm việc này là vì câu nói này của Trần Hưng Hải.

Cuối cùng cô ta cũng đã thành công!

Ở trong giới thượng lưu Châu Thành bao lâu nay, cô ta hiểu rõ con cháu của gia tộc lớn có địa vị cao như thế nào trong lớp trẻ bọn họ.

Theo những gì Trần Hưng Hải vừa nói thì không bao lâu nữa, nhà họ Trịnh sẽ sớm nằm trong số những gia tộc tuyến hai ở Châu Thành.
Nếu được nhà họ Trần coi trọng, nhà họ Trịnh thậm chí còn có thể trở thành gia tộc tuyến một.

Trịnh Dương cứ ngỡ mình đang nằm mơ.
Nhân vật máu mặt mà mình tốn biết bao công sức nghĩ cách

tiếp cận, nay chỉ cần một câu nói của con gái mình, đã giúp nhà họ Trịnh có được cơ hội tốt như vậy.

Những người khác cũng sửng sốt, ai cũng ngầm hiểu rằng trong tương lai, gia tộc họ Trịnh sẽ lớn mạnh.

Mục Đông Phong ngồi bên cạnh, vui vẻ quan sát tất cả những gì đang diễn ra.

Hôm nay ông ta tới đây là để giữ thể diện cho Trần Hưng Hải. Chỉ cần nhà họ Trần có thể giết chết Dương Thanh thì mối thù giẫm gãy tay của con trai ông ta cũng coi như được báo rồi.

Vẻ mặt của Lạc Bân vô cùng khó coi, ông ta vốn tưởng mình có thể đánh bại nhà họ Trần, không ngờ bây giờ lại có thêm một nhà họ Mục ở tỉnh lỵ nữa.

“Tôi muốn làm cho kinh tế nhà họ Trần sụp đổ hoàn toàn trong vòng một tiếng đồng hồ!”

Giọng nói của Lạc Bân đột nhiên vang lên, và ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Nhìn ông ta cúp điện thoại, Trần Hưng Hải tức giận nói: “Lạc Bân, bây giờ chứng cứ đã rõ ràng, cái chết của cháu tôi là do thằng nhóc đó gây ra, cậu còn muốn chống lại tôi sao?”

“Tôi đã nói rồi, có tôi ở đây, đừng ai nghĩ đến việc mang cậu Thanh đi!”

Lạc Bân trầm giọng nói: “Hơn nữa, chỉ dựa vào lời nói của một con nhóc ngu ngốc mà xem đó là bằng chứng được à? Hay là để tôi tùy tiện tìm một cô gái khác đến rồi nói cái chết của cháu trai ông là do nhà họ Viên gây ra, ông dám dẫn người đến nhà họ Viên làm loạn không?”

“Nếu ông đã nhất quyết muốn động đến cậu Thanh, vậy thì tôi chỉ có thể dốc hết sức mình làm cho nhà họ Trần sụp đổ thôi”.

Nếu Dương Thanh đã không nói gì, có nghĩa là mọi chuyện sẽ do mình toàn quyền xử lý, nếu mình thật sự không chống đỡ nổi, thì nhất định cậu ấy sẽ ra mặt.

Nghĩ đến điều này, Lạc Bân không còn lo lắng gì nữa.

“Lạc Bân, tôi cho ông một cơ hội, bảo người của ông dừng lại đi!”

Lúc này, cuối cùng Mục Đông Phong cũng lên tiếng, trong mắt hiện lên vẻ uy hiếp: “Ngoan ngoãn giao thằng nhóc kia ra, nếu không, ông sẽ chết!”

Thân là chủ nhà họ Mục, ông ta có đủ tư cách để nói ra điều này và cũng đủ khả năng giết Lạc Bân.

“Ha ha!”

Lạc Bân đột nhiên cười lớn, tỏ vẻ không hề sợ hãi: “Nếu nhà họ Mục cũng muốn nhúng tay vào, thì sau hôm nay, trên đất Châu Thành sẽ không có bất kỳ sản nghiệp nào của nhà họ Mục nữa!”

Lúc này, Lạc Bân vô cùng khí thế và bá đạo.
Chống lại Trần Hưng Hải may ra còn có người chấp nhận được, nhưng bây giờ, ông ta uy hiếp cả Mục Đông Phong trước mặt nhiều người như vậy, điều này khiến ai cũng choáng váng.

Ngay sau đó, Lạc Bân lại gọi một cuộc gọi khác, mọi người chỉ nghe thấy ông ta nói: “Tôi muốn sản nghiệp trên đất Châu Thành của nhà họ Mục ở tỉnh lỵ biến mất hoàn toàn trong hôm nay!”

Cuộc điện thoại của ông ta đã dấy lên một làn sóng hỗn loạn.
Vừa rồi ông ta bảo sẽ làm cho kinh tế của nhà họ Trần sụp đổ, bây giờ ông ta còn muốn làm cho sản nghiệp của nhà họ Mục biến mất khỏi Châu Thành.

“Ông ta bị điên à?”

“Dám uy hiếp người có máu mặt ở tỉnh lỵ, đó chính là chủ gia tộc họ Mục, Mục Đông Phong đấy!”

“Chỉ vì một thằng ở rể mà ông ta làm ra chuyện này, có đáng không chứ?”

“Ông ta chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi.
Kinh tế nhà họ Trần dễ dàng sụp đổ như vậy à? Còn nhà họ Mục, sản nghiệp của họ ở Châu Thành đã cắm rễ từ lâu, muốn

làm cho sản nghiệp của nhà họ Mục biến mất, ông ta làm nó biến mất bằng miệng chắc?”

…

Mọi người kinh ngạc, xôn xao hết cả lên.

.

truyện kiếm hiệp hay

Từ đầu đến cuối Dương Thanh luôn bình tĩnh ngồi đó, như thể đang xem chuyện không liên quan đến mình vậy.

Chỉ là, khóe miệng anh thoáng nở một nụ cười nhàn nhạt, trong mắt anh vẫn có một chút gì đó vui vẻ.

Bây giờ chính là thử thách và sự rèn luyện dành cho Lạc Bân. Dù sao anh cũng đã hứa với Lạc Bân là sau khi mọi chuyện ở Châu Thành ổn định, anh sẽ sắp xếp ông ta vào trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu những chuyện nhỏ nhặt ở Châu Thành mà ông ta cũng không xử lý được thì sao ông ta có thể sống sót ở một nơi hỗn tạp như Yến Đô chứ?

- ————

.

Chương 251: 251: Những Ông Lớn Tề Tựu

Sức mạnh và sự bá đạo của Lạc Bân khiến mọi người choáng váng.

Ngay cả Trần Hưng Hải cũng có chút kinh ngạc, lão ta biết rất rõ Mục Đông Phong là người thế nào, vậy mà Lạc Bân dám uy hiếp ông ta ở nơi đông người.

“Thật là to mồm, tôi cũng đang muốn xem nội trong hôm nay ông làm cách nào để quét sạch sản nghiệp nhà họ Mục tôi ra khỏi Châu Thành?”

Mục Đông Phong cười với một nụ cười gian ác.

Lạc Bân đã thực sự chọc giận ông ta, ông ta thề nếu hôm nay không giết Lạc Bân thì ông ta không phải là người.

“Chị cả, hình như con rể của chị sợ quá không dám nói gì”.

“Bỗng nhiên có nhiều ông to bà lớn đến như vậy, còn chỗ nào cho cậu ta nói chuyện chứ?”

“Anh thấy có vẻ như cậu ta đang run, không chừng đái ra quần rồi đấy chứ”.

Đám người Châu Ngọc Kiệt, Châu Ngọc Dung cũng mỉa mai.

“Đám cưới lần này của thằng Khải đáng ra không nên mời gia đình cô, giờ thì hay rồi, cái thằng rể rác rưởi của cô đã đắc tội với quá nhiều ông lớn rồi.
Đám cưới của thằng Khải chỉ có thể hoãn lại!”

Ông cụ Châu cũng chỉ vào Châu Ngọc Thúy tức giận nói:
“Nếu ngày vui của thằng Khải bị trì hoãn vì chuyện của cậu ta, thì để xem tôi xử lí các người thế nào!”

Trước đó, vì Lạc Bân chủ động chào hỏi Tần Y, đám người nhà họ Châu còn nhờ Châu Ngọc Thúy đi tìm Tần Y, nói tốt cho nhà họ Châu trước mặt Lạc Bân.
Bây giờ bọn họ lại thay nhau chỉ trích Châu Ngọc Thúy.

Trong lòng Châu Ngọc Thúy tức giận, vừa mới đắc ý một chút thì đã bị Dương Thanh phá hoại rồi.

Chắc bây giờ đám người trong mẹ đẻ của bà ta đều rất căm hận cả nhà bà ta.

Lúc nhà họ Châu đang oán trách Dương Thanh, một vài bóng người lại vội vã đến.

Bọn họ đều khoác lên mình một bộ đồ vest, phong thái hơn người, vừa nhìn đã biết là người quyền thế.

“Hoàng Chung, chủ tịch công ty Hải Đức đến thăm hỏi nhà họ Mục!”

“Trương Soái, chủ tịch nhà sản xuất Tần Thị đến thăm hỏi nhà họ Mục!”

“Văn Đức Sinh, chủ nhà họ Văn đến thăm hỏi nhà họ Mục!”

…

Từng giọng nói đầy tôn kính vang lên khắp sảnh tiệc.

Sau khi Hoàng Chung và những người khác lần lượt báo tên họ, cả sảnh tiệc nhốn nháo cả lên.

Bảy tám người liên tiếp đều là những người đứng đầu trong các lĩnh vực lớn của Châu Thành, ai cũng thuộc gia tộc tuyến một của Châu Thành.

Mặc dù những gia tộc này không sánh bằng nhà họ Trần và nhà họ Viên, nhưng ngoài hai gia tộc đứng đầu này, thì thực lực những gia tộc đó cũng rất mạnh.

Giờ tất cả họ đều đích thân đến, chỉ với một mục đích duy nhất là thăm hỏi nhà họ Mục.

Mục Đông Phong nở nụ cười vui mừng, tuy rằng không quen biết ai, nhưng họ đến thăm hỏi ông ta lúc này cũng đủ để làm cho ông ta hãnh diện.

“Vừa rồi ông nói, trong ngày hôm nay ông sẽ làm cho các sản nghiệp của nhà họ Mục bốc hơi khỏi Châu Thành sao?”

Mục Đông Phong nhìn Lạc Bân giễu cợt: “Giờ ông còn dám nói lại những gì vừa nói không?”

“Gì chứ? Lại dám ngông cuồng nói sẽ làm cho các sản nghiệp của nhà họ Mục bốc hơi khỏi Châu Thành sao?”

“Ông chán sống rồi à?”

“Thực sự tưởng tập đoàn Thành Hà là tập đoàn lớn nhất Châu Thành sao?”

“Có chúng tôi ở đây, ai dám động đến sản nghiệp nhà họ Mục?”

Những người có uy quyền vừa đến thăm hỏi Mục Đông Phong, ai nấy đều tức giận hét vào mặt Lạc Bân.

Nếu là trước đây, cho bọn họ mười lá gan cũng không dám nói với Lạc Bân như thế.

Vừa nhận được thông báo từ nhà họ Trần, họ đã biết nhiệm vụ của mình trước khi đến đây là gì rồi.

Đó chính là bắt tay nhau đẩy tập đoàn Thành Hà ra khỏi Châu Thành.

Nếu chỉ có nhà họ Trần, bọn họ sẽ không dám tới, nhưng bây giờ đến Mục Đông Phong cũng có mặt thì tại sao bọn họ lại không dám?

Lạc Bân vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng lướt qua mấy người: “Nếu các người cũng muốn nhúng tay vào, vậy thì cùng biến mất tại Châu Thành đi!”

“Biến mất” mà ông ta nói đương nhiên là cả gia tộc và sản nghiệp của đám người này.

“Vãi! Tên này không phải điên mà là ngu ngốc!”

“Có rất nhiều ông lớn của nhiều lĩnh vực ở đây, vậy mà ông ta vẫn dám lên tiếng đe dọa, ông ta chán sống rồi sao!”

“Sợ rằng sau ngày hôm nay chính tập đoàn Thành Hà mới là tập đoàn bị bại sản!”

Mọi người xung quanh nhìn Lạc Bân như thể họ đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

Đúng lúc này, có thêm hai bóng người vội vàng đi tới.

“Tô Thành Vũ của nhà họ Tô ở Giang Hải, dẫn con gái lớn Tô San đến xin lỗi ông chủ Trần!”

Tô Thành Vũ kéo Tô San vội vàng bước tới, hơi cúi đầu chào Trần Hưng Hải.

Nhà họ Tô và nhà họ Trần thân nhau từ lâu, bố của Tô Thành Vũ và Trần Hưng Hải là người cùng thế hệ, tuy rằng thế lực của hai gia tộc ngang nhau, nhưng tính ra thì Tô Thành Vũ vẫn là thế hệ sau so với Trần Hưng Hải.

“Trời ạ! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Ngay cả nhà họ Tô giàu nhất Giang Hải cũng tới đây sao?”

“Tô Thành Vũ bảo là dẫn con gái đến xin lỗi, chuyện này là sao?”

“Nhà họ Trần mạnh như vậy sao? Ngay cả ông chủ giàu có ở Giang Hải cũng phải cúi đầu sao?”

…

Sau khi Tô Thành Vũ báo danh xong, hầu như ai cũng cảm thấy lạ, nhốn nháo cả lên!

Đám người nhà họ Châu cũng ngớ người ra.

Trịnh Dương trợn mắt nhìn, bố ông ta nói hôm nay có nhân vật lớn đến, đầu tiên là Trần Hưng Hải, sau đó là Lạc Bân, tiếp đến là Mục Đông Phong, giờ thậm chí cả Tô Thành Vũ cũng tới đây.

Bất kì một ai trong số này cũng đều là nhân vật lớn đối với Trịnh Dương.

“Con bé hư đốn này, con còn không mau xin lỗi ông chủ Trần, giãi bày sự tình đi!”

Thấy Tô San vẫn không tỏ thái độ gì, Tô Thành Vũ lập tức lộ vẻ tức giận.

“Con không làm gì sai, tại sao phải xin lỗi?”

Tô San vẫn không chịu khuất phục, cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng.

“Bốp!”

Tô Thành Vũ tát Tô San một cái, tức giận nói: “Hư đốn, con còn dám cho là mình đúng à! Tối hôm qua nếu không phải vì con thì sao Anh Tuấn gây thù với người khác?”

“Bây giờ, con phải nói cho ông chủ Trần biết, người thanh niên đi cùng con tối hôm qua là ai? Cũng là cung cấp một ít manh mối cho ông chủ Trần, để ông ấy có thể mau chóng tìm ra hung thủ!”

Lúc này, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào hai cha con nhà này, chẳng ai để ý đến Dương Thanh.

“Anh rể, nhân lúc không ai để ý tới, anh trốn mau đi!”

Mặt Tần Y lộ vẻ lo lắng, khẽ nói.

Mặc dù cô ta biết Dương Thanh rất lợi hại, nhưng hiện tại có quá nhiều ông lớn, hơn nữa họ đến đây để giúp Trần Hưng Hải và Mục Đông Phong.

Nếu thực sự đánh nhau, chắc chắn Dương Thanh sẽ đứng mũi chịu sào.

“Muốn trốn đi đâu?”

Một âm thanh chói tai bỗng vang lên.

Người ta thấy Trịnh Mỹ Linh đứng sang một bên, cười lạnh.

Vừa rồi cô ta đến gần nhìn chằm chằm Dương Thanh, sợ Dương Thanh bất thình lình bỏ chạy.

Mặc dù giọng nói của Tần Y rất nhỏ, nhưng vẫn bị cô ta nghe thấy.

Rõ ràng cô ta cố ý nói lớn cho Trần Hưng Hải nghe.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Dương Thanh.

Đến lúc này, họ mới nhận ra rằng mọi chuyện đang xảy ra đều là do người thanh niên này.

“Trịnh Mỹ Linh!”

Tần Y đứng bật dậy, vẻ mặt đầy tức giận, giơ tay tát vào mặt cô ta.

“Bốp!”

Một cái tát giòn giã vang lên khắp sảnh tiệc.

“Con khốn, sao chị dám đánh tôi?”

Trịnh Mỹ Linh thét lên, lao về phía Tần Y.

“Bốp!”

Cô ta vừa đưa tay lên chưa kịp tát xuống, đã ăn một cái tát nữa vào mặt.

“Bụp!”

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Trịnh Mỹ Linh văng ra xa vài mét, đập xuống đất.

Cả hội trường đột nhiên im phăng phắc!

Chỉ thấy Dương Thanh đứng trước mặt Tần Y, điềm tĩnh nói: “Lẽ ra con nhóc này nên bị đánh từ lâu rồi!”

- ————

.

Chương 252: 252: Tuyên Chiến Tập Thể

Rốt cuộc Dương Thanh cũng ra mặt.

Vừa rồi anh không nói gì chỉ vì muốn xem Lạc Bân có thể làm đến đâu.

Hiện giờ, biểu hiện của ông ta khiến anh rất hài lòng.

Hầu như toàn bộ các gia tộc giàu có của Châu Thành đều đã tới.

Cho dù Lạc Bân có giỏi tới đâu cũng không thể đồng thời đối mặt với nhiều gia tộc như vậy.

“Cậu, cậu, cậu Thanh, sao cậu lại ở đây?”

Tô Thành Vũ trông thấy Dương Thanh thì mặt mày trắng bệch, run giọng hỏi.

Ông ta tới đây vì Trần Hưng Hải, chỗ ngồi của Dương Thanh bị Lạc Bân đứng dậy che mất nên đến tận lúc này ông ta mới thấy anh.

Trong số những người ở đây, Tô Thành Vũ là người biết rõ thân phận của Dương Thanh nhất.

Ngày đầu tiên Dương Thanh trở về Giang Hải, chính ông ta và quản gia của gia tộc Vũ Văn - Hàn Thiên Thành tới sân bay đón anh, muốn đón anh về Yến Đô làm chủ gia tộc Vũ Văn.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần Dương Thanh muốn, lúc nào anh cũng có thể tùy ý tới Yến Đô nắm quyền quản lý gia tộc Vũ Văn.

Đó là gia tộc đứng trên đỉnh cao danh vọng của Chiêu Châu. Chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều là những ông già bảy, tám chục tuổi.

Nhưng gia tộc Vũ Văn lại muốn cho Dương Thanh mới hai mươi bảy tuổi thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Có thể thấy thân phận của anh kinh khủng tới mức nào?

“Dương Thanh, mày dám đánh con gái tao, tao phải liều mạng với mày!”

Trịnh Dương thấy khóe miệng Trịnh Mỹ Linh máu me be bét, rụng mất mấy cái răng thì lập tức nổi giận, lao tới chỗ anh.

Đám người nhà họ Châu cũng vô cùng tức giận.

“Châu Ngọc Thúy, con rể của cô giỏi thật đấy! Bị nhiều gia tộc nhằm vào thì không dám ra mặt, lại đánh người của nhà mình!”, ông cụ Châu châm chọc nói.

“Nếu con gái tao xảy ra chuyện gì, tao không tha cho mày đâu!”, Châu Ngọc Dung giận dữ nói.

Trịnh Dương đã xông tới trước mặt Dương Thanh.

“Chết tiệt, dừng lại mau!”

Tô Thành Vũ lập tức chạy tới chỗ Trịnh Dương hét lên.

Nhưng có người còn nhanh hơn ông ta, vệ sĩ của Lạc Bân đã ra tay.
Trịnh Dương chưa kịp chạm vào người Dương Thanh đã bị đá bay.

Lúc này Tô San cũng bối rối, không phải bố đưa cô ta tới xin lỗi Trần Hưng Hải à?

Sao bây giờ lại đi giúp Dương Thanh?

Mà vừa rồi khi bố nhìn thấy Dương Thanh, toàn thân run rẩy, nói lắp bắp không nên lời.

Nói chuyện với anh ấy còn cung kính hơn cả Trần Hưng Hải.

Không chỉ Tô San, đám ông lớn đang có mặt cũng nghi ngờ điều này.

“Cậu Thanh tới Châu Thành khi nào vậy? Nếu biết tôi đã tới chào hỏi rồi!”

Tô Thành Vũ tới trước mặt anh, mồ hôi ướt đẫm trán, dè dặt nói.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta, trào phúng nói: “Ông là chủ của một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, tôi chỉ là một kẻ tầm thường sao dám phiền ông tới chào hỏi?”

“Cậu Thanh đừng chê cười tôi nữa.
Đối với cậu, thân phận này của tôi là cái thá gì?”

Tô Thành Vũ sợ phát khóc, ông ta nghe ra được Dương Thanh đang chế giễu mình.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Ông vừa nói muốn Tô San bán tin tức của tôi cho Trần Hưng Hải đấy”.

“Cậu, cậu…”

Tô Thành Vũ quá sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Tối qua cậu đi cùng con bé San sao ạ?”

“Bố ơi, tối qua người đi cùng con chính là Dương Thanh!”

Tô San lên tiếng xác nhận.

Nghe vậy, Tô Thành Vũ sững sờ tại chỗ.
Ông ta vừa mới tới, chưa biết rõ tình hình nơi này, cũng không biết tối qua Tô San đi cùng ai.

Trông thấy ánh mắt chán ghét của đám người Trần Hưng Hải nhìn chằm chằm Dương Thanh, ông ta mới hiểu ra người có xích mích với Trần Anh Tuấn vào tối qua chính là Dương Thanh!

Vậy thì đám người Trần Hưng Hải tới đây là để đối phó anh sao?

Ông ta lại còn định giúp đỡ bọn họ.
Nghĩ vậy, Tô Thành Vũ suýt tè ra quần, chân run lẩy vậy.

Người trẻ tuổi trước mặt có thể tùy ý tiếp quản một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Không chỉ là Châu Thành, cho dù là cả Chiêu Châu cũng không có mấy người có thể uy hiếp được Dương Thanh.

“Tôi khuyên mấy ông một câu, muốn động vào cậu Thanh hãy tự lượng sức mình trước đi!”

Tô Thành Vũ vừa rồi còn khúm núm trước mặt Trần Hưng Hải giờ đây lại như biến thành một người khác, lạnh lùng cảnh cáo đám chủ gia tộc của Châu Thành.

Ông ta và Lạc Bân đứng cạnh Dương Thanh cứ như vệ sĩ của anh.

“Tô Thành Vũ, cậu có ý gì?”

Trần Hưng Hải cau mày hỏi.

“Ông chủ Trần, nể tình hai nhà chúng ta thân thiết nhiều năm, tôi khuyên ông, nếu không có chứng cứ xác thực thì hãy rời khỏi đây đi!”

Tô Thành Vũ bình thản đáp.

Tuy hai nhà Tô - Trần có giao tình với nhau nhưng chỉ là khi bố của Tô Thành Vũ còn sống.
Từ khi ông ta tiếp quản gia tộc, quan hệ hai nhà không còn thân thiết như trước nữa.

Nếu nhà họ Trần có xung đột với Dương Thanh, chắc chắn ông ta sẽ đứng về phía Dương Thanh.

“Cậu đang uy hiếp tôi sao?”

Trần Hưng Hải lập tức nổi giận.

Đối với lão ta, Tô Thành Vũ chỉ là con cháu của một người bạn cũ, không ngờ đối phương dám đối đầu với mình.

Lão ta không ngờ được rằng, không phải Tô Thành Vũ đang uy hiếp mà là tốt bụng nhắc nhở lão ta.

Tô Thành Vũ thở dài, ông ta không được để lộ thân phận thật sự của Dương Thanh.

Ông ta đã nhắc nhở Trần Hưng Hải, nếu nhà họ Trần còn tự lao đầu vào chỗ chết cũng không phải tại ông ta.

“Ông chủ Trần, tôi không hề uy hiếp ông.
Nhưng tôi nói cho ông biết, bất kỳ ai dám động vào cậu Thanh đều là kẻ địch của nhà họ Tô!”

Tô Thành Vũ kiên định nói: “Cho dù hi sinh toàn bộ nhà họ Tô cũng đáng!”

Oành!

Lời nói bá đạo của ông ta khiến tất cả đều khiếp sợ.

Nhà họ Tô muốn trở mặt với nhà họ Trần chỉ vì một thằng ở rể vô dụng sao?

Đến cả Trần Hưng Hải cũng không dám tin nhà họ Tô làm bạn với gia tộc ông ta bao lâu nay lại đứng về phía kẻ địch của mình.

Mục Đông Phong híp mắt quan sát.
Ông ta vẫn luôn cảm thấy Dương Thanh không hề đơn giản nhưng chỉ điều tra ra được anh là đứa con hoang bị gia tộc Vũ Văn trục xuất mà thôi.

Tuy có quan hệ với gia tộc Vũ Văn nhưng không đến mức Tô Thành Vũ phải ủng hộ tới vậy.

"Cậu đang tuyên chiến với nhà họ Trần sao?"

Trần Hưng Hải cắn răng chất vấn.

"Phải xem nhà họ Trần lựa chọn thế nào!"

Tô Thành Vũ tỏ rõ thái độ, khí thế mạnh mẽ.

"Được, nếu đã như vậy tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi nhà họ Trần của Châu Thành chính thức tuyên chiến với nhà họ Tô của Giang Hải!"

Trần Hưng Hải gằn từng chữ.

"Công ty Hải Đức của Châu Thành tuyên chiến với nhà họ Tô của Giang Hải!"

"Nhà sản xuất Tần Thị của Châu Thành tuyên chiến với nhà họ Tô của Giang Hải!"

"Nhà họ Văn của Châu Thành tuyên chiến với nhà họ Tô của Giang Hải!"

…

Trần Hưng Hải vừa dứt lời, mấy gia tộc lớn đang có mặt cũng thi nhau tuyên chiến với nhà họ Tô.

Lời tuyên chiến bá đạo vang vọng khắp cả sảnh.

Khách khứa ngơ ngác chứng kiến hết thảy.

Nhưng Tô Thành Vũ không hề lung lay, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Dương Thanh nở nụ cười ngây ngô vô hại, chợt quay sang hỏi Mục Đông Phong: “Ông thì sao?”

- ——————

.

Chương 253: 253: Ông Trùm Lớn Nhất

Không ai ngờ được Dương Thanh bị nhiều gia tộc của Châu Thành ghim như vậy còn dám lên tiếng chất vấn Mục Đông Phong.

Ông ta híp mắt cười nói: “Cậu thực sự cho rằng có Tô Thành Vũ và Lạc Bân làm chỗ dựa là có thể khiêu khích nhà họ Mục sao?”

Dương Thanh chậm rãi lắc đầu.

“Nếu biết không thể sao còn dám hỏi ông chủ Mục như vậy?”

“Đúng là phách lối, cậu ta nghĩ nhiều gia tộc của Châu Thành như vậy không đối phó nổi nhà họ Tô và tập đoàn Thành Hà sao?”

“Ông chủ Mục, chỉ cần ông nói một câu, tôi lập tức cho người giải quyết tập đoàn Thành Hà!”

…

Những gia tộc vừa nhao nhao tỏ thái độ xong lại tranh nhau nịnh nọt Mục Đông Phong, chỉ sợ không được chú ý.

Dương Thanh cười lạnh nhìn ông ta: “Ông là cái thá gì mà tôi phải khiêu khích?”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Nụ cười trên mặt Mục Đông Phong lập tức cứng đờ.
Ông ta không ngờ một người trẻ tuổi như anh dám thốt ra lời này.

“Thằng nhóc, cậu chọc giận tôi rồi đấy.
Cậu nên biết dù là ở tỉnh lỵ cũng không có ai dám nói với tôi như vậy đâu!”, ánh mắt Mục Đông Phong lạnh xuống.

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy.
Muốn dẫn tôi đi thì mau ra tay!”

Dương Thanh đứng chắp tay khinh thường nói.

Xét về võ công, chưa ai khiến anh phải run sợ!

Xét về tiền tài, chỉ một tập đoàn Nhạn Thanh đã đủ vượt qua tổng tài sản của đám người này!

Toàn bộ Chiêu Châu có mấy người so được với anh?

Hiện giờ Dương Thanh vô cùng kiêu ngạo, không thèm xem đám người trước mặt ra gì.

“Sếp Lạc, nhớ nghĩ mặt mũi của bọn họ cho tôi.
Trong vòng ba ngày, tôi muốn bọn họ mất hết tất cả!”

Dương Thanh bỗng nhiên nói với Lạc Bân.

“Sếp Lạc, tính cả tôi nữa!”

Tô Thành Vũ chủ động lên tiếng.

Lạc Bân nhếch miệng nói: “Nếu có ông chủ Tô trợ giúp, chẳng cần tới ba ngày.
Một ngày hôm nay là đủ để phá hủy mọi thứ của họ rồi!”

“Ha ha, to gan lớn mật!”

Mục Đông Phong giận quá hóa cười, lớn tiếng nói: “Thực sự cho rằng nhà họ Mục dễ bắt nạt sao?”

“Dám nói chuyện với ông chủ Mục như vậy, đúng là không sợ chết!”

Trần Hưng Hải phất tay ra lệnh cho vệ sĩ bên cạnh: “Mang thằng nhóc kia tới đây!”

Lão ta vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ lập tức vọt tới chỗ Dương Thanh.

Lạc Bân lạnh giọng quát: “Tôi xem ai dám?”

Ngay sau đó, vệ sĩ của ông ta cũng chạy lên trước mặt Dương Thanh ngăn cản.

“Các cậu cũng lên đi!”

Mục Đông Phong ra lệnh cho vệ sĩ của mình.

Bảy, tám tên vệ sĩ bao vây đám người Dương Thanh ở giữa.

Lạc Bân chỉ dẫn theo bốn vệ sĩ, hoàn toàn không đủ sức bảo vệ bọn họ.

Thấy vậy, mọi người đều kinh hãi.

Trịnh Mỹ Linh vừa bị Dương Thanh tát bay dữ tợn nhìn theo, sự thù hận của cô ta đối với anh đã quá lớn.

Đối với cô ta, chỉ khi thấy anh chết cô ta mới buông bỏ được nỗi hận này.

Không chỉ vậy, đám người nhà họ Châu cũng lạnh lùng chứng kiến.

Nhất là Châu Ngọc Thúy, ánh mắt của bà ta vô cùng hưng phấn.

Bà ta đợi ngày này rất lâu rồi.
Chỉ cần Dương Thanh không còn, bà ta có thể quay trở lại dinh thự Vân Phong, hưởng thụ cuộc sống xa hoa.

"Các người thật to gan, dám đối phó cậu Thanh!"

Tô Thành Vũ cười lạnh nói.
Ông ta chợt cảm thấy chờ mong, nếu đám người này biết được thân phận thật sự của Dương Thanh sẽ có phản ứng gì?

Lạc Bân đưa mắt nhìn ông ta, cũng có chung suy nghĩ.

Bọn họ biết rõ có Dương Thanh ở đây, không ai làm được gì họ.

Chỉ sợ sau hôm nay, Châu Thành sẽ phải thay máu toàn bộ.

"Tô Thành Vũ, cậu đừng quên đây là Châu Thành, không phải nơi cậu có thể giương oai đâu!"

Trần Hưng Hải tức giận quát, hai mắt đỏ bừng nhìn Lạc Bân:
"Còn cậu cũng chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà mà thôi, thực sự nghĩ mình có quyền có thế, muốn diệt nhà họ Trần thì diệt hay sao?"

"Đánh ba thằng này một trận nhừ tử cho tao!"

Mục Đông Phong lười nhiều lời, dứt khoát ra lệnh đánh người.

"Vèo!"

Đúng lúc này, một bóng người chợt lao tới.

Sau khi một tên vệ sĩ của nhà họ Mục bị đánh bay, bóng người mang theo khí thế kinh người xuất hiện.

“Tiền, Tiền Bưu!”

Trông thấy người đứng chắn trước Dương Thanh, có người sợ hãi hét lớn.

Tối qua Trần Hưng Hải và Mục Đông Phong đã gặp Tiền Bưu ở nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Không ngờ hôm nay lại gặp được ông ta ở đây.

Sắc mặt của cả hai lập tức nghiêm trọng.

Tiền Bưu cầm dao, ánh mắt sắc bén như mắt chim ưng, chẳng khác nào Thần Chết.

“Ai dám bước thêm một bước, thì chết!”

Giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc như tiếng máy móc chậm rãi vang lên.

Nhiệt độ cả sảnh cũng bị hạ xuống, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đối với đám chủ gia tộc Châu Thành, Tiền Bưu chính là hóa thân của ác ma.
Bởi vì không ít chủ gia tộc giàu có đã chết dưới tay ông ta.

Trong mắt Trần Hưng Hải xuất hiện sự e sợ.

Tối hôm qua lão ta không suy nghĩ quá nhiều, nhưng giờ đây thấy Dương Thanh, Lạc Bân và Tiền Bưu đều xuất hiện khiến lão ta có dự cảm không lành.

Đầu tiên là tin đồn nhà họ Dương của Châu Thành bị diệt là do người thần bí sau lưng Tiền Bưu gây nên.

Sau đó Lạc Bân tiếp quản tập đoàn Thành Hà.

Tối hôm qua Tiền Bưu bảo vệ Dương Thanh vô cùng kín kẽ.

Hôm nay cũng như vậy.

Thậm chí đến cả Lạc Bân còn phải kính cẩn với Dương Thanh, cung kính gọi anh là cậu Thanh.

Tô Thành Vũ, chủ của một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải cũng cung kính với anh.

Lão ta biết vừa rồi Tô Thành Vũ dẫn Tô San tới là để xin lỗi mình.

Nhưng khi phát hiện Dương Thanh cũng có mặt, ông ta lập tức thay đổi thái độ.

Thậm chí vì bảo vệ Dương Thanh không ngại tuyên chiến với toàn bộ Châu Thành.

“Chẳng lẽ Dương Thanh chính là ông lớn phía sau Tiền Bưu, người hủy diệt nhà họ Dương trong một đêm và cho Lạc Bân tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Dương sao?”

Trần Hưng Hải chợt nảy ra suy nghĩ này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Chỉ như vậy mới giải thích được lý do một người trẻ tuổi có thể khiến nhiều ông lớn ủng hộ như vậy.

“Rốt cuộc mày là ai?”

Trần Hưng Hải quyết định hỏi thẳng.

Dương Thanh mỉm cười hỏi ngược lại: “Ông nghĩ sao?”

Câu trả lời khiến Trần Hưng Hải càng chắc chắn suy đoán của mình.

“Tiền Bưu, chỉ cần cậu chịu đi theo tôi, tôi sẽ cho cậu gấp đôi những gì cậu ta cho cậu!”

Mục Đông Phong nghiến răng nghiến lợi nói.

Ông ta nghĩ chỉ cần không có Tiền Bưu, cho dù Dương Thanh có Tô Thành Vũ và Lạc Bân trợ giúp cũng khó thoát được cái chết.

Tiền Bưu lạnh lùng nhìn ông ta, không hề do dự đáp: “Ông không xứng!”

Ba chữ ngắn ngủi hoàn toàn chọc giận Mục Đông Phong.

“Tôi cho cậu đi theo là phúc của cậu!”

Mục Đông Phong nổi trận lôi đình nói: “Nếu cậu đã muốn chết, tôi cho cậu toại nguyện!”

Dứt lời, một tên vệ sĩ sau lưng ông ta chợt rút một khẩu súng Colt khỏi áo vest nhắm bắn Tiền Bưu.

“Á…”

Thấy vệ sĩ của Mục Đông Phong rút súng, mọi người có mặt sợ hãi gào thét ầm ĩ.

“Cho cậu thêm một cơ hội, theo tôi, hoặc là chết!”

Mục Đông Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiền Bưu.

Dường như chỉ cần Tiền Bưu từ chối sẽ lập tức đi đời.

“Mục Đông Phong, cậu đúng là to gan lớn mật!”

Trong giây phút nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói giận dữ bỗng nhiên vang lên.

Ngoài cửa xuất hiện bốn người.

Ba ông già đầu tóc bạc phơ và một cô gái chừng hai mươi tuổi.

“Con mẹ nó các người là ai mà dám chõ mõm vào chuyện của ông chủ Mục?”

Một chủ gia tộc của Châu Thành giận dữ hét lên với ông già vừa lên tiếng.

“Khốn kiếp, sao ông dám mắng ông chủ Hàn?”

Mục Đông Phong sợ suýt tè ra quần, xông lên đánh chủ gia tộc kia một trận.

“Con mẹ nó ai bảo cậu rút súng ra? Mau cất vào đi!”

Sau đó, ông ta lại mắng chửi tên vệ sĩ đang cầm súng.

- ————

.

Chương 254: 254: Giới Hạn Cuối Cùng

Sự xuất hiện của Hàn Khiếu Thiên khiến mọi người kinh hãi.

Với thân phận của ông cụ, trừ Mục Đông Phong và Trần Hưng Hải ra, những người còn lại đều không có tư cách được gặp.

"Ông già kia là ai mà Mục Đông Phong sợ tới vậy?"

"Mục Đông Phong là chủ gia tộc ở tỉnh lỵ.
Người khiến ông ta hoảng sợ ít nhất cũng phải là chủ của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ".

"Vừa rồi Mục Đông Phong gọi ông ta là ông chủ Hàn, trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ chỉ có một nhà họ Hàn! Chẳng lẽ ông ta chính là Hàn Khiếu Thiên?"

…

Mặc dù rất ít người có cơ hội gặp Hàn Khiếu Thiên nhưng với thái độ cung kính của Mục Đông Phong, có người đã đoán được thân phận của ông cụ.

Mục Đông Phong vội vàng chạy tới bên người Hàn Khiếu Thiên, tươi cười nịnh nọt: "Sao ông chủ Hàn lại tới đây?"

Hàn Khiếu Thiên hờ hững nhìn ông ta: "Nếu tôi không tới, có phải cậu định giết người ở đây luôn không?"

"Ông chủ Hàn, tôi không dám đâu.
Vừa nãy tôi chỉ hù dọa thằng nhóc vô dụng kia thôi".

Mục Đông Phong hoảng hốt đáp.
Ông ta biết rất rõ Hàn Khiếu Thiên có thân phận gì.

Có những việc có thể làm nhưng một số việc tuyệt đối không được phép làm, ví dụ như phạm pháp là giới hạn cuối cùng của Hàn Khiếu Thiên.

Vệ sĩ của ông ta vừa rút súng ra trước mặt mọi người, chỉ sợ đã chọc giận Hàn Khiếu Thiên.

"Vô dụng?"

Hàn Khiếu Thiên lập tức nổi giận quát: “Thằng vô dụng mà cậu nói ấy, nếu không ngờ cậu ấy, tôi đã chết rồi! Mục Đông Phong, ai cho cậu lá gan muốn giết ân nhân cứu mạng của tôi?”

Ông cụ trợn trừng mắt nhìn Mục Đông Phong.

Nghe vậy, Mục Đông Phong sợ ngây người.

Hàn Khiếu Thiên là người có ơn phải báo đáp.

Dương Thanh đã cứu mạng ông cụ, chắc chắn ông cụ sẽ không bạc đãi Dương Thanh.

“Từ nay về sau nhà họ Mục không còn quan hệ gì với nhà họ Hàn nữa!”, Hàn Khiếu Thiên tuyên bố.

Câu nói này khiến Mục Đông Phong sững sờ, vẻ mặt ngập tràn sợ hãi.

Bao nhiêu năm qua, nhà họ Mục phụ thuộc nhà họ Hàn, hưởng được vô số lợi ích, cũng đắc tội không ít người.

Nếu kẻ địch biết nhà họ Mục đã bị nhà họ Hàn vứt bỏ, nhà họ Mục sẽ gặp nguy.

“Bịch!”

Mục Đông Phong quỳ xuống cầu xin Hàn Khiếu Thiên: “Ông chủ Hàn, tôi biết sai rồi, không dám nữa đâu.
Xin ông cho tôi thêm một cơ hội!”

“Nếu đã làm sai thì phải chịu phạt.
Coi như cho cậu một bài học, chỉ cần tôi phát hiện cậu lấy danh nghĩa nhà họ Hàn làm xằng làm bậy ở bên ngoài, tôi sẽ khiến cho nhà họ Mục biến mất!”

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng quát: “Cậu biết tôi là người như thế nào rồi đấy!”

Mặt mày Mục Đông Phong xám xịt như tro tàn.

Những chủ gia tộc Châu Thành được Trần Hưng Hải mời tới vô cùng hoảng ợ.

Đến cả nhà họ Mục cũng bị nhà họ Hàn vứt bỏ, bọn họ chỉ là gia tộc nhỏ không biết sẽ bị xử trí thế nào?

Hiện giờ người thấp thỏm nhất chính là Trần Hưng Hải.

Dù là Mục Đông Phong hay những chủ gia tộc Châu Thành kia đều do lão ta gọi tới để đối phó với Lạc Bân và Tô Thành Vũ.

“Anh Thanh còn nhớ lời tôi nói không? Chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Cô gái bên cạnh Hàn Khiếu Thiên mỉm cười nhìn Dương Thanh.

Anh lắc đầu cười khổ.
Cô gái này chính là Hàn Phi Phi mới gặp hôm qua.

Lúc ấy Dương Thanh đã nghi ngờ cô gái này biết mình, nhưng lại chắc chắn hai người mới gặp nhau lần đầu.

Bây giờ thấy cô ta đi cùng Hàn Khiếu Thiên, anh mới hiểu ra mọi chuyện.

Hàn Khiếu Thiên chính là ông cụ đột ngột lên cơn đau tim ở ven đường được anh cứu hôm qua.
Không ngờ ông cụ lại là chủ của nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ.

Không chỉ mỗi Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Trịnh Mỹ Linh đang trốn bên cạnh Trịnh Dương cũng nhận ra Hàn Phi Phi.

Hôm qua Trịnh Mỹ Linh và Trần Anh Hào đã bị Hàn Phi Phi đuổi khỏi phòng triển lãm ngay trước mặt mọi người.

Bây giờ Hàn Phi Phi xưng hô thân mật với Dương Thanh như vậy, chứng tỏ cô ta có thiện cảm với anh.

“Cuối cùng tôi cũng tìm được ân nhân rồi!”

Hàn Khiếu Thiên đi tới trước mặt Dương Thanh, kích động kêu lên.

“Ông chủ Hàn gọi tôi là Dương Thanh đi, đừng gọi là ân nhân”, Dương Thanh cười nói.

“Ha ha, được rồi!”

Hàn Khiếu Thiên cười lớn, càng nhìn càng thích anh.

Hôm qua ông cụ bị bệnh tim ngã lăn ra đất, bao nhiêu người vây xem nhưng không ai chịu cứu giúp.
Lúc ông cụ tuyệt vọng nhất, Dương Thanh lại xuất hiện.

Dù anh lấy thuốc của ông cụ rồi cho ông cụ uống thôi.

Nhưng hành động nhỏ này đã cứu ông cụ một mạng.

Ông cụ không sợ chết, nhưng không cam lòng chết uất ức như vậy.

Vậy nên ông cụ rất biết ơn Dương Thanh, nhanh chóng sai người điều tra anh.

Kỳ thực hôm qua đã tra ra được nhưng ông cụ uống quá nhiều rượu với chiến hữu nên hôm nay mới tìm tới.

"Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi bảy!"

"Trông cậu trẻ như vậy, chắc là chưa kết hôn nhỉ? Cậu thấy đứa cháu gái này của tôi thế nào?"

"Ông nội!!!"

Hàn Khiếu Thiên chỉ gặp Dương Thanh một lần đã cực kỳ yêu thích, còn muốn vun đắp cho anh và Hàn Phi Phi.

Hàn Phi Phi xấu hổ nói: "Ông nội, anh ấy kết hôn rồi, chị gái này là vợ của anh ấy!"

Hôm qua cô ta đã gặp Tần Thanh Tâm ở buổi triển lãm.

"Hả?"

Hàn Khiếu Thiên ngượng ngùng nhìn Tần Thanh Tâm: "Vô cùng xin lỗi cô! Tôi không biết Dương Thanh kết hôn rồi".

Thấy Dương Thanh và Hàn Khiếu Thiên trò chuyện vui vẻ, sắc mặt của đám người nhà họ Châu rất khó coi.

Nếu trước đó bọn họ đối xử với Dương Thanh tốt hơn một chút thì bây giờ đã có cơ hội xây dựng quan hệ với Hàn Khiếu Thiên rồi.

"Trịnh Dương, đây là bác Hàn của con, mau tới chào hỏi đi!"

Trịnh Đức Hoa nổi giận thầm nghĩ, thằng ngu ngốc Trịnh Dương này không thấy lão đang đi cùng Hàn Khiếu Thiên sao?

Phải đợi lão mở miệng mới biết điều đi tới.

“Cháu chào bác Hàn!”

Trịnh Dương hấp tấp chạy tới, kích động chào hỏi.

“Ông chủ Hàn, nó là con trai tôi, Trịnh Dương.
Bây giờ tôi đã giao tập đoàn Trịnh Hòa cho nó quản lý rồi”.

Trịnh Đức Hoa cười nói.

Thấy Trịnh Đức Hoa chủ động giới thiệu con trai với Hàn Khiếu Thiên, Miêu Chấn Vũ thầm nghĩ không hay.

Lão hiểu rõ tính cách của Hàn Khiếu Thiên.
Lão quen biết ông cụ bao lâu nay nhưng chưa từng chủ động móc nối quan hệ.

Nếu không, chỉ cần Hàn Khiếu Thiên nói một câu, nhà họ Miêu sẽ trở thành gia tộc đứng đầu Châu Thành chứ không phải chỉ là một gia tộc hạng hai như hiện giờ.

Hàn Khiếu Thiên liếc mắt nhìn Trịnh Dương, lạnh nhạt đáp: “Ừ!”

Sau đó ông cụ không thèm để ý đến ông ta.

Hàn Khiếu Thiên và Miêu Chấn Vũ là chiến hữu lâu năm, từng kề vai tác chiến với nhau.
Còn Trịnh Đức Hoa lại không thân thiết được như vậy, con trai lão lại càng không.

“Ông nội!”

Lúc này Trịnh Mỹ Linh cũng đi tới.

“Mỹ Linh, mau chào ông Hàn đi!”

Trịnh Đức Hoa vội nói.

“Chào ông Hàn ạ!”

Trịnh Mỹ Linh khó nhọc mở miệng.

Vừa rồi Hàn Khiếu Thiên còn đáp lại Trịnh Dương một chữ "ừ", bây giờ đã tức giận tới mức không thèm nhìn Trịnh Mỹ Linh lấy một cái.

"Ông chủ Hàn, đây là cháu gái tôi…"

Trịnh Đức Hoa vẫn chưa nhận ra nét tức giận trên mặt Hàn Khiếu Thiên, tiếp tục giới thiệu Trịnh Mỹ Linh.
Miêu Chấn Vũ vội ngăn lại: "Ông Trịnh đừng nói mấy lời vô bổ này nữa".

Dứt lời, lão còn nhìn Trịnh Đức Hoa ra hiệu.

Đến tận lức này, Trịnh Đức Hoa mới nhận ra Hàn Khiếu Thiên đang tức giận, lập tức ngậm miệng.

"Mỹ Linh, cháu sao thế?"

Nghe thấy Trịnh Mỹ Linh nói năng không rõ ràng, Trịnh Đức Hoa mới trông thấy mặt mũi cô ta sưng vù lên, giận dữ quát: "Ai ăn gan hùm dám đánh cháu gái của Trịnh Đức Hoa tôi?"

Trịnh Mỹ Linh dữ tợn chỉ vào Dương Thanh, cắn răng đáp: "Ông nội, chính là đồ khốn nạn kia!"

- ————

.

Chương 255: 255: Nước Mắt Của Tần Thanh Tâm

Sự thù ghét của Trịnh Mỹ Linh đối với Dương Thanh đã đạt tới đỉnh điểm.

Khi biết Dương Thanh là người cứu sống Hàn Khiếu Thiên, cô ta đã định từ bỏ việc báo thù.

Nhưng ông nội cô ta Trịnh Đức Hoa lại quen biết với Hàn Khiếu Thiên, còn bảo cô ta gọi ông Hàn.
Thế là cô ta tưởng đối với Hàn Khiếu Thiên mình quan trọng hơn Dương Thanh.

Đám người nhà họ Châu mang dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác, chờ mong Hàn Khiếu Thiên trách tội Dương Thanh.

"Cái gì?"

Thấy cháu gái chỉ vào Dương Thanh, Trịnh Đức Hoa sợ ngây người.

Lão vẫn ý thức được nếu không nhờ Miêu Chấn Vũ, Hàn Khiếu Thiên sẽ chẳng thèm để ý tới lão.

Dương Thanh lại là ân nhân cứu mạng của Hàn Khiếu Thiên!

"Bố ơi, thằng này chỉ là một thằng ở rể vô dụng, sao có thể cứu được bác Hàn? Con nghĩ chắc là người khác cứu bác Hàn rồi cậu ta mạo danh nhận thôi".

Trịnh Dương không nhìn thấy sắc mặt khó coi của bố mình, vẫn liến thắng nói: "Cậu ta cực kỳ phách lối, không chỉ đánh Mỹ Linh mà còn cho người đánh con!"

"Ông Hàn, ông đừng để bị anh ta lừa! Bố cháu nói đúng lắm, chắc chắn là người khác cứu ông.
Anh ta biết ông có địa vị cao nên mới cố tình giả mạo thành người cứu ông".

Trịnh Mỹ Linh vội lên tiếng phụ họa rồi dữ tợn nhìn Dương Thanh: "Không phải vừa nãy anh kiêu ngạo lắm à? Sao giờ

chẳng nói năng gì nữa?”

“Lại là con ả ngu xuẩn này, câm miệng lại đi!”

Hàn Phi Phi cũng nhận ra Trịnh Mỹ Linh, chán ghét nói: “Đồ ngu ngốc như cô có tư cách gì thân thiết với ông nội tôi?”

“Cô Hàn, có lẽ trước đây giữa chúng ta có hiểu lầm…”

Trịnh Mỹ Linh định giải thích thì bị Hàn Phi Phi ngắt lời: “Ngậm miệng! Nếu cô dám nói thêm câu nữa thì từ hôm nay, Châu Thành sẽ không còn nhà họ Trịnh nào nữa!”

Hàn Phi Phi chỉ mới hai mươi tuổi nhưng khí thế rất mạnh mẽ, quát lớn một tiếng dọa Trịnh Mỹ Linh run rẩy toàn thân không dám hé miệng nửa lời.

“Ngu ngốc, mau xin lỗi cô Hàn đi!”

Trịnh Đức Hoa nổi giận gầm lên với Trịnh Mỹ Linh.

Khó khăn lắm lão mới kéo được chút quan hệ với Hàn Khiếu Thiên, lại bị cô ta phá hỏng.

“Xin lỗi cô Hàn, tôi chỉ là một con ngốc, xin cô thứ lỗi cho tôi!”

Trịnh Mỹ Linh hoảng sợ vội vàng cầu xin.

Hàn Phi Phi lạnh lùng nhìn cô ta, rồi nhìn sang Trịnh Đức Hoa: “Ông chủ Trịnh, tôi đến Châu Thành chưa tới hai ngày, gặp phải cháu gái ông hai lần, lần nào cũng cô ta cũng hành động rất phản cảm.
Nói thẳng ra nếu đây là tỉnh lỵ, không biết cô ta đã chết bao nhiêu lần”.

Hàn Phi Phi mắng chửi Trịnh Mỹ Linh không thương tiếc.

Trịnh Đức Hoa toát mồ hôi hột: “Vâng, cô Hàn dạy phải.
Về nhà tôi nhất định sẽ dạy dỗ cẩn thận!”

Hàn Khiếu Thiên không hề lên tiếng, rõ ràng đang ngầm cho phép Hàn Phi Phi làm mình làm mẩy.

Trong sảnh tiệc rộng lớn, mấy trăm khách khứa đều câm như hến.

Đám người Trần Hưng Hải hoảng sợ đứng quan sát ở bên cạnh.

“Anh Thanh, đây là con gái anh hả? Xinh như búp bê vậy”.

Hàn Phi Phi vừa mới phách lối bá đạo như biến thành người khác, nhiệt tình véo má Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cũng tò mò chớp đôi mắt to tròn trong veo nhìn Hàn Phi Phi: “Chào chị, em là Tiêu Tiêu.
Chị cũng rất xinh đẹp!”

Nghe thấy Tiêu Tiêu gọi mình là chị, Hàn Phi Phi lập tức mỉm cười vui vẻ: “Chào Tiêu Tiêu, em thật đáng yêu!”

“Dương Thanh, hôm nay là đám cưới họ hàng nhà cậu à?”

Hàn Khiếu Thiên nhìn quanh rồi chợt hỏi Dương Thanh.

“Chào ông chủ Hàn, tôi là ông ngoại của Dương Thanh, Châu Lương Sơn.
Hôm nay là ngày cưới của cháu nội tôi”.

Dương Thanh chưa kịp lên tiếng, ông cụ Châu đã mỉm cười bước tới: “Dương Thanh, cháu đừng để ông chủ Hàn đứng mãi thế, mau mời ông ấy ngồi đi!”

Dương Thanh thấy vậy cực kỳ chán ghét, nhưng nói cho cùng thì lão ta vẫn là ông ngoại của Tần Thanh Tâm.

Khi Dương Thanh chuẩn bị dẫn Hàn Khiếu Thiên tới chỗ ngồi, Tần Y chợt châm chọc: “Ông ngoại, trước đây có bao giờ ông nhận anh ấy là cháu rể đâu.
Bây giờ thấy anh ấy quen biết ông chủ Hàn nên thừa nhận rồi à?”

Nụ cười trên mặt ông cụ Châu lập tức cứng đờ.
Ngại Hàn Khiếu Thiên nên lão ta chỉ đành nhịn xuống: “Y Y, cháu đừng gây chuyện! Ngồi xuống!”

“Không phải cháu gây chuyện mà là ông không đúng!”, Tần Y nói thẳng.

Cô ta đã nhịn rất lâu, nhất là vừa rồi Trần Hưng Hải và Mục Đông Phong dẫn người tới, cô ta thấy rõ bộ mặt của đám người nhà họ Châu như thế nào.

Bây giờ lại mặt dày lợi dụng Dương Thanh để làm quen Hàn Khiếu Thiên.

Nếu cô ta không làm gì, có lẽ sẽ phải áy náy cả đời.

“Im ngay!”

Ông cụ Châu lớn tiếng quát.

“Ông ngoại, cháu thấy Y Y nói không sai! Không phải chúng cháu muốn gây chuyện mà là ông không đúng!”

Tần Thanh Tâm cũng đứng dậy, vành mắt đỏ hoe chực khóc, nắm chặt tay Dương Thanh nói: “Anh ấy tặng ông hộp trà trị giá mấy chục triệu, ông không thèm nhìn lấy một cái đã nói là giả.
Khi ấy ông có coi anh ấy là cháu rể không?”

“Vừa rồi anh ấy bị đám ông chủ lớn ở Châu Thành vây lại công kích, ông không giúp mà còn đổ thêm dầu vào lửa, cắt đứt quan hệ với anh ấy.
Lúc đó ông có coi anh ấy là cháu rể không?”

“Bây giờ người có địa vị cao hơn ra mặt vì anh ấy, ông mới nhận anh ấy là cháu rể đúng không?”

“Dựa vào đâu chứ?”

Càng nói, cảm xúc của Tần Thanh Tâm càng mất kiểm soát, giọng nói cũng lớn hơn.
Cuối cùng cô không nhịn nổi nữa bật khóc nức nở.

Ông cụ Châu ngơ ngác nhìn cô, mặt mũi trắng bệch.

Hàn Khiếu Thiên hơi kinh ngạc.
Ông cụ chỉ phái người điều tra Dương Thanh đang ở đâu để tới cảm ơn chứ không biết thân phận của anh.

Dương Thanh cảm động nắm chặt tay Tần Thanh Tâm.

“Thanh Tâm, ông ngoại cháu không có ý đó đâu…”

Châu Ngọc Kiệt đi tới khuyên nhủ.
Tần Thanh Tâm cả giận nói: “Cả bác nữa!”

“Bao nhiêu năm qua nhà cháu giúp bác bao nhiêu lần? Nhưng bác thì sao? Bác đối xử với chúng cháu thế nào? Mẹ cháu trả

tiền cho nhà bác xây biệt thự mà bác cũng không chịu thừa nhận!”

Tần Thanh Tâm như đang giải tỏa toàn bộ bức xúc trong lòng. Cô nhìn sang Châu Ngọc Dung: “Còn dì nữa! Năm ấy khi cháu khó khăn nhất, dì nỡ lòng nào lừa tiền của cháu.
Bây giờ lại chối đây đẩy”.

“Đáng ghê tởm nhất chính là cô! Người em họ tôi từng yêu thương nhất!”

Tần Thanh Tâm tức giận nói với Trịnh Mỹ Linh: “Bao năm qua tôi đối với cô thế nào? Cô đối xử với tôi ra sao? Chỉ vì muốn đeo bám được đám nhà giàu mà sẵn sàng đẩy tôi lên giường người đàn ông khác.
Nếu không có Dương Thanh, đời này của tôi đã bị cô hủy hoại rồi!”

“Các người nói cho tôi biết, các người xứng làm người thân của chúng tôi sao?”

Tần Thanh Tâm điên cuồng gào thét.

Đây là lần đầu tiên cô nổi giận tới mức này.

Đám người nhà họ Châu đều nín thinh, khách khứa xung quanh khinh thường nhìn bọn họ.

“Chồng ơi mình đi thôi!”

Mắng xong, Tần Thanh Tâm lau nước mắt kéo Dương Thanh rời đi, không hề lưu luyến.

- ————

.

Chương 256: 256: Lính Cũ Ở Biên Giới Phía Bắc

Thấy ba người nhà Dương Thanh rời đi, tất cả đều ngơ ngác.

“Chị, anh rể, đợi em với!”

Ngay sau đó, Tần Y cũng đuổi theo.

“Hừ!”

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn ông cụ Châu: “Gia tộc các người đúng là một lũ mù mới coi cháu rể tốt như vậy là kẻ vô dụng!”

Ông cụ Châu đỏ bừng mặt, khúm núm nói: “Ông chủ Hàn dạy rất đúng!”

“Cả ông nữa!”

Hàn Khiếu Thiên nhìn sang Trịnh Đức Hoa, bình thản nói: “Không dạy dỗ con là lỗi của bố! Ông dạy ra con trai và cháu gái như vậy khó thoát khỏi trách nhiệm!”

Trịnh Đức Hoa gật đầu lia lịa nói: “Vâng”.

“Ông Miêu, ông cũng nhìn nhầm người rồi đấy, người nào nên cắt đứt thì cắt đứt đi!”

Hàn Khiến Thiên lại nói với Miêu Chấn Vũ, thái độ mềm mỏng hơn rất nhiều.

Miêu Chấn Vũ vội đáp: “Ông chủ Hàn nói chí phải!”

Trịnh Đức Hoa sững sờ.
Một câu nói của Hàn Khiếu Thiên đã chặt đứt tương lai của cả nhà họ Trịnh.

Sau đó, Hàn Khiếu Thiên nhìn đám ông lớn Châu Thành một lượt, lạnh giọng nói: “Vừa nãy ai đắc tội với cậu Thanh, nếu trong ngày hôm nay không được cậu ấy tha thứ, gia tộc các người cũng không cần tồn tại nữa”.

Dứt lời, ông cụ dẫn Hàn Phi Phi nghênh ngang rời đi.

Cả sảnh chìm vào im lặng!

Đám ông lớn Châu Thành ai nấy đều hoảng hốt lo sợ, thầm hối hận trong lòng, nhưng hối hận cũng đã muộn.

“Ngây ra đó làm gì? Mau đi tìm cậu Thanh đi!”

Có người đột nhiên hét lên.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của khách khứa, đám ông lớn Châu Thành thường ngày kiêu căng phách lối, bây giờ thấp thỏm kéo nhau chạy đi mất.

Người nhà họ Châu ngây người nhìn theo.

“Trịnh Đức Hoa, ông tự lo cho mình đi!”

Miêu Chấn Vũ lạnh lùng cảnh cáo Trịnh Đức Hoa rồi vung tay bỏ đi.

Dù lúc trẻ, Trịnh Đức Hoa từng cứu mang lão, nhưng mấy năm nay Trịnh Đức Hoa đã nâng đỡ lão rất nhiều.

Còn về ơn cứu mạng, nhà họ Miêu đã trả lại gấp bội.

Bây giờ Trịnh Đức Hoa đắc tội Hàn Khiếu Thiên, chỉ e nhà họ Miêu cũng bị liên lụy theo.
Nếu Miêu Chấn Vũ còn tiếp tục trợ giúp nhà họ Trịnh thì đúng là ngu xuẩn.

“Bốp!”

Trịnh Đức Hoa tát Trịnh Dương, giận dữ gào lên: “Thằng con bất hiếu này.
Tao đã dặn hôm nay mày đừng đắc tội ai, có ông lớn sẽ tới nhà họ Châu rồi.
Mày không thèm coi lời tao nói ra gì phải không?”

“Còn mày nữa, tao đã nhắc nhở mày đừng tùy tiện coi thường người khác.
Bây giờ nhà họ Trịnh đã bị con ngu là mày hủy hoại rồi!”

Mắng xong con trai và cháu gái, lão lại quay sang nhìn ông cụ Châu: “Châu Lương Sơn, từ nay về sau nhà họ Trịnh không còn quan hệ gì với nhà họ Châu nữa.
Ông tự giải quyết đi!”

“Chúng mày theo tao đi xin lỗi cậu Thanh ngay!”

Trịnh Đức Hoa lại quát Trịnh Dương và Trịnh Mỹ Linh.

Hàn Khiếu Thiên đã nói, trong ngày hôm nay bọn họ phải xin Dương Thanh tha thứ bằng được.

Dù là điều không thể nhưng lão vẫn phải thử một lần.

Ngoài bãi đỗ xe của làng du lịch, Dương Thanh đợi mọi người lên xe rồi mới nói: “Mọi người về nhà trước đi, anh còn chuyện phải giải quyết ở Châu Thành”.

“Anh không cần lo cho bọn em đâu.
Muốn làm gì cứ yên tâm làm! Em sẽ luôn ủng hộ anh!”

Tần Thanh Tâm đỏ bừng mắt.
Nếu là trước kia, nhất định cô sẽ lo lắng anh làm chuyện gì đó.

Nhưng từ hôm nay, cô sẽ không ngăn cản nữa.

Trịnh Mỹ Linh đã khiến cô hiểu ra, kẻ đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

Vì cô quá tốt bụng nên mới bị nhà họ Tần và nhà họ Châu bắt nạt hết lần này đến lần khác.

Người như vậy không đáng để cô tha thứ.

“Tiền Bưu, tôi giao người nhà tôi cho ông!”

Dương Thanh nghiêm mặt nói với Tiền Bưu.

Tiền Bưu đứng nghiêm theo bản năng, cao giọng đáp: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Ông ta vừa thấy cảm động lại vừa lo lắng.

Cảm động vì được Dương Thanh tin tưởng, giao người quan trọng nhất cho ông ta bảo vệ.

Lo lắng vì nhiệm vụ lần này cực kỳ trọng yếu.
Ba cô gái trong xe đều là những người thân yêu nhất của Dương Thanh, ông ta sẽ bảo vệ bằng cả mạng sống.

“Tốt, đi đi!”

Dương Thanh phất tay nói.

Anh có thể tin tưởng anh em đến từ biên giới phía Bắc.

“Cậu Thanh, may mà tôi đuổi kịp cậu!”

Tiền Bưu vừa lái xe rời đi, Hàn Khiếu Thiên đã dẫn Hàn Phi Phi thở hồng hộc đuổi tới.

Dương Thanh bình tĩnh nhìn ông cụ: “Tôi cứu ông cũng chỉ là tiện tay mà thôi.
Vừa nãy ông giúp tôi giải vây, tôi rất cảm ơn.
Không cần làm gì thêm nữa đâu”.

Anh hiểu Hàn Khiếu Thiên rất muốn trả ơn cho mình.

Ông cụ vô cùng kinh ngạc.
Khi ở trong sảnh tiệc, thân phận của ông cụ đã bị lộ.

Dương Thanh biết ông cụ là chủ của một trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ lại không hề kính sợ.

“Anh Thanh, anh đã cứu sống ông nội em.
Anh biết như vậy nghĩa là gì không?”

Hàn Phi Phi cũng không thể hiểu nổi.

Nếu cô ta không biết Dương Thanh đã có một cô vợ xinh đẹp như Tần Thanh Tâm, cô ta sẽ tưởng anh đang dùng chiêu lạt mềm buộc chặt với mình.

“Cậu Thanh!”

Đúng lúc này, Tô Thành Vũ và Lạc Bân cũng chạy tới.
Tô Thành Vũ cung kính hỏi: “Cậu Thanh muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi!”

“Ông chủ Tô về đi, cậu Thanh đã có tôi đích thân đưa đón rồi!”, Lạc Bân lạnh giọng nói.

Hàn Khiếu Thiên thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Ông cụ chưa từng gặp Lạc Bân nhưng lại biết Tô Thành Vũ là chủ gia tộc giàu nhất Giang Hải.

Vậy mà giờ đây ông ta lại tranh làm tài xế cho Dương Thanh.

Tô Thành Vũ chưa hề nhìn Hàn Khiếu Thiên lấy một lần nhưng rất cung kính với Dương Thanh.

Có lẽ đến cả chủ của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ cũng không được như vậy.

Chẳng lẽ chàng trai trẻ này là cậu chủ của gia tộc danh tiếng ở Yến Đô?

Hàn Khiếu Thiên nhanh chóng đoán ra thân phận của Dương Thanh.
Nhưng ông cụ không biết gia tộc đứng đầu Yến Đô muốn mời anh về làm chủ lại bị anh từ chối.

"Cậu Thanh, sắp đến giờ cơm trưa rồi.
Đi đâu cũng nên ăn cơm trước đã, phải không?"

Hàn Khiếu Thiên cười nói: "Tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Quân Đình, muốn mời cậu một bữa cơm coi như trả ơn cứu mạng. Cậu thấy sao?"

Hiện giờ ông cụ rất tò mò về Dương Thanh.

Anh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: "Ông chủ Hàn đã có lòng, tôi đành nhận lời vậy!"

Dương Thanh đang có ý định mở rộng thị trường ở tỉnh lỵ cho tập đoàn Nhạn Thanh.
Nếu có thể làm thân với Hàn Khiếu Thiên, tốc độ mở rộng thị trường sẽ nhanh hơn.

Đến khi đám chủ gia tộc Châu Thành đuổi tới, Dương Thanh đã được xe của Hàn Khiếu Thiên đón đi.

Hai mươi phút sau ở phòng Chí Tôn của nhà hàng Quân Đình.

Ngoài Hàn Khiếu Thiên và Hàn Phi Phi còn có cả Tô Thành Vũ, Lạc Bân và Dương Thanh.

Hàn Phi Phi tự giác đứng dậy bưng trà rót rượu.

"Nào, cậu Thanh, tôi kính cậu một ly, cảm ơn cậu cứu tôi một mạng!"

Hàn Khiếu Thiên cụng ly với Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không làm mình làm mẩy, lập tức nâng ly với ông cụ rồi uống cạn.

"Chậc chậc!"

Hàn Khiếu Thiên uống rượu xong, sảng khoái nói: “Đúng là uống rượu nước mình vẫn sướng hơn! Năm đó khi tôi còn ở biên giới phía Bắc, sau mỗi lần thắng trận anh em đều sẽ uống rượu chúc mừng”.

“Ồ? Ông chủ Hàn từng đi lính sao?”

Dương Thanh nghe vậy rất kinh ngạc.
Không phải vì Hàn Khiếu Thiên từng làm lính, mà bị bốn chữ “biên giới phía Bắc” này kích thích.

- ————

.

Chương 257: 257: Chuyện Sâu Bên Trong

Nhắc tới biên giới phía Bắc, Hàn Khiếu Thiên hào hứng hẳn.

“Tôi kể cho cậu nghe, năm đó ở biên giới phía Bắc tôi đã đánh vô số trận ác chiến, nhiều lần được ghi danh sử sách”.

Hàn Khiếu Thiên tự hào nói: “Thế hệ trẻ bây giờ như các cậu không có mấy người tình nguyện đi lính, chưa từng nhìn thấy chiến trường thực sự, cũng không hiểu được cuộc sống yên bình đang có đều được đổi bằng máu thịt của những người lính anh hùng”.

Vẻ mặt Hàn Khiếu Thiên ngập tràn hoài niệm.

Dương Thanh chỉ im lặng nghe Hàn Khiếu Thiên kể lại những ngày tháng oai hùng khi xưa.

Khi nói đến đoạn đặc sắc, Hàn Khiếu Thiên rất kích động, mặt mũi đỏ bừng, lời nói dõng dạc.

Nhất là khi nhắc tới đội trưởng của ông cụ đã xả thân ôm thuốc nổ lao vào quân địch để yểm hộ chiến hữu rút lui an toàn, Hàn Khiếu Thiên không kìm được bật khóc.

Dương Thanh không khỏi cảm thấy kính phục những người lính già xuất thân từ biên giới phía Bắc này.

Hàn Khiếu Thiên kể rất nhiều lịch sử mà Dương Thanh không được trải qua.

Hàn Phi Phi ngồi cạnh sùng bái nhìn ông nội.
Đối với cô ta, Hàn Khiếu Thiên là người anh hùng vĩ đại nhất.

Trong khi Hàn Khiếu Thiên đang kể chuyện xưa cho Dương Thanh, đám chủ gia tộc Châu Thành đã kéo tới sảnh lớn dưới tầng một của nhà hàng Quân Đình.

Trần Hưng Hải, chủ nhà họ Trần cũng nơm nớp lo sợ đứng trong đám đông.

“Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà nhiều chủ gia tộc Châu Thành tìm tới như vậy?”

“Chẳng lẽ có ông lớn nào đó tới sao? Đến cả Trần Hưng Hải cũng phải đến”.

“Nhưng sao tôi trông mặt những ông lớn này có vẻ sợ sệt vậy?”

…

Khách đến nhà hàng Quân Đình dùng bữa đều bị cảnh tượng này làm kinh ngạc.

Bình thường muốn gặp một người trong số họ còn khó mà hôm nay tất cả đều tụ tập ở đây.

Cùng lúc đó ở nhà họ Viên của Châu Thành.

Trong một căn biệt thự xa hoa.

Viên Mộc ngồi trên ghế sofa cao cấp nhìn đồng hồ: “Mười một giờ rồi, kịch hay cũng đến hồi kết thúc rồi chứ?”

Viên Thiệu ngồi đối diện híp mắt cười: “Chắc chắn kết thúc rồi đấy anh.
Có khi thằng ranh kia đã bị đánh gãy tay gãy chân trước mặt mọi người rồi, ha ha!”

Viên Mộc lặng im không đáp.
Không biết tại sao hắn ta cứ cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Anh sao vậy? Hình như anh không vui?”

Viên Thiệu nghi hoặc hỏi Viên Mộc: “Anh đạo diễn ra một vở kịch hay, lợi dụng nhà họ Trần để đối phó tên kia.
Nếu anh ta thực sự không đơn giản, thế lực sau lưng anh ta sẽ không tha cho nhà họ Trần đâu.

Sau này Châu Thành sẽ hoàn toàn thuộc về nhà họ Viên chúng ta”.

Viên Mộc lắc đầu nói: “Kết quả chưa có, chúng ta không nên vui mừng quá sớm”.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Viên Mộc reo lên.
Hắn ta vội vàng nghe máy: “Cậu Mộc, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Cái gì?”

Viên Mộc đứng bật dậy, hoảng hốt hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng xem nào!”

“Mọi chuyện vốn rất thuận lợi như ý muốn của cậu.
Nhà họ Trần kéo tới đám cưới đòi dẫn Dương Thanh đi.
Nhưng Lạc Bân của tập đoàn Thành Hà và Tô Thành Vũ giàu nhất Giang Hải đột nhiên xuất hiện bảo vệ Dương Thanh”.

“Khi Lạc Bân và Tô Thành Vũ sắp không trụ nổi thì Hàn Khiếu Thiên của tỉnh lỵ tới, nói Dương Thanh là ân nhân cứu mạng, đồng thời công khai dẫn người đi.
Ông ta còn tuyên bố trong ngày hôm nay ai không được Dương Thanh tha thứ thì gia tộc của họ sẽ bị xóa sổ!”

Đối phương kể lại toàn bộ cho Viên Mộc nghe.

“Được, tôi biết rồi!”

Sau khi cúp máy, sắc mặt Viên Mộc trở nên u ám.

Lúc đầu mọi chuyện vẫn diễn ra theo kế hoạch của hắn ta, nhưng hắn ta không ngờ tới sự xuất hiện của Lạc Bân và Tô Thành Vũ, lại càng không nghĩ Hàn Khiếu Thiên sẽ ra mặt.

“Xảy ra chuyện gì thế anh?”

Viên Thiệu nghi hoặc hỏi.

Viên Mộc kể lại cho Viên Thiệu nghe tin tức vừa nhận được.

“Đây là chuyện tốt mà? Sao trông anh buồn bực vậy?”

Viên Thiệu kích động nói: “Tuy thằng nhãi kia không chết nhưng nhà họ Trần và các gia tộc có quan hệ tốt với họ ở Châu Thành đều đã đắc tội Hàn Khiếu Thiên.
Đây là cơ hội tốt để nhà họ Viên nuốt trọn Châu Thành!”

“Em phải kể chuyện này cho ông nội nghe, chắc chắn ông sẽ rất vui”.

“Đứng lại!”

Viên Mộc cau mày quát lớn: “Chuyện này không đơn giản như vậy đâu.
Chú chỉ thấy được bề ngoài chứ không hiểu được những chuyện nằm sâu bên trong!”

Chương 258: 258: Tôi Tự Xử Lý Được

“Còn chuyện nằm sâu bên trong gì nữa hả anh?”, Viên Thiệu thực sự không hiểu.

Viên Mộc trầm giọng nói: “Chú đừng quên Trần Anh Tuấn bị sát thủ chúng ta thuê giết chết.
Bây giờ nhà họ Hàn đã nhúng tay vào, rất có thể sẽ tra ra được chúng ta”.

“Chú nghĩ nếu Hàn Khiếu Thiên điều tra ra cái chết của Trần Anh Tuấn liên quan tới chúng ta, nhà họ Viên còn yên ổn nổi không?”

Nghe Viên Mộc phân tích, sắc mặt Viên Thiệu lập tức trở nên khó coi.

“Hàn Khiếu Thiên là ai cơ chứ? Sao có thể điều tra chuyện này giúp Dương Thanh được?”, Viên Thiệu chột dạ nói.

“Vì anh ta, Hàn Khiếu Thiên đã uy hiếp tất cả chủ gia tộc Châu Thành có mặt ở đó, sao lại không thể giúp anh ta?”, Viên Mộc hỏi ngược lại.

“Thế chúng ta phải làm sao? Lỡ bị tra ra thì cả nhà họ Viên đều sẽ xong đời!”, Viên Thiệu sợ phát khóc.

Nhà họ Viên không sánh được với địa vị của nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ.

Viên Mộc mắng: “Sợ cái gì? Đã tra đến chúng ta đâu?”

“Nhưng anh nói Hàn Khiếu Thiên sẽ điều tra giúp anh ta còn gì”, Viên Thiệu tuyệt vọng đáp.

“Viên Thiệu, chú nghe rõ đây, chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, anh biết, chú biết.
Không được phép để lộ ra ngoài, nếu không sẽ hại cả nhà họ Viên!”

Viên Mộc nghiêm túc nói: “Đến cả ông nội cũng không được biết!”

Viên Thiệu gật đầu như trống bỏi: “Anh yên tâm, em sẽ không nói cho ai hết!”

Ai có thể ngờ được, Trần Anh Tuấn bị hai anh em họ Viên thuê người giết.

Càng không ngờ chuyện hôm nay cũng do bọn họ châm ngòi.

Cùng lúc đó trong phòng Chí Tôn của nhà hàng Quân Đình.

Hàn Khiếu Thiên kết thúc câu chuyện về biên giới phía Bắc, hỏi Dương Thanh: “Thanh à, cậu định xử lý đám người ở ngoài thế nào?”

Dương Thanh chậm rãi đáp: “Tôi tự xử lý được, không cần phiền tới ông chủ Hàn”.

Hàn Khiếu Thiên sững sờ, càng chắc chắn anh không phải kẻ tầm thường, nếu không sẽ không dám một mình đối mặt với đống phiền phức này.

“Anh Thanh, sao anh lại từ chối ông nội em? Anh biết mấy người kia đều là chủ gia tộc lớn của Châu Thành, không có ông em ra mặt, bọn họ sẽ không chịu bỏ qua đâu!”

Hàn Phi Phi cũng rất kinh ngạc.
Cô ta có thiện cảm với chàng trai đã cứu ông nội mình này nên muốn giúp anh.

“Phi Phi!”

Hàn Khiếu Thiên quát cô ta rồi nhìn Dương Thanh nói: “Nếu cậu đã có dự định của riêng mình, tôi không nhúng tay nữa. Cần tôi giúp gì cứ liên hệ bất cứ lúc nào”.

“Được!”, Dương Thanh gật đầu đáp.

Khi bọn họ xuống tầng một, hơn mười chủ gia tộc Châu Thành đã chờ sẵn.

“Cậu Thanh, tôi là Hoàng Chung, tôi biết sai rồi, xin cậu tha thứ!”

“Cậu Thanh, tôi là Trương Soái, tôi biết sai rồi, xin cậu tha thứ!”

“Cậu Thanh, tôi là Văn Đức Sinh, tôi biết sai rồi, xin cậu tha thứ!”

…

Bọn họ thi nhau cầu xin tha thứ.

Dương Thanh ngó lơ cất bước đi thẳng.
Thấy Hàn Khiếu Thiên lên xe rời đi, anh mới ngồi vào xe của Lạc Bân.

“Ông chủ Trần, cậu Thanh có ý gì vậy?”

“Rốt cuộc là tha thứ hay không? Dù sao cũng phải trả lời rõ ràng chứ?”

“Sao ông chủ Hàn cũng đi rồi?”

Đám người sợ xanh mặt.

Trần Hưng Hải cũng không hiểu gì, bực bội nói: “Sao tôi biết được?”

Dứt lời, lão ta cũng quay lưng rời đi.

Trong một căn biệt thự tư nhân sang trọng ở Châu Thành.

Một chiếc xe Phaeton màu đen chậm lãi đỗ lại trong sân, Dương Thanh và Lạc Bân bước ra khỏi xe.

“Chủ tịch, tên sát thủ tối qua đã bị Tiền Bưu đánh ngất, đang bị nhốt trong này”, Lạc Bân nói.

Hai người vừa bước vào liền thấy một người đàn ông trung niên mặc áo đen đang bị trói ngồi trên ghế ở giữa phòng khách.

- ————

.

Chương 259: 259: Giết Hay Không

Gã sát thủ thoạt nhìn tầm bốn mươi tuổi, mặc bộ đồ đen sát người, ánh mắt cực kì hung ác.

Cổ tay hắn đã rách tươm, nhầy nhụa máu tươi, hẳn là vì cố gắng giằng thoát khỏi dây thừng.

Thấy Dương Thanh và Lạc Bân đi đến, gã sát thủ trừng mắt nhìn bọn họ, đôi mắt chim ưng chằng chịt tơ máu: "Tao khuyên bọn mày tốt nhất là thả tao ra, nếu không chúng mày nhất định sẽ phải hối hận!"

Dương Thanh bước tới, từ trên cao nhìn xuống gã sát thủ: "Khai ra đi, ai sai mày đi giết Trần Anh Tuấn?"

Tối hôm qua, lúc gặp phải truyền nhân của Bá Đao ở Ngũ Hành Sơn, Dương Thanh cũng đã nổi lòng muốn giết Trần Anh Tuấn, vốn định để Tiền Bưu ra tay, chẳng ngờ lại có người tranh trước một bước, giết Trần Anh Tuấn.

Lúc đó, Dương Thanh đã cảm thấy chuyện này có điểm kì lạ, tính khống chế gã sát thủ này, thuận tiện tra thử xem người muốn giết Trần Anh Tuấn là ai.

Bởi nhà họ Trần và nhà họ Tô sắp thành thông gia, có người không muốn thấy chuyện này xảy ra, cho nên chỉ cần tra được người muốn giết Trần Anh Tuấn là ai thì có thể biết ai muốn giết Tô San.

Cho tới hôm nay, Trần Hưng Hải đích thân dẫn người tới tìm anh để báo thù, anh mới ý thức được, chuyện này không đơn giản như vậy.

"Đừng hòng, tao sẽ không nói gì hết đâu!"

Gã sát thủ lạnh lùng nói, ánh mắt không hề sợ hãi.

Dương Thanh khinh thường cười nhạt: "Mày tưởng mày không nói thì tao không tra ra được à?"

Thực ra, Dương Thanh đã có suy đoán riêng trong lòng, chỉ còn thiếu chứng cứ xác thực mà thôi.

“Đó là Viên Mộc, một thành viên của nhà họ Viên của Châu Thành!”

Dương Thanh đột ngột đưa ra suy đoán.

Trong ánh mắt lạnh lẽo của gã sát thủ thoáng lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất trong khoảnh khắc.

Nhưng xúc cảm dao động trong một chớp mắt đó đã bị Dương Thanh bắt được, điều này giúp anh xác nhận suy đoán của mình.

“Tao không biết thằng đó là ai!”, gã sát thủ lạnh lùng nói.

“Mày có thừa nhận hay không thì cũng không quan trọng!”

Dứt lời, Dương Thanh quay sang dặn dò Lạc Bân: “Xử lí gã này đi!”

“Vâng!”

Lạc Bân vội vã đáp, trong lòng lại khiếp sợ không thôi.

Dương Thanh chỉ hỏi gã sát thủ một câu, sau đó đưa ra suy đoán của mình, gã sát thủ kia cũng không trả lời Dương Thanh, nhưng hình như Dương Thanh đã biết được sự thật.

Mãi đến khi vệ sĩ bên cạnh Lạc Bân đi về phía mình, gã sát thủ mới ý thức được, Dương Thanh không hề nói chơi mà thực sự muốn lấy mạng hắn.

Lập tức, sắc mặt hắn biến đổi, cả giận nói: “Mày không thể giết tao được, tao là người của Hiệp hội Võ thuật, nếu tao mà chết, hiệp hội sẽ không bỏ qua cho mày đâu, chắc chắn sẽ giết chết mày!”

Nghe đến cái tên “Hiệp hội Võ thuật”, sắc mặt Lạc Bân đột ngột biến đổi.

Nghe đồn cao thủ trong Hiệp hội Võ thuật nhiều như mây, có không ít cao thủ đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Điểm quan trọng nhất là, tổ chức này vô cùng thiên vị người mình, nếu người của bọn họ bị giết, họ nhất định sẽ tra rõ việc này, cho đến khi tìm được hung thủ, đánh chết mới thôi.

“Chủ tịch, cậu xem…”

Lạc Bân còn chưa nói hết câu, Dương Thanh đã ngắt lời: "Giết!"

"Vâng!"

Lạc Bân không dám nói thêm một lời, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho vệ sĩ.

"Đừng giết tôi, tôi khai! Cậu muốn biết cái gì, tôi sẽ nói hết cho cậu! Đúng là có một cậu thanh niên tên là Viên Mộc muốn tôi giết một người, cậu ta cho tôi năm triệu, tôi mới ra tay".

Gã sát thủ sợ hãi quá, đỏ mắt rống lên.

Ngay khi vệ sĩ của Lạc Bân đang do dự xem có nên giết hay không, bỗng có một tia sáng màu bạc vút qua.

"Phụt!"

Một con dao găm màu bạc cắm sâu vào trái tim gã sát thủ, hắn trợn trừng đôi mắt, nhìn chằm chằm vào ngực mình, con dao kia chính là hung khí hắn đã dùng để giết vô số người.

Lạc Bân và vệ sĩ đều sợ ngây người, chỉ thấy con dao mà Dương Thanh vừa mới ngắm nghía trong tay đã biến mất tăm.

Thậm chí bọn họ còn không nhìn rõ Dương Thanh đã phóng dao như thế nào, sát thủ của Hiệp hội Võ thuật đã chết ngắc rồi.

"Đừng nói là một sát thủ của Hiệp hội Võ thuật, dù hội trưởng của bọn họ đến đây mà dám làm xằng làm bậy thì tôi cũng giết không tha".

Dương Thanh chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói.

Lạc Bân và vệ sĩ đột nhiên có cảm giác muốn quỳ bái ngay tại đây, Dương Thanh lúc này vô cùng bá đạo, toàn thân toát ra khí chất chính nghĩa, không coi Hiệp hội Võ thuật ra gì.

Ở Chiêu Châu, Hiệp hội Võ thuật là một tổ chức vừa thần bí vừa cực kì mạnh mẽ, chi hội của bọn họ trải rộng khắp thế giới.

Ở Yến Đô có một câu truyền miệng thế này: Thà đắc tội với tám gia tộc lớn của Yến Đô còn hơn đắc tội với Hiệp hội Võ

thuật.

Nghe câu này có thể thấy được địa vị của Hiệp hội Võ thuật ở Chiêu Châu này lớn đến đâu.

“Thật không ngờ lại chính là nhà họ Viên giở trò sau lưng, hay là giờ tôi dẫn người tới nhà họ Viên, yêu cầu ông chủ nhà họ Viên là Viên Sĩ Vũ giải thích?”, Lạc Bân thận trọng dò hỏi.

“Tạm thời không cần động tới nhà họ Trần, bên nhà họ Viên cũng không cần để ý, coi như không có chuyện gì xảy ra”.

Dương Thanh trầm ngâm một lát rồi nói: “Tới nhà họ Trần với tôi một chuyến!”

Dứt lời, anh quay đầu rời đi.

Lạc Bân sửng sốt một chốc mới lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Trần.

Người nhà họ Trần hoàn toàn không rõ ràng lắm về những chuyện đã xảy ra trước đó, chỉ biết Trần Hưng Hải đích thân dẫn người đi tìm Dương Thanh, nói là muốn báo thù cho Trần Anh Tuấn.

Đúng lúc này, Trần Hưng Hải đã dẫn người trở về.

“Bố, hẳn bố đã báo thù cho thằng Tuấn rồi chứ ạ?”

Một người phụ nữ trung niên vội vàng bước đến, đôi mắt đỏ bừng, vẻ mặt mong đợi hỏi.

Trần Anh Tuấn là con trai bà ta, từ tối qua tới nay, bà ta đã khóc cạn nước mắt rồi.

“Còn phải nói à? Cụ nhà mình đích thân ra tay, sao hung thủ có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật được?”

Những người khác cũng nhìn Trần Hưng Hải bằng vẻ mặt chờ mong.

Dù sao nhà họ Trần cũng là gia tộc giàu có hàng đầu của Châu Thành, vậy mà con cháu nhà họ lại bị người ta giết chết ngay tại Châu Thành này, đây quả thực là một điều sỉ nhục đối với nhà bọn họ.

Chỉ khi nào khiến cho hung thủ sát hại Trần Anh Tuấn chịu trừng phạt nghiêm khắc nhất thì mới rửa sạch được nỗi nhục này.

Tâm trạng của Trần Hưng Hải vốn đã rất tệ, lúc này lại bị người trong gia tộc vây lại hỏi han, lập tức nổi giận: "Cút hết cho tôi!"

Nói xong, lão ta tức giận đùng đùng bỏ về phòng riêng.

"Chẳng lẽ, thằng ranh kia còn sống?"

Người nhà họ Trần ý thức được điều gì đó, sắc mặt đều trở nên cực kì khó coi.

"Bố, giờ chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự phải cầu xin thằng ranh kia tha thứ cho mình?"

Trong biệt thự của Trần Hưng Hải, một người trung niên đứng trước mặt lão ta, hỏi với vẻ không cam lòng.

Ông ta là Trần Hạo, bố của Trần Anh Tuấn, bây giờ ông ta đang phừng phừng lửa giận.

Ý muốn giết người nồng đượm trong mắt Trần Hưng Hải, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Hiện giờ thằng ranh đó hoàn toàn không chịu gặp chúng ta, muốn được nó tha thứ gần như không có khả năng!"

"Vậy phải làm sao bây giờ ạ? Chắc chắn Hàn Khiếu Thiên sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu, lẽ nào nhà họ Trần ta thực sự đi tới bước đường cùng rồi sao?", Trần Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn.

"Ầm!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng động cơ gào rú ầm ĩ.

Sắc mặt Trần Hưng Hải và Trần Hạo lập tức xám xịt lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Oành!"

Cửa phòng bỗng bật tung ra, một bóng đen bay vèo đến, nặng nề rơi xuống dưới chân Trần Hưng Hải.

Khi nhận ra đó là một cái xác chết, nét mặt Trần Hưng Hải tràn đầy hoảng sợ.

“Ông chủ Trần, món quà lớn này có vừa lòng ông không?”

Giọng Dương Thanh bỗng vang lên, anh thong thả cất bước đi vào, sau lưng còn có Lạc Bân đi cùng.

“Ra là cậu!”

Con ngươi Trần Hưng Hải co rút lại, lão ta không ngờ Dương Thanh lại đích thân đến nhà mình.

Điều chủ yếu là, anh chỉ mang theo mình Lạc Bân, không có lấy một vệ sĩ đi cùng.

Động tĩnh bên này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều cao thủ ở nhà họ Trần, trong nháy mắt, bọn họ đã vây kín Dương Thanh và Lạc Bân ở giữa.

“Sao hả? Ông chủ Trần định giết tôi chắc?”

Dương Thanh hài hước hỏi Trần Hưng Hải.

Trái tim Trần Hưng Hải cũng đang điên cuồng nổi trống, ánh mắt tràn ngập giằng co, đắn đo có nên giết Dương Thanh hay không.

Nếu giết Dương Thanh, chắc chắn nhà họ Hàn sẽ không tha cho nhà họ Trần.

Nhưng nếu không giết, chỉ cần có thể nhận được sự tha thứ của Dương Thanh, nhà họ Trần còn có cơ may tồn tại.

So sánh hai bên, dường như chỉ có thể chọn không giết.

“Bố, giết nó là có thể báo thù cho thằng Tuấn nhà mình rồi!”

Trần Hạo nghiến răng nghiến lợi nói.

- ————

.

Chương 260: 260: Bị Lợi Dụng

Trần Hạo dữ tợn muốn giết người.
Dù sao ông ta cho rằng cái chết của Trần Anh Tuấn là do Dương Thanh gây ra.

Lạc Bân lạnh lùng nhìn Trần Hạo, thản nhiên nói: “Nói thế nào thì Trần Hưng Hải cũng được xem là nhân vật đứng đầu ở Châu Thành, không ngờ lại có một đứa con trai ngu xuẩn như ông, đúng là đáng buồn cho nhà họ Trần!”

“Ông nói cái gì?”

Trần Hạo lập tức nổi giận.

“Câm miệng!”

Trần Hưng Hải tức giận quát.
Lão ta hiểu rõ con trai của mình là người thế nào.

Mặc dù Lạc Bân nói hơi khó nghe nhưng đúng sự thật.

Trần Hạo thấy Trần Hưng Hải tức giận thì vội vàng im miệng lại nhưng ánh mắt vẫn đầy hận thù.

“Không ngờ cậu lại dám đến nhà họ Trần!”

Trần Hưng Hải nhìn Dương Thanh nói.

Lão ta càng lúc càng cảm thấy Dương Thanh không đơn giản. Người có thể khiến cho nhân vật hàng đầu như Lạc Bân và Tô Thành Vũ dốc hết sức lực hỗ trợ ngay trước mặt Mục Đông Phong thì chắc chắn không phải là người bình thường rồi.

Còn về mối quan hệ giữa Dương Thanh và Hàn Khiếu Thiên, lão ta tự động bỏ qua.

Theo lão ta thấy, Dương Thanh chỉ là tình cờ cứu mạng Hàn Khiếu Thiên, chẳng bao lâu sau ông cụ sẽ chẳng còn nhớ tới cậu ta là ai.

Bây giờ hai người Dương Thanh và Lạc Bân lại đến nhà họ Trần, chắc chắn bọn họ phải có chỗ dựa rồi.

Cuối cùng Trần Hưng Hải quyết định không ra tay.

Lão ta ra lệnh cho những cao thủ nhà họ Trần xung quanh đó: "Tất cả các người lui ra hết đi!"

"Bố…"

Trần Hạo hoảng sợ, mặt biến sắc, vừa định cản thì bị Trần Hưng Hải mắng: "Anh cũng cút khỏi đây cho tôi!"

Trần Hạo trừng mắt nhìn Dương Thanh với vẻ dữ tợn, sau đó chán nản rời đi.

Thoáng chốc, phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Dương Thanh, Lạc Bân, Trần Hưng Hải và một xác chết.

"Sếp Lạc và cậu Thanh đột nhiên đến thăm nhà họ Trần, chắc là có việc gì muốn nói?"

Trần Hưng Hải thờ ơ nhìn hai người nói, giọng điệu rất đúng mực.

Mặc dù Dương Thanh chỉ cần nói một câu là có thể khiến cho nhà họ Hàn ra mặt hủy diệt nhà họ Trần nhưng Trần Hưng Hải vẫn không tỏ ra lép vế trước mặt anh.

"Sếp Lạc, ông nói đi!"

Dương Thanh ngồi đối diện với Trần Hưng Hải.

Nhưng Lạc Bân chỉ đứng bên cạnh anh, qua đó có thể thấy được ông ta làm việc theo mệnh lệnh của Dương Thanh.

Chi tiết này khiến Trần Hưng Hải cực kỳ khiếp sợ.

"Vâng!"

Lạc Bân cung kính đáp lại, sau đó mới nhìn Trần Hưng Hải: "Trần Hưng Hải, ông nên cảm thấy may mắn, nếu không có cậu Thanh, e rằng nhà họ Trần của ông đã bị hủy diệt rồi".

"Hứ!"

Trần Hưng Hải lạnh lùng nói: "Có việc gì cứ nói thẳng, tôi ghét nhất là kiểu nói vòng vo như vậy!"

Lạc Bân dửng dưng nhìn lão ta: "Trần Hưng Hải, nếu cho ông một cơ hội trở thành gia tộc quyền thế duy nhất đứng đầu ở Châu Thành, ông có muốn không?"

Trần Hưng Hải ngây ra một hồi lâu rồi hoàn hồn, cười lạnh nói: “Lạc Bân, cậu tưởng Trần Hưng Hải tôi là kẻ đần sao? Cho dù có cơ hội như vậy, cậu sẽ tốt bụng cho tôi à?”

“Trần Hưng Hải, ông đừng không biết tốt xấu.
Chỉ cần cậu Thanh nói một câu, có thể khiến nhà họ Trần ông lập tức biến mất!”

Lạc Bân hơi bực, lạnh lùng nói: “Bây giờ ông chỉ có hai lựa chọn.
Một là tôi giúp đỡ ông làm nhà họ Viên biến mất, hai là nhà họ Trần bị tiêu diệt!”

“Ông nói vậy là có ý gì?”

Trần Hưng Hải cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ trong lời nói của Lạc Bân.

Lão ta biết rất rõ về tình hình của nhà họ Trần bây giờ, nếu Dương Thanh thật sự muốn tiêu diệt nhà họ Trần thì bọn họ không có khả năng chống lại được.

Nhưng Lạc Bân lại nói sẽ giúp đỡ lão ta tiêu diệt nhà họ Viên.

“Hung thủ thật sự giết cháu trai ông chính là nhà họ Viên.
Mà gã sát thủ này là do nhà họ Viên phái tới”.

Lạc Bân chỉ tay về phía xác chết mặc áo đen, lạnh lùng nói.

Mặt Trần Hưng Hải chợt biến sắc: “Không thể như vậy được!”

“Những gì nên nói tôi đã nói rồi.
Phải lựa chọn thế nào là chuyện của ông.
Cậu Thanh chỉ cho ông nửa ngày để suy nghĩ, hôm nay trước khi trời tối, nếu ông vẫn không trả lời thì cậu Thanh sẽ xem như ông chọn con đường chết!”

Lạc Bân nói xong, đứng lên nhìn Dương Thanh: “Cậu Thanh, chúng ta đi chứ?”

“Tôi cần bổ sung thêm một điều, cho dù ông lựa chọn con đường đầu tiên thì cũng chỉ là thay tôi quản lý chứ không phải để cho nhà họ Trần ông khống chế mọi chuyện ở Châu Thành”.

Dương Thanh chậm rãi đứng lên, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Trần Hưng Hải: “Ông tuyệt đối đừng âm mưu phản bội tôi.
Trước đây không lâu Châu Thành có một gia tộc đã biến mất chỉ trong một đêm đấy!”

“Ông có biết tại sao không? Bởi vì bọn họ đã lựa chọn phản bội tôi!”

Dương Thanh nói xong, xoay người rời đi.

Lạc Bân cũng nhìn Trần Hưng Hải nói: “Ông là người thông minh, chắc hẳn có thể suy nghĩ cẩn thận một số việc.
Nếu nhà họ Trần và nhà họ Tô thật sự trở thành thông gia thì địa vị của nhà họ Trần sẽ được tăng cao.
Đến lúc đó, người không muốn nhìn thấy cảnh tượng này nhất là ai?”

Lạc Bân nói xong cũng đi theo Dương Thanh.

Trần Hưng Hãi sợ hãi nhìn theo Dương Thanh đang rời đi.

Gần đây chỉ có một gia tộc bị diệt trong một đêm, đó chính là nhà họ Dương ở Châu Thành.

Chuyện này vốn là một vụ án bí ẩn, người của Châu Thành không biết đã có chuyện gì xảy ra.
Bọn họ chỉ biết Tiền Bưu rời khỏi nhà họ Dương, sau đó những kẻ thù mà nhà họ Dương từng đắc tội đều tìm tới.

Nếu không phải Dương Hướng Minh nhanh trí thì sợ rằng nhà họ Dương đã bị diệt tộc rồi.

Đối với các gia tộc quyền quý lớn ở Châu Thành, nhà họ Dương chỉ là gia tộc tuyến một ở Châu Thành lại có khả năng uy hiếp bọn họ lớn hơn so với hai gia tộc đứng đầu Châu Thành là nhà họ Trần và nhà họ Viên.

Bởi vì nhà họ Dương có Tiền Bưu, một dũng tướng có thể dễ dàng lấy đầu của người khác.

Tối qua, Tiền Bưu xuất hiện ở nhà hàng Bắc Viên Xuân, hơn nữa còn vô cùng cung kính với Dương Thanh.

Tất cả những điều này cho thấy Dương Thanh chính là người đã tiêu diệt nhà họ Dương ở Châu Thành.

Còn nữa, mấy lời Lạc Bân vừa nói cũng rất đáng để suy ngẫm.

Sau khi chuyện nhà họ Trần và nhà họ Tô trở thành thông gia bị lộ ra, Trần Anh Tuấn đã nhiều lần bị ám sát.
Bây giờ nghĩ lại, ở Châu Thành này chỉ có nhà họ Viên có địa vị sánh ngang với Trần, không muốn nhìn thấy nhà họ Tô và nhà họ Trần thành thông gia.

Nếu nói thế, quả thật có khả năng là nhà họ Viên sai người ám sát Trần Anh Tuấn.

Cho đến giờ phút này, lão ta mới nhận ra bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

“Bố, bố có sao không?”

Lúc này, Trần Hạo chạy vào, lo lắng nhìn Trần Hưng Hải.

Trần Hưng Hải nghiêm mặt nói: “Lập tức triệu tập dòng chính của nhà họ Trần, bố có chuyện quan trọng cần bàn bạc!”

“Bố, có phải đã xảy ra chuyện gì lớn không?”

Trần Hạo nghi ngờ hỏi.

“Cút!”

Trần Hưng Hải giận dữ hét lên.

Lão ta càng ngày càng bất mãn với đứa con trai này.

Trần Hạo vội vã chạy đi.

Ở bên này, Lạc Bân đang lái xe bỗng hỏi: “Chủ tịch, Trần Hưng Hải sẽ tin chúng ta chứ?”

“Tin thì sao? Không tin lại thế nào?”

Dương Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hờ hững hỏi ngược lại.

Lạc Bân nhất thời ngây ra, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng.

Đối với Dương Thanh, nhà họ Trần chẳng qua chỉ là một công cụ giúp anh quản lý Châu Thành, có hay không cũng chẳng sao.

Nếu nhà họ Trần thật sự muốn chết, vậy tiêu diệt là được. Chẳng qua bọn họ lại phải tìm người khác để quản lý Châu Thành.

“Tôi có thể tha thứ cho sự khiêu chiến của người khác, nhưng không thể tha thứ cho việc người khác lợi dụng mình!”

Dương Thanh đột nhiên mở mắt ra, lóe lên một luồng sát khí mãnh liệt: “Nhà họ Viên dám lợi dụng tôi, nhất định phải chết!”

- ——————

.

Chương 261: 261: Nguy Cấp

Trần Hưng Hải hành động rất nhanh.
Lão ta lập tức triệu tập dòng chính trong gia tộc, bàn bạc chuyện đối phó với nhà họ Viên.

Lúc người của nhà họ Trần biết phải đối phó với nhà Viên, mọi người đều chấn động.

Nhiều năm qua, nhà họ Viên và nhà họ Trần cùng nắm tay leo lên đỉnh cao của Châu Thành, bề ngoài vẫn luôn rất hòa thuận.

Vì vậy, địa vị của hai gia tộc này ở Châu Thành vẫn không cách nào bị lay động được.

Nhưng bây giờ Trần Hưng Hải bỗng muốn ra tay với nhà họ Viên, có thể tưởng tượng được mọi người kinh ngạc cỡ nào.

"Đây là chuyện tuyệt mật của nhà họ Trần, nếu để tôi biết ai dám tiết lộ ra ngoài, sẽ giết chết không tha!"

Trần Hưng Hải ngồi ở vị trí cao nhất, lạnh lùng nói.

"Con muốn biết tại sao chúng ta phải đột nhiên ra tay với nhà họ Viên?"

Có người hỏi: "Thực lực của nhà họ Viên tương đương với nhà họ Trần của chúng ta.
Nếu ra tay với bọn họ chỉ khiến cả hai đều chịu thiệt.
Đến lúc đó sợ rằng, cục diện ở cả Châu Thành sẽ có thay đổi rất lớn, nhà họ Trần chúng ta cũng sẽ trả giá đắt vì chuyện này".

Trần Hưng Hải liếc mắt nhìn người vừa nói, lạnh lùng nói: "Đã bao giờ tôi làm việc gì mà không nắm chắc chứ? Các người chỉ cần làm theo sự dặn dò của tôi là được rồi!"

"Vâng ạ!"

Mọi người đều đáp.

Trần Hưng Hải là chủ gia tộc, từ trước đến nay luôn nói là làm.

Ở nhà họ Trần có người sẽ thắc mắc về quyết định của lão ta, nhưng không ai dám trái lời.

Chẳng mấy chốc sau, người nhà họ Trần đều làm việc theo sự dặn dò của Trần Hưng Hải.

Còn Trần Hưng Hải lại gọi điện thoại cho Lạc Bân: "Nhà họ Trần đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể ra tay bất cứ lúc nào!"

Trần Hưng Hải không giải thích gì nhiều nhưng đã thể hiện ra quyết tâm của nhà họ Trần.

Lạc Bân nhếch miệng, chậm rãi nói: "Vậy thì bắt đầu đi!"

Cùng lúc đó, ở nhà họ Viên.

Trong một căn biệt thự sang trọng, tranh chữ của các chuyên gia thư pháp nổi tiếng treo quanh phòng sách.

Lúc này, trong tay Viên Sĩ Vũ - chủ nhà họ Viên đang cầm cây bút lông sói xanh tím thượng hạng đang cúi đầu bên bàn luyện thư pháp.

Ngòi bút di chuyển trên trang giấy Tuyên màu trắng, vẽ ra từng nét bút sắc sảo.

"Ha ha! Chữ này viết rất đẹp!"

Sau khi Viên Sĩ Vũ viết xong một chữ, lão ta hài lòng cười rộ lên.

"Rầm!"

Đúng lúc này, có người đẩy mạnh cửa phòng sách và bước vào.

"Ông chủ, không xong rồi!"

Đó là ông quản gia già với mái tóc bạc phơ, mặt mày hốt hoảng.

Tâm trạng Viên Sĩ Vũ đang vui vẻ lại bị phá hỏng vì quản gia xông vào.

"Ông hốt hoảng cái gì? Cho dù trời sập cũng có người chống đỡ!"

Viên Sĩ Vũ lạnh lùng nói: "Nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?"

“Ông chủ, bên phía ngân hàng vừa gọi điện thoại tới nhắc nhở về khoản vay, nói định giá tài sản của nhà họ Viên chúng ta không đạt tiêu chuẩn, cho nên muốn thu hồi lại khoản vay”.

“Còn nữa, tập đoàn Anh Hào bị tòa án niêm phong, nói là sổ sách có vấn đề”.

“Chưa hết, quản lý cấp cao của tập đoàn Thành Công đồng loạt từ chức.
Còn có cổ phiếu của tập đoàn Thành Công bị bán tháo ồ ạt, chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi mà giá trị thị trường của công ty đã bốc hơi hết sáu mươi phần trăm!”

“Còn nữa…”

Ông quản gia liên tục báo cáo những tin sốc.

Gương mặt luôn điềm tĩnh của Viên Sĩ Vũ thoáng biến sắc, đứng bật dậy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại xuất hiện nhiều vấn đề như vậy?”

“Ông chủ, không ai biết có chuyện gì xảy ra.
Ông chủ mau nghĩ cách đi.
Nếu trong vòng một giờ mà chúng ta không gom được số tiền lớn kia, nhà họ Viên sẽ tiêu đời thật đấy!”

Ông quản gia sắp khóc rồi, vô cùng sốt ruột.

Ngay khi nhà họ Viên đang rối loạn, Trần Hưng Hải cũng biết mọi chuyện đã xảy ra với nhà họ Viên, tim lão ta đập thình thịch.

Lão ta vốn còn hơi nghi ngờ, nhưng đến bây giờ mới biết Dương Thanh thật sự có thể dễ dàng tiêu diệt nhà họ Viên.

Cho đến nay, những việc làm của nhà họ Trần vẫn chưa thể lay động được nền tảng của nhà họ Viên.

Trước mắt, chỉ cần lấy một trong số những việc Dương Thanh đã làm với nhà họ Viên cũng có thể khiến cho nhà họ Viên sụp đổ trong vòng một ngày chứ đừng nói chi nhiều chuyện như vậy.

Đương nhiên Trần Hưng Hải biết rõ, chuyện này cũng xem như một lời cảnh cáo của Dương Thanh dành cho mình.

Cậu ta có tiêu diệt nhà họ Viên trong mấy phút ngắn ngủi, vậy cũng có thể diệt được nhà họ Trần.

Lão ta bỗng cảm thấy mình cực kỳ may mắn.
Nếu trước đó lão ta lựa chọn đối đầu với Dương Thanh thì e rằng nhà họ Trần cũng phải đối mặt với tất cả những gì mà nhà họ Viên đang phải đối mặt lúc này nhỉ?

Vào lúc này, khoảng hơn hai mươi chiếc Prado màu đen phóng như tên bắn về phía nhà họ Viên.

Chỉ hai mươi phút sau, những chiếc xe này đã chạy đến nhà họ Viên.

Trong chiếc Maybach dẫn đầu, Trần Hưng Hải phấn khích hét lên: “Tông thẳng vào!”

“Rầm!”

Chiếc xe dẫn đầu tông thẳng vào biệt thự của nhà họ Viên, những chiếc xe khác cũng tông thẳng vào theo.

Tất cả sản nghiệp của nhà họ Viên, chỗ thì bị niêm phong, chỗ bị hủy bỏ hợp tác, ngay cả quản lý cao cấp cũng bỏ đi luôn.

Có thể nói kinh tế của nhà họ Viên đã hoàn toàn sụp đổ.

Trong tình cảnh này, Trần Hưng Hải lại dẫn người đến nhà họ Viên.

“Trần Hưng Hải!”

Viên Sĩ Vũ nhìn thấy Trần Hưng Hải bước xuống xe thì vô cùng tức giận.

“Viên Sĩ Vũ, sau ngày hôm nay Châu Thành sẽ không còn nhà họ Viên nữa!”

Trần Hưng Hải lạnh lùng nói.

Lúc này, lão ta đã có tư cách nói câu này rồi, bởi vì nhà họ Viên đã hoàn toàn phá sản, không còn đáng sợ nữa.

Tất cả người nhà họ Viên tức giận nhìn Trần Hưng Hải, trong lòng họ đều biết những gì nhà họ Viên gặp phải hôm nay chắc chắn có liên quan đến nhà họ Trần.

“Trần Hưng Hải, quan hệ nhà họ Viên và nhà họ Trần từ trước tới nay vẫn luôn tốt đẹp, bây giờ ông lại huy động nhiều người đến nhà họ Viên của tôi, là muốn giậu đổ bìm leo sao?”, hai mắt Viên Sĩ Vũ đỏ ngầu, giận dữ hét lên.

Trần Hưng Hải cười khẩy nói: “Bây giờ nhà họ Viên nát như thế này, xứng để tôi giậu đổ bìm leo không?”

“Vậy ông muốn thế nào?”

Viên Sĩ Vũ cả giận nói.

“Nghĩ tới tình cảm nhiều năm của chúng ta, chỉ cần ông giao Viên Mộc và Viên Thiệu ra đây tôi có thể chừa cho ông một con đường sống!”

Trần Hưng Hải nói.

Sở dĩ lão ta dẫn người đến nhà họ Viên, ngoài việc muốn đuổi nhà họ Viên ra khỏi Châu Thành, còn có một nhiệm vụ khác nữa, đó là dẫn Viên Mộc và Viên Thiệu đi.

Mặt Viên Sĩ Vũ hơi biến sắc, lão ta chợt nhận ra, rất có thể hai đứa cháu mình có liên quan tới việc nhà họ Viên gặp phải tai họa ngày hôm nay.

Người nhà họ Viên cũng nghĩ như vậy, bọn họ đều nhìn về phía Viên Mộc và Viên Thiệu.

Lúc này Viên Mộc đang cố tỏ ra bình tĩnh, còn Viên Thiệu đã bị dọa cho run cầm cập.

Việc tìm sát thủ ám sát Trần Anh Tuấn là do hắn ta và Viên Mộc làm.
Bây giờ Trần Hưng Hải huy động người tới đây còn muốn dẫn bọn họ đi, chắc chắn có liên quan đến việc này.

“Trâu yếu còn hơn bò khỏe, ông thật sự tưởng nhà họ Viên chúng tôi dễ bắt nạt như vậy sao?”

Viên Sĩ Vũ tức giận gào lên.

Tuy lão ta đã đoán được đại khái nhưng sẽ không tỏ ra yếu thế trước mặt Trần Hưng Hải.

Trần Hưng Hải cười lạnh nói: “Nếu ông không muốn giao người, vậy tôi cũng chỉ có thể tự mình dẫn đi thôi!”

Trần Hưng Hải vừa nói xong liền vung tay lên: “Dẫn hai thằng oắt con kia đi cho tôi!”

“Tôi xem ai dám?”

Viên Sĩ Vũ gầm lên, mười mấy người đàn ông vạm vỡ xuất hiện, lập tức đứng chắn ở trước mặt đám người nhà họ Viên.

“Viên Sĩ Vũ, tôi thật lòng khuyên ông một câu, nếu ông giao hai thằng oắt con kia ra, tôi sẽ thả cho những người khác rời đi.
Nếu không, người nhà họ Viên đừng mong có ai sống sót!”

Trần Hưng Hải cũng không vội ra tay, nhưng thái độ cực kỳ hung hăng.

Viên Mộc và Viên Thiệu thuê sát thủ giết chết cháu nội của lão ta, cũng là người đã bị Dương Thanh chỉ đích danh, bất kể thế nào cũng phải dẫn đi.

Chắc hẳn đây cũng là thử thách của Dương Thanh đối với lão ta.
Nếu ngay cả chuyện nhỏ này mà lão ta cũng làm không xong, sao Dương Thanh có thể để lão ta quản lý Châu Thành được?

- ————

.

Chương 262: 262: Tôi Phải Bắt Đi

Nhất thời hai bên giằng co với nhau.

Mặc dù Trần Hưng Hải mang theo rất nhiều người, nhưng đây là địa bàn của nhà họ Viên, người của nhà họ Viên sẽ nhiều hơn.

Dù vậy, Trần Hưng Hải cũng không hề sợ hãi.

Đa số người trong dòng chính của nhà họ Viên đều có mặt ở đây, nếu xảy ra xung đột thì chắc chắn người nhà họ Viên sẽ chết rất nhiều.

"Trần Hưng Hải, chỉ với lực của một mình ông, tuyệt đối không thể nào khiến nhà họ Viên của tôi thiệt hại nghiêm trọng như vậy trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi được, rốt cuộc ai đang giúp ông đối phó với nhà họ Viên?"

Viên Sĩ Vũ bỗng nói.

Lão ta biết rằng nhà họ Viên không thể cứu vãn được nữa.

"Viên Sĩ Vũ, ngay cả việc ông đã đắc tội với ai ông còn không biết, chẳng trách sao nhà họ Viên bị tiêu diệt!", Trần Hưng Hải chế nhạo.

Viên Sĩ Vũ hơi nhướng mày: "Ông có ý gì?"

"Không phải tôi tìm người đối phó với nhà họ Viên, mà là nhà họ Viên đã đắc tội nhầm người".

Trần Hưng Hải nói: "Đương nhiên, cho dù không có cậu ta, tôi cũng sẽ không tha thứ cho nhà họ Viên, bởi vì cháu của ông đã giết chết cháu trai tôi! Bây giờ, ông đã biết tại sao tôi phải mang bọn chúng đi rồi chứ?"

Trần Hưng Hải nghiến răng nghiến lợi khi nói đến câu cuối.

Tuy Trần Anh Tuấn không quá nổi bật nhưng anh ta cũng là con cháu của nhà họ Trần.

Thậm chí vì điều này mà suýt chút nữa đã khiến nhà họ Trần bị tiêu diệt.

“Đồ khốn! Còn không mau cút ra đây!”

Viên Sĩ Vũ vô cùng tức giận, quát Viên Thiệu, người đang run rẩy trong đám đông kia, và Viên Mộc, người đang giả vờ bình tĩnh.

“Ông nội, chẳng qua nhà họ Trần mượn cớ này để ra tay với chúng ta mà thôi.
Bọn con với Anh Tuấn là bạn tốt của nhau, sao có thể thuê người giết cậu ta được?”

Viên Mộc giả vờ bình tĩnh nói.

Hắn ta đã hạ quyết tâm rằng dù có chết cũng không bao giờ thừa nhận rằng mình đã thuê sát thủ giết Trần Anh Tuấn.

“Đúng vậy, bọn con với Anh Tuấn là bạn tốt, chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, sao có thể giết anh ta được? Đây hẳn là âm mưu của nhà họ Trần, ông đừng có bị lừa!”

Viên Thiệu cũng vội nói, giọng nói hơi run rẩy.

Trần Hưng Hải cười lạnh: “Ranh con, vì bọn mày mà nhà họ Viên mới bị thiệt hại nặng như vậy, lẽ nào bọn mày muốn những người còn lại của nhà họ Viên chết chung sao?”

Lúc này vẻ mặt Trần Hưng Hải lạnh lùng, ánh mắt đầy sát khí.

Khi lão ta nói lời này, sắc mặt của nhiều người trong nhà họ Viên thay đổi hẳn, ánh mắt đầy căm hận nhìn Viên Mộc và Viên Thiệu.

“Ông chủ Trần đã nói là vì bọn mày mới khiến cho gia tộc phải gánh chịu tai họa lớn như vậy, bọn mày vẫn còn mặt mũi ở trong gia tộc để làm liên lụy đến những người khác?”

“Ông chủ, mọi chuyện mà nhà họ Viên gặp phải hôm nay đều do cặp ăn chơi lêu lổng này gây ra, mau đuổi cổ bọn họ ra ngoài, không chừng nhà họ Trần sẽ buông tha cho chúng ta!”

“Viên Mộc, Viên Thiệu, cút ra khỏi nhà họ Viên!”

…

Có người cầm đầu, lập tức có rất nhiều con cháu của nhà họ Viên yêu cầu đuổi cổ Viên Mộc và Viên Thiệu đi.

Sắc mặt Viên Sĩ Vũ rất khó coi, Trần Hưng Hải chỉ nói một câu lại có thể khiến người nhà họ Viên chủ động giao nộp Viên Mộc và Viên Thiệu.

“Người thì tôi có thể giao cho ông!”

Cuối cùng Viên Sĩ Vũ cũng lên tiếng, nhìn chằm chằm Trần Hưng Hải nói: “Nhưng nhất định phải giữ lại nhà họ Viên!”

Cho dù mọi thứ của nhà họ Viên đã bị hủy hoại, nhưng gốc rễ vẫn còn ở Châu Thành, nếu thật sự phải rời đi nơi khác, e là rất khó để nhà họ Viên xây dựng lại cơ đồ huy hoàng.

Chỉ cần nhà họ Viên được ở lại Châu Thành, họ có thể từ từ phát triển dựa trên những mối quan hệ trước đây.

Dù rất khó để đạt được đỉnh cao như lúc trước, nhưng ít nhất cũng có thể khiến nhà họ Viên trở nên tốt hơn.

Nghe vậy, Viên Mộc và Viên Thiệu bỗng tái mặt.

Cuối cùng Viên Sĩ Vũ vẫn lựa chọn bỏ rơi bọn họ sao?

Trần Hưng Hải lắc đầu: “Viên Sĩ Vũ, ông nên hiểu rằng người muốn tiêu diệt nhà họ Viên không phải là tôi”.

“Vậy thì để tôi gặp người đứng sau ông, tôi sẽ nói chuyện với cậu ta!”

Viên Sĩ Vũ nghiến răng nói.

“Viên Sĩ Vũ, ông đừng có được đằng chân lân đằng đầu, tôi chỉ dẫn kẻ giết người đi thôi đã là nể mặt ông lắm rồi.
Nếu ông còn lằng nhằng nữa, đừng trách tôi không khách sáo!”

Trần Hưng Hải tức giận nói.

Đương nhiên lão ta biết rõ, nếu để nhà họ Viên ở lại Châu Thành, lão ta sẽ đứng ngồi không yên.

Chỉ khi nhà họ Viên hoàn toàn bị đuổi khỏi Châu Thành thì địa vị của lão ta mới có thể ổn định được.

Lúc này, Viên Sĩ Vũ bỗng cảm thấy suy sụp.

Từ một gia tộc nhỏ, nhà họ Viên từng bước đi lên đỉnh cao ở Châu Thành, tốn không biết bao nhiêu thời gian và công sức,

vậy mà bây giờ mọi thứ đã bị hủy hoại chỉ trong nửa giờ đồng hồ.

Càng nghĩ lão ta càng không can tâm.

Cơ đồ của ngày hôm nay đều do tổ tiên nhà họ Viên đánh đổi bằng xương máu.
Nếu bị hủy trong tay lão ta thì khi chết, lão ta còn mặt mũi nào đi gặp ông bà tổ tiên cơ chứ!

“Trần Hưng Hải, tôi muốn nói chuyện với kẻ đứng sau ông, nếu không được thì chúng ta chiến đi!”

Viên Sĩ Vũ bỗng bình tĩnh nói, nhưng lại rất có khí phách, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bây giờ nhà họ Viên đã ra nông nỗi này, liệu họ còn sức chiến đấu nữa không?

Trần Hưng Hải không ngờ rằng Viên Sĩ Vũ lại quyết tâm như vậy.

Vào lúc này, một chiếc Phaeton màu đen chậm rãi dừng lại bên cạnh Trần Hưng Hải.

Hai bóng dáng bước ra khỏi xe.

“Cậu Thanh!”

Trần Hưng Hải một lần nữa gặp lại Dương Thanh, khẽ gật đầu với thái độ vô cùng kính cẩn.

Trong đám đông, khi Viên Mộc và Viên Thiệu nhìn thấy Dương Thanh, cả hai đều cảm thấy như đang mơ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy sự kính trọng của Trần Hưng Hải đối với Dương Thanh, bọn họ lại càng sợ hãi hơn.

Dương Thanh bước về phía trước cho đến khi đứng ở vị trí đối diện, cách Viên Sĩ Vũ khoảng hai mét thì anh dừng lại.

“Cậu là người đứng sau Trần Hưng Hải? Chính cậu là người đã hủy hoại nhà họ Viên của tôi và yêu cầu ông ta bắt cháu trai của tôi?”, Viên Sĩ Vũ đột nhiên nói.

Dương Thanh thờ ơ nói: “Cháu trai của ông đã thuê sát thủ giết người rồi vu oan giá họa cho tôi.

Vậy tôi tiêu diệt nhà họ Viên của ông và bắt chúng đi có gì là sai?”

“Không có chứng cứ, dựa vào cái gì mà bắt người của nhà họ Viên tôi đi?”

Viên Sĩ Vũ phản bác.

“Chứng cứ?”

Dương Thanh bật cười: “Ai có thể ngăn cản người mà Dương Thanh tôi muốn bắt đi?”

“Cậu đừng quá đáng như thế!”

Viên Sĩ Vũ cố gắng hết sức để kiềm chế cơn tức giận của mình.

“Quá đáng? Ha ha! Vậy thì tôi sẽ cho ông biết, như thế nào gọi là quá đáng!”

Dương Thanh cười lạnh, sau đó quay người từng bước đi về phía Viên Mộc và Viên Thiệu.

Các cao thủ nhà họ Viên lập tức vây quanh Dương Thanh, sắc mặt Trần Hưng Hải bỗng thay đổi, vừa định cho người ra tay, liền nghe thấy Dương Thanh nói: “Nhìn thôi được rồi!”

Câu này rõ ràng là nói với Trần Hưng Hải.

“Giết thằng khốn này cho tôi!”

Thấy Dương Thanh bị đám người vây quanh, Viên Thiệu hung dữ quát lên.

Nhưng không ai nghe lời hắn ta cả.

Dù có cho Viên Sĩ Vũ mười lá gan, lão ta cũng không dám làm gì Dương Thanh.

Người có thể xóa sổ nhà họ Viên chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi là người mà ông ta có thể đắc tội sao?

Trừ khi lão ta không màng tới mấy chục mạng người của nhà họ Viên.

“Nếu không muốn chết thì cút đi cho tôi!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Hơn mười tên cao thủ đứng trước mặt Dương Thanh, bảo vệ Viên Mộc và Viên Thiệu ở phía sau, không một ai lùi bước.

“Bụp!”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng ra tay.

Một phát đá văng tên cao thủ nhà họ Viên đang đứng trước mặt anh.
Hắn ta phun ra một ngụm máu, bay ra xa hơn mười mét, ngã xuống đất, bất động rồi ngất lịm đi.

Không gian bỗng im phăng phắc!

Đó là cao thủ mà nhà họ Viên đã bỏ ra khối tiền để thuê về, vậy mà lại bị Dương Thanh đá ra xa hơn mười mét.

“Tôi đã nói rồi sao không chịu nghe?”

Giọng Dương Thanh bỗng vang lên.

Lúc này, anh đã đến trước mặt Viên Mộc và Viên Thiệu.

Viên Mộc nãy giờ vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh, nhưng bây giờ người lại run bần bật.

Về phần Viên Thiệu, hắn ta sợ tới mức toàn thân bủn rủn, ngồi phịch xuống đất với một vũng nước dưới mông.

- ————

.

Chương 263: 263: Sự Thật Sáng Tỏ

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Viên Mộc, bỗng hỏi: “Anh đã thuê người giết Trần Anh Tuấn rồi loan tin khắp nơi rằng chuyện đó là do tôi làm, đúng không?”

“Anh đừng ngậm máu phun người!”

Viên Mộc ra sức phủ nhận, cắn răng: “Tôi chỉ biết tối qua Trần Anh Tuấn tìm sát thủ, định giết anh ở đỉnh Ngũ Hành Sơn, nhưng anh vẫn không hề hấn gì.
Ngay sau đó Trần Anh Tuấn bị giết trên đường về nhà, người khác nghi ngờ anh cũng bình thường thôi!”

Nghe thấy Viên Mộc nói thế, Trần Hưng Hải hơi kinh ngạc. Nếu hắn ta không nói thì lão ta cũng không biết chuyện này.

“Tôi rất tò mò, trừ tôi và Tô San, thêm cả người trong cuộc là Trần Anh Tuấn ra, những người khác đều không biết chuyện anh ta đã tìm sát thủ để giết tôi, sao anh lại biết thế?”

Dương Thanh hỏi với vẻ khó hiểu.

Cho dù Viên Mộc cảnh giác đến mấy thì cũng không để ý tới chi tiết này.
Nghe thấy Dương Thanh hỏi thế, Viên Thiệu đang xụi lơ dưới đất bỗng run rẩy.

Dù sao hắn ta cũng có phần trong chuyện này.

“Sau khi hai người đấu với nhau xong, Trần Anh Tuấn đã kể với tôi như thế”.

Viên Mộc ra vẻ bình tĩnh nhưng rõ ràng đã không còn tự tin như hồi nãy nữa, ánh mắt hơi láo liên.

“Bốp!”

Dương Thanh bỗng vung tay lên, Viên Mộc đứng trước mặt anh bay xa tận mấy mét.

Mấy chiếc răng bay ra khỏi miệng Viên Mộc, trong miệng hắn ta đầy máu tươi.

“Viên Mộc!”

Viên Sĩ Vũ lập tức nổi giận.

Ngay sau đó, Dương Thanh bước đến trước mặt Viên Thiệu đang ngồi bệt dưới đất, nhìn hắn ta từ trên cao, vẫn rất thản nhiên: “Giờ đến lượt cậu!”

“Anh… anh Thanh, tôi… tôi không biết gì hết”.

Dương Thanh còn chưa hỏi, Viên Thiệu đã sợ chết khiếp, giọng nói cũng run rẩy theo.

Lúc này, trong đầu Viên Thiệu chỉ còn lời dặn của Viên Mộc, không được nói cho bất cứ ai biết chuyện hắn ta đã tham gia vào việc thuê người giết Trần Anh Tuấn.

Đương nhiên hắn ta biết rõ, nếu nói thật lúc này, chắc chắn Dương Thanh sẽ giết hắn ta.

“Tôi còn chưa hỏi mà cậu đã không biết à?”

Dương Thanh lắc đầu, nhắm mắt lại: “Tôi hỏi gì thì cậu đáp nấy, nếu câu trả lời của cậu khiến tôi bất mãn, tôi sẽ đánh gãy một chân của cậu, nếu nó vẫn khiến tôi bất mãn thì tôi sẽ đánh gãy nốt chân kia, đến khi tay chân cậu gãy hết thì vẫn còn chuyện đáng sợ hơn đang chờ cậu”.

“Dương Thanh, cậu đang định tra tấn ép cung à?”

Viên Sĩ Vũ siết chặt nắm tay, tức giận quát.

Người làm ông nội như lão ta biết rõ Viên Thiệu là người thế nào.

Hắn ta là đồ hèn nhát, mềm nắn rắn buông, nếu bị Dương Thanh ép cung, có lẽ hắn ta sẽ thừa nhận cả những chuyện không có thật mất.

“Xoẹt!”

Trong tay Dương Thanh đã có thêm một viên đá cuội từ bao giờ.
Viên Sĩ Vũ vừa dứt lời, anh đã tiện tay ném nó đi, viên đá đó lập tức xẹt qua mặt lão ta.

Viên Sĩ Vũ bỗng cảm thấy mặt đau rát, vô thức đưa tay lên sờ, phát hiện đã chảy máu rồi.

Chiêu này của Dương Thanh khiến mọi người kinh hãi.

Khi ở trong tay anh, viên đá đó chẳng khác gì viên đạn, đáng sợ nhất là Dương Thanh đã điều khiển nó chính xác đến mức chỉ cắt rách da mặt Viên Sĩ Vũ mà thôi.

Nếu vừa rồi anh nhắm vào cổ lão ta thì sao?

"Tôi không thích người khác lắm lời khi tôi đang hỏi, nếu có lần sau, giết!"

Dương Thanh nói bằng giọng bá đạo.

Anh vừa dứt lời, xung quanh yên ắng hẳn, không ai dám nói gì nữa.

Trong mắt Viên Sĩ Vũ tràn ngập sự sợ hãi, lão ta kiêng dè thực lực của Dương Thanh, chỉ có thể im miệng.

Tim Trần Hưng Hải đập thình thịch, lão ta đã từng gặp cao thủ nhưng chưa thấy ai đáng sợ như Dương Thanh.

Hồi nãy anh đá bay cao thủ nhà họ Viên, còn giờ thì lại khiến người khác bị thương bằng đá.

Ngay cả Tiền Bưu cũng không có thực lực đó nhỉ?

Trần Hưng Hải bỗng hiểu tại sao Dương Thanh lại bảo mình đứng quan sát rồi.
Anh đang uy hiếp lão ta, để lão ta không dám chống đối, bằng không anh chỉ cần một hòn đá để lấy mạng lão ta.

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc tại sao Trần Anh Tuấn lại chết?"

Dương Thanh bỗng hơi nhếch môi, cười nhạt.

Trong mắt Viên Thiệu, nụ cười này như đến từ ác ma dưới địa ngục.

"Tôi… tôi…"

Viên Thiệu chỉ nói được hai chữ "tôi" rồi không dám nói tiếp nữa.

Nếu nói ra sự thật thì chỉ có đường chết!

Nhưng nếu không nói thì sẽ phải chịu đau đớn vô tận, sau đó vẫn chỉ có đường chết!

Cho dù nói hay không cũng chết, hắn ta biết mở miệng thế nào đây?

“Chỉ cần cậu nói ra sự thật, tôi đảm bảo cậu sẽ không chết!”

Dương Thanh cũng nhận ra nỗi lo của Viên Thiệu, bèn cười híp mắt.

“Anh… anh nói… thật à?”, Viên Thiệu động lòng.

“Dương Thanh tôi chưa bao giờ thất hứa”, Dương Thanh cao giọng.

“Viên Thiệu, không, không được nói!”

Viên Mộc lúng búng nói.

Hắn ta biết nếu tiết lộ chuyện kia thì hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào, đương nhiên hắn ta không muốn Viên Thiệu nói ra.

“Vẫn còn nói được à, để tôi giúp anh im lặng vĩnh viễn nhé!”

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Viên Mộc rồi búng tay, một viên đá nhỏ lập tức đâm thủng họng Viên Mộc.

Mọi người còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Dương Thanh búng tay một cái.

Ngay sau đó, Viên Mộc vô thức ôm họng mình, rất nhiều máu chảy ra từ kẽ tay hắn ta.

Xung quanh lặng ngắt như tờ!

Viên Mộc vừa sợ tới mức tè ra quần lập tức đại tiểu tiện không kiểm soát, mùi thối gay mũi tràn ngập không gian.

“Nếu đưa đến bệnh viện trong vòng mười phút thì có lẽ vẫn giữ được tính mạng”, Dương Thanh nhắc.

“Viên Mộc!”

Viên Sĩ Vũ bỗng hét lên rồi nhào tới.

“Dương Thanh, tao phải giết mày!”

Mắt Viên Sĩ Vũ đỏ ngầu, lão ta gào lên.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sự sắc sảo: “Muốn tôi chết ư, ông chắc chứ?”

Ánh mắt đáng sợ của Dương Thanh như ánh nhìn từ dã thú, khiến Viên Sĩ Vũ sợ tới mức người đầm đìa mồ hôi lạnh.

“Đưa nó đến bệnh viện đi!”

Viên Sĩ Vũ tức giận gào lên với đám người.

Viên Mộc mới bị đâm thủng họng chứ chưa đến mức hết đường cứu chữa, nhưng nếu đưa tới bệnh viện trễ thì vẫn sẽ chết.

Bây giờ lão ta chỉ có thể thỏa hiệp.

“Trần Anh Tuấn đã chết thế nào? Tôi không muốn hỏi vấn đề tương tự đến lần thứ ba! Nếu cậu không trả lời, tôi cũng không biết viên đá tiếp theo sẽ bắn vào chỗ nào đâu đấy!”

Dương Thanh lại nhìn về phía Viên Thiệu, còn kẹp một viên đá nhỏ giữa hai ngón tay.

Tuy đó chỉ là một viên đá nhưng lại khiến hắn ta sợ hãi hơn bất cứ thứ gì khác.

“Viên Thiệu, nói hết những gì cháu biết đi!”

Viên Sĩ Vũ cắn răng.

Lão ta biết rõ, nếu Viên Thiệu dám giấu giếm nữa thì chỉ còn con đường chết.

“Anh tôi đã tìm người giết Trần Anh Tuấn, anh ấy nói đây là cơ hội ngàn năm có một của nhà họ Viên chúng tôi.
Chỉ cần Trần Anh Tuấn chết, chẳng những đám hỏi giữa nhà họ Tô và nhà họ Trần sẽ đi tong mà còn có thể mượn tay nhà họ Trần để trừ khử anh nữa”.

Viên Thiệu khóc lóc: “Chuyện này đều do anh tôi làm, không liên quan gì đến tôi hết, thật sự không liên quan gì đến tôi, xin anh đừng giết tôi! Đừng giết tôi mà!”

“Trước đó Tô San bị ám sát mấy lần, cũng do anh ta làm à?”, Dương Thanh chợt hỏi.

“Đúng thế, đều do anh tôi làm, anh ấy đã tìm người ám sát cả Tô San lẫn Trần Anh Tuấn, nhưng mãi vẫn không thành công”.

Viên Thiệu vội đáp.

Mặt người nhà họ Viên xám ngoét như tro.

Trước đó họ vẫn ôm hy vọng, nhưng giờ thì hy vọng đã hoàn toàn vỡ nát rồi.

“Ông chủ Trần, chuyện còn lại giao cho ông!”

Dương Thanh đã biết được cái mình cần, về phần phải đối phó với nhà họ Viên thế nào thì đó là chuyện của Trần Hưng Hải.

- ————

.

Chương 264: 264: Yên Nghỉ Đi

Nếu không vì đe dọa Trần Hưng Hải, Dương Thanh đã không đích thân đến nhà họ Viên, chỉ cần Lạc Bân ra tay là đủ để nắm giữ Châu Thành rồi.

Chuyện nhà họ Dương ở Châu Thành lúc trước chính là bài học xương máu.

Anh cứ tưởng nhà họ Dương sẽ trung thành, không ngờ họ dám lợi dụng anh.

Đối với Trần Hưng Hải, tất cả những chuyện vừa xảy ra đã tạo thành mối đe dọa khổng lồ.

Đồng thời, nó cũng giúp lão ta biết rõ sự thật về cái chết của Trần Anh Tuấn, từ đó không hận Dương Thanh nữa mà chỉ biết ơn.

“Cảm ơn cậu Thanh!”

Trần Hưng Hải cảm ơn một cách chân thành.

Lão ta hiểu rất rõ, nếu Dương Thanh muốn tiêu diệt nhà họ Trần thì nhà họ Trần cũng sẽ phải đối diện với tất cả những gì mà nhà họ Viên đã trải qua.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Nhớ kỹ lời tôi nói, tôi có thể khoan dung trước sự thách thức của người khác, nhưng không thể dễ dàng tha cho kẻ phản bội! Nếu phản bội tôi thì chỉ có con đường chết!”

Nghe thấy thế, Trần Hưng Hải run rẩy, vội cam đoan: “Cậu Thanh cứ yên tâm, Trần Hưng Hải tôi thề sẽ không bao giờ phản bội cậu!”

Chiêu đả thương người khác bằng đá mà Dương Thanh vừa để lộ quả là đáng sợ hơn tất cả các loại súng đạn trên đời, Trần Hưng Hải nào dám có ý phản bội chứ?

Sau khi cảnh cáo Trần Hưng Hải xong, Dương Thanh bước về phía chiếc Phaeton khiêm tốn của mình, Lạc Bân đích thân lái xe đưa anh đi.

“Viên Sĩ Vũ, giờ ông còn gì để nói không?”

Sau khi thấy Dương Thanh đi, Trần Hưng Hải lạnh lùng nhìn Viên Sĩ Vũ.

Rốt cuộc nguyên nhân về cái chết của Trần Anh Tuấn cũng được công bố, còn cả mấy lần anh ta bị ám sát trước đó nữa, cuối cùng sự thật cũng sáng tỏ.

Mọi chuyện đều do một người trẻ tuổi của nhà họ Viên gây ra.

Viên Sĩ Vũ có vẻ bi ai, thở dài, bỗng nói: “Oan có đầu, nợ có chủ! Tất cả những gì Viên Mộc làm đều không liên quan đến nhà họ Viên!”

Nghe thấy thế, người nhà họ Viên đều rất cảm khái.

Viên Mộc là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của nhà họ Viên, vẫn luôn được bồi dưỡng để nối nghiệp Viên Sĩ Vũ sau này, hơn nữa thực tế cũng cho thấy hắn ta đúng là rất xuất sắc.

Nếu lần này họ không đánh giá thấp thực lực và gia thế của Dương Thanh, có lẽ bên bị tiêu diệt chính là nhà họ Trần, sau hôm nay, Châu Thành sẽ do nhà họ Viên nắm giữ.

Nhưng hôm nay, Viên Sĩ Vũ đã hoàn toàn từ bỏ Viên Mộc rồi.

Nhưng người nhà họ Viên vẫn có thể hiểu được, dù sao lần này sai lầm của Viên Mộc cũng quá lớn, đã hủy diệt cả nhà họ Viên.

“Ông chỉ đẩy một hậu duệ nhà họ Viên ra để gánh hết trách nhiệm mà đã muốn tôi bỏ qua cho rồi à?”

Mắt Trần Hưng Hải đỏ ngầu, giận dữ hét.

Những năm gần đây, tuy bề ngoài nhà họ Viên và nhà họ Trần có vẻ hòa thuận nhưng lại ngấm ngầm đấu đá với nhau.

Nhất là mấy năm trước, khi nhà họ Viên còn xưng vương xưng bá, họ đã chèn ép nhà họ Trần đủ đường.
Nếu không có Trần Hưng Hải, nhà họ Trần đã bị xóa sổ từ lâu.

Trần Hưng Hải đã phải nén giận rất lâu, cuối cùng hôm nay cũng được lên mặt.

“Nhà họ Viên đã bị xóa sổ rồi, ông còn muốn thế nào nữa?”, Viên Sĩ Vũ giận dữ hét.

“Trừ Viên Mộc ra, tôi còn muốn ông chết!”

Trần Hưng Hải bỗng chỉ tay vào Viên Sĩ Vũ, trong mắt tràn ngập sự kiên quyết: “Ông chết rồi tôi mới có thể yên tâm!”

Tất cả người nhà họ Viên đều ngơ ngác, ngay cả Viên Sĩ Vũ cũng khó thoát khỏi cái chết ư?

“Ha ha!”

Viên Sĩ Vũ bỗng phát ra tiếng cười bi thương: “Vì con cháu đánh giá sai đối thủ, chẳng những cơ nghiệp mấy đời của nhà họ Viên bị hủy hoại trong chốc lát mà tôi còn phải chết theo, trời muốn cắt đứt đường sống của nhà họ Viên rồi!”

Lúc này trong mắt Viên Sĩ Vũ tràn ngập sự bi thương chứ không hề có vẻ sợ hãi nữa.

Người nhà họ Viên cũng có vẻ bi thương nhưng không dám cầu xin.

“Bịch!”

Ngay sau đó, trước sự kinh hãi của tất cả mọi người, Viên Sĩ Vũ bỗng quỳ xuống đất.

Ngay cả Trần Hưng Hải cũng kinh ngạc đến mức ngây người.

“Ông chủ Trần, Viên Mộc thuê người giết cháu ông, phải đền mạng là đúng! Tôi là chủ gia tộc họ Viên, đương nhiên cũng phải chịu trách nhiệm về chuyện này, nhưng xin ông hãy tha cho những người khác của nhà họ Viên!”

Viên Sĩ Vũ nói với vẻ cầu xin, lão ta quỳ xuống vì muốn giữ được dòng máu của nhà họ Viên.

Trần Hưng Hải vô cùng cảm khái, chủ của một gia tộc từng kề vai sát cánh với lão ta lại đang quỳ trước mặt lão ta.

Tuy thắng nhưng lão ta cũng không thấy vui, chỉ cảm thấy mất mát.

Hai người đều là chủ của gia tộc quyền quý bậc nhất, từng là bạn bè, cũng từng là kẻ thù.

Lão ta chợt nghĩ, nếu hôm nay lão ta và Viên Sĩ Vũ đổi vai cho nhau, liệu Viên Sĩ Vũ sẽ làm thế nào?

Liệu Viên Sĩ Vũ có bỏ qua cho lão ta không?

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Trần Hưng Hải cũng gật đầu: "Được, tôi đồng ý với ông, nhưng điều kiện tiên quyết là tất cả người nhà họ Viên phải rời khỏi Châu Thành, đồng thời suốt đời không được trả thù nhà họ Trần, bằng không, tôi sẽ tìm mọi cách để giết sạch người nhà họ Viên!"

Mắt Viên Sĩ Vũ bỗng rơm rớm nước mắt, lão ta thành khẩn nói: "Cảm ơn!"

Sau khi dứt lời, lão ta đứng dậy, nhìn người nhà họ Viên rồi cao giọng nói: "Hôm nay mọi người hãy rời khỏi Châu Thành, đừng quay về nữa! Nếu ai dám trả thù nhà họ Trần thì chính là tội nhân thiên cổ của nhà họ Viên!"

"Chủ gia tộc!"

"Chủ gia tộc!"

…

Người nhà họ Viên bật khóc.

Viên Sĩ Vũ kiêu ngạo đến mức nào chứ, ngay cả khi chủ của gia tộc quyền thế bậc nhất tỉnh lỵ tới đây, lão ta cũng chưa từng quỳ xuống một lần.

Nhưng bây giờ lão ta lại quỳ trước mặt Trần Hưng Hải, cầu xin Trần Hưng Hải để bảo vệ dòng máu nhà họ Viên.

Đối với người như Viên Sĩ Vũ, danh dự chính là mạng sống.

Có thể tưởng tượng được vào giây phút quỳ xuống, lão ta đã không cam lòng và tuyệt vọng đến mức nào.

"Ông chủ Trần, cảm ơn!"

Viên Sĩ Vũ bỗng nói lớn.

"Phập!"

Viên Sĩ Vũ vừa dứt lời, một con dao găm đang lóe lên ánh sáng bạc bỗng xuất hiện trong tay lão ta.
Lão ta đâm thẳng nó vào tim mình.

Máu tươi ào ào chảy ra, bộ đồ màu trắng lập tức bị nhuộm đỏ.

“Chủ gia tộc!”

“Chủ gia tộc!”

…

Người nhà họ Viên thi nhau quỳ xuống, nét mặt vô cùng bi thương.

Trần Hưng Hải cảm thấy rất ngột ngạt, nhưng lão ta biết mình cũng sẽ làm thế nếu là Viên Sĩ Vũ.

Vì họ vốn là cùng một loại người.

“Đoàng!”

Tiếng sét bỗng rền vang trên bầu trời, ngay sau đó, mưa rào ầm ầm trút xuống.

Cả nhà họ Viên chìm trong nỗi bi thương.

Trần Hưng Hải bước đến trước thi thể Viên Sĩ Vũ, nói lớn: “Ông chủ Viên, yên nghỉ đi!”

“Ông chủ Viên, yên nghỉ đi!”

“Ông chủ Viên, yên nghỉ đi!”

…

Sau khi Trần Hưng Hải dứt lời, vô số cao thủ nhà họ Trần cũng thi nhau hét lên.

Giọng họ như từng đợt thủy triều, vang vọng khắp trang viên nhà họ Viên.

Tin nhà họ Viên bị xóa sổ nhanh chóng được truyền khắp Châu Thành.

Người ngoài cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Họ chỉ biết trong nửa tiếng ngắn ngủi, nhà họ Viên đã sụp đổ về mặt kinh tế trước, ngay sau đó các sản nghiệp còn lại cũng bị những phe phái khác chèn ép theo.

Sau đó nữa, Viên Sĩ Vũ tự sát, người xuất sắc nhất thế hệ trẻ nhà họ Viên - Viên Mộc cũng bị chặn giết trên đường tới bệnh viện.

Tất cả những người khác của nhà họ Viên rời khỏi Châu Thành chỉ trong một đêm.

Từ bây giờ, nhà họ Trần sẽ bước lên đỉnh cao của Châu Thành, không gia tộc nào có thể địch nổi.

Người ngoài đều biết Trần Hưng Hải đã trở thành người quyền lực nhất Châu Thành, nhưng chỉ mình Trần Hưng Hải biết, tất cả đều do Dương Thanh ban cho lão ta.

Lão ta chỉ là con rối của anh mà thôi.

- ————

.

Chương 265: 265: Mau Ăn Cho Tôi

Vài ngày sau, Lạc Bân lần lượt bàn giao những công việc trong tay mình cho Trần Hưng Hải.

Ban đầu, Dương Thanh muốn Lạc Bân đào tạo một trợ thủ đắc lực, sau đó giao mọi việc ở Châu Thành cho người trợ thủ đó, một tháng sau, anh sẽ sắp xếp để Lạc Bân đến trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh.

Nay nhà họ Trần đã quy phục Dương Thanh rồi, với địa vị bá chủ của nhà họ Trần ở Châu Thành thì không cần đợi một tháng sau mới để Lạc Bân rời đi.

Chỉ trong vòng một tuần, Lạc Bân đã bàn giao xong xuôi mọi chuyện cho Trần Hưng Hải.
Đọc truyện hay, truy cập ngay _ T RÙMtruyện.c o m _

Giang Hải, trên tầng cao nhất của chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh.

“Chủ tịch, chuyện ở Châu Thành đã xử lý xong, khi nào thì tôi đến Yến Đô?”

Lạc Bân đứng sau lưng Dương Thanh, nhìn người thanh niên đang chắp hai tay sau lưng, hai mắt nhìn về phía xa xăm.

“Những mặt lợi và hại của việc đi Yến Đô, tôi đã với ông cả rồi, bây giờ, ông vẫn muốn đi sao?”

Dương Thanh đột nhiên quay lại, nhìn Lạc Bân và hỏi.

Trong mắt Lạc Bân tràn đầy quyết tâm, dứt khoát gật đầu: “Thưa chủ tịch, tôi muốn đi!”

Vốn dĩ trong lòng Lạc Bân vẫn còn chút lo lắng, đối với ông ta, mọi chuyện xảy ra trong nhà họ Viên ngày hôm đó như viên thuốc an thần vậy.

Tuy nói rằng có thể suôn sẻ khiến kinh tế nhà họ Viên lụn bại là vì ông ta đã sắp đặt mạng lưới ở Châu Thành từ trước.

Vốn dĩ ông ta không định công khai kế hoạch của mình ở Châu Thành sớm như vậy đâu, nhưng do sự xuất hiện của

Dương Thanh đã khiến mọi chuyện được thực hiện sớm hơn dự kiến.

Hơn nữa, ông ta cũng hiểu rằng cho dù không có sự bố trí từ trước của mình, kết quả của Châu Thành cũng sẽ không đổi.

“Được, nếu ông đã kiên quyết như vậy, thì hôm nay ông tới Yến Đô đi vậy!”, Dương Thanh nói.

Anh vẫn cảm thấy luôn biết ơn Lạc Bân, bất kể là mưu trí hay là lòng trung thành của ông ta, anh đều nhìn thấy hết.

Ngay sau đó, bóng dáng một người đàn ông trung niên xuất hiện trong phòng làm việc.

“Cậu Thanh!”

Tiền Bưu bước vào.

“Ông về chuẩn bị đi Yến Đô, bảo vệ an toàn tính mạng cho Lạc Bân!”

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Nhất định phải bảo vệ an toàn cho ông ấy!”

“Rõ, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Dương Thanh, Tiền Bưu ngay lập tức đứng nghiêm, giọng nói hùng hồn như tiếng chuông.

“Dù thế nào đi chăng nữa, các ông cũng phải sống cho tôi!”

Ánh mắt Dương Thanh dịu đi rất nhiều, nhìn về phía hai người và căn dặn: “Nếu thật sự không đối phó được với tình thế ở Yến Đô, cho dù phải từ bỏ thì tôi cũng không trách hai người. Chỉ cần hai người còn sống, thì vốn của tôi vẫn còn!”

Cả Lạc Bân và Tiền Bưu đều cảm động.

Dương Thanh có thể nói câu này với họ, không còn nghi ngờ gì nữa, anh đã thật sự xem họ là người của mình rồi.

“Chủ tịch yên tâm, tôi nhất định sẽ không khiến cậu thất vọng!”

“Cậu Thanh, đừng lo lắng, chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ để cho sếp Lạc xảy ra chuyện gì đâu!”

Hai người lần lượt hứa hẹn.

Hôm đó, Lạc Bân cùng Tiền Bưu đến Yến Đô.

Dương Thanh cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào hai người họ.

Tập đoàn Nhạn Thanh là ký ức duy nhất mà mẹ để lại cho anh trên thế gian này, anh sẽ dốc hết sức để bảo vệ nó.

“Gia tộc Vũ Văn, sẽ có một ngày tôi đích thân đến tận cửa hỏi rõ người đó, tại sao năm xưa lại nhẫn tâm đuổi hai mẹ con tôi ra khỏi nhà như vậy!”

Ánh mắt Dương Thanh thoáng xẹt qua một tia sắc bén.

Khi sắp tan làm, Dương Thanh nhận được cuộc gọi từ Tô San: “Dương Thanh, tối nay anh rảnh không? Bố tôi muốn mời anh đi ăn tối”.

Tô San vui vẻ nói.

Dương Thanh vốn muốn qua lại với Tô Thành Vũ, vì vậy anh đã thuận miệng đồng ý.

Thật ra, kể từ sau lần đầu tiên gặp Tô Thành Vũ vào hôm anh trở về Giang Hải, Tô Thành Vũ đã nhiều lần âm thầm giúp đỡ anh.

Nếu không, chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải sẽ không thể thuận lợi giành được nhiều mối hợp tác quan trọng như vậy.

Vốn dĩ, vì mối quan hệ của Tô Thành Vũ với gia tộc Vũ Văn, Dương Thanh không có ấn tượng tốt với ông ta, sau khi trở về từ Châu Thành, anh đã cho người điều tra Tô Thành Vũ.

Kết quả khiến anh rất ngạc nhiên, bởi vì Tô Thành Vũ chỉ có quan hệ với Hàn Thiên Thành - quản gia cũ của nhà họ Vũ Văn mà thôi, chứ không hề có quan hệ gì với nhà Vũ Văn cả.

Khi xưa Hàn Thiên Thành tình cờ giúp đỡ nhà họ Tô, nên nhà họ Tô mới có địa vị như ngày hôm nay.

Chỉ cần không liên quan gì đến nhà Vũ Văn, thì không cần phải bài xích ông ta.

Nhà hàng Bắc Viên Xuân là một chuỗi nhà hàng của nhà họ Mục ở tỉnh lỵ.
Về cơ bản thì mọi thành phố đều có chi nhánh của Bắc Viên Xuân, và đều được xây dựng theo các tiêu chuẩn hàng đầu của mỗi địa phương.

Kể từ ngày hôm ở Châu Thành, nhà họ Mục bị Hàn Khiếu Thiên công khai cạch mặt, nhà họ Mục liền trở thành chuột qua đường, ai gặp cũng đánh.

Dù sao thì mấy năm nay, nhà họ Mục núp dưới cái bóng của nhà họ Hàn, ngang ngược phách lối, đắc tội không ít người.

Lại có Tô Thành Vũ ra tay, nên bây giờ nhà hàng Bắc Viên Xuân đã được nhà họ Tô mua lại.

Khi Dương Thanh đến nhà hàng, vì còn quá sớm so với giờ hẹn, nên anh đã tùy tiện chọn một chỗ ngồi ở sảnh lớn để ngồi đợi bố con nhà họ Tô đến.

“A! Cái cô này không có mắt à?”

“Cô có biết đồ của tôi đắt giá bao nhiêu không? Chanel đấy, hơn hơn trăm nghìn tệ lận có biết không hả!”

“Nếu hôm nay không đền đủ thì đừng hòng rời đi!”

Trên một bàn đôi cho tình nhân cách đó không xa, cô gái trẻ ăn mặc đẹp đẽ đang gắt gỏng với nhân viên phục vụ.

Đúng lúc này, một gã quản lý trung niên đầu hói, mặt bóng dầu bước tới.

“Cô Nguyệt, chuyện gì vậy ạ?”

Gã quản lý nhìn cô gái, cười xuề xòa.

“Xem xem các người tuyển loại phục vụ gì vậy hả? Làm đổ canh ra đầy người tôi rồi này.
Nếu không giải quyết thỏa đáng cho tôi thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Gương mặt với lớp trang điểm dày cộm của cô Nguyệt tức giận đùng đùng, nhưng sâu trong đôi mắt lại có chút lạnh lùng.

“Cái đồ ngu xuẩn này, cô mù à?”

“Dám làm bẩn quần áo của cô Nguyệt đây”.

“Cô có biết cô Nguyệt là ai không hả?”

“Nếu không bồi thường thì cô biết tay tôi”.

Quản lý nhà hàng mắng nữ phục vụ một trận xối xả.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý!”

Nữ phục vụ cả kinh, liên tục xin lỗi, trên mặt hiện rõ năm dấu tay do vừa rồi bị Ngụy Minh Nguyệt tát.

Vì nhân viên phục vụ đứng quay lưng với Dương Thanh nên lúc đầu anh không nhận ra, cho đến khi cô ta lên tiếng xin lỗi, anh mới biết cô ta là ai.

“Một câu xin lỗi là xong à?”

Ngụy Minh Nguyệt không chịu bỏ qua, đột nhiên đổ bát cơm trên bàn xuống dưới chân, rồi thô bạo giẫm lên chúng, nhếch mép nói: “Trông cô không giống loại người có thể đền nổi mấy trăm ngàn tệ.
Chỉ cần cô ăn hết chỗ cơm này, tôi sẽ không bắt cô đền tiền nữa! “

“Cái gì?”

“Cô gái này cũng độc ác quá.
Bảo cô phục vụ này ăn chỗ cơm mà cô ta giẫm lên cơ đấy!”

“Nói nhỏ thôi, cậu có biết cô gái đó là ai không? Cô ta chính là Ngụy Minh Nguyệt, cô chủ của nhà họ Ngụy, một trong bốn gia tộc lớn nhất Giang Hải đấy! Cẩn thận nhỡ đâu cô ta nghe được thì cậu chết chắc!”

…

Những người xung quanh bàn tán xôn xao, nhiều người thấy rất chướng mắt, nhưng do thân phận của Ngụy Minh Nguyệt nên không ai dám can thiệp.

Cô phục vụ đỏ mắt, nước mắt lưng tròng.

Đừng nói là một trăm nghìn, cho dù là mười nghìn, cô ta cũng không đền nổi.

Nhưng nếu không đền thì phải ăn chỗ cơm bị giẫm kia.

“Ăn nhanh lên, nếu không, đợi đến lúc tôi đổi ý rồi, cho dù cô muốn ăn cũng đã muộn!”, Ngụy Minh Nguyệt không ngừng thúc giục.

“Được rồi, tôi ăn!”

Cuối cùng cô phục vụ cũng hạ quyết tâm, mặt đẫm nước mắt.

Ngụy Minh Nguyệt nở nụ cười mãn nguyện vì đạt được ý đồ xấu.

Ngay lúc nhân viên phục vụ định ngồi xổm xuống, một cánh tay cường tráng đột nhiên giơ ta, giữ lấy vai cô: “Chờ đã!”

- ————

.

Chương 266: 266: Hả Lòng Hả Dạ

Những gì đang xảy ra bên này vốn là tâm điểm của của cả nhà hàng, nhưng khi Dương Thanh xuất hiện ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nữ nhân viên phục vụ nhìn thấy Dương Thanh thì rất ngạc nhiên: “Dương Thanh!”

Cô phục vụ này là Hạ Hà.

Lúc này, mắt cô ta đỏ hoe, nước mắt rưng rưng.

Cô ta xinh đẹp, dịu dàng và lương thiện tựa như búp bê trong lồng kính vậy.

“Trên áo cô không hề có một giọt nước canh nào mà bảo bạn tôi bồi thường.
Hình như hơi quá đáng thì phải?”

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Ngụy Minh Nguyệt, cô gái này thật là đáng ghét.

Anh nhìn qua rồi, chỉ có chỗ đặt bát đĩa bị đổ một chút canh thôi, còn quần áo của Ngụy Minh Nguyệt không hề bị nước canh văng lên.

Mà anh chàng đẹp trai ngồi đối diện Ngụy Minh Nguyệt đang híp mắt, từ nãy đến giờ cứ nhìn chằm chằm vào Hạ Hà.

Chẳng mấy chốc, Dương Thanh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng là Ngụy Minh Nguyệt thấy Hạ Hà xinh đẹp đến mức ngay cả bạn trai của cô ta cũng mê mẩn, nên mới ghen tị và cố tình gây sự với Hạ Hà.

“Là anh à!”

Ngụy Minh Nguyệt lúc này cũng đã nhận ra Dương Thanh, trên mặt dần dần lộ ra vẻ tức giận.

Cô gái này là cô chủ của nhà họ Ngụy, một trong bốn gia tộc lớn nhất Giang Hải.

Lần trước ở trước cửa nhà đấu giá Mạnh Ký, Ngụy Minh Nguyệt đã cố ý lôi kéo Dương Thanh, bảo anh đóng giả bạn trai cô ta để thoát khỏi cậu chủ Mạnh Xuyên của nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Nhưng sau khi bị Dương Thanh từ chối, cô ta đã vu khống cho Dương Thanh, nói anh bắt cô ta qua đêm với mình.

Mà Mạnh Xuyên lại đang theo đuổi Ngụy Minh Nguyệt, nên đã ghi thù với Dương Thanh.

Hôm nay là lần thứ hai Dương Thanh gặp cô gái này.

“Cô Nguyệt, cô quen biết cậu này ạ?”

Quản lý nhà hàng thận trọng hỏi.

Ngụy Minh Nguyệt đảo mắt, tức giận nói: “Ngụy Minh Nguyệt tôi có thân phận gì chứ? Làm sao có thể quen biết loại rác rưởi này được?”

“Nhà hàng các ông làm ăn kiểu gì vậy? Giờ đã biến thành bãi chứa rác rồi hả?”

“Hết phục vụ làm bẩn chiếc khăn choàng Chanel của tôi, giờ lại đến anh hùng rơm này đến giải cứu mỹ nhân, không sợ bị đồn ra ngoài sẽ làm trò cười cho người khác à?”

“Bây giờ, hoặc là để họ ăn hết chỗ cơm dưới đất rồi biến khỏi tầm mắt của tôi, hoặc là bảo họ đền tiền cho chiếc khăn choàng Chanel của tôi!”

Ngụy Minh Nguyệt quở trách gã quản lý một tràng dài, nhưng câu trước câu sau đều là đang sỉ nhục Dương Thanh.

Nói xong cô ta cầm đĩa thức ăn thừa đổ lên chỗ cơm trên đất, châm chọc nói: “Ăn cơm không tôi sợ các người nuốt không trôi, thêm chút đồ ăn nữa sẽ ngon hơn, ăn đi!”

Gã quản lý lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng quát Hạ Hà: “Còn không mau ăn đi?”

“Cậu nhóc, muốn học đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân thì trong tay phải có tiền, một anh hùng rơm không có tiền, mà dám khoác lác trước mặt cô Nguyệt sao?”

“Nếu còn muốn sống ở Giang Hải thì mau ăn hết chỗ cơm cùng con nhỏ này đi”.

Sau khi quát mắng Hạ Hà xong, gã quản lý lại tiếp tục gầm lên với Dương Thanh.

Nói xong còn cố ý giẫm lên đống đồ ăn trên mặt đất, thậm chí còn đè xuống miết miết mấy cái nữa chứ, khuôn mặt đầy dầu của ông ta tỏ vẻ khinh miệt: “Cậu nhóc, cậu có biết đây là nơi nào không? Đây là Bắc Viên Xuân, nhà hàng cao cấp nhất Giang Hải đấy!”

“Có biết cô Nguyệt đã bố thí cho hai người bữa ăn đáng giá bao nhiêu tiền không? Bát cơm đó được nấu từ loại gạo lứt đỏ đắt nhất thế giới, một bát nhỏ có giá tận hơn một nghìn tệ. Đĩa rau xanh nhỏ đó là loại rau hữu cơ hàng đầu được nhập khẩu từ nước ngoài, một bó nhỏ có giá hơn hai nghìn tệ đấy”.

“Một người là phục vụ, một người là một tên khố rách áo ôm, chắc chưa từng được ăn một bữa ăn đắt tiền như vậy đâu nhỉ? Còn không mau cảm ơn lòng tốt của cô Nguyệt đi!”

Gã quản lý châm biếm, ông ta biết rõ thân phận của Ngụy Minh Nguyệt, nên chỉ cần cô ta hài lòng, ông ta có thể làm bất cứ điều gì.

Hạ Hà hết sức hoảng sợ, mặc dù cô ta không biết Ngụy Minh Nguyệt là ai, nhưng nhìn thái độ của gã quản lý, cô ta biết Ngụy Minh Nguyệt có gia cảnh cực kỳ khủng.

Cô ta biết mình đã gây rắc rối cho Dương Thanh nhiều lần rồi, và cô ta thực sự lo lắng rằng Dương Thanh sẽ đắc tội với những nhân vật lớn vì mình.

“Dương Thanh, đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan gì đến anh, anh mau đi đi!”

Hạ Hà lo lắng thúc giục.

Cô gái ngốc nghếch tốt bụng này chỉ muốn một mình gánh chịu mọi thứ.

“Đi? Muốn đi đâu? Cậu ta còn chưa ăn cơm mà cô Nguyệt bố thí cho các người mà! Dám bước một bước thử xem?”

Gã quản lý đe dọa.

“Quản lý, chuyện này không liên quan gì đến bạn tôi, xin ông hãy để anh ấy về đi, được không?”

Hạ Hà khẩn khoản cầu xin, nước mắt chực trào, nhưng cô ta cố kìm lại, không để rơi một giọt nước mắt nào.

Tất cả những vị khách đến ăn đều rất bức xúc, nhưng vì biết thân thế của Ngụy Minh Nguyệt nên không ai dám lên tiếng nói giúp.

Ngụy Minh Nguyệt ngồi nhìn với vẻ mặt tự mãn, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Việc lần trước Dương Thanh từ chối cô ta trước cửa nhà đấu giá Mạnh Ký là nỗi nhục lớn nhất đối với cô ta.

Vốn dĩ đã ghi hận với Dương Thanh rồi, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây.

Đương nhiên cô ta sẽ không dễ dàng buông tha cho Dương Thanh.

Đôi mắt sắc bén của Dương Thanh híp lại nhìn gã quản lý nhà hàng: “Ông nói muốn chúng tôi ăn đồ do ông giẫm lên?”

“Đệch! Mày điếc à?”

Gã quản lý quát: “Đúng vậy, chỉ cần mày ăn hết đống đồ ăn dưới đất, tao sẽ cho mày đi!”

Có Ngụy Minh Nguyệt chống lưng, nên giờ ông ta không sợ gì cả.

Lửa giận bùng lên trong đôi mắt của Dương Thanh, đột nhiên anh bước về phía gã quản lý.

“Mày muốn làm gì?”

Thấy Dương Thanh đang đi về phía mình, gã quản lý kinh ngạc la lớn.

“Dương Thanh!”

Hạ Hà biết Dương Thanh giỏi võ, nên cô ta hoảng sợ, vô thức nắm lấy cánh tay của Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn lại Hạ Hà, khẽ cười: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không nặng tay đâu!”

Nói xong, Dương Thanh tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi một bước tiến lên, gã quản lý đều cảm thấy có chút hoảng sợ, cho đến khi Dương Thanh đi tới trước mặt ông ta, ông ta thẹn quá hóa giận, hét lớn: “Sao? Mày dám đánh tao chắc?”

“Đánh ông?”

Dương Thanh chế nhạo: “Đánh ông sẽ làm bẩn tay tôi mất!”

Khi nói những lời này, Dương Thanh đột nhiên duỗi một cánh tay ra, túm tóc gã quản lý nhà hàng rồi ấn mạnh xuống.

“Ầm!”

Mặt của gã quản lý đập thẳng xuống đất, Dương Thanh ấn mạnh đầu ông ta vào đống thức ăn bị giẫm khi nãy.

“Nếu ông đã cho rằng đống thức ăn này ngon như vậy thì hãy ăn cho hết đi!”

Dương Thanh tức giận đùng đùng, hai tia sáng lạnh buốt bật ra khỏi con ngươi đen như mực của anh.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt tại đây vô cùng bàng hoàng.

Không gian im ắng không một tiếng động, ai nấy cũng đều ngơ ngác nhìn Dương Thanh.

Nhưng nhiều người lại cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hành vi vừa rồi của gã quản lý khiến nhiều người phẫn nộ, nhưng vì có Ngụy Minh Nguyệt nên không ai dám đứng ra can ngăn.

Nhìn thấy Dương Thanh ra tay trừng trị gã quản lý, họ chỉ cảm thấy vô cùng hả dạ.

Ngụy Minh Nguyệt không ngạc nhiên khi thấy Dương Thanh làm điều đó.
Lần trước ở trước cửa nhà đấu giá Mạnh Ký, ngay cả Mạnh Xuyên mà Dương Thanh cũng dám đánh, huống chi là một gã quản lý nhà hàng.

Khóe mắt Ngụy Minh Nguyệt hiện lên một tia âm u lạnh lẽo cùng đắc ý.

- ——————

.

Chương 267: 267: Dừng Tay Lại Cho Tôi

Lực tay của Dương Thanh quá mạnh, ấn mạnh đầu gã quản lý nhà hàng xuống đất, khiến mặt ông ta bị đập mạnh xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Tiếng hét thảm thiết như tiếng heo bị cắt tiết, gã quản lý nhà hàng mặt bê bết máu, không biết gãy bao nhiêu chiếc răng.

Trên miệng và trên mặt toàn là đống đồ ăn bị giẫm nát lúc nãy.

Cả nhà hàng Bắc Viên Xuân không có âm thanh nào ngoài tiếng rống thảm thiết của ông ta.

Hạ Hà sững sờ, đây là "không nặng tay" mà anh nói à?

Đột nhiên cô ta nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt hoảng hốt, vội vàng thúc giục: "Dương Thanh, anh mau đi đi, nếu không thì không kịp nữa đâu!"

Mặc dù vừa đi làm được mấy ngày, nhưng cô ta cũng ý thức được một số việc, nhà hàng Bắc Viên Xuân này còn có giang hồ bảo kê.

Dương Thanh đánh gã quản lý nhà hàng, mấy tên giang hồ kia nhất định sẽ không để yên.

Nhưng khi Hạ Hà nói ra câu này cũng đã muộn rồi.

"Đánh người rồi đòi đi à? Đi nổi không?"

Một giọng nói giễu cợt đột nhiên vang lên.

Người ta thấy bảy, tám người đàn ông vạm vỡ lao ra từ phòng bao bên cạnh, ngay lập tức vây lấy Dương Thanh.

Sắc mặt Hạ Hà tái nhợt, trong lòng kinh hãi, lo lắng đến mức chảy nước mắt, đôi tay nhỏ bé vô thức nắm chặt lấy góc áo của Dương Thanh.

"Không ngờ đến Đại Miêu cũng ra mặt luôn rồi!"

"Đại Miêu là ai vậy? Ghê gớm lắm à?"

"Ngay cả Đại Miêu mà cậu cũng không biết à? Cả sản nghiệp của nhà hạ Tô, gia tộc giàu nhất Giang Hải, đều do một tay

Đại Miêu trông nom đấy.
Cậu nói xem có ghê gớm không?”

“Khiếp! Thế chẳng phải anh chàng này sắp toi rồi sao?”

“Toi là cái chắc rồi, một thanh niên mới ra đời có thể đắc tội được với người như thế sao?”

Những vị khách xung quanh ai nấy đều toát mồ hôi hột thay cho Dương Thanh, họ lo lắng nhìn người đàn ông trung niên đô con đứng ở giữa.

“Anh Miêu, anh phải làm chủ cho em!”

Gã quản lý nhà hàng mặt bê bết máu, lè nhè nói.

Đối với tình trạng thương tích của gã quản lý, Đại Miêu không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, mà chỉ híp mắt nhìn chằm chằm Hạ Hà đang đứng bên cạnh Dương Thanh.

Đôi mắt vốn đã không to gì rồi, nên khi gã híp lại, hai mắt chỉ còn là hai đường thẳng.

Hạ Hà cũng nhận ra rằng Đại Miêu đang nhìn chằm chằm vào mình, toàn thân run lên vì sợ hãi, vô thức nấp sau Dương Thanh.

“Dám đánh người của tao trên địa bàn của Đại Miêu tao, phải nói rằng mày can đảm lắm đấy nhóc”.

Đại Miêu cười híp mắt, ai không biết còn tưởng nụ cười của gã là nụ cười thánh thiện nữa đấy.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Nếu con chó của ông không sủa bậy thì sao tôi phải ra tay?”

“Mẹ kiếp! Thằng nhóc này điên rồi chắc?”

“Dám mắng người của Đại Miêu là chó trước mặt ông ta!”

“Như này là đang tìm cái chết rồi còn gì?”

“Đáng nhẽ anh ta vẫn còn con đường sống đấy, nhưng giờ chỉ còn đường chết thôi!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, mọi người ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Vẻ mặt của Đại Miêu vẫn như cũ, vẫn là nụ cười đó.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng gã sẽ tức giận thì gã lại đột nhiên bật cười.

“Này nhóc, mày cũng kiêu ngạo quá đấy! Thật sự không biết chữ chết viết như thế nào à?”.
Được tại — t r u m t r u y e n .c o m —

Đại Miêu bật cười nói, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ dữ tợn.

“Anh Miêu, anh đã thấy chưa? Đến anh mà nó còn không coi ra gì mà, loại người này nên đem đi làm mồi cho cá!”

Trên mặt gã quản lý lộ ra nụ cười điên cuồng.

Vốn dĩ ông ta lo là Đại Miêu sẽ bỏ qua cho Dương Thanh, nhưng không ngờ rằng đến cả Đại Miêu mà Dương Thanh cũng không coi ra gì.
Dựa vào sự hiểu biết của ông ta về Đại Miêu thì Dương Thanh chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ngụy Minh Nguyệt ở bên cạnh, ánh mắt lộ ra ý cười đắc ý.

Cô ta hiểu rất rõ Đại Miêu, biết gã cực kỳ háo sắc, cũng biết vừa hay hôm nay gã cũng có mặt ở đây.

Nếu Dương Thanh đã muốn ra mặt giúp Hạ Hà, vậy thì chỉ cần dụ Đại Miêu ra, chắc chắn gã sẽ thèm Hạ Hà nhỏ cả dãi, cứ như vậy Dương Thanh đắc tội Đại Miêu là cái chắc.

Còn tên đàn ông ngồi đối diện cô ta, cậu ta sớm đã bị dọa tè ra quần rồi.

Bạn trai của cô ta vốn không phải là cậu chủ nhà giàu gì, mà chỉ là một cậu sinh viên trường đại học thể thao được cô ta bao nuôi mà thôi, chỉ đơn giản là cậu ta rất đẹp trai và hợp khẩu vị của cô ta.

Một cậu sinh viên còn chưa bước chân ra khỏi cổng trường đại học, nào đã được chứng kiến cảnh tượng như vậy bao giờ?

“Này nhóc, mày vẫn còn rất trẻ, con đường phía trước còn dài, nể mặt bạn gái mày, tao sẽ để mày đi!”

Đại Miêu không hề giấu giếm mục đích của mình, híp mắt nói.

“Vậy cảm ơn ông nhiều nhé!”

Dương Thanh cố ý không hiểu ý tứ trong câu nói của Đại Miêu, anh nắm tay Hạ Hà nói: “Đi thôi!”

Hạ Hà đã bị dọa cho ngây người rồi, lúc này cô ta để mặc Dương Thanh dắt mình đi.

Tuy nhiên, họ vừa đi được mấy bước thì đột nhiên nghe thấy tiếng quát phía sau: “Đứng lại cho tao!”

Là Đại Miêu, lúc này, cuối cùng sắc mặt gã cũng có chút biến đổi, biểu cảm của gã rõ ràng rất là không vui.

“Còn có chuyện gì à?”

Dương Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Nhóc, mày thật sự không hiểu?”

“Hay giả vờ không hiểu?”

“Tao bảo mày đi, chứ không phải bảo mày dắt cô gái này đi!”

“Nếu không phải vì mày có cô bạn gái xinh đẹp như thế này thì tao có thể thả mày đi yên ổn như vậy sao?”

Đại Miêu cười mỉa mai nói, rồi híp mắt nhìn chằm chằm Hạ Hà: “Người đẹp, theo anh thấy em rất yêu bạn trai của mình nhỉ? Chắc em không muốn nhìn thấy cậu ta bị thương đâu, đúng không?”

“Chỉ cần em ở cùng anh một đêm, anh lập tức thả cậu ta đi, thế nào?”

Hạ Hà vô cùng phẫn nộ: “Vô liêm sỉ!”

“Ha ha! Cảm ơn lời khen của em!”, Đại Miêu không biết xấu hổ cười lớn.

“Đại Miêu phải không? Tôi khuyên ông nên ngậm cái mồm thối của mình lại! Nếu không, ông sẽ không biết mình chết như thế nào đâu!”

Cuối cùng Dương Thanh cũng muốn giết người rồi.

Một tên giang hồ dám chiếm đoạt con gái nhà lành ở nơi công cộng.

Với anh, đây là tội chết!

Rõ ràng, Đại Miêu đã không ít lần làm những việc tương tự, không ai biết gã đã hãm hại bao nhiêu cô gái rồi.

Loại cặn bã này cho dù có chết đi sống lại cả trăm lần cũng không đủ để rửa sạch tội lỗi.

“Thằng nhóc, mày chán sống rồi!”

Gã quản lý lập tức quát lớn.

Đôi mắt nhỏ của Đại Miêu ngập tràn ý muốn giết người.

Trong giang hồ, người ta còn gọi gã là “Hổ mặt cười”, bởi vì hắn cười mọi lúc mọi nơi.

Ấy thế mà lúc này, trên mặt gã hiện lên một chút tức giận, có thể tưởng tượng được Đại Miêu đã tức giận như thế nào.

“Yên tâm, tao sẽ không để mày chết đâu, tao chỉ nghiền nát tứ chi của mày, khiến mày sống không được mà chết cũng không xong thôi!”

“Sau đó tao sẽ chơi con đàn bà của mày trước mặt mày!”

“Tao muốn xem, lúc đó mày còn có thể cứng mồm như bây giờ nữa không?”

Vẻ mặt vô cùng dữ tợn, cũng có chút hưng phấn, dường như gã chỉ ước là có thể thực hiện ngay chuyện mình vừa nói.

Vẻ mặt của những gã to con vạm vỡ phía sau Đại Miêu đầy giễu cợt, nhìn Dương Thanh như nhìn một kẻ vô dụng trói gà không chặt.

“Về nhà mà ngủ với mẹ ông kia kìa!”

Dương Thanh đột nhiên tức giận.

Mặc dù Hạ Hà không phải là người phụ nữ của anh, nhưng cô ta là một người bạn rất quan trọng với anh.

Bây giờ bị Đại Miêu sỉ nhục như vậy, anh thấy Đại Miêu không còn lý do gì để tồn tại trên đời này nữa rồi.

“Hỗn láo!”

Bị Dương Thanh mắng, Đại Miêu hoàn toàn nổi giận, lập tức đứng dậy, rống lên: “Đánh thằng nhóc này đến tàn phế cho tao, tao muốn nó sống không bằng chết!”

Bảy tám gã đàn ông lực lưỡng lập tức lao về phía Dương Thanh.

Ngụy Minh Nguyệt bên cạnh hít drama nãy giờ, hai mắt sáng rỡ đầy mong chờ.

Nhìn Dương Thanh bị tra tấn là thú vui của cô ta.

“Dừng tay lại cho tôi!”

Đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng quát tức giận đột nhiên vang lên.

- ————

.

Chương 269: 269: Ân Nhân Cứu Mạng

Lúc này Dương Thanh vô cùng bá đạo.

Một cái đập tay khiến mọi người sợ tới ngây dại.

Ngụy Minh Nguyệt ở gần Dương Thanh nhất lại càng sợ hãi, vô thức trốn sau lưng tên trai bao.

“Anh, anh trai à, cô ta đắc tội anh chứ không phải tôi đâu!”

Tên trai bao toàn thân cơ bắp giống như chuột thấy mèo, run rẩy hét lên.

Không phải cậu ta nhát gan, mà là Dương Thanh quá khủng bố, vỗ một cái đã đập nát bàn gỗ.
Cho dù cậu ta học võ ở trường thể thao cũng không làm nổi.

“Con đàn bà chết tiệt này, mau cút ra cho tôi!”

Tên trai bao đẩy Ngụy Minh Nguyệt đang trốn sau lưng mình lên trước rồi bỏ chạy.

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên người cô ta.

Mấy chục khách hàng vây xem nhưng không ai đồng tình với Ngụy Minh Nguyệt.

Bọn họ đều nhìn thấy cô ta đã hạch sách Hạ Hà như thế nào.

Bây giờ bị Dương Thanh chỉnh đốn cũng là đáng đời.

“Không ngờ cô Nguyệt không sợ trời không sợ đất cũng có lúc sợ hãi như vậy?”

Tô San khoanh tay cười híp mắt nhìn Ngụy Minh Nguyệt, châm chọc nói.

“Ai nói tôi sợ?”

Ngụy Minh Nguyệt thẹn quá hóa giận, bị nhiều người vây xem còn bị Dương Thanh ép tự vả, quá nhục nhã.

“Không sợ sao cô không đi?”, Tô San giễu cợt hỏi.

Ngụy Minh Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Tô San rồi lại nhìn Dương Thanh.

Anh vẫn bình tĩnh đứng đó, sắc mặt lạnh lùng.

Hạ Hà bên cạnh lo lắng Dương Thanh sẽ vì mình mà đắc tội nhà họ Ngụy.

Ngụy Minh Nguyệt biết hiện giờ chỉ Hạ Hà mới cứu nổi mình.

Cô ta bèn nói với Hạ Hà: "Xin lỗi cô, vừa rồi là tôi không đúng.
Tôi không nên chỉ vì cô làm đổ một chút nước canh mà đòi cô bồi thường".

Lời xin lỗi cực kỳ cứng nhắc, rõ ràng không hề thành tâm.

Hạ Hà vội vàng lắc đầu, nói với Dương Thanh: "Hay là bỏ đi được không? Tôi không sao cả!"

"Nếu cô sợ tôi sẽ vì cô đắc tội nhà họ Ngụy thì đừng lo.
Chỉ là một gia tộc nho nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi!"

Hạ Hà muốn bỏ qua cho êm chuyện, anh lại không chịu, lắc đầu nói: "Đây không phải lần đầu tiên cô ta gây sự với tôi, nhất định phải bị trừng phạt!"

Tô Thành Vũ cũng nhìn ra được sự lo lắng của Hạ Hà, lên tiếng khuyên nhủ: "Cậu Thanh nói đúng đấy, với cậu ấy nhà họ Ngụy không đáng phải sợ.
Nếu bọn họ thực sự dám truy cứu, nhà họ Tô chúng tôi sẽ đứng ra đỡ cho cậu ấy!"

Hạ Hà chỉ biết Dương Thanh rất giàu có, không ngờ người có địa vị cao như Tô Thành Vũ cũng phải cung kính nghe theo anh.

Ngụy Minh Nguyệt có dự cảm chẳng lành.
Nếu chỉ có một mình Dương Thanh, cô ta chỉ e ngại anh giỏi võ.

Nhưng bây giờ Tô Thành Vũ nghe lời Dương Thanh như vậy, thậm chí còn tự nguyện trở mặt với nhà họ Ngụy vì anh.

Rốt cuộc Dương Thanh là ai?

Lúc này Ngụy Minh Nguyệt vô cùng sợ hãi.

Không chỉ cô ta, khách hàng xung quanh cũng sững sờ từ lúc thấy Tô Thành Vũ xuất hiện.

Ông ta lại nói trước mặt mọi người rằng, nhà họ Ngụy không đáng để Dương Thanh phải e sợ.

Tất cả đều tò mò muốn biết chàng trai trẻ kia là ai.

“Không ngờ cậu ta lợi hại như vậy, đến cả người giàu nhất Giang Hải cũng phải hết mực cung kính!”

“Đúng vậy, vừa rồi chúng ta còn lo thay cho cậu ta, nào ngờ người ta có chỗ dựa vững chãi từ trước rồi!”

“Bây giờ thì hay rồi, cô ả ngang ngược kia không phách lối nổi nữa!”

Đám người bàn tán ầm ĩ.
Những lời nói chế giễu kia truyền tới tai Ngụy Minh Nguyệt, khiến cô ta nổi giận đùng đùng.

“Thời gian của tôi có hạn.
Một phút nữa cô không tự vả, đừng trách tôi không khách sáo!”

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

“Anh đừng hiếp người quá đáng.
Tôi đã xin lỗi bạn anh rồi, anh còn muốn gì nữa?”

Ngụy Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, cắn răng nói.

Cô ta là cô chủ nhà họ Ngụy địa vị cao quý, tới đâu cũng được mọi người chú ý, ai dám đắc tội cô ta?

Thế nhưng mỗi khi gặp phải Dương Thanh, lòng tự tôn của cô ta đều bị anh giẫm đạp dưới chân.

“Còn ba mươi giây!”

Dương Thanh liếc mắt nhìn đồng đồ, lạnh lùng nói, không cho cô ta cơ hội thương lượng.

Từng giây từng phút trôi qua như đang dày vò Ngụy Minh Nguyệt.

Bây giờ cô ta tự vả trước mặt nhiều người như vậy, lỡ bị truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa?

Nhưng nếu cô ta không tự làm, Dương Thanh sẽ ra tay.

“Mười giây!”

Khi Ngụy Minh Nguyệt đang đấu tranh tâm lý kịch liệt, Dương Thanh tiếp tục nhắc nhở.

Thấy mười giây cuối cùng sắp hết, Ngụy Minh Nguyệt không thể chịu nổi áp lực của Dương Thanh nữa.

.

||||| Truyện đề cử: Cưng Chiều Cô Vợ Quân Nhân |||||

“Bốp!”

“Bốp!”

….

Trước sự chứng kiến của mấy chục người, Ngụy Minh Nguyệt tự tát thật mạnh lên mặt mình.
Tiếng vả chan chát chói tai vang lên, kiêu ngạo và tôn nghiêm của cô ta cũng mất sạch.

Sau mười cái tát liên tiếp, cả khuôn mặt của cô ta sưng vù, đỏ như đít khỉ.

“Bây giờ tôi đã đi được chưa?”

Ngụy Minh Nguyệt hung dữ hét lên, bật khóc nức nở.

“Cút!”

Dương Thanh lạnh lùng quát.

Ngụy Minh Nguyệt cảm thấy quá mất mặt, cắm đầu chạy mất.

Dương Thanh chợt nhìn sang gã quản lý nhà hàng.

Nếu Ngụy Minh Nguyệt là kẻ cầm đầu, quản lý nhà hàng chính là đồng phạm.

Ông ta đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ mất mật.
Thấy anh nhìn mình, chưa cần Tô Thành Vũ mở miệng ông ta đã quỳ sụp xuống.

“Cậu Thanh, tôi ngu ngốc coi thường người khác.
Tôi không nên đắc tội với cậu, xin cậu tha cho tôi một con đường sống!”

Gã quản lý nhà hàng vội vàng cầu khẩn.

Lúc mới tới Tô Thành Vũ chỉ thấy Đại Miêu dẫn người bao vây Dương Thanh, không hề biết quản lý nhà hàng cũng đắc tội anh.

“Người đâu, đánh ông ta một trận nhừ tử rồi ném ra ngoài cho tôi!”, Tô Thành Vũ giận dữ rống lên.

Tuy Đại Miêu làm bảo kê cho nhà họ Tô nhưng chỉ là quan hệ hợp tác.
Ông ta không có khả năng khống chế gã tuyệt đối.

Nhưng quản lý nhà hàng là người được nhà họ Tô tuyển chọn, đắc tội Dương Thanh là tội không thể tha thứ.

“Cậu Thanh, cô gái này là bạn cậu sao?”

Sau khi quản lý nhà hàng bị lôi đi, Tô Thành Vũ cười híp mắt nhìn Hạ Hà, chủ động hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Cô ấy tên là Hạ Hà, người đã cứu mạng con gái tôi!”

Nghe vậy, Tô Thành Vũ không khỏi kinh hãi.
Ông ta vốn tưởng anh giúp Hạ Hà vì thấy cô ta xinh đẹp, không ngờ cô ta lại là ân nhân cứu mạng của con gái anh.

“Thì ra là ân nhân cứu mạng của Tiêu Tiêu, tôi đã sơ suất rồi!”

Tô Thành Vũ lập tức dặn dò nhân viên: “Từ nay về sau, cô Hà chính là tổng giám đốc của nhà hàng Bắc Viên Xuân.
Ai dám coi thường cô ấy cũng chính là coi thường tôi!”

Tuy Hạ Hà chỉ giúp Tiêu Tiêu tránh khỏi một chút tổn thương nhưng đối với Dương Thanh, đây chính là ơn cứu mạng.

Anh giới thiệu cô ta với Tô Thành Vũ là muốn Tô Thành Vũ nâng đỡ cô ta.

Nhờ vậy, sau này Hạ Hà sẽ không phải khổ sở kiếm tiền nữa.

- ————

.

Chương 270: 270: Bị Chặn Đường

Trong phòng Chí Tôn trên tầng cao nhất của nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Dương Thanh ngồi chính giữa, hai bố con Tô Thành Vũ và Tô San ngồi ở hai bên.

Trên bàn bày ra rất nhiều món ăn mới lạ, còn có mấy chai rượu vang Lafite ủ lâu năm.

Tô Thành Vũ tự rót hai ly cho mình và Dương Thanh, đứng dậy nói: "Cậu Thanh, hôm nay tôi mời cậu tới để cảm ơn cậu".

"Lúc San San bị ám sát ở cổng nhà họ Tô, may có cậu cứu giúp!"

"Tuần trước con bé lại được cậu cứu khi bị ám sát trên đường tới Châu Thành!"

"Sau đó, nhờ cậu nói ra chúng tôi mới biết người muốn giết San San là nhà họ Viên!"

Tô San cũng nâng ly cảm kích nói: "Cảm ơn anh!"

Dương Thanh đồng ý tới đây vì muốn lôi kéo nhà họ Tô, bây giờ Hạ Hà cũng trở thành tổng giám đốc nhà hàng Bắc Viên Xuân, đương nhiên anh phải giữ thể diện cho Tô Thành Vũ.

"Ông chủ Tô khách sáo rồi!"

Anh cũng nâng ly lên nói: "Tô San là bạn thân của vợ tôi. Thấy cô ấy gặp nguy hiểm tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được!"

Tô Thành Vũ vốn đã chuẩn bị tinh thần bị Dương Thanh ngó lơ, không ngờ anh lại nể mặt ông ta như vậy.

"Ha ha, vậy tôi không khách sáo nữa.
Cậu Thanh, tôi và San San kính cậu một ly.
Chúng tôi cạn đây, cậu cứ uống tùy ý là được!"

Tô Thành Vũ cười lớn, uống cạn ly rượu vang đỏ.

Tô San lại cảm thấy hơi thất vọng vì anh cứu cô ta không phải vì cô ta là Tô San, mà là vì cô ta là bạn thân của Tần Thanh Tâm.

Từ lần được Dương Thanh cứu ở cổng nhà họ Tô, cô ta đã yêu thầm anh.

Dương Thanh là chồng của bạn thân, cô ta chỉ có thể giấu tình cảm của mình đi.

Nhưng càng ngày cô ta càng phát hiện bản thân không khống chế nổi tình cảm dành cho anh, càng kìm nén lại càng thêm mãnh liệt.

Đến khi lại được anh cứu trên đường tới Châu Thành, cô ta mới ý thức được mình đã yêu một người đàn ông không thuộc về mình tới mức hết thuốc chữa.

Nghĩ tới đây, Tô San càng thất vọng, nhắm mắt uống cạn ly rượu trong tay.

Bữa ăn này, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Tô Thành Vũ chỉ mong lấy lòng Dương Thanh, Tô San yêu phải chồng của bạn thân, Hạ Hà mang lòng biết ơn và Dương Thanh muốn lôi kéo quan hệ với nhà họ Tô.

“Cậu Thanh, người nhà họ Ngụy không dễ đối phó.
Hôm nay cậu sỉ nhục cô nhóc kia trước mặt mọi người, bọn họ không dễ dàng tha cho cậu đâu”.

Tô Thành Vũ bỗng lên tiếng nhắc nhở: “Nhưng cậu yên tâm, nếu nhà họ Ngụy dám giở trò gì sau lưng cậu, nhà họ Tô sẵn sàng liều mạng ngăn cản”.

Dương Thanh khinh bỉ cười một tiếng: “Tôi còn sợ họ không dám động đến tôi đây!”

Anh vẫn luôn ghi thù nhà họ Ngụy, bọn họ đã bị anh cho vào sổ đen sau khi biết họ buôn bán phụ nữ để làm giàu.

Nếu không phải lo sẽ đánh rắn động cỏ, anh đã ra tay xử lý nhà họ Ngụy từ lâu rồi.

Tô Thành Vũ cũng hiểu, nhà họ Ngụy dám chọc giận Dương Thanh sẽ chỉ có một con đường chết.

Nhưng nghĩ tới thế lực thần bí đứng sau nhà họ Ngụy, ông ta vẫn tốt bụng nhắc nhở: "Cậu Thanh không nên xem thường nhà họ Ngụy.
Tuy bốn nhà Tô, Quan, Trang, Ngụy đều được coi là các gia tộc đứng đầu Giang Hải nhưng nhà họ Ngụy là gia tộc bí ẩn nhất.
Chỉ e thực lực thật sự của bọn họ còn mạnh hơn cả ba gia tộc còn lại!"

"Ồ?"

Dương Thanh hơi kinh ngạc, chợt nhớ ra mạng lưới vận chuyển phụ nữ tới các thế lực lớn trong tỉnh Giang Bình.

"Ý của ông là nhà họ Ngụy còn có chỗ dựa to lớn khác sao?", Dương Thanh hỏi.

Tô Thành Vũ gật đầu, trầm giọng đáp: "Tôi nói thực lực thật sự của nhà họ Ngụy có thể vượt qua cả ba gia tộc còn lại là vì chỗ dựa của bọn họ quá thần bí, bao nhiêu năm qua vẫn chưa bị phát hiện".

"Nhà họ Trang đi lại với nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ, nhà họ Quan tự dựa vào chính mình vươn lên trở thành một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.
Còn nhà họ Tô chúng tôi cũng nhờ quản gia Hàn Thiên Thành của gia tộc Vũ Văn giúp đỡ mới được như ngày hôm nay".

"Chỉ có nhà họ Ngụy cực kỳ bí ẩn, không ai biết chỗ dựa phía sau là ai.
Bọn họ có rất nhiều sản nghiệp, tính sơ qua tài sản cố định của họ cũng lớn hơn nhà họ Tô!"

"Thực ra gia tộc giàu nhất Giang Hải phải là nhà họ Ngụy. Không biết tại sao số tài sản công khai của bọn họ lại ít nhất trong bốn gia tộc".

Nghe vậy, Dương Thanh cau mày, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

Không phải vì bị nhà họ Ngụy dọa sợ, mà là anh nghi ngờ chỗ dựa của nhà họ Ngụy có địa vị vô cùng lớn.

Thậm chí anh còn suy đoán chỗ dựa kia chính là thế lực vận chuyển phụ nữ cho nhà họ Ngụy.

Nếu quả thực là thế thì phần lớn lợi nhuận của nhà họ Ngụy đều phải nộp cho thế lực đó.

Vậy thì có thể giải thích được lý do tài sản của họ đứng hạng chót trong bốn nhà.

Hơn nữa, thế lực này không chỉ vận chuyển phụ nữ cho riêng nhà họ Ngụy mà còn có sự tham gia của các gia tộc khác trong tỉnh Giang Bình.

Có khả năng các thành phố khác cũng có nơi mua bán phụ nữ.

Rốt cuộc toàn bộ Chiêu Châu có bao nhiêu gia tộc giống nhà họ Ngụy?

Mỗi gia tộc đều nộp lại hơn nửa lợi nhuận cho thế lực đứng sau kia, cộng lại tất cả sẽ cao tới mức nào?

Các gia tộc của tỉnh lỵ cũng không thể sở hữu thế lực lớn mạnh như thế này được, chỉ có thể là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Nếu thực sự như vậy thì rất khó giải quyết.

“Cậu Thanh?”

Tô Thành Vũ thấy Dương Thanh ngây người, dè dặt lên tiếng dò hỏi.

Lúc này Dương Thanh mới giật mình tỉnh táo lại: “Không có một tin tức gì liên quan tới thế lực phía sau nhà họ Ngụy sao?”

Tô Thành Vũ cười khổ lắc đầu: “Thực sự không có!”

Dương Thanh gật đầu nghĩ, đến cả nhà họ Tô cũng không tra ra được chứng tỏ năng lực bảo mật thông tin của đối phương cực kỳ mạnh.

“Thời gian không còn sớm, hôm nay đến đây thôi!”

Dương Thanh nhìn đồng hồ, chín giờ hơn rồi, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu còn đang chờ anh ở nhà, bèn đứng dậy rời đi trước.

“Được, tôi không làm phiền cậu nữa.

Nếu sau này cậu cần tôi giúp gì cứ lên tiếng”.

Tô Thành Vũ cười đáp, vô cùng hài lòng với bữa cơm tối nay.

Ông ta và Tô San tiễn Dương Thanh ra khỏi cổng nhà hàng, đợi anh đi rồi họ mới rời khỏi.

Trên đường về, Tô Thành Vũ vui vẻ cười nói: “San San, may mà lần này có con.
Nếu không chẳng biết tới khi nào nhà họ Tô chúng ta mới có thể xây dựng quan hệ với cậu Thanh”.

Tô San không hăng hái lắm, ánh mắt tràn đầy thất vọng.

“Trông con có vẻ không vui lắm? Con biết cậu Thanh là ai không? Cậu ấy chính là…”

Tô Thành Vũ định nói ra thân phận của Dương Thanh lại nhớ ra mối thù giữa anh và gia tộc Vũ Văn, lập tức ngừng lại.

“San San, sau này con nhất định phải nghĩ cách làm thân với cậu Thanh nhiều vào”.

Hai mắt Tô Thành Vũ chợt lóe sáng: “Nếu có thể trở thành người phụ nữ của cậu Thanh thì càng tốt.
Tương lai của nhà họ Tô chúng ta sẽ vô cùng rộng mở!”

Tô San chua chát lắc đầu: “Con hơi mệt, đến nhà gọi con!”

Dứt lời, cô ta dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, Dương Thanh vừa đi vào khu biệt thự núi Cửu Thành, chuẩn bị đi qua con đường trực tiếp dẫn lên dinh thự Vân Phong thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen chặn lại giữa đường

- ————

.

Chương 271: 271: Ai Dám Làm Hại Cô Ấy

Dương Thanh cau mày đạp phanh, chiếc xe chậm rãi đỗ lại.

Con đường này được xây riêng cho người sống trên dinh thự Vân Phong, hai bên đường có ánh đèn lờ mờ.

Dương Thanh xuống xe nhìn gương mặt khá quen kia, lạnh lùng nói: "Thật sự cho rằng tôi không dám giết cô sao?"

Toàn thân anh tỏa ra sát khí mãnh liệt.
Ngôn Tình Tổng Tài

Đây là con đường duy nhất dẫn lên dinh thự Vân Phong.
Dám chặn đường anh ở đây đã vượt quá giới hạn cuối cùng của anh.

Đây là lãnh địa của riêng anh, người đang sống trong biệt thự trên đỉnh núi là người thân quan trọng nhất của anh.

"Tôi không cần gì khác.
Trả lại đao cho tôi, tôi sẽ lập tức rời đi!"

Giọng nói phụ nữ vang lên.

Cô ta là truyền nhân của Bá Đao.
Lúc trước Trần Anh Tuấn đã thuê cô ta ám sát Dương Thanh ở Ngũ Hành Sơn.

Dương Thanh nể tình cô ta là truyền nhân của anh hùng biên giới phía Bắc nên tha cho một mạng, chỉ cướp đi thanh đao của Bá Đao.

Không ngờ cô ta lại tìm tới nhanh như vậy.

Dương Thanh cười khẩy nói: "Cô nên biết bản thân không phải là đối thủ của tôi.
Cô không sợ bị tôi giết sao?"

Truyền nhân của Bá Đao bình thản đáp: "Đối với tôi, chết là sự giải thoát! Nhưng anh phải trả lại đao cho tôi!"

Nói xong, cô ta bước tới chỗ Dương Thanh, ánh mắt kiên định không hề sợ hãi.

Dương Thanh thu lại sát khí, kinh ngạc nhìn cô ta.

Cô ta chỉ được coi là ưa nhìn chứ không tới mức xinh đẹp khuynh thành, ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt lạnh lùng dọa người.

“Trả đao cho tôi!”

Khi cách Dương Thanh chừng hai mét, cô ta chợt dừng bước nhìn chằm chằm anh.

“Nếu tôi không trả thì sao?”, Dương Thanh hỏi.

Anh vừa dứt lời, truyền nhân của Bá Đao lập tức lao tới.

Khoảng cách giữa hai người vốn rất gần, tốc độ của cô ta lại cực nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt đã đạp tới chỗ Dương Thanh.

“Bốp!”

Dương Thanh nhanh tay nắm lấy cổ chân đối phương.

“Thả ra!”

Chân của cô ta vừa đá lên đã bị Dương Thanh nắm chặt, tư thế vô cùng xấu hổ, nổi giận quát lớn.

“Tôi nói rồi, cô chưa xứng với Bá Đao.
Khi nào cô có đủ thực lực hẵng tìm tới tôi!”

Nói xong, Dương Thanh dùng sức đẩy một cái, truyền nhân của Bá Đao lùi lại liên tiếp bảy tám bước mới đứng vững.

Nhưng cô ta lại lập tức xông tới.

Đôi mắt lạnh như băng không có cảm xúc, dường như chẳng hề quan tâm sống chết.
Đối với cô ta, Bá Đao quan trọng hơn cả tính mạng.

Chính vì vậy nên Dương Thanh mới không giết cô ta.

“Bốp!”

Anh lại bắt được nắm đấm đang vung tới của đối phương, lạnh giọng nói: “Cô không phải đối thủ của tôi.
Tất cả đều chỉ phí công”.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu trả đao lại cho tôi?”

Sau khi Dương Thanh buông tay, truyền nhân của Bá Đao không đánh nữa, đỏ mắt hỏi.

Cô ta đã bị thương từ trước, tay phải quấn băng gạc.
Vừa rồi đánh nhau với Dương Thanh khiến miệng vết thương nứt ra, máu tươi nhuộm đỏ vải trắng.

“Cô tên là gì?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Hàn Sương!”, đối phương đáp.

“Bá Đao thật sự quan trọng với cô tới vậy sao?”, anh hỏi tiếp.

Tính cách Hàn Sương lạnh lùng y như tên của cô ta, cắn răng nói: “Bá Đao là thứ duy nhất ông nội để lại cho tôi! Dù có phải chết tôi cũng phải lấy lại nó!”

“Ông nội cô là Bá Đao à?”, Dương Thanh kinh ngạc.

Anh biết Bá Đao quan trọng với Hàn Sương nhưng không ngờ cô ta lại là cháu gái của Bá Đao.

Hàn Sương gật đầu, không hề hỏi Dương Thanh tại sao biết Bá Đao, chỉ một lòng muốn đòi đao lại.

“Ông nội cô là anh hùng của biên giới phía Bắc.
Năm xưa ông ấy đã dùng thanh đao này giết vô số quân địch.
Chỉ có ông ấy mới xứng với Bá Đao!”

Dương Thanh nghiêm túc nói.

Ở biên giới phía Bắc có Bia Anh Hùng, các chiến sĩ hi sinh ở đây đều sẽ được ghi chép lại.

Dương Thanh không sống cùng thời đại với Bá Đao, chỉ từng thấy tên của ông ấy ở Bia Anh Hùng nên mới biết được.

Anh nói tiếp: “Bá Đao, tên thật không rõ, giới tính nam, người Hán, hưởng thọ 53 tuổi, chiến sĩ lớn tuổi nhất của biên giới phía Bắc, được mệnh danh là Đệ Nhất Đao của nơi này, từng hai lần đạt được chiến công hạng nhất, năm lần đạt được chiến công hạng hai…”

Dương Thanh nhớ rất kỹ tiểu sử về Bá Đao, trịnh trọng đọc lên một lượt.

“Tiền bối Bá Đao 53 tuổi vẫn vác cây đao này tung hoành trên chiến trường anh dũng giết địch! Cuối cùng hi sinh trên chiến trường, khi chết vẫn hiên ngang đứng vững!”

“Còn cô là cháu gái ông ấy, lại dùng cây đao này để giết người!”

“Cô xứng với ông nội mình không?”

“Xứng đáng với chính mình không?”

“Xứng dùng đao của anh hùng biên giới phía Bắc không?”

Dương Thanh kích động chất vấn, cuối cùng hét lên thật to.

Rốt cuộc gương mặt lạnh lùng của Hàn Sương cũng biến đổi.

Cô ta đỏ hoe hai mắt, vẻ mặt hổ thẹn mím chặt môi, cúi đầu không nói lời nào.

Dương Thanh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Một lúc sau anh mới lên tiếng: “Có phải cô gặp khó khăn gì không? Nếu có nói với tôi, tôi sẽ giúp cô!”

Anh không tin con cháu của anh hùng hi sinh vì quốc gia lại là một kẻ giết người thuê.

Hàn Sương hơi do dự, Dương Thanh lập tức nhìn ra được cô ta có nỗi khổ riêng.

Nhưng cuối cùng cô ta vẫn không chịu nói ra, lặng lẽ quay lưng bỏ đi.

“Đứng lại cho tôi!”

Dương Thanh gầm lên.

Hàn Sương chợt dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Anh nói đúng, tôi không xứng với đao của ông nội!”

“Thế nên cô lựa chọn trốn tránh sao?”, Dương Thanh hỏi.

“Anh muốn nghĩ gì cũng được.
Hi vọng sau này anh sẽ đối xử tốt với Bá Đao!”, Hàn Sương thờ ơ nói.

Dứt lời, cô ta quay lưng rời đi.

Dương Thanh cảm thấy bất lực không biết phải làm thế nào.

Cô gái này rất cá tính.

Thoạt nhìn chỉ mới 24, 25 tuổi đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, không hổ là cháu gái của Bá Đao.

Nhưng công kích của cô ta quá tàn nhẫn, chỉ muốn dồn kẻ địch vào chỗ chết.

Sát thủ bình thường cũng không đấu lại được cô ta.

“Hàn Sương, chúng tôi tìm cô rất lâu rồi, cô còn muốn chạy đi đâu?”

Đúng lúc này, bốn người đàn ông mặc áo đen đột nhiên xuất hiện bao vây Hàn Sương.

Thấy bọn họ, mặt Hàn Sương lập tức biến sắc.

“Các người đúng là dai như đỉa!”

Hàn Sương nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cô về với chúng tôi, hội trưởng sẽ cho cô thêm một cơ hội. Nếu không cô sẽ chỉ còn đường chết!”

Kẻ cầm đầu đám người lạnh giọng nói.

“Không bao giờ!”

Hàn Sương nói xong lập tức ra tay định thoát khỏi vòng vây.

Nhưng đối phương có tận bốn người, thực lực mạnh mẽ, cô ta lại bị thương ở tay phải, sao có thể chạy nổi?

“Rầm!”

Kẻ cầm đầu vung nắm đấm ra, Hàn Sương bay thẳng ra ngoài.

“Cô không định theo chúng tôi về à?”

Bốn người lại bao vây xung quanh Hàn Sương.
Kẻ cầm đầu nói: “Hội trưởng bảo nếu cô không chịu trở về thì phải giết!”

“Vậy thì giết tôi đi!”

Hàn Sương dứt khoát nhắm mắt lại, từ bỏ ý muốn sống sót.

“Nếu cô đã muốn chết thì đừng trách chúng tôi!”

Kẻ cầm đầu cắn răng quát lên.
Gã giơ chân đạp thẳng vào người Hàn Sương.

“Ai dám đánh cô ấy, tôi sẽ lấy mạng kẻ đó!”

Chợt có một giọng nói ngập tràn sát khí vang lên.

Ngay sau đó, Dương Thanh bước từng bước về phía đám người.

Anh tung hòn đá nhỏ trong tay lên rồi bắt được chuẩn xác.

- ————

.

Chương 272: 272: Quyết Không Tha

Hàn Sương nghe thấy Dương Thanh nói vậy, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Ánh mắt của bốn người áo đen kia nhìn Dương Thanh ngập tràn sát khí.

Câu nói vừa rồi của anh quả thực rất ngông cuồng.

“Thằng nhóc, mày dám uy hiếp bọn tao sao?”

Kẻ cầm đầu lạnh lùng hỏi.

Đám người còn lại khinh thường nhìn Dương Thanh, coi anh như người đã chết.

Dương Thanh vừa đi vừa nói: “Thả cô ấy ra, tôi sẽ tha cho các người!”

“Thằng ranh con phách lối!”

Kẻ cầm đầu cười nhạo một tiếng, mặt mày dữ tợn: “Mày muốn cô ta sống, tao lại muốn giết cô ta đấy!”

Dứt lời, gã không chút do dự đạp thẳng vào đầu Hàn Sương,

Cô ta không hề sợ hãi, chỉ cảm thấy không cam lòng.

Đến khi kề cận cái chết, cô ta mới nhận ra bản thân vẫn còn lưu luyến với thế giới này.

“Bốp!”

Đúng lúc ấy, hòn đá trong tay Dương Thanh bay ra như sao chổi giữa đêm đen, xé gió lao tới kẻ cầm đầu.

“Phốc!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, hòn đá xuyên thủng đầu gối gã.

Cơn đau dữ dội từ đầu gối lan ra toàn thân gã.

Kẻ cầm đầu như bị rút cạn kiệt sức lực, ngã nhào xuống đất.

“Á!”

Ngay sau đó, tiếng gào thét đau đớn của gã vang vọng khắp màn đêm u tối.

Ba tên còn lại bị dọa sợ ngây người.

Bọn họ không dám tin nhìn Dương Thanh.
Vừa rồi không ai nhìn thấy anh làm gì, chỉ khi phát hiện hòn đá trong tay anh đã biến mất, bọn họ mới giật mình hiểu ra.

Hàn Sương trừng to mắt nhìn anh.

Cô ta vốn tưởng mình sẽ phải chết, không hề ôm một chút hi vọng nào với việc Dương Thanh xuất hiện.

Đến khi thấy kẻ cầm đầu ngã lăn ra đất, cô ta mới bàng hoàng nhận ra mình đã được cứu.

“Rốt, rốt cuộc mày là ai?”

Kẻ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi hỏi.
Cơn đau thấu tim khiến mặt gã méo mó biến dạng, giọng nói cũng run rẩy, toàn thân thấm ướt mồ hôi.

Gã cũng là một người đàn ông chân chính, đầu gối bị xuyên thủng một lỗ to nhưng chỉ kêu rên vài tiếng rồi thôi.

Dương Thanh cau mày nghĩ, người bồi dưỡng ra đám sát thủ mạnh như vậy nhất định không đơn giản.

Xem ra Hàn Sương đã rước phải phiền phức rất lớn.

Nhưng cô ta là truyền nhân của anh hùng biên giới phía Bắc, dù đắc tội với ai anh cũng sẽ ra tay cứu giúp.

“Tôi là ai không liên quan đến các người.
Nhưng tôi đảm bảo nếu các người không chịu cút sẽ chỉ còn con đường chết!”, Dương Thanh lạnh lùng quát.

“Mày thật ngu ngốc khi động tới người của Hiệp hội Võ thuật!”

Cơn đau ở đầu gối khiến tên cầm đầu phải cắn răng nhả ra từng chữ.

“Hiệp hội Võ thuật?”

Dương Thanh nhíu mày.

Đây không phải lần đầu tiên anh nghe thấy cái tên này.
Sát thủ giết Trần Anh Tuấn ở Châu Thành chính là người của Hiệp hội Võ thuật.

Không ngờ hôm nay anh lại gặp được người của hiệp hội này ở Giang Hải.

"Cô ta là kẻ phản bội Hiệp hội Võ thuật.
Chúng tao làm theo lệnh tới giết cô ta!"

Một tên áo đen khác kiêu căng nói: "Biết điều thì xéo đi! Hiệp hội Võ thuật không phải thứ mày đắc tội nổi đâu!"

"Xem ra các người vẫn không hiểu lời tôi nói!"

Dương Thanh lắc đầu: "Tôi cũng muốn xem thử xương cốt các người cứng tới mức nào!"

"Mày chém gió được lắm!"

Tên kia cười lạnh vung tay: "Chúng ta cùng lên báo thù cho đại ca! Cẩn thận ám khí của hắn!"

Dương Thanh ném đá đánh người lại bị họ coi là ám khí.

Nhưng cũng phải, bây giờ trời rất tối, chỉ có ánh đèn lờ mờ hai bên đường.
Bọn họ không thấy Dương Thanh ra tay như thế nào cũng rất bình thường.

Ba cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đồng loạt lao vào Dương Thanh.

Anh chẳng hề e sợ, nhàn nhã cất bước về phía trước.

Hàn Sương lo lắng muốn giúp Dương Thanh nhưng cô ta vốn bị thương nặng, vừa nãy lại bị đánh hội đồng, vết thương lại càng nghiêm trọng, không còn sức chiến đấu.

"Anh mau đi đi!"

Hàn Sương bỗng hét lên.

Tuy cô ta không biết Dương Thanh có quan hệ gì với ông nội nhưng giọng điệu của anh vô cùng kính trọng ông nội.

Nếu vì mình mà khiến Dương Thanh chết, cô ta sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Nhưng cô ta vừa dứt lời liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho hóa đá.

Dương Thanh chỉ hơi nhúc nhích, ba tên cao thủ kia cứ như bị xe tải nặng mấy chục tấn tông phải, bị đá bay ra xa mười mấy mét.

Kèm theo tiếng xương cốt gãy nát.

Sau khi ba người họ rơi xuống đất đều nằm im không động đậy, chẳng biết sống chết ra sao.

Chuyện này xảy ra quá nhanh.

Hàn Sương có ảo giác như đang nằm mơ.
Cô ta vốn là người của Hiệp hội Võ thuật, hiểu rất rõ thực lực của bốn người này.

Vậy mà giờ đây bọn họ không chịu nổi một đòn tấn công của Dương Thanh.

Kẻ cầm đầu trợn mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, dường như đã quên mất nỗi đau đớn bị hòn đá xuyên thủng đầu gối.

Dù là trong Hiệp hội Võ thuật, gã cũng chưa từng thấy ai lợi hại như vậy.

Có lẽ chỉ hội trưởng mới có sức chiến đấu mạnh như vậy.

“Tôi đã cho các người đường sống, sao các người không chịu?”

Dương Thanh nhìn kẻ cầm đầu hỏi.

“Tôi, tôi, tôi cút ngay đây!”

Kẻ cầm đầu bị dọa toàn thân run rẩy, nói không nên lời.

Nói xong, gã vội vàng đứng dậy, khập khiễng bước đi.

“Muốn đi sao?”

Dương Thanh nhìn theo bóng lưng gã, cười lạnh một tiếng:
“Muộn rồi!”

Ngay sau đó, một hòn đá bắn ra, kẻ cầm đầu ngã xuống.

Gió đêm thổi qua dẫn theo một luồng khí lạnh.

Mặt mũi Hàn Sương trắng bệch.
Cô ta không ngờ trên đời có người mạnh như vậy.

Bốn cao thủ của Hiệp hội Võ thuật bỏ mạng trong nháy mắt!

“Bọn họ là người của Hiệp hội Võ thuật.
Anh giết họ sẽ rước phải rắc rối lớn!”

Hàn Sương cắn răng nói, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Đúng là sẽ hơi rắc rối, nhưng vậy thì đã sao?”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Nếu bọn họ muốn giết tôi, tôi không ngại san bằng Hiệp hội Võ thuật!”

Đoàng!

Đầu Hàn Sương ù lên như bị sét đánh.

San bằng Hiệp hội Võ thuật!

Câu nói này ngông cuồng đến cùng cực.

Nhưng cô ta lại không hề cảm thấy Dương Thanh đang nói khoác.

Một người trẻ tuổi có thể tùy ý thủ tiêu bốn cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đâu phải là người chỉ biết nói khoác?

Dương Thanh không để ý tới Hàn Sương đang kinh hãi, quay về chiếc Phaeton màu đen của mình lấy một thanh đao tiện tay ném ra ngoài.

“Keng!”

Thanh đao lập tức bay tới dưới chân Hàn Sương, bị cắm sâu trong lòng đất!

“Tôi trả Bá Đao lại cho cô!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Nếu để tôi biết cô làm ô uế danh tiếng của Bá Đao thêm một lần nào nữa, có là cháu gái ông ấy tôi cũng quyết không tha!”

- ————

.

Chương 273: 273: Bác Nói Thật Chứ

Nói xong, Dương Thanh quay người lên xe.

Đi khoảng mười mấy mét, anh đột nhiên lên tiếng: “Muốn hoàn toàn thoát khỏi Hiệp hội Võ thuật, chín giờ sáng mai tới tập đoàn Nhạn Thanh tìm tôi!”

Nhìn theo chiếc Phaeton chậm rãi rời đi, ánh mắt Hàn Sương tràn đầy phức tạp.

Đến khi xe của Dương Thanh biến mất trong màn đêm, cô ta mới nhỏ giọng nói: “Cảm ơn!”

Dương Thanh vẫn còn chút hi vọng với Hàn Sương.
Thực lực của cô ta rất mạnh, lại là cháu gái của anh hùng Bá Đao, chắc chắn không thể là người suy đồi đạo đức.

Nếu được bồi dưỡng thêm một chút, có thể cô ta sẽ trở thành Bá Đao thứ hai.

Sáng hôm sau, Dương Thanh vừa tới tập đoàn Nhạn Thanh đã trông thấy bóng dáng quen thuộc, chính là Hàn Sương.

Tuy cô ta đã thay bộ quần áo đêm qua nhưng màu chủ đạo vẫn là màu đen.

Áo sơ mi đen bó sát người, quần bó màu đen, giày thể thao cũng màu đen.

Cô ta vốn là người luyện võ, dáng người vô cùng hoàn mỹ, quần áo bó sát càng tôn thêm dáng người của cô ta.

Dương Thanh hiểu cô ta mặc như vậy không phải để khoe dáng mà là để giữ trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Đến khi đi vào văn phòng của chủ tịch trên tầng cao nhất.

Dương Thanh mới lên tiếng: “Xem ra cô đã quyết định”.

Hàn Sương hỏi: “Anh thực sự có cách giúp tôi hoàn toàn thoát khỏi Hiệp hội Võ thuật sao?”

Dương Thanh cười hỏi: “Thế nào? Không tin tôi hả?”

Hàn Sương lắc đầu nói: “Hiệp hội Võ thuật cực kỳ thần bí, có chi hội trải rộng trên toàn thế giới.
Dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng chưa chắc dám đối đầu trực tiếp với bọn họ”.

Tối qua cô ta được chứng kiến thực lực kinh người của Dương Thanh, nhưng Hiệp hội Võ thuật gây ra bóng ma tâm lý quá lớn nên cô ta vẫn lo sợ anh sẽ vì mình mà bị liên lụy.

Không phải cô ta tốt bụng mà là vì biết được anh có quan hệ với ông nội.

Chỉ cần là người quen biết ông nội, cô ta đều sẽ liều chết bảo vệ.

Dương Thanh cười khẩy: “Vẫn là câu nói cũ.
Nếu bọn họ muốn chết, tôi không ngại san bằng Hiệp hội Võ thuật!”

Giọng điệu của anh cực kỳ bá đạo, không phải tự kiêu mà là vô cùng tự tin với năng lực của mình.

“Tôi muốn hỏi anh một câu, rốt cuộc anh có quan hệ gì với ông nội tôi?”, Hàn Sương đột nhiên lên tiếng.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cô ta tìm tới Dương Thanh.
Câu trả lời của anh sẽ quyết định cô ta có đi theo anh hay không.

Ánh mắt Dương Thanh dần trở nên phức tạp, mang theo một chút hoài niệm và cảm thán.
Một lúc lâu sau anh mới đáp: “Tôi đến từ biên giới phía Bắc.
Bá Đao giống như tiền bối của tôi!”

Nghe vậy, Hàn Sương không còn cảnh giác với anh nữa.

Cô ta biết biên giới phía Bắc là nơi như thế nào, có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi ông nội nên từ nhỏ cô ta đã rất sùng bái nơi này.

Chỉ vì một vài nguyên nhân bất đắc dĩ, cô ta mới phải gia nhập Hiệp hội Võ thuật.

“Anh đã cứu mạng tôi.
Từ nay trở đi mạng của tôi là của anh!”

Hàn Sương khẽ cúi đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Dương Thanh không khỏi cảm thấy kinh ngạc vì phản ứng của cô ta.

Anh bảo Hàn Sương tìm mình là để thuyết phục cô ta đi theo làm việc cho mình.
Chỉ có như vậy, Hiệp hội Võ thuật mới không thể dễ dàng làm hại cô ta.

Nào ngờ Hàn Sương lại chủ động xin theo, giúp Dương Thanh tiết kiệm không ít sức lực.

"Tối qua bọn họ nói cô phản bội Hiệp hội Võ thuật.
Rốt cuộc chuyện này là sao?", Dương Thanh bỗng nhiên hỏi.

Hàn Sương không hề giấu giếm đáp: "Sau khi anh cướp Bá Đao đi, tôi mới tỉnh ngộ.
Anh nói không sai, tôi không xứng với Bá Đao!"

"Nên cô rời khỏi Hiệp hội Võ thuật, nhưng bọn họ không chịu buông tha cho cô sao?", Dương Thanh nói ra suy đoán của mình.

Hàn Sương gật đầu, tức giận nói: "Những năm gần đây, để tăng cường thế lực, Hiệp hội Võ thuật đã làm rất nhiều chuyện dơ bẩn".

"Kỳ thực tôi đã có ý định rời đi từ lâu, nhưng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nên vẫn phải cắn răng làm việc cho bọn họ.
Đến khi gặp được anh, tôi mới hạ quyết tâm rời khỏi nơi đó".

Dương Thanh không hiểu rõ lắm về Hiệp hội Võ thuật: "Rốt cuộc đây là thế lực như thế nào?"

"Hiệp hội Võ thuật có chi hội trải rộng khắp thế giới, lấy danh nghĩa võ thuật tập hợp các cao thủ ở mọi nơi.
Bốn người bị anh giết tối qua đều là người của chi hội tỉnh Giang Bình".

"Mỗi tỉnh đều có chi hội của Hiệp hội Võ thuật, người đứng đầu chi hội được gọi là chi hội trưởng, là người mạnh nhất chi hội, chỉ nghe lệnh của hội trưởng Hiệp hội Võ thuật".

“Mấy năm nay chi hội tỉnh Giang Bình làm rất nhiều chuyện xấu, không chỉ nhận nhiệm vụ ám sát thuê mà còn âm thầm nâng đỡ một vài gia tộc đứng đầu”.

“Ghê tởm nhất là bọn họ bí mật vận chuyển phụ nữ cho các gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ.
Những cô gái này đều bị ép buộc”.

Hàn Sương rất căm ghét việc làm của Hiệp hội Võ thuật.

Dương Thanh nghe xong cũng nổi trận lôi đình.

Nhất là câu nói cuối cùng của Hàn Sương khiến anh vô cùng giận dữ.

Đây chính là chuyện anh vẫn đang cố gắng điều tra.

“Thì ra là vậy, khó trách theo dõi nhà họ Ngụy bao lâu vẫn không tra ra được tin tức gì.
Hóa ra kẻ đứng sau chính là Hiệp hội Võ thuật!”, ánh mắt Dương Thanh lạnh hẳn xuống.

Anh đã cho người theo dõi nhà họ Ngụy, tuy vẫn thu được không ít tin tức nhưng không hề liên quan tới chuyện buôn bán phụ nữ.

“Chi hội tỉnh Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật ở đâu?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

“Ở tỉnh lỵ!”, Hàn Sương lập tức đáp.

“Cô về nghỉ ngơi trước đi.
Đợi một khoảng thời gian nữa tôi sẽ tới chi hội tỉnh Giang Bình một chuyến”.

Dương Thanh nhìn cánh tay được băng bó cẩn thận của Hàn Sương.

Cô ta giật mình vội ngăn lại: “Anh Thanh, tuyệt đối đừng làm vậy!”

“Tại sao?”

Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

Hàn Sương nghiêm mặt nói: “Trong chi hội có rất nhiều cao thủ.

Cho dù anh tiêu diệt được chi hội tỉnh Giang Bình nhưng cả thế giới có hơn một trăm chi hội, anh đâu thể diệt hết được?”

“Cô cứ về dưỡng thương trước, chuyện này nói sau!”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Đương nhiên anh biết nếu xử lý chi hội của Hiệp hội Võ thuật ở tỉnh Giang Bình sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

Nhưng khi biết những chuyện bọn họ đã làm, anh chỉ muốn lập tức san bằng toàn bộ Hiệp hội Võ thuật.

Tuy nhiên, anh hiểu chỉ với sức một người không thể làm được.

Nếu không, sao Hiệp hội Võ thuật có thể tồn tại tới tận bây giờ?

Mặc dù Hàn Sương lo cho Dương Thanh nhưng cũng biết anh không phải kẻ tầm thường.

Bây giờ cô ta đã đi theo anh thì cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa, cô ta cũng không chùn bước.

Cùng lúc đó ở phòng số 1-2-1602 của khu chung cư Thiên Tuyền Danh Uyển.

Đây là căn hộ Tần Đại Dũng đang thuê.
Châu Ngọc Thúy mải xem tivi, chợt nghe thấy tiếng đập cửa.

“Tới đây!”

Bà ta vội vàng chạy ra mở cửa.

Trông thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

“Mỹ Linh, cháu đến rồi à? Mau vào đây!”

Châu Ngọc Thúy nhiệt tình nói.

“Trước khi rời khỏi Châu Thành, bác từng nói có cách đối phó Dương Thanh.
Bác nói thật không?”

Trịnh Mỹ Linh vừa vào nhà đã lên tiếng hỏi thẳng, ánh mắt hung ác tràn ngập oán hận.

- ————

Chương 274: 274: Bí Mật Hạnh Phúc

Lần trước trong đám cưới nhà họ Châu, khi Dương Thanh bị tất cả các gia tộc hàng đầu Châu Thành đối phó, Hàn Khiếu Thiên chủ nhà họ Hàn của tỉnh lỵ xuất hiện giải vây giúp anh.

Bởi vì Trịnh Mỹ Linh trở mặt với Dương Thanh nên cả hai nhà Châu, Trịnh đều bị liên lụy, bị các gia tộc lớn của Châu Thành chèn ép.

Nhà họ Châu vốn chỉ là một gia tộc nho nhỏ ở nông thôn nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng nhà họ Trịnh và cả tập đoàn Trịnh Hòa của họ đều bị chèn ép đến bờ vực phá sản.

Còn Trịnh Mỹ Linh bị xa lánh, trở thành trò cười của các gia tộc giàu có ở Châu Thành, không ai chịu qua lại với cô ta.

Cô ta đổ hết mọi tội lỗi lên người Dương Thanh.

Châu Ngọc Thúy thấy Trịnh Mỹ Linh thù hận Dương Thanh mới cố ý tới tìm cô ta nói chuyện riêng trước khi rời khỏi Châu Thành.

“Bác muốn biết cháu định đối phó với Dương Thanh thế nào?”

Châu Ngọc Thúy không lập tức trả lời mà hỏi ngược lại.

Ánh mắt Trịnh Mỹ Linh tràn đầy căm hận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cháu muốn anh ta chết!”

“Tốt!”

Châu Ngọc Thúy rất hài lòng với đáp án này, không thèm che giấu ý đồ của mình, dữ tợn nói: “Bác không giấu cháu làm gì, kỳ thực thực bác đã muốn giết thằng đó từ lâu rồi.
Nhưng cháu cũng thấy rồi đó, hiện giờ Dương Thanh được nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ che chở, muốn xử lý cậu ta rất khó.
Nên bác mới muốn bắt tay với cháu để đối phó cậu ta!”

Trịnh Mỹ Linh không ngờ Châu Ngọc Thúy cũng hận Dương Thanh như vậy.

Cô ta vội vàng hỏi: “Bác có kế hoạch gì không?”

“Muốn chơi chết thằng đó rất đơn giản.
Nhưng trước tiên chúng ta phải giải quyết một người!”, vẻ mặt Châu Ngọc Thúy vô cùng dữ tợn.

“Ai?”, Trịnh Mỹ Linh hỏi.

“Tần Đại Dũng!”

Ánh mắt Châu Ngọc Thúy cực kỳ ác độc.

Trịnh Mỹ Linh bị bộ dạng hiện giờ của Châu Ngọc Thúy làm cho sợ hãi, cảm thấy rất xa lạ.

Cô ta muốn Dương Thanh chết bởi vì cô ta cho rằng, tất cả tai họa nhà họ Trịnh đang phải gánh chịu đều do anh gây ra.

Không chỉ có vậy, Dương Thanh còn sỉ nhục cô ta trước mặt mọi người, khiến cô ta mất hết thể diện, không thể ngóc đầu lên nổi.

“Bác ơi, cháu muốn trả thù Dương Thanh cơ mà, liên quan gì tới bác Dũng?”

Trịnh Mỹ Linh không ngốc.
Cô ta biết Châu Ngọc Thúy là loại người gì, đầu tiên dụ dỗ cô ta cùng đối phó Dương Thanh, bây giờ lại đòi xử lý cả Tần Đại Dũng.

Giữa cô ta và Tần Đại Dũng không hề có thù oán gì.

Châu Ngọc Thúy đã chuẩn bị sẵn lý do chống chế, cười lạnh nói: “Chắc cháu vẫn chưa biết, Dương Thanh từng cứu Tô Thành Vũ một mạng nên được ông ta cho một khoản tiền rất lớn, còn tặng cho cậu ta căn biệt thự cao cấp nhất Giang Hải”.

“Cháu nhìn đi, bây giờ bác đang phải sống ở nơi rách nát nào? Tất cả đều là do Tần Đại Dũng kiên quyết đòi chuyển ra ngoài ở.
Chỉ cần ông ta chết, bác sẽ được trở về biệt thự”.

“Bây giờ nhà họ Trịnh sắp phá sản rồi, thứ cần nhất chính là tiền.
Chỉ cần bác được về ở biệt thự là có thể vòi được tiền.

Bác sẽ cho cháu vay một ít để trợ giúp tập đoàn Trịnh Hòa. Khi đó cháu sẽ là người cứu vớt nhà họ Trịnh".

"Biết đâu ông nội cháu vui vẻ lại cho cháu thừa kế tập đoàn Trịnh Hòa! Đến lúc đó cháu lại là cô cả kiêu ngạo của nhà họ Trịnh!".
ngôn tình hay

"Đợi bác trở về biệt thự, có nhiều cơ hội tiếp xúc với Dương Thanh, chẳng phải có thể dễ dàng giết cậu ta rồi sao?"

Trịnh Mỹ Linh muốn Dương Thanh chết chỉ là khuếch đại lên một chút.
Thực ra chỉ cần anh phải trả giá đắt, cô ta đã thỏa mãn rồi.

Nhưng nghe Châu Ngọc Thúy nói vậy, rõ ràng là bà ta thực sự muốn giết người, còn là giết hai người.

Điều này khiến ác ý trong lòng cô ta điên cuồng sinh sôi, sự cuồng loạn trong ánh mắt cũng ngày càng nồng đậm.

"Ý của bác là muốn cháu giết bác Dũng giúp bác, rồi đợi bác trở về biệt thự giết Dương Thanh cho cháu sao?", Trịnh Mỹ Linh hỏi.

Châu Ngọc Thúy gật đầu đáp: "Đúng vậy!"

"Bác à, cháu làm gì có năng lực giết bác Dũng?"

Trịnh Mỹ Linh cười nói, trong lòng lại âm thầm nâng cao cảnh giác.

Đây không phải là chuyện nhỏ, nếu bị bại lộ sẽ phải gánh chịu hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Châu Ngọc Thúy biết Trịnh Mỹ Linh đang sợ điều gì, thản nhiên đáp: "Bác chỉ cần tiền, chuyện còn lại cứ để bác làm!"

"Bác cần tiền?", Trịnh Mỹ Linh kinh ngạc thốt lên.

"Cháu cũng thấy rồi đó, đến cả chỗ ở bác cũng đang phải đi thuê, trên người cộng lại chỉ đủ hai trăm nghìn".

Châu Ngọc Thúy tiện tay chỉ trỏ bốn phía rồi nói: "Dù sao cháu cũng là cô chủ nhà họ Trịnh.

Cho dù gia tộc thực sự phá sản, chắc cháu cũng có cách gom đủ một triệu chứ?”

“Bác chỉ cần tám trăm thôi, cộng thêm hai trăm của bác là đủ một triệu.
Số tiền này đủ để thuê người giết Tần Đại Dũng.
Tuy nhiên nếu cháu có cách nào tiết kiệm hơn mà vẫn giải quyết được ông ta thì bác không cần số tiền này nữa”.

Châu Ngọc Thúy đã chuẩn bị lý do thoái thác, vẻ mặt vô cùng điên cuồng.

Trịnh Mỹ Linh im lặng tính toán hồi lâu.

Đối với cô ta, kiếm tám trăm không khó, cùng lắm là bán toàn bộ trang sức vàng bạc cộng thêm tiền tiết kiệm cũng có thể gom được tám trăm nghìn.

Châu Ngọc Thúy biết chuyện này rất nghiêm trọng, chắc chắn Trịnh Mỹ Linh cần thời gian suy nghĩ kĩ càng, không quấy rầy mà lẳng lặng chờ cô ta quyết định.

Hai người cứ im lặng như vậy một lúc rất lâu.

Cuối cùng Trịnh Mỹ Linh cũng hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Châu Ngọc Thúy: “Được, cháu đồng ý!”

Tần Đại Dũng hoàn toàn không thể ngờ rằng, người vợ sống cùng mình hơn hai mươi năm lại muốn giết chết mình.

Lúc này ông ta còn đang bận rộn ngoài công trường của công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Đến tận buổi trưa trở về công ty, Tần Đại Dũng mới có thời gian lấy điện thoại ra xem.

Vừa mở ra đã phát hiện có mấy tin nhắn mới từ Zalo.

“Cảm ơn bố đã thay đổi vì con và Y Y! Cảm ơn tình yêu và sự kiên nhẫn dạy dỗ của bố dành cho chúng con suốt những năm qua! Chúc bố sinh nhật vui vẻ!”

“Chúc bố sinh nhật vui vẻ nhé! Tối nay hẹn ở nhà hàng Bắc Viên Xuân, chúng con tổ chức tiệc mừng cho bố đấy!”

“Chúc bố sinh nhật vui vẻ!”

Ông ta nhận được ba tin nhắn chúc mừng sinh nhật liên tiếp, đầu tiên là tin nhắn dịu dàng đầy quan tâm của Tần Thanh Tâm, thứ hai là tin nhắn đáng yêu hoạt bát của Tần Y, cuối cùng là tin nhắn thẳng thắn chân thành của Dương Thanh.

Mặc dù Tần Đại Dũng đang vô cùng mệt mỏi vì phải bận rộn cả buổi sáng nhưng ông ta vẫn mỉm cười hạnh phúc, khóe mắt hằn sâu nếp nhăn, hai bên thái dương lấm tấm vài sợi tóc bạc.

"Mấy đứa này!"

Tần Đại Dũng bật cười trả lời từng tin một.

Hôm nay là sinh nhật của Tần Đại Dũng nên Tần Thanh Tâm và Tần Y tan làm sớm hơn nửa tiếng tới nhà hàng Bắc Viên Xuân chuẩn bị.

Mặc dù họ đã đặt bàn từ trước, cũng trang trí xong phòng ăn nhưng vẫn không yên lòng.

Dương Thanh cũng tới nhà hàng từ sớm.

"Chị, em định để bố ngồi ở đây, mẹ ngồi ở kia, bố ôm Tiêu Tiêu còn hai chị em mình đứng sau lưng bố mẹ, chị thấy sao?"

"Anh rể em thì sao?"

"Anh rể phụ trách chụp ảnh mà!"

"Không được, anh ấy cũng là một thành viên trong gia đình chúng ta, phải chụp cùng nhau!"

"Ha ha! Em nói đùa thôi! Sao em có thể quên anh rể được? Để anh rể đứng giữa hai chúng ta rồi nhờ nhân viên phục vụ chụp ảnh hộ là được".

…

Hai chị em trò chuyện vui vẻ, Dương Thanh bế Tiêu Tiêu đứng bên cạnh cũng mỉm cười dịu dàng.

Anh rất thích cảm giác ấm áp từ gia đình như thế này.

Nhưng Châu Ngọc Thúy lại không chịu phối hợp.
Nếu bà ta có thể thay đổi như Tần Đại Dũng thì gia đình này sẽ trở nên hoàn hảo.

Cùng lúc đó, Tần Đại Dũng vừa mới tan làm, đang chuẩn bị rời khỏi công ty.

“Sếp Tần có chuyện vui à? Hôm nay thấy ông cười suốt”.

Trước khi rời đi, đồng nghiệp còn trêu ghẹo vài câu.

Tần Đại Dũng cười đáp: “Bí mật! Một bí mật hạnh phúc!”

Dứt lời, ông ta cười lớn đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tần Thanh Tâm: “Các con ở nhà hàng Bắc Viên Xuân à? Phòng số mấy đấy? Bố đang ra khỏi công ty rồi, bây giờ gọi taxi tới đó ngay!”

“Rầm!”

Đúng lúc này, tiếng động cơ xe rú lên vang vọng khắp con đường.

Một chiếc Haval H5 màu đen lao thẳng về phía Tần Đại Dũng.

- ————

.

Chương 275: 275: Chiến Thần Nổi Giận

Tần Đại Dũng đang mải nói chuyện điện thoại với Tần Thanh nên không hề phát hiện ra mình đang gặp nguy hiểm.

“Rầm!”

Chiếc Haval H5 màu đen tông thẳng vào người Tần Đại Dũng.

Cơ thể của ông ta như con diều đứt dây, bay xa mười mấy mét.

Người đi đường xung quanh đều sợ ngây người.

Trong phòng VIP trên tầng cao nhất của nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Tần Y đột nhiên nói: “Anh rể, đột nhiên em thấy rất hối hận vì đã nói trước cho bố biết chúng ta tổ chức tiệc sinh nhật cho bố”.

“Hối hận cái gì?”

Dương Thanh cười hỏi.

“Như vậy thì còn gì là bất ngờ nữa! Đều tại em, nếu biết anh chị đợi sẵn ở đây, em đã giả vờ đi ngang qua công ty Long Hà đón bố tới đây rồi”.

Tần Y cười nói: “Nhưng mà cũng chẳng sao, chúng ta đều chuẩn bị quà cho bố mới là niềm vui bất ngờ”.

“Bố! Bố! Bố sao vậy?”

Tần Y và Dương Thanh đang trò chuyện chợt nghe thấy Tần Thanh Tâm hô lên, vẻ mặt hoảng hốt lo lắng.

Giờ đây Tần Đại Dũng đã bị xe tông, sống chết còn chưa rõ, sao có thể nghe thấy tiếng gọi của Tần Thanh Tâm được nữa?

Tần Thanh Tâm bật khóc nức nở, ánh mắt ngây dại, điện thoại tuột khỏi tay rơi xuống đất, ngơ ngác như người mất hồn.

“Sao chị lại khóc? Bố bị làm sao à?”

Tần Y lập tức chạy tới ôm bả vai Tần Thanh Tâm hỏi.

Dương Thanh chợt có dự cảm chẳng lành.
Dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng phản ứng của Tần Thanh Tâm đã chứng minh, Tần Đại Dũng gặp chuyện rồi.

“Mau, chúng ta mau tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà!”

Tuy Tần Thanh Tâm đã lờ mờ đoán ra được nhưng vẫn không dám tin.

Dứt lời, cô vội đứng dậy lao ra ngoài.

Vừa nãy cô đã nghe thấy tiếng động cơ xe, sau đó là tiếng điện thoại rơi xuống đất.
Cô gọi Tần Đại Dũng thêm lần nữa thì không còn ai đáp lại.

“Chị, rốt cuộc bố sao vậy? Chị nói cho em biết đi mà!”

Tần Y đuổi theo Tần Thanh Tâm, vừa chạy vừa hỏi.

Đến cả Tần Thanh Tâm cũng không thể tiếp nhận sự thật này, sao cô có thể nói cho Tần Y được.
Cô im lặng không lên tiếng, chỉ cắm đầu chạy về phía trước.

Cả căn phòng chỉ còn lại Dương Thanh và Tiêu Tiêu.

“Bố ơi, mẹ sao thế?”

Tiêu Tiêu sợ hãi ôm chặt cổ Dương Thanh nhỏ giọng hỏi.

Anh khẽ lắc đầu lên tiếng an ủi: “Tiêu Tiêu đừng sợ, có bố ở đây rồi!”

Nói xong, anh đi lấy điện thoại: “Lập tức điều tra cho tôi vừa rồi ở cổng công ty vật liệu xây dựng Long Hà đã xảy ra chuyện gì”.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh cũng dẫn Tiêu Tiêu ra khỏi phòng ăn đi tới công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Anh vừa bước tới bãi đỗ xe đã nhận được điện thoại của Quan Chính Sơn: “Tần Đại Dũng bị tai nạn xe, sống chết chưa rõ! Xe cấp cứu đang chở về bệnh viện rồi!”

“Cái gì?”

Nghe vậy, Dương Thanh hoảng hốt, nghiến răng nói: “Tra cho tôi xem đây là tai nạn ngoài ý muốn hay cố ý giết người! Đồng thời mời bác sĩ giỏi nhất tới chữa cho ông ấy!”

“Vâng!”

Quan Chính Sơn đáp.

Bây giờ Dương Thanh mới biết tại sao vừa nãy Tần Y hỏi gì Tần Thanh Tâm cũng không chịu nói.

Chắc chắn là biết Tần Đại Dũng bị tai nạn xe nhưng không chịu tiếp nhận sự thật.

“Tiêu Tiêu, con còn nhớ cô Hạ Hà không?”

Dương Thanh cố gắng bình tĩnh lại, mỉm cười hỏi Tiêu Tiêu: “Cô Hạ Hà nói rất nhớ con.
Tối nay con đến ngủ với cô ấy được không?”

Tiêu Tiêu lập tức lắc đầu nguầy nguậy: “Con cũng nhớ cô Hạ Hà, nhưng mà con muốn ngủ với mẹ cơ”.

“Tối nay bố mẹ đều có chuyện rất quan trọng phải làm, không thể ở cùng con được.
Tiêu Tiêu ở với cô Hạ Hà tối nay thôi, đợi bố mẹ làm xong việc sẽ đến đón con”.

Dương Thanh dịu dàng xoa mặt Tiêu Tiêu khuyên nhủ.

Mặc dù cô bé chỉ mới bốn tuổi nhưng vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Thấy Dương Thanh nói bố mẹ đều bận, cô bé không nỡ rời xa nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vậy được rồi! Con sẽ đến ở với cô Hạ Hà!”

“Tiêu Tiêu ngoan lắm!”

Dương Thanh hôn một cái lên mặt cô bé.

Sau đó anh mới gọi điện thoại cho Hạ Hà nhờ vả.
Hạ Hà nghe tin Tần Đại Dũng bị tai nạn xe liền đồng ý trông Tiêu Tiêu giúp anh.

Hiện giờ Tần Đại Dũng chưa rõ sống chết, Tần Y và Tần Thanh Tâm đều rất hiếu thuận, chắc chắn sẽ ở lại bệnh viện chăm non.
Dương Thanh cũng muốn ở lại.

Anh chỉ có thể tin tưởng Hạ Hà, người từng che chở, bảo vệ Tiêu Tiêu vào lúc nguy hiểm nhất.

Đưa Tiêu Tiêu tới nhà Hạ Hà xong, Dương Thanh lập tức chạy tới bệnh viện.
Tần Đại Dũng đang trong phòng cấp cứu, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều giàn giụa nước mắt.

Thấy dáng vẻ đau lòng khổ sở của hai chị em họ, Dương Thanh cũng rất khó chịu.

Bất ngờ là Châu Ngọc Thúy cũng tới, khóc lóc bù lu bù loa, có vẻ rất đau khổ.

Dương Thanh vừa tới, bà ta liền nhào vào đánh đấm: "Tất cả là tại thằng khốn nạn nhà mày giao cho ông ấy công việc nặng nhọc như thế.
Nếu ông ấy không làm ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà, sao có thể gặp tai nạn được?"

"Đều tại mày! Mày là thằng xúi quẩy!"

"Nếu ông Dũng mà gặp chuyện bất trắc, tao sẽ không tha cho mày đâu!"

"Mày còn mặt mũi tới đây sao? Cút đi! Cút cho tao!"

Châu Ngọc Thúy gào khóc ầm ĩ, vừa mắng vừa đánh lên người Dương Thanh.

"Đủ rồi!"

Tần Y giận dữ hét lớn: "Đây là bệnh viện, nếu mẹ còn làm loạn thì cút đi!"

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh vang lên.

Anh đi tới cầu thang nghe máy, Quan Chính Sơn nói: "Cậu Thanh, lái xe đâm Tần Đại Dũng chết rồi!"

"Chết rồi? Làm sao mà chết?"

Dương Thanh nổi giận quát: "Bố vợ tôi còn đang cấp cứu, sống chết chưa hay, thế mà ông lại nói tài xế đâm bố tôi chết rồi sao?"

“Dù có chết rồi cũng phải nói cho tôi biết hắn chết thế nào? Có ai điều khiển phía sau không? Hắn bị người ta giết người diệt khẩu hay là chết vì tai nạn vừa rồi?”

Anh trở nên hơi kích động.
Anh từng chứng kiến rất nhiều cái chết, nhưng người đang nằm trong phòng cấp cứu là bố vợ của anh, anh không thể không sốt ruột.

Quan Chính Sơn ở đầu dây bên kia nghe thấy Dương Thanh nổi giận thì hoảng sợ vội đáp: “Cậu Thanh, sau khi tài xế đâm bố vợ cậu, xe mất khống chế tông thẳng vào cột đèn đường nổ tung, xương cốt của hắn cũng bị thiêu rụi!”

“Điều tra tiếp đi! Lái xe là ai, hoàn cảnh gia đình thế nào, trước khi xảy ra tai nạn đã tiếp xúc với những ai, có từng nhận tiền của người khác không? Tôi muốn biết toàn bộ tin tức về hắn!”

Dương Thanh không thể kìm nén được cơn giận dữ đang sôi trào, quát lớn vào điện thoại.

Từ khi anh trở về Giang Hải, đây là lần đầu tiên anh tức giận đến mức mất kiểm soát như vậy.

- ————————

.

Chương 276: 276: Nước Mắt Cá Sấu

Từng giây từng phút trôi qua, Tần Đại Dũng vẫn ở trong phòng cấp cứu.

Bác sĩ y tá cứ ra vào phòng cấp cứu liên tục nhưng không hề có tin tức gì của Tần Đại Dũng.

Hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y đứng chờ ngoài cửa phòng.
Nước mắt trên mặt họ đã khô, chỉ còn đôi mắt đỏ hoe, vẻ mặt lo lắng sốt ruột.

Dương Thanh không ngờ, đến cả Châu Ngọc Thúy trước giờ vẫn luôn bạc bẽo với Tần Đại Dũng cũng tỏ ra lo lắng.

Nhưng anh không hề hay biết, bà ta đang sợ Tần Đại Dũng được cứu sống.

Từ khi tai nạn xảy ra vào năm giờ hơn chiều hôm trước tới tận bảy giờ sáng hôm sau, Tần Đại Dũng mới được đẩy ra ngoài.

“Bố ơi!”

Trông thấy toàn thân Tần Đại Dũng cắm đủ loại máy móc, hai chị em òa khóc.

May mà ông ta vẫn còn sống!

Nhưng Châu Ngọc Thúy lại nghệt mặt ra.

“Bác sĩ, bố tôi sao rồi?”

Tần Thanh Tâm kích động nắm lấy tay bác sĩ gặng hỏi.

“Thật đáng tiếc, có lẽ cả đời này bố cô chỉ có thể sống trong trạng thái này!”, bác sĩ áy náy đáp.

Đối với người làm bác sĩ, gặp phải chuyện như thế này khiến họ rất đau lòng.

“Nghĩa là sao?”

Tần Thanh Tâm ngơ ngác hỏi lại, nước mắt trào ra như nước lũ tràn bờ đê.

Tần Y cũng vậy.

Châu Ngọc Thúy đanh đá rống lên: “Ông nói rõ ràng xem nào, rốt cuộc là sao?”

“Vết thương của bệnh nhân quá nghiêm trọng, chỉ có thể giữ lại một vài dây thần kinh phản xạ và tiến hành trao đổi chất với bên ngoài, năng lực nhận biết đã mất đi, không thể tự làm gì”.

Bác sĩ dùng một loạt từ ngữ chuyên ngành giải thích rồi nói: “Tóm lại chính là người thực vật.
Sau này có thể tỉnh lại hay không phải xem ý trời!”

Ầm!

Lời nói của bác sĩ như sấm sét nổ vang trong đầu Tần Thanh Tâm và Tần Y.
Hai chị em gào khóc xé lòng.

Dương Thanh cũng ngây người, đỏ bừng mắt nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc trên giường bệnh, đau đớn không nói nên lời.

Đối với người từ nhỏ đến lớn chưa từng được hưởng tình thương của bố như anh, Tần Đại Dũng chẳng khác gì bố ruột.

Bây giờ bác sĩ nói Tần Đại Dũng đã trở thành người thực vật.

Tần Thanh Tâm đau lòng quá độ, kiệt sức ngất xỉu.

“Chị!”

Tần Y thét lên một tiếng, vội chạy lại đỡ cô.

Nửa tiếng sau, Tần Thanh Tâm mới tỉnh lại.

Cô im lặng không nói một lời, chỉ nằm im trên giường ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà.

Tần Y lặng lẽ ngồi bên cạnh giường bệnh của Tần Đại Dũng, lớp trang điểm trên mặt đã bị nước mắt rửa trôi từ lâu.

Châu Ngọc Thúy cũng giả vờ khóc sướt mướt: “Sau này tôi phải sống thế nào? Đại Dũng, ông tỉnh lại đi được không?”

Cả phòng bệnh đều chìm trong đau thương.

Dương Thanh đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia vang lên giọng nói châm chọc: "Cậu Thanh lại có chuyện gì cần đến chị rồi à?"

"Chị Ngải, chiều hôm qua bố vợ em bị xe tông, vừa mới được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.
Bác sĩ nói ông ấy sẽ trở thành người thực vật".

Dương Thanh không có tâm trạng đùa giỡn, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Ngải Lâm lập tức nghiêm túc hẳn: "Dạo này chị đang làm nhiệm vụ cứu trợ ở nước ngoài, tạm thời không thể quay về được.
Em gửi bệnh án cho chị trước đi".

"Chị Ngải, trăm sự nhờ cả vào chị!", Dương Thanh khẩn cầu nói.

Trong trí nhớ của Ngải Lâm, hình như đây là lần đầu tiên Dương Thanh mở miệng cầu xin người khác.
Cô ấy nhanh chóng hiểu được tầm quan trọng của việc này, vội đáp: "Cậu cũng đừng quá lo lắng.
Cho dù bố vợ cậu thực sự trở thành người thực vật cũng vẫn có hi vọng hồi phục".

Mặc dù Ngải Lâm lớn hơn Dương Thanh vài tuổi nhưng vì thân phận của anh quá cao quý, trước giờ cô ấy vẫn cung kính gọi anh một câu "cậu Thanh".

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Cảm ơn chị Ngải.
Bây giờ em lập tức tìm bác sĩ hỏi bệnh án rồi gửi qua mail cho chị".

"Được!"

Sau khi cúp máy, Dương Thanh vội vàng đi xin bệnh án để gửi cho Ngải Lâm.

Năm xưa Ngải Lâm được điều động tới biên giới phía Bắc phụ trách chữa trị cho thương binh trên chiến trường, chứng tỏ cô ấy rất giỏi về y học.

Nửa tiếng sau khi anh gửi bệnh án đi, Ngải Lâm đã gọi điện tới: "Cậu Thanh, chị đã đọc xong bệnh án rồi, nói về chuyên

môn cậu cũng không hiểu đâu.
Tóm lại tình hình của ông ấy không quá phức tạp, rất có khả năng sẽ tỉnh lại".

"Tốt quá rồi!"

Nghe được tin tốt, Dương Thanh kích động hô lên.
Thấy có người đi ngang qua nhìn mình, anh mới bình tĩnh lại

Ngải Lâm cười nói: "Nếu không có gì bất ngờ, một tuần nữa nhiệm vụ của chị sẽ kết thúc.
Chị sẽ tới Giang Hải thăm cậu, thuận tiện xem bệnh cho người bị nhiễm trùng đường tiết niệu cậu từng kể".

Câu nói của Ngải Lâm đã giúp Dương Thanh yên tâm hơn hẳn.

Anh hoàn toàn tin tưởng vào khả năng chữa bệnh của Ngải Lâm.
Anh cũng chưa từng gặp được ai giỏi y học hơn cô ấy trên cái đất Chiêu Châu này.

Nhưng bệnh tình của Tần Đại Dũng quá nghiêm trọng, Ngải Lâm chưa tự thăm khám thì chưa thể chắc chắn nên anh cũng không dám nói cho Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Số liệu sức khỏe của Tần Đại Dũng rất ổn định, chỉ là vẫn hôn mê như vũ.

Ba ngày này, Tần Thanh Tâm và Tần Y thay nhau tới bệnh viện trông nom ông ta, không ngừng kể cho ông ta nghe những chuyện trong quá khứ.

Hôm nay, khi Tần Thanh Tâm vừa tới đổi ca cho Tần Y, Châu Ngọc Thúy chợt nói: "Thanh Tâm, sáng nay mẹ cũng nói với Y Y rồi.
Các con ai cũng bề bộn công việc, còn phải lãng phí nửa ngày tới trông bố con, như vậy sẽ không tốt cho công ty".

"Bây giờ bố con hôn mê như vậy, không ai dám chắc ông ấy còn có thể tỉnh lại hay không.
Các con đâu thể chầu chực mãi ở đây được?"

“Sau này các con cứ yên tâm đi làm, bố con đã có mẹ chăm sóc.
Khi nào tan làm hai đứa thay phiên nhau tới thăm ông ấy là được, dù sao vẫn phải có người chăm sóc Tiêu Tiêu”.

Châu Ngọc Thúy kéo tay Tần Thanh Tâm nhỏ giọng thủ thỉ, giọng nói bình tĩnh nhưng mặt mũi lại giàn giụa nước mắt.

Mấy ngày nay, Châu Ngọc Thúy như biến thành một người khác, chăm chỉ trông nom Tần Đại Dũng, cũng quan tâm hỏi han Tần Thanh Tâm và Tần Y như một người vợ hiền mẹ đảm.

“Cảm ơn mẹ đã nghĩ cho chúng con nhiều như vậy!”, Tần Thanh Tâm òa khóc, trong lòng cực kỳ cảm động.

Châu Ngọc Thúy giơ tay lau nước mắt cho cô, cười mắng: “Con bé này, con là con gái mẹ, đây là chuyện mẹ nên làm, cảm ơn cái gì?”

“Mẹ ơi!”

Tần Thanh Tâm không kìm lòng được, ôm chặt Châu Ngọc Thúy khóc rống lên.

Những ngày này, cô phải chịu đựng nỗi đau rất lớn.
Nghe Châu Ngọc Thúy nói vậy, cô chợt có cảm giác muốn xả ra hết mọi tâm sự trong lòng.

Nhưng cô không hề nhìn thấy trong lúc đang ôm mình, ánh mắt Châu Ngọc Thúy vô cùng tàn nhẫn.

Trước sự khuyên bảo của bà ta, rốt cuộc Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng đồng ý quay về làm việc bình thường, mỗi ngày tan làm thay nhau tới bệnh viện thăm bố, người còn lại ở nhà trông Tiêu Tiêu.

Còn Dương Thanh vẫn đang bận rộn điều tra nguyên nhân tai nạn của Tần Đại Dũng.

Quan Chính Sơn đã cung cấp toàn bộ thông tin về gã tài xế lái xe nhưng vẫn không tra ra được dấu vết gì.

Dường như đây chỉ là một tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Đến ngày thứ năm sau khi Tần Đại Dũng gặp tai nạn, Dương Thanh nhận được điện thoại của Quan Chính Sơn: “Cậu

Thanh, có tin tức về chuyện của bố vợ cậu rồi!”

- ——————

.

Chương 277: 277: Vén Màn Chân Tướng

“Tôi đã tìm thấy vợ con của Hồ Siêu!”

Hồ Siêu chính là tên của gã tài xế kia.
Ngay trong ngày xảy ra tai nạn, Quan Chính Sơn lập tức điều tra toàn bộ thông tin về hắn.
Vợ con của Hồ Siêu đột nhiên biến mất từ ngày hôm đó.

“Ông mau tới tập đoàn Nhạn Thanh đón tôi!”, Dương Thanh ra lệnh.

“Cậu Thanh, để tôi đưa vợ con của Hồ Siêu đến là được”, Quan Chính Sơn đáp.

“Để tôi tự xử lý chuyện này đi!”, Dương Thanh gắt gỏng nói.

Quan Chính Sơn không dám thuyết phục nữa, vội nói: “Được rồi, tôi lập tức tới đón cậu!”

Nửa tiếng sau, một chiếc xe Mercedes Benz G đỗ lại trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

Quan Chính Sơn tự mình lái xe tới đón Dương Thanh.
Chiếc xe lao vun vút tới thôn Thổ Lương thuộc quản lý của Giang Hải.

“Vợ của Hồ Siêu tên là Thái Quyên, là người từ vùng khác tới.
Cô ta có họ hàng xa ở thôn Thổ Lương.
Vào ngày bố vợ cậu gặp tai nạn, cô ta đã chạy tới đây trốn”.

Quan Chính Sơn dè dặt nói: “Tôi vừa nhận được tin tức liền báo cho cậu biết, chưa kịp điều tra lý do cô ta chạy tới đây là gì”.

Quan Chính Sơn hơi sợ vì người gặp chuyện là bố vợ của Dương Thanh nhưng ông ta điều tra suốt năm ngày trời lại chỉ tìm được tung tích của Thái Quyên.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Được, tôi biết rồi!”

Ngày hôm ấy anh nổi giận với Quan Chính Sơn trong điện thoại là giận cá chém thớt vì không bảo vệ được Tần Đại Dũng.

Quan Chính Sơn thấy anh không nổi giận mới thở phào nhẹ nhõm.

Thôn Thổ Lương cách khá xa, đi mất một tiếng mới tới.

Xe đỗ lại trước một căn nhà nông thôn, cửa sơn màu hồng, nhà lợp gạch ngói.

Hai người họ còn chưa bước vào sân đã nghe thấy tiếng chó sủa inh ỏi.

“Cậu Thanh, mấy ngày nay Thái Quyên đều ở đây”, Quan Chính Sơn nói.

“Các người là ai?”

Dương Thanh và Quan Chính Sơn đi vào, thấy một ông già da ngăm đen đang ngồi trên tảng đá ngậm tẩu thuốc lên tiếng hỏi, giọng địa phương đặc sệt.

“Chúng tôi muốn tìm Thái Quyên!”

Quan Chính Sơn đáp.

“Thái Quyên là ai? Tôi không biết!”

Nghe thấy có người muốn tìm Thái Quyên, trong mắt ông ta hiện lên tia bối rối, cố giả bộ trấn tĩnh nói.

Quan Chính Sơn cau mày bực bội: “Ông tên là Lý Hữu Phúc, Thái Quyên là cháu họ của ông.
Nếu không phải biết trước cô ta đang ở đây, tôi sẽ không tìm tới đâu!”

“Tôi nói không có là không có! Đây là nhà tôi, các người xông vào làm gì?”

Nghe vậy, ông già kia lập tức nổi giận cầm tẩu thuốc đi tới đẩy Quan Chính Sơn ra ngoài.

“Ông già kia! Ông thử động vào tôi xem?”

Quan Chính Sơn cũng tức giận.
Ông ta là chủ của một trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, thế mà ở nơi nghèo nàn này lại có người dám đụng tới mình.

Vệ sĩ của Quan Chính Sơn xông tới định ra tay đánh người.

“Dừng tay!”

Dương Thanh quát lớn một tiếng.

“Ông ơi, chúng tôi tìm Thái Quyên có việc.
Phiền ông gọi cô ấy ra đây, chúng tôi nói vài câu sẽ lập tức đi ngay!”

Dương Thanh vừa nói, tiện tay lấy một tập tiền màu đỏ trong ví đưa cho ông ta: “Tiền này xin tặng ông mua thuốc”.

Ông ta nghiêng đầu ước lượng số tiền Dương Thanh đưa, khoảng chừng ba, bốn nghìn tệ.

Ông ta không chút do dự nhận lấy, còn quay sang mỉa mai Quan Chính Sơn: “Thấy thanh niên người ta lễ phép chưa?”

Quan Chính Sơn giận dữ đỏ bừng mặt.
Nếu Dương Thanh không có mặt, Lý Hữu Phúc làm gì có cơ hội phách lối trước mặt ông ta?

“Vào đi!”

Lý Hữu Phúc trông thấy chiếc Mercedes Benz G đỗ ven đường, lại nhìn quần áo trên người Quan Chính Sơn và vệ sĩ sau lưng liền biết không giấu nổi chuyện Thái Quyên đang sống ở đây.

“Thái Quyên!”

Ông ta dẫn hai người vào nhà, nhìn về phía phòng gạch rồi hét lên.

“Sao thế cậu?”

Một người phụ nữ đeo tạp dề chạy vội ra ngoài, trên tay còn dính bột mì trắng xóa, xem ra đang nhào bột mì.

“Bọn họ tìm cháu!”, Lý Hữu Phúc chỉ vào đám người Dương Thanh.

Trên mặt Thái Quyên hiện lên vẻ bối rối, căng thẳng hỏi: “Các, các người là ai? Tôi không quen biết các người, sao lại tìm tôi?”

Dương Thanh bước lên phía trước nhìn chị ta: “Chị đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn hỏi thăm chị một số việc.

Chỉ cần chị phối hợp sẽ không sao cả”.

Đương nhiên dương Thanh không cho rằng người phụ nữ vừa trông thấy bọn họ đã ăn nói lắp bắp này có liên quan đến vụ tai nạn của Tần Đại Dũng.

“Các người đừng hỏi tôi.
Tôi không biết gì đâu”.

Thái Quyên quay lưng bỏ đi.

Nhưng chị ta vừa mới bước đến cửa đã bị vệ sĩ của Quan Chính Sơn chặn lại.

“Các người muốn làm gì?”

Thái Quyên hoảng sợ, tay chân run lẩy bẩy.

“Chúng tôi chưa hỏi gì cô đã nói không biết.
Xem ra cô đã biết chúng tôi muốn hỏi gì rồi”.

Quan Chính Sơn lạnh lùng lên tiếng.

Thái Quyên bị Dương Thanh, Quan Chính Sơn và đám vệ sĩ bao vây lại, tay chân luống cuống.

Đúng lúc này, ông già dẫn bọn họ đi vào chợt nói: “Thái Quyên, người ta đã tìm tới cửa rồi, cháu hãy nói hết cho bọn họ đi!”

Ông ta biết rõ, thôn Thổ Lương không có lấy một cái camera giám sát mà vẫn bị người ta tìm tới, chứng tỏ đám người Dương Thanh không hề đơn giản.

Nghe vậy, Thái Quyên bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng nét mặt vẫn chần chừ do dự.

Quan Chính Sơn định mở miệng thúc giục lại bị Dương Thanh liếc mắt ngăn lại.

Một lúc lâu sau, chị ta mới đỏ mắt nói: “Các người vào đi!”

Dương Thanh và Quan Chính Sơn đi vào, trông thấy một chiếc giường lưới rỉ sắt ở giữa nhà.

Trên giường có một cô bé trọc đầu nằm đó, thoạt nhìn chỉ khoảng bảy, tám tuổi.

Cơ thể cô bé gầy gò ốm yếu, thấy người lạ tới thì ngượng ngùng.

“Niếp Niếp, mau chào hỏi đi con!”, Thái Quyên nói với cô bé.

Lúc này cô bé mới nhút nhát nhìn Quan Chính Sơn: “Chào ông ạ!”

Sau đó cô bé lại nhìn sang Dương Thanh: “Chào chú ạ!”

“Chào cháu!”

Dương Thanh mỉm cười đáp lại.

Dứt lời, anh hỏi Quan Chính Sơn: “Ông có cầm theo tiền mặt không?”

“Có!”

Quan Chính Sơn rút toàn bộ tiền mặt trong ví ra, nhìn độ dày chắc khoảng hai nghìn tệ.

Dương Thanh đưa tiền cho cô bé, dịu dàng nói: “Niếp Niếp, chú tới chơi không kịp mua quà cho cháu.
Cháu cầm tiền này bảo mẹ mua quần áo mới cho cháu nhé!”

Niếp Niếp vội vàng từ chối: “Cảm ơn chú, nhưng cháu không thể nhận tiền của chú được!”

Không biết tại sao nhìn thấy cô bé này khiến Dương Thanh cảm thấy rất xót xa.

Anh lập tức khuyên nhủ: “Đây là ý tốt của chú.
Cháu mà không nhận chú sẽ giận đấy”.

Niếp Niếp len lén nhìn Thái Quyên, thấy chị ta gật đầu mới dè dặt nhận tiền Dương Thanh đưa: “Cảm ơn chú ạ!”

Dứt lời, cô bé đột nhiên bị chảy máu mũi.

Thái Quyên hoảng sợ vội lấy giấy cầm máu cho Niếp Niếp, hai mắt đỏ ửng.

Quan Chính Sơn ngờ ngợ, thấp giọng nói: “Hình như là bệnh máu trắng!”

Từ đầu Dương Thanh đã cảm thấy Niếp Niếp rất yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, cơ thể gầy yếu giống như bị bệnh.

“Các người tới đây vì chồng tôi đúng không?”

Sau khi cầm máu cho Niếp Niếp, Thái Quyên ngồi xuống hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh gật đầu đáp: “Chồng chị đâm vào bố vợ tôi, bây giờ ông ấy vẫn đang nằm viện.
Bác sĩ nói rất có thể ông ấy sẽ trở thành người thực vật, cả đời không tỉnh lại”.

Nghe xong, Thái Quyên tỏ ra bối rối.

“Bịch!”

Chị ta quỳ luôn xuống đất, bật khóc nức nở: “Xin lỗi cậu, thật sự rất xin lỗi.
Tôi không có cách nào đền tiền thuốc men cho cậu được!”

“Con gái của tôi bị bệnh máu trắng.
Bác sĩ nói nếu không mau chữa trị sẽ không cứu được nữa”.

“Nếu không phải bị dồn tới đường cùng, chồng tôi sẽ không bao giờ làm chuyện này”.

“Có người cho chồng tôi năm trăm nghìn, bảo anh ấy đâm chết một người.
Anh ấy chỉ muốn cứu Niếp Niếp.
Xin lỗi cậu, vô cùng xin lỗi!”

- ————

.

Chương 278: 278: Không Thể Hận Nổi

“Tôi đã khuyên anh ấy đừng làm loại việc trái với lương tâm kia nhưng anh ấy nhất quyết không nghe!”

“Còn nói dù sao bản thân cũng bị ung thư, chẳng sống được bao lâu, không bằng dùng mạng của mình đổi tiền thuốc men cho Niếp Niếp”.

“Xin lỗi cậu, thật sự xin lỗi cậu.
Chồng tôi trả hết năm trăm nghìn kia cho bệnh viện rồi.
Tôi không còn gì để bồi thường tiền chữa trị cho bố vợ cậu”.

Thái Quyên khóc lóc đau khổ, tưởng Dương Thanh tới đòi tiền mình.

Nghe chị ta nói vậy, anh cũng xác định được rất nhiều chuyện.

Đầu tiên, Niếp Niếp thực sự bị bệnh máu trắng.

Mà Hồ Siêu cũng bị ung thư, không sống được bao lâu.
Có người dùng năm trăm nghìn thuê hắn đâm chết Tần Đại Dũng.
Vì tiền thuốc men của Niếp Niếp, hắn buộc phải làm vậy.

Đúng là một câu chuyện rất đau lòng.
Gia đình của Thái Quyên rất nghèo khó, không cần bỏ công điều tra mà có thể suy ra được từ quần áo của chị ta và Niếp Niếp, cùng với dáng vẻ bệnh tật của cô bé.

Tâm trạng của Dương Thanh vô cùng nặng nề, cảm thấy như bị một tảng đá khổng lồ đè xuống.

Anh vốn phải hận Hồ Siêu vì hắn là người lái xe đâm Tần Đại Dũng.
Tuy hắn đã bỏ mạng nhưng Tần Đại Dũng cũng bị thương rất nặng, thậm chí có khả năng trở thành người thực vật suốt đời.

Nhưng nghe câu chuyện của Thái Quyên, anh không thể nào hận nổi.

Hồ Siêu đã làm một chuyện xấu xa, nhưng như vậy có thể phủ nhận hắn là một người bố tốt không?

Không thể!

Nếu không phải bị dồn vào đường cùng, không ai muốn làm chuyện này.

Dù không có Hồ Siêu, người muốn Tần Đại Dũng chết cũng sẽ thuê người khác.

Dương Thanh từng trải qua cảm giác tuyệt vọng khi người thân mắc bệnh hiểm nghèo cần tiền chữa trị nhưng vay mượn khắp nơi đều không được.

"Chị đứng dậy đi.
Tôi tới tìm chị không phải để đòi tiền".

Dương Thanh vội vàng đỡ Thái Quyên đứng dậy, cam đoan nói: "Tôi không đòi tiền chị.
Ngược lại, tôi sẽ chi trả toàn bộ tiền chữa bệnh cho con gái chị!"

Hiện giờ đối với anh, mấy trăm nghìn chỉ là tiền lẻ, không đủ để tiêu vặt.

Thế giới rộng lớn, còn rất nhiều gia đình nghèo khổ như gia đình của Niếp Niếp.
Dương Thanh không thể giúp đỡ tất cả mọi người, nhưng nếu gặp được anh sẽ không keo kiệt.

Thái Quyên vốn đang tuyệt vọng, nghe vậy lập tức nín khóc, trợn mắt kinh ngạc, không dám tin vào tai mình: "Cậu muốn giúp đỡ Niếp Niếp sao?"

"Tôi nói thật mà, chị mau đứng dậy đi.
Tôi tới tìm chị chỉ để hỏi thăm vài câu, không phải muốn truy cứu trách nhiệm gì đâu", Dương Thanh vội đáp.

Lúc này Thái Quyên mới tin lời anh nói, nước mắt giàn giụa, luôn miệng cảm ơn Dương Thanh.

Một lúc lâu sau, cảm xúc của chị ta mới ổn định lại.

"Cậu Thanh muốn biết gì cứ hỏi.
Tôi sẽ nói hết cho cậu!"

Thái Quyên đỏ hoe mắt nhìn Dương Thanh.
Chỉ cần cứu được con gái, bảo chị ta chết cũng được chứ đừng

nói là hỏi vài câu.

“Chị nói có người thuê chồng chị đâm chết bố vợ tôi với giá năm trăm nghìn.
Tôi muốn biết người đó là ai?”, Dương Thanh hỏi.

Thái Quyên áy náy lắc đầu: “Không dám giấu cậu, chuyện này chỉ có chồng tôi liên lạc với đối phương”.

“Lúc anh ấy cầm năm trăm nghìn về nói là tiền chữa bệnh cho Niếp Niếp, tôi sợ chết khiếp, còn tưởng anh ấy cướp ngân hàng”.

“Sau đó tôi gặng hỏi mãi anh ấy mới kể có người thuê anh ấy đâm chết người”.

“Tôi không ngăn nổi.
Nào ngờ anh ấy đi rồi chẳng trở về nữa!”

Kể đến đây, Thái Quyên lại không kìm được òa khóc.

Dương Thanh cảm thấy hơi thất vọng.
Thực ra anh cũng chỉ ôm ấp một chút hi vọng, bởi vì nếu Hồ Siêu nói cho Thái Quyên biết người thuê mình là ai chẳng khác nào đang hại vợ con mình.

Nhưng Hồ Siêu suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng chỉ cần mình cũng chết trong tai nạn xe đó là có thể giấu diếm tất cả.

Thái Quyên cũng rất thật thà chân chất.
Nếu Dương Thanh tới để truy cứu trách nhiệm, chỉ cần dựa vào lời chị ta vừa kể là có thể đòi lại năm trăm nghìn tiền chữa bệnh của Niếp Niếp để bồi thường.

“Chị nghĩ lại thử xem trước khi chết chồng chị có gặp người lạ nào hoặc nhận được cuộc gọi kì lạ nào không? Hay là nhắn tin trên mạng với ai đó?”

Dương Thanh không cam lòng, cố gắng gợi ý.

Muốn liên lạc với Hồ Siêu, thuê hắn đâm chết Tần Đại Dũng chỉ có thể thông qua ba cách: gặp mặt, gọi điện, nhắn tin qua mạng.

Thái Quyên lắc đầu đáp: “Ban ngày chồng tôi làm công nhân bốc vác ở một nhà kho, ban đêm lái xe thuê, về đến nhà là ngủ

say như chết.
Tôi không biết ban ngày anh ấy làm những gì”.

- ——————

.

Chương 279: 279: Giọng Nói Của Phụ Nữ

“Chị có giữ điện thoại của chồng chị đó không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Mắt Thái Quyên đỏ ửng, lắc đầu nguầy nguậy: “Hôm xảy ra tai nạn, điện thoại đã bị đốt với xác của anh ấy rồi!”

Tia hi vọng cuối cùng của Dương Thanh cũng không còn.

Anh tưởng tìm được vợ của Hồ Siêu sẽ tra ra được manh mối, nào ngờ không có tin tức có ích nào.

Nhưng anh có thể chắc chắn, tai nạn của Tần Đại Dũng không phải ngoài ý muốn mà là cố ý giết người.

Điều khiến anh không hiểu là Tần Đại Dũng tốt bụng như vậy, sao lại có người muốn giết ông ta?

Chẳng lẽ ông ta đã đắc tội với ai?

Dương Thanh đã cho người điều tra, dạo gần đây Tần Đại Dũng không hề đắc tội với người nào.

Anh chưa từng nghĩ đến Châu Ngọc Thúy.

“Xin lỗi cậu, tôi chẳng giúp được gì cho cậu cả”.

Thái Quyên áy náy nói.

Chị ta tưởng Dương Thanh tìm mình để đòi tiền bồi thường, không ngờ anh lại muốn chi trả toàn bộ tiền thuốc men cho Niếp Niếp.

Chị ta vô cùng biết ơn Dương Thanh, cũng muốn giúp anh, nhưng lại không giúp được gì.

Dương Thanh lắc đầu đưa cho chị ta một tờ danh thiếp: “Đây là số điện thoại của tôi.
Nếu chị nhớ ra điều gì xin hãy lập tức gọi điện cho tôi!”

Thái Quyên vội vàng gật đầu: “Cậu yên tâm.
Dù tôi không nhớ ra được cũng sẽ tìm cách hỏi thăm bạn bè của Hồ Siêu xem anh ấy có liên lạc với ai không”.

“Cảm ơn chị!”

Dương Thanh nhìn Quan Chính Sơn dặn dò: “Ông hãy phụ trách chuyện chữa trị cho Niếp Niếp, hãy liên hệ tới bệnh viện và bác sĩ tốt nhất cho cô bé, mau chóng chữa trị đi!”

Quan Chính Sơn vội đáp: “Vâng thưa cậu Thanh!”

“Chị cho ông ấy số điện thoại đi.
Ông ấy sẽ sắp xếp cho Niếp Niếp chữa bệnh”.

Dương Thanh lại quay sang nói với Thái Quyên.

Thái Quyên muốn quỳ xuống cảm ơn, bị Dương Thanh ngăn lại.

Trên đường trở về, vẻ mặt Dương Thanh tràn đầy thất vọng.

Anh vẫn đang nghĩ ai là người muốn giết Tần Đại Dũng?

“Cậu Thanh, tôi nghĩ có một việc phải nói cho cậu biết!”

Quan Chính Sơn do dự hồi lâu mới dám lên tiếng.

Dương Thanh nhướng mày: “Tôi đã nói có bất cứ tin tức gì liên quan đến chuyện này đều phải báo lại ngay lập tức cơ mà!”

Quan Chính Sơn vội báo cáo: “Người của tôi điều tra được, cô gái tên Trịnh Mỹ Linh của nhà họ Trịnh đã tìm tới căn hộ mà bố vợ cậu đang thuê trọ vào ngày ông ấy gặp tai nạn”.

“Trịnh Mỹ Linh!”

Dương Thanh vô cùng kinh ngạc.

Lúc này anh mới đột nhiên nhớ ra cô ta.

Nhưng anh nghĩ cô ta không có động cơ giết Tần Đại Dũng.

Ngoại trừ Trịnh Mỹ Linh, Dương Thanh còn nghĩ tới Châu Ngọc Thúy.

Từ sau khi Tần Đại Dũng bỏ cờ bạc, chấn chỉnh lại bản thân, ông ta vẫn luôn muốn ly hôn với Châu Ngọc Thúy.

Nhưng không biết tại sao bà ta nhất quyết không chịu, có vẻ rất sợ bị ly hôn.

Tần Đại Dũng lấy chuyện ly hôn để uy hiếp nên bà ta mới đồng ý chuyển ra khỏi dinh thự Vân Phong.

Hơn nữa, một ngày trước khi tổ chức đám cưới ở nhà họ Châu, Tần Đại Dũng đã vạch trần Châu Ngọc Thúy giấu mình đưa tiền cho nhà họ Châu để bảo vệ Dương Thanh.

Khi đó, không một ai trong nhà họ Châu chịu thừa nhận, Châu Ngọc Thúy cũng nín thinh.
Mãi đến lúc Tần Đại Dũng lấy chuyện ly hôn để uy hiếp, bà ta mới chịu thừa nhận tất cả.

Dương Thanh luôn cảm thấy giữa hai vợ chồng họ có bí mật gì đó.

Trong lúc anh còn đang mải mê suy nghĩ, chuông điện thoại chợt reo lên.
Người gọi là Thái Quyên.

Dương Thanh vội nghe máy, giọng địa phương đặc sệt của Thái Quyên vang lên: “Cậu Thanh, tôi chợt nhớ ra buổi trưa hôm chồng tôi xảy ra chuyện, trước khi đi anh ấy có nhận được một cuộc gọi, tôi nghe thấy tiếng phụ nữ!”

- ————

.

Chương 280: 280: Người Phụ Nữ Độc Ác

Sau khi cúp máy, Dương Thanh nổi trận lôi đình.

Bây giờ anh có thể chắc chắn tai nạn của Tần Đại Dũng có liên quan đến Châu Ngọc Thúy và Trịnh Mỹ Linh.

Nhưng vẫn chưa có được chứng cứ.

Nếu lần này Châu Ngọc Thúy thực sự là kẻ chủ mưu sát hại Tần Đại Dũng, anh nên xử lý như thế nào?

Anh không lo mình không ra tay được với bà ta, mà sợ Tần Thanh Tâm sẽ không thể chịu đựng nổi.

Dù là ai cũng không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc rằng mẹ mình muốn giết bố mình.

“Cậu Thanh, có manh mối gì chưa?”

Quan Chính Sơn cẩn thận dò hỏi.
Sau khi Dương Thanh nói chuyện điện thoại với Thái Quyên, ông ta thấy cảm xúc của anh rất bất ổn.

Dương Thanh lạnh lùng đáp: “Không có!”

Tuy đã có được một chút manh mối nhưng anh chẳng hề cảm thấy vui vẻ.

Anh còn đang do dự có nên tiếp tục điều tra chuyện này nữa không?

Cùng lúc đó ở bệnh viện Nhân Dân Giang Hải.

Trong phòng bệnh cao cấp chỉ có Châu Ngọc Thúy và Tần Đại Dũng.

Châu Ngọc Thúy nhìn chằm chằm Tần Đại Dũng đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt tràn đầy ghét bỏ.

Mấy ngày nay để tạo ấn tượng tốt với Tần Thanh Tâm và Tần Y, Châu Ngọc Thúy còn cẩn thận cắt móng tay cho Tần Đại Dũng, lau người cho ông ta, thậm chí còn thay bỉm.

Nhưng từ khi Tần Thanh Tâm và Tần Y trở lại công ty làm việc, bà ta không phải giả vờ ân cần chăm sóc nữa.

Cho dù ông ta tiểu ra ngoài cũng chỉ thô bạo thay bỉm trước khi Tần Thanh Tâm và Tần Y đến thăm.

“Mạng của ông lớn thật đấy.
Bị đâm như thế mà vẫn sống được!”

“Nhưng không sao, cho dù có sống cũng chẳng khác người chết là bao.
Đợi đến khi ông ra viện là tôi có thể trở về dinh thự Vân Phong rồi”.

“Bây giờ đến lượt Dương Thanh.
Chỉ cần cậu ta chết, toàn bộ dinh thự Vân Phong đều sẽ thuộc về tôi!”

Châu Ngọc Thúy ác độc nhủ thầm.
Bây giờ bà ta rất ngứa mắt Tần Đại Dũng.

Bà ta đột nhiên nhào tới tát một cái bốp lên mặt Tần Đại Dũng, cả giận nói: “Không phải ông đòi ly hôn với tôi sao?”

Rồi lại tát thêm một cái: “Không phải ông sợ tôi cướp cái biệt thự đó sao?”

“Ông đấu lại tôi chắc?”

“Chẳng phải bây giờ chỉ có thể nằm liệt cả đời ở trên giường đấy sao? Tôi xem ông còn uy hiếp tôi kiểu gì?”

Châu Ngọc Thúy tát liên tiếp năm, sáu cái, đến khi mặt Tần Đại Dũng sưng đỏ mới dừng tay.

Thế này vẫn còn nhẹ, toàn thân Tần Đại Dũng dày đặc vết thâm tím, tất cả đều là kiệt tác của bà ta.

Mấy ngày hôm nay trong phòng bệnh chỉ có bà ta và Tần Đại Dũng.
Ngày nào bà ta cũng ngược đãi chồng mình mấy lần.

Mỗi lần ra tay đánh người, bà ta đều cảm thấy rất hưng phấn.

Bà ta đã tìm hiểu trước nên đánh ở chỗ nào, vào lúc nào để không bị phát hiện.

Bây giờ đang vào giờ làm việc buổi chiều.

Bình thường, Tần Thanh Tâm và Tần Y sẽ không tới đây vào giờ này.
Đây cũng là lúc tốt nhất để bà ta ngược đãi Tần Đại Dũng.

Sau đó, bà ta nằm trên người giường dành cho người nhà xem ti vi, thỉnh thoảng còn phá lên cười.

Đâu có giống người vợ có chồng bị xe đâm thành người thực vật?

Bà ta không chú ý tới Tần Đại Dũng nằm trên giường bệnh chợt nhúc nhích ngón tay, mí mắt cũng đột nhiên run rẩy.

Không biết bao lâu sau, Châu Ngọc Thúy ngủ thiếp đi, tivi vẫn đang mở.

Khoảng thời gian này bà ta trông chồng ở bệnh viện còn sướng hơn lúc ở căn hộ thuê.

Mỗi lần Tần Thanh Tâm và Tần Y tới thăm đều sẽ mua rất nhiều đồ ăn ngon cho Châu Ngọc Thúy.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Châu Ngọc Thúy giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy khỏi giường.

Khi thấy người đến là Dương Thanh, bà ta mới thở phào một hơi, giận dữ hỏi: “Sao mày lại tới đây?”

“Con gái tao làm việc vất vả kiếm tiền, mày lại sống thảnh thơi cả ngày đi lung tung không chịu làm việc!”

“Số con bé Tâm thật khổ, gặp phải thằng vô dụng như mày”.

Châu Ngọc Thúy khiêu khích nói.

Bà ta muốn sống ở dinh thự Vân Phong nhưng tưởng rằng chỉ cần Tần Thanh Tâm đồng ý là được.

Còn về Dương Thanh, bà ta chẳng thèm quan tâm.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ba ta, đột nhiên hỏi: “Buổi sáng ngày bố bị tai nạn, Trịnh Mỹ Linh đến tìm mẹ để làm gì?”

Châu Ngọc Thúy còn đang nghĩ cách mắng chửi Dương Thanh, đột nhiên bị hỏi như vậy thì hốt hoảng.

“Mày có ý gì?”

Bà ta nhanh chóng giấu đi sự bối rối, cả giận gào lên với Dương Thanh: “Con bé là cháu gái tao, lâu ngày không gặp nên đến thăm tao, liên quan gì đến mày?”

“Nếu con nhớ không nhầm, hai người mới gặp nhau cách ngày bố gặp tai nạn có mấy ngày thôi mà?”

Dương Thanh châm chọc nói: “Mấy ngày không gặp đã nhớ tới mức phải lặn lội đến thăm.
Từ khi nào quan hệ của hai người tốt như vậy?”

“Dương Thanh, rốt cuộc mày có ý gì hả? Nói rõ xem nào!”

“Tao gặp cháu gái tao thì sao? Mày cản được chắc?”

“Hơn nữa, đây là chuyện nhà tao, liên quan quái gì đến mày?”

Châu Ngọc Thúy nổi giận quát mắng.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Con chỉ thuận miệng hỏi thôi, mẹ căng thẳng như vậy làm gì? Không phải mẹ làm việc trái với lương tâm nên chột dạ đấy chứ?”

“Mày nói ai chột dạ?”

Châu Ngọc Thúy thực sự đang rất căng thẳng, bề ngoài trông đanh đá giận dữ nhưng bà ta vẫn luôn nắm chặt góc áo.

Theo ngành tâm lý học, đây là dấu hiệu của người đang căng thẳng.

Động tác nhỏ này của bà ta đã bị Dương Thanh thấy được.

Trước khi chưa tìm được chứng cứ, Dương Thanh sẽ không làm gì Châu Ngọc Thúy cả.

Bà ta là mẹ của Tần Thanh Tâm, nếu cứ ép hỏi vô căn cứ, e rằng cô cũng sẽ không muốn.

Vừa rồi Dương Thanh chỉ thử thăm dò.
Từ phản ứng của Châu Ngọc Thúy, anh có thể xác định, nếu bà ta không phải là kẻ đầu têu gây ra vụ tai nạn của Tần Đại Dũng thì bà ta cũng là người có liên quan đến chuyện này.

“Bố cứ yên tâm dưỡng bệnh đi.
Con đã tìm được chuyên gia tốt nhất, mấy ngày nữa sẽ tới

chữa trị cho bố.
Chẳng mấy chốc bố sẽ tỉnh lại thôi”.

Dương Thanh ngồi cạnh giường Tần Đại Dũng nói.

Châu Ngọc Thúy nghe thấy vậy càng thêm hoảng loạn.

Nếu Tần Đại Dũng thực sự tỉnh lại, chẳng phải toàn bộ cố gắng của bà ta đều đổ sông đổ bể cả sao?

Suốt mấy ngày nay, bà ta vừa ngược đãi Tần Đại Dũng, vừa nói rất nhiều lời độc ác, còn thừa nhận bà ta thuê người đâm ông ta.

Một khi Tần Đại Dũng tỉnh lại, chân tướng sẽ được làm sáng tỏ.

Nghĩ tới đây, Châu Ngọc Thúy vô cùng sợ hãi và bất an.

Dương Thanh nói chuyện với Tần Đại Dũng một lúc thật lâu mới đứng dậy rời đi.

Vừa ra khỏi phòng, anh liền gọi điện thoại: “Cho người âm thầm bảo vệ bố vợ của tôi!”

Vừa rồi anh nhắc tới chuyên gia chữa trị cho Tần Đại Dũng là cố ý để Châu Ngọc Thúy nghe thấy.

Nếu tai nạn của Tần Đại Dũng thực sự do Châu Ngọc Thúy làm, bà ta nhất định sẽ lại ra tay khi biết ông ta có thể tỉnh lại.

Quả nhiên, Dương Thanh vừa đi khỏi, Châu Ngọc Thúy lập tức gọi cho Trịnh Mỹ Linh.

“Mỹ Linh, không xong rồi.
Dương Thanh đã biết ngày hôm đó cháu đến tìm bác, còn nói đã tìm được chuyên gia trị khỏi bệnh cho Tần Đại Dũng.
Không phải cháu vẫn muốn giải quyết Dương Thanh sao?
Tranh thủ thời gian ra tay đi! Nếu không chúng ta sẽ bị lộ mất”.

Giọng nói của Châu Ngọc Thúy run lên vì sợ hãi.

Trịnh Mỹ Linh cả giận nói: “Chính bác đã nói chỉ cần cháu bỏ tiền ra, chuyện còn lại do bác giải quyết.
Cháu đã cho bác tám trăm nghìn, bây giờ Tần Đại Dũng không

chết, Dương Thanh vẫn sống sờ sờ ra đó.
Thế mà bác còn bắt cháu nghĩ cách giải quyết anh ta sao?”

“Mỹ Linh, cháu đừng giận! Cháu biết tình hình bên bác thế nào rồi mà.
Bây giờ bác thực sự không còn gì cả, hết cách mới phải nhờ cháu giúp đỡ”.

Châu Ngọc Thúy sốt ruột nói: “Bây giờ chỉ khi Dương Thanh chết, chúng ta mới được an toàn!”

Trịnh Mỹ Linh im lặng hồi lâu mới nghiến răng đáp: “Bác nói nếu Tần Đại Dũng tỉnh lại thì mới bị lộ đúng không? Đã vậy thì giết ông ta luôn đi!”

“Không phải bác đang ở cạnh ông ta sao? Muốn giết ông ta rất đơn giản”.

“Ông ta vốn là người thực vật, bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng.
Cho dù bác giết ông ta cũng không ai nghĩ là bác làm đâu!”

- ————

.

Chương 281: 281: Mẹ Vợ Diễn Kịch

Châu Ngọc Thúy nghe Trịnh Mỹ Linh nói thì run bắn người.

Tần Đại Dũng thành ra thế này là do bà ta thuê người làm.

Theo kế hoạch của bà ta, Tần Đại Dũng vốn dĩ đã bị xe đụng chết rồi, nhưng ai ngờ ông ta lớn mạng nên mới trở thành người thực vật.

Chỉ có điều thuê người khác giết người và tự tay giết người lại là hai chuyện khác nhau.

Trịnh Mỹ Linh lại bảo bà ta ra tay giết Tần Đại Dũng.

"Mỹ Linh, bác không dám đâu!"

Châu Ngọc Thúy liếc mắt nhìn Tần Đại Dũng nằm bất động trên giường bệnh, cả người run lên.

"Bác tưởng bây giờ bác còn lựa chọn khác sao?"

Trịnh Mỹ Linh nói: "Một khi bác Dũng tỉnh lại, việc bác thuê người giết người sẽ bị bại lộ, đến lúc đó bác chỉ còn con đường chết.
Thế nên muốn làm hay không bác tự quyết định đi, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến cháu".

"Trịnh Mỹ Linh, cháu nói cho rõ ràng, tại sao chuyện này lại không liên quan đến cháu chứ?"

Châu Ngọc Thúy hiểu được ý của Trịnh Mỹ Linh, nếu cô ta đã muốn giũ sạch quan hệ thì làm sao bà ta có thể bỏ qua.

"Là bác chủ động gọi cháu tới đòi tiền, muốn giết chết Tần Đại Dũng mà.
Cho dù chuyện này có liên quan đến cháu thật, cháu hoàn toàn có thể nói là bác tìm cháu mượn tiền, còn những chuyện khác cháu không biết gì hết!"

Trịnh Mỹ Linh lạnh lùng nói: "Hơn nữa, bác Dũng bị xe đụng trở thành người thực vật cũng là do bác tìm người làm, chuyện này có liên quan gì đến cháu chứ?"

“Cháu nể bác là bác của cháu nên có lòng tốt nhắc nhở bác, thuê người khác giết người là tội nặng, cho dù không bị phán tội tử hình thì ít nhất cũng sẽ ở tù chung thân”.

“Nếu bây giờ bác quyết tâm giết chết bác Dũng, việc này có thể lấp liếm qua được.
Nhưng một khi ông ta tỉnh lại, bác sẽ phải đối mặt với tội nặng!”

Tử hình!

Ở tù chung thân!

Trong đầu Châu Ngọc Thúy ong ong, lúc này bà ta chỉ nghe được hai chữ tội nặng.

Trước đó, sở dĩ bà ta muốn giết chết Tần Đại Dũng cũng chỉ vì muốn trở lại dinh thự Vân Phong.
Lúc đó bà ta nhất thời hồ đồ nên mới có suy nghĩ điên rồ như vậy.

Bây giờ nghe được tội nặng mà Trịnh Mỹ Linh nói, bà ta mới nhận ra bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

“Mỹ Linh, cháu đừng dọa bác.
Coi như bác cầu xin cháu, cháu hãy giúp bác được không? Bác không dám ra tay, không dám ra tay thật mà!”, Châu Ngọc Thúy khóc lóc nói.

“Bác à, cháu cũng hết cách rồi.
Nếu thật sự có thể tìm được người giết chết Dương Thanh thì cháu cần gì phải đi đường vòng để bác giúp cháu như vậy chứ?”

Trịnh Mỹ Linh giả vờ bình tĩnh nói: “Được rồi, những gì cần nói cháu đã nói hết rồi, bác muốn làm gì thì làm, dù sao cũng không liên quan gì đến cháu!”

“Mỹ Linh! Mỹ Linh!”

Châu Ngọc Thúy vội kêu to lên nhưng Trịnh Mỹ Linh đã cúp điện thoại.

Bà ta ngây ra, cả người xụi lơ, ngồi phịch xuống ghế sofa, ánh mắt đờ đẫn nhìn Trần Đại Dũng đang nằm trên giường bệnh.

Những câu nói của Trịnh Mỹ Linh cứ tua đi tua lại trong đầu bà ta.

“Rốt cuộc mình phải làm sao đây?”

Châu Ngọc Thúy vò đầu bứt tóc, ánh mắt ngập tràn hoảng sợ.

Chẳng mấy chốc, bà ta lại nhớ tới những lời nói của Dương Thanh với Tần Đại Dũng lúc nãy.

Cậu ta nói đã tìm được chuyên gia giỏi nhất, bọn họ sẽ đến chữa trị cho Tần Đại Dũng trong vài ngày tới, hơn nữa hy vọng chữa khỏi là rất lớn.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Châu Ngọc Thúy cũng hạ quyết tâm, bất kể thế nào bà ta cũng không thể để cho Tần Đại Dũng tỉnh lại.

Khi một người nổi lòng xấu xa, họ sẽ trở nên rất điên rồ.

Châu Ngọc Thúy vừa rồi còn sợ hãi, lúc này hai mắt bà ta đỏ ngầu, trong mắt ngập tràn ý muốn giết người đáng sợ.

Bà ta đi từng bước về phía Tần Đại Dũng.

“Tần Đại dũng, đừng trách tôi.
Nếu ông không chết thì ngày ông tỉnh lại cũng là ngày tàn của tôi!”

“Nếu đã vậy người chết chỉ có thể là ông!”

“Sau khi ông chết tôi sẽ không cần lo lắng bí mật giữa chúng ta sẽ bị bại lộ nữa.
Đến lúc đó tôi sẽ trở lại dinh thự Vân Phong, hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

Khuôn mặt Châu Ngọc Thúy trở nên điên cuồng, dữ tợn.
Bà ta bỗng lấy cái chăn trùm lên đầu của Tần Đại Dũng, đồng thời giơ hai tay lên bịt chặt miệng và mũi của ông ấy.

“Xoạch!”

Hai tay của bà ta vừa bịt miệng và mũi của Tần Đại Dũng lại thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Châu Ngọc Thúy sợ hãi vội rút tay về, nhào thẳng lên người Tần Đại Dũng khóc lóc nói: “Đại Dũng à, lúc nào ông mới

tỉnh lại đây?”

“Ông đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại nhìn tôi một chút được không?”

“Nếu ông cứ ngủ mãi như vậy, tôi phải làm sao đây?”

Phản ứng của Châu Ngọc Thúy cực kỳ nhanh, bà ta cũng không nhìn xem người tới là ai mà chỉ lo nhào lên người Tần Đại Dũng khóc rống lên.

Người không biết còn tưởng rằng bà ta yêu Tần Đại Dũng tha thiết.

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa!”

Giọng nói nghẹn ngào của Tần Thanh Tâm chợt vang lên, cô bước đến bên cạnh giường bệnh của Tần Đại Dũng giơ tay ôm lấy Châu Ngọc Thúy nói: “Mẹ đừng lo lắng, bố sẽ không sao đâu!”

Châu Ngọc Thúy nhìn thấy Tần Thanh Tâm thì thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi, bà ta đã sợ chết khiếp, nhưng điều khiến bà ta băn khoăn là lúc này đang giờ làm việc, tại sao Tần Thanh Tâm lại chạy tới đây?

Châu Ngọc Thúy vẫn giả vờ khóc lóc một hồi mới bình tĩnh lại.

“Thanh Tâm, chúng ta đã bàn với nhau là mẹ sẽ ở đây lo cho bố, các con cứ yên tâm đi làm, tan ca hãy đến thăm bố là được rồi mà?”, Châu Ngọc Thúy nói.

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe nhìn Châu Ngọc Thúy nói: “Mẹ, một mình mẹ ở bệnh viện lo cho bố rất vất vả, gần đây con và Y Y cũng không bận rộn gì nhiều cho nên chúng con đã bàn bạc xong rồi, sau này mỗi ngày chúng con sẽ tranh thủ tới thay ca cho mẹ”.

“Hả? Các con làm vậy sao được? Công việc rất quan trọng, bố con ở đây đã có mẹ lo rồi.
Cho dù các con có ở đây cũng không giúp được gì đâu!”

“Bây giờ các con đều là những người có chức có quyền, có rất nhiều người đang lăm le vị trí của các con.
Lỡ như bị người ta giành mất ghế thì rất đáng tiếc!”

“Con nghe lời mẹ, sau này một mình mẹ ở đây với bố là được rồi, con với Y Y cứ yên tâm đi làm, bên này đã có mẹ rồi!”

Châu Ngọc Thúy vừa nghe Tần Thanh Tâm và Tần Y muốn thay nhau đến bệnh viện, bà ta nhất thời cuống lên.

Bây giờ bà ta đang nóng lòng muốn giết Tần Đại Dũng, nếu Tần Thanh Tâm và Tần Y đến đây, bà ta lại càng có ít cơ hội ra tay hơn.

Tần Thanh Tâm lắc đầu, kiên quyết nói: “Mẹ, mẹ đừng khuyên con nữa, con và Y Y đã quyết định rồi.
Hơn nữa, công việc đâu có quan trọng bằng bố.
Bác sĩ cũng đã nói người nhà phải thường xuyên ở cạnh nói chuyện với bố, biết đâu chừng bố sẽ tỉnh lại”.

“Không được!”

Châu Ngọc Thúy nghiêm nghị, cứng rắn nói: “Chuyện này nhất định phải nghe theo mẹ, các con yên tâm đi làm, mẹ sẽ ở đây chăm sóc cho bố các con”.

Phản ứng của Châu Ngọc Thúy hơi thái quá khiến Tần Thanh Tâm cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe: “Mẹ, bây giờ bố bị như thế này, cho dù chúng con có đến công ty cũng không yên tâm làm việc được.
Mẹ yên tâm đi, công ty không có chuyện gì đâu”.

Châu Ngọc Thúy biết nhưng Tần Thanh Tâm thì biết rất rõ, người nắm thực quyền ở cả tập đoàn Tam Hòa và tập đoàn Nhạn Thanh là Dương Thanh.

Công ty là của nhà cô, ai có thể cướp được vị trí của cô và Tần Y chứ?

“Thanh Tâm, có phải con không yên tâm để mẹ ở đây chăm sóc bố con không?”

Châu Ngọc Thúy bỗng nhiên rưng rưng muốn khóc, nghẹn ngào hỏi.

“Mẹ, sao con có thể không yên tâm chứ?”, Tần Thanh Tâm vội nói.

“Con chính là không yên tâm mẹ!”

Nước mắt của Châu Ngọc Thúy rơi lộp độp xuống đất, bà ta khóc lóc: “Con giống hệt thằng chồng vô dụng của con, các con đều cảm thấy mẹ ở đây hoàn toàn vô dụng đúng không?”

“Mẹ, Dương Thanh đã nói gì à?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Mấy ngày nay mẹ chăm bố con thâu đêm suốt sáng, lúc thì lau rửa, lúc thì thay tã, lúc thì nhìn xem ông ấy còn thở không”.

“Nhưng kết quả thì sao? Các con ai cũng không tin tưởng mẹ!”

“Mẹ quá mệt nên mới ngủ quên, kết quả bị Dương Thanh nhìn thấy, cậu ta hỏi mẹ có phải mẹ rất muốn bố con chết không?”

“Bây giờ ngay cả con cũng nghi ngờ mẹ không chăm sóc tốt cho bố con! Mẹ cực khổ bao ngày qua là vì ai chứ? Bây giờ các con ai cũng ghét bỏ mẹ!”

Châu Ngọc Thúy khóc như mưa, như thể bà phải chịu oan ức lớn bằng trời vậy.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm lập tức cực kỳ khó coi, hai mắt đỏ hoe: “Mẹ, Dương Thanh đã nói như vậy thật sao?”

“Trước đây đúng là mẹ từng gạt con nhưng sao mẹ có thể gạt con chuyện này được chứ?”, Châu Ngọc Thúy khóc lóc phân trần.

- ————

.

Chương 282: 282: Tần Y Khóc

Châu Ngọc Thúy khóc sướt mướt, như thể Dương Thanh đã sỉ nhục bà ta thật vậy.

Theo những gì mà Tần Thanh Tâm hiểu về Dương Thanh, chắc chắn anh sẽ không nói những lời đó.

Nhưng nghĩ đến những ngày qua, Châu Ngọc Thúy một tay chăm sóc Tần Đại Dũng, Tần Thanh Tâm lại không đành lòng vạch trần chuyện này.

"Mẹ, giờ con sẽ gọi cho Dương Thanh mắng cho anh ấy một trận!", Tần Thanh Tâm giả vờ tức giận nói.

"Chửi cậu ta thôi vẫn chưa đủ!"

"Mẹ không muốn nhìn thấy cậu ta nữa, tránh mỗi lần cậu ta đến là lại sỉ nhục công sức của mẹ dành cho bố con".

"Trong thời gian này, đừng để cậu ta đến bệnh viện nữa! Cậu ta không đủ tư cách!"

Châu Ngọc Thúy vừa khóc vừa nói, nhưng trong lòng lại rất thích thú.

Sở dĩ bà ta làm ầm ĩ lên như vậy là để Dương Thanh không xuất hiện trong bệnh viện thêm lần nào nữa.

Vừa rồi Dương Thanh đến, tuy không nói thẳng mặt nhưng qua những lời vòng vo đó có thể biết anh đang nghi ngờ chuyện của Tần Đại Dũng có liên quan đến bà ta.

Điều quan trọng nhất là Tần Thanh Tâm và Tần Y phải đi làm, bà ta biết rõ khi nào bọn họ đến bệnh viện.

Nhưng Dương Thanh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chỉ khi Dương Thanh hoàn toàn bị đuổi khỏi bệnh viện thì cơ hội để bà ta ra tay với Tần Đại Dũng mới lớn hơn.

Từ khi Dương Thanh trở về, Tần Thanh Tâm cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, hiển nhiên sẽ không chỉ tin vào lời nói của Châu Ngọc Thúy.

Trước mặt Châu Ngọc Thúy cô bấm số gọi cho Dương Thanh: "Dương Thanh, sao anh tệ thế, ngày nào mẹ cũng túc trực bên bố, cực khổ không quản ngày đêm, thế mà anh lại buông lời bóng gió với mẹ là sao?!"

"Sao anh có thể như vậy chứ? Em không muốn nghe anh ngụy biện, anh nghe đây, bắt đầu từ hôm nay anh đừng đến bệnh viện nữa!"

Tần Thanh Tâm tức giận mắng vào điện thoại một trận, rồi cúp máy.

Tại tập đoàn Nhạn Thanh, chi nhánh Giang Hải.

Dương Thanh nhìn chiếc điện thoại ngơ ngác, Tần Thanh Tâm đã cúp máy.

Anh cười đau khổ, lắc đầu: "Chắc là Châu Ngọc Thúy lại bịa đặt nói xấu gì mình trước mặt Tâm rồi".

Đồng thời, anh cũng cảm thấy hơi buồn.

Đúng lúc này, điện thoại của anh bỗng có tin nhắn đến, là tin nhắn của Tần Thanh Tâm, nội dung rất ngắn, chỉ có vỏn vẹn ba từ: "Xin lỗi anh!"

Dương Thanh vẫn còn chút chua xót trong lòng, nhưng khi nhìn thấy ba từ này mọi cảm xúc tiêu cực đều tan biến ngay.

Đương nhiên anh hiểu tại sao Tần Thanh Tâm lại phải xin lỗi, rõ ràng cô đã biết Châu Ngọc Thúy đã bịa chuyện nói xấu anh.

Một tia tàn nhẫn thoáng qua trong mắt Dương Thanh: "Châu Ngọc Thúy, bà thật là ngu xuẩn, bà tưởng rằng nếu không cho tôi đến bệnh viện thì bà sẽ có cơ hội ra tay với bố sao?"

Anh đã cho người canh chừng ở bệnh viện, chỉ cần Châu Ngọc Thúy dám ra tay với Tần Đại Dũng, lúc đó bà ta sẽ bị bại lộ.

Làm như vậy, có thể Tần Thanh Tâm sẽ rất sốc.

Nhưng thà đau một lần rồi thôi còn hơn cứ dằn vặt mãi, nếu thực sự để Châu Ngọc Thúy giết chết Tần Đại Dũng, thì đó mới là lúc đau buồn nhất.

Lúc này, cửa phòng làm việc bỗng có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Dương Thanh trầm giọng nói, một dáng người quen thuộc chậm rãi bước tới, chính là Tần Y.

Lúc này, trông vẻ mặt Tần Y khá là tức giận.

“Y Y, có chuyện gì vậy?”

Dương Thanh hỏi.

Tần Y nghiến răng nghiến lợi nói: “Vừa rồi có vài đối tác đột nhiên đề nghị chấm dứt hợp đồng đã ký với chúng ta”.

Dương Thanh nhíu mày, anh lập tức cảm thấy có chút khác thường.

Tập đoàn Nhạn Thanh đang trên đà phát triển rất tốt, bây giờ đến cả bốn gia tộc đứng trên đỉnh cao của Giang Hải cũng không dám thách thức tập đoàn Nhạn Thanh.

Vậy mà bây giờ lại có chuyện một số đối tác đột nhiên đề nghị hủy hợp đồng.

“Những dự án này đều đã bắt đầu rồi, chúng ta đã đổ rất nhiều vốn vào.
Nếu ngừng hợp tác vào lúc này, chúng ta sẽ chịu thiệt hại rất lớn”, Tần Y nói tiếp.

“Nếu đúng như vậy thì hãy dựa theo các thủ tục pháp lý bình thường, đòi bồi thường theo đúng điều khoản trong hợp đồng!”, Dương Thanh nói.

“Tiền bồi thường đã nhận được rồi!”, sắc mặt Tần Y hậm hực.

Cô ta tức giận thế này là do bên đối tác đã bồi thường theo đúng hợp đồng ngay sau khi đòi chấm dứt hợp tác.

“Mặc dù khoản đền bù thấp hơn so với những thiệt hại của chúng ta, nhưng mấu chốt là những đối tác này đều đến từ tỉnh lỵ.
Một khi hủy bỏ hợp tác sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sắp xếp của chúng ta ở tỉnh lỵ”, Tần Y nói thêm.

“Tất cả những bên hủy bỏ hợp tác đều là đối tác ở tỉnh lỵ sao?”, Dương Thanh cau mày.

Tần Y gật đầu: “Những đối tác ở tỉnh lỵ đều là những doanh nghiệp rất mạnh, bọn họ thà bồi thường chứ không chịu hợp tác tiếp với chúng ta, chắc chắn là bị ép”.

“Chuyện phát triển thị trường ở tỉnh lỵ thì cứ tạm gác lại, khi nào bố ổn thì anh sẽ tự lo liệu”, Dương Thanh nói.

Công việc kinh doanh của công ty rất quan trọng, nhưng chuyện của Tần Đại Dũng vẫn quan trọng hơn.

“Nhưng chúng ta đã đầu tư rất nhiều vào thị trường ở tỉnh lỵ, nếu đột ngột hoãn vào thời điểm này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ty”.

Tần Y chợt thấy lo lắng, người khác không biết nhưng cô ta biết rất rõ công ty đã đổ bao nhiêu công sức và tài sản để phát thị trường ở tỉnh lỵ.

“Ảnh hưởng có lớn hơn nữa thì đã sao? Chỉ là kiếm tiền ít hơn một chút mà thôi, so với bố thì những thứ này đều không đáng nói!”

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Đối với anh, tiền chỉ là một dãy số mà thôi.

Tập đoàn Nhạn Thanh là món quà duy nhất mà mẹ anh để lại cho anh.

Nếu không anh sẽ không cống hiến hết mình để sự phát triển tập đoàn Nhạn Thanh như vậy.

Nhưng bây giờ, Tần Đại Dũng mới là quan trọng nhất, nếu lơ đễnh một chút, có thể ông ta sẽ mất mạng.

“Anh rể, cám ơn anh!”

Tần Y xúc động đỏ cả mắt.

“Đừng nghĩ nhiều, có anh đây, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ không sụp đổ được đâu”, Dương Thanh cười an ủi.

“Y Y, nếu một ngày em chợt phát hiện, bố bị như bây giờ là do mẹ gây ra, thì em sẽ thế nào?”

Dương Thanh do dự một hồi, đột nhiên hỏi.

“Sao cơ?”

“Bố đang nằm trong bệnh viện là do mẹ làm sao?”

“Sao có thể như thế được?”

Tần Y hốt hoảng.

Dương Thanh vội nói: “Đừng lo, anh chỉ ví dụ thôi, không phải thật đâu”.

Tần Y thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dương Thanh có chút sợ hãi nói: “Anh rể, sao anh có thể ví dụ như thế? Dọa suýt chút nữa em bị bệnh tim luôn đấy”.

“Trên đời này có rất nhiều chuyện, trước khi nó xảy ra thì không có ai tin, nhưng nó thật sự đã xảy ra rồi”.

Dương Thanh nói với vẻ mặt không chút cảm xúc, thái độ vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh, Tần Y bỗng có chút hỗn loạn: “Anh rể, anh biết chuyện gì sao?”

Dương Thanh cười nhẹ lắc đầu: “Không có chuyện gì cả, em cũng đừng nghĩ nhiều, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, em đi làm việc đi!”

Nhìn phản ứng vừa rồi của Tần Y, Dương Thanh đã biết đáp án.

Tần Y có định kiến rất lớn đối với Châu Ngọc Thúy, nhưng dù lớn thế nào, họ cũng là mẹ con.

Nếu một ngày nào đó đột nhiên phát hiện ra đúng là Châu Ngọc Thúy đã giật dây trong vụ tai nạn của Tần Đại Dũng, chắc có lẽ Tần Thanh Tâm và Tần Y sẽ không thể chấp nhận được.

Khi Tần Y bước đến ngang cửa phòng làm việc, cô ta dừng lại: “Nếu thật sự là do mẹ làm, em sẽ rất buồn”.

“Tuy nhiên, em vẫn sẽ chọn để pháp luật trừng trị bà ấy!”

“Em nghĩ nếu là chị Tâm, chị ấy cũng sẽ làm như vậy!”

Dù không ngoảnh đầu lại, nhưng cô ta đã nói cho Dương Thanh biết sự lựa chọn của mình.

Chỉ có điều Dương Thanh không thể nhìn thấy được gương mặt giàn giụa nước mắt của Tần Y.

Cô ta là một cô gái rất thông minh, cô ta biết rất rõ hàm ý trong câu hỏi của Dương Thanh.

- ————

.

Chương 283: 283: Cơ Hội Đến

Sau khi Tần Y rời đi, Dương Thanh đứng bên cửa sổ, bình tĩnh nhìn ra bên ngoài.

Nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng anh lại dậy sóng.

Mặc dù Tần Y đã nói về sự lựa chọn của cô ta, nhưng Dương Thanh vẫn có thể cảm nhận được sự buồn bã và tuyệt vọng trong lòng cô ta.

Chỉ là ví dụ thôi mà cô ta đã như thế này rồi, vậy nếu một ngày mọi chuyện được đưa ra ánh sáng thì sao?

Cô ta sẽ đau khổ đến mức nào?

Tần Thanh Tâm sẽ sốc biết bao nhiêu?

"Mà thôi!"

Một lúc lâu sau, Dương Thanh bỗng thở dài, lẩm bẩm: "Tôi sẽ cho bà một cơ hội cuối cùng.
Chỉ cần bà từ bỏ ý định giết bố, tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra".

Mặc dù không có bằng chứng, nhưng anh có thể chắc chắn, Tần Đại Dũng xảy ra chuyện là do Châu Ngọc Thúy gây ra.

Chỉ cần anh muốn dùng biện pháp cứng rắn, thì chắc chắn có thể ép bà ta nói ra sự thật.

Nhưng một khi sự thật được phơi bày, Tần Thanh Tâm và Tần Y sẽ phải đối mặt với nỗi đau vô cùng lớn.

"Tôi thề, đây là cơ hội cuối cùng!"

Dương Thanh lại đột nhiên lên tiếng, ánh mắt đầy lạnh lùng.

Chỉ có Dương Thanh mới biết, quyết định này khó khăn như thế nào đối với anh.

Sau đó, anh gọi một cuộc điện thoại, ra lệnh: "Điều tra cho tôi một chuyện.
Tại sao các doanh nghiệp ở tỉnh lỵ đang hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh lại đột ngột hủy hợp đồng?"

Thực ra anh đã có sẵn đáp án rồi, chỉ là cần xác minh lại mà thôi.

Trong một căn biệt thự sang trọng độc lập của nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trên chiếc ghế sofa bằng gỗ Cẩm Lai cao cấp, hai chân bắt chéo nhau.

"Thưa cậu, đã giải quyết xong rồi ạ.
Tất cả các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh ở tỉnh lỵ đều đã hủy hợp đồng.
Cho dù đã được bồi thường theo thỏa thuận, thiệt hại của tập đoàn Nhạn Thanh cũng vô cùng lớn".

Một người trung niên đang đứng cung kính báo cáo với người thanh niên trước mặt.

Người thanh niên này chính là Mạnh Huy, người xuất sắc nhất trong thế hệ thứ ba của nhà họ Mạnh, một gia tộc quyền quý ở tỉnh lỵ.

Khóe miệng Mạnh Huy khẽ nhếch lên: "Làm rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ.
Tôi cho ông nhiều nhất một tuần, nhất định phải hoàn toàn đánh sập chi nhánh ở Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh!"

"Cậu Huy, e rằng việc này hơi khó!", người đàn ông trung niên vẻ mặt khó xử nói.

"Tôi chỉ cho ông bảy ngày, nếu không làm được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!", Mạnh Huy uy hiếp.

.

Truyện Khác

Người đàn ông trung niên lau mồ hôi trên trán, vội nói: "Vâng, thưa cậu Huy!"

"Đi đi!"

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, ánh mắt Mạnh Huy trở nên hơi nghiêm trọng, tự nhủ: "Vũ Văn Bân chỉ cho mình một tháng để lật đổ chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ đã nửa tháng trôi qua rồi, mình phải đẩy nhanh tiến độ!”

Hắn cho người trung niên đó bảy ngày, nếu như không làm được thì tuần cuối cùng hắn vẫn còn cơ hội để đích thân hắn ra tay.

Hắn tiện tay lấy tập tài liệu trên bàn gỗ Cẩm Lai lên, mở ra xem.

Tài liệu này là tất cả thông tin cá nhân của Dương Thanh.

“Thật không ngờ! Đường đường là cậu chủ gia tộc Vũ Văn mà không những tới ở rể nhà người ta, lại còn bị mẹ chồng khinh thường tới mức này”.

“Bà Châu Ngọc Thúy này còn chút giá trị lợi dụng!”

Mạnh Huy cười híp mắt nói.

Tại bệnh viện Nhân Dân thành phố Giang Hải, trong phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

“Bố, bố còn nhớ không? Hôm thi vào cấp 3, con bị kẹt xe, kẹt cứng ở nơi cách điểm thi bảy tám cây số, con lo lắng đến phát khóc”.

“Đúng lúc này, bố đạp xe đạp và tìm thấy con, dùng hết sức mình đạp xe lên con đường dốc, cũng may là bố đưa con đến điểm thi kịp”.

“Kết quả là ngày hôm sau, bố không đi nổi nữa”.

Kể từ lúc Tần Thanh Tâm đến bệnh viện, cô cứ ngồi bên giường của Tần Đại Dũng, không ngừng kể lại chuyện lúc bé và những chuyện đã xảy ra ở công ty trong những ngày qua.

Châu Ngọc Thúy rất sốt ruột.

Lúc chỉ có một mình bà ta với Tần Đại Dũng, bà ta còn có thể xem tivi, nghịch điện thoại hoặc ngủ.

Tần Thanh Tâm vừa đến, bà ta không dám làm gì, chỉ có thể ngồi sang một bên.

Điều quan trọng nhất là bà ta không thể tìm thấy cơ hội để ra tay với Tần Đại Dũng.

“Thanh Tâm, nếu con cứ tiếp tục như vậy, mẹ sợ bố con chưa kịp tỉnh lại thì con đã kiệt sức mất rồi”.

Châu Ngọc Thúy không nhịn được nữa, đành nói: “Nghe lời mẹ, về nhà nghỉ ngơi đi, có mẹ ở đây là đủ rồi”.

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu: “Mẹ, con không sao.
Nhưng con thấy mấy ngày nay mẹ mệt rồi, đêm nay con sẽ ở lại bệnh viện trông bố.
Mẹ về nhà ngủ một giấc thật ngon nhé”.

“Không được, không được!”

Châu Ngọc Thúy vội vàng lắc đầu, nói với thái độ rất kiên quyết: “Bây giờ nhà này, các con đều bận rộn, chỉ có mẹ là người rảnh rỗi, các con đều ở đây trông bố thì làm sao mẹ có thể về được?”

Lời nói của bà ta khiến Tần Thanh Tâm vô cùng cảm động.

“Mẹ, vất vả cho mẹ rồi!”

Tần Thanh Tâm đỏ mắt nói: “Đợi bố khỏe lại, con sẽ từ từ khuyên bố, đến lúc đó sẽ đưa bố mẹ về dinh thự Vân Phong sống cùng với bọn con!”

“Thanh Tâm, con nói thật sao?”, Châu Ngọc Thúy vui mừng khôn xiết.

“Tất nhiên là thật ạ!”

Tần Thanh Tâm gật đầu, rồi nói tiếp: “Mẹ, thật ra Dương Thanh rất tốt.
Sau này mẹ có thể đừng chì chiết anh ấy nữa không? Suy cho cùng, dinh thự Vân Phong cũng là của anh ấy”.

“Con yên tâm, mấy ngày nay mẹ cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Mặc dù có rất nhiều thứ mẹ không hài lòng về cậu ta, nhưng vì con, mẹ sẽ nhịn! Sau này mẹ sẽ không hơn thua với cậu ta nữa!”, Châu Ngọc Thúy vội nói.

Sở dĩ bà ta muốn giết chết Tần Đại Dũng là để bà ta có thể quay về dinh thự Vân Phong.

Bây giờ Tần Thanh Tâm chủ động đề nghị, vậy thì chỉ cần Tần Đại Dũng chết, bà ta đã có thể trở về đó rồi.

“Mẹ, cảm ơn mẹ!”, Tần Thanh Tâm cảm kích nói.

Những lúc này, cô chỉ muốn cả gia đình sống hạnh phúc bên nhau.

Châu Ngọc Thúy biết khi Tần Thanh Tâm ở đó bà ta sẽ không có cơ hội ra tay với Tần Đại Dũng.
Giờ chỉ có thể đợi đến tối rồi tìm cách thuyết phục Tần Thanh Tâm rời đi, bà ta mới có cơ hội ra tay.

Nhưng điều khiến bà ta không ngờ tới là trời vừa chập choạng tối, bà ta còn chưa kịp nói gì, Tần Thanh Tâm đã nói: “Mẹ, tối nay con sẽ ở đây trông chừng, mẹ về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Sao như thế được?”

Châu Ngọc Thúy vội vàng từ chối, giả bộ buồn bã: “Bố con đang nằm viện, mẹ ngủ một mình ở nhà cũng không ngủ được?”

“Hay là, đêm nay mẹ về dinh thự Vân Phong đi”, sau một hồi do dự, Tần Thanh Tâm nói.

Nếu là trước kia, Châu Ngọc Thúy chỉ mong sao Tần Thanh Tâm mời bà ta về biệt thự, nhưng bây giờ sao có thể đi được?

“Thanh Tâm, con nghe mẹ nói, con về nhà ngủ đi, mẹ ở đây trông bố con được rồi”.

Châu Ngọc Thúy tận tình khuyên bảo: “Đây là phòng VIP cao cấp, cũng giống như ở nhà vậy, mẹ đã quen ở đây rồi.
Sáng mai con còn phải đi làm, lại còn phải chăm sóc Tiêu Tiêu nữa”.

Cho dù Châu Ngọc Thúy có khuyên bảo thế nào, Tần Thanh Tâm vẫn nhất quyết ở lại bệnh viện.

Không có cách nào, Châu Ngọc Thúy chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng bà ta cũng nhất quyết ở lại.

Cứ như thế, cả hai người họ đều ở lại bệnh viện.

Tần Thanh Tâm tiếp tục nói chuyện với Tần Đại Dũng thâu đêm, Châu Ngọc Thúy không nhịn được mới khuyên: “Thanh Tâm, đã một giờ sáng rồi, con đi ngủ đi! Con không buồn ngủ thì bố con cũng cần phải nghỉ ngơi mà”.

Nghe Châu Ngọc Thúy nói, Tần Thanh Tâm mới biết đã quá khuya rồi.

Ngoài một chiếc giường dành cho người chăm bệnh, trong phòng bệnh còn có một chiếc ghế sofa.

Theo đề nghị của Châu Ngọc Thúy, Tần Thanh Tâm ngủ trên giường chăm bệnh, còn bà ta thì ngủ trên ghế sofa.

Tần Thanh Tâm cũng mệt rồi, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều trên giường chăm bệnh, rõ ràng cô đã ngủ say rồi.

Châu Ngọc Thúy đang ngủ trên ghế sofa, đột nhiên mở mắt, cẩn thận đứng dậy.

Bà ta đã đợi cả một ngày, cuối cùng cơ hội cũng đến!

- ————

.

Chương 284: 284: Bị Phát Hiện Rồi

Châu Ngọc Thúy rón rén đi tới cạnh giường bệnh của Tần Đại Dũng, ánh mắt chứa đựng ý muốn giết người mãnh liệt.

Đối với bà ta, mấy ngày hôm nay dài như mấy năm.

Không chỉ nơm nớp lo sợ mình bị bại lộ mà cuộc sống trong bệnh viện cũng rất tẻ nhạt.

Hơn năm mươi năm sống trên đời, bà ta chưa từng chăm sóc ai như vậy.

Vừa phải lau người cho Tần Đại Dũng, vừa phải dọn phân và nước tiểu cho ông ta.
Quả thật như sống trong địa ngục.

Nhưng khi thực sự phải ra tay, bà ta lại do dự.

Trong đầu như có hai giọng nói vang lên cùng lúc.
Một cái nói: "Đừng làm vậy.
Ra tay là phải mang tội giết người đấy! Rất có thể cả đời này Tần Đại Dũng sẽ phải nằm im trên giường, vì ông ta mà đánh đổi, không đáng chút nào!"

Ngay sau đó, giọng nói còn lại vang lên: "Mau ra tay đi, đây là cơ hội tốt nhất.
Tần Đại Dũng vốn là người thực vật, dù có chết cũng sẽ không bị nghi ngờ!"

Bà ta đứng đó rất lâu, không thể xuống tay nổi.

Khoảng năm, sáu phút sau, bà ta mới hạ quyết tâm, ánh mắt nhìn Tần Đại Dũng dần trở nên dữ tợn.

"Chết đi!"

Nội tâm bà ta đang điên cuồng gào thét, cầm chăn trùm lên đầu Tần Đại Dũng.

"Bà đang làm gì vậy?"

Giọng nói giận dữ của Tần Thanh Tâm chợt vang lên.

Vừa nãy Châu Ngọc Thúy chỉ chú ý vào Tần Đại Dũng, Tần Thanh Tâm đột nhiên xuất hiện khiến bà ta suýt tè ra quần.

“Hả? Mẹ… mẹ, mẹ đang đắp chăn cho bố con!”

Bà ta hoảng sợ lắp bắp nói, hai tay run lẩy bẩy.

Lúc bà ta đi tới bên giường Tần Đại Dũng, Tần Thanh Tâm đã tỉnh lại rồi.
Cô tưởng bà ta định thay bỉm cho Tần Đại Dũng, nào ngờ bà ta lại trùm chăn lên đầu ông ta.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô nhất định không tin mẹ mình sẽ làm ra chuyện này.

“Bà cút đi!”

Tần Thanh Tâm đi tới đẩy Châu Ngọc Thúy ra, bật khóc nói: “Sao bà lại ác độc như thế? Tại sao phải làm vậy? Bà nói đi, tại sao hả?”

Cô gào khóc nức nở, lửa giận sôi trào.

Cô đã thấy rất rõ ràng, Châu Ngọc Thúy muốn giết Tần Đại Dũng.

Cô không thể ngờ được người mẹ cô vẫn tưởng là tận tâm chăm sóc cho bố lại muốn lấy mạng chính chồng mình.

“Thanh Tâm, con đang nói bậy gì đó? Mẹ chỉ muốn đắp chăn cho bố con thôi mà”.

Châu Ngọc Thúy hoảng sợ giải thích: “Nếu mẹ muốn bố con chết sao không ra tay lúc các con không có ở đây?”

“Từ lúc bà đứng cạnh giường bố, tôi đã tỉnh rồi.
Bà còn định chống chế gì nữa? Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tần Thanh Tâm lấy điện thoại định báo cảnh sát.

“Bịch”, Châu Ngọc Thúy quỳ rạp xuống dưới chân cô, khóc lóc cầu xin: “Thanh Tâm, con đừng báo cảnh sát! Mẹ biết sai rồi, mẹ không dám nữa.
Nếu con báo cảnh sát, mẹ sẽ phải vào tù mất.
Con nhẫn tâm đẩy mẹ vào cảnh tù tội sao?”

“Con nghĩ mẹ muốn làm vậy sao? Nếu không phải vì con và Y Y, sao mẹ có thể nhẫn tâm làm như thế này chứ?”

“Mẹ đã hỏi thăm bác sĩ, nghe nói tỉ lệ bố con tỉnh lại rất thấp. Để ông ấy sống chính là đang tra tấn ông ấy!”

“Không những giày vò ông ấy mà còn giày vò cả con và Y Y! Mẹ thấy các con ngày ngày đi làm vất vả rồi phải chăm sóc Tiêu Tiêu, lại còn đến bệnh viện chăm bố.
Mẹ thấy thương các con lắm!”

Châu Ngọc Thúy vừa khóc vừa nói.
Tần Thanh Tâm cũng khóc đỏ cả hai mắt: “Chỉ cần bố còn một hơi thở thì vẫn còn hi vọng.
Sao bà lại muốn cướp đi hi vọng sống của bố? Tại sao cơ chứ?”

Châu Ngọc Thúy hiểu rất rõ tính cách của Tần Thanh Tâm.

Bà ta vừa khóc vừa nói những lời này, quả nhiên làm cho cô mềm lòng, tuy miệng vẫn đang trách móc bà ta nhưng cô đã bỏ điện thoại xuống.

“Thanh Tâm, mẹ biết sai rồi.
Con biết đến cả con cá mẹ cũng không dám giết, sao có thể giết bố con? Mẹ thực sự không muốn thấy con và Y Y khổ cực nên mới làm vậy.
Xin con hãy tha thứ cho mẹ lần này.
Mẹ hứa sẽ không làm vậy nữa, được không?”

Châu Ngọc Thúy tranh thủ cơ hội liên tục xin xỏ.

“Dù là vì lý do gì, bà muốn giết bố là không đúng.
Cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bà!”

Thái độ của Tần Thanh Tâm cực kỳ kiên định: “Bà đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy bà nữa!”

“Con à, mẹ sai rồi, cả đời này mẹ chỉ làm sai mỗi lần này, lẽ nào con không tha thứ cho mẹ được sao?”

Châu Ngọc Thúy vô cùng lo sợ.

Tất cả những việc bà ta đã làm chỉ vì muốn trở lại dinh thự Vân Phong, thế nhưng bây giờ Tần Thanh Tâm lại đuổi bà ta

đi.

Vậy thì toàn bộ cố gắng của bà ta đều sẽ uổng phí.

“Bà đi đi! Tôi sẽ không nói ra chuyện bà muốn giết bố!”, lần đầu tiên Tần Thanh Tâm cứng rắn như vậy.

Buổi tối khi trò chuyện với Tần Y qua zalo, cô ta còn dặn dò cô phải cẩn thận để ý Châu Ngọc Thúy.

Cô hỏi lý do nhưng cô ta không chịu nói, chỉ nghiêm giọng nhắc nhở cô đề cao cảnh giác với Châu Ngọc Thúy.

Tần Thanh Tâm vốn chẳng nghĩ nhiều, nhưng việc làm vừa rồi của Châu Ngọc Thúy đã giúp cô hiểu được ý của Tần Y.

Có lẽ Tần Y đã biết bà ta muốn giết Tần Đại Dũng từ trước nhưng sợ cô đau lòng nên mới không nói cho cô biết.

“Con ơi mẹ xin lỗi, mẹ biết sai rồi.
Xin con đừng đuổi mẹ đi, được không con? Mẹ biết sai thật rồi mà!”, Châu Ngọc Thúy quỳ trên đất gào khóc ầm ĩ.

“Nếu bà không chịu đi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tần Thanh Tâm lau nước mắt, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Dù cô rất không đành lòng nhưng không thể chấp nhận được hành động của Châu Ngọc Thúy.

Thấy Tần Thanh Tâm dọa báo cảnh sát, rốt cuộc Châu Ngọc Thúy cũng nhận ra cô đang nghiêm túc.

“Được, mẹ đi đây, con đừng báo cảnh sát nhé!”

Dứt lời, Châu Ngọc Thúy bỏ chạy trối chết, chỉ sợ chậm một giây cô sẽ gọi cảnh sát tới.

Cùng lúc đó, Dương Thanh mới tỉnh ngủ liền nhận được một cuộc điện thoại.

Anh lập tức biết mọi chuyện vừa xảy ra ở bệnh viện.

“Anh Thanh, có cần ra tay không?”

“Nếu Tâm đã lựa chọn như vậy thì cứ thả bà ta đi đi!”

“Vâng!”

Sau khi cúp máy, Dương Thanh rất lo lắng.

Anh dám chắc Tần Thanh Tâm đang rất đau lòng.

Thế là anh đứng bật dậy chạy thẳng tới bệnh viện.

Một chiếc Audi A6 màu đen đỗ lại trước cổng bệnh viện Nhân Dân.

Châu Ngọc Thúy vừa bước ra ngoài, hai người đàn ông mặc vest liền xuống xe, đi về phía bà ta.

Bà ta chưa kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra đã thấy hai người họ xông thẳng tới chỗ mình.

“Các người định làm gì? Thả tôi ra! Thả ra! Á… Cướp…”

Châu Ngọc Thúy bị họ khiêng lên nhét vào trong xe.

Bây giờ là đêm khuya, không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của Châu Ngọc Thúy.

- ————

.

Chương 285: 285: Giết Châu Ngọc Thúy

Sau khi bị bắt lên xe, Châu Ngọc Thúy điên cuồng giãy giụa, la hét om sòm.

“Các người là ai? Sao lại bắt tôi?”

“Các người biết mình đang làm cái gì không? Đây là bắt cóc đấy!”

“Mau thả thôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Theo luật pháp, tội của các người sẽ bị phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên hoặc tù chung thân!”

Dạo này Châu Ngọc Thúy thường xuyên tra cứu luật pháp nên cũng biết chút ít.

“Ha ha, bà còn hiểu luật cơ à?”

Cô gái ngồi ghế lái phụ cười lạnh: “Vậy tôi hỏi bà, thuê người giết người là tội gì? Ủ mưu giết người là tội gì?”

Nghe vậy, toàn thân Châu Ngọc Thúy run rẩy.
Đây chẳng phải là hai tội bà ta phạm phải sao?

Bà ta không thừa nhận, chỉ nói: “Sao tôi biết được?”

“Thế để tôi nói cho bà nghe!”

Cô ta lạnh lùng nói: “Theo quy định của pháp luật, tội cố ý giết người có thể bị phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên hoặc tù chung thân.
Căn cứ vào tình trạng của Tần Đại Dũng, ít nhất cũng phải là tù chung thân! Cộng thêm tội giết người không thành có thể phán bà tội tử hình!”

“Lúc bà thuê Hồ Siêu đâm chết Tần Đại Dũng, sao bà không hiểu pháp luật? Vừa nãy khi định ra tay giết chồng, sao bà không hiểu pháp luật?”

“Người đàn bà ác độc đến cả chồng mình cũng dám giết như bà còn mặt mũi nhắc tới pháp luật với chúng tôi sao? Bà xứng à?”

Cô gái ngồi ghế lái phụ lạnh giọng chất vấn.
Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy sợ ngây người.

Bà ta cứ tưởng mình làm việc cẩn thận bí mật, nào ngờ người ta lại kể ra được toàn bộ tội trạng của mình.

"Tôi… tôi không hiểu cô đang nói cái gì!", Châu Ngọc Thúy lắp bắp nói.

Bà ta nghĩ đối phương sẽ bắt mình tới đâu đó, nhưng chiếc xe cứ đứng im tại chỗ như đang đợi cái gì.

Đúng lúc này, một chiếc Phaeton màu đen chậm rãi đỗ trước mặt xe Audi, bóng người trẻ tuổi bước ra khỏi xe.

Cô gái ngồi ghế lái phụ vội xuống xe cung kính nói: "Anh Thanh, Châu Ngọc Thúy ở trong xe".

Dương Thanh gật đầu đáp: "Mấy ngày nay cô vất vả nhiều rồi!"

Cô ta chính là Hàn Sương.
Sau lần tìm anh đòi Bá Đao lại được anh cứu giúp, anh còn chủ động trả lại Bá Đao cho cô ta, cô ta đã quyết định đi theo anh.

Mấy ngày nay cô ta vẫn luôn âm thầm bảo vệ Tần Đại Dũng ở bệnh viện, biết hết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đó.

Dương Thanh bước lên xe, Châu Ngọc Thúy kinh hãi nói: "Dương Thanh!"

Bà ta không thể ngờ được anh là người ra lệnh bắt bà ta lên xe.

"Mày quá to gan, dám bắt cóc cả tao sao? Không sợ tao nói cho con bé Tâm biết à?"

Bà ta chỉ kinh ngạc trong giây lát rồi nhanh chóng tỏ ra chán ghét, mắng nhiếc Dương Thanh.

"Bốp!"

Hàn Sương tát một cái lên mặt Châu Ngọc Thúy, nổi giận quát: "Câm miệng! Bà còn dám sỉ nhục anh ấy, tôi tiễn bà về chầu trời!"

Hàn Sương thực sự có ý định giết chết bà ta.

Cô ta đã chứng kiến bà ta ngược đãi Tần Đại Dũng tàn ác như thế nào.
Nếu không phải sợ đánh rắn động cỏ, cô ta đã sớm ra tay.

Hơn nữa cô ta đã đi theo Dương Thanh.
Anh chính là chủ nhân của cô ta, không ai được phép sỉ nhục anh.

Châu Ngọc Thúy không sợ Dương Thanh nhưng rất sợ Hàn Sương.

Nghe Hàn Sương nói vậy, bà ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Dương Thanh chả buồn can ngăn, chờ Châu Ngọc Thúy yên lặng lại mới lạnh lùng nói: "Bà đừng tưởng không ai biết việc xấu bà đã làm.
Bằng chứng tôi có đủ để bắt bà vào tù cả đời! Thậm chí là bị kết án tử hình!"

"Nhưng tôi không làm vậy, biết vì sao không?"

"Vì tôi không muốn Tâm và Y Y đau lòng!"

"Tâm đã lựa chọn thả bà đi, tôi không ngại tha cho bà một cái mạng!"

"Nhưng đây là lần cuối cùng! Nếu còn tái phạm, giết không tha!"

"Bùm… bùm…"

Anh vừa dứt lời, khí thế toàn thân tỏa ra khiến cửa kính xe Audi A6 lập tức nổ tung.

Châu Ngọc Thúy trợn tròn mắt, lần đầu tiên thấy anh như vậy.

Bà ta cảm nhận được sát khí mãnh liệt trên người Dương Thanh, anh muốn giết bà ta dễ như trở bàn tay.

Hàn Sương và hai người đàn ông áo đen cũng ngây dại.

Dù bọn họ không rõ anh đã làm được điều đó bằng cách nào, nhưng bọn họ biết rõ, chắc chắn mọi thứ có liên quan đến anh.

Không làm gì cũng có thể khiến cửa kính xe vỡ tan.
Đây là loại sức mạnh kinh khủng như thế nào?

"Đưa bà ta tới nhà họ Châu ở Châu Thành đi!"

Dương Thanh ra lệnh cho Hàn Sương rồi xuống xe.

“Vâng!”

Thấy Châu Ngọc Thúy bị đưa đi, anh mới quay vào bệnh viện.

Nhưng anh không biết Tần Thanh Tâm đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng Châu Ngọc Thúy bị đưa đi.

Dù sao bà ta cũng là mẹ của cô nên cô vẫn muốn nhìn bà ta một lần cuối.

Nào ngờ Châu Ngọc Thúy vừa đi xuống tầng đã bị người ta bắt vào trong xe.

Sau đó Dương Thanh lại xuất hiện.

Mắt Tần Thanh Tâm rưng rưng cảm động.
Tuy cô không biết anh đã nói gì với Châu Ngọc Thúy, nhưng cô tin anh sẽ không làm hại bà ta mà chỉ đưa bà ta rời đi.

“Tâm!”

Cô đang đứng ngẩn người cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới chợt nghe thấy tiếng Dương Thanh gọi tên mình.

“Chồng!”

Cô quay lại ôm chặt anh, khóc rống lên như muốn xả ra hết đau đớn trong lòng.

Từ khi Tần Đại Dũng bị xe đâm, cô cảm thấy tuyệt vọng như trời sập.

Nhất là vừa nãy tận mắt nhìn thấy mẹ mình muốn giết bố mình, cô càng đau lòng.

Chỉ có người đàn ông trước mắt này vẫn luôn xuất hiện khi cô cần anh nhất.

Cũng chỉ có anh mới khiến cô cảm nhận được tình yêu chân thành nhất thế gian.

Trong một căn biệt thự xa hoa của nhà họ Ngụy ở Giang Hải.

Một người đàn ông trung niên vừa béo vừa lùn đang lăn lộn với một cô gái trên chiếc giường lớn.

Chợt chuông điện thoại kêu lên chói tai.

Gã mập chợt bị dọa sợ, lập tức nhận máy.
Muộn thế này mà vẫn gọi điện, chứng tỏ có chuyện cực kỳ quan trọng.

“Nếu không thể đưa ra một lý do hợp lý, tôi sẽ giết chết cậu!”

Sau khi bắt máy, gã dữ tợn gào lên.

“Sếp Ngụy, vừa rồi Châu Ngọc Thúy bị người ta bắt đi ở bệnh viện.
Người của tôi vẫn luôn theo sát phía sau”, tên đàn em vội vàng báo cáo.

Người đàn ông béo lùn ngồi bật dậy.
Ban ngày Mạnh Huy đã nói chỉ cho gã bảy ngày để nghĩ cách phá hủy chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.

Thế nên gã đã nghĩ được biện pháp, cũng sai người theo dõi bệnh viện.

Không ngờ cơ hội của gã lại tới nhanh như vậy!.
Truyện Teen Hay

“Giết Châu Ngọc Thúy đi!”

Hai mắt gã cực kỳ tàn độc.

- ————————

.

Chương 286: 286: Cuộc Chiến Sống Còn

Chiếc xe Audi A6 màu đen lao vun vút về Châu Thành.

Châu Ngọc Thúy ngồi ở hàng ghế sau bị một người áo đen canh giữ không ngừng run rẩy.

Tuy đã rời khỏi Giang Hải một lúc lâu nhưng lời uy hiếp của Dương Thanh vẫn văng vẳng bên tai bà ta.

Hiện giờ, bà ta đột nhiên thông suốt, nhớ ra rất nhiều chuyện.

Cộng thêm dáng vẻ cung kính của Hàn Sương với Dương Thanh, bà ta mới ý thức được mình đã sai lầm ngay từ đầu.

Giờ đây, Dương Thanh không còn là thằng nghèo kiết xác đến cả năm trăm nghìn chữa bệnh cho mẹ cũng không có như trước nữa.

"Kít!"

Chợt chiếc xe phanh gấp giữa đường.

"Á…"

Đầu của Châu Ngọc Thúy đập thẳng vào lưng ghế phía trước, đau đớn hét lên.

Hàn Sương lạnh lùng nhìn chằm chằm ba chiếc Jeep chặn lại phía trước.

Mấy người đàn ông áo đen đứng ở đầu xe đều nhìn xe của cô ta.

"Lái xe kiểu gì vậy?"

Châu Ngọc Thúy khó chịu phàn nàn.
Bà ta vừa ngẩng đầu liền trông thấy bốn tên áo đen chặn đường, mặt mũi lập tức tái nhợt.

"Bọn… bọn họ là ai?"

Châu Ngọc Thúy run rẩy hỏi, nhưng không ai thèm đáp lại.

"Chị Sương, làm sao bây giờ?"

Tên tài xế nghiêm mặt hỏi Hàn Sương.
Anh ta và người đang trông chừng Châu Ngọc Thúy ở ghế sau đều là cao thủ do Quan Chính Sơn đưa tới.

Hàn Sương tiện tay nắm lấy một thanh đao lớn, lạnh giọng nói: "Hai người đưa bà ta trở lại đường cũ, đồng thời lập tức báo tin cho anh Thanh.
Đám người này cứ giao cho tôi!"

"Chị Sương!"

Người kia định lên tiếng lại bị Hàn Sương ngăn cản: "Cứ làm theo lời tôi! Đi mau!"

Dứt lời, Hàn Sương xách đao bước xuống xe.

Hai cao thủ nhà họ Quan biết Hàn Sương không đơn giản, cũng biết Châu Ngọc Thúy là mẹ vợ Dương Thanh.
Dù bà ta phạm tội không thể tha thứ nhưng vẫn phải bảo vệ cẩn thận, bèn quay đầu xe lại bỏ chạy.

Nhưng phía sau cũng có ba chiếc Jeep tới gần chặn đứng đường lui của họ.

Lúc này là sáng sớm, con đường đi tới Châu Thành rất nhỏ, ba chiếc xe đủ để chặn kín.

"Rốt… rốt cuộc họ là ai? Muốn làm gì vậy?"

Châu Ngọc Thúy chưa bao giờ gặp phải chuyện này, hoảng sợ run lẩy bẩy.

Hai tên vệ sĩ không đáp lời bà ta, nghiêm mặt chuẩn bị đánh nhau.

"Tại sao lại chặn đường của chúng tôi?"

Hàn Sương lạnh lùng chất vấn đám người áo đen kia.

"Để Châu Ngọc Thúy ở lại.
Nếu không đừng ai mong thoát khỏi đây!"

Một người trong số bốn tên áo đen chợt lên tiếng, trên mặt ông ta có một vết sẹo dài ngang mũi cực kỳ ghê mắt.

Ông ta cũng cầm một thanh đao, hai cánh tay vạm vỡ xăm hình thần chết.

Nghe vậy, Hàn Sương giật nảy mình, không ngờ những người này tới vì Châu Ngọc Thúy.

Cô ta thực sự không hiểu tại sao người đàn bà ác độc lại không có thân phận đặc biệt gì như Châu Ngọc Thúy lại bị người ta để mắt tới?

Cả trước và sau đều bị chặn đường, bảy, tám cao thủ cùng ra mặt chỉ vì Châu Ngọc Thúy?

Chẳng ai tin nổi chuyện này.

Châu Ngọc Thúy bị giam trong xe nghe thấy đối phương muốn tới bắt mình thì sợ phát khóc: "Rốt cuộc họ là ai? Tại sao lại muốn bắt tôi?"

"Muốn tôi để bà ta lại, mơ đi!", Hàn Sương lạnh giọng nói.

Tuy cô ta rất ghét Châu Ngọc Thúy nhưng hộ tống bà ta tới Châu Thành là nhiệm vụ Dương Thanh giao cho cô ta.
Cho dù có chết cô ta cũng phải hoàn thành.

"Nếu không chịu thì chúng tôi sẽ giết các cô trước!"

Mặt Sẹo nghiến răng nói rồi vung đao lao tới chỗ Hàn Sương.

Tất cả đều đồng loạt xông về phía Hàn Sương.

Nhưng trong mắt Hàn Sương không hề có sự e sợ, tay nắm chặt Bá Đao chạy tới chỗ Mặt Sẹo.

Hai tên cao thủ nhà họ Quan cũng không chút do dự xông vào trận chiến.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang an ủi Tần Thanh Tâm thì nhận được tin tức Hàn Sương bị tấn công.

"Tâm, anh phải đi rồi.
Em chăm sóc bố nhé!", Dương Thanh bỗng nói.

Tần Thanh Tâm đang hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp, nghe Dương Thanh nói vậy, ánh mắt hơi hụt hẫng.

"Được rồi! Anh đi đường cẩn thận, về sớm nhé!", cô dặn dò.

"Ừ!"

Dương Thanh cũng cảm nhận được sự thất vọng của cô.

Nhưng đám người Hàn Sương đang gặp nguy hiểm.
Anh đang rất vội, lại không thể nói rõ cho Tần Thanh Tâm, chỉ có thể rời đi.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Dương Thanh lập tức gọi điện thoại: "Gọi người chi viện gần nhất đến đường Ôn Tuyền đi từ Giang Hải tới Châu Thành!"

"Vâng!"

Quan Chính Sơn đang ngủ say thì nhận được điện thoại của anh, không dám hỏi nhiều lập tức nghe lệnh.

Chiếc Phaeton màu đen phóng nhanh như tia chớp tới nơi Hàn Sương bị tấn công.

Lúc này trên người Dương Thanh tràn ngập khí lạnh.
Tin nhắn của Hàn Sương rất ngắn gọn, chỉ có ba chữ: "Bị tấn công!", rõ ràng đang rất nguy hiểm.

Dương Thanh còn tưởng là người của Hiệp hội Võ thuật đối phó Hàn Sương.

Anh không hề nghĩ tới bên Hàn Sương bị tấn công là vì Châu Ngọc Thúy.

Giữa đêm tối, con đường vắng tanh không có một bóng xe.
Động cơ của chiếc Phaeton điên cuồng gầm thét, vận tốc ở mức tối đa như một tia chớp màu đen.

Trong lúc Dương Thanh đang chạy về nơi bị tấn công, Hàn Sương đang lao vào chém giết.

Mặt sẹo không ngờ cô gái trẻ tuổi như Hàn Sương lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.
Đến cả ông ta cũng không phải đối thủ.

Lúc này, nhiều người trong phe Mặt Sẹo đã ngã xuống.
Đám còn lại chỉ dám bao vây Hàn Sương lại chứ không dám làm gì.

"Trong giới sát thủ, Mặt Sẹo tôi cũng có chút danh tiếng nhưng lại chưa từng nghe về nữ cao thủ mạnh như cô.
Rốt cuộc cô là ai?", Mặt Sẹo hỏi.

.
Truyện Đoản Văn

Ông ta cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ trên người Hàn Sương.

Mà thực lực của cô ta cũng hơn xa ông ta.

Dù ông ta dẫn theo bảy, tám cao thủ, còn Hàn Sương chỉ dẫn theo hai người nhưng cô ta vẫn có thể đấu lại bọn họ.

Hàn Sương lạnh lùng nói: “Tôi là ai không liên quan đến ông! Nhưng tôi nói cho ông biết, nếu ông vẫn muốn đánh tiếp, tôi sẽ chơi với ông đến cùng!”

“Hừ!”

Mặt Sẹo hừ lạnh nói: “Ả đàn bà ngông cuồng!”

Nói xong, ông ta phất tay ra hiệu: “Để tao xử lý cô ta, chúng mày dẫn Châu Ngọc Thúy đi đi!”

“Vâng!”

Hai tên áo đen còn lại lập tức vọt tới chỗ Châu Ngọc Thúy.

Hàn Sương vô cùng lo lắng.
Hai tên vệ sĩ do nhà họ Quan phái tới đã bị thương nặng trong trận chiến vừa rồi, không thể đánh tiếp được nữa.

Bây giờ chỉ còn một mình cô ta, đối phương còn Mặt Sẹo và hai tên nữa.

Vừa nãy cô ta đã mất rất nhiều sức, bây giờ chỉ là đang mạnh miệng mà thôi.

Nếu bị Mặt Sẹo cầm chân, cô ta không thể lo cho Châu Ngọc Thúy.

- ————————

.

Chương 287: 287: Đến Lượt Bà

Khi Hàn Sương đang sốt ruột, Châu Ngọc Thúy đã bị lôi ra khỏi xe.

“Cứu mạng! Cứu mạng với! Giết người rồi!”

Châu Ngọc Thúy vừa điên cuồng giãy giụa vừa gào thét ầm ĩ.

Bà ta cũng biết nếu bị đám người này đưa đi, tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Đây là nơi giáp ranh giữa Giang Hải và Châu Thành, bây giờ lại đang vào đêm khuya, bà ta có gào khản cô cũng vô dụng.

“Thả bà ta ra!”

Hàn Sương cầm Bá Đao xông thẳng tới chỗ Châu Ngọc Thúy.

“Đối thủ của cô là tôi!”

Mặt Sẹo cũng vung đao chạy đến ngăn cản.

“Cút!”

Hàn Sương gầm lên, dùng sức đạp mạnh, cơ thể biến mất như tia chớp phóng tới trước mặt ông ta.

Mặt Sẹo nghiêm mặt lại, sức bật của Hàn Sương quá mạnh mẽ!

Chỉ trong nháy mắt, cô ta đã vung đao chém tới.

Mặt Sẹo hoảng sợ vội vàng lùi lại, vung đao lên đỡ.

“Keng!”

Hai thanh đao va chạm vào nhau, lóe lên tia lửa trong đêm tối.

“Keng! Keng! Keng!”

Đao đầu tiên bị cản lại, Hàn Sương lại chém liên tiếp ba đao.

Mỗi một đao, cô ta đều dùng hết sức.

Hai tay Mặt Sẹo đã tê dại, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Ông ta không thể tin nổi một cô gái chỉ mới hai mươi mấy tuổi đã có sức mạnh khủng bố như vậy.

Nếu còn đánh tiếp chỉ e mình sẽ phải bỏ mạng ở nơi này.

“Keng!”

Mặt Sẹo mải mê suy nghĩ, Hàn Sương lại chém tới, sức mạnh khổng lồ khiến hai tay Mặt Sẹo run bần bật.

“Bộp!”

Bị Mặt Sẹo cản lại, Hàn Sương vẫn dùng sức ép xuống, lưỡi đao của Bá Đao bổ xuống vai ông ta.

“Á!”

Mặt Sẹo hét lên thảm thiết, giơ chân đá vào bụng dưới của Hàn Sương.

“Bịch!”

Tiếng va chạm rung trời vang lên, Hàn Sương bay ra ngoài.

Mặt mũi Mặt Sẹo trắng bệch, cơn đau trên vai kích thích thần kinh của ông ta.

Ông ta hiểu nếu còn tiếp tục, bản thân chỉ còn con đường chết.

Nếu chuyện đêm nay bị truyền đi, có lẽ toàn bộ Giang Hải đều chấn động.

Mặt Sẹo có tiếng là cao thủ dùng đao số một, bây giờ lại bị một cô gái chỉ hai mươi mấy tuổi dùng đao đánh bại, thậm chí còn có thể lấy mạng ông ta.

Hàn Sương cũng chật vật.
Vốn dĩ cô ta đã tiêu hao quá nhiều sức lực, thấy Châu Ngọc Thúy bị đưa đi liền dồn hết sức chiến đấu.

Thế nhưng Châu Ngọc Thúy vẫn bị bắt.

“Cô cứ chờ đấy!”

Mặt Sẹo gằn giọng hét rồi dùng hết sức lực còn lại điên cuồng bỏ chạy.

“Phụt!”

Sau khi ông ta rời đi, Hàn Sương bỗng phun ra một ngụm máu.

“Keng!”

Hàn Sương chống Bá Đao xuống đất, gắng gượng chống đỡ cơ thể của mình.

Cô ta nhìn theo hướng Châu Ngọc Thúy bị đưa đi, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

“Kít!”

Đúng lúc ấy, chiếc Phaeton màu đen lao vút tới, đỗ lại bên cạnh Hàn Sương.

“Xin lỗi anh Thanh!”

Trông thấy Dương Thanh bước ra khỏi xe, mắt Hàn Sương đỏ hoe, áy náy nói.

“Cô sao rồi?”

Dương Thanh vội vàng chạy tới đỡ Hàn Sương.

Cô ta cảm động thầm nghĩ, bản thân không hoàn thành được nhiệm vụ Dương Thanh giao cho nhưng câu đầu tiên anh nói với mình lại là hỏi thăm chứ không phải trách mắng.

“Tôi không sao, chỉ là bị mất sức quá nhiều!”, Hàn Sương đỏ mắt trả lời.

“Anh Thanh!”

Hai tên cao thủ của nhà họ Quan cũng tập tễnh đi tới bên người Dương Thanh.

Anh thấy quần áo của bọn họ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, đủ để chứng minh vừa rồi bọn họ đã phải đối mặt với một trận chiến dữ dội.

Ngay sau đó lại có thêm mấy chiếc xe lao tới.

“Cậu Thanh!”

Quan Chính Sơn đích thân dẫn người tới.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh, ông ta hoảng sợ không dám lên tiếng.

Ông ta chỉ nơm nớp lo sợ đứng đó chờ Dương Thanh nổi giận.

“Là kẻ nào?”

Anh chợt hỏi.

Hàn Sương đáp: “Tôi không biết, tên cầm đầu tự xưng là Mặt Sẹo.
Ông ta đã bắt Châu Ngọc Thúy đi”.

“Mặt Sẹo!”

Nghe thấy cái tên này, Quan Chính Sơn ngạc nhiên nói: “Cậu Thanh, Mặt Sẹo chính là vua đao tiếng tăm lừng lẫy khắp Giang Hải, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, giỏi dùng đao”.

“Mặt Sẹo!”

Dương Thanh nhìn sang Quan Chính Sơn, ánh mắt lạnh như băng: “Ông ta đã muốn đâm đầu vào chỗ chết, tôi sẽ giúp ông ta! Sai người truy bắt Mặt Sẹo trong toàn thành phố!”

“Vâng!”

Quan Chính Sơn vô cùng sợ hãi.

Ông ta nhìn ra được, hiện giờ Dương Thanh đang giận dữ đến mức nào.

Cả Giang Hải đều chấn động vì chỉ trong vòng một đêm, nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả lệnh cho hơn một nghìn người truy bắt Mặt Sẹo.

Cùng lúc đó, Mặt Sẹo đã đưa Châu Ngọc Thúy tới nhà họ Quan.

“Ngụy Tường, tôi đã phải trả giá rất lớn để bắt được bà ta đấy!”

Mặt Sẹo lạnh lùng nhìn Ngụy Tường, không hề tôn kính gã.

Còn Ngụy Tường chính là gã đàn ông béo lùn đã liên lạc với Mạnh Huy, đời thứ hai của nhà họ Ngụy, chuyên phụ trách việc hợp tác với nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Khi Mạnh Huy yêu cầu gã phải phá hủy chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh trong vòng bảy ngày, gã đã nghĩ ra kế sách.

“Đại ca Sẹo vất vả rồi!”

Ngụy Tường vội tươi cười nịnh nọt, hai tay dâng lên một tấm thẻ ngân hàng: “Trong đây có mười triệu, mật mã là sáu số 1, coi như là tiền tôi tặng ông!”

Mặt Sẹo thấy vậy thì kinh ngạc.
Bởi vì khi Ngụy Tường tìm tới ông ta, gã chỉ nói cho ông ta năm triệu, vậy mà giờ đây lại cho tận mười triệu.

Ông ta chỉ đi bắt một người phụ nữ trung niên, tuy phải trả giá rất lớn, bản thân cũng bị thương nhưng kiếm được mười triệu vẫn lời.

“Vậy thì xin cảm ơn sếp Ngụy! Sau này có gì cần nhớ tìm tôi!”

Mặt Sẹo nhận thẻ ngân hàng, sảng khoái cười to.

“Ha ha, được thôi!”

Ngụy Tường cười rất vui vẻ.

“Người được đưa tới rồi, tôi đi đây!”

Dứt lời, ông ta quay lưng định rời đi.

“Phập!”

Nhưng ông ta vừa quay người lại, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Ngụy Tường vẫn đang tươi cười cầm một con dao sắc bén đâm thẳng vào người Mặt Sẹo.

Máu bắn tung tóe ra ngoài.
Nụ cười trên mặt Mặt Sẹo lập tức cứng đờ, miệng trào ra rất nhiều máu tươi.

Ông ta gắng gượng quay người lại, không dám tin hỏi Ngụy Tường: “Tại… tại… tại sao?”

Ngụy Tường híp mắt cười, nhỏ giọng thì thầm bên tai Mặt Sẹo: “Cậu Huy đã dặn không được để lại bất cứ dấu vết gì”.

Con ngươi Mặt Sẹo co rút, trên mặt tràn đầy hối hận.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, tính mạng vẫn không thể giữ được.

Ngụy Tường liếc mắt nhìn xác Mặt Sẹo, ra lệnh: “Xử lý cái xác này đi!”

“Vâng!”

Đám đàn em vội đáp, lập tức kéo xác Mặt Sẹo ra ngoài.

Châu Ngọc Thúy vừa bị Mặt Sẹo dẫn tới đã nhìn thấy tất cả, hốt hoảng giơ tay che miệng không dám phát ra một tiếng động nào.

Mặc dù bà ta muốn giết Tần Đại Dũng nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy cảnh giết người.

Vừa nãy Mặt Sẹo còn sống sờ sờ mà giờ đây chẳng khác gì súc sinh bị người ta kéo lê đi.

“Bây giờ đến lượt bà!”

Ngụy Tường giơ con dao vừa mới kết liễu Mặt Sẹo bước từng bước về phía Châu Ngọc Thúy.

- ————

.

Chương 288: 288: Mẹ Vợ Hèn Mọn

Thấy Ngụy Tường tới gần, Châu Ngọc Thúy hoảng sợ run lẩy bẩy.

“Cậu… cậu đừng tới đây!”

Bà ta run rẩy lùi lại về phía sau.

Châu Ngọc Thúy cực kỳ ác độc, thuê người đâm chết Tần Đại Dũng, muốn Dương Thanh bỏ mạng, nhưng không có nghĩa là bà ta dám ra tay giết người.

Vừa rồi Ngụy Tường giết Mặt Sẹo ngay trước mặt bà ta, cảnh tượng máu me vừa rồi đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn trong lòng bà ta.

Người của Ngụy Tường bao vây bốn phía, Châu Ngọc Thúy không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể lùi lại.

Ngụy Tường cũng không gấp, dường như rất hưởng thụ vẻ mặt sợ hãi của bà ta.

Chẳng mấy chốc Châu Ngọc Thúy đã lùi đến chân tường, không còn đường nữa.
Bà ta quỳ rạp xuống đất, khóc lóc van xin: “Xin cậu tha cho tôi được không?”

“Tha cho bà?”

Ngụy Tường cầm con dao đẫm máu đi tới trước mặt Châu Ngọc Thúy, cúi đầu nhìn bà ta: “Bà đã thấy tôi giết Mặt Sẹo. Nếu tôi tha cho bà chẳng phải chuyện này sẽ bị lộ ra ngoài sao?”

“Không không không! Tôi không nhìn thấy gì cả, cũng sẽ không nói gì hết.
Tôi chỉ là một người đàn bà hèn mọn, giết tôi sẽ làm bẩn tay cậu”.

Châu Ngọc Thúy vội vàng lắc đầu lia lịa, tự hạ thấp chính mình.

“Muốn trách thì trách thằng con rể của bà đi! Bà là mẹ vợ cậu ta thì chỉ còn đường chết!”

Ngụy Tường híp mắt nói, sát khí tuôn trào như nước lũ tràn bờ đê, ào ào cuốn về phía Châu Ngọc Thúy.

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy mới hiểu mọi chuyện xảy ra với bà ta đều do Dương Thanh hại.

“Sếp Ngụy, tôi và Dương Thanh không có quan hệ gì hết! Nếu cậu không bắt tôi, tôi còn đang định ra tay giết nó đây”.

Châu Ngọc Thúy vội nói: “Nếu cậu không tin có thể hỏi thăm thử.
Tôi và nó thực sự không có quan hệ gì, tôi cũng không ngừng khuyên con gái ly hôn với nó.
Trong mắt tôi, nó chỉ là một thằng vô dụng, một kẻ đáng chết!”

“Ồ? Vậy sao?”

Ngụy Tường nheo mắt nói: “Nhưng tôi vẫn muốn giết bà thì phải làm sao?”

Dứt lời, gã nắm chặt con dao trong tay, hung hăng đâm tới Châu Ngọc Thúy,

“Á… đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Châu Ngọc Thúy gào khóc hô hoán.

“Keng!”

Ngụy Tường đâm sượt qua đầu Châu Ngọc Thúy, cắm thẳng vào vách tường sau lưng bà ta.

“Xin lỗi nha, lỡ tay đâm trượt! Nhưng không sao, lần này tôi sẽ không đâm trượt đâu! Bà yên tâm, tôi giết người nhanh lắm, như Mặt Sẹo vừa rồi một phát là xong!”

Ngụy Tường cứ như mèo vờn chuột, vừa cười vừa nói: “Bà hãy tưởng tượng nhé.
Lát nữa lúc lưỡi dao của tôi đâm vào đầu bà, chỉ cần nó xuyên qua da của bà, bà sẽ cảm thấy một cơn đau thấu xương”.

“Sau đó, bà sẽ cảm nhận được mũi dao đâm vào hộp sọ, đây mới là đau đớn thực sự”.

“Lúc xương cốt bị đâm nát vẫn chưa phải đau nhất, bởi vì ngay sau đó sẽ đâm đến bộ não nằm trong hộp sọ của bà”.

“Bà tưởng tượng đi, lưỡi dao của tôi đảo khuấy trong đầu bà sẽ sảng khoái tới mức nào?”

Ngụy Tường tựa như một ác ma, tay cầm lưỡi dao đẫm máu, miệng không ngừng miêu tả cảnh tượng chết chóc khi đâm con dao vào đầu Châu Ngọc Thúy.

Bà ta đã bị dọa sợ ngồi bệt xuống đất, đến cả sức lực chạy trốn cũng chẳng còn.

Bà ta khóc lóc xin xỏ: “Sếp Ngụy, tôi không muốn chết, thực sự không muốn chết! Xin cậu tha cho tôi một con đường sống!”

“Cậu đừng giết tôi, cậu bảo tôi làm gì cũng được”.

“Chỉ cần cậu không giết tôi, tôi sẽ làm chó cho cậu, cậu bảo tôi cắn ai tôi sẽ cắn người đó! Gâu! Gâu! Gâu!”

Châu Ngọc Thúy nằm rạp trên mặt đất, sủa như chó, không màng sĩ diện, chỉ cầu được sống.

“Ha ha ha ha…”

Thấy bộ dạng ti tiện của bà ta, Ngụy Tường không khỏi cười phá lên.
Đám người xung quanh cũng hùa vào cười theo.

Châu Ngọc Thúy chẳng hề cảm thấy nhục nhã, thấy Ngụy Tường bật cười như nhìn thấy hi vọng sống sót, càng cố gắng sủa: “Gâu! Gâu! Gâu!”

Trong căn biệt thự cao cấp của Ngụy Tường chỉ có tiếng sủa của Châu Ngọc Thúy và tiếng cười ngặt nghẽo của đám người xung quanh.

“Thấy bà nghe lời như thế này, tôi sẽ cho bà một cơ hội.

Chỉ cần bà có thể làm cho tôi một việc, tôi sẽ tha cho cái mạng chó của bà!”, Ngụy Tường híp mắt nói.

“Cậu bảo gì tôi sẽ nghe nấy, muốn tôi làm gì cũng được!”, Châu Ngọc Thúy vội vàng gật đầu, thầm mừng rỡ vì thoát chết.

Ngụy Tường không muốn giết bà ta thật, chỉ muốn dọa bà ta một chút.
Chỉ khi làm như vậy bà ta mới ngoan ngoãn phối hợp với gã.

“Bò ra đây!”

Ngụy Tường bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa cao cấp, sau lưng có hai tên vệ sĩ dáng người cao lớn.

Châu Ngọc Thúy bò chi tới dưới chân gã, cố tình lè lưỡi ra sủa: “Gâu! Gâu! Gâu! Chủ nhận muốn sai bảo gì ạ?”

Ngụy Tường vẫy tay ra hiệu, tên vệ sĩ sau lưng lập tức tiến tới, tay cầm một sợi roi da.

“Chát!”

Vệ sĩ quất một roi lên người Châu Ngọc Thúy.

“Á! Chủ nhân, xin cậu hãy đánh tôi mạnh vào!”, bà ta hét ầm lên.

“Chủ nhân đánh mạnh nữa đi!”

“Chủ nhân, đánh tôi thật mạnh vào!”

Sau mỗi lần bị đánh, Châu Ngọc Thúy lại kêu lên một tiếng.

Ban đầu bà ta còn cảm thấy rất đau, nhưng khi bị vệ sĩ quất thêm vài roi, bà ta chỉ cảm thấy cả người rạo rực hưng phấn, toàn bộ đau đớn đều biến mất.

Cảm giác này rất khó miêu tả, sướng hơn cả lúc làm tình.

Ngụy Tường cho người đánh Châu Ngọc Thúy vốn là có ý đồ khác.
Nhưng tiếng kêu của bà ta lại khơi gợi lên dục vọng trong lòng gã.

Châu Ngọc Thúy không xấu, mặc dù đã năm mươi tuổi nhưng mặt mũi vẫn rất sắc sảo, dáng người cực chuẩn.

Dục vọng trong mắt Ngụy Tường ngày càng nồng đậm, chợt đứng dậy giật lấy cây roi trong tay vệ sĩ rồi quát lớn: “Tất cả

cút ra ngoài!”

Ngay sau đó, trong phòng chỉ còn lại Ngụy Tường và Châu Ngọc Thúy.

Không biết là vì hưng phấn hay là vì vết thương bị roi quất quá đau khiến cơ thể Châu Ngọc Thúy không ngừng run rẩy, ánh mắt mê ly: “Chủ nhân mau đánh tôi đi! Đánh tiếp đi!”

“Con ả ti tiện!”

Ngụy Tường mắng một tiếng, vung roi quất lia lịa.

Cùng lúc ấy ở dinh thự Vân Phong.

Dương Thanh đứng cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh đêm của Giang Hải, không thể chìm vào giấc ngủ.

Trời đã sắp sáng, Châu Ngọc Thúy bị cướp đi mấy tiếng rồi mà vẫn chưa điều tra được tin tức gì.

Anh không quan tâm Châu Ngọc Thúy còn sống hay đã chết, nhưng anh đã sai người hộ tống bà ta rời đi.
Nếu thực sự xảy ra chuyện, mình biết ăn nói thế nào với Tần Thanh Tâm và Tần Y?

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Thanh vẫn ngồi trên ghế sofa. Thức trắng một đêm khiến tròng mắt anh đầy tơ máu.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh chợt reo lên.

“Cậu Thanh, tìm thấy Mặt Sẹo rồi!”

Quan Chính Sơn cũng không ngủ cả đêm, giọng điệu vô cùng nghiêm trọng: “Nhưng ông ta chết rồi!”

- ————

.

Chương 289: 289: Kịch Hay Bắt Đầu

Dương Thanh chờ đợi cả đêm lại nhận được tin tức Mặt Sẹo đã chết, lập tức đứng dậy hỏi:”Chết rồi? Thế còn Châu Ngọc Thúy?”

Đối với anh, cái chết của một tên sát thủ chẳng là cái thá gì.

Nhưng Châu Ngọc Thúy không thể chết!

Quan Chính Sơn trầm giọng nói: “Tạm thời vẫn chưa có tin tức của bà ta!”

Dương Thanh cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, cảm giác bất lực này khiến anh rất khó chịu.

Tối hôm qua Châu Ngọc Thúy bị bắt đi trên đường nhỏ nối liền Giang Hải và Châu Thành, đoạn đường đó lại không có camera giám sát nên rất khó tra được bà ta bị đưa đi đâu.

“Rốt cuộc là ai cướp đi Châu Ngọc Thúy?”

“Một người phụ nữ thiển cận, ngang ngược như bà ta có giá trị lợi dụng gì?”

“Mặt Sẹo chết rồi chứng tỏ người giết ông ta còn mạnh hơn cả ông ta”.

“Mặt Sẹo là cao thủ nổi danh ở Giang Hải.
Ít nhất phải là bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải mới có thể ra lệnh cho ông ta”.

Dương Thanh nghiêm túc phân tích.

Quan Chính Sơn ở đầu dây bên kia không dám mở miệng, lặng lẽ nghe anh phân tích.

Nhà họ Quan và nhà họ Tô không thể động vào Châu Ngọc Thúy, vậy thì chỉ có thể là nhà họ Trang và nhà họ Ngụy.

Đương nhiên cũng có khả năng là gia tộc ở tỉnh lỵ.

Còn về tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, anh chỉ đắc tội với duy nhất gia tộc Vũ Văn.

Nhưng với địa vị cao chót vót của gia tộc Vũ Văn, bọn họ sẽ không thèm bắt cóc Châu Ngọc Thúy.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh cảm thấy hướng suy đoán của mình rất rõ ràng, anh trầm giọng nói: “Điều tra kỹ nhà họ Ngụy và nhà họ Trang của Giang Hải, với cả nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ!”

“Vâng!”

Quan Chính Sơn cúp máy xong liền chạy đi thăm dò.

Dương Thanh duỗi cái lưng mỏi nhừ, đứng dậy đi tắm rồi rời khỏi dinh thự Vân Phong.

Cúng lúc đó ở nhà họ Ngụy.

Trên chiếc giường lớn trong khu nhà cao cấp xa hoa, một người đàn ông béo lùn trần truồng nằm ngủ.

Bên cạnh có một người phụ nữ trung niên cũng trần truồng nằm dưới đất.

Trên cổ bà ta có một chiếc vòng cổ nối với dây xích buộc ở trên giường.

Người đàn ông béo lùn chính là Ngụy Tường, còn người phụ nữ trung niên là Châu Ngọc Thúy.

Chuông điện thoại của Ngụy Tường chợt reo lên đánh thức hai người đang say ngủ.

“Chuyện gì?”

Ngụy Tường không thèm nhìn số, mơ màng nghe máy, bực bội quát một tiếng.

“Tôi đây!”

Một giọng nam trẻ tuổi vang lên.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Ngụy Tường lập tức tỉnh táo lại, vội vàng ngồi bật dậy.

“Xin lỗi cậu Huy, vừa nãy tôi chưa tỉnh ngủ!”.
ngôn tình tổng tài

Ngụy Tường sợ xanh mặt, luôn miệng xin lỗi.

“Ngu xuẩn, đến lúc nào rồi còn mải ngủ? Ông làm xong chuyện tôi giao chưa?”

Mạnh Huy ở đầu dây bên kia giận dữ rống lên.

Thịt mỡ trên người Ngụy Tường đều run lên vì sợ hãi.
Đợi Mạnh Huy mắng xong, gã mới dè dặt lên tiếng: “Cậu Huy, cậu yên tâm.
Châu Ngọc Thúy đã bị tôi khống chế, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.
Cậu cứ chờ xem kịch hay đi”.

“Được, tôi chờ tin tốt của ông! Nếu lần này còn làm hỏng chuyện của tôi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Dứt lời, Mạnh Huy lập tức cúp máy.

“Con chó cái này, đêm qua vẫn chưa đủ hả?”

Ngụy Tường quay đầu lại đã thấy Châu Ngọc Thúy hèn mọn lè lưỡi nhìn mình, dục vọng lại dâng trào.

Hiện giờ mặt mũi bà ta sưng vù, trên người dày đặc dấu vết của roi da.

Ngụy Tường hành hạ Châu Ngọc Thúy một trận khiến mặt bà ta be bét máu, đau đớn gào thét.

“Chỉ như vậy mới có thể tăng thêm hiệu quả cho vở kịch!”

Ngụy Tường nhìn bộ dạng thê thảm của Châu Ngọc Thúy, cười híp mắt nói.

Một tiếng sau, một chiếc xe Toyota Alphard màu trắng chậm rãi đi vào trong sân nhà họ Ngụy.

Mấy người trẻ tuổi khiêng camera ra khỏi xe, nam nữ đều có. Bọn họ cầm theo đủ loại thiết bị chuyên nghiệp.

“Mọi người vất vả rồi!”

Ngụy Tường tự mình ra ngoài đón tiếp.

Đám người kia thấy Ngụy Tường đều tỏ lòng vinh hạnh:
“Được làm việc cho sếp Ngụy là may mắn của chúng tôi! Sau này mong sếp Ngụy giúp đỡ nhiều hơn”.

Sản nghiệp của nhà họ Ngụy liên quan đến rất nhiều ngành nghề.

Bọn họ đều còn rất trẻ, có cơ hội tiếp xúc với nhà họ Ngụy đương nhiên sẽ vô cùng kích động.

Hôm nay Ngụy Tường chuẩn bị cho họ một tin tức động trời, đủ để họ chiếm lấy đầu đề trên các trang tin tức của các thành phố lớn.

“Ha ha, không thành vấn đề.
Sau này nếu mọi người cần tôi giúp đỡ gì cứ việc liên hệ!”

Ngụy Tường sảng khoái đáp, lúc gã cười lớp mỡ trên mặt rung lên.

Gã nháy mắt ra hiệu, đàn em sau lưng vội vàng đi lên đưa phong bì cho từng người.

Lúc mấy người trẻ tuổi kia nhận được phong bì, ai cũng rất vui sướng.

Độ dày này phải hơn mười nghìn tệ.

Ban đầu mời bọn họ tới đây, Ngụy Tường đã đưa cho hộ một số tiền thù lao cực lớn.

Bây giờ lại đưa phong bì cho họ, đúng là tiền từ trên trời rơi xuống.

“Chút ý tốt của tôi, mong mọi người vui vẻ nhận.
Sau khi làm xong chuyện hôm nay sẽ còn phong bì lớn hơn nữa!”, Ngụy Tường cười híp mắt nói.

“Sếp Ngụy cứ yên tâm, chúng tôi đảm bảo sẽ đưa tin tức ông cung cấp lên trang tin tức đầu tiên của Giang Hải, thậm chí là của tỉnh lỵ!”

Đám người trẻ tuổi mừng thầm trong lòng, nhao nhao hứa hẹn.

Ngụy Tường dẫn bọn họ tới một căn phòng nho nhỏ được dựng tạm bằng tôn.

Trong căn phòng vô cùng đơn sơ, ngoại trừ một chiếc giường xây từ gạch đỏ và ván gỗ thì chỉ có một cái bếp lò nho nhỏ.

Hiện giờ Châu Ngọc Thúy đang ở bên trong.

Ngụy Tường đi tới ghé sát vào tai bà ta thì thầm: “Đây là cơ hội sống duy nhất của bà.
Nếu phối hợp tốt, tôi sẽ cho bà một khoản tiền để bà cao chạy xa bay.
Nếu không, kết cục của Mặt Sẹo cũng sẽ là kết cục của bà!”

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy bủn rủn tay chân, gật đầu lia lịa: “Sếp Ngụy yên tâm tôi sẽ cố hết sức phối hợp!”

“Chuyện còn lại giao cho mọi người nhé!”

Ngụy Tường nhìn sang mấy người trẻ tuổi cười nói.

Bọn họ thi nhau đảm bảo nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ nhanh chóng lắp đặt máy quay phim, thiết kế đèn chiếu trong căn phòng dựng bằng tôn ấy.

Châu Ngọc Thúy ngồi trên chiếc giường dựng tạm bằng tấm ván gỗ đơn sơ và gạch đỏ.

“Hello mọi người, tôi là streamer Mã của Tin Nóng Tỉnh Lỵ!”

“Thân chào bạn bè gần xa, tôi là streamer Seiler của Tin Nóng Giang Hải!”

“Chào buổi sáng, tôi là streamer Mộc Tiểu Ngai của Tin Nóng Châu Thành!”

Mấy người trẻ tuổi này đều là các streamer nổi tiếng trên mạng khắp cả tỉnh, vậy mà hôm nay lại cùng nhau đưa tin.

Trong nháy mắt, khán giả trên các đài livestream đều bùng nổ.

“Streamer Mã của Tin Nóng Tỉnh Lỵ đấy!”

“Trời ạ! Còn có cả streamer Seiler của Tin Nóng Giang Hải!”

“Có cả streamer Mộc Tiểu Ngai của Tin Nóng Châu Thành nữa!”

“Không ngờ các streamer hot nhất tỉnh lại cùng nhau xuất hiện trước ống kính.
Livestream lần này chắc chắn sẽ rất đặc sắc!”

Hôm nay vốn là ngày cuối tuần, rất nhiều người xem livestream, cộng thêm sự xuất hiện của những streamer hàng đầu khiến vô số người đều tò mò theo dõi.

“Hôm nay, năm streamer chúng tôi cùng nhau livestream là vì câu chuyện của một người phụ nữ đáng thương!”

“Cô ấy vốn có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.
Nhưng tuần trước chồng của cô ấy gặp tai nạn giao thông, trở thành người thực vật.
Gia đình hạnh phúc ấy lập tức bị phá hủy!”

“Con rể của cô ấy đánh đập cô ấy để chiếm lấy tài sản, thậm chí còn tàn nhẫn đuổi cô ấy ra khỏi nhà.
Anh ta tuyên bố nếu cô ấy về nhà, anh ta sẽ đánh chết cô ấy!”

“Bây giờ chúng tôi sẽ cho quý vị gặp gỡ người phụ nữ đáng thương ấy, để cô ấy kể cho mọi người nghe câu chuyện của mình!”

“Tít!”

Toàn bộ camera đều quay sang Châu Ngọc Thúy.

Một gương mặt sưng vù xuất hiện trên sóng livestream.

- ————

.

Chương 290: 290: Nguy Cơ Trùng Trùng

Chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải.

Dương Thanh đang ngồi trước bàn làm việc, đang xem vài tập hồ sơ trong tay.

Thời gian này, Tần Đại Dũng vẫn đang nằm viện, mỗi ngày Tần Thanh Tâm và Tần Y đều thay phiên nhau đến bệnh viện trông coi ông ấy.
Bây giờ lại có một lượng lớn đối tác hủy hợp đồng với công ty, cũng xem như là một biến cố lớn.

Tuy Dương Thanh nóng lòng tìm kiếm tung tích của Châu Ngọc Thúy nhưng việc của công ty cũng rất quan trọng.

Trong lúc anh đang tập trung xử lý hồ sơ, chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Tâm à, có chuyện gì thế?”

Dương Thanh nhận điện thoại, dịu giọng hỏi.

“Dương Thanh, mẹ em đâu?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Anh không biết!”

Dương Thanh hơi chột dạ trả lời.

Tối qua anh sai người hộ tống Châu Ngọc Thúy rời đi, kết quả nửa đường Châu Ngọc Thúy bị người ta bắt cóc, đến bây giờ vẫn không có bất kỳ tin tức nào của bà ta.

Đương nhiên anh sẽ không nói cho Tần Thanh Tâm biết Châu Ngọc Thúy đã mất tích vào lúc này.

“Anh không biết thật sao?”

Tần Thanh Tâm hỏi lại lần nữa, giọng nói hơi khác thường.

Dương Thanh hoàn toàn không do dự trả lời: “Anh không biết thật!”

Bây giờ nếu anh nói cho Tần Thanh Tâm biết sự thật chỉ càng khiến cô lo lắng thêm thôi.

Tần Đại Dũng còn đang nằm viện, cũng không biết liệu ông ấy có tỉnh lại được không.

Nếu để Tần Thanh Tâm biết bây giờ Châu Ngọc Thúy đã mất tích, sống chết chưa rõ, chẳng phải sẽ khiến cô suy sụp sao?

"Được!"

Tần Thanh Tâm chỉ đáp lại một chữ sau đó cúp điện thoại.

Dương Thanh nghe được tiếng máy bận truyền tới từ ống nghe, anh bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Hơn nữa lúc Tần Thanh nói ra từ "được" trong giọng nói của cô mang theo vài phần thất vọng.

"Chẳng lẽ cô ấy đã biết được gì rồi sao?", Dương Thanh nói.

Ở bên này, sau khi Tần Thanh Tâm cúp điện thoại, trên mặt cô đã đầm đìa nước mắt.

Lúc này cô đang nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, mà hình ảnh trong màn hình chính là gương mặt của Châu Ngọc Thúy.

"Chào mọi người, tôi tên là Châu Ngọc Thúy, là người ở Châu Thành.
Hai mươi tám năm trước tôi được gả vào nhà họ Tần ở Giang Hải!"

"Tôi vốn dĩ có một gia đình hạnh phúc với hai cô con gái xinh đẹp, giỏi giang.
Một đứa là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, một đứa là tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh".

"Mà chồng tôi vốn là tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng Long Hà.
Nhưng một gia đình hạnh phúc như vậy lại bị cậu ta phá hoại!"

"Cậu ta chính là con rể của tôi - Dương Thanh, tổng phụ trách tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải!"

Lúc Châu Ngọc Thúy tiết lộ tin này, vô số khán giả đều sững sờ.

Nhiều người đã nghe đến tên của tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng họ không biết tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải lại còn có một người tổng phụ trách.

Khuôn mặt Châu Ngọc Thúy đẫm nước mắt, bà ta khóc lóc nói: "Bởi vì Dương Thanh cạnh tranh xấu nên khiến cho nhiều công ty chủ động hủy bỏ hợp tác với chi nhánh Giang Hải".

"Dương Thanh vì lo sợ bại lộ việc thâm hụt tài chính của công ty nên muốn nhanh chóng gom một số tiền lớn để bổ sung vào nguồn tài chính của công ty.
Cậu ta đã nghĩ tới tài sản của gia đình chúng tôi".

"Chỉ một tuần trước, chồng tôi bị xe đụng, trở thành người thực vật, bây giờ ông ấy đang nằm điều trị ở bệnh viện Nhân Dân Giang Hải, mà tất cả những việc này đều là do Dương Thanh làm!"

"Bởi vì chỉ khi chồng tôi chết, cậu ta mới có cơ hội chiếm hết tài sản của nhà chúng tôi".

"Việc cậu ta âm thầm tìm người lái xe đụng chồng tôi đã bị tôi phát hiện, cậu ta lo sợ sự việc bại lộ nên đã đánh đập tôi rất tàn nhẫn, còn ép tôi rời đi nếu không sẽ đánh chết tôi".

Châu Ngọc Thúy khóc lóc kể lể, soạn ra một đồng lời nói dối rồi nói ra với cảm xúc rất phong phú.

Đến cuối cùng, Châu Ngọc Thúy khóc không thành tiếng, nhìn ống kính nói: "Thanh Tâm, Y Y mẹ chỉ muốn nói cho các con biết, các con thật sự nhìn lầm người rồi! Dương Thanh là một kẻ mặt người dạ thú!"

"Nếu ngày nào đó các con không nhìn thấy mẹ nữa thì rất có thể mẹ đã chết rồi, là bị người của Dương Thanh âm thầm giết chết đến xương cốt cũng không còn!"

"Các con phải nhớ kỹ lời mẹ, nhất định phải rời khỏi tên cầm thú đó!"

Vô số khán giả xem truyền hình đều rơi nước mắt.

"Không ngờ cái tên khốn nạn Dương Thanh này lại độc ác như vậy!"

“Đúng đấy, cô nhìn gương mặt ngập tràn đau thương của cô Thúy kìa, tất cả đều là do tên súc sinh đó gây ra!”

“Nếu anh ta là tổng phụ trách của tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải vậy từ đây về sau chúng ta sẽ không dùng sản phẩm của công ty anh ta nữa”.

“Đúng, chúng ta tuyệt đối không xài sản phẩm của tập đoàn Nhạn Thanh, thứ công ty bất lương như vậy nên đóng cửa đi!”

“Tập đoàn Nhạn Thanh mau cút khỏi Giang Hải! Dương Thanh, cút khỏi Giang Hải!”

Có người bắt nhịp, tất cả mọi người đều thi nhau bình luận.

Thậm chí có rất nhiều đại gia vì muốn mấy lời mắng chửi Dương Thanh xuất hiện ở chỗ bắt mắt nên đã không ngần ngại tiêu hàng trăm thậm chí là hàng triệu để đưa bình luận của mình lên top đầu.

Nhìn thấy vô số quà tặng tràn ngập màn hình, mấy streamer nổi tiếng trên mạng cực kỳ phấn khích.

Chỉ một lần livestream này mà thu nhập chia quà của mọi người ước tính khoảng vài triệu.

Nhìn Châu Ngọc Thúy khóc đến sưng mặt sưng mày trong màn hình điện thoại, Tần Thanh Tâm cũng khóc thảm thiết.

Tuy Tần Thanh Tâm rất rõ phần lớn những lời của Châu Ngọc Thúy nói trong buổi livestream kia đều là giả nhưng cô vẫn không khỏi đau lòng, khổ sở.

“Mẹ, xin lỗi, nếu không phải con đuổi mẹ đi thì mẹ sẽ không ra nông nỗi như bây giờ rồi”, Tần Thanh Tâm khóc lóc nói.

Nhất là khi cô nghe bà ta nói câu cuối với cô và Tần Y rằng, nếu một ngày nào đó bọn họ không nhìn thấy bà ta nữa thì rất có thể bà ta đã chết, cô càng đau lòng tột độ.

“Dương Thanh, tại sao anh phải gạt em? Tại sao chứ?”, Tần Thanh Tâm khóc lóc nói.

Tối qua hôm qua, ở cửa bệnh viện lúc Châu Ngọc Thúy bị người của Dương Thanh dẫn đi, cô đã nhìn thấy tất cả.

Cô vốn tưởng là Dương Thanh sai người hộ tống Châu Ngọc Thúy rời đi.

Nhưng không ngờ tối qua lúc Châu Ngọc Thúy rời đi vẫn còn khỏe mạnh, bây giờ mới chỉ có một đêm mà cả người bà ta đã bầm dập.

Cô biết ân oán giữa Châu Ngọc Thúy và Dương Thanh cho nên sau khi nhìn thấy vết thương của Châu Ngọc Thúy, cô cho rằng tất cả những chuyện này là do Dương Thanh làm.

Cùng lúc đó Dương Thanh đang xử lý công việc ở tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải.

Đúng lúc này anh bỗng nhận được điện thoại của Quan Chính Sơn: "Cậu Thanh, cậu mau xem Tin Nóng Giang Hải đi, Châu Ngọc Thúy đang livestream!"

Dương Thanh không chút do dự, lập tức mở Tin Nóng Giang Hải ra xem.

Chờ lúc anh mở ra xem thì buổi livestream đã kết thúc, nhưng nội dung livestream lúc nãy của Châu Ngọc Thúy vẫn nằm trên trang nhất của Tin Nóng Giang Hải, hơn nữa còn được đẩy lên vị trí bắt mắt nhất.

Dương Thanh mở clip ra xem, sau khi xem xong nội dung livestream, sắc mặt anh cực kỳ thâm trầm.

Anh chợt nhớ tới lúc nãy khi Tần Thanh Tâm gọi điện thoại hỏi anh Châu Ngọc Thúy ở đâu, cô đã có vẻ khác thường. Thì ra là vì livestream này.

"Xem ra bây giờ Châu Ngọc Thúy đang ở vào tình thế rất nguy hiểm!", Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh đã đoán được đại khái buổi livestream lúc nãy rõ ràng là nhắm vào anh và tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh hiểu rõ sức mạnh của cộng đồng mạng lớn đến cỡ nào.

Sợ là chẳng mấy chốc giá trị thị trường của tập đoàn Nhạn Thanh sẽ sụt dốc không phanh vì buổi livestream này của Châu Ngọc Thúy.

Giá trị thị trường của công ty sụt giảm, Dương Thanh có thể kéo lên lại được nhưng mấu chốt bây giờ là Châu Ngọc Thúy.

Nếu nói bà ta vẫn còn giá trị lợi dụng, vậy giá trị lợi dụng cuối cùng đó là lấy cái chết của bà ta đổ vạ cho anh.

Một khi Châu Ngọc Thúy chết, kết hợp với buổi livestream vừa rồi, tất cả mũi nhọn sẽ hướng về phía Dương Thanh.

Khi đó tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn.

Thậm chí có thể bị hủy diệt vì việc này!

- ————

.

Chương 291: 291: Mẹ Vợ Ở Đâu

Dương Thanh nghĩ đến khả năng Châu Ngọc Thúy đã bị giết, sắc mặt anh thâm trầm đến đáng sợ.

Bắt đầu từ tối qua anh đã sắp xếp người tìm kiếm Châu Ngọc Thúy nhưng đến bây giờ đã qua mười mấy tiếng mà vẫn không có bất kỳ manh mối gì.

Bây giờ cho dù có nóng lòng hơn nữa cũng đành bó tay.

“Dù là ai làm thì cũng phải trả cái giá đắt!”

Dương Thanh đấm mạnh xuống bàn làm việc khiến mặt bàn bằng gỗ cứng chắc lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Đúng lúc này Tần Y hớt hơ hớt hải xông vào phòng làm việc của Dương Thanh.

“Anh rể, anh nói cho em biết những gì mẹ em nói trong buổi livestream kia đều là giả đi!”

Hai mắt Tần Y đỏ hoe, tâm trạng cực kỳ kích động.

Cô ta đã xem buổi livestream lúc nãy, sau khi xem xong ngay lập tức gọi điện thoại cho Tần Thanh Tâm.

Khi Tần Thanh Tâm nói cho cô ta biết, tối qua quả thực Châu Ngọc Thúy bị người của Dương Thanh dẫn đi, cô ta bỗng ngây ra.

Vẻ mặt Dương Thanh phức tạp nhìn Tần Y nói: “Nếu anh nói những gì mẹ nói đều là bịa đặt, em có tin không?”

“Em tin!”

Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là khi Tần Y nghe anh nói vậy, cô ta đã không chút do dự tin anh.

Cùng lúc đó sắc mặt Tần Y cũng thoáng nhẹ nhõm.

“Cảm ơn em!”

Dương Thanh hơi cảm động, tiếp đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói: “Tối qua anh sắp xếp người hộ tống mẹ rời đi, vốn dĩ

là muốn đưa mẹ em về nhà họ Châu ở Châu Thành nhưng giữa đường mẹ em đã bị người khác cướp đi".

"Gì chứ?"

Tần Y mới thở phào nhẹ nhõm, nghe Dương Thanh nói vậy thì thần kinh lập tức trở nên căng thẳng, cô ta vừa khóc nức nở vừa hỏi: "Nói như vậy buổi livestream lúc nãy của mẹ em rất có thể là bị người khác ép buộc?"

Dương Thanh gật đầu: "Y Y, anh không thể cam đoan với em điều gì nhưng điều anh có thể chắc chắn là anh sẽ cố gắng hết sức để tìm được mẹ em!"

"Bây giờ em là tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải, em nên hiểu buổi livestream vừa rồi sẽ khiến công ty khủng hoảng cỡ nào".

"Anh sẽ giao hết công ty cho em, còn về việc của mẹ em, anh sẽ nghĩ mọi cách tìm được bà!"

Tần Y vừa nãy chỉ lo lắng hỏi thăm Dương Thanh về việc của Châu Ngọc Thúy, trong lúc hốt hoảng cô ta đã bỏ qua thiệt hại nghiêm trọng mà công ty có thể phải gánh chịu.

Bây giờ nghe Dương Thanh nói vậy, cô ta mới nhận ra được những thách thức mà công ty sắp đối mặt.

"Chủ tịch yên tâm, em nhất định sẽ dốc hết sức bảo vệ công ty!", Tần Y lập tức tiến vào trạng thái làm việc.

"Vậy nhờ em rồi!"

Dương Thanh nghiêm túc nói.

Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Dương Thanh, hai mắt Tần Y đỏ hoe, cô ta bỗng cảm thấy xót xa cho người đàn ông này.

Rõ ràng là Châu Ngọc Thúy không thích anh, hãm hại anh mọi lúc mọi nơi.

Nhưng lúc Châu Ngọc Thúy gặp nguy hiểm anh lại là người đầu tiên lao ra cứu giúp.

Sau khi Dương Thanh rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh thì lái xe thẳng tới nhà họ Quan.

“Cậu Thanh!”

Quan Chính Sơn nhìn thấy Dương Thanh đến, vội vàng bước lên đón.

“Ông điều tra thế nào rồi?”, Dương Thanh hỏi thẳng vào vấn đề.

Quan Chính Sơn trả lời: “Về cơ bản đã xác định được việc này có liên quan đến Ngụy Tường của nhà họ Ngụy, chỉ là thiếu bằng chứng mà thôi”.

“Nhà họ Ngụy!”

Dương Thanh hơi híp mắt lại: “Nếu đã nghi ngờ thì không cần bằng chứng!”

Mắt Quan Chính Sơn lập tức sáng lên: “Ý của cậu Thanh là?”

“Nếu nhà họ Ngụy đã muốn chết vậy tôi sẽ cho họ như ý!”

Dương Thanh nghiến răng nói, sau khi nói xong anh lên xe đi về phía nhà họ Ngụy.

Xe của Dương Thanh đã chạy khỏi nhà họ Quan, Quan Chính Sơn mới hoàn hồn lại, trên mặt ông ta cực kỳ phấn khích: “Nhà họ Quan phát đạt chỉ là chuyện trong tầm tay!”

Giang Hải hiện nay có bốn gia tộc đứng đầu.

Nhà họ Trang và nhà họ Ngụy đều có ân oán với Dương Thanh mà lúc này Dương Thanh lại đằng đằng sát khi đi đến nhà họ Ngụy, nhà họ Ngụy bị tiêu diệt là việc không cần phải nghi ngờ.

Mà nhà họ Quan đã phục tùng Dương Thanh từ lâu, sau khi nhà họ Ngụy bị tiêu diệt, hết thảy mọi chuyện sẽ giao lại cho nhà họ Quan quản lý.

Đến lúc đó nhà họ Quan sẽ trở thành nhà quyền thế có một không hai đứng đầu Giang Hải.

Cùng lúc đó trong một ngôi biệt thự xa hoa.

“Cậu Huy, chắc hẳn cậu đã xem buổi livestream lúc nãy rồi chứ? Cậu cảm thấy thế nào?”

Ngụy Tường cười nói, giọng nói đầy mong đợi, hy vọng sẽ nhận được sự khen ngợi của chủ nhân.

“Ông đúng là cái đồ ngu như lợn!”

Thế mà sau khi Mạnh Huy bắt máy lại chửi Ngụy Tường té tát: “Tôi bảo ông hủy hoại tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải, ông lại làm livestream chết tiệt gì đó khiến cho giá trị thị tường của cả tập đoàn Nhạn Thanh đều bị tổn thất nặng nề!”

“Cho dù bồi thường bằng cả nhà họ Ngụy, cũng còn lâu mới đủ!”

Mạnh Huy cũng vừa mới xem livestream kia, hắn vừa chuẩn bị gọi điện hỏi Ngụy Tường, không ngờ gã đã gọi điện thoại đến trước.

Ngụy Tường ngơ ngác nói: “Cậu Huy, tôi không có tiết lộ việc Dương Thanh là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh.
Tôi chỉ bảo Châu Ngọc Thúy nói Dương Thanh là tổng phụ trách của tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải mà thôi!”

“Mẹ kiếp! Ông đúng là óc heo, mặc kệ Dương Thanh là chủ tịch hay là tổng phụ trách tập đoàn thì cũng không thể thay đổi được sự thật cậu ta có quan hệ với tập đoàn Nhạn Thanh!”

“Buổi livestream mà ông làm đã nổi tiếng khắp các trang mạng, bây giờ các chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở các thành phố trên cả nước đều bị tẩy chay”.

“Mẹ kiếp, ông nói cho tôi biết ông có phải là con lợn ngu xuẩn không?”

Mạnh Huy cực kỳ giận dữ, nếu không phải Ngụy Tường một lòng trung thành với hắn thì hắn đã lập tức sai người cắt tiết con lợn này rồi.

Người khác không rõ nhưng Mạnh Huy lại hiểu rất rõ, tuy Dương Thanh là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh nhưng ngoài chi nhánh Giang Hải ra, anh vẫn chưa nắm quyền quản lý ở trụ sở chính.

Tập đoàn Nhạn Thanh bây giờ, người nắm quyền thật sự vẫn là dòng chính của gia tộc Vũ Văn.

Buổi livestream vừa rồi của Ngụy Tường đã khiến giá trị thị trường của toàn bộ tập đoàn Nhạn Thanh giảm xuống đáng kể, gây tổn hại đến lợi ích của những người nắm quyền sau lưng tập đoàn Nhạn Thanh.

Cho nên nói là có thể diệt chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng lợi ích của tập đoàn Nhạn Thanh thì không thể bị tổn hại!

"Tôi mặc kệ ông dùng cách gì, nhất định phải xóa sạch clip livestream kia của Châu Ngọc Thúy ra khỏi tất cả các nền tảng trực tuyến lớn, đồng thời gỡ bỏ các top tìm kiếm.
Bằng không đợi lúc có người đến tận nhà giết ông thì ông đừng trách tôi không nhắc nhở!"

Mạnh Huy nói xong thì cúp luôn điện thoại.

Sắc mặt Ngụy Tường đờ đẫn, mỡ trên gương mặt béo núc ních nhăn hết cả lại.

"Ầm!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên một tiếng va chạm kịch liệt.

Gã nhanh chóng dẫn người xông ra khỏi biệt thự thì nhìn thấy một chiếc Phaeton màu đen đang đậu trước cửa biệt thự.

Một người trẻ tuổi chậm rãi đi từ bên trong xe ra.

"Dương Thanh!"

Ngụy Tường nhìn thấy Dương Thanh, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đây là lần thứ hai gã nhìn thấy Dương Thanh.
Lần đầu tiên là lúc Mạnh Huy ưng ý dinh thự Vân Phong bảo gã cố mua cho được, kết quả bị Dương Thanh từ chối.

Lần này là lần thứ hai.

Mà lần này Ngụy Tường lại vô cùng chột dạ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, híp mắt nói: “Thằng nhóc, ngay cả địa bàn của tao mà mày cũng dám xông vào, mày biết tao là ai không?”

“Châu Ngọc Thúy đang ở đâu?”

Dương Thanh hỏi thẳng.
Từ đầu đến cuối hai mắt anh vẫn nhìn chằm chằm Ngụy Tường.

Lúc Ngụy Tường nghe đến tên Châu Ngọc Thúy, con ngươi bỗng co rút lại, vẻ mặt khiếp sợ nhưng chẳng mấy chốc sau gã đã bình tĩnh lại.

“Đệch! Thằng nhãi, Mày tìm sai chỗ rồi đấy! Ông đây là Ngụy Tường của nhà họ Ngụy, chẳng biết Châu Thúy mẹ gì hết!”

Ngụy Tường cố ý dùng những lời lẽ khinh thường để che đậy sự hoảng sợ của mình.

“Tôi hỏi ông, Châu Ngọc Thúy ở đâu?”

Dương Thanh hỏi lại lần nữa.
Từ biểu hiện chột dạ vừa rồi của Ngụy Tường, anh có thể khẳng định việc Châu Ngọc Thúy mất tích quả thật là có liên quan đến gã.

- ————

.

Chương 292: 292: Giữ Lại Ông Có Ích Gì

Đây là nhà riêng của Ngụy Tường, ngoài Ngụy Tường ra còn có mấy tên vệ sĩ nữa, bấy giờ đều nhìn chằm chằm Dương Thanh như hổ đói rình mồi.

“Ranh con, mày không hiểu tiếng người sao? Tao không biết ai là Châu gì gì Thúy cả!”

Ngụy Tường nghiến răng nói.

Dương Thanh lái xe xông vào nhà riêng của gã, bây giờ lại chất vấn gã, đó là sự sỉ nhục đối với gã.

Lần đầu tiên gặp Dương Thanh tại dinh thự Vân Phong, hai tên vệ sĩ mà gã mang theo đã bị Dương Thanh hạ gục một cách dễ dàng.

Bây giờ gặp lại Dương Thanh, trong lòng gã vẫn có chút sợ hãi.

Ngay khi Ngụy Tường vừa dứt lời, Dương Thanh đã vút tới trước mặt gã trong nháy mắt.

“Rầm!”

Ngụy Tường chỉ cảm thấy bụng đau quặn thắt, người lộn nhào ra sau, đập mạnh vào cửa biệt thự gây ra một tiếng vang rất lớn.

Cửa chống trộm cực kỳ rắn chắc, thế mà bỗng đổ rầm xuống đất sau cú va chạm vừa rồi.

“Sếp Ngụy!”

Tốc độ của Dương Thanh nhanh đến mức mãi đến lúc Ngụy Tường đã bay ra ngoài, vệ sĩ của nhà họ Ngụy mới hoàn hồn.

“Á…”

Tiếng kêu rên đau đớn phát ra từ trong cổ họng Ngụy Tường.

Sau đó, vẻ mặt gã vô cùng dữ tợn, quát lên: “Giết nó cho tao!”

Cơ thể đau đớn dữ dội khiến Ngụy Tường gần như phát điên. Lúc này trong đầu gã chỉ có một ý nghĩ, chính là giết chết

Dương Thanh.

Hơn chục tên vệ sĩ nghe theo mệnh lệnh, không chút do dự lao thẳng về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh, giống như không nhìn thấy hơn chục tên vệ sĩ đang lao về phía mình, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm Ngụy Tường, từ từ bước đến chỗ gã.

“Thằng nhãi ranh, mày dám đánh sếp Ngụy sao, đúng là không biết tự lượng sức!”

Trong nháy mắt, mấy tên vệ sĩ của Ngụy Tường đã xông tới, từng người một tung nắm đấm tấn công Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh đột nhiên đạp một phát, cơ thể di chuyển thoăn thoắt.

Một tiếng “rầm” vang lên, tên vệ sĩ đầu tiên tấn công Dương Thanh đã bị anh đấm vào bụng, bay thẳng ra ngoài.

“Rầm rầm rầm!”

Ngay sau đó, cơ thể anh lại vụt biến, liên tục đấm đá.

Trong chốc lát, hơn chục tên vệ sĩ nằm trên mặt đất như những con chó chết, vẻ mặt đau đớn, không gượng dậy nổi.

“Cậu…
cậu đừng qua đây!”

Ngụy Tường sợ lú cả người, thấy Dương Thanh từng bước đi tới, gã sợ muốn khóc.

Nhà họ Ngụy là một trong bốn gia tộc lớn ở Giang Hải, cao thủ trong gia tộc cực kỳ nhiều.
Hơn chục tên vệ sĩ vừa rồi đều là những cao thủ mà nhà họ Ngụy tốn không ít tiền của để huấn luyện.

Thế mà giờ đây không ai có thể đỡ nổi một chiêu của Dương Thanh.

Thậm chí không một tên vệ sĩ nào có thể gượng dậy nổi.

“Dương Thanh, cậu đừng tới đây.
Tôi là con cháu dòng chính của nhà họ Ngụy, nếu cậu dám động đến tôi, nhà họ Ngụy sẽ không buông tha cho cậu đâu!”

Ngụy Tường vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn không quên lấy nhà họ Ngụy ra uy hiếp Dương Thanh.

Trong mắt gã, Dương Thanh chỉ là một đứa con trai bị bỏ rơi của nhà họ Vũ Văn, chẳng có gì đáng sợ.

Nhưng bây giờ, sức mạnh mà Dương Thanh thể hiện ra quả thực là quá sức tưởng tượng của gã.

Cậu ta thật sự chỉ đơn giản là một thằng con bị bỏ rơi thôi sao?

"Tôi hỏi ông một lần cuối, Châu Ngọc Thúy đang ở đâu?"

Dương Thanh hỏi lại, vừa dứt câu, anh đã đến trước mặt Ngụy Tường.

Ngụy Tường run bắn cả người, gã ta có thể cảm nhận được một luồng sát khí rất mạnh phát ra từ người Dương Thanh.

Dương Thanh đã chinh chiến nhiều năm, vô số kẻ thù đã chết trong tay anh, một khi đã ra tay, người thường không thể chịu nổi.

Ngụy Tường chỉ thấy hoảng sợ, lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh nhưng vẫn phủ nhận: "Tôi thật sự không biết!"

"Bụp!"

Ngay khi Ngụy Tường vừa mới phủ nhận, Dương Thanh bỗng duỗi tay ra, một tay túm lấy cổ Ngụy Tường.
Thân hình mập mạp hơn một trăm cân của gã lập tức bị nhấc bổng lên.

"Xem ra là ông chọn cái chết! Nếu đã vậy, tôi sẽ cho ông toại nguyện!"

Dương Thanh hơi ngẩng đầu, nhìn Ngụy Tường đang bị anh nhấc lên bằng một tay, lạnh lùng nói.

Vừa dứt câu, anh dùng năm ngón tay ra sức bóp chặt cổ Ngụy Tường.

Ngụy Tường chỉ cảm thấy khó thở, sắc mặt đỏ bừng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thân thể mập mạp đang vùng vẫy điên cuồng.

Chỉ là dù cho gã ta có dùng hết sức giãy dụa cũng không thể thoát khỏi tay của Dương Thanh.

Thấy sức giãy dụa của Ngụy Tường càng ngày càng yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng gã ta sẽ chết thật.

“Ầm!”

Cuối cùng Dương Thanh cũng chịu dừng tay.
Anh tiện tay ném xuống, cơ thể hơn một trăm cân đập mạnh xuống đất.

Đám vệ sĩ bị Dương Thanh đánh gục bằng một đòn lúc này nhìn thấy cảnh này thì tim gan phèo phổi đều co quắp lại.

Ngụy Tường nặng hơn một trăm cân, vậy mà lúc nằm trong tay Dương Thanh chỉ như một con chim nhỏ, bị nhấc bổng lên bằng một tay, nói vứt là vứt.

Đây thực sự là sức mạnh của một con người sao?

Thảo nào chỉ với một chiêu đã có thể hạ gục được bọn họ!

Ngụy Tường bị ném xuống đất, tuy rằng rất đau nhưng lại cảm thấy như được tái sinh, hít thở một hơi sâu.

“Đây là cơ hội sống sót cuối cùng của ông!”

“Hoặc là nói cho tôi biết tất cả những gì mà tôi muốn biết!”

“Hoặc là chết!”

Dương Thanh dứt lời, đạp chân mạnh xuống ngay cạnh đầu Ngụy Tường.

“Ầm!”

Một tiếng động cực lớn, sàn đá cẩm thạch bị Dương Thanh giẫm vỡ nứt.

Ngụy Tường chỉ cảm thấy tai mình ù đi, ngẩn người nhìn đá cẩm thạch vỡ thành từng mảnh vụn.

Gã khó nhọc nuốt nước bọt, gã còn quyền từ chối sao?

“Nếu ông cho rằng đầu của ông cứng hơn miếng đá cẩm thạch này thì ông có thể từ chối trả lời!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Tôi nói! Tôi nói! Là cậu Mạnh Huy! Là người của cậu Huy đã bắt Châu Ngọc Thúy đi!”

Ngụy Tường vội rống lên.

Trong lòng gã vô cùng sợ hãi.
Nếu không nói ra, Dương Thanh sẽ lập tức lấy mạng của mình.
Nhưng nếu nói ra, một khi Mạnh Huy biết chuyện thì cũng sẽ không buông tha cho gã.

Dưới sự uy hiếp của Dương Thanh, gã vốn không còn sự lựa chọn nào khác.

Sau khi nghe được câu trả lời này, sắc mặt Dương Thanh cực kỳ u ám, quả là có liên quan đến nhà họ Mạnh.

Nhưng anh biết rõ, đằng sau nhà họ Mạnh là nhà họ Vũ Văn.

Liên kết những điều này lại, Dương Thanh bỗng nhiên vỡ lẽ.

Mặc dù chủ gia tộc Vũ Văn muốn mình quay về với gia tộc và kế thừa vị trí chủ gia tộc, nhưng trong gia tộc không chỉ có một người làm chủ.

Còn có những phe phái khác, kể cả tập đoàn Nhạn Thanh, nói là trả lại cho mình, nhưng lại bị một số con cháu dòng chính của gia tộc Vũ Văn điều khiển.

“Các người cũng thật là dốc hết sức để khiến tôi phải trắng tay!”

Dương Thanh hơi nheo mắt, một luồng sát khí như vật chất có thực phát ra từ người anh.

“Tối hôm qua ông bắt Châu Ngọc Thúy đi đúng không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Ngụy Tường không dám giấu giếm, gật đầu lia lịa: “Là tôi bắt bà ta, nhưng tất cả những chuyện này đều do cậu Huy yêu cầu tôi làm”.

“Cậu Thanh, cậu biết đó, cậu Huy là người kế thừa của gia tộc quyền quý ở tỉnh lỵ.
Tôi không dám không nghe theo lệnh của cậu ta!”

“Cậu muốn trả thù thì cũng nên tìm nhà họ Mạnh, mọi chuyện không liên quan đến tôi!”

Bây giờ Ngụy Tường đã bị bại lộ, Châu Ngọc Thúy đã bị người của Mạnh Huy bắt đi rồi.
Đương nhiên bây giờ gã phải đổ hết tội lỗi lên nhà họ Mạnh thôi.

Gã không tin Dương Thanh dám đến nhà họ Mạnh đòi người.

“Nếu Châu Ngọc Thúy không còn ở trong tay ông, vậy giữ lại ông có ích gì?”

Dương Thanh bỗng híp mắt nói.

- ————

.

Chương 293: 293: Mưu Ma Chước Quỷ

Nghe Dương Thanh nói, Ngụy Tường sợ hãi tột đỉnh, cơ thể run lẩy bẩy.

“Cậu… cậu không thể giết tôi.
Bố tôi là Ngụy Thành Châu, chủ gia tộc họ Ngụy.
Nếu cậu giết tôi, nhà họ Ngụy nhất định sẽ không buông tha cho cậu đâu!”

Ngụy Tường gào to lên.

Gã thực sự sợ chết, nhưng lại không biết làm sao để có thể sống sót.

Đối với gã, dường như chỉ có thân phận nhà họ Ngụy mới có thể cho gã thêm một ít cơ hội bảo toàn sinh mạng.

Dương Thanh không định giết Ngụy Tường thật, câu vừa rồi chẳng qua chỉ là muốn lấy một số thông tin hữu ích từ miệng Ngụy Tường thôi.

“Ông biết tôi ghét nhất điều gì không?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

“Là cái gì?”

Ngụy Tường hỏi trong vô thức.

Ngay khi gã ngu ngốc hỏi câu này thì Dương Thanh đột nhiên đá một phát.

“Bụp!”

Thân hình mập mạp hơn một trăm cân của Ngụy Tường bay thẳng ra ngoài.

May mắn là người Ngụy Tường nhiều thịt, bị va đập mạnh mà vẫn không ngất đi.

Mặc dù không ngất đi, nhưng cơn đau dữ dội lại khiến gã kêu gào thảm thiết.

Toàn bộ khu biệt thự đều vang vọng tiếng kêu đau đớn của Ngụy Tường.

Hơn chục tên vệ sĩ nhưng không một ai dám lên tiếng ngăn cản, tất cả đều hoảng sợ nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Bọn họ là vệ sĩ của nhà họ Ngụy, cứ tưởng tài nghệ của mình thế là giỏi, nhưng bọn họ chưa hề gặp kẻ mạnh nào đáng sợ như Dương Thanh.

Một người béo hơn một trăm cân mà nằm trong tay anh giống như một quả bóng vậy, nói xách lên là xách, nói đá là đá.

Đừng nói là bọn họ, cho dù toàn bộ vệ sĩ của nhà họ Ngụy hợp lại, e rằng cũng chưa hẳn là đối thủ của Dương Thanh nhỉ?

"Điều tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp!"

Dương Thanh trả lời câu hỏi mà anh vừa hỏi Ngụy Tường.

"Cậu Huy mà ông nói đó là ai? Tại sao lại bảo Châu Ngọc Thúy nói những lời đó? Tại sao lại bắt Châu Ngọc Thúy đi?"

Dương Thanh đi tới bên cạnh Ngụy Tường, nhìn xuống gã, lạnh lùng nói: "Nói cho tôi tất cả những gì mà ông biết.
Nếu câu trả lời khiến tôi không hài lòng, ông sẽ sớm cảm nhận được thế nào mới là địa ngục!"

"Tôi…
tôi nói, tôi sẽ nói cho cậu biết mọi chuyện!"

Lần này Ngụy Tường thực sự sợ rồi, nén cơn đau dữ dội, vội vàng nói ra mọi chuyện.

"Cậu Mạnh Huy là đời thứ ba có địa vị cao nhất trong nhà họ Mạnh.
Nghe nói cậu ta có mối quan hệ rất tốt với Vũ Văn Bân của nhà họ Vũ Văn!"

"Lần livestream trước đó cũng là do tôi lên kế hoạch! Nhưng đó cũng là do Mạnh Huy ép tôi làm.
Cậu ta chỉ cho tôi bảy ngày để phá hủy chi nhánh của tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải".

"Mạnh Huy là người đã nhắc nhở tôi có thể lợi dụng Châu Ngọc Thúy, sau đó tôi mới làm như vậy".

"Về phần tại sao Mạnh Huy lại muốn bắt Châu Ngọc Thúy đi, là vì cậu ta định giết bà ta!"

“Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì mà tôi biết rồi, xin cậu nương tay cho, đừng giết tôi! Tôi thực sự bị ép, nếu tôi không làm như vậy, Mạnh Huy sẽ giết tôi.
Tôi không còn cách nào cả! “

Ngụy Tường thật sự khóc rồi, nước mắt giàn giụa, thân thể mập mạp run lên.

“Châu Ngọc Thúy bị bắt đi khi nào? Bà ta bị bắt đi đâu?”

Dương Thanh vội hỏi.

Sở dĩ anh đến tìm Ngụy Tường mà không có bằng chứng, là vì anh lo rằng Châu Ngọc Thúy bị giết.

Bây giờ Ngụy Tường lại nói Mạnh Huy bắt Châu Ngọc Thúy đi là để giết bà ta.

Nghĩ cũng biết Dương Thanh sốt ruột tới mức nào.

Châu Ngọc Thúy đáng chết, nhưng lại không nên chết trong tay anh, bởi vì Tần Y và Tần Thanh Tâm sẽ rất buồn.

Vì Châu Ngọc Thúy bị bắt đi trong lúc người của anh hộ tống bà ta về Châu Thành, nên anh phải là người giải cứu.

“Trước khi cậu tới đây khoảng chừng hai mươi phút, bà ta đã bị người của Mạnh Huy bắt đi”, Ngụy Tường vội nói.

Nghe vậy, Dương Thanh không còn chút do dự, xoay người bỏ đi.

“Nếu nhà họ Mạnh là tay sai của các người, vậy tôi sẽ loại bỏ cả nhà họ!”

Dương Thanh thực sự rất tức giận.

Lần này quay lại, anh vốn dĩ chỉ muốn đích thân phát triển tập đoàn Nhạn Thanh, còn về ân oán với gia tộc Vũ Văn, anh tạm thời vẫn chưa nghĩ đến.

Nhưng bây giờ, một số người trong gia tộc Vũ Văn lại chủ động gây khó dễ cho anh.

Nếu không phải anh vừa mới trở về, vẫn còn chưa ổn định, lại còn lo những người xung quanh bị tổn thương, thì sao có thể

nhẫn nhịn trước sự khiêu khích của một số người trong gia tộc Vũ Văn chứ?

Tuy tạm thời không thể động đến gia tộc Vũ Văn nhưng nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ thì có thể diệt được.

Ngụy Tường nhìn Dương Thanh vội vàng lái xe đi, vẻ mặt hớn hở như vừa được sống lại.

“Mẹ nó, đây có còn là con người không?”, gã lẩm bẩm.

Tuy rằng toàn thân đau dữ dội, nhưng lúc này, gã lại không hề có ý định trả thù Dương Thanh.

Đến cả mười mấy tên vệ sĩ mà nhà họ Ngụy sắp xếp cho gã cũng không thể làm gì được Dương Thanh, nhà họ Ngụy có thể đắc tội với loại người như này được sao?

“Không được, mình nhất định phải báo với gia tộc một tiếng, tuyệt đối đừng động đến Dương Thanh, nếu không, nhà họ Ngụy nhất định sẽ bị tiêu diệt!”

Ngụy Tường bỗng nghiêm túc nói.

Gã được nhà họ Ngụy sắp xếp liên lạc với nhà họ Mạnh, cũng đủ cho thấy địa vị của gã trong nhà họ Ngụy.

Có thể trở thành một trong những người nắm quyền của nhà họ Ngụy, gã không phải là một tên ngốc.

“Bố, có một chuyện con phải báo cáo với bố!”

Ngụy Tường gọi cho Ngụy Thành Châu, giọng nói rất nghiêm túc.

“Nói!”

Ngụy Thành Châu giọng đầy uy nghiêm.

Lão ta là chủ gia tộc nhà họ Ngụy, lão ta luôn đối xử rất hà khắc với con cháu trong gia tộc.

“Bố, lúc nãy…”

“Pằng!”

Ngụy Tường chưa kịp nói xong, bỗng một tiếng súng chói tai vang lên.

Trước sự kinh ngạc của hơn mười tên vệ sĩ, ấn đường của Ngụy Tường xuất hiện một lỗ máu lớn.

Ngay sau đó, Ngụy Tường ngã nhào xuống đất, chết không nhắm mắt.

“Pằng pằng pằng!”

Ngay sau đó, tiếng súng dồn dập vang lên, hơn chục tên vệ sĩ của Ngụy Tường đều bị bắn chết không còn một ai.

Tại nhà họ Ngụy ở Giang Hải!

Bên trong ngôi biệt thự, Ngụy Thành Châu, chủ gia tộc họ Ngụy, đang nghe Ngụy Tường báo cáo, nhưng khi Ngụy Tường vừa nói được nửa lời, bỗng có một tiếng súng vang lên, giọng nói của Ngụy Tường cũng hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, tiếng súng liên tiếp vang lên.

“Ngụy Tường!”

Ngụy Thành Châu nhận ra điều gì đó, sắc mặt chợt thay đổi hẳn, quát lên.

Chỉ là Ngụy Tường đã bị giết, sao gã trả lời được chứ?

“Ầm!”

Ngụy Thành Châu giận dữ đập điện thoại xuống đất, quát lên: “Lập tức phái người đi tìm Ngụy Tường!”

“Vâng, thưa ông chủ!”

Lúc này Ngụy Thành Châu tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu.

Lão ta biết rõ tiếng súng vừa rồi có nghĩa là gì.

Chỉ là, cho dù là đã chết, lão ta vẫn phải nhìn thấy xác.

Chẳng mấy chốc, một tên vệ sĩ người đầy bụi đất, khắp người đầy vết thương, đến tìm Ngụy Thành Châu.

“Sa Lang! Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nhìn thấy vệ sĩ, Ngụy Thành Châu liền sửng sốt.

Sa Lang là một trong những vệ sĩ thuộc hàng đầu của nhà họ Ngụy, là vệ sĩ mà đích thân lão ta cử đến để bảo vệ Ngụy

Tường an toàn.

“Bịch!”

Sa Lang quỳ xuống dưới chân Ngụy Thành Châu một cách nặng nề, đau lòng nói: “Ông chủ, Sa Lang đã phụ lòng tin của ông rồi! Tôi đã không bảo vệ được sếp Tường, bây giờ tới đây xin được chịu tội!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Thành Châu hét lên, hai mắt đỏ bừng.

“Sếp Tường chết rồi!”

Sa Lang lau nước mắt, vẻ mặt giận dữ nói: “Là một người thanh niên tên Dương Thanh đã bắn chết sếp Ngụy!”

- ————

.

Chương 294: 294: Mẹ Vợ Đã Chết

Nghe thấy tay sai nói con trai mình đã bị giết, sắc mặt Ngụy Thành Châu lập tức trở nên cực kì u ám.

Tuy lão ta đã sớm dự đoán được kết quả này nhưng khi xác nhận tin dữ, lão ta vẫn cảm thấy thật khó lòng tiếp nhận.

“Dù đã chết, tao cũng phải nhìn thấy xác!”, Ngụy Thành Châu gầm lên, vẻ mặt dữ tợn.

Sa Lang vội nói: “Sếp Ngụy đang ở ngoài kia ạ!”

Ngụy Thành Châu loạng choạng đi theo Sa Lang ra khỏi phòng, thấy một thi thể được đặt nằm ngay cửa.

Quả đúng là Ngụy Tường, ngay giữa hai hàng mày gã là một lỗ máu ghê người.

Tuy đã chết nhưng đôi mắt gã vẫn mở to trừng trừng.

“Thông báo cho mọi người, điều động tất cả các lực lượng có thể điều động của nhà họ Ngụy, mang thằng Dương Thanh về đây cho tao”.

Ngụy Thành Châu hít mạnh mấy hơi, đột ngột mở bừng mắt, ý muốn giết người gần như hóa thành thực thể bắn ra mãnh liệt: “Tao muốn bắt sống! Dám giết con trai của Ngụy Thành Châu này, tao muốn cho nó sống không bằng chết!”

Ngụy Thành Châu nghiến răng ken két nói những lời này, có thể hình dung lúc này lòng lão ta phẫn nộ cỡ nào.

Ở Giang Hải này, nhà họ Ngụy chính là chúa tể!

Tuy luôn bị xếp cùng hàng với ba gia tộc khác tạo thành nhóm bốn gia tộc lớn của Giang Hải nhưng lão ta tự tin cho rằng ba gia tộc kia không bên nào xứng là đối thủ của gia tộc lão.

Ấy thế mà hôm nay, một gã thanh niên chưa đầy ba mươi lại dám giết con trai lão.

Bố trí mọi việc nhà họ Ngụy đâu vào đấy rồi, Ngụy Thành Châu lại gọi một cuộc điện thoại: “Ông chủ Trang này, nếu tôi

nhớ không nhầm thì cháu cậu là Trang Tất Phàm cũng đã bị một gã thanh niên tên là Dương Thanh giết chết phải không?”

“Ông chủ Ngụy có ý gì cứ nói thẳng đi!”, Trang Thánh lạnh nhạt nói.

Lần trước, chủ gia tộc cũ của nhà họ Trang là Trang Kiến Thiết đã sơ sẩy thả cho Tiền Bưu chạy mất khi ông ta tìm tới tận cửa nhà họ Trang.
Thế nên Mạnh Huy đã giết chết lão ta.

Sau đó, con trai nhỏ tuổi nhất của Trang Kiến Thiết là Trang Thánh được Mạnh Huy chỉ định lên làm chủ gia tộc mới của gia tộc họ Trang.

Khi Trang Kiến Thiết còn sống, Trang Thánh đã là người thừa kế của nhà họ Trang, bởi vậy có thể thấy tài trí của ông ta cũng không phải dạng tầm thường.

“Ngay vừa nãy, thằng Tường nhà tôi đã bị Dương Thanh giết chết! Tôi tính dốc toàn lực của gia tộc để đuổi giết Dương Thanh, đồng thời muốn nhờ nhà họ Trang góp sức, không biết ông chủ Trang có hứng thú tham gia không?”, Ngụy Thành Châu nói thẳng.

Trang Thánh nghe vậy bèn vờ như kinh ngạc lắm, hỏi: “Cái gì? Ngay cả sếp Ngụy Tường mà nó cũng dám giết! Thằng ranh này quả thực không biết trời cao đất dày là gì!”

“Có điều, ông chủ Ngụy này, chuyện kia đã qua rất lâu rồi, hơn nữa, chúng tôi cũng không có chứng cứ xác thực để chứng minh Dương Thanh chính là người đã giết cháu tôi!”

“Chuyện này còn chưa điều tra rõ, đợi khi nào điều tra xong xuôi, kết quả cho thấy Dương Thanh đúng là hung thủ thì nhà họ Trang chúng tôi chắc chắn sẽ không buông tha nó”.

Ngoài miệng nói thế, trong lòng Trang Thánh lại cười nhạt: “Muốn kéo nhà họ Trang chúng tôi vào cuộc cùng à, không dễ thế đâu!”

Trước đây, khi Tiền Bưu tới tận cửa, một mình đánh chết bao nhiêu cao thủ do nhà họ Mạnh phái tới ngay trước mắt vô số cao thủ nhà họ Trang.

Một tay Tiền Bưu đã có thể khiến cho nhà họ Trang lao đao như thế rồi, ông ta không muốn nhảy vào vũng nước đục này.

Hơn nữa, Trang Tất Phàm chỉ là cháu của ông ta, bố Trang Tất Phàm là Trang Mặc còn là đối thủ cạnh tranh với ông ta, ông ta chẳng có lý do gì phải báo thù giúp đối thủ cạnh tranh.

"Nếu ông chủ Trang đã không có hứng thú với việc này thì thôi vậy!"

Ngụy Thành Châu nói xong liền cúp điện thoại, không dây dưa nhiều.

Ngay sau đó, Ngụy Thành Châu lại gọi gọi điện cho Tô Thành Vũ và Quan Chính Sơn.

Nội dung cuộc gọi cũng như trên, đều là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía nhà họ Tô và nhà họ Quan.

Kết quả đương nhiên vẫn là bị từ chối.

"Xem ra, địa vị của nhà họ Ngụy chúng ta vẫn còn quá thấp!"

Ngụy Thành Châu nheo mắt, trong sâu thẳm con ngươi ẩn chứa những đốm lửa giận.

Sở dĩ lão ta đích thân liên hệ với người đứng đầu của ba gia tộc lớn kia chỉ là muốn thông qua chuyện này để quan sát thái độ của bọn họ chứ không phải thực sự cần giúp đỡ.

"Đã thế, đợi khi nào xử lí xong thằng khốn Dương Thanh thì cũng nên tiện thể chỉnh đốn lại cục diện của Giang Hải này!"

Ngụy Thành Châu đứng chắp tay, hùng hồn nói.

Khí thế của lão như dời non lấp biển, cuốn trôi tất cả.

Là người đứng đầu của nhà họ Ngụy, đúng là lão ta có tư cách nói câu này.

Cùng lúc đó, đang trên đường đến tỉnh lỵ, Dương Thanh lần lượt nhận được điện thoại của Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ.

Nội dung các cuộc gọi đều giống nhau, Ngụy Thành Châu tìm đến bọn họ, mục đích là muốn bắt tay đối phó với anh.

Câu trả lời Dương Thanh dành cho bọn họ cũng chỉ là một câu: “Chuẩn bị sẵn sàng tấn công đánh sụp nhà họ Ngụy!”

Chỉ một câu đã khiến Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ đột nhiên thấy cực kì hưng phấn.

Những năm gần đây, sản nghiệp của nhà họ Ngụy đã vươn tới các ngành nghề mũi nhọn, khiến cho vị thế của nhà họ Ngụy đã đè ép và vượt xa ba gia tộc còn lại.

Nếu có một ngày nhà họ Ngụy sụp đổ thì đó cũng chính là ngày nhà họ Quan và nhà họ Tô chia đôi Giang Hải này.

Khi xe của Dương Thanh sắp rời khỏi địa giới Giang Hải, bỗng một chiếc Mercedes - Benz lướt tới, chắn ngang đầu xe anh.

Một gã thanh niên có mái tóc màu trắng bạc bước xuống xe, trên ngón tay trái còn kẹp dao chữ T, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh hơi nhíu mày, anh cảm nhận được một loại hơi thở làm người ta cực kỳ khó chịu từ gã thanh niên tóc bạc này.

Anh hoàn toàn có thể khẳng định, gã thanh niên trước mắt kia từng giết không ít người đâu.

Mái tóc ngắn ngủn màu trắng bạc, thậm chí cả lông mi cũng màu trắng, khí thế hết sức đặc biệt.

“Cùng về nhà họ Ngụy với tao thì tao sẽ không làm mày bị thương!”

Gương mặt của thanh niên tóc bạc vô cảm, giọng điệu lạnh lẽo băng giá, thờ ơ như đang nói đến một chuyện đương nhiên.

“Cút!”

Dương Thanh quát một tiếng, khí thế trên người đột nhiên bùng nổ, quanh người như cuộn lên một cơn sóng dữ, cuồn cuộn cuốn về phía thanh niên tóc trắng kia.

“Những kẻ bị Thiếu Bạch tao để mắt tới không chết thì cũng bị thương! Tao chính là bất bại! Mày sẽ phải trả một cái giá cực đắt cho sự cuồng vọng của bản thân!”

Thanh niên tự xưng là Thiếu Bạch không hề sợ hãi trước khí thế của Dương Thanh, trái lại, ý chí chiến đấu của gã càng thêm nồng đậm.

“Nếu thế thì để tao kết thúc huyền thoại bất bại của mày!”

Dương Thanh nở nụ cười, khóe miệng thoáng nhếch lên, vẽ thành một đường cong nguy hiểm: “Nếu mày là bất bại, tao chính là ông tổ của bất bại!”

“Tao đã thấy nhiều kẻ cuồng vọng, nhưng cuồng vọng cỡ như mày thì vẫn là lần đầu tiên thấy đấy!”

Thiếu Bạch không hề dao động, thờ ơ nói: “Tao sẽ cho mày biết, dám cuồng vọng trước mặt Thiếu Bạch tao sẽ phải trả một cái giá lớn cỡ nào!”

Lời vừa thốt ra, thân thể gã đã hóa thành một bóng trắng mờ, lao thẳng về phía Dương Thanh.

Cùng lúc đó, nắm tay trái mang theo dao găm chữ T công kích trực diện với Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn đứng bất động tại chỗ, như thể không hề cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của đối phương.

Tốc độ của Thiếu Bạch cực nhanh, hệt như một tia chớp trắng lóa, thoáng cái đã tới trước mặt Dương Thanh.

“Đi chết đi!”

Thiếu Bạch hung tợn tung một quyền trái đánh về phía cằm Dương Thanh.

Lưỡi dao găm chữ T trên nắm tay trái lóe lên ánh kim loại lạnh lẽo, có thể đoán được, nếu trúng quyền này, cằm của Dương Thanh sẽ bị xuyên thủng ngay lập tức.

“Bịch!”

Ngay trước khi lưỡi dao găm kia chạm tới cằm mình, Dương Thanh khuỵu gối xuống, vung chân đá thẳng vào bụng Thiếu Bạch.

Một tiếng nện trầm đục vang lên, sắc mặt Thiếu Bạch đông cứng lại trong nháy mắt, ngay sau đó là vẻ đau đớn.

“Rầm…
Rắc rắc!”

Gã thanh niên Thiếu Bạch bay ngược ra sau như một quả bóng, nặng nề đập vào kính trước của chiếc xe Mercedes - Benz.

Gã Thiếu Bạch mới giây trước còn huênh hoang cuồng vọng không ai bì nổi, tự tin tuyên bố mình là bất bại, giờ đã chết ngất ra rồi.

Đúng lúc này, di động của Dương Thanh đột ngột reo vang, anh nheo mắt liếc nhìn về phía Thiếu Bạch một cái rồi nhận cuộc gọi.

“Xin chào, tôi là Mạnh Huy!”

Đầu bên kia vang lên một giọng nói rất trẻ tuổi.

Dương Thanh đã rất quen thuộc với cái tên này, chỉ có điều, đến giờ anh vẫn chưa được gặp người thật.

Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe tiếp.

“Tôi biết cậu muốn tới nhà họ Mạnh tìm tôi, vốn tôi cũng có dự tính chờ cậu đến tìm cái chết, nhưng suy đi tính lại, tôi thấy hay là thôi!”

“Có nói gì thì trong người cậu cũng đang chảy dòng máu của gia tộc Vũ Văn.
Nếu cậu chết trong tay tôi, dù cậu chỉ là thứ vô dụng bị gia tộc vứt bỏ thì cũng sẽ mang đến phiền toái không nhỏ cho nhà họ Mạnh chúng tôi”.

“Sau khi cân nhắc, cuối cùng tôi vẫn quyết định tặng không cho cậu một tin xấu”.

Mạnh Huy ngạo nghễ nói một tràng, đột nhiên lại dừng một chút, sau đó mới nói tiếp: “Châu Ngọc Thúy mà cậu muốn tìm đã chết rồi!”

- ————

.

Chương 295: 295: Nhất Định Phải Chết

“Dương Thanh, tôi biết chắc chắn hiện giờ cậu đang vô cùng phẫn nộ, chỉ muốn giết tôi, tôi cũng tin rằng, cậu có thực lực làm được việc đó”.

“Nhưng cậu đừng quên, tôi là cậu chủ của nhà họ Mạnh, xưng hô này chỉ mình tôi có tư cách sở hữu, biết điều đó có ý nghĩa gì không?”

“Đây là xưng hô tượng trưng cho thân phận! Điều đó có nghĩa là, mặc dù Mạnh Huy tôi đây chỉ là con cháu đời thứ ba của nhà họ Mạnh nhưng lại có tư cách cạnh tranh vị trí chủ nhà của gia tộc này cùng với các chú các bác đời thứ hai!”

“Tôi, một người được cả nghìn ánh mắt chú ý, đồng thời là đối tượng được bảo vệ trọng điểm của gia tộc họ Mạnh, thì cậu có thể giết được sao?”

Giọng nói của Mạnh Huy tràn đầy kiêu ngạo, nhưng đúng như lời hắn nói, dựa vào thân phận của hắn trong gia tộc họ Mạnh, hắn thực sự có tư cách kiêu ngạo như vậy.

Khi nghe nói Châu Ngọc Thúy đã chết, sắc mặt Dương Thanh sa sầm xuống.

Châu Ngọc Thúy luôn luôn chĩa mũi nhọn vào anh, luôn luôn mỉa mai anh, thậm chí còn muốn anh chết!

Đối với Dương Thanh, người phụ nữ này có đối xử với mình thái quá cỡ nào thì cũng chẳng thành vấn đề, bởi bà ta không thể làm gì được mình.

Nhưng thật không may làm sao, người phụ nữ này lại là mẹ ruột Tần Thanh Tâm.

Chỉ dựa vào điểm này, Dương Thanh cũng sẽ khoan nhượng mọi điều mà Châu Ngọc Thúy gây ra.

Mà hôm nay, Mạnh Huy lại nói, Châu Ngọc Thúy chết rồi.

Anh biết ăn nói với Tần Thanh Tâm thế nào đây?

Biết ăn nói với Tiêu Tiêu ra sao?

Thoạt nhìn Dương Thanh vẫn rất bình thản, nhưng ý muốn giết người đang bùng nổ khủng khiếp cỡ nào trong lòng mình, chỉ có anh mới hiểu rõ.

Miếng gạch lát đường bị Dương Thanh dẫm lên vừa vỡ nát trong nháy mắt, có thể hình dung ra lúc này anh đang giận dữ cỡ nào.

“Anh nói là, bà ta chết rồi?”

Dương Thanh cất giọng trầm thấp hỏi Mạnh Huy.

“Chứ chẳng lẽ tôi nói dối cậu? Một ả đàn bà không biết điều, tôi giữ bà ta lại làm gì?”

“Cậu hẳn nên biết rằng, đối với tôi, người đàn bà này chỉ còn có một tác dụng cuối cùng!”

Mạnh Huy nói bằng giọng điệu hài hước, hắn ngừng một chút rồi tiếp tục: “Lấy cái chết của bà ta để đổi lấy sự diệt vong của chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh ở Giang Hải!”

Sau khi Ngụy Tường làm ra clip livestream của Châu Ngọc Thúy, giá trị thị trường của toàn bộ tập đoàn Nhạn Thanh đều bị ảnh hưởng nặng nề.

Ban đầu, việc này khiến Mạnh Huy cực kì phẫn nộ, nhưng sau đó, Vũ Văn Bân đã đích thân liên hệ với hắn, không chỉ không trách tội mà còn khen hắn nữa.

Chính vì thế, hắn mới có can đảm làm tiếp.

“Xác bà ta đâu?”

Dương Thanh trầm giọng hỏi.

Lời vừa thốt ra, bốn phía lập tức nổi gió, hàng cây ven đường đung đưa nghiêng ngả, lá vàng rơi rụng tán loạn trong không trung.

“Xác hả? Cậu nghĩ thử tôi giữ xác của một người đàn bà không còn chút giá trị lợi dụng nào để làm gì?”

Mạnh Huy điên cuồng cười lớn: “Có lẽ đem đi cho chó ăn nhỉ? Chó của tôi thích ăn thịt người lắm đấy!”

“Ầm!”

Một luồng ý niệm muốn giết người trên người Dương Thanh đột nhiên bùng nổ, gió rít càng thêm mạnh, lá rụng ào ào.

Toàn bộ không gian xung quanh đều đã bị một áp lực vô hình cực lớn đè nặng lên.

“Thế thôi, tôi gọi cho cậu chỉ để cứu cái mạng quèn của cậu thôi.
Nhà họ Mạnh của tôi không phải nơi chó dại mèo hoang gì cũng có thể xâm nhập vào đâu, nhỡ đâu chẳng may mất mạng thì không được hay lắm”.

Mạnh Huy cười cười rồi nói tiếp: “Cũng có lẽ tôi đã nghĩ hơi nhiều rồi, dù sao thì một gia tộc họ Ngụy cũng đã đủ cho cậu một trận rồi!”

Nói xong, hắn cúp điện thoại luôn.

Nghe âm thanh báo bận từ đầu bên kia truyền tới, nỗi tức giận nghẹn trong cổ họng Dương Thanh, lòng nặng nề vô cùng.

Anh không hề nghi ngờ Mạnh Huy nói dối mình.
Đối với hắn ta, một quân cờ đã hết giá trị lợi dụng như Châu Ngọc Thúy thì giữ lại có ích lợi gì chứ?

Đúng lúc này, bỗng có tiếng động cơ gầm rú khắp nơi, một loạt xe phóng vút tới, nháy mắt đã vây Dương Thanh vào giữa.

Hơn chục cao thủ từ trên xe bước xuống, ai nấy đều lăm lăm vũ khí trong tay, hiển nhiên là đến để lấy mạng Dương Thanh.

“Ranh con, đi theo bọn tao một chuyến thì may ra còn có thể sống!”

Tên cao thủ dẫn đầu bước lên trước, hờ hững nhìn Dương Thanh rồi nói.

Ánh mắt hắn ta hệt như đang nhìn một người chết.

Cũng phải thôi, theo suy nghĩ của bọn họ, Dương Thanh đã giết Ngụy Tường, dĩ nhiên đã không còn đường sống.

“Cho bọn mày mười giây, hoặc là chết, hoặc là cút!”

Tâm trạng Dương Thanh đang hết sức tồi tệ, anh đang muốn bùng nổ ngay tại đây.

“Ông chủ nói, chỉ cần không giết chết, còn lại sao cũng được, các anh em, lên đi, đánh phế tay chân nó trước!”

Gã cao thủ dẫn đầu vung tay lên, hơn chục cao thủ của nhà họ Ngụy đồng loạt lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn hết sức bình thản, nhìn đám người đang hùng hổ xông về phía mình, dường như chẳng cảm thấy bất kì nguy hiểm nào.

Sau đó, anh đột nhiên nhấc chân, hệt như đang dạo bước giữa sân vắng, chủ động tiến về phía đám cao thủ kia.

“Mẹ kiếp! Làm thịt nó đ!”

Gã cao thủ thứ nhất lao về phía Dương Thanh, ra tay không chút lưu tình, bổ một đao về phía cánh tay anh.

“Thịch!”

Dương Thanh tung ra một quyền, ngay sau đó là một âm thanh gãy xương vang lên, ngực gã kia lập tức lõm vào, miệng hộc máu tươi, thân thể bắn ngược ra phía sau như một quả bóng bị đánh bay.

Gã kia bay ra ngoài, mang theo lực đâm cực mạnh đã đánh bay vài gã cao thủ phía sau mình.

“Thịch thịch thịch!”

Dương Thanh vẫn duy trì tốc độ đó, mỗi một bước chân vung một quyền, vừa nhấc chân là một bóng người bay ngược ra sau.

Chưa đến mười giây ngắn ngủi, đám người kia đã nằm la liệt khắp nơi.

Hơi thở của Dương Thanh vẫn đều đặn như cũ, tựa như anh vừa lướt qua một đám người xa lạ trên đường chứ không phải vừa đối mặt với hơn chục gã cao thủ muốn tấn công mình.

Dẫu sao anh cũng từng là chiến thần bất bại trấn thủ biên giới phía Bắc của Chiêu Châu vĩ đại, thực lực vốn đứng ở tầm đỉnh cao nhất của cả nước Chiêu Châu.
Cao thủ của nhà họ Ngụy là cái thá gì đâu? Kể cả là cao thủ

hàng đầu của Chiêu Châu thì cũng có được mấy người xứng là đối thủ của anh?

Đối với Dương Thanh, so chiêu cùng đám cao thủ của nhà họ Ngụy này quả thật chẳng khác nào người lớn đấu với trẻ con.

Nếu không phải ban nãy anh đã thu bớt lực, chỉ e cả đám kia đều đã chết sạch không còn một mống.

“Cút về nói cho Ngụy Thành Châu, chờ tao qua nhà họ Mạnh giải quyết xong xuôi rồi sẽ tới nhà họ Ngụy xử lí!”

Dương Thanh đưa mắt đảo qua đám người kia một vòng, lạnh lẽo nói.

Lời vừa dứt, anh quay đầu lên xe, lúc này đã không còn bất kì cản trở nào, chiếc xe lăn bánh thẳng hướng về phía tỉnh lỵ.

Dù Châu Ngọc Thúy đã thực sự chết rồi, Dương Thanh cũng phải đưa di thể bà ta về!

Thi thể không còn, anh cũng phải thu gom hài cốt mang về!

Gia tộc họ Mạnh nhất định phải trả một giá đắt cho việc này!

Cùng lúc đó, ở tỉnh lỵ, trong một khu nhà cao cấp thuộc gia tộc họ Mạnh.

Một người chừng ba mươi tuổi đang ngồi trên sofa da, tay bưng một ly rượu ngoại, nhẹ nhàng lắc chiếc ly.

Hắn chính là nhân vật xuất sắc nhất của thế hệ thứ ba nhà họ Mạnh.

Ngồi đối diện với hắn ta là một người trẻ tuổi hơn, sau lưng còn có một gã đàn ông cao to lực lưỡng, mặt mũi như người phương Tây, toàn thân cuồn cuộn cơ bắp.

“Anh, anh đoán xem liệu cậu ta có đến không?”

Gã thanh niên kia nhìn về phía Mạnh Huy, sắc mặt hết sức nghiêm trọng, hỏi.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, anh nhất định sẽ nhận ra, gã thanh niên này chính là Mạnh Xuyên, kẻ từng có xích mích với anh ở nhà đấu giá Mạnh Ký.

Chỉ có điều, trong nhà họ Mạnh này, địa vị của Mạnh Xuyên vẫn thua xa một góc của Mạnh Huy.

Mạnh Huy nhếch mép cười khẩy: “Căn cứ theo tin tình báo mà anh có được thì người này vừa cuồng vọng lại vừa kiêu ngạo, anh nói đã giết mẹ vợ cậu ta thì nhất định cậu ta sẽ đến!”

Mạnh Xuyên liếc nhìn gã đàn ông lực lưỡng sau lưng Mạnh Huy, thoáng lo âu nói: “Anh, chỉ có một mình Solo thì liệu có thể giết được Dương Thanh không ạ?”

“Trước đây, lúc ở nhà đấu giá Mạnh Ký, cậu ta chỉ vứt một cây bút mà đã giết chết Trang Tất Phàm đứng cách đó cả mấy chục mét rồi”.

“Thân thủ của cậu ta cực kì đáng sợ, chưa biết chừng còn mạnh hơn cả gã Tiền Bưu bên cạnh cậu ta cũng nên”.

Mạnh Huy cười cười, nhìn về phía gã đàn ông lực lưỡng kia: “Solo, anh thể hiện chút đi!”

Sắc mặt gã Solo kia trở nên âm u lạnh lẽo, giẫm mạnh một chân xuống sàn.

“Ầm!”

Một tiếng động cực lớn vang lên, miếng đá cẩm thạch lót sàn nhà nơi gã vừa giẫm xuống lập tức vỡ nát.

Nhưng đây chưa phải là trọng điểm, mà trọng điểm là chỗ sàn lõm xuống kia hiện ra hình vết chân.

“Cậu Xuyên cứ yên tâm, có tôi ở đây thì dù là mười gã Dương Thanh, tôi cũng có thể dễ dàng đánh chết!”

Solo ngạo nghễ nói.

“Ha ha, tốt lắm!”

Mạnh Xuyên lập tức cười lớn: “Có Solo ở đây, chuyến này thằng oắt Dương Thanh nhất định phải chết!”

- ————

.

Chương 296: 296: Thời Khắc Diệt Vong

Lần trước, ở nhà đấu giá Mạnh Ký, chuyện Dương Thanh tiện tay ném cây bút đi, giết chết Trang Tất Phàm trong chớp mắt đã khiến Mạnh Xuyên bị ám ảnh nặng nề.

Chẳng qua anh ta chưa tìm được cao thủ có thể đối phó với Dương Thanh mà thôi, bằng không anh ta đã giết Dương Thanh từ lâu rồi.

Bây giờ khi thấy bên cạnh Mạnh Huy có cao thủ lợi hại như thế, anh ta không khỏi tươi cười.

“Anh, em biết sự lợi hại của Solo, nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị chút gì đó để đề phòng những chuyện bất ngờ xảy ra chứ?”

Tuy Mạnh Xuyên đã được thấy sự lợi hại của Solo, nhưng anh ta cũng biết về sức mạnh của Dương Thanh nên vẫn hơi lo lắng.

“Mạnh Xuyên, chú thế là không giống người nhà họ Mạnh chúng ta rồi!”

Mạnh Huy ngạo nghễ nhìn Mạnh Xuyên: “Cho dù có ba đầu sáu tay, Dương Thanh dám xông vào nhà họ Mạnh chúng ta chắc? Cho dù cậu ta dám vào thật, chú tưởng cậu ta có cơ hội xuất hiện trước mặt anh ư? Mà ngay cả khi cậu ta đến đây thì chúng ta vẫn còn Solo, sợ gì nào?”

“Nhà họ Mạnh chúng ta có tường đồng vách sắt, nếu để cậu ta vượt qua dễ dàng thế thì chẳng phải mọi thứ trong nhà này chỉ là để trang trí thôi sao?”

Nghe Mạnh Huy nói thế, Mạnh Xuyên cũng bớt lo hơn, vội nói: “Anh, là do em thiển cận, quá đề cao tên đó rồi!”

“Giờ mới giống em trai của Mạnh Huy này chứ!”

Mạnh Huy cười cười, bỗng hỏi: “Chuyện anh bảo chú làm đến đâu rồi?”

Mạnh Xuyên nói: “Anh cứ yên tâm, đã lo liệu xong hết rồi. Em đã bảo các phương tiện truyền thông đưa tin về việc Châu Ngọc Thúy bị giết, không chừng bây giờ đã lên top tìm kiếm rồi đấy?”

“Sau hôm nay, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ bị xóa sổ khỏi Giang Hải!”

Mạnh Huy nhếch môi, nở nụ cười hiểm độc.

“Anh, nếu chúng ta giết Dương Thanh thật, gia tộc Vũ Văn sẽ không làm gì chúng ta chứ? Dù sao tên đó cũng là con rơi của gia tộc Vũ Văn”, Mạnh Xuyên nói.

“Cứ yên tâm, cậu chủ Bân đã hứa với anh, nếu nhà họ Mạnh giết được Dương Thanh thì cứ thẳng tay mà làm”.

Mạnh Huy cười nói: “Ở gia tộc Vũ Văn, cậu chủ Bân có địa vị ngang với anh ở nhà họ Mạnh, không chừng chẳng mấy nữa, cậu chủ Bân sẽ được thừa kế gia tộc Vũ Văn.
Tới khi đó, địa vị của nhà họ Mạnh chúng ta cũng cao hơn một bậc rồi”.

Trong mắt Mạnh Xuyên tràn ngập sự chờ mong, dù sao nếu nhà họ Mạnh mạnh lên thì địa vị của loại cậu ấm ăn chơi như anh ta cũng sẽ cao hơn trước.

Trong lúc hai anh em nhà họ Mạnh đang lên kế hoạch cho tương lai, một tin tức nhanh chóng được đưa lên đầu các trang web.

“Châu Ngọc Thúy đã chết, Dương Thanh nợ chúng ta một lời giải thích!”

“Buổi sáng livestream, buổi chiều chết mất xác, rốt cuộc sự thật là gì?”

“Tổng phụ trách chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh giết mẹ vợ để cướp của!”

Tin Châu Ngọc Thúy chết xuất hiện trên hầu hết các phương tiện truyền thông.

Thậm chí tên của Châu Ngọc Thúy và Dương Thanh còn xuất hiện trên một số tiêu đề.

Dù sao buổi livestream của Châu Ngọc Thúy cũng vừa mới hot sáng nay, được các tờ báo lớn đưa tin.

Video livestream vẫn chưa hết hot, tên của Châu Ngọc Thúy và Dương Thanh đã bị đông đảo cư dân mạng biết được.

“Không ngờ Châu Ngọc Thúy lại chết!”

“Khi livestream sáng nay, bà ta còn nói với con gái rằng có lẽ mình sẽ bị Dương Thanh giết hại”.

“Đúng là không thể tin nổi, không ngờ một tên ở rể lại độc ác đến thế!”

“Anh ta còn là tổng phụ trách chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh cơ đấy, rốt cuộc loại cầm thú này trở thành tổng phụ trách kiểu gì vậy?”

…

Vô số bình luận chửi rủa của cư dân mạng xuất hiện bên dưới các tin tức có liên quan tới Châu Ngọc Thúy.

Trong lúc nhất thời, tập đoàn Nhạn Thanh chịu ảnh hưởng nặng nề, buổi livestream của Châu Ngọc Thúy sáng nay đã khiến giá trị của tập đoàn giảm mạnh.

Bây giờ mới được nửa ngày, tin Châu Ngọc Thúy chết lại chiếm cứ trang nhất của các tờ báo lớn.

Đối với tập đoàn Nhạn Thanh, đây đúng là đã nghèo còn mắc cái eo.

Nhất là chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh, phải chịu áp lực nặng nề.

Rất nhiều dân mạng chạy đến cửa chi nhánh Giang Hải theo lối tự phát, yêu cầu Dương Thanh cút ra đây.

Tần Y vốn đã rối hết cả lên vì những phiền phức mà công ty gặp phải, khi hay tin Châu Ngọc Thúy chết, cô ta sợ ngây người.

“Không thể nào! Không thể nào! Mẹ sẽ không chết! Dương Thanh đã đồng ý với mình là sẽ đưa mẹ mình về an toàn cơ mà!”

Hồn vía Tần Y như bay đâu mất, mặt cô ta đầm đìa nước mắt.

“Y Y, cậu đừng như vậy, trước khi sự thật sáng tỏ, mọi thứ chỉ là lời đồn.
Rõ ràng có người đang âm thầm thao túng những chuyện này để lật đổ tập đoàn Nhạn Thanh, nếu cậu ngã xuống vào lúc này thì tập đoàn Nhạn Thanh sẽ thực sự xong đời mất”.

Bạn thân của Tần Y - Tôn Điềm ôm chặt lấy cô ta, nói với đôi mắt đỏ hoe.

Sau khi ủy quyền cho Tần Y, Dương Thanh đã chủ động đề nghị để Tôn Điềm làm thư ký của cô ta.

Bây giờ Tôn Điềm đã sớm không còn là người mới vào làm việc nữa, hiểu rất rõ những gì mà tập đoàn Nhạn Thanh gặp phải.

“Đúng! Cậu nói không sai! Đây chỉ là lời đồn, nếu mẹ mất thật rồi, chắc chắn Dương Thanh sẽ nói thật cho mình biết”.

Nghe Tôn Điềm nói thế, Tần Y lau nước mắt, kiên định nói: “Bây giờ mình phải dốc sức bảo vệ công ty, không thể làm trò cười cho đám người muốn tập đoàn Nhạn Thanh sụp đổ kia được!”

“Đây mới là cô bạn thân luôn tự tin của mình chứ! Cố lên! Mình sẽ ở bên cậu, giúp công ty vượt qua khó khăn này!”, Tôn Điềm nắm lấy tay Tần Y, nghiêm túc nói.

Tần Y lập tức vào trạng thái làm việc, hạ lệnh luôn: “Gọi tất cả cấp cao trong công ty đến phòng họp lớn cho mình!”

“Vâng, sếp Tần!”

Trong lúc tập đoàn Nhạn Thanh đang gặp phải nguy cơ lớn lao, Tần Thanh Tâm ở bệnh viện cũng đọc được tin Châu Ngọc Thúy đã chết trên báo.

Khi thấy những tin tức này, cô như gặp sét đánh ngang tai, mặt đầm đìa nước mắt: “Mẹ, mẹ mất rồi ư?”

“Mẹ, đều do con hại mẹ!”

“Nếu con không đuổi mẹ đi, sao mẹ lại gặp phải những chuyện này chứ?”

“Mẹ, con xin lỗi, con đã hại mẹ mất rồi!”

Tần Thanh Tâm như sụp đổ, ghé vào giường bệnh của Tần Đại Dũng, khóc lóc thảm thiết.

Lúc này, trong lòng cô tràn ngập sự tự trách và tuyệt vọng.

Tuy trên mạng toàn tin Dương Thanh đã giết Châu Ngọc Thúy nhưng cô không hề tin.

Cô đã tận mắt thấy người của Dương Thanh đưa Châu Ngọc Thúy đi.

Cô cũng đã tận mắt thấy Châu Ngọc Thúy chỉ trích Dương Thanh đánh mình trong buổi livestream.

Nhưng cô biết rõ Dương Thanh là người thế nào.

Trước đó cô gọi cho Dương Thanh, chất vấn anh rằng Châu Ngọc Thúy đang ở đâu cũng chỉ vì nhất thời xúc động mà thôi.

Còn sau đó thì cô nhanh chóng nghĩ thông, nếu Dương Thanh thật sự muốn ra tay với Châu Ngọc Thúy, sao phải nhẫn nhịn tới bây giờ chứ?

Cho dù muốn khiến Châu Ngọc Thúy bốc hơi khỏi cõi đời này thì anh cũng làm được.

Theo Tần Thanh Tâm thấy, rõ ràng có người đã bắt cóc Châu Ngọc Thúy rồi đe dọa để bà ta nói thế.

Lúc này, Tần Thanh Tâm thấy rất tự trách và áy náy.

Cô không chú ý đến việc ngón tay của Tần Đại Dũng đang nằm im bỗng giật nhẹ mấy lần, nhưng nhanh chóng không còn động tĩnh gì nữa.

Tỉnh lỵ, nhà họ Mạnh.

Chiếc Phaeton màu đen chậm rãi dừng trước một trang viên to lớn.

Dương Thanh chậm rãi bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn tấm biển màu vàng treo ở cổng chính trang viên, trong mắt tràn ngập sự lạnh lùng.

“Rầm!”

Anh búng tay, một tiếng động rất lớn vang lên, tấm biển màu vàng đó lập tức rơi xuống đất.

Ba chữ “nhà họ Mạnh” gãy ngang.

“Từ hôm nay trở đi, tỉnh lỵ không còn nhà họ Mạnh nữa!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, khí thế mạnh mẽ trên người anh bùng nổ.
Anh lập tức bước vào trang viên.

- ————————

.

Chương 297: 297: Con Rơi Mà Thôi

Cùng lúc đó, Giang Hải, nhà họ Tô.

“Bố, Dương Thanh đến nhà họ Mạnh một mình, chẳng lẽ chúng ta không giúp anh ấy ạ?”

Tô San nói với vẻ lo âu.

Vừa nãy khi Tô Thành Vũ gọi điện thoại, Tô San tình cờ nghe được nội dung cuộc trò chuyện nên mới biết việc Dương Thanh đến nhà họ Mạnh một mình.

Tô Thành Vũ nói với vẻ nặng nề: “Con nên biết rõ nhà họ Mạnh là gia tộc quyền thế bậc nhất tỉnh lỵ, nhà họ Tô vốn không phải đối thủ của họ, nếu chúng ta nhúng tay vào thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy”.

“Hậu quả?”

Tô San cười mỉa mai, mắt đỏ hoe: “Chẳng lẽ trong mắt bố chỉ có lợi ích của nhà họ Tô thôi ư?”

“Chẳng phải bố đã nói trong người Dương Thanh có dòng máu của gia tộc Vũ Văn, còn chủ động làm thân với anh ấy, giờ anh ấy gặp phiền phức, bố lại khoanh tay đứng nhìn à?”

Tô San rất tức giận.
Sau khi biết chuyện cô ta quen Dương Thanh, hơn nữa còn được Dương Thanh cứu nhiều lần, Tô Thành Vũ đã ra sức giục cô ta chủ động làm thân với anh.

Cô ta vốn rất vui, cứ tưởng mình có thể nhân cơ hội này để thân thiết với Dương Thanh hơn một chút.

Nhưng hôm nay, khi biết Dương Thanh đối đầu với nhà họ Mạnh, Tô Thành Vũ lại chọn khoanh tay đứng nhìn, chuyện này khiến Tô San rất hổ thẹn.

“Im ngay!”

Tô Thành Vũ tức giận quát: “Con biết người vừa gọi cho bố là ai không hả?”

“Là gia tộc Vũ Văn - một trong tám nhà quyền thế nhất Yến Đô, họ cảnh cáo bố không được nhúng tay vào chuyện giữa Dương Thanh và nhà họ Mạnh”.

“Nhà họ Tô chưa phải đối thủ của nhà họ Ngụy, thua xa những nhà giàu có ở tỉnh lỵ, càng chẳng là cái thá gì nếu đứng trước tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô!”

“Con nói đi, ngay cả gia tộc Vũ Văn cũng cảnh cáo nhà họ Tô, con bảo bố phải làm sao bây giờ? Nếu con là chủ gia tộc họ Tô, con sẽ chọn thế nào hả?”

Tô Thành Vũ tức giận quát, không phải ông ta không biết thân phận của Dương Thanh, hơn nữa đúng là Hàn Thiên Thành - quản gia của gia tộc Vũ Văn từng dặn ông ta phải lặng lẽ giúp đỡ anh.

Nhưng vừa mới đây, một người có địa vị cao hơn Hàn Thiên Thành ở gia tộc Vũ Văn đã đích thân gọi cho ông ta, ông ta thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Tô San nghe thấy thế thì đờ đẫn: “Ngay cả gia tộc Vũ Văn cũng định vứt bỏ Dương Thanh ư?”

Ngay sau khi Tô Thành Vũ nhận được điện thoại từ gia tộc Vũ Văn, nhà họ Quan ở Giang Hải cũng nhận được cuộc gọi của gia tộc này.

Sau khi cúp máy, Quan Chính Sơn có vẻ nghiêm nghị.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Quan Tuyết Tùng hỏi, lâu lắm rồi anh ta không thấy Quan Chính Sơn rầu rĩ như thế.

“Tuyết Tùng, ông hỏi cháu, nếu có một ngày, một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô muốn giao hảo với chúng ta, nhưng lại yêu cầu chúng ta phải đối đầu với Dương Thanh, cháu sẽ chọn thế nào?”, Quan Chính Sơn bỗng hỏi.

Quan Tuyết Tùng nghe thấy thế, sắc mặt bỗng hơi tái.
Anh ta nghĩ ngợi chứ không đáp ngay.

Vào giờ phút này, rất nhiều cảnh tượng bỗng xuất hiện trong đầu anh ta.

Trong buổi tiệc mừng thọ Quan Chính Sơn, Dương Thanh đã xuất hiện một mình, chà đạp đứa con cưng của nhà họ Quan - cũng chính là anh ta dưới chân.

Thậm chí ngay cả em trai anh ta - Quan Tuyết Phong cũng chết dưới tay Dương Thanh.

Sau đó, hơn trăm người được trang bị đầy đủ súng ống bỗng xuất hiện, nhốt hết người nhà họ Quan lại.

Anh ta cứ tưởng nhà họ Quan xong đời rồi, nhưng đúng lúc này, Dương Thanh lại xuất hiện, tha cho nhà họ Quan.

Dương Thanh chỉ có một yêu cầu, đó là nhà họ Quan phải trung thành với anh, không được phép phản bội, bằng không, chỉ có đường chết!

Nghĩ đến những chuyện này, ánh mắt Quan Tuyết Tùng bỗng trở nên kiên định, không còn do dự nữa, trầm giọng nói: "Cháu chọn cậu Thanh!"

"Tại sao?", Quan Chính Sơn hỏi, ánh mắt vô cùng sắc bén.

"Nhà họ Quan từng bị tiêu diệt một lần, nếu có thêm lần hai thì vĩnh viễn không thể đứng dậy nữa! Nếu cậu Thanh qua được kiếp nạn này, sau này nhà họ Quan sẽ càng thêm vẻ vang nhờ cậu Thanh!"

Quan Tuyết Tùng nghiêm túc nói.

"Tốt lắm, không hổ là con trai nhà họ Quan chúng ta, trung nghĩa chân thành!"

Quan Chính Sơn cười lớn: "Nếu đã vậy, ông và cháu hãy đích thân dẫn các cao thủ mạnh nhất nhà họ Quan đến tỉnh lỵ để giúp cậu Thanh một tay!"

"Sau khi quay về, cháu sẽ trở thành chủ gia tộc họ Quan này!"

Nghe thấy thế, trên mặt Quan Tuyết Tùng tràn ngập sự kích động.
Anh ta đã được xác lập là người thừa kế từ lâu, bây giờ Quan Chính Sơn lại nói sẽ thoái vị, nhường chức cho anh ta sau khi quay về.

"Vâng, chủ gia tộc!"

Mắt Quan Tuyết Tùng đỏ ngầu, đáp lớn rồi quay người rời đi đầy dứt khoát.

Quan Chính Sơn nhìn bóng lưng cháu trai mình, trên mặt tràn ngập vẻ tự hào.

Ông ta đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn giữ chức chủ gia tộc, không phải vì ông ta ham vị trí này, mà vì không có một đứa con nào khiến ông ta hài lòng.

Nhưng trong đám cháu lại có người như Quan Tuyết Tùng, đây là may mắn của nhà họ Quan.

Chẳng riêng gì nhà họ Tô và nhà họ Quan, còn có Vương Cường ở Tòa Thành Vương Giả và nhà họ Trần ở Châu Thành cũng nhận được cuộc gọi từ gia tộc Vũ Văn.

Trừ nhà họ Tô ra, các thế lực khác đều chọn Dương Thanh.

Họ cũng biết về sự mạnh mẽ của gia tộc Vũ Văn, nhưng Dương Thanh đã cho họ tất cả.

Trong lúc nhất thời, vô số chiếc xe xịn xuất phát từ Giang Hải và Châu Thành, tiến về phía tỉnh lỵ.

Cũng vào lúc này, Dương Thanh đã chẻ đôi tấm biển chữ vàng của nhà họ Mạnh, bước vào đó với khí thế mạnh mẽ.

“Mày là ai? Dám tự tiện xông vào nhà họ Mạnh à!”

“Đúng là điếc không sợ súng, dám đập gãy tấm biển ở cổng nhà họ Mạnh, chán sống rồi!”

“Các anh em xông lên, lôi hắn đi gặp chủ gia tộc để nhận thưởng!”

Thấy Dương Thanh đập gãy biển tên, hơn nữa còn dám xông vào nhà họ Mạnh, mấy vệ sĩ ở cổng lập tức giận dữ, cả mười người cùng lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng bước đi, như xông vào chốn không người.

“Rầm rầm rầm!”

Những kẻ lao về phía anh còn chưa kịp chạm vào người anh thì đã bay ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Họ là vệ sĩ của nhà họ Mạnh, kiến thức sâu rộng, có kiểu cao thủ nào mà họ chưa gặp chứ?

Nhưng bây giờ, mười vệ sĩ đều không biết mình đã bị đánh bay như thế nào.

“Hôm nay tôi đến đây chỉ vì Mạnh Huy, những người không liên quan có thể ra ngoài!”

Dương Thanh đứng chắp tay sau lưng, hét lớn vào trong nhà họ Mạnh.

Giọng anh như đợt thủy triều khổng lồ, tràn vào từng ngóc ngách trong nhà họ Mạnh.

Trong nhà chính của nhà họ Mạnh, chủ gia tộc Mạnh Hồng Nghiệp đang lạnh lùng ngồi trên ghế bành, sắc mặt vô cùng u ám.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão ta nhìn về phía Mạnh Huy, chất vấn.

Mạnh Huy mỉm cười: “Ông nội, cậu ta chính là đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn mà cháu đã kể với ông trước đó.
Không ngờ tên này lại cả gan làm bừa, dám đến tận nhà họ Mạnh”.

“Nhưng ông cứ yên tâm, cháu đã sắp xếp xong hết rồi, nếu cậu ta dám đến thì cứ ở lại nhà họ Mạnh vĩnh viễn đi!”

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày: “Cháu muốn cậu ta chết à?”

“Cậu chủ Bân nói rồi, nếu có thể giết Dương Thanh thì cứ ra tay, đến khi đó, cậu chủ Bân sẽ giúp chúng ta xử lý”, Mạnh Huy tự tin nói.

“Nếu vậy thì giao tên nhóc đó cho cháu, đừng gây thêm rắc rối đấy.
Dù sao cậu ta cũng có dòng máu của gia tộc Vũ Văn, nếu không giết ngay được trong lần này thì sẽ tạo thành phiền phức không nhỏ với nhà họ Mạnh”, Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng nói.

“Vâng, ông cứ yên tâm! Cháu sẽ không khiến ông thất vọng đâu!”

Mạnh Huy nói rồi đi ra ngoài.

- ——————

.

Chương 298: 298: Gan To Bằng Trời

Cùng lúc đó, Giang Hải, nhà họ Tô.

“Bố, Dương Thanh đến nhà họ Mạnh một mình, chẳng lẽ chúng ta không giúp anh ấy ạ?”

Tô San nói với vẻ lo âu.

Vừa nãy khi Tô Thành Vũ gọi điện thoại, Tô San tình cờ nghe được nội dung cuộc trò chuyện nên mới biết việc Dương Thanh đến nhà họ Mạnh một mình.

Tô Thành Vũ nói với vẻ nặng nề: “Con nên biết rõ nhà họ Mạnh là gia tộc quyền thế bậc nhất tỉnh lỵ, nhà họ Tô vốn không phải đối thủ của họ, nếu chúng ta nhúng tay vào thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy”.

“Hậu quả?”

Tô San cười mỉa mai, mắt đỏ hoe: “Chẳng lẽ trong mắt bố chỉ có lợi ích của nhà họ Tô thôi ư?”

“Chẳng phải bố đã nói trong người Dương Thanh có dòng máu của gia tộc Vũ Văn, còn chủ động làm thân với anh ấy, giờ anh ấy gặp phiền phức, bố lại khoanh tay đứng nhìn à?”

Tô San rất tức giận.
Sau khi biết chuyện cô ta quen Dương Thanh, hơn nữa còn được Dương Thanh cứu nhiều lần, Tô Thành Vũ đã ra sức giục cô ta chủ động làm thân với anh.

Cô ta vốn rất vui, cứ tưởng mình có thể nhân cơ hội này để thân thiết với Dương Thanh hơn một chút.

Nhưng hôm nay, khi biết Dương Thanh đối đầu với nhà họ Mạnh, Tô Thành Vũ lại chọn khoanh tay đứng nhìn, chuyện này khiến Tô San rất hổ thẹn.

“Im ngay!”

Tô Thành Vũ tức giận quát: “Con biết người vừa gọi cho bố là ai không hả?”

“Là gia tộc Vũ Văn - một trong tám nhà quyền thế nhất Yến Đô, họ cảnh cáo bố không được nhúng tay vào chuyện giữa Dương Thanh và nhà họ Mạnh”.

“Nhà họ Tô chưa phải đối thủ của nhà họ Ngụy, thua xa những nhà giàu có ở tỉnh lỵ, càng chẳng là cái thá gì nếu đứng trước tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô!”

“Con nói đi, ngay cả gia tộc Vũ Văn cũng cảnh cáo nhà họ Tô, con bảo bố phải làm sao bây giờ? Nếu con là chủ gia tộc họ Tô, con sẽ chọn thế nào hả?”

Tô Thành Vũ tức giận quát, không phải ông ta không biết thân phận của Dương Thanh, hơn nữa đúng là Hàn Thiên Thành - quản gia của gia tộc Vũ Văn từng dặn ông ta phải lặng lẽ giúp đỡ anh.

Nhưng vừa mới đây, một người có địa vị cao hơn Hàn Thiên Thành ở gia tộc Vũ Văn đã đích thân gọi cho ông ta, ông ta thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Tô San nghe thấy thế thì đờ đẫn: “Ngay cả gia tộc Vũ Văn cũng định vứt bỏ Dương Thanh ư?”

Ngay sau khi Tô Thành Vũ nhận được điện thoại từ gia tộc Vũ Văn, nhà họ Quan ở Giang Hải cũng nhận được cuộc gọi của gia tộc này.

Sau khi cúp máy, Quan Chính Sơn có vẻ nghiêm nghị.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Quan Tuyết Tùng hỏi, lâu lắm rồi anh ta không thấy Quan Chính Sơn rầu rĩ như thế.

“Tuyết Tùng, ông hỏi cháu, nếu có một ngày, một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô muốn giao hảo với chúng ta, nhưng lại yêu cầu chúng ta phải đối đầu với Dương Thanh, cháu sẽ chọn thế nào?”, Quan Chính Sơn bỗng hỏi.

Quan Tuyết Tùng nghe thấy thế, sắc mặt bỗng hơi tái.
Anh ta nghĩ ngợi chứ không đáp ngay.

Vào giờ phút này, rất nhiều cảnh tượng bỗng xuất hiện trong đầu anh ta.

Trong buổi tiệc mừng thọ Quan Chính Sơn, Dương Thanh đã xuất hiện một mình, chà đạp đứa con cưng của nhà họ Quan - cũng chính là anh ta dưới chân.

Thậm chí ngay cả em trai anh ta - Quan Tuyết Phong cũng chết dưới tay Dương Thanh.

Sau đó, hơn trăm người được trang bị đầy đủ súng ống bỗng xuất hiện, nhốt hết người nhà họ Quan lại.

Anh ta cứ tưởng nhà họ Quan xong đời rồi, nhưng đúng lúc này, Dương Thanh lại xuất hiện, tha cho nhà họ Quan.

Dương Thanh chỉ có một yêu cầu, đó là nhà họ Quan phải trung thành với anh, không được phép phản bội, bằng không, chỉ có đường chết!

Nghĩ đến những chuyện này, ánh mắt Quan Tuyết Tùng bỗng trở nên kiên định, không còn do dự nữa, trầm giọng nói: "Cháu chọn cậu Thanh!"

"Tại sao?", Quan Chính Sơn hỏi, ánh mắt vô cùng sắc bén.

"Nhà họ Quan từng bị tiêu diệt một lần, nếu có thêm lần hai thì vĩnh viễn không thể đứng dậy nữa! Nếu cậu Thanh qua được kiếp nạn này, sau này nhà họ Quan sẽ càng thêm vẻ vang nhờ cậu Thanh!"

Quan Tuyết Tùng nghiêm túc nói.

"Tốt lắm, không hổ là con trai nhà họ Quan chúng ta, trung nghĩa chân thành!"

Quan Chính Sơn cười lớn: "Nếu đã vậy, ông và cháu hãy đích thân dẫn các cao thủ mạnh nhất nhà họ Quan đến tỉnh lỵ để giúp cậu Thanh một tay!"

"Sau khi quay về, cháu sẽ trở thành chủ gia tộc họ Quan này!"

Nghe thấy thế, trên mặt Quan Tuyết Tùng tràn ngập sự kích động.
Anh ta đã được xác lập là người thừa kế từ lâu, bây giờ Quan Chính Sơn lại nói sẽ thoái vị, nhường chức cho anh ta sau khi quay về.

"Vâng, chủ gia tộc!"

Mắt Quan Tuyết Tùng đỏ ngầu, đáp lớn rồi quay người rời đi đầy dứt khoát.

Quan Chính Sơn nhìn bóng lưng cháu trai mình, trên mặt tràn ngập vẻ tự hào.

Ông ta đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn giữ chức chủ gia tộc, không phải vì ông ta ham vị trí này, mà vì không có một đứa con nào khiến ông ta hài lòng.

Nhưng trong đám cháu lại có người như Quan Tuyết Tùng, đây là may mắn của nhà họ Quan.

Chẳng riêng gì nhà họ Tô và nhà họ Quan, còn có Vương Cường ở Tòa Thành Vương Giả và nhà họ Trần ở Châu Thành cũng nhận được cuộc gọi từ gia tộc Vũ Văn.

Trừ nhà họ Tô ra, các thế lực khác đều chọn Dương Thanh.

Họ cũng biết về sự mạnh mẽ của gia tộc Vũ Văn, nhưng Dương Thanh đã cho họ tất cả.

Trong lúc nhất thời, vô số chiếc xe xịn xuất phát từ Giang Hải và Châu Thành, tiến về phía tỉnh lỵ.

Cũng vào lúc này, Dương Thanh đã chẻ đôi tấm biển chữ vàng của nhà họ Mạnh, bước vào đó với khí thế mạnh mẽ.

“Mày là ai? Dám tự tiện xông vào nhà họ Mạnh à!”

“Đúng là điếc không sợ súng, dám đập gãy tấm biển ở cổng nhà họ Mạnh, chán sống rồi!”

“Các anh em xông lên, lôi hắn đi gặp chủ gia tộc để nhận thưởng!”

Thấy Dương Thanh đập gãy biển tên, hơn nữa còn dám xông vào nhà họ Mạnh, mấy vệ sĩ ở cổng lập tức giận dữ, cả mười người cùng lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng bước đi, như xông vào chốn không người.

“Rầm rầm rầm!”

Những kẻ lao về phía anh còn chưa kịp chạm vào người anh thì đã bay ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Họ là vệ sĩ của nhà họ Mạnh, kiến thức sâu rộng, có kiểu cao thủ nào mà họ chưa gặp chứ?

Nhưng bây giờ, mười vệ sĩ đều không biết mình đã bị đánh bay như thế nào.

“Hôm nay tôi đến đây chỉ vì Mạnh Huy, những người không liên quan có thể ra ngoài!”

Dương Thanh đứng chắp tay sau lưng, hét lớn vào trong nhà họ Mạnh.

Giọng anh như đợt thủy triều khổng lồ, tràn vào từng ngóc ngách trong nhà họ Mạnh.

Trong nhà chính của nhà họ Mạnh, chủ gia tộc Mạnh Hồng Nghiệp đang lạnh lùng ngồi trên ghế bành, sắc mặt vô cùng u ám.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão ta nhìn về phía Mạnh Huy, chất vấn.

Mạnh Huy mỉm cười: “Ông nội, cậu ta chính là đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn mà cháu đã kể với ông trước đó.
Không ngờ tên này lại cả gan làm bừa, dám đến tận nhà họ Mạnh”.

“Nhưng ông cứ yên tâm, cháu đã sắp xếp xong hết rồi, nếu cậu ta dám đến thì cứ ở lại nhà họ Mạnh vĩnh viễn đi!”

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày: “Cháu muốn cậu ta chết à?”

“Cậu chủ Bân nói rồi, nếu có thể giết Dương Thanh thì cứ ra tay, đến khi đó, cậu chủ Bân sẽ giúp chúng ta xử lý”, Mạnh Huy tự tin nói.

“Nếu vậy thì giao tên nhóc đó cho cháu, đừng gây thêm rắc rối đấy.
Dù sao cậu ta cũng có dòng máu của gia tộc Vũ Văn, nếu không giết ngay được trong lần này thì sẽ tạo thành phiền phức không nhỏ với nhà họ Mạnh”, Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng nói.

“Vâng, ông cứ yên tâm! Cháu sẽ không khiến ông thất vọng đâu!”

Mạnh Huy nói rồi đi ra ngoài.

- ——————

.

Chương 299: 299: Tính Cả Tôi Nữa

Lời nói của Dương Thanh vô cùng khí phách.

Như một lưỡi đao sắc bén hung hăng đâm vào tim Mạnh Huy.

Mà Mạnh Xuyên ở bên cạnh đã sợ phát khiếp, đầu óc choáng váng.

Anh ta là người duy nhất trong nhà họ Mạnh từng chứng kiến Dương Thanh giết người.

Lúc này Dương Thanh đứng cách anh ta mấy chục mét.
Nếu giống như ở nhà đấu giá Mạnh Ký, chỉ cần một cây bút anh có thể lấy mạng anh ta.

“Tôi cũng muốn xem thử ở đây cậu làm gì được tôi?”

Mạnh Huy hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng dữ tợn.
Uy hiếp hắn ngay tại nhà họ Mạnh chính là sỉ nhục hắn.

“Solo, giết cậu ta đi!”

Mạnh Huy vung tay ra hiệu, Solo lập tức lao tới tấn công Dương Thanh.

“Thứ điếc không sợ súng, dám vô lễ với cậu Huy, hôm nay chính là ngày chết của mày!”

Solo cầm một lưỡi lê ba cạnh trong tay, vừa nói vừa xông tới trước mặt Dương Thanh.

Anh bình tĩnh nhìn lưỡi lê ba cạnh của đối phương sắp đâm vào người mình, đột nhiên giơ tay ra.

“Bốp!”

Trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người, anh dễ dàng bắt được cổ tay của Solo.

Lưỡi lê ba cạnh chỉ cách vị trí trái tim của Dương Thanh một khoảng cực ngắn nhưng không thể tiến lên một centimet nào nữa.

Con ngươi Solo co rút lại, nét mặt kinh hãi không dám tin.
Tuy vũ khí của gã là lưỡi lê ba cạnh nhưng sức lực mới lại là

thế mạnh của gã.

Tay của Dương Thanh như gọng kìm túm chặt cổ tay của Solo, khiến gã không thể nhúc nhích.

“Sao lại như vậy?”

Solo không khỏi hoảng sợ nói.

Mạnh Huy và Mạnh Xuyên đứng cách đó không xa cũng sợ ngây người.

Mạnh Huy là người xuất sắc nhất trong đời thứ ba của nhà họ Mạnh, có tư cách cạnh tranh vị trí chủ gia tộc đời kế tiếp với các chú bác.
Điều này đủ để chứng minh địa vị của hắn trong gia tộc lớn như thế nào.

Solo là vệ sĩ riêng của hắn, sao có thể là kẻ yếu ớt được?

Nhưng hiện giờ Solo đã bại trận dưới tay Dương Thanh ngay từ chiêu đầu tiên giao đấu.

“Yên tâm, mới chỉ bắt đầu thôi.
Trò hay còn ở phía sau!”

Mạnh Huy giả vờ bình tĩnh nói với Mạnh Xuyên đang run rẩy trốn sau lưng mình.

“Buông tay ra!”

Solo nghiến răng ken két, nhẫn nhịn nói ra lời khiến gã cảm thấy nhục nhã.

Nghe gã nói vậy, sắc mặt Mạnh Huy lập tức nghiêm trọng hơn hẳn.

Solo không thể thoát khỏi tay của Dương Thanh?

Giây tiếp theo, anh đá một cú thật mạnh vào ngực Solo.

“Rầm!”

Tiếng động thật lớn vang lên, Solo bị đá bay ra ngoài.

Trên ngực gã xuất hiện một vết lõm sâu.
Giây phút gã rơi xuống đất, sự sống đã không còn.

“Anh dựa vào hắn nên mới dám khiêu khích tôi sao?”

Dương Thanh nhìn sang Mạnh Huy.

Từ đầu đến giờ, anh vẫn đứng im tại chỗ, còn tên vệ sĩ Mạnh Huy luôn tự hào lại bị kết liễu trong nháy mắt.

Mặt hắn biến sắc, con ngươi co rút.

“Sao… sao lại như vậy được?”

Hắn thì thào, ánh mắt hoảng hốt không dám tin.

Solo được giao nhiệm vụ bảo vệ bên cạnh hắn chứng tỏ Solo rất mạnh, vậy mà gã không thể chịu nổi một đòn của Dương Thanh.

Rốt cuộc Dương Thanh mạnh tới cỡ nào?

Vũ Văn Bân đã cảnh cáo hắn từ trước, không được coi thường Dương Thanh.
Nếu không thể nắm chắc phần thắng thì đừng động tới Dương Thanh.

Bây giờ vệ sĩ mạnh nhất của hắn đã bị Dương Thanh tiêu diệt.

Nếu hôm nay Dương Thanh không chết, chỉ e nhà họ Mạnh sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Mặc dù Dương Thanh đứa con bị gia tộc Vũ Văn bỏ rơi nhưng trong người vẫn mang huyết thống của bọn họ.
Nếu gia tộc Vũ Văn biết được chuyện này, chắc chắn nhà họ Mạnh sẽ bị hủy hoại.

Vậy nên Dương Thanh bắt buộc phải chết!

“Cậu không giết được tôi!”

Mạnh Huy bình tĩnh trở lại.

Như vậy đã đủ chứng minh, hắn là một nhân tài, xứng được gọi là cậu chủ của nhà họ Mạnh.

Chỉ tiếc đối thủ của hắn lại là Dương Thanh!

“Vậy sao?”

Dương Thanh cười lạnh hỏi, cất bước đi tới chỗ Mạnh Huy.

“Không muốn vợ cậu chết thì đứng lại cho tôi!”

Mạnh Huy vội vàng hét lớn.
Hắn biết Dương Thanh muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Nghe vậy, anh lập tức dừng bước, vẻ mặt dần trở nên dữ tợn.

“Chỉ với câu nói này, hôm nay anh nhất định phải chết!”

Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Ha ha!”

Mạnh Huy điên cuồng cười lớn: “Tôi phải nói câu này với cậu mới đúng!”

“Cậu tưởng tôi dám dụ cậu đến nhà họ Mạnh mà không có chuẩn bị gì khác sao?”

“Có lẽ bây giờ vợ cậu đã rơi vào tay người của tôi rồi.

Chỉ cần cậu dám tiến lên một bước, vợ cậu sẽ phải chết!”

Mạnh Huy nhe răng cười.
Hắn trời sinh đa nghi, dù tự tin tới đâu cũng không dám chủ quan với những việc liên quan đến sự tồn vong của cả gia tộc.

Để giải quyết Dương Thanh, hắn đã điều tra tất cả thông tin liên quan tới anh.

Hắn dám chắc chỉ cần dùng Tần Thanh Tâm để uy hiếp, Dương Thanh sẽ phải thỏa hiệp.

“Vậy sao? Anh đã tự tin như vậy, tôi cũng muốn xem thử người có anh có bắt được vợ tôi không?”, Dương Thanh châm chọc nói.

“Xem ra cậu không tin! Tôi sẽ bắt cậu phải cam tâm chịu thua!”

Mạnh Huy cười nói, lấy điện thoại gọi video.

Chẳng mấy chốc video trò chuyện đã được kết nối.
Hắn trực tiếp giơ màn hình ra cho Dương Thanh nhìn: “Thấy không? Vợ của cậu đang bị người của tôi bắt đấy!”

“Anh Thanh yên tâm.
Giang Hải đã có em, không ai có thể làm hại người nhà của anh!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Một chàng trai cường tráng xuất hiện trong video, chính là người anh em cùng rời khỏi biên giới phía Bắc với Dương Thanh, Mã Siêu.

Mạnh Huy vừa rồi còn ngông cuồng ngạo nghễ, sau khi nghe thấy giọng của Mã Siêu, nụ cười trên mặt hắn lập tức cứng đờ.

“Mày là ai? Người của tao đâu?”

Mạnh Huy vội vàng gào lên với màn hình điện thoại.

“Ngu ngốc!”

Mã Siêu chỉ đáp lại hai chữ rồi cúp máy.

Dương Thanh biết Mạnh Huy cố tình khiêu khích để anh tự chui đầu vào lưới.
Đương nhiên anh phải bảo đảm an toàn cho người nhà trước khi rời khỏi Giang Hải.

Mã Siêu đang bận huấn luyện vệ sĩ ở nhà họ Quan đã sớm dẫn người tới bảo vệ Tần Thanh Tâm, Tần Y và Tiêu Tiêu.

Nhờ có nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả trông coi, toàn bộ Giang Hải vững như thành đồng.
Kẻ nào có thể động tới người nhà của Dương Thanh?

“Bây giờ anh còn nghĩ nhà họ Mạnh ngăn cản được tôi sao?”, Dương Thanh cười lạnh nói.

“Chàng trai trẻ, làm người phải biết khoan dung.
Hôm nay cậu tự ý xông vào nhà họ Mạnh, làm nhiều người bị thương như vậy, nếu bây giờ cậu biết điều rời đi tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Đúng lúc này, cửa biệt thự chính đột nhiên được mở ra, một ông già tóc trắng mặc đồ đen chậm rãi bước tới uy hiếp nhìn Dương Thanh.

Nếu lão còn không chịu ra mặt, chỉ sợ Mạnh Huy sẽ không còn đường sống.

Lão ta chính là Mạnh Hồng Nghiệp, chủ nhà họ Mạnh!

Sau lưng lão ta có hai vệ sĩ vô cùng lợi hại đứng bảo vệ hai bên.

“Ông nội, cháu vô dụng khiến ông phải ra mặt!”

Mạnh Huy vội vàng cúi đầu, áy náy nói.

“Hay cho câu làm người phải biết khoan dung!”

Dương Thanh châm chọc nói: “Tôi và nhà họ Mạnh các người không thù không oán, các người lại giết mẹ vợ tôi.
Bây giờ lại dám lớn tiếng đòi tôi tha cho các người, đây là tư duy chó má gì vậy?”

“Ở tỉnh lỵ nhà họ Mạnh chính là vua! Thả cậu đi là tốt lắm rồi, biết điều đi!”

Mạnh Hồng Nghiệp bình tĩnh nói, dường như thả Dương Thanh chính là sự khoan dung lớn nhất của nhà họ Mạnh.

“Ha ha!”

Dương Thanh cười lớn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mạnh Hồng Nghiệp: “Nếu đã như vậy, không cần thương lượng gì nữa.
Mạnh Huy bắt buộc phải chết!”

“Muốn giết người nhà họ Mạnh ngay trong nhà chúng tôi? Cậu coi nhà họ Mạnh chỉ là đồ trang trí thôi à? Một mình cậu, làm được sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp cau mày giận dữ quát.
Nếu không phải e sợ quan hệ của Dương Thanh và gia tộc Vũ Văn, lão ta đã cho người ra tay với anh từ lâu rồi.

“Cậu ấy không đủ, vậy tính cả nhà họ Trần của Châu Thành chúng tôi thì sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng vang vọng toàn bộ nhà họ Mạnh.

Một ông lão tóc bạc cất bước đi tới.

Sau lưng lão ta có hơn mấy chục cao thủ đi theo.

“Còn có nhà họ Quan của Giang Hải chúng tôi nữa!”

Ngay sau đó, một chàng trai trẻ tuổi dẫn theo mấy chục cao thủ đi tới.

“Cả Tòa Thành Vương Giả của Giang Hải!”

Đi sau Trần Hưng Hải và Quan Tuyết Tùng là Vương Cường.

Giờ phút này, toàn bộ nhà họ Mạnh đều bị cao thủ tới từ Giang Hải và Châu Thành chiếm đóng.

Thoắt cái, gương mặt đầy nếp nhăn của Mạnh Hồng Nghiệp méo xệch.

- ————

Chương 300: 300: Đến Vì Cậu Ta

Nhà họ Mạnh làm mưa làm gió ở tỉnh lỵ bao nhiêu năm nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Nếu là một gia tộc có thực lực tương đương khác thì còn hiểu được.

Đằng này toàn là các gia tộc nhỏ bé kém xa nhà họ Mạnh.

“Chỉ dựa vào các người cũng dám đến gây sự với nhà họ Mạnh sao?”, Mạnh Hồng Nghiệp lạnh giọng quát.

Lão ta nhìn chằm chằm Trần Hưng Hải, híp mắt nói: “Ông thực sự cho rằng nhà họ Trần nắm giữ Châu Thành là có thể đối địch với nhà họ Mạnh à?”

“Cả nhà họ Quan các người nữa, một thằng oắt con cũng dám dẫn người tới khiêu khích nhà họ Mạnh?”

“Các người không sợ không có đường về sao?”

Tuy Mạnh Hồng Nghiệp đã bảy mươi tuổi nhưng khí thế vẫn vô cùng mạnh mẽ, lời nói đanh thép vang dội bên tai mỗi người.

“Ông nội đã truyền vị trí chủ gia tộc cho tôi.
Sau ngày hôm nay tôi chính là chủ nhà họ Quan!”

Trong lòng Quan Tuyết Tùng hơi lung lay nhưng vẫn không hề tỏ ra sợ hãi, lạnh lùng nhìn thẳng về phía Mạnh Hồng Nghiệp.

“Hừ!”

Mạnh Hồng Nghiệp cười lạnh nói: “Ông già nhà họ Quan đúng là giỏi tính toán, bản thân không dám mò tới nhà họ Mạnh nên sai một thằng nhóc tới chết thay!”

“Cậu tưởng lão già kia cho cậu đi xe của ông ta tới nhà họ Mạnh gây sự là vì muốn truyền vị trí chủ gia tộc cho cậu sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp khinh thường châm chọc.

Lão ta nghĩ Quan Chính Sơn chỉ muốn Quan Tuyết Tùng tới chết thay, dù sao thì đây cũng là nhà họ Mạnh, gia tộc có khả

năng diệt sạch nhà họ Quan trong vòng một nốt nhạc.

“Câm miệng!”

Quan Tuyết Tùng cả giận nói: “Chỉ cần nhà họ Mạnh dám chống lại cậu Thanh chính là tìm chết.
Quan Tuyết Tùng cũng sẽ khiến nhà họ Mạnh các người phải trả giá đắt!”

“Người nhà họ Quan đâu!”

“Có!”

“Có kẻ xem thường nhà họ Quan thì phải làm gì?”

“Giết!”

“Nhà họ Mạnh muốn đối phó cậu Thanh thì phải làm gì?”

“Giết!”

“Giết!”

…

Dưới sự dẫn dắt của Quan Tuyết Tùng, hơn hai mươi cao thủ của nhà họ Quan sau lưng anh ta đồng thanh hô vang, rung động cả đất trời.

Thấy vậy, sắc mặt của đám người nhà họ Mạnh đều trở nên khó coi.

Đến cả Trần Hưng Hải cũng phải coi trọng Quan Tuyết Tùng.

Trên đường đi, xe của hai nhà chạm mặt nhau, khi đó lão ta còn tưởng Quan Chính Sơn đích thân tới.
Đến lúc này lão ta mới phát hiện đối phương là cháu trai của Quan Chính Sơn.

Trần Hưng Hải vốn nghĩ Quan Chính Sơn cho Quan Tuyết Tùng tới chỉ để qua mặt Dương Thanh nhưng xem ra, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Ông chủ Mạnh, giao Mạnh Huy ra đi!”

Lúc này, Trần Hưng Hải cũng đứng ra tỏ thái độ.

Lão ta còn đang e sợ thế lực của kẻ địch, thế nhưng thấy Quan Tuyết Tùng cứng rắn như vậy, lão ta cũng không kiêng kị gì

nữa.

“Dám mở miệng đòi người nhà họ Mạnh sao? Ông muốn chết à?”

Mạnh Hồng Nghiệp trợn trừng mắt nhìn Trần Hưng Hải, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

“Giao Mạnh Huy ra đây!”

Nào ngờ Trần Hưng Hải còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Mạnh Hồng Nghiệp thì đã có người lớn tiếng hét.

Chính là ông chủ của Tòa Thành Vương Giả, Vương Cường, hay nói đúng hơn là Vương Cường của Night Light.

Sau khi Dương Thanh giải quyết ông chủ cũ của Tòa Thành Vương Giả, sản nghiệp này đã thuộc về anh.

Còn Vương Cường chỉ là người được anh giao nhiệm vụ quản lý.

Trong số những người có mặt ở đây, Vương Cường là người biết rõ thực lực của Dương Thanh nhất.

Tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng Dương Thanh ném bài giết người đều khiến Vương Cường kinh hãi.

“Mày là cái thá gì mà dám đòi nhà họ Mạnh giao người?”

Mạnh Hồng Nghiệp nổi trận lôi đình.
Bao nhiêu năm qua chưa từng có ai dám lớn gan làm càn như vậy trước mặt lão ta.

Vậy mà hôm nay lại xuất hiện mấy người liên tiếp, còn lớn tiếng đòi người ngay tại nhà họ Mạnh.

Nếu không giết sạch tất cả bọn họ, lão ta thề không làm người nữa.

“Ông chủ Mạnh, ông không cần uy hiếp tôi đâu.
Tôi đã dám đến thì sẽ không quan tâm sống chết!”

Vương Cường bình tĩnh đáp: “Cho dù thực sự phải bỏ mạng ở đây cũng chẳng sao.
Được hi sinh vì cậu Thanh là vinh hạnh của tôi!”

“Được! Được! Tốt lắm! Các người đã muốn chết như vậy, tôi sẽ thỏa mãn ước nguyện của các người!”

Mạnh Hồng Nghiệp đã tức giận tột cùng, hét ầm lên: “Ra hết đây!”

Lão ta vừa dứt lời, mấy chục cao thủ áo đen chạy vọt ra từ bốn phương tám hướng.

Thoáng chốc, đám người Dương Thanh đã bị bao vây ở giữa.

Chẳng biết từ lúc nào, một bóng người màu đen lặng lẽ xuất hiện ở sau lưng Mạnh Hồng Nghiệp.

Người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, đeo mặt nạ quỷ, tay cầm một thanh kiếm Nhật.

Cứ như ông ta vẫn luôn đứng ở đó!

Những người áo đen đang bao vây đám người Dương Thanh cũng có thực lực không hề tầm thường.

“Bây giờ nếu các người biết điều rút lui, tôi sẽ coi như chưa từng có gì xảy ra.
Nếu không…”

Mạnh Hồng Nghiệp không nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu ý của lão ta.

“Nếu không thì sao?”

Dương Thanh đột nhiên khiêu khích hỏi.

Nãy giờ Dương Thanh không hề lên tiếng là vì muốn quan sát nhà họ Trần, nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả sẽ làm gì.

Hiện giờ anh đã biết đáp án, cũng rất hài lòng với bọn họ.

Những người này vì anh mà đến, đương nhiên không thể khiến bọn họ thất vọng.

“Tất cả đều có thể rời đi, trừ cậu không được! Tôi sẽ cho cậu biết hậu quả của việc khiêu khích nhà họ Mạnh nghiêm trọng đến mức nào!”, Mạnh Hồng Nghiệp híp mắt nói.

“Tôi không thích giết người! Nhưng nếu ông đã cố tình chọc giận, tôi không ngại khiến nhà họ Mạnh máu chảy thành sông!”

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Oan có đầu nợ có chủ.
Mạnh Huy giết mẹ vợ tôi, hôm nay tôi chỉ muốn đưa hắn ta đi!”

“Nhà họ Mạnh hãy giao người ra!”

“Nhà họ Mạnh hãy giao người ra!”

“Nhà họ Mạnh hãy giao người ra!”

Cả Trần Hưng Hải, Quan Tuyết Tùng và Vương Cường đều đồng thanh hét lên.

Các cao thủ đứng sau họ cũng nhao nhao lên tiếng: “Nhà họ Mạnh, giao người ra đi!”

Toàn bộ khu nhà họ Mạnh đều văng vẳng câu nói này.

Đám người nhà họ Mạnh vô cùng giận dữ.

Nhất là Mạnh Huy, mặt mày tái mét.
Hắn vốn tưởng một mình Dương Thanh hoàn toàn không có sức uy hiếp mà chưa từng nghĩ tới tình huống hiện giờ.

Chủ của ba thế lực to lớn cùng tìm tới nhà họ Mạnh, đòi dẫn hắn đi!

Đây là sự sỉ nhục to lớn đối với Mạnh Huy.

“Các người thật mạnh miệng!”

Mạnh Hồng Nghiệp cả giận nói: “Đến nhà họ Mạnh đòi dẫn cháu trai của tôi đi sao? Quá ngông cuồng!”

“Ông chủ Mạnh nói chuyện thật buồn cười! Có thể bao che cho cháu ông giết người nhưng không cho người khác dẫn hắn ta đi sao?”

Dương Thanh cười lạnh nói: “Bây giờ chúng tôi tới đòi người lại thành chúng tôi sai à?”

“Mẹ vợ cậu là cái thá gì? Chẳng qua chỉ là một mụ đàn bà quê mùa thấp kém, có thể đánh đồng với cháu trai của tôi sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng đáp: “Tôi cũng muốn xem thử, cậu dẫn cháu tôi ra khỏi nhà họ Mạnh bằng cách nào?”

Mạnh Hồng Nghiệp không hề sợ hãi.
Nếu không vì kiêng kị quan hệ của Dương Thanh và gia tộc Vũ Văn, lão ta sẽ không nhẫn nhịn tới tận bây giờ.

“Ông chủ Mạnh, lâu rồi không gặp!”

Đúng lúc này, một giọng nói hào sảng bỗng nhiên vang lên.

Tất cả đều nhìn sang nơi phát ra tiếng nói.

“Ông chủ Hàn!”

Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng hỏi: “Không biết ông chủ Hàn đột ngột tới thăm nhà họ Mạnh là vì chuyện gì?”

Từ trước tới nay nhà họ Hàn và nhà họ Mạnh chưa từng qua lại.
Nhà họ Hàn bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Anh Thanh!”

Chợt một giọng nữ ngọt ngào vang lên.
Hàn Phi Phi mỉm cười dịu dàng nhìn Dương Thanh.

Hàn Khiếu Thiên cũng nhìn anh cười hỏi: “Ân nhân tới tỉnh lỵ sao không báo cho lão già này một tiếng? Nếu cậu không gây ra náo loạn lớn như vậy, tôi cũng không biết cậu tới đâu”.

Dương Thanh bình thản đáp: “Hôm nay tôi tới đây để xử lý việc riêng, không dám làm phiền ông chủ Hàn”.

Hàn Khiếu Thiên giả vờ tức giận: “Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, sao lại nói là làm phiền?”

Thấy Hàn Khiếu Thiên và Dương Thanh trò chuyện vui vẻ, sắc mặt của Mạnh Hồng Nghiệp lập tức trở nên khó coi: “Hàn Khiếu Thiên, ông cũng đến vì cậu ta sao?”

- ————

.

Chương 301: 301: Tự Mình Ra Tay

Hàn Khiếu Thiên cười híp mắt nhìn Mạnh Hồng Nghiệp.

Ông cụ cố tình nói Dương Thanh là ân nhân cứu mạng của mình để thể hiện thái độ.

“Ông chủ Mạnh, mong ông nể tình tôi giao người ra đi!”

Hàn Khiếu Thiên nói.

Giọng điệu của ông cụ vô cùng khách khí nhưng nội dung lại muốn Mạnh Hồng Nghiệp giao cháu trai mình ra.

Tất cả mọi người trong nhà họ Mạnh đều cảm thấy mình đang nằm mơ.

Rốt cuộc chàng trai trẻ tên Dương Thanh này có lai lịch gì?

Đầu tiên là chủ các gia tộc đứng đầu Giang Hải và Châu Thành đích thân dẫn người tới, bây giờ đến cả Hàn Khiếu Thiên có địa vị ngang bằng với Mạnh Hồng Nghiệp cũng ra mặt nói giúp cho Dương Thanh.

Mạnh Huy vốn đang khinh thường nghĩ, kể cả chủ của các gia tộc đứng đầu Giang Hải và Châu Thành bắt tay nhau cũng không phải là đối thủ của nhà họ Mạnh.

Nhưng hiện giờ Hàn Khiếu Thiên cũng tìm tới.
Hắn mới giật mình nhận ra bản thân đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Dương Thanh.

“Hàn Khiếu Thiên, tôi không biết ông có quan hệ gì với cậu ta, cũng không muốn biết.
Nhưng nơi này là nhà họ Mạnh!”

Mạnh Hồng Nghiệp tức giận nói: “Nếu để cậu ta dẫn cháu trai của tôi đi, sau này mọi người sẽ nhìn nhà họ Mạnh như thế nào?”

“Hôm nay ông dám dẫn người tới nhà họ Mạnh, chẳng lẽ ông không sợ tôi cũng dẫn người tới náo loạn nhà họ Hàn các ông sao?”

“Tôi khuyên ông tốt nhất đừng manh động.
Vì một thằng con rơi như cậu ta không đáng đâu!”

“Đương nhiên nếu ông thật sự muốn gây sự với nhà họ Mạnh, chúng tôi sẵn sàng nghênh đón!”

Giờ phút này, khí thế của Mạnh Hồng Nghiệp cực kỳ mạnh mẽ, không chịu nhường dù chỉ một bước.

Ánh mắt của Hàn Khiếu Thiên dần lạnh xuống: “Mạnh Hồng Nghiệp, ông đang uy hiếp tôi sao?”

“Ông muốn nghĩ là uy hiếp cũng được, không quan trọng!”

Mạnh Hồng Nghiệp lạnh giọng nói.

Hàn Khiếu Thiên không biết gì về thân phận của Dương Thanh, cũng chưa từng nghe nói anh là người rất quý trọng tình nghĩa.
Ông cụ chỉ biết Dương Thanh đã cứu mình thì chính là ân nhân cứu mạng của mình.

“Nếu ông muốn trở mặt, tôi không ngại đấu!”

Hàn Khiếu Thiên không chút do dự đáp lại.

Dứt lời, ông cụ gọi điện thoại ngay trước mặt mọi người: “Ra lệnh mọi người lập tức chuyển sang trạng thái khẩn cấp, sẵn sàng chiến đấu theo lệnh của tôi!”

Hàn Khiếu Thiên từng là chiến sĩ của biên giới phía Bắc, dù đã giải ngũ từ lâu, những gai góc trên người cũng bị mài mòn theo năm tháng nhưng giờ đây lại sẵn sàng chiến đấu vì Dương Thanh!

Vừa rồi Mạnh Hồng Nghiệp chỉ vì sĩ diện mới thuận miệng khiêu khích vài câu, không ngờ Hàn Khiếu Thiên lại dứt khoát như vậy, nói chiến liền chiến.

Điều này khiến lão ta cảm thấy áp lực đè nặng trên người.
Tỉnh lỵ có ba gia tộc đứng đầu, nhà họ Hàn, nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh.

Dù là hai gia tộc nào trong số đó trở mặt với nhau, gia tộc còn lại sẽ trở thành ngư ông đắc lợi.

Vậy nên suốt bao năm nay ba gia tộc vẫn luôn kìm kẹp lẫn nhau, tuy không ngừng âm thầm tranh đấu nhưng ngoài mặt vẫn giữ hòa bình.

Đây là lần đầu tiên trực tiếp trở mặt!

Không chỉ Mạnh Hồng Nghiệp, toàn bộ người nhà họ Mạnh đều nghĩ mình đang bị ảo giác.

Ra mặt nói giúp chàng trai trẻ kia chưa đủ, còn vì cậu ta mà sẵn sàng khai chiến sao?

Trần Hưng Hải giật mình kinh hãi.
Lão ta biết rất rõ quan hệ giữa Hàn Khiếu Thiên và Dương Thanh chỉ vẻn vẹn là một lần cứu mạng.

Không ngờ Hàn Khiếu Thiên có thể khai chiến với nhà họ Mạnh để bảo vệ Dương Thanh.

Đám người nhà họ Mạnh nín thinh không ai dám lên tiếng.

“Hàn Khiếu Thiên, ông thực sự muốn khai chiến sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp nghiến răng hỏi, giọng điệu không còn ngạo nghễ như vừa rồi.

“Bây giờ không phải tôi muốn khai chiến, mà là ông!”

Hàn Khiếu Thiên cứng rắn nói: “Cháu ông giết mẹ vợ của Dương Thanh.
Cậu ấy chỉ muốn báo thù, còn ông lại ỷ thế hiếp người, cố tình bao che tội lỗi của cháu trai!”

“Dương Thanh là ân nhân cứu mạng của tôi, đương nhiên tôi phải giúp cậu ấy!”

“Chỉ cần ông chịu giao người ra, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây!”

Rõ ràng Hàn Khiếu Thiên cũng không hi vọng hai gia tộc trở mặt thành thù.
Dù là nhà họ Hàn hay nhà họ Mạnh đều không thể hứng chịu hậu quả sau đó.

Nhưng nếu nhà họ Mạnh kiên quyết không chịu giao người, ông cụ cũng không sợ chiến một trận.

Dương Thanh chưa từng muốn liên lụy tới nhà họ Hàn.
Những lời Hàn Khiếu Thiên vừa nói khiến anh vô cùng cảm động.

“Anh Thanh yên tâm, có ông nội em ở đây, không ai dám làm gì anh đâu!”

Hàn Phi Phi cười nói, dường như không hề ý thức được nhà họ Hàn sẽ chịu ảnh hưởng lớn như thế nào nếu hai nhà trở mặt.

Dương Thanh mỉm cười nhìn Mạnh Hồng Nghiệp: “Ông chủ Mạnh, oan có đầu nợ có chủ, làm sai thì phải chịu tội.
Hy vọng ông hãy suy nghĩ cho kĩ!”

Anh vốn định hủy diệt nhà họ Mạnh là xong chuyện, không ngờ lại kéo theo nhiều thế lực bị liên lụy như vậy.

Nếu anh còn ra tay chỉ e sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Những năm chinh chiến sa trường, anh đã đắc tội với quá nhiều thế lực ở nước ngoài.

Tin tức anh rời khỏi biên giới phía Bắc vẫn chưa bị lộ ra ngoài.
Nhưng lỡ như bị các thế lực nước ngoài phát hiện ra, chỉ sợ những người bên cạnh anh đều sẽ gặp nguy hiểm.

Không chỉ như vậy, biên giới phía Bắc cũng sẽ gặp phải nguy cơ to lớn.

Đây cũng là lí do anh lựa chọn bắt đầu ở Giang Hải.

Nếu không phải vì đất nước và người nhà, anh đã chạy thẳng tới Yến Đô san bằng gia tộc Vũ Văn rồi.
Đối với anh chuyện này chẳng có gì khó khăn.

Cho dù anh muốn hủy diệt nhà họ Mạnh cũng không thể lộ liễu như vậy được.

Mạnh Hồng Nghiệp im lặng, tỏ ra hơi do dự.

Mạnh Huy bắt đầu sợ hãi, hắn biết nếu mình bị giao ra sẽ gặp phải chuyện gì.

“Ông nội, bọn họ đến để hạ bệ nhà họ Mạnh đó.
Nếu chúng ta thỏa hiệp, sau khi bị truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười của cả tỉnh lỵ!”

Mạnh Huy lo lắng thuyết phục: “Bọn họ đã muốn trở mặt, chúng ta cứ nghênh tiếp là được! Chỉ mấy gia tộc tép riu của Châu Thành và Giang Hải, đâu có gì phải sợ?”

“Còn nhà họ Hàn, cháu không tin bọn họ thực sự dám khai chiến với chúng ta.
Kể cả là thật cũng chưa biết ai thắng ai thua đâu!”

“Ông nội, nhà họ Mạnh chúng ta không phải sợ ai hết.
Bọn họ dám khiêu chiến thì cứ chiến đi!”

Mạnh Huy sốt ruột thúc giục Mạnh Hồng Nghiệp khai chiến.

Nhưng cả nhà họ Mạnh cũng chỉ có một mình hắn nghĩ vậy, đám người còn lại không ai dám lên tiếng.

Bọn họ không phải kẻ ngốc.
Một khi khai chiến với nhà họ Hàn, cho dù phần thắng thuộc về bọn họ cũng là thắng trong thê thảm.

Đến lúc đó sẽ tổn hại rất nghiêm trọng đến cả lợi ích của nhà họ Mạnh và của mỗi người bọn họ.

“Chẳng lẽ ông cũng sợ nhà họ Hàn sao? Sự kiêu ngạo của nhà họ Mạnh chúng ta đâu mất rồi?”, Mạnh Huy nói không ngừng nghỉ.

“Láo xược!”

Mạnh Hồng Nghiệp giơ tay tát mạnh vào mặt hắn, giận dữ hét lên: “Còn không phải do chuyện ngu xuẩn mày làm ra à?”

“Xem ra mấy năm nay tao nuông chiều mày quá nên mày mới kiêu căng cuồng vọng như vậy!”

“Từ hôm nay trở đi, tao sẽ tước hết mọi quyền lời của mày, cấm túc một năm không được ra khỏi cửa nửa bước!”

Cuối cùng Mạnh Hồng Nghiệp vẫn quyết tâm bảo vệ Mạnh Huy.

Hắn là đứa cháu lão ta cực kỳ xem trọng.
Nhưng so với tương lai của cả gia tộc, Mạnh Huy không thể sánh bằng.

Mạnh Huy có chết thì sau này cũng sẽ có một cậu chủ nhà họ Mạnh thứ hai xuất hiện.

Nhưng nếu lão ta thực sự giao Mạnh Huy cho Dương Thanh, đây sẽ là nỗi ô nhục của nhà họ Mạnh, chỉ sợ các thế lực phụ thuộc bọn họ cũng sẽ phản bội.

“Cảm ơn ông nội! Cháu xin hứa trong một năm này sẽ không bước ra khỏi cửa nửa bước!”

Mạnh Huy sửng sốt hồi lâu mới sung sướng reo lên.

“Mạnh Hồng Nghiệp, ông chắc chắn lựa chọn như vậy sao?”, Hàn Khiếu Thiên sa sầm mặt.

“Hàn Khiếu Thiên, các người đừng hòng lấy mạng cháu của tôi!”

Mạnh Hồng Nghiệp bình tĩnh nói: “Còn về sai lầm của nó, tôi có thể bảo nó xin lỗi.
Nhà họ Mạnh cũng sẽ bồi thường thỏa đáng”.

“Xin lỗi? Bồi thường?”

Dương Thanh lắc đầu châm chọc, bỗng nhiên nhấc chân đi về phía Mạnh Huy, vừa đi vừa nói: “Đã vậy tôi đành phải tự mình ra tay!”

- ————

.

Chương 302: 302: Cao Thủ Trấn Giữ

Dương Thanh thực sự tức giận, anh vốn dĩ muốn tiêu diệt nhà họ Mạnh nhưng vì một số nguyên nhân nên anh vẫn lựa chọn tha cho nhà họ Mạnh một con đường sống.

Nhưng không ngờ nhà họ Mạnh lại không biết điều như vậy.

Nếu đã vậy thì ít nhất anh phải khiến cho Mạnh Huy phải trả giá đắt, đúng không?

“Dương Thanh, đừng xốc nổi!”

Hàn Khiếu Thiên bước nhanh lên phía trước giữ chặt Dương Thanh lại, đưa mắt ra hiệu với anh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười lắc đầu nói: “Ông chủ Hàn, tôi rất biết ơn vì hôm nay ông có thể đến đây.
Những chuyện còn lại ông hãy giao cho tôi xử lý!”

“Anh Thanh, như vậy sao được chứ? Anh là người có ơn cứu mạng ông nội, cho nên sao em và ông nội có thể nhìn anh đi vào chỗ chết được chứ?”, Hàn Phi Phi cũng lo lắng, bước nhanh lên trước nói.

Theo như Hàn Khiếu Thiên và Hàn Phi Phi thấy thì hành động của Dương Thanh chẳng khác nào đi nộp mạng.

Bọn họ đều là những nhà giàu hàng đầu tỉnh lỵ, đương nhiên biết rõ nhà họ Mạnh mạnh đến cỡ nào.

Cao thủ mặc áo choàng đen đứng sau lưng Mạnh Hồng Nghiệp rõ ràng không phải là kẻ hiền lành gì.
Từ đầu đến cuối ông ta đều đứng sau lưng Mạnh Hồng Nghiệp, chỉ cần Mạnh Hồng Nghiệp ra lệnh, đối phương sẽ giết Dương Thanh ngay lập tức.

Không chỉ mình cao thủ áo đen kia mà còn có mấy chục cao thủ khác của nhà họ Mạnh đứng quanh, lúc này cũng đang nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Trong tình huống nguy hiểm như vậy, sao Dương Thanh có thể đụng đến Mạnh Huy được?

Lúc này Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng nhìn Dương Thanh nói: "Cậu nhóc, đừng được nước làm tới, tôi bảo Mạnh Huy xin lỗi cậu hơn nữa còn bồi thường cho cậu năm mươi triệu đã là nể mặt cậu lắm rồi!"

"Tôi cũng có nghe sơ qua về việc của mẹ vợ cậu.
Bà ta chẳng qua chỉ là một người đàn bà chua ngoa, đanh đá, chắc hẳn bà ta cũng thường xuyên bắt nạt cậu nhỉ?"

"Bà ta vốn đáng chết, bây giờ bị Mạnh Huy giết chết cũng coi như giúp cậu xả giận rồi".

Mạnh Hồng Nghiệp rất hiểu rõ về Châu Ngọc Thúy, ngay cả việc bà ta thường xuyên bắt nạt Dương Thanh, lão ta cũng rõ như lòng bàn tay.

Lão ta vừa nói xong thì nhìn Mạnh Huy nói: "Mau xin lỗi!"

Mạnh Huy sao dám cãi lời? Hắn vội vàng nhìn Dương Thanh nói: "Dương Thanh, xin lỗi tôi không nên giết mẹ vợ của cậu!"

Nghe có vẻ như hắn đang nói lời xin lỗi nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ xem thường.

"Ha ha, đây chính là thành ý của nhà họ Mạnh các người à?"

Dương Thanh cười khẩy: "Ông chủ Mạnh, nếu ông muốn giải quyết theo cách này thì làm như thế này đi, ông giao Mạnh Huy ra đây, tôi sẽ xin lỗi ông, sẵn tiện đền cho ông một trăm triệu luôn, ông thấy thế nào?"

"Hỗn láo!"

Mạnh Hồng Nghiệp giận dữ nói: "Một mụ đàn bà nhà quê đanh đá có tư cách gì mà so sánh với dòng chính của nhà họ Mạnh chúng tôi?"

"Mạnh Huy đã xin lỗi rồi, còn về bồi thường, đền cho cậu một trăm triệu là giới hạn của tôi rồi!"

Hàn Khiếu Thiên nghe vậy cũng nổi giận: "Mạnh Hồng Nghiệp, ông thực sự cho rằng tiền có thể đổi được mạng người sao? Nếu ông muốn làm như vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!"

“Phi Phi, thông báo cho tất cả mọi người biết, bắt đầu từ bây giờ nhà họ Hàn chính thức khai chiến với nhà họ Mạnh!”

Hàn Phi Phi lập tức trả lời: “Dạ!”

Cô ta vừa nói xong lập tức gọi điện thoại: “Ông chủ ra lệnh, nhà họ Hàn chính thức khai chiến với nhà họ Mạnh!”

Ai cũng không ngờ Hàn Khiếu Thiên lại hung hăng như vậy, nói khai chiến là lập tức khai chiến.

Rõ ràng Mạnh Hồng Nghiệp cũng bất ngờ nhưng việc đã đến nước này lão ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nếu lúc này lão ta nhịn nhục thì từ đây về sau, nhà họ Mạnh sẽ không thể ngẩng đầu trước mặt nhà họ Hàn được.

“Lão già, nếu ông muốn khai chiến vậy nhà họ Mạnh sẽ tiếp tới cùng!”

Mạnh Hồng Nghiệp giận dữ nói: “Dặn dò mọi người, chuẩn bị tiếp chiến!”

“Dạ!”

Nhà họ Mạnh cũng bắt đầu chuẩn bị.

Thoáng chốc, bên trong trang viên rộng lớn của nhà họ Mạnh rơi vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

Đương nhiên, cái gọi là khai chiến không phải chỉ là ẩu đả, mà là sự giao chiến về mọi mặt giữa hai dòng tộc lớn.

Nhà họ Hàn và nhà họ Mạnh đều có sản nghiệp khổng lồ ở tỉnh lỵ.

Một khi khai chiến thì toàn bộ thị trường của tỉnh lỵ sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

Dương Thanh ảo não lắc đầu.
Anh thực sự không ngờ Hàn Khiếu Thiên sẽ ra mặt vì anh, càng không ngờ Hàn Khiếu Thiên lại vì anh mà khai chiến với nhà họ Mạnh.

Anh cảm nhận được tính cách có ơn phải trả của đàn ông biên giới phía Bắc từ trên người Hàn Khiếu Thiên.

E là anh có nói thêm nữa, Hàn Khiếu Thiên cũng sẽ không đổi ý.

“Nhà họ Trần ở Châu Thành khai chiến với nhà họ Mạnh!”

“Nhà họ Quan ở Giang Hải khai chiến với nhà họ Mạnh!”. Truyện Xuyên Nhanh

“Tòa Thành Vương Giả ở Giang Hải khai chiến với nhà họ Mạnh!”

Sau khi Hàn Khiếu Thiên nói xong, tiếp lời ông cụ là Trần Hưng Hải và Quan Tuyết Tùng, còn có Vương Cường cũng lần lượt nói theo, đồng thời bọn họ còn gọi điện thoại thông báo chuyện này.

Lần đầu tiên Mạnh Hồng Nghiệp cảm thấy bực bội như vậy. Lão ta bị các gia tộc của Châu Thành và Giang Hải tới tận nhà áp bức, thậm chí là khai chiến!

“Nếu đã khai chiến vậy các người cũng đừng hòng bước ra khỏi cửa nhà họ Mạnh!”

Dù sao Mạnh Hồng Nghiệp cũng là người nắm quyền của một trong ba gia tộc lớn nhất ở tỉnh lỵ, nếu mọi người đã hoàn toàn trở mặt vậy thì tuyệt đối không nên cho kẻ thù có cơ hội.

Lão ta lập tức hành động!

“Tất cả mọi người nghe lệnh, hãy khiến cho tất cả những người không thuộc về nhà họ Mạnh ở lại đây mãi mãi!”

Mạnh Hồng Nghiệp phất tay ra lệnh, mấy mươi cao thủ áo đen lập tức xông tới đám người Dương Thanh.

“Đánh!”

“Đánh!”

…

Hàn Khiếu Thiên cũng không đến một mình, ông cụ dẫn theo một số cao thủ hàng đầu của gia tộc.

Tất cả các cao thủ của nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả được huấn luyện đặc biệt ở nhà họ Quan cũng theo đến đây.

Còn Trần Hưng Hải cũng dẫn theo cao thủ của gia tộc đến.

Tuy nơi này là nhà họ Mạnh nhưng xét về số lượng cao thủ, mấy gia tộc lớn bắt tay với nhau thì cũng không ít hơn nhà họ Mạnh.

Cuộc chiến của hai bên nổ ra trong nháy mắt!

Dương Thanh không nói lời nào nhưng trong lòng anh đã ghi nhớ kỹ ân tình của những người này.

“Dương Thanh, đây là Quỷ Nha - cao thủ mạnh nhất của nhà họ Hàn, cậu ta sẽ bảo vệ cậu!”

Hàn Khiếu Thiên bỗng lên tiếng, đồng thời dặn dò người trung niên bên cạnh: “Bảo vệ cậu ấy an toàn!”

Quỷ Nha thờ ơ nhìn Dương Thanh rồi gật đầu nói: “Tôi còn bảo vệ ông chủ Hàn, cậu đừng rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi bảo đảm cậu sẽ an toàn!”

Dương Thanh cũng không để ý đến thái độ kiêu ngạo của Quỷ Nha.

Dương Thanh cảm nhận được luồng khí thế mạnh mẽ từ trên người Quỷ Nha.

Là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Hàn, chắc chắn không đơn giản, cho nên ông ta kiêu ngạo là chuyện bình thường.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Ông hãy bảo vệ an toàn cho ông chủ Hàn và Phi Phi, không cần lo lắng cho tôi!”

Dương Thanh nói xong liền xoay người đi về phía Mạnh Huy.

“Hả?”

Quỷ Nha cau mày, không vui nói: “Cậu nhóc, cậu đừng không biết điều, người đàn ông bên cạnh Mạnh Hồng Nghiệp kia rất mạnh, ngay cả tôi cũng không dám nói chắc sẽ thắng ông ta. Lúc này mà cậu qua đó thì chỉ có con đường chết!”

“Dương Thanh, mau trở lại!”, Hàn Khiếu Thiên sốt ruột hét lớn lên.

Hàn Phi Phi cũng cuống cuồng hét lên bảo Dương Thanh trở lại.

Chỉ là với thực lực của Dương Thanh, sao anh có thể sợ cao thủ ở tỉnh lỵ nhỏ nhoi này chứ?

“Hắc Bào, giết thằng nhóc kia cho tôi!”

Mạnh Hồng Nghiệp cũng nhìn thấy Dương Thanh đang đi về phía Mạnh Huy.

“Dạ!”

Cao thủ mặc áo khoác đen sau lưng lão ta lạnh lùng xông về phía Dương Thanh.

“Nguy rồi!”

Hàn Khiếu Thiên nhất thời cuống lên vội nói: “Quỷ Nha, mau đi cứu Dương Thanh!”

Quỷ Nha vội vã xông ra ngoài, đồng thời hét lớn: “Hắc Bào, đối thủ của ông là tôi!”

Ông ta muốn cứu Dương Thanh nhưng đã muộn.

Bởi vì lúc này, Hắc Bào đã rút kiếm ra vọt tới trước mặt Dương Thanh.

Trong giới nhà giàu ở tỉnh lỵ thường truyền miệng nhau câu nói: “Hắc Bào rút kiếm, máu chảy thành sông!”

Ba gia tộc lớn nhất tỉnh lỵ là nhà họ Mạnh, nhà họ Hàn và nhà họ Ninh đều có cao thủ trấn giữ, mà Hắc Bào chính là cao thủ trấn giữ của nhà họ Mạnh, cũng là một cao thủ bí ẩn nhất trong ba gia tộc lớn này.

Lúc này ông ta lại rút kiếm đánh Dương Thanh, không cần nói cũng biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Lúc này Mạnh Huy đứng bên cạnh Mạnh Hồng Nghiệp vẻ mặt khoái trá, cười như điên nói: “Một đứa con rơi mà cũng dám đấu với tao à?”

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Hắc Bào vung kiếm chém xuống người Dương Thanh mà Dương Thanh chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Ha ha, thằng nhóc này sợ đến không dám nhúc nhích rồi!”

“Hắc Bào đã ra tay chắc chắn chỉ có con đường chết!”

“Đây chính là hậu quả của việc khiêu khích nhà họ Mạnh!”

Người của nhà họ Mạnh đều cười điên cuồng như thể đã nhìn thấy cảnh tượng Dương Thanh bị giết chết bởi nhát kiếm này.

“Dương Thanh!”

Hàn Khiếu Thiên nhất thời tức giận hét lên.

“Anh Thanh!”

Hai mắt Hàn Phi Phi đỏ hoe, cũng hét lên theo.

“Cậu Thanh!”

Trần Hưng Hải, Quan Tuyết Tùng cùng với Vương Cường cũng nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ đều gào lên.

Hôm nay bọn họ đến đây là vì Dương Thanh, nếu Dương Thanh bị giết bọn họ cũng sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Nhưng khi mà tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thanh nhất định sẽ chết thì anh bỗng vươn tay ra.

“Bốp!”

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ thì Dương Thanh đã chộp lấy cổ tay đang cầm kiếm của Hắc Bào, thờ ơ nói: “Dám múa kiếm trước mặt tôi, ông xứng sao?”

“Bịch!”

Dương Thanh vừa dứt lời liền đá một cước trúng ngay bụng dưới của Hắc Bào.

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, cao thủ trấn giữ nhà họ Mạnh bay ra ngoài hơn mười mét như một trái banh, tông mạnh vào một cây cổ thụ cao ngất.

Mà kiếm trong tay ông ta cũng “keng” một tiếng, rơi xuống đất.

“Đây là chỗ dựa của nhà họ Mạnh các người sao?”

Dương Thanh quay đầu lại khinh khỉnh nhìn Mạnh Hồng Nghiệp hỏi.

- ————

Chương 303: 303: Thi Thể Ở Đâu

Cảnh tượng này đã gây ra cú sốc cực mạnh đến thần kinh của mọi người có mặt ở đó.

Nhất là người nhà họ Mạnh, bọn họ đều sững sờ.

“Đây chính là chỗ dựa của nhà họ Mạnh các người sao?”

Câu nói này của Dương Thanh cứ vang lên trong đầu bọn họ hết lần này đến lần khác.

Không chỉ là người của nhà họ Mạnh, mà còn có người của nhà họ Trần, nhà họ Quan cùng với Tòa Thành Vương Giả, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng.

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng sững sờ.

“Hắc Bào rút kiếm, máu chảy thành sông? Xì, Hắc Bào, Bạch Bào khỉ gì chứ, trước mặt cậu Thanh cũng chỉ là một đống phân!”

Trần Hưng Hải hoàn hồn trước, mỉa mai nói.

Lúc này lão ta nào có còn sợ nhà họ Mạnh nữa?

“Là cao thủ trấn giữ nhà họ Mạnh thế mà lại không đỡ nổi một đòn.
Dám rút kiếm trước mặt cậu Thanh, ông xứng sao?”

Quan Tuyết Tùng cũng phản ứng lại, vội vã tiếp lời.

Vương Cường cũng phụ họa theo, cười ha hả nói: “Ở trước mặt cậu Thanh, ai dám tự xưng là thần thoại? Có ai xứng?”

Có thể nói khi mọi người nhìn thấy Dương Thanh đánh bại cao thủ nhà họ Mạnh dễ như trở bàn tay, người vui mừng nhất là nhà họ Quan, nhà họ Trần cùng với Tòa Thành Vương Giả.

Dù sao đây cũng là nhà họ Mạnh, một gia tộc giàu có hàng đầu của tỉnh lỵ này.

Họ cũng đang đánh cược mạng sống của mình, một khi Dương Thanh thua, thì gia tộc của bọn họ sẽ bị nhà họ Mạnh tiêu diệt.

Nhưng nếu Dương Thanh thắng, vậy từ đây về sau cho dù là giới nhà giàu đứng đầu tỉnh lỵ, bọn họ cũng không cần sợ nữa.

Lần đầu tiên bọn họ cảm thấy khoảng cách với giới nhà giàu tỉnh lỵ lại gần như vậy.

Quỷ Nha vừa mới cố gắng đi cứu Dương Thanh, lúc này cũng cực kỳ xấu hổ.
Khi nhớ tới lời nói ngạo mạn vừa nãy trước mặt Dương Thanh, gương mặt già nua của ông ta lại càng đỏ bừng.

Ông ta biết rất rõ thực lực của Hắc Bào, bọn họ đã từng âm thầm giao đấu nhiều lần nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Thế mà bây giờ Hắc Bào lại đỡ không nổi một cước của Dương Thanh, hoàn toàn bất tỉnh.

Điều này chứng tỏ nếu ông ta giao đấu với Dương Thanh cũng có kết cục như vậy.

“Ông chủ Mạnh, ông đừng giấu diếm nữa, ông tưởng cứ tìm bừa một người là có thể giết ân nhân cứu mạng của tôi sao?”

Nhất thời tâm trạng của Hàn Khiếu Thiên cực kỳ vui vẻ, vẻ mặt khinh khỉnh nhìn Mạnh Hồng Nghiệp nói: “Ông mau bảo cao thủ mạnh nhất nhà họ Mạnh ra đây đi! Chứ không thì cháu ông sẽ bị dẫn đi thật đấy”.

Mạnh Hồng Nghiệp tức giận đùng đùng.
Sao lão ta không nghe ra được giọng điệu mỉa mai của Hàn Khiếu Thiên chứ?

Hắc Bào là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Mạnh.
Mà bây giờ ngay cả Hắc Bào cũng thua rồi thì nhà họ Mạnh còn ai có thể ngăn cản được Dương Thanh đây?

“Ông câm miệng cho tôi!”

Mạnh Hồng Nghiệp nghiến răng nghiến lợi quát lên, sau đó nhìn Dương Thanh nói: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Mạnh Huy giết chết mẹ vợ của tôi, thậm chí ngay cả hài cốt cũng không chịu đưa cho tôi, tôi chỉ muốn anh ta, như vậy cũng đâu có quá đáng, đúng không?”

Dương Thanh bình tĩnh trả lời.

Hành động hôm nay đã đủ rầm rộ rồi, anh cũng không muốn làm cho chuyện này ầm ĩ hơn nữa.

Nhưng anh nhất định phải đưa Mạnh Huy đi.

Lúc này cả người Mạnh Huy bắt đầu run rẩy dữ dội.

Hắn biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ anh lại mạnh đến mức này.

Ngay cả cao thủ trấn giữ nhà họ Mạnh cũng không đỡ nổi một đòn của anh.

"Ông nội, ông đừng nghe lời cậu ta, nếu ông nội thật sự giao cháu cho cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ giết cháu.
Thế thì sau này nhà họ Mạnh chúng ta còn mặt mũi nào nữa?"

Mạnh Huy nói năng lộn xộn.

Hắn ta rất sợ.
Hắn là cậu cả nhà họ Mạnh nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hoảng sợ như vậy.

"Bốp!"

Mạnh Hồng Nghiệp tát mạnh lên mặt Mạnh Huy, hai mắt đỏ ngầu giận dữ hét lên: "Hết thảy rắc rối này đều là do một tay mày gây nên, mày còn mặt mũi nhắc tới thể diện của nhà họ Mạnh với tao nữa sao?"

Cơ thể Mạnh Hồng Nghiệp run lên vì tức giận.

Bây giờ nhà họ Hàn có thực lực ngang ngửa với nhà họ Mạnh đã tuyên chiến với nhà họ Mạnh, còn có nhà họ Trần gia tộc mạnh nhất ở Châu Thành cũng đứng về phía Dương Thanh. Ngoài ra còn có nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả ở Giang Hải cũng đã tuyên chiến với nhà họ Mạnh.

Chỉ đối mặt với sự hợp tác của mấy gia tộc lớn này thôi cũng đã khiến nhà họ Mạnh xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi, chứ đừng nói chi lúc này lại có thêm một Dương Thanh.

Ngay cả cao thủ mạnh nhất của nhà họ Mạnh cũng đã thua chỉ bởi một chiêu của Dương Thanh, đến nay sống chết còn chưa biết.

Nếu Dương Thanh muốn giết hắn, liệu có ai cản nổi?

Đây mới là chuyện khiến Mạnh Hồng Nghiệp cảm thấy hoảng sợ nhất.
Có thể nói hết thảy mọi thứ bây giờ đều không phải do lão ta quyết định nữa rồi.
Vận mệnh của nhà họ Mạnh hoàn toàn bị Dương Thanh khống chế.

Nếu Dương Thanh muốn, anh hoàn toàn có thể giết sạch dòng chính nhà họ Mạnh, sau đó lấy hết mọi thứ của nhà họ Mạnh làm của riêng.

"Bụp" một tiếng, Mạnh Huy quỳ sụp dưới chân Mạnh Hồng Nghiệp, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Ông nội, cháu sai rồi.
Cháu biết sai thật rồi, cầu xin ông hãy cứu cháu, đừng vứt bỏ cháu.
Cháu biết sai thật rồi!"

"Biết sai rồi thì phải trả giá cho cái sai của mình!"

Mạnh Hồng Nghiệp bỗng nhắm mắt lại, nét mặt cực kỳ đau khổ nói ra những lời này.

Mạnh Huy là đứa cháu trai do chính tay lão ta bồi dưỡng.
Chỉ có chính bản thân lão ta hiểu rõ mình đã dồn biết bao nhiêu tâm huyết cho đứa cháu trai này.

Thậm chí lão ta còn cho hắn tư cách cạnh tranh vị trí chủ gia tộc tương lai với các chú bác của hắn.
Mà hiện thực cũng chứng minh, Mạnh Huy quả thật rất xuất sắc.

Những năm gần đây hắn đã cống hiến cho gia tộc rất nhiều.

Chính vì vậy mà lão ta rất thích đứa cháu trai này, nhưng bởi vì một lỗi lầm mà suýt chút nữa đã phá hủy toàn bộ nhà họ Mạnh.

Mặc dù lão ta không đành lòng nhưng buộc phải làm thế.

"Bắt đầu từ bây giờ Mạnh Huy bị đuổi khỏi nhà họ Mạnh, nó không còn bất kỳ liên quan gì đến nhà họ Mạnh nữa!"

Bỗng Mạnh Hồng Nghiệp liếc nhìn xung quanh một lượt, sau đó nói lớn.

“Gì chứ?”

“Thế mà chủ gia tộc lại đuổi Mạnh Huy ra khỏi gia tộc!”

“Thế có nghĩa là chủ gia tộc quyết định vứt bỏ Mạnh Huy sao?”

“Mạnh Huy là người tài giỏi nhất trong lớp trẻ chúng ta.
Chủ gia tộc đã từng nói, cho dù người kế thừa vị trí chủ gia tộc tiếp theo không phải là cậu ta, thì người thừa kế ở đời tiếp theo nữa chỉ có thể là cậu ta mà!”

Khi nghe Mạnh Hồng Nghiệp nói, vô số người nhà họ Mạnh đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Mạnh Huy đờ đẫn, cả người như chết lặng, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Mạnh Hồng Nghiệp sẽ thực sự sẽ vứt bỏ mình.

“Ông nội, ông không thể làm như vậy.
Cháu là người xuất sắc nhất trong lớp trẻ của nhà họ Mạnh.
Cháu đã cống hiến, hy sinh cho gia tộc rất nhiều, sao ông có thể đuổi cháu ra khỏi gia tộc được chứ?”

Mạnh Huy thật sự hoảng sợ, hắn vừa quỳ vừa bò tới dưới chân Mạnh Hồng Nghiệp, ôm chầm lấy chân lão ta rống lên.

“Cút!”

Mạnh Hồng Nghiệp đá văng Mạnh Huy.

Sau đó lão ta nhìn về phía Dương Thanh, lạnh lùng nói:
“Chuyện hôm nay tôi nhận thua.
Cậu cứ mang Mạnh Huy đi đi!”

“Nhưng tôi mong rằng nhà họ Hàn, nhà họ Trần còn có nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả vừa tuyên chiến với nhà họ Mạnh cũng kết thúc chuyện này ở đây đi!”

“Đương nhiên, cậu cũng đừng tưởng tôi đang cầu xin cậu.
Nếu muốn đánh thật thì nhà họ Mạnh cũng không sợ, nếu nhà họ Mạnh chúng tôi chiến đấu đến cùng cũng có thể khiến cho bọn họ tổn thất nặng nề!”

Mạnh Hồng Nghiệp không muốn khai chiến nhưng thái độ vẫn cứng rắn.

Dương Thanh cười khẩy nói: “Được, tôi đồng ý với ông!”

Anh vốn sợ chuyện này làm quá lên sẽ ảnh hưởng rất lớn, cho nên anh sẽ không từ chối đề nghị đình chiến của Mạnh Hồng Nghiệp.

Nhà họ Trần, nhà họ Quan và cả Tòa Thành Vương Giả cũng không có ý kiến khác.

Những thế lực này đã phục tùng anh từ lâu.
Còn về nhà họ Hàn, anh cũng không muốn thấy nhà họ Hàn bị cuốn vào chuyện này.

.

Truyện Tổng Tài

“Ông nội, cứu cháu với!”

Mạnh Huy nhìn Dương Thanh đi từng bước về phía mình, hắn sợ đến khóc rống lên.

Nhưng Mạnh Hồng Nghiệp lại không hề nhìn đến Mạnh Huy, lão ta xoay người đi về biệt thự của mình.

“Nói, thi thể của Châu Ngọc Thúy ở đâu?”

Dương Thanh bước lên trước, đạp một cước lên ngực Mạnh Huy, tức giận hỏi.

- ————

.

Chương 304: 304: Bà Ta Vẫn Còn Sống

Lúc này Mạnh Huy đâu còn dáng vẻ kiêu căng của cậu cả nhà họ Mạnh nữa chứ?

Hắn giống như con chó chết bị Dương Thanh đạp dưới chân.

Sở dĩ Dương Thanh muốn đến nhà họ Mạnh là vì anh muốn tìm hài cốt của Châu Ngọc Thúy.

Cái chết Châu Nọc Thúy đã khiến cho Tần Thanh Tâm và Tần Y bị tổn thương rất lớn, nếu ngay cả hài cốt cũng không còn, làm sao bọn họ có chịu được.

“Tao nói rồi, bà ta đã chết, xác cũng bị vứt đi cho chó ăn rồi!”

Mạnh Huy cắn răng nói.

Bây giờ nhà họ Mạnh đã hoàn toàn vứt bỏ hắn, nếu hắn muốn trở lại huy hoàng như ngày xưa vậy chỉ còn một hy vọng duy nhất.

Đó là Châu Ngọc Thúy!

“Mày đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy thì đừng trách tao ra tay độc ác!”

Ánh mắt Dương Thanh trở nên sắc bén, trong nháy mắt một luồng khí lạnh bao trùm Mạnh Huy.

“Mày muốn làm gì?”

Mạnh Huy có dự cảm không lành.

Lúc này, thứ hắn đối mặt hoàn toàn không phải là con người mà là thú dữ.

Ánh mắt của Dương Thần như muốn xé nát hắn ra.

Một nỗi sợ hãi mãnh liệt lan tỏa khắp cơ thể.

“Răng rắc!”

Dương Thanh đạp một cước xuống, theo đó là tiếng xương gãy giòn tan, tay phải của Mạnh Huy bị Dương Thanh đạp lên, sau đó nghiền thật mạnh.

“Á!”

Ngay sau đó, Mạnh Huy rống lên thảm thiết.

Toàn bộ trang viên nhà họ Mạnh đều là tiếng kêu rên của Mạnh Huy, khiến những người đang đứng xung quanh đều cảm thấy sởn gai ốc.

Khi Dương Thanh lấy chân ra thì cả cánh tay phải của Mạnh Huy đã máu thịt be bét.

Lực giẫm của Dương Thanh cực mạnh, giẫm nát bét cánh tay phải của Mạnh Huy, cho dù có đưa đến bệnh viện kịp, e là cũng không cứu được.

“Nói, thi thể của Châu Ngọc Thúy ở đâu?”

Dương Thanh hỏi lại lần nữa, mà lúc này chân của anh lại giẫm đến cánh tay trái của Mạnh Huy.

Chỉ cần anh hơi dùng sức thì Mạnh Huy sẽ hoàn toàn trở thành kẻ tàn phế, thậm chí có khả năng bị cụt cả tay.

Mọi người ở xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này đếu có cảm giác run sợ từ sâu trong linh hồn.

Lúc này, Dương Thanh giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc.
Ông cụ chưa bao giờ nghĩ tới việc điều tra gia cảnh của Dương Thanh, vì vậy ông cụ cũng không hề biết gì về Dương Thanh.

Nhưng hôm nay, từ trên người Dương Thanh, ông cụ cảm nhận được một sự quen thuộc đến kỳ lạ.

Đối nhân xử thế rất có chừng mực.

Nhưng lúc đánh nhau lại vô cùng dứt khoát.

Đây thật sự là khí chất mà một chàng trai chưa đến ba mươi tuổi có được sao?

Mạnh Huy cảm nhận được bàn chân trên tay trái của mình, hắn cực kỳ hoảng sợ.

Vết nứt gãy của bàn tay phải khiến hắn cảm thấy đau đớn tột cùng.
Hắn cảm thấy ý thức của mình đã hơi rời rạc.

Nhưng một khi nói sự thật cho Dương Thanh biết thì sau này hắn không còn cách nào vươn mình nữa.

“Cậu… cậu… cậu Thanh.
Những gì tôi nói đều là sự thật, Châu Ngọc Thúy đã chết rồi, xác đã bị vứt cho chó ăn rồi”.

Mạnh Huy lắp ba lắp nói, thái độ cũng trở nên tôn trọng hơn nhiều.

Dương Thanh lắc đầu: “Mày không nói thật!”

Anh vừa nói xong, chân bỗng đạp xuống, sau đó là tiếng xương gãy vang lên một lần nữa, cánh tay trái của Mạnh Huy cũng hoàn toàn biến thành thịt nát.

Hai mắt hắn trợn ngược lên, đau đến ngất đi.

“Dương Thanh, cậu có thấy mình hơi quá đáng không?”

Đúng lúc này, một bóng người trung niên bước ra từ trong đám người nhà họ Mạnh, sắc mặt giận dữ nhìn Dương Thanh.

“Quá đáng?”

Khóe môi Dương Thanh khẽ nhếch lên, tạo thành đường cong sắc bén: “Tôi còn có thể làm ra chuyện quá đáng hơn nữa kìa, ông muốn xem không?”

“Cậu…”

Người đàn ông trung niên bỗng nghẹn lời, vẻ mặt đầy tức giận.

“Khi anh ta giết mẹ vợ tôi, tại sao không nghe người nhà họ Mạnh các người nói anh ta quá đáng? Mà tôi chỉ giẫm gãy hai tay của anh ta, ông lại nói tôi quá đáng?”

Khí thế của Dương Thanh đột nhiên tăng vọt, anh tức giận nói: “Ông bớt kiêu ngạo đi, trong mắt tôi nhà họ Mạnh chẳng là cái đinh gì cả!”

“Đương nhiên, nếu nhà họ Mạnh muốn trả thù cứ việc tới đây, Dương Thanh tôi sẽ chấp hết!”

Dương Thanh đúng là cực kỳ tức giận.
Vốn dĩ anh còn ôm chút hy vọng, chỉ cần chưa thấy thi thể của Châu Ngọc Thúy thì mọi chuyện đều có khả năng.

Nhưng bây giờ Mạnh Huy đã bị anh nghiền nát hai cánh tay mà vẫn không chịu khai ra.
Việc này khiến anh cảm thấy hy vọng càng lúc càng xa vời.

“Mạnh Thiên Kiêu, ngay cả bố cậu cũng quyết định vứt bỏ Mạnh Huy rồi, cậu còn nhảy ra làm gì?”

Hàn Khiếu Thiên nhìn người trung niên nói: “Hôm nay tôi nói lời mất lòng trước, chỉ cần nhà họ Mạnh dám ra tay với Dương Thanh, vậy thì chiến đi!”

Sắc mặt Mạnh Thiên Kiêu cực kỳ thâm trầm, ông ta không để ý đến Hàn Khiếu Thiên nữa mà nhìn Dương Thanh nói: “Cho dù bây giờ cậu giết chết Mạnh Huy thì cũng không thay đổi được sự thật là mẹ vợ cậu đã chết!”

“Người chết không thể sống lại, tôi chỉ có thể nói nén bi thương! Vì con trai của mình, tôi có thể đồng ý với bất kỳ yêu cầu gì của cậu, chỉ cần cậu tha cho nó!”

Thái độ của Mạnh Thiên Kiêu cực kỳ chân thành, đối với ông ta, chỉ cần có thể cứu được Mạnh Huy, cho dù trả giá đắt cỡ nào cũng được.

Lúc này Dương Thanh mới biết thì ra ông ta là bố của Mạnh Huy, chả trách lại ra mặt vì hắn.

“Được!”

Dương Thanh bỗng trêu tức nói.

“Thật sao? Vậy cậu muốn gì?”

Mạnh Thiên Kiêu chợt vui vẻ như thể đã nhìn thấy được hy vọng.

Dương Thanh nhếch miệng, tà ác cười: “Tôi muốn ông tự tay xử anh ta!”

“Cậu chơi tôi?”

Mạnh Thiên Kiêu lập tức nổi trận lôi đình.

“Cút!”

Dương Thanh giận dữ hét lên: “Nếu còn ai dám can thiệp nữa, tôi sẽ giết Mạnh Huy ngay!”

Mạnh Thiên Kiêu cực kỳ tức giận, lúc nãy ông ta đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Dương Thanh, cho nên ông ta hiểu rõ, Dương Thanh thật sự dám giết Mạnh Huy ngay lập tức.

Dương Thanh giơ tay bấm mạnh vào huyệt nhân trung của Mạnh Huy, khiến Mạnh Huy vừa mới ngất đi đột nhiên mở mắt ra.

Ngay sau đó, một cơn đau dữ dội chạy dọc khắp thân thể, khiến hắn kêu rên lần nữa.

"Tao hỏi mày lần cuối, rốt cuộc thi thể của Châu Ngọc Thúy ở đâu?"

Vẻ mặt của Dương Thanh bỗng trở nên bình tĩnh: "Nếu câu trả lời của mày không khiến tao hài lòng, tao sẽ giết mày ngay lập tức!"

Hôm nay anh đã mất kiểm soát quá nhiều lần, đối với anh, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Mạnh Huy nghe vậy gần như quên mất cơn đau trong người, hoảng sợ nói: "Tôi, tôi, tôi thật sự…"

"Mạnh Huy! Nói thật!"

Mạnh Thiên Kiêu giận dữ nói.

Ông ta rất hiểu con trai mình nên biết được Mạnh Huy muốn nói gì.

Ông cũng biết rõ đây là lần hỏi cuối cùng của Dương Thanh.

Mọi người đều tập trung nhìn Mạnh Huy, chờ câu trả lời của hắn.

Khuôn mặt Mạnh Huy tràn đầy vẻ tức giận, nhìn hai tay đã hoàn toàn bị phế bỏ của mình, trong mắt ngập tràn thù hận.

Hắn vốn tưởng chỉ cần hắn không nói ra tung tích của Châu Ngọc Thúy thì Dương Thanh sẽ không giết hắn.
Nhưng bây giờ hắn mới hiểu rõ, nếu hắn còn không nói ra sự thật thì hắn sẽ chết thật.

Nhưng một khi hắn nói ra tung tích của Châu Thúy Ngọc thì đời này của hắn kể như xong.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Dương Thanh cũng không hề thúc giục mà chỉ lặng lẽ đợi câu trả lời của Dương Thanh.

“Nếu tôi nói ra sự thật, cậu có thể tha cho tôi không?”, Mạnh Huy bỗng hỏi.

“Mày cho rằng bây giờ mày còn tư cách cò kè mặc cả với tao sao?”, Dương Thanh híp mắt.

“Nếu đã không thể bảo đảm mạng sống cho tôi thì tại sao tôi phải nói sự thật cho cậu biêt chứ?”

Mạnh Huy cắn răng nói.

Hắn đang đánh cược Dương Thanh sẽ thỏa hiệp.

“Đã vậy thì mày chết đi!”

Dương Thanh vừa nói xong liền đạp mạnh một cước về phía đầu Mạnh Huy.

“Mạnh Huy!”

Mạnh Thiên Kiêu rống to lên.

Mạnh Huy trơ mắt nhìn chân của Dương Thanh đang càng lúc càng đến gần mặt hắn.

Mắt thấy chân của Dương Thanh sắp đạp lên đầu mình, Mạnh Huy hoàn toàn sụp đổ, hắn gầm lên: “Tôi nói! Tôi nói! Bà ta còn sống! Bà ta vẫn còn sống!”

- ————

.

Chương 305: 305: Lại Tới Nhà Họ Ngụy

Chân của Dương Thanh thậm chí đã giẫm lên mặt Mạnh Huy rồi, trong giờ phút nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng Mạnh Huy cũng sụp đổ, rống to nói.

“Mày nói gì?”

Dương Thanh kinh ngạc hỏi.

Anh chỉ muốn mang thi thể của Châu Ngọc Thúy về, nào ngờ lại nghe tin bà ta vẫn còn sống.

Đối với anh, Châu Ngọc Thúy đúng là rất đáng chết.
Nhưng dù sao cũng là vì bị Tần Thanh Tâm đuổi đi, rồi bị bắt cóc trên đường do người của anh hộ tống.

Nếu bà ta thực sự đã chết, Tần Thanh Tâm sẽ hối hận day dứt cả đời, sẽ cho rằng bà ta bị cô hại chết.

“Châu Ngọc Thúy vẫn còn sống.
Tôi không giết bà ta!”

Mạnh Huy lặp lại lần nữa, toàn thân ướt sũng mồ hôi, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Vừa rồi hắn thực sự đã cảm nhận được cái chết đang cận kề.

Chân của Dương Thanh giẫm trên mặt hắn, chỉ cần hắn nói chậm thêm một giây, có lẽ đã bị giẫm nát đầu.

“Nói rõ ràng xem nào! Rốt cuộc bà ta đang ở đâu?”, Dương Thanh hỏi.

Mạnh Huy sợ chết khiếp, không dám giấu giếm thành thật khai báo: “Bà ta vẫn còn ở nhà họ Ngụy!”

“Nhà họ Ngụy? Sao lại như vậy?”

Trước đó Dương Thanh đã tìm đến Ngụy Tường nhưng vẫn không tìm thấy Châu Ngọc Thúy, gã còn nói bà ta đã bị người của Mạnh Huy đưa đi.
Thế nên anh mới tới nhà họ Mạnh.

“Mạnh Huy, tóm lại đã xảy ra chuyện gì?”

Mạnh Thiên Kiêu tức giận quát lên.

Mạnh Huy sợ phát khóc: “Con nói thật mà!”

“Bà ta chỉ là một người đàn bà quê mùa thấp kém, con bắt cóc làm gì?”

“Con chỉ nhờ Ngụy Tường tung tin nói Châu Ngọc Thúy đang ở trong tay con thôi”.

“Hơn nữa, nếu con thực sự muốn giết bà ta thì đã để nhà họ Ngụy làm rồi, sao còn phải phí công đưa bà ta về nhà họ Mạnh rồi mới giết?”

Nghe Mạnh Huy nói vậy, Dương Thanh im lặng.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ kĩ càng, có vẻ Mạnh Huy không nói dối.

Quả thật như lời hắn nói, Châu Ngọc Thúy đã không còn giá trị lợi dụng.

Đúng là Mạnh Huy không hề đưa bà ta về nhà họ Mạnh.

“Vậy thì tại sao cậu muốn nhà họ Ngụy tung tin nói Châu Ngọc Thúy ở trong tay cậu?”

Lúc này, Hàn Khiếu Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Mạnh Huy dè dặt nhìn Dương Thanh: “Bởi vì chỉ có vậy mới dụ được cậu ta tới nhà họ Mạnh…”

Hắn chỉ nói tới đây liền ngừng lại.

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng: “Cậu tưởng dụ được Dương Thanh tới nhà họ Mạnh là có thể dễ dàng lấy mạng cậu ấy sao?”

Tuy Mạnh Huy không trả lời nhưng mọi người đều hiểu Hàn Khiếu Thiên nói rất chính xác.

Dương Thanh hít sâu một hơi, không ngờ mình lại bị Ngụy Tường lừa một vố.

Nhưng khi ấy anh quá vội vàng chỉ muốn lập tức tìm được Châu Ngọc Thúy nên mới không cân nhắc cẩn thận.

“Nhà họ Ngụy thật to gan, dám lừa dối cậu Thanh!”

Vương Cường nghiến răng nghiến lợi nói.

Quan Tuyết Tùng cũng lên tiếng: “Nhà họ Ngụy đang đùa với lửa!”

“Cậu Thanh, bây giờ tôi sẽ dẫn người tới Giang Hải với cậu, cùng nhau san bằng nhà họ Ngụy!”

Trần Hưng Hải vội vàng đề nghị.

Nghe vậy, Hàn Khiếu Thiên trầm giọng khuyên ngăn: “Dương Thanh, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn!”

Dương Thanh ngạc nhiên nhìn Hàn Khiếu Thiên.

Lúc chủ động khiêu chiến với nhà họ Mạnh cũng không thấy ông cụ nhíu mày một cái, vậy mà khi đối đầu nhà họ Ngụy, ông cụ lại do dự.

“Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi.
Bây giờ cậu có thể tha cho tôi không?”

Mạnh Huy gấp giọng hỏi.

Mạnh Thiên Kiêu cũng đi tới cầu xin: “Chuyện lần này là nhà họ Mạnh không đúng.
Nếu mẹ vợ của cậu vẫn còn sống, mong cậu hãy tha cho Mạnh Huy”.

Dứt lời, ông ta đưa cho Dương Thanh một chiếc thẻ ngân hàng: “Trong này có năm mươi triệu, coi như tiền bồi thường cho việc thằng con ngu dốt của tôi đã làm!”

Dương Thanh nhìn chằm chằm Mạnh Thiên Kiêu, người này rất quyết đoán, cũng rất biết cách xử lý công việc.

Khi biết Châu Ngọc Thúy vẫn còn sống, ý muốn giết người của Dương Thanh đã tiêu tan hơn một nửa.

“Nếu để tôi biết anh lại lừa tôi, ngày tôi bước vào nhà họ Mạnh lần nữa cũng là ngày các người diệt vong!”

Dương Thanh không thèm nhận chiếc thẻ kia, chỉ lạnh lùng ném lại một câu rồi quay người rời đi.

Sắc mặt Mạnh Thiên Kiêu lập tức cứng đờ.
Ông ta nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh, đột nhiên nói

với Mạnh Huy: “Từ nay trở đi mày không được bước vào nhà nửa bước!”

“Còn nữa, nếu kẻ nào dám để lộ chuyện xảy ra hôm nay, giết không tha!”

Mạnh Thiên Kiêu là người thừa kế của gia tộc, có tư cách nói ra câu này.

Tất cả những chuyện vừa rồi đều là sự sỉ nhục với nhà Mạnh. Nếu bị truyền ra ngoài, nhà họ Mạnh sẽ mất sạch thể diện.

Thấy Dương Thanh bỏ đi, các gia tộc khác cũng nhao nhao chạy theo.

“Dương Thanh, cậu thật sự muốn xử lý nhà họ Ngụy sao?”

Vừa mới ra khỏi nhà họ Mạnh, Hàn Khiếu Thiên lập tức hỏi.

Phản ứng ban nãy của ông cụ khiến Dương Thanh rất ngạc nhiên, bây giờ lại hỏi anh như vậy, không khỏi khiến anh sinh lòng nghi hoặc: “Chẳng lẽ nhà họ Ngụy còn mạnh hơn cả nhà họ Mạnh sao?”

Hàn Khiếu Thiên lắc đầu: “Tôi có biết một chút về bọn họ”.

“Có lẽ trong mắt cậu chỗ dựa của nhà họ Ngụy là nhà họ Mạnh.
E là cậu chưa biết, nhà họ Mạnh chỉ là một trong những chỗ dựa của nhà họ Ngụy mà thôi”.

“Chỗ dựa lớn nhất của bọn họ chính là Hiệp hội Võ thuật!”

Lúc nhắc tới Hiệp hội Võ thuật, sắc mặt của Hàn Khiếu Thiên cực kỳ nghiêm trọng.

Đây không phải lần đầu tiên Dương Thanh nghe đến tổ chức này.

“Tôi cũng biết chút ít về Hiệp hội Võ thuật.
Nghe nói đến cả các gia tộc ở Yến Đô cũng thà đắc tội tám gia tộc đứng đầu còn hơn động chạm tới Hiệp hội Võ thuật”, Dương Thanh nói.

“Không sai! Trong Hiệp hội Võ thuật có rất nhiều cao thủ. Không chỉ vậy bọn họ còn có chi hội trên khắp thế giới.

Ở tỉnh Giang Bình cũng có chi hội của Hiệp hội Võ thuật".

"Người ngoài chỉ biết tỉnh lỵ có nhà họ Hàn, nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh là mạnh nhất.
Nhưng trên thực tế, chi hội của Hiệp hội Võ thuật ở tỉnh lỵ mới là thế lực đứng đầu!"

"Hiệp hội Võ thuật vốn rất thần bí, tựa như chim ưng trong đêm tối cực kỳ nguy hiểm.
Vậy nên mới bị người khác xem nhẹ".

"Nghe nói nhà họ Ngụy có một ít giao dịch đen tối với Hiệp hội Võ thuật!"

Hàn Khiếu Thiên trầm giọng nói, nhắc tới Hiệp hội Võ thuật cũng khiến ông cụ phải kiêng kị.

Dương Thanh không ngờ đến cả Hàn Khiếu Thiên cũng phải dè chừng Hiệp hội Võ thuật.

"Nếu Hiệp hội Võ thuật vẫn tiếp tục im hơi lặng tiếng, tôi còn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.
Nhưng nếu họ dám có ý đồ với tôi thì cũng không cần tồn tại nữa!"

Dương Thanh bá đạo tuyên bố, lời nói của anh như tiếng sấm rền vang bên tai Hàn Khiếu Thiên.

Ông cụ sững sờ hồi lâu mới lắc đầu chua xót: "Xem ra tôi già thật rồi.
Tương lai vẫn phải thuộc về người trẻ tuổi các cậu!"

Nếu là mấy ngày trước nghe thấy Dương Thanh nói vậy, có lẽ Hàn Khiếu Thiên sẽ giận dữ mắng anh là đầu óc thiển cận ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng vừa rồi ông cụ đã chứng kiến năng lực mạnh mẽ của anh ở nhà họ Mạnh nên không còn cảm thấy anh ngông cuồng nữa.

Dương Thanh có tư cách nói ra những lời này!

"Tôi sẽ ghi nhớ ân tình hôm nay.
Sau này ông chủ Hàn có việc gì cần nhờ vả cứ nói!"

Dương Thanh bỗng chắp tay nói.

Dù ở Châu Thành hay là ở nhà họ Mạnh, hành động của Hàn Khiếu Thiên đều khiến Dương Thanh có ấn tượng tốt.

Người như ông cụ đáng để anh phải kính trọng.

Hàn Khiếu Thiên bật cười thành tiếng: “Chút chuyện này sao có thể sánh được với ơn cứu mạng của cậu?”

Nói xong, ông cụ dẫn Hàn Phi Phi rời đi.

Hàn Phi Phi vẫy tay chào tạm biệt anh: “Anh Thanh, hẹn gặp lại!”

“Cậu Thanh, bây giờ chúng ta tới nhà họ Ngụy à?”

Chờ Hàn Khiếu Thiên đi khuất, Trần Hưng Hải bước tới hỏi.

Dương Thanh híp mắt lắc đầu nói: “Ông về Châu Thành đi, tuyệt đối không được để lộ chuyện hôm nay!”

“Vâng!”

Trần Hưng Hải vội đáp.

Ngay sau đó, Trần Hưng Hải cũng dẫn người rời khỏi.

Vương Cường tự nhận làm tái xế cho Dương Thanh.
Đợi anh lên xe gã mới lên tiếng hỏi: “Bây giờ cậu muốn đi đâu?”

Dương Thanh đang nhắm mắt bỗng nhiên nói: “Nhà họ Ngụy!”

- ————

.

Chương 306: 306: Ngày Càng Kém Cỏi

Nghe thấy Dương Thanh nói vậy, Vương Cường chợt cảm thấy cực kỳ phấn khích.

Đến cả nhà họ Mạnh của tỉnh lỵ cũng không làm gì được anh, một nhà họ Ngụy nho nhỏ lại càng không phải là đối thủ.

“Cậu Thanh, bọn họ không xứng để cậu phải đích thân ra tay. Cậu cứ giao cho Tòa Thành Vương Giả và nhà họ Quan là được”.

Vương Cường vừa lái xe vừa nói.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Hôm nay náo loạn đủ rồi, cứ để tôi giải quyết phần còn lại”.

Nhà họ Ngụy chẳng là cái thá gì với Dương Thanh.
Để tránh gặp phải phiền phức không cần thiết, anh sẽ chỉ tới đó một mình.

Nghe vậy, Vương Cường thầm kinh hãi.

“Sau này sẽ có cơ hội cho các người thể hiện, không phải bây giờ!”

Gã chưa kịp tiếp lời, Dương Thanh đã nói tiếp: “Có lẽ chuyện các anh tìm tới nhà họ Mạnh hôm nay đã bị người ta để mắt tới.
Sau này làm việc nên khiêm tốn một chút, nếu gặp phải rắc rối gì không giải quyết nổi phải lập tức báo cho tôi biết!”

Vương Cường vội vàng đáp: “Vâng thưa cậu Thanh!”

Lái xe từ tỉnh lỵ tới Giang Hải chỉ mất bốn mươi phút.
Sau khi đi vào địa phận Giang Hải, Dương Thanh lập tức đi một mình tới nhà họ Ngụy.

Trong nhà họ Ngụy.

Người nhà họ Ngụy đã tập trung đông đủ trong phòng họp rộng thênh thang.

Ngụy Thành Châu, chủ gia tộc ngồi ở ghế chính.

Hiện giờ lão ta đang lạnh lùng nhìn đám người xung quanh, nổi giận quát lớn: “Một lũ vô dụng, nhà họ Ngụy phái đi nhiều cao thủ như vậy mà vẫn không thể bắt được Dương Thanh, còn để cậu ta trốn thoát!”

Ngụy Thành Châu tưởng Dương Thanh sợ bị nhà họ Ngụy trả thù nên mới trốn ra khỏi Giang Hải.

Tất cả mọi người đều câm như hến, chịu đựng cơn thịnh nộ của lão ta.

Trong số họ chỉ có duy nhất một người đang hoảng hốt bất an.

“Ngụy Sâm, con đang nghĩ gì vậy?”

Ông ta đang thấp thỏm lo âu thì bị Ngụy Thành Châu hỏi tới.

Ngụy Sâm vội vàng đứng dậy nói: “Thưa chủ gia tộc, con nghĩ chưa chắc cậu ta đã rời khỏi Giang Hải”.

Trong nhà họ Ngụy, con cháu của chủ gia tộc đều phải gọi Ngụy Thành Châu là chủ gia tộc trong các lễ tiết, hội họp chính thức.

“Nghĩa là sao?”

Ngụy Thành Châu cau mày hỏi.

“Chủ gia tộc, con từng tiếp xúc với Dương Thanh, hiểu rất rõ cậu ta là loại người gì!”

Ngụy Sâm trầm giọng nói: “Theo như con được biết, cậu ta đánh đấm rất giỏi.
Nghe nói bên cạnh cậu ta còn có một cao thủ tên là Tiền Bưu, người mạnh nhất của nhà họ Ngụy chúng ta cũng chưa chắc đánh lại được Tiền Bưu”.

“Một người như vậy sao có thể bỏ trốn khỏi Giang Hải được?”

“Con cho rằng chúng ta nên nhờ Hiệp hội Võ Thuật phái cao thủ tới trợ giúp!”

Ngụy Sâm chắc chắn là người đang sợ hãi nhất trong toàn bộ người nhà họ Ngụy.

Ông ta đã tận mắt chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh, vệ sĩ mạnh nhất của ông ta còn chẳng chịu nổi một đòn

của anh.

Huống chi anh còn có Tiền Bưu bên cạnh.

Lúc trước ông ta phái người đi chặn đánh Dương Thanh lại phát hiện anh muốn tới nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Thử hỏi một người dám chủ động tìm đến nhà họ Mạnh sao có thể sợ nhà họ Ngụy bọn họ được?

Ngụy Sâm biết rõ lý do Dương Thanh muốn đến nhà họ Mạnh. Nếu cậu có thể sống sót rời đi, điểm đến tiếp theo của cậu ta sẽ là nhà họ Ngụy.

“Chú ba, từ bao giờ chú trở nên nhát gan như vậy?”

Ngụy Sâm vừa dứt lời, một người đàn ông trung niên châm chọc hỏi: “Đối phó một thằng con rể vô dụng cũng phải nhờ Hiệp hội Võ thuật giúp đỡ sao?”

“Hiệp hội Võ thuật sẽ nhìn nhận gia tộc chúng ta như thế nào? Liệu có nghĩ chúng ta không đủ năng lực tiếp tục hợp tác với bọn họ nữa không?”

“Phải rồi, anh nghe nói chú ba bị người khác đoạt mất Spa Hoàng Hà thì phải? Hình như bây giờ vẫn chưa đòi về được?”

Sắc mặt Ngụy Sâm cực kỳ khó coi.
Ông ta lạnh lùng nhìn người vừa nói chuyện, lạnh lùng lên tiếng: “Anh cả hỏi em nhiều vấn đề cùng một lúc như vậy, em biết trả lời cái nào trước đây?”

Người đàn ông trung niên vừa chế giễu Ngụy Sâm là con trai cả của Ngụy Thành Châu tên Ngụy Hổ.

Ngụy Tường vừa mới chết, đời thứ hai của nhà họ Ngụy chỉ còn lại Ngụy Hổ và Ngụy Sâm.
Hai người đang không ngừng tranh đấu để giành quyền lực.

Gặp phải chuyện này, Ngụy Hổ không ngại giẫm Ngụy Sâm một cái.

“Anh thấy vấn đề nào cũng rất quan trọng.
Chú có thể trả lời hết”, Ngụy Hổ cười híp mắt nói.

“Cái gì? Spa Hoàng Hà đã bị cướp mất rồi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quả nhiên, Ngụy Thành Châu nghe xong lập tức nổi giận gầm lên.

Ngụy Sâm vẫn luôn giấu giếm chuyện này, giờ đây không thể giấu nổi nữa, còn bị Ngụy Hổ cố ý nói ra trước mặt mọi người.

Đám người nhà họ Ngụy còn lại cũng đồng loạt nhìn Ngụy Sâm chờ đợi lời giải thích.

Ngụy Sâm lạnh lùng lườm Ngụy Hổ rồi dè dặt nói với Ngụy Thành Châu: “Thưa chủ gia tộc, con đang muốn báo chuyện này đây.
Thực ra Spa Hoàng Hà đã bị Dương Thanh lừa mua lại mất rồi”.

“Con đã phải chịu thiệt rất nhiều bởi cậu ta, cũng biết bên cạnh cậu ta có cao thủ bảo vệ nên mới đề nghị chủ gia tộc xin Hiệp hội Võ thuật trợ giúp”.

“Có lẽ mọi người vẫn chưa hiểu rõ Dương Thanh nhưng chắc hẳn ai cũng nghe thấy cái tên Tiền Bưu rồi chứ?”

“Trước kia ông ta là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Dương ở Châu Thành.
Nhưng sau này nhà họ Dương đã bị diệt chỉ trong vòng một đêm, Tiền Bưu cũng biến mất.
Đến khi ông ta xuất hiện một lần nữa đã đi theo Dương Thanh.
Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy nhà họ Dương bị hủy diệt rất có khả năng liên quan tới Dương Thanh sao?”

Ngụy Sâm nói ra toàn bộ suy đoán của mình.

Ngụy Hổ vốn đang định châm chọc vài câu, nghe vậy cũng im bặt.

Bọn họ đều đã nghe nói tới Tiền Bưu.

Ông ta không chỉ là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Dương mà còn là cao thủ hàng đầu Châu Thành.

Nhờ có Tiền Bưu nhà họ Dương mới có thể từ một gia tộc thấp kém vươn lên thành gia tộc tuyến một của Châu Thành.

“Chủ gia tộc, những lời con nói đều là sự thật! Nếu không mau chóng xin Hiệp hội Võ thuật giúp đỡ, chỉ sợ nhà họ Ngụy sắp gặp phải phiền phức lớn rồi!”

Ngụy Sâm lại lên tiếng thuyết phục Ngụy Thành Châu.

Một lúc lâu sau, Ngụy Thành Châu mới quyết định: “Được, vậy thì hãy nhờ Hiệp hội Võ thuật tới chi viện!”

“Vâng thưa chủ gia tộc!”

Ngụy Sâm mừng rỡ thầm nghĩ, chỉ cần có cao thủ của Hiệp hội Võ thuật giúp đỡ, Dương Thanh không còn đáng ngại nữa.

Đương nhiên ông ta vẫn tin rằng Dương Thanh không thể sống sót rời khỏi nhà họ Mạnh.

Cùng lúc đó, một chiếc Phaeton màu đen đang lao nhanh về phía nhà họ Ngụy.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đã tới nơi.

Anh đã gặp rất nhiều người nhà họ Ngụy nhưng đây là lần đầu tiên anh tới nơi ở của nhà họ Ngụy.

“Chủ gia tộc, nguy rồi, Dương Thanh tới rồi!”

Ngụy Thành Châu đang tiếp đón cao thủ của Hiệp hội Võ thuật ở phòng khách thì có người chạy vọt vào, hoảng sợ hét ầm lên.

“Sợ cái gì?”

Ngụy Thành Châu cau mày cả giận nói: “Có cao thủ của Hiệp hội Võ thuật ở đây, có gì phải sợ?”

Lúc này người kia mới phát hiện bên cạnh lão ta có một người đàn ông trung niên.

“Ông Ngưu, chuyện này phải nhờ ông rồi!”

Ngụy Thành Châu cung kính nói.

Trong Hiệp hội Võ thuật, thực lực quan trọng nhất, nắm đấm của ai mạnh người đó có địa vị cao hơn.

Ông Ngưu là cao thủ hàng đầu của Hiệp hội Võ thuật, không phải là người nhà họ Ngụy đắc tội nổi.

“Nhà họ Ngụy đúng là càng ngày càng kém cỏi.
Một thằng nhóc chưa đến ba mươi tuổi cũng không giải quyết nổi”.

Ông Ngưu đứng lên, híp mắt nói: “Giải quyết cậu ta xong, tôi phải nói lại với chi hội trưởng mới được”.

- ————

.

Chương 307: 307: Con Chó Nghe Lời

Nói xong, ông Ngưu quay lưng rời khỏi phòng khách.

Sắc mặt của Ngụy Thành Châu cực kỳ khó coi.
Lão ta mời ông Ngưu đến để đối phó với Tiền Bưu, nào ngờ hôm nay Tiền Bưu không tới, chỉ có một mình Dương Thanh.

Trong mắt lão ta, Dương Thanh có mạnh đến đâu cũng không đủ tạo thành uy hiếp.

Tiền Bưu mới là người lão ta cảm thấy khó giải quyết.
Nhưng lão ta không biết Tiền Bưu đã đi theo Lạc Bân tới Yến Đô từ lâu rồi.

Đợi đến khi ông Ngưu ra khỏi biệt thự, Dương Thanh đã tới trước cửa.
Sau lưng anh là một đám người nằm la liệt dưới đất.

Hiện giờ xung quanh Dương Thanh đều là cao thủ của nhà họ Ngụy nhưng không ai dám lên trước, ai cũng sợ hãi nhìn anh.

“Thằng nhóc kia, mày chính là Dương Thanh mà Ngụy Thành Châu kể đấy hả?”

Ông Ngưu híp mắt nhìn anh.
Đám cao thủ nhà họ Ngụy bị anh đánh bại phía sau đã chứng minh anh không hề tầm thường.

Dương Thanh khẽ nhướng mày thầm nghĩ, người có thể gọi thẳng họ tên của Ngụy Thành Châu ở nhà họ Ngụy này là ai?

“Ông là ai?”, Dương Thanh hỏi.

“Tao đang hỏi mày đấy, không nghe hiểu à?”

Ông Ngưu trợn trừng mắt, không cho phép Dương Thanh chất vấn mình.

“Tôi đang hỏi ông đấy, không nghe hiểu à?”, Dương Thanh cười lại lặp lại y nguyên lời của ông ta.

“Rầm!”

Anh vừa dứt lời, ông Ngưu nổi giận đạp xuống, miếng đá xanh dưới chân lập tức vỡ tan tành.

“Thằng ranh con, mày muốn chết đúng không?”

Ông Ngưu sa sầm mặt, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.

“Cậu ta đúng là không biết sợ!”

“Dám nói với ông Ngưu như vậy!”

“Cậu ta làm gì có tư cách khiến ông Ngưu phải ra tay?”

Đám người nhà họ Ngụy khinh thường nhìn Dương Thanh như đang nhìn một thằng ngu.

“Ông Ngưu, cậu ta chính là Dương Thanh, một thằng ở rể của gia tộc thấp kém, biết chút võ thuật thôi.
Quan trọng là sau lưng cậu ta có một cao thủ tên Tiền Bưu”.

Ngụy Thành Châu lên tiếng.
Tuy đây là lần đầu tiên lão ta gặp Dương Thanh nhưng vừa rồi lão ta đã nhìn thấy ảnh chụp của anh trong cuộc họp gia tộc nên có thể dễ dàng nhận ra.

“Thằng nhóc, nể tình mày còn trẻ chưa trải sự đời, tao không so đo với mày.
Từ hôm nay mày hãy làm việc cho tao, tao sẽ không bạc đãi mày đâu”.

Ông Ngưu đột nhiên nói.

“Cái gì?”

Ngụy Thành Châu chết sững người, không dám tin hỏi lại:
“Ông Ngưu, tôi mời ông đến để đối phó cậu ta.
Sao ông lại bảo cậu ta đi theo mình?”

Không chỉ Ngụy Thành Châu, đám người nhà họ Ngụy cũng trợn tròn mắt.

Không phải ông Ngưu tới đây để trợ giúp nhà họ Ngụy sao?

“Ngưu Căn Sinh tôi muốn làm gì, Ngụy Thành Châu ông có tư cách hỏi sao?”

Ngưu Căn Sinh giận dữ quát Ngụy Thành Châu.

Lão ta lập tức hoảng sợ vội gật đầu lia lịa: “Xin lỗi ông Ngưu, tôi sai rồi!”

“Hừ!”

Ngưu Căn Sinh lại quay sang nhìn Dương Thanh: “Tao và nhà họ Ngụy cũng có chút quan hệ.
Từ nay trở đi hãy xóa bỏ ân oán giữa các người đi!”

Dương Thanh chưa kịp lên tiếng, Ngưu Căn Sinh đã nói với Ngụy Thành Châu: “Tôi quyết định như vậy, nhà họ Ngụy các người không có ý kiến gì chứ?”

“Không, không ạ!”

Ngụy Thành Châu nào dám có ý kiến, lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

Trong đám người nhà họ Ngụy có một cô gái xinh đẹp đang nhìn Dương Thanh, cực kỳ không cam lòng.

“Chết tiệt, không ngờ ông Ngưu lại nhìn trúng anh!”

Ngụy Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi thì thầm.

Khi biết nhà họ Ngụy muốn mời cao thủ của Hiệp hội Võ thuật tới đối phó Dương Thanh, cô ta vô cùng vui sướng.

Vốn tưởng rằng bản thân có thể rửa sạch nhục nhã, nào ngờ Ngưu Căn Sinh lại muốn Dương Thanh làm việc cho ông ta.

Nếu Dương Thanh đi theo Ngưu Căn sinh thì địa vị của anh ta sẽ lên như diều gặp gió, nhà họ Ngụy cũng phải coi anh ta là khách quý.

Không chỉ Ngụy Minh Nguyệt, một người khác cũng nghĩ như vậy.

Ngụy Sâm cực kỳ lo lắng, ông ta biết rõ mục đích Dương Thanh tìm tới nhà họ Ngụy là gì.

Bây giờ Châu Ngọc Thúy đang nằm trong tay ông ta.
Tuy không ai biết chuyện này nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ.

Ngưu Căn Sinh muốn Dương Thanh đi theo ông ta, nhất định sẽ giúp Dương Thanh tìm kiếm Châu Ngọc Thúy.

Đến lúc đó toàn bộ những chuyện ông ta đã làm đều sẽ bại lộ.

Ông ta đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang chú ý tới Dương Thanh liền lén lút lùi về sau định tranh thủ bỏ chạy.

“Được, cứ vậy đi.
Từ hôm nay mày chính là người của tao.
Bây giờ tao sẽ dẫn mày tới Hiệp hội Võ thuật!”

Ngưu Căn Sinh nghênh ngang nói, không thèm để ý Dương Thanh có đồng ý hay không đã muốn ép anh phải đi theo mình.

Một mình Dương Thanh có thể đánh bại nhiều cao thủ nhà họ Ngụy như vậy chứng tỏ thực lực của cậu ta rất mạnh.

Quan trọng là cậu ta vẫn còn quá trẻ.

“Ông là cái thá gì mà đòi tôi đi theo?”

Dương Thanh cảm thấy thật nực cười, châm chọc nhìn Ngưu Căn Sinh như đang nhìn một thằng ngu.

Mọi người đều im bặt!

Ai nấy trợn mắt há hốc mồm nhìn Dương Thanh.

Ngụy Minh Nguyệt đang buồn bực không cam lòng, nghe vậy lập tức sáng bừng hai mắt, tràn đầy chờ mong.

Còn Ngụy Sâm cũng dừng bước, cười lạnh nhìn Dương Thanh.

“Thằng ranh con, mày nói gì cơ?”

Ngưu Căn Sinh giận dữ hỏi, thậm chí còn tưởng mình nghe lầm.

Ông ta là cao thủ hàng đầu của Hiệp hội Võ thuật, chủ các gia tộc ở tỉnh lỵ cũng phải cung kính với ông ta.

Loại gia tộc nhãi nhép như nhà họ Ngụy lại càng không dám ho he gì.

Vậy mà một thằng nhóc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi lại dám nói với ông ta như vậy.

“Ông Ngưu, cậu ta mắng ông chẳng là cái thá gì, không xứng để cậu ta đi theo”.

Ngụy Hổ cười lớn nói: “Tôi còn tưởng là người nào lợi hại, thì ra chỉ là một thằng ranh con không biết trời cao đất dày, đến cả ông Ngưu cũng dám mắng!”

“Ông Ngưu, cậu ta đúng là quá ngông cuồng.
Nếu Tiền Bưu có mặt thì cậu ta còn có vốn liếng để mạnh miệng.
Nhưng hôm nay cậu ta chỉ tới một mình mà vẫn dám mắng ông trước mặt mọi người, chính là tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Ngụy Thành Châu vội nói: “Ông Ngưu, cậu ta chỉ có một mình, không đáng để ông phải ra tay.
Ông cứ nhìn cao thủ nhà họ Ngụy chúng tôi chơi chết cậu ta là được”.

“Mày là người đầu tiên dám nói với tao như vậy!”

Ngưu Căn Sinh đã hoàn toàn từ bỏ ý định thu nhận Dương Thanh, dữ tợn nói: “Để cậu ta sống cho tôi.
Tôi muốn cậu ta sống không bằng chết!”

Dứt lời, Ngưu Căn Sinh lạnh lùng quay vào trong biệt thự, không hề lo lắng nhà họ Ngụy không đấu lại được anh.

“Thằng ranh, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại cứ đâm đầu vào! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày!”

Ngụy Thành Châu quát lớn: “Xông lên đánh gãy tay chân cậu ta rồi lôi người vào đây!”

Lão ta để lại câu này rồi cũng đi vào biệt thự.

“Dương Thanh, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay!”

Đúng lúc này, một giọng nữ bén nhọn vang lên: “Hôm nay anh rơi vào tay nhà họ Ngụy chúng tôi.
Tôi phải khiến anh sống dở chết dở!”

Ngụy Minh Nguyệt dữ tợn nói.

Lần trước ở cửa nhà đấu giá Mạnh Ký, cô ta muốn Dương Thanh giả làm bạn trai của mình nhưng bị anh cự tuyệt.

Từ đó về sau cô ta bắt đầu ghét anh.

Nhưng phải đến lúc Dương Thanh bắt cô ta tự vả ngay trước mặt mọi người trong nhà hàng Bắc Viên Xuân, cô ta mới thực sự hận anh.

Cuối cùng Dương Thanh cũng rơi vào tay nhà họ Ngụy.

“Minh Nguyệt, thằng nhóc này còn đắc tội với con nữa à?”

Ngụy Hổ tức giận hỏi.

“Bối, anh ta chính là người bắt con tự tát trước mặt mọi người đấy!”, Ngụy Minh Nguyệt đỏ bừng hai mắt.

“Hóa ra còn có cả chuyện này!”

Ngụy Hổ cả giận nói: “Nhóc con, tao sẽ cho mày biết hậu quả của việc rơi vào tay nhà họ Ngụy bọn tao!”

“Hình như mấy người đang hiểu nhầm gì đó!”

Dương Thanh lắc đầu nói: “Không phải tôi rơi vào tay nhà họ Ngụy, mà là nhà họ Ngụy các người rơi vào tay tôi!”

“Ha ha!”

Ngụy Hổ hung dữ cười nói: “Buồn cười chết mất! Thằng nhóc này điên thật rồi, nói nhà họ Ngụy rơi vào tay cậu ta ngay tại nhà họ Ngụy?”

“Mày giỏi như vậy sao không tới nhà họ Mạnh làm mưa làm gió đi?”

“Ngụy Sâm, đây chính là người lừa mua Spa Hoàng Hà từ tay chú đấy hả? Bị thằng ngu này lừa gạt, xem ra chú còn ngu hơn cậu ta!”

Ngụy Hổ cười đau cả bụng như đang nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế gian.

“Thằng nhóc, tao ra lệnh cho mày lập tức quỳ xuống dập đầu xin con gái tao tha tội.
Nghe lời thì còn có thể tránh được chút đau đớn, nếu không mày cứ chuẩn bị tinh thần bị nhà họ Ngụy tra tấn chết đi sống lại!”

Ngụy Hổ cười xong mới châm chọc nhìn Dương Thanh.

“Ông nói gì tôi không nghe rõ.
Phiền ông lại gần đây nói lại cho tôi nghe!”, Dương Thanh híp mắt nói.

Sau lưng Ngụy Hổ còn có hai tên vệ sĩ theo sát, ông ta không chút sợ hãi đi tới trước mặt anh: “Ranh con, tao bảo…”

“Bốp!”

Ngụy Hổ còn chưa nói hết câu đã bị Dương Thành vung tay lên tát, cơ thể nặng gần một trăm cân của ông ta bị đánh bay ra ngoài.

Đồng thời còn rụng mấy chiếc răng kèm máu me be bét.

“Rầm!”

Một tiếng động thật lớn vang lên, cơ thể Ngụy Hổ nặng nề đập vào tường biệt thự của Ngụy Thành Châu.

“Tôi bảo ông tới thì ông tới ngay, đúng là một con chó biết nghe lời!”

Dương Thanh cong môi nở một nụ cười giễu cợt.

Nói xong, anh cất bước đi thẳng tới biệt thự của Ngụy Thành Châu.

- ————

.

Chương 308: 308: Chiến Thần Của Biên Giới Phía Bắc

Ngưu Căn Sinh và Ngụy Thành Châu đang ngồi thảnh thơi uống trà trong biệt thự.

Đột nhiên "rầm" một tiếng, cánh cửa đang đóng chặt đổ rạp xuống đất.

Có một người cũng ngã theo cánh cửa.

Gương mặt của người đó be bét máu.

"Ngụy Hổ!"

Ngụy Thành Châu nhanh chóng nhận ra con mình, giật mình đứng bật dậy, kinh hãi thốt lên.

"Cộp! Cộp! Cộp!"

Ngay sau đó một bóng người trẻ tuổi cất bước đi vào.

Đám cao thủ nhà họ Ngụy đã sợ choáng váng từ lúc anh ra tay xử lý Ngụy Hổ, không một ai dám chạy lên ngăn cản.

Làm sao bọn họ đánh lại được người có thể tát bay Ngụy Hổ nặng gần một trăm cân?

Ngụy Minh Nguyệt chết sững nhìn Dương Thanh đi lướt qua người mình, chẳng thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái. Dường như trong mắt anh, cô ta chẳng là cái thá gì.

"Ô ô…"

Ngụy Hổ được Ngụy Thành Châu đỡ lên, ánh mắt tràn ngập lửa giận, điên cuồng chỉ vào Dương Thanh muốn nói gì đó nhưng không thể nói ra thành tiếng.

"Dương Thanh, tao muốn mày phải chết!"

Ngụy Thành Châu thực sự nổi giận rồi.
Mặc dù lão ta không nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra nhưng vẫn biết Ngụy Hổ bị Dương Thanh đánh.

Sắc mặt của Ngưu Căn Sinh trở nên nghiêm trọng.
Vừa rồi ông ta trông thấy một mình Dương Thanh đánh bại được nhiều cao thủ nhà họ Ngụy nên mới nảy ra ý nghĩ thu nhận anh làm việc cho mình.

Nhưng lúc này ông ta mới phát hiện bản thân đã đánh giá quá thấp chàng trai trẻ này.

Bên ngoài toàn là cao thủ nhà họ Ngụy canh giữ, Dương Thanh lại có thể bình yên đi vào biệt thự không chút thương tổn.
Điều này chứng tỏ một mình Dương Thanh đủ để đánh thắng cả nhà họ Ngụy.

Một người có thể hủy diệt toàn bộ gia tộc đứng đầu Giang Hải, sao có thể là người tầm thường?

“Thằng nhóc này, mày khiến tao thấy hứng thú hơn rồi đấy!”

Ngưu Căn Sinh híp mắt nhìn Dương Thanh.

Anh cười đáp: “Vậy thì tôi có thể suy nghĩ nhận ông làm việc cho mình”.

Ngưu Căn Sinh không những không giận mà còn cười nói: “Mày đã chọc giận được tao rồi đấy.
Bao nhiêu năm nay không một ai dám to gan lớn mật như vậy trước mặt tao! Mày là người đầu tiên!”

Dứt lời, ông ta đặt chén trà sứ màu trắng xuống mặt bàn, chậm rãi bước tới chỗ Dương Thanh.

Toàn thân ông ta đột nhiên tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Ngụy Thành Châu nghiến răng nghiến lợi: “Chỉ cần ông Ngưu có thể giết được cậu ta, tôi sẽ đồng ý điều kiện của ông!”

“Ông chủ Ngụy yên tâm.
Nếu tôi đã lấy đồ của ông, đương nhiên tôi sẽ không tha cho thằng nhóc này!”

Ngưu Căn Sinh bình tĩnh nói.

Ánh mắt Dương Thanh dần trở nên nghiêm túc.
Anh có thể cảm nhận được sát ý cuồn cuộn từ trên người Ngưu Căn Sinh.

Những năm gần đây, anh tung hoành trên sa trường, loại cao thủ gì cũng từng gặp.
Loại cao thủ giống Ngưu Căn Sinh, không có một trăm cũng phải tám mươi người.

Điều khiến anh ngạc nhiên không phải vì khí thế của Ngưu Căn Sinh mà là thế lực của Hiệp hội Võ thuật.

Cao thủ do một chi hội cấp tỉnh phái tới đã mạnh như vậy, chi hội trưởng sẽ phải mạnh tới mức nào?

Còn cả tổng hội của Hiệp hội võ thuật, hội trưởng đứng đầu tất cả sẽ mạnh như thế nào?

Nếu Hiệp hội võ thuật là tổ chức chính nghĩa, có lẽ anh sẽ không quan tâm, nhưng bọn họ lại là kẻ xấu.

Lúc trước anh vẫn luôn nghi ngờ phe cung cấp phụ nữ cho nhà họ Ngụy là một thế lực cực kỳ to lớn.

Giờ đây, anh đã có thể xác định đó chính là Hiệp hội Võ thuật. Bọn họ cung cấp phụ nữ cho rất nhiều gia tộc giống như nhà họ Ngụy.

“Vèo!”

Đúng lúc này, Ngưu Căn Sinh khẽ động đậy, thoáng chốc phóng tới trước mặt Dương Thanh.

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo chợt hiện ra chém thẳng tới cổ Dương Thanh.

Anh nhíu mày đạp mạnh một cái rồi biến mất, một con dao thoắt ẩn thoắt hiện sượt qua đầu anh rơi xuống.

Nếu Dương Thanh phản ứng chậm một giây, có lẽ đã bị chặt phăng đầu.

“Ồ?”

Thấy Dương Thanh dễ dàng né tránh đòn hiểm của mình, Ngưu Căn Sinh nghi hoặc.

“Ông đã muốn chết tới vậy, tôi sẽ giúp ông!”

Giọng nói của Dương Thanh tràn đầy sát khí.
Anh chưa từng có khái niệm nương tay với người muốn lấy

mạng mình.

Ngay lập tức toàn thân Dương Thanh tỏa ra sát khí bừng bừng.

Ngưu Căn Sinh có cảm giác như đang bị một con dã thú hung dữ rình rập, không thể trốn thoát.

“Không ổn, phải rút!”

Sau khi biết thực lực của Dương Thanh vô cùng mạnh mẽ, Ngưu Căn Sinh lập tức xanh mặt lùi lại chạy như bay.

“Ông rút nổi không?”

Ngưu Căn Sinh vừa lùi được vài bước, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói u ám vang lên sau lưng.

Giờ phút này, lông tơ trên người ông ta đều dựng đứng lên.

Ông ta không kịp phát hiện Dương Thanh vốn đang đứng trước mặt mình đã xuất hiện ở sau lưng ông ta từ lúc nào.

Ông ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể nắm chặt con dao đâm vào phía sau.

“Bốp!”

Dương Thanh nắm chặt cổ tay Ngưu Căn Sinh, sức lực mạnh mẽ khiến ông ta không thể phản kháng lại.

“Rốt… rốt cuộc mày là ai? Toàn bộ Chiêu Châu không thể nào có cao thủ trẻ tuổi như mày được!”

Ngưu Căn Sinh kinh hãi hét lên.

Dương Thanh không thèm trả lời, nắm chặt bàn tay còn lại đấm thẳng vào ngực ông ta.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, Ngưu Căn Sinh như con diều đứt dây bị đánh bay.

“Uỳnh!”

Ngay sau đó, ông ta ngã nhào trên mặt đất.

Trên lồng ngực nơi Dương Thanh vừa đấm đã bị lõm vào.

“Phụt!”

Ngưu Căn Sinh không chịu được, phun ra một ngụm máu, sức sống toàn thân nhanh chóng lụi tàn.

“Rốt… rốt cuộc cậu là ai?”

Ngưu Căn Sinh không cam tâm gặng hỏi, trong lòng cực kỳ hối hận.

Một đấm vừa rồi của Dương Thanh đã phá hủy nội tạng của ông ta, không thể cứu chữa.

“Toàn bộ Chiêu Châu có rất ít cao thủ trẻ tuổi có thực lực mạnh mẽ như cậu.
Chắc chắn cậu không phải là kẻ vô danh!”

Ngưu Căn Sinh cắn răng nói.
Bỗng nhiên ông ta trợn trừng hai mắt, lắp bắp thều thào:
“Tôi… tôi biết rồi, cậu đến từ biên giới phía Bắc…”

“Phụt!”

Ngưu Căn Sinh chưa kịp nói hết câu, một tia sáng lóe lên cắt đứt cổ họng ông ta.

Ông ta không thể nói ra một chữ nào nữa, trừng mắt nhìn anh.

Chẳng mấy chốc, vết thương trên cổ Ngưu Căn Sinh không ngừng trào ra máu tươi.

Từ lúc Ngưu Căn Sinh chủ động tấn công Dương Thanh cho đến lúc bị anh đoạt mạng chỉ diễn ra trong vòng một nốt nhạc.

Ngụy Thành Châu tận mắt chứng kiến hết thảy, sợ ngây người ngồi bệt xuống đất, hoang mang nói: “Không, không, không thể nào! Ông Ngưu là chi hội phó, người mạnh nhất sau chi hội trưởng của chi hội Hiệp hội Võ Thuật ở tỉnh Giang Bòn. Sao ông ta lại chết được?”

Lúc này, nét mặt của Dương Thanh cực kỳ nghiêm trọng.

Anh biết vừa rồi Ngưu Căn Sinh định nói gì trước khi chết!

- ————

.

Chương 309: 309: Lật Mặt Nhanh Hơn Lật Bánh Tráng

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của riêng anh.

Cho dù Hiệp hội Võ thuật có thể đoán được anh liên quan tới biên giới phía Bắc nhưng chắc chắn không thể biết được anh chính là Tướng quân của nơi này.

Chiêu Châu có tổng cộng bốn vùng biên giới Đông, Tây, Nam, Bắc.
Mỗi một vùng đều có một Tướng quân, nhưng thân phận của những người này đều được bảo mật vô cùng kĩ càng.

Lúc này, vẻ mặt Ngụy Thành Châu ngập tràn sợ hãi.

Không chỉ sợ vì thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh mà còn sợ vì cái chết bất ngờ của Ngưu Căn Sinh.

“Cậu… cậu dám giết ông Ngưu sao? Cậu biết ông ta là ai không? Hiệp hội Võ thuật nhất định sẽ không tha cho cậu!”

Ngụy Thành Châu giận dữ quát ầm lên.

Dương Thanh cau mày, lạnh lùng nói: “Dù Hiệp hội Võ thuật không tha cho tôi, chẳng lẽ họ sẽ tha cho nhà họ Ngụy các người sao?”

Chỉ có Ngụy Thành Châu và Ngụy Hổ tận mắt nhìn thấy anh giết Ngưu Căn Sinh.
Đám vệ sĩ của nhà họ Ngụy đều đang chờ ở bên ngoài, không ai dám bước vào biệt thự nửa bước.

Bọn họ cho rằng Dương Thanh dám chạy vào trong thì chắc chắn sẽ phải chết.

Vậy nên chỉ cần có thể bịt miệng Ngụy Thành Châu và Ngụy Hổ thì có thể giấu được chuyện Ngưu Căn Sinh bị Dương Thanh lấy mạng.

Nhưng nếu anh giết cả hai người họ thì kiểu gì Hiệp hội Võ thuật cũng sẽ điều tra ra anh.

Dương Thanh không sợ Hiệp hội Võ thuật nhưng lại không muốn bị bọn họ phát hiện ra mình có quan hệ với biên giới phía Bắc.

“Kể cả Hiệp hội Võ thuật truy cứu trách nhiệm của chúng tôi thì cậu cũng không trốn thoát được đâu!”, Ngụy Thành Châu cố gắng giả vờ trấn tĩnh.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông cũng thấy tôi có thể giết chết ông ta dễ như trở bàn tay.
Cho dù là chi hội trưởng mạnh nhất chi hội tỉnh Giang Bình thì có thể làm gì được tôi? Tôi cứ giết là được chứ có gì khó đâu?”

Lời nói bá đạo của anh khiến Ngụy Thành Châu run bần bật.

Nghĩ tới cảnh tượng vừa xảy ra, lão ta vẫn chưa hết hoảng sợ. Đúng như lời Dương Thanh đã nói, cao thủ số hai của chi hội tỉnh Giang Bình cũng không chịu nổi một đòn của anh thì chi hội trưởng có thể làm được gì?

Ngụy Thành Châu hốt hoảng không biết phải làm gì, lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải như vậy.

Ngụy Hổ vừa mới bị Dương Thanh tát một cái cũng rét run vì sợ hãi.

Dương Thanh quan sát được sự thay đổi trên khuôn mặt của hai bố con họ.

Anh bình tĩnh đi tới trước mặt Ngụy Thành Châu rồi chợt dừng bước, lạnh giọng nói: “Tôi và nhà họ Ngụy vốn không thù không oán.
Con trai ông bắt mẹ vợ của tôi đi nên tôi mới phải tự tìm tới cửa”.

Nghe vậy, Ngụy Thành Châu vô cùng kinh ngạc: “Cậu nói cái gì? Con trai tôi bắt mẹ vợ của cậu? Sao tôi không biết chuyện này?”

Thấy dáng vẻ ngạc nhiên của lão ta không giống giả vờ, Dương Thanh nhướng mày, híp mắt nói: “Con trai ông Ngụy Tường bắt mẹ vợ của tôi đi, còn uy hiếp bà ta lên sóng livestream chửi bới bôi nhọ tôi, khiến cho giá thị trường của

doanh nghiệp tôi sở hữu bị sụt giảm nghiêm trọng, tổn thất nặng nề! Vậy mà ông không biết gì sao?”

“Cậu đang nói tới đoạn clip livestream chiếm sóng toàn bộ các trang tin tức chỉ trong một buổi sáng kia à?”

Ngụy Thành Châu vội hỏi.

Lão ta có thói quen xem tin tức nên biết rõ chuyện Châu Ngọc Thúy lên livestream.

Nhưng lão ta không hề hay biết bà ta chính là mẹ vợ của Dương Thanh.

“Xem ra ông chủ Ngụy cũng biết chuyện này”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Cậu Thanh, đúng là tôi đã xem đoạn clip kia nhưng tôi không biết người đàn bà đó là mẹ vợ của cậu! Tôi cũng không biết chuyện này liên quan tới nhà họ Ngụy chúng tôi!”

“Tôi nói thật đó, tôi thề nếu dám giấu giếm một chữ, tôi sẽ không được chết tử tế!”

Ngụy Thành Châu bối rối nói, thậm chí còn cung kính gọi anh là “cậu Thanh”.
Có thể thấy lão ta đã bị Dương Thanh dọa sợ chết khiếp.

Một người trẻ tuổi có thể giết chết Ngưu Căn Sinh như giết con sâu cái kiến, nếu muốn diệt nhà họ Ngụy thì chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bây giờ dù con trai mình bị Dương Thanh giết chết, lão ta cũng không dám có ý định trả thù.

Lão ta có thể dẫn dắt nhà họ Ngụy phát triển được như ngày hôm nay, đương nhiên không phải kẻ ngu dốt.

“Ông thực sự không biết sao?”, Dương Thanh hỏi lại.

“Cậu Thanh, tôi thực sự không biết gì hết!”, Ngụy Thành Châu sợ phát khóc.

Dương Thanh không nói năng gì.
Mấy chục giây sau anh đột nhiên lên tiếng: “Thôi được rồi, tôi cũng không làm khó ông nữa.

Thế nhưng oan có đầu nợ có chủ, Ngụy Tường bắt mẹ vợ tôi thì tôi chỉ có thể đưa hắn đi".

"Còn về tổn thất của tập đoàn Nhạn Thanh, có lẽ con ông cũng không bồi thường nổi, để nhà họ Ngụy các người chịu trách nhiệm đi!"

"Ngoài ra, các ông cũng phải làm sáng tỏ video trực tiếp kia!"

"Những chuyện này không có vấn đề gì chứ?"

Dương Thanh bình tĩnh hỏi.

Sắc mặt Ngụy Thành Châu cực kỳ khó coi.
Đến tận bây giờ lão ta mới giật mình nhận ra điều gì đó.

"Ông không chịu hả?"

Thấy Ngụy Thành Châu không nói lời nào, Dương Thanh nhíu mày hỏi.

"Không, không!"

Ngụy Thành Châu vội vàng lắc đầu, nghiêm túc nói: "Cậu nói chuyện bồi thường tổn thất và ra mặt làm sáng tỏ đều không thành vấn đề, nhưng nếu muốn dẫn Ngụy Tường đi chỉ e là không thể!"

"Xem ra ông là loại người rượu mời không uống, thích uống rượu phạt.
Đã vậy nhà họ Ngụy cũng không cần tồn tại nữa!", Dương Thanh lạnh giọng nói.

Anh không hề đòi hỏi quá đáng, sau khi biết Ngụy Thành Châu không biết chuyện Ngụy Tường bắt Châu Ngọc Thúy đi, anh chỉ yêu cầu trừng phạt một mình Ngụy Tường.

Vậy mà Ngụy Thành Châu lại không chịu giao người.

"Ấy chết, cậu Thanh đừng hiểu lầm.
Không phải tôi không muốn giao người mà là Ngụy Tường chết rồi!"

Ngụy Thành Châu vội vàng giải thích, trong mắt chất chứa sự tức giận xen lẫn đau lòng.

Trước đó lão ta không hề nghi ngờ tin tức Dương Thanh giết hại Ngụy Tường bởi vì người báo tin là thân tín lão ta sắp xếp cho đi theo Ngụy Tường.

Nhưng bây giờ Dương Thanh lại đòi lão ta giao Ngụy Tường ra, chứng tỏ hung thủ hại chết Ngụy Tường là người khác.

Lão ta không hoài nghi Dương Thanh lừa gạt mình.
Đến cả chi hội phó của chi hội Hiệp hội Võ Thuật tỉnh Giang Bình, Dương Thanh còn dám giết thì tính mạng của Ngụy Tường chẳng là cái thá gì.

Dương Thanh sững sờ hỏi: "Chết rồi sao?"

Đúng là anh đã đi tìm Ngụy Tường, cũng đánh gã một trận nhưng khi nghe gã nói Châu Ngọc Thúy bị Mạnh Huy cướp đi, anh liền lập tức rời đi.

Thế mà giờ đây Ngụy Tường đã chết rồi.

Dương Thanh nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện, híp mắt nhìn Ngụy Thành Châu: "Xem ra nội bộ nhà họ Ngụy cũng không yên ổn!"

Anh không chỉ đoán được chuyện gì đã xảy ra mà còn có thể xác định ai là người giết Ngụy Tường.

Gương mặt già nua của Ngụy Thành Châu đỏ bừng lên, cắn răng nói: "Cậu Thanh yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này".

Dứt lời, lão ta hét lên: "Người đâu!"

Thoáng chốc, hai tên vệ sĩ vội vàng chạy vọt vào.
Trông thấy xác chết trên mặt đất, cả hai đều sợ tái mặt.

Ngưu Căn Sinh là chi hội phó của một chi hội trực thuộc Hiệp hội Võ thuật, cả thực lực và địa vị đều cực cao, sao lại có thể chết được?

"Xử lý cái xác này cho cẩn thận, không được phép để lộ ra ngoài.
Đồng thời…"

Ngụy Thành Châu nhìn Dương Thanh rồi nói tiếp: "Bảo Ngụy Sâm tới gặp tôi!"

“Vâng thưa ông chủ!”

Hai tên vệ sĩ không dám hé răng nửa lời, lập tức lôi thi thể của Ngưu Căn Sinh đi ra cửa sau.

Ngụy Thành Châu nhìn sang Dương Thanh hỏi: “Không biết tôi xử lý như vậy đã khiến cậu hài lòng chưa?”

Dương Thanh híp mắt nói: “Ý của ông chủ Ngụy là gì?”

“Hôm nay ông Ngưu tới nhà họ Ngụy chúng tôi hợp tác, sau khi rời đi thì mất tích!”

Ngụy Thành Châu mỉm cười nói tiếp: “Còn cậu Thanh chưa từng tới đây!”

Dương Thanh kinh ngạc nhìn bộ dạng giảo hoạt của Ngụy Thành Châu, thầm nghĩ lão già này có thể duy trì quan hệ với cả nhà họ Mạnh và Hiệp hội Võ thuật đúng là không hề đơn giản, lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng.

Ngụy Thành Châu rất thông minh, lão ta cược Dương Thanh không muốn trở mặt với Hiệp hội Võ thuật nên mới cho người hủy thi thể xóa dấu vết ngay trước mặt anh, không chỉ giúp nhà họ Ngụy mà còn giúp cả Dương Thanh.

Đúng lúc này, một người hoảng hốt chạy vào báo tin: “Ông chủ, không thấy Ngụy Sâm đâu cả!”

- ————

.

Chương 310: 310: Chuyện Cũ Của Nhà Họ Ngụy

“Không thấy?”

Ngụy Thành Châu kinh ngạc, cả giận nói: “Gọi tất cả mọi người trong gia tộc đi tìm cho tôi!”

Lúc này lão ta cực kỳ giận dữ, Ngụy Sâm bỏ trốn chứng tỏ ông ta đang chột dạ.

Đến tận lúc này lão ta mới hiểu được lý do khiến Ngụy Sâm kiên trì đề nghị xin Hiệp hội Võ thuật giúp đỡ khi nghe tin Ngụy Tường bị sát hại.

Bởi vì ông ta biết rất rõ thực lực của Dương Thanh.
Chỉ khi mời được cao thủ của Hiệp hội Võ thuật tới giết chết Dương Thanh thì chuyện ông ta làm mới không bị phát hiện.

Sắc mặt Dương Thanh dần trở nên lạnh lẽo, lần đầu tiên gặp Ngụy Sâm ở Spa Hoàng Hà anh đã cảm thấy người này không đơn giản.
Nào ngờ ông ta dám lừa gạt cả anh.

“Xin cậu Thanh cứ yên tâm, vừa nãy thằng Sâm vẫn còn ở nhà họ Ngụy, nó không trốn thoát được đâu!”

Ngụy Thành Châu sợ Dương Thanh giận lây sang cả nhà họ Ngụy, vội vàng đảm bảo.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn lão ta: “Tôi chỉ cho ông hai mươi phút, nếu vẫn không tìm thấy ông ta thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Vừa nãy ở bên ngoài Dương Thanh vẫn nhìn thấy Ngụy Sâm.
Từ lúc đó đến giờ mới chỉ khoảng mười phút.
Bắt nhà họ Ngụy tìm được Ngụy Sâm trong vòng hai mươi phút cũng không phải nhiệm vụ quá khó.

“Được, trong vòng hai mươi phút, chắc chắn tôi sẽ cho cậu thấy kết quả!”, Ngụy Thành Châu cắn răng nói.

Hiện giờ Ngụy Thành Châu đang nổi giận đùng đùng.

Lão ta có ba đứa con trai, cũng biết ba người họ vẫn luôn âm thầm tranh đấu nhưng chưa từng đứng ra ngăn cản.
Bởi vì lão ta muốn bọn họ trưởng thành hơn, xuất sắc hơn sau những lần cạnh tranh.

Nhưng lão ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày sự cạnh tranh giữa các anh em lại biến thành án mạng.

Mặc dù lão ta chưa tìm thấy Ngụy Sâm nhưng có thể chắc chắn ông ta chính là người gây ra cái chết của Ngụy Tường.

Từng giây từng phút trôi qua, Ngụy Thành Châu sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn lên đồng hồ.

Năm phút!

Mười phút!

Mười lăm phút!

Chẳng mấy chốc mười lăm phút đã trôi qua nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Ngụy Sâm.

Ngụy Thành Châu dè dặt nhìn Dương Thanh, thấy anh vẫn bình thản ngồi trên sofa, không hề nóng nảy gấp gáp.

Đến khi hai mươi phút sắp hết, cuối cùng cũng có tin tức truyền tới.

Vệ sĩ của Ngụy Thành Châu chạy vào báo cáo: “Ông chủ, đã tìm thấy Ngụy Sâm nhưng ông ta có con tin, đòi cậu Thanh phải tự mình tới gặp”.

“Nó chê mình sống quá lâu rồi à? Cậu Thanh có thân phận như thế nào, đâu phải người nói muốn gặp là gặp được?”

Ngụy Thành Châu thở phào một hơi rồi quát lớn.

Dương Thanh chậm rãi đứng dậy: “Ông ta đã muốn gặp thì tôi sẽ đi gặp một lần!”

Vệ sĩ nhanh chóng dẫn hai người đi tới một ngôi biệt thự.

Ngụy Sâm đang cầm dao dí vào cổ một người phụ nữ.

Bà ta chính là Châu Ngọc Thúy.

Hiện giờ, bà ta đang cực kỳ hoảng sợ.
Trông thấy Dương Thanh xuất hiện, bà ta khóc lóc kêu gào: "Dương Thanh, cứu mẹ với!"

"Ngụy Sâm, con đang làm gì vậy? Mau thả người ra!", Ngụy Thành Châu giận dữ hét.

Giây phút nhìn thấy Châu Ngọc Thúy vẫn còn sống, rốt cuộc Dương Thanh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Từ biệt thự của Ngụy Tường tới nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ, sau đó lại chạy tới nhà họ Ngụy, sau cùng là ngôi biệt thự này, rốt cuộc cũng tìm được Châu Ngọc Thúy rồi.

"Ngụy Sâm, thả bà ta ra, tôi đảm bảo ông sẽ không chết!"

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Đương nhiên anh biết tại sao Ngụy Sâm lại chỉ đích danh mình tới.

Nhất định là ông ta giết chết Ngụy Tường rồi cướp Châu Ngọc Thúy đi, bây giờ bị bại lộ, tự biết không thể trốn thoát, cũng biết nhà họ Ngụy sẽ không tha cho mình.

Chỉ Dương Thanh mới có thể cứu được ông ta nên mới đòi gặp anh bằng được.

"Dương Thanh, bà ta bị Ngụy Tường bắt đi, không hề liên quan tới tôi.
Chỉ khi Ngụy Tường chết tôi mới dẫn bà ta tới đây".

Lúc này Ngụy Sâm vô cùng hoảng loạn.
Đầu tiên ông ta thành thật giải thích với Dương Thanh.

Anh gật đầu đáp: "Tôi biết, thế nên giữa chúng ta cũng không có thù oán sâu nặng gì.
Chỉ cần ông chịu thả bà ta ra, tôi hứa nhà họ Ngụy sẽ không động tới ông".

Ngụy Thành Châu cũng vội vàng lên tiếng: "Cậu Thanh nói đúng đấy.
Chỉ cần con thả người ra, bố sẽ không tính sổ chuyện Ngụy Tường chết.
Sau này con vẫn sẽ là con trai của bố!"

“Con trai?”

Cảm xúc của Ngụy Sâm chợt bị kích thích, đỏ mắt gào lên: “Ngụy Thành Châu, trong lòng ông đã từng có đứa con trai này chưa? Trong mắt ông, cả tôi, Ngụy Tường và Ngụy Hổ đều là những quân cờ tùy ông bày bố! Tất cả mọi chuyện đều do ông mà ra!”

Ngụy Thành Châu cau mày, cố nén tức giận: “Con có thành kiến với bố cũng là chuyện riêng của bố con chúng ta.
Con cứ thả người ra trước đã, nếu không đừng trách bố không nương tay!”

“Đến cả chết tôi cũng không sợ, ông nghĩ tôi sợ ông sao?”

Ngụy Sâm giận dữ rống lên: “Từ nhỏ ông đã dạy chúng tôi, muốn có được quyền lực trong nhà họ Ngụy thì phải tự mình tranh đoạt.
Ông không ngăn cản anh em chúng tôi tranh giành nhau thì thôi, lại còn cổ vũ khuyến khích! Có người bố nào như ông không?”

“Thế nên tôi mới nói toàn bộ mọi chuyện đều do ông mà ra. Nếu không phải vì ông dạy chúng tôi thành những kẻ máu lạnh, sao có thể xảy ra những chuyện này?”

Ngụy Sâm cực kỳ kích động, cả người không ngừng run rẩy.

“Bố làm vậy cũng chỉ vì muốn các con trở nên xuất sắc hơn, vậy thì mới có thể khiến nhà họ Ngụy phát triển hơn nữa. Chẳng lẽ bố làm vậy là sai sao?”

Ngụy Thành Châu đau lòng nói.
Dù lão ta tâm địa độc ác nhưng khi bị con ruột oán hận như vậy, lão ta vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Sai! Cực kỳ sai!”

Ngụy Sâm giận dữ nói: “Từ nhỏ tôi đã bị người ta bắt nạt. Ngụy Hổ và Ngụy Tường mắng tôi là đồ con hoang, đến cả giúp việc cũng nói xấu sau lưng tôi!”

“Ban đầu tôi tưởng rằng chỉ cần không tranh giành với bọn họ, bọn họ sẽ tha cho tôi.
Nhưng sau này tôi mới nhận ra mình đã quá ngây thơ!”

“Dù tôi không muốn tranh nhưng họ vẫn nghĩ tôi cản đường bọn họ, nghĩ trăm phương nghìn kế diệt trừ tôi”.

“Ông còn nhớ năm tôi mười tuổi bị nước sông cuốn trôi không? Khi đó tôi không hề trượt chân rơi xuống sông và là bị Ngụy Hổ và Ngụy Tường tàn nhẫn đẩy xuống!”

“Sau này tôi trốn ở ngoài cửa phòng làm việc nghe ông dạy dỗ Ngụy Hổ và Ngụy Tường, tôi mới hiểu thì ra ông biết hết thảy mọi việc.
Cho dù tôi suýt nữa bị hại chết, ông cũng chỉ mắng bọn họ vài câu cho qua”.

“Vậy nên tôi bắt đầu thay đổi, cái gì cũng muốn tranh giành. Ông bắt đầu yêu quý tôi, thiên vị tôi, nhưng ông có biết không, tôi vốn không phải loại người như vậy!”

Vẻ mặt của Ngụy Thành Châu cực kỳ đau đớn, dường như lão ta đã nhận ra sai lầm của mình.

“Chuyện gì đã qua thì cứ để nó qua đi! Sau này con vẫn là con trai của bố!”, lão ta đỏ mắt nói.

“Có thể qua được sao?”

Ngụy Sâm hung dữ nói: “Những gì tôi vừa nói hoàn toàn không đủ để tôi căm hận ông tới mức này.
Nguyên nhân chính là vì ông đã giết chết mẹ tôi!”

Ngụy Sâm gằn giọng nói ra từng chữ.

Ngụy Thành Châu kinh ngạc tột độ, toàn thân run rẩy: “Con… con đã biết rồi sao?”

“Lúc ông giết bà ấy, tôi đang trốn dưới gầm giường!”

Ngụy Sâm nhắm chặt hai mắt, gương mặt đau khổ như không muốn nhớ lại ký ức kinh hoàng ấy.

“Chỉ vì mẹ tôi không chịu về nhà họ Ngụy với ông, ông liền hại chết bà ấy! Sao ông lại có thể tàn nhẫn như vậy? Giết người phụ nữ đã sinh con cho ông, khiến một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi đã mất mẹ?”

Hai mắt Ngụy Sâm đỏ ngầu, tức giận rít gào: “Hôm nay chính là ngày ông phải trả lại hết thảy!”

“Con muốn giết bố sao?”, Ngụy Thành Châu hoảng sợ không dám tin.

Ngụy Sâm không thèm đáp lại lão ta, quay sang nhìn Dương Thanh nói: “Không phải cậu muốn cứu bà ta sao? Chỉ cần cậu giết Ngụy Thành Châu, tôi lập tức thả bà ta!”

- ——————

.

Chương 311: 311: Chỗ Đáng Trách

Chẳng ai ngờ được Ngụy Sâm lại bảo Dương Thanh đi giết Ngụy Thành Châu.

Ngay cả bản thân Dương Thanh cũng thấy vô cùng bất ngờ.

Lúc này, trong lòng Ngụy Thành Châu sợ hãi nhưng vẫn ra vẻ tức giận: "Thằng khốn! Bất kể thế nào thì tao cũng là bố mày, mày lại muốn giết tao à?"

"Chính bởi vì ông là bố tôi, cho nên tôi không thể tự mình ra tay với ông được!"

Ngụy Sâm đột nhiên vô cùng bình tĩnh nói.

"Dương Thanh, cậu tuyệt đối đừng nghe nó.
Việc tìm cao thủ ở Hiệp hội Võ thuật tới giúp là do nó đề xuất đấy".

"Bây giờ nó một lòng muốn chết, cho dù cậu có giết tôi, nó cũng sẽ không bỏ qua cho mẹ vợ cậu đâu".

"Cậu nên suy nghĩ kỹ lại!"

Ngụy Thành Châu sợ thật rồi.
Lúc này, hai vệ sĩ phía sau lão ta đều cảnh giác nhìn Dương Thanh.

Nhưng bọn họ đều hiểu, nếu Dương Thanh muốn giết Ngụy Thành Châu thì không ai có thể ngăn cản được.

"A…
Đừng giết tôi, đừng giết tôi!"

Đúng lúc này, Châu Ngọc Thúy đau đến mức kêu lên thất thanh: "Dương Thanh, mau cứu tôi với!"

Lúc này, Ngụy Sâm đang dí con dao găm lên cổ Châu Ngọc Thúy đột nhiên rạch nhẹ một cái, máu lập tức tuôn ra.

Ngụy Sâm chỉ muốn chết nên không sợ Dương Thanh, thờ ơ nhìn anh nói: "So với ân oán giữa chúng ta thì Ngụy Thành Châu thật sự không đáng để nhắc tới.

Chỉ cần cậu giết Ngụy Thành Châu, tôi tuyệt đối không làm hại người phụ nữ này”.

“Ngụy Sâm, ông nên suy nghĩ cho kỹ đi.
Nếu bây giờ ông buông tay thì còn có đường sống!”, Dương Thanh hờ hững nói.

Dương Thanh không phải không muốn tay với Ngụy Thành Châu.
Nhưng một khi lão ta chết, e rằng Hiệp hội Võ thuật sẽ là một rắc rối rất lớn.

Ít nhất trước mắt, Dương Thanh không muốn xảy ra xung đột quá lớn với Hiệp hội Võ thuật.

Ngụy Thành Châu cũng vội nói: “Ngụy Sâm, bố hứa với con, chỉ cần bây giờ con thả người, sau này con chính là chủ gia tộc, mọi chuyện trong nhà họ Ngụy đều do con quyết định hết!”

“Xem ra, các người vẫn khinh thường quyết tâm của tôi”.

Ngụy Sâm lắc đầu và ấn mạnh con dao găm trong tay xuống.

Trên cổ của Châu Ngọc Thúy lại bị rạch một đường.

“A…
Đau chết mất…
Dương Thanh, mau cứu tôi với!”

“Lẽ nào cậu thật sự muốn nhìn thấy tôi bị cậu ta giết chết à?”

“Nếu tôi chết rồi, cậu làm sao ăn nói được với Thanh Tâm và Y Y?”

“Lão kia đã già khú đế rồi, chết cũng chẳng sao.
Nhưng tôi còn trẻ! Cậu đừng do dự nữa, mau giết lão ta đi!”

Châu Ngọc Thúy hoảng sợ, khóc la om sòm.

Ngụy Thành Châu nghe những gì bà ta nói thì cơ mặt giật giật.
Nhưng có Dương Thanh ở đây, lão ta cũng không dám nói lời nào.

“Ngụy Sâm, tôi sẽ cho ông một cơ hội cuối cùng.
Thả bà ta ra, tôi sẽ bảo vệ tính mạng của ông!”, Dương Thanh

sắp chẳng còn kiên nhẫn nữa.

Trong lúc nói chuyện, hai ngón trỏ và ngón giữa của anh đã kẹp vài chiếc lá.

Chỉ cần Ngụy Sâm dám giết Châu Ngọc Thúy, Dương Thanh bảo đảm ông ta sẽ phải chết trước!

Anh rất thông cảm với những gì Ngụy Sâm đã gặp phải, nhưng đối phương nhiều lần uy hiếp làm Dương Thanh muốn giết ông ta.

"Con trai, con đừng kích động! Bố đã mất đi một đứa con trai, không muốn mất đi bất kỳ đứa nào nữa! Chỉ cần con chấp nhận thả tay ra, bố bảo đảm sau này chắc chắn sẽ giao nhà họ Ngụy cho con!"

"Bố sai rồi, sai thật rồi!"

Ngụy Thành Châu đột nhiên đau khổ, "bịch" một tiếng, lão ta quỳ xuống trước mặt mọi người, đôi mắt đỏ hoe nhìn Ngụy Sâm nói: "Con trai, con biết cả đời bố chưa bao giờ cầu xin ai, cũng chưa từng quỳ trước mặt bất kỳ người nào.
Nhưng hôm nay, bố quỳ ở trước mặt con, cầu xin con!"

Ngụy Sâm lại thờ ơ trước lời cầu xin của Ngụy Thành Châu, trong mắt ông ta chỉ có sự căm hận.

"Ngụy Thành Châu, ông không cần phải giả vờ trước mặt tôi. Tôi hiểu rõ ông là người thế nào hơn bất kỳ ai khác.
Ông tưởng nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu là tôi sẽ thật sự tin ông sao?"

"Nếu tôi thật sự thả tay ra, e rằng vừa quay về nhà họ Ngụy đã bị ông sai người giết chết rồi".

"Đâu phải ông chưa từng giết người thân.
Năm xưa, chẳng phải ông cũng đã tự tay kết liễu ông nội, ông mới có thể lên làm chủ gia tộc đó sao?"

Ngụy Sâm biết rõ một vài chuyện bí mật của Ngụy Thành Châu như lòng bàn tay.

"Con trai, bố cũng đã quỳ ở trước mặt con rồi, lẽ nào con vẫn không chịu tha thứ cho bố sao?", Ngụy Thành Châu cầu xin.

Ngụy Sâm lắc đầu, bình tĩnh nói: “Nếu Dương Thanh không muốn giết ông, vậy tôi cho ông được tự lựa chọn.
Một là ông chết, hai là người đàn bà này chết!”

“Nếu ông không chết thì tôi sẽ giết người đàn bà này, đến lúc đó kết quả cũng vậy thôi”.

“Tôi nghĩ, tuy tôi là kẻ giết người nhưng dù sao chuyện này cũng do nhà họ Ngụy gây ra, chắc Dương Thanh sẽ không tha cho ông đâu nhỉ?”

“Được rồi, những gì cần nói tôi đã nói xong.
Trong vòng một phút, nếu ông không chết thì tôi sẽ giết người đàn bà này!”

Lúc này, Ngụy Sâm rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta thấy sợ.

Con người, khi hoàn toàn không màng tới sống chết nữa mới có thái độ như thế này.

“Ngụy Sâm, nói vậy là con tính không bao giờ tha thứ cho bố sao?”

Ngụy Thành Châu đột nhiên đứng lên.
Lão ta nhìn ra được, cho dù mình có nói tới rách miệng thì Ngụy Sâm cũng sẽ không đổi thay đổi ý định.

“Còn bốn mươi giây!”

Ngụy Sâm không trả lời mà thông báo thời gian lần thứ nhất.

Dương Thanh híp mắt lại, chiếc lá giữa hai ngón tay đã bị anh vò gần nát.

“Còn ba mươi giây!”

Rất nhanh, Ngụy Sâm lại thông báo thời gian lần thứ hai.

“Dương Thanh, cậu mau giết lão già kia đi.
Tôi chính là mẹ vợ cậu, lẽ nào cậu muốn trơ mắt nhìn tôi bị giết à?”

“Nếu tôi chết, Thanh Tâm và Y Y sẽ nghĩ thế nào?”

“Sáng nay, tôi đã livestream chửi bới cậu trên mạng nhiều như vậy, bây giờ chỉ có tôi mới có thể làm sáng tỏ sự thật!”

“Nếu không Thanh Tâm và Y Y nhất định sẽ cho rằng cậu phái người tới giết tôi.
Đến lúc đó, hai đứa nó sẽ hận cậu cả đời!”

Cảm giác được kim loại lạnh giá trên cổ, Châu Ngọc Thúy khủng hoảng nhìn Dương Thanh và hét to.

Mà Dương Thanh trước sau vẫn thờ ơ, bình tĩnh nhìn Ngụy Sâm.

“Mười giây cuối cùng!”

Ngụy Sâm lại thông báo thời gian với vẻ rất cương quyết.

“Chín giây!”

“Tám giây!”

…

“Một giây!”

Ngụy Sâm liên tục báo thời gian.
Sau khi ông ta báo ra một giây cuối cùng lại bình tĩnh liếc nhìn Ngụy Thành Châu: “Tôi sẽ ở dưới địa ngục chờ ông!”

Ngụy Sâm vừa dứt lời thì bàn tay đang nắm chuôi dao chợt ấn mạnh.

“A…”

Châu Ngọc Thúy nhắm mắt và hét to.

“Pằng!”

Cùng lúc đó, một tiếng súng chói tai vang lên, tất cả đã được quyết định.

Giữa trán của Ngụy Sâm xuất hiện một lỗ máu chói mắt.
Ông ta chưa kịp ra tay thì đã bị bắn chết rồi.

“Bịch!”

Ông ta ngã xuống đất.

Mà lúc này, một tay bắn tỉa mặc đồ da xuất hiện và đi tới bên cạnh Ngụy Thành Châu.

Hóa ra kẻ vừa nổ súng là người của Ngụy Thành Châu.

Ngụy Thành Châu có chút bi thương, liếc nhìn thi thể của Ngụy Sâm lần cuối rồi nói: “Đưa thi thể của Ngụy Sâm về nhà họ Ngụy để mai táng!”

Lão ta lại nhìn về phía Dương Thanh: “Dương Thanh, tôi giao mẹ vợ của cậu lại cho cậu.
Tôi sẽ thu xếp cho người đứng ra làm sáng tỏ rằng clip được lan truyền trên mạng trước đó đều là do con trai tôi ép mẹ vợ cậu làm”.

“Mặt khác, về chuyện bồi thường những tổn thất có liên quan với tập đoàn Nhạn Thanh, tôi sẽ thu xếp cho người liên hệ với cậu sau”.

Ngụy Thành Châu nói dứt lời thì xoay người, tập tễnh rời đi.

Dương Thanh nhìn theo bóng lưng lão ta rời đi, trong lòng vô cùng xúc động.
Đây chính là người đáng thương thì nhất định phải có chỗ đáng trách à?

- ————

.

Chương 312: 312: Bố Có Thể Phục Hồi

Châu Ngọc Thúy không bị thương nặng, chỉ bị hai vết cắt cạn trên cổ và chảy ít máu.

Sau khi Dương Thanh đưa bà ta đến bệnh viện, bác sĩ chỉ sát trùng qua vết thương, thậm chí không cần băng bó đã cho bọn họ về.

Lúc Tần Thanh Tâm và Tần Y biết Châu Ngọc Thúy vẫn còn sống, cả hai đều mừng đến rơi nước mắt.

Tần Y còn chưa tới bệnh viện vì đang bận sứt đầu mẻ trán về chuyện của tập đoàn Nhạn Thanh.
Sau khi biết Châu Ngọc Thúy còn sống, cô ta cũng yên tâm.

“Xin lỗi mẹ, nếu không phải con đuổi mẹ đi thì mẹ đã không gặp phải việc này”.

Tần Thanh Tâm ôm chặt lấy Châu Ngọc Thúy, vừa khóc vừa nói.

Dương Thanh nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở, trong lòng lại lo lắng.

Anh biết, người phụ nữ này muốn giết Tần Đại Dũng.

Nếu có một ngày Tần Thanh Tâm và Tần Y biết Châu Ngọc Thúy vẫn còn muốn giết Tần Đại Dũng, sao các cô có thể tiếp nhận được?

“Đúng rồi, mẹ, clip mẹ livestream vào sáng nay là sao vậy?”

“Mẹ sỉ nhục và hủy hoại danh tiếng của Dương Thanh đã mang tới rắc rối rất lớn cho tập đoàn Nhạn Thanh đấy”.

“Mẹ mau nghĩ cách livestream giải thích mọi chuyện đi!”

Tần Thanh Tâm nhìn thấy Châu Ngọc Thúy thì rất kích động. Nhưng sau khi cô hiểu rõ rắc rối mà Châu Ngọc Thúy gây ra cho tập đoàn Nhạn Thanh, cô vội vàng thúc giục.

Châu Ngọc Thúy đảo tròng mắt rồi rơi nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Thanh Tâm, mẹ bị nhà họ Ngụy ép mới phải nói

những lời đó.
Bọn chúng nói Dương Thanh là tổng phụ trách chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh.
Bọn chúng muốn hại Dương Thanh và phá hủy tập đoàn Nhạn Thanh".

"Ngoài chuyện này, mẹ còn có một chuyện nữa muốn nói thật với con! Thật ra nhà họ Ngụy đã tìm tới mẹ từ lâu rồi.
Bọn chúng ép mẹ phải giết bố con, nếu không chúng sẽ giết cả nhà chúng ta!"

"Mẹ cũng chẳng còn cách nào, cho nên tối qua kích động mới ra tay với bố con.
Dù sao bố con đã như vậy rồi, nếu có thể dùng mạng của ông ấy đổi lấy bình an cho con và Y Y, mẹ nghĩ chắc chắn bố con sẽ bằng lòng thôi".

"Nhưng mẹ cam đoan với con, mẹ thật sự chưa từng nghĩ sẽ sống một mình.
Dự định ban đầu của mẹ là giết bố con xong sẽ tự sát!"

Châu Ngọc Thúy nói với nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tần Thanh Tâm cũng đầm đìa nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Mẹ, khổ cho mẹ rồi!"

Hai mẹ con nói xong lại ôm nhau khóc.

Nếu không phải Dương Thanh biết sự thật, anh cũng sẽ bị những lời này của Châu Ngọc Thúy lừa mất.

"Mẹ, mẹ đã bị bọn chúng ép, bây giờ mẹ livestream làm sáng tỏ mọi chuyện trên mạng đi.
Làm vậy có thể rửa sạch nỗi oan cho Dương Thanh đấy".

Qua một lâu sau, hai mẹ con với bình tĩnh lại.
Tần Thanh Tâm lập tức giục.

Bây giờ Châu Ngọc Thúy có thể sống sót trở về, đâu dám từ chối yêu cầu của Tần Thanh Tâm nữa.
Bà ta lập tức livestream để làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nhà họ Ngụy còn hành động nhanh hơn.
Ngụy Thành Châu tự mình livestream để giải thích sự thật, đồng thời xin lỗi tập đoàn Nhạn Thanh.

Ngay sau đó lại có Châu Ngọc Thúy livestream trình bày sự thật.

Nhất thời, trên toàn mạng đều bùng nổ.

“Không ngờ livestream lúc sáng là giả!”

“Người tên Ngụy Tường kia đúng là một tên khốn, không ngờ còn vô sỉ như vậy!”

“Chúng ta đã nghĩ oan cho tập đoàn Nhạn Thanh, xin lỗi!”

“Không sai, chúng ta thật sự nợ tập đoàn Nhạn Thanh một lời xin lỗi!”

…

Livestream của Châu Ngọc Thúy vào buổi sáng vốn đang rất hot, kết quả chưa hết một ngày, chủ nhà họ Ngụy đã tự mình livestream làm sáng tỏ sự thật và xin lỗi.

Nhất thời, sự kiện lần này được lan truyền khắp trên mạng.

Rất nhiều cư dân mạng kéo nhau để lại lời xin lỗi trên các trang web lớn.

Có thể nói bây giờ người người nhà nhà đều biết tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Sức mạnh của cộng đồng mạng lớn đến cỡ nào? Chỉ mấy giờ ngắn ngủi, bọn họ đã đẩy tập đoàn Nhạn Thanh lên đầu top tìm kiếm.

“Anh rể, tốt quá rồi! Rắc rối của tập đoàn Nhạn Thanh gặp phải trước đây đều đã được giải quyết! Hơn nữa, giá trị thị trường của công ty cũng đang tăng vọt!”

“Rất nhiều đối tác vốn chủ động hủy bỏ hợp đồng cũng tự mình đến đây, nói bằng lòng ký hợp đồng lại”.

“Còn có rất nhiều chủ doanh nghiệp chủ động hợp tác với chúng ta!”

“Anh rể, em tạm thời không nói chuyện được với anh nữa. Lại có đối tác tới rồi!”

Tần Y kích động gọi điện thoại cho Dương Thanh và báo cáo từng tin tức tốt của công ty.

Chỉ là cô ta mới nói được mấy câu đã có việc bận, phải vội vàng cúp máy.

“Dương Thanh, tin tức tốt gì vậy? Em thấy anh cười mãi”, Tần Thanh Tâm vừa cười vừa hỏi.

Cô vốn cho rằng Châu Ngọc Thúy đã chết nên cực kỳ bi thương.
Bây giờ mẹ còn sống, tâm trạng của cô cũng tốt hơn nhiều.

Dương Thanh mỉm cười nói: “Y Y gọi tới, bảo rắc rối của công ty đều đã được giải quyết, hơn nữa còn có rất nhiều chủ doanh nghiệp chủ động tìm tới muốn hợp tác”.

“Không ngờ nhà họ Ngụy chẳng những không phá được tập đoàn Nhạn Thanh, trái lại còn làm cho tập đoàn phát triển tốt hơn.
Qua hôm nay, chắc hẳn giá trị thị trường của tập đoàn Nhạn Thanh sẽ đạt tới mức cao nhất”.

Tần Thanh Tâm biết quan hệ giữa Dương Thanh và tập đoàn Nhạn Thanh nên vô cùng vui mừng.

Nhưng cô không biết, người thật sự muốn phá hủy tập đoàn Nhạn Thanh không phải là nhà họ Mạnh, cũng không phải là nhà họ Ngụy, mà là vài người nào đó trong gia tộc Vũ Văn ở tít tận Yến Đô.

Dương Thanh mỉm cười: “Chỉ khổ cho Y Y, công việc sau này chắc chắn sẽ càng bận hơn”.

Tần Thanh Tâm đột nhiên dựa đầu vào vai Dương Thanh và cảm kích nói: “Chồng, em xin lỗi!”

Dương Thanh ngây người một lát rồi mới chợt hiểu ra.

Trước đó, lúc Tần Thanh Tâm thấy livestream của Châu Ngọc Thúy ở trên mạng đã gọi điện thoại cho Dương Thanh, hỏi anh là bà ta ở đâu.

Thật ra khi đó cô đã thật sự tin lời Châu Ngọc Thúy.

Lúc này cô xin lỗi vì mình từng nghi ngờ Dương Thanh.

Cùng lúc đó, ở Yến Đô.

Ở một biệt thự sang trọng được trang hoàng lộng lẫy giống như cung điện.

Trong đại sảnh của biệt thự lớn này, một người thanh niên đang ngồi trên sofa cao cấp, trên bàn trà trước mặt còn đặt một chiếc laptop.

Lúc này, trên màn hình laptop đang phát một đoạn video.

“Chào mọi người, tôi là Ngụy Thành Châu chủ nhà họ Ngụy ở thành phố Giang Hải tỉnh Giang Bình.

Tôi muốn làm sáng tỏ với mọi người về một sự thật!”

“Sáng nay, đoạn clip lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt kia thật ra là giả.
Sự thật là con trai tôi Ngụy Tường…”

Đoạn video này là do Ngụy Thành Châu tự mình đứng ra làm sáng tỏ sự việc Châu Ngọc Thúy livestream lúc sáng.

Nội dung của đoạn video không dài nhưng được truyền đi rất nhanh trên mạng.

“Rầm!”

Người thanh niên xem xong đoạn video của Ngụy Thành Châu thì lập tức nổi giận, đấm mạnh lên chiếc laptop và nói với vẻ dữ tợn: “Em trai tốt của tôi, tôi thật không ngờ với một lá bài nát như vậy mà cậu cũng có thể đánh thắng được!”

“Nhưng… vậy thì sao chứ? Cậu chắc chắn vẫn chỉ là một kẻ vô dụng bị gia tộc vứt bỏ thôi.
Mà Vũ Văn Bân tôi mới là tương lai của gia tộc!”

“Cậu đừng sốt ruột.
Tôi còn nhiều thời gian để từ từ chơi với cậu! Một ngày nào đó, tôi sẽ giẫm cậu xuống dưới đế giày, như chuyện năm xưa, cậu và mẹ cậu bị đuổi khỏi gia tộc hệt như chó nhà có tang vậy!”

Đêm hôm đó, Dương Thanh nhận được một cuộc điện thoại.

“Cậu Thanh, nhiệm vụ của chị đã kết thúc, ngày mai chị sẽ về nước! Chị đã đặt vé máy bay rồi.

Mười giờ sáng mai, cậu nhớ tới sân bay quốc tế Giang Hải đón chị đấy!”

Trong điện thoại vọng ra giọng nói của Ngải Lâm.

Dương Thanh vui mừng: “Được, ngày mai em sẽ qua đón chị!”

“Dương Thanh, điện thoại của ai vậy?”

Sau khi Dương Thanh cúp máy, Tần Thanh Tâm nghi ngờ hỏi.

Cô vừa nghe được giọng nói của một người phụ nữ.

Dương Thanh mỉm cười: “Là đồng đội của anh trước đây. Chị ấy là chuyên gia lĩnh vực y học nổi tiếng trên thế giới đấy. Anh đã gửi kết quả khám và chữa bệnh của bố cho chị ấy. Chị ấy nói bố có hi vọng phục hồi rất lớn!”

- ————

.

Chương 313: 313: Dương Thanh Bị Hôn

Dương Thanh cho Ngải Lâm xem qua kết quả khám và chữa bệnh của Tần Đại Dũng nhưng không nói cho bất kỳ ai biết.

Lúc này, anh nói với Tần Thanh Tâm làm cô rất kích động: "Anh nói thật à? Bố thật sự có thể tỉnh lại à?"

Tần Đại Dũng đã hôn mê một thời gian.
Bác sĩ chữa trị chính cũng nói khả năng Tần Đại Dũng phục hồi là vô cùng mong manh.

Mấy ngày qua, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều vô cùng đau khổ, thậm chí cũng có phần tuyệt vọng rồi.

Nhưng bây giờ, cô đột nhiên nghe Dương Thanh nói Tần Đại Dũng có hi vọng tỉnh lại rất lớn nên nhất thời kích động.

"Anh đã lừa em bao giờ chưa?"

Dương Thanh mỉm cười: "Em cứ việc yên tâm đi.
Chị Lâm là chuyên gia nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực y học, có thể nói là một thiên tài.
Khi chị ấy vừa mới học thạc sĩ đã giải đáp được rất nhiều vấn đề nan giải trong y học".

"Sau đó chị ấy ra nước ngoài du học, giỏi cả về Đông y lẫn Tây y.
Chị ấy cũng nghiên cứu về vấn đề lớn trong lĩnh vực lớn, hơn nữa đều có thành tích không tệ".

"Chị ấy nói bố có khả năng tỉnh lại rất lớn, trên thực tế khả năng này đạt tới gần một trăm phần trăm đấy!"

Sau khi nghe Dương Thanh giải thích như vậy, Tần Thanh Tâm càng kích động hơn.

Cô nắm chặt lấy tay Dương Thanh, mắt đỏ hoe nói: "Dương Thanh, cám ơn anh! Cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em!"

Cô thật sự vô cùng cảm động.
Rõ ràng Dương Thanh là một người rất có năng lực, nhưng để

ở bên cạnh mình, anh đã hy sinh rất nhiều thứ.

Cô nhớ lại sáng nay mình từng nghi ngờ Dương Thanh, trong lòng càng khó chịu hơn.

Dương Thanh mỉm cười nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, chợt cười ngả ngớn nói: “Em hôn anh một cái xem như cảm ơn nhé!”

“Chụt…”

Dương Thanh vốn chỉ đùa thôi, nhưng không ngờ anh vừa dứt lời thì miệng Tần Thanh Tâm lại ghé sát tới và hôn phớt lên môi anh.

Dương Thanh nhất thời choáng váng.

Mà Tần Thanh Tâm chủ động hôn Dương Thanh xong cũng đỏ cả mặt.

“Anh đừng nhìn nữa!”

Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh đờ đẫn nhìn mình thì càng xấu hổ hơn, cảm giác mặt mình nóng bừng.

“Ha ha…”

Dương Thanh thấy Tần Thanh Tâm thẹn thùng thì không nhịn được cười.

Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh vui vẻ, cô chợt đỏ mắt và càng thấy áy náy hơn.

“Thật ra, anh ấy cũng đâu cần nhiều.
Chỉ một nụ hôn đã làm anh ấy vui vẻ chẳng khác nào một đứa trẻ.
Mình làm vợ thật không xứng chức!”, Tần Thanh Tâm thầm nghĩ.

Dương Thanh thấy Tần Thanh Tâm áy náy lại cố ý cười ngả ngớn, ghé đầu qua và cười híp mắt nói: “Vợ, có phải em cảm thấy mắc nợ chồng không? Hay là em hôn anh thêm cái nữa, xem như bù đắp vậy?”

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm đột nhiên khẽ gọi.

“Hử?”

Dương Thanh hơi đờ đẫn.
Trông Tần Thanh Tâm thế này, không phải định hôn mình thật đấy chứ?

“Anh qua đây một chút!”, Tần Thanh Tâm nói.

Dương Thanh ghé sát đầu tới trước mặt Tần Thanh Tâm.

“Gần chút nữa!”, Tần Thanh Tâm lại nói.

Dương Thanh lại ghé tới gần Tần Thanh Tâm hơn.
Hai gương mặt gần như muốn chạm vào nhau, bọn họ có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở của nhau.

Mà lúc này trong lòng Dương Thanh đã không thể bình tĩnh được nữa, tim đập thình thịch.

Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác căng thẳng như thế.

Lúc này, Tần Thanh Tâm đột nhiên nhắm mắt lại.

“Cô ấy muốn mình hôn cô ấy à?”

“Chắc chắn là vậy rồi!”

“Hạnh phúc tới quá bất ngờ!”

Trong lòng Dương Thanh điên cuồng hò hét, kích động đến mức chẳng biết phải làm sao.

Cuối cùng, Dương Thanh cũng nhắm mắt lại và hôn tới.

Nhưng ngay khi Dương Thanh vừa nhắm mắt lại, Tần Thanh Tâm chợt mở mắt ra với ánh mắt đầy giảo hoạt.

“A!”

Trên môi Dương Thanh đột nhiên bị đau.
Anh mở mắt ra thì thấy Tần Thanh Tâm đang cười tủm tỉm nhìn mình.

“Em cắn anh!”

Lúc này Dương Thanh mới ý thức được mình bị đùa bỡn, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Có sao?”

Đôi mắt to của Tần Thanh Tâm chớp chớp.

Dương Thanh đột nhiên chẳng giận được nữa, giả vờ nghiến răng nghiến lợi nói: “Em cứ chờ đấy cho anh.
Ngày nào đó, anh sẽ cắn trả!”

“Phì!”

Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh như vậy thì không nhịn được cười.

Nụ cười này thật sự nghiêng nước nghiêng thành!

Dương Thanh nhất thời nhìn tới ngây người.

“Được rồi! Anh đừng giận nữa.
Ở đây là bệnh viện, không tiện đâu.
Chờ tới lúc bố ra viện, em sẽ cố gắng đền bù cho anh!”

Tần Thanh Tâm đỏ mặt nói.

Lần này, cuối cùng cô cũng hiểu được Dương Thanh đã bước vào trái tim mình từ lâu.

Cô thật sự tính sẽ hoàn toàn trao mình cho Dương Thanh.

Mà Dương Thanh nghe thấy Tần Thanh Tâm nói vậy thì hơi thở trở nên gấp gáp, vô cùng kích động.

“Bố vợ tốt của con ơi, bố mau tỉnh lại đi, được không?”

Dương Thanh cầm lấy tay Tần Đại Dũng và kích động nói.

Tần Thanh Tâm đứng bên cạnh lại cười tươi như hoa.

Tối hôm đó, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cùng ở lại bệnh viện trông Tần Đại Dũng.

Chín giờ sáng hôm sau, Dương Thanh đứng dậy, chuẩn bị ra sân bay đón Ngải Lâm.

Ban đầu, anh vốn chỉ đơn thuần muốn Ngải Lâm mau chóng chữa bệnh cho Tần Đại Dũng.
Nhưng bây giờ, anh còn muốn Tần Đại Dũng khỏe mạnh và ra viện.

Cuộc sống hạnh phúc của anh cũng sắp chính thức bắt đầu rồi.

Tại bệnh viện Nhân Dân ở tỉnh lỵ.

Trong một phòng bệnh, hai tay Mạnh Huy đã được băng kín, gương mặt tái nhợt.

“Bác sĩ Vương, rốt cuộc tay của con trai tôi thế nào?”

Mạnh Thiên Kiêu thấy bác sĩ chữa trị chính đi tới thì vội hỏi.

Bác sĩ Vương lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Xương tay của con trai ông đã vỡ hết, hoàn toàn không có hi vọng hồi phục đâu!”

“Sao có thể như vậy được?”

Mạnh Thiên Kiêu chợt nổi giận: “Con trai tôi chính là thiên tài của nhà họ Mạnh, làm sao nó có thể mất đi hai tay chứ? Bác sĩ, chắc chắn bác sĩ có cách chữa được cho nó đúng không?”

Cho dù Mạnh Huy đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, nhưng Mạnh Thiên Kiêu chỉ có một người con trai là hắn, tất nhiên không muốn hắn bị tàn phế.

Đối với một con người, mất đi hai tay thật sự là một cú sốc lớn.

Nếu hai tay của Mạnh Huy thật sự bị tàn phế, sợ rằng sau này hắn sẽ chẳng còn muốn sống nữa.

Mạnh Thiên Kiêu hiểu con trai mình hơn ai hết.

Cũng chính vì vậy, ông ta mới bất chấp tất cả để nghĩ cách chữa lành cho Mạnh Huy.

Bác sĩ Vương đột nhiên nói: “Nếu ông mời được chuyên gia Ngải Lâm tới, có lẽ tay con trai ông còn có thể giữ lại được đấy!”

“Chuyên gia Ngải Lâm?”

Mạnh Thiên Kiêu lập tức mừng rỡ, kích động nắm lấy hai cánh tay của bác sĩ Vương hỏi: “Bác sĩ mau nói cho tôi biết chuyên gia Ngải Lâm ở đâu? Tôi sẽ lập tức qua mời cô ấy đến chữa bệnh cho con trai tôi!”

Bác sĩ Vương hơi do dự, không nói cho Mạnh Thiên Kiêu biết ngay.

Tối hôm qua, anh ta liên lạc với thầy mình qua điện thoại, mới biết được tin tức này.

Dù sao đây cũng là việc riêng của Ngải Lâm.
Anh ta lo lắng sau khi mình để lộ hành tung của Ngải Lâm sẽ gặp phải một vài rắc rối không cần thiết, nên mới do dự.

“Đây là năm triệu!”

Mạnh Thiên Kiêu vội vàng lấy ra một tờ chi phiếu và nhét vào túi của bác sĩ Vương.

Bác sĩ Vương mừng rỡ, vội vàng nói: “Chuyên gia Ngải Lâm sắp tới Giang Hải.
Mười giờ sáng mai cô ấy sẽ đến sân bay quốc tế Giang Hải!”

“Ha ha, tốt!”

Mạnh Thiên Kiêu cười lớn rồi nhìn Mạnh Huy nói: “Con yên tâm, chắc chắn bố sẽ mời chuyên gia Ngải Lâm tới đây, nhất định có thể giữ lại tay cho con!”

Mạnh Huy cũng rất kích động.
Hắn vốn đã cam chịu, nhưng sau khi nghe nói bác sĩ tên Ngải Lâm kia có thể chữa lành tay cho mình, hắn lại tràn ngập lòng tin vào tương lai.

“Bố, cảm ơn bố!”

Mắt Mạnh Huy đỏ hoe, nói: “Chờ tay con lành, con nhất định sẽ bắt đầu lại một lần nữa, thể hiện mặt xuất sắc nhất của mình cho bố xem!”

“Được! Được! Được!”

Mạnh Thiên Kiêu liên tiếp nói ba từ “Được”, kích động nói: “Đây mới là con trai của Mạnh Thiên Kiêu bố chứ! Con chờ đấy, bố sẽ lập tức qua Giang Hải mời chuyên gia Ngải Lâm về chữa trị cho con!”

- ————

.

Chương 314: 314: Cứu Con Tôi Trước

Một chiếc máy bay Boeing 747 chở khách chậm rãi hạ cánh xuống sân bay quốc tế Giang Hải.

Một cô gái đeo kính con cóc màu đen đang đi theo dòng người ra ngoài.

Cô ấy có mái tóc màu rượu vang ngắn ngang vai, mặc một chiếc váy dài Bohemia sẫm màu, đầu đội chiếc mũ vành lá sen màu vàng nhạt, chân đi đôi giày cao gót nhỏ nhắn.

Trông cô ấy xinh xắn với dáng người cao gầy, ăn mặc thời trang không thua kém gì những minh tinh lưu lượng hàng đầu.

Rất nhiều đàn ông không ngừng liếc trộm cô ấy với ánh mắt nóng bỏng.
Cũng có vài cô gái nhìn cô ấy với vẻ ghen tỵ.

Không ai ngờ cô gái trẻ trung xinh đẹp, ăn mặc thời thượng như vậy lại là Ngải Lâm - chuyên gia nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực y học!

“Đây là lần đầu tiên mình đi máy bay mà được hạ cánh trước thời gian”.

Ngải Lâm ra khỏi sân bay và liếc nhìn đồng hồ, mới biết máy bay hạ cánh sớm nửa tiếng.

Cô ấy lấy điện thoại di động ra, đang định gọi điện thoại cho Dương Thanh thì chợt thấy có hai người trung niên đi tới.
Một người trong đó còn cầm một tấm ảnh.

“Chào cô, xin hỏi cô là cô Ngải Lâm à?”

Người trung niên mặc vest liếc nhìn tấm ảnh trong tay rồi lại nhìn Ngải Lâm, sau đó hỏi thăm.

“Tôi là Ngải Lâm.
Cậu Thanh phái các người tới đón tôi à?”

Ngải Lâm nghi ngờ hỏi.
Hành tung của mình luôn được giữ bí mật.
Ở Giang Hải, ngoài Dương Thanh thì không có người nào biết.

Sau khi xác định cô ấy là Ngải Lâm, người trung niên kia lập tức vui mừng, vội vàng giơ tay ra: “Chào cô, cô Lâm.
Tôi là Mạnh Thiên Kiêu nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ, rất vui vì có thể gặp được cô”.

Ngải Lâm nghe Mạnh Thiên Kiêu nói vậy thì hơi nhíu mày, nhưng không bắt tay ông ta mà thản nhiên nói: “Thật ngại quá, tôi còn có việc!”

Cô ấy nói dứt lời thì bước sang một bên, chuẩn bị vẫy xe taxi rời đi.

Mạnh Thiên Kiêu không phải là người do Dương Thanh phái tới, lại biết mình tới Giang Hải thì rõ ràng hành tung của mình đã bị lộ.

Chỉ là Ngải Lâm mới đi được vài bước, đã bị vệ sĩ phía sau Mạnh Thiên Kiêu chặn đường.

“Các người muốn làm gì?”

Ngải Lâm tức giận.

“Cô Lâm, cô đừng hiểu nhầm.
Chúng tôi không có ý xấu gì với cô.
Là thế này, hai tay của con trai tôi bị thương nghiêm trọng, bác sĩ nói chỉ có cô mới có thể chữa được, nếu không sẽ phải cắt bỏ”.

“Nó còn trẻ, năm nay mới hai mươi chín tuổi.
Nếu hai tay bị cắt bỏ thật thì sẽ là cú sốc rất lớn đối với nó”.

“Bây giờ cô hãy đi với tôi.
Chỉ cần cô có thể chữa được cho con trai tôi, cô muốn thù lao bao nhiêu, cứ việc nói!”

Mạnh Thiên Kiêu vội vàng nói, chỉ là thái độ hết sức cứng rắn làm Ngải Lâm thấy ghét.

“Rất xin lỗi, tôi có một ca phẫu thuật vô cùng khẩn cấp ở Giang Hải nên tạm thời không thể đi theo ông được.
Ông xem thế này được không? Chờ tôi làm phẫu thuật xong sẽ đi theo ông”.

Cho dù Ngải Lâm không thích tác phong cứng rắn của Mạnh Thiên Kiêu nhưng bác sĩ có tấm lòng cha mẹ, nghĩ đến con trai đối phương chỉ mới hai mươi chín tuổi, cô ấy cũng không đành lòng từ chối.

Hôm nay cô ấy vừa hoàn thành nhiệm vụ cứu trợ y tế toàn cầu, mới về nước còn chưa rời khỏi sân bay Yến Đô đã chuyển máy bay tới Giang Hải.

Cô ấy làm vậy không phải vì Tần Đại Dũng, mà trước đó Dương Thanh nhờ cô ấy tìm nguồn thận giúp cho mẹ của Hạ Hà, mấy ngày hôm trước vừa có tin tức.

Có thể thành công tìm được nguồn thận phù hợp là chuyện vô cùng may mắn, hơn nữa còn phải hoàn thành ca phẫu thuật cấy ghép trong thời gian nhất định.
Cho nên sau khi cô ấy về nước, thậm chí còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bay ngay đến Giang Hải.

“Đây là mười triệu, cô cứ nhận trước.
Chờ sau khi cô chữa trị cho con trai tôi xong, tôi sẽ cho cô thêm mười triệu tiền khám và chữa bệnh!”

Mạnh Thiên Kiêu không nói một lời, lấy ra chi phiếu và viết vài chữ, ký tên mình rồi đưa cho Ngải Lâm.

Đối với ông ta, chỉ cần có thể chữa lành tay cho Mạnh Huy, đừng nói là hai chục triệu, cho dù hai trăm triệu, ông ta cũng sẵn lòng.

Dù sao ông ta chỉ có mỗi một đứa con trai là Mạnh Huy.
Bao nhiêu năm qua, ngoại trừ sai lầm là đánh giá thấp Dương Thanh, hắn chưa từng phạm phải sai lầm nào khác.

Cho dù Mạnh Huy bị đuổi ra khỏi gia tộc nhưng Mạnh Thiên Kiêu tin chắc một trăm phần trăm là mình sẽ kế thừa vị trí chủ gia tộc.

Chỉ cần ông ta làm chủ gia tộc, Mạnh Huy vẫn sẽ là cậu chủ nhà họ Mạnh.

Ngải Lâm khẽ nhíu mày nhưng vẫn không cầm chi phiếu mà lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ mình đã nói rất rõ ràng rồi.

Tôi có một ca phẫu thuật vô cùng khẩn cấp ở Giang Hải.
Chờ sau khi tôi kết thúc ca phẫu thuật thì sẽ đi theo ông".

Mạnh Thiên Kiêu không nói gì, lại viết thêm một tờ chi phiếu và đưa cả hai tờ cho Ngải Lâm: "Đây là hai chục triệu! Cô đi với tôi lên tỉnh lỵ, chờ sau khi chữa lành cho con trai tôi xong, tôi sẽ cho cô thêm ba mươi triệu!"

"Tránh ra!"

Lần này, Ngải Lâm thật sự tức giận, quát Mạnh Thiên Kiêu.

"Bây giờ, tôi cho cô năm mươi triệu!"

Mạnh Thiên Kiêu nhíu mày và lại viết thêm một tờ chi phiếu.

"Cút!"

Ngải Lâm tức giận quát một tiếng rồi quay người rời đi.

Nhưng cô ấy vừa xoay người, đã bị vệ sĩ của Mạnh Thiên Kiêu chặn đường.

"E là cô Lâm còn không biết tôi là người thế nào.
Tôi tự giới thiệu trước! Tôi là người thừa kế nhà họ Mạnh - một trong ba gia tộc lớn ở tỉnh lỵ.
Con trai của tôi là đứa xuất sắc nhất đời thứ ba của nhà họ Mạnh, sau này sẽ thay tôi quản lý nhà họ Mạnh!"

"Tôi nghĩ trong thành phố Giang Hải nhỏ bé này chẳng ai có thân phận và địa vị cao hơn con trai tôi".

"Cô Lâm, tôi không quan tâm ca phẫu thuật của cô khẩn cấp tới mức nào, bây giờ cô phải đi cứu con trai tôi trước.
Chỉ cần cô có thể chữa được cho nó, cô muốn ra điều kiện thế nào tùy cô!"

Mạnh Thiên Kiêu kiêu ngạo và vô cùng cứng rắn, giống như cả tỉnh Giang Bình chỉ có nhà họ Mạnh của ông ta mới là cao quý nhất.

Ngải Lâm rất tức giận.
Cô ấy là chuyên gia nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực y học, có nhân vật lớn nào mà chưa từng gặp.
Cho dù ở nước ngoài, cô ấy cũng từng tiếp xúc với rất nhiều nhân vật lớn.

Một gia đình quyền quý ở tỉnh Giang Bình nhỏ bé này còn chưa lọt được vào mắt cô ấy.

Bây giờ cô ấy lại bị đối phương quấy rầy như vậy thì vô cùng tức giận.

“Nếu các người tránh ra, khi ca phẫu thuật bên này kết thúc, tôi sẽ đi với các người một chuyến.
Nếu không tránh ra, vậy đừng trách tôi không khách sáo!”

Ngải Lâm lạnh lùng nói.
Cô ấy có tấm lòng của người bác sĩ, nhưng nếu có người muốn ép cô ấy, vậy cô ấy sẽ không nhân từ nữa.

Cô ấy đang cho Mạnh Thiên Kiêu một cơ hội cuối cùng.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.
Nếu cô không chịu đi theo chúng tôi, vậy chúng tôi chỉ đành phải ép cô đi!”

Mạnh Thiên Kiêu cũng tức giận, vung tay lên: “Dẫn đi cho tôi!”

Vệ sĩ phía sau ông ta hoàn toàn không do dự, chộp lấy cánh tay của Ngải Lâm.

“Bịch!”

Vệ sĩ còn chưa chạm tới Ngải Lâm đã bị cô ấy đạp trúng giữa háng.

“Á…”

Vệ sĩ đau đớn, hai tay ôm háng và khuỵu người xuống.

Gã không ngờ Ngải Lâm lại dám ra tay, hơn nữa còn võ nghệ cũng không tệ.

Gã hoàn toàn đánh giá thấp Ngải Lâm, cho nên mới bị đạp trúng vị trí yếu ớt nhất.

Mạnh Thiên Kiêu cũng bối rối.
Không ngờ vệ sĩ do mình bỏ số tiền lớn mời về lại không thể khống chế được một cô gái yếu đuối.

“Cô dám ra tay, muốn chết à!”

Vệ sĩ cố chịu đau đớn, hung hăng nhào về phía Ngải Lâm.

Ngải Lâm sợ hãi.
Vừa rồi cô ấy chẳng qua đánh bất ngờ mới đạp trúng vệ sĩ.

Tuy cô ấy có học qua một vài đòn phòng thân, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của vệ sĩ chuyên nghiệp.

Cô ấy không sợ bị Mạnh Thiên Kiêu dẫn đi, nhưng nếu bỏ lỡ thời gian phẫu thuật cho mẹ của Hạ Hà, ca phẫu thuật rất có thể sẽ thất bại.

Khi vệ sĩ sắp bắt được Ngải Lâm, đột nhiên có một bóng người lao tới đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc này.

“Bịch!”

Một tiếng động lớn vang lên, vệ sĩ của Mạnh Thiên Kiêu bay ngược ra ngoài.

“Ông cũng muốn gãy hết hai tay, hai chân sao?”

Một giọng nói lạnh như băng nổ vang bên tai Mạnh Thiên Kiêu.

- ————

.

Chương 315: 315: Mã Siêu Kích Động

“Cậu Thanh!”

Ngải Lâm nhìn thấy bóng người đứng chắn trước mặt mình thì kinh ngạc kêu lên.

“Dương Thanh!”

Mạnh Thiên Kiêu kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thanh.

Đến lúc này, ông ta mới nhớ ra, khi Ngải Lâm vừa nhìn thấy ông ta đã hỏi có phải cậu Thanh phái ông ta tới đón cô ấy không.

Hóa ra “cậu Thanh” mà Ngải Lâm nhắc tới chính là Dương Thanh!

“Chị không sao chứ?”

Dương Thanh xoay người lại nhìn Ngải Lâm hỏi.

Ngải Lâm lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Nếu cậu tới chậm một giây thôi, có thể chị sẽ có sao đấy”.

“Không phải chị nói mười giờ máy bay mới hạ cánh à?”

Dương Thanh nhìn đồng hồ cười nói: “Lúc này mới chín giờ năm mươi!”

Ngải Lâm bất đắc dĩ giang tay ra: “Chị cũng đâu có cách nào, máy bay hạ cánh sớm”.

Mạnh Thiên Kiêu thấy Dương Thanh và Ngải Lâm cười nói với nhau thì mặt cũng tái mét, trong lòng rất tức giận.

Hôm qua, sau khi Dương Thanh giẫm nát hai tay của Mạnh Huy và rời đi, ông ta đã đưa Mạnh Huy đi chữa trị khắp nơi, kết quả không có một bác sĩ nào có thể chữa được.

Sáng nay bác sĩ Vương kia lại nói cho ông ta biết, có lẽ Ngải Lâm có thể chữa được tay cho Mạnh Huy, nên trong lòng ông ta lại cháy lên hi vọng.

Thậm chí ông ta đã bắt đầu thu xếp để Mạnh Huy có thể quay về nhà họ Mạnh.

Nhưng hôm nay, ông ta chợt phát hiện ra bác sĩ duy nhất có thể chữa hai tay cho con trai mình lại là bạn tốt của Dương Thanh.

Chuyện này làm ông ta đột nhiên thấy tuyệt vọng.

"Đi thôi!"

Sau khi hai người chào hỏi xong, Dương Thanh định dẫn Ngải Lâm tới bệnh viện.

"Chờ đã!"

Giọng nói của Mạnh Thiên Kiêu đột nhiên vang lên phía sau hai người: "Dương Thanh, cậu bảo bạn cậu chữa cho con trai tôi, ân oán giữa cậu và nhà họ Mạnh sẽ được xóa bỏ!"

Hôm qua, Dương Thanh mạnh mẽ xông vào nhà họ Mạnh. Sau đó, các gia tộc quyền thế lớn ở tỉnh Giang Bình đồng loạt đến nhà họ Mạnh.
Thậm chí ngay cả nhà họ Hàn cũng khai chiến với nhà họ Mạnh vì Dương Thanh.

Chuyện này chính là sỉ nhục cực lớn đối với nhà họ Mạnh.

Cho dù hôm qua bọn họ thỏa hiệp với Dương Thanh, nhưng điều này không có nghĩa là nhà họ Mạnh sẽ chịu để yên.

Bây giờ, Mạnh Thiên Kiêu nói rõ, chỉ cần Ngải Lâm có thể chữa trị cho Mạnh Huy thì sẽ bỏ qua ân oán này.

Nhưng Dương Thanh nào có sợ nhà họ Mạnh trả thù.

Dương Thanh chợt dừng lại và xoay người nhìn về phía Mạnh Thiên Kiêu, híp mắt nói: "Chính tôi đã giẫm phế hai cánh tay của con trai ông.
Bây giờ, ông lại tìm bạn của tôi nhờ chữa trị cho con trai ông. Ông nghĩ tôi sẽ chấp nhận chắc?"

"Dương Thanh, cậu đừng quá đáng!"

"Tôi thừa nhận cậu rất mạnh, cũng có rất nhiều người bằng lòng vì cậu mà khai chiến với nhà họ Mạnh".

"Nhưng… vậy thì sao chứ? Nhà họ Mạnh tôi là gia tộc quyền thế nhất tỉnh, sao có thể sợ khai chiến được?"

“Cho dù thật sự phải khai chiến, cậu có thể bảo đảm những gia tộc khai chiến với nhà họ Mạnh vì cậu có thể thắng được à?”

“Nhà họ Mạnh tôi có thể đứng vững ở tỉnh lỵ nhiều năm như vậy thì phải có gốc rễ sâu tới mức nào? Chúng tôi cũng kết giao với không ít gia tộc.
Nếu thật sự phải khai chiến, còn chưa biết ai sống ai chết đâu!”

Mạnh Thiên Kiêu đỏ mắt, nghiến răng nói: “Chỉ cần bạn cậu bằng lòng chữa trị hai tay cho con trai tôi, tất cả ân oán đều sẽ chấm dứt!”

Ông ta được đặt tên là Thiên Kiêu đã chứng tỏ Mạnh Hồng Nghiệp rất kỳ vọng vào ông ta.

Mạnh Thiên Kiêu thật sự là nhân vật xuất sắc của nhà họ Mạnh.
Chỉ là ông ta quá tự tin, thể hiện ra hết sự sắc bén của mình.

Những lời ông ta nói rất đúng trọng tâm.
Dương Thanh cũng không nghi ngờ, nếu thật sự khai chiến sẽ có rất nhiều gia tộc giúp đỡ nhà họ Mạnh.

Nhưng vậy thì sao?

Những gia tộc kia không phải là chỗ dựa của anh!

“Từ hôm nay, tôi không cho phép bất kỳ người nhà họ Mạnh nào xuất hiện trong Giang Hải, bằng không… giết!”

Ánh mắt Dương Thanh lạnh dần: “Ngoài ra, tất cả sản nghiệp của nhà họ Mạnh đều không được phép xuất hiện ở Giang Hải. Trong vòng ba ngày, sản nghiệp của nhà họ Mạnh đều phải biến mất!”

“Chỉ cần bốn mươi phút là đủ đi từ Giang Hải đến tỉnh lỵ.
Tôi cho ông một giờ.
Sau một giờ, nếu ông còn chưa rời đi thì sẽ vĩnh viễn ở lại Giang Hải!”

Dương Thanh vừa nói dứt lời đã dẫn theo Ngải Lâm rời đi.

Còn lại Mạnh Thiên Kiêu đang vô cùng tức giận.
Ông ta không thể nào ngờ được Dương Thanh lại dám cấm

người nhà họ Mạnh xuất hiện trong Giang Hải.

“Tôi muốn xem thử cậu sẽ làm cho sản nghiệp nhà họ Mạnh tôi biến mất khỏi Giang Hải trong vòng ba ngày thế nào!”

Mạnh Thiên Kiêu nghiến răng nghiến lợi nói.

Chỉ là trong lòng ông ta vẫn mơ hồ có chút bất an.
Nhìn dáng vẻ Dương Thanh không giống như đang phô trương thanh thế.

Ông ta biết rõ, có Dương Thanh ở đó, Ngải Lâm sẽ không chữa trị cho Mạnh Huy.
Vì vậy ông ta dứt khoát xoay người rời đi.

“Không ngờ chiến thần oai phong ở biên giới phía Bắc lại có lúc nhân từ với kẻ địch như vậy”.

Ngải Lâm ngồi ở ghế phụ, cười híp mắt nhìn Dương Thanh đang lái xe.

Tất nhiên Dương Thanh hiểu rõ ý của cô ấy.
Nếu như ở biên giới phía Bắc, từ trước đến nay Dương Thanh luôn đuổi tận giết tuyệt kẻ địch.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh chỉ đánh cho hai tay Mạnh Huy tàn phế, lại còn không giết Mạnh Thiên Kiêu.

“Trước kia là ở trên chiến trường, gặp địch giết địch là chuyện rất bình thường.
Nhưng bây giờ, em đã quay về với cuộc sống bình thường, tất nhiên không thể nói giết là giết được”.

Dương Thanh cay đắng lắc đầu, mỉm cười nói: “Lại nói, bọn họ chỉ là một gia tộc giàu có ở tỉnh lỵ, còn chưa xứng để làm kẻ địch của em!”

Cô ấy nhớ tới những chuyện gặp phải khi dẫn dắt đội y tế ở biên giới phía Bắc năm đó, đến bây giờ vẫn thấy sợ.

“Cậu thật sự rời khỏi biên giới phía Bắc à?”, Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh hơi buồn bã, gật đầu nói: “Bây giờ biên giới phía Bắc đã trở thành thành trì vô địch trong việc giữ thành, có em hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa!”

“Em về vì bọn họ sao?”, Ngải Lâm hỏi.

Dương Thanh cũng không che giấu, chợt cong môi cười hạnh phúc nói: “Em đã nợ bọn họ quá nhiều rồi, chỉ có thể dùng cả quãng đời còn lại để bầu bạn thôi!”

Bọn họ tất nhiên là Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.

Ngải Lâm hỏi: “Chắc vợ em đẹp lắm nhỉ? Con gái em hẳn cũng vô cùng đáng yêu!”

Dương Thanh gật đầu và hạnh phúc nói: “Em tin rồi chị cũng sẽ thích bọn họ”.

Nhìn Dương Thanh tươi cười vui vẻ khi nhắc tới vợ con Ngải Lâm đã biết bây giờ anh rất hạnh phúc.

Hai mươi phút sau, hai người tới bệnh viện Nhân Dân Giang Hải.

Viện trưởng của bệnh viện dẫn theo các lãnh đạo cao cấp trong bệnh viện ra cổng đón Ngải Lâm.

Cho dù Ngải Lâm mới có ba mươi tuổi nhưng đã nổi tiếng cả trong và ngoài nước.

Đặc biệt cô ấy còn được xem là người dẫn đầu trong lĩnh vực y học.

Với địa vị của Ngải Lâm trong giới y học, đương nhiên là cô ấy sẽ rất được kính trọng.

“Chào mừng chuyên gia Ngải Lâm đến bệnh viện Nhân Dân Giang Hải chỉ đạo công tác! Hoan nghênh hoan nghênh!”

Viện trưởng kích động nắm tay Ngải Lâm nói.

Ngải Lâm mỉm cười: “Viện trưởng khách sáo rồi!”

“Việc chuẩn bị cho ca phẫu thuật của bà Lục Văn Tĩnh thế nào rồi?”

Ngải Lâm vội hỏi.

Lục Văn Tĩnh chính là mẹ của Hạ Hà.
Cô ấy vội tới bệnh viện chính là sợ bỏ lỡ ca phẫu thuật.

Viện trưởng vội vàng nói: “Chuyên gia Ngải Lâm cứ yên tâm. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng theo đúng căn dặn của cô rồi. Chỉ chờ nguồn thận đến là chúng ta có thể bắt đầu phẫu thuật!”

“Được, vậy tôi đi thay quần áo rồi đi thăm bệnh nhân”.

Ngải Lâm luôn vô cùng nghiêm túc và thận trọng trong công việc.
Cô ấy không hề trì hoãn, thậm chí chẳng có thời gian uống hớp nước đã tiến vào trạng thái làm việc.

Dương Thanh chẳng biết phải làm sao.
Sau khi cô gái này được dẫn vào bệnh viện thì hình như chẳng còn liên quan gì đến anh nữa.

“Anh Thanh, chị Lâm đâu?”

Ngải Lâm vừa rời đi, một người vạm vỡ đã chạy tới bên cạnh Dương Thanh.

“Xem cái nết của cậu kìa!”

Dương Thanh buồn cười nói: “Lần này, nếu cậu còn không nắm chắc cơ hội thì chị Lâm sẽ thật sự đi lấy chồng đấy!”

“Cái gì? Chị Lâm sắp lấy chồng à?”

Mã Siêu quá kích động nên lớn tiếng hỏi, nhất thời thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

- ————

.

Chương 316: 316: Thích Thì Đừng Từ Bỏ

Mã Siêu nghe thấy Dương Thanh nói Ngải Lâm sắp lấy chồng thì nhất thời mặt mũi xám xịt.

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Lần này vẫn chưa nhưng lần sau thì chưa chắc.
Nhà chị ấy đã sắp xếp cho chị ấy đi xem mắt mấy lần rồi”.

Mã Siêu nghe vậy thì im lặng, ánh mắt đượm buồn.

Trên đường đến bệnh viện, Ngải Lâm đã nói cho Dương Thanh biết nhà cô ấy đã sắp xếp vài buổi xem mắt cho cô ấy nhưng lần nào cô ấy cũng dùng đủ lý do từ chối.

Lúc trước ở biên giới phía Bắc, có một lần Mã Siêu bị thương nặng phải nằm viện một thời gian dài, chính trong khoảng thời gian tiếp xúc đó Mã Siêu đã bắt đầu thích Ngải Lâm.

Gia tộc của Ngải Lâm là một một gia tộc lớn ở Yến Đô, mà Mã Siêu chỉ là một đứa trẻ mồ côi.

Vì vậy, trong lòng Mã Siêu, Ngải Lâm như một công chúa cao quý mà anh ta chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn từ xa.

Người thông minh như Ngải Lâm sao không nhận ra Mã Siêu thích cô ấy chứ?

Chỉ là trong lòng cô ấy có một rào cản.
Cô ấy luôn cho rằng mình lớn hơn Mã Siêu bốn tuổi, chênh lệch tuổi tác khiến cô ấy nhất thời không chấp nhận được.

Còn Mã Siêu từ đầu đến cuối vẫn không thổ lộ, cho nên tình cảm của hai người vẫn cứ giậm chân tại chỗ.

“Lần này, chị Lâm sẽ ở lại Giang Hải một thời gian để trị liệu cho bố vợ tôi”.

Dương Thanh bỗng nói: “Tôi hy vọng cậu có thể quý trọng cơ hội này.
Một khi vuột mất, đợi sau khi chị ấy rời khỏi đây, có lẽ lần sau gặp lại chị ấy đã là vợ người ta rồi, dù sao chị ấy cũng đã ba mươi tuổi rồi”.

“Anh Thanh, chị ấy là công chúa cao quý của nhà họ Ngải, còn em chỉ là một đứa trẻ mồ côi, là em không xứng với chị ấy!”

Mã Siêu im lặng một hồi bỗng tự mỉa mai nói.

Đây chính là Mã Siêu, một Mã Siêu hoàn toàn ngây ngô như tờ giấy trắng trong chuyện tình cảm.

Rõ ràng rất thích nhưng lại tự ti nghĩ rằng bản thân không xứng với Ngải Lâm.

Hai tay Dương Thanh bỗng chộp lên vai Mã Siêu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu đúng là đứa trẻ mồ côi nhưng bắt đầu từ ngày cậu đi theo tôi, cậu đã không phải là trẻ mồ côi nữa rồi! Bởi vì cậu còn có tôi, người anh em sống chết có nhau với cậu!”

Dương Thanh và Mã Siêu đã từng vào sinh ra tử trên chiến trường, từng đối mặt với cái chết vô số lần, hai người đúng là cặp bài trùng sống chết có nhau.

Tuy quan hệ của hai người là cấp trên và cấp dưới nhưng trong lòng Dương Thanh, Mã Siêu chính là anh em của mình, tình cảm của bọn họ còn thân thiết hơn anh em ruột thịt.

Có thể nói nếu không có Mã Siêu thì sẽ không có Dương Thanh bây giờ.

Nghe Dương Thanh nói vậy, sắc mặt Mã Siêu hơi thay đổi, trong lòng run lên kịch liệt.

Bao nhiêu năm qua anh ta âm thầm bảo vệ bên cạnh Dương Thanh, đi theo Dương Thanh anh dũng chiến đấu với kẻ thù nhưng trong lòng anh ta Dương Thanh là một chiến thần không thể chạm tới.

Nhưng không ngờ Dương Thanh lại xem anh ta như anh em ruột.

Khoảnh khắc này trái tim băng giá của Mã Siêu cũng dần dần tan chảy.

“Anh Thanh, cảm ơn anh!”, hai mắt Mã Siêu đỏ hoe nói.

“Đồ ngốc!”

Dương Thanh vò mạnh đầu Mã Siêu: “Nếu thích thì đừng từ bỏ!”

“Nhưng mà dù sao chị ấy cũng là cô cả nhà họ Ngải…”

Mã Siêu chưa nói xong Dương Thanh đã ngắt lời anh ta: “Nhà họ Ngải thì đã sao? Cho dù là tám gia tộc lớn ở Yến Đô thì thế nào? Trước mặt tôi ai dám xưng vua?”

“Chỉ cần cậu theo đuổi được chị Lâm, đến lúc đó tôi sẽ đích thân đi đến nhà nhọ Ngải dạm ngõ giúp cậu!”

Dương Thanh bá đạo nói, với thân phận ở biên giới phía Bắc của anh, phóng tầm mắt ra toàn bộ Chiêu Châu này, có gia tộc nào dám xem thường anh em của anh chứ?

Mã Siêu vốn buồn rười rượi, lúc này trong mắt dường như có thêm sự kiên định và quyết tâm.

“Cậu là anh em của tôi, ngay cả sống chết trên chiến trường còn không sợ chẳng lẽ lại sợ một nhà họ Ngải sao?”, Dương Thanh lại nói.

“Anh Thanh, anh yên tâm đi, em sẽ không từ bỏ Ngải Lâm đâu!”

Trong mắt Mã Siêu tràn ngập quyết tâm.

Dương Thanh cười ha ha, vỗ mạnh lên vai Mã Siêu: “Vậy mới đúng là người anh em của Dương Thanh tôi chứ!”

Nếu Mã Siêu và Ngải Lâm đến được với nhau thì đây cũng là một việc đáng mừng.

Lúc này Ngải Lâm đã thay áo blouse, được một đám bác sĩ vây chặt.

Gặp lại Ngải Lâm, Mã Siêu bỗng hơi kích động, nhưng phần nhiều vẫn là hồi hộp.
Người đàn ông một mình đối mặt với tám chiến tướng của nước địch cũng không hề e sợ, thế mà lại rụt rè, sợ hãi trước mặt Ngải Lâm như vậy.

Nếu việc này truyền tới tai đám anh em ở biên giới phía Bắc thì hẳn bọn họ sẽ kinh ngạc đến tột đỉnh.

“Nhóc Siêu, đã lâu không gặp!”

Ngải Lâm cười ha ha nhìn Mã Siêu, chủ động chào hỏi.

Ở biên giới phía Bắc chỉ có Ngải Lâm mới dám gọi Mã Siêu như vậy.

“Chào chị Lâm!”

Mã Siêu sờ đầu, ngại ngùng đáp.

Dương Thanh nói thẳng: “Chị Lâm, Mã Siêu nói cậu ấy muốn theo đuổi chị!”

Bên cạnh Ngải Lâm có rất nhiều bác sĩ đi theo, Dương Thanh vừa nói vậy, ánh mắt của mọi người lập tức đều đổ dồn nhìn về phía Mã Siêu.

Mã Siêu vốn đã hồi hộp đến nỗi không dám nói chuyện, lúc này mặt anh ta lại càng đỏ hơn.

Ngải Lâm cũng rất ngạc nhiên, nhưng người có EQ cao như cô ấy chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại.
Cô ấy phì cười nói: “Nhóc Siêu muốn theo đuổi chị cũng phải chờ chị hết bận đã”.

Cô ấy nói xong liền đi thẳng về phía phòng bệnh của bà Hạ. Lúc đi ngang qua Dương Thanh cô ấy còn nguýt anh một cái thật dài.

- ————————

.

Chương 317: 317: Mã Siêu Tỏ Tình

Dương Thanh cười hì hì, đi theo Ngải Lâm, bỏ lại Mã Siêu vẫn còn đỏ mặt đứng đó.

Thời gian này bởi vì việc của Tần Đại Dũng mà nhiều lúc phải nhờ Hạ Hà chăm sóc Tiêu Tiêu.

Vì thế đương nhiên Dương Thanh cũng rất quan tâm đến chuyện của bà Hạ.

Trước đó Dương Thanh đã giao toàn bộ kết quả chẩn trị của bà Hạ cho Ngải Lâm xem.

Ngải Lâm cũng biết rõ tình trạng bệnh của bà Hạ, lần này cô ấy tới đây chỉ là muốn tìm hiểu thêm về tình trạng của bà ta.

Sau khi kiểm tra một hồi Ngải Lâm gật đầu, rất hài lòng nói: "Bệnh của dì rất ổn định, điều kiện phẫu thuật cũng rất tốt, bây giờ chỉ cần thả lỏng tinh thần, đợi khi thận được đưa đến, chúng ta sẽ tiến hành phẫu thuật ngay!"

"Cảm ơn cô, bác sĩ!"

Bà Hạ vui mừng nói.

Bà ta hoàn toàn không ngờ bệnh của mình vẫn còn cơ hội chữa khỏi.

Mấy năm nay bởi vì bà ta bị chứng nhiễm trùng đường tiết niệu mà không làm việc được, hết thảy mọi thứ đều dựa vào Hạ Hà, cho nên bà ta luôn cảm thấy mắc nợ Hạ Hà quá nhiều.

Bây giờ sắp được làm phẫu thuật, đương nhiên bà ta rất kích động, bởi vì đợi sau khi bà khỏi bệnh, bà ta sẽ có thể kiếm tiền nuôi gia đình với Hạ Hà.

Trải qua bốn tiếng làm phẫu thuật, cuối cùng Ngải Lâm cũng bước ra khỏi phòng giải phẫu, cô ấy uể oải nói: "Ca phẫu thuật rất thành công!"

Lúc Hạ Hà nghe được câu này, mừng đến rơi nước mắt, cô ta nhìn Dương Thanh nói: "Dương Thanh, cảm ơn anh!"

Đương nhiên Dương Thanh cũng rất vui mừng, bởi vì mình đã giúp được mẹ của cô gái hiền lành này.

“Chuyên gia Ngải Lâm đúng là thiên tài, quan trọng hơn là cô ấy mới ba mươi tuổi!”

“Đúng vậy, nhất là dáng vẻ thong dong, bình tĩnh trong suốt quá trình làm phẫu thuật cũng như các kỹ thuật cầm đao, khâu vết thương tinh chuẩn kia, tất cả đều khiến người khác thấy thán phục!”

“Nói thừa, chuyên gia Ngải Lâm là chuyên gia nổi tiếng thế giới trong lĩnh vực y học, là nhân vật thiên tài báu vật cấp quốc gia đấy”.

“Nếu tôi có con trai, nhất định sẽ bảo nó theo đuổi chuyên gia Ngải Lâm!”

Ngải Lâm đã rời đi rất lâu nhưng sau lưng vẫn còn truyền tới giọng nói khâm phục của rất nhiều bác sĩ.

Ngải Lâm chỉ thay bộ đồ giải phẫu sau đó liền bảo Dương Thanh dẫn cô ấy đi thăm Tần Đại Dũng.

Cô ấy vừa tới đã bận rộn làm phẫu thuật cho mẹ của Hạ Hà, lúc này mới rảnh rỗi.

“Chúng ta ăn cơm trước đi, sau khi ăn cơm xong tới thăm ông ấy cũng được!”

Mã Siêu hơi đau lòng nhìn Ngải Lâm nói.

Bắt đầu từ lúc mười một giờ trưa Ngải Lâm đã làm phẫu thuật cho tới ba giờ chiều mới kết thúc, ngay cả một ngụm nước cô ấy còn chưa kịp uống, chứ đừng nói đến chuyện ăn cơm.

Dương Thanh hơi hài lòng nhìn Mã Siêu, Ngải Lâm cũng bất ngờ, dường như cô ấy không ngờ Mã Siêu hũ nút lại cũng học được cách quan tâm người khác.

“Đi thôi, em đã đặt bàn ăn rồi.
Chúng ta đi ăn cơm trước, đợi cơm nước xong rồi hẵng đi thăm bố vợ em”.

Dương Thanh cười nói, không đợi Ngải Lâm trả lời, anh đã dẫn đầu đi trước.

Anh biết rõ một khi Ngải Lâm tiến vào trạng thái làm việc, hoàn toàn có thể miêu tả bằng hai từ "điên cuồng".
Nếu bây giờ bảo cô ấy chữa bệnh cho Tần Đại Dũng, sợ là sẽ đến giờ cơm tối mất.

Ba người đến nhà hàng Nam Uyển Hương đối diện với bệnh viện.

Thời gian này mỗi khi Dương Thanh đến bệnh viện, anh đều mua cơm ở đây vào bệnh viện, thức ăn ở nơi này cũng khá ngon.

"Chị Lâm, em muốn hỏi thăm một chút, sau khi Lục Văn Tĩnh thay thận, bà ta có thể sống được bao lâu nữa?", Dương Thanh bỗng hỏi.

"Tỷ lệ sống sót một năm sau khi ghép thận là 95,2%, tỷ lệ sống được ba năm sau ghép thận là 85,3%, năm năm là 74,2% và mười năm là 59,1%.
Yếu tố ảnh hưởng chính đến sự sống còn của ca ghép thận là sự đào thải mãn tính".

Ngải Lâm nói: "Tạm thời chưa thể chắc chắn bà ta có thể sống được bao lâu.
Nhưng tình trạng của Lục Văn Tĩnh cũng khá tốt, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn là bà ta có thể sống khoảng mười năm nữa".

Dương Thần gật đầu, tuy chỉ sống được khoảng mười năm nữa nhưng đối với Lục Văn Tĩnh đã là một kết cục tốt nhất rồi.

Thức ăn được dọn lên rất nhanh.

Ngải Lâm quả thật rất đói, cô ấy ăn hết một bát cơm lớn.

Lúc ăn gần xong, Dương Thanh bỗng hỏi: "Chị Lâm, lúc trước chị nói gia đình bảo chị đi xem mắt, chuyện này là sao?"

Mã Siêu từ nãy giờ vẫn im như thóc, vừa nghe Dương Thanh nhắc đến chuyện này liền vểnh tai lên nghe.

"Chị đã ba mươi rồi.
Nếu không kết hôn, chị sẽ trở thành bà cô già thật đấy".

“Thật ra trước kia chị dẫn đoàn y tế đến biên giới phía Bắc là vì tránh người nhà thúc giục việc kết hôn, kể cả lần này ra nước ngoài làm nhiệm vụ cứu trợ y tế toàn cầu cũng là để tránh né”.

“Chờ lần này trở về, sẽ không còn đường trốn tránh nữa.
Có có lẽ chị nên gả vào nhà họ Hoàng theo nguyện vọng của gia đình”.

Ngải Lâm chua xót nói, trong mắt toát lên vẻ xót xa: “Có lẽ, đây là nỗi khổ của những người được sinh ra trong những gia tộc lớn, không có tự do, hết thảy mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp đặt của gia đình”.

“Nhà họ Hoàng? Là nhà họ Hoàng - một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô sao?”, Dương Thanh cau mày hỏi.

Ngải Lâm gật đầu: “Đời thứ ba của nhà họ Hoàng, có một người cũng ba mươi tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, gia tộc muốn chị gả cho anh ta”.

“Nhà họ Ngải dựa vào đâu mà sắp xếp việc hôn nhân của chị?”

Mã Siêu vẫn luôn im lặng nãy giờ lúc này đứng bật dậy, giận dữ nói.

Nhất thời có rất nhiều người nhìn về bên này.

Dương Thanh và Ngải Lâm cũng cực kỳ ngạc nhiên, bọn họ không ngờ anh ta lại phản ứng mạnh như vậy.

“Xin lỗi!”

Mã Siêu bỗng hoàn hồn, vội vàng nói xin lỗi rồi ngồi xuống lại, sau đó rót cho mình một ly trà uống ừng ực hết ly.

“Thật ra gia tộc đã đối xử với chị rất tốt, những gia tộc khác, lớp con cháu mới hai mươi mấy tuổi đã sắp xếp việc hôn nhân rồi.
Nói ra, chị còn hời được mấy năm tự do”.

Ngải Lâm cười mỉa mai nói: “Hơn nữa, chị đã ba mươi tuổi rồi, đã qua độ tuổi kết hôn từ lâu, nếu chị vẫn không lấy chồng thì chắc sẽ ở giá tới già đấy”.

“Ai nói không có người nào muốn lấy chị chứ?”

Mã Siêu hơi kích động, mặt đỏ như gấc nhìn Ngải Lâm ấp a ấp úng, khẽ nói: “Tôi lấy!”

- ——————

.

Chương 318: 318: Sự Chất Vấn Của Tần Thanh Tâm

Nhưng giọng Mã Siêu quá nhỏ, Ngải Lâm chỉ nghe được câu trước, còn hai chữ "tôi lấy" quan trọng nhất thì lại không nghe thấy.

"Cậu nói gì cơ?"

Ngải Lâm hỏi với vẻ ngờ vực.

Vừa nãy Mã Siêu cũng cuống lên nên mới nói thế, chứ giờ bắt anh ta nói thẳng với Ngải Lâm lần nữa thì rất khó khăn.

"Cậu ấy nói nhà họ Ngải thật quá đáng, họ không nên tước mất quyền lựa chọn của chị chỉ vì lợi ích gia tộc".

Lúc này Dương Thanh lên tiếng nói đỡ cho Mã Siêu.

Tai anh rất thính, vừa nãy anh đã nghe được hết lời Mã Siêu nói rồi.

Ngay cả anh cũng không ngờ Mã Siêu suýt chút nữa tỏ tình luôn.

Anh cũng muốn tác hợp cho Ngải Lâm và Mã Siêu, nhưng với quan hệ giữa họ bây giờ thì vốn chưa đến bước tỏ tình.

Nếu vừa nãy Ngải Lâm nghe thấy lời Mã Siêu nói thật, e rằng quan hệ giữa họ sẽ càng thêm lúng túng.

Nghe Dương Thanh nói thế, Mã Siêu có vẻ cảm kích, còn Ngải Lâm thì mỉm cười: "Cảm ơn nhóc Siêu nha!"

"Không có gì!"

Mã Siêu đỏ mặt nói.

"Được rồi, không nói những chuyện không vui nữa, nói về các cậu đi!"

Ngải Lâm cười hỏi: "Dương Thanh đã lập gia đình, còn sinh được một cô con gái đáng yêu, sống rất hạnh phúc! Vậy nhóc Siêu thì sao? Giờ cậu thế nào rồi?"

Mã Siêu trả lời thật: “Tôi vẫn độc thân!”

“Sao cậu không tìm lấy một cô bạn gái ở Giang Hải thế?”, Ngải Lâm hỏi.

“Vì có một cô gái đã lấy mất trái tim tôi rồi!”

Mã Siêu bỗng đáp với vẻ nghiêm túc.

Nhưng sau khi nói xong, anh ta lại cúi đầu, không dám nhìn Ngải Lâm.

Ngải Lâm biết thừa Mã Siêu thích mình, lúc này cô ấy cũng chỉ có thể giả ngu, không nói gì nữa.

Trong lúc nhất thời, cả ba người đều im lặng, bầu không khí hơi kỳ lạ.

“Được rồi! Sáng giờ chị Lâm vẫn chưa được nghỉ ngơi. Sau khi kiểm tra cho bố vợ em xong, chị mau đi nghỉ đi nhé”, Dương Thanh đứng dậy rồi nói.

Khi ba người vào phòng bệnh, trừ Tần Thanh Tâm và Tần Đại Dũng ra, còn có Châu Ngọc Thúy.

“Dương Thanh, đây chính là cô Tâm - vợ cậu à?”

Dương Thanh chưa kịp giới thiệu, Ngải Lâm đã mỉm cười nhìn Tần Thanh Tâm.

Đây là lần đầu tiên cô ấy gặp Tần Thanh Tâm, ngay cả cô ấy cũng thấy rất kinh ngạc.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, giới thiệu với Tần Thanh Tâm: “Tâm à, đây chính là chị Lâm mà anh đã kể với em, chuyên gia y học nổi tiếng thế giới đấy”.

“Chào chị Lâm ạ!”

Tần Thanh Tâm nghe thấy thế, lập tức bước đến, chủ động bắt tay Ngải Lâm, mừng rỡ nói: “Em thường xuyên nghe Dương Thanh nhắc đến chị, cuối cùng cũng được gặp người thật rồi”.

Ngải Lâm cười hì hì, nhìn Dương Thanh rồi hỏi Tần Thanh Tâm: “Cậu ấy không nói xấu chị đấy chứ?”

“Chị Lâm, em giống kiểu người hay nói xấu sau lưng à?”, Dương Thanh tỏ vẻ đau khổ.

“Ai biết được chứ?”, Ngải Lâm bật cười.

Dương Thanh nói với vẻ bất đắc dĩ: “Chị Lâm đừng trêu em nữa, chị mau khám cho bố vợ em đi!”

Lúc này Ngải Lâm mới nhìn về phía Tần Đại Dũng, chuẩn bị kiểm tra.

“Khoan đã!”

Ngải Lâm đang định bắt mạch, còn chưa chạm vào cổ tay Tần Đại Dũng thì đã bị Châu Ngọc Thúy ngăn cản: “Cô là ai? Là bác sĩ à? Cô có bằng bác sĩ chưa? Nếu không có thì đừng động vào chồng tôi!”

“Mẹ, mẹ làm gì thế? Chị Lâm là bạn tốt của Dương Thanh, là một chuyên gia rất giỏi.
Dương Thanh đã cho chị ấy xem qua tình hình điều trị của bố rồi, chị Lâm nói bố có hy vọng tỉnh lại rất lớn”, Tần Thanh Tâm vội nói.

Châu Ngọc Thúy đã biết chuyện Dương Thanh định tìm người đến khám cho Tần Đại Dũng từ lâu, cũng biết rõ Tần Đại Dũng có hy vọng tỉnh lại rất lớn.

Nhưng trước đó, khi bạo hành Tần Đại Dũng, bà ta đã nói rất nhiều chuyện, bao gồm cả việc bà ta đã tìm người gây tai nạn cho ông ấy.

Một khi Tần Đại Dũng tỉnh lại, tất cả những chuyện mà bà ta đã làm sẽ lộ ngay.

Lúc này Ngải Lâm định chữa trị cho Tần Đại Dũng, đương nhiên bà ta sẽ không cho phép.

“Dương Thanh nói cô ta là chuyên gia thì cô ta chính là chuyên gia à?”

Châu Ngọc Thúy chắn trước Tần Đại Dũng, nhìn Ngải Lâm với vẻ hung tợn, tức giận mắng: “Con nhìn đi, cô ta còn chưa tới ba mươi tuổi ấy chứ? Sao có thể là chuyên gia nổi tiếng thế giới được?”

“Hay cô là người tình của Dương Thanh, được cậu ta gọi tới đây để hại chết chồng tôi?”

“Dương Thanh, thật ra chính cậu đã tìm người tông vào Đại Dũng chứ gì?”

Châu Ngọc Thúy chĩa mũi dùi vào Dương Thanh, nói với Tần Thanh Tâm: “Thanh Tâm, con đừng bao giờ tin Dương Thanh, ngay cả chuyên gia ở đây cũng nói bố con không có hy vọng tỉnh lại, sao cô ả mặt non choẹt này có thể chữa khỏi cho bố con chứ?”

“Hơn nữa đến giờ vẫn chưa tìm ra sự thật về tai nạn mà bố con gặp phải, nhỡ Dương Thanh định hại chết bố con thì sao?”

“Không chừng người phụ nữ này chính là người tình được cậu ta bao nuôi, hôm nay tới đây để hại bố con đấy!”

Châu Ngọc Thúy tức giận nói.

Ngải Lâm không biết Dương Thanh có bà mẹ vợ thế này nên rất ngạc nhiên.

Cô ấy đến đâu mà chẳng được người ta tiếp đón một cách lễ độ chứ?

Trên thế giới này, có rất nhiều nhân vật lớn muốn nhờ cô ấy khám bệnh.

Người phụ nữ này nghi ngờ cô ấy thì thôi đi, còn sỉ nhục cô ấy dan díu với Dương Thanh nữa chứ.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh dần, anh híp mắt nhìn Châu Ngọc Thúy: “Bà lo bố được chữa khỏi đến thế cơ à?”

“Dương Thanh, cậu nói nhăng nói cuội gì thế?”

Châu Ngọc Thúy thẹn quá hóa giận, quát ầm lên rồi khóc lóc: “Thanh Tâm, con thấy chưa? Dương Thanh nói chuyện với mẹ kiểu gì kìa? Bây giờ bố con ngủ mãi không dậy, cậu ta cũng chẳng coi mẹ ra cái thá gì nữa”.

- ————

.

Chương 319: 319: Giấu Đầu Hở Đuôi

“Sao số tôi khổ thế chứ? Lại gặp phải thằng con rể thế này!”

Đây là tuyệt chiêu của Châu Ngọc Thúy, chỉ khi bà ta vô lý như thế thì mới có thể khiến Tần Thanh Tâm mềm lòng.

“Mẹ, nếu mẹ còn gây chuyện nữa thì rời khỏi bệnh viện đi!”

Tần Thanh Tâm tức giận nói, cô biết rõ Châu Ngọc Thúy là loại người gì hơn bất cứ ai khác.

Chẳng qua vì hồi trước cô đã đuổi Châu Ngọc Thúy đi, khiến bà ta bị bắt cóc rồi phải chịu khổ, bằng không, làm gì có chuyện cô để bà ta ở lại bệnh viện chứ?

“Thanh Tâm, chẳng lẽ con tin con nhỏ này biết khám bệnh thật à?”

Châu Ngọc Thúy khóc lóc: “Bây giờ con thà tin người ngoài chứ không tin mẹ nữa đúng không?”

“Chẳng lẽ con không thấy Dương Thanh và cô ta liếc mắt đưa tình trước mặt con ư, con không sợ chúng dan díu với nhau à?”

Châu Ngọc Thúy chỉ vào Dương Thanh và Ngải Lâm, mặt đầm đìa nước mắt.

“Thưa dì, xin dì đừng nói lung tung, tôi có thể thề bằng mạng sống rằng tôi và Dương Thanh chỉ là bạn!”

Mắt Ngải Lâm đỏ hoe, lần đầu tiên cô ấy bị người ta sỉ nhục như thế.

“Ai chẳng biết thề như cô?”

Châu Ngọc Thúy mỉa mai: “Đúng là giấu đầu hở đuôi, chồng tôi không cần cô chữa cho đâu, bây giờ mời cô cút ra ngoài dùm!”

“Câm miệng!”

Rốt cuộc Dương Thanh cũng bùng nổ, tức giận quát.

Châu Ngọc Thúy sỉ nhục anh thế nào cũng được, nhưng Ngải Lâm là bạn, cũng là đồng đội của anh, nếu không vì giúp anh, sao cô ấy lại tới đây để chịu nhục nhã chứ?

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh quát Châu Ngọc Thúy trước mặt Tần Thanh Tâm.

"Nếu bà dám sỉ nhục bạn tôi thêm một chữ, đừng trách tôi không khách khí với bà!"

Dương Thanh lạnh lùng nói rồi nhìn Ngải Lâm: "Chị Lâm, bây giờ chị cứ kiểm tra cho bố vợ em đi, em cũng muốn xem xem ai dám ngăn cản đấy?"

Lúc này quanh người Dương Thanh toàn khí lạnh, trong mắt chứa đựng sát khí.

Trước ánh nhìn chăm chú của Dương Thanh, Châu Ngọc Thúy thấy mình như bị dã thú để mắt tới.
Bà ta bỗng nhớ đến chuyện ở nhà họ Ngụy ngày hôm qua, không khỏi run rẩy.

Ngay cả con trai của Ngụy Thành Châu cũng chết vì Dương Thanh, nói gì đến bà ta chứ?

Vừa nãy bà ta chỉ sợ Tần Đại Dũng tỉnh lại rồi vạch trần bà ta, nên trong lúc bối rối, bà ta đã làm ầm lên để ngăn Ngải Lâm kiểm tra.

Bây giờ bà ta mới nhận ra mình đã phản ứng thái quá, càng khiến người khác nghi ngờ.

Còn Dương Thanh thì đã sớm không còn là đứa con rể nhu nhược vô dụng trong trí nhớ của bà ta nữa.

Có sự đe dọa từ Dương Thanh, quả nhiên Châu Ngọc Thúy không dám gây chuyện nữa.
Bà ta đứng sang bên cạnh, thấp thỏm chờ Ngải Lâm chẩn đoán.

Khoảng hai mươi phút sau, Ngải Lâm mới kiểm tra xong.
Cô ấy nói với Dương Thanh: "Ông ấy đã có dấu hiệu hồi phục, chị sẽ ở lại Giang Hải một thời gian ngắn, kết hợp Đông y và Tây y để điều trị cho ông ấy.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc tầm một tuần nữa là ông ấy tỉnh".

Nghe thấy thế, rốt cuộc Dương Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Thanh Tâm cũng rất kích động, mắt đỏ hoe: "Chị Lâm, cảm ơn chị!"

Tâm trạng của Ngải Lâm có vẻ sa sút, cô ấy khẽ lắc đầu: "Không có gì đâu!"

"Hôm nay cứ thế đã, chị sẽ bảo bệnh viện điều trị theo đơn thuốc của chị.
Cứ cho ông ấy uống thuốc trước, chín giờ tối nay chị sẽ qua xoa bóp và châm cứu cho ông ấy sau".

Ngải Lâm nói rồi quay người rời đi.

"Chị Lâm!"

Mã Siêu vội đuổi theo.

Trong phòng bệnh không còn người ngoài nữa, Tần Thanh Tâm áy náy nhìn Dương Thanh: "Em xin lỗi chồng!"

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Chị Lâm không phải người hẹp hòi đâu, anh sẽ giải thích với chị ấy.
Bây giờ chuyện quan trọng nhất là giúp bố mau tỉnh lại, có lẽ chỉ khi ông ấy tỉnh thì một số sự thật mới được đưa ra ánh sáng".

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Châu Ngọc Thúy đứng cạnh không khỏi run rẩy.

Vừa nãy Ngải Lâm đã nói, khoảng một tuần nữa Tần Đại Dũng sẽ tỉnh lại.
Một khi ông ấy tỉnh lại, những gì mà bà ta làm sẽ lộ ngay.

Nghĩ đến đây, ý định giết Tần Đại Dũng bỗng điên cuồng nảy sinh trong tim Châu Ngọc Thúy.

"Sự thật? Sự thật gì cơ?"

Tần Thanh Tâm vẫn luôn cho rằng Tần Đại Dũng gặp phải tai nạn ngoài ý muốn, tài xế gây chuyện cũng đã chết.

Dương Thanh nhìn Châu Ngọc Thúy: “Chẳng phải mẹ em vừa nói vẫn chưa tìm ra sự thật về tai nạn mà bố em gặp phải ư? Thậm chí còn nghi ngờ anh đã làm thế để hại chết bố nữa chứ”.

Nghe thấy thế, Châu Ngọc Thúy rất bối rối.
Thấy Tần Thanh Tâm cũng nhìn mình, bà ta vội nói: “Mẹ không hề nói vậy!”

Ngay cả kết quả điều tra chính thức cũng viết Tần Đại Dũng đã gặp phải tai nạn ngoài ý muốn.

Hơn nữa Dương Thanh cũng chưa bao giờ nói anh đã điều tra chuyện này.

Nhưng vừa nãy Châu Ngọc Thúy lại nói vẫn chưa tìm ra sự thật về tai nạn mà Tần Đại Dũng gặp phải, rõ ràng bà ta có vấn đề.

Tần Thanh Tâm vốn rất thông minh, lúc này cô cũng nhận ra sự khác thường.

Vì Châu Ngọc Thúy là mẹ cô nên cô không hề muốn nghi ngờ bà ta.

Bây giờ Dương Thanh nói thế, Tần Thanh Tâm lập tức nghi ngờ ngay.

“Mẹ, có phải mẹ biết gì đó về chuyện bố gặp tai nạn không?”

Tần Thanh Tâm chợt hỏi, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

- ————

.

Chương 320: 320: Có Thể Tỉnh Lại Bất Cứ Lúc Nào

Tần Thanh Tâm không ngốc, cô biết rõ Châu Ngọc Thúy là người thế nào.

Sau khi được Dương Thanh cứu về, Châu Ngọc Thúy đã giải thích rằng trước đó bà ta ra tay với Tần Đại Dũng cũng chỉ vì bị nhà họ Ngụy ép mà thôi.

Nhưng bây giờ, Tần Thanh Tâm lại bắt đầu nghi ngờ.

Với tính cách của Châu Ngọc Thúy, bà ta phải giải thích từ lúc bị phát hiện cơ, nhưng bà ta không hề làm thế.

"Thanh Tâm, ngay cả con cũng nghi ngờ mẹ à?"

Châu Ngọc Thúy thầm bối rối nhưng vẫn tỏ ra không dám tin.

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe: "Mẹ, con không muốn nghi ngờ mẹ, nhưng từ đầu tới giờ, mẹ cứ nói dối hết lần này đến lần khác, mẹ bảo con tin mẹ kiểu gì đây?"

Cô nói rồi rơi nước mắt.

Tuy lời giải thích của Châu Ngọc Thúy đầy sơ hở nhưng Tần Thanh Tâm vẫn không vạch trần, vì trong lòng cô, hai người là mẹ con, cô không muốn nghi ngờ bà ta chút nào hết.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hành vi của Châu Ngọc Thúy cực kỳ đáng nghi.

Tần Thanh Tâm vốn rất hiếu thảo, có thể tưởng tượng được lúc này cô đang đau khổ cỡ nào.

"Thanh Tâm, mẹ là mẹ con cơ mà! Mẹ đã mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày rồi sinh ra con! Sao con có thể nghi ngờ mẹ chứ? Con khiến trái tim mẹ tan nát rồi!"

Nước mắt của Châu Ngọc Thúy nói rơi là rơi ngay, bà ta ấn ngực mình, khóc lóc: "Con có thể mắng mẹ, đánh mẹ nhưng không thể tổn thương mẹ thế này được!"

“Mẹ lấy bố con mấy chục năm, sinh ra con và Y Y.
Tuy trước kia mẹ chưa làm tròn bổn phận của người mẹ, nhưng mẹ vẫn đang thay đổi mà!”

“Bây giờ con lại nghi ngờ mẹ ruột mình chỉ vì một người đàn ông ư? Mẹ phải móc tim gan ra thì con mới biết mẹ không lừa con chắc?”

Châu Ngọc Thúy diễn rất đạt, nắm chắc cả động tác lẫn lời lẽ.

Nhưng lần này Tần Thanh Tâm không mềm lòng, mắt cô đỏ hoe: “Bây giờ con không muốn tranh luận với mẹ xem rốt cuộc mẹ đã làm gì nữa.
Chị Lâm nói chị ấy sẽ giúp bố tỉnh lại trong vòng một tuần!”

“Con tin sau khi bố tỉnh lại, mọi việc sẽ rõ ràng.
Đến lúc đó, nếu chuyện của bố có liên quan tới mẹ thật thì con sẽ không bao giờ nương tay nữa!”

“Nể tình mẹ con hơn hai mươi năm, con tốt bụng khuyên mẹ một câu, nếu chuyện của bố có liên quan tới mẹ thật, con mong mẹ sẽ đi tự thú!”

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm quyết liệt với Châu Ngọc Thúy như thế, ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ.

Còn Châu Ngọc Thúy thì vô cùng bối rối.

Sau một tuần nữa, Tần Đại Dũng sẽ tỉnh lại thật ư?

Nếu Tần Đại Dũng tỉnh lại thật, chẳng phải những chuyện mà bà ta đã nói trong lúc bạo hành ông ấy sẽ bị lộ ngay à?

Thế thì bà ta sẽ phải đối mặt với cảnh tù tội còn gì nữa?

Châu Ngọc Thúy càng nghĩ càng sợ hãi nhưng vẫn tỏ ra đau lòng, khóc lóc: “Thanh Tâm, mẹ không ngờ con lại thành ra thế này!”

“Do mày, chắc chắn là do mày! Mày đã nói lung tung với Thanh Tâm, vu khống tao nên con bé mới thù hằn tao như thế! Đều do mày!”

Châu Ngọc Thúy bỗng quát Dương Thanh với vẻ hung tợn.

Dương Thanh hơi híp mắt lại: “Bà không cần diễn ở đây nữa đâu, bà biết thừa bố đã gặp chuyện gì, có lẽ bây giờ bà vẫn chưa thừa nhận, nhưng đến ngày bố tỉnh lại thì bà sẽ phải hối hận thôi!”

Lời Dương Thanh nói như đá tảng rơi xuống biển, tạo nên từng đợt sóng trào, không ngừng bao phủ lấy Châu Ngọc Thúy.

Châu Ngọc Thúy lảo đảo, sợ hãi đến cực hạn.

Bà ta không hề nghi ngờ gì về việc một khi những chuyện mà bà ta đã làm bị lộ ra, chắc chắn Dương Thanh sẽ không tha cho bà ta mất.

“Bà nên rời khỏi bệnh viện đi, nếu bà ở đây thì bọn tôi lại phải đề phòng bà hại bố!”

Dương Thanh thẳng thừng đuổi khách.

“Tại sao? Tại sao tao phải đi? Mày là cái thá gì? Mày có tư cách gì để bắt tao đi chứ?”

Châu Ngọc Thúy giận dữ hét: “Tao là vợ hợp pháp của Tần Đại Dũng, bây giờ ông ấy đang hôn mê trong bệnh viện, sao tao phải đi?”

“Nếu phải đi thật thì cũng là chúng mày cút!”

“Chúng mày biến ngay cho tao! Cút ra ngoài! Tao sẽ tự chăm sóc chồng, không cần chúng mày giả vờ giả vịt ở đây nữa!”

Châu Ngọc Thúy vừa gào thét vừa lao tới trước mặt Tần Thanh Tâm, kéo cô dậy rồi khóc lóc: “Mày cũng cút ra ngoài cho tao!”

“Chúng mày nghi ngờ tao cơ à, tao thấy chúng mày đang định tìm người giết Tần Đại Dũng vì tài sản thì có!”

“Cút, chúng mày cút ra ngoài cho tao!”

Châu Ngọc Thúy như phát điên, gào khóc om sòm.

Bà ta biết rõ mình chỉ có bảy ngày, nếu không giết Tần Đại Dũng, e rằng ông ấy sẽ tỉnh lại thật mất.

Một khi Tần Đại Dũng tỉnh lại, tất cả những chuyện mà bà ta làm sẽ bị lộ ngay.

Vậy nên cho dù thế nào, bà ta cũng phải ở lại bên Tần Đại Dũng để có cơ hội ra tay.

“Bốp!”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng bước lên, đập vào cánh tay đang định đẩy Tần Thanh Tâm của Châu Ngọc Thúy, tức giận nói: “Dám động vào cô ấy, bà muốn chết à?”

Trước ánh mắt của Dương Thanh, Châu Ngọc Thúy đang định la lối om sòm tiếp bỗng cảm thấy mình như rơi xuống hố băng, toàn thân lạnh toát.

Bà ta có cảm giác, chỉ cần bà ta dám ra tay với Tần Thanh Tâm, Dương Thanh sẽ giết bà ta ngay.

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm cũng bị Dương Thanh dọa, run rẩy gọi.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cho dù bà là mẹ cô ấy thì cũng không thể chạm vào một cọng tóc của cô ấy”.

Dương Thanh híp mắt: “Đây là lần cuối tôi cảnh cáo bà, nếu có lần sau, tôi sẽ khiến bà phải trả giá đắt!”

Anh nói rồi thả cổ tay Châu Ngọc Thúy ra.

Đúng lúc này, y tá bước vào tiêm cho Tần Đại Dũng, mọi người mới bình tĩnh lại.

Có câu đe dọa hồi nãy, Châu Ngọc Thúy không dám nói gì nữa, tiu nghỉu ngồi trên ghế sofa trong góc.

Tuy bà ta rất muốn bỏ đi, nhưng nếu làm thế thì bà ta sẽ mất hết cơ hội.

Đương nhiên Dương Thanh cũng biết thừa ý định của Châu Ngọc Thúy nên không cố đuổi bà ta đi.

Trong khoảng thời gian này, anh sẽ ở lại bệnh viện cho đến khi Tần Đại Dũng tỉnh.
Có anh rồi, nếu Châu Ngọc Thúy ra tay thì sẽ bị lộ ngay.

Vừa nãy anh cũng cảm nhận được sự quyết tâm của Tần Thanh Tâm, chỉ cần có chứng cứ cho thấy tai nạn mà Tần Đại Dũng gặp là do Châu Ngọc Thúy làm, anh sẽ thẳng thừng tống bà ta vào tù.

Chín giờ tối, Ngải Lâm tới phòng bệnh đúng giờ.

Viện trưởng và các chuyên gia trong bệnh viện cũng kéo tới đây.

Đối với phần lớn nhân tài y học, nếu được tận mắt quan sát chuyên gia y học như Ngải Lâm điều trị cho bệnh nhân thì đúng là một món quà quý giá.

“Không hổ là chuyên gia y học cấp bậc báu vật quốc gia, cách điều trị của cô ấy theo Tây y cũng thuộc hạng nhất trên toàn thế giới!”

“Chứ còn gì nữa, chuyên gia Ngải Lâm là người được hưởng trợ cấp quốc gia, nghe nói ngay cả một số chuyên gia có tuổi nổi tiếng trên thế giới cũng khen cô ấy không ngớt lời đấy”.

“Chuyên gia Ngải Lâm nói khoảng bảy ngày nữa Tần Đại Dũng sẽ tỉnh, chắc chắn không có vấn đề gì đâu”.

“Chỉ bảy ngày mà đã có thể chữa khỏi cho người thực vật, đúng là kỳ tích!”

Cả đám chuyên gia trong bệnh viện quan sát Ngải Lâm điều trị, khen không ngớt lời.

Sắc mặt của Châu Ngọc Thúy đứng bên cạnh tái nhợt, bà ta cứ tưởng Ngải Lâm chỉ là một bác sĩ tới từ Yến Đô, nào ngờ cô gái trẻ này lại là chuyên gia nổi tiếng thế giới chứ.

Tức là Tần Đại Dũng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào trong mấy ngày gần đây còn gì?

Nếu Tần Đại Dũng tỉnh lại, bà ta nên làm gì đây?

Châu Ngọc Thúy càng nghĩ càng bối rối, càng muốn giết Tần Đại Dũng hơn.

- ————

.

Chương 321: 321: Anh Ta Muốn Giết Con

Lần điều trị này kéo dài tận hai tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Ngải Lâm hết xoa bóp rồi lại châm cứu, sau khi điều trị xong, cô ấy mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại.

“Kỳ tích! Quả thật là kỳ tích!”

Một chuyên gia già với mái tóc hoa râm đột nhiên la lên đầy phấn khích.

“Ông Diệp, ông sao vậy?”

Các chuyên gia khác ngạc nhiên hỏi.

“Vừa rồi tôi thấy ngón tay của bệnh nhân cử động! Đây mới chỉ là lần điều trị đầu tiên thôi mà bệnh nhân đã có phản ứng rồi.
Điều này cho thấy bệnh nhân đã có phản xạ không điều kiện với thế giới bên ngoài rồi!”

Ông Diệp chỉ vào tay Tần Đại Dũng, hưng phấn nói: “Theo tiến độ này, tôi đoán nhiều nhất năm ngày là bệnh nhân có thể tỉnh lại!”

“Tôi cũng nhìn thấy! Vừa rồi tôi còn nghĩ mình bị hoa mắt cơ, nhưng không ngờ rằng ngón tay của bệnh nhân đã cử động thật đó.
Thật không thể tin được!”

“Chuyên gia Ngải Lâm, cô quả là viên ngọc sáng của Chiêu Châu, tài y thuật của cô khiến chúng tôi hổ thẹn không bằng!”

“Chuyên gia Ngải Lâm, cô có thể nhận tôi làm học trò không?”

Trong chốc lát, cả phòng bệnh xôn xao hết cả lên, thậm chí mấy chuyên gia già tóc đã hoa râm kia cũng muốn bái Ngải Lâm làm thầy.

Cảnh tượng này đã lay động được Châu Ngọc Thúy, đến lúc này bà ta mới ý thức được cô gái trẻ này là một chuyên gia y

học tài giỏi đến nhường nào.

Bệnh viện Nhân Dân Giang Hải là một rong ba bệnh viện tốt nhất Giang Hải, các chuyên gia có mặt ở đây có thể nói là những chuyên gia giỏi nhất Giang Hải.

Ngay cả những chuyên gia đẳng cấp mà cũng tỏ ra cung kính với Ngải Lâm.

Tần Thanh Tâm biết Ngải Lâm rất giỏi, nhưng không ngờ cô ấy lại giỏi đến như vậy.

"Tốt quá rồi chồng ơi, cuối cùng bố cũng sắp tỉnh lại rồi!", Tần Thanh Tâm kích động nói.

Dương Thanh cũng rất vui mừng, anh biết, việc Tần Đại Dũng tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Chị Lâm, chị vất vả rồi!"

Dương Thanh bước đến, cảm kích nói.

Ngải Lâm khẽ lắc đầu, mệt mỏi nói: "Cậu Thanh, chín giờ sáng mai chị lại đến".

"Được!"

Dương Thanh gật đầu, dặn dò Mã Siêu đang đang đứng bên cạnh: "Trong những ngày này, tôi giao cho cậu phụ trách việc bảo đảm an toàn cho chị Lâm!"

"Vâng, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Mã Siêu lập tức vui mừng khôn xiết, nhanh chóng đứng thẳng người nhận lệnh.

Sau khi Ngải Lâm và Mã Siêu cùng nhau rời đi, Tần Thanh Tâm nhiều chuyện hỏi: "Mã Siêu và chị Lâm, hai người ấy có chuyện gì à?"

Dương Thanh gật đầu, bùi ngùi nói: "Gia đình chị Lâm là một gia tộc lớn ở Yến Đô, trong khi đó Mã Siêu lại chỉ là một đứa trẻ mồ côi.
Cậu ấy luôn rất tự ti, chỉ có thể âm thầm đơn phương chị Lâm. Còn chị Lâm thì lại cảm thấy mình lớn tuổi hơn Mã Siêu, nên mối quan hệ giữa hai người vẫn luôn không có tiến triển gì".

“Đằng trai có tình, thế đằng gái có ý không?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “ Chị Lâm cùng lắm chỉ có ấn tượng tốt với Mã Siêu mà thôi, chứ chưa đến mức thích”.

Hai vợ chồng tám chuyện một hồi, Tần Thanh Tâm cũng vui vẻ hơn vì Tần Đại Dũng sắp tỉnh lại.
Tâm trạng buồn bực do cãi nhau với Châu Ngọc Thúy lúc nãy cũng tan biến sạch.

Những ngày tới, mỗi sáng và tối, Ngải Lâm sẽ đích thân làm trị liệu cho Trần Đại Dũng, mỗi lần điều trị sẽ kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Ba ngày liền, tình trạng của Tần Đại Dũng ngày một tốt hơn, các chỉ số cũng dần dần trở lại mức bình thường.

Vì Châu Ngộc Thúy lên sóng livestream đính chính nên cổ phiếu của tập đoàn Nhạn Thanh đã tăng vọt, gần đây Tần Y rất bận rộn.
Vì mọi việc ở tập đoàn Tam Hòa đều đã ổn định, nên Tần Thanh Tâm dứt khoát xin nghỉ phép năm trước, mỗi ngày đều ở lại bệnh viện.

Về phần Châu Ngọc Thúy, mỗi ngày bà ta đều thấp thỏm lo âu.
Có Dương Thanh ở đây, bà ta không có cơ hội ra tay.

“Mỹ Linh, rốt cuộc bác nên làm thế nào đây?”

Châu Ngọc Thúy gọi cho Trịnh Mỹ Linh nói ra toàn bộ tình hình mới nhất.

Dù sao thì ngay từ đầu chính Trịnh Mỹ Linh là người đã chủ động tìm đến cửa và bảo bà ta ra tay với Dương Thanh.

“Bà bác, bà đang nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu gì cả!”, Trịnh Mỹ Linh giả ngu nói.

Nếu Tần Đại Dũng chết rồi thì còn dễ nói, nhưng người vẫn còn sống sờ sờ ra đó, sao Trịnh Mỹ Linh có thể để mình bị cuốn vào mớ rắc rối này được?

“Trịnh Mỹ Linh, cô nói vậy là sao? Lúc đầu cô tìm tôi để đối phó với Dương Thanh.
Bây giờ chuyện sắp bại lộ liền muốn phủi sạch tội trạng à?”, Châu Ngọc Thúy tức giận nói.

“Bác à, tốt nhất là bà nên suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói.
Tôi nói mình sẽ ra tay với Dương Thanh bao giờ? Nếu bà cứ làm phiền tôi, tôi sẽ nói chuyện bà cho người ám sát Tần Đại Dũng ra đấy!”

Trịnh Mỹ Linh cười lạnh, nói một tràng dài.

Nghe đến đây, Châu Ngọc Thúy lập tức sợ bay màu, không dám cứng miệng nữa, giọng điệu nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bà ta khổ sở van nài: “Mỹ Linh, coi như bác cầu xin cháu đấy, nhé? Cháu mau nghĩ cách gì đi, bác nên làm gì bây giờ? “

“Nếu còn không nghĩ cách giải quyết chuyện này, lỡ như mọi chuyện sẽ bại lộ thì bác chết chắc!”

“Bác bảo đảm với cháu, chỉ cần cháu có thể giúp bác giết Tần Đại Dũng, bác sẽ giết Dương Thanh cho cháu!”

Châu Ngọc Thúy thực sự lo lắng, bà ta không biết mình còn có thể cầu cứu ai nữa.

Đã ba ngày trôi qua, tình hình của Tần Đại Dũng ngày một tốt lên, các chuyên gia ở bệnh viện còn nói Tần Đại Dũng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, bà ta thực sự lo sợ.

“Từ nay đừng liên lạc với tôi nữa!”

Sau một hồi im lặng, Trịnh Mỹ Linh cúp điện thoại luôn.

Nghe thấy tiếng tút dài phát ra từ đầu bên kia, vẻ mặt Châu Ngọc Thúy trở nên dữ tợn: “Con ranh khốn kiếp, lợi dụng tao xong rồi muốn phủi sạch quan hệ à? Đừng hòng! Dù có chết tao cũng sẽ kéo mày theo cùng!”

Châu Thành, nhà họ Châu.

Trịnh Mỹ Linh cúp điện thoại xong, thấp thỏm lo sợ, “rầm” một tiếng, cô ta ném mạnh điện thoại xuống sàn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đáng ra mình không nên bắt tay với người đàn bà ngu ngốc này! Làm mình lỗ mất tám trăm nghìn tệ mà

ngay cả một cọng lông của Dương Thanh cũng không bị làm sao, ngược lại còn tự hại mình nữa chứ! “

Thật ra, khi biết tin Tần Đại Dũng không chết, Trịnh Mỹ Linh cả ngày lo sợ bất an.

Tuy Châu Ngọc Thúy cho người tông Tần Đại Dũng, nhưng cô ta lại là người đưa tiền cho Châu Ngọc Thúy làm chuyện này.

Nếu Châu Ngọc Thúy bị bại lộ, thì nhất định cô ta sẽ bị liên lụy.

“Rốt cuộc mình nên làm gì đây?”

Trịnh Mỹ Linh lo lắng phát khóc.

Không phải cô ta không muốn giúp Châu Ngọc Thúy, mà là cô không biết phải làm sao, chỉ có thể giả ngu trước khi nghĩ ra cách giải quyết chuyện này.

“Mỹ Linh, con sao vậy?”

Lúc này, giọng nói bố cô ta đột nhiên vang lên.

“A! Con không sao!”

Trịnh Mỹ Linh đang mải suy nghĩ, Trịnh Dương đột nhiên hỏi làm cô ta giật bắn mình.

Trịnh Dương cau mày nói: “Vừa rồi bố đứng ở cửa rất lâu, thấy con cứ hồn vía trên mây ấy.
Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho bố nghe xem nào!”

Mặc dù Trịnh Dương đã không còn tình cảm với Châu Ngọc Dung từ lâu, nhưng ông ta vẫn rất yêu thương đứa con gái Trịnh Mỹ Linh này.

Mặc dù bây giờ nhà họ Trịnh đã suy yếu đi nhiều, nhưng ít nhất vẫn còn trụ được.

Nay nhà họ Trịnh đã dần khôi phục lại bình thường, và mọi thứ đang tiến triển theo chiều hướng tốt.

“Bố, con không sao thật mà!”

Ánh mắt Trịnh Mỹ Linh tránh né, không dám nhìn thẳng Trịnh Dương, nói xong liền chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại cho bố!”

Trịnh Dương tức giận quát.

Rõ ràng Trịnh Mỹ Linh đang gặp rắc rối gì đó, chuyện này cô ta không thể qua mặt được Trịnh Dương.

Nước mắt của Trịnh Mỹ Linh lập tức trào ra, cô ta đột nhiên quỳ xuống dưới chân Trịnh Dương.

“Mỹ Linh, thế này là thế nào?”

Trịnh Dương lo lắng, ông ta có một linh cảm không lành.

“Bố, con đã làm một chuyện hết sức ngu ngốc, bố phải cứu con, nếu không, anh ta sẽ giết con mất!”

Trịnh Mỹ Linh vừa khóc vừa nói.

Bây giờ chỉ có Trịnh Dương mới có thể giúp được cô ta.

- ————

.

Chương 322: 322: Không Phải Con Gái Tôi

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”, Trịnh Dương tức giận hỏi.

Là một người bố, ông ta rất rõ con gái mình là người như thế nào.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn nên Trịnh Mỹ Linh mới phải quỳ xuống cầu xin giúp đỡ như thế này.

Trịnh Mỹ Linh không dám giấu giếm, vội vàng nói hết toàn bộ âm mưu giết Tần Đại Dũng và Dương Thanh cho Trịnh Dương nghe.

“Bốp!”

Trịnh Mỹ Linh vừa nói xong, Trịnh Dương liền tát cô ta một bạt tai, giận dữ gầm lớn: “Đứa con gái ngỗ nghịch này, mày thật to gan, dám thuê hung thủ giết người! Mày muốn cả nhà họ Trịnh phải xuống mồ cùng mày đấy à!”

Đây là lần đầu tiên Trịnh Dương đánh Trịnh Mỹ Linh, nhưng lúc này Trịnh Mỹ Linh còn tâm trí nào so đo mấy chuyện này chứ, cô ta quỳ dưới chân Trịnh Dương khóc lóc: “Bố, con cũng là vì muốn tốt cho nhà họ Trịnh mà! Nếu không phải tại anh ta thì nhà họ Trịnh chúng ta đâu có gặp nhiều rắc rối như vậy”.

“Nếu bố không giúp con, đến khi Châu Ngọc Thúy bị bại lộ, với sự ác độc của bà ta, nhất định bà ta sẽ khai ra con. Dương Thanh chắc chắn sẽ không tha cho con đâu bố ơi, bố mau nghĩ cách gì đi bố!”

Trịnh Mỹ Linh thực sự sợ rồi, cô ta khóc như mưa.

Tuy Trịnh Dương rất tức giận nhưng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.
Nói lớn ra thì đây là mưu sát, một khi sự việc bại lộ, cho dù Châu Ngọc Thúy có là thủ phạm chính nhưng Trịnh Mỹ Linh cũng không tránh khỏi có liên quan.

Trong đám cưới lần trước ở nhà họ Châu, ông ta đã tận mắt chứng kiến được bản lĩnh của Dương Thanh rồi.

Trịnh Dương có bán toàn bộ gia sản nhà họ Trịnh cũng không thể cứu được Trịnh Mỹ Linh.

“Bố, con là đứa con gái duy nhất của bố.
Nếu con chết rồi thì bố sẽ ra sao đây?”

“Bố, xin bố hãy giúp con, con thực sự đã biết mình sai rồi, con sẽ không bao giờ dám tái phạm nữa!”

Trịnh Mỹ linh vẫn đang khổ sở van xin,Trịnh Dương đang rối rắm đột nhiên quát lên một tiếng: “Câm miệng!”

Trịnh Mỹ Linh nhận ra được rằng Trịnh Dương không từ chối, mà hình như là đang suy nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Hồi lâu, Trịnh Dương đột nhiên nói: “Bây giờ chỉ có một cách duy nhất để giải quyết chuyện này thôi, đó là Tần Đại Dũng phải chết!”

“Đúng vậy, chỉ cần Tần Đại Dũng chết thì sẽ không một ai biết được sự thật.
Cho dù Dương Thanh nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ thì anh ta cũng không thể làm gì được”.

Trịnh Mỹ Linh vội nói.

“Nhưng giết Tần Đại Dũng nào có dễ dàng gì?”, Trịnh Dương cảm thấy khó khăn.

Vừa rồi ông ta nghe Trịnh Mỹ Linh nói bây giờ Dương Thanh đang túc trực bên cạnh Tần Đại Dũng 24/24, Châu Ngọc Thúy không có cách nào lại gần Tần Đại Dũng, nên âm mưu mới bất thành.

“Nếu nghĩ cách dụ Dương Thanh rời đi thì Châu Ngọc Thúy sẽ có cơ hội ra tay rồi”, Trịnh Mỹ Linh nói.

Trịnh Dương không nói gì, vẻ mặt trầm tư, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Bây giờ đừng trông chờ gì ở người đàn bà ngu xuẩn đó nữa! Chúng ta chỉ có thể tự mình ra tay thôi”.

“Bố, đừng nói là bố bảo con đi giết Tần Đại Dũng đấy nhé? Dương Thanh đã biết chuyện con đến tìm Châu Ngọc Thúy

vào hôm Tần Đại Dũng gặp nạn rồi.
Nếu bây giờ con đến Giang Hải, chắc chắn Dương Thanh sẽ giết con mất!”

Trịnh Mỹ Linh hốt hoảng, kích động nói.

Trịnh Dương lắc đầu nói: “Từ hôm nay trở đi, con ở im trong nhà cho bố, không được đi đâu cả”.

“Vậy bên phía Tần Đại Dũng phải làm sao hả bố?”, đây là điều mà Trịnh Mỹ Linh quan tâm nhất.

“Bố sẽ cho người xử Tần Đại Dũng!”, một tia lạnh lẽo xẹt qua mắt Trịnh Dương.

Nghe vậy, cả người Trịnh Mỹ Linh run rẩy, nhưng cô ta rất vui mừng khi nghĩ đến việc Tần Đại Dũng sắp chết.

“Bố, con cảm ơn bố!”,

cô ta kích động nói.

“Đây là lần cuối cùngbố giúp con, nếu lần sau con còn qua lại lại ả đàn bà ngu dốt kia nữa thì đừng trách bố không nghĩ tới tình cha con!”, Trịnh Dương nghiêm nghị cảnh cáo.

“Bố yên tâm, con tuyệt đối sẽ không bao giờ liên lạc với người đàn bà ngu ngốc đó nữa đâu!”

Trịnh Mỹ Linh vội vàng hứa.

Trịnh Dương gật đầu, đi tới bên cửa sổ gọi một cuộc điện thoại: “Ông Hồng, tôi muốn nhờ ông giết một người!”

Cuối cùng, Trịnh Dương phải chi năm triệu tệ cho vụ này.

“Đây là lần cuối cùng!”

Sau khi cúp điện thoại, Trịnh Dương lạnh lùng nói.

“Bố, con biết rồi, bố yên tâm, con sẽ không bao giờ gây thêm rắc rối cho bố nữa đâu”, Trịnh Mỹ Linh nói.

Dương Thanh, người vẫn luôn túc trực trong phòng bệnh của Tần Đại Dũng không hề biết rằng Trịnh Dương dám thuê người giết Tần Đại Dũng.

Nhưng ngay cả khi anh biết, cũng chẳng sao cả.

Chỉ cần Tần Đại Dũng chưa tỉnh lại, anh sẽ không rời khỏi bệnh viện.

“Chồng à, anh không cần ở lại bệnh viện cùng em đâu, anh đến công ty giúp Y Y đi! Gần đây con bé bận quá, ngày nào cũng tăng ca đến nửa đêm, tan ca còn phải đến bệnh viện thăm bố nữa”.

Tần Thanh Tâm đau lòng khi nhìn thấy hai mắt đầy tơ máu của Dương Thanh.

Bảo Dương Thanh đi giúp Tần Y chỉ là cái cớ để anh có thể nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian này, Châu Ngọc Thúy cũng ở lại bệnh viện, một mình bà ta chiếm một chiếc giường dành cho người nhà bệnh nhân, Tần Thanh Tâm ngủ một giường.

Còn Dương Thanh, anh chỉ có thể dựa vào chiếc sofa còn lại mà ngủ thôi.

Tần Thanh Tâm nhìn thấy vậy, xót lắm.

Châu Ngọc Thúy nghe thấy vậy, mắt sáng lên, vội vàng nói:
“Có tôi và con bé Tâm ở đây trông là được rồi.
Cậu là đàn ông con trai, ở đây cả ngày chỉ tổ lãng phí thời gian.
Đi làm thì không đi, chỉ muốn con gái tôi kiếm tiền về nuôi cậu à? Mà cũng đúng thế thật…”

Mấy ngày nay, Châu Ngọc Thúy thường chủ động nói chuyện với Tần Thanh Tâm, nhưng Tần Thanh Tâm không thèm đoái hoài.

Đây là lần đầu tiên bà ta nói chuyện với Dương Thanh.

Dương Thanh híp mắt nhìn Châu Ngọc Thúy.
Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, Châu Ngọc Thúy bối rối đến mức chưa kịp nói xong đã ngậm miệng lại.

“Ừ, vậy anh về trước nhé.
Chuyện bên này giao cho em vậy, tối mai anh lại đến”, Dương Thanh nói.

Châu Ngọc Thúy nghe Dương thanh nói vậy mừng như điên.

Sau bao ngày chờ đợi, cuối cùng bà ta cũng tìm được cơ hội ra tay rồi.

Tuy nhiên, bà ta không để ý thấy khóe miệng Dương Thanh nhếch lên đầy giễu cợt.

“Được rồi, đã hơn tám giờ tối rồi, anh mau về nhà đi, nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt, ngày mai còn phải đến công ty giúp Y Y nữa”, Tần Thanh Tâm giục.

Dương Thanh gật đầu, xoay người rời đi.

Ngay khi anh vừa rời đi, Châu Ngọc Thúy đứng dậy nói: “Thanh Tâm, mẹ ra ngoài mua ít trái cây một lát rồi về”.

Tần Thanh Tâm không thèm quan tâm, cô chỉ nhìn Tần Đại Dũng.

Dương Thanh đang đi ra khỏi bệnh viện, anh đã sớm phát hiện có người đi theo sau lưng, khóe miệng cong lên, giả vờ như không biết, tiếp tục đi thẳng.

Châu Ngọc Thúy nghĩ rằng mình ngụy trang rất tốt, nhưng không ngờ rằng Dương Thanh đã biết từ lâu.

Đường đường là Tướng quân biên giới phía Bắc, năng lực trinh sát sao có thể kém được chứ?

Châu Ngọc Thúy tận mắt nhìn Dương Thanh rời khỏi bệnh viện mới thở phào nhẹ nhõm, hung dữ nói: “Cuối cùng mình cũng đợi được cơ hội này rồi!”

Bên kia, ngay sau khi Dương Thanh rời khỏi bệnh viện không lâu, anh lại quay xe đi về hướng bệnh viện.

Sở dĩ anh rời đi là để Tần Thanh Tâm yên tâm, đồng thời cũng để cho Châu Ngọc Thúy có cơ hội ra tay.

Mặc dù Tần Đại Dũng sắp tỉnh lại, nhưng anh cũng không chắc là ông ấy có biết Châu Ngọc Thúy cho người ám sát mình hay không.

Chỉ khi Châu Ngọc Thúy tự mình lòi đuôi cáo mới là kết quả tốt nhất.

Nay Tần Thanh Tâm cũng nghi ngờ Châu Ngọc Thúy, chỉ cần bà ta ra tay, mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Mặc dù Tần Thanh Tâm sẽ rất buồn, nhưng cô đã nghi ngờ Châu Ngọc Thúy từ lâu, nên chắc cô sẽ có thể sớm vượt qua được giai đoạn đau buồn này.

Trong phòng bệnh, ngoài Tần Đại Dũng ra thì chỉ có Tần Thanh Tâm và Châu Ngọc Thúy mà thôi.
Hai người giống như hai người xa lạ vậy, không ai nói với ai câu nào.

Đợi đến một giờ sáng, nhân lúc Tần Thanh tâm đi vào nhà vệ sinh, Châu Ngọc Thúy nhanh chóng đứng dậy, mở một túi giấy nhỏ, đổ toàn bộ bột trắng bên trong vào cốc nước của Tần Thanh Tâm.

Đây là thuốc ngủ bà ta đã chuẩn bị từ rất lâu.
Sau mấy ngày quan sát, bà ta phát hiện mỗi lần đi vệ sinh xong, Tần Thanh Tâm đều uống một cốc nước.

Quả nhiên, sau khi Tần Thanh Tâm bước ra, cô liền cầm cốc nước trên bàn lên, uống hết nửa cốc.

Không bao lâu, Tần Thanh Tâm thấy mí mắt mình nặng triễu, cô liếc mắt nhìn thời gian, đã một giờ rưỡi sáng rồi.

Cô lại liếc nhìn Châu Ngọc Thúy đang nằm trên giường bên cạnh, có vẻ như bà ta đã ngủ say, bây giờ cô mới yên tâm đi ngủ.

Tuy nhiên, cô vừa mới nằm lên gối, cơn buồn ngủ liền ập đến. Dưới tác dụng của thuốc ngủ, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

“Tần Đại Dũng, ông đừng trách tôi độc ác, nếu có trách thì hãy trách mình, ai bảo ông bắt tôi dọn ra ngoài sống khổ cực cùng ông làm gì!”

Châu Ngọc Thúy rón rén đến bên giường bệnh của Tần Đại Dũng với vẻ mặt độc ác: “Ông chết rồi thì trên đời này sẽ không còn ai biết Tần Thanh Tâm không phải là con gái ruột của tôi nữa!”

- ————

Chương 323: 323: Hoảng Sợ Bất An

Đúng lúc Châu Ngọc Thúy đang chuẩn bị ra tay giết Tần Đại Dũng thì "cạch" một tiếng, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Châu Ngọc Thúy giật bắn mình, ngay lập tức ngừng lại.

Vừa quay lại, bà ta đã thấy một bác sĩ đang đẩy xe dụng cụ vào phòng bệnh.

"Muộn thế này rồi mà vẫn tiêm à?"

Châu Ngọc Thúy không hài lòng hỏi.

Do chột dạ nên thậm chí bà ta còn không nhận ra đối phương là một người đàn ông đeo khẩu trang.

Bình thường sẽ chỉ có một cô y tá vào phòng bệnh lúc hai giờ sáng mà thôi.

"Bác sĩ nam" liếc nhìn Châu Ngọc Thúy một cái, không thèm quan tâm.

"Cạch!"

Ông ta mở ống tiêm thủy tinh ra, dùng ống tiêm hút dung dịch thuốc, rồi chuẩn bị tiêm cho Tần Đại Dũng.

"Cạch!"

Đúng lúc này, bóng một người trẻ tuổi lẳng lặng xuất hiện bên cạnh "bác sĩ nam" và nắm lấy cổ tay ông ta.

"Dương Thanh!"

Châu Ngọc Thúy kinh ngạc kêu lên, bà ta không ngờ Dương Thanh sẽ tới.

"Ông muốn làm gì?"

"Bác sĩ" nhìn thấy Dương Thanh như gặp kẻ thù, nhưng ông ta vẫn nén lại ý muốn giết người và hỏi.

Khóe miệng Dương Thanh hơi nhếch lên, mỉa mai: "Ông là ai?"

“Tôi là bác sĩ trực đêm nay, và bây giờ tôi cần tiêm thuốc cho ông ấy”.

Giọng “bác sĩ” hơi khàn khàn, vang lên từ sâu trong cổ họng.

Dương Thanh lắc đầu: “Ở đây tôi chưa từng gặp bác sĩ nào như ông cả”.

Vốn dĩ Dương Thanh định triệt để vạch trần Châu Ngọc Thúy, nhưng anh không ngờ vào thời khắc mấu chốt này lại xảy ra biến cố.

Người đàn ông mặc áo blouse trắng này hoàn toàn không phải là bác sĩ, mà là một kẻ giết người!

Biết bị lộ, tên sát thủ đã không chút do dự đá vào bụng dưới của Dương Thanh.

“Bịch!”

Nhưng đối phương còn chưa chạm vào người của Dương Thanh thì đã bị anh đấm vào mặt, cả người bay ra ngoài.

“Bốp!”

Dương Thanh nhanh như chớp, lập tức lao ra ngoài.

Lúc này, tên sát thủ vừa nãy bị Dương Thanh đấm một cú bay ra đập mạnh vào tường.

“Bộp!”

Dương Thanh nắm lấy cổ ông ta, dùng lực của cánh tay nâng tên sát thủ lên dưới sự kinh ngạc của Châu Ngọc Thúy.

Tay chân của tên sát thủ cứ vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát ra được.

Không bao lâu, khi ông ta sắp chết ngạt, Dương Thanh đột ngột buông tay.

“Bịch!”

Tên sát thủ ngay lập tức đổ ầm người xuống đất, hít lấy hít để không khí.

Dương Thanh giẫm một chân lên ngực ông ta, lạnh lùng hỏi: “Nói, ai sai ông đến?”

Khẩu trang trên mặt của tên sát thủ đã rơi ra, để lộ một khuôn mặt trung niên.

Sắc mặt tên sát thủ lúc này tái nhợt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày là ai? Ở Giang Hải này, tao chưa từng nghe nói có cao thủ nào trẻ tuổi như mày”.

“Rắc rắc!”

Dương Thanh giẫm lên chân ông ta, tiếng xương gãy giòn tan vang lên.

“A…”

Tên sát thủ còn chưa kịp kêu lên thì Dương Thanh đã nhét một miếng giẻ vào miệng ông ta rồi.

Châu Ngọc Thúy, người đã tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này, bị dọa sợ đến mức trốn trong góc, toàn thân run lẩy bẩy.

Đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy bộ mặt đáng sợ như vậy của Dương Thanh.

Một chân giẫm gãy một bên chân của người đàn ông kia, và tiếng xương gãy giống như một âm thanh ma thuật, cứ văng vẳng bên tai bà ta.

Dương Thanh không thèm để ý tới Châu Ngọc Thúy, thờ ơ nói: “Nếu ông dám rên lên tiếng nào, thì đi chết đi!”

Nói xong, anh lấy giẻ lau ra khỏi miệng tên sát thủ.

Tên sát thủ cố nén cơn đau do gãy xương chân, không để bản thân phát ra bất kỳ âm thanh nào, toàn thân run rẩy.

Ông ta biết người thanh niên trước mặt mình vô cùng đáng sợ, và mình hoàn toàn không phải là đối thủ của cậu ta.

Đối phương giết ông ta dễ như giết một con chó.

“Cho ông một cơ hội sống cuối cùng, nói cho tôi biết, ai sai ông đến giết bố vợ tôi?”

Giọng Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo, cả căn phòng dường như đã biến thành một hầm băng.

“Là ông Hồng sai tôi đến.
Ông ta chỉ bảo tôi giết một người thực vật chứ không hề nói bất kỳ tin tức nào khác”.

Tên sát thủ không dám giấu giếm, kể hết những gì mình biết.

“Ông Hồng là ai?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Tên ông ta là Hồng Nham, ông chủ quản lý các tụ điểm ăn chơi ở Châu Thành”, tên sát thủ trả lời lưu loát.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên, Châu Thành à?

Anh đột nhiên nghĩ đến một người, tuy chưa có bằng chứng, nhưng về cơ bản có thể chắc chắn chuyện này có liên quan đến cô ta.

“Bịch!”

Dương Thanh đá vào đầu tên sát thủ, khiến hắn ta hôn mê ngay lập tức.

“Anh Thanh!”

Chẳng mấy chốc, hai người đàn ông vạm vỡ chạy vào phòng bệnh, khi nhìn thấy tên sát thủ nằm trong phòng bệnh, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Hai người đàn ông to lớn này được sắp xếp ở bệnh viện, ngoài việc bí mật bảo vệ Tần Đại Dũng ra, còn có nhiệm vụ giúp đỡ Dương Thanh.

“Mang đi, xử lý sạch sẽ chút!”, Dương Thanh hờ hững nói.

“Vâng, anh Thanh!”

Hai người đàn ông to lớn vội đáp, rồi vác tên sát thủ rời khỏi phòng.

Từ khi tên sát thủ xuất hiện định giết Tần Đại Dũng, cho đến lúc Dương Thanh giải quyết ông ta, toàn bộ quá trình chỉ trong vòng vẻn vẹn năm phút.

Nhưng Châu Ngọc Thúy tận mắt chứng kiến tất cả chuyện này, lúc này trong mắt bà ta toàn là sự kinh hãi.

Vừa rồi Dương Thanh dặn dò hai tên đô con kia mang người đi dọn dẹp sạch sẽ, như thế là có ý gì?

Muốn giết ông ta?

Châu Ngọc Thúy kinh hãi đến cực điểm.

Bà ta đột nhiên cảm thấy may mắn vì vừa rồi tên sát thủ này xuất hiện đúng lúc, nếu không, kết cục của ông ta chẳng phải chính là kết cục của mình sao?

"Cậu…
cậu định làm gì?"

Thấy Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía mình, Châu Ngọc Thúy toàn thân lạnh cóng, suýt nữa thì tiểu ra quần.

Đột nhiên bà ta có cảm giác, ánh mắt Dương Thanh nhìn mình như nhìn một người chết vậy.

Dương Thanh không trả lời câu hỏi của Châu Ngọc Thúy, anh đi đến bên cạnh Tần Thanh Tâm để kiểm tra.
Sau một hồi, anh phát hiện cô đã ngủ say mới yên tâm.

Anh lấy điện thoại di động ra bấm gọi, bên kia nhanh chóng bắt máy: "Cậu Thanh!"

"Tra cho tôi một chuyện.
Có một người tên là Hồng Nham ở Châu Thành, ông ta đã phái người đến Giang Hải để giết bố vợ tôi.
Hỏi ông ta xem ai là người muốn giết bố vợ tôi?", Dương Thanh hỏi.

"Vâng!"

Cúp điện thoại xong, Dương Thanh cũng không có ý định rời đi, anh ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, không nói chuyện, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Còn Châu Ngọc Thúy, sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, bà ta làm gì còn tâm trí ngủ nghê gì nữa?

Bây giờ bà ta chỉ muốn rời đi, nhưng lại không dám.

"Cạch! Cạch! Cạch!"

Dương Thanh liên tục gõ ngón tay lên mặt bàn bên cạnh, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Đã hai rưỡi sáng, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Dương Thanh gõ bàn.

Mỗi lần gõ, giống như đang gõ vào trái tim của Châu Ngọc Thúy vậy.

Ngay sau đó, điện thoại di động của Dương Thanh reo lên, anh lạnh lùng đảo mắt nhìn Châu Ngọc Thúy một cái, sau đó bấm loa ngoài.

“Cậu Thanh, Hồng Nham đã khai rồi.
Là Trịnh Dương của nhà họ Trịnh đưa cho cậu ta năm triệu, bảo cậu ta giết bố vợ cậu!”

Giọng Trần Hưng Hải truyền đến.

Nhưng cái tên Trịnh Dương phát ra từ miệng Trần Hưng Hải lại khiến Châu Ngọc Thúy như bị sét đánh, tim đập thình thịch.

Chắc chắn bà ta biết tại sao Trịnh Dương lại thuê người giết Tần Đại Dũng, hẳn là vì Trịnh Mỹ Linh rồi.

- ————

.

Chương 324: 324: Châu Thành Biến Đổi Lớn

Châu Ngọc Thúy nghe thấy nội dung cuộc gọi kia, lập tức hoảng sợ.

Nếu là lúc trước, bà ta không tin Dương Thanh dám làm gì mình.
Nhưng chuyện xảy ra mấy ngày nay khiến bà ta dần ý thức được, Dương Thanh thực sự dám giết mình.

Vừa nãy Dương Thanh đạp gãy chân của một tên sát thủ mà không hề nhăn mày lấy một cái.

Dương Thanh đã sớm nghi ngờ chuyện vừa rồi có liên quan tới nhà họ Trịnh.

"Sau đêm nay nhà họ Trịnh không cần tồn tại nữa.
Hồng Nham cũng biến mất được rồi! Giữ Trịnh Mỹ Linh lại cho tôi!"

Dương Thanh liếc mắt nhìn Châu Ngọc Thúy đang giả vờ ngủ rồi nói tiếp.

"Vâng, cậu Thanh cứ yên tâm.
Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ trước khi mặt trời mọc!"

Giọng nói già nua của Trần Hưng Hải như một tia sấm nổ vang trong đầu Châu Ngọc Thúy.

Dương Thanh cúp máy, ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn.

Một nhà họ Trịnh nhỏ bé, còn chưa được coi là gia tộc hạng hai của Châu Thành vốn không đáng để anh phải quan tâm.
Nhưng bọn họ lại cố tình khiêu khích anh hết lần này đến lần khác.

Lần trước ở Châu Thành, Dương Thanh đã tha cho nhà họ Trịnh một con đường sống.
Nếu bọn họ đã không biết quý trọng thì cũng không cần tồn tại nữa.

Châu Ngọc Thúy nằm trên giường giả vờ ngủ, toàn thân không ngừng run rẩy, sợ mất hồn mất vía.

Tối nay bà ta bị Dương Thanh dọa sợ quá nhiều, dường như trái tim không chịu nổi sự kích thích to lớn này.

Hiện giờ bà ta chỉ có một suy nghĩ, mau chóng chạy ra khỏi bệnh viện, rời khỏi đây mãi mãi.

Một đêm không ngủ.

Dương Thanh kiên trì ngồi trên sofa nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm đang ngủ trên giường dành cho người nhà bệnh nhân.

Anh yêu cô nhiều đến mức có thể vì cô làm bất cứ chuyện gì.

Trước đây anh tha cho Châu Ngọc Thúy một lần cũng là vì cô.

Vậy mà giờ đây, Châu Ngọc Thúy lại muốn làm hại Tần Đại Dũng, người thân quan trọng nhất của Tần Thanh Tâm.

Dương Thanh không thể tha thứ được!

Cùng lúc đó ở nhà họ Trần.

Ba giờ sáng vốn là thời gian nghỉ ngơi nhưng bởi vì nhà họ Trịnh và Hồng Nham đắc tội Dương Thanh nên Trần Hưng Hải không thể không tự mình ra tay xử lý.

“Hồng Nham, đến cả bố vợ của cậu Thanh mà mày cũng dám giết, đúng là gan chó càng ngày càng lớn!”

Trần Hưng Hải nổi giận ra lệnh lập tức thủ tiêu Hồng Nham và hủy diệt nhà họ Trịnh.

Club Thiên Đường!

Club cao cấp nhất của Châu Thành.

Mặc dù bây giờ đang là ba giờ sáng nhưng nơi đây vẫn bật đèn sáng choang.

Trong một phòng VIP xa hoa, một người đàn ông trung niên đang nằm trên đùi một cô gái ăn mặc hở hang.

Cô gái đang mát xa đầu cho ông ta, tươi cười nói: “Anh Hồng, bây giờ nhà họ Viên của Châu Thành đã bị diệt, chỉ còn một

mình nhà họ Trần độc chiếm.
Anh không định tranh đoạt với bọn họ sao?”

Người đàn ông trung niên này chính là Hồng Nham, giới giang hồ Châu Thành gọi ông ta là ông Hồng.

Hồng Nham nhắm chặt hai mắt, vừa hưởng thụ sự hầu hạ của người đẹp, vừa cười lạnh nói: “Một nhà độc chiếm? Em đánh giá cao nhà họ Trần quá rồi!”

“Ồ? Chẳng lẽ anh Hồng muốn nói nhà họ Trần chỉ là giẻ cùi tốt mã thôi sao?”, cô nàng xinh đẹp kia cười hỏi.

Trong club Thiên Đường có rất nhiều người đẹp xuất chúng nhưng cô ta là người được Hồng Nham yêu thích nhất.

Vậy nên cái gì Hồng Nham cũng nói với cô ta.

Hồng Nham cười lạnh một tiếng: “Anh thích câu nói giẻ cùi tốt mã này! Mặc dù hiện giờ nhà họ Trần rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể hô mưa gọi gió trong giới kinh doanh.
Bọn họ có tiền nhưng không có cao thủ che chở, vẫn không thể trở thành thế lực lớn!”

“Lúc trước nhà họ Dương chỉ nhờ có Tiền Bưu đã có thể chèn ép được nhà họ Viên và nhà họ Trần.
Em nghĩ một gia tộc bị cao thủ hù dọa có tư cách xưng bá Châu Thành không?”

Hồng Nham cực kỳ xem thường nhà họ Trần.

Nghe vậy, cô nàng lập tức phụ họa: “Anh Hồng nói phải, nhà họ Trần không có tư cách! Nếu không phải anh Hồng làm việc khiêm tốn, có lẽ chỉ cần tùy tiện phái vài cao thủ cũng đủ để san bằng toàn bộ nhà họ Trần!”

“Ha ha…”

Hồng Nham há miệng cười to, vô cùng hài lòng với lời nói của cô ta.
Ông ta ngồi bật dậy điên cuồng sờ soạng cơ thể cô gái, tay còn lại nâng cằm cô ta lên: “Anh rất thích cái miệng ngọt của em!”

Dứt lời, ông ta ôm cô ta lăn lộn trên sofa.

“Rầm!”

Đúng lúc này, cửa phòng VIP đột nhiên bị đá văng.

Hồng Nham hoảng sợ lập tức mềm nhũn, trông thấy một người đàn ông trung niên mặc áo đen thì ông ta giận dữ hét lên: "Chết tiệt, không thấy tao đang làm việc lớn à? Mau cút ra ngoài cho tao!"

Cô nàng kia bị lột sạch, toàn thân trần trụi sợ hãi trốn sau lưng Hồng Nham.

"Tao tìm mày đấy!"

Người đàn ông trung niên kia nói xong liền rút ra một khẩu súng Colt, họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu Hồng Nham.

"Dám to gan trêu chọc cậu Thanh, mày chết cũng đáng lắm! Kiếp sau đừng làm con lừa ngu ngốc nữa!", người trung niên kia chợt lên tiếng.

Lúc này Hồng Nham mới nhận ra đối phương tới để giết mình.

"Pằng!"

Hồng Nham chưa kịp chạy trốn, một tiếng súng đã được giảm thanh nhiều lần vang lên.
Giữa trán ông ta bị đục một lỗ lớn, máu tươi ào ào chảy ra.

Cơ thể Hồng Nham ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.
Đến tận lúc chết ông ta vẫn không biết mình đã đắc tội ông lớn nào.

"Á!"

Cô nàng xinh đẹp kia thấy Hồng Nham ngã trong vũng máu, hoảng sợ gào thét chói tai.

Đến khi người của Hồng Nham chạy tới club Thiên Đường, sát thủ giết Hồng Nham đã rời đi từ lâu.

Cùng lúc đó, mấy tên đàn em có địa vị của Hồng Nham đều bị ám sát.

Thế lực của Hồng Nham ở Châu Thành thoáng chốc sụp đổ, bị nhà họ Trần nuốt sạch.

Tại nhà họ Trịnh!

Một người đàn ông cao lớn mặc áo đen lặng lẽ đột nhập vào một tòa biệt thự xa hoa.

“Kẽo kẹt!”

Cửa phòng ngủ trong cùng bỗng nhiên bị đẩy ra, người đó đi vào trong phòng.

“Á!”

Trịnh Mỹ Linh đang say ngủ đột nhiên bị người kia bế lên hoảng sợ hét lớn: “Ông là ai? Ông làm gì vậy?”

“Bốp!”

Người áo đen đập một cái vào cổ Trịnh Mỹ Linh khiến cô ta ngất xỉu.

“Mỹ Linh!”

Lúc Trịnh Dương xông vào phòng của Trịnh Mỹ Linh thì cô ta đã biến mất.
Mặt ông ta biến sắc, rống lên: “Mỹ Linh! Mỹ Linh!”

Trịnh Mỹ Linh đã bị đánh ngất đưa đi.
Cho dù ông ta có gọi rách họng cô ta cũng không thể nghe thấy.

“Bố ơi, Mỹ Linh vừa bị bắt đi rồi! Bố mau nghĩ cách điều tra xem con bé bị ai bắt đi!”

Trịnh Dương vội vàng gọi điện cho Trịnh Đức Hoa, sốt ruột phát khóc.

Mặc dù ông ta và Châu Ngọc Dung đã hết tình nghĩa vợ chồng nhưng vẫn cực kỳ yêu chiều cô con gái Trịnh Mỹ Linh này.

Ông ta cũng biết chỉ có Trịnh Đức Hoa mới có thể tra ra được cô ta bị ai bắt cóc.

“Ngu ngốc, có phải chúng mày lại đắc tội ai rồi không?”

Nghe vậy, Trịnh Đức Hoa lập tức giận dữ quát mắng.

“Bố ơi, con không đắc tội ai mà!”

Trịnh Dương vội nói: “Bố đừng mắng con vội, nghĩ cách tìm Mỹ Linh đã! Con chỉ có một đứa con gái, nếu nó xảy ra

chuyện gì con phải làm sao?”

Tuy Trịnh Đức Hoa tức giận nhưng cũng biết chuyện gì quan trọng, lập tức cúp máy chuẩn bị dùng quan hệ nhờ người tìm kiếm Trịnh Mỹ Linh.

Thế nhưng lão còn chưa kịp gọi điện thoại đi đã có người gọi tới trước.

Sáng sớm tinh mơ đã gọi tới, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Trịnh Đức Hoa chợt có dự cảm không lành, nhưng vẫn ấn nghe máy.

“Chủ tịch, không xong rồi, các đối tác của chúng ta đều gọi điện tới đòi hủy hợp đồng hợp tác!”

“Ngân hàng cũng gọi tới nói nguy cơ rủi ro của công ty chúng ta quá lớn, sau khi đánh giá lại đã kết luận không phù hợp với hạn mức vay hiện tại, yêu cầu trả lại toàn bộ khoản vay trước khi trời sáng”.

Lãnh đạo công ty báo cáo toàn bộ chuyện vừa xảy ra cho Trịnh Đức Hoa.

“Cái gì?”

Trịnh Đức Hoa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng rồi chìm vào hôn mê.

“Ông chủ!”

Giờ phút này cả nhà họ Trịnh đều bàng hoàng hoảng hốt, nguy hiểm cận kề.

- ————

.

Chương 325: 325: Bắt Buộc Phải Cắt Bỏ

Mặt trời vừa mới ló dạng, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên.

Châu Ngọc Thúy thức trắng suốt đêm nghe thấy tiếng chuông lập tức run lẩy bẩy.

“Cậu Thanh, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ cậu giao”.

Dương Thanh bật loa ngoài, giọng nói mệt mỏi của Trần Hưng Hải vang lên: “Hồng Nham chết rồi, nhà họ Trịnh cũng hoàn toàn sụp đổ.
Trịnh Mỹ Linh đang bị giam lỏng trong nhà họ Trần, cậu có cần tôi đưa con nhóc đó tới Giang Hải không?”

“Cứ giam giữ để cô ta chịu khổ trước đi!”

Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Vâng!”

Trần Hưng Hải cung kính đáp rồi hỏi: “Cậu Thanh còn gì dặn dò nữa không?”

“Không, ông nghỉ ngơi đi!”, Dương Thanh nói.

Nghe anh nói vậy, Trần Hưng Hải đột nhiên có cảm giác được anh quan tâm.

Dương Thanh mở loa ngoài từ đầu đến cuối.

Châu Ngọc Thúy nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện, vô cùng sợ hãi.
Tuy bà ta không biết người gọi điện thoại cho anh là ai nhưng lại biết nhà họ Trịnh đã sụp đổ, Trịnh Mỹ Linh bị giam lỏng.

“Rốt cuộc mình nên làm gì bây giờ?”

“Liệu con nhóc Trịnh Mỹ Linh kia có khai ra mình không?”

“Dương Thanh định làm gì mình?”

Châu Ngọc Thúy không ngừng suy nghĩ, cả người run lên vì sợ.

Nhưng Dương Thanh không thèm nhìn bà ta một cái, dường như không hề hay biết bà ta đang giả vờ ngủ.

Đây chính là điều Dương Thanh muốn, để Châu Ngọc Thúy biết kết cục của nhà họ Trịnh thê thảm như thế nào.

Sự tra tấn tinh thần còn đau đớn, khó chịu hơn cả nỗi đau thể xác.

Bởi vì bị cho uống thuốc ngủ nên Tần Thanh Tâm ngủ rất say. Ngày thường cứ đến sáu giờ là tỉnh, hôm nay ngủ thẳng tới tám giờ, Dương Thanh còn phải gọi cô dậy.

"Trời ạ! Sao em lại ngủ say như vậy? Tám giờ rồi á?"

Tần Thanh Tâm nhìn đồng hồ xong lập tức ngồi bật dậy, giận dỗi nói: "Sao anh không gọi em sớm hơn?"

Dương Thanh cười đáp: "Em quên rồi à? Tối qua em bảo anh về nhà mà.
Anh vừa tới đây thì gọi em luôn đó".

Lúc này Tần Thanh Tâm mới tỉnh táo hoàn toàn.
Có lẽ là vì tác dụng của thuốc nên cô vẫn còn buồn ngủ, khẽ xoa huyệt Thái Dương.

Dương Thanh bước tới giơ tay nói: "Anh xoa cho!"

Dứt lời, anh nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương cho cô.

Tay của Dương Thanh rất to, mười ngón tay đều thon dài, hai bàn tay có thể bao trùm cả đầu cô.

Tần Thanh Tâm nhắm mắt hưởng thụ, khóe miệng cong lên, nở nụ cười hạnh phúc.

Châu Ngọc Thúy vẫn luôn giả vờ ngủ cũng không nhịn được nữa, tranh thủ lúc Dương Thanh đang xoa bóp cho Tần Thanh Tâm lẻn ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi ra ngoài, bà ta vội vàng gọi cho Trịnh Mỹ Linh.

Bà ta muốn xác nhận xem cô ta có bị sao không.

Nhưng kết quả khiến bà ta tuyệt vọng, gọi bao nhiêu cuộc, điện thoại của đối phương vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.

"Chẳng lẽ Mỹ Linh bị giam lỏng thật sao?"

Châu Ngọc Thúy nghĩ tới cuộc điện thoại lúc sáng của Dương Thanh, mặt mũi trắng bệch.

Không gọi được cho Trịnh Mỹ Linh, bà ta lại gọi điện cho Châu Ngọc Dung.

“Ngọc Dung, bố thế nào rồi?”

Đợi Châu Ngọc Dung nghe máy, Châu Ngọc Thúy nhanh trí hỏi thăm ông cụ Châu trước.

“Tốt quá, em đang định gọi điện cho chị đây, không ngờ chị lại gọi cho em trước”.

Châu Ngọc Thúy vui sướng nói: “Chị ơi, đêm qua Mỹ Linh bị người ta bắt cóc.
Đến tận bây giờ bọn em vẫn chưa tìm thấy con bé, chị tìm giúp em với!”

Sau khi nghe máy Châu Ngọc Dung mới chợt nhớ lần trước trong đám cưới nhà họ Châu, rất nhiều ông chủ gia tộc giàu có đều tới vì Dương Thanh.

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy lại càng hoảng sợ.
Bà ta có thể xác nhận, Trịnh Mỹ Linh thực sự bị người của Dương Thanh giam lỏng.

Càng nghĩ bà ta lại càng kinh hãi.

“Chị đừng im lặng như vậy! Mỹ Linh là cháu gái chị, chị không thể thấy chết không cứu!”

“Con rể của chị đã cứu ông chủ nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ một mạng đúng không? Chị bảo nó nhanh chóng nhờ ông chủ Hàn sai người tìm Mỹ Linh giúp đi!”

“Bao giờ tìm được con bé, cả nhà em sẽ tới Giang Hải trực tiếp cảm ơn chị!”

Châu Ngọc Dung nói liên tục như súng liên thanh, không cho Châu Ngọc Thúy cơ hội mở miệng.

“Ngọc Dung, không phải chị không muốn giúp em.
Em cũng biết chị và Dương Thanh không ưa nhau, sao nó chịu giúp chị?”

Châu Ngọc Thúy cố gắng bình tĩnh nói.
Hiện giờ trong đầu của bà ta chỉ có một suy nghĩ, mau trốn đi.

Nếu cứ tiếp tục chờ đến khi Tần Đại Dũng tỉnh lại, chắc chắn Dương Thanh sẽ xử lý bà ta.

"Ngọc Dung, ông nội Mỹ Linh là chủ tịch tập đoàn Trịnh Hòa. Chẳng lẽ nhà họ Trịnh mặc kệ con bé bị bắt cóc sao?", Châu Ngọc Thúy nói bóng gió.

Châu Ngọc Dung bật khóc nức nở: "Chị ơi, nhà họ Trịnh sụp đổ rồi, đến cả bố chồng em cũng đang phải nằm viện.
Tập đoàn Trịnh Hòa đã bị niêm phong".

"Cái gì?"

Châu Ngọc Thúy cả kinh nói: "Sao một gia tộc lớn như nhà họ Trịnh sụp đổ nhanh vậy được? Sao lại như vậy?"

Bà ta cảm thấy hai chân của mình như nhũn ra, không thể nhấc lên.

Châu Ngọc Dung nức nở nói: "Chị đừng hỏi nhiều nữa.
Bây giờ nhà họ Trịnh còn chẳng bằng nhà họ Châu chúng ta.
Nếu chị không giúp em thì không ai giúp được nữa!"

"Em xin chị, hãy năn nỉ Dương Thanh nhờ ông chủ Hàn tìm Mỹ Linh giúp chúng em với!"

Châu Ngọc Dung khóc lóc om sòm.

Châu Ngọc Thúy còn không bảo vệ được chính mình, sao có thể chạy đi tìm Dương Thanh được?

"Ngọc Dung, em nói gì thế? Hả? Sao chị không nghe thấy gì hết.
Chết tiệt, sao điện thoại lại mất tín hiệu rồi?"

Châu Ngọc Thúy cố tình giơ điện thoại ra xa rồi thẳng tay cúp máy, đồng thời tắt máy luôn.

"Mình nên làm gì bây giờ?", Châu Ngọc Thúy cảm thấy tuyệt vọng.

Bệnh tình của Tần Đại Dũng tốt lên từng ngày, các chuyên gia đều nói mấy ngày này ông ta có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Lần đầu tiên Châu Ngọc Thúy thấy hối hận.

Bà ta hối hận vì đã thuê người đâm Tần Đại Dũng, hối hận không đối xử tốt với Dương Thanh, hối hận không chăm sóc tốt cho Tần Thanh Tâm.

"Dương Thanh, tất cả đều tại mày cố ý giả nghèo nên tao mới tưởng mày nghèo thật.
Nếu không sao tao lại rơi vào bước đường như ngày hôm nay?"

Sắc mặt Châu Ngọc Thúy trở nên dữ tợn, toàn bộ sợ hãi đều biến mất, thay vào đó là sát khí mãnh liệt.
Bà ta muốn Dương Thanh chết.

Cùng lúc đó tại bệnh viện Nhân Dân của tỉnh lỵ.

Trong một phòng bệnh cao cấp, Mạnh Huy nằm trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà, hai mắt trống rỗng.

Lớp băng vải dày cộp trên tay hắn đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Con trai, con đừng như vậy! Con nói gì đó đi!"

"Cho dù không có chuyên gia Ngải Lâm kia, bố cũng sẽ tìm cách mời được thần y chữa tay cho con".

"Có bố ở đây, chắc chắn tay của con sẽ không sao!"

Mạnh Thiên Kiêu nhìn gương mặt tuyệt vọng không thiết sống của Mạnh Huy, đau lòng khôn xiết.

Sau khi cưỡng ép đưa Ngải Lâm đi không thành, Mạnh Huy vẫn cứ như vậy, cả ngày ngơ ngác nhìn trần nhà, không chịu nói năng gì.

Bác sĩ cùng từng nói với Mạnh Thiên Kiêu rất nhiều lần, bọn họ không thể giữ lại tay của Mạnh Huy.
Nếu không nhanh chóng cắt bỏ sẽ bị nhiễm trùng, nguy hiểm đến cả tính mạng.

Mấy ngày nay Mạnh Thiên Kiêu bôn ba khắp nơi vẫn không tìm được người chữa tay cho Mạnh Huy.

"Sếp Mạnh, tay của cậu Huy đã bắt đầu bị nhiễm trùng.
Hầu như cả bàn tay đều bị hoại tử, ông buộc phải đưa ra quyết

định ngay”.

Bác sĩ kiểm tra tay của Mạnh Huy xong, nghiêm giọng nói: “Bây giờ chỉ có cắt tay mới giữ được mạng sống!”

- ——————

.

Chương 326: 326: Báo Thù Rửa Hận

Lời bác sĩ nói như tiếng sấm rền vang bên tai Mạnh Thiên Kiêu.

“Khốn nạn! Cậu nói cái gì?”

Mạnh Thiên Kiêu lập tức nổi giận túm cổ áo bác sĩ: “Nếu cậu dám để tay con tôi bị hoại tử, tôi sẽ giết cậu!”

“Sếp Mạnh, ông có giết tôi cũng vô dụng! Tay của cậu Huy bị đè bẹp, xương tay đều vỡ nát, đến cả thần tiên cũng không chữa nổi đâu!”

Mặt bác sĩ tái nhợt vì sợ nhưng vẫn thành thật nói.

“Không phải cậu từng nói nếu tìm được chuyên gia Ngải Lâm sẽ chữa được tay của con trai tôi sao?”, Mạnh Thiên Kiêu cả giận nói.

Bác sĩ lắc đầu đáp: “Cô ấy tới cũng chỉ có hi vọng có thể chữa khỏi.
Nhưng bây giờ đã quá muộn, bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất. Bác sĩ tài giỏi đến đâu cũng bất lực!”

Uỳnh!

Mạnh Thiên Kiêu cảm thấy đầu óc như nổ tung, đỏ bừng mắt nói: “Chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?”

Giờ đây ông ta vô cùng hối hận.

Nếu ngày đó ông ta không cưỡng ép bắt Ngải Lâm đi, chọc giận Dương Thanh thì có lẽ Ngải Lâm còn đồng ý chữa cho Mạnh Huy.
Nhưng bây giờ tất cả đều đã quá muộn.

Bác sĩ này đã là chuyên gia giỏi nhất tỉnh lỵ, anh ta đã nói hết cách thì đúng là vô phương cứu chữa.

“Sếp Mạnh, ông mau quyết định đi! Nhất định phải cắt tay cho cậu Huy ngay lập tức, chờ thêm nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng”.

Bác sĩ thấy Mạnh Thiên Kiêu bình tĩnh lại, vội vàng lên tiếng thuyết phục.

Lúc kiểm tra anh ta đã phát hiện 90% tay của Mạnh Huy đã hoại tử, quả thực rất nguy hiểm.

“Được rồi, cắt đi!”

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Mạnh Thiên Kiêu cũng hạ quyết tâm.

Chỉ có một lựa chọn thì còn do dự cái gì?

Ông ta biết Mạnh Huy là người rất kiêu ngạo, bị cắt mất hai tay là cú sốc vô cùng to lớn với hắn.

Con trai của ông ta nhất định có thể chịu đựng được!

“Vậy sếp Mạnh đi nói chuyện với cậu Huy đi, tôi đi chuẩn bị phẫu thuật!”

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm.
Nếu chậm trễ chữa trị khiến Mạnh Huy mất mạng, chắc chắn Mạnh Thiên Kiêu sẽ bắt anh ta chôn cùng.

“Huy, con làm gì vậy?”

Mạnh Thiên Kiêu vào phòng bệnh, thấy Mạnh Huy đang bò lên cửa sổ, hoảng sợ hét toáng lên.

“Bố đừng tới đây!”

Mạnh Huy vội vàng quát: “Con đã nghe thấy bố nói gì với bác sĩ rồi.
Bố đồng ý cho họ cưa tay con rồi đúng không?”

“Không phải đâu, con nghe lầm rồi.
Con là con cháu đời thứ ba xuất sắc nhất nhà họ Mạnh, sao lại cưa tay con được? Con yên tâm, bố sẽ mời bác sĩ tốt nhất đến chữa khỏi tay cho con!”

“Đợi đến khi bố trở thành chủ gia tộc, con vẫn là cậu chủ nhà họ Mạnh.
Đến khi bố già đi, vị trí chủ gia tộc sẽ thuộc về con!”

“Con mau xuống đây đi, đứng trên cửa sổ nguy hiểm lắm!”

Mạnh Thiên Kiêu không dám kích động Mạnh Huy, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Con không phải thằng ngu, cũng không bị điếc.
Tay con đã hỏng rồi, chỉ cắt bỏ mới có thể sống sót!”

Mạnh Huy giận dữ gào thét: “Bố là bố của con, chắc phải hiểu rõ tính cách của con.
Nếu thật sự phải chặt tay mới sống được, con thà chết đi còn hơn!”

“Con trai, bố xin con, con xuống đây đi được không?”

Mạnh Thiên Kiêu bật khóc nói: “Bố chỉ có một đứa con trai. Con chết thì bố biết làm thế nào?”

“Không có hai tay thì đã sao? Con vẫn là con trai của bố, vẫn là cậu chủ nhà họ Mạnh, vẫn là người thừa kế của gia tộc! Có bố ở đây, ai dám phản đối?”

Mạnh Thiên Kiêu đỏ mắt gào lên.

Hiện giờ ông ta chỉ có thể nghĩ cách ổn định tinh thần của Mạnh Huy, chuyện sau này không ai nói trước được.

Mạnh Huy bỗng nở nụ cười, lắc đầu đáp: “Bố không cần tự lừa mình dối người.
Ông nội đâu chỉ có một mình con là cháu trai.
Không có con vẫn có thể bồi dưỡng ra một cậu Mạnh khác, thậm chí đến cả bố cũng sẽ bị con liên lụy”.

Đây chính là bất hạnh của nhà giàu, lúc có giá trị tất cả đều sẽ tôn kính nịnh nọt, khi ngã xuống sẽ nhanh chóng bị người người lãng quên.

Nếu là trước kia, Mạnh Huy phải nằm viện, người nhà họ Mạnh đã đạp nát cái cổng bệnh viện để vào thăm từ lâu rồi.

Nhưng hắn đã nằm viện mấy ngày trời, ngoại trừ Mạnh Thiên Kiêu, không còn ai tới thăm hỏi.

Mạnh Huy hiểu rõ, bản thân xảy ra chuyện làm liên lụy tới Mạnh Thiên Kiêu.
Có lẽ ông ta đã bị tước quyền thừa kế.

“Không thể nào! Với thân phận của bố, ai dám làm gì? Con yên tâm, bố nhất định sẽ trở thành chủ gia tộc đời tiếp theo!”

Mạnh Thiên Kiêu kiên định nói: “Nếu con đồng ý chờ tới ngày bố làm chủ gia tộc, bố sẽ lập tức truyền cho con làm chủ gia tộc, giúp đỡ con phát triển nhà họ Mạnh của chúng ta!”

Mạnh Huy vẫn lắc đầu nguầy nguậy.
Hắn bình tĩnh cúi đầu nhìn hai bàn tay quấn đầy băng gạc, ánh mắt dần trở nên tàn độc, cắn răng nói: “Tất cả đều do Dương Thanh gây ra!”

Dứt lời, hắn nhìn sang Mạnh Thiên Kiêu, vẻ mặt kiên quyết: “Xin lỗi bố! Kiếp sau con vẫn muốn làm con của bố! Tạm biệt!”

Ngay sau đó, hắn nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Con ơi!”

Mạnh Thiên Kiêu đau đớn rống lên, chạy vọt tới cửa sổ.

Lúc ấy, Mạnh Huy đã ngã xuống nền xi măng của bệnh viện, xung quanh đều là máu tươi.

Đây là tầng mười hai của khu nội trú, phía dưới lại là nền xi măng cứng rắn, làm sao Mạnh Huy có thể sống nổi?

“Con ơi!”

Mạnh Thiên Kiêu gào khóc điên cuồng.

Dù sao Mạnh Huy cũng là con cháu đời thứ ba ưu tú nhất của nhà họ Mạnh, thậm chí còn có tư cách tranh giành vị trí thừa kế với bậc cha chú.
Danh tiếng của hắn ở tỉnh lỵ vô cùng lớn.

Tin tức Mạnh Huy qua đời lập tức truyền ra khắp tỉnh lỵ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mạnh Huy lại chết?”

“Nghe nói lần trước các gia tộc đứng đầu Châu Thành và Giang Hải đồng loạt chạy tới nhà họ Mạnh, đến cả nhà họ Hàn cũng tới, không biết là chuyện gì nhưng sau khi bọn họ rời đi, Mạnh Huy đã được đưa đi bệnh viện”.

“Chẳng lẽ mấy người kia tới tìm Mạnh Huy?”

“Bây giờ Mạnh Huy đã chết, chắc chắn nhà họ Mạnh sẽ không tha cho mấy gia tộc kia”.

Các gia tộc của tỉnh lỵ đều vô cùng kinh ngạc.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó ở nhà họ Mạnh cũng trở thành một điều bí ẩn.

“Bố ơi, nhất định phải có người trả giá cho cái chết của thằng Huy!”

Mạnh Thiên Kiêu xông thẳng vào phòng của Mạnh Hồng Nghiệp, hai mắt đỏ bừng nói.

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày hỏi: “Con muốn thế nào?”

“Con muốn Dương Thanh phải chết! Phải dùng máu của cậu ta tế vong hồn của con trai con!”

Ánh mắt Mạnh Thiên Kiêu cực kỳ dữ tợn.

“Không thể động vào cậu ta!”

Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng nói: “Chúng ta không biết thái độ của gia tộc Vũ Văn đối với cậu ta như thế nào.
Giết cậu ta rồi, cho dù gia tộc Vũ Văn mặc kệ nhưng nhà họ Hàn sẽ không bỏ qua đâu!”

“Cậu ta chỉ là một thằng con rơi của gia tộc Vũ Văn mà thôi. Bọn họ quan tâm đến sống chết của cậu ta làm gì?”

“Nhà họ Hàn thì đã sao? Bọn họ ra mặt nói giúp Dương Thanh cũng chỉ vì nhìn trúng tiềm lực của cậu ta mà thôi.
Chỉ cần cậu ta chết, chẳng lẽ nhà họ Hàn dám khai chiến với chúng ta sao?”

“Kể cả có khai chiến thì thế nào? Nhà họ Mạnh chúng ta sợ bọn họ chắc?”

Mạnh Thiên Kiêu kích động nói.

“Hỗn láo!”

Mạnh Hồng Nghiệp cả giận nói: “Con có biết khai chiến với bọn họ sẽ gây ra phiền phức rất lớn cho gia tộc chúng ta không? Nhà họ Ninh vẫn luôn rình rập, nếu hai nhà Mạnh, Hàn khai chiến, bọn họ sẽ xưng bá tỉnh lỵ!”

“Không lẽ cứ bỏ qua như vậy?”, Mạnh Thiên Kiêu thất vọng hỏi.

Mạnh Hồng nghiệp nhắm mắt lại, lạnh lùng đáp: “Không bỏ qua thì làm được gì?”

“Được, con hiểu rồi!”

Mạnh Thiên Kiêu cười tự giễu, quay lưng rời đi: “Nhà họ Mạnh đã không chịu đòi công bằng cho con của con, người làm bố này sẽ tự mình ra tay báo thù rửa hận cho nó!”

- ————————

.

Chương 327: 327: Tôi Muốn Cậu Ta Chết

Tại bệnh viện Nhân Dân Giang Hải.

Trong phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

“Chị Lâm, hôm nay là ngày thứ năm rồi, chắc là bố em sắp tỉnh rồi phải không?”

Ngải Lâm vừa hoàn thành trị liệu cho Tần Đại Dũng, Tần Thanh Tâm lo lắng hỏi.

Đối với cô mấy ngày này dài như mấy năm.

Các số liệu sức khỏe của Tần Đại Dũng đều tốt dần lên, càng đến gần ngày ông ta tỉnh lại, Tần Thanh Tâm lại càng sốt ruột.

Hầu như mỗi lần trị liệu xong, cô đều sẽ hỏi Ngải Lâm câu này.

Ngải Lâm cười nói: “Yên tâm, các số liệu sức khỏe của bác trai đã hoàn toàn ổn định, chắc chắn sẽ tỉnh trong vòng ba ngày nữa!”

“Còn phải đợi ba ngày nữa sao?”

Tần Thanh Tâm hơi thất vọng.

Dương Thanh cũng cười nói: “Bố hôn mê quá lâu rồi, em không đợi nổi ba ngày nữa sao? Hơn nữa chị Lâm cũng đã nói, trong vòng ba ngày này bố có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, chứ đâu phải đợi hết cả ba ngày”.

“Chắc chắn bác ấy sẽ tỉnh lại trong mấy ngày này, không quá ba ngày đâu”, Ngải Lâm lại bổ sung thêm một câu.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào cô ấy cũng tới trị liệu cho Tần Đại Dũng, sau nhiều lần tiếp xúc với Tần Thanh Tâm cô ấy cũng rất yêu quý cô gái xinh đẹp tuyệt trần này.

“Xin lỗi, em sốt ruột quá”, Tần Thanh Tâm ngượng ngùng nói.

Châu Ngọc Thúy đứng cạnh cũng nghe thấy lời Ngải Lâm nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mấy hôm nay bà ta hoàn toàn không có cơ hội hại Tần Đại Dũng, cho dù có bà ta cũng không dám.

Hôm ấy may mà có người muốn giết Tần Đại Dũng, nếu không có lẽ Dương Thanh đã bắt bà ta tại trận rồi.

“Chị đi xem Lục Văn Tĩnh”.

Nói xong, Ngải Lâm quay người rời đi.

Lục Văn Tĩnh là mẹ của Hạ Hà, phẫu thuật từ bốn ngày trước. Mỗi ngày Ngải Lâm không chỉ trị liệu cho Tần Đại Dũng mà còn phải theo dõi tình hình sức khỏe cho bà ta, quả thực rất vất vả.

“Em ở đây trông bố để anh đi thăm dì Lục nhé”, Dương Thanh nói.

Trước đây Hạ Hà vẫn luôn trông Tiêu Tiêu giúp họ, Dương Thanh rất biết ơn.

Bây giờ Lục Văn Tĩnh làm phẫu thuật lớn, lẽ ra anh phải thăm nom nhiều hơn.

“Thanh Tâm, ăn táo đi”.

Châu Ngọc Thúy gọt một quả táo rồi đưa cho cô.

Tần Thanh Tâm không thèm nhìn bà ta, chỉ lẳng lặng trông chừng Tần Đại Dũng.

“Con vẫn còn giận mẹ à?”

Châu Ngọc Thúy đỏ bừng hai mắt khẽ nói: “Mẹ biết trước đây mẹ có lỗi với con, nhưng mà mẹ thực sự chưa từng làm hại bố con!”

“Lúc trước mẹ nói chuyện rất khó nghe, nhưng cũng là vì lo cho bố con.
Mẹ mong ông ấy mau chóng tỉnh dậy để trả lại sự trong sạch cho mẹ”.

“Con à, con đừng thờ ơ với mẹ như vậy được không?”

“Con như vậy khiến mẹ rất buồn, mẹ sắp không chịu nổi nữa rồi”.

Châu Ngọc Thúy nói vài câu, nước mắt rơi lã chã.

“Được rồi, mẹ đừng khóc nữa!”

Tần Thanh Tâm vẫn là một người phụ nữ dễ mềm lòng, thấy bà ta khóc lóc cô cũng rất khó chịu: “Con cũng rất lo cho bố nên nhiều khi không kiểm soát được cảm xúc”.

“Nhưng dù thế nào con vẫn hi vọng chuyện của bố không liên quan đến mẹ”.

“Nếu không cho dù có buồn như thế nào con cũng sẽ để pháp luật trừng phạt mẹ, tự đưa mẹ tới đồn cảnh sát”.

Mặc dù cô đã chịu mở miệng nói chuyện với Châu Ngọc Thúy nhưng thái độ vẫn rất cứng rắn.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, hầu như ngày nào cũng tưởng tượng, nếu Châu Ngọc Thúy thực sự là người làm hại Tần Đại Dũng thì cô sẽ phải làm gì?

Lần nào cũng là một đáp án y hệt.
Cô biết mình sẽ đau lòng, nhưng không thể tha thứ cho bà ta.

“Con yên tâm, chuyện của bố con chắc chắn không liên quan gì đến mẹ”.

Châu Ngọc Thúy không hề tức giận, ngược lại còn vui vẻ nói: “Không phải bố con sắp tỉnh rồi sao? Chỉ cần ông ấy tỉnh lại, mẹ tin sự thật sẽ được phơi bày”.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ vẫn như trước đây.
Không được, mẹ muốn thay đổi.
Sau này mẹ sẽ làm một người vợ, một người mẹ, một người bà thật tốt, không để các con phải thất vọng nữa!”

Châu Ngọc Thúy chân thành hứa hẹn.

Tần Thanh Tâm đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, không biết bản thân có quá đáng hay không.

Châu Ngọc Thúy cũng là mẹ của cô, cô lại luôn nghi ngờ bà ta liên quan tới chuyện của Tần Đại Dũng.

Nghĩ vậy, Tần Thanh Tâm lại càng mềm lòng, đỏ mắt nói: “Con cũng hi vọng sẽ có một ngày như vậy!”

“Con đi vệ sinh đã!”

Dứt lời, Tần Thanh Tâm đứng dậy đi vào WC.

Châu Ngọc Thúy nhìn Tần Đại Dũng nằm im lìm trên giường bệnh, nội tâm bắt đầu giằng co.

Vừa rồi bà ta cố tính nói ngon ngọt để khiến Tần Thanh Tâm buông lỏng cảnh giác.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn lại bà ta và Tần Đại Dũng, cơ hội tốt để ra tay diệt khẩu.

Nhưng nếu bà ta ra tay, lỡ bị phát hiện thì phải làm sao?

Bà ta đang đấu tranh tâm lý vô cùng kịch liệt.

Cuối cùng, Châu Ngọc Thúy vẫn không dám làm.
Đúng lúc ấy, Tần Thanh Tâm bước ra khỏi WC.

Châu Ngọc Thúy chợt cảm thấy may mắn, nếu vừa rồi bà ta ra tay chắc chắn sẽ bị Tần Thanh Tâm bắt quả tang.

“Trưa nay con muốn ăn gì để mẹ đi mua?”, Châu Ngọc Thúy vội vàng hỏi.

Mặc dù chưa kịp ra tay nhưng bà ta tin chắc mình vẫn còn cơ hội khiến Tần Thanh Tâm mềm lòng, không còn cảnh giác với mình nữa.

“Con muốn ăn mì xào Đinh Đinh, mẹ mua hộ con một suất ở nhà ăn bệnh viện là được”, Tần Thanh Tâm cũng không nghi ngờ.

Sau khi rời đi, Châu Ngọc Thúy đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Bà ta đã nghĩ xong kế hoạch.
Lần trước bà ta chuốc thuốc ngủ trong nước của Tần Thanh Tâm nhưng không ai hoài nghi nên lần này bà ta cũng phải nghĩ cách kiếm một ít thuốc ngủ.

Đợi đến tối lại nghĩ cách lừa Tần Thanh Tâm uống.

Hôm nay là cơ hội cuối cùng của bà ta.

Tuy vẫn sợ bị lộ nhưng bà ta không còn lựa chọn nào khác.
Nếu không mau chóng ra tay, Tần Đại Dũng sẽ tỉnh lại.

“Chào bà Châu!”

Châu Ngọc Thúy vừa ra khỏi bệnh viện đã bị một người đàn ông trung niên chặn lại.

“Ông là ai?”

Bà ta cảnh giác dò hỏi.

“Tôi muốn hợp tác với bà, không biết bà có đồng ý hay không?”, ông ta cười híp mắt nói.

“Tôi không quen ông!”

Châu Ngọc Thúy cảm thấy kỳ lạ, muốn chạy đi.

“Bà không muốn hợp tác thì thôi.
Nhưng có lẽ chứng cứ tôi đang nắm giữ đủ để bà bị phán tù chung thân đấy”.

Châu Ngọc Thúy đi được vài bước thì nghe thấy ông ta nói.

“Ông đang nói linh tinh gì vậy?”

Châu Ngọc Thúy tức giận nói, trong lòng lại thấp thỏm sợ sệt.

“Tôi đang giữ một đoạn ghi âm.
Tôi nghĩ bà sẽ rất hứng thú”.

Dứt lời, ông ta lấy điện thoại ra bật một file ghi âm lên.

“Hồ Siêu, cậu hãy suy nghĩ cho kĩ.
Con gái của câu đang bị bệnh máu trắng, nếu không kịp thời chạy chữa thì dù sau này cậu kiếm đủ tiền cũng đã bỏ lỡ mất thời gian chữa trị tốt nhất!”

“Cậu bị ung thư vốn chẳng sống được bao lâu.
Bây giờ cậu liều mạng kiếm tiền cũng không kiếm nổi năm trăm nghìn trước khi chết đâu”.

“Dù sao cậu cũng sắp chết rồi, còn sợ gì nữa? Chỉ cần cậu đâm chết một người cho tôi là sẽ kiếm được năm trăm nghìn”.

“Cậu hãy nghĩ tới con gái cậu, con bé còn nhỏ mà phải chết vì không có tiền chạy chữa.
Cậu không đau lòng sao?”

“Đừng nói nữa, xin bà đừng nói gì nữa! Bà muốn tôi làm gì cũng được! Nhưng bà nhất định phải đưa năm trăm nghìn cho tôi ngay lập tức!”

“Được!”

Tuy đoạn ghi âm rất ngắn nhưng nội dung cực kỳ rõ ràng, là cuộc nói chuyện giữa Châu Ngọc Thúy và người tài xế tông Tần Đại Dũng.

Mặt Châu Ngọc Thúy thoắt cái biến sắc: “Sao ông lại có được đoạn ghi âm này?”

Bà ta không thể ngờ cuộc nói chuyện giữa mình và Hồ Siêu lại bị ghi âm, còn rơi vào tay người đàn ông trước mặt.

Ông ta cười lạnh một tiếng: “Để gom tiền mua thuốc cho con gái, trước khi chết Hồ Siêu đã bán điện thoại cho một người bạn.
Ai cũng tưởng điện thoại của Hồ Siêu đã bị hủy trong tai nạn xe kia nhưng kỳ thực không phải!”

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy cảm thấy bầu trời như sắp sụp xuống.

Đoạn ghi âm này chính là chứng cứ bà ta thuê người giết Tần Đại Dũng, có biện minh thế nào cũng vô dụng.

“Ông muốn tôi hợp tác cái gì?”, Châu Ngọc Thúy không cam lòng nhìn ông ta.

“Tôi muốn mạng của Dương Thanh!”

Người đàn ông trung niên hung dữ nói: “Bởi vì cậu ta hại chết đứa con trai duy nhất của tôi!”

- ————

.

Chương 328: 328: Một Mạng Đổi Một Mạng

Châu Ngọc Thúy tưởng ông ta muốn dùng đoạn ghi âm này tống tiền mình.

Nào ngờ đối phương lại muốn mạng của Dương Thanh.

Bà ta lập tức mừng rỡ.
Đến tận bây giờ bà ta vẫn không thể làm gì Tần Đại Dũng bởi vì có Dương Thanh ở đó, bà ta không có cơ hội nào.

Nếu thật sự có thể giết chết Dương Thanh thì việc giết Tần Đại Dũng sau đó sẽ dễ như trở bàn tay.

"Dương Thanh là con rể của tôi.
Ông bảo tôi hợp tác với ông hại chết cậu ta á? Tôi không làm đâu!"

Châu Ngọc Thúy cảnh giác, lập tức từ chối.

Dứt lời, bà ta giả vờ rời đi.
Nhưng bà ta biết đối phương sẽ ngăn mình lại.
.
Chuyên trang đọc truyện _ TrùmTruy ện.c o m _

"Châu Ngọc Thúy, đừng vờ vịt trước mặt tôi.

Tôi đã điều tra rõ ràng quan hệ của bà với Dương Thanh rồi".

"Có lẽ người muốn Dương Thanh chết nhất trên thế giới này chính là bà mới phải!"

"Đương nhiên nếu bà muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi cũng chẳng sao.
Bây giờ tôi sẽ đưa đoạn ghi âm này cho Dương Thanh".

Nói xong, người đàn ông trung niên lấy điện thoại ra, dường như thật sự định gửi ghi âm cho Dương Thanh.

Quả nhiên, Châu Ngọc Thúy vội vàng xông tới giật phăng điện thoại của ông ta: "Tôi đồng ý hợp tác với ông!"

Ông ta nhếch miệng nói: "Thế này mới đúng chứ!"

“Ông muốn tôi giúp ông kiểu gì?”

Châu Ngọc Thúy lạnh giọng hỏi, trong lòng lại cực kỳ căng thẳng.

“Bà chỉ cần làm giúp tôi một chuyện.
Còn việc giết Dương Thanh cứ để tôi làm!”

Ánh mắt của người đàn ông trung niên vô cùng tàn nhẫn: “Tôi sẽ tự tay nghiền nát xương cốt toàn thân cậu ta, dùng máu cậu ta tế bái vong hồn con trai tôi!”

Người đàn ông trung niên này chính là Mạnh Thiên Kiêu của nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Mạnh Huy nhảy lầu tự sát đã khiến ông ta bị ám ảnh, lúc nào cũng muốn Dương Thanh phải trả giá.

Bởi vậy, ông ta đã điều tra kĩ càng toàn bộ người thân của anh, chỉ có Châu Ngọc Thúy có giá trị để ông ta lợi dụng.

Thế nên ông ta mới tới nhờ bà ta làm giúp mình một chuyện.

“Ông muốn tôi làm gì?”

Châu Ngọc Thúy dò hỏi, trong lòng rất kích động.

Bà ta vốn tưởng rằng đối phương sẽ bắt mình tự ra tay, không ngờ lại chỉ cần bà ta giúp chút việc vặt.

Vậy thì cho dù chuyện làm hại Dương Thanh bị bại lộ cũng sẽ không liên lụy tới bà ta.

“Tôi muốn cậu ta phải chịu nỗi đau đớn khi mất đi con đẻ, sống không bằng chết!”

“Bà chỉ cần giúp tôi dẫn con gái của Dương Thanh ra ngoài là được!”

“Chỉ cần tôi bắt được con gái cậu ta, chẳng phải mạng của cậu ta sẽ do tôi quyết định sao?”

Manh Thiên Kiêu tàn nhẫn nói, hai tay nắm chặt lại, toàn thân run rẩy vì giận dữ.

Nghe vậy, Châu Ngọc Thúy cũng sợ chết khiếp.

Tuy bà ta không phải mẹ đẻ của Tần Thanh Tâm nhưng dù sao cũng chung sống với nhau nhiều năm như vậy.
Bà ta còn nhìn Tiêu Tiêu lớn lên từng ngày.

Dù bà ta có nhẫn tâm đến đâu thì vẫn còn tình cảm.

Bà ta muốn giết Dương Thanh và Tần Đại Dũng nhưng lại chưa từng nghĩ tới chuyện làm hại Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.

“Ông muốn giết cả Tiêu Tiêu sao? Không được! Dù có chết tôi cũng sẽ không làm!”

Châu Ngọc Thúy vội vàng nói, rõ ràng đang rất giận dữ.

“Bà yên tâm, một mạng đổi một mạng.
Tôi chỉ cần Dương Thanh chết, con gái cậu ta chỉ để làm con tin uy hiếp cậu ta thôi.
Tôi sẽ không làm tổn thương đến con bé dù chỉ một sợi tóc”.

Mạnh Thiên Kiêu lên tiếng, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Dương Thanh hại chết con trai ông ta, sao ông ta có thể bỏ qua cho con gái của anh?

Mấy ngày nay ông ta suy nghĩ rất nhiều, chỉ khi Dương Thanh phải chịu nỗi đau giống mình mới có thể báo thù rửa hận.

Ông ta định tới thẳng trường mầm non cướp Tiêu Tiêu đi nhưng ở đó bảo vệ cực kỳ cẩn mật.
Người lạ không có cơ hội đưa Tiêu Tiêu đi.

Châu Ngọc Thúy vẫn còn do dự, không biết có thể tin tưởng Mạnh Thiên Kiêu được không.

- ————

.

Chương 329: 329: Đi Đón Tiêu Tiêu

Đúng lúc ấy, ông ta lại lên tiếng nói tiếp: "Tốt nhất bà hãy hiểu rõ, không phải tôi đang thương lượng, mà là đang ra lệnh cho bà làm chuyện này!"

"Tôi chỉ cho bà hai ngày chuẩn bị.
Trước khi mặt trời lặn vào ngày mai, nếu bà vẫn không đưa con gái của Dương Thanh cho tôi, tôi sẽ công bố chứng cứ phạm tội của bà lên mạng xã hội".

"Đến lúc đó ít nhất bà cũng phải ngồi tù chung thân!"

"Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có số điện thoại riêng.
Tôi chờ tin tốt của bà!"

Mạnh Thiên Kiêu nhét một tờ danh thiếp chỉ có số điện thoại vào tay Châu Ngọc Thúy rồi quay người rời đi.

Hiện giờ Châu Ngọc Thúy đang rất lo lắng.
Lý trí mách bảo bà ta, nếu Tiêu Tiêu rơi vào tay đối phương, rất có thể cô bé sẽ bị ông ta giết chết.

Dù sao Dương Thanh cũng đã hại chết con trai ông ta.

Bà ta không tin Mạnh Thiên Kiêu thực sự chỉ đơn giản muốn bắt Tiêu Tiêu làm con tin uy hiếp Dương Thanh.

Nhưng nếu bà ta không làm theo, chuyện bà ta thuê người giết Tần Đại Dũng sẽ bị lộ.

"Rốt cuộc mình nên làm gì đây?"

Châu Ngọc Thúy hối hận nhủ thầm.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, từ giây phút bà ta lựa chọn thuê người đâm Tần Đại Dũng, bà ta đã không còn đường lui.

"Con bảo mẹ mua hộ con một suất mì xào trong nhà ăn bệnh viện là được rồi mà? Sao mẹ lại đi ra ngoài?"

Đến khi Châu Ngọc Thúy quay về phòng bệnh, Tần Thanh Tâm nhìn thấy mấy túi đồ ăn bà ta đang xách, bực bội nói.

Châu Ngọc Thúy vội vàng xếp đồ ăn lên bàn, cười nói:
“Không phải bố con sắp tỉnh rồi sao? Ông ấy ngủ lâu như vậy, chắc là đói lắm”.

“Mẹ chỉ muốn lúc ông ấy tỉnh lại có thể lập tức ăn món mình thích.

Vừa nói, bà ta vừa rặn nước mắt.

Thấy dáng vẻ đau lòng của Châu Ngọc Thúy, Tần Thanh Tâm cũng mềm lòng, còn cảm thấy hơi áy náy.

Cô không chịu nói chuyện với bà ta suốt mấy ngày trời mà bà ta không hề tức giận, còn nghĩ đủ mọi cách lấy lòng cô.

Còn cô lại không ngừng nghi ngờ Châu Ngọc Thúy, lúc nào cũng cảnh giác.

“Dù sao thì bà ấy cũng là mẹ mình.
Nghi ngờ bà ấy lâu như vậy đúng là rất quá đáng”, Tần Thanh Tâm thầm nghĩ.

“Trước kia bố con thích ăn bánh ngọt nhất.
Mẹ sợ ông ấy ăn nhiều sẽ béo phì, bị tiểu đường nên vẫn luôn ngăn cấm”.

“Nhưng mà lần này mẹ đã mua cho ông ấy rất nhiều bánh ngọt.
Khi tỉnh lại ông ấy sẽ được ăn món mình thích nhất ngay tức khắc”.

Châu Ngọc Thúy tươi cười khoe đủ loại bánh ngọt với Tần Thanh Tâm.

Rốt cuộc cô cũng chịu mỉm cười.
Trông thấy nếp nhăn dướp khóe mắt bà ta, cô lại càng cảm thấy có lỗi.

Buổi chiều, Dương Thanh tới tập đoàn Nhạn Thanh, trong phòng bệnh chỉ còn lại Châu Ngọc Thúy và Tần Thanh Tâm.

Châu Ngọc Thúy nhân cơ hội chỉ có hai mẹ con thủ thỉ tâm sự với Tần Thanh Tâm rất nhiều.

Từ lúc còn nhỏ cho đến khi trưởng thành.

Thậm chí còn nhắc tới Dương Thanh.

“Mẹ thực sự không ngăn cản con ở bên Dương Thanh nữa sao?”, Tần Thanh Tâm đột nhiên kích động nói.

Không có cô gái nào không hi vọng tình yêu của mình được bố mẹ ủng hộ.

“Trước kia tại mẹ thiển cận, không nhận ra cái tốt của Dương Thanh.
Khoảng thời gian này mẹ đã hiểu ra rất nhiều.
Kỳ thực cậu ấy cũng không yếu kém như mẹ nghĩ, cậu ấy xuất sắc hơn vô số người”.

Châu Ngọc Thúy cười nói: “Sau này mẹ sẽ chỉ nhận cậu ấy làm con rể, cũng không ngăn cấm hai đứa nữa!”

Tần Thanh Tâm lập tức òa khóc.
Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Châu Ngọc Thúy nói ủng hộ mình và Dương Thanh.

“Cảm ơn mẹ nhiều!”, Tần Thanh Tâm nức nở nói.

“Con bé ngốc này, cảm ơn mẹ cái gì? Mẹ nên nói xin lỗi con mới phải.
Trước đây mẹ không nên đối xử với con như vậy”.

Châu Ngọc Thúy dịu dàng lau nước mắt cho Tần Thanh Tâm, hiền từ nói.

Đối với Tần Thanh Tâm, đây là một buổi chiều vô cùng ấm áp.

Nhưng cô không hề hay biết, trong lòng Châu Ngọc Thúy đang rất hoảng loạn.

Tuy Dương Thanh không có mặt nhưng bà ta sợ Tần Đại Dũng đột nhiên tỉnh lại.

Nếu vậy, tất cả đều đã quá muộn.

Chỉ khi bà ta nghĩ ra cách đưa Tiêu Tiêu tới cho Mạnh Thiên Kiêu trước, bà ta mới có thêm cơ hội giải quyết Tần Đại Dũng.

Nếu Tiêu Tiêu mất tích, chắc chắn Tần Thanh Tâm sẽ đi tìm.
Khi đó trong phòng bệnh sẽ chỉ còn lại bà ta và Tần Đại Dũng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt bà ta trở nên tàn độc.

“Thanh Tâm, Y Y bộn bề nhiều việc, đừng làm phiền con bé nữa.
Cứ để mẹ đi đón Tiêu Tiêu, lâu rồi con bé không được gặp ông ngoại”.

Đến lúc Tiêu Tiêu sắp tan học, Châu Ngọc Thúy lại cười nói:
“Mẹ đưa Tiêu Tiêu đến bệnh viện nhé.
Biết đâu bố con nghe thấy tiếng của con bé sẽ lập tức tỉnh lại thì sao?”

- ————

.

Chương 330: 330: Bà Đợi Ai Hai Mươi Phút Rồi Thế

Bề ngoài trông Châu Ngọc Thúy có vẻ bình tĩnh nhưng kỳ thực bà ta đang cực kỳ thấp thỏm.

Tần Thanh Tâm cảm thấy do dự.

Không phải cô nghi ngờ bà ta mà là có cảm giác không đúng, nhưng cái gì không đúng thì cô không thể nghĩ ra.

Châu Ngọc Thúy thấy Tần Thanh Tâm chần chừ không đáp liền sinh lòng lo lắng, ngoài mặt lại giả vờ đau lòng khổ sở.

Bà ta lắc đầu, hai mắt đỏ bừng: "Xem ra con vẫn chưa tin tưởng mẹ! Không sao, mẹ hiểu mà, tuy mẹ bị người ta ép buộc làm hại bố con nhưng đây vẫn là sự thật, là mẹ tự làm tự chịu!"

Nước mắt bà ta ào ào chảy ra.

"Không phải đâu.
Mẹ là bà ngoại của Tiêu Tiêu, sao con có thể không tin tưởng mẹ được?"

Tần Thanh Tâm vội vàng kéo tay Châu Ngọc Thúy giải thích: "Bởi vì khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện nên con vẫn không thể yên lòng, không phải tại mẹ đâu".

"Tức là con đồng ý cho mẹ đi đón Tiêu Tiêu hả?"

Châu Ngọc Thúy lập tức mừng rỡ, lau nước mắt kích động hỏi.

Tần Thanh Tâm mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên rồi.
Hôm nay đành nhờ mẹ đón Tiêu Tiêu nhé".

"Được rồi, con yên tâm, nhất định mẹ sẽ đưa Tiêu Tiêu trở về an toàn cho con", Châu Ngọc Thúy nói chắc như đinh đóng cột.

Được sự đồng ý của Tần Thanh Tâm, Châu Ngọc Thúy vội vàng rời đi.

Bà ta chợt cảm thấy kích thích lạ thường.

Vừa bước ra khỏi bệnh viện, bà ta lập tức gọi điện thoại: "Ông Mạnh, bây giờ tôi sẽ tới trường mầm non Lam Thiên đón con gái của Dương Thanh.
Ông mau cho người tới đón con bé đi".

"Tốt!"

Sau khi cúp máy, Mạnh Thiên Kiêu cười phá lên, vẻ mặt dữ tợn nói: "Không ngờ mình có thể báo thù nhanh như vậy! Dương Thanh, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!"

Dứt lời, ông ta tự lái xe tới trường mầm non Tiêu Tiêu học.

Tại trường mầm non Lam Thiên ở Giang Hải.

Hiện giờ là lúc tan học, các phụ huynh tới đón con xếp thành hàng dài trước cổng trường.

Phần lớn trong số đó đều là ông bà của các bạn nhỏ.
Châu Ngọc Thúy cũng xếp hàng, trái tim kích động đập mạnh liên hồi.

Từ khi Tần Đại Dũng trở thành người thực vật, bà ta vẫn nơm nớp lo sợ chuyện mình làm bị bại lộ.

Rốt cuộc hôm nay bà ta cũng có cơ hội.

Chỉ cần giao Tiêu Tiêu cho Mạnh Thiên Kiêu, chắc chắn Dương Thanh sẽ phải chết, sẽ không còn ai ngăn được bà ta giết Tần Đại Dũng nữa.

"Bà ngoại!"

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Châu Ngọc Thúy đón cháu.
Tiêu Tiêu trông thấy bà ta liền tươi cười chạy tới ôm chầm lấy: "Bà ngoại, lâu lắm rồi Tiêu Tiêu không được gặp bà.
Tiêu Tiêu nhớ bà lắm!"

Đây là lần đầu tiên cô giáo gặp Châu Ngọc Thúy, nhưng thấy Tiêu Tiêu thân thiết với bà ta, cô giáo cũng không nghi ngờ gì cả, lập tức cho bà ta đón Tiêu Tiêu đi.

Mấy ngày nay Tiêu Tiêu đều được người khác chăm sóc đưa đón, còn Châu Ngọc Thúy vẫn túc trực ở bệnh viện, tìm cách

diệt khẩu Tần Đại Dũng.
Vậy nên lâu lắm rồi hai bà cháu không gặp nhau.

Lúc nhìn thấy bà ngoại, Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ.

Châu Ngọc Thúy nhìn cô bé ôm chặt mình, có chút không đành lòng.

Nhưng cảm giác ấy cũng chỉ xuất hiện trong thoáng chốc.

Dù sao bà ta cũng không phải bà ngoại ruột của Tiêu Tiêu.

“Bà ngoại cũng rất nhớ Tiêu Tiêu!”

Châu Ngọc Thúy mỉm cười dắt tay cô bé: “Bà ngoại dẫn Tiêu Tiêu đi chơi nhé?”

Nghe thấy được đi chơi, Tiêu Tiêu vui sướng nhảy cẫng lên: “Vâng ạ! Bà ơi, cháu muốn tới khu vui chơi”.

“Không thành vấn đề.
Chỉ cần Tiêu Tiêu ngoan ngoãn nghe lời, bà sẽ dẫn cháu tới khu vui chơi”, Châu Ngọc Thúy cười híp mắt nói.

Dứt lời, bà ta nhìn quanh bốn phía tìm kiếm bóng dáng của Mạnh Thiên Kiêu.

“Bà ơi, sao chúng ta vẫn chưa đi?”

Hai người đứng trước cổng trường suốt mười phút, Tiêu Tiêu nghi hoặc hỏi.

Chờ mãi không thấy Mạnh Thiên Kiêu đâu, Châu Ngọc Thúy cực kỳ sốt ruột.

“Giục cái gì? Bà đang đợi xe đây!”

Bà ta bực bội quát lớn.

Tiêu Tiêu vội ngậm chặt miệng, hai mắt ngập nước.
Cô bé muốn khóc nhưng lại sợ Châu Ngọc Thúy.

“Tôi chờ hai mươi phút rồi, sao ông vẫn chưa đến?”

Châu Ngọc Thúy gọi điện thoại cho Mạnh Thiên Kiêu, tức giận nói.

“Đợi năm phút nữa!”

Ông ta đáp lại một câu liền cúp máy.

“Bà đợi ai hai mươi phút rồi thế?”

Châu Ngọc Thúy chưa kịp tắt điện thoại, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Lông tơ toàn thân bà ta lập tức dựng đứng, sợ hết hồn.

- ——————

.

Chương 331: 331: Cơ Hội Cuối Cùng

“Bố ơi!”

Tiêu Tiêu nghe thấy giọng Dương Thanh, vô cùng vui sướng nhào vào lòng anh.

“Tiêu Tiêu nhớ bố không?”

Dương Thanh bế Tiêu Tiêu, cưng chiều hỏi.

“Nhớ ạ! Còn nhớ cả mẹ và dì Y Y, nhớ cả ông bà ngoại nữa! Con nhớ mọi người lắm!”

Tiêu Tiêu ôm chặt cổ Dương Thanh, khóe mắt ươn ướt vì vừa bị Châu Ngọc Thúy quát tháo.

Dương Thanh thấy hết tất cả.

“Dương… Dương Thanh, sao cậu lại tới đây?”

Châu Ngọc Thúy run rẩy nói.

Dương Thanh híp mắt nhìn bà ta, châm chọc hỏi: “Hình như bà rất sợ hãi khi nhìn thấy tôi? Làm việc gì trái lương tâm nên chột dạ à?”

“Tôi… tôi sợ cậu làm gì?”

Châu Ngọc Thúy lắp bắp nói, vội vàng lấy điện thoại giả vờ nhìn ngó: “Sao taxi vẫn chưa tới?”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, không nói lời nào bế Tiêu Tiêu đi mất.

“Bố ơi, bà ngoại nói dẫn con đi khu vui chơi”.

Vừa mới lên xe, Tiêu Tiêu đã nói với anh.

Dương Thanh híp mắt nhìn Châu Ngọc Thúy.
Bà ta lập tức tránh né, hoảng sợ không dám thở mạnh.

“Tiêu Tiêu ngoan, dạo này bố mẹ đều rất bận, không có thời gian đưa con đi chơi.
Đợi ông ngoại ra viện bố sẽ dẫn con tới khu vui chơi, được không?”

Khi nhìn sang Tiêu Tiêu, trong mắt của anh chỉ còn sự cưng chiều trìu mến.

“Được, chúng ta móc ngoéo!”, Tiêu Tiêu giơ ngón út ra.

Dương Thanh dở khóc dở cười nhưng vẫn giơ ngón út theo cô bé.

Bởi vì lâu rồi không được gặp bố mẹ nên trên đường tới bệnh viện, Tiêu Tiêu rất vui vẻ, kể đủ thứ chuyện ở nhà trẻ, líu ríu như chú chim nhỏ.

Chuông điện thoại của Châu Ngọc Thúy chợt reo lên.

Bà ta thấy số gọi tới liền bị dọa phát khiếp, vội vàng cúp máy.

Chỉ là bà ta vừa cúp máy, Mạnh Thiên Kiêu lại gọi tới, bà ta tiếp tục cúp máy.

Lần này ông ta không gọi nữa, rõ ràng đã biết xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

“Hình như mẹ vợ rất bận rộn!”

Dương Thanh đang lái xe đột nhiên chế giễu nói.

“Bọn chào hàng bất động sản ấy mà! Điện thoại đều tự động ghi nhớ quảng cáo chào hàng!”, Châu Ngọc Thúy chột dạ nói.

Dương Thanh càng như vậy, bà ta càng hoảng hốt.

Anh cũng không có ý định truy cứu, chế giễu một câu xong thì không nói gì nữa, lái xe về thẳng bệnh viện.

“Hai đứa lên trước đi, tôi đi mua chút đồ”.

Dương Thanh vừa đỗ xe, Châu Ngọc Thúy liền nói một câu rồi đi luôn.

Nhìn bóng lưng cuống quýt rời đi của bà ta, ánh mắt Dương Thanh trở nên dữ tợn: “Rất nhanh thôi tất cả chuyện xấu bà làm đều sẽ bị bại lộ!”

Sau đó, Dương Thanh bế Tiêu Tiêu đi tới phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

Tiêu Tiêu không biết Tần Đại Dũng bị làm sao nhưng vẫn rất vui sướng khi được gặp Tần Thanh Tâm.

Mấy ngày nay cô vẫn ở bệnh viện, vừa mệt mỏi vừa phiền muộn, gặp được con gái nên vui vẻ hơn hẳn.

Cùng lúc đó, Châu Ngọc Thúy vội vàng gọi điện thoại cho Mạnh Thiên Kiêu kể lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra.

“Ngu ngốc!”

Mạnh Thiên Kiêu giận dữ hét lên: “Tôi không đến thì bà không biết tự bắt xe đi trước sao?”

“Ông quát tôi làm gì? Tôi muốn gặp thằng nhóc kia lắm chắc?”, Châu Ngọc Thúy cũng nổi giận.

Vừa nãy Dương Thanh nói vài câu đều thể hiện sự nghi ngờ, bà ta đã rất sốt ruột, thế mà Mạnh Thiên Kiêu còn chửi mắng.

“Hơn nữa, nếu ông có thể đến đúng giờ, tôi sẽ thất bại sao?”, Châu Ngọc Thúy lại nói tiếp.

“Câm miệng!”

Mạnh Thiên Kiêu cắn răng nói: “Trước mười hai giờ trưa mai, nếu bà vẫn không đưa con gái của Dương Thanh đến gặp tôi, tôi sẽ đăng đoạn ghi âm bà thuê người giết chồng lên mạng!”

“Ông nói là trước khi mặt trời lặn cơ mà? Sao lại sớm hơn rồi?”

Châu Ngọc Thúy hoảng hốt gào lên.

“Tôi nói lúc nào chính là lúc ấy.
Nếu bà không chịu, tôi sẽ công khai đoạn ghi âm kia ngay bây giờ”, Mạnh Thiên Kiêu lạnh giọng uy hiếp.

“Đừng, nhất định tôi sẽ nghĩ cách giao con gái của Dương Thanh cho ông trước mười hai giờ trưa mai!”, Châu Ngọc Thúy lập tức hứa hẹn.

- ————

.

Chương 332: 332: Thời Cơ

Lúc Châu Ngọc Thúy quay trở lại phòng bệnh, cả gia đình nhỏ Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đang hạnh phúc bên nhau.

Trông thấy cảnh tượng này, ánh mắt bà ta trở nên tàn nhẫn.

“Chồng ơi, mai là thứ bảy, để Tiêu Tiêu ở đâu bây giờ?”, Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

“Hay là em về nhà với Tiêu Tiêu, anh ở lại trông bố.
Có tin tức gì anh sẽ lập tức báo cho em biết”, Dương Thanh nói.

“Bố ơi, Tiêu Tiêu muốn ở cùng bố mẹ cơ!”

Tần Thanh Tâm chưa kịp lên tiếng, Tiêu Tiêu đã ấm ức nói: “Lâu lắm rồi Tiêu Tiêu không được ở cùng bố mẹ!”

Nghe vậy, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều rất áy náy.

“Hay là ngày mai mẹ đưa Tiêu Tiêu tới khu vui chơi?”

Đúng lúc này một giọng nói bất chợt vang lên.

Hai người nhìn sang Châu Ngọc Thúy, nhưng ánh mắt của Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo.

“Con không muốn đi khu vui chơi, con muốn ở cùng bố mẹ!”, Tiêu Tiêu vội vàng ôm chặt cổ Tần Thanh Tâm.

Cô bé rất muốn tới khu vui chơi nhưng lại càng muốn ở cùng bố mẹ hơn.

“Vậy thì cứ để Tiêu Tiêu ở cạnh chúng ta là được”.

Do dự một hồi, Tần Thanh Tâm quyết định nói.

Tần Đại Dũng vẫn chưa tỉnh, cô không có tâm trạng làm gì cả, bảo cô rời đi cô cũng không nỡ.

“Được!”, Dương Thanh gật đầu đồng ý.

Tiêu Tiêu vui sướng hoan hô reo hò.

Đêm nay, Tiêu Tiêu cũng ngủ lại bệnh viện.

Đây là một phòng VIP đơn rất rộng rãi, có hai chiếc giường dành cho người nhà bệnh nhân và một hàng ghế sofa, chẳng khác nào phòng đôi trong khách sạn.

Tối đến, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu ngủ chung một giường, Châu Ngọc Thúy chiếm giường còn lại.
Dương Thanh ngủ trên ghế sofa.

Cả đêm hôm ấy, Châu Ngọc Thúy trằn trọc không ngủ, chỉ nghĩ cách đưa Tiêu Tiêu đi.

Thời gian Mạnh Thiên Kiêu cho đã không còn nhiều, nếu không thể giao Tiêu Tiêu cho ông ta trước mười hai giờ trưa mai, bà ta sẽ xong đời.

Ngược lại Tần Thanh Tâm nằm cạnh Tiêu Tiêu nên ngủ rất ngon.

Châu Ngọc Thúy nghĩ suốt đêm cũng không nghĩ ra cách gì hay ho.

Sáng hôm sau, hai mắt bà ta thâm sì.

“Mẹ ngủ không ngon à? Mắt vừa sưng vừa đỏ”.

Tần Thanh Tâm thấy Châu Ngọc Thúy như vậy không khỏi kinh ngạc.

Bà ta vội vàng lắc đầu nói: “Mẹ ngủ ngon mà!”

Nói xong, bà ta lại ngáp một cái.

Dương Thanh híp mắt nhìn bà ta, không nói năng gì.

Chín giờ sáng, Ngải Lâm tới phòng bệnh của Tần Đại Dũng.

“Cậu Thanh, đây là con gái của cậu à? Đáng yêu quá!”

Lúc nhìn thấy Tiêu Tiêu, Ngải Lâm vô cùng kinh ngạc, ánh mắt dịu dàng đầy cưng chiều.

Hiện giờ Tiêu Tiêu đang rụt rè cầm tay Dương Thanh, dựa vào chân anh.

Dương Thanh mỉm cười gật đầu: “Tiêu Tiêu mau chào bác Lâm đi!”

“Cháu chào bác Lâm ạ!”

Mặc dù Tiêu Tiêu hơi sợ người lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn chào một tiếng.

“Đáng yêu chết mất!”

Ngải Lâm càng nhìn càng yêu thích: “Chào Tiêu Tiêu!”

Cô ấy vừa tới phòng bệnh, nhóm chuyên gia của bệnh viện cũng lập tức theo sát.

Suốt mấy ngày Ngải Lâm trị liệu cho Tần Đại Dũng, những chuyên gia này đều sẽ đến đúng giờ quan sát học hỏi.

Châu Ngọc Thúy suy nghĩ cả đêm vẫn không tìm được cách đưa Tiêu Tiêu đi.
Lúc nhìn thấy Ngải Lâm, hai mắt bà ta đột nhiên sáng bừng. Rốt cuộc bà ta cũng biết phải làm thế nào mới đưa Tiêu Tiêu đi được.

Tranh thủ lúc Ngải Lâm đang trị liệu, bà ta vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Châu Ngọc Thúy đi thẳng tới cuối hành lang rồi mới gọi điện thoại: “Tôi nghĩ ra cách đưa con gái của Dương Thanh đi rồi, nhưng phải nhờ đến sự giúp đỡ của ông!”

Không ai biết bà ta gọi điện thoại cho ai, cũng không ai biết nội dung cuộc điện thoại này là gì.

Đến khi bà ta quay trở lại phòng bệnh, Ngải Lâm vẫn đang trị liệu.

“Chuyên gia Ngải Lâm, các số liệu sức khỏe của Tần Đại Dũng đã hoàn toàn khôi phục bình thường, tại sao ông ấy vẫn chưa tỉnh lại?”

Tranh thủ lúc Ngải Lâm làm trị liệu bước đầu xong cho Tần Đại Dũng, một vị chuyên gia lớn tuổi tò mò hỏi.

Ngải Lâm cười đáp: “Số liệu bình thường nhưng bệnh nhân đã hôn mê lâu ngày, muốn tỉnh lại phải chờ đợi thời cơ”.

“Thời cơ?”

Vị chuyên gia lớn tuổi ngơ ngác không hiểu.
Theo lí mà nói, Tần Đại Dũng nên tỉnh lại từ hôm qua rồi.

Nhưng Ngải Lâm đã nói vậy, ông ấy cũng không tiện chất vấn thêm.

- ————————

.

Chương 333: 333: Đưa Tiêu Tiêu Đi

Từng giây trôi qua, Ngải Lâm vẫn bận rộn trị liệu, thế nhưng không phải trải qua nhiều bước phức tạp như trước nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng ồn ào huyên náo.

“Ở ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

Viện trưởng cau mày, không vui hỏi.

“Để tôi ra xem thử!”, một cậu bác sĩ trẻ tuổi nhanh trí nói.

“Rầm!”

Nhưng cậu ta vừa đi tới cửa phòng bệnh, cánh cửa đã bị phá tan tành.
Một đám người xông vào phòng bệnh.

“Các người muốn làm gì?”

Viện trưởng kinh sợ hét lớn.

“Chúng tôi muốn tìm chuyên gia Ngải Lâm!”

“Chuyên gia Ngải Lâm, bố tôi bị nhiễm trùng đường tiết niệu.
Bác sĩ nói chỉ cô mới cứu được ông ấy!”

“Chuyên gia Ngải Lâm, ông nội tôi trúng gió rồi.
Cô là chuyên gia giỏi nhất đất nước, chắc chắn có thể chữa khỏi cho ông ấy.
Xin cô hãy cứu ông nội tôi!”

“Chuyên gia Ngải Lâm, vợ tôi bị tai nạn giao thông trở thành người thực vật.
Nghe nói cô có thể chữa được, xin cô hãy cứu vợ tôi với!”

…

Hơn chục người xông vào phòng bệnh vây quanh Ngải Lâm, mồm năm miệng mười kể lể người thân bị bệnh gì, muốn nhờ Ngải Lâm cứu giúp.

Không chỉ như vậy, bên ngoài vẫn có rất đông người không ngừng tràn vào phòng bệnh.

Chẳng mấy chốc cả căn phòng đã không còn chỗ đứng.

Dương Thanh híp mắt lại, lặng lẽ nhìn Châu Ngọc Thúy.
Rốt cuộc bà ta cũng không thể ngồi yên được nữa rồi à?

“Thanh Tâm, sao nhiều người tới vậy? Con mau bảo Dương Thanh bảo vệ bố con, đừng để ông ấy bị thương”, Châu Ngọc Thúy lo lắng nói.

.
Đam Mỹ H Văn

Nghe vậy Tần Thanh Tâm mới kịp phản ứng, vội gọi: “Dương Thanh, anh ngăn họ lại đi, đừng để họ làm bố bị thương!”

“Ừ!”

Dương Thanh không nhiều lời, đi thẳng lên đứng chắn trước giường bệnh của Tần Đại Dũng.

Căn phòng vô cùng hỗn loạn.

Tiêu Tiêu cũng hoảng sợ nắm chặt tay Tần Thanh Tâm.

“Thanh Tâm, mẹ thấy vẫn có người muốn vào trong.
Một mình Dương Thanh rất khó bảo vệ được bố con, con cũng ra giúp cậu ấy đi.
Mẹ sẽ đưa Tiêu Tiêu ra ngoài trước để con bé không bị thương”, Châu Ngọc Thúy vội nói.

Dương Thanh ngăn trước giường Tần Đại Dũng đã bị đám người kia chen vào trong, rất khó thoát ra.

Châu Ngọc Thúy thầm đắc ý.

Tần Thanh Tâm cũng thấy còn người chen vào trong phòng, không chút do dự dặn dò Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu, con ra ngoài với bà ngoại trước, lát nữa mẹ sẽ tìm con sau, được không?”

“Vâng ạ, con chờ mẹ!”, Tiêu Tiêu ngoan ngoãn đáp.

“Nhờ mẹ trông Tiêu Tiêu giúp con!”, Tần Thanh Tâm trịnh trọng nói.

“Con yên tâm, có mẹ ở đây con bé sẽ không gặp chuyện gì đâu”, Châu Ngọc Thúy cam đoan.

“Hai người mau đi đi!”

Nói xong, Tần Thanh Tâm cũng chen tới chỗ Dương Thanh.

Khó khăn lắm mới chữa trị được cho Tần Đại Dũng, ông ấy sắp tỉnh lại mà bị va chạm sẽ không tốt.

Châu Ngọc Thúy dễ dàng đưa Tiêu Tiêu ra khỏi bệnh viện.

Bước ra khỏi cổng bệnh viện, rốt cuộc bà ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta đứng ngó nghiêng một lúc, nhanh chóng trông thấy một chiếc Maybach màu đen mang biển của tỉnh lỵ quen thuộc, là xe của Mạnh Thiên Kiêu.

Châu Ngọc Thúy vui mừng dẫn Tiêu Tiêu đi tới.

“Các người là ai?”

Bà ta đang chuẩn bị lên xe thì phát hiện ông ta không ở đó, chỉ có một người đàn ông trung niên lạ mặt.

“Bà là Châu Ngọc Thúy phải không? Ông Mạnh dặn chúng tôi tới đón hai người”.

Người kia lên tiếng hỏi, đáy mắt tràn đầy sát khí.

Nghe gã giải thích, Châu Ngọc Thúy mới yên tâm lên xe.

Lúc gặp Mạnh Thiên Kiêu, bà ta đã quan sát xe của ông ta nên chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra ngay.

“Bà ngoại ơi chúng ta đi đâu thế?”

Tiêu Tiêu hoảng sợ kéo tay Châu Ngọc Thúy hỏi nhỏ.

Bà ta sa sầm mặt, quát tháo: “Câm miệng!”

Tiêu Tiêu vốn đang sợ hãi lại bị quát, mếu máo muốn khóc nhưng lại không dám, trông rất đáng thương.

Người đàn ông trung niên bên cạnh thấy vậy lạnh lùng nhìn Châu Ngọc Thúy: “Con bé có bà ngoại như bà đúng là bất hạnh!”

Dứt lời, gã mỉm cười hiền hòa nói với Tiêu Tiêu: “Cháu đừng sợ, chúng ta đang đi tới một nơi rất tốt, lát nữa bố mẹ sẽ đến đón cháu”.

- ————

Chương 334: 334: Bại Lộ Hoàn Toàn

Nghe gã nói vậy, Châu Ngọc Thúy cười lạnh một tiếng: “Tôi là người như thế nào không đến lượt người ngoài như ông phê phán!”

Bà ta không hề nhận ra đối phương đã biết tên của mình dù bà ta chưa hề nói ra.

Gã không thèm để ý đến Châu Ngọc Thúy nữa, lấy điện thoại mở phần mềm video cười hỏi: “Tiêu Tiêu muốn xem phim hoạt hình gì nào?”

“Cừu Vui Vẻ và Sói Xám!”

Người đàn ông trung niên rất hiền từ, Tiêu Tiêu không còn sợ nữa.

“Được!”

Gã mở phim Cừu Vui Vẻ và Sói Xám cho Tiêu Tiêu xem rồi cưng chiều ngắm cô bé.

Tiêu Tiêu nhanh chóng bị tình tiết của bộ phim chọc cười khanh khác.

Chiếc xe đi suốt một đường, Châu Ngọc Thúy không hề nghi ngờ, ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Tần Đại Dũng hôn mê ròng rã nửa tháng trời.
Đối với người ham mê giàu sang như bà ta, khoảng thời gian này chẳng khác gì tra tấn.

Rốt cuộc hôm nay bà ta cũng được giải thoát.

Đợi Dương Thanh chết, Tần Đại Dũng cũng chết, những ngày tháng nhàn hạ của bà ta sẽ đến.

Nghĩ tới căn dinh thự Vân Phong xa hoa và đủ loại xe sang ở đó, Châu Ngọc Thúy càng thêm hưng phấn.

Bà ta đã bắt đầu nghĩ cách bán những chiếc xe đó đi.

Sau đó bà ta sẽ kiếm được một món hời, có thể tiêu xài thỏa thích.

Thậm chí bà ta còn đang nghĩ có nên đi du lịch khắp thế giới hay không?

“Ha ha!”

Tưởng tượng ra những ngày tươi đẹp ấy, Châu Ngọc Thúy không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên càng lạnh xuống, Tiêu Tiêu cũng tò mò ngẩng đầu nhìn bà ta rồi lại xem hoạt hình.

Nửa tiếng sau, chiếc xe đỗ lại trước một căn biệt thự sang trọng.

“Anh Cường, đến nơi rồi!”

Tài xế nói với người đàn ông trung niên một câu.

“Đây là nơi nào?”

Vừa nãy Châu Ngọc Thúy chỉ mải ảo tưởng nên không chú ý tới đường đi.

Sau khi xuống xe, bà ta mới nghi hoặc dò hỏi.

Người đàn ông trung niên nhếch miệng cười châm chọc:
“Đừng vội, ông Mạnh sẽ tới ngay thôi.
Bà cứ vào chờ đi!”

Không biết tại sao Châu Ngọc Thúy cảm thấy có gì đó rất lạ.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi.
Bà ta vẫn tin tưởng đi vào trong biệt thự.

“Đây là loại biệt thự gì vậy? So với biệt thự của tôi trên đỉnh Vân Phong còn chẳng đáng nhắc tới!”

Châu Ngọc Thúy dạo quanh biệt thự một vòng rồi khinh thường chê bai.

Tựa như dinh thự Vân Phong vốn thuộc về bà ta.

“Tiêu Tiêu đâu?”

Một lúc lâu sau, Châu Ngọc Thúy mới nhớ tới Tiêu Tiêu.

Người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại.
Gã đột nhiên đứng thẳng người, vẻ mặt cung kính liên tục gật đầu nói: “Cậu Thanh yên tâm, chúng tôi đã đưa Tiêu Tiêu đến

nơi an toàn.
Cô bé rất tốt, không xảy ra chuyện gì!”

Đợi gã cúp máy, Châu Ngọc Thúy mới nhíu mày hỏi: “Cậu Thanh là ai?”

Bà ta càng cảm thấy có gì đó sai sai, không phải là ông Mạnh à?

Sao tự nhiên lại gọi anh Thanh?

Người đàn ông trung niên cười lạnh nói: “Tôi gọi cho ai liên quan quái gì đến bà? Bà còn nói nhảm thêm một câu nữa, tôi lập tức đâm chết bà!”

Dứt lời, trong tay gã chợt xuất hiện một con dao sắc bén.

Châu Ngọc Thúy bị dọa sợ, vội vàng ngậm chặt miệng.

Bà ta đã tới căn biệt thự này được mười phút, Tiêu Tiêu cũng đã bị đưa đi nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Mạnh Thiên Kiêu đâu.

Lúc trước, bà ta chỉ nghĩ Dương Thanh sắp phải chết nên rất hưng phấn, buông lỏng cảnh giác.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, bà ta bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Mạnh Thiên Kiêu dám giết người, ông ta sẽ thả bà ta đi sao?

“Tại sao ông Mạnh vẫn chưa tới?”

Châu Ngọc Thúy cẩn thận dò hỏi người đàn ông trung niên.

Gã híp mắt nhìn bà ta: “Bà muốn gặp ông Mạnh tới vậy sao?”

“Không phải tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ông ta giao rồi à? Bây giờ tôi đã đi được chưa?”

Châu Ngọc Thúy đứng dậy định bỏ đi.

“Ông Mạnh nói rồi, nếu bà dám rời khỏi biệt thự nửa bước, tôi sẽ có quyền giết bà!”

Người đàn ông trung niên ngồi trên sofa, gác hai chên lên bàn trà nghịch lưỡi dao trong tay, bình thản nói.

Châu Ngọc Thúy mới đi tới cửa lập tức dừng bước, toàn thân run lẩy bẩy.

Bà ta đã mở cửa ra rồi, chỉ cần bước thêm một bước là ra khỏi biệt thự.

Hiện giờ cả người bà ta đều ướt đẫm mồ hôi.

“Tôi là bạn hợp tác của ông Mạnh, sao ông dám uy hiếp tôi? Đợi ông ấy tới, tôi sẽ kể lại toàn bộ những lời ông đã nói với tôi!”

Châu Ngọc Thúy giả vờ bình tĩnh trở về chỗ ngồi, bật tivi lên xem.

Bây giờ chỉ giả vờ bình tĩnh mới che giấu được sợ hãi trong lòng bà ta.

Lại mười phút trôi qua, người đàn ông trung niên kia nghe điện thoại xong đứng bật dậy nói: “Năm phút nữa ông Mạnh sẽ đến.
Không muốn chết thì ngoan ngoãn ngồi đó chờ đi”.

Nói xong, gã cất bước rời đi.

Trong biệt thự chỉ còn lại một mình Châu Ngọc Thúy.

“Đắc ý cái khỉ gì? Chẳng qua chỉ là một con chó của ông Mạnh mà thôi!”

Sau khi người đàn ông trung niên đi khỏi, Châu Ngọc Thúy bực bội nói.

Dù rất sợ nhưng Mạnh Thiên Kiêu vẫn đang nắm giữ đoạn ghi âm nên bà ta không dám bỏ đi, chỉ có thể chờ đợi.

Năm phút trôi qua rất nhanh.

Đúng lúc ấy, tiếng động cơ xe vang lên ở ngoài biệt thự.

Châu Ngọc Thúy đứng bật dậy, căng thẳng bối rối.

Bà ta biết, Mạnh Thiên Kiêu đã tới.

Ngay sau đó, quả nhiên Mạnh Thiên Kiêu đẩy cửa bước vào.

“Cuối cùng ông cũng đến rồi!”

Châu Ngọc Thúy giả vờ trấn tĩnh, cười gượng nhìn Mạnh Thiên Kiêu.

“Người đâu?”

Ông ta cau mày chất vấn.

“Người nào?”

Châu Ngọc Thúy ngơ ngác hỏi.

“Con gái của Dương Thanh!”

Mạnh Thiên Kiêu cả giận nói.

Châu Ngọc Thúy sững sờ chỉ ra cửa: “Con bé bị người của ông đưa đi rồi mà!”

Nghe vậy, sắc mặt của Mạnh Thiên Kiêu lập tức trở nên lạnh lẽo, hung dữ nói: “Châu Ngọc Thúy, bà nghĩ tôi dễ lừa lắm hả?”

“Tôi cho người đón bà lúc nào?”

“Bà vốn dĩ không hề dẫn con gái của Dương Thanh tới đây đúng không?”

“Bà gửi tin nhắn bảo tôi tới đây để lừa gạt tôi phải không?”

“Có phải bà tưởng đây là địa bàn của nhà họ Quan nên tôi không dám làm gì bà đúng không?”

Mạnh Thiên Kiêu bước tới trước mặt Châu Ngọc Thúy, nổi giận đùng đùng.

Ông ta cảm thấy mình đã bị bà ta chơi xỏ.

“Nếu người của ông không đưa tôi tới đây, sao tôi biết ông ở đây được? Bọn họ dùng xe của ông đón tôi đấy!”

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng giao con gái của Dương Thanh cho người của ông rồi”.

“Con bé sống hay chết, chuyện còn lại đều không liên quan đến tôi nữa”.

“Tốt nhất ông hãy mau chóng bắt Dương Thanh tới đây xử lý đi!”

“Nếu không, Tần Đại Dũng mà tỉnh tôi cũng không còn cơ hội xuống tay với ông ta nữa đâu”.

“Nếu chuyện tôi thuê người giết ông ta bị lộ, ông cũng đừng hòng sống yên!”

Châu Ngọc Thúy nói không ngừng nghỉ, chỉ có vậy mới che giấu được nội tâm hoảng loạn của bà ta.

“Tôi bị trộm xe rồi.
Bà nói xem, sao xe của tôi có thể đón bà tới đây được?”

Mạnh Thiên Kiêu quát tháo.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của ông ta lập tức cứng đờ.

Càng nghĩ càng thấy sai sai.
Đây là địa bàn của nhà họ Quan, Châu Ngọc Thúy làm gì có tư cách đi vào.

Châu Ngọc Thúy nói mình được xe của ông ta đưa tới chỗ này?

Nhưng sáng nay ông ta đã bị trộm xe rồi cơ mà!

Mạnh Thiên Kiêu nhớ lại lần trước người nhà họ Quan cũng có mặt ở nhà họ Mạnh.

Ông ta đột nhiên cảm thấy khó thở, nguy hiểm kề cận khiến ông ta không ngừng thở dốc.

“Rầm!”

Đúng lúc này, cửa biệt thự bỗng nhiên bị phá tan.

Người đàn ông trung niên vừa đưa Châu Ngọc Thúy tới lững thững đi vào, bên cạnh còn có mấy vệ sĩ cao to.

“Vương Cường!”

Khi nhìn thấy gã, Mạnh Thiên Kiêu hoảng hốt kêu lên, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Không chỉ vậy, sau lưng Vương Cường còn có mấy gương mặt quen thuộc.

- ————

.

Chương 335: 335: Sao Mày Muốn Hại Tao

“Quan Chính Sơn!”

“Trần Hưng Hải!”

“Dương Thanh!”

Tiếp đó Mạnh Thiên Kiêu lại nhìn thấy mấy người này.

Lúc ông ta nhìn thấy Dương Thanh, sắc mặt cực kỳ thâm trầm, gương mặt hung dữ nhăn nhúm.

Khi Châu Ngọc Thúy thấy Dương Thanh xuất hiện, sắc mặt bà ta đờ đẫn, trong mắt còn hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó một vài gương mặt quen thuộc lần lượt xuất hiện trong tầm mắt của bà ta.

Dương Thanh đi đầu, tiếp đó là Tần Thanh Tâm.

Sau đó nữa là Tần Y, lúc này cô ta đang đẩy một chiếc xe lăn.

Mà người ngồi trên đó là Tần Đại Dũng.

“Đại Dũng!”

Khi Châu Ngọc Thúy nhìn thấy Tần Đại Dũng, cả người bà ta không ngừng run bần bật.

Lúc này sắc mặt Tần Đại Dũng lạnh như băng, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Châu Ngọc Thúy, nghiến răng: “Châu Ngọc Thúy, bà đúng là đồ độc ác, vì lợi ích bản thân mà ngay cả Tiêu Tiêu cũng dám bắt cóc, bà có còn là con người không?”

Hai mắt của Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng đỏ hoe, nhất là Tần Thanh Tâm, trong mắt cô còn lóe lên tia thù hận.

Cô không ngờ mình tin tưởng Châu Ngọc Thúy đến vậy, thậm chí còn giao Tiêu Tiêu cho bà ta thế mà bà ta lại mang Tiêu Tiêu đi.

Nếu không phải Dương Thanh đã chuẩn bị từ trước thì sợ là Tiêu Tiêu đã rơi vào tay Mạnh Thiên Kiêu rồi.

"Tôi tin tưởng bà như vậy mà bà lại dẫn con gái tôi đi đưa cho người khác.
Đây là cách bà đáp lại lòng tin của tôi sao?"

Tần Thanh Tâm tức giận khóc gào lên.
Lúc này người đau buồn nhất không ai ngoài cô.

"Bà là đồ phụ nữ độc ác, chúng tôi không nên tin bà, không nên ôm hy vọng gì với bà nữa mới phải, bà không xứng làm mẹ của chúng tôi!"

Trong mắt Tần Y chỉ còn sót lại thù hận, cô ta gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy chữ này.

Dương Thanh đã sớm đoán được những việc này, cho nên anh không thấy bất ngờ, chỉ là vẫn không nén nổi cơn giận.

Vừa nãy bọn họ ở ngoài cửa cho nên đều nghe rõ mồn một đoạn đối thoại của Châu Ngọc Thúy và Mạnh Thiên Kiêu.

Ngay cả những người ngoài như Quan Chính Sơn cũng lạnh lùng khi nhìn Châu Ngọc Thúy.

Nếu chỉ bắt người đàn bà này chết thì quá dễ dàng cho bà ta.

Châu Ngọc Thúy chỉ đờ đẫn trong chốc lát đã hoàn hồn lại.
Bà ta vội vàng chạy lên trước "bộp" một tiếng quỳ xuống dưới chân Tần Đại Dũng.

"Đại Dũng, tôi bị người ta ép mà.
Là nhà họ Ngụy ép tôi tìm người lái xe đụng ông, bằng không bọn họ sẽ giết Thanh Tâm và Y Y".

"Thanh Tâm và Y Y là mạng sống của ông, nếu có thể dùng mạng của ông đổi được sự bình an cho Thanh Tâm và Y Y, hẳn là ông cũng bằng lòng đúng không?"

"Bởi vì tôi cũng thế.
Nếu tôi chết mà Thanh Tâm và Y Y đều bình an vô sự thì tôi cũng bằng lòng!"

Châu Ngọc Thúy hoảng loạn, khóc lóc nói.

Tần Đại Dũng cười khinh khỉnh nói: “Bà thật sự tưởng mấy ngày nay tôi hôn mê nên không biết gì sao?”

“Trước đó đúng là tôi đã trở thành người thực vật nhưng không có nghĩa là tôi không biết gì cả”.

“Mỗi ngày bà đều tìm cách ngược đãi tôi, nghĩ trăm mưu nghìn kế để giết tôi.
Nếu không có Dương Thanh thì tôi đã bị bà giết chết từ lâu rồi!”

“Lúc bà ngược đãi tôi bà đã nói ra mọi thứ cho tôi biết, bây giờ bà còn muốn ngụy biện sao?”

Tần Đại Dũng gào lên, hai mắt đỏ ngầu.

Dù sao cũng là người vợ sống chung hơn hai mươi năm, nhưng bây giờ bà ta lại mướn người giết mình, thậm chí còn muốn tự mình ra tay.

Việc này khiến trái tim ông ấy tan nát.

“Tôi không có!”

Châu Ngọc Thúy hoảng sợ, liên tục lắc đầu nói: “Tôi thật sự không có ngược đãi ông, cũng chưa từng nói những lời kia!”

“Lúc đó ông đã là người thực vật, những gì ông nghe được hay cảm nhận được chỉ là giấc mộng thôi!”

“Đúng, chính là giấc mộng, chắc chắn ông đã nằm mơ thấy ác mộng nên mới thấy tôi ngược đãi ông”.

Châu Ngọc Thúy lắc đầu như trống bỏi, lúc này bà ta nhất định không thể thừa nhận.

“Vậy bà giải thích thế nào về mấy vết thương tôi bị ngược đãi? Chẳng lẽ tôi tự hành hạ mình sao? Hay là con gái tôi ngược đãi tôi?”

Tần Đại Dũng cũng gào lên.
Nếu không phải chân đang bị thương thì ông rất muốn tự tay mình đánh Châu Ngọc Thúy một trận.

“Tôi biết rồi, chính là Dương Thanh, chắc chắn là cậu ta. Cậu ta vẫn luôn mơ ước tài sản của ông, cho nên mới muốn

ông chết”.

“Bây giờ cậu ta còn cố ý dẫn các người tới đây, chính là muốn hãm hại tôi!”

“Dương Thanh, tên khốn kiếp này tại sao mày lại độc ác như vậy? Tại sao mày muốn hại tao? Mày nói cho tao biết đi, tại sao chứ?”

Châu Ngọc Thúy phản ứng cực nhanh, lập tức đổ hết mọi chuyện lên người Dương Thanh.

- ————

.

Chương 336: 336: Nửa Đời Còn Lại Để Chuộc Tội

“Câm miệng!”

Lúc này, rốt cuộc Quan Chính Sơn cũng không nhịn được nữa, giận dữ quát lên

Sau đó ông ta bước tới, lạnh lùng nói: “Cô nói cậu ấy mơ ước tài sản của gia đình cô sao? Vậy tôi hỏi cô, nhà cô có bao nhiêu tài sản đáng để cho cậu Thanh mơ ước?”

“Cô có biết bây giờ hết thảy mọi thứ của nhà họ Quan đều thuộc về sở hữu riêng của cậu Thanh, còn nhà họ Quan tôi chẳng qua chỉ là giúp cậu Thanh quản lý mọi thứ thôi không?”

Quan Chính Sơn vừa nói xong, vẻ mặt của Châu Ngọc Thúy dại ra: “Chuyện này…
sao có thể?”

“Cô chính là một con ngu, là người đàn bà ngu nhất trên đời. Không chỉ có nhà họ Quan thuộc quyền sở hữu của cậu Thanh, mà còn có hết thảy mọi thứ của Tòa Thành Vương Giả cũng thuộc sở hữu của cậu Thanh!”

“Còn có mọi thứ của nhà họ Trần ở Châu Thành cũng là sở hữu của cậu Thanh!”

Theo sát Quan Chính Sơn là Vương Cường và Trần Hưng Hải cũng cùng nhau nói là hết thảy mọi thứ mình có được đều thuộc về Dương Thanh.

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

“Chắc chắn các người đang gạt tôi!”

“Cậu ta chỉ là một thằng vô dụng, một thằng ở rể, làm sao có thể có nhiều của cải như vậy?”

Châu Ngọc Thúy sững sờ, hồn xiêu phách lạc.

“Người phụ nữ đê tiện như bà chỉ biết xem thường người khác, cả ngày chỉ biết hưởng thụ vui chơi làm sao biết được sự xuất sắc của Dương Thanh?”

Tần Đại Dũng hừ lạnh: “E là bà vẫn chưa biết, công ty vật liệu xây dựng Long Hà mà tôi đang làm cũng là sản nghiệp của Dương Thanh đấy!”

“Còn cả tập đoàn Tam Hòa cũng là do Dương Thanh mua tặng cho tôi nữa!”, Tần Thanh Tâm cũng nói.

“Cả tập đoàn Nhạn Thanh nữa, ý tôi là tập đoàn Nhạn Thanh ở Yến Đô ấy, cũng thuộc về quyền sở hữu của anh Thanh!”, hai mắt Tần Y đỏ hoe nói.

Châu Ngọc Thúy hoàn toàn đờ đẫn, hai mắt khó tin, điên cuồng lắc đầu.

“Không! Các người đều đang gạt tôi! Các người đều đang giúp thằng kia gạt tôi!”

“Cậu ta chỉ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, năm năm trước cậu ta còn phải mượn nhà chúng tôi năm trăm nghìn để chữa bệnh cho mẹ cậu ta cơ mà!”

“Chỉ mới năm năm ngắn ngủi thôi, cho dù cậu ta có trở nên tài giỏi, xuất xắc thế nào đi nữa cũng không thể có được nhiều của cải như vậy?”

“Tuyệt đối không thể nào, tôi sẽ không tin các người đâu, các người đều đang gạt tôi! Các người đều là những kẻ bịp bợm!”

Châu Ngọc Thúy vừa khóc lóc vừa kêu gào như một mụ điên.

Mạnh Thiên Kiêu vốn còn cố gắng tìm cách bỏ trốn, lúc này cũng hoàn toàn bối rối.

“Thì ra là như vậy!”

Mạnh Thiên Kiêu bỗng cười lớn: “Thì ra các người đã phục tùng cậu ta từ lâu rồi, chả trách các người lại liều lĩnh dẫn người đến nhà họ Mạnh!”

“Dương Thanh, tôi phải thừa nhận cậu rất tài giỏi! Cậu đã thành công lừa gạt tất cả mọi người!”

“Con trai tôi thua trong tay cậu cũng không oan uổng, đúng là không oan uổng thật mà!”

Mạnh Thiên Kiêu rống to lên, ngược lại lúc này ông ta không còn cố chấp muốn giết Dương Thanh như lúc nãy nữa.

Lúc này, trong lòng chỉ ngập tràn chua xót.

Ông ta biết rõ, quyền thế Dương Thanh đang nắm trong tay hiện nay không hề thua kém nhà họ Mạnh.

Hôm nay ông ta chỉ có một con đường chết!

“Ông muốn làm gì?”

Đúng lúc này Mạnh Thiên Kiêu bỗng nhiên lấy khẩu súng Colt ra, Vương Cường vô thức đứng chắn trước mặt Dương Thanh, hét lên với Mạnh Thiên Kiêu.

Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải thấy thế cũng đồng loạt bước lên che trước người Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

Lúc này, những ông lớn này lại sẵn sàng dùng thân mình để đỡ đạn cho Dương Thanh và người nhà của anh.

Mạnh Thiên Kiêu cười ha ha, đột nhiên giơ súng lên đưa vào miệng mình.

“Đoàng!”

Một tiếng súng giòn giã vang lên, tiếp đó cơ thể Mạnh Thiên Kiêu ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng.
Bọn họ vốn tưởng ông ta dự định giãy dụa lần cuối trước khi chết nhưng không ngờ ông ta lại lựa chọn tự kết liễu.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, một người nắm một cánh tay của Dương Thanh, cả người run lẩy bẩy.

Dương Thanh thờ ơ nhìn Mạnh Thiên Kiêu nằm trong vũng máu, đột nhiên thở dài một hơi: “Đưa thi hài hoàn chỉnh của ông ta về nhà họ Mạnh!”

Lúc này anh bỗng hơi thông cảm cho ông ta.

Mạnh Thiên Kiêu muốn dồn anh vào chỗ chết nhưng ông ta làm vậy cũng vì con trai của mình.

Trong chuyện này đâu thể phân định được ai đúng ai sai cơ chứ?

Thi thể của Mạnh Thiên Kiêu ngã ngay bên người Châu Ngọc Thúy, máu tươi chảy đầy đất.

Cơ thể Châu Ngọc Thúy run rẩy dữ dội.

“Nửa đời còn lại của bà cứ ở trong tù mà suy ngẫm đi!”

Dương Thanh bình tĩnh nhìn Châu Ngọc Thúy nói.

- ——————

.

Chương 337: 337: Thân Thế Của Tần Thanh Tâm

Đúng lúc này, mấy cảnh sát tuần tra súng ống đầy đủ vọt vào, người dẫn đầu đi tới trước mặt Dương Thanh cúi chào nghiêm chỉnh.

Hai cảnh sát đi tới bên cạnh Châu Ngọc Thúy kéo bà ta đi.

Đến tận lúc này, Châu Ngọc Thúy mới hoảng hốt nhận ra mình sắp phải đối mặt với cái gì.

“Tại sao chứ?”

“Sao mày dám gọi người dẫn tao đi?”

“Mày có tư cách gì?”

“Tao là mẹ của Thanh Tâm, nếu mày cho người dẫn tao đi, con bé sẽ hận mày cả đời!”

Châu Ngọc Thúy điên cuồng giãy giụa nhưng lại bị hai cảnh sát võ trang đầy đủ giữ chặt, không thể trốn thoát.

“Đến lúc này bà vẫn không chịu tỉnh ngộ sao?”

Tần Thanh Tâm đỏ mắt nói: “Tôi sẽ không hận Dương Thanh. Tất cả đều tại bà gieo gió gặt bão.
Tôi đã nhắc nhở rồi, nếu bà thực sự có liên quan đến chuyện của bố thì hãy tự đi đầu thú, như vậy còn có cơ hội được khoan hồng.
Nhưng bà không làm!”

“Đã vậy bà còn đưa Tiêu Tiêu vào tay kẻ khác.
Nếu Dương Thanh không chuẩn bị từ trước, không biết Tiêu Tiêu sẽ gặp phải chuyện gì!”

“Con bé mới bốn tuổi thôi! Bà là bà ngoại Tiêu Tiêu, sao lại nhẫn tâm đẩy con bé vào hố lửa?”

“Bà không chỉ làm hại bố mà còn muốn hại cả Tiêu Tiêu, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho bà! Tôi hận bà!”

Tần Thanh Tâm không kìm được bật khóc nức nở, đau đớn gào lên.

Cô vô cùng đau lòng, lần đầu tiên cảm thấy thù ghét Châu Ngọc Thúy.

“Mẹ nói rồi, chuyện của bố con đều do nhà họ Ngụy ép mẹ làm, không liên quan gì đến mẹ.
Vậy mà các con cứ nhất quyết đổ tội cho mẹ, có chứng cứ gì không hả? Không có chứng cứ ai dám gán tội cho mẹ?”

Châu Ngọc Thúy cũng gào ầm ĩ.

Dương Thanh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt bỗng lên tiếng: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Đã vậy tôi sẽ cho bà xem chứng cứ!”

Anh vừa dứt lời, hai cảnh sát liền dẫn một người trẻ tuổi đi tới.

Khi nhìn thấy cô ta, sắc mặt của Châu Ngọc Thúy lập tức tái mét.

“Trịnh Mỹ Linh, nếu bây giờ cô khai ra toàn bộ sẽ được coi là tình tiết giảm nhẹ hình phạt”.

Cảnh sát dẫn đầu đột nhiên nói.

Trước đó Trịnh Mỹ Linh bị Trần Hưng Hải giam cầm.
Cô ta đã phải chịu rất nhiều tra tấn theo chỉ thị của Dương Thanh.

Đối với cô ta, ngồi tù không hề đáng sợ, nó còn là sự giải thoát.

Cô ta nào dám giấu giếm, lập tức chỉ vào Châu Ngọc Thúy, giận dữ hét: “Tất cả là tại người đàn bà độc ác này.
Bà bảo tôi cho bà tám trăm nghìn, nói muốn góp đủ một triệu để thuê người giết Tần Đại Dũng”.

“Sau khi Tần Đại Dũng chết, bà sẽ được trở lại sống trong dinh thự Vân Phong.
Đến lúc đó được ở gần Dương Thanh, bà sẽ tìm cơ hội giết anh ta cho tôi!”

“Nếu không phải tại bà, sao tôi lại đến bước đường như ngày hôm nay?”

Trịnh Mỹ Linh vừa thấy Châu Ngọc Thúy, lập tức nổi giận chỉ muốn tự tay giết chết bà ta cho hả dạ.

Đương nhiên Châu Ngọc Thúy sẽ không thừa nhận, chối đây đẩy: "Con ranh chết tiệt, tao xin tiền mày lúc nào? Mày đang vu oan cho tao! Mày muốn hãm hại tao!"

"Vu oan cho bà?"

Trịnh Mỹ Linh cười lạnh nói: "Bà tưởng tôi ngu xuẩn giống bà sao? Tôi đã dùng điện thoại ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện với bà vào ngày hôm đó, chứng cứ vô cùng xác thực, bà định chối cãi kiểu gì?"

Dương Thanh nhìn sang Châu Ngọc Thúy: "Bà đúng là lòng tham không đáy.
Xin Trịnh Mỹ Linh tám trăm nghìn, nói là phải góp đủ một triệu nhưng bà chỉ mất năm trăm để thuê Hồ Siêu tông bố!"

"Cái gì? Mụ đàn bà khốn kiếp này còn muốn nuốt cả số tiền kia sao?", Trịnh Mỹ Linh nghe thấy Dương Thanh nói vậy lại càng giận dữ.

Châu Ngọc Thúy nghe Trịnh Mỹ Linh nói đã ghi âm lại, tự biết không thể thoát tội, tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất.

Tần Thanh Tâm và Tần Y thấy mẹ mình như vậy đều rất đau lòng.

Không phải bọn họ không thể tiếp nhận sự thật Châu Ngọc Thúy sắp phải vào tù mà là vì bà ta đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với bọn họ.

"Tần Thanh Tâm, mày có biết tại sao đến cả con gái của mày tao cũng không tha không?"

Bỗng Châu Ngọc Thúy hung dữ nhìn Tần Thanh Tâm.

Cô không hiểu hỏi lại: "Rốt cuộc bà muốn nói cái gì?"

Dường như Tần Đại Dũng cũng ý thức được điều gì đó, mặt mày biến sắc nổi giận quát: "Châu Ngọc Thúy, bà câm miệng lại cho tôi!"

"Tần Đại Dũng, chuyện đã đến nước này tôi còn phải giấu diếm làm gì?"

Châu Ngọc Thúy như người điên, há miệng cười lớn, vẻ mặt méo mó.

Nhìn thấy dáng vẻ này của bà ta, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều cảm thấy lạ lẫm, giống như chưa từng quen biết người phụ nữ này.

Cười đủ rồi, Châu Ngọc Thúy mới hét lên: "Bởi vì tao không phải là mẹ ruột của mày! Còn mày chỉ là một vật thay thế, đến cả tên mày đang dùng cũng chẳng phải là của mày!"

"Thực ra đối với Tần Đại Dũng, mày cũng chỉ là vật thay thế mà thôi!"

"Bây giờ mày đã biết tại sao tao lại đối xử với mày như vậy rồi chứ? Biết tại sao tao nhẫn tâm đưa Tiêu Tiêu đi rồi chứ?"

"Bởi vì tao không phải mẹ mày! Cũng không phải bà ngoại của Tiêu Tiêu!"

"Vậy nên sự sống chết của hai mẹ con nhà mày liên quan quái gì đến tao?"

"Bị lừa cả một đời, đến tận bây giờ mới biết tao không phải mẹ ruột của mày, tuyệt vọng lắm đúng không? Ha ha ha…"

Châu Ngọc Thúy điên cuồng cười phá lên.

Tần Thanh Tâm chết sững người, ngơ ngác nhìn bà ta.

Tần Đại Dũng giận tới mức cả người đều run rẩy, gào ầm lên: "Câm miệng! Bà câm miệng lại cho tôi! Đồ đàn bà ghê tởm!"

Tần Thanh Tâm chẳng nói chẳng rằng, nước mắt ào ào tuôn rơi.

"Tâm!"

Dương Thanh nhanh tay lẹ mắt vội chạy tới đỡ cô.

Hiện giờ cả người Tần Thanh Tâm mềm nhũn, cạn kiệt sức lực, Dương Thanh mà không đỡ kịp thì cô đã ngã nhào ra đất.

Trái tim đau đớn khiến cô không thở nổi.

"Ha ha ha ha…"

Châu Ngọc Thúy sảng khoái cười lớn: “Tần Thanh Tâm, mày chỉ là một con sâu bọ đáng thương! Đến cả bố mẹ ruột của mình là ai cũng không biết! Thật là tội nghiệp!”

“Tao chưa từng coi mày là con gái ruột.
Đối với tao mày chỉ là cây hái ra tiền thôi! Ha ha ha…”

“Mau dẫn mụ điên này ra ngoài cho tôi!”

Dương Thanh rống lên, ra lệnh cho cảnh sát đứng gần đó: “Xử phạt thật nặng vào!”

“Dẫn đi!”

Cảnh sát dẫn đầu ra lệnh một tiếng, cả Châu Ngọc Thúy và Trịnh Mỹ Linh đều bị đưa đi.

Thế nhưng những lời Châu Ngọc Thúy vừa nói vẫn còn văng vẳng bên tai mọi người.

Tần Y òa khóc, nước mắt rơi lã chã.

Cô ta nhìn Tần Đại Dũng, nức nở nói: “Bố ơi, con và chị không phải chị em ruột sao?”

“Bố nói cho con biết đi, lời mẹ vừa nói đều là lừa gạt chúng con đúng không? Bố mau trả lời đi, mẹ đang nói dối phải không?”

Tần Thanh Tâm đau khổ đến chết đi sống lại.

Tần Đại Dũng ôm đầu, vẻ mặt đau lòng khôn tả.

Một lúc lâu sau, ông ta mới ngẩng đầu nhìn Tần Thanh Tâm và Tần Y, lên tiếng nói: “Chuyện đã đến nước này, đúng là nên nói sự thật cho các con biết!”

- ————

.

Chương 338: 338: Chồng Chưa Cưới

Đám người Quan Chính Sơn thấy thế vội vàng xin phép đi trước.

Thoáng chốc, trong biệt thự chỉ còn Dương Thanh, Tần Đại Dũng và hai chị em Tần Thanh Tâm, Tần Y.

“Kỳ thực Châu Ngọc Thúy không hề nói dối con.
Con thực sự không phải con ruột của bố mẹ”.

Tần Đại Dũng nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm, ánh mắt phức tạp, cắn răng nói.

Cô vốn còn ôm một tia hi vọng, nghe vậy liền cảm thấy tuyệt vọng.

Từng giọt nước mắt như trân châu lăn dài trên má.

Nhưng lần này, cô rất mạnh mẽ, không hề bật khóc thành tiếng.

Tần Y kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Chị thực sự không phải con của bố mẹ sao? Thế còn con?”

“Con là con gái ruột của bố và Châu Ngọc Thúy!”

Tần Đại Dũng nói với Tần Y.

Rốt cuộc Tần Y cũng có thể thở phào một hơi, nhưng lại thấy buồn cho Tần Thanh Tâm, nhẹ nhàng nắm tay cô chân thành nói: “Trong lòng em, chị chính là chị của em! Chị gái ruột của em! Cả đời này cũng sẽ không thay đổi!”

Đợi đến khi hai chị em họ bình tĩnh lại, Tần Đại Dũng mới nói tiếp: “Hai mươi sáu năm trước, bố kết hôn với Châu Ngọc Thúy.
Chẳng bao lâu sau, bà ta có thai”.

“Khi biết tin, bố mẹ đều rất vui sướng, còn nghĩ tên cho đứa bé từ sớm, con trai sẽ gọi là Tần Thanh Dương, con gái sẽ đặt tên là Tần Thanh Tâm”.

Nói đến đây, Tần Đại Dũng chợt ngừng lại liếc nhìn Tần Thanh Tâm, thấy cô vẫn bình tĩnh mới yên tâm nói tiếp.

“Đến ngày sinh, Châu Ngọc Thúy khó sinh.
Điều kiện y tế lúc đó rất thiếu thốn, khó sinh sẽ nguy hiểm đến tính mạng!”

“Cuối cùng bởi vì khó sinh, não của thai nhi thiếu oxi trong thời gian dài nên vừa ra đời đã chết yểu!”

Tần Đại Dũng đau khổ, hai mắt đỏ bừng: “Nếu lúc đó điều kiện y tế tốt hơn một chút thì đứa bé ấy đã không chết!”

Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng cực kỳ chấn động.
Nhất là Tần Thanh Tâm, cô từng sinh Tiêu Tiêu nên hiểu rõ chuyện này sẽ gây ra cú sốc lớn thế nào với một người mẹ mang thai con mình mười tháng.

“Sau đó thì sao?”

Tần Y lên tiếng hỏi.

Tần Đại Dũng ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu trông rất đáng sợ.

Ông ta nói: “Bác sĩ kết luận Châu Ngọc Thúy đã mất đi thiên chức làm mẹ, cả đời này không thể mang thai được nữa!”

“Bắt đầu từ lúc đó, bà ta mắc bệnh trầm cảm nặng, nhiều lần tự sát không thành”.

“Trùng hợp là đúng lúc ấy, bố nhặt được một bé gái mới sinh trong thùng rác”.

Nói xong, Tần Đại Dũng nhìn sang Tần Thanh Tâm: “Bé gái ấy chính là con!”

Cơ thể Tần Thanh Tâm run bần bật, cô mím chặt môi chờ ông ấy nói tiếp.

“Thế là bố mẹ đưa con về nuôi.
Từ khi con xuất hiện, bệnh trầm cảm của Châu Ngọc Thúy đỡ hơn rất nhiều.
Đối với bà ta, con chính là con gái ruột”.

Tần Y đột nhiên hỏi: “Không phải bà ấy không thể sinh con được nữa rồi sao? Con được sinh ra bằng cách nào?”

Tần Đại Dũng chợt nở nụ cười ôn hòa: “Năm Thanh Tâm hai tuổi, bà ta bất ngờ có thai.
Có lẽ ngay từ đầu bác sĩ đã chẩn đoán nhầm!”

“Thì ra là vậy!”

Nghe thấy thế, Tần Y mới hiểu ra.

Sau đó, Tần Đại Dũng kể lại rất nhiều chuyện trong quá khứ, kể hết một buổi chiều.

Đến khi sắc trời dần tối, ông ấy mới kể xong.

Tần Đại Dũng nắm chặt tay Tần Thanh Tâm, chân thành nói: “Con à, xin con hãy tin bố!”

“Đối với bố, con và Y Y đều như nhau, đều là đứa con gái do bố chăm bẵm từ nhỏ tới lớn.
Bố chưa từng ít yêu thương con hơn vì con không có quan hệ máu mủ với mình”.

Tần Y cũng nắm tay Tần Thanh Tâm: “Em cũng vậy, em sẽ mãi là em gái của chị! Kiếp sau em vẫn muốn làm chị em với chị!”

Tần Thanh Tâm bật khóc nức nở, hai mắt đỏ hoe chăm chú nhìn Tần Đại Dũng và Tần Y.

Lần này cô khóc không phải vì đau lòng mà là vì cảm động.

Cô tin tưởng hai người họ.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Thanh Tâm chưa từng cảm thấy Tần Đại Dũng thiên vị ai trong hai người.

Tình chị em của cô với Tần Y lại càng thắm thiết.

“Chúng ta là người một nhà! Mãi mãi là người một nhà!”

Tần Thanh Tâm kích động nói.

“Anh nữa! Anh cũng mãi là người nhà của mọi người!”

Dương Thanh cười nói đi tới, một tay ôm Tần Thanh Tâm, tay còn lại ôm Tần Đại Dũng.

Hôm nay là một ngày rất đáng để kỷ niệm.

Châu Ngọc Thúy phải vào tù, Tần Đại Dũng cũng thoát khỏi trạng thái người thực vật.

Mặc dù Tần Thanh Tâm không biết gì về thân thế của mình, nhưng cô cũng không quá để bụng.

Bây giờ cô có một người bố nuôi hết lòng yêu thương mình, một cô em gái thân thiết, một cô con gái đáng yêu và một người chồng yêu mình hết lòng.

Không có gì phải hối hận!

“Chồng, cảm ơn anh!”

Đêm đến, khi Tiêu Tiêu đã ngủ say, Tần Thanh Tâm chủ động chui vào lòng Dương Thanh, dịu dàng nhìn anh.

Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, Dương Thanh nở nụ cười hạnh phúc.

“Anh là chồng em, đừng bao giờ nói cảm ơn với anh!”, Dương Thanh đáp.

Khóe mắt Tần Thanh Tâm long lanh sắp khóc.
Cô nghĩ tới những việc anh lặng lẽ làm vì mình, vô cùng cảm động.

“Chồng, em yêu anh!”

Dứt lời, cô vòng tay ra sau ôm cổ Dương Thanh, chủ động hôn lên môi anh.

Một nụ hôn mặn nồng!

Tình cảm sâu nặng, không thể kiềm chế!

Một đêm xuân khó quên.
Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Thanh mở mắt đã thấy Tần Thanh Tâm cuộn người trong lòng mình ngủ say như một con mèo nhỏ, khóe miệng cong cong.

.
truyện kiếm hiệp hay

Dương Thanh mỉm cười hạnh phúc.

Cuối cùng anh cũng chờ được ngày này.

Tần Đại Dũng vừa mới tỉnh lại, vết thương ở chân do tai nạn giao thông vẫn chưa khỏi hẳn.

Tạm thời ông ấy không thể đi làm.

Ông ấy vốn định quay về phòng trọ ở nhưng hai cô con gái kiên quyết mời ông ấy về dinh thự Vân Phong.

Ngôi nhà không còn Châu Ngọc Thúy mới thật sự là nhà.

"Nếu lần này không có chị Lâm, không biết bố chúng ta có tỉnh lại được không.
Hay là chúng ta mời chị ấy một bữa cơm trước khi chị ấy đi?"

Sáng dậy rửa mặt chải đầu xong xuôi, Tần Thanh Tâm bỗng nhiên đề nghị.

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Ngày mai chị ấy phải đi rồi, tối nay sau khi em tan làm chúng ta tới nhà hàng Bắc Viên Xuân dùng bữa nhé?"

"Được, cứ quyết định vậy đi.
Bảy giờ tối nay ở nhà hàng Bắc Viên Xuân!", Tần Thanh Tâm cười đáp.

Cuộc sống sinh hoạt lại quay về quỹ đạo ban đầu.
Sau bữa sáng, Dương Thanh lái xe đưa Tiêu Tiêu đến trường rồi lại đưa Tần Thanh Tâm đến tập đoàn Tam Hòa.

Sau khi trở lại tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh gọi điện hẹn Ngải Lâm ăn một bữa cơm vào bảy giờ tối nay.

Sáu rưỡi tối, Dương Thanh tới tập đoàn Tam Hòa đón Tần Thanh Tâm.
Chưa tới bảy giờ, hai người đã đến nhà hàng Bắc Viên Xuân.

"Dương Thanh, anh nhìn xem, kia có phải chị Lâm không?", vừa xuống xe Tần Thanh Tâm đã chỉ vào một hướng hỏi anh.

Dương Thanh nhìn theo hướng cô chỉ, trông thấy Ngải Lâm và cả Mã Siêu.

Nhưng ngoài bọn họ ra còn có một thanh niên lạ mặt.

Lúc này, Mã Siêu đang tức giận kéo Ngải Lâm ra sau lưng.

"Anh là ai?"

Mã Siêu lạnh lùng hỏi người thanh niên kia.

“Xin chào, tôi là Hoàng An, chồng chưa cưới của Ngải Lâm!”

Người thanh niên mỉm cười, chủ động giơ tay ra với Mã Siêu.

- ————————

.

Chương 339: 339: Tôi Đồng Ý Gả Cho Anh Bao Giờ

Dương Thanh đứng cách xa đám người Mã Siêu một đoạn nhưng thính lực siêu đỉnh giúp anh nghe thấy lời bọn họ rất rõ ràng.

Anh ta họ Hoàng, tự xưng là chồng chưa cưới của Ngải Lâm, hiển nhiên chính là người nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Lúc trước Ngải Lâm từng kể với Dương Thanh, nhà họ Ngải muốn hi sinh hạnh phúc của cô ấy để làm thông gia với nhà họ Hoàng.

Không ngờ đối phương đã tìm đến tận Giang Hải.

“Dương Thanh, hình như chị Lâm đang gặp rắc rối, chúng ta mau qua đó xem sao!”

Xa xa, Tần Thanh Tâm cảm nhận được khí thế giương cung bạt kiếm giữa bọn họ.

Sau lưng Hoàng An còn có một người đàn ông trung niên mặc áo đen, dáng người không vạm vỡ bằng Mã Siêu nhưng khí thế chẳng hề thua kém, là một cao thủ.

Dù sao cũng là người của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, có cao thủ đi theo bảo vệ cũng rất bình thường.

“Sao anh lại tới đây?”

Trông thấy Hoàng An, sắc mặt Ngải Lâm cực kỳ khó coi.
Cô ấy bước lên trước không vui hỏi.

Bị Mã Siêu cự tuyệt bắt tay, Hoàng An cũng không hề tức giận, nhanh chóng rút tay về cười đáp: “Anh đi theo người lớn trong nhà tới Giang Hải bàn chút chuyện riêng, nghe nói em ở đây nên tới thăm”.

“Anh Siêu, chị dâu, xin lỗi hai người, chúng em đến muộn!”

Đúng lúc này, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đi tới, anh mỉm cười tỏ lòng xin lỗi.

Anh gọi anh Siêu và chị dâu khiến Mã Siêu và Ngải Lâm vô cùng kinh hãi, nhưng họ nhanh chóng hiểu ra ý đồ của anh.

Hoàng An nghe thấy lời Dương Thanh nói, dáng vẻ thư sinh lịch sự vừa rồi của anh ta lập tức biến mất, sắc mặt lạnh lùng.

“Thằng ranh, cậu vừa gọi Ngải Lâm là gì?”

Hoàng An híp mắt nhìn Dương Thanh, giọng điệu chứa đầy sát khí.

Vệ sĩ sau lưng anh ta lại cảm nhận được khí thế kinh người từ Dương Thanh, vô thức nhấc chân đến gần Hoàng An hơn.

“Anh không nghe hiểu tiếng người à? Hay là lỗ tai có vấn đề?”

Dương Thanh lạnh giọng nói, mỉm cười trêu tức.

“Cậu muốn chết hả?”

Hoàng An lập tức nổi giận.

“Hoàng An, anh định làm gì vậy?”

Ngải Lâm nổi giận đứng chắn trước người Dương Thanh.

Cô ấy biết thân phận của Dương Thanh, cũng biết năng lực của anh đủ để không coi Hoàng An ra gì.

Nhưng nhà họ Hoàng sau lưng Hoàng An sẽ gây phiền phức lớn cho anh.

Cô ấy không muốn việc riêng của mình trở thành gánh nặng của người khác.

“Ngải Lâm, em có biết mình đang làm cái gì không?”

Hoàng An nhìn chằm chằm Ngải Lâm, giận dữ quát: “Em là vợ chưa cưới của anh, thế mà lại anh anh em em với người đàn ông khác, em không chỉ gây sự với anh mà còn đang khiêu khích toàn bộ nhà họ Hoàng đấy!”

“Tôi đồng ý gả cho anh bao giờ?”, Ngải Lâm cả giận nói.

“Chỉ vì thằng đàn ông này sao?”

Hoàng An chỉ vào Mã Siêu, tức giận chất vấn.

“Anh chưa lấy vợ, tôi chưa gả chồng, tôi ở bên người nào liên quan gì tới anh?”

Lúc này Ngải Lâm cực kỳ bá đạo, còn chủ động ôm tay Mã Siêu.

“Em không sợ gây rắc rối cho nhà họ Ngải sao?”

Hoàng An híp mắt uy hiếp.

“Thì ra lại là một thằng ngu chỉ biết dựa hơi gia tộc”.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng.

“Thằng ranh, cậu có tin tôi giết cậu ngay tại đây cũng không bị làm sao không?”, Hoàng An trợn mắt dọa nạt.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh dần: “Anh biết tôi ghét cái gì nhất không?”

“Cái gì?”

Hoàng An vô thức hỏi.

“Vèo!”

Anh ta vừa nói xong, Dương Thanh đã biến mất.

“Cậu An cẩn thận!”

Cao thủ bên cạnh Hoàng An hoảng sợ hô lên, định vọt tới ngăn cản Dương Thanh.

“Bốp!”

Nhưng ông ta vừa nhúc nhích, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt Hoàng An, bóp cổ anh ta.

“Cút!”

Dương Thanh quát lớn.

- ————

.

Chương 340: 340: Quý Bà Họ Hoàng

Tiếng quát này như tiếng sấm rền vang bên tai tên vệ sĩ, toàn thân ông ta run bần bật, sợ hãi lùi lại liên tiếp ba bốn bước.

Đến khi lấy lại được tinh thần, ông ta hoảng hốt phát hiện Hoàng An đã bị Dương Thanh nhấc lên khỏi mặt đất đang không ngừng giãy giụa.

“Anh muốn ép Ngải Lâm cưới mình sao?”

“Anh muốn hủy diệt nhà họ Ngải sao?”

“Anh còn muốn giết tôi ngay tại đây sao?”

“Anh có tư cách uy hiếp tôi sao?”

Dương Thanh liên tục chất vất, lời lẽ đanh thép đánh thẳng vào tai Hoàng An.

Mỗi một câu hỏi, Dương Thanh lại tăng thêm sức lực trên tay. Sau bốn câu hỏi, Hoàng An cảm thấy cổ mình như sắp rời ra, sợ chết khiếp.

Hiện giờ, anh ta đã cảm nhận được cái chết đang kề cận.

Còn tên vệ sĩ bên cạnh Hoàng An đã bị một tiếng quát của Dương Thanh dọa cho không dám tới gần một bước.

“Cậu Thanh, thả tay ra! Mau thả tay ra đi!”

Một lúc sau, Ngải Lâm mới bừng tỉnh, vội vàng hét lớn.

Cô ấy không muốn hi sinh hạnh phúc của bản thân vì gia tộc, nhưng cũng không muốn gia tộc diệt vong vì mình.

Hơn nữa, nếu Dương Thanh thực sự lấy mạng Hoàng An, bản thân anh cũng gặp phải phiền phức.

“Tâm Tâm, em mau khuyên nhủ Dương Thanh đi”.

Thấy Dương Thanh không đáp lại, Ngải Lâm vội vàng nhờ Tần Thanh Tâm giúp đỡ.

Tần Thanh Tâm cũng bình tĩnh lại, sốt ruột nói: “Chồng, anh buông tay đi! Anh ta sắp chết rồi!”

Nghe thấy giọng nói của cô, đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh mới dần khôi phục màu sắc bình thường.

“Nể mặt chị Lâm, tạm thời tha cho anh một mạng!”

Dương Thanh vung tay lên, Hoàng An bị ném văng ra xa mấy mét, nặng nề rơi xuống đất, thê thảm như chó chết, hít lấy hít để không khí.

Vừa rồi suýt nữa thì anh ta đã toi mạng.

Một lúc lâu sau, Hoàng An mới dần khôi phục lại, nhưng trên cổ vẫn hằn rõ dấu vết bị Dương Thanh bóp chặt.

“Điều tra lai lịch của thằng nhãi kia cho tôi!”

Nhìn theo đám người Dương Thanh rời đi, Hoàng An nổi giận rống lên.

Anh ta là con cháu nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Đừng nói là Giang Hải, kể cả mấy mươi thế lực tỉnh lỵ to lớn khắp Chiêu Châu, thậm chí là các gia tộc giàu có ở Yến Đô đều không có ai dám đối xử với anh ta như vậy.

Bị một thằng nhóc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi suýt giết chết ngay ngoài đường là sự sỉ nhục của anh ta.

Hiện giờ, nhóm người Dương Thanh đã đi vào nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Trong phòng ăn, Ngải Lâm bần thần ngồi đó, hai mắt sưng đỏ không nói lời nào.

Mã Siêu ngồi cạnh không biết phải làm gì để an ủi cô ấy.

“Chị Lâm, chị đừng buồn nữa.
Em tin có anh Siêu ở đây, không ai có thể làm hại chị được đâu”.

Tần Thanh Tâm nắm tay Ngải Lâm nhẹ giọng an ủi.

Mã Siêu vội tiếp lời: “Đúng vậy, tôi nhất định sẽ không để ai làm tổn thương chị”.

Dương Thanh cũng lên tiếng: “Chị đừng nghĩ nhiều nữa.
Chuyện chị không muốn làm, không ai có quyền ép buộc!”

Ngải Lâm cảm động nhìn bọn họ, đỏ mắt nói: “Cảm ơn mọi người!”

Bữa cơm này không hề vui vẻ.
Trước khi rời đi, Ngải Lâm bỗng nói: “Ngày mai, chị phải quay về Yến Đô rồi”.

Nghe vậy, mọi người đều chìm vào im lặng.

Lần này Ngải Lâm tới Giang Hải là vì Tần Đại Dũng.
Giờ đây, Tần Đại Dũng đã tỉnh, cô ấy cũng ở đây được một thời gian rồi, đúng là nên trở về.

“Được, ngày mai em và Mã Siêu sẽ tới tiễn chị!”, Dương Thanh nói.

Anh biết, lần này trở về Yến Đô, có lẽ Ngải Lâm thực sự sẽ phải gả vào nhà họ Hoàng theo ý của gia tộc.

Mặc dù anh rất mong Mã Siêu và Ngải Lâm ở bên nhau, cũng sẵn sàng chống đỡ hết thảy cho bọn họ.

Nhưng mỗi người đều có quyền tự quyết định.
Anh hiểu tính cách của Ngải Lâm, một khi cô ấy đã hạ quyết tâm, dù anh có dẫn theo nghìn quân vạn mã tới nhà họ Hoàng giúp Mã Siêu dạm ngõ, cô ấy vẫn sẽ không đổi ý.

Trừ phi, cô quyết tâm ở bên Mã Siêu.

Nhưng hiện giờ, quan hệ của hai người vẫn chưa thân thiết tới mức bàn chuyện cưới gả.

Mã Siêu lập tức buồn rầu, cầm chén trà uống một hơi cạn sạch.

Cùng lúc đó ở nhà họ Mạnh.

Trong phòng khách, một quý bà trung niên tao nhã quý phái đang ngồi trên vị trí cao nhất.

Còn chủ nhà họ Mạnh, Mạnh Hồng Nghiệp chỉ có thể ngồi cạnh bà ta, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng.

“Cô Hoàng, cô tới Giang Hải từ lúc nào vậy, sao không nói trước với tôi một tiếng? Để tôi tới sân bay đón cô”.

Mạnh Hồng Nghiệp tươi cười nịnh nọt, ánh mắt lại tràn ngập sợ hãi.

Vẻ mặt của người đàn bà họ Hoàng rất bình tĩnh, cặp mắt phượng xinh đẹp nhìn chằm chằm Mạnh Hồng Nghiệp, dường như có thể nhìn ra sự sợ hãi của lão ta.

“Tôi hỏi ông, tại sao con trai tôi Mạnh Huy lại chết? Cả chồng trước của tôi, Mạnh Thiên Kiêu nữa?”

Người đàn bà họ Hoàng kia đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt hiện lên sát khí mãnh liệt khiến lông tơ toàn thân Mạnh Hồng Nghiệp đều dựng đứng.

- ————

.

Chương 342: 342: Oan Gia Ngõ Hẹp

Không phải ông ta quá kiêu ngạo, mà là thực lực cho phép ông ta kiêu ngạo như vậy.
Dù là ở Yến Đô, ông ta cũng có thể đứng trong top đầu.

Cao thủ của một gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, chẳng là gì với ông ta.

Ông ta bảo Hắc Bào dùng hết sức đánh với mình một trận để thông qua chuyện này ước chừng thực lực của Dương Thanh.

“Giết!”

Thoáng chốc, Hắc Bào đã vọt tới trước mặt đại sư Đàm, hai tay cầm đao chém xuống thật mạnh.

“Keng!”

Giây phút lưỡi đao của Hắc Bào sắp chạm vào đầu đại sư Đàm, ông ta bỗng giơ tay ra búng một cái.
Tiếng va chạm với kim loại thanh thúy vang lên.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, đao của Hắc Bào bị búng bay ra ngoài.

“Bốp!”

Hắc Bào ngơ ngác chưa kịp lấy lại tinh thần, lồng ngực đã bị đá mạnh vào.

Ông ta còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra, phun ra một ngụm máu lớn, cả người văng ra ra mấy mét.
Lúc rơi xuống đất, ông ta đã ngất xỉu.

Mọi người đều lặng thinh!

Mạnh Hồng Nghiệp trợn trừng mắt nhìn đại sư Đàm đang đứng chắp tay sau lưng ở giữa phòng.

Một tay búng bay đao của Hắc Bào!

Một đòn đá bay Hắc Bào!

Trên đời này thực sự có cao thủ lợi hại như vậy sao?

Tuy lão ta đã đoán trước Hắc Bào sẽ bại trận nhưng không ngờ lại thua nhanh tới vậy.

“Không chịu nổi một đòn!”

Đại sư Đàm lạnh lùng ném lại một câu rồi quay trở về ngồi xuống bên cạnh Hoàng Mai.

Hoàng Mai cũng không hề bất ngờ, chỉ lạnh nhạt hỏi Mạnh Hồng Nghiệp: “Ông nghĩ người trẻ tuổi tên Dương Thanh kia so với đại sư Đàm ai mạnh hơn?”

Mạnh Hồng Nghiệp bừng tỉnh, kích động nói: “Đại sư Đàm quá lợi hại, Dương Thanh không hề có tư cách so sánh với ông ấy!”

Không phải lão ta đang nịnh hót mà lão ta thực sự cho rằng Dương Thanh yếu hơn đại sư Đàm.

Đại sư Đàm bình thản cầm chén trà bằng sứ màu trắng trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi đặt xuống, sau đó mới lên tiếng: “Bà Hoàng, hay là để tôi đi gặp người trẻ tuổi kia, xem cậu ta tài giỏi tới mức nào?”

Hoàng Mai không đáp lời, dường như đang cân nhắc gì đó.

Một lát sau, bà ta mới hỏi: “Thân phận của Dương Thanh là gì?”

Đây là chuyện bà ta quan tâm nhất.
Bà ta tin chắc một khi đại sư Đàm ra tay, Dương Thanh chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng bà ta cũng biết một người trẻ tuổi như Dương Thanh mà lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, chắc chắn sẽ có thân phận không tầm thường.

Đây là cách đối nhân xử thế của nhà họ Hoàng, trước khi báo thù bất cứ ai đều phải điều tra rõ ràng lai lịch của kẻ thù.

Nhờ vậy nhà họ Hoàng mới có thể đứng vững trong hàng ngũ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Lúc này Mạnh Hồng Nghiệp mới phát hiện suýt nữa lão ta đã bỏ sót một chuyện cực kỳ quan trọng, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên: “Theo những gì tôi điều tra được, Dương Thanh là một

đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn.
Mười tám năm trước, cậu ta và mẹ mình đã bị đuổi khỏi Yến Đô".

"Chỉ là không biết tại sao, nửa năm trước gia tộc Vũ Văn lại giao tập đoàn Nhạn Thanh cho Dương Thanh".

"Cũng chính vì vậy nên tôi vẫn luôn kiêng kị gia tộc Vũ Văn, không dám ra đòn hiểm với cậu ta".

Mạnh Hồng Nghiệp kể cho Hoàng Mai nghe toàn bộ những gì mình biết.

Hoàng Mai híp mắt lại: "Nghe ông nói vậy, tôi cũng nhớ ra chuyện này rồi.
Thì ra cậu ta còn là người của gia tộc Vũ Văn".

"Nhưng vậy thì đã sao? Chồng và con trai tôi đều bị cậu ta hại chết, cậu ta phải đền mạng!"

Hoàng Mai nghiến răng nói.

Nếu là con cháu chính thống của gia tộc Vũ Văn, có lẽ bà ta sẽ do dự không biết nên ra tay với Dương Thanh hay không.
Nhưng anh chỉ là một đứa con rơi, không cần phải kiêng kị gì hết.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi đi vào nhà họ Mạnh.

"Cô ơi!"

Anh ta đi tới bên cạnh Hoàng Mai, khẽ cúi đầu chào, thái độ cực kỳ cung kính.

"Hoàng An, cổ của cháu bị sao vậy?"

Hoàng Mai chợt nhìn thấy trên cổ Hoàng Mai có mấy vết ngón tay đỏ ửng, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Hoàng An nghiến răng nghiến lợi đáp: "Cháu bị người ta đánh ở giữa đất Giang Hải!"

"Cái gì? Một Giang Hải nho nhỏ cũng có người dám động vào người nhà họ Hoàng sao?"

Hoàng Mai nổi giận đùng đùng.
Bà ta đến Giang Hải vốn là vì chuyện của chồng trước và con

trai.

Bây giờ đến cả cháu trai của bà ta cũng bị đánh.

Trong mắt bà ta, Giang Hải giống như cấp tiểu học, tỉnh lỵ ngang với trung học còn Yến Đô cao nhất, giống như đại học.

Chuyện này chẳng khác gì sinh viên đại học bị học sinh tiểu học đánh ngay trong trường tiểu học.

Bà ta đang vô cùng giận dữ.

“Chắc là nhà họ Mạnh các người xử lý được chuyện này đúng không?”

Hoàng Mai híp mắt nhìn chằm chằm Mạnh Hồng Nghiệp.

Đối với bà ta, người nhà họ Hoàng phải đích thân giải quyết chính là sự sỉ nhục.

Mạnh Hồng Nghiệp lập tức gật đầu đáp: “Cô Hoàng cứ yên tâm.
Cho dù là ai, dám động vào cậu An thì chính là kẻ địch không đội trời chung với nhà họ Mạnh chúng tôi! Bây giờ tôi lập tức cho người đi trả thù thay cậu An!”

“Giữ lại cái mạng quèn của cậu ta.
Tôi muốn khiến cậu ta sống không bằng chết!”

Hoàng An dữ tợn nói.

Đến tận lúc này, cảm giác bên bờ vực cái chết vừa rồi vẫn khiến anh ta sợ hết hồn.

Hoàng An là con cháu nhà họ Hoàng, lại suýt bị một người nhỏ tuổi hơn mình giết chết ngay giữa đường.
Anh ta nhất định phải báo thù rửa hận.

“Cậu An hãy yên tâm, tôi sẽ dặn dò giữ người sống theo ý cậu”, Mạnh Hồng Nghiệp vội vàng nói.

- ————

.

Chương 343: 343: Cút Ra Đây Đi

Mạnh Hồng Nghiệp không hề hay biết, người đắc tội Hoàng An chính là Dương Thanh.

Bây giờ lão ta chỉ sợ Hoàng Mai không hài lòng sẽ diệt sạch nhà họ Mạnh.
Người nhà họ Hoàng muốn lão ta làm gì, lão ta đều ngoan ngoãn làm theo.

"Cậu An nói là ở Giang Hải sao? Tôi muốn biết là ở chỗ nào của Giang Hải? Người đánh cậu là ai?"

Mạnh Hồng Nghiệp dè dặt dò hỏi.

Chỉ khi có nhiều tin tức hơn, lão ta mới có thể nhanh chóng tìm được người dám to gan đắc tội Hoàng An.

Hoàng An nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: "Ở cổng nhà hàng Bắc Viên Xuân.
Người đánh tôi là một gã thanh niên tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi".

"Gã thanh niên tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi?"

Mạnh Hồng Nghiệp bỗng nhiên hoảng hốt, bởi vì Dương Thanh cũng ở độ tuổi này.

"Phải rồi, vợ của cậu ta rất xinh đẹp", Hoàng An bổ sung thêm.

Mối lo trong lòng Mạnh Hồng Nghiệp càng lớn.
Lão ta biết vợ của Dương Thanh cực kỳ xinh đẹp.

Hoàng Mai cau mày quát: "Nói điểm chính thôi!"

Hoàng An lại nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Đúng rồi, tôi nhớ người bên cạnh cậu ta đều gọi cậu ta là cậu Thanh!"

"Thanh niên tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, có người vợ xinh đẹp, được người khác gọi là cậu Thanh?"

Vẻ mặt của Mạnh Hồng Nghiệp lập tức trở nên khó coi.

Lão ta có thể xác định, người Hoàng An đang miêu tả chính là Dương Thanh.

Hoàng An đi ra ngoài đương nhiên sẽ dẫn theo vệ sĩ, vậy mà vẫn bị đánh, người đó chỉ có thể là Dương Thanh.

“Ông chủ Mạnh, có phải ông đã biết ai đánh cháu tôi rồi không?”, Hoàng Mai cũng nhìn ra được sự khác lạ của lão ta.

Mạnh Hồng Nghiệp không trả lời mà vội vàng hỏi Hoàng An: “Có phải người cậu nói cao khoảng 1m8, đầu tóc cắt ngắn, ánh mắt sắc bén, sức mạnh kinh người không?”

“Đúng, chính là gã thanh niên đó.
Thực lực của cậu ta rất mạnh, dùng một tay đã nhấc được cả người tôi lên không trung.
Vệ sĩ của tôi bị cậu ta quát một tiếng liền sợ không dám tiến lên nửa bước”.

Hoàng An đáp liến thoắng.
Nói xong, anh ta mới phản ứng lại: “Ông chủ Mạnh biết cậu ta là ai à?”

Khuôn mặt Mạnh Hồng Nghiệp trắng bệch: “Cô Hoàng, cậu An, người trẻ tuổi đó chính là Dương Thanh! Cậu ta là người dẫn đầu bốn gia tộc lớn kéo đến nhà họ Mạnh đánh gãy hai tay Mạnh Huy, hại chết Thiên Kiêu!”

Sự hận thù trên mặt Hoàng Mai càng đậm.
Thảo nào dám động vào Hoàng An, đến cả con trai và chồng của bà ta còn dám hại chết, có gì mà cậu ta không dám làm?

“Bà Hoàng, tôi nghĩ phải nhờ đại sư Đàm ra tay mới báo được thù của cậu An”.

Mạnh Hồng Nghiệp tự biết sức mình không đủ, Hắc Bào còn chẳng chịu nổi một đòn của Dương Thanh, ông ta sai ai đi báo thù cũng chỉ còn con đường chết.

“Vậy đành nhờ đại sư Đàm vất vả một chuyến, tới Giang Hải lôi Dương Thanh về đây cho tôi!”

Hoàng Mai hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén lửa giận đang sôi trào.

Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên bà ta mất khống chế nhiều lần như vậy chỉ trong vòng một ngày.

“Vâng!”

Đại sư Đàm đặt chén trà xuống, lập tức rời khỏi nhà họ Mạnh.

Lúc đại sư Đàm xuất phát đến Giang Hải, đám người Dương Thanh đã rời khỏi nhà hàng Bắc Viên Xuân.

“Mã Siêu, cậu phụ trách bảo vệ cho chị Lâm”.

Ở cổng nhà hàng, Dương Thanh cẩn thận dặn dò.

“Được.
Em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Mã Siêu vô thức đứng thẳng người, cao giọng đáp.

Đây là cơ hội cuối cùng của anh ta.
Hiện giờ chỉ có anh ta còn có khả năng khiến Ngải Lâm thay đổi ý định.

Tình cảm giữa hai người chưa phát triển đến mức người yêu nhưng cả hai đều có ấn tượng tốt với nhau.

Nhưng áp lực trong lòng Ngải Lâm quá lớn, cô ấy không muốn liên lụy Dương Thanh và Mã Siêu.

Sau khi Ngải Lâm và Mã Siêu đi khỏi, Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm đi vào lối dành cho người đi bộ.

Màn đêm đã buông xuống, cơ hội tuyệt vời để đi dạo ngoài đường.
Bắc Viên Xuân nằm cạnh trường đại học, thỉnh thoảng có thể trông thấy từng đôi sinh viên nắm tay nhau đi trên đường.

“Chồng ơi, anh nói cho em biết đi, tại sao lúc trước anh lại thích em?”

Tần Thanh Tâm đột nhiên cười hỏi.

Bây giờ hai người đã hoàn toàn mở lòng với nhau, quan hệ ngày càng thân mật.
Tần Thanh Tâm cũng không còn ngượng ngùng khi nhắc tới vấn đề này như trước nữa.

Dương Thanh nắm chặt tay cô, khóe miệng cong cong nở nụ cười hạnh phúc: “Ban đầu anh cũng giống các nam sinh bình thường khác, coi em là nữ thần cao quý không thể chạm tới”.

“Thực ra anh vẫn luôn tự ti, không dám nghĩ tới chuyện cưới em làm vợ”.

“Sau này cuộc sống chèn ép, anh đành phải xin làm bảo vệ ở tập đoàn Tam Hòa.
Anh từng bị sỉ nhục rất nhiều, cho đến một ngày em nhìn thấy đội trưởng đội bảo vệ bắt nạt anh liền nổi giận sa thải anh ta”.

“Em còn nói với anh, mỗi một người đều là cá thể riêng biệt độc nhất vô nhị.
Nếu bản thân không đủ kiên cường, không đủ nỗ lực sẽ mãi mãi bị chèn ép dưới đáy xã hội đến khi chai lì, cam lòng sống mãi như vậy”.

“Đó là lần đầu tiên em nói chuyện với anh, nhưng chính những câu nói này là động lực giúp anh có ngày hôm nay!”

“Sau đó chúng ta bị hãm hại, anh vào ở rể nhà họ Tần, lời em nói đã khích lệ anh không được cam lòng sống mãi như vậy. Thế là anh quyết định ra đi”.

“Ở biên giới phía Bắc, anh phấn đấu hết mình chỉ để xứng với em! Trong suốt năm năm chinh chiến sa trường, bóng dáng của em, lời nói của em vẫn không ngừng xuất hiện trong đầu anh”.

“Khi anh nhận ra em đã khắc sâu trong tim mình, anh mới hiểu được, có lẽ ngay từ lúc em giúp anh, cổ vũ anh, anh đã trúng tiếng sét tình yêu rồi!”

Nghe Dương Thanh nói nhiều như vậy, Tần Thanh Tâm cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cũng nghĩ bản thân thật may mắn.

May mà ngày đó cô đã giúp đỡ anh, còn khích lệ anh.

Nếu không chắc hẳn cô đã bị Châu Ngọc Thúy gả cho một cậu chủ nhà giàu nào đó.

“Chồng ơi, cảm ơn anh đã cố gắng hết mình vì em! Cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em!”

Tần Thanh Tâm bỗng nhiên đứng lại, dịu dàng nhìn Dương Thanh.

Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, trái tim Dương Thanh bắt đầu đập loạn nhịp.

Mặc dù anh đã đem lòng yêu cô nhiều năm nhưng hiện giờ mới được coi là bắt đầu yêu đương.

Bị đôi mắt nóng rực của anh nhìn chằm chằm, Tần Thanh Tâm ngượng ngùng nhắm mắt lại, chờ anh hôn mình.

Một giây!

Hai giây!

Năm giây!

Mười giây nhanh chóng trôi qua, cô vẫn chưa thấy anh hôn mình.

Tần Thanh Tâm cảm thấy thẹn quá hóa giận, mình đã tự dâng môi lên rồi, anh không biết chủ động một chút sao?

Nhưng khi cô mở mắt ra lại thấy Dương Thanh đang nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt xen chút tức giận.

"Chồng ơi, anh… anh sao vậy?"

Tần Thanh Tâm hoảng sợ, anh như vậy khiến cô cảm thấy cực kỳ xa lạ.

"Tâm, em lái xe về nhà trước đi.
Lát nữa anh gọi taxi về sau!"

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, giọng điệu nghiêm trọng.

Tần Thanh Tâm cũng nhìn thử, chỉ thấy người qua kẻ lại không ngừng.

Mặc dù không biết tại sao nhưng cô hiểu Dương Thanh sẽ không vô duyên vô cớ bảo mình về trước.

Cô không chút do dự nhận chìa khóa xe Dương Thanh đưa, lo lắng dặn dò: "Em chờ anh ở nhà! Đừng để em chờ quá lâu!"

"Ừ!"

Dương Thanh gật đầu, nhìn cô đi khuất hẳn mới đi tới một chỗ.

“Cút ra đây đi!”

Anh đi thẳng đến một góc vắng vẻ của quảng trường rồi dừng bước gầm lên.

- ——————

.

Chương 344: 344: Mày Chán Sống

Dương Thanh vừa dứt lời, một người đàn ông trung niên chậm rãi bước tới.

Hiện giờ anh đang cực kỳ tức giận.

Không phải vì đối phương muốn giết anh, mà là ông ta vừa làm hỏng việc tốt của anh.

Tần Thanh Tâm đã chủ động dâng mình lên cho anh hôn, anh chưa kịp hưởng thủ đã phát hiện ra sự tồn tại của ông ta.

Người đàn ông trung niên này chính là đại sư Đàm, cao thủ bên cạnh Hoàng Mai.

“Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, thảo nào dám dẫn đầu bốn gia tộc lớn xông tới nhà họ Mạnh gây chuyện!”

Đại sư Đàm tán thưởng nhìn Dương Thanh.

Mặc dù hai người chưa đấu nhưng anh có thể phát hiện ra ông ta ngay khi ông ta vừa tới, đủ để chứng minh anh không hề đơn giản.

“Ông là người nhà họ Mạnh phái tới sao?”, Dương Thanh cau mày hỏi.

Đại sư Đàm cười nhạo một tiếng: “Một nhà họ Mạnh nhỏ nhoi mà cũng đòi tôi làm việc cho sao? Còn lâu mới đủ tư cách!”

Nghe vậy, Dương Thanh cảm thấy khó hiểu.

Giọng điệu của đối phương rất ngạo mạn, dường như chẳng coi nhà họ Mạnh ra gì.

Toàn bộ Chiêu Châu chỉ có tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới có thể không đặt nhà họ Mạnh vào mắt.

Đương nhiên, còn có Hiệp hội Võ thuật.

Dương Thanh từng chạm trán với người của Hiệp hội Võ thuật, quần áo của bọn họ rất thống nhất.

Nhưng người đàn ông trước mặt lại khác hoàn toàn.

Anh có thể cảm nhận được uy hiếp từ người ông ta, dù là Ngưu Căn Sinh, chi hội phó của Hiệp hội Võ thuật bị anh giết ở nhà họ Ngụy cũng không mạnh bằng ông ta.

Có thể kết luận, đối phương chỉ có thể đến từ Yến Đô.

Bỗng nhiên, Dương Thanh nhớ ra một người, lập tức hiểu ra.

"Ông là người nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô?", Dương Thanh lên tiếng hỏi.

"Xem ra lúc đánh Hoàng An, mày đã biết cậu ấy là người nhà họ Hoàng".

Đại sư Đàm hơi kinh ngạc nói: "Đã biết cậu ấy là người nhà họ Hoàng mà vẫn dám ra tay, gan của mày lớn thật đấy".

"Xem ra Hoàng An thật sự chán sống rồi.
Tôi đã tha cho một mạng nhưng anh ta không chịu quý trọng.
Vậy thì tôi phải lấy mạng anh ta!"

Trong mắt Dương Thanh lóe ra hai tia sát khí nồng đậm.

Anh rất ghét bị uy hiếp, lại càng ghét bị người ta ghi thù đòi giết mình.

Trước giờ anh chưa từng nương tay với những kẻ muốn diệt mình.

"Thằng nhóc ngông cuồng!"

Đại sư Đàm gầm lên: "Nếu bây giờ mày ngoan ngoãn đi với tao tới gặp bà Hoàng cầu xin tha thứ, có lẽ bà ấy còn tha cho mày một con đường sống".

"Bà Hoàng là ai?"

Dương Thanh càng thêm ngơ ngác.

Một kẻ tên Hoàng An đã đành, giờ lại xuất hiện thêm một bà Hoàng.

Người phụ nữ của nhà họ Hoàng?

Dương Thanh nhanh chóng nghĩ tới khả năng này.

Đại sư Đàm kiêu ngạo nói: "Bà Hoàng chính là con gái của chủ nhà họ Hoàng, Hoàng Mai!"

“Hoàng Mai? Tôi với bà ta có ân oán gì?”

Dương Thanh nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ ông tới để báo thù cho Hoàng An?”

“Mày còn nhớ Mạnh Huy vì mày mà chết không? Còn cả Mạnh Thiên Kiêu bị mày ép chết?”, đại sư Đàm hỏi ngược lại.

“Mạnh Huy chết chưa hết tội! Mạnh Thiên Kiêu tuy tính tình tàn độc nhưng cũng được coi là một người bố tốt!”

Dương Thanh bình thản nhận xét.

Nhưng anh vẫn không hiểu tại sao đối phương lại nhắc tới Mạnh Huy và Mạnh Thiên Kiêu?

Mối quan hệ này quá loạn.

“Mạnh Thiên Kiêu là chồng trước của bà Hoàng, Mạnh Huy là con trai của bà Hoàng.
Bây giờ cả chồng trước và con trai của bà ấy đều bị mày hại chết.
Mày đã biết tại sao bà ấy muốn tao dẫn mày tới gặp rồi chứ?”

Đại sư Đàm không thèm giấu diếm nói rõ mọi chuyện.

Dương Thanh nhướng mày, bây giờ đã hiểu rõ mối quan hệ phức tạp kia.

Thì ra Hoàng Mai là mẹ của Mạnh Huy.

“Vậy thì không còn gì để nói!”, Dương Thanh híp mắt nói.

“Nhóc con, mày tự giác đi theo hay tao phải đánh gãy tay chân mày, lôi mày đi gặp bà Hoàng?”

Thái độ của đại sư Đàm cực kỳ phách lối.

Trong mắt ông ta, Dương Thanh chẳng khác nào một kẻ đã chết.

Dù sao cả con trai và chồng trước của Hoàng Mai đều vì Dương Thanh mà chết.

“Có vẻ ông rất tự tin với thực lực của mình!”, Dương Thanh cười lạnh.

Toàn bộ Chiêu Châu chưa từng có ai dám ép anh đi theo.

“Xem ra tao vẫn phải tự ra tay.
Vậy thì cứ đánh gãy tay chân của mày trước đi”.

Dứt lời, đại sư Đàm lập tức chạy vọt tới tung đòn tấn công.

Dương Thanh đứng im tại chỗ, không thèm tránh né.

Ông ta đã khinh thường anh như vậy, anh sẽ cho ông ta biết hậu quả của việc khinh địch là gì.

“Thằng oắt, mày chán sống rồi!”

- ————

.

Chương 345: 345: Chết Rồi

Thấy Dương Thanh nhếch miệng cười khiêu khích, đại sư Đàm cảm thấy anh đang giễu cợt mình, nổi giận dùng sức đạp mạnh, cả cơ thể bay lên không trung.

Ông ta duỗi chân muốn đạp vào đầu anh.

Giây phút chân của ông ta sắp chạm vào, Dương Thanh vẫn bình tĩnh đứng đó.

“Thằng nhóc này thật ngông cuồng.
Cho dù lỡ tay giết mày thì bà Hoàng cũng sẽ không trách tao!”

Đại sư Đàm dữ tợn hét lên.

“Bốp!”

Ngay khi ông ta sắp đạp xuống đầu Dương Thanh, anh chợt giơ tay bắt lấy cổ chân của ông ta.

Đại sư Đàm lập tức ý thức được nguy hiểm, mặt mũi biến sắc.

“Răng rắc!”

Chỉ thấy Dương Thanh nở nụ cười tàn nhẫn, dùng sức vặn tay.

Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.
Cơ thể đại sư Đàm vẫn lơ lửng trên không trung, cổ chân bị bẻ gãy tạo thành một góc chín mươi độ.

“Rầm!”

Đại sư Đàm ngã lăn ra đất.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong đêm tối.

Dương Thanh đứng trước người đại sư Đàm cúi đầu nhìn ông ta, híp mắt nói: “Ông muốn đánh gãy tay chân tôi à?”

“Răng rắc!”

Dương Thanh đạp xuống một cái, cổ chân còn lại của đại sư Đàm cũng lập tức gãy nát.

“Ông nói muốn giết tôi?”.
Tìm truyện hay tại — TRÙMT RUYỆN.
COM —

Giọng nói của Dương Thanh lớn dần, ngay sau đó là hai tiếng xương vỡ vụn vang lên liên tiếp.

Hai tay hai chân của đại sư Đàm đều bị phế!

Thủ đoạn ông ta dùng để uy hiếp Dương Thanh đã bị anh dùng lại trên người mình.

Đến tận lúc này ông ta mới hoảng hốt nhận ra, Hoàng Mai chọc phải người khủng bố tới mức nào.

Từ lúc hai người bắt đầu giao đấu, trong vòng mười giây ngắn ngủi ông ta đã bị phế bỏ tứ chi.

Đại sư Đàm chưa từng nghe nói tới người trẻ tuổi nào có thực lực mạnh mẽ như vậy, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

“Rốt… rốt… cuộc cậu… cậu là ai?”

Đại sư Đàm run rẩy lên tiếng, đau đớn khi chân tay bị nghiền nát khiến ông ta sống không bằng chết.

Quan trọng nhất là, thực lực của ông ta không còn nữa, không thể làm khách quý của nhà họ Hoàng nữa.

Hiện giờ ông ta chỉ muốn biết thân phận của Dương Thanh là gì.

Cả Chiêu Châu chẳng có nổi mấy người trẻ tuổi lại có thực lực kinh người như anh.

Lúc này ông ta chỉ cảm thấy vô cùng hối hận.

Dương Thanh lạnh giọng hỏi: “Tôi là ai còn quan trọng sao?”

Dứt lời, anh đá thêm một cái, đại sư Đàm trợn trừng hai mắt, lập tức tắt thở.

Hoàng Mai không hề hay biết cao thủ mạnh nhất bên cạnh mình đã bị Dương Thanh giẫm chết.

Bà ta đang hưởng thụ đãi ngộ dành cho khách quý ở nhà họ Mạnh.

“Cô Hoàng, sao lâu như vậy vẫn chưa thấy đại sư Đàm trở về?”

Mạnh Hồng Nghiệp biết Dương Thanh lợi hại nên cũng hơi lo lắng.

Hoàng Mai bình tĩnh nói: “Trong nhà họ Hoàng đại sư Đàm cũng là cao thủ hàng đầu.
Ông thực sự cho rằng đại sư Đàm đích thân ra tay vẫn không giải quyết nổi thằng nhóc kia sao?”

“Ông chủ Mạnh, ông quá xem thường nhà họ Hoàng chúng tôi rồi đấy.
Nhà họ Mạnh không có cao thủ mạnh mẽ không có nghĩa là nhà họ Hoàng cũng không có!”

Hoàng An cũng khinh thường nói.

Mạnh Hồng Nghiệp nào dám đắc tội hai cô cháu nhà họ Hoàng này, gật đầu lia lịa đáp: “Cô Hoàng và cậu An nói chí phải.
Đại sư Đàm đã ra tay, Dương Thanh chắc chắn phải chết thảm”.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lão ta vẫn thấp thỏm không yên.

Dù sao Dương Thanh cũng đã bỏ qua cho nhà họ Mạnh một lần.
Nếu lần này vẫn không thể xử lý được anh, nhà họ Mạnh sẽ không tránh khỏi kết cục bị hủy diệt.

Chẳng mấy chốc đã ba tiếng trôi qua, đại sư Đàm vẫn chưa trở về.

Từ tỉnh lỵ đến Giang Hải chỉ mất bốn mươi phút lái xe, cả đi cả về mất một tiếng hai mươi phút.
Một tiếng bốn mươi phút còn lại không đủ để giết Dương Thanh sao?

Lúc này không chỉ mình Mạnh Hồng Nghiệp, Hoàng Mai cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Trước đây mỗi lần đại sư Đàm ra tay đều trở về rất sớm.
Tại sao lần này lại muộn như vậy?

Nhưng sự hiểu biết về thực lực của đại sư Đàm vẫn giúp bà ta duy trì bình tĩnh.

“Cô ơi, sao đại sư Đàm vẫn chưa về nhỉ? Không phải ông ấy thấy Giang Hải vui nên định qua đêm luôn đấy chứ?”, Hoàng An cười hỏi.

Hoàng Mai trừng mắt nhìn anh ta: “Câm miệng!”

Hoàng An không dám nói nữa.
Anh ta không hề lo lắng đại sư Đàm sẽ thất bại, rảnh rỗi ngồi nghịch điện thoại.

Đúng lúc này, một người cuống quít xông vào phòng khách: “Ông… ông chủ, đại… đại sư Đàm…”

“Đại sư Đàm làm sao? Nói rõ ràng xem nào!”, Mạnh Hồng Nghiệp cả giận quát.

“Chết rồi! Đại sư Đàm chết rồi!”

Người kia hoảng sợ hô lên.

- ————

.

Chương 346: 346: Cảnh Cáo

“Cậu nói cái gì?”

Mạnh Hồng Nghiệp lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi: “Đại sư Đàm chết rồi sao?”

“Sao lại như vậy?”

“Cậu có nhìn kĩ không?”

“Người chết thực sự là đại sư Đàm sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp tức giận túm cổ áo người kia lên, liên tục chất vấn.

Lão ta đã chứng kiến thực lực mạnh mẽ của đại sư Đàm, búng tay một cái đánh bay đao của Hắc Bào, cao thủ mạnh nhất nhà họ Mạnh và đánh Hắc Bào ngất xỉu chỉ với một đòn.

“Đại sư Đàm lợi hại như vậy sao có thể bị giết được?”

“Ông chủ, tôi nói thật mà, người chết thực sự là đại sư Đàm, thi thể ở ngay ngoài cửa.
Ông không tin để tôi cho người khiêng thi thể vào”.

Người kia sợ xanh mặt, vội nói.

“Khiêng thi thể vào đây!”, Mạnh Hồng Nghiệp đỏ mắt gào lên.

Hai cô cháu Hoàng Mai và Hoàng An cũng không thể tin nổi đại sư Đàm bị giết chết.

Ngay sau đó, hai người khiêng thi thể vào trong.

“Đại sư Đàm!”

Lúc nhìn thấy mặt người chết, Mạnh Hồng Nghiệp trợn trừng mắt hoảng sợ lùi về sau năm, sáu bước, toàn thân như bị rút hết sức lực, thẫn thờ ngồi bệt xuống đất.

Hiện giờ tay chân của đại sư Đàm đều be bét máu, rõ ràng đã bị đánh gãy.

Ông ta chết rồi nhưng hai mắt vẫn mở to, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Đại sư Đàm!”

Hoàng Mai cũng sợ ngây người, lần đầu tiên bị dọa tới mức toàn thân run lẩy bẩy.

Còn Hoàng An đã bị dọa sợ mất hồn mất vía, chỉ dám nhìn một lần.

Trong đầu anh ta chợt hiện lên một bóng người trẻ tuổi, cơ bắp cuồn cuộn dùng một tay nhấc bổng anh ta lên.

Suýt chút nữa anh đã bị đối phương lấy mạng.

Trông thấy bộ dạng thê thảm của đại sư Đàm, anh ta chợt cảm thấy may mắn vì mình còn sống.

“Cô ơi, chắc chắn đại sư Đàm đã bị Dương Thanh giết chết. Cậu ta chính là ác ma, nếu chúng ta không nhanh chóng rời đi, cậu ta sẽ tìm đến nhà họ Mạnh xử tội chúng ta mất”.

.

Truyện Cổ Đại

“Bây giờ đại sư Đàm chết rồi, nếu Dương Thanh giết tới nhà họ Mạnh, chúng ta không thoát nổi đâu!”

“Cô ơi, chúng ta phải quay về Yến Đô ngay lập tức, không thì không kịp nữa”.

Hoàng An thực sự bị dọa sợ, điên cuồng gào thét.

Anh ta là người nhà họ Hoàng, từ nhỏ đã sống trong giàu sang, vốn là một cậu chủ chỉ biết ăn chơi trác táng.

Cho dù không có tư cách tranh giành quyền thừa kế nhưng chỉ với thân phận là con cháu nhà họ Hoàng đã đủ để anh ta không phải lo cơm áo cả đời.

Loại người như vậy chưa từng trải qua cảm giác bị đuổi giết.

Hoàng An rất rõ đại sư Đàm mạnh tới mức nào, vậy mà vẫn bị giết.
Giờ đây anh ta đã sợ hãi đến mức mất khống chế.

“Bốp!”

Hoàng Mai tát anh ta thật mạnh, cả giận nói: “Câm miệng lại đi! Còn nói bậy nữa thì đừng trách cô!”

Mặc dù Hoàng Mai cũng hoảng sợ nhưng thân là người nhà họ Hoàng, lại đang ở nhà họ Mạnh, đương nhiên bà ta không thể tỏ ra e sợ.

Sau khi bị tát, Hoàng An cũng bình tĩnh lại, nhưng vẫn không hết sợ: “Chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây chờ chết sao?”

Hoàng Mai không lên tiếng, chân mày nhíu chặt.
Một lúc lâu sau bà ta mới đáp: “Nếu cậu ta thực sự muốn đánh vào nhà họ Mạnh thì sẽ không đơn giản trả lại thi thể của đại sư Đàm như vậy đâu”.

“Thế cậu ta muốn làm gì?”

Nghe Hoàng Mai nói vậy, Hoàng An thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu ta đang cảnh cáo chúng ta!”, Hoàng Mai nghiến răng nói.

Mạnh Hồng Nghiệp cũng run lên vì sợ.
Lão ta biết Hoàng Mai nói không sai, đây chính là lời cảnh cáo.

Dương Thanh đưa thi thể tới nhà họ Mạnh chứng tỏ anh đã biết chuyện đại sư Đàm ám sát mình có liên quan đến nhà họ Mạnh.

Nghĩ vậy, Mạnh Hồng Nghiệp hoảng sợ tột độ.

“Bịch!”

Lão ta quỳ luôn xuống dưới chân Hoàng Mai.

“Ông chủ Mạnh làm gì vậy?”

Hoàng Mai giật mình vội vàng đỡ lão ta dậy.

- ————

.

Chương 347: 347: Người Cô Tàn Nhẫn

Mặc dù ở nhà họ Mạnh bà ta tỏ ra phách lối nhưng dù thế nào Mạnh Hồng Nghiệp cũng là bố chồng của bà ta.

Để bố chồng quỳ xuống dưới chân con dâu chính là tội lớn.

“Xin cô hãy cứu vớt nhà họ Mạnh chúng tôi!”

Mạnh Hồng Nghiệp đỏ bừng hai mắt, nghẹn ngào nói: “Dù sao nhà họ Mạnh cũng là gia tộc của Mạnh Huy và Thiên Kiêu”.

“Ban đầu tôi đã định giao nhà họ Mạnh cho hai bố con nó, nào ngờ hai đứa nó lại xảy ra chuyện”.

“Lần trước, Dương Thanh đã cảnh cáo, nếu còn tái phạm sẽ hủy diệt cả nhà họ Mạnh.
Bây giờ đại sư Đàm muốn giết cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ không tha cho chúng tôi”.

Mạnh Hồng Nghiệp quỳ rạp xuống, Hoàng Mai kéo thế nào cũng không chịu đứng lên.

“Lão già chết tiệt, ông muốn chết cũng đừng kéo chúng tôi vào”.

Hoàng An sợ Hoàng Mai sẽ đồng ý, vội vàng ngăn cản: “Cô ơi, ông ta giả vờ đấy.
Cô đừng mắc mưu của ông ta! Dương Thanh giết được cả đại sư đàm, huống gì là chúng ta?”

Hoàng Mai không nói gì, trong đầu nhớ lại từng chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Nhớ lại khi bà ta hẹn hò với Mạnh Thiên Kiêu, từng kỉ niệm đẹp đẽ giữa hai người.

Nhưng sau đó, nhà họ Hoàng muốn liên hôn với gia tộc khác nên cưỡng chế tách họ ra.

Để bảo vệ Mạnh Thiên Kiêu và Mạnh Huy, Hoàng Mai chỉ có thể giấu diếm quá khứ.
Suốt ba mươi năm qua, từng giây từng phút bà ta đều nhớ thương con trai nhưng lại không dám tới gặp một lần.

Bởi vì một khi chuyện bà ta có con riêng bị bại lộ, cả nhà họ Hoàng và gia tộc bên chồng của bà ta đều sẽ không thể tha thứ.

Bây giờ, Mạnh Thiên Kiêu và Mạnh Huy đều đã chết.
Bà ta mạo hiểm chạy tới tỉnh lỵ vì muốn báo thù rửa hận cho họ.

Nào ngờ ngay cả vệ sĩ mạnh nhất của mình cũng bị giết.

Đời này bà ta có lỗi với Mạnh Thiên Kiêu và Mạnh Huy, nếu không làm gì cho bọn họ thì sau khi chết, bà ta không còn mặt mũi nào gặp họ nữa.

Nghĩ vậy, bà ta càng thêm kiên định.

“Được rồi, tôi hứa với ông! Tôi sẽ cố hết sức bảo vệ nhà họ Mạnh, cũng sẽ giết bằng được Dương Thanh!”

Hoàng Mai gằn giọng nói từng chữ.

Nghe vậy, Mạnh Hồng Nghiệp mừng rỡ òa khóc: “Cảm ơn cô Hoàng! Thật lòng cảm ơn cô!”

“Cô đừng làm việc theo cảm tính! Đối phương có thể giết chết đại sư Đàm, sao cô có thể bảo vệ nhà họ Mạnh? Sao cô giết được cậu ta?”, Hoàng An vội nói.

“Câm miệng!”

Hoàng Mai nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu cháu dám để lộ chuyện này ra ngoài, cô sẽ không bỏ qua đâu”.

Hoàng An bị dọa run lẩy bẩy.
Anh ta biết người cô này của mình cực kỳ tàn nhẫn, vội vàng ngậm chặt miệng, nhưng lại âm thầm nghĩ cách trốn khỏi tỉnh lỵ trước.

Hiện giờ anh ta không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, chỉ mong có thể lập tức trở về Yến Đô.

Chỉ khi trở lại nhà họ Hoàng, anh ta mới có thể yên tâm.

Hoàng Mai đã nhìn ra sự biến hóa trên mặt anh ta.

Bà ta đột nhiên hỏi: “Xử lý chuyện của cháu đến đâu rồi?

Hoàng An lập tức trở nên dữ tợn, cắn răng nói: “Con ả khốn kiếp kia dám yêu đương thằng đàn ông khác”.

“Đúng là không sợ chết, dám cắm sừng người nhà họ Hoàng chúng ta”.

Hai mắt Hoàng Mai sáng rực, giận dữ quát: “Nhà họ Ngải nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời thích đáng”.

“Cô phải làm chủ giúp cháu đấy!”, Hoàng An nói.

“Yên tâm đi, cháu là đứa cháu trai cô yêu thương nhất, cô coi cháu như con ruột, sao có thể mặc kệ được?”, Hoàng Mai mỉm cười hiền từ.

Ở nhà họ Hoàng, Hoàng An chỉ con cái của nhánh phụ, còn Hoàng Mai dù không có cơ hội tranh quyền thừa kế nhưng vẫn là con gái của chủ gia tộc.

Với thân phận này, địa vị của bà ta trong gia tộc vẫn cao hơn Hoàng An rất nhiều.

Hoàng Mai đã nói như vậy, chắc chắn nhà họ Ngải sẽ phải trả giá đắt.

“Bắt nhà họ Ngải đền bù một chút là được rồi, cô đừng làm khó Ngải Lâm, cháu vẫn còn muốn cưới cô ấy”, Hoàng An chợt ngượng ngùng nói.

Nhớ tới dáng người bốc lửa và gương mặt xinh đẹp của Ngải Lâm, dục vọng trong người anh ta lại trỗi dậy.

“Cháu cứ yên tâm, cô biết phải làm thế nào”.

Hoàng Mai híp mắt nói, đáy mắt hiện lên sát khí mãnh liệt.

“Cảm ơn cô ạ!”, Hoàng An vội đáp.

Nhưng anh ta vừa dứt lời, trong tay Hoàng Mai chợt xuất hiện một khẩu súng ngắn cầm tay.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ vang dội, Hoàng An chưa kịp phản ứng lại đã bị bắn thủng trán, gương mặt cứng đờ ngã lăn ra đất.

Cảnh tượng này khiến Mạnh Hồng Nghiệp sợ ngây người, run rẩy lên tiếng: “Cô… cô Hoàng làm vậy là sao?”

Trên mặt Hoàng Mai lộ ra vẻ đau lòng nhưng rất nhanh sau đó, bà ta kiên định nói: “Chỉ khi Hoàng An mất mạng, nhà họ Hoàng mới phái ra cao thủ mạnh hơn.
Lần này chắc chắn Dương Thanh sẽ phải chết!”

Trái tim của Mạnh Hồng Nghiệp cũng run lên.
Lão ta không ngờ người đàn bà này tàn nhẫn tới vậy, đến cả cháu trai cũng giết được.

“Hoàng An bị Dương Thanh giết, hiểu chưa?”, Hoàng Mai híp mắt nhìn Mạnh Hồng Nghiệp.

Lão ta giật mình thon thót, vội gật đầu đáp: “Cậu An phát hiện vợ chưa cưới của mình bị người ta cướp mất nên dẫn đại sư Đàm đi báo thù, kết quả cả hai đều chết thảm!”

- ————

.

Chương 348: 348: Người Từ Yến Đô Tới

Dương Thanh cũng không biết Hoàng Mai đang tính kế mình.

Nhưng cho dù có biết anh cũng chẳng quan tâm, ai tới giết kẻ đó, đối phương là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô thì đã sao?

Hiện giờ anh đã trở về dinh thự Vân Phong.

“Chồng!”

Dương Thanh vừa về tới nhà Tần Thanh Tâm đã ôm chầm lấy anh, mùi hương dịu nhẹ trên người cô thoảng bay nơi chóp mũi.

Dương Thanh sững sờ một lát rồi dịu dàng mỉm cười ôm chặt cô vào lòng: “Anh không sao!”

Lúc anh bảo cô về trước, Tần Thanh Tâm đã cảm thấy có vấn đề, nhưng cũng hiểu mình ở lại sẽ chỉ làm anh vướng tay vướng chân.

Cô nghe lời về dinh thự Vân Phong chờ đợi, dù chỉ trong một tiếng ngắn ngủi nhưng cô vẫn rất lo cho anh.

Bây giờ trông thấy Dương Thanh bình an trở về, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Bố ơi, con cũng muốn ôm!”

Đúng lúc này, tiếng trẻ con non nớt vang lên.
Tiêu Tiêu dang tay chạy tới cười khanh khách nhìn anh.

Tần Thanh Tâm giật mình, vội vàng buông Dương Thanh ra.

Dương Thanh mỉm cười ngồi xổm xuống bế Tiêu Tiêu lên, thơm chụt một cái vào má cô bé: “Mấy ngày này Tiêu Tiêu rất ngoan.
Ngày mai bố mẹ sẽ đưa Tiêu Tiêu tới khu vui chơi làm phần thưởng!”

“Ye!”

Tiêu Tiêu kích động hoan hô, thơm lại vào má Dương Thanh, vui vẻ nói: “Con muốn đi Disneyland, muốn xem Mickey và công chúa Bạch Tuyết”.

Dương Thanh khẽ cười nói: “Được, Tiêu Tiêu muốn xem cái gì, bố mẹ sẽ đưa con đi xem cái đó”.

Đây không phải là Dương Thanh nổi hứng nhất thời, mà là vì trong lúc Tần Đại Dũng hôn mê, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm không thể bầu bạn với cô bé.

Dương Thanh cũng từ hứa với Tiêu Tiêu, chờ Tần Đại Dũng ra viện sẽ đưa cô bé đi khu vui chơi.

Ngày mai là cuối tuần, Tần Thanh Tâm được nghỉ ngơi, Tiêu Tiêu cũng nghỉ học.

Rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thanh đã rời khỏi dinh thự Vân Phong lái xe tới sân bay quốc tế Giang Hải.

Ngải Lâm bay chuyến đầu tiên trong ngày.
Lần này cô ấy tới Giang Hải là vì Tần Đại Dũng, còn tự cầm dao mổ phẫu thuật thay thận cho mẹ của Hạ Hà.

Về tình về lý, Dương Thanh đều phải tới tiễn cô ấy.

“Anh Thanh!”

Dương Thanh vừa đi vào phòng chờ đã nghe thấy giọng nói của Mã Siêu.

Hiện giờ, Mã Siêu đang ở cạnh Ngải Lâm.

Ngải Lâm vẫn mặc chiếc váy dài kiểu Bohemia như lúc mới tới.
Nhưng hôm nay cô ấy còn khoác một chiếc áo len mỏng.

Buổi sáng đầu thu, thời tiết hơi se lạnh.

Còn Mã Siêu vẫn mặc quần áo màu xanh sẫm, mặc áo sơ mi ngắn tay ôm lấy cơ bắp toàn thân.

Hai người đứng chung một chỗ chẳng khác gì Người đẹp và Quái vật.

Nhưng rõ ràng giữa hai người họ vẫn còn một khoảng cách nho nhỏ.

Dương Thanh hiểu, muốn gán ghép Ngải Lâm và Mã Siêu trong mấy ngày ngắn ngủi là điều không thể.

Nhưng anh vẫn nhìn ra được sự lưu luyến trong ánh mắt của Mã Siêu.

“Thanh Tâm phải ở nhà với Tiêu Tiêu nên không tới tiễn chị được.

Cô ấy bảo em chuyển lời cho chị, cảm ơn chị đã cứu mạng bố cô ấy, cô ấy sẽ không quên chị đâu!”

Dương Thanh nhìn Ngải Lâm cười nói.

Ngải Lâm thờ ơ xua tay: “Đây là việc chị nên làm.
Nếu rảnh rỗ nhớ dẫn Thanh Tâm tới Yến Đô thăm chị”.

“Được!”, Dương Thanh sảng khoái đáp.

Đúng lúc này, loa thông báo chuyến bay từ Giang Hải đến Yến Đô chuẩn bị soát vé.

Ngải Lâm nở nụ cười xinh đẹp, đi tới trước mặt Dương Thanh dang hai tay ra.

Dương Thanh cười khổ một tiếng rồi ôm cô ấy.

Sau đó Ngải Lâm lại đi tới chỗ Mã Siêu, dang tay ra: “Ê nhóc, chị phải đi rồi.
Có cơ hội đến Yến Đô nhớ tìm chị đấy”.

Mã Siêu ôm cô ấy một cái, vẻ mặt đau lòng.

“Nếu chị không muốn gả vào nhà họ Hoàng, em và Mã Siêu có thể vì chị tới đó một chuyến!”

Ngải Lâm đi được vài bước, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Dường như cô ấy đã đoán được anh sẽ nói như vậy, không hề ngạc nhiên cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay vẫy vài cái: “Nếu cần chị sẽ nói cho các cậu biết! Chị đi đây!”

Dương Thanh nhìn theo bóng lưng Ngải Lâm đến khi khuất hẳn mới quay sang nói với Mã Siêu: “Đừng nhìn nữa, chị ấy đi rồi!”

Mã Siêu lưu luyến dời tầm mắt, vẻ mặt ảm đạm rời đi với anh.

Trên đường đi, hai người không nói lời nào.
Suốt cả quãng đường Mã Siêu chỉ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Dương Thanh có thể hiểu được cảm xúc của anh ta.

Yêu thầm Ngải Lâm nhiều năm như vậy, lần này tạm biệt đến khi gặp lại có lẽ cô ấy đã trở thành vợ người ta.

"Tôi đã nói với cậu rồi, thích thì cứ mạnh dạn theo đuổi.
Lúc nào cậu cũng nghĩ mình không xứng với chị ấy, đến khi chị ấy sắp lập gia đình thì cậu lại khó chịu!"

"Lúc trước nếu cậu không nhất quyết đòi rời khỏi biên giới phía Bắc với tôi, dù không thể leo lên vị trí cao nhất thì ít nhất cũng trở thành Thần tướng.
Chẳng lẽ nhà họ Ngải lại xem thường một vị Thần tướng của biên giới phía Bắc sao?"

Dương Thanh tiếc nuối nói.

Quả thực Mã Siêu đang cực kỳ khó chịu trong lòng, hồi lâu sau mới thở dài một hơi: "Chị Lâm cũng không thích em! Em không muốn ép buộc chị ấy!"

Dương Thanh cạn lời: "Cậu đúng là đồ con lợn! Tôi không biết Ngải Lâm có thích cậu hay không nhưng tôi dám chắc chị ấy có thiện cảm với cậu".

"Thật sao?"

Mã Siêu đột nhiên bừng tỉnh, kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh gật đầu đáp: "Người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê.
Vì cậu là người trong cuộc nên không thể thấy rõ.
Tôi là người từng trải nên mới khuyên cậu một câu, nếu đã thích thì đừng từ bỏ!"

"Cho dù không thành công nhưng ít nhất bản thân cũng đã nỗ lực hết mình, đúng không?"

"Cậu nghĩ đi, nếu có một ngày Ngải Lâm mặc áo cưới tay trong tay với người khác, mọi người đều chúc phúc.
Còn cậu chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cậu chịu nổi không?"

“Thậm chí chị ấy sẽ phải kết hôn sinh con với người mình không thích, bị nhà chồng coi thường, sỉ nhục, cậu muốn vậy sao?”

Lời nói của Dương Thanh như từng quả bom dội thẳng vào lòng Mã Siêu.

“Nếu người đàn ông kia dám phụ bạc chị ấy, em nhất định sẽ không bỏ qua!”, Mã Siêu nổi giận trợn trừng mắt quát.

“Không bỏ qua?”

Dương Thanh cười lạnh nói: “Người ta là chồng của chị Lâm, cậu có tư cách gì không bỏ qua cho người ta?”

Mã Siêu lập tức nghẹn họng không biết phải nói gì.
Anh ta đau khổ ôm đầu: “Anh Thanh, anh đừng nói nữa!”

“Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, nếu cậu thực sự muốn từ bỏ chị Lâm, cả đời này cậu sẽ phải sống trong hối hận”.

Anh còn nói tiếp: “Bởi vì cậu không chỉ từ bỏ hạnh phúc của chính mình mà còn cả hạnh phúc của chị Lâm!”

Sau đó, Dương Thanh không nói thêm gì nữa.

Cái gì nên nói anh đều nói rồi, làm thế nào là chuyện của Mã Siêu, anh không có quyền can thiệp.

“Chỗ Lạc Bân gặp phải một chút phiền phức, tôi định cho cậu qua đó!”

Trước khi xuống xe, Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Mã Siêu kinh ngạc hỏi: “Anh muốn cho em tới Yến Đô sao?”

Dương Thanh khẽ gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi đã xem thường sự khống chế của gia tộc Vũ Văn đối với tập đoàn Nhạn Thanh.
Một mình Tiền Bưu không thể giúp Lạc Bân được bao nhiêu”.

Anh đang suy nghĩ nên phái ai tới Yến Đô trợ giúp Lạc Bân.

Bây giờ anh đã biết, cho Mã Siêu đi là thích hợp nhất.

Ngải Lâm trở về Yến Đô rồi.
Nếu cho Mã Siêu đi, anh ta không chỉ giúp đỡ Lạc Bân mà còn

có thể rút ngắn khoảng cách với Ngải Lâm.

“Anh Thanh, nếu anh làm vậy vì em, em…”

Mã Siêu chưa kịp nói hết câu đã bị Dương Thanh nói chen vào: “Chắc hẳn cậu phải biết rõ tập đoàn Nhạn Thanh có ý nghĩa quan trọng như thế nào với tôi”.

“Lạc Bân rất giỏi trong việc kinh doanh.
Chỉ khi sự an toàn của ông ấy được bảo đảm, tôi mới có thể đẩy nhanh tiến độ đoạt lại toàn quyền khống chế tập đoàn Nhạn Thanh!”

Dương Thanh nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Mã Siêu không còn lo nghĩ gì nữa, lập tức đứng thẳng người: “Được.
Em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Cùng lúc đó ở tỉnh lỵ.

Một chiếc máy bay Boeing 747 đang dần hạ cánh xuống sân bay quốc tế.

Một người đàn ông trung niên chậm rãi đi ra, sau lưng ông ta là hai vệ sĩ vạm vỡ.

“Anh họ, cuối cùng anh cũng tới rồi!”

Ông ta vừa ra khỏi sân bay, một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám màu đen vội vàng chạy tới, rưng rưng nói: “Tại em không bảo vệ thằng An thật tốt, anh hãy trách phạt em đi!”

- ————

.

Chương 349: 349: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim

Khi thấy hai người đứng phía sau người trung niên kia, trái tim Hoàng Mai không khỏi run rẩy.

Bà ta biết, chỉ cần báo tin Hoàng An đã chết cho nhà họ Hoàng, chắc chắn nhà họ Hoàng sẽ cử cao thủ tới đây.

Nhưng bà ta không ngờ Hoàng Chung lại đích thân đến đây, hơn nữa hai người sau lưng ông ta chính là cao thủ mạnh nhất nhà họ Hoàng.

Hoàng Chung chính là bố Hoàng An.

"Cậu… Cậu Chung!"

Mạnh Hồng Nghiệp đứng cạnh Hoàng Mai, run rẩy nói.

Trước khi lên máy bay, Hoàng Mai đã nói cho Mạnh Hồng Nghiệp biết thân phận và địa vị của Hoàng Chung.

Nhà họ Hoàng có tổng cộng ba nhánh, nhưng không thể khinh thường thực lực của bất cứ nhánh nào.

Tuy bố Hoàng Mai là chủ gia tộc họ Hoàng đương nhiệm, nhưng bố Hoàng Chung lại là anh ruột của chủ gia tộc họ Hoàng.

Hoàng Chung là người có thực lực tổng hợp mạnh nhất trong nhánh của ông ta, thậm chí có thể sau này ông ta sẽ thừa kế chức chủ gia tộc.

Ánh mắt Hoàng Chung như lưỡi dao sắc bén, ngó lơ Mạnh Hồng Nghiệp, chỉ nhìn chằm chằm vào Hoàng Mai: "Rốt cuộc thằng An con trai anh đã chết thế nào?"

Tối qua, sau khi tự tay giết Hoàng An, Hoàng Mai đã báo tin cho Hoàng Chung luôn, nhưng không thể nói chi tiết qua điện thoại.

Hoàng Mai hiểu rất rõ những thủ đoạn mạnh mẽ dứt khoát của anh họ mình, không dám chần chừ nữa, bèn nói ngay: "Hoàng An bị một thanh niên tên Dương Thanh giết!"

“Theo những tin tức mà em đang nắm giữ, Dương Thanh là con rơi của gia tộc Vũ Văn.
Mười tám năm trước, nó và mẹ nó đã bị đuổi khỏi gia tộc”.

“Từ đó, nó luôn sống ở Giang Hải, những gì mà nó đã trải qua đều để lại dấu vết”.

“Nhưng năm năm trước, nó bỗng dưng biến mất, đến tầm nửa năm trước mới quay về, hơn nữa còn có thực lực rất mạnh”.

“Nhưng điều kỳ lạ là trong suốt năm năm nó biến mất, không hề có dấu vết gì về việc nó đã đi đâu hay gặp phải chuyện gì”.

Hoàng Mai nói hết những gì mà mình biết cho Hoàng Chung.

“Người của gia tộc Vũ Văn à?”

Hoàng Chung hừ lạnh, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Không cần biết nó là ai, cho dù thực lực mạnh hơn nữa thì sao chứ? Dám giết con trai của Hoàng Chung này, anh sẽ khiến nó sống không bằng chết!”

Giọng ông ta vô cùng lạnh lẽo, ông ta vừa dứt lời, dường như nhiệt độ xung quanh cũng giảm hẳn đi, ngay cả Hoàng Mai cũng phải rùng mình.

Mạnh Hồng Nghiệp rất sợ hãi, vô thức lùi về sau mấy bước.

Lão ta có cảm giác, nếu Hoàng Chung biết sự thật về cái chết của Hoàng An, cả nhà họ Mạnh sẽ bị chôn cùng.

Nhưng lúc này lão ta đã về phe Hoàng Mai, đương nhiên không dám nói lung tung.

“Anh họ, bây giờ chúng ta sẽ đến Giang Hải tìm thằng nhãi kia để báo thù cho thằng An à?”, Hoàng Mai chợt hỏi.

Hoàng Chung lắc đầu, hỏi lại: “Em nói… ngay cả Đàm Kiện cũng bị thằng nhãi đó giết à?”

Đàm Kiện chính là đại sư Đàm, lúc này, Hoàng Mai nói với vẻ đau lòng: “Anh họ, thằng đó đúng là rất kỳ lạ, ngay cả đại sư Đàm cũng chết thảm dưới tay nó”.

“Cậu Chung, tôi cũng cần báo cáo chuyện này với cậu, đúng là thằng đó không đơn giản, chẳng những cậu ta có thân thủ cao

siêu mà còn được cao thủ lặng lẽ bảo vệ".

"Ngoài ra, mấy gia tộc quyền thế bậc nhất đều sẵn lòng khai chiến với nhà họ Mạnh chúng tôi vì cậu ta".

Mạnh Hồng Nghiệp vội nhân cơ hội này để nói hết những gì mình biết cho Hoàng Chung nghe.
Mắt lão ta đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi: "Thậm chí, ngay cả đứa con trai và cháu trai mà tôi coi trọng nhất cũng chết dưới tay cậu ta!"

Lúc này Hoàng Chung mới nhìn Mạnh Hồng Nghiệp.

Hoàng Mai vội giới thiệu: "Đúng rồi, anh họ, đây là chủ gia tộc họ Mạnh - một trong ba nhà quyền thế nhất ở tỉnh Giang Bình, Mạnh Hồng Nghiệp".

"Cậu Chung cứ gọi tôi là lão Mạnh ạ", Mạnh Hồng Nghiệp vội nói.

Hoàng Chung gật nhẹ đầu rồi nói: "Bên cạnh việc báo thù rửa hận cho thằng An, lần này tôi đến tỉnh lỵ còn vì chuyện quan trọng khác".

"Nếu cần đến nhà họ Mạnh chúng tôi thì cậu Chung cứ nói, có lẽ tôi sẽ giúp được cậu", Mạnh Hồng Nghiệp nói.

Hoàng Mai cũng nhìn Hoàng Chung với vẻ ngờ vực, chắc chắn chuyện quan trọng mà ông ta nhắc đến là nhiệm vụ do gia tộc giao cho.

"Tôi muốn tỉnh Giang Bình theo họ Hoàng!"

Hoàng Chung đứng chắp tay sau lưng, giọng điệu vô cùng bá đạo.

Câu nói này của ông ta như đá tảng rơi xuống biển, khiến từng đợt sóng lớn trào lên.

Mạnh Hồng Nghiệp ngơ ngác, muốn tỉnh Giang Bình theo họ Hoàng, tức là muốn tất cả các gia tộc quyền thế bậc nhất ở nơi này phục tùng nhà họ Hoàng ư?

Tim lão ta đập thình thịch, hơi kích động.

Tối qua Hoàng Mai đã nói về quyền lực và địa vị của Hoàng Chung ở nhà họ Hoàng cho lão ta biết.

Nếu Hoàng Chung đã nói muốn tỉnh Giang Bình theo họ Hoàng, chắc nhà họ Hoàng sẽ không đích thân đến đây để quản lý mà chỉ cử thế lực đại diện làm điều đó thôi.

Ở tỉnh Giang Bình, chỉ ba gia tộc mạnh nhất mới có tư cách nhận trọng trách này, bao gồm nhà họ Hàn, nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh.

Nếu bây giờ lão ta giành được sự tin tưởng từ nhà họ Hoàng, nhà họ Mạnh sẽ có hy vọng rất lớn trong việc trở thành "người đại diện" của nhà họ Hoàng còn gì nữa?

Hoàng Mai cũng thầm kinh ngạc, tuy tám nhà quyền thế ở Yến Đô rất mạnh, nhưng nếu muốn gộp các gia tộc đứng đầu một tỉnh lại thì khó lắm.

Nếu Hoàng Chung làm được chuyện này thì sẽ mang lại ý nghĩa lớn lao cho nhà họ Hoàng.

Có lẽ đây chính là cơ hội để Hoàng Chung trở thành người thừa kế chức chủ gia tộc đời tiếp theo.

"Cậu Chung, thật ra tôi có một cách, có lẽ sẽ giúp cậu đồng thời hoàn thành hai chuyện này".

Mạnh Hồng Nghiệp bỗng cười híp mắt.

Hoàng Chung bình tĩnh nhìn Mạnh Hồng Nghiệp, thản nhiên nói: "Nếu Mai đã định giới thiệu ông với tôi thì chắc cũng nói cho ông biết tôi là người thế nào rồi".

Mạnh Hồng Nghiệp thoáng run rẩy, đúng là Hoàng Mai đã nói với lão ta, Hoàng Chung vô cùng độc đoán, làm việc nhanh nhẹn dứt khoát, ghét nhất là quanh co lòng vòng.

Lão ta không dám nhử nữa, vội nói ngay: "Cậu Chung, bây giờ tỉnh Giang Bình do nhà họ Hàn, nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh quản lý.
Trong bốn gia tộc lớn đã theo Dương Thanh đến chèn ép nhà họ Mạnh chúng tôi, có nhà họ Hàn".

“Ngoài ra còn có nhà họ Trần ở Châu Thành, nhà họ Quan ở Giang Hải và Tòa Thành Vương Giả”.

“Nếu nhà họ Hàn tập hợp mấy gia tộc này về một phe thì sẽ thật sự trở thành thế lực mạnh nhất tỉnh Giang Bình”.

“Cậu Chung chỉ cần ra tay với nhà họ Hàn.
Với quan hệ giữa Dương Thanh và nhà họ Hàn, chắc chắn cậu ta sẽ đích thân ra mặt.
Khi ấy cậu cứ thẳng tay giết Dương Thanh rồi nhân đó san bằng nhà họ Hàn là được”.

“Nhà họ Mạnh chúng tôi sẽ dốc sức ủng hộ cậu Chung, chỉ còn mình nhà họ Ninh thì không nhằm nhò gì cả, nếu muốn nắm giữ cả tỉnh Giang Bình thì dễ như trở bàn tay!”

Mạnh Hồng Nghiệp nhe răng cười, trong mắt tràn ngập sự thù hận.

Trước đó lão ta từ bỏ chuyện báo thù vì kiêng dè nhà họ Hàn, nhưng hôm nay nhà họ Hoàng ở Yến Đô đã ra mặt, sao phải sợ nhà họ Hàn chứ?

Dương Thanh chết là cái chắc!

Hoàng Chung nghe thấy thế thì gật nhẹ đầu: “Được, vậy cứ làm theo lời ông nói, ra tay với nhà họ Hàn đầu tiên!”

Nét mặt ông ta vô cùng bình tĩnh, có vẻ việc nắm giữ tỉnh Giang Bình mới là chuyện lớn hàng đầu, còn báo thù cho con trai ông ta chỉ là tiện thể mà thôi.

- ————————

.

Chương 350: 350: Lời Mời Của Nhà Họ Mạnh

Mạnh Hồng Nghiệp thầm mừng rỡ, lão ta cũng chỉ thử xem sao, không ngờ lại dễ dàng thành công như vậy.

Hoàng Chung đã đồng ý dùng cách của lão ta, tức là chuyện nhà họ Mạnh quản lý các gia tộc ở tỉnh Giang Bình thay nhà họ Hoàng đã gần như chắc chắn rồi.

“Cảm ơn cậu Chung! Cảm ơn cậu Chung!”

Mạnh Hồng Nghiệp vội cảm ơn.

Trông Hoàng Chung chỉ hơn năm mươi tuổi, nhưng người đã quá bảy mươi như Mạnh Hồng Nghiệp lại phải cung kính hết mực.

Dáng vẻ cúi đầu khom lưng của lão ta đúng là hơi buồn cười.

Lúc này, Dương Thanh đã về đến dinh thự Vân Phong.

Hôm qua anh đã đồng ý với Tiêu Tiêu rằng hôm nay sẽ dẫn cô bé đến Disneyland, đương nhiên không thể nuốt lời rồi.

Vì Ngải Lâm bay rất sớm nên khi Dương Thanh tiễn cô ấy xong rồi về nhà, hai mẹ con cũng vừa dậy.

Tần Thanh Tâm mặc đồ ngủ màu hồng phấn, đang chải tóc cho Tiêu Tiêu.

Trong phòng thoang thoảng mùi hoa oải hương thơm ngát.

Dương Thanh hơi nhếch môi, nở nụ cười hạnh phúc.

Đây mới là cuộc sống mà anh mong muốn, có căn nhà rộng rãi, có những niềm hạnh phúc giản đơn.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

Thấy Dương Thanh đứng ngây ra đó, còn cười ngô nghê, Tần Thanh Tâm hơi buồn cười, bèn hỏi.

“Anh đang nghĩ… khi nào thì sinh em trai cho Tiêu Tiêu đây?”

Dương Thanh nói: “Trai gái đủ đầy, gia đình êm ấm, thế mới xem như bước lên đỉnh cao cuộc đời”.

“Con muốn có em trai! Con muốn có em trai!”

Tiêu Tiêu bỗng kích động kêu lên, quay đầu nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ mong chờ.

“Ngồi yên nào, tóc con vẫn chưa tết xong đâu!”

Tần Thanh Tâm quát khẽ rồi trừng mắt nhìn Dương Thanh, tức giận nói: “Con gái hơn bốn tuổi rồi mà vẫn chưa đứng đắn được!”

Dương Thanh cười hề hề, bước đến trước mặt Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu cũng muốn có em trai để chơi cùng nhỉ?”

“Tiêu Tiêu muốn có em trai, thật nhiều em trai!”

Mỗi khi nhắc đến em trai, Tiêu Tiêu luôn rất kích động.
Cô bé nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ mong đợi, nài nỉ: “Mẹ, mẹ sinh em trai cho con được không?”

Cô bé đang định quay đầu lại thì bị Tần Thanh Tâm quát: “Nếu con còn ngọ nguậy nữa thì mẹ sẽ bảo bố tết tóc cho con đấy!”

Nghe thấy thế, Tiêu Tiêu ấm ức ngậm miệng, không dám đòi có em trai nữa.

Cô bé có vẻ hơi lo lắng, còn rụt rè nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh cười khổ.

Trước đó, khi tết tóc cho Tiêu Tiêu, Dương Thanh đã làm đau cô bé, khiến cô bé khóc rất lâu.

Từ đó trở đi, Tiêu Tiêu không cho Dương Thanh động vào tóc mình nữa.

Hai mẹ con mất một tiếng để mặc quần áo, rồi mất thêm tiếng nữa để ăn diện tỉ mẩn.

Đến khi họ ra ngoài thì đã gần hết buổi sáng rồi.

Dương Thanh cũng không sốt ruột, vô cùng tận hưởng khoảng thời gian này.

Họ chơi ở Disneyland cả ngày rồi ăn tối bên ngoài luôn, đến khi về nhà thì trời đã tối hẳn.

“Bố ơi, mai mình lại đến sở thú được không ạ?”

Tiêu Tiêu vẫn chưa chơi đã nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kích động nói.

Dương Thanh đang định đồng ý thì nghe thấy Tần Thanh Tâm nói: “Không được! Mai con phải đi học tiếng Anh!”

“Mẹ…”

Tiêu Tiêu vừa nghe đến lớp tiếng Anh thì ỉu xìu ngay.

Tần Thanh Tâm nói với vẻ nghiêm nghị: “Hôm nay con đã nghỉ lớp múa rồi, mai con phải đi học tiếng Anh cho mẹ!”

“Bố ơi, Tiêu Tiêu không muốn học tiếng Anh đâu”.

Tiêu Tiêu rất thông minh, biết mẹ sẽ không đồng ý nên lập tức cầu cứu Dương Thanh.

Dương Thanh mỉm cười: “Tiêu Tiêu là bé ngoan, phải nghe lời mẹ chứ”.

Dương Thanh cũng rất xót Tiêu Tiêu, còn bé như thế mà đã phải tham gia cả lớp múa lẫn lớp tiếng Anh rồi.

Nhưng anh cũng hiểu khi mẹ dạy con, cho dù bố không đồng ý thì cũng không thể nói ngay trước mặt con được.

Nếu bạn phản bác vợ ngay trước mặt con, đứa trẻ sẽ nghĩ nó đang được ủng hộ chứ không thấy lỗi sai của mình, từ đó càng thêm hư đốn.

Người mẹ cũng sẽ mất uy tín của mình trong lòng con trẻ.

“Hic!”

Tiêu Tiêu bĩu môi, trông rất không vui, rõ ràng đang tức giận với Dương Thanh.

“Tiêu Tiêu, con là bé ngoan lễ phép cơ mà, không được quấy như thế, bằng không người khác sẽ không thích con đâu”.

Giọng điệu của Tần Thanh Tâm dịu dàng hơn rất nhiều, cô nắm lấy tay Tiêu Tiêu, nghiêm túc nói: “Khi nào con được

nghỉ, bố mẹ nhất định sẽ dẫn con đi chơi, được không nào?”

Tiêu Tiêu cũng không phải bé hư, sau khi được Tần Thanh Tâm an ủi mấy câu, cô bé lập tức nhận ra lỗi sai của mình.

“Tiêu Tiêu xin lỗi bố mẹ ạ, Tiêu Tiêu biết sai rồi.
Ngày mai Tiêu Tiêu sẽ đi học tiếng Anh”.

“Mẹ đã bảo Tiêu Tiêu là đứa bé ngoan ngoãn nghe lời nhất mà”.

Tần Thanh Tâm nói rồi hôn chụt lên khuôn mặt hồng hào mũm mĩm của Tiêu Tiêu một cái.

Trong lúc trò chuyện, gia đình họ đã về đến nhà.

Tần Y đã nấu bữa tối xong, đang chờ nhà Dương Thanh về.

Tiêu Tiêu ngồi cạnh Tần Đại Dũng, hớn hở kể về những gì mà cô bé đã thấy ở Disneyland.

Thỉnh thoảng tiếng cười vui vẻ lại vang lên trong phòng.

Tiêu Tiêu như cây hài của cả nhà, khiến bầu không khí sôi động hẳn lên.

Trước đó, chuyện của Châu Ngọc Thúy đã khiến người trong nhà tổn thương sâu sắc, nhất là lúc bà ta tiết lộ thân phận của Tần Thanh Tâm trước khi bị bắt.

Mấy ngày qua, Tần Thanh Tâm cứ vùi đầu vào công việc, muốn che giấu nỗi buồn trong lòng mình.

Chuyến đi chơi hôm nay đã giúp tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi ăn tối xong, Tần Thanh Tâm và Tần Y vào bếp rửa bát, Tiêu Tiêu ngồi xem phim hoạt hình trong lòng Dương Thanh.

Tần Đại Dũng cũng ngồi cạnh, trò chuyện với Dương Thanh, câu được câu mất.

“Đúng rồi, hôm nay có người đến gửi thư mời cho con đấy”.

Tần Đại Dũng chỉ vào thư mời đẹp đẽ trên bàn trà, mở miệng nói.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hơi nhíu mày.
Dinh thự Vân Phong là lãnh địa tư nhân của anh, trừ người nhà anh ra, không ai được phép bước vào.

Đối phương có thể đưa thư mời đến nơi này, rõ ràng đã tránh né bảo vệ ở lối vào.

Dương Thanh cầm thư mời lên đọc, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén: "Nhà họ Mạnh ư?"

Đây là thư mời do nhà họ Mạnh gửi, nói là hai ngày sau sẽ tổ chức một buổi giao lưu ở tỉnh lỵ.

"Dương Thanh, có vấn đề gì à?", Tần Đại Dũng ngờ vực hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: "Ngày kia có một buổi giao lưu thương mại ở tỉnh lỵ, các gia tộc và những doanh nghiệp đứng đầu ở thành phố Giang Bình đều sẽ tham gia".

Tần Đại Dũng nghe thấy thế thì mỉm cười: "Với địa vị của con bây giờ, đúng là con có tư cách tham dự buổi giao lưu đó".

"Ồ? Nghe ý bố thì bố biết buổi giao lưu này ạ?", Dương Thanh hỏi.

Tần Đại Dũng gật đầu: "Đây là buổi giao lưu giữa các doanh nghiệp và gia tộc quyền thế bậc nhất tỉnh Giang Bình, được tổ chức ba năm một lần, lần nào cũng do một gia tộc đứng đầu chủ trì".

"Nói trắng ra, đây chính là lúc để các ông lớn tỉnh Giang Bình ngồi với nhau, phô bày thực lực".

"Họ cũng phân chia lợi ích theo thực lực tổng hợp của các phe phái luôn.
Mỗi khi buổi giao lưu thương mại ở tỉnh Giang Bình được tổ chức, luôn có những thế lực vùng lên và biến mất".

"Cũng có thể nói đây là cuộc cải tổ các thế lực ở tỉnh Giang Bình".

Tần Đại Dũng nói hết những gì mà mình biết cho Dương Thanh nghe.

Nghe thấy thế, Dương Thanh nhíu mày, người ưu tú nhất của đời thứ hai và đời thứ ba nhà họ Mạnh đều đã chết vì anh.

Trong tình huống như thế, không ngờ nhà họ Mạnh lại gửi thư mời cho anh.

- ——————

.

Chương 351: 351: Vợ Ghen

Ngay khi Dương Thanh còn đang phỏng đoán ý đồ của nhà họ Mạnh, chuông điện thoại di động của anh đột ngột vang lên, Ngải Lâm gọi tới.

“Cậu Thanh, Hoàng An chết rồi!”

Dương Thanh vừa nhận cuộc gọi, giọng nói có phần sốt sắng của Ngải Lâm đã vang lên bên tai: “Có tin là, Hoàng Chung, bố Hoàng An đã đến nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ”.

Nghe vậy, Dương Thanh nhíu mày thật chặt.

Chiều hôm qua anh vừa mới gặp Hoàng An.

Nếu không phải Tần Thanh Tâm ngăn anh lại, có lẽ Hoàng An đã chết trong tay anh rồi.

Thế mà Hoàng An vẫn chết, chuyện này chắc chắn có vấn đề.

“Được rồi, em biết rồi”.

Dương Thanh bình thản nói.

Ngải Lâm chỉ gọi tới thông báo chuyện này, xong xuôi liền cúp điện thoại.

Dĩ nhiên cô ấy không hề hoài nghi cái chết của Hoàng An có liên quan đến Dương Thanh.

Ngay sau đó, chuông điện thoại của Dương Thanh lại vang lên lần nữa.

Lần này là Quan Chính Sơn.

“Cậu Thanh, ngày mốt nhà họ Mạnh sẽ tổ chức hội giao lưu các doanh nghiệp ba năm một lần, tôi với bọn Vương Cường, Trần Hưng Hải đều đã nhận được thư mời, còn cậu?”

Quan Chính Sơn lên tiếng dò hỏi.

Dương Thanh đáp: “Đã nhận được”.

“Tôi có cảm giác, mục đích của hội giao lưu lần này là nhằm về phía chúng ta”, Quan Chính Sơn trầm giọng nói.

“Ồ? Vì sao nói thế?”, Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

Quan Chính Sơn đáp: “Hội giao lưu các doanh nghiệp Giang Bình cứ ba năm tổ chức một lần, do các gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bình thay phiên nhau tổ chức.
Vốn hội giao lưu lần này đến phiên nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà tổ chức, hơn nữa, cũng chưa tới thời điểm, nhà họ Mạnh đã phát thư mời trước”.

“Điều này chỉ có thể nói rõ một điểm, đó chính là nhà họ Phùng đã về dưới trướng gia tộc họ Mạnh, sau đó nhường quyền tổ chức hội giao lưu lần này cho nhà họ Mạnh”.

“Mấy hôm trước chúng ta mới qua nhà họ Mạnh, cái chết của Mạnh Thiên Kiêu và Mạnh Huy tuy không phải do cậu trực tiếp gây ra nhưng cũng là có liên quan đến cậu”.

“Theo lẽ thường, hiện nhà họ Mạnh hẳn phải đang hết sức bi thương mới đúng, nhưng hiện giờ lại bất chợt tổ chức hội giao lưu sớm hơn lịch, việc này về bản chất đã có điểm kì quái”.

Quan Chính Sơn phát biểu suy đoán của mình, thật ra ông ta còn có suy đoán lớn mật hơn nữa, chỉ có điều không có chứng cứ, ông ta không dám nói lung tung.

Dương Thanh không đáp lời, anh trầm mặc một hồi rồi cười khinh thường: “Bất kể nhà họ Mạnh có đang chĩa mũi dùi vào tôi hay không, nếu như đây đã là một hội nghị lớn ba năm mới có một lần, dĩ nhiên tôi sẽ không vắng mặt”.

“Cậu Thanh, tôi cho rằng, vì lí do an toàn, cậu không nên tham dự thì hơn ạ”, Quan Chính Sơn lo âu nói.

“Yên tâm đi, nếu chỉ một gia tộc họ Mạnh mà cũng không giải quyết được thì sao tôi có thể dẫn dắt các ông cùng mở ra một thịnh thế huy hoàng?”

Giọng Dương Thanh tràn đầy tự tin về bản thân, cùng với sự xem thường cực độ dành cho nhà họ Mạnh.

Nghe vậy, Quan Chính Sơn không khuyên bảo thêm nữa, trong lòng cũng bất giác cảm thấy chờ mong.

Ông ta bỗng nhớ lại, trong bữa tiệc mừng đại thọ bảy mươi của mình, hơn trăm người đàn ông vác súng thật đạn thật xông

vào nhà họ Quan, bắt toàn bộ thành viên dòng chính của nhà ông ta đi.

Nhưng sau đó, chỉ với một câu nói, Dương Thanh đã lấy lại tự do cho tất cả người nhà ông ta.

Nghĩ tới đây, Quan Chính Sơn vội vã tỏ thái độ: "Nếu cậu muốn đích thân tới tham gia, tôi sẽ đi cùng cậu một lần nữa! Đợi khi chuyện này xong xuôi thì cũng là lúc tôi được hưởng thụ cảnh sum vầy bên con cháu rồi, ha ha ha ha…"

Hôm nay, Quan Chính Sơn đã giao lại vị trí chủ gia tộc cho cháu mình là Quan Tuyết Tùng.
Nhưng ông ta biết, chuyến đi tới nhà họ Mạnh lần này vô cùng quan trọng, đồng thời cũng là cơ hội có thể thay đổi tương lai của nhà họ Quan, cho nên ông ta cần đích thân tới tham dự.

Ngay sau đó, Trần Hưng Hải và Vương Cường cũng lần lượt gọi điện tới, nội dung đều là về hội giao lưu các doanh nghiệp Giang Bình.

Khi biết Dương Thanh muốn đích thân tới nhà họ Mạnh, Trần Hưng Hải và Vương Cường đều tỏ thái độ mình sẽ theo sát bước đi của Dương Thanh.

"Dương Thanh, ông chủ Trần mà con vừa nói chuyện đó chính là Trần Hưng Hải của Châu Thành sao?"

Thấy Dương Thanh đã dừng cuộc gọi, Tần Đại Dũng mới kinh ngạc hỏi.

"Đúng là ông ta!"

Dương Thanh mỉm cười.

Vừa rồi khi nghe điện thoại, anh không tránh mặt Tần Đại Dũng, cho nên Tần Đại Dũng cũng đã nghe được toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện.

Thế lực trong tay Dương Thanh đang ngày càng bành trướng, nhưng số người thân cận có thể tin tưởng được cũng ngày càng thiếu.

Tần Đại Dũng là bố vợ anh, nếu ông ấy muốn giúp đỡ mình thì quả là không gì tốt hơn.

Ngày đó, khi Dương Thanh bày kế, lừa Châu Ngọc Thúy và Mạnh Thiên Kiêu tới nhà họ Quan, Quan Chính Sơn và Vương Cường đích thân ra tay, Tần Đại Dũng cũng đã biết, nhà họ Quan và Tòa Thành Vương Giả đều đã quy phục Dương Thanh rồi.

Nhưng ông ấy không biết, ngay cả nhà họ Trần ở Châu Thành cũng cung kính với Dương Thanh đến thế.

Từ sau khi nhà họ Trần trở thành bá chủ Châu Thành, địa vị của nhà họ Trần ở tỉnh Giang Bình đã vượt qua nhà họ Quan.

Vì thế, có thể đoán được lúc này Tần Đại Dũng khiếp sợ cỡ nào.

“Bố, chuyện của con, bố cũng đã biết khá rõ rồi, nhưng con vẫn muốn nói với bố rằng, những điều mà bố chứng kiến hiện nay vẫn chưa phải là toàn bộ lực lượng của con đâu”.

Dương Thanh nói, thái độ nghiêm túc: “Chỉ cần con muốn, kể cả là tám gia tộc lớn của Yến Đô cũng có thể bị tiêu diệt chỉ trong vòng một đêm!”

Lời nói của Dương Thanh hệt như một tiếng sấm sét nổ vang bên tai Tần Đại Dũng.

Đối với ông ấy, bốn gia tộc của Giang Hải đã là rất mạnh rồi, các gia tộc quyền thế ở tỉnh lỵ thì càng là nơi cao không thể với tới, so sánh với họ, tám gia tộc lớn của Yến Đô quả đúng là những thế lực khổng lồ và đáng sợ.

Nhưng Dương Thanh lại nói, ngay cả tám gia tộc lớn của Yến Đô, anh cũng có năng lực diệt gọn.

Dương Thanh thốt ra những lời này với thái độ cực kì tự tin, hoàn toàn không phải chỉ là mạnh miệng nói bừa.

Tần Đại Dũng cũng tin rằng, Dương Thanh không hề lừa gạt mình.

“Nếu con đã nói cho bố biết những việc này, vậy thì có gì cần bố làm, con cứ việc nói thẳng!”

Tần Đại Dũng chỉ thoáng kinh ngạc, sau đó nội tâm đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Dương Thanh mỉm cười: “Việc đó tính sau ạ, việc bố cần làm bây giờ là phải yên tâm điều trị cho tốt, tranh thủ thời gian dưỡng thương này, bố có thể tìm hiểu đôi chút về tình hình của Yến Đô hiện tại”.

Nghe vậy, Tần Đại Dũng cả kinh trong lòng, vậy là Dương Thanh đã có ý định tới Yến Đô để phát triển sự nghiệp sao?

“Được!”

Tần Đại Dũng không chút do dự, lập tức nhận lời.

Đối với ông ấy, Dương Thanh là người đã cứu ông ấy hai lần rồi.

Lần đầu tiên, ông ấy sa đà vào cờ bạc, bị món nợ ở sòng bạc ép bức đến mức suýt chút nữa tự sát.
Cũng nhờ Dương Thanh bày kế, để ông ấy được trải nghiệm nỗi đau khổ của kẻ sắp mất đi tất cả, giúp ông ấy thay đổi triệt để, quyết chí làm lại cuộc đời.

Lần thứ hai là lần Châu Ngọc Thúy thuê người giết ông ấy, Dương Thanh đã cứu mạng ông ấy.

Có thể nói, một người từng trải qua hai lần cận kề cái chết như ông ấy thì còn sợ gì chứ?

Phản ứng của Tần Đại Dũng khiến Dương Thanh cực kì hài lòng.
Đợi khi Lạc Bân nắm được tập đoàn Nhạn Thanh thì cũng là thời điểm để Tần Đại Dũng thể hiện tài hoa.

Nhưng hiện tại còn có một việc vô cùng quan trọng cần phải làm, đó chính là hội giao lưu các doanh nghiệp Giang Bình.

Đối với Dương Thanh, bất kể đây có phải là một cái bẫy của nhà họ Mạnh hay không, thì đó vẫn là một cơ hội tốt.

Một cơ hội để tóm gọn Giang Bình trong tay!

Chuẩn bị đi ngủ, Dương Thanh lại nhận được một cuộc gọi.

“Anh Thanh, mai em tổ chức tiệc mừng sinh nhật hai mươi tuổi, anh có thể tới dự không ạ?”

Vừa nhận cuộc gọi, một giọng nói thánh thót vui tai đã vang lên, giọng nói tràn đầy mong chờ.

Đó là cuộc gọi của Hàn Phi Phi, con gái nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ.

“Ngày mai à?”

Dương Thanh liếc nhìn Tiêu Tiêu đang ngủ bên cạnh, thoáng do dự.

Mai là chủ nhật, anh vốn định cùng Tần Thanh Tâm đưa Tiêu Tiêu đến lớp học ngoại khóa môn tiếng Anh.

“Nếu anh không có thời gian thì thôi vậy!”

Cảm nhận được sự do dự trong giọng nói của Dương Thanh, Hàn Phi Phi nhanh nhẹn nói thêm, nhưng giọng điệu đã lộ ra chút thất vọng.

“Mấy giờ? Ở đâu?”, Dương Thanh hỏi.

“Năm giờ chiều mai, ở nhà em”.

Nghe Dương Thanh hỏi thời gian, địa điểm, Hàn Phi Phi lập tức vui vẻ trở lại.

“Được, vậy chiều mai tôi sẽ tới đó đúng giờ”.

Lần này thì Dương Thanh nhận lời rất nhanh, vì lớp ngoại khóa tiếng Anh của Tiêu Tiêu là vào buổi sáng.

Sáng cùng vợ đưa con đi học, chiều tới nhà họ Hàn dự tiệc, sắp xếp như vậy cũng được.

Coi như là nể mặt Hàn Khiếu Thiên, anh cũng cần tới nhà họ Hàn chào hỏi một lần.

Huống chi, anh còn cần sự giúp đỡ của Hàn Khiếu Thiên trong hội giao lưu các doanh nghiệp Giang Bình tổ chức vào ngày kia.

Vừa ngắt điện thoại, quay đầu lại, Dương Thanh phát hiện Tần Thanh Tâm đang nhìn mình chằm chằm, sắc mặt không được vui.

Lòng bất chợt nổi lên một dự cảm chẳng lành, Dương Thanh vội mỉm cười, chủ động khai báo: “Là Hàn Phi Phi, cháu gái của ông chủ Hàn, ngày mai tổ chức sinh nhật.

Trước đó ông chủ nhà họ Hàn đã từng giúp anh nhiều lần, anh cũng nên tới hỏi thăm một chút”.

Tần Thanh Tâm vẫn không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào Dương Thanh.

Dương Thanh hơi lo sợ trong lòng, vội vàng nói thêm: “Sáng mai anh với em đưa Tiêu Tiêu đến lớp ngoại khóa, đến chiều chúng ta cùng tới nhà họ Hàn, được không?”

- ————

.

Chương 352: 352: Tình Cờ Gặp Lại Người Quen Cũ

“Ngủ đi!”

Bấy giờ, Tần Thanh Tâm mới lên tiếng, nhưng ánh mắt đã nhuốm đôi phần buồn bã.

Dương Thanh lập tức luống cuống, mối quan hệ của đôi bên khó khăn lắm mới có thể có được một bước đột phá mang tính thực chất, nếu chỉ bởi lời mời của Hàn Phi Phi mà bị hủy hoại mất thì quả thực là một mất mát quá lớn.

Tần Thanh Tâm quay lưng về phía Dương Thanh, trong lòng cũng thấp thỏm lo âu.

Cô cùng Dương Thanh có thể đi tới ngày hôm nay quả thật chẳng dễ dàng gì, nhưng Dương Thanh càng cho cô thấy mạng lưới quan hệ lớn mạnh của anh thì nội tâm cô lại càng thêm bất an.

“Vợ à, em cứ yên tâm, ngày mai anh không đi nữa, chỉ ở bên em và con gái mình thôi!”

Dương Thanh bỗng vươn tay ôm Tần Thanh Tâm vào lòng.

Tuy anh không hiểu vì sao Tần Thanh Tâm đột nhiên cư xử lạ như vậy nhưng anh biết chắc một điều, việc này nhất định có liên quan đến chuyện anh định tham gia tiệc sinh nhật của Hàn Phi Phi chiều mai.

“Đừng anh!”

Dương Thanh vừa dứt lời, Tần Thanh Tâm vội vàng lên tiếng can ngăn.

Cô chủ động quay người lại, đôi mắt đỏ hoe nhìn Dương Thanh: “Chồng à, em không sao, trước đây ông chủ Hàn đã từng giúp đỡ anh khi ở Châu Thành, đúng là anh nên tới chào hỏi ông ấy một tiếng”.

“Nhưng mà…”

Dương Thanh còn chưa nói hết câu, Tần Thanh Tâm đã hôn lên môi anh.

Dù chỉ là một nụ hôn lướt qua nhưng nó lại khiến Dương Thanh xao động tâm hồn, sững sờ.

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm nheo mắt quyến rũ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hôn em đi!”

Nói đoạn, cô nhắm mắt lại.

Dương Thanh thoáng ngây ra một tích tắc, sau đó lập tức lấy lại tinh thần, nhào tới cực kì hăng hái.

Nửa giờ sau, Tần Thanh Tâm nép vào lòng Dương Thanh, trên má vẫn còn ửng hồng.

“Vợ, rốt cuộc em sao vậy?”

Sau một cuộc mây mưa, Dương Thanh càng thêm thấp thỏm.

Tần Thanh Tâm lườm anh một cái, gắt gỏng nói: “Đã nói em không sao mà, anh còn hỏi gì chứ!”

Dương Thanh cười khổ, lắc đầu, vừa rồi rõ ràng cảm xúc của Tần Thanh Tâm rất khác thường.

Nhưng mà không sao, giờ đã ổn hơn rồi, nếu cô không muốn nói, anh sẽ không gặng hỏi.

Tần Thanh Tâm lại thầm thề rằng, nhất định phải khiến bản thân trở nên xuất sắc hơn nữa.

Chỉ có như thế mới có thể theo kịp bước chân Dương Thanh.

“Vợ này, anh muốn bàn với em một việc”, Dương Thanh bỗng nói.

“Chuyện gì ạ?”, Tần Thanh Tâm thắc mắc.

“Tiêu Tiêu mới bốn tuổi, đang ở vào tuổi vui vẻ nhất, không nên bắt con chịu quá nhiều áp lực”.

Dương Thanh nói, sắc mặt nghiêm túc: “Những lớp ngoại khóa của Tiêu Tiêu, trừ lớp nào con bé thực sự cảm thấy có hứng thú, còn lại thì đều hủy bỏ hết đi!”

Nghe anh nói vậy, Tần Thanh Tâm thoáng trầm mặc, lát sau, cô bỗng nói: “Em cũng không muốn tạo áp lực quá lớn cho con, nhưng con nhà người ta đều như vậy cả, nếu Tiêu Tiêu không tham gia các lớp ngoại khóa thì sẽ bị bạn bè bỏ lại sau lưng”.

“Anh thì không cho là như vậy đâu, bắt Tiêu Tiêu làm những chuyện con bé không thích thì ngoài việc tốn thời gian sau giờ học của con bé còn có thể khiến con bé mất đi hứng thú thực sự của bản thân”.

“Từ 3 đến 6 tuổi là thời kì vàng, hầu như các loại năng khiếu đều bắt đầu được bộc lộ ở thời kì này, nếu bỏ lỡ có lẽ sẽ không thể khai quật được nữa”.

“Anh vẫn không muốn con bé phải chịu áp lực quá lớn”.

…

Vì chuyện lớp học ngoại khóa của Tiêu Tiêu, hai vợ chồng tranh luận hồi lâu mà vẫn chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Sáng hôm sau, Dương Thanh cùng Tần Thanh Tâm đưa Tiêu Tiêu tới lớp ngoại khóa tiếng Anh, sau đó lại vội vã tới nhà họ Hàn của tỉnh lỵ.

“Nên mang quà gì nhỉ?”

Đến tỉnh lỵ, Dương Thanh mới nhớ ra, mình còn chưa chuẩn bị quà tặng.

“Còn phải chuẩn bị cả quà cho ông chủ Hàn nữa.”

Dương Thanh lẩm bẩm: “Dù sao đây cũng là lần đầu mình tới nhà họ Hàn, ông chủ Hàn cũng đối đãi hết sức chân thành với mình, bất kể thế nào, lễ nghĩa nên có đều phải có”.

Dứt lời, anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, đúng lúc thấy bảng hiệu “Phố đồ cổ Thế Kỷ”.

“Vào đây chọn quà vậy”.

Dương Thanh đậu xe vào bãi, đi vào “Phố đồ cổ Thế Kỷ”.

Phố đồ cổ Thế Kỷ là tòa nhà thương mại đồ cổ lớn nhất của cả tỉnh lỵ, tổng cộng có năm tầng, càng lên cao thì cấp bậc đồ cổ

càng cao hơn.

Tầng một tầng hai giống như một khu chợ, các loại đồ cổ đều được trưng bày tùy tiện ngay trên đường, có rất đông khách hàng đang lựa chọn, ngắm nghía.

Tầng ba tầng bốn được chia thành từng gian hàng nhỏ, vật trưng bày cũng được bày cầu kì cẩn thận, khách hàng cũng ít hẳn so với tầng dưới.

Lên đến tầng năm, đập vào mắt là một bảng chữ vàng cực lớn có đề "Thiên Phủ Thành", treo ngay chỗ cầu thang đi lên.

Cái tên này mang đậm một hương vị cổ phong, chữ "Phủ" là chỉ nơi ở của những nhà quyền quý, chữ "Thiên" và chữ "Thành" mang phong thái hào phóng khí phách.

Mấy chữ này đặt chung một chỗ không chỉ nghe êm tai mà còn có ý vinh hoa phú quý.

Toàn bộ tầng năm này đều thuộc về Thiên Phủ Thành, một cửa hàng có thể chiếm một khu vực lớn thế này trong Phố đồ cổ Thế Kỷ thì quả là không tầm thường chút nào.

Thiên Phủ Thành rộng rãi, thoạt nhìn giống như một khu triển lãm đồ cổ, đủ các loại vật dụng gốm sứ tinh xảo có phong cách cổ xưa, các bức thi họa, các món đồ bằng ngọc,…
gần như cái gì cũng có.

Mấy nhân viên bán hàng xa xa trông thấy Dương Thanh đi lên bèn đưa mắt quan sát anh một lượt từ đầu đến chân.

Thấy anh mặc đồ bình thường, những nhân viên bán hàng thường hay phục vụ khách quý bèn bỏ qua anh.

"Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách cần gì ạ? Tôi có thể giới thiệu cho quý khách".

Đúng lúc này, một nhân viên bán hàng trẻ tuổi lại chủ động bước tới, mỉm cười hỏi Dương Thanh.

Các nhân viên khác thấy thế đều tỏ vẻ coi thường.

Thiên Phủ Thành này là cửa hàng đồ cổ tốt nhất toàn bộ tỉnh lỵ, mỗi món đồ trong này đều có giá trị từ mấy triệu đến mấy chục triệu.

Dù là loại nhà giàu mới nổi tới đây thì cũng chưa chắc có khả năng mua được, nói chi là một thanh niên trẻ tuổi ăn mặc hết sức bình thường thế kia.

Đại đa số người tới đây đều chỉ là nghe danh mà tới tham quan, xem thử một lần cho đã con mắt mà thôi.

“Tôi cần hai món đồ nhỏ, một để tặng cho một ông cụ chừng bảy mươi tuổi, một để làm quà sinh nhật cho một cô bé hai mươi tuổi, cô đề cử giúp tôi xem có món nào phù hợp”.

Dương Thanh nói, đưa mắt liếc nhìn bảng tên của cô nhân viên bán hàng trẻ tuổi, Vương Diễm.

“Thưa anh, xin hỏi tầm giá yêu cầu của anh là chừng bao nhiêu ạ?”, Vương Diễm lại hỏi.

“Cả hai đều trong khoảng mười triệu đi! Đương nhiên, nếu có món đồ nào thích hợp, giá cao hơn chút cũng có thể chấp nhận, chỉ cần đồ tốt là được”, Dương Thanh nói.

Nghe thấy vậy, mấy nhân viên bán hàng đứng xa xa đều khinh bỉ ra mặt, không ai tin được Dương Thanh sẽ mua nổi một món đồ cổ trị giá chục triệu, mà đây lại còn yêu cầu hai món.

“Dương Thanh?”

Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Một cô gái mặc đồng phục nhân viên bán hàng đi tới.

Quay đầu lại nhìn, Dương Thanh cảm thấy người này có vẻ khá quen mắt, nhưng không thể nhớ ra cô ta là ai.

Khi anh đưa mắt nhìn đến bảng tên cô ta mới chợt nhớ ra, cô gái này là một người bạn thời đại học.

“Vu Hiểu Vi, đã lâu không gặp!”, Dương Thanh gật đầu chào.

Ánh mắt anh nhìn Vu Hiểu Vi không một gợn sóng, như là vừa mới quen biết.

Tính ra cũng đã hơn năm năm chưa gặp rồi.

Khi đó Vu Hiểu Vi là hoa khôi của khoa, đời tư hỗn loạn, cứ một thời gian lại đổi bạn trai một lần.

Nghe nói, lúc mới lên đại học năm nhất, cô nàng này từng "được" bao nuôi.

Nhưng tất cả đều chỉ là tin đồn, sự thật ra sao, Dương Thanh cũng không rõ lắm.

"Đúng là cô thật! Không ngờ lại gặp cô ở đây đấy".

Vu Hiểu Vi vờ như kinh ngạc lắm, nhưng trong mắt lại tràn đầy châm chọc: "Còn anh thì sao, hiện đang làm việc ở đâu? Giỏi thật đấy, đã có thể tới Thiên Phủ Thành mua đồ rồi cơ à!"

"Tôi tốt nghiệp năm năm rồi mà mới chỉ lên được đến chức quản lý quèn ở Thiên Phủ Thành này, so với thủ khoa như anh hẳn là phải kém xa lắm nhỉ?"

Vu Hiểu Vi nói, còn cố tình ưỡn ngực, bản năng thò tay vuốt ve bảng tên như sợ Dương Thanh không nhìn thấy hai chữ "quản lý" trên bảng tên của cô ta.

Hoàn cảnh của Dương Thanh thế nào, Vu Hiểu Vi là bạn cùng lớp nên nắm rất rõ.

Dĩ nhiên cô ta không tin, mới tốt nghiệp năm năm ngắn ngủi, Dương Thanh đã có thể mua được món đồ cổ trị giá chục triệu đâu.

"Làm kinh doanh nhỏ lẻ sống qua ngày mà thôi, không so được với cô", Dương Thanh bình thản cười nói.

Sao anh lại không phát hiện được sự châm chọc trong giọng điệu của Vu Hiểu Vi cơ chứ?

- ————————

.

Chương 353: 353: Không Mua Nổi Hả

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không chấp nhặt với Vu Hiểu Vi về điều này.

“Dương Thanh, chắc anh chưa biết hàng hóa trong Thiên Phủ Thành này giá tối thiểu cũng phải tiền triệu nhỉ?”

Dương Thanh đang chuẩn bị kiếm cớ kết thúc cuộc trò chuyện vô vị này, Vu Hiểu Vi lại cười nói tiếp, ngữ điệu cực kì ngạo nghễ: “Nếu anh thật sự muốn đến đây mua đồ cổ, tôi đề nghị anh nên xuống tầng một chọn đồ thì hơn”.

“Dưới đó, nếu anh may mắn, chưa biết chừng chỉ cần vài nghìn là kiếm được món đồ trị giá mấy chục nghìn cơ đấy”.

Vu Hiểu Vi nhếch môi, nở nụ cười châm chọc, nói tiếp: “Còn trẻ, chưa nên trèo cao trông xa, xuống tầng một cũng không mất mặt đâu”.

Dương Thanh nhíu mày, anh đã nể chỗ bạn học cũ nên không chấp nhặt với Vu Hiểu Vi, nhưng cô ả này hình như vẫn cố tình gây sự với mình.

Mặc dù hai người là bạn học thời đại học nhưng trên thực tế, bốn năm đại học, bọn họ chẳng trò chuyện với nhau được mấy câu.

Đã như thế thì có thể có tình cảm gì được?

Đúng lúc này, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi đến.

Nữ trang điểm đậm, thoạt nhìn khá xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng, ngực tấn công mông phòng thủ, mang một chiếc túi da LV.

Nam mặc bộ đồ Armani, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe.

Vừa thấy hai vị khách kia, mắt Vu Hiểu Vi lập tức sáng lên, cô ta đã có nhiều kinh nghiệm làm việc ở Thiên Phủ Thành này, khách tới cửa hàng có muốn mua đồ hay không, nhìn một cái là đoán được ngay.

“Dương Thanh, tôi không có thời gian nói chuyện với anh nữa, anh cứ coi như đi tham quan một vòng đi, nhưng tuyệt đối đừng có sờ lung tung đấy! Không cẩn thận làm hư đồ thì lấy cái mạng anh đền cũng không đủ được đâu”.

Vu Hiểu Vi cảnh cáo Dương Thanh một câu rồi quay sang nói với nữ nhân viên tiếp đãi Dương Thanh: “Vương Diễm, cô nên để ý vật phẩm trong cửa hàng cẩn thận, nếu làm mất cái gì thì cô phải chịu trách nhiệm đấy nhé!”

Dứt lời, cô ta nhanh nhẹn nhoẻn miệng cười niềm nở, lắc lắc mông đi về phía đôi nam nữ trẻ tuổi kia.

Các nhân viên bán hàng khác đều nhìn Dương Thanh và Vương Diễm với vẻ châm chọc.

Vương Diễm thoáng xấu hổ, nhưng điều khiến Dương Thanh bất ngờ là cô ấy vẫn giữ nụ cười chân thành trên môi, nói với anh: “Thưa quý khách, anh vừa nói là, muốn mua hai món đồ, một món tặng cho một ông cụ chừng bảy mươi tuổi, một món tặng cho một cô gái hai mươi làm quà sinh nhật, đúng không ạ?”

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Mỗi một món đồ cần có giá trị nằm trong khoảng mười triệu, nếu có thứ khác thích hợp hơn thì giá trị vượt ngoài dự toán cũng không sao”.

Vương Diễm vội vã dẫn Dương Thanh tới trước một quầy trưng bày, chỉ vào chiếc vòng tay bên trong, giới thiệu với Dương Thanh: “Đây là chiếc vòng tay bình an bằng ngọc phỉ thúy, chất liệu ngọc rất trong, đặt dưới ánh đèn còn có thể phát ánh sáng huỳnh quang nữa”.

“Tuy không phải thuộc loại ngọc xanh biếc toàn thân nhưng chiếc vòng tay này thoạt nhìn tựa như một bức tranh sơn thủy. Nhìn kĩ hơn còn thấy trông nó tinh tế hơn cả loại xanh biếc, vừa trong lại vừa phóng khoáng, nhìn vào đã thấy mát mắt dịu lòng”.

“Chiếc vòng tay phỉ thúy này nhìn rất trẻ trung, thích hợp với một cô gái đôi mươi, giá của nó là mười hai triệu tám trăm tám mươi nghìn, anh thấy thế nào ạ?”

Khi hỏi ra câu này, Vương Diễm thoáng thấy căng thẳng.

Cô ấy vào làm ở Thiên Phủ Thành này đã được gần ba tháng, nhưng vẫn chưa bán được một món đồ cổ nào, nếu đầy ba tháng mà vẫn chưa có thành tích bán hàng, cô ấy sẽ bị sa thải.

Nhưng thường ngày, mỗi khi có khách quý tới, cô ấy thường bị đồng nghiệp cướp mất, hoàn toàn không có cơ hội để giới thiệu cho khách.

Lần này, do đám nhân viên bán hàng kia coi thường Dương Thanh nên cô ấy mới giành được cơ hội giới thiệu vật phẩm ở đây cho khách.

Dương Thanh nhìn lướt qua, đúng là chiếc vòng ngọc phỉ thúy này rất đẹp, thuộc hàng cực phẩm.

“Giới thiệu thêm cho tôi một món đồ cổ thích hợp làm quà tặng người cao tuổi”, Dương Thanh bình thản nói.

Vương Diễm thoáng thất vọng, theo như cô ấy thấy thì có vẻ Dương Thanh không được ưng ý chiếc vòng mà cô ấy vừa giới thiệu.

Có lẽ, người thanh niên này đúng như Vu Hiểu Vi nói, không phải thực sự muốn mua đồ.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu cô ấy rồi biến mất rất nhanh, nụ cười trên môi Vương Diễm lại khôi phục như cũ, cô ấy đưa Dương Thanh tới khu phụ bên kia.

“Đây là đá Dzi bead?”

Dương Thanh bỗng nhìn thấy một món đồ nhỏ hình bầu dục, phong cách cổ xưa, anh thoáng ngạc nhiên hỏi.

Vương Diễm mỉm cười: “Đây là viên Dzi bead hoa sen duy nhất của cửa hàng chúng tôi.
Hoa sen tượng trưng cho “Thuần khiết không nhiễm bụi trần”, đại diện cho sự tôn vinh chí cao vô thượng, cho sự trong sạch, hòa bình, phúc tuệ song toàn, mọi chuyện viên mãn, đồng thời còn là biểu tượng cho sự may mắn, cao quý, viên mãn, cho tài phú tăng trưởng”.

“Chỉ có điều, viên Dzi bead này có giá lên tới ba mươi sáu triệu, đã vượt xa dự toán của quý khách ạ”.

Nói đến đây, Vương Diễm thoáng ngừng lại, sau đó nói tiếp: "Có điều, ngoài viên Dzi bead này, chúng tôi còn có một viên Dzi bead sáu mắt, cũng mang ngụ ý cực tốt, trị giá tám triệu…"

"Lấy viên Dzi bead hoa sen này đi!"

Dương Thanh cắt đứt lời giới thiệu của Vương Diễm.

Lần đầu gặp Hàn Khiếu Thiên, Dương Thanh đã nhìn thấy chuỗi hạt bồ đề kim cang trên tay ông cụ, rõ ràng là ông cụ rất có hứng thú với những vật dụng của nhà Phật.

"Thưa…
thưa quý khách, viên Dzi bead hoa sen này có giá tới ba mươi sáu triệu, anh chắc chắn mình muốn lấy chứ ạ?"

Vương Diễm lắp bắp hỏi, cô ấy bỗng thấy hoài nghi, chẳng rõ mình có nghe lầm hay không.

Dương Thanh gật đầu: "Ngoài viên Dzi bead này thì lấy cho tôi cả chiếc vòng tay phỉ thúy cô vừa giới thiệu nữa".

Lúc này, Vương Diễm mới dám chắc chắn rằng Dương Thanh thực sự muốn mua, cô ấy lập tức kích động đến bối rối: "Tôi… tôi, giờ tôi đi làm thủ tục cho anh ngay ạ".

Cả chiếc vòng tay phỉ thúy và viên Dzi bead hoa sen này đều nằm trong nhóm những vật phẩm hàng đầu của Thiên Phủ Thành.

Hôm nay, Dương Thanh mua một lần hai món đồ, điều này quả thực là một niềm vui rất lớn đối với Vương Diễm.

Bán được hai món đồ này, cô ấy đã có thể nhận được mấy trăm nghìn tiền hoa hồng rồi.

Đây quả thực là một thành công lớn đối với một nhân viên mới của Thiên Phủ Thành.

Đối với đa số nhân viên, dù tính thành tích tiêu thụ cả năm cũng chưa chắc đã đạt tới con số gần năm chục triệu như cô ấy lúc này.

Vương Diễm vừa lấy chiếc vòng tay phỉ thúy kia ra thì một giọng nói chát chúa đột nhiên vang lên: "Vương Diễm, cô làm

gì thế hả?”

Người vừa lên tiếng chính là Vu Hiểu Vi, cô ta lạnh mặt nói: “Cô đã làm việc ở Thiên Phủ Thành này gần ba tháng rồi mà cả quy tắc cơ bản ở đây cũng không hiểu à?”

“Quản lý, tôi…”

Vương Diễm còn chưa nói hết câu, Vu Hiểu Vi đã ngắt lời: “Trước khi xác định chắc chắn khách hàng có muốn mua hàng hay không thì không được phép đụng vào bất kì vật gì!”

“Chỉ riêng hành vi vừa rồi của cô đã trái với điều lệ này rồi, dựa theo quy tắc của Thiên Phủ Thành, cô có thể nghỉ việc ngay lập tức!”

Vu Hiểu Vi không cho Vương Diễm cơ hội giải thích mà đã đuổi cô ấy đi.

Những nhân viên khác chỉ đứng nhìn Vương Diễm như đang xem trò vui.

“Thật đúng là đồ ngu xuẩn, vừa rồi chị Vi đã ám chỉ cô ta rõ ràng như thế mà còn không hiểu!”

“Nếu không phải tại cô ta ngu xuẩn thì sao đến nỗi đã vào làm gần ba tháng mà còn chưa bán được một món nào?”

“Tôi ngứa mắt cô ta lâu rồi, lần này thì vui đây, cuối cùng chị Vi cũng đuổi việc cô ta”.

Đồng nghiệp xung quanh đều giữ thái độ đứng xem trò vui, không ai nói giúp Vương Diễm một câu, trái lại còn tỏ vẻ mong mỏi cô ấy nhanh chóng bị đuổi khỏi đây.

“Thưa quản lý, vị khách này đã xác định muốn mua đồ, tôi không làm bất cứ điều gì trái quy định cả!”

Cuối cùng Vương Diễm cũng tìm được cơ hội giải thích, cô ấy lớn tiếng nói, đôi mắt đã đỏ hoe.

“Vương Diễm, cô ngốc thật hay là vờ ngốc đấy? Lẽ nào lời tôi mới nói cô nghe không hiểu?”

“Anh ta là bạn học thời đại học của tôi, hoàn cảnh của anh ta thế nào, tôi rõ hơn cô.

Anh ta chỉ là một gã ở rể, giờ cô lại muốn nói với tôi là, anh ta định mua một chiếc vòng phỉ thúy trị giá cả chục triệu?”

Mắng Vương Diễm xong, Vu Hiểu Vi lại quay sang phía Dương Thanh, vẻ mặt châm chọc: “Dương Thanh, đừng trách tôi nói khó nghe, nhưng theo như tôi thấy, anh chỉ là một gã đứng ở đáy xã hội mà thôi, hoàn toàn không có tư cách tới Thiên Phủ Thành này!”

Vương Diễm đã đỏ hồng đôi mắt, cắn chặt môi.
Tuy cô ấy không rõ tình hình của Dương Thanh thế nào, nhưng khi Vu Hiểu Vi nói ra thân phận của anh, cô ấy có cảm giác như mình vừa bị người ta chơi xỏ.

Công việc này vô cùng quan trọng với cô ấy.

Nhưng hôm nay, vì Dương Thanh, cô ấy đã đánh mất nó rồi.

Lúc này, trong lòng cô ấy cũng bắt đầu hoài nghi rằng Dương Thanh không thực lòng muốn mua đồ cổ.

“Cô dám chắc rằng tôi không mua nổi đồ trong Thiên Phủ Thành?”

Dương Thanh nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Vu Hiểu Vi, chất vấn cô ta.

Cô ả này cứ năm lần bảy lượt khiêu khích Dương Thanh, hành vi của cô ta đã chọc giận anh rồi.

Lúc này, giọng nói của anh đã nhuốm vài phần tức giận.

- ————

.

Chương 354: 354: Xin Cậu Cứ Trách Phạt

Lời nói của Dương Thanh hệt như một tiếng sét nổ vang bên tai mọi người.

Nhưng Vu Hiểu Vi cũng chỉ sững người ra trong giây lát, ngay sau đó cô ta quay sang nhìn Dương Thanh, vẻ mặt tức tối, chỉ tay ra cửa: "Dương Thanh, nơi này không chào đón anh, mời đi cho!"

"Quản lý, cô làm như vậy hình như hơi quá đáng rồi đó?"

Vương Diễm rốt cuộc không nhịn nổi nữa, tức giận lên tiếng: "Dẫu sao anh ấy cũng là bạn học của cô, dù thực sự không mua nổi thì cô cũng không nên nhục mạ người ta như vậy chứ!"

"Ngày nào Thiên Phủ Thành chẳng có khách đến, nhưng trong đó liệu có được bao nhiêu người sẵn sàng bỏ tiền mua đồ ở đây?"

"Huống chi, anh đây đã nói muốn mua, cô dựa vào đâu mà dám khẳng định anh ấy không mua nổi?"

Vương Diễm vốn đang có chút tức giận với Dương Thanh, nhưng ngay sau đó, cô ấy chợt bừng tỉnh.

Từ ngày đầu tiên cô ấy vào làm ở Thiên Phủ Thành này, Vu Hiểu Vi đã có ý bài xích cô ấy rất rõ rệt.

Nguyên do rất đơn giản, ngày đầu tiên đi làm, cô ấy vốn đang tiếp đãi một vị khách hàng có ý mua đồ thì lại bị Vu Hiểu Vi hớt tay trên, khi đó, Vương Diễm chỉ nói một câu: "Quản lý, tôi cho rằng tôi có thể giới thiệu rõ ràng các vật phẩm cho quý khách đây ạ".

Chỉ vì chuyện nhỏ này mà từ sau ngày hôm đó, Vu Hiểu Vi liền cố ý cô lập Vương Diễm, mỗi lần có khách tới cửa hàng, cô ta đều sẽ bố trí cho người khác tới tiếp đãi.

Vậy nên, đã vào làm gần ba tháng mà Dương Thanh mới là vị khách đầu tiên của cô ấy.

Nghe Vương Diễm nói thế, Vu Hiểu Vi lập tức phẫn nộ ra mặt, vung tay định cho Vương Diễm một bạt tai.

"Bốp!"

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Thanh bỗng vươn tay chộp lấy cổ tay Vu Hiểu Vi, nói: "Cô cư xử quá đáng rồi đấy!"

Vương Diễm kinh ngạc lắm, vừa rồi cô ấy còn cho rằng mình đã phải nhận một cái tát trời giáng từ Vu Hiểu Vi, thật không ngờ Dương Thanh lại cản cô ta giúp mình.

Vu Hiểu Vi cũng hết sức kinh ngạc, trước đây, khi còn trong trường đại học, Dương Thanh chỉ là một kẻ mờ nhạt, suốt ngày chỉ biết cúi đầu nhẫn nhục, nào đã từng phản kháng lại ai?

Vậy mà hôm nay, vì một ả đàn bà không quen biết, anh ta dám túm cổ tay mình?

"Dương Thanh, anh dám đụng vào tôi à?"

Vu Hiểu Vi lập tức giận dữ quát: "Anh biết bạn trai tôi là ai không hả?"

"Bạn trai cô là ai thì liên quan gì đến tôi?"

Dương Thanh lạnh nhạt nói, buông cổ tay Vu Hiểu Vi ra.

"Bịch! Bịch! Bịch!"

Vừa rồi Vu Hiểu Vi đang ra sức giãy giụa, Dương Thanh bỗng nhiên buông tay làm cô ta mất đã, lảo đảo lùi lại phía sau mấy bước rồi ngã ngồi xuống đất.

"Chị Hiểu Vi!"

Đám nhân viên bán hàng kia lập tức kêu lên hoảng sợ, vọt tới.

Vu Hiểu Vi nổi giận đùng đùng, mặt tràn đầy lửa giận, được đồng nghiệp đỡ dậy, cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thanh, anh đã dám động đến tôi thì đừng trách tôi không nể tình bạn học cũ!"

Dứt lời, cô ta lấy ngay điện thoại di động ra, bắt đầu gọi đi: "Chồng ơi, em đang ở cửa hàng, vừa bị người ta đánh, anh mau đến đây đi!"

Vương Diễm chợt thấy nóng ruột, sắp khóc đến nơi, cô ấy vội vàng nói: "Này anh ơi, bạn trai của Vu Hiểu Vi là giám đốc của Thiên Phủ Thành, có quyền lực rất lớn ở đây, anh ta có thể thoải mái điều động toàn bộ bảo vệ của Phố đồ cổ Thế Kỷ này đấy, anh đi mau đi!"

Dương Thanh hết sức tán thưởng lòng thiện lương của Vương Diễm.

Ngay cả tám gia tộc lớn của Yến Đô, anh còn chẳng coi vào đâu thì một gã giám đốc ở phố đồ cổ này sao có thể lọt vào mắt anh?

"Muốn chuồn à? Muộn rồi!", Vu Hiểu Vi cả giận quát.

"Vu Hiểu Vi, cô có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi đây này, vị khách này không liên quan gì hết!"

Vương Diễm đứng ra, chắn trước mặt Dương Thanh, tức giận nói.

"Đồ ranh con láo toét, tưởng mình đu bám được cậu ấm nào rồi chắc?"

"Tôi cho cô hay, cô là đồ ngu xuẩn, tên kia rõ ràng muốn chơi xỏ cô mà thôi, cho nên mới cố tình làm bộ muốn mua đồ trước mặt cô, xong đợi tới lúc thanh toán, anh ta sẽ bảo với cô là quên mang thẻ rồi".

"Đây là chiêu trò lừa gạt của bọn thích hư vinh này đấy!"

Vu Hiểu Vi cười khẩy, nói.

.

Đam Mỹ Sắc

Vương Diễm mím chặt môi, hốc mắt đã đỏ lên, cô ấy nói: "Dù anh ấy là người như vậy thì tôi cũng chịu.
Nhưng tôi vẫn muốn nói, cô có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi đây này!"

"Em yêu, có chuyện gì vậy?"

Đúng lúc này, một gã trung niên bụng phệ hớt hải chạy vào.

Gã đàn ông trung niên kia đã hói bóng loáng đỉnh đầu, hai mắt lờ đờ, nhìn qua là biết dạng người ham sắc quá độ.

“Chồng ơi, là thằng này này, vừa rồi nó đẩy em ngã xuống đất đấy”.

Vu Hiểu Vi nhào vào lòng gã đàn ông trung niên kia, nói với vẻ vô cùng đáng thương.

Dương Thanh nhìn gã đàn ông đó, nhịn không được bèn bật cười một tiếng: “Vu Hiểu Vi, cô chắc chắn ông ta là bạn trai cô mà không phải bố cô chứ?”

Lặng im như tờ!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Vu Hiểu Vi nhếch miệng, trợn to mắt, ngay sau đó, cô ta nổi giận: “Dương Thanh, tên khốn này, anh dám châm chọc tôi à?”

Gã trung niên kia cũng cực kỳ tức giận, nhìn Dương Thanh quát to: “Thằng ranh con, mày muốn chết đúng không!”

“Ban đầu tôi còn đang băn khoăn, vì sao một Thiên Phủ Thành lớn như vậy mà khách khứa chẳng có mấy mống, giờ thì hiểu được rồi”.

Dương Thanh lắc đầu, cười lạnh: “Nơi đây từ trên xuống dưới đều là một lũ ngu thì sao Thiên Phủ Thành kinh danh khấm khá được chứ?”

Dứt lời, anh quay sang phía Vương Diễm nói: “Đi với tôi đi, tôi sẽ bố trí cho cô một công việc tốt hơn chỗ này nhiều lần!”

Vương Diễm run cả người, thoáng thấy hoảng hốt.

Lời nói của Vu Hiểu Vi ban nãy làm cô nảy sinh lòng hoài nghi mục đích thực sự của Dương Thanh khi tới đây.

Nhưng lúc này, phong thái toát ra từ trên người Dương Thanh cùng với ánh mắt nghiêm nghị của anh tuyệt đối không giống như đang lừa dối.
Cô ấy bỗng tin rằng, Dương Thanh không phải loại người như Vu Hiểu Vi nói.

“Được, tôi đi với anh!”

Vương Diễm bỗng nở một nụ cười xán lạn.

Bất kể lời anh ta nói có phải là thật hay không, chí ít vào lúc này, cô ấy cũng có thể ngẩng cao đầu rời khỏi đây.

“Tao cho phép mày đi chưa hả?”

Nhưng ngay sau đó, gã bạn trai của Vu Hiểu Vi bỗng tức tối nói.

Gã ta vừa dứt lời, lập tức có hơn chục tay bảo vệ cầm gậy cao su ào ào xông vào.

“Giám đốc Lý, thằng nào dám gây sự ở Thiên Phủ Thành, nó chán sống rồi à?”

Gã bảo vệ dẫn đầu hùng hổ nói.

Gã bạn trai của Vu Hiểu Vi chỉ tay vào Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi bảo: “Là thằng ranh kia, cho nó một trận nhớ đời hộ tôi, sau đấy ném nó ra khỏi Phố đồ cổ Thế Kỷ!”

“Tôi muốn xem xem ai dám!”

Đúng lúc này, bỗng một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía phát ra tiếng nói.
Nơi đó có một thanh niên trẻ tuổi đang cất bước đi tới, bên cạnh anh ta còn có hai vệ sĩ mặc vest đen.

Vừa thấy thanh niên kia xuất hiện, gã bạn trai của Vu Hiểu Vi lập tức hoảng sợ, vội vàng bước tới ton hót: “Sếp Trần, sao sếp lại đến đây ạ?”

Thanh niên kia chẳng hề để ý đến gã ta mà bước nhanh về phía Dương Thanh dưới ánh nhìn chằm chằm của bao người.

“Cậu Thanh, tôi tới chậm quá, để cậu bị sỉ nhục, xin cậu cứ trách phạt!”

Thanh niên kia nơm nớp lo sợ đi tới trước mặt Dương Thanh, cúi đầu nói, dường như cả việc ngẩng đầu nhìn Dương Thanh, anh ta cũng không dám.

Cảnh tượng này làm những người ở đây đều sợ ngây ra.

Gã bạn trai của Vu Hiểu Vi thấy thế, hai mắt trợn trừng, run lẩy bẩy.

Vu Hiểu Vi càng sợ muốn chết, mặt ngây dại nhìn bóng người ăn vận mộc mạc kia: “Sao…
sao lại thế được chứ!”

Vương Diễm đang đứng bên cạnh Dương Thanh cũng hết sức kinh ngạc, theo bản năng vươn tay bịt chặt miệng mình.

- ————

.

Chương 355: 355: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc

Dương Thanh cũng không ngờ lại gặp được người quen ở đây.

Nhìn Trần Anh Hào đang nơm nớp lo sợ đứng cúi đầu trước mặt mình, anh đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Không ngờ người này lại sợ mình đến mức độ này?

“Sếp Trần, anh có nhầm không? Anh ta là bạn đại học của tôi tên là Dương Thanh, năm năm trước vừa tốt nghiệp đã tới ở rể cho một gia tộc nhỏ ở Giang Hải”.

“Anh là cậu chủ gia tộc lớn nhất Châu Thành, sau này sẽ nắm quyền nhà họ Trần, sao anh có thể cúi đầu trước anh ta chứ?”

“Anh chắc chắn nhận nhầm người rồi, chắc chắn là như vậy!”

Sau vài giây sững sờ, Vu Hiểu Vi vội vàng bước lên trước nhìn Trần Anh Hào nói.

“Câm miệng!”

Trần Anh Hào quát Vu Hiểu Vi, sau đó run sợ nhìn Dương Thanh nói: “Cậu Thanh, con khốn này dám sỉ nhục cậu, xin cậu yên tâm bắt đầu từ bây giờ cô ta sẽ không còn là người của Thiên Phủ Thành nữa”.

Trần Anh Hào vừa nói xong câu này, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Vu Hiểu Vi càng khiếp sợ hơn, vẻ mặt không hiểu nói: “Sếp Trần, anh vì một tên ở rể bất tài vô dụng mà đuổi tôi khỏi Thiên Phủ Thành sao?”

“Sếp Trần, Hiểu Vi là quản lý của Thiên Phủ Thành, mấy năm qua cô ấy làm việc rất chăm chỉ, cũng đã đem lại cho công ty những thành tích lớn”.

Giám đốc Lý cũng vội vàng nói: “Có rất nhiều khách hàng đều cần cô ấy giữ mối, nếu cô ấy đi rồi chắc chắn sẽ gây ra tổn thất lớn cho Thiên Phủ Thành”.

Vẻ mặt Dương Thanh hơi nghiền ngẫm, anh cười híp mắt nhìn Trần Anh Hào, muốn nhìn thử xem anh ta xử lý việc này thế nào.

“Im miệng hết cho tôi!”

Trần Anh Hào giận dữ quát lên: “Chẳng lẽ ông tưởng tôi không biết ý định của ông sao? Móa nó, ông đáng tuổi bố của con ả này rồi vậy mà còn muốn yêu đương với cô ta?”

“Ông đừng tưởng tôi không biết ông đã lợi dụng chức vụ giám đốc của Thiên Phủ Thành gieo vạ cho bao nhiêu cô gái rồi”.

“Con khốn này có thể trở thành quản lý của Thiên Phủ Thành đều là do một tay ông nâng đỡ, đúng chứ?”

“Bây giờ các người còn dám xúc phạm cả cậu Thanh, vậy hai người đều cút khỏi đây cho tôi!”

Trần Anh Hào không chút nể tình, cương quyết muốn đuổi hai người này ngay lập tức.

Trong lòng anh ta cực kỳ hoảng sợ.
Từ lần trước ở Châu Thành, sau khi nhìn thấy khí thế mạnh mẽ của Dương Thanh thì Dương Thanh đã trở thành ác mộng của anh ta rồi.

Thậm chí có nhiều lần anh ta giật mình tỉnh giấc cũng đều vì nằm mơ thấy Dương Thanh muốn giết anh ta.

Bây giờ người của mình lại đắc tội với Dương Thanh ngay trên địa bàn của mình, thế này chẳng phải là rước phiền phức tới cho anh ta sao?

Lúc này Vu Hiểu Vi và bạn trai của cô ta đều khó tin, lảo đảo lùi về sau.

Nhất là Vu Hiểu Vi, cô ta càng thêm hoảng sợ, bởi vì nhờ bạn trai của mình, cô ta mới có thể lên làm quản lý ở Thiên Phủ Thành.

Công việc ở Thiên Phủ Thành khá nhàn mà mỗi năm lại có thể lĩnh được năm trăm nghìn, đây đúng là một công việc ngồi mát ăn bát vàng.

Mấy năm nay cô ta đã quen sống sống trong nhung lụa, tất cả mọi việc đều giao cho cấp dưới làm, còn bản thân cô ta chỉ đến công ty giết thời gian thôi, hoàn toàn là một kẻ bất tài.

Nếu rời khỏi Thiên Phủ Thành, đừng nói là năm trăm nghìn, một năm cô ta còn không kiếm nổi năm chục nghìn nữa là.

"Bịch!"

Đúng lúc này giám đốc Lý bỗng quỳ phịch dưới chân Trần Anh Hào, mặt mày hoảng sợ nói: "Sếp Trần, hết thảy mọi chuyện đều là lỗi của con ả đê tiện này, hoàn toàn không có liên quan gì đến tôi".

"Lúc cậu vừa tới, tôi cũng mới tới, cho nên tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì".

"Xin cậu hãy cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này".

Giám đốc Lý hoảng sợ nói, ông ta thật sự sợ.

Thiên Phủ Thành là phố đồ cổ lớn nhất của tỉnh lỵ, làm giám đốc ở đây mỗi năm chỉ tính riêng tiền hoa hồng thôi mà ông ta đã kiếm tới tiền triệu rồi.

Số tiền này còn chưa kể đến phần kiếm ngoài bất hợp pháp khác.
Nếu bị đuổi việc, chắc chắn ông ta sẽ không tìm được công việc nào có chức vụ tương tự nữa.

Nhất là trong ngành buôn bán đồ cổ này, nếu không biết cách giám định thật giả, không có tài mua bán thì cho dù có đổi công việc cũng không ai muốn thuê.

Vu Hiểu Vi nghe giám đốc Lý nói vậy thì người chao đảo, ngã phịch xuống đất.

Rõ ràng giám đốc Lý bo bo giữ mình, muốn cô ta gánh hết mọi chuyện.

"Nếu ông không cút đi thì đừng trách tôi không khách sáo!"

Trần Anh Hào híp mắt nói, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm gọi: "Tôi cho cậu nửa ngày để kiểm tra rõ ràng tất cả sổ sách do giám đốc Lý Vỹ của Thiên Phủ Thành đích thân xử lý,

nếu có bất kỳ hành vi vi phạm nào tuyệt đối không được bỏ qua!”

Vẻ mặt giám đốc Lý đờ đẫn, trong con ngươi ngập tràn sợ hãi.

Ông ta là giám đốc của Thiên Phủ Thành, cho nên tất cả sổ sách ở đây đều phải qua tay ông ta xử lý.

Nếu thật sự muốn điều tra ông ta thì sẽ dễ dàng phát hiện ra những chuyện mờ ám mà ông ta đã làm.

“Sếp Trần, tôi cút ngay đây!”

Giám đốc Lý nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

“Lúc bảo ông đi ông không đi, bây giờ muộn rồi! Ông cứ chờ tiếp nhận điều tra đi!”

Trần Anh Hào vô cùng dứt khoát nói.

Nếu không phải giám đốc Lý xúc phạm Dương Thanh, có lẽ anh ta sẽ nể mặt đối phương đã cống hiến sức lực bao nhiêu năm cho nhà họ Trần mà bỏ qua cho ông ta.

Nhưng ông ta lại xúc phạm Dương Thanh, một nhân vật mà ngay cả chủ gia tộc họ Trần cũng phải cúi đầu phục tùng.

“Bốp!”

Vẻ mặt Lý giám đốc ngập tràn lửa giận, tát mạnh lên mặt Vu Hiểu Vi sau đó quát lên: “Tất cả đều tại con khốn này xem thường người khác! Lần này thì hay rồi, ngay cả tôi cũng bị cô liên lụy.
Cô hãy đợi đấy, nếu tôi xảy ra chuyện gì cô cũng đừng hòng thoát khỏi liên quan!”

Vu Hiểu Vi nghe vậy, cả người run cầm cập.

Câu nói này của giám đốc Lý rõ ràng là đang ám chỉ cô ta.

Bởi vì tất cả hành vi sai phạm của giám đốc Lý đều có sự tham dự của Vu Hiểu Vi.

Nếu những hành vi sai phạm của giám đốc Lý bị điều tra ra thì Vu Hiểu Vi cũng không thoát khỏi liên quan, đến lúc đó chắc chắn cô ta sẽ ăn cơm tù.

“Dương Thanh, chúng ta là bạn đại học, anh không thể thờ ơ đứng nhìn tôi bị đuổi khỏi Thiên Phủ Thành đúng không?”

Vu Hiểu Vi lập tức vọt tới trước mặt Dương Thanh, nắm tay anh run rẩy nói: “Anh mau giúp tôi nói với sếp Trần một tiếng, đời này tôi sẽ không quên ơn anh đâu”.

“Bây giờ cô mới biết chúng ta là bạn học sao? Lúc nãy không phải cô rất kiêu ngạo bảo bạn trai cô tới dạy dỗ tôi sao?”

Dương Thanh cười mỉa mai, lạnh lùng nói: “Cho dù là cô xin tôi giúp cô nhưng cô vẫn dùng dáng vẻ hất cằm ra lệnh, cô là cái thá gì mà muốn tôi ban ơn? Cút đi!”

Lúc này, trên mặt Dương Thanh đầy vẻ khinh thường, chữ “cút” của anh giống như sấm sét nổ bên tai Vu Hiểu Vi.

Vu Hiểu Vi đờ đẫn, bước chân liêu xiêu lùi về sau.

“Tôi không phục!”

Sau một hồi im lặng, hai mắt Vu Hiểu Vi đỏ ngầu nhìn Trần Anh Hào hét lên, sau đó chỉ vào Dương Thanh rồi chất vấn Trần Anh Hào: “Anh ta chỉ là một thằng ở rể nhà người ta, có tư cách gì mà khiến anh đuổi chúng tôi khỏi Thiên Phủ Thành chứ?”

Trần Anh Hào thờ ơ nói: “Cô nghĩ cô là ai mà có tư cách hỏi tôi những thứ này? Cô có tin chỉ một câu nói của tôi thôi cũng có thể khiến cô chết không chỗ chôn thân không?”

Trần Anh Hào tức giận, người phụ nữ này đúng là ngu hết chỗ nói.

Không được sự đồng ý của Dương Thanh, đương nhiên anh ta sẽ không dám tiết lộ thân phận của Dương Thanh rồi.

Lúc này Dương Thanh bỗng cười đầy ẩn ý: “Cô muốn biết tại sao anh ta làm như vậy đến thế cơ à?”

“Tại sao?”

Vu Hiểu Vi vô thức hỏi.

- ————

.

Chương 356: 356: Chứng Cứ Vô Cùng Xác Thực

“Cô không xứng được biết!”

Dương Thanh đột nhiên châm chọc nói.

Vu Hiểu Vi lập tức thẹn quá hóa giận: “Anh chơi tôi đấy à?”

Mặc dù Dương Thanh không so đo với cô ta nhưng cũng không có thói quen lấy ơn báo oán.

Cô ta năm lần bảy lượt khiêu khích đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Trần Anh Hào reo lên. Anh ta nhìn số gọi tới, cười lạnh một tiếng rồi nghe máy.

“Sếp Trần, chúng tôi vẫn đang cố hết sức điều tra chuyện anh giao cho.
Nhưng vừa nãy tôi tra được một chuyện rất quan trọng phải lập tức báo cáo cho anh biết!”

“Một tháng trước, Thiên Phủ Thành chuyển năm mươi triệu vào tài khoản cá nhân của Lý Vỹ nhưng lại không được ghi chép trong báo cáo tài vụ!”

“Tôi nghi ngờ Lý Vỹ đang tham ô tài sản công ty!”

Trần Anh Hào mở loa ngoài để nghe điện thoại nên tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Tất cả nín thinh nhìn chằm chằm vào Lý Vỹ đang run lẩy bẩy.

Nghe thấy vậy, ánh mắt của Vu Hiểu Vi tràn đầy sợ hãi.

Lý Vỹ hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, không còn sức để đứng dậy.

Sắc mặt của Trần Anh Hào cũng trở nên khó coi.
Tuy anh ta biết Lý Vỹ có vấn đề nhưng không ngờ vấn đề này lại lớn như vậy, tài khoản cá nhân của Lý Vỹ nhận vào tận năm mươi triệu.

“Đồ chết tiệt, rốt cuộc ông đã làm gì?”, Trần Anh Hào tức giận quát.

Trong thế hệ trẻ tuổi của nhà họ Trần, không ai có thể vượt qua anh ta.

Trần Hưng Hải đã giao Thiên Phủ Thành cho anh ta, chứng tỏ năng lực của anh ta không hề tầm thường.

Ngoại trừ từng đắc tội Dương Thanh, Trần Anh Hào thực sự rất xuất sắc, nghe nói lúc học thạc sĩ đã tự mình sáng lập tập đoàn Anh Hào mà không hề nhờ vào gia tộc.

“Sếp Trần, tôi sai rồi, xin cậu tha cho tôi một con đường sống. Tôi thật sự biết sai rồi…”

Lý Vỹ lắp bắp xin lỗi, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ông ta biết rõ chuyện tham ô tài sản công ty sẽ gây ra phiền phức lớn thế nào.

“Lý Vỹ, uổng công nhà họ Trần tin tưởng ông, vậy mà ông dám tham ô năm mươi triệu, đúng là gan to bằng trời!”, Trần Anh Hào tức tới mức mặt mày xám xanh.

Chắc chắn anh ta sẽ không tha cho Lý Vỹ, nhưng chuyện này lại bị Dương Thanh bắt gặp.

Anh ta sợ sẽ khiến Dương Thanh không vui, như thế thì anh ta sẽ bị Trần Hưng Hải vứt bỏ.

“Sếp Trần, tất cả là tại con khốn này.
Nó lừa tôi moi một khoản tiền của công ty mua cổ phiếu.
Đợi đến khi có lời sẽ lặng lẽ trả lại tiền cho công ty”.

“Nhưng ai ngờ ngày đầu tiên đầu tư vào thị trường chứng khoán, tôi đã bị lỗ mấy triệu.
Tôi không cam lòng, tưởng hôm nay lỗ mấy triệu thì ngày mai có thể kiếm về mấy triệu.”

“Nhưng trời không chiều lòng người, mấy ngày tiếp theo tôi đều thua lỗ.
Liên tục bảy ngày mất tiền, năm mươi triệu tôi chỉ còn lại hai mươi triệu”.

“Lúc đó tôi mới nhận ra phiền phức lớn rồi, vội vàng rút tiền về.
Thế nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi đã lỗ ba mươi triệu!”

“Sếp Trần, tôi biết sai rồi, xin cậu cho tôi thêm một cơ hội. Tôi nhất định sẽ dốc sức kiếm tiền cho công ty, nhanh chóng trả lại số tiền kia”.

Lý Vỹ khóc như mưa.
Ông ta thực sự sợ Trần Anh Hào sẽ báo cảnh sát, vậy thì nửa đời sau ông ta sẽ phải sống trong tù.

“Hai mươi triệu còn lại đâu?”, Trần Anh Hào cắn răng nói.

Lý Vỹ vội vàng chỉ sang Vu Hiểu Vi: “Con ả này bảo cho nó một tháng, nó sẽ kiếm được tiền về.
Chỗ còn lại đều ở chỗ nó”.

Mặt mũi Vu Hiểu Vi trắng bệch, thấy mọi chuyện đều bị bại lộ, vội vàng hét lớn: “Lý Vỹ, ông đừng nói hươu nói vượn. Tôi không hề biết ông tham ô năm mươi triệu chứ đừng nói tới hai mươi triệu gì đó!”

“Con đàn bà khốn kiếp, cô nói cái gì?”, Lý Vỹ đỏ bừng mắt gào lên.

“Chuyện ông tự làm liên quan gì đến tôi?”

Vu Hiểu Vi ném thẻ nhân viên xuống đất: “Thiên Phủ Thành có cái gì đặc biệt? Bà đây không thèm làm nữa!”

Dứt lời, cô ta định quay lưng bỏ đi.

“Cô dám bước ra khỏi Thiên Phủ Thành một bước, tôi sẽ khiến cô bị xe tông chết ngay khi rời khỏi Phố đồ cổ Thế Kỷ!”

Trần Anh Hào cố nén giận, đột nhiên lên tiếng nói.

Anh ta không ngốc, chuyện đã tới nước này, chắc chắn Lý Vỹ không nói dối.

Nhất định Vu Hiểu Vi chột dạ nên mới định bỏ chạy.

Quả nhiên, Vu Hiểu Vi bị uy hiếp bắt đầu sợ hãi, lập tức ngừng chân giữa không trung không dám bước ra khỏi Thiên Phủ Thành.

Cô ta biết rõ thân phận của Trần Anh Hào.
Cậu chủ nhà họ Trần ở Châu Thành muốn khiến cô ta chết dễ như trở bàn tay.

“Sếp Trần, anh đừng nghe Lý Vỹ nói nhảm.
Tôi hoàn toàn không biết chuyện ông ta tham ô tài sản công ty.
Ông ta nói đưa cho tôi hai mươi triệu là vô căn cứ”.

Vu Hiểu Vi hoảng loạn chối đây đẩy.

“Vu Hiểu Vi, cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, may mà tôi cẩn thận không thì bị cô hại chết rồi!”.
ngôn tình ngược

Lý Vỹ bỗng nhiên lấy điện thoại bật một file ghi âm lên.

“Chồng ơi, bộ phận tài chính của Thiên Phủ Thành đều do anh quản lý, sợ cái gì? Hơn nữa chúng ta chỉ tạm thời mượn dùng một chút, đâu phải sẽ không trả về?”

“Anh yên tâm, em đã theo dõi cổ phiếu này cả tháng rồi, hiểu nó rất rõ.
Chỉ cần bỏ vốn năm mươi triệu vào đầu tư, một tháng sau sẽ lãi thêm mười triệu!”

“Đến lúc đó chúng ta lại trả năm mươi triệu về công ty.
Còn mười triệu kiếm được chúng ta lại đầu tư vào thị trường chứng khoán.
Với trí thông minh của em, chắc chắn trong vòng một năm có thể kiếm gấp bội số tiền mười triệu đó!”

Chỉ một đoạn ghi âm ngắn ngủi đã đủ chứng minh Lý Vỹ tham ô năm mươi triệu là do bị Vu Hiểu Vi giật dây.

“Con khốn, bây giờ cô định giải thích thế nào?”, Lý Vỹ giận dữ hét lớn.

Vu Hiểu Vi chết lặng, không ngờ Lý Vỹ vẫn luôn bị cô ta điều khiển lại đề phòng mình như vậy.

Chiêu này đã đạp cô ta xuống vực sâu.

Nhưng chỉ thoáng chốc, Vu Hiểu Vi đỏ mắt giận dữ hét:
“Không sai, tôi dụ dỗ ông tham ô năm mươi triệu nhưng quyền

quyết định ở trong tay ông, người mua cổ phiếu cũng là ông.
Tôi chẳng được chia đồng nào, liên quan gì đến tôi?”

“Thế thì cô hãy nghe tiếp đi!”, Lý Vỹ lại bật một đoạn ghi âm khác.

“Chồng đừng nản chí, lần này thua lỗ nhưng đâu phải chúng ta không còn cơ hội xoay chuyển tình thế?”

“Anh hãy đưa hai mươi triệu còn lại cho em.
Em hứa sẽ kiếm đủ năm mươi triệu cho anh trong vòng một tháng”.

Đoạn ghi âm ngắn ngủi chứng minh, Lý Vỹ đã đưa hết số tiền còn lại cho Vu Hiểu Vi.

Vu Hiểu Vi ngơ ngác định phản bác, Lý Vỹ nhanh miệng cướp lời: “Tôi biết chỉ dựa vào đoạn ghi âm này vẫn chưa đủ để chứng minh tôi đã đưa hết tiền cho cô”.

“Không sao, tôi vẫn còn chứng cứ!”

Lý Vỹ cười lạnh nói.

“Tại sao tài khoản em đưa anh không phải là của em?”

“Đây là tài khoản của thầy em, Hướng Dương.
Anh yên tâm, thầy ấy sẽ không lừa em đâu”.

“Được, anh chuyển khoản đây!”

Lại thêm một đoạn ghi âm nữa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không ngờ ông ta lại cẩn thận như vậy, xem ra đã cảnh giác với Vu Hiểu Vi từ lâu rồi.

“Cô không cho tôi tài khoản của cô vì sợ có ngày như hôm nay đúng không?”

“May mà tôi giữ lại chứng cứ, nếu không đã bị cô hại thảm!”

“Tôi đã gửi hết hai mươi triệu còn lại vào tài khoản tên Hướng Dương kia, ghi chép chuyển khoản đều có.
Bây giờ cô còn định chối cãi thế nào?”

Lý Vỹ điên cuồng cười lớn.

Ông ta có ngày hôm nay đều do Vu Hiểu Vi hại, cho dù có phải chết cũng quyết kéo cô ta chết theo.

Gương mặt của Vu Hiểu Vi tát mét.
Lý Vỹ đã bày ra toàn bộ chứng cứ trước mặt mọi người, cô ta hoàn toàn hết đường chối cãi.

Đúng lúc này, mấy cảnh sát trang bị vũ khí đi vào Thiên Phủ Thành: “Xin hỏi ai vừa báo cảnh sát?”

“Chào anh, tôi là tổng giám đốc Trần Anh Hào của Thiên Phủ Thành.
Tôi là người đã báo cảnh sát”.

Trần Anh Hào chỉ vào Lý Vỹ và Vu Hiểu Vi: “Hai người họ tham ô năm mươi triệu của công ty, chứng cứ vô cùng xác thực, nhờ các anh cảnh sát điều tra giúp tôi!”

- ————

.

Chương 357: 357: Xe Bị Đập Nát

Lý Vỹ và Vu Hiểu Vi nhanh chóng bị cảnh sát dẫn đi.

Đến tận lúc này, Vu Hiểu Vi vẫn không thể hiểu tại sao một thằng tới ở rể một gia tộc nhỏ có thể khiến cậu chủ gia tộc hàng đầu Châu Thành cung kính như vậy.

"Từ hôm nay trở đi, Thiên Phủ Thành không còn Lý Vỹ và Vu Hiểu Vi.
Tôi hi vọng mọi người lấy đó làm gương, nếu còn ai phạm sai lầm như họ, quyết không tha!"

Trần Anh Hào nhìn quanh một lượt, nghiêm giọng nói.

"Vâng!"

Đám nhân viên còn lại nhao nhao đáp lời, không ai dám nói "Không".

Phát biểu xong, Trần Anh Hào mới nhìn Dương Thanh, dè dặt nói: "Cậu Thanh, tôi xử lý như vậy cậu đã hài lòng chưa?"

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Giám đốc cũ đã bị cảnh sát dẫn đi, có phải nên thay giám đốc mới rồi không?"

Mặc dù Trần Anh Hào không hiểu rõ nhưng từ khi bước vào Thiên Phủ Thành, anh ta đã phát hiện một nữ nhân viên vẫn luôn đứng cạnh Dương Thanh.

Anh ta lập tức bừng tỉnh, vội vàng gật đầu: "Cậu Thanh, tôi thấy Vương Diễm cũng không tệ, có thể đảm nhiệm chức giám đốc bán hàng, cậu thấy sao?"

"Đây là chuyện của anh, không liên quan đến tôi!", anh bình thản nhếch môi.

Rõ ràng anh rất hài lòng, Trần Anh Hào vội đáp: "Vâng, cậu Thanh!"

Dứt lời, anh nhìn sang Vương Diễm đang ngơ ngác rồi lớn tiếng tuyên bố: "Từ hôm nay trở đi, Vương Diễm chính là giám đốc bán hàng của Thiên Phủ Thành, phụ trách toàn bộ

mọi chuyện ở Thiên Phủ Thành! Nếu ai không phục, tự cút đi!”

Nghe vậy, mọi người kinh ngạc đáp: “Vâng!”

Cứ như vậy, một nhân viên mới bị Vu Hiểu Vi chèn ép gần ba tháng không thể bán được một món đồ cổ nào thoáng chốc trở thành giám đốc bán hàng của Thiên Phủ Thành.

Đối với Vương Diễm, đây chính là một bước lên mây.

Nhưng cô ấy biết, tất cả đều nhờ có Dương Thanh.

“Sao anh lại ở đây?”

Đợi Trần Anh Hào xử lý xong chuyện ở Thiên Phủ Thành, Dương Thanh nghi hoặc hỏi thăm.

“Một tháng trước nhà họ Trần đã mua lại Thiên Phủ Thành. Ông nội tôi muốn mở thị trường ở tỉnh lỵ nên bảo tôi tới phụ trách một số việc kinh doanh trước”.

“Tôi đang đi kiểm tra thì gặp được cậu ở đây”.

“Cậu Thanh tới Thiên Phủ Thành để mua gì sao?”

Nghe Trần Anh Hào giải thích, Dương Thanh mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Từ sau khi nhà họ Viên ở Châu Thành bị diệt, nhà họ Trần liền độc chiếm toàn bộ thị trường nơi đây, dù là thực lực hay địa vị đều tăng cao.

Hiện giờ mấy gia tộc xếp dưới ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ và nhiều gia tộc bản địa khác đều không sánh bằng nhà họ Trần.

Đối với Dương Thanh, đây là chuyện tốt vì nhà họ Trần đã đi theo anh.

“Vừa nãy tôi chọn được hai món đồ cổ, định mang tặng người khác”, Dương Thanh đáp.

“Thì ra là vậy!”

Dù Dương Thanh không kể rõ ngọn ngành nhưng Trần Anh Hào cũng đoán được kha khá, vội vàng gọi Vương Diễm tới dặn dò: “Mau đóng gói hai món đồ cậu Thanh thích đi”.

“Vâng thưa sếp Trần!”

Vương Diễm đáp rồi lập tức rời đi.

Cô ấy nhanh chóng trở lại với hai hộp quà được đóng gói tinh xảo.

“Cậu Thanh muốn quẹt thẻ hay là?”, Vương Diễm căng thẳng hỏi.

“Quẹt thẻ?”

Trần Anh Hào cũng bị chọc cười nhưng lại không dám nổi giận với Vương Diễm, chỉ có thể ôn tồn giải thích: “Đừng nói là hai món đồ, dù cậu Thanh thích toàn bộ đồ cổ ở Thiên Phủ Thành cũng sẽ được miễn phí tất cả!”

Nghe vậy, Vương Diễm cực kỳ kinh hãi.

Tổng giá trị của toàn bộ đồ cổ ở Thiên Phủ Thành cũng phải mấy tỷ trở lên.

Ý của Trần Anh Hào là đống đồ mấy tỷ này đều có thể tặng miễn phí cho Dương Thanh sao?

Các nhân viên bán hàng khác cũng rất kinh ngạc.
Hiện giờ họ chỉ cảm thấy hối hận.

Nếu không phải bọn họ mắt chó coi thường người khác, làm sao đến lượt một người mới đến gần ba tháng giành được cơ hội như thế này?

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.
Người mới bị bọn họ chèn ép đã trở thành lãnh đạo trực tiếp của bọn họ.

Thỉnh thoảng Trần Anh Hào mới xuất hiện một lần, vậy là sau này Vương Diễm sẽ có quyền định đoạt toàn bộ mọi chuyện ở Thiên Phủ Thành.

Nghĩ vậy, bọn họ càng thêm thù ghét Vu Hiểu Vi.

Tất cả đều do con ả chết tiệt đó.

Dương Thanh không hề khách sáo.
Nếu không nhờ anh, nhà họ Trần cũng không thể có được địa vị như ngày hôm nay.

“Vậy thì cảm ơn cậu chủ Hào nhé!”

Dương Thanh mỉm cười xách hai túi đồ cổ rời đi.

Sau khi anh đi khuất, Trần Anh Hào mới thở phào nhẹ nhõm, vội lôi khăn tay ra lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trước mặt Dương Thanh, đến cả thở mạnh anh ta cũng không dám.

“Sếp Trần, người đó là ai vậy?”

Một người thanh niên đứng sau Trần Anh Hào bỗng lên tiếng hỏi.

Trần Anh Hào nghiêm giọng nói: “Tôi không thể tiết lộ quá nhiều, nhưng cậu chỉ cần nhớ kỹ một câu là được”.

“Câu gì?”, người kia nghi hoặc hỏi.

“Thà trêu chọc Diêm Vương còn hơn chọc giận cậu Thanh!”, Trần Anh Hào nghiêm túc dặn dò.

Nghe vậy, người kia không khỏi run rẩy toàn thân.

Nghe có vẻ rất khoa trương, nhưng cậu ta biết rõ Trần Anh Hào là người kiêu ngạo như thế nào.

Một người trẻ tuổi có thể khiến Trần Anh Hào e sợ như vậy, cậu ta không dám khinh thường.

Lúc này, Dương Thanh đã lái xe tới nhà họ Hàn.

Chuyện ở Thiên Phủ Thành làm mất khá nhiều thời gian, tiệc sinh nhật của Hàn Phi Phi sắp bắt đầu rồi.

Nửa tiếng sau, Dương Thanh đỗ xe ở cổng một tòa nhà xa hoa.

Khu nhà của nhà họ Hàn cách xa trung tâm thành phố, nhưng không ai dám coi thường nhà họ Hàn nằm trong ba gia tộc hàng đầu tỉnh lỵ.

Khu nhà khổng lồ như một công viên cỡ lớn, bên trong có rất nhiều tòa biệt thự hai tầng độc lập.

Chỉ con cháu nhà họ Hàn mới có tư cách sống ở đây.

“Đây là xe của anh à?”

Dương Thanh vừa mới xuống xe, đang ngắm biệt thự nhà họ Hàn từ xa thì nghe thấy một giọng nói khó chịu.

Một chiếc Bentley màu xanh da trời đỗ ở bên cạnh, một thanh niên mặc toàn hàng hiệu kéo cửa kính xe ở ghế sau xuống, thò đầu ra hỏi.

Dương Thanh cau mày nhìn hắn, lạnh giọng nói: “Làm sao?”

“Con mẹ nó! Có mỗi chiếc Phaeton rách nát cũng dám đỗ ở trong bãi đỗ xe nhà họ Hàn sao? Mau lái xe của anh ra chỗ khác đi, tôi muốn đỗ xe ở đây!”

Hắn khinh bỉ nói, thái độ kiêu căng phách lối.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn hắn rồi quay lưng bước vào nhà họ Hàn.

Thấy Dương Thanh ngó lơ mình, sắc mặt tên thanh niên kia trở nên cứng đờ.

Một lúc sau hắn mới nổi giận quát: “Chết tiệt! Một chiếc Phaeton rách nát cũng đòi lên mặt với tôi? Mau đập nát xe của anh ta cho tôi!”

“Vâng thưa cậu Vũ!”

Người đàn ông vạm vỡ ngồi ghế lái phụ vội đáp.

Gã lập tức xuống xe, cầm cờ lê đi tới xe của Dương Thanh đập thật mạnh.
Mấy phút sau, chiếc Phaeton đã bị biến dạng.

- ————

.

Chương 358: 358: Cậu Chủ Nhà Giàu

Xe của Dương Thanh đã bị đập nát nhưng Ninh Thành Vũ vẫn chưa hả giận.

“Một cái xe biển Giang Hải rách nát cũng dám chiếm chỗ đỗ xe của tôi?”

Hắn rủa một câu rồi lại ra lệnh: “Cho người phá nát cái xe này rồi kéo đi cho tôi.

“Vâng!”

Đám đàn em vội đáp.

Dương Thanh không hề hay biết xe của mình đã bị người ta đập, còn bị kéo đi.

Anh đã vào được nhà họ Hàn nhờ sự dẫn đường của lễ tân.

Một khu biệt thự khổng lồ như phủ đệ của quan lớn thời cổ đại, có hòn non bộ và hồ nhân tạo nuôi đủ loại cá chép lớn.

Bốn phía cây xanh râm mát, còn có một vài mái đình cổ xưa.

Khi đi tới sảnh lớn của một phòng hội hai tầng phong cách cổ đại, lễ tân dừng bước cười nói: “Tiệc sinh nhật của cô chủ được tổ chức ở đây, mời anh vào!”

Lúc này bên trong đã đông nghịt người.

Nhóm thanh niên nam nữ túm năm tụm ba lại một chỗ, tay cầm ly đế cao, trông rất sang chảnh.

Nhà họ Hàn là một trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh ly, Hàn Phi Phi lại là công chúa nhỏ của nhà họ Hàn.
Vậy nên tiệc sinh nhật của cô ta vô cùng náo nhiệt.

Dương Thanh xuất hiện thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Bởi vì đàn ông ở đây đều mặc vest chỉnh tề, cài nơ cổ áo, phụ nữ đều mặc váy dạ hội thướt tha.

Chỉ riêng Dương Thanh ăn mặc rất bình thường, tùy ý.

“Dương Thanh!”

Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Cách đó không xa có một bóng người quen thuộc đang tiến về phía anh.

“Tô San, cô cũng tới đây à?”

Gặp được Tô San ở đây, Dương Thanh khá ngạc nhiên.

“Hôm nay là tiệc sinh nhật của công chúa nhỏ nhà họ Hàn, các gia tộc hàng đầu đều chủ động tới tham dự.
Tôi đại diện nhà họ Tô tới đây”, Tô San cười đáp.

Dương Thanh nghe vậy liền hiểu.

Với địa vị của nhà họ Hàn, tiệc sinh nhật của bất kỳ người nào trong gia tộc này đều sẽ thu hút vô số gia tộc giàu có chứ đừng nói là cô cháu gái được Hàn Khiếu Thiên cưng chiều nhất, Hàn Phi Phi.

Ngẫu nhiên gặp được Dương Thanh, Tô San rất vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cực kỳ kích động, trái tim cũng đập rộn ràng.

Dương Thanh lại chẳng có phản ứng gì, chỉ nhìn cô ta một cái rồi khen ngợi: “Hôm nay cô rất xinh đẹp!”

“Cảm ơn anh!”

Tô San mỉm cười.

Ở đây ai cũng trang điểm xinh đẹp nhưng Tô San còn đẹp hơn những người khác gấp mấy lần.
Cô ta có nét đẹp trời sinh, lớp trang điểm tinh xảo càng tôn lên vẻ đẹp của cô ta.

Tô San mặc một chiếc váy dạ hội màu hồng phấn ôm ngực, ôm trọn dáng người hoàn mỹ mê người.

Làn da trắng nõn của Tô San phối với chiếc váy lại càng nổi bật.

Gương mặt xinh đẹp không tì vết, khóe miệng cong cong nở nụ cười tự tin.

Đúng lúc này, cửa phòng tiệc bỗng nhiên bị mở ra, một người trẻ tuổi đi tới.

Đối phương mặc bộ vest màu đen, áo sơ mi trắng và cài nơ trên cổ áo.

Sự xuất hiện của anh ta khiến mọi người đều dậy sóng.

“Chủ gia tộc mới kế nhiệm của nhà họ Quan đứng đầu Giang Hải, Quan Tuyết Tùng, là chủ gia tộc trẻ nhất của tỉnh Giang Bình!”

“Trông cậu ấy chỉ khoảng ba mươi tuổi.
Trẻ như vậy đã trở thành chủ nhà họ Quan rồi sao?”

“Mọi người đừng xem thường cậu ấy.
Nhà họ Quan là một trong các gia tộc đứng đầu Giang Hải, đương nhiên sẽ không thiếu người thừa kế.
Vì Quan Tuyết Tùng quá xuất sắc nên chủ gia tộc đời trước mới bỏ qua một đời, truyền vị trí chủ gia tộc cho cậu ấy”.

“Trẻ như vậy đã là chủ gia tộc giàu có, quá khủng khiếp!”

Mọi người ở đây đều là người của các gia tộc hàng đầu tỉnh Giang Bình, biết rõ tin tức Quan Tuyết Tùng kế thừa vị trí chủ gia tộc.

Quan Tuyết Tùng vốn đã rất đẹp trai, cao khoảng 1m8, vô cùng nổi bật giữa đám đông.

Rất nhiều cô gái trẻ không ngừng nhìn anh ta với ánh mắt quyến rũ.

Nhưng anh ta rất thờ ơ, không thèm nhìn mấy cô nàng dung tục kia.

“Cậu Thanh!”

Trong khi mọi người đều đang chú ý tới Quan Tuyết Tùng, anh ta lại giật mình hô lên rồi rảo bước tới chỗ Dương Thanh.

“Không ngờ cậu cũng tới đây.
Biết vậy tôi đã đi đón cậu rồi!”

Quan Tuyết Tùng đi tới trước mặt Dương Thanh, cung kính nói.

Dương Thanh cười đáp: “Con nhóc Phi Phi mời tôi tới đây”.

Đối diện với Dương Thanh, Quan Tuyết Tùng không dám khinh nhờn.
Dù anh ta đã trở thành chủ nhà họ Quan nhưng vẫn không dám coi thường anh.

Người trẻ tuổi trước mắt có thể hủy diệt nhà họ Quan chỉ bằng một câu nói, cũng có thể nâng đỡ nhà họ Quang chỉ bằng một câu nói.

Khi Quan Chính Sơn truyền lại vị trí chủ gia tộc cho Quan Tuyết Tùng đã dặn dò kỹ càng rằng không cần biết ở đâu, lúc nào, Dương Thanh có đắc tội ai đi nữa, nhà họ Quan đều phải không chút do dự ủng hộ Dương Thanh.

Có thể thấy địa vị của Dương Thanh trong nhà họ Quan lớn đến mức nào.

"Cô Tô San!"

Quan Tuyết Tùng chào hỏi Tô San.

Tô San mỉm cười: "Chào ông chủ Quan! Không ngờ anh đã trở thành chủ gia tộc, một mình một cõi, còn tôi vẫn phải sống dưới bóng của bố mình, làm một người phụ nữ yếu đuối".

Quan Tuyết Tùng cười nhạt một tiếng, ẩn ý nói: "Với quan hệ của cô và cậu Thanh, ai dám coi thường cô yếu đuối?"

Rõ ràng Quan Tuyết Tùng đang hiểu lầm gì đó.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không phí lời giải thích.
Gương mặt nhỏ nhắn của Tô San đỏ bừng lên, cũng không chịu giải thích, chỉ liếc nhìn Dương Thanh.

Quan Tuyết Tùng tinh mắt thấy được, lại càng khâm phục Dương Thanh, thu phục được con gái của Tô Thành Vũ về tay.

Đồng thời, Tô San cũng âm thầm kinh hãi.

Dù cô ta có biết chút ít về thân phận của Dương Thanh nhưng không ngờ, Quan Tuyết Tùng đã là chủ nhà họ Quan mà vẫn phải cung kính với anh như thế.

Chứng tỏ địa vị của Dương Thanh còn cao hơn cả chủ nhà họ Quan.

Thấy Quan Tuyết Tùng và Tô San đều vây quanh Dương Thanh, rất nhiều người cảm thấy ngạc nhiên.

Bọn họ vốn tưởng Dương Thanh chỉ là người của một gia tộc nhỏ bé trà trộn vào đây, không ngờ đến cả Quan Tuyết Tùng và Tô San cũng phải chủ động chào hỏi anh.

Dương Thanh cũng đã nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc, Ngụy Minh Nguyệt của nhà họ Ngụy và một người trẻ tuổi nhà họ Trang.

Nhất là Ngụy Minh Nguyệt đã từng chứng kiến sự bá đạo của Dương Thanh nên cố tình trốn ở rất xa, sợ anh sẽ nhớ ra mình.

Cô ta đâu có biết, đối với Dương Thanh cô ta chỉ là một con kiến hôi.

Một con voi to lớn sẽ nhận ra một con kiến bé nhỏ sao?

Đúng lúc này, một nhóm nam nữ trẻ tuổi đột nhiên đi tới.

“San San, cô không giới thiệu đôi bên chút à?”

Người thanh niên dẫn đầu mặc một bộ vest màu xanh lam, khí thế hiên ngang kiêu ngạo, rất nổi bật.
Hắn đang tươi cười nhìn Tô San.

Nhưng khi trông thấy Dương Thanh, ánh mắt hắn lại hiện lên sự khiêu khích và dữ tợn.

- ————

.

Chương 359: 359: Cậu Chủ Nhà Họ Ninh

Tô San nhìn thấy hắn, mặt mũi biến sắc, lạnh nhạt nói: “Anh ấy là bạn tôi!”

Tô San giới thiệu rất đơn giản.

“Ha ha, hình như San San không thích tôi”.

Tên thanh niên híp mắt nói.

Dương Thanh cảm thấy kỳ quái, anh vừa đụng mặt hắn ở bên ngoài nhà họ Hàn.

Chính là gã thanh niên ngồi trong xe Bentley, Ninh Thành Vũ.

Khi đó hắn cực kỳ hống hách, bắt anh nhường chỗ đỗ xe cho nhưng bị anh ngó lơ.

Thái độ của Tô San rất không chào đón hắn.

“Quan Tuyết Tùng, thấy cậu Vũ tới cũng không biết chào hỏi sao?”

Một người đàn ông mặc vest màu xanh đen đứng sau Ninh Thành Vũ châm chọc nhìn Quan Tuyết Tùng.

Nhìn mãi Quan Tuyết Tùng mới nhận ra anh ta là người nhà họ Phùng của thành phố Kim Hà, tên là Phùng Nghĩa Cần.

Địa vị của nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà tương đương với nhà họ Quan ở Giang Hải, là một trong những gia tộc hàng đầu.

Nghe nói lúc trước nhà họ Phùng chỉ là một thế lực hạng hai, nhờ có nhà họ Ninh ở tỉnh lỵ trợ giúp mới vươn lên trở thành gia tộc hàng đầu.

Ninh Thành Vũ là cậu chủ nhà họ Ninh, Phùng Nghĩa Cần đi theo hắn cũng dễ hiểu.

Nhưng Quan Tuyết Tùng được đặc cách truyền lại vị trí chủ gia tộc chứng minh anh ta rất ưu tú, sao có thể không nhìn ra sự thù địch của Ninh Thành Vũ đối với Dương Thanh?

Anh ta nhìn Phùng Nghĩa Cần, nhíu mày hỏi: “Anh là ai?”

Há!

Câu nói này khiến mọi người đều kinh hãi.

Ở đây đều là con cháu các gia tộc nổi danh từ các thành phố lớn, ai cũng biết tới.

Phùng Nghĩa Cần là người nổi bật nhất thế hệ trẻ của nhà họ Phùng, sao Quan Tuyết Tùng có thể không biết?

Nhưng anh ta lại hỏi Phùng Nghĩa Cần là ai trước mặt tất cả mọi người, chẳng khác gì đang sỉ nhục đối phương.

Quan trọng nhất là Phùng Nghĩa Cần đi theo Ninh Thành Vũ đến, rõ ràng Quan Tuyết Tùng chẳng coi Ninh Thành Vũ ra gì.

“Chết tiệt, anh không biết tôi là ai sao?”

Phùng Nghĩa Cần sững sờ, lập tức thẹn quá hóa giận: “Tôi là Phùng Nghĩa Cần của nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà!”

“Nhà họ Phùng thì sao?”

Quan Tuyết Tùng khinh thường nói: “Hiện giờ tôi là chủ nhà họ Quan, anh chỉ là một đứa con cháu nhà họ Phùng, có tư cách gì nói chuyện với tôi?”

Tất cả đều sợ ngây người.

Nếu vừa rồi Quan Tuyết Tùng thực sự không biết Phùng Nghĩa Cần là ai thì còn hiểu được, bây giờ đã biết mà vẫn nói như vậy.

Không chỉ sỉ nhục Phùng Nghĩa Cần mà còn cả Ninh Thành Vũ.

“Cậu ta điên rồi à? Đến cả cậu chủ nhà họ Ninh cũng dám coi thường?”

“Xem ra đúng là nhà họ Quan không còn người khác mới phải đưa một thằng ngốc lên làm chủ gia tộc”.

“Đúng vậy, tưởng mình là chủ nhà họ Quan thì có thể sỉ nhục cả cậu chủ của gia tộc hàng đầu tỉnh lỵ sao?”

“Đánh chó phải ngó mặt chủ.
Quan Tuyết Tùng làm như vậy đúng là không coi ai ra gì!”

Những người khác đều nhỏ giọng bàn tán, rõ ràng đều rất kinh ngạc.

“Con mẹ nó! Quan Tuyết Tùng anh thực sự tưởng mình là ông lớn nào đó à?”

Phùng Nghĩa Cần giận dữ hét: “Anh có thể không coi tôi ra gì, nhưng anh phải nể mặt cậu Vũ!”

Quan Tuyết Tùng lạnh lùng nhìn anh ta rồi nhìn sang Ninh Thành Vũ, thoáng chốc đổi sang bộ mặt tươi cười: “Thì ra là cậu Vũ! Thật vinh hạnh! Vừa rồi chưa nhận ra, chắc cậu Vũ sẽ không so đo với tôi chỉ vì một việc nhỏ như vậy đâu nhỉ?”

Nét diễn giả trân, ai cũng nhìn ra anh ta đang ứng phó qua loa.

Sắc mặt Ninh Thành Vũ tối sầm, híp mắt nói: “Không hổ là chủ gia tộc trẻ nhất tỉnh Giang Bình, rất quyết đoán.
E là trong thế hệ trẻ tuổi toàn tỉnh Giang Bình chẳng có ai khiến anh thấy vừa mắt!”

Quan Tuyết Tùng chỉ cười không đáp, lặng lẽ lùi lại đứng sau lưng Dương Thanh.

Hành động nhỏ này khiến Ninh Thành Vũ chấn động.

Quan Tuyết Tùng không thèm xem hắn ra gì lại cam tâm đứng sau lưng một người trẻ tuổi ăn mặc tầm thường, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Không riêng gì Ninh Thành Vũ, những người khác đều nhìn ra được điểm này.

Quan Tuyết Tùng không dám tùy tiện khiêu khích Ninh Thành Vũ nên mới không nói gì.

Dương Thanh âm thầm khen ngợi, bắt đầu hiểu tại sao Quan Chính Sơn lại truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Quan Tuyết Tùng.
Anh ta đúng là không đơn giản.

Đối với sự khiêu khích của cậu chủ gia tộc cùng cấp bậc, anh ta không hề giữ thể diện cho đối phương.

Nhưng khi đối thủ đến từ gia tộc hàng đầu tỉnh lỵ, anh ta không kiêu ngạo cũng không tự ti, bình tĩnh ứng phó.

Quan Tuyết Tùng thực sự có tư cách kế thừa vị trí chủ nhà họ Quan.

“Cậu Thanh!”

Đột nhiên lại có một giọng nói cung kính vang lên, một người trẻ tuổi mặc vest đen cất bước tới chỗ Dương Thanh.

Mọi người lại dậy sóng.

Anh ta chính là Trần Anh Hào, con cháu của nhà họ Trần đang phát triển thần tốc.

Từ khi nhà họ Viên bị diệt, nhà họ Trần độc chiếm cả Châu Thành.

Trong nhiều thành phố của tỉnh Giang Bình, chỉ riêng Châu Thành là thành phố chỉ có một gia tộc đứng đầu.

Có thể nói ở Châu Thành, nhà họ Trần chính là vua.

Bây giờ địa vị của nhà họ Trần ngày càng tăng, không hề thua kém ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ.

Các gia tộc tầm thường khác sao có thể sánh được với họ?

Dương Thanh cũng không ngờ Trần Anh Hào vừa gặp ở Thiên Phủ Thành cũng tới đây.

“Ông nội của tôi định tới nhưng nghe nói trong tiệc sinh nhật của cô chủ Hàn Phi Phi toàn người trẻ tuổi nên bảo tôi thay mặt gia tộc tới chúc mừng sinh nhật”.

Trần Anh Hào nhìn ra sự nghi hoặc của Dương Thanh, chủ động giải thích.

Anh khẽ gật đầu không đáp.

“Ông chủ Quan!”

Trần Anh Hào gật đầu chào hỏi với Quan Tuyết Tùng.
Quan Tuyết Tùng cũng gật đầu lại với anh ta.

Thế là xung quanh Dương Thanh lại xuất hiện thêm một cậu chủ gia tộc hàng đầu.

Một người là chủ gia tộc trẻ nhất tỉnh Giang Bình, một là con cháu nhà họ Trần đang trong thời kỳ đỉnh cao.

Trừ người của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, ở đây không còn ai có thể sánh được với bọn họ.

Vậy mà cả hai đều cam tâm đứng sau lưng Dương Thanh.

Bọn họ đứng sau chứng tỏ địa vị của Dương Thanh còn cao hơn.

Ninh Thành Vũ không khỏi cau mày.
Lúc ở ngoài cổng, hắn thấy Dương Thanh lái một chiếc Phaeton tới, còn tưởng anh chỉ là người của một gia tộc vô danh.

Thậm chí còn sai người đập xe của anh.

Nhưng giờ đây cả Quan Tuyết Tùng và Trần Anh Hào đều rất cung kính với Dương Thanh, khiến hắn cảm thấy bối rối.

Hắn chắc chắn Dương Thanh không phải người của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ.

Chẳng lẽ anh ta đến từ Yến Đô?

Nghĩ vậy, Ninh Thành Vũ lạnh toát cả người.

Nếu điều này là thật, hắn phải giải thích chuyện mình vừa đập xe của Dương Thanh như thế nào?

- ————

.

Chương 360: 360: Sinh Nhật Công Chúa

Ninh Thành Vũ hoảng loạn trong lòng, cố giả bộ bình tĩnh nhìn Dương Thanh hỏi: “Trông anh rất lạ, không biết là cậu chủ nhà nào?”

Dương Thanh dễ dàng nhìn ra sự lo lắng của hắn, cười nhạt một tiếng: “Cậu Vũ không cần nói bóng gió, tôi chỉ là kẻ mồ côi không bố không mẹ, không phải cậu chủ nhà giàu gì cả”.

Trong lòng anh chỉ có mẹ, chưa từng thừa nhận bố.

Ninh Thành Vũ kinh ngạc, đương nhiên không tin.

Hắn chỉ nghĩ anh đang cố tình lừa mình.

“Vãi! Một thằng chó không có chỗ dựa cũng dám lên mặt với cậu Vũ?”

Ninh Thành Vũ không tin Dương Thanh thực sự không có thân phận gì đặc biệt, nhưng chó của hắn lại không nghĩ vậy.

Phùng Nghĩa Cần chỉ vào mặt Dương Thanh, lớn tiếng gào thét.

“Phùng Nghĩa Cần, tôi khuyên anh hãy xin lỗi cậu Thanh ngay lập tức, nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”

“Không sai, nếu bây giờ anh không quỳ xuống dập đầu nhận sai với cậu Thanh, nhà họ Trần tôi cũng sẽ không tha cho anh!”

Quan Tuyết Tùng và Trần Anh lần lượt lên tiếng uy hiếp.

Bọn họ hiểu rõ Dương Thanh rất khủng bố, sợ anh kích động làm gì đó.

Dù sao hôm nay cũng là tiệc sinh nhật của công chúa nhà họ Hàn.
Nếu Dương Thanh ra tay ở đây, chỉ sợ nhà họ Hàn cũng sẽ không vui.

Nhà họ Mạnh đã đủ khiến họ áp lực rồi, họ không muốn vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán nữa.

Đương nhiên nếu Dương Thanh kiên quyết muốn xuống tay ở đây, dù có phải liều mạng bọn họ cũng về phe anh.

“Quan Tuyết Tùng, Trần Anh Hào, hai người tự đề cao mình quá đấy! Trước mặt cậu Vũ cũng dám uy hiếp tôi? Các người cứ thử xem!”

Phùng Nghĩa Cần kiêu căng khiêu khích: “Cậu Vũ rộng lượng không so đo nhưng tôi không vậy đâu!”

Ninh Thành Vũ giận dữ, thầm chửi bới cả tổ tông nhà Phùng Nghĩa Cần.

Hắn vẫn chưa biết thân phận của Dương Thanh, tạm thời không dám làm gì thiếu suy nghĩ.
Vậy mà con chó Phùng Nghĩa Cần này lại gây sự trước.

Hiện giờ hắn mắng Phùng Nghĩa Cần cũng không được, mà không mắng cũng không xong, chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

“Cậu Vũ thấy không? Người nhà họ Quan và nhà họ Trần thật phách lối, đến cả cậu cũng chẳng coi ra gì!”

Phòng Nghĩa Cần vẫn đang châm ngòi.

Dứt lời, anh ta lại châm chọc nhìn Dương Thanh: “Anh mạnh miệng lắm cơ mà? Tiếp tục đi!”

Ánh mắt Dương Thanh dần lạnh xuống.

Anh không sợ bị khiêu khích, nhưng bị một con chó khiêu khích khiến anh muốn giết anh ta.

Nếu hôm nay không phải sinh nhật của Hàn Phi Phi, sao Phùng Nghĩa Cần có thể sủa đến tận bây giờ?

“Quan Tuyết Tùng, Trần Anh Hào, hai người thấy chưa? Đây chính là thằng ngu hai người tôn kính đấy! Nếu không phải đang trong tiệc sinh nhật của cô Hàn Phi Phi thì tôi đã đập chết anh ta rồi.
Các người tin không?”

Thấy Dương Thanh im lặng không nói, Phùng Nghĩa Cần lại càng đắc ý cười lạnh.

Tất cả mọi người đều đang hóng hớt chuyện của bọn họ.

Dù là Ninh Thành Vũ và Phùng Nghĩa Cần hay Quan Tuyết Tùng và Trần Anh Hào đều là người có máu mặt.

Hai phe này xảy ra xung đột sẽ cực kỳ gay cấn.

“Cô Phi tới rồi!”

Đúng lúc này, một người kinh ngạc hô lớn.

Thoáng chốc, mọi người đều đồng loạt nhìn sang.

Cả căn phòng đều yên tĩnh lại, ánh mắt đổ dồn lên cầu thang tầng hai.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Một tràng tiếng giày cao gót thanh thúy, dáng người yểu điệu dần xuất hiện.

Hàn Phi Phi tới rồi!

Cô ta mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng kiêu sa, điểm xuyết vài sợi lông vũ, đi đôi giày cao gót màu hồng phấn, đội vương miện khảm kim cương sang trọng.

Cô ta như một cô tiên giáng trần, khẽ mỉm cười chậm rãi bước ra.

Hàn Phi Phi còn rất trẻ, gương mặt xinh đẹp không tì vết, trang điểm nhẹ nhàng như tiên nữ trong tranh.

“Đẹp quá!”

Rất nhiều người đều thốt lên.

Các cô gái cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Hai mươi là độ tuổi đẹp nhất của đời người!

“Vô cùng cảm ơn mọi người đã tới tham dự tiệc sinh nhật tròn hai mươi tuổi của con gái tôi!”

Hàn Phi Phi đứng cạnh một đôi nam nữ.
Người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi lên tiếng.

Gương mặt của Hàn Phi Phi khá giống ông ta.

Dù đã năm mươi nhưng có thể nhìn ra thời trẻ, ông ta cực kỳ đẹp trai.

Bên phải Hàn Phi Phi là một quý bà trung niên mặc sườn xám, chính là mẹ cô ta.

“Chào chú Diệp! Chào cô Chân!”

Mọi người nhao nhao đứng dậy chào hỏi hai vợ chồng Hàn Diệp.

“Người đàn ông trung niên là bố của Hàn Phi Phi, Hàn Diệp, nghe nói đã được chọn làm người thừa kế vị trí chủ gia tộc. Thế nhưng nhiều năm rồi, tuổi tác của ông chủ Hàn cũng ngày càng cao nhưng vẫn không chịu truyền lại cho ông ta”.

Quan Tuyết Tùng nhỏ giọng nói với Dương Thanh.

Trần Anh Hào cũng lên tiếng: “Ông nội tôi nói ông chủ Hàn chỉ có một đứa con trai là Hàn Diệp nhưng ông ta không có năng lực, không yên lòng truyền lại vị trí chủ gia tộc cho ông ta”.

“Tôi cũng nghe ông nội nói, ông chủ Hàn từng nói trước mặt mọi người, chỉ khi ông ấy chết thì Hàn Diệp mới được kế thừa vị trí chủ nhà”, Quan Tuyết Tùng nói.

Nghe vậy, Dương Thanh mới chú ý đến Hàn Diệp.

Người đàn ông năm mươi tuổi vẫn đẹp trai ngời ngời, tạm thời không thể nhìn ra cái gì từ vẻ ngoài.

“Mẹ của Hàn Phi Phi thì sao?”

Dương Thanh tò mò hỏi.

“Mẹ cô ấy tên là Đồng Chân, sống trong nhung lụa từ nhỏ, nghe nói là người của một gia tộc nhỏ ở Yến Đô, năng lực không tồi”, Trần Anh Hào đáp.

Quan Tuyết Tùng cũng nói: “Nghe đồn nếu không có bà ta, ông chủ Hàn còn định truyền vị trí chủ gia tộc cho Hàn Phi Phi”.

“Ồ?”

Dương Thanh kinh ngạc: “Bà ta giỏi vậy sao?”

Anh biết rõ tính cách của Hàn Khiếu Thiên.

Người khiến ông cụ coi trong như vậy chắc chắn không đơn giản.

Tô San cười nói: “Năng lực của cô Chân không hề thua đấng mày râu.
Cô ấy đã lặng lẽ trợ giúp Hàn Diệp đạt được rất nhiều thành tích, nếu không ông chủ Hàn cũng sẽ không để Hàn Diệp làm người thừa kế”.

Nếu chỉ là lời từ một phía, Dương Thanh sẽ không hoàn toàn tin tưởng.
Nhưng cả Trần Anh Hào, Quan Tuyết Tùng và Tô San đều nói vậy, chứng tỏ Hàn Diệp thực sự rất kém cỏi.

Nếu không cũng sẽ không bị tiếng xấu truyền xa thế này.

Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Người xưa có câu cha nào con nấy nhưng hình như không đúng với ông chủ Hàn!”

Đúng lúc này, một chiếc bánh gato nhiều tầng cắm hai mươi ngọn nến được đẩy ra.

Mọi người vây quanh Hàn Phi Phi hát chúc mừng sinh nhật, đợi cô ta ước và thổi nến xong liền hoan hô tưng bừng.
Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Tiếp theo là cắt bánh, đám bạn thân của Hàn Phi Phi bôi kem lên mặt nhau, chơi đùa vui vẻ.

“Chúc cô Phi Phi sinh nhật vui vẻ!”

Phùng Nghĩa Cần là người đầu tiên tặng quà.

Hàn Phi Phi lạnh nhạt nhìn anh ta, khẽ gật đầu đáp: “Cảm ơn!”

“Phi Phi, chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Ninh Thành Vũ cũng đi tới mỉm cười dịu dàng nhìn cô ta, chậm rãi mở hộp quà, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim.

Tiếng vỗ tay vang dội như sấm.

Không cần nói cũng biết tặng nhẫn kim cương nghĩa là gì.

“Phi Phi, đây là kiểu dáng mới nhất của Cartier, nhẫn kim cương Trái tim tình yêu.
Kim cương là biểu tượng của sự vĩnh hằng, Trái tim tình yêu là tình cảm của anh dành cho em, mãi không đổi thay!”

Ninh Thành Vũ chân thành nhìn Hàn Phi Phi

- ————————

.

Chương 361: 361: Bị Tỏ Tình

Rõ ràng là Ninh Thành Vũ đang tỏ tình.

Phòng tiệc yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người ngây ngốc, không ngờ Ninh Thành Vũ chọn dịp này để tỏ tình Hàn Phi Phi.

Hắn mỉm cười dịu dàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

"Trời ơi! Ninh Thành Vũ tỏ tình Hàn Phi Phi!"

"Mấy hôm trước tôi từng nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương Trái tim tình yêu của Cartier trên trang web, nghe nói giá trị lên tới chục triệu.
Hơn nữa có tiền cũng chưa chắc mua nổi".

Ninh Thành Vũ không phải người được coi trọng nhất ở nhà họ Ninh lại có thể tiêu nhiều tiền mua một chiếc nhẫn kim cương như vậy, chắc là rất thích Hàn Phi Phi".

"Nếu tôi là Hàn Phi Phi, tôi sẽ lập tức đồng ý gả cho Ninh Thành Vũ".

Bốn phía vang lên tiếng xì xào bàn tán.
Các cô gái đều rất hâm mộ Hàn Phi Phi.

Đối với gia tộc của bất kỳ người nào ở đây, mười triệu chẳng đáng là bao nhưng nếu không phải là người được gia tộc coi trọng, không có mấy ai có chục triệu trong tay.

Khi tất cả đều cho rằng Hàn Phi Phi sẽ đồng ý, nụ cười trên mặt cô ta chợt tắt, lạnh lùng nói: "Tôi thân với anh lắm sao? Tặng quà quý giá như vậy làm gì?"

Câu trả lời của Hàn Phi Phi khiến mọi người đều kinh hãi, sắc mặt của Ninh Thành Vũ cực kỳ khó coi.

Hắn tỏ tình trước mặt mọi người để khiến Hàn Phi Phi cảm động, nào ngờ cô ta không hề nể mặt.

Những người ở đây đều là thế hệ trẻ tuổi của các gia tộc nổi danh tỉnh Giang Bình.

Hàn Phi Phi vẫn chưa nói xong: “Nếu tôi nhớ không lầm, hình như tôi đâu có mời anh tới tham dự tiệc sinh nhật của tôi?”

“Phi Phi, em hiểu lầm rồi.
Anh thật lòng thích em, xin em cho anh một cơ hội”, Ninh Thành Vũ vội vàng nói.

“Anh không có tư cách gọi tôi là Phi Phi!”

Hàn Phi Phi không thèm khách sáo: “Tôi chẳng hiểu lầm gì anh cả.
Cả đời này tôi cũng không thể thích anh được! Lập tức cút khỏi nhà họ Hàn đi!”

Cô ta không thèm cho Ninh Thành Vũ một chút thể diện nào, không chỉ từ chối lời tỏ tình mà còn đuổi hắn đi ngay trước mặt mọi người.

Nhưng với địa vị của cô ta ở nhà họ Hàn, điều này cũng dễ hiểu.

Cô ta là cháu gái được ông chủ Hàn yêu thương nhất, bố cô ta Hàn Diệp cũng là người thừa kế của nhà họ Hàn.

Còn Ninh Thành Vũ chỉ là con cháu dòng phụ trong nhà họ Ninh.

Ninh Thành Vũ sầm mặt.
Tuy hắn không phải người ưu tú nhất của gia tộc nhưng cũng có tiếng tăm trong nhà họ Ninh.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đi đến đâu cũng được mọi người chú ý.

Vậy mà hôm nay hắn lại bị Hàn Phi Phi chỉ mặt đuổi đi ở chốn đông người.

“Phi Phi, giữa chúng ta có hiểu lầm rất lớn.
Hãy cho anh cơ hội giải thích!”

Ninh Thành Vũ vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, vẻ mặt chân thành tha thiết.

Nhưng Hàn Phi Phi lại thấy giả trân.

“Ninh Thành Vũ từng theo đuổi Hàn Phi Phi, nghe nói sắp thành công rồi.

Thế nhưng không biết tại sao Hàn Phi Phi đột nhiên chán ghét anh ta".

"Không chỉ vậy, nghe nói hai nhà Hàn, Ninh còn suýt nữa đánh nhau".

"Còn Ninh Thành Vũ cũng bị nhà họ Ninh thu hồi quyền lợi vì chuyện này".

Quan Tuyết Tùng giải thích cho Dương Thanh.

Dương Thanh tò mò nhìn anh ta: "Không ngờ anh biết nhiều tin vỉa hè như vậy".

Quan Tuyết Tùng ngượng ngùng gãi đầu: "Khi đó chuyện này đồn rầm beng, ai ai cũng biết nhưng không rõ sự thật đằng sau là gì".

Trần Anh Hào cũng lên tiếng: "Đúng là có chuyện như vậy.
Có người nói trong lúc theo đuổi Hàn Phi Phi, Ninh Thành Vũ còn tán một cô gái khác.
Cũng có người nói Hàn Phi Phi bắt gặp Ninh Thành Vũ thân mật với những cô gái khác".

Thì ra còn có chuyện như vậy, nhưng Dương Thanh không có hứng thú với mấy chuyện này.

"Phi Phi, chẳng lẽ chúng ta không còn hi vọng nào nữa sao?
Em biết anh thật lòng thích em mà.
Em cho anh cơ hội nữa được không?"

Ninh Thành Vũ đau khổ nói, trông như sắp khóc đến nơi.

Nhiều cô gái dễ mềm lòng đều thấy thương xót, thậm chí còn trách Hàn Phi Phi quá vô tình.

"Ninh Thành Vũ, anh đừng tự mình đa tình.
Chúng ta còn chưa từng bắt đầu, cơ hội gì mà bảo tôi cho với không cho?"

Hàn Phi Phi lạnh lùng nói: "Khi đó anh tiếp cận tôi vì mục đích gì, tự anh biết rõ, đừng tưởng tôi ngu ngốc!"

Ninh Thành Vũ không nói gì nữa, siết chặt hai tay, mặt mũi trắng bệch.

Hắn biết có nói thế nào cũng không thể thuyết phục Hàn Phi Phi tiếp nhận mình trong ngày hôm nay.

“Phi Phi, em có thể từ chối, nhưng anh nói cho em biết, anh sẽ không từ bỏ đâu!”

Ninh Thành Vũ đột nhiên kiên quyết nói.

Hàn Phi Phi cười lạnh: “Thế thì tôi có thể nói luôn cho anh biết, tôi đã thích người khác.
Đời này anh không còn cơ hội nào nữa đâu!”

“Ha ha, em có thể từ chối anh, nhưng đừng coi anh là thằng ngốc, tìm cớ vớ vẩn như vậy”.

Ninh Thành Vũ cười khổ nói.

Hắn không tin Hàn Phi Phi đã thích người khác.
Hắn biết cô ta là người rất kiêu ngạo.

Hắn không tin nhưng không có nghĩa là người khác cũng không tin.

Cả phòng tiệc đều dậy sóng.

“Hàn Phi Phi thích người khác rồi sao? Người nào may mắn được cô ấy thích thế?”

“Hôm nay là sinh nhật của Hàn Phi Phi.
Nếu cô ấy thực sự thích người nào đó thì chắc chắn sẽ mời người đó tới”.

“Đúng vậy, chắc chắn người Hàn Phi Phi thích đang ở đây!”

“Nhưng mà trừ Ninh Thành Vũ có thân phận cao quý nhất, còn ai có thể khiến Hàn Phi Phi yêu thích?”

Hàn Phi Phi bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Ninh Thành Vũ, anh vẫn kiêu ngạo như trước đây.
Anh tưởng ngoài anh không còn ai xứng với tôi nữa sao?”

Dứt lời, cô ta cất bước đi về một hướng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hôm nay là sinh nhật của Hàn Phi Phi.
Cô ta như một nàng công chúa xinh đẹp yêu kiều đi thẳng về phía trước.

“Hàn Phi Phi muốn công khai à?”

“Rốt cuộc ai là người may mắn lọt vào mắt xanh của công chúa nhà họ Hàn?”

“Cô ấy đang đi tới… chỗ Trần Anh Hào và Quan Tuyết Tùng!”

“Chẳng lẽ là một trong hai người bọn họ?”

Tất cả đều nín thở chờ đợi.
Còn Dương Thanh đã bị bọn họ lãng quên.

Tô San đứng cạnh Dương Thanh nhìn thấy ánh mắt của Hàn Phi Phi, lập tức cảm thấy căng thẳng.

“Anh Thanh, người em thích là anh!”

Trong lúc mọi người đang khiếp sợ, Hàn Phi Phi đi tới trước mặt Dương Thanh,

Căn phòng im phăng phắc!

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên người Dương Thanh.

Ánh mắt của Ninh Thành Vũ thoáng chốc trở nên lạnh lẽo.

Bản thân Dương Thanh cũng không khỏi kinh ngạc.

Anh đang bị… tỏ tình trước mặt mọi người sao?

- ————

.

Chương 362: 362: Ăn Chai Rượu

Đúng lúc này Dương Thanh bỗng nhận thấy được sự nài nỉ trong mắt Hàn Phi Phi, anh lập tức hiểu ra.

Thì ra cô ta muốn lấy anh làm lá chắn, lúc này Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Dương Thanh hơi cong khóe môi, Hàn Phi Phi biết Dương Thanh đã đồng ý giúp cô ta rồi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Phi Phi bước lên phía trước khoác tay Dương Thanh.

"A!"

Mọi người đều ngây người, khẽ há miệng, thậm chí con có người kinh ngạc thốt lên.

Hàn Phi Phi là công chúa nhỏ được nuông chiều nhất của nhà họ Hàn.
Ông nội là ông chủ nhà họ Hàn, bố là người thừa kế của nhà họ Hàn.
Nếu sau này ai cưới được cô ta thì rất có khả năng sẽ quản lý nhà họ Hàn.

Dù sao Hàn Khiếu Thiên cũng chỉ có một người con trai là Hàn Diệp, mà Hàn Diệp cũng chỉ có một đứa con gái là Hàn Phi Phi, vị trí chủ gia tộc sau này chỉ có thể truyền lại cho Hàn Phi Phi.

Đây cũng là lý do vì sao mà Ninh Thành Vũ lại nghĩ mọi cách để tán đổ Phi Phi.

"Ninh Thành Vũ, anh Thanh mới là người đàn ông trong lòng tôi.
Bây giờ anh đã biết tại sao tôi lại nói đời này anh không còn cơ hội nào nữa chưa?"

Lúc Hàn Phi Phi nhìn Ninh Thành Vũ, sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Ninh Thành Vũ yên lặng, mặt xanh mét, lúc này hắn có cảm giác mình bị cắm sừng.

Suy cho cùng, trong lòng hắn, Hàn Phi Phi đã là người phụ nữ của mình từ lâu rồi.

Nhưng mà lúc này Hàn Phi Phi lại khoác tay người đàn ông khác, dáng vẻ cực kỳ hạnh phúc.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra bản thân đã hoàn toàn đánh mất cơ hội.

Nhưng ngay sau đó, một cơn giận mãnh liệt, tràn ngập trong đầu Ninh Thành Vũ.

“Rốt cuộc anh là ai?”

Ninh Thành Vũ hỏi lại lần nữa.

Đây là lần thứ ba hắn hỏi thân phận của Dương Thanh trong ngày hôm nay nhưng Dương Thanh vẫn chưa từng trả lời.

Nếu đối phương đúng là cậu chủ nhà giàu đến từ tám gia tộc lớn ở Yến Đô thì cũng đành thôi, nhưng nếu không phải thì sao hắn cam lòng để Dương Thanh cướp đi người phụ nữ của mình chứ?

“Ninh Thành Vũ, anh muốn làm gì?”

Vẻ mặt Hàn Phi Phi lạnh lùng giống như gà mái mẹ che chở cho gà con, chỉ sợ Ninh Thành Vũ sẽ tìm Dương Thanh trả thù.

Ninh Thành Vũ thấy vậy càng tức giận hơn, hắn nghiến răng nói: “Nếu anh đúng là đàn ông thì đừng núp sau lưng phụ nữ nữa, có giỏi thì nói ra thân phận của anh đi!”

Hàn Phi Phi vừa muốn phản bác thì bị Dương Thanh kéo nhẹ về sau.

“Tôi có thân phận gì, cậu không có tư cách biết!”

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, tôi là người mà cậu không thể đắc tội được đâu!”

Một câu nói, khiến cho cả sảnh tiệc yên lặng như tờ.

Mọi người đều khiếp sợ nhìn Dương Thanh, rất nhiều cô gái nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt sáng lấp lánh.

Sự bá đạo và tự tự tin của Dương Thanh không giống như đang làm màu.

Nhất là sau lưng anh, một bên là Trần Anh Hào, con cháu của nhà họ Trần quyền thế nhất Châu Thành, bên còn lại là chủ gia tộc trẻ nhất ở tỉnh Giang Bình, Quan Tuyết Tùng.

Ngoài ra còn có con gái của người giàu nhất Giang Hải.

Nhưng lúc này, bọn họ lại rất ăn ý đứng sau lưng Dương Thanh, rõ ràng Dương Thanh mới là trung tâm của bọn họ.

Một thanh niên như thế này, thân phận và bối cảnh sẽ ghê gớm đến nhường nào?

"Cô Phi Phi, cô tuyệt đối đừng bị thằng nhãi này gạt.
Trên người anh ta cộng từ trên xuống dưới còn chưa đáng giá một nghìn đồng đấy!"

Ấy thế mà lại có kẻ ngốc không tin điều này.
Lúc này, tay sai Phùng Nghĩa Cần vẫn luôn đứng sau lưng Ninh Thành Vũ đứng ra mỉa mai nói: "Nếu anh ta đúng là cậu chủ của nhà giàu nào đó thật thì tại sao lại ăn mặc như thế này?"

"Có lẽ các người không biết, lúc nãy khi tôi và cậu Vũ đến đây, ở bãi đậu xe đã nhìn thấy anh ta chạy chiếc Phaeton cũ rích đến".

"Các người nghĩ thử xem, một gã trai như thế thì gia cảnh tốt đến đâu được?"

Phùng Nghĩa Cần liếc nhìn đám đông xung quanh mình bằng vẻ mặt khinh thường.

Sau khi nghe anh ta nói vậy, quả thật có một số người lộ ra vẻ nghi ngờ trong ánh mắt.

Dù sao mấy lời Phùng Nghĩa Cần nói đều là sự thật.
Cách ăn mặc của Dương Thanh rất xuề xòa, hơn nữa xe của anh cũng thuộc dạng lỗi thời.

"Anh câm miệng cho tôi!"

Hàn Phi Phi nổi giận đùng đùng quát lên với Phùng Nghĩa Cần: “Anh là cái thá gì mà dám sỉ nhục anh Thanh của tôi?”

“Cô Phi Phi, tôi cũng là vì lo cô bị người khác lừa gạt mà?”

Bị quở trách trước mặt người khác nhưng Phùng Nghĩa Cần cũng không tức giận, chỉ cười ha ha nói.

Anh ta nói xong lại nhìn Dương Thanh, thái độ vô cùng hống hách nói: “Ranh con, vừa nãy không phải mày rất lợi hại sao? Không phải mày nói ngay cả cậu Vũ cũng không đắc tội được mày sao?”

“Đã như vậy, mày đến đây dự sinh nhật của cô Phi Phi chắc cũng phải chuẩn bị quà nhỉ?”

“Hay là bây giờ mày lấy ra cho mọi người xem thử món quà của mày có xứng để làm bạn trai của cô Phi Phi không?”

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Dương Thanh.

Quả thật có người nghi ngờ thân phận của Dương Thanh, cũng rất nóng lòng muốn biết rốt cuộc một chàng trai ăn mặc xuề xòa này sẽ chuẩn bị món quà như thế nào?

Hai mắt Ninh Thành Vũ chợt sáng lên, trước đó hắn còn chưa nghi ngờ nhưng bây giờ Phùng Nghĩa Cần nói vậy, hắn cũng bắt đầu hoài nghi liệu Dương Thanh có phải là bạn trai của Hàn Phi Phi thật không?

Nếu Dương Thanh tùy tiện lấy ra một món quà mấy trăm đồng, điều đó không chỉ chứng tỏ anh ta là một kẻ nghèo rớt mùng tơi mà còn nói rõ mối quan hệ giữa anh ta và Hàn Phi không phải là quan hệ yêu đương.

Vẻ mặt Trần Anh Hào khinh khỉnh, đương nhiên anh ta biết Dương Thanh đã chuẩn bị quà gì.
Đó là một vòng tay ngọc phỉ thúy trị giá hơn mười hai triệu.

Chiếc nhẫn kim cương mà Ninh Thành Vũ tặng vừa nãy cao lắm cũng khoảng mười triệu, nhưng vẫn kém xa so với vòng tay ngọc phỉ thúy mà Dương Thanh chuẩn bị.

Sắc mặt Hàn Phi Phi hơi khó coi, bởi vì Dương Thanh là ân nhân cứu mạng Hàn Khiếu Thiên, nên ông cụ đã cố ý dặn dò không được phép điều tra Dương Thanh.

Cô ta cũng chỉ biết Dương Thanh rất lợi hại, nhưng lại không biết rõ thân phận thật sự và tài lực của Dương Thanh.

Theo cô ta thấy cho dù Dương Thanh có chuẩn bị quà cho cô ta thì cũng chỉ là món quà bình thường mà thôi.

"Tôi đã nhận được quà sinh nhật của anh Thanh từ trước rồi, việc này có liên quan gì đến anh?"

Hàn Phi Phi lập tức quát lên.

Phùng Nghĩa Cần cười khẩy: "Cô Phi Phi, chắc không phải tên này không hề chuẩn bị quà cho cô cho nên cô mới cố ý nói mấy lời này để giải vây cho anh ta đấy chứ?"

"Phi Phi, chiếc nhẫn kim cương Trái tim tình yêu mà anh định tặng em trị giá đến chín triệu chín trăm chín mươi nghìn đấy, tem giá vẫn còn đây này".

Ninh Thành Vũ cũng thừa dịp nói: "Nếu anh ta đúng là bạn trai em thật thì món quà anh ta tặng em hẳn cũng không kém anh đâu nhỉ?"

"Cậu Vũ, cậu nhìn bộ dạng nghèo rớt mồng tơi của anh ta đi, sao có thể mua nổi món quà đắt giá hơn của cậu chứ? Nếu anh ta có thể lấy ra được món quà đắt hơn của cậu, tôi sẽ ăn luôn chai rượu này!"

Phùng Nghĩa Cần cười ha ha, lời nói ngập tràn sự mỉa mai.

"Anh…"

Hàn Phi Phi tức giận bừng bừng, cô ta vừa muốn nổi nóng thì Dương Thanh bỗng cười rộ lên, trêu chọc nhìn Phùng Nghĩa Cần nói: "Mày chắc chắn sẽ ăn chai rượu nếu tao lấy ra được món quà đắt giá hơn món quà của Ninh Thành Vũ chứ?"

"Má! Chê mày mập mày còn cười được? Một thằng nghèo xác nghèo xơ như mày cũng dám giả làm cậu chủ nhà giàu? Ông mày đã nói rồi thì sẽ không nuốt lời, chỉ cần mày có thể lấy ra

được món qua đắt giá hơn, ông mày sẽ ăn chai rượu cho mày xem!”

Phùng Nghĩa Cần vừa nói vừa nhấc một chai rượu lên, vẻ mặt hung dữ nói: “Nếu mày không lấy ra được thì mày phải ăn chai rượu này cho tao!”

- ——————

.

Chương 363: 363: Khiến Anh Ta Biến Mất

Cho dù là Bồ Tát cũng có lúc tức giận.

Phùng Nghĩa Cần cứ khiêu khích Dương Thanh hết lần này đến lần khác.

Nhưng Dương Thanh chỉ hơi nhếch miệng, híp mắt nhìn anh ta nói: "Nếu mày đã thích ăn chai rượu như thế, vậy tao sẽ cho mày được toại nguyện!"

Không biết tại sao khi nhìn thấy dáng vẻ này của Dương Thanh, trong lòng Phùng Nghĩa Cần lại bỗng dưng lo sợ.

Nhưng nghĩ tới mình có Ninh Thành Vũ làm chỗ dựa, sự lo lắng kia liền biến mất tăm.

Khách khứa xung quanh cũng ngây ra, nhìn tình hình này bọn họ là muốn chơi thật rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều háo hức chờ mong.

"Thằng oắt, đừng mạnh miệng như vậy, đợi khi mày lấy ra được món quà trị giá chục triệu trở lên rồi hãy nói!"

Phùng Nghĩa Cần ngả ngớn nói.

"Như mày mong muốn!"

Dương Thanh cười nói, sau đó lấy một hộp quà nhỏ tinh xảo, trên đó còn in chữ ba chữ lớn "Thiên Phủ Thành" ra.

Lúc Dương Thanh lấy hộp quà ra, trong nháy mắt, sắc mặt Phùng Nghĩa Cần xanh mét.

Thiên Phủ Thành là một cửa hàng trang sức hàng đầu ở tỉnh lỵ, nghe nói trong đó có nhiều bộ sưu tập giá trị xa xỉ và rất nhiều đồ cổ vô giá.

Trong cửa hàng kia, cho dù là món nhỏ nhất cũng có giá từ hàng triệu trở lên.

Còn đồ cổ giá hàng chục triệu cũng nhiều vô số.

“Phi Phi, chúc cô sinh nhật vui vẻ.
Đây là quà tôi tặng cô.
Cô xem có thích không?”

Dương Thanh ôn hòa nói.

Trong lòng anh, Hàn Phi Phi như em gái của mình.
Anh hoàn toàn không có ý nghĩ xấu xa gì đối với cô ta.
Trước đó anh mua quà sinh nhật cho cô ta hoàn toàn là bởi vì anh xem cô ta như em gái của mình.

“Wơ! Vòng tay phỉ thúy đẹp quá!”

“Đúng là hàng của Thiên Phủ Thành, nhìn màu sắc của chiếc vòng này, đây chắc hẳn là màu xanh chính dương, chỉ đứng sau mà xanh Đế Vương.
Loại này ít nhất cũng từ năm triệu trở lên!”

“Nếu anh có thể mua được vòng ngọc phỉ thúy mà xanh chính dương tốt như vậy với giá năm triệu thì bọn họ bán bao nhiêu tôi mua hết bấy nhiêu! Cái vòng tay này ít nhất cũng mười triệu trở lên!”

“Lúc trước tôi đã thấy vòng tay này ở Thiên Phủ Thành rồi, giá bán là mười hai triệu tám trăm tám mươi nghìn, vì đắt quá nên tôi không mua!”

“Gì chứ? Mười hai triệu tám trăm tám mươi tám nghìn? Anh có chắc là chiếc vòng này không?”

Khi Dương Thanh lấy chiếc vòng ra, mọi người thốt lên kinh ngạc, còn cánh phụ nữ thì càng kích động không thôi.

Thoáng chốc, giá trị của chiếc vòng này đã bị dân chơi sành sỏi tiết lộ ra.

Phùng Nghĩa Cần vốn dĩ còn ôm chút hy vọng nhưng khi nghe được chiếc vòng này có giá trị hơn chục triệu thì khuôn mặt anh ta xám như tro tàn.

Sắc mắt Ninh Thành Vũ cũng rất khó coi, không phải hắn không mua nổi chiếc vòng tay giá trị hơn mười triệu.

Điều quan trọng là chiếc vòng kia được Dương Thanh tặng cho Hàn Phi Phi, điều này chứng tỏ mối quan hệ của bọn họ là

không bình thường.

“Anh Thanh, cảm ơn anh, em rất thích!”

Hàn Phi Phi cực kỳ kích động, bỗng nhiên cô ta đỏ mặt, e thẹn: “Anh Dương, anh…
Anh có thể đeo lên cho em không?”

Dương Thanh mỉm cười, đương nhiên anh biết Hàn Phi Phi đang diễn trò, cho nên cũng không để ý.
Anh nắm tay Hàn Phi Phi sau đó đeo vòng cẩm thạch vào tay cô ta trước mặt mọi người.

“Đẹp quá!”

“Vòng tay này đúng là được làm riêng cho cô Phi Phi mà!”

“Nhìn từ xa giống như một bức tranh phong cảnh, thật là hữu tình!”

Cánh phụ nữ kia vô cùng ước ao nhìn cổ tay của Hàn Phi Phi.

“Nếu tôi nhớ không lầm vừa nãy có người nói nếu cậu Thanh có thể lấy ra được món quà sinh nhật tốt hơn của ai kia thì người đó sẽ ăn chai rượu đúng không?”

Đúng lúc này, Quan Tuyết Tùng bỗng chọc ngoáy nói, ánh mắt trêu ngươi nhìn Phùng Nghĩa Cần.

An ta vừa dứt lời, lúc này mọi người mới nhớ lại còn có trò đặc sắc hơn.

“Tôi lớn từng này rồi mà chưa thấy ai biểu diễn ăn chai rượu cả, rốt cuộc hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt rồi”.

“Ha ha, tôi cũng đã thấy bao giờ đâu, cho nên rất tò mò chai rượu lớn như vậy anh ta sẽ ăn thế nào?”

“Ăn không được thì đập ra ăn, làm như vậy có phải dễ hơn không?”

Khách khứa đều nhìn Phùng Nghĩa Cần bằng vẻ mặt giễu cợt.

Những người có mặt ở đây đều là con cháu của những gia tộc hàng đầu ở các thành phố, đương nhiên bọn họ sẽ chẳng nể nang gì Phùng Nghĩa Cần.

Dương Thanh cũng híp mắt Phùng Nghĩa Cần nói: “Mày có thể biểu diễn được rồi!”

“Thằng ranh, mày đừng quá kiêu ngạo.

Mày thật sự tưởng lấy đại một cái vòng giả ra là có thể gạt bọn tao như gạt kẻ ngốc sao?”

Phùng Nghĩa Cần liên tục cười khẩy nói: “Nếu mày có thể tặng được vòng tay hơn chục triệu vậy tại sao lại ăn mặc nghèo nàn như thế này chứ?”

“Giả sao?”

“Không thể nào?”

“Màu sắc của vòng tay kia bóng loáng, xinh đẹp như vậy sao có thể là hàng giả được chứ?”

“Phùng Nghĩa Cần anh đúng là có sức chơi mà không có sức chịu.
Nếu anh là đàn ông thì hãy ăn chai rượu đi!”

“Chai rượu quá lớn, hay là ăn cái ly này đi ha ha ha!”

Mọi người nhao nhao ầm ĩ, muốn Phùng Nghĩa Cần ăn chai rượu.

Người ở đây đều là cô cậu chủ của những danh môn vọng tộc ở các thành phố, bình thường bọn họ cũng tiếp xúc với châu báu cho nên cũng có hiểu biết.

Vòng tay của Dương Thanh vừa nhìn đã biết chính là hàng thật.

“Phùng Nghĩa Cần, vòng tay này là món quà sinh nhật do đích thân cậu Thanh đi Thiên Phủ Thành mua cho cô Phi Phi.
Tôi là người phụ trách ở đó, vậy anh nói xem vòng tay đó có phải là giả không?”

Trần Anh Hào cũng đứng dậy liên tục cười lạnh.

Lúc này mọi người mới sực tỉnh, bây giờ Thiên Phủ Thành đã bị nhà họ Trần thu mua, nếu muốn so sánh tài lực, nhà họ Trần bây giờ cũng không hề thua kém ba gia tộc lớn nhất tỉnh lỵ.

Sắc mặt của Phùng Nghĩa Cần xám ngoét, anh ta bị nói đến á khẩu.

Chỉ đành nhìn sang cầu cứu Ninh Thành Vũ.

“Tôi thừa nhận món quà của anh đắt hơn quà của tôi.
Nhưng như vậy thì thế nào? Chiếc nhẫn kim cương Trái tim tình yêu này là được mua bằng tình yêu chân thành của tôi.
Tình yêu của tôi dành cho Phi Phi là vô giá!”

Sắc mặt Ninh Thành Vũ thâm trầm nhìn Dương Thanh nói:
“Món quà quý giá mà chúng ta nói lúc nãy không chỉ nằm ở chỗ giá thấp hay giá cao”.

Dương Thanh chỉ mỉm cười không nói.
Bây giờ anh đã không muốn tranh luận gì với đám ngu xuẩn này rồi.

“Các người nên vui mừng vì hôm nay là tiệc sinh nhật của Phi Phi, thấy máu không may mắn!”

Dương Thanh bỗng mở miệng nói.

“Anh nói gì?”

Ninh Thành Vũ thay đổi sắc mặt.

“Ninh Thành Vũ, anh im đi.
Hôm nay là sinh nhật của tôi, nơi này không chào đón anh, anh cút ngay cho tôi!”

Rốt cuộc Hàn Phi Phi cũng nổi đóa, hai mắt cô ta đỏ ngầu, quát lên, sau đó lại chỉ tay vào Phùng Nghĩa Cần nạt: “Còn anh nữa, anh cũng cút đi cho tôi.
Đừng cho rằng nhà họ Phùng có nhà họ Ninh làm chỗ dựa thì nhà họ Hàn không dám làm gì anh!”

“Cho anh ba mươi giây cút khỏi buổi tiệc của tôi, nếu không tôi không ngại khiến cho một hậu duệ trẻ tuổi của nhà họ Phùng biến mất đâu!”

Lúc này Hàn Phi Phi giận tím mặt, lời nói ra cũng cực kỳ hống hách.

Phùng Nghĩa Cần bị dọa đến cả người run lẩy bẩy, lúc này anh ta mới nhận ra bản thân đang ở nhà họ Hàn nhưng lại đang gây

khó dễ cho người đàn ông của Hàn Phi Phi.

Cho dù nhà họ Hàn giết anh ta thì nhà họ Phùng cũng không dám có thái độ gì.

"Cô…
Cô Phi Phi bớt giận! Tôi cút, cút ngay đây!"

Phùng Nghĩa Cần nói xong, liền xoay người chạy biến khỏi sảnh tiệc.

"Anh cũng cút đi cho tôi!"

Hàn Phi Phi lại chỉ tay về phía Ninh Thành Vũ, nghiến răng nghiến lợi nói.

Sắc mặt Ninh Thành Vũ tái mét.
Hắn lớn từng này rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên bị người khác đuổi đi trước mặt nhiều người như vậy.

Hơn nữa xung quanh còn có vô số con em nhà giàu ở các thành phố khác, điều này khiến hắn cảm thấy mặt nóng rát như bị lửa đốt.
Lúc này hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Được, được lắm! Tôi nhớ mặt anh rồi!"

Ninh Thành Vũ nhìn Dương Thanh đe dọa, sau đó xoay người rời đi.

Dương Thanh híp mắt lại, nếu nhà họ Ninh muốn chết anh cũng không ngại để nhà họ Ninh biến mất.

"Anh Thanh, xin lỗi!"

Hàn Phi Phi bỗng áy náy nói.

Những người khác không biết lời xin lỗi của Hàn Phi Phi là xin lỗi về điều gì, nhưng Dương Thanh biết rõ, cô ta xin lỗi là bởi vì cô ta đã lợi dụng anh nên mới khiến anh đắc tội với Ninh Thành Vũ.

Dương Thanh khẽ cười lắc đầu: "Yên tâm đi, nhà họ Ninh không gây ra sóng gió gì được đâu!"

Nhìn dáng vẻ tự tin của Dương Thanh, Hàn Phi Phi bỗng thấy hoảng hốt, trong lòng nghĩ thầm: "Nếu anh Thanh thật sự là

bạn trai của mình thì tốt biết bao?”

Nhưng suy nghĩ này vừa lóe lên đã bị cô ta bóp tắt, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Anh Thanh là người đàn ông đã có vợ con, tại sao cô ta lại có suy nghĩ bậy bạ như thế?

Dương Thanh cũng không rõ Hàn Phi Phi đang suy nghĩ gì.

Tô San ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ thiếu nữ e thẹn của Hàn Phi Phi thì trong lòng cũng không thoải mái.

Cùng lúc đó, bên ngoài trang viên nhà họ Hàn.

Ninh Thành Vũ vừa bước ra khỏi trang viên thì nhìn thấy Phùng Nghĩa Cần đang đợi hắn.

“Cậu Vũ, hai chúng ta đều bị thằng ranh kia lừa rồi!”

Phùng Nghĩa Cần nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh có ý gì?”, Ninh Thành Vũ cau mày nói.

Phùng Nghĩa Cần vội vàng nói: “Vừa nãy tôi đã điều tra được thân phận của thằng ranh kia rồi.
Anh ta tên là Dương Thanh, là thằng ở rể của một gia tộc nhỏ ở Giang Hải!”

“Cái gì?”

Ninh Thành Vũ ngạc nhiên hỏi: “Ở rể?”

“Vợ của anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa, nghe nói cô ta còn có danh hiệu là nữ tổng giám đốc đẹp nhất Giang Hải”.

“Nếu tôi đoán không lầm thì Quan Tuyết Tùng và Trần Anh Hào chắc chắn là muốn có được vợ của anh ta cho nên mới kết thân với anh ta, mục đích là để anh ta lơ là cảnh giác”.

Phùng Nghĩa Cần cười khinh.

Anh ta vốn còn tưởng rằng Dương Thanh là cậu chủ của nhà giàu nào đó nhưng bây giờ xem ra cũng không phải vậy.

Ninh Thành Vũ cũng không tỏ vẻ vui mừng, mà chau mày nói: “Việc này không thể nào?”

Anh ta nói xong liền gọi một cuộc điện thoại: “Điều tra cho tôi một thằng nhãi tên là Dương Thanh, xem rốt cuộc anh ta là ai? Vợ của anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Tam Hòa”.

Mặc dù Ninh Thành Vũ là một kẻ ăn chơi bất cần đời nhưng cũng không phải là kẻ bất tài vô học như Phùng Nghĩa Cần. Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng Trần Anh Hào và Quan Tuyết Tùng kết thân với Dương Thanh là vì vợ của Dương Thanh..

Chẳng mấy chốc điện thoại của Ninh Thành Vũ đã reo lên, hắn nhận điện thoại, cơ mặt cũng từ từ giãn ra.

“Cậu Vũ, cậu điều tra được gì sao?”

Phùng Nghĩa Cần chờ Ninh Thành Vũ cúp điện thoại xong liền hỏi.

Ninh Thành Vũ hơi nhếch miệng, lộ ra vẻ hung ác: “Giống với những gì anh điều tra được, thì ra anh ta chỉ là một tên tới ở rể một gia tộc nhỏ”.

“Đã như vậy, cậu cứ giao thằng ranh kia cho tôi xử lý.
Tôi bảo đảm sẽ không để cậu Vũ thất vọng!”

Phùng Nghĩa Cần cười nham hiểm.

“Ha ha, được!”

Ninh Thành Vũ cười lớn, sau đó lạnh lùng nói: “Dám giành phụ nữ với tôi, vậy hãy để anh ta biến mất trên cõi đời này đi!”

“Vâng, cậu Vũ!”

Phùng Nghĩa Cần vội đáp lời, vẻ mặt hung hãn: “Dám đắc tội với cậu Vũ, tôi sẽ khiến anh ta sống không bằng chết, sau khi cho anh nếm đủ mọi đau khổ, giày vò, tôi sẽ khiến anh ta biến mất!”

- ————————

.

Chương 364: 364: Cậu Không Đủ Tư Cách

Khi bữa tiệc sinh nhật sắp kết thúc, một người đàn ông trung niên đột nhiên đến bên cạnh Dương Thanh.

“Cậu Thanh, sếp Hàn của chúng tôi có lời mời!”

Người đàn ông trung niên đang nói chính là vệ sĩ bên cạnh Hàn Diệp, thái dương hơi nhô ra, khí thế ngút trời, hiển nhiên là một cao thủ.

Dương Thanh khẽ cau mày, mặc dù quen biết Hàn Khiếu Thiên và Hàn Phi Phi, nhưng anh chưa từng nói chuyện với Hàn Diệp.

Ông ta tìm mình làm gì nhỉ?

“Được rồi!”

Tuy có hơi nghi hoặc, nhưng nể mặt Hàn Khiếu Thiên và Hàn Phi Phi, anh cũng nên đến thăm.

Rất nhanh sau đó, vệ sĩ đã dẫn Dương Thanh đến một căn phòng trên tầng hai của sảnh tiệc.
Hàn Diệp đang ở đó.

Lúc này, Hàn Diệp mặc một bộ âu phục màu xanh đen, đang đứng trước một chiếc cửa sổ sát sàn cực lớn, ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp của trang viên nhà họ Hàn.

.
Truyện Khoa Huyễn

“Sếp Hàn, cậu Thanh đến rồi ạ!”

Người vệ sĩ trung niên nhắc nhở rồi tránh sang một bên.

“Chào chú Diệp!”

Dương Thanh chủ động chào hỏi.

Lúc này Hàn Diệp quay người lại nhìn Dương Thanh.

Tuy đã năm mươi tuổi nhưng trông ông ta vẫn rất trẻ trung, khi còn trẻ chắc chắn là một anh chàng hotboy chứ chẳng đùa.

Hàn Diệp mặt không biểu cảm nhìn Dương Thanh, không nhìn ra dấu hiệu bực tức gì.

Nhưng Dương Thanh có thể cảm nhận được ánh mắt Hàn Diệp nhìn mình không thân thiện mấy.

“Cái tên Dương Thanh này nghe như tiếng sấm bên tai ấy nhỉ!”

Hàn Diệp dò xét Dương Thanh vài giây xong nói.

Thấy đối phương đã không ưa gì mình, nên Dương Thanh đương nhiên cũng không cần nhiệt tình làm gì, thờ ơ nói: “Không biết chú Diệp tìm tôi có chuyện gì không?”

Đối với kiểu người này, tốt hơn hết nên đi thẳng vào vấn đề.

Trên khuôn mặt góc cạnh của Hàn Diệp không có chút biểu cảm nào, ông ta nói: “Dương Thanh, nam, 27 tuổi, đứa con trai bị nhà họ Vũ Văn bỏ rơi, năm năm trước ở rể nhà họ Tần. Trước thì đắc tội nhà họ Ngụy và nhà họ Trang ở Giang Châu, sau đó lại làm mích lòng nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ”.

Dương Thanh hơi nhướng mày khi nghe Hàn Diệp đọc vanh vách về mình.

Anh không ngại người khác điều tra mình, nhưng Hàn Diệp lại nói trước mặt anh khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

“Tôi không biết chú Diệp muốn nói gì?”

Dương Thanh hờ hững hỏi.

“Tôi với cậu không thân, cậu vẫn nên gọi tôi là sếp Hàn thì hơn!”, Hàn Diệp lạnh nhạt nói.

Câu này của ông ta, lại càng không nể mặt Dương Thanh, trong lòng Dương Thanh biết rõ quả nhiên không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Dương Thanh không nói gì, trên mặt cũng không có chút biểu cảm nào, bình tĩnh đối diện với người đàn ông trông quá trẻ so với tuổi thật của ông ta.

“Không cần biết cậu tiếp cận con gái tôi với mục đích gì, nhưng hy vọng cậu đừng bao giờ mơ mộng hão huyền gì với

con bé, vì cậu không đủ tư cách!”

Hàn Diệp nói, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Dương Thanh cau mày: “Ông Diệp, ông hiểu lầm rồi!”

Rõ ràng việc trước đó Hàn Phi Phi đã công khai nói người mình thích là Dương Thanh ở trong sảnh tiệc đã khiến Hàn Diệp hiểu lầm.

Hàn Diệp hờ hững nói: “Có hiểu lầm hay không thì tự cậu rõ nhất!”

“Tôi đã có vợ có con rồi, có ý gì với con gái ông được chứ?”, Dương Thanh chế nhạo.

Trước đó, Trần Anh Hào và Quan Tuyết Tùng đã nói với anh là mặc dù Hàn Khiếu Thiên đã xác định Hàn Diệp là người thừa kế của gia tộc từ lâu, nhưng trước sau vẫn chưa chịu giao quyền vì Hàn Diệp không có năng lực, Dương Thanh vẫn có chút hoài nghi.

Giờ đây, cuối cùng anh cũng đã hiểu, Hàn Diệp quả thực không đủ tư cách trở thành chủ nhà họ Hàn.

Người ta thường nói hổ phụ sinh hổ tử, điều này không hoàn toàn đúng.

“Năm năm trước, cậu có thể vì tiền mà đi ở rể nhà họ Tần. Năm năm sau, dù đã có con gái, nhưng nếu có cơ hội trở thành con rể nhà họ Hàn, chắc chắn cậu sẽ không bỏ qua”.

Hàn Diệp nói ra suy nghĩ của mình.

“Ngoài ra, tôi cũng hy vọng cậu có thể tránh xa bố tôi ra một chút!”

“Tuy cậu tình cờ cứu bố tôi một mạng, nhưng cậu đã lợi dụng danh nghĩa của ông ấy trục lợi ích không ít.

Tôi nghĩ đến bây giờ, nhà chúng tôi đã trả hết cái ơn cứu mạng này cho cậu rồi”.

“Đương nhiên, cậu có thể không thừa nhận chuyện này. Nhưng dù sao đi nữa, cậu cũng đã cứu mạng bố tôi, tôi rất cảm ơn!”

Hàn Diệp nói một tràng dài, sau đó ông ta lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, đặt lên bàn trà.

“Trong thẻ này có năm mươi triệu, coi như thay lời cảm tạ ơn cứu mạng của cậu đối với bố tôi!”

“Chẳng qua chỉ là lấy viên thuốc từ trong túi áo của bố tôi rồi cho ông ấy uống thôi mà đã kiếm được tận năm mươi triệu. Chắc đây là một khoản tiền rất lớn đối với cậu nhỉ?”

Hàn Diệp không chút biểu cảm nói.

“Theo ông, mạng sống của chủ gia tộc họ Hàn chỉ đáng giá năm mươi triệu thôi à?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Hàn Diệp cau mày: “Chàng trai trẻ, làm người đừng quá tham lam! Tôi có thể không so đo chuyện cậu mượn danh nghĩa nhà họ Hàn chúng tôi để trục lợi cho mình, cho cậu năm mươi triệu là quá đủ rồi!”

Hiển nhiên, theo quan điểm của Hàn Diệp, cả nhà họ Trần ở Châu Thành và nhà họ Quan ở Giang Hải, đều lầm tưởng rằng Dương Thanh rất thân với nhà họ Hàn nên mới bị lừa.

Dương Thanh đột nhiên bật cười, ánh mắt nhìn Hàn Diệp đầy châm chọc.

Anh đã từng gặp nhiều kẻ ngu xuẩn, nhưng anh chưa bao giờ thấy kẻ nào ngu ngốc như Hàn Diệp.

Nếu ông ta chỉ là con cháu của một gia tộc nhỏ thì nghĩ như vậy cũng là bình thường thôi, nhưng ông ta lại là con cháu của một trong ba gia tộc giàu có nhất tỉnh lỵ, là người thừa kế của nhà họ Hàn.

Ông ta quá thiển cận, không hiểu rõ chân tướng sự việc mà đã tự cho mình là đúng rồi.

Loại người này không chỉ ngu ngốc, mà còn rất đáng thương.

Nếu sau này, Hàn Khiếu Thiên thật sự giao quyền cho ông ta, e rằng nhà họ Hàn thật sự có thể bị hủy trong tay Hàn Diệp.

“Có phải ông cho rằng Trần Anh Hào và Quan Tuyết Tùng đi theo tôi là bởi vì tôi dựa hơi nhà họ Hàn của ông không?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Hàn Diệp cau mày: “Lẽ nào không phải à?”

“Nếu ông đã nghĩ như vậy thì cứ gọi thẳng cho Trần Hưng Hải và Quan Chính Sơn hỏi xem có phải họ kết giao với tôi là vì nhà họ Hàn các ông không?”

Dương Thanh thách thức, khí thế hùng hồn như dời non lấp biển bùng phát lên.

“Còn việc ông nghi ngờ tôi tiếp cận con gái ông là có mục đích, thì ông yên tâm, tôi chỉ xem cô ấy là em gái thôi”.

“Cũng có thể ông cho rằng tôi chỉ đang giả vờ giả vịt, nhưng vậy thì có sao chứ?”

Vẻ mặt Dương Thanh lạnh lùng, giọng nói to hơn rất nhiều, không hề tỏ ra kính nể Hàn Diệp như khi mới bước vào phòng nữa.

Lúc này Hàn Diệp mới hốt hoảng, chẳng lẽ mình hiểu lầm rồi sao?

“Cậu nghĩ tôi không dám gọi cho Trần Hưng Hải và Quan Chính Sơn à?”

Nghĩ đến vừa rồi bị Dương Thanh làm cho khiếp sợ, Hàn Diệp đột nhiên thẹn quá hóa giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu có tin chỉ cần một cuộc gọi của tôi là có thể khiến cho nhà họ Trần và nhà họ Quan hất cẳng cậu không?”

“Không tin!”

Dương Thanh trào phúng, đột nhiên xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Nếu ông gọi tôi đến gặp chỉ để nói những chuyện này thì tôi không rảnh để hầu ông đâu!”

“Lâu nay tôi vẫn thắc mắc, ông cụ Hàn trông không giống người tham lam quyền lực, nhưng vì sao chọn ông làm người thừa kế gia tộc đã lâu mà mãi vẫn không chịu giao quyền cho ông?”

“Giờ đây, tôi nghĩ mình đã hiểu rồi.
Bởi vì ông không đủ tư cách kế thừa nhà họ Hàn!”

Lúc Dương Thanh nói xong câu này thì anh đã bước ra khỏi phòng rồi.

Lời nói của Dương Thanh như tiếng sấm, cứ nổ vang bên tai Hàn Diệp, ầm ầm trong đầu ông ta.

- ————————

.

Chương 365: 365: Bộ Mặt Thật

Vẻ mặt của Hàn Diệp cực kỳ khó coi, lời này của Dương Thanh thật không khách sáo chút nào.

Đặc biệt câu vừa rồi của anh càng khiến Hàn Diệp tức giận.

“Thằng nhóc, mày thật sự nghĩ tao không làm gì được mày đấy à?”

Thấy Dương Thanh rời đi, Hàn Diệp nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, ông ta gọi một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, bên kia đã bắt máy, Hàn Diệp trầm giọng nói: “Tôi là Hàn Diệp, người của nhà họ Hàn ở tỉnh ly!”

“Hóa ra là sếp Hàn à? Cho hỏi sếp Hàn tìm tôi có gì dặn dò?”

Khi nghe thấy giọng nói của Hàn Diệp, Quan Chính Sơn hơi kinh ngạc, vội vàng nói.

“Từ hôm nay trở đi, tôi muốn nhà họ Quan cắt đứt mọi quan hệ với Dương Thanh!”, Hàn Diệp nghiến răng nói.

Nghe vậy, Quan Chính Sơn liền im lặng.

Hàn Diệp không đợi Quan Chính Sơn trả lời, tức giận nói: “Ông chủ Quan, ông nghe không hiểu lời tôi nói sao?”

“Sếp Hàn, nếu là chuyện này thì thật xin lỗi, tôi không thể nghe theo! Cậu Thanh là khách quý của nhà họ Quan chúng tôi, chúng tôi không thể tuyệt giao với cậu ấy được!”

Quan Chính Sơn nói chắc như đinh đóng cột, trong giọng nói mang chút tức giận.

Hàn Diệp thầm thấy sửng sốt.
Ông ta cho rằng, dựa vào thân phận là người thừa kế nhà họ Hàn của mình, thì có gia tộc lớn cấp thành phố nào dám từ chối yêu cầu của mình chứ?

Nhưng bây giờ, nhà họ Quan đã làm điều đó!

“Chỉ cần nhà họ Quan bằng lòng cắt đứt quan hệ với Dương Thanh thì nhà họ Hàn sẽ làm chỗ dựa cho nhà họ Quan!”, giọng điệu của Hàn Diệp dịu đi một chút.

Vừa rồi chính miệng ông ta đe dọa Dương Thanh, chỉ cần một lời nói của ông ta cũng đủ để khiến nhà họ Trần và nhà họ Quan cắt đứt với anh, nên bây giờ dù phải trả cái giá cao hơn nữa, ông ta cũng phải làm được.

“Thứ lỗi cho tôi không thể làm theo!”

Lần này, giọng điệu của Quan Chính Sơn rất cứng rắn.

Mặt Hàn Diệp sượng trân, ngay cả việc được nhà họ Hàn che chở cũng không thể thay đổi thái độ của nhà họ Quan đối với Dương Thanh sao?

Ông ta đột nhiên thấy khó mà chấp nhận được.

“Sếp Hàn, tôi còn có việc, không nói chuyện phiếm với cậu nữa! Khi nào rảnh tôi sẽ đích thân đến tỉnh lỵ thăm ông chủ Hàn!”

Quan Chính Sơn nói xong đã cúp máy, không đợi Hàn Diệp kịp hoàn hồn.

Nghe tiếng tút dài phát ra từ điện thoại, Hàn Diệp thừ người ra.

Ông ta đường đường là người thừa kế nhà họ Hàn, vậy mà lại bị cúp máy trước?

“Khốn kiếp!”

Hàn Diệp phát hỏa.

Ngay sau đó, ông ta lại gọi thêm một cuộc điện thoại: “Xin chào ông chủ Trần, tôi là Hàn Diệp của nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ!”

“Không biết sếp Hàn gọi tôi có việc gì không?”

Giọng điệu Trần Hưng Hải hết sức bình tĩnh, không hề tỏ ra nể nang Hàn Diệp vì thân phận của ông ta.

“Có một chuyện tôi muốn nhờ ông chủ Trần giúp”.

Trải qua bài học vừa rồi, lần này, Hàn Diệp chủ động hạ mình trước.

Nay nhà họ Trần một mình thống trị Châu Thành, địa vị ngang với ba gia tộc lớn ở tỉnh lỵ.

Đối mặt với Trần Hưng Hải, Hàn Diệp quả thực có hơi thiếu tự tin.

"Sếp Hàn khách sáo rồi.
Có chuyện gì cậu cứ dặn dò, nhờ vả gì chứ?"

Trần Hưng Hải cười sang sảng.

Lão ta nghe ra được giọng điệu cung kính trong lời nói của Hàn Diệp.

Điều này đủ cho thấy địa vị của lão ta hiện giờ cao đến mức ngay cả người thừa kế của nhà họ Hàn, một trong ba gia tộc quyền thế nhất tỉnh lỵ, cũng phải khép nép trước lão.

Cảm giác này, quá đã!

Nhưng lão ta cũng biết rõ ai đã cho tất cả những thứ này cho mình.

"Tôi cần nhà họ Trần cắt đứt mọi quan hệ với Dương Thanh!", Hàn Diệp nói.

"Dương Thanh? Anh đang nói đến cậu Thanh của gia tộc Vũ Văn?"

Vừa rồi Trần Hưng Hải vẫn còn đắc ý, nhưng giờ lão ta cả kinh khi nghe Hàn Diệp bảo nhà họ Trần cắt đứt quan hệ với Dương Thanh, vội hỏi.

"Cậu ta mà là người nhà họ Vũ Văn gì chứ?"

Hàn Diệp chế nhạo: "Ông chủ Trần, ông đã bị cậu ta lừa rồi. Thực ra cậu ta chỉ là đứa con bị nhà Vũ Văn vứt bỏ mà thôi. Mười tám năm trước, hai mẹ con cậu ta đã bị đuổi ra khỏi nhà Vũ Văn rồi".

"Đối với gia tộc Vũ Văn, Dương Thanh chỉ là một đứa con hoang, họ sẽ không bao giờ để cậu ta bước nửa bước vào gia tộc!"

"Giờ đây, cậu ta không chỉ đắc tội với nhà họ Trang và nhà họ Ngụy ở Giang Hải, mà thậm chí đắc tội với cả nhà họ Mạnh

nữa cơ”.

“Cái loại chuyên đi gây chuyện thị phi này không đủ tư cách kết giao với nhà họ Trần!”

Giọng Hàn Diệp đầy giễu cợt, nghe như chỉ có ông ta mới biết lai lịch của Dương Thanh vậy.

“Ý của sếp Hàn là muốn nhà họ Trần cắt đứt quan hệ với cậu Thanh?”, giọng điệu của Trần Hưng Hải rõ ràng phẫn nộ hơn một chút.

“Đúng vậy, chỉ cần nhà họ Trần đồng ý, nhà họ Hàn sẵn lòng giúp nhà họ Trần mở thị trường ở tỉnh lỵ”, Hàn Diệp đề cập đến lợi ích.

“Cậu là cái thá gì hả? Cậu có tư cách quản chuyện của Trần Hưng Hải tôi chắc?”

Trần Hưng Hải đột nhiên nổi quạu, lão ta mắng: “Hàn Diệp, để tôi nói cho cậu biết! Cậu Thanh là vị khách quý mà nhà họ Trần chúng tôi tôn trọng nhất.
Đừng nói là nhà họ Hàn, cho dù là tám gia tộc lớn ở Yến Đô bảo tôi cắt đứt quan hệ với cậu Thanh, nhà họ Trần tôi cũng sẽ không bao giờ đồng ý!”

Dứt lời, Trần Hưng Hải cúp điện thoại luôn.

Nghe tiếng “tút tút” phát ra từ điện thoại, Hàn Diệp ngẩn ra.

Có thế nào ông ta cũng không thể tin được rằng Trần Hưng Hải lại dám cảnh cáo và uy hiếp mình chỉ vì Dương Thanh.

“Sao…
sao có thể thế được?”

“Cậu ta chỉ là một thằng ở rể của một gia tộc nhỏ bé, sao có thể trở thành khách quý của nhà họ Quan và nhà họ Trần được chứ?”

“Có ai nói cho tôi biết là tại sao không?”

Hàn Diệp đập mạnh điện thoại xuống đất và gầm lên giận dữ.

Lúc này, Dương Thanh đã liên tiếp nhận được các cuộc gọi từ Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải, nói hết mục đích Hàn

Diệp gọi cho họ cho Dương Thanh nghe.

Dương Thanh chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi biết rồi!”

“Phi Phi, tôi đi thăm ông chủ Hàn một lát rồi về luôn”.

Dương Thanh bước đến chỗ Hàn Phi Phi cười nói.

“Hả? Anh về sớm vậy? Buổi tối còn có những hoạt động khác nữa!”

Nghe thấy Dương Thanh chuẩn bị về, Hàn Phi Phi tỏ ra luyến tiếc.

Dương Thanh mỉm cười: “Tôi không tham gia mấy hoạt động đó đâu”.

Mặc dù Hàn Phi Phi có chút luyến tiếc, nhưng cô ta cũng biết giữa mình và Dương Thanh không có chút hy vọng nào, nên cũng không cố chấp nữa.

Theo chân những người Hàn Phi Phi đã sắp xếp, chỉ mất năm phút đồng hồ anh đã đến mảnh sân nhỏ của một ngôi biệt thự độc lập.

Đây là một góc nhỏ rất bình thường, xung quanh biệt thự trồng một vài loại rau.

Khi Dương Thanh đến mảnh sân nhỏ, Hàn Khiếu Thiên đang cầm xẻng xới đất.

“Ông chủ Hàn!”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

“Dương Thanh?”

Nhìn thấy Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên hơi bất ngờ.

Dương Thanh nở nụ cười, đi về phía trước: “Hôm nay tôi đến dự tiệc sinh nhật của Phi Phi, nhân tiện tới thăm ông”.

“Ha ha, cậu Thanh thật có lòng!”

Hàn Khiếu Thiên cười sảng khoái: “Chờ chút nhé cậu Thanh, tôi đang đào mấy củ khoai lang, lát nữa nướng khoai cho cậu ăn”.

Thì ra là đang đào khoai, bỗng nhiên Dương Thanh thấy ngưỡng mộ cuộc sống của Hàn Khiếu Thiên.

Đột nhiên anh nghĩ, về già, mình cũng sẽ tìm một cái thôn nhỏ yên tĩnh, mua một mảnh vườn lơn lớn, xây một cái biệt thự hai tầng, phía sau dành ra một khoảng sân trồng những loại rau và trái cây mà Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu thích ăn.

Ngay sau đó, Hàn Khiếu Thiên đi tới, mang theo một giỏ rau nhỏ, trên mặt nở nụ cười vui vẻ: "Rau ở đây đều do tôi tự tay trồng đấy.
Đều là rau xanh tự nhiên, không hề phun bất kỳ loại thuốc trừ sâu nào đâu".

"Cuộc sống của ông chủ Hàn cứ như cuộc sống chốn bồng lai ấy!"

Dương Thanh cười nói, đưa tay đỡ giỏ rau Hàn Khiếu thiên đang cầm vào nhà.

Là chủ gia tộc nhưng Hàn Khiếu Thiên không bao giờ ra vẻ ta đây.

Căn biệt thự hai tầng mà ông cụ đang sống cũng rất bình dị, ngôi nhà được trang trí theo phong cách Trung Hoa đơn giản, tường được sơn loại nước sơn bình thường.

"Dương Thanh, cậu ngồi xuống trước đi, tôi đi nướng khoai lang, nhanh lắm!"

Sau khi Hàn Khiếu Thiên bảo Dương Thanh ngồi xuống xong thì đem khoai lang đi vào phòng bếp.

Cùng lúc đó, tại một biệt thự độc lập trong trang viên nhà họ Hàn.

Ngay khi Hàn Diệp về biệt thự, có một người vội vàng chạy tới: "Sếp Hàn, thằng nhóc kia vẫn chưa rời khỏi trang viên, mà đi đến Tây Sương Viên rồi!"

Tây Sương Viên là nơi Hàn Khiếu Thiên ở.

Hàn Diệp đứng bật dậy, tức giận nói: "Cậu ta đến chỗ bố tôi? Thằng khốn, mày nghĩ tao không dạy cho mày một bài học là mày có thể lộng hành ở nhà họ Hàn chắc?"

Trước đó bị Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải cúp điện thoại, vốn dĩ ông ta đã ôm một bụng tức tối rồi, không ngờ Dương Thanh không những không nghe lời mà còn đi tìm Hàn Khiếu Thiên.

“Đi theo tôi đến Tây Sương Viên! Tôi muốn xem xem, khi tôi lột mặt nạ của cậu ta trước mặt bố, xem bố tôi còn khách sáo với cậu ta như vậy nữa không?”

Vừa nói, Hàn Diệp vừa đi ra khỏi biệt thự.

- ——————

.

Chương 366: 366: Đứa Con Trai Ngu Xuẩn

Vợ của Hàn Khiếu Thiên mất sớm, bao nhiêu năm qua ông cụ vẫn ở một mình.

Tuy không hoàn toàn giao hết quyền hành cho Hàn Diệp nhưng trên cơ bản mọi việc của gia tộc đều giao cho Hàn Diệp và Đồng Chân - vợ của ông ta xử lý.

Chỉ có điều khi có việc quan trọng, nhất định phải báo cho ông cụ biết.

Thường ngày, Hàn Khiếu Thiên đều ở trong Tây Sương Viên của mình trồng rau trồng dưa, ngày tháng trôi qua rất êm đềm.

“Khoai lang nướng xong rồi, chỉ cần hai mươi phút là có thể ăn được”.

Chẳng mấy chốc Hàn Khiếu Thiên đi từ phòng bếp ra cười nói.

Dương Thanh cười nói: “Không ngờ tôi lại may mắn được nếm thử tay nghề của ông chủ Hàn, nếu người khác biết được, chắc chắn bọn họ sẽ ghen tỵ đỏ mắt mất!”

“Ha ha!”

Hàn Khiếu Thiên cười rộ lên, sau đó rót ly trà cho Dương Thanh rồi nói: “Sao bỗng nhiên cậu đến thăm tôi thế?”

“Hôm nay không phải sinh nhật của Phi Phi sao? Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhà họ Hàn, nói thế nào cũng phải đến thăm hỏi ông chủ Hàn một tiếng chứ!”, Dương Thanh cười nói.

“Đúng rồi, đây là quà tôi chuẩn bị cho ông”.

Dương Thanh lấy cái hộp nhỏ tinh xảo, trên hộp còn có ba chữ “Thiên Phủ Thành” ra.

Hàn Khiếu Thiên như một đứa trẻ, nhận được quà vô cùng vui vẻ.
Ông cụ mở hộp quà ra ngay trước mặt Dương Thanh.

Chỉ thấy bên trong là một miếng đá Dzi Bead hoa sen.

“Đây là đá Dzi Bead hoa sen?”

Hàn Khiếu Thiên thở gấp, vẻ mặt phấn khích nói: “Cái lão già Trần Hưng Hải kia, lần trước tôi tới Thiên Phủ Thành đã chấm viên đá Dzi Bead hoa sen này rồi, cũng đã ra giá năm mươi triệu nhưng lão ta không chịu bán, còn nói đây là đá Dzi Bead hoa sen duy nhất ở Thiên Phủ Thành, chỉ để trưng bày chứ không bán”.

“Không ngờ bây giờ cậu lại mua nó tặng cho tôi.
Nếu lão già Trần Hưng Hải kia biết cậu mua là để tặng cho tôi chắc chắn lão ta sẽ tức chết, ha ha ha!”

Hàn Khiếu Thiên cười lớn.

Hai người Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải cũng trạc tuổi nhau, lại có sở thích chung cộng thêm mối quan hệ với Dương Thanh cho nên từ sau chuyến đi Châu Thành hai người đã trở thành bạn thân.

Dương Thanh cũng không ngờ Hàn Khiếu Thiên lại muốn mua viên đá Dzi Bead hoa sen này từ lâu, điều anh càng không ngờ hơn là Trần Hưng Hải lại không muốn bán.

“Ông chủ Hàn thích là được rồi!”, Dương Thanh cười nói.

Hàn Khiếu Thiên cũng không câu nệ, nhận luôn món quà, nâng niu trong tay, yêu thích lắm.

Lập tức một mùi hương nồng nàn bay tới, lúc này Hàn Khiếu Thiên mới cẩn thận thu lại viên đá Dzi Bead hoa sen, cười nói: “Đến giờ rồi, khoai lang nướng nóng hổi ra lò đây!”

Chẳng mấy chốc Hàn Khiếu Thiên bưng một đĩa đồ nướng đi đến, bên trong có mấy củ khoai lang nướng.

“Cậu nếm thử xem mùi vị thế nào?”

Hàn Khiếu Thiên đang thổi hơi nóng trên củ khoai lang, hay tay không ngừng chuyền củ khoai lang qua lại vì quá nóng, ông cụ đưa củ khoai cho Dương Thanh: “Nóng lắm, coi chừng phỏng!”

Dương Thanh lột bỏ lớp vỏ khoai lang bị cháy khét, hương khoai lang nướng thơm lừng bỗng chốc xộc vào mũi anh.

“Chỉ nhìn màu khoai này cũng biết chắc chắn ăn rất ngon!”

Dương Thanh cười nói, sau đó cắn nhẹ một miếng.

Cắn một miếng, mùi thơm của khoai lang lan tràn trong khoang miệng, Dương Thanh vừa hít hà vừa nhai: “Ừm, rất thơm!”

“Ha ha, ăn ngon là được rồi!”

Thành quả lao động của mình được người khác khen ngợi, trong lòng Hàn Khiếu Thiên cảm thấy ngọt hơn ăn khoai.

Trong lúc hai người đang ăn khoai thì bỗng có người gõ cửa.

“Vào đi!”

Hàn Khiếu Thiên hô lên.

Sau đó, cửa biệt thự được mở ra, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước cửa.

“Sao con lại đến đây?”

Hàn Khiếu Thiên nhìn thấy Hàn Diệp, cau mày hỏi.

Hàn Diệp không trả lời ông cụ mà chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh đang ngồi cạnh ông cụ ăn khoai nướng.

Hàn Khiến Thiên tự tay nướng khoai lang, ngay cả ông ta cũng chưa được ăn thế mà Dương Thanh này có tài cán gì lại được ăn chứ?

“Bố, sao bố để cậu ta đến chỗ của bố? Lại còn cho cậu ta ăn khoai do bố nướng nữa?”

Hàn Diệp hơi kích động.

Ông ta thực sự không thể hiểu nổi tại sao một kẻ bất tài bị gia tộc vứt bỏ lại được nhà họ Trần và nhà họ Quan coi trọng đến vậy, thậm chí bố mình cũng vô cùng ưu ái cậu ta?

Ông ta cực kỳ không hiểu, cũng cực kỳ không phục.

Hàn Khiếu Thiên nghe vậy nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, ông cụ híp mắt nói: “Cậu Thanh là khách quý của bố, con

nói xem tại sao bố cho cậu ấy đến đây?”

“Bố, con đã điều tra được gốc gác của cậu ta.
Tuy cậu ta là người của gia tộc Văn Vũ nhưng mười tám năm trước đã bị đuổi ra khỏi gia tộc rồi.
Bây giờ cậu ta cũng chỉ là một thằng tới ở rể của một gia tộc nhỏ ở Giang Hải mà thôi”.

“Đúng là cậu ta đã cứu mạng bố nhưng nếu không có bố thì làm sao cậu ta có thể kết giao được với nhà họ Trần và nhà họ Quan chứ?”

“Nếu muốn tính ơn cứu mạng của cậu ta với bố thì bố đã trả lại cho cậu ta gấp đôi từ lâu rồi, hoàn toàn không cần phải qua lại với kiểu người như cậu ta nữa”.

Hàn Diệp vội vàng nói ra hết thảy những gì mà ông ta đã điều tra được cho Hàn Khiếu Thiên nghe.

“Câm miệng!”

Hàn Khiếu Thiên giận đến run người, ông cụ bỗng quát lên:
“Ai bảo anh điều tra cậu Thanh?”

“Cả đời của Hàn Khiếu Thiên này có bao giờ cần phải điều tra thân phận của người khác rồi mới kết bạn với người ta đâu?”

“Nếu anh không phải là con trai của Hàn Khiếu Thiên tôi, thì tôi đã đuổi anh ra khỏi gia tộc từ lâu rồi!”

“Mặc kệ cậu Thanh có thân phận gì, tôi chỉ biết cậu ấy là người cứu mạng tôi, tôi cũng hiểu được đạo lý có ơn phải báo!”

Hàn Khiếu Thiên giận không nhịn nổi.
Ông cụ rất ít khi nổi giận, nhưng lần nào ông cụ nổi giận cũng đều là vì đứa con trai này.

Hàn Diệp ngây người, sắc mặt trắng bệch.

Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải cúp điện thoại của ông ta, không chịu nghe ông ta nói những chuyện liên quan đến Dương Thanh, mà bây giờ ngay cả bố ông ta cũng không muốn nghe ông ta nói.

“Anh còn không cút ra ngoài cho tôi!”

Hàn Khiếu Thiên giận dữ chỉ tay ra cửa.

Hàn Diệp tức giận, cắn răng nhìn Dương Thanh nói: “Nhóc con, tao mặc kệ mày có thủ đoạn gì khiến bố tao nghe lời mày như vậy, nhưng nếu để tao phát hiện ra mày ôm mục đích bất chính gì thì cho dù có chết, tao cũng sẽ không để cho mày thực hiện được đâu!”

Ông ta nói xong, tức giận đùng đùng rời đi.

“Thứ khốn nạn!”

Hàn Khiếu Thiên giận điên người.

Dương Thanh cười chua xót, anh bỗng không biết an ủi Hàn Khiếu Thiên thế nào.

Anh thật không ngờ Hàn Diệp lại chạy tới chỗ này gây chuyện với anh.

Hàn Khiếu Thiên cả đời sáng suốt sao có thể sinh ra một đứa con trai ngu xuẩn cỡ này?

“Thanh à, xin lỗi cậu nhé, tôi cũng không ngờ thứ khốn nạn này lại đi điều tra cậu”.

Hàn Khiếu Thiên áy náy nói.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu nói: “Chuyện của tôi cũng không có gì bí mật, ông chủ Hàn không cần phải để bụng, giữ gìn sức khỏe mới là điều quan trọng nhất”.

Hàn Khiếu Thiên thở dài: “Nếu như nó có chút bản lĩnh thì tôi đã giao quyền cho nó từ lâu rồi!”

Đây là việc nhà của Hàn Khiếu Thiên, Dương Thanh cũng không tiện xen vào.

“Cậu thấy thế nào về hội giao lưu thương mại tỉnh lỵ ngày mai?”

Hàn Khiếu Thiên bỗng đổi đề tài, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hội giao lưu lần này được tổ chức sớm, hơn nữa còn do nhà họ Mạnh đăng cai nên tôi luôn cảm thấy bất an!”

- ————————

.

Chương 367: 367: Nhà Họ Hoàng Chắc Chắn Sẽ Bại

Hiển nhiên Hàn Khiếu Thiên cũng đã cảm nhận được sự bất thường, bởi trước đây luôn dựa theo trình tự các gia tộc để phân chia trách nhiệm tổ chức hội giao lưu.

Vậy mà lần này, vốn nên đến lượt nhà họ Phùng của thành phố Kim Hà đứng ra tổ chức, nhưng nhà họ Phùng lại nhường cơ hội này cho nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ.

Điểm quan trọng nhất là, một thời gian trước, vài gia tộc giàu có đã liên kết với nhau, lấy Dương Thanh làm trung tâm, cùng đối phó với nhà họ Mạnh.

“Tôi nghe nói, có gia tộc trong số tám gia tộc lớn của Yến Đô cũng đã để mắt tới tỉnh Giang Bình này rồi”.

Hàn Khiếu Thiên bỗng lên tiếng.

“Ý ông chủ Hàn là tám gia tộc lớn của Yến Đô đang tính mạnh mẽ xâm nhập tỉnh Giang Bình?”, Dương Thanh nhíu mày hỏi.

Hàn Khiếu Thiên lắc đầu: “Cũng có thể là nâng đỡ một gia tộc nào đó thay mặt mình.
Như trường hợp gia tộc họ Ngô ở thành phố Trung Hải của tỉnh bên, được gọi là vương tộc của Trung Hải, chính là một gia tộc được gia tộc Vũ Văn nâng đỡ”.

“Nay không chỉ có gia tộc Vũ Văn và gia tộc họ Hoàng mà còn có mấy gia tộc quyền quý khác của Yến Đô cũng đều đang ra sức nâng đỡ các gia tộc đứng đầu các nơi để làm tay chân cho mình”.

“Tôi nghi ngờ rằng, hội giao lưu lần này là một cái bẫy, gom toàn bộ những gia tộc quyền thế nhất tỉnh Giang Bình lại một chỗ mới có thể nắm cả tỉnh Giang Bình trong tay với cái giá nhỏ nhất”.

Sắc mặt Hàn Khiếu Thiên trở nên rất nặng nề, hình tượng ông lão thảnh thơi với cảnh điền viên đã không còn, lúc này toàn

bộ con người ông cụ đều toát ra một khí thế uy nghiêm của kẻ bề trên.

Đây mới là Hàn Khiếu Thiên, người xây dựng nên nhà họ Hàn - một trong ba gia tộc quyền thế nhất tỉnh lỵ.

Trước đó Quan Chính Sơn đã từng phân tích, hội giao lưu lần này do nhà họ Mạnh tổ chức có thể là để nhằm vào Dương Thanh.

Hôm nay lại nghe Hàn Khiếu Thiên phân tích thêm, Dương Thanh càng thấy khả năng này rất cao.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ lẳng lặng sắp xếp lại sự tình trong đầu.

Đầu tiên, anh dẫn theo mấy gia tộc lớn xông vào nhà họ Mạnh, nghiền nát tứ chi của Mạnh Huy ngay trước mặt mọi người. Mạnh Huy không thể chấp nhận nổi sự thật rằng hắn đã biến thành một thứ bỏ đi, bèn nhảy lầu tự sát.

Sau đó, Mạnh Thiên Kiêu muốn lợi dụng Châu Ngọc Thúy để trả thù Dương Thanh, sau khi thất bại đành dùng súng tự sát.

Tiếp theo, Hoàng An - người theo đuổi Ngải Lâm xuất hiện, nảy sinh mâu thuẫn với Dương Thanh, Dương Thanh đánh cả anh ta và vệ sĩ của anh ta.

Mẹ ruột của Mạnh Huy là bà Hoàng phái cao thủ đi giết Dương Thanh, lại bị Dương Thanh xử lí.

Tiếp đó, tin Hoàng An bị giết truyền ra ngoài.

Tới hôm nay, nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà lại nhường tư cách tổ chức hội giao lưu cho nhà họ Mạnh, nhà họ Mạnh gửi thư mời đi sớm hơn bình thường.

Khi xâu chuỗi hết thảy các tin tức lại với nhau, dường như Dương Thanh vừa nghĩ tới điều gì, trong mắt đột ngột lóe lên một tia sáng lạnh.

Nhiệt độ bên trong biệt thự dường như cũng đột nhiên giảm mạnh, ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng phải rùng mình một cái.

“Cậu Thanh, có phải cậu vừa nghĩ ra điều gì không?”, Hàn Khiếu Thiên hỏi.

Dương Thanh thôi không suy nghĩ nữa, lên tiếng: “Ông chủ Hàn, ông có quen biết bà Hoàng không?”

“Nhà họ Hoàng thuộc tám gia tộc lớn của Yến Đô, có một người đàn bà từng có qua lại với Mạnh Thiên Kiêu, hình như tên là Hoàng Mai đúng không?”, Hàn Khiếu Thiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Đúng là bà ta, mấy hôm trước đã tới nhà họ Mạnh rồi.
Nếu tôi đoán không nhầm thì lần này nhà họ Hoàng còn phái người có thân phận cao hơn bà ta, cũng đã tới nhà họ Mạnh”.

Rõ ràng gã đại sư Đàm mà lần trước Hoàng Mai phái tới giết Dương Thanh đã là cao thủ mạnh nhất bên cạnh bà ta rồi.

Ngay cả đại sư Đàm cũng đã mất mạng trong tay Dương Thanh, hẳn Hoàng Mai đã biết, chỉ dựa vào khả năng của mình thì không làm gì được Dương Thanh.

Nhưng cái chết của Mạnh Thiên Kiêu và Mạnh Huy đều có liên quan đến Dương Thanh, chắc chắn Hoàng Mai sẽ không chịu từ bỏ ý định báo thù.

Nếu muốn điều động cao thủ mạnh hơn, có lẽ phải dựa vào người có thân phận cao hơn bà ta thuộc dòng chính của nhà họ Hoàng.

Thậm chí lúc này Dương Thanh còn nghi ngờ rằng, cái chết của Hoàng An cũng có liên quan tới Hoàng Mai.

Dương Thanh không giấu giếm suy đoán của mình mà nói hết cho Hàn Khiếu Thiên.

Sắc mặt Hàn Khiếu Thiên hết sức trầm trọng, ông cụ trầm ngâm một lát mới nói: “Nếu đúng như những gì cậu nói thì cái chết của Hoàng An hoàn toàn có thể do Hoàng Mai gây ra”.

“Tôi nghĩ tôi đã đoán được người nào của nhà họ Hoàng đã tới!”

“Là ai?”, Dương Thanh hỏi.

“Người thừa kế của nhà họ Hoàng, bố của Hoàng An, Hoàng Chung!”

Hàn Khiếu Thiên nhìn thẳng vào Dương Thanh, nói: “Nhà họ Hoàng là một gia tộc có quy chế cực kì rõ ràng, vị trí đứng đầu gia tộc trước nay luôn dành cho người giỏi nhất”.

“Cho nên, mặc dù Hoàng Mai là con gái của chủ gia tộc, nhưng vì là phụ nữ, năng lực lại chỉ có hạn nên căn bản không có thực quyền”.

“Hoàng Chung không phải là con cháu trực hệ của chủ gia tộc họ Hoàng nhưng cũng thuộc dòng chính, lại có năng lực xuất chúng, địa vị của người này ở nhà họ Hoàng chỉ đứng sau chủ gia tộc!”

“Nếu Hoàng Mai muốn báo thù mà người mạnh nhất bên cạnh mình đã bị cậu giết thì bà ta chỉ còn một cách, đó là mượn tay Hoàng Chung!”

“Tính tình và lối hành xử của Hoàng Chung vốn cực kì bá đạo, theo như tác phong của cậu ta, nếu thật sự đến đây để báo thù cho con trai mình thì sẽ không chờ lâu đâu”.

“Cậu ta đã tới mà vẫn chưa ra tay với cậu, điều này chỉ nói lên một việc, trong chuyến đi tới tỉnh Giang Bình lần này của cậu ta, báo thù chỉ là việc tiện thể mà thôi”.

“Mục đích thật sự là muốn đến để nâng đỡ cho một gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình, để bọn họ làm tay chân cho nhà họ Hoàng!”

Sắc mặt Hàn Khiếu Thiên đã trở nên hết sức nặng nề, có lẽ chuyện này không ảnh hưởng lớn lắm đến những gia tộc khác, nhưng đối với ba gia tộc quyền thế nhất của tỉnh lỵ thì nó có ý nghĩa rất sâu xa.

Nếu nhà họ Hoàng định nâng đỡ một “vương tộc” thì chỉ có thể lựa chọn từ một trong những gia tộc mạnh nhất ở đây.

Tỉnh Giang Bình tuy lớn nhưng cũng chỉ có nhà họ Mạnh, nhà họ Ninh và nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ là có tư cách.

Mà nay, người nhà họ Hoàng đều đã ở trong nhà họ Mạnh, điều này đã nói rõ lựa chọn của nhà họ Hoàng rồi.

“Vậy có nghĩa là, hội giao lưu ngày mai là một cái bẫy, ai dám đứng lên chống đối thì chính là mục tiêu để nhà họ Hoàng giết

gà dọa khỉ”, Dương Thanh nói.

Hàn Khiếu Thiên gật đầu: “Lại thêm cả chuyện báo thù, mục tiêu của nhà họ Hoàng rất có thể sẽ là nhà họ Quan, nhà họ Trần hoặc nhà họ Hàn”.

Dương Thanh không nói gì thêm, ánh mắt lại nhuốm vài phần tàn khốc.

Anh vốn không định ra tay đối đầu với tám gia tộc của Yến Đô sớm như vậy, thật không ngờ, nhà họ Hoàng lại là gia tộc đầu tiên đối địch với mình.

Hôm nay, đến cả nhà họ Trần, nhà họ Quan và nhà họ Hàn cũng đều bị cuốn vào chuyện này.

“Trong hội giao lưu ngày mai, nếu nhà họ Hoàng dám lấy chúng ta làm mục tiêu cảnh cáo, vậy tôi sẽ đập gãy tay bọn chúng!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng, ánh mắt tràn đầy những tia sáng hung ác.

Đối với anh, tỉnh Giang Bình này có ý nghĩa cực kì đặc biệt, nhất là thành phố Giang Hải, giây phút bị đuổi khỏi Yến Đô mười tám năm trước, anh đã định cư ở Giang Hải cùng mẹ mình.

Thế mà nay lại có người dám nảy ra ý định thay đổi trật tự của Giang Bình này, Dương Thanh anh không cho phép!

Hàn Khiếu Thiên chưa bao giờ điều tra thân thế Dương Thanh, ông cụ chỉ vừa mới biết được Dương Thanh là đứa con bị gia tộc Vũ Văn bỏ rơi từ lời kể lại của Hàn Diệp mà thôi.

Nhưng theo như những gì ông cụ thấy được thông qua khoảng thời gian tiếp xúc với Dương Thanh, vứt bỏ Dương Thanh chính là tổn thất lớn nhất của gia tộc Vũ Văn.

“Cậu Thanh, tôi không cần biết cậu là ai, có thân phận gì, Hàn Khiếu Thiên tôi đây chỉ nhận định rằng cậu là ân nhân cứu mạng tôi thôi”.

Hàn Khiếu Thiên bỗng trở nên nghiêm trang, ánh mắt cực kì kiên định nhìn Dương Thanh, nói: “Kể cả nhà họ Hoàng định

động đến cậu thì nhà họ Hàn tôi cũng sẽ quyết liều mạng với bọn họ!”

Những lời này không phải chỉ là nói cho có, người cựu binh xuất thân từ biên giới phía Bắc sao có thể là thứ hèn nhát?

Đương nhiên, đây cũng là thái độ của ông cụ, ông hoàn toàn tin vào Dương Thanh.

Ông cụ kiên định tin rằng, chỉ cần nhà họ Hàn duy trì được mối quan hệ với Dương Thanh thì trong lúc Dương Thanh còn sống, nhà họ Hàn nhất định sẽ không đổ!

Ngay chính Dương Thanh cũng không biết Hàn Khiếu Thiên lại tin tưởng mình đến thế.

Khi biết nhà họ Hoàng có ý định đối phó với anh, Hàn Khiếu Thiên lập tức tỏ thái độ đứng về phía anh, chỉ riêng ân tình này cũng đủ để Dương Thanh khắc ghi suốt đời.

“Vậy tôi cũng xin bảo đảm với ông chủ Hàn rằng, có tôi ở đây, nhà họ Hoàng chắc chắn phải đổ!”

Lời vừa mới dứt, Dương Thanh đã đứng dậy, cất bước rời đi.

Trong biệt thự, lời của Dương Thanh cứ vang vọng mãi không dứt.

Nhìn theo bóng dáng Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên đứng sững tại chỗ, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Sinh con phải được thế này chứ! Mát cả ruột!

Lại nghĩ tới con mình, Hàn Khiếu Thiên bỗng cảm thấy thất vọng.

Dương Thanh rời khỏi nhà họ Hàn, sắc trời đã tối sầm.

Một chiếc Phaeton màu đen phóng về hướng Giang Hải, hai bên đường, những ngọn đèn màu cam loang loáng lùi về sau rồi biến mất.

Có điều, Dương Thanh mới rời khỏi nhà họ Hàn chưa được bao lâu, một chiếc Lexus việt dã liền bám sát phía sau.

- ————

.

Chương 368: 368: Đâu Cần Phải Bẩn Tay

Dương Thanh đã phát hiện ra chiếc xe kia từ lâu, chỉ là anh không muốn để ý đến.

Nhưng không ngờ đối phương lại càng lúc càng quá quắt, thậm chí có vài lần còn cố ý đụng vào xe anh.

“Két!”

Dương Thanh đột nhiên kéo phanh tay, lốp xe cọ trên mặt đường phát ra tiếng ma sát chói tai.

Ngay sau đó, chiếc Phaeton quay một đường cong hoàn hảo, vừa vặn tránh được chiếc Lexus đang muốn đụng vào.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, chiếc Lexus không kiểm soát được đã lao thẳng vào vành đai rừng hai bên đường rồi tông thẳng vào cột đèn đường.

Dương Thanh dừng xe, đi ra ngoài.

Bầu không khí nồng nặc mùi cao su, chiếc Phaeton của Dương Thanh dừng bên cạnh.

Kính cửa sổ phía trước đã vỡ từ lâu, trên mui xe và cửa ra vào có nhiều chỗ trũng xuống, lúc này cả chiếc xe thoạt nhìn như một đống sắt vụn.

Lúc ra khỏi nhà họ Hàn anh đã phát hiện xe mình bị đập nát, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết ai làm chuyện này.

Trước đó, lúc anh vừa tới cổng trang viên nhà họ Hàn đã gặp phải Ninh Thành Vũ giành chỗ đậu xe.

Anh vốn định đợi đến ngày mai sẽ giải quyết luôn thể, không ngờ đối phương lại đến làm phiền mình nhanh như vậy.

“Mẹ kiếp! Một thằng tới ở rể cũng dám chơi tao!”

Một bóng dáng trẻ tuổi bước ra từ băng ghế sau của chiếc Lexus với một cục u bầm xanh trên trán.

Người này không ai khác chính là Phùng Nghĩa Cần, tay sai của Ninh Thành Vũ.

“Thằng ranh, mày muốn chết như vậy sao?”

Phùng Nghĩa Cần đứng cạnh xe, sau lưng còn có hai vệ sĩ thân hình vạm vỡ.

Dương Thanh khẽ nhếch miệng, trên mặt hiện ra vẻ trêu tức: “Người muốn chết hẳn là mày mới phải?”

Trước đó, trong buổi tiệc sinh nhật của Hàn Phi Phi, Phùng Nghĩa Cần hết lần này đến lần khác đóng vai tay sai trung thành, không ngừng giúp Ninh Thành Vũ đối phó với anh.

Bây giờ lại tới đây, rõ ràng anh ta muốn chết quá rồi còn gì?

“Thằng ranh, mày sắp chết đến nơi rồi mà còn dám phách lối như vậy, đúng là ngu như lợn!”, Phùng Nghĩa Cần nham hiểm nói.

Vừa nãy, lúc anh ta với Ninh Thành Vũ chia nhau ra về, Ninh Thành Vũ đã cố ý dặn dò anh ta phải khiến Dương Thanh biến mất, đương nhiên anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội đổi đời tốt như vậy.

Tuy Ninh Thành Vũ đã bị gạt bỏ khỏi trung tâm quyền lực của nhà họ Ninh nhưng dựa vào thân phận dòng chính nhà họ Ninh của hắn, cũng có thể giúp Phùng Nghĩa Cần đứng vững gót chân ở nhà họ Phùng.

“Muốn làm gì thì làm nhanh lên, tao không có thời gian dây dưa với mày đâu”.

Dương Thanh hơi mất kiên nhẫn nói.

“Nếu mày muốn đi đầu thai sớm vậy tao sẽ tiễn mày lên đường ngay!”

Phùng Nghĩa Cần nghiến răng phất tay: “Lên đi!”

Anh ta vừa nói xong, hai vệ sĩ phía sau liền xông thẳng vào Dương Thanh.

Nhưng Dương Thanh lại rất bình tĩnh đứng im tại chỗ, trơ mắt nhìn đối phương càng lúc càng tới gần.

Phùng Nghĩa Cần nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng khoái trá, anh ta nhịn không được cười lớn: “Rác rưởi đúng là rác rưởi, vừa nhìn thấy cao thủ của nhà họ Phùng đã sợ đến nỗi không dám nhúc nhích luôn rồi”.

Trong lúc nói chuyện anh ta đã gọi điện thoại cho Ninh Thành Vũ, cười ha ha nói: “Cậu Vũ, tôi báo cho cậu tin mừng, thằng ranh kia đã bị tôi…”

“Ầm!”

“Ầm!”

Phùng Nghĩa Cần còn chưa nói hết đã im bặt.

Bởi vì hai gã vệ sĩ của anh ta lúc này bị Dương Thanh đạp bay đến dưới chân anh ta như hai quả bóng cao su.

Lúc này trong miệng, mũi của hai gã vệ sĩ kia đều là máu, nằm bất động trên mặt đất, không biết sống chết.

Nhưng việc khiến anh ta thật sự khiếp sợ chính là Dương Thanh cách xa chỗ của anh ta tới mười mét, nói cách khác cao thủ của nhà họ Phùng mà anh ta vẫn luôn cảm thấy tự hào đã bị Dương Thanh đạp bay ra xa mười mét chỉ trong nháy mắt.

“Phùng Nghĩa Cần, anh nói tiếp đi! Có phải thằng ranh kia đã bị giết chết rồi không?”

Giọng nói của Ninh Thành Vũ hơi phấn khích.

Lúc đầu hắn theo đuổi Hàn Phi Phi là vì làm theo lệnh của gia tộc nhưng dù hắn có cố gắng thế nào Hàn Phi Phi cũng dửng dưng.

Cuối cùng chịu không nổi, để củng cố địa vị của mình trong nhà họ Ninh, nên hắn đã dùng thủ đoạn hòng chiếm đoạt Hàn Phi Phi.

Nhưng lại bị cao thủ âm thầm bảo vệ bên cạnh Hàn Phi Phi do Hàn Khiếu Thiên sắp xếp phát hiện được cho nên mới tránh được bi kịch xảy ra.

Bởi vì chuyện này mà nhà họ Hàn và nhà họ Ninh suýt chút nữa đã khai chiến, cuối cùng nhà họ Ninh đã phải trả giá đắt mới dập tắt được lửa giận trong lòng Hàn Khiếu Thiên.

Kể từ đó, Ninh Thành Vũ vốn thuộc về trung tâm quyền lực của nhà họ Ninh suýt chút nữa bị đuổi khỏi gia tộc.

Nếu không phải bố hắn là người thừa kế của nhà họ Ninh thì hắn đã bị đuổi khỏi gia tộc từ lâu rồi.

Sau đó, vẫn là bố hắn đã nhiều lần cầu xin nên chủ gia tộc họ Ninh mới đồng ý cho hắn một cơ hội.
Đó là hắn phải theo đuổi được Hàn Phi Phi thì mới để hắn trở lại trung tâm quyền lực của nhà họ Ninh.

Trong buổi tiệc sinh nhật của Hàn Phi Phi, cô ta lại công khai thích Dương Thanh trước mặt mọi người, có thể tưởng tượng được Ninh Thành Vũ tức giận đến cỡ nào.

Nếu Dương Thanh không chết thì hắn không cách nào lên nắm quyền nhà họ Ninh.

Bây giờ Phùng Nghĩa Cần lại gọi điện thoại tới nói Dương Thanh sắp bị giết, có thể tưởng tượng được Ninh Thành Vũ kích động đến mức nào.

Chỉ là lúc này Phùng Nghĩa Cần đã sợ đến cả người xụi lơ, sao có thể nói ra được một câu hoàn chỉnh chứ?

“Khốn kiếp! Anh nói chuyện đi chứ!”

“Con mẹ nó anh điếc rồi à? Mau trả lời đi, rốt cuộc thằng nhãi kia chết chưa?”

“Phùng Nghĩa Cần tôi cho anh cơ hội cuối cùng, nếu anh không chịu nói chuyện nữa thì sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!”

Phùng Nghĩa Cần không nói lời nào, khiến Ninh Thành Vũ giận như điên.

“Thật ngại quá, tôi vẫn còn sống khỏe!”

Đúng lúc này, giọng nói của Dương Thanh bỗng nhiên vang lên.

Bên kia điện thoại, lúc Ninh Thành Vũ nghe được giọng nói này thì sắc mặt lập tức xanh mét: “Tại sao lại là anh? Phùng Nghĩa Cần đâu?”

Dương Thanh cúi đầu liếc nhìn Phùng Nghĩa Cần cả người run lẩy bẩy ngồi xụi lơ trên đất, híp mắt nói: “Hắn sắp xuống dưới rồi, mày cũng đừng sốt ruột, tao sẽ đích thân đưa mày xuống dưới tìm hắn nhanh thôi”.

Dương Thanh nói xong thì cúp luôn điện thoại.

Phùng Nghĩa Cần đã nghe thấy tất cả những gì Dương Thanh nói với Ninh Thành Vũ, lúc này anh ta cảm thấy một bầu không khí đáng sợ bao trùm lấy anh ta.

“Anh…
anh Thanh, tôi… tôi sai rồi.
Tôi không dám nữa đâu.
Hết thảy mọi chuyện đều là do Ninh Thành Vũ ép tôi làm”.

“Anh Thanh, anh rộng lượng tha cho tôi đi.
Anh cứ xem tôi là con sâu cái kiến nhỏ nhoi, xin anh tha cho tôi đi!”

“Không đúng, ngay cả con sâu tôi cũng không bằng, anh giết tôi chỉ làm bẩn tay anh mà thôi”.

Phùng Nghĩa Cần sợ đến nỗi nói năng lộn xộn.
Anh ta quỳ dưới đất không ngừng dập đầu xin tha mạng.

Anh ta thật sự sợ hãi.
Lúc nãy chính mắt anh ta nhìn thấy hai vệ sĩ của mình còn chưa đụng đến Dương Thanh thì đã bị Dương Thanh đạp bay ra xa mười mấy mét.

Anh ta biết rõ vệ sĩ của mình mạnh cỡ nào.

Lúc này, nếu anh ta không cầu xin tha thứ sợ rằng chỉ có nước chết.

Hơn nữa lúc nãy Dương Thanh đã nói với Ninh Thành Vũ, muốn anh ta đi xuống dưới trước đợi Ninh Thành Vũ.

Anh ta biết “đi xuống dưới” mà Dương Thanh nói là có ý gì.

“Mày nói không sai, giết mày sẽ làm bẩn tay tao”.

Dương Thanh bỗng nói.

Phùng Nghĩa Cần nghe vậy vui mừng khôn xiết, như nhìn thấy ánh sáng trong bóng tối, anh ta phấn khởi nói: “Cảm ơn anh Thanh! Cảm ơn anh Thanh! Từ nay về sau, em sẽ xem anh như tổ tiên của mình…”

“Ầm!”

Phong Nghĩa Cần chưa kịp nói xong, lồng ngực đã bị một lực mạnh đánh vào, cả người vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trong khoảng không, sau đó ngã mạnh xuống giữa đường.

Mà lúc này lồng ngực của anh ta đã lõm sâu xuống, sức sống biến mất trong nháy mắt.

“Giết mày, cần gì phải bẩn tay?”

Vẻ mặt Dương Thanh lạnh lùng, xoay người lên xe rời khỏi đi.

- ————

.

Chương 369: 369: Mưu Lược Của Dương Thanh

Xưa nay Dương Thanh không phải là người dễ mềm lòng, năm năm chinh chiến đã khiến anh trải qua quá nhiều chuyện anh lừa tôi gạt rồi.

Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Huống hồ, đối phương còn muốn giết chết mình.
Nếu đã vậy thì sao còn giữ lại mạng hắn để hắn tiếp tục làm xằng làm bậy hại người chứ?

Tại nhà họ Ninh, tỉnh lỵ.

Trong một ngôi biệt thự sang trọng độc lập, Ninh Thành Vũ đang nói chuyện điện thoại với Phùng Nghĩa Cần, nhưng chưa kịp nói xong đã nghe thấy giọng của Dương Thanh rồi.

“Khốn kiếp! Dám uy hiếp tao cơ đấy!”

Vẻ mặt Ninh Thành Vũ cực kỳ giận dữ khi bị Dương Thanh cắt điện thoại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Muốn mạng của Ninh Thành Vũ tao á hả? Cho dù tao cho, mày dám lấy không?”

Sau đó, Ninh Thành Vũ gọi thêm vài cuộc cho Phùng Nghĩa Cần, nhưng không ai bắt máy cả.

Điều này khiến Ninh Thành Vũ đột nhiên có dự cảm không lành.

Mặc dù không coi lời đe dọa của Dương Thanh ra gì, nhưng hắn rất hiểu Phùng Nghĩa Cần.
Cho dù nửa đêm gà gáy, anh ta cũng sẽ không bao giờ dám từ chối cuộc gọi của mình đâu.

Nhưng bây giờ, gọi đến mấy cuộc mà anh ta cũng không bắt máy.

Lẽ nào anh ta có chuyện gì rồi?

Nghĩ đến đây, tim Ninh Thành Vũ đột nhiên đập mạnh.

Hắn biết rõ đám vệ sĩ bên cạnh Phùng Nghĩa Cần mạnh như thế nào, một thằng ở rể làm sao dám giết Phùng Nghĩa Cần chứ?

Trong lúc đang hoang mang đợi Phùng Nghĩa Cần gọi lại, cuối cùng điện thoại di động của hắn cũng reo lên.

Hắn liền vui mừng khôn xiết, nghĩ rằng đó là Phùng Nghĩa Cần.

Nhưng khi nhìn thấy trên màn hình là một dãy số xa lạ, trong lòng hắn càng hoang mang hơn.

"Ai vậy?"

Chuông reo rất lâu hắn mới bắt máy.

"Xin chào cậu Vũ, tôi là Phùng Toàn, bố của Phùng Nghĩa Cần.
Tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ số lạ nói rằng con trai tôi bị cậu giết vì không hoàn thành nhiệm vụ mà cậu giao cho, có phải thế không?"

Một giọng nói tang thương vang lên, hình như hơi run run.

Ninh Thành Vũ nghe vậy thì vô cùng sửng sốt, tức giận nói: "Nói bừa! Phùng Nghĩa Cần đã theo tôi bao lâu nay, sao tôi có thể giết anh ta được?"

"Cậu Vũ bớt giận, chỉ là tôi không liên lạc với nó được, vả lại vừa rồi nhận được một cuộc gọi của số lạ, nên có hơi lo lắng, mong cậu Vũ đừng trách!", Phùng Toàn vội nói.

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Thành Vũ càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Với sự hiểu biết của hắn về Phùng Nghĩa Cần, không thể có chuyện lâu như vậy rồi mà anh ta không gọi lại được.

Vậy mà lại có người gọi điện thoại cho Phùng Toàn và nói rằng Phùng Nghĩa Cần đã bị hắn giết chết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

"Cậu Vũ, không xong rồi, trong cốp xe của cậu có một cái xác!"

Đúng lúc này, một bóng người vội vàng chạy tới, vẻ mặt hốt hoảng nói.

“Cái gì? Xác chết?”

Đột nhiên Ninh Thành Vũ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng xộc thẳng lên đầu, hắn túm chặt lấy cổ áo của tên hầu: “Là xác của ai?”

“Hình như là của Phùng Nghĩa Cần”.

Tên hầu dè dặt nói.

“Đoàng!”

Ninh Thành Vũ chỉ cảm thấy trong đầu nổ bùm lên một tiếng. Hắn đẩy tên hầu ra rồi lao ra khỏi biệt thự.

Vừa ra khỏi cổng liền nhìn thấy một chiếc Bentley màu xanh da trời đang đậu trước cổng biệt thự.

Đây là chiếc xe mà Ninh Thành Vũ thích nhất, là phiên bản giới hạn.
Hồi đó phải mất hơn hai mươi triệu, với cả phải nhờ quan hệ mới mua được.

Lúc này, cốp xe đã được mở ra, bên trong chỉ thấy một cái xác.

“Phùng Nghĩa Cần!”

Khi nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc, hắn trợn to mắt, chân bước loạng choạng, lùi về phía sau mấy bước.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ lại những gì Dương Thanh đã nói với mình.

Hắn vốn không tin Dương Thanh dám giết Phùng Nghĩa Cần. Nhưng bây giờ, Phùng Nghĩa Cần quả thực đã bị giết.

“Cậu Vũ, bây giờ phải làm sao đây?”, tên hầu lo lắng nói.

Tên hầu biết Phùng Nghĩa Cần là người của Ninh Thành Vũ, nhưng bây giờ anh ta đã là một cái xác.

Những cái này không quan trọng, mà quan trọng là Phùng Nghĩa Cần là con trai duy nhất của Phùng Toàn, chủ nhà họ Phùng, có địa vị rất cao trong nhà họ Phùng.

Nhà họ Phùng tuy được nhà họ Ninh nâng đỡ, nhưng nhà họ Ninh cũng đang lôi kéo nhà họ Phùng.
Nhiều năm qua, nhà họ Ninh đã thu được rất nhiều lợi ích từ nhà họ Phùng, nhà họ Phùng không hề nợ nhà họ Ninh bất cứ thứ gì.

Trong những năm qua, nhà họ Phùng ngày càng lớn mạnh, họ cũng đã thiết lập mối quan hệ với nhà họ Mạnh, và có hơi hướng tách khỏi nhà họ Ninh.

Ngay cả quyền tổ chức buổi giao lưu lần này cũng giao cho nhà họ Mạnh.

Bây giờ Phùng Nghĩa Cần chết trong xe của Ninh Thành Vũ thế này, một khi bị hiểu lầm, e là nhà họ Phùng sẽ không chút do dự mà bắt tay với nhà họ Mạnh.

“Bây giờ, mày lái chiếc xe này đến nghĩa địa rồi đốt nó cùng với thi thể của Phùng Nghĩa Cần đi!”

Rất nhanh, Ninh Thành Vũ đã lấy lại được bình tĩnh, nghiêm mặt nhìn tên hầu và cảnh cáo: “Chuyện này, trừ tao với mày ra, nếu để người thứ ba biết, tao sẽ lấy mạng mày đấy!”

“Cậu Vũ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói lung tung!”, tên hầu vội vàng nói.

“Được rồi, mau đi xử lý đi!”

Ninh Thành Vũ quát.

Hắn là người mắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng.
Thi thể của Phùng Nghĩa Cần đã nằm trong xe hắn, cho dù có thích chiếc xe này đến mấy, hắn cũng sẽ không bao giờ chạm vào nó nữa.

Vốn dĩ hắn nên nói thật chuyện này cho nhà họ Phùng biết, nhưng bây giờ là thời điểm quan trọng, hắn lại không có bằng chứng chứng minh Phùng Nghĩa Cần là bị Dương Thanh giết.

Vì theo hắn thấy, Dương Thanh cũng chỉ là một thằng ở rể của một gia tộc nhỏ ở Giang Hải, hoàn toàn không thể giết chết một Phùng Nghĩa Cần được hai vệ sĩ bảo vệ được.

Giờ đây xác của Phùng Nghĩa Cần lại xuất hiện trong xe của hắn, mồm năm miệng mười cũng không thể giải thích được chuyện này.

Nếu đã như vậy, cách duy nhất để tránh sự nghi ngờ của nhà họ Phùng là tiêu hủy cái xác.

Cùng lúc đó, ở thành phố Kim Hà, nhà họ Phùng.

Trong một căn biệt thự, Phùng Toàn ngồi một mình trong phòng làm việc, trong tay cầm một tập tài liệu, trên bàn còn có mấy tập tài liệu khác nữa.

Tất cả đều là báo cáo công việc của các sản nghiệp lớn trực thuộc nhà họ Phùng.

Ông ta kế thừa chức chủ gia tộc chưa đầy sáu tháng, nhưng trong sáu tháng ngắn ngủi này, tài sản của nhà họ Phùng đã tăng 5%.

Tất cả đều là công lao của ông ta.

Nhưng không biết tại sao, mi mắt ông ta cứ giật nãy giờ.

“Chắc do quá mệt mỏi thôi!”

Mí mắt không ngừng giật khiến Phong Toàn có chút buồn bực không nói nên lời.

Ông ta đặt tập tài liệu xuống, dựa vào ghế, nhắm chặt mắt, đưa hai tay xoa xoa thái dương.

Đúng lúc này, di động đột nhiên reo lên, là tiếng chuông tin nhắn.

Trong sáu tháng làm chủ gia tộc, có nhiều chuyện ông ta đích thân làm, cũng có nhiều chuyện sẽ do các giám đốc điều hành cấp cao báo cáo với ông ta qua tin nhắn.

Nghe thấy âm báo tin nhắn, ông ta lập tức cầm máy lên.

“Phùng Nghĩa Cần bị người của Ninh Thành Vũ đưa đến nghĩa địa, chuẩn bị tiêu hủy thi thể!”

Là một tin nhắn nặc danh.

Vẻ mặt của Phong Toàn thay đổi rõ rệt, ông ta vội vàng gọi lại, nhưng khi gọi lại thì đó lại là số không có thật.

Đúng lúc này, một tin nhắn nặc danh khác lại đến, lần này là một đoạn video ngắn.

“Bây giờ, mày lái chiếc xe này đến nghĩa địa rồi đốt nó cùng với thi thể của Phùng Nghĩa Cần đi!”

“Chuyện này, trừ tao với mày ra, nếu để người thứ ba biết, tao sẽ lấy mạng mày đấy!”

“Cậu Vũ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói lung tung!”

“Được rồi, mau đi xử lý đi!”

Khi Phùng Toàn bấm vào video, ông ta nhìn thấy Ninh Thành Vũ và tên hầu của hắn đang đứng chỗ cốp sau của một chiếc Bentley màu xanh da trời.

Mà trong cốp xe có một cái xác, đó chính là con trai ông ta, Phùng Nghĩa Cần!

- ————

.

Chương 370: 370: Tới Hội Giao Lưu

“Nghĩa Cần!”

Phùng Toàn tức giận hét lên, đôi mắt đỏ như máu.

Thời còn trẻ, ông ta vốn muốn sinh mấy đứa con.
Nhưng tạo hóa trêu người, sau khi Phùng Nghĩa Cần được sinh ra, vợ ông ta đã không thể sinh con được nữa.

Bởi vì chỉ có một đứa con trai như vậy, cho nên Phùng Toàn cực kỳ nuông chiều, từ trước đến nay chưa từng can thiệp vào chuyện của Phùng Nghĩa Cần.

Từ sau khi Phùng Toàn lên làm chủ gia tộc, Phùng Nghĩa Cần dường như trưởng thành sau một đêm, chủ động qua lại thân thiết với Ninh Thành Vũ.

Tất cả những điều này đều là giúp nhà họ Phùng có thêm chỗ dựa.
Nhưng bây giờ anh ta đã bị giết, còn là bị Ninh Thành Vũ giết chết nữa.

Có thể tưởng tượng được Phùng Toàn phẫn nộ tới mức nào.

“Người đâu?”

Phùng Toàn lao ra khỏi phòng, tức giận gầm lên một tiếng và ra lệnh: “Chuẩn bị xe đi tới nghĩa địa!”

Nghĩa địa ở nơi giáp ranh giữa thành phố Kim Hà và tỉnh lỵ, nhà họ Phùng ở gần nghĩa địa hơn nhà họ Ninh.

Người nhà họ Phùng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.
Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Phùng Toàn nóng nảy như vậy.

Nửa giờ sau, một chiếc Mercedes việt dã màu đen dừng ở lối vào của nghĩa địa.

Tối nay trăng rất tròn, dường như treo ngay trên đỉnh đầu vậy.

Nghĩa địa vốn là khu mộ, xung quanh hoang vắng.
Từ phía xa nhìn lại chỉ thấy những bia mộ lộn xộn không theo

quy tắc nào.

Trời đã vào thu, một trận gió thu thổi qua khiến người ta cảm giác lạnh lẽo.

Lúc này, Phùng Toàn đang đứng ở đầu xe, qua ánh trăng có thể thấy đôi mắt ông ta đỏ ngầu.

Hai người đàn ông vạm vỡ đứng một trái một phải phía sau ông ta.
Đây là hai vệ sĩ mạnh nhất của nhà họ Phùng.

Hai vệ sĩ còn chưa biết xảy ra chuyện gì.
Lúc này bọn họ đứng sau lưng Phùng Toàn không dám nói một câu nào.

Từng giây từng phút trôi qua, đại khái khoảng mười phút.

Một ánh đèn lóa mắt đột nhiên xuất hiện gần đó.
Càng tới gần chỗ của Phùng Toàn thì ánh đèn lại càng chói mắt hơn.

Người của Ninh Thành Vũ không nhận ra Phùng Toàn, từ phía xa chỉ nhìn thấy một chiếc Mercedes việt dã màu đen và mấy người đứng bên cạnh xe.

“Các người là ai? Mau tránh ra!”

Tên hầu nhà họ Ninh dừng xe ở trước mặt Phùng Toàn, phách lối nói.

Phùng Toàn không nói lời nào nhưng đôi mắt lại vô cùng dữ tợn.

Chính là chiếc Bentley màu xanh da trời này, và còn có người lái xe kia đã xuất hiện trong đoạn video ngắn vừa nãy.

Mà thi thể con trai của ông ta đang ở cốp sau.

“Mẹ kiếp!”

Thấy Phùng Toàn không tránh đường, tên hầu của nhà họ Ninh tức giận nói: “Gã ngu ở đâu tới thế? Có biết ông đây là ai không hả? Ông đây là người của Ninh Thành Vũ, cậu chủ nhà họ Ninh.

Ông dám cản đường tôi chính là cản đường của cậu Vũ, ông chán sống rồi sao?”

“Tao đúng là cản đường của nhà họ Ninh mày đấy!”

Phùng Toàn dữ tợn, vung tay lên: “Giết!”

Hai vệ sĩ một trái một phải lao về phía chiếc Bentley.

Đến lúc này, tên hầu nhà họ Ninh mới ý thức được mục đích của đối phương không hề tốt lành gì.

Tên hầu lập tức kinh hồn bạt vía, luống cuống tay chân, vừa định khởi động xe thì nghe “rầm” một tiếng, cửa xe bên phía ghế lái đã bị người đàn ông vạm vỡ bên ngoài giật mạnh ra.

“Rốt cuộc các người là ai hả?”

Tên hầu nhà họ Ninh bị vệ sĩ nhà họ Phùng lôi từ trong xe ra, gã vô cùng sợ hãi.

“Giết!”

Phùng Toàn với hai mắt đỏ ngầu giận dữ hét.

“Rắc!”

Theo một tiếng xương gãy vang lên, tên hầu nhà họ Ninh đã bị bẻ gãy cổ, hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Đến tận lúc chết, tên hầu nhà họ Ninh vẫn không biết người ra lệnh giết mình là Phùng Toàn.

Phùng Toàn đi tới cốp sau của xe, vệ sĩ vội vàng bước lên và mở ra.

Quả nhiên, thi thể nằm ở bên trong chính là Phùng Nghĩa Cần.

“Nghĩa Cần con của bố! Con yên tâm, chắc chắn bố sẽ tự tay giết chết kẻ thù thay con!”

Hai mắt Phùng Toàn đỏ hoe, cố không rơi nước mắt.

Hai vệ sĩ phía sau nghe vậy thì mặt lập tức biến sắc.

Đến lúc này, bọn họ mới hiểu được vì sao Phùng Toàn luôn thận trọng vững vàng lại thất thố như vậy.

Ở nơi khác, Ninh Thành Vũ thu xếp cho người đi nghĩa địa đốt thi thể xóa dấu vết xong, nhưng chờ mãi vẫn không thấy người về.

“Chẳng lẽ thằng khốn kia lén mang xe của mình đi bán rồi?”, Ninh Thành Vũ tức giận nói.

Mặc dù chiếc xe kia là hàng secondhand nhưng vẫn là loại giới hạn số lượng, giá bây giờ tuyệt đối không thấp hơn lúc trước.

Một giờ trôi qua, tên hầu vẫn chưa về!

Một giờ ba mươi phút trôi qua, vẫn chưa thấy người về!

Hai giờ trôi qua, vẫn không có tin tức gì!

Ninh Thành Vũ liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, vẫn không có ai nghe máy.

Điều này làm hắn có dự cảm cực kỳ không lành.

“Khốn kiếp! Rốt cuộc mày ở đâu?”

Ninh Thành Vũ giận dữ hét lên, cầm cốc nước trên bàn bên cạnh và ném mạnh xuống đất.

Nhưng người của hắn đã chết, cho dù hắn có đập cả biệt thự thì người cũng không về được.

Lúc này, Phùng Toàn đã mang theo thi thể của Phùng Nghĩa Cần tới nghĩa trang công cộng ở ngoại ô phía Bắc và bí mật chôn cất.

Không phải ông ta không muốn làm một tang lễ đàng hoàng cho Phùng Nghĩa Cần mà tạm thời còn chưa thể làm như vậy được.

Bây giờ địa vị nhà họ Phùng quá yếu, không chịu nổi cơn thịnh nộ của nhà họ Ninh.

Điều ông ta có thể làm bây giờ là nhịn!

Chờ qua ngày mai, nhà họ Ninh sẽ phải trả giá đắt cho điều này!

Lần này, hội giao lưu cứ ba năm tổ chức một lần ở tỉnh Giang Bình vốn đến lượt nhà họ Phùng tổ chức, lại bị nhà họ Mạnh chiếm lấy.

Nhà họ Mạnh đã hứa với nhà họ Phùng, một khi nhà họ Mạnh lên làm vương tộc của tỉnh Giang Bình thì nhà họ Phùng cũng được xem là tướng tộc Giang Bình, cho dù là nhà họ Ninh cũng không dám khinh thường nhà họ Phùng.

Trong lúc Ninh Thành Vũ đang sốt ruột chờ tên hầu về, Phùng Toàn căm giận nhà họ Ninh thì Dương Thanh "kẻ gây họa" này đã trở lại dinh thự Vân Phong.

Anh vừa dừng xe đã nhận được một tin nhắn: "Xong chuyện!"

Ai có thể ngờ được tất cả những điều này là do Dương Thanh sai người đi làm.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thanh lên đường đi tới tỉnh lỵ.

Hôm nay là hội giao lưu thương mại ba năm một lần của tỉnh Giang Bình, còn có nhà họ Hoàng với dã tâm muốn chiếm lấy tỉnh Giang Bình, tất nhiên Dương Thanh không thể vắng mặt.

"Cậu Thanh, cậu xác định muốn đích thân đi tới hội giao lưu à?"

Trên đường lên tỉnh, Quan Chính Sơn hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Ông ta đã đoán được từ lâu, hội giao lưu lần này rất có thể sẽ gây bất lợi cho Dương Thanh.
Cho dù ông ta hoàn toàn tin tưởng vào Dương Thanh, nhưng nghĩ tới phía sau nhà họ Mạnh có thể có nhà họ Hoàng ủng hộ, ông ta vẫn hơi lo lắng.

Dương Thanh cười nhạt: "Ông sợ à?"

Quan Chính Sơn vội vàng lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Quan Chính Sơn tôi đã là lão già sắp xuống lỗ thì còn sợ gì nữa. Tôi chỉ lo nhà họ Mạnh liên thủ với nhà họ Hoàng sẽ có sự chuẩn bị".

"Ông nội, cháu ủng hộ cậu Thanh tới hội giao lưu.
Mặc dù có mạo hiểm nhưng biết đâu chừng sẽ là một cơ hội cho cậu Thanh".

Lúc này, Quan Tuyết Tùng ngồi ở ghế phụ chợt nói.

Anh ta là chủ gia tộc hiện tại của nhà họ Quan, tất nhiên cũng muốn tham gia vào hội giao lưu ba năm tổ chức một lần này.

Quan Chính Sơn nghe vậy thì chợt sửng sốt, sau đó cười cay đắng lắc đầu: “Tôi già thật rồi!”

Dương Thanh mỉm cười: “Ông yên tâm, Chiêu Châu rộng lớn còn chưa sinh ra người có thể làm gì được Dương Thanh tôi đâu!”

Mặc dù nhà họ Hoàng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, trong gia tộc đúng là có rất nhiều cao thủ hàng đầu, nhưng vẫn chưa đủ để uy hiếp được Dương Thanh.

- ————

.

Chương 371: 371: Phá Hỏng Chuyện Tốt Của Anh

Hôm nay tỉnh lỵ vô cùng náo nhiệt, đường xá đặc biệt đông đúc.

Người xe nô nức.

Đặc biệt là khách sạn Trung Châu - nơi tổ chức hội giao lưu.

Bởi vì đây là hội giao lưu thương mại ba năm một lần nên hầu hết các thế lực đứng đầu trong tỉnh Giang Bình đều đến.

Ngoài các gia tộc hàng đầu, tất nhiên rất nhiều gia tộc nhỏ cũng không thể bỏ qua sự kiện lớn này.

Chỉ có các gia tộc quyền thế nhất của các thành phố mới có tư cách tham gia hội giao lưu thật sự.
Những gia tộc, thế lực khác lại có thể mượn sự kiện lớn này để giao lưu với các gia tộc ở các thành phố khác.

"Cậu Thanh, phải đến tám giờ tối thì hội giao lưu mới bắt đầu".

Quan Chính Sơn nói: "Nhìn chung, mỗi lần tổ chức hội giao lưu sẽ có một vài ông chủ không có tư cách tham gia hội giao lưu mang một vài thứ tốt tới để bán.
Nếu may mắn, không chừng còn có thể gặp được một vài thứ thú vị đấy".

Dương Thanh khẽ gật đầu.
Tất nhiên anh hiểu rõ điểm này.

Phải đến tối thì hội giao lưu mới bắt đầu.
Anh tới sớm là để cảm nhận sự kiện lớn ba năm mới tổ chức một lần này.

Quan Chính Sơn đột nhiên nói: "Trong thời gian diễn ra hội giao lưu, khách sạn Trung Châu sẽ ở trong tình trạng đóng cửa, chỉ có người mang theo thư mời của hội giao lưu mới có thể đi vào.
Chỉ cần cậu đưa ra thư mời là có thể vào khách sạn".

“Ở bên trong khách sạn còn có một ít thứ tốt do phía tổ chức chuẩn bị, cũng có vài thứ được người ta nhờ phía tổ chức bán như tranh chữ cổ, nói chung cần gì cũng có”.

“Ngoài ra, còn có một vài chiếc siêu xe bản giới hạn số lượng và trang viên giá trị lớn cũng có thể được đem ra bán”.

“Các quảng cáo trên băng rôn và phát trên màn hình xung quanh khách sạn đều có giá rất cao.

Thậm chí có người sẵn lòng bỏ ra mấy trăm triệu để được phát tin quảng cáo trên màn hình của khách sạn”.

Dương Thanh hơi kinh ngạc khi nghe Quan Chính Sơn nói vậy: “Không hổ danh là sự kiện thương mại lớn ba năm một lần, còn thể hiện vô cùng chính xác hai chữ ‘thương mại’ này nữa”.

“Đúng vậy, thế nên mỗi lần, bên tổ chức đều có thể thu được lợi ích cực lớn”.

Quan Chính Sơn cảm khái nói: “Đặc biệt là màn hình cực lớn bên ngoài khách sạn, bọn họ còn phải đấu giá mới có thể được phát tin quảng cáo trên đó”.

“Mỗi lần diễn ra hội giao lưu, tình hình bên ngoài đều sẽ được truyền hình trực tiếp trên cả nước, thậm chí ở nước ngoài cũng có thể xem được.
Chỉ riêng tiền quảng cáo trên màn hình xung quanh phía ngoài khách sạn đã là một khoản tiền lớn rồi”.

Dương Thanh thấy được mở rộng tầm mắt.
Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh tới tham dự sự kiện lớn như vậy, quả thật vô cùng tò mò.

“Cậu Thanh, bây giờ cậu muốn đi dạo bên ngoài hay về khách sạn nghỉ ngơi?”

Quan Chính Sơn chợt hỏi.

Dương Thanh mỉm cười: “Các ông không cần để ý tới tôi đâu.
Chờ hội giao lưu bắt đầu, tôi sẽ tới hội trường.
Bây giờ tôi muốn ra ngoài tham quan một chút”.

Sau khi đuổi Quan Chính Sơn và Quan Tuyết Tùng đi, Dương Thanh xoay người rời đi.

Tám giờ tối mới bắt đầu hội giao lưu, anh còn có rất nhiều thời gian để tham quan bên ngoài.

“Dương Thanh!”

Dương Thanh mới đi được mấy bước thì nghe có một giọng nói vui mừng và bất ngờ đột nhiên vang lên sau lưng.

“Sao cô cũng tới đây thế?”

Dương Thanh quay đầu lại và thấy bất ngờ.

Tô San hơi kích động nói: “Làm sao tôi có thể bỏ qua sự kiện lớn ba năm một lần như vậy được?”

“Cậu Thanh!”

Lúc này, lại có một bóng người quen thuộc xuất hiện.
Đó là Tô Thành Vũ.

Lần này, Tô Thành Vũ còn dẫn theo một cô gái trẻ, trông trẻ hơn Tô San nhưng rất giống cô ta.

Gương mặt cô gái cũng đặc biệt xinh đẹp, chỉ là có vẻ lạnh lùng xa cách.

Dương Thanh biết Tô San còn có một cô em gái, rõ ràng chính là cô gái này.

Nếu không phải vì Tô San, Dương Thanh sẽ không bao giờ để ý tới Tô Thành Vũ.

Lần trước, anh tới nhà họ Mạnh tìm Châu Ngọc Thúy và cố ý để lộ tin tức.
Nhưng anh phải thất vọng vì nhà họ Tô không đi.

Tô Thành Vũ rõ ràng cũng hiểu Dương Thanh không xem trọng mình.
Ông ta mỉm cười và nói với cô gái bên cạnh: “Hàm Hàm, người này chính là cậu Thanh mà bố từng nói với con”.

Cô gái thờ ơ nhìn Dương Thanh và giới thiệu bản thân một cách máy móc: “Chào anh Thanh, tôi là Tô Hàm!”

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Chào cô!”

“Dương Thanh, anh muốn vào trong à?”

Tô San cười hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “Giờ còn sớm, tôi tính đi dạo ở bên ngoài trước”.

“Tôi cũng đang có ý đó, tôi đi với anh”.

Tô San vui vẻ nói.

Dương Thanh còn chưa kịp nói gì, Tô Thành Vũ đã nói: “San San, con tương đối quen thuộc với tình hình của hội giao lưu, đúng lúc giới thiệu cho cậu Thanh biết đi.
Bố và em gái con vào trước đây”.

“Cậu Thanh, buổi tối gặp sau!”

Tô Thành Vũ nói xong thì dẫn theo Tô Hàm đi vào khách sạn Trung Châu.

“Dương Thanh, sự kiện lớn như vậy, sao anh không dẫn Thanh Tâm đi?”, Tô San hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “Gần đây công việc trong công ty tương đối bận, cô ấy không có thời gian”.

Khoảng thời gian trước, Dương Thanh đã nói với Tần Thanh Tâm về chuyện hội giao lưu.
Kết quả gần đây công việc của tập đoàn Tam Hòa đặc biệt bận rộn, cô không có thời gian rảnh.

Biết Tần Thanh Tâm sẽ không tới, Tô San lập tức vui mừng và đột nhiên khoác tay Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày, vô thức muốn rút tay về.
Đúng lúc này, Tô San đột nhiên vừa cười vừa nói: “Ở đây đông người quá, tôi đi giày cao gót sợ bị ngã, đành phải mượn tay anh dùng một lát.
Anh sẽ không để ý chứ?”

Tô San đã nói như vậy, nếu mình còn rút tay về thì quả thật có chút không phải.

“Đối diện khách sạn Trung Châu là sân vận động tỉnh.
Mỗi lần diễn ra hội giao lưu, trong sân vận động sẽ bố trí

nhiều gian hàng, rất nhiều doanh nhân nhỏ sẽ mang theo sản phẩm tới đây bán”.

Tô San chỉ vào sân vận động ở bên kia đường nói, sau đó lại chỉ vào khách sạn bên cạnh sân vận động: “Đó là khách sạn Lục Châu, xem như là một hội giao lưu phiên bản thấp.
Một vài gia tộc tuyến một tuyến hai không có tư cách tham gia hội giao lưu thật sự thì chỉ có thể tập trung ở đó”.

Tô San thật sự biết rất rõ về tình hình của hội giao lưu.
Dương Thanh không biết gì về những điều cô ta vừa nói.

“Dương Thanh!”

Trong lúc Tô San đang kéo Dương Thanh đi dạo xung quanh, đột nhiên có mấy người từ phía trước đi tới.
Không ngờ người dẫn đầu kia là Hàn Diệp.

Hàn Diệp rất ghét Dương Thanh.

Tối hôm qua ở nhà họ Hàn, ông ta đã cảnh cáo, bảo anh cách xa Hàn Khiếu Thiên và Hàn Phi Phi ra.

Sau đó, ông ta thậm chí chạy tới biệt thự của Hàn Khiếu Thiên, muốn đuổi Dương Thanh đi.

Kết quả là ông ta bị Hàn Khiếu Thiên đuổi ra ngoài.

“Sếp Hàn!”

Dương Thanh do dự một lát nhưng vẫn lên tiếng chào.

Sắc mặt Hàn Diệp đặc biệt khó coi.
Nếu không phải Hàn Khiếu Thiên cảnh cáo ông ta đừng động tới Dương Thanh, ông ta đã sai người ra tay từ lúc ở trang viên nhà họ Hàn tối qua rồi.

Lúc này, ông ta vô cùng phẫn nộ khi nhìn thấy Tô San thân mật khoác cánh tay Dương Thanh.

Hôm qua Hàn Phi Phi đã nói thích Dương Thanh ngay trước mặt mọi người.
Giờ mới qua một đêm, bên cạnh anh đã có niềm vui mới?

“Quả nhiên cậu không phải là người tốt, uổng cho con gái tôi thích cậu như vậy, không ngờ cậu lại lăng nhăng như vậy!”

Hàn Diệp lạnh mặt nói: “Nếu để cho tôi biết cậu dám tiếp cận con gái tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Hàn Diệp nói xong đã dẫn người rời đi.

Dương Thanh khẽ nhíu mày.
Người này thật sự rất ghét mình.

Nhưng vào lúc này, trong tầm mắt của anh đột nhiên xuất hiện một bóng người quen thuộc.
Lúc này, đối phương cũng đang kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh gần như theo phản xạ có điều kiện rút cánh tay khỏi vòng tay của Tô San, trên mặt còn có phần hoảng loạn.

“Y Y, sao em tới đây?”

Dương Thanh thấy rất chột dạ, đi lên hỏi.

Tần Y cắn môi, thất vọng nói: “Nếu em không đến sẽ không phá hỏng chuyện tốt của anh, đúng không?”

.

Chương 372: 372: Em Là Em Gái

Lúc này, hai mắt Tần Y đỏ hoe, vô cùng bi thương và thất vọng.

Trong lòng cô ta, Dương Thanh vẫn luôn là hình tượng một người chồng hoàn hảo.

Cô ta thấy tự hào khi chị mình có thể lấy được người đàn ông ưu tú như vậy.

Nhưng hôm nay, bạn thân nhất của chị mình lại khoác tay Dương Thanh, có thể tưởng tượng được cô ta thất vọng về Dương Thanh tới mức nào.

“Y Y, em đừng hiểu nhầm, anh và Tô San mới gặp nhau, bên này quá đông người mà cô ấy lại đi giày cao gót, cô ấy sợ ngã mới khoác tay anh thôi”.

Dương Thanh lập tức hoảng loạn, vội vàng giải thích.

Sự thật đúng là vậy.
Nhiều năm qua, anh chỉ có một người phụ nữ là Tần Thanh Tâm.

Trong lòng anh cũng chỉ có cô thôi!

“Tô San, cô mau giải thích với Y Y đi!”, Dương Thanh cuống lên nói.

Lúc này Tô San mới lấy lại tinh thần, giả vờ hoảng loạn: “Y Y, Dương Thanh nói thật đấy, em đừng nói chuyện này cho chị em biết nhé!”

“Nếu chị đã nói là tôi hiểu nhầm các người, sao chị còn sợ tôi nói chuyện này cho chị tôi biết?”

Tần Y nhìn về phía Tô San chất vấn với vẻ châm chọc.

Tô San hoảng loạn, hai mắt đỏ hoe như chực khóc, nắm lấy cánh tay của Tần Y và cầu xin: “Y Y, xem như chị cầu xin em, em tuyệt đối đừng nói cho chị em biết đấy”.

“Bọn chị là bạn thân nhiều năm như vậy, chị thật sự rất quý trọng tình cảm giữa bọn chị”.

“Nếu thật sự để Thanh Tâm hiểu nhầm, cô ấy sẽ nhìn chị thế nào?”

Lúc này, Tô San trông như đang giải thích lại có vẻ chột dạ.

Cô ta không giải thích còn tốt, nhưng cố gắng giải thích như vậy, trái lại làm Tần Y càng xác định quan hệ giữa người phụ nữ này và Dương Thanh không trong sáng.

“Câm miệng!”

Tần Y tức giận nói: “Người phụ nữ như chị hoàn toàn không xứng làm bạn thân của chị tôi! Xem như chị tôi mù mới xem chị là chị em tốt”.

Cô ta tức giận nhìn Dương Thanh: “Dương Thanh, em nhất định sẽ tự mình nói chuyện này cho chị em biết.
Anh tự giải quyết cho tốt đi!”

Cô ta nói dứt lời thì quay người rời đi.

Dương Thanh cũng bối rối.
Giữa mình và Tô San vốn không có bất cứ quan hệ gì.

Mình chỉ bị khoác tay, sao Tần Y phải kích động như thế?

Anh không sợ Tần Y nói chuyện này cho Tần Thanh Tâm biết, nhưng rất khó chịu khi bị cô ta nghi ngờ.

“Dương Thanh, xin lỗi, tôi…”

Tô San có vẻ áy náy.
Nhưng cô ta còn chưa nói xong, đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Không sao, giữa chúng ta vốn chẳng có gì, tôi sẽ giải thích rõ với Tâm”.

“Dương Thanh, tuyệt đối đừng!”

Tô San lập tức sốt ruột, mắt đỏ hoe nói: “Nếu thật sự bị Thanh Tâm hiểu nhầm, cho dù sau này có giải thích rõ ràng thì trong lòng cô ấy chắc chắn vẫn có mâu thuẫn với tôi”.

“Thanh Tâm không phải là người như vậy!”

Dương Thanh hờ hững nói, đồng thời trong lòng còn hơi tức giận.

Anh biết rõ Tần Thanh Tâm là người thế nào.
Chỉ cần giải thích rõ, chắc chắn cô sẽ không hiểu nhầm.

Nhưng Tô San luôn miệng nói sợ Tần Thanh Tâm hiểu nhầm, rõ ràng là không tin cô.

Anh nói xong thì không để ý tới Tô San nữa, đuổi theo Tần Y: "Y Y, chờ anh với!"

Tô San tái mặt nhìn theo bóng dáng Dương Thanh rời đi.

Lát sau, cô ta mới cay đắng lắc đầu: "Trong lòng anh, Tần Thanh Tâm thật sự quan trọng như vậy sao?"

Lần đầu tiên gặp Dương Thanh ở Night Light, cô ta xem thường anh.

Nhưng lúc có người lái xe muốn đụng vào cô ta ở cửa nhà họ Tô, trong nháy mắt khi Dương Thanh xông ra cứu, cô ta đã phải lòng anh.

Trên đường đi đến Châu Thành, Dương Thanh dùng xe của mình đụng bay xe của tên sát thủ cố gắng truy sát cô ta, bóng dáng của anh lại càng in sâu trong đầu cô ta.

Sau đó, khi cô ta biết Dương Thanh muốn tới nhà họ Mạnh trên tỉnh, cô ta sốt ruột lo cho anh nên cầu xin bố mình tới nhà họ Mạnh giúp đỡ, lại bị Tô Thành Vũ từ chối.

Mãi đến khi Dương Thanh bình an trở về, cô ta mới yên lòng.

Cô ta biết mình đã say người đàn ông này như điếu đổ, hơn nữa còn yêu anh tận xương tủy.

Vừa rồi, lúc gặp Dương Thanh ở cổng khách sạn Trung Châu, trong lòng cô ta vô cùng kích động.

Cô ta còn tưởng mình và Dương Thanh có thể có thế giới hai người ở tỉnh lỵ, nhưng lại bị Tần Y phá hỏng.

Càng nghĩ, trong lòng cô ta càng khó chịu.
Mãi đến khi trong miệng có vị mặn, cô ta mới ý thức được mình đã bất giác rơi nước mắt vì người đàn ông này.

Lúc này, Dương Thanh đã đuổi kịp Tần Y và luôn miệng giải thích.

Nhưng Tần Y không hề để ý tới anh, cứ đi thẳng về phía trước như không nhìn thấy Dương Thanh.

Lúc này, cô ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều, Dương Thanh lại không ngừng giải thích khiến cô ta biết mình thật sự hiểu nhầm.

Dù sao cô ta chỉ nhìn thấy Tô San khoác tay Dương Thanh mà thôi.

Hơn nữa theo hiểu biết của cô ta về Dương Thanh, người đàn ông này chỉ thích chị mình, tuyệt đối sẽ không phản bội.

Nhưng cô ta nghĩ tới cảnh Tô San khoác tay Dương Thanh lại thấy khó chịu.

Cho nên cô ta cố ý không để ý tới Dương Thanh, trái lại còn mừng thầm khi thấy anh hoảng hốt giải thích như vậy.

"Y Y, anh và Tô San thật sự không có bất cứ quan hệ gì. Hay là vậy đi, bây giờ anh gọi điện thoại cho chị Tâm của em để giải thích rõ mọi chuyện".

Tần Y mãi không nói gì khiến Dương Thanh sốt ruột, lấy điện thoại di động ra tính gọi đi.

"Không cần!"

Cuối cùng Tần Y giữ tay Dương Thanh và nói: "Xem như nể tình anh cực khổ đi theo em lâu như vậy, em tạm tha cho anh một lần!"

"Nhưng… anh phải hứa với em, sau này tuyệt đối đừng đi riêng với bà chị mưu kế kia nữa".

Vẻ mặt Tần Y kiêu ngạo như thể anh mà không hứa với em, em sẽ mách chị em biết.

Dương Thanh không sợ Tần Y nói chuyện này cho Tần Thanh Tâm, chỉ sợ bị Tần Y hiểu nhầm.

Trong mắt anh, Tần Y chính là em gái của anh, anh không muốn bất kỳ người thân nào hiểu nhầm mình.

“Anh hứa!”

Dương Thanh lập tức vui mừng, vội vàng bảo đảm.

Mặc dù anh không sợ Tần Thanh Tâm hiểu nhầm nhưng vẫn không muốn cô biết chuyện này.
Có lẽ cô có thể hiểu được nhưng trong lòng cô vẫn sẽ thấy khó chịu.

“Không chỉ riêng gì bà chị lắm mưu nhiều kế kia, anh cũng không được phép đi riêng với bất kỳ người phụ nữ nào khác”.

“Còn nữa, ngoài chị em ra, không cho phép anh để bất kỳ một người phụ nữ nào có tiếp xúc cơ thể với anh!”

“Anh không được chủ động gọi điện thoại cho bất kỳ người phụ nữ độc thân nào!”

“Anh không được nhìn bất kỳ người phụ nữ nào quá ba giây!”

“Anh không được…”

Tần Y cứ nói một điều lại giơ một ngón tay ra đếm, cuối cùng mười ngón tay đều giơ hết, cô ta mới chịu dừng.

Trên gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của cô ta đầy kiêu ngạo.

“Anh hứa với em! Anh hứa hết!”

Dương Thanh không ngừng gật đầu.

“Đi thôi! Anh đi dạo với em!”

Tâm trạng Tần Y lập tức tốt hơn, khoác tay Dương Thanh với vẻ hạnh phúc.

Dương Thanh ngạc nhiên.
Em ấy thật sự hiểu nhầm mình sao?

“Không phải em vừa nói không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào ngoài Tâm có tiếp xúc cơ thể với anh à?”

Dương Thanh chỉ vào cánh tay mình đang bị Tần Y khoác với vẻ mặt vô tội.

“Em có thể tính trong đám phụ nữ khác à?”

Tần Y thẹn quá hóa giận: “Em là em gái anh! Em gái! Hiểu không?”

Chương 373: 373: Cho Tôi Mười Năm

Dương Thanh cười khi thấy dáng vẻ đanh đá của Tần Y.

Anh rất thích cảm giác này, chính là cảm giác Tần Y vốn là em gái anh.

Hội giao lưu sẽ bắt đầu vào lúc tám giờ tối, anh sẽ rảnh suốt cả một ngày.

“Y Y, sao em cũng tới đây vậy?”

Dương Thanh thấy tâm trạng Tần Y tốt hơn, mới hỏi.

“Em tới tham dự hội giao lưu!”, Tần Y nói.

“Em cũng nhận được thư mời à?”

Dương Thanh thầm kinh ngạc.
Anh chỉ biết những người nhận được thư mời tới tham dự hội giao lưu là chủ các gia tộc quyền quý đứng hàng đầu ở tỉnh Giang Bình.

Tất nhiên Tần Y biết lý do anh kinh ngạc nên trợn mắt nói:
“Hội giao lưu mà em và anh tham dự không giống nhau.
Anh tham dự hội giao lưu giữa các gia tộc quyền thế nhất, còn em là tham dự vào hội giao lưu của các doanh nghiệp hàng đầu ở khách sạn Lục Châu”.

Dương Thanh chợt hiểu.
Lúc này anh mới nhớ ra Tô San vừa nói với anh về chuyện này.
Các gia tộc tuyến một và một vài doanh nghiệp đứng đầu tỉnh Giang Bình cũng sẽ tổ chức một hội giao lưu.

Tần Y là tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh, cô ta nhận được thư mời cũng là chuyện bình thường.

“Tần Y?”

Đúng lúc này, một giọng nữ trẻ tuổi vang lên từ phía sau hai người.

Hai người theo bản năng quay đầu, nhìn thấy một nam một nữ đi tới.

Người vừa gọi Tần Y rõ ràng là người phụ nữ tóc dài đeo kính kia.

Cô ta mặc một quần sooc jean màu lam nhạt kèm với một chiếc áo sơ mi trắng, còn cầm theo ô che nắng.

Lúc này, cô ta đang khoác tay một người thanh niên mặc bộ Armani.

Khi người thanh niên mặc Armani nhìn thấy Tần Y, mắt sáng lên.

“Cô là?”

Tần Y hơi bất ngờ khi gặp được người biết mình ở đây.

Chẳng qua đối phương đeo kính râm quá lớn che hơn nửa gương mặt, chỉ dựa vào giọng nói thì cô ta không nhận ra được đối phương.

“Y Y, là tớ đây! Từ Giai!”

Cô gái lấy chiếc kính râm xuống, vừa cười vừa nói.

“Không ngờ là cậu đấy, Từ Giai!”

Tần Y ngạc nhiên, sau đó giới thiệu với Dương Thanh: “Dương Thanh, cô ấy là bạn thân của em thời cấp hai, Từ Giai!”

Dương Thanh khẽ gật đầu với Từ Giai nói: “Chào cô!”

Lúc này Từ Giai mới chú ý thấy Tần Y đang khoác tay Dương Thanh.

Cô ta vừa liếc qua Dương Thanh đã xác định anh là một tên nghèo hèn kém cỏi.
Ánh mắt cô ta chỉ dừng lại trên người anh trong giây lát rồi dời đi.

“Y Y, chúng ta đã bảy tám năm không gặp rồi nhỉ?”, Từ Giai vừa cười vừa nói.

Tần Y gật đầu vui mừng nói: “Ba năm cấp ba với bốn năm đại học, lại thêm hai năm sau khi tốt nghiệp nữa, nói đúng ra thì

chúng ta không gặp nhau đã chín năm rồi”.

Hai người là bạn học cấp hai, từ sau khi tốt nghiệp đến giờ vẫn không liên hệ, quả thật là chín năm không gặp mặt.

Từ Giai xúc động: “Thật không ngờ đã qua chín năm, bây giờ nhớ lại thanh xuân của chúng ta cũng thật nhiều điều đáng nhớ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, tớ còn nhớ đầu tháng ba lúc sắp tốt nghiệp, chúng ta còn chụp rất nhiều ảnh.
Tớ vẫn cất những tấm ảnh đó trong một cái hộp nhỏ đấy!”, Tần Y kích động nói.

Bạn học cũ gặp mặt còn đều là con gái, một khi đã nói chuyện thì không thể dừng lại.

“Giai Giai, người này là…?”

Người thanh niên vẫn được Từ Giai khoác tay chợt hỏi.

Lúc này Từ Giai mới nhớ sực ra, vội vàng giới thiệu: “Chồng, cô ấy là chị em tốt của em thời cấp hai, Tần Y, là hoa khôi trường bọn em lúc đó!”

“Chào người đẹp, tôi là Đường Khôn, chồng chưa cưới của Giai Giai!”

Đường Khôn cười rạng rỡ, giơ tay về phía Tần Y.

Lúc này Tần Y mới chú ý tới người thanh niên mặc Armani này.
Mặc dù đối phương là chồng chưa cưới của bạn mình, nhưng cô ta không hề có thiện cảm.

Bởi vì ánh mắt Đường Khôn làm cô ta thấy rất khó chịu.

Nếu không phải vì Từ Giai, với tính cách đanh đá của cô ta hẳn đã mắng người từ lâu.

“Chào anh!”

Tần Y không bắt tay đối phương, chỉ hờ hững trả lời một câu.

Tay Đường Khôn cứng đờ, trên mặt hơi tức giận rồi lặng lẽ rút tay về, mỉm cười nói với Từ Giai: “Giai Giai, nếu là chị em tốt

của em còn nhiều năm không gặp như vậy, hay chúng ta cùng đi dạo một lát?”

“Được! Được!”

Từ Giai vội vàng gật đầu, vui vẻ nhìn về phía Tần Y nói: “Y Y, hiếm khi gặp mặt, chúng ta nói chuyện một lát nhé”.

Tần Y khó có thể từ chối được sự nhiệt tình của Từ Giai. Cô ta liếc nhìn Dương Thanh, thấy anh gật đầu mới đồng ý.

Động tác nhỏ này không thoát khỏi ánh mắt Từ Giai, trong lòng cô ta hơi kinh ngạc, đồng thời cũng có chút giễu cợt.

Theo cô ta thấy, Dương Thanh chỉ là một tên nghèo hèn kém cỏi.

Thời cấp hai, Tần Y chính là hoa khôi, là nữ thần trong lòng hầu hết nam sinh trong trường.

Còn cô ta cũng xinh nhưng vì thường chơi với Tần Y, trái lại chỉ thành phông nền.

Bây giờ, Tần Y tìm một người đàn ông chẳng ra gì như vậy làm bạn trai, tất nhiên cô ta thấy rất may mắn, có cảm giác như mình đã hơn Tần Y một bậc.

Cho dù cậu là hoa khôi thì sao?

Chẳng phải bây giờ vẫn yêu đương với một kẻ nghèo hèn kém cỏi đó à?

So với bạn trai của tôi, bạn trai cậu còn chẳng xứng xách giày đấy!

Tần Y không biết chị em tốt trước kia của mình sẽ có suy nghĩ như vậy.

“Y Y, sao cậu tới đây vậy?”

Tần Y còn chưa kịp trả lời, Từ Giai vừa cười vừa nói với vẻ mình đã biết hết rồi: “Chắc cậu biết hôm nay tỉnh lỵ tổ chức hội giao lưu ba năm một lần, sẽ có rất nhiều thứ tốt được bán với giá rẻ hơn giá gốc, đúng không?”

“Tớ…”

Tần Y vừa muốn nói đã bị Từ Giai ngắt lời: “Y Y à, không phải tớ muốn nói cậu, nhưng dù sao trước đây cậu cũng là hoa khôi của trường Nhất Trung chúng ta.
Cậu xinh đẹp như vậy, muốn tìm bạn trai kiểu gì mà không được?”

Từ Giai nói xong còn nhìn Dương Thanh với vẻ khinh thường.

“Anh ấy là…”

Tần Y tính nói rõ quan hệ giữa mình và Dương Thanh, lại bị Từ Giai ngắt lời: “Y Y, cậu biết tập đoàn Thành Hà không?”

Tần Y có hơi tức giận, nhưng nghĩ tới tình cảm năm xưa nên còn cố nhịn xuống, khẽ gật đầu.

Làm sao cô ta có thể không biết tập đoàn Thành Hà được?

Đây chính là sản nghiệp của Dương Thanh ở Châu Thành.
Từ khi nhà họ Dương ở Châu Thành tính kế anh, trong lúc nóng giận anh đã tiêu diệt bọn họ.

Tập đoàn Thành Hà cũng rơi vào trong tay Dương Thanh.

Sau đó, Lạc Bân tự mình tới Châu Thành để chỉnh đốn lại sản nghiệp nhà họ Dương, thực lực của tập đoàn Thành Hà đã mạnh hơn trước nhiều.

“Bây giờ, Đường Khôn chồng tớ là phó tổng giám đốc tập đoàn Thanh Hà, giỏi không?”

Từ Giai đắc ý nói: “Lần này bọn tớ tới tỉnh lỵ là đại diện cho tập đoàn Thành Hà tới tham dự hội giao lưu”.

Dương Thanh thấy kỳ lạ khi nghe Từ Giai nói vậy.
Anh liếc nhìn Đường Khôn.
Không ngờ người này lại là phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà?

Từ sau khi Lạc Bân được anh phái đi Yến Đô, tập đoàn Thành Hà lại giao cho tổng giám đốc mà ông ta bồi dưỡng lên.
Đến bây giờ, Dương Thanh còn chẳng biết đối phương là ai.

Tần Y lúng túng cười: “Đúng là rất giỏi!”

“Cho dù tôi còn chưa có tư cách tham dự hội giao lưu ở khách sạn Trung Châu, nhưng tôi còn trẻ, chỉ cần cho tôi mười năm, tôi nhất định sẽ được mời tới!”

Đường Khôn đứng thẳng nói với vẻ ngạo nghễ.

Trong đôi mắt Từ Giai đầy vẻ sùng bái.

.

Chương 374: 374: Mở Mang Kiến Thức

“Chồng, anh đúng là quá lợi hại, em tin chắc một ngày nào đó, anh sẽ được mời đến khách sạn Trung Châu, tham dự hội giao lưu thực sự!”

Mắt Từ Giai lấp lánh ánh sao.

Tần Y nhìn Dương Thanh với vẻ bất đắc dĩ, cô ta bỗng hơi không nỡ nói sự thật cho Đường Khôn và Từ Giai biết.

Nếu họ biết, chẳng những Dương Thanh là chủ tịch của tập đoàn Thành Hà và tập đoàn Nhạn Thanh, mà còn nhận được thư mời từ nhà họ Mạnh, liệu họ có sụp đổ không nhỉ?

“Chắc chắn hội giao lưu lần này sẽ rất đặc sắc!”

“Hình như ba gia tộc Mạnh, Hàn, Ninh đang tạo thành thế chân vạc ở tỉnh lỵ, đều là những nhà quyền thế bậc nhất tỉnh Giang Bình”.

“Còn có nhà họ Trần ở Châu Thành chúng ta nữa, từ khi nhà họ Viên bị xóa sổ, nhà họ Trần đã trở thành vương tộc ở Châu Thành, chỉ thua mỗi ba gia tộc lớn ở tỉnh lỵ thôi”.

“Nhưng bốn gia tộc ở Giang Hải cũng mạnh lắm, nghe nói họ cũng nhận được thư mời từ nhà họ Mạnh, nhưng họ vẫn thua xa nhà họ Trần”.

Đường Khôn nói với vẻ am hiểu, như thể biết rất rõ về các gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bình.

Khi nói những câu này, thỉnh thoảng anh ta còn liếc Tần Y.

Nhưng điều khiến anh ta thất vọng chính là từ đầu đến cuối, Tần Y vẫn rất thản nhiên, như không hiểu những gì mà anh ta nói.

Điều khiến anh ta tức giận nhất là Dương Thanh lại lắc đầu.

“Anh kia, tôi nói sai ở đâu à? Sao anh lại lắc đầu hả?”, Đường Khôn tức giận nói.

Vừa nãy Dương Thanh chỉ vô thức lắc đầu vì không nghe nổi nữa, không ngờ đối phương lại thấy được.

“Tôi có à?”

Dương Thanh nói với vẻ vô tội.

“Anh có!”, Đường Khôn giận dữ nói.

Vừa nãy anh ta nói nhiều như thế để thu hút sự chú ý của Tần Y, nhưng cô ta lại không phản ứng gì, điều này khiến anh ta rất khó chịu, giờ còn thấy Dương Thanh lắc đầu nữa chứ.

“Y Y, rốt cuộc bạn trai cậu có ý gì hả?”

“Anh ta đã kém cỏi sẵn rồi, chồng tớ đang nói về những thứ mà anh ta vốn không thể tiếp xúc, không ngờ anh ta còn dám chế giễu chồng tớ!”

“Anh ta phải xin lỗi chồng tớ ngay!”

Từ Giai lập tức giận dữ nói.

Tần Y nhíu mày, cô ta vốn rất kích động khi gặp được cô bạn thân hồi cấp 2 này.

Nhưng kết quả lại khiến cô ta vô cùng thất vọng, Từ Giai đã không còn là Từ Giai trước kia nữa.

“Từ Giai, bạn trai tớ không có ý chế giễu bạn trai cậu, nếu cậu cứ bắt anh ấy phải xin lỗi thì ngại quá, tớ không đồng ý đâu!”

Tần Y nghiêm túc nói.
Vào giờ phút này, trên người cô ta tràn ngập sự uy nghiêm của kẻ cầm quyền.

Cô ta làm tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh chi nhánh Giang Hải lâu như thế, nếu không có sự uy nghiêm của tổng giám đốc thì sao có thể quản lý cả một doanh nghiệp lớn được?

Nếu đối phương đã hiểu lầm, Tần Y cũng không định giải thích, còn ngầm thừa nhận Dương Thanh là bạn trai mình luôn.

Dương Thanh hơi kinh ngạc, không ngờ Tần Y lại định trở mặt với chị em của mình.

Từ Giai cũng hết sức kinh ngạc.
Cô ta bỗng cảm thấy người đang đứng trước mặt mình là một cô chủ nhà giàu chứ không phải chị em tốt trước kia nữa.

“Y Y, cậu giận tớ đấy à?”

Từ Giai lập tức tươi cười, thân mật kéo tay Tần Y: “Tớ chỉ đùa với cậu thôi”.

Tần Y nghiêm túc nói: “Tớ rất trân trọng tình chị em giữa chúng ta, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu được sỉ nhục bạn trai tớ”.

“Rồi rồi! Tớ xin lỗi được chưa?”

Từ Giai vội nói.

Cô ta vẫn chưa khoe khoang với Tần Y xong, sao có thể trở mặt nhanh thế được?

Cô ta muốn Tần Y biết chồng chưa cưới của cô ta tốt với cô ta đến mức nào, muốn khiến Tần Y ghen tỵ và ước ao.

“Y Y, đằng trước là Phố đồ cổ Thế Kỷ, nghe nói trong đó có nhiều thứ hay ho lắm, bọn mình vào xem đi?”

Từ Giai đảo mắt rồi chỉ về phía Phố đồ cổ Thế Kỷ ở cách đó không xa, cười nói.

Tần Y chưa kịp đồng ý, cô ta đã kéo Tần Y đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: “Phố đồ cổ Thế Kỷ là phố đồ cổ lớn nhất tỉnh Giang Bình, nghe nói tiệm đồ cổ Thiên Phủ Thành quy mô nhất tỉnh Giang Bình cũng nằm trong đó”.

“Nghe nói trong Thiên Phủ Thành có rất nhiều trang sức quý giá, ít nhất phải từ một triệu trở lên!”

“Cậu thấy chiếc nhẫn kim cương trứng bồ câu trên tay tớ không? Chồng chưa cưới của tớ đã mua nó ở Thiên Phủ Thành với giá hơn một triệu đấy!”

“Miếng ngọc Quan Âm mà tớ đang đeo cũng được anh ấy mua ở đó, tốn mấy triệu lận!”

“Nói thật lòng, chồng chưa cưới của tớ tốt với tớ lắm, đầu tư rất nhiều vào tớ luôn”.

Từ Giai liên tục khoe khoang về trang sức và chồng chưa cưới của mình.

Sắc mặt Tần Y hơi khó coi, dù sao đối phương cũng là chị em cũ, cô ta không muốn làm căng quá nên vẫn đáp qua loa lấy lệ.

Dương Thanh và Đường Khôn theo sau hai cô gái với khoảng cách vừa phải.

“Ê, anh tán đổ Tần Y kiểu gì thế?”

Đường Khôn nhìn Dương Thanh với vẻ mặt chẳng mấy tốt đẹp.

Dương Thanh hơi nhếch môi, mỉm cười: “Hình như cậu hiểu nhầm một chuyện rồi”.

“Chuyện gì cơ?”, Đường Khôn nhíu mày hỏi.

“Thật ra là cô ấy tán tôi!”

Dương Thanh khẽ nói.

Không thể để Tần Y nghe thấy câu nói này, bằng không, chắc chắn cô ta sẽ bùng nổ mất.

“Sao cơ?”

Đường Khôn lập tức trợn tròn mắt: “Anh kia, anh nghĩ tôi ngu à? Làm gì có cô gái nào thèm tán thằng nghèo kiết xác như anh chứ?”

Dương Thanh cũng không để bụng, cười nói: “Thế cũng chưa chắc, như bạn gái tôi ấy, cô ấy thích tôi mà”.

Đường Khôn thầm kinh ngạc, trông Dương Thanh không giống nói dối.

Chẳng lẽ Tần Y thích mẫu người này thật ư?

Bốn người nhanh chóng đến Phố đồ cổ Thế Kỷ.

Vừa bước vào phố đồ cổ, họ đã thấy người đông nghịt.

Hội giao lưu năm nay diễn ra giữa các thế lực đứng đầu tỉnh Giang Bình, không chỉ có người ở tỉnh lỵ mà còn rất nhiều người đến từ thành phố khác.

Đương nhiên những nơi như phố đồ cổ Thế Kỷ sẽ không bao giờ vắng vẻ cả.

“Đông thật!”

Tần Y không khỏi kinh ngạc trước sự sầm uất ở Phố đồ cổ Thế Kỷ.

“Đây mới là tầng một thôi, chỉ có mấy sạp nhỏ, gần như không thể tìm được bảo vật”.

Từ Giai đắc ý nói: “Thứ tốt thực sự đều ở Thiên Phủ Thành trên tầng năm!”

“Chồng ơi, em lỡ làm vỡ vòng phỉ thúy hơn một triệu mà anh mua cho em ở Thiên Phủ Thành lần trước rồi!”

Từ Giai ôm tay Đường Khôn, nũng nịu nói.

Tuy sắc mặt Đường Khôn hơi gượng gạo nhưng vẫn hùng hồn đáp: “Không sao đâu cục cưng, giờ anh sẽ mua cho em chiếc mới”.

“Vâng ạ!”

Từ Giai hôn chụt lên mặt Đường Khôn, vui mừng nói: “Em biết chồng thương em nhất mà!”

Cô ta nói rồi đắc ý nói: “Y Y, vì chúng mình là chị em nên tớ vẫn phải nhắc nhở cậu, nếu tìm bạn trai thì phải tìm người như chồng chưa cưới của tớ ấy”.

“Đừng bao giờ vơ đại một người, bằng không suốt đời này, cậu chỉ có thể đeo trang sức trị giá mấy nghìn tệ mà thôi”.

Thấy sắc mặt Tần Y hơi thay đổi, Từ Giai vội thân mật khoác tay cô ta: “Đi thôi, để chị đây dẫn cậu đến Thiên Phủ Thành mở mang kiến thức nhé!”

- ————

.

Chương 375: 375: Tốt Bụng Nhắc Nhở

Có lẽ vì hội giao lưu nên hôm nay Thiên Phủ Thành rất náo nhiệt.

Khi Dương Thanh đến hôm qua, nơi này vẫn rất vắng vẻ, chỉ được lác đác mấy vị khách.

Dù sao Thiên Phủ Thành cũng kinh doanh đồ cổ cao cấp là chính, món nào cũng từ một triệu trở lên, nếu người bình thường đến đây thì chỉ có thể xem cho đã nghiền.

Đường Khôn là phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà, lương rất cao, nhưng nếu chỉ dựa vào tiền lương của anh ta thì không đủ để mua đồ ở nơi này.

Xem ra sau khi hội giao lưu kết thúc, cần phải điều tra kỹ càng xem rốt cuộc anh ta có làm trái quy định không.

“Y Y, giờ nhìn đông thế thôi, chứ nếu không có hội giao lưu thì nơi này vắng lắm”.

“Ở đây không bán đồ dưới một triệu đâu”.

“Nếu tớ không tìm được một người bạn trai giỏi giang, có lẽ cả đời này tớ cũng chẳng có cơ hội mua đồ ở đây mất”.

Từ Giai nói với vẻ hưng phấn.

Từ khi gặp Tần Y, cô ta cứ nói được ba câu thì lại phải khoe ít nhất một câu.

Ban đầu Tần Y cũng muốn giải thích, nhưng Từ Giai vốn không cho cô ta cơ hội đó.

Nếu Từ Giai biết tôn trọng Tần Y, để Tần Y nói hết thì đã không trở thành trò cười như bây giờ.

“Anh…”

Đúng lúc này, một cô gái trẻ mặc đồng phục, đeo thẻ tên quản lý bước tới, nhìn Dương Thanh với vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Cô ấy định gọi “Anh Thanh” nhưng lại bị ánh mắt ra hiệu của Dương Thanh cắt ngang.

Lúc này cô ấy mới phản ứng lại, Dương Thanh không muốn để lộ thân phận của mình.

Cô gái này không phải ai xa lạ mà chính là Vương Diễm - người được Trần Anh Hào đưa lên làm giám đốc Thiên Phủ Thành nhờ một câu nói của Dương Thanh.

“Xin chào, mấy vị cần gì ạ?”

Vương Diễm phản ứng rất nhanh, hỏi đám người Dương Thanh với nụ cười chân thành.

“Lần trước chồng tôi mua một chiếc vòng phỉ thúy hơn triệu ở chỗ cô, nhưng nó bị vỡ rồi nên chồng tôi định mua cho tôi cái mới”.

Từ Giai đắc ý nói.

Vương Diễm mỉm cười, tốt bụng nhắc nhở: “Cô gì ơi, Thiên Phủ Thành chúng tôi có bậc thầy sửa đồ cổ đấy ạ.
Khi nào cô rảnh thì có thể mang chiếc vòng bị vỡ tới đây để sửa mà”.

“Chỉ là một chiếc vòng phỉ thúy hơn triệu, vỡ rồi thì thôi, không cần sửa nữa”.

Từ Giai trừng mắt nhìn Vương Diễm rồi lập tức ôm tay Đường Khôn, ỏn ẻn nói: “Chồng ơi, dù sao anh cũng không thiếu tiền, cho dù mua vòng tay tốt hơn cho em thì anh cũng không nhíu mày, đúng không?”

Sắc mặt Đường Khôn hơi khó coi nhưng vẫn mạnh miệng: “Giai Giai nói đúng đấy, vỡ thì thôi, đã mua thì phải mua cái tốt nhất!”

“Chụt!”

Từ Giai vui mừng hôn chụt lên mặt Đường Khôn, không thèm quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.

“Em biết chồng thương em nhất mà, yêu anh quá!”

Nếu đây không phải nơi công cộng, chắc Từ Giai đã hiến thân luôn rồi.

“Anh định mua vòng ở mức giá bao nhiêu ạ?”, Vương Diễm cười khẽ.

“Năm triệu! Không, mười triệu! Trong khoảng mười triệu là được!”, Từ Giai vội nói.

“Tôi…”

Đường Khôn bỗng muốn chửi thề.

“Chồng à, tài sản của nhà anh lên đến mấy tỷ, chắc mười triệu này chẳng nhằm nhò gì với anh đúng không?”

Từ Giai vội ôm tay Đường Khôn rồi lay lay tay anh ta, trông rất quyến rũ.

“Cứ xem đã rồi tính sau!”

Đường Khôn cắn răng, cũng không đồng ý ngay.

Họ theo Vương Diễm đến tủ kính trưng bày đầy vòng tay phỉ thúy rồi mới ngừng bước.

“Những chiếc vòng này đều nằm trong khoảng giá mười triệu, mấy vị cứ xem thử xem sao, nếu thích cái nào thì tôi có thể chiết khấu 10% cho mọi người”.

Vương Diễm cười nói, chiết khấu 10% cũng vì nể mặt Dương Thanh.

Hôm qua, sau khi Dương Thanh rời đi, Trần Anh Hào đã thông báo, nếu Dương Thanh đến mua sắm thì cứ tặng luôn nếu chưa đến tiền tỷ.

Chắc chắn người mà Dương Thanh dẫn tới đây cũng là bạn của anh, 10% đã là mức chiết khấu dành cho hội viên Chí Tôn của Thiên Phủ Thành rồi.

“Thiên Phủ Thành có cả chiết khấu à?”

Từ Giai kinh ngạc, lập tức hùng hồn nói: “Chồng tôi không thiếu tí tiền này, khỏi chiết khấu luôn đi!”

“Tôi…”

Đường Khôn thực sự muốn đánh người.

Thiên Phủ Thành chủ động chiết khấu 10% cho họ, không ngờ Từ Giai lại từ chối.

Nếu mua cái vòng mười triệu với mức chiết khấu 10% thì sẽ tiết kiệm được hẳn một triệu đấy!

Rốt cuộc cô ta đang nghĩ gì vậy?

Mười triệu ư?

Có bán anh ta đi cũng không đủ mười triệu!

Cứ xem đại rồi đi luôn vậy, anh ta đâu mua nổi đồ ở Thiên Phủ Thành chứ?

Từ Giai cũng không biết suy nghĩ trong lòng Đường Khôn lúc này.

Thật ra quà mà anh ta tặng Từ Giai lúc trước chỉ là hàng nhái mấy nghìn tệ chứ không phải đồ mua từ Thiên Phủ Thành.

Ngay cả số tài sản mấy tỷ mà anh ta nhắc đến với Từ Giai cũng chỉ là lời nói khoác để tán đổ cô ta mà thôi.

“Chồng ơi, anh thấy chiếc vòng này thế nào? Chỉ tầm mười triệu! Hơn nữa còn là phỉ thúy đời nhà Thanh, chắc chắn sau này giá còn tăng nhiều nữa đấy”.

Trong lúc Đường Khôn đang nghĩ lý do để từ chối mua, Từ Giai bỗng hưng phấn kêu lên.

“Không đẹp, quê quá!”, Đường Khôn lạnh nhạt nói.

“Chồng à, anh nghĩ cái vòng này quá rẻ so với em đúng không? Hì hì, em cũng nghĩ thế, chồng tốt với em thật”.

Từ Giai lại hôn Đường Khôn rồi chỉ vào một chiếc vòng tay khác: “Cái này đẹp nè, hay mua nó nhé?”

Khi thấy con số 18.880.000 tệ chói mắt kia, mí mắt Đường Khôn không khỏi giật khẽ.

“Cũng quê!”

Đường Khôn lắc đầu lia lịa.

“Vậy cái này thì sao?”

“Không ổn!”

“Còn cái này?”

“Cũng thế!”

…

Mười phút sau, Đường Khôn đã chê hết mười mấy chiếc vòng trong tủ.

“Hay cô cho bọn tôi xem vòng tay ở mức giá hai mươi triệu đi”, Từ Giai bỗng nhìn về phía Vương Diễm.

Vương Diễm vẫn luôn giữ nụ cười: “Mời đi theo tôi!”

“Khoan đã!”

Đường Khôn bỗng nói với vẻ thâm tình: “Giai Giai, với tình yêu mà anh dành cho em, những chiếc vòng dưới trăm triệu vốn không thể xứng với em được”.

“Anh nghe nói trong hội giao lưu hôm nay sẽ có tiết mục bán đấu giá vòng phỉ thúy xanh Đế Vương trị giá hơn trăm triệu, chắc chắn anh sẽ mua nó để tặng em!”

Nghe thấy thế, Từ Giai vô cùng kích động: “Chồng ơi, anh nói thật à? Anh sẽ tặng em vòng phỉ thúy xanh Đế Vương trị giá hơn trăm triệu ư?”

“Đương nhiên rồi, em là người phụ nữ của Đường Khôn này, chỉ những thứ tốt nhất mới xứng với em chứ!”

Đường Khôn ngạo nghễ nói, vẫn không quên nhìn Dương Thanh với vẻ khiêu khích.

Anh ta cũng chẳng biết có đấu giá thật không, nhưng phải nói thế thì mới có thể lừa Từ Giai không mua đồ ở nơi này nữa.

“Chồng ơi, em yêu anh chết mất!”

Mắt Từ Giai đỏ hoe, vô cùng cảm động.

“Hai vị có thể nghe tôi nói một câu được không?”

Đúng lúc này, Vương Diễm bỗng lên tiếng.

“Cô nói đi!”

Đường Khôn lạnh nhạt đáp.

“Trong hội giao lưu không có tiết mục đấu giá đâu!”, Vương Diễm tốt bụng nhắc nhở.

- ————

.

Chương 377: 377: Khiến Họ Bẽ Mặt

Đặc biệt là Vương Diễm, càng nghĩ càng thấy đúng.

Giờ phút này, cô ấy đột nhiên muốn khóc.

Lần đầu tiên cô ấy cảm giác có người có thể hiểu được mình.

Tần Y đứng ở bên cạnh Dương Thanh, trong đôi mắt sáng ngời như ngọc đầy vẻ sùng bái.

Người đàn ông này là anh rể của tôi đấy!

Đường Khôn và Từ Giai càng xấu hổ hơn, cảm giác như mọi người đều nhìn bọn họ với vẻ giễu cợt.

"Nhặt lên, xin lỗi!"

Dương Thanh lại nhìn Đường Khôn với ánh mắt sắc bén.

"Mau nhặt lên và xin lỗi đi!"

"Thật sự tưởng mình có chút tiền thì ghê gớm lắm sao? Tài sản của ông đây lên tới mấy tỷ cũng đâu lớn lối như cậu?"

"Người có tiền gì chứ? Tôi thấy chẳng qua là kẻ thích hư vinh, trên người mặc hàng super fake của Armani, ngay cả đồng hồ đeo tay cũng là hàng super fake thôi!"

Lúc này, đám người đứng xem xung quanh cũng không nhìn được nữa, đều chỉ trỏ bàn tán về Đường Khôn.

Đường Khôn hoảng sợ.
Người có thể tới Thiên Phủ Thành mua sắm, có ai mà không có gia tài bạc triệu?

Anh ta vừa mở miệng đã nói toàn lời dối trá!

Bây giờ người ta nhận ra quần áo trên người anh ta là hàng super fake, nhưng anh ta không dám nói một câu nào.

"Xin lỗi!"

Đường Khôn vội vàng nhặt tấm thẻ của mình lên và đưa cho Vương Diễm, đồng thời cúi đầu xin lỗi.

Bây giờ, anh ta chỉ muốn mau chóng đền bình gốm sứ đã bị Từ Giai đụng nát rồi rời khỏi đây.

Từ Giai tức giận, nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Thanh nói: “Tên nghèo hèn kém cỏi như anh thì có tư cách gì dạy dỗ người đàn ông của tôi?”

“Anh biết chồng tôi là ai không? Anh ấy chính là phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà, lương một năm tới mấy triệu, tài sản mấy tỷ.
Tôi muốn gì, anh ấy đều mua cho tôi hết!”

“Còn cậu, Tần Y! Mắt nhìn người của cậu quá kém, không ngờ tìm kẻ nghèo hèn kém cỏi như vậy làm bạn trai.
Cả đời này cậu sẽ bị tôi giẫm dưới chân thôi”.

“Cậu chẳng có hy vọng gì vượt qua được tôi đâu! Các người có làm cả đời cũng chẳng kiếm được bằng số tiền lẻ của chồng tôi!”

Từ Giai nói Dương Thanh xong lại quay sang châm chọc Tần Y.

Nhưng Dương Thanh và Tần Y trước sau không có phản ứng gì, chỉ nhìn Từ Giai với ánh mắt thương hại.

“Thưa anh, số dư trong tài khoản của anh không đủ!”

Từ Giai đang khoác lác Đường Khôn có rất nhiều tiền thì Vương Diễm đột nhiên cầm tấm thẻ đi tới với ánh mắt bất đắc dĩ.

“Sao có thể như vậy được?”

Đường Khôn lập tức nổi giận nói: “Trong thẻ của tôi còn hơn hai triệu.
Đó chỉ là một bình sứ vỡ thôi, sao không đủ trả được chứ?”

“Nếu anh xác định trong thẻ của anh chỉ có hơn hai triệu, vậy tôi vô cùng xin lỗi, số dư thật sự không đủ!”

Vương Diễm lịch sự nói, không hề có cảm xúc gì trước sự vô lễ của đối phương.

Đến lúc này, Đường Khôn mới ý thức được giá trị bình sứ bị Từ Giai làm rơi vỡ cao hơn hai triệu.

Anh ta đột nhiên hoảng hốt, giọng cũng yếu đi: “Bình sứ vỡ kia… bao nhiêu tiền?”

“Đây là bình gốm sứ Thanh Hoa được đúc từ một lò dân gian ở Trấn Cảnh Đức thời nhà Thanh, giá mười hai triệu ba trăm nghìn!”, Vương Diễm nói.

“Cô nói bao nhiêu?”

Đường Khôn lập tức trợn trừng mắt.

Đồng thời, cảm giác khiếp sợ lan tràn khắp toàn thân anh ta.

“Mười hai triệu ba trăm nghìn!”, Vương Diễm nhắc lại.

“Ầm!”

Đường Khôn chỉ cảm thấy trong đầu nổ mạnh, cả người choáng váng.

Anh ta vốn cho rằng Từ Giai chỉ đụng vỡ một bình sứ nát, nhiều lắm cũng chỉ một, hai triệu.

Anh ta cắn răng, nghĩ mình vẫn có thể đền được.
Nhưng kết quả lại không ngờ cái bình nát này là đồ cổ, còn trị giá mười hai triệu ba trăm nghìn.

Anh ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

“Chồng, có phải anh cầm nhầm thẻ không?”

Từ Giai còn chưa ý thức được sự khác thường của Đường Khôn, chợt như bừng tỉnh, cầm lấy thẻ ngân hàng trong tay của Vương Diễm và đắc ý nói: “Chồng, có phải hơn hai triệu này là tiền tiêu vặt anh tính cho em đúng không?”

“Nhìn thấy chưa? Chồng tôi cho tôi tiền tiêu vặt thôi cũng mấy triệu.
Còn cậu thì sao? Sợ rằng cậu còn chưa từng nhận được món quà nào trị giá hơn một nghìn, đúng không?”

Từ Giai nhìn Tần Y châm chọc.

Tần Y chỉ cảm thấy buồn cười.
Trên mặt Đường Khôn rõ ràng đang khủng hoảng và lo lắng mà người phụ nữ ngu xuẩn này vẫn còn khoe khoang.

“Cậu cười gì chứ?”

Từ Giai thẹn quá hóa giận, hỏi Tần Y.

Tần Y cười lạnh nói: “Cậu nên hỏi rõ xem rốt cuộc tấm thẻ này là tất cả tài sản của bạn trai cậu hay tiền tiêu vặt định cho cậu, rồi hãy đắc ý!”

“Cậu khinh thường tôi à? Tôi cho cậu biết, tài sản của chồng tôi lên tới mấy tỷ.
Đối với chồng tôi, một cái bình vỡ mười mấy triệu chỉ là hạt cát trong sa mạc”.

Từ Giai tức giận nói rồi vội vàng giục: “Chồng, bọn họ dám khinh thường chúng ta, nói hơn hai triệu trong thẻ này là tất cả tài sản của anh.
Vậy chẳng phải là tát thẳng vào mặt anh sao?”

“Anh mau lấy thẻ chính của anh ra đền cái bình vỡ hơn mười hai triệu này, cho bọn họ bẽ mặt!”

Đường Khôn không trả lời mà chợt nói: “Đưa thẻ cho tôi!”

“Hả?”

Từ Giai nghi ngờ: “Đây không phải là tiền tiêu vặt anh cho em sao?”

“Tôi bảo cô đưa thẻ cho tôi!”

Giọng Đường Khôn rõ ràng không bình thường.

Từ Giai đảo tròng mắt, vui mừng nói: “Chồng, anh đừng nói cho em biết là hơn hai triệu quá ít, anh muốn chuyển thẻ nhiều tiền hơn cho em làm tiền tiêu vặt nhé?”

Đường Khôn không nói gì, cướp luôn thẻ ngân hàng trong tay Từ Giai về.

Từ Giai vẫn chờ Đường Khôn đưa thẻ khác cho cô ta, nhưng kết quả anh ta lại nhìn Vương Diễm nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, ai đụng hỏng đồ của các cô thì các cô tìm người đó bắt bồi thường.
Từ nay về sau, người phụ nữ này chẳng có liên quan quái gì với tôi hết!”

Anh ta nói xong thì xoay người muốn rời đi.

Vương Diễm sửng sốt!

Đám người vây xung quanh cũng ngây người!

Từ Giai càng sững sờ hơn!

“Tôi muốn xem là ai dám dương oai ở trên địa bàn của nhà họ Trần tôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận đột nhiên vang lên, một người trẻ tuổi đi đến.

Người này chính là Trần Anh Hào vừa nghe tin chạy tới.

Vừa rồi anh ta nhận được tin tức Dương Thanh tới Thiên Phủ Thành, đã vội vàng chạy tới đây.

Nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

“Cậu…
cậu chủ Hào!”

Đường Khôn vừa nhìn đã nhận ra Trần Anh Hào, lập tức hoảng sợ.

Anh ta là người Châu Thành, làm sao có thể không biết Trần Anh Hào?

“Đường Khôn!”

Lúc này, Từ Giai mới lấy lại tinh thần, xông tới trước mặt Đường Khôn và tức giận hét lớn: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Vừa rồi, khi Đường Khôn nói với Vương Diễm là anh ta không liên quan gì đến Từ Giai, cô ta còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Mãi đến khi Đường Khôn thật sự bỏ lại cô ta mà đi, cô ta mới chợt hiểu ra mình không nghe nhầm.

Đặc biệt là bị Đường Khôn vứt bỏ ngay trước mặt mọi người và Tần Y khiến cô ta cảm giác như bị Tần Y đạp mấy phát lên mặt vậy.

“Cút ngay!”

Đường Khôn đẩy Từ Giai ra, tức giận nói: “Con khốn nhà cô suốt ngày chỉ biết nhớ thương tiền của tôi.

Tôi có bao nhiêu tiền thì liên quan quái gì tới cô?”

“Cô cũng không nhìn lại xem mình thế nào mà đòi tôi cho cô hơn hai triệu tiền tiêu vặt? Cô tưởng ông đây là máy rút tiền à?”

“Loại phụ nữ hám giàu như cô đáng để tôi tiêu nhiều tiền như vậy sao?”

“Đúng rồi, ngọc Quan Âm cô đeo trên cổ, còn cả nhẫn kim cương trên tay và vòng phỉ thúy đã bị cô làm vỡ đều là hàng super fake do tôi bỏ mấy trăm tệ tìm người làm đấy!”

“Chỉ có kẻ ngu mới chi mấy triệu cho người phụ nữ như cô thôi!”

Đường Khôn không thương tiếc, nói ra sự thật ngay trước mặt mọi người.

Từ Giai đờ đẫn, lảo đảo rồi ngồi phịch xuống đất.

Giờ phút này, cô ta cảm giác bầu trời của mình như sụp đổ.

.

Chương 378: 378: Từ Giai Chấn Động

Đường Khôn đã chán Từ Giai từ lâu.
Anh ta chưa từng nghĩ sẽ cưới người phụ nữ này.

Từ Giai vẫn luôn tự cho rằng cô ta là vợ chưa cưới.

Nhưng loại phụ nữ này, cho dù có tiền cũng không thể cưới về được.

Mọi người đều nhìn Từ Giai với vẻ châm chọc.
Cho dù người bị vứt bỏ là cô ta nhưng chẳng có ai thương hại hết.

Mọi người ở đây đều nhìn thấy vừa nãy cô ta kiêu ngạo hống hách tới mức nào, bây giờ chỉ có thể nói là đáng đời.

Từ Giai bối rối, cảm giác không thể tin nổi.

“Chồng, anh đang nói đùa với em à?”

“Anh đã nói cả đời này sẽ chỉ yêu mình em thôi, chờ qua một thời gian ngắn nữa sẽ cưới em mà”.

“Còn nữa, ngọc Quan Âm và nhẫn kim cương mà anh tặng em đều được mua ở Thiên Phủ Thành với trị giá tới mấy triệu”.

“Hôm nay cũng đâu phải ngày cá tháng tư, sao anh đùa em như vậy chứ?”

Từ Giai vô cùng khủng hoảng, cho dù đang cười nhưng còn khó coi hơn cả khóc.

Trong lòng cô ta vẫn ôm chút hy vọng mong manh, mong những lời Đường Khôn nói đều là nói đùa.

“Tôi nói còn chưa rõ ràng à?”

Đường Khôn châm chọc: “Những món quà tôi tặng cho cô chẳng có cái nào vượt quá một nghìn hết.
Cô muốn gả vào nhà họ Đường tôi à? Cô nằm mơ chắc?”

“Ở đây đều là nhân vật có mặt mũi, có tiền hơn tôi rất nhiều.
Cô hỏi bọn họ xem có ai sẵn lòng cưới người phụ nữ hám của như cô không?”

Lời Đường Khôn nói giống như một con dao nhọn đâm mạnh vào trái tim Từ Giai, làm cô ta đau đến không muốn sống nữa.

“Không!”

“Không thể như vậy được!”

“Rõ ràng anh đã nói là muốn cưới em!”

“Ngọc Quan Âm và nhẫn kim cương mà anh tặng em đều trị giá tới mấy triệu! Sao có thể là giả được?”

“Em không tin, em tuyệt đối không tin! Nhất định là anh đang lừa em, đúng không?”

Từ Giai gào lên xé tim xé phổi.
Lúc này tóc tai cô ta bù xù như một người đàn bà chanh chua.

“Chúng ta đang ở Thiên Phủ Thành đấy.
Nếu cô không tin thì đưa ngọc Quan Âm và nhẫn kim cương của cô cho bọn họ kiểm tra xem rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền?”

Đường Khôn châm chọc.

Khi biết Từ Giai làm vỡ bình sứ Thanh Hoa trị giá hơn mười hai triệu, anh ta đã quyết định phải vứt bỏ người phụ nữ này.

Anh ta không lấy đâu ra được nhiều tiền như vậy.
Nếu để cho bố mẹ anh ta biết được chuyện này, bọn họ còn không mắng chết anh ta sao?

“Ngọc Quan Âm và nhẫn kim cương của tôi đều được mua ở Thiên Phủ Thành của các người.
Các người kiểm tra cho tôi xem rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền?”

Từ Giai lảo đảo chạy đến bàn giám định bảo vật bên cạnh, lấy cả ngọc Quan Âm và nhẫn kim cương của mình ra.

Một chuyên gia giám định cầm ngọc Quan Âm lên xem, sau đó lại cầm nhẫn kim cương lên nhìn.

Cả quá trình kiểm tra chỉ tốn hơn mười giây đã xong.

Chuyên gia giám định trả đồ lại cho Từ Giai nhưng không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Anh mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là thật hay giả vậy? Trị giá bao nhiêu tiền?”

Từ Giai vội hỏi.

Chuyên gia giám định bất đắc dĩ nói: “Ngọc Quan Âm của cô làm bằng vật liệu hóa học nhân tạo, nhìn qua thì chất lượng rất tốt nhưng trên thực tế thành phần chủ yếu là hóa chất, đeo lâu sẽ có hại cho sức khỏe.
Cho dù có ném thứ này ra đường cũng không có ai nhặt đâu”.

Lời chuyên gia giám định nói chẳng khác nào sấm sét nổ vang bên tai Từ Giai.

Ngay sau đó, chuyên gia giám định lại nói: “Còn nhẫn kim cương này cũng là giả! Trên thực tế nó là đá Zircon có phóng xạ.

Loại đá này rất giống với kim cương nhưng có nồng độ phóng xạ rất cao, đeo lâu sẽ gây ung thư!”

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Từ Giai lùi lại mấy bước và kích động hét lớn: “Không! Anh cũng giống Đường Khôn, các người đều đang lừa tôi! Đây là nhẫn kim cương và ngọc Quan Âm trị giá mấy triệu, tất cả đều là thật!”

Lúc này, Từ Giai vô cùng kích động và gần như đã phát điên.

Nhưng từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn chỉ thờ ơ đứng nhìn.
Người phụ nữ này đã nhiều lần nhằm vào Tần Y khiến anh tức giận từ lâu.

Bây giờ chỉ có thể nói là cô ta tự làm tự chịu.

Vừa rồi cô ta nâng mình cao bao nhiêu, bây giờ rơi xuống càng đau bấy nhiêu.

“Cậu chủ Hào, anh xem, tôi đã không còn quan hệ gì với người phụ nữ này nữa.
Cô ta đánh vỡ đồ cổ trong cửa hàng của anh, có chuyện gì cứ tìm cô ta giải quyết nhé?”

Đường Khôn đi tới trước mặt Trần Anh Hào và sợ hãi nói.

Sau đó, anh ta xoay người muốn rời đi.

“Nếu anh dám bước ra khỏi đây một bước, sau này Châu Thành sẽ không còn nhà họ Đường nữa!”

Trần Anh Hào lạnh lùng nói.

Đường Khôn mới đi được mấy bước lại nghe được những lời này, cả người run rẩy như bị sét đánh, lập tức đứng ngây ra tại chỗ.

Nhà họ Trần là gia tộc duy nhất đứng đầu Châu Thành, nếu bọn họ muốn phá hủy nhà họ Đường thì rất dễ dàng.

“Cậu chủ Hào, bình sứ Thanh Hoa trong cửa hàng của anh thật sự bị con khốn này đánh vỡ, không liên quan tới tôi”.

Đường Khôn cũng sắp khóc rồi.

Mười hai triệu ba trăm nghìn đấy! Cho dù có bán anh ta đi cũng chẳng được nhiều tiền như vậy.

Nhà họ Đường chỉ là một gia tộc nhỏ ở Châu Thành, tài sản trong cả gia tộc cộng lại còn chưa được năm mươi triệu.

Mười hai triệu ba trăm nghìn bằng một phần tư tài sản và thế lực của nhà họ Đường.
Nếu nhà họ Đường phải bồi thường thật thì đây sẽ là đòn công kích trí mạng đối với bọn họ.

“Tôi chỉ biết trước khi bình sứ Thanh Hoa bị đánh vỡ, anh là chồng chưa cưới của cô ta”.

Trần Anh Hào lạnh lùng nói: “Nếu vậy, các người đều phải chịu trách nhiệm về chuyện này.
Nếu hôm nay không bồi thường theo đúng giá, hai người đừng ai mong bước ra khỏi đây nửa bước!”

Lúc này, Trần Anh Hào vô cùng uy nghiêm.

Sắc mặt Đường Khôn đờ đẫn.
Xem ra, chỉ có thể nhờ nhà họ Đường ra mặt xử lý chuyện này.

Anh ta biết rõ tình cảnh của Từ Giai thế nào.
Dừng nói là mười hai triệu, cô ta chẳng có nổi một trăm hai mươi nghìn nữa là.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Trần Anh Hào mới rảnh rỗi, vội vàng đi về phía Dương Thanh.

“Cậu Thanh, cậu không sao chứ?”

Trần Anh Hào cung kính cúi người.

Dương Thanh mỉm cười: “Anh thấy tôi có thể có chuyện gì chứ?”

Trần Anh Hào nghe vậy thì nghẹn lời.
Đúng vậy, đối phương là người đàn ông tiện tay có thể phá hủy nhà họ Trần, có thể có chuyện gì được chứ?

Cảnh tượng này làm mọi người kinh ngạc tới ngây người.

Đặc biệt là Đường Khôn và Từ Giai đều đờ đẫn.

Bọn họ vừa tận mắt thấy Trần Anh Hào khom lưng cúi đầu, rõ ràng rất dè dặt khi ở trước mặt Dương Thanh.

“Chào cô Tần Y!”

Trần Anh Hào lại chào Tần Y.

Tần Y khẽ gật đầu.
Tất nhiên cô ta biết Trần Anh Hào là ai, chỉ không ngờ Thiên Phủ Thành này lại là sản nghiệp của nhà họ Trần.

“Cô Y, cô cứ đi xem thử.
Nếu cô có thích món nào thì cứ nói, tôi sẽ tặng miễn phí cho cô!”, Trần Anh Hào hào phóng nói.

Tần Y vội vàng lắc đầu.
Đùa kiểu gì vậy? Một vật nhỏ xíu ở đây cũng có giá hàng triệu trở lên.
Sao cô ta có thể nhận món quà trị giá một triệu của người khác được chứ?

Dương Thanh chỉ cười với vẻ không để ý, đi về phía quầy trưng bày vòng tay phỉ thúy bên cạnh.

“Gói đôi vòng tay Hồng Phỉ và Lục Thúy này lại cho tôi!”

Dương Thanh chỉ vào hai vòng phỉ thúy một đỏ một xanh trong quầy trưng bày và nói.

Vừa rồi, anh phát hiện Tần Y cứ nhìn đôi vòng tay này mãi, rõ ràng rất thích.

Nhưng đôi vòng tay này quá đắt, lên tới hai mươi tám triệu tám trăm tám mươi nghìn.

“Quẹt thẻ!”

Dương Thanh lấy ra một tấm thẻ đen.

Khi anh lấy tấm thẻ này ra, vô số người đều nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

“Đây là…
thẻ đen của ngân hàng Thế Giới!”

“Nó còn được thế giới công nhận là Thẻ King không có hạn mức, chỉ có các tỷ phú và những đại gia danh tiếng sở hữu tài sản chục tỷ mới có thể có được!”

“Người cầm thẻ có thể hưởng thụ đãi ngộ và quyền lợi dành riêng cho hội viên cao cấp nhất trên thế giới!”

Người có thể tới Thiên Phủ Thành mua sắm đều là nhân vật lớn có tài sản không nhỏ.

Dương Thanh vừa lấy thẻ đen ra, đã có người nhận ra ngay, mọi người nhìn anh với ánh mắt khác hẳn.

Người trẻ tuổi như vậy lại có thể sở hữu thẻ đen của ngân hàng Thế Giới, rốt cuộc anh ta có thân phận thế nào?

E rằng cả nước Chiêu Châu cũng chẳng mấy người có được nó nhỉ?

Khi nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, mặt Từ Giai và Đường Khôn đều đờ đẫn.

“Điều này…
Sao có thể như vậy được?”

Dù thế nào Từ Giai cũng không muốn tiếp nhận sự thật này.

Cô ta vẫn muốn chèn ép Tần Y, không ngờ bạn trai của Tần Y lại lấy ra một tấm thẻ đen không có hạn mức.

.

Chương 379: 379: Không Còn Tình Nghĩa

Vương Diễm cũng vô cùng kinh ngạc, mãi mới lấy lại tinh thần định giơ tay nhận thẻ của Dương Thanh thì bị Trần Anh Hào nhanh tay ngăn cản.

“Cậu Thanh muốn mua đồ ở Thiên Phủ Thành, sao tôi có thể thu tiền của cậu được?”

Trần Anh Hào vội nói: “Đừng nói là đôi vòng tay hơn hai chục triệu này, cậu muốn gì Thiên Thành Phủ đều sẽ tặng miễn phí!”

Nghe vậy, Từ Giai càng khiếp sợ không thôi.
Cô ta ngơ ngác nhìn Dương Thanh, lắp bắp nói: “Sao lại như vậy?”

“Đến nước này rồi cô vẫn chưa sáng mắt ra à? Anh ấy không phải kẻ nghèo hèn gì mà là đại gia quyền thế ngập trời!”

Đường Khôn giận dữ mắng Từ Giai: “Đều tại đồ đàn bà ngu ngốc nhà cô.
Nếu không tại cô mắt chó khinh người, với quan hệ của cô và Tần Y, chắc chắn anh Hào sẽ tiếp đón chúng ta nhiệt tình”.

Khách hàng xung quanh đều trợn tròn mắt.

Những người có thể tới đây mua sắm đều thuộc các gia tộc giàu có của tỉnh Giang Bình.
Sau khi nhà họ Trần trở thành vương tộc của Châu Thành, các gia tộc khác đã nhanh chóng thu thập tin tức về những người có địa vị quan trọng của nhà họ Trần.

Có thể nói, hiện giờ ngoại trừ ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, nhà họ Trần là gia tộc có địa vị cao nhất ở tỉnh Giang Bình.

Trần Anh Hào là người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Trần, chủ của các gia tộc khác gặp anh ta đều phải cúi người chào hỏi.

Vậy mà Trần Anh Hào lại tỏ ra cung kính với người trẻ tuổi ăn mặc bình thường này như vậy.

“Anh Thanh cứ nhận đi ạ!”

Rốt cuộc Vương Diễm cũng vỡ lẽ ra, vội vàng thuyết phục Dương Thanh giúp Trần Anh Hào.

Cô ấy nhìn ra Trần Anh Hào thực sự muốn tặng đôi vòng tay này cho Dương Thanh.

“Phải đó, nếu ông nội tôi biết tôi dám thu tiền cậu ở Thiên Phủ Thành, chắc chắn sẽ đánh gãy chân tôi”.

Trần Anh Hào khẩn khoản nói.

Câu nói này khiến mọi người kinh hãi.

Xem ra đến cả chủ nhà họ Trần cũng phải cung kính với Dương Thanh.

Hiện giờ, dường như Trần Anh Hào đang cầu xin Dương Thanh nhận đôi vòng tay kia.

Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Tôi muốn tặng đôi vòng tay này cho người thân, ý nghĩa đặc biệt”.

Nghe anh giải thích như vậy, Trần Anh Hào không dám ngăn cản nữa, chỉ nói: “Vương Diễm, cậu Thanh đã nói vậy cô cứ làm theo đi!”

“Vâng!”

Lúc này Vương Diễm mới nhận thẻ đen Dương Thanh đưa, vội vàng đi quẹt thẻ.

“Anh Thanh, vòng tay đã đóng gói xong rồi”.

Vương Diễm cẩn thận đưa hai hộp quà nhỏ cho Dương Thanh.

Dương Thanh lấy vòng tay phỉ thúy màu đỏ đưa cho Tần Y, dịu dàng nói: “Tặng em cái này!”

Dứt lời, anh nắm tay Tần Y trước mặt mọi người, đeo chiếc vòng tay đắt đỏ lên tay cô ta.
Tần Y vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

“Ừm, rất hợp với em!”

Dương Thanh hài lòng gật đầu.

“Wow! Thì ra là tặng cho bạn gái!”

“Cô ấy có một anh bạn trai tốt như vậy, thật may mắn!”

“Đúng vậy, tôi còn muốn sang Thái Lan chuyển giới đây này”.

“Anh có chuyển giới cũng không lọt vào mắt anh ấy nổi đâu”.

…

Mọi người xung quanh đều hâm mộ nhìn Tần Y.

Không chỉ Từ Giai và Đường Khôn, khách hàng xung quanh cũng hiểu lầm quan hệ giữa Dương Thanh và Tần Y.

Trần Anh Hào biết thân phận của Tần Y, không khỏi hâm mộ nhìn Dương Thanh, thầm nghĩ: “Cậu Thanh đỉnh thật, cả chị lẫn em đều cua được! Quan trọng là hai chị em họ đều xinh đẹp!”

Nếu Dương Thanh biết anh ta đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ đánh anh ta một trận.

Bởi vì vừa rồi Tần Y vừa nhìn thấy đôi vòng tay này là ánh mắt đã dán chặt lên chúng.

Đến cả Hàn Phi Phi anh cũng tặng một chiếc vòng tay cả chục triệu, huống chi là Tần Y.

Trong mắt anh, Tần Y chính là em gái ruột.

Tặng em gái vòng tay thì sao?

Tần Y nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của mọi người, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt long lanh nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh cười nói: “Chiếc còn lại tặng Tâm, Hồng Phỉ Lục Thúy, hai chị em đúng là sự kết hợp hoàn mỹ”.

Nghe anh nói vậy, Tần Y mới không có cảm giác tội lỗi.

Người đàn ông này rất hấp dẫn, đúng kiểu cô ta thích, nhưng anh lại là anh rể của cô ta.

Tần Y vẫn hiểu rất rõ điều này.

Thế nhưng hiện giờ cô ta vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, có ảo giác như Dương Thanh thực sự là anh trai của mình.

Từ Giai bị bảo vệ canh chừng ở bên cạnh cũng chết sững người.

Cô ta đột nhiên nhớ lại, từ lúc gặp được Tần Y mình vẫn không ngừng khoác lác, thổi phồng chồng chưa cưới của mình xuất sắc như thế nào, đối xử với mình tốt ra sao.

Nhưng hôm nay, người chồng hoàn mỹ trong lòng cô ta lại vứt bỏ cô ta, còn thừa nhận quà anh ta mua đều là hàng nhái chưa tới một nghìn trước mặt mọi người.

Còn Tần Y lại tỏa sáng như công chúa, được mọi người ngước nhìn.

Người đàn ông của Tần Y rất cao quý, đến cả Trần Anh Hào cũng phải cung kính tiếp đón, cầu xin anh ta nhận món quà mấy chục triệu.

Càng nghĩ cô ta càng không cam lòng.

“Tần Y, cậu cố ý đúng không?”

“Rõ ràng cậu biết thân phận của bạn trai cao quý nhưng vẫn cố tình khiến tôi mất mặt”.

“Cậu muốn giẫm đạp lòng tự trọng của tôi đúng không?”

“Sao cậu lại độc ác như vậy? Chẳng lẽ cậu đã quên chúng ta từng là chị em tốt của nhau rồi sao?”

Từ Giai xông tới trước mặt Tần Y, tức giận rít gào.

“Chị em tốt?”

Tần Y châm chọc hỏi, khí thế trên người tăng vọt, lạnh lùng nói: “Nếu không coi cậu là chị em tốt, tôi sẽ lãng phí thời gian với cậu như vậy sao?”

“Bắt đầu từ lúc gặp lại nhau, cậu luôn không ngừng khoe khoang chồng chưa cưới của cậu tốt như thế nào, trang sức của cậu đắt đỏ ra sao”.

“Cậu còn không ngừng chế giễu tôi và bạn trai.
Mỗi khi tôi định giải thích, cậu đều nói chen vào, chỉ biết khoe

khoang với tôi”.

“Bây giờ cậu lại trách tôi không nói sự thật cho cậu biết, cậu không thấy nực cười lắm à?”

Hiện giờ, Tần Y tỏa ra khí thế kinh người, giải thích rõ ràng không hề thêm mắm dặm muối, phản bác lại lời của Từ Giai.

Từ Giai ngơ ngác nhớ lại, mọi chuyện đúng như Tần Y nói.
Mỗi lần Tần Y định giải thích đều bị cô ta chặn họng.

“Tần Y, tớ sai rồi, tớ thật sự biết sai rồi.
Cậu tha thứ cho tớ được không? Sau này cậu vẫn sẽ là chị em tốt của tớ!”

“Tần Y, đến cả vòng tay hơn hai mươi tám triệu cậu chủ Hào cũng tặng miễn phí cho cậu.
Đối với anh ấy, hơn chục triệu chẳng đáng là bao”.

“Cậu mau xin cậu chủ Hào giúp tớ đi.
Xin anh ấy nể mặt cậu đừng đòi tiền tớ nữa.
Bắt tớ trả mười hai triệu ba trăm nghìn, giết tớ tớ cũng không kiếm nổi đâu!”

Từ Giai bỗng nhiên nắm tay Tần Y, cầu xin hết lời.

Khách hàng vây xem xung quanh đều tỏ vẻ khinh bỉ, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như cô ta.

Tần Y đẩy Từ Giai ra, lạnh lùng nói: “Từ lúc cậu không coi tôi là chị em tốt, chúng ta đã không còn tình nghĩa gì nữa!”

.

Chương 380: 380: Tìm Tôi Có Việc Gì

Nghe Tần Y nói vậy, Từ Giai chết lặng.

Cô ta biết người nhà Đường Khôn nhất định có thể bồi thường được mười hai triệu ba trăm nghìn.
Nhưng bình gốm sứ Thanh Hoa kia là do cô ta đụng vỡ.

Cho dù nhà họ Đường chịu bồi thường cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.
Có lẽ cô ta sẽ phải gánh vác món nợ với nhà họ Đường suốt đời.

Người đáng thương tất nhiên sẽ có chỗ đáng hận, giống như Từ Giai hiện giờ.

Không ai đồng tình với Từ Gai.
Thấy Tần Y đẩy cô ta ra, mọi người chỉ thấy hả giận.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bụng phệ chạy vào, mồ hôi đầy đầu.

“Chào cậu Hào, tôi là Dã Văn Tường, cậu của Đường Khôn. Tôi vừa mới biết tin thằng nhóc này gây sự ở đây”.

Dã Văn Tường vừa vào Thiên Phủ Thành đã vội vàng chạy tới trước mặt Trần Anh Hào, hoảng sợ nói.

Hiện giờ nhà họ Trần đang lớn mạnh, ông ta không dám làm càn trước mặt Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào lạnh nhạt liếc nhìn ông ta: “Chắc ông đã biết chuyện gì xảy ra rồi chứ?”

“Biết rồi ạ, biết rồi ạ!”

Dã Văn Tường vội đáp.

Dứt lời, ông ta quệt mồ hôi trên trán, lấy một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho Trần Anh Hào bằng hai tay: “Cậu Hào, trong thẻ này có mười lăm triệu, tiền còn dư tặng cậu coi như lời xin lỗi!”

Trần Anh Hào lạnh lùng hỏi: “Ông nghĩ nhà họ Trần chúng tôi thiếu hơn hai triệu kia sao?”

Dã Văn Tường vốn chỉ muốn dùng tiền giảng hòa, thế nhưng lời của Trần Anh Hào như gáo nước lạnh dội vào người ông ta.

Trong lúc ông ta luống cuống tay chân không biết phải làm sao, Trần Anh Hào đột nhiên ra lệnh: “Bình gốm sứ Thanh Hoa kia bao nhiêu tiền thì quẹt bấy nhiêu!”

Nghe vậy, Vương Diễm vội vàng nhận thẻ đi quẹt đủ mười hai triệu ba trăm nghìn rồi trả thẻ cho Dã Văn Tường.

“Chúng ta cũng đi thôi!”

Dương Thanh không có hứng thú tiếp tục ở lại đây, quay sang nói với Tần Y.

“Cậu Thanh, để tôi tiễn hai người!”

Trần Anh Hào vội nói.

Dã Văn Tường đột nhiên nhìn thấy Dương Thanh, hai mắt trợn to tràn đầy sợ hãi.

“Chủ… chủ tịch Dương Thanh!”

Dã Văn Tường run rẩy hô lên một tiếng.

Dương Thanh cau mày nhìn ông ta.
Lần đầu tiên anh nghe thấy có người gọi mình là chủ tịch Dương Thanh.

“Ông là ai?”

Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

“Chủ tịch, tôi là phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà, Dã Văn Tường.
Trước khi sếp Lạc đi đã cho chúng tôi xem ảnh của cậu”.

Dã Văn Tường lập tức giải thích.

Đường Khôn nghe thấy Dã Văn Tường gọi Dương Thanh là chủ tịch, sắc mặt tái mét.

Dã Văn Tường là phó tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà.
Người ông ta gọi là chủ tịch chỉ có một, chính là chủ nhân thật

sự của tập đoàn Thành Hà.

Dương Thanh cũng rất kinh ngạc, không ngờ Dã Văn Tường chính là phó tổng giám đốc của Thành Hà.

Anh đột nhiên tò mò nhìn sang Đường Khôn đang run lẩy bẩy bên cạnh.

“Ông là phó tổng giám đốc, thế cậu ta là ai?”

Dương Thanh chỉ vào Đường Khôn.

Dã Văn Tường ngơ ngác trả lời: “Nó là cháu tôi”.

“Tôi hỏi cậu ta làm chức vụ gì ở tập đoàn Thành Hà?”, Dương Thanh tức giận nói.

“Hả?”

Dã Văn Tường ngây ra, không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy.

“Bịch!”

Đúng lúc này Đường Khôn không chịu nổi áp lực từ Dương Thanh, trực tiếp quỳ sụp xuống.

“Anh Thanh, tôi sai rồi, tôi không nên xúc phạm anh.
Thực ra tôi không phải phó tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà, cậu của tôi mới phải.
Tôi chỉ mượn chức vụ của cậu để khoe khoang khoác lác thôi!”

Đường Khôn vội vàng cầu xin.

Nghe vậy, Dương Thanh mới hiểu ra, anh ta chẳng phải phó tổng giám đốc của tập đoàn Thành Hà gì cả.

Dã Văn Tường cũng trợn mắt nổi giận: “Đồ ngu này, sao mày dám giả mạo tao làm xằng làm bậy? Còn xúc phạm chủ tịch Dương Thanh nữa, mày chán sống rồi hả?”

Nói xong, ông ta lao tới đạp lên người Đường Khôn.

Dã Văn Tường đạp rất mạnh, không chút nương tay.

Dương Thanh không nói gì, chỉ thản nhiên chứng kiến hết thảy.

Nếu Dã Văn Tường là người được Lạc Bân bồi dưỡng, chắc chắn ông ta sẽ biết một vài chuyện về anh.

Dã Văn Tường rất thông minh.
Ông ta đánh Đường Khôn không chỉ để bảo vệ anh ta mà còn đang bảo vệ vị trí của chính mình.

Mọi người đều kinh hãi, đây là cậu ruột đấy à? Đạp cháu mình mạnh chân ghê thế.

Từ Giai cũng trợn tròn mắt không dám tin.

Thì ra đây chính là chồng chưa cưới mà cô ta vẫn luôn tự hào khoe khoang với người ngoài.

Bây giờ cậu của Đường Khôn gặp Dương Thanh còn không dám thở mạnh, huống chi là Đường Khôn?

Cô ta biết, có lẽ đời này cô ta không thể sánh được với Tần Y.

Lúc này Dương Thanh đã dẫn Tần Y rời khỏi Thiên Phủ Thành.

Dã Văn Tường có đánh chết Đường Khôn cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Đối với Dương Thanh, Đường Khôn hay Dã Văn Tường đều là hạng tép riu không đáng nhắc tới.

“Anh rể, vừa nãy anh có nhìn thấy không, mặt Từ Giai xám như tro tàn luôn!”

“Lần này hay rồi.
Cả đời này cô ta đừng hòng ngóc đầu lên được.
Cô ta đập vỡ bình gốm sứ Thanh Hoa, cậu của Đường Khôn phải bồi thường hộ.
Có lẽ nửa đời sau của cô ta đều dùng để trả nợ”.

“Anh trai, anh đỉnh thật đấy.
Anh chính là thần tượng của em!”

Sau khi rời khỏi Thiên Phủ Thành, Tần Y hưng phấn ôm tay Dương Thanh nói liến thoắng.

Lúc gọi anh rể, lúc lại gọi anh trai, khiến Dương Thanh cảm thấy bất lực.

Hai người cùng đi ăn cơm trưa xong lại đi dạo xung quanh suốt buổi chiều.

Bốn rưỡi chiều, Dương Thanh đưa Tần Y tới cổng khách sạn Lục Châu.

“Em đi đi, xong việc cứ về nhà trước, đừng đợi anh!”

Dương Thanh dặn dò.

Hội giao lưu Tần Y phải tham gia bắt đầu lúc năm giờ chiều.

Còn hội giao lưu của Dương Thanh bắt đầu lúc tám giờ tối.

Chắc chắn hội giao lưu lần này không đơn giản, có lẽ không kết thúc sớm được.

“Dạ!”

Tần Y hơi thất vọng, vẫn muốn ở riêng với anh thêm một lúc nữa.

“Đợi hôm nào em được nghỉ, muốn đi đâu chơi anh lại đưa em đi!”

Đương nhiên Dương Thanh nhìn ra được sự thất vọng trong mắt Tần Y, không đành lòng nói.

Quả nhiên nghe anh nói vậy, vẻ ảm đạm trên mặt Tần Y lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi rói: “Anh rể nói rồi đó nha! Đợi em được nghỉ sẽ tìm anh!”

Dứt lời, cô ta vui vẻ đi vào khách sạn Lục Châu.

Dương Thanh lắc đầu cười, quay xe về hướng tới khách sạn Trung Châu.

Mấy tiếng nữa mới bắt đầu hội giao lưu, anh phải đi gặp một vài người trước đã.

“Mời anh xuất trình giấy mời!”

Dương Thanh vừa bước tới cửa khách sạn đã bị hai nhân viên bảo vệ chặn lại.

Hội giao lưu hôm nay rất quan trọng, công tác bảo vệ cũng cực kỳ nghiêm ngặt.

“Cảm ơn anh đã phối hợp, mời vào!”

Sau khi kiểm tra thư mời của Dương Thanh, nhân viên bảo vệ cung kính nói.

Dương Thanh mới đi được vài bước, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau: “Cậu là Dương Thanh à?”

Anh nhướng mày quay lưng lại, thấy một người đàn ông trung niên đang lạnh nhạt nhìn mình chằm chằm.

Bên cạnh ông ta là một gương mặt quen thuộc, Mạnh Hồng Nghiệp - chủ nhà họ Mạnh.

Ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên.

Thấy vậy, Dương Thanh lập tức đoán ra được thân phận của đối phương.

Người phụ nữ trung niên này chắc là mẹ của Mạnh Huy, Hoàng Mai.

Còn người đàn ông trung niên kia chính là bố của Hoàng An, Hoàng Chung, cũng là người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Hoàng, một trong tám chủ gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Dương Thanh lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Con trai tôi chết trong tay cậu, cậu lại hỏi tôi chuyện gì sao?”

Hoàng Chung cau mày, ánh mắt tràn đầy ý muốn giết người.

.

Chương 381: 381: Đoàn Kết Nhất Trí

Quả nhiên đúng như suy đoán của Dương Thanh, đối phương chính là Hoàng Chung.

Trên người Hoàng Chung toát ra khí thế uy nghiêm cực mạnh.

Hiện giờ trong mắt ông ta tràn ngập sát khí, nhưng cảm xúc được khống chế rất tốt, không hề mất kiểm soát.

Sau lưng ông ta còn có một người trung niên mờ nhạt, nhưng Dương Thanh lại cảm nhận được uy hiếp rất lớn từ trên người đối phương.

“Chắc người thừa kế của nhà họ Hoàng không phải là kẻ ngốc”.

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Nếu ông muốn điều tra, có lẽ rất dễ tra ra được sự thật”.

“Đương nhiên, nếu ông vẫn kiên quyết coi tôi là hung thủ giết con trai ông cũng chẳng sao! Ông ra chiêu gì tôi cũng tiếp hết!”

Dứt lời, Dương Thanh đột nhiên nhìn sang Hoàng Mai, châm chọc cười một tiếng: “Trên đời này không có bức tường kín kẽ không có khe hở.
Có một số việc nếu đã dám làm kiểu gì cũng phải gánh chịu hậu quả”.

Dương Thanh quay lưng rời đi, không thèm nhìn bọn họ thêm một cái.

“Cậu đứng lại cho tôi!”

Hoàng Mai thẹn quá hóa giận, chột dạ gào lên.

Bà ta hiểu được Dương Thanh nói với mình như vậy có ý gì.

Nếu bây giờ bà ta không làm gì, chắc chắn sẽ bị Hoàng Chung cho rằng mình đang chột dạ.

“Không biết bà Hoàng định làm gì? Muốn báo thù rửa hận cho con trai? Hay là báo thù cho chó của bà?”

Dương Thanh chế giễu Hoàng Mai.

Nghe vậy, Hoàng Mai lập tức hoảng sợ, Hoàng Chung cũng cau mày.

Dương Thanh nói không sai, Hoàng Chung là người thừa kế nhà họ Hoàng, đương nhiên sẽ không phải kẻ ngu ngốc.

Hoàng Mai cực kỳ kinh ngạc.
Rất ít người biết được quan hệ giữa bà ta và Mạnh Thiên Kiêu.

Đến cả Hoàng Chung cũng không biết.

Tại sao Dương Thanh lại biết được?

"Chắc bây giờ bà Hoàng đang tò mò tại sao tôi lại biết quan hệ của bà và nhà họ Mạnh lắm phải không?"

Dương Thanh híp mắt nói: "Nhờ đại sư Đàm bà phái tới giết tôi cả đấy.
Ông ta tưởng mình nắm chắc phần thắng, trước khi ra tay đã nói cho tôi biết Mạnh Huy là con của bà".

"Lần này bà tới tỉnh lỵ để báo thù cho con trai và chồng trước. Tiếc là chó của bà lại bị tôi giết".

Dương Thanh nói ra hết những chuyện riêng tư của Hoàng Mai, không chút giấu giếm.

Đã muốn tính kế anh thì đừng trách anh không khách sáo!

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng Chung ngày càng tối đen.
Ông ta thực sự không biết những chuyện này.

Cùng với lời nói của Dương Thanh, ông ta có thể xác định cái chết của con trai ông ta chắc chắn có liên quan tới Hoàng Mai.

Hoàng Mai nổi giận nói: "Thằng oắt mày nói vớ vẩn gì vậy?"

Dương Thanh khinh thường nhìn bà ta một cái rồi định quay lưng rời đi.

Nhưng lại bị một bóng người vạm vỡ chặn đường.

Dương Thanh nhíu mày cười lạnh: "Cho anh ba giây rời khỏi tầm mắt của tôi!"

Khí thế trên người Dương Thanh lập tức tỏa ra, sát khí mãnh liệt sôi trào trong mắt.

“Thằng ranh con dám làm càn trước mặt ông Chung, đúng là chán sống rồi!”

Người kia không chịu nhường đường, bộ dạng khiêu khích không hề e sợ.

“Vậy sao?”

Dương Thanh nhếch miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

“Uỳnh!”

Dứt lời, anh tung nắm đấm vào bụng của đối phương.

Tiếng va chạm trầm đục vang lên.
Đối phương lập tức cong người, hai mắt trợn trừng, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn.

“Ông Hoàng Chung, hình như chó của ông chẳng biết đánh đấm gì cả!”

Dương Thanh quay lại nhìn Hoàng Chung, châm chọc nói.

Hoàng Chung nổi giận mặt đỏ phừng phừng.
Người đàn ông trung niên bên cạnh ông ta cảnh giác nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Đánh người của tôi ngay trước mặt tôi, cậu quá phách lối rồi đấy!”

Hoàng Chung cố nén giận, lạnh giọng quát.

“Vậy thì chỉ có thể nói ông không hề hiểu tôi.
Tôi có thể phách lối hơn vậy nữa cơ, ông muốn xem không?”

Sau đó Dương Thanh nắm chặt hai vai của người đàn ông vạm vỡ đang đau đớn ôm bụng.

Đột nhiên, anh dùng sức ấn xuống.

“Bịch!”

Mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, người kia đã quỳ rạp xuống đất.

Tiếng xương vỡ nát vang lên.
Hắn đau đớn kêu gào thảm thiết.

Hai đầu gối của hắn đã be bét máu.

Dương Thanh ung dung rời đi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hoàng Chung nhìn theo bóng lưng anh, ánh mắt tràn đầy lửa giận nhưng vẫn không lên tiếng ngăn cản.

Ông ta biết anh đang cảnh cáo mình.

Người đàn ông trung niên bên cạnh ông ta trầm giọng nói: "Ông Chung, thằng nhóc này không đơn giản!"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Chung càng thêm khó coi.

Lần này ông ta tới tỉnh Giang Bình, trả thù chỉ là tiện tay, mục đích thật sự là thu phục toàn bộ tỉnh Giang Bình về tay nhà họ Hoàng.

Nhưng ông ta lại cảm giác được uy hiếp cực lớn từ Dương Thanh.

"Hoàng Mai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Chung nhìn sang Hoàng Mai, tức giận chất vấn.

"Anh họ đừng tin lời nó nói.
Nó cố tình chia rẽ chúng ta đấy".

Hoàng Mai cảm nhận được sát khí từ người Hoàng Chung, hoảng sợ trong lòng, vội vàng giải thích.

Hoàng Chung híp mắt nói: "Sau khi chuyện lần này kết thúc, anh sẽ tự điều tra! Ai dám giết con trai anh đều phải đền mạng!"

Đây chính là sự bá đạo của người thừa kế nhà họ Hoàng.
Dù là Hoàng Mai, con gái chủ gia tộc hiện giờ ông ta cũng dám giết.

Dứt lời, ông ta cất bước đi vào khách sạn Trung Châu.

Bỏ lại Hoàng Mai sợ chết khiếp và Mạnh Hồng Nghiệp kinh hãi tột độ.

"Thằng oắt con này nhất định phải chết!"

Hoàng Mai nghiến răng nghiến lợi nói.

Mạnh Hồng Nghiệp không dám hé răng, nơm nớp lo sợ đứng cạnh Hoàng Mai.

“Ông chủ Mạnh, có một số việc nên giữ mồm giữ miệng. Nếu tôi xảy ra chuyện, toàn bộ nhà họ Mạnh sẽ phản chôn cùng!”

Hoàng Mai hung dữ uy hiếp.

Nghe vậy, Mạnh Hồng Nghiệp run lẩy bẩy, sợ sệt đáp: “Cô yên tâm, tôi tự biết phải làm thế nào!”

Chỉ mình lão ta biết chuyện Hoàng Mai bắn chết Hoàng An. Sau khi hội giao lưu này kết thúc, chắc chắn Hoàng Chung sẽ tra ra được lão ta.

Hoàng Mai chỉ trấn an lão ta trước mà thôi.

Bây giờ vẫn chưa đến năm giờ, tám giờ tối hội giao lưu mới bắt đầu.

Trước đó, các gia tộc của mỗi một thành phố lớn trong tỉnh Giang Bình đều có sảnh chờ dành riêng cho mình.

Dương Thanh đi vào sảnh chờ treo bảng Giang Hải.

“Dương Thanh!”

Anh vừa mới bước vào đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Người gọi là Tô San.
Gặp được anh, cô ta rất vui vẻ, nhưng hai mắt đỏ hoe trông rất đáng thương.

Dương Thanh khẽ gật đầu nói: “Lúc trước tại Tần Y hiểu lầm, tôi đã giải thích với em ấy.
Cô cũng đừng để bụng”.

Nghe vậy, không biết tại sao Tô San lại cảm thấy đau lòng.

“Cậu Thanh!”

Lúc này, mấy người quen cũng đi tới chỗ Dương Thanh.

Chính là Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ, sau lưng họ còn có Quan Tuyết Tùng và Tô Hàm.

Toàn bộ Giang Hải chỉ có bốn gia tộc đứng đầu mới có tư cách được mời.

Ngụy Thành Châu chủ nhà họ Ngụy và Trang Thánh chủ nhà họ Trang cũng dẫn theo con cháu ngồi ở một chỗ.

Dương Thanh vừa xuất hiện, Ngụy Thành Châu và Trang Thánh đều cảm nhận được áp lực khổng lồ.

Nhưng sau khi đi vào sảnh chờ, Dương Thanh chỉ lạnh nhạt nhìn bọn họ một cái.

Anh ngồi vào chỗ, người nhà họ Quan và nhà họ Tô thi nhau vây quanh.

“Cậu Thanh thấy hội giao lưu này thế nào?”

Đúng lúc này, Ngụy Thành Châu đột nhiên chủ động lên tiếng hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên, cười đáp: “Đây là lần đầu tiên tôi tham gia.
Chắc hẳn ông chủ Ngụy phải biết rõ hơn tôi mới đúng”.

Ngụy Thành Châu nghiêm giọng nói: “Nói là hội giao lưu giữa các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình chẳng bằng nói là hội giao lưu để ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ phân chia thế lực ở tỉnh Giang Bình”.

Dương Thanh không nói gì, chỉ nghiền ngẫm nhìn Ngụy Thành Châu.

“Nếu người Giang Hải chúng ta không thể đoàn kết nhất trí đối phó giặc ngoài, chỉ e sẽ gặp phiền phức lớn!”, Ngụy Thành Châu nói tiếp.

.

Chương 382: 382: Con Cháu Nhà Ai

Không ai nghĩ Ngụy Thành Châu dám nói ra những lời này trước mặt mọi người.

Nếu truyền tới tai ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, sợ là nhà họ Ngụy sẽ gặp nguy.

Nhưng Dương Thanh nhanh chóng nghĩ tới một khả năng.

Hiện giờ tỉnh Giang Bình không chỉ có ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ mà còn một thế lực khác, chi hội của Hiệp hội Võ thuật ở tỉnh Giang Bình.

Ở Yến Đô, Hiệp hội Võ thuật ngang bằng với tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Tuy ở tỉnh Giang Bình chỉ là một chi hội của Hiệp hội Võ thuật nhưng thực lực vẫn rất mạnh, ít nhất có thể áp đảo ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ.

Mà chỗ dựa của nhà họ Ngụy chính là Hiệp hội Võ thuật!

“Ông chủ Ngụy quá lời rồi!”

Trang Thánh cười lạnh một tiếng: “Cho dù thực lực của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ mạnh nhất nhưng các gia tộc còn lại của tỉnh Giang Bình cũng không phải hạng xoàng xĩnh!”

Ngụy Thành Châu không thèm nhìn Trang Thánh, chỉ dán mắt lên người Dương Thanh.

Nhà họ Quan và nhà họ Tô thuộc bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải đều rất nghe lời Dương Thanh, chứng tỏ địa vị của Dương Thanh cực cao.

Chỉ cần Dương Thanh đồng ý, nhà họ Trang lựa chọn thế nào cũng không quan trọng.

“Tôi lại cho rằng có thể cân nhắc thêm đề nghị của ông chủ Ngụy!”

Tô Thành Vũ cũng lên tiếng: “Hội giao lưu lần này nên do nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà tổ chức, thời gian cũng chưa

tới”.

“Thế nhưng nhà họ Phùng lại nhường lại quyền tổ chức hội giao lưu cho nhà họ Mạnh, chuyện này rất có vấn đề”.

Không chỉ Tô Thành Vũ, nhiều người khác đều ý thức được điều này, nhưng ít ai biết được chỗ nào không đúng.

Quan Chính Sơn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Ngụy Thành Châu khẽ gật đầu: “Ông chủ Tô nói không sai. Hội giao lưu lần này vốn đã có vấn đề.
Để bảo vệ lợi ích của mỗi người, chúng ta không thể không chuẩn bị trước”.

Trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải, nhà họ Ngụy và nhà họ Tô đã nhất trí với nhau, nhà họ Trang bị xem nhẹ, nhà họ Quan lại chỉ nghe theo Dương Thanh.

Bây giờ chỉ chờ Dương Thanh lên tiếng.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, anh biết nhiều hơn Tô Thành Vũ và Ngụy Thành Châu.

“Đã vậy, tôi cũng đồng ý đề nghị của ông chủ Ngụy, chúng ta liên kết đối phó mọi tình huống xấu có thể xảy ra!”, cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Được, một khi xảy ra bất cứ chuyện gì tổn hại đến lợi ích của chúng ta, nhất định phải thống nhất hành động!”

Ngụy Thành Châu mừng rỡ, vội nói.

“Được!”

Tô Thành Vũ và Quan Chính Sơn đồng loạt đáp lời.

Chỉ có Trang Thánh bị ngó lơ.

“Nhà họ Trang chúng tôi cũng đồng ý đoàn kết đối ngoại!”

Trang Thánh đỏ bừng mặt vội nói.

Ba trong bốn gia tộc hàng đầu Giang Hải đều nhất trí với nhau, nếu nhà họ Trang không tham gia chỉ e sau này sẽ không còn tiếng nói ở Giang Hải nữa.

Cho dù Trang Thánh không muốn cũng buộc phải đồng ý.
Về việc ông ta nghĩ gì, chỉ có ông ta biết được.

“Cứ quyết định như vậy đi.
Nếu bất kỳ gia tộc nào phản bội vào giờ phút quyết định, sau khi hội giao lưu này kết thúc, gia tộc đó sẽ bị xóa sổ khỏi Giang Hải!”

Ngụy Thành Châu lạnh lùng tuyên bố.

Lúc nói câu này, lão ta chỉ nhìn chằm chằm Trang Thánh.

Trang Thánh rất khó chịu nhưng không dám nói gì.

Tuy nói là bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải nhưng mọi người đều biết nhà họ Ngụy mới là gia tộc mạnh nhất.

“Tự tin vậy à?”

“Chỉ bốn gia tộc của Giang Hải, các ông thực sự cho rằng bắt tay nhau là có thể chống đỡ hết thảy sao?”

“Nếu hợp tác với thành phố Kim Hà không chừng còn có đường sống!”

Đúng lúc này, cửa sảnh chờ bị đẩy ra, một đoàn người kéo vào.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt khiêu khích.

Thấy bọn họ tới, đám người Ngụy Thành Châu đều cau mày.

Ông ta chính là chủ nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà, Phùng Toàn.

“Ông chủ Phùng nói rất đúng.
Bốn gia tộc Giang Hải các người liên kết với nhau chưa chắc có đường sống, chi bằng bắt tay với hai gia tộc đứng đầu thành phố Kim Hà thì còn có cơ hội!”

Một người trung niên mặc vest đứng cạnh Phùng Toàn cũng lên tiếng.

Hai gia tộc đứng đầu thành phố Kim Hà là nhà họ Phùng và nhà họ Phạm, còn người nói chuyện là chủ nhà họ Phạm, Phạm Lực Quân!

Không ai ngờ tới hai gia tộc đứng đầu thành phố Kim Hà lại đi cùng với nhau.

“Ông chủ Phùng, nếu tôi nhớ không lầm, chính nhà họ Phùng các cậu tặng quyền tổ chức buổi giao lưu lần này cho nhà họ Mạnh mà?”

Ngụy Thành Châu cười lạnh nói: “Bây giờ các cậu lại muốn bắt tay với Giang Hải chúng tôi, không cảm thấy nực cười sao?”

Phùng Toàn lạnh lùng hỏi: “Ông thực sự cho rằng nhà họ Phùng chúng tôi ngu ngốc tới mức miếng ăn đến miệng còn nhả ra sao?”

“Ông chủ Phùng có ý gì?”

Nghe vậy, mấy ông lớn Giang Hải đều kinh ngạc.

Phùng Toàn cắn răng nói: “Nếu nhà họ Mạnh không uy hiếp, sao tôi có thể nhường quyền tổ chức hội giao lưu cho họ?”

“Tôi có thể chứng minh, lời ông chủ Phùng nói đều là sự thật. Hôm đó người nhà họ Mạnh dẫn người nhà họ Hoàng xông vào nhà họ Phùng yêu cầu nhà họ Phùng nhường lại quyền tổ chức cho nhà họ Mạnh.
Lúc ấy tôi cũng có mặt!”

Phạm Lực Quân cũng lên tiếng.

“Trước giờ nhà họ Phùng chúng tôi với nhà họ Mạnh qua lại không tệ.
Vậy mà không ngờ họ dám cưỡng ép cướp đi quyền lợi vốn thuộc về gia tộc chúng tôi”.

Phùng Toàn nghiến răng nói.

“Cái gì? Người nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô á?”

Ngụy Thành Châu và Tô Thành Vũ đều không biết chuyện này, kinh ngạc hỏi.

“Trước đó nhà họ Mạnh đã ám chỉ với tôi, nhà họ Hoàng ở Yến Đô muốn mượn hội giao lưu lần này để nâng đỡ nhà họ Mạnh trở thành vương tộc của tỉnh Giang Bình”.

Phùng Toàn bỗng nhiên nói.

Quan Chính Sơn và Dương Thanh đều đoán được chuyện này từ trước nên vẫn giữ được bình tĩnh.
Những người còn lại đều sợ ngây người.

“Ông chủ Phùng, nếu nhà họ Mạnh đã thẳng thắn thừa nhận nhà họ Hoàng muốn nâng đỡ bọn họ với cậu, có lẽ cũng đã hứa hẹn gì đó với cậu rồi đúng không?”

Ngụy Thành Châu híp mắt hỏi.

Phùng Toàn gật đầu đáp: “Mạnh Hồng Nghiệp nói chỉ cần nhà họ Phùng ủng hộ nhà họ Mạnh, một khi nhà họ Mạnh trở thành vương tộc của Giang Bình, nhà họ Phùng sẽ là gia tộc mạnh nhất chỉ sau nhà họ Mạnh!”

“Nếu là trước kia, có lẽ tôi sẽ tin lời hứa hẹn hoang đường này. Nhưng vừa rồi tôi đã biết ông ta không chỉ lôi kéo mỗi nhà họ Phùng!”

Phùng Toàn thành thật nói.

Hiện giờ toàn bộ mọi người trong sảnh đều không giữ nổi bình tĩnh.

Vốn tưởng hội giao lưu lần này là để ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ phân chia tỉnh Giang Bình.

Nhưng xem ra không phải phân chia, mà là nhà họ Mạnh muốn độc chiếm toàn bộ, sau lưng có nhà họ Mạnh là nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

“Nhà họ Phùng chúng tôi chỉ muốn tồn tại độc lập không phải nghe lệnh của bất kỳ gia tộc nào.
Tôi nghĩ không chỉ chúng tôi mà mọi người cũng nghĩ như vậy!”

Phùng Toàn chân thành nói: “Nếu chúng ta cùng đoàn kết, cho dù nhà họ Mạnh có nhà họ Hoàng làm chỗ dựa cũng chưa chắc có thể thành công!”

Toàn bộ sảnh chờ đều chìm vào yên tĩnh, không ai lên tiếng.

“Vậy thì cùng hợp tác đi!”

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên nói.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Phùng Toàn cau mày quát lớn: “Cậu là con cháu nhà ai? Có tư cách nói chuyện sao?”

.

Chương 383: 383: Bắt Đầu Hội Giao Lưu

Đây là lần đầu tiên Phùng Toàn gặp Dương Thanh, còn tưởng anh là con cháu nhà nào to gan lên tiếng, nổi giận đùng đùng.

Dương Thanh nhíu mày nói: "Tôi là con cháu nhà ai không liên quan đến ông.
Nhưng tôi có thể thay mặt Giang Hải quyết định có hợp tác với các ông hay không!"

"Thằng nhóc ngông cuồng!"

Phùng Toàn cười lạnh một tiếng.
Nhưng khi nhận ra chủ của bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải đều không lên tiếng phản bác, chỉ im lặng không nói, ông ta mới ý thức được vấn đề.

"Đừng nói là thằng nhóc này thực sự có thể quyết định thay Giang Hải chứ?"

Phùng Toàn kinh ngạc nhìn sang chủ của bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải.

"Phùng Toàn, không được vô lễ với cậu Thanh!"

Quan Chính Sơn đứng dậy, trầm giọng nói: "Tôi không biết ý của các ông chủ khác thế nào, nhưng cậu Thanh hoàn toàn có thể quyết định thay nhà họ Quan!"

"Quan Chính Sơn, ông đúng là già cả hồ đồ, khó trách lại truyền vị trí chủ gia tộc cho cháu trai".

Phùng Toàn cười châm chọc.

"Cậu Thanh cũng có thể quyết định thay nhà họ Tô!"

Đúng lúc này, Tô Thành Vũ cũng lên tiếng.

Lần trước Dương Thanh một mình xông vào nhà họ Mạnh, Tô Thành Vũ đã bỏ lỡ một cơ hội.
Kết quả anh có thể an toàn trở ra, đến cả nhà họ Hàn cũng hết lòng ủng hộ.

Nếu lần này lại bỏ lỡ, chỉ sợ cả đời này nhà họ Tô không còn cơ hội xây dựng quan hệ với Dương Thanh.

“Cái gì? Đến cả nhà họ Tô cũng phải nghe theo cậu ta sao?”

Phùng Toàn trợn tròn mắt không dám tin.

“Cậu Thanh hoàn toàn có tư cách thay mặt Giang Hải đưa ra quyết định!”

Ngụy Thành Châu cũng thừa nhận.

Lão ta vốn muốn bắt tay với các nhà còn lại, nhà họ Quan và nhà họ Tô lại chỉ nghe lời Dương Thanh.
Nếu lão ta muốn mượn sức hai nhà này, nhất định phải nghe theo Dương Thanh.

Trang Thánh do dự một hồi rồi nói: “Tôi cũng đồng ý!”

Lần này, Phùng Toàn không còn nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt khinh thường nữa.

Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng một người trẻ tuổi có thể khiến bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải đều phải nghe theo sao có thể là kẻ tầm thường?

“Giang Hải đúng là ngày càng lạc hậu.
Một thằng nhóc chưa đầy ba mươi tuổi cũng có thể thay mặt toàn bộ Giang Hải”.

Phạm Lực Quân bật cười thành tiếng, không thèm coi Dương Thanh ra gì.

“Phạm Lực Quân, không được phép sỉ nhục cậu Thanh!”

Quan Chính Sơn đứng bật dậy, tức giận quát.

Tô Thành Vũ cũng lạnh giọng nói: “Nếu các người tới để sỉ nhục Giang Hải thì không cần hợp tác nữa đâu.
Mời về cho!”

Dương Thanh bình tĩnh ngồi tại chỗ, khinh thường nhìn Phùng Toàn và Phạm Lực Quân.

“Được rồi, yên lặng đi!”

Lúc này, Ngụy Thành Châu cũng đứng dậy nói: “Nếu chúng ta đã thống nhất ý kiến thì ai muốn cướp đoạt lợi ích của chúng

ta, chúng ta đều không để yên cho họ!”

“Được, quyết định vậy đi! Tôi không có ý kiến!”

“Tôi cũng không có ý kiến!”

…

Các chủ gia tộc đều nhao nhao đồng ý.

Nhưng khi Phùng Toàn và Phạm Lực Quân nhìn Dương Thanh, trong mắt chỉ có sự khinh thường.

Bọn họ không tin người trẻ tuổi này có thể làm được gì vào giờ phút quan trọng.

Cùng lúc đó ở sảnh chờ của nhà họ Mạnh.

Chỉ có người nhà họ Mạnh và đám người Hoàng Chung.

“Ông chủ Mạnh chuẩn bị xong hết chưa?”

Hoàng Chung hơi không yên tâm, lên tiếng hỏi.

Mạnh Hồng Nghiệp vội vàng gật đầu đáp: “Cậu Chung cứ yên tâm, tất cả đều đã sẵn sàng.
Ai dám phản đối đều sẽ bị tấn công tập thể”.

Hoàng Chung không nói gì thêm.
Ông ta vẫn không thể yên lòng nổi, bóng dáng Dương Thanh cứ hiện ra trong đầu ông ta.

Bộ dạng phách lối của Dương Thanh ở ngoài cửa khiến ông ta có chút lo lắng.

Chuyến đi tới tỉnh Giang Bình lần này rất quan trọng với ông ta.

Nếu có thể thành công chiếm lấy tỉnh Giang Bình, vị trí chủ gia tộc của ông ta sẽ không thể lung lay.

Nhưng nếu xảy ra sai sót, đừng nói là chủ gia tộc, đến cả tư cách thừa kế cũng bị ảnh hưởng.

Dù sao nhà họ Hoàng không chỉ có một mình ông ta đến tỉnh Giang Bình làm nhiệm vụ này.

Còn một người khác cũng có địa vị tương đương ông ta cũng tới một tỉnh khác nâng đỡ con rối của nhà họ Hoàng.

Vậy nên lần này ông ta nhất định phải thành công!

Bảy rưỡi tối, hội giao lưu tổ chức ở khách sạn Trung Châu mở cửa.

Bảy tám mươi gia tộc đứng đầu của hơn hai mươi thành phố trực thuộc tỉnh Giang Bình đều có mặt.

Mỗi gia tộc đều có không ít người đến tham dự, cộng lại cũng lên tới mấy trăm người.

Trong căn phòng khổng lồ, người đông nghìn nghịt.

“Người của nhà họ Trần ở Châu Thành tới!”

“Thế lực lớn mới xuất hiện, từ khi trở thành gia tộc duy nhất đứng đầu Châu Thành, địa vị của nhà họ Trần không ngừng tăng cao, thực lực gần bằng ba nhà Hàn, Mạnh, Ninh đứng đầu tỉnh lỵ”.

“Người nhà họ Ninh của tỉnh lỵ cũng tới rồi!”

“Ninh Chính Canh, chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Ninh cũng tới!”

“Người nhà họ Hàn cũng tới rồi!”

“Kia là Mạnh Hồng Nghiệp, chủ nhà họ Mạnh!”

“Người trung niên kia là ai? Sao Mạnh Hồng Nghiệp lại đi theo sau ông ta?”

Khi các gia tộc hàng đầu này xuất hiện, tất cả mọi người đều sôi trào.

Nhất là khi trông thấy Hoàng Chung đi trước Mạnh Hồng Nghiệp, ai cũng khiếp sợ.

“Mạnh Hồng Nghiệp là chủ nhà họ Mạnh.
Đến cả ông ta cũng phải đi theo sau thì người trung niên kia là ai?”

“Người như vậy chỉ có thể tới từ Yến Đô!”

Không có nhiều người biết tới Hoàng Chung, ai cũng kinh ngạc thốt lên.

Dương Thanh cũng nhìn thấy ông ta, nhưng ánh mắt vẫn bình thản, không thèm để ông ta vào mắt.

Dường như Hoàng Chung cảm nhận được ý đó, vô thức nhìn sang đám người xung quanh.

Khi nhìn thấy Dương Thanh, ánh mắt ông ta lập tức nổi lên sát khí.

Hai người nhìn nhau một cái, Hoàng Chung liền thu lại ánh mắt ngồi ở vị trí cao nhất.

Mạnh Hồng Nghiệp là chủ nhà họ Mạnh lại chỉ có thể khiêm nhường ngồi bên trái Hoàng Chung.

Thấy họ sắp xếp chỗ ngồi như vậy, mọi người càng thêm kinh hãi.

Nhưng rất nhiều người đều đoán được thân phận của Hoàng Chung không hề đơn giản.
Chỉ có người từ Yến Đô mới có thể khiến Mạnh Hồng Nghiệp cung kính như vậy.

.

Chương 384: 384: Không Được À

Chỉ trong thoáng chốc, ông lớn của các phe phái đã thi nhau ngồi vào chỗ.

Trong phòng tiệc rộng lớn, mấy chục gia tộc quyền thế bậc nhất ngồi với nhau theo từng thành phố một.

Trừ Dương Thanh ra, ở phía Giang Hải có bốn gia tộc lớn là nhà họ Tô, nhà họ Quan, nhà họ Ngụy và nhà họ Trang.

Ở phía Châu Thành thì chỉ có mỗi nhà họ Trần, chủ gia tộc Trần Hưng Hải đang ngồi với mấy người trẻ tuổi trong gia tộc.

"Chắc mọi người đều biết hội giao lưu lần này được tổ chức sớm.
Đúng ra nhà họ Phùng sẽ chủ trì hội giao lưu, nhưng chủ gia tộc họ Phùng lại đích thân đến nhà nhường cho tôi nên tôi đành nhận vậy".

Đúng lúc này, chủ tiệc Mạnh Hồng Nghiệp bỗng nói lớn.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Phùng Toàn.

Tuy những người ngồi đây đều biết hội giao lưu sẽ do nhà họ Mạnh tổ chức, nhưng hôm nay khi nghe Mạnh Hồng Nghiệp giải thích, họ đều kinh ngạc vô cùng.

Dù sao hội giao lưu đợt nào cũng sẽ mang lại lợi ích khổng lồ cho bên tổ chức.

Bây giờ Mạnh Hồng Nghiệp lại bảo nhà họ Phùng đã nhường quyền tổ chức lại, câu nói này đúng là khiến người ta cảm thấy khó tin.

Mạnh Hồng Nghiệp vừa dứt lời, dưới bục lập tức xôn xao.

"Nhà họ Phùng giao cả quyền tổ chức hội giao lưu cho nhà họ Mạnh, quan hệ tốt đấy nhỉ!"

"Tốt quần què, rõ ràng họ bị nhà họ Mạnh ép, ai lại sẵn lòng nhường lợi ích lớn như thế cho người khác chứ?"

"Cũng có thể nhà họ Phùng đã phục tùng nhà họ Mạnh".

Trong lúc nhất thời, mỗi người nói một kiểu, sắc mặt Phùng Toàn ngày càng khó coi nhưng cuối cùng vẫn không nổi cáu.

Mục đích chính của ông ta hôm nay không phải là xích mích với nhà họ Mạnh.

“Tiếp theo, tôi tuyên bố, hội giao lưu thương mại ba năm một lần của tỉnh Giang Bình chính thức được bắt đầu!”

Mạnh Hồng Nghiệp bỗng cao giọng: “Nhưng trước đó, tôi muốn giới thiệu cho mọi người hai vị khách quý của tỉnh Giang Bình!”

Mạnh Hồng Nghiệp nói rồi chỉ về phía Hoàng Chung đang ngồi ở ghế trên, mở miệng nói: “Vị này là người thừa kế của nhà họ Hoàng - một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, Hoàng Chung!”

Tiếp đến, Mạnh Hồng Nghiệp lại chỉ về phía Hoàng Mai bên cạnh Hoàng Chung, giới thiệu: “Vị này cũng đến từ nhà họ Hoàng thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô, Hoàng Mai!”

“Xin mọi người cho một tràng pháo tay ạ!”

Mạnh Hồng Nghiệp nói rồi chủ động vỗ tay trước, những người khác cũng làm theo, trong mắt họ tràn ngập sự kinh ngạc.

Vừa nãy họ đã nhận ra, Hoàng Chung có thể ngồi ở ghế trên, chắc chắn thân phận không đơn giản, nhưng không ngờ đối phương lại là người thừa kế của nhà họ Hoàng.

Đối với bất kỳ gia tộc lớn nào ở tỉnh lỵ, tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng là đỉnh cao mà họ không thể với tới.

Không ngờ lần này, người thừa kế của gia tộc mạnh mẽ như thế lại đến tham dự hội giao lưu ở tỉnh Giang Bình.

“Xem ra hội giao lưu lần này sẽ không được yên bình rồi!”

“Rõ là thế, ngay cả người thừa kế của một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô cũng xuất hiện, chắc chắn không đơn giản!”

“Có lẽ hội giao lưu lần này của nhà họ Mạnh sẽ nhắm vào nhà họ Ninh và nhà họ Hàn”.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, rất nhiều người nhìn về phía nhà họ Hàn và nhà họ Ninh.

“Nhưng trước khi hội giao lưu bắt đầu, tôi cần giải quyết một chuyện riêng trước đã!”

Sắc mặt Mạnh Hồng Nghiệp sầm xuống, đôi mắt sắc bén của lão ta nhìn về phía Quan Chính Sơn ở phía Giang Hải.

Khi quay sang hướng mà Mạnh Hồng Nghiệp đang nhìn, tất cả mọi người đều biết lão ta đang nhìn chằm chằm vào ai.

Quan Chính Sơn nhíu mày, sắc mặt cũng vô cùng lạnh lùng.

Ông ta đã sớm đoán được hội giao lưu lần này không đơn giản, có lẽ đối phương nhắm vào Dương Thanh.

Nhà họ Quan là gia tộc trung thành với Dương Thanh nhất, nếu Mạnh Hồng Nghiệp muốn đối phó với Dương Thanh thì chắc chắn sẽ nghĩ cách xuống tay với nhà họ Quan đầu tiên.

Đương nhiên Dương Thanh cũng biết rõ điểm này.
Anh bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Mạnh Hồng Nghiệp, muốn xem xem rốt cuộc lão ta định giở trò gì.

“Ông chủ Quan, chắc ông chưa quên chuyện ông dẫn người đến nhà họ Mạnh để gây chuyện lần trước đâu nhỉ?”

Mạnh Hồng Nghiệp bỗng lên tiếng.

Lão ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mạnh Hồng Nghiệp là chủ gia tộc họ Mạnh, chắc chắn sẽ không lôi chuyện này ra để đùa.

Nhưng sao một gia tộc ở thành phố nhỏ lại dám gây chuyện với nhà quyền thế bậc nhất tỉnh lỵ chứ?

“Ông chủ Mạnh quá lời rồi, tôi chỉ đến nhà họ Mạnh để đòi người mà thôi”.

“Đương nhiên, nếu ông chủ Mạnh khăng khăng cho rằng nhà họ Quan chúng tôi gây chuyện thì cũng không sao hết!”

“Nhà họ Quan chưa bao giờ sợ ai cả!”

Quan Chính Sơn bình tĩnh nói, giọng điệu vô cùng hùng hồn và bá đạo, không hề có vẻ tuyệt vọng và sợ hãi khi bị gia tộc

quyền thế bậc nhất nhắm vào.

“Ông chủ Quan đúng là vẫn bá đạo và mạnh mẽ như trước đây!”

Mạnh Hồng Nghiệp híp mắt: “Nhưng thế thì sao chứ?”

Quan Chính Sơn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Mạnh Hồng Nghiệp, chờ câu sau của lão ta.

“Cho dù thế nào, đúng là ông đã dẫn người nhà họ Quan đến khiêu khích nhà họ Mạnh chúng tôi, ông phải cho tôi câu trả lời hợp lý!”

Mạnh Hồng Nghiệp trầm ngâm một lát rồi nói: “Bây giờ tôi cho ông hai lựa chọn, lựa chọn đầu tiên, nhà họ Quan bị xóa sổ! Lựa chọn thứ hai, nhà họ Quan bồi thường cho nhà họ Mạnh một nửa lợi nhuận của gia tộc!”

“Ha ha!”

Quan Chính Sơn tức giận bật cười: “Ông chủ Mạnh, ông nghèo quá hóa rồ à? Vừa mở miệng đã đòi một nửa gia sản của nhà họ Quan chúng tôi ư?”

“Ông thích nói thế nào thì tùy, giờ hãy cho tôi biết lựa chọn của ông đi!”

Mạnh Hồng Nghiệp híp mắt.

“Tôi chọn cái thứ ba!”

Quan Chính Sơn bỗng nói một cách dí dỏm.

“Cái thứ ba?”

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày, tức giận nhìn Quan Chính Sơn.

“Đừng nói nhảm nữa, nếu muốn đối phó với nhà họ Quan chúng tôi thì cứ thẳng tay mà làm đi!”

Quan Chính Sơn lạnh lùng nói.

Câu nói này của ông ta khiến xung quanh lặng ngắt như tờ.

Dám hống hách như thế trong hội giao lưu mà nhà họ Mạnh tổ chức, Quan Chính Sơn chán sống rồi à?

Rất nhiều người đều nghĩ như thế.

Mạnh Hồng Nghiệp cũng ngẩn ngơ, lão ta không ngờ Quan Chính Sơn dám đối đầu với lão ta trước mặt tất cả mọi người.

“Nếu nhà họ Quan đã muốn chết thì tôi đành giúp một tay!”

Mạnh Hồng Nghiệp lạnh lùng nói.

Nghe thấy Quan Chính Sơn nói thế, Hoàng Chung đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế trên không khỏi nhíu mày.

Còn Hoàng Mai thì ngồi cạnh Hoàng Chung với vẻ xem kịch vui.

“Người đâu, đuổi Quan Chính Sơn đi cho tôi!”

Trong lúc mọi người đang thắc mắc về việc Mạnh Hồng Nghiệp sẽ đối phó với Quan Chính Sơn như thế nào, lão ta bỗng quát lên, khiến ai cũng sững sờ.

Mấy chục tên vạm vỡ lập tức ùa lên, bao vây nhà họ Quan.

“Ông chủ Mạnh, ông hơi quá đáng rồi đấy?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên.

“Trần Hưng Hải?”

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày, nói với vẻ không vui: “Sao thế? Ông chủ Trần định giúp nhà họ Quan à?”

“Làm sao, không được à?”

Trần Hưng Hải nói với vẻ dí dỏm.

“Ông không sợ nhà họ Trần đang ở thời kỳ huy hoàng sẽ chìm vào dĩ vãng ư?”, Mạnh Hồng Nghiệp đe dọa.

Không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

Các gia tộc quyền thế đang có mặt đều choáng váng.

Hồi nãy thì có nhà họ Quan, giờ lại có thêm nhà họ Trần dám đối đầu với nhà họ Mạnh.

.

Chương 385: 385: Quên Nhà Họ Ninh Rồi À

Đối mặt với sự uy hiếp của Mạnh Hồng Nghiệp, Trần Hưng Hải vẫn rất bình tĩnh.

Mọi người muốn xem chủ của gia tộc mới nổi có thực lực gần bằng ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ sẽ làm thế nào.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Trần Hưng Hải ung dung đứng dậy, híp mắt hỏi Mạnh Hồng Nghiệp: "Ông đang uy hiếp tôi sao?"

Giọng nói của lão ta ẩn chứa sát khí mãnh liệt.

Mạnh Hồng Nghiệp nhíu mày nhìn chằm chằm Trần Hưng Hải: "Ông nghĩ là uy hiếp thì cứ cho là vậy đi!"

Uỳnh!

Tất cả đều im bặt!

Chủ của hai gia tộc hàng đầu đã trở mặt với nhau.

Mặc dù thực lực của nhà họ Trần không bằng nhà họ Mạnh nhưng cũng không thua kém bao nhiêu.

Nếu hai nhà thật sự khai chiến, kết cục của ai cũng không tốt, thậm chí còn có khả năng bị gia tộc khác thay thế.

"Vậy tôi cũng khuyên ông chủ Mạnh một câu, nhà họ Quan là gia tộc anh em thân thiết của nhà họ Trần chúng tôi.
Ai dám động vào nhà họ Quan chính là kẻ thù của nhà họ Trần!"

Trần Hưng Hải híp mắt nói.

Người của các gia tộc khác đều sợ ngây người.

Ai cũng cảm thấy có gì đó sai sai.
Bình thường hai nhà này không thể trở mặt vào tình huống quan trọng như vậy được.

Nơi đây tập trung toàn bộ các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình, lời đã nói ra thì sẽ phải làm cho bằng được, nếu không sao còn

mặt mũi lăn lộn ở tỉnh Giang Bình nữa?

“Đây là hội giao lưu do nhà họ Mạnh chúng tôi tổ chức.
Kẻ nào muốn gây sự sẽ bị đuổi ra ngoài!”

Mạnh Hồng Nghiệp vung tay ra lệnh: “Đuổi hết người nhà họ Quan và nhà họ Trần ra ngoài cho tôi! Ai dám phản kháng, giết không tha!”

“Vâng!”

Mấy chục cao thủ nhà họ Mạnh đồng thanh đáp, tiếng hô vang vọng khắp sảnh.

Hiện giờ ai cũng ngơ ngác thầm nghĩ, thực sự muốn khai chiến sao?

Hội giao lưu này do nhà họ Mạnh tổ chức nên bảo vệ đều là người của bọn họ.

Nếu chỉ có nhà họ Quan và nhà họ Trần ra mặt, chỉ e không thể ngăn nổi nhà họ Mạnh.

“Mạnh Hồng Nghiệp, ông thực sự tưởng nhà họ Mạnh các ông có thể một tay che trời sao?”

Đúng lúc này lại có thêm một người bước ra, vẻ mặt tức giận nhìn Mạnh Hồng Nghiệp.

“Chủ nhà họ Hàn trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, Hàn Khiếu Thiên!”

Có người bật thốt lên.

“Trời má! Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?”

“Đây là hội giao lưu à? Sao tôi thấy giống chiến trường vậy?”

“Nếu chỉ có nhà họ Trần và nhà họ Quan, có lẽ sẽ không làm nên trò trống gì.
Nhưng bây giờ lại thêm nhà họ Hàn, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!”

“Có thêm nhà họ Hàn thì đã sao? Đừng quên hội giao lưu này do nhà họ Mạnh tổ chức!”

Hàn Khiếu Thiên ra mặt khiến mọi người dậy sóng.

Nhưng phần lớn đều cảm thấy lo lắng.

Hai thế lực khổng lồ của tỉnh Giang Bình đối đầu, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nếu bọn họ phải lựa chọn, dù đứng ở phe nào cũng sẽ phải đắc tội phe còn lại.

“Hàn Khiếu Thiên, ông cũng muốn nhúng tay vào sao?”

Mạnh Hồng Nghiệp nổi giận gầm lên, đáy mắt lại nổi lên vẻ đắc ý.

Hôm nay lão ta vốn không định tổ chức hội giao lưu bình thường mà muốn làm lớn chuyện.

Sau lưng lão ta còn một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chống đỡ, nếu lão ta không kiểm soát được thì chắc chắn nhà họ Hoàng sẽ ra mặt.

Hiện giờ lão ta phải dụ được Dương Thanh ra.

Giúp Hoàng Chung trả thù cũng là một chuyện lớn.

Nghĩ vậy, Mạnh Hồng Nghiệp liếc mắt nhìn Dương Thanh.

Hiện giờ trông anh bình thản cứ như hết thảy không liên quan gì tới mình.

“Lão già, ông biết rõ tại sao nhà họ Mạnh các ông đoạt được quyền tổ chức hội giao lưu lần này”.

“Đè đầu cưỡi cổ nhà họ Phùng chưa đủ, còn định bắt nạt cả nhà họ Quan và nhà họ Trần sao?”

“Nếu ông thích bắt nạt người khác như vậy, không biết ông có dám bắt nạt Hàn Khiếu Thiên tôi không?”

Hàn Khiếu Thiên tức giận quát.

Ông cụ vốn căm ghét cái ác, cũng biết rõ quan hệ của Dương Thanh với hai nhà Quan, Trần.

Lần trước không chỉ có nhà họ Trần và nhà họ Quan xông vào nhà họ Mạnh, mà còn có nhà họ Hàn.

Hiện giờ, Mạnh Hồng Nghiệp trắng trợn nhằm vào nhà họ Quan, rõ ràng chính là khiêu khích Dương Thanh.

Có lẽ người khác không biết nhưng ông cụ lại biết rõ nhà họ Quan là trợ thủ đắc lực của Dương Thanh.

Chỉ khi động tới nhà họ Quan mới có thể ép Dương Thanh ra mặt.

“Hàn Khiếu Thiên, ông đừng nói khó nghe như vậy.
Tôi không hề muốn bắt nạt gia tộc nào hết”.

Mạnh Hồng Nghiệp cười nói: “Chuyện vừa rồi ông cũng thấy, chính nhà họ Quan và nhà họ Trần liên tiếp khiêu chiến nhà họ Mạnh chúng tôi!”

“Không cần biết thế nào, hội giao lưu lần này do nhà họ Mạnh đứng ra tổ chức, không phải loại rác rưởi nào cũng có thể tùy tiện khiêu chiến đâu”.

“Tôi đuổi mấy kẻ không có mắt khỏi buổi giao lưu do gia tộc tôi tổ chức đâu có gì quá đáng?”

Mạnh Hồng Nghiệp châm chọc: “Đương nhiên nếu ông chủ Hàn muốn nhúng tay cũng không sao.
Đợi đến khi nhà họ Hàn các ông tổ chức tiệc giao lưu gì đó, nhà họ Mạnh cũng muốn có một phần”.

“Tùy ông!”

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh: “Nhưng bây giờ, ai dám động vào nhà họ Quan và nhà họ Trần, đừng trách tôi không khách sáo!”

Nói xong, Hàn Khiếu Thiên lập tức gọi điện thoại: “Lập tức tập hợp hai nhóm người, một nhóm tới nhà họ Mạnh, nhóm còn lại tới khách sạn Trung Châu, chuẩn bị chờ lệnh!”

Cuối cùng mặt Mạnh Hồng Nghiệp cũng biến sắc.

Lão ta tập trung phần lớn lực lượng ở khách sạn Trung Châu, lơ là phòng bị ở gia tộc.

Lão ta cũng biết Hàn Khiếu Thiên là người hung hãn thế nào.

Nếu còn bị dồn ép, Hàn Khiếu Thiên thực sự dám ra tay xử lý nhà họ Mạnh.

“Chuẩn bị xong hết chưa?”

Đúng lúc này, một người đột nhiên lên tiếng.

“Tốt, trong vòng hai mươi phút lập tức bao vây nhà họ Mạnh cho tôi, sẵn sàng chờ lệnh!”

Trần Hưng Hải bình thản cúp điện thoại.

Mọi người thấy vậy đều sững sờ.
Hàn Khiếu Thiên dám cho người bao vây nhà họ Mạnh vì thực lực hai nhà tương đương nhau.

Nhưng nhà họ Trần mới trở thành gia tộc đứng đầu không lâu, còn là ở nơi khác mà cũng dám bao vây nhà họ Mạnh.

Quan trọng là Trần Hưng Hải nói phải bao vây trong vòng hai mươi phút.

Từ Châu Thành đến tỉnh lỵ phải mất ít nhất hơn một tiếng đi xe.

Trần Hưng Hải chỉ cho hai mươi phút để bao vây nhà họ Mạnh, chứng tỏ người nhà họ Trần đã có mặt ở tỉnh lỵ từ trước.

“Trong vòng hai mươi phút lập tức tới khách sạn Trung Châu, chuẩn bị chờ lệnh của tôi!”

Lại có một giọng nói vang lên.

Là Quan Chính Sơn!

“Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Ba nhà Quan, Trần, Hàn bắt tay với nhau, liệu nhà họ Mạnh có trụ nổi không?”

“Trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ đã có nhà họ Mạnh và nhà họ Hàn vào cuộc.
Bây giờ vui nhất có lẽ nhà họ Ninh nhỉ?”

Các gia tộc lớn công khai trở mặt khiến mọi người đều ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Bầu không khí của hội giao lưu trở nên căng thẳng.

Sắc mặt Mạnh Hồng Nghiệp cực kỳ khó coi.
Lão ta muốn làm lớn chuyện, không ngờ mấy gia tộc này lại chuẩn bị đầy đủ tới vậy.

Cả khách sạn Trung Châu và nhà họ Mạnh đều bị bao vây. Nếu khai chiến, nhà họ Mạnh sẽ bị địch vây tứ phía.

Bây giờ, lão ta chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hi vọng vào Hoàng Chung.

Nhưng khi lão ta nhìn Hoàng Chung, đối phương lại tỏ ra nhàn nhã như không liên quan gì tới mình.

Đúng lúc này, một giọng nói lại vang vọng khắp hội trường: “Các người quên mất nhà họ Ninh chúng tôi rồi à?”

.

Chương 386: 386: Còn Muốn Giúp Nữa Không

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Vừa nói đến nhà họ Ninh, người nhà họ Ninh đã bước ra.

Như vậy, ba gia tộc hàng đầu của tỉnh lỵ đều đã vào cuộc.

Ban đầu mọi người còn cho rằng nhà họ Ninh chỉ khoanh tay đứng ngoài cuộc, đợi đến khi trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi.

Nhưng hôm nay, nhà họ Ninh lại bất ngờ tham gia cuộc đấu này, vậy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Mạnh Hồng Nghiệp thoáng nhíu mày, ngẩng lên nhìn người đứng đầu nhà họ Ninh, bỗng lão ta có một dự cảm cực kì xấu.

Hàn Khiếu Thiên cũng lạnh lùng quét mắt nhìn sang, trong lòng khó hiểu, lúc này nhà họ Ninh nhúng tay vào là vì điều gì?

Phùng Toàn vừa thấy người đứng đầu nhà họ Ninh xuất hiện, tâm tình cực kì kích động, run rẩy cả người, không sao kiềm chế được.

Nhà họ Ninh mới là mục tiêu của ông ta hôm nay!

Theo như ông ta thấy, chính nhà họ Ninh đã giết con ông ta.

Ông ta phải báo thù cho con mình.

“Sao chúng tôi có thể quên ông chủ Ninh được chứ?”

Mạnh Hồng Nghiệp giãn mày ra, nhìn về phía người đứng đầu nhà họ Ninh, nở nụ cười.

Chủ gia tộc họ Ninh cũng cười ha hả: “Không quên thì tốt quá!”

“Không biết ông chủ Ninh lúc này bỗng dưng đứng ra là có ý gì?”

Hàn Khiếu Thiên cũng lên tiếng hỏi.

Khi chưa hiểu rõ mục đích của chủ nhà họ Ninh, ông cụ không muốn vội vàng trở mặt với gia tộc này.

“Ông chủ Hàn, hôm nay là ngày hội long trọng của cả tỉnh Giang Bình, nếu quyền chủ sự nằm trong tay nhà họ Mạnh thì đương nhiên nhà họ Mạnh có tư cách quyết định đuổi ai ra ngoài”.

“Để duy trì bình ổn của thế cục tỉnh Giang Bình, tôi có một đề nghị thế này, không biết ông chủ Hàn có đồng ý tiếp nhận không thôi”.

Chủ nhà họ Ninh nheo mắt cười nói, nhưng trong đáy mắt ông ta lại toát ra đôi phần suy ngẫm và cân nhắc.

Mạnh Hồng Nghiệp thầm thấy vui mừng, ban đầu lão ta còn tưởng nhà họ Ninh tới đây là để phá rối, nhưng nghe ông ta nói thế, dường như mục tiêu của nhà họ Ninh lần này là nhà họ Hàn.

Hàn Khiếu Thiên cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của chủ nhà họ Ninh, ông cụ lạnh lùng đáp: “Có chuyện nói thẳng!”

Chủ nhà họ Ninh nghe ông cụ nói thế vẫn không hề tức giận, chỉ cười ha hả, nói: “Nhà họ Mạnh, nhà họ Hàn cùng với nhà họ Ninh tôi là ba gia tộc đứng đầu của tỉnh Giang Bình này”.

“Nếu có ngày xung đột giữa chúng ta bùng nổ, chỉ e những thế lực và gia tộc khác khắp tỉnh Giang Bình đều sẽ phải chịu liên lụy”.

“Nếu nhà họ Mạnh và nhà họ Quan có ân oán thì hãy để tự bọn họ giải quyết với nhau đi, nhà họ Hàn không nên nhúng tay vào là tốt nhất”.

“Đương nhiên, nếu như nhà họ Hàn kiên quyết muốn nhúng tay thì cũng không thành vấn đề.
Tôi nghĩ, chỉ một nhà họ Hàn cùng với mấy gia tộc tép riu mà muốn chống lại liên minh của nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh tôi thì e rằng chỉ có một kết quả tất yếu là thất bại mà thôi!”

“Thậm chí là, bị diệt!”

Chủ nhà họ Ninh nheo mắt cười nói, giọng điệu cực kì bình thản, ánh mắt lại tràn đầy châm chọc trêu tức.

Giờ phút này, mọi người đều đã hiểu rõ, nhà họ Ninh tới đây là để đối đầu với nhà họ Hàn.

Mạnh Hồng Nghiệp cũng cảm thấy có gì đó bất thường.
Nhà họ Hàn ra mặt thay cho nhà họ Quan là điều nằm trong dự liệu của lão ta.
Nhưng lão ta hoàn toàn không ngờ được chủ nhà họ Ninh lại đứng ra chĩa mũi dùi về phía nhà họ Hàn.

"Nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh đã liên kết với nhau rồi?"

"Hai gia tộc quyền thế nhất nhì liên kết với nhau đối kháng với nhà họ Hàn, vậy thì e rằng nhà họ Hàn chỉ còn một đường chết!"

"Chưa tận mắt nhìn thấy kết quả cuối cùng thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra".

Hội trường rộng lớn của hội giao lưu nhốn nháo hẳn lên.

Nhưng đại đa số người đều có cái nhìn khá bi quan về nhà họ Hàn.

Dẫu sao, hai trong số ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ đã kết làm liên minh với nhau rồi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên Hàn Khiếu Thiên, họ muốn xem xem, ông chủ kiên cường bất khuất này rốt cuộc sẽ đáp lại thế nào.

"Ninh Trí Viễn!"

Hàn Khiếu Thiên trừng mắt nhìn chằm chằm chủ nhà họ Ninh, ánh mắt cực kì lạnh lẽo: "Cậu có chắc rằng mình muốn nhúng tay vào chuyện giữa nhà họ Hàn và nhà họ Mạnh?"

"Hội giao lưu hôm nay vốn do nhà họ Mạnh tổ chức, họ có quyền quyết định mọi việc trong hội giao lưu này".

Ninh Trí Viễn cười nói: "Tôi chỉ đứng ra phát biểu một chuyện đương nhiên mà thôi!"

Vẻ mặt trêu đùa của Ninh Trí Viễn làm Hàn Khiếu Thiên tức giận đến không thể kiềm chế, ông cụ lạnh lùng nói: "Nếu đã vậy thì không còn gì để nói nữa, muốn chiến thì chiến thôi!"

Giờ khắc này, toàn thân Hàn Khiếu Thiên đều toát ra ý chí chiến đấu, mấy tay vệ sĩ cao lớn lực lưỡng bên cạnh ông cụ đều đã đứng lên.

Cùng lúc đó, bên phía Châu Thành, Trần Hưng Hải cũng chậm rãi đứng dậy, phía sau là mấy vệ sĩ, một tay lão ta đã đặt vào bên trong áo vest, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Bên phía Giang Hải, Quan Chính Sơn vẫn yên tĩnh ngồi đó, nhưng Quan Tuyết Tùng cháu ông ta đã dẫn người đứng lên.

Lúc này, trong hội trường, toàn bộ các gia tộc của tỉnh ly, Châu Thành và Giang Hải đều đã vào trạng thái chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bất kể bên nào ra tay trước thì ngay sau đó, toàn bộ hội trường sẽ hóa thành chiến trường.

Từ đầu tới giờ, Dương Thanh vẫn bình thản ngồi yên ở vị trí của mình như thể mọi chuyện đều không liên quan đến anh, chỉ có điều, sâu trong đôi mắt anh tràn đầy lạnh lẽo và khinh thường.

Nhà họ Mạnh muốn trở thành mũi lao cho nhà họ Hoàng, mà nay, ngay cả nhà họ Ninh cũng đã đứng ra xung phong làm tay đấm tiên phong cho nhà họ Hoàng.

Chỉ tiếc, nhà họ Mạnh đã tính nhầm rồi.

Nhà họ Ninh đứng ra đúng vào lúc này rõ ràng chính là mưu kế của nhà họ Hoàng, Mạnh Hồng Nghiệp lại vẫn như một kẻ ngu xuẩn, ngây thơ cho rằng nhà họ Hoàng sẽ nâng đỡ gia tộc mình.

Hiện giờ, Mạnh Hồng Nghiệp cũng đã nhận ra điểm này, lão ta chợt có cảm giác đâm lao phải theo lao.

“Hàn Khiếu Thiên, ông thực sự muốn đấu à?”

Ninh Trí Viễn nheo mắt cười hỏi, hoàn toàn xem thường lời nói khiêu chiến của Hàn Khiếu Thiên.

“Tôi vẫn muốn nói câu kia, nhà họ Trần ở Châu Thành và nhà họ Quan ở Giang Hải là gia tộc anh em với nhà họ Hàn tôi, bất

kể ai muốn động đến họ thì đều là kẻ địch của nhà họ Hàn tôi”.

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nói: “Chiến đấu vì gia tộc anh em, có gì mà không dám?”

“Ông thật sự cho rằng, hiện giờ ở tỉnh Giang Bình này, nhà họ Hàn các ông có sức ảnh hưởng lớn lắm sao?”

Ninh Trí Viễn giễu cợt nói, sau đó đảo mắt nhìn qua những người khác một lượt, nói: “Các vị chủ gia tộc, nhà họ Hàn khư khư cố chấp, cố tình phá hỏng quy tắc của tỉnh Giang Bình ta, các vị hãy nói cho ông chủ Hàn biết, các vị có đồng ý hay không?”

“Nhà họ Lưu của thành phố Xương không đồng ý!”

“Nhà họ Tề của thành phố Hải không đồng ý!”

“Nhà họ Bạch của Cát Châu không đồng ý!”

…

Ninh Trí Viễn vừa dứt lời đã có bảy, tám chủ gia tộc quyền thế các nơi đứng dậy.

Chứng kiến tình cảnh ấy, sắc mặt Mạnh Hồng Nghiệp trở nên hết sức khó coi, bởi vì ban đầu, những gia tộc này đã đồng ý đứng về phía nhà họ Mạnh trong hội giao lưu này.

Nhưng hiện tại, Ninh Trí Viễn vừa lên tiếng, đám người kia đã nghe lời răm rắp.

Hoàng Mai đang ngồi bên cạnh Hoàng Chung thấy thế, ánh mắt cũng thoáng lóe lên một tia kinh ngạc.

Về tình riêng, bà ta cũng hi vọng nhà họ Hoàng có thể giúp đỡ nhà họ Mạnh trở thành “vương tộc” của tỉnh Giang Bình, nhưng điều bà ta không thể ngờ tới là Hoàng Chung lại âm thầm lựa chọn nhà họ Ninh.

Hết thảy những chuyện này đều nằm ngoài dự kiến của bà ta.

Sắc mặt Hàn Khiếu Thiên cũng cực kì khó coi.
Ông cụ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lôi kéo gia tộc khác, lúc

này muốn chống lại liên minh của nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh thì chỉ e bên ông cụ không phải đối thủ của họ.

“Ông chủ Hàn, hiện giờ, ông có còn muốn nhúng tay vào việc giữa nhà họ Mạnh và nhà họ Quan hay không?”

Ninh Trí Viễn nhìn chằm chằm Hàn Khiếu Thiên, vẻ mặt bỡn cợt, trong tay còn xoay hai hạt óc chó đồ chơi.

“Cạch cạch cạch”

Giữa hội trường rộng lớn, lại chỉ nghe thấy thanh âm cọ xát phát ra từ hai hạt óc chó kia.

Bầu không khí trở nên hết sức nặng nề, thậm chí một vài thanh niên đi theo ông cha nhà mình tới đây còn không dám thở mạnh.

Cuộc đại chiến có thể nổ ra bất cứ lúc nào!

.

Chương 387: 387: Coi Tao Là Thằng Ngu

Tuy Hàn Khiếu Thiên không sợ chuyện nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh liên minh với nhau nhưng ông cụ cũng biết rõ, một khi khai chiến, cả hai bên đều sẽ tổn thất cực lớn.

Điểm quan trọng nhất là, nhà họ Ninh đã mua chuộc được gần nửa số gia tộc ở đây.

Ở vào tình thế trước mắt, nhà họ Hàn hoàn toàn không có lợi thế.

"Nếu ông chủ Ninh đã thích xen vào việc của người khác như thế thì tôi đây cũng phải tính sổ những gì nhà họ Ninh của ông nợ nhà họ Phùng của tôi".

Lúc này, bên phía các gia tộc thành phố Kim Hà chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng, đó là Phùng Toàn, chủ nhà họ Phùng!

"Nhà họ Phùng cũng vào cuộc rồi kìa!"

Vô số ánh mắt rơi lên người Phùng Toàn, ai nấy đều lộ vẻ khiếp sợ.

Mọi người đều đã nhận ra, ba gia tộc quyền thế nhất tỉnh lỵ đã quyết đối đầu với nhau.

Dưới tình huống này mà nhà họ Phùng còn định nhảy vào cuộc, làm như vậy chẳng phải là muốn chết hay sao?

Ninh Trí Viễn còn đang nở nụ cười, nghe vậy lập tức nheo mắt lại: "Không biết nhà họ Ninh tôi với nhà họ Phùng có ân oán gì chăng?"

Ninh Trí Viễn đúng là không hề biết, con trai của Phùng Toàn vừa bị giết chết tối hôm qua.

Chỉ có điều, Phùng Toàn cũng không hề biết, cái chết của con ông ta không có liên quan gì đến nhà họ Ninh cả.

Dương Thanh đưa mắt nhìn Phùng Toàn, lộ vẻ thích thú.

Xem ra, đúng là Phùng Toàn rất thương gã Phùng Nghĩa Cần vừa bị anh giết tối qua.

Ninh Thành Vũ đang ngồi ở vị trí sau cùng của nhà họ Ninh, thấy Phùng Toàn đứng ra, bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Đêm qua, thi thể của Phùng Nghĩa Cần đột nhiên xuất hiện trong cốp sau xe hắn, sau đó, gã thuộc hạ mà hắn sai đi xử lí thi thể cũng biến mất tăm.

“Hai nhà chúng ta có ân oán gì thì ông cứ thử hỏi con cháu nhà họ Ninh các ông đi!”

Đáy mắt Phùng Toàn toát ra ý muốn giết người cực kì mãnh liệt, nhằm thẳng vào Ninh Thành Vũ.

Quả nhiên là thế!

Ninh Thành Vũ nhận ra ánh mắt của Phùng Toàn đang bắn về phía mình, lập tức cảm thấy lúng túng.

Bây giờ hắn đã suy nghĩ cẩn thận lại toàn bộ sự việc, bỗng nhiên ý thức được rằng, hình như mình bị người ta gài bẫy.

Chỉ e tay thuộc hạ được cử đi xử lí thi thể của Phùng Nghĩa Cần đã bị hại rồi.

Càng nghĩ, trong lòng hắn càng thêm bất an.

Địa vị của mình trong nhà họ Ninh không cao, nếu có một ngày chuyện mình cố gắng hủy thi thể của Phùng Nghĩa Cần để xóa dấu tích bị lộ ra, chắc chắn nhà họ Ninh sẽ bị người người phỉ nhổ.

Rước về phiền phức lớn như vậy, rất có khả năng nhà họ Ninh sẽ vứt bỏ mình.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì, hãy nói cho rõ đi!”

Ninh Trí Viễn nheo mắt, nhìn chằm chằm Phùng Toàn.

Mặc dù ông ta đang cười nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự dữ dằn che lấp bên dưới khuôn mặt tươi cười ấy của Ninh Trí Viễn.

Đúng thời điểm ông ta lấy cớ là Hàn Khiếu Thiên nhúng tay vào việc riêng của nhà họ Quan và nhà họ Mạnh để chĩa mũi dùi vào nhà họ Hàn thì ngay trước mặt mọi người, chính ông ta lại bị một gia tộc nhỏ yếu thua xa mình tỏ ý đối địch.

Đối với ông ta, đây quả là một nỗi nhục cực lớn.

Phùng Toàn lại không hề sợ hãi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phùng Nghĩa Cần con trai tôi, ngay tối hôm qua đã bị giết. Nếu không phải tôi chạy tới kịp lúc thì chỉ e ngay cả thi thể cũng không còn!"

Phùng Toàn gần như rít từng chữ qua kẽ răng, đêm qua ông ta vừa phải chịu nỗi đau mất con, có thể tưởng tượng lúc này ông ta phẫn nộ cỡ nào.

Nếu không phải nhà họ Phùng không có cách nào đối địch với nhà họ Ninh thì sao ông ta phải đợi đến giờ?

Đây là cơ hội duy nhất để ông ta báo thù, sao có thể bỏ qua được?

"Cái gì? Con trai Phùng Toàn bị giết rồi?"

"Tôi còn nghe nói, đấy là đứa con hiếm muộn của Phùng Toàn, ông ta vô cùng chiều chuộng anh ta, cho nên chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho hung thủ giết con mình đâu".

"Nhưng rốt cuộc là ai dám giết cả con trai Phùng Toàn?"

Rất nhiều người đều từng nghe nói Phùng Toàn cực kì cưng chiều đứa con này, hiện giờ đều nhao nhao bàn tán.

Vẻ mặt Ninh Thành Vũ hết sức mất tự nhiên, hắn muốn giải thích nhưng lại không dám mở lời, chỉ đành giả ngu không biết.

Dẫu sao Ninh Trí Viễn cũng là người đứng đầu một gia tộc, ông ta có thể ngồi lên vị trí này thì đương nhiên không phải kẻ ngu xuẩn.

Từ ánh mắt của Phùng Toàn, ông ta thấy được nỗi căm hận cực kì sâu sắc.

Phùng Toàn chọn đúng lúc này nhằm vào mình, vậy chỉ có một khả năng, đó là cái chết của con trai ông ta có liên quan đến nhà họ Ninh.

"Ông chủ Phùng, không biết cái chết của con ông rốt cuộc là do kẻ nào gây ra? Ông cứ việc nói ra, hôm nay người có mặt ở đây đều là chủ các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình, để ngăn

chặn những chuyện tương tự, chúng ta nhất định phải khiến đầu sỏ gây nên chuyện này nhận được trừng phạt thích đáng!”

Hàn Khiếu Thiên cũng nhân cơ hội lên tiếng.

Đa số những người chứng kiến cảnh này đều đã ý thức được, cái chết của con trai Phùng Toàn nhất định có liên quan đến nhà họ Ninh.

Phùng Toàn bỗng chỉ tay về phía nhà họ Ninh, phẫn nộ quát: “Ninh Thành Vũ, con tao trung thành tận tậm với mày như thế, vậy mà mày nỡ lòng nào giết nó, còn định thiêu xác nó ở nơi đồng không mông quạnh!”

“Giết người thì đền mạng, đây là chuyện hiển nhiên! Hôm nay, tao phải lấy máu mày để tế vong hồn con tao!”

Phùng Toàn đã tức giận đến run người.

Ninh Thành Vũ thì đã sợ đến trắng bệch cả mặt, cắn răng nói: “Ông chủ Phùng, ông đừng nói hươu nói vượn, có những lời nếu nói bừa là phải trả giá đắt đấy!”

“Sao hả? Dám làm không dám nhận à?”

Phùng Toàn châm chọc nói: “Mang tiếng là người nhà họ Ninh mà mày chẳng khác nào thứ rác rưởi!”

“Khốn kiếp! Ông nói ai là rác rưởi?”

Ninh Thành Vũ xấu hổ đến phát cáu, đứng phắt dậy.

“Câm mồm!”

Ninh Trí Viễn giận dữ quát một tiếng.

Ninh Thành Vũ giật thót cả người, vội vã ngậm miệng lại, nhưng trên mặt vẫn hiện rõ mồn một vẻ không cam lòng.

Hắn đâu có giết Phùng Nghĩa Cần, hắn chỉ bị người ta gài bẫy, bỏ thi thể của Phùng Nghĩa Cần vào cốp sau xe mình mà thôi.

Nhưng hắn lại không thể đưa ra lời giải thích rõ ràng cho việc này.

“Ông chủ Phùng, chuyện gì cũng phải có chứng cứ rõ ràng, ông có chứng cứ gì mà dám khẳng định người của nhà họ Ninh tôi giết con trai ông?”

Ninh Trí Viễn lên tiếng, giọng điệu cũng hòa hoãn đi vài phần.

“Chuyện của mình còn chưa xử lí xong mà đòi nhúng tay vào chuyện của nhà họ Hàn tôi à, thật buồn cười!”

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh, nói.

Ninh Trí Viễn không để ý đến ông cụ, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Phùng Toàn.

Phùng Toàn nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi đã lường trước ông sẽ biện bạch như vậy, nhưng nếu không có chứng cứ xác thực, sao tôi dám gây chuyện với nhà họ Ninh của ông ngay tại hội giao lưu chứ?”

Dứt lời, ông ta quay sang nói với cấp dưới: “Mở lên cho mọi người cùng xem đi!”

Một người đàn ông trung niên bưng theo máy tính xách tay bước từ sau lưng Phùng Toàn ra, đi thẳng lên bục, kết nối máy tính với hệ thống máy chiếu trong sảnh.

Ngay sau đó, ông ta mở một đoạn video.

“Bây giờ, mày lái chiếc xe này đến nghĩa địa rồi đốt nó cùng với thi thể của Phùng Nghĩa Cần đi!”

“Chuyện này, trừ tao với mày ra, nếu để người thứ ba biết, tao sẽ lấy mạng mày đấy!”

“Cậu Vũ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói lung tung!”,

“Được rồi, mau đi xử lý đi!”

Video chỉ có một đoạn ngắn như thế, hình ảnh ghi lại chính là cảnh tượng Ninh Thành Vũ cùng với tay sai của hắn đang đứng cạnh cốp sau một chiếc xe Bentley màu xanh da trời.

Cốp xe đang mở lên, bên trong có một thi thể, nhìn kĩ thì chính là Phùng Nghĩa Cần.

“Thì ra con trai Phùng Toàn đúng là bị người nhà họ Ninh giết chết!”

“Cái tên con cháu nhà họ Ninh này quả thật quá tàn nhẫn, giết người rồi còn muốn hủy xác, thế này khác gì muốn cho nhà họ Phùng tuyệt hậu!”

“Mấy năm gần đây, nhà họ Ninh quả thực quá ngạo mạn, chuyện gì cũng muốn thò tay vào, thật đúng là khối u ác tính của tỉnh Giang Bình này!”

Ban đầu chỉ có vài người chỉ trích nhà họ Ninh, nhưng chẳng bao lâu sau, khắp sảnh đều râm ran tiếng bàn tán chê bai.

Khóe miệng Dương Thanh thoáng nhếch lên, không ai biết rằng những lời mồi đầu là do anh sắp xếp người nói.

“Con tôi không thể chết oan uổng được, nhà họ Ninh nhất định phải giải thích rõ ràng cho tôi!”

Thái độ của Phùng Toàn cực kì kiên định, mắt ông ta đã đỏ bừng, phừng phừng lửa giận.

“Một đứa con cháu nhỏ tuổi nhà họ Ninh thôi mà cũng dám ra tay tàn độc với cấp dưới đi theo mình như vậy, chắc học theo cha chú trong nhà nhỉ?”

Trần Hưng Hải cũng châm chọc nói.

“Dĩ nhiên rồi, đúng câu cha nào con nấy rồi còn gì?”

Quan Tuyết Tùng cũng cười lạnh.

“Nay tôi đã cho ông xem chứng cứ vô cùng xác thực, ông còn gì để nói nữa không?”, Phùng Toàn nổi giận hỏi.

Ninh Trí Viễn không nói gì, nhưng ánh mắt ông ta cực kỳ hung ác, thần thái cực kì đáng sợ.

“Thưa chủ gia tộc, việc này hoàn toàn không liên quan đến cháu ạ”.

Ninh Thành Vũ sốt ruột quỳ phịch xuống dưới chân Ninh Trí Viễn, vội vã cầu khẩn: “Không biết kẻ nào đã giết Phùng Nghĩa Cần rồi lại nhét thi thể anh ta vào cốp sau xe cháu”.

“Phùng Nghĩa Cần là anh em tốt luôn đi theo cháu, sao bỗng dưng cháu lại giết anh ta cơ chứ?”

“Xin chủ gia tộc xem xét giúp cháu! Chuyện này thực sự không liên quan gì đến cháu cả!”

Lúc này Ninh Thành Vũ thực sự sợ chết khiếp rồi, bởi vì trong tình huống hiện tại, muốn giải quyết được vấn đề trước mắt,

nhà họ Ninh chỉ có thể giao hắn ra.

Theo những hiểu biết của hắn về Ninh Trí Viễn, ông ta thực sự có thể làm ra chuyện như vậy.

“Ninh Thành Vũ, nay đã có chứng cứ rõ ràng như vậy rồi, trong video kia chính mày đã sai đàn em đem xác con tao đi hủy, giờ mày lại trở mặt nói là xác con tao tự dưng xuất hiện trong xe mày à?”

“Lẽ nào bảo vệ của nhà họ Ninh mày đều để làm cảnh hay sao? Ở đâu ra kẻ có thể âm thầm bỏ hẳn thi thể một người trưởng thành vào cốp xe mày mà không ai hay?”

“Mày tưởng cả nhà họ Phùng tao đều là lũ ngu à?”

Phùng Toàn giận dữ hét lên, sắc mặt dữ tợn.

.

Chương 388: 388: Mày Muốn Chết À

Lúc này, Phùng Toàn đã tức giận đến run cả người.

Những người quen biết ông ta đều hết sức kinh ngạc.

Trước mặt người ngoài, trước nay Phùng Toàn luôn là một người biết cách ứng xử khéo léo, nhưng hôm nay, ông ta lại dám chống đối trực diện với nhà họ Ninh.

Song, nghĩ tới nỗi đau mất con của Phùng Toàn, bọn họ cũng có thể hiểu được.

Sắc mặt Ninh Trí Viễn trở nên âm trầm đáng sợ, con ngươi ông ta lóe lên một tia tàn nhẫn, chằm chằm nhìn vào Phùng Toàn, nói: "Chỉ bằng một đoạn video như thế thì có thể nói được điều gì?"

"Chứng cứ này đã cực kì xác thực, ông còn muốn có chứng cứ gì nữa?", Phùng Toàn gân cổ tranh cãi, không hề chịu lùi bước.

Ninh Trí Viễn lạnh lùng nói: "Ninh Thành Vũ đã nói, cái chết của con trai ông hoàn toàn không liên quan đến nhà họ Ninh!"

"Ninh Trí Viễn, tôi biết cậu là kẻ vô liêm sỉ nhưng không thể ngờ cậu lại có thể vô liêm sỉ đến mức này".

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh: "Người của nhà họ Ninh cậu giết chết con trai của ông chủ Phùng, xem video đã thấy rõ như ban ngày, cậu còn muốn ngụy biện gì nữa đây?"

"Ông chủ Hàn nói rất đúng, đã có chứng cứ vô cùng xác thực, cậu có cãi cố cũng chẳng tác dụng gì đâu".

Trần Hưng Hải cũng lên tiếng đồng ý.

"Chuyện này, nhà họ Ninh nhất định phải cho nhà họ Phùng một lời giải thích rõ ràng!", Quan Tuyết Tùng nói.

"Nếu hôm nay nhà họ Ninh không thể cho nhà họ Phùng một lời giải thích rõ ràng, vậy thì chẳng phải đã chứng minh, những người đi theo nhà họ Ninh các người lúc nào cũng có nguy cơ bị giết chết rồi hủy thi thể sao?"

Tô Thành Vũ cũng đứng dậy.

Trước đây ông ta đã bỏ lỡ một lần đứng về phía Dương Thanh, nếu còn bỏ qua dịp này thì chỉ e từ nay về sau ông ta sẽ không còn cơ hội thiết lập quan hệ với Dương Thanh nữa.

"Đúng thế, nhà họ Ninh phải cho nhà họ Phùng một câu trả lời rõ ràng đi!"

…

Chỉ chốc lát đã có thêm vài ông chủ của các gia tộc hàng đầu đứng dậy, ai nấy đều tỏ thái độ cực kì căm phẫn.

Trong số đó thậm chí còn có cả mấy gia tộc có quan hệ tốt với nhà họ Ninh.

Ninh Trí Viễn không nói một lời, sắc mặt đã cực kì âm trầm, lúc này, ông ta đã rơi vào tình huống bị chúng bạn xa lánh.

Ninh Thành Vũ hoảng sợ cực độ, liên tục dập đầu xuống đất, kêu la: "Thưa chủ gia tộc, chuyện này thực sự không liên quan đến cháu mà…"

"Câm mồm!"

Ninh Trí Viễn quát Ninh Thành Vũ một tiếng: "Thứ khốn kiếp, chỉ biết làm mất mặt gia tộc! Nếu mày còn dám nói thêm một câu nhảm nhí nữa thì đừng trách sao gia tộc lại vứt bỏ mày!"

Nghe vậy, Ninh Thành Vũ mừng rơn trong lòng, vội vã ngậm miệng lại.

Những lời vừa rồi của Ninh Trí Viễn đã tỏ ra thái độ, nhà họ Ninh quyết định bảo vệ Ninh Thành Vũ đến cùng.

"Ninh Trí Viễn, cậu nói vậy là có ý gì?"

Quan Chính Sơn cả giận nói: "Chuyện con cháu nhà họ Ninh cậu giết con trai ông chủ Phùng, cậu định lấp liếm cho qua hay sao?"

"Nhà họ Ninh chúng tôi làm gì không cần phải giải thích với nhà họ Quan các ông!"

Ninh Trí Viễn lạnh lùng nói: "Ông là cái đinh gì chứ?"

“Khốn kiếp, cậu nói cái gì?”, Quan Chính Sơn lập tức nổi giận đùng đùng.

“Thứ chó má họ Ninh kia, tốt nhất đừng có đùa với lửa, kẻo có ngày chết cháy đấy!”

Trần Hưng Hải cũng lên tiếng mắng.

“Ninh Trí Viễn, ông nói vậy là muốn đối địch với mấy mươi gia tộc của tỉnh Giang Bình này đúng không?”, Tô Thành Vũ lạnh giọng hỏi.

“Lảm nhảm với bọn họ nhiều như thế để làm gì?”

Đúng lúc này, một giọng nói bình thản bỗng cất lên.

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều tập trung lên bóng dáng cậu thanh niên vẫn đang ung dung ngồi phía dành cho Giang Hải kia.

“Mày là ai? Ở đây làm gì có chỗ cho mày lên tiếng hả?”

Ninh Trí Viễn nhìn về phía Dương Thanh, mắng.

“Ninh Trí Viễn, không được vô lễ với cậu Thanh!”, Quan Chính Sơn cả giận quát.

Trần Hưng Hải cũng vội vàng nói: “Thằng khốn kia, dám bất kính với cậu Thanh, mày muốn chết đúng không!”

“Ai dám bất kính với cậu Thanh thì chính là kẻ địch của nhà họ Tô tôi!”, Tô Thành Vũ cũng nói.

Ba gia tộc quyền thế liên tiếp đứng ra giúp Dương Thanh, cảnh tượng này khiến cho những người có mặt đều ngây dại.

“Cậu thanh niên kia rốt cuộc là người thế nào mà có thể khiến cho chủ của ba gia tộc quyền thế bậc nhất cùng gọi là cậu Thanh?”

“Nhà họ Trần của Trần Hưng Hải chỉ đứng sau ba gia tộc lớn nhất tỉnh lỵ thôi đấy, vậy mà ngay cả lão ta cũng phải gọi cậu thanh niên kia là cậu Thanh!”

“Chẳng lẽ, cậu ta tới từ Yến Đô?”

Đám đông kinh ngạc bàn tán xôn xao.

Ninh Trí Viễn cười lạnh một tiếng, cất giọng: “Cậu Thanh?”

“Dầu gì mấy người các ông cũng là chủ của các gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bình này, ấy vậy mà lại cung kính với một thằng nhãi hai mươi mấy tuổi, làm vậy không thấy nực cười lắm à?”

“Một thằng nhãi ranh thì có tư cách gì nhúng tay vào chuyện của tỉnh Giang Bình?”

Giọng Ninh Trí Viễn càng lúc càng lớn, câu cuối cùng, ông ta gào thẳng vào mặt Dương Thanh đầy tức giận.

Hoàng Chung ngồi trên vị trí chủ tọa, thoáng nheo mắt nghĩ, rốt cuộc mày đã không nhịn được muốn ra mặt rồi sao?

Ninh Thành Vũ vừa thấy Dương Thanh đứng ra, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Đặc biệt khi thấy có nhiều chủ gia tộc quyền thế đứng ra nói giúp Dương Thanh thì hắn càng thêm khiếp sợ.

“Tôi biết Phùng Nghĩa Cần bị ai giết rồi!”

Ninh Thành Vũ hô to một câu.

Trước đó hắn đã đoán là Dương Thanh làm, chỉ có điều khi đó hắn không muốn tiếp nhận sự thật này.

Mà nay, thi thể của Phùng Nghĩa Cần đột ngột xuất hiện trong cốp sau xe hắn, lại có video làm chứng, nếu sự việc đã bại lộ thì hắn cũng chẳng cần giấu giếm gì nữa.

“Là ai?”

Ninh Trí Viễn hỏi.

Ninh Thành Vũ chỉ tay vào Dương Thanh, giận dữ nói: “Người giết Phùng Nghĩa Cần chính là hắn!”

Phùng Toàn tức tối quát: “Rõ ràng trong video kia, chính mày nói muốn hủy thi thể con tao, đã có chứng cứ rành rành ra như vậy mà mày còn muốn vu oan hãm hại người khác à?”

“Ông chủ Phùng, tôi thề là tôi nói thật đấy!”

Ninh Thành Vũ vội vàng nói: “Tối hôm qua trong tiệc sinh nhật của Hàn Phi Phi, thằng khốn này từng tranh chấp nảy lửa

với Phùng Nghĩa Cần, ở đây có rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến".

"Sau đấy, Phùng Nghĩa Cần còn nói với tôi là muốn cho thằng khốn này một bài học, nhưng ai ngờ, lúc tôi gặp lại anh ta lại là lúc anh ta nằm trong cốp sau xe tôi".

"Tôi sợ ông chủ Phùng hiểu lầm, bất đắc dĩ mới phải sai người hủy xác anh ta đi".

Ninh Thành Vũ trình bày lại toàn bộ những gì mình biết cho mọi người nghe.

Trông dáng vẻ khẩn thiết nôn nóng của hắn hoàn toàn không giống như đang nói dối.

"Ông chủ Phùng, Ninh Thành Vũ đã nói rất rõ rồi, nó cũng chỉ sợ ông hiểu lầm nên mới nảy ra ý định hủy thi thể thôi".

"Xem xét kĩ càng lại thì chuyện này có một vấn đề rất lớn, lẽ nào ông chủ Phùng không hề thắc mắc vì sao cảnh Ninh Thành Vũ sai người hủy xác lại tình cờ bị người ta quay lại rồi gửi cho ông à?"

"Tôi hi vọng ông chủ Phùng có thể suy nghĩ kĩ càng, tốt nhất đừng nên tự biến mình thành tay đấm miễn phí cho người ta!"

Ninh Trí Viễn nói, thái độ và giọng điệu cũng đã hòa hoãn đi ít nhiều.

Phùng Toàn nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía Dương Thanh.

"Sao hả? Nghi ngờ tôi à?"

Dương Thanh nhìn Phùng Toàn, giễu cợt hỏi.

Phùng Toàn cảm thấy mình nhìn không thấu Dương Thanh, nhưng ông ta cũng có thể cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên người gã thanh niên này.

"Phùng Nghĩa Cần là do thằng khốn nhà mày giết, mày còn muốn ngụy biện gì nữa?"

Ninh Thành Vũ giận dữ hét to.

"Ồn ào quá!"

Dương Thanh vừa dứt lời liền đứng dậy, nheo mắt nhìn chằm chằm vào Ninh Thành Vũ: “Giết người thì đền mạng! Nếu nhà họ Ninh không muốn trả cho nhà họ Phùng một đáp án thỏa đáng, vậy thì để tôi giúp nhà họ Phùng một tay!”

Nói đoạn, anh một mình cất bước chậm rãi đi về phía nhà họ Ninh.

Phía bên nhà họ Ninh, mười mấy cao thủ và con cháu dòng chính đều đang nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt châm chọc.

“Mày mới chính là hung thủ giết người, mày lấy gì để cho nhà họ Phùng một câu trả lời thỏa đáng hả?”, Ninh Thành Vũ trào phúng nói.

Lúc này, trong ánh mắt hắn đã không còn chút sợ hãi nào, chỉ còn lại sự hưng phấn.

Lần này tới tham dự hội giao lưu, Ninh Trí Viễn mang đến rất nhiều cao thủ đứng đầu của gia tộc.

Hắn thấy, Dương Thanh tới đây chính là chủ động tới chịu chết.

Ninh Trí Viễn nhìn Dương Thanh, suy tư, ông ta nhìn đi nhìn lại mà vẫn không nhìn ra Dương Thanh có điểm nào đặc biệt.

“Mày muốn chết à!”

Bấy giờ, Dương Thanh đã sắp đi tới trước mặt Ninh Thành Vũ.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ thời Đường màu đen, chân đi giày vải đột nhiên biến mất khỏi vị trí ban đầu, bóng ông ta lao vọt về phía Dương Thanh.

.

Chương 389: 389: Dễ Như Trở Bàn Tay

“Đó là Liễu Thanh! Là cao thủ số một của nhà họ Ninh!”

“Là một trong ba cao thủ cấp cao nhất của tỉnh Giang Bình, ngay cả cao thủ mạnh nhất của nhà họ Mạnh và nhà họ Hàn cũng không phải đối thủ của ông ta đâu!”

“Ngay cả cao thủ như Liễu Thanh cũng đã được nhà họ Ninh phái ra rồi, chỉ e cậu thanh niên này sẽ bị giết chết tại đây thôi!”

Thấy người đàn ông mặc đồ thời Đường kia lao về phía Dương Thanh, ai nấy đều lộ vẻ khiếp sợ.

Tốc độ của Liễu Thanh quá nhanh, một giây trước còn đang đứng sau lưng Ninh Trí Viễn, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Dương Thanh rồi.

Khoảng cách hơn chục mét mà chỉ trong nháy mắt đã tới rồi, tốc độ này khiến mọi người ở đây khiếp sợ vô cùng.

Một luồng sức mạnh điên cuồng bỗng nhiên bùng nổ, Liễu Thanh đánh ra một quyền, lực đánh như long trời lở đất.

Nhưng mọi người chỉ thấy Dương Thanh thờ ơ vươn một cánh tay.

Xòe năm ngón tay ra!

“Uỳnh!”

Nắm đấm của Liễu Thanh đã bị Dương Thanh túm chặt!

Lấy hai người làm tâm, một luồng khí cuồng bạo cuồn cuồn bùng nổ, lan về bốn phương tám hướng.

Dưới sức mạnh của luồng khí này, một vài vật trang trí nhỏ trước mặt những người ngồi ở hàng đầu đã bị cuốn bay.

“Cái gì?”

“Thằng nhóc kia có thể đỡ được quyền này à?”

“Sao lại thế được? Chắc chắn tôi hoa mắt mất rồi!”

“Đối thủ của cậu ta là Liễu Thanh, cao thủ mạnh nhất của tỉnh Giang Bình đấy, sao một cậu thanh niên có thể đỡ được nắm đấm mạnh cỡ đó được chứ?”

Tất cả đều sợ đến ngây người, thậm chí có kẻ còn không dám tin vào mắt mình nữa.

Ninh Trí Viễn đứng phắt dậy, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Liễu Thanh mạnh cỡ nào, ông ta biết rõ nhất, ấy vậy mà Dương Thanh lại đỡ được quyền của cao thủ mạnh như Liễu Thanh.

Nắm đấm vừa rồi như thể đánh vào bịch bông chứ không phải vào người Dương Thanh.

Người nhà họ Trần và nhà họ Quan đã biết thực lực của Dương Thanh, cho nên ai nấy đều hết sức hưng phấn.

Cuối cùng họ cũng được chứng kiến sự mạnh mẽ của Dương Thanh thêm một lần nữa rồi.

Hoàng Chung đang ngồi ở vị trí chủ tọa, từ đầu đến cuối chưa từng lên tiếng, nay trong đáy mắt cũng đã xuất hiện một sự khiếp đảm sâu đậm.

Đứa con bị gia tộc Vũ Văn vứt bỏ này, nay đã lớn mạnh đến mức độ này rồi sao?

Trước đó, Hoàng Mai từng nói cho ông ta hay, ngay cả đại sư Đàm cũng đã bị Dương Thanh giết chết mà ông ta vẫn chưa tin lắm.

Nhưng hiện tại, ông ta đã tin rồi!

Còn trẻ mà đã có thực lực mạnh mẽ cỡ này, chắc đã là vô địch trong đám thanh niên của Yến Đô rồi.

“Bản lĩnh của ông chỉ đến vậy thôi à?”

Dương Thanh nhếch mép, nở nụ cười giễu cợt.

“Ranh con, đừng đắc ý quá sớm!”

Trong mắt Liễu Thanh cũng đã xuất hiện đôi phần ngiêm nghị, ông ta nghiến răng nói: “Tao thừa nhận đã xem thường mày,

nhưng vậy thì đã sao? Cuối cùng mày vẫn phải chết trong tay Liễu Thanh này thôi!”

Vừa dứt lời, nắm tay kia của ông ta đã công kích về phía Dương Thanh.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Những chiêu tấn công của Liễu Thanh vô cùng cuồng bạo, mỗi một chiêu vung ra đều mang theo một khí thế cực kì điên cuồng và dữ dội.

Một vài người đứng gần đó còn có thể cảm nhận được luồng khí kình cực mạnh trong mỗi chiêu công kích mà Liễu Thanh tung ra.

Có điều, bất kể tốc độ tấn công của Liễu Thanh nhanh cỡ nào đều không thể đụng tới người Dương Thanh.

Biên độ né tránh của Dương Thanh cực nhỏ, nhưng mỗi khi chiêu thức của Liễu Thanh gần đụng đến anh thì đều bị anh né tránh dễ dàng.

Sắc mặt Liễu Thanh ngày càng khó coi, ông ta đường đường là cao thủ số một của nhà họ Ninh, vậy mà không cách nào đụng tới một gã thanh niên trẻ tuổi.

Việc này đối với ông ta quả thực đúng là một sự sỉ nhục cực lớn!

“Ninh Trí Viễn, đây là cao thủ số một của nhà họ Ninh đó sao?”

“Ngay cả một sợi lông tơ của cậu Thanh còn chẳng đụng tới nổi, thật đúng là thứ vô dụng!”

“Hay là nhà họ Ninh các cậu còn có cao thủ mạnh hơn nữa?”

Trần Hưng Hải cảm thấy cực kì hả giận, bèn lớn tiếng cười to.

“Hừ! Một thằng vô dụng chỉ biết né tránh thôi, thật sự tưởng cao thủ số một của nhà họ Ninh tôi sẽ bị đánh bại dễ dàng thế chắc?”

Ninh Trí Viễn cười lạnh: “Ông cứ chờ coi, một khi thằng ranh đó bị Liễu Thanh đánh trúng, nó chỉ còn một con đường chết!”

“Ngay cả vạt áo cậu Thanh cũng chẳng chạm vào nổi, lại còn dám lớn lối như vậy, đúng là ngoài Ninh Trí Viễn cậu, tìm không ra người thứ hai!”

Quan Chính Sơn châm chọc nói.

Giữa bao người có mặt ở đây, chỉ có người của nhà họ Trần và nhà họ Quan là biết rõ nhất thực lực của Dương Thanh mạnh cỡ nào.

Tô San đã từng được Dương Thanh cứu vài lần, cũng chỉ biết anh rất lợi hại, nhưng vẫn chưa biết anh lợi hại đến cỡ này.

Lúc này, trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô ta lấp lánh những tia sáng lạ thường.

“San San, bằng bất cứ giá nào, con cũng phải tìm cách lọt vào mắt xanh của cậu Thanh!”

Tô Thành Vũ siết chặt nắm tay, kích động nói: “Chỉ cần có thể duy trì quan hệ tốt đẹp thì chắc chắn bố có thể được chứng kiến thời khắc vinh quang tột cùng của nhà họ Tô ta trong lúc còn sống!”

Ông ta biết gia tộc Vũ Văn coi trọng Dương Thanh cỡ nào, nếu không phải vì ông ta còn e ngại những tranh chấp bè phái trong nội bộ gia tộc Vũ Văn thì sao ông ta lại lựa chọn lùi bước trong lần Dương Thanh tới nhà họ Mạnh trước đó chứ?

Lúc này, thấy thực lực của Dương Thanh mạnh đến thế, ông ta bỗng bắt đầu hiểu được vì sao nhà họ Vũ Văn lại muốn Dương Thanh trở về lãnh đạo gia tộc.

Hàn Khiếu Thiên lúc này cũng hết sức kích động, nhưng không phải vì sự mạnh mẽ của Dương Thanh mà là vì ông cụ có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc mãnh liệt từ trên người Dương Thanh.

Mặc dù đang né tránh nhưng những chiêu thức né đòn mà Dương Thanh sử dụng lại hoàn toàn xuất phát từ thân pháp né đòn của biên giới phía Bắc.

Mọi chiến sĩ ở biên giới phía Bắc khi vừa nhập ngũ đều luyện tập thân pháp né đòn.

Thân pháp né đòn mà Dương Thanh đang sử dụng lúc này quả thực đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Khi còn trẻ, lúc đang làm sĩ quan huấn luyện ở biên giới phía Bắc, Hàn Khiếu Thiên cũng không thể thi triển ra thân pháp né đòn hoàn hảo như Dương Thanh.

Cao thủ cỡ này, nếu ở biên giới phía Bắc thì nhất định phải là một người quyền cao chức trọng.

Thực lực của Liễu Thanh thế nào, Hàn Khiếu Thiên biết rất rõ, ngay cả cao thủ mạnh nhất của nhà họ Hàn cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông ta.

Một cao thủ sở hữu thực lực mạnh mẽ tầm đó mà lại không cách nào đụng tới người Dương Thanh, điều này đủ để nói rõ, thực lực của Dương Thanh mạnh cỡ nào.

“Thằng nhãi, mày chỉ biết né thôi à?”

“Nếu là đàn ông thì hãy đánh chính diện với tao một trận đi!”

“Cứ né tránh thế thì tính gì là đàn ông hả?”

Liễu Thanh đã thi triển tốc độ cao nhất nhưng vẫn không sao đụng vào người Dương Thanh được, điều này làm ông ta vô cùng phẫn nộ.

Theo ông ta thấy, Dương Thanh chỉ có ưu thế là tốc độ nhanh hơn mình mà thôi, nếu đánh trực diện thì chỉ e không đỡ nổi một chiêu!

“Nếu ông đã một lòng muốn chết thì tôi cho ông toại nguyện!”

Dương Thanh nhếch mép nở một nụ cười châm biếm.

“Ranh con ngông cuồng, chỉ mình mày mà đòi giết Liễu Thanh này á?”

Liễu Thanh cười lạnh, ông ta hoàn toàn không tin một thanh niên hơn hai mươi tuổi lại có năng lực giết chết mình một cách dễ dàng.

Nhưng ngay khi ông ta vừa dứt lời, một luồng khí thế khủng khiếp bỗng tràn ra từ trên người Dương Thanh.

Sảnh tổ chức hội giao lưu rộng lớn như thế mà đã nhanh chóng bị một luồng hơi lạnh mãnh liệt bao phủ, không ít người bỗng thấy rét buốt, hoảng sợ nhìn về phía Dương Thanh.

Mọi người còn đang chìm trong khiếp sợ, bóng dáng Dương Thanh đã đột ngột biến mất.

"Thịch!"

Ngay sau đó, một âm thanh va chạm nặng nề vang lên.

Thân thể Liễu Thanh nhận một đòn nặng, đột nhiên bay ra hơn mười mét, ngã bịch xuống chân Ninh Trí Viễn.

Mạng sống của Liễu Thanh đã chấm dứt ngay khi Dương Thanh đánh trúng ông ta!

Nhìn thi thể rơi bên chân mình, Ninh Trí Viễn run lên bần bật, không sao khống chế nổi.

Đây chính là cao thủ số một của toàn bộ tỉnh Giang Bình, vậy mà lại bị một gã thanh niên mới hơn hai mươi tuổi đánh chết chỉ bằng một quyền?

Sao có thể như vậy được?

Nhưng sự thật đã rành rành trước mắt!

Cả hội trường rơi vào tịch mịch, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào người thanh niên thờ ơ đứng chắp tay giữa sảnh kia.

"Vừa rồi tôi cũng đã nói, giết người thì đền mạng! Nếu nhà họ Ninh không muốn cho nhà họ Phùng một đáp án rõ ràng thì để tôi giúp nhà họ Phùng đòi lại!"

Dương Thanh cất giọng, nhấc chân bước về phía Ninh Thành Vũ, từng bước từng bước thật thong thả.

"Cộp! Cộp! Cộp!"

Hội trường tổ chức hội giao lưu rộng lớn là thế nhưng lại lặng ngắt không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân chậm rãi của Dương Thanh vang lên.

Ninh Thành Vũ có cảm giác mỗi bước chân của Dương Thanh giống như đang giẫm lên quả tim hắn chứ không phải giẫm lên

sàn nhà.

Một quái vật vung tay là có thể giết chết cao thủ mạnh nhất của nhà họ Ninh, nay lại muốn giết hắn, vậy chẳng phải quá dễ dàng sao?

.

Chương 391: 391: Ai Dám Nhúng Tay Vào

Lúc này cả người Đinh Tam cứng ngắc, bàn tay phải cầm súng Colt run bẩy bẩy.

“Mày…sao, sao có thể?”

Đinh Tam khó khăn xoay người lại thì nhìn thấy Dương Thanh đang híp mắt nhìn mình, khóe miệng còn lộ ra nụ cười trêu ngươi.

Không chỉ có Đinh Tam mà mọi người có mặt ở đó đều kinh ngạc khó tin nhìn Dương Thanh.

Né đạn?

Sao có thể?

Ngay cả Hoàng Chung vẫn luôn điềm nhiên ngồi ở ghế chủ tọa, lúc này trong con ngươi của ông ta cũng ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Không phải nhà họ Hoàng không có cao thủ đỡ đạn bằng một tay nhưng đúng là chẳng có cao thủ nào trẻ tuổi như Dương Thanh.

Đừng nói là nhà họ Hoàng, cho dù cả Yến Đô này cũng chưa từng nghe nói.

Cao thủ cấp bậc này, chỉ cần Dương Thanh đồng ý thì bất kỳ gia tộc nào trong tám gia tộc lớn nhất Yến Đô cũng sẽ kính cẩn đón tiếp.

Mạnh Hồng Nghiệp đứng ngồi không yên bên cạnh Hoàng Chung, lúc này lão ta cảm thấy một sự nguy hiểm rợn người đang lan khắp cả cơ thể.

Khoảnh khắc lão ta lựa chọn theo nhà họ Hoàng để ép Dương Thanh ra mặt thì giữa nhà họ Mạnh và Dương Thanh chỉ một bên được sống sót.

Bây giờ rõ ràng nhà họ Hoàng đã quyết định bỏ rơi nhà họ Mạnh, quay sang nâng đỡ nhà họ Ninh lên ngôi.

Cho dù cuối cùng nhà họ Hoàng chiến thắng, thì e là sau này nhà họ Mạnh cũng phải nằm chiếu dưới so với nhà họ Ninh.

Mà lúc này bên phía nhà họ Ninh, sắc mặt của Ninh Trí Viễn khó coi như nuốt phải ruồi.

“Đồ khốn, rốt cuộc mày là quái vật gì?”

Bàn tay giơ khẩu súng Colt của Đinh Tam run lẩy bẩy.

Dương Thanh không trả lời mà đột nhiên đi về phía Đinh Tam.

Mỗi lần anh bước một bước, trái tim của Đinh Tam như thắt lại một nhịp.

Chờ lúc Dương Thanh đi tới trước mặt Đinh Tam, sau lưng Đinh Tam đã ướt đẫm mồ hôi.

“Ông nghe không hiểu lời tôi nói à? Thứ này chỉ là sắt vụn với tôi thôi!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Huống chi, ông đã sử dụng luôn viên đạn cuối cùng rồi!”

Anh nói xong liền chộp lấy khẩu Colt đen kịt, nặng trịch.

Đinh Tam hoàn toàn không có sức chống trả, bị Dương Thanh đoạt mất khẩu Colt.

“Cạch cạch cạch…”

Trong cơn khiếp sợ của Đinh Tam, khẩu Colt bị rã ra từng món như món đồ chơi trong tay Dương Thanh.

Mọi người chỉ nhìn thấy một đống linh kiện nằm lộn xộn trên mặt đất.

Nhưng Đinh Tam người đứng gần Dương Thanh nhất lại nhìn thấy rất rõ ràng, Dương Thanh không hề tháo cây súng sắt kia theo cách lắp ráp nó.

Mà Dương Thanh là dùng sức vặn cong sắt khiến nó biến dạng mới trở thành một đống linh kiện.

Nhưng những người khác lại cho rằng chỉ trong nháy mắt Dương Thanh đã một tay tháo xong khẩu súng tinh xảo này.

“Cậu không phải là người!”

“Cậu là quái vật!”

“Xin cậu đừng giết tôi, tôi hứa đời này sẽ không bao giờ sử dụng súng nữa”.

“Mọi việc tôi làm là do nhà họ Ninh sai khiến, đừng giết tôi, xin cậu đừng giết tôi!”

“Phịch” một tiếng, Đinh Tam quỳ gối dưới chân Dương Thanh, liên tục van xin.

Cho đến lúc này ông ta mới biết Dương Thanh lợi hại cỡ nào, cho dù súng của ông ta có lắp đầy đạn cũng không giết được Dương Thanh.

Lúc này, ông ta chỉ cần mạng sống!

Tôn nghiêm.

Đạo đức nghề nghiệp.

Hay lời hứa với nhà họ Ninh.

Đều không quan trọng bằng mạng sống của mình.

Ninh Trí Viễn đơ người, chỗ dựa của ông ta là Liễu Thanh và Đinh Tam.

Một người là cao thủ võ đạo, một người là tay súng siêu hạng.

Nhưng hôm nay, một người đã bị giết!

Một người còn lại thì đang quỳ dưới chân Dương Thanh van xin tha mạng.

Việc này chẳng khác nào một cái tát mạnh vào mặt ông ta, đã vậy còn tát trước mặt mọi người.

“Cho tôi một lý do để không giết ông!”

Dương Thanh thờ ơ nhìn người đang quỳ dưới chân mình.

Đinh Tam bỗng ngẩng đầu, trên trán đã rỉ máu nhưng trên mặt lại lộ vẻ vui mừng, bởi ông ta nhìn thấy được hy vọng sống sót từ lời nói của Dương Thanh.

“Tài nghệ bắn súng của tôi là vô địch, chỉ cần cậu không giết tôi, sau này tôi sẽ làm vệ sĩ bên cạnh cậu!”

Đinh Tam vội nói.

Dương Thanh khinh thường nói: “Ông cho rằng tôi cần ông bảo vệ à?”

Đinh Tam sững sờ, nhớ tới sức mạnh khủng khiếp của Dương Thanh, ông ta vội vàng nói lại: “Cậu muốn tôi làm cái gì thì tôi sẽ làm cái đó!”

Dương Thần mỉm cười, ánh mắt chợt dừng lại trên người Ninh Thành Vũ.

Ninh Thành Vũ sợ đến nỗi không biết phải làm gì.

Lúc này nhìn thấy Dương Thanh nhìn mình, hắn sợ đến bạt hồn bạt vía.

“Giết cậu ta!”

Dương Thanh bỗng nói.

Đương nhiên Đinh Tam hiểu Dương Thanh đang nói với mình.

Ông ta mừng như điên, Dương Thanh bảo ông ra tay với Ninh Thành Vũ, rõ ràng đây là đường sống dành cho ông ta.

“Thằng ranh, dám xúc phạm cậu Thanh, mày chỉ có nước lấy cái chết để chuộc tội!”

Trong con ngươi Đinh Tam ngập tràn sát khí.

“Đinh Tam, mày muốn làm gì?”

Ninh Trí Viễn thấy Đinh Tam lại lấy ra một cây súng khác, sắc mặt lập tức thay đổi, quát lớn lên.

Đinh Tam cười lạnh: “Ông chủ Ninh, đã đến nước này rồi, ông vẫn còn muốn liều mạng bảo vệ cái thằng bất tài vô dụng kia nữa sao?”

“Cho dù nó có bất tài cỡ nào thì nó cũng là người của nhà họ Ninh tôi!”

Ninh Trí Viễn giận dữ nói.

“Là người của nhà họ Ninh thì sao?”

Đinh Tam dửng dưng nói, sau đó giơ tay lên, miệng súng đen ngòm nhắm thẳng vào ấn đường của Ninh Thành Vũ.

“Đừng!”

Ninh Thành Vũ sợ đến thất thần, “phịch” một tiếng quỳ xuống đất.

“Anh Thanh tôi biết sai rồi, tôi không nên đập xe của anh, không nên sai khiến Phùng Nghĩa Cần đi giết anh, không nên khiêu khích anh”.

“Tôi thật sự biết sai rồi, xin anh tha mạng cho tôi đi”.

“Sau này tôi sẽ là một con chó bên cạnh anh, anh bảo tôi cắn người nào thì tôi sẽ cắn người đó!”

Ninh Thành Vũ vừa dập đầu vừa van xin.

Sắc mặt Ninh Trí Viễn đỏ như gà chọi, trong lúc ông ta còn đang nghĩ cách cứu Ninh Thành Vũ thì Ninh Thành Vũ đã quỳ xuống đất xin tha.

Cái vả mặt này còn đau gấp trăm lần cảnh tượng Đinh Tam quỳ xuống đất xin tha.

Người của các gia tộc khác đứng quanh đều nhìn nhà họ Ninh với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Giết!”

Dương Thanh bỗng ra lệnh.

“Pằng!”

Đinh Tam không chút do dự nổ súng, viên đạn nóng rực trúng ngay ấn đường của Ninh Thành Vũ.

Vẻ hoảng sợ trên mặt Ninh Thành Vũ trong nháy mắt đông cứng lại, thân thể hắn ngã xuống, nằm trong vũng máu.

Hiện trường chìm vào sự im lặng chết chóc!

Tay súng thần của nhà họ Ninh vậy mà lại giết chết người của nhà họ Ninh!

“Cậu Thanh, tôi đã giết thằng ranh này theo lời dặn của cậu rồi, cậu còn muốn giết ai nữa? Tôi sẽ giúp cậu!”

Đinh Tam lấy lòng nhìn Dương Thanh nói.

Sắc mặt của đám người của nhà họ Ninh tái xanh.
Đinh Tam bắn Ninh Thành Vũ chẳng khác nào vả mạnh vào mặt của bọn họ.

Dương Thanh không hề nhìn Đinh Tam, chỉ xoay người trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó cầm ấm trà Long Tĩnh Tây Hồ thượng hạng lên.

"Róc rách", anh rót đầy một ly trà, sau đó đưa lên miệng khẽ hớp một ngụm.

"Ông chủ Phùng, Ninh Thành Vũ giết chết con trai ông, lại không muốn giải thích với ông.
Tôi đã giúp ông đòi lại công bằng rồi, những chuyện còn lại tôi giao hết cho ông xử lý".

Dương Thanh hờ hững nhìn Phùng Toàn nói.

Vẻ mặt Phùng Toàn phức tạp nhìn Dương Thanh, người đã giết chết cao thủ số một của nhà họ Ninh trước mặt mọi người, bây giờ lại ra lệnh cho tay súng thần của nhà họ Ninh giết chết Ninh Thành Vũ.

Ông ta khó mà tin một chàng trai trẻ chưa đầy ba mươi tuổi này lại có thể làm được chuyện mà chẳng ai trong tỉnh Giang Bình rộng lớn này làm được.

Không chỉ trong lòng Phùng Toàn có suy nghĩ này mà những thế lực khác cũng có cùng suy nghĩ với ông ta.

Ninh Trí Viễn đứng tại chỗ, giận tím mặt, ông ta hận không thể giết chết Dương Thanh.

Nhưng ông ta biết, ngay cả cao thủ mạnh nhất nhà họ Ninh cũng đã bị giết thì còn ai trong nhà họ Ninh có thể đối phó với Dương Thanh được chứ?

Lúc này Mạnh Hồng Nghiệp cũng cảm thấy cả người bứt rứt.

Một mình Dương Thanh đã có thể xử được nhà họ Ninh, điều này có nghĩa là một mình cậu ta cũng có thể xử luôn nhà họ Mạnh, đúng không?

Lão ta lén nhìn Hoàng Chung, chỉ thấy Hoàng Chung vẫn điềm nhiên ngồi đó, chỉ là sâu trong đáy mắt lóe lên mấy phần

nghiệm nghị.

Lúc này, người đàng ông đứng tuổi mờ nhạt đứng sau lưng Hoàng Chung cũng như gặp phải kẻ địch mạnh, cảnh giác nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Ranh con, có phải cậu quá kiêu ngạo rồi không?”

Đúng lúc này rốt cuộc Hoàng Chung cũng mở miệng, đôi mắt sắc bén kia nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Nếu ông ta còn không ra mặt thì chắc là chuyến đến Giang Bình này phải tay không trở về rồi.

“Ông là cái thá gì? Từ khi nào chuyện của Giang Bình đến lượt người ngoài như ông xen vào?”

Dương Thanh cũng đối chọi gay gắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoàng Chung nói.

.

Chương 392: 392: Vươn Quá Dài

Dương Thanh vừa thốt ra câu này, hiện trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Dương Thanh, đối phương là người thừa kế nhà họ Hoàng đến từ một trong tám gia tộc lớn của Yến Đô đấy.

Thế mà Dương Thanh lại dám hỏi Hoàng Chung là cái thá gì?

Đúng là gan to bằng trời mà!

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng cực kỳ khiếp sợ, nhưng tận sâu trong lòng ông cụ vẫn mơ hồ cảm thấy tràn ngập lòng tin đối với Dương Thanh.

Bắt đầu từ giây phút Dương Thanh ra tay, ông cụ đã nhận ra Dương Thanh chính là cao thủ xuất thân từ biên giới phía Bắc.

Khi nhìn thấy đòn giết người trong chớp mắt của Dương Thanh đối với cao thủ của nhà họ Ninh, ông cụ đã chắc chắn Dương Thanh có thân phận và địa vị cực cao ở biên giới phía Bắc.

Quan trọng là Dương Thanh vẫn còn trẻ mà lại có được thực lực mạnh mẽ như vậy, phóng hết tầm mắt khắp Chiêu Châu này, thử hỏi được mấy người được như vậy?

Lúc này trong đầu Hàn Khiếu Thiên bỗng nhớ tới một việc.

Nửa năm trước lúc ông cụ đi Yến Đô thăm một chiến hữu cũ quyền cao chức trọng, người kia từng vô tình tiết lộ với ông cụ một tin tức.

Đó là Tướng quân biên giới phía Bắc lúc đó lại là một anh chàng chưa tới ba mươi tuổi.

Ông cụ vốn dĩ vẫn còn hơi nghi ngờ nhưng hôm nay nhìn thấy Dương Thanh, rốt cuộc ông cụ cũng biết Dương Thanh chính là Tướng quân biên giới phía Bắc mà chiến hữu cũ kia đã nói.

Nghĩ tới đây Hàn Khiếu Thiên bỗng có cảm giác trở lại chiến trường biên giới phía Bắc mấy chục năm trước, nhiệt huyết

gần như đã ngủ yên trong cơ thể lại dần dần thức tỉnh, sôi trào.

Hoàng Chung ngồi ở ghế chủ tọa, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng đáng sợ, ông ta nhìn chằm chằm Dương Thanh: "Không hổ là con cháu của gia tộc Vũ Văn, không những to gan lớn mật mà còn vô cùng kiêu căng, ngạo mạn!"

Lời của Hoàng Chung lập tức gây nên một đợt sóng to gió lớn.

Trừ những gia tộc từng có ân oán với Dương Thanh ra, những người khác đều không biết thân phận của Dương Thanh.

Giờ phút này Hoàng Chung lại công khai Dương Thanh là người của gia tộc Vũ Văn trước mặt mọi người, lúc này mọi người mới hiểu rõ tại sao Dương Thanh lại không sợ Hoàng Chung, hóa ra anh cũng xuất thân từ một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Dương Thanh không hề giải thích ân oán giữa anh và gia tộc Vũ Văn, cũng không có ý giấu giếm, anh chỉ lạnh nhạt nói: "To gan lớn mật cũng được, kiêu căng ngạo mạn cũng chẳng sao, có tôi ở đây thì số trời đã định là ông phải tay không trở về rồi!"

Lúc này Dương Thanh cực kỳ mạnh mẽ, cho dù đang đối mặt với người thừa kế nhà họ Hoàng, anh cũng không hề sợ hãi.

"Thì ra chàng trai này xuất thân từ gia tộc Vũ Văn một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, chả trách có thể khiến cho Trần Hưng Hải và Quan Chính Sơn bỏ qua ý kiến mọi người mà đứng về phía cậu ta!"

"Xem ra hội giao lưu này chỉ là ván cờ của nhà họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn, còn chúng ta chỉ là quân cờ".

"Theo tình hình trước mắt khó có thể nói trước được ai sẽ chiến thắng nhưng có thể xác định một điều đó là Giang Bình sau này một là do họ Hoàng làm chủ, hai là do họ Vũ Văn làm chủ".

Sau khi thân phận của Dương Thanh được công khai, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt cảm thán, mọi người nhốn nháo hẳn lên.

Đối với bọn họ, dù sau này Giang Bình có theo họ nào thì cũng không liên quan gì tới bọn họ.

Người chịu ảnh hưởng thật sự chính là mấy gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ kia.

“Hôm nay tôi không nói những chuyện khác với cậu, chỉ nói đến cái chết của Hoàng An con trai tôi”.

Hoàng Chung im lặng ngồi đó, bình thản như đang nói chuyện phiếm.

Lời Hoàng Chung một lần nữa khiến mọi người có mặt ở đó đều ồ lên.

Lúc nghe Hoàng Chung nói đến câu này, trong mắt của Hoàng Mai đang ngồi bên phải Hoàng Chung lóe lên vẻ hoảng sợ nhưng rất nhanh bà ta đã khôi phục bình tĩnh.

Dương Thanh cười dửng dưng nói: “Tôi nghĩ con trai ông chết thế nào hẳn là ông nên rõ ràng nhất mới phải”.

Dương Thanh vừa nói xong liền trêu tức nhìn Hoàng Mai nói: “Bà Hoàng, bộ bà không có gì muốn nói sao?”

“Thằng ranh, mày giết cháu tao, nhà họ Hoàng nhất định không bỏ qua cho mày đâu!”

Hoàng Mai nghiến răng nghiến lợi nói, vờ tỏ vẻ đau thương, xoa hai mắt đỏ hoe, cực kỳ đau lòng nói: “Hoàng An, cháu yên tâm nhất định cô sẽ trả mối thù này cho cháu!”

“Gì chứ? Con trai của Hoàng Chung thực sự là bị cậu thanh niên này giết chết?”

“Tên nhãi này cũng quá hống hách rồi ấy nhỉ? Lẽ nào cậu ta không sợ sẽ gây ra chiến tranh giữa hai gia tộc sao?”

“Hội giao lưu hôm nay đúng là hội giao lưu đầy tin sốt dẻo!”

Mọi người bàn luận sôi nổi, ai nấy đều cực kỳ kinh ngạc.

Lúc này, hội giao lưu đã trở thành trận chiến giữa Dương Thanh và Hoàng Chung.

Ngay cả ba gia tộc lớn nhất tỉnh lỵ cũng không có tư cách tham gia.

Dương Thanh cười híp mắt nhìn Hoàng Chung: “Ông tin người đàn bà này?”

“Đó là người nhà họ Hoàng tôi, sao tôi lại không tin?”

Hoàng Chung nói: “Ngược lại là cậu đấy, muốn gây xích mích giữa chúng tôi sao? Có tác dụng không?”

Dương Thanh cười lắc đầu: “Ông đánh giá mình quá cao rồi đấy!”

“Cậu có ý gì?”, Hoàng Chung cau mày.

“Muốn đổ tội cho người khác, sợ gì không tìm được chứng cứ?”

Dương Thanh cười hờ hững nói: “Nếu ông khăng khăng đổ thừa cái chết của con trai ông lên đầu tôi, vậy tùy ông! Ông muốn ra chiêu thế nào thì cứ việc, nếu Dương Thanh tôi lùi nửa bước xem như tôi thua!”

Một cơn gió luồng qua cửa sổ, thổi xuyên qua đại sảnh khiến cả hội trường rộng lớn trở nên lạnh lẽo.

Giang Bình vào thu, buổi tối thỉnh thoảng sẽ có gió.

Vài chiếc lá ngô đồng khô héo theo gió bay vào đại sảnh.

Hoàng Chung từ đầu đến cuối vẫn ngồi ở đó.
Là người thừa kế nhà họ Hoàng, ông ta không phải là kẻ ngu.

Đương nhiên ông ta hiểu rõ, Dương Thanh không hề nói dối, cái chết của con trai ông ta rất có khả năng là do Hoàng Mai làm.

Nhưng nhiệm vụ chiếm lấy Giang Bình có thể coi là thử thách cuối cùng cho vị trí thừa kế nhà họ Hoàng của ông ta.
Một khi thành công, thì thân phận người thừa kế này xem như đã chắc chắn.

Nếu thất bại thì đừng nói đến việc củng cố vị trí người thừa kế, mà thậm chí rất có khả năng ông ta sẽ bị mất luôn địa vị bây giờ.

Nhà họ Hoàng là một gia tộc máu lạnh vô tình, không bàn tình cảm, chỉ bàn lợi ích.

“Tôi lại muốn xem thử, tỉnh Giang Bình rộng lớn này có bao nhiêu gia tộc sẽ chọn cậu”.

Hoàng Chung bỗng nhiên nói, ánh mắt liếc nhìn khắp đại sảnh, lớn tiếng nói: “Để những gia tộc quyền thế ở tỉnh Giang Bình liên kết tốt hơn, tôi dự định sẽ thành lập liên minh nhà họ Hoàng.
Bất kỳ gia tộc nào gia nhập liên minh này đều sẽ được nhà họ Hoàng chúng tôi chia tài nguyên, bao gồm cả việc khai thác thị trường ở Yến Đô”.

“Nếu gia tộc nằm trong liên minh bị những gia tộc khác chèn ép thì liên minh sẽ ra mặt giúp đỡ”.

“Ngoài ra, những nhân tài xuất sắc của các gia tộc đều có tư cách tiến vào nội bộ nhà họ Hoàng ở Yến Đô, có thể tranh giành thêm nhiều lợi ích cho gia tộc của mình”.

“Bây giờ, mọi người có thể lựa chọn được rồi!”

Giọng nói hùng hồn của Hoàng Chung vang lên như sấm bên tai của mọi người.

Mọi người sững sờ, vậy mà Hoàng Chung lại muốn thành lập liên minh nhà họ Hoàng ở tỉnh Giang Bình, đây là muốn thống nhất Giang Bình sao?

Mạnh Hồng Nghiệp và Ninh Trí Viễn cũng ngây người.

Bọn họ vốn cho rằng Hoàng Chung sẽ lựa chọn một trong hai nhà Mạnh và Ninh, sau đó nâng đỡ nhà đó thành vương tộc của tỉnh Giang Bình.

Nhưng bây giờ, rõ ràng Hoàng Chung có ý vứt bỏ nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh, thay vào đó là thành lập liên minh lấy nhà họ Hoàng làm trung tâm.

Nói cách khác, một khi liên minh được thành lập thì từ đây về sau tỉnh Giang Bình sẽ do nhà họ Hoàng định đoạt.

Thoạt nghe là liên minh nhưng trên thực tế đây chỉ là cái cớ để nhà họ Hoàng thống nhất tỉnh Giang Bình mà thôi.

“Nhà họ Hồ ở thành phố Xương đồng ý gia nhập liên minh!”

“Nhà họ Mã ở thành phố Sơn Đông đồng ý gia nhập liên minh!”

“Nhà họ Lý ở Cát Châu đồng ý gia nhập liên minh!”

…

Hoàng Chung vừa dứt lời bảy tám gia tộc nhao nhao bày tỏ đồng ý gia nhập liên minh.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Mạnh Hồng Nghiệp và Ninh Trí Viễn càng thêm khó coi.

Rõ ràng Hoàng Chung không hề suy nghĩ đến việc nâng đỡ bọn họ lên ngôi.

Bọn họ chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay Hoàng Chung mà thôi.

Mấy gia tộc tỏ thái độ đồng ý gia nhập liên minh này thật ra đã bị nhà họ Hoàng mua chuộc từ lâu rồi.

Tỉnh Giang Bình có hơn hai mươi mấy thành phố, với khoảng sáu, bảy chục gia tộc giàu có, chỉ trong mấy mươi giây ngắn ngủi mà đã có mười mấy nhà bày tỏ muốn gia nhập liên minh trước mặt mọi người.

Hơn nữa, gia tộc gia nhập liên minh còn đang không ngừng tăng lên.

Nếu nói nhà họ Hoàng không mua chuộc trước những gia tộc này thì hoàn toàn không có khả năng xảy ra việc thế này.

“Bây giờ cậu nói cho tôi biết cậu lấy cái gì để đấu với tôi?”

Hoàng Chung bỗng đứng dậy, vẻ mặt ngạo nghễ, ngập tràn tự tin nhìn Dương Thanh hỏi.

Mà lúc này số lượng đồng ý gia nhập liên minh đã tăng lên gần một nửa.

“Cho dù tất cả các gia tộc ở tỉnh Giang Bình đều đồng ý gia nhập liên minh nhà họ Hoàng thì đã sao?”

Dương Thanh dửng dưng nói: “Đối với tôi, một nắm đấm sẽ giải quyết xong ngay!”

Dương Thanh đứng chắp tay, một luồng khí thế mạnh mẽ lan tràn từ trên người anh tản ra ngoài.

Lời của anh giống như tiếng sét vang lên trong đầu Hoàng Chung.

“Cánh tay của nhà họ Hoàng hình như vươn quá dài thì phải?”

Đúng lúc này một giọng nói ngang ngược mà lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đại sảnh hội giao lưu.

Tiếp đó một thân hình rắn rỏi dưới sự bảo vệ của mấy người đàn ông vạm vỡ đang cất bước đi vào.

.

Chương 393: 393: Làm Gì Được Tôi

Những người này đều mặc đồng phục võ thuật màu đen.

Giữa lưng áo có một chữ "Võ" rất lớn được viết cách điệu rồng bay phượng múa.

Người dẫn đầu khoảng chừng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, vẻ mặt nghiêm nghị toát ra khí thế mạnh mẽ uy nghiêm.

Sau lưng lão ta là bốn tên đàn ông vạm vỡ khí thế hùng dũng.

"Là chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật, Thạch Giang!"

"Hiệp hội Võ thuật chưa từng nhúng tay vào chuyện của Giang Bình hôm nay lại muốn nhúng tay sao?"

"Nghe nói các chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật đều có thực lực cực mạnh, do hội trưởng đích thân lựa chọn".

Sự xuất hiện của Thạch Giang gây ra một trận sóng to gió lớn.

Dương Thanh nhíu mày, chẳng lẽ Hiệp hội Võ thuật cũng muốn vào cuộc sao?

Ánh mắt Hoàng Chung trở nên lạnh lẽo, híp mắt nhìn chằm chằm Thạch Giang ngồi xuống trong sự bảo vệ của bốn cao thủ.

"Mọi chuyện tôi làm đều thuận theo tự nhiên.

Hiệp hội Võ thuật các người muốn nhúng tay vào chuyện của nhà họ Hoàng sao?"

Hoàng Chung không hề e sợ, bình tĩnh nói.

Hiệp hội Võ thuật rất mạnh, thậm chí thực lực còn vượt trên cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nhưng đó là thực lực tổng hợp của cả hiệp hội.

Chỉ một chi hội tỉnh Giang Bình bé nhỏ chưa đủ tư cách khiến ông ta sợ hãi.

Dù sao ông ta cũng là chủ nhà họ Hoàng tương lai, còn Thạch Giang chỉ là một chi hội trưởng nhỏ nhoi trong rất nhiều chi

hội của Hiệp hội Võ thuật.

Xét vì địa vị, Thạch Giang kém xa ông ta.

Thạch Giang cười lạnh nói: “Hiệp hội Võ thuật khinh thường nhúng tay vào ân oán giữa các gia tộc, nhưng nếu người ngoài có ý đồ phá hoại sự cân bằng của tỉnh Giang Bình, đương nhiên chúng tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn”.

“Hơn nữa, chi hội tỉnh Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật vốn là thế lực bản địa của tỉnh”.

“Nhà họ Hoàng các người là cái thá gì cũng đòi nhúng tay vào chuyện của Giang Bình?”

Thạch Giang vốn là người luyện võ, giọng nói vang dội như sấm rền, vọng khắp căn phòng.

Bốn cao thủ lão ta dẫn tới như bốn cột điện khổng lồ đứng sừng sững sau lưng lão ta, nhìn chằm chằm Hoàng Chung.

Sắc mặt của người vệ sĩ trung niên sau lưng Hoàng Chung rất nghiêm trọng.

Trước đó, Dương Thanh đã gây áp lực rất lớn cho ông ta, bây giờ Hiệp hội Võ thuật cũng vào cuộc, áp lực lại càng tăng thêm.

Dương Thanh cũng vui vẻ nhàn hạ.
Nhà họ Hoàng và Hiệp hội Võ thuật đối đầu, anh trở thành kẻ ngoài cuộc, bình tĩnh ngồi uống trà xem kịch hay.
truyện đam mỹ

“Chi hội trưởng Thạch, ông thực sự muốn nhúng tay vào chuyện của nhà họ Hoàng chúng tôi sao?”

Thái độ của Hoàng Chung rất ngạo mạn.
Đây là cơ hội củng cố địa vị của ông ta ở gia tộc, một khi thất bại sẽ phải gánh chịu hậu quả rất nghiêm trọng.

Cho nên dù gặp phải thế lực mạnh mẽ cỡ nào ông ta cũng không được lùi bước.

Ở đây, ông ta đang thay mặt cho toàn bộ nhà họ Hoàng.

Dù cuối cùng có thể sẽ thua, ông ta cũng không thể thua từ bây giờ.

“Tôi nói nhà họ Hoàng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Giang Bình, cậu không nghe hiểu tiếng người à?”

Thạch Giang không thèm nể mặt, giận dữ gào lên.

Căn phòng lập tức lặng ngắt như tờ!

Mọi người xung quanh không dám thở mạnh.
Cả Hoàng Chung và Thạch Giang đều là người bọn họ không thể đắc tội.

Không khí trong sảnh lớn tổ chức hội giao lưu cực kỳ ngột ngạt, nhiều người sợ toát mồ hôi.

Sắc mặt Hoàng Chung cực kỳ khó coi.
Lần này tới tỉnh Giang Bình, ngoại trừ dẫn theo cao thủ bên cạnh trông có vẻ khá lu mờ, đám người còn lại đều là vệ sĩ bình thường.

Đám vệ sĩ bình thường đó dư sức đối phó với các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình, nhưng không thể chống lại Hiệp hội Võ thuật.

Hiệp hội Võ thuật vốn lấy võ thuật làm chủ, ai có địa vị cao đều sở hữu thực lực mạnh mẽ kinh người.

Bây giờ đến cả chi hội trưởng chi hội Giang Bình cũng tới, mấy tên vệ sĩ của Hoàng Chung hoàn toàn không có tác dụng.

Mạnh Hồng Nghiệp và Ninh Trí Viễn sớm đã đứng ngồi không yên.

Bọn họ cứ tưởng Hoàng Chung muốn nâng đỡ mình trở thành vương tộc của Giang Bình.

Đến khi nghe thấy ông ta tuyên bố muốn thành lập liên minh nhà họ Hoàng ở Giang Bình, bọn họ mới biết mình mắc lừa.

Dù vậy, bọn họ cũng không dám trở mặt với nhà họ Hoàng ngay lúc này.

Nếu chỉ có Hoàng Chung và Dương Thanh đối phó nhau, bọn họ vẫn tin tưởng có thể giữ vững địa vị của chính mình.

Nhưng bây giờ Hiệp hội Võ thuật vào cuộc, nhà họ Hoàng muốn chiếm lấy tỉnh Giang Bình chỉ là hi vọng xa vời.

Gốc rễ của nhà họ Hoàng không nằm ở Giang Bình, thất bại vẫn còn đường lui.

Nhưng nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh vốn là gia tộc bản địa ở đây, một khi thất bại rất có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.

“Thạch Giang, ông tưởng tôi dễ bắt nạt lắm sao?”

Hoàng Chung nổi giận nhìn chằm chằm Thạch Giang.

Lão ta chỉ cười lạnh: “Đúng vậy đấy, cậu làm gì được tôi?”

.

Chương 394: 394: Xin Rút Khỏi Liên Minh

“Nếu đã như vậy, không còn lời gì để nói nữa!”

Giọng nói của Hoàng Chung cực kỳ lạnh lẽo.

Thạch Giang bật cười khinh thường, nhìn sang bốn phía, bá đạo nói: “Ai cùng phe với nhà họ Hoàng đều bị coi là kẻ phản bội Giang Bình”.

“Tôi cho các người một phút suy nghĩ xem có muốn gia nhập liên minh nhà họ Hoàng hay không.
Hết một phút, nếu vẫn kiên trì đi theo nhà họ Hoàng, gia tộc các người sẽ bị xóa sổ khỏi Giang Bình!”

“Bắt đầu tính giờ!”

Lời nói của Thạch Giang rất bá đạo, ai theo nhà họ Hoàng sẽ bị coi là phản bội Giang Bình.

Với thân phận và địa vị hiện giờ, lão ta quả thực có tư cách làm vậy.

Mặt mũi Hoàng Chung méo xệch.
Gốc rễ nhà họ Hoàng không nằm ở Giang Bình, đấu với Hiệp hội Võ thuật sẽ rất thiệt thòi.

Các gia tộc gia nhập liên minh nhà họ Hoàng trước đó đều run như cầy sấy.

Bọn họ không dám đắc tội nhà họ Hoàng!

Lại càng không thể đắc tội Hiệp hội Võ thuật!

Một phút sắp hết nhưng không một ai dám rời khỏi liên minh.

“Nhà họ Hồ của thành phố Xương rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!

“Nhà họ Mã của thành phố Đông Sơn rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!”

“Nhà họ Lý của Cát Châu rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!”

…

Vào những giây cuối cùng, rốt cuộc có người đứng ra tuyên bố rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng.

Có người dẫn đầu, hai mươi ba gia tộc khác cũng nhao nhao rút lui, sợ chậm trễ sẽ bị Hiệp hội Võ thuật ghi thù.

Mặc dù phần lớn đều đã tuyên bố rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng nhưng vẫn còn ba gia tộc lựa chọn đi theo nhà họ Hoàng!

“Đã hết một phút!”

Thạch Giang đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng ra lệnh: “Tứ đại Kim Cương, giết cho tôi!”

Lão ta vừa dứt lời, bốn gã đàn ông vạm vỡ sau lưng lập tức xông ra.

“Thạch Giang, ông muốn làm gì?”

Hoàng Chung giận dữ quát.

Cùng lúc đó, các cao thủ của nhà họ Hoàng và gia tộc trong liên minh vội vàng chạy lên bảo vệ chủ nhân.

Đối mặt với hơn chục cao thủ của liên minh nhà họ Hoàng, Tứ đại Kim Cương của Hiệp hội Võ thuật không hề e ngại, thẳng tiến về phía trước.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Tứ đại Kim Cương như đi vào chỗ không người.

Chỉ với một cú đấm, đá, mỗi lần đều có một cao thủ trong liên minh bị đánh bay.

Sau mấy chục giây ngắn ngủi, hơn chục cao thủ của liên minh nhà họ Hoàng đều ngã xuống.

Chỉ còn một người đàn ông trung niên vẫn đứng vững.

Người này chính là vệ sĩ vẫn luôn đi theo sau Hoàng Chung.

Cảnh tượng này khiến mọi người chấn động.
Đây chính là thực lực của cao thủ đến từ Hiệp hội Võ thuật

sao?

Ngoại trừ vệ sĩ của Hoàng Chung, hơn mười cao thủ hàng đầu của liên minh đều không đỡ nổi một đòn của Tứ đại Kim Cương.

Người của các gia tộc trong liên minh đều run lẩy bẩy.

“Bịch!”

Chủ của một gia tộc trong liên minh bỗng quỳ rạp xuống dưới chân Thạch Giang, hoảng sợ nói: “Nhà họ Đường của Thiên Sa rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!”

“Nhà họ Trương của Mễ Tuyền rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!”

“Nhà họ Tề của Lâm Hải rút khỏi liên minh nhà họ Hoàng!”

Lúc này chủ của ba gia tộc kiên trì đi theo nhà họ Hoàng đều quỳ xuống tuyên bố rời khỏi liên minh nhà họ Hoàng ngay trước mặt mọi người.

Giờ đây, liên minh nhà họ Hoàng vừa mới được thành lập mấy phút trước chỉ còn lại một mình nhà họ Hoàng, tất cả các gia tộc khác đều đã rút khỏi.

Sắc mặt Hoàng Chung tối sầm lại, nắm chặt hai tay, móng tay đâm rách lòng bàn tay nhưng không hề có cảm giác đau.

Ông ta là chủ nhân tương lai của nhà họ Hoàng, vậy mà lại bị dồn ép đến mức này.

Thạch Giang không thèm nhìn ba gia tộc cuối cùng rời khỏi liên minh kia, chỉ quát: “Giết!”

Ngay sau đó, Tứ đại Kim Cương lập tức lấy mạng chủ của ba gia tộc kia.

“Thạch Giang, ông quá đáng rồi đấy!”

Hoàng Chung nghiến răng nghiến lợi, lửa giận sôi trào.

Bao nhiêu năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên ông ta chật vật như thế.

.

Chương 395: 395: Lấy Mạng Của Tôi

Trên mặt Hoàng Chung tràn đầy lo lắng.
Vệ sĩ duy nhất còn sót lại cũng đã bị thương vì trận chiến vừa rồi.

Nếu còn tiếp tục đánh, vệ sĩ của ông ta chỉ còn một con đường chết.

Thạch Giang lạnh lùng nói: "Quá đáng? Cậu là người ngoài muốn phá hoại trật tự tỉnh Giang Bình thì không quá đáng sao?"

"Tôi không cần biết nhà họ Hoàng làm gì ở tỉnh khác, nhưng ở nơi có Hiệp hội Võ thuật, các người cứ thử ôm ý đồ xấu xem?"

"Dắt chó của cậu cút khỏi Giang Bình đi!"

Khí thế của Thạch Giang rất mạnh mẽ, không thèm coi nhà họ Hoàng ra gì.

Với địa vị của Hiệp hội Võ thuật, lão ta thực sự có tư cách này.

"Nhà họ Hoàng mau cút khỏi Giang Bình!"

Đúng lúc này, Ngụy Thành Châu đột nhiên lên tiếng.

"Nhà họ Hoàng mau cút khỏi Giang Bình!"

Trần Hưng Hải cũng hô lớn.

Bọn họ không ngại đâm nhà họ Hoàng thêm một vố.
Hai bên đã hoàn toàn trở mặt, còn gì phải sợ nữa?

"Nhà họ Hoàng mau cút khỏi Giang Bình!"

"Nhà họ Hoàng mau cút khỏi Giang Bình!"

…

Ngay sau đó, tất cả mọi người trong sảnh đều hô hào, vang vọng khắp cả hội trường.

Cả tòa khách sạn Trung Châu như đang bị chấn động.

Hoàng Chung nổi giận toàn thân run rẩy nhưng vẫn cố kìm nén.

Có một thế lực không hề thua kém nhà họ Hoàng dẫn đâu, cả Giang Bình đều đồng lòng đoàn kết.

Chủ những gia tộc ủng hộ nhà họ Hoàng đều bị giết, còn ai dám về phe nhà họ Hoàng nữa?

Mạnh Hồng Nghiệp và Ninh Trí Viễn đều tuyệt vọng.

Nhà họ Hoàng đã mất đi khí thế, chỉ e sau này cơ nghiệp của nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh cũng sẽ bị hủy diệt.

"Được, được lắm!"

Hoàng Chung nhìn xung quanh, cắn răng nói: "Tôi sẽ nhớ kỹ mặt của các người! Hy vọng các người đừng hối hận!"

Dứt lời, ông ta đứng dậy, đột nhiên nhìn sang Dương Thanh rồi nói với Thạch Giang: "Muốn nhà họ Hoàng rút lui khỏi Giang Bình cũng được! Nhưng tôi muốn mạng của một người!"

Thạch Giang cười lạnh: "Cậu tưởng bây giờ cậu còn tư cách đặt điều kiện với tôi sao?"

"Thạch Giang, con giun xéo lắm cũng quằn, huống hồ tôi chẳng phải con sâu vô dụng.
Nếu còn tiếp tục chèn ép, đánh không lại thì cùng chết chùm!", Hoàng Chung híp mắt nói.

Thạch Giang cau mày, không nói thêm gì nữa.

Hiện giờ Hiệp hội Võ thuật đang chiếm ưu thế nhưng vệ sĩ của Hoàng Chung cũng rất mạnh.

Vừa nãy, Tứ đại Kim Cương liên thủ cũng không giết nổi, chỉ khiến đối phương bị thương chút ít.

Nếu thực sự phải liều mạng, chỉ sợ vệ sĩ của Hoàng Chung có thể khiến Hiệp hội Võ thuật tổn thất mấy cao thủ.

"Cậu muốn mạng của ai?", Thạch Giang lên tiếng hỏi.

Rõ ràng lão ta đã tỏ thái độ đồng ý yêu cầu của Hoàng Chung.

Hoàng Chung nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Thằng oắt, mau cút ra đây chịu chết đi!”

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh.

Mọi người mới nhớ lại, trước khi Hiệp hội Võ thuật xuất hiện, Hoàng Chung vẫn luôn nhắm vào Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh đang bình tĩnh ngồi đó, tay còn cầm một chén trà bằng sứ màu trắng.

“Hoàng Chung, cậu thật sự cho rằng Giang Bình này là chốn không người à?”

Dương Thanh chưa kịp lên tiếng, một giọng nói lạnh lùng khác đã vang lên.

“Giết người đền mạng.
Dương Thanh giết con trai tôi, hôm nay cậu ta nhất định phải chết!”

Hoàng Chung nói: “Nhà họ Hàn các người chưa đủ tư cách nhúng tay vào chuyện của nhà họ Hoàng đâu!”

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng, vung tay ra lệnh: “Bảo vệ cậu Thanh!”

Nghe vậy, mấy chục vệ sĩ được đào tạo bài bản đồng loạt chạy lên chắn trước người Dương Thanh.

“Hàn Khiếu Thiên, ông dám!”, Hoàng Chung cả giận nói.

Hiệp hội Võ thuật ép ông ta cúi đầu đã đành, đến cả nhà họ Hàn cũng dám ra mặt chống đối, Hoàng Chung thực sự rất tức giận.

“Ở Giang Bình không có chuyện gì tôi không dám làm!”

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nói: “Cậu Thanh là khách quý của nhà họ Hàn chúng tôi.
Ai dám động vào cậu ấy chính là kẻ thù của nhà họ Hàn!”

Sau khi đoán ra được Dương Thanh là Tướng quân của biên giới phía Bắc, Hàn Khiếu Thiên bắt đầu kính sợ anh.

Ở biên giới phía Bắc, Tướng quân chính là thần trong lòng mọi người, uy nghiêm của thần không thể khinh nhờn.

Dù Hàn Khiếu Thiên đã rời đi từ lâu nhưng ông cụ vẫn luôn coi mình là người của biên giới phía Bắc.

“Giang Bình không phải nơi để cậu diễu võ giương oai.
Kẻ nào dám động đến cậu Thanh đều là kẻ địch của nhà họ Quan! Mau dẫn người của cậu cút đi!”

Ngay sau đó, Quan Chính Sơn cũng đứng dậy, không chút e sợ nói.

Hoàng Chung sa sầm mặt.
Nhà họ Hàn và nhà họ Quan đều lần lượt đứng ra đuổi mình ngay trước mặt mọi người, đúng là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời ông ta.

“Ai dám động đến cậu Thanh sẽ là kẻ địch của nhà họ Trần! Nhà họ Hoàng mau cút khỏi Giang Bình!”

Trần Hưng Hải cũng đại diện Châu Thành bày tỏ thái độ, giọng nói vang dội như sấm rền.

“Ai dám động đến cậu Thanh sẽ là kẻ địch của nhà họ Tô! Nhà họ Hoàng hãy cút khỏi Giang Bình!”

Tô Thành Vũ cũng thay mặt nhà họ Tô trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải lên tiếng.

Người của các gia tộc còn lại đều hóa đá tại chỗ, khiếp sợ nhìn chàng trai trẻ vẫn bình thản ngồi cầm ly trà sứ màu trắng.

Chủ của bốn gia tộc lớn liên tiếp gọi anh là cậu Thanh, còn vì anh lên tiếng đuổi người của nhà họ Hoàng đi.

Hoàng Chung là chủ nhân tương lai của nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, thân phận cao quý tới mức nào?

Đừng nói là ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, dù là các gia tộc ở Yến Đô cũng không dám nói với người nhà họ Hoàng những lời như vậy.

Huống chi người bị đuổi còn là người thừa kế chiếc ghế chủ gia tộc họ Hoàng.

Chàng trai trẻ này thực sự chỉ đơn giản là con cháu của gia tộc Vũ Văn thôi sao?

Ánh mắt của Thạch Giang, chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật cũng trở nên nghiêm trọng.

Một người trẻ tuổi có thể khiến chủ của bốn gia tộc lớn quát mắng Hoàng Chung trước mặt mọi người để bảo vệ thì không thể là một kẻ tầm thường.

Không khí trong sảnh trở nên ngột ngạt khiến mọi người cảm thấy khó thở.

Hoàng Chung không biết phải làm gì, đi cũng không phải, bảo vệ sĩ ra tay cũng không phải.
Đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đời ông ta.

Còn Dương Thanh vẫn ngồi đó ung dung uống trà, dường như tất cả đều không liên quan đến mình.

"Nhàn nhã ngắm nhìn áng mây bay, nai con ngơ ngác theo mây tới, sống một đời không màng vật chất, thảnh thơi uống trà ngắm núi sông".

Dương Thanh khẽ nhấp một ngụm trà Long Tỉnh Tây Hồ hảo hạng, hài lòng nói: "Trà rất ngon, nhưng hiện giờ không phải lúc để uống trà, mà là…"

Anh uống cạn sạch trà trong ly, chậm rãi phun ra hai chữ: "Giết người!"

Anh vừa dứt lời, một trận gió lớn nổi lên ngoài cửa, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống.

Vệ sĩ bên cạnh Hoàng Chung cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt, nhấc chân bảo vệ Hoàng Chung ở sau lưng theo bản năng.

Thạch Giang của Hiệp hội Võ thuật cũng không khỏi run rẩy, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn ngập kinh hãi.

Có lẽ người thường sẽ chỉ cảm thấy thời tiết thay đổi thất thường.

Nhưng những cao thủ như vệ sĩ của Hoàng Chung và Thạch Giang lại cảm giác được luồng sát khí kinh người.

"Ông nói muốn lấy mạng của tôi sao?"

Dương Thanh nghiền ngẫm nhìn Hoàng Chung, giễu cợt hỏi.

Chương 396: 396: Không Chết Không Ngừng

Dương Thanh chất vấn Hoàng Chung khiến mọi người xung quanh không dám tin vào mắt mình.

Căn phòng rộng lớn lặng ngắt như tờ!

Ai cũng cảm nhận được lửa giận ngút trời của Hoàng Chung.

“Con trai tôi chết trong tay cậu, bây giờ tôi bắt cậu đền mạng có gì sai?”

Hoàng Chung có cảm giác như đâm lao phải theo lao.

Rõ ràng ông ta sắp chiếm được tỉnh Giang Bình về tay, nào ngờ trong giờ phút quan trọng Hiệp hội Võ thuật lại xuất hiện cản trở.

Đối với thế lực không hề thua kém nhà họ Hoàng này, ông ta chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ.

Nhưng một thằng con rơi của gia tộc Vũ Văn vẫn chưa đủ tư cách khiến ông ta e ngại.

Vậy mà giờ đây ông ta lại cảm thấy sát khí mãnh liệt tỏa ra từ trên người Dương Thanh.

“Chắc hẳn ông phải biết rõ con trai mình bị ai giết rồi chứ?”

Dương Thanh cười nhạt một tiếng: “Muốn vu oan cho tôi, ông có chắc hứng chịu nổi cơn giận của tôi không?”

“Thằng ranh, đừng kiêu căng quá! Cháu tao Hoàng An bị mày giết, tao và ông chủ Mạnh đều biết rõ.
Mày thực sự cho rằng nói hươu nói vượn là có thể che giấu tội của mình sao?”

Hoàng Mai cũng đứng ngồi không yên, sợ bị lộ tẩy nên vội vàng gào thét.

Dương Thanh híp mắt hỏi: “Bà nói bà và Mạnh Hồng Nghiệp đều biết tôi giết anh ta.

Vậy tôi muốn hỏi tại sao tôi phải giết anh ta? Tôi giết anh ta thế nào?”

“Không sai, tao và ông chủ Mạnh đều biết mày giết Hoàng An!”

Hoàng Mai cả giận nói: “Mày dùng súng bắn chết nó!”

“Cô Hoàng nói không sai, chúng tôi đều biết cậu là hung thủ giết chết cậu An!”

“Lý do cậu muốn giết cậu An là vì anh em tốt của cậu Mã Siêu cướp vợ chưa cưới của cậu An, xảy ra xích mích với cậu An”.

“Cô Hoàng phái đại sư Đàm đi theo cậu An tìm anh em tốt của cậu báo thù, kết quả hai người họ đều bị các cậu đặt bẫy bắn chết!”

Mạnh Hồng Nghiệp cắn răng, vội vàng đứng dậy nói.

Nhà họ Hoàng đã mất ưu thế, một khi Hoàng Chung rời đi, nhà họ Mạnh sẽ bị tất cả các gia tộc ở tỉnh Giang Bình nhằm vào.

Đến lúc đó, rất có thể nhà họ Mạnh sẽ bị xóa sổ chỉ trong một đêm.

Nếu bây giờ có thể giúp nhà họ Hoàng hạ bệ Dương Thanh, nói không chừng nhà họ Hoàng sẽ nể tình lão ta lập công mà cho nhà họ Mạnh một con đường sống.

Thế nhưng lão ta không hề hay biết, trong lúc bối rối lão ta chẳng giúp được gì cho nhà họ Hoàng, ngược lại còn gây rắc rối lớn cho họ.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Mạnh Hồng Nghiệp: “Nghe ông nói vậy, chắc là ông có chứng cứ, tận mắt thấy tôi bắn chết Hoàng An?”

“Đương nhiên tôi có chứng cứ!”

Mạnh Hồng Nghiệp vô thức đáp lại: “Trên đoạn đường đại sư Đàm và cậu An bị giết có camera giám sát.
Tôi và cô Hoàng đều dựa vào video giám sát mới biết cậu An chết thế nào”.

“Ồ? Còn có cả camera giám sát sao? Hay là mở video cho mọi người cùng xem rốt cuộc cậu An trong miệng ông bị ai giết”.

Dương Thanh cười híp mắt nói.

Mạnh Hồng Nghiệp đã nghĩ kĩ cách ứng phó, cả giận nói: “Cậu đã cướp video đi, bây giờ lại bảo tôi mở video cho mọi người xem, cậu cố ý làm khó tôi đấy à?”

Dương Thanh cười đáp: “Nếu đã nói tôi cướp video, đương nhiên tôi không thể để các người thất vọng, đúng không?”

Dứt lời, anh nói tiếp: “Ông chủ Mạnh muốn xem chứng cứ thì cứ để ông ta xem!”

Nghe vậy, Mạnh Hồng Nghiệp và Hoàng Mai đưa mắt nhìn nhau, bỗng cảm thấy hoang mang.

Bọn họ biết rõ cái chết của Hoàng An chẳng hề liên quan đến Dương Thanh.
Nhưng bây giờ Dương Thanh lại thừa nhận mình nắm giữ video chứng cứ trước mặt mọi người.

Còn nói cho họ xem.

Bọn họ nhanh chóng hiểu ra.

“Soạt!”

Ánh đèn trong sảnh bỗng nhiên tắt ngúm, màn hình chiếu cỡ lớn phía trước bỗng nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, ba bóng người rõ ràng được chiếu lên.

“Cảm ơn cô! Cảm ơn cô ạ!”

Đầu video là cảnh tượng Hoàng An cảm ơn Hoàng Mai.

Đúng lúc này, trong tay Hoàng Mai đột nhiên xuất hiện một khẩu súng ngắn tinh xảo, nhắm thẳng vào giữa trán Hoàng An.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, vẻ mặt Hoàng An cứng đờ.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Hoàng An chưa kịp phản ứng lại đã ngã xuống vũng máu.

“Cô làm gì vậy?”, giọng nói của Mạnh Hồng Nghiệp vang lên.

“Chỉ khi Hoàng An chết, nhà họ Hoàng mới chịu phái ra cao thủ mạnh hơn.

Lần này Dương Thanh chắc chắn sẽ phải chết!”

“Hoàng An bị Dương Thanh giết, hiểu chưa?”

Mạnh Hồng Nghiệp gật đầu lia lịa: “Cậu An phát hiện vợ chưa cưới của mình bị cướp nên dẫn đại sư Đàm đi trả thù, kết quả cả hai đều bỏ mạng!”

Video chỉ có một phút ngắn ngủi, nhưng quá trình Hoàng An bị giết vô cùng rõ ràng.

Hoàng Mai và Mạnh Hồng Nghiệp run lẩy bẩy.

Hoàng Chung đã đoán được cái chết của Hoàng An liên quan đến Hoàng Mai nhưng không ngờ bà ta chính là hung thủ.

Lúc này, khuôn mặt Hoàng Chung tràn đầy tức giận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hoàng Mai: “Đây là chứng cứ cô nói sao?”

“Bịch!”

Toàn thân Hoàng Mai mềm nhũn, không chịu nổi áp lực từ Hoàng Chung, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc cầu xin: “Anh họ, em không bằng cầm thú, em là súc sinh.
Em biết sai rồi, xin anh tha thứ cho em với!”

Mạnh Hồng Nghiệp cũng quỳ theo, đau khổ cầu khẩn: “Cậu Chung, tất cả đều không liên quan đến tôi.
Cô Hoàng ép tối giấu diếm sự thật”.

Mọi người đều cảm thấy thích thú, vốn tưởng trước đó đã đủ đặc sắc, nào ngờ kịch hay còn ở phía sau.

Nhưng đây là việc riêng của nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc hàng đầu Yến Đô, bọn họ không dám nhúng tay vào, chỉ có thể đứng xem.

Hoàng Chung nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Mặc dù Hoàng An là con trai ông ta nhưng chết rồi thì thôi, không phải ông ta không tiếp nhận nổi.

Sinh ra trong gia tộc đứng đầu Yến Đô, không được có tình thân, chỉ có quyền lực và lợi ích.

Nếu hi sinh một đứa con trai có thể đổi lấy quyền lực to lớn, ông ta sẽ không hề do dự.

Thế nhưng cái chết của Hoàng An không giúp được gì cho ông ta, ngược lại còn khiến ông ta trở thành trò cười của tỉnh Giang Bình.

Chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ bị truyền tới Yến Đô.
Toàn bộ nhà họ Hoàng cũng sẽ bị mất mặt theo.

"Giết!"

Hoàng Chung đột nhiên ra lệnh.

Vệ sĩ duy nhất bên cạnh ông ta bước ra, không chút nương tay.

"Uỳnh!"

Tiếng va chạm thật lớn vang lên.
Ông ta đạp thẳng vào huyệt Thái Dương của Mạnh Hồng Nghiệp khiến lão ta lập tức chết tươi.

Sau đó, ông ta lại tới gần Hoàng Mai.

"Anh họ, em biết sai rồi.
Xin anh cho em một cơ hội, xin đừng giết em…"

"Uỳnh!"

Hoàng Mai chưa nói hết câu, vệ sĩ đã giơ chân lên.

Giống hệt Mạnh Hồng Nghiệp, Hoàng Mai cũng bị đạp vào huyệt Thái Dương đi đời nhà ma.

Căn phòng chìm vào trong sự im lặng chết chóc!

Ai cũng kinh hãi trong lòng.

"Dương Thanh, tôi nhớ kỹ cậu rồi!"

Hoàng Chung đột nhiên nhìn sang Dương Thanh, lạnh lùng nói.

Dứt lời, ông ta quay lưng rời đi.

"Tôi cho phép ông đi chưa?"

Hoàng Chung mới đi được vài bước, chợt nghe thấy một câu nói cực kỳ bá đạo.

Ông ta lập tức dừng bước, quay lại nhìn chàng trai trẻ tuổi ngông cuồng kia: “Cậu muốn đấu với tôi không chết không ngừng sao?”

.

Chương 397: 397: Chiến Thần Mạnh Mẽ

Dương Thanh chất vấn Hoàng Chung khiến mọi người xung quanh không dám tin vào mắt mình.

Căn phòng rộng lớn lặng ngắt như tờ!

Ai cũng cảm nhận được lửa giận ngút trời của Hoàng Chung.

“Con trai tôi chết trong tay cậu, bây giờ tôi bắt cậu đền mạng có gì sai?”

Hoàng Chung có cảm giác như đâm lao phải theo lao.

Rõ ràng ông ta sắp chiếm được tỉnh Giang Bình về tay, nào ngờ trong giờ phút quan trọng Hiệp hội Võ thuật lại xuất hiện cản trở.

Đối với thế lực không hề thua kém nhà họ Hoàng này, ông ta chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ.
ngôn tình hoàn

Nhưng một thằng con rơi của gia tộc Vũ Văn vẫn chưa đủ tư cách khiến ông ta e ngại.

Vậy mà giờ đây ông ta lại cảm thấy sát khí mãnh liệt tỏa ra từ trên người Dương Thanh.

“Chắc hẳn ông phải biết rõ con trai mình bị ai giết rồi chứ?”

Dương Thanh cười nhạt một tiếng: “Muốn vu oan cho tôi, ông có chắc hứng chịu nổi cơn giận của tôi không?”

“Thằng ranh, đừng kiêu căng quá! Cháu tao Hoàng An bị mày giết, tao và ông chủ Mạnh đều biết rõ.
Mày thực sự cho rằng nói hươu nói vượn là có thể che giấu tội của mình sao?”

Hoàng Mai cũng đứng ngồi không yên, sợ bị lộ tẩy nên vội vàng gào thét.

Dương Thanh híp mắt hỏi: “Bà nói bà và Mạnh Hồng Nghiệp đều biết tôi giết anh ta.

Vậy tôi muốn hỏi tại sao tôi phải giết anh ta? Tôi giết anh ta thế nào?”

“Không sai, tao và ông chủ Mạnh đều biết mày giết Hoàng An!”

Hoàng Mai cả giận nói: “Mày dùng súng bắn chết nó!”

“Cô Hoàng nói không sai, chúng tôi đều biết cậu là hung thủ giết chết cậu An!”

“Lý do cậu muốn giết cậu An là vì anh em tốt của cậu Mã Siêu cướp vợ chưa cưới của cậu An, xảy ra xích mích với cậu An”.

“Cô Hoàng phái đại sư Đàm đi theo cậu An tìm anh em tốt của cậu báo thù, kết quả hai người họ đều bị các cậu đặt bẫy bắn chết!”

Mạnh Hồng Nghiệp cắn răng, vội vàng đứng dậy nói.

Nhà họ Hoàng đã mất ưu thế, một khi Hoàng Chung rời đi, nhà họ Mạnh sẽ bị tất cả các gia tộc ở tỉnh Giang Bình nhằm vào.

Đến lúc đó, rất có thể nhà họ Mạnh sẽ bị xóa sổ chỉ trong một đêm.

Nếu bây giờ có thể giúp nhà họ Hoàng hạ bệ Dương Thanh, nói không chừng nhà họ Hoàng sẽ nể tình lão ta lập công mà cho nhà họ Mạnh một con đường sống.

Thế nhưng lão ta không hề hay biết, trong lúc bối rối lão ta chẳng giúp được gì cho nhà họ Hoàng, ngược lại còn gây rắc rối lớn cho họ.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Mạnh Hồng Nghiệp: “Nghe ông nói vậy, chắc là ông có chứng cứ, tận mắt thấy tôi bắn chết Hoàng An?”

“Đương nhiên tôi có chứng cứ!”

Mạnh Hồng Nghiệp vô thức đáp lại: “Trên đoạn đường đại sư Đàm và cậu An bị giết có camera giám sát.
Tôi và cô Hoàng đều dựa vào video giám sát mới biết cậu An chết thế nào”.

“Ồ? Còn có cả camera giám sát sao? Hay là mở video cho mọi người cùng xem rốt cuộc cậu An trong miệng ông bị ai giết”.

Dương Thanh cười híp mắt nói.

Mạnh Hồng Nghiệp đã nghĩ kĩ cách ứng phó, cả giận nói: “Cậu đã cướp video đi, bây giờ lại bảo tôi mở video cho mọi người xem, cậu cố ý làm khó tôi đấy à?”

Dương Thanh cười đáp: “Nếu đã nói tôi cướp video, đương nhiên tôi không thể để các người thất vọng, đúng không?”

Dứt lời, anh nói tiếp: “Ông chủ Mạnh muốn xem chứng cứ thì cứ để ông ta xem!”

Nghe vậy, Mạnh Hồng Nghiệp và Hoàng Mai đưa mắt nhìn nhau, bỗng cảm thấy hoang mang.

Bọn họ biết rõ cái chết của Hoàng An chẳng hề liên quan đến Dương Thanh.
Nhưng bây giờ Dương Thanh lại thừa nhận mình nắm giữ video chứng cứ trước mặt mọi người.

Còn nói cho họ xem.

Bọn họ nhanh chóng hiểu ra.

“Soạt!”

Ánh đèn trong sảnh bỗng nhiên tắt ngúm, màn hình chiếu cỡ lớn phía trước bỗng nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, ba bóng người rõ ràng được chiếu lên.

“Cảm ơn cô! Cảm ơn cô ạ!”

Đầu video là cảnh tượng Hoàng An cảm ơn Hoàng Mai.

Đúng lúc này, trong tay Hoàng Mai đột nhiên xuất hiện một khẩu súng ngắn tinh xảo, nhắm thẳng vào giữa trán Hoàng An.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, vẻ mặt Hoàng An cứng đờ.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, Hoàng An chưa kịp phản ứng lại đã ngã xuống vũng máu.

“Cô làm gì vậy?”, giọng nói của Mạnh Hồng Nghiệp vang lên.

“Chỉ khi Hoàng An chết, nhà họ Hoàng mới chịu phái ra cao thủ mạnh hơn.

Lần này Dương Thanh chắc chắn sẽ phải chết!”

“Hoàng An bị Dương Thanh giết, hiểu chưa?”

Mạnh Hồng Nghiệp gật đầu lia lịa: “Cậu An phát hiện vợ chưa cưới của mình bị cướp nên dẫn đại sư Đàm đi trả thù, kết quả cả hai đều bỏ mạng!”

Video chỉ có một phút ngắn ngủi, nhưng quá trình Hoàng An bị giết vô cùng rõ ràng.

Hoàng Mai và Mạnh Hồng Nghiệp run lẩy bẩy.

Hoàng Chung đã đoán được cái chết của Hoàng An liên quan đến Hoàng Mai nhưng không ngờ bà ta chính là hung thủ.

Lúc này, khuôn mặt Hoàng Chung tràn đầy tức giận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hoàng Mai: “Đây là chứng cứ cô nói sao?”

“Bịch!”

Toàn thân Hoàng Mai mềm nhũn, không chịu nổi áp lực từ Hoàng Chung, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc cầu xin: “Anh họ, em không bằng cầm thú, em là súc sinh.
Em biết sai rồi, xin anh tha thứ cho em với!”

Mạnh Hồng Nghiệp cũng quỳ theo, đau khổ cầu khẩn: “Cậu Chung, tất cả đều không liên quan đến tôi.
Cô Hoàng ép tối giấu diếm sự thật”.

Mọi người đều cảm thấy thích thú, vốn tưởng trước đó đã đủ đặc sắc, nào ngờ kịch hay còn ở phía sau.

Nhưng đây là việc riêng của nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc hàng đầu Yến Đô, bọn họ không dám nhúng tay vào, chỉ có thể đứng xem.

Hoàng Chung nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Mặc dù Hoàng An là con trai ông ta nhưng chết rồi thì thôi, không phải ông ta không tiếp nhận nổi.

Sinh ra trong gia tộc đứng đầu Yến Đô, không được có tình thân, chỉ có quyền lực và lợi ích.

Nếu hi sinh một đứa con trai có thể đổi lấy quyền lực to lớn, ông ta sẽ không hề do dự.

Thế nhưng cái chết của Hoàng An không giúp được gì cho ông ta, ngược lại còn khiến ông ta trở thành trò cười của tỉnh Giang Bình.

Chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ bị truyền tới Yến Đô.
Toàn bộ nhà họ Hoàng cũng sẽ bị mất mặt theo.

"Giết!"

Hoàng Chung đột nhiên ra lệnh.

Vệ sĩ duy nhất bên cạnh ông ta bước ra, không chút nương tay.

"Uỳnh!"

Tiếng va chạm thật lớn vang lên.
Ông ta đạp thẳng vào huyệt Thái Dương của Mạnh Hồng Nghiệp khiến lão ta lập tức chết tươi.

Sau đó, ông ta lại tới gần Hoàng Mai.

"Anh họ, em biết sai rồi.
Xin anh cho em một cơ hội, xin đừng giết em…"

"Uỳnh!"

Hoàng Mai chưa nói hết câu, vệ sĩ đã giơ chân lên.

Giống hệt Mạnh Hồng Nghiệp, Hoàng Mai cũng bị đạp vào huyệt Thái Dương đi đời nhà ma.

Căn phòng chìm vào trong sự im lặng chết chóc!

Ai cũng kinh hãi trong lòng.

"Dương Thanh, tôi nhớ kỹ cậu rồi!"

Hoàng Chung đột nhiên nhìn sang Dương Thanh, lạnh lùng nói.

Dứt lời, ông ta quay lưng rời đi.

"Tôi cho phép ông đi chưa?"

Hoàng Chung mới đi được vài bước, chợt nghe thấy một câu nói cực kỳ bá đạo.

Ông ta lập tức dừng bước, quay lại nhìn chàng trai trẻ tuổi ngông cuồng kia: “Cậu muốn đấu với tôi không chết không ngừng sao?”

.

Chương 398: 398: Tất Cả Đều Kết Thúc

Bả vai của Hoàng Chung bị năm ngón tay của Dương Thanh chọc thủng, cơn đau tê liệt khiến ông ta gần như hôn mê.

Tiếng rên rỉ vang vọng cả căn phòng, kích thích mỗi tế bào thần kinh của tất cả người có mặt tại đây.

Rất nhiều người đều thầm nghĩ trong đầu: "Người đang bị ấn quỳ trên mặt đất thực sự là người thừa kế nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?"

Dương Thanh cúi đầu nhìn Hoàng Chung, đôi mắt đen tuyền chỉ có sự lạnh lẽo đến từ địa ngục.

"Trong vòng mười giây không xin lỗi sẽ phải chết!"

Bỗng Dương Thanh lên tiếng khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Chung cảm thấy cả linh hồn và cơ thể của mình đều đang run rẩy kịch liệt.

Ông ta là chủ nhân tương lai của nhà họ Hoàng lại bị ép quỳ trước mặt mọi người nói xin lỗi.

Nếu gia tộc biết được, ông ta sẽ lập tức bị mất quyền thừa kế.

Bất kỳ gia tộc nào cũng không thể tha thứ cho chuyện làm tổn hại danh dự của gia tộc như vậy.

Hoàng Chung không dám nghi ngờ, nếu ông ta không chịu xin lỗi Dương Thanh thực sự sẽ lấy mạng ông ta.

Khi mười giây sắp hết!

Rốt cuộc Hoàng Chung cũng chịu thỏa hiệp, cúi đầu dưới chân Dương Thanh, cắn răng nói: "Xin lỗi, tôi không nên đổ oan cho cậu khi chưa biết rõ chân tướng, lại càng không nên có ý định giết cậu! Xin cậu hãy tha thứ cho tôi!"

Uỳnh!

Tất cả người trong sảnh đều hóa đá tập thể!

Không ngờ Hoàng Chung lại xin lỗi thật!

Mặc dù ông ta bị Dương Thanh ép quỳ xuống, không cách nào chống đỡ nổi.

Nhưng xin lỗi là do ông ta tự nói ra!

Một người đàn ông trung niên mai đây sẽ nắm giữ quyền lực đỉnh cao ở Yến Đô, thân phận cao quý tới mức nào?

Vậy mà giờ đây lại quỳ dưới chân một người mới hơn hai mươi tuổi, xin lỗi cầu xin tha thứ!

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Thanh đã không còn như trước, dù là Thạch Giang cũng không khỏi kinh hãi.

Hai mắt lão ta đột nhiên trở nên nóng bỏng.

Nếu lão ta có thể lôi kéo Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật, với thực lực của Dương Thanh, tiền đồ sẽ rất rộng mở!

Thậm chí còn có thể tiến vào vị trí trung tâm quyền lực của Hiệp hội!

“Cút đi!”

Dương Thanh chợt quát lớn.

Hoàng Chung cố nén giận, bò lồm cồm dậy chật vật rời đi.

Vệ sĩ của ông ta cũng chạy theo.

“Đứng lại!”

Vệ sĩ của Hoàng Chung sắp đi tới lối ra, Dương Thanh bỗng nhiên quát.

Ông ta hoảng sợ run cầm cập, nơm nớp lo sợ quay lưng lại.

“Mang cả thi thể người nhà họ Hoàng các người đi đi!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Ông ta vội vàng chạy tới vác thi thể của Hoàng Mai đi.

Căn phòng tổ chức hội giao lưu rộng lớn im phăng phắt, ai cũng nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Mọi người ở đây đều là người có địa vị trong các gia tộc lớn, hiện giờ không ai dám động tới anh.

Đến cả người thừa kế của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng dám ép quỳ xuống cầu xin tha thứ trước mặt mọi người, huống chi là các thế lực ở tỉnh Giang Bình.

Trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh Giang Bình, chủ nhà họ Mạnh Mạnh Hồng Nghiệp vừa mới bị vệ sĩ của Hoàng Chung kết liễu.
Ai cũng hiểu được nhà họ Mạnh đã hết thời.

Vừa rồi còn có nhà họ Ninh cũng đứng về phe nhà họ Hoàng, hiện giờ Hoàng Chung bị đuổi đi như chó nhà có tang.

Chủ nhà họ Ninh - Ninh Trí Viễn run rẩy nhìn Dương Thanh.

Lúc trước ông ta đã phái cao thủ võ thuật mạnh nhất gia tộc tới giết Dương Thanh, kết quả bị anh giết thẳng tay.

Sau đó lại phái tay súng thần Đinh Tam, cuối cùng Đinh Tam đầu hàng Dương Thanh, còn nghe lệnh đi giết Ninh Thành Vũ.

Những người còn lại trong nhà họ Ninh cũng đang nơm nớp lo sợ.

Không chỉ nhà họ Ninh, những gia tộc từng đi theo nhà họ Hoàng đều vô cùng sợ hãi.

“Cho ông một phút trăng trối với con cháu!”

Trong lúc Ninh Trí Viễn đang thấp thỏm lo âu, Dương Thanh bỗng lạnh lùng nói với ông ta.

Ninh Trí Viễn chết sững người, Dương Thanh vẫn muốn giết ông ta sao?

“Bịch!”

Ninh Trí Viễn quỳ xuống cầu khẩn: “Cậu Thanh, tại tôi mắt chó coi thường người khác đắc tội cậu, nhưng đều tại Hoàng Chung ép buộc! Nếu tôi không làm vậy, ông ta sẽ giết tôi! Xin cậu tha chết cho tôi!”

Đến cả Hoàng Chung cũng phải quỳ xuống cầu xin, ông ta còn do dự cái gì?

“Còn hai mươi giây!”

Dương Thanh thờ ơ nói.

Đối với anh, Ninh Trí Viễn chỉ là một con kiến hôi, nhưng muốn giết anh thì sâu kiến cũng phải đền tội.

Ninh Trí Viễn hoảng hốt, Dương Thanh vẫn không chịu tha cho ông ta sao?

Người nhà họ Ninh đều buồn bã.

Hôm nay Dương Thanh mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ nhà họ Ninh sẽ bị diệt vong.

Người của các gia tộc từng đi theo nhà họ Hoàng cũng tuyệt vọng.

Đây chính là nỗi bất hạnh của gia tộc nhỏ, không thể không chọn phe, nhưng nếu chọn sai sẽ phải trả giá bằng tương lai của cả gia tộc.

Ninh Trí Viễn hiểu Dương Thanh sẽ không buông tha cho mình, cũng không xin xỏ nữa.

Ông ta cúi đầu, nắm chặt hai tay, không ai nhìn thấy được vẻ mặt hiện giờ của ông ta.

Tất cả mọi người đều nín thở quan sát Ninh Trí Viễn.

Người nhà họ Ninh mặt ủ mày chau chờ đợi Dương Thanh xử tội.

Đúng lúc này, Ninh Trí Viễn đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Hai mắt ông ta đỏ bừng nhìn chằm chằm Dương Thanh, đồng thời rút khẩu súng Colt màu đen nhắm thẳng vào anh.

“Nếu cậu đã muốn tôi chết, tôi sẽ tiễn cậu xuống địa ngục trước!”

Gương mặt của ông ta cực kỳ dữ tợn, tay cầm súng không ngừng run rẩy.

Không phải ông ta chưa từng giết người, mà là thực lực của người trẻ tuổi trước mắt quá khủng khiếp, để lại bóng ma tâm lý trong lòng ông ta.

“Ninh Trí Viễn, cậu dám!”

Hàn Khiếu Thiên nổi giận gào lên, mấy người sau lưng ông cụ cũng lập tức rút súng ra ngắm thẳng vào Ninh Trí Viễn.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm!

Lúc này, Thạch Giang cũng đứng dậy, tức giận nói: “Ninh Trí Viễn, nếu cậu dám nổ súng, tôi sẽ khiến cả nhà họ Ninh phải chôn cùng!”

Hàn Khiếu Thiên và Thạch Giang là chủ của hai thế lực hàng đầu Giang Bình, vậy mà cả hai đều muốn cứu Dương Thanh.

Ninh Trí Viễn vô cùng tuyệt vọng.
Ông ta chỉ muốn nhà họ Ninh ngày càng mạnh mẽ, tại sao những người này muốn hủy hoại gia tộc của ông ta?

Càng nghĩ, ông ta càng tức giận, lại càng hận Dương Thanh.

Nếu không tại Dương Thanh, sao ông ta lại đi tới bước này?

Bị Ninh Trí Viễn giơ súng vào đầu, Dương Thanh vẫn bình tĩnh lên tiếng: “Tôi đã nói rồi, đồ chơi này chỉ là sắt vụn với tôi mà thôi.
Ông nghĩ thứ này uy hiếp được tôi sao?”

Dứt lời, Dương Thanh cất bước đi về phía ông ta.

“Đứng lại! Cậu đứng lại cho tôi! Nếu không tôi nổ súng đấy!”

Ninh Trí Viễn run lẩy bẩy, toàn thân đã sớm ướt đẫm mồ hôi, gào ầm lên.

“Không dám bóp cò mà cũng đòi giết tôi?”, Dương Thanh châm chọc nói.

“Chết tiệt! Cậu muốn chết phải không?”

Ninh Trí Viễn giận dữ hét lên một tiếng, ngón trỏ bóp cò.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ chói tai chợt vang lên.

.

Chương 399: 399: Phải Gia Nhập

Trong lúc mọi người đang kinh hãi, một lỗ máu bỗng xuất hiện giữa lông mày Ninh Trí Viễn.

Ông ta trợn trừng mắt, người đổ ập xuống.

Xung quanh lặng ngắt như tờ!

Mọi người đều nhìn về phía Đinh Tam đang giơ súng sau lưng Dương Thanh.

"Cậu…
cậu Thanh, ông ta dám chĩa súng vào cậu, đúng là chán sống!"

Đinh Tam thấp thỏm nói.

Ánh sáng sắc bén bỗng lóe lên trong mắt Dương Thanh rồi biến mất.

Bởi vì người mà Đinh Tam chĩa súng vào là Dương Thanh.

Nếu Dương Thanh không tránh, người ngã xuống đã là anh rồi!

Chẳng qua vừa nãy mọi người đang chú ý đến Ninh Trí Viễn nên ngó lơ Đinh Tam mà thôi.

Trừ Đinh Tam ra, không ai biết Dương Thanh đã hơi nghiêng đầu vào lúc ông ta nổ súng, vừa hay né được viên đạn.

"Chết!"

Dương Thanh chỉ nói một chữ.

Cùng lúc đó, anh bỗng vung tay phải, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

"Phập!"

Ngay sau đó, chính giữa lông mày Đinh Tam bỗng xuất hiện một sợi tơ máu, máu tươi liên tục chảy ra từ đó, như đóa hồng diễm lệ đang nở rộ.

Cho đến lúc chết, Đinh Tam vẫn không biết Dương Thanh đã đích thân giết mình.

Đại sảnh tổ chức hội giao lưu lặng ngắt như tờ, mọi người đều có vẻ hoảng sợ.

Nét mặt Thạch Giang nghiêm nghị hẳn lên.

Có lẽ người khác không biết Đinh Tam đã chết thế nào, nhưng lão ta là chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật nên đương nhiên sẽ thấy rõ.

"Sau tối nay, ở Giang Bình sẽ không còn nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh nữa.
Đến 0h1, nếu người của hai gia tộc này còn nán lại Giang Bình thì giết không tha!"

Dương Thanh nhìn quanh, lạnh lùng nói.

Lời anh nói như tiếng sấm, vang dội giữa đại sảnh tổ chức hội giao lưu.
Mặt người nhà họ Mạnh và người nhà họ Ninh xám ngoét.

Chủ gia tộc của họ đã chết trong hội giao lưu, với màn thể hiện vừa rồi của Dương Thanh, sau hôm nay, làm gì còn ai ở Giang Bình dám đối đầu với anh nữa?

Anh chỉ ép người nhà họ Mạnh và người nhà họ Ninh rời khỏi Giang Bình đã là nhân từ lắm rồi.
Truyện Quan Trường

Hàn Khiếu Thiên cảm khái, không ngờ nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh đã tranh đấu với nhà họ Hàn suốt mấy chục năm lại biến mất chỉ vì một câu nói của Dương Thanh.

Sau này tỉnh lỵ chỉ do mình nhà họ Hàn quản lý.

Ông cụ cũng hiểu rõ, từ giờ cả Giang Bình sẽ nghe theo lệnh Dương Thanh, một khi anh kêu gọi, ai dám chống đối chứ?

Nhưng khi nghĩ tới thân phận của Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên lại thấy tất cả những gì xảy ra tối nay quá đỗi bình thường.

Anh là Tướng quân bảo vệ biên giới phía Bắc của Chiêu Châu, nếu muốn san bằng một Giang Bình nhỏ nhoi thì khó gì chứ?

Cho dù Dương Thanh xóa sổ tám nhà quyền thế ở Yến Đô thì Hàn Khiếu Thiên cũng không bất ngờ.

“Từ hôm nay trở đi, Giang Bình sẽ nghe theo sự dẫn dắt của cậu Thanh, nhà họ Hàn tình nguyện phục tùng, đi theo cậu!”

Hàn Khiếu Thiên bỗng bước lên trước, cung kính nhìn Dương Thanh rồi cúi đầu.

Lời ông cụ nói như sấm sét giáng từ chín tầng mây, khiến mọi người ngơ ngác.

Trong số ba gia tộc mạnh nhất tỉnh Giang Bình, nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh đã bị Dương Thanh đuổi đi, chỉ còn mỗi nhà họ Hàn.

Có thể nói sau này, nhà họ Hàn chính là vương tộc ở Giang Bình.

Không ngờ lúc này, chủ gia tộc họ Hàn lại khom lưng uốn gối với Dương Thanh, bày tỏ mong muốn phục tùng anh trước mặt tất cả mọi người.

“Nhà họ Quan chúng tôi vẫn sẽ nghe theo sự dẫn dắt của cậu Thanh, nguyện đi theo cậu cả đời!”

Quan Chính Sơn vội dẫn Quan Tuyết Tùng bước lên, khom người nói, giọng điệu vô cùng chân thành.

“Nhà họ Trần chúng tôi vẫn sẽ nghe theo sự dẫn dắt của cậu Thanh, nguyện đi theo cậu cả đời!”

Trần Hưng Hải cũng vội dẫn người nhà họ Trần bước đến, bày tỏ thái độ trước mặt mọi người.

“Nhà họ Phùng tình nguyện đi theo cậu Thanh!”

“Nhà họ Trương tình nguyện đi theo cậu Thanh!”

…

Trong lúc nhất thời, sáu, bảy mươi chủ gia tộc quyền thế ở Giang Bình đều đứng dậy, công khai bày tỏ mong muốn được đi theo Dương Thanh.

Cuối cùng, trừ nhà họ Ngụy ở Giang Hải và chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật ra, tất cả các gia tộc khác đều tỏ ý muốn như thế.

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta rung động sâu sắc.

Ngụy Thành Châu nhìn về phía Thạch Giang với vẻ hơi bối rối.

Hiệp hội Võ thuật vẫn luôn là chỗ dựa của nhà họ Ngụy, hôm nay lão ta đến tìm Dương Thanh từ trước để bày tỏ mong muốn liên minh cũng vì nghe lệnh Thạch Giang.

Hiệp hội Võ thuật cũng muốn trở thành bá chủ duy nhất ở Giang Bình, nhưng ai ngờ sự mạnh mẽ của Dương Thanh lại chinh phục được tất cả các gia tộc chứ.

"Dương Thanh, cậu ép Hoàng Chung quỳ xuống xin lỗi, chắc chắn nhà họ Hoàng sẽ không dễ dàng tha cho cậu".

Trong lúc chủ của các gia tộc lớn ở Giang Bình đang thi nhau tỏ ý muốn đi theo Dương Thanh, Thạch Giang bỗng lên tiếng.

Lão ta gọi thẳng tên Dương Thanh chứ không hề cung kính chút nào.

Dương Thanh thản nhiên nhìn Thạch Giang, không nói gì, chờ lão ta nói tiếp.

"Tôi nghĩ…
chắc cậu cũng biết Hiệp hội Võ thuật nhỉ?"

Thạch Giang nói: "Chỉ cần cậu đồng ý gia nhập Hiệp hội Võ thuật, ngay cả nhà họ Hoàng - một trong tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô cũng không dám làm gì cậu đâu".

Lời của Thạch Giang đã dẫn đến sóng to gió lớn.

Không ai ngờ Thạch Giang lại định lôi kéo Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật.

"Ý ông là tôi sẽ phải phục tùng Hiệp hội Võ thuật ư?", Dương Thanh nhìn Thạch Giang với nét mặt kỳ lạ.

Thạch Giang gật đầu: "Hiệp hội Võ thuật có chi hội trên toàn thế giới, thực lực tổng hợp và địa vị không hề thua tám nhà quyền thế nhất Yến Đô chút nào, hơn nữa trong hiệp hội toàn cao thủ, vô cùng phù hợp với cậu đấy!"

"Cậu còn trẻ mà đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, chỉ cần cậu gia nhập Hiệp hội Võ thuật, không đến mười năm, cậu sẽ có

cơ hội tiến vào trung tâm quyền lực ở trụ sở chính của hiệp hội".

"Đến khi đó, gái đẹp, tiền bạc, địa vị, quyền lực, cậu muốn gì cũng có hết!"

Thạch Giang nhìn Dương Thanh với vẻ thiết tha.

Nếu có thể lôi kéo Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật, chẳng những nắm giữ được cả Giang Bình mà hiệp hội còn có thêm một thanh niên đầy tiềm năng nữa.

Nếu có ngày Dương Thanh thực sự tiến vào trung tâm quyền lực của Hiệp hội Võ thuật, địa vị của lão ta cũng sẽ được nâng cao.

Người của các gia tộc quyền thế đều nhìn Dương Thanh với vẻ hâm mộ.

Họ tỏ vẻ sẵn lòng phục tùng Dương Thanh cũng chỉ vì hùa theo số đông, chứ họ thấy địa vị của Hiệp hội Võ thuật cao hơn nhiều.

Cho dù họ muốn gia nhập Hiệp hội Võ thuật thì cũng không đủ tư cách.
Dương Thanh còn trẻ thế mà đã được mời, có thể tưởng tượng được họ đang hâm mộ anh đến đâu.

Trong lúc Thạch Giang tưởng Dương Thanh sẽ đồng ý gia nhập ngay, Dương Thanh bỗng lắc đầu: "Tôi không hứng thú!"

"Cậu nói gì cơ?"

Thạch Giang lập tức ngẩn người, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Lão ta thừa nhận, Dương Thanh rất mạnh.

Nhưng theo lão ta thấy, cho dù Dương Thanh mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có một mình mà thôi.

Trong Hiệp hội Võ thuật có rất nhiều cao thủ thực thụ, bất kỳ ai cũng có thể làm được chuyện mà hôm nay Dương Thanh làm.

Quan trọng nhất là Hiệp hội Võ thuật rất ít khi chủ động mời người ta gia nhập, rất nhiều người đã tốn bao công sức để

được vào đây đấy.

Không ngờ Dương Thanh lại dám từ chối.

“Chi hội trưởng Giang, nếu cậu Thanh đã từ chối gia nhập Hiệp hội Võ thuật rồi thì ông cũng đừng lãng phí nước bọt nữa!”

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn Thạch Giang.

Đồng thời, ông cụ cũng thấy hơi tức giận.

Trong mắt ông cụ, Dương Thanh là Tướng quân bảo vệ biên giới phía Bắc Chiêu Châu, cũng chẳng khác gì thần linh.

Ngay cả vị trí hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật cũng không xứng với Dương Thanh ấy chứ.

Thạch Giang còn định ép Dương Thanh phục tùng, đúng là sỉ nhục.

“Không liên quan gì đến ông! Câm miệng cho tôi!”, Thạch Giang tức giận quát.

Lão ta vốn đã tức giận vì bị Dương Thanh từ chối, không ngờ Hàn Khiếu Thiên còn dám chõ mồm vào.

Hàn Khiếu Thiên nhíu mày, nhưng khi nhớ đến địa vị của Hiệp hội Võ thuật, ông cụ vẫn chọn im lặng.

“Dương Thanh, cậu đừng không biết điều, gia nhập Hiệp hội Võ thuật là vinh hạnh của cậu đấy!”, giọng Thạch Giang lạnh hẳn đi.

Theo lão ta thấy, nếu Dương Thanh không gia nhập Hiệp hội Võ thuật mà lão ta lại muốn nắm giữ Giang Bình, lão ta sẽ phải cướp nó từ tay Dương Thanh.

Thế nên, Dương Thanh chỉ có thể phục tùng hoặc đối địch với Hiệp hội Võ thuật chứ không còn lựa chọn nào khác.

“Cút!”

Dương Thanh sầm mặt, quát Thạch Giang.

.

Chương 400: 400: Độc Nhất Vô Nhị

Chữ "Cút" này khiến đám đông sợ ngây người!

Dương Thanh dám đối đầu với Hoàng Chung, đồng thời ép được đối phương rời khỏi Giang Bình, thế đã đủ đáng sợ lắm rồi.

Bây giờ anh còn dám tức giận mắng chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật ngay trước mặt mọi người nữa chứ.

Thạch Giang cũng ngơ ngác, chưa kịp phản ứng lại ngay.

Tuy lão ta chỉ là một trong vô số chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, nhưng ở Giang Bình, lão ta đã được xem như nhân vật có quyền thế ngút trời rồi.

Giờ lão ta lại bị một thằng nhãi hơn hai mươi tuổi quát trước mặt mọi người, đúng là nhục nhã.

"Tên nhãi, cậu nói gì cơ?"

Thạch Giang lập tức sầm mặt, trong mắt tràn ngập sát khí.

Tứ Đại Kim Cương bên cạnh lão ta cũng hằn học nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Chỉ cần Thạch Giang ra lệnh, họ sẽ tấn công anh ngay.

Họ là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, chưa bao giờ ngán ai trong lĩnh vực này cả.

"Tôi bảo ông cút!"

Dương Thanh híp mắt: "Giờ ông nghe rõ chưa?"

Đại sảnh rộng lớn lập tức lặng ngắt như tờ.

Bầu không khí ngột ngạt bao trùm cả đại sảnh, mọi người đều có cảm giác giông bão sắp kéo đến.

"Tên nhãi kia, cậu tưởng có chút thực lực thì có thể coi trời bằng vung à?"

Thạch Giang nghiến răng nghiến lợi.

Nếu bảo lão ta đánh nhau với Dương Thanh thì lão ta lại không dám.

Thực lực mà Dương Thanh vừa phô bày đã vượt quá tưởng tượng của lão ta.

Tuy lão ta cũng làm được như thế nhưng phải bùng nổ thực lực mạnh mẽ nhất của mình.

Cho đến giờ, Dương Thanh vẫn chưa để lộ thực lực thật sự của anh, cho dù đối mặt với bất cứ kẻ địch nào, hình như anh luôn có thể dễ dàng giải quyết.

Lão ta bỗng cảm thấy người thanh niên trước mặt mình rất khó lường.

“Chi hội trưởng Giang, trước giờ Hiệp hội Võ thuật không nhúng tay vào chuyện giữa các gia tộc lớn, giờ ông lại định ép cậu Thanh gia nhập, hơi quá đáng rồi nhỉ?”

Lúc này, Hàn Khiếu Thiên lại đứng dậy, nhìn về phía Thạch Giang.

Tiếp đến, Quan Chính Sơn cũng đứng lên: “Ông chủ Hàn nói không sai, ông ép cậu Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật là quá đáng rồi đó!”

“Hiệp hội Võ thuật quá đáng rồi đấy!”

Trần Hưng Hải cũng đứng dậy.

“Hiệp hội Võ thuật quá đáng rồi đấy!”

Tô Thành Vũ thừa cơ nói.

“Hiệp hội Võ thuật quá đáng rồi đấy!”

“Hiệp hội Võ thuật quá đáng rồi đấy!”

…

Ngay sau đó lại có thêm mấy chủ gia tộc khác đứng dậy.

Trong đại sảnh tràn ngập những câu nói với nội dung giống nhau.

Thạch Giang sầm mặt, lão ta không ngờ chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật như lão ta lại bị một thanh

niên hơn hai mươi tuổi sỉ nhục như thế.

Không sai, lão ta nghĩ tất cả những gì đang xảy ra đều là nỗi nhục do Dương Thanh mang lại.

Trừ một vài gia tộc e ngại Hiệp hội Võ thuật, sáu, bảy mươi nhà quyền thế ở tỉnh Giang Bình đều đứng về phía Dương Thanh.

Các cô gái trẻ đến từ những gia tộc lớn nhìn người thanh niên đang đứng chắp tay sau lưng trong đại sảnh, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng khác thường.

Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải cũng có vẻ cảm khái.

Họ nghĩ đến khoảng thời gian dám đối đầu với Dương Thanh trong quá khứ, rồi nghĩ tới kết cục của nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh, thầm cảm thấy may mắn.

Lúc này họ đã hiểu, chỉ cần luôn trung thành, Dương Thanh sẽ dẫn dắt họ tạo ra những kỳ tích lớn hơn.

“Giỏi, giỏi lắm! Các người sẽ phải trả giá đắt vì lựa chọn ngày hôm nay!”

Thạch Giang vô cùng chấn động, nhưng lão ta vẫn buông lời ác độc để giữ thân phận và địa vị của mình.

Lão ta nói rồi quay người rời đi.

Người của Hiệp hội Võ thuật cũng lập tức rời khỏi đại sảnh.

Người nhà họ Hoàng cũng rời đi theo, còn người nhà họ Mạnh và người nhà họ Ninh thì đã bị câu nói của Dương Thanh trục xuất từ nãy rồi.

“Kể từ giờ phút này, nhà họ Quan xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!”

Đúng lúc này, Quan Chính Sơn dẫn Quan Tuyết Tùng bước lên trước một bước, quỳ một gối xuống đất, cúi cái đầu kiêu ngạo trước Dương Thanh.

Cảnh tượng này khiến những người khác rung động sâu sắc.

Tuy nhà họ Quan đã phục tùng Dương Thanh từ lâu, nhưng vào giờ phút này, Quan Chính Sơn đang tuyên bố sẽ coi

Dương Thanh là chủ nhân ngay trước mặt mọi người.

Nếu trước kia, giữa nhà họ Quan và Dương Thanh có quan hệ hợp tác thì kể từ giờ phút này, giữa họ chỉ còn quan hệ chủ tớ mà thôi.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, Trần Hưng Hải cũng vội dẫn dòng chính của gia tộc lên, quỳ một gối xuống: "Kể từ giờ phút này, nhà họ Trần xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!"

Thực lực mà Dương Thanh vừa thể hiện đã khiến họ hiểu rõ, từ giờ phút này trở đi, cả Giang Bình sẽ nghe theo lệnh anh.

Gia tộc nào có quan hệ gần gũi với Dương Thanh hơn thì địa vị cũng sẽ cao thêm một bậc.

Bây giờ hai trong ba gia tộc lớn ở tỉnh lỵ đã bị xóa sổ rồi.

Là thời cơ tốt để các gia tộc khác lên thay.

"Kể từ giờ phút này, nhà họ Tô ở Giang Hải xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!"

Tô Thành Vũ cũng theo sát phía sau.

Tô Thành Vũ vốn nghi ngờ về việc liệu Dương Thanh có thể sống sót trong cuộc đấu đá nội bộ của gia tộc Vũ Văn không, nhưng từ khi Hoàng Chung bị đuổi đi, tất cả sự ngờ vực cũng biến mất.

Đây là cơ hội của nhà họ Tô!

"Kể từ giờ phút này, nhà họ Hàn! Xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!"

Một giọng nói già cỗi bỗng vang lên, Hàn Khiếu Thiên dẫn dòng chính của gia tộc bước đến, quỳ một gối trước mặt Dương Thanh, tuyên bố sẽ phục tùng anh.

Rầm!

Hành động của Hàn Khiếu Thiên khiến mọi người ngây ngẩn!

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng muốn phục tùng Dương Thanh ư?

Ai cũng biết Hàn Khiếu Thiên vốn kiên cường và khẳng khái, cho dù là gia tộc đến từ Yến Đô thì ông cụ cũng không sợ.

Nhưng hôm nay, một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi lại có thể khiến ông cụ cam lòng quỳ một gối xuống đất.

Vào giờ phút này, Hàn Diệp bên cạnh Hàn Khiếu Thiên đang cảm thấy vô cùng kinh hãi và chua xót.

Vừa mới tối qua thôi, ông ta còn cảnh cáo Dương Thanh không được đến gần Hàn Phi Phi.

Nào ngờ chỉ mới một ngày, Dương Thanh đã dùng sự mạnh mẽ của mình để tát thẳng vào mặt ông ta.

Nếu người thế này có thể trở thành con rể ông ta thì đúng là phúc mấy đời của nhà họ Hàn.

Thế mà ông ta còn sợ đối phương không xứng với con gái mình nữa chứ.

Cho dù hôm nay, chủ của tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô đích thân đến đây, Hàn Khiếu Thiên cũng sẽ không làm thế.

Ông cụ làm vậy vì Dương Thanh là Tướng quân bảo vệ biên giới phía Bắc của Chiêu Châu!

Anh là người trấn thủ phương Bắc của Chiêu Châu rộng lớn, chỉ riêng cống hiến lớn lao của anh với Chiêu Châu thôi đã xứng đáng để ông cụ quỳ xuống rồi.

“Nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!”

“Nhà họ Tề ở thành phố Xương xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!”

…

Sau khoảng lặng ngắn ngủi, những người khác cũng thi nhau quỳ trước mặt Dương Thanh, xin được đi theo anh.

Đến cuối cùng, chỉ còn nhà họ Ngụy ở Giang Hải đang đứng đờ ra đó.

Dương Thanh im lặng nhìn về phía Ngụy Thành Châu.

Vào giờ phút này, Ngụy Thành Châu cảm thấy rất bồn chồn và gượng gạo.

Lão ta bỗng cảm thấy ánh mắt của cậu thanh niên đang nhìn mình chẳng khác nào ánh mắt ác ma đáng sợ nhất địa ngục.

“Rầm!”

Ngụy Thành Châu không thể chịu được áp lực từ Dương Thanh, nặng nề quỳ một gối xuống đất, cúi đầu, cao giọng quát: “Nhà họ Ngụy ở Giang Hải xin được tôn cậu Thanh làm chủ nhân!”

Đến lúc này, chủ của sáu, bảy mươi gia tộc quyền thế ở Giang Bình đều đã quỳ trước mặt một người thanh niên.

Để tôn anh làm chủ nhân!

Cả đại sảnh vô cùng im ắng, ai cũng cúi đầu, không dám nhìn bóng dáng độc nhất vô nhị ấy.

.

Chương 401: 401: Ý Đồ Xấu Xa

Ai cũng hiểu sau hôm nay, cả Giang Bình sẽ nghe lệnh Dương Thanh.

Không ngờ một thanh niên hơn hai mươi tuổi lại dễ dàng hoàn thành chuyện mà cả nhà họ Hoàng thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô lẫn chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật đều không làm được.

Cùng lúc đó, một chiếc Rolls-Royce màu đen đang phóng đến sân bay.

Người ngồi trong xe chính là Hoàng Chung vừa rời khỏi khách sạn Trung Châu.

Lúc này, ông ta đang ngồi ở ghế sau với sắc mặt vô cùng u ám.

“Ông Chung, có cần xin sự trợ giúp từ Yến Đô không ạ?”

Một người trung niên ngồi ở ghế phụ lái thấp thỏm hỏi.

Ông ta là vệ sĩ của Hoàng Chung, đã đi theo Hoàng Chung rất nhiều năm, cũng giúp Hoàng Chung ngăn cản vô số nguy hiểm.

Nhưng vừa nãy, ở đại sảnh tổ chức hội giao lưu, chỉ một chữ “Cút” của Dương Thanh đã khiến ông ta phải lùi bước.

Lúc này ông ta vô cùng sợ hãi, sợ Hoàng Chung sẽ đổ những chuyện xảy ra ngày hôm nay lên đầu mình.

Hoàng Chung lạnh lùng nhìn vệ sĩ: “Nếu ông dám tiết lộ nửa chữ về chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi sẽ xử lý ông đấy!”

Nghe thấy thế, vệ sĩ run rẩy, lập tức im lặng.

Một lúc lâu sau, Hoàng Chung mới nói: “Sau này tôi sẽ bắt thằng nhãi đó chịu gấp bội nỗi nhục ngày hôm nay, nhưng giờ tôi chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt”.

“Nếu nhà họ Hoàng biết chuyện này, vị trí người thừa kế của tôi sẽ bị hủy bỏ ngay.

Đừng quên, có rất nhiều người trong gia tộc đang để mắt đến tôi đấy".

"Bây giờ Hiệp hội Võ thuật cũng nhúng tay vào, gần như không còn bất kỳ hy vọng gì trong việc nắm giữ Giang Bình nữa, tôi chỉ có thể chuyển mục tiêu sang nơi khác thôi".

Nghe Hoàng Chung giải thích như thế, vệ sĩ chợt hiểu ra, chẳng những chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến Hoàng Chung mất hết thể diện mà còn làm bẽ mặt nhà họ Hoàng.

Một khi chuyện xảy ra tối nay truyền đến Yến Đô, nhà họ Hoàng sẽ trở thành trò cười cho cả Yến Đô.

Đến khi đó, ông ta cũng chỉ còn đường chết, dù sao chức trách của ông ta cũng là bảo vệ Hoàng Chung mà.

Nhưng ông ta lại bị Dương Thanh quát cho lui bước, không dám tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Chung chịu nhục.

"Nhưng…
nếu người ở Giang Bình để lộ chuyện này thì sao ạ?"

Vệ sĩ của Hoàng Chung hơi lo lắng.

Nhỡ người ở Giang Bình tiết lộ chuyện này rồi Hoàng Chung tưởng ông ta làm thì sao?

"Ngu xuẩn!"

Hoàng Chung mắng rồi lạnh lùng nói: "Chỉ là gia tộc nhỏ ở Giang Bình, sao dám lan truyền chuyện xảy ra tối nay chứ? Trừ khi họ chán sống!"

"Hiệp hội Võ thuật cũng sẽ không để lộ chuyện này, dù sao tôi cũng là người thừa kế của nhà họ Hoàng.
Một khi nhà họ Hoàng biết tôi đã phải chịu nhục trước mặt mọi người, chắc chắn thù hận giữa nhà họ Hoàng và Hiệp hội Võ thuật sẽ nhiều thêm".

"Nếu tuyên chiến với nhau, cả nhà họ Hoàng lẫn hiệp hội võ thuật đều sẽ gặp phải phiền phức rất lớn".

"Nhìn chung, bây giờ, các thế lực lớn ở Yến Đô đang rất ổn định, không ai dám phá vỡ sự cân bằng này".

Tuy Hoàng Chung rất bất mãn với vệ sĩ nhưng cũng biết rõ sự trung thành của đối phương.

Sau khi giải thích xong, ông ta cũng thoải mái hơn nhiều.

Ông ta muốn nắm giữ Giang Bình để củng cố địa vị của mình, nhưng không nhất thiết cứ phải là Giang Bình.

Nếu nắm giữ nơi khác thì vẫn có thể củng cố vị trí người thừa kế của ông ta.

Hoàng Chung không nán lại Giang Bình.
Ông ta rời khỏi khách sạn Trung Châu rồi đến sân bay luôn, rời xa nơi đã khiến ông ta phải chịu nhục nhã này.

Một bên khác, Thạch Giang của Hiệp hội Võ thuật cũng rời khỏi khách sạn Trung Châu.

Trên đường về, Thạch Giang vô cùng tức giận: “Quá hống hách! Quá hống hách! Tưởng có chút thực lực là có thể chống lại Hiệp hội Võ thuật à!”

“Tao sẽ không bao giờ bỏ qua cho mày! Chắc chắn không!”

“Tức chết mất!”

Thạch Giang tức điên, chỉ hận không thể cử người đi giết Dương Thanh luôn.

Tuy lão ta đang sôi máu, nhưng người được cử tới Giang Bình để làm chi hội trưởng như lão ta cũng không ngu.

Lão ta biết rõ, chỉ riêng thực lực mà Dương Thanh thể hiện ra trước đó đã hơn xa lão ta rồi.

Ở Hiệp hội Võ thuật, kẻ mạnh làm vua.

Ở chi hội tỉnh Giang Bình, lão ta có thực lực mạnh nhất.

Ngay cả lão ta cũng không phải đối thủ của anh, nói gì đến những người khác chứ?

Nếu bây giờ muốn giải quyết Dương Thanh thì chỉ có thể tìm cao thủ mạnh hơn ở trụ sở chính của Hiệp hội Võ thuật mà thôi.

“Chi hội trưởng, tôi có cách này! Không chừng sẽ giết được thằng nhãi kia đấy!”

Đúng lúc này, một người trung niên ngồi ở ghế phụ lái bỗng nói.

Người này tên Lý Nam, là cấp dưới mà Thạch Giang tin tưởng nhất.

Lý Nam đã đi theo Thạch Giang từ trước khi lão ta được cử đến Giang Bình để làm chi hội trưởng.

Bên cạnh Thạch Giang, Lý Nam đóng vai trò quân sư, bày mưu tính kế.

Có thể nói, nếu không có Lý Nam thì cũng không có Thạch Giang bây giờ.

Nghe thấy Lý Nam nói thế, Thạch Giang lập tức vui mừng hỏi: "Mau nói đi, cậu có cách gì thế!"

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lý Nam xuất hiện vẻ hung tàn. Ông ta híp mắt: "Chi hội trưởng, anh vẫn nhớ chuyện của chi hội phó Ngưu Căn Sinh chứ?"

Nghe thấy thế, sắc mặt Thạch Giang chùng xuống ngay.

"Ngưu Căn Sinh đã biến mất hơn nửa tháng, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì!"

Thạch Giang nghiêm nghị nói.

Lý Nam lắc đầu: "Chi hội trưởng, anh nghĩ Ngưu Căn Sinh còn sống không?"

"Cậu có ý gì?", Thạch Giang nhíu mày.

Lý Nam nói: "Ngưu Căn Sinh là chi hội phó của chi hội chúng ta, không thể vô cớ biến mất hơn nửa tháng được.
Tôi gần như có thể khẳng định, ông ta đã chết rồi!"

"Sao cơ? Chết á?"

Sắc mặt Thạch Giang thay đổi ngay.

Lý Nam gật đầu: "Ngưu Căn Sinh ỷ vào thân phận của anh trai, tuy bình thường không tuân thủ quy định lắm, còn lén làm một số chuyện".

"Nhưng nhìn chung, ông ta vẫn có chừng mực.
Theo tôi biết, ông ta chưa bao giờ biến mất lâu như thế".

“Dù sao anh trai ông ta cũng là người của trụ sở chính Hiệp hội Võ thuật, nếu ông ta làm quá đà thì sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của anh trai”.

“Bây giờ tự dưng ông ta lại biến mất lâu như thế, chắc chắn đã gặp chuyện rồi!”

Lý Nam đã đoán được chuyện này từ lâu nhưng không nói.

Lúc này ông ta bỗng nhắc tới chuyện này, khiến Thạch Giang cảm thấy áp lực một cách khó hiểu.

Anh trai Ngưu Căn Sinh là cao thủ ở trụ sở chính của Hiệp hội Võ thuật, có thân phận cực kỳ cao quý, Thạch Giang vốn không có tư cách sánh vai với ông ta.

Bây giờ Ngưu Căn Sinh lại chết ở chi hội của lão ta, nếu anh trai Ngưu Căn Sinh biết thì sẽ ảnh hưởng tới lão ta rất nhiều.

“Nếu cậu đã nhắc đến chuyện này thì chắc cũng nghĩ ra cách đối phó rồi nhỉ?”

Thạch Giang im lặng một lúc lâu rồi trầm giọng hỏi.

Lý Nam gật nhẹ đầu: “Chúng ta có thể đổ chuyện này cho Dương Thanh”.

“Vu oan cho thằng nhãi đó á?”

Thạch Giang lập tức giật mình.

Lý Nam mỉm cười: “Chi hội trưởng, anh nói thật cho tôi biết đi, thực lực của thằng nhãi đó so với anh thế nào?”

“Rất có thể nó mạnh hơn tôi!”

Trước mặt Lý Nam, Thạch Giang không giấu giếm bất cứ chuyện gì, nói đúng sự thật.

Lý Nam nói: “Cho dù nó không mạnh hơn anh thì ít nhất cũng ngang với anh, tức là nó có năng lực giết Ngưu Căn Sinh thật”.

“Chúng ta chỉ cần đổ cái chết của Ngưu Căn Sinh lên đầu Dương Thanh, chắc chắn anh trai của Ngưu Căn Sinh sẽ đích thân đến”.

“Tới khi đó, thằng nhãi ấy chỉ còn đường chết mà thôi”.

“Cho dù anh trai Ngưu Căn Sinh trách anh thì cũng không thể làm gì anh vì chuyện này được”.

“Sau khi ông ta giết Dương Thanh, những gia tộc khác chỉ là đám ô hợp.
Đến khi đó, chúng ta lại cử cao thủ đi ám sát chủ của mấy gia tộc đó, chẳng phải Giang Bình sẽ về tay chúng ta ư?”

Trong mắt Lý Nam tràn ngập sự nham hiểm.

Thạch Giang đang lo âu lập tức mừng rỡ, cười lớn: “Hay lắm! Không hổ là anh em tốt của Thạch Giang này, có cậu ở đây rồi, giành lấy Giang Bình đâu còn khó nữa?”

.

Chương 402: 402: Nghìn Người Chỉ Trỏ

Hội giao lưu được tổ chức ba năm một lần nhanh chóng kết thúc.

Mỗi khi hội giao lưu được tổ chức, thứ hạng của các gia tộc lớn ở Giang Bình lại có sự thay đổi.

Bây giờ sáu, bảy mươi gia tộc quyền thế ở Giang Bình rộng lớn đều đã tôn Dương Thanh làm chủ nhân.

Có thể nói sau này Dương Thanh chính là vua của Giang Bình, hội giao lưu cũng không còn ý nghĩa để tồn tại nữa.

Đám người nhanh chóng rời khỏi đại sảnh rộng rãi, chỉ còn Dương Thanh và Hàn Khiếu Thiên.

"Chiến sĩ Hàn Khiếu Thiên thuộc sư đoàn Số Một, quân đoàn Thường Thắng ở biên giới phía Bắc xin được gửi lời chào đến Tướng quân!"

Khi những người khác đã đi hết, Hàn Khiếu Thiên đứng thẳng trước mặt Dương Thanh, cung kính nhìn anh.

"Soạt!"

Ông cụ cúi chào anh bằng tư thế tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong mắt ông cụ tràn ngập sự kính trọng đầy chân thành.

Đây là lời chào từ một chiến sĩ già đến Tướng quân mới của biên giới phía Bắc.

Dương Thanh nhìn dáng vẻ cung kính của Hàn Khiếu Thiên, cảm khái vô cùng.

Anh cũng đứng thẳng, chào lại rồi cao giọng nói: "Tướng quân tiền nhiệm ở biên giới phía Bắc nước Chiêu Châu, Dương Thanh!"

Sau khi chào lại một cách nghiêm túc, Dương Thanh mới nói với vẻ cảm khái: "Ông chủ Hàn, từ khi rời khỏi biên giới phía

Bắc thì tôi đã không còn là Tướng quân nữa rồi, ông đừng trang trọng quá như thế".

Hàn Khiếu Thiên nghiêm túc nói: "Sau khi đến biên giới phía Bắc thì sẽ mãi là người của nơi này, tuy cậu đã rời đi nhưng trong lòng tôi, bất cứ vị Tướng quân nào cũng đáng để tôi chào như thế".

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Hàn Khiếu Thiên, Dương Thanh hiểu rõ, người chiến sĩ già này có tình cảm rất sâu sắc với biên giới phía Bắc.

Nếu chưa trải qua cuộc rèn luyện sống còn trên chiến trường ở biên giới phía Bắc thì sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm sâu sắc của những chiến sĩ với nơi đây.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta tâm sự việc khác đi".

Dương Thanh bỗng nói.

Vừa nãy, khi tất cả mọi người rời đi, anh chỉ gọi Hàn Khiếu Thiên lại.

Vì anh có chuyện muốn hỏi ông cụ.

Sau khi biết thân phận của Dương Thanh, ánh mắt của Hàn Khiếu Thiên khi nhìn anh luôn tràn ngập sự cung kính.

"Cậu Thanh, cậu cứ nói đi!"

Hàn Khiếu Thiên kính cẩn nói.

Dương Thanh hơi bất đắc dĩ nhưng cũng không xoắn xuýt về sự cung kính của ông cụ nữa: "Tuy có vẻ Giang Bình đã được thống nhất nhưng vẫn còn mối họa ngầm rất lớn, nhà họ Hoàng và Hiệp hội Võ thuật có thể quay lại bất cứ lúc nào".

"Chắc chắn họ sẽ cử người có địa vị và thực lực mạnh hơn đến, không biết ông chủ Hàn có cao kiến gì không?"

Dương Thanh hỏi.

Tỉnh lỵ vốn có ba gia tộc lớn, bây giờ nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh đã bị xóa sổ hẳn, chỉ còn mỗi nhà họ Hàn.

Tuy nhà họ Quan và nhà họ Trần thân thiết với anh hơn nhà họ Hàn, nhưng sức ảnh hưởng của họ không thể bằng nhà họ Hàn được.

Có thể nói, tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay đều do trời xui đất khiến.

Dương Thanh vốn không định thống nhất Giang Bình, vì nhà họ Hoàng và Hiệp hội Võ thuật quá hống hách nên anh mới phải ra tay, từ đó cũng khiến mọi người kinh hãi.

Hàn Khiếu Thiên nghiêm túc suy tư một lát rồi nói: "Cậu Thanh, tôi cho rằng nhà họ Hoàng không quá đáng sợ đâu. Mối phiền phức lớn nhất bây giờ chính là Hiệp hội Võ thuật".

"Sao lại thế?", Dương Thanh hỏi.

"Tỉnh Giang Bình không phải lựa chọn duy nhất của nhà họ Hoàng, họ có thể chọn tỉnh khác".

"Hôm nay, cậu ép Hoàng Chung quỳ xuống xin lỗi trước mặt mọi người, nếu chuyện này đến tai nhà họ Hoàng, chẳng những Hoàng Chung sẽ đánh mất vị trí người thừa kế mà còn có nguy cơ bị đuổi khỏi trung tâm quyền lực của gia tộc".

"Thế nên, chắc chắn Hoàng Chung sẽ tìm mọi cách để ỉm chuyện này xuống chứ không báo cho nhà họ Hoàng".

"Nhưng Hiệp hội Võ thuật thì lại là mối phiền phức lớn!"

"Thạch Giang có thể trở thành chi hội trưởng của chi hội Giang Bình, chắc chắn ông ta không ngu.
Ông ta đã chọn rời đi vì không thắng được cậu, nếu Hiệp hội Võ thuật cử thêm người đến, thực lực của họ sẽ ngày càng mạnh mẽ!"

"Thế nên trong thời gian tới, không cần lo về nhà họ Hoàng, nhưng nhất định phải đề phòng Hiệp hội Võ thuật!"

Hàn Khiếu Thiên nghiêm túc nói, Hiệp hội Võ thuật vẫn gây ra áp lực khổng lồ cho ông cụ.

Tuy Hiệp hội Võ thuật ở tỉnh Giang Bình chỉ là chi hội, nhưng chỗ đáng sợ thực sự là vô số cao thủ ở trụ sở chính của Hiệp hội Võ thuật cơ.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, không hề sợ hãi, im lặng một lát rồi nói: “Thật ra tôi không sợ Hiệp hội Võ thuật, nhưng e rằng họ sẽ ra tay với các ông”.

“Dù sao hồi nãy, các gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bình ngoan ngoãn phục tùng tôi cũng vì có sự dẫn đầu của nhà họ Hàn, nhà họ Quan và nhà họ Trần”.

“Nếu Hiệp hội Võ thuật ra tay với các ông thì sẽ tạo thành phiền phức lớn cho tôi”.

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh: “Nếu Hiệp hội Võ thuật thực sự định ra tay với chúng tôi đầu tiên thì chúng tôi đành đỡ vậy. Tuy nhà họ Hàn không có nhiều cao thủ như Hiệp hội Võ thuật, nhưng nếu họ dám nhắm vào nhà họ Hàn, dù có đánh đổi bằng cả gia tộc thì tôi cũng sẽ khiến họ phải lao đao!”

Dương Thanh lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ: “Hy vọng là do chúng ta nghĩ nhiều, nhưng dù thế nào thì ông chủ Hàn cũng phải bình tĩnh, còn người còn của”.

Chuyện với Hiệp hội Võ thuật bắt nguồn từ anh, Dương Thanh không muốn liên lụy tới người khác.

Hàn Khiếu Thiên mỉm cười: “Cậu Thanh cứ yên tâm, tôi sẽ có chừng mực”.

Sau khi trò chuyện với Hàn Khiếu Thiên chốc lát, Dương Thanh rời khỏi khách sạn Trung Châu.

“Anh rể!”

Dương Thanh vừa ra khỏi khách sạn, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên.

“Y Y, sao em lại ở đây thế?”

Khi thấy Tần Y, Dương Thanh hơi ngờ vực.

Tần Y là tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh nên cũng nhận được thư mời, nhưng là thư mời đến hội giao lưu cấp thấp.

Lúc này mắt cô ta đỏ hoe, nét mặt trông khá u sầu, rõ ràng đã gặp phải phiền phức gì đó.

“Hội giao lưu bên em cũng vừa kết thúc xong!”, Tần Y giải thích.

“Hội giao lưu hôm nay thế nào?”, Dương Thanh hỏi.

Anh cũng không hỏi thẳng Tần Y xem đã xảy ra chuyện gì, nếu cô ta muốn nói thì chắc chắn sẽ không giấu giếm.

Tần Y gật nhẹ đầu: “Cũng tạm được, nhưng hơi khác với những gì mà em mong đợi”.

Dương Thanh mỉm cười: “Em cứ yên tâm, sau tối nay, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ trở thành doanh nghiệp lớn nhất tỉnh Giang Bình!”

Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, bây giờ tất cả các gia tộc quyền thế ở Giang Bình đều đã phục tùng anh.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau tối nay, giá trị của tập đoàn Nhạn Thanh trên thị trường sẽ tăng vọt.

Tần Y gượng cười, không nói gì.

“Em vẫn chưa ăn gì nhỉ? Anh dẫn em đi ăn bữa khuya nhé”.

Dương Thanh cười nói: “Nghe nói ở tỉnh lỵ có một con phố ẩm thực dân tộc, có rất nhiều quán ăn dân tộc trong đó, chúng ta đi nếm thử xem sao”.

Trên đường đi, Tần Y không nói gì, tâm trạng cũng rất sa sút, cứ lầm lũi đi theo Dương Thanh.

Chỉ toàn Dương Thanh nói, thỉnh thoảng Tần Y mới đáp lại.

Điều này khiến Dương Thanh càng thêm lo lắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tâm trạng của Tần Y lại tệ như vậy?

Cuối cùng hai người cũng đến một quán ăn của người Hồi, trên biển tên bằng gỗ có mấy chữ “Tiệm cơm Hoa Nhi Hồi Dân” màu vàng, sáng lấp lánh.

Nhân viên phục vụ trong tiệm đều mặc trang phục của người Hồi, nói tiếng Hồi.

Buổi tối, phố ẩm thực vô cùng náo nhiệt, phía trước các quán ăn còn có người đang biểu diễn đủ loại múa hát dân tộc.

Nhưng khung cảnh nhộn nhịp này vẫn không thể khiến Tần Y vui lên.

“Chẳng phải đây là tổng giám đốc Tần Y à?”

Đúng lúc này, một cặp nam nữ trẻ tuổi bỗng bước vào tiệm cơm, người đàn ông hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm vào Tần Y với vẻ nghiền ngẫm.

Còn người phụ nữ đứng cạnh người đàn ông thì đang khoác tay anh ta, híp mắt nhìn Tần Y: “Tôi còn tưởng ai, hóa ra là cô ả đê tiện vừa bị nghìn người chỉ trỏ ở hội giao lưu à”.

.

Chương 403: 403: Ông Là Ai Hả

Nghe thấy những lời mỉa mai từ hai người đó, Tần Y tức phát run.

Dương Thanh cũng hơi nhíu mày, anh có ấn tượng với người phụ nữ vừa lên tiếng.

Cô ta tên Dương Liễu, là con gái nhà họ Dương ở Châu Thành, chồng cô ta là đàn anh mà Tần Y từng thích hồi đại học, tên Vương Ngạn Quân.

Hồi trước, vì Vương Ngạn Quân tới tập đoàn Nhạn Thanh để quấy rối Tần Y nên Dương Thanh đã gọi người nhà họ Dương ở Châu Thành đến.

Trong cơn nóng giận, nhà họ Dương đã đuổi Vương Ngạn Quân đi.

Vương Ngạn Quân đã trắng tay lại chạy đến tập đoàn Nhạn Thanh, bắt cóc Tần Y lên tầng thượng, ép Tần Y yêu đương với anh ta.

Sau đó Dương Thanh ra tay, Vương Ngạn Quân té lầu rồi chết.

Không ngờ hôm nay họ lại gặp Dương Liễu ở tỉnh lỵ.

“Em họ, đây chính là người anh rể đã dan díu với sếp Tần Y đấy à?”

Người thanh niên bên cạnh Dương Liễu bỗng chỉ vào Dương Thanh, hỏi với vẻ mỉa mai.

Lúc này Dương Liễu mới thấy rõ mặt Dương Thanh, không khỏi hơi bối rối, nhưng khi nghĩ đến việc anh họ mình đang đứng cạnh, sự bối rối của cô ta cũng biến mất tăm.

“Anh họ, đúng là tên này đã dan díu với ả đê tiện đó”.

Dương Liễu nói với vẻ châm chọc.

“Ê thằng nhãi kia, mày giỏi thật đấy! Dụ được cả hai chị em lên giường! Phùng Kế Tông tao bái phục!”

Thì ra thanh niên kia tên Phùng Kế Tông.
Tuy anh ta đang nói bái phục nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ trào phúng.

“Câm miệng!”

Rốt cuộc Tần Y cũng bùng nổ, đứng phắt dậy, giận dữ quát: “Các người không được sỉ nhục anh rể tôi!”

“Sếp Tần Y, tai nào của cô nghe thấy tôi sỉ nhục anh rể cô thế? Rõ ràng tôi đang khen anh rể cô vì đã dụ được cả em vợ là cô lên giường mà, đúng là đáng nể thật, ha ha ha!”

Phùng Kế Tông phá lên cười.

Giờ đang là lúc phố ẩm thực đông đúc nhất, có rất nhiều khách tới quán ăn cơm.

Câu nói này của Phùng Kế Tông nhanh chóng được truyền khắp quán.

Rất nhiều khách hàng nhìn về phía Tần Y.

Thậm chí có người còn bắt đầu chỉ trỏ.

“Đồ đê tiện, cô đúng là trơ trẽn, nếu lúc trước cô không xen vào giữa tôi và chồng, sao chúng tôi lại ly hôn chứ?”

Dương Liễu cố tình nói to: “Đều do ả đàn bà đê tiện như cô!”

“Mọi người lại đây mà xem! Người phụ nữ này là kẻ thứ ba đã cướp chồng tôi, giờ cô ta còn định ve vãn cả anh rể mình này!”

Dương Liễu nói lớn với xung quanh.

Tiếng hô của cô ta khiến nhiều khách khứa xúm lại hơn, ai cũng chỉ trỏ.

“Cô gái này trông trẻ đẹp thế mà lại là kẻ thứ ba à?”

“Đúng thế, làm kẻ thứ ba thì cũng thôi đi, còn dám ve vãn cả anh rể mình nữa”.

“Đúng là loại lẳng lơ, vừa nhìn đã thấy mặt cô ta là mặt hồ ly tinh rồi!”

…

Xung quanh toàn tiếng chửi rủa Tần Y, Dương Liễu càng thêm đắc ý.

Tần Y tức run người, cắn chặt môi, mắt đỏ hoe.

“Chắc cô thích làm kẻ thứ ba cũng vì tiền nhỉ? Hay thế này nhé, cô ngủ với tôi một đêm, tôi cho cô một trăm nghìn, sao nào?”

Phùng Kế Tông cười híp mắt.

“Anh họ, anh đề cao cô ta quá rồi đấy, giày rách mà cũng xứng với một trăm nghìn ư?”

Dương Liễu cười khẩy: “Theo em thì anh chỉ cần cho cô ta một nghìn là đủ rồi!”

“Ha ha!”

Phùng Kế Tông phá lên cười rồi nói ngay: “Em nói đúng, cho cô ta một nghìn là đủ rồi!”

“Sếp Tần Y, nếu cô ngủ với tôi một đêm thì tôi sẽ cho cô một nghìn nhé, không thể nhiều hơn được, cô thấy thế nào?”

Trong mắt Phùng Kế Tông hừng hực lửa, cô gái xinh đẹp như Tần Y đúng là hiếm thấy.

“Nếu không muốn chết thì cút ra ngoài cho tao!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên.

Trước ánh mắt của mọi người, Dương Thanh bình tĩnh đứng dậy, trong mắt lóe lên sát khí.

“Mày định bảo vệ em vợ à?”

Phùng Kế Tông cười híp mắt, không hề hay biết ai đang đứng trước mặt mình.

“Một thằng ở rể cũng định làm anh hùng cứu mỹ nhân à?”, Dương Liễu mỉa mai.

Cô ta rất căm hận Dương Thanh và Tần Y.
Theo cô ta thấy, việc nhà họ Dương ép cô ta và Vương Ngạn Quân ly hôn đều do hai người này cả.

Cũng do họ mà Vương Ngạn Quân chết.

Đúng là cô ta rất yêu Vương Ngạn Quân, bằng không đã không kết hôn với anh ta.
Thậm chí khi biết Vương Ngạn Quân muốn ở bên Tần Y, cô ta vẫn sẵn lòng tha thứ.

Nếu gia tộc không chia rẽ họ, có chết cô ta cũng không ly hôn với Vương Ngạn Quân.

“Anh rể, cứ kệ họ, chúng ta đi thôi!”

Tần Y đã nhìn thấy sát khí trong mắt Dương Thanh, bỗng thấy hơi lo lắng, định rời khỏi nơi này.

“Sao thế? Chuyện trơ trẽn bị lộ nên định trốn đi à?”

Dương Liễu tóm lấy cánh tay Tần Y, la lớn: “Mọi người đừng tha cho kẻ thứ ba này, nhất định phải bắt cô ta trả giá đắt!”

“Phải lột sạch cô ta trước mặt mọi người!”

Dương Liễu nói rồi đưa tay ra, định lột đồ Tần Y.

“Lúc trước tôi chừa cho nhà họ Dương một con đường sống, xem ra tôi đã quá nhân từ rồi!”

Dương Thanh tóm lấy tay Dương Liễu, lạnh lùng nói.

“Đau! Thả tôi ra!”

Dương Liễu kêu đau, ra sức giãy dụa.

“Mẹ nó! Dám động vào em họ tao, mày muốn chết à!”

Phùng Kế Tông tức giận quát, đấm vào mặt Dương Thanh.

“Bốp!”

Đúng lúc nắm đấm của Phùng Kế Tông lao tới, Dương Thanh bỗng kéo mạnh cổ tay Dương Liễu.

Nắm đấm của Phùng Kế Tông giáng vào mặt cô ta.

“Á!”

Dương Liễu hét lên, máu mũi nhanh chóng chảy ra: “Anh họ, sao anh lại đánh em?”

“Hả! Xin lỗi em, anh không cố ý!”

Phùng Kế Tông cũng ngây người.

Dương Thanh cười lạnh: “Mày muốn đánh nữa không?”

“Mẹ kiếp! Mày dám bẫy tao, để xem tao có giết mày không!”

Phùng Kế Tông giận dữ quát rồi đá về phía Dương Thanh.

Khi anh ta sắp đá trúng Dương Thanh, Dương Thanh bỗng vươn tay tóm lấy Dương Liễu rồi kéo mạnh.

“Bịch!”

Chân Phùng Kế Tông nặng nề đạp trúng bụng Dương Liễu.

Dương Liễu rú lên rồi ngã lăn ra đất, ôm bụng lăn lộn: “Á! Anh họ, sao anh đạp em? Đau chết mất! Đau chết mất!”

Phùng Kế Tông đờ ra, rõ ràng anh ta định đánh Dương Thanh, sao cứ trúng em họ anh ta vậy?

Trong lúc Phùng Kế Tông sững sờ, Dương Thanh đã gọi điện thoại: “Bảo Phùng Toàn đến tiệm cơm Hoa Nhi Hồi Dân ở phố ẩm thực của tỉnh lỵ trong mười phút cho tôi! Bằng không thì tự chịu hậu quả!”

“Thằng kia, mày vờ vịt gì đấy?”

“Mày biết Phùng Toàn là ai không? Đó là chủ gia tộc họ Phùng của tao, ngay cả tao cũng không có tư cách nói chuyện với ông ấy, mày còn dám bảo ông ấy chạy đến đây trong mười phút, mẹ mày biết mày trâu bò thế không hả?”

“Mày dám bẫy tao, tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Phùng Kế Tông không tin Dương Thanh có thể khiến Phùng Toàn chạy tới đây trong mười phút.

Đúng lúc này, điện thoại Dương Thanh bỗng vang lên.

Dương Thanh cầm lên xem, là số lạ.
Sau khi nối máy, một giọng nói sợ hãi vang lên: “Cậu Thanh, thật xin lỗi, tôi không ngờ lại có thằng đốn mạt đến từ nhà họ Phùng dám đắc tội cậu”.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ tới đó trong mười phút!”

“Trong khoảng thời gian này, cậu muốn giải quyết thế nào cũng được, có giết cũng không sao!”

“Cậu Thanh, cậu có thể cho tôi nói mấy câu với thằng khốn đó được không?”

Dương Thanh không trả lời mà chuyển máy luôn: “Nói đi!”

“Phùng Kế Tông, giờ cậu lập tức quỳ xuống xin cậu Thanh tha thứ cho tôi, bằng không tôi sẽ không tha cho cậu!”

“Mẹ nó! Ông là ai hả?”

Phùng Kế Tông không nhận ra giọng Phùng Toàn, tức giận mắng.

“Tôi là chủ gia tộc họ Phùng ở thành phố Kim Hà, Phùng Toàn!”

Phùng Toàn sắp tức điên, giận dữ quát.
Tiên Hiệp Hay

“Ha! Cái quái gì chứ? Dám giả mạo chủ gia tộc họ Phùng của tôi à?”

Phùng Kế Tông cười lạnh, mỉa mai: “Nếu ông là Phùng Toàn thì tôi là ông nội Phùng Toàn đấy!”

- ————

.

Chương 404: 404: Em Gái Anh

Thái độ của Phùng Kế Tông vô cùng hống hách, khiến Phùng Toàn ở đầu dây bên kia sắp tức nổ phổi.

Phùng Kế Tông sỉ nhục ông ta cũng thôi đi, cùng lắm chờ cậu ta về rồi dạy dỗ tử tế.

Nhưng quan trọng là thằng trời đánh này lại dám gây chuyện với Dương Thanh.

Bây giờ cả Giang Bình đều nghe lệnh Dương Thanh, ai dám đắc tội với anh chứ?

"Phùng Kế Tông! Tôi là chủ gia tộc họ Phùng, Phùng Toàn!"

Phùng Toàn giận dữ quát vào điện thoại: "Tôi khuyên cậu quỳ xuống xin cậu Thanh tha thứ ngay, bằng không đến lúc tôi qua đó, cho dù cậu Thanh không thèm lấy mạng cậu thì tôi cũng phải giết cậu!"

"Lão già, dám giả mạo chủ gia tộc họ Phùng trước mặt tôi, ông có giỏi thì tới nhanh lên!"

Phùng Kế Tông hùng hổ nói: "Hôm nay tôi sẽ không đi đâu hết, để chờ tên giả mạo như ông tới lấy mạng tôi!"

Anh ta nói rồi cúp máy luôn.
Phùng Kế Tông vốn đã coi thường Dương Thanh nên càng không bao giờ nghĩ cuộc gọi này là thật.

"Thằng nhãi! Tao thấy trò này của mày nhiều lắm rồi, cỡ mày mà cũng định lừa tao chắc?"

Phùng Kế Tông mỉa mai.

Dương Liễu cạnh anh ta cũng cười duyên, chế giễu: "Tần Y, anh rể cô có năng khiếu diễn đấy nhỉ, hay để tôi giới thiệu anh ta cho một công ty giải trí, để anh ta đóng vai phụ nhé? Không chừng một ngày cũng kiếm được mấy trăm, đủ để hai người sống rồi".

Người vây xem xung quanh đều chỉ trỏ Dương Thanh và Tần Y.

Tần Y tức run người, nếu Dương Thanh không ngăn cản, cô ta chỉ muốn lao tới xé nát miệng Dương Liễu luôn.

Dương Thanh như đang xem thằng hề biểu diễn, không nói năng gì.

Hội giao lưu vừa kết thúc, chắc chắn Phùng Toàn vẫn chưa đi xa, có lẽ khoảng mấy phút nữa ông ta sẽ đến.

“Anh họ, giờ này hội giao lưu ở khách sạn Trung Châu đã kết thúc rồi nhỉ?”

Dương Liễu bỗng cười nói: “Hội giao lưu lần này vốn do nhà họ Phùng tổ chức, nhưng nhà họ Phùng lại nhường cho nhà họ Mạnh ở tỉnh lỵ, chắc chắn nhà họ Mạnh sẽ không đối xử tệ bạc với nhà họ Phùng đâu ha?”

Nghe thấy thế, Phùng Kế Tông đắc ý nói: “Đương nhiên rồi!”

“Mỗi ba năm hội giao lưu mới được tổ chức một lần, lần nào bên tổ chức cũng kiếm bộn”.

“Lần này nhà họ Phùng lại trao quyền tổ chức cho nhà họ Mạnh, nhà họ Mạnh là một trong ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ, sao có thể đối xử tệ bạc với nhà họ Phùng bọn anh chứ?”

“Không giấu gì em, nhà họ Mạnh đã hứa sẽ giúp nhà họ Phùng bọn anh mở rộng thị trường ở tỉnh lỵ sau khi hội giao lưu lần này kết thúc, không đến năm năm, nhà họ Phùng cũng sẽ trở thành một trong các gia tộc mạnh nhất tỉnh lỵ!”

Trên mặt Phùng Kế Tông tràn ngập sự kiêu ngạo và tự mãn.

Đám đông đang vây xem đều nhìn Phùng Kế Tông với vẻ hâm mộ, cũng thầm kinh ngạc, không ngờ lại có một gia tộc ở thành phố khác may mắn nhận được sự đề bạt của nhà họ Mạnh.

Vì hội giao lưu ở khách sạn Trung Châu vừa kết thúc không lâu nên chuyện trong đó vẫn chưa được truyền ra ngoài, do đó chẳng mấy ai biết rõ rốt cuộc trong hội giao lưu đã có việc gì xảy ra.

Phùng Kế Tông chỉ là người của dòng phụ nhà họ Phùng, nếu không mang họ Phùng thì anh ta còn đủ tư cách để tham gia

hội giao lưu ở khách sạn Lục Châu.

Anh ta càng không biết chủ gia tộc họ Mạnh và họ Ninh trong ba nhà quyền thế ở tỉnh lỵ đã lần lượt bị giết, hai nhà đó cũng đã bị đuổi khỏi Giang Bình vì một câu nói của Dương Thanh rồi.

Nghe thấy Phùng Kế Tông nói thế, mặt Tần Y - người không rõ sự thật xám ngoét như tro.

Tuy cô ta biết Dương Thanh đến từ gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô, nhưng cũng hiểu rõ anh đã bị gia tộc Vũ Văn đuổi khỏi Yến Đô từ rất nhiều năm trước rồi.

Theo cô ta thấy, bây giờ Dương Thanh chỉ có mỗi tập đoàn Nhạn Thanh, ngoài ra cũng được nhà họ Quan ở Giang Hải và nhà họ Trần ở Châu Thành sẵn lòng giúp đỡ.

Tuy Dương Thanh được nhà họ Quan và nhà họ Trần giúp đỡ, nhưng nhà họ Phùng lại được nhà họ Mạnh - một trong ba gia tộc lớn ở tỉnh lỵ che chở, sao anh có thể đối phó được?

“Anh rể, hay chúng ta rời khỏi đây trước nhé?”

Tần Y khẽ nói, trên mặt tràn ngập sự lo lắng.

Về phần những gì mà Dương Thanh vừa nói, bảo chủ gia tộc họ Phùng đến đây trong mười phút, điều đó vốn không thể thực hiện được, chỉ là hù dọa Phùng Kế Tông mà thôi.

Cô ta không muốn mình liên lụy tới Dương Thanh.

Dương Thanh mỉm cười ôn hòa: “Những kẻ dám bắt nạt em gái anh còn chưa trả giá đắt, sao anh có thể rời đi được?”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Tần Y sững sờ, trong mắt tràn ngập sự cảm động.

Tuy cô ta từng chủ động nhận Dương Thanh làm anh trai, nhưng cũng vì không kìm lòng được nên mới nói thế.

Nhưng rõ ràng Dương Thanh đã cho là thật, coi cô ta như em gái luôn.

Có câu nói này của Dương Thanh, sự e ngại trong lòng Tần Y lập tức tan thành mây khói, cô ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Ơ? Em vợ biến thành em gái rồi à?”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Dương Liễu chế giễu.

Phùng Kế Tông cười phá lên: “Theo anh thấy thì chắc là em gái mưa nhỉ? Ha ha ha ha!”

Nhìn dáng vẻ cười lớn của hai người đó, Tần Y chỉ cảm thấy buồn nôn.

Thời gian trôi đi từng chút một, năm phút nhanh chóng qua đi nhưng vẫn chưa thấy Phùng Toàn đến.

Sáu phút!

Tám phút!

Mười phút!

Thoáng cái đã hết mười phút, nhưng Phùng Toàn vẫn chưa xuất hiện.

“Thằng nhãi kia, hết mười phút rồi đấy, sao chủ gia tộc họ Phùng mà mày nói vẫn chưa tới vậy?”

Phùng Kế Tông giơ tay lên xem đồng hồ, mỉa mai: “Dám vờ vịt trước mặt tao, mày đang tự khiến mình bẽ mặt đấy à?”

Dương Liễu che miệng cười: “Anh họ, hồi nãy em đã nói với anh rồi, anh ta chỉ là thằng ở rể mà thôi, làm gì có tư cách để khiến chủ gia tộc họ Phùng đích thân đến đây chứ?”

Trong mắt cô ta tràn ngập sự căm hận.

.

Chương 405: 405: Xin Cậu Trách Tội

Thật ra cô ta biết thừa sự mạnh mẽ của Dương Thanh, lúc trước Dương Thanh chỉ dẫn một người đàn ông cường tráng đến nhà họ Dương, vừa giơ tay lên đã giết được cao thủ mạnh nhất nhà họ Dương rồi.

Chỉ một câu nói của anh đã ép nhà họ Dương phải ký vào hiệp ước bất bình đẳng, chuyển nhượng cơ nghiệp mấy chục năm của nhà họ Dương cho anh với giá cực thấp.

Sau đó nhà họ Dương bị vô số gia tộc ở Châu Thành dẫn người đến bao vây, nếu chủ gia tộc họ Dương không nhanh trí thì có lẽ người nhà họ Dương đã chết hết từ hôm đó rồi.

Sau khi rời khỏi Châu Thành, nhà họ Dương đã rơi vào tình trạng nghèo rớt mồng tơi, không còn bất cứ hy vọng nào để khôi phục sự huy hoàng ngày xưa nữa.

Người đàn ông mà cô ta yêu nhất cũng té lầu chết vì Tần Y.

Tất cả đều do tên đàn ông khốn nạn và người phụ nữ trước mặt cô ta ban tặng!

Bây giờ, nhà họ Phùng đã giao quyền tổ chức hội giao lưu cho nhà họ Mạnh, nhà họ Mạnh đã hứa sẽ nâng đỡ nhà họ Phùng lên, theo Dương Liễu thấy, phải mượn tay nhà họ Phùng thì mới có thể báo thù rửa hận.

Lúc này, sao cô ta có thể bỏ qua cơ hội sỉ nhục Dương Thanh và Tần Y chứ?

“Anh họ, em nghĩ anh đừng nói nhảm với họ nhiều thế nữa”.

“Tuy người phụ nữ này là hàng đã qua sử dụng nhưng cũng có chút nhan sắc, anh cứ trực tiếp dẫn cô ta đi để cô ta ngủ với anh là được”.

“Sao phải nói nhảm với họ nhiều thế chứ? Anh tưởng họ có thể gọi được chủ gia tộc họ Phùng đến đây thật ư?”

Dương Liễu cười ha hả.

Không thể không nói, người phụ nữ này đúng là quá tàn nhẫn. Cô ta biết thừa Dương Thanh rất mạnh nhưng vẫn cố tình xúi giục Phùng Kế Tông trắng trợn cưỡng ép Tần Y.

Cô ta đang hại Phùng Kế Tông chứ không hề giúp anh ta!

Vì Dương Liễu biết rõ, một khi Phùng Kế Tông dám động vào Tần Y, chắc chắn Dương Thanh sẽ giết anh ta.

Sau khi Dương Thanh giết Phùng Kế Tông, sao nhà họ Phùng đang ở độ huy hoàng có thể tha cho anh chứ?

Phùng Kế Tông phá lên cười như điên: "Em nói có lý, đã thế thì tôi không so đo với hai người nữa.
Sếp Tần Y, cô đi với tôi một đêm, tôi sẽ bỏ qua cho anh trai mưa của cô, sao nào?"

Phùng Kế Tông nói rồi giơ tay về phía Tần Y.

Dương Thanh nhắm mắt lại, đang định ra tay, đúng lúc này, một giọng nói giận dữ bỗng vang lên ở cửa tiệm cơm: "Ngừng ngay cho tôi!"

Trong lúc mọi người kinh ngạc, một người trung niên đã chạy vào tiệm cơm dưới sự mở đường của mấy người đàn ông vạm vỡ, mặt mũi đầm đìa mồ hôi.

Tay Phùng Kế Tông lập tức cứng đờ giữa không trung, trước đó giọng nói trong điện thoại không giống lắm nên anh ta không nhận ra đó là giọng Phùng Toàn.

Nhưng bây giờ, anh ta đã nghe rất rõ, đó là giọng của Phùng Toàn - chủ gia tộc họ Phùng.

Khi thấy Phùng Toàn, Dương Liễu cũng đờ đẫn, thì thào với vẻ không dám tin: "Sao…
sao có thể chứ?"

"Chủ…
chủ gia tộc! Sao…
sao ông lại tới đây?"

Phùng Kế Tông vô cùng sợ hãi, giọng nói cũng run rẩy.

Trên mặt Phùng Toàn tràn ngập sát khí, ông ta nghiến răng nghiến lợi: "Chính là cậu à? Hồi nãy cậu đã nói qua điện thoại

rằng nếu tôi là Phùng Toàn, cậu sẽ là ông nội tôi đúng không?”

“Bịch!”

Người Phùng Kế Tông mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất, vô cùng sợ hãi: “Chủ…
chủ gia tộc, tôi…
tôi thực sự không biết đó là ông! Nếu biết là ông, dù cho tôi thêm mười lá gan thì tôi cũng không dám nói thế!”

Lúc này anh ta chỉ muốn khóc.

Những người đang vây xem cũng sững sờ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy chủ của một gia tộc quyền thế ở khoảng cách gần đấy.

Nhưng điều khiến mọi người khiếp sợ chính là, chẳng lẽ vừa rồi cậu thanh niên kia đã gọi cho Phùng Toàn thật ư?

Nếu đúng thế thật, chẳng phải thân phận của cậu thanh niên đó càng đáng gờm hơn à?

Bằng không, sao cậu ta có thể bắt chủ gia tộc họ Phùng đích thân đến tiệm cơm này chỉ với một cuộc gọi chứ?

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, Phùng Toàn rảo bước đến trước mặt Dương Thanh.

“Bịch” một tiếng, chủ gia tộc họ Phùng quỳ xuống trước ánh nhìn của tất cả mọi người.

Rầm!

Cảnh tượng này khiến những người khác rung động sâu sắc!

Khi thấy Phùng Toàn quỳ trước mặt Dương Thanh, Phùng Kế Tông đang quỳ bên cạnh bỗng run bần bật, không sao kiểm soát nổi.

Rốt cuộc người thanh niên có thể khiến chủ gia tộc họ Phùng phải quỳ xuống này là ai đây?

Con ngươi của Dương Liễu co lại, có vẻ không dám tin, lảo đảo lùi về sau ba, bốn bước: “Không! Không thể nào! Sao lại thế được?”

Tần Y đang đứng cạnh Dương Thanh cũng trợn tròn mắt, người đang quỳ đúng là Phùng Toàn - chủ gia tộc họ Phùng ư?

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Phùng Toàn không nói gì, quỳ xuống rồi dập đầu ba cái, lần nào cũng đập rất mạnh.

Sau ba cái dập đầu liên tiếp, trán Phùng Toàn đã đầm đìa máu me.

“Vì bị tắc đường nên tôi đến muộn hai phút!”

Phùng Toàn sợ tái mặt, giải thích rồi nói luôn: “Xin cậu Thanh trách tội!”

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Họ không chỉ kinh hãi vì Phùng Toàn quỳ xuống trước mặt Dương Thanh, mà còn khiếp sợ bởi ông ta làm thế do đến muộn hai phút, chứ không phải vì Phùng Kế Tông.

Vì ông ta đến muộn nên phải quỳ xuống đất, xin Dương Thanh trách tội.

Vậy Phùng Toàn sẽ xử lý chuyện Phùng Kế Tông sỉ nhục Dương Thanh thế nào đây?

Phùng Kế Tông đang quỳ cũng nhũn cả người, sự sợ hãi trong lòng khiến mặt anh ta xám ngoét.

Dương Liễu sững sờ ngồi bệt xuống đất, mắt đờ đẫn, có vẻ không dám tin.

.

Chương 406: 406: Tôi Là Con Khốn Đê Tiện

Dương Thanh không thèm để ý đến Phùng Toàn đang quỳ dưới đất van xin, chỉ nhìn Phùng Kế Tông.

“Mày nói muốn em gái tao ngủ với mày một đêm hả?”

Dương Thanh đi tới chỗ anh ta, bỗng nhiên lên tiếng.

“Không, không phải! Sếp Tần Y là em gái của anh, cho tôi mượn mười lá gan tôi cũng không dám bắt cô ấy ngủ với tôi!”

Phùng Kế Tông sắp khóc đến nơi, vội vàng phủ nhận.

Thấy Dương Thanh tới gần, anh ta sợ suýt tè ra quần.

Dương Thanh vẫn tiếp tục đi về phía trước: “Mày còn nói sẽ bắt tao trả giá đắt?”

“Không dám, vừa nãy tôi chỉ nói huyên thuyên thôi! Sao tôi dám bắt anh trả giá đắt chứ?”

Phùng Kế Tông hoảng sợ bật khóc.

Đến cả chủ gia tộc họ Phùng cũng phải quỳ gối cầu xin người trẻ tuổi này.
Có lẽ chủ của ba gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Anh ta làm sao biết được, kể cả chủ nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh vẫn còn sống cũng không dám thả rắm trước mặt Dương Thanh.

“Cô nói em gái tôi là người thứ ba chen vào hai vợ chồng cô sao?”

Dương Thanh nhìn sang Dương Liễu.

Vẻ mặt Dương Liễu hoảng hốt, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng Dương Thanh đã giết nhiều cao thủ của nhà họ Dương chỉ trong tích tắc.

Cô ta vốn muốn mượn thế lực của nhà họ Phùng để trả thù Dương Thanh.

Nhưng khi chủ nhà họ Phùng quỳ dưới chân anh, cô ta mới bàng hoàng nhận ra, có lẽ cả đời này cũng không có hy vọng trả được thù.

“Không, cô ấy không phải kẻ thứ ba, cô ấy không giật chồng tôi”.

Dương Liễu lắc đầu nguầy nguậy, vội nói: “Tại chồng tôi, anh ta là một tên khốn nạn.
Anh ta đã kết hôn với tôi mà còn muốn dây dưa với em gái anh”.

“Cái chết của anh ta cũng không liên quan đến bất kỳ ai, tại anh ta gieo gió gặt bão”.

“Tôi mới là con khốn đê tiện, dám sỉ nhục em gái của anh. Tại tôi ngu dốt, có mắt không tròng”.

Dương Thanh chưa cần hỏi tiếp Dương Liễu đã tự giác khai tội trước mặt mọi người.

Có lẽ vì đã trôi qua quá lâu cho nên cô ta mới thoáng quên đi nỗi sợ hãi mà Dương Thanh gây ra.

Phùng Toàn quỳ xuống xin tha mới nhắc nhở cô ta nhớ lại sự khủng bố của Dương Thanh.

Dương Thanh muốn giết cô ta dễ như trở bàn tay.

“Lúc trước tôi đã chừa cho nhà họ Dương một con đường sống.
Bây giờ chỉ vì cô, con đường sống này đã hoàn toàn bị chặt đứt!”

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Dương Liễu.

Ầm!

Lời nói của anh như sấm nổ bên tai Dương Liễu.

Sau vài giây đờ đẫn, cô ta hoảng sợ quỳ rạp dưới chân Dương Thanh dập đầu thật mạnh.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Cô ta vừa dập đầu vừa cầu xin: “Anh Thanh, tôi biết sai rồi, xin anh buông tha cho nhà họ Dương.

Tôi biết sai thật rồi…”

Dương Thanh không thèm quan tâm.
Sự sống chết của nhà họ Dương không liên quan gì đến anh.

Trước đây anh chừa đường sống cho nhà họ Dương là vì nhà họ Dương tự tranh thủ cơ hội.

Nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ không được trả thù.

Nhưng bây giờ ả khốn này lại dám mượn tay người khác để trả thù anh.

Chỉ cần như vậy, nhà họ Dương đã không còn đường sống nữa rồi.

“Thì ra cô gái xinh đẹp kia không phải kẻ thứ ba mà là người phụ nữ ngu xuẩn này cố ý bịa đặt!”

“Tôi nói rồi mà.
Một cô gái xinh đẹp như vậy sao có thể làm kẻ thứ ba được chứ?”

“Anh rể của cô ấy lợi hại như vậy, cô ấy cần gì phải giật chồng của người khác?”

…

Đám người xung quanh vừa nãy còn chỉ trỏ Tần Y giờ đây đã thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, ai nấy đều mắng chửi Dương Liễu.

Phùng Toàn quỳ ở bên cạnh nghe thấy Phùng Kế Tông và Dương Liễu nói chuyện cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Trong mắt Phùng Toàn ngập tràn lửa giận, chỉ muốn lập tức xông lên giết chết hai kẻ khốn nạn này.

Lúc trước, sau khi nhà họ Dương bị diệt, bọn họ đã dẫn đám con cháu dòng chính tới thành phố Kim Hà nương nhờ nhà họ Phùng.

Bởi vì vợ của Dương Hướng Minh - chủ nhà họ Dương là người nhà họ Phùng.

Cho nên Phùng Toàn mới chịu thu nhận mấy người nhà họ Dương này.

Nhưng ông ta không hề nghĩ tới người diệt nhà họ Dương lại là chàng trai trẻ tuổi đang đứng trước mặt.

“Phùng Toàn, tôi không cần biết ông có quan hệ gì với nhà họ Dương.
Sau tối nay nhà họ Dương phải bị xóa sổ hoàn toàn!”

Dương Thanh cũng không làm gì Dương Liễu và Phùng Kế Tông, chỉ nhìn Phùng Toàn lạnh giọng nói: “Sau này, nếu tôi biết ở Giang Bình và cả Châu Thành còn người nhà họ Dương thì nhà họ Phùng cũng không cần tồn tại nữa!”

Nghe vậy, Phùng Toàn vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ.
Kinh ngạc vì rõ ràng Dương Thanh đang có ý bỏ qua cho nhà họ Phùng.

Giận vì Dương Liễu dám giật dây Phùng Kế Tông đến tìm Dương Thanh trả thù.

Là chủ của nhà họ Phùng, sao ông ta có thể không nhận ra được trò vặt kia của Dương Liễu?

.

Chương 407: 407: Nhà Họ Dương Tội Đáng Chết

“Cậu Thanh yên tâm, sau tối nay tôi sẽ khiến nhà họ Dương hoàn toàn biến mất khỏi Giang Bình!”

Phùng Toàn vội vàng cam đoan, hai mắt rét lạnh nhìn Phùng Kế Tông và Dương Liễu đang run như cầy sấy: “Xúc phạm người đứng đầu tỉnh Giang Bình là tội chết!”

“Lôi đi!”

Phùng Toàn lạnh lùng quát.

Mấy gã đàn ông vạm vỡ mà ông ta dẫn theo lập tức xông tới lôi hai người Phùng Kế Tông và Dương Liễu đang xụi lơ trên mặt đất ra khỏi tiệm cơm.

Mọi người có mặt đều khiếp sợ, nhất là câu nói kia của Phùng Toàn.

Ai cũng biết Phùng Kế Tông và Dương Liễu sẽ không qua khỏi đêm nay.

“Chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh nhìn Tần Y, dịu dàng nói.

Tần Y giống như con rối bước lẽo đẽo theo anh rời đi.

“Tạm biệt cậu Thanh!”

“Tạm biệt cậu Thanh!”

…

Phùng Toàn dẫn theo người nhà họ Phùng chào tạm biệt Dương Thanh.

Tiếng hô vang dội như sóng biển, càn quét khắp phố ẩm thực.

Đến khi lên xe, Tần Y mới lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông ngồi trên ghế lái, trầm giọng nói: “Anh rể, rốt cuộc trong hội giao lưu ở khách sạn Trung Châu hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ta biết, người nhà họ Phùng cung kính như vậy chắc chắn là vì trong buổi giao lưu đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Dương Thành khẽ cười, dịu dàng nhìn cô gái bên cạnh: “Dù có xảy ra chuyện gì anh cũng vẫn là anh trai của em, không phải sao?”

Tần Y nghe vậy, không khỏi hốt hoảng.

Sau một hồi sững sờ, vẻ uể oải trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia đột nhiên biến mất.
Cô ta nở nụ cười rạng rỡ nói: “Đúng vậy, cho dù thế nào em cũng chỉ cần biết anh là anh trai của em là đủ rồi!”

Khóe miệng Dương Thanh hơi nhếch lên, lái xe đưa Tần Y rời khỏi tỉnh lỵ.

Cùng lúc đó, tại nhà họ Phùng ở thành phố Kim Hà.

Trong một căn biệt thự độc lập của trang viên sang trọng ở ngoại ô phía Đông, một ông già đang ngồi trên chiếc ghế sofa gỗ đặc cao cấp.
Lão ta chính là ông chủ nhà họ Dương đã bị hủy diệt ở Châu Thành, Dương Hướng Minh.

Trước mặt Dương Hướng Minh có một người đang đứng.

“Chắc giờ này hội giao lưu đã kết thúc rồi bố nhỉ?”

Người đàn ông trung niên chờ mong nói.

Dương Hướng Minh nhìn đồng hồ: “Chắc là kết thúc rồi!”

“Lần này nhà họ Phùng đã giao lại quyền tổ chức hội giao lưu cho nhà họ Mạnh, chắc chắn bọn họ sẽ được nhà họ Mạnh hết lòng nâng đỡ”.

“Có lẽ chẳng bao lâu nữa nhà họ Phùng sẽ gia nhập tỉnh lỵ.

Nói không chừng vài năm sau trong số các gia tộc hàng đầu tỉnh lỵ sẽ có thêm một nhà họ Phùng!”

Người đàn ông trung niên phấn khích nói.

Ông ta tên là Dương Chí Quân, con trai cả của Dương Hướng Minh, cũng là bố của Dương Uy và Dương Liễu.

Dương Hướng Minh cũng rất vui mừng, cười nói: “Không sai! Chắc chắn nhà họ Phùng sẽ được gia nhập tỉnh lỵ, đến lúc đó nhà họ Dương chúng ta cũng có cơ hội trở thành nhà họ Phùng tiếp theo ở thành phố Kim Hà”.

“Đúng đấy ạ! Không ngờ nhà họ Dương chúng ta bị diệt ở Châu Thành nhưng vẫn có mùa xuân thứ hai ở thành phố Kim Hà”, Dương Chí Quân cười đáp.

Trong mắt Dương Hướng Minh lóe lên sát khí mãnh liệt.
Lão ta híp mắt nói: “Ngày nhà họ Dương chúng ta khôi phục cũng chính là ngày tàn của thằng ranh con kia!”

Mỗi lần nhớ lại nhà họ Dương bị một gã trai hai mươi mấy tuổi tiêu diệt, Dương Hướng Minh đều không kìm được lửa giận.

Nhà họ Dương do một tay lão ta gây dựng nên mới huy hoàng như vậy.
Thế nhưng tất cả lại bị Dương Thanh phá hủy.

Dương Chí Quân cũng nghiến răng nói: “Từ giờ đến cuối đời Dương Uy đều phải sống trên giường bệnh.
Một ngày nào đó con sẽ để Dương Uy tự tay giết chết thằng nhãi kia!”

“Chắc Dương Liễu cũng đi theo đến tỉnh lỵ rồi chứ?”, Dương Hướng Minh bỗng hỏi.

Dương Chí Quân gật đầu, nhớ tới con gái liền khoái chí nói: “Bây giờ Dương Liễu cũng rất xuất sắc, không ngừng tạo quan hệ với những người trẻ tuổi ở thành phố Kim Hà vì gia tộc”.

“Lần này, con bé đi theo Phùng Kế Tông, một người tài ba trong đám con cháu dòng phụ của nhà họ Phùng đến tỉnh lỵ tham gia một hội giao lưu cấp thấp hơn”.

“Tốt, ngày nhà họ Dương chúng ta khôi phục hưng thịnh, Dương Liễu sẽ là người lập công lớn nhất.
Người khác có gì con bé cũng sẽ có cái đó!”, Dương Hướng Minh cười lớn nói.

“Ầm!”

Trong lúc bọn họ đang tán gẫu về tương lai tươi đẹp, cửa biệt thự đột nhiên bị đạp mở.

Bảy tám người đàn ông vạm vỡ xông thẳng vào.

“Các người là ai?”

Dương Chí Quân và Dương Hướng Minh nổi giận quát.

“Các người biết đây là nhà của ai không? Các người dám xông vào đây làm loạn sao?”

Dương Chí Quân giận dữ nói: “Nếu ông chủ nhà họ Phùng biết chuyện này, các người biết hậu quả là gì không?”

Cao thủ dẫn đầu lạnh lùng nói: “Ông chủ có lệnh, nhà họ Dương xúc phạm người đứng đầu tỉnh Giang Bình, đáng tội chết! Thấy người nhà họ Dương ở Châu Thành đều phải giết chết không tha!”

.

Chương 408: 408: Sai Một Li Đi Một Dặm

Nhà họ Dương đáng tội chết!

Những chữ này cứ như âm thanh ma thuật, văng vẳng trong tâm trí Dương Hướng Minh và Dương Chí Quân.

Hai bố con chết sững người.
Dương Chí Quân sợ hãi loạng choạng lùi lại ba bốn bước.

“Dù có chết cũng phải cho bọn tôi chết rõ ràng minh bạch chứ?”

Dương Hướng Minh cố nén lửa giận trong lòng, run rẩy hỏi: “Rốt cuộc người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai? Ai trong nhà nhà họ Dương đắc tội với người đó?”

Lão ta rất không cam lòng.

Ban đầu ở Châu Thành, vì đánh giá sai thực lực của Dương Thanh nên lão ta không làm gì được anh, ngược lại còn khiến cả nhà họ Dương rơi vào tay anh và bị đuổi khỏi Châu Thành.

Ở nhà họ Phùng, khó khăn lắm lão ta mới nhìn thấy hy vọng phục hưng nhà họ Dương.
Đến khi sắp thành công lại nghe tin nhà họ Dương đắc tội với người đứng đầu Giang Bình, chỉ còn một con đường chết.

Năm chữ “người đứng đầu Giang Bình” đủ để nói lên địa vị cao quý của đối phương.

Sao lão ta có thể cam tâm chịu chết?

Người dẫn đầu vạm vỡ lạnh lùng nói: “Tôi chỉ biết người đứng đầu Giang Bình chưa tới ba mươi tuổi, là người Giang Hải, mọi người hay gọi là cậu Thanh!”

“Chưa đến ba mươi tuổi, người Giang Hải? Tên Thanh?”

Dương Hướng Minh nghệt mặt ra.

Đột nhiên, lão ta nhớ tới một người thanh niên tài giỏi xuất chúng.

Lúc trước ở nhà họ Dương hái lá giết người.

“Cháu gái của ông, Dương Liễu đã xúc phạm cậu Thanh, còn mượn tay của con cháu nhà họ Phùng đối phó cậu ấy”.

“Cậu Thanh đã ra lệnh, sau đêm nay nếu Giang Bình vẫn còn con cháu nhà họ Dương từ Châu Thành đến, nhà họ Phùng cũng sẽ bị tiêu diệt”.

Người dẫn đầu nói tiếp, ánh mắt lạnh như băng.

Vì nhà họ Dương, suýt nữa nhà họ Phùng cũng bị tiêu diệt.

Dương Hướng Minh thừ người ra, òa khóc nói: “Ông trời muốn diệt nhà họ Dương tôi đây mà! Ông trời muốn diệt nhà họ Dương tôi đây mà!”

Dứt lời, ông ta rút ra một con dao, dứt khoát đâm thẳng vào tim mình.

“Phập!”

Máu tươi bắn tung tóe, ngực áo Dương Hướng Minh dần dần bị nhuộm đỏ.

“Bố!”

Dương Chí Quân đau đớn hét lên.

Nhưng Dương Hướng Minh không nói được lời nào, máu tươi trào ra khỏi miệng lão ta.

Chẳng mấy chốc, sức sống của Dương Hướng Minh đã lụi tàn.

Một thế hệ kiêu hùng đã ngã xuống!

Trước lúc chết, Dương Hướng Minh chỉ cảm thấy vô cùng hối hận.

Lúc hợp tác với Dương Thanh, nếu nhà họ Dương thành tâm hơn một chút sẽ không gặp phải kết cục như ngày hôm nay đâu.

Thậm chí còn có thể mượn tay Dương Thanh vươn lên đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Đúng là sai một li, đi một dặm!

Thấy bố mình nằm trên vũng máu, Dương Chí Quân cực kỳ đau lòng.

Ông ta đứng bật dậy lao thẳng về phía trước.

“Ầm!”

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, Dương Chí Quân đập đầu vào tường, lập tức ngã xuống đất.

Mấy tên to con trong biệt thự thờ ơ, nói: “Giết hết những người họ Dương còn lại, không được bỏ sót bất kỳ ai!”

“Vâng!”

Một đêm kinh hoàng.
Con cháu nhà họ Dương còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị lần lượt giết chết.

Dương Thanh không hề biết những chuyện này.

Anh chỉ muốn làm cho người nhà họ Dương cút khỏi Giang Bình.

Nhưng trong cơn giận dữ, Phùng Toàn đã giết sạch người nhà họ Dương của Châu Thành.

Sáng sớm ngày hôm sau, một tin tức chấn động cả tỉnh Giang Bình, nhanh chóng chiếm trọn các trang báo lớn.

“Hội giao lưu ba năm một lần của Giang Bình đã đi vào lịch sử, người đứng đầu Giang Bình đã xuất hiện!”

“Chỉ trong một đêm, hai trong ba gia tộc đứng đầu Giang Bình đã bị xóa sổ!”

“Người đứng đầu Giang Bình đã xuất hiện, liệu có ai đứng ra cạnh tranh?”

Hầu như mọi tiêu đề đều liên quan đến “người đứng đầu Giang Bình”.

May mà không ai dám tiết lộ danh tính của Dương Thanh.
Các bài viết chỉ nói người đứng đầu Giang Bình tên Thanh mà thôi.

Về phần Hiệp hội Võ thuật và nhà họ Hoàng, không ai dám nhắc đến họ.

Dương Thanh như một người ngoài cuộc.
Sau khi hội giao lưu kết thúc, mọi thứ đã trở lại bình thường.

“Bố, con muốn ăn kem!”

Ở khu vui chơi Giang Hải, Tiêu Tiêu vừa chơi trò xe đụng, ôm cổ Dương Thanh nũng nịu nói.

“Được rồi, bố sẽ mua cho con!”

.

Chương 409: 409: Nói Về Tần Thanh Tâm

Dương Thanh bế Tiêu Tiêu đi mua kem, quả là một ông bố cưng chiều con gái.

“Dương Thanh!”

Anh vừa đi được vài bước, sau lưng liền truyền đến một giọng nói đầy tức giận.

Dương Thanh khựng lại, thận trọng quay đầu, thấy Tần Thanh Tâm đang chống nạnh, tức giận nhìn mình.

“Em đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải Tiêu Tiêu đòi ăn gì là phải cho con bé ăn hết”.

“Con bé còn chưa tròn năm tuổi, đang tuổi ăn tuổi lớn.
Ăn mấy thứ đồ ăn vặt kia không tốt chút nào!”

“Nếu anh còn dám lén mua đồ ăn vặt cho con sau lưng em, tối nay đừng hòng bước vào phòng em!”

Tần Thanh Tâm nghiến răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh hoảng sợ vội hứa: “Anh hứa sau này sẽ không mua đồ ăn vặt cho Tiêu Tiêu nữa!”

“Bố!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Tiêu Tiêu bày ra bộ mặt tủi thân, nước mắt rưng rưng.

Dương Thanh lập tức mềm lòng, dè dặt nói: “Vợ, hay là mình cho Tiêu Tiêu ăn một cây kem nữa thôi?”

“Không được!”

Tần Thanh Tâm kiên quyết nói: “Hôm nay con bé đã ăn hai cây kem rồi!”

Dứt lời, cô bước tới bế Tiêu Tiêu từ tay Dương Thanh.

Tiêu Tiêu dám làm nũng với Dương Thanh, nhưng lại không dám với Tần Thanh Tâm.

Đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp, đáng thương nhìn Dương Thanh, tựa như đang nói: “Mẹ bắt nạt con mà bố không chịu giúp đỡ”.

Dương Thanh thương con nhưng cũng biết Tần Thanh Tâm làm vậy là vì muốn tốt cho Tiêu Tiêu nên dứt khoát quay đầu, không nhìn cô bé nữa.

Cũng may đây là khu vui chơi, sau khi được chơi vài trò thú vị, cô bé đã vui vẻ trở lại.

Suốt cả một ngày, một nhà ba người chơi đùa ở khu vui chơi Giang Hải, tiếng cười nói vui vẻ tràn ngập nơi đây.

Hôm sau, Dương Thanh đưa con gái tới nhà trẻ và đưa vợ đến công ty xong mới tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Từ khi kết thúc hội giao lưu ngày hôm đó, chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh phát triển cực nhanh.

Chỉ trong vòng một tuần, công ty đã nhận được vô số lời đề nghị hợp tác do các gia tộc lớn ở Giang Bình chủ động gửi đến tận cửa.

Đối với chuyện này, Dương Thanh luôn sẵn lòng chào đón. Nếu chi nhánh Giang Hải có thể tách khỏi trụ sở chính, không bao lâu nữa chi nhánh Giang Hải sẽ có thể trở thành một tập đoàn Nhạn Thanh độc lập khác.

Còn Tần Y, sau khi trở về Giang Hải thì chỉ biết vùi đầu công việc, tăng ca từ sớm đến tối mịt mới về nhà.

“Y Y, bận quá thì em nên tìm một trợ lý san sẻ bớt công việc”.

Dương Thanh lo lắng nói.

Tần Y bất lực đáp: “Em cũng muốn lắm, nhưng mà không tìm được người phù hợp! Hơn nữa, tập đoàn Nhạn Thanh rất quan trọng với anh, em không yên tâm giao việc cho người khác!”

Nghe Tần Y nói vậy, Dương Thanh rất cảm động.

Đối với anh, tập đoàn Nhạn Thanh là kỷ niệm duy nhất mẹ anh để lại trên cõi đời này.
Anh rất muốn phát triển tập đoàn thành một doanh nghiệp hàng đầu.

“Cảm ơn em!”, Dương Thanh chân thành nói.

Tần Y cười tinh quái, chớp mắt nhắc nhở: “Anh đừng quên lời hứa đi khu vui chơi với em đấy nhé”.

“Đương nhiên sẽ không.
Chỉ cần em rảnh, anh sẽ đi cùng em!”, Dương Thanh cười đáp.

“Được rồi, đợi xong đợt này em sẽ hành anh một trận tơi tả! Em sẽ bắt anh mời em ăn một bữa thật thịnh soạn, ăn đến khi nào anh sạt nghiệp mới thôi!”, Tần Y đắc ý nói.

“Haha! Em cứ ăn tùy thích, ăn cả đời cũng được!”, Dương Thanh cười nói.

Dương Thanh ở lại kiểm tra tình hình dạo gần đây của tập đoàn rồi mới rời đi.

Anh vừa bước xuống lầu thì bị một người đàn ông cao lớn mặc vest đột nhiên chặn đường.

“Bà chủ của chúng tôi có lời mời!”

Người đàn ông mặc vest trầm giọng nói.

Dương Thanh cau mày: “Muốn gặp tôi thì bảo bà ta tự mình tới!”

Dứt lời, Dương Thanh trực tiếp rời đi, không thèm quan tâm đến bà chủ trong lời người đàn ông kia.

Bây giờ ở Giang Bình còn ai dám tự xưng bà chủ với anh?

“Thằng nhóc ngạo mạn! Cậu có biết bà chủ của tôi là ai không? Sao cậu dám bảo bà ấy đến gặp cậu?”

Người đàn ông mặc vest giận dữ hét lên, nhích qua chặn Dương Thanh lại.

Dương Thanh nhíu mày, ngửi thấy mùi đe dọa nồng nặc.

Không phải vì thực lực của đối phương mạnh hơn anh, mà là từ khi rời khỏi biên giới phía Bắc, đây là lần đầu tiên anh gặp được một cao thủ có khí thế mạnh mẽ như vậy.

Ngay cả Tiền Bưu cũng không phải là đối thủ của người đàn ông cao lớn trước mặt này.

Có thể được một vệ sĩ cao cấp như vậy bảo vệ, chắc chắn đối phương không giàu sang thì cũng quyền quý!

Dương Thanh nhìn về chiếc Mercedes bình thường phía sau người đàn ông.
Cửa sổ màu đen nên anh không thể nhìn thấy bên trong xe.

“Bà chủ của anh là ai?”

Dương Thanh lại nhìn sang người đàn ông mặc vest.

“Bà chủ họ Diệp, đến từ Yến Đô!”

Ánh mắt người đàn ông mặc vest tràn đầy kính nể: “Bà ấy tìm anh để nói về chuyện của Tần Thanh Tâm!”

.

Chương 410: 410: Đây Là Đe Dọa

Ban đầu, Dương Thanh chỉ ngạc nhiên, không biết rốt cuộc người phụ nữ như thế nào có thể khiến cao thủ mạnh thế này làm vệ sĩ cho mình.

Nhưng khi người đàn ông này nói người phụ nữ kia muốn nói chuyện với anh về Tần Thanh Tâm, vẻ mặt anh lập tức thay đổi.

Họ Diệp đến từ Yến Đô, lại có một vệ sĩ như này, màn giới thiệu ra trò đấy.

Một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nhà họ Diệp!

Hơn nữa anh có thể khẳng định thân phận của người phụ nữ kia trong gia tộc không hề thấp.

Dương Thanh đi theo người đàn ông mặc vest tới trước chiếc Mercedes.

Khi cửa xe mở ra, anh chỉ thấy một người phụ nữ mặc sườn xám duyên dáng đang ngồi trong xe.

“Thưa bà chủ, cậu ta đến rồi!”

Người đàn ông mặc vest khẽ cúi đầu.

“Cậu chính Dương Thanh, chồng của Tần Thanh Tâm?”, bà ta nghiêm nghị hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh hơi nhướng mày, thái độ trịch thượng và ánh mắt khinh thường của người phụ nữ này khiến anh rất khó chịu.

Câu hỏi của bà ta cũng rõ ràng, chỉ nhằm vào Tần Thanh Tâm.

“Bà là người nhà họ Diệp, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô?”

Dương Thanh hỏi ngược lại.

Trong mắt người phụ nữ thoáng xẹt qua một tia lạnh lùng, lãnh đạm nói: “Lên xe!”

Tuy thái độ của đối phương làm cho Dương Thanh rất khó chịu, nhưng chuyện liên quan đến Tần Thanh Tâm, anh cũng không dám lơ là, dứt khoát lên xe.

Trong không gian rộng rãi và xa hoa của chiếc xe chỉ có người phụ nữ và Dương Thanh, ngay cả người vệ sĩ mặc vest kia cũng không được phép lên xe.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?", Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Người phụ nữ không nói gì, chỉ nhìn anh chằm chằm.

Một lúc lâu sau bà ta mới nói: "Không ngờ đứa con rơi bị gia tộc Vũ Văn đuổi đi mười tám năm trước đã lớn như vậy rồi!"

Nghe vậy, Dương Thanh hơi kinh ngạc.

Ánh mắt người phụ nữ khi nhìn anh rất phức tạp, giống như đang nhìn kẻ thù.

"Bà biết mẹ tôi?", Dương Thanh hỏi.

Trực giác mách bảo anh rằng người phụ nữ này biết mẹ anh.

"Dương Tuyết Nhạn, tài nữ vang danh một thời của Yến Đô, thành lập tập đoàn Nhạn Thanh bằng năng lực của chính mình".

"Hồi đó, hơn phân nửa cậu chủ nhà giàu ở Yến Đô đều thích cô ta".

"Đáng tiếc cô ta có thân phận thấp kém, không một gia tộc giàu có nào chịu chấp nhận cô ta".

"Sau đó, cô ta và Vũ Văn Cao Dương yêu nhau, chửa trước khi cưới đã gây ra một trận sóng gió ở Yến Đô".

"Từ xưa đến nay, người càng giỏi giang càng khó tránh khỏi thị phi".

"Có người dựng chuyện nói đứa trẻ trong bụng cô ta không phải của Vũ Văn Cao Dương.
Việc này đã làm chấn động Yến Đô".

"Cũng vì chuyện này mà gia tộc Vũ Văn vẫn luôn không chịu chấp nhận Dương Tuyết Nhạn.

Nếu không phải vì cô ta đang mang trong bụng giọt máu gia tộc Vũ Văn thì họ đã không để cô ta ở lại Yến Đô lâu như vậy rồi".

"Cho đến mười tám năm trước, cô ta và con trai bị đuổi khỏi Yến Đô, không được phép bước chân vào Yến Đô nửa bước!"

Người phụ nữ biết rất rõ về chuyện của nhà Vũ Văn khi đó, thẳng thắn nói ra toàn bộ.

Nghe thấy cái tên Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh chỉ cảm thấy ghê tởm.

Vũ Văn Cao Dương, chủ gia tộc Vũ Văn hiện giờ, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chính là bố đẻ của Dương Thanh!

Mười tám năm trước, chính ông ta đã ra lệnh đuổi hai mẹ con anh ra khỏi Yến Đô.

Trông thấy đôi mắt đỏ như máu của Dương Thanh, người phụ nữ bất giác run lên, cảm giác như đang đối diện với một con dã thú chứ không phải người!

"Có lẽ, bố cậu có nỗi khổ gì đó", người phụ nữ đột nhiên thở dài.

"Ông ta không xứng làm bố tôi!"

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Từ giây phút ông ta đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà Vũ Văn, tôi đã không còn bố nữa!"

"Cho dù ông ta có nỗi khổ tâm thì sao?"

"Người đàn ông chỉ ham muốn quyền lực không xứng làm chồng, làm bố của người khác!"

Giọng nói của Dương Thanh vô cùng lạnh lùng, không có một chút cảm xúc nào.

Người phụ nữ lắc đầu không nhắc tới chuyện này nữa.
Bà ta nghiêm mặt nhìn anh: "Tôi tên Diệp Mạn.
Hôm nay tôi đến tìm cậu vì chuyện của Tần Thanh Tâm".

Dương Thanh bình thản nói: "Cô ấy là vợ tôi, bà là người ngoài biết gì về cô ấy mà nói?"

“Con bé là con gái tôi!”

Hai mắt Diệp Mạn đỏ hoe, bà ta cắn răng nói: “Đứa con gái tôi mang nặng đẻ đau suốt mười tháng!”

Nghe vậy, Dương Thanh lập tức ngây người.

Anh biết Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy không phải bố mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Anh cũng từng nghĩ tới việc giúp cô tìm bố mẹ ruột, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ mẹ ruột của cô sẽ tìm đến cửa thế này.

Hơn nữa, đối phương còn là người nhà họ Diệp, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô!

Một lúc lâu sau, Dương Thanh mới hoàn hồn lại: “Làm sao chứng minh được cô ấy là con gái bà?”

Diệp Mạn mím môi nói: “Tôi đã làm xét nghiệm ADN, con bé chính là con gái tôi!”

Ánh mắt Dương Thanh đột nhiên dừng lại trên khuôn mặt tinh tế của Diệp Mạn.

Diệp Mạn quả thật rất xinh đẹp, đôi mắt hai mí to tròn, mũi cao, ngũ quan rất cân xứng.

Thậm chí, một số ngôi sao tuổi trung niên còn kém xa khí chất và nhan sắc của bà ta.

Dương Thanh quả thật nhìn thấy bóng dáng của Tần Thanh Tâm trên gương mặt bà ta.

Cuối cùng anh cũng xác nhận người phụ nữ họ Diệp trước mặt mình thật sự là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, đồng thời cũng là mẹ vợ của anh.

“Nếu bà là mẹ ruột của cô ấy, bà không nghĩ người bà nên gặp nhất bây giờ là cô ấy sao?”

Dương Thanh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Khí chất của Diệp Mạn rất cao quý.
Bà ta lãnh đạm nói: “Cậu nghĩ tôi không muốn chắc?”

“Đây không phải là chuyện cậu nên lo.
Hôm nay tôi đến tìm cậu chỉ vì một chuyện!”

“Chuyện gì?”, Dương Thanh cau mày hỏi.

“Rời xa con gái tôi!”

Diệp Mạn lạnh giọng đáp, không thèm nhìn Dương Thanh.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh hẳn xuống.

Lúc trước, bà mẹ vợ giả Châu Ngọc Thúy luôn muốn chia rẽ Dương Thanh và Tần Thanh Tâm, bây giờ bà mẹ vợ thật này cũng muốn chia rẽ bọn họ.

“Bà có tư cách gì đòi chia rẽ chúng tôi?”, Dương Thanh nói.

Nếu đối phương không phải là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đã tống cổ bà ta ra ngoài từ lâu rồi.

“Tôi là mẹ ruột của con bé!”, thái độ của Diệp Mạn rất cứng rắn.

“Bà chưa từng nuôi cô ấy một ngày nào thì có tư cách gì nói câu này?”

Dương Thanh giễu cợt: “Tôi không cần biết bà và cô ấy có quan hệ gì, hay bà có thân phận như thế nào.
Tôi chỉ biết Tần Thanh Tâm là vợ tôi, là mẹ của con gái tôi, không ai có thể chia cắt chúng tôi!”

Diệp Mạn rất cứng rắn, nhưng Dương Thanh còn cứng hơn.

Khó khăn lắm anh và Tần Thanh Tâm mới đến được với nhau, Tần Thanh Tâm cũng đã chấp nhận anh.
Đột nhiên một người phụ nữ không biết từ đâu chui ra, tự xưng là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm đòi ngăn cách bọn họ, sao anh có thể để yên?

“Cậu kiêu ngạo quá rồi đấy!”

Diệp Mạn giận quá hóa cười, lạnh lùng đáp: “Tuy trong người cậu đang chảy dòng máu của nhà Vũ Văn, nhưng chẳng qua cậu cũng chỉ là một đứa con rơi bị nhà Vũ Văn ruồng bỏ, thậm chí cả đời này cũng không được phép bước vào Yến Đô nửa bước”.

“Cậu có tư cách gì ở bên con gái tôi?”

“Sau này con bé sẽ trở về nhà họ Diệp ở Yến Đô với tôi.
Nó sẽ là cô công chúa cao quý nhất nhà họ Diệp, dưới một người trên vạn người!”

“Sao đứa con hoang bị gia tộc ruồng bỏ như cậu dám làm lỡ dở tiền đồ của con bé?”

“Cậu nhóc, tôi khuyên cậu tốt nhất nên tự giác rời khỏi con bé! Nếu không…”

Diệp Mạn chưa nói xong Dương Thanh đã hiểu đối phương đang uy hiếp mình.

“Nếu không thì sao?”

Dương Thanh nhếch mép hỏi.

Diệp Mạn sửng sốt.
Bà ta không nói rõ ràng vì muốn giữ chút mặt mũi cho Dương Thanh, nào ngờ anh lại không biết tốt xấu như vậy.

“Nếu không, với địa vị của nhà họ Diệp, cả Chiêu Châu này sẽ không còn chỗ cho cậu nữa đâu!”

Diệp Mạn kiêu ngạo nói như kẻ bề trên.

“Đã vậy, tôi cũng cảnh cáo bà!”

Dương Thanh bật cười, khí thế toàn thân đột nhiên tăng vọt, lạnh lùng nói: “Ai cũng đừng hòng chia cắt chúng tôi.
Dương Thanh tôi có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy!”

“Bất cứ kẻ nào dám quấy rầy cuộc sống của chúng tôi, dù là nhà họ Diệp của bà, tôi cũng không ngại để cho nhà họ Diệp tan thành tro bụi đâu!”

Dương Thanh gằn từng chữ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

.

Chương 411: 411: Tôi Kém Xa Cậu Ta

Hiện giờ, Diệp Mạn như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Nhất là khi chạm phải ánh mắt khủng bố của Dương Thanh, bà ta càng run như cầy sấy.

Nhưng nỗi sợ này chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi.

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Mạn thẹn quá hóa giận.
Lần này tới Giang Hải, bà ta có hai chuyện quan trọng phải làm, một trong số đó là nghĩ cách chia rẽ Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.

Nào ngờ bà ta đường đường là đời sau của danh gia vọng tộc ở Yến Đô lại bị một thằng con rơi đáng khinh uy hiếp.

Quan trọng là bà ta còn bị anh hù dọa, đây là một sự sỉ nhục.

“Thằng nhóc ngông cuồng! Đừng nói là cậu, bố cậu là Vũ Văn Cao Dương cũng không dám dọa dẫm tiêu diệt nhà họ Diệp tôi đâu!”

Diệp Mạn tức giận quát lớn: “Hôm nay tôi tìm cậu chỉ để nói cho cậu biết, con gái tôi là cô chủ nhà họ Diệp cao quý, thằng con rơi như cậu không xứng đâu!”

“Tôi đã điều tra toàn bộ về cậu.
Mặc dù gia tộc Vũ Văn đã tặng lại tập đoàn Nhạn Thanh cho cậu nhưng chỉ vậy đã muốn ở bên con gái tôi, cậu vẫn chưa đủ tư cách đâu!”

“Nếu không phải lúc trước có người muốn tìm kẻ hèn mọn nhất để sỉ nhục Thanh Tâm, sao cậu có thể được ở rể nhà họ Tần?”

“Vừa mới kết hôn cậu đã bỏ đi biệt tích, năm năm sau mới trở về.
Từ lúc cậu quay về Giang Hải đến giờ mới được nửa năm”.

“Cậu nói thử xem, trong nửa năm này tình cảm giữa hai đứa có thể sâu đậm đến mức nào?”

Diệp Mạn hùng hổ chất vấn, ngôn ngữ sắc bén, giọng điệu giận dữ.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Đúng là tôi biến mất năm năm, nhưng bà có biết tại sao tôi phải bỏ đi không? Bà có biết trong năm năm này tôi đã trải qua những gì không?”

“Còn bà chỉ có ơn sinh thành với Thanh Tâm chứ không hề có ơn dưỡng dục.
Bà có biết hơn hai mươi năm qua, cô ấy làm con nuôi phải chịu bao nhiêu khổ cực không?”

“Bà không hỏi cô ấy có muốn rời xa tôi không mà trực tiếp tìm tôi, bắt tôi rời bỏ cô ấy.
Bà làm vậy có tôn trọng Thanh Tâm không?”

“Bà nói thử xem, bà có tư cách làm mẹ cô ấy không, có tư cách nhúng tay vào chuyện của chúng tôi không?”

Dương Thanh liên tục chất vấn, mỗi câu hỏi đều như nhát búa đập thẳng vào tim Diệp Mạn.

Diệp Mạn ăn nói rất sắc bén, nhưng Dương Thanh còn sắc bén hơn, không hề nể tình thân phận của bà ta.

Nếu không phải vì Tần Thanh Tâm, chỉ với câu nói vừa rồi đã đủ để Dương Thanh cho bà ta chôn xác ở Giang Hải.

“Cậu…
cậu…”

Diệp Mạn chỉ vào Dương Thanh, lắp bắp nói không nên lời.

“Bà mau thu lại sự kiêu ngạo tới từ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đi.
Trước mặt tôi sự kiêu ngạo của bà chẳng đáng một đồng!”

Dứt lời, Dương Thanh dứt khoát mở cửa xe đi xuống.

Diệp Mạn giận tím mặt, toàn thân run rẩy nhưng không nói nổi lời nào.

“Đứng lại!”

Dương Thanh định rời khỏi, vệ sĩ canh giữ ở cửa xe bỗng nhiên quát lớn một tiếng, cơ thể lóe lên chặn lại trước mặt anh.

“Bà chủ!”

Vệ sĩ nhà họ Diệp nhìn Diệp Mạn đang nổi giận đùng đùng.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh dần xuống, quát lớn: “Tránh ra!”

Dứt lời, anh chợt cất bước đi lên.

“Hỗn láo!”

Vệ sĩ nhà họ Diệp rống lên, không đợi Diệp Mạn ra lệnh, ông ta đã tung nắm đấm về phía Dương Thanh.

“Cút!”

Dương Thanh gầm lên một chữ, đồng thời giơ tay ra đỡ.

“Uỳnh!”

Hai nắm đấm va vào nhau, sức mạnh khổng lồ lập tức tỏa ra. Tiếng va đập trầm đục vang lên.

“Thịch! Thịch! Thịch!”

Vệ sĩ nhà họ Diệp liên tiếp lùi lại bảy tám bước.

Trông thấy Dương Thanh vẫn đứng sừng sững tại chỗ, mặt ông ta biến sắc, gương mặt méo mó vì đau đớn.

“Nếu còn tái phạm, giết không tha!”

Dương Thanh nhìn ông ta như đang nhìn một người chết, cảnh cáo một câu rồi cất bước rời đi.

Diệp Mạn ngồi trong xe cũng sợ ngây người.

Bà ta biết rõ thực lực của vệ sĩ bên cạnh mình vô cùng mạnh mẽ.

Vậy mà hôm nay lại bị Dương Thanh đẩy lùi bảy tám bước chỉ với một đòn.

Còn Dương Thanh như không có việc gì, ung dung bỏ đi.

“Bà chủ!”

Một lúc sau, vệ sĩ mới quay lại nghiêm giọng nói: “Thực lực của cậu ta cực mạnh, tôi kém xa cậu ta!”

.

Chương 412: 412: Có Khi Nào Chính Là Cậu Ta

Uỳnh!

Câu nói này như tiếng sấm rền vang bên tai Diệp Mạn, bà ta kinh hãi mặt mày xám xịt.

“Sao…
sao lại như vậy?”

“Năm năm cậu ta biến mất không tra ra được tin tức gì.
Rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm năm trước vẫn là một con chó thấp hèn, tại sao bây giờ lại có thực lực kinh người như vậy?”

Diệp Mạn nhủ thầm.

Vệ sĩ nhà họ Diệp không lên tiếng, vẫn đang chìm trong kinh hãi.
Có rất nhiều người mạnh hơn ông ta, chỉ tính trong nhà họ Diệp cũng không thiếu người có thể đánh bại ông ta.

Nhưng ông ta vẫn không tin nổi mình bị một thằng nhóc chưa đến ba mươi tuổi một đòn đánh bại ở thành phố Giang Hải bé nhỏ này.

Ông ta còn có cảm giác, Dương Thanh vẫn chưa dùng hết sức, nếu không thì ông ta đã ngỏm củ tỏi rồi.

“Chẳng lẽ mình sai thật rồi sao?”

Diệp Mạn bỗng có cảm giác đánh mất thứ gì đó rất quan trọng, trong lòng chợt thấy hối hận.

Một đấm đánh lui vệ sĩ của bà ta chắc chắn không phải người tầm thường, huống chi Dương Thanh còn trẻ như vậy.

“Lương Liên, chuyện này tạm bỏ qua, đợi chúng ta làm xong việc chính rồi nói tiếp!”

Thoáng chốc, Diệp Mạn khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, dặn dò Lương Liên.

Lương Liên gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị: “Bà chủ, có lẽ chuyện này hơi khó khăn”.

Diệp Mạn cũng lo âu nói: “Đúng là rất khó.
Nghe nói ngày đó cả nhà họ Hoàng và Hiệp hội Võ thuật đều nhúng tay mà vẫn thất bại!”

Lương Liên đáp: “Đúng vậy! Nghe nói nhà họ Hoàng muốn chiếm đoạt tỉnh Giang Bình mới liên hợp các gia tộc lớn tổ chức hội giao lưu sớm hơn dự kiến nhưng vẫn thất bại!”

“Cả chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật, Thạch Giang cũng đích thân ra mặt định kiếm một chén canh, kết quả tay trắng trở về”.

“Cuối cùng có một người trẻ tuổi tên Thanh khí thế bá đạo đứng ra làm chủ, nghe nói Hoàng Chung còn bị ép quỳ xuống xin tha”.

Trên mặt Diệp Mạn tràn đầy lo lắng.

Lần này gia tộc phái bà ta tới Giang Hải để gặp gỡ người đứng đầu tỉnh Giang Bình đang cực kỳ nổi tiếng.

Dù không thể lôi kéo đối phương về nhà họ Diệp cũng phải nghĩ cách tạo quan hệ tốt.

||||| Truyện đề cử: Hẹn Kiếp Sau Gặp Lại Chàng |||||

Một người trẻ tuổi được hơn sáu, bảy mươi gia tộc của Giang Bình tôn lên làm người đứng đầu đáng để tám gia tộc đứng đầu Yến Đô làm quen.

“Bà chủ, chúng ta phải làm gì với cô chủ bây giờ?”, Lương Liên hỏi.

Ánh mắt Diệp Mạn vô cùng phức tạp.
Im lặng hồi lâu, bà ta dần kiên định, trầm giọng nói: “Dù sao trong người con bé vẫn chảy cùng dòng máu với tôi.
Con bé nhất định phải nhận người mẹ này!”

“Vừa rồi thằng nhóc Dương Thanh kia khiến tôi rất ngạc nhiên nhưng vẫn kém xa người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

“Nếu Tần Thanh Tâm có thể thành đôi với người đứng đầu tỉnh Giang Bình, không chỉ có được cuộc sống hạnh phúc mà

còn trợ giúp nhà họ Diệp chúng ta nắm quyền khống chế Giang Bình".

Nghe vậy, Lương Liên thầm kinh hãi.

Ông ta rất rõ lần này nhà họ Diệp phái Diệp Mạn đến Giang Hải để gán ghép cô gái xinh đẹp nhất trong gia tộc với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Nào ngờ bà ta lại muốn lợi dụng cơ hội này để gán ghép con gái mình với người đứng đầu Giang Bình.

Lương Liên theo nhà họ Diệp nhiều năm rồi nhưng chưa từng thấy bọn họ quan tâm tới người trẻ tuổi nào như vậy.

"Bà chủ, phía gia tộc…"

Lương Liên sợ Diệp Mạn làm hỏng chuyện, có lòng nhắc nhở một câu.

Nhưng ông ta còn chưa nói hết câu đã bị Diệp Mạn chặn họng: "Ông nghĩ con gái của tôi thua kém Diệp Tiêu Điệp sao?"

Diệp Tiêu Điệp là người nhà họ Diệp chọn để dâng cho người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Cô ta mới hai mươi bốn tuổi, dáng người hoàn mỹ, gương mặt xinh đẹp như hoa, nói là chim sa cá lặn cũng không quá lời.

Vô số cậu chủ của các gia tộc hàng đầu Yến Đô đều yêu thích cô ta.

Nhưng trước giờ Diệp Tiêu Điệp chưa từng ngó ngàng tới bọn họ.

Trước kia, cô ta ỷ mình xinh đẹp, có tác dụng lớn với gia tộc nên vẫn luôn không chịu kết hôn vì lợi ích.

Thế nhưng lần này, nhà họ Diệp không cho cô ta cơ hội từ chối.

Có thể thấy nhà họ Diệp cực kỳ coi trọng người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Vậy mà Diệp Mạn lại có ý đồ lợi dụng Tần Thanh Tâm.

Nếu cô được người đứng đầu tỉnh Giang Bình coi trọng, địa vị của Diệp Mạn trong gia tộc sẽ lên như diều gặp gió.

Lương Liên thấy bà ta tức giận, không dám nói gì thêm: “Tất cả đều nghe theo bà chủ!”

Nghe vậy sắc mặt Diệp Mạn mới tốt hơn một chút, chợt hỏi: “Nhưng người đứng đầu Giang Bình rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Đến tận bây giờ bà ta vẫn chưa biết thân phận thực sự của đối phương.

Chỉ biết người đứng đầu tỉnh Giang Bình được chủ các gia tộc ở tỉnh Giang Bình gọi là cậu Thanh, tuổi chưa tới ba mươi, người Giang Hải.

“Tên Thanh, chưa tới ba mươi tuổi, người Giang Hải, có khi nào chính là Dương Thanh không?”

Lương Liên đột nhiên dè dặt hỏi.

Cho tới lúc này, ông ta vẫn không quên được mình bị một đấm của Dương Thanh đẩy lui bảy tám bước.

Mặc dù vừa rồi ông ta đã khinh địch nhưng sức mạnh khổng lồ của Dương Thanh vẫn khiến ông ta sợ hãi.

.

Chương 413: 413: Hung Thủ Là Dương Thanh

Diệp Mạn ngây người một lúc, liên tục lắc đầu: “Không thể nào! Chắc chắn không thể!”

Liên tiếp phủ định hai lần chứng tỏ bà ta đang chột dạ.

Bà ta không thể chấp nhận người trẻ tuổi vừa bị mình chửi bới khinh thường là người đứng đầu tỉnh Giang Bình được nhà họ Diệp coi trọng.

Lương Liên thầm thở dài, không nói gì thêm.

“Tới nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ.
Tôi không tin gia tộc lớn nhất Giang Bình cũng không biết người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai!”

Diệp Mạn bực bội nói.

Sáng sớm hôm nay vừa mới tới Giang Hải, bà ta đã đi gặp mấy gia tộc nhưng không ai dám tiết lộ người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai.

Tất cả mọi người đều khôn khéo tỏ ra cung kính nhưng khi bà ta hỏi tới người đứng đầu tỉnh Giang Bình, ai cũng nói lảng sang chuyện khác.

Ngoại trừ tin tức đã được công khai, bà ta không thu được bất cứ tin tức giá trị nào.

Không phải các gia tộc này không biết tốt xấu, mà là ngày đó Dương Thanh đã để lại bóng ma quá lớn trong lòng bọn họ.

Người thừa kế nhà họ Hoàng bị ép quỳ xuống, bả vai cũng bị bóp nát.

Huống chi chỉ là một người phụ nữ tới từ nhà họ Diệp?

Hiện giờ, Dương Thanh đã tới trước cổng tập đoàn Tam Hòa đón Tần Thanh Tâm tan làm.

Chợt chuông điện thoại của anh reo lên.

“Cậu Thanh, tôi có chuyện cần báo!”

Quan Chính Sơn cung kính nói: “Người nhà họ Diệp trong tám gia tộc hàng đầu Yến Đô đã tới nhà họ Quan hỏi thăm tin tức của cậu”.

Nghe vậy, Dương Thanh cảm thấy buồn cười hỏi thăm: “Người ông nói là một người đàn bà tên Diệp Mạn phải không?”

“Đúng, chính là cô ta.
Cô ta nói muốn gặp mặt cậu!”

Quan Chính Sơn đáp: “Có vẻ cô ta muốn lôi kéo quan hệ với cậu”.

“Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ không để lộ bất kỳ tin tức gì về cậu đâu”.

“Tôi đã dặn dò các gia tộc khác, chắc sẽ không có người dám tiết lộ thân phận của cậu”.

Quan Chính Sơn nói thêm.

“Được, tôi biết rồi!”, Dương Thanh nói.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh cong môi nở nụ cười lạnh lẽo.

“Diệp Mạn ơi Diệp Mạn, nếu bà biết tôi chính là người đứng đầu Giang Bình bà vẫn đang tìm kiếm, không biết bà sẽ thấy thế nào?”

Dương Thanh nhủ thầm.

Vừa rồi anh đã bị Diệp Mạn chọc tức.

Bỗng nhiên biết bà ta đang tìm mình, Dương Thanh chỉ cảm thấy cực kỳ hả giận.

Nhưng nghĩ tới quan hệ của Diệp Mạn và Tần Thanh Tâm, sắc mặt của anh dần ảm đạm.

“Mình có nên nói cho Tâm biết không?”, Dương Thanh cảm thấy khó xử.

Anh chợt đau lòng thay cho Thần Thanh Tâm, Châu Ngọc Thúy đã tổn thương cô quá nhiều.

Mẹ ruột mãi mới chịu xuất hiện, vậy mà lại là bản mặt xấu xa kia.

Khoảng thời gian này, tình cảm giữa anh và Tần Thanh Tâm đã cực kỳ sâu đậm.

Nếu Diệp Mạn tìm Tần Thanh Tâm trước, Dương Thanh tin cô cũng không đồng ý rời xa mình.

Với tính cách của cô, rất có thể còn không thèm nhận Diệp Mạn là mẹ.

Bản thân cô sẽ phải chịu đựng toàn bộ đau khổ.

“Hy vọng nhà họ Diệp không làm gì quá đáng!”

Dương Thanh híp mắt nói, quyết định tạm thời giấu sự thật.

Bây giờ, Tần Thanh Tâm biết được chuyện này sẽ vô cùng đau lòng.

Nhà họ Hàn của Giang Bình.

Trong một tòa biệt thự độc lập.

“Ông chủ Hàn, hôm nay tôi tới tìm ông để nhờ ông giúp đỡ!”

Diệp Mạn đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Khiếu Thiên cười nói: “Đến cả nhà họ Diệp cũng không làm được, tôi đây có tài đức gì có thể giúp được cô?”

Sắc mặt Diệp Mạn trở nên khó coi, nhưng đây là Giang Bình, bà ta không dám làm gì quá đáng.

“Ông chủ Hàn cứ nói đùa.
Sau khi nhà họ Mạnh và nhà họ Ninh bị xóa sổ, nhà họ Hàn đã trở thành gia tộc lớn nhất tại tỉnh Giang Bình.
Có chuyện gì ông không làm được chứ?”

Diệp Mạn mỉm cười, ánh mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Hàn Khiếu Thiên chỉ cười không đáp, ung dung nhấp một ngụm trà.

Ông cụ đã được Quan Chính Sơn nhắc nhở Diệp Mạn sẽ tới tìm, đương nhiên biết rõ ý đồ của bà ta.

Thấy Hàn Khiếu Thiên không nói gì, Diệp Mạn cũng im lặng nhìn chằm chằm ông cụ đang cúi đầu uống trà.

Lương Liên đứng sau Diệp Mạn cũng lạnh lùng nhìn ông cụ.

Bầu không khí hơi ngột ngạt nhưng dường như Hàn Khiếu Thiên không hề cảm giác được, vẫn thản nhiên ngồi trước bàn trà.

Thời gian cứ thế trôi đi, hai phút sau vẫn không ai chịu lên tiếng.

Cuối cùng Diệp Mạn không giữ được bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ muốn biết người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai?"

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng: "Người đứng đầu tỉnh Giang Bình chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình. Không biết tại sao cô lại hỏi vậy?"

"Hàn Khiếu Thiên, ông đừng có vòng vo Tam quốc với tôi. Nói đi, rốt cuộc người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai?"

Diệp Mạn lạnh lùng uy hiếp: "Nếu làm chậm trễ chuyện lớn của nhà họ Diệp, nhà họ Hàn các ông không gánh nổi tội đâu!"

"Nhờ người phải biết khiêm nhường, cô hống hách như vậy sẽ không ai chịu giúp đâu!"

Hàn Khiếu Thiên ngừng cười, chậm rãi đặt chén trà xuống, lạnh giọng nói.

"Nhờ người?"

Diệp Mạn cười châm chọc, tức giận nói: "Một nhà họ Hàn bé nhỏ chưa đủ tư cách để tôi phải nhờ vả!"

"Nếu vậy thì mời cô về cho!"

Hàn Khiếu Thiên thẳng thắn đuổi khách, không thèm coi Diệp Mạn ra gì.

"Hỗn xược!"

Lương Liên đứng sau Diệp Mạn gầm thét, tiến lên một bước nhìn chằm chằm Hàn Khiếu Thiên: "Ông dám làm vậy với bà Diệp, có biết hậu quả là gì không?"

"Đây là tỉnh Giang Bình! Đây là nhà họ Hàn!"

Hàn Khiếu Thiên đứng chắp tay, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng lời nói của ông cụ như gáo nước lạnh tạt vào Diệp Mạn và Lương Liên.

Diệp Mạn chỉ dẫn theo một mình Lương Liên, nhưng đây là gia tộc lớn nhất tỉnh Giang Bình.

Dù không ai cản được Lương Liên nhưng nhà họ Hàn muốn giết Diệp Mạn lại dễ như trở bàn tay.

Huống chi lần này Diệp Mạn được phái tới Giang Bình để lôi kéo người đứng đầu tỉnh Giang Bình, thậm chí là liên hôn.

Nhà họ Hàn vẫn đứng sừng sững sau trận chiến lần trước, chứng tỏ có quan hệ không tồi với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Nếu Diệp Mạn dám động tới Hàn Khiếu Thiên, chưa biết có khống chế được nhà họ Hàn hay không nhưng chắc chắn người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ không tha cho bà ta.

"Được, được lắm!"

Diệp Mạn tức giận nghiến răng nghiến lợi: "Ông là người đầu tiên dám coi thường nhà họ Diệp chúng tôi!"

Dứt lời, trong đầu bà ta chợt hiện lên bóng người trẻ tuổi lạnh lùng bá đạo kia.
Cậu ta cũng không hề coi trọng nhà họ Diệp.

Tâm trạng của Diệp Mạn cực sa sút, trước đó tìm bao nhiêu gia tộc ở Giang Hải cũng tốn công vô ích.

Gặp Dương Thanh cũng bị coi thường.

Bây giờ ở nhà họ Hàn lại như vậy.

Bà ta bỗng hoài nghi, chẳng lẽ sức ảnh hưởng của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô ở Giang Bình yếu đến vậy sao?

"Không tiễn!"

Hàn Khiếu Thiên thản nhiên nói.

Diệp Mạn giận dữ không làm được gì, căm tức lườm ông cụ rồi quay lưng bỏ đi.

Nếu người nhà họ Diệp biết hôm nay bà ta đã gặp phải những chuyện gì, chắc chắn sẽ cười vỡ bụng.

Nhưng bà ta cũng biết, dù nhà họ Diệp phái người khác tới cũng không thay đổi được gì.

Chủ gia tộc họ Diệp rất coi trọng người đứng đầu tỉnh Giang Bình, ra lệnh dù không thể liên hôn cũng phải xây dựng quan hệ tốt đẹp với đối phương.

Vậy nên bà ta mới bị vướng tay vướng chân, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Diệp Mạn vừa rời đi, Hàn Khiếu Thiên lập tức gọi điện thoại báo cho Dương Thanh.

Anh chỉ đáp lại một câu: “Làm tốt lắm!”

Bà ta đã coi thường anh còn muốn tìm gặp anh, vậy thì phải cho bà ta nếm mùi đau khổ trước đã.

Cùng lúc đó ở chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật.

Một người đàn ông trung niên khí thế ngút trời tìm đến.

“Thạch Giang của chi hội Giang Bình nghênh đón ông Chín!”

“Lý Nam của chi hội Giang Bình nghênh đón ông Chín!”

…

Dưới sự dẫn đầu của Thạch Giang và Lý Nam, mấy chục cao thủ thuộc chi hội Giang Bình lần lượt cúi người chào hỏi.

Có thể thấy thân phận của người đến cao quý như thế nào.

“Em trai của tôi Ngưu Căn Sinh bị kẻ nào giết hại?”

Ông Chín lạnh lùng chất vấn Thạch Giang.

Thạch Giang vội vàng đi lên, sợ sệt đáp: “Hung thủ tên là Dương Thanh, được gọi là người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

.

Chương 414: 414: Rửa Sạch Mối Nhục

Ông Chín tên là Ngưu Căn Huy, anh ruột của Ngưu Căn Sinh, cũng là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật nên được gọi là ông Chín.

Trong Hiệp hội Võ thuật có vô vàn cao thủ, vốn lấy võ thuật làm chủ.

Ngưu Căn Huy được xếp thứ 9 trong hiệp hội chứng tỏ năng lực của ông ta rất mạnh.

Cao thủ ở cấp bậc như ông ta sẽ được đối đãi như khách quý ở bất kỳ gia tộc nào.

"Ông Chín, mặc dù chưa có chứng cứ chứng minh Dương Thanh giết chi hội phó Ngưu Căn Sinh nhưng tôi vẫn có thể xác định hung thủ chính là cậu ta".

Thạch Giang nói rất khôn khéo.

Lão ta biết nếu mình kiên quyết nói Dương Thanh giết Ngưu Căn Sinh, chắc chắn Ngưu Căn Huy sẽ đòi chứng cứ.

Nhưng chuyện này vốn do lão ta đổ oan cho Dương Thanh, lấy đâu ra chứng cứ?

Ngưu Căn Huy cau mày hỏi: "Ông không có chứng cứ sao?"

"Ông Chín nghe tôi phân tích trước đã".

Thạch Giang vội vàng giải thích: "Ở Giang Bình, thực lực của chi hội phó Ngưu Căn Sinh tương đương với tôi.
Có thể nói ở đây không có ai đánh bại được ông ấy chứ đừng nói là giết".

"Tôi vẫn luôn điều tra hung thủ giết chi hội phó, nhưng tuần trước, tôi đã gặp được một người trẻ tuổi có thực lực kinh người".

"Cậu ta tên là Dương Thanh, mới hai mươi bảy tuổi nhưng võ thuật cao cường, đến cả Hoàng Chung người thừa kế nhà họ Hoàng của Yến Đô cũng bị cậu ta ép quỳ xuống xin tha trước mặt mọi người".

“Vệ sĩ của Hoàng Chung bị Dương Thanh quát một tiếng liền sợ không dám nhúc nhích, trơ mắt đứng nhìn chủ nhân bị sỉ nhục”.

“Không chỉ vậy, đến cả tôi cũng bị cậu ta khinh thường, chẳng coi Hiệp hội Võ thuật ra gì”.

“Cậu ta còn tuyên bố, Hiệp hội Võ thuật là một đám vô dụng, cậu ta có thể giết như giết chó!”

“Ngoài ra, trước đó có một con khốn phản bội hiệp hội cũng nương nhờ cậu ta.
Tôi phái ba cao thủ truy giết con khốn đó đều bị Dương Thanh giết chết!”

Thạch Giang căm giận nói.

Lời nói của lão ta thật giả lẫn lộn, độ tin cậy rất cao.

Ngưu Căn Huy nghe vậy, sắc mặt lạnh xuống, dữ tợn nói: “Dám khinh thường Hiệp hội Võ thuật, đúng là ngông cuồng!”

“Ông Chín, tôi thực sự không thể đấu lại cậu ta nên mới xin tổng hội tăng cường cao thủ, không ngờ lại là ông Chín!”

Thạch Giang cung kính nịnh nọt: “Ông Chín ra tay, thằng nhãi kia có giỏi đến đâu cũng chỉ còn một con đường chết!”

Ngưu Căn Sinh lạnh lùng nhìn lão ta: “Đừng giở trò gì trước mặt tôi.

Nếu em trai tôi thực sự bị thằng nhóc kia hại chết như ông nói, chắc chắn tôi sẽ tự tay báo thù rửa hận”.

“Nhưng nếu để tôi biết ông đang lừa tôi, ông có mười cái mạng cũng không đền nổi đâu!”

Ngưu Căn Huy tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Thạch Giang vô cùng sợ hãi, nhưng giây phút xin tiếp viện từ tổng hội, lão ta đã đoán trước được điều này.

“Ông Chín, tất cả đều là sự thật, tôi không có gan giấu giếm!”, Thạch Giang chân thành cam đoan.

Trong cái rủi có cái may!

Sự tồn tại của Dương Thanh là chướng ngại lớn nhất cản trở lão ta chiếm đoạt Giang Bình.

Chỉ cần Ngưu Căn Huy có thể kết liễu Dương Thanh, chiếm lấy Giang Bình sẽ dễ như trở bàn tay.

Địa vị của lão ta trong Hiệp hội Võ thuật cũng sẽ lên như diều gặp gió.

"Nơi cuối cùng em trai tôi tới là đâu?"

Ngưu Căn Huy đột nhiên hỏi.

Ở Hiệp hội Võ thuật, mỗi lần ra ngoài làm việc đều được ghi ghép lại.

Thạch Giang vội vàng đáp: "Nhà họ Ngụy ở Giang Hải!"

"Nhà họ Ngụy!"

Ngưu Căn Huy híp mắt, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo, lập tức nói: "Chuẩn bị xe đưa tôi đến nhà họ Ngụy!"

"Vâng!"

Thạch Giang mừng thầm.

Nhìn theo chiếc Rolls-Royce chậm rãi rời khỏi chi hội, Thạch Giang mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi lấy lại tinh thần, lão ta phát hiện sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

"Chi hội trưởng yên tâm, chắc chắn Ngưu Căn Huy sẽ không tha cho thằng nhóc kia đâu!"

Lý Nam cười híp mắt nói: "Mặc dù chúng ta không có chứng cứ nhưng ở Giang Bình, Dương Thanh là người duy nhất có khả năng lấy mạng Ngưu Căn Sinh".

"Mong là vậy!", Thạch Giang thở dài nói.

Lão ta vẫn rất lo lắng.
Nếu chuyện vu oan giá họa lần này thành công, lão ta có thể dễ dàng chiếm được Giang Bình, nâng cao địa vị trong Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng nếu như thất bại, đừng nói là hiệp hội, Ngưu Căn Huy cũng sẽ không bỏ qua cho lão ta.

Hiện giờ nhà họ Ngụy ở Giang Hải đèn đuốc sáng trưng.

Chủ nhà họ Ngụy, Ngụy Thành Châu ngồi trong phòng làm việc của một khu biệt thự cao cấp.
Một tờ giấy Tuyên Thành cao cấp được trải trên mặt bàn.

Ngoại trừ Ngụy Thành Châu, trong phòng còn có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Lúc này Ngụy Thành Châu đang cầm một cây bút lông sói viết ra từng nét bút cứng cáp trên mặt giấy.

Bốn chữ lớn "Thượng thiện nhược thủy" nhanh chóng hiện ra.

"Ông nội, thư pháp của ông ngày càng đẹp, mấy nghệ nhân thư pháp nổi tiếng cũng không sánh bằng!"

Cô gái xinh đẹp bên cạnh vừa cặm cụi mài mực vừa sùng bái nhìn Ngụy Thành Châu.

Ngụy Thành Châu cười nói: "Minh Nguyệt, cháu không thể dối gạt lương tâm khen ông vậy được.
Ông tự biết trình độ của mình đến đâu mà".

Cô gái này chính là Ngụy Minh Nguyệt.
Bố cô ta Ngụy Hổ là con trai cả của Ngụy Thành Châu.

Từ khi Ngụy Sâm và Ngụy Tường chết, Ngụy Thành Châu chỉ còn lại một đứa con trai là Ngụy Hổ, cũng vô cùng yêu thương Ngụy Minh Nguyệt.

Ngụy Minh Nguyệt cười đáp: "Trong mắt cháu, thư pháp của ông nội lợi hại hơn đám người tự xưng là nghệ nhân thư pháp kia nhiều!"

Ngụy Thành Châu cười to vài tiếng, cưng chiều nhìn cô ta.

Lão ta chợt nghĩ tới một chàng trai trẻ cực kỳ xuất chúng.

Lại nhìn sang Ngụy Minh Nguyệt, thấy tuổi tác hai người chênh lệch không lớn, lão ta thầm nghĩ nếu có một đứa cháu rể như cậu ta thì tốt biết mấy.

Lão ta cũng không cần lo lắng đời sau không có người thừa kế.

“Ông nội đang nghĩ gì vậy?”, Ngụy Minh Nguyệt mỉm cười hỏi.

Ngụy Thành Châu bỗng nhiên lên tiếng: “Cháu cũng chứng kiến chuyện trong hội giao lưu ở khách sạn Trung Châu, cháu thấy Dương Thanh thế nào?”

Nghe vậy, sắc mặt Ngụy Minh Nguyệt trở nên cứng đờ, cảm xúc phức tạp.

Cô ta nhớ lại những lần chạm mặt Dương Thanh.

Lần đầu tiên, cô ta muốn thoát khỏi hôn nhân với nhà họ Trang, không thèm hỏi ý kiến Dương Thanh đã nhào vào ngực anh, bắt anh giả làm bạn trai mình.

Nào ngờ Dương Thanh không thèm nể mặt, lạnh lùng đẩy cô ta ra trước mặt mọi người, khiến cô ta sinh lòng căm hận.

Lần thứ hai cô ta đi ăn cơm với một tên trai bao là sinh viên đại học thể thao, vì ghen ghét Hạ Hà xinh đẹp nên cố ý gây phiền phức cho Hạ Hà.

Dương Thanh mạnh mẽ dọa tên trai bao chạy mất dép, ép cô ta tự vả trước mặt mọi người.

Khiến nỗi thù hận của cô ta càng thêm sâu đậm.

Lần thứ ba, Dương Thanh xuất hiện tại nhà họ Ngụy, ra tay đánh người nhà họ Ngụy, Dương Thanh còn dễ dàng đối phó được với Ngưu Căn Sinh của Hiệp hội Võ thuật nữa.

Mặc dù không biết kết quả thắng thua giữa hai người họ nhưng cô ta vẫn cảm thấy quá kỳ quái.

Rõ ràng hai người đánh nhau trong biệt thự của Ngụy Thành Châu, nhưng sau đó chỉ một mình Dương Thanh đi ra, không thấy Ngưu Căn Sinh đâu cả.

Ngụy Thành Châu nói với người trong gia tộc là Ngưu Căn Sinh bỏ đi rồi.

Tuy cô ta không biết kết quả nhưng có thể đoán được, có lẽ Ngưu Căn Sinh đã chết dưới tay Dương Thanh.

Cô ta vẫn rất hận Dương Thanh, nhưng cũng hiểu cả đời này không có cơ hội rửa sạch mối nhục.

Lần thứ tư là ở hội giao lưu.

Khi thấy Dương Thanh bị người nhà họ Hoàng nhằm vào, cô ta vô cùng kích động.

Dù không thể tự tay trả thù nhưng được tận mắt chứng kiến Dương Thanh bị lấy mạng cũng rất sảng khoái.

Nào ngờ Dương Thanh quá mạnh mẽ, dám ép người thừa kế của nhà họ Hoàng quỳ xuống trước mặt mọi người.

Lúc ấy, cô ta mới ý thức được Dương Thanh khủng bố cỡ nào, chỉ sợ đời này không còn cơ hội trả thù nữa.

Bây giờ Ngụy Thành Châu lại hỏi cô ta thấy Dương Thanh thế nào, sao cô ta không nghe ra được ý tứ của lão ta?

"Ông nội, anh ta rất lợi hại.
Trẻ như vậy đã trở thành người đứng đầu tỉnh Giang Bình, có lẽ Yến Đô cũng không có ai được như vậy!"

Ngụy Minh Nguyệt đánh giá rất đúng trọng tâm.

Ngụy Thành Châu mỉm cười, đột nhiên nghiêm túc nhìn cô ta: "Nếu cháu có cơ hội trở thành người phụ nữ của cậu ta, cháu có đồng ý không?"

Nghe vậy, Ngụy Minh Nguyệt kinh ngạc tột độ.

"Ông nội, cháu…"

Cô ta chưa kịp nói hết câu, gió lớn chợt nổi lên.

"Rầm!".
Ngôn Tình Hài

Sau tiếng động thật lớn, cửa biệt thự bị đá bay.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mặt Ngụy Thành Châu biến sắc, vội đặt bút lông xuống chạy ra khỏi phòng sách.

Khi đến phòng khách, lão ta trông thấy một người đàn ông trung niên khí thế ngút trời đang đứng giữa phòng.

Mấy chục cao thủ nhà họ Ngụy đều bao vây ông ta.

Trên người ông ta tỏa ra sát khí mãnh liệt, không một ai dám xông lên tấn công.
Cảm giác như đang đối mặt với ác ma đến từ địa ngục khiến bọn họ sợ chết khiếp.

“Cậu là ai? Sao dám xông vào nhà họ Ngụy lúc nửa đêm?”

Mặc dù hoảng sợ nhưng Ngụy Thành Châu vẫn tức giận hét lớn.

“Ông là chủ nhà họ Ngụy, Ngụy Thành Châu à?”

Giọng nói của người đàn ông trung niên như tiếng sấm rền vang bên tai Ngụy Thành Châu.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Ngụy Thành Châm nghiêm mặt hỏi.

Cao thủ như ông ta khiến Ngụy Thành Châu thấy rợn tóc gáy.

“Ngưu Căn Huy của Hiệp hội Võ thuật!”

Người đàn ông trung niên lên tiếng đáp.
Ánh mắt ông ta lóe lên sát khí mãnh liệt, híp mắt nói: “Ngưu Căn Sinh là em trai tôi!”

“Nơi cuối cùng nó xuất hiện là ở nhà họ Ngụy.
Nói cho tôi biết ai đã giết nó!”

Ngưu Căn Huy tức giận quát lớn, mấy chục cao thủ nhà họ Ngụy đang bao vây đều hoảng sợ lùi lại.

Ai cũng trợn trừng hai mắt.
Một tiếng quát lui nhiều cao thủ như vậy, ông ta là người sao?

Nghe thấy đối phương xưng là Ngưu Căn Huy, Ngụy Thành Châu đã sợ hết hồn.

Lão ta chợt nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra ở nhà họ Ngụy.

Bây giờ chỉ cảm thấy hối hận không dứt.

Mặc dù Ngưu Căn Sinh bị Dương Thanh giết nhưng người xử lý thi thể là nhà họ Ngụy.

Nếu chuyện này bại lộ, nhà họ Ngụy cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

“Đúng là chi hội phó Căn Sinh từng tới nhà họ Ngụy nhưng đã rời đi ngay lập tức.
Tôi không biết chuyện xảy ra sau đó nữa!”

Ngụy Thành Châu đáp.

Nhưng Ngụy Minh Nguyệt đứng sau lưng lão ta lại sáng bừng hai mắt.
Đây là hi vọng duy nhất để cô ta rửa sạch mối nhục!

.

Chương 415: 415: Giết Hay Là Mời Chào

Ngưu Căn Huy cau mày, sát khí nổi lên.

“Nó tới nhà họ Ngụy để làm gì?”, Ngưu Căn Huy chất vấn.

“Nhà họ Ngụy vẫn luôn nhờ cậy Hiệp hội Võ thuật.
Lần này chúng tôi gặp phải phiền phức lớn, không xử lý được nên mới xin Hiệp hội Võ thuật giúp đỡ.
Chi hội phó Căn Sinh được phái tới”.

“Chi hội phó Căn Sinh vẫn không phải đối thủ của đối phương, sau khi bị thương tự biết không đấu lại được, tức giận bỏ đi rồi”.

“Sau đó chi hội phó đi đâu, xảy ra chuyện gì, nhà họ Ngụy hoàn toàn không biết!”

Ngụy Thành Châu bình tĩnh nói.

Lão ta sớm biết sẽ có một ngày Hiệp hội Võ thuật sẽ tới điều tra chân tướng.

Chỉ không ngờ đối phương lại là anh trai của Ngưu Căn Sinh.

Trông khí thế của ông ta có lẽ không phải là người của chi hội Giang Bình.

Vậy thì ông ta chỉ có thể đến từ tổng hội của Hiệp hội Võ thuật.

Một cao thủ của tổng hội Hiệp hội Võ thuật có thể hủy diệt toàn bộ nhà họ Ngụy.

Ngụy Thành Châu tỏ ra trấn tĩnh nhưng trong lòng lại thấp thỏm lo âu, sợ không qua mắt được đối phương sẽ hại cả nhà họ Ngụy.

“Không thể nào!”

Ngưu Căn Huy nói: “Tôi biết rõ thực lực của Ngưu Căn Sinh đến đâu, toàn bộ Giang Bình này, ngoài Thạch Giang còn ai đánh lại được nó?”

“Không chỉ đánh bại còn đánh nó bị thương, sao có thể như vậy được?”

Ngưu Căn Huy tức giận chất vấn: “Ngụy Thành Châu, tốt nhất ông đừng lừa gạt tôi, nếu không hôm nay sẽ là ngày nhà họ Ngụy bị xóa sổ!”

“Tôi nói đều là sự thật.
Cậu không tin tôi cũng hết cách!”

Ngụy Thành Châu thản nhiên đáp, không hề bị Ngưu Căn Huy dọa sợ.

Lão ta hiểu rõ nếu lúc này tỏ ra e sợ sẽ cho đối phương lý do hủy diệt nhà họ Ngụy.

Ngưu Căn Huy không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Ngụy Thành Châu như đang đánh giá lão ta có đang nói thật hay không.

“Ai đã đánh bại và khiến thằng Sinh bị thương?”, Ngưu Căn Huy vẫn tin lời Ngụy Thành Châu.

Ông ta cực kỳ chấn động, không ngờ ở tỉnh Giang Bình cũng có cao thủ đánh bại được Ngưu Căn Sinh.

“Cậu ta tên là Dương Thanh!”

Ngụy Thành Châu lên tiếng nói.

“Dương Thanh?”

Ngưu Căn Huy kinh ngạc hỏi: “Chính là thằng nhóc hơn hai mươi tuổi mới được xưng là người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao?”

Ngụy Thành Châu vô cùng kinh hãi, không ai dám tiết lộ tin tức về người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Nhưng Ngưu Căn Huy lại biết đó chính là Dương Thanh.

Dù vậy, lão ta đã không còn lý do phản bác, chỉ có thể gật đầu nói: “Đúng, chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Dương Thanh!”

Lần này, Ngưu Căn Huy không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước đó Thạch Giang đã nói người giết được Ngưu Căn Sinh chỉ có thể là một người hơn hai mươi tuổi tên Dương Thanh.

Bây giờ Ngụy Thành Châu lại nói Dương Thanh không chỉ đánh bại mà còn khiến Ngưu Căn Sinh bị thương, đương nhiên ông ta sẽ không hoài nghi.

Nhưng ông ta rất kinh ngạc, một người mới hơn hai mươi tuổi đánh bại một chi hội phó của Hiệp hội Võ thuật, thực lực này đủ tư cách xếp hạng cao tại tổng hội.

Còn trẻ như vậy đã có thực lực kinh người, chắc chắn không phải người thường.

Cái chết của Ngưu Căn Sinh thực sự có liên quan tới cậu ta sao?

Ngưu Căn Huy thấy hơi mâu thuẫn.
Với cao thủ có tiềm lực khổng lồ như vậy, ông ta nên lôi kéo về phe mình mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nếu đối phương là hung thủ giết Ngưu Căn Sinh, ông ta sẽ phải làm gì?

Giết?

Hay là mời chào?

Cả phòng khách đều chìm vào yên tĩnh!

Khí thế trên người Ngưu Căn Huy quá khủng bố, mấy chục cao thủ nhà họ Ngụy đều không dám thở mạnh.

Ngụy Thành Châu nơm nớp lo sợ.
Chỉ cần chống đỡ được lần này, nhà họ Ngụy sẽ thoát khỏi liên quan tới cái chết của Ngưu Căn Sinh.

“Cậu ta đang ở đâu?”

Im lặng một lúc, Ngưu Căn Huy chợt lên tiếng hỏi.

Ngụy Thành Châu thở phào nhẹ nhõm, thành thật nói: “Dinh thự Vân Phong, biệt thự cao nhất trên núi Cửu Thành!”

Nghe vậy, Ngưu Căn Huy quay người rời đi.

Chỉ thấy gạch đá cẩm thạch dưới mỗi bước chân của ông ta đều nổ tung.

Sau hơn chục bước chân, mặt đất bị phá tơi bời.

Tất cả mọi người đều trợn trừng mắt, trên đời này thực sự có cao thủ mạnh tới mức bước một bước có thể đạp nát gạch đá cẩm thạch cứng rắn sao?

“Xin ông Căn Huy dừng bước!”

.

Chương 416: 416: Nói Ra Chân Tướng

Thấy Ngưu Căn Huy sắp rời khỏi, Ngụy Minh Nguyệt vốn đang do dự sau lưng Ngụy Thành Châu bỗng nhiên hét lên.

“Minh Nguyệt!”

Ngụy Thành Châu lập tức hoảng sợ.

Vừa nãy khi hỏi cô ta thấy Dương Thanh thế nào, lão ta đã cảm giác được cô ta hận Dương Thanh.

Lão ta cũng hiểu được tại sao Ngụy Minh Nguyệt lại hận Dương Thanh.

Nhưng lão ta không ngờ đứa cháu gái này điên cuồng muốn trả thù tới vậy.

Chẳng lẽ nó không biết một khi chân tướng bại lộ sẽ gây ra hậu quả khủng khiếp cỡ nào sao?

Ngưu Căn Huy lập tức dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngụy Minh Nguyệt.

“Chuyện gì?”

Giọng nói của ông ta như tiếng chuông đồng chói tai.

“Ngày đó sau khi chi hội phó Căn Sinh rời đi, Dương Thanh đã đuổi theo truy giết.
Tuy tôi không tận mắt chứng kiến nhưng thực lực của anh ta rất mạnh, có khả năng lấy mạng chi hội phó Căn Sinh nhất!”

Ngụy Minh Nguyệt cắn răng nói, trong mắt tràn ngập điên cuồng.

Cô ta không nói ra suy đoán của mình, tự bịa ra lí do khác.

Nghe vậy, Ngụy Thành Châu mới thở phào một hơi, nhưng trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

Hiện giờ Ngụy Minh Nguyệt đang đi trên dây, chỉ cần sơ ý sẽ đẩy cả nhà họ Ngụy xuống vực sâu.

Bản thân cô ta cũng sẽ chịu kết cục thịt nát xương tan.

Đúng lúc này, Ngưu Căn Huy đang đứng ở cửa phòng khách thoáng chốc xuất hiện trước mặt Ngụy Minh Nguyệt.

“Bốp!”

Ông ta bóp chặt cổ Ngụy Minh Nguyệt.

Ông ta dùng sức giơ cả người cô ta lên cao.

Cảnh tượng này khiến tất cả sợ ngây người.

Mặt mũi Ngụy Minh Nguyệt trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn.

Cô ta không ngừng giãy dụa nhưng đối phương là cao thủ xếp thứ 9 của tổng hội Hiệp hội Võ thuật, sao có thể để cô ta trốn thoát?

Ngụy Thành Châu chết sững người, vội vàng cầu xin: “Xin cậu Căn Huy nương tay! Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, nếu có nói sai điều gì xin cậu tha thứ!”

Ngưu Căn Huy không thèm nhìn lão ta, ngẩng đầu nhìn lên Ngụy Minh Nguyệt, sát khí dâng trào trong đáy mắt: “Có biết hậu quả của việc lợi dụng tôi không?”

Ông ta là người cầm quyền xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật, sao có thể là một kẻ ngu ngốc?

Mặc dù không nhận ra Ngụy Thành Châu cũng đang lừa gạt mình nhưng ông ta vẫn nhìn ra được sự dối trá từ ánh mắt của Ngụy Minh Nguyệt.

Trong mắt cô ta chỉ có thù hận điên cuồng.

Rõ ràng cô ta có ân oán với Dương Thanh, muốn đổ oan cho anh để mượn tay Ngưu Căn Huy trả thù cho mình.

Ông ta đã nhìn thấy hết thảy trong mắt cô ta.

Ngưu Căn Huy là người nắm quyền trong Hiệp hội Võ thuật, sao có thể mắc lừa một đứa con gái?

Ánh mắt của Ngụy Minh Nguyệt tràn đầy sợ hãi và cầu xin. Hiện giờ, cô ta không thể thở nổi.

Cảm giác ngạt thở và đau đớn trên cổ khiến cô ta sống không bằng chết.

Lần đầu tiên cô ta cảm thấy cái chết ở gần mình đến vậy.

Thế nhưng thù hận đối với Dương Thanh chẳng hề yếu đi, ngược lại càng thêm mạnh mẽ.

Nếu không tại Dương Thanh, sao cô lại lại bị Ngưu Căn Huy bóp cổ?

Thấy Ngụy Minh Nguyệt sắp toi mạng, Ngưu Căn Huy mới chịu buông tay.

“Uỳnh!”

Ngụy Minh Nguyệt ngã nhào trên mặt đất, không ngừng thở dốc.

Cô ta không muốn chịu đựng cảm giác đứng bên bờ vực chết chóc thêm một lần nào nữa.

“Cô biết Ngưu Căn Sinh chết như thế nào, phải không?”

Ngưu Căn Huy hờ hững nhìn Ngụy Minh Nguyệt, hung dữ uy hiếp: “Nếu cô dám gạt tôi một chữ, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết!”

“Bộp!”

Dứt lời, Ngưu Căn Huy giẫm thật mạnh xuống đất.

Mặt đất rung chuyển, nơi ông ta giẫm xuống bị sụt xuống.

Mọi người thấy vậy đều sợ chết khiếp.

Nếu bị giẫm phải, còn ai sống sót nổi?.
Ủng hộ chính chủ vào ngay == T r u m T r u y e n.
COM ==

Ngụy Thành Châu mặt mày xám xịt.
Chỉ cần Ngụy Minh Nguyệt nói ra chân tướng, đêm nay sẽ là ngày tận thế của nhà họ Ngụy!

Còn Ngụy Minh Nguyệt cũng hết đường sống!

“Minh Nguyệt, cháu đừng nói lung tung.
Lỡ chọc giận cậu Căn Sinh, cháu không gánh nổi hậu quả đâu!”

Ngụy Thành Châu cố ý nhắc nhở.

“Câm miệng!”

Ngưu Căn Huy rống lên, nháy mắt xông tới trước mặt lão ta.

“Bốp!”

Một bàn tay vung ra, Ngụy Thành Châu bị tát bay ra xa mấy mét, nặng nề rơi xuống đất.

“Bây giờ cô có thể nói ra toàn bộ chân tướng được rồi!”

Ngưu Căn Huy nhìn chằm chằm Ngụy Minh Nguyệt, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

- ————

.

Chương 417: 417: Chìm Trong Mưa Máu

Nhìn sang Ngụy Thành Châu nằm lăn lóc không rõ sống chết, Ngụy Minh Nguyệt hoảng sợ tột độ.

Không phải cô ta không biết nếu chân tướng cái chết của Ngưu Căn Sinh bại lộ, nhà họ Ngụy sẽ gặp phải tai họa khủng khiếp như thế nào.

Thế nhưng cô ta đã hận Dương Thanh đến tận xương tủy.

Cho dù cô ta biết hiện giờ địa vị của anh đã vượt xa tưởng tượng của mình, hoặc có lẽ anh đã quên mất sự tồn tại của cô ta.

Nhưng mỗi lần nhớ lại Dương Thanh khiến cô ta nhục nhã, nhất là khi bắt cô ta tự vả trong nhà hàng trước mặt tất cả mọi người, thù hận của cô ta càng dâng lên cuồn cuộn.

"Tôi… tôi…"

Ngụy Minh Nguyệt nhìn Ngưu Căn Huy, lắp bắp không nói nên lời.

Cơ thể cô ta cũng run lẩy bẩy.
Trước mặt Ngưu Căn Huy, cô ta cảm thấy rất tuyệt vọng.

Đối phương muốn giết cô dễ như giẫm chết một con kiến.

"Nói!"

Ngưu Căn Huy quát lớn, tiếng quát sắc bén đâm thẳng vào linh hồn Ngụy Minh Nguyệt.

"Hôm đó Dương Thanh và chi hội phó Căn Sinh đã đánh nhau trong tòa biệt thự này.
Ông nội tôi cũng có mặt".

"Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì".

"Năm phút sau khi bọn họ đi vào, chỉ có ông nội tôi và Dương Thanh đi ra, chi hội phó Căn Sinh không hề xuất hiện".

"Ông nội tôi dặn mọi người, bất kỳ ai hỏi tới đều phải nói là chi hội phó Căn Sinh không đánh lại Dương Thanh nên bỏ đi!"

“Tôi nghi ngờ chi hội phó Căn Sinh đã chết dưới tay Dương Thanh ngay trong ngày hôm đó rồi”.

Ngụy Minh Nguyệt không dám giấu giếm, nói ra toàn bộ suy đoán của mình.

“Ào!”

Cô ta vừa dứt lời, Ngưu Căn Huy lập tức tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Luồng sát khí đó càn quét bốn phía như ném tảng đá khổng lồ xuống biển gây ra thủy triều dữ dội.

Cao thủ nhà họ Ngụy ở trong biệt thự như một con thuyền lá yếu ớt trôi nổi trên đại dương bao la.

Ai cũng có cảm giác bị thú dữ rình rập, tim đập thình thịch.

“Dương Thanh, tao nhất định sẽ không tha cho mày!”

Hai mắt Ngưu Căn Huy đỏ bừng, nổi giận gầm lên một tiếng rồi biến mất.

“Rầm!”

Khi mọi người kịp phản ứng lại, ông ta đã đạp xuống ngay tim Ngụy Thành Châu.

Lão ta đang hôn mê lập tức tắt thở.

Người nhà họ Ngụy đều kinh hãi, chủ nhà họ Ngụy trong bốn gia tộc đứng đầu Giang Hải lại bị người ta giẫm chết.

Từ xưa đến nay có mấy ai phải chết nhục nhã như vậy?

“Sau đêm nay, nhà họ Ngụy không còn tồn tại!”

Ngưu Căn Huy gằn giọng quát rồi lại biến mất.

Mỗi lần xuất hiện trước mặt một người nhà họ Ngụy, ông ta sẽ tung nắm đấm hoặc đá một cái.

Từng mạng người nhà họ Ngụy đều bị lấy đi.

Ngụy Minh Nguyệt trơ mắt chứng kiến hết thảy, bất lực ngồi sụp xuống, toàn thân không ngừng run rẩy.

Trừ cô ta ra, đám người nhà họ Ngụy vừa mới sống sờ sờ đã bỏ mạng chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Đúng là ác ma đến từ địa ngục!

Nhưng tất cả đều tại cô ta!

Nếu cô ta không âm mưu mượn tay Ngưu Căn Huy trả thù Dương Thanh, sao có thể xảy ra chuyện này?

Ông nội yêu thương cô ta nhất đã chết, bố cô ta cũng không còn, từng gương mặt quen thuộc đều lần lượt ngã xuống.

Chính sự ích kỷ của cô ta đã gây ra mọi chuyện

"Ông… ông ơi, xin ông nể tình tôi thành thật khai báo, hãy tha chết cho tôi!"

Trông thấy đôi mắt đỏ sậm của Ngưu Căn Huy nhìn mình, Ngụy Minh Nguyệt vội vàng dập đầu xuống, sợ hãi cầu xin.

"Phập!"

Ngưu Căn Huy tiện tay ném một cục đá nhỏ bằng ngón út.

Ngụy Minh Nguyệt lập tức im bặt, máu phun ra giữa trán như đóa hoa nở rộ.
Cô ta chậm rãi ngã xuống, chết không nhắm mắt.

"Một ả bị hận thù làm mờ mắt.
Tôi đã diệt cả nhà cô, sao có thể để cô sống sót?"

Ngưu Căn Huy lạnh lùng nói rồi cất bước rời đi.

Đến khi những người còn lại trong gia tộc họ Ngụy chạy tới, chỉ thấy bên trong biệt thự la liệt xác chết, máu chảy thành sông.

Cả nhà họ Ngụy đều chìm trong mưa máu.

- ————

.

Chương 418: 418: Khiêu Khích Trắng Trợn

Ngụy Thành Châu có ba đứa con trai, hai đứa chết từ trước, đứa còn lại cũng vừa mới bị Ngưu Căn Huy lấy mạng.

Giờ đây nhà họ Ngụy chỉ còn mấy người con cháu vô dụng.

Giậu đổ bìm leo, những người vừa tới sau vốn dĩ là đến để chi viện cho nhà họ Ngụy.

Khi biết Ngụy Thành Châu đã chết, tất cả rơi vào tình trạng hỗn chiến, tài sản nhà họ Ngụy bị cướp đoạt sạch sẽ.

Không ai ngờ tới nhà họ Ngụy từng oanh liệt một thời lại bị hủy diệt chỉ trong một đêm!

Sáng hôm sau, tin tức nhà họ Ngụy diệt vong nhanh chóng truyền ra khắp Giang Bình.

Các gia tộc khác đều bàng hoàng kinh hãi.

Nhà họ Ngụy bị xóa sổ một cách bí ẩn, mấy gia tộc lớn còn lại trong Giang Bình còn mấy nhà có thể đứng vững?

Điều ngạc nhiên hơn cả chính là, hiện giờ người đứng đầu tỉnh Giang Bình đã xuất hiện mà vẫn có người chạy tới diệt sạch nhà họ Ngụy, rõ ràng đang đối đầu với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Trong phòng chủ tịch của chi nhánh tập đoàn Nhạn Thanh tại Giang Hải.

Dương Thanh đang ngồi xem video trên màn hình máy tính để bàn.

Trên sofa còn một gương mặt già nua.

Ông cụ chính là chủ nhà họ Hàn ở tỉnh lỵ, Hàn Khiếu Thiên!

Đợi Dương Thanh xem xong, ông cụ mới lên tiếng: “Cậu Thanh cũng thấy rồi đó, kẻ hủy diệt nhà họ Ngụy là một cao thủ cực mạnh”.

Ánh mắt của Dương Thanh cũng trở nên nghiêm trọng.

Video vừa rồi ghi lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong biệt thự của Ngụy Thành Châu vào đêm qua.

Do Hàn Khiếu Thiên tìm được.

Đáng tiếc là độ phân giải của video quá thấp, hình ảnh rất mơ hồ, cũng không có âm thanh.

Nhưng như vậy cũng đủ chứng minh thực lực của người đàn ông trung niên mặc sườn xám nam kia vô cùng mạnh mẽ.

“Ông thấy thế nào?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Hàn Khiếu Thiên đáp: “Trừ các vệ sĩ hàng đầu trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, chỉ còn Hiệp hội Võ thuật mới có cao thủ như vậy, hơn nữa còn là người có địa vị cực cao”.

“Tôi cho rằng, người trong video đến từ Hiệp hội Võ thuật!”

“Chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật thường xuyên qua lại với nhà họ Ngụy.
Lần này chắc chắn bọn họ đã làm gì chọc giận tới Hiệp hội Võ thuật nên mới gặp phải tai họa”.

“Nhưng tôi nghĩ rất có thể đối phương tới vì cậu”.

Nói xong, Hàn Khiếu Thiên lo lắng nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh vốn cũng đang nghi ngờ, rốt cuộc là ai muốn hủy diệt nhà họ Ngụy.

Sau khi nghe Hàn Khiếu Thiên phân tích, anh đã nhớ lại một số chuyện.

Lúc trước anh đã giết một chi hội phó của Hiệp hội Võ thuật ở nhà họ Ngụy, nhà họ Ngụy còn giúp anh xử lý thi thể.

Xem ra chuyện này đã bị bại lộ.

Nếu không anh thực sự không nghĩ ra chuyện nào khác có thể khiến cao thủ mạnh như vậy tự mình tới xóa sổ nhà họ Ngụy.

“Không cần đoán nữa.
Chắc chắn là do Hiệp hội Võ thuật làm, đối phương cũng đang nhằm vào tôi”.

Dương Thanh bình tĩnh nói.

“Vậy thì phải làm sao?”

Hàn Khiếu Thiên lo sợ nói: “Với thực lực này, có lẽ người kia có địa vị rất cao trong Hiệp hội Võ thuật, có lẽ chi hội trưởng chi hội Giang Bình cũng không sánh bằng”.

“Bị Hiệp hội Võ thuật để mắt tới là một phiền phức rất lớn!”

Mặc dù Hàn Khiếu Thiên biết thân phận của Dương Thanh nhưng sau khi xem đoạn video vừa rồi, ông cụ cũng không dám chắc chắn.

Thực lực của đối phương quá khủng khiếp, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ông cụ.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Nếu đối phương đã nhằm vào tôi nhưng lại không lập tức tìm tới sau khi diệt nhà họ Ngụy, chứng tỏ cũng đang e ngại gì đó”.

“Bây giờ chúng ta cứ chờ đợi.
Bất kể kẻ nào có can đảm tới tìm tôi, tôi sẽ khiến cho kẻ đó một đi không trở lại!”

Dương Thanh bá đạo nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin và ngạo nghễ.

Anh là Tướng quân của biên giới phía Bắc, sao có thể bị một thế lực võ thuật muốn giết liền giết được?

Nếu thực sự dễ chết như vậy, Dương Thanh cũng không có tư cách tự xưng là Chiến Thần Bất Bại!

Hàn Khiếu Thiên vốn không yên tâm, nghe Dương Thanh nói vậy liền biết anh có năng lực đối phó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.
Thế nhưng trong lòng ông cụ vẫn chưa hết lo lắng.

“Chủ tịch, có người gửi thư mời, nói có chuyện vô cùng quan trọng cần bàn bạc, muốn anh phải tự mình tới!”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Nữ thư ký xinh đẹp cầm theo tấm thiệp mời thiếp vàng, cung kính đưa cho Dương Thanh rồi lập tức ra ngoài.

“Hiệp hội Võ thuật!”

Ngoài bìa thiệp mời là bốn chữ lớn được viết theo phong cách cổ xưa.

“Cậu Dương Thanh!”

“Mười giờ sáng ngày 15 tháng 8 tổ chức Hội võ Giang Bình tại nhà thi đấu tỉnh lỵ để chọn ra người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

“Trân trọng mời cậu tới tham dự!”

“Chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật!”

Thiệp mời viết rõ ràng rành mạch lại khiến Dương Thanh cảm thấy khí thế ngạo nghễ đập vào mặt.

Trong hội giao lưu lần trước, anh đã được tôn làm người đứng đầu tỉnh Giang Bình.
Vậy mà giờ đây chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật lại muốn dùng võ để chọn ra người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Rõ ràng là đang trắng trợn khiêu khích Dương Thanh!

- ————————

.

Chương 419: 419: Như Đã Từng Quen Biết

Hàn Khiếu Thiên đọc xong thiệp mời, lập tức giận dữ mắng chửi: “Khốn kiếp! Từ bao giờ đến lượt Hiệp hội Võ thuật làm chủ ở Giang Bình?”

Dương Thanh vẫn bình tĩnh như không hề ngạc nhiên, híp mắt nói: “Các người đã muốn chết, tôi sẽ cho các người toại nguyện!”

Nghe vậy, Hàn Khiếu Thiên giật mình vội vàng khuyên nhủ: “Cậu Thanh, với địa vị của cậu đâu cần phải tự ra mặt đấu với Hiệp hội Võ thuật?”

Trong các gia tộc ở Giang Bình chỉ có Hàn Khiếu Thiên biết được thân phận thật sự của anh.

Xem xong video nhà họ Ngụy bị hủy diệt, ông cụ đột nhiên thấy lo cho Dương Thanh.
Thế nhưng ông cụ biết rõ, đừng nói là một cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, dù là hội trưởng cũng không phải đối thủ của anh.

Trong lòng mọi chiến sĩ ở biên giới phía Bắc, Tướng quân chính là thần!

Một cao thủ tới từ Hiệp hội Võ thuật làm gì có tư cách đọ sức với anh?

Dương Thanh lắc đầu đáp: “Sắp đến lúc tôi phải tới Yến Đô một chuyến rồi.
Biết đâu trận này lại là chuyện tốt?”

Hàn Khiếu Thiên thầm kinh hãi.

Cậu Thanh muốn tới Yến Đô để trả lại mối thù bị gia tộc Vũ Văn đuổi đi năm xưa sao?

Đúng lúc này, Hàn Khiếu Thiên nhận được tin tức Hiệp hội Võ thuật cũng gửi một tấm thiệp mời y hệt cho nhà họ Hàn.

Ngày 15 tháng 8 ở nhà thi đấu tỉnh lỵ đấu võ để chọn ra người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Không chỉ có Dương Thanh và Hàn Khiếu Thiên, cả nhà họ Trần, nhà họ Quan và các gia tộc lớn khác cũng nhận được thư mời.

Tin tức tối qua nhà họ Ngụy bị xóa sổ đã lan truyền khắp Giang Bình, khiến lòng người hỗn loạn.

Ngay sau đó họ lại nhận được thiệp mời của Hiệp hội Võ thuật.

Nhiều gia tộc nhanh chóng tổ chức cuộc họp khẩn cấp.

Đối với bọn họ, lần trước ở hội giao lưu tại khách sạn Trung Châu chính là một lần chọn phe.

Lần này lại phải tiếp tục lựa chọn.

Mặc dù trong thiệp mời bọn họ tham gia Hội võ để chọn người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Nhưng bọn họ đều tự hiểu được, bây giờ ở Giang Bình trừ Dương Thanh ra còn ai dám đối đầu với Hiệp hội Võ thuật nữa?

“Chắn chắn Hiệp hội Võ thuật là hung thủ hủy diệt nhà họ Ngụy!”

“Rõ ràng Hiệp hội Võ thuật tổ chức hội võ để nhằm vào cậu Thanh!”

“Kết cục của nhà họ Ngụy chính là đòn ra oai của Hiệp hội Võ thuật đối với cậu Thanh!”

…

Mọi người trong tỉnh Giang Bình đều bàn tán xôn xao.

Tại một căn biệt thự sát biển ở Giang Hải.

Người phụ nữ trung niên thanh lịch đang ngồi ngoài ban công ngắm nhìn biển cả xa xăm.

Sau lưng bà ta có một người vệ sĩ trung niên.

“Bà chủ, vừa nãy chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật đã gửi thiệp, mời đến các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình tham gia Hội võ vào mười giờ sáng ngày 15 tháng 8 tại nhà thi đấu tỉnh lỵ để chọn ra người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

Vệ sĩ trung niên cung kính nói.

Người phụ nữ này chính là Diệp Mạn đến từ Yến Đô, cũng chính là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Vệ sĩ trung niên là cao thủ bảo vệ Diệp Mạn, Lương Liên.

“Ồ? Hiệp hội Võ thuật định nhúng tay vào chuyện ở Giang Bình sao?”

Diệp Mạn cau mày, kinh ngạc hỏi.

Lương Liên gật đầu đáp: “Nghe nói ông Chín của Hiệp hội Võ thuật đã tới Giang Bình.
Có lẽ lần này ông ta sẽ ra mặt”.

“Người xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật? Ngưu Căn Huy kia á?”

Diệp Mạn cả kinh thốt lên.

Lương Liên nói: “Chính là Ngưu Căn Huy! Đêm qua một mình ông ta đã tiêu diệt cả một gia tộc bản địa của Giang Hải, nghe nói là vì cái chết của em trai ông ta liên quan đến nhà họ Ngụy”.

“Giang Bình sắp vật đổi sao dời rồi!”

Diệp Mạn thì thào, hai mắt sáng rực.

Lần này tới Giang Hải, bà ta có nhiệm vụ phải hoàn thành.

Thế nhưng bà ta chưa kịp tìm ra được người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Hiệp hội Võ thuật đã nhanh chân hơn muốn tổ chức Hội võ Giang Bình.

Kỳ thực mục đích của nhà họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật đều là kiểm soát Giang Bình.

Điều khác biệt duy nhất chính là, nhà họ Diệp muốn lôi kéo người đứng đầu tỉnh Giang Bình, còn Hiệp hội Võ thuật lại

muốn tranh đoạt quyền khống chế với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

“Bà chủ, chuyện này đã vượt quá khả năng xử lý của chúng ta. Tôi nghĩ phải báo cho gia tộc biết!”

Lương Liên đột nhiên lên tiếng.

Mặc dù ông ta là cao thủ bên cạnh Diệp Mạn nhưng không phải cao thủ hàng đầu của nhà họ Diệp.

Còn Ngưu Căn Huy là cao thủ xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật.

Nếu phải đối đầu với Ngưu Căn Huy, ông ta không có cơ hội thắng.

Nếu người đứng đầu tỉnh Giang Bình thắng thì vẫn tốt, dù không thể liên hôn nhưng bọn họ vẫn có thể nghĩ cách lôi kéo quan hệ với đối phương.

Nhưng nếu Hiệp hội Võ thuật thắng, toàn bộ Giang Bình đều sẽ thuộc về Hiệp hội Võ thuật, nhà họ Diệp chỉ còn cách rút lui khỏi cuộc chiến này.

Diệp Mạn cau mày, không vui nói: “Lương Liên, dạo này ông nói hơi nhiều!”

Trước đó khi bà ta định bỏ qua mệnh lệnh của gia tộc, dùng con gái ruột liên hôn với người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Lương Liên từng phản đối.

Hôm nay, ông ta lại tiếp tục đưa ra ý kiến.

Hai lần như vậy đã khiến Diệp Mạn cực kỳ khó chịu.

“Bà chủ, tôi chỉ lo nhiệm vụ lần này sẽ thất bại nên mới…”

“Câm miệng!”

Lương Liên chưa kịp giải thích xong đã bị Diệp Mạn chặn họng, cả giận quát: “Đừng quên lần này tôi là người thực hiện nhiệm vụ.
Mọi chuyện ở Giang Bình đều do tôi quyết định!”

“Vâng thưa bà chủ!”

Lương Liên thầm thở dài, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Đương nhiên Diệp Mạn không muốn báo cho gia tộc biết chuyện Hiệp hội Võ thuật nhúng tay vào, bởi vì gia tộc nhất định sẽ phái người khác tới tiếp quản nhiệm vụ lần này.

Khi đó toàn bộ kế hoạch của bà ta đều đổ vỡ.

"Chúng ta cứ quan sát trước đã.
Chưa chắc Hiệp hội Võ thuật có thể thắng được người đứng đầu tỉnh Giang Bình!"

Diệp Mạn im lặng hồi lâu rồi bình tĩnh nói: "Nếu không Hiệp hội Võ thuật đã không mời các gia tộc lớn của Giang Bình tới nhà thi đấu tỉnh lỵ để tổ chức hội võ".

Lương Liên không dám nhiều lời, chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Tuyệt đối không được để gia tộc biết chuyện ở Giang Bình!"

Diệp Mạn bỗng nghiêm giọng nói.

Lúc này Lương Liên mới lên tiếng đáp: "Bà chủ yên tâm, nhiệm vụ của tôi chỉ là bảo vệ bà an toàn!"

"Đi đi, có tin tức gì mới phải lập tức báo cho tôi biết!"

Diệp Mạn phất tay nói.

Sau khi Lương Liên đi khỏi, trong biệt thự chỉ còn lại một mình Diệp Mạn, khí thế mạnh mẽ vừa rồi lập tức tan biến như thủy triều rút xuống.

Không phải bà ta không sợ nhiệm vụ thất bại, mà vì chuyến đi tới Giang Bình lần này chính là cơ hội duy nhất của bà ta.

Một khi có thể ghép đôi Tần Thanh Tâm với người đứng đầu tỉnh Giang Bình, bà ta không chỉ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ gia tộc giao cho mà còn có thể nhận lại con gái.

Quan trọng nhất là "cậu Thanh" đang nắm giữ quyền kiểm soát Giang Bình sẽ trở thành con rể bà ta.

Sau này địa vị của bà ta trong nhà họ Diệp sẽ lên như diều gặp gió.

"Dương Thanh, cậu nhất định phải tránh xa con gái tôi ra!"

Nghĩ tới lợi ích khổng lồ khi người đứng đầu tỉnh Giang Bình và Tần Thanh Tâm đến với nhau, ánh mắt bà ta tràn đầy kiên

định.

Từ xưa đến nay, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, giống như Diệp Mạn.

Nếu bà ta biết người bị bà ta coi thường, ép rời xa Tần Thanh Tâm chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình được nhà họ Diệp coi trọng, người mà bà ta vẫn luôn tìm kiếm, không biết bà ta sẽ nghĩ gì?

Tại tập đoàn Tam Hòa ở Giang Hải.

Một chiếc xe Mercedes màu đen đỗ lại trước cổng.

Đến giờ tan tầm, một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc chậm rãi đi ra.

Diệp Mạn ngồi trong xe nhìn thấy Tần Thanh Tâm xuất hiện, lập tức kích động hai mắt đỏ hoe, chăm chú nhìn gương mặt hoàn mỹ có vẻ mệt mỏi kia.

Tần Thanh Tâm đang định rời đi thì linh tính cứ mách cô phải nhìn về phía chiếc Mercedes màu đen cách đó không xa.

Nhưng cửa kính đen sì, hoàn toàn không nhìn thấy gì bên trong.

Cô cũng chỉ nhìn một cái rồi quay người đi thẳng.

Đúng lúc này, cửa xe đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám đi tới trước mặt cô.

“Bà là ai?”

Thấy đối phương đến gần, Tần Thanh Tâm nhíu mày hỏi.

Không biết tại sao khi nhìn thấy Diệp Mạn, cô chợt cảm thấy bối rối lạ thường.

Người phụ nữ này khiến cô có cảm giác như đã từng quen biết.

- ————

.

Chương 420: 420: Tập Đoàn Rác Rưởi

Lúc nhìn thấy Tần Thanh Tâm, Diệp Mạn cũng vô cùng kích động.

“Xin hỏi cháu có phải là chủ tịch tập đoàn Tam Hòa, Tần Thanh Tâm không?”

Diệp Mạn cố giả bộ bình tĩnh, nở nụ cười thân thiện.

Mặc dù bà ta giả vờ rất tốt nhưng Tần Thanh Tâm vẫn nhìn ra sự kích động trong mắt bà ta.

Cô hơi nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

“Chào cháu, cô là chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ, cô tên Diệp Mạn!”

Diệp Mạn cười nói, giơ tay về phía Tần Thanh Tâm.

Tập đoàn Mamba Đỏ rất nổi tiếng ở Yến Đô, không hề thua kém tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Thanh Tâm là chủ tịch tập đoàn Tam Hòa, đương nhiên biết rõ.

Nhưng cô nghi ngờ tại sao người có thân phận cao quý như vậy lại chủ động tới tìm mình?

“Chào chủ tịch Diệp!”

Tần Thanh Tâm lễ phép bắt tay bà ta.

Lần đầu tiên được tiếp xúc với Tần Thanh Tâm gần như vậy sau hơn hai mươi năm qua, Diệp Mạn cực kỳ phấn khích.

Bà ta nắm chặt tay cô không chịu buông.

Ánh mắt nóng bỏng của bà ta nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô, càng nhìn càng yêu thích.
Đây chính là con gái của bà ta, xinh đẹp không ai sánh bằng.

Trên đời này làm gì có người đàn ông nào từ chối nổi sắc đẹp chim sa cá lặng này?

Bản thân Diệp Mạn không hề hay biết, gặp lại con gái sau hơn hai mươi năm xa cách, suy nghĩ đầu tiên của bà ta không phải nghĩ cách đền bù thiệt thòi cho con gái mà là nghĩ cách lợi dụng cô.

“Chủ tịch Diệp!”

Tần Thanh Tâm khẽ cau mày, dứt khoát rụt tay lại.

“Xin lỗi cháu! Gặp được cháu khiến cô hơi kích động!”

Diệp Mạn cũng không xấu hổ, cười nói.

“Chủ tịch Diệp tìm tôi có chuyện gì?”

Tần Thanh Tâm không quen ở gần người lạ, lạnh lùng hỏi.

“Cô định thành lập chi nhánh của Mamba Đỏ ở Giang Hải, muốn mời cháu đến làm tổng giám đốc”.

Diệp Mạn nói rõ ý đồ: “Cô đã biết rõ tình hình của tập đoàn Tam Hòa rồi”.

“Tam Hòa là tập đoàn đứng đầu Giang Hải, có địa vị rất lớn tại Giang Hải nhưng so với các tập đoàn ở Yến Đô thì chỉ là rác rưởi!”

“Tập đoàn rác rưởi như vậy sao có thể xứng với năng lực của cháu được?”

“Cô định đầu tư năm trăm triệu để thành lập chi nhánh, cũng định chia cho cháu 10% cổ phần của chi nhánh này!”

“Cô đã chuẩn bị sẵn hợp đồng, chỉ cần cháu đồng ý là có thể ký kết”.

Diệp Mạn ra lệnh cho Lương Liên: “Mau lấy hợp đồng ra!”

Bà ta tự biên tự diễn hết thảy, không hề nhận ra sắc mặt Tần Thanh Tâm đã tối sầm lại.

Dùng năm trăm triệu thành lập chi nhánh, 10% cổ phần chính là năm mươi triệu.
Ai cũng nhìn ra được thành ý của Diệp Mạn.

Thế nhưng Tần Thanh Tâm lại khác.

Tập đoàn Tam Hòa do một tay cô tạo nên, có ý nghĩa rất quan trọng với cô.

Chỉ cần cô muốn, trở thành tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh cũng chẳng có gì khó.

Vậy mà Diệp Mạn lại chẳng xem ra gì, nói tập đoàn Tam Hòa là rác rưởi.

Tần Thanh Tâm là người lập nên Tam Hòa sao có thể nhẫn nhịn được?

“Chủ tịch Diệp nói tập đoàn Tam Hòa là rác rưởi sao?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Đúng vậy! Cô đã điều tra doanh thu hàng năm của tập đoàn Tam Hòa, lợi nhuận chỉ có hơn năm mươi triệu”.

“So với chi nhánh tập đoàn Mamba Đỏ cô định thành lập ở Giang Hải, chỉ mới đăng ký vốn ban đầu đã là năm trăm triệu!”

“Với thực lực của nhà họ Diệp ở Yến Đô, có thể tưởng tượng ra được nếu thành lập chi nhánh Mamba Đỏ ở đây sẽ thu hút rất nhiều nhà đầu tư!”

“Cô có thể cam đoan với cháu, năm nay chỉ còn chưa đầy bốn tháng nhưng lợi nhuận của chi nhánh sẽ vượt qua được tập đoàn Tam Hòa!”

“Cháu nói xem, tập đoàn Tam Hòa không phải rác rưởi thì là gì?”

Diệp Mạn kiêu ngạo khoe khoang thân phận người nhà họ Diệp.

Với bà ta, quả thực tập đoàn Tam Hòa chẳng là cái thá gì.

“Vậy tôi hỏi bà, tại sao bà lại bỏ nhiều tiền như vậy để mời tôi về làm tổng giám đốc của công ty bà?”, Tần Thanh Tâm lại hỏi.

Diệp Mạn sửng sốt một chút, lập tức đáp: “Vì năng lực của cháu rất xuất sắc!”

“Làm sao bà nhìn ra được tôi xuất sắc?”, Tần Thanh Tâm bình thản hỏi tiếp.

Rốt cuộc lần này Diệp Mạn cũng cảm thấy có gì đó sai sai.

Tần Thanh Tâm bình tĩnh khiến bà ta chợt cảm thấy áp lực nặng nề.

“Cháu có thể khiến một tập đoàn rác rưởi đạt được lợi nhuận năm mươi triệu một năm, như vậy chưa đủ xuất sắc sao?”, Diệp Mạn hỏi ngược lại.

“Thế bà có biết người sáng lập tập đoàn Tam Hòa là ai không?”, Tần Thanh Tâm cố nén giận hỏi tiếp.

“Thứ ngu ngốc mới sáng lập ra loại tập đoàn rác rưởi như vậy”.

“Nếu cô biết người sáng lập là ai, cô sẽ mắng té tát người đó!”

“Không phải đồ óc lợn nào cũng có tư cách thành lập tập đoàn”.

“Đối với cô, tập đoàn nào không đạt được một trăm triệu lợi nhuận một năm đều là rác rưởi, chẳng bằng đừng lập ra”.

Diệp Mạn châm chọc mắng chửi tập đoàn Tam Hòa chẳng ra cái gì, chỉ muốn lập tức gọi người tẩn cho người sáng lập tập đoàn Tam Hòa một trận.

.

Chương 421: 421: Cháu Biết Cô Là Ai Không

Bà ta không hề biết về tập đoàn Tam Hòa, chỉ mới biết Tần Thanh Tâm là tổng giám đốc của tập đoàn này.

Bà ta muốn chê bai tập đoàn Tam Hòa không đáng một đồng để tôn lên thực lực của tập đoàn Mamba Đỏ.

Bà ta cũng tin không ai cưỡng nổi đãi ngộ hậu hĩnh bà ta đưa ra.

Nếu không vì sợ quá đột ngột, bà ta đã muốn nhận con ngay lúc này.

Bây giờ chỉ có thể làm từng bước, đầu tiên nghĩ cách tiếp cận Tần Thanh Tâm rồi tìm cơ hội để hai mẹ con nhận nhau, sau đó mới thuyết phục Tần Thanh Tâm đá Dương Thanh.

Đến lúc đó, bà ta sẽ có hi vọng nhận người đứng đầu tỉnh Giang Bình làm con rể.

Nhà họ Diệp rất coi trọng người đứng đầu tỉnh Giang Bình, sau này địa vị của Diệp Mạn sẽ lên như diều gặp gió.

Bà ta không thèm cân nhắc Tần Thanh Tâm có đồng ý hay không.

Bởi vì bà ta nghĩ rằng, không ai có thể từ chối điều kiện hấp dẫn của mình.

Thậm chí bà ta đang bắt đầu ảo tưởng đến ngày người đứng đầu tỉnh Giang Bình trở thành con rể của mình, bà ta sẽ hô mưa gọi gió ở nhà họ Diệp ra sao.

Trong lúc bà ta đang ảo tưởng về tương lai tươi đẹp, Tần Thanh Tâm lại tức giận tới mức toàn thân run rẩy, cố gắng nén giận nói: “Cả đời này tôi cũng không làm cho bà!”

Dứt lời, cô đi lướt qua Diệp Mạn.

“Tại sao?”

Diệp Mạn ngơ ngác hỏi, không dám tin vào tai mình.

“Bởi vì, tôi chính là thứ ngu ngốc sáng lập tập đoàn Tam Hòa mà bà nói đấy!”

Tần Thanh Tâm lạnh lùng đáp lại một câu.

Diệp Mạn trợn tròn mắt chết sững người, không biết phải làm sao.

Bà ta không ngờ Tần Thanh Tâm là người sáng lập của tập đoàn Tam Hòa.

Nếu biết trước điều này, sao bà ta dám có ý nghĩ dùng việc thành lập chi nhánh để tiếp cận cô cơ chứ?

Chẳng phải cứ lấy danh nghĩa hợp tác với cô để tiếp cận sẽ tốt hơn sao?

Thấy Tần Thanh Tâm sắp rời đi, bà ta hoảng hốt đuổi theo, đâu còn khí chất thanh lịch cao quý của bà Diệp tới từ Yến Đô.

“Sếp Tần chờ đã!”

“Cô không biết cháu là người sáng lập tập đoàn Tam Hòa. Nếu biết sao cô có thể nói vậy được?”

“Cháu đừng đi vội, nghe cô giải thích đã!”

“Xin lỗi cháu, cô sai rồi! Cô thực sự biết sai rồi!”

Diệp Mạn vừa chạy vừa hô lên, không thèm để ý đến hình tượng, chỉ muốn cứu vãn tình thế.

Nhưng bà ta đã tổn thương Tần Thanh Tâm, sao có thể cứu vãn nổi?

“Xin cô Tần dừng bước!”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đột nhiên chặn cô lại.

“Tránh ra!”

Tần Thanh Tâm cau mày quát.

Vừa rồi người này đứng sau lưng Diệp Mạn, rõ ràng là cùng một phe.

Lương Liên lạnh lùng nhìn Tần Thanh Tâm: “Cô cứ nghe bà chủ giải thích trước đã!”

Tần Thanh Tâm cực kỳ giận dữ.
Cô đã cố nén giận không muốn tranh luận gì thêm.

Vậy mà đối phương lại cứ ép cô phải nghe giải thích.

Diệp Mạn cũng đuổi tới, thở hồng hộc nói: “Sếp Tần, cô thực sự không có ý gì khác, chỉ muốn cháu vào làm trong công ty của cô mà thôi!”

“Nhưng bây giờ cô quyết định không thành lập chi nhánh tập đoàn Mamba Đỏ nữa.
Cô sẽ đầu tư năm trăm triệu vào tập đoàn Tam Hòa, không, một tỷ!”

“Giúp tập đoàn Tam Hòa của cháu vươn lên đứng đầu cả Chiêu Châu!”

“Cô cũng hứa tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện kinh doanh của tập đoàn, chỉ nhận hoa hồng”.

“Cho dù không được chia hoa hồng cũng không sao.
Một tỷ này coi như tiền cô tặng cháu lập nghiệp”.

Diệp Mạn nói liến thắng.
Hiện giờ bà ta chỉ muốn dùng tiền nối lại quan hệ với Tần Thanh Tâm.

Thế nhưng cô không hề dao động, lạnh lùng nhìn bà ta: “Tôi sẽ không nhận một đồng nào của bà!”

Diệp Mạn sững sờ, còn tưởng Tần Thanh Tâm chê ít, vội nói: “Hai tỷ! Cô lấy danh nghĩ nhà họ Diệp đầu tư hai tỷ vào tập đoàn Tam Hòa!”

Đây là quyền hạn đầu tư tối đa của bà ta trong gia tộc.

Mặc dù đầu tư toàn bộ vào tập đoàn Tam Hòa khá nguy hiểm nhưng chỉ cần khiến Tần Thanh Tâm và người đứng đầu tỉnh Giang Bình yêu nhau, đừng nói là hai tỷ, ba tỷ cũng chẳng đáng là bao!

“Xem ra bà vẫn không hiểu ý tôi!”

Tần Thanh Tâm lắc đầu, tức giận nói: “Bà có đầu tư mười tỷ, một trăm tỷ tôi cũng không thèm lấy!”

Nói xong, cô dứt khoát quay lưng đi thẳng.

Diệp Mạn thực sự không hiểu, bà ta chịu đầu tư hai tỷ vào một tập đoàn bé nhỏ một năm chỉ thu về năm mươi triệu lợi nhuận, tại sao Tần Thanh Tâm lại không chịu?

Trong mắt bà ta, tiền tài và địa vị là tất cả, không ai cưỡng nổi cám dỗ của lợi ích vật chất.

Vậy mà Tần Thanh Tâm lại từ chối bà ta!

Rốt cuộc là vì sao?

Cả đời này bà ta cũng không hiểu ra được.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của Tần Thanh Tâm, Diệp Mạn đột nhiên nổi giận quát lớn: “Cháu đứng lại cho cô!”

“Sao hả? Tôi không nhận tiền đầu tư của bà nên bà định lấy danh nghĩa nhà họ Diệp chèn ép tôi sao?”

Tần Thanh Tâm dừng bước, châm chọc nói.

“Cháu có biết cô là ai không?”

Diệp Mạn mím chặt môi, vẻ mặt tràn đầy giận dữ.

Bà ta vốn định tiếp cận Tần Thanh Tâm trước, sau khi hai người thân thiết hơn mới nhận mẹ con.

Nhưng rõ ràng, kế hoạch đã thất bại!

Đã vậy, bà ta chỉ có thể lấy thân phận mẹ ruột của Tần Thanh Tâm để ép cô làm theo ý mình.

.

Chương 422: 422: Không Thể Né Tránh

Câu hỏi của Diệp Mạn khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy nực cười.

“Bà là ai? Bà với tôi có quan hệ gì sao?”

Tần Thanh Tâm châm chọc nói: “Nếu bà muốn lợi dụng tập đoàn Mamba Đỏ để chèn ép tôi thì cứ thử đi!”

Lời nói của Tần Thanh Tâm cực kỳ bá đạo, hoàn toàn không hề e sợ sự đe dọa của Diệp Mạn.

Cô thấy Diệp Mạn đang muốn lợi dụng thân phận và chỗ dựa sau lưng để chèn ép mình.

Nếu là trước đây, có lẽ Tần Thanh Tâm sẽ lo lắng tập đoàn Tam Hòa bị ảnh hưởng, nhưng giờ đây cô không còn sợ nữa.

Chồng của cô chính là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, muốn chèn ép cũng phải là tập đoàn Nhạn Thanh chèn ép tập đoàn Mamba Đỏ mới đúng.

Diệp Mạn cũng rất tức giận, mặc dù Tần Thanh Tâm là con ruột bà ta nhưng hai người đã chia cách từ khi Tần Thanh Tâm vừa sinh ra.

Hơn hai mươi năm chưa từng gặp mặt thì lấy đâu ra tình cảm sâu đậm?

Nhưng tình cảm ruột thịt vẫn khiến bà ta cực kỳ kích động khi nhìn thấy Tần Thanh Tâm.

Vậy mà Tần Thanh Tâm không hề nể mặt bà ta, quả thực rất đáng giận.

“Tôi là…”

Diệp Mạn đang định nói mình là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm thì một giọng nói lạnh lẽo cắt ngang lời bà ta: “Tôi không cần biết bà là ai, nhưng nếu bà dám ức hiếp vợ tôi thì chớ trách tôi không nể mặt!”

“Là cậu à?”

Trông thấy Dương Thanh, Diệp Mạn kinh ngạc thốt lên.

Lương Liên đứng cạnh bà ta lại như gặp phải kẻ địch mạnh, vội vàng chắn trước người Diệp Mạn theo bản năng, dường như sợ Dương Thanh sẽ bất ngờ tấn công bà ta.

Lương Liên có thể cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn từ trên người Dương Thanh.

Trong lần đầu gặp mặt, một nắm đấm của Dương Thanh đã khiến ông ta lùi đến mấy bước liền.

Một gã thanh niên như vậy tuyệt đối không phải người thường.

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh đến liền nở nụ cười rạng rỡ.
truyện teen hay

Dương Thanh nheo mắt nhìn Diệp Mạn, bước tới bên cạnh Tần Thanh Tâm, cố tình nói: “Sau này đừng tùy tiện lãng phí thời gian với loại người này nữa”.

Tần Thanh Tâm cười ngọt ngào: “Em biết rồi!”

Trước mặt Dương Thanh, cô luôn là một người vợ ngoan hiền.

Diệp Mạn thấy vậy nổi trận lôi đình.

“Ranh con, cậu dám đe dọa tôi sao?”

Diệp Mạn trừng mắt hung tợn chỉ vào Dương Thanh, giận dữ quát.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn bà ta: “Nếu bà nghĩ đó là đe dọa thì cứ cho là vậy đi!”

“Tôi chưa bao giờ nương tay với bất cứ ai dám quấy rầy vợ chồng chúng tôi”.

“Tôi nghĩ hẳn là bà phải biết rõ điều gì nên làm, điều gì không nên làm”.

“Lỡ chọc giận tôi, các người đừng hòng rời khỏi Giang Hải!”

Dương Thanh nheo mắt đe dọa, khiến Diệp Mạn cả kinh tái nhợt mặt mày.

Dứt lời, Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm quay lưng rời đi.

Mãi đến khi bóng lưng hai vợ chồng họ đã biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Mạn mới nghiến răng nói: “Thằng nhãi, tao sẽ giết mày!”

Lần này tới Giang Bình, bà ta vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ vô cùng thuận lợi, nào ngờ lại chẳng có việc nào ra hồn.

Bà ta vốn là con cháu dòng chính nhà họ Diệp ở Yến Đô, thân phận vô cùng cao quý.

Nhưng khi tới Giang Bình, không một ai cho bà ta chút thể diện nào.

Hàn Khiếu Thiên đã vậy, Dương Thanh cũng vậy, ngay cả con gái ruột của bà ta cũng học theo bọn họ.

“Thưa bà, thực lực của Dương Thanh rất mạnh, dù là tôi cũng chưa chắc đã là đối thủ của cậu ta!”

Lương Liên tốt bụng nhắc nhở một câu.

“Câm mồm!”

Diệp Mạn vốn đang bực bội trong lòng, Lương Liên nói thế chẳng khác nào tự hạ thấp khí thế của mình, cổ vũ đối phương.

“Đồ vô dụng! Một thằng trẻ ranh hơn hai mươi tuổi đầu cũng đánh không lại!”

Diệp Mạn châm chọc lườm Lương Liên một cái, nói tiếp: “Không cần vội, mày cứ nhảy nhót vài ngày đi.
Ngày Tần Thanh Tâm lọt vào mắt xanh của người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ là ngày chết của mày!”

Bà ta định nghĩ cách móc nối quan hệ với người đứng đầu tỉnh Giang Bình trước đã, sau đó tìm cơ hội để người đó gặp mặt Tần Thanh Tâm.
Bà ta dám chắc đến 90%, người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ thích Tần Thanh Tâm.

Khi đó, Dương Thanh và người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ trở thành kẻ địch.

Với thực lực của mình, người đứng đầu tỉnh Giang Bình nhất định sẽ giết được Dương Thanh.

Chỉ tiếc, bà ta sẽ không bao giờ thấy được ngày đó!

Cùng lúc đó, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đang trên đường tới nhà trẻ Lam Thiên.

Tần Thanh Tâm ngồi trên ghế phụ, mở cửa kính xuống, gió thu lùa vào thổi bay mái tóc dài của cô.

Cô đóng cửa sổ lại, vén tóc mai ra sau tai rồi bất chợt quay sang nhìn Dương Thanh đang lái xe, hỏi: "Anh có quen người phụ nữ đó không?"

Dương Thanh gật đầu: "Hôm qua anh mới gặp bà ta lần đầu, là người nhà họ Diệp ở Yến Đô, một người đàn bà ngu xuẩn!"

"Một người đàn bà ngu xuẩn?", Tần Thanh Tâm lộ vẻ ngạc nhiên.

Cô không biết vì sao Dương Thanh lại đánh giá người phụ nữ kia như vậy, song ngẫm lại cũng thấy bà ta đúng là ngu xuẩn thật.

Dương Thanh cười hỏi: "Em không thấy bà ta rất ngu xuẩn sao?"

"Ha ha!"

Tần Thanh Tâm không nhịn được bật cười thành tiếng, nỗi lo lắng trong lòng đã bị quét sạch.
Cô lườm Dương Thanh một cái, làm nũng rồi nói: "Dù sao bà ta cũng là người nhà họ Diệp, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đấy".

"Anh không chỉ chống đối, còn đe dọa bà ta như vậy không ổn lắm đâu!"

"Tuy anh là ông chủ thực sự của tập đoàn Nhạn Thanh nhưng bà ta cũng không yếu, chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ đấy".

"Anh cứ gây hấn khắp nơi như thế, em sợ sau này anh sẽ phải chịu thiệt thòi".

Cô chợt nhớ lại những lời Dương Thanh nói với Diệp Mạn ban nãy, thoáng lo lắng nói.

Dương Thanh bình thản lắc đầu: “Em yên tâm, anh chẳng coi bà ta là đối thủ đâu”.

“Anh lại kiêu căng rồi!”

Tần Thanh Tâm tức giận nói.

Dương Thanh mỉm cười không tranh luận nữa.
Anh cũng đâu thể nói với Tần Thanh Tâm rằng Diệp Mạn đang tìm mình được?

Nếu một ngày Diệp Mạn biết mình chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, không biết sắc mặt bà ta sẽ đặc sắc cỡ nào?
Dương Thanh chợt cảm thấy thú vị.

Không phải anh có ý định giấu giếm mà do Diệp Mạn luôn khinh thường anh, ngay từ đầu đã cho rằng anh không xứng với Tần Thanh Tâm, thậm chí còn muốn đuổi anh tránh xa Tần Thanh Tâm.

Nếu bà ta không có quan hệ đặc biệt với Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đã không nói nhảm với bà ta nhiều như vậy.

“Không biết vì sao em cứ cảm thấy bà ta rất quen thuộc!”

Tần Thanh Tâm bỗng lên tiếng, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc: “Nhưng em thực sự không hiểu, bà ta là con cháu dòng chính của nhà họ Diệp ở Yến Đô, tại sao đang yên đang lành lại tới tìm em, còn đầu tư nhiều tiền như vậy để giúp em nữa?”

Dương Thanh hơi hoảng hốt.
Không phải anh không muốn nói cho Tần Thanh Tâm biết sự thật, anh chỉ lo cô không chịu được nỗi đau mà sự thật ấy đem lại.

Cô ấy vốn là một cô gái trong sáng thuần khiết tựa như tờ giấy trắng, nhưng trái tim đã bị tổn thương sâu sắc bởi Châu Ngọc Thúy rồi.

Nếu để cô ấy biết, loại người khinh thường kẻ khác như Diệp Mạn chính là mẹ ruột cô ấy, liệu cô ấy có chịu nổi không?

Dương Thanh vô cùng yêu thương cô gái này.
Vận mệnh của cô quá chông gai trắc trở, anh không muốn cô phải chịu đựng nó.

“Vợ à, cuối tuần này em rảnh không?”

Dương Thanh vội nói lảng sang chuyện khác.

“Có ạ! Sao thế anh?”, Tần Thanh Tâm hỏi.

“Chúng ta dẫn Tiêu Tiêu đến sở thú chơi đi!”

“Sao bỗng dưng lại muốn đi chơi?”

“Lần trước anh đã hứa với Tiêu Tiêu rồi”.

“Sao anh không nói với em một tiếng mà đã hứa với con? Cuối tuần này em còn định đưa con đi học ngoại khóa!”

“Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận không bắt con học nhiều lớp ngoại khóa rồi sao?”

…

Dưới sự dẫn dắt khéo léo của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm nhanh chóng quên mất chuyện về Diệp Mạn.

Mỗi lần tranh luận với Tần Thanh Tâm về những sinh hoạt đời thường, Dương Thanh đều cảm thấy hạnh phúc.
Đây mới là cuộc sống anh hằng mơ ước.

Nhưng có một số việc, anh vẫn phải tự mình đối mặt.

Ví dụ như, ngày 15 tháng 8, Hiệp hội Võ thuật muốn tổ chức một hội võ để chọn lại người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Rõ ràng đối phương đang nhằm vào anh, sao anh có thể trốn tránh được?

Sau khi đón Tiêu Tiêu về dinh thự Vân Phong, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên.

“Được, tôi qua ngay đây!”

Dương Thanh dặn dò Tần Thanh Tâm vài câu rồi quay người đi luôn.

Nhưng anh vừa mới quay người đi, gương mặt đang tươi cười của anh chợt trở nên lạnh lẽo.

Chương 423: 423: Các Ông Xứng Chắc

Cuộc gọi vừa rồi là của Hàn Khiếu Thiên.

Tuy ông cụ chỉ nói mấy câu ngắn gọn nhưng Dương Thanh vẫn rất tức giận.

Ngay vừa rồi, một gia tộc quyền thế của tỉnh Nam Dương đã bị Hiệp hội Võ thuật tiêu diệt.

Tỉnh Nam Dương là tỉnh kế cận Giang Bình, địa vị của gia tộc vừa bị tiêu diệt kia ở Nam Dương tương đương với địa vị của nhà họ Hàn ở tỉnh Giang Bình.

Một chiếc xe Phaeton màu đen lao vun vút về phía tỉnh Nam Dương.

Nhà họ Chu ở tỉnh Nam Dương!

Trong một trang viên sang trọng, đèn đuốc sáng trưng.

Những người đứng đầu các gia tộc lớn của tỉnh Nam Dương đã tề tựu đông đủ trong phòng họp rộng lớn.

Ngoại trừ những người đứng đầu các gia tộc của tỉnh Nam Dương, ở đây còn có hai người tới từ tỉnh Giang Bình là Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải.

Sau khi nhà họ Ninh và nhà họ Mạnh của Giang Bình bị tiêu diệt, ba gia tộc quyền thế nhất tỉnh lỵ chỉ còn lại một mình nhà họ Hàn.

Nhà họ Trần vốn chỉ xếp sau ba gia tộc lớn đó, nay nhờ vào người đứng đầu tỉnh Giang Bình là Dương Thanh nhanh chóng vươn lên trở thành gia tộc quyền thế thứ hai của tỉnh Giang Bình.

Mỗi người đều cầm một tấm thiệp mời thếp vàng.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, anh sẽ nhận ra thiệp mời này giống hệt thiệp mời Hiệp hội Võ thuật gửi cho anh.

“Mọi người nghĩ sao về chuyện nhà họ Hồ bị Hiệp hội Võ thuật tiêu diệt?”

Bóng người già nua ngồi trên ghế chủ tọa nhìn xung quanh, trầm giọng hỏi.

Lão ta chính là ông chủ của gia tộc họ Chu, Chu Quảng Chí.

Nếu không phải nhà họ Hồ bị diệt, lão ta sẽ không tự mình ra mặt chủ trì cuộc họp lần này.

Nhà họ Chu vốn là gia tộc quyền thế thứ hai của tỉnh Nam Dương.
Nay nhà họ Hồ đã bị diệt, nhà họ Chu chiếm vị trí hàng đầu.

“Thưa ông chủ Chu, rõ ràng lần này Hiệp hội Võ thuật muốn nhằm vào tỉnh Nam Dương, tiêu diệt nhà họ Hồ chính là đòn cảnh cáo dành cho chúng ta!”

Một người đàn ông trung niên mặt chữ điền lên tiếng đầu tiên.

“Ông chủ Vương nói rất đúng.
Nhà họ Hồ chống lại Hiệp hội Võ thuật chỉ là cái cớ chó má để bọn Hiệp hội Võ thuật khống chế tỉnh Nam Dương mà thôi”.

“Ông chủ Hồ là người ôn hòa mềm mỏng, sao bỗng dưng lại gây chuyện với Hiệp hội Võ thuật?”

“Hiệp hội Võ thuật thật là quá đáng!”

…

Có người mở đầu, đám người còn lại thi nhau mắng chửi, ai nấy đều tỏ vẻ cực kì phẫn nộ.

“Ông chủ Hàn thấy thế nào?”.
Truyện Khoa Huyễn

Đợi mọi người yên tĩnh trở lại, Chu Quảng Chí mới hỏi Hàn Khiếu Thiên.

Hàn Khiếu Thiên nghiêm túc nói: “Ngày hôm qua, Hiệp hội Võ thuật vừa mới phát thiệp mời cho các gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình.
Bọn họ muốn tổ chức một hội võ ở sân vận động tỉnh vào ngày 15 tháng 8 này để chọn lại người đứng đầu tỉnh Giang Bình”.

“Hôm nay, nhà họ Hồ của tỉnh Nam Dương bị diệt, Hiệp hội Võ thuật cũng đã phát thiệp mời cho các gia tộc lớn của tỉnh

Nam Dương, nội dung y hệt, chỉ khác ở chỗ tỉnh Nam Dương dùng võ chọn ra người đứng đầu Nam Dương".

"Dã tâm của Hiệp hội Võ thuật quá lớn.
Rõ ràng lần này bọn họ muốn nuốt trọn cả tỉnh Nam Dương lẫn Giang Bình!"

"Nếu chúng ta không thể phản kháng, chỉ e từ nay về sau sẽ bị ép buộc trở thành gia tộc phụ thuộc của Hiệp hội Võ thuật".

"Nếu Hiệp hội Võ thuật đã muốn khiêu khích cả hai tỉnh, chúng ta nên liên minh với nhau để cùng đối phó".

Lời Hàn Khiếu Thiên nói giống như một viên thuốc an thần tặng cho các gia tộc lớn của tỉnh Nam Dương.

Trần Hưng Hải cũng tỏ thái độ: "Ông chủ Hàn nói rất đúng, chúng ta phải đoàn kết lại, để Hiệp hội Võ thuật biết chúng ta không phải cá nằm trên thớt mặc người mổ xẻ!"

Chu Quảng Chí mời Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải tới đây chính là vì những lời này.

"Ông chủ Hàn, ông chủ Trần, hai vị thật trượng nghĩa! Tôi xin thay mặt các gia tộc của tỉnh Nam Dương tỏ lòng biết ơn chân thành tới hai vị!"

Chu Quảng Chí đứng lên tỏ lòng biết ơn với hai vị chủ gia tộc kia ngay trước mặt mọi người.

"Ông chủ Chu quá lời rồi.
Tại Hiệp hội Võ thuật gây sự trước, chúng ta không thể không đoàn kết với nhau!", Hàn Khiếu Thiên vội vàng nói.

"Đúng rồi, không biết bao giờ người đứng đầu tỉnh Giang Bình mới tới?", Chu Quảng Chí đột nhiên hỏi.

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải chỉ đại diện cho những gia tộc lớn của tỉnh Giang Bình mà thôi.
Người đứng đầu tỉnh Giang Bình mới là người lão ta mong đợi nhất.

Hàn Khiếu Thiên liếc nhìn đồng hồ nói: "Từ Giang Hải tới Nam Dương chừng hơn 150 cây số, nếu không tắc đường thì

phải lái xe mất hai tiếng.
Chắc cậu ấy cũng sắp đến rồi”.

“Cậu ta chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, có tư cách gì được coi là người đứng đầu tỉnh Giang Bình?”

Đúng lúc này, một giọng nói châm chọc bỗng vang lên: “Tôi thấy thì vị trí người đứng đầu tỉnh Giang Bình này chẳng khác gì một trò đùa!”

Người vừa lên tiếng chính là người đàn ông trung niên mặc áo khoác dài màu xanh ngồi cạnh Chu Quảng Chí.

Ông ta vừa lên tiếng, cả phòng họp lập tức chìm vào yên lặng. Mọi người kinh ngạc nhìn ông ta.

“Khốn kiếp! Cậu nói cái gì?”

Hàn Khiếu Thiên nổi giận đứng phắt dậy.

Trần Hưng Hải cũng giận dữ ra mặt, lạnh lùng nói: “Tôi không cần biết cậu là ai, nhưng đã dám nhục mạ cậu Thanh thì tốt nhất mau xin lỗi đi!”

“Muốn tôi xin lỗi à?”

Gã trung niên áo xanh kia cười lạnh một tiếng, châm chọc nhìn Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải: “Các ông xứng chắc?”

.

Chương 424: 424: Giết Là Được Rồi

“Cậu…”

Hàn Khiếu Thiên nổi giận đùng đùng.

Trần Hưng Hải cũng nghiến răng nghiến lợi nói: “Chúng tôi là khách quý ông chủ Chu mời tới để hợp tác với tỉnh Nam Dương cùng nhau chống địch đấy!”

“Cậu Thanh là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, cậu là cái thá gì mà chê bai cậu ấy?”

Trần Hưng Hải nói thẳng mặt.

“Ông muốn chết phải không?”

Gã trung niên áo xanh kia lập tức sa sầm mặt.

“Rầm!”

Ông ta vỗ tay xuống bàn, mặt bàn bằng gỗ cứng rắn lập tức xuất hiện một dấu tay thật sâu.

Khe nứt lan rộng từ lòng bàn tay ông ta ra bốn phía.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt đều sợ ngây ra.

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải cũng cực kì khiếp sợ.

Sức lực của bàn tay này đã vượt xa người thường.

Liệu cậu Thanh có thể làm được như vậy không?

“Đại sư Hồng, xin hãy nể mặt tôi, bớt giận chút đi!”

Rốt cuộc Chu Quảng Chí cũng lên tiếng.

“Thôi được, nể mặt ông chủ Chu, tôi tha cho cái mạng chó của các người đấy!”

Đại sư Hồng lạnh lùng nhìn Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải.

Hai người đều tức giận, không chỉ bởi đại sư Hồng nhục mạ bọn họ mà còn vì thái độ của Chu Quảng Chí.

Thoạt nhìn trông có vẻ như Chu Quảng Chí đang nói giúp bọn họ trước mặt đại sư Hồng, nhưng rõ ràng lão ta đang khoe khoang sức mạnh trước mặt họ.

Ở đây là nhà họ Chu của tỉnh Nam Dương, đại sư Hồng vẫn luôn ngồi cạnh Chu Quảng Chí, hiển nhiên chính là một cao thủ hàng đầu của nhà họ Chu.

Đại sư Hồng nhục mạ Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải ngay trước mặt bao người, Chu Quảng Chí lại chỉ nói một câu "Xin đại sư bớt giận", thế là xong chuyện?

Đây là thái độ mời bọn họ tới thương lượng cách đối phó Hiệp hội Võ thuật sao?

Cho đến lúc này, bọn họ mới hiểu mục đích của đối phương không hề đơn giản như vậy.

"Nếu cậu Thanh vẫn chưa tới, chúng ta không cần đợi nữa, tiếp tục bàn chuyện tương lai đi!"

Chu Quảng Chí bỗng lên tiếng.

Nhà họ Hồ đã bị diệt.
Từ nay về sau ở Nam Dương này, nhà họ Chu là lớn nhất.

Những lời này của lão ta lại khiến người nghe cảm thấy bất thường.

"Chuyện tương lai?"

Hàn Khiếu Thiên cũng nhíu mày hỏi.

Chu Quảng Chí cười đáp: "Ông chủ Hàn, ông cũng biết đấy, mười năm trước, Nam Dương và Giang Bình vốn là một tỉnh. Tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để sát nhập hợp hai tỉnh lại làm một!"

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh: "Sát nhập hai tỉnh à? Dã tâm của ông chủ Chu không nhỏ đâu!"

Chu Quảng Chí cười lớn, đó nheo mắt nói: "Thực ra không phải tôi có dã tâm, chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi".

"Hiệp hội Võ thuật muốn đối phó với các gia tộc của hai tỉnh chúng ta.

Cuối cùng chỉ có hai kết cục, hoặc là Hiệp hội Võ thuật thắng, hoặc là hai tỉnh chúng ta thắng".

"Nếu Hiệp hội Võ thuật thắng, chúng ta nói gì cũng không còn ý nghĩa.
Nưng nếu hai tỉnh chúng ta thắng thì phải tính thế nào?"

Chu Quảng Chí cười hỏi, khuôn mặt già nua vô cùng gian trá.

"Giang Bình là Giang Bình, Nam Dương là Nam Dương, ông còn muốn tính thế nào?", Hàn Khiếu Thiên lạnh nhạt hỏi.

Chu Quảng Chí lắc đầu: "Không thể thế được!"

"Sao lại không được?"

"Nếu người của nhà họ Chu đứng ra đánh bại Hiệp hội Võ thuật, chẳng phải chúng tôi đã giúp Giang Bình giải quyết mối nguy lần này rồi sao?"

Chu Quảng Chí cười híp mắt nói.

"Ông tự tin quá nhỉ?"

Hàn Khiếu Thiên cười khẩy một tiếng: "Hội võ còn chưa bắt đầu, ông đã vội vàng muốn chiếm Giang Bình đến thế sao? Vậy thì nhà họ Chu và Hiệp hội Võ thuật có gì khác nhau?"

"Đương nhiên là khác rồi!", Trần Hưng Hải cười nói.

"Ủa? Khác chỗ nào?", Hàn Khiếu Thiên vờ không hiểu.

"Thực lực của Hiệp hội Võ thuật cao hơn nhà họ Chu mà!", Trần Hưng Hải nói.

"Ha ha, cái này thì đúng là khác thật!"

Hàn Khiếu Thiên cười lớn, sau đó nụ cười lại dần dần tan biến: "Với cả da mặt nhà họ Chu dày hơn Hiệp hội Võ thuật nhiều!"

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải chơi trò kẻ tung người hứng.
Nụ cười trên mặt Chu Quảng Chí đã tắt lịm, vẻ mặt lạnh tanh.

Đại sư Hồng đột nhiên chậm rãi đứng dậy: "Ông chủ Chu, tôi nói rồi mà.

Sao phải bàn chuyện hợp tác với bọn họ, cứ giết quách đi là xong, đơn giản hơn bao nhiêu?”

.

Chương 425: 425: Để Xem Có Đủ Tư Cách Không

Đại sư Hồng là cao thủ lợi hại nhất của nhà họ Chu.

Nhà họ Chu vẫn luôn che giấu ông ta.
Nếu nhà họ Hồ chưa bị diệt thì ông ta cũng sẽ không xuất hiện.

Chu Quảng Chí vốn định giữ đại sư Hồng lại để đối phó với nhà họ Hồ nhưng lão ta chưa kịp ra tay thì nhà họ Hồ đã bị diệt.

Hơn nữa lão ta tin rằng một khi đại sư Hồng ra tay thì cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng chưa chắc là đối thủ của ông ta.

Còn về Giang Bình, lão ta chưa bao giờ xem trọng.

"Ông muốn làm gì?"

Đúng lúc này một bóng người bước ra che chắn trước mặt Hàn Khiếu Thiên.

Vệ sĩ của Hàn Khiếu Thiên, cao thủ mạnh nhất nhà họ Hàn, Quỷ Nha.

Quỷ Nha cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ toát ra từ trên người đại sư Hồng.

Cảm giác này cực kỳ nguy hiểm.

Đại sư Hồng khinh thường nhìn Quỷ Nha: "Ông không phải là đối thủ của tôi.

Tốt nhất nên cút ra xa, nếu không sẽ chết oan đấy!"

Quỷ Nha im lặng, sắc mặt nghiêm túc.

Ông ta không hề cho rằng đối phương đang khoác lác.

Vệ sĩ của Trần Hưng Hải cũng bước ra, đứng cạnh Quỷ Nha nhìn chằm chằm đại sư Hồng đang tới gần.

Ánh mắt của Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải cũng trở nên nghiêm túc.

Bọn họ biết lần này rất có khả năng sẽ phải bỏ mạng ở Nam Dương.

Là bọn họ quá dễ tin người, tưởng Chu Quảng Chí thật lòng muốn liên minh với Giang Bình để đối phó Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng bây giờ xem ra đối phương muốn khống chế được Giang Bình trước khi đối phó với Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng có cậu Thanh ở đây bọn họ có thể thực hiện được ý đồ sao?

Nghĩ tới Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải mới an tâm phần nào.

“Chu Quảng Chí, ông có chắc muốn lục đục nội bộ trước khi khai chiến với Hiệp hội Võ thuật không?”

Hàn Khiếu Thiên bỗng quát lên.

Không phải ông cụ sợ nhà họ Chu mà là thật lòng muốn bắt tay với tỉnh Nam Dương cùng nhau giải quyết rắc rối là Hiệp hội Võ thuật trước.

Tuy ông cụ cực kỳ tin tưởng thực lực của Dương Thanh, nhưng không có gì là tuyệt đối.
Thà có thêm một người trợ giúp Dương Thanh còn tốt hơn để một mình Dương Thanh đối mặt với Hiệp hội Võ thuật.

“Muốn liên minh thì ít nhất phải để cho tôi thấy Giang Bình có đủ tư cách không đã!”

Chu Quảng Chí hời hợt nói: “Cao thủ bên cạnh ông chủ Hàn và ông chủ Trần hẳn là cao thủ hàng đầu ở Giang Bình nhỉ?”

“Thế này đi, hai cao thủ hàng đầu của hai gia tộc đứng đầu Giang Bình cùng đấu với đại sư Hồng của nhà họ Chu thử xem”.

“Đại sư Hồng, không có vấn đề gì chứ?”

Chu Quảng Chí cười hỏi.

Lão ta cũng biết hậu quả của việc giết Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải vào lúc này.

“Đương nhiên không thành vấn đề!”

Đại sư Hồng nhếch miệng nhìn Quỷ Nha và cao thủ nhà họ Trần bằng vẻ mặt khinh thường: “Hai tên rác rưởi các người cùng lên một lượt đi!”

“Đồ khốn!”

Cao thủ nhà họ Trần bị sỉ nhục như vậy, giận dữ quát lên sau đó giơ nắm đấm lao tới.

Quỷ Nha cũng biết kẻ địch mạnh mẽ nên cũng không dám nấn ná.
Khi cao thủ nhà họ Trần xông lên, ông ta cũng giơ chân tấn công đại sư Hồng.

Mọi người trong phòng họp đều trở nên hưng phấn.

Đây là cuộc so tài giữa các cao thủ của các gia tộc hàng đầu tỉnh Nam Dương và tỉnh Giang Bình, cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cuộc so tài đặc sắc như vậy trong suốt mấy chục năm qua.

Cao thủ nhà họ Trần xông lên trước tiên.

Nhưng ông ta chưa kịp ra tay đã bị đại sư Hồng hờ hững đạp bay ra xa mấy mét.

Ngay sau đó cao thủ nhà họ Trần ngã nhào trên mặt đất, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Mọi người ngây ra như phỗng, đây chính là cao thủ so tài bọn họ đang nóng lòng muốn xem sao?

Mới chỉ một đòn mà cao thủ mạnh nhất nhà họ Trần đã phun máu, thất bại thảm hại?

Sắc mặt Trần Hưng Hải vô cùng khó coi.
Đây đúng là là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Trần, nhưng hoàn toàn không cùng cấp bậc với đại sư Hồng.

“Oành! Oành! Oành!”

Lúc mọi người còn đang ngây người ngạc nhiên vì cao thủ nhà họ Trần bị đại sư Hồng hạ gục trong chớp mắt thì Quỷ Nha và đại sư Hồng đã bắt đầu giao đấu.

Tuy Quỷ Nha vẫn chưa thua nhưng rõ ràng không bằng đối thủ.
Từ đầu tới cuối đại sư Hồng vẫn đứng yên tại chỗ.

Mà Quỷ Nha đã sử dụng tất cả bản lĩnh của mình nhưng vẫn không thể đánh trúng chỗ hiểm của đối phương, ngược lại còn bị đại sư Hồng đứng yên tại chỗ đánh trúng vô số lần.

“Đây chính là cao thủ hàng đầu tỉnh Giang Bình sao?”

Đại sư Hồng vừa đỡ đòn tấn công của Quỷ Nha vừa mỉa mai nói.

Hàn Khiếu Thiên nổi giận cũng hết cách, bởi vì sự thật chính là như vậy.

Ngay cả cao thủ mạnh nhất nhà họ Hàn cũng không chạm được đến người của đại sư Hồng.

“Ầm!”

Đại sư Hồng bỗng nhiên chuyển động, mọi người chỉ nhìn một bóng người lướt qua.
Tiếp đó Quỷ Nha bị đánh bay ra ngoài.

Một tiếng vang cực lớn, cơ thể Quỷ Nha nặng nề rơi xuống dưới chân của Hàn Khiếu Thiên.

.

Chương 426: 426: Phiền Phức Tới Rồi

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh giữa đại sảnh.

Hai cao thủ hàng đầu của hai gia tộc lớn nhất Giang Bình liên thủ vẫn bị đại sư Hồng đánh bại dễ như trở bàn tay.

Đại sư Hồng này là cao thủ lợi hại đến cỡ nào?

Một lúc lâu sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, nhao nhao khen ngợi.

"Nam Dương được cứu rồi!"

"Không hổ là đại sư Hồng, quả nhiên lợi hại!"

"Với thực lực của đại sư Hồng, cần gì phải sợ Hiệp hội Võ thuật nữa chứ?"

"Tôi bỗng cực kỳ chờ mong hội võ vào 15 tháng 8 tới!"

…

Đại sư Hồng ngạo nghễ đứng tại chỗ, khinh thường nhìn Hàn Khiếu Thiên: "Đây chính là thực lực của cao thủ hàng đầu Giang Bình sao? Đúng là yếu như sên!"

"Cậu đừng kiêu căng quá, tôi thừa nhận nhà họ Hàn không có cao thủ lợi hại nhưng ở Giang Bình chúng tôi, cậu Thanh mới là người mạnh nhất!"

Hàn Khiếu Thiên đỏ mặt gầm lên.

Trần Hưng Hải cũng tức giận đùng đùng, nghiến răng nói: "Các người không biết cậu Thanh mạnh tới mức nào đâu!"

"Đây chính là chủ gia tộc đứng đầu Giang Bình sao?"

"Nếu đã thất bại thì nên chấp nhận hiện thực chứ không phải ở đây nói phét!"

"Có lẽ người đứng đầu tỉnh Giang Bình của các người đã bị dọa không dám đến nữa rồi".

Các ông chủ nhà giàu ở Nam Dương đều mỉa mai nói.

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải bị mọi người chỉ trích, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ông chủ Hàn, tôi biết bắt ông đầu hàng ngay bây giờ chắc chắn ông sẽ không phục”.

“Hay là chúng ta cùng lập ra một hiệp định quân tử đi?”

Chu Quảng Chí bỗng lên tiếng.

Hàn Khiếu Thiên hừ lạnh nói: “Ông muốn gì thì cứ nói thẳng, đừng phí lời!”

Chu Quảng Chí cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Thế này đi, hai tỉnh chúng ta bắt tay đối phó với Hiệp hội Võ thuật trước”.

“Nếu người của tôi giải quyết được Hiệp hội Võ thuật thì từ nay về sau hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương sẽ do nhà họ Chu làm chủ!”

“Đương nhiên nếu người của Giang Bình giải quyết được Hiệp hội Võ thuật thì từ đây về sau hai tỉnh sẽ do ông làm chủ, ông thấy sao?”

Chu Quảng Chí cười híp mắt nói.

Tuy bây giờ lão ta rất muốn giải quyết Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải để diệt trừ mối họa sau này nhưng hội võ sắp diễn ra rồi.

Hai tỉnh lục đục nội bộ vào lúc này quả thật không thích hợp, ngược lại sẽ tạo thành mầm họa cho hội võ.

Vậy nên phải ổn định được Giang Bình mới có thể cùng nhau chống địch.

“Được, tôi đồng ý với ông!”

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh lùng: “Mong rằng đến lúc đó ông đừng hối hận!”

“Ha ha!”

Chu Quảng Chí cười to: “Trên đời này vẫn chưa có chuyện khiến tôi phải hối hận đâu!”

“Đợi đến hội võ ngày 15 tháng 8 hai tỉnh chúng ta sẽ tự phái người ra thi đấu luân phiên để tiêu hao thực lực của Hiệp hội Võ thuật”.

“Sau khi thăm dò được thực lực của đối phương, chúng ta sẽ tự phái cao thủ mạnh nhất của mình ra đối phó với bọn họ, đã đánh là phải thắng, ông thấy sao?”

Chu Quảng Chí đã nghĩ xong kế hoạch.

“Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ sợ cao thủ của nhà họ Chu tài nghệ không bằng người, lại làm vướng tay chân Giang Bình!”

Hàn Khiếu Thiên giễu cợt nói.

“Chờ nhà họ Hàn của ông phái ra được người có thể đánh bại đại sư Hồng rồi hẵng mạnh miệng!”

Chu Quảng Chí hừ lạnh.

“Có cần phiền phức như vậy không?”

“Đợi đến hội võ tôi sẽ ra trận đầu tiên, Hiệp hội Võ thuật phái ai ra tôi cứ giết luôn kẻ đó là được.
Sao phải phiền phức như vậy?”

“Tôi có thể giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật như giết chó!”

Đại sư Hồng đứng lên, kiêu căng nói.

Ông ta vừa dứt lời, mọi người trong phòng họp đều sửng sốt, ai cũng sùng bái nhìn ông ta.

“Không hổ là đại sư Hồng, chỉ so về khí thế có ai so được với ông ấy?”

“Đại sư Hồng ra tay, còn ai dám ra đấu lại?”

Mọi người thi nhau nịnh nọt.

“Ầm!”

Đúng lúc này cửa phòng họp bỗng bị người ta đá văng.

“Ai?”

Mọi người đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về người đàn ông trung niên đứng ở cửa phòng hội nghị.

Ông ta đứng đó hệt như Thần Chết ghé chơi, khắp người tỏa ra sát khí nồng đậm.

“Ông vừa nói sẽ giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật như giết chó?”

Giọng nói khàn khàn thốt ra từ trong miệng của người đàn ông kia.

.

Chương 427: 427: Muốn Đến Muốn Đi Lúc Nào Chẳng Được

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên đang đứng ở cửa.

Lời nói của đối phương đã làm rõ thân phận của ông ta.

Ông ta là người của Hiệp hội võ thuật!

“Đây là nhà họ Chu, sao cậu vào được đây?”

Sau một lúc ngẩn người, Chu Quảng Chí giận dữ quát.

“Một nhà họ Chu nhỏ nhoi, Trương Hằng tôi muốn đến muốn đi lúc nào chẳng được, có gì là khó?”

Thì ra người đàn ông này tên là Trương Hằng.
Các chủ gia tộc nghe vậy đều thay đổi sắc mặt.

“Cái gì? Ông ta là Trương Hằng sao?”

“Trương Hằng là ai?”

“Ngay cả Trương Hằng mà ông cũng không biết à? Ông ta là đệ tử xuất sắc nhất của Ngưu Căn Huy - cao thủ xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật đấy”.

Có người biết danh tiếng của Trương Hằng, cũng có người không rõ.
Phòng họp lập tức nhốn nháo cả lên.

Bọn họ đều biết, Hiệp hội Võ thuật sẽ tổ chức hội võ cho cả Giang Bình và Nam Dương vào ngày 15 tháng 8, rất có thể Ngưu Căn Huy sẽ thay mặt Hiệp hội Võ thuật ra trận.

Bây giờ bọn họ đang bàn bạc cách đối phó Hiệp hội Võ thuật. Đệ tử của Ngưu Căn Huy chạy vào đây làm gì?

“Cậu đến nhà họ Chu chúng tôi làm gì?”

Chu Quảng Chí vẫn mạnh miệng chất vấn.

Dù sao nơi này cũng là nhà họ Chu, nếu bây giờ lão ta không ra mặt thì sau này làm sao kiểm soát được hai tỉnh lớn Giang

Bình và Nam Dương?

“Sư phụ tôi nhờ chuyển lời, các người ra chiêu nào ông ấy cũng chấp hết”.

Trương Hằng phách lối nói: “Đương nhiên, dù các người có tìm cao thủ nổi tiếng cũng chẳng sao!”

“Đồng thời, tôi cũng nhắc nhở những ai đang ngồi đây, nếu bây giờ các người bằng lòng đứng về phía chúng tôi thì sau khi hội võ kết thúc, chúng tôi sẽ nâng đỡ gia tộc của các người, cùng nhau quản lý Nam Dương”.

“Không ai bằng lòng cũng chả sao.
Với thực lực của Hiệp hội Võ thuật, chỉ cần được chúng tôi nâng đỡ, một gia tộc hạng bét của Nam Dương cũng có thể quản lý được Nam Dương”.

“Tôi cho các người năm phút để suy nghĩ!”

Trương Hằng nói xong liền kéo một cái ghế ngồi chễm chệ giữa phòng họp, nghiền ngẫm nhìn mọi người.

Tất cả mọi người đang có mặt đều nơm nớp lo sợ.

Đám người có địa vị cao hơn hẳn như Chu Quảng Chí và Hàn Khiếu Thiên đều nghiêm mặt.

Bọn họ biết rõ Trương Hằng xuất hiện vào lúc này là để tạo thêm áp lực cho buổi thương lượng của bọn họ.

Bởi vì lần này kẻ thù hai tỉnh Nam Dương và Giang Bình phải đối mặt chính là Hiệp hội Võ thuật.

Quái vật khổng lồ đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám đắc tội.

Tuy chỉ là chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật nhưng người dẫn đầu lại đến từ tổng hội, còn là cao thủ xếp thứ 9 trên bảng xếp hạng của Hiệp hội Võ thuật.

Đối với bọn họ chính là một kẻ địch hùng mạnh.

Nhiều chủ gia tộc ở tỉnh Nam Dương đã bắt đầu do dự.

Phải thừa nhận rằng điều kiện của Trương Hằng rất hấp dẫn.

Nếu lúc này đứng về phía Hiệp hội Võ thuật, một khi Hiệp hội Võ thuật giành chiến thắng thì gia tộc của bọn họ sẽ có thể vươn lên trở thành gia tộc hàng đầu ở Nam Dương.

Rất nhiều người đã dao động nhưng không có ai chịu đứng ra. Bọn họ đều đang quan sát, chờ đợi người dũng cảm đứng ra lựa chọn đầu tiên.

Đương nhiên Chu Quảng Chí cũng biết điều này.
Lão ta hiểu nếu cứ để yên sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, bèn nói: "Tôi khuyên cậu hãy lập tức rời khỏi nhà họ Chu, nếu không đừng trách tôi không nói lý!"

"Nói lý?"

Trương Hằng phì cười: "Ông mau không nói lý với tôi thử xem!"

"Đại sư Hồng, làm phiền cậu rồi!"

Chu Quảng Chí nhìn đại sư Hồng nói.

"Tôi chẳng cần biết ông là ai.
Tôi cho ông một phút rời khỏi nơi này, nếu không đừng hối hận!"

Đại sư Hồng ngồi im tại chỗ, bình tĩnh nhìn Trương Hằng.

"Đúng vậy, chúng ta còn có đại sư Hồng, sợ gì chứ?"

"Đại sư Hồng là đối thủ của Ngưu Căn Huy.
Trương Hằng chỉ là đồ đệ của Ngưu Căn Huy, đương nhiên sẽ bị đại sư Hồng sẽ giết như giết chó!"

"Có đại sư Hồng ở đây chúng ta cần gì phải chọn phe?"

Thấy đại sư Hồng ra mặt, mọi người mới bình tĩnh lại.
Đến cả Ngưu Căn Huy đại sư Hồng cũng không sợ, huống chi là đệ tử của Ngưu Căn Huy.

Những lời nịnh nọt không ngừng rót vào tai đại sư Hồng, ông ta khoái chí dựa vào lưng ghế, cười híp mắt nhìn Trương Hằng.

Trương Hằng cười lạnh lùng: "Thứ gà chó trên núi mà cũng dám tự xưng là đại sư?"

“Lại còn dám cho tôi một phút để suy nghĩ?”

“Sư phụ ông có biết ông lợi hại như vậy không?”

“Xin ông đấy, đừng cho tôi thời gian suy nghĩ nữa, muốn đánh nhau thì nhanh lên.
Tôi sẽ ngồi yên tại chỗ mà vẫn có thể giết ông như giết một con gà!”

Thái độ của Trương Hằng cực kỳ ngạo mạn, hoàn toàn không coi đại sư Hồng ra gì.

“Đồ khốn kiếp! Ông muốn chết sao? Vậy thì tôi sẽ để ông tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của tôi!”

Đại sư Hồng cực kỳ giận dữ.
Ông ta chậm rãi đứng dậy, sau đó bỗng đạp mạnh chân xuống đất.

“Ầm!”

Sàn đá cẩm thạch dưới chân ông ta lập tức nứt toác, bụi bay mù mịt.

Cùng lúc đó, cơ thể của đại sư Hồng giống như một con báo săn nhanh nhẹn chạy vọt tới Trương Hằng đang ngồi bất động giữa đại sảnh.

.

Chương 428: 428: Cậu Thanh Tới

“Tốt quá, cuối cùng đại sư Hồng cũng chịu ra tay rồi!”

“Gã ngốc của Hiệp hội võ thuật kia đã bị dọa sợ không dám nhúc nhích luôn rồi!”

“Dám sỉ nhục đại sư Hồng chính là muốn tìm chết”.

“Tôi cược đại sư Hồng có thể giết chết gã ngốc kia với ba đòn!”

“Các người xem thường đại sư Hồng quá đấy.
Tôi cược đại sư Hồng có thể giết chết gã ngốc kia chỉ với một đòn duy nhất!”

Bên trong đại sảnh nhốn nháo, tất cả mọi người đều kích động.

Tuy chưa có kết quả, nhưng khí thế ra trận hoành tráng của đại sư Hồng đã hoàn toàn thuyết phục bọn họ.

Chu Quảng Chí cười híp mắt nhìn Hàn Khiếu Thiên bên cạnh, đắc ý nói: “Ông chủ Hàn, bây giờ ông sẽ được thấy đại sư Hồng của chúng tôi lợi hại cỡ nào!”

“Bốp!”

Ngay khi lão ta vừa dứt lời thì một tiếng động giòn giã vang lên khắp đại sảnh.

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh lùng nói: “Ông chủ Chu, ông cứ nhìn đại sư Hồng của ông trước đi rồi hãy đắc ý với tôi!”

“Gì chứ?”

“Sao có thể?”

“Con chó ngốc kia có thể chặn được đòn tấn công của đại sư Hồng sao?”

Tiếng bàn tán ầm ĩ vang lên bên tai, Chu Quảng Chí cũng hấy lạ, vội vàng nhìn ra giữa phòng.

Lúc này đại sư Hồng mà lão ta vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo đang bất lực, nắm đấm của ông ta chỉ cách đầu của Trương Hằng một cái nắm tay nhưng lại không thể tiến lên phía trước.

Bởi vì, Trương Hằng đã chộp lấy cổ tay của ông ta.

Quan trọng là từ đầu đến cuối Trương Hằng vẫn luôn ngồi ở đó, chỉ lười biếng giơ tay ra, vẻ mặt cực kỳ ung dung.

Mặt mũi đại sư Hồng đỏ bừng, cánh tay bị Trương Hằng nắm lấy đang không ngừng run rẩy.

“Cho tôi một phút rời khỏi đây à?”

“Bảo tôi muốn chết à?”

“Giết tôi như giết một con chó?”

“Đại sư Hồng?”

Trương Hằng liên tục mỉa mai.
Mỗi một câu hỏi của ông ta như đang tát bôm bốp vào mặt đại sư Hồng và đám chủ gia tộc của Nam Dương.

Sắc mặt của Chu Quảng Chí cực kỳ khó coi, lão ta nghiến răng nói: “Cậu ta mới chỉ chặn được đòn đầu tiên của đại sư Hồng thôi.
Đại sư Hồng vẫn chưa dốc hết sức, đòn mạnh hơn vẫn còn ở phía sau!”

Đại sư Hồng nghe vậy suýt chút nữa đã khóc rống lên.
Con mẹ nó, con mắt nào của ông nhìn thấy tôi chưa dốc hết sức hả?

Lúc Trương Hằng xuất hiện ông ta đã phát hiện thực lực của đối phương sâu không lường được.

Cho nên ngay khi bắt đầu ông ta đã dồn hết sức lực tấn công.

Bị Trương Hằng nắm cổ tay lại, ông ta cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát ra nổi.

Trương Hằng chỉ cười khinh bỉ nhìn Chu Quảng Chí xem như đáp lại, vẫn ngồi im tại chỗ, bàn tay đang nắm cổ tay của đại sư Hồng lại siết chặt thêm một chút.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng họp.

Mọi người nhìn thấy cổ tay của đại sư Hồng bị bẻ ngoặt ra đằng sau một góc chín mươi độ.

“Á…”

Sau vài giây đờ đẫn ngắn ngủi, đại sự Hồng gào thét thảm thiết, tiếng kêu vang vọng khắp nhà họ Chu.

“Ồn ào quá!”

Trương Hằng chỉ nói một câu, sau đó đứng phắt dậy, đá chân ra.

“Ầm!”

Đầu của đại sư Hồng bị đá trúng, cả cơ thể bay ra xa mười mấy mét, nặng nề ngã dưới chân Chu Quảng Chí.

Tiếng kêu rên của đại sư Hồng cũng im bặt.

Khoảnh khắc này tất cả mọi người đều kinh hoàng tột độ, trợn mắt nhìn chằm chằm thi thể nằm bất động, hai mắt trợn trắng dưới chân Chu Quảng Chí.

Thế là…
chết rồi sao?

Chu Quảng Chí cúi đầu nhìn đại sư Hồng chết không nhắm mắt, hoảng sợ run bần bật.

Một tay bẻ gãy cổ tay của đại sư Hồng.

Một cú đá lấy luôn mạng sống của đại sư Hồng.

Người bị giết trong nháy mắt này thật sự là đại sư Hồng thực lực mạnh mẽ trong mắt lão ta sao?

“Đây chính là cao thủ hàng đầu mà hai tỉnh các người chuẩn bị để đối phó với sư phụ tôi sao?”

Giọng nói khinh thường của Trương Hằng vang lên, khiến mọi người giật mình thon thót.

Đúng vậy!

Đại sư Hồng chính là cao thủ mà bọn họ tìm đến để đối phó với Ngưu Căn Huy.

Thế mà ông ta lại không đỡ nổi một đòn của đệ tử của Ngưu Căn Huy.

Các gia tộc hàng đầu hai tỉnh Nam Dương và Giang Bình còn cơ hội chiến thắng trong hội võ ngày 15 tháng 8 sắp tới nữa sao?

“Năm phút suy nghĩ đã hết.
Bây giờ các người có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc có ai muốn đứng về phía Hiệp hội Võ thuật hay không?”

Trương Hằng liếc nhìn xung quanh, quát lên hỏi.

“Hiệp hội Võ thuật oai phong quá nhỉ?”

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị lựa chọn Hiệp hội võ thuật thì một giọng nói mỉa mai bỗng vang lên ngay cửa đại sảnh.

“Cậu Thanh!”

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện, mừng rỡ thốt lên.

Bọn họ đợi lâu như vậy, cuối cùng cậu Thanh cũng đến rồi!

.

Chương 429: 429: Ai Mới Là Người Đứng Đầu

Dương Thanh xuất hiện thu hút mọi ánh nhìn.

Nhất là khi nghe thấy Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải gọi anh là cậu Thanh, mọi người càng thêm kinh hãi.

Mặc dù họ từng nghe nói người đứng đầu tỉnh Giang Bình mới hơn hai mươi tuổi nhưng khi tận mắt nhìn thấy Dương Thanh còn trẻ như vậy vẫn rất kinh ngạc.

Tuy Chu Quảng Chí hoảng hốt nhưng cao thủ lão ta dẫn tới đã bị Trương Hằng tiêu diệt một cách dễ dàng.
Lão ta không muốn tin Dương Thanh trẻ tuổi như vậy có thể đánh bại Trương Hằng.

“Tôi tưởng người đứng đầu tỉnh Giang Bình là nhân vật cao siêu nào, hóa ra chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa”.

Chu Quảng Chí khiêu khích nói: “Đến cả đại sư Hồng còn không phải đối thủ của Trương Hằng, cậu ta có thể làm được gì?”

“Chu Quảng Chí, nếu ông đã nghĩ cậu Thanh không đấu được thì thôi nhé? Chúng ta cùng đầu hàng Hiệp hội Võ thuật nhỉ? Thế thì tốt quá, hội võ ba ngày sau cũng chẳng cần phải tổ chức nữa”.

Hàn Khiếu Thiên châm chọc.

Chu Quảng Chí hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Mặc dù lão ta không muốn tin Dương Thanh có thể đối phó Trương Hằng nhưng lão ta cũng không thể dễ dàng cúi đầu trước Hiệp hội Võ thuật.

Nhiều người biết được Dương Thanh chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình đều tỏ vẻ thất vọng tràn trề.

Ngược lại, Trương Hằng thấy Dương Thanh như gặp phải kẻ địch khó nhằn, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

Trong Hiệp hội Võ thuật, ông ta cũng được coi là cao thủ hàng đầu, cảm giác cực kỳ nhạy bén.

Thế nhưng ông ta không hề cảm nhận được sự xuất hiện của Dương Thanh.

Ông ta chợt có ảo giác, Dương Thanh bất chợt bước ra từ không trung.

Người có thể khống chế khí thế trên người như vậy, chắc chắn không tầm thường.

“Mày là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Dương Thanh sao?”

Trương Hằng chăm chú nhìn Dương Thanh, trầm giọng hỏi.

Hôm nay ông ta đến đây không chỉ để dụ dỗ các gia tộc lớn ở tỉnh Nam Dương gia nhập Hiệp hội Võ thuật mà còn để thăm dò thực lực Dương Thanh.

Ngưu Căn Huy là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật, không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà còn rất thông minh.

Ngưu Căn Huy muốn giết Dương Thanh để trả thù cho em trai, nhưng nghe Ngụy Minh Nguyệt kể lại, ông ta đoán Dương Thanh đã lấy mạng Ngưu Căn Sinh chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Một người có thể giết chết em trai ông ta trong vòng vài phút chắc chắn có thực lực rất khủng khiếp.

Vậy nên ông ta phái học trò mạnh nhất của mình tới thăm dò Dương Thanh.

Hội võ ba ngày sau vô cùng quan trọng.

Ông ta chỉ có thể thắng, không được phép thua!

Nếu thắng, Hiệp hội Võ thuật có thể chiếm được quyền kiểm soát hai tỉnh lớn liên tiếp.

Điều này cũng liên quan tới quyền lực và lợi ích của ông ta trong Hiệp hội Võ thuật.

“Ông là ai?”

Dương Thanh không trả lời, hỏi ngược lại.

“Tao là người sẽ giết mày!”

Dứt lời, bóng dáng Trương Hằng lập tức biến mất.
Ông ta gào thét chạy vọt tới chỗ anh.

Ông ta tới đây là để thăm dò thực lực của Dương Thanh, vậy nên cứ đánh thôi, còn chần chờ gì nữa?

Thoáng chốc Trương Hằng đã xuất hiện trước mặt anh.

“Cậu Thanh cẩn thận!”

Hàn Khiếu Thiên hoảng hốt đứng phắt lên, lớn tiếng nhắc nhở.

Chu Quảng Chí cũng căng thẳng, dù lão ta không muốn thừa nhận đại sư Hồng thua Dương Thanh nhưng so ra, vậy còn hơn là Nam Dương bị Hiệp hội Võ thuật nuốt trọn.

Nếu Dương Thanh chiến thắng, lão ta vẫn còn cơ hội tìm kiếm cao thủ lợi hại hơn nữa.

Nhưng nếu Dương Thanh bại trận, chỉ e các gia tộc đang có mặt đều sẽ lập tức nghiêng về phe Hiệp hội Võ thuật.

Hội võ ba ngày sau, nhà họ Chu chỉ có thể đơn độc chiến đấu, trở thành trò cười của Nam Dương.

Vậy nên lão ta hi vọng Dương Thanh sẽ thắng!

“Chết đi!”

Trương Hằng lập tức dồn toàn bộ sức lực tung nắm đấm.

Ngay từ đầu đã ra đòn mạnh nhất!

“Vãi! Thằng này đần à? Mau tránh đi chứ!”

“Không phải cậu ta sợ hết hồn quên cả tránh né rồi đấy chứ?”

“Mẹ nó! Loại người này cũng có thể trở thành người đứng đầu tỉnh Giang Bình.
Giang Bình không còn cao thủ nào khác sao?”

Trông thấy Dương Thanh vẫn thẳng tiến về phía trước, đám chủ các gia tộc lớn ở Nam Dương đều tức giận mắng mỏ.

Nếu không vì bất đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn trở thành quân cờ trong tay Hiệp hội Võ thuật.

Thấy nắm đấm của mình sắp va vào mặt Dương Thanh, Trương Hằng hơi thất vọng.
Ông ta tưởng kẻ địch được sư phụ coi trọng mạnh thế nào, hóa ra chỉ là một thằng đầu đất.

Ông ta sắp đánh tới rồi, Dương Thanh vẫn không biết tránh ra.

Đến cả Ngưu Căn Huy cũng không dám khinh thường một cú đấm toàn lực của Trương Hằng đâu.

“Đi chết đi!”

Trương Hằng tỏa ra sát khí, nắm đấm cứng như sắt thép vung ra.

Vẻ mặt ông ta cực kỳ dữ tợn, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Dương Thanh bị kết liễu.

Nhưng nụ cười trên mặt ông ta lập tức cứng đờ, đồng thời cảm thấy nguy hiểm kinh hoàng đang ập tới.

Ông ta cứ nghĩ Dương Thanh không thể tránh nổi với khoảng cách gần như vậy, kết quả nắm đấm của ông ta rơi vào khoảng không.

Ông ta không biết làm thế nào mà Dương Thanh lại biến mất ngay trước mặt mình.

“Sao… sao lại như vậy?”

Ông ta lẩm bẩm nói.

Chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng ông ta: “Chết đi!”

Trương Hằng chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng.

Ông ta tránh sang bên phải theo phản xạ.

Thế nhưng…

“Bốp!”

Ông ta chưa kịp nhúc nhích, giữa lưng bị đấm một cú trời giáng.

“Phụt!”

Ông ta phun ra một ngụm máu, bị đánh bay ra ngoài.

“Rầm!”

Ngay sau đó, cơ thể của ông ta ngã xuống cửa phòng khách.

Cảnh tượng này vô cùng khủng khiếp khiến những người có mặt sốc tận óc.

Mọi người im bặt không dám thở mạnh, thẫn thờ nhìn chàng trai trẻ đang đứng giữa đại sảnh.

Đại sư Hồng mạnh nhất Nam Dương bị Trương Hằng đoạt mạng!

Mà Trương Hằng lại bị Dương Thanh giết trong nháy mắt!

Không phải Trương Hằng và đại sư Hồng không lợi hại.

Mà là vì thực lực của Dương Thanh quá mạnh mẽ.

Mọi người lần lượt nhìn đại sư Hồng chết không nhắm mắt bên chân Chu Quảng Chí, rồi lại nhìn Trương Hằng nằm im trong vũng máu ngoài cửa phòng khách, sợ đến nỗi hồn vía lên mây.

“Ha ha! Tốt! Tốt lắm!”

Hàn Khiếu Thiên lấy lại tinh thần, cười phá lên, mặt mày vui vẻ.

Tối nay họ vốn bị Chu Quảng Chí lừa tới Nam Dương, chịu mọi sỉ nhục.

Bây giờ Dương Thanh giết chết Trương Hằng khiến uất ức trong lòng Hàn Khiếu Thiên lập tức tan biến.

Trần Hưng Hải cũng vậy, gương mặt nhăn nheo tỏ ra kích động.

Chu Quảng Chí sợ ngây người, đây chính là thực lực của người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao?

Chủ các gia tộc ở Nam Dương cũng hoảng sợ nhìn Dương Thanh.

“Có cậu Thanh ở đây, hội võ ba ngày tới có gì phải sợ?”

Trần Hưng Hải cười lớn nói.

Hàn Khiếu Thiên châm chọc nhìn Chu Quảng Chí, cười híp mắt nói: “Ông chủ Chu đừng quên hiệp định quân tử.
Ai thắng được Hiệp hội Võ thuật trong hội võ ba ngày sau sẽ trở thành người đứng đầu cả hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương!”

Chu Quảng Chí hừ lạnh một tiếng: “Vẫn còn ba ngày nữa. Nhất định tôi sẽ tìm được cao thủ lợi hại hơn!”

“Ha ha, mong ông đừng khiến chúng tôi quá thất vọng!”

Hàn Khiếu Thiên cười lớn, cảm thấy vô cùng hả dạ.

“Cậu Thanh, chúng ta đi thôi!”

Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải bước tới bên cạnh Dương Thanh cười nói.

Dương Thanh ngơ ngác đi theo hai người họ rời khỏi nhà họ Chu.

Lúc trước Hàn Khiếu Thiên gọi điện cho anh nói gia tộc lớn của Nam Dương bị Hiệp hội Võ thuật hủy diệt, Nam Dương mời các gia tộc hàng đầu Giang Bình tới thương lượng cách đối phó Hiệp hội Võ thuật.

Hại anh lái xe suốt hai tiếng đồng hồ, vội vàng chạy tới.

Nào ngờ vừa mới vào cửa đã thấy người của Hiệp hội Võ thuật đang ép các gia tộc Nam Dương đầu hàng.

Tiếp đó Trương Hằng đòi giết anh, ấy thế mà bị anh giết trong nháy mắt.

Cuối cùng Hàn Khiếu Thiên kéo anh rời đi.

Anh bỗng có cảm giác lái xe suốt hai tiếng chỉ để đi đánh thuê.

Sau khi đám người Dương Thanh rời khỏi, người Nam Dương đều ngồi trong phòng họp của nhà họ Chu chờ Chu Quảng Chí lên tiếng.

“Ông chủ Chu, người đứng đầu tỉnh Giang Bình lợi hại như vậy, chúng ta thực sự có thể tìm được người mạnh hơn tới tham gia hội võ sao?”

Rốt cuộc cũng có người lên tiếng.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Chu Quảng Chí.

Ai cũng hiểu hội võ lần này không chỉ là Nam Dương hợp tác với Giang Bình cùng đối phó Hiệp hội Võ thuật mà còn là cuộc tranh đấu giữa Nam Dương và Giang Bình.

Ai thắng sẽ trở thành người đứng đầu cả Giang Bình và Nam Dương!

.

Chương 430: 430: Đạo Quán Long Hổ

“Phải đó ông chủ Chu, người đứng đầu tỉnh Giang Bình mạnh như vậy, giết được cả đệ tử của Ngưu Căn Huy.
Nam Dương chúng ta phải làm sao đây?”

“Chẳng lẽ sau này Nam Dương phải chịu sự kiểm soát của người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao?”

“Ông chủ Chu mau nghĩ cách đi!”

Chủ các gia tộc lớn của Nam Dương đều nóng ruột.

Trước kia Chu Quảng Chí khoác lác đại sư Hồng rất lợi hại, bọn họ đều tưởng có thể dễ dàng giải quyết phiền phức lần này rồi.

Kết quả đại sư Hồng bị Trương Hằng đá một phát chết tươi.

Đối với bọn họ, đây chính là tai bay vạ gió.

Chu Quảng Chí mới là người đề ra hiệp định quân tử với Hàn Khiếu Thiên, giao ước ai giải quyết được nguy cơ lần này sẽ trở thành người đứng đầu cả hai tỉnh.

Sắc mặt Chu Quảng Chí cực kỳ khó coi.
Đại sư Hồng là vũ khí bí mật của lão ta, nhưng hôm nay đã đi đời nhà ma.
Muốn tìm một cao thủ mạnh hơn đại sư Hồng, nói dễ hơn làm.

Mặc dù rất khó nhưng nhà họ Chu là gia tộc đứng đầu Nam Dương, lão ta không thể tỏ ra sợ hãi.

Chu Quảng Chí cố tỏ ra trấn tĩnh nói: “Mọi người cứ yên tâm, hội võ Giang Bình ba ngày sau tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời thích đáng!”

“Ông chủ Chu, ý của ông là có thể tìm được cao thủ mạnh hơn nữa sao?”

Có người không cam lòng hỏi.
ngôn tình sủng

Chu Quảng Chí cau mày định lên tiếng thì người đàn ông trung niên bên cạnh lão ta đột nhiên đứng dậy: “Ông chủ Chu đã nói sẽ cho mọi người câu trả lời thích đáng thì chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng! Sau này Nam Dương vẫn là của chúng ta, Giang Bình cũng sẽ thuộc về chúng ta!”

Nghe vậy, đám người nhao nhao hoan hô: “Nam Dương được cứu rồi!”

“Tất cả đều nhờ vào ông chủ Chu!”

“Xin trông cậy ông chủ Chu!”

…

Chủ các gia tộc lớn của Nam Dương lục tục kéo nhau rời đi.

Chẳng mấy chốc, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại người nhà họ Chu.

“Bố thực sự có cách tìm được cao thủ mạnh hơn người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao?”

Sau khi người ngoài đi hết, người đàn ông trung niên chợt lên tiếng.

Ông ta là con trai cả của Chu Quảng Chí, Chu Quân, cũng là chủ gia tộc đời kế tiếp.
Người vừa ra mặt giải vây cho Chu Quảng Chí chính là ông ta.

Ông ta là người thừa kế nhà họ Chu, hiểu rõ tình hình trong gia tộc mình hơn ai hết.

Nhà họ Chu đã phải tốn nhiều công sức mới tìm được đại sư Hồng.
Muốn tìm được cao thủ lợi hại hơn trong vòng ba ngày là điều không thể.

Chu Quảng Chí im lặng suy ngẫm gì đó.

Người nhà họ Chu không dám quấy rầy, nhìn chằm chằm đợi lão ta lên tiếng.

Khoảng năm phút sau, Chu Quảng Chí đột nhiên nói: “Con đừng quên bố mời đại sư Hồng từ đâu”.

“Đạo quán Long Hổ ở Ngũ Hành Sơn!”

Chu Quân sực nhớ ra gì đó, kinh ngạc thốt lên.

“Không sai, chính là đạo quán Long Hổ!”

Chu Quảng Chí híp mắt nói: “Đại sư Hồng chỉ là sư đệ của chưởng môn Long.
Sư đệ bị người của Hiệp hội Võ thuật giết hại, chẳng lẽ chưởng môn Long sẽ trơ mắt đứng nhìn?”

“Phải rồi!”

Chu Quân vỗ trán, kích động đứng bật dậy: “Chưởng môn Long là bậc tông sư, chỉ cần ông ta chịu rời núi, Ngưu Căn Huy gì đó, cậu Thanh gì đó đều là mây bay!”

“Lập tức chuẩn bị xe, bố phải tới đạo quán Long Hổ mời chưởng môn Long rời núi!”

Chu Quảng Chí đứng dậy, thấy phấn khởi lắm.

Ở Nam Dương, Ngũ Hành Sơn là nơi hẻo lánh không tranh với đời, chưởng môn của đạo quán Long Hổ giống như thần tiên được người người kính trọng.

Thế lực mạnh mẽ như nhà họ Chu cũng không dám đắc tội người của đạo quán Long Hổ.

Tại tỉnh lỵ của Giang Bình!

Trong một khu biệt thự xa hoa, đèn đuốc sáng trưng.

Đây chính là căn cứ của chi hội Giang Bình thuộc Hiệp hội Võ thuật.

Khu biệt thự rộng hơn trăm mẫu, cảnh vật non xanh nước biếc chẳng khác gì công viên.

Trong một căn biệt thự, mấy bóng người đang ngồi quanh một người đàn ông trung niên.

Tất cả đều lo lắng nhìn người dẫn đầu kia.

“Trương Hằng chết rồi!”

Người đàn ông trung niên chợt lên tiếng, ánh mắt đau buồn xen lẫn lửa giận.

“Cái gì?”

Tất cả đều kinh hãi, bây giờ mới hiểu tại sao ông ta đột nhiên muốn triệu tập cuộc họp toàn chi hội, sắc mặt còn rất kém.

“Ông Chín, Trương Hằng là đệ tử của ông, thực lực mạnh mẽ. Ở Nam Dương sao có thể có người giết được Trương Hằng chứ?”

Chi hội trưởng Thạch Giang của chi hội Giang Bình giật mình hỏi.

.

Chương 431: 431: Không Phải Chuyện Tốt

Bọn họ đều biết chuyện Trương Hằng tới Nam Dương, bây giờ nghe tin ông ta đã chết, ai cũng không nén nổi kinh ngạc.

Ngưu Căn Huy nổi giận đùng đùng, siết chặt hai tay, cắn răng nói: “Là tôi hại Trương Hằng!”

“Nếu tôi không đánh giá thấp thực lực của thằng nhóc kia, sao Trương Hằng lại bị cậu ta giết được?”

Ngưu Căn Huy vô cùng ân hận.

Đồng thời cũng tiết lộ cho Thạch Giang biết ai đã giết Trương Hằng.

“Không ngờ hung thủ hại chết Trương Hằng lại là cậu ta!”

Thạch Giang cực kỳ kinh hãi.

Lão ta vẫn không thể quên được dáng vẻ bá đạo của Dương Thanh trong hội giao lưu lần trước.

Lão ta nhớ lại mình vẫn âm thầm tranh đấu với Dương Thanh, nghe tin Trương Hằng bị giết, lão lại cảm thấy may mắn vì mình vẫn còn sống.

“Điều tra toàn bộ thông tin về thằng nhóc kia trước khi trời sáng cho tôi!”

Hai mắt Ngưu Căn Huy đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Thạch Giang.

“Vâng thưa ông Chín!”

Thạch Giang run lẩy bẩy, vội vàng đáp lời.

Hiện giờ chọc giận Ngưu Căn Huy chính là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Ngưu Căn Huy đang vô cùng hối hận, vốn chỉ định cho Trương Hằng thăm dò Nam Dương, nào ngờ lại hại ông ta mất mạng.

Dù hai người là thầy trò nhưng tuổi tác chênh lệch không lớn, ngày thường thân thiết như anh em.

Bao nhiêu năm qua, Trương Hằng vẫn luôn đi theo Ngưu Căn Huy, giúp ông ta rất nhiều việc.

Có thể nói không có Trương Hằng sẽ không có Ngưu Căn Huy của hôm nay.

Vậy nên ông ta bắt buộc phải tự mình trả mối thù này!

“Ba ngày sau, tôi muốn cả Nam Dương và Giang Bình đều thuộc về Hiệp hội Võ thuật”.

Tuy rất đau lòng nhưng Ngưu Căn Huy vẫn rất tỉnh táo, trầm giọng nói: “Chi hội Giang Bình phải chuẩn bị thật tốt, nếu lần này không chiếm được hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, chi hội Giang Bình cũng không cần tồn tại nữa!”

Nghe vậy, đám người xung quanh đều run sợ.

Bọn họ đều là người nắm quyền trong chi hội Giang Bình, ai cũng hiểu được ý của Ngưu Căn Huy.

Một khi chi hội Giang Bình bị giải tán, bọn họ đều sẽ bị phân ra các chi hội khác nhau, bắt đầu lại từ đầu.

Rất khó quay về địa vị như ở chi hội Giang Bình.

“Ông Chín yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức nuốt trọn hai tỉnh này!”

Thạch Giang vội vàng nói, những người còn lại cũng thi nhau hứa hẹn.

Tiếng reo hô vang vọng khắp chi hội Giang Bình.

“Dương Thanh, mày giết em trai tao, giờ lại giết đệ tử của tao. Tao phải khiến mày chết không có chỗ chôn!”

Ánh mắt Ngưu Căn Huy cực kỳ dữ tợn và tràn ngập sát khí.

Rất nhiều người vô thức rùng mình, hiện giờ trông ông ta rất khủng bố.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã rời khỏi Nam Dương với Hàn Khiếu Thiên.

Trên đường đi, Hàn Khiếu Thiên kể lại ngọn ngành mọi chuyện cho anh nghe.

“Nghĩa là cao thủ mạnh nhất Nam Dương đã bị giết.
Chỉ cần ba ngày sau tôi thắng được Ngưu Căn Huy, tôi sẽ trở thành người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, có quyền sai khiến mấy chục gia tộc lớn sao?”

Dương Thanh hỏi.

Hàn Khiếu Thiên gật đầu cười đáp: “Đột nhiên tôi có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như hồi trẻ ở biên giới phía Bắc!”

Dương Thanh chỉ cười không nói, thầm tính toán mấy chục gia tộc lớn của Giang Bình và Nam Dương có thể đem lại sự trợ giúp lớn đến đâu.

“Với thực lực của cậu, muốn kiểm soát Giang Bình và Nam Dương quả thực dễ như trở bàn tay”.

Hàn Khiếu Thiên bỗng nói tiếp: “Đến lúc đó, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám khinh thường cậu nữa”.

Một người trẻ tuổi có thực lực mạnh mẽ, còn nắm giữ mấy mươi gia tộc lớn của hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, một khi trưởng thành sẽ là nỗi ác mộng của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

“Bây giờ chỉ chờ xem màn thể hiện đặc sắc của cậu Thanh trong hội võ Giang Bình ba ngày sau”.

Hàn Khiếu Thiên rất chờ mong.

Dương Thanh lại lắc đầu, nghiêm túc nói: “Chỉ e chuyện lần này không đơn giản như vậy”.

“Ý cậu là sao?”

Hàn Khiếu Thiên cũng trầm giọng hỏi.

“Hy vọng chỉ là tôi nghĩ nhiều”.

Dương Thanh không chịu giải thích.

Nhưng trong lòng anh lại thấy hơi lo lắng.

Trước kia các gia tộc ở Yến Đô hầu như không hề nhúng tay vào chuyện của các tỉnh khác.

Thế nhưng dạo gần đây, rất nhiều gia tộc lớn ở Yến Đô thi nhau chiếm đoạt các gia tộc đứng đầu mỗi tỉnh.

Hiệp hội Võ thuật muốn đồng thời nuốt trọn Giang Bình và Nam Dương, chẳng lẽ các gia tộc ở Yến Đô đều nhắm mắt làm ngơ sao?

Đối với Giang Bình, đây không phải chuyện gì tốt đẹp.

.

Chương 432: 432: Bà Tìm Tôi Làm Gì

Dương Thanh lo lắng không phải không có lý.

Dù sao nhà họ Diệp trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng đã phái Diệp Mạn tới Giang Bình tìm anh.

Chẳng phải nhà họ Diệp đang muốn kiểm soát Giang Bình sao?

Đây mới chỉ là bề nổi, các gia tộc khác có âm thầm làm gì hay không cũng không thể biết được.

"Cậu Thanh đừng lo lắng quá.
Hiện giờ cậu đã nắm chắc Giang Bình rồi.
Nếu không có Hiệp hội Võ thuật, hội võ Giang Bình gì đó cũng không tồn tại".

"Hoặc là cậu hãy bỏ quyền tham gia hội võ ba ngày sau đi".

"Bây giờ cậu đã trở thành người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Hiệp hội Võ thuật không có tư cách khiêu khích cậu!"

Hàn Khiếu Thiên cung kính nói, tràn đầy lòng tin với Dương Thanh.

Đây không phải mù quáng, mà là ông cụ hiểu rõ thực lực của Tướng quân biên giới phía Bắc.

Nghe vậy, Dương Thanh lắc đầu đáp: "Hiệp hội Võ thuật thích gây sự, tôi chiều!"

"Lần này tôi có thể từ chối sự khiêu chiến của họ, nhưng sau này sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.
Tôi đâu thể giả câm giả điếc mãi được?"

"Nếu đã muốn chiến thì cứ chiến thôi! Dạy cho họ một bài học nhớ đời, cũng cho bọn họ sáng mắt ra, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô không có quyền làm xằng bậy ở Giang Bình!"

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Hàn Khiếu Thiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, kích động đáp: "Cậu Thanh nói đúng lắm.

Bọn họ đã thích khiêu chiến thì phải đánh cho họ tơi bời, để họ nhìn rõ vị trí của bản thân!”

Hai giờ sáng Dương Thanh mới quay về dinh thự Vân Phong.

Anh rón rén đi vào phòng, đang định trèo lên giường chợt nghe thấy Tần Thanh Tâm nói: “Về rồi à?”

Dương Thanh giật mình phát hiện cô vẫn chưa ngủ.

“Tạch!”

Tần Thanh Tâm bật đèn ngủ lên, đôi mắt chằng chịt tơ máu nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Tiêu Tiêu đã ngủ say, tư thế ngủ rất bá đạo, tay chân dạng lớn.

Dương Thanh áy náy nói: “Xin lỗi, lại khiến em lo lắng rồi!”

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu, thấu hiểu nói: “Muộn như vậy anh mới về nhà, chắc hẳn có lý do riêng”.

Nghe cô nói vậy, Dương Thanh thấy rất cảm động.

Nhưng có một số chuyện anh không tiện nói ra sợ cô lo lắng, chỉ có thể lựa chọn giấu giếm.

Sau khi rửa mặt, Dương Thanh chui vào chăn ôm chặt Tần Thanh Tâm từ phía sau.

Cơ thể Tần Thanh Tâm khẽ run lên, nhanh chóng bình tĩnh lại, cảm thấy lòng mình bình yên đến lạ.

Chẳng mấy chốc, tiếng hít thở đều đều vang lên, Tần Thanh Tâm ngủ thiếp đi.

Dương Thanh cảm thấy vô cùng áy náy, vốn tưởng lần này trở về có thể trải qua cuộc sống an nhàn hạnh phúc với vợ con.

Nào ngờ phiền phức cứ ồ ạt kéo tới.

Anh vốn không muốn đến chốn thị phi Yến Đô kia, nhưng nhớ lại những gì anh và mẹ đã phải chịu đựng, anh không thể không đi.

Bây giờ kẻ địch của anh ngày càng mạnh, vài nhà trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã xuất hiện, lại phải đối đầu thêm cả Hiệp hội Võ thuật.

Sau này, nguy hiểm rình rập bên cạnh anh càng ngày càng nhiều.

Lúc ở trên xe của Hàn Khiếu Thiên, không phải anh lo lắng vì kẻ địch quá mạnh, mà là sợ vợ con bị liên lụy.

Im lặng hồi lâu, anh gửi đi một tin nhắn: “Phải quay về Giang Hải vào ngày 15 tháng 8!”

Một đêm yên giấc.
Sáng hôm sau, Dương Thanh vẫn đưa con gái đến trường và Tần Thanh Tâm tới tập đoàn Tam Hòa như mọi khi.

Nhưng vừa tới trước cổng tập đoàn Tam Hòa, anh đã trông thấy một chiếc Mercedes màu đen đỗ sẵn ở đó.

Cạnh xe còn có một người đàn ông trung niên canh chừng.

Quan trọng là Dương Thanh vừa mới gặp ông ta hôm qua.

“Sao bà ta lại tới đây nữa vậy?”

Tần Thanh Tâm cũng nhìn thấy người kia, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Dương Thanh híp mắt nghĩ, hôm qua anh đã ngăn Diệp Mạn lại lúc bà ta định nói cho Tần Thanh Tâm biết thân phận của mình.
Hôm nay bà ta lại tìm tới, chẳng lẽ vẫn không chịu từ bỏ ý đồ?

“Anh đi với em!”

Dứt lời, Dương Thanh lập tức xuống xe.

“Sếp Tần, cô chờ cháu lâu lắm rồi!”

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm xuống xe, Diệp Mạn cũng chạy ra.
Lương Liên theo sát bà ta, nghiêm túc nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Mỗi lần chạm mặt anh, Lương Liên đều cảm thấy người trước mắt như ác ma đến từ địa ngục.

Dương Thanh chẳng thèm để ý đến ông ta, chỉ híp mắt nhìn Diệp Mạn.

“Bà tìm tôi làm gì?”

Tần Thanh Tâm lạnh lùng hỏi, thái độ xa cách.

.

Chương 433: 433: Anh Đang Ở Đâu

“Sếp Tần, hôm nay cô đến xin lỗi cháu, hôm qua đúng là cô quá đáng, không nên chê bai tập đoàn Tam Hòa như vậy, cũng không nên hung dữ với cháu.
Xin lỗi cháu!”

Diệp Mạn chân thành nói, vẻ mặt áy náy hối lỗi.

Tần Thanh Tâm vô cùng kinh ngạc, không ngờ bà ta chủ động xin lỗi mình.

Dương Thanh châm chọc nói: “Bà Diệp, xin lỗi thì khỏi đi, bà đừng tới quấy rầy vợ tôi là tôi đã mừng lắm rồi!”

Diệp Mạn nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Cậu Thanh hiểu lầm tôi rồi.
Xin lỗi cậu vì chuyện lúc trước!”

Dứt lời, Diệp Mạn bỗng quay người lên xe.

Lương Liên nhìn Dương Thanh thêm một cái rồi trèo lên xe lái xe đi thẳng.

Cảnh tượng này khiến Dương Thanh khá ngạc nhiên.
Anh tưởng bà ta đến tập đoàn Tam Hòa không vì muốn nhận mẹ con với Tần Thanh Tâm thì cũng vì mục đích khác.

Không ngờ bà ta thực sự chỉ tới để xin lỗi.

“Chồng ơi, chúng ta làm vậy có quá đáng lắm không?”

Tần Thanh Tâm không đành lòng hỏi anh.

Dương Thanh lắc đầu: “Bà ta tới từ Yến Đô, lại là chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ, chắc chắn không phải kẻ tầm thường, ai biết bà ta định làm gì.
Em vẫn nên tránh xa bà ta ra”.

Tần Thanh Tâm không phản bác, chỉ nói: “Được rồi, anh đi làm việc đi!”

“Ừ, tan tầm anh lại tới đón em!”

Sau khi tạm biệt Tần Thanh Tâm, Dương Thanh quay về tập đoàn Nhạn Thanh.

Cùng lúc đó, bên trong chiếc xe Mercedes màu đen.

Lương Liên tò mò hỏi: “Bà chủ có chắc làm vậy sẽ tiếp cận được cô Tần Thanh Tâm không?”

Diệp Mạn cười lạnh một tiếng: “Tôi hiểu rất rõ con gái mình. Con bé dễ mềm lòng, nếu là ngày hôm qua chắc chắn sẽ không chịu tha thứ cho tôi.
Nhưng hôm nay tôi tự mình tới xin lỗi, dù không thể lập tức tha thứ nhưng quan hệ giữa chúng tôi cũng dịu đi nhiều”.

Nghe vậy, Lương Liên vô cùng kinh ngạc.

“Bà chủ, phía cô chủ Diệp phải làm sao?”

Lương Liên lại hỏi.

“Tôi đến Giang Hải mấy ngày rồi mà vẫn chưa gặp được cô cháu gái này.
Phải gặp một chuyến thôi”.

Diệp Mạn nhếch miệng nở nụ cười châm chọc.

Bà ta gọi một cuộc điện thoại: “Tiêu Diệp, cô đến Giang Hải rồi.
Cháu đang ở đâu? Cô sẽ tới tìm cháu”.

Hai mươi phút sau, Diệp Mạn đến gặp Diệp Tiêu Điệp trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn quốc tế Giang Hải.

Diệp Tiêu Điệp năm nay hai mươi tư tuổi, người xinh đẹp nhất trong thế hệ trẻ nhà họ Diệp ở Yến Đô.

Cô ta học đại học và nghiên cứu sinh ở nước ngoài, tốt nghiệp tháng sáu năm nay, vừa mới về nước.

Nhưng vì là người của gia tộc lớn, cô ta chỉ có thể chấp nhận hôn nhân thương mại.

“Chào cô!”

Gặp được Diệp Mạn, Diệp Tiêu Điệp chỉ lạnh nhạt chào hỏi một câu rồi quay vào trong phòng.

Diệp Mạn mỉm cười ngồi cạnh cô ta, dịu dàng nói: “Tiêu Điệp, cháu thực sự không muốn kết hôn theo ý của gia tộc sao?”

Diệp Tiêu Điệp chua xót lắc đầu: “Cô không cần khuyên cháu nữa.
Cháu đã có người trong lòng, đời này cháu chỉ muốn ở bên anh ấy! Trừ anh ấy ra, cháu sẽ không gả cho ai hết!”

Ánh mắt cô ta tràn ngập kiên định.

Diệp Mạn nghe xong cũng kích động.

Nhà họ Diệp chỉ định phải giới thiệu Diệp Tiêu Điệp cho người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Nhưng Diệp Mạn lại có ý đồ riêng, muốn ghép đôi Tần Thanh Tâm với người đó.

Bây giờ Diệp Tiêu Điệp càng phản kháng, bà ta càng có lợi.

Dù vậy, bà ta vẫn không thể tỏ ra ủng hộ, giả vờ hết lòng khuyên nhủ: “Tiêu Điệp, đây là nhiệm vụ chủ gia tộc giao cho, cháu nhất định phải hoàn thành.
Nếu không cháu không còn chỗ đứng trong gia tộc nữa!”

“Không có thì thôi! Cháu chưa từng muốn lấy gì của gia tộc”.

Diệp Tiêu Điệp thờ ơ nói.

Diệp Mạn định thuyết phục thêm, Diệp Tiêu Điệp mất kiên nhẫn nói: “Cháu thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát!”

Nghe vậy, Diệp Mạn thở dài đứng dậy: “Thế cô về trước nhé. Khi nào tìm được người đứng đầu tỉnh Giang Bình, cô lại gọi cho cháu!”

Sau khi bà ta rời đi, Diệp Tiêu Điệp đột nhiên cầm một bức ảnh cũ kỹ đã phai màu.

Trong ảnh là một chàng trai tóc ngắn mặc quân phục, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi.

“Rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Diệp Tiêu Điệp nắm chặt bức ảnh, khóe mắt rưng rưng chứa chan lưu luyến.

Nếu Diệp Mạn nhìn thấy bức ảnh này, chắc chắc sẽ sợ chết khiếp.

Bởi vì hôm qua bà ta vừa mới gặp chàng trai trong bức ảnh, chính là Dương Thanh!

.

Chương 434: 434: Chính Là Tướng Quân Biên Giới Phía Bắc

Dương Thanh trong bức ảnh, nét mặt vẫn còn non nớt nhưng cặp mắt sắc bén cực kỳ hấp dẫn.

Rõ ràng đây là ảnh chụp lén, chỉ chụp được hơn nửa bên mặt của Dương Thanh.
Có lẽ bản thân Dương Thanh cũng không biết mình bị chụp lén từ bao giờ.

Diệp Tiêu Điệp đỏ hoe mắt ngắm người đàn ông trong ảnh.
Cô ta đã thương nhớ anh suốt một năm nay.

Cô ta nhớ lại từng cảnh tượng khó quên.

Kỳ nghỉ hè một năm trước, cô ta một mình tham gia một tour du lịch trên biển.

Nào ngờ ở vùng biển quốc tế lại gặp phải hải tặc hung ác.

Diệp Tiêu Điệp hồi tưởng lại từng chi tiết.

“Tất cả mau nộp toàn bộ đồ đáng giá trên người ra đây, nếu không tôi sẽ tiễn các vị đi gặp Chúa đấy!”

Mấy chục tên hải tặc người nước ngoài dáng người cao to, trang bị súng ống đầy đủ xông vào du thuyền.

Cả con tàu lập tức vang lên tiếng hét chói tai.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang dội, cô gái vừa gào thét bị bắn vào giữa trán, máu tươi ào ào chảy ra.

Mọi người lập tức im bặt!

Cô gái vừa bị giết ở ngay cạnh Diệp Tiêu Điệp.

Cô ta quen sống trong nhung lụa, chưa từng gặp phải tình huống kinh khủng như vậy, bị dọa sợ toàn thân run lẩy bẩy.

“Các vị, tôi biết các vị đều rất sợ.
Không muốn chết thì đừng giấu giếm, mau nộp toàn bộ đồ

đáng giá trên người ra đây”.

“Mau mau, lấy ra đi!”

Tên cầm đầu khua khẩu AK trong tay, mặt mũi dữ tợn.

Sau khi có người bị giết, mấy nghìn du khách đều ngoan ngoãn phối hợp, run rẩy lột hết trang sức, đồng hồ đáng giá trên người mình ra.

Mười mấy tên hải tặc cầm bao tải đi nhặt chiến lợi phẩm.

Những người ở trên con tàu này đều rất giàu có.
Chẳng mấy chốc, mỗi tên hải tặc đều thu được một bao tải nặng trĩu.

“Ôi Chúa ơi! Cô nàng này xinh quá! Tôi muốn dẫn cô ta về!”

Lúc đám hải tặc chuẩn bị rời đi, tên cầm đầu đột nhiên chú ý đến Diệp Tiêu Điệp, ánh mắt dâm dê đê tiện.

“Ha ha! Dẫn về đi!”

Đám hải tặc còn lại nhao nhao huýt sáo trêu ghẹo.

Mọi người xung quanh thương hại nhìn Diệp Tiêu Điệp.
Bản thân cô ta đã chết sững người, toàn thân run rẩy, sợ hãi tột độ.

“Đừng… đừng qua đây, anh đừng đưa tôi đi, tôi có tiền.
Chỉ cần tha cho tôi, tôi sẽ bảo gia tộc cho các anh rất nhiều tiền.
Làm ơn, đừng đưa tôi đi!”.
ngôn tình hay

Trông thấy tên cầm đầu đang bước từng bước về phía mình, Diệp Tiêu Điệp như con chim nhỏ lùi về phía sau giãy dụa trong vô vọng.

Nhưng giờ đây cô ta không còn chút sức lực nào, chẳng thể lùi được đi đâu.

“Ha ha, dáng vẻ sợ hãi của em quá xinh đẹp.
Anh muốn em trở thành người phụ nữ của tôi!”

Tên cầm đầu đám hải tặc thô bỉ nói, thấy Diệp Tiêu Điệp hoảng sợ lại càng hưng phấn.

Diệp Tiêu Điệp bị hắn ta vác lên vai, cười lớn mang đi.

Cô ta không biết đối phương muốn dẫn mình đi đâu, chỉ biết bị đưa tới một chiếc thuyền nhỏ.
Nỗi sợ dâng trào khiến cô ta suýt xỉu tại chỗ.

“Người đẹp, anh tới đây!”

Vừa trở về căn cứ hải tặc, tên cầm đầu đã đẩy ngã cô ta xuống đất trước mặt mọi người, định xé rách quần áo cô ta ra, làm nhục cô ta ngay trước đám đông.

Cô ta cố gắng giãy dụa, nước mắt đầm đìa.

Đám hải tặc vây xem, huýt sáo ầm ĩ.

Bị nhiều người vây xem mình bị chà đạp như vậy, Diệp Tiêu Điệp cảm thấy sống không bằng chết.

“Chúng mày đáng ghét thật đấy!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Kẻ nào?”

Tên cầm đầu đang định làm nhục Diệp Tiêu Điệp hoảng sợ đứng bật dậy, đưa mắt tìm kiếm người vừa lên tiếng.

Các hải tặc khác cũng nhao nhao giơ súng tìm kiếm.
Thế nhưng bọn họ không tìm thấy gương mặt xa lạ nào.

Diệp Tiêu Điệp đang định cắn lưỡi tự sát vội mở to mắt chờ mong.

Đây là tiếng mẹ đẻ vô cùng thân thuộc với cô ta, tiếng Chiêu Châu!

Cô ta nằm dưới đất nhìn thấy một thân hình trẻ tuổi nhảy khỏi cây đại thụ cao chọc trời.

Anh nhảy từ độ cao mười mấy mét, nháy mắt đã tiếp đất.

“Rầm!”

Anh vững vàng hạ xuống bên người Diệp Tiêu Điệp.

Cô ta chỉ nhìn thấy đầu gối của anh hơi cong lên, kinh ngạc thấy đối phương nhảy từ chỗ cao như vậy mà không hề bị thương.

Chàng trai trẻ người phương Đông này chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc, Dương Thanh!

.

Chương 435: 435: Em Sẽ Tìm Được Anh

Đám hải tặc kia cũng bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn Dương Thanh quên cả giơ súng.

“Chết tiệt! Mày là ai?”

Tên cầm đầu nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức giơ họng súng AK nhằm vào đầu anh.

Những tên hải tặc khác cũng đồng loạt giơ súng lên.

Mười mấy họng súng đen ngòm đều nhắm vào Dương Thanh.

Chỉ cần đám hải tặc nổ súng, người da vàng trẻ tuổi này sẽ bị bắn thành cái sàng.

Nhưng anh không hề tỏ ra sợ hãi, chỉ híp mắt khinh thường nhìn tên hải tặc cầm đầu.

“Đối với tao, đống súng này chỉ là một mớ sắt vụn”.

“Nếu không muốn chết quá thảm, tao khuyên chúng mày tự kết liễu đi”.

Dương Thanh lạnh lùng lên tiếng, chuẩn giọng bản địa.

“Ha ha ha…”

“Nó nói cái gì? Bảo AK của chúng ta là sắt vụn á?”

“Còn bảo chúng ta tự kết liễu?”

Đám hải tặc điên cuồng cười phá lên, mắt ai cũng tràn đầy chế giễu.

Mặc dù trông thấy Dương Thanh nhảy từ cái cây cao mười mấy mét xuống rất dọa người nhưng chúng chẳng tin Dương Thanh có thể thoát chết khi bị cả đống súng AK chĩa vào người thế này.

“Nhóc con, mày mạnh miệng lắm.
Tao sẽ tiễn mày đi gặp Chúa! Nếu gặp được nhớ nói cho ngài biết mày bị một người tên Solo giết!”

Tên hải tặc cầm đầu dữ tợn nói, đồng thời bóp cò.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên!.
Kiếm Hiệp Hay

Đám hải tặc còn lại đều huýt sáo hò hét.

Nhưng chỉ một giây sau, bọn chúng đều chết sững người.

Dương Thanh vốn đang đứng cạnh Diệp Tiêu Điệp đột nhiên xuất hiện trước mặt tên cầm đầu, giơ tay bóp đầu hắn.

Khí lạnh quét qua từng ngóc ngách trong căn cứ hải tặc.

Tên cầm đầu bị Dương Thanh túm đầu chỉ thấy sau lưng lạnh lẽo, nguy hiểm cận kề.

“Tại sao không chịu nghe lời tao nói?”

Đây là câu nói cuối cùng hắn nghe thấy trước khi lìa đời.

“Răng rắc!”

Dương Thanh vừa dứt lời, năm ngón tay chợt dùng sức bóp nát đầu tên hải tặc cầm đầu, một đòn chí mạng.

Đám hải tặc còn lại ngơ ngác không dám tin vào mắt mình, mãi mới lấy lại tinh thần.

“Nó dám giết đại ca, phải giết nó!”

Một tên hét lớn rồi bóp cò trước tiên.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Tiềng súng nổ liên tiếp vang vọng khắp căn cứ hải tặc.

Nhưng giây phút bọn chúng nổ súng, bóng dáng Dương Thanh đã biến mất.

“Cạch! Cạch! Cạch!”

Mỗi một lần Dương Thanh xuất hiện đều có một tên hải tặc ngã xuống.

Ai cũng chết rất thê thảm.
Sau mấy chục giây ngắn ngủi, mười mấy tên hải tặc đều bỏ mạng.

Mùi máu tanh nồng tỏa ra.

Từ lúc Dương Thanh xuất hiện, ánh mắt của Diệp Tiêu Điệp vẫn luôn dán chặt lên người anh.

Chứng kiến cảnh tượng thảm khốc như vậy, cô ta lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi.

Chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Hôm đó là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của cô ta, cũng là sinh nhật khó quên nhất đời này.

Nỗi sợ hãi khi gặp phải hải tặc trên du thuyền, bị tên cầm đầu vác đi, sự tuyệt vọng khi sắp bị hắn làm nhục trước mặt mọi người.

Cho đến khi Dương Thanh xuất hiện như một thiên thần, tay không đánh bại cả đám hải tặc kia, bảo vệ sự trong sạch cho cô ta, cũng cứu cô ta một mạng.

Vừa gặp đã yêu, khắc cốt ghi tâm!

Từ đó trở đi, hình bóng của Dương Thanh đã khắc sâu trong lòng cô ta.
Diệp Tiêu Điệp thề cả đời chỉ gả cho một mình anh.

Thế nhưng giờ đây, gia tộc lại coi cô ta như món hàng trao đổi, bắt cô ta tiếp cận một người đàn ông xa lạ, thậm chí phải tự dâng hiến mình cho đối phương.

Đã có người trong lòng sao còn có thể thỏa hiệp?

“Em nhất định sẽ tìm được anh!”

Diệp Tiêu Điệp ngắm nhìn người trong ảnh, ánh mắt vô cùng kiên định.

- ————

.

Chương 436: 436: Sao Cậu Lại Đến Đây

Có lẽ Dương Thanh cũng đã quên mình từng cứu một cô gái như vậy.

Anh đã làm quá nhiều nhiệm vụ, nhất là giải cứu người khác. Anh thực sự không nhớ nổi mình đã làm bao nhiêu lần, cứu bao nhiêu người.

Dù có nhớ được Diệp Tiêu Điệp thì có sao?

Hiện giờ trong lòng anh chỉ có một mình Tần Thanh Tâm.

Huống chi sắc đẹp của Tần Thanh Tâm chẳng hề thua kém Diệp Tiêu Điệp, thậm chí còn nhỉnh hơn.

Ba ngày trôi qua rất nhanh.

Mấy ngày nay có rất nhiều người từ khắp mọi nơi đổ về Giang Bình.

Các khách sạn cao cấp của Giang Hải đều hết phòng từ ba ngày trước, đến cả các nhà trọ nhỏ cũng bị đặt sạch phòng.

Hôm nay vẫn như mọi khi, Dương Thanh đưa Tiêu Tiêu đi học rồi đưa Tần Thanh Tâm tới công ty.
Sau đó anh mới lái xe tới tỉnh lỵ.

Hội võ Giang Bình được tổ chức ở sân vận động tỉnh.

Hôm nay không chỉ là hội võ của Giang Bình mà còn là của Nam Dương.

Trong sân vận động rộng lớn, người đông nghìn nghịt.

“Dương Thanh!”

Anh vừa đỗ xe lại đã nghe thấy có người kinh ngạc hô lên.

Một chiếc Mercedes màu đen lao tới đỗ lại ngay bên cạnh.

Diệp Mạn mặc sườn xám đen chậm rãi bước ra khỏi xe, Lương Liên theo sát phía sau.

Mặc dù Dương Thanh không thích bà ta, thậm chí còn hơi ghét nhưng dù sao bà ta cũng là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Chỉ cần bà ta không làm gì quá đáng, anh vẫn có thể chấp nhận người mẹ vợ này.

Dương Thanh khẽ gật đầu với bà ta coi như chào hỏi.

Diệp Mạn hơi kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn anh: “Sao cậu lại tới đây? Có biết đây là đâu không?”

Dương Thanh lạnh lùng nhìn bà ta: “Đây là nơi nào liên quan gì tới lý do tôi đến đây?”

Diệp Mạn bị Dương Thanh chặn họng, cả giận nói: “Đây là hội võ Giang Bình do Hiệp hội Võ thuật tổ chức.
Hôm nay ở đây không chỉ có người Giang Bình mà còn có cả người Nam Dương”.

“Những người được vào đây không giàu có thì cũng quyền thế.
Nghe nói ghế ngồi sau cùng cũng bị bọn phe vé độn giá lên tới một trăm nghìn”.

“Cậu chỉ là một thằng vô dụng chỉ biết ăn không ngồi rồi, cả gia đình phải sống nhờ Thanh Tâm thì có tư cách gì tới đây?”

“Chẳng lẽ tiền con gái tôi vất vả kiếm được lại bị cậu phung phí thế này sao?”

Diệp Mạn tức giận chất vấn.

Từ đầu đến giờ, bà ta không thèm nhìn Dương Thanh lấy một cái.

Bà ta chỉ mới điều tra Tần Thanh Tâm chứ không hề biết gì về Dương Thanh.

Chỉ biết năm năm trước Tần Thanh Tâm bị hãm hại lên giường với bảo vệ công ty, sinh ra một đứa con gái.

Trong mắt bà ta, Dương Thanh chỉ là một thằng ăn hại.

Dương Thanh cau mày, lạnh nhạt nhìn bà ta: “Tôi làm gì cần phải giải thích với bà sao?”

Diệp Mạn sững sờ, không ngờ Dương Thanh dám nói vậy với mình.

Đến khi bà ta kịp phản ứng lại, Dương Thanh đã bỏ xa.

“Khốn kiếp!”

Diệp Mạn tức giận nói: “Tôi nhất định phải tách cậu và con gái tôi ra.
Con gái của tôi sẽ trở thành người giữ địa vị cao trong nhà họ Diệp, ít nhất phải là người đứng đầu tỉnh Giang Bình mới có tư cách lấy con bé”.

“Một thằng vô dụng ở rể như cậu có tư cách gì ở bên con bé?”

Cho dù bà ta gào thét thế nào, Dương Thanh cũng không nghe thấy.

Lương Liên hơi lo lắng, nhưng mấy ngày ở Giang Bình ông ta đã bị Diệp Mạn giận cá chém thớt mắng chửi nhiều lần nên lúc này không dám xen vào.

Kỳ thực ông ta vẫn luôn hoài nghi, người trẻ tuổi có thể đánh bại mình dễ dàng sao có thể chỉ là kẻ tầm thường?

Thậm chí ông ta còn nhiều lần nghi ngờ Dương Thanh chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Lương Liên cũng từng đề nghị Diệp Mạn điều tra Dương Thanh.

Nhưng bà ta lại nói: “Một thằng ăn hại có gì mà phải điều tra?”

“Cô!”

Dương Thanh vừa rời khỏi, một thân hình yểu điệu đột nhiên xuất hiện.

“Cô sao thế? Ai chọc giận cô à?”

Diệp Tiêu Điệp thấy sắc mặt Diệp Mạn cực kỳ khó coi, nghi ngờ dò hỏi.

.

Chương 437: 437: Tôi Tự Vào Được

Diệp Mạn lắc đầu: “Không nhắc tới nữa! Bị một con kiến hôi chọc tức! Tiêu Điệp, chúng ta mau vào đi! Hôm nay người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ xuất hiện”.

Nghe bà ta nhắc tới người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Diệp Tiêu Điệp rất khó chịu, thậm chí còn ghi hận người đàn ông chưa từng gặp mặt này.

Nếu không tại người đàn ông đó, sao gia tộc lại ép cô ta tới Giang Bình tiếp cận đối phương chứ?

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã chuẩn bị đi vào sân vận động.

“Dương Thanh!”

Chợt một giọng nói tràn đầy kinh ngạc vang lên sau lưng.

Dương Thanh dừng bước nghi hoặc nhìn ra sau.

Một nhóm người một nam hai nữ đang đi về phía anh.

Cả ba đều còn rất trẻ, người đàn ông mặc một bộ Armani, hai cô gái cũng đeo túi LV cao cấp.

Một cô gái đang ôm tay người đàn ông.

“Vương Dũng phải không?”

Trông thấy anh ta, Dương Thanh mỉm cười vui vẻ.

“Không ngờ lại gặp cậu ở đây, Dương Thanh!”

Vương Dũng bật cười, chủ động tiến lên ôm Dương Thanh một cái.

Vương Dũng là bạn cấp ba của Dương Thanh, hai người còn từng ngồi cùng bàn.

Lúc ấy, Dương Thanh chỉ biết vùi đầu vào học, thế nhưng hoàn cảnh nghèo khó nên thường xuyên bị bắt nạt.

Còn Vương Dũng được coi là bá chủ một vùng.
Nhờ anh ta giúp đỡ, Dương Thanh mới có thể bình yên vượt qua cuộc sống cấp ba.

Hai người đã không gặp lại nhau gần mười năm rồi.

Không ngờ Vương Dũng liếc mắt một cái đã nhận ra anh ngay.

“Dương Thanh, sao cậu lại tới đây?”

Vương Dũng cười hỏi.

Dương Thanh đang định trả lời, cô gái đang ôm tay Vương Dũng bỗng cười nhạo một tiếng: “Anh không thấy sao, chắc chắn anh ta làm việc ở đây!”

Dương Thanh vẫn luôn ăn mặc tùy ý.
Hôm nay người tới tham gia hội võ đều tới từ các gia tộc lớn của Giang Bình và Nam Dương.

Ai cũng ăn mặc cầu kỳ, xa hoa.
Bộ quần áo Dương Thanh đang mặc quả thực không hề giống đi xem hội võ.

Vương Dũng bừng tỉnh, cũng biết hoàn cảnh nhà Dương Thanh không tốt, vội vàng giải vây giúp anh: “Thế là tốt rồi. Hai chúng ta lâu rồi mới gặp lại nhau, hôm nay cậu đừng làm việc nữa, đi xem hội võ với tôi đi”.

Dứt lời, anh ta lấy một tấm vé trong ví cười nói: “Đúng lúc tôi đang thừa một vé, tặng cậu đấy!”

“Vương Dũng anh làm gì vậy?”

Nào ngờ Dương Thanh chưa kịp nhận, bạn gái Vương Dũng đã giật lại tấm vé: “Vé lậu đã lên tới một trăm nghìn, huống chi đây là vé ngồi trung tâm, ít nhất cũng phải hai trăm nghìn đấy”.

“Chúng ta đâu phải người bán vé, thừa một vé thì giữ lại làm gì?”

Vương Dũng không vui nhưng cũng không dám nổi giận với bạn gái.

Bạn gái Vương Dũng trừng mắt nhìn anh ta: “Ai nói đây là vé thừa? Em đã hứa cho bạn rồi”.

Vương Dũng giận lắm, Dương Thanh vội khuyên: “Không sao, không cần đâu! Tôi tự vào được mà!”

Mặc dù tình bạn của anh và Vương Dũng không tồi, nhưng cũng là chuyện của gần mười năm trước.

Anh biết rõ gia cảnh nhà Vương Dũng cũng không khấm khá gì lắm.

Cô gái bên cạnh Vương Dũng rõ ràng là cô chủ nhà giàu. Vương Dũng không thể làm gì cô ta.

"Dương Thanh, vé vào cửa thấp nhất cũng bị độn lên một trăm nghìn rồi.
Không có vé không vào được đâu".

Vương Dũng không cam lòng nói: "Cậu đừng vội, tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu!"

Thấy Vương Dũng nhiệt tình giúp đỡ mình, Dương Thanh rất cảm động.
Không ngờ nhiều năm xa cách anh ta vẫn không hề thay đổi, thấy mình gặp phiền phức sẽ đứng ra giúp đỡ đầu tiên.

Chỉ là hôm nay anh thực sự không có phiền phức gì.

"Ha ha!"

Bạn gái Vương Dũng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Anh ta đã nói tự vào được, anh còn ngu ngốc đòi giúp cái gì?"

"Cậu ấy không có vé, vào làm sao được?"

Vương Dũng bực bội nói.

"May mắn vẫn có thể trà trộn vào, lại còn không mất tiền".

Cô gái trang điểm lòe loẹt còn lại cũng lên tiếng châm chọc.

Vương Dũng nhíu mày, vẻ mặt lo lắng, dứt khoát đưa thẻ ngân hàng cho Dương Thanh: "Trong đây có một trăm nghìn, cậu tìm bọn phe vé mua một vé đi".

Anh ta còn cẩn thận dặn dù: "Đây là hội võ của hai tỉnh lớn, bảo vệ đều rất lợi hại.
Cậu tuyệt đối đừng lẻn vào, nguy hiểm lắm".

"Vương Dũng, anh ăn của tôi, uống của tôi, ở nhà của tôi, bây giờ lại dám đưa người khác tiền tôi cho anh ngay trước mặt

tôi.
Anh to gan thật đấy!”

Bạn gái Vương Dũng nổi giận mắng chửi, không thèm giữ sĩ diện cho anh ta.

.

Chương 438: 438: Có Lẽ Vì Tình Yêu

Dương Thanh cũng không ngờ Vương Dũng lại móc tiền túi của mình ra cho anh mua vé sau khi bạn gái anh ta nhất quyết không cho vé thừa cho anh.

Vương Dũng cũng không ngờ bạn gái không nể mặt mình như vậy, sỉ nhục mình trước mặt mọi người.
Chẳng phải cô ta đang công khai nói Vương Dũng là đồ ăn bám sao?

“La Viên Viên cô nói gì?”

Vương Dũng đỏ bừng mặt, chuẩn bị nổi trận lôi đình.

“Sao hả? Tôi nói anh ăn bám tôi, chẳng lẽ là sai sao?”

“Bao nhiêu năm nay, nếu không nhờ nhà tôi bố thí, anh có ngày hôm nay sao?”

“Trước kia anh ăn chơi đàng điếm, tôi cũng nhắm mắt cho qua vì anh phải làm việc, phải xã giao.
Nhưng hôm nay anh lại dám đưa tiền của tôi cho thằng nghèo kiết xác này, anh coi tôi không tồn tại sao?”

La Viên Viên không kìm được cơn giận, kích động hét lên, còn đẩy Vương Dũng một cái.

“Vương Dũng, anh có bạn gái như Viên Viên là phúc ba đời, không biết quý trọng thì thôi, lại còn bắt nạt cậu ấy như vậy, anh có xứng với cậu ấy không?”

Cô gái trang điểm lòe loẹt bên cạnh La Viên Viên cũng châm chọc vài câu.

Vương Dũng dần buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, cúi đầu không nói lời nào.

“Người anh em, xin lỗi cậu, tôi…”

Một lúc sau, Vương Dũng mới ngẩng đầu, áy náy nhìn Dương Thanh.

Anh ta chưa nói hết câu, Dương Thanh đã lắc đầu cười nói: "Cậu không nợ tôi gì cả, sao lại phải xin lỗi?"

"Cậu yên tâm, tôi thực sự có thể tự vào hội võ được, chắc chắn không ngu tới mức lẻn vào đâu".

"Cậu với bạn gái vào trước đi! Lát nữa tôi vào tìm cậu sau".

Thái độ của Dương Thanh rất mềm mỏng.

La Viên Viên hừ lạnh một tiếng: "Thật sự tưởng muốn vào hội võ hôm nay dễ như vậy sao?"

"Phải đó! Tốt nhất ai đó phải tự biết mình là ai.
Hội võ hôm nay do hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương cùng tổ chức đấy".

"Nghe nói dẫn đầu là Hiệp hội Võ thuật, một thế lực khổng lồ".

"Anh mà vào được, tôi sẽ ăn tấm vé này".

Cô gái trang điểm lòe loẹt không ngừng chế giễu Dương Thanh.

Dứt lời, cô ta còn cố ý giơ tấm vé ra, đắc ý nói: "Thấy không? Vé trung tâm này bị bọn phe vé độn giá lên ba trăm nghìn rồi đấy".

"Một vé vào cửa đã ba trăm nghìn, đủ để thằng nghèo kiết xác như anh tiêu cả đời ấy nhỉ?"

Cô ta trắng trợn khiêu khích Dương Thanh.

"Đủ rồi Từ Lệ!"

Vương Dũng không nhịn được nữa, giận dữ quát lớn.

Từ Lệ cười lạnh hỏi: "Sao hả? Anh còn định ra mặt cho anh ta?"

"Câm miệng!"

Vương Dũng cả giận nói: "Cô còn dám sỉ nhục bạn tôi thêm một câu, đừng trách tôi không khách sáo!"

"Viên Viên, cậu nhìn đi, Vương Dũng bắt nạt tớ!"

Từ Lệ làm bộ đáng thương nói với La Viên Viên.

La Viên Viên hừ lạnh một tiếng: “Anh ta dám chắc!”

Cô ta cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây, kéo tay Từ Lệ nói: “Chúng ta vào trong đi!”

Sau khi hai cô gái bỏ đi, Vương Dũng mới áy náy nói: “Dương Thanh, tôi…”

“Được rồi, chúng ta quen nhau bao lâu, tôi còn không biết tính cậu sao? Đừng lo cho tôi, cứ vào trước đi.
Lát nữa tôi sẽ tìm cậu sau”.

Dương Thanh bật cười vỗ một cái vào ngực Vương Dũng.

Thấy Dương Thanh không tức giận, sắc mặt Vương Dũng mới tốt lên một chút, cười gượng nói: “Được, tôi chờ cậu!”

Nhìn theo bóng lưng của Vương Dũng, Dương Thanh không khỏi cảm thán.

Anh thực sự không hiểu tại sao người kiêu ngạo như Vương Dũng lại trở nên ngoan ngoãn nhẫn nhịn như vậy.

“Có lẽ là vì tình yêu!”

Dương Thanh chợt nghĩ tới bản thân, lắc đầu cười chua xót.

Bây giờ mới chín rưỡi, nửa tiếng nữa hội võ mới bắt đầu.

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này, có người thân mật gọi anh.

.

Chương 439: 439: Cao Thủ Thật Sự

“Phi Phi, em cũng tới à?”

Gặp được Hàn Phi Phi xinh đẹp hoạt bát, Dương Thanh cũng nở nụ cười dịu dàng.

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên cũng cung kính gọi anh là cậu Thanh chứ không gọi thẳng Dương Thanh như trước nữa.

Dương Thanh từng nhiều lần dặn ông cụ không cần cung kính như vậy, thế nhưng Hàn Khiếu Thiên chỉ đáp ứng qua loa rồi lại đâu vào đó.

Chỉ duy nhất một mình Hàn Phi Phi vẫn thân thiết với anh như trước.

“Cậu Thanh!”

“Cậu Thanh!”

Hàn Khiếu Thiên và Hàn Diệp cũng lần lượt chào hỏi, sau lưng hai người còn có mấy vệ sĩ cao lớn.

Hội võ hôm nay được tổ chức để chọn ra người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương.
Nhà họ Hàn là gia tộc mạnh nhất Giang Bình, đương nhiên không thể tùy tiện dẫn theo vài người.

Ngoại trừ Quỷ Nha Dương Thanh từng gặp, sau lưng Hàn Khiếu Thiên còn có một người đàn ông trung niên mặc quần áo bó màu đen, sắc mặt lạnh lùng.

Dương Thanh cảm giác được khí thế mạnh mẽ trên người ông ta.

Rõ ràng người này mạnh hơn cao thủ hàng đầu nhà họ Hàn là Quỷ Nha rất nhiều, chắc hẳn Hàn Khiếu Thiên phải tốn rất nhiều tiền mới mời được ông ta tới.

“Cậu Thanh, ông chủ Hàn, mọi người đến đông đủ rồi à?”

Mấy gương mặt quen thuộc cũng xuất hiện.

“Ông chủ Trần!”

Hàn Khiếu Thiên khẽ gật đầu.

Người nhà họ Trần ở Châu Thành đã tới.
Trần Hưng Hải dẫn theo mấy con cháu trong gia tộc, còn mời cả cao thủ tới.

Mặc dù bọn họ đều biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh nhưng vẫn mời không ít cao thủ khác tới.

Hội võ lần này rất quan trọng, bọn họ là các gia tộc đứng đầu Giang Bình lại không có cao thủ nào ra mặt chỉ sợ sẽ trở thành trò cười.

“Chào cậu Thanh và các ông chủ, tôi mới muộn!”

Ngay sau đó, Quan Chính Sơn cũng dẫn người tới.

Thoáng chốc, xung quanh Dương Thanh tập trung mấy chục người có máu mặt, mọi người xung quanh đều tò mò nhìn lại.

Dù là Hàn Khiếu Thiên, Trần Hưng Hải hay Quan Chính Sơn đều là chủ các gia tộc đang nổi danh khắp tỉnh Giang Bình.

Những người tới tham gia hội võ không có tiền cũng có quyền, đương nhiên nhận ra được các ông lớn của tỉnh Giang Bình này.
Truyện Quân Sự

Điều khiến mọi người kinh ngạc là bọn họ đều đang vây quanh một người trẻ tuổi.

“Chàng trai kia là ai? Tại sao nhiều ông lớn của Giang Bình đều vây quanh cậu ta?”

“Phải đó, chủ của nhà họ Hàn đứng đầu Giang Bình, nhà họ Trần đứng thứ hai và nhà họ Quan đứng thứ ba đều ở đó”.

“Quan trọng là bọn họ đều rất cung kính với chàng trai trẻ kia”.

Mọi người bàn tán xôn xao, ai cũng hứng thú với thân phận của người trẻ tuổi được các ông lớn vây quanh.

“Các người đúng là ngu ngốc, hiện giờ ngoại trừ người đứng đầu tỉnh Giang Bình còn người trẻ tuổi nào có thể khiến các ông lớn này cung kính như vậy nữa?”

“Cái gì? Cậu ta là người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao? Trẻ như vậy á?”

“Không hổ là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, bộ quần áo đơn giản trên người cậu ấy đúng là có khí chất của bậc tông sư!”

Có người đoán ra được thân phận của Dương Thanh.
Vừa rồi anh ăn mặc tầm thường bị La Viên Viên xem thường, giờ đây lại có người khen anh có khí chất của bậc tông sư.

Đây chính là hiện thực tàn khốc, bạn nghèo bạn không có quyền lên tiếng.

Nhưng nếu là người có địa vị cao, bạn nói sai cũng thành đúng, nói trắng thành đen cũng được.

Ngoại trừ ba nhà Hàn, Trần, Quan còn có nhà họ Tô, nhà họ Phùng và các gia tộc khác ở tỉnh Giang Bình lần lượt tới chào hỏi Dương Thanh.

“Khí thế của cậu Thanh thật lớn!”

Đúng lúc này, một giọng nói châm chọc vang lên.

Đám người đang vây quanh Dương Thanh đồng loạt nhìn về người vừa lên tiếng.

“Người của nhà họ Chu đứng đầu Nam Dương tới rồi!”

Có người nhận ra Chu Quảng Chí, hoảng sợ nói.

Sau lưng Chu Quảng Chí có một người đàn ông trung niên mặc áo đạo sĩ màu xám, bình tĩnh liếc nhìn Dương Thanh.

Trong mắt ông ta nổi lên sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh nhạy bén chú ý tới ông ta.

Ngày đó ở nhà họ Chu, Dương Thanh từng thấy một người cũng mặc áo đạo sĩ như vậy, hình như được gọi là đại sư Hồng.

Cao thủ mặc áo xám này rõ ràng mạnh hơn đại sư Hồng rất nhiều.

.

Chương 440: 440: Thi Nhau Cười Nhạo

Nhưng vậy thì đã sao?

Khắp đất Chiêu Châu này, người khiến Dương Thanh e sợ còn chưa sinh ra đâu.

Đám người Hàn Khiếu Thiên cũng trông thấy cao thủ áo xám, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên.

"Hừ!"

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh: "Ông chủ Chu, khí thế của ông còn lớn hơn cậu Thanh nhiều đấy.
Không biết trong Hội võ hôm nay ông có thể cười đến lúc nào".

"Ha ha!"

Chu Quảng Chí cười lớn một tiếng, đắc ý nói: "Chỉ sợ ông chủ Hàn phải thất vọng rồi.
Người cười đến cuối chắc chắn sẽ là nhà họ Chu chúng tôi!"

"Hình như ông chủ Chu đã quên, ngày đó ở nhà họ Chu, tất cả các hào tộc ở Nam Dương không ai dám đứng ra khiêu chiến cậu Thanh thì phải?"

Trần Hưng Hải châm chọc nói: "Chỉ có chút bản lĩnh như vậy cũng đòi kiêu ngạo trước mặt cậu Thanh à? Đúng là thằng hề!"

Chu Quảng Chí hơi khó chịu nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mạnh miệng nói: "Các người không biết lần này tôi mời ai xuống núi đâu".

"Đây chính là chưởng môn Long của đạo quán Long Hổ trên Ngũ Hành Sơn.

Chưởng môn Long đã xuống núi, các người nghĩ ở đây còn phần của Giang Bình nữa sao?"

Chu Quảng Chí híp mắt cười, lớn tiếng khoe khoang thân phận của chưởng môn Long.

"Cái gì? Chưởng môn Long của Đạo quán Long Hổ sao?"

“Trời đất ơi! Chưởng môn Long chính là cao thủ cấp bậc thần tiên.
Không ngờ nhà họ Chu lại mời được ông ấy xuống núi!”

“Nghe nói thực lực của chưởng môn Long cực kỳ khủng bố, dù là người cầm quyền của gia tộc lớn ở Yến Đô tự mình tới mời ông ấy xuống núi cũng không thành công.
Làm sao nhà họ Chu lại mời được ông ấy?”

“Lần này có chưởng môn Long ra tay, Giang Bình còn ai đấu lại nổi? Có lẽ cả người của Hiệp hội Võ thuật cũng không phải đối thủ của ông ấy!”

Sau khi biết thân phận của chưởng môn Long, mọi người đều sợ ngây người.

Các chủ gia tộc lớn của Giang Bình đều hoảng sợ.
Đám cao thủ được họ mời tới cũng run rẩy nhìn đạo trưởng Long.

Gặp phải cao thủ như ông ta, bọn họ vốn không có khả năng chiến thắng.

“Á!”

“Ông chủ Phùng, xin lỗi ông, đột nhiên tôi đau bụng quá, chắc là không chiến đấu cho nhà họ Phùng được.
Tôi phải đi bệnh viện đây”.

Đúng lúc này, cao thủ được nhà họ Phùng mời đến đột nhiên ôm bụng nhăn nhó, quay lưng bỏ đi.

Ông ta giả vờ đi vài bước rồi vội vàng bỏ chạy, đâu giống người bị đau bụng phải đi bệnh viện?

Mọi người thấy vậy đều trợn tròn mắt, sắc mặt người nhà họ Phùng cực kỳ khó coi.

“Xin lỗi ông chủ Tô, tôi chợt nhớ ra hôm nay phải đi họp phụ huynh, không chiến đấu cho nhà họ Tô được, tôi phải tới trường học đã”.

“Ông chủ Quan, tôi vừa nhận được tin vợ tôi sắp sinh rồi.
Tôi phải lập tức tới bệnh viện, vô cùng xin lỗi!”

“Ông chủ Trần, bây giờ tôi mới nhớ ra hôm nay con gái tôi về nước, tôi phải tới sân bay đón con bé! Xin lỗi ông!”

…

Sau khi biết thân phận của chưởng môn Long, các cao thủ được mấy chục gia tộc lớn ở Giang Bình mời tới đều viện cớ bỏ chạy.

“Ha ha ha ha…”

Đám gia tộc ở Nam Dương đều bật cười ngặt nghẽo.

Chu Quảng Chí đắc ý nói: “Ông chủ Hàn, hình như phía Giang Bình chẳng có mấy người thi đấu.
Hay là Giang Bình trực tiếp đầu hàng chúng tôi luôn đi, ha ha…”

Bọn họ thi nhau cười nhạo, trong đó còn có cả một vài người Giang Bình.

Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ chưởng môn Long kia thực sự lợi hại như vậy?

Trừ cao thủ do nhà họ Hàn mời đến, các cao thủ của gia tộc khác đều tìm lý do bỏ đi.

Chẳng khác nào tát thật mạnh vào mặt của các gia tộc ở Giang Bình, chỉ một cái tên đã dọa nhiều cao thủ rút lui như vậy.

“Hội võ hôm nay quan trọng ở chất lượng, không phải số lượng”.

Hàn Khiếu Thiên lạnh giọng nói: “Đợi cao chủ của nhà họ Chu các người thắng được Hiệp hội Võ thuật rồi hẵng nói”.

“Cứ chờ mà xem!”

Chu Quảng Chí cười lạnh dẫn người của Nam Dương đi vào hội trường.

“Chúng ta cũng đi thôi!”

Dương Thanh bình thản nói.

Đám người Hàn Khiếu Thiên đi theo Dương Thanh vào hội trường.

“Các gia tộc đứng đầu Giang Bình chúng ta cũng tới rồi!”

“Chủ nhà họ Hàn, Hàn Khiếu Thiên cũng tới rồi!”

“Cả chủ nhà họ Trần, Trần Hưng Hải cũng tới tham gia hội võ!”

“Chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Quan là Quan Chính Sơn cũng tới rôid!”

“Trời ạ! Hội võ hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao các ông lớn này đều đích thân tới?”

Đám người Dương Thanh vừa đi vào, mọi người đều kinh ngạc bàn tán.

- ————————

.

Chương 441: 441: Là Bạn Của Tôi

Chỉ người của các gia tộc đứng đầu và một số người có quyền thế mới biết được ý đồ thực sự của hội võ lần này.

Phần lớn mọi người đều không biết.

Vậy nên khi thấy những ông lớn như Hàn Khiếu Thiên xuất hiện, ai cũng không dám tin.

Nhóm người một nam hai nữ trong đám đông cũng đang hưng phấn nhìn vào lối đi dành cho khách quý.

Ba người này chính là Vương Dũng, bạn gái La Viên Viên và Từ Lệ trang điểm lòe loẹt vừa gặp Dương Thanh ở ngoài hội trường.

“Hôm nay tới đây được gặp nhiều ông lớn như vậy, không phí công chút nào”.

“Phải đó, chủ nhà họ Hàn đứng đầu Giang Bình và chủ nhà họ Chu đứng đầu Nam Dương đều tới cả rồi!”

“Nhưng anh chàng trẻ tuổi ở giữa các chủ gia tộc lớn của Giang Bình là ai vậy?”

La Viên Viên và Từ Lệ phấn khích nói.

Bọn họ ngồi ở chính giữa, cách lối đi dành cho khách quý quá xa nên hoàn toàn không nhìn thấy rõ mặt những người kia.

Không chỉ có bọn họ, rất nhiều người khác cũng không thấy rõ.

“Tớ nghe bố tớ nói lần này người đứng đầu tỉnh Giang Bình cũng tới, chắc chắn chính là anh trai kia rồi!”

Hai mắt La Viên Viên sáng rực.

Từ Lệ sùng bái nhìn theo bóng người trẻ tuổi kia, kích động nói: “Viên Viên, cậu giúp tớ gặp mặt người kia đi.
Nếu có thể, tớ rất muốn được gả cho anh ấy!”

“Cậu đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai? Anh ấy chính là người nắm quyền kiểm soát

toàn bộ tỉnh Giang Bình, quan trọng là người ta còn rất trẻ. Số người muốn gả cho anh ấy phải xếp được một vòng quanh Giang Bình rồi".

La Viên Viên rất tự biết mình biết người: "Người như vậy sao có thể nhìn trúng chúng ta cơ chứ?"

"Viên Viên, cậu đừng nói mấy lời nhụt chí thế chứ! Chỉ cần có thể tiếp cận được người đứng đầu tỉnh Giang Bình, nhất định tớ sẽ khiến anh ấy yêu tớ!"

"Người đàn ông như thế này, có bắt tớ lên giường không công với anh ấy tớ cũng bằng lòng!"

"Không được, tớ đã yêu anh ấy không còn thuốc chữa nữa rồi! Cả đời này tớ chỉ muốn gả cho anh ấy!"

Trên gương mặt trang điểm lòe loẹt của Từ Lệ đầy si mê.

"Người đứng đầu tỉnh Giang Bình là Dương Thanh!"

Trong khi hai cô gái đang mải mơ mộng, chợt một người kinh ngạc thốt lên.

La Viên Viên và Từ Lệ đồng loạt quay sang nhìn Vương Dũng.

"Anh đang nói vớ vẩn gì vậy?"

Từ Lệ khó chịu nói: "Người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai cơ chứ? Tên nghèo kiết xác kia sánh nổi sao?"

"Tôi nói thật mà, hai người nhìn quần áo người kia mặc đi, giống hệt bộ Dương Thanh vừa mặc, dáng người cũng giống nhau".

Vương Dũng kích động giải thích.

Mặc dù anh ta không thấy rõ mặt anh nhưng lại nhận ra quần áo anh đang mặc.

"Câm miệng!"

La Viên Viên cả giận nói: "Đồ vô dụng nhà anh còn dám nói vớ vẩn thì cút ra ngoài cho tôi!"

"Sao anh dám sỉ nhục người đứng đầu tỉnh Giang Bình?"

La Viên Viên sa sầm mặt, tát thật mạnh vào mặt Vương Dũng.

Anh ta bị đau ôm mặt, uất ức lắm nhưng vì em gái, anh ta vẫn phải nhẫn nhịn con ả khốn nạn này.

Từ Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Vương Dũng, châm chọc nói: "Đúng là đồ ăn hại, bạn bè cũng một lũ nghèo rách mồng tơi. Nếu không phải anh còn giá trị lợi dụng, Viên Viên đã đá anh từ lâu rồi".

La Viên Viên âm thầm thừa nhận lời bạn thân nói, lạnh lùng lên tiếng: "Nếu còn muốn chữa bệnh cho em gái thì ngoan ngoãn nghe lời, đừng tự làm khổ mình".

Vương Dũng giận tới mức toàn thân run rẩy.
Nhưng nghĩ tới em gái, anh ta lại buông lỏng bàn tay đang nắm chặt.

"Vương Dũng!"

Đúng lúc này, sau lưng anh ta vang lên giọng nói quen thuộc.

Vương Dũng quay lại thấy Dương Thanh đang mỉm cười nhìn mình.

La Viên Viên và Từ Lệ cũng quay đầu lại.
Trông thấy Dương Thanh, cả hai đều vô thức run lên.

Bởi vì quần áo Dương Thanh đang mặc trên người và dáng người anh y hệt người đứng đầu tỉnh Giang Bình bọn họ vừa nhìn thấy ở phía xa.

"Dương Thanh, cậu là người đứng đầu tỉnh Giang Bình đúng không?"

Vương Dũng bỗng nhiên lớn tiếng hỏi.

.

Chương 442: 442: Tớ Ủng Hộ Cậu

Nghe thấy Vương Dũng hỏi, Dương Thanh mỉm cười, cũng không định giấu giếm.

Mục đích anh tới đây là để đấu võ.
Muốn nắm quyền Giang Bình và Nam Dương, anh nhất định phải ra tay.

Cho dù bây giờ không thừa nhận, lát nữa lên thi đấu cũng vẫn bị phát hiện.

“Vương Dũng, anh đang nói giỡn gì vậy?”

Ngay khi Dương Thanh đang định thừa nhận, La Viên Viên đột nhiên lên tiếng châm chọc.

“Phải đó, anh đừng sỉ nhục thần tượng của tôi.
Người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai? Anh ấy chính là người có địa vị cao nhất ở Giang Bình, sao có thể là bạn của loại người như anh?”

Từ Lệ khinh thường Vương Dũng trắng trợn, cười khẩy nói.

Đồng thời trong mắt cô ta còn ẩn chứa sự tức giận, dường như Vương Dũng so sánh người đứng đầu tỉnh Giang Bình với Dương Thanh chính là sỉ nhục người đứng đầu Giang Bình.

Sắc mặt Vương Dũng trở nên ảm đạm.
Anh ta biết rõ hoàn cảnh nhà Dương Thanh, gia đình đơn thân, mẹ thì bệnh tật đầy người.

Hồi còn học cấp ba, Dương Thanh thường xuyên không tới căn tin trường ăn cơm.
Sau này Vương Dũng mới tình cờ phát hiện trưa nào anh cũng chỉ ăn một cái bánh bao.

Cũng chính vì vậy, anh ta mới thấy Dương Thanh đáng thương, vờ như không biết gì hết, còn cố tình tiếp cận, giúp đỡ Dương Thanh.

Mới chỉ bảy, tám năm ngắn ngủi trôi qua, cho dù cậu bé lúc trước chỉ ăn bánh bao qua ngày có thể đi vào hội võ cũng đâu

thể trở thành người đứng đầu tỉnh Giang Bình?

Nghĩ vậy, Vương Dũng cười chua xót: “Vừa rồi suýt nữa tôi tưởng cậu là người đứng đầu tỉnh Giang Bình”.

Dương Thanh cười trừ không chịu giải thích, chỉ ngồi cạnh anh ta.

Hôm nay chỗ ngồi trong sân vận động tỉnh Giang Bình được chia làm ba cấp, mấy hàng đầu tiên là cấp Super Vip, mấy hàng giữa là cấp Vip, còn các hàng ghế cuối là cấp thường.

Ở đây không chia cụ thể số ghế, đám người Vương Dũng có vé Vip nên có thể tùy ý ngồi bất kỳ chỗ nào trong mấy hàng ghế giữa.

Chính giữa sân vận động được dựng lên một sàn đấu cỡ nhỏ.

Bốn phía sàn đấu được chia thành ba khu vực.

Tương đương với ba thế lực Nam Dương, Giang Bình và Hiệp hội Võ thuật.

Dương Thanh là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, vị trí của anh sẽ ở gần sàn đấu nhất, chính giữa khu vực của Giang Bình.

Vậy mà giờ đây anh lại ngồi cùng Vương Dũng ở khu ghế Vip.

Nếu không có màn hình cỡ lớn giữa hội trường, ngồi ở đây hoàn toàn không nhìn thấy được gì.

“Dương Thanh, xem ra mấy năm nay cậu sống tốt phết, có thể vào được hội võ này”.

Vương Dũng sợ Dương Thanh và đám người La Viên Viên xảy ra xích mích, cố ý nói lảng sang chuyện khác.

Dương Thanh cười đáp: “Cũng tạm ổn!”

“Ha ha!”

Từ Lệ khinh miệt cười một tiếng: “Vương Dũng, hình như anh nhầm rồi.
Không phải ai vào được hội võ này cũng tự dựa vào chính mình”.

“Cô có ý gì?”

Vương Dũng nhíu mày.
La Viên Viên là bạn gái anh ta nên anh ta không dám lớn tiếng với cô ta.

Nhưng Từ Lệ chỉ là bạn thân của La Viên Viên, Vương Dũng không cần e sợ cô ta.
Anh ta không vui chất vấn.

“Để thu hút người xem, ban tổ chức hội võ lần này đã tặng miễn phí một trăm vé để tuyên truyền”.

“Trên trang web của sân vận động tỉnh, chỉ cần tham gia bốc thăm trúng thưởng là có cơ hội nhận được vé”.

“Anh trông bộ dạng nghèo kiết xác của anh ta đi, chắc chắn là trúng thưởng vé vào cửa rồi.
Nếu không sao anh ta lại vào đây được?”

Từ Lệ không tin Dương Thanh vào được hội võ bằng thực lực của chính mình.

Sắc mặt Vương Dũng trở nên khó coi, nhưng Dương Thanh trong quá khứ đã để lại ấn tượng khó phai trong đầu anh ta.
Bản thân anh ta cũng không tin Dương Thanh thực sự mua được vé mời.

“Từ Lệ, nói ít thôi!”

La Viên Viên bỗng lên tiếng, lạnh lùng lườm Vương Dũng.
Dường như cô ta vẫn còn tức giận vì anh ta từng muốn cho Dương Thanh vé mời.

“Cậu cãi nhau với loại người này không thấy mất giá à?”

La Viên Viên quay sang nhìn vào các gia tộc lớn đang ngồi dưới hàng ghế Super Vip.

Nghe vậy, Từ Lệ không thèm để ý tới Vương Dũng nữa, hâm mộ nhìn xuống sàn đấu: “Biết tới khi nào tới mới được ngồi ở đó!”

“Cậu xinh đẹp như vậy, sớm muộn cũng được gả vào nhà giàu, nhất định sẽ có cơ hội ngồi ở đó!”

La Viên Viên nịnh bạn.

Ánh mắt Từ Lệ kiên định lắm, nắm tay quyết tâm nói: “Tớ đã yêu người đứng đầu tỉnh Giang Bình.
Đời này tớ sẽ chỉ gả cho anh ấy!”

“Tớ ủng hộ cậu! Nhất định cậu sẽ thành công!”, La Viên Viên cổ vũ cô bạn thân.

- ————

.

Chương 443: 443: Bị Dọa Chạy Mất Dép

Dương Thanh nghe thế thì suýt nữa bật cười thành tiếng.

Anh nghĩ, nếu lát nữa bọn họ biết kẻ nghèo hèn trong mắt họ chính là người đứng đầu tỉnh Giagn Bình, không biết họ sẽ nghĩ gì?

“Đồ nhà nghèo anh cười cái quái gì?”

La Viên Viên nhìn thấy Dương Thanh nén cười, lập tức thẹn quá hóa giận: “Anh tưởng dựa vào may mắn được ngồi ở đây là ngang bằng với những người dựa vào chính mình mua vé như chúng tôi sao?”

“Anh dám cười tôi hả?”

Từ Lệ cũng nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh cứ chờ đó.
Đến khi tôi quen được người đứng đầu tỉnh Giang Bình, chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu!”

“Xem thằng bạn rác rưởi của anh đi, không có năng lực còn cười mỉa người khác!”, La Viên Viên giận cá chém thớt lên người Vương Dũng.

Vương Dương vô cùng tức giận, nhưng vì em gái, anh ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thấy bạn mình bị coi thường như vậy, Dương Thanh rất khó chịu.

Nhưng mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình.

Vương Dũng đã chọn La Viên Viên, đương nhiên anh sẽ không nhúng tay.

Nếu Vương Dũng muốn phản kháng, chỉ dựa vào việc ngày xưa anh ta hết lòng giúp đỡ mình, Dương Thanh rất sẵn lòng trợ giúp.

“Người của Hiệp hội Võ thuật đến rồi!”

Đúng lúc này, có người reo lên.
Vô số ánh mắt đều đổ dồn về một nhóm người đang đi vào.

La Viên Viên và Từ Lệ cũng không so đo nữa, kích động nhìn theo.

“Là chi hội trưởng Thạch Giang của chi hội Giang Bình!”

“Còn có người nắm quyền thứ hai của chi hội Giang Bình, quân sư Lý Nam!”

“Chẳng lẽ mọi người không thấy cả Thạch Giang và Lý Nam đều đang đi sau một người trung niên sao?”

Toàn bộ hội trường dậy sóng.
Có người nhanh chóng phát hiện chi hội trưởng Thạch Giang cũng phải đi sau người trung niên kia.

Mọi người không khỏi tò mò suy đoán thân phận của ông ta.

Chẳng phải ai xa lạ, chính là Ngưu Căn Huy xếp thứ 9 trong tổng hội Hiệp hội Võ thuật, được gọi là ông Chín.

“Quả nhiên là cậu ta!”

Hàn Khiếu Thiên trầm giọng nói.
Người hủy diệt nhà họ Ngụy trong video chính là người đàn ông trung niên này.

Chỉ là ông cụ vẫn chưa biết người này là ai trong Hiệp hội Võ thuật.

“Lần này chắc chắn Hiệp hội Võ thuật sẽ phái cậu ta ra thi đấu”.

Trần Hưng Hải quay sang hỏi: “Ông chủ Hàn, nhà ông có giải quyết được cậu ta không?”

Hàn Khiếu Thiên không đáp mà nhìn sang người đàn ông trung niên mặc quần áo bó màu đen bên cạnh: “Cậu thấy sao?”

Lúc người kia nhìn thấy Ngưu Căn Huy, sắc mặt có chút mất tự nhiên.
Ông ta có thể cảm nhận được sát khí mãnh liệt trên người đối phương.

“Rất mạnh!”

Một lúc sau ông ta mới đáp lại hai chữ, tiếp đó lại nói: “Ông chủ Hàn yên tâm, tôi đã tới đây, dù kẻ địch có mạnh đến đâu cũng sẽ cố gắng hết sức đối phó!”

Dù ông ta không nói thẳng mình có thể thắng hay không nhưng thái độ này đã khiến Hàn Khiếu Thiên thất vọng tràn trề.

Có lẽ người khác không biết thân phận của người áo đen này nhưng ông cụ biết rất rõ.

Người áo đen này là một sát thủ có tiếng trên toàn thế giới, vô số cao thủ đã phải bỏ mạng dưới tay ông ta.

Không ai biết ông ta tên là gì, giới sát thủ đều gọi ông ta là Hắc Trạch.

Để mời được ông ta tới, Hàn Khiếu Thiên phải bỏ ra một cái giá cực lớn.

“Cố hết sức là được!”

Hàn Khiếu Thiên đột nhiên lên tiếng.

Chẳng phải vẫn còn Dương Thanh đó sao?

Trong sự chú ý của mọi người, Ngưu Căn Huy dẫn đầu ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng quét tới khu vực Giang Bình, dường như đang tìm kiếm ai đó.

Ngay sau đó, ông ta nhíu chặt chân mày.

Bởi vì ông ta không tìm thấy bóng dáng Dương Thanh.

Lần này ông ta để chi hội Giang Bình tổ chức Võ hội không chỉ đề chiếm đoạt hai tỉnh mà còn để trả thù cho em trai.

Ông ta đã tới, nhưng kẻ địch lại không thấy đâu.

“Ông chủ Hàn, sao cậu Thanh được các ông tôn làm người đứng đầu tỉnh Giang Bình không tới?”

Thạch Giang lập tức hiểu ra, châm chọc nói: “Chẳng lẽ cậu Thanh mà Giang Bình các người lấy làm kiêu ngạo đã bị dọa chạy mất dép, không dám tham gia hội võ lần này nữa?”

.

Chương 444: 444: Không Thèm Gả Cho Anh Ta Đâu

Thạch Giang vừa dứt lời, cả hội trường đều dậy sóng.

Chủ các gia tộc đứng đầu Giang Bình đều nổi giận đùng đùng.

Vừa rồi khi biết nhà họ Chu ở Nam Dương mời được chưởng môn Long của đạo quán Long Hổ, hầu như cao thủ do bọn họ mời đến đều bị dọa sợ chạy mất dép.

Hiện giờ trong mắt các gia tộc đại diện cho Giang Bình, Dương Thanh là hi vọng duy nhất.

Hi vọng duy nhất bị Thạch Giang sỉ nhục trước mặt mọi người, sao bọn họ có thể nhịn nổi?

"Thảo nào không thấy cậu Thanh gì kia đâu, thì ra là bị dọa sợ bỏ chạy rồi".

Khu vực Nam Dương vang lên giọng nói tràn đầy mỉa mai.

"Chi hội trưởng Thạch Giang, ông đã quên ngày đó bị một tiếng quát của cậu Thanh dọa sợ, vội vàng dẫn người cút khỏi Giang Bình rồi à?"

Hàn Khiếu Thiên híp mắt nhìn Thạch Giang, lên tiếng khiêu khích.

Nếu ông đã không cần thể diện thì sao tôi phải nể?

Ngay sau đó, Hàn Khiếu Thiên lại nhìn sang Chu Quảng Chí ngồi ở khu vực Nam Dương: "Ông chủ Chu đúng là tiểu nhân đắc chí.
Mấy ngày trước nếu không nhờ cậu Thanh giải quyết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, chỉ sợ nhà họ Chu đã diệt vong rồi".

"Tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc ông lấy đâu ra can đảm sỉ nhục cậu ấy?"

Hàn Khiếu Thiên không thèm nể mặt Chu Quảng Chí, chê trách ngay trước mặt mọi người.

Thạch Giang và Chu Quảng Chí lần lượt bị Hàn Khiếu Thiên mắng vốn khiến mọi người đều sợ ngây người.

“Ôi má ơi! Chắc chắn hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn!”

“Nhà họ Hàn của Giang Bình khai chiến với Hiệp hội Võ thuật và nhà họ Chu ở Nam Dương, chuẩn bị một chọi hai sao?”

“Chẳng lẽ mọi người không nghe thấy mấy chuyện bí ẩn ông chủ Hàn vừa kể sao? Cậu Thanh từng lấy mạng cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đấy!”

Ai cũng sững sờ kinh hãi, mọi người nhốn nháo cả lên.

“Thấy không? Đây mới là người đàn ông của tôi, đến cả cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng dám giết!”

Từ Lệ hưng phấn nói.
Dù không biết người đứng đầu tỉnh Giang Bình là ai nhưng cô ta đã tự ảo tưởng đó là người đàn ông của mình.

Hai mắt La Viên Viên cũng sáng rực: “Người đàn ông này thật ưu tú!”

“Người đứng đầu tỉnh Giang Bình thực sự rất lợi hại!”, Vương Dũng cũng hết lời ca ngợi.

Dương Thanh cảm thấy bất lực.

Tại khu ghế Super Vip, một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám đang nhìn xuống sàn đấu, khóe môi cong lên.

Người đứng đầu tỉnh Giang Bình càng mạnh, bà ta càng vui vẻ.

Nếu người đứng đầu tỉnh Giang Bình có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng trong ngày hôm nay, chỉ cần bà ta nghĩ ra cách khiến Tần Thanh Tâm và người đó yêu nhau, bà ta sẽ giúp gia tộc chiếm trọn hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương.

Vậy nên hôm nay bà ta tới chỉ để xem kịch.

Bà ta vẫn đứng về phe người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

“Cô ơi, sao người đứng đầu tỉnh Giang Bình chưa tới?”

Cô gái xinh đẹp ngồi cạnh người phụ nữ trung niên mất kiên nhẫn hỏi.

Người phụ nữ trung niên là Diệp Mạn, còn cô gái xinh đẹp bên cạnh là Diệp Tiêu Điệp.

Diệp Tiêu Điệp chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở bên người đứng đầu tỉnh Giang Bình mà mình chưa từng gặp mặt kia.

Hôm nay cô ta đi theo Diệp Mạn cũng chỉ để đối phó với gia tộc.

Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy người đứng đầu tỉnh Giang Bình đâu, cô ta muốn kiếm cớ bỏ đi cũng không được.

Diệp Mạn cười nói: "Cháu đừng gấp, chưa tới thời gian thi đầu mà.
Cháu cứ yên tâm đợi đi, chắc chắn sẽ được nhìn thấy chồng tương lai".

Diệp Tiêu Điệp bĩu môi, ghét bỏ nói: "Cháu không thèm gả cho anh ta đâu!"

"Cháu phải biết nếu hôm nay người đứng đầu tỉnh Giang Bình giành chiến thắng, cả tỉnh Giang Bình và Nam Dương đều sẽ thuộc về cậu ấy.
Cả Yến Đô cũng không tìm được người trẻ tuổi nào tài giỏi như vậy, cháu thực sự muốn bỏ lỡ sao?"

Diệp Mạn dò hỏi.

Diệp Tiêu Điệp kiên định đáp: "Anh ta có ưu tú tới đâu cũng không lọt nổi vào mắt cháu đâu.
Trái tim cháu chỉ chứa được một người!"

"Tiêu Điệp, cô thực sự không hiểu rốt cuộc cháu không muốn liên hôn nên cố tình bịa ra một người đàn ông khác hay là cháu thực sự đã có người mình thích?", Diệp Mạn nghi ngờ hỏi.

"Cháu nói thật mà cô!", Diệp Tiêu Điệp không vui nói.

Nghe vậy, Diệp Mạn mới hoàn toàn yên tâm, đột nhiên nói: "Cháu thực sự không muốn gả cho người đứng đầu tỉnh Giang Bình sao?"

"Không muốn!", Diệp Tiêu Điệp không hề do dự.

"Được, nếu cháu có thể giúp cô một chuyện, cô hứa sẽ không để cháu phải gả cho cậu ấy".

Sau một hồi im lặng, Diệp Mạn đột nhiên hạ quyết tâm, nghiêm túc nói.

“Cô nói thật chứ?”

Diệp Tiêu Điệp đứng bật dậy, kích động hỏi.

Diệp Mạn cười đáp: “Con bé ngốc này, cô lừa cháu bao giờ chưa?”

“Cháu yêu cô chết mất!”

Diệp Tiêu Điệp mừng rỡ ôm Diệp Mạn thơm một cái.

Diệp Mạn tức giận mắng: “Ở nơi đông người, còn ra thể thống gì?”

Diệp Tiêu Điệp lè lưỡi nghịch ngợm: “Tại cháu vui quá mà. Cô nói đi, cô muốn cháu làm gì? Cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cháu cũng đồng ý!”

“Chờ hội võ kết thúc cô sẽ nói cho cháu biết!”, Diệp Mạn cười nói, trong đầu bắt đầu suy tính kế hoạch.

Nếu làm được chuyện này, bà ta không chỉ hoàn thành được nhiệm vụ gia tộc giao cho mà còn có thể yên tâm nhận con.

Trong lúc Diệp Mạn đang nghĩ cách nhận con và thuyết phục Tần Thanh Tâm tiếp cận người đứng đầu tỉnh Giang Bình, cuộc đấu võ mồm ở giữa hội trường đang vô cùng căng thẳng.

.

Chương 445: 445: Hội Võ Bắt Đầu

“Hàn Khiếu Thiên, ông đừng có nói xàm! Từ bao giờ nhà họ Chu cần một thằng nhóc miệng còn hôi sữa cứu giúp? Cho dù ngày đó cậu ta không xuất hiện, nhà họ Chu cũng có cao thủ khác đấu lại người của Hiệp hội Võ thuật”.

Chu Quảng Chí thẹn quá hóa giận.

Bị Hàn Khiếu Thiên công khai nói ra chân tướng ngày hôm đó, đương nhiên lão ta sẽ không thừa nhận, nếu không chẳng phải nhà họ Chu thua kém nhà họ Hàn rồi sao?

“Mọi người đều có mắt nhìn, ông biện minh thế nào cũng chẳng sao.
Đợi đến khi cậu Thanh giành chiến thắng trong hội võ hôm nay, mọi người sẽ biết tôi nói thật hay giả!”

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh đáp.

Ông cụ hoàn toàn tin tưởng Dương Thanh.

“Các người nói nhảm nhiều quá!”

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên ngồi chính giữa khu vực của Hiệp hội Võ thuật mất kiên nhẫn quát.

Ông ta chính là Ngưu Căn Huy.

Trương Hằng bị Dương Thanh lấy mạng ở nhà họ Chu chính là đệ tử giỏi nhất của ông ta.

Giọng nói của ông ta vang vọng như sấm rền.

Dứt lời, ông ta đứng dậy đi thẳng tới sàn đấu.

Thời gian bắt đầu hội võ cũng đã tới.

Ngưu Căn Huy đứng cạnh sàn đấu, bám vào dây thường quây xung quanh, dùng sức kéo một phát.

Ngay sau đó, ông ta mượn lực đàn hồi từ dây thừng, tung người nhảy lên cao.

“Uỳnh!”

Ngưu Căn Huy vững vàng đáp xuống đất.

Nền nhà dưới chân ông ta lập tức vỡ nát, bụi bay mù mịt.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sợ ngây người.

“Đây… đây còn là người sao?”

“Nhảy cao tới năm, sáu mét, giẫm một cái khiến nền nhà vỡ nát!”

“Nếu bị ông ta giẫm một cái, có lẽ người cũng phải chết!”

Ai nấy kinh hãi cảm thán, ánh mắt ngập tràn sợ hãi.

Hiện giờ, các gia tộc đã mời cao thủ tới để thi đấu đều im bặt.

Cao thủ mạnh như vậy đã vượt sức tưởng tượng của bọn họ. Bây giờ cho người lên đấu đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết!

“Nào, để tôi xem thử cao thủ của Giang Bình và Nam Dương mạnh tới đâu!”

Ngưu Căn Huy lạnh lùng nhìn xung quanh, hung dữ nói.

Người nào bị ông ta nhìn tới đều cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta.

“Hội võ này tổ chức ở tỉnh Giang Bình, vậy thì mời cao thủ của Giang Bình đấu trước đi!”

Chu Quảng Chí nhìn sang Hàn Khiếu Thiên.

Lão ta tưởng mời được chưởng môn Long của đạo quán Long Hổ là có thể nắm chắc phần thắng.
Nào ngờ vừa nãy chưởng môn Long lại nói đối thủ rất mạnh, ông ta cũng không dám chắc.

Lúc này Chu Quảng Chí chỉ mong Giang Bình phái người ra trước để tiêu hao sức lực của Ngưu Căn Huy rồi mới để chưởng môn Long thi đấu.

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn lão ta rồi nói với Hắc Trạch đứng sau lưng: “Trận này giao cho cậu!”

“Được!”

Hắc Trạch chỉ đáp lại một chữ rồi cất bước đi tới sàn đấu.

Mặc dù khí thế ra sân của ông ta không mạnh mẽ như Ngưu căn Huy nhưng vẫn khiến mọi người chờ mong.

Một người là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, người còn lại là cao thủ tới từ nhà họ Hàn mạnh nhất Giang Bình, cả hai đều là cao thủ hàng đầu.

“Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.
Cứ chờ xem!”

“Hội võ chính thức bắt đầu!”

Ngay sau khi trọng tài nói ra hai chữ “bắt đầu”, đám người hoảng sợ phát hiện Hắc Trạch đã đứng trước mặt Ngưu Căn Huy.

Còn Ngưu Căn Huy vẫn đứng im tại chỗ, chỉ là ánh mắt tràn ngập sát khí.

“Giết!”

Hắc Trạch bỗng tung nắm đấm.

Ông ta là sát thủ hàng đầu thế giới, đòn nào cũng là đòn chí mạng.

Đã đánh thì phải có người đổ máu!

“Sắp kết thúc rồi sao?”

“Người áo đen này mạnh quá!”

“Cao thủ của Hiệp hội võ thuật bị dọa hóa đá tại chỗ rồi!”

Trông thấy Hắc Trạch tấn công mà Ngưu Căn Huy vẫn đứng im bất động, mọi người đều tưởng Ngưu Căn Huy chắn chắn phải thua.

Nhưng khi nắm đấm của Hắc Trạch sắp chạm tới huyệt Thái Dương của Ngưu Căn Huy, một luồng sát khí mãnh liệt như sóng lớn cuồn cuộn đập vào mặt Hắc Trạch.

“Chết!”

Hắc Trạch chỉ nghe thấy một chữ này.

“Rầm!”

Ngay sau đó, Hắc Trạch như con diều đứt dây bay thẳng ra ngoài, miệng phun đầy máu.

Lúc ngã xuống đất, ông ta đã tắt thở.

Còn Ngưu Căn Huy vẫn đứng sừng sững ở đó, chưa từng di chuyển nửa bước.

Một cơn gió mát thổi qua, quần áo trên người Ngưu Căn Huy bay phất phới.
Ông ta đứng chắp tay, ngạo nghễ nhìn quanh: “Mày vẫn chưa cút ra đây chịu chết à?”

.

Chương 446: 446: Vì Tài Không Bằng Người

Ngưu Căn Huy giơ tay một cái đánh chết cao thủ mà gia tộc mạnh nhất Giang Bình mời đến khiến lòng người dậy sóng.

Ông ta đứng chắp tay nhìn chằm chằm Dương Thanh đang đứng trong đám đông.

Nhất là câu nói bá đạo kia càng khiến mọi người chấn động và chờ mong.

“Đây là thực lực của cao thủ đến từ Hiệp hội Võ thuật sao?”

“Tôi còn chưa nhìn thấy ông ta ra tay như thế nào, cao thủ của nhà họ Hàn đã bị giết rồi!”

“Nhưng ông ta đang quát ai cút ra vậy?”

Sau vài giây trầm lặng, tất cả đều nhao nhao bình luận.

Ai cũng muốn biết Ngưu Căn Huy đang muốn đấu với ai.

Có quá nhiều tới xem hội võ nên không ai nhìn ra được Ngưu Căn Huy đang nhìn ai.

“Sao tôi có cảm giác ông ta đang nhìn chúng ta?”

Vương Dũng ngồi cạnh Dương Thanh run rẩy nói.

La Viên Viên và Từ Lệ cũng kinh hãi.

Sau màn giết người vừa rồi, bị Ngưu Căn Huy để mắt tới quả thực là một điều rất kinh khủng.

Không chỉ bọn họ, mấy người xung quanh Dương Thanh đều có cảm giác này.

“Hiệp hội Võ thuật vẫn ngang ngược như vậy! Đến lúc tính sổ mối thù giết sư đệ của tôi rồi!”

Đúng lúc này, một giọng nói châm chọc và lạnh lùng đột ngột vang lên.

Soạt!

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tiếng nói phát ra.

Một người đàn ông trung niên mặc áo đạo sĩ màu xám chậm rãi đứng dậy.

Ông ta chính là chưởng môn Long Thiên Hành của đạo quán Long Hổ do nhà họ Chu ở Nam Dương mời tới.

“Chưởng môn Long của đạo quán Long Hổ xuống núi rồi!”

“Ông ấy chính là cao thủ cấp bậc thần tiên! Sao ông ấy cũng tới đây tham gia náo nhiệt?”

“Không nghe thấy gì à? Chưởng môn Long nói Hiệp hội Võ thuật giết sư đệ của ông ấy.
Cho dù ông ấy là thần tiên cũng không thể để sư đệ bị người ta tùy ý giết hại!”

“Với thực lực của chưởng môn Long, muốn giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật chắc chắn không khó!”

Thấy chưởng môn Long đứng dậy, ai cũng sợ ngây người.

Đặc biệt là người Nam Dương.
Chưởng môn Long là cao thủ sống ẩn dật, vì sư đệ bị hại mà quyết định rời núi, thật sự rất chấn động.

“Đạo quán Long Hổ cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Hiệp hội Võ thuật và hai tỉnh sao?”

Chi hội trưởng Thạch Giang đứng lên, tức giận nói.

Lão ta là chi hội trưởng chi hội Giang Bình, đương nhiên biết tới chưởng môn Long.

Chưởng môn Long lạnh lùng nói: “Hiệp hội Võ thuật ngang ngược giết sư đệ của tôi.
Nếu các người không cho tôi câu trả lời thích đáng, đừng trách tôi không khách sáo!”

“Ha ha, mau đầu hàng đi!”

“Chưởng môn Long là cao thủ mạnh nhất Nam Dương, cao thủ của Hiệp hội Võ thuật là cái thá gì? Trước mặt chưởng môn Long, cao thủ nào cũng không đáng nhắc tới!”

“Tôi mà như vậy tôi đã tranh thủ quỳ xuống xin tha từ lâu rồi, ha ha ha ha!”

Chu Quảng Chí cười phá lên, châm chọc Ngưu Căn Huy.

Lúc trước khi đi qua đạo quán Long Hổ, lão ta may mắn được nhìn thấy chưởng môn Long luyện võ.

Lão ta tận mắt thấy chưởng môn Long đạp vỡ tảng đá nặng nghìn cân thành từng mảnh.

Chưởng môn Long có thực lực mạnh mẽ như vậy sao có thể bị Hiệp hội Võ thuật đánh bại?

Ngưu Căn Huy ngó lơ Chu Quảng Chí, híp mắt nhìn chưởng môn Long đang bước tới sàn đấu, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

“Ông nói người của Hiệp hội Võ thuật tôi giết sư đệ của ông?”

Ngưu Căn Huy cười lạnh hỏi.

“Ba ngày trước ở nhà họ Chu, nhiều người đều chứng kiến”.

Chưởng môn Long bình tĩnh đáp.

Đồng thời, ông ta cũng đặt chân lên sàn đấu.

Bộ đồ đạo sĩ màu xám tung bay trong gió.
Ông ta chắp tay sau lưng đứng giữa sàn đấu, khí chất thần tiên.

“Dù lời ông nói có là thật thì đã sao? Sư đệ của ông bị giết cũng là vì tài không bằng người”.

Ngưu Căn Huy lạnh lùng nói: “Ông là chưởng môn đạo quán Long Hổ, tu luyện đạo pháp lại nhúng tay vào chuyện thế tục, có xứng với sự tôn kính của mọi người không?”

.

Chương 447: 447: Xách Giày Cũng Không Xứng

“Xứng hay không không đến lượt ông đánh giá!”

“Theo lời ông nói, chẳng lẽ người của đạo quán Long Hổ bị giết, chúng tôi phải trơ mắt đứng nhìn sao?”

Chưởng môn Long bình thản nói lời chế giễu.

“Hừ!”

Ngưu Căn Huy nhướng mày, bá đạo đáp: “Long Thiên Hành, ông đến vì lợi ích thì chính là vì lợi ích, đừng lấy chính nghĩa làm cái cớ”.

“Ông đã không cần thể diện, chúng ta chẳng còn gì để nói nữa”.

“Nếu ông muốn nhúng tay vào, đừng trách tôi ác độc!”

Ngưu Căn Huy cũng biết chưởng môn Long, dù không muốn đối đầu với ông ta nhưng cũng không hề e ngại.

Tổ chức hội võ là để chiếm quyền kiểm soát hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương.
Lúc bày ra kế hoạch, đương nhiên ông ta cũng đã nghĩ tới chưởng môn Long sẽ ra mặt!

“Chưởng môn Long giết ông ta đi!”

Chu Quảng Chí điên cuồng đứng phắt dậy, chắp tay nói với người đang đứng trên sàn đấu: “Sau này nhà họ Chu nguyện nghe theo chưởng môn Long!”

“Nhà họ Hồ nguyện nghe theo chưởng môn Long!”

“Nhà họ Mã nguyện nghe theo chưởng môn Long!”

“Nhà họ Trịnh nguyện nghe theo chưởng môn Long!”

…

Các gia tộc lớn của Nam Dương cũng kéo nhau đứng dậy bày tỏ thành ý.

Từng tiếng hô lớn vang lên như thủy triều cuồn cuộn càn quét cả hội trường.

Không ai ngờ được nhà họ Chu lại chủ động nhường lại vị trí đứng đầu tỉnh Nam Dương của mình.

“Ha ha!”

Ngưu Căn Huy cười mỉa mai: “Một tên đạo sĩ cũng đòi trở thành người đứng đầu hai tỉnh, đúng là chuyện lạ có một không hai”.

“Nhưng tôi rất tò mò, sao ông dám chắc có thể đánh bại được tôi?”

Dứt lời, Ngưu Căn Huy tỏa ra khí thế hùng mạnh.

Một trận gió lớn quét ngang hội trường, vô số người hoảng sợ kêu lên.

Chưởng môn Long vẫn bình thản như cũ: “Tôi vốn định một lòng tu đạo, xa rời thế tục.
Hiệp hội Võ thuật ngang ngược giết sư đệ của tôi, quấy nhiễu bình yên của người dân nên tôi mới phải rời núi.
Đây cũng là nguyện vọng của mọi người!”

“Nguyện vọng của mọi người sao?”

Ngưu Căn Huy cười lớn: “Một tên đạo sĩ rởm có thể nói dã tâm thành quên mình vì nghĩa, đúng là không biết nhục!”

“Ông nói ông rời núi là nguyện vọng của mọi người, thế tôi giết ông sẽ trở thành nỗi bất hạnh của mọi người à?”

Ngưu Căn Huy lao thẳng vào người chưởng môn Long: “Ăn trước một đấm của tôi đi!”

Cùng lúc đó, chưởng môn Long cũng bắt đầu ra tay.

“Uỳnh!”

Tảng đá xanh dưới chân chưởng môn Long lập tức vỡ tan tành.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Mọi người chỉ thấy chưởng môn Long và Ngưu Căn Huy thoắt di chuyển, sau đó là hàng loạt tiếng đánh đấm vang lên.

Tất cả đều kinh ngạc há hốc mồm.
Hai cao thủ mạnh nhất tranh đấu vô cùng đặc sắc, ai cũng đắm chìm trong đó.

“Đây là thực lực của cao thủ xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật sao?”

Chưởng môn Long vừa tấn công Ngưu Căn Huy, vừa lạnh giọng châm chọc.

Ngưu Căn Huy cong môi cười lạnh: “Mình tôi đủ để đối phó với kẻ dối trá rác rưởi như ông rồi”.

Việc hai người vẫn có thể nói chuyện phiếm trong lúc chiến đấu càng khiến mọi người kinh hãi.

Rõ ràng trận chiến vừa mới bắt đầu, cả hai đều chưa dùng hết sức nên mới có sức nói chuyện phiếm như vậy.

“Mạnh! Quá mạnh! Có lẽ nhiều người cả đời cũng không có cơ hội được chứng kiến cuộc chiến đỉnh cao này!”

Vương Dũng ngồi cạnh Dương Thanh siết chặt hai tay, ánh mắt ngập tràn hưng phấn.

La Viên Viên cười khinh miệt: “Anh phải cảm ơn tôi đấy.

Không nhờ có tôi, đời này anh cũng đừng mong được xem trận đấu đặc sắc như vậy”.

“Bọn họ vẫn còn quá yếu.
Người đứng đầu tỉnh Giang Bình của tớ mà ra tay, hai người họ có bắt tay nhau cũng không đấu lại một ngón tay của anh ấy”.

Từ Lệ vô cùng sùng bái người đứng đầu tỉnh Giang Bình.
Mặc dù chưởng môn Long và Ngưu Căn Huy đều rất mạnh mẽ nhưng trong đầu cô ta chỉ có người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Dương Thanh không ngờ mình còn có fan hâm mộ cuồng nhiệt tới vậy.

Chỉ tiếc là một kẻ ngu, thần tượng ngồi ngay bên cạnh mà lại không biết, còn hết lời châm chọc.

“Tiêu Điệp, cháu nghĩ ai sẽ thắng?”

Diệp Mạn ngồi giữa đám đông đột nhiên lên tiếng.

Diệp Tiêu Điệp lắc đầu khinh bỉ: “Dù ai chiến thắng cũng kém xa anh ấy, đến cả xách giày cho anh ấy cũng không có tư cách!”

.

Chương 448: 448: Tìm Thấy Anh Rồi

Diệp Mạn bất lực nói: “Trong mắt cháu chỉ có cậu ta, sợ là người xuất sắc đến đâu cũng không lọt được vào mắt xanh của cháu”.

Diệp Tiêu Điệp kiên định gật đầu rồi chán nản nói: “Cô nghĩ người đứng đầu tỉnh Giang Bình kia có tới không? Thật nhạt nhẽo!”

Diệp Tiêu Điệp đã từng chứng kiến trận chiến khốc liệt hơn nhiều, sao còn hứng thú với trận chiến kiểu này?

“Người đứng đầu tỉnh Giang Bình nhất định sẽ xuất hiện!”

Diệp Mạn nghiêm giọng nói.

Bà ta không lạc quan được như Diệp Tiêu Điệp.
Ngưu Căn Huy và chưởng môn Long đều đã thể hiện thực lực khủng bố vượt sức tưởng tượng của bà ta.

Cao thủ ở cấp bậc này có thể xếp vào top 5 trong nhà họ Diệp luôn đấy.

Còn bà ta đã gửi gắm toàn bộ hi vọng vào người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Dù kẻ thắng là Ngưu Căn Huy hay chưởng môn Long thì vẫn là đối thủ cực mạnh với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Liệu người đứng đầu tỉnh Giang Bình có thể giành chiến thắng hay không?

Hai người trên sàn đấu đều không ngừng thể hiện thực lực mạnh hơn.
Người xem đã sớm bị làm cho choáng ngợp.

“Ông chủ Hàn, bây giờ ông đã biết chưởng môn Long lợi hại thế nào chưa?”

Chu Quảng Chí ngồi ở khu vực Nam Dương giễu cợt nhìn Hàn Khiếu Thiên.

Hàn Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng: “Tôi thừa nhận chưởng môn Long rất mạnh.
Nhưng có mạnh đến đâu cũng chỉ là con sâu cái kiến với cậu Thanh mà thôi!”

Chiến thần bất bại của biên giới phía Bắc sao có thể thua loại người như vậy?

Hàn Khiếu Thiên chưa từng nghi ngờ năng lực của Dương Thanh.

“Ông chủ Hàn không đùa tôi đấy chứ? Không phải cậu Thanh mà ông nói đã bị dọa chạy mất dép rồi à?”

Chu Quảng Chí chế giễu nói: “Tôi khuyên ông mau nịnh nọt vài câu đi, nếu không giây phút chưởng môn Long thắng cuộc sẽ là tận thế của các người!”

“Đợi chưởng môn gì kia thắng được Ngưu Căn Huy đi, ông hẵng khoác lác!”, Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng đáp.

Mọi người đều chăm chú quan sát trận chiến đặc sắc dưới sàn đấu, tiếng hò hét vang dội bốn phía.

“Nếu thực lực của ông chỉ có vậy, quả thực làm tôi quá thất vọng”.

Sau khi đánh lui chưởng môn Long, Ngưu Căn Huy châm chọc nói.

Vẻ mặt bình tĩnh của chưởng môn Long đã bị thay thế bằng sự nghiêm túc.

Ông ta vốn tưởng có thể dễ dàng đánh bại Ngưu Căn Huy, nào ngờ sức chiến đấu của đối phương quá mạnh mẽ.

Dường như ông ta đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Còn Ngưu Căn Huy vẫn đang giữ sức.

“To mồm, ông đã chán sống thì tôi sẽ cho ông biết thực lực mạnh nhất của tôi như thế nào”.

Chưởng môn Long bỗng lên tiếng.

Dứt lời, ông ta chạy vọt về phía Ngưu Căn Huy, bất ngờ tung nắm đấm: “Chết đi!”

Ông ta đã dồn hết sức vào cú đấm này.
Nếu Ngưu Căn Huy không bị thương nặng, ông ta sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“Ông nói tôi to mồm? Tôi sẽ cho ông biết ông thua kém tôi ở chỗ nào”.

Ngưu Căn Huy kiêu ngạo nói, cơ hồ như không hề quan tâm tới đòn tấn công của chưởng môn Long.
Thế nhưng ông ta cũng đã nắm chặt hai tay, híp mắt nhìn chằm chằm chưởng môn Long đang xông tới.

“Đi chết đi!”

Chưởng môn Long nổi giận gầm lên, tập trung hết sức vào nắm đấm.

“Ha ha, cuối cùng chưởng môn Long cũng nghiêm túc rồi.
Tên rác rưởi của Hiệp hội Võ thuật kia chờ chết đi!”

Chu Quảng Chí mừng rỡ, ánh mắt tràn đầy chờ mong như đã nhìn thấy cảnh tương Ngưu Căn Huy bị đánh chết.

Đúng lúc này, Ngưu Căn Huy chợt nhúc nhích, khéo léo né tránh cú đấm của chưởng môn Long.

“Không xong rồi!”

Tấn công thất bại, chưởng môn Long hoảng hốt, cảm thấy nguy hiểm cận kề.

Nhưng lúc này, tất cả đều đã muộn.

Ngưu Căn Huy né được đòn tấn công của chưởng môn Long, khóe miệng cong lên nở nụ cười tàn nhẫn: “Nên kết thúc rồi!”

Dứt lời, ông ta đột nhiên vung tay ra, đấm một cú trời giáng vào cằm chưởng môn Long.

“Bốp!”

“Răng rắc!”

Tiếng va chạm trầm đục vang lên cùng với tiếng xương vỡ vụn.

Chưởng môn Long bay thẳng lên trời như bị xe tải đâm trúng.

Vô số người hoảng sợ đứng bật dậy, không dám tin vào mắt mình.

Tất cả vẫn chưa kết thúc, lúc chưởng môn Long sắp rơi xuống đất, Ngưu Căn Huy chợt áp sát.

Ông ta bỗng lên tiếng: “Tôi ghét nhất loại người ra vẻ đạo mạo! Ông có thể chết được rồi!”

“Bốp!”

Ngưu Căn Huy siết chặt hai tay đấm liên tiếp vào lồng ngực của chưởng môn Long đang chuẩn bị rơi xuống đất.

Đến khi cơ thể chưởng môn Long chạm đất, xương lồng ngực đã gãy nát.

Toàn bộ hội trường đều bị chấn động.

Không khí xung quanh lặng ngắt như tờ!

Tất cả đều đứng dậy chăm chú nhìn bóng người kiêu ngạo đang đứng sừng sững giữa sàn đấu.

Chưởng môn Long ngã xuống, toàn thân be bét máu.
Bị thương nặng như vậy ai có thể sống nổi?

“Chết rồi sao?”

Chu Quảng Chí sững sờ hỏi, giọng nói run rẩy.

Đám người tới từ Nam Dương đều bàng hoàng sợ hãi.

Ở Nam Dương, đạo quán Long Hổ là một truyền thuyết, còn chưởng môn Long được coi như thần tiên sống.

Bây giờ thần tiên sống trong lòng người Nam Dương bị Ngưu Căn Huy giết chết ngay trước mặt bọn họ.

“Không!”

“Không thể nào!”

“Không thể như vậy được!”

Chu Quảng Chí sững sờ nói.

Lão ta không thể tiếp nhận sự thật chưởng môn Long đã bị giết.

Để mời ông ta rời núi, Chu Quảng Chí không tiếc đồng ý tôn ông ta lên làm người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương.

Chưởng môn Long sẽ là người đứng sau điều khiển, nhà họ Chu ra mặt kiểm soát các gia tộc của hai tỉnh.

Nhưng giờ đây, chưởng môn Long đã chết, giấc mơ nuốt trọn hai tỉnh của lão ta cũng tan thành mây khói.

"Ông chủ Chu, đây là người ông định tôn làm người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương sao?"

Hàn Khiếu Thiên lên tiếng mỉa mai.

Chu Quảng Chí cả giận nói: "Hàn Khiếu Thiên, ít nhất chưởng môn Long còn trụ được một lúc, còn cao thủ của nhà họ Hàn các ông bị đánh bại trong vòng một nốt nhạc.
Ông có tư cách gì vênh mặt với tôi?"

"Nhà họ Hàn chúng tôi không có cao thủ, nhưng Giang Bình vẫn còn người đứng đầu Giang Bình!"

Hàn Khiếu Thiên ngông cuồng tuyên bố: "Người đứng đầu tỉnh Giang Bình mà ra mặt, kẻ nào tranh nổi?"

Lúc này, Ngưu Căn Huy đang nhìn chằm chằm một người trẻ tuổi ngồi giữa đám đông.

"Bây giờ mày có thể cút ra đây chịu chết được chưa?"

Ngưu Căn Huy hét lớn, chẳng cần loa, tiếng nói của ông ta vẫn vang vọng bên tai mỗi người.

"Ông đã muốn chết, tôi sẽ cho ông thỏa ước nguyện!"

Một chàng trai trẻ tuổi chậm rãi đứng dậy.

Không hề nói lời thừa thãi, câu nói bá đạo khiến cả hội trường đều chấn động.

"Dương… Dương Thanh?"

Vương Dũng thấy người bạn bên cạnh mình đã đứng dậy, thu hút ánh mắt của mọi người, lắp bắp hỏi.

La Viên Viên và Từ Lệ vốn rất xem thường anh giờ đây lại trố mắt kinh ngạc, run rẩy che miệng.

Người đứng đầu tỉnh Giang Bình ngồi cạnh bọn họ nãy giờ mà bọn họ lại không hề hay biết!

“Sao… sao… sao lại là cậu ta?”

Diệp Mạn thấy vậy cũng ngơ cả người, lảo đảo suýt ngã.

Bà ta không để ý tới Diệp Tiêu Điệp bên cạnh vốn không có hứng thú với hội võ lại run rẩy vì kích động.

“Rốt cuộc em cũng tìm được anh rồi!”

Cô ta nhỏ giọng nói, nước mắt lăn dài trên má.

.

Chương 449: 449: Mày Chính Là Dương Thanh À

“Chết tiệt! Anh đứng lên làm gì?”

“Người ta gọi người đứng đầu tỉnh Giang Bình cơ mà, anh tỏ vẻ gì chứ?”

“Anh muốn chết cũng đừng liên lụy tới chúng tôi!”

La Viên Viên và Từ Lệ ngồi cạnh Dương Thanh giận dữ quát.

Bọn họ không thể tin Dương Thanh chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Vương Dũng cũng hoảng sợ, nghe vậy vội vàng đứng lên kéo tay Dương Thanh: “Cậu mau ngồi xuống đi, đừng tự chui đầu vào chỗ chết!”

Dương Thanh bình tĩnh nhìn Vương Dũng: “Nể tình bạn bè nhiều năm, tôi khuyên cậu mau rời xa ả đàn bà kia đi!”

Dứt lời, anh trực tiếp cất bước đi thẳng xuống sàn đấu.

Câu nói của anh luẩn quẩn bên tai Vương Dũng, anh ta cắn răng, siết chặt hai tay.

Anh ta muốn rời khỏi người phụ nữ này quá đi ấy chứ?

Chỉ là, anh ta có lý do bất đắc dĩ.

“Chết tiệt! Anh ta là cái thá gì? Một thằng nghèo rách mùng tơi cũng đòi nhúng tay vào chuyện của tôi!”

Dương Thanh đi xa rồi, La Viên Viên mới giật mình tỉnh ngộ, dữ tợn mắng.

Từ Lệ lạnh lùng nhìn theo bóng lưng của Dương Thanh: “Viên Viên, cậu đừng tức giận vội, trò hay sắp đến rồi! Loại như anh ta cũng dám giả mạo người đứng đầu tỉnh Giang Bình, vị cao thủ trên sàn đấu chắc chắn sẽ không tha cho anh ta đâu”.

“Đúng, anh ta dám giả mạo người đứng đầu tỉnh Giang Bình, chỉ còn con đường chết!”, ánh mắt La Viên Viên trở nên ác độc.

Vương Dũng cũng dần tỉnh táo lại, cảm xúc phức tạp vừa lo cho Dương Thanh lại vừa thấy phấn khích.

Anh ta lo lắng Dương Thanh giả mạo người đứng đầu tỉnh Giang Bình sẽ phải chết thảm.

Nhưng nếu Dương Thanh thực sự là người đứng đầu tỉnh Giang Bình thì sao?

Nghĩ tới người bạn từng được mình bảo vệ rất có thể là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, Vương Dũng cực kỳ kích động, thầm cầu nguyện trong lòng.

“Hàn Khiếu Thiên và người nhà họ Hàn xin nghênh đón người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

“Trần Hưng Hải và người nhà họ Trần xin nghênh đón người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

“Quan Chính Sơn và người nhà họ Quan xin nghênh đón người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

…

Ngay khi Dương Thanh bước ra khỏi khán đài, người của các gia tộc tỉnh Giang Bình đồng loạt đứng dậy.

Mấy mươi chủ gia tộc lớn dẫn đầu người của gia tộc mình khom lưng chào Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Mọi người xung quanh đều sôi trào nhiệt huyết, nhất là những người trẻ tuổi.

Trông thấy Dương Thanh xuất hiện, bọn họ lại càng kích động.

Còn trẻ như vậy đã có địa vị tối cao, mấy mươi chủ gia tộc lớn của Giang Bình đều phải đứng dậy cúi chào.

Tiếng hô vang chào mừng Dương Thanh vang lên từng đợt như sóng biển cuồn cuộn càn quét xung quanh, rung động đất trời.

La Viên Viên và Từ Lệ vừa mới chê cười Dương Thanh cũng chết sững người.

“Anh ấy… anh ấy thực sự là người đứng đầu tỉnh Giang Bình!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc tột độ.

Vương Dũng cũng ngạc nhiên không kém, nhưng anh ta mau chóng lấy lại được tinh thần.
Lúc đoàn người của Giang Bình bước vào, anh ta đã đoán người trẻ tuổi được các gia tộc Giang Bình vây quanh là Dương Thanh.

“Ha ha!”

Vương Dũng không nhịn được phá lên cười, kích động bật khóc: “Bạn của tôi là người đứng đầu tỉnh Giang Bình! Bạn của tôi là người đứng đầu tỉnh Giang Bình! Ha ha ha!”

Dưới sự tiếp đón long trọng, Dương Thanh chậm rãi bước lên sàn đấu.

Khí thế của anh không bằng Hắc Trạch và chưởng môn Long vừa bại trận dưới tay Ngưu Căn Huy, nhưng lại khiến Ngưu Căn Huy cảm thấy áp lực vô hình ập tới.

“Mày chính là Dương Thanh à?”

Ngưu Căn Huy híp mắt hỏi, ánh mắt lạnh lẽo.

Trong lòng ông ta lại vô cùng khiếp sợ.
Dù đã biết người đứng đầu tỉnh Giang Bình còn rất trẻ nhưng khi tận mắt nhìn thấy Dương Thanh, ông ta vẫn cảm thấy thật khó tin.

“Ông chính là Ngưu Căn Huy, cao thủ xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật?”

Dương Thanh hỏi ngược lại.

Ngưu Căn Huy cau mày.
Ông ta vẫn luôn tự hào mình xếp thứ 9, chưa bao giờ bị người ta khinh thường như vậy.

“Em trai tao là Ngưu Căn Sinh chết trong tay mày đúng không?”, Ngưu Căn Huy hỏi thêm một câu.

Dương Thanh đã đoán trước lần này Ngưu Căn Huy tới Giang Bình chủ yếu là vì trả thù.

Hơn nữa nhà họ Ngụy từng giúp anh xử lý thi thể của Ngưu Căn Sinh đã bị hủy diệt.

Dương Thanh cũng không có ý định giấu giếm, bình thản đáp: "Ông ta muốn giết tôi, tiếc là tài không bằng người nên bị tôi giết rồi!"

"Uỳnh!"

Dương Thanh vừa dứt lời, mặt đất dưới chân Ngưu Căn Huy lập tức vỡ nát, khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người ông ta.

"Quả nhiên em trai tao chết dưới tay mày!"

Ngưu Căn Huy nổi giận, chỉ muốn xông tới lấy mạng Dương Thanh ngay lập tức.

"Mấy năm nay Hiệp hội Võ thuật cũng tác quái không ít đâu nhỉ?"

"Chỉ là một kẻ dưới trướng Hiệp hội Võ thuật mà thôi.
Đợi giết ông xong, tôi còn muốn diệt luôn chi hội Giang Bình của hiệp hội các người!"

Trong mắt Dương Thanh hiện lên sát khí cuồn cuộn.

.

Chương 450: 450: Trên Đường Xuống Địa Ngục

Từ khi biết kẻ đứng sau vận chuyện phụ nữ cho nhà họ Ngụy, đồng thời thúc đẩy các loại giao dịch trái phép chính là chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật, Dương Thanh đã coi Hiệp hội Võ thuật là kẻ thù không đội trời chung.

Ngưu Căn Huy là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật. Ông ta chết sẽ là tổn thất rất lớn đối với Hiệp hội Võ thuật.

"Mày chán sống rồi!"

Ngưu Căn Huy bị chọc giận, không thèm đợi trọng tài tuyên bố bắt đầu đã lao về phía Dương Thanh.

Còn anh vẫn bình tĩnh đứng đó, ánh mắt lóe lên một tia khinh thường.

Đừng nói là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật, người xếp hạng đầu cũng chẳng là cái thá gì.

Dù là ai, Dương Thanh có thể đánh bại chỉ bằng một cú đấm.

"Ngưu Căn Huy ra tay rồi!"

"Liệu cậu Thanh có chống đỡ nổi không?"

"Đến cả chưởng môn Long cũng chịu thua, cậu Thanh còn trẻ như vậy sao có thể thắng được?"

"Cậu Thanh còn quá trẻ.
Cậu ấy không nên tới đây!"

…

Rất nhiều người thở dài tiếc nuối.
Sau hai trận chiến ác liệt vừa rồi, không ai coi trọng Dương Thanh nữa.

Bởi vì anh thực sự còn quá trẻ.

Mặc dù danh tiếng của người đứng đầu tỉnh Giang Bình rất vang dội nhưng chưởng môn Long cũng đâu hề thua kém.

Ông ta chính là chưởng môn của đạo quán Long Hổ, được nhiều người coi như thần tiên sống.

Đến cả chưởng môn Long cũng bại trận, Dương Thanh thắng nổi sao?

Tất cả tập trung quan sát, không dám chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua cảnh tượng đặc sắc nào.

"Chết đi!"

Ngưu Căn Huy tung nắm đấm.

"Bốp!"

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Dương Thanh bỗng giơ tay ra túm lấy nắm đấm của Ngưu Căn Huy.

"Cái gì?"

"Chặn được rồi?"

"Sao lại như vậy?"

Vô số người kinh ngạc thốt lên.

Điều khiến mọi người kinh hãi không phải vì màn đấu của hai người quá đặc sắc, mà là Dương Thanh tùy tiện giơ tay đã chặn được đòn tấn công của Ngưu Căn Huy.

Trong khi vừa nãy cao thủ hàng đầu của cả hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương đều chết thảm dưới tay ông ta.

Bọn họ đã coi Ngưu Căn Huy là người mạnh nhất.
Trên đời này có mấy ai chặn lại được cú đấm của ông ta?

Vậy mà giờ đây, một người mới hơn hai mươi tuổi lại chặn được dễ dàng.

"Tốc độ quá chậm! Sức quá yếu!"

Dương Thanh hờ hững đưa ra nhận xét, đồng thời đẩy một cái khiến Ngưu Căn Huy lùi lại liên tiếp năm, sáu bước, hoảng sợ tột độ.

Ông ta là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật mà lại bị Dương Thanh đẩy lùi mấy bước một cách dễ dàng như vậy.

Nếu Dương Thanh không đẩy mà tấn công bằng nắm đấm, ông ta sẽ thế nào?

Lần đầu tiên Ngưu Căn Huy cảm thấy nguy cơ to lớn ập tới.

“Ha ha! Tốt! Tốt lắm!”

“Chỉ cần cậu Thanh ra mặt, ai có thể chống lại?”

“Hiệp hội Võ thuật thì sao? Cậu Thanh chỉ cần dùng một đấm là tiêu diệt được!”

Đám chủ gia tộc ở Giang Bình kích động hô lớn: “Giang Bình được cứu rồi!”

Sắc mặt của đám người Nam Dương lại cực kỳ khó coi.

Chưởng môn Long đã chết, Nam Dương không còn hi vọng nào nữa.

Đối với bọn họ, Hiệp hội Võ thuật hay Giang Bình thắng đều như nhau.

“Thằng nhãi ngông cuồng!”

Ngưu Căn Huy tức giận mặt đỏ bừng bừng.
Nếu Dương Thanh nghiêm túc đánh với ông ta một trận thì còn đỡ, anh lại cứ đứng im lại chỗ, dáng vẻ hời hợt ấy chẳng khác gì đang sỉ nhục ông ta.

“Ông chê tôi đánh nhẹ quá à?”

Dương Thanh nhếch môi cười chế giễu: “Hay là tôi dùng thêm chút sức nữa?”

Mặt Ngưu Căn Huy tối sầm lại, nhưng cũng không dám chủ quan khinh địch.

Ông ta cảm thấy lần này mình gặp phải đối thủ khó nhằn, có nguy cơ phải thua trên sàn đấu.

“Tao thừa nhận mình đã đánh giá sai mày.
Nhưng vậy thì đã sao? Mày thực sự cho rằng ông Chín của Hiệp hội Võ thuật chỉ là một kẻ lỗ mãng thôi sao?”

Ngưu Căn Huy nhỏ giọng nói, chỉ để Dương Thanh nghe thấy.

Dương Thanh vẫn tràn đầy tự tin, cười híp mắt nói: “Tôi không biết ông có phải kẻ lỗ mãng hay không.
Nhưng tôi nói cho ông biết, nếu ông dám động vào giới hạn cuối cùng của tôi thì chắc chắn hôm nay ông sẽ phải bỏ mạng!”

“Đúng là ngông cuồng không biết trời cao đất dày!”

Ngưu Căn Huy cười lạnh nói: “Mày tự giác nhận thua rồi cút xuống đi! Nếu không…”

Ông ta cười phá lên, không nói tiếp nửa câu sau.

“Nếu không thì sao?”

Dương Thanh híp mắt hỏi, ánh mắt tràn ngập sát khí.
Truyện hay luôn có tại * TrùmTruyệ n.
C O M *

“Nếu không, vợ con của mày chỉ có thể xuống địa ngục trước chờ mày thôi!”

Ngưu Căn Huy nở nụ cười tàn nhẫn.

.

Chương 451: 451: Hội Võ Kết Thúc

Ông ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ rất tức giận khi bị đe dọa.

Nào ngờ anh vẫn rất bình thản, thậm chí còn nở nụ cười.

“Mày cười cái gì?”

Ngưu Căn Huy xấu hổ đến nỗi phát cáu, rống lên giận dữ.

“Tôi cười ông ngu xuẩn!”, Dương Thanh đáp.

“Khốn kiếp! Mày mới là thằng ngu xuẩn!”

Ngưu Căn Huy cả giận nói: “Tao nói thẳng cho mày biết, vợ con mày hẳn là đã bị người của tao bắt rồi.
Nếu mày không chịu nhận thua, tao sẽ cho vợ con mày chết không có chỗ chôn ngay tức khắc!”

Nụ cười trên môi Dương Thanh nhạt dần, khí lạnh tỏa ra từ trên người anh khiến nhiều người không khỏi rùng mình.

Ngưu Căn Huy đứng gần Dương Thanh nhất, cũng cảm nhận rõ nhất luồng áp lực mạnh mẽ này.

Ông ta bỗng có cảm giác như rơi vào hầm băng, cơn ớn lạnh ngấm vào tận xương tủy.

Không chỉ vậy, ông ta còn có ảo giác như đang phải đối mặt với một con quái vật khổng lồ.

Trước đây chỉ có một người từng khiến Ngưu Căn Huy cảm thấy như vậy, chính là người xếp đầu của Hiệp hội Võ thuật, đồng thời cũng là hội trưởng Hiệp hội Võ thuật.

Ông ta khó lòng tưởng tượng nổi, một gã thanh niên chưa tới ba mươi tuổi lại có được khí thế mạnh mẽ cỡ này.

“Tôi cười ông ngu xuẩn là bởi, nếu ông không động đến giới hạn cuối cùng của tôi, có lẽ ông vẫn còn đường sống.
Nhưng hiện giờ, ông buộc phải chết!”

Dương Thanh bỗng cất lời, giọng anh khàn khàn khiến Ngưu Căn Huy dựng cả tóc gáy.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai.

Mọi người còn đang chìm trong kinh ngạc, Dương Thanh đã ấn nghe máy.

Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Anh Thanh, chị dâu và Tiêu Tiêu vẫn an toàn, người của Hiệp hội Võ thuật bị khống chế cả rồi!”

“Tốt lắm!”

Dương Thanh bình thản đáp lại.

Thực ra, ngay hôm nhận được thiệp mời, Dương Thanh đã gọi Mã Siêu và Tiền Bưu về.

Anh làm thế để phòng ngừa loại chuyện này.

Thật không ngờ vẫn có kẻ muốn đâm đầu vào chỗ chết.

“Ranh con, mày nhận được tin vợ con mày bị bắt rồi chứ?”

Ngưu Căn Huy đắc ý nói: “Mày bảo tao ngu xuẩn, giờ thì biết ai mới là kẻ ngu rồi nhỉ?”

“Chẳng lẽ mày thực sự cho rằng, tao tổ chức hội võ mà không điều tra gì về chúng mày sao?”

“Tao biết mày rất yêu thương vợ con mình, đây là điểm yếu lớn nhất của mày.
Nếu mày không chịu nhận thua thì vợ con mày chỉ còn đường chết!”

“Ranh con, nhận thua đi!”

Ngưu Căn Huy bỗng phá lên cười lớn.

Khán giả xung quanh không nghe thấy Ngưu Căn Huy và Dương Thanh nói gì với nhau, chỉ kinh ngạc vì thấy Ngưu Căn Huy đột nhiên cười lớn.

Dương Thanh thầm cảm thấy may mắn.

Lần này anh đã chuẩn bị trước, nếu không chuẩn bị thì sẽ ra sao?

Chắc là Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã bị Hiệp hội Võ thuật bắt làm con tin ép anh nhận thua rồi nhỉ?

“Trọng tài tuyên bố kết quả được rồi đấy! Cậu ta nhận thua rồi!”

Ngưu Căn Huy nói với trọng tài đứng cạnh đó.
Ông ta đã sớm điều tra rõ ràng về Dương Thanh, biết anh có thể làm bất cứ chuyện gì vì vợ con.

Nhờ vậy ông ta mới nghĩ ra kế dùng Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu để uy hiếp Dương Thanh.

Nhưng kết quả đã được định là ông ta phải thất vọng rồi!

Trọng tài ngơ ngác nhìn, cuộc so đấu đã kết thúc đâu, làm sao có thể tuyên bố kết quả được?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau tuyên bố tôi thắng rồi đi, nhanh lên!”

Ngưu Căn Huy thấy trọng tài chẳng nói chẳng rằng bèn giận dữ quát to.

“Ai nói tôi muốn nhận thua?”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

“Hả?”

Ngưu Căn Huy kinh ngạc hỏi: “Mày không chịu nhận thua sao? Mày không quan tâm đến sự sống còn của vợ con mày à?”

“Ông có thể chết được rồi!”

Dương Thanh không trả lời, chỉ phun ra một câu rồi cất bước đi về phía Ngưu Căn Huy.

Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu là giới hạn cuối cùng của anh, kẻ nào dám đụng tới đều phải chết!

“Ranh con, mày nghĩ kĩ chưa?”

Ngưu Căn Huy thấp thỏm hỏi lại.

Từ đầu trận đấu đến giờ, ông ta chỉ vung được một quyền, nhưng đã bị Dương Thanh chặn được.

Tuy chỉ mới đánh một đòn nhưng ông ta đã cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh.

Nếu đấu tiếp, ông ta tuyệt đối không có cơ hội thắng thế nên ông ta mới quyết định lấy vợ con của Dương Thanh ra uy hiếp anh.

Nhưng giờ đây, Dương Thanh lại nói muốn giết ông ta.

“Ranh con, mày muốn chết à?”

Thấy Dương Thanh tới gần, Ngưu Căn Huy không chịu nổi nữa, nổi giận lao vọt về phía Dương Thanh.

“Cậu Thanh, cẩn thận đấy!”

Ai đó kêu lên kinh hãi.

Giây tiếp theo, Ngưu Căn Huy đã vung nắm đấm tới trước mặt Dương Thanh.

Đất trời như quay cuồng.

Mọi người chăm chú nhìn Dương Thanh.

“Chết đi cho tao!”

Ngưu Căn Huy rống lên, đấm thẳng vào huyệt Thái Dương của Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Dương Thanh bỗng vung nắm đấm ra đỡ, tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Cùng với đó là một âm thanh giòn vang, đó là tiếng xương gãy nát.

“Á…”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng tận trời, phát ra từ cổ họng Ngưu Căn Huy.

Mọi người đều thấy cánh tay va chạm với Dương Thanh của ông ta đã gãy.

Bàn tay nhầy nhụa máu thịt, xương tay cũng vỡ vụn.

Sự im lặng bao trùm!

Chỉ còn tiếng kêu thảm thiết của Ngưu Căn Huy không ngừng kích thích trái tim của mỗi người.

Đây chính là ông Chín của Hiệp hội Võ thuật, vừa rồi đã giết chết chưởng môn Long trong vòng một nốt nhạc.

Trong trận chiến với Dương Thanh, ông ta đánh ra được hai cú đấm.

Lần đầu bị Dương Thanh nhẹ nhàng đỡ được.

Lần thứ hai bị Dương Thanh đánh trả, gãy nát cả cánh tay.

“Ông còn di ngôn gì không?”

Dương Thanh lạnh nhạt bảo: “Nói ra đi, để tôi tiễn ông lên đường!”

“Mày mà dám giết tao, tao sẽ khiến vợ con mày chết không toàn thây!”

Ngưu Căn Huy hung tợn nói.

Dương Thanh hờ hững hỏi: “Ông chắc chắn vợ con tôi đã bị người của ông bắt được đến thế cơ à?”

“Mày có ý gì?”

Sắc mặt Ngưu Căn Huy chợt biến đổi, thoáng nghĩ tới một khả năng: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Người ông ta phái đi bắt cóc Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đều là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật.

Một Dương Thanh đã đủ khiến ông ta kinh hãi.
Ông ta không thể chấp nhận sự thật là vẫn có người cướp được vợ con Dương Thanh từ tay các cao thủ của Hiệp hội Võ thuật.

Ông ta vội vàng gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương mãi không chịu bắt máy.

Sắc mặt ông ta càng thêm tái nhợt.

Ngay sau đó, ông ta lại gọi thêm một cuộc nữa, vẫn không có người nghe!

Bấm liên tiếp mấy dãy số, không một ai bắt máy.

Nếu ông ta còn không biết người của mình đã thất bại thì quả thật quá ngu xuẩn.

“Phịch!”

Ngay khi mọi người còn chưa hoàn hồn, Ngưu Căn Huy đã quỳ thụp xuống đất, hoảng sợ cầu khẩn: “Cậu Thanh, xin cậu tha cho tôi một con đường sống.
Sau này tôi nhất định sẽ không bước vào Giang Bình nửa bước!”

Đám đông chưa kịp lấy lại tinh thần đã thấy Ngưu Căn Huy quỳ xuống xin tha, ai cũng sắp không thở nổi nữa.

Người đứng đầu tỉnh Giang Bình thực sự mạnh đến thế sao?

Ngay cả cao thủ đứng thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật cũng phải quỳ xuống xin tha?

Dương Thanh lắc đầu: “Lúc ông dám nghĩ đến chuyện lấy vợ con tôi ra để uy hiếp tôi thì kết cục của ông đã được định đoạt sẵn rồi!”

“Dương Thanh, tao phải giết mày!”

Ngưu Căn Huy biết, Dương Thanh sẽ không buông tha cho mình nên cũng không xin tha nữa, đứng phắt lên, vọt thẳng về phía Dương Thanh.

Trong tay ông ta còn có một con dao găm sắc bén.

Khắp chốn xôn xao!

Hiệp hội Võ thuật đã quy định, trong Hội võ lần này không cho phép mang bất cứ loại vũ khí nào lên sàn đấu.

Vậy mà Ngưu Căn Huy, người của ban tổ chức lại lấy ra một con dao găm muốn giết chết Dương Thanh.

“Chết đi!”

Dương Thanh chụm năm ngón tay lại vung lên một cái.

“Phụt!”

Ngưu Căn Huy đã tới trước mặt Dương Thanh, tay cầm dao găm giơ lên.

Chỉ có điều, toàn thân ông ta như vừa bị đóng băng, đứng ngay trước mặt anh lại không cách nào nhúc nhích nổi, con ngươi tràn ngập kinh hoảng.

Giây tiếp theo, máu tươi ào ào đổ ra từ động mạch cổ của Ngưu Căn Huy, nhuộm đỏ ánh mắt người xem.

“Uỳnh!”

Thân thể Ngưu Căn Huy đổ ầm xuống đất.

Mọi người đều kinh hãi!

.

Chương 452: 452: Bản Tính Con Người

Không ai ngờ được, ngay cả cao thủ xếp trí thứ 9 của Hiệp hội Võ Thuật cũng bị Dương Thanh giết chết.

Chủ các gia tộc lớn của Nam Dương và Giang Bình đều trợn mắt khiếp sợ, đứng dậy nhìn chằm chằm người thanh niên ngạo nghễ đứng giữa sàn đấu.

Chi hội trưởng chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ Thuật là Thạch Giang sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Ngưu Căn Huy là cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ Thuật. Lão ta biết rõ thực lực Ngưu Căn Huy mạnh cỡ nào.

Vậy mà Ngưu Căn Huy vẫn không đánh lại được Dương Thanh, thậm chí còn bị Dương Thanh giết chết bằng một đòn.

Chẳng khác nào Dương Thanh đã có tư cách xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ Thuật.

Trước đây, lão ta còn từng muốn lôi kéo Dương Thanh làm tay chân cho mình.

Nghĩ vậy, Thạch Giang không kìm được run bần bật.

Lão ta dám chắc chi hội Giang Bình sắp toi đời, thậm chí mạng sống của lão cũng nằm trong tay Dương Thanh.

“Ha ha ha ha! Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

Hàn Khiếu Thiên phản ứng lại nhanh nhất, đứng dậy kích động gào to, đồng thời cũng đánh thức vô số người.

“Ông chủ Chu còn nhớ hiệp định quân tử giữa chúng ta chứ?”

Hàn Khiếu Thiên quay sang nhìn Chu Quảng Chí, cười lớn hỏi.

Sắc mặt Chu Quảng Chí cực kì vặn vẹo.
Nhà họ Chu vốn là gia tộc lớn thứ nhì ở Nam Dương, gia tộc lớn nhất đã bị Hiệp hội Võ Thuật tiêu diệt để cảnh cáo nên bọn họ mới giành được vị trí số một.

Lão ta ôm dã tâm bành trướng, thậm chí còn muốn nắm quyền cả hai tỉnh Nam Dương và Giang Bình.
Nào ngờ dù đã mời được chưởng môn Long của đạo quán Long Hổ nhưng chưởng môn Long vẫn bị giết ngay trên sàn đấu.

"Hàn Khiếu Thiên, đừng lấy hiệp định ra chèn ép tôi".

Chu Quảng Chí nghiến răng nghiến lợi nói.

Mọi người không ngờ, cả cao thủ của Hiệp hội Võ Thuật cũng đã bị Dương Thanh giết chết mà Chu Quảng Chí vẫn dám phản kháng.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, Chu Quảng Chí đã lạnh lùng nói tiếp: "Dù không có hiệp ước định, nhà họ Chu tôi cũng sẽ coi cậu Thanh là người đứng đầu!"

Dứt lời, lão ta quay về phía Dương Thanh, quỳ một chân cúi đầu nói: "Từ giờ trở đi, nhà họ Chu ở Nam Dương xin nghe cậu Thanh sai bảo!"

Thấy Chu Quảng Chí quỳ xuống, năm, sáu gã con cháu dòng chính đứng sau lưng lão ta cũng vội vã làm theo, đồng thanh hô to: "Nhà họ Chu của Nam Dương xin nghe cậu Thanh sai bảo!"

Một giây trước còn tranh chấp với Hàn Khiếu Thiên, giây tiếp theo đã quỳ xuống thề trung thành.
Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hàn Khiếu Thiên cũng ngẩn người.

"Nhà họ Tề của Nam Dương xin nghe cậu Thanh sai bảo!"

"Nhà họ Châu của Nam Dương xin nghe cậu Thanh sai bảo!"

…

Thoáng chốc, các gia tộc tới từ Nam Dương đều quỳ hết xuống, tỏ lòng trung thành với Dương Thanh.

Đám người còn lại thấy vậy, ai cũng trợn mắt há hốc miệng.

Toàn bộ các gia tộc đứng đầu hai tỉnh Nam Dương và Giang Bình đều tôn Dương Thanh làm người đứng đầu, đây là cảnh

tượng huy hoàng cỡ nào?

Sắc mặt Diệp Mạn trở nên cực kì khó coi.

Bà ta không ngờ cậu thanh niên bị mình ép buộc rời xa Tần Thanh Tâm chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình mà bà ta vẫn đang tìm kiếm.

Hiện giờ anh đã là người đứng đầu Giang Nam, nắm quyền kiểm soát hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương.

“Không ngờ anh Thanh lại là anh em thân thiết của anh Dũng. Anh phải tìm cơ hội giới thiệu em với anh ấy đấy nhé”.

Từ Lệ níu cánh tay Vương Dũng, kích động nói: “Em đã bảo rồi mà, anh em thân thiết của người như anh Dũng sao có thể là người bình thường được?”

Đây chính là bản tính con người!

Hai mươi phút trước còn nói Dương Thanh không ra gì, sau khi biết Dương Thanh là người đứng đầu Giang Bình lập tức thay đổi thái độ.

“Anh Dũng đang thiếu tiền phải không? Em sẽ cho anh tiền chữa bệnh cho em gái! Không được, em phải tìm chuyên gia tốt nhất để chữa trị cho em gái anh mới được”.

La Viên Viên ôm lấy cánh tay còn lại của Vương Dũng, e thẹn nói: “Chẳng phải trước giờ anh vẫn thích em sao? Anh thấy lúc nào thích hợp đi đăng kí kết hôn? Hay là lát nữa mình đi luôn nhé?”

“Lễ hỏi, xe, nhà gì đó, em không cần, tổ chức tiệc cưới cứ để nhà em bao hết cho!”

“À đúng rồi, bố mẹ mình đang sống ở nông thôn.
Ngày mai chúng ta đi đón bố mẹ lên đây ở cùng đi! Mà thôi, lát nữa mình đi luôn đi!”

La Viên Viên kích động nói năng lộn xộn.

Vương Dũng sững sờ, chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ tốt như vậy.

Đúng là anh ta từng thích La Viên Viên, nhưng từ khi phát hiện La Viên Viên chỉ coi mình là lá chắn, tình cảm này đã tan thành mây khói.

Nếu không phải đang cần một khoản tiền lớn để chữa bệnh cho em gái, anh ta đã rời bỏ cô gái này lâu rồi.

“Cút, cút hết! Cút hết cho tôi!”

Vương Dũng giận dữ hét lên, đẩy La Viên Viên và Từ Lệ ra.

Trước kia, anh ta không kiếm nổi tiền chữa bệnh cho em gái nên mới chấp nhận ở bên La Viên Viên, cam chịu như một con chó.

Nhưng nay, anh ta đã biết người anh em của mình chính là người đứng đầu hai tỉnh lớn, còn gì phải sợ nữa?

Chẳng phải chỉ cần một câu của Dương Thanh là có tiền chữa bệnh rồi sao?

Đúng lúc này, ánh mắt sắc bén của Dương Thanh bỗng quét tới chi hội Giang Bình.

Đám người Thạch Giang hoảng hốt nghĩ, đến lượt mình rồi sao?

“Cậu…
cậu Thanh, chúng tôi xin chịu thua.
Chi hội Giang Bình tự giác rút khỏi Giang Bình!”

Thạch Giang run rẩy nói.

Lão ta biết nếu người của tổng hội không đến, chi hội Giang Bình sẽ không có hi vọng sống sót, chi bằng chủ động xin rút, có lẽ còn có thể giữ được cái mạng.

“Cút!”

Dương Thanh quát.

Đối với anh, Thạch Giang chỉ là phường tôm tép không đáng nhắc tới, giết cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa, ngay cả cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ Thuật cũng bị anh giết, chi hội Giang Bình có gì đáng sợ?

“Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”

Thạch Giang vội cảm ơn rối rít, dẫn người của chi hội bỏ chạy khỏi hội trường.

- ——————

.

Chương 453: 453: Kẻ Phải Chết

Mọi người ngỡ ngàng nhìn theo!

Ngày hôm qua, chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ Thuật vẫn là thế lực khổng lồ ngang tầm gia tộc hàng đầu ở đây.

Vậy mà hôm nay, chi hội trưởng lại phải cun cút bỏ chạy chỉ vì một câu của Dương Thanh.

"Sau này, Giang Bình và Nam Dương do tôi đứng đầu, nghe theo lệnh của tôi.
Ai dám chống đối, kết cục sẽ như thế này!"

Dương Thanh đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt đảo quanh hội trường một lượt, cao giọng nói.

"Ầm!"

Vừa dứt lời, Dương Thanh giẫm chân một cái, tiếng động rung chuyển đất trời.
Sàn đấu dưới chân anh đổ sập xuống, bụi bay mù mịt.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều chấn động.

Dù chỉ là một võ đài mới được dựng tạm nhưng vẫn được đổ bê tông, vậy mà lại bị Dương Thanh một chân giẫm nát.

Cái giẫm chân này mạnh tới mức nào?

Ở đây còn có một số người đến từ các gia tộc quyền quý ở Yến Đô, ví dụ như Diệp Mạn.

Ban đầu, bọn họ còn định phái người khiêu chiến Dương Thanh.

Trông thấy Dương Thanh một chân giẫm nát sàn đấu, sự kiêu ngạo của bọn họ đã mất sạch.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, thân phận cao quý cỡ nào cũng chỉ là phù du!

Trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn Trung Châu.

Dương Thanh ngồi ở ghế chủ tọa, các chủ gia tộc có quan hệ thân thiết với anh như Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải đều ngồi bên cạnh.

Trong phòng còn có vài người nữa đều đứng im, vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

“Ông chủ Chu, các ông làm thế là có ý gì? Chẳng lẽ các ông định bắt tay nhau ép cậu Thanh nhường lại vị trí người đứng đầu sao?”

Hàn Khiếu Thiên nheo mắt nhìn Chu Quảng Chí, cười nói.

Những người đang đứng đều là chủ các gia tộc quyền thế ở Nam Dương.
Bọn họ chủ động tìm tới chứ không phải Dương Thanh cho mời.

Nghe Hàn Khiếu Thiên hỏi, Chu Quảng Chí rất tức giận, nhưng lão ta không dám lộ ra trước mặt Dương Thanh, bèn trừng mắt nhìn Hàn Khiếu Thiên một cái.

Lúc nhìn sang Dương Thanh, lão ta liền thay đổi thái độ, vội nói: “Thưa cậu Thanh, chúng tôi tới để xin lỗi cậu! Ngày trước chúng tôi có mắt như mù, trót xúc phạm cậu, xin cậu rộng lượng bỏ qua cho chúng tôi!”

“Xin cậu Thanh rộng lượng bỏ qua cho chúng tôi!”

…

Những người còn lại đều đồng thanh cầu khẩn.

Mặc dù hiện giờ Dương Thanh chưa làm gì nhưng bọn họ vẫn rất sợ.

Dù sao trước khi hội võ bắt đầu, bọn họ đã từng nhục mạ Dương Thanh.

Mà nay, Dương Thanh đã giết cao thủ của Hiệp hội Võ Thuật, bọn họ chỉ sợ Dương Thanh mất hứng sẽ làm thịt bọn họ.

“Đã thua thì phải chịu phạt!”

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Đám chủ gia tộc quyền thế ở Nam Dương hoảng hốt, vậy là Dương Thanh vẫn không chịu tha cho bọn họ sao?

“Cậu Thanh không thể cho bọn tôi một con đường sống sao?”, Chu Quảng Chí cắn răng hỏi.

Lão ta không cam tâm!

Vô cùng không cam tâm!

Để nhà họ Chu trở thành gia tộc quyền thế nhất Nam Dương, lão ta đã phải chuẩn bị rất nhiều năm.

Nhưng lão ta vừa mới hoàn thành mục tiêu, cả gia tộc đã phải đối mặt với nguy cơ diệt vong, sao lão ta có thể chấp nhận nổi?

Những người khác cũng tái mặt.

Dương Thanh bình thản quan sát sự thay đổi nét mặt của mỗi người.

“Nếu các ông uống hết mấy ly rượu độc này, tôi sẽ tha cho gia tộc các ông!”

Dương Thanh chỉ vào mấy ly rượu trên bàn.

Nghe vậy, sắc mặt đám người Chu Quảng Chí lập tức tái nhợt.

“Cậu thực sự muốn chúng tôi chết sao?”

Mắt Chu Quảng Chí đỏ ngầu.

“Chu Quảng Chí, đây là thái độ nói chuyện của ông với cậu Thanh đấy à?”

Hàn Khiếu Thiên tức giận, lớn tiếng mắng.

Chu Quảng Chí không đáp lời, chỉ cúi đầu xuống.
Không ai nhìn thấy sự thù hận mãnh liệt trong mắt lão ta lúc này.

“Chỉ cần uống hết ly rượu độc này, cậu sẽ tha cho gia tộc tôi đúng không?”

Một người đứng cạnh Chu Quảng Chí bỗng lên tiếng hỏi.

Dương Thanh không đáp, chỉ lạnh lùng gật đầu.

“Được, tôi uống! Mong rằng sau khi tôi chết, cậu Thanh sẽ giữ lời hứa!”

Dứt lời, ông ta bước thẳng tới bàn rượu, nhấc một ly lên uống cạn.

“Mong cậu Thanh sẽ giữ lời hứa!”

Ngay sau đó lại có người thứ hai đứng ra, cũng cầm một ly uống cạn.

Chẳng mấy chốc, những người còn lại cũng đi tới bàn rượu.

Trong sáu chủ gia tộc tới từ Nam Dương, ngoại trừ Chu Quảng Chí, năm người kia đều lựa chọn uống rượu độc.

“Chu Quảng Chí, ông muốn gia tộc mình bị diệt sao?”, Hàn Khiếu Thiên nổi giận quát.

“Nhà họ Chu sẽ không bị diệt, tôi cũng sẽ không chết!”

Chu Quảng Chí bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy điên cuồng.

“Ý ông là gì?”, Hàn Khiếu Thiên nhíu mày.

“Bởi vì…”

Chu Quảng Chí đột nhiên rút ra một khẩu súng lục từ trong túi áo, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Dương Thanh: “Kẻ phải chết là mày!”

- ————

.

Chương 454: 454: Có Chuyện Gì Cứ Nói Thẳng

“Chu Quảng Chí! Sao ông dám?”

Hàn Khiếu Thiên lập tức hoảng sợ rống lên.

“Ông muốn nhà họ Chu bị diệt vong sao?”

Trần Hưng Hải cũng gào to chất vấn.

“Tôi sắp chết rồi, nhà họ Chu bị diệt hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi!”

Chu Quảng Chí dữ tợn nói: “Trong từ điển của Chu Quảng Chí này không có khái niệm ngồi chờ chết.
Kẻ nào muốn giết tôi, tôi sẽ lấy mạng kẻ đó!”

Dương Thanh vẫn bình thản ngồi im không hề e sợ.
Anh chợt lên tiếng: “Vậy thì ông có thể chết được rồi!”

Chu Quảng Chí điên cuồng cười gằn: “Kẻ đáng chết là mày!
Là mày! Mày chết đi!”

“Đoàng!”

Ngay khi lão ta chuẩn bị bóp cò, khẩu súng đột nhiên nổ tung.

Sau tiếng nổ vang trời, cánh tay cầm súng của Chu Quảng Chí đã nhầy nhụa máu thịt.

“Á”

Lão ta kêu gào thảm thiết.

Năm người vừa uống rượu độc đều bàng hoàng kinh sợ.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, ngay trước khi Chu Quảng Chí bóp cò, Dương Thanh đã búng tay một cái.

Tuy không thấy được Dương Thanh đã bắn thứ gì nhưng chắn chắn khẩu súng của Chu Quảng Chí bị nổ là do Dương Thanh gây ra.

“Dám đòi giết cậu Thanh, là tội chết!”

Hàn Khiếu Thiên phất tay, hai gã đàn ông cao lớn bước tới lôi Chu Quảng Chí ra ngoài.

Ai cũng biết Chu Quảng Chí đã không còn đường sống.

“Từ nay về sau, các vị là người của Dương Thanh tôi.
Kẻ nào dám phản bội sẽ có kết cục như Chu Quảng Chí hôm nay!”

Dương Thanh nhìn năm vị chủ gia tộc còn lại, ánh mắt bình thản bỗng bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau, dường như vẫn chưa hiểu gì.

“Cậu Thanh tha tội chết cho các ông rồi, còn ngây ra đấy làm gì?”

Hàn Khiếu Thiên quát lớn, nhắc nhở năm người kia.

“Xin đội ơn cậu Thanh, sau này chúng tôi chỉ nghe lệnh cậu, tuyệt đối không dám phản bội!”

Năm người vội đồng thanh đáp, trong lòng kích động.

Bọn họ vốn cho rằng Dương Thanh thật sự muốn giết mình, nhưng thì ra anh chỉ đang thử bọn họ.

“Đến cả sự an nguy của người nhà cũng chẳng để tâm thì còn tư cách gì sống trên đời này nữa?”

Dương Thanh bỗng nói.

Dứt lời, anh đứng lên rời đi, sau lưng vang lên giọng nói cung kính: “Cậu Thanh đi thong thả!”

Qua phép thử vừa rồi, có lẽ sau này bọn họ sẽ không dám có ý định phản bội Dương Thanh.

“Dương…
Cậu Thanh!”

Dương Thanh vừa ra khỏi khách sạn Trung Châu, một bóng người quen thuộc vội vã bước tới định gọi tên anh nhưng lại đổi giọng.

Dương Thanh đấm nhẹ vào ngực người kia, tức giận nói: “Cậu cũng định gọi tôi kiểu đó à? Gọi tên là được rồi!”

Vương Dũng vốn đang lo sợ, nghe Dương Thanh nói thế không khỏi kích động.

Anh ta cũng muốn làm người anh em thân thiết của Dương Thanh như trước.

Nhưng cảnh tượng diễn ra trong hội võ đã để lại ấn tượng quá sâu sắc, anh ta có tư cách gì đòi làm anh em với cao thủ tuyệt đỉnh như Dương Thanh?

“Xin chào anh Thanh, em là La Viên Viên, vợ chưa cưới của anh Dũng, trước đây chúng ta từng gặp mặt rồi”.

“Chào anh Thanh, em là Từ Lệ, bạn thân của anh Dũng”.

Vương Dũng đang định nói gì đó, La Viên Viên và Từ Lệ vội vàng chạy tới mang theo hương nước hoa nồng nặc.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Tôi chỉ là một thằng khố rách áo ôm, sao dám quen biết hai cô chủ đây được?”

Trước đây, hai cô ả này luôn mồm chửi mắng anh nghèo hèn. Nếu không nể mặt Vương Dũng, Dương Thanh đã muốn vả cho mỗi ả một bạt tai rồi.

“Anh Dũng mau giới thiệu bọn em với anh Thanh đi!”, La Viên Viên ôm tay Vương Dũng, nũng nịu nói.

“Cút ngay!”

Vương Dũng đỏ bừng mắt, cả giận quát: “Con khốn, cô biết tôi thích cô nên cố tình dùng số tiền tôi cần để chạy chữa cho em gái ra uy hiếp tôi, bắt tôi làm con chó của cô, làm lá chắn cho cô.
Hiện giờ biết tôi có một người anh em lợi hại thì tôi lại thành ‘anh Dũng’ của cô rồi hả?”

“Trước đó cô đã làm những gì? Cút ngay cho tôi! Cút hết đi! Sau này, tôi với cô không còn quan hệ gì nữa!”

Vương Dũng rống lên giận dữ như muốn xả ra toàn bộ những ấm ức phải chịu.

La Viên Viên và Từ Lệ đều sa sầm mặt, đang định nói gì đó, Dương Thanh bỗng lên tiếng: “Nếu các người còn chưa chịu cút, tôi không ngại giúp các người biến mất khỏi thế giới này!”

Nghe vậy, hai cô ả lập tức sợ hãi chuồn mất.

“Vương Tuyết bị bệnh à?”

Dương Thanh nhìn Vương Dũng hai mắt đã đỏ ngầu.

Vương Tuyết là em gái ruột của Vương Dũng.
Hồi còn đi học, Dương Thanh cũng hay gặp được cô bé nhút nhát ấy.

Vương Dũng không giấu giếm, nói thẳng mục đích tới tìm Dương Thanh.

Thì ra, Vương Tuyết mắc bệnh ung thư máu, cần một khoản tiền lớn để chữa trị, nhưng gia cảnh của Vương Dũng chỉ thuộc dạng bình thường, không gánh nổi.

La Viên Viên, người anh ta thích là một lesbian, thích con gái.

Cô ta đồng ý cho Vương Dũng một khoản tiền, đổi lại Vương Dũng phải đóng giả làm bạn trai cô ta.

Nhưng đợi mãi La Viên Viên vẫn chưa chịu đưa tiền, lần nào cũng kiếm cớ lấp liếm cho qua.

“Dương Thanh, xin cậu cho tôi vay năm trăm nghìn, tôi nhất định sẽ trả lại đầy đủ!”

Vương Dũng quỳ xuống bật khóc nói.

“Cậu làm gì vậy?”

Dương Thanh kéo Vương Dũng đứng lên, nghiêm túc nói:
“Vương Tuyết là em gái cậu thì cũng là em gái mình.
Tất nhiên mình không thể trơ mắt đứng nhìn em gái bị bệnh rồi!”

Nghe vậy, Vương Dũng lập tức mừng rỡ, vội nói: “Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu nhiều!”

Dương Thanh không khỏi cảm thấy bất lực.

Anh đã nói mình vẫn là mình của trước đây, nhưng Vương Dũng tận mắt chứng kiến anh giết người, sao còn có thể bình thường như trước?

Dương Thanh tới bệnh viện với Vương Dũng.
Nhìn cơ thể gầy gò của Vương Tuyết trên giường bệnh, lòng

anh rất khó chịu.

Trước đây khi đi học, hai anh em họ từng giúp đỡ anh rất nhiều.
Nếu không nhờ bọn họ, Dương Thanh không biết mình có thể tốt nghiệp cấp ba không nữa.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Dương Thanh quay về công ty.

Những chuyện xảy ra hôm nay là cơ hội tốt để mở rộng quy mô tập đoàn Nhạn Thanh.

Có vài việc, anh phải tự mình sắp xếp.

Bận rộn mãi đến khi tan tầm, Dương Thanh mới rời công ty.

Anh vừa ra đến cổng đã thấy một chiếc Mercedes màu đen đang đỗ ven đường.

Anh đã thấy chiếc xe này rất nhiều lần, chính là xe của Diệp Mạn, mẹ đẻ Tần Thanh Tâm.

“Dương Thanh!”

Diệp Mạn xuống xe, ánh mắt phức tạp nhìn anh: “Không ngờ cậu chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, cậu lừa tôi thảm thật đấy!”

Dương Thanh lập tức hiểu ý Diệp Mạn.

“Lừa bà?”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Tôi chưa bao giờ nói tôi là ai, tại bà kiêu căng tự phụ không thèm coi tôi ra gì thôi”.

Diệp Mạn sửng sốt, sau đó lắc đầu chua xót, nói: “Đúng vậy! Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi!”

Dứt lời, sắc mặt bà ta trầm xuống: “Nhưng dù thế nào, tôi cũng chỉ muốn tốt cho con gái tôi!”

“Đừng nói với tôi những lời thừa thãi đó, có chuyện gì cứ việc nói thẳng!”

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không cho rằng lần này Diệp Mạn tới gặp anh chỉ để nói mấy lời vô bổ này.

- ————

Chương 455: 455: Muốn Đi Hay Ở Tùy Bà

Diệp Mạn lạnh nhạt liếc nhìn Dương Thanh, vẻ mặt vẫn cao ngạo như trước.

“Lần này tôi tới Giang Hải có nhiệm vụ cần làm”, Diệp Mạn bỗng nói.

Dĩ nhiên Dương Thanh biết nhiệm vụ mà Diệp Mạn nói tới là gì.

Diệp Mạn vừa mới tới Giang Hải liền bắt đầu tìm kiếm người đứng đầu tỉnh Giang Bình.
Chỉ có điều không ai chịu nói cho bà ta biết, người đứng đầu tỉnh Giang Bình chính là Dương Thanh.

Trong Hội võ hôm nay, Dương Thanh trở thành người chiến thắng cuối cùng, nắm quyền kiểm soát cả tỉnh Giang Bình và tỉnh Nam Dương.

Hiện giờ bất kì gia tộc lớn nào của Yến Đô cũng không dám xem nhẹ anh.

Thấy Dương Thanh không nói lời nào, Diệp Mạn hơi nhướng mày, sau đó nói tiếp: “Nhà họ Diệp muốn liên hôn với cậu”.

“Nếu cậu đã là chồng của con gái tôi, cũng tức là con rể tôi, thì từ nay trở đi, cậu cũng đã trở thành một phần của nhà họ Diệp”.

“Mấy ngày nữa, nhà họ Diệp sẽ bố trí người tới Giang Hải, cậu cần phải phối hợp với người ta!”

Thái độ của Diệp Mạn vô cùng cao ngạo, dù đã biết thân phận của Dương Thanh nhưng vẫn rất vênh váo.

Đó là bởi vì ngay từ lần đầu gặp mặt, bà ta đã cho rằng Dương Thanh không xứng với Tần Thanh Tâm, khinh thường anh.

Dù đã biết thân phận của Dương Thanh, nhưng địa vị của anh trong lòng bà ta vẫn không hề thay đổi.

Nếu người đứng đầu tỉnh Giang Bình là một người khác, có thể bà ta sẽ khiêm tốn cung kính hơn một chút.

“Bà nói xong chưa?”

Đợi đến khi Diệp Mạn dứt lời, Dương Thanh mới thong thả hỏi.

Diệp Mạn nhíu mày, lộ vẻ không vui: “Lẽ nào cậu không định tỏ thái độ gì sao?”

“Tỏ thái độ?”

Dương Thanh châm chọc cười nói: “Bà biết không? Thái độ ngạo mạn của bà đó”.

“Bà nghĩ mình là mẹ ruột của Tâm thì có thể lớn lối trước mặt tôi à?”

“Hơn hai mươi năm qua, bà đã từng làm tròn nghĩa vụ người mẹ với Tâm một ngày nào chưa?”

“Giờ biết cô ấy có giá trị lợi dụng mới tìm tới cô ấy hả? Bà xứng sao?”

“Nếu tôi đoán không sai, trước đó bà ép tôi rời xa Tâm để giới thiệu người đứng đầu tỉnh Giang Bình cho cô ấy đúng không?”

“Ngoại trừ sinh mệnh, bà đã cho Tâm được cái gì?”

Dương Thanh kích động, càng nói càng lớn tiếng.

Những lời của anh như từng mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim Diệp Mạn.

Liên tiếp mấy câu chất vấn xoáy thẳng vào linh hồn khiến Diệp Mạn run rẩy.

Cho đến lúc này, bà ta mới ý thức được, mình đang đối mặt với một nhân vật đáng sợ thế nào.

Người có thể nhẹ nhàng giết chết cao thủ đứng hàng thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật sẽ sợ bà ta chắc?

Nhưng nghĩ tới Tần Thanh Tâm do mình mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, Dương Thanh chỉ là chồng của cô, nỗi sợ hãi trong lòng bà ta giảm đi rất nhiều.

“Tôi cho con bé Tâm sinh mệnh, vì sao tôi không có tư cách làm mẹ con bé?”

“Tôi muốn chia rẽ cậu với Tần Thanh Tâm để ghép đôi con bé với người đứng đầu tỉnh Giang Bình chẳng phải vì muốn tốt cho nó hay sao?”

“Nếu cậu chịu nói cho tôi biết cậu chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình thì tôi còn cản trở hai người làm gì?”

“Hơn nữa, cậu chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, tôi làm vậy không phải vì ghép đôi hai người thêm lần nữa à?”

Diệp Mạn trừng mắt cãi.

“Ha ha!”

Dương Thanh cười lắc đầu, loại đàn bà xuất thân từ gia tộc giàu có, nói như rồng leo, làm như mèo mửa này sao có thể thừa nhận sai lầm của mình cơ chứ?

“Nếu không phải vì bà đã sinh được một người con gái tốt như Tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho bà đâu!”

“Tranh thủ lúc tôi còn chưa đổi ý, tốt nhất bà hãy nhanh chân rời khỏi đây đi!”

Giọng nói của Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo, không hề có chút tình cảm.

Diệp Mạn trợn to mắt, cả giận nói: “Cậu định đuổi tôi? Lại còn có ý định giết tôi? Tôi chính là mẹ đẻ của Tần Thanh Tâm, là mẹ vợ cậu đấy, sao cậu dám đuổi tôi?”

“Tại sao tôi lại không dám?”

Dương Thanh cười nhạt: “Từ hôm nay, hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương đều do tôi quyết định.
Bà có tin chỉ cần một câu nói, tôi có thể khiến bà vĩnh viễn ở lại Giang Hải này không? Đến cả nhà họ Diệp cũng sẽ không tra được chuyện gì đã xảy ra với bà”.

Dương Thanh đe dọa.

Đương nhiên anh sẽ không thực sự muốn giết Diệp Mạn, dù sao Tần Thanh Tâm vẫn chưa biết Diệp Mạn chính là mẹ đẻ

của mình.

Anh biết Tần Thanh Tâm quá lương thiện, dù Diệp Mạn đê tiện khốn nạn cỡ nào cũng sẽ tha thứ cho bà ta thôi.

Nếu Diệp Mạn thật lòng nghĩ cho Tần Thanh Tâm, không có ý đồ lợi dụng cô thì sao Dương Thanh phải ngăn bọn họ nhận nhau làm gì?

“Dương Thanh!”

Diệp Mạn tức giận nói: “Tần Thanh Tâm là con gái tôi, vì sao tôi không được nhận nó?”

“Nếu cậu dám động vào một sợi tóc của tôi, nhà họ Diệp nhất định sẽ không tha cho cậu”.

Sắc mặt Diệp Mạn đã tràn ngập lửa giận.

Dương Thanh không nổi nóng, trái lại còn bật cười khinh miệt: “Ngày mai, trước khi mặt trời mọc, nếu bà còn chưa rời khỏi đây, tôi không ngại khiến nhà họ Diệp mất đi một người”.

Lời vừa thốt ra, Dương Thanh không thèm nhìn vẻ mặt tức tối và khiếp sợ của Diệp Mạn, lập tức gọi điện thoại: “Ngày mai, trước lúc mặt trời mọc, người đàn bà nhà họ Diệp còn ở Giang Hải thì cho bà ta biến mất luôn đi!”

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh nhìn Diệp Mạn như nhìn một người chết: “Muốn đi hay ở, tùy bà!”

Dứt lời, Dương Thanh cất bước rời đi.

Bỏ lại Diệp Mạn ngây người đứng đó.

.

Chương 456: 456: Muốn Nhận Nhau Sao

“Khốn kiếp! Mày dám đe dọa tao à!”

Nhìn theo bóng dáng Dương Thanh xa dần, Diệp Mạn thẹn quá hóa giận, nói: “Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

“Thưa bà chủ, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thì hơn!”

Lương Liên đột nhiên lên tiếng.

“Muốn đi thì ông tự đi đi! Trước khi hoàn thành nhiệm vụ gia tộc giao cho, tôi không thể đi được!”

Diệp Mạn giận dữ rống lên.

Lương Liên bất đắc dĩ nói: “Bà chủ, ngay cả cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật Ngưu Căn Huy cũng phải chết trong tay cậu ta.
Bà nghĩa cậu ta sợ nhà họ Diệp sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Mạn cứng đờ.

Là con gái nhà họ Diệp, còn là người được phái tới Giang Hải chấp hành nhiệm vụ liên hôn, bà ta vốn không phải người ngu xuẩn.

Lời nói của Lương Liên khiến bà ta tỉnh táo lại.

Hiệp hội Võ thuật có chi hội trải rộng khắp toàn cầu, thực lực tổng hợp không thua kém bất kì gia tộc lớn nào của Yến Đô.

Cao thủ như Ngưu Căn Huy còn bị Dương Thanh giết chết thì bà ta có là gì?

Lời đe dọa của Dương Thanh không phải nói chơi.

Trong đầu bà ta bỗng tái hiện lại hình ảnh Dương Thanh giết chết Ngưu Căn Huy ở hội võ, vô thức run lên.

Cho đến giờ phút này, bà ta mới ý thức được, mình vừa đối mặt với nhân vật kinh khủng cỡ nào.

“Nhưng nếu cứ thế rời đi, chẳng phải nhiệm vụ gia tộc giao cho tôi đã thất bại rồi sao? Ông phải biết chuyện này vô cùng quan trọng với tôi”.

Diệp Mạn nghiến răng nói, ánh mắt tràn ngập không cam lòng.

Lương Liên thở dài: “Nhưng nếu bà không chịu đi, cậu ta sẽ giết bà.
Còn thứ gì quan trọng hơn tính mạng nữa?”

Thực ra, ông ta rất muốn nói nếu ban đầu Diệp Mạn đối xử lịch thiệp với Dương Thanh một chút, hoặc là chịu bỏ công điều tra rõ ràng về Dương Thanh thì chuyện đã không đến nước này.

Đương nhiên, chắn chắn ông ta không thể nói ra.

Sau khi rời đi, Dương Thanh lái xe đến tập đoàn Tam Hòa.

Vừa rồi anh chỉ đe dọa Diệp Mạn mà thôi, không hề bấm số gọi đi.

Dù sao Diệp Mạn cũng là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, anh không thể giết bà ta được.

Trước đây, Châu Ngọc Thúy khốn nạn đến thế, thậm chí còn muốn lấy mạng anh nhiều lần mà anh vẫn không ra tay giết bà ta.

Anh đe dọa Diệp Mạn chỉ vì không muốn khiến Tần Thanh Tâm đau lòng.

Khó khăn lắm Tần Thanh Tâm mới thoát khỏi bóng ma tâm lý do Châu Ngọc Thúy gây ra.
Nếu biết sự thật về Diệp Mạn, liệu cô có chịu nổi không?

“Chồng!”

Ngay lúc Dương Thanh còn đang miên man suy nghĩ, cửa bên ghế phụ đột nhiên bị mở ra, Tần Thanh Tâm uể oải ngồi vào xe.

“Không biết xảy ra chuyện gì, hôm nay có rất nhiều công ty chủ động muốn hợp tác với bọn em, em phải tiếp bao nhiêu khách hàng”.

Tần Thanh Tâm thắt dây an toàn, tựa đầu vào ghế mệt mỏi nói.

Đương nhiên Dương Thanh biết vì sao, sáng nay anh vừa đánh bại Ngưu Căn Huy, trở thành người đứng đầu hai tỉnh Giang

Bình và Nam Dương.

Những gia tộc hàng đầu kia sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Chắn hẳn không chỉ có tập đoàn Tam Hòa mà cả tập đoàn Nhạn Thanh và các sản nghiệp khác trong tay anh đều gặp tình huống này.

“Đôi lúc em nên ủy quyền cho cấp dưới, như vậy sẽ không quá mệt mỏi”.

Dương Thanh đau lòng nói.

Tần Thanh Tâm mỉm cười, quay đầu sang nhìn Dương Thanh, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc: “Anh biết mà, tập đoàn Tam Hòa do một tay em sáng lập, em muốn tự tay biến nó thành doanh nghiệp lớn tầm cỡ quốc tế”.

Dương Thanh cười khổ lắc đầu.
Với tài lực và địa vị ngày nay của anh, muốn giúp tập đoàn Tam Hòa trở thành doanh nghiệp lớn tầm cỡ quốc tế thì có gì khó?

Nhưng anh cũng hiểu được lòng cô.
Giống như tập đoàn Nhạn Thanh là kỉ niệm duy nhất mẹ anh để lại, anh sẽ tự mình quản lý và phát triển nó thành doanh nghiệp số một Chiêu Châu.

“À đúng rồi, người đàn bà kia lại tới tìm em”.

Tần Thanh Tâm bỗng nói.

“Diệp Mạn?”

Dương Thanh nhíu mày.

Tần Thanh Tâm gật đầu, sắc mặt phức tạp, ánh mắt có chút chờ mong.
Cô chậm rãi nói: “Bà ta nói biết chuyện về mẹ đẻ của em, muốn hẹn em ra nói chuyện”.

Nghe vậy, Dương Thanh hơi cau mày rồi trầm ngâm.

Anh đã cảnh cáo Diệp Mạn, không ngờ bà ta vẫn dám tiếp tục quấy rầy Tần Thanh Tâm.

“Sao anh không nói gì?”

Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thanh, nghi hoặc hỏi: “Hình như anh không vui khi biết bà ta định kể chuyện của mẹ đẻ cho em nghe?”

“Em thực sự muốn tìm lại bố mẹ đẻ sao?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tần Thanh Tâm cười chua chát, nói: “Tuy em không biết vì sao bố mẹ lại vứt bỏ em, nhưng em nghĩ trên đời này không có người làm cha làm mẹ nào không yêu thương con mình”.

“Có lẽ bọn họ bỏ em là vì bất đắc dĩ.
Em muốn hỏi trực tiếp bọn họ, rốt cuộc tại sao lại vứt bỏ em?”

Tâm trạng Tần Thanh Tâm cực kì bình thản, như đang nói về một chuyện chẳng liên quan tới mình: “Nếu bọn họ thực sự bị ép buộc, có lẽ em sẽ tha thứ cho họ”.

“Chồng à, anh sẽ ủng hộ em chứ?”

Tần Thanh Tâm chớp nhẹ đôi mắt to tròn trong veo ngước nhìn Dương Thanh.

“Em không sợ bọn họ sẽ giống Châu Ngọc Thúy, vì lợi ích cá nhân mà có thể làm ra bất cứ chuyện gì, nhận lại em cũng chỉ vì muốn lợi dụng em sao?”

Dương Thanh đang lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại cô.

.

Chương 457: 457: Vì Quyền Lực

Tần Thanh Tâm mím chặt đôi môi đỏ mọng, đôi mắt ngân ngấn nước.

Nhắc đến Châu Ngọc Thúy khiến cô nhớ lại những đau khổ trong quá khứ.

Nhưng Dương Thanh không thể không nhắc, anh không thấy Diệp Mạn có chút tình mẹ con nào với cô, chỉ muốn lợi dụng đứa con gái đã bị bà ta bỏ rơi hơn hai mươi năm này để trục lợi.

Nếu Tần Thanh Tâm không thể chấp nhận, Dương Thanh sẽ tìm mọi cách ngăn cản hai người nhận nhau.

"Dù thế nào em cũng phải hỏi trực trực tiếp bọn họ tại sao lại bỏ rơi em!"

Hồi lâu, Tần Thanh Tâm kiên định nói.

Dương Thanh âm thầm thở dài.

"Chồng à, anh biết chuyện gì rồi đúng không?"

Tần Thanh Tâm cảm nhận được Dương Thanh không muốn cô biết chuyện về mẹ ruột, nghi ngờ hỏi.
Chuyên trang đọc truyện ++ TrumTruye n.
com ++

"Thật ra người phụ nữ đó chính là mẹ ruột của em!"

Dương Thanh nói.

Ầm!

Lời nói của Dương Thanh như tiếng sấm dội vào người Tần Thanh Tâm, khiến cô lập tức sững sờ.

Đương nhiên Tần Thanh Tâm biết người phụ nữ mà Dương Thanh nói tới là ai!

Nếu Tần Thanh tâm đã lựa chọn đối mặt, Dương Thanh cũng không muốn che giấu, chủ động nói cho cô biết để cô chuẩn bị tâm lý.

“Thì ra bà ta chính là mẹ ruột của em!”

“Chẳng trách bà ta lại muốn đầu tư vào tập đoàn Tam Hòa”.

“Thảo nào, ánh mắt bà ta nhìn em rất khác”.

Tần Thanh Tâm lẩm bẩm, đôi mắt đỏ hoe đầy u buồn.

Sự kiên cường của cô nằm ngoài dự đoán của Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không nói cho cô biết thêm về Diệp Mạn, sợ cô không tiếp nhận được.

Nói một vài chuyện trước, những chuyện còn lại để cô từ từ tìm hiểu sau.

Dù sao thì ít nhất Dương Thanh cũng có thể bảo vệ cô.
Nếu Diệp Mạn dám lợi dụng Tần Thanh Tâm, Dương Thanh nhất định sẽ không bỏ qua.

Sau khi đến trường mầm non Lam Thiên đón con gái, tâm trạng của Tần Thanh Tâm mới ổn định lại.

Dọc đường, hai vợ chồng không nói câu nào, còn Tiêu Tiêu như chim sổ lồng, ríu ra ríu rít không ngớt.

“Chồng, em định đi gặp bà ta!”

Vừa về đến nhà, Tần Thanh Tâm đột nhiên nói, như đang muốn hỏi ý kiến của Dương Thanh.

Dương Thanh gật đầu: “Ừ!”

Nếu Tần Thanh Tâm đã muốn nhận Diệp Mạn, anh không có lý do gì để từ chối.
Anh đâu thể nói cho Tần Thanh Tâm biết Diệp Mạn vốn muốn chia rẽ bọn họ?

Làm vậy chỉ khiến Tần Thanh Tâm càng thêm đau lòng.

Diệp Mạn muốn gán ghép Tần Thanh Tâm với người đứng đầu Giang Bình, mà anh chính là người đứng đầu Giang Bình.
Chỉ cần Diệp Mạn thật lòng muốn tốt cho Tần Thanh Tâm thì Dương Thanh có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh có thể đi cùng em không?”

Tần Thanh Tâm do dự, có chút chờ mong hỏi.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không từ chối.
Vừa hay có Tần Đại Dũng và Tần Y ở nhà chăm sóc Tiêu Tiêu.

Chiếc Phaeton màu đen lao vun vút, nửa giờ sau đã đến nhà hàng Bắc Viên Xuân.

Diệp Mạn chờ sẵn trong một phòng VIP sang trọng, Lương Liên đứng sau lưng bà ta.

Trên bàn đã dọn sẵn nhiều món ăn ngon.

“Sếp Tần đến rồi à?”

Nhìn thấy Tần Thanh Tâm, Diệp Mạn hơi kích động, vội vàng đứng dậy.

Có thể thấy bà ta còn chưa biết việc Dương Thanh đã nói cho Tần Thanh Tâm biết bà ta là mẹ ruột của cô.

“Cậu Thanh cũng ngồi đi!”

Diệp Mạn rất nhiệt tình, dường như đã quên mất chuyện gặp Dương Thanh trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

Bà ta như thế này, tất nhiên Dương Thanh sẽ không có ý kiến gì.

“Tại sao lúc đó các người lại bỏ rơi tôi?”

Tần Thanh Tâm không ngồi mà đứng trước bàn ăn, hai mắt đỏ hoe nhìn Diệp Mạn.

Nghe vậy, Diệp Mạn sững người.

Đúng là bà ta muốn mẹ con nhận nhau, nhưng bà ta không ngờ Dương Thanh đã nói cho Tần Thanh Tâm biết.

“Con biết rồi à?”

Diệp Mạn cũng hơi kích động, khóe mắt hơi đỏ.

Dù sao cũng là máu thịt của mình, tuy xa cách hơn hai mươi năm nhưng sợi dây huyết thống vẫn khiến bà ta bật khóc.

Nhìn thấy Diệp Mạn rơi lệ, Thần Tanh Tâm không kìm được nước mắt.

“Tôi chỉ muốn biết, tại sao hơn hai mươi năm trước các người lại bỏ rơi tôi?”

Tần Thanh Tâm mặc kệ nước mắt chảy ròng ròng trên mặt, lại hỏi.

Từ khi biết mình không phải con gái ruột của Tần Đại Dũng và Châu Ngọc Thúy, chuyện này như một cái gai đâm vào tim cô.

Nhất là những việc mà Châu Ngọc Thúy đã làm khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nếu không phải Tần Đại Dũng coi cô như con gái ruột, lại có Dương Thanh và Tiêu tiêu bên cạnh, và cả một cô em gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như Tần Y.

Cô thực sự không biết sau khi biết được sự thật, mình có chịu nổi không nữa.

Câu hỏi “Tại sao bố mẹ ruột lại bỏ rơi mình?” từ lâu đã trở thành một chấp niệm trong lòng cô.

Cô cũng từng tìm cớ cho bố mẹ ruột của mình vô số lần, một lý do khiến họ buộc phải bỏ rơi mình.

Câu hỏi của Tần Thanh Tâm khiến Diệp Mạn lặng người, ánh mắt hiện lên vẻ buồn bã và đau đớn.

Từ gương mặt của bà ta, Dương Thanh nhìn thấy rất nhiều điều.

Sự thật, rất phũ phàng!

“Con chỉ cần biết con là con gái của mẹ, mẹ rất yêu con! Con cũng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Mamba Đỏ!”

Diệp Mạn đột nhiên xúc động nói, không hề muốn trả lời câu hỏi của Tần Thanh Tâm.

“Tại sao lại bỏ rơi tôi?”

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm tràn đầy thất vọng, nhưng vẫn rất kiên định.

Cho dù Diệp Mạn nói hay thế nào đi nữa, cô cũng chỉ muốn biết tại sao bố mẹ ruột lại bỏ rơi cô.

“Vì quyền lực!”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi bước vào.

“Diệp Tiêu Điệp!”

Sắc mặt Diệp Mạn đột nhiên thay đổi, nghiến răng gọi tên cô ta.

Ánh mắt của Dương Thanh dừng lại trên người Diệp Tiêu Điệp, một thiếu nữ rất xinh đẹp, nhưng không biết tại sao anh lại có cảm giác như đã gặp người này ở đâu đó rồi.

Mái tóc đen dài mềm mại của Diệp Tiêu Điệp xõa xuống thắt lưng.
Cô ta mặc một chiếc váy dài màu nude ôm sát cơ thể mảnh mai như người đẹp bước ra từ tranh vẽ.

Điều khiến Dương Thanh kinh ngạc là vẻ đẹp của cô gái này không thua kém gì Tần Thanh Tâm, cả người toát ra khí chất cao quý.

“Diệp Tiêu Điệp! Đừng ăn nói lung vung!”

Diệp Mạn biết đối phương định nói gì, vẻ mặt tức giận.

“À, để tôi tự giới thiệu nhé.
Tôi tên Diệp Tiêu Điệp, nếu tính theo vai vế, cô phải gọi tôi một tiếng chị họ đấy!”

Diệp Tiêu Điệp hào phóng đi tới trước mặt Tần Thanh Tâm, nở nụ cười dịu dàng chủ động đưa tay ra.

Tần Thanh Tâm không đáp lại, chỉ cảnh giác nhìn cô ta.

Không biết tại sao, cô cảm thấy trên người Diệp Tiêu Điệp, có một sự uy hiếp rất mạnh mẽ.

“Điều cô vừa nói là có ý gì?”

Tần Thanh Tâm nghi hoặc nhìn Diệp Tiêu Điệp, cô gái này xinh đẹp không hề kém cạnh mình.

Diệp Tiêu Điệp khẽ cười, sau đó nhìn sang Diệp Mạn: “Cô nên nói cho em họ biết sự thật đi chứ?”

“Đây là chuyện của gia đình cô, không liên quan gì đến cháu, bây giờ cháu lập tức ra khỏi đây cho cô!”

Diệp Mạn nhìn Diệp Tiêu Điệp, lạnh lùng ra lệnh.

.

Chương 458: 458: Bà Dám Động Vào Cô Ấy

Rõ ràng Diệp Mạn rất tức giận với sự xuất hiện của Diệp Tiêu Điệp.

Diệp Tiêu Điệp vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, khẽ cười: “Cô à, sao chuyện này không liên quan đến cháu được chứ?”

“Liên quan gì đến cháu hả?”

Diệp Mạn hỏi, bởi vì cau mày nên khóe mắt hiện lên nếp nhăn.

“Cháu chỉ đến để nhắc nhở cô đừng quên nhiệm vụ đến Giang Hải lần này.
Dù sao thì cháu mới là con cháu dòng chính của nhà họ Diệp mà, cô nhỉ?”

Diệp Tiêu Điệp cười nói, như không nhìn thấy vẻ tức giận trên mặt Diệp Mạn.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm chẳng hiểu gì, nhưng Diệp Mạn lại hiểu rất rõ ý tứ của câu này.

Nhà họ Diệp sắp xếp Diệp Mạn đến Giang Hải là để bà ta tìm cách để liên hôn với người đứng đầu tỉnh Giang Bình, người được chỉ định liên hôn là Diệp Tiêu Diệp.

Mặc dù Tần Thanh Tâm là con gái ruột của Diệp Mạn, nhưng nói ra thì Tần Thanh Tâm vẫn không mang họ Diệp.

Còn Diệp Tiêu Điệp mới là con cháu dòng chính nhà họ Diệp. Chỉ khi cô ta ở bên người đứng đầu tỉnh Giang Bình thì quyền lợi của nhà họ Diệp mới có thể được đảm bảo.

“Không phải cháu đã hứa với cô sẽ phản đối nhiệm vụ này rồi sao?”

Diệp Mạn giật mình phát hiện Diệp Tiêu Điệp đang muốn xen vào chuyện này.

Vốn dĩ kế hoạch ban đầu của bà ta là để Tần Thanh Tâm kết hôn với người đứng đầu tỉnh Giang Bình.

Vậy thì bà ta vừa được nhận con, vừa hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời có thể nâng cao địa vị của mình trong nhà họ Diệp.

Quả là một mũi tên trúng ba đích!

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là Diệp Tiêu Điệp chủ động từ bỏ cuộc hôn nhân này.

Bây giờ Tần Thanh Tâm chủ động tìm mình, bà ta nghĩ hai người sắp nhận nhau rồi, chỉ cần thuyết phục Dương Thanh nữa là đủ.

Nào ngờ, đúng giây phút quan trọng Diệp Tiêu Điệp lại không giữ lời.

Diệp Mạn đang cực kỳ tức giận.

"Đó là trước khi hội võ diễn ra.
Còn bây giờ, cháu buộc phải tranh giành!"

Nụ cười trên mặt Diệp Tiêu Điệp đột nhiên biến mất, cô ta kiên định nói.

"Các người có thể dừng lại một chút được không?"

Tần Thanh Tâm tức giận nói: "Tôi mặc kệ giữa các người có ân oán gì, đừng lãng phí thời gian của tôi!"

Lúc này, trong mắt Tần Thanh Tâm không hề có chút vui mừng vì được gặp mẹ ruột, mà chỉ có sự cáu kỉnh.

Diệp Mạn và Diệp Tiêu Điệp không tranh cãi nữa.

"Nói đi, tại sao bà lại bỏ rơi tôi?"

Tần Thanh Tâm hỏi lại lần nữa.

"Tâm à, những chuyện đó đã qua cả rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa được không? Con chỉ cần biết chúng ta là mẹ con ruột, mẹ rất yêu con, vậy là đủ rồi!"

Diệp Mạn vẫn muốn tiếp tục che giấu, không chịu nói ra sự thật.

"Hai mẹ con không gặp nhau nhiều năm như vậy, cô lại không chịu thành thật gì cả.
Nếu cháu là em họ, cháu nhất định sẽ không nhận cô đâu".

Diệp Tiêu Điệp khoanh tay trước ngực, cười híp mắt châm chọc.

“Cháu im miệng cho cô!”

Diệp Mạn tức giận mắng.

Diệp Tiêu Điệp không tức giận, chỉ cười không nói, giống như đang xem kịch.

“Tôi hỏi bà lần cuối, tại sao bà lại bỏ rơi tôi?”

Tần Thanh Tâm rõ ràng hơi tức giận, đỏ mắt hỏi.

Cô rất thất vọng, cũng rất đau lòng.

Cô đã nghĩ đến ngày được gặp lại bố mẹ ruột không biết bao nhiêu lần, tự hỏi sẽ cảm động tới mức nào.

Cô cũng cố gắng tìm lý do bao biện cho bố mẹ ruột, cho rằng họ chỉ vô tình để lạc mất mình mà thôi.

Hoặc là cô bị một kẻ buôn người nào đó bắt mất.

Nếu chỉ lạc nhau bình thường, cô sẽ tha thứ cho họ.
Nhưng bây giờ, Diệp Mạn cố tình che giấu khiến cô rất tức giận.
Cô cảm thấy có gì đó không bình thường.

Vừa rồi Diệp Tiêu Điệp cũng có nói là vì quyền lực.

Lẽ nào, bố mẹ thật sự bỏ rơi mình vì quyền lực sao?

“Tâm à, mẹ con mình khó khăn lắm mới gặp lại nhau, mình đừng nói những chuyện không vui đó nữa nhé?”

Diệp Mạn kích động chạy tới nắm lấy hai cánh tay của Tần Thanh Tâm.

“Chồng, chúng ta về thôi!”

Tần Thanh Tâm gạt tay Diệp Mạn ra, khoác tay Dương Thanh rời đi.

“Ừ!”

Dương Thanh gật đầu, để mặc cho Tần Thanh Tâm kéo mình đi.

“Tâm, con đừng đi! Đừng đi!”

Diệp Mạn lo lắng chạy lên chặn đường Tần Thanh Tâm, hai mắt đỏ hoe nói: “Tâm, mẹ là mẹ ruột của con! Nhiều năm trôi qua như vậy, lẽ nào con không nhớ mẹ sao?”

“Bao nhiêu năm qua, mỗi ngày mỗi đêm mẹ đều nhớ con, mơ đến ngày mẹ con chúng ta có thể nhận nhau”.

“Khó khăn lắm mới gặp được con, con biết mẹ vui thế nào không?”

“Tập đoàn Mamba Đỏ là do một tay mẹ thành lập, không liên quan gì đến nhà họ Diệp.
Sau này, mẹ sẽ giao lại toàn bộ Mamba Đỏ cho con”.

“Ngoài ra, tất cả những thứ mẹ có trong nhà họ Diệp, sau này cũng sẽ giao hết cho con”.

“Lần này mẹ đến chỉ muốn đón con về nhà họ Diệp.
Một thành phố nhỏ như Giang Hải không phải là nơi con nên ở”.

Diệp Mạn vô cùng kích động.
Lúc này bà ta không còn là quý bà sang trọng ung dung nữa, chỉ là một người dàn bà chanh chua.

Nghe có vẻ như bà ta rất yêu thương Tần Thanh Tâm, vừa muốn trao tập đoàn Mamna Đỏ cho Tần Thanh Tâm, vừa muốn giao tất cả mọi thứ mà bà ta sở hữu trong nhà họ Diệp cho cô.

Nhưng trước mỗi câu nói đó bà ta đều thêm hai chữ “sau này”.

Bà ta vẫn không chịu nói lý do vì sao lại bỏ rơi Tần Thanh Tâm.

Giọng điệu cũng ẩn chứa sự ép buộc, chỉ muốn đưa Tần Thanh Tâm trở về nhà họ Diệp chứ không hề hỏi cô có bằng lòng hay không.

Một người phụ nữ như vậy mà lại là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Nước mắt Tần Thanh Tâm chực trào, không phải vì cảm động mà là vì quá thất vọng.

Cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp trong tưởng tượng của cô lại ngập mùi quyền lực và lợi ích.

Diệp Tiêu Điệp vẫn đứng đó, mỉm cười nhìn hết thảy.

“Từ nay về sau, tôi không muốn gặp lại bà nữa!”

Tần Thanh Tâm đột nhiên nói.

Dứt lời, cô quay lưng rời đi.

“Con đứng lại đó cho mẹ!”

Tần Thanh Tâm nhiều lần chống đối đã chọc giận Diệp Mạn.

“Dù sao thì mẹ cũng là người đã sinh ra con!”

“Kể cả năm đó mẹ có bỏ rơi con, con vẫn là con gái ruột của mẹ!”

“Bây giờ mẹ không phải đang thương lượng với con, mà là ra lệnh cho con phải theo mẹ về nhà họ Diệp ngay trong ngày mai!”

Diệp Mạn nghiêm mặt nói, thái độ cực kỳ độc đoán.

Dương Thanh bàng quan đứng nhìn.
Không phải anh không muốn giúp Tần Thanh tâm, mà là Diệp Mạn không xứng làm mẹ của cô.

Cũng giống như nhà họ Tần khi đó, chỉ khi nhịn đau để Tần Thanh Tâm tận mắt chứng kiến sự vô liêm sỉ của bọn họ mới khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng, cắt đứt ảo tưởng tốt đẹp của cô.

Người phụ nữ Diệp Mạn này cũng vậy.

Một cô gái tốt bụng như Tần Thanh Tâm sao có thể chung sống hòa thuận với Diệp Mạn được?

Cô không ngờ Diệp Mạn sẽ nói ra những lời này.

“Đúng là bà đã cho tôi sự sống, nhưng bao năm qua, bà có cho tôi một chút tình thương yêu nào không?”

“Bà chăm sóc tôi được ngày nào chưa?”

“Bà có biết tôi đã tuyệt vọng như thế nào khi biết mình không phải là con ruột của họ không?”

“Khó khăn lắm mới biết mẹ ruột của mình vẫn còn sống trên đời, bà biết tôi trông đợi như thế nào không?”

“Bà không biết! Cái gì bà cũng không biết!”

“Bà chỉ mới gặp tôi lần thứ hai đã đòi mang tôi đi mà không thèm quan tâm tôi nghĩ gì”.

“Sao bà dám làm vậy? Bà có tư cách gì chứ?”

“Tôi nói cho bà biết, bà không xứng!”

“Không xứng!!!”

Tần Thanh Tâm xúc động hét lên một tiếng, nước mắt giàn giụa.

“Câm miệng! Mày câm miệng cho tao! Tao đánh chết mày, đứa con gái bất hiếu này!”

Diệp Mạn cũng nổi giận toàn thân run lên, hung hăng vung tay định tát vào mặt Tần Thanh Tâm.

“Bà dám động động vào cô ấy, tôi sẽ lấy mạng bà!”

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy sát khí đột nhiên vang lên.

.

Chương 459: 459: Bên Mình Suốt Đời

Giọng nói lạnh lẽo ấy thấm vào trong xương tủy khiến Diệp Mạn lập tức tỉnh táo lại, cánh tay đang giơ lên cứng ngắc giữa không trung.

Lương Liên gần như phản xạ có điều kiện đứng chắn trước người Diệp Mạn, cảnh giác nhìn bóng người lạnh lùng kia.

Đối diện với ánh mắt đáng sợ của Dương Thanh, Lương Liên chỉ cảm thấy như bị đóng băng, một luồng khí lạnh chạy dọc từ cột sống đến đỉnh đầu.
Truyện Sủng

Dương Thanh đã từng xông pha chiến trường!

Đa từng giết người!

Hơn nữa còn là giết rất nhiều người!

Lương Liên khẳng định chỉ có cao thủ bước ra từ cõi chết, từng được mưa tanh gió máu trên chiến trường gột rửa mới có được khí thế mạnh mẽ như vậy.

Ông ta bỗng có ảo giác, dù là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Diệp cũng không phải đối thủ của người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi trước mặt này.

Ông ta dám chắc câu nói lúc nãy của Dương Thanh không phải nói khoác, anh thực sự dám giết Diệp Mạn.

Diệp Tiểu Điệp ngồi xem kịch ở bên cạnh đang đỏ hoe mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Cô ta đã nhớ nhung người đàn ông này suốt một năm nay, cô ta đã yêu anh tới mức hết thuốc chữa.

Chỉ cần có được người đàn ông này, cô ta không tiếc bất cứ giá nào.

“Dù sao tôi cũng là mẹ vợ của cậu cơ mà? Cậu dám đối xử với tôi như vậy sao?”

Diệp Mạn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, gằn giọng nói.

“Hừ!”

Dương Thanh khinh thường cười nói: “Tôi không cần biết bà là ai, có thân phận gì.

Nhưng nếu bà dám động đến một sợi tóc của vợ tôi, tôi sẽ cho bà biến mất khỏi thế gian này!”

“Còn về hai tiếng ‘mẹ vợ’, bà cảm thấy mình xứng sao?”

“Mặc kệ bà đến đây vì nhiệm vụ gì, nhưng tôi nói cho bà biết, tất cả đều chỉ uổng công vô ích mà thôi.
Cút về Yến Đô đi, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

Dương Thanh lạnh lùng nói, không thèm nhìn Diệp Mạn, dứt khoát nắm tay Tần Thanh Tâm rời đi.

Thấy bóng lưng của Dương Thanh và Tần Thanh Tâm xa dần, vẻ mặt Diệp Mạn càng trở nên vặn vẹo: “Cậu có tư cách uy hiếp tôi sao?”

Lương Liên vốn định khuyên nhủ Diệp Mạn, nhưng nghĩ tới cách đối nhân xử thế của bà ta, cuối cùng đành lựa chọn im lặng.

Lúc này, Diệp Tiêu Điệp cười híp mắt đi tới, nhìn Diệp Mạn nói: “Nhiệm vụ lần này của cô coi như thất bại rồi phải không?”

“Diệp Tiêu Điệp!”

Diệp Mạn giận dữ quát lên.

Bà ta cho rằng, nếu không có câu nói “Vì quyền lực” kia của Diệp Tiêu Điệp, chắc chắn hai mẹ con bà ta đã nhận nhau rồi.

Quan hệ giữa hai người cũng sẽ không xấu đến mức này.

“Này Diệp Mạn, bà đừng nghĩ nếu tôi không xuất hiện thì mẹ con hai người đã nhận nhau rồi đấy nhé!”

Sắc mặt Diệp Tiêu Điệp trở nên u ám, cô ta không thèm gọi cô nữa mà là gọi thẳng tên Diệp Mạn.

Ánh mắt ngập tràn thù hận của Diệp Mạn khiến cô ta cực kỳ khó chịu.

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Diệp Mạn giận dữ nói: “Rõ ràng cháu đã đồng ý từ bỏ cuộc hôn nhân này nên cô mới tìm con gái mình, định hy sinh hạnh phúc của nó vì gia tộc”.

“Cháu thì giỏi rồi, ngay lúc quan trọng lại nhảy ra phá đám”.

“Nhiệm vụ lần này thất bại đều là vì cháu! Cháu nhất định phải chịu trách nhiệm!”

Diệp Mạn tức giận nói.

Diệp Tiêu Điệp cau mày, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi: “Bà đã muốn nói như vậy thì tôi cũng phải tính sổ với bà!”

“Gia tộc muốn tôi gả cho người đứng đầu tỉnh Giang Bình, bà lại lợi dụng tư lợi cho mình, còn muốn đẩy tôi ra để con gái của bà qua lại với anh ấy”.

“Bà thật sự cho rằng tôi không biết mấy chuyện dơ bẩn mà bà đã làm sao? Bà có cần tôi nộp chứng cứ cho ông nội không?”

“Tôi vốn có lòng tốt đến tìm bà, muốn giúp bà thẳng thắn với em họ để được em họ tha thứ.
Nếu mẹ con hai người nhận nhau, nhiệm vụ của gia tộc cũng coi như được hoàn thành”.

“Nhưng bà lại đổ hết trách nhiệm lên người tôi, vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Thái độ của Diệp Tiêu Điệp vô cùng cứng rắn, kiên định nói: “Cho dù anh ấy là chồng của con gái bà, tôi cũng sẽ nghĩ cách tiếp cận anh ấy, chiếm đoạt anh ấy!”

Nghe vậy, Diệp Mạn sợ ngây người.

Bà ta là cô của Diệp Tiêu Diệp nên hiểu rất rõ đứa cháu gái này cố chấp đến cỡ nào.

Bây giờ mối quan hệ của bà ta và Tần Thanh Tâm đã hoàn toàn hỏng bét, không thể lập tức hàn gắn lại được.

Lỡ như Diệp Tiêu Điệp thừa cơ dụ dỗ Dương Thanh, bà ta phải làm sao đây?

“Tiêu Điệp, cháu đừng giận.
Cô không cố ý đâu.

Cháu cũng biết con bé kia nhất quyết không chịu nhận cô.
Cô giận quá nên mới nói năng lung tung".

"Không phải cháu vẫn luôn phản đối liên hôn sao? Cháu muốn ở bên bạch mã hoàng tử của mình mà?"

"Cháu yên tâm, nhất định Tần Thanh Tâm sẽ tha thứ cho cô. Chỉ cần hai mẹ con cô nhận nhau, Dương Thanh trở thành con rể của cô thì gia tộc sẽ không bắt cháu hi sinh hạnh phúc của mình nữa đâu".

Diệp Mạn vội vàng nhận sai.

Bà ta không biết Dương Thanh là người đàn ông như thế nào.

Nhưng bà ta biết rõ tính cách của Diệp Tiêu Điệp.
Cô ta chính là con rắn độc xinh đẹp, không một người đàn ông nào có thể thoát khỏi sự dụ dỗ của cô ta.

Tuy Dương Thanh là chồng của Tần Thanh Tâm, nhưng nếu Diệp Tiêu Điệp xen vào, không ai biết trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Đây chính là sự ngu xuẩn và tự tin mù quáng của bà ta.
Nếu bà ta điều tra kỹ về Dương Thanh từ trước thì bà ta sẽ biết anh sẽ không bao giờ phản bội Tần Thanh Tâm.

Diệp Tiêu Điệp nhếch miệng lên nở nụ cười khác thường: "Cô à, cháu sẽ không từ bỏ!"

Dứt lời, cô ta lập tức quay lưng rời đi.

Diệp Mạn sững sờ.
Bà ta biết trong lòng Diệp Tiêu Điệp đã có người đàn ông khác từ lâu, phía gia tộc cũng biết.

Bà ta vốn tưởng chắc chắn Diệp Tiêu Điệp sẽ không chấp nhận cuộc hôn nhân này, vậy mà cô ta lại thật sự muốn vào cuộc.

Lúc này Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đã trở về dinh thự Vân Phong.

Suốt dọc đường, Dương Thanh lái xe, Tần Thanh Tâm ngồi ở ghế phụ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Thanh cũng không nói lời nào, để Tần Thanh Tâm yên tĩnh suy nghĩ một mình.

“Chồng, tại sao số phận lại bất công với em như vậy?”

Tần Thanh Tâm bỗng quay lại nói với Dương Thanh: “Từ nhỏ mẹ nuôi đã không thích em, chỉ muốn lợi dụng em”.

“Khó khăn lắm em mới tìm được mẹ ruột.

Thế nhưng tại sao bà ta lại không dám thừa nhận sai lầm của mình chứ?”

“Thật ra em đã tưởng tượng ra hình ảnh hai mẹ con em nhận nhau vô số lần rồi”.

“Ngay cả kết quả xấu nhất em cũng đã từng nghĩ tới nhưng vẫn tự nhủ, bất kể tại sao họ vứt bỏ em, chỉ cần họ can đảm thừa nhận lỗi lầm của mình thì em sẽ tha thứ cho họ”.

“Nhưng bà ta lại không chịu nói sự thật cho em biết!”

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, nước mắt rưng rưng khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Dương Thanh thở dài.
Cô vợ của mình hiền lành lương thiện quá.

Dù Tần Thanh Tâm đã nghĩ tới khả năng bố mẹ bỏ rơi mình vì quyền lực nhưng cô gái hiền lành này vẫn lựa chọn tha thứ.

Chỉ là Diệp Mạn không có can đảm thừa nhận sai lầm.

“Rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì mà ông trời muốn trừng phạt em như vậy?”

Cuối cùng Tần Thanh Tâm cũng không kìm được, bật khóc nức nở.

Dương Thanh chậm rãi đỗ xe ở ven đường, ôm Tần Thanh Tâm vào lòng, nghiêm túc nói: “Kinh Thánh có nói, khi cánh cửa này đóng lại thì nhất định sẽ có một cánh cửa khác mở ra vì bạn.
Anh và Tiêu Tiêu chính là cánh cửa khác mà Chúa đã ban tặng cho em!”

“Cả đời này, anh và con gái sẽ không bao giờ rời xa em!”

Dương Thanh trìu mến nói.
Đây cũng là lời hẹn thề của với Tần Thanh Tâm.

“Chồng ơi!”

Tần Thanh Tâm khẽ nỉ non, xúc động lắm đỗi.
Cô nhắm mắt lại, chủ động hôn anh.

Giờ phút này, cô không muốn làm gì cả, chỉ muốn hôn người đàn ông sẽ ở bên mình cả đời này!

.

Chương 460: 460: Coi Trời Bằng Vung

Trong lúc hai người đang tình tứ ôm hôn nhau, một luồng sát khí dữ dội bỗng ập đến.

Dương Thanh chợt đẩy Tần Thanh Tâm ra, sắc mặt trở nên nghiêm túc vô cùng.

“Chồng ơi, sao thế?”

Mắt Tần Thanh Tâm loang loáng nước, khuôn mặt đã sớm ửng hồng.

Dương Thanh không nói gì, cảnh giác nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Họ đã đến dưới núi Vân Phong, nếu tiến thêm lên phía trước thì sẽ vào khu vực tư nhân của dinh thự Vân Phong.

“Em lái xe về trước đi, anh phải giải quyết một số chuyện!”

Dương Thanh trầm giọng nói, trong mắt xuất hiện vẻ nghiêm nghị.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh có nét mặt như thế nên rất lo.

Cô không phải cô gái không hiểu chuyện, tuy lo lắng nhưng cô cũng biết nếu mình ở đây thì chỉ khiến Dương Thanh vướng víu, bèn gật đầu: “Vâng!”

Dương Thanh xuống xe, nhìn Tần Thanh Tâm lái xe rời đi rồi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ra đây đi!”

Anh nhìn về một phía, lạnh lùng nói.

Anh vừa dứt lời, có hai người chậm rãi đi ra khỏi bóng tối.

Có một người trung niên đi trước, nhưng Dương Thanh lại chú ý đến lão già sau lưng ông ta.

Tuy ánh đèn lờ mờ nhưng Dương Thanh vẫn thấy rõ mặt lão ta.

Đó là một khuôn mặt lạnh tanh, trên mặt không có tí thịt nào, có thể miêu tả bằng cụm từ gầy trơ xương.

Mặt lão ta chằng chịt nếp nhăn, chẳng khác gì cái đầu lâu khô quắt.

Thế vẫn chưa tính là gì, quan trọng nhất là Dương Thanh đã cảm nhận được áp lực từ lão già đó.

Từ khi rời khỏi biên giới phía Bắc, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy.

Anh dám khẳng định, ngay cả Ngưu Căn Huy xếp thứ chín trong Hiệp hội Võ thuật mà anh đã giết cũng không thắng nổi lão già này.

“Không hổ là con trai của Vũ Văn Cao Dương, gan dạ thật đấy!”

Trong lúc Dương Thanh đang quan sát lão già, người trung niên trước mặt lão ta bỗng lên tiếng.

Dương Thanh không bất ngờ khi đối phương biết anh.

Chỉ với những gì mà anh đã thể hiện trong hội võ của hai tỉnh, người khác biết thân phận của anh cũng rất đỗi bình thường.

“Tìm tôi làm gì?”

Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Anh không hề hỏi thân phận của đối phương.
Nếu không vì lão già đang đứng phía sau người trung niên, anh còn chẳng buồn quan tâm tới ông ta ấy chứ.

Người trung niên cũng không tức giận, mỉm cười: “Cá tính đấy nhỉ!”

Tiếp đến, ông ta tự giới thiệu: “Tôi tên Hoàng Chính, đến từ nhà họ Hoàng ở Yến Đô, là người thừa kế của nhà họ Hoàng. Hay nói cách khác, không lâu nữa, rất có thể chủ gia tộc họ Hoàng sẽ là tôi!”

“Đúng rồi, Hoàng Chung từng bị cậu bắt quỳ trước đám đông là anh họ tôi đấy”.

“Tính ra tôi được như ngày hôm nay, cũng phải cảm ơn cậu”.

“Nếu chuyện cậu bắt anh ta quỳ trước đám đông không đến tai nhà họ Hoàng, sao tôi có thể trở thành người thừa kế của nhà họ Hoàng chứ?”

Hoàng Chính mỉm cười, thái độ và lời lẽ đều rất nhã nhặn, nhưng Dương Thanh vẫn nhíu mày.

Anh không nói gì, lạnh lùng nhìn Hoàng Chính.

Nếu đối phương đã tới tận đây thì đương nhiên không chỉ để nói những lời này.

Dương Thanh không trả lời, Hoàng Chính cũng không ngại, vẫn tươi cười như cũ: “Chắc cậu cũng biết nguyên nhân khiến tôi đến tìm cậu”.

Dương Thanh vẫn lặng thinh.

Cho dù Hoàng Chính tốt tính đến mấy thì việc bị Dương Thanh ngó lơ liên tiếp thế này vẫn khiến ông ta hơi tức giận.

“Tuy người anh vô dụng của tôi đã khiến gia tộc mất mặt, nhưng dù gì anh ta cũng là dòng chính nhà họ Hoàng, từng có tư cách tranh giành vị trí người thừa kế với tôi”.

“Nhưng cậu lại bắt anh ta quỳ trước đám đông, đúng là đã khiến nhà họ Hoàng nhục nhã.
Liệu cậu có nên trả giá gì đó không nhỉ?”

“Chẳng hạn như… phục tùng nhà họ Hoàng thì sao?”

“Đương nhiên, nếu cậu đồng ý giao quyền quản lý hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương cho tôi, tôi có thể cho cậu cơ hội đi theo nhà họ Hoàng”.

Hoàng Chính cười híp mắt, không giống đang nói đùa.

“Nói xong chưa?”

Rốt cuộc Dương Thanh cũng lên tiếng.

Hoàng Chính thoáng sửng sốt rồi gật đầu: “Giờ tôi cho cậu hai lựa chọn, một là phục tùng nhà họ Hoàng, sau này tỉnh Giang Bình và Nam Dương sẽ do nhà họ Hoàng quản lý, hai là cậu sẽ phải trả giá đắt vì đã khiến nhà họ Hoàng bẽ mặt”.

Không thể không thừa nhận, Hoàng Chính rất ngang ngược, đúng là coi trời bằng vung.

Dương Thanh cứ tưởng người thừa kế được cao thủ mạnh nhất gia tộc bảo vệ sẽ ghê gớm lắm, ngờ đâu kết quả khiến anh vô cùng thất vọng.

.

Chương 461: 461: Thứ Ăn Hại

Cho dù có ai bảo anh rằng Hoàng Chính bị ngu, anh cũng tin.

“Tôi biết cậu rất lợi hại, nhưng thế thì sao chứ?”

“Cậu biết đây là ai không?”

“Ông ấy là Đông Tà, một trong ba cao thủ mạnh nhất nhà họ Hoàng.
Bình thường ông ấy luôn bảo vệ ông nội tôi, nhưng giờ ông ấy lại tới Giang Hải với tôi.
Cậu biết chuyện này có ý nghĩa gì chứ?”

“Tôi có thể thay mặt gia tộc làm bất cứ chuyện gì ở bên ngoài!”

“Bao gồm cả giết cậu!”

“Giờ hãy nói cho tôi biết lựa chọn của cậu đi!”

Hoàng Chính khoanh tay, vô cùng hống hách, như thể ông ta chính là chúa tể ở nhà họ Hoàng.

“Chắc ông cũng biết tại sao Hoàng Chung phải quỳ xuống xin tha nhỉ! Ông định giẫm lên vết xe đổ đó à?”

Dương Thanh bỗng bật cười, nhưng giọng anh lạnh thấu xương, như sương giá rơi xuống từ chín tầng trời.

Bóng Đông Tà nhoáng lên, gần như lập tức chắn trước mặt Hoàng Chính, khuôn mặt gầy gò già nua bỗng trở nên nghiêm nghị.

Cao thủ như Đông Tà rất nhạy cảm với nguy hiểm.

Tuy Dương Thanh đã che giấu sát khí rất kỹ nhưng đối phương vẫn cảm nhận được, điều đó cho thấy lão già gầy quắt queo này không đơn giản chút nào.

Dương Thanh cũng đã nắm bắt được một thông tin quan trọng từ lời Hoàng Chính nói.

Đông Tà là một trong ba cao thủ mạnh nhất nhà họ Hoàng, tức là thực lực của những cao thủ hàng đầu thuộc tám gia tộc lớn ở

Yến Đô cũng ngang ngửa lão ta.

Mấy năm trước, Dương Thanh vẫn đang chiến đấu ở biên giới phía Bắc, tuy anh đã đấu với rất nhiều cao thủ mạnh mẽ, nhưng cũng không biết rốt cuộc những cao thủ hàng đầu ở ngoài kia sẽ mạnh đến mức nào.

Tuy không biết rõ nhưng anh tự tin rằng trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, không ai là đối thủ của anh hết.

Ngay cả lão già trước mặt cũng vậy.

"Cậu đang đe dọa tôi à?"

Hoàng Chính lập tức biến sắc, nghiến răng nghiến lợi với vẻ mặt âm u.

Dương Thanh hơi híp mắt, không hề khách khí: "Để tôi nói một câu khó nghe nhé, so với Hoàng Chung, ông đúng là thứ ăn hại!"

"Tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu, tại sao nhà họ Hoàng lại chọn một kẻ ăn hại như ông làm người thừa kế gia tộc".

"Chẳng lẽ ở nhà họ Hoàng không còn ai nên hồn à?"

Dương Thanh cũng không cố tình châm chọc nhà họ Hoàng. Đây đúng là mối nghi ngờ trong lòng anh.

Tuy anh mới gặp Hoàng Chính lần đầu tiên nhưng vẫn có thể cảm nhận được năng lực của ông ta kém xa Hoàng Chung.

Trừ khi nhà họ Hoàng đã hết người, bằng không, anh thực sự không hiểu nổi, tại sao nhà họ Hoàng lại để ông ta trở thành người thừa kế chứ?

"Cậu chán sống rồi!"

Hoàng Chính thẹn quá hóa giận, trên mặt tràn ngập vẻ tức tối.

Tuy Dương Thanh không mấy quan tâm đến kẻ ngu này nhưng vẫn rất khó hiểu.

Cho dù nhà họ Hoàng hết người thật thì cũng không đến nỗi phải cho Hoàng Chính làm người thừa kế đúng không?

Hơn nữa, ngay cả cao thủ thuộc top 3 gia tộc cũng được cử đi bảo vệ ông ta.

Hai chuyện này đủ để cho thấy Hoàng Chính không đến nỗi ngu thật.

Chẳng lẽ anh nhìn nhầm rồi à?

Hoàng Chính là nhân tài chứ không phải đồ ăn hại ư?

Hay ông ta vô cùng quan trọng với nhà họ Hoàng thế?

"Chán ngắt!"

Dương Thanh không nghĩ ra nguyên nhân, bèn lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ rồi quay người định rời đi.

"Đứng lại!"

Anh vừa đi được mấy bước, tiếng quát giận dữ của Hoàng Chính đã vang lên: "Tôi cho cậu hai con đường, cậu vẫn chưa trả lời cậu chọn cái nào đâu đấy!"

Dương Thanh ngừng chân, nhìn Hoàng Chính với vẻ mặt kỳ lạ: "Ông muốn tôi chọn thật à?"

"Nói thừa, tôi tới tận đây để tìm cậu, chẳng lẽ vì muốn tán gẫu thôi chắc?"

Hoàng Chính tức giận nói.

"Nếu ông bắt tôi phải chọn thì tôi chọn cái thứ hai! Cứ khiến tôi phải trả giá đắt đi!"

Dương Thanh nói rồi quay người đi thẳng.

Hoàng Chính đờ đẫn đứng trong gió.

Một lúc lâu sau ông ta mới hoàn hồn, tức giận nói: "Dương Thanh, cậu đứng đó cho tôi! Đứng lại!"

Dương Thanh kệ xác ông ta, đi xa dần.

"Đông Tà, ông ngăn nó lại cho tôi! Chẳng lẽ nó không biết hậu quả của lựa chọn này đáng sợ tới mức nào à?"

Hoàng Chính nói với Đông Tà đứng cạnh mình.

Đông Tà lạnh lùng nói: "Tôi chỉ có một nhiệm vụ là bảo vệ cậu!"

Lão ta nói rồi quay người rời đi.

Hoàng Chính sắp tức điên, nhìn về phía dinh thự Vân Phong với vẻ tức tối: “Nhãi ranh, nếu mày đã chọn trả giá đắt thì tao đành giúp mày vậy!”

- ——————

.

Chương 462: 462: Buổi Đấu Giá

Khi Dương Thanh quay về dinh thự Vân Phong, Tần Thanh Tâm vẫn chưa thay giày, đang lo lắng đi qua đi lại trong phòng khách của biệt thự.

Thấy Dương Thanh đã về nhà, cô mới bớt lo.

“Chồng ơi, anh không sao chứ?”

Tần Thanh Tâm vội ra đón.

Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu: “Anh có thể làm sao được?”

Biết Tần Thanh Tâm đang lo lắng, Dương Thanh mỉm cười dang tay ra rồi quay một vòng, ý bảo mình không sao.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới yên tâm.

Một đêm yên bình trôi qua, rạng sáng hôm sau, Dương Thanh đưa Tiêu Tiêu và Tần Thanh Tâm đi rồi mới tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhờ có hội võ nên tin Dương Thanh trở thành người đứng đầu của hai tỉnh đã sớm lan khắp Giang Bình và Nam Dương rồi.

Rất nhiều doanh nghiệp gia tộc nghe danh mà đến, muốn hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Y là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh nên cũng bận tối tăm mặt mũi, sớm ra đã tới công ty rồi.

“Chủ tịch, trong hai ngày qua, số người muốn hợp tác với công ty đã tăng vọt, nếu cứ theo đà này, cuối năm nay, thành tích của chi nhánh Giang Hải sẽ chiếm 20% trên tổng số của tập đoàn”.

Tần Y bước vào văn phòng của Dương Thanh, nghiêm túc nói: “Nhưng vì đặc thù khu vực nên chi nhánh Giang Hải không thể đồng ý hợp tác hết được”.

Dương Thanh hiểu ý Tần Y, nói đúng ra, bây giờ quy mô của chi nhánh Giang Hải vẫn quá nhỏ, không thể hợp tác với tất cả các doanh nghiệp.

Ví dụ, mỗi ngày một xưởng may chỉ sản xuất được tối đa 10000 bộ quần áo, nhưng nếu hợp tác với tất cả các doanh nghiệp thì số lượng mà đối phương yêu cầu sẽ hơn con số đó rất nhiều.

Đây vốn là nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng nếu bỏ qua những lời mời hợp tác này thì lại hơi tiếc.

“Chắc em có cách rồi nhỉ?”

Dương Thanh hỏi.

Tần Y gật đầu, trầm giọng nói: “Anh rể, em biết bây giờ anh đang gặp khó khăn, tuy anh là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh nhưng thật ra, một số người trong gia tộc Vũ Văn cũng có cổ phần của tập đoàn”.

“Nếu anh muốn nắm giữ cả tập đoàn Nhạn Thanh thì phải dùng những chiêu khác thường, bằng không sẽ rất khó khăn”.

“Đợt hợp tác này là cơ hội của chúng ta, sao chúng ta không sáng lập thêm một công ty rồi phát triển nó lớn mạnh hơn nhân dịp có nhiều lời mời hợp tác thế này?”

“Em nghĩ anh hoàn toàn có thể tạo ra tập đoàn Nhạn Thanh thứ hai trong quá trình chậm rãi nắm giữ tập đoàn Nhạn Thanh!”

Sau khi Tần Y nói xong, Dương Thanh lắc đầu: “Chắc chắn anh sẽ nắm giữ được tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng anh không hứng thú với chuyện tạo ra tập đoàn Nhạn Thanh thứ hai cho lắm!”

Nếu tập đoàn Nhạn Thanh không phải thứ duy nhất mà mẹ anh để lại, Dương Thanh quan tâm tới sống chết của một doanh nghiệp làm gì?

Chí hướng của anh vốn không ở đây!

Quyền lực và tài sản của anh bây giờ đã là những con số khiến người ta phải nhìn trân trối!

Nếu anh muốn dùng thủ đoạn thật, tập đoàn Nhạn Thanh đã về tay anh từ lâu rồi.

Nhưng anh muốn một tập đoàn Nhạn Thanh sạch sẽ, không có bất kỳ vết nhơ nào.

Anh sẽ bắt gia tộc Vũ Văn liếm sạch những vết nhơ mà họ đã gây nên!

“Nhưng…”

Tần Y chưa nói hết câu thì đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Em đừng nghĩ đến ân oán giữa anh và gia tộc Vũ Văn nữa, cứ giải quyết công việc như bình thường, nên làm thế nào thì làm thế ấy thôi.
Em chỉ cần nhớ, cuối cùng tập đoàn Nhạn Thanh vẫn sẽ về tay anh”.

Nghe thấy thế, Tần Y sững sờ một lúc lâu rồi mới sực hiểu.

Cô ta rất tin tưởng Dương Thanh, tập đoàn Nhạn Thanh vốn là của anh, ai có thể cướp nó đi chứ?

“Anh rể, em biết mình phải làm thế nào rồi!”

Tần Y mỉm cười.

“Nếu biết rồi thì em đi làm việc đi!”

Dương Thanh cười nói.

Tần Y ra tới cửa, bỗng nhớ đến chuyện gì đó, bèn dừng chân rồi nói: “Anh rể, mười giờ sáng nay, một buổi đấu giá sẽ diễn ra ở tòa nhà Long Đằng, họ có rao bán một miếng đất nằm cạnh trang viên Hoa Hồng đấy”.

Trang viên Hoa Hồng là khu biệt thự cao cấp nhất Giang Hải, là sản nghiệp của tập đoàn Nhạn Thanh.

Hồi trước, Dương Thanh đã định mua hết mấy miếng đất quanh trang viên Hoa Hồng, nhưng lại bị người ta từ chối với lý do sắp xây quảng trường.

Không ngờ bây giờ miếng đất đó lại được đưa ra đấu giá.

Bây giờ phần lớn người quyền thế ở Giang Hải đã chuyển đến trang viên Hoa Hồng, giá trị của miếng đất đó cũng tăng theo.

“Chúng ta phải lấy được miếng đất đó!”

Dương Thanh nói.

Chương 463: 463: Muốn Xây Nghĩa Trang Công Cộng

“Chắc em phải xử lý vụ hợp tác đã, anh có thời gian đi tham gia đấu giá không?”, Tần Y hỏi.

Có câu nói hồi nãy của Dương Thanh, Tần Y chỉ muốn nhanh chóng chốt hết các lời mời hợp tác.

Tuy chi nhánh Giang Hải không thể ôm nhiều vụ hợp tác như thế nhưng có thể đẩy cho trụ sở chính mà.

Nếu tập đoàn Nhạn Thanh đã là của Dương Thanh, sao cô ta phải từ chối hợp tác chứ?

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Được rồi, thế để anh đến buổi đấu giá cho!”

Tần Y đưa thư mời cho Dương Thanh, thời gian bắt đầu buổi đấu giá là mười giờ sáng nay, địa điểm là tòa nhà Long Đằng.

Giờ đã 9h20’, chỉ còn bốn mươi phút nữa là buổi đấu giá sẽ bắt đầu.

9h50’, Dương Thanh lái xe đến tòa nhà Long Đằng.

Vừa xuống xe, anh đã trông thấy hai bóng dáng quen thuộc cũng vừa bước xuống xe.

Đó chính là Hoàng Chính vừa đe dọa Dương Thanh tối qua, muốn khiến anh trả giá đắt, còn có lão già gầy quắt queo Đông Tà.

“Nhãi ranh, lại là cậu à!”

Hoàng Chính hơi ngạc nhiên khi thấy Dương Thanh.

Ánh mắt ông ta nhanh chóng trở nên u ám, ông ta nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Cậu cũng nhắm đến miếng đất bên kia sông kia hả?”

Dương Thanh nhíu mày, ý Hoàng Chính là ông ta cũng tới vì miếng đất đó ư?

Cái tên miếng đất bên kia sông được đặt theo sông Lão Long, trang viên Hoa Hồng nằm ở một bên sông, còn bên kia là miếng đất sắp được bán đấu giá.

Hoàng Chính vốn là người nhà họ Hoàng ở Yến Đô, ông ta tới đây làm gì?

Chẳng lẽ ông ta cũng tới vì miếng đất này ư?

“Nhìn phản ứng của cậu là biết ngay cậu cũng nhắm đến miếng đất đó, nhưng không khéo rồi, tôi sẽ giành lấy nó bằng được!”

Hoàng Chính nói chắc như đinh đóng cột, nét mặt trông rất dữ dằn: “Tôi biết trang viên Hoa Hồng là sản nghiệp của cậu”.

“Nghe nói giá nhà ở trang viên Hoa Hồng đã tăng gấp mấy lần rồi nhỉ?”

“Cậu nói xem, nếu tôi xây một nghĩa trang công cộng ở phía đối diện trang viên Hoa Hồng thì giá nhà còn tăng nữa không thế?”

Hoàng Chính đắc ý cười hả hê.

Nghe thấy thế, sắc mặt Dương Thanh chợt cứng đờ.
Anh bỗng hiểu tại sao Hoàng Chính cũng muốn giành được miếng đất này.

Nếu ông ta làm đúng như những gì mình đã nói, xây nghĩa trang công cộng sau khi đạt được miếng đất này, trang viên Hoa Hồng sẽ trở thành trò cười ngay.

Giá nhà giảm mạnh chỉ là chuyện nhỏ, nếu các gia đình đã mua nhà đồng loạt trả nhà thì mới là vấn đề lớn.

Tuy Dương Thanh không thiếu tiền nhưng trang viên Hoa Hồng là bất động sản của tập đoàn Nhạn Thanh, Hoàng Chính muốn phá hủy trang viên Hoa Hồng, tức là muốn phá hủy tập đoàn Nhạn Thanh rồi.

Đến giờ phút này, Dương Thanh mới hiểu tại sao nhà họ Hoàng lại giao vị trí người thừa kế cho Hoàng Chính.

Chẳng những ông ta không ngu mà còn rất giỏi làm ăn.

“Ông muốn khiêu khích tôi thật à?”

Dương Thanh híp mắt.

Lần này anh tức giận thật rồi!

Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu là điểm chí mạng của anh, tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mà mẹ anh để lại, cũng là điểm chí mạng của anh nốt.

“Ha ha! Cậu đang tức giận à?”

“Tức giận thì sao chứ? Tôi vẫn sẽ giành được miếng đất này rồi xây nghĩa trang công cộng lớn nhất Giang Hải thôi, ha ha!”

“Địa thế ở sông Lão Long đẹp như thế, phải xây nghĩa trang công cộng mới phù hợp!”

Hoàng Chính phá lên cười, đúng là quá sức ngông nghênh.

Dương Thanh không nói gì nhưng ánh mắt lại lạnh buốt, anh không sợ thua Hoàng Chính trong buổi đấu giá, nhưng ông ta đang khiêu khích anh, động vào giới hạn của anh.

“Oắt à, cậu biết không? Nhà họ Hoàng không bao giờ thiếu tiền! Tuy cậu là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh nhưng có thể điều động bao nhiêu tài chính chứ?”

“Cậu biết tôi đã chuẩn bị bao nhiêu tiền cho buổi đấu giá này không?”

“Một tỷ! Tôi chuẩn bị một tỷ cho miếng đất được bán với giá trăm triệu, cậu lấy gì để tranh với tôi chứ?”

“Tôi đã điều tra rồi, tài chính lưu động của tập đoàn Nhạn Thanh chỉ được một tỷ là cùng, nhưng cậu cũng không thể điều động hết số tiền này chỉ trong một lần duy nhất!”

“Cậu nói đi, cậu lấy gì để tranh với tôi hả?”

Hoàng Chính cười lớn.

Dương Thanh cười lạnh: “Ông nghĩ tôi chỉ có thể lấy tiền từ tập đoàn Nhạn Thanh thôi ư?”

“Cậu có ý gì?”

Hoàng Chính ngưng cười, bỗng có linh cảm xấu.

“Lát nữa ông sẽ biết!”

Dương Thanh cười nhạt rồi bước vào tòa nhà Long Đằng.

.

Chương 464: 464: Bất Mãn Và Bất Công

Sự xuất hiện của Dương Thanh lập tức khiến buổi đấu giá nhốn nháo hẳn lên.

Nếu đã có tư cách tham dự buổi đấu giá đất hôm nay, làm gì có ai không phải nhà giàu quyền thế chứ?

Màn thể hiện của Dương Thanh trên sàn đấu ở hội võ hôm đó đã nổi tiếng từ lâu rồi, sao đám con cháu nhà giàu này lại không biết anh cho được?

“Không ngờ cậu Thanh cũng tới buổi đấu giá hôm nay”.

“Đúng thế, tôi còn định tham gia đấu giá, giờ xem ra không cần thiết nữa rồi”.

“Ai dám tranh với cậu Thanh chứ, chẳng phải là chán sống ư?”

Xung quanh xôn xao, những người đang nhắm đến miếng đất đối diện trang viên Hoa Hồng đều có vẻ thất vọng.

Ngay sau đó, Hoàng Chính và Đông Tà cũng lần lượt tiến vào phòng đấu giá.
Hoàng Chính nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt âm u.

Ông ta vừa được lên làm người thừa kế của nhà họ Hoàng, việc giành lấy quyền quản lý Giang Bình và Nam Dương rất quan trọng với ông ta.

Nhưng ông ta không ngờ Dương Thanh lại khó nhằn đến thế.

Vì có chuyện Hoàng Chung chịu nhục trước đó nên nhà họ Hoàng đã cử một trong ba cao thủ mạnh nhất gia tộc đi theo bảo vệ ông ta, chỉ sợ chuyện như thế lại xảy ra thêm lần nữa.

Nhưng Dương Thanh không hề e ngại Đông Tà, còn khiến Đông Tà cảm thấy áp lực.

“Chào anh Thanh ạ!”

Dương Thanh vừa ngồi xuống, hương thơm bỗng ập tới, sau đó một bóng người xinh đẹp xuất hiện.

Dương Thanh ngẩng đầu lên, trông thấy một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Hôm qua anh vừa gặp cô gái này xong, cô ta đến từ nhà họ Diệp ở Yến Đô, là chị họ Tần Thanh Tâm.

“Cô gái đó là ai thế? Đẹp thật!”

“Anh nhìn vệ sĩ đằng sau cô ta kìa, vừa nhìn đã biết vệ sĩ đó không đơn giản.
Được cao thủ như thế bảo vệ, chắc chắn cô gái này có địa vị rất cao”.

“Hình như ở Giang Hải không có cô gái nào xinh đẹp như thế nhỉ?”

“Chẳng lẽ anh quên mất vợ cậu Thanh ư? Cô ấy là tổng giám đốc đẹp nhất Giang Hải, cũng chẳng kém gì cô gái này”.

Cho dù ở đâu, gái xinh cũng khiến người ta chú ý nhất.

Diệp Tiêu Điệp vừa xuất hiện, gần như đã thu hút hết ánh mắt của mọi người trong phòng đấu giá.

Ngay cả mấy cô gái cũng cảm thấy tự ti.

Dương Thanh bình thản nhìn Diệp Tiêu Điệp: “Tôi không thích người nhà họ Diệp!”

Câu nói này khiến bàn tay nhỏ nhắn đã vươn ra của Diệp Tiêu Điệp cứng đờ giữa không trung.

Vì Diệp Mạn nên Dương Thanh chẳng có thiện cảm với ai trong nhà họ Diệp cả.

Tuy rõ ràng cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mặt anh bất hòa với Diệp Mạn, nhưng cô ta vẫn là người nhà họ Diệp nên Dương Thanh không ưa.

Diệp Tiêu Điệp không hề thấy ngại, mỉm cười rụt tay về rồi ngồi xuống cạnh Dương Thanh: “Anh Thanh, xem ra anh đã hiểu nhầm nhà họ Diệp rồi!”

Dương Thanh ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm về phía trước, lạnh nhạt nói: “Không tính là hiểu nhầm, chỉ không thích mà thôi”.

Diệp Tiêu Điệp lắc đầu, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào sườn mặt Dương Thanh: “Anh Thanh, anh không nên trút sự bất mãn với Diệp Mạn lên nhà họ Diệp, thế này bất công với chúng em lắm!”

Rốt cuộc Dương Thanh cũng nhìn về phía Diệp Tiêu Điệp, nhưng ánh mắt anh rất kỳ lạ.

Chỉ khi thực lực của hai bên cách xa nhau thì mới có sự bất mãn và bất công.

Hay nói cách khác, ý Diệp Tiêu Điệp là thực lực của nhà họ Diệp khổng lồ đã thua xa Dương Thanh rồi.

Cô ta không muốn anh thù hằn nhà họ Diệp vì Diệp Mạn.

“Không giấu gì anh, lần này tới Giang Hải, chủ gia tộc họ Diệp - cũng chính là ông nội em đã cố ý dặn cô em là cho dù thế nào thì cũng không được trở mặt với người đứng đầu Giang Bình”.

“Nhưng cô em lại đắc tội anh vì lợi ích cá nhân”.

“Tính ra thì chỉ mình Diệp Mạn đắc tội anh, vì nhà họ Diệp vốn định làm thân với anh mà”.

Diệp Tiêu Điệp mỉm cười: “Nên em nói này, anh Thanh đừng ghét nhà họ Diệp, như thế bất công lắm!”

Không thể không thừa nhận, cô gái này rất thông minh, chỉ vài ba câu đã khiến Dương Thanh đỡ ghét cô ta rồi.

Dù sao cô ta cũng nói đúng.

Dương Thanh bất mãn với nhà họ Diệp cũng vì người phụ nữ ngu xuẩn tên Diệp Mạn kia.

Nếu Diệp Mạn không định lợi dụng Tần Thanh Tâm, sao Dương Thanh lại thù ghét bà ta chứ?

Không cần ai nhắc, anh cũng sẽ chủ động làm thân với nhà họ Diệp.

Khi không nhờ đến lực lượng ở biên giới phía Bắc, nếu anh muốn đặt chân ở Yến Đô thì bắt buộc phải được một số thế lực ủng hộ, bằng không sẽ rất khó khăn.

Chương 465: 465: Không Sợ Đắc Tội

Nếu anh được nhà họ Diệp ủng hộ thì đương nhiên sẽ rất tốt rồi.

Ở biên giới phía Bắc, lúc chiến đấu với kẻ địch bên ngoài, anh có thể giải quyết mọi chuyện bằng mưu kế và thực lực tuyệt đối, nhưng sau khi anh rời khỏi nơi đó, rõ ràng những trò này đã không còn phù hợp.

Dương Thanh bỗng mỉm cười: "Cô tên gì?"

"Diệp Tiêu Điệp ạ!"

Tuy Diệp Tiêu Điệp thầm kích động nhưng trong mắt cũng có vẻ thất vọng.

Rõ ràng Dương Thanh đã quên cô ta từ lâu.

Một năm trước, khi cô ta suýt bị cướp biển làm nhục, Dương Thanh đã đáp xuống, cứu cô ta đi.
Từ giây phút đó, cô ta đã đem lòng yêu anh rồi.

Sau khi cứu cô ta, Dương Thanh đi luôn, khiến cô ta chẳng kịp nói với anh câu nào.

Khó khăn lắm mới tìm được người, nhưng không ngờ anh đã kết hôn.

Dù vậy, Diệp Tiêu Điệp vẫn không bỏ cuộc.

"Diệp Tiêu Điệp, tên hay lắm!", Dương Thanh mỉm cười.

Rồi nhìn sang nơi khác.

Diệp Tiêu Điệp vốn rất thông minh lập tức mừng rỡ như điên.

Tuy Dương Thanh chỉ nói một câu nhưng cô ta đã nhìn thấy hy vọng, đó là hy vọng tiếp cận anh, cũng là hy vọng giúp nhà họ Diệp vĩnh viễn không suy tàn.

Cô ta là con gái nhà họ Diệp, hiểu rất rõ tầm quan trọng của cao thủ như Dương Thanh với một gia tộc.

Cô ta bỗng cảm thấy rất may mắn khi chủ gia tộc họ Diệp không hống hách và vênh váo như chủ của những nhà quyền

thế khác.

Kiểu người như Dương Thanh chỉ ưa mềm mỏng mà thôi!

Rõ ràng Hoàng Chính ở bên kia cũng nhận ra Diệp Tiêu Điệp, trong mắt ông ta tràn ngập sự độc ác.

Ông ta đã điều tra Dương Thanh, biết tầm quan trọng của tập đoàn Nhạn Thanh với anh nên mới dùng lợi ích của tập đoàn để đe dọa Dương Thanh, muốn ép anh ngoan ngoãn nghe lời, phục tùng nhà họ Hoàng.

Nhưng ông ta không ngờ người nhà họ Diệp cũng nhúng tay vào.

Chuyện này khiến ông ta cảm thấy rất áp lực.

“Chỗ dựa của mày là nhà họ Diệp ư?”

Hoàng Chính lẩm bẩm.

Tuy ông ta đã điều tra Dương Thanh nhưng không có nhiều thông tin hữu ích.

Đúng mười giờ, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Những thứ được đưa ra đấu giá hôm nay là mấy miếng đất ở thành phố Giang Hải.

Dương Thanh chỉ nhắm đến miếng đất bên kia sông chứ không hứng thú với những nơi khác.

Sau khi thấy anh liên tục bỏ qua mấy miếng đất liền, đám nhà giàu đang sợ anh sẽ tham gia đấu giá mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi đấu giá diễn ra rất gay cấn, tiếng báo giá liên tục vang lên.

“Tiếp theo, chúng tôi sẽ bán đấu giá miếng đất số 2019-C-125 tọa lạc ở bờ Đông sông Lão Long, tổng diện tích là 4258 mét vuông, giá khởi điểm là 108 triệu nhân dân tệ”.

“Lượt đấu giá này xin được phép bắt đầu!”

Người chủ trì buổi đấu giá là một người trung niên đeo kính gọng vàng.
Ông ta vừa dứt lời, lượt đấu giá lập tức bắt đầu luôn.

Mấy lượt đấu giá trước cũng rất kịch tính, có người báo giá luôn: “120 triệu!”

“150 triệu!”

“180 triệu!”

…

“230 triệu!”

Khi giá tăng lên, số người tham gia đấu giá cũng ít dần, sau thoáng chốc, chỉ còn hai người cuối cùng đang cạnh tranh.

“240 triệu!”

Có người báo giá.

Nghe thấy thế, người còn lại vô cùng thất vọng, rõ ràng đang định bỏ cuộc rồi.

“240 triệu, lần một!”

“240 triệu, lần hai!”

“240 triệu…”

Người bán đấu giá đã giơ búa lên, đang định hô lần ba, một giọng nói trẻ tuổi bỗng vang lên: “250 triệu!”

Giọng nói này lập tức khiến mọi người chú ý.

Người trung niên sắp đấu giá thành công kia vốn đang tức giận, nhưng khi thấy người tham gia đấu giá chính là Dương Thanh, ông ta lập tức ỉu xìu.

“Thì ra cậu Thanh cũng ưng miếng đất này, Vương Tùng tôi xin bỏ cuộc!”

Người trung niên lập tức cười nói.

Ông ta biết thừa mình không bao giờ là đối thủ của Dương Thanh, chi bằng nhận thua luôn, không chừng còn có thể làm quen với anh ấy chứ.

Dương Thanh đợi đến tận lúc lượt đấu giá gần kết thúc cũng vì không muốn phá hoại buổi đấu giá này.

“Chúc mừng cậu Thanh đã lấy được miếng đất ở bờ Đông sông Lão Long!”

“Chúc mừng cậu Thanh!”

“Bên bờ Tây sông Lão Long cũng là sản nghiệp của cậu Thanh, bờ Đông thuộc về cậu Thanh là chuẩn rồi”.

Trong lúc nhất thời, mấy ông lớn thi nhau nói.

“500 triệu!”

Khi mọi người đang ồ ạt chúc mừng Dương Thanh đấu giá thành công, một giọng nói bỗng vang lên, rất không đúng lúc.

Trong lúc nhất thời, ai cũng kinh ngạc, đều nhìn về phía người vừa báo giá với vẻ không dám tin.

Ở đây, có ai không biết thân phận của Dương Thanh chứ?

Cậu Thanh đã tham gia đấu giá mà vẫn dám tranh, không sợ đắc tội với cậu Thanh à?

Miếng đất vốn sẽ được mua với giá 250 triệu, nhưng chỉ một câu nói của người này đã khiến giá cả tăng lên gấp đôi.

.

Chương 466: 466: Một Tỷ Rưỡi

Trừ Hoàng Chính đến từ Yến Đô ra, còn ai dám đấu giá vào lúc này nữa?

Diệp Tiêu Điệp cười híp mắt nhìn Hoàng Chính, chẳng khác gì đang nhìn người chết cả.

Cô ta cũng hơi kích động, cô ta biết rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh, cũng biết anh chỉ ưa mềm mỏng.

Rõ ràng cách làm của Hoàng Chính đã chặn luôn con đường giảng hòa giữa nhà họ Hoàng với Dương Thanh.

Tuy Dương Thanh và Diệp Tiêu Điệp biết Hoàng Chính nhưng những người khác thì không.
Phòng đấu giá lập tức nhốn nháo.

“Mẹ nó! Thằng ngu này từ đâu ra vậy? Dám cạnh tranh với cậu Thanh, bị đá đập vào đầu à?”

“Đúng là đồ con lợn, chẳng lẽ ông ta không biết cậu Thanh là ai ư?”

“Tôi thấy tên ngu này sắp phải trả giá đắt rồi đấy”.

Trong mắt đám đông tràn ngập sự mong chờ.

Hoàng Chính không quan tâm, chỉ híp mắt nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Thằng oắt, nếu giờ cậu đổi ý, phục tùng nhà họ Hoàng thì tôi sẽ tặng luôn miếng đất này cho cậu”.

“Nhà họ Hoàng? Nhà họ Hoàng nào thế?”

“Ở hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương có nhà họ Hoàng à?”

“Rốt cuộc thằng ngu này là ai? Dám bảo cậu Thanh phục tùng, đúng là ngu hơn cả lợn”.

“Mau im đi! Nếu đã dám bảo cậu Thanh phục tùng, trừ nhà họ Hoàng thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô ra, làm gì còn nhà họ Hoàng nào nữa?”

Rốt cuộc cũng có người nhận ra thân phận của Hoàng Chính. Những kẻ vừa mắng chửi Hoàng Chính lập tức im re, sợ đến

mức run lẩy bẩy.

Họ vốn định nịnh Dương Thanh, nhưng người đang cạnh tranh với anh lại đến từ một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô đấy.

“Một tỷ!”

Dương Thanh đang định tham gia đấu giá, Diệp Tiêu Điệp ngồi cạnh anh bỗng giơ bảng lên.

Câu nói này khiến mọi người kinh hãi.

“Một tỷ á?”

“Ôi trời! Giá khởi điểm chỉ là 100 triệu, đấu giá xong đã tăng gấp mười lần rồi!”

“Cô gái đẹp như tiên này là ai thế?”

Xung quanh lập tức sôi trào, người bán đấu giá kích động nói: “Một… một tỷ! Cô đây báo giá một tỷ! Còn ai muốn đấu giá không ạ?”

Sắc mặt Hoàng Chính vô cùng lạnh lẽo.

Ông ta biết Dương Thanh chỉ có thể chi tối đa một tỷ.

Hơn nữa bây giờ anh chưa hoàn toàn nắm giữ tập đoàn Nhạn Thanh, vốn không thể chi một tỷ được.

Nên ông ta đã chuẩn bị sẵn một tỷ để tham dự buổi đấu giá này, giành lấy miếng đất bên bờ Đông sông Lão Long rồi xây nghĩa trang để chọc tức Dương Thanh, ép anh phải phục tùng.

Nhưng ông ta không ngờ nhà họ Diệp lại nhúng tay vào.

“Nhà họ Diệp cũng muốn nhảy vào à?”

Hoàng Chính hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Tiêu Điệp.

Diệp Tiêu Điệp mỉm cười: “Chú Chính nói gì thế? Chỉ mình chú được tham gia đấu giá, còn nhà họ Diệp chúng cháu thì không à?”

“Đừng gọi như thể thân lắm, tôi không có đứa cháu gái nào như cô!”

Hoàng Chính lạnh lùng nói: “Tôi khuyên cô nên bỏ cuộc thì hơn!”

“Sao thế? Nhà họ Hoàng sợ ạ?”

Diệp Tiêu Điệp vẫn tươi cười như cũ.

“Một tỷ không trăm linh một triệu!”

Hoàng Chính không buồn nói nhảm nữa, báo giá luôn.

Lần này ông ta chỉ thêm một triệu.

“Chú Chính, chẳng phải vừa nãy chú oai lắm, tăng một phát 250 triệu ư, giờ chú hết tiền rồi à? Sao thêm mỗi một triệu thế?”, Diệp Tiêu Điệp cười hì hì.

Nếu ai không biết thì còn tưởng cô ta và Hoàng Chính có quan hệ chú cháu.

Về phần những kẻ giàu có khác, không ai dám nói chuyện nữa.

Diệp Tiêu Điệp đã nói mình họ Diệp, hai con quái vật khổng lồ đến từ Yến Đô đang tranh giành với nhau, làm gì còn chỗ cho họ lên tiếng nữa?

Vì Hoàng Chính và Diệp Tiêu Điệp, rất nhiều người quên mất sự tồn tại của Dương Thanh luôn.

“Cô chán sống à!”

Hoàng Chính tức giận nói rồi giơ bảng lên: “Một tỷ rưỡi!”

Ông ta đã bị chọc giận hoàn toàn, nhưng đúng lúc ông ta giơ bảng lên, Diệp Tiêu Điệp bỗng nở nụ cười dí dỏm.

Ông ta bỗng có linh cảm xấu, thầm hối hận.

Lần này tới Giang Hải, ông ta chỉ chuẩn bị một tỷ thôi, lấy đâu ra một tỷ rưỡi chứ?

Ông ta vốn định dồn ép Dương Thanh, không ngờ Diệp Tiêu Điệp lại nhảy vào.

Còn Dương Thanh thì ngồi bên cạnh như không liên quan gì, thản nhiên nhìn chằm chằm về phía trước.

“Một tỷ rưỡi! Một tỷ rưỡi! Còn ai muốn đấu giá không ạ?”

Người đấu giá kích động phát điên.

Ông ta là người bán đấu giá chính của club Long Đằng, buổi đấu giá nào cũng được trích hoa hồng.

Hay nói cách khác, giá bán càng cao thì ông ta càng được chia nhiều.

.

Chương 467: 467: Tự Làm Tự Chịu

Giá khởi điểm là 100 triệu, giờ đã tăng 15 lần, một khi thành công, khoản tiền hoa hồng mà ông ta nhận được sẽ rất khá khẩm.

“Ranh con, chẳng phải cô vừa chê tôi nghèo à? Giờ ai dám tranh với tôi nữa?”

Hoàng Chính ra vẻ bình tĩnh, cười híp mắt.

Diệp Tiêu Điệp cũng cười: “Dù sao chú Chính cũng là người thừa kế của nhà họ Chính, cháu chỉ nói chơi thôi, sao chú nghèo được chứ?”

“Cô có ý gì?”

Hoàng Chính cảm thấy rất không ổn, mỉa mai: “Sao thế? Cô định bỏ cuộc ư? Hay cô đang nhận thua với nhà họ Hoàng thay mặt nhà họ Diệp thế?”

“Chú Chính, chẳng giấu gì chú, đừng nói là một tỷ rưỡi, ngay cả mười triệu cháu cũng không có đâu, cháu nghèo rớt mồng tơi mà!”

“Cháu chỉ nói cho vui thôi, chứ đâu dám tranh miếng đất này với chú Chính chứ?”

“Cháu chỉ là một cô gái yếu đuối, chẳng là gì ở nhà họ Diệp, sao có thể thay mặt nhà họ Diệp được?”

“Nếu chú Chính thực sự muốn phân cao thấp với nhà họ Diệp, chú nên tìm bố cháu thì hơn! Nếu đấu với cháu, chẳng phải chú đang tự hạ thấp thân phận à?”

Diệp Tiêu Điệp cười tươi roi rói, rất đắc ý khi thực hiện được âm mưu.

Lần này Hoàng Chính hoàn toàn ngơ ngác.

Ông ta đến đây để cạnh tranh với Dương Thanh, định mượn buổi đấu giá này để ép anh chịu thua, nhưng Diệp Tiêu Điệp đã đỡ được chiêu này của ông ta.

Còn bẫy ngược lại ông ta nữa!

Nếu chuyện ông ta thua con cháu nhà họ Diệp đến tai gia tộc, hơn nữa đó còn là một đứa con gái, sao ông ta dám ngẩng mặt lên đây?

Hoàng Chung phải quỳ trước đám đông, đã bị đuổi khỏi vị trí người thừa kế rồi.

Do đó có thể thấy nhà họ Hoàng coi trọng thể diện tới mức nào.
Bây giờ ông ta thua một cô gái nhà họ Diệp, sao nhà họ Hoàng có thể tha cho ông ta chứ?

Quan trọng là ông ta vốn không có một tỷ rưỡi.

Nếu không ai tham gia đấu giá nữa, ông ta sẽ rất mất mặt, không có tiền mua đất thì nên làm gì đây?

“Chú Chính, hình như sắc mặt chú hơi khó coi, hay chú ốm rồi?”

Diệp Tiêu Điệp giả vờ kinh ngạc, tựa như một ma nữ tinh quái, sau đó cô ta lắc đầu luôn rồi lẩm bẩm: “Không thể nào, vừa nãy chú Chính vẫn khỏe mà, sao lại ốm nhanh thế chứ?”

“Nếu không ốm, sao sắc mặt chú Chính lại khó coi thế này?”

“Ồ! Chú Chính, hình như sắc mặt chú ngày càng tệ hơn, rốt cuộc chú bị sao thế?”

“À! Cháu hiểu rồi!”

“Chắc chắn chú Chính không trả nổi một tỷ rưỡi, biết mình sắp khiến nhà họ Hoàng mất mặt nên rất sợ đúng không? Chú sợ nhà họ Hoàng sẽ tước mất vị trí người thừa kế của chú trong cơn giận chứ gì?”

Rõ ràng Diệp Tiêu Điệp đang cố ý, Hoàng Chính suýt hộc máu luôn.

Cô biết là được rồi, nói ra làm quái gì thế?

“Thằng nhãi, chẳng phải hồi nãy cậu vênh lắm ư? Sao giờ im re rồi? Có giỏi thì đấu với ông đây này!”

“Tôi trả một tỷ rưỡi, cậu đừng nói với tôi là cậu còn không dám báo giá nhé!”

“Cậu đừng quên tại sao tôi lại mua miếng đất này, một khi tôi giành được nó, tôi sẽ xây nghĩa trang công cộng lớn nhất!”

“Nếu là đàn ông thì đừng núp sau lưng phụ nữ nữa, ra đây đấu giá với tôi đi!”

Hoàng Chính tức giận quát, định chọc tức Dương Thanh.

Chỉ cần Dương Thanh tham gia đấu giá, ông ta sẽ bỏ cuộc!

Nhưng Dương Thanh chỉ cười lạnh: “Ông nên nghĩ cách kiếm một tỷ rưỡi trước đi!”

Anh nói rồi nhìn sang hướng khác.

“Một tỷ rưỡi, lần một!”

“Một tỷ rưỡi, lần hai!”

Người bán đấu giá không quan tâm nhiều, kích động giơ búa lên, chờ được gõ búa vào lần hô cuối cùng.

Rốt cuộc Hoàng Chính cũng nhận ra sự ngu xuẩn của mình, tuy ông ta bộp chộp nhưng không thể phủ nhận, trừ Hoàng Chung ra, ông ta phù hợp với vị trí người thừa kế nhà họ Hoàng nhất.

Nhưng nếu ông ta không trả nổi tiền trong buổi đấu giá này, có lẽ nhà họ Hoàng sẽ thực sự tước mất vị trí người thừa kế của ông ta.

“Một tỷ rưỡi, lần ba! Hoàn tất!”

“Keng!”

Tiếng gõ búa vang lên.

Người bán đấu giá kích động nói: “Chúng ta cùng chúc mừng ông Hoàng Chính đã thành công mua được miếng đất ở bờ Đông sông Lão Long nào!”

Hoàng Chính đờ đẫn ngồi phịch xuống ghế.

Nếu không trả được một tỷ rưỡi, ông ta sẽ thành trò cười cho cả Giang Hải.

Thể diện của ông ta cũng sẽ mất sạch, còn đối với nhà họ Hoàng thì đây đúng là mối nhục nhã!

.

Chương 468: 468: Đồng Ý Với Tôi Một Chuyện

Giá khởi điểm chỉ hơn 100 triệu mà lại bán được tận một tỷ rưỡi, gấp mười lăm lần, có thể tưởng tượng được sự kinh ngạc của đám đông.

Ai cũng nhìn về phía Hoàng Chính bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Nhưng có nhiều người nhìn ông ta như đang nhìn kẻ ngu hơn.

Tuy miếng đất ở bờ Đông sông Lão Long có vẻ rất rộng nhưng sức chứa cũng không được bao nhiêu.

Cho dù xây thêm một trang viên Hoa Hồng thì cũng không thể lãi được một tỷ rưỡi.

Gần như có thể khẳng định, cho dù ông ta làm gì với miếng đất đó thì cũng lỗ chắc rồi.

Hoàng Chính nói sẽ xây nghĩa trang công cộng cũng chỉ vì muốn ép Dương Thanh cúi đầu trước nhà họ Hoàng mà thôi.

Nhưng không ngờ ông ta lại kích động tới mức báo giá một tỷ rưỡi.

“Chú Chính, tận một tỷ rưỡi đấy! Chú hào phóng thật, chẳng biết sau khi chuyện này được truyền về Yến Đô, người ta sẽ thấy nhà họ Hoàng ra sao nhỉ?”

“Người thừa kế của nhà họ Hoàng chi một tỷ rưỡi để mua miếng đất nhỏ trị giá 100 triệu ư?”

“Chú nói xem, liệu người ta có nghĩ người thừa kế của nhà họ Hoàng nông cạn không thế?”

Diệp Tiêu Điệp bỗng cười hì hì.

Lời cô ta nói như con dao đâm mạnh vào tim Hoàng Chính.

Đám đông xung quanh cũng nhìn ông ta với vẻ mặt kỳ lạ. Hoàng Chính chỉ thấy mặt mình nóng rực, thầm thấp thỏm lo âu.

“Cô im đi!”

Hoàng Chính thẹn quá hóa giận, nghiến răng nghiến lợi: “Nếu cô dám nói nhảm thêm một câu, tôi sẽ bảo Đông Tà lột sạch đồ cô đấy!”

Nghe thấy thế, Diệp Tiêu Điệp đỏ mặt, tức giận nói: “Đồ trơ trẽn!”

“Ông Hoàng Chính, ông đã đấu giá được miếng đất này rồi, bây giờ ông có thể thanh toán không?”

Người bán đấu giá thận trọng hỏi.

“Lượt bán đấu giá này không tính!”

Ai cũng trợn mắt há hốc mồm, còn Hoàng Chính thì chỉ vào Diệp Tiêu Điệp, trơ tráo nói: “Vừa nãy cô ta cố tình nâng giá để lừa tôi báo giá một tỷ rưỡi”.

Lời Hoàng Chính nói khiến mọi người trợn tròn mắt, ai cũng nhìn ông ta với vẻ không dám tin.

Ông ta đúng là người thừa kế của nhà họ Hoàng thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô à?

Rất nhiều người thắc mắc như thế.

“Không ngờ người thừa kế của nhà họ Hoàng lại là thế này”.

Sau giây phút ngơ ngác, Diệp Tiêu Điệp không cười nữa, lạnh lùng mỉa mai: “Nếu ông không có tiền thì đừng vờ vịt, giờ lại bảo tôi nâng giá cơ đấy”.

“Cho dù tôi nâng giá thật thì có ai bắt ông tiếp tục đấu giá đâu!”

“Hơn nữa ông bảo tôi nâng giá thì là thế thật chắc?

“Nếu dựa theo lập luận trơ trẽn của ông, chẳng phải ai đấu giá với người nhà họ Hoàng các ông cũng sẽ thành cố tình nâng giá à?”

Diệp Tiêu Điệp không hề nể nang, nói liền một tràng, khiến sắc mặt Hoàng Chính khó coi đến cực điểm.

“Cô chán sống rồi!”

Hoàng Chính khẽ quát.

“Ông định giết tôi vì chuyện này à, cũng oai ghê nhỉ!”

Diệp Tiêu Điệp cười lạnh, thản nhiên nói: “Nếu ông dám động đến một cọng tóc của tôi, chắc chắn ông nội tôi sẽ không tha cho ông!”

“Sao tôi phải giết cô chứ? Cô nói xem, nếu người phụ nữ đẹp nhất nhà họ Diệp bị lột hết quần áo ở đây thì có gây ra ảnh hưởng nặng nề cho nhà họ Diệp không nhỉ?”

Hoàng Chính híp mắt, nói bằng giọng mỉa mai.

Sắc mặt Diệp Tiêu Điệp thay đổi ngay, cô ta cắn môi, nhìn chằm chằm vào Hoàng Chính: “Đồ không biết xấu hổ!”

“Đông Tà, lột sạch quần áo của con khốn này cho tôi!”

Hoàng Chính ra lệnh, Đông Tà lạnh lùng bước về phía Diệp Tiêu Điệp.

Những người đang có mặt đều sửng sốt, không ai ngờ mình lại được thấy cuộc giao tranh giữa hai nhà quyền thế bậc nhất Yến Đô khi tham gia buổi đấu giá này.

Diệp Tiêu Điệp biết rõ Đông Tà là ai.

Khi thấy Đông Tà bước về phía mình, trên mặt cô ta tràn ngập vẻ sợ hãi, vô thức nắm lấy cánh tay của người đàn ông đứng cạnh mình.

“Cô làm tôi đau đấy!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt bỗng vang lên.

Diệp Tiêu Điệp giật mình, lúc này mới nhận ra cô ta đang bấu lấy cánh tay Dương Thanh vì căng thẳng.

“Xin lỗi! Xin lỗi anh!”, Diệp Tiêu Điệp cuống quýt xin lỗi.

“Nếu cô đồng ý với tôi một chuyện, tôi sẽ giúp cô giải quyết phiền phức này!”, Dương Thanh chợt nói.

Nghe thấy thế, Diệp Tiêu Điệp thoáng sững sờ rồi gật đầu ngay: “Chỉ cần anh giải quyết phiền phức giúp tôi, tôi sẽ đồng ý hết”.

Cô ta nói rồi hơi đỏ mặt.

Đám đông ngơ ngác, cậu Thanh định đối đầu với một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô ư?

Hoàng Chính híp mắt nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Nhãi ranh, cậu cũng muốn xen vào trận chiến giữa nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng à?”

.

Chương 469: 469: Thể Diện Của Gia Tộc

Dương Thanh mặc kệ Hoàng Chính, híp mắt nhìn chằm chằm vào Đông Tà đã bước đến trước mặt anh, lạnh lùng nói: “Tôi khuyên ông nên dẫn con lợn nhà họ Hoàng đi ngay, bằng không, đầu của con lợn này sẽ ở lại Giang Hải vĩnh viễn đấy!”

Rầm!

Lời Dương Thanh nói khiến mọi người kinh hãi.

Sau đó đám đông lập tức sôi trào.

“Không hổ là cậu Thanh, cho dù đối phương thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô thì cũng không sợ chút nào!”

“Ông ta là người thừa kế của nhà họ Hoàng thật đấy, không ngờ cậu Thanh lại đe dọa là sẽ khiến ông ta vĩnh viễn ở lại Giang Hải!”

“Dù gì đối phương cũng là người thừa kế của nhà họ Hoàng, cậu Thanh sỉ nhục ông ta trước mặt mọi người, liệu có gặp nguy hiểm không?”

…

Mọi người đều rất kích động, ai cũng coi trọng Dương Thanh hơn, ngoài ra có không ít người đang vô cùng lo lắng.

Mặt Hoàng Chính méo mó hẳn đi.

Hôm nay ông ta đã ê chề lắm rồi, không ngờ Dương Thanh lại dám đe dọa rằng sẽ khiến ông ta ở lại Giang Hải mãi mãi.

Nếu Dương Thanh không chết, ông ta đâu còn mặt mũi nào để về nhà họ Hoàng?

Mà cho dù ông ta về thật thì có lẽ nhà họ Hoàng cũng không tha cho ông ta đâu.

“Ranh con, đừng khiêu khích tôi nữa, cậu đang đâm đầu vào chỗ chết đấy!”

Hoàng Chính nói với vẻ hung tợn, trong mắt tràn ngập sự độc ác.

Dương Thanh vẫn không quan tâm đến ông ta, chỉ bình tĩnh nhìn Đông Tà đang đứng đối diện mình.

Tim Diệp Tiêu Điệp đập thình thịch.
Cô ta nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt si mê.

Anh ấy đang đối đầu với nhà họ Hoàng vì mình à?

Hơn nữa vừa nãy, anh ấy đã bảo mình đồng ý với anh ấy một chuyện, có phải anh ấy định chiếm lấy mình không?

Nếu anh ấy muốn thế thật thì mình nên làm thế nào?

Mình đã hứa với anh ấy rồi, mình sẽ làm bất cứ thứ gì mà anh muốn!

Diệp Tiêu Điệp suy nghĩ vẩn vơ, tưởng tượng ra một số chuyện không thể miêu tả, mặt mũi đỏ bừng, trông rất đáng yêu.

Cô ta lén liếc Dương Thanh, thấy anh không nhìn mình thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đông Tà, nếu thằng nhãi này đã điếc không sợ súng như thế thì ông cứ dạy dỗ nó trước đi!”

Hoàng Chính bảo Đông Tà.

Nhưng Đông Tà mặc kệ ông ta, đứng cách Dương Thanh hai mét với vẻ mặt nghiêm túc.

Còn Dương Thanh thì vẫn ngồi im, thản nhiên nhìn Đông Tà.

Tuy anh không cử động!

Nhưng lại khiến Đông Tà cảm thấy vô cùng đáng sợ.

“Chàng trai, nhà họ Hoàng ở Yến Đô là quái vật khổng lồ mà cậu không thể đắc tội được, tôi khuyên cậu đừng nên lo chuyện bao đồng thì hơn”.

Đông Tà định khuyên nhủ Dương Thanh.

Rõ ràng lão ta cũng không muốn đánh với Dương Thanh, lão ta không thể nhìn thấu cậu thanh niên này, đúng là quái lạ.

Nghe nói cậu ta đã giết người mạnh thứ chín trong Hiệp hội Võ thuật.

Thực lực của lão ta chỉ mạnh hơn người bị giết đó một chút mà thôi.

“Đông Tà, ông nói nhảm với nó nhiều thế làm gì? Cứ đánh cho tàn tật đã rồi tính sau!”, Hoàng Chính nghiến răng ken két.

Sự sỉ nhục của Dương Thanh và Diệp Tiêu Điệp đã đủ để khiến ông ta tức giận, giờ Đông Tà còn không làm theo lệnh của ông ta ngay nữa chứ.

“Xin lỗi!”

Đông Tà không do dự nữa, bỗng di chuyển, lập tức lao về phía Dương Thanh.

Lão ta là người nhà họ Hoàng, hơn nữa còn có nhiệm vụ bảo vệ Hoàng Chính.
Không cần nói cũng biết như thế có nghĩa là gì.

Tức là lão ta bắt buộc phải làm theo lệnh của Hoàng Chính.

“Anh Thanh cẩn thận!”

Diệp Tiêu Điệp hô lên kinh hãi.

Tuy cô ta biết rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh nhưng cũng đã nghe danh Đông Tà từ lâu, lúc này cô ta đang rất lo lắng.

Những người trong phòng đấu giá cũng sửng sốt, trái ý nhau cái là ra tay luôn à?

Hoàng Chính tươi cười: “Đây chính là kết cục của những kẻ dám đắc tội tôi! Sau khi cậu chết, để xem còn ai ở Giang Bình và Nam Dương dám chống đối tôi”.

Đây là cơ hội duy nhất của ông ta!

Ông ta vốn không thể trả nổi khoản tiền trên trời kia, nếu chuyện này đến tai nhà họ Hoàng thì ông ta sẽ trở thành Hoàng Chung thứ hai mất.

Nhà họ Hoàng coi trọng thể diện như thế, sao có thể cho phép người thừa kế khiến gia tộc bẽ mặt với người ngoài được?

Nếu đã vậy, chi bằng ra tay với Dương Thanh luôn.
Một khi Dương Thanh chết, chẳng phải hai tỉnh Giang Bình Nam Dương sẽ do ông ta nắm giữ à?

“Ha ha, biết sợ rồi à? Sợ ngu người luôn kìa, ha ha…”

Thấy Dương Thanh vẫn ngồi im, Hoàng Chính lập tức phá lên cười.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của ông ta biến mất tăm, nét mặt đờ đẫn.

.

Chương 470: 470: Không Phải Đối Thủ

“Rầm!”

Hoàng Chính nghe thấy tiếng va chạm nặng nề vang lên, tiếp đến, Dương Thanh đang ngồi im bỗng vươn tay giữ lấy nắm đấm của Đông Tà.

Phòng đấu giá rộng rãi lặng ngắt như tờ, ai cũng nhìn về phía cậu thanh niên đang ngồi im nãy giờ kia.

Diệp Tiêu Điệp kinh ngạc che miệng.

Tuy đã đoán được kết quả nhưng cô ta vẫn không nén nổi sự kinh ngạc trong lòng mình.

Đông Tà là một trong những cao thủ bảo vệ chủ gia tộc họ Hoàng.

Cũng là cao thủ đứng thứ ba nhà họ Hoàng.

Nhưng đó chỉ là lời đồn, về phần rốt cuộc Đông Tà mạnh đến đâu, e rằng trừ chủ gia tộc họ Hoàng ra thì không ai biết.

Thậm chí còn có tin đồn Đông Tà sở hữu thực lực mạnh nhất nhà họ Hoàng.

Nhưng Dương Thanh lại dễ dàng ngăn cản đòn tấn công của người mạnh mẽ như thế.

Con ngươi Đông Tà bỗng co lại, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin.

Lão ta là người trong cuộc nên biết rõ cú đấm này của mình mạnh đến mức nào.

Lão ta luôn ra đòn chí mạng ngay, dùng chiêu mạnh nhất từ ban đầu, cũng chưa bao giờ nương tay với những kẻ yếu ớt.

Cho dù lão ta chưa dốc hết sức thì cú đấm này cũng đã chứa tám, chín phần mười sức mạnh của lão ta rồi.

Lâu lắm rồi không có ai đỡ được cú đấm này của lão ta, hơn nữa đây còn là một cậu thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi nữa chứ.

“Đông Tà, ai bảo ông nương tay? Đập nó ra bã! Đập nó ra bã cho tôi! Cho nó biết nếu dám đắc tội với người thừa kế của nhà họ Hoàng thì kết cục sẽ thế nào!”

Sau khi ngơ ngác một lát, Hoàng Chính tức giận quát.

Sao ông ta có thể chấp nhận sự thật Đông Tà yếu hơn Dương Thanh chứ?

Ông ta chỉ nghĩ Đông Tà đã nương tay nên Dương Thanh mới đỡ được.

Nét mặt Đông Tà hơi cứng đờ, thấy Dương Thanh vẫn thản nhiên, bỗng cảm thấy sợ hãi.

“Rầm!”

Trong lúc Đông Tà kinh hãi, Dương Thanh đang giữ lấy nắm tay lão ta bỗng cử động.

Lão ta còn chưa kịp phản ứng thì bụng đã phải chịu một luồng sức mạnh khổng lồ, khiến lão ta phải lùi bảy, tám bước mới thôi.

Vào giờ phút này, xung quanh hoàn toàn yên ắng, ai cũng có cảm giác ngột ngạt, thở thôi đã thấy khó khăn rồi.

“Nếu nhà họ Hoàng đã sĩ diện như thế, tôi cũng không ngại chà đạp lên thể diện của nhà họ Hoàng đâu!”

Rốt cuộc Dương Thanh cũng đứng dậy, bước từng bước về phía Hoàng Chính, vừa đi vừa nói.

Trong mắt Hoàng Chính tràn ngập sự kinh hãi.

Vào giờ phút này, ông ta mới nhận ra mình đã làm chuyện ngu ngốc tới mức nào.

Ông ta nhớ đến Hoàng Chung, bỗng thấy hơi tuyệt vọng.

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Từng bước của Dương Thanh như đang nện lên tim Hoàng Chính, khiến ông ta sợ hãi vô cùng.

“Cậu… cậu đừng làm bừa, tôi… tôi là người thừa kế của nhà họ Hoàng thật đấy, cậu biết điều này có ý nghĩa gì không? Sau

này tôi chính là chủ gia tộc họ Hoàng thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô!”

Hoàng Chính sợ hãi đến cực điểm, lắp bắp nói, bỗng giận dữ hét lên với Đông Tà: “Đông Tà, mau ngăn nó lại! Đừng để nó tới đây!”

Đông Tà cắn răng, cố nén cơn nôn nao trong bụng, chắn trước mặt Hoàng Chính, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh:
“Chàng trai, làm gì cũng phải để lại đường lui, sau này còn dễ nói chuyện!”

“Tôi chưa bao giờ nương tay với những kẻ định giết tôi”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Ngay cả Đông Tà mạnh như thế cũng cảm nhận được áp lực từ Dương Thanh.

Lão ta cứ tưởng những lời đồn về Dương Thanh chỉ là khoác lác.

Cho dù cậu ta có đánh bại người mạnh thứ chín của Hiệp hội Võ thuật thật, chắc chắn cậu ta đã giở trò.

Cho đến hồi nãy, khi đấu với Dương Thanh, lão ta mới nhận ra với thực lực của anh, người kia chết không oan chút nào.

“Nếu cậu cứ nhất quyết đòi đánh thì tôi đành phải dốc sức ứng phó thôi!”

Đông Tà cắn răng, lập tức di chuyển, lao vút về phía Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Dương Thanh lập tức ra tay, tung chân đá.
Đông Tà còn chưa kịp tấn công thì đã bị anh đá trúng ngực rồi.

Đông Tà bay ra xa mấy mét, nặng nề rơi xuống trước mặt Hoàng Chính.

Hoàng Chính sắp phát điên, ông ta biết rõ thực lực của Đông Tà, nào ngờ khi ở trước mặt Dương Thanh, lão ta còn chẳng có sức đánh trả.

Một suy nghĩ hoang đường bỗng xuất hiện trong đầu ông ta: "Có lẽ người mạnh nhất nhà họ Hoàng cũng không phải đối thủ của Dương Thanh!"

Trong mắt Đông Tà tràn ngập sự kinh ngạc, vừa nãy lão ta đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Dương Thanh, nhưng không ngờ anh lại mạnh đến thế.

Vù!

Tiếng gió rít bỗng vang lên!

.

Chương 471: 471: Em Bằng Lòng

Một hơi thở mạnh mẽ bỗng bao phủ lấy Hoàng Chính, tiếp đến, Hoàng Chính chợt phát hiện Dương Thanh đang ở cách đó hơn mười mét bỗng biến mất tăm.

“Cẩn thận!”

Đông Tà bỗng hét lớn, liều mạng lao về phía Hoàng Chính.

“Uỳnh!”

Vừa chắn trước mặt Hoàng Chính xong, ngực Đông Tà đã như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông trúng.
Lão ta lập tức bay ra xa, hộc máu mồm.

“Chát!”

Ngay sau đó, tiếng bạt tai chát chúa vang lên.

Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt Hoàng Chính, tát thẳng vào mặt ông ta.

Trong mắt mọi người, một dấu tay rõ rệt lập tức xuất hiện trên mặt Hoàng Chính.

Còn tay kia của Dương Thanh thì đang tóm cổ áo ông ta.

Cả phòng đấu giá lặng ngắt như tờ, ai cũng trợn tròn mắt, nhìn Dương Thanh với vẻ không dám tin.

Còn Đông Tà vừa bị đánh cho hộc máu mồm, đang nằm bẹp dưới đất thì không bò dậy ngay được.

Dương Thanh tóm cổ áo Hoàng Chính, vung tay tát mạnh.

“Chát! Chát! Chát!”

Ngay sau đó, tiếng bạt tai chát chúa lại vang lên, vô cùng chói tai giữa phòng đấu giá im ắng.

Dương Thanh cũng không định ngừng tay, tát Hoàng Chính liên hồi, lần nào cũng để lại dấu tay rõ rệt trên mặt ông ta.

Sau mười mấy cái tát, mặt Hoàng Chính đã sưng vù lên, miệng đầy máu.

Răng ông ta cũng bị đánh cho rơi hết.

Dương Thanh kiểm soát sức mạnh rất tốt, vừa đủ để khiến Hoàng Chính không ngất đi.

Nếu anh đánh mạnh như lúc tấn công Đông Tà, chắc Hoàng Chính chết luôn mất.

“Nếu nhà họ Hoàng đã sĩ diện như thế, tôi cũng không ngại chà đạp lên thể diện của nhà họ Hoàng đâu!”

Câu nói này bỗng văng vẳng bên tai mọi người.

Vừa nãy Dương Thanh đã nói thế.

Giờ họ mới hiểu ý của anh.

Vì Hoàng Chung từng bị Dương Thanh sỉ nhục trước mặt mọi người, khiến thể diện của nhà họ Hoàng mất hết nên ông ta cũng mất tư cách làm người thừa kế luôn.

Bây giờ người thừa kế mới của nhà họ Hoàng lại bị Dương Thanh tát trước mặt đám đông.

Chẳng những anh đánh Hoàng Chính mà còn đang tát vào mặt nhà họ Hoàng.

Dù sao bây giờ Hoàng Chính cũng là người thừa kế của nhà họ Hoàng, chủ gia tộc họ Hoàng tương lai.

“Đúng rồi, giờ ông nói cho tôi biết ông định bắt tôi trả giá đắt kiểu gì đi?”

Dương Thanh tiện tay ném Hoàng Chính xuống đất rồi giẫm lên đầu ông ta, nhìn chằm chằm vào ông ta từ trên cao, lạnh lùng chế giễu.

Thấy cảnh tượng này, ai cũng sững sờ, nuốt nước bọt đánh ực.

Bây giờ mặt Hoàng Chính đã sưng vù, răng cũng rụng hết, có lẽ ngay cả mẹ ông ta cũng không nhận ra đâu nhỉ?

Còn Đông Tà thì nằm ở bên kia với vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả lão ta cũng không phải đối thủ của Dương Thanh, nói gì tới Hoàng Chính chứ?

Lần này nhà họ Hoàng gặp phải kẻ khó chơi rồi, nếu vị đó của nhà họ Hoàng không xuất hiện, không ai làm gì được Dương Thanh hết.

“Ưm… ưm…”

Chẳng biết Hoàng Chính đang nói gì, không ai nghe rõ.

Nhưng ai cũng biết ông ta đang xin Dương Thanh tha cho mình.

“Ông nói gì cơ?”

“Ưm… ưm…”

“Bây giờ ông sẽ thanh toán miếng đất ở bờ Đông sông Lão Long luôn à?”

“Ưm… ưm…”

“Ông muốn tặng miếng đất đã mua cho tôi ư?”

“Ưm… ưm…”

“Nếu thế thì tha cho ông vậy”.

Dương Thanh cứ hỏi một câu, Hoàng Chính lại ưm ưm vài tiếng.

Dương Thanh vừa ra tay tàn nhẫn xong, giờ anh lại thay đổi phong cách trong chớp mắt, khiến ai cũng phải tròn mắt nhìn.

Ai cũng biết, sau này miếng đất mà Hoàng Chính vừa mua được sẽ thuộc về Dương Thanh, hơn nữa anh còn không mất xu nào.

Về chuyện Hoàng Chính không đủ tiền thì chỉ có thể chờ nhà họ Hoàng giải quyết thôi.

Nhà họ Hoàng là một gia tộc sĩ diện đến chết, sao có thể để Hoàng Chính tiếp tục nán lại Giang Hải được?

Trước sự ngơ ngác của mọi người, Dương Thanh quay người rời đi.

Biết anh đã đi, đám đông mới há miệng thở phào.

Đông Tà lảo đảo bước đến bên Hoàng Chính, vác ông ta lên rồi rời khỏi phòng đấu giá.

Chuyện xảy ra hôm nay đã nằm ngoài dự đoán của lão ta, lão ta phải báo cho nhà họ Hoàng ngay mới được.

“Anh Thanh, khoan đã!”

Dương Thanh vừa rời khỏi phòng đấu giá, một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên sau lưng anh.

Diệp Tiêu Điệp chạy đến, thở hổn hển.

Dương Thanh nhìn cô ta với vẻ ngờ vực, đúng lúc này, Diệp Tiêu Điệp bỗng đỏ mặt: “Chẳng phải hồi nãy anh đã nói, nếu muốn anh giúp thì em phải đồng ý với anh một chuyện ư?”

Cô ta hơi ngập ngừng rồi cúi đầu, vân vê góc áo, không dám nhìn Dương Thanh, nói khẽ: “Anh muốn làm gì em cũng được, em bằng lòng!”

- ————

.

Chương 472: 472: Quá Tam Ba Bận

Dáng vẻ ngượng ngùng này của Diệp Tiêu Điệp lại có sức hút riêng.

Nhất là những lời mà cô ta nói, càng khiến người ta nghĩ bậy bạ.

Dương Thanh hơi ngây người rồi mới nhớ ra, đúng là trước đó anh đã bảo Diệp Tiêu Điệp đồng ý với anh một chuyện.

Nhưng hình như cô gái này hiểu nhầm gì đó rồi.

“Tôi không muốn trở mặt với nhà họ Diệp, cô cũng biết nguyên nhân rồi đấy, cô về nói lại với ông nội cô đi, sau này tôi không muốn thấy người nhà họ Diệp xuất hiện ở Giang Bình và Nam Dương nữa”.

Dương Thanh lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh tanh.

Diệp Tiêu Điệp vốn rất mong chờ về yêu cầu của Dương Thanh, nhưng sau khi nghe thấy anh nói thế, trong mắt cô ta tràn ngập sự thất vọng.

Cô ta nhớ nhung Dương Thanh suốt một năm, nhưng giờ lại có kết quả thế này.

“Được rồi, tôi đã nói hết những gì cần nói rồi, cô đi đi!”

Dương Thanh nói rồi quay người rời đi.

Diệp Tiêu Điệp ngơ ngác đứng im, nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang xa dần kia, trên mặt bất giác đầm đìa nước mắt.

Nếu nhớ nhung là một loại bệnh thì cô ta đã rơi vào tình trạng nguy kịch từ lâu rồi.

Một bên khác, Đông Tà đã đưa Hoàng Chính đi.

Sau khi về đến chỗ ở, trước hết Đông Tà liên lạc với nhà họ Hoàng, báo hết những chuyện vừa xảy ra cho gia tộc.

Nhà họ Hoàng sở hữu một trang viên rộng lớn, trong đó có một dãy biệt thự cổ điển.

Một lão già mặc áo xám đang ngồi trên ghế mây, sắc mặt vô cùng u ám.

Một ông già tóc bạc, lưng hơi còng đang đứng cạnh lão ta.

“Ông chủ, có chuyện lớn gì à?”

Ông già đang đứng là quản gia nhà họ Hoàng, cũng là người làm mà chủ gia tộc họ Hoàng tin tưởng nhất.
Từ khi chủ gia tộc họ Hoàng thừa kế chức chủ gia tộc tới nay, ông ta luôn giúp đỡ lão ta quản lý gia tộc.

Còn lão già đang ngồi trên ghế mây thì không phải ai khác, chính là Hoàng Thiên Hành - chủ gia tộc họ Hoàng thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô.

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi: “Thằng nhãi kia tát Hoàng Chính trước đám đông, giờ Hoàng Chính không nói được câu nào đầy đủ nữa rồi!”

“Sao cơ?”

Trông quản gia vô cùng kinh ngạc: “Ông đang nhắc đến Dương Thanh - đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn ạ?”

Hoàng Thiên Hành tức giận gật đầu, nghiến răng ken két: “Thằng nhãi đó đúng là quá ngông cuồng, đã dám ra tay với Hoàng Chung trước đám đông, giờ lại đánh nốt Hoàng Chính. Nó làm thế thì có khác gì đang tát vào mặt nhà họ Hoàng đâu!”

“Nó nhất định phải trả giá đắt vì chuyện này, bằng không, nhà họ Hoàng sẽ bị nó đè đầu cưỡi cổ mất!”

“Một đứa con rơi mà cũng dám khiêu khích quyền uy của nhà họ Hoàng, đúng là không biết trời cao đất dày!”

Hoàng Thiên Hành giận không để đâu cho hết, trên khuôn mặt già nua chằng chịt nếp nhăn hừng hực lửa giận.

“Ông chủ, chẳng phải Đông Tà đã đi theo bảo vệ Hoàng Chính rồi ư? Sao vẫn bị tát trước đám đông chứ?”, quản gia rất bình tĩnh, hỏi.

Hoàng Thiên Hành nghiêm nghị nói: “Đông Tà bảo ông ấy không phải đối thủ của thằng nhãi kia!”

“Sao cơ?”

Lần này, rốt cuộc quản gia cũng có vẻ kinh hãi.

Người nhà họ Hoàng luôn rất nóng tính, nên chủ gia tộc đời nào cũng phải có quản gia giúp đỡ để tránh làm những chuyện kích động.

Thế nên ở nhà họ Hoàng, quản gia có thân phận và địa vị rất cao.

Ngay cả đám con cháu đang tranh giành vị trí người thừa kế cũng không dám làm bừa trước mặt quản gia, thậm chí còn phải thận trọng lấy lòng.

“Ông chủ, ông có định để vị đó đi báo thù không?”

Quản gia thận trọng hỏi.

Hoàng Thiên Hành gật đầu, mắt đỏ ngầu: “Nếu không giết nó thì không thể rửa sạch nỗi nhục của nhà họ Hoàng, thế nên nó phải chết!”

Quản gia nghiêm nghị lắc đầu, trầm giọng nói: “Ông chủ, ngay cả Đông Tà cũng không đánh lại nó, sao nó có thể là người bình thường chứ?”

“Đông Tà là cao thủ đứng thứ ba nhà họ Hoàng, ngay cả ông ấy cũng bị Dương Thanh dễ dàng đánh bại, cho dù ông cử vị kia đi, chắc gì đã giết được thằng nhãi đấy?”

“Có câu nói là quá tam ba bận, hai người thừa kế của nhà họ Hoàng đã chủ động khiêu khích Dương Thanh nên mới phải chịu nhục trước đám đông”.

“Nếu nhà họ Hoàng chúng ta lại khiêu khích thêm, nhỡ thất bại thì có khác gì đang bảo người nhà họ Hoàng không thể ngăn nổi Dương Thanh đâu chứ?”

.

Chương 473: 473: Xin Lỗi

Lời quản gia nói khiến Hoàng Thiên Hành bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hoàng Thiên Hành có thể trở thành chủ gia tộc, phần lớn là nhờ quản gia.

Mỗi khi lão ta bộp chộp, định đưa ra quyết định sai lầm, quản gia lại nhắc nhở lão ta, giúp lão ta nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

“Nhưng chẳng lẽ cứ thế bỏ qua cho nó à?”, Hoàng Thiên Hành tức tối hỏi.

“Đương nhiên là không!”

Trong đôi mắt đục ngầu của quản gia lóe lên ánh sáng sắc bén, ông ta híp mắt: “Cho dù là ai, nếu đã dám khiêu khích nhà họ Hoàng thì sẽ phải chịu sự trừng phạt thích đáng, nhưng giờ chưa đến lúc!”

“Ồ? Vậy ông nghĩ bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”, Hoàng Thiên Hành vội hỏi.

“Lần này, chẳng những chúng ta không được trêu vào Dương Thanh mà còn phải lấy lòng nó, bày tỏ thành ý của chúng ta, đây là bước đầu tiên!”

Quản gia cười híp mắt: “Bước thứ hai mới là quan trọng, chỉ cần chúng ta…”

Quản gia nói rất nhiều, sau khi ông ta trình bày mưu kế của mình xong, Hoàng Thiên Hành lập tức sực hiểu, cười lớn: “Ha ha, tuyệt lắm! Không hổ là quản gia của Hoàng Thiên Hành tôi, đúng là kế hay, một mũi tên trúng hai con chim đấy!”

“Nếu đã vậy, chi bằng để tôi đích thân đến Giang Hải gặp thằng nhãi kia nhé?”, quản gia mỉm cười.

“Được, chuyện này giao cho ông, dù thế nào cũng phải khiến thằng nhãi đó cảm nhận được ‘thành ý’ của chúng ta”.

Trong mắt Hoàng Thiên Hành tràn ngập sự nham hiểm.

“Vâng!”

Quản gia đáp rồi đi lo liệu việc đến Giang Hải luôn.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã về đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng anh vừa dừng xe lại thì đã thấy một chiếc Mercedes Benz đỗ bên cạnh, hình như đang đợi anh.

Dương Thanh nhíu mày, người phụ nữ này lại đến đây làm gì thế?

“Có thể tìm chỗ nào đó để nói chuyện tử tế không?”

Dương Thanh vừa xuống xe, Diệp Mạn đã bước tới, nghiêm túc nhìn anh.

Rốt cuộc Diệp Mạn cũng bớt vênh váo hơn, giọng điệu rất gượng gạo.

Rõ ràng, lần đầu tiên phải chịu thua này khiến bà ta vô cùng khó chịu.

Nhưng vì lợi ích của mình, bà ta bắt buộc phải nhân nhượng Dương Thanh.

“Có gì thì nói luôn ở đây đi!”

Dương Thanh hờ hững nói.

Đương nhiên anh biết người phụ nữ này muốn nói gì, chắc chắn sẽ liên quan tới Tần Thanh Tâm.

Diệp Mạn nhíu mày, đang định nổi đóa, bỗng nhớ đến mục đích của mình, lửa giận trong mắt cũng dần lắng xuống.

“Tôi muốn xin lỗi cậu vì sự kích động lúc trước! Xin lỗi!”, Diệp Mạn bỗng cúi đầu, xin lỗi Dương Thanh.

Hành động này của bà ta nằm ngoài dự đoán của anh.

Nhưng khi nghĩ đến việc người phụ nữ này đã giả vờ xin lỗi Tần Thanh Tâm trước đó, sao Dương Thanh có thể tin bà ta đang thật lòng cho được?

“Tôi cho bà năm phút, có gì thì nói luôn đi!”

Dương Thanh giơ tay lên nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói.

Diệp Mạn thầm tức giận nhưng vẫn tỏ ra chân thành: “Dương Thanh, Tần Thanh Tâm là con gái tôi, tôi hy vọng cậu sẽ giúp tôi khuyên nhủ con bé, để hai mẹ con được nhận nhau!”

Dương Thanh cười lạnh: “Tâm chỉ muốn biết nguyên nhân khiến bà bỏ rơi cô ấy, nhưng bà cũng không chịu nói mà định dẫn cô ấy về nhà họ Diệp luôn, bà có tư cách gì để nhận lại cô ấy?”

Diệp Mạn nghẹn họng, một lúc lâu sau mới bi thương nói: “Tôi không muốn nói cho con bé biết vì không muốn tổn thương nó thôi”.

Dương Thanh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Mạn.

“Tôi từng là con gái cưng nhà họ Diệp, cũng là viên ngọc quý trên tay bố, nhưng từ khi quen người đàn ông kia, tất cả những thứ đó cũng mất theo”.

“Tôi bị hắn ta lừa, thậm chí còn sẵn sàng từ bỏ cả gia tộc để đến nơi đất khách quê người với hắn ta”.

“Nhưng khi tôi mang thai, hắn ta lại bỏ đi mà không một lời từ biệt, hoàn toàn biến mất!”

“Vì hắn ta, tôi sẵn sàng từ bỏ hết vinh hoa phú quý để đến chốn thôn quê, nhưng hắn ta lại lừa gạt tình cảm của tôi, bỏ mặc tôi chịu đựng tất cả một mình”.

“Cậu biết khi đó, tôi tuyệt vọng đến mức nào không?”

Giọng Diệp Mạn ngày càng lớn, cuối cùng điên cuồng khóc rống lên, trên mặt đầm đìa nước mắt.

Dương Thanh không biết bà ta đang nói thật hay nói dối, chỉ im lặng nhìn.

“Nhưng đây không phải thứ khiến tôi tuyệt vọng nhất, cậu biết chuyện gì đáng tuyệt vọng hơn không?”

Diệp Mạn chợt hỏi, mắt đỏ hoe, như một con dã thú.

Lần này, Dương Thanh bỗng cảm thấy bà ta đang nói thật chứ không lừa anh.

Chương 474: 474: Bà Đang Đùa Với Lửa

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Thanh hơi không đành lòng hỏi.

Vẻ mặt Diệp Mạn dần dần trở nên méo mó, hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng như tôi sau khi bị người yêu phản bội không thể chịu khổ một mình nuôi con”.

“Cuối cùng tôi bị trầm cảm sau sinh.
Tâm lý của tôi trở nên vặn vẹo, tôi muốn trả thù, trả thù bố của đứa bé!”

“Thậm chí có vài lần tôi đã suýt giết chết Tần Thanh Tâm!”

“Nếu không phải hàng xóm phát hiện kịp thời, con bé đã bị tôi ném xuống sông rồi!”

Nói tới đây, mặt Diệp Mạn ướt đẫm nước mắt.

Bà ta gào khóc, vẻ mặt kinh hoàng.

Dương Thanh chợt thấy hơi mềm lòng.

Anh bỗng nhớ đến chuyện của anh và Tần Thanh Tâm.
Lúc đó để trở nên xứng đáng với Tần Thanh Tâm, anh đã ra đi không lời từ biệt, bỏ lại một mình cô gánh vác mọi chuyện, không khác gì chuyện Diệp Mạn.

Tần Thanh Tâm mang thai mười tháng, một mình sinh Tiêu Tiêu ra, chắc chắn cô đã chịu rất nhiều đau khổ.

“Tôi biết nếu tôi tiếp tục nuôi Tần Thanh Tâm, rất có thể con bé sẽ bị chính tay tôi giết chết.
Vì vậy tôi đã bỏ con bé ở cửa cô nhi viện, tận mắt nhìn con bé được đưa vào trong rồi mới rời đi”.

“Cậu sẽ không biết được nỗi đau của người mẹ suýt nữa đã giết chết và bỏ rơi con gái mình là thế nào đâu!”

“Nhưng đây vẫn chưa phải lúc tôi tuyệt vọng nhất.”

Tâm trạng của Diệp Mạn bình tĩnh hơn rất nhiều, bà ta lau nước mắt nói tiếp: “Sau khi vứt bỏ Tần Thanh Tâm, tôi đã trở về nhà họ Diệp”.

“Tôi đã quỳ trước cửa phòng bố tôi hối lỗi suốt một ngày một đêm để xin ông ta tha thứ!”

“Mãi đến ngày hôm sau bố tôi mới chịu gặp tôi.
Ông ta có thể tha thứ cho tôi nhưng tôi phải nghe theo yêu cầu của gia tộc, gả vào nhà họ Tề đang phát triển thịnh vượng thời đó!”

“Dù sao tôi cũng bị bỏ rơi rồi, gả cho người khác cũng chả sao”.

“Nhưng sau khi được gả vào nhà họ Tề tôi mới biết mình đã gả cho một người chồng như thế nào.
Ông ta như một kẻ điên, mỗi lần uống rượu vào là lại bạo hành tôi”.

“Cậu biết sau đó xảy ra chuyện gì không? Tôi đã cắn răng chịu đựng, âm thầm giúp đỡ ông ta lên nắm quyền nhà họ Tề, sau đó tự tay giết chết ông ta!”

Diệp Mạn bình tĩnh kể như thể những chuyện này không hề liên quan đến bà ta.

Trong lòng Dương Thanh hơi run lên, lần đầu tiên anh thấy thấu hiểu người phụ nữ này.

“Chắc chắn cậu sẽ không ngờ tới, việc tôi gả cho nhà Tề vốn là âm mưu của bố tôi!”

“Bao gồm việc tôi chiếm đoạt nhà họ Tề cũng đều nằm trong kế hoạch của ông ta!”

“Mãi sau này tôi mới biết, tôi bị chồng đánh đập là bởi vì bố tôi đã lén nói chuyện của tôi và Viễn Sơn cho chồng tôi biết”.

“Ngay cả người tôi tin tưởng nhất cũng đã bị ông ta mua chuộc từ lâu”.

“Người mà tôi tin tưởng nhất đã không ngừng dụ dỗ tôi, giúp tôi nâng đỡ chồng tôi trở thành chủ nhà họ Tề, sau đó để tôi báo thù rửa hận”.

“Sau này tôi mới biết, đó không phải là thành tựu của tôi. Chẳng qua tôi chỉ là một trong những quân cờ của bố tôi mà thôi”.

“Bởi vì đây là cách duy nhất khiến nhà họ Tề hợp tình hợp lý trở thành gia tộc phụ thuộc nhà họ Diệp!”

Khuôn mặt Diệp Mạn lại trở nên méo mó: “Bởi vì tôi kiểm soát nhà họ Tề nên bố tôi mới phải cho tôi một số quyền lợi”.

“Khi quyền lực trong tay tôi càng lớn, tôi càng biết thêm nhiều chuyện dơ bẩn khác”.

“Cho đến khi tôi biết không phải Viễn Sơn vứt bỏ tôi mà sau khi biết tôi có thai, ông ấy đã một mình đến nhà họ Diệp, cố gắng thuyết phục bố tôi cho phép chúng tôi ở bên nhau rồi bị bố tôi giết chết!”

“Cậu biết không? Đây mới là lúc tôi tuyệt vọng nhất!”

“Tôi hận Viễn Sơn ròng rã mười năm, luôn cho rằng ông ấy đã bỏ rơi mẹ con tôi!”

“Nhưng số phận thật nghiệt ngã, để tôi biết được sự thật này. Không phải ông ấy bỏ rơi mẹ con tôi, chỉ vì muốn được bố tôi chúc phúc nên ông ấy đã bị bố tôi giết chết!”

Rốt cuộc Diệp Mạn không nhịn được nữa, khóc rống lên.

Dương Thanh sững sờ.
Anh có thể cảm nhận được bà ta đang nói thật.

Cũng chính vì biết Diệp Mạn nói thật nên anh mới cảm thấy bàng hoàng, khiếp sợ xen lẫn tức giận.

Đây chính là những việc dơ bẩn của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?

Dương Thanh bỗng nhớ lại bản thân mình.
Không phải mười tám năm trước, lúc anh và mẹ bị đuổi ra khỏi gia tộc, anh cũng đã cảm nhận được sâu sắc sự dơ bẩn đó rồi sao?

“Dương Thanh, tôi cần sự giúp đỡ của cậu.
Chỉ cậu mới có thể giúp tôi khống chế nhà họ Diệp, giúp tôi thoát khỏi bố tôi!”

Diệp Mạn bỗng ngẩng đầu, hai mắt ướt đẫm nhìn Dương Thanh, nghiêm túc nói.

Dương Thanh có thể cảm nhận được khát vọng quyền lực của Diệp Mạn và cả nỗi hận thù với bố mình.

Ngay từ lúc sinh Tần Thanh Tâm ra, số phận của bà ta đã bị chủ nhà họ Diệp khống chế.
Bà ta thật sự rất không cam lòng.

Mà Dương Thanh đúng là là cơ hội tốt của bà ta.

"Tôi chỉ nhìn thấy hận thù trong mắt bà, hoàn toàn không có sự hổ thẹn nào với Tâm".

Dương Thanh bỗng nói: "Đối với bà, Tâm chẳng qua chỉ là một công cụ để trả thù.
Có lẽ bà chưa từng quan tâm đứa con gái này, ngược lại còn hận cô ấy!"

Diệp Mạn nghe vậy cả người bàng hoàng, kích động hét lên: "Không phải như vậy.
Thanh Tâm là con gái của tôi, sao tôi lại hận con bé?"

Cho dù Diệp Mạn lập tức phủ nhận nhưng Dương Thanh vẫn nhìn ra được.

"Bởi vì bà vẫn luôn cho rằng, nếu bà không mang thai, bố của Tâm sẽ không đi tìm bố bà, cũng sẽ không bị giết.
Những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra".

"Cừu hận hơn hai mươi năm đã che mờ mắt bà.
Có lẽ bà không muốn giết Tâm nhưng nếu có thể lợi dụng cô ấy để trả thù rửa hận, chắc chắn bà sẽ không bao giờ do dự".

"Vậy thì tại sao tôi phải giúp bà?"

"Tôi sẽ không nói cho ai biết những chuyện bà đã nói hôm nay, bà đi đi!"

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Anh rất thông cảm với những gì bà ta đã trải qua, nhưng anh không cho phép bất kỳ ai lợi dụng tình cảm của Tần Thanh Tâm để tổn thương cô.

“Cậu là cái thá gì?”

“Sao cậu dám ngăn cản mẹ con chúng tôi nhận nhau?”

“Sao cậu cho rằng tôi chỉ hận mà không thương Thanh Tâm?”

Diệp Mạn giận dữ, kích động hét lớn.

Dương Thanh híp mắt, lạnh lùng nói: “Tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tổn thương Tâm, mẹ ruột của cô ấy cũng không ngoại lệ!”

“Nếu bà vẫn tiếp tục đến tìm Tâm, đừng trách tôi nói mọi chuyện hôm nay cho bố bà biết!”

“Tôi tin nếu bố bà biết bà muốn trả thù ông ta, chắc chắn ông ta sẽ không để yên đâu!”

Giọng nói của Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo, ngập tràn sự uy hiếp.

Diệp Mạn đang nóng nảy nghe vậy, cả người lập tức run bần bật, dần bình tĩnh lại.

“Dương Thanh, dù sao tôi cũng là mẹ ruột của Thanh Tâm, lẽ nào cậu thấy chết không cứu?”

“Nếu lần này tôi không hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc, sợ là sau này tôi sẽ không còn cách nào tiếp cận trung tâm quyền lực của nhà họ Diệp, muốn trả thù sẽ càng khó khăn hơn”.

“Tôi không chỉ muốn trả thù cho bản thân, mà còn vì bố của Thanh Tâm.
Cậu là chồng của con bé, lẽ nào việc nhỏ như vậy cậu cũng không chịu giúp sao?”

Hai mắt Diệp Mạn đỏ hoe, chất vấn Dương Thanh.

Dương Thanh thờ ơ nói: “Đây là ân oán đời trước của các người.
Tôi không muốn Tâm phải gánh vác những việc này, bà đi đi!”

“Dương Thanh, cậu đừng ép tôi!”

“Cậu biết đấy, vì trả thù tôi có thể làm bất cứ chuyện gì!”

“Cậu cũng biết rõ Thanh Tâm hiền lành tốt bụng.
Nếu tôi nói cho con bé biết sự thật về cái chết của bố nó, cậu

nghĩ con bé sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra sao?”

Diệp Mạn giận dữ hét lên.

Ánh mắt Dương Thanh tối sầm nhìn chằm chằm Diệp Mạn, lạnh lùng nói: “Bà đang đùa với lửa đấy!”

.

Chương 475: 475: Có Phải Anh Biết Gì Rồi Không

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Mặc dù Dương Thanh rất tức giận nhưng thấy bộ dạng thành thật của Diệp Mạn, lại nghĩ tới Tần Thanh Tâm lại một mình nuôi nấng Tiêu Tiêu ròng rã bốn năm, không khỏi sinh lòng thương hại.

Dù sao bà ta vẫn là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Giống như lời bà ta nói, nếu Tần Thanh Tâm biết chuyện, cô tốt bụng như vậy chắc chắn sẽ giúp bà ta trả thù.

Dương Thanh chưa kịp đáp lại, Diệp Mạn đã quay người chạy vọt về chiếc Mercedes kia.

Vẻ mặt đau khổ vừa rồi lập tức biến mất, thay vào đó là sự ác độc tàn nhẫn: “Hy vọng trước khi trời tối cậu sẽ cho tôi một câu trả lời! Nếu không tôi sẽ nói toàn bộ cho Thanh Tâm biết!”

Diệp Mạn uy hiếp khiến Dương Thanh rất khó chịu.

Bà ta không hề ngu ngốc, biết nắm bắt điểm yếu của anh là Tần Thanh Tâm.

Nếu nói sự thật cho Tần Thanh Tâm biết, bà ta không chỉ có thể thôi thúc ý nghĩ trả thù của cô mà còn kéo cô vào cuộc.

Tần Thanh Tâm vào cuộc chẳng khác gì Dương Thanh vào cuộc!

Chính vì vậy, bà ta mới dám uy hiếp anh.

Sau khi chiếc Mercedes rời khỏi, Dương Thanh vẫn đứng đó do dự suy tư.

“Rốt cuộc mình nên làm cái gì?”

Một lúc lâu sau, anh mới thở dài một hơi, vẻ mặt đắng chát.

Anh thấy trong mắt Diệp Mạn chỉ có sự thù hận.

Anh không thấy được tình thương đối với Tần Thanh Tâm. Bà ta chỉ muốn lợi dụng cô để báo thù cho mình.

Nếu là người khác, Dương Thanh đã sớm cho bà ta biến mất khỏi cõi đời này.

Thế nhưng người phụ nữ này là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, dù bà ta làm sai cái gì anh cũng không thể làm vậy được.

Với sự thấu hiểu của Dương Thanh về Tần Thanh Tâm, dù hiện giờ cô đang tức giận nhưng sớm muộn cũng sẽ nhận người mẹ này.

Suốt cả buổi chiều, Dương Thanh đều nghĩ mình nên làm thế nào.

Lần đầu tiên anh do dự nhiều như vậy.

Sau khi tan làm, Dương Thanh tới tập đoàn Tam Hòa đón Tần Thanh Tâm về nhà.

“Chồng ơi, bà ta lại tới tìm em”.

Trên đường tới trường mần non Lam Thiên, Tần Thanh Tâm đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt đau khổ.

Dương Thanh sững sờ, chỉ có thể là Diệp Mạn.

“Bà ta tìm em làm gì?”

Dương Thanh vừa lái xe vừa hỏi.

“Bà ta muốn nhận em, nhưng em từ chối rồi!”

Khi nói ra câu này, đôi mắt Tần Thanh Tâm rưng rưng nước mắt.

Rõ ràng, cô không hề muốn từ chối, cuối cùng vẫn không kìm được bật khóc nức nở nói: “Bà ta bỏ rơi em suốt hai mươi lăm năm, em chỉ muốn nghe sự thật thôi, khó tới vậy sao?”

“Chồng ơi, anh nói tại sao bà ta lại giấu em? Tại sao không thể nói hết cho em biết?”

“Chẳng lẽ bà ta thực sự vì quyền lực nên mới vứt bỏ em sao?”

Tàn Thanh Tâm khóc nấc lên, giọng nói tràn đầy đau lòng và thất vọng, xen lẫn một chút chờ mong.

Dương Thanh cảm thấy lòng mình tan nát.
Nếu Tần Thanh Tâm biết được sự thật, sao cô có thể tiếp nhận nổi?

Vì Diệp Mạn mang thai cô, bố ruột của cô mới mạo hiểm tới nhà họ Diệp xin ông chủ Diệp chấp nhận bọn họ, kết quả bị giết thảm.

Nếu cô biết tất cả, liệu cô có nghĩ tại mình nên bố mới chết?

Dương Thanh biết cô gái ngốc nghếch này thực sự có khả năng sẽ nghĩ như vậy.

Cho nên tuyệt đối không được để cô biết được sự thật.

“Anh nói xem, rốt cuộc em phải làm gì đây?”

Tần Thanh Tâm nức nở hỏi.

Nội tâm Dương Thanh giằng co kịch liệt.
Anh không muốn lừa gạt Tần Thanh Tâm, thế nhưng lần này lại không thể không làm vậy.

“Chắc chắn phải có lý do gì đó bà ta mới không chịu nói cho em biết”.

“Có lẽ sự thật quá tàn nhẫn nên bà ta mới không muốn nói ra”.

“Bây giờ em buồn bực vì bà ta không chịu nói cho em biết tại sao lại vứt bỏ em đúng không?”

Dương Thanh đỗ xe ở ven đường, nghiêm túc nhìn cô.

Tần Thanh Tâm gật đầu đáp: “Chỉ cần bà ta chịu nói sự thật cho em biết, dù thế nào em cũng có thể tiếp nhận.
Chỉ cần bà ta vẫn thương em, em sẽ đồng ý nhận mẹ!”

Dương Thanh bàng hoàng nghĩ, anh thật sự phải che giấu sự thật sao?

“Có phải anh biết gì rồi không?”

Tần Thanh Tâm bỗng nhìn chằm chằm anh, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Chương 476: 476: Bố Ruột Đã Chết

Dương Thanh không hề do dự lắc đầu, không khuyên nhủ gì cả, chỉ nói: “Em cứ nghe theo con tim là được.
Dù em lựa chọn thế nào anh cũng sẽ ủng hộ!”

Đây cũng là lựa chọn của anh!

Đương nhiên, Dương Thanh không thể nói câu này ra khỏi miệng.

Nếu cuối cùng Tần Thanh Tâm lựa chọn nhận lại Diệp Mạn, anh sẽ đồng ý yêu cầu của bà ta.
Còn nếu cô không muốn nhận mẹ, anh sẽ từ chối.

Trong mắt Tần Thanh Tâm hiện lên tia thất vọng.
Cô muốn Dương Thanh lựa chọn giúp mình, nhưng anh lại đẩy vấn đề lại cho cô.

Thấy Tần Thanh Tâm như vậy, Dương Thanh rất đau lòng, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Anh tiếp tục lái xe đi tới trường mầm non Lam Thiên.

Từ lúc đón Tiêu Tiêu đến khi trở về dinh thự Vân Phong, Tần Thanh Tâm không nói một lời nào.

Vừa về đến nhà, cô liền chui vào phòng.

“Bố mẹ cãi nhau ạ?”

Tiêu Tiêu rúc vào ngực Dương Thanh, lo lắng nhìn về căn phòng của Tần Thanh Tâm, nhỏ giọng hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Tình cảm của bố mẹ rất tốt, sao có thể cãi nhau được?”

“Bố nói thật chứ?”, Tiêu Tiêu nghi ngờ hỏi.

Dương Thanh trợn tròn mắt, bất lực nói: “Con không tin bố sao?”

Tiêu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Con tin bố mà!”

“Bố ơi, hôm nay cô giáo dạy con vẽ hoa hướng dương.
Bố xem tranh con vẽ này”.

Tiêu Tiêu đột nhiên lấy một tờ giấy vẽ, trên giấy có ba bông hoa hướng dương, mỗi bông đều vẽ mặt cười.

“Bố nhìn này, bông lớn nhất là bố, nhỏ nhất là con, bông con lại là mẹ”.

“Bố luôn đứng đầu tiên để che mưa chắn gió, bảo vệ con và mẹ.
Thế nên con mới có thể vui vẻ lớn lên”.

Tiêu Tiêu cười hỏi: “Bố sẽ mãi ở bên con và mẹ, che mưa chắn gió cho con và mẹ chứ?”

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tiêu Tiêu, tim Dương Thanh như nhũn ra, không kìm được ôm chặt cô bé: “Tiêu Tiêu nói đúng, bố sẽ ở bên bảo vệ hai mẹ con suốt đời!”

Tâm trạng tiêu cực tích tụ trong lòng anh đã bị câu nói ngây thơ của Tiêu Tiêu xóa tan.

Hiện giờ Tần Thanh Tâm đang phải đối mặt với sóng gió cuộc đời, cần anh che mưa chắn gió giúp cô.

Dương Thanh không còn do dự nữa.
Anh thơm Tiêu Tiêu một cái rồi quay người về phòng.

Anh vừa đẩy cửa ra đã thấy Tần Thanh Tâm đang ngồi trên giường lặng lẽ khóc.

Thấy Dương Thanh tới, cô vội vàng lau nước mắt.

Dương Thanh thở dài, đi tới ôm cô từ phía sau: “Bà ta không hề yêu thương em!”

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm run lẩy bẩy, đỏ mắt nói: “Nhất định là anh đã biết được gì đó rồi đúng không?”

Dương Thanh đáp: “Bà ta muốn nhận nhau với em chỉ vì muốn chiếm đoạt quyền lực!”

“Nghĩa là sao?”

Gương mặt của Tần Thanh Tâm trở nên trắng bệch, toàn thân run lên.

“Không giấu em nữa, ngày đầu tiên bà ta tới Giang Hải đã tìm anh rồi.

Bà ta bắt anh rời khỏi em để gán ghép em với người đứng đầu tỉnh Giang Bình, giúp bà ta nâng cao địa vị trong gia tộc".

"Sau đó bà ta biết anh chính là người đứng đầu tỉnh Giang Bình, bà ta lại đòi anh thuyết phục em nhận mẹ, đồng thời bắt anh phải nghe theo nhà họ Diệp ở Yến Đô".

"Ngay từ đầu bà ta đã muốn lợi dụng em".

Dương Thanh nói ra toàn bộ sự thật, không hề giấu diếm một chút gì.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm vô cùng nhợt nhạt, cơ thể run rẩy vì đau lòng.

Dương Thanh mới nói ra một phần cô đã như vậy, nếu nói toàn bộ cho cô biết, làm sao cô có thể tiếp nhận nổi?

"Chẳng lẽ bà ta máu lạnh như vậy, trong mắt chỉ có quyền lực thôi sao?"

Tần Thanh Tâm nghẹn ngào nói: "Chỉ vì quyền lực có thể vứt bỏ cả con gái ruột, người mẹ như vậy sao có thể yêu thương em?"

Dương Thanh ôm chặt cô, kiên định đáp: "Dù thế nào đi chăng nữa, em vẫn còn anh và Tiêu Tiêu, còn người bố đã nuôi nấng em nên người, còn Tần Y thân thiết với em như chị em ruột".

"Chồng ơi, anh yên tâm.
Em có thể chịu được!"

Tần Thanh Tâm cố nén nước mắt, quyết tâm nói.

Cuối cùng nước mắt như viên trân châu trong suốt vẫn lăn dài trên má cô.

Dương Thanh không nói gì nữa, chỉ ôm vợ mình thật chặt.

Tần Thanh Tâm phải tự mình vượt qua nỗi đau này, điều Dương Thanh có thể làm là cho cô một cái ôm ấm áp.

Một lúc sau, cảm xúc của Tần Thanh Tâm mới ổn định lại.
Cô chợt hỏi Dương Thanh: "Anh có biết chuyện về bố ruột của em không?"

Sắc mặt Dương Thanh lập tức cứng đờ.
Chỉ trong giây lát, anh đã khôi phục lại bình thường.

Thế nhưng Tần Thanh Tâm vẫn nhìn ra được sự thay đổi ấy.

“Chắc chắn anh biết chuyện về bố ruột của em, có phải không?”

“Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc ông ấy còn sống hay đã chết?”

Tần Thanh Tâm bỗng nhiên kích động ôm chặt tay Dương Thanh, lớn tiếng hỏi.

.

Chương 477: 477: Tìm Kiếm Hợp Tác

Chuyện Dương Thanh lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Lúc quyết định nói sự thật cho Tần Thanh Tâm biết, anh chỉ định nói ra một phần.

Anh định giấu diếm mọi chuyện về bố ruột của cô.

Ai ngờ Tần Thanh Tâm vẫn hỏi tới.

“Em chỉ muốn biết bố ruột của mình còn sống hay đã chết!”

Tần Thanh Tâm nắm chặt cánh tay Dương Thanh, kích động lớn tiếng hỏi.

“Chết rồi!”

Dương Thanh không thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của cô, cuối cùng vẫn phải nói ra hai chữ.

Hai chữ này tựa như tiếng sấm nổ khiến Tần Thanh Tâm chết sững.

Vậy mà cô không tiếp tục truy hỏi chuyện này nữa, chỉ cười châm chọc nói: “Thực ra em và họ chỉ có quan hệ máu mủ, cũng không có bất kỳ tình cảm nào.
Sống chết của bọn họ liên quan gì tới em?”

Dương Thanh không biết cô thực sự nghĩ như vậy hay chỉ nhất thời nóng giận.

Nhưng cô không hỏi tiếp, anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nếu cô còn hỏi tiếp, Dương Thanh không biết mình có thể tiếp tục giấu giếm sự thật hay không.

Chỉ là hiện giờ anh cảm thấy vô cùng áy náy.

Dù sao ông ấy cũng là bố ruột của Tần Thanh Tâm, cũng không hề làm sai cái gì.

Nhưng vì cô, anh buộc phải giấu diếm sự thật.

“Chồng ơi, anh ra chơi với Tiêu Tiêu đi, em muốn ở một mình!”, Tần Thanh Tâm đột nhiên lên tiếng.

Dương Thanh gật đầu rời đi.

Anh vừa bước ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng khóc nức nở.

“Haiz!”

Dương Thanh thở dài bất lực.
Dù sao cũng là bố ruột, sao cô ấy có thể dễ dàng vượt qua được?

Sống hơn hai mươi năm mới biết mình là con nuôi đã là đả kích quá lớn.

Có lẽ lúc đó cô ấy rất chờ mong được gặp lại bố mẹ ruột nhỉ?

Nhưng giờ đây một người cố ý tiếp cận cô ấy vì quyền lực, người còn lại đã yên nghỉ từ lâu.

Vận mệnh không hề công bằng với cô ấy một chút nào.

Dương Thanh đi ra một góc gọi điện thoại.

Chẳng mấy chốc, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Cậu nghĩ kĩ chưa?”

“Tôi có thể đồng ý giữ quan hệ với nhà họ Diệp.
Nhưng bà nhất định phải đồng ý với tôi hai chuyện!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Cậu nói đi!”

Diệp Mạn cực kỳ kích động.

Lần này bà ta tới Giang Hải chính là để xây dựng quan hệ với Dương Thanh.
Tuy quá trình hơi lòng vòng nhưng vẫn được coi là hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc.

“Thứ nhất, tôi chỉ đồng ý giữ quan hệ với nhà họ Diệp.
Các người không được nhúng tay vào chuyện của Giang Bình và Nam Dương!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dù là nhà họ Hàn, nhà họ Trần hay nhà họ Quan đều là các gia tộc do anh tự tay nâng đỡ.

Anh không quan trọng quyền kiểm soát hai tỉnh nhưng không thể ích kỷ phản bội lòng tin của bọn họ.

Bất kể nhà nào trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô nắm quyền kiểm soát Giang Bình và Nam Dương đều sẽ gây ra hậu quả rung trời chuyển đất.

Đến lúc đó, những gia tộc thân thiết với anh đều sẽ bị thay thế.

Vua nào quan nấy, đây chính là hiện thực!

“Nhà họ Diệp vốn không định nhúng tay vào chuyện của Giang Bình và Nam Dương, chỉ muốn giữ quan hệ tốt với cậu. Tôi đồng ý chuyện này!”

Diệp Mạn mỉm cười nói tiếp: “Chuyện thứ hai là gì?”

“Bà không được nói cho Tâm biết chuyện về bố ruột cô ấy!”, Dương Thanh trầm giọng nói.

Diệp Mạn không hề do dự đáp: “Chuyện này rất nghiêm trọng, nếu bị bố tôi biết được tôi sẽ không thể trả thù, thậm chí còn chết không có chỗ chôn.
Tôi bị cậu ép buộc nên mới phải nói ra chuyện này cho cậu biết.
Đương nhiên tôi sẽ đồng ý!”

“Bà trở về báo cáo được rồi đấy!”, Dương Thanh lạnh giọng nói.

Dứt lời, anh trực tiếp cúp máy.

Để Tần Thanh Tâm không bị liên lụy tới chuyện này, anh chỉ có thể đồng ý hợp tác với Diệp Mạn.

Nhưng nhà họ Diệp thực sự có thể từ bỏ lợi ích ở Giang Bình và Nam Dương sao?

Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã có nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng vào cuộc.
Ngoài ra còn không ít gia tộc khác ở Yến Đô cũng đang âm thầm hành động.

Anh biết quyết định của mình vô cùng quan trọng.

Sáng hôm sau, Tần Thanh Tâm rời giường với đôi mắt sưng đỏ.
Cảm xúc của cô đã ổn định hơn rất nhiều.

“Hay là hôm nay em nghỉ một ngày đi?”

Dương Thanh nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tần Thanh Tâm, đau lòng nói.

Tần Thanh Tâm lắc đầu: “Hiện giờ anh đang rất nổi tiếng, mấy ngày nay công ty sẽ cực kỳ bận rộn.
Không đi làm em sẽ không yên tâm”.

Dương Thanh đánh một trận thành danh.
Nhiều gia tộc của hai tỉnh đều đi theo anh, đương nhiên tập đoàn của anh sẽ trở thành đối tượng bị bọn họ tranh nhau hợp tác.

Dương Thanh chăm chú nhìn Tần Thanh Tâm, thấy ngoài đôi mắt hơi sưng đỏ trên mặt cô không còn gì khác lạ mới khẽ gật đầu.

Anh vẫn đưa Tiêu Tiêu đi học, đưa Tần Thanh Tâm đi làm rồi mới tới tập đoàn Nhạn Thanh như mọi ngày.

Dương Thanh vừa bước tới cửa tập đoàn, một ông già mặc vest đi giày da đã đi tới.

“Xin chào cậu Thanh.
Tôi có thể làm phiền cậu một chút không?”

Ông ta cười hỏi, thái độ rất khiêm nhường.

Từ lúc xuống xe anh đã chú ý tới ông ta.

Ở bất cứ nơi nào, một ông già mặc vest đi giày da vẫn rất hút mắt.

Quan trọng là Dương Thanh cảm nhận được khí chất không tầm thường trên người ông ta.

Loại người này không giàu sang cũng quyền quý, có lẽ tới từ Yến Đô.

“Phải rồi, tôi xin tự giới thiệu, tôi họ Cao, tên Hùng, là quản gia của nhà họ Hoàng ở Yến Đô.
Lần này tôi thay mặt ông chủ tới bàn chuyện với cậu Thanh”.

Cao Hùng mỉm cười nói rõ thân phận và mục đích của mình.

Nghe vậy, Dương Thanh không khỏi kinh ngạc.

Anh đã liên tiếp sỉ nhục hai người thừa kế nhà họ Hoàng trước mặt mọi người.

Bây giờ bọn họ lại cho quản gia tới tìm anh, thái độ còn cung kính như vậy.

“Nếu muốn tôi đầu hàng nhà họ Hoàng thì không có gì để nói cả”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Cao Hùng vội vàng lắc đầu, cười đáp: “Với thực lực của cậu Thanh, sao nhà họ Hoàng dám bắt cậu đầu hàng cơ chứ?”

Dương Thanh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương.

Cao Hùng nói tiếp: “Lần này tôi tới để mời cậu Thanh hợp tác một chuyện!”

“Tôi không có hứng thú hợp tác với tám gia đứng đầu Yến Đô!”

Dương Thanh cau mày nói.

Dứt lời, anh quay lưng định vào trong.

“Nếu là hợp tác có liên quan tới gia tộc Vũ Văn thì sao?”

Tiếng nói của Cao Hùng vang lên sau lưng anh.

Dương Thanh đứng khựng lại, quay lưng nhìn ông ta.

Ông ta đang tươi cười nhìn anh.

“Không dám giấu cậu Thanh, nhà họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn vẫn luôn đối đầu nhau.
Ông chủ tôi đã bất mãn với gia tộc Vũ Văn từ lâu, nhưng thế lực của bọn họ quá mạnh, rất khó lật đổ”.

“Quan trọng nhất là, nhà họ Hoàng không có cao thủ lợi hại nào.

Toàn bộ Yến Đô cũng không có mấy ai đấu lại được cậu Thanh".

"Tôi cũng biết cậu Thanh luôn ghi hận gia tộc Vũ Văn nhưng không có gia tộc nào khác có thể trợ giúp cậu".

"Vừa hay chúng tôi đang thiếu cao thủ như cậu Thanh, mà cậu cũng đang thiếu một gia tộc như nhà họ Hoàng chúng tôi để trợ giúp đối phó với gia tộc Vũ Văn".

"Sao chúng ta không bắt tay nhau? Ông chủ tôi nói chỉ cần cậu Thanh đồng ý, chúng tôi sẽ hết lòng trợ giúp đưa cậu lên làm chủ nhà Vũ Văn!"

Dường như Cao Hùng hiểu rất rõ thù hận giữa Dương Thanh và gia tộc Vũ Văn.

Ông ta không hề nhận ra, sắc mặt của anh đang tối sầm lại.

"Không biết cậu Thanh có hài lòng với kế hoạch hợp tác này không?", Cao Hùng lại cười hỏi.

"Cút!"

Dương Thanh đột nhiên quát lớn một tiếng.

Cao Hùng sững sờ, không ngờ anh lại từ chối hợp tác.

.

Chương 478: 478: Tôi Sẽ Lấy Mạng Của Ông

Đúng là Dương Thanh rất hận gia tộc Vũ Văn nhưng sao anh lại phải liên thủ với gia tộc khác để trả thù?

Ngày đầu tiên anh trở về Giang Hải từ biên giới phía Bắc, quản gia của gia tộc Vũ Văn đã tới thuyết phục anh về tiếp quản gia tộc.

Nếu anh thực sự muốn làm chủ nhà Vũ Văn, anh còn cần phải dùng thủ đoạn gì nữa sao?

Đến khi bóng lưng của Dương Thanh hoàn toàn biến mất, Cao Hùng mới giật mình lấy lại tinh thần.

"Không ngờ cậu ta dám từ chối.
Chẳng lẽ cậu ta nghĩ có thể tự mình đấu lại gia tộc Vũ Văn sao?"

Cao Hùng nhíu mày, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Tối qua sau khi nói kế hoạch cho chủ nhà họ Hoàng biết, ông ta đã chạy suốt đêm tới Giang Hải.
Nếu không phải quá muộn, ông ta đã tới tìm Dương Thanh từ đêm qua rồi.

Ông ta định lấy lòng Dương Thanh trước rồi dụ dỗ anh hợp tác đối phó gia tộc Vũ Văn, chắc hẳn anh sẽ không từ chối.

Đến lúc đó, hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương sẽ thuộc về nhà họ Hoàng.

Còn việc liên thủ đối phó gia tộc Vũ Văn chỉ là lời nói gió bay, dù thực sự muốn lật đổ nhà Vũ Văn cũng không phải bây giờ.

"Ông chủ, kế hoạch thất bại rồi!"

Cao Hùng lập tức gọi điện báo cho Hoàng Thiên Hành.

Lão ta cũng rất kinh ngạc, cả giận nói: "Thằng nhóc này thật ngông cuồng, chuyển sang kế hoạch thứ hai đi!"

Hôm qua Cao Hùng không chỉ đưa ra một kế hoạch duy nhất.

“Vâng!”

Cao Hùng vội đáp, ánh mắt tràn đầy ác độc, híp mắt nhìn tòa trụ sở tập đoàn Nhạn Thanh, lạnh lùng nói: “Rượu mời không uống thì uống rượu phạt đi!”

Dứt lời, ông ta quay người rời đi.

Dương Thanh ngồi ngây người trong phòng chủ tịch suốt buổi sáng, chỉ riêng ký tên cũng phải ký hơn trăm lần.

Mặc dù anh đã chuyển một phần quyền hạn cho người khác nhưng dù sao anh vẫn là chủ tịch, có một số việc bắt buộc phải tự xử lý.

“Chủ tịch!”

Sắp đến giờ nghỉ trưa, Tần Y đẩy cửa vào, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

“Xảy ra chuyện gì à?”, Dương Thanh hỏi.

“Có tin nói mảnh đất bên bờ sông Lão Long đã bắt đầu khởi công”.

Tần Y lo lắng nói: “Nhà họ Hoàng tung tin nói muốn xây dựng nghĩa trang công cộng lớn nhất Nam Châu ở đó!”

Chiêu Châu được chia theo phương hướng, gồm năm khu vực Đông Châu, Tây Châu, Nam Châu, Bắc Châu và Trung Châu.

Hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương đều thuộc Nam Châu.

Nếu nhà họ Hoàng xây dựng nghĩa trang công cộng này sẽ tạo ra chấn động cực lớn.

Sức ảnh hưởng của nó càng lớn, giá trị của trang viên Hoa Hồng càng thấp.

Đến lúc đó chỉ sợ không chỉ giá trị của trang viên Hoa Hồng sụt giảm mà cả tập đoàn Nhạn Thanh cũng bị ảnh hưởng.

Dương Thanh cau mày: “Nhanh tay phết đấy!”

Đương nhiên anh hiểu tại sao nhà họ Hoàng lại hành động nhanh như vậy.

Sáng nay quản gia Cao Hùng của nhà họ Hoàng tìm tới muốn liên thủ với anh đối phó gia tộc Vũ Văn, sao anh không nhìn ra được mục đích thực sự của đối phương là hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương?

“Muốn ép tôi thỏa hiệp sao?”, Dương Thanh cười lạnh nói, ánh mắt tràn đầy sát khí.

“Ý của anh là nhà họ Hoàng cố ý làm vậy sao?”, Tần Y kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh không muốn Tần Y dính líu vào, chỉ nói: “Để anh tự xử lý chuyện này.
Em cứ đợi tin của anh đi”.

“Anh rể phải cẩn thận đấy!”

Tần Y lo lắng dặn dò.

Dương Thanh mỉm cười gật đầu: “Yên tâm đi”.

Ba giờ chiều, một mình Dương Thanh đi tới cao ốc Trung Ích.

Cao ốc Trung Ích là tòa nhà mới xây dựng vào năm ngoài, nằm trong khu quy hoạch đô thị mới, được coi là công trình kiến trúc tiêu biểu của Giang Hải.

Công ty hữu hạn Hoàng Hôn Phúc Thọ Viên ở trong này.

Đây cũng là công ty xây dựng phụ trách dự án nghĩa trang công cộng ở bờ sông Lão Long lần này, đã bị nhà họ Hoàng mua lại.

Tốn một tỷ rưỡi mua mảnh đất này để xây biệt thự cũng lỗ nặng chứ đừng nói là xây nghĩa trang công cộng.

Để ép Dương Thanh thỏa hiệp, nhà họ Hoàng thật sự bỏ ra rất nhiều công sức.

Dương Thanh đi thang máy lên tầng mười sáu.
Bên trái thang máy chính là phòng họp của công ty hữu hạn Hoàng Hôn Phúc Thọ Viên.

“Tôi đợi cậu lâu lắm rồi!”

Thấy Dương Thanh bước vào, người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí đầu tiên trầm giọng nói.

Hiện giờ phòng họp đã kín người.

Người vừa lên tiếng chính là người thừa kế nhà họ Hoàng, Hoàng Chính.

Đông Tà, cao thủ hàng đầu nhà họ Hoàng đứng sừng sững sau lưng ông ta.

Khi trông thấy Dương Thanh, Đông Tà bất giác run rẩy, nghĩ tới hôm qua mình suýt bỏ mạng dưới tay chàng trai trẻ tuổi tay, lão ta vẫn chưa hết sợ hãi.

Ngay dưới bên trái Hoàng Chính là một ông già mặc vest đi giày da, chính là quản gia nhà họ Hoàng mới tới tập đoàn Nhạn Thanh tìm Dương Thanh lúc sáng, Cao Hùng.

Về phần những người còn lại, Dương Thanh đều không quen.

“Cậu Thanh đã quyết định bắt tay với nhà họ Hoàng rồi sao?”

Cao Hùng híp mắt cười hỏi, ánh mắt khiêu khích.

Ông ta muốn nhìn thấy sự hoảng sợ và hối hận trên mặt Dương Thanh.
Thế nhưng thật đáng tiếc, Dương Thanh vẫn bình tĩnh không thèm để ý tới ông ta, bước thẳng tới trước mặt người ngồi đối diện Hoàng Chính, nắm lấy cà vạt của đối phương.

“Chết tiệt, cậu muốn làm gì?”

Hoàng Chính sợ hãi hét lên.

“Uỳnh!”

Dương Thanh không muốn nói nhảm với loại kiến hôi, ung dung nhấc ông ta lên ném sang một bên.

“Ranh con, đây là văn phòng của công ty thuộc sản nghiệp nhà họ Hoàng, cậu đừng quá đáng!”

Hoàng Chính nổi giận quát.
Dương Thanh đánh người của ông ta ngay trước mặt mọi người, chẳng khác nào đang đánh vào mặt ông ta.

Hôm qua Dương Thanh đã tát Hoàng Chính mấy cái ở buổi đấu giá.

Đến tận bây giờ mặt ông ta vẫn sưng vù như cái đầu heo.

Nếu không phải muốn chứng kiến Dương Thanh trả giá đắt, ông ta đã không xuất hiện ở đây.

“Có phải ông chê tôi hôm qua đánh chưa đủ mạnh không?”

Dương Thanh mỉa mai nhìn Hoàng Chính.

Sắc mặt ông ta lập tức cứng đờ, đáy mắt hiện lên tia hoảng sợ.

“Tôi cứ tưởng cậu Thanh nhất định sẽ tới tìm tôi thỏa hiệp, nhưng hình như cậu đang muốn chống lại chúng tôi?”

Cao Hùng híp mắt hỏi, không hề e ngại Dương Thanh.

Anh khinh thường nhìn ông ta: “Tôi đang nói chuyện với chủ của ông, con chó như ông chen vào làm gì?”

Nghe vậy, tất cả đều sợ ngây người!

“Khốn kiếp, con mẹ nhà mày mau câm miệng lại! Mày dám sỉ nhục ông ấy, tin tao đánh mày tàn phế không?”

Cao Hùng chưa kịp lên tiếng, một tên lãnh đạo công ty bên cạnh đã đứng bật dậy, giơ tay định tát Dương Thanh.

“Dừng tay!”

Cao Hùng rống lên định ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

“Chết mẹ mày đi!”

Tên lãnh đạo kia vọt tới trước mặt Dương Thanh tát một cái.

“Bốp!”

Tiếng động chói tai vang vọng khắp phòng họp.

Tên lãnh đạo kia như quả bóng da bị đá lên trời, mấy chiếc răng nhuốm máu đỏ văng ra ngoài.

“Rầm!”

Tên lãnh đạo kia ngã lăn ra đất, lập tức hôn mê.

Từ đầu tới cuối Dương Thanh vẫn ngồi im chỗ cũ, tựa như kẻ vừa ra tay đánh người không phải anh.

Mùa thu ở Giang Hải hơi lạnh lẽo.

Một cơn gió thu thổi qua cửa sổ.
Mọi người không khỏi rùng mình, sắc mặt khó coi nhìn người

trẻ tuổi đang ung dung ngồi.

“Hôm nay tôi tới chỉ để đòi nợ, không muốn giết người.
Đương nhiên nếu có kẻ nào muốn chết thì đừng trách tôi!”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, nhìn chằm chằm người đang thấp thỏm ngồi ở vị trí đầu.

“Đòi nợ? Đòi nợ gì?”

Hoàng Chính đứng ngồi không yên, cố giả vờ trấn tĩnh.

“Ông quên trong buổi đấu giá hôm qua, chính miệng ông đã nói sẽ tặng lại mảnh đất bên bờ sống Lão Long cho tôi vô điều kiện rồi à?”

Dương Thanh châm chọc hỏi.

Hoàng Chính hoảng hốt phủ nhận: “Tôi nói vậy bao giờ? Cậu đừng nói bậy!”

“Sự thật rành rành, ông Hoàng Chính định trợn mắt nói dối sao? Hôm qua có rất nhiều người ở buổi đấu giá nghe thấy ông hứa sẽ tặng lại miếng đất đó cho tôi đấy”.

Dương Thanh híp mắt cười, giọng mỉa mai.

Nhiệt độ trong phòng họp dường như cũng hạ xuống vài độ.

Hoàng Chính đột nhiên nhớ ra gì đó, sợ hãi nhìn anh.

Hôm qua Dương Thanh tát ông ta mấy cái liên tiếp, răng đều rơi sạch, cuối cùng không nói nên lời.

Dương Thanh hỏi một câu, ông ta ú ớ đáp lại.
Sau đó anh tự bịa ra ý nghĩa của mấy tiếng ú ớ này.

“Chính cậu, chính cậu tự nói vậy.
Tôi chưa từng hứa tặng mảnh đất kia cho cậu”.

Tuy rất sợ hãi nhưng nếu miếng đất này bị Dương Thanh cướp đi, nhà họ Hoàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông ta.

“Xem ra ông Hoàng Chính định nuốt lời”.

Dương Thanh chợt đứng lên, cười híp mắt bước từng bước tới chỗ Hoàng Chính, vừa đi vừa nói: “Đã vậy, tôi đành phải hỏi

lại một lần, ông Hoàng có chịu tặng mảnh đất kia cho tôi không?”

Trong mắt Hoàng Chính chỉ còn lại sợ hãi.
Hôm qua Dương Thanh đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn trong lòng ông ta.

Theo từng bước chân của Dương Thanh, Hoàng Chính cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung.

“Cậu, cậu đừng qua đây!”

Hoàng Chính hốt hoảng, toàn thân run rẩy, bỗng nhiên hét lớn: “Đông Tà, mau cản cậu ta lại cho tôi!”

Đông Tà biết mình không phải đối thủ của anh nhưng nhiệm vụ của ông ta là phải bảo vệ Hoàng Chính, dù không đánh lại cũng phải kiên trì xông lên.

“Ông mà ra tay, tôi sẽ lấy mạng của ông!”

Dương Thanh lạnh lùng phun ra một câu.

Đông Tà đứng khựng lại, do dự hồi lâu.

Hôm qua lão ta đã đánh với Dương Thanh một trận, cũng biết rõ sự chênh lệch giữa hai người.
Dương Thanh thực sự có năng lực giết lão ta.

.

Chương 479: 479: Người Đâu Rồi

Đông Tà là cao thủ xếp top 3 của nhà họ Hoàng lại bị Dương Thanh dọa sợ chỉ bằng một câu nói, trơ mắt nhìn anh tới gần Hoàng Chính.

"Quản gia Cao cứu tôi với!"

Hoàng Chính sợ hãi gào lên.

Bây giờ Đông Tà đã bị dọa sợ không dám nhúc nhích, ông ta chỉ có thể hy vọng vào Cao Hùng.

Cao Hùng đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng bật dậy giận dữ quát: "Nhóc con, cậu muốn chết hả? Cậu dám động vào một sợi tóc của cậu ấy, nhà họ Hoàng nhất định sẽ…"

Ông ta chưa kịp nói hết câu đã vội vàng im bặt.

Bởi vì Dương Thanh đã tới trước mặt Hoàng Chính, túm cổ ông ta giơ lên như một con gà con.

Sao cậu ta dám?

Đám người trong phòng họp đều sợ ngây người.
Hoàng Chính là người thừa kế nhà họ Hoàng, chủ nhà họ Hoàng tương lai lại bị một người trẻ tuổi túm cổ nhấc lên.

Đây không chỉ đơn giản là khiêu khích, mà là khai chiến!

Hoàng Chính điên cuồng giãy dụa giữa không trung, muốn vùng vẫy khỏi tay Dương Thanh nhưng thất bại.

"Dương Thanh, mau thả Hoàng Chính xuống!"

Sau vài giây ngơ ngác, Cao Hùng nổi giận rống lên.

Cùng lúc đó, cửa phòng họp bị đẩy ra, năm tên đàn ông vạm vỡ ôm súng chạy vọt vào.

Họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

Chỉ cần có người ra lệnh, bọn họ sẽ đồng loạt nổ súng.

"Nhóc con, còn không mau thả Hoàng Chính ra?"

Cao Hùng quát lớn, ánh mắt lóe lên sát khí.

Với nhà họ Hoàng, thứ gì không đạt được thà tiêu diệt còn hơn.

Nhà họ Hoàng vốn định lợi dụng Dương Thanh nắm quyền kiểm soát hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, đồng thời giật dây anh đối phó gia tộc Vũ Văn.

Hiện giờ xem ra, Dương Thanh không chịu thỏa hiệp.
Vậy thì chỉ có thể tiêu diệt anh.

Rốt cuộc Dương Thanh cũng chịu thả tay, Hoàng Chính rơi phịch xuống dưới đất.
Ông ta không muốn trải qua cảm giác kề cận cái chết như vừa rồi nữa.

“Không phải vừa nãy cậu ngông cuồng lắm sao? Đến cả người thừa kế nhà họ Hoàng cũng muốn giết mà, tiếp tục đi!”

Cao Hùng đắc ý nói.

Thấy Dương Thanh thả Hoàng Chính ra, ông ta tưởng anh thực sự bị năm họng súng kia dọa sợ.

Những người còn lại đều cười lạnh nhìn anh.

“Một thằng ranh có chút thực lực mà tưởng mình giỏi lắm!”

Đối đầu với nhà họ Hoàng chẳng khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết.

Không biết tại sao Đông Tà cảm thấy rất bất an.

Đương nhiên không phải lo lắng cho Dương Thanh, mà là vì lo lắng cho người nhà họ Hoàng.

Thực lực của lão ta rất mạnh, cũng biết nhiều hơn người khác.
Trên đời này vẫn có nhiều cao thủ mạnh không tưởng.

Nghe nói chỉ cần bọn họ nổi giận, máu sẽ chảy thành sông!

Súng đạn không thể gây tổn hại đến họ.

Đến cả Đông Tà cũng không nhìn ra được thực lực của Dương Thanh ở cấp độ nào.

Nhưng mọi người đều phải thất vọng.
Dù bị năm khẩu súng đồng loạt chĩa vào, Dương Thanh vẫn chẳng hề e sợ.

Anh còn nở nụ cười châm chọc như đang giễu cợt họ.

“Thằng nhóc kia mày cười cái gì?”

“Mày nghĩ bị nhiều khẩu súng nhắm vào ở khoảng cách gần như vậy, mày vẫn còn đường sống sao?”

“Hôm nay mày hãy triệu tập toàn bộ các gia tộc đứng đầu hai tỉnh, ra lệnh từ này về sau phải phải nghe theo nhà họ Hoàng bọn tao!”

Thấy Dương Thanh mỉm cười, Cao Hùng thẹn quá hóa giận hét ầm lên.

“Các người nghĩ mấy miếng sắt vụn này làm gì được tôi?”

Dương Thanh híp mắt, nhếch môi cười

Đám người Hoàng Chính thấy vậy, vô thức rợn tóc gáy.

“Mấy miếng sắt vụ?”

Cao Hùng bị lời nói của anh chọc cười, dữ tợn nói: “Mày đã nói thứ vũ khí có thể lấy mạng mày trong nháy mắt là sắt vụn thì để tao xem mày có thể kiên trì dưới đống sắt vụn này trong bao lâu.
Bắn đi!”

Cao Hùng lập tức ra lệnh.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng súng nổ vang dội, họng súng tỏa khói mù mịt.

Giây phút tiếng súng vang lên, cảnh tượng trước mặt đều khiến mọi người kinh hãi.

Bóng dáng Dương Thanh đột nhiên biến mất.

“Người đâu rồi?”

Cao Hùng hoảng sợ hỏi.

.

Chương 480: 480: Tôi Cho Phép Chưa

Không chỉ mình ông ta, đám người còn lại cũng thấy lạnh sống lưng như đang gặp quỷ.

Bị năm khẩu súng nhắm vào ở khoảng cách cực gần, Dương Thanh đang sống sờ sờ đứng trước mặt bọn họ lại biến mất.

Sao có thể như vậy được?

“Bịch bịch bịch!”

Trong lúc mọi người đang tìm kiếm bóng dáng của anh, cảnh tượng khủng khiếp xảy ra!

Năm tay súng đồng loạt bị đá bay ra ngoài.

Tất cả đều thấy hoa cả mắt.

“Rầm!”

Đến khi tên cuối cùng ngã xuống, bọn họ mới kịp phản ứng lại.

Chỗ năm tay súng vừa đứng xuất hiện một bóng người trẻ tuổi đang chống tay đứng lên, ánh mắt nghiền ngẫm.

Dưới chân anh là một đống sắt vụn.

Hiện giờ anh đang nghịch một khẩu súng Colt màu đen.

“Răng rắc!”

Khẩu súng kim loại vô cùng cứng rắn kia bị anh vo thành một đống sắt vụn như tờ giấy rồi ném xuống đất.

Năm tay súng vừa dí súng vào đầu anh đều nằm sõng soài trên mặt đất, không biết sống chết thế nào.

“Sao… sao lại như vậy?”

Cao Hùng khó nhọc nuốt nước bọt, sợ hãi lẩm bẩm.

Ông ta sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người có thể tránh được súng đạn.

Rốt cuộc nhà họ Hoàng đã đắc tội ác ma khủng bố gì vậy?

Đông Tà đứng im tại chỗ trợn tròn mắt, kích động nhìn chằm chằm chàng trai trẻ kia: “Cậu là… cao thủ cấp tông sư Hóa Kình!”

Đối với lão ta, tông sư là cấp bậc cao thủ trong truyền thuyết.

Sư phụ của lão ta từng nói trên đời này có một số cao thủ có thực lực mạnh mẽ vượt qua cả cực hạn.

Bọn họ có thể bay trên mái nhà, đi trên mặt nước, cũng có thể tránh được súng đạn.

Để trở thành tông sư Hóa Kình, sư phụ đã tìm cách đột phá cấp bậc suốt cả một đời, đến tận lúc chết vẫn không thể trở thành tông sư.

Lão ta không ngờ mình lại được tận mắt nhìn thấy một cao thủ cấp tông sư Hóa Kình.

Đối phương còn chưa tới ba mươi tuổi.

Lão ta chợt cảm thấy bản thân thật vô dụng.

“Cộp cộp cộp!”

Dương Thanh đột nhiên cất bước đi tới chỗ Hoàng Chính.

Mỗi bước đi của anh như giẫm thẳng xuống trái tim ông ta.

“Cậu… cậu đừng tới đây! Đừng tới đây mà!”

Hoàng Chính đã xụi lơ trên mặt đất, giọng nói run rẩy.

Vừa nói vừa vùng vẫy lùi về phía sau.

“Ông Hoàng Chính, bây giờ ông còn nhớ hôm qua đã hứa tặng tôi mảnh đất bên bờ sông Lão Long không?”

Hoàng Chính bị ép đến góc tường, Dương Thanh mới dừng bước, nhìn xuống hỏi.

“Còn còn còn.
Tôi đã hứa tặng mảnh đất kia cho cậu!”

Hoàng Chính nào dám nói không, liên tục thừa nhận.

Dương Thanh nhếch môi cười châm chọc: “Nếu ông nói ra sớm một chút thì đã không tới mức này!”

“Cậu Thanh nói rất đúng.
Tại tôi không biết tốt xấu.
Bây giờ tôi lập tức cho người làm hợp đồng tặng cho cậu mảnh đất kia không điều kiện”.

Hoàng Chính đã sợ hết hồn.

Chẳng mấy chốc, một tên lãnh đạo nơm nớp lo sợ mang một bộ hợp đồng tới.

Dương Thanh liếc mắt xem qua, những phần quan trọng đều không có vấn đề.
Anh mới mỉm cười ký tên lên đó.

“Vậy thì xin cảm ơn ông Hoàng Chính!”, Dương Thanh cười nói.

“Cậu muốn mảnh đất kia, tôi đã cho cậu rồi.
Sau này tôi không dám tới Giang Hải nữa, bây giờ tôi sẽ ra sân bay rời khỏi đây mãi mãi!”

Hoàng Chính vội nói.
Hiện giờ ông ta chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi quái quỷ này.

Dương Thanh cũng không ngăn cản, thả Hoàng Chính rời đi.

“Cậu Thanh, tôi cũng thề không trở lại Giang Hải nữa.
Tạm biệt!”

Cao Hùng cũng bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy ra ngoài cửa.

“Tôi cho phép ông đi chưa?”

Cao Hùng vừa đi tới của, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Nghe vậy, ông ta run lẩy bẩy, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

.

Chương 481: 481: Không Thể Đắc Tội Với Cậu Ấy

Mọi người trong phòng họp đều đổ dồn ánh mắt về phía Cao Hùng.

Ông ta run rẩy toàn thân, mặt mũi trắng bệch.

“Cậu… cậu Thanh còn muốn dặn dò gì sao? Xin cậu cứ nói, tôi về Yến Đô sẽ lập tức báo lại cho ông chủ!”

Cao Hùng cười gượng nói, trên trán lấm tấm mồ hôi. Thỉnh thoảng ông ta lại lau trán vài cái, trông rất chật vật.

Hiện giờ ông ta chỉ muốn rời khỏi đây, sau đó báo lại mọi chuyện cho Hoàng Thiên Hành.

Thực lực của Dương Thanh vượt xa tưởng tượng của ông ta, chỉ sợ cao thủ đứng đầu của nhà họ Hoàng cũng không phải đối thủ của anh.

Chuyện này rất quan trọng, ông ta phải mau chóng báo tin cho gia tộc.

Trong khi Cao Hùng đang nơm nớp lo sợ, rốt cuộc Dương Thanh cũng lên tiếng: “Mau gọi điện cho ông chủ của ông đi!”

Cao Hùng sững sờ hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

“Tôi không thích lặp lại đâu!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Cao Hùng xác định mình không hề nghe lầm, Dương Thanh thực sự bảo ông ta gọi điện cho Hoàng Thiên Hành.

Ông ta nào dám chậm trễ?

Vội vàng gọi điện thoại.

“Mở loa ngoài!”

Dương Thanh lạnh giọng quát.

Cao Hùng ấn loa ngoài, điện thoại nhanh chóng được nối máy.

“Ông chủ, tôi…”

Cao Hùng chưa nói hết câu, một giọng già nua đã vang lên: “Thằng nhóc kia chịu hợp tác với chúng ta chưa?”

Sắc mặt Cao Hùng rất khó coi.
Ông ta vốn định nói Dương Thanh đang ở bên cạnh, thế nhưng Hoàng Thiên Hành không cho ông ta cơ hội mở miệng.

Dương Thanh vẫn ở cạnh nhìn chằm chằm ông ta.

“Cậu ấy từ chối rồi!”

Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, Cao Hùng sợ phát khóc, chỉ có thể thành thật trả lời.

“Cái gì?”

“Cậu ta dám từ chối sao?”.
Đam Mỹ Hài

“Cậu ta chán sống rồi à? Thật sự nghĩ một mình cậu ta có thể đấu lại gia tộc Vũ Văn sao?”

“Chẳng lẽ cậu ta không biết hợp tác với nhà họ Hoàng mới là cơ hội trả thù duy nhất sao?”

Hoàng Thiên Hành không cho Cao Hùng nói chen vào, cả giận nói: “Nếu vậy thì chỉ có thể tiến hành kế hoạch thứ hai, giết cậu ta đi!”

“Chỉ khi cậu ta chết, hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương mới thuộc về chúng ta.
Tuy sẽ gặp phải chút phiền phức nhưng còn hơn bị gia tộc khác hớt tay trên”.

Hoàng Thiên Hành rất bình thản, dường như chỉ đang nói chuyện bình thường.

“Ông chủ, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên giữ quan hệ tốt với cậu Thanh.
Dù sao toàn bộ Chiêu Châu cũng không có mấy ai trẻ tuổi tài cao như cậu ấy”.

“Hơn nữa, nhà họ Hoàng chúng ta phải sợ gia tộc Vũ Văn sao?”

“Tôi tin chỉ cần chúng ta chân thành đối đãi, nhất định cậu Thanh sẽ đồng ý hợp tác”.

“Đến lúc đó hai bên cùng ra tay, dù không diệt được gia tộc Vũ Văn thì vẫn có thể khiến họ bị thiệt hại nặng nề!”

Dương Thanh không nói gì, Cao Hùng cũng không dám nói ra tình hình hiện tại, chỉ có thể cố gắng dẫn dắt Hoàng Thiên Hành, nói theo hướng có lợi cho Dương Thanh.

“Quản gia Cao, ông làm sao vậy?”

Hoàng Thiên Hành nghi hoặc hỏi: “Không phải chính ông là người đề ra kế hoạch lần này à? Nếu chúng ta không thu phục được thì phải giết cậu ta rồi thế chỗ, sao bây giờ lại đổi ý rồi?”

“Hơn nữa, từ bao giờ chúng ta phải giúp cậu ta báo thù thế?”

“Chỉ cần giật dây cậu ta vũ khai chiến với gia tộc Vũ Văn, chúng ta lại âm thầm trợ giúp thêm một chút là được”.

“Cậu ta chỉ là một quân cờ.
Nếu mọi chuyện bại lộ, chúng ta có thể lập tức vứt bỏ cậu ta.
Dù gia tộc Vũ Văn biết chúng ta đứng sau gây chuyện nhưng không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể làm gì được”.

Cao Hùng suýt bật khóc thành tiếng.
Sao đồ ngu này lại nói hết toàn bộ kế hoạch ra vậy?

Chẳng phải đang đẩy ông ta vào chỗ chết sao?

“Chắc là ông chủ hiểu sai ý tôi rồi.
Tôi muốn nói dù cậu Thanh không chịu hợp tác thì chúng ta cũng không thể đắc tội với cậu ấy”.

Cao Hùng sợ hãi nhìn Dương Thanh, thấy mặt anh lạnh tanh mới vội vàng nói.

Rốt cuộc Hoàng Thiên Hành cũng cảm thấy sai sai.
Nếu là ngày thường, chắc chắn Cao Hùng sẽ không tranh luận với lão ta nhiều như vậy.

Hoàng Thiên không trả lời ngay, im lặng hồi lâu rồi nói:
“Thằng nhóc kia đang ở cạnh ông à? Đưa điện thoại cho cậu ta đi!”

Mặc dù người nhà họ Hoàng rất kiêu ngạo nhưng Hoàng Thiên Hành là chủ gia tộc, không phải đồ óc heo.

Lão ta quen biết Cao Hùng mấy chục năm, biết rõ ông ta là loại người gì.

Sau vài câu nói ngắn ngủi, ông ta nhận ra Cao Hùng đã rơi vào tay Dương Thanh.

.

Chương 482: 482: Đi Theo Cậu

Cao Hùng nhìn Dương Thanh, dè dặt nói: "Cậu Thanh, điện thoại của ông chủ Hoàng đây ạ!"

Dương Thanh nhận điện thoại: "Để chiếm đoạt hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, ông chủ Hoàng nhọc công thật đấy".

"Nếu cậu đã biết, tôi cũng không cần nói gì nữa.
Bây giờ cậu chọn đi, đồng ý đầu hàng nhà họ Hoàng, tôi sẽ giúp cậu đối phó gia tộc Vũ Văn!"

Hoàng Thiên Hành nói thẳng vào vấn đề.

Lão ta không hề hay biết, đến cả Đông Tà cũng bị Dương Thanh đánh bại dễ như trở bàn tay.

Nếu không, sao lão ta dám nói như vậy?

Dương Thanh cười nhạo nói: "Giúp tôi đối phó gia tộc Vũ Văn sao? Ông chủ Hoàng đúng là giả dối!"

"Chết tiệt! Cậu nói cái gì?"

Hoàng Thiên Hành nổi giận rống lên: "Cậu biết mình đang nói chuyện với ai không? Câu nói này đủ để tôi khiến cậu chết không có chỗ chôn đấy!"

"Ông chủ Hoàng biết tôi ghét loại người nào nhất không?", Dương Thanh chợt hỏi.

"Tôi không cần biết cậu ghét ai.
Tôi chỉ biết nếu cậu không chịu đầu hàng nhà họ Hoàng, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cậu!", Hoàng Thiên Hành giận dữ quát.

"Xem ra giữa chúng ta không còn gì để nói!"

Dương Thanh châm chọc nhìn Cao Hùng đang sợ run người, cười híp mắt nói: "Nhưng tôi có thể nói cho ông biết, sau này người nhà họ Hoàng dám đặt chân vào hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, giết không tha!"

"Khiêu khích tôi sẽ là cơn ác mộng lớn nhất đời ông!"

Dứt lời, Dương Thanh cúp máy luôn.

Hoàng Thiên Hành đang ở Yến Đô xa xôi nghe thấy tiếng máy bận, lập tức nổi trận lôi đình: “Chết tiệt! Sao cậu dám cúp điện thoại của tôi?”

Khi lão ta gọi thêm lần nữa, đối phương đã tắt máy.

Hiện giờ lão ta đã ý thức được điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Có lẽ Cao Hùng đang ở cùng đám người Hoàng Chính, tức là Đông Tà cũng ở đó.

Vậy mà Cao Hùng vẫn rơi vào tay Dương Thanh, chẳng lẽ Đông Tà đã bị đánh bại rồi sao?

Nhưng lão ta không hiểu một thằng nhóc tỉnh lẻ lấy đâu ra can đảm uy hiếp lão ta?

Trong phòng họp của công ty hữu hạn Hoàng Hôn Phúc Thọ Viên trên tầng mười sáu cao ốc Trung Ích ở Giang Hải.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh tiện tay bóp nát điện thoại của Cao Hùng.

Anh híp mắt nhìn ông ta, lạnh giọng nói: “Xem ra ông chủ của ông đã bỏ rơi ông rồi.
Vậy thì tôi chỉ có thể giết ông!”

“Bịch!”

Cao Hùng quỳ sụp xuống đất, gương mặt nhăn nheo tràn đầy hoảng sợ: “Xin cậu tha cho tôi một mạng.
Tôi chỉ nghe lệnh làm việc, tất cả đều không liên quan tới tôi!”

Cảnh tượng này rất không thích hợp.

Một ông già hơn sáu mươi tuổi quỳ dưới chân một người chưa tới ba mươi tuổi xin tha.

Những người còn lại đều sợ ngây người, không dám hé răng nửa lời.

Hiện giờ bọn họ chỉ có thể cầu mong Dương Thanh sẽ tha cho bọn họ.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta như đang nhìn một xác chết.

“Yên tâm, ông vẫn còn giá trị lợi dụng, tạm thời chưa chết được đâu!”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng.

Anh đứng dậy nói: “Đi theo tôi!”

Cao Hùng sửng sốt, lập tức mừng rỡ vội nói: “Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”

“Bịch!”.
Được tại — T RÙMtruyện.
COM —

Dương Thanh đang định rời đi, chợt một bóng người xông tới quỳ xuống trước mặt anh, cúi đầu cung kính nói: “Xin hãy cho tôi đi theo cậu!”

Cao thủ xếp thứ ba nhà họ Hoàng, Đông Tà!

Lão ta làm vậy khiến mọi người kinh ngạc trợn tròn mắt.

Nhất là Cao Hùng không ngậm nổi miệng.

Đông Tà là cao thứ xếp thứ ba của nhà họ Hoàng, ông ta biết lão ta rất kiêu ngạo.

Vậy mà giờ đây lão ta lại chủ động quỳ xuống cầu xin Dương Thanh thu nhận.

Đây chính là cao thủ hàng đầu của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô!

Đông Tà vốn là người luyện võ, suy nghĩ khác hẳn đám người Cao Hùng.

Lão ta tin thực lực của Dương Thanh đã tới cấp bậc tông sư Hóa Kình.

Người như anh có thể nằm trong top đầu thế giới, lão ta không thể nào sánh được với anh, càng không có tư cách sánh với anh.

Đến cả sư phụ lão ta luyện cả đời cũng không thể đạt được tới cấp bậc này.

Nếu được đi theo Dương Thanh, được anh truyền dạy, lão ta sẽ có cơ hội đạt tới cấp bậc mỗi người luyện võ đều thèm muốn.

“Ông nghĩ tôi cần một người nhà họ Hoàng, một kẻ phản bội chủ nhân đi theo sao?”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Đông Tà hoảng hốt nhưng vẫn không chịu từ bỏ: “Tôi chỉ là người làm thuê của nhà họ Hoàng, hợp đồng làm việc cũng hết hạn rồi, không phải phản bội!”

“Từ nay về sau Đông Tà tôi chỉ nguyện đi theo cậu Thanh!”

“Xin cậu Thanh cho tôi thêm cơ hội!”

Đông Tà thành khẩn nói, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Dương Thanh, không hề nao núng.

.

Chương 483: 483: Bắt Tay Nhau Công Kích

Ánh mắt Dương Thanh vẫn tĩnh lặng không hề gợn sóng.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ anh sẽ đồng ý, anh chỉ đáp lại: "Ông đi đi!"

Dứt lời, anh cất bước rời đi.

"Cái gì? Cậu ấy từ chối sao?"

"Đông Tà là cao thủ xếp thứ ba của nhà họ Hoàng.
Người mạnh như ông ta chủ động xin đi theo mà còn bị chối á?"

"Đừng quên Đông Tà chẳng chịu nổi một đòn của cậu ấy.
Cao thủ như vậy cần Đông Tà đi theo sao?"

Mọi người ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Dương Thanh rời đi.

Có người nhanh chóng hiểu ra, cao thủ như Dương Thanh đâu cần ai bảo vệ nữa?

Đông Tà không kinh ngạc như mọi người, tông sư có kiêu ngạo của riêng mình, sao có thể tùy tiện cho người khác đi theo?

Nếu dễ dàng cho người khác đi theo như vậy, chẳng phải thế giới này đầy rẫy tông sư rồi sao?

"Tôi sẽ không từ bỏ đâu!"

Ánh mắt Đông Tà tràn đầy kiên định.

Hợp đồng giữa lão ta và nhà họ Hoàng đã sắp hết hạn.
Nếu không biết đến Dương Thanh, có lẽ lão ta sẽ tiếp tục gia hạn hợp đồng.

Nhưng hiện giờ, có chết lão ta cũng sẽ không làm việc cho nhà họ Hoàng nữa.

Lão ta đã lớn tuổi rồi, không còn nhiều thời gian để tìm thời cơ trở thành tông sư nữa.

Gặp được Dương Thanh là cơ hội duy nhất của lão ta.

Nhà họ Hoàng muốn giết Dương Thanh là chuyện bất khả thi. Sao lão ta có thể tiếp tục theo nhà họ Hoàng, đắc tội với một sự tồn tại ghê gớm đến mức này chứ?

Còn Dương Thanh đã dẫn Cao Hùng rời đi.

Cao Hùng nơm nớp lo sợ đi theo Dương Thanh, không biết Dương Thanh muốn đưa mình đi đâu, cũng không biết tại sao Dương Thanh muốn dẫn mình đi.

Chỉ biết chắc chắn không phải chuyện tốt.

Nhưng may là tạm thời Dương Thanh sẽ không giết mình.

Chỉ cần không chết, nhất định sẽ có cơ hội!

Nửa tiếng sau, một chiếc xe lái thẳng vào một khu biệt thự.

“Cậu Thanh, sao cậu lại tới đây?”

Quan Tuyết Tùng thấy Dương Thanh tới, kinh ngạc hỏi.

Bây giờ Quan Tuyết Tùng đã hoàn toàn quản lý nhà họ Quan. Quan Chính Sơn nghỉ hưu ở nhà trồng vườn, hưởng thụ cuộc sống bình yên.

“Ông ta là quản gia nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Tạm thời nhờ nhà họ Quan chăm sóc cẩn thận, nếu ông ta biến mất, tôi sẽ hỏi tội anh!”

Dương Thanh nghiêm mặt nói.

Quan Tuyết Tùng sửng sốt, không ngờ lão già khọm này lại là quản gia nhà họ Hoàng.

“Cậu Thanh cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ không cho ông ta ra khỏi nhà họ Quan nửa bước!”

Quan Tuyết Tùng hiểu Dương Thanh muốn giam lỏng người quản gia này.

“Không cần coi trọng ông ta quá, dám có ý đồ ý cứ giết đi!”, Dương Thanh lại dặn dò.

Cao Hùng sợ xanh mặt, vốn đang định chờ sau khi Dương Thanh rời đi sẽ nghĩ cách dụ dỗ, uy hiếp nhà họ Quan thả mình rời đi.
Bây giờ xem ra, đây là chuyện không thể.

"Vâng thưa cậu Thanh!", Quan Tuyết Tùng vội đáp.

Đồng thời anh ta cũng vô cùng kích động.
Đến cả quản gia nhà họ Hoàng Dương Thanh cũng dám giam lỏng, còn giao cho nhà họ Quan phụ trách, chứng tỏ anh tin tưởng bọn họ.

Xử lý xong chuyện Cao Hùng, Dương Thanh lập tức rời đi.

Cùng lúc đó, một tin tức động trời truyền ra khắp Yến Đô:
"Quản gia nhà họ Hoàng bỏ mạng nơi xứ người!"

Người ở Yến Đô đều bàng hoàng, khắp nơi bàn tán xôn xao.

"Cao Hùng chết rồi sao? Nghe nói nhà họ Hoàng được như ngày hôm nay đều nhờ công Cao Hùng.
Hoàng Thiên Hành được làm chủ gia tộc cũng nhờ Cao Hùng trợ giúp thể hiện tài năng xuất sắc vượt trội với những người thừa kế còn lại".

"Đúng là có tin đồn nói Cao Hùng đã dày công giúp đỡ Hoàng Thiên Hành.
Bây giờ Cao Hùng đã chết, chỉ e ngày tháng sau này của Hoàng Thiên Hành sẽ không yên ổn".

"Lúc đầu có ba người cạnh tranh vị trí chủ nhà họ Hoàng, Hoàng Thiên Hành là người không có hi vọng nhất trong ba người.
Sau này nhờ có Cao Hùng, lão ta mới được làm chủ gia tộc".

"Xem ra nhà họ Hoàng sắp xảy ra biến cố lớn rồi".

…

Mọi người đều biết tầm quan trọng của Cao Hùng đối với Hoàng Thiên Hành.

Bây giờ có tin Cao Hùng bỏ mạng nơi xứ người, chắc chắn sẽ gây ra chấn động cực lớn.

Các gia tộc có thù oán với nhà họ Hoàng cũng rục rịch đợi nhà họ Hoàng lục đục nội bộ, nói không chừng sẽ tự diệt vong.

Trong một khu biệt thư cổ kính rộng lớn ở Yến Đô.

Một bóng người già nua đang ngồi trong căn biệt thự lớn nhất, bên dưới lão ta còn một vài người khác.

“Chủ gia tộc nên cho chúng tôi một lời giải thích đi chứ? Rốt cuộc Cao Hùng đã xảy ra chuyện gì?”

Một lão già có chòm râu dê ngồi kế tiếp Hoàng Thiên Hành lên tiếng chất vấn.

“Hoàng Thiên Nhai, tôi đã nói rất rõ ràng rồi.
Cao Hùng vẫn chưa chết, kẻ khác đang cố tình tung tin để chèn ép nhà họ Hoàng, khiến chúng ta nội chiến để thừa cơ đối phó”.

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão ta làm chủ gia tộc bao nhiêu năm nay, mỗi lần gia tộc gặp chuyện, người anh ruột này đều chạy tới gây rối.

Hoàng Thiên Nhai là anh Hai của lão ta, cũng từng tranh đoạt vị trí chủ nhà với lão ta.

“Chủ gia tộc, chú giải thích quá gượng ép.
Bây giờ tin tức truyền đi khắp nơi, chú lại nói là người khác cố tình tung tin đồn nhảm.
Vậy tôi hỏi chú, Cao Hùng đâu?”

“Chỉ cần chú có thể khiến ông ta xuất hiện ngay bây giờ thì bọn tôi đâu cần phải tìm chú.
Chú bảo Cao Hùng trực tiếp ra mặt giải quyết chuyện này thì bây giờ đâu phải rắc rối như vậy?”

Hoàng Thiên Nhai lạnh lùng chất vấn, ý muốn Cao Hùng ra mặt.

“Tôi nói rồi, Cao Hùng ra ngoài làm nhiệm vụ bí mật theo lệnh của tôi.
Chuyện này rất quan trọng, hiện giờ không thể để bất cứ ai biết được!”, Hoàng Thiên Hành cả giận nói.

Dù người khác có nói gì, lão ta chỉ đáp lại một câu như vậy.

“Hừ!”

Hoàng Thiên Nhai đập bàn đứng dậy: “Hoàng Thiên Hành, đến nước này rồi chú vẫn muốn lừa gạt chúng tôi sao?”

“Chú nói Cao Hùng đi làm nhiệm vụ chú giao cho.
Thế chú nói xem đó là nhiệm vụ gì?”

“Đừng lấy lí do chó má gì đó để lừa gạt chúng tôi.
Nếu chú cảm thấy đám già chúng tôi đều muốn làm tổn hại lợi ích của gia tộc thì có thể lựa chọn không nói”.

Hoàng Thiên Nhai không coi Hoàng Thiên Hành ra gì, chả buồn gọi “chủ gia tộc” nữa.

“Hoàng Thiên Nhai nói không sai.
Nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích!”

“Đúng đấy, phải giải thích rõ ràng!”

“Nếu không giải thích được thì cút khỏi vị trí chủ gia tộc được rồi đấy!”

Tất cả mọi người đều nổi giận, nói chuyện rất quá đáng.

Sắc mặt Hoàng Thiên Hành cực kỳ khó coi.
Bọn họ không thương lượng với lão ta mà đang ép lão ta nhường lại vị trí chủ gia tộc.

Nếu lão ta không thể khiến Cao Hùng ra mặt, chỉ sợ bọn họ thực sự dám đuổi lão ta xuống khỏi vị trí này.

Bởi vì bọn họ là nhóm trưởng lão của nhà họ Hoàng.
Nếu bọn họ bắt tay nhau sẽ có tư cách bãi nhiệm lão ta.

“Cho tôi một ngày.
Trước giờ này ngày mai tôi sẽ nói cho các người biết kế hoạch của tôi!”

Hoàng Thiên Hành bỗng lên tiếng, nghiêm giọng nói: “Nếu các người kiên quyết ép buộc, đừng trách tôi không khách sáo! Đừng quên tôi mới là chủ nhà họ Hoàng!”

.

Chương 484: 484: Bị Điên Rồi

Mặc dù nhóm trưởng lão nhà họ Hoàng có quyền thế rất lớn nhưng Hoàng Thiên Hành vẫn là chủ nhà họ Hoàng.

Hoàng Thiên Hành đã nói như vậy, bọn họ còn tiếp tục ép hỏi quả thực rất quá đáng.

Lỡ như làm lớn chuyện, toàn bộ nhà họ Hoàng đều gặp phải nguy cơ.

"Được, vậy thì cho chú một ngày.
Trước giờ này ngày mai nếu chú vẫn không giải quyết được dư luận xã hội thì hãy chủ động rời khỏi vị trí chủ gia tộc đi!"

Hoàng Thiên Nhai hừ lạnh một tiếng, lập tức phất tay áo bỏ đi. truyện ngôn tình

Trong nhà họ Hoàng chỉ có Hoàng Thiên Hành và Hoàng Thiên Nhai tranh đấu kịch liệt nhất.
Hoàng Thiên Nhai đã bỏ đi, những người còn lại trong nhóm trưởng lão cũng không cần tiếp tục ép buộc, lục tục rời đi.

"Dương Thanh, tại cậu ép tôi thôi!"

Sau khi bọn họ rời đi, Hoàng Thiên Hành tức giận nói.

Có lẽ người khác không biết nhưng lão ta đương nhiên biết rõ Dương Thanh chính là người cố ý lan truyền tin tức Cao Hùng đã chết.

Đúng là Dương Thanh phao tin này.
Anh vốn định tới nhà họ Hoàng một chuyến nhưng bây giờ chưa phải lúc tới Yến Đô.

Thế là anh sai người điều tra, biết được Cao Hùng là người giúp Hoàng Thiên Hành trèo lên vị trí chủ gia tộc.

Ngoài ra, còn biết Hoàng Thiên Nhai luôn đợi Hoàng Thiên Hành phạm sai lầm để thế chỗ.

"Ông chủ, cậu Hoàng Chính về rồI!"

Đúng lúc này, một người giúp việc chạy vào báo tin.

“Bảo nó tới gặp tôi!”

Hoàng Thiên Hành giận dữ quát.

“Ông chủ, cậu ấy…”

Người giúp việc rất khó xử, dường như không dám nói ra.

“Rốt cuộc Hoàng Chính bị làm sao?”

Hoàng Thiên Hành đứng bật dậy, chợt có cảm giác không lành.

“Cậu ấy điên rồi!”

Người giúp việc không dám giấu diếm, cuối cùng cũng nói ra chân tướng.

“Cái gì?”

Nghe vậy, Hoàng Thiên Hành chết sững người.

Lão ta nổi trận lôi đình: “Dương Thanh, tao phải giết mày!”

Hoàng Chính là con trai duy nhất của lão ta, trước giờ luôn bị con của Hoàng Thiên Nhai là Hoàng Chung chèn ép.

Vậy nên lúc trước Hoàng Chung mới là người thừa kế của gia tộc.

Nếu Hoàng Chung không bị Dương Thanh bắt quỳ xuống trước mặt mọi người làm bẽ mặt nhà họ Hoàng thì Hoàng Chính làm gì có hi vọng trở thành người thừa kế?

Vậy mà giờ đây, Hoàng Chính lại bị điên!

Hoàng Thiên Hành đang cực kỳ tức giận.

Lão ta đẩy người giúp việc ra, lao ra khỏi biệt thự.

“Cậu đừng tới đây! Đừng tới nữa! Tôi không đến Giang Hải nữa đâu! Không dám trêu chọc cậu nữa đâu!”

“Xin cậu đừng tới đây nữa! Tôi biết sai rồi mà!”

“Tôi không cần gì hết! Tôi sẽ cho cậu mảnh đất kia, xin cậu đừng giết tôi!”

…

Hoàng Thiên Hành vừa ra ngoài đã thấy một bóng người trung niên chật vật hoảng sợ kêu gào.

Ông ta chính là Hoàng Chính, con trai duy nhất của Hoàng Thiên Hành.

Hiện giờ Hoàng Chính đang núp vào một góc, toàn thân run rẩy, hai mắt trợn trừng như đang gặp phải chuyện gì đó rất kinh khủng.

Người nhà họ Hoàng kinh ngạc vây xem, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hoàng Chính!”

Hoàng Thiên Hành nổi giận gầm lên, chen vào trong.

“Cậu đừng qua đây, xin cậu đừng qua đây!”

“Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!”

“Tôi dập đầu lạy cậu, xin cậu đừng giết tôi”.

Thấy Hoàng Thiên Hành lao tới, Hoàng Chính hoảng sợ quỳ rạp xuống, dập đầu thật mạnh.

“Cộp cộp cộp!”

Hoàng Chính không ngừng dập đầu, dập xong đều hoảng sợ hét lên: “Cậu đừng tới đây!”

“Hoàng Chính, bố là bố con đây!”

Hoàng Thiên Hành vô cùng kích động, nắm chặt vai ông ta, đỏ mắt nói.

- ————

.

Chương 485: 485: Ngày Tàn Của Gia Tộc

Lão ta chỉ có hai đứa con, một trai một gái.

Con gái là Hoàng Mai, lúc trước ở Giang Hải ích kỷ tư lợi, giết chết Hoàng An con trai của Hoàng Chung để vu oan Dương Thanh, bị Hoàng Chung phát hiện và giết chết.

Bây giờ lão ta chỉ còn một đứa con trai, bây giờ lại bị điên không nhận ra lão ta.

Nỗi thù hận trong lòng Hoàng Thiên Hành ngày càng nồng đậm.

"Nếu không phải vì Dương Thanh, sao con gái tôi lại phải chết? Nếu không vì nó, sao con trai tôi lại nổi điên?"

"Tất cả đều tại Dương Thanh.
Mày hủy hoại cả nhà tao!"

"Đã vậy, tao nhất định phải khiến mày nếm trải cảm giác này!"

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói, đánh vào cổ Hoàng Chính khiến ông ta ngất xỉu.

"Đưa Hoàng Chính đi bệnh viện!"

Lão ta ra lệnh lập, người làm tức dẫn Hoàng Chính đi.

Sau đó lão ta trở lại biệt thự gọi một cuộc điện thoại: "Chuẩn bị lễ hỏi tới nhà họ Ngải!"

Cùng lúc đó ở phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của chi nhánh Giang Hải thuộc tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Y kinh ngạc nhìn hợp đồng tặng không mảnh đất bên bờ sông Lão Long vô điều kiện.

"Rốt cuộc anh làm thế nào vậy?"

Cô ta ngạc nhiên nói: "Mảnh đất này đã bị nhà họ Hoàng trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô bỏ ra một tỷ rưỡi mua về, sao lại tặng không cho anh?"

Dương Thanh cười đáp: "Chắc tại thấy anh đẹp trai nên tặng luôn!"

Tần Y trừng mắt nói: “Mặt của anh đáng tiền thế cơ à? Hay là lại giúp công ty lấy thêm vài mảnh đất miễn phí nữa đi?”

Dương Thanh lắc đầu cười: “Em đừng bắt nạt anh nữa.
Có lẽ sắp tới anh sẽ phải rời khỏi Giang Hải.
Đến lúc đó anh sẽ giao cho em toàn bộ quyền quản lý công ty”.

“Anh rể định đi đâu?”

Nghe vậy, Tần Y bỗng cảm thấy lo lắng.

Cô ta đã biết thân phận của Dương Thanh.

Dương Thanh vừa chiếm được mảnh đất của nhà họ Hoàng đã phải rời đi, rất có thể anh đang gặp phiền phức lớn gì đó.

Tuy Tần Y mới vào làm việc không lâu nhưng nhờ Dương Thanh âm thầm dạy bảo, cô ta đã có năng lực đảm đương mọi việc.

Làm tổng giám đốc lâu như vậy, cô ta cũng có mắt nhìn.

Dương Thanh rời đi chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhìn thấy sự lo lắng trong ánh mắt Tần Y, Dương Thanh mỉm cười: “Em quen anh lâu như vậy, có bao giờ anh khiến em thất vọng chưa?”

Dương Thanh tự tin như vậy, Tần Y cũng bớt lo hơn, nhưng vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Dương Thanh thực sự rất lợi hại, nhưng lần này anh đắc tội với nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

“Em sẽ không hỏi anh muốn làm gì, em chỉ mong anh hãy bảo vệ tốt chính mình, vì chị và Tiêu Tiêu, nhất định phải bình an trở về!”, Tần Y chân thành nói.

Dương Thanh cảm động gật đầu, trong lòng ấm áp: “Được, anh hứa với em!”

Anh vốn định đợi một đoạn thời gian nữa mới đi Yến Đô, nào ngờ chiều hôm đó đã nhận được một tin khiến anh không thể không xuất phát ngay lập tức.

“Anh Thanh, chị Lâm sắp kết hôn rồi!”

Tối đó, Dương Thanh nhận được điện thoại của Mã Siêu, nghe thấy tin động trời này.

“Ngải Lâm sắp kết hôn sao?”

Dương Thanh kinh ngạc hỏi: “Kết hôn với ai?”

Bây giờ tự nhiên có tin Ngải Lâm sắp kết hôn, quả thực rất bất thường.

Hơn nữa, Dương Thanh biết Mã Siêu thích Ngải Lâm.
Lúc trước anh phái Mã Siêu tới Yến Đô bảo vệ Lạc Bân cũng là để tạo cơ hội cho hai người gặp gỡ.

Nghe nói hai bọn họ đã bắt đầu có chút gì đó.

Vậy nên Dương Thanh không thể trơ mắt đứng nhìn Ngải Lâm gả cho người đàn ông khác ngoài Mã Siêu.

“Anh ta họ Vương, là gia tộc được nhà họ Hoàng nâng đỡ, địa vị ở Yến Đô tương đương nhà họ Ngải”, Mã Siêu đáp.

“Nhà họ Hoàng!”

Dương Thanh chợt hiểu ra tại sao Ngải Lâm lại đột ngột kết hôn.

“Ý của anh là Ngải Lâm kết hôn có liên quan tới nhà họ Hoàng sao?”

Mã Siêu giật mình hỏi.

Dương Thanh kể lại thù oán giữa anh với nhà họ Hoàng một lượt.

Nghe xong, Mã Siêu mới biết trong lúc mình không ở Giang Hải đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Nhà họ Hoàng đúng là không biết điều!”, Mã Siêu cắn răng nói.

Dương Thanh im lặng hồi lâu rồi lên tiếng: “Vậy thì chúng ta phải tới lễ cưới một chuyến!”

“Anh Thanh định tới Yến Đô à?”

Mã Siêu ngạc nhiên hỏi.

Anh ta biết Yến Đô có ý nghĩ gì với Dương Thanh.

Mười tám năm trước, Dương Thanh và mẹ bị đuổi khỏi gia tộc.
Trước khi rời khỏi Yến Đô, gia tộc Vũ Văn từng uy hiếp hai mẹ con anh không được bước vào Yến Đô nửa bước.

Mặc dù giờ đây gia tộc Vũ Văn muốn anh trở về nhưng Dương Thanh chưa bao giờ muốn vậy, chỉ có thù hận sâu đậm với gia tộc.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng từng hùng hồn tuyên bố: “Ngày tôi trở về Yến Đô sẽ là ngày tàn của gia tộc Vũ Văn!”

.

Chương 486: 486: Sỉ Nhục Nhà Họ Vương

Dương Thanh cũng đã nghĩ đến lời mình từng nói.

Nhưng đây chỉ là lời nói tức giận khi anh mới bị đuổi khỏi Yến Đô.

Không đến mức xóa sổ gia tộc Vũ Văn, nhưng vẫn phải khiến một số người hối hận.

Một ngày nào đó, anh muốn bước vào gia tộc Vũ Văn hỏi người đàn ông kia tại sao lúc trước lại nhẫn tâm đuổi người mẹ yếu đuối và đứa con thơ dại ra khỏi gia tộc?

Đuổi khỏi gia tộc đã đành, sao còn bắt hai mẹ con rời khỏi Yến Đô, cả đời không được quay về?

Nếu ông ta không cho anh lời giải thích hợp lý, hủy diệt cả gia tộc Vũ Văn cũng không thành vấn đề.

“Yên tâm, tôi với gia tộc Vũ Văn chưa đến mức một mất một còn.
Lần này tôi tới Yến Đô chỉ vì Ngải Lâm!”

Dương Thanh im lặng một lúc rồi đáp.

Anh vẫn muốn tới gia tộc Vũ Văn, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Lần này chỉ vì Ngải Lâm!

Hơn nữa, Ngải Lâm bị ép gả vào nhà họ Vương cũng vì bị anh liên lụy.

Nhất định nhà họ Hoàng biết quan hệ của anh với Ngải Lâm nên mới cố tình làm vậy, ép anh ra mặt.

Ngải Lâm còn là người bạn thân thiết của anh, Mã Siêu là anh em thân thiết như ruột thịt của anh.

Nếu giữa hai người họ không có hy vọng, Ngải Lâm muốn gả cho người khác Dương Thanh sẽ vui vẻ chúc phúc.

Nhưng hiện giờ bọn họ đã nảy sinh tình cảm, chắc chắn cuộc hôn nhân này không phải ý muốn của Ngải Lâm.

Nhà họ Hoàng đã nhúng tay, anh nhất định phải tự mình xử lý.

“Cảm ơn anh Thanh!”

Mã Siêu biết ơn nói.

Anh ta biết rõ Yến Đô có ý nghĩa vì với Dương Thanh.
Nếu có thể, Dương Thanh không muốn đặt chân tới vùng đất tràn đầu ký ức đau thương kia nữa.

Bây giờ anh ấy lại vì mình, không thể không về.

Nếu mấy tên ở biên giới phía Bắc biết được, chắc chắn sẽ rất ghen tỵ.

Chín giờ sáng hôm sau, một chiếc máy bay Boeing 747 hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yến Đô.

Một chàng trai trẻ tuổi chậm rãi cất bước đi ra.

Trở lại nơi này, Dương Thanh không khỏi kích động.

Vô số ký ức lần lượt hiện lên trong đầu anh.

Có tốt đẹp, nhưng đa phần đều là đau thương.

“Yến Đô, tôi trở về rồi!”

Dương Thanh hít sâu một hơi thưởng thức không khí mới mẻ, cảm xúc phức tạp dần ổn định, chỉ còn sát khí cuồn cuộn.

Nhiều năm rồi mới trở lại Yến Đô, tất cả đều khác với mười tám năm trước.

Cao ốc mấy trăm tầng có ở khắp nơi.

Thành phố trung tâm của toàn bộ Chiêu Châu rất phồn hoa.

Nhưng có tốt đến đâu cũng không thể xóa nhòa nỗi đau anh và mẹ đã phải chịu ở nơi này.

“Chết tiệt! Thằng ngu này mày mù à? Dám va vào người tao, chán sống rồi phải không?”

Dương Thanh đang định rời đi thì bị người ta va vào lưng, sau đó là một tràng chửi rủa.

Anh quay lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc toàn đồ đắt tiền đang phách lối nhìn mình chằm chằm.

Anh ta đeo tai nghe, tay cầm điện thoại.

Đường rộng như vậy mà anh ta vẫn va vào người Dương Thanh.

Chắc chắn là vừa nãy mải nghịch điện thoại không nhìn đường nên mới va vào lưng anh.

Vậy mà anh ta lại lại mắng Dương Thanh mắt mù, đụng trúng anh ta.

"Hình như anh nhầm rồi.
Tôi đứng đằng trước, anh đi từ phía sau tới, sao lại nói tôi va vào anh?"

Dương Thanh lạnh giọng nói: "Anh mới là thằng mù".

"Con mẹ nó! Còn dám cãi? Tao nói mày mù thì chính là mày mù, nói mày va vào tao thì chính là mày va vào tao.
Có biết tao là ai không hả?"

"Tao tên Vương Vũ, ông nội tao là Vương Hổ, chủ nhà họ Vương của Yến Đô này đấy!"

"Mày dám đắc tội tao, có tin tao cho mày không lăn lộn nổi một ngày ở Yến Đô không?"

Chàng trai tên Vương Vũ vô cùng hống hách, phát huy triệt để thân phân cao quý của mình.

Anh ta cố ý nói lớn tiếng như sợ người ta không biết mình là ai.

Quả thực anh ta đã thành công thu hút mọi người tới vây xem.

Sau khi nghe thấy đối phương tự giới thiệu, Dương Thanh cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì Ngải Lâm bị ép gả vào nhà họ Vương, chủ gia tộc tên là Vương Hổ.

Mà Vương Vũ nói mình cũng là người nhà họ Vương, ông nội là chủ gia tộc cũng tên là Vương Hổ.

Rõ ràng, gia tộc của Vương Vũ chính là đích đến hôm nay của anh.

Không ngờ ở sân bay cũng có thể gặp được người nhà họ Vương.

Đúng là “duyên phận”.

.

Chương 487: 487: Sỉ Nhục Nhà Họ Vương

“Nghe giọng của cậu ta, chắc là người ngoài tới.
Có lẽ cậu ta còn chưa biết địa vị của nhà họ Vương ở Yến Đô đâu!”

“Cậu ta đã đắc tội nhà họ Vương, chỉ e không còn hi vọng rời khỏi Yến Đô nữa”.

“Người kia tên là Vương Vũ, được mệnh danh là Tiểu Ma Vương ở Yến Đô, đứa cháu được chủ nhà họ Vương cưng chiều nhất”.

“Này chàng trai, cậu mới tới Yến Đô, chắc chưa biết địa vị của nhà họ Vương.
Tránh voi chẳng xấu mặt nào, cậu mau xin lỗi người ta đi, biết đâu còn có đường sống”.

“Phải đấy, mau xin lỗi đi.
Chuyện nhỏ như vậy mất mặt không sao, nhưng mất mạng thì không đáng”.

Hai người cãi cọ nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Thậm chí còn có vài người lớn tuổi tốt bụng nói cho Dương Thanh biết địa vị nhà họ Vương ở Yến Đô, khuyên anh xin lỗi.

Vương Vũ rất thích cảm giác được chú ý, đắc ý khoanh tay nhìn chằm chằm Dương Thanh, híp mắt nói: “Bây giờ mày biết tao là ai chưa?”

“Nể tình mày từ nơi khác đến, chưa biết tao là ai, tao có thể cho mày một cơ hội sống”.

“Quỳ xuống cầu xin tao đi, tao sẽ tha cho”.

“Nếu không, mày sẽ không sống nổi qua đêm nay đâu!”

Vương Vũ kiêu căng yêu cầu Dương Thanh quỳ xuống xin mình, lời nói sặc mùi uy hiếp.

Mọi người xung quanh đều kinh hãi, đồng tình nhìn Dương Thanh.

Trêu chọc ai không trêu?

Trêu vào Tiểu Ma Vương, chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Ánh mắt Dương Thanh dần lạnh xuống.
Anh tới Yến Đô để giải quyết cuộc hôn nhân của Ngải Lâm, thế nhưng chưa tới nhà họ Vương đã chạm mặt với người nhà họ Vương ở sân bay, đối phương còn dám bắt anh quỳ xuống xin tha.

"Chàng trai trẻ mau xin lỗi đi! Không là chết đấy!"

"Đúng vậy, đừng hành động nông nổi, vì chuyện này mà mất mạng quá uổng phí".

"Lần này coi như một bài học, khắp nơi ở Yến Đô đều có người của các gia tộc lớn, nhất định phải thật cẩn thận!"

Nhiều người có lòng tốt không ngừng khuyên nhủ.

Dù sao Dương Thanh vẫn còn rất trẻ, nếu chỉ vì việc nhỏ này mà bị giết thì đúng là bi kịch.

"Tao bảo mày quỳ xuống xin tha cơ mà, mày điếc à? Nếu tao hết kiên nhẫn, mày có dập nát đầu tao cũng không tha đâu".

Thấy Dương Thanh không chịu quỳ, Vương Vũ càng thêm tức giận.

Xung quanh đều có người vây xem.
Anh ta là đứa cháu được chủ nhà họ Vương yêu thương nhất, không thể bị mất mặt.

Anh ta cho rằng, Dương Thanh không lập tức quỳ xuống xin tha là làm mất mặt mình.

"Mày phách lối thật đấy!"

Dương Thanh không những không tức giận mà còn cười híp mắt nói: "Nhà họ Vương thì sao? Chỉ vì là người nhà họ Vương mà mày có thể tùy ý làm bậy, mình sai nhưng bắt người khác quỳ xuống sao?"

"Con láo toét là lỗi của bố!"

"Bố mày không dạy mày phải sống khiêm tốn à?"

“Không phải người nhà họ Vương đều vô giáo dục như mày đấy chứ?”

Dương Thanh cười lạnh liên tục chất vấn.

Ầm!

Nghe anh nói vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Trong mắt bọn họ, nhà họ Vương chính là con quái vật khổng lồ.

Dương Thanh lại dám sỉ nhục người nhà họ Vương vô giáo dục ngay trước mặt mọi người.

“Thằng ranh con, mày nói cái gì?”

Vương Vũ nổi trận lôi đình, mặt mày tối sầm.

Anh ta lớn như vậy, lần đầu tiên thấy một người cùng độ tuổi với mình dám sỉ nhục nhà họ Vương ở chốn đông người.

Không chỉ sỉ nhục nhà họ Vương, mà là chửi toàn bộ người trong nhà họ Vương.

“Tao nói người nhà họ Vương là một đám khốn nạn, vô giáo dục.
Chẳng lẽ tao nói sai sao?”

Dương Thanh châm chọc nói.

Nếu anh ta là người nhà họ Vương, anh không ngại chơi anh ta một vố.

“Tao phải giết mày!”

Vương Vũ nổi giận lao vọt tới chỗ anh.

Đúng lúc này, một bóng người cao lớn xuất hiện.

“Rầm!”

Tiếng va chạm thật lớn vang lên.
Mọi người khiếp sợ nhìn cơ thể Vương Vũ bị đá bay, miệng phun máu.

Xung quanh lặng ngắt như tờ!

Tất cả đều trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Anh Thanh!”

Mã Siêu cung kính đứng trước mắt Dương Thanh.

Vừa nãy Mã Siêu chính là người đá bay Vương Vũ.

.

Chương 488: 488: Quá Ngây Thơ

May mà Mã Siêu nương tay, nếu không Vương Vũ đã không thể sống sót sau cú đá kia.

“Tao là cháu trai của chủ nhà họ Vương, mày dám đá tao sao?”

Vương Vũ lồm cồm bò dậy, không thể tin nổi.

Đầu tóc rối mù, tai nghe rơi bên cạnh, toàn thân dính đầy bụi đất, khóe miệng rướm máu.

Trước ngực còn in một dấu chân lớn.

“Mày là cái thá gì? Đánh mày thì sao? Giết mày cũng chả sao đâu!”, toàn thân Mã Siêu tỏa ra sát khí.

Anh ta vốn đang bực bội vì Ngải Lâm bị ép lấy chồng, không có chỗ xả giận.

Tới đón Dương Thanh lại phát hiện có người dám mắng chửi anh.
Nếu không phải đang ở nơi công cộng, Vương Vũ đã ngỏm từ lâu rồi.

“Mày còn dám mắng tao sao?”

Vương Vũ nổi giận nắm chặt hai tay.

Nhưng Mã Siêu có thể một chân đá bay anh ta.
Vương Vũ không đấu lại được.

Lúc này anh ta cũng chỉ dám mạnh miệng chứ không dám ra tay.

“Không cần lãng phí thời gian với một tên rác rưởi.
Chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh không thèm nhìn Vương Vũ, quay lưng rời đi.

Mã Siêu nghe lời buông tha Vương Vũ, vội vàng đuổi theo anh.

Những người biết thân phận của Vương Vũ đều sững sờ.
Đánh xong cháu trai yêu quý của chủ nhà họ Vương liền

ngênh ngang rời đi sao?

Vương Vũ cực kỳ giận dữ.
Từ nhỏ anh ta đã sống trong nhung lụa, đi tới đâu cũng là tiêu điểm trong mắt mọi người.

Bây giờ lại bị một người cùng thế hệ đánh ở nơi đông người, đánh xong còn không thèm nhìn anh ta một cái, nghênh ngang bỏ đi.

“Chết tiệt.
Tao sẽ cho mày biết đắc tội với tao sẽ có hậu quả gì!”

Vương Vũ dữ tợn nói.

“Cậu Vũ sao thế?”

Đúng lúc này, một người đàn ông béo mập dẫn theo hai vị sĩ đi tới.
Trông thấy bộ dạng thê thảm của Vương Vũ, ông ta không khỏi hoảng hốt.

“Con mẹ nó, ông đây bị người ta đánh rồi các người mới mò đến à?”

Vương Vũ tát mạnh vào mặt người trung niên mập mạp, tức giận quát.

Ông ta sợ hãi vội nói: “Xin lỗi cậu Vũ, tại tôi tới muộn!”

“Nghĩ cách tìm hai thằng chó kia cho tôi.
Chúng nó dám đánh tôi, tôi phải khiến chúng nó sống không bằng chết!”

Vương Vũ hung hăng quát.

“Cậu Vũ yên tâm, tôi lập tức đi điều tra xem kẻ nào dám đánh cậu!”

Người trung niên biết tính tình của Vương Vũ, không dám thanh minh vội vàng cam đoan.

Lúc này, Dương Thanh và Mã Siêu đã rời khỏi sân bay đi tới khách sạn Đế Đô.

Đây là khách sạn năm sao của Yến Đô, bên trong cực kỳ xa hoa sang trọng.

Nhiều gia tộc ở Yến Đô đều tới đây tổ chức tiệc mừng.

Nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều là gia tộc có tiếng ở Yến Đô.

Hai nhà này trở thành thông gia là chuyện vô cùng chấn động.

Đến khi tới khách sạn Đế Đô, trong bãi đỗ xe trước cổng khách sạn đã dày đặc đủ loại xe sang, hầu như đều có giá trị mấy chục triệu.

Ngoài cổng khách sạn bày một bức ảnh cưới.
Cô gái trong ảnh trông rất khó chịu, chàng trai lại tươi cười vui vẻ.

Cô gái khó chịu kia chính là Ngải Lâm.

Bên trong khách sạn trải thảm đỏ nối thẳng tới phòng tiệc.

Phòng tiệc được trang hoàng lộng lẫy, khắp nơi đều treo dải lụa nhiều màu và bóng bay.

Người ngồi đông nghịt trong phòng tiệc rộng lớn, ăn uống linh đình, không khí vô cùng náo nhiệt.

Không ai chú ý tới sự xuất hiện của Dương Thanh.

Mã Siêu tìm được chỗ ngồi, kéo ghế cho Dương Thanh.
Anh ung dung ngồi xuống.

“Anh Thanh, bọn họ chuẩn bị thật đầy đủ”.

Mã Siêu bỗng châm chọc một câu, quan sát bốn phía: “Nhưng đều là một đám ô hợp!”

Dương Thanh cũng cảm thấy ngay khi bọn họ ngồi xuống đã có mấy luồng sát khí quét tới.

Rõ ràng, đám cưới hôm nay là tác phẩm của nhà họ Hoàng để nhằm vào anh.

Nhưng bọn họ tưởng mấy tên tép riu này có thể bắt anh lại sao?

Không thể không thừa nhận, đám người này quá ngây thơ!

Đúng lúc đó, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest cầm ly rượu cười híp mắt đi tới.

Anh ta vỗ vai người đang ngồi cạnh Dương Thanh.
Người kia nổi giận quát: “Kẻ nào dám…”

Chợt người kia im bặt.

Bởi vì anh ta đã nhìn thấy mặt của người vỗ vai mình, hoảng sợ suýt tè ra quần, vội nói: “Anh…
anh Hải!”

Người đó là Vương Hải, cháu trai trưởng của chủ nhà họ Vương, được ông nội coi trọng giao nhiều việc kinh doanh cho anh ta xử lý.

Người kết hôn với Ngải Lâm chính là em ruột của Vương Hải.

“Cậu đổi chỗ đi!”, Vương Hải lạnh lùng nói.

“Vâng…
vâng thưa anh Hải!”

Người kia nào dám cự tuyệt, vội vàng đứng lên nhường chỗ.

- ————————

.

Chương 489: 489: Chết Không Nhắm Mắt

Vương Hải ngồi xuống bật cười nhìn Dương Thanh: “Trông anh có chút lạ mặt, không biết là cậu chủ nhà nào?”

Lúc anh ta đi tới, Dương Thanh đã chú ý đến.

Rõ ràng anh ta chính là người nhà họ Hoàng sắp xếp tới thăm dò anh.

Dương Thanh ngó lơ anh ta, uống hết trà trong ly.

Mã Siêu vội vàng đứng dậy rót đầy trà cho anh.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh chỉ ung dung lắc lư ly trà sứ màu trắng trong tay.

Vương Hải cau mày.
Anh ta là cháu trai trưởng của chủ nhà họ Vương, người thừa kế tương lai lại bị người ta ngó lơ như vậy rất mất mặt.

Nhất là đám người trẻ tuổi xung quanh đều đang quan sát anh ta.

Bị Dương Thanh ngó lơ chẳng khác nào đang bị vả mặt bôm bốp.

“Anh đúng là không biết lễ phép.
Chú rể hôm nay là em trai tôi, tôi cũng được coi như chủ nhà. Chủ nhà hỏi chuyện anh lại làm như không nghe thấy, coi thường tôi vậy sao?”

Vương Hải được dạy dỗ rất tốt, dù đang tức giận nhưng vẫn cố kìm nén.

Chỉ là trong mắt anh ta tràn đầy sát khí.

Đám cưới này rất vội vàng, hôm qua vừa quyết định, hôm nay đã tổ chức.

Có lẽ người khác không biết được nguyên nhân sâu xa, nhưng anh ta là người có địa vị cao trong gia tộc, đương nhiên sẽ biết.

Anh ta chủ động tiếp cận Dương Thanh cũng là lệnh của nhà họ Hoàng.

Nhà họ Vương được nhà họ Hoàng nâng đỡ, yêu cầu của nhà họ Hoàng chính là mệnh lệnh với bọn họ.

Dương Thanh dám đắc tội nhà họ Hoàng chính là tự tìm chết.

"Anh ấy không thích nói nhảm với người lạ.
Có chuyện gì thì nói, không thì cút đi!"

Mã Siêu chợt lên tiếng.

Anh ta không thèm nói nhỏ giọng, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người.

Tất cả đều cực kỳ khiếp sợ.

Hôm nay là ngày vui của nhà họ Vương, Vương Hải là cháu trai trưởng của chủ nhà họ Vương, thân phận cao quý cỡ nào? Thế mà giờ đây lại bị một người trẻ tuổi xua đuổi trước mặt mọi người.

Rõ ràng là đang sỉ nhục nhà họ Vương.

Ở Yến Đô có tám gia tộc đứng đầu, mỗi một gia tộc trong số đó lại nâng đỡ rất nhiều gia tộc khác.
Nhà họ Vương chính là gia tộc được nhà họ Hoàng nâng đỡ.

Vậy nên sỉ nhục nhà họ Vương chẳng khác nào đang sỉ nhục nhà họ Hoàng.

Sau một hồi chết lặng, mọi người nhao nhao bàn tán!

"Rốt cuộc chàng trai kia là ai? Sao dám quát vào mặt Vương Hải ở trước mặt mọi người?"

"Vương Hải là cháu trai trưởng của chủ nhà họ Vương, dù còn trẻ nhưng đã tiếp quản nhiều mối làm ăn của gia tộc, được chủ gia tộc yêu thích.
Sao anh ta dám sỉ nhục Vương Hải?"

"Xem ra hai người trẻ tuổi này đến đây không có ý gì tốt!"

…

Đám người bàn tán ầm ĩ, ai cũng kinh ngạc.
Nhiều người nhìn Dương Thanh và Mã Siêu với ánh mắt đồng

tình.

Gây chuyện trong ngày vui của nhà họ Vương chính là tự tìm đường chết.

Sắc mặt Vương Hải tối sầm lại.
Tuy anh ta biết Dương Thanh không đơn giản nhưng không ngờ mình chưa kịp nói gì đã bị Dương Thanh đuổi đi trước mặt mọi người.

“Chó của anh hơi đáng ghét đấy! Anh đã không dạy dỗ được, tôi đành dạy lại hộ anh”.

Vương Hải không thèm để ý tới Mã Siêu, chỉ híp mắt nhìn Dương Thanh.

Ngay sau khi anh ta dứt lời, hai tên đàn ông cao to đi tới định cưỡng chế đuổi Mã Siêu ra ngoài.

Vẻ mặt lạnh lùng của Dương Thanh hơi thay đổi, tức giận nhìn Vương Hải.

Giây phút đó, Vương Hải cảm thấy toàn thân rét lạnh như rơi vào hầm băng.

Anh ta nhìn thấy sát khí mãnh liệt trong mắt Dương Thanh.

Chợt có ảo giác người trước mặt là ác ma tới từ địa ngục.

Đôi mắt kia sắc bén như dã thú khiến anh ta như ngã xuống vực sâu.

“Anh biết sỉ nhục anh em của tôi là tội gì không?”

Dương Thanh đặt ly trà xuống, híp mắt nhìn Vương Hải.

Giọng điệu bình tĩnh nhưng Vương Hải lại ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

“Tội gì?”

Dù rất sợ hãi nhưng nghĩ tới trong đám cưới còn có cao thủ nhà họ Hoàng sắp xếp, Vương Hải thở phào hỏi ngược lại Dương Thanh.

“Tội chết!”

Ly trà bằng sứ trong tay anh lập tức bị bóp thành bột mịn.

Anh ra lệnh: “Giết!”

Dương Thanh vừa dứt lời, hai tên to con đang định ra tay với Mã Siêu đồng loạt bị đánh bay.

Ngay sau đó, Mã Siêu lao tới chỗ Vương Hải, bóp chặt cổ anh ta.

Vương Hải chỉ cảm thấy sức lực toàn thân dần cạn kiệt, cổ họng bị bóp chặt, thoáng chốc tắt thở.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

Mã Siêu buông tay, thi thể Vương Hải trượt khỏi tay anh ta ngã lăn ra đất.

Chết không nhắm mắt!

.

Chương 490: 490: Tôi Muốn Hỏi Cưới

Không khí trong phòng tiệc lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Mã Siêu, ai cũng rất kinh ngạc.

Cháu trai trưởng nhà họ Vương, chủ nhà họ Vương tương lai đã bị giết chết!

Ngay trong ngày vui của nhà họ Vương, ngay tại nơi tổ chức đám cưới!

Sao lại thế được?

Sao cậu ta dám làm vậy?

Chẳng lẽ cậu ta không biết, nhà họ Vương và nhà họ Ngải bắt tay nhau sẽ có sức mạnh khủng khiếp cỡ nào à?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều đã tràn đầy khiếp sợ.

Mã Siêu giết Vương Hải xong, giống như chẳng có chuyện gì nhấc một bình trà ngon rót đầy cho Dương Thanh, rồi lại cung kính ngồi xuống bên cạnh anh.

Mọi người nín thở chứng kiến cảnh tượng ấy.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới nhận ra, người thanh niên từ đầu tới giờ vẫn ngồi yên ở đó, không nói một lời, chỉ thong thả uống trà mới chủ của Mã Siêu.

Nếu không phải được cậu ta cho phép, sao cấp dưới dám giết người nhà họ Vương ngay trong đám cưới này?

Nhưng người có thể khiến một cao thủ tầm cỡ như Mã Siêu cam lòng làm tay sai sẽ là một người tầm thường sao?

Từ bao giờ Yến Đô lại có một thanh niên có thân phận ghê gớm tới vậy?

Đám khách mời ở đây đều chắc mẩm Dương Thanh là cậu ấm của một gia tộc nào đó.

Thậm chí có người còn hoài nghi Dương Thanh là con ngoài giá thú của một trong tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô.

“Con tôi!”

Một tiếng gào thảm thiết bỗng vang lên, kéo mọi người hoàn hồn trở lại.

Một gã đàn ông trung niên mặc vest, trước ngực gắn hoa tươi đang lảo đảo chạy tới.

Người này vừa gọi Vương Hải là con, thân phận của ông ta không cần nói cũng biết.

Ông ta là Vương Hồng Hiền, con trưởng của chủ nhà họ Vương, bố của Vương Hải!

Hôm nay là ngày một đứa con khác của ông ta kết hôn với Ngải Lâm.

Nhưng hôn lễ của một đứa con lại biến thành tang lễ của đứa còn lại.

Một ngày vui buồn lẫn lộn!

“Mày…
Mày dám giết con tao!”

“Mày sẽ phải chết, tao muốn mày phải chết thật thảm!”

“Tao muốn uống máu mày, ăn thịt mày!”

Vương Hồng Hiền ôm thi thể Vương Hải, nghiến răng ken két nói, giọng điệu vô cùng thê lương, trên mặt tràn ngập thù hận ngút trời.

Nếu có thể, ông ta sẽ không hề do dự giết chết Mã Siêu, báo thù cho con trai mình.

Dương Thanh dám chắc nếu mình và Mã Siêu chỉ là người bình thường, Vương Hồng Hiền thực sự sẽ làm vậy.

Lúc này ánh mắt Vương Hồng Hiền đã tràn ngập sát khí.

Nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Dương Thanh và Mã Siêu đã chết bao nhiêu lần rồi.

Từ đầu tới giờ, Dương Thanh chỉ ngồi yên tại chỗ như một kẻ ngoài cuộc, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, sau đó Mã Siêu sẽ lập tức rót đầy cho anh.

Hôm nay anh tới đây chỉ để làm chỗ dựa cho Mã Siêu và Ngải Lâm.
Chuyện Mã Siêu có thể ứng phó được, anh sẽ không đứng ra.

"Thằng oắt kia, rốt cuộc cậu là ai?"

"Dám liều lĩnh giết người ngay trong đám cưới của nhà họ Vương và nhà họ Ngải chúng tôi.
Hai người các cậu định đối chọi với hai gia tộc bọn tôi đấy à?"

"Nếu hôm nay các cậu không giải thích rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi khỏi khách sạn Đế Đô nửa bước!"

Lúc này, một người đàn ông trung niên đứng lên, trước ngực cũng cài hoa tươi, sắc mặt uy nghiêm nhìn Dương Thanh và Mã Siêu.

Ông ta nói "nhà họ Ngải chúng tôi", chứng tỏ là người nhà họ Ngải, trước ngực có cài hoa, vậy chỉ có thể là bố của Ngải Lâm, Ngải Minh Húc!

Nếu bây giờ ông ta không đứng ra, hậu quả sẽ cực kì nghiêm trọng.

Ông ta không dám đắc tội nhà họ Hoàng đứng sau nhà họ Vương.

Nếu người nhà họ Vương nói thế, Mã Siêu đã giết quách ông ta rồi.
Thế nhưng ông ta lại là Ngải Minh Húc, bố của Ngải Lâm.

Mã Siêu muốn cưới Ngải Lâm thì nhất định phải được Ngải Minh Húc cho phép.

Mã Siêu bỗng cúi đầu, không có can đảm đối mặt với Ngải Minh Húc.
Ông ta thoáng nghi hoặc.

Hình như gã ma đầu giết người không chớp mắt kia có vẻ sợ mình?

Có phải ảo giác không nhỉ?

Đương nhiên không phải!

Đúng lúc này, dưới ánh mắt của bao người, Dương Thanh chậm rãi đứng lên, bình thản nhìn Ngải Minh Húc.

“Hôm nay tôi đến đây thay mặt người anh em của tôi là Mã Siêu đến hỏi cưới con gái bác Ngải!”

Dương Thanh cao giọng nói: “Mong bác Ngải có thể tác thành cuộc hôn nhân của cậu ấy với Ngải Lâm!”

Anh vừa dứt lời, khắp chốn lập tức xôn xao.

Ngay cả Ngải Minh Húc cũng trợn tròn mắt.

“Cái gì? Cậu ta muốn hỏi cưới con gái của Ngải Minh Húc?”

“Nhưng Ngải Minh Húc chỉ có một cô con gái là chuyên gia y học tên Ngải Lâm, người hôm nay sẽ được gả vào nhà họ Vương”.

“Chẳng trách bọn họ lại muốn gây sự, thì ra là vì cô ấy”.

…

Bốn phía đều râm ran bàn tán, sắc mặt của đám người nhà họ Vương đều trở nên khó coi.

Người nhà họ Ngải cũng xấu hổ không kém.

Dương Thanh nói muốn thay mặt Mã Siêu hỏi cưới không chỉ xúc phạm tới nhà họ Vương mà còn vả mặt nhà họ Ngải.

Nếu chuyện này không thể giải quyết thích đáng, nhà họ Vương nhất định sẽ ghi thù nhà họ Ngải.

Mà chỗ dựa của nhà họ Vương chính là nhà họ Hoàng.

Nghĩ vậy, sắc mặt Ngải Minh Húc càng xám xịt.

“Cậu đang nói bậy bạ gì thế hả? Hôm nay là ngày cưới của con gái tôi, cậu đang muốn khiêu khích chúng tôi đấy à?”

Ngải Minh Húc nheo mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, lạnh lùng chất vấn.

Không đợi Dương Thanh đáp lời, Mã Siêu đã ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Ngải Minh Húc, nghiêm túc nói: “Thưa bác, chúng cháu không có ý khiêu khích ai, chúng cháu thực sự

muốn hỏi cưới Ngải Lâm, hi vọng bác có thể đồng ý cho cháu cưới Ngải Lâm”.

Thái độ của Mã Siêu cực kì thành khẩn, anh ta khẳng định mình rất yêu Ngải Lâm.

Thời gian gần đây qua lại với nhau nhiều, anh ta cũng biết trong lòng Ngải Lâm có mình.

Vì Ngải Lâm, anh ta có thể chịu đựng tất cả!

Ngải Minh Húc là bố của Ngải Lâm, anh ta không dám chống đối, lại càng không thể dùng vũ lực.

“Hừ!”

Ngải Minh Húc cười lạnh nói: “Thật buồn cười! Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp cậu, cậu lại nói muốn hỏi cưới con gái tôi? Cậu thực sự cho rằng tôi sẽ tin cậu sao? Các người đến đây để gây sự đúng không?”

“Ranh con, nói năng cho cẩn thận, kẻo họa từ miệng mà ra đấy!”

“Cậu dám giết người nhà họ Vương ngay trong ngày vui của con gái tôi, nhất định phải cho nhà họ Vương một câu trả lời thỏa đáng.
Nếu không, nhà họ Ngải cũng sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Thái độ của Ngải Minh Húc rất rõ ràng, ông ta đang phủi sạch quan hệ với Mã Siêu.

Đồng thời, ông ta cũng đang nói với nhà họ Vương, ông ta không quen biết Mã Siêu, cũng sẽ không chấp nhận lời hỏi cưới của Mã Siêu.

Ngược lại, ông ta sẽ giúp đỡ nhà họ Vương đối phó hai thanh niên kia.

Sắc mặt Mã Siêu vô cùng khó coi.
Anh ta chân thành nói: “Thưa bác, cháu và Ngải Lâm thật lòng yêu nhau, xin bác cho cháu một cơ hội!”

“Đừng có nói bậy nói bạ! Con gái tôi chưa từng yêu đương với ai, sao cậu dám nói mình là người yêu của nó?”

Ngải Minh Húc lập tức nổi trận lôi đình, vung tay lên: “Người đâu, bắt thằng ranh con này lại cho tôi!”

Ông ta vừa dứt lời, vài gã đàn ông cao lớn lập tức xông tới bao vây Mã Siêu.

Dương Thanh chỉ hơi nhíu mày, nheo mắt nhìn chằm chằm vào Ngải Minh Húc: “Ông không phân biệt phải trái đã đòi bắt người anh em của tôi, ông đã hỏi ý tôi chưa?”

“Cậu là cái thá gì mà nghĩ mình có tư cách nhúng tay vào chuyện của nhà họ Ngải?”

Ngải Minh Húc cả giận, nói: “Nếu cậu dám lắm điều, đừng trách tôi không khách sáo!”

“Tôi muốn xem ông định không khách sáo với tôi thế nào!”

Khí thế trên người Dương Thanh đột nhiên tăng vọt.
Anh lạnh lùng nhìn Ngải Minh Húc.

Anh vốn không muốn dùng vũ lực với người nhà họ Ngải.
Nhưng nếu bọn họ không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của Ngải Lâm, cố tình ép cô ấy lấy người nhà họ Vương…

Vậy thì, anh không ngại cho nhà họ Ngải nếm chút đau khổ.

Ngải Minh Húc bị khí thế trên người Dương Thanh làm cho sững sờ.

Nhà họ Vương biết thân phận của Dương Thanh, cũng biết rõ mục đích chủ yếu của đám cưới hôm nay, nhưng nhà họ Ngải lại không hề biết gì.

Người nhà họ Ngải chỉ biết rằng, nhà họ Hoàng yêu cầu nhà họ Vương tới hỏi cưới Ngải Lâm.
Bọn họ không dám trái ý nhà họ Hoàng nên mới vội vàng tổ chức đám cưới như thế.

“Nhãi ranh, đây là thái độ tới hỏi cưới của cậu à?”

Ngải Minh Húc cả giận nói: “Uy hiếp tôi ngay trước mặt mọi người?”

Ông ta vừa dứt lời, đã có vài người đàn ông mặc vest đi giày da khiêng theo mấy chiếc rương đi tới.

Chương 491: 491: Quà Cưới

Hiện giờ tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm mấy chiếc rương kia.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da bước ra, cầm một bản danh mục quà tặng cất giọng đọc:

“Tiền tài như nước, tặng phố thương mại Thiên Hà tỉnh Nam Dương!”

“Răng long đầu bạc, tặng 99% cổ phần của tập đoàn Thành Hà tỉnh Giang Bình!”

…

“Muôn hồng nghìn tía một mảnh xanh rờn, tiền mặt cho lễ hỏi là một trăm tám mươi ba nghìn ba trăm!”

Bảy, tám mục lễ hỏi được đọc lên.

Bấy giờ, mọi người đều khiếp sợ tột độ.

Bởi, món quà nào cũng có giá trị cực cao, còn có vài sản nghiệp ở Yến Đô.

Hơn nữa, những sản nghiệp này đều liên quan đến lĩnh vực kinh doanh của nhà họ Ngải.
Nếu nhà họ Ngải nhận lễ hỏi này thì địa vị ở Yến Đô sẽ tăng mạnh.

Tổng cộng các mục của lễ hỏi có giá trị lên tới mấy tỉ!

Toàn bộ tài sản nhà họ Ngải chỉ khoảng chục tỉ, chỗ tài sản này đã bằng một phần ba gia sản nhà họ Ngải rồi.

Vậy mà chúng lại được tặng làm lễ hỏi.

Một thanh niên có thể thản nhiên tặng sản nghiệp trị giá mấy tỉ phải có nền tảng hùng hậu cỡ nào?

Đám đông không khỏi kinh hãi.

Ngải Minh Húc càng nghĩ càng thấy lạnh cả sống lưng.

Ông ta có thể khẳng định mình không thể đắc tội người trẻ tuổi trước mặt này.

“Không biết ông Ngải có hài lòng với phần lễ hỏi này không?”

Dương Thanh bình thản nhìn Ngải Minh Húc.

Ngải Minh Húc không nói gì, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Mã Siêu rất cảm động, anh ta không biết Dương Thanh đã chuẩn bị lễ hỏi hoành tráng như vậy giúp mình.

Hiện tại, anh ta chỉ có thể bình tĩnh tiếp nhận hết thảy, ngày sau sẽ cố gắng trả lại trăm nghìn lần ân tình ấy.

Ngải Minh Húc còn chưa biết phải nói gì, một bóng người già nua bỗng cất bước đi ra, toàn thân toát lên khí thế uy nghiêm của kẻ bề trên.

“Người trẻ tuổi, nể tình cậu rất có thành ý, tôi có thể không so đo với cậu”.

Lão ta bình tĩnh nhìn Dương Thanh, giọng điệu thay đổi: “Nhưng cậu giết người của nhà họ Vương, cậu phải cho nhà họ Vương một câu trả lời xác đáng!”

“Mặt khác, nếu nhà họ Ngải chúng tôi đã quyết định thông gia với nhà họ Vương thì cậu có đưa đến núi vàng núi bạc cũng ngăn cản được đám cưới này đâu”.

Thoạt nghe có vẻ lão ta đang nói lí với Dương Thanh, nhưng thái độ lại cực kì hống hách.

Hiển nhiên, lão ta là bề trên nhà họ Ngải.
Với phong cách ăn mặc của lão ta và thái độ cung kính của những người xung quanh, có lẽ đây chính là chủ nhà họ Ngải.

“Thưa bố!”

Ngải Minh Húc vội vàng bước tới, cung kính gọi một tiếng.

Quả nhiên, lão ta chính là chủ của nhà họ Ngải, Ngải Xuyên!

Bên cạnh Ngải Xuyên có một lão già tóc bạc.
Lúc nhìn sang Dương Thanh, trong mắt lão tràn đầy sát khí mãnh liệt.

“Ông chủ Ngải, ý của ông là ông không muốn nhúng tay can thiệp vào ân oán giữa chúng tôi và nhà họ Vương, nhưng vẫn khăng khăng muốn gả Ngải Lâm vào nhà họ Vương?”

Dương Thanh nhìn thẳng vào Ngải Xuyên, hỏi.

Ngải Xuyên gật đầu: “Đúng thế!”

Thật đúng là một con cáo già, lời nói kín kẽ, không hề có chút sơ hở.

Lão ta không biết thân phận của Dương Thanh, nhưng với lễ hỏi Dương Thanh đưa ra có thể đoán được thân phận của anh không tầm thường.

Nhưng nhà họ Hoàng đứng sau lưng nhà họ Vương là một trong tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô, lão ta cũng không dám đắc tội.

Tuy như vậy có lẽ sẽ làm phật ý cả đôi bên, nhưng ít ra sẽ không khiến bên nào nổi giận thái quá.

Cứ đợi nhà họ Vương và Dương Thanh đấu với nhau, dù bên nào thắng lợi cuối cùng thì lão ta đều có cơ hội bàn lại.

“Vậy thì tôi xin cảm ơn ông chủ Ngải trước!”, Dương Thanh cười nói.

Ngay sau đó, anh nhìn sang lão già đứng bên cạnh Ngải Xuyên, cất tiếng hỏi: “Vị này, hẳn là chủ nhà họ Vương nhỉ?”

Kẻ có tư cách sóng vai đi cạnh Ngải Xuyên ở đây trừ chủ nhà họ Vương thì còn có thể là ai?

“Nhãi ranh, không thể không thừa nhận lá gan của mày lớn đấy.
Dám xông vào nhà họ Vương, còn giết cháu trai của tao, mày nghĩ nhà họ Vương dễ bắt nạt lắm à?”

Vương Hổ trợn trừng mắt, giọng nói vang như tiếng sấm, nổ ầm bên tai mọi người.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Bảo chủ của ông lăn ra đây cho tôi.
Nhà họ Vương các người chưa có tư cách nói chuyện với tôi đâu!”

“Khốn kiếp, mày nói cái gì?”, Vương Hổ nổi giận.

Các khách quý có mặt đều sợ ngây người.

Ai cũng biết thế lực chống lưng cho nhà họ Vương chính là nhà họ Hoàng, vậy mà Dương Thanh còn bảo với Vương Hổ gọi chủ của mình lăn ra đây.

Chẳng khác nào đang bảo người nhà họ Hoàng lăn ra đây!

- ————

.

Chương 492: 492: Tiễn Các Người Một Đoạn

“Rốt cuộc cậu ta là ai thế nhỉ? Ngay cả nhà họ Hoàng cũng không sợ!”

“Xem ra, mục đích cậu ta tới đây là nhằm vào nhà họ Hoàng rồi, hỏi cưới chỉ là một cái cớ”.

“Gã cao lớn cạnh cậu ta cũng có thực lực cực mạnh, có lẽ đám cao thủ của tám gia tộc lớn ở Yến Đô cũng chỉ đến thế mà thôi”.

“Một người thanh niên có cao thủ hàng đầu bảo vệ sao có thể là một kẻ bình thường?”

Hội trường xôn xao bàn tán, ai nấy đều cố gắng suy đoán thân phận của Dương Thanh.

Dương Thanh lại làm như không hề nghe thấy, bình thản nói: “Hoặc là bảo chủ của ông lăn ra đây, hoặc là hủy bỏ đám cưới hôm nay đi!”

Dứt lời, Dương Thanh lại ngồi xuống, Mã Siêu vội vã tiến tới rót trà.

Dương Thanh ung dung ngồi đó uống trà như không có việc gì.

Mọi người không dám thở mạnh, chỉ nhìn chằm chằm người trẻ tuổi kia.

Vương Hổ thoáng bối rối, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực lớn đến vậy.

Trước đó nhà họ Hoàng đã thông báo, khi nào đám người Dương Thanh xuất hiện thì người nhà họ Hoàng cũng sẽ ra mặt.

Nhưng hôm nay, cháu lão ta đã bị giết mà người nhà họ Hoàng vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Lúc này, Vương Hổ có cảm giác đâm lao phải theo lao.

“Bố, hai thằng chó chết này dám giết con trai con, chúng ta phải báo thù!”

Cảm xúc của Vương Hồng Hiền đã ổn định hơn nhiều.
Ông ta đặt thi thể con xuống, đi tới bên cạnh Vương Hổ, mắt đỏ vằn lên.

Vương Hổ không lên tiếng, ánh mắt dừng trên người Dương Thanh.

Từ đầu tới cuối, Dương Thanh không hề ra tay, nhưng lão ta có thể cảm nhận được sát khí ẩn hiện trên người anh.

Kiểu người trẻ tuổi khiến lão ta không nhìn thấu được mới là đáng sợ nhất.

“Rốt cuộc bố còn do dự cái gì?”

“Nó giết con trai con, cháu trai trưởng của bố rồi!”

“Lẽ nào bố còn định tha cho nó hay sao?”

Vương Hồng Hiền rống lên giận dữ, hai mắt ngấn lệ.

Vương Hải là đứa con ông ta yêu thương nhất, cũng là đứa con ông ta kì vọng nhất, tương lai rất có khả năng sẽ kế thừa vị trí chủ gia tộc.

Nhưng hôm nay, Vương Hải đã bị giết ngay trước mặt ông ta.

Chuyện đau thương lớn nhất trong đời chính là người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh.

Hiện giờ, ông ta chỉ muốn giết Dương Thanh và Mã Siêu để báo thù cho con mình mà thôi!

“Câm mồm!”

Vương Hổ giận dữ hét lên.

Tính tình lão ta vốn rất nóng nảy, nhưng lão ta mới là người đứng đầu nhà họ Vương này.

Nếu quả thật có thể giết Dương Thanh và Mã Siêu, lão ta còn nhịn tới bây giờ làm gì?

Nhà họ Hoàng không ra mặt, lão ta không dám hành động liều lĩnh.

“Được, nếu bố không muốn báo thù thay cho thằng Hải nhà con thì để tự con làm!”

Vương Hồng Hiền đã bị thù hận làm mờ lí trí.
Ông ta rống lên: “Ra đây!”

Dứt lời, bốn gã cao thủ áo đen chạy vọt vào.

“Lui hết ra ngoài cho tôi!”

Sao Vương Hổ có thể cho phép Vương Hồng Hiền làm liều?
Lão ta vội vàng giận dữ hét.

Chỉ có điều, bốn gã mặc áo đen kia không hề để ý tới lão ta, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh và Mã Siêu.

“Bố ạ, bọn họ là người của con, chỉ nghe lệnh con thôi!”, Vương Hồng Hiền đỏ bừng mắt nói.

“Anh dám lén lút chiêu mộ sát thủ?”, Vương Hổ cả giận quát.

Vương Hồng Hiền là người thừa kế vị trí chủ gia tộc, đương nhiên phải có người của riêng mình.

Là người của một gia tộc lớn, lại nằm trong vòng xoáy tranh giành quyền thế của gia tộc, mặc dù ông ta đã được chọn làm người thừa kế nhưng vẫn có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

Nếu không có một vài thủ đoạn tự bảo vệ mình, ông ta lấy gì đấu lại đám anh em suốt ngày nhòm ngó vị trí của mình?

Không chỉ Vương Hồng Hiền, những thành viên khác thuộc dòng chính nhà họ Vương đều âm thầm bồi dưỡng cao thủ.

Vương Hổ cũng là từng trải, sao lão ta có thể không biết?

Chỉ có điều, trước giờ vẫn chưa có ai dám trắng trợn khoe khoang sát thủ mình tự bồi dưỡng trước mặt lão ta thế này.

Vương Hồng Hiền là người đầu tiên!

“Bố, con biết bố đang rất tức giận, nhưng dù có phải buông bỏ vị trí người thừa kế này, con cũng phải báo thù cho con trai!”, Vương Hồng Hiền nghiến răng nói.

“Anh đi ra ngay cho tôi!”, Vương Hổ cả giận quát.

Vương Hồng Hiền lắc đầu, sau đó quay sang phía Mã Siêu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày, phải chết!”

“Giết nó cho tôi!”

Ông ta lớn tiếng ra lệnh, bốn gã sát thủ đồng loạt xông về phía Mã Siêu.

Mọi người đều cả kinh!

Mã Siêu lạnh lùng nói: “Các người đã muốn chết như vậy, tôi sẽ tiễn các người một đoạn!”

.

Chương 493: 493: Cháu Gái Tôi Đâu

Bốn sát thủ cùng xông tới chỗ Mã Siêu.

Tuy nói họ là sát thủ nhưng thực chất nói là tử sĩ do Vương Hồng Hiền bồi dưỡng đúng hơn.

Vương Hồng Hiền vốn định đợi đến lúc ông ta kế thừa vị trí chủ nhà, nếu gặp nguy hiểm mới để những người này lộ mặt.

Nhưng ông ta không ngờ nhanh như vậy đã phải để bọn họ lộ mặt.

Mã Siêu lại rất khinh thường những sát thủ mà ông ta luôn lấy làm tự hào kia.
Anh ta cười mỉa mai, sau đó lao nhanh tới.

Trong phòng tiệc như có một cơn gió lốc thổi qua, quần áo của mọi người bị thổi bay phần phật.

Mã Siêu vọt tới trước mặt tên sát thủ đầu tiên, hờ hững đánh ra một chưởng.

“Chết đi!”

Tên sát thủ lạnh lùng, cầm dao găm đâm thẳng vào tim Mã Siêu.

Chiêu thức của sát thủ đều là đòn trí mạng.

Hắn ta muốn một đòn giết chết Mã Siêu.

Nhưng hắn ta nhanh chóng nhận ra ý nghĩ của mình ngu xuẩn cỡ nào.

“Ầm!”

Mã Siêu đánh lên đầu tên sát thủ, “rắc” một tiếng, xương sọ vỡ nát.

Tên sát thủ đầu tiên bị hất bay rồi nặng nề rơi xuống bên chân Hồng Vương Hiền, phát ra tiếng vang thật lớn.

Chết tươi tại chỗ!

Vương Hồng Hiền nhìn sát thủ bị đập nát đầu nằm dưới chân, vẻ mặt kinh hoàng.

“Chuyện này…
sao có thể?”

Trên mặt ông ta ngập tràn vẻ khiếp đảm.

Chỉ ông ta mới biết mình đã trả giá đắt cỡ nào để bồi dưỡng bốn tên sát thủ này.

Thậm chí bọn họ còn phải ra chiến trường nước ngoài làm lính đánh thuê.

Bốn tên sát thủ này đều từng được gột rửa bởi mưa bom bão đạn trên chiến trường.

Tiểu đội bốn tên sát thủ này đã từng chặt đầu thủ lĩnh của nước địch trên chiến trường.

Nếu bốn người này liên thủ, dù là cao thủ hàng đầu của một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô cũng chưa chắc đánh bại được.

Nhưng bây giờ một tên đã chết trong tay Mã Siêu.

“Ầm, ầm, ầm!”

Vương Hồng Hiền còn chưa hoàn hồn thì ba tên còn lại cũng bị đánh bay.

Sau đó tất cả đều nặng nề ngã xuống bên chân ông ta.

Cuộc chiến kết thúc trong vòng một nốt nhạc.

Ông ta bỏ ra rất nhiều năm, tiêu tốn số tiền khổng lồ để bồi dưỡng ra bốn tên sát thủ này.
Vậy mà giờ đây tất cả đều chết trong tay Mã Siêu.

Hơn nữa ai cũng chết rất thê thảm.

Bị đánh một đòn trí mạng, đầu bị lõm vào, tổn thương đại não mà chết.

Không chỉ Vương Hồng Hiền, cả đám người Vương Hổ cũng ngạc nhiên đến ngây người.

Những người tới dự đám cưới cũng hoảng sợ kêu gào.

Tất cả khách khứa đều nhao nhao bỏ chạy khỏi phòng tiệc.

Cái chết của Vương Hải trước đó cũng không gây chấn động lớn như vậy.
Lần này Mã Siêu ra tay rất nặng, chỉ chớp mắt đã giết sạch bốn tên sát thủ nên đám người quyền quý kia mới sợ vỡ mật.

Thoáng chốc khách khứa đều bỏ chạy hết, trong phòng tiệc chỉ còn lại người nhà họ Vương và nhà họ Ngải.

Mã Siêu khinh thường liếc nhìn Vương Hồng Hiền, sau đó lùi về sau lưng Dương Thanh làm một vệ sĩ như thể những chuyện vừa xảy ra không hề liên quan đến anh ta.

“Trà không tệ!”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trong phòng tiệc.

“Ông chủ Vương, nói ra giữa tôi và nhà họ Vương cũng không hề có ân oán gì”.

“Chắc hẳn ông chủ Vương cũng biết đã xảy ra chuyện gì”.

“Tôi mong ông chủ Vương đừng để bị lợi dụng, nếu không đến lúc nhà họ Vương bị diệt ông vẫn không biết tại sao”.

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Sau đó, Dương Thanh bỗng đổi giọng, nhìn Ngải Xuyên bên cạnh Vương Hổ, nói sâu xa: “Ông chủ Ngải, ông là người thông minh, có một số việc không cần tôi nói ra chắc ông cũng hiểu rõ”.

“Nể mặt Ngải Lâm tôi có thể không tính toán với nhà họ Ngải”.

“Đương nhiên còn phải xem nhà họ Ngải lựa chọn thế nào”.

Dương Thanh lại nhìn Vương Hổ: “Nếu tôi đoán không sai, hôm nay Ngải Lâm sẽ không xuất hiện đúng không?”

“Cậu có ý gì?”

Ngải Xuyên bỗng hỏi.

“Ông tự hỏi ông chủ Vương đi!”, Dương Thanh nói.

“Vương Hổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cháu gái Ngải Lâm của tôi đâu rồi?”, Ngải Xuyên tức giận hỏi, ánh mắt rét lạnh.

Lão ta bỗng nhận ra mình đã bị gài bẫy.

Sắc mặt Vương Hổ cực kỳ khó coi.
Lão ta đương nhiên biết rõ đây là cái bẫy nhà họ Hoàng đặt ra, nhưng đến bây giờ người nhà họ Hoàng vẫn không xuất hiện.

“Ông chủ Ngải, tôi sẽ giải thích với ông sau.
Nhưng bây giờ chúng ta phải cùng nhau đối phó hai thằng ranh con này”.

Vương Hổ lập tức hạ quyết tâm.

.

Chương 494: 494: Tốt Bụng Khuyên Nhủ

Lão ta vẫn tin tưởng nhà họ Hoàng.

Bởi vì lão ta không còn lựa chọn nào khác.
Lẽ nào lão ta không tin một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mà lại đi tin chàng trai trẻ này sao?

“Cháu gái tôi đâu?”

Ngải Xuyên tức giận hỏi.

“Ông chủ Ngải, cháu gái ông không sao.
Bây giờ không phải là lúc chúng ta lục đục nội bộ, đợi giải quyết xong hai thằng ranh này, ông muốn làm gì cũng được!”, Vương Hổ khăng khăng nói.

Dứt lời, lão ta giận dữ nhìn Dương Thanh, gằn giọng nói:
“Nhóc con, mày đừng có dùng kế ly gián, hiện giờ Ngải Lâm rất an toàn!”

“Nếu mày đã biết đám cưới này chỉ là cái bẫy nhằm giết mày, tao cũng không cần che giấu nữa.
Tao sẽ cho mày mở rộng tầm mắt”.

“Bọn tao đã cho người mai phục toàn bộ khách sạn, riêng súng tiểu liên đã có hơn mười khẩu!”

“Mày tưởng mày có thể sống sót ra khỏi đây sao?”

Vương Hổ cực kỳ giận dữ.
Lão ta vốn e ngại thân phận của Dương Thanh nên không dám tự tiện ra tay.

Nhưng lúc này lão ta đã hết đường lựa chọn.
Dù thân phận của Dương Thanh cao quý đến đâu, lão ta vẫn phải ra tay.

Nếu Dương Thanh không chết, nhà họ Vương sẽ gặp kết cục gà bay chó chạy.

Chỉ riêng sức chiến đấu mạnh mẽ của người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh Dương Thanh cũng đủ khiến nhà họ Vương tổn thất nặng nề.

Nhưng điều khiến lão ta thất vọng là Dương Thanh không hề sợ hãi, ngược lại còn nhếch môi khinh bỉ lão ta.

“Ra đây đi!”

Vương Hổ thẹn quá hóa giận, gào ầm lên.

Ngay sau đó, mười tay súng tiểu liên vọt ra từ bốn phía.

Mười họng súng đen ngòm nhắm vào Dương Thanh.

Lúc này đến cả Ngải Xuyên cũng thấy sợ hãi.

Để đối phó hai anh chàng trẻ tuổi này, Vương Hổ không tiếc mọi giá.

“Bố phải giết bọn chúng trả thù cho Vương Hải!”, Vương Hồng Hiền nghiến răng nghiến lợi nói.

Người của ông ta đã thất bại nhưng Vương Hổ vẫn còn chiêu khác.

Ông ta không tin hai người trẻ tuổi này có thể sống sót dưới mười họng súng.

Ông ta không tin, nhà họ Vương không tin, ngay cả người nhà họ Ngải cũng không tin.

“Vương Hổ, tôi cho ông một cơ hội cuối cùng, lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, nếu không nhà họ Vương sẽ bị xóa sổ!”

Dương Thanh chợt lên tiếng.
Anh vẫn ngồi đó cầm ly trà sứ trắng, ánh mắt lóe lên sát khí.

“Thằng ranh, mày kiêu căng quá đấy.
Mày đang bị nhà họ Vương chĩa mười họng súng vào người mà vẫnn dám kêu tao đầu hàng sao?”

“Ha ha ha ha… “

“Ranh con, mày bị dọa đến ngu người rồi à?”

Vương Hổ cười lớn như nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời.

Lúc nãy Mã Siêu giết Vương Hải và bốn tên sát thủ của Vương Hồng Hiền trước mặt mọi người đã khiến người nhà họ Vương hận thấu xương.

Nhưng Mã Siêu quá mạnh nên bọn họ không dám nói ra.

Bây giờ thấy Dương Thanh và Mã Siêu bị mười tay súng bao vây, ai nấy đều khoái chí.

“Dám phá hỏng đám cưới của nhà họ Vương, đúng là điếc không sợ súng!”

“Không phải lúc nãy chúng mày kiêu căng lắm sao? Tiếp tục đi chứ? Sao lại im thin thít thế?”

“Hai thằng ranh chúng mày nghĩ nhà họ Vương là gia tộc thấp kém nào đó à?”

“Đắc tội với nhà họ Vương chỉ còn đường chết thôi!”

Người nhà họ Vương hống hách nói.

Ngải Xuyên lặng lẽ đứng nhìn, bỗng có dự cảm không lành.

Bởi vì lão ta chỉ nhìn thấy sát khí dày đặc trên mặt Dương Thanh.

Còn Mã Siêu đứng sau lưng Dương Thanh không hề sợ hãi, trong mắt tràn đầy khinh thường như đang mỉa mai người nhà họ Vương quá ngu dốt.

“Vậy thì nhà họ Vương các người biến mất được rồi!”

Dương Thanh hờ hững nói.

“Bắn đi! Mau lên!”

Vương Hổ cũng thấy khác thường, lời nói của Dương Thanh khiến lão ta cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Lão ta thực sự bị dọa sợ, thẹn quá thành giận chỉ muốn lập tức giết chết Dương Thanh.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Lão ta vừa dứt lời, mười tay súng đồng loạt bóp cò.

Họng súng đen ngòm, đầu đạn mang theo ánh lửa đỏ rực bắn thẳng vào đầu Dương Thanh.

Giây phút bọn họ nổ súng, Dương Thanh đột nhiên biến mất.

Còn Mã Siêu đã nằm rạp xuống đất từ lâu.

“Cạch cạch cạch…”

Tiếng súng im bặt, mọi người há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy mười tay súng kia chưa kịp phản ứng đã bị cướp mất súng.

Tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên, mọi người đều quay ra nhìn.

Chỉ thấy một bóng người trẻ tuổi chậm rãi xuất hiện giữa phòng tiệc, dưới chân anh là một đống sắt vụn.

.

Chương 495: 495: Chuẩn Bị Quá Chu Đáo

Mọi người đều há hốc mồm kinh hãi.

Chỉ có Mã Siêu vẫn tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn đầy tôn kính.

Đây chính là vị thần trong mắt tất cả chiến sĩ ở biên giới phía Bắc.

Trước đây có một vị quan chức cấp cao từng nói: "Chỉ cần có Dương Thanh, Chiêu Châu luôn là quốc gia vô địch!"

Có thể thấy sức ảnh hưởng của Dương Thanh lớn cỡ nào.

"Ông có biết muốn giết tôi là tội gì không?"

Dương Thanh chắp tay sau lưng, bình thản nhìn Vương Hổ. Bấy giờ lão ta đã rất hoảng loạn.

Vương Hổ nghe thấy Dương Thanh hỏi thế lại càng nơm nớp lo sợ, không dám tiếp lời.

Dương Thanh đột nhiên nói: "Mã Siêu, cậu nói cho ông chủ Vương đây biết, cố ý mưu sát lãnh đạo cấp cao của quốc gia là tội gì?"

Nghe vậy, Mã Siêu cả kinh nghĩ, lần này anh ấy định công khai thân phận sao?

Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều ngơ ngác, lãnh đạo cấp của quốc gia?

Chẳng lẽ cậu ấy chính là lãnh đạo cấp cao của Chiêu Châu?

Mã Siêu nghiêm trang nói: "Căn cứ theo luật pháp Chiêu Châu, kẻ có ý định làm hại lãnh đạo cấp cao của quốc gia xử theo tội phản quốc, kẻ chủ mưu phải bị năm xe xé xác, đồng thời chín đời đều bị liên đới!"

Ầm!

Đám người nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều sợ chết khiếp.

Năm xe xé xác hay liên đới chín đời đều là án phạt cho tội nặng nhất ở Chiêu Châu.

"Cậu…
cậu đang nói cái gì?"

Vương Hổ run rẩy hỏi.
Lão ta bỗng nghĩ tới một khả năng, nhưng lại không dám tin.

Ngải Xuyên cũng khiếp sợ tột độ.
Lão ta từng tình cờ nghe được một truyền thuyết của biên giới phía Bắc.

Nghe nói Tướng quân biên giới phía Bắc hiện giờ là một chàng trai chưa đầy ba mươi tuổi, thực lực cực kì mạnh mẽ.

Ngay cả súng đạn cũng không thể khiến người đó bị thương.

Điều này đã vượt ra khỏi phạm trù con người rồi.

Một người có thể địch lại nửa quốc gia!

Có thể thấy người này đáng sợ cỡ nào.

"Bố ơi, nó chỉ đang khoác lác thôi.
Phải giết nó thì chúng ta mới sống được.
Nếu không nó muốn giết chúng ta rất dễ dàng!"

Sau khoảnh khắc khiếp sợ, Vương Hồng Hiền nghiến răng nghiến lợi nói.

Ông ta biết, chắc chắn Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho nhà họ Vương, cho nên đành phải gửi gắm mọi hi vọng lên Vương Hổ, mong bố mình vẫn còn kế hoạch dự phòng.

"Ranh con, chẳng lẽ mày thực sự cho rằng, bọn tao không chuẩn bị thêm thủ đoạn đối phó mày sao?"

Nghe Vương Hồng Hiền nói thế, Vương Hổ không do dự nữa, điên cuồng gào lên: "Tao nói thẳng cho mày biết, trừ mấy sát thủ này, tao còn chuẩn bị thêm ba tay súng bắn tỉa hàng đầu thế giới nữa".

"Hiện giờ có ba khẩu súng ngắm Barrett đang nhắm thẳng vào đầu mày".

"Chỉ cần tao ra lệnh, đầu mày sẽ lập tức nổ tung".

“Bây giờ mày còn nghĩ một mình mày có thể chống lại nhà họ Vương tao không?”

Vương Hổ đã quyết tâm, lão ta không còn đường nào khác.

Vương Hồng Hiền nói rất có lí.
Với thực lực của Dương Thanh, nếu không giết chết được cậu ta, nhà họ Vương sẽ bị tiêu diệt.

Vương Hồng Hiền vốn chỉ ôm một tia hi vọng, nghe bố nói xong đã không còn sợ hãi, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười lớn: “Thằng khốn kia, mày né được đạn bắn thẳng nhưng có tránh nổi súng bắn tỉa không?”

“Mày dám giết con tao, tao phải băm thây mày thành thịt vụn!”

“Giết mày xong, tao sẽ tiễn tất cả những đứa có liên quan tới mày xuống địa ngục gặp mày, ha ha ha ha…”

Vương Hồng Hiền phá lên cười, ánh mắt điên cuồng.

Người nhà họ Vương cũng hưng phấn, chỉ tiếc không được tự tay giết Dương Thanh.

Bên phía nhà họ Ngải, chủ gia tộc Ngải Xuyên vẫn giữ im lặng, những người khác không dám nói lời nào.

Ánh mắt Ngải Xuyên chợt lóe lên, thương hại nhìn Dương Thanh.

Lão ta công nhận thực lực của Dương Thanh cực kì kinh người.

Nhưng nhà họ Vương đã chuẩn bị quá chu đáo, có lẽ trên đời này không ai có thể thoát chết dưới ba họng súng bắn tỉa.

Mặc dù lão ta vẫn hoài nghi Dương Thanh chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc trong truyền thuyết kia, nhưng đây chỉ là suy đoán của riêng lão ta.

Trước mắt, lão ta nghiêng về khả năng nhà họ Vương sẽ giết chết được Dương Thanh hơn.

“Thế à?”

Dương Thanh cười nhạt, đột nhiên đặt tách trà xuống, vơ đại ba cây đũa bạc trên bàn.

Ngay dưới sự chứng kiến của bao người, anh vung tay lên.

“Keng! Keng! Keng!”

Giây tiếp theo, ba tiếng va đập liên tiếp vang lên.

Cùng lúc đó, ba tay súng bắn tỉa trốn trên sân thượng của mấy tòa nhà cao tầng cách khách sạn Yến Đô mấy trăm mét đã bị hạ gục.

- ————

.

Chương 496: 496: Vẫn Không Chịu Tin

Bọn họ đang ngắm bắn ngay đầu Dương Thanh thì thấy anh đột nhiên nhếch miệng cười nhạt, vung tay lên.

“Phụt! Phụt! Phụt!”

Ba gã bắn tỉa ở ba hướng khác nhau còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì giữa trán mỗi người đều xuất hiện một lỗ máu.

Cùng với nửa cây đũa bạc lộ ra ngoài.

Trong phòng tiệc, Dương Thanh cười nói: “Mấy tay súng bắn tỉa của ông đều bị tôi giết rồi, các ông còn chiêu gì nữa?”

Nghe Dương Thanh nói thế, đám người nhà họ Vương cùng cười phá lên, như vừa nghe được chuyện gì hài hước lắm.

“Các ông có nghe thấy thằng ngu này nói gì không?”

“Hình như nó vừa ném mấy cây đũa ra ngoài, chẳng lẽ ý nó là ném bừa mấy cây đũa có thể giết được ba tay súng bắn tỉa ở cách đây mấy trăm mét?”

“Thật đúng là ngu nhất trần đời.
Nó nghĩ tay nó lợi hại hơn súng ngắm chắc?”

Người nhà họ Vương cười nghiêng ngả, thậm chí còn có người cầm đũa lên bắt chước Dương Thanh ném ra ngoài, miệng còn phối hợp kêu lên: “Phụt!”

“Đi đời nhà ma rồi!”

“Ha ha ha ha…”

Bọn họ cười ngặt nghẽo.

Dương Thanh nhìn bọn như một lũ hề, lắc đầu cười: “Mã Siêu, sao bọn họ sắp chết đến nơi mà sao còn cười được vui vẻ như thế?”

Mã Siêu bật cười khinh bỉ, đáp: “Bởi vì bọn họ là lũ lợn không biết anh Thanh mạnh đến mức nào!”

“Tiếng cười của bọn họ làm tôi rất khó chịu lắm, làm sao giờ?”, Dương Thanh lại hỏi.

“Dựa theo pháp luật của Chiêu Châu, anh có quyền ra lệnh giết họ”, Mã Siêu lập tức đáp.

“Vậy cậu giết mấy kẻ cười sảng khoái nhất trước đi”, Dương Thanh nói.

Anh vừa dứt lời, Mã Siêu đã hành động.
Mọi người chỉ thấy một cái bóng xẹt qua lao tới nhà họ Vương.

“Thằng ranh, mày dám sao?”

Vương Hổ lập tức giận dữ rống to.

Bởi vì Mã Siêu đang nhắm đến con lão ta, Vương Hồng Hiền.

“Bịch!”

Lão ta vừa thốt lên, Mã Siêu đã đấm mạnh vào ngực của Vương Hồng Hiền.

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, Vương Hồng Hiền bị đánh bay ra ngoài.

Ngay khi ông ta rơi xuống đất, sự sống đã không còn.

Đám người nhà họ Vương vừa mới cười lớn đều im bặt, hoảng sợ nhìn thi thể Vương Hồng Hiền.

“Chết rồi?”

Người nhà họ Ngải cũng nhìn theo, vẻ mặt khiếp sợ.

Ngải Xuyên híp mắt lại, suy nghĩ cẩn thận xem vì sao Dương Thanh đã bị ba khẩu súng bắn tỉa ngắm nhắm thẳng vào đầu mà còn dám ngông nghênh như thế?

Lẽ nào cậu ta không sợ nhà họ Vương ra lệnh bắn chết mình sao?

Cho tới lúc này, lão ta vẫn không dám tin Dương Thanh chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc trong truyền thuyết.

“Sao…
sao mày dám giết con trai tao?”

Vương Hổ không thể tin vào mắt mình.
Trông thấy thằng con cả bị giết, lão ta có cảm giác như đang

nằm mơ.

Mã Siêu lạnh lùng nói: “Anh Thanh bảo tôi giết kẻ nào cười sảng khoái nhất.
Trong số những người nhà họ Vương vừa cười, ông ta cười chói tai nhất nên tôi mới giết ông ta!”

“Nhưng anh Thanh ra lệnh cho tôi giết vài người.
Giờ mới xử xong một tên, phải giết thêm ít nhất một tên nữa mới tính là vài người”.

“Các người cười tiếp đi.
Nếu không làm sao tôi biết phải giết người nào?”

Sắc mặt Mã Siêu cực kì bình thản, thậm chí còn ra vẻ băn khoăn không biết nên lựa chọn mục tiêu nào tiếp theo.

Vương Hổ cảm thấy đất trời như sụp đổ, lảo đảo lùi lại mấy bước, vẻ mặt càng thêm dữ tợn.

“Chúng mày giết cháu đích tôn của tao, lại giết con trai cả của tao.
Nếu hôm nay không giết được chúng mày, tao thề không làm người!”

Vương Hổ nổi giận gào lên.

Vì quá kích động, huyết áp tăng vọt, lão ta bỗng phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như bị thương nặng.

“Ông chủ!”

Người nhà họ Vương vội vàng tiến đến, hoảng hốt hô hoán.

Vương Hổ cố nén lửa giận, ánh mắt khóa chặt lấy Dương Thanh.
Lão ta bỗng giơ tay ra hiệu về phía tay súng bắn tỉa đang nấp: “Giết nó đi!”

Đây là ký hiệu lão ta đã bàn trước với bọn họ.
Nhưng lão ta ra hiệu ba lần liên tiếp vẫn không nghe thấy tiếng súng nổ.

Dương Thanh đứng đó nheo mắt nhìn lão ta, cười nói: “Tôi đã nói người của ông bị tôi giết hết rồi, sao ông không chịu tin tôi?”

Chương 497: 497: Sợ Đến Ngây Dại

Sao Vương Hổ có thể tin lời Dương Thanh?

Dương Thanh chỉ vứt bừa mấy cây đũa ra ngoài mà thực sự có thể giết chết xạ thủ cách xa vài trăm mét thì đâu còn là con người nữa?

“Bắn đi! Bắn chết nó cho tao!”

Vương Hổ tức tối gầm thét, liên tục ra hiệu về phía cửa sổ.

Nhưng vẫn không có tiếng súng nào vang lên.

“Ông chủ, trên cửa sổ có ba vết đạn!”

Đúng lúc này, một gã thanh niên nhà họ Vương bỗng cả kinh chỉ vào lỗ nhỏ trên cửa sổ thủy tinh.

Ba lỗ thủng này là do Dương Thanh ném ba cây đũa bạc xuyên qua.

Nhưng bọn họ lại coi thành vết đạn.

Người nhà họ Vương đồng loạt nhìn mấy lỗ nhỏ trên cửa kính, người nhà họ Ngải cũng tò mò nhìn theo.

“Có vết đạn thật này!”

“Tức là các xạ thủ đã nổ súng rồi?”

“Nhưng sao hai thằng khốn kia vẫn sống nhăn vậy?”

Người nhà họ Vương đều vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng đã thấy “vết đạn” nhưng Dương Thanh và Mã Siêu vẫn chưa chết.

“Chẳng lẽ đám xạ thủ ấy đều bắn trượt?”

Có người suy đoán.

“Ba tay súng bắn tỉa này đều là xạ thủ nổi danh hàng đầu thế giới, thành tích trăm phát trúng cả trăm, sao có thể bắn trượt được?”

Có người biết tình hình bèn giải thích.

“Nhưng hình như đường kính lỗ đạn của súng bắn tỉa không nhỏ vậy đâu?”

Rốt cuộc cũng có người nhận ra điều bất thường, run rẩy nói.

“Hình như đúng là hơi nhỏ thật! Đường kính này hình như là…
của đầu đũa!”

Chợt có người kinh hoàng hô lên, sau đó vội quay đầu nhìn Dương Thanh.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía anh.

Dương Thanh vẫn ngồi đó nghịch một chiếc đũa bạc khác trong tay.

“Keng!”

Ngay dưới ánh nhìn khiếp sợ của mọi người, Dương Thanh lại vung tay ném chiếc đũa ra.

Một tiếng động vang lên, mặt cửa kính xuất hiện thêm một lỗ nhỏ.

Đường kính của lỗ nhỏ này hoàn toàn giống hệt ba “vết đạn” kia.

“Keng keng keng!”

Trong lúc đám đông còn đang hoảng hốt nhìn lỗ nhỏ trên cửa kính, Dương Thanh lại cầm mấy cây đũa bạc ném ra liên tiếp.

Những tiếng va chạm giòn giã vang lên.
Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải hoảng sợ phát hiện, mỗi lần Dương Thanh ném một cây đũa ra, trên mặt kính lại xuất hiện một lỗ nhỏ y hệt.

Hơn mười cây đũa bạc liên tiếp bị ném ra, tấm cửa kính đã thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Tất cả các lỗ nhỏ đều có đường kính bằng nhau.

Mấy cao thủ của nhà họ Vương và nhà họ Ngải nhìn chằm chằm những “vết đạn” dày đặc kia, chợt phát hiện một sự thật vô cùng đáng sợ.

Trong bọn họ cũng có người ném đũa xuyên qua cửa kính, nhưng không ai có thể ném thủng cửa kính mà không khiến tấm kính đó vỡ nát.

Chỉ khi lực dồn vào chiếc đũa bạc cực kì lớn thì mới có thể xuyên thủng lớp thủy tinh trong nháy mắt, chỉ để lại một lỗ nhỏ hoàn hảo mà không làm cả tấm kính vỡ vụn.

Nghĩ đến lời Dương Thanh vừa nói, bọn họ lập tức hoảng hốt.

Nếu Dương Thanh thật sự muốn ra tay, chẳng phải chỉ cần ngồi đó ném bừa mấy cây đũa là có thể lấy mạng bọn họ rồi sao?

“Không thể nào! Sao có thể như vậy được?”

Hiển nhiên Vương Hổ cũng nhận ra điều này.
Lão ta lắc đầu nguầy nguậy không dám tin.

“Kính viễn vọng đâu! Lấy kính viễn vọng ra đây cho tôi!”, lão ta giận dữ hét lên.

Một gã thanh niên nhà họ Vương nhanh chóng lấy kính viễn vọng tới.

Vương Hổ ngắm ống kính vào vị trí của các tay súng bắn tỉa.

Khi thấy được nửa cây đũa bạc cắm trên trán gã xạ thủ thứ nhất, lão ta không khỏi run lên.

Tay súng thứ hai cũng hệt như vậy, Vương Hổ loạng choạng suýt ngã.

Cuối cùng, khi thấy tay súng thứ ba cũng không khác gì, lão ta không kìm được nỗi sợ hãi khủng khiếp lan tràn trong tim, kiệt sức ngồi phịch xuống đất.

“Cậu…
cậu không phải là người, cậu không phải là người!”

Vương Hổ run rẩy kêu lên.

Ầm!

Những người có mặt ở đây đều sợ đến ngây dại!

.

Chương 498: 498: Món Quà Quý Giá

Lời Vương Hổ vừa nói đã chứng minh, ba gã xạ thủ kia bị tiêu diệt rồi.

“Để tôi xem nào!”

Ngải Xuyên chạy tới nhìn vào kính viễn vọng.
Kiếm Hiệp Hay

Chỉ chốc lát sau, lão ta đã đặt kính xuống, đi về chỗ của nhà họ Ngải, gương mặt già nua chưa từng lộ vẻ sợ hãi đã trở nên ngây dại.

“Nhà họ Vương còn chuẩn bị chiêu gì để đối phó với tôi nữa?”, Dương Thanh bỗng lớn tiếng hỏi.

Lời anh nói hệt như tiếng sét nổ vang bên tai mỗi người.

Nhất là người nhà họ Vương, ai nấy đều lạnh run cả người.

Người nhà họ Ngải cũng thấp thỏm lo sợ nhìn Dương Thanh.

“Bịch!”

Vương Hổ bỗng quỳ xuống, vẻ mặt kinh hoàng: “Cậu Thanh, nhà họ Vương tôi biết sai rồi, tất cả đều do nhà họ Hoàng ép chúng tôi.
Nếu không sao chúng tôi dám ra tay với cậu?”

“Xin cậu rộng lượng tha cho nhà họ Vương một đường sống”.

Vương Hổ sợ hãi, tha thiết cầu xin.

Một người có thể ném mấy cây đũa xuyên qua cửa kính giết chết xạ thủ bắn tỉa ở cách đó mấy trăm mét chắc chắn không phải người thường.

Không chỉ nhà họ Vương, ngay cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều không thể ngăn Dương Thanh giết người.

Hiện giờ, lão ta chỉ có thể thành thật khai báo mong được khoan hồng.

“Nhà họ Hoàng bảo nhà họ Vương kết thông gia với nhà họ Ngải, đồng thời ép chúng tôi phải ra tay với cậu!”

“Nếu chúng tôi không làm, bọn họ sẽ tiêu diệt chúng tôi”.

“Tôi cũng vì cứu gia tộc nên đành phải ra tay với cậu Thanh. Tôi không hề muốn làm như vậy!”

“Cậu Thanh, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi, xin cậu tha cho nhà họ Vương tôi lần này!”

Vương Hổ rơi nước mắt, kêu khóc thảm thiết.

Lão ta thật sự sợ rồi, cũng biết nhà họ Vương đã bị nhà họ Hoàng bỏ rơi.

Nếu không thì vì sao chuyện đến nước này mà người nhà họ Hoàng vẫn chưa xuất hiện?

“Tôi đã nói phải xóa sổ nhà họ Vương, sao nhà họ Vương còn có thể sống được?”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Không phải tôi chưa cho các người cơ hội mà do các người không chịu tin tôi!”

“Tôi không phải kẻ thích giết chóc, dựa theo pháp luật của Chiêu Châu, tôi có thể giết sạch chín đời nhà ông!”

“Nhưng nể tình ông bị nhà họ Hoàng lợi dụng, tôi có thể cho nhà họ Vương một đường sống.
Có điều, người đứng đầu nhà họ Vương là ông thì phải chết!”

Dương Thanh đứng lên, lạnh lùng nói.

Vương Hổ hoàn toàn xụi lơ.
Dương Thanh chịu tha cho nhà họ Vương, chỉ giết một mình lão ta đã là ân huệ cực lớn rồi.

“Hi vọng cậu Thanh có thể giữ lời hứa.
Sau khi tôi chết, xin cậu hãy tha cho nhà họ Vương!”

Vương Hổ bỗng thả lỏng, tuy mặt vẫn lộ vẻ không cam lòng.

“Trước giờ anh Thanh luôn nói được làm được.
Nhà họ Vương có tư cách gì khiến anh Thanh phải nói dối?”

Mã Siêu lạnh lùng nói.

Vương Hổ không lên tiếng, chỉ nhìn Dương Thanh chằm chằm.

Ngay sau đó, lão ta cầm một con dao găm sáng loáng đâm vào tim mình.

“Khoan đã!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

Tay Vương Hổ run lên một cái, lưỡi dao dừng ngay trước áo, da thịt không hề bị xây xước.

Trông thấy người tới, toàn thân lão ta run bần bật.

Con ngươi Vương Hổ tràn ngập sát khí.

“Dương Thanh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Người vừa mới tới cũng dữ tợn nhìn Dương Thanh như muốn giết chết anh.

Dương Thanh vừa thấy ông ta, lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Anh nhếch mép nở nụ cười châm chọc: “Nhà họ Hoàng vừa bãi quyền thừa kế của ông, giờ đã khôi phục quyền thừa kế lại cho ông chưa?”

“Tính ra tôi mất quyền thừa kế là tại cậu, nhưng tôi được khôi phục vị trí người thừa kế ấy cũng là nhờ cậu.

Cậu nói xem, rốt cuộc tôi nên căm hận cậu hay nên biết ơn cậu?”

Hoàng Chung cười híp mắt nói, ánh mắt phức tạp.

Lúc còn ở Giang Hải, ông ta vốn định chiếm đoạt hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương cho gia tộc mình, kết quả lại bị Dương Thanh ấn quỳ trên mặt đất trước bao người.

Chuyện này truyền về Yến Đô, nhà họ Hoàng cho rằng ông ta làm mất mặt gia tộc, không xứng tiếp tục đảm nhiệm vị trí người thừa kế, nên đã thu hồi quyền thừa kế.

Nhưng hôm nay, người thừa kế mới được chọn của nhà họ Hoàng lại bị Dương Thanh dọa sợ đến phát điên, càng không thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí người thừa kế.

Vì thế, vị trí ấy lại về tay Hoàng Chung.

“Tôi nghĩ ông nên biết ơn tôi!”

Dương Thanh nheo mắt, cười nói.

“Ha ha ha ha…”

Hoàng Chung bật cười: “Chỉ cần cậu Thanh tha mạng cho ông chủ Vương, tôi sẽ cảm ơn cậu, còn tặng thêm một món quà quý giá!”

.

Chương 499: 499: Chó Quen Thói Liếm Phân

Nghe Hoàng Chung nói thế, Dương Thanh bỗng nở nụ cười lạnh lẽo.

Đám cưới hôm nay của Ngải Lâm chính là cái bẫy nhà họ Hoàng lập ra để dụ Dương Thanh tới Yến Đô.

Vương Hổ cũng đã thừa nhận điều này.

Lúc Hoàng Chung xuất hiện, Dương Thanh càng thêm chắc chắn.

Hoàng Chung đã mất đi vị trí người thừa kế, hôm nay dẫn người tới đây nhất định là vì nhiệm vụ của gia tộc.

Một gia tộc đặt thể diện lên trên hết như nhà họ Hoàng lại có hai người thừa kế liên tiếp bị mất mặt trong tay Dương Thanh, một kẻ bị anh ấn quỳ trên đất, một kẻ bị dọa đến phát điên.

Sao nhà họ Hoàng có thể dễ dàng bỏ qua cho Dương Thanh?

“Cậu Thanh là người thông minh, hi vọng cậu đừng lựa chọn sai lầm”.

Thấy Dương Thanh không nói lời nào, Hoàng Chung mỉm cười nói thêm.

Giọng điệu của ông ta nghe rất bình thản nhưng lại tràn đầy uy hiếp.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Dương Thanh lạnh lùng cười nhẹ, lắc đầu: “Tặng ông một câu này!”

“Câu gì?”

Hoàng Chung vô thức hỏi lại.

“Nói dễ nghe một chút là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Dương Thanh ám chỉ, rồi lại châm chọc cười: “Nói khó nghe chút thì là, ông như con chó chỉ biết liếm phân!”

Ầm!

Dương Thanh vừa dứt lời, Hoàng Chung lập tức nổi giận đùng đùng.

Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều kinh hãi, không ngờ ngay cả Hoàng Chung mà Dương Thanh cũng dám sỉ nhục.

Chuyện Hoàng Chung từng bị Dương Thanh ấn quỳ xuống đất trước đây đã bị nhà họ Hoàng giấu nhẹm, rất ít người biết.

Nếu nhà họ Ngải và nhà họ Vương biết được, có lẽ sẽ không ngạc nhiên như bây giờ.

“Dương Thanh, mày muốn chết đúng không?”

Hoàng Chung bình tĩnh lại, sắc mặt âm trầm, không thèm che dấu sát khí mãnh liệt.

“Đây là Yến Đô, không phải Giang Hải, mày dám nói chuyện với tao như vậy, không sợ tao khiến mày không rời khỏi Yến Đô được nữa à?”

“Đừng tưởng tao đang đùa với mày, tao chưa bao giờ đùa với kẻ địch!”

Hoàng Chung lạnh giọng nói, không hề sợ Dương Thanh.

Dương Thanh lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Quả thật đã là chó thì không thể đổi được thói thích liếm phân!”

“Mày câm mồm ngay!”

Hoàng Chung giận dữ rống lên.

“Xem ra ông đã quên cảm giác hèn mọn khi quỳ dưới chân tôi cầu xin rồi nhỉ?”

Dương Thanh cười nhạt, đặt tách trà xuống nói với Mã Siêu đứng bên cạnh: “Ông Hoàng Chung quên rồi, cậu giúp ông ta nhớ lại cảm giác hèn mọn ấy đi”.

Nghe vậy, Mã Siêu nhếch mép cười gian, cất bước đi về phía Hoàng Chung, vừa đi vừa nói: “Anh Thanh nói đúng lắm, chó đã quen thói ăn phân thì cho nó ăn thêm nữa nào”.

“Khốn kiếp! Câm mồm! Mày câm mồm ngay cho tao!”

Hoàng Chung sắp tức điên rồi.
Không chỉ Dương Thanh luôn miệng chửi ông ta là chó quen

thói ăn phân, ngay cả đàn em của Dương Thanh cũng dám sỉ nhục ông ta.

Nhưng lần này, ông ta không tới một mình, cho nên không sợ Dương Thanh nữa.

Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải đã sợ ngây người.

Ý của Dương Thanh là Hoàng Chung từng quỳ dưới chân cậu ấy xin tha?

Bọn họ chợt lại mấy tháng trước, nhà họ Hoàng đột nhiên đổi người thừa kế, còn gây chấn động rất lớn.

Bấy giờ bọn họ còn suy đoán, vì sao nhà họ Hoàng quyết định chuyện lớn này đột ngột như vậy?

Mãi đến vừa rồi, Dương Thanh nói Hoàng Chung từng quỳ trước mặt anh, bọn họ mới biết được nguyên nhân.

Ở Yến Đô, nhà họ Hoàng nổi tiếng coi trọng thể diện, kẻ nào làm gia tộc mất mặt đều là tội đồ bị mọi người chỉ trích.

Dù chủ gia tộc ra mặt cũng không có tác dụng.

Một gia tộc coi trọng thể diện đến thế sao có thể tha thứ cho người thừa kế gia tộc từng quỳ xuống trước mặt người khác xin tha?

Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải còn chưa lấy lại tinh thần, Mã Siêu đã bị một gã đàn ông trung niên mặc áo khoác đen chặn lại.

Ông ta chỉ đứng đó đã tạo ra áp lực vô hình lên mọi người xung quanh.

Nhưng thứ hút mắt nhất chính là hai tay ông ta.

Tay ông ta được bọc kín bởi một lớp sắt lạnh lẽo sáng bóng.

Khi gã đàn ông trung niên kia ngẩng đầu nhìn, một vài thành viên lớn tuổi của nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều kinh ngạc.

Ánh mắt bọn họ tràn đầy sợ hãi.

“Ra là ông ta!”

Những người nhận ra gã đàn ông trung niên kia đều lộ vẻ kinh hãi tột độ.

“Ông ta là ai vậy? Nổi tiếng lắm sao?”

Một vài người trẻ tuổi không biết gì bèn hỏi.

“Mười năm trước có một cao thủ biệt danh Tay sắt đoạt mạng, dựa vào đôi tay bọc sắt thần kỳ tiêu diệt toàn bộ gia tộc đứng đầu của một tỉnh”.

“Nghe nói ông ta giết người không chớp mắt, bộ bọc tay bằng sắt kia là một loại vũ khí giết người được chế tạo bằng công nghệ cao”.

“Ngày ấy, ông ta dùng đôi bọc tay sắt này giết vô số người. Phần lớn nạn nhân đều là những cao thủ nổi danh của giới võ thuật”.

“Nghe đồn, sau đó có một vị cao thủ hàng đầu Yến Đô ra tay mới có thể tiêu diệt được ông ta, không ngờ ông ta vẫn còn sống!”

“Kẻ mặc bộ đồ đen, hai tay bọc sắt kia chính là gã ma đầu Tay sắt đoạt mạng nổi tiếng ấy.
Không ai biết tên thật của ông ta, chỉ gọi ông ta là Tay Sắt”.

“Không ngờ ông ta lại làm việc cho nhà họ Hoàng!”

Các thành viên lớn tuổi của nhà họ Vương và nhà họ Ngải kể cho con cháu nghe về quá khứ đen tối của Miêu Chính Phong.

.

Chương 500: 500: Tay Sắt Đoạt Mạng

“Ông muốn ngăn cản tôi à?”

Mã Siêu không hề sợ hãi, chỉ cười lạnh một tiếng, đôi mắt lóe lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Anh ta có thể cảm nhận được một khí thế cực lớn trên người đối phương.

Hiển nhiên, người này có thực lực rất mạnh.

Chính anh ta cũng không biết mình có thể chiến thắng đối phương hay không.

Sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc, đây là lần đầu tiên anh ta gặp được một đối thủ mạnh như vậy.

Mã Siêu vô cùng hưng phấn!

Lúc này, dường như anh ta đã tìm được cảm giác nhiệt huyết dâng trào như những ngày chiến đấu sống còn với quân địch trên chiến trường.

“Có tôi ở đây, không ai có thể làm hại ông ấy!”

Tay Sắt bình thản nói, sắc mặt lạnh lùng hệt như mặt người chết.

“Nếu tôi nhất định phải làm hại ông ta thì sao?”

Mã Siêu cười nhạt, vừa nói vừa di chuyển.

Cùng lúc đó, Tay Sắt đang che chắn trước mặt Hoàng Chung cũng động đậy.

Tốc độ của ông ta không nhanh nhưng hành động cực kỳ dứt khoát.

Nhất là đôi tay bọc sắt lóe sáng kia càng linh hoạt kinh người. Ông ta đột nhiên đánh vào không trung.

“Uỳnh!”

Một tiếng động cực lớn vang lên!

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ đã diễn ra.

Nắm đấm của Mã Siêu nện mạnh vào lòng bàn tay của Tay Sắt.

Mã Siêu khẽ nhíu mày, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Anh ta biết một đấm này của mình mạnh đến cỡ nào.

Trên chiến trường, từng có vô số kẻ địch chết dưới cú đấm này của anh ta.

Vậy mà hôm nay, gã đàn ông trung niên kia lại đỡ được.

Tay Sắt trúng một đấm của Mã Siêu, bị đẩy lùi ra sau ba, bốn mét mời dừng lại.

Mã Siêu vô cùng kinh ngạc trước sức mạnh của Tay Sắt, nhưng Tay Sắt còn khiếp sợ hơn.

Ông ta từng đối đầu với nhiều cao thủ, nhưng chưa ai có thể đánh ông ta lui ba, bốn mét chỉ với một cú đấm.

Hôm nay, ông ta lại bị một gã thanh niên thoạt trông chỉ chừng hai lăm, hai sáu tuổi đánh lui.

Quan trọng nhất là, lúc này ông ta còn đang đeo bộ bọc tay. Nếu không nhờ bộ bọc tay này cản bớt, không biết sau cú đấm này kết cục của ông ta sẽ thảm cỡ nào?

“Không tồi!”

Mã Siêu cười lạnh một tiếng: “Không thể không thừa nhận, ông đã khơi dậy ý chí chiến đấu trong tôi! Ông nghe đây, tôi sẽ tự tay đập gãy đôi tay bọc sắt của ông!”

“Đánh bại được tôi rồi hẵng nói!”

Tay Sắt lên tiếng.

Lời vừa dứt, hai người lại lao vào đánh nhau.

“Bịch bịch bịch bịch!”

Từng cú đấm của Mã Siêu xé gió vung ra.

Tay Sắt liên tục lùi lại, hai tay chặn đòn.

Động tác của ông ta hơi cứng nhắc, tốc độ cũng chậm hơn Mã Siêu rất nhiều, nhưng vẫn liên tục đỡ được những cú đấm liên tiếp của Mã Siêu.

Thoạt nhìn dường như Mã Siêu đang chiếm ưu thế, đánh cho Tay Sắt không kịp trả đòn.

Thấy vậy, sắc mặt người nhà họ Vương đều cực kì khó coi.

Nhất là Vương Hổ, lão ta đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Vừa rồi lão ta đã quyết định lấy cái chết để đổi lấy hi vọng cho nhà họ Vương, nào ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng Chung lại xuất hiện.

Khi Tay Sắt bước ra, lão ta đã quên sạch mọi chuyện vừa rồi.

Có Tay Sắt ở đây, Dương Thanh còn có thể làm gì được lão ta?

Thế nhưng đàn em của Dương Thanh quá lợi hại, ngay cả Tay Sắt cũng không địch lại được.

Nếu Tay Sắt thất bại, vậy có phải đến lượt lão ta rồi không?

Lúc này, trong lòng lão ta tràn đầy sợ hãi và bất an, chỉ có thể cầu mong Tay Sắt giết được Mã Siêu.

Người nhà họ Ngải cũng vô cùng kinh ngạc.

Thực lực của Mã Siêu quá kinh người!

Ngải Xuyên đang nghĩ, nếu trước đây lão ta không ép Ngải Lâm lấy người nhà họ Vương mà cho phép cháu gái ở bên Mã Siêu, chẳng phải lúc này nhà họ Ngải đã có thêm một cao thủ mạnh hơn cả Tay Sắt rồi sao?

Quan trọng hơn, cao thủ này còn là cháu rể của lão ta.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Tay Sắt sắp bị đánh bại, sắc mặt Dương Thanh trở nên nghiêm túc, lẩm bẩm nói: “Nếu ông dám làm người anh em của tôi bị thương, tôi sẽ khiến nhà họ Hoàng phải trả giá đắt!”

Dương Thanh vừa dứt lời, cuộc chiến liền có chuyển biến!

.

Chương 501: 501: Muốn Chết Như Thế Nào

Tay Sắt đang ở thế bị động đột nhiên bùng nổ sát khí mãnh liệt từ đôi tay bọc sắt của ông ta.

Vốn đang trong tư thế phòng ngự, Tay Sắt chợt vung nắm đấm vào ngực Mã Siêu.

Ngay khi nắm đấm này gần chạm vào ngực Mã Siêu, một lưỡi dao sắc bén đột nhiên bắn ra từ mu bàn tay ông ta.

Lưỡi dao kia cực kì bén nhọn, nhằm thẳng vào tim Mã Siêu.

Sắc mặt Tay Sắt tràn đầy sát khí: "Chết đi!"

Ông ta muốn lấy mạng Mã Siêu!

"Ông dám sao?"

Dương Thanh lập tức nổi giận, đứng phắt dậy.

Một cây đũa bạc bay vút khỏi tay anh.

"Keng!"

Ngay sau đó, tiếng va chạm chói tai vang lên.

"Uỳnh!"

Cùng với đó là âm thanh trầm đục.

Khi mọi người còn đang kinh hãi, Mã Siêu đã đấm mạnh vào ngực Tay Sắt.

Nắm đấm kèm theo ám khí của Tay Sắt còn chưa kịp chạm vào người Mã Siêu, chính ông ta đã bị Mã Siêu đấm trúng.

Tay Sắt bay ngược ra phía sau, người chưa chạm đất đã ói máu.

Người nhà họ Vương và nhà họ Ngải trợn mắt há mồm.

Giữa phòng tiệc chỉ còn lại bóng dáng cao lớn của Mã Siêu đứng sừng sững, quần áo bay bay.

Dương Thanh thở hắt ra một hơi.
Tuy Mã Siêu đã thắng nhưng phải nhờ anh kịp thời, lấy đũa bạc đánh gãy ám khí của Tay Sắt.

Nếu không lúc này Mã Siêu đã biến thành thi thể rồi.

Tất cả diễn ra quá nhanh, người nhà họ Vương và nhà họ Ngải còn không thấy Tay Sắt tung ám khí, cũng không thấy Dương Thanh đã ném một cây đũa bạc ra, chỉ nhìn thấy Tay Sắt bị Mã Siêu đấm bay ra ngoài, hộc máu tươi.

Tay Sắt nặng nề rơi xuống dưới chân Hoàng Chung, hơi thở thoi thóp, đâu còn oai hùng dữ tợn như trong truyền thuyết.

Hoàng Chung nhìn Tay Sắt hộc máu nằm dưới chân, con ngươi tràn đầy kinh sợ.

Ông ta bỗng nhớ lại cảnh tượng mình bị Dương Thanh ấn quỳ trên mặt đất ngày ấy.

Càng nghĩ, ông ta càng hốt hoảng.

Chuyện ngày đó xảy ra ở tỉnh khác, người của Yến Đô không tận mắt chứng kiến.

Nhưng hôm nay có cả người nhà họ Vương và nhà họ Ngải. Nếu bị bọn họ thấy được, ông ta sẽ không còn bất cứ cơ hội trở mình nào nữa.

Ông ta sẽ thực sự trở thành trò cười cho toàn bộ Yến Đô, cũng sẽ khiến nhà họ Hoàng mất mặt.

Nhưng quan trọng nhất là, Dương Thanh sẽ giết mình không?

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập cắt đứt suy nghĩ của Hoàng Chung.

Mã Siêu đang bước tới!

Mặt anh ta đằng đằng sát khí, bước từng bước về phía Hoàng Chung.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng rút ngắn, nỗi sợ hãi trong lòng Hoàng Chung cũng càng dâng cao.

Thậm chí ông ta đã nghĩ đến chuyện quỳ xuống xin tha, nhưng ngay khi ông ta định làm vậy, Mã Siêu bỗng dừng bước, dẫm lên ngực Tay Sắt.

Mã Siêu đã dồn gần hết sức mạnh vào một đấm vừa rồi, bởi vậy có thể thấy được thực lực của Tay Sắt rất mạnh.

Cũng bởi thực lực đối phương quá mạnh mẽ nên Mã Siêu mới quên mất khả năng Tay Sắt có thể dùng ám khí để đối phó mình.

Có lẽ người ngoài không nhìn rõ tình hình khi đó, nhưng anh ta biết, vừa rồi Dương Thanh đã cứu anh ta.

Khi ấy, Tay Sắt đã lựa chọn chịu đòn để ám sát Mã Siêu.

Đáng tiếc, Dương Thanh đã phát hiện và kịp ngời ngăn cản.

Kết quả là, ông ta bị Mã Siêu đấm vào ngực, thương nặng đang hấp hối, còn Mã Siêu không hề bị thương.

“Một cao thủ võ thuật lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu như thế, để người như ông sống trên đời này cũng chỉ chật đất mà thôi”.

“Ông vẫn nên chết đi thì hơn!”

Dứt lời, Mã Siêu đã đặt chân dẫm nát cổ họng Tay Sắt.

“Rắc!”

Tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cổ họng Tay Sắt đã vỡ nát, lập tức bỏ mạng.

Đến tận lúc chết, ánh mắt Tay Sắt vẫn tràn ngập kinh hoàng.

Có lẽ chính ông ta cũng không ngờ tới Mã Siêu lại giết được mình, thậm chí còn làm nhanh gọn tới mức ông ta không có cơ hội lên tiếng cầu xin.

“Tay Sắt chết rồi sao?”

“Tay Sắt bị một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi giết chết rồi?”

“Sao có thể thế được?”

“Ông ta chính là ma đầu giết người nổi danh khắp Yến Đô của mười năm về trước, sao có thể dễ dàng bị giết như vậy được?”

Mọi người đều đã sợ chết khiếp.

Hoàng Chung càng kinh hãi hơn, hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất: “Sao có thể như thế được?”

Nhà họ Hoàng chia làm hai phe, Hoàng Chính là người của phe chủ gia tộc, còn ông ta là người của phe đối lập.

Mỗi phe đều có cao thủ do bên mình bồi dưỡng.

Tay Sắt chính là cao thủ đứng đầu phe Hoàng Chung bồi dưỡng nên, cũng là vũ khí giúp ông ta quét sạch mọi chướng ngại, thuận lợi leo lên vị trí người thừa kế.

Nhưng hôm nay, Tay Sắt đã bị giết!

Hoàng Chung bị đả kích nặng nề.

Tay Sắt chết chẳng khác nào phe Hoàng Chung bị chặt đứt một cánh tay.

Dù không có Hoàng Chính thì giờ đây, Hoàng Chung cũng không thể giữ vững vị trí người thừa kế được nữa.

“Hoàng Chung, ông còn nhớ tôi vừa nói gì không?”

Dương Thanh bỗng lên tiếng, sắc mặt bình thản: “Chó không bỏ được tật thích liếm phân!”

“Trước đây ở Giang Hải, vì quá kiêu ngạo nên ông mới đánh giá sai thực lực của tôi, kết quả bị tôi ấn quỳ xuống đất, khiến ông mất tư cách thừa kế”.

“Lần này, ông tưởng Yến Đô là sân nhà của ông, muốn giết chết tôi chỉ là chuyện nhỏ.
Ông cho rằng chỉ cần một cao thủ bảo vệ là có thể giết tôi, nhưng ông vẫn thất bại”.

“Bởi vì lần này, ông vẫn đánh giá sai thực lực của tôi”.

“Cho nên tôi mới nói, ông chẳng khác gì con chó không bỏ được tật ăn phân!”

“Lần trước, tôi cho ông cơ hội quỳ xuống xin tha, cho ông một con đường sống.
Lần này, ông nói xem, tôi nên trừng phạt ông thế nào đây?”

Vừa nói, Dương Thanh vừa đi tới trước mặt Hoàng Chung, nhìn ông ta như một người đã chết.

“Phịch!”

Đúng lúc này, sau lưng anh bỗng vang lên tiếng quỳ gối.

“Cậu Thanh, tôi có mắt như mù, dám đặt hi vọng vào nhà họ Hoàng, tôi thực sự biết sai rồi”.

“Xin cậu tha cho tôi một đường sống, sau này nhà họ Vương sẽ nghe theo cậu!”

“Xin cậu Thanh tha mạng!”

Vương Hổ quỳ rạp xuống, khóc lóc cầu xin.

Trước đó, lão ta đã đồng ý dùng tính mạng mình để đổi lấy một con đường sống cho nhà họ Vương.

Nhưng ngay khi lão ta quyết tâm tự sát, Hoàng Chung lại bất ngờ xuất hiện.

Tuy lão ta căm hận người nhà họ Hoàng lừa gạt mình nhưng vẫn kỳ vọng vào họ.

Kết quả là, ngay cả cao thủ như Tay Sắt cũng phải chết dưới tay Mã Siêu.

Hi vọng của lão ta đã tan thành mây khói!

Vương Hổ rất sợ hãi khi tận mắt chứng kiến Mã Siêu đạp nát cổ Tay Sắt.
Lão ta không muốn chết, chỉ muốn được sống tiếp.

“Trước đây ông đã làm những gì? Giờ mới biết sợ à?”

Mã Siêu cười lạnh.

Anh ta không có thiện cảm gì với nhà họ Vương.

Mặc dù nhà họ Vương bị nhà họ Hoàng ép buộc nên mới phải cưới Ngải Lâm về, nhưng anh ta vẫn căm ghét họ.

Dương Thanh chẳng thèm nhìn Vương Hổ lấy một cái, chỉ nói: “Chết!”

“Bịch!”

Anh vừa dứt lời, Mã Siêu đã đá mạnh vào người Vương Hổ.

Ngay cả Tay Sắt còn bị anh ta dễ dàng đánh chết, huống chi là Vương Hổ?

“Ông chủ!”

Người nhà họ Vương thấy Vương Hổ bị giết đều vô cùng đau lòng.

Nhưng vừa rồi ai cũng thấy Mã Siêu giết chết Tay Sắt nên không dám nói gì, cũng không dám bất bình, chỉ đành nhẫn nhịn hết thảy.

Toàn thân Hoàng Chung mềm nhũn.
Vương Hổ bị giết rồi, toàn bộ sức lực trong người ông ta như bị rút sạch trong tích tắc.

“Ông muốn chết thế nào?”

Dương Thanh thờ ơ hỏi.

Hoàng Chung không đáp lời, ánh mắt đờ đẫn dần trở nên dữ tợn và điên cuồng.

Ông ta bỗng ngẩng đầu cười lớn: “Ranh con, mày nghĩ người của mày giết được Tay Sắt là có thể xử lí tao chắc?”

“Chẳng lẽ mày quên mất, nhân vật nữ chính của ngày hôm nay vẫn chưa xuất hiện sao?”

“Mày dám động đến một sợi tóc của tao, tao sẽ lấy mạng nó!”

“Lần này, tao phải trả lại gấp trăm nghìn lần nỗi nhục lần trước mày đã gây ra cho tao!”

Hoàng Chung điên cuồng cười lớn, vẻ mặt dữ tợn.

.

Chương 502: 502: Tin Là Thật

Lúc này trong mắt Hoàng Chung không có sợ hãi, chỉ còn lại sự điên cuồng.

Ông ta lảo đảo đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày tự mình đến Yến Đô chứng tỏ con nhỏ kia rất quan trọng đối với mày”.

“Chắc hẳn mày đã đoán được, mọi việc hôm nay đều là cái bẫy của nhà họ Hoàng”.

“Nhưng vì con nhỏ kia, mày không thể không tới Yến Đô”.

“Mày đắc tội nhà họ Hoàng tao nên đã bị liệt vào danh sách đen của nhà họ Hoàng tao từ lâu rồi.
Mày tưởng lần này đến Yến Đô sẽ còn mạng quay về sao?”

Hai mắt Hoàng Chung đỏ ngầu, rống lên.

Dường như chỉ có rống to như vậy mới giảm bớt được nỗi sợ trong lòng ông ta.

Người nhà họ Ngải cũng giận dữ, nhưng vì sợ nhà họ Hoàng nên chỉ đành nuốt giận vào trong.

Trong lòng Ngải Xuyên nhói đau.
Nếu hôm qua người nhà họ Hoàng không chủ động đến nhà hỏi cưới, sao lão ta có thể nhận lời, vội vàng gả Ngải Lâm vào nhà họ Vương chứ?

Hôm qua lão ta đã biết việc này không đơn giản, nhưng không ngờ nó lại phức tạp đến vậy.

Chỉ e từ đầu tới cuối nhà họ Vương chưa từng muốn kết thông gia với nhà họ Ngải, bởi lẽ nhà họ Vương cũng chỉ là con cờ của nhà họ Hoàng mà thôi.

Người nhà họ Ngải tức giận, người nhà họ Vương cũng vậy.

Nếu không vì nhà họ Hoàng, Vương Hổ sẽ không bị giết.

“Đồ khốn kiếp, nếu ông dám đụng tới một cọng tóc của cô ấy, tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết!”

Mã Siêu nổi giận bóp cổ Hoàng Chung, hai tay anh ta nổi đầy gân xanh.

Tiếp đó chỉ thấy cơ thể Hoàng Chung bị giơ lên cao.

Dương Thanh không hề ngăn cản.

Nếu sự đe dọa của Hoàng Chung có tác dụng, sao anh lại dám đến khách sạn Đế Đô?

Nhà họ Vương và nhà họ Ngải đều cảm thấy sung sướng khi trả được thù.

Nếu không vì nhà họ Hoàng, chủ nhà họ Vương sẽ không mất mạng.

Nếu không vì nhà họ Hoàng, những cao thủ do nhà họ Vương bồi dưỡng sẽ không bị giết.

Tất cả đều tại nhà họ Hoàng!

Nhà họ Hoàng đã khiến nhà họ Vương tổn tất nặng nề.

Cho dù nhà họ Hoàng có thể đối phó Dương Thanh, nhưng nhà họ Vương đã thiệt hại rất lớn, sợ là mấy năm nữa cũng không thể khôi phục hoàn toàn.

Hoàng Chung bị Mã Siêu giơ lên giữa không trung, tay chân không ngừng vùng vẫy.

Cổ họng ông ta bị bóp chặt, mặt đỏ gay, lần đầu tiên cảm nhận được cái chết gần trong gang tấc.

Chẳng mấy chốc hai mắt Hoàng Chung bắt đầu rời rạc, trợn trắng lên.
Lúc này Mã Siêu mới buông tay.

Hoàng Chung lập tức ngã xụi lơ xuống đất.

Cổ họng không còn bị bịt kín, ông ta vội vàng hít lấy hít để.

Lúc nãy ông ta thật sự đã dạo một vòng Quỷ Môn quan, nếu Mã Siêu buông tay chậm mười giây ông ta đã đi gặp Diêm Vương rồi.

“Cậu…
cậu dám đụng vào tôi?”

Một lúc sau, nhịp thở của Hoàng Chung mới ổn định lại, khó tin nhìn Mã Siêu.

Mã Siêu lạnh lùng nhìn Hoàng Chung, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

“Tôi không muốn nói nhiều với ông.

Ông biết tôi muốn gì rồi đấy.
Nếu mười phút sau Ngải Lâm vẫn chưa xuất hiện, tôi sẽ thay Diêm Vương lấy mạng ông”.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh lẽo, mất kiên nhẫn nói.

Nhớ tới những chuyện vừa xảy ra, cả người Hoàng Chung không khỏi run rẩy, nơm nớp lo sợ.

“Dương Thanh, hôm nay tôi vốn không có ý định đánh nhau một mất một còn với cậu, tôi chỉ đại diện nhà họ Hoàng thương lượng với cậu một chuyện”.

Hoàng Chung cố nén giận, bình tĩnh nói.

Dương Thanh nhíu mày: “Ông nghe không hiểu lời tôi à?”

“Dương Thanh, cậu đừng quá ngang ngược!”

“Tôi thừa nhận cậu rất mạnh, cho dù là cao thủ hàng đầu của nhà Hoàng cũng không phải đối thủ của cậu”.

“Nhưng vậy thì đã sao? Nhà họ Hoàng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nền tảng hùng hậu.
Cậu tưởng chỉ cần chút võ thuật của cậu là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Có giỏi thì giết tôi đi! Nhưng tôi dám khẳng định, chỉ cần tôi chết Ngải Lâm cũng sẽ chết theo!”

Hoàng Chung nghiêm túc nói, cảm xúc hơi kích động.

Dương Thanh nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Hoàng Chung, ông ta đang nói thật.
Cho dù giết chết Hoàng Chung cũng không cứu được Ngải Lâm.

“Đây là chỗ dựa của các người sao? Đứng trước lợi ích, các người chỉ là một quân cờ chết thay mà thôi”.

Dương Thanh nhìn lướt qua người nhà họ Vương và nhà họ Ngải, mỉa mai nói.

Người của hai gia tộc đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Dương Thanh.

Không chỉ vì khí thế mạnh mẽ của Dương Thanh mà còn vì lời nói của anh.

Vì giúp đỡ nhà họ Hoàng đối phó Dương Thanh, chủ nhà họ Vương đã phải đánh đổi cả mạng sống.
Nhưng nhà họ Hoàng lại không trả thù cho nhà họ Vương, ngược lại còn muốn giao dịch với Dương Thanh.

Hoàng Chung tức giận nói: "Dương Thanh, cậu đừng chia rẽ chúng tôi.
Nếu nhà họ Hoàng thật sự muốn bỏ rơi nhà họ Vương thì tôi đã không dẫn người tới đây".

Dương Thanh cười lạnh: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa.
Ông muốn thương lượng gì? Nói thử nghe nào!"

"Cậu đồng ý rồi sao?", Hoàng Chung mừng rỡ hỏi.

Dương Thanh khẽ nhếch miệng: "Ông còn nói nhảm thêm một câu, tôi sẽ giết ông trước".

Trên người Dương Thanh tỏa ra sát khí.

Hoàng Chung run lên, liếc mắt nhìn người nhà họ Vương và nhà họ Ngải trong phòng, sau đó lại nhìn Dương Thanh nói: "Việc này liên quan đến nhà họ Hoàng, tôi muốn nói riêng với cậu!"

Dương Thanh thờ ơ nói: "Trong vòng ba mươi giây, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ người nhà họ Vương và nhà họ Ngải nào ở đây nữa!"

Mã Siêu giống như một tòa tháp sắt, canh giữ bên người Dương Thanh, lạnh lùng lướt nhìn khắp phòng tiệc.

Sau những chuyện vừa rồi, người nhà họ Ngải và nhà họ Vương nào còn dám ở lại, lũ lượt kéo nhau bỏ chạy ra ngoài.

Chỉ trong vòng hai mươi giây ngắn ngủi, người nhà họ Ngải và nhà họ Vương đều chạy sạch.

“Bây giờ ông nói được chưa?”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Hoàng Chung vội vàng gật đầu: “Nói đúng ra, tôi có hai nhiệm vụ, nhưng đáng tiếc nhiệm vụ đầu tiên đã thất bại!”

Dương Thanh cười mỉa mai: “Giết tôi để lấy lại sĩ diện cho nhà họ Hoàng sao?”

Hoàng Chung cũng không giấu giếm, gật đầu nói: “Đây là nhiệm vụ Hoàng Thiên Hành, chủ nhà họ Hoàng giao cho tôi, bao gồm cả cái bẫy để dụ cậu đến Yến Đô cũng là thủ đoạn của ông ta”.

“Hiện giờ nội bộ nhà họ Hoàng đã chia thành hai phe.
Hoàng Thiên Hành một phe.
Hoàng Chính bị cậu dọa thành thằng ngốc chính là con trai của Hoàng Thiên Hành”.

“Người có tư cách tranh giành vị trí người thừa kế với tôi chỉ có một mình Hoàng Chính, tuy giờ nó đã bị điên nhưng tôi vẫn khó có thể trở thành người thừa kế”.

“Cho nên lần này tôi dẫn người đến đối phó cậu là Hoàng Thiên Hành đang thử tôi.
Chỉ khi giết cậu trả thù rửa hận cho con trai ông ta, tôi mới có thể trở thành người thừa kế”.

“Phe còn lại có quyền lực lớn nhất do bố tôi Hoàng Thiên Nhai đứng đầu.
Sau khi tôi Hoàng Thiên Hành giao nhiệm vụ cho tôi, bố tôi cũng sắp xếp cho tôi một nhiệm vụ khác”.

Nói đến đây Hoàng Chung bỗng dừng lại nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Thấy Dương Thanh vẫn bình tĩnh thờ ơ, không chút kinh ngạc, ông ta mới nói tiếp: “Bố dặn tôi phải thương lượng với cậu. Chỉ cần cậu có thể giúp chúng tôi giết chết Hoàng Thiên Hành, chúng tôi sẽ trả lại người phụ nữ kia nguyên vẹn cho cậu!”

“Đợi Hoàng Thiên Hành chết, bố tôi sẽ nâng đỡ tôi trở thành chủ nhà họ Hoàng đời tiếp theo”.

“Chỉ cần cậu đồng ý, nhà họ Hoàng có thể giúp cậu đoạt lại tập đoàn Nhạn Thanh, thậm chí còn giúp cậu đối phó gia tộc

Vũ Văn!”

Hoàng Chung dứt khoát nói ra nhiệm vụ thứ hai.

Dương Thanh vẫn bình thản, không hề dao động.

Nhà họ Hoàng lục đục nội bộ là việc rất bình thường.

Không chỉ có nhà họ Hoàng, các gia tộc lớn đều sẽ gặp phải vấn đề kéo bè kết phái, đấu đá lẫn nhau.

“Ông có biết, trừ việc bị uy hiếp, tôi ghét cái gì nhất không?”, Dương Thanh bỗng hỏi.

Hoàng Chung sững sờ, vô thức hỏi: “Là gì?”

“Quá xem trọng địa vị của bản thân!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đừng nói là người nhà họ Hoàng, dù là hoàng tộc Chiêu Châu cũng không có tư cách giao dịch với tôi”.

“Nhà họ Hoàng đã muốn chết sớm như vậy, tôi sẽ tự tìm tới tiễn những kẻ muốn giết tôi xuống địa ngục!”

Khí thế của Dương Thanh bỗng tăng vọt, cơ thể thoạt nhìn có vẻ gầy gò kia tràn đầy sức mạnh kinh người.

Hoàng Chung thấy Dương Thanh cao lớn dũng mãnh tựa thần linh.

Cậu ta nói muốn đến nhà họ Hoàng, tự tay tiễn những kẻ muốn giết cậu ta xuống địa ngục!

Tại sao mình có cảm giác lời này là thật?

- ————

.

Chương 503: 503: Thằng Ranh Mày Đứng Lại

Một lát sau Hoàng Chung mới hoàn hồn, nhịn không được cười phá lên.

“Dương Thanh, tôi phải công nhận cậu rất kiêu căng!”

“Đúng là ếch ngồi đáy giếng không coi ai ra gì!”

“Cậu rất mạnh, đàn em của cậu cũng rất mạnh, giết được cả cao thủ như Tay Sắt”.

“Nhưng vậy thì đã sao? Cậu tưởng chỉ cần chút chiến tích này là có thể xông vào nhà họ Hoàng giết người à?”

“Nhà họ Hoàng có chỗ đứng trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô không chỉ vì có nền tảng hùng hậu.
Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám bước chân vào nhà họ Hoàng, e rằng chưa kịp gặp được Hoàng Thiên Hành đã bị tiêu diệt rồi”.

Hoàng Chung cười khẩy mãi, không tin Dương Thanh có thể bình yên vô sự rời khỏi nhà họ Hoàng.

Ông ta rất muốn Dương Thanh bỏ mạng ở nhà họ Hoàng.
Đời này chỉ có mình Dương Thanh sỉ nhục ông ta nhiều như vậy, sợ là đến chết cũng không quên được.

Nhưng ông ta lại càng muốn trở thành chủ nhà họ Hoàng hơn.

Để ông ta có thể trở thành chủ nhà họ Hoàng đời tiếp theo, phe của ông ta đã cố gắng mấy mươi năm nay.

Ông ta không thể vì lợi ích của bản thân, khiến công sức mấy mươi năm của mọi người đổ sông đổ bể.

Cho nên dù ông ta cực kỳ muốn Dương Thanh chết nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Dương Thanh đến nhà họ Hoàng nộp mạng.

Dương Thanh hờ hững nhìn Hoàng Chung: “Trước giờ tôi luôn phân biệt ân oán rõ ràng.
Tuy ông đắc tội tôi nhưng không đến mức phải chết, tôi sẽ

chừa cho ông một đường sống, đồng thời cho ông tận mắt chứng kiến tôi lấy mạng những kẻ muốn giết tôi như thế nào”.

Dương Thanh nói xong liền quay người rời đi, Mã Siêu vội cất bước theo sau.

Hoàng Chung thừ người trong giây lát mới ý thức được Dương Thanh thật sự muốn đến nhà họ Hoàng, hoảng hốt đuổi theo.

“Dương Thanh, cậu muốn làm gì?”

“Lẽ nào cậu nghe không hiểu lời tôi nói sao?”

“Cậu không biết nhà họ Hoàng mạnh cỡ nào đâu, cậu mà bước vào nhà họ Hoàng sẽ bị giết chết không có chỗ chôn”.

Hoàng Chung giận dữ hét lên.

Ông ta rất sợ nếu lúc này Dương Thanh chạy tới nhà họ Hoàng, dù nhà họ Hoàng có thể giết Dương Thanh dễ như trở bàn tay nhưng vị trí người thừa kế sẽ hoàn toàn vuột khỏi tay ông ta.

Dù sao nhiệm vụ giết chết Dương Thanh là do Hoàng Thiên Hành giao cho ông ta.

Kết quả Dương Thanh không chết, ngược lại còn chạy tới nhà họ Hoàng gây chuyện.
Sao Hoàng Thiên Hành có thể dễ dàng giao vị trí người thừa kế cho ông ta được?

Tuy người nhà họ Hoàng máu lạnh nhưng Hoàng Chung lại giết chết con gái ruột của Hoàng Thiên Hành.

Chỉ cần Hoàng Thiên Hành còn sống, chắc chắn lão ta sẽ không dễ dàng giao vị trí người thừa kế cho Hoàng Chung.

Nếu Dương Thanh còn tới nhà họ Hoàng gây sự, Hoàng Thiên Hành lại càng có thêm lý do để phản đối ông ta trở thành người thừa kế.

“Tôi tha mạng cho ông không có nghĩa là sẽ bỏ qua cho ông năm lần bảy lượt khiêu khích.
Tôi cho ông mười giây biến khỏi tầm mắt tôi, nếu không thì chết!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Đối diện với ánh mắt của Dương Thanh, Hoàng Chung không khỏi rùng mình, cảm thấy lạnh thấu xương như bị dã thú nhìn chằm chằm.

Ông ta không hề nghi ngờ mình sẽ bị Dương Thanh giết chết nếu không biến mất trong vòng mười giây.

“Mong cậu hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định đi đến nhà họ Hoàng!”

Nói xong, Hoàng Chung vội vàng nhường đường cho Dương Thanh.

Nhìn Dương Thanh rời đi, trong mắt Hoàng Chung hiện lên vẻ lo lắng.
Ông ta lập tức gọi một cuộc điện thoại.

“Bố, nhiệm vụ thất bại rồi.
Bây giờ cậu ta đang đến nhà họ Hoàng trừng phạt những kẻ muốn cậu ta chết!”

Hoàng Chung nói.

Chuyện đến bước này đã vượt xa khả năng xử lý của ông ta, ông ta chỉ đành báo lại toàn bộ sự thật cho Hoàng Thiên Nhai biết.

Hoàng Thiên Nhai ở biệt thự nhà họ Hoàng nghe xong cũng không thấy bất ngờ, chỉ hờ hững nói: “Được, con không cần nhúng tay vào chuyện này nữa.
Nhớ không được cho bất kỳ ai biết chuyện này nghe chưa?”

Hoàng Chung hoảng sợ nghĩ, bố đang muốn giúp đỡ Dương Thanh sao?

Nếu nói chuyện này cho Hoàng Thiên Hành biết, chỉ cần nhà họ Hoàng có thể dễ dàng giải quyết Dương Thanh cũng coi như lập công, nói không chừng Hoàng Thiên Hành còn có thể tha thứ cho ông ta không hoàn thành nhiệm vụ nữa.

Nhưng bố lại bảo phải che giấu chuyện này, chẳng phải đang bảo ông ta từ bỏ cơ hội lập công, trơ mắt nhìn Dương Thanh đi đến nhà họ Hoàng đối phó Hoàng Thiên Hành sao?

“Con có nghe bố nói không đấy?”

Hoàng Chung quá đắm chìm trong suy nghĩ riêng, quên cả trả lời khiến Hoàng Thiên Nhai không vui, lạnh lùng hỏi.

Hoàng Chung hốt hoảng vội trả lời: “Bố yên tâm, con sẽ không nói với ai đâu!”

“Được, bây giờ con lập tức trở về nhà họ Hoàng xem trò hay đi!”, Hoàng Thiên Nhai dặn dò.

Bên trong biệt thự nhà họ Hoàng ở Yến Đô.

Hoàng Thiên Nhai vừa cúp điện thoại, khóe miệng chợt cong lên, chậm rãi nói: “Không ngờ con cháu của gia tộc Vũ Văn lại trưởng thành đến mức này”.

“Tôi rất muốn biết rốt cuộc trong năm năm qua cậu đã đi đâu, gặp phải chuyện gì để có được năng lực mạnh mẽ như vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy?”

“Chắc là bây giờ gia tộc Vũ Văn sẽ vô cùng hối hận vì quyết định ban đầu nhỉ?”

Hoàng Thiên Nhai tự lẩm bẩm: “Tôi rất mong chờ biểu hiện của cậu ở nhà họ Hoàng đấy”.

Cùng lúc đó Dương Thanh đã rời khỏi khách sạn Đế Đô.

“Thằng ranh, mày đứng lại đó cho tao!”

Nào ngờ anh và Mã Siêu vừa bước ra khỏi khách sạn, một giọng nói tức giận bỗng vang lên sau lưng.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi dẫn theo hai gã đàn ông vạm vỡ chặn đường Dương Thanh.

.

Chương 504: 504: Bi Kịch Đời Người

Dương Thanh nhíu mày, dửng dưng nhìn anh ta.

Người trẻ tuổi này tên là Vương Vũ, là con cháu nhà họ Vương mà anh đã gặp ở sân bay trước đó.

Lúc ở sân bay, Vương Vũ mặc đồ hiphop, còn đeo tai nghe.

Nhưng sau khi bị Mã Siêu đạp một đòn, quần áo đã dính đầy bụi đất, tóc tai rối bù.

Hiện giờ Vương Vũ đã thay bộ vest chỉnh tề, khác hẳn với cậu thanh niên mặc đồ hiphop ở sân bay trước đó.

Rõ ràng đối phương đến khách sạn Đế Đô để dự đám cưới.

E là anh ta vẫn chưa biết những việc vừa xảy ra ở khách sạn, ngay cả chủ nhà họ Vương còn bị Dương Thanh giết chết mà. Nếu không anh ta đã không dám xuất hiện trước mặt Dương Thanh rồi.

“Không ngờ lại gặp bọn mày, oan gia ngõ hẹp nhỉ?”

“Tao đã cho người đi tìm bọn mày, không ngờ bọn mày lại tự mình dâng tới cửa”.

“Nể tình bọn mày từ nơi khác đến, không biết thân phận của tao, tao có thể tha mạng cho bọn mày”.

“Nhưng bọn mày phải quỳ xuống xin lỗi, sau đó chui qua háng tao, mỗi đứa tự phế một cánh tay.
Tao sẽ coi như chấm dứt mọi ân oán!”

Vương Vũ phách lối nói, hai tên vệ sĩ đứng sau lưng anh ta nhìn chằm chằm Dương Thanh và Mã Siêu.

“Ở Giang Hải chẳng thấy, mà sao thủ đô của Chiêu Châu lại gặp nhiều kẻ ngu như lợn thế này?”

Dương Thanh bất lực nói.

“Chính vì Yến Đô là thủ đô của Chiêu Châu nên rất nhiều người quen sống trong nhung lụa, chỉ biết dựa vào thế lực gia tộc”.

Mã Siêu cười lạnh khinh thường: “Có lẽ mấy chuyện như vậy xảy ra quá nhiều nên mới khiến bọn họ không coi ai ra gì. Tưởng ai cũng phải khom lưng nhún nhường, tươi cười niềm nở với bọn họ mới thể hiện được địa vị cao quý trong tưởng tượng của bọn họ chăng?”

Dương Thanh khẽ gật đầu, suy tư nói: “Không ngờ để cậu ở Yến Đô một thời gian cậu lại phát hiện nhiều thứ như vậy. Không tệ, có tiến bộ!”

Mã Siêu được Dương Thanh khen, cười đáp: “Cảm ơn anh Thanh đã khen!”

Thấy Dương Thanh và Mã Siêu cười nói vui vẻ phớt lờ mình, gương mặt Vương Vũ xám xịt như mây đen che kín.

“Khốn kiếp, bọn mày dám khinh thường tao!”

Vương Vũ tức giận quát.

Dương Thanh bỗng hỏi: “Mày nói mày là người nhà họ Vương, ông nội mày tên Vương Hổ phải không?”

“Ranh con, xem ra mày đã biết ông nội của tao là ai rồi”.

“Bây giờ biết sợ chưa?”

“Sao còn không mau quỳ xuống xin tha, biết đâu tao sẽ tha mạng cho mày?”

Thấy Dương Thanh nhắc tới Vương Hổ, Vương Vũ tưởng anh sợ, lập tức đắc ý nhìn chằm chằm Dương Thanh nói.

Ai ngờ Dương Thanh lại lắc đầu: “Vậy thì tao không nhận nhầm, nhưng ông nội của mày vừa bị tao giết rồi”.

“Đồ khốn kiếp, mày dám sỉ nhục ông nội tao!”

“Tao là cháu của chủ nhà họ Vương, mày biết nhà họ Vương có địa vị thế nào không?”

“Nhà họ Vương làm việc cho nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc hàng đầu Yến Đô.

Mày khinh thường tao chính là đang khinh thường nhà họ Hoàng”.

“Bây giờ tao sẽ thay mặt nhà họ Hoàng dạy mày một bài học, cũng cho một thằng tỉnh lẻ như mày biết hậu quả của việc xúc phạm tao là gì?”

Vương Vũ bị Dương Thanh chọc tức, nổi trận lôi đình.

Dương Thanh giễu cợt nói: “Tao vừa giết ông nội mày trước mặt người nhà họ Hoàng, bây giờ đang định tới nhà họ Hoàng giết thêm mấy kẻ chán sống cho sướng tay đây”.

“Đệch! Mày dám sỉ nhục cả nhà họ Hoàng sao?”

“Tao có lòng tốt nhắc nhở mày, mày đã gây ra chuyện tày trời rồi.
Dù tao không giết mày, nhà họ Hoàng cũng sẽ giết chết mày”.

“Nhưng nếu tao giết được mày nói có lẽ nhà họ Hoàng còn ghi công cho tao, cho nên tao nhất định phải lấy mạng mày”.

Vương Vũ nói xong, lập tức phất tay ra lệnh: “Phế hai tên khốn này cho tao, để nó quỳ xuống chân tao xin lỗi, nếu vẫn không chịu thì giết luôn!”

“Vâng!”

Hai tên vệ sĩ nhận được lệnh, vội vàng bước lên chuẩn bị ra tay với Dương Thanh và Mã Siêu.

“Khốn kiếp, dừng tay lại cho tôi!”

Đúng lúc này, có người giận dữ quát lên.

“Chú Chung, sao chú cũng ở đây?”

Thấy Hoàng Chung, Vương Vũ kinh ngạc vội vàng bước lên nói: “Chú Chung, cháu đang định báo cho chú biết một việc”.

Vương Vũ vừa nói vừa chỉ vào Dương Thanh và Mã Siêu nói: “Hai thằng ngu này vừa nói, bọn chúng đã giết ông nội cháu, bây giờ còn muốn tới nhà họ Hoàng giết thêm vài người cho sướng tay”.

“Chú thấy bọn chúng ngu ngốc không?”

“Chú yên tâm, cháu đã dẫn theo hai vệ sĩ của nhà họ Vương tới đây.

Bây giờ cháu sẽ giết hai thằng khốn này, bắt chúng trả giá vì đã xúc phạm đến nhà họ Hoàng".

Vương Vũ hoàn toàn không phát hiện sắc mặt của Hoàng Chung đã sa sầm, vẫn không ngừng nịnh nọt.

"Cậu muốn chết cũng đừng liên lụy tới tôi!"

Hoàng Chung đẩy Vương Vũ ra, đi thẳng tới trước mặt Dương Thanh vội vàng giải thích: "Cậu Thanh, gã ngốc kia không liên quan gì đến nhà họ Hoàng".

"Cậu có định vứt nó xuống biển nuôi cá không?"

"Hay là ném vào núi cho sói hoang ăn thịt?"

"Chỉ cần cậu ra lệnh, tôi sẽ giúp cậu xử lý sạch sẽ, cậu không cần bẩn tay!"

Lời nói của Hoàng Chung như sét đánh ngang tai Vương Vũ, khiến anh ta sững sờ, há hốc miệng không thể tin nổi.

.

Chương 505: 505: Yên Tâm Lên Đường Đi

Nghe Hoàng Chung nói vậy, Vương Vũ trợn tròn mắt.

Nhớ lại lời Dương Thanh vừa nói, anh ta toát mồ hôi hột.

Hôm nay anh ta cất công chạy về nước để dự đám cưới của anh họ.

Ở sân bay anh ta bị Mã Siêu đá bay, quần áo nhem nhuốc đầu tóc rối bù.
Để giữ thể diện, anh ta phải mua quần áo mới, làm lại kiểu tóc rồi mới chạy đến khách sạn.

Vậy nên anh ta không hề biết ở khách sạn đã xảy ra chuyện gì.

Hiện giờ Hoàng Chung cung kính với Dương Thanh như vậy khiến anh ta nghi ngờ, chẳng lẽ chủ nhà họ Vương đã bị Dương Thanh giết chết?

Sao lại như vậy?

Dương Thanh khinh thường nhìn Vương Vũ rồi nói với Hoàng Chung: “Muốn làm gì thì làm!”

Dứt lời, anh cất bước đi thẳng.

Vương Vũ thấy Hoàng Chung hằm hè nhìn mình không khỏi run bần bật, luống cuống nói: “Chú Chung, chú định giết cháu thật sao?”

Hoàng Chung lạnh lùng lên tiếng: “Cậu cũng thấy rồi, tôi còn phải cung kính với cậu ta.
Nếu cậu đắc tội cậu ta thì chỉ còn đường chết!”

“Chú đang giỡn cháu hả?”

Vương Vũ không tin Hoàng Chung là người thừa kế nhà họ Hoàng, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô lại phải e sợ một người trẻ tuổi như vậy.

Hoàng Chung không hề muốn đùa giỡn, ra lệnh cho vệ sĩ sau lưng: “Cho nó chết nhẹ nhàng thôi!”

“Vâng!”

Hai tên vệ sĩ vội đáp rồi tiến tới lôi cổ Vương Vũ lên xe.

“Chú Chung! Chú Chung! Rốt cuộc cháu đã làm sai điều gì? Sao chú lại đối xử với cháu như vậy? Xin chú đừng giết cháu, xin chú đấy!”

“Chú Chung, chú tha cho cháu đi!”

“Chú hãy nể tình nhà họ Vương trung thành với nhà họ Hoàng, tha cho cháu một mạng đi!”

Đến khi bị nhét vào xe, Vương Vũ mới bàng hoàng nhận ra Hoàng Chung không nói đùa, thực sự muốn giết mình.
Anh ta gào rống lên.

“Chú Chung…”

Vương Vũ chưa kịp nói hết câu, chợt thấy trên trán mát lạnh, một họng súng đen ngòm dí sát vào trán anh ta.

“Chẳng lẽ chú muốn giết cháu thật sao?”

Chân tay Vương Vũ lạnh buốt, hoảng sợ nói: “Dù có phải chết, ít nhất cũng nên cho cháu một lý do chứ?”

Hoàng Chung bất đắc dĩ nói: “Vì ông nội cậu đã bị cậu ta giết, từ hôm nay Yến Đô không còn nhà họ Vương nữa”.

“Hiện giờ cậu ta đã đi tới nhà họ Hoàng, chỉ e sau này nhà họ Hoàng sẽ chỉ còn một phe tồn tại”.

Hoàng Chung nghiêm túc nói, ánh mắt phức tạp.

Vương Vũ khó tin hỏi: “Anh ta thực sự muốn tới nhà họ Hoàng sao? Chẳng lẽ chú tin hai thằng đó có thể còn sống rời khỏi nhà họ Hoàng?”

“Nói nhảm đủ rồi, cậu yên tâm lên đường đi!”

Hoàng Chung ra lệnh: “Giết!”

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ ầm, giữa trán Vương Vũ lập tức xuất hiện một lỗ máu, chết trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang trên đường tới nhà họ Hoàng.

Mã Siêu lái xe, vẻ mặt lo lắng muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì cứ nói.
Anh em với nhau chẳng có gì không nói được cả”.

Dương Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở hàng ghế sau đột nhiên lên tiếng.

Mã Siêu càng thêm lo lắng đáp: “Anh đã đích thân ra tay để giúp em, em sợ thân phận của anh bị bại lộ”.

Trong mắt Dương Thanh xuất hiện vẻ lo lắng hiếm thấy.
Anh nhanh chóng bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Tôi không chỉ giúp cậu mà còn giúp cả chị Lâm.
Lúc chị ấy ở biên giới phía Bắc đã cứu giúp không ít anh em, tôi và cậu cũng từng được chị ấy cứu”.

“Tôi đã coi chị ấy là một thành viên của biên giới phía Bắc.
Không ai được phép ức hiếp chị ấy!”

Dương Thanh thản nhiên nói, ánh mắt không còn sự lo lắng.

Anh rời khỏi biên giới phía Bắc là bí mật, nhưng nếu anh đã lựa chọn rời đi thì đương nhiên sẽ muốn khôi phục lại cuộc sống bình thường.

Hơn nữa hiện giờ biên giới phía Bắc đã được anh xây dựng thành thành trì bất bại.
Dù nước địch biết anh đã rời khỏi cũng không thể làm gì.

Kể cả nước địch xuất hiện cao thủ vô địch gì đó, anh cũng sẽ lựa chọn trở về biên giới phía Bắc, tiếp tục chiến đấu cho tổ quốc.

.

Chương 506: 506: Sói Lạc Vào Bầy Dê

Dù anh rời đi nhưng trách nhiệm của Tướng quân biên giới phía Bắc vẫn còn mãi.

Nghe vậy, Mã Siêu thấy khóe mắt cay cay.
Anh ta biết Dương Thanh chỉ muốn mình yên tâm đón nhận sự giúp đỡ của anh.

Dù thế nào Dương Thanh tự mình ra ta cũng là vì anh ta và Ngải Lâm.

Với quan hệ hiện giờ của Mã Siêu và Ngải Lâm, sự giúp đỡ của Dương Thanh đúng là ơn huệ lớn.

Chiếc xe lao thẳng tới nhà họ Hoàng.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại trước cổng trang viên khổng lồ như một công viên cỡ lớn.

“Các người là ai?”

Mã Siêu vừa dừng xe, bảo vệ ở cổng đã hung hăng quát tháo.

Nhà họ Hoàng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, có lãnh địa riêng của gia tộc.
Ngoại trừ người nhà họ Hoàng, ai cũng không được phép tiến vào.

Nhưng giờ đây một chiếc xe màu đen lại ngang ngược xông tới.

Dương Thanh ra lệnh: “Xông vào!”

“Vâng!”

Ánh mắt Mã Siêu trở nên điên cuồng, đạp mạnh chân ga.

“Grừ!”

Tiếng động cơ xe nổ ầm.

Chiếc xe màu đen như tia chớp lao thẳng về phía hai tên bảo vệ đang cản đường.

Họ là cao thủ được huấn luyện đặc biệt, ngay khi nghe thấy tiếng động cơ thét gào đã nhanh chóng lăn ra ngoài né tránh.

“Bị tấn công rồi!”

Hai tên bảo vệ vội vàng gào lên trong bộ đàm.

Ngay sau đó, trong trang viên nhà họ Hoàng vang vọng tiếng còi báo động chói tai, vô số người đều giật mình hoảng hốt.

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên còi báo động của nhà họ Hoàng vang lên.

Nhà họ Hoàng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nào có ai dám to gan xông vào?

Trang viên nhà họ Hoàng rất lớn.
Đi hết năm phút qua mấy cánh cổng đến khi đi tới cuối đường, bị một cánh cửa rộng hai mét chặn đường, Mã Siêu mới dừng xe.

Tòa nhà được bao bọc bởi bức tường cao vút này chính là chỗ ở của người nhà họ Hoàng.
Chỉ người mới đi qua được, xe không thể tiến vào.

Trước cửa đã có hơn hai mươi người chờ sẵn.

Ai cũng to cao vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, rõ ràng không phải kẻ tầm thường.

Người dẫn đầu cao khoảng hai mét, cánh tay cường tráng nổi đầy gân xanh, ở trần nửa người, làn da màu đồng khỏe khoắn.

“Anh Thanh đợi em giải quyết nhé!”

Mã Siêu cung kính nói một câu rồi mở cửa xe bước xuống.

Dương Thanh ngồi trong xe, không thèm đi xuống, ung dung nhắm mắt như đang ngủ say.

“Mày là ai? Có biết xông vào nhà họ Hoàng là tội gì không? Chính là tội chết!”

Người đàn ông cao hai mét nhìn chằm chằm Mã Siêu, lạnh giọng quát.

Hắn cảm nhận được khí thế kinh người từ Mã Siêu.

Mã Siêu khẽ nhếch miệng, trong mắt hiện lên sự hưng phấn.

“Chúng mày không phải đối thủ của tao.
Tao khuyên chúng mày mau cút đi, đừng đợi đến khi tao ra tay, chúng mày chỉ còn đường chết thôi!”

Mã Siêu nở nụ cười tàn nhẫn, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Mã Siêu phải có thực lực siêu mạnh mới có tư cách theo Dương Thanh đi ra từ biên giới phía Bắc.

“Mày muốn chết hả?”

Người kia nổi giận vung tay ra lệnh: “Giết đi! Cho nó biết hậu quả của việc dám chạy tới nhà họ Hoàng gây sự là gì!”

“Giết!”

Hắn vừa dứt lời, hơn hai mươi cao thủ của nhà họ Hoàng đồng loạt xông lên.

Tiếng gào thét vang khắp trang viên nhà họ Hoàng, cứ như thủy triều dâng lên từng đợt, càn quét bốn phía.

Nhưng Mã Siêu vẫn rất bình tĩnh, chỉ cười khinh bỉ: “Chúng mày đã muốn chết, tao sẽ cho chúng mày toại nguyện!”.
Truyện Khác

Nói xong, Mã Siêu giẫm mạnh xuống đất, sức mạnh khổng lồ bùng nổ dưới chân anh ta, mặt đất nứt vỡ đất đá bay lên mù mịt.

Cùng lúc đó, cơ thể Mã Siêu như mũi tên bị bắn ra, tựa con thú dữ xông vào đám cao thủ nhà họ Hoàng.

.

Chương 507: 507: Tôi Tự Ngất

Thấy Mã Siêu dám một mình đối đầu với hơn hai mươi cao thủ của nhà họ Hoàng, tên cầm đầu tỏ ra lạnh lùng.

Mặc dù hắn cảm nhận được áp lực khổng lồ từ người Mã Siêu nhưng vẫn không tin anh ta có thể giải quyết được hơn hai mươi cao thủ.

“Đồ ngu không biết sống chết!”

Tên cầm đầu cười lạnh quát.

Ngay sau đó, vẻ mặt hắn biến đổi, kinh hãi nói: “Sao… sao lại như vậy?”

“Rầm rầm rầm!”

Mã Siêu tựa như con dã thú không ngừng tấn công kẻ địch.

Phong cách chiến đấu của anh ta rất bạo lực, động tác không hề hoa mỹ, chỉ đánh đấm vài cái nhưng lần nào cũng đánh bay một cao thủ nhà họ Hoàng.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, hơn hai mươi cao thủ nhà họ Hoàng đều ngã la liệt dưới đất trừ tên cầm đầu.

Thậm chí nhiều người còn hôn mê tại chỗ, người còn tỉnh táo cũng không còn sức chiến đấu, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Vệ sĩ nhà họ Hoàng phải trả giá rất lớn mới leo lên được vị trí này.

Vậy mà hơn hai mươi vệ sẽ lại bị một người mới hơn hai mươi tuổi đánh bại.

Theo bọn họ được biết thì trong xe có hai người.

Bây giờ chỉ riêng mình tài xế ra tay đã có sức chiến đấu kinh người như thế.
Người còn lại ở trong xe còn khủng bố đến mức nào?

Tên cầm đầu sợ ngây người, cảm thấy tay chân lạnh buốt không dám xông lên chiến đấu nữa.

Mã Siêu châm chọc nhìn hắn: “Mày muốn tự ngất hay để tao phải đánh mày gần chết?”

“Tôi… tôi tự ngất!”

Tên cầm đầu dứt khoát tự đánh vào đầu của mình.

Hắn ngã lăn ra đất trước ánh mắt kinh ngạc của Mã Siêu.

Đám vệ sĩ còn tỉnh táo đều chết lặng, tên cầm đầu chính là huấn luyện viên của bọn họ.

Trình độ hiện giờ của bọn họ đều nhờ hắn dạy dỗ.

Huấn luyện viên còn không dám đấu với đối phương, bọn họ lại vây công người ta, đúng là lấy trứng chọi đá.

“Tôi cũng tự ngất!”

“Tôi cũng tự ngất!”

…

Mấy tên vệ sĩ còn chút sức chiến đấu thi nhau tự đánh ngất mình.

Bọn họ không nói giỡn, thật sự tự đánh mình ngất xỉu.

Bởi vì trong hơn hai mươi tên vệ sĩ đã có một nửa bị thương nặng, thậm chí có người bị đánh tàn phế.

Bọn họ nào dám tỉnh táo nữa? Thà ngất đi còn hơn.

Cùng lúc đó, trong một tòa biệt thự xa hoa của trang viên nhà họ Hoàng.

Chủ nhà họ Hoàng, Hoàng Thiên Hành đang ngồi trên ghế bành.
Trên mặt bàn làm việc có một chiếc laptop.

Màn hình laptop đang chiếu cảnh Mã Siêu đấu với hơn hai mươi tên vệ sĩ.

Khi thấy từng tên vệ sĩ tự đánh ngất mình, lão ta tức phát điên, toàn thân run rẩy, mặt mũi xanh mét.

“Đợi chuyện hôm nay kết thúc phải giết toàn bộ vệ sĩ trong nhà! Không tha một ai!”

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói.

“Vâng thưa ông chủ!”

Người đàn ông trung niên mặc áo vest đi giày da đứng sau lưng lão ta vội đáp.

“Ông chủ, cậu ta quá mạnh.
Chỉ e không mời vị kia ra, nhà họ Hoàng không còn ai đấu lại được nữa!”

Người trung niên im lặng một lúc rồi nói.

Hoàng Thiên Hành không đáp, chỉ nhìn chằm chằm màn hình laptop, không biết đang nghĩ gì.

Người trung niên không dám nói gì thêm, chờ Hoàng Thiên Hành quyết định.

Trong màn hình, Mã Siêu vẫn đang không ngừng đẩy lùi đám vệ sĩ nhà họ Hoàng.
Dường như anh ta không biết mệt mỏi, liên tục đánh đấm.

Mỗi lần anh ta ra đòn là một vệ sĩ nhà họ Hoàng bị đánh bay.

Nhẹ thì thương nặng, nặng thì bỏ mạng!

Chỉ trong vòng mười phút, dưới chân Mã Siêu đã la liệt người.

Mã Siêu đang ở cửa cuối cùng để vào biệt thự chính của nhà họ Hoàng.
Nghĩa là nếu không ai ngăn cản nổi, Mã Siêu sẽ gặp được những người đứng đầu gia tộc

.

Chương 508: 508: Sắp Tức Điên Rồi

Trang viên nhà họ Hoàng rất rộng, những người sống ở tòa nhà trong cùng đều là dòng chính nhà họ Hoàng, được gọi là Nhà chính.

Trong Nhà chính không chỉ có dòng chính của nhà họ Hoàng mà còn một số cao thủ hàng đầu gia tộc.

Năm phút sau, vẫn không ai ngăn nổi Mã Siêu.

Anh ta chỉ cần một đấm hoặc một đá là có thể giải quyết một người.

Đến chỗ này đã là vệ sĩ bên ngoài Nhà chính.
Nếu bọn họ đều thất bại, tiếp theo sẽ đến lượt các cao thủ hàng đầu nhà họ Hoàng ra tay.

Điều này chính là sự sỉ nhục với nhà họ Hoàng!

Nếu bị truyền ra ngoài, nhà họ Hoàng sẽ trở thành trò cười khắp Yến Đô, bị một thằng oắt hơn hai mươi tuổi đánh thẳng vào Nhà chính.

“Vệ sĩ canh gác cuối cùng cũng ngã xuống rồi!”

Người trung niên đứng sau Hoàng Thiên Hành nhìn thấy tên vệ sĩ cuối cùng ngã xuống trên màn hình laptop, không khỏi sợ run người.

“Ông chủ, nếu không nhờ vị kia ra tay, cậu ta sẽ giết vào đấy!”

Người trung niên nơm nớp lo sợ nói.

“Câm miệng!”

Hoàng Thiên Hành gầm lên, mặt mũi dữ tợn: “Cho dù giỏi đánh đấm thì cậu ta cũng chỉ là người bình thường, sao tránh nổi súng đạn?”

Nghe vậy, người trung niên kinh ngạc, lập tức mừng rỡ nói: “Ông chủ nói phải, trong Nhà chính của chúng ta còn có xạ thủ”.

“Mặc dù cậu ta đánh bại được toàn bộ vệ sĩ ở bên ngoài, nhưng chỉ cần cậu ta dám bước vào Nhà chính sẽ lập tức bị bắn thành cái sàng!”

“Cậu ta có mạnh đến đâu cũng thế thôi.
Dám xông vào nhà họ Hoàng, chỉ còn đường chết!”

Người trung niên kích động nói.

Ông ta tên là Đỗ Khắc, quản gia mới được Hoàng Thiên Hành lựa chọn.

Sau khi nhốt Cao Hùng trong nhà họ Quan ở Giang Hải, anh cố tình truyền tin Cao Hùng bỏ mạng nơi đất khách để gây áp lực cho Hoàng Thiên Hành.

Quả thực tin tức này đã gây ra phiền phức rất lớn cho lão ta.

Bởi vì Cao Hùng chính là người đưa lão ta lên làm chủ gia tộc.

Tin tức này không chỉ có thể gây nên xích mích nội bộ trong nhà họ Hoàng, mà còn khiến các gia tộc khác nảy sinh ý đồ xấu.

Kế hoạch của Dương Thanh rất thành công.
Nội bộ nhà họ Hoàng đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau, phe của Hoàng Chung tìm mọi cách thay thế Hoàng Thiên Hành.

“Bảo Hoàng Thiên Nhai dẫn theo cao thủ tới gặp tôi!”

Hoàng Thiên Hành ra lệnh cho Đỗ Khắc.

Đỗ Khắc vội vàng gật đầu rồi gọi điện thoại: “Ông chủ muốn ông lập tức dẫn cao thủ đứng đầu gia tộc tới Nhà chính chi viện!”

Không biết Hoàng Thiên Nhai nói gì khiến sắc mặt Đỗ Khắc cực kỳ khó coi.

“Ông ta từ chối rồi sao?”

Hoàng Thiên Hành thấy vậy lập tức nhận ra gì đó, bực bội hỏi.

Đỗ Khắc gật đầu đáp: “Ông ta bảo thấy không khỏe, nửa tiếng trước đi viện rồi!”

“Chết tiệt! Ông ta cố ý!”

Hoàng Thiên Hành nổi giận nói.

Lão ta đấu với Hoàng Thiên Nhai bao nhiêu năm qua, sao lại không biết Hoàng Thiên Nhai đi viện vào lúc này có ý nghĩ gì.

“Ông chủ, liệu có phải Hoàng Thiên Nhai đã sớm biết có người muốn tới nhà họ Hoàng náo loạn nên mới làm vậy không?”

Đỗ Khắc dè dặt hỏi.

Nếu ông ta không có năng lực sao có thể được Hoàng Thiên Hành chọn làm quản gia mới?

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi bảo Hoàng Chung đi giết Dương Thanh, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy tin tức gì, chắc là thất bại rồi”.

“Nói không chừng, lão cáo già Hoàng Thiên Nhai đã mượn cơ hội hợp tác với Dương Thanh”.

“Thậm chí tôi còn nghi ngờ người đang ngồi trong chiếc xe kia chính là Dương Thanh!”

Sắc mặt Hoàng Thiên Hành vô cùng khó coi, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Mặt Đỗ Khắc tái mét, run rẩy nói: “Người trẻ tuổi kia đã mạnh như vậy, nếu còn có Hoàng Thiên Nhai âm thầm trợ giúp, chẳng phải chúng ta sắp xong đời rồi sao?”

“Gọi cho Hoàng Thiên Nhai một cuộc nữa, bảo tôi cho ông ta mười phút đưa người tới Nhà chính chi viện, nếu không thì mau cút khỏi nhà họ Hoàng!”

Hoàng Thiên Hành tức giận ra lệnh.

Đỗ Khắc kinh hãi, vội vàng làm theo.

Nhưng ông ta gọi mấy cuộc liên tiếp đều không có người bắt máy.

Hoàng Thiên Hành sắp tức điên rồi!

Lão ta giận dữ quát: “Vậy thì đừng trách tôi không nể tình anh em!”

.

Chương 509: 509: Sao Phải Cứu

Cùng lúc đó trong một phòng bệnh VIP cao cấp ở bệnh viện Nhân Dân Yến Đô.

Một ông già mặc quần áo bệnh nhân sọc trắng xanh đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh có một người trung niên.

“Bố làm vậy không sợ Hoàng Thiên Hành chó cùng rứt giậu sao?”

Người trung niên lo lắng hỏi, giọng nói tôn kính.

“Hoàng Chung, con phải hiểu, lúc con thất bại trong nhiệm vụ Hoàng Thiên Hành giao cho, con đã hoàn toàn mất cơ hội trở thành người thừa kế”.

“Chúng ta đều biết rõ Hoàng Thiên Hành là loại người gì, chỉ vì con bị ép quỳ mà từng tước quyền thừa kế của con”.

“Lần này nó sai con đi giết Dương Thanh, nếu con thành công thì nó báo được thù.
Nhưng nó vẫn sẽ không từ bỏ cơ hội lấy lại quyền thừa kế của con”.

“Nếu con thất bại, nó sẽ không hề nương tay, dứt khoát tước quyền thừa kế của con một lần nữa”.

“Vậy con còn cho rằng bố không nhận điện thoại của Hoàng Thiên Hành sẽ gây ra vấn đề gì nguy hiểm nữa không?”

Ông già nở nụ cười nhìn chằm chằm Hoàng Chung.

Lão ta chính là Hoàng Thiên Nhai, người Hoàng Thiên Hành vừa bắt quản gia gọi điên thoại cho.

Nghe Hoàng Thiên Nhai nói thế, Hoàng Chung lập tức bừng tỉnh.

“Con hiểu rồi bố.
Ý bố là dù bây giờ chúng ta về phe Hoàng Thiên Hành, lão ta vẫn sẽ nghĩ cách lấy quyền thừa kế của con”.

“Đã vậy chúng ta cứ ngồi chờ Dương Thanh và Hoàng Thiên Hành đấu đá lẫn nhau, đến khi cả hai đều bị tổn hại, chúng ta mới ra mặt”.

“Con nói đúng không ạ?”

Hoàng Chung lên tiếng hỏi.

Hoàng Thiên Nhai chỉ cười đáp: “Vừa nãy con bảo Dương Thanh dẫn đàn em đến nhà họ Hoàng, bây giờ Hoàng Thiên Hành muốn liên lạc với bố, con nghĩ lý do là gì?”

Hoàng Chung bỗng nghĩ tới điều gì đó, kinh ngạc thốt lên: “Chẳng lẽ bố cho rằng, Dương Thanh thực sự có thể còn sống rời khỏi nhà họ Hoàng? Thậm chí đã gây ra phiền phức rất lớn cho Hoàng Thiên Hành sao?”

Hoàng Thiên Nhai gật đầu đáp: “Không sai, Hoàng Thiên Hành kiêu ngạo như vậy, chưa từng mở miệng nhờ vả bố.
Lần này lại nói rõ muốn bố dẫn người tới chi viện chứng tỏ điều gì?”

“Chỉ có thể chứng tỏ, Dương Thanh thực sự đánh tới nhà họ Hoàng, còn khiến bọn họ tổn thất nặng nề”.

“Vậy nên Hoàng Thiên Hành mới muốn bố dẫn người tới chi viện.
Vậy thì kẻ tổn thất sẽ là bố, Hoàng Thiên Hành càng có lợi”.

Hoàng Thiên Nhai bình tĩnh phân tích như đang nói về chuyện không liên quan đến mình.

Hoàng Chung hiểu ra, trầm giọng nói: “Con hiểu rồi bố ạ!”

“Hiểu là tốt rồi.
Làn này coi như hai bố con mình đánh cược một cán, nếu thắng cả nhà họ Hoàng sẽ thuộc về chúng ta”.

Hoàng Thiên Nhai mỉm cười, ngay sau đó lại nghiêm giọng nói: “Nhưng nếu thua, chắc chắn Hoàng Thiên Hành sẽ không tha cho chúng ta”.

Hoàng Chung chợt nhớ lại chuyện trong đám cưới nhà họ Vương ở khách sạn Đế Đô, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Đến cả Tay Sắt cũng bị đàn em của Dương Thanh dễ dàng giết chết, thực lực của Dương Thanh sẽ mạnh tới mức nào?

Nghĩ vậy, Hoàng Chung bỗng thấy thật may mắn, lúc ông ta tới Nam Dương muốn chiếm đoạt hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương chỉ bị Dương Thanh ép quỳ xuống xin tha.

Dương Thanh mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ không vì ông ta là người thừa kế của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mà tha cho ông ta.

May thay, giữa ông ta và Dương Thanh không có thù không đội trời chung.

"Bố ơi, hay là chúng ta nghĩ cách cứu đứa con gái nhà họ Ngải đi?"

Hoàng Chung bỗng hỏi.

Hoàng Thiên Nhai lắc đầu, nghi hoặc nói: "Sao phải cứu?"

"Bố còn đang hy vọng Hoàng Thiên Hành thẹn quá hóa giận giết chết cô ta đây".

"Theo bố được biết, Dương Thanh là người rất trọng tình trọng nghĩa.
Con nghĩ nếu Hoàng Thiên Hành giết cô ta, Dương Thanh sẽ làm gì?"

Hoàng Thiên Nhai đắc ý cười hỏi.

Hai mắt Hoàng Chung lập tức sáng rực, vội đáp: "Dương Thanh sẽ lấy mạng Hoàng Thiên Hành!"

"Chỉ cần Hoàng Thiên Hành bị giết, phe chúng ta muốn đưa con lên làm chủ gia tộc chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?"

Hoàng Thiên Nhai cười nói.

Hoàng Chung cũng bật cười.
Hai bố con đều tự tin nắm chắc phần thắng.

Lúc này, trong trang viên nhà họ Hoàng.

Mã Siêu đã đánh bại toàn bộ vệ sĩ ở ngoài Nhà chính, chỉ cần vượt qua cánh cửa dẫn vào bên trong là có thể tiếp cận được với những người có địa vị quan trọng trong nhà họ Hoàng.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn ngồi trong xe.

Người nào không biết còn tưởng trong xe không có ai.

“Nhà họ Hoàng cũng chỉ đến vậy mà thôi!”

Mã Siêu cười châm chọc, cất bước đi vào Nhà chính.

Ngay sau đó, hơn hai chục họng súng đen ngòm đều ngắm thẳng vào đầu anh ta.

Vẻ mặt Mã Siêu cứng đờ, ánh mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

Dạo gần đây, số lần anh ta bị người ta nhắm súng vào đầu sắp bằng lúc ở biên giới phía Bắc rồi.

“Ranh con, không phải mày kiêu ngạo lắm sao? Tiếp tục đi!”

“Mày dám nhúc nhích, tao sẽ bắt nát đầu mày”.

“Dám đến nhà họ Hoàng náo loạn, con mẹ mày chán sống rồi hả?”

Kẻ cầm đầu khoảng ba mươi tuổi, cầm một khẩu súng Colt màu đen nhắm vào giữa trán Mã Siêu, giọng điệu phách lối.

.

Chương 510: 510: Muốn Mày Chết

Mã Siêu không nói gì, lạnh lùng nhìn hắn ta, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo.

Trên đời này, ngoại trừ Dương Thanh không còn ai khiến anh ta phải nhún nhường.

“Con mẹ mày!”

Người kia nổi giận gầm lên: “Mày biết tao là ai không? Tao là Đường Khôn, đội trưởng đội xạ thủ của nhà họ Hoàng.
Tao tinh thông tất cả các loại súng ống, thành tích bắn trăm phát trúng cả trăm”.

“Mày chỉ giỏi đánh đấm đã ngu ngốc tự cho mình là vô địch, chẳng lẽ không biết hiện giờ đang là thế kỷ hai mươi mốt, võ thuật đã lạc hậu rồi sao?”

Đường Khôn không thấy Mã Siêu e sợ, lập tức thẹn quá hóa giận rít gào.

Vẻ mặt Mã Siêu lạnh lùng, chẳng sợ hãi gì.

Đường Khôn cảm thấy mình bị khinh thường, càng thêm tức giận vọt thẳng đến trước mặt Mã Siêu.

“Bộp bộp bộp!”

Họng súng nện thẳng vào đầu Mã Siêu, máu tươi chảy dài xuống mắt.

“Thằng ranh, mày đừng nhìn tao như vậy.
Mày không đắc tội nổi tao đâu, hiểu chưa?”

Đường Khôn cực kỳ phách lối, thấy Mã Siêu chảy máu liền dễ chịu hơn nhiều.

Nếu không phải ông chủ có lệnh, phải chờ một người trẻ tuổi khác xuất hiện mới được ra tay, hắn ta đã bắn chết Mã Siêu từ lâu rồi.

“Mày sẽ phải hối hận, quỳ xuống xin tao tha mạng!”

Mã Siêu lau vết máu bên mắt, liếm môi một cái, mặt mũi dữ tợn.

Đường Khôn chợt sợ run người, có cảm giác chọc vào Mã Siêu sẽ phải hối hận.

Nhưng hắn ta nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, tức giận nói: “Đợi mày còn mạng hẵng khoác lác với tao!”

“Nếu chúng mày không định giết tao ngay, bảo ông chủ của chúng mày cút ra đây, có lời gì nói rõ ràng trước mặt tao đây này”.

Mã Siêu nhìn quanh một lượt, lớn tiếng nói.

Khí thế trên người anh ta rất khủng bố, dù bị hơn hai chục họng súng nhắm vào nhưng không hề sợ hãi.

Khí phách này khiến nhiều người hổ thẹn không bằng.

“Mày chưa đủ tư cách bàn điều kiện với tao.
Bảo người sau lưng mày ra đây đi”.

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng chợt vang lên.

Một lão già tóc bạc trắng đi tới.

Mọi người tự giác tránh đường sang hai bên.

Ánh mắt Mã Siêu trở nên lạnh lùng, anh ta biết lão già này là ai.

Lão già này chính là chủ nhà họ Hoàng, Hoàng Thiên Hành.

Chính lão ta bắt cóc Ngải Lâm để đặt bẫy đối phó Dương Thanh.

Mục đích anh ta và Dương Thanh tới đây là để yêu cầu lão ta thả Ngải Lâm.

Trong khi Mã Siêu nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Hành, lão ta cũng đang đánh giá anh ta.

Mặc dù đã được chứng kiến thực lực phi thường của Mã Siêu qua màn hình laptop nhưng lão ta vẫn cảm thấy áp lực nặng nề khi đứng gần anh ta.

Năm nay Hoàng Thiên Hành đã sáu mươi tuổi.
Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên lão ta thấy một người trẻ tuổi có khí thế mạnh mẽ như vậy.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Hoàng Thiên Hành thầm nghi hoặc.

“Ông chưa đủ tư cách thương lượng với người sau lưng tôi!”

Mã Siêu không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề: “Thả Ngải Lâm ra thì nhà họ Hoàng vẫn còn đường sống!”

Uỳnh!

Câu nói này khiến mọi người đều sợ ngây người.

Hơn hai chục xạ thủ nhà họ Hoàng ngơ ngác nhìn nhau, dường như đã bị đối phương ngó lơ.

Nếu không sao anh ta vẫn dám lớn lối với chủ nhà họ Hoàng khi đang bị hơn hai chục họng súng nhắm thẳng đầu như vậy?

Hoàng Thiên Hành không ngờ Mã Siêu không hề tỏ ra e sợ, ngược lại còn tràn đầy sát khí.

“Nhóc con, mày biết mày đang nói chuyện với ai không? Lúc tao tung hoành ở Yến Đô, mày vẫn chưa ra đời đâu!”

“Bây giờ lại dám ngông cuồng trước mặt tao, mày tưởng biết chút võ là có thể phách lối với tao sao?”

Hoàng Thiên Hành híp mắt, lạnh giọng nói: “Muốn cứu ả đàn bà kia rất đơn giản, dùng mạng của Dương Thanh mà đổi!”

“Ông muốn lấy mạng tôi đến thế sao?”

Hoàng Thiên Hành vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên.

Mọi người đồng nhìn sang, chỉ thấy một chàng trai trẻ chưa tới ba mươi tuổi đang chậm rãi cất bước đi tới.

Ai cũng giật mình phát hiện khi Hoàng Thiên Hành nhìn thấy Dương Thanh, ánh mắt lóe lên sát khí điên cuồng.

“Có lẽ bản thân mày cũng không không biết, mày dọa con tao bị điên sẽ có hậu quả gì!”

Hoàng Thiên Hành cố nén giận, lạnh giọng nói.

.

Chương 511: 511: Hối Hận Gấp Bội

“Con trai ông nhát như cáy, bị dọa thành đồ đần cũng trách tôi sao?”

Dương Thanh cười châm chọc: “Nếu tính như vậy, quả thực là lỗi của tôi”.

Dương Thanh càng chế giễu, Hoàng Thiên Hành càng tức giận.

“Ranh con, hình như mày đang hiểu lầm một chuyện.
Đây là nhà họ Hoàng, ở đây tất cả đều do tao quyết định!”

Hoàng Thiên Hành giận dữ quát.

Dương Thanh không nói chuyện, nhìn sang vết thương trên đầu Mã Siêu vừa bị Đường Khôn đánh bằng cán súng, vết máu đã khô lại.

Trên mặt cũng có vài vết máu khô, trông rất ghê.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên sát khí, cau mày nói: “Tôi mới ngủ một giấc cậu đã bị đánh vỡ đầu rồi à?”

Mã Siêu ngượng ngùng cười, dang tay bất lực nói: “Bọn họ có súng, em không tránh đạn được, chỉ đành tạm thời chịu thiệt”.

“Cậu không biết gọi tôi dậy à?”, Dương Thanh tức giận hỏi.

Mã Siêu cười đáp: “Em sợ quấy rầy anh Thanh nghỉ ngơi”.

Hai người họ thản nhiên nói chuyện phiếm, không coi ai ra gì, dường như không biết mình đang trong tình cảnh nào.

Đám xạ thủ nhà họ Hoàng đều nổi giận, cảm thấy bị sỉ nhục.

Hơn hai chục họng súng nhắm thẳng vào Dương Thanh và Mã Siêu, vậy mà bọn họ dám đứng nói chuyện phiếm.

Sắc mặt Hoàng Thiên Hành cũng rất khó coi, nhìn chằm chằm Dương Thanh nhưng không tìm ra manh mối gì.

“Vừa rồi cậu không dám đánh thức tôi, cũng không tránh được súng đạn, chỉ có thể chịu đánh.
Bây giờ có tôi ở đây, cậu hẳn phải biết nên làm gì rồi chứ?”

Dương Thanh lại nói tiếp.

Mã Siêu gật đầu đáp: “Anh Thanh đã nói, kẻ nào dám ức hiếp người của anh chính là ức hiếp anh.
Kẻ đó ức hiếp người của anh như thế nào, người của anh sẽ trả thù gấp bội”.

“Biết rồi còn không mau đi đi!”, Dương Thanh nói.

“Vâng!”

Mã Siêu nghiêm trang đáp lại, lập tức nhìn về một người trẻ tuổi trong đám người.

Người bị để mắt tới chính là đội trưởng đội xạ thủ nhà họ Hoàng, Đường Khôn.

Vừa rồi hắn ta chính là kẻ cầm đầu chĩa súng vào Mã Siêu, còn đập súng vào đầu Mã Siêu.

Thấy Mã Siêu nhìn mình, hắn ta không khỏi bối rối.

Sao mình có cảm giác thằng kia có thể giải quyết mình thật thế nhỉ?

Đường Khôn hoảng hốt nghĩ.

“Chắc mày còn nhớ vừa rồi tao đã nói gì với mày nhỉ?”

“Tao nói tao sẽ khiến mày phải hối hận, quỳ xuống chân tao xin tha mạng”.

“Nếu bây giờ mày quỳ xuống, sủa vài tiếng rồi xin tao tha mạng, có lẽ tao sẽ tha cho mày đấy”.

Mã Siêu giễu cợt nhìn Đường Khôn.

“Chết tiệt! Mày muốn chết đúng không?”

Đường Khôn tức giận quát: “Mày thực sự cho rằng, chúng mày bị hơn hai chục khẩu súng chĩa vào vẫn có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Mã Siêu lắc đầu cười: “Xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi”.

Dứt lời, anh ta chợt di chuyển, bước từng bước về phía Đường Khôn.

Mỗi bước đi đều khiến Đường Khôn cảm thấy áp lực khổng lồ.

Hắn ta nắm chặt khẩu súng ngắn trong tay, họng súng đen ngòm nhắm thẳng đầu Mã Siêu, hai tay run lẩy bẩy.

Có rất nhiều oan hồn đã bỏ mạng dưới tay hắn ta.
Thế nhưng hắn ta chưa từng bị một kẻ tay không tấc sắt dọa sợ trong khi bản thân đang cầm vũ khí như thế này.

“Dương Thanh, mày muốn chết đến vậy à?”

Hoàng Thiên Hành cũng tức điên lên, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh không thèm nhìn lão ta, chỉ nhìn chằm chằm Mã Siêu.
Dường như không gì quan trọng bằng chuyện anh em của mình trả thù.

“Đứng lại! Đứng lại mau! Tao nổ súng đấy!”

Thấy Mã Siêu tới gần, Đường Khôn hoảng loạn giơ súng gào ầm lên.

Các xạ thủ khác cũng cảm thấy áp lực rất lớn nhưng Hoàng Thiên Hành chưa ra lệnh, bọn họ không dám bóp cò.

Đường Khôn cũng vậy.
Thế nên Mã Siêu ngày càng đến gần, hắn ta càng thấy sợ hãi.

Điều khiến hắn ta thất vọng chính là, Mã Siêu đã tới trước mặt hắn ta nhưng Hoàng Thiên Hành vẫn chưa ra lệnh nổ súng.

“Không dám bóp cò còn học đòi người khác nghịch súng? Chúng mày có tư cách nghịch súng sao?”

Mã Siêu cười lạnh, chộp lấy khẩu súng Colt bị Đường Khôn nắm chặt trong tay, dùng chút sức đã đoạt lại được.

“Tạch tạch tạch!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Mã Siêu cầm súng bằng một tay, thao tác hai ba lần đã tháo khẩu súng Cotl tinh vi thành từng mảnh linh kiện.

Cả quá trình chỉ mất vài giây.

Có thể một tay tháo dỡ một khẩu súng lục trong khoảng thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu lần huấn luyện?

Đám xạ thủ nhà họ Hoàng ngơ ngác nhìn, cảm thấy bản thân như đang múa rìu qua mắt thợ.

“Rốt… rốt cuộc mày là ai?”

Đường Khôn bàng hoàng nhận ra, Mã Siêu không hề đơn giản như trong tưởng tượng của hắn ta.

Không chỉ Đường Khôn, Hoàng Thiên Hành cũng rất chấn động.
Một người trẻ tuổi vừa giỏi võ vừa có thể tháo dỡ súng ngắn bằng một tay.

Người thế nào mới có thể đạt được thực lực khủng bố như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ là lính giải ngũ?

Nếu thực sự là vậy, nhất định bọn họ sẽ có địa vị cực cao trong quân đội.

Mã Siêu chỉ là đàn em của Dương Thanh đã có sức mạnh khổng lồ như vậy, Dương Thanh thì sao?

Thực lực của cậu ta sẽ mạnh tới cỡ nào?

Hoàng Thiên Hành vẫn có chút hiểu biết về sức mạnh của Dương Thanh.

Hôm nay lão ta dụ Dương Thanh tới không chỉ để báo thù rửa hận mà còn muốn thăm dò thân phận thật sự của anh.

Nếu anh chỉ là một đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, lão ta sẽ thủ tiêu không chút do dự.

Nhà họ Hoàng cũng không chỉ có chút lực lượng như người ngoài đã thấy.

Vẫn còn đòn chết người mạnh hơn vẫn chưa lộ diện.

“Quỳ xuống!”

Đương nhiên Mã Siêu sẽ không trả lời Đường Khôn.
Anh ta nhìn chằm chằm đối phương, nghiêm giọng quát lớn.

“Bịch!”

Mọi người khiếp sợ nhìn thấy Đường Khôn thực sự quỳ xuống dưới chân Mã Siêu.

Đến cả Đường Khôn cũng không ngờ bản thân bị một câu của Mã Siêu dọa sợ đến nỗi vô thức quỳ xuống.

Hắn ta chợt nhớ lại lời Mã Siêu từng nói, muốn hắn ta phải hối hận, quỳ xuống xin tha.

Hiện giờ, chẳng phải tất cả đều y hệt lời anh ta đã nói rồi sao?

Nghĩ tới đây, Đường Khôn vô cùng hoảng sợ.

“Lúc trước là tôi có mắt như mù, xin anh rộng lượng tha cho tôi một mạng!”, Đường Khôn quỳ rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Hơn hai chục xạ thủ còn lại đều trợn tròn mắt.

Quỳ thật rồi!

Thực sự quỳ xuống xin tha rồi!

“Tao đã nói sẽ khiến mày phải hối hận, đương nhiên không thể nuốt lời!”

Ánh mắt Mã Siêu lóe lên tia tàn khốc, lạnh giọng nói: “Mày nói mày là tay súng thần bắn trăm phát trăm trúng.
Chắc hẳn mày rất tự hào về đôi tay này phải không?”

“Vậy thì sau này mày hãy làm một thằng cụt tay đi!”

Anh ta vừa dứt lời liền giẫm mạnh chân xuống.

“Răng rắc!”

Cùng với tiếng xương gãy nát, hai tay Đường Khôn bị Mã Siêu giẫm đạp dưới chân.

“Á…”

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ trang viên nhà họ Hoàng.

Ai cũng sợ chết khiếp!

Nát rồi!

Anh ta thực sự giẫm nát hai tay đội trưởng đội xạ thủ nhà họ Hoàng rồi!

.

Chương 512: 512: Đâm Lao Phải Theo Lao

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, chàng trai trẻ này điên rồi sao?

Bị hơn hai chục xạ thủ nhà họ Hoàng dí súng vào đầu còn dám phế bỏ hai tay của đội trưởng đội xạ thủ.

Rõ ràng không hề coi nhà họ Hoàng ra cái gì!

Hơn nữa chủ nhà họ Hoàng còn đang đứng bên cạnh, anh ta vẫn dám làm vậy sao?

“Tao phải giết mày! Giết chết mày! Á…”

Đường Khôn bị phế bỏ hai tay đau đớn gào lên.

Nhưng lúc này đối với hắn ta, nỗi đau thể xác không thể bằng nỗi đau tinh thần.

Hắn ta là tay súng thần bắn trăm phát trăm trúng, đội trưởng đội xạ thủ của nhà họ Hoàng, chứng tỏ địa vị của hắn ta rất cao.

Hắn ta chỉ biết bắn súng, bây giờ hai tay bị phế, hắn ta còn bắn súng kiểu gì?

Hoàng Thiên Hành cũng không ngờ Mã Siêu dám phế bỏ tay của đội trưởng đội xạ thủ ngay trước mặt mình.

Lão ta biết tất cả đều do chàng trai trẻ đang bàng quan đứng bên cạnh.

Vì anh ở đây nên Mã Siêu mới dám ra tay.

Trước đó, bị người ta dùng súng đánh vào đầu, Mã Siêu vẫn nhẫn nhịn không đánh trả.

“Mau nổ súng đi! Giết nó cho tao!”

Đường Khôn nghĩ đến tương lai không thể dùng súng, nỗi hận thù làm mờ lý trí, lập tức hạ lệnh giết Mã Siêu.

Song, hơn hai chục xạ thủ còn lại dù vẫn đang chĩa súng vào đầu Mã Siêu nhưng không một ai nổ súng theo lệnh của hắn ta.

Hoàng Thiên Hành đang ở đây, lão ta không lên tiếng ai dám nổ súng?

“Làm hắn vĩnh viễn ngậm miệng lại đi!”

Hoàng Thiên Hành cau mày ra lệnh.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ vang.
Đường Khôn đang gào thét đột nhiên im bặt, một cái lỗ đen ngòm xuất hiện giữa trán của hắn.
Hắn ta trợn trừng mắt, chết không nhắm mắt.

Các xạ thủ khác đều coi như không thấy, bình tĩnh nhìn Mã Siêu chờ lệnh của Hoàng Thiên Hành.

Mã Siêu chỉ phế bỏ hai tay của Đường Khôn, không hề làm gì khác.
Anh ta khiêu khích nhìn các xạ thủ còn lại rồi quay về đứng sau lưng Dương Thanh.

Đến lúc này, người nhà họ Hoàng mới nhận ra, Mã Siêu chỉ là đàn em của Dương Thanh.

Một tên đàn em đã mạnh như vậy, thế thì chủ của cậu ta còn tới mức nào?

Mỗi người nhà họ Hoàng đều nghĩ như vậy.

“Ranh con, mày dám đến làm càn trong nhà họ Hoàng, chắc là có chỗ dựa nào đó phải không?”

“Đàn em của mày có thể tháo súng lục bằng một tay nhanh như vậy, sức chiến đấu cũng rất mạnh, hẳn là lính đi ra từ chiến trường phải không?”

“Tao vốn không biết tại sao không tìm được tin tức gì trong năm năm mày biến mất.
Bây giờ tao biết rồi, có phải đơn vị của chúng mày có tính bảo mật cực cao không?”

“Cho dù là vậy, mày cũng không nên tới nhà họ Hoàng làm loạn, thật sự rất không nên!”

Hoàng Thiên Hành tỏ ra bình tĩnh nhìn chằm chằm Dương Thanh, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh hãi.

Lão ta không thể xác định suy đoán của mình là đúng hay sai, nhưng như vậy đã đủ để lão ta không dám hạ lệnh giết Dương Thanh và Mã Siêu.

Nếu suy đoán của lão ta là đúng, hai người trẻ tuổi này thực sự có địa vị cực cao trong quân đội, thì giết họ sẽ dẫn tới phiền phức rất lớn.

Nhà họ Hoàng mạnh đến đâu cũng không dám giết chiến sĩ của Chiêu Châu.

Mã Siêu nghiêm mặt lại, không ngờ mình sơ ý làm vài động tác đã để Hoàng Thiên Hành đoán ra xuất thân.

May mà đối phương chỉ mới suy đoán, nếu bị phát hiện ra thân phận thật sự, hậu quả rất nghiêm trọng.

Dương Thanh mỉm cười thản nhiên nói: “Trí tưởng tượng của ông chủ Hoàng thật phong phú.

Nếu tôi nói không có tin tức gì trong năm năm tôi mất tích là vì tôi không hề làm gì, ông có tin không?”

Đây cũng được coi là lời nói thật.
Mặc dù năm năm đó Dương Thanh tới biên giới phía Bắc nhưng hầu như đều ở trên chiến trường.

Không chỉ Hoàng Thiên Hành, kể cả hoàng tộc Chiêu Châu cũng chưa chắc biết được năm năm ấy Dương Thanh đã đi đâu.

Dù có biết cũng không ai nghĩ tới anh chính là Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Chiêu Châu.

Bất kỳ ai cũng không tin một kẻ vô dụng không có gì trong tay có thể trở thành Tướng quân của biên giới phía Bắc chỉ với năm năm ngắn ngủi.

Nhưng Dương Thanh thực sự đã tạo nên kỳ tích đó.

Nghe anh nói vậy, Hoàng Thiên Hành nhíu mày, có cảm giác đâm lao phải theo lao.

.

Chương 513: 513: Bị Uy Hiếp Ngược Lại

Lão ta là chủ nhà họ Hoàng, không thể cứ dễ dàng thả hai người họ rời đi như vậy.

Lão ta không thể xác định thân phận của Dương Thanh, nếu anh chỉ là một người bình thường sẽ giết thẳng tay.

Nhưng nếu anh có thân phận đặc biệt, giết anh sẽ khiến cả gia tộc gặp nguy hiểm.

"Ông chủ Hoàng đừng đoán mò thân phận của tôi nữa.
Dù ông đoán ra được, ông nghĩ tôi sẽ nói cho ông biết sao?"

Dương Thanh cười nói: "Chắc các người cũng biết lý do hôm nay tôi tìm tới nhà họ Hoàng đúng không?"

"Tôi không nhiều lời nữa, mau thả Ngải Lâm ra.
Tôi sẽ không nhúng tay vào đấu đá nội bộ trong nhà họ Hoàng các người".

"Đương nhiên nếu ông chủ Hoàng muốn đấu tiếp, không chịu tin tôi, tôi không ngại giúp Hoàng Thiên Nhai thay thế ông".

Giọng nói của Dương Thanh vô cùng bình tĩnh nhưng nội dung lại khiến lòng Hoàng Thiên Hành dậy sóng.

Với thực lực của Mã Siêu và Dương Thanh, nếu họ trợ giúp Hoàng Thiên Nhai, Hoàng Thiên Hành thực sự có khả năng bị lật đổ.

"Mày đang ép tao sao?"

Hoàng Thiên Hành híp mắt nói.

Gương mặt già nua tràn đầy tức giận.

Dương Thanh cười nhạt: "Ông nghĩ vậy cũng được.
Tôi nói cho ông biết, nếu hôm nay không gặp được Ngải Lâm, tôi không ngại khiến nhà họ Hoàng tổn thất vài người dòng chính".

Hoàng Thiên Hành cau mày, lửa giận sôi sục.
Lão ta cảm nhận được áp lực to lớn từ Dương Thanh.

Lão ta không biết Dương Thanh cố tình khoác lác để dọa mình hay thực sự có thể một mình phá hủy toàn bộ nhà họ Hoàng.

Ít nhất Dương Thanh và Mã Siêu đơn độc xông vào đây khiến lão ta tin Dương Thanh có năng lực hủy diệt nhà họ Hoàng.

Hoàng Thiên Hành nhìn chàng trai trẻ mới hai bảy, hai tám tuổi trước mặt, chợt thấy hoài nghi mình thực sự là chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?

Nếu không, sao lão ta lại bị một người trẻ tuổi hù dọa được?

"Muốn tôi thả Ngải Lâm cũng được, nhưng cậu phải hứa với tao một chuyện!"

Hoàng Thiên Hành nghĩ một lúc lâu, bỗng cắn răng nói.

Dương Thanh nhíu mày đáp: "Đứng lấy sự nhân nhượng của tôi ra làm điều kiện để yêu cầu tôi bất cứ điều gì.
Làm như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!"

"Chỉ cần Ngải Lâm có thể trị khỏi bệnh cho Hoàng Chính, thù oán giữa tôi với cậu sẽ chấm dứt!"

Ánh mắt Hoàng Thiên Hành tràn đầy kiên định, không hề e sợ Dương Thanh.

Mã Siêu lập tức nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông muốn chết sao? Ông không chịu thả người, chúng tôi tự đi tìm!"

"Nhưng chúng tôi không thể cam đoan đến lúc đó nhà họ Hoàng sẽ ra sao!"

"Đừng nghĩ đến chuyện dùng tính mạng của Ngải Lâm để uy hiếp chúng tôi.
Ông không chịu nổi hậu quả đâu!"

"Đừng nghi ngờ lời của tôi.
Nếu không ông sẽ chết mà không biết tại sao mình chết đấy".

Ngải Lâm là người Mã Siêu thích, anh ta rất lo lắng cho cô ấy. Nhưng là một chiến sĩ của biên giới phía Bắc, anh ta quyết không cho phép kẻ nào uy hiếp Tướng quân của mình.

Mã Siêu cũng có lòng tin tìm được Ngải Lâm.

“Cậu Thanh dạy dỗ đàn em kiểu gì vậy?”

Hoàng Thiên Hành cau mày, tỏ ra khó chịu.

Dương Thanh lại lạnh giọng nói: “Cậu ấy không phải đàn em mà là anh em của tôi! Vừa hay lời cậu ấy nói cũng là ý của tôi”.

“Ông chủ Hoàng có hai sự lựa chọn, một là thả người, hai là để chúng tôi tự tìm”.

Dứt lời, anh nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay, lạnh nhạt nói: “Thời gian của tôi có hạn.
Sau ba phút ông không chọn được, tôi sẽ tự đi tìm”.

Không biết Mã Siêu lấy đâu ra một cái ghế, đặt sau lưng Dương Thanh.

Anh ngồi bắt chéo chân, vẻ mặt ung dung bình thản.

Bốn phía bị đội xạ thủ nhà họ Hoàng bao vây, hơn hai chục họng súng vẫn chĩa vào đầu Dương Thanh, anh lại bình tĩnh ngồi đó như không nhìn thấy.

Hoàng Thiên Hành vô cùng tức giận.
Rõ ràng đang ở sân nhà của lão ta, người của lão ta đang ngắm súng vào đầu Dương Thanh.

Tại sao lão ta lại bị uy hiếp ngược lại?

Đã vậy lão ta còn cảm thấy chuyện này không hề bất thường.

Người trẻ tuổi trước mắt cứ như bậc vua chúa trời sinh, khí thế vững vàng uy nghiêm, lão ta là chủ nhà họ Hoàng cũng không sánh bằng.

“Hết ba phút rồi.
Ông chủ Hoàng lựa chọn đi”.

Ba phút nhanh chóng kết thúc.
Dương Thanh chậm rãi đứng lên, khởi động cổ tay lười biếng nói.

.

Chương 514: 514: Có Hiểu Biết

Giây phút Dương Thanh ngẩng đầu lên, khí thế hùng mạnh đập phả vào mặt Hoàng Thiên Hành.

Hoàng Thiên Hành không khỏi run lẩy bẩy, cảm thấy mình đang đối diện với ác ma đến từ địa ngục.

Chỉ cần lão ta động đậy một cái sẽ phải bỏ mạng!

Dưới áp lực khổng lồ ấy, rốt cuộc Hoàng Thiên Hành phải thỏa hiệp, cắn răng nói: "Đưa người ra!"

Dứt lời, lão ta có cảm giác như trút được gánh nặng, áp lực trên vai hoàn toàn biến mất.

Dương Thanh nhếch môi cười, chậm rãi lên tiếng: "Ông chủ Hoàng đã cứu được mình, cũng cứu được gia tộc rồi!"

Hoàng Thiên Hành chỉ hừ lạnh nói: "Tôi chỉ không muốn rước phiền phức vào người.
Cậu đừng tưởng tôi sợ cậu nên mới phải thỏa hiệp".

Dương Thanh chỉ cười không nói, đây là kẻ bại trận tự tìm cớ cho mình.

Thoáng chốc, một bóng người gầy yếu được đưa ra ngoài.

"Ngải Lâm!"

Mã Siêu thấy cô ấy lập tức kích động chạy tới.

Anh ta ôm chặt cô ấy vào lòng ngay trước mặt mọi người.

Ngải Lâm bị Mã Siêu ôm lấy chỉ chớp mắt một cái, cũng không trốn tránh để anh ta tùy ý ôm mình, khóe miệng cong lên nở một nụ cười khổ.

Mãi lâu sau, Ngải Lâm cảm thấy khó thở mới hờn dỗi đẩy Mã Siêu ra, tức giận nói: "Chị chỉ đến nhà họ Hoàng dạo chơi một chuyến, cậu thật không có tiền đồ".

"Ha ha!"

Mã Siêu ngây ngô cười, lau khóe mắt hơi ửng đỏ, kích động nói: "Anh Thanh giúp em hỏi cưới chị với bố chị rồi.

Em nghĩ lần này nhất định bố chị sẽ đồng ý cho chúng ta ở bên nhau!”

Ngải Lâm tức giận nói: “Cậu còn chưa từng theo đuổi đã muốn lấy chị rồi sao?”

Mã Siêu lúng túng gãi đầu: “Chị yên tâm, anh sẽ không khiến em thất vọng đâu!”

“Trông anh thật ngốc nghếch!”

Ngải Lâm trừng mắt nhìn Mã Siêu, nhưng đáy mắt lại tràn đầy cảm động.

Cô ấy chợt nhìn sang Dương Thanh, mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền nho nhỏ: “Cậu Thanh, làm phiền cậu rồi!”

Dương Thanh cười đáp: “Chị không sao thì mau dẫn Mã Siêu về nhà họ Ngải đi! Em nghĩ bọn họ sẽ không phản đối hai người nữa!”

“Còn anh thì sao?”, Mã Siêu hỏi.

Dương Thanh nhìn sắc mặt khó coi của Hoàng Thiên Hành: “Tôi phải nói chuyện với ông chủ Hoàng một lát, hai người đi trước đi!”

Dường như Mã Siêu nghĩ tới cái gì đó, vội vàng gật đầu.

Anh ta chưa từng gặp được ai có thể uy hiếp được Dương Thanh.

Nhà họ Hoàng quả thực không thể uy hiếp đến tính mạng Dương Thanh, Mã Siêu cũng không cần lo lắng điều gì.

“Ông chủ Hoàng, chúng ta nói chuyện chút nhé?”

Sau khi Mã Siêu và Ngải Lâm dắt tay nhau rời đi, Dương Thanh cười nói với Hoàng Thiên Hành.

Hoàng Thiên Hành hừ lạnh một tiếng: “Cậu nghĩ giữa chúng ta còn gì đáng nói sao?”

“Đương nhiên!”

Dương Thanh khẽ cười nói: “Nhà họ Hoàng nằm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nắm giữ quyền lực khổng lồ, sao lại không có gì đáng nói?”

Hoàng Thiên Hành rất ghét bộ dạng ung dung của Dương Thanh, nhưng lão ta cũng biết nếu đã lựa chọn thỏa hiệp thì lão ta bắt buộc phải nhịn.

“Cậu đi theo tôi!”

Sau một hồi do dự, Hoàng Thiên Hành lên tiếng.

Lão ta dẫn Dương Thanh đến một tòa biệt thự cao cấp ở tận cùng bên trong.

“Đây là bức ‘Sinh mệnh’ của Picasso”.

“Đây là một kiệt tác của họa sĩ thiên tại theo chủ nghĩa siêu thực của thế kỷ 20, Joan Miró”.

“Bức tranh này là bút tích của họa sĩ Paul Cézanne!”

“Không ngờ trong tay ông chủ Hoàng nắm giữ nhiều kiệt tác như vậy, đúng là lợi hại!”

Sau khi bước vào, Dương Thanh không nhịn được tán thưởng khi nhìn thấy những bức tranh treo trên tường.

Hoàng Thiên Hành hơi ngạc nhiên.
Trong các bức tranh này không hề có ghi chú, vậy mà Dương Thanh lại có thể nói đúng tên của bức tranh và họa sĩ vẽ ra nó.

Lão ta càng thêm tò mò về Dương Thanh, một chàng trai chưa đến ba mươi tuổi có thực lực kinh người, trí tuệ siêu phàm và cả hiểu biết sâu rộng về hội họa.

Nhìn một cái đã nhận ra được nhiều tác phẩm nổi danh như vậy, chắc chắn phải là người có nghiên cứu.

“Đây là thẻ tre ghi chép pháp luật thời Tần được phát hiện ở huyện Vân Mộng, tỉnh Hồ Bắc”.

“Đây là chén Thố Hào thời Tống”.

“Còn đây là sứ Thanh Hoa của trấn Cảnh Đức!”

Dương Thanh chậm rãi tham quan, mỗi khi đứng trước một bức tranh hoặc món đồ cổ nào đó đều thở dài một tiếng.

Thấy anh nhận ra nhiều như vậy, Hoàng Thiên Hành sợ ngây người.

Lão ta không thể tưởng tượng nổi có một người trẻ tuổi vừa giỏi võ lại vừa hiểu biết như vậy.

Nếu ở thời cổ đại, nhất định sẽ là một vị tướng quân văn võ song toàn.

Lão ta nào biết Dương Thanh không hề thua kém tướng quân cổ đại trong suy nghĩ của lão ta, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Tướng quân trấn thủ biên giới phía Bắc, thân phận và địa vị tôn quý đến nhường nào?

"Cậu Thanh thật tinh mắt! Không ngờ cậu lại nhận ra toàn bộ đồ cổ của tôi! Xin bái phục!"

Hoàng Thiên Hành không hề keo kiệt lời khen ngợi.

Từ lúc lựa chọn thỏa hiệp, lão ta đã có ý định hợp tác với Dương Thanh.

Nhưng con trai bị dọa thành kẻ ngốc và quản gia Cao Hùng thân thiết như người nhà của lão ta vẫn khiến lão ta thù hận Dương Thanh.

Nếu có cơ hội, lão ta sẽ không do dự giết chết anh.

Nghe lão ta khen ngợi, Dương Thanh chỉ cười nhạt một tiếng, quan sát khắp nơi cứ như đi vào một viện bảo tàng.

Hoàng Thiên Hành cẩn thận đi theo, trong lòng thấp thỏm không yên.

Dương Thanh nói có chuyện muốn nói với lão ta, nhưng giờ đây lại như một thằng nhà quê lên tỉnh tò mò ngắm nghía mọi thứ.
Nếu Dương Thanh không nhận ra nhiều đồ cổ như vậy, chắc chắn Hoàng Thiên Hành sẽ nghĩ anh là đồ ngu.

"Không biết cậu Thanh muốn nói gì với tôi?"

Hoàng Thiên Hành là một người nóng nảy.
Thường những người nóng nảy rất hấp tấp.

Dương Thanh không nói gì khiến lão ta rất sốt ruột.

Thấy Hoàng Thiên Hành không giữ nổi bình tĩnh, Dương Thanh mới ngừng tham quan, mỉm cười ngồi trên sofa làm bằng gỗ quý.

“Giữa tôi và ông chủ Hoàng không hề có thù oán, chỉ là người nhà họ Hoàng các ông cứ năm lần bảy lượt khiêu khích tôi, tôi nói không sai chứ?”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Hoàng Thiên Hành tỏ ra khó chịu, nhưng vẫn cố nén giận, trầm giọng nói: “Có gì cứ việc nói thẳng!”

“Nếu muốn kể tỉ mỉ thù oán giữa chúng ta, có thể bắt nguồn từ ba chuyện”.

Dương Thanh cười nói: “Đầu tiên, Hoàng Chung muốn chiếm đoạt quyền khống chế nơi tôi sống, kết quả bị tôi sỉ nhục trước mặt mọi người.
Nhà họ Hoàng lại cho rằng tôi sỉ nhục gia tộc các người”.

“Thứ hai, con của ông Hoàng Chính tưởng dẫn theo cao thủ hàng đầu là có thể làm gì được tôi.
Thật không may, ông ta đã thất bại, còn bị tôi dọa thành đồ đần”.

“Thứ ba, quản gia Cao Hùng thân thiết với ông như anh em ruột thịt cũng bởi vì con trai ông mới gặp phải kết cục hiện giờ!”

Dương Thanh vừa dứt lời, Hoàng Thiên Hành lập tức sa sầm mặt, ánh mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

“Cậu sỉ nhục Hoàng Chung là chuyện tốt đối với tôi.
Nếu không, tôi không thể kiếm cớ thu hồi quyền thừa kế của cậu ta”.

“Thế nhưng cậu dọa con trai tôi thành kẻ ngốc, còn giết anh em tốt của tôi là Cao Hùng.
Cậu buộc phải trả giá vì hai chuyện này!”

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói.

Mặc dù lão ta e ngại Dương Thanh nhưng cũng không giấu giếm sát khí của mình.

Dương Thanh buồn cười nói: “Không biết ông chủ Hoàng định giết tôi thế nào?”

Hoàng Thiên Hành lạnh lùng đáp: “Một ngày nào đó, tôi sẽ tự tay giết chết cậu, báo thù rửa hận cho bọn họ!”

Dương Thanh lại thấy tán thưởng Hoàng Thiên Hành.

Ít nhất lão ta là một người coi trọng tình nghĩa.

“Nếu tôi nói, tôi đồng ý để Ngải Lâm chữa trị cho con ông và Cao Hùng chưa chết, ông có còn hận tôi nữa không?”

Dương Thanh chợt cười hỏi.

“Thật sao?”

Nghe vậy, Hoàng Thiên Hành kích động đứng bật dậy: “Cao Hùng thực sự còn sống sao?”

.

Chương 515: 515: Giờ Tôi Tin Rồi

Thấy Hoàng Thiên Hành kích động như vậy, Dương Thanh rất hài lòng.

Lúc có ý định tới Yến Đô, anh cũng đã điều tra rõ ràng về Hoàng Thiên Hành nên mới thả Hoàng Chính đi, chỉ giam lỏng Cao Hùng ở nhà họ Quan.

Kể cả lần cố tình tung tin Cao Hùng chết ở đất khách cũng là để thử Hoàng Thiên Hành.

Biểu hiện của Hoàng Thiên Hành khiến Dương Thanh cực kì hài lòng.

Một người trọng tình trọng nghĩa mà vẫn có thể trở thành người đứng đầu của một trong tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô, đúng là không hề dễ dàng.

Người như thế rất đáng tin cậy.

"Ông ta còn sống!"

Dương Thanh gật đầu xác nhận.

"Ha ha!"

Hoàng Thiên Hành mừng rỡ chảy cả nước mắt, kích động nói: "Tốt quá rồi, Cao Hùng vẫn còn sống, ông ấy còn sống!"

Ngay sau đó, Hoàng Thiên Hành lấy lại bình tĩnh, cảnh giác nhìn Dương Thanh: "Chắc chắn cậu sẽ không dễ dàng thả Cao Hùng và để Ngải Lâm cứu con tôi đúng không?"

Tuy nhờ có Cao Hùng lão ta mới trở thành chủ nhà họ Hoàng nhưng nếu lão ta chỉ là một kẻ ngu xuẩn nóng tính thì dù Cao Hùng giỏi bày mưu tính kế cỡ nào, Hoàng Thiên Hành cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Lão ta nhanh chóng nhận ra, Dương Thanh tới đây có mục đích khác.

Dương Thanh cũng không giấu giếm, thẳng thắn gật đầu: "Nếu nhà họ Hoàng chịu nghe theo tôi, tôi sẽ không chỉ thả

Cao Hùng mà còn có thể giúp ông giải quyết tai họa ngầm của nhà họ Hoàng".

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Thiên Hành lập tức thay đổi, giận dữ quát lớn: "Ranh con, đương nhiên tôi cũng muốn nhà họ Hoàng chỉ nghe theo lệnh tôi, nhưng tôi sẽ không bán rẻ lợi ích của gia tộc chỉ vì tư lợi của bản thân đâu".

"Muốn thâu tóm nhà họ Hoàng về tay cơ đấy, dã tâm của cậu lớn thật".

Hoàng Thiên Hành tức giận nói.

Dương Thanh đã đoán trước được phản ứng của Hoàng Thiên Hành.
Anh không hề bất ngờ, chỉ bình thản cười nói: "Nếu ông không muốn, tôi có thể tới tìm Hoàng Thiên Nhai, tôi nghĩ, vì vị trí chủ gia tộc này, ông ta nhất định sẽ vui vẻ chấp nhận yêu cầu của tôi".

"Không thể nào!"

Hoàng Thiên Hành kiên định lắc đầu: "Đúng là Hoàng Thiên Nhai mơ ước vị trí này đã lâu, nhưng chắc chắn ông ta sẽ không bán rẻ lợi ích gia tộc chỉ vì nó đâu".

Dương Thanh cười khinh bỉ: "Đây chỉ là suy nghĩ của ông mà thôi.
Nếu tôi đồng ý cho ông ta làm chủ nhà họ Hoàng, đừng nói là để nhà họ Hoàng quy phục tôi, bảo giết sạch phe phái dòng chính bên ông, ông ta cũng sẽ đồng ý, ông tin không?"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Thiên Hành trở nên khó coi, giọng điệu cũng cực kì nóng nảy: "Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng đó!"

"Tuy hai chúng tôi vẫn luôn tranh đấu với nhau vì vị trí chủ gia tộc nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc đó mà thôi!"

"Dù thế nào hai chúng tôi cũng là anh em chung một dòng máu, tranh đấu kịch liệt đến mấy cũng không thể tới mức giết người diệt khẩu!"

Lúc này, Hoàng Thiên Hành vô cùng giận dữ, thoạt nhìn như đang giải thích nhưng lại giống như cáu giận vì bị chọc trúng

nỗi đau.

Chỉ lão ta mới biết rõ Hoàng Thiên Nhai có dám làm như vậy vì cái ghế chủ gia tộc này hay không.

Dương Thanh biết, nếu không bị hiện thực vả mặt, chắc chắn người như lão ta sẽ không tin anh.

Vì thế, Dương Thanh chỉ cười nhạt một tiếng, không tranh luận mà lấy điện thoại gọi một cuộc.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, anh dặn: "Bảo Hoàng Thiên Nhai, muốn giành vị trí chủ nhà họ Hoàng thì lập tức liên lạc với tôi!"

Nói xong, anh cúp máy.

Hoàng Thiên Hành nhíu mày, thái độ cứng rắn của Dương Thanh khiến lão ta rất khó chịu nhưng lại chẳng thể làm gì.

Với thực lực của Dương Thanh, giết lão ta quả thực chẳng phải việc gì khó khăn.

"Bảo Hoàng Thiên Nhai gọi điện ngay cho cậu sao? Cậu không hiểu ông ta là loại người gì đâu".

"Ông ta cực kì kiêu ngạo, tính tình gian trá giảo hoạt, trừ khi chắc chắn cậu có năng lực giúp ông ta lấy được vị trí chủ gia tộc này, bằng không ông ta sẽ không đời nào nhận lời cậu".

"Tôi khuyên cậu đừng quá tham lam, nhà họ Hoàng có thể hợp tác với cậu, giữ quan hệ tốt với cậu, nhưng tuyệt đối không thể quy phục cậu!"

"Trước đây không thể, hiện tại không thể, sau này càng không thể!"

Hoàng Thiên Hành lạnh lùng nói.

Nhưng ngay khi lão ta vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại vang lên giòn giã.

Đó là chuông điện thoại của Dương Thanh.

Dương Thanh liếc nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, cười nói: "Trước đây có người từng nói, ông có thể trở thành người

đứng đầu nhà họ Hoàng đều nhờ có sự giúp đỡ của Cao Hùng, khi đó tôi còn không tin, giờ thì tôi tin rồi!”

“Bởi vì người như ông nếu không được giúp đỡ, hoàn toàn không có hi vọng trở thành chủ gia tộc”

.

Chương 516: 516: Bằng Lòng Quy Phục

Dương Thanh ấn nhận cuộc gọi, đồng thời mở loa ngoài.

“Xin chào cậu Thanh, tôi là Hoàng Thiên Nhai, người nhà họ Hoàng.
Vừa rồi người bên cậu nói cậu muốn tôi gọi điện cho cậu, không biết cậu Thanh tìm tôi có việc gì ạ?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, tràn đầy nịnh nọt.

Sắc mặt Hoàng Thiên Hành lập tức cứng đờ.

Bởi chủ nhân của giọng nói này chính là Hoàng Thiên Nhai, người lão ta vừa mới khẳng định sẽ không gọi điện cho Dương Thanh.

Từ lúc lão ta nói như vậy đến khi Hoàng Thiên Nhai gọi điện cho Dương Thanh chỉ mới có một phút ngắn ngủi.

Điều quan trọng nhất là, giọng điệu của Hoàng Thiên Nhai cực kì cung kính.

Hoàng Thiên Hành bỗng cảm thấy nóng rát cả mặt.

“Chẳng phải ông vẫn luôn muốn trở thành chủ gia tộc họ Hoàng đó sao?”

“Bây giờ, tôi cho ông một cơ hội”.

“Chỉ cần ông có thể giết sạch người bên phe Hoàng Thiên Hành, tôi sẽ giúp ông đoạt vị trí đó”.

“Tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ, sau khi ông trở thành chủ gia tộc thì nhà họ Hoàng phải quy phục tôi!”

Dương Thanh dứt khoát nói rõ ý đồ.

Vẻ mặt Hoàng Thiên Hành tái mét, không ngờ Dương Thanh dám thương lượng với Hoàng Thiên Nhai ngay trước mặt mình.

Cậu ta không chỉ muốn Hoàng Thiên Nhai giết mình mà còn muốn giết sạch người bên phe mình nữa.

Sao có thể như vậy được?

Dù Hoàng Thiên Nhai có khốn nạn đến mức nào cũng đâu thể giết hại anh em chung dòng máu như thế?

Lão ta không tin Hoàng Thiên Nhai sẽ nhận lời.

Nhưng ngay khi Hoàng Thiên Hành cực kì kiên định cho rằng Hoàng Thiên Nhai sẽ không đồng ý với điều kiện của Dương Thanh thì một giọng nói tràn ngập sát khí vang lên: "Tôi đồng ý!"

"Vị trí chủ gia tộc họ Hoàng này vốn thuộc về tôi, Hoàng Thiên Hành chẳng tài cán gì, nếu không nhờ có Cao Hùng đứng sau giúp đỡ, sao nó có thể nhảy lên vị trí này?"

"Tôi đã muốn giết nó từ lâu rồi, chẳng qua vì e ngại vị trí chủ gia tộc của nó, sợ sẽ khiến cho cả gia tộc căm phẫn nên mới nhẫn nhịn bấy lâu nay".

"Nếu được cậu giúp đỡ, tôi sẵn sàng giết nó như giết một con chó, kể cả các thành viên khác bên phe nó, tôi sẽ xử lí sạch sẽ!"

Hoàng Thiên Nhai hung tợn nói, lộ ra sát khí sắc bén.

Mặt Hoàng Thiên Hành đã cứng đờ, không dám tin vào tai mình, đáy mắt dần hiện lên lửa giận.

Cái tên Hoàng Thiên Nhai đã biến thành một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào tim lão ta.

Vì vị trí chủ gia tộc, Hoàng Thiên Nhai sẵn sàng giết mình, thậm chí cả những thành viên vô tội cùng dòng máu, chỉ vì những người đó cùng phe với mình nên ông ta sẵn lòng giết hết.

"Cậu Thanh, từ nay về sau, tôi xin tôn cậu làm chủ, xin cậu hãy trợ giúp tôi giành lấy nhà họ Hoàng!"

Hoàng Thiên Nhai lại nói tiếp, giọng điệu cung kính, hùng hồn dứt khoát.

Dương Thanh thản nhiên liếc nhìn Hoàng Thiên Hành đã chết lặng, lạnh nhạt nói: "Được, ông chờ tin tôi đi!"

Dứt lời, anh cúp điện thoại.

“Xem ra, địa vị của ông chủ Hoàng trong lòng ông anh kia không được cao như mong muốn nhỉ? Người ta đã muốn giết chết ông từ lâu rồi”.

Dương Thanh bật cười nhìn Hoàng Thiên Hành nói.

“Khốn kiếp! Súc sinh! Đồ cầm thú! Sao anh có thể đồng ý cơ chứ?”

“Chúng ta tranh đoạt với nhau bao nhiêu năm qua nhưng tôi luôn nghĩ đến tình nghĩa máu mủ, dù con trai anh giết con gái tôi, tôi cũng im lặng cho qua”.

“Nếu tôi thật lòng muốn truy cứu thì phe phái các anh đã bị diệt sạch từ lâu rồi”.

“Vậy mà hôm nay, vì vị trí chủ gia tộc, anh lại muốn giết tôi! Thậm chí còn muốn giết sạch con cháu dòng chính phe tôi, sao anh có thể nhẫn tâm đến thế?”

Hoàng Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi nói, mặt mũi tràn đầy bi thương.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Hoàng Thiên Hành.

Lát sau, tâm trạng của Hoàng Thiên Hành đã ổn định.
Lão ta nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, nói: “Cậu đã tới tìm tôi trước hẳn là cậu coi trọng tôi hơn.
Nếu giờ tôi bằng lòng khiến nhà họ Hoàng quy phục cậu, liệu cậu có chắc chắn giúp tôi giữ vững vị trí này không?”

Dương Thanh gật đầu: “Đương nhiên, nếu không vừa rồi tôi đã bảo Hoàng Thiên Nhai làm luôn chứ không cần chờ tin của tôi”.

Hoàng Thiên Hành đột nhiên nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi mở choàng mắt ra, cặp mắt chất phác không hề vẩn đục kia chợt lóe sáng: “Vậy được, tôi đồng ý với cậu! Chỉ cần cậu có thể giúp tôi nắm vững nhà họ Hoàng, toàn bộ gia tộc này sẽ nghe lệnh cậu!”

.

Chương 517: 517: Giết Thằng Ranh Này Cho Tao

: Giết thằng ranh này cho tao

Nghe Hoàng Thiên Hành nói thế, Dương Thanh thoáng nhếch miệng cười nhẹ: “Tốt lắm!”

Lần này tới Yến Đô, Dương Thanh vốn chỉ định ngăn cản đám cưới của Ngải Lâm, tiện thể giải quyết chuyện của nhà họ Hoàng mà thôi.

Hôm nay, chuyện của Ngải Lâm đã được giải quyết.
Với thực lực của Dương Thanh và Mã Siêu trước đó, trừ khi nhà họ Ngải muốn đâm đầu vào chỗ chết, bằng không chắc chắn sẽ không ngăn cản Ngải Lâm và Mã Siêu nữa.

Hoàng Thiên Hành cũng đã quy phục.
Vậy thì dù anh chưa thực sự bước chân vào Yến Đô nhưng đã nắm được một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Đến khi triệt để nắm giữ nhà họ Hoàng cũng là lúc anh nên đến gia tộc Vũ Văn, tìm người kia hỏi một câu, vì sao trước đây phải đuổi mẹ con anh ra khỏi gia tộc, còn không cho hai người ở lại Yến Đô.

Nhớ đến những cảnh tượng đau thương trong quá khứ, đáy mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, trong một phòng bệnh VIP cao cấp ở bệnh viện Nhân Dân Yến Đô.

Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung đều đang rất kích động.

“Tên ngu xuẩn Hoàng Thiên Hành kia thật sự coi thằng ranh đó là một tên tép riu.
Lần này nó vấp phải đá tảng rồi”.

“Đúng vậy, lần trước ở Nam Dương, lúc bị thằng ranh đó đè xuống bắt quỳ trước mặt bao người, con đã biết nó không phải kẻ tầm thường.

Vậy mà lão Hoàng Thiên Hành ngu xuẩn kia còn dám phái con trai mình đến tìm cậu ta, đúng là ngu không thể tả".

"Giờ thì hay rồi, thằng ranh đó chính là quái vật nhà họ Hoàng không thể đối phó, ngay cả súng đạn cũng né được, cấp dưới của nó cũng mạnh không kém, có thể một tay tháo dỡ súng lục chỉ trong vòng vài giây".

Hai bố con kẻ xướng người họa, không giấu nổi sự chấn động trước thực lực kinh người của Dương Thanh.

"Lẽ nào sau khi trở thành người đứng đầu gia tộc bố thực sự phải quy phục cậu ta sao?", Hoàng Chung đột nhiên hỏi.

Hoàng Thiên Nhai cười lạnh một tiếng: "Nó tự đề cao bản thân quá rồi đấy".

"Muốn nhà họ Hoàng chúng ta quy phục à, đừng nói một gã thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi, ngay cả hoàng tộc của Chiêu Châu cũng không có tư cách!"

Sắc mặt Hoàng Thiên Nhai lộ vẻ tàn nhẫn: "Muốn làm nên nghiệp lớn thì phải hi sinh lớn! Vậy nên bố mới đồng ý với yêu cầu của nó, nhưng chỉ là giả vờ mà thôi.
Đợi khi nào nó giúp bố lấy được vị trí chủ gia tộc cũng là lúc nó phải chết!"

"Bố muốn giết nó á?"

Hoàng Chung kinh ngạc hỏi.

"Nó giỏi võ thì đã sao? Hơn hai chục nòng súng ngắn chĩa vào không làm gì được nó, nhưng bố không tin hơn hai chục nòng súng bắn tỉa vẫn không làm gì được nó".

Hoàng Thiên Nhai cười lạnh, giọng điệu tràn đầy sát khí.

Hoàng Chung nghe vậy, lòng thoáng run lên.
Lí trí nói cho ông ta biết, Dương Thanh rất mạnh, có lẽ thực sự không sợ súng bắn tỉa.

Nhưng nghĩ tới nỗi nhục Dương Thanh gây ra cho mình, ông ta càng muốn giết chết Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bố nói đúng, dù cậu ta có mạnh đến đâu thì hơn hai chục nòng súng bắn tỉa cũng có thể biến cậu ta thành cái sàng!"

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bỗng bị đẩy ra.

“Ai đấy?”

Hai bố con họ Hoàng đang hào hứng trò chuyện, nghe thấy tiếng cửa mở bèn quay đầu nhìn ra.

Bọn họ thấy một người đàn ông cao lớn đang quay lưng đóng cửa phòng lại.

“Mã Siêu!”

Khi người kia quay đầu lại, hai bố con đều hoảng hốt.

Nhất là Hoàng Chung, ông ta đã sợ hãi tột cùng.

Ông ta từng tận mắt chứng kiến sức mạnh của Mã Siêu.

Cậu ta đột nhiên tới đây vào lúc này, còn khóa trái cửa phòng bệnh lại, rốt cuộc muốn làm gì?

“Thì ra là cậu Siêu.
Không lẽ cậu Thanh có mệnh lệnh gì cho chúng tôi sao?”

Hoàng Thiên Nhai lấy lại tinh thần trước, vội vàng tươi cười nịnh nọt.

Thoạt nhìn, thái độ của lão ta với Mã Siêu cực kì cung kính.

Nhưng Mã Siêu vẫn chẳng nói chẳng rằng, mặt lạnh tanh bước về phía giường bệnh.

Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung thấy thế, không khỏi run lẩy bẩy.

“Rốt cuộc cậu tới đây làm gì?”

Cuối cùng Hoàng Chung cũng nhận ra sự khác thường, lập tức tiến đến hỏi.

“Giết người!”

Mã Siêu chỉ đáp lại hai chữ.

Dứt lời, trong tay Mã Siêu đột ngột xuất hiện một lưỡi dao găm sáng loáng.

“Phụt!”

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, bóng dáng Mã Siêu biến mất. Giây tiếp theo, cổ Hoàng Chung xuất hiện một đường máu, máu tươi dần phụt ra.

Sự sợ hãi đông cứng lại trên mặt Hoàng Chung, ông ta vươn tay bịt chặt cổ.

Máu tươi tràn ra qua kẽ tay ông ta.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.
Hai bố con chưa kịp phản ứng lại, Hoàng Chung đã bị giết.

Chỉ e đến tận lúc chết, ông ta cũng không ngờ hai chữ "giết người" lại là lời cuối cùng ông ta được nghe thấy.

Thấy con trai chết thảm, Hoàng Thiên Nhai giận điên lên, hét to: "Người đâu! Người đâu! Giết thằng ranh này cho tao!"

- ————

.

Chương 518: 518: Gia Tộc Vũ Văn

: Gia tộc Vũ Văn

Nhưng lão ta có gọi rách họng cũng chẳng có ai nghe được.

Đây là phòng bệnh VIP cao cấp của bệnh viện Nhân Dân Yến Đô, hiệu quả cách âm cực kì tốt.

Hoàng Thiên Nhai nằm viện sao lại không có cao thủ bảo vệ chứ?

Nhưng Mã Siêu có thể một mình đi vào chứng tỏ người của Hoàng Thiên Nhai đã bị anh ta giải quyết.

"Dù ông có kêu rách cổ cũng chẳng có ai cứu được ông đâu!"

Mã Siêu lên tiếng, ánh mắt ngập tràn sát khí, dao găm trong tay đang nhỏ máu.

Hoàng Thiên Nhai kinh sợ tột cùng, thân thể run lẩy bẩy.

"Mày…
Mày đừng có lại đây!"

Lão ta nấp sau giường bệnh, rống to.

Mã Siêu nhanh chóng bước tới trước mặt lão ta, lạnh lùng nói: "Ông chết được rồi đấy!"

"Mày có thể nói cho tao biết, Dương Thanh rốt cuộc là ai không?"

Hoàng Thiên Nhai đã hoàn toàn tuyệt vọng, không giãy giụa nữa.
Lão ta biết giãy giụa thế nào cũng vô dụng.

Mã Siêu do dự một hồi rồi nói: "Anh ấy sinh ra để làm vương giả, vinh quang gắn liền với đất nước này! Ở biên giới phía Bắc, anh ấy có một biệt danh, là Chiến Thần Bất Bại!"

"Chiến Thần Bất Bại?"

"Là người đó!"

"Vị Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Chiêu Châu!"

“Thì ra là cậu ấy! Lẽ ra tôi nên nghĩ tới điều này sớm hơn, nhưng hết thảy đều đã muộn! Muộn thật rồi…”

Sắc mặt Hoàng Thiên Nhai tràn đầy khiếp sợ và bi ai.

Lão ta còn chưa nói hết câu, lưỡi dao trong tay Mã Siêu đã lóe lên.

Hoàng Thiên Nhai đã chết!

Chẳng bao lâu sau, tin tức Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung bị giết đã truyền khắp Yến Đô.

Lúc này, tất cả những người đứng đầu các gia tộc lớn của Yến Đô đều vô cùng khiếp sợ.

Mọi gia tộc quyền thế ở Yến Đô điều biết Hoàng Thiên Nhai là ai.

Người như lão ta lại có thể bị giết chết một cách bí ẩn, không một ai hay.
Nghĩ có thể biết được, nếu một ai đó trong các gia tộc quyền thế ở Yến Đô bị để mắt thì sẽ bị giết dễ dàng tới mức nào.

“Cái gì? Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung đều đã chết?”

“Chẳng phải bọn họ đang ở trong bệnh viện Nhân Dân sao? Không phải còn có cao thủ đứng đầu gia tộc đến bảo vệ à?”

“Sao lại bị giết?”

Dương Thanh vừa đi khỏi thì tin tức Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung bị giết cũng truyền đến nhà họ Hoàng.

Hoàng Thiên Hành nghe xong vô cùng khiếp đảm.

Lão ta bỗng nhớ lại câu nói sau cùng của Dương Thanh trước khi anh rời đi.

Dương Thanh đã nói: “Mười phút sau, nhà họ Hoàng sẽ chỉ còn một mình ông có quyền lên tiếng”.

Chẳng lẽ, cái chết của Hoàng Thiên Nhai và Hoàng Chung đều do người của Dương Thanh làm?

Hoàng Thiên Nhai là nhân vật số hai của nhà họ Hoàng, thực lực của đám vệ sĩ bên cạnh đều thuộc hàng mạnh nhất gia tộc.

Có thể giết người được các cao thủ xuất sắc nhất nhà họ Hoàng bảo vệ thì người đó phải mạnh đến đâu?

Hoàng Thiên Hành bỗng thấy lạnh cả người, nếu người được Dương Thanh chọn là Hoàng Thiên Nhai mà không phải lão ta…

Vậy chẳng phải kẻ bị giết hôm nay chính là lão ta sao?

Nghĩ tới đây, Hoàng Thiên Hành bỗng thấy thật may mắn, may mà mình được Dương Thanh chọn.

Trong một trang viên cổ điển xa hoa của Yến Đô.

Tại một căn biệt thự sang trọng nhất nằm chính giữa trang viên, một người trung niên đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật tươi đẹp bên ngoài.

Người đàn ông trung niên đứng lặng một mình, trông rất cô độc.

Đúng lúc này, một ông già mặc sườn xám nam đi tới, nói: "Thưa ông chủ, cậu chủ nhỏ tới Yến Đô rồi!"

Nghe vậy, rốt cuộc sắc mặt của người đàn ông trung niên cũng thay đổi, thân mình mất kiểm soát thoáng run lên.

Ông ta cố gắng kìm chế tâm tình của mình rồi mới quay người lại.

"Mười tám năm rồi! Rốt cuộc nó đã trở lại Yến Đô!"

Người đàn ông trung niên chậm rãi nói, vẻ mặt cảm khái xen lẫn bi thương.

"Mười tám năm trước, chính tôi trục xuất mẹ con nó ra khỏi gia tộc, đuổi khỏi Yến Đô, thậm chí còn đe dọa bọn họ, đời này không được đặt chân vào Yến Đô nửa bước!"

"Mười tám năm sau, nó lại về Yến Đô, có phải là vì nó đã có đủ sức mạnh đấu lại gia tộc Vũ Văn rồi hay không?"

"Không phải, với địa vị và thực lực hiện giờ của nó, muốn đạp đổ gia tộc Vũ Văn chẳng khó khăn gì".

"Lần này nó tới Yến Đô để tìm tôi tính sổ phải không?"

Sắc mặt người đàn ông trung niên tràn ngập đau khổ, ánh mắt cô đơn, cảm xúc hơi kích động.

Giờ phút này, ông ta bỗng như già đi vài tuổi.

- ——————

.

Chương 519: 519: Đến Nhà Họ Ngải

: Đến nhà họ Ngải

Ông ta chính là Vũ Văn Cao Dương, chủ gia tộc Vũ Văn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, cũng là bố ruột của Dương Thanh.

Lúc này trên mặt ông ta chỉ có đau thương tột độ.

Ông ta mới hơn năm mươi tuổi nhưng tóc hai bên thái dương đã bạc trắng, khóe mắt chằng chịt nếp nhăn.

“Ông chủ, tôi nghĩ cậu chủ nhỏ vẫn còn tình cảm với ông, bằng không với thực lực và địa vị hiện nay, cậu ấy đã đến Yến Đô tìm ông từ lâu rồi”.

“Nhưng cậu ấy lại không làm vậy.
Theo tôi biết lần này cậu ấy đến Yến Đô cũng không phải nhắm vào gia tộc Vũ Văn”.

“Mà là vì nhà họ Hoàng.
Trùng hợp là vừa nãy Hoàng Thiên Nhai và con trai đều bị giết ở bệnh viện Nhân Dân Yến Đô”.

Ông lão mặt sườn xám nam ngạc nhiên nói.

“Cái chết của Hoàng Thiên Nhai có liên quan đến Dương Thanh sao?”

Vũ Văn Cao Dương ngạc nhiên nói.

Với tư cách là chủ gia tộc Vũ Văn, ông ta biết rất rõ về Hoàng Thiên Nhai.

Trong giới xã hội thượng lưu đều đồn rằng nếu không nhờ có Cao Hùng, Hoàng Thiên Hành không thể trở thành chủ nhà họ Hoàng.

So về mưu trí và thủ đoạn, Hoàng Thiên Nhai đều vượt xa Hoàng Thiên Hành.

Có thể tưởng tượng được, cái chết của Hoàng Thiên Nhai đã khiến mọi gia tộc lớn ở Yến Đô khiếp sợ cỡ nào.

Ông già mặc sườn xám nam trầm giọng nói: “Hoàng Thiên Nhai là người khéo đưa đẩy, thủ đoạn độc ác, không cho kẻ thù con đường sống.
Người như vậy có rất ít kẻ địch, cho dù Hoàng Thiên Hành muốn giết lão ta cũng không làm được”.

“Mười phút trước khi Hoàng Thiên Nhai bị giết, cậu chủ mới rời khỏi nhà họ Hoàng, cho nên tôi đoán cậu chủ và Hoàng Thiên Hành đã hợp tác với nhau nên cậu chủ đã sai người lấy mạng Hoàng Thiên Nhai”.

Ông già mặc sườn xám nam nói.
Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, chắc chắn anh sẽ nhận ra ông ta.

Ngày đầu tiên Dương Thanh rời khỏi biên giới phía Bắc trở về Giang Hải, người tự xưng là quản gia của gia tộc Vũ Văn mà anh gặp ở sân bay chính là ông ta, Hàn Thiên Thành.

Các ông chủ của những gia tộc lớn ở Yến Đô đều có một quản gia phụ giúp.
Hàn Thiên Thành là quản gia của gia tộc Vũ Văn cho nên cả thân phận và địa vị đều rất cao.

Cho dù là con cháu dòng chính của gia tộc Vũ Văn gặp Hàn Thiên Thành cũng phải kính trọng gọi một tiếng “quản gia Hàn”.

Sau khi nghe Hàn Thiên Thành phân tích, sắc mặt Vũ Văn Cao Dương bỗng trở nên nghiêm nghị.
Ông ta cũng biết thân phận và địa vị hiện giờ của Dương Thanh không tầm thường, anh không thèm để mắt tới vị trí chủ gia tộc Vũ Văn.

Nhưng Dương Thanh lại có thể thay đổi cục diện tranh chấp của hai phe trong nhà họ Hoàng chỉ trong một ngày đúng là nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, rất nhiều nhà đều có hiện tượng chia bè kéo phái nhưng chỉ có nhà họ Hoàng là thực lực của hai phe tương đương nhau.

Một khi nhà họ Hoàng chỉ còn một phe nắm quyền, chắc chắn thực lực của nhà họ Hoàng sẽ tăng thêm một bậc.

Nhưng trớ trêu thay gia tộc Vũ Văn và nhà họ Hoàng lại có ân oán.

Bây giờ Dương Thanh giúp đỡ Hoàng Thiên Hành khống chế nhà họ Hoàng, liệu có phải để chuẩn bị đối phó gia tộc Vũ Văn không?

Không phải Vũ Văn Cao Dương lo lắng vô lý.

.

Chap mới luôn có tại ~ trùmtruy ện.C O M ~

Để ngồi lên vị trí này, ông ta phải biết nhìn xa trông rộng.

Ông ta không muốn xảy ra bất kỳ xung đột nào với Dương Thanh.
Chỉ cần Dương Thanh muốn, ông ta sẽ dứt khoát nhường lại vị trí chủ gia tộc cho anh.

“Dương Thanh, bố không cầu xin con tha thứ, chỉ xin con đừng dằn vặt bố nữa.

Nếu cái chết của bố có thể đổi được sự hòa thuận ngắn ngủi giữa bố con mình, con cứ việc ra tay, bố sẽ không né tránh”.

Hai mắt Vũ Văn Cao Dương đỏ ngầu, nghẹn ngào nói.

Hàn Thiên Thành nhìn bóng lưng Vũ Văn Cao Dương, âm thầm thở dài rồi lặng lẽ rời đi.

Trong mắt người đời, người đàn ông đang đau thương tột độ này là chủ gia tộc Vũ Văn - một trong tám gia tộc đứng đầu ở Yến Đô, địa vị cực cao.

Nhưng Hàn Thiên Thành biết ông ta không hề tha thiết những thứ này.

Cùng lúc đó, Dương Thanh rời khỏi nhà họ Hoàng liền đi thẳng tới nhà họ Ngải.

Ở Yến Đô, trừ tám gia tộc đứng đầu ra còn có rất nhiều gia tộc đủ mọi cấp bậc khác.
Nhà họ Ngải là một trong số đó, cũng là một gia tộc có hơn trăm năm lịch sử.

Lúc Dương Thanh tới nhà họ Ngải, màn đêm đã buông xuống.

Nhà họ Ngải đèn đuốc sáng choang, dòng chính của nhà họ Ngải đã tập trung đầy đủ trong biệt thự rộng lớn.

Ngải Lâm mặc quần áo ở nhà đơn giản, nở nụ cười hờ hững nhưng tràn đầy tự tin.

“Cậu Thanh đến rồi à?”

Thấy Dương Thanh tới, Ngải Lâm mỉm cười đứng dậy tiếp đón.

Lúc này Mã Siêu bên cạnh Ngải Lâm đang sốt ruột như kiến bò chảo nóng, thấy Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy: “Anh Thanh!”

“Cậu Thanh, xin mời ngồi!”

Ngải Minh Húc, bố của Ngải Lâm thấy Dương Thanh đến cũng vội vàng đứng dậy.

Ngải Minh Húc từng chứng kiến thực lực khủng bố của Mã Siêu và sự bĩnh tĩnh của Dương Thanh ở nhà họ Vương nên ông ta nào dám lạnh nhạt với hai người như lúc mới gặp nữa?

Một người có thể dễ dàng hủy diệt một gia tộc cùng cấp bậc với nhà họ Ngải bằng lòng kết giao với nhà họ Ngải chính là may mắn mấy đời của bọn họ.

Trước lời mời nhiệt tình của Ngải Minh Húc, Dương Thanh ngồi ở ghế chủ tọa.

Lúc này người nhà họ Ngải đều tò mò nhìn Dương Thanh. Bọn họ nhận được thông báo nói tối nay có khách quý, tất cả dòng chính đều phải có mặt.

Trước khi Dương Thanh đến, bọn họ vẫn đang suy đoán rốt cuộc là vị khách quý nào được nhà họ Ngải coi trọng đến vậy? Cho đến khi Dương Thanh xuất hiện, từ sự đón tiếp nhiệt tình của Ngải Minh Húc bọn họ mới biết khách quý của nhà họ Ngải là một chàng trai trẻ thoạt nhìn chưa tới ba mươi tuổi.

“Cậu Thanh!”

Ngải Xuyên, chủ nhà họ Ngải thấy Dương Thanh ngồi xuống mới khẽ gật đầu chào hỏi.

“Không biết cơm canh đạm bạc có hợp khẩu vị của cậu Thanh không?”

Ngải Xuyên hỏi.

Dương Thanh hờ hững cười nói: “Nếu một bàn sơn hào hải vị này được xem là cơm canh đạm bạc thì trên đời này sẽ không còn món ngon nào nữa”.

- ————————

.

Chương 520: 520: Nhường Chức Chủ Nhà

: Nhường chức chủ nhà

Ngải Xuyên nghe vậy cười lớn.

Lúc nãy lão ta hỏi món ăn có hợp khẩu vị Dương Thanh không cũng chỉ để thăm dò Dương Thanh có oán hận nhà họ Ngải không.

Vì nhà họ Hoàng đã gài bẫy, dùng hôn lễ của Ngải Lâm để dụ Dương Thanh xuất hiện.

Cho nên nhà họ Ngải cũng được coi như đồng lõa với nhà họ Hoàng.

Nhưng xem ra Dương Thanh không hề có ý muốn truy cứu, ngược lại còn tươi cười vui vẻ, trong mắt không hề có sự khó chịu.

Một bữa ăn uống linh đình.
Trong lúc nâng ly Dương Thanh và người nhà họ Ngải đã làm quen với nhau.

Mấy cô gái trẻ trung, xinh đẹp của nhà họ Ngải không ngừng liếc mắt nhìn trộm Dương Thanh.

Rõ ràng là ý của Ngải Xuyên.

Vốn dĩ vóc người của Dương Thanh cao lớn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, cả người toát lên vẻ chính trực nên thu hút rất nhiều cô gái trẻ.

Nhưng Dương Thanh không thèm quan tâm đến mấy người đẹp đang liếc mắt đưa tình với anh.

Việc này khiến các cô gái nhà họ Ngải cực kỳ thất vọng.

Có thể khiến cho chủ nhà họ Ngải đón tiếp long trọng chứng tỏ thân phận của người đàn ông này rất đặc biệt.
Nếu cặp được với anh chắc chắn sẽ một bước lên mây.

“Cậu Thanh, xin lỗi cậu về việc hôm nay!”

Bữa ăn gần kết thúc, Ngải Xuyên bỗng cầm ly đứng lên, vẻ mặt cung kính nhìn Dương Thanh.

Ngải Minh Húc cũng vội vàng đứng dậy, nâng ly nói: “Bố nói đúng, người nhà họ Ngải cần phải xin lỗi cậu Thanh vì việc hôm nay!”

Dương Thanh vẫn ngồi tại chỗ, chỉ hơi nhếch miệng nhìn hai bố con đang cung kính với mình rồi nói: “Lẽ nào các người cho rằng chỉ một câu xin lỗi là có thể bỏ qua việc hôm nay sao?”

Ngải Xuyên và Ngải Minh Húc nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt, người của nhà họ Ngải cũng rất kinh ngạc.

Tuy người nhà họ Ngải không biết rõ ràng chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng biết Dương Thanh đến nhà họ Ngải là vì đám cưới của Ngải Lâm và Mã Siêu.

Hai người họ đã bàn chuyện cưới hỏi mà Dương Thanh vẫn chưa chịu buông tha cho nhà họ Ngải sao?

“Không biết cậu Thanh muốn thế nào?”

Ngải Xuyên vẫn cầm ly đứng đó, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Dương Thanh.

Lão ta thật sự không dám trở mặt với Dương Thanh.

Cho dù hôm nay Dương Thanh sỉ nhục lão ta trước mặt mọi người, lão ta cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Ngay cả nhà họ Hoàng mà Dương Thanh còn khinh thường thì nhà họ Ngải có là gì?

Ngải Xuyên là chủ nhà họ Ngải, đương nhiên phải nhìn xa trông rộng hơn những người khác.

Lão ta biết sau khi Dương Thanh rời khỏi tiệc cưới đã tới thẳng nhà họ Hoàng, tiếp đó tin tức Hoàng Thiên Nhai bị giết truyền khắp Yến Đô.

Sau đó Dương Thanh bình yên vô sự đi tới nhà họ Ngải.

Tất cả đều chứng tỏ nhà họ Hoàng không làm gì được Dương Thanh.

Ngay cả nhà họ Hoàng cũng không giải quyết được chàng trai trẻ tuổi này thì nhà họ Ngải có thể làm được gì?

“Tôi chỉ cần nhà họ Ngải các người nhớ kỹ một việc, tôi chủ động đến nhà họ Ngải không phải vì các người mà là vì nể mặt Ngải Lâm”.

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Chỉ một câu nói đơn giản đã khiến người nhà họ Ngải cảm thấy áp lực nặng nề.

Dòng chính nhà họ Ngải mời rượu Dương Thanh, anh không từ chối một ai, vẫn mỉm cười tiếp rượu.

Việc này khiến bọn họ suýt quên Dương Thanh là người có thể dễ dàng tiêu diệt nhà họ Vương, thậm chí cả nhà họ Hoàng.

Cho đến khi Dương Thanh thốt ra những lời này, bọn họ mới sực tỉnh.

Người như Dương Thanh không phải người nhà họ Ngải có tư cách mời tới.
Giống như lời cậu ấy nói, nếu không vì nể mặt Ngải Lâm sao cậu ấy lại tới đây?

“Cậu Thanh nói đúng, chúng tôi quả thật không có tư cách mời cậu tới đây”.

Ngải Xuyên đáp.

Người nhà họ Ngải đều cảm thấy thấy thê lương.

Ngải Xuyên là chủ nhà họ Ngải, người có vai vế cao nhất mà giờ đây lại ăn nói khép nép trước mặt một người trẻ tuổi, chắc hẳn lão ta cũng không dễ chịu gì.

Nhưng anh chàng trẻ tuổi này không phải người mà nhà họ Ngải có thể đắc tội.

“Tôi muốn tuyên bố một việc!”

Đúng lúc này Ngải Xuyên liếc nhìn xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ rời khỏi vị trí chủ gia tộc”.

Ầm!

Nghe xong, mọi người đều ngây ra như phỗng.

Ngải Xuyên đã hơn bảy mươi tuổi nhưng vẫn giữ vị trí chủ gia tộc vì muốn phát triển nhà họ Ngải huy hoàng hơn.

Thế mà lúc này lão ta lại tuyên bố rút khỏi vị trí chủ gia tộc trước mặt mọi người.

Không hề có dấu hiệu báo trước.

“Không có bố sẽ không có nhà họ Ngải hôm nay, sao bố lại muốn rời khỏi vị trí chủ gia tộc?”

“Đúng đấy, bố mới là trụ cột tinh thần của nhà họ Ngải, chỉ bố mới có tư cách làm chủ gia tộc”.

“Có ông nội nhà họ Ngải mới có thể mạnh mẽ hơn nữa, ông không thể rút khỏi vị trí chủ gia tộc được!”

…

Đám người nhà họ Ngải đều rất đau lòng, hết lời khuyên nhủ.

Nhà họ Ngải không giống tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nội bộ không quá phức tạp.

Ở nhà họ Ngải không có người cạnh tranh vị trí chủ gia tộc với Ngải Xuyên.

Cho nên ai cũng thật lòng muốn Ngải Xuyên tiếp tục làm chủ gia tộc.

Nhưng Ngải Xuyên lại lắc đầu, bỗng nhìn sang Ngải Lâm, tuyên bố trước sự sửng sốt của mọi người: “Bắt đầu từ hôm nay, Ngải Lâm chính là chủ gia tộc họ Ngải, mọi chuyện sẽ do con bé quyết định!”

- ————

.

Chương 521: 521: Anh Cứu Ai Trước

Lời Ngải Xuyên nói khiến người nhà họ Ngải sững sờ.

Ngay cả Dương Thanh cũng rất bất ngờ.

Nhưng anh nhanh chóng hiểu rõ nguyên nhân.

Lời Dương Thanh vừa nói đã cho thấy, ở nhà họ Ngải, anh chỉ quen biết mỗi Ngải Lâm.

Với sức mạnh mà Dương Thanh thể hiện ra hôm nay, ít nhất cũng ngang ngửa với tám nhà quyền thế ở Yến Đô.

Nếu được Dương Thanh che chở, tương lai của nhà họ Ngải sẽ càng thêm xán lạn.

Nếu Dương Thanh chỉ quen mỗi Ngải Lâm thì khi cô ấy lên làm chủ gia tộc họ Ngải, Dương Thanh sẽ khoanh tay đứng nhìn chắc?

Không thể không thừa nhận, Ngải Xuyên là một người đàn ông rất thông minh và quyết đoán.

Lão ta chỉ nhường chức thôi, nhưng lại có thể mang đến lợi ích lớn lao cho gia tộc.

“Sao cơ?”

“Bố nói, bố định tặng vị trí chủ gia tộc cho Ngải Lâm á?”

“Chưa bàn đến chuyện Ngải Lâm là con gái, ở nhà họ Ngải, cô ta chỉ là đời thứ ba, kiểu gì vị trí chủ gia tộc cũng không tới lượt cô ta được!”

“Ông nội, có phải ông nói nhầm không?”

…

Người nhà họ Ngải kích động nói, rất nhiều người nghĩ Ngải Xuyên nói nhầm.

Nhưng Ngải Xuyên lại lắc đầu.
Thấy người nhà họ Ngải kích động như thế, lão ta tức giận quát: “Tôi chưa lẫn đâu, cứ quyết định thế đi.

Hôm nay muộn rồi, mai tôi sẽ mời các gia tộc lớn ở Yến Đô tới dự lễ truyền vị trí chủ gia tộc cho Ngải Lâm".

Đến giờ phút này, đám đông mới nhận ra Ngải Xuyên thực sự định đưa Ngải Lâm lên làm chủ gia tộc.

"Ông nội, cháu không đồng ý!"

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên.

Ngải Lâm đứng dậy, bình tĩnh nói: "Ông nội, ông cũng biết chí hướng của cháu không ở đây, xin ông thu hồi mệnh lệnh đã đưa ra ạ!"

Trước giờ Ngải Lâm luôn là cô gái có chính kiến, tôn sùng tự do, sao có thể ở lì trong gia tộc để làm chủ gia tộc chứ?

Ngải Xuyên nhíu mày, nhìn Ngải Lâm với ánh mắt đe dọa.

Lão ta đã quen làm chủ gia tộc, ở nhà họ Ngải, lời lão ta nói có uy quyền lớn lao, không ai được phản bác chuyện mà lão ta đã quyết định.

Hồi trước Ngải Lâm đã từ chối kết hôn vì gia tộc, từng phản bác quyết định của lão ta trước mặt mọi người, giờ lại định cãi lời lão ta tiếp.

"Ngải Lâm, cháu phải biết rõ, cháu cũng là một phần tử của nhà họ Ngải, nên dâng hiến sức lực của cháu cho gia tộc".

Ngải Xuyên nói: "Ông cũng biết cháu đã quen với tự do, không thích bị ràng buộc, nhưng cháu nhất định phải làm chủ gia tộc họ Ngải, cháu hoàn toàn có thể giao mọi chuyện cho bố cháu quản lý".

Nếu là hồi trước, sao Ngải Xuyên có thể nhượng bộ như vậy?

Nhưng lúc này, rõ ràng lão ta đã có ý nhường bước.

Ý lão ta rất rõ, chỉ bảo Ngải Lâm làm chủ gia tộc họ Ngải mà thôi, còn công việc cụ thể trong nhà thì có thể giao cho người khác.

Đương nhiên Dương Thanh cũng hiểu ý Ngải Xuyên, lão ta định nhờ vào Ngải Lâm để giành được sự hỗ trợ của anh.

Đến tuổi này rồi mà vẫn làm chủ gia tộc, có ai không phải con cáo già chứ?

Nếu nói dễ nghe, loại người này có thể hy sinh cả bản thân vì lợi ích của gia tộc.

Nhưng nói khó nghe thì chính là chuyên quyền.

Tuy Ngải Xuyên đã nhượng bộ nhưng ánh mắt Ngải Lâm vẫn kiên định như cũ.
Cô ấy lắc đầu: "Ông nội, xin ông thu hồi mệnh lệnh đã đưa ra!"

"Cháu vẫn muốn từ chối à?"

Ngải Xuyên rất tức giận, nói bằng giọng không mấy vui vẻ.

"Ngải Lâm, con mau cảm ơn ông nội vì đã truyền vị trí chủ gia tộc cho con đi chứ".

Ngải Minh Húc lập tức căng thẳng, vội khuyên.

Ông ta là bố Ngải Lâm nên đương nhiên sẽ hiểu rõ tính cách của cô ấy.

Nhưng tương tự, ông ta cũng biết Ngải Xuyên là người thế nào.

Nếu Ngải Lâm vẫn từ chối, rất có thể Ngải Xuyên sẽ nổi đóa ngay.

"Đúng thế, Ngải Lâm, cô đừng có được voi đòi tiên, chủ gia tộc truyền vị trí đó cho cô tức là coi trọng cô, cô còn dám từ chối cơ à".

"Tôi đã nói rồi, ông nội không nên truyền vị trí chủ gia tộc cho cô ta, phụ nữ như cô ta có tư cách gì chứ?"

"Đúng thế, bây giờ còn dám chống đối ông trước mặt mọi người, đúng là láo thật!"

Một số bề dưới của nhà họ Ngải khó chịu nói.

Ngải Lâm ngang vai với họ, còn là nữ, nhưng vẫn dễ dàng đạt được vị trí chủ gia tộc, không ngờ người phụ nữ này lại dám từ chối hết lần này tới lần khác.

Ánh mắt Ngải Lâm vẫn kiên định như cũ, không hề thay đổi, cô ấy trầm giọng nói: “Ông nội, xin ông thu hồi mệnh lệnh đã đưa ra!”

Từ chối lần thứ ba!

Người nhà họ Ngải hoàn toàn sững sờ, không hiểu nổi tại sao Ngải Lâm cứ muốn từ chối chuyện tốt như thế.

Ngải Xuyên không nói gì, chỉ nhìn Ngải Lâm, ánh mắt Ngải Lâm rất kiên định, không e sợ lão ta chút nào.

Một lúc lâu sau, Ngải Xuyên bỗng thở dài: “Thôi! Thôi! Nếu cháu không muốn, ông cũng không ép nữa, cháu thích làm thế nào thì tùy cháu vậy!”

Lão ta nói rồi đứng dậy: “Ông mệt rồi!”

Sau đó lão ta quay người định rời đi.

Vào giờ phút này, trông Ngải Xuyên như già thêm mấy tuổi. Ngải Lâm nhìn bóng lưng hơi còng của lão ta, bỗng cảm thấy không nỡ, bèn nhìn về phía Dương Thanh một cách tội nghiệp.

Tuy cô ấy không muốn nhúng tay vào trận chiến trong gia tộc, cũng rất bất mãn khi bị Ngải Xuyên sắp đặt chuyện hôn nhân.

Nhưng dù sao Ngải Xuyên cũng là ông nội cô ấy, một giọt máu đào hơn ao nước lã, cô ấy không muốn khiến ông cụ thất vọng.

Dương Thanh cay đắng lắc đầu, lập tức nhìn theo bóng lưng Ngải Xuyên: “Tôi hứa, nhà họ Ngải sẽ được huy hoàng suốt trăm năm!”

Anh vừa dứt lời, cơ thể hơi còng xuống của Ngải Xuyên bỗng thẳng lại, lão ta mừng rỡ quay đầu, nhìn về phía khuôn mặt trẻ tuổi của Dương Thanh.

Tuy anh rất trẻ, còn trẻ hơn cả cháu lão ta, nhưng lời anh nói lại khiến lão ta yên tâm hẳn.

“Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”

Ngải Xuyên kích động tới mức lắp bắp, mắt đỏ hoe.

Lão ta đã cống hiến cả đời cho nhà họ Ngải, giờ đã gần đất xa trời nhưng vẫn chưa thể đưa gia tộc lên đến đỉnh cao.

Bây giờ câu nói của Dương Thanh đã cho lão ta hy vọng.

Người thanh niên có thể chống lại tám gia tộc lớn ở Yến Đô đã hứa sẽ giúp nhà họ Ngải được huy hoàng suốt trăm năm, vậy chắc chắn sẽ là như thế.

Khi Dương Thanh rời khỏi nhà họ Ngải thì đêm đã khuya.

Ngải Lâm đích thân đưa anh và Mã Siêu ra cổng.

"Cậu Thanh, cảm ơn cậu nhé!"

Ngải Lâm cảm kích nói.

Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu: "Chị nên cảm ơn chồng chưa cưới chứ đừng cảm ơn em, nếu cậu ấy không tới nhờ em che chở cho nhà họ Ngải trước khi chúng ta đến đây, cho dù vừa nãy chị xin em, em cũng không đồng ý với ông nội chị".

Nghe thấy thế, Ngải Lâm hơi bất ngờ, nhưng ánh mắt khi nhìn Mã Siêu của cô ấy cũng dịu dàng hơn.

Người đàn ông ngốc này chỉ biết lặng lẽ nỗ lực phía sau, chứ chưa bao giờ nói với cô ấy.

Mã Siêu nở nụ cười ngốc nghếch, gãi đầu: "Được giúp em là vinh hạnh của anh!"

Dương Thanh tức giận nói: "Trông cậu kìa, chẳng có chút tiền đồ nào hết, còn chưa kết hôn mà chuyện gì cũng nghĩ cho chị Lâm rồi.
Đến khi kết hôn, có lẽ cho dù chị Lâm bảo cậu đánh tôi thì cậu cũng đồng ý mất!"

Sắc mặt Mã Siêu thay đổi ngay, vội lắc đầu: "Anh Thanh, sao Lâm lại bảo em đánh anh chứ? Cho dù em muốn thì cũng không đánh lại!"

Ngải Lâm bỗng bật cười: "Mã Siêu, anh đánh Dương Thanh thật đau cho em!"

Mã Siêu nhìn Ngải Lâm rồi nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đau khổ.

Cô ấy bảo anh ta thế cũng chẳng khác gì đang hỏi, nhỡ một ngày em và mẹ anh cùng rơi xuống sông, anh cứu ai trước?

.

Chương 522: 522: Mau Cút Đi

Thấy dáng vẻ ngờ nghệch của Mã Siêu, Ngải Lâm không khỏi bật cười: “Trêu anh thôi, xem anh ngốc chưa kìa”.

Dương Thanh cũng mỉm cười thấu hiểu.

Anh rất vui khi thấy người anh em tốt và cô gái mà mình yêu quý ở bên nhau.

Bây giờ anh đã tìm được hạnh phúc của mình, nên nếu anh em của anh cũng thế thì anh sẽ luôn ủng hộ.

Sáng sớm hôm sau, ở trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh.

Một chiếc Maybach màu đen chậm rãi dừng ở cửa, rất nhiều người đều quay sang nhìn nó bằng ánh mắt kinh ngạc.

Vì chỗ Maybach đỗ chính là lối vào của tập đoàn.

Trừ cấp cao của tập đoàn Nhạn Thanh ra, không ai dám đỗ xe ở vị trị ấy.

Hơn nữa cũng không ai dám làm trái quy tắc này, dù sao chỗ dựa của tập đoàn Nhạn Thanh cũng là gia tộc Vũ Văn, ai dám gây chuyện ở đây cơ chứ?

Lúc này đang sắp vào giờ làm, nên rất nhiều nhân viên đều chú ý tới chiếc xe kia.

Đúng lúc này, hai thanh niên chậm rãi bước xuống xe.

Một người trong đó có dáng vóc cao ráo, đúng chuẩn tỷ lệ vàng, mặc đồ đen đơn giản bình thường, trông rất thoải mái.

Nhưng nét mặt anh lại rất thản nhiên, chỉ khi ngẩng đầu nhìn tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh, trong mắt anh mới có thêm vẻ hồi tưởng và cảm khái.

Còn một người khác thì có vóc dáng vạm vỡ, ăn mặc cũng rất thoải mái, đôi tay lộ ra bên ngoài trông như hai con rồng nhỏ, toàn thân tràn ngập sức mạnh mang tính bùng nổ.

Lúc này, người đàn ông vạm vỡ đang im lặng đứng bên cạnh, như vệ sĩ trung thành nhất đang bảo vệ chủ nhân.

Đương nhiên hai thanh niên này chính là Dương Thanh và Mã Siêu.

“Thưa anh, ở đây không cho phép đỗ xe, xin anh cho xe vào bãi đỗ xe ạ”.

Đúng lúc này, hai người mặc đồng phục bảo vệ bước tới, giọng điệu rất cung kính nhưng ánh mắt lại tràn ngập vẻ kiêu ngạo, không coi Dương Thanh và Mã Siêu ra gì.

Mã Siêu nhíu mày, lập tức chắn trước mặt Dương Thanh, chỉ vào chiếc Audi A8 màu đen ở bên cạnh, tức giận nói: “Nếu không cho phép đỗ xe ở đây, tại sao xe của họ lại được chứ?”

Sắc mặt hai bảo vệ hơi thay đổi, ánh mắt cũng trở nên tàn nhẫn, giơ dùi cui lên ra oai, hung tợn nói: “Anh biết chủ của chiếc xe đó là ai không? Đó là phó tổng giám đốc của tập đoàn, còn các anh là cái thá gì mà có tư cách đỗ xe ở đây hả?”

“Đừng tưởng các anh lái được Maybach là có thể hoành hành ở tập đoàn Nhạn Thanh nhé”.

“Ông đây nói cho anh biết, sau lưng tập đoàn Nhạn Thanh chính là gia tộc Vũ Văn, thậm chí ngay trong tập đoàn cũng có rất nhiều người thuộc dòng chính của gia tộc này”.

“Nếu không muốn chết thì mau cút đi! Bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí”.

Thái độ của hai tên bảo vệ đều rất hống hách, nét mặt cũng vô cùng vênh váo, không hề coi trọng Dương Thanh và Mã Siêu vì họ lái Maybach.

“Có chuyện gì thế?”

Đúng lúc này, một người trung niên đeo kính gọng vàng bước tới, nét mặt trông rất uy nghiêm.

Người trung niên này không phải ai khác, chính là phó tổng giám đốc tập đoàn vừa bước xuống khỏi chiếc Audi A8.

“Chào sếp Tống ạ!”

Thấy người trung niên, hai tên bảo vệ vội cung kính chào.

Sau đó một trong số họ mới giải thích: “Sếp Tống, hai tên nhãi này đỗ xe ở đây, bọn tôi bảo họ lái xe đi nhưng họ không đồng ý, còn tuyên bố cứ phải đỗ xe ở nơi này”.

Dương Thanh đang thản nhiên bỗng nhíu mày.

Anh vốn không muốn so đo với hai tên nhãi nhép này, nhưng đối phương lại bịa đặt.

Dù sao đây cũng là công ty mà mẹ để lại cho anh, đương nhiên anh không muốn gây chuyện ở nơi này.
Vừa nãy anh đã định bảo Mã Siêu lái xe đi trước, không ngờ hai bảo vệ kia lại nói thế.

Sếp Tống lập tức nhướng mày, lạnh lùng liếc Dương Thanh và Mã Siêu rồi nói: “Nếu họ đã dám gây chuyện ở cửa tập đoàn Nhạn Thanh thì đuổi đi cho tôi!”

“Vâng, thưa sếp Tống!”

Hai tên bảo vệ vội đáp với vẻ đắc ý.

Họ lập tức cầm dùi cui bước về phía Dương Thanh và Mã Siêu, liên tục cười lạnh: “Ê, hai anh tự cút hay để bọn tôi đánh cho một trận rồi cút sau thế?”

Ánh mắt Dương Thanh lập tức trở nên lạnh lẽo, chỉ một cái liếc thôi đã khiến hai tên bảo vệ khựng lại, người run rẩy, trong mắt còn có vẻ sợ hãi.

Ánh mắt của cậu thanh niên này đúng là quá đáng sợ, như không phải ánh mắt của con người, đằng đằng sát khí.

Hai tên bảo vệ lập tức nghĩ như thế, vô thức ngừng chân.

“Các anh là bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh mà lại chấp hành nhiệm vụ như thế à?”

Dương Thanh chắp tay sau lưng, lạnh lùng hỏi.

Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mà mẹ anh để lại trên cõi đời này.

Phải rất lâu rồi anh mới đến tập đoàn Nhạn Thanh, không ngờ ngay cả bảo vệ nhỏ nhoi cũng vênh váo như thế.

Có thể tưởng tượng được những cấp cao trong tập đoàn sẽ có tính cách thế nào.

“Chàng trai, đây là tập đoàn Nhạn Thanh, tôi khuyên cậu đừng nên rước họa vào thân, bằng không chết thế nào cũng không biết”.

Sếp Tống híp mắt nói, tuy bảo vệ bị Dương Thanh dọa nhưng ông ta là phó tổng giám đốc của tập đoàn, nắm giữ quyền lực lớn lao, sao lại sợ một cậu thanh niên được chứ?

“Người như ông cũng xứng làm phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh à? Tôi khuyên ông, nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, bằng không trêu vào tai họa lúc nào cũng không biết đâu”.

Dương Thanh bốp chát lại ngay.

Anh vốn không định đến tập đoàn Nhạn Thanh nhanh như thế, nhưng lần này anh đã tới Yến Đô vì chuyện của Ngải Lâm, đương nhiên cũng phải về tập đoàn Nhạn Thanh xem sao rồi.

Nhưng chưa vào tập đoàn mà đã gặp phải nhiều tên mù thế này, trong lòng anh chỉ còn nỗi bi ai, buồn cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Từ lúc anh và mẹ bị đuổi khỏi Yến Đô đã mười tám năm, trong mười tám năm đó, có lẽ tập đoàn đã bị dòng chính của gia tộc Vũ Văn thâu tóm rồi.

Xem ra phải thanh lọc kỹ một phen.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, sếp Tống cười khẩy: “Tôi cũng muốn xem xem, một thằng nhãi ranh có thể làm gì được tôi đấy?”

Thái độ của sếp Tống cực kỳ hống hách, ở tập đoàn Nhạn Thanh, trừ tổng giám đốc ra, ông ta chưa bao giờ sợ ai cả.

Dương Thanh chỉ liếc ông ta đầy nghiền ngẫm rồi cười lạnh: “Ông yên tâm, không lâu nữa, ông sẽ phải quỳ xuống cầu xin tôi thôi”.

Anh nói rồi bảo Mã Siêu: “Lái xe đi đi!”

Cho dù giết sếp Tống ở đây thì anh cũng chẳng buồn chớp mắt, nhưng dù sao nơi này cũng là tập đoàn Nhạn Thanh, không thể bị vấy bẩn bởi máu tươi được.

Nếu làm ầm lên ở đây thì cũng không tốt cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu vậy, sao anh phải tranh cãi với một con chó chứ?

“Ranh con, cũng tự hiểu lấy mình đấy nhỉ!”

Sếp Tống không hiểu sao khi nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, ông ta bỗng cảm thấy chột dạ, bèn nói câu đe dọa rồi vội vàng rời đi.

Mã Siêu nhanh chóng đỗ xe xong rồi quay lại bên cạnh Dương Thanh.

Hai người nối nhau đi vào tập đoàn.

Nhưng họ chưa tới cửa thì đã bị hai bảo vệ vừa chặn đường ngăn lại: “Ê này, đây không phải chỗ cho các anh đâu, biết điều thì mau cút đi!”

.

Chương 523: 523: Đến Lúc Thay Máu Rồi

Tập đoàn Nhạn Thanh không chỉ cho nhân viên công ty ra vào mà còn có rất nhiều người tới hợp tác, chỉ cần đăng kí là có thể ra vào tự do.

Nhưng hai tay bảo vệ này lại chặn đường Dương Thanh và Mã Siêu, rõ ràng là cố ý gây khó dễ.

Dù Dương Thanh không muốn làm lớn chuyện thì lúc này cũng thấy bực bội.

Từ bao giờ tập đoàn một tay do mẹ anh sáng lập đã suy đồi tới mức một gã bảo vệ thấp kém cũng có thể lớn lối như vậy?

"Cút!"

Mã Siêu lập tức bước lên, tức giận quát một tiếng, đồng thời vươn tay đẩy một cái.

"Bịch bịch bịch!"

Hai gã bảo vệ còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy lồng ngực bị một bàn tay đè lên, ngay sau đó bùng nổ một lực cực lớn khiến họ không thể phản kháng, bị đẩy lùi lại.

Đợi khi họ lấy lại tinh thần, Dương Thanh và Mã Siêu đã đi vào tòa nhà của tập đoàn Nhạn Thanh.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, mắt ai cũng tràn đầy sợ hãi.

Để trở thành bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh, bọn họ phải vượt qua nhiều lần thi tuyển khó khăn.

Cả hai vốn là những vệ sĩ có thực lực rất mạnh, vậy mà Mã Siêu chỉ đẩy một cái, bọn họ đã liên tiếp lùi mấy bước.

"Tôi có cảm giác vừa rồi anh ta chưa dùng hết sức".

Lát sau, một người trầm giọng nói.

Người còn lại cũng gật gù: "Nếu vừa rồi chúng ta đánh lại, sợ rằng lúc này đã tàn phế rồi, anh ta quá mạnh!"

Trước khi đi, sếp Tống đã dặn dò bọn họ không được để Dương Thanh và Mã Siêu vào công ty.

Dù bọn họ chỉ là những nhân viên thấp kém nhất trong tập đoàn nhưng cũng không ngu đến độ dùng cả tính mạng để lấy lòng cấp trên.
Vì thế, cả hai đều không có ý định đuổi theo, chỉ đứng đó nhìn Dương Thanh và Mã Siêu khuất dần khỏi tầm mắt.

“Anh Thanh, nếu không phải đang ở trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh, em đã cho bọn họ một trận nhớ đời rồi”.

Sau khi đi vào, Mã Siêu hậm hực lên tiếng.

Tâm trạng của Dương Thanh cũng chẳng khá hơn là bao.
Anh lạnh nhạt nói: “Yên tâm, chắc chắn sẽ có lúc cho cậu ra tay”.

Làm to chuyện ngay trước cổng công ty, để nhiều người thấy được thì tập đoàn Nhạn Thanh sẽ trở thành trò cười cho người ta.

Nhưng nếu đã đi vào trong, muốn gây sự gì cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

Hôm nay, tập đoàn Nhạn Thanh tổ chức tuyển dụng nhân viên mới.

Lúc này, hai bên sảnh chính ở tầng một đã có một hàng dài người đợi nộp hồ sơ xin việc.

Chưa tới giờ làm việc nên vẫn chưa bắt đầu tuyển dụng.

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này, một tiếng hô kinh ngạc bỗng vang lên.

Dương Thanh quay đầu nhìn lại, thấy một bóng người quen thuộc đang kích động chạy tới.

“Phi Phi, sao em lại ở đây?”

Dương Thanh không ngờ lại gặp Hàn Phi Phi ở đây.

“Em tới đây phỏng vấn xin việc”.

Hàn Phi Phi tươi cười đáp, rất vui vẻ vì gặp được Dương Thanh ở đây.

Dương Thanh vẫn luôn coi Hàn Phi Phi như em gái, anh cũng rất thích tính cách của cô gái này.

Nhưng anh không ngờ, cô cháu gái cưng của chủ gia tộc quyền thế bậc nhất tỉnh Giang Bình lại tới tập đoàn Nhạn Thanh xin việc.

“Nếu anh nhớ không lầm, em đang học năm ba ở đại học Yến Đô đúng không?”

Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

Trước đó, khi còn ở Giang Hải, quan hệ giữa anh và Hàn Khiếu Thiên rất tốt, thường hay trò chuyện cùng nhau.
Mỗi lần cùng dùng cơm, Hàn Khiếu Thiên đều nhắc đến Hàn Phi Phi nên Dương Thanh cũng biết khá rõ về cô ta.

Hàn Phi Phi lườm Dương Thanh một cái, buồn bực nói: “Tháng chín này em lên năm tư rồi”.

Hôm nay Hàn Phi Phi mặc một bộ đồ công sở tiêu chuẩn, thoạt nhìn khí chất khác hẳn thường ngày.

“Phi Phi, người này là ai thế?”

Đúng lúc này, một thanh niên cũng mặc đồ công sở bước tới, ánh mắt cực kì kiêu ngạo, lúc nhìn về phía Dương Thanh còn mang theo đôi phần khiêu khích.

Hàn Phi Phi nhíu mày lườm thanh niên kia: “Tống Lỗi, anh đừng bám theo tôi nữa được không? Anh ấy là ai thì liên quan gì đến anh?”

Hàn Phi Phi nói xong còn cố ý níu cánh tay Dương Thanh, lạnh nhạt nhìn Tống Lỗi, nói thêm: “Giờ thì anh biết anh ấy là ai rồi chứ?”

Thấy vậy, gã Tống Lỗi kia lập tức lộ vẻ tức giận, nhìn chằm chằm Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thằng ranh kia, buông cô ấy ra, cô ấy là người của tao!”

Dương Thanh thoáng nhíu mày, hôm nay mệnh mình phạm sao Thái Tuế à?

Sao đến đâu cũng gặp phải hạng ngu xuẩn thế này?

“Tống Lỗi, anh câm mồm đi! Tôi là người của anh lúc nào hả?”

Hàn Phi Phi lập tức nổi giận, không thèm nể mặt quát lớn.

Đám người tới nộp hồ sơ quanh đó đều ngoảnh đầu nhìn.

Tống Lỗi càng tức tối, nhìn chằm chằm Dương Thanh, nói: “Thằng ranh kia, mày cũng tới xin việc vào tập đoàn Nhạn Thanh đúng không?”

“Tao nói thẳng cho mày hay, chú tao là phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh, là người quản lí bộ phận nhân sự đấy”.

“Nếu giờ mày nói mày không có quan hệ gì với Phi Phi và quỳ xuống xin tha, có lẽ tao sẽ cho mày một cơ hội trở thành nhân viên của tập đoàn này”.

“Bằng không, giờ mày có thể cút luôn được rồi.
Nếu không tao sẽ gọi điện thoại kêu bảo vệ tới tống cổ mày đi”.

Tống Lỗi vênh mặt đắc ý nói.

Sắc mặt Hàn Phi Phi lập tức thay đổi, cả giận nói: “Tống Lỗi, tôi nói cho anh biết, anh đừng có làm bừa, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu!”

“Phi Phi, em cũng biết mà.
Vì em, anh có thể làm bất cứ chuyện gì”.

“Anh đã nói rồi, chỉ cần em đồng ý làm bạn gái anh thì không cần phải đến đây xếp hàng nộp hồ sơ nữa.
Anh có thể giúp em lập tức trở thành nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Vậy mà em còn cố tình tới đây xếp hàng chịu khổ.
Nếu không phải vì em, sao anh phải tới ứng tuyển cùng em cơ chứ?”

Tống Lỗi nhìn Hàn Phi Phi, giọng điệu tràn đầy ham muốn chiếm hữu.

Hàn Phi Phi tức run cả người.
Cô ta biết Dương Thanh rất lợi hại, nhưng chỉ giới hạn trong tỉnh Giang Bình mà thôi.

Còn nơi này là Yến Đô, thành phố trung tâm của quyền lực, tập đoàn Nhạn Thanh lại có gia tộc Vũ Văn chống lưng.

Nếu vì cô ta mà Dương Thanh đắc tội gia tộc Vũ Văn thì thật không sáng suốt.

“Anh Thanh đi làm việc của anh trước đi, đừng để ý tới cái tên khốn nạn vô liêm sỉ này!”

Hàn Phi Phi thả tay Dương Thanh ra: “Anh đi làm việc đi, tối nay em mời anh dùng cơm”.

Dương Thanh gật đầu: “Được, vậy tối gặp lại!”

Dứt lời, Dương Thanh cất bước chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh mới đi được vài bước đã bị Tống Lỗi chặn đường.

“Thằng ranh, con mẹ nó, mày coi lời tao là gió thoảng ngoài tai đấy à?”

“Hàn Phi Phi là người của tao, mày còn dám hẹn ăn tối với cô ấy.
Mày chán sống rồi phải không?”

Tống Lỗi túm cổ áo Dương Thanh, hung tợn nói.

“Tống Lỗi! Anh làm gì thế hả?”

Hàn Phi Phi lập tức kinh hãi, quát lớn một tiếng.

Dương Thanh cau mày, nhìn gã thanh niên phách lối ngạo mạn trước mặt, bỗng nở nụ cười âm trầm: “Mày vừa nói, chú mày là phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh à? Vậy có thể nói cho tao biết, ông ta tên là gì không?”

“Giờ mày biết sợ rồi hả?”

“Ông mày không ngại nói cho mày biết, chú tao tên là Tống Húc Dương, phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh quản lí bộ phận nhân sự”.

“Sợ rồi thì quỳ xuống xin tao tha cho cái mạng chó của mày đi, còn chờ gì nữa?”

“Nếu không, hôm nay mày đừng mơ đến chuyện rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Tao chỉ cần nói một câu là mày sẽ bị đánh thành đầu heo ngay".

Tống Lỗi cực kì kiêu ngạo, nói xong còn châm một điếu thuốc lên rít một hơi.

Anh ta không thèm nhìn tới biển cấm hút thuốc treo ngay bên cạnh.

"Sao tao cứ có cảm giác tập đoàn Nhạn Thanh này là sản nghiệp nhà họ Tống mày vậy nhỉ?"

Dương Thanh bỗng cười hỏi.

Tống Lỗi đắc ý cười đáp: "Mày nói thế cũng coi như đúng được một nửa rồi đấy".

"Ủa? Nói vậy là sao?"

Dương Thanh tỏ vẻ hứng thú.

"Mày nên biết, thế lực sau lưng tập đoàn Nhạn Thanh chính là gia tộc Vũ Văn.
Nhưng trên thực tế, gia tộc Vũ Văn sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện nội bộ tập đoàn".

"Cho nên cần phải bồi dưỡng người đáng tin cậy xử lí công việc của tập đoàn, chú tao chính là người được gia tộc Vũ Văn tin tưởng".

"Mày đừng có coi thường, tuy chú tao chỉ là phó tổng giám đốc nhưng quyền lợi và địa vị trong công ty cao hơn lão tổng giám đốc mới lên tên là Lạc Bân kia nhiều".

"Chú tao nói một câu, các vị lãnh đạo cao cấp của tập đoàn không ai dám cãi.
Nhưng Lạc Bân kia nói gì, mọi người đều chỉ coi như trò đùa, chẳng ai buồn nghe".

"Chắc mày đã biết ở tập đoàn Nhạn Thanh, cái tên Tống Húc Dương có ý nghĩa gì rồi chứ?"

Gã Tống Lỗi này đang rất nóng lòng muốn khoe khoang quyền thế của mình.

Dăm ba câu, anh ta đã miêu tả toàn bộ tình hình của tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh ta không hề nhận ra, đáy mắt Dương Thanh đang lóe lên sát khí mãnh liệt.

Anh phái Lạc Bân tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh để đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc.
Nhưng hiện tại xem ra, ông ta chẳng hề có tiếng nói trong tập đoàn.

Kẻ thực sự nắm quyền vẫn là người của gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng nên.

Chỉ e nội bộ tập đoàn Nhạn Thanh không chỉ có một gã Tống Húc Dương mà còn có những quản lí cao cấp khác cũng là người do gia tộc Vũ Văn đề bạt.

Lạc Bân muốn nắm toàn bộ quyền lực trong tập đoàn Nhạn Thanh là rất khó.

Nghĩ vậy, Dương Thanh bỗng thấy hối hận vì không tới Yến Đô sớm hơn để giúp đỡ Lạc Bân chiếm tập đoàn Nhạn Thanh về tay mình.

Song bây giờ vẫn chưa muộn, thời cơ cũng đã chín muồi.

Hơn nữa, nếu anh không cho Lạc Bân làm tổng giám đốc thì sao có thể biết nội bộ tập đoàn Nhạn Thanh có những ai là người do gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng?

Hôm nay đúng lúc giải quyết một lần cho xong.

“Đến lúc thay máu tập đoàn Nhạn Thanh rồi”.

Dương Thanh bỗng lẩm bẩm một mình.

“Này thằng ranh, tao nói với mày nhiều như vậy, giờ mày đã biết địa vị của tao ở tập đoàn Nhạn Thanh chưa hả? Biết rồi sao còn không mau quỳ xuống xin tao tha cho mày đi?”

Tống Lỗi thúc giục.

Nếu không phải vì Dương Thanh thân thiết với Hàn Phi Phi, anh ta cũng sẽ không kiên quyết bắt Dương Thanh quỳ xuống cầu xin mình.

Anh ta muốn bắt Dương Thanh quỳ xuống ngay trước mặt Hàn Phi Phi để cô ta biết, trước mặt anh ta, Dương Thanh chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

“Phế đi!”

Dương Thanh bỗng lạnh nhạt nói.

“Mày nói cái gì?”

Tống Lỗi vẫnn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Lúc này, Mã Siêu đã bước tới tóm chặt cổ tay Tống Lỗi.

“Mày muốn gì?”

Sắc mặt Tống Lỗi lập tức biến đổi.
Bị Mã Siêu tóm chặt cổ tay, anh ta không thể phản kháng lại.

“Rắc!”

Ngay khi anh ta vừa dứt lời, một tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cơn đau mãnh liệt từ cổ tay truyền tới.

.

Chương 524: 524: Sếp Lạc Không Có Thực Quyền

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ sảnh tầng một.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Những lời Tống Lỗi vừa nói, bọn họ đều đã nghe rõ, cũng biết chú của Tống Lỗi chính là phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, Tống Húc Dương.

Một kẻ có chỗ dựa lớn như vậy lại bị người ta bẻ gãy cổ tay ngay trước mặt bao người.

“Anh Thanh, sao các anh lại đánh người ngay tại đây thế?”

Sau mấy giây kinh ngạc ngắn ngủi, Hàn Phi Phi lập tức hoảng loạn, sốt ruột thúc giục: “Anh Thanh, các anh đi mau đi, phải rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh ra thẳng sân bay, rời khỏi Yến Đô ngay.
Nếu chú của Tống Lỗi biết, các anh không đi nổi nữa đâu”.

Hàn Phi Phi biết ở tỉnh Giang Bình, Dương Thanh có địa vị rất cao, nhưng cô ta không biết ở Yến Đô, Dương Thanh có thân phận gì.

Lúc này, cô ta chỉ muốn Dương Thanh mau chóng rời khỏi đây.

Bởi vì sau lưng tập đoàn Nhạn Thanh chính là gia tộc Vũ Văn, Tống Húc Dương lại là người do dòng chính của gia tộc này dìu dắt lên.
Người của Dương Thanh đánh Tống Lỗi tàn phế, nhất định gia tộc Vũ Văn sẽ ra mặt bênh vực, Dương Thanh muốn rời khỏi đây cũng khó.

Thấy Hàn Phi Phi hốt hoảng, Dương Thanh chỉ lắc đầu cười nói: “Yên tâm, ở tập đoàn Nhạn Thanh này còn chưa có ai làm gì được anh đâu!”

“Mày…
mày dám bẻ gãy tay tao, tao muốn…
muốn mày phải chết!”

Tống Lỗi ôm chặt cổ tay bị Mã Siêu bẻ gãy, đau đớn vô cùng, sắc mặt đằng đằng sát khí.

Dương Thanh hơi cau mày, không vui nói: “Khiến hắn ngậm miệng lại đi!”

Mã Siêu không nói một lời, lại bước về phía Tống Lỗi.

“Mày…
mày định làm gì?”

Tống Lỗi thấy Mã Siêu tới gần, toàn thân run lên.
Cơn đau trên cổ tay còn chưa biến mất, lần này Mã Siêu lại định ra tay với mình nữa sao?

“Thịch!”

Mã Siêu không thèm để ý, dùng nắm đấm trả lời anh ta.

Một đấm nện xuống, thân thể Tống Lỗi bay vèo ra sau, rơi huỵch xuống đất, hoàn toàn im bặt.

Cảnh tượng đó khiến đám người xung quanh sợ ngây ra.

Từ lúc Tống Lỗi bị Mã Siêu bẻ gãy cổ tay cho đến khi bị đấm ngất đều xảy ra trong tích tắc.

Bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh còn chưa kịp tới, mọi việc đã kết thúc.

Những người tới nộp hồ sơ xin việc tuy cũng kinh ngạc nhưng trong lòng lại thấy sảng khoái.

Bọn họ tới để tranh giành một suất làm việc trong tập đoàn này, vậy mà vừa tới đã gặp phải con ông cháu cha như Tống Lỗi, thái độ cực kì vênh váo kiêu ngạo, họ đã thấy ngứa mắt từ lâu.

“Em xin hai anh đấy, mau rời khỏi đây đi!”

Hàn Phi Phi sốt ruột phát khóc, vừa trông chừng đám bảo vệ đang vội vàng chạy tới vừa thúc giục Dương Thanh.

Tất cả những chuyện vừa rồi đều do mình mà ra.

Nếu Dương Thanh vì chuyện này mà đắc tội gia tộc Vũ Văn, cô ta sẽ áy náy lắm.

“Đi hả? Định đi đâu?”

Lúc này, hơn chục gã bảo vệ đã vọt tới bao vây Dương Thanh và Mã Siêu, tên dẫn đầu lạnh lùng nói.

Hàn Phi Phi lập tức tái nhợt mặt mày, dù biết Dương Thanh rất lợi hại nhưng đây là tập đoàn Nhạn Thanh, không phải tỉnh Giang Bình.

Dương Thanh dám ra tay đánh người ở đây chẳng khác nào đang chống đối gia tộc Vũ Văn.

Gia tộc Vũ Văn là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, thế lực khổng lồ.

Trong đám bảo vệ vừa chạy tới có cả hai gã vừa chặn đường Dương Thanh và Mã Siêu.

“Đội trưởng, hai tên khốn kiếp này chính là bọn vừa cố tình xông vào, chúng tôi không cản nổi.
Không ngờ chúng nó dám đánh cả cháu của sếp Tống”.

Hai gã bảo vệ kia vội nói với tay đứng đầu đám bảo vệ.

Đội trưởng đội bảo vệ càng thêm tức giận, nhìn chằm chằm Dương Thanh, nói: “Các người to gan thật đấy, dám xông vào tập đoàn Nhạn Thanh cơ đấy”.

Dứt lời, ông ta vung tay lên: “Lôi họ đi!”

“Đội trưởng, hai thằng này cũng biết võ, thực lực rất mạnh đấy”.

Hai gã bảo vệ ngoài cửa vội vàng bước lại, nói khẽ vào tai gã đội trưởng.

Đội trưởng đội bảo vệ quát lên: “Vậy thì đánh ngất trước rồi lôi đi!”

Hơn chục gã bảo vệ cầm dùi cui đồng loạt nhào về phía Dương Thanh và Mã Siêu.

Từ đầu tới cuối, Dương Thanh và Mã Siêu đều bình thản thờ ơ, như không hề cảm nhận được mối nguy hiểm đang cận kề.

Hàn Phi Phi lo phát khóc, nghĩ Dương Thanh bị liên lụy vào chuyện nguy hiểm thế này vì mình, cô ta lại bắt đầu tự trách.

“Muốn động đến anh ấy thì phải bước qua xác tôi trước đã!”

Hàn Phi Phi bỗng bước lên trước, dang hai tay chắn trước mặt Dương Thanh, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên định.

Dương Thanh cảm thấy thật ấm lòng.

Tuy việc này vì Hàn Phi Phi mà ra nhưng đều do Tống Lỗi gieo gió gặt bão, Hàn Phi Phi kiên quyết đứng về phía anh như vậy đã là rất tốt rồi.

“Các người chắc chắn muốn dùng dùi cui đánh ngất chúng tôi hả?”

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

“Nói nhảm! Chúng mày dám đánh ngất cả cháu trai sếp Tống, bọn tao đánh ngất chúng mày thì có vấn đề gì?”

Đội trưởng đội bảo vệ cười lạnh nói.

Ông ta vốn được Tống Húc Dương đề bạt.
Thấy Tống Lỗi bị phế một tay, lại bị đánh ngất xỉu, đương nhiên ông ta phải báo thù cho Tống Lỗi.

Gia tộc Vũ Văn là chỗ dựa của tập đoàn Nhạn Thanh.
Từ khi ông ta nhận chức đội trưởng đội bảo vệ đến nay, chưa từng thấy ai dám tới gây sự như vậy.

Bao lâu mới đụng phải tình huống này, lại còn liên quan đến người nhà họ Tống nữa, đương nhiên ông ta muốn thể hiện tốt một chút.

“Vậy thì không còn gì để nói nữa”.

Dương Thanh bỗng nói.

Mã Siêu đã vặn cổ tay chuẩn bị đánh từ trước.
Dương Thanh nói thế chẳng khác nào bảo anh ta ra tay.

“Lên hết cho tôi, đánh ngất hai thằng ranh dám tới tập đoàn Nhạn Thanh gây sự kia đi!”

Đội trưởng đội bảo vệ ra lệnh, mấy gã bảo vệ đứng gần Dương Thanh và Mã Siêu lập tức hăng hái xông tới.

Mã Siêu nhếch miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, vặn cổ tay chuẩn bị đánh.

“Dừng tay lại ngay cho tôi!”

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng một tiếng gầm giận dữ vang lên toàn bộ sảnh đón khách tầng một.

Hơn chục gã bảo vệ đều dừng lại, quay đầu nhìn người đàn ông trung niên vừa lên tiếng.

“Sếp Lạc!”

Có người nhận ra ông ta, lập tức kinh ngạc hô lên.

Lúc này, Lạc Bân cực kì tức giận.
Ông ta không biết Dương Thanh tới Yến Đô, vừa vào công ty đã thấy anh bị đám bảo vệ bao vây.

Nhiệm vụ Dương Thanh giao cho ông ta còn chưa hoàn thành được một nửa.
Vậy mà giờ đây, Dương Thanh còn suýt bị bảo vệ của công ty vây đánh.

Lòng ông ta cực kì thấp thỏm, chậm chạp bước về phía Dương Thanh.

“Sếp Lạc, hai thằng ranh này đánh gãy một tay của cháu trai sếp Tống, lại còn đánh ngất cậu ấy nữa”.

“Nếu ông không cho chúng tôi đánh bọn nó, sếp Tống biết được sẽ không hay lắm đâu”.

“Tôi khuyên sếp Lạc đừng xen vào chuyện của người khác, việc ở đây cứ để tôi xử lí là được”.

Đội trưởng đội bảo vệ cười lạnh nói.

Đối mặt với Lạc Bân, ông ta không hề tỏ ra kính trọng, trái lại giọng điệu còn sặc mùi đe dọa.

.

Chương 525: 525: Lấy Lại Sự Tự Tin

Lạc Bân vừa định sang chào hỏi Dương Thanh thì thấy Dương Thanh nháy mắt ra hiệu ông ta đừng nói gì cả, ông ta biết tạm thời Dương Thanh chưa có ý định tiết lộ thân phận.

“Ông nói gì?”

Lạc Bân bước đến chỗ trưởng đội bảo vệ lạnh nhạt hỏi.

Trưởng đội bảo vệ nhíu mày thờ ơ nói: “Cháu trai của sếp Tống bị đánh nên chúng tôi xử lý thay sếp ấy.
Nếu sếp Lạc không muốn dính phải phiền phức thì tốt nhất đừng nên xen vào”.

“Ông là cái thá gì mà có tư cách lên mặt dạy đời tôi?”

Lạc Bân phẫn nộ quát to.

Mặt trưởng đội bảo vệ cứng đờ, mắt lóe lên giận dữ, nheo mắt nói: “Sếp Lạc, tôi nghĩ tôi đã nói rõ lắm rồi.
Cháu sếp Tống bị đánh nhưng ông đã đứng đây cản trở còn quát mắng chúng tôi? Hay là ông đã mớm lời nên hai thằng oắt con này mới dám đánh cháu sếp Tống?”

Trưởng đội bảo vệ trông thì có vẻ khá quê mùa nhưng lại suy nghĩ tính toán rất kỹ lưỡng.

Ông ta biết dòng chính của gia tộc Vũ Văn mới là ông trùm đứng sau lưng tập đoàn Nhạn Thanh, mà Tống Minh Húc lại là tay chân thân tín do chính gia tộc Vũ Văn đào tạo.

Cho nên bây giờ ông ta giúp Tống Minh Húc cũng đồng nghĩa với giúp dòng chính gia tộc Vũ Văn.

Có Dương Thanh đứng bên cạnh, Lạc Bân cực kỳ tự tin.
Nếu cứ sợ hãi lép vế mãi, chắc chắn sẽ làm Dương Thanh thất vọng.

“Các người có mười giây để cuốn gói cút khỏi đây!”

Lạc Bân lười nói nhảm, thái độ ngang ngược cực kỳ.

Sau khi ông ta đến trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh, lúc nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí sợ mình bất cẩn làm sai chuyện gì đó, sợ bị tay sai của gia tộc Vũ Văn nắm thóp gây phiền phức cho Dương Thanh.

Có thể nói ông ta đã phải nhịn nhục rất nhiều mới có thể vượt qua khoảng thời gian tối tăm này, bây giờ Dương Thanh đến rồi, ông ta cần gì phải lo lắng nữa?

"Chúng tôi là lính của sếp Tống, sợ là ông chưa có tư cách để đuổi việc chúng tôi đâu".

Đội trưởng đội bảo vệ không hề sợ hãi.

Họ là lính của Tống Húc Dương, sao phải sợ Lạc Bân?

"Hết mười giây rồi, các người đã bị đuổi, cút đi cho khuất mắt tôi!"

Lạc Bân giơ tay nhìn đồng hồ rồi tuyên bố.

"Lạc Bân, ông không có quyền làm vậy!"

Cuối cùng trưởng đội bảo vệ cũng nhận ra rằng Lạc Bân đang nói thật, không gọi sếp Lạc nữa mà gọi thẳng tên ông ta.

"Bây giờ tôi lấy danh nghĩa tập đoàn sa thải tất cả thành viên trong đội bảo vệ!"

Lạc Bân gọi một cuộc điện thoại ra lệnh.

Nghe Lạc Bân nói, sắc mặt đội trưởng đội bảo vệ u ám hơn.

"Được rồi, các người đã bị sa thải.
Bây giờ có thể cút ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh rồi".

Lạc Bân lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, ông ta bước đến chỗ Dương Thanh và Mã Siêu nói: "Hai cậu đi theo tôi".

Dứt lời, Lạc Bân đi về phía trước, Dương Thanh và Mã Siêu theo sát phía sau.

Nhưng không ai ngờ rằng chân trước Lạc Bân mới công khai sa thải toàn bộ thành viên đội bảo vệ, chân sau đội trưởng đội bảo vệ đã dẫn người chặn đường Lạc Bân.

“Các người định làm loạn à, dám chặn đường tôi?”, Lạc Bân phẫn nộ quát.

Đội trưởng đội bảo vệ cứ gây hấn với ông ta mãi, ông ta nhịn lâu rồi.

Trong tập đoàn, bị đám quản lý cấp cao ghìm thì thôi đi.

Bây giờ đến đám bảo vệ nằm dưới đáy tập đoàn cũng dám khinh thường ông ta, hơn nữa còn làm trò ngay trước mặt Dương Thanh.

Có thể thấy bây giờ Lạc Bân đang tức giận đến nhường nào.

“Tôi là lính của sếp Tống, trừ phi chính miệng sếp Tống đuổi, nếu không không ai có tư cách sa thải chúng tôi”.

Trưởng đội bảo vệ lạnh lùng nói: “Hai thằng nhóc con này dám động vào cháu sếp Tống thì phải bị trừng phạt”.

“Dẫn hai thằng nhóc này đi!”

“Nếu bọn nó không chịu ngoan ngoãn thì đánh ngất rồi khiêng đi!”

Đội trưởng đội bảo vệ ra lệnh.

Lạc Bân tức run người, lần đầu tiên ông ta thấy bất lực đến vậy.

Dương Thanh không hề thất vọng về ông ta, anh chỉ thấy hơi tức giận mà thôi.
Anh biết nếu Lạc Bân muốn kiểm soát tập đoàn Nhạn Thanh sẽ gặp phải một lực cản rất lớn nhưng anh không ngờ lực cản đó lại lớn đến vậy.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng thì cũng có thể hiểu.

Từ trước đến nay tập đoàn Nhạn Thanh chịu sự điều khiển của gia tộc Vũ Văn, sau khi anh trở về từ biên giới phía Bắc, gia tộc Vũ Văn mới trả tập đoàn Nhạn Thanh cho anh.

Nhưng những năm qua, đám tay chân thân tín do chính gia tộc bồi dưỡng đã ăn sâu bén rễ ở tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh ủy quyền cho Lạc Bân làm tổng giám đốc, sao ông ta có thể kiểm soát tập đoàn dễ dàng thế được?

Nhìn sự bất lực của Lạc Bân, Dương Thanh thở dài thật khẽ.

“Nếu ai dám bước lên một bước thì đừng trách tại sao tôi không nể mặt!”

Đúng lúc này, bóng dáng của một người mặc áo đen như âm hồn xuất hiện trước mặt đội trưởng đội bảo vệ.

Ông ta vân vê con dao găm đang lóe sáng, tung rồi bắt.

Khoảnh khắc khi đội trưởng đội bảo vệ nhìn thấy người đó, ông ta run rẩy hô lên như một bản năng: “Dừng tay lại cho tôi!”

Mười mấy bảo vệ đồng loạt dừng bước.

Khi bọn họ thấy bóng dáng của người đang bên cạnh đội trưởng đội bảo vệ, mặt xanh mét.

“Tiền Bưu, ông đừng làm bậy, đang ở công ty đó”.

Đội trưởng đội bảo vệ không dám nhúc nhích, nói trong lo sợ.

Tiền Bưu đứng kế bên đội trưởng đội bảo vệ chơi đùa con dao găm, thỉnh thoảng dao găm xẹt qua đầu ông ta làm ông ta suýt tiểu ra quần.

Khi Lạc Bân mới đến trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh đã gặp phải rất nhiều khó khăn, thậm chí có một lần Lạc Bân xích mích với một quản lý cấp cao.

Trước mặt mọi người, vệ sĩ của quản lý cấp cao đó định đánh Lạc Bân nhưng đúng lúc này, Tiền Bưu xuất hiện, đâm vệ sĩ kia hơn chục nhát.

Nhưng vệ sĩ đó vẫn còn sống.

Bởi vì Tiền Bưu không đâm vào chỗ hiểm nên nhìn có vẻ như vệ sĩ kia bị thương rất nặng nhưng thực tế không phải.

Mà chuyện này cũng làm tất cả các quản lý cấp cao kinh hãi.

Từ đó về sau, mặc dù cuộc chiến tranh giành giữa các quản lý cấp cao trong tập đoàn và Lạc Bân vẫn tiếp tục diễn ra nhưng không ai dám ra tay với Lạc Bân nữa.

Bởi vì có sự tồn tại của Tiền Bưu.

Có thể thấy việc Tiền Bưu xuất hiện đã làm đám bảo vệ đó kinh hãi đến nhường nào.

“Tiền Bưu, bảo bọn chúng cút khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đi”.

Lạc Bân thấy Tiền Bưu như thấy cọng rơm cứu mạng, ông ta vội vàng nói.

Tiền Bưu chơi đùa với con dao găm trong tay, lạnh lùng nhìn đội trưởng đội bảo vệ: “Các người không nghe sếp Lạc nói gì à? Có cần tôi trị giúp chứng tai điếc không?”

Đội trưởng đội bảo vệ nào dám ở lại tập đoàn Nhạn Thanh nữa, vội vã nói: “Ông đừng làm vậy, tôi đi ngay đây!”

Dứt lời, ông ta chạy khỏi tập đoàn Nhạn Thanh như đang trốn.

Đám bảo vệ còn lại thì mơ màng, sau khi ngơ ngác một lúc thì nối gót đội trưởng đội bảo vệ.

Nhóm người đến phỏng vấn thì ngỡ ngàng.

Hàn Phi Phi cũng đang không hiểu gì nhưng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta đi thôi”.

Lạc Bân biết chắc chắn Dương Thanh có chuyện cần nói với mình nên không dám chậm trễ, nói xong thì dẫn đầu đi về phía trước.

Dương Thanh dẫn theo Mã Siêu.

Phòng làm việc của Lạc Bân nằm trên tầng cao nhất tập đoàn, là một căn phòng được thiết kế đơn giản.

“Chủ tịch, tôi đã làm mất mặt cậu rồi”.

Mới bước vào văn phòng, Lạc Bân đã quỳ gối xuống ngay, mắt đỏ hoe, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn Dương Thanh.

Vốn dĩ khi bị hai tên bảo vệ chặn trước cửa công ty, anh khá bực Lạc Bân nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại khiến anh hiểu những gì Lạc Bân đang gặp phải.

“Đứng lên đi!”

Nhìn người đang quỳ dưới chân mình, Dương Thanh nhíu mày quát.

“Chủ tịch, tôi không hoàn thành nhiệm vụ cậu giao cho tôi, tôi có tội”, Lạc Bân khóc lóc.

“Nếu ông đã thích quỳ vậy thì quỳ đi, chúng tôi đi!”

Dương Thanh chợt nói.

Nghe vậy, Lạc Bân vội vàng đứng lên lau nước mắt nói với Dương Thanh: “Chủ tịch, cậu đừng đi, tôi không quỳ nữa”.

Lúc này Dương Thanh mới ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Lạc Bân đang nơm nớp lo sợ đứng trước mặt mình.
Ánh mắt sắc sảo đã mềm mỏng hơn nhiều.

Anh thở dài chỉ một chỗ nói: “Ngồi xuống đi”.

Lạc Bân vội vàng ngồi xuống, ngồi thẳng lưng cứ như học sinh tiểu học gặp cô giáo.

“Ông có lỗi đó ông biết không?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Dương Thanh của bây giờ đang rất uy nghiêm, dù đang chất vấn Lạc Bân nhưng lại không giận lắm.

Lạc Bân gật đầu xấu hổ nói: “Tôi không hoàn thành nhiệm vụ mà cậu giao cho tôi, đúng là lỗi của tôi!”

“Đây không phải là chuyện tôi muốn đề cập”.

“Tôi nói ông có lỗi không phải là trách ông không hoàn thành nhiệm vụ tôi giao mà rõ ràng ông đang phải chịu một lực cản rất lớn nhưng ông lại không nói cho tôi nghe về những phiền phức hay vấn đề mà ông gặp”.

“Mỗi lần gọi điện báo cáo, ông chỉ nói những mặt tốt chứ không hề đề cập đến mặt tối”.

“Cho nên tôi mới nói ông có lỗi”.

Dương Thanh bình tĩnh nói, cơn giận đã lắng xuống được phân nửa.

Lạc Bân ngạc nhiên, ông ta cứ ngỡ Dương Thanh sẽ mắng ông ta một trận ra trò nhưng không ngờ Dương Thanh không hề

tức giận mà chỉ trách sao ông ta không báo cáo vấn đề sớm hơn.

“Chủ tịch, tôi… tôi sai rồi”.

Lạc Bân cúi đầu chảy nước mắt.

Một người đàn ông trung niên trưởng thành, chín chắn biết suy nghĩ mà bây giờ phải rơi nước mắt, có thể thấy thời gian ở trụ sở chính, ông ta đã uất ức đến nhường nào.

Dương Thanh không nói gì, đợi sau khi cảm xúc của Lạc Bân ổn định lại, anh mới nói tiếp: “Ông phải nhớ rằng ông mới là tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh.
Ngoài tôi ra, ông là người có quyền nhất công ty này.
Hôm nay chúng ta phải thanh lọc tập đoàn Nhạn Thanh để đám sâu mọt đó hiểu rằng, tập đoàn Nhạn Thanh họ Dương chứ không phải họ Vũ Văn!”

Những lời Dương Thanh nói giống như quả bom nổ tung trong đầu Lạc Bân.

Đúng vậy!

Chủ nhân thực sự của tập đoàn Nhạn Thanh là chàng trai trẻ trước mặt.

Cho dù gia tộc Vũ Văn có mạnh mẽ đi chăng nữa thì sao?

Ông ta chỉ cần làm một chuyện duy nhất, đó chính là tin tưởng Dương Thanh.

“Vâng, chủ tịch!”

Mắt Lạc Bân sáng như sao, niềm tin đã mất bấy lâu nay đã tìm về.

“Ầm!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên cửa phòng làm việc của Lạc Bân bị đạp văng.

Sau đó, vài người nối đuôi nhau vào.

Trong đó người đang đi đầu là người Dương Thanh đã gặp khi định vào công ty.

Phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, Tống Húc Dương!

Sau lưng Tống Húc Dương là những gương mặt quen thuộc, đám bảo vệ mới bị Lạc Bân sa thải.

“Lạc Bân, mẹ nó ông ăn gan hùm mật gấu hả? Đến lính của tôi mà ông cũng dám đuổi?”

Tống Húc Dương bước đến trước bàn làm việc Lạc Bân, đập tay lên bàn, mặt ngập vẻ tức giận.

.

Chương 526: 526: Phẩm Chất Quá Kém

Tống Húc Dương mặc áo vest màu xanh biển phối với sơ mi trắng và cà vạt.

Mắt kính gọng vàng trông đúng là điển hình của cấp cao trong doanh nghiệp.

Nhưng lúc này ông ta cứ đập bàn liên tục, vẻ hung tợn trên mặt không hề hợp với bộ quần áo đang mặc.

Đặc biệt là đám người sau lưng ông ta nữa, trông chả khác gì một đám ô hợp.

Nếu có người ngoài ở đây, chắc sẽ thấy sốc về tính tình giang hồ của ông ta.

Mặt Lạc Bân lạnh tanh, ông ta vẫn ngồi tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Húc Dương chằm chằm: "Xin hỏi chức vị của ông là gì?"

Tống Húc Dương đang phẫn nộ bỗng nghe Lạc Bân hỏi vậy, ngơ ngác trả lời trong vô thức: "Ông đây là phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh!"

"Mẹ nó ông chỉ là phó tổng, bố đây mới là tổng giám đốc nhé".

"Bố thích đuổi vài con chó không nghe lời mà cũng phải báo cáo với ông à?"

"Mẹ nó Tống Húc Dương, bố nhịn ông vài hôm thì ông nghĩ bố là mèo bệnh thật à?"

Lạc Bân chợt đứng lên, hoàn toàn bùng nổ, một người không bao giờ nói tục mà bây giờ cũng bắt đầu chửi thề.

Giống như biến thành một người khác, Tống Húc Dương ức hiếp ông ta lâu vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy Lạc Bân nổi nóng.

Trong phút chốc, Tống Húc Dương ngỡ ngàng.

Vài giây sau, ông ta mới gào lên: “Lạc Bân, mẹ nó ông nghĩ ông là ai?”

“Tôi nói cho ông biết, trước khi ông đến đây, tôi đã là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh rồi.
Bố mày làm tổng giám đốc mười mấy năm, mẹ nó ông là cái thá gì?”

“Ông tưởng được đứa con rơi bị nhà Vũ Văn ruồng bỏ chống lưng cho là có thể đấu với tôi được hả?”

“Bố mày mới là người được dòng chính gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng, ông đừng mơ có thể điều khiển được tập đoàn Nhạn Thanh!”

“Đừng nói là sa thải lính của bố, cho dù là con ruồi con bọ của tập đoàn, không có sự đồng ý của bố, ông đừng mơ đập nó chết!”

Phẩm chất con người Tống Húc Dương cực kém, cứ mở miệng ra là nói tục như “bố mày”, “mẹ nó”…

Đương nhiên là có người chống lưng nên ông ta mới dám ngạo mạn đến vậy, nếu không sao dám đấu với Lạc Bân?

Dù sao việc Lạc Bân được đưa đến đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc tập đoàn cũng đã chứng minh ông ta là người của Dương Thanh.

Dù Dương Thanh có vô dụng đi chăng nữa thì cũng là người của gia tộc Vũ Văn.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn ngồi im như không có chuyện gì xảy ra.
Anh ngồi nhìn sự ngang ngược của Tống Húc Dương, anh muốn xem thử rốt cuộc tay sai được gia tộc bồi dưỡng sẽ ngạo mạn đến nhường nào.

Lạc Bân tức run người, ông ta là người có học thức văn hóa cao, bất đắc dĩ lắm mới nói tục vài câu.

Nhưng nếu so về độ nói tục nói câu nào chửi thề câu đó thì ông ta không phải là đối thủ của Tống Húc Dương.

“Tôi có thể không xét nét chuyện ông đuổi người của tôi nhưng mẹ nó ông lại bao che cho người đánh cháu tôi.
Tốt nhất là ông nên giải thích rõ ràng, nếu không hôm nay ông có ra khỏi tập đoàn được hay không cũng là chuyện đáng nói đó”.

Tống Húc Dương châm một điếu thuốc rít một hơi thật mạnh rồi lại phả khói vào mặt Lạc Bân, nói chuyện với thái độ cực kỳ hống hách.

“Sếp Tống, đây là hai thằng ranh dám động vào cháu trai ông”.

Lạc Bân chưa kịp lên tiếng, trưởng đội bảo vệ sau lưng Tống Húc Dương bỗng duỗi tay chỉ thẳng vào Dương Thanh và Mã Siêu nói.

Lúc này Tống Húc Dương mới quay đầu nhìn về phía Dương Thanh và Mã Siêu, ông ta chỉ nhìn phớt qua Mã Siêu rồi nhìn sang Dương Thanh.

“Hai thằng ranh, chúng mày đánh cháu tao đúng không?”

Tống Húc Dương hỏi, giọng điệu đã bình tĩnh hơn lúc cãi nhau với Lạc Bân.

“Thì ra con chó dại thích sủa lung tung đó là cháu của ông, nhà dột từ nóc, đâu thể trách được”.

Dương Thanh cười nhạt, nheo mắt nói: “Đánh thì đánh thôi, đâu phải giết người”.

“Rầm!”

Tống Húc Dương bùng nổ đập mạnh lên bàn, mắt đỏ bừng quát lên: “Mẹ nó mày nói ai là chó?”

“Ngày nào cũng có thằng đần nhưng hình như hôm nay gặp hơi bị nhiều nhỉ?”

Dương Thanh cười ha ha quay đầu hỏi Mã Siêu.

Mã Siêu nhìn Tống Húc Dương bằng ánh mắt giễu cợt rồi mới trả lời: “Rất nhiều mới đúng, nhưng hình như thằng đần này đáng ghét hơn thì phải”.

“Nếu đã thấy ghét, sao còn chưa chịu bảo ông ta cút?”, Dương Thanh thờ ơ nói.

“Em đi dọn rác ngay đây, anh Thanh chờ chút nhé!”

Mã Siêu cười đứng lên vọt thẳng về phía Tống Húc Dương. Bạn có biết trang truyện * TRUMTRUY EN.CO M *

Bây giờ Tống Húc Dương mới phát hiện Dương Thanh và Mã Siêu không đơn giản chút nào.

Đội trưởng đội bảo vệ và vệ sĩ đang đứng sau lưng ông ta đẩy ông ta ra sau lưng.

“Thằng nhãi, mẹ nó, mày biết đây là đâu không? Dám đắc tội với bố mày à?”

“Đắc tội bố mày, hôm nay bố mày sẽ khiến mày không bước ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh được”.

“Mẹ nó, dám động vào người của bố, bây giờ còn dám động vào bố nữa, chúng mày chán sống rồi!”

Tống Húc Dương trốn sau lưng đội trưởng đội bảo vệ và vệ sĩ nên kiêu ngạo hẳn lên, hung hăng nói: “Lên cho tôi, bắt hai thằng ranh này trước, đánh gãy tay gãy chân rồi bàn tiếp”.

Có lệnh của Tống Húc Dương, đội trưởng đội bảo vệ và vệ sĩ vọt về phía Mã Siêu.

Ánh mắt Mã Siêu tràn ngập vẻ khinh thường, thậm chí anh ta còn chẳng buồn dốc hết sức, cứ lạnh lùng nhìn hai người đang áp sát lại gần mình.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Khoảnh khắc hai người kia ập đến, chân Mã Siêu chợt lóe người, tránh khỏi cú đấm của vệ sĩ.

Cùng lúc đó, anh ta bắt được nắm tay đang múa may của đội trưởng đội bảo vệ.

“Mày định làm gì?”

Đội trưởng đội bảo vệ cảm nhận được nắm tay của mình đã bị Mã Siêu bắt lấy, ông ta muốn vùng ra nhưng không được nên mặt tái mét.

“Rắc!”

Ông ta mới vừa dứt lời, tiếng gãy xương vang lên giòn giã.

Sau đó toàn bộ cánh tay ông ta cong chín mươi độ theo hướng ngược lại.

“Á…”

Khoảnh khắc tiếp theo, cơn đau dữ dội lan từ cánh tay bị gãy ra toàn bộ cơ thể làm đội trưởng đội bảo vệ gào lên.

“Mới có bao nhiêu đó mà đã không chịu nổi rồi hả?”

Mã Siêu cười khinh thường nói, trong lúc nói anh ta đã nắm được tay kia của đội trưởng đội bảo vệ.

“Mày muốn chết à!”

Lúc này vệ sĩ mới vừa tấn công thất bại lấy lại tinh thần, xoay người đấm một cú toàn lực vào huyệt Thái Dương của Mã Siêu.

Dường như Mã Siêu không hề cảm nhận được, anh ta nở một nụ cười gian, ngay sau đó túm cánh tay của đội trưởng đội bảo vệ kéo thật mạnh.

“Bụp!”

“Rắc!”

Tiếng trước là tiếng đánh đấm, tiếng sau là tiếng gãy xương.

Tiếng đánh đấm là tiếng do vệ sĩ của Tống Húc Dương đấm lên cánh tay đội trưởng đội bảo vệ.

Tiếng gãy xương là tiếng xương cánh tay đội trưởng đội bảo vệ bị gãy.

Mọi thứ xảy ra chớp nhoáng, Tống Húc Dương chưa kịp nhận thức chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy vệ sĩ của mình đánh gãy tay kia của đội trưởng đội bảo vệ.

Đội trưởng đội bảo vệ kêu gào thảm thiết, trợn mắt rồi ngất xỉu.

.

Chương 527: 527: Chủ Của Nhạn Thanh

Vệ sĩ của Tống Húc Dương cũng ngơ ngác, mình đánh gãy tay của đội trưởng đội bảo vệ à?

“Chó chết! Mẹ nó mắt mày bị mù à! Tao bảo mày đánh gãy tay hai thằng nhóc kia chứ không phải người của tao!”

Sau khi Tống Húc Dương hoàn hồn thì phẫn nộ rống lên.

Vệ sĩ lau mồ hôi lạnh, nhìn Mã Siêu bằng ánh mắt u ám, nghiến răng nói: “Mày dám lợi dụng tao, để xem tao có tẩn chết mày không!”

Nói xong vệ sĩ lại xông về phía Mã Siêu.

Mã Siêu cười khinh: “Không biết tự lượng sức mình!”

Trong chớp mắt, vệ sĩ xông đến định đạp anh ta.

Mã Siêu không hề nể nang, anh ta cũng giơ chân lên.

Một tiếng “Bụp”, Mã Siêu đá vào đầu gối vệ sĩ.

“Rắc!”

Đầu gối vệ sĩ vỡ thành từng mảnh, lảo đảo ngã lăn quay xuống đất.

Cơn đau mãnh liệt làm vệ sĩ không chịu nổi phải kêu gào thảm thiết.

“Soạt soạt soạt!”

Mã Siêu lại tiến lên giơ chân đá ba cú liên tục, ba chi còn lại của tên vệ sĩ cũng bị gãy.

Vệ sĩ ngất xỉu.

Mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Dù Lạc Bân đã biết Mã Siêu rất mạnh nhưng vẫn sợ hãi trước năng lực mạnh mẽ của Mã Siêu.

Tống Húc Dương là tay sai được gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng, đặc biệt ông ta còn điều khiển cả tập đoàn Nhạn Thanh, là một thứ quan trọng với một vài người trong gia tộc.

Vệ sĩ bên cạnh ông ta đâu thể là người bình thường được?

Lạc Bân đã từng tận mắt chứng kiến vệ sĩ của Tống Húc Dương đá bay một người đàn ông cao mét chín làm người đó phải ngất xỉu tại chỗ.

Vệ sĩ mạnh mẽ như vậy nhưng Mã Siêu chỉ cần đạp bốn cái là đã đạp gãy tứ chi của hắn rồi.

Tống Húc Dương cũng trợn mắt như thể không tin nổi.

Đồng thời, tận sâu trong ánh mắt ông ta lóe lên sự sợ hãi mãnh liệt.

Rất nhiều người đang bao vây bên ngoài phòng làm việc.

Ban nãy ai cũng thấy Tống Húc Dương dẫn người xông thẳng vào văn phòng Lạc Vân, bây giờ nghe tiếng kêu gào vang lên liên tục, ai ấy đều kinh ngạc.

"Tiếng kêu nghe thảm thiết thật đó, chắc là của sếp Lạc nhỉ?"

"Sếp Lạc cũng tội thật, nhìn thì thấy là tổng giám đốc nhưng chẳng có quyền gì cả.
Từ khi đảm nhiệm chức tổng giám đốc cứ bị ăn hiếp mãi".

"Suỵt! Đừng có mà ăn nói lung tung, sếp Tống là người của gia tộc Vũ Văn.
Ông ta dám ăn hiếp sếp Lạc, chắc chắn do gia tộc mớm lời".

"Cấp trên chiến nhau, cấp dưới như chúng ta đứng xem là được, đừng bàn luận lung tung!"

…

Mọi người bàn tán sôi nổi.

Hiển nhiên căn cứ theo những tiếng động vừa rồi, họ đều cho rằng Lạc Bân là người bị hại.

Nhưng họ không biết rằng, lúc này trong văn phòng, Tống Húc Dương đã sợ đến mức run lẩy bẩy.

Vệ sĩ và đội trưởng đội bảo vệ đều bị gãy hai tay hai chân, ngất xỉu.

Bây giờ chỉ còn mình ông ta đối diện với đám người Lạc Bân.

“Lạc…
Lạc Bân, ông gan lắm, dám đánh cả vệ sĩ của tôi.
Ông có biết vệ sĩ của tôi là người do gia tộc Vũ Văn sắp xếp hay không? Ông dám động đến cậu ta, chắc chắn gia tộc Vũ Văn sẽ không buông tha cho ông đâu”.

Tống Húc Dương mạnh miệng trong lo sợ, nghiến răng nói: “Ông cứ chờ đi, bây giờ tôi sẽ thông báo cho gia tộc Vũ Văn ngay”.

Nói xong ông ta xoay người định đi.

“Tôi cho ông đi chưa?”

Đúng lúc này, giọng nói bỡn cợt vang lên.

Chỉ thấy bóng dáng Mã Siêu chợt lóe, chặn trước cửa phòng, nhìn Tống Húc Dương cười tủm tỉm.

Tống Húc Dương run rẩy lấy lại tinh thần, mắt cứ nhìn chàng trai đang ngồi trên sofa, chỉ thấy đôi mắt sắc sảo đó đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt đó làm Tống Húc Dương thấy lạnh lẽo giống như bị thần chết theo dõi.

“Nơi này là tập đoàn Nhạn Thanh, cậu là cái thá gì mà dám cản đường tôi?”

“Tôi nói cho cậu biết, tốt nhất cậu nên thả tôi ra.
Nếu không chắc chắn gia tộc Vũ Văn không buông tha cho cậu đâu”.

“Nếu các cậu dám làm gì tôi, chắc chắn gia tộc Vũ Văn sẽ làm các cậu sống không bằng chết!”

Tống Húc Dương chột dạ vô cùng, chỉ có thể lấy danh gia tộc Vũ Văn ra mới thấy yên tâm hơn được chút.

Dương Thanh cười giễu cợt: “Gia tộc Vũ Văn chiếm lấy tập đoàn Nhạn Thanh của tôi lâu như vậy, tôi chưa tính sổ với bọn họ là đã nể mặt gia tộc này lắm rồi.
Bọn họ dám làm tôi sống không bằng chết à?”

Những lời Dương Thanh nói giống như sấm sét nổ vang trong đầu Tống Húc Dương.

Ông ta tròn mắt nhìn thẳng vào bóng dáng trẻ tuổi kia.

Đặc biệt là câu "tập đoàn Nhạn Thanh của tôi" làm ông ta dại ra.

Chỉ có một người có tư cách nói câu này, đó chính là chủ tịch có toàn quyền điều hành tập đoàn Nhạn Thanh, là đứa con hoang đã bị gia tộc Vũ Văn vứt bỏ mười tám năm trước!

Người khác không rõ thông tin nội bộ tập đoàn Nhạn Thanh nhưng Tống Húc Dương thân là tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn, ông ta rõ từng chân tơ kẽ tóc.

Dù ông ta không biết trong gia tộc Vũ Văn đã xảy ra chuyện gì nhưng ông ta biết hơn nửa năm trước, gia tộc Vũ Văn đột nhiên ra mặt, bỏ ra số tiền khổng lồ thu hồi toàn bộ cổ phần.

Sau đó chuyển tập đoàn Nhạn Thanh lớn mạnh hoàn chỉnh sang danh nghĩa của một chàng trai trẻ tuổi tên Dương Thanh.

Sau đó nhờ một lần ngẫu nhiên ông ta mới biết, mười tám năm trước, hai mẹ con chàng trai trẻ tuổi tên Dương Thanh này đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc.

Vốn dĩ trong tập đoàn Nhạn Thanh, có rất nhiều con cháu dòng chính gia tộc Vũ Văn, hơn nữa còn nắm một số cổ phần khá lớn.

Nhưng cuối cùng đã bị gia tộc thu lại hết, nghe nói đích thân chủ gia tộc ra lệnh không ai trong gia tộc được quyền can thiệp vào công việc của tập đoàn Nhạn Thanh.

Bắt đầu từ đó, có người tìm đến ông ta.
Dù không nói rõ ràng nhưng lời nói của người đó cho thấy ông ta chỉ là con rối thay thế những người đã mất quyền khống chế tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ, chủ nhân thật sự của tập đoàn Nhạn Thanh đã trở về rồi!

"Cậu…
Cậu là Dương Thanh?"

Tống Húc Dương run rẩy, duỗi tay chỉ vào Dương Thanh hoảng sợ hỏi.

Dương Thanh cười hiền từ: “Xem ra ông có biết đến tôi”.

Dù anh đang cười nhưng Tống Húc Dương lại thấy sởn tóc gáy.

“Bụp!”

Tống Húc Dương quỳ xuống đất hoảng loạn nói: “Tôi không biết cậu là chủ tịch, nếu tôi mà biết thì dù tôi có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám động vào cậu! Mong chủ tịch nể tình tôi đã cống hiến cho tập đoàn suốt nhiều năm, tha thứ cho tôi lần này”.

“Tống Húc Dương, ông biết sợ rồi à?”

Dương Thanh cười nhạt: “Nếu tôi không nhớ nhầm, ban nãy ông còn uy hiếp Lạc Bân, nói đừng tưởng được đứa con rơi bị gia tộc Vũ Văn ruồng bỏ chống lưng cho là có thể đấu với ông?”

“Chủ tịch, ban nãy tôi ngu ngốc ăn nói bậy bạ, trước mặt chủ tịch tôi chẳng là cái thá gì cả”, Tống Húc Dương sốt ruột phát khóc.

“Ông còn nói, ông là tay sai được dòng chính gia tộc Vũ Văn bồi dưỡng.
Có ông ở đây, đừng ai mơ khống chế được tập đoàn Nhạn Thanh?”

Dương Thanh không hề quan tâm đến ông ta, vẫn nói tiếp: “Ông còn nói, dù là con ruồi con bọ trong tập đoàn Nhạn Thanh, không có sự đồng ý của ông, Lạc Bân cũng đừng mơ đập nó chết!”

Nghe Dương Thanh nói, Tống Húc Dương chỉ thấy người mình lạnh toát, bủn rủn, mặt trắng bệch.

.

Chương 528: 528: Sa Thải Toàn Bộ

“Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi biết lỗi thật rồi.
Xin cậu hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, chắc chắn tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu”.

Tống Húc Dương sợ hãi quỳ dưới chân Dương Thanh cầu xin liên tục.

Ông ta nắm quyền ở Nhạn Thanh lâu rồi nên đã quen với lối sống xa xỉ.

Dù Dương Thanh có là con hoang đi chăng nữa thì cũng không phải là người ông ta có quyền xúc phạm.

Nếu không sao gia tộc Vũ Văn lại trả một tập đoàn béo bở như Nhạn Thanh cho Dương Thanh cơ chứ?

Mọi người luôn nghĩ Dương Thanh là đứa con hoang không được bước chân vào Yến Đô dù chỉ một bước, nhưng chỉ riêng việc này thôi đã đủ chứng minh mọi chuyện không hề như những gì mọi người đang đồn đoán.

Nếu không phải thì sao gia tộc Vũ Văn lại giao tập đoàn Nhạn Thanh lại cho Dương Thanh?

Bây giờ, Dương Thanh đã vào tập đoàn Nhạn Thanh thì sao lại nói không được bước vào Yến Đô?

“Những năm gần đây, chắc ông cũng bỏ túi kha khá rồi nhỉ?”

Dương Thanh đứng từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói:
“Tôi cho ông một ngày để nôn hết những thứ ông đã bòn rút của công ty rồi đi tự thú.
Nếu không tôi không ngại làm ông biến khỏi thế giới này đâu!”

Nghe vậy, mặt Tống Húc Dương xám ngoét, sở dĩ ông ta quỳ xuống xin tha là để mong Dương Thanh cho ông ta một con đường sống.

Nhưng không ngờ chẳng những Dương Thanh không buông tha cho ông ta mà còn yêu cầu ông ta trả hết những thứ ông ta

đã lấy của tập đoàn, thậm chí phải ra tự thú.

Làm vậy khác gì đang tự hủy hoại mình!

“Ông cũng thông minh nên mới nắm quyền ở Nhạn Thanh lâu như vậy, chắc ông cũng hiểu nếu tôi đã muốn mạng của ông thì cho dù ông có trốn đến xó xỉnh nào, tôi cũng tìm được”.

“Ông đừng nghi ngờ những gì tôi nói, nếu không đến lúc đó không những ông phải nôn hết ra mà đến cái mạng cũng chẳng còn đó”.

“Tôi cũng biết ông được gia tộc Vũ Văn chống lưng cho.

Ông không cần phải kể người đó là ai đâu vì tôi cũng chả muốn biết.
Nhưng tôi có thể khẳng định với ông rằng, trong mắt tôi gia tộc Vũ Văn chẳng là gì cả”.

Dương Thanh bình tĩnh nói, giọng lạnh như băng.

Tống Húc Dương thấy người mình lạnh toát, hơi lạnh chạy dọc từ sống lưng lên đỉnh đầu giống như rơi vào hầm băng.

Khí thế và sự điềm tĩnh của Dương Thanh làm ông ta tin rằng Dương Thanh không hề sợ gia tộc Vũ Văn.

Lúc trước ông ta đã từng nghĩ đến chuyện này.
Mười tám năm trước, đúng là gia tộc Vũ Văn đã đuổi hai mẹ con Dương Thanh ra khỏi Yến Đô nhưng tại sao mười tám năm sau lại trả tập đoàn Nhạn Thanh cho Dương Thanh.

Suy đi nghĩ lại, sao cứ như gia tộc Vũ Văn đang nịnh bợ Dương Thanh ấy nhỉ?

Bây giờ xem ra, mọi chuyện giống hệt như những gì ông ta nghĩ.
Truyện Dị Giới

“Cút đi!”

Dương Thanh quát lên.

Nghe vậy, Tống Húc Dương vội bò ra ngoài.

Đám người đang tụ tập ngoài văn phòng tổng giám đốc sốc khi thấy Tống Húc Dương chạy ra.

Ngay sau đó, có hai người bị ném ra ngoài như ném rác.

Họ ngỡ ngàng khi xác định hai người đó chính là đội trưởng đội bảo vệ và vệ sĩ của Tống Húc Dương.

“Có ai có thể kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra trong văn phòng sếp Lạc không?”

“Sao sếp Tống phải bò ra ngoài, sao lính của ông ta lại bị ném ra vậy?”

“Mọi người đừng quên trong văn phòng của sếp Lạc có hai cậu trai trẻ!”

…

Ngoài văn phòng Lạc Bân, mọi người thảo luận sôi nổi.

Mà trong văn phòng chỉ còn lại ba người Dương Thanh, Mã Siêu và Lạc Bân.

Lạc Bân kích động nói: “Chủ tịch, dường như tất cả mọi người trong tập đoàn đều nghe lệnh của Tống Húc Dương.
Bây giờ Tống Húc Dương bị vậy, chắc chắn không có cơ hội lật ngược thế cờ đâu”.

“Chủ tịch chỉ cần cho tôi nửa tháng thôi, tôi sẽ giúp cậu khống chế tập đoàn Nhạn Thanh”.

Lạc Bân nói rất tự tin.

Dương Thanh lại lắc đầu nói: “Tống Húc Dương chỉ là quân cờ của những người nào đó.
Tập đoàn Nhạn Thanh rất lớn, có rất nhiều quản lý cấp cao, e rằng vẫn còn dính líu đến nhà Vũ Văn”.

Bây giờ anh đã giải quyết được một Tống Húc Dương nhưng vẫn còn vài Tống Húc Dương nữa.

Lạc Bân nhíu mày, phấn khích dần lắng xuống.
Ông ta biết Dương Thanh nói đúng, Tống Húc Dương chỉ là một quân cờ.

Dù Tống Húc Dương đã biến mất thì vẫn còn đám quản lý cấp cao đang chống lại ông ta.

Nếu ông ta muốn khống chế tập đoàn Nhạn Thanh, trừ khi ông ta sa thải hết đám quản lý cấp cao đang chống lại mình.

Nếu không ông ta sẽ gặp một rào cản rất lớn.

“Mở cuộc họp quản lý cấp cao của tập đoàn Nhạn Thanh, những người không chịu ngoan ngoãn thì sa thải hết cho tôi”.

Dưỡng Thanh ngẫm nghĩ nói.

Lạc Bân kinh hãi, nếu sa thải hết đám người không nghe lời, e là Nhạn Thanh có thể mất ít nhất một nửa số quản lý cấp cao mất.

Cùng một lúc mất một lượng lớn lãnh đạo, sao tập đoàn Nhạn Thanh có thể hoạt động được?

“Chủ tịch, nếu làm như vậy, có phải chúng ta hơi vội vì cái lợi trước mắt không?”, Lạc Bân ngập ngừng hỏi.

Dương Thanh cười mỉa mai: “Ông cũng không nghĩ thử xem, đám quản lý cấp cao giống Tống Húc Dương đang nghe lời ai?”

“Bọn họ còn ở tập đoàn Nhạn Thanh ngày nào thì ngày đó công ty còn tổn thất, nếu đã như vậy thì sao không bắt hết một mẻ?”

“Làm vậy nhìn thì giống hại người hại mình nhưng thực tế lại là làm một mẻ khỏe một đời”.

“Đợi đến khi Nhạn Thanh được dọn dẹp sạch sẽ, lúc đó mọi chuyện trong tập đoàn đều do ông quyết định.
Chỉ cần ông có thể vận hành công ty tốt thì những khoản lỗ sẽ được bù lại nhanh thôi”.

Dương Thanh cực kỳ tin tưởng Lạc Bân.

Lúc trước ở chi nhánh Giang Hải, Dương Thanh đã thấy được năng lực vận hành công ty của Lạc Bân.

Người như vậy, chỉ cần cho ông ta không gian, ông ta sẽ phát triển tốt hơn nữa.

“Tôi hiểu rồi!”

Sau khi nghe Dương Thanh giải thích, Lạc Bân mới hiểu và cảm động vì sự tin tưởng mà anh dành cho ông ta lớn hơn những gì ông ta nghĩ.

Cấp trên như vậy thì chỉ cần ông ta hoàn thành nhiệm vụ được giao, ông ta sẽ không cần phải lo nghĩ bất kỳ chuyện gì nữa.

Lạc Bân không dám trì hoãn, gọi thư ký vào sắp xếp mở họp.

Nửa tiếng sau, trong phòng họp của tập đoàn Nhạn Thanh.

Phòng họp rộng lớn mà chỉ có lác đác vài người, hầu hết các ghế còn lại đều bỏ trống.

Bảng hiệu của từng vị trí có điền bộ phận và chức vụ tương ứng.

Cho nên những chiếc ghế bỏ trống đó đều đã có chủ.
Sắp đến giờ họp rồi mà hầu hết quản lý cấp cao của các bộ phận vẫn chưa có mặt.

“Sếp Lạc, sếp Thích, sếp Quách, giám đốc Mã và giám đốc Lưu nói là không khỏe nên xin nghỉ”.

“Sếp Lạc, sếp Lương và giám đốc Viên xin nghỉ!”

“Sếp Lạc, sếp Lý và giám đốc Trần cũng xin nghỉ!”

…

Thoáng chốc các quản lý nhỏ đứng lên dồn dập xin nghỉ thay cấp trên.

Cuộc họp này là cuộc họp của cấp trưởng phòng trở lên, bây giờ hầu hết các giám đốc điều hành, phó tổng và giám đốc các phòng lớn đều xin nghỉ.

Hiển nhiên đám người đó cố tình.

Dù Lạc Bân đã biết trước kết quả nhưng vẫn rất phẫn nộ.

“Thông báo ngay cho các sếp xin nghỉ rằng tôi sẽ đợi bọn họ thêm mười phút nữa.
Nếu vẫn không chịu đến thì sau này đừng đến công ty nữa, tất cả đều bị sa thải, cuốn gói khỏi công ty đi!”

Mắt Lạc Bân lạnh lùng, quát lên.

Chương 529: 529: Anh Của Dương Thanh

Lạc Bân nói đợi thêm mười phút, giám đốc quản lý nào không đến thì bị sa thải.
Có thể thấy ông ta đang phẫn nộ đến nhường nào.

Nhóm quản lý nhỏ kia kinh hãi nhưng thoáng chốc họ lại vui mừng.

Dù sao bây giờ nhóm quản lý cấp cao đó chưa chịu có mặt, nếu bị sa thải thật thì tất cả những người ở đây sẽ được thăng chức.

Thoáng chốc rất nhiều người âm thầm cầu nguyện mười phút hãy trôi qua nhanh nhanh, mong là đừng ai đến hết.

Dương Thanh giống như người vô hình, anh ngồi một chỗ im lặng không nói gì, giao toàn quyền xử lý cho Lạc Bân.

Khi Lạc Bân bước vào phòng họp, rất nhiều người quan sát Dương Thanh nhưng lại không biết anh là ai.

Bây giờ mọi người chỉ quan tâm liệu bao nhiêu giám đốc quản lý sẽ đến.

Chớp mắt đã năm phút trôi qua nhưng chẳng ai đến!

Bảy phút trôi qua, vẫn không có ai!

Thoáng chốc đã mười phút trôi qua, chẳng thấy bóng dáng người nào!

Lạc Bân càng tức giận hơn, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía ông ta.
Ai nấy đều muốn xem thử rằng lần đầu tiên tổng giám đốc thị uy có cứng đến mức đuổi hết những người không tới họp không.

“Bộ phận Nhân sự, bây giờ lấy danh nghĩa tập đoàn sa thải tất cả các quản lý cấp cao không tham gia cuộc họp lần này!”

Mười phút mới vừa trôi qua, Lạc Bân thông báo ngay.

Tin này làm tất cả quản lý nhỏ có mặt ở phòng họp phải kinh ngạc.

Dù đây là kết quả họ mong chờ nhưng khi nghe chính miệng Lạc Bân tuyên bố sẽ sa thải hết tất cả quản lý cấp cao không đến họp, họ vẫn rất kinh hãi.

Dù sao tất cả những quản lý cấp cao không có mặt đều có quan hệ với gia tộc Vũ Văn, chẳng lẽ Lạc Bân không sợ chọc giận gia tộc Vũ Văn à?

"Sếp Lạc, sa thải một lúc nhiều người như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của tập đoàn.
Bởi hầu hết công việc kinh doanh của công ty đều do những người không đến dự họp quản lý".

"Nếu không có họ, e rằng một vài hợp đồng sẽ phải chấm dứt ngay".

"Hơn nữa, sa thải nhiều quản lý cấp cao như vậy, tập đoàn sẽ bị trì trệ".

Giám đốc phòng nhân sự lo lắng nói.

Không phải ông ta đang nói giúp cho những người đó mà thật lòng lo lắng cho sự phát triển của công ty.

Lạc Bân nhíu mày: "Chuyện này đã được chủ tịch đồng ý, ông cứ làm theo lời tôi nói là được".

Nghe Lạc Bân nhắc đến chủ tịch, giám đốc phòng nhân sự thầm kinh ngạc.
Xem ra lời đồn đúng thật, sếp Lạc là người của chủ tịch.

"Dạ, sếp Lạc".

Giám đốc phòng nhân sự trả lời.

Lạc Bân nhìn phòng họp rồi tuyên bố lần nữa: "Về việc bổ nhiệm nhân sự mới, tôi sẽ gửi văn bản trước giờ tan làm chiều nay.
Xin mọi người hãy chú ý, tan họp!"

Nghe nói trước giờ tan làm chiều nay sẽ tuyên bố văn bản bổ nhiệm nhân sự mới, tất cả những người có mặt ở đây đều phấn khích và mong chờ.

Nhiều người bị sa thải như vậy, chắc chắn họ sẽ là người được chọn để bổ nhiệm.

“Sếp Lạc oai quá nhỉ! Ai cho ông lá gan đó vậy, dám sa thải cả người của gia tộc Vũ Văn!”

Đúng lúc này, giọng nói giễu cợt vang lên ngoài cửa.

Chưa thấy người đã nghe tiếng.

Ngay sau đó, một bóng dáng trẻ tuổi từ từ bước vào phòng họp.

Sau lưng anh chàng này là mười mấy gương mặt quen thuộc.

Đám người này là những quản lý cấp cao hôm nay xin vắng họp.

Khi Dương Thanh thấy người cầm đầu, mắt anh ngập tràn sát khí nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Bởi vì đây chẳng phải ai xa lạ, người thừa kế của gia tộc Vũ Văn – Vũ Văn Bân.

Tính ra thì là anh cùng cha khác mẹ của Dương Thanh.

Lúc trước Dương Thanh và mẹ bị trục xuất ra khỏi Yến Đô, phần lớn do mẹ của Vũ Văn Bân bày trò.

Vũ Văn Bân làm như không thấy Dương Thanh, ánh mắt giễu cợt nhìn Lạc Bân chằm chằm.

Những quản lý nhỏ tham gia cuộc họp cực kỳ sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên họ gặp Vũ Văn Bân, nhìn đám quản lý cấp cao sau lưng anh ta, mặt ai cũng xám ngoét.

Ai cũng biết rằng nếu nhóm quản lý cấp cao vừa mới bị Lạc Bân sa thải quay lại tập đoàn thì nhóm quản lý nhỏ bọn họ sẽ bị chèn ép, thậm chí còn bị đá ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

“Cậu Bân!”

Lạc Bân run lên, nơm nớp lo sợ đứng dậy nói: “Cậu Bân, những người này không tuân theo quy định tập đoàn, cuộc họp quan trọng của công ty mà lại vắng mặt không lý do.
Căn cứ theo quy định tập đoàn, bị sa thải là hoàn toàn hợp lý”.

Vũ Văn Bân cười tủm tỉm nói: “Sếp Lạc, ông nói gì? Tôi chưa nghe rõ”.

Mặt Lạc Bân cứng đờ, ông ta đã nói rõ thế mà sao Vũ Văn Bân lại không nghe rõ được? Hiển nhiên anh ta đang cố ý.

Mặc dù Dương Thanh đang ở ngay bên cạnh nhưng ông ta vẫn mồ hôi nhễ nhại, sống lưng lạnh ngắt.

Dương Thanh thì ngồi im như thể không liên quan gì đến mình.

Dù Vũ Văn Bân xuất hiện, anh cũng không hề nói gì.

Bên này là Vũ Văn Bân, bên kia là Dương Thanh, mà dù là bên nào thì cũng là người ông ta không dám động vào.

Dương Thanh không nói gì, hiển nhiên chủ tịch đang giao chuyện này cho mình xử lý, có lẽ cũng là một bài kiểm tra dành cho mình.

Bỗng nhiên Lạc Bân suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới lúc trước ông ta chỉ là một nhân viên dưới đáy tập đoàn Nhạn Thanh.

Bởi vì cố gắng nên cuối cùng cũng có công mài sắt có ngày nên kim, ông ta được bổ nhiệm làm một trưởng phòng nho nhỏ của tập đoàn, sau đó là giám đốc bộ phận.

Bỗng một ngày có người đến tìm mình, nói với ông ta rằng muốn điều ông ta đến làm cấp dưới của chủ tịch chi nhánh Giang Hải, ông ta đồng ý ngay.

Rồi sau đó ông ta biết một vài chuyện nội bộ của gia tộc Vũ Văn.
Chủ tịch mà ông ta đang đi theo lại là đứa con hoang bị ruồng bỏ nhà Vũ Văn.

Chuyện này làm ông ta chán nản muốn buông xuôi nhưng sau khi tiếp xúc với Dương Thanh, ông ta mới ý thức được rằng Dương Thanh không hề đơn giản như ông ta nghĩ.

Sức mạnh và năng lực của anh đều vượt xa trí tưởng tượng của Lạc Bân.

Từ tổng giám đốc chi nhánh Giang Hải đến tổng giám đốc tập đoàn Thành Hà ở Châu Thành, tất cả những gì ông ta đã trải

qua đều là những điều quý giá.

Một phút sau, cuối cùng Lạc Bân cũng hạ quyết tâm, ông ta cố gắng đối diện với Vũ Văn Bân, trầm giọng nói: “Vắng mặt trong cuộc họp quan trọng của công ty mà không có lý do chính đáng, tôi là tổng giám đốc, căn cứ theo quy định tập đoàn, tôi có quyền sa thải bọn họ!”

Không ai ngờ được rằng, rõ ràng Vũ Văn Bân đang cố tình tạo áp lực cho Lạc Bân để ông ta đổi ý nhưng Lạc Bân vẫn dám tranh cãi với Vũ Văn Bân ngay trước mặt mọi người.

Nhóm quản lý cấp cao sau lưng Vũ Văn Bân cười mỉa như thể đã thực hiện được âm mưu.

Dám đối đầu với người thừa kế gia tộc Vũ Văn, ông ta chán sống rồi đúng không?

“Ông nói gì? Tôi chưa nghe rõ”.

Vũ Văn Bân nheo mắt hỏi nhưng rõ ràng giọng đã bắt đầu có tính uy hiếp.

.

Chương 530: 530: Tiếp Nhận Điều Tra

Khoảnh khắc này, phòng họp rộng lớn lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến đáng sợ, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Mấy chục nhân viên cấp quản lý trở lên không dám thở mạnh, chớp mắt liên tục nhìn Lạc Bân chằm chằm như thể đang đợi xem Lạc Bân trả lời thế nào.

Nếu đã hạ quyết tâm thì sao Lạc Bân lại do dự?

Ánh mắt ông ta cực kỳ kiên quyết, nhìn thẳng vào đôi mắt ngạo mạn của Vũ Văn Bân nói: "Căn cứ theo quy định của tập đoàn, một khi vắng họp không lý do thì tổng giám đốc có quyền sa thải!"

"Ha ha ha ha…"

Vũ Văn Bân bật cười.

Dù anh ta đang cười nhưng mấy chục người ở đây đều cảm nhận được không khí nặng nề.

Hiển nhiên anh ta đang tức giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận.

Thân là người thừa kế tương lai của gia tộc Vũ Văn, địa vị cao quý biết bao?

Bây giờ, một tổng giám đốc sống nhờ gia tộc Vũ Văn mà cũng dám công khai đấu với anh ta, tát thẳng vào mặt anh ta.

Lạc Bân cảm giác sống lưng lạnh toát, mồ hôi đầm đìa, mặt mày xanh mét.

Ông ta thấy người mình bủn rủn xụi lơ, nếu không nhờ có Dương Thanh ngồi kế bên, e là ông ta đã ngã xuống đất khi phải đối diện với áp lực khổng lồ của Vũ Văn Bân.

Ông ta biết từ nay về sau, ông ta đã hoàn toàn đứng về phe Dương Thanh.

Một khi Dương Thanh thua thì ông ta cũng phải đối mặt với vực thẳm.

Đây là một trận cá cược nguy hiểm, trận cá cược ông ta không thể đoán trước được.

Nếu là các gia tộc khác thì Lạc Bân có thể tin chắc một trăm phần trăm rằng Dương Thanh sẽ thắng dễ như trở bàn tay, nhưng chàng trai trước mặt ông ta lại là người thừa kế tương lai của gia tộc đứng đầu trong số tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

"Ông là người đầu tiên dám ăn nói với tôi như vậy!"

Vũ Văn Bân ngừng cười nhưng cũng không hề có biểu hiện tức giận, anh ta chỉ lạnh lùng nói.

Anh ta kiểm soát cảm xúc rất tốt, ai không biết còn nghĩ anh ta là bạn của Lạc Bân.

"Tất cả những gì tôi làm đều vì sự phát triển của tập đoàn!", Lạc Bân giả vờ bình tĩnh nói.

"Tôi không cần biết ông nói gì nhưng những người này đã cống hiến rất nhiều cho tập đoàn Nhạn Thanh, họ chỉ mới vắng họp một lần mà ông lại sa thải, làm vậy không được thỏa đáng lắm nhỉ?"

Vũ Văn Bân cười cười nhìn Lạc Bân nói, ánh mắt thấp thoáng sát ý.

Lạc Bân trầm giọng nói: "Không có nguyên tắc thì không làm nên chuyện! Đây không phải lần đầu tiên, nếu tiếp tục chịu đựng tính vô nguyên tắc của họ thì có phải sau này cuộc họp do tôi tổ chức, chẳng ai muốn tham gia không?"

"Nếu thế thì chức tổng giám đốc tập đoàn này còn ý nghĩa gì nữa?"

"Dù sao tôi mới là tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh, tất cả những điều tôi làm đều vì sự phát triển của công ty. Mong cậu Bân hiểu cho!"

Lạc Bân cũng không hề chùn bước, nếu đã chọn Dương Thanh thì chỉ có thể đối đầu với Vũ Văn Bân.

"Lạc Bân, ông hống hách quá rồi đó, ông nghĩ ông là người của chủ tịch là muốn làm gì thì làm hả?"

“Đúng đó, chúng tôi là nòng cốt của tập đoàn.
Nếu không có chúng tôi thì bây giờ tập đoàn không thể lớn mạnh vậy đâu.
Dù ông là tổng giám đốc thì cũng không có tư cách sa thải chúng tôi”.

“Trừ phi chủ tịch ra mặt, nếu không để tôi xem thử ai dám sa thải chúng tôi?”

Đám quản lý cấp cao sau lưng Vũ Văn Bân phẫn nộ chỉ vào mũi Lạc Bân quát, ánh mắt đầy căm thù.

Vũ Văn Bân cũng không nói gì, anh ta vẫn nhìn Lạc Bân cười cười.

Lần đầu tiên Lạc Bân phải chịu áp lực lớn thế này, thậm chí ông ta còn có ý định trốn tránh nhưng lại nghĩ đã đến nước này rồi, nếu trốn thật thì mọi cố gắng đều đổ sông đổ biển.

“Câm mồm hết cho tôi!”

Lạc Bân chợt quát lên.

Mắt Lạc Bân đỏ hoe, rống lên: “Tôi đồng ý là các ông đã cống hiến rất nhiều cho tập đoàn nhưng những năm gần đây, các ông không tự biết mình đã nhận lại được bao nhiêu à?”

“Tôi không được lâu năm như các ông nhưng vậy thì sao? Từ khi tôi đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, ngoài tiền lương và tiền phúc lợi ra, tôi chưa bao giờ lấy thêm một đồng nào của công ty!”

“Các ông là một đám sâu mọt! Nếu không xử lý sạch sẽ, một ngày nào đó tập đoàn này sẽ bị hủy hoại trong tay các ông!”

“Nếu tôi đã quyết định sa thải thì cho dù ông trời có xuống các ông cũng đừng mơ được quay lại tập đoàn!

Lạc Bân hoàn toàn bùng nổ, gào khàn cả giọng giống như muốn xả hết tất cả những ấm ức đã chịu ra.
Đám quản lý cấp cao ngớ người.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Lạc Bân thế này:

Lúc trước bọn họ chèn ép xa lánh Lạc Bân đủ điều, dù ông ta phân nộ nhưng chưa bao giờ bùng nổ, lần nào cũng ngậm bồ

hòn làm ngọt.

Lần này ông ta lại cứng như vậy: dù có người thừa kế của gia tộc Vũ Văn ở đây, ông ta cũng không chịu nhường bước, kiên quyết muốn sa thải đám quản lý cấp cao đó.
“Khốn khiếp, ông ăn nói lung tung gì đó? Chúng tôi đã cống hiến cho tập đoàn suốt mấy chục năm, đã từng lấy của công ty một một cắt nào chưa?” “Lạc Bân, tôi nói cho ông biết, ông đang phỉ báng! Nếu hôm nay ông không xin lỗi đàng hoàng, chúng tôi sẽ kiện ông tội phỉ báng để ông đi tù mọt gông!”

“Hôm nay ông phải xin lỗi! Nếu không đừng trách sao tôi không khách sáo!”

Đám quản lý cấp cao sau lưng Vũ Văn Bân gào rống tức giận.

Khó khăn lắm mới chộp được cơ hội bật lại Lạc Bân, đâu thể bỏ qua dễ dàng thế được.

Nhưng điều khiến họ phải thất vọng đó là Lạc Bân không hề hoảng loạn mà ngược lại còn cười mỉa.

“Các ông đúng là một đám mặt dày! Kiện tôi tội phỉ báng? Được thôi, các ông cứ việc kiện thoải mái, để tôi xem thử lúc tôi đưa bằng chứng cho cơ quan giám sát rồi thì ai thoát được?”

Lạc Bân cười mỉa như thể không hề sợ hãi.

Đám quản lý cấp cao đang hống hách chợt cứng đờ.

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Lạc Bân, bọn họ không biết Lạc Bân có đang nói thật không.

Thân là quản lý cấp cao của tập đoàn, họ không thể bị điều tra được.

Nếu Lạc Bân có chứng cứ sai phạm của họ, đừng nói là kiện Lạc Bân tội phỉ báng, sợ là chưa kịp tìm luật sư là đã bị ông ta tiễn đi bóc lịch trong tù rồi.

“Ông chỉ mạnh miệng thôi! Nếu ông có chứng chứ thật thì sao phải chịu đựng đến giờ?”

Đúng lúc này, Vũ Văn Bân cười mỉa nói.

Lòng Lạc Bân trầm xuống, đúng là ông ta không có chứng cứ gì có thể chứng minh những sai phạm của đám người đó, ông ta chỉ mạnh miệng mà thôi.

Nhưng không ngờ lại bị Vũ Văn Bân biết được.

“Cậu Bân nói đúng đó, nếu ông có chứng cứ thật thì sao phải chờ đến bây giờ?”

Đám quản lý cấp cao sau lưng Vũ Văn Bân cười mỉa nói.

Nhưng mới vừa dứt câu, vài cán bộ mặc đồng phục đã xuất hiện.

“Chúng tôi nhận được đơn kiện một bộ phận quản lý cấp cao của tập đoàn Nhạn Thanh lạm dụng chức quyền nhận hối lộ, làm việc phi pháp, hơn nữa còn chiếm đoạt tài sản công ty”.

Cán bộ đi đầu lạnh giọng nói: “Sau đây tôi sẽ đọc tên, phiền mọi người đi theo chúng tôi để tiếp nhận điều tra!”

.

Chương 531: 531: Làm Cậu Thất Vọng Rồi

Khoảnh khắc khi các cán bộ xuất hiện, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Đặc biệt khi họ nói các quản lý cấp cao của tập đoàn Nhạn Thanh phải tiếp nhận điều tra, đám người sau lưng Vũ Văn Bân run lẩy bẩy.

Vũ Văn Bân nhíu chặt mày, cuối cùng gương mặt bình tĩnh đó cũng bắt đầu thấy lo lắng.

Thậm chí Lạc Bân cũng thấy bất ngờ.

Ông ta chỉ mạnh miệng thôi nhưng không ngờ cán bộ lại đến điều tra thật.

Chẳng lẽ do Dương Thanh làm?

Nghĩ đến đây, Lạc Bân nhìn sang Dương Thanh, chỉ thấy anh bình tĩnh ngồi đó cầm điện thoại.

Trong mắt Vũ Văn Bân ánh lên tia lạnh lẽo, nhìn thoáng qua Dương Thanh.

Cán bộ đi đầu đọc liên tục mười mấy cái tên mới dừng. Nhưng điều làm mọi người sợ hãi đó là tất cả những người đó đều thuộc nhóm quản lý cấp cao không tham gia buổi họp hôm nay.

Cũng chính là đám người đang đứng sau lưng Vũ Văn Bân.

“Tài khoản ngân hàng của các ông đã bị khóa, tất cả bất động sản và xe đã bị tòa án niêm phong”.

“Bây giờ mời các ông đi theo chúng tôi để điều tra!”

Cán bộ lạnh lùng nói, mặt không hề có cảm xúc.

Đám người bị gọi tên mặt xanh mét, người xụi lơ.

Ngay sau đó, một nhóm cán bộ điều tra xông thẳng vào phòng họp, dẫn đám người đó đi.

“Xin lỗi đã làm phiền!”

Sau khi làm xong, cán bộ đi đầu nhìn Lạc Bân gật nhẹ đầu, ánh mắt khá kính trọng.

Dứt lời, người đó xoay người rời khỏi đây.

Lạc Bân ngơ ngác, hình như cán bộ mới chào mình đúng không?

Chào thì chào nhưng sao ánh mắt người đó lại tỏ ra kính trọng thế nhỉ?

Bỗng nhiên Lạc Bân nghĩ đến chuyện gì đó, ông ta thấy khiếp sợ.

Ông ta không hề biết cán bộ đó, hơn nữa địa vị của ông ta chưa đủ để cán bộ điều tra phải cúi chào.

Chỉ có một khả năng, người đi đầu đang chào hỏi Dương Thanh, thể hiện sự kính trọng với cậu ấy.

Nghĩ đến đây, Lạc Bân càng sợ hơn.

Bỗng chốc, phòng họp rộng lớn yên tĩnh trở lại.

Sau lưng Vũ Văn Bân không còn một bóng người, mặt anh ta cũng cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ anh ta dẫn người đến để ra oai với Dương Thanh nhưng không ngờ chưa kịp ra oai, người của mình đã bị tống vào tù.

Anh ta quá hiểu đám quản lý cấp cao đó là người thế nào, bị điều tra viên dẫn đi, sợ là tội danh đã được chứng thực, muốn cứu cũng không cứu ra được.

Thế chẳng phải sau này anh ta không còn quyền khống chế tập đoàn Nhạn Thanh nữa à?

Nghĩ đến đây, anh ta cực kỳ phẫn nộ nhưng thân là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, anh ta phải bình tĩnh.

Lúc nóng giận là lúc dễ mất khôn nhất.

Vũ Văn Bân lặp đi lặp lại câu này.

“Sếp Lạc, sau này chúng ta còn gặp nhau nữa!”

Vũ Văn Bân nhìn Lạc Bân chằm chằm, cười cười nói.

Dứt lời, anh ta xoay người đi.

Biết Vũ Văn Bân đã đi rồi, Lạc Bân như trút được gánh nặng, nhưng áp lực vẫn không hề giảm đi chút nào.

Đặc biệt là câu "Sau này còn gặp nhau nữa" anh ta nói trước khi đi, rõ ràng là đang nói rằng chuyện này chưa kết thúc đâu.

"Tan họp!"

Lạc Bân tuyên bố tan họp.

Sau khi dẫn Dương Thanh về lại phòng tổng giám đốc, Lạc Bân mới ngồi xuống thở hì hục.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Vũ Văn Bân xuất hiện, ông ta cố ra vẻ bình tĩnh.
Bây giờ đã về đến văn phòng rồi, ông ta mới thả lỏng.

Một lúc lâu sau, ông ta mới bình thường trở lại, nhìn Dương Thanh với ý xin lỗi: "Chủ tịch, tôi đã làm cậu thất vọng rồi".

.

Chương 532: 532: Người Muốn Lấy Mạng Mày

Dương Thanh lắc đầu cười khẽ nói: “Tôi khá ngạc nhiên khi ông có thể đứng vững trước áp lực của Vũ Vân Bân, ít nhất không cần tôi phải ra mặt nên tôi rất hài lòng”.

Lạc Bân cười chua xót: “Nếu không nhờ chủ tịch chuẩn bị, e là tôi không thể đấu lại Vũ Văn Bân”.

Dương Thanh chỉ cười cười, hiển nhiên đang ngầm thừa nhận chuyện cán bộ điều tra là do anh sắp xếp.

Lúc trước ép phó tổng giám đốc Tống Húc Dương rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh đã cho Mã Siêu đi theo dõi.

Tống Húc Dương là phó tổng giám đốc của tập đoàn, ông ta mới là cầu nối giữa gia tộc Vũ Văn và tập đoàn, đồng thời cũng là người vận chuyển lợi ích trực tiếp.

Tất cả những chứng cứ trong tay ông ta đủ để bắt gọn hết phe phái của Vũ Văn Bân.

Dưới sư ép buộc của Mã Siêu, Tống Húc Dương không thể phản kháng nổi, ngoan ngoãn đi theo Mã Siêu ra tự thú, giao hết tất cả chứng cứ phạm tội cho phía cơ quan điều tra.

Sau đó mới có cảnh tượng điều tra viên đến phòng họp dẫn người đi.

Cùng lúc đó, một chiếc Bentley màu đen từ từ rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Một người trẻ tuổi đang ngồi ghế sau chiếc Bentley nhưng giờ đây mặt anh ta cực kỳ dữ tợn.

“Khốn khiếp! Em trai ngoan của tôi, cậu là người đầu tiên dám tống người của tôi vào tù đấy!”

Vũ Văn Bân nghiến răng nói, sát khí lập lòe.

“Cậu chủ Bân, có cần tôi ra tay không?”

Lúc này, vệ sĩ cường tráng ngồi ghế phụ bỗng trầm giọng nói.

Vũ Văn Bân nhìn gã ta, sắc mặt dần bình thường trở lại, nói: "Hắc Tháp, hẳn anh cũng biết cái giá phải trả là gì?"

Nghe vậy, Hắc Tháp lạnh lùng nói: "Cậu chủ Bân yên tâm, đương nhiên tôi biết cái giá phải trả khi ra tay, dù sao cậu ta cũng đang chảy dòng máu của gia tộc Vũ Văn.
Nếu muốn ra tay thì phải giết ngay, chuyện này mà lộ ra sẽ liên lụy đến cậu chủ Bân".

"Anh đã biết mà vẫn kiên quyết muốn ra tay à?", Vũ Văn Bân hỏi.

Hắc Tháp ngập tràn ý chí chiến đấu, ánh mắt kiên quyết: "Đương nhiên kiên quyết!"

"Được, nếu đã vậy thì anh ra tay đi!", mặt Vũ Văn Bân dần dữ tợn hẳn lên.

"Thề cống hiến sức lực cho cậu chủ Bân!"

Giọng Hắc Tháp vang như sấm.

Thân là người thừa kế gia tộc Vũ Văn, thực lực của vệ sĩ bên cạnh anh ta sẽ kinh khủng đến nhường nào?

Không phải Vũ Văn Bân không muốn ra tay với Dương Thanh, chỉ có điều một khi chuyện này mà lộ ra thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Bên kia, Dương Thanh đã rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Hiện giờ những chướng ngại trong tập đoàn đã được quét dọn sạch sẽ, mặc dù tạm thời việc phát triển sẽ bị trì trệ nhưng danh tiếng tập đoàn đã vươn xa, cộng thêm tài năng kinh doanh Lạc Bân, anh tin không lâu nữa tập đoàn sẽ trạng thái đỉnh cao.

Sáu giờ tối, Dương Thanh nhận được cuộc gọi hẹn đi ăn của Hàn Phi Phi.

"Anh Thanh, báo cho anh một tin vui, em đã đậu phỏng vấn rồi, sau này sẽ là nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh!"

Mới gặp Dương Thanh, Hàn Phi Phi kích động nói.

Dương Thanh cười nói: "Vậy chúng mừng em".

Đương nhiên anh sẽ không nói với Hàn Phi Phi rằng vị trí cô ta mới ứng tuyển không phải một nhân viên nhỏ bé dưới đáy mà là thư ký tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh.

Người Dương Thanh có thể tin tưởng không nhiều, nhưng nhà họ Hàn ở Giang Bình lại là một gia tộc đáng để tin cậy, bản thân Dương Thanh cũng khá thân với Hàn Khiếu Thiên.

Hàn Phi Phi là cháu gái được Hàn Khiếu Thiên thương yêu nhất, đương nhiên đáng để tin.

Nếu được đào tạo bài bản thì có thể Phi Phi sẽ trở thành cánh tay đắc lực của anh.

Sau khi hai người ăn cơm xong, trời đã tối hẳn.

Dương Thanh đưa Hàn Phi Phi đến cổng đại học Yến Đô, cười nói: “Em vào đi, anh cũng đi đây!”

Đúng lúc này, luồng sát ý kinh người chợt ập đến.

Dương Thanh thấy sống lưng mình lạnh toát, anh không hề do dự giơ tay ôm Hàn Phi Phi vào lòng như một phản xạ có điều kiện.

Hàn Phi Phi chỉ thấy hoa mắt, bị một cơ thể cường tráng ôm vào lòng, chân nhấc lên khỏi mặt đất, rời khỏi chỗ cô ta đang đứng.

“Rầm!”

Khoảnh khắc khi hai người rời khỏi đấy, chỗ Hàn Phi Phi mới vừa đứng chợt xuất hiện một bóng dáng cao to như tháp sắt.

Mà sàn lót thạch anh dưới chân gã ta lại yếu ớt như pha lê, trong nháy mắt đã vỡ thành mấy chục mảnh.

Lúc này, mắt gã ta đỏ tươi như thú dữ, nhìn Dương Thanh chằm chằm.

“Mày là ai?”, Dương Thanh nhíu mày hỏi.

“Tao là người muốn lấy mạng của mày!”

Đối phương liếm đôi môi đỏ tươi, giây tiếp theo chân vừa chuyển động, mặt đất lập tức vỡ vụn bụi bay tung tóe.

Bóng gã ta biến mất tại chỗ, nhắm thẳng về phía Dương Thanh.

.

Chương 533: 533: Em Chưa Chết

Hàn Phi Phi mặt xanh mét, hé miệng, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Dương Thanh cũng nghiêm túc hẳn lên, chỉ trong nháy mắt gã đô con này đã xuất ra khí thế cực kỳ kinh người.

Anh đã từng đánh nhau với Đông Tà nhưng sợ rằng lão ta cũng không phải đối thủ của người trước mặt.

Đông Tà đã từng là cao thủ top 3 nhà họ Hoàng nhưng thực lực của người trước mặt không hề kém cạnh Đông Tà, có khi nào gã đô con này là cao thủ của tám gia tộc lớn ở Yến Đô hoặc Hiệp hội Võ thuật không?

Trong số những gia tộc có hiềm khích với anh, ngoài nhà họ Hoàng, nhà họ Diệp ra thì có gia tộc Vũ Văn và Hiệp hội Võ thuật.

Nhà họ Hoàng mới vừa thần phục anh, anh và nhà họ Diệp đã bí mật thỏa thuận hợp tác.

Còn về Hiệp hội Võ thuật, họ khá huênh hoang và thường mặc đồng phục của hiệp hội.

Nhưng gã đô con trước mặt không mặc đồng phục hiệp hội.

Nếu thế thì chỉ có thể là cao thủ gia tộc Vũ Văn, hơn nữa còn là cao thủ xếp hạng cực cao trong gia tộc.

“Cút!”

Trong chớp nhoáng, gã đô con đã xông tới trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh gầm lên đánh một quyền.

“Ầm!”

Cơ thể đang vọt về phía Dương Thanh đứng sững lại, bỗng có một sức mạnh cực đại ập vào ngực gã ta, chỉ thấy gã ta bay thẳng ra như viên đạn.

Hàn Phi Phi nhìn mà ngơ ngác, cô ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng chưa bao giờ thấy Dương Thanh kinh khủng đến vậy.

Mới một chiêu mà đã đánh cao thủ Yến Đô văng bảy tám mét.

Khoảnh khắc khi gã đô con bị chiêu của Dương Thanh đánh trúng, gã ta kinh hãi đến cực điểm.

Thân là một trong số những cao thủ đứng top của gia tộc Vũ Văn, họ hoàn toàn có thể tung hoành ở Yến Đô này.

Bây giờ lại bị một người mới hơn hai mươi tuổi đánh bay bảy tám mét.

Đứng trước mặt cao thủ chân chính, dù có là cao thủ của tám gia tộc lớn ở Yến Đô thì cũng thế thôi đúng không?

Gã ta không phải ai xa lạ mà chính là Hắc Tháp đã tự động xin đi giết Dương Thanh, cũng là cao thủ bên cạnh Vũ Văn Bân.

Đến giờ phút này Hắc Tháp mới nhận ra cậu chủ của mình chẳng biết gì về Dương Thanh cả, hoặc có biết thì cũng chỉ biết thông tin bề nổi thôi.

Người thế này, Vũ Văn Bân không nên động vào thì tốt hơn, không thì thể nào cũng chuốc vạ vào thân.

“Cút về nói với Vũ Văn Bân rằng nếu còn dám đến làm tôi ngứa mắt thì dù anh ta có là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, tôi vẫn giết anh ta như thường đấy!”

Khi Hắc Tháp đang kinh hãi thì Dương Thanh đã bước đến chỗ gã ta, đứng từ trên cao nhìn xuống nói.

Ánh mắt đó lạnh lẽo vô cùng, giống như đang nhìn xác chết.

Điều làm Hắc Tháp ngạc nhiên hơn nữa là Dương Thanh biết gã ta là người của Vũ Văn Bân.

Trong chớp mắt, gã ta thu hồi cảm xúc trong mắt nhưng lại bị Dương Thanh bắt được.

Ban nãy Dương Thanh chỉ thử thôi nhưng không ngờ đối phương lại là người của Vũ Văn Bân thật, sát ý chợt nồng hơn.

Hắc Tháp ý thức được mình đã bị lộ, âm thầm hối hận nhưng hối hận cũng đã muộn.
Gã ta bò dậy nhìn Dương Thanh thật kỹ rồi xoay người rời đi.

Gã ta mới đi được vài bước, ánh mắt chợt kiên quyết, giậm chân một cái, chỉ để lại bóng hình mờ nhạt, nhắm thẳng về phía Hàn Phi Phi.

Mọi thứ quá bất ngờ, Dương Thanh không ngờ anh đã tha cho đối phương mà đối phương lại dám động vào Hàn Phi Phi.

Không phải muốn chết thì là gì?

"A!"

Hàn Phi Phi hét lên, sợ hãi run rẩy nói: "Anh…
anh định làm gì?"

"Mày lùi ra đi".

Hắc Tháp không trả lời cô ta mà nói với Dương Thanh.

Mắt Dương Thanh lóe sát khí, anh nheo mắt nói: "Tao cho mày con đường sống, mày định từ bỏ à?"

"Câm miệng!"

Hắc Tháp quát lên: "Chắc mày cũng biết, nếu tao muốn lấy mạng của con nhóc này thì dễ như trở bàn tay".

"Nếu mày đã biết tao là người của cậu Bân thì cũng hiểu mục tiêu của tao là mày".

"Bây giờ mày đi theo tao một chuyến, nếu không tao sẽ giết cô ta ngay!"

Hắc Tháp cực kỳ kiên quyết, không hề sợ hãi chút nào.

Dương Thanh có thể cảm giác được nếu anh không đồng ý, Hắc Tháp sẽ giết Hàn Phi Phi thật.

Khi người này đến tìm mình thì đã không hề có ý định sẽ sống sót trở về.

Vũ Văn Bân cũng hay đấy, có người nguyện chết vì mình.

"Anh Thanh, anh đừng lo cho em.
Nếu anh đi với anh ta, chắc chắn anh ta sẽ không tha cho anh

đâu, em cũng phải chết thôi”.

Hàn Phi Phi chợt hét lên, dù đã sợ phát run nhưng lại bảo Dương Thanh đừng lo cho cô ta.

“Câm miệng!”

Hắc Tháp gầm lên, tay phải bóp cổ Hàn Phi Phi.

Hàn Phi Phi im bặt, vẻ mặt đau khổ nhưng ánh mắt lại không sợ hãi chút nào.

Cô ta không ngừng ra hiệu cho Dương Thanh, giống như đang nói đừng lo cho em.

Bỗng nhiên Hắc Tháp cảm thấy người mình ớn lạnh.
Bởi vì chỉ trong chớp mắt, Dương Thanh đang đứng cách đó mười mấy mét tự dưng biến mất.

Mùi của cái chết tràn ngập khắp cơ thể.

Lông tơ Hắc Tháp dựng đứng, dường như sát ý của Dương Thanh đang ngập tràn khắp nơi.

Gã ta không hề do dự, siết bàn tay đang bóp cổ Hàn Phi Phi.

Nếu chết thì cũng phải kéo theo một người lót lưng.

Ngay khi bàn tay đó siết lại, Hàn Phi Phi cảm nhận được sinh mệnh mình sắp kết thúc, rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu cô ta.

Chỉ có khoảnh khắc cận kề cái chết, cô ta mới biết mình luyến tiếc thế giới này đến nhường nào.

Cô ta chưa kịp yêu ai, chưa kịp kết hôn sinh con, chưa kịp trải nghiệm thế giới muôn màu muôn vẻ.

Nhưng mọi thứ đã muộn rồi!

Bỗng cô ta thấy tim mình đau nhói, Dương Thanh thà để cô ta chết, quyết không thỏa hiệp đi theo gã đô con này à?

Tuy nhiên cô ta cũng hiểu, một khi Dương Thanh thỏa hiệp thì anh chỉ còn con đường chết.

Nhưng cô ta vẫn thấy cực kỳ thất vọng.

Cô ta nhắm mắt, nước mắt tuôn rơi.

“Rắc!”

Đúng lúc này, tiếng gãy xương chợt vang lên.

“Mình bị bẻ cổ rồi à, đã chết rồi sao?”

“Sao không thấy đau nhỉ?”

“Chẳng lẽ lúc con người ta chết sẽ không thấy đau à?”

Hàn Phi Phi nhắm chặt mắt không dám mở, liên tục đặt câu hỏi.

“Phi Phi, em có sao không?”

Bỗng nhiên giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Hàn Phi Phi mở choàng mắt thì thấy Dương Thanh đang đứng đối diện mình, ánh mắt đầy quan tâm.

“Em…
em chưa chết à?”

Lúc này Hàn Phi Phi mới ý thức được hình như mình vẫn còn sống, cô ta bật khóc vì sung sướng, nước mắt lã chã.

.

Chương 534: 534: Đã Lâu Không Gặp

Thấy Hàn Phi Phi vui phát khóc, trong mắt Dương Thanh tràn ngập sự áy náy.

“Đương nhiên em còn sống rồi”, Dương Thanh ôn hòa nói.

Nghe thấy giọng Dương Thanh, rốt cuộc Hàn Phi Phi cũng chắc chắn rằng mình vẫn còn sống.
Cô ta lập tức kích động nhào vào lòng anh, mừng rỡ nói: “Tốt quá! Em còn sống! Em còn sống kìa!”

Tay Dương Thanh lập tức cứng đờ, cảm nhận cơ thể mềm mại đang áp vào người mình, thấy rất mất tự nhiên.

Một lúc lâu sau, Hàn Phi Phi mới bình tĩnh lại, vội rời khỏi người Dương Thanh, khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ bừng.

“Anh Thanh, tên khốn vừa nãy đâu ạ?”

Hàn Phi Phi nhìn Đông ngó Tây, ra vẻ bình tĩnh, lảng sang chuyện khác.

Dương Thanh mỉm cười: “Đương nhiên là đã bị anh đuổi đi rồi”.

Vừa nãy Dương Thanh đã bẻ gãy cổ Hắc Tháp, xác gã ta đã bị Mã Siêu đang núp trong bóng tối đưa đi.

“Thế thì tốt!”

Hàn Phi Phi nghĩ vẫn còn sợ: “Anh Thanh, hôm nay anh đắc tội với Tống Lỗi, chú của Tống Lỗi là phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, chắc chắn anh ta sẽ không bỏ qua cho anh”.

“Không chừng chính gia tộc Vũ Văn đã cử tên khốn vừa nãy tới đây để báo thù cho Tống Lỗi đấy”.

“Anh nên nhanh chóng rời khỏi Yến Đô thì hơn, bằng không anh có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào”.

Hàn Phi Phi khuyên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ lo lắng.

Cô ta vẫn chưa biết chuyện chú của Tống Lỗi đã bị ép đi tự thú, đồng thời phải giao hết chứng cứ phạm tội của những thân

tín do Vũ Văn Bân bồi dưỡng ra.

Tính ra, chú của Tống Lỗi còn giúp Dương Thanh một chuyện lớn.

Đương nhiên, Dương Thanh sẽ không cho Hàn Phi Phi biết những chuyện này.

Hình như vừa rồi, vì anh đang đứng cạnh Hàn Phi Phi nên Hắc Tháp mới bắt cô ta làm con tin để uy hiếp anh mà thôi.

Nếu để Hàn Phi Phi biết nhiều hơn thì cô ta sẽ càng gặp nguy hiểm.

“Em yên tâm, sau khi xử lý chuyện ở Yến Đô xong, anh sẽ về, cũng nhanh thôi”.

Dương Thanh mỉm cười: “Em mau về đi!”

Sau khi tạm biệt Hàn Phi Phi, một chiếc Maybach đỗ bên cạnh Dương Thanh.

Tài xế là Mã Siêu, sau khi Dương Thanh lên xe, Mã Siêu nói luôn: “Anh Thanh, em đã điều tra rõ rồi, tên vừa ra tay với anh là Hắc Tháp - một vệ sĩ bên cạnh Vũ Văn Bân”.

“Tên này được xem như tử sĩ do Vũ Văn Bân bồi dưỡng, từng giết rất nhiều người cho anh ta”.

“Hơn nữa, Hắc Tháp không phải tử sĩ duy nhất mà Vũ Văn Bân có”.

Trước đó Dương Thanh đã đoán được chuyện này, kết quả điều tra của Mã Siêu càng khẳng định điều đó hơn.

Nhưng Dương Thanh khá bất ngờ khi biết bên cạnh Vũ Văn Bân vẫn còn tử sĩ khác.

Anh ta không thể tự bồi dưỡng tử sĩ được, xem ra có ai đó đang âm thầm giúp Vũ Văn Bân.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, anh cười lạnh: “Người anh trai này của tôi hấp tấp thật đấy”.

Mã Siêu cũng cười: “Anh ta thấy anh thực sự có thể uy hiếp đến địa vị của anh ta”.

Dương Thanh cười khẩy: “Chỉ là vị trí chủ gia tộc Vũ Văn mà thôi, tôi vẫn chưa coi vào đâu hết.
Nếu anh ta đã sợ tôi cạnh tranh với anh ta đến vậy, tôi sẽ nghiêm túc chơi cùng anh ta”.

“Anh Thanh định thừa kế chức chủ gia tộc Vũ Văn à?”, Mã Siêu hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, cũng không giải thích gì thêm, chỉ nói: “Đến club Vương Thành đi!”

Hai mươi phút sau, một chiếc Maybach màu đen chậm rãi ngừng ở cửa club Vương Thành.

Hai thanh niên lần lượt bước xuống xe.

Người dẫn đầu có vóc dáng cao ráo, mặc áo khoác đen, đi giày quân đội cổ cao, khí chất lạ thường.

Người đi sau trông rất vạm vỡ, để tóc ngắn gọn gàng, trong mắt tràn ngập vẻ kiêu ngạo, như một tòa tháp sắt sau lưng cậu thanh niên phía trước.

Nam nữ trẻ tuổi đang đi lại ở cửa club Vương Thành đều thi nhau nhìn về phía hai người kia, rất nhiều cô gái xinh đẹp quan sát cậu thanh niên dẫn đầu bằng ánh mắt mập mờ.

Đương nhiên hai thanh niên này chính là Dương Thanh và Mã Siêu.

“Club Vương Thành!”

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu đèn LED lớn ở cửa, đọc mấy chữ trên đó lên.

Mã Siêu cũng nhìn bảng hiệu rồi bật cười: “Một club mà cũng dám xưng là Vương Thành, đúng là không biết tự lượng sức. Chẳng biết chủ của club này là ai”.

Dương Thanh mỉm cười: “Lát nữa cậu sẽ biết”.

“Mẹ! Thằng ngu kia tới từ đâu đấy, dám bảo ông chủ của bọn tao không biết tự lượng sức mình à!”

Tiếng quát tức giận và lạnh lùng bỗng vang lên sau lưng họ.

Ngay sau đó, một thanh niên đầu trọc bước đến, nét mặt rất dữ tợn, sau lưng gã còn có mấy người nữa với dáng vẻ côn đồ.

Họ bao vây Dương Thanh và Mã Siêu lại, rõ ràng không hề có ý tốt.

Mã Siêu nhíu mày, đang định ra tay thì bị Dương Thanh ngăn cản.

Dương Thanh cười híp mắt, nhìn tên trọc: "Miệng trên người bọn tao, nói thế nào cũng là chuyện của bọn tao, liên quan tới chúng mày chắc?"

Hiếm khi Dương Thanh vui nên mới nói với tên trọc mấy lời nhảm nhí này.

Tên trọc tức giận nói: "Thằng nhãi, mày biết đây là đâu không? Miệng trên người mày thật đấy, nhưng nói xấu ông chủ chúng tao ở ngay địa bàn của anh ấy là không được rồi!"

"Tao mới bảo ông chủ bọn mày không biết tự lượng sức mình thôi, thế đã là nói xấu rồi à?"

Dương Thanh mỉm cười, không đợi tên trọc đáp lời mà dí dỏm nói luôn: "Nếu tao bảo ông chủ bọn mày là con riêng, là thằng hèn thì mới xem như nói xấu chứ?"

Nghe thấy thế, sắc mặt tên trọc thay đổi ngay, khuôn mặt dữ tợn giật giật mấy lần.

"Mẹ kiếp, mày muốn chết à, dám nói xấu ông chủ bọn tao. Các anh em, lên, giã cho nó một trận ra trò!"

Tên trọc vung tay lên, năm sáu thanh niên sau lưng gã thi nhau lao về phía Dương Thanh.

Lần này Mã Siêu đã hành động, cơ thể anh ta bỗng nhoáng lên.

Tên trọc chưa kịp phản ứng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, năm sáu thanh niên sau lưng gã đã bị Mã Siêu đánh văng đi như quả bóng.

Họ đều ngã xuống đất, không sao gượng dậy được.

Nếu Mã Siêu không nương tay, đám người này đã đi gặp Diêm Vương với Hắc Tháp luôn rồi.

Nét mặt tên trọc lập tức cứng đờ, hơi há hốc miệng, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Những người đang vây xem cũng như vừa gặp ma vậy.

“Bây giờ tao nói xấu ông chủ của mày, mày còn dám ra mặt thay anh ta nữa không?”

Dương Thanh mỉm cười vô hại, nhìn tên trọc.

Tên trọc run rẩy, rõ ràng trong mắt vẫn còn sự sợ hãi, nhưng gã lại nói một câu khiến Dương Thanh bất ngờ: “Cho dù mày giết tao, nếu mày dám nói xấu ông chủ tao thì tao vẫn phải ngăn cản!”

“Mày biết mày đang nói chuyện với ai không? Tao có thể giết mày chỉ bằng câu nói này của mày đấy, nhưng chết thế rất uổng!”

Mã Siêu đứng cạnh Dương Thanh, lạnh lùng nhìn tên trọc.

Tên trọc cắn răng: “Đã ra xã hội lăn lộn rồi, sớm muộn gì cũng phải trả giá thôi! Ông chủ có ơn tái tạo với tao, nếu tao không giữ được danh dự cho ông chủ, chết có gì đáng sợ chứ?”

Dương Thanh khá tán thưởng tên trọc này, không ngờ gã cũng có tình có nghĩa.

“Được rồi, bọn tao không định giết mày, cũng không định làm khó mày đâu.
Báo cho ông chủ mày một tiếng, bạn cũ của anh ta - Dương Thanh tới rồi!”

Dương Thanh cười nói.

Sau đó anh đi thẳng vào club Vương Thành.

Tên trọc kinh ngạc nhìn bóng lưng Dương Thanh, muốn ngăn cản nhưng không đủ sức.

Gã nghĩ ngợi rồi lập tức gọi điện thoại: “Ông chủ, có một người tên Dương Thanh, tự xưng là bạn cũ của anh tới ạ”.

Dương Thanh và Mã Siêu đã bước vào club Vương Thành.

Không hổ là club cao cấp nhất Yến Đô, bên trong trang hoàng rất lộng lẫy, hơn xa những club ở Giang Hải.

“Anh Thanh, anh quen ông chủ của club này à?”

Mã Siêu nhịn rất lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, vừa quan sát xung quanh vừa tùy ý nói: “Tính ra tôi phải gọi anh ta là anh họ!”

“Sao cơ?”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Mã Siêu sững sờ.

Dương Thanh thôi cười, ánh mắt trở nên rất phức tạp, mở miệng nói: “Anh ta cũng giống tôi, là con riêng của gia tộc Vũ Văn, con của anh cả người kia”.

Mã Siêu không nói gì nữa, có vẻ hơi kinh ngạc.

Đương nhiên “người kia” mà Dương Thanh nhắc đến chính là bố ruột của anh, chủ gia tộc Vũ Văn đương nhiệm - Vũ Văn Cao Dương.

Nhà quyền thế nhất Yến Đô loạn thật đấy!

Mã Siêu thầm nghĩ vậy.

Đúng lúc này, tiếng cười sang sảng vang lên: “Dương Thanh, đã lâu không gặp!”

.

Chương 535: 535: Sàn Boxing Ngầm

Dương Thanh và Mã Siêu đồng loạt quay lại, trông thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang bước về phía mình.

Người đàn ông mặc sơ mi hoa sặc sỡ, tóc vuốt bóng lộn, mỉm cười thoải mái, có vẻ bất cần đời.

Nhưng Dương Thanh biết đó chỉ là vẻ ngoài mà thôi, thật ra dã tâm của người đàn ông này rất lớn.

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là Vương Thành, tính ra hắn ta còn là anh họ Dương Thanh.

Giống với Dương Thanh, hắn ta theo họ mẹ.

Có một người đàn ông đầu trọc đang đi theo Vương Thành, đó chính là kẻ vừa xung đột với đám Dương Thanh ở cửa club.

“Mười tám năm không gặp, tới khi gặp lại, anh có thể nhận ra tôi luôn, đúng là trí nhớ tốt nhỉ”.

Dương Thanh cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Vương Thành, nói bằng giọng nghiền ngẫm.

“Ha ha!”

Vương Thành phá lên cười, bước tới trước, nhiệt tình kéo tay Dương Thanh đi vào trong club, vừa đi vừa nói: “Tôi không có bản lĩnh gì khác, nhưng lại rất giỏi nhận biết mọi người. Hơn nữa, cậu cũng đã nói với người của tôi rằng cậu tên Dương Thanh”.

Dương Thanh cười cười, cũng không vạch trần.

Tên này giấu rất kỹ, có lẽ hắn ta đã biết những chuyện mà anh làm ở Giang Hải rồi.

Trong gia tộc Vũ Văn có rất nhiều bề dưới trẻ tuổi, nhưng Dương Thanh không quen biết mấy, Vương Thành được xem như một trong số những người mà anh quen.

Có lẽ do hai người có cùng cảnh ngộ nên quan hệ hồi bé cũng khá tốt.

Về sau, bố Vương Thành âm thầm đưa cho mẹ hắn ta một khoản tiền, để mặc họ phát triển ở Yến Đô.

Còn Dương Thanh thì không may mắn như Vương Thành, anh và mẹ bị đuổi khỏi gia tộc, thậm chí ép rời khỏi Yến Đô. Họ còn đe dọa mẹ con anh rằng suốt đời này không được bước vào Yến Đô nữa.

"Cậu cảm thấy club Vương Thành này của tôi thế nào?"

Vương Thành dẫn Dương Thanh đi từ tầng một lên tầng cao nhất, đưa anh tham quan hết tất cả các tầng.

Mấy trò giải trí ở các tầng không giống nhau, hơn nữa tầng càng cao thì các trò đó càng mập mờ, cấp bậc của khách hàng được tiếp đãi cũng có sự khác biệt.

Dương Thanh gật đầu, mỉm cười: "Không tồi đâu, nhưng hình như anh quên dẫn tôi đến một chỗ rồi".

Vương Thành sững sờ rồi lập tức phá lên cười: "Có lẽ cậu còn hiểu club Vương Thành này hơn cả chủ nhân của nó là tôi đấy".

Từ ngày đầu tiên rời khỏi biên giới phía Bắc, Dương Thanh đã bắt đầu cho người điều tra mọi chuyện về gia tộc Vũ Văn.

Anh vốn định đối phó với gia tộc Vũ Văn, nên cũng tìm hiểu rõ từng người trong gia tộc.

Tuy club này có vẻ đơn giản nhưng thật ra lại có một sàn boxing ngầm, trong Vương Thành cũng có rất nhiều cao thủ.

Có lẽ ngay cả gia tộc Vũ Văn cũng không biết rốt cuộc Vương Thành đã âm thầm bồi dưỡng bao nhiêu cao thủ.

Người ngoài chỉ biết club Vương Thành có một sàn boxing ngầm, chỉ nghĩ đơn giản đó là nơi cá cược.

"Xuống đó đi một vòng nhé?"

Vương Thành cười hỏi.

Dương Thanh cũng cười theo: "Nếu đã tới đây, đương nhiên phải xuống đó rồi".

Vương Thành dẫn Dương Thanh và Mã Siêu vào thang máy riêng trên tầng cao nhất rồi xuống thẳng sàn boxing ngầm.

Vừa vào sàn boxing, tiếng hoan hô và hò hét vang dội đã ập đến.

Nhìn bố cục của sàn đấu, chắc Vương Thành đã nối ba tầng dưới cùng của club lại với nhau, cải tạo thành một căn phòng rất rộng.

Trông căn phòng này như một sân vận động cỡ nhỏ, chính giữa là sàn đấu, xung quanh là những hàng ghế xếp tầng theo hình tròn như ở sân vận động.

.

Chương 536: 536: Tôi Đến Giúp Anh

Lúc này, hai tay đấm vạm vỡ đang vật lộn trên sàn.

Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là tuy hai tay đấm này không cầm vũ khí, chỉ mặc mỗi quần đùi nhưng lại ra tay rất tàn nhẫn.

Phải biết rằng trong những trận boxing quốc tế, tay đấm đều đeo găng để giảm bớt sức sát thương khi đánh lên người đối thủ.

Còn ở đây, tay đấm không dùng đồ bảo hộ gì hết, cứ để tay trần rồi điên cuồng vật lộn thôi.

“Ruỳnh ruỳnh ruỳnh!”

Đúng lúc này, một tay đấm bỗng bùng nổ, làm mấy cú móc hàm, lần nào cũng trúng cằm đối thủ.

Cú đấm cuối cùng lao đến, đối thủ của gã bay lên không trung rồi ngã “rầm” xuống sàn đấu, bất tỉnh nhân sự.

Mặt tay đấm vừa ngã xuống đất đầy máu, khiến người ta không nỡ nhìn.

Tay đấm vừa chiến thắng cũng chẳng khá hơn là bao, mắt sưng húp, khóe mắt đang rỉ máu.

“Ào!”

Vào giờ phút này, xung quanh sôi trào hết cả lên, người xem phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, mắt đỏ ngầu, vô cùng kích động.

“Ở đây, trước khi lên sàn đấu, tay đấm phải ký thỏa thuận sinh tử”.

Vương Thành cười ha hả, có vẻ đã quen với cảnh máu me trên sàn đấu từ lâu.

“Đúng là kiểu đấu tàn nhẫn và hoang dã nhất!”

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào người thắng đang lớn tiếng hò hét trên sàn đấu, cảm khái vô cùng.

Vương Thành bỗng mỉm cười, thản nhiên nói: “Cậu không biết được có những ai đang ngồi xem boxing ở đây đâu, tôi có thể nói cho cậu biết, gần như ngành nghề nào cũng có”.

“Không chừng có người là cấp cao của một doanh nghiệp nổi tiếng, bình thường mặc vest đi giày da, chững chạc đàng hoàng, nhưng ở nơi này thì chẳng khác nào kẻ điên, hú hét mỗi khi thấy máu”.

“Cũng có khả năng, một người nào đó trong đây là nữ tổng giám đốc lạnh lùng của tập đoàn, tuy ngày thường lạnh lùng xa cách nhưng ở đây cũng thỏa sức hét lên”.

“Đây chính là nhân tính, ở nơi này, họ có thể thỏa sức trút hết thú tính trong lòng mình”.

Vương Thành nhã nhặn nói bằng giọng hời hợt.

Khiến người ta không tin nổi, một cậu ấm nhã nhặn lại nói những lời như thế.

Dương Thanh không nói gì, cũng không phán xét những lời Vương Thành nói.

Vì những gì mà hắn ta nói đều là sự thật.

“Mười tám năm không gặp, cậu bỗng đến tìm tôi, chắc không chỉ tới thăm tôi đâu nhỉ?”

Vương Thành bỗng nhìn về phía Dương Thanh, cười nói, tiện tay đưa cho anh một điếu xì gà Cuba loại tốt nhất.

Dương Thanh không nhận xì gà: “Trước giờ tôi không hút thuốc!”

Vương Thành sững sờ, lập tức mỉm cười lễ độ rồi tự châm xì gà cho mình, rít sâu một hơi, trông rất hưởng thụ.

“Đúng là nghĩ mãi vẫn không biết được, cuộc sống của loại người như cậu có gì vui thú chứ?”

Vương Thành nhả khói rồi nói tiếp: “Đến văn phòng tôi rồi nói sau!”

Họ nhanh chóng lên đến tầng cao nhất.

Cả tầng cao nhất là khu vực tư nhân của Vương Thành, trông rất trống trải, nhưng Dương Thanh có thể thoáng cảm nhận được, ở mấy gian phòng trong cùng có vài hơi thở rất mạnh mẽ.

“Nói đi, cậu tới club Vương Thành tìm tôi có chuyện gì?”

Vương Thành tùy ý tựa vào ghế sofa, mỉm cười nhìn Dương Thanh.

“Có người của gia tộc Vũ Văn chọc tới tôi, nếu anh ta đã không muốn tôi sống tốt, đương nhiên tôi cũng không thể để anh ta được thoải mái”.

“Tôi đến tìm anh để giúp anh lật đổ anh ta”.

“Không biết anh có hứng thú với vị trí chủ gia tộc Vũ Văn không nhỉ?”

Dương Thanh cười híp mắt nhìn Vương Thành.

Anh không lòng vòng mà nói rõ ý đồ luôn.

Vương Thành nhẫn nhịn nhiều năm như thế, Dương Thanh không tin hắn ta thực sự không hứng thú với vị trí người thừa kế của gia tộc Vũ Văn.

- ————

.

Chương 537: 537: Muốn Từ Chối À

Quả nhiên, nghe thấy Dương Thanh nói thế, trên khuôn mặt tươi cười của Vương Thành xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Dương Thanh, trò đùa này không vui đâu”.

Vương Thành cười ha hả: “Nể tình anh em nhiều năm, tôi có thể xem như chưa nghe thấy gì, nhưng nếu cậu còn nói thế nữa thì tôi không khách khí với cậu đâu đấy”.

Tuy Vương Thành đang cười nhưng Dương Thanh không hề nghi ngờ về tính chân thực trong lời nói của hắn ta.

“Nếu anh cam lòng thật thì đã không bồi dưỡng nhiều cao thủ như thế”.

Dương Thanh nói bằng giọng nghiền ngẫm.

Lời anh nói khiến Vương Thành kinh hãi.

Những năm gần đây, Vương Thành đã âm thầm bồi dưỡng rất nhiều cao thủ, trừ người thân tín nhất bên cạnh, hắn ta chưa từng nói chuyện này với ai.

Không ngờ Dương Thanh lại biết.

“Dương Thanh, cậu nói linh tinh gì vậy?”

“Nơi đây là Yến Đô, phải cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, bằng không chết thế nào cũng không biết đâu”.

“Nếu cậu đến thăm tôi thì tôi rất hoan nghênh, nhưng nếu không phải, mời cậu rời khỏi club của tôi ngay lập tức!”

Mặt Vương Thành lạnh tanh, rõ ràng đã thực sự tức giận.

Dương Thanh đến tìm Vương Thành vì muốn giúp hắn ta trở thành người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, sao có thể dễ dàng bỏ cuộc chứ?

“Nếu anh không muốn thế thì tôi sẽ gọi cho gia tộc Vũ Văn luôn, để báo cho họ biết ở ba tầng ngầm và tầng cao nhất của club Vương Thành có rất nhiều cao thủ”.

Dương Thanh bỗng lấy điện thoại ra, giả vờ định gọi điện, đồng thời nói tiếp: “Anh nói xem, nếu gia tộc Vũ Văn biết tin này thì có cử cao thủ tới đây xem xét không nhỉ?”

“Rầm!”

Vương Thành nổi giận, bỗng vỗ bàn đứng dậy, trong mắt tràn ngập sự tàn nhẫn.
Hắn ta nghiến răng: “Dương Thanh, cậu chán sống rồi à!”

Dương Thanh dang tay ra, nở nụ cười vô lại: “Anh biết đấy, có chuyện gì mà tôi không làm được đâu”.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Tuy Vương Thành tức giận nhưng cũng không làm gì được, nếu Dương Thanh báo cho gia tộc Vũ Văn biết tình hình của club Vương Thành thật, những gì mà hắn ta dày công sắp đặt bao năm qua sẽ đổ bể hết.

“Chẳng lẽ tôi chưa nói rõ ư? Tôi muốn giúp anh thay thế Vũ Văn Bân, chỉ vậy thôi!”, Dương Thanh nghiêm túc nói.

Vương Thành cười khẩy: “Dương Thanh, cậu nghĩ tôi là thằng ngu à?”

“Tin hay không tùy anh, nhưng tôi cũng nói với anh thế này, tôi biết rõ tất cả mọi chuyện liên quan tới anh đấy”.

Dương Thanh mỉm cười: “Nếu anh không đồng ý, tôi đành nói những gì mà tôi biết cho gia tộc Vũ Văn thôi”.

“Khốn kiếp!”

Nụ cười trên mặt Vương Thành hoàn toàn biến mất, hắn ta nghiến răng nghiến lợi: “Đồ khốn, cậu nghĩ Vương Thành tôi là kẻ dễ bắt nạt à?”

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn giúp anh lật đổ Vũ Văn Bân thôi, sao anh cứ phải nghĩ tôi có ý đồ khác với anh chứ?”

Dương Thanh nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Chắc anh cũng biết Vũ Văn Bân đã làm những gì sau lưng tôi, nếu anh ta đã sợ tôi cướp hết mọi thứ của anh ta đến thế, tôi sẽ cướp cho anh ta xem, chẳng lẽ có gì không ổn à?”

“Nếu vậy, sao cậu không tự đi tranh giành vị trí người thừa kế đi? Cứ phải kéo tôi vào làm gì”, Vương Thành mỉa mai.

Rõ ràng hắn ta không hề tin, Dương Thanh thực sự muốn giúp hắn ta trở thành người thừa kế.

Điều này cũng rất dễ hiểu, tuy trước kia hai người có quan hệ khá tốt nhưng giờ cũng đã mười tám năm, quan hệ đã sớm tan vỡ theo thời gian rồi.

Dương Thanh đột ngột xuất hiện, nói rằng muốn giúp hắn ta trở thành người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, sao hắn ta có thể tin được chứ?

“Anh cũng biết đấy, mười tám năm trước, gia tộc Vũ Văn đã đuổi mẹ con tôi đi, từ giây phút đó trở đi, tôi đã thề độc rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho họ”.

Dương Thanh không cười nữa, trầm giọng nói.

Vương Thành không nói gì, thản nhiên nhìn Dương Thanh.

“Đối với tôi, gia tộc Vũ Văn chẳng là gì, cho dù tôi muốn san bằng cả gia tộc Vũ Văn thì có gì khó khăn chứ?”

“Nhưng trước khi mất, mẹ tôi đã ép tôi thề rằng sẽ không báo thù gia tộc Vũ Văn, bằng không, anh nghĩ gia tộc Vũ Văn còn tồn tại đến giờ à?”

“Nếu Vũ Văn Bân không liên tục khiêu khích tôi, tôi cũng không dùng đến hạ sách này, nói với anh những lời như thế”.

Thái độ của Dương Thanh rất thành khẩn, trong giọng điệu còn có vẻ không cam lòng.

Vương Thành thầm kinh ngạc, bỗng cảm thấy không nhìn thấu Dương Thanh.

Hắn ta mở club Vương Thành lâu như thế, tiếp xúc với đủ kiểu người, vẫn có mắt quan sát.

Dương Thanh không nói dối, hắn tự tin mình có thể nhìn đúng điểm này.

Tuy trông Dương Thanh không giống nói dối, nhưng hắn ta vẫn không thể tin nổi việc một đứa con riêng của gia tộc Vũ

Văn lại có năng lực lật đổ cả gia tộc đó.

“Dương Thanh, tôi cũng rất đồng cảm với những gì mà cậu gặp phải.
Nhưng mong cậu hiểu cho, tôi chỉ có một cái mạng, nếu bây giờ tôi tham gia tranh đoạt vị trí người thừa kế gia tộc Vũ Văn, e rằng sẽ chết không kịp ngáp”.

“Hơn nữa đây là ân oán giữa cậu và Vũ Văn Bân, sao lại bắt tôi hứng chịu lửa giận của Vũ Văn Bân thay cậu?”

“Cho dù thế nào, Vũ Văn Bân cũng là người thừa kế đương nhiệm của gia tộc Vũ Văn, quyền cao chức trọng, nếu cậu ta muốn bóp chết tôi thì dễ như trở bàn tay”.

“Thế nên thật xin lỗi, tôi sẽ không đồng ý với cậu”.

Vương Thành thản nhiên nói.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào hắn ta: “Tôi không hề lợi dụng anh, anh có dã tâm, tôi có năng lực, nên tôi đến tìm anh để hợp tác, giúp anh lật đổ Vũ Văn Bân, cũng xem như anh giúp tôi đối phó với anh ta”.

Vương Thành vẫn lắc đầu, trầm giọng nói: “Dương Thanh, tôi chưa muốn chết!”

“Rốt cuộc phải thế nào thì anh mới đồng ý hợp tác với tôi?”, Dương Thanh hỏi.

“Trừ khi cậu chứng minh được cậu có năng lực lật đổ gia tộc Vũ Văn, còn nếu không được, ít nhất cũng phải cho tôi thấy sức mạnh của cậu ở Yến Đô chứ?”, Vương Thành hỏi.

Dương Thanh đã hiểu, nếu không thể hiện sức mạnh của mình, chắc chắn Vương Thành sẽ không đồng ý với anh.

Anh không nói gì nữa, lấy điện thoại ra gọi.

Một giọng nói già nua nhanh chóng vang lên trong điện thoại: “Cậu Thanh, đã muộn thế này rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì thế?”

Dương Thanh nói luôn: “Ông chủ Hoàng, tôi định tìm người thay thế người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, cần ông tạo ra ít

phiền phức giúp.
Không biết ông chủ Hoàng có đồng ý không?”

“Cậu Thanh nói gì thế? Nếu tôi đã phục tùng cậu, có việc gì thì cậu cứ dặn dò là được, tôi đâu dám chối từ?”, Hoàng Thiên Hành cười sang sảng.

Từ khi Dương Thanh giải quyết Hoàng Chung và Hoàng Thiên Nhai, nhà họ Hoàng hoàn toàn thống nhất, chỉ nghe lệnh anh.

Hơn nữa, con lão ta - Hoàng Chính đã được Ngải Lâm chữa trị, lão ta đâu dám từ chối yêu cầu của Dương Thanh chứ?

“Tốt lắm, vậy ông bắt đầu chuẩn bị từ giờ đi, tạo ra một số rắc rối lớn cho người thừa kế của gia tộc Vũ Văn nhé”.

Dương Thanh lập tức nói.

“Vâng, cậu Thanh! Tôi sẽ đi lo liệu ngay!”

Hoàng Thiên Hành nói rồi cúp máy.

“Vương Thành, bây giờ anh còn muốn từ chối tôi không?”, Dương Thanh cười híp mắt, hỏi.

Vương Thành ở bên kia đã sững sờ, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Như thể lần đầu quen biết Dương Thanh.

.

Chương 538: 538: Đối Tượng Bị Mọi Người Chỉ Trích

Vương Thành chưa kịp đáp lời, Dương Thanh đã gọi thêm một cú điện thoại nữa.

“Bà Diệp, tôi cần sự hỗ trợ từ nhà họ Diệp”, Dương Thanh vào thẳng vấn đề.

Đương nhiên bà Diệp chính là Diệp Mạn - mẹ ruột của Tần Thanh Tâm.

Ban đầu khi ở Giang Hải, Diệp Mạn đã dùng sự thật về việc bố ruột Tần Thanh Tâm bị giết để uy hiếp Dương Thanh, ép Dương Thanh hợp tác với nhà họ Diệp.

Bây giờ Dương Thanh định ra tay với Vũ Văn Bân, đương nhiên anh sẽ không quên người phụ nữ đã từng uy hiếp mình.

“Cậu muốn tôi làm gì?”, Diệp Mạn hỏi thẳng.

“Tạo ra một số rắc rối cho người thừa kế gia tộc Vũ Văn, tôi muốn khiến anh ta cút khỏi gia tộc Vũ Văn!”, Dương Thanh nói.

“Được!”

Diệp Mạn chỉ đáp một chữ rồi cúp máy luôn.

“Vương Thành, anh cần tôi chứng minh các mối quan hệ của mình nữa không?”, Dương Thanh cười híp mắt, hỏi Vương Thành.

Lúc này Vương Thành mới hoàn hồn, trong mắt lóe lên ánh sáng, hai cú điện thoại vừa rồi đã khiến hắn ta vô cùng khiếp sợ.

Nhất là cuộc gọi cho Hoàng Thiên Hành, càng khiến hắn ta kinh hãi.

Không ngờ chủ gia tộc họ Hoàng - một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô đã phục tùng Dương Thanh.

Đối với Vương Thành, đây đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng nó lại là sự thật.

“Đã đến nước này rồi mà tôi vẫn không đồng ý thì đúng là không biết điều”.

Vương Thành lại nở nụ cười bất cần đời.

Lúc này, hắn ta chỉ có thể dùng nụ cười để che giấu sự chấn động trong lòng.

Dương Thanh cười lớn, lập tức đứng dậy: “Nếu vậy thì hợp tác vui vẻ! Tôi rất mong đến ngày anh trở thành người thừa kế của gia tộc Vũ Văn đấy”.

“Ha ha, được thôi, cảm ơn lời chúc của cậu!”, Vương Thành cũng vô cùng vui vẻ.

Sau nhiều năm sắp đặt, sự xuất hiện của Dương Thanh đã mang lại hy vọng cho hắn ta.

Tuy hắn ta không biết Dương Thanh có cách gì để giúp hắn ta thay thế Vũ Văn Bân, nhưng hắn ta biết, hai cuộc điện thoại mà anh vừa gọi đã đủ để chứng minh anh có năng lực chống lại gia tộc Vũ Văn rồi.

Tuy Dương Thanh không nói cho hắn ta biết cần phải làm gì, nhưng đương nhiên hắn ta sẽ không ngồi yên.

Thoáng chốc sau, một người đàn ông mặc đồ đi đêm bước vào văn phòng Vương Thành rồi đứng đó như một bóng ma vậy.

Trong mắt Vương Thành xuất hiện vẻ tàn nhẫn: “Chuẩn bị lâu thế rồi, cũng đã đến lúc các anh làm chút gì đó cho tôi.
Anh đích thân dẫn người đi giết mấy người đi!”

“Anh muốn giết ai?”, người kia hỏi.

“Liễu Phù Dung và Vũ Văn Tấn!”, Vương Thành gần như nghiến răng nghiến lợi khi nói ra hai cái tên này.

“Vâng!”

Người kia tuân lệnh rời đi.

Vương Thành tựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại, hai tay liên tục day huyệt Thái Dương.

Hắn ta bị bệnh đau nửa đầu.

Căn bệnh này đã kéo dài suốt mười tám năm.

Vào năm Dương Thanh bị trục xuất khỏi gia tộc, mẹ con hắn ta cũng bị đuổi đi ngay sau đó.

Mười tám năm trước, hắn ta mới mười bảy tuổi.

Đến giờ, hắn ta vẫn nhớ rõ, sau khi bị đuổi khỏi gia tộc, mẹ con hắn ta đã chuyển đến một khu ổ chuột hoang vu.
Đêm hôm ấy, một cao thủ mặc đồ đen xuất hiện.

Cao thủ đó định giết hắn ta và mẹ, chính mẹ đã đỡ một nhát dao thay hắn ta, giữ chặt cánh tay của cao thủ áo đen, để hắn ta có cơ hội chạy trốn.

Mẹ hắn ta chết, để mình hắn ta lủi thủi trên cõi đời này.

Về sau, hắn ta mới biết chuyện người áo đen muốn giết hắn ta là do Liễu Phù Dung cử tới.

Liễu Phù Dung là vợ của bố ruột hắn ta.

Còn Vũ Văn Tấn là con trai duy nhất của Liễu Phù Dung.

Trước đó, Liễu Phù Dung sợ Vương Thành tranh giành quyền lực với Vũ Văn Tấn nên dứt khoát cử người đuổi giết mẹ con hắn ta luôn.

May mà sau khi mẹ hắn ta mất, bố hắn ta ra mặt nên mới đè chuyện này xuống được.

Người ngoài đều nghĩ bố Vương Thành muốn bù đắp cho mẹ hắn ta nên mới tặng club Vương Thành cho hắn ta.

Chỉ mình Vương Thành biết, bố muốn bù đắp cho hắn ta.
Sau khi mẹ mất, ông ta mới tặng hắn ta club Vương Thành.

Những năm qua, hắn ta luôn âm thầm bồi dưỡng cao thủ để chờ đến ngày báo thù rửa hận.

Trước kia, hắn ta không dám ra tay vì sợ gia tộc Vũ Văn sẽ tìm ra mình sau khi Liễu Phù Dung và Vũ Văn Tấn chết, nhưng giờ hắn ta không sợ nữa.

Chắc chắn hai cuộc điện thoại mà Dương Thanh vừa gọi sẽ mang lại phiền phức rất lớn cho gia tộc Vũ Văn.

Nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng đồng loạt làm khó gia tộc Vũ Văn, có lẽ người của gia tộc Vũ Văn sẽ phải sứt đầu mẻ trán, làm gì có thời gian để điều tra chuyện Liễu Phù Dung và Vũ Văn Tấn bị giết chứ?

Sau khi rời khỏi club Vương Thành, Dương Thanh quay về khách sạn như không có chuyện gì.

“Anh Thanh, Vương Thành sẽ không bán đứng chúng ta chứ?”

Sau khi về khách sạn, Mã Siêu lo lắng hỏi.

Dương Thanh mỉm cười: “Cho dù anh ta bán đứng chúng ta thì đã sao?”

Nghe thấy thế, Mã Siêu bỗng sững sờ, lập tức nhớ đến thân phận và địa vị của Dương Thanh, mới nhận ra câu hỏi của mình ngu ngốc tới mức nào.

Đừng nói là tám nhà quyền thế ở Yến Đô, ngay cả người của Hoàng tộc Chiêu Châu cũng có gì đáng sợ với Dương Thanh đâu cơ chứ?

Sau khi tắm xong, Dương Thanh gọi video cho Tần Thanh Tâm.

“Bố!”

Video vừa kết nối, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng đã xuất hiện trong màn hình.
Tiêu Tiêu kích động hô lên.

“Tiêu Tiêu, nhớ bố không nào?”

Trông thấy con gái, Dương Thanh mỉm cười dịu dàng.

Lúc này, Tiêu Tiêu đang được Tần Thanh Tâm bế.

Tần Thanh Tâm cũng mỉm cười nhìn Dương Thanh.

“Nhớ! Tiêu Tiêu nhớ bố ạ!”, giọng nói ngọt ngào của Tiêu Tiêu vang lên.

“Nhớ bố thế nào?”, Dương Thanh cười hỏi.

“Nhớ bố kể chuyện cho Tiêu Tiêu nghe, nhớ bố dẫn Tiêu Tiêu đi sở thú, nhớ bố dẫn Tiêu Tiêu tới khu vui chơi ạ”.

Tiêu Tiêu vui vẻ nói, còn liên tục huơ tay.

Dương Thanh lập tức dở khóc dở cười: “Thì ra con chỉ nhớ bố dẫn con đi chơi thôi à!”

Tần Thanh Tâm cũng cười, hỏi: “Bên anh vẫn ổn chứ?”

Dương Thanh gật đầu: “Vẫn ổn, gần xong việc rồi, mấy hôm nữa anh sẽ về”.

Gia đình họ trò chuyện qua video một lúc lâu rồi mới tắt máy.

Sáng sớm hôm sau, một tin tức khiến cả Yến Đô khiếp sợ xuất hiện trên trang nhất các tờ báo ở Yến Đô.

Nó liên quan tới việc Liễu Phù Dung và Vũ Văn Tấn bị giết.

Khi thấy tin tức được đăng lên, Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc.
Tuy người khác không biết hai người kia đã chết thế nào nhưng anh thì biết rõ.

Anh biết rõ những gì mà Vương Thành đã gặp phải năm đó.

Người phụ nữ ác độc Liễu Phù Dung đã cử người đuổi giết Vương Thành và mẹ hắn ta.

Mẹ Vương Thành bị giết khi cứu hắn ta.

Bây giờ, sao Vương Thành có thể bỏ qua cơ hội báo thù tốt như thế chứ?

Hơn nữa, nếu Vũ Văn Tấn chưa chết, sao hắn ta có thể quay về gia tộc Vũ Văn được?

“Xem ra anh ta đã ngấp nghé vị trí người thừa kế của gia tộc Vũ Văn từ lâu rồi nhỉ?”

Dương Thanh mỉm cười.

Ngoài hắn ta ra, bố Vương Thành chỉ có một đứa con trai là Vũ Văn Tấn, bây giờ Vũ Văn Tấn và mẹ anh ta đều bị giết, đương nhiên ông ta sẽ đưa đứa con duy nhất của mình là Vương Thành về gia tộc Vũ Văn.

Một tin động trời khác cũng nhanh chóng bùng nổ trên internet.

“Người thừa kế của gia tộc Vũ Văn ám sát Vũ Văn Tấn để ổn định địa vị của mình!”

Tin tức này như quả bom hạt nhân, không ngừng lan truyền.

Đương nhiên, người khiến nó lan truyền chính là Dương Thanh.

Bây giờ nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp đồng loạt gây phiền phức cho Vũ Văn Bân, Vũ Văn Bân vốn đã cuống hết cả lên rồi.

Lại thêm tội ám sát Vũ Văn Tấn nữa, có lẽ gia tộc Vũ Văn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vũ Văn Bân.

Bây giờ Vũ Văn Bân đã trở thành đối tượng bị mọi người chỉ trích!

.

Chương 539: 539: Giáng Chức Cậu Ta

Tại gia tộc Vũ Văn, trong phòng họp cỡ lớn.

Lúc này, dòng chính của gia tộc Vũ Văn đã ngồi kín xung quanh bàn họp hình tròn.

Người ngồi ở ghế giữa chính là chủ gia tộc Vũ Văn, Vũ Văn Cao Dương.

Bên trái ông ta là một người trung niên cũng tầm tuổi ông ta.

Còn bên phải Vũ Văn Cao Dương là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, có vẻ u sầu, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Bầu không khí trong phòng họp vô cùng ngột ngạt.

“Hôm nay mời mọi người tới đây vì muốn bàn bạc với mọi người chuyện quan trọng này”.

Lúc này, Vũ Văn Cao Dương chợt nói.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía ông ta.

“Nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp bỗng bắt tay nhau để gây áp lực cho gia tộc Vũ Văn, rất nhiều sản nghiệp dưới trướng chúng ta đang chịu ảnh hưởng rất lớn”.

“Hơn nữa ảnh hưởng này vẫn đang mở rộng, ước tính đại khái, lần này tổn thất của gia tộc đã vượt quá 5%!”

“Tôi mời mọi người đến để bàn xem rốt cuộc nên đối phó thế nào, nếu cứ để mặc nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp chèn ép sản nghiệp dưới trướng chúng ta, tổn thất của chúng ta sẽ còn lớn hơn nữa”.

Vũ Văn Cao Dương nhìn đám người, trầm giọng nói.

“Chủ gia tộc, hình như chú vẫn giấu một số việc nhỉ?”

Đúng lúc này, người đàn ông bên trái Vũ Văn Cao Dương bỗng nói bằng giọng mỉa mai.

Vũ Văn Cao Dương nhíu mày, nói với vẻ không vui: “Anh có ý gì?”

Người trung niên nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân đang ngồi đối diện mình bằng ánh mắt đằng đằng sát khí, nghiến răng nghiến lợi: “Những sản nghiệp mà nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp chèn ép đều do cậu phụ trách đúng không?”

Những người khác đều có vẻ kinh ngạc, tuy họ đã nhận được tin tức, cũng biết sản nghiệp bị chèn ép đều do Vũ Văn Bân phụ trách từ lâu.

Nhưng Vũ Văn Bân là con trai Vũ Văn Cao Dương, còn là người thừa kế gia tộc Vũ Văn, chủ gia tộc tương lai.

Ai dám nói thẳng trước mặt mọi người rằng tổn thất của gia tộc có liên quan tới Vũ Văn Bân chứ?

Chỉ mình người trung niên này dám làm thế, rõ ràng ông ta nhắm vào Vũ Văn Bân.

Nhưng nghĩ đến một tin đồn khác có liên quan tới gia tộc Vũ Văn hôm nay, họ cũng có thể hiểu được.

Người trung niên này không phải ai khác, chính là Vũ Văn Cao Chấn có vợ và đứa con trai duy nhất bị ám sát tối qua, anh họ Vũ Văn Cao Dương.

Bây giờ trong gia tộc Vũ Văn chỉ có hai phe phái này, nhưng suốt bao năm qua, Vũ Văn Cao Chấn chưa bao giờ có ý định tranh giành quyền lực, cũng rất khiêm nhường.

Thế nên Vũ Văn Cao Dương mới có thể nắm quyền ở gia tộc Vũ Văn suốt.

Chỉ trong một đêm, vợ con Vũ Văn Cao Chấn đều bị ám sát, hơn nữa lại có tin đồn là do Vũ Văn Bân làm.
Ông ta đã bị cơn giận làm mất lý trí.

“Bác, bác nói thế hơi quá đáng nhỉ?”

“Đúng là sản nghiệp bị chèn ép đều do tôi phụ trách, nhưng rõ ràng đó là âm mưu nhắm vào tôi, sao bác lại không biết được?”

“Giờ không phải lúc chúng ta đấu đá nội bộ, mà nên nghĩ cách giúp gia tộc Vũ Văn thoát khỏi nguy cơ”.

“Đến khi nguy cơ của gia tộc được giải quyết, nếu bác muốn truy cứu trách nhiệm của tôi, tôi cũng không trốn tránh làm gì!”

Vũ Văn Bân đứng lên, nén giận, nói.

Anh ta là người thừa kế gia tộc Vũ Văn nhưng lại bị Vũ Văn Cao Chấn chỉ trích trước mặt mọi người, nếu vẫn không đứng ra, uy danh của anh ta trong gia tộc sẽ bị ảnh hưởng nặng nề mất.

“Vũ Văn Bân nói đúng, rõ ràng đây là âm mưu nhắm vào nó, giờ việc chúng ta cần làm là chung sức đối phó kẻ địch, còn nếu đấu đá nội bộ thì chỉ khiến sức mạnh của gia tộc suy yếu, cho kẻ địch cơ hội lợi dụng mà thôi”.

Vũ Văn Cao Dương cũng lên tiếng rồi nói luôn: “Tiếp theo tôi sẽ giao nhiệm vụ, mọi người…”

“Rầm!”

Vũ Văn Cao Dương chưa dứt lời, Vũ Văn Cao Chấn bỗng vỗ bàn đứng dậy, tức giận nói: “Có những việc có thể dễ dàng tha thứ, nhưng có những việc tôi không nhịn được!”

“Chuyện Vũ Văn Bân ám sát vợ con tôi nên giải thích thế nào đây?”

“Nếu cậu không giải thích được, cho dù hôm nay gia tộc Vũ Văn bị tiêu diệt thì tôi cũng không để yên đâu!”

Mắt Vũ Văn Cao Chấn đỏ ngầu, tức giận quát.

Tất cả mọi người đều sững sờ, lần đầu tiên họ thấy Vũ Văn Cao Chấn như thế.

“Vũ Văn Cao Chấn!”

Vũ Văn Cao Dương quát khẽ: “Tôi nói rồi, phải giải quyết kẻ địch bên ngoài trước đã rồi tính sau!”

“Bao năm qua, tôi chưa từng tranh giành với chú, chắc chú tưởng tôi dễ bắt nạt à?”

“Ngay tối qua thôi, vợ con tôi đã bị giết hết!”

“Mọi bằng chứng đều chỉ về phía con trai chú, nhưng chủ gia tộc như chú lại không quan tâm, chẳng lẽ cái chết của vợ con tôi không bằng tổn thất lợi ích của gia tộc à?”

Vũ Văn Cao Chấn giận dữ quát, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sự hung tợn.

Vũ Văn Cao Dương hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn giận, trầm giọng nói: “Không phải chuyện vợ con anh chết không quan trọng, mà bây giờ gia tộc đang bị tấn công về mọi mặt, đang trong tình thế nguy cấp”.

“Nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp đã để mắt đến gia tộc Vũ Văn từ lâu, nếu không nhanh chóng giải quyết nguy cơ, có lẽ cả gia tộc Vũ Văn sẽ sụp đổ”.

“Người chết đã chết rồi, chúng ta chỉ có thể điều tra rõ sự thật, tìm ra hung thủ để báo thù rửa hận cho họ thôi!”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta phải vượt qua nguy cơ của gia tộc lần này trước đã, bằng không mọi thứ chỉ là nói mồm!”

“Anh cứ bình tĩnh lại, sau khi giải quyết nguy cơ xong, tôi nhất định sẽ cho anh câu trả lời hợp lý!”

Vũ Văn Cao Dương nghiêm túc nói.

Bây giờ sản nghiệp của gia tộc đã bị ảnh hưởng, nếu không kịp thời ngăn chặn tổn thất, chắc chắn các thành viên trong gia tộc sẽ hoang mang, thậm chí nhân viên ở các sản nghiệp cũng sẽ rời đi nốt.

Khi đó, gia tộc Vũ Văn sẽ chỉ còn lại cái vỏ mà thôi.

“Không được!”

Vũ Văn Cao Chấn kiên định lắc đầu: “Bây giờ chú phải cho tôi câu trả lời luôn, bằng không đừng ai mong được yên lành!”

“Anh…”

Vũ Văn Cao Dương giận dữ chỉ vào Vũ Văn Cao Chấn, không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, ông ta mới cắn răng: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Giáng chức Vũ Văn Bân, lập người thừa kế mới!”

Vũ Văn Cao Chấn lạnh lùng nói.

Mọi người đều kinh hãi, không ngờ Vũ Văn Cao Chấn lại ép Vũ Văn Cao Dương lập người thừa kế mới vào lúc này.

Vũ Văn Bân cũng sững sờ rồi nhanh chóng hoàn hồn, tức giận nói: “Bác, bác định cứ thế thu hồi chức vị người thừa kế của tôi à?”

“Chưa bàn tới chuyện cậu có giết vợ con tôi thật không, chỉ bằng phiền phức mà cậu mang lại cho gia tộc bây giờ, chẳng lẽ thu hồi chức vị người thừa kế của cậu có vấn đề gì chắc?”

Vũ Văn Cao Chấn chất vấn.

“Tôi không giết người!”

Vũ Văn Bân giận dữ nói: “Về việc sản nghiệp gia tộc bị chèn ép, rõ ràng đó là âm mưu nhắm vào tôi, ngay cả kẻ ngu cũng hiểu, chẳng lẽ bác không hiểu à?”

Câu nói này đúng là không hề khách khí.

Vũ Văn Cao Chấn cũng không thèm để tâm, lạnh lùng nói: “Cậu đã nói đó là âm mưu nhắm vào cậu, vậy càng chắc chắn rằng nguy cơ mà gia tộc đang gặp phải đều bắt nguồn từ cậu. Nếu đã vậy, cậu có tư cách gì để đảm nhiệm vị trí người thừa kế chứ?”

Vũ Văn Bân đang định lên tiếng, Vũ Văn Cao Dương đã nói: “Được, tôi đồng ý với anh rằng sẽ thu hồi chức vị người thừa kế của nó!”

Câu nói này của ông ta khiến mọi người sững sờ.

.

Chương 540: 540: Trong Hôm Nay

Ngay cả Vũ Văn Cao Chấn cũng ngơ ngác.
Ông ta ép Vũ Văn Cao Dương hủy bỏ tư cách người thừa kế của Vũ Văn Bân trước mặt mọi người nhưng cũng không hy vọng gì nhiều.
Nào ngờ Vũ Văn Cao Dương lại thật sự đồng ý.

Vũ Văn Bân kinh ngạc tột độ, sững sờ vài giây rồi giận dữ nói: "Tại sao muốn hủy bỏ tư cách người thừa kế của tôi?"

"Rõ ràng phiền phức của gia tộc Vũ Văn là âm mưu hãm hại tôi.
Chẳng lẽ người bị hại như tôi phải gánh chịu tất cả sao?"

"Nếu vậy chẳng lẽ một người bị hãm hại nên mới gây ra tổn thất cho gia tộc lại bị trừng phạt sao?"

"Có ai dám cam đoan từ nay về sau sẽ không bao giờ gây tổn thất cho gia tộc không?"

Vũ Văn Bân giận dữ hét lên, hai mắt đỏ ngầu nhìn khắp phòng.

Vũ Văn Cao Dương cả giận quát: "Con câm miệng cho bố!"

Vũ Văn Bân rất oan ức cũng rất tức giận nhưng bố anh ta đã lên tiếng, nếu còn làm quá lên trước mặt mọi người nữa thì sau này sẽ rất khó sống ở gia tộc Vũ Văn.

"Bây giờ chúng ta có thể bàn bạc cách giải quyết những rắc rối mà gia tộc Vũ Văn đang gặp phải rồi chứ?"

Vũ Văn Cao Dương bình tĩnh hỏi Vũ Văn Cao Chấn.

"Vũ Văn Bân bị hủy tư cách nhưng chúng ta vẫn chưa lập người thừa kế mới".

Vũ Văn Cao Chấn nói.

Vũ Văn Cao Dương hơi nheo mắt: "Anh cho rằng ai có tư cách trở thành người thừa kế mới?"

"Vương Thành!"

Vũ Văn Cao Chấn bỗng thốt lên.

Ông ta vừa nói xong, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đi giày da liền xuất hiện ở cửa phòng họp.

Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Hôm nay Vương Thành đã giảm bớt khí thế của dân anh chị trên người.
Hắn ta mặc vest đen, thắt cà vạt, dáng vẻ rất nghiêm túc.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên với cách ăn mặc của Vương Thành.
Bởi vì hắn ta của hiện giờ khác một trời một vực với ngày hôm qua.

"Xin chào các bác, các chú!"

Vương Thành gật đầu chào hỏi với các bậc cha chú đang ngồi trong phòng.

Phần lớn người trong gia tộc đều biết Vũ Văn Cao Chấn có một đứa con riêng, dù đã gặp mặt nhưng cũng là chuyện rất lâu về trước.

Bây giờ Vương Thành đã khác trước rất nhiều, không một ai nhận ra hắn ta.

Nhưng nghe Vương Thành chào hỏi, mọi người liền biết hắn ta là ai.

"Nó là Vương Thành, con trai của tôi, hiện đang là chủ tịch club Vương Thành.
Tôi thấy nó đủ năng lực làm người thừa kế tiếp theo".

Vũ Văn Cao Chấn nhìn Vũ Văn Cao Dương nói.

Ở gia tộc Vũ Văn chỉ có Vũ Văn Cao Dương mới có tư cách xác lập người thừa kế.

Vũ Văn Cao Dương nhìn Vương Thành một hồi, sau đó mỉa mai nhìn Vũ Văn Cao Chấn: "Xem ra anh đã chuẩn bị từ trước!"

Vũ Văn Cao Chấn cũng lười giải thích, hờ hững nói: "Từ trước tới nay gia tộc Vũ Văn đều trọng dụng người tài, người

thừa kế cũng vậy.
Vương Thành con trai tôi rất xuất sắc, đủ tư cách làm người thừa kế!”

“Ha ha, để một người không phải họ Vũ Văn làm người thừa kế gia tộc Vũ Văn.
Bác đúng là biết nói đùa”.

Vũ Văn Bân cười châm chọc.

“Vương Thành là con trai tôi, bây giờ trở về gia tộc Vũ Văn thì đương nhiên tôi sẽ đổi họ cho nó”.

Vũ Văn Cao Chấn đã chuẩn bị từ trước: “Từ hôm nay trở đi, con tên là Vũ Văn Thành!”

Vương Thành hơi nhíu mày tỏ vẻ không vui nhưng hắn ta cũng biết muốn trở thành người thừa kế gia tộc Vũ Văn thì phải thỏa hiệp.

“Được!”

Vương Thành bình tĩnh nói.

“Bây giờ, các người còn muốn nói gì nữa không?”

Vũ Văn Cao Chấn thờ ơ hỏi.

Hiện giờ gia tộc Vũ Văn chỉ có dòng dõi của ông ta và Vũ Văn Cao Dương mới có thể tranh giành vị trí người thừa kế.

Vũ Văn Cao Dương có hai đứa con trai, một đứa bị đuổi ra khỏi gia tộc từ mười tám năm trước, đứa còn lại chính là Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Cao Chấn cũng có hai người con trai.
Một là Vũ Văn Tấn đã bị ám sát, người còn lại chính là Vương Thành.

Hiện giờ trong số bốn người có thể tranh quyền thừa kế, một người đã bị giết, một người bị hủy bỏ tư cách người thừa kế, một người khác vẫn chưa xuất hiện.

Chỉ có Vương Thành mới là người thích hợp nhất.

“Buồn cười!”

Vũ Văn Bân cười lạnh nói: “Một đứa con rơi bị vứt bỏ mười mấy năm bỗng xuất hiện còn muốn trở thành người thừa kế. Anh ta có tư cách đó sao?”

“Anh ta đã từng đóng góp gì cho gia tộc Vũ Văn chưa?”

“Nếu anh ta trở thành người thừa kế, Vũ Văn Bân tôi là người đầu tiên phản đối!”

Vũ Văn Bân cười lạnh liên tục.

“Ý cậu là, chỉ cần tôi đóng góp cho gia tộc thì mọi người sẽ không phản đối tôi trở thành người thừa kế nữa đúng không?”

Vương Thành bỗng cười híp mắt nhìn Vũ Văn Bân, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Vũ Văn Bân cau mày: “Anh đừng tưởng làm đại chút chuyện là đã đóng góp lớn cho gia tộc Vũ Văn”.

“Nếu tôi có thể giải quyết được mối họa lần này của gia tộc Vũ Văn thì có được xem là đóng góp lớn không?”, Vương Thành cười hỏi.

Vũ Văn Bân phì cười nói: “Không phải anh định nói anh có cách giải quyết mối họa lần này đấy chứ?”

“Bản thân cậu bất tài mới gây ra họa lớn cho gia tộc, sao cậu dám cho rằng người khác không có cách giải quyết?”, Vương Thành phản bác.

Những người xung quanh đều sửng sốt, đây là cuộc chiến giữa những đối thủ cạnh tranh quyền thừa kế của gia tộc sao?

Vũ Văn Bân không lên tiếng, chỉ híp mắt nhìn chằm chằm Vương Thành, lát sau mới nói: “Nếu anh giải quyết được tai họa lần này, tôi không ngại thừa nhận anh làm người thừa kế!”

“Ha ha!”

Vương Thành chỉ cười hờ hững, sau đó ngang ngược nói: “Cậu là cái thá gì? Cậu tán thành thì có tác dụng gì?”

Nụ cười trên mặt Vũ Văn Bân cứng ngắc, cơn giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

“Thằng ranh, mày ngang ngược lắm.
Một thằng xuất thân rác rưởi cũng muốn đấu với tao à? Mày đấu nổi tao không?”

Vũ Văn Bân không thèm che giấu sự khinh bỉ đối với Vương Thành, lạnh lùng nói.

Nhưng Vương Thành không hề sợ hãi, ngược lại còn khiêu khích: “Mày thích thì tao chiều!”

“Vậy cứ chờ xem!”, Vũ Văn Bân cười nói.

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Rốt cuộcVũ Văn Cao Dương nhịn không nổi quát ầm lên, phòng họp lập tức trở nên yên lặng.

Ông ta lạnh lùng nhìn Vũ Văn Cao Chấn nói: “Con trai anh kiêu ngạo quá nhỉ? Một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch đối phó với sự chèn ép của hai nhà họ Hoàng, Diệp kiểu gì?”

Sắc mặt Vũ Văn Cao Chấn hơi khó coi.
Ông ta cũng cảm thấy Vương Thành quá tự mãn, chẳng khác gì tự đào hố chôn mình.

Trong khi Vũ Văn Cao Chấn còn đang vắt óc suy nghĩ trả lời Vũ Văn Cao Dương, Vương Thành bỗng lên tiếng: “Gia tộc Vũ Văn đúng là khiến người khác thất vọng.
Chuyện các người không giải quyết được, tại sao lại cho rằng tôi cũng không làm được?”

“Trong hôm nay nếu tôi không giải quyết được rắc rối của gia tộc, tôi sẽ rời khỏi đây, đời này sẽ không bao giờ bước chân vào Yến Đô nữa!”

Vương Thành quả quyết nói.

“Vương Thành, con điên rồi à?”, Vũ Văn Cao Chấn lập tức gầm lên.

“Được! Cứ quyết định như vậy đi! Nếu hôm nay cậu không thể giải quyết được rắc rối của gia tộc thì phải rời khỏi Yến Đô mãi mãi!”

Cùng lúc đó, Vũ Văn Cao Dương cũng cao giọng quát.

Ông ta thấy Vương Thành chỉ là một đứa trẻ ngu dốt chưa biết mùi đời, hoàn toàn không biết lần này gia tộc Vũ Văn gặp phải phiền phức lớn cỡ nào.

.

Chương 541: 541: Vẫn Chưa Kết Thúc

“Được, nói phải giữ lời!”

Vương Thành nở nụ cười tự tin: “Chỉ cần tôi có thể giải quyết được phiền phức của gia tộc, sau này tôi chính là người thừa kế gia tộc!”

“Được, quyết định vậy đi!”, Vũ Văn Cao Dương lập tức đập bàn đáp.

Vũ Văn Cao Chấn lại sốt ruột nói: “Vũ Văn Cao Dương, chú đang ức hiếp người quá đáng.
Con trai tôi vừa mới trở về gia tộc, chú đã giao cho nó nhiệm vụ khó đến cả chú cũng không hoàn thành nổi”.

“Nếu chú nghĩ phiền phức lần này dễ giải quyết như vậy, cứ để Vũ Văn Bân làm đi.
Nếu trong ngày hôm nay nó không xử lý được thì đuổi nó vĩnh viễn rời khỏi Yến Đô, chú có dám đồng ý không?”

Vũ Văn Cao Chấn cả giận nói.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy chút hi vọng, Vương Thành là nơi gửi gắm duy nhất của ông ta.
Nếu hắn ta bị đuổi khỏi Yến Đô, cả đời này của Vũ Văn Cao Chấn sẽ phải kết thúc.

Vũ Văn Cao Dương lạnh lùng nói: “Cậu ta đã hơn ba mươi tuổi rồi còn gì? Chẳng lẽ không thể tự chịu trách nhiệm với lời nói của mình được sao?”

“Phải đó bác trai.
Bác chỉ trích bố tôi như vậy hơi quá đáng rồi đấy.
Chính con trai bác tự đòi giải quyết phiền phức này, liên quan gì đến bố con tôi?”

“Đương nhiên nếu bác không muốn trơ mắt nhìn con trai vừa mới đoàn tụ phải chia cách mãi mãi thì có thể từ bỏ tranh quyền thừa kế”.

Vũ Văn Bân cười nói.

Lần này các sản nghiệp bị nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp liên thủ chèn ép đều do anh ta phụ trách.
Anh ta biết rõ giải quyết phiền phức này khó hơn lên trời.

Chỉ e huy động toàn bộ gia tộc cũng chưa chắc giải quyết được trong vòng một ngày.

Đừng nói tới một thằng con riêng vừa mới quay về gia tộc.

Anh ta không tin Vương Thành có thể làm được.

Vũ Văn Cao Dương cũng không tin.

Những người còn lại cũng không tin.

“Tôi đã hứa, đương nhiên sẽ không nuốt lời!”

Vương Thành cười lạnh một tiếng: “Tôi khuyên các người hãy mau chóng chuẩn bị nghi thức lập người thừa kế đi.
Có khi chưa đến tối, phiền phức đã được giải quyết xong rồi”.

Dứt lời, hắn ta đứng dậy cười nói: “Được rồi, tôi phải đi xử lý phiền phức tất cả mọi người cùng hợp sức đều không giải quyết nổi đây!”

Vương Thành nghênh ngang rời đi trước mặt bao người.

Vẻ mặt của Vũ Văn Cao Chấn lập tức cứng đờ, những người khác đều chế giễu nhìn ông ta.

“Chúng ta tiếp tục họp đi!”

Vũ Văn Cao Dương lạnh lùng nhìn Vũ Văn Cao Chấn rồi nói: “Tiếp tục bàn cách giải trừ nguy cơ lần này của gia tộc Vũ Văn”.

Lần này, Vũ Văn Cao Chấn không lên tiếng cản trở.

Vương Thành làm vậy đã phá rối toàn bộ kế hoạch của ông ta.

Ông ta vốn định mượn cơ hội này để nâng đỡ Vương Thành lên làm người thừa kế, sau đó chỉ cần giữ vững vị trí này là được.

Đợi đến ngày Vương Thành trưởng thành sẽ đủ thực lực tiếp quản gia tộc Vũ Văn.

Thế nhưng hành động vừa rồi của Vương Thành khiến ông ta hoàn toàn thất vọng.

Ông ta bỗng thấy hối hận vì đã dẫn Vương Thanh trở về gia tộc.

Thế nhưng hiện giờ vợ con ông ta đều đã bị ám sát, chỉ còn một đứa con trai này mà thôi.

Chỉ sợ nếu nhiệm vụ lần này thất bại, hai bố con bọn họ sẽ bị chia cách mãi mãi.

Bởi vì hậu quả khi Vương Thành thất bại là phải vĩnh viễn rời khỏi Yến Đô.

Cùng lúc đó, Vương Thành vừa rời khỏi gia tộc Vũ Văn liền gọi điện thoại: "Dương Thanh, chuẩn bị xong hết rồi.
Chỉ cần cậu giúp tôi giải quyết phiền phức của gia tộc Vũ Văn, tôi sẽ trở thành người thừa kế của bọn họ".

Dương Thanh nghe vậy không khỏi kinh ngạc: "Dễ dàng vậy sao?"

"Cậu giúp tôi nhiều như vậy mà tôi vẫn không thể trở thành người thừa kế, há chẳng phải tôi chính là thằng vô dụng sao?"

Có thể nghe ra được, Vương Thành đang rất đắc ý.

Dương Thanh lắc đầu cười.
Anh cứ nghĩ muốn Vương Thành thay thế Vũ Văn Bân phải tốn chút sức, nào ngờ dễ dàng như vậy đã sắp thành công.

"Được, đợi điện thoại của tôi!"

Nói xong, Dương Thanh nhanh chóng cúp máy, gọi hai cuộc điện thoại khác.

Một cuộc gọi cho Hoàng Thiên Hành, một cuộc gọi cho Diệp Mạn.

Không ai ngờ được rằng Dương Thanh có thể giải quyết nguy cơ to lớn của gia tộc Vũ Văn chỉ bằng hai cú điện thoại.

Lúc này, gia tộc Vũ Văn vẫn đang tiếp tục họp bàn.
Vũ Văn Cao Chấn không hề biết nội dung cuộc họp, đầu óc vẫn miên man suy nghĩ.

Đúng lúc này, Vũ Văn Cao Dương đột nhiên tuyên bố: “Được rồi, cứ làm theo lời tôi nói, mỗi người quản lý tốt chức vụ của mình, chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh của tôi”.

“Vâng!”

Mọi người đồng thanh đáp.

“Ông chủ, có tin tốt!”

Đám người đang định rời đi, chợt một ông già mặc sườn xám nam kích động chạy vọt vào phòng họp.

“Tin tốt gì?”

Vũ Văn Cao Dương cười hỏi.

“Nguy cơ của gia tộc được giải quyết rồi!”, ông già kia vui sướng đáp.

“Cái gì?”

Vũ Văn Cao Dương kinh ngạc thốt lên.

Vừa nãy ông ta vẫn đang thương lượng cách đối phó với mọi người, còn chưa làm gì đã nghe tin nguy cơ được giải trừ. Sao có thể như vậy được?

Từ trước tới nay, nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp không ngừng đối đầu với gia tộc Vũ Văn.

Chẳng biết tại sao lần này hai gia tộc này lại đột nhiên hợp sức chèn ép bọn họ.

Sao tự nhiên lại kết thúc rồi?

“Quản gia Hàn nhầm lẫn gì à?”

Vũ Văn Bân khiếp sợ nói: “Phần lớn sản nghiệp của gia tộc ta đều bị tổn thất nặng nề, thậm chí có vài cái đang đứng bên bờ vực phá sản, sao có thể vực dậy nhanh như vậy được?”

“Phải đó! Nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp vẫn luôn muốn đạp đổ chúng ta, bây giờ lại bắt tay với nhau, cơ hội khiến gia tộc Vũ Văn suy yếu gần trong gang tấc, sao có thể dễ dàng từ bỏ?”

“Không phải là âm mưu gì đó chứ?”

Những người khác cũng sinh lòng nghi hoặc nhao nhao hỏi.

Quản gia lắc đầu đáp: “Có lẽ không phải âm mưu.
Dù sao bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để chèn ép chúng ta.
Chỉ cần chúng ta chuẩn bị kĩ càng, bọn họ sẽ không còn cơ hội nhắm vào chúng ta nữa đâu”.

Vũ Văn Cao Dương không lên tiếng, trong đầu tràn đầy nghi ngờ.

Tất cả đều hoài nghi, nhưng không ai cho rằng đây là thành quả của Vương Thành.

“Chào mọi người, tôi đã trở về rồi đây!”

Trong lúc mọi người còn đang nghi ngờ lý do nguy cơ được giải quyết, một giọng nói quen thuộc chợt vang lên ngoài cửa phòng họp.

Đám người kéo nhau nhìn ra, thấy Vương Thành tươi cười đi tới, nhìn quanh một lượt rồi nói: “Tôi đã giải quyết xong phiền phức rồi, sao mọi người vẫn chưa họp xong vậy?”

Nghe xong, tất cả đều chấn động!

Tin tức phiền phức của gia tộc được giải quyết vừa được truyền tới, làm sao cậu ta biết được?

Chẳng lẽ, cậu ta thực sự giải quyết được nguy cơ của gia tộc sao?

Sao lại như vậy?

Không thể nào?

Không thể!

Mọi người đều có cùng suy nghĩ.

“Ý của con là nguy cơ của gia tộc được giải quyết là nhờ con sao?”

Vũ Văn Cao Chấn kích động bước tới, nắm lấy cánh tay Vương Thành lớn tiếng hỏi.

.

Chương 542: 542: Chủ Gia Tộc Thỏa Hiệp

Vũ Văn Cao Chấn thực sự rất kích động.
Ông ta vốn đã chuẩn bị tinh thần từ bỏ quyền tranh đoạt, nào ngờ Vương Thành lại nói mình giải quyết xong nguy cơ của gia tộc.

Vương Thành cười nhạt nhìn người bố đang kích động của mình: "Đương nhiên là tôi giải quyết!"

"Ha ha, tốt lắm! Quá tốt rồi!"

Vũ Văn Cao Chấn điên cuồng hét lớn.

Những người khác cũng giật mình tỉnh ngộ, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy kinh ngạc.
ngôn tình sủng

Một phiền phức khổng lồ toàn bộ gia tộc Vũ Văn không thể xử lý lại được một đứa con riêng vừa mới trở về gia tộc dễ dàng giải quyết, nghe sao cũng thấy sai sai.

Nhưng sự thật chính là như vậy.
Phần lớn đều tin tưởng lời Vương Thành nói.

"Mày giỏi diễn trò thật đấy, chẳng biết nhận được tin tức từ đâu mà dám lừa gạt bọn tao".

Vũ Văn Bân cười nhạo nói, khinh bỉ nhìn Vương Thành.

Anh ta từng là người thừa kế của gia tộc, không thể cho phép bất kỳ ai giỏi hơn mình tồn tại, dù có cũng sẽ không thừa nhận.

Đến cả anh ta còn không giải quyết nổi, sao anh ta tin Vương Thành được?

"Mày đang không dám nhận thua đấy à?", Vương Thành không hề sợ hãi, cười lạnh hỏi.

"Tao đây chưa từng thua ai, sao lại nói không dám nhận thua?"

Vũ Văn Bân ngạo nghễ nói: “Toàn bộ gia tộc Vũ Văn đều đang bàn cách giải quyết.
Mày chỉ rời đi khoảng một tiếng đã nói xử lý xong phiền phức, ai tin nổi?”

“Đương nhiên, muốn bọn tao tin tưởng cũng được.
Chỉ cần mày đưa ra chứng cứ chứng minh phiền phức của gia tộc do mày giải quyết, tao không ngại nhận thua”.

“Nếu không lấy ra được chứng cứ, mày vẫn nên tự giác cút khỏi gia tộc đi, đừng tự làm xấu mặt mình nữa”.

Vũ Văn Bân không thèm che giấu sự khinh thường của mình với Vương Thành.

Một thằng con riêng từ nhỏ đã bị đuổi khỏi gia tộc có tư cách gì tranh giành với anh ta?

Nghe Vũ Văn Bân nói vậy, mấy người vừa tin lời Vương Thành cũng bắt đầu hoài nghi, Vương Thành thực sự có năng lực giải quyết được nguy cơ lần này sao?

Sắc mặt Vũ Văn Cao Chấn cực kỳ khó coi, híp mắt nhìn chằm chằm Vũ Văn Bân.
Thằng nhóc này cứ nhắm vào con trai ông ta, khiến ông ta rất khó chịu.

Nhưng bao nhiêu năm không quan tâm Vương Thành, ông ta cũng muốn nhìn xem đứa con trai bị mình vứt bỏ đã trưởng thành như thế nào.

“Thu lại thái độ kiêu ngạo của mày đi.
Dù hiện giờ tao không phải người thừa kế của gia tộc nhưng ít nhất cũng là con cháu ngang hàng phải lứa với mày.
Mày có tư cách gì lên mặt dạy đời tao?”

“Dùng phiền phức mày gây ra cho gia tộc hả?”

Vương Thành châm chọc vài câu, cười nhạt một tiếng: “Nếu mày muốn tao lấy chứng cứ ra, có phải tao cũng có thể đòi mày lấy chứng cứ không?”

“Mày cho rằng người giải quyết phiền phức không phải tao.
Thế mày lấy đâu ra chứng cứ chứng minh phiền phức do người khác giải quyết?”

“Nếu không lấy được chứng cứ ra, thì mày ngậm mồm lại được chưa?”

“Đừng quên, bây giờ mày đã bị tước quyền thừa kế, còn tao mới là người sắp được trao quyền thừa kế của gia tộc!”

Vương Thành khống chế cảm xúc rất tốt, luôn giữ nụ cười tươi rói trên môi, nhưng lời nói lại tràn đầy sự công kích.

Nghe vậy, Vũ Văn Bân tức phát điện, giận dữ hét lên: “Chết tiệt! Mày chỉ là thằng con riêng từ nhỏ đã bị vứt bỏ, có tư cách gì sánh với người mang huyết mạch chính thống của gia tộc Vũ Văn như tao?”

“Mày có tư cách đòi tao lấy chứng cứ, đòi tranh quyền thừa kế với tao không?”

“Tao cũng muốn chống mắt lên xem, không có chứng cứ thì mày bò lên vị trí người thừa kế kiểu gì?”

Vũ Văn Bân đã mất kiểm soát, không cần biết đang ở chỗ nào.

Từ phản ứng của hai người đã nhìn ra được chênh lệch.

Đến cả Vũ Văn Cao Dương cũng không khỏi thất vọng.

“Mày muốn chứng cứ hả? Tao cho là được chứ gì?”

Vương Thành bỗng nở nụ cười quỷ dị, lấy điện thoại gọi một cuộc.

Đối phương nhanh chóng nghe máy, một giọng nói trẻ tuổi vang lên: “Vương Thành, anh muốn kéo tôi xuống nước đấy à?”

Giọng nói xen lẫn sự bất đắc dĩ.

Rõ ràng, Vương Thành chưa lên tiếng, đối phương đã biết hắn ta muốn làm gì.

Vương Thành cười đáp: “Tôi nghe lời cậu đến gia tộc Vũ Văn tranh đoạt quyền thừa kế, bây giờ cũng bị ép đến đường cùng mới phải nhờ cậu giúp đỡ”.

“Nếu anh nói vậy thì chẳng còn thú vị gì cả”, đối phương nói.

“Ha ha, đùa tí thôi.
Tôi chủ động nhờ cậu giúp đỡ đoạt lại vị trí người thừa kế, cậu

đã hài lòng chưa?”, Vương Thành cười hỏi.

Đối phương cảm thấy bất lực, cười nói: “Anh nói đi, còn cần tôi giúp gì nữa?”

“Người của gia tộc Vũ Văn không tin tôi giải quyết được phiền phức của họ.
Nếu cậu là tôi, cậu sẽ làm thế nào?”, Vương Thành cười hỏi tiếp.

“Ồ”.

Đối phương đáp lại một tiếng như đang suy tư, chợt nói:
“Không tin thì để nguy cơ vừa rồi xuất hiện thêm lần nữa, khiến tài sản của gia tộc Vũ Văn thiệt hại thêm nữa.
Có khi anh muốn làm chủ gia tộc bọn họ cũng sẽ đồng ý đấy!”

“Ha ha, nói hay lắm!”

Vương Thành cười lớn: “Vậy thì phiền cậu gây thêm phiền phức cho gia tộc Vũ Văn giúp tôi!”

“Đợi tôi năm phút!”

Đối phương vừa dứt lời liền cúp máy.

Vừa rồi Vương Thành đã mở loa ngoài, mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ ràng cả cuộc trò chuyện.

Vẻ mặt của bọn họ vô cùng đặc sắc.

Nhất là hai người Vũ Văn Cao Dương và Vũ Văn Bân.
Có lẽ người khác không biết người trong cuộc điện thoại vừa nãy là ai, nhưng hai người họ lại rất rõ.

Chỉ là trên mặt Vũ Văn Cao Dương tràn đầy đau thương, khí thế trên người nhanh chóng giảm xuống, trông có vẻ rất cô độc.

Còn vẻ mặt của Vũ Văn Bân lại càng thêm dữ tợn.

Anh ta vẫn tò mò không biết tại sao Vương Thành lại muốn tranh giành quyền thừa kế với mình, bây giờ mới biết hết thảy đều do người đàn ông trẻ tuổi kia.

“Vương Thành, cậu gọi điện cho thằng bé đi.
Cứ nói nó muốn gì tôi đều đáp ứng!”

Trong khi mọi người đều đang suy đoán thân phận của người trong điện thoại, Vũ Văn Cao Dương bỗng lên tiếng.

Câu nói này của ông ta khiến tất cả đều sợ ngây người!

Rốt cuộc là ai?

Có thể khiến cho chủ gia tộc Vũ Văn chưa từng nhún nhường phải thỏa hiệp?

Còn nói sẽ đáp ứng toàn bộ những gì người đó muốn?

Vương Thành cũng giật mình sửng sốt, lập tức cười hỏi: "Ý của chủ gia tộc là, chú tin tôi giải quyết được phiền phức lần này của gia tộc rồi?"

Vũ Văn Cao Dương gật đầu: "Từ hôm nay trở đi, cậu chính là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn!"

Rầm!

Câu nói tùy ý này như tiếng sấm nổ ầm bên tai mỗi người.

Chủ gia tộc vẫn luôn cứng rắn lại chịu nhượng bộ, để một đứa con riêng vừa mới trở về gia tộc trèo lên vị trí người thừa kế.

Bởi vì cuộc điện thoại vừa rồi sao?

.

Chương 543: 543: Không Thể Như Vậy Được

Vương Thành là người lấy lại tinh thần nhanh nhất.
Hắn ta thề, hắn ta không hề có ý định lợi dụng quan hệ của Vũ Văn Cao Dương và Dương Thanh, thực sự chỉ muốn chứng minh.

Không ngờ Vũ Văn Cao Dương lại dễ dàng cho phép hắn ta trở thành người thừa kế như vậy.

"Con không đồng ý!"

Đúng lúc này, giọng nói giận dữ vang vọng toàn bộ phòng họp.

Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Vũ Văn Bân.
Sắc mặt anh ta sa sầm, cắn răng nói: "Anh ta chỉ tùy tiện gọi một cú điện thoại là có thể chứng minh anh ta giải quyết được phiền phức của gia tộc sao?"

Vũ Văn Bân không sợ phải đối mặt với bố.
Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên anh ta chống đối Vũ Văn Cao Dương, còn ở trước mặt nhiều người như vậy.

Đám người dòng chính của gia tộc Vũ Văn đều không dám tin nhìn chằm chằm anh ta.

Cậu ta điên rồi sao?

Dù có ý kiến đi nữa, không phải nên nói riêng sao?

Sao lại chống đối ngay trước mặt mọi người?

Vẻ mặt của Vũ Văn Cao Dương cực kỳ khó coi, sắc mặt âm trầm đáng sợ, tức giận quát: "Con câm miệng lại cho bố!"

Vũ Văn Bân kiên cường bất khuất, đỏ bừng mắt nói: "Một thằng con riêng bị gia tộc vứt bỏ nhiều năm, vậy mà một câu nói của nó liền quyết định được người thừa kế của gia tộc sao? Đúng là nực cười!"

Ầm!

Mọi người sợ ngây người.
Câu nói của Vũ Văn Bân tiết lộ chân tướng quá khủng bố.

Rõ ràng thằng con riêng anh ta nhắc tới không phải Vương Thành mà là người Vương Thành vừa gọi điện thoại.

Mười tám năm trước, Dương Thanh bị trục xuất khỏi gia tộc, đuổi khỏi Yến Đô.
Chuyện này náo loạn rất lớn, ai cũng biết.

Bọn họ vốn đang tò mò không biết Vương Thành gọi điện cho ai, giờ thì biết rồi.

Bởi vì Vũ Văn Cao Dương chỉ có một đứa con riêng, chính là đứa bé bị đuổi khỏi gia tộc với mẹ vào mười tám năm trước, Dương Thanh.

Không ai ngờ được, mười tám năm sau, đứa bé chín tuổi kia lại trở về!

Còn muốn nhúng tay vào chuyện của gia tộc Vũ Văn!

Vũ Văn Cao Dương nổi giận, toàn thân run rẩy, mặt mũi đen sì.

Vũ Văn Bân không hề sợ hãi, cười lạnh nói: “Nếu con nhớ không nhầm, mười tám năm trước chính bố tự đuổi hai mẹ con họ khỏi gia tộc, còn bắt họ đời này không được đặt chân vào Yến Đô nửa bước, vi phạm giết không tha!”

“Bây giờ nó trở về rồi, bố lại làm trái lời hứa năm đó, không chỉ coi như không thấy, còn vì một câu nói của nó liền hủy tư cách thừa kế của con, lập một thằng con riêng của đối thủ làm người thừa kế.
Bố làm vậy có xứng với mẹ con không?”

“Lúc trước nếu không nhờ có mẹ con, bố có được như ngày hôm nay không?”

Vũ Văn Bân điên cuồng chất vấn, không thèm giữ thể diện cho Vũ Văn Cao Dương.

Mặc dù ai cũng biết những chuyện này, nhưng anh ta nói ra ngay trước mặt mọi người chẳng khác nào tát vào mặt Vũ Văn Cao Dương.

Vũ Văn Cao Dương là chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Vậy mà lại bị con trai chỉ trích trước bao người.
Hiện giờ ông ta đang cực kỳ giận dữ.

“Bốp!”

Vũ Văn Cao Dương bỗng tát mạnh vào mặt Vũ Văn Bân, cả giận quát: “Câm miệng! Câm miệng lại cho tao!”

Vũ Văn Bân không dám tin vào mắt mình.
Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Vũ Văn Cao Dương đánh anh ta.

Khóe miệng anh ta chảy máu, ánh mắt vẫn kiên định như cũ, cười lạnh một tiếng: “Vì một thằng con riêng mà bố đánh con!”

Vũ Văn Cao Dương đánh xong mới thấy hối hận, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, ôn tồn nói: “Bố làm vậy cũng vì muốn tốt cho con.
Có lẽ bây giờ con chưa hiểu, nhưng sau này nhất định con sẽ hiểu được!”

Có một số việc ông ta không thể nói, nói ra sẽ phạm tội phản quốc, là tội chết.

Giống như Vũ Văn Bân vừa nói, không có mẹ của Vũ Văn Bân sẽ không có ông ta của hiện giờ.

Vậy nên mười tám năm trước, ông ta mới không chút do dự trục xuất Dương Thanh ra khỏi gia tộc Vũ Văn, đuổi khỏi Yến Đô.

Ông ta biết rõ thân phận hiện giờ của Dương Thanh.
Một câu nói của anh có thể hủy diệt toàn bộ gia tộc Vũ Văn.

Năm đó mẹ của Vũ Văn Bân ép ông ta đuổi hai mẹ con Dương Thanh đi, cả những việc bà ta âm thầm làm đều sẽ khiến Dương Thanh thù hận.

Ông ta làm vậy chỉ vì không muốn thấy hai đứa con trai của mình chém giết lẫn nhau.

“Vì con?”

Vũ Văn Bân không thèm tin, cười nhạo một tiếng: “Bố muốn nó trở về gia tộc cứ việc nói thẳng, sao phải giả dối như vậy?”

“Không lẽ bố thực sự cho rằng nó nói có thể khiến gia tộc Vũ Văn gặp phải nguy cơ trước đó thì nó sẽ làm được thật đấy chứ?”

“Bố già rồi, hồ đồ rồi! Đây chỉ là một vở kịch ngu xuẩn hai đứa con riêng này tạo nên để chiếm đoạt gia tộc Vũ Văn mà thôi.
Sao bố lại tin hả?”

Vũ Văn Bân bật cười khinh thường.

Nhưng anh ta vừa mới dứt lời, một ông già mặc sườn xám nam vội vàng lao vào phòng họp, vẻ mặt bối rối.

“Ông chủ, không xong rồi.
Các sản nghiệp của gia tộc Vũ Văn lại bị chèn ép, tài sản của gia tộc đang giảm sút nhanh chóng!”

“Tổn thất lần này còn kinh khủng hơn cả lần trước”.

“Nếu không thể kịp thời ngăn lại, chỉ sợ sau hôm nay giá trị tài sản của gia tộc Vũ Văn sẽ giảm mất 10%!”

Gương mặt già nua của quản gia tràn đầy hoảng loạn.

“Cái gì?”

“Không phải vừa mới khôi phục lại rồi à? Sao lại tổn thất tiếp?”

“Tổn thất 10% giá trị tài sản đủ để gia tộc Vũ Văn bị đá khỏi tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đấy!”

“Nhất định phải mau chóng nghĩ cách ngăn lại.
Nếu không sản nghiệp tổ tông tích lũy mấy đời đều sẽ bị hủy trong tay thế hệ chúng ta!”

Mọi người trong phòng họp đều hoảng sợ, sốt ruột kêu lên.

Chỉ có Vũ Văn Cao Dương vẫn bình thản như cũ.
Ông ta biết hết thảy đều do Dương Thanh gây ra, chỉ có anh mới làm được như vậy.

Con đã bắt đầu trả thù gia tộc Vũ Văn rồi sao?

Trong lòng Vũ Văn Cao Dương tràn đầy đau thương.

Vương Thành tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh hãi.

Hắn ta biết nhà họ Hoàng đã quy phục Dương Thanh, cũng biết anh có quan hệ với nhà họ Diệp.

Thế nhưng chỉ với hai gia tộc này mà đòi giá trị tài sản của gia tộc Vũ Văn giảm mất 10% trong vòng một ngày là điều không thể.

Chẳng lẽ nhà họ Hoàng và nhà họ Diệp vẫn chưa phải là toàn bộ thế lực của Dương Thanh?

“Gọi điện thoại cho thằng bé đi!”

Vũ Văn Cao Dương chợt lên tiếng.
Bấy giờ, Vương Thành mới lấy lại tinh thần.

Những người khác cũng bình tĩnh lại, chợt nhớ trong cuộc điện thoại vừa nãy của Vương Thành, đối phương đã nói muốn gia tộc Vũ Văn gặp phải phiền phức trước đó thêm lần nữa.

Chẳng lẽ, người kia thực sự làm được rồi sao?

Có người bất giác nhìn đồng hồ, bỗng thấy hoảng hốt.

Từ lúc Vương Thành gọi điện thoại đến giờ mới được năm phút.

Trong vòng năm phút có thể khiến gia tộc Vũ Văn thiệt hại nặng nề như vậy, đây thực sự là do cậu bé bị trục xuất khỏi gia tộc vào mười tám năm trước gây ra sao?

Vũ Văn Bân hoảng sợ run lẩy bẩy, toàn thân lạnh buốt, lảo đảo lùi lại về sao, thốt lên: “Không thể nào! Không thể như vậy được!”

.

Chương 544: 544: Cả Gia Tộc Phải Kinh Sợ

Vương Thành không hề do dự, vội vàng gọi điện thoại cho Dương Thanh.

“Cậu dừng lại đi!”, hắn ta đi thẳng vào vấn đề.

“Được!”

Dương Thanh chỉ đáp lại một chữ liền cúp máy.

“Bởi vì mày ngu ngốc, không biết đắc tội phải người nào nên mới gây ra phiền phức lớn cho gia tộc”.

“Bây giờ sự thật bày ra trước mắt, mày vẫn không chịu tin”.

“Mày nói xem, loại người như mày có tư cách tiếp tục làm người thừa kế của gia tộc Vũ Văn nữa không?”

Sau khi cúp máy, Vương Thành châm chọc hỏi Vũ Văn Bân.

Anh ta bị chất vấn liên tiếp, sắc mặt thoắt cái trắng bệch.

Nhưng anh ta vẫn không chịu tin phiền phức của gia tộc Vũ Văn do Dương Thanh làm, cũng không tin Dương Thanh có thể giải quyết được phiền phức lần này.

“Tất cả đều là trùng hợp mà thôi.
Mày nghĩ lừa được người khác sẽ lừa được cả tao à?”

“Một thằng con riêng bị đuổi khỏi gia tộc, không có gia tộc làm chỗ dựa sao có thể định đoạt chuyện của gia tộc Vũ Văn chỉ bằng một câu nói?”

“Bố tao là chủ nhà Vũ Văn, mẹ tao là người của Hoàng tộc Chiêu Châu, tao sinh ra đã cao quý, một thằng con rơi sánh được với tao chắc?”

Vũ Văn Bân ngạo nghễ chất vấn Vương Thành.

Anh ta quả thực có tư cách kiêu ngạo.
Giống như lời anh ta nói, bố là chủ gia tộc Vũ Văn, mẹ càng cao quý hơn, là người trong Hoàng tộc.

Hoàng tộc Chiêu Châu mới thực sự là hoàng thân quốc thích.

Chủ nhân của Hoàng tộc là người đứng đầu cả một Châu, cả thân phận và địa vị đều cực kỳ cao quý.

Chiêu Châu có tổng cộng năm Châu, tương ứng với năm Hoàng tộc.

Mẹ của Vũ Văn Bân là người của một trong năm Hoàng tộc đó, địa vị cực cao.

Chính vì vậy, anh ta mới có thể vừa ra đời đã được lập làm người thừa kế của gia tộc Vũ Văn.

Vậy nên làm sao Vũ Văn Bân có thể chịu đựng được một đứa con riêng dám định đoạt vận mệnh của anh ta?

Mặc dù Vương Thành không biết thế lực của Dương Thanh là gì nhưng lại mơ hồ cảm thấy anh không hề e ngại Hoàng tộc của Chiêu Châu.

Lúc này, hắn ta vô cùng tin tưởng Dương Thanh, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Từ lúc đặt chân vào gia tộc Vũ Văn, ý trời đã định hắn ta phải đối mặt với những chuyện này.

“Mày nói không sai, bố mày là chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, mẹ mày là người của Hoàng tộc Chiêu Châu.
Nhưng tất cả đều là bố mẹ mày tạo ra, liên quan quái gì tới mày?”

“Mày là chàng trai vàng trong làng đầu thai, sinh ra trong một gia đình như vậy.
Nếu không có bố mẹ nâng đỡ, tự mày có làm ra được thành tựu gì không?”

“Một đứa con riêng bị gia tộc trục xuất, không có chỗ dựa gì, bằng vào sức mình trưởng thành như ngày nay, có thể định đoạt số phận của gia tộc Vũ Văn chỉ trong mấy phút ngắn ngủi”.

“Mày nói cho tao biết, một đứa con riêng như thế này, mày lấy gì ra so với người ta?”

“Mày xứng sao?”

Vương Thành phản bác đanh thép, sắc mặt lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều im phăng phắc!

Vũ Văn Bân giật mình sửng sốt, bỗng điên cuồng cười phá lên: “Mày nói không sai, nhưng chỉ khi mọi phiền toái của gia tộc Vũ Văn đều do nó gây ra mới đủ chứng minh, nó thực sự có năng lực dùng một câu nói hủy diệt gia tộc Vũ Văn”.

“Nếu không, nó so được với tao sao?”

“Tao sinh ra trong gia đình quyền thế, đây cũng là một phần tạo nên thực lực của tao”.

“Tao được ông trời ưu ái cho điều kiện tốt, tại sao không thể dùng?”

“Chẳng qua mày chỉ đang ghen tỵ và thù ghét với người giàu, người có quyền mà thôi!”

“Tao có bố mẹ quyền thế như vậy đấy, mày làm gì được tao?”

Vũ Văn Bân điên cuồng cười lớn, mặt mày dữ tợn.

Hiện giờ trông anh ta rất đáng sợ.

Vương Thành chỉ cười nhạo một tiếng: “Chắc là không lâu nữa, mày sẽ biết mày chả là cái thá gì trong mắt cậu ấy”.

Hắn ta vừa dứt lời, quản gia già lại xông vào phòng họp, vui sướng báo tin: “Ông chủ, có tin tốt! Nguy cơ của gia tộc biến mất rồi, không biết tại sao giá trị tài sản bị sụt giảm lại đột nhiên tăng vọt.
Với tốc độ tăng trưởng này, chúng ta sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ”.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sợ chết khiếp.

Vương Thành không kìm nén cảm xúc nữa, cười như điên: “Vũ Văn Bân, mày còn muốn nói gì nữa không?”

“Còn nhớ tao vừa nói gì không?”

“Cậu ấy dùng sức chính mình đạt được hết thảy.
So với cậu ấy, mày chả là cái thá gì”.

“Thậm chí mày còn chẳng có tư cách so với cậu ấy!”

Vương Thành cười nói, ngôn từ sắc bén.

Mặt mũi Vũ Văn Bân tái nhợt, hai mắt đỏ sậm giận dữ hét: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Sao thằng vô dụng ấy lại làm được? Tất cả chỉ là trùng hợp! Là trùng hợp mà thôi!”

Anh ta gào thét ầm ĩ rồi chạy ra khỏi phòng họp dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Vũ Văn Cao Dương nhắm mắt hồi lâu mới mở ra, nhìn Vương Thành một cách sâu xa: “Cậu bảo với nó, nó muốn gì tôi đều cho được.
Dù nó muốn cái mạng già này của tôi cũng có thể lấy đi bất cứ lúc nào!”

Mọi người nghe xong đều sững sờ.

Vương Thành cũng kinh ngạc.
Hắn ta không biết thù hận giữa Vũ Văn Cao Dương và Dương Thanh ra sao, chỉ biết Dương Thanh có năng lực hủy diệt gia tộc Vũ Văn.

Vũ Văn Cao Dương dừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ mong nó có thể tha cho gia tộc Vũ Văn một con đường sống.
Sai lầm tôi phạm phải, tôi đồng ý trả bằng mọi giá!”

Dứt lời, ông ta quay người rời đi.

Vương Thành nhìn theo bóng lưng của Vũ Văn Cao Dương, chợt cảm thấy dường như lưng ông ta hơi còng xuống.

“Tôi sẽ chuyển lời cho cậu ấy!”

Đến khi bóng dáng Vũ Văn Cao Dương hoàn toàn biến mất, Vương Thành mới lặng lẽ nói.

Cùng lúc đó trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn Đế Đô.

Dương Thanh đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt buồn bã.

Không biết tại sao, anh cứ tưởng làm như vậy sẽ thấy vui vẻ.

Bây giờ, Vũ Văn Bân bị tước quyền thừa kế, Vũ Văn Cao Dương cũng thấy hối hận.
Tại sao anh không hề thấy vui?

Đúng lúc này, Vương Thành gọi điện tới.

“Dương Thanh, ông ta bảo tôi chuyển lời cho cậu, cậu muốn gì ông ta cũng cho.
Ông ta sẽ chịu trách nhiệm về sai lầm năm đó”.

“Cậu muốn lấy mạng ông ta lúc nào cũng được”.

“Chỉ mong cậu có thể tha cho gia tộc Vũ Văn một con đường sống!”

.

Chương 545: 545: Kẻ Thù Giết Bố

Nghe xong điện thoại, Dương Thanh cô đơn đứng cạnh cửa sổ, tựa như một bức tượng.

Thực ra đến hôm nay, anh đã thắng, nhưng trong lòng lại chẳng hề cảm nhận được niềm vui thắng lợi.

Nếu trước khi mẹ anh chết không ép anh thề không được trả thù gia tộc Vũ Văn, có lẽ từ ngày anh rời khỏi biên giới phía Bắc, gia tộc này đã không còn tồn tại.

Xế chiều hôm đó, một tin tức gây chấn động khắp Yến Đô.

Vũ Văn Bân bị tước quyền thừa kế, Vương Thành trở thành người thừa kế mới của gia tộc Vũ Văn.

Mọi người nhanh chóng điều tra lai lịch của Vương Thành.

Sáng hôm sau, trong phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh.

Vài nhân viên đang sắp xếp lại nội thất văn phòng, bụi bay mù mịt.

“Thưa chủ tịch, đây là bản vẽ thiết kế nội thất dựa theo phòng làm việc của cậu ở chi nhánh Giang Hải, cậu thấy thế nào?”

Lạc Bân đưa mấy bản vẽ thiết kế cho Dương Thanh xem.

Trước khi Dương Thanh trở về từ biên giới phía Bắc, phòng chủ tịch thuộc về Lạc Bân.

Lúc ấy, cổ phần của tập đoàn Nhạn Thanh bị Vũ Văn Bân cầm đầu một vài người dòng chính trong gia tộc nắm giữ.
Sau khi biết Dương Thanh trở về, Vũ Văn Cao Dương mới thu hồi toàn bộ cổ phần trả lại cho anh.

Dương Thanh xem lướt qua rồi trả bản vẽ cho Lạc Bân: “Cứ sửa lại theo bản thiết kế đi”.

Từ sau ngày người của Vũ Văn Bân đều bị bắt đi, Dương Thanh mới triệt để nắm giữ quyền kiểm soát tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh muốn hủy diệt tất cả những gì từng thuộc về Vũ Văn Bân.

Dương Thanh đứng trên tầng cao nhất ngắm nhìn Yến Đô, ánh mắt chất chứa bi thương, trầm giọng nói: “Mẹ có thấy không? Con đã đòi lại những gì thuộc về mẹ.
Sau này tập đoàn Nhạn Thanh sẽ trở thành tập đoàn lớn nhất Chiêu Châu, thậm chí là cả thế giới!”

Câu nói này khiến Lạc Bân vẫn lặng lẽ đứng sau kinh hãi.
Lạc Bân đi theo Dương Thanh lâu như vậy, đương nhiên biết anh chưa từng nói suông.

Dường như ông ta đã thấy ngày tập đoàn Nhạn Thanh vươn lên đỉnh cao thế giới!

“Anh Thanh, người nhà họ Diệp tới!”

Đúng lúc này, Mã Siêu đi đến bên cạnh Dương Thanh nói: “Đối phương chừng ba mươi tuổi, tên là Diệp Vô Song”.

“Chủ tịch, Diệp Vô Song là người ưu tú nhất trong ba đời nhà họ Diệp, được ông chủ Diệp rất coi trọng, hiện đang phụ trách rất nhiều sản nghiệp của gia tộc”.

Lạc Bân nhanh chóng giải thích.

Hôm qua vừa mới nhờ vả nhà họ Diệp, nếu bây giờ không chịu gặp mặt quả thực không hay lắm.

“Tôi đợi anh ta ở văn phòng của sếp Lạc”, Dương Thanh nói xong liền đi tới văn phòng của Lạc Bân.

Ngay sau đó, một người trẻ tuổi đi vào.

Chính là Diệp Vô Song, người ưu tú nhất trong ba đời nhà họ Diệp!

Diệp Vô Song khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ vest thoải mái, đầu tóc gọn gàng, khí chất hơn người.

Trên gương mặt góc cạnh nở nụ cười mang vẻ ung dung xen lẫn vài phần tự tin.

Lúc Dương Thanh đang đánh giá Diệp Vô Song, đối phương cũng đánh giá lại anh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Vô Song gặp Dương Thanh.
Từ khi bước vào văn phòng, anh ta đã bị ánh mắt của Dương Thanh hấp dẫn.

Đôi mắt ấy vô cùng sắc bén, khiến anh ta có cảm giác ánh mắt của Dương Thanh như đang nhìn một xác chết.

Trong ánh mắt của anh không có chút tình cảm nào, lạnh lùng, sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ mới nhìn thấy một lần, Diệp Vô Song đã biết chàng trai trước mắt không hề đơn giản như tin tức nhà họ Diệp điều tra được.

“Cậu là cậu Thanh phải không?”

Diệp Vô Song chủ động giơ tay ra, tươi cười hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh không bắt tay anh ta, lạnh nhạt nói: “Ngồi đi!”

Diệp Vô Song chợt có cảm giác như đi gặp phụ huynh.

Khí thế trên người Dương Thanh cực kỳ mạnh mẽ, dù là gặp ông chủ Diệp cũng không khiến anh ta cảm thấy áp lực như vậy.

Diệp Vô Song bình tĩnh thu tay về, mỉm cười ngồi xuống ghế đối diện Dương Thanh.

“Anh Song tìm tôi có chuyện gì?”

Dương Thanh lên tiếng hỏi.

Anh không thân quen với nhà họ Diệp, càng không cần phải tươi cười niềm nở.

Nếu không vì Diệp Mạn là mẹ đẻ của Tần Thanh Tâm, nhà họ Diệp đã bị Dương Thanh cho vào sổ đen từ lúc bà ta lấy thân thế của cô ra uy hiếp anh rồi.

“Tối nay là tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội tôi.
Gia tộc bảo tôi tới mời cậu tham dự”.

Giọng nói của Diệp Vô Song rất dễ nghe, như gió xuân tươi mát.

Dương Thanh kinh ngạc nghĩ, ông nội của Diệp Vô Song chính là chủ nhà họ Diệp.
Lão ta mừng thọ tám mươi tuổi lại mời anh tới, còn cho đứa cháu được gia tộc vô cùng coi trọng đến mời.

"Tôi cũng đang định đi gặp ông chủ Diệp.
Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông ấy, đương nhiên tôi sẽ đi".

Dương Thanh đáp.

Lần này tới Yến Đô, ngoại trừ giải quyết hôn nhân của Ngải Lâm, Dương Thanh cũng muốn tiếp xúc với tám gia tộc đứng đầu yến Đô một chút.

Còn việc của tập đoàn Nhạn Thanh chỉ là ngoài ý muốn.

Bởi vì vẫn chưa cân nhắc nên đối mặt với gia tộc Vũ Văn thế nào nên Dương Thanh vẫn lần lữa mãi không chịu đến Yến Đô.
Nếu không phải giúp đỡ Ngải Lâm bị ép hôn, anh sẽ không đến đây sớm như vậy.

Sau khi đến mới biết Lạc Bân phải chịu rất nhiều áp lực, trong cơn tức giận mới thay máu cả tập đoàn Nhạn Thanh.

Không kể quan hệ của Diệp Mạn và Tần Thanh Tâm, địa vị của nhà họ Diệp ở Yến Đô cũng đủ khiến Dương Thanh muốn tiếp xúc với bọn họ.

Bây giờ cơ hội bày ra trước mắt, đương nhiên anh sẽ không bỏ lỡ.

Nghe thấy Dương Thanh nhận lời, Diệp Vô Song vui vẻ cười nói: "Vậy thì tôi xin về trước.
Hẹn gặp lại cậu ở nhà họ Diệp vào tám giờ tối nay!"

"Được!"

Dương Thanh gật đầu đáp.

Sau khi Diệp Vô Song rời đi, Mã Siêu mới lên tiếng: "Anh Thanh, nhà họ Diệp chủ động như vậy, chỉ e không đơn giản!"

Dương Thanh bất ngờ nhìn anh ta: "Xem ra cậu ở Yến Đô một thời gian đã tiến bộ hơn rồi".

Mã Siêu ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Theo em được biết, đám người nhà họ Diệp đều không phải dạng vừa đâu.
Nếu họ chỉ biết chút ít về thân phận của anh, hoàn toàn không đủ để phái Diệp Vô Song tự mình đến mời anh tham gia tiệc mừng thọ”.

Dương Thanh gật đầu nheo mắt, chợt nhớ lại chuyện về bố đẻ Tần Thanh Tâm mà Diệp Mạn từng kể.

Anh không biết chuyện này là thật hay giả.
Nhưng nếu là thật, nhà họ Diệp chính là kẻ thù giết chết bố đẻ của Tần Thanh Tâm.
Dương Thanh là chồng cô, không thể tha cho bọn họ.

“Không cần biết nhà họ Diệp có phải dạng vừa hay không, chỉ cần biết nếu họ dám tìm đường chết, chúng ta cứ cho họ toại nguyện!”

Dương Thanh chợt lên tiếng, vẻ mặt tràn đầy sát khí.

.

Chương 546: 546: Giải Thích Rõ Ràng

Bảy rưỡi tối, Dương Thanh dẫn Mã Siêu đi vào nhà họ Diệp.

Lúc này nhà họ Diệp đèn điện sáng trưng, bãi đỗ xe trước cổng kín mít đủ loại xe sang.

Cái nào cũng có giá trị hàng chục triệu.
Chiếc Maybach của Dương Thanh chỉ được coi là xe sang loại thường.

“Hôm nay, nhà họ Diệp thật náo nhiệt!”

Sau khi xuống xe, Dương Thanh cười nói.

Mã Siêu đứng sau lưng Dương Thanh, ánh mắt sắc bén quét tới sâu trong trang viên, khóe miệng khẽ giương lên châm chọc nói: “Hy vọng nhà họ Diệp biết an phận!”

“Xin xuất trình thư mời!”

Hai người vừa bước tới cổng trang viên đã bị hai tên mặc đồng phục bảo vệ cản lại.

Mã Siêu cau mày bước lên, lạnh lùng nói: “Thư mời? Vào nhà họ Diệp còn cần thư mời sao?”

Nghe vậy, sắc mặt hai tên bảo vệ lập tức thay đổi.
Vừa rồi thấy hai người họ đi ra từ một chiếc Maybach có giá trị không nhỏ nên mới tỏ ra cung kính.

Bây giờ thấy rõ ràng không có thư mời liền nhíu mày thay đổ thái độ, cười lạnh nói: “Nói nhảm, nhà họ Diệp là nơi nào cơ chứ? Không có thư mời sao có thể tùy tiện tiến vào?”

Lúc này lại có một nhóm nam nữ mặc quần áo sang trọng đi tới, ai cũng cầm thư mời trong tay.

Dương Thanh mới biết thì ra phải có thư mời mới vào được.

“Diệp Vô Song của nhà họ Diệp tự tới tập đoàn Nhạn Thanh mời chủ tịch của chúng tôi tới, các người dám ngăn cản sao? Không sợ Diệp Vô Song biết được sẽ trách tội à?”

Mã Siêu lạnh giọng chất vấn.

Dương Thanh không nói gì, chỉ ngửi thấy mùi âm mưu.

Lúc trước khi Diệp Vô Song tới tập đoàn Nhạn Thanh tìm anh, nói ông chủ Diệp bảo anh ta mời mình tới, anh còn cảm thấy kinh ngạc.

Không hề giống nói dối.

Nhưng nếu không phải giả dối, tại sao không đưa thư mời cho anh? Để bây giờ bị chặn lại ở ngoài cổng nhà họ Diệp.

"Các người đang kể chuyện cười đấy à?"

Nghe Mã Siêu nói Diệp Vô Song mời bọn họ đến, hai tên bảo vệ liếc nhìn nhau tỏ vẻ khinh thường.
Một tên cười lạnh nói: "Cậu Song là người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Diệp, thân phận cao quý như vậy sao có thể tự mình đi mời các người?"

Đám nam nữ mới tới cũng xì xào bàn tán, vẻ mặt khinh bỉ.

"Dám giả mạo khách của anh Song, đúng là đồ ngu xuẩn không sợ chết".

"Anh Song là người thừa kế tương lai được chỉ định.
Hai thằng nhóc ranh cũng dám xưng là khách quý được anh Song mời tới sao?"

"Tôi thấy bọn họ giống nhà giàu mới nổi, tưởng kiếm được ít tiền là có thể giả mạo người quen của anh Song".

Hiện giờ là lúc khách đến nườm nượp.
Nhiều nam nữ trẻ tuổi đều chế giễu nhìn Dương Thanh và Mã Siêu.

Mã Siêu rất tức giận, nếu không có Dương Thanh cản lại, anh ta sẽ không nói nhảm nhiều như vậy mà ra tay dạy dỗ từ lâu rồi.

"Anh Thanh!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy vui sướng vang lên sau lưng Dương Thanh.

Một cô gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng đi tới, tươi cười nhìn Dương Thanh: "Không ngờ lại gặp anh ở đây!"

“Chào cô Điệp!”

Dương Thanh nhìn thấy cô ta, nở nụ cười thân thiện.

Cô ta từng đi theo Diệp Mạn tới Giang Hải, cũng từng gặp anh.

Hình như tên là Diệp Tiêu Điệp.

Đám người vừa mới chê cười Dương Thanh và Mã Siêu thấy Diệp Tiêu Điệp xuất hiện liền im bặt.

Hai tên bảo vệ canh cổng cũng kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh lại quen biết Diệp Tiêu Điệp.

“Các người mắt chó đui mù sao? Anh Thanh là khách quý được ông nội điểm danh mời tới mà các người cũng dám ngăn cản?”

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Diệp Tiêu Điệp tràn đầy tức giận.

Sau khi rời khỏi Giang Hải, cô ta vẫn luôn nhớ nhung Dương Thanh, nhất là khi biết anh đã kết hôn lại càng đau lòng khôn tả.

Một năm trước cô ta bị cướp biển bắt đi, suýt bị làm nhục, may có Dương Thanh như thần linh từ trên trời giáng xuống cứu giúp.

Tới tận bây giờ, cảnh tượng lúc ấy vẫn khắc sâu trong ký ức của cô ta.

“Thưa cô Điệp, chúng tôi cũng chỉ làm theo quy định. Không có thư mời không được phép đi vào, xin cô Điệp hiểu cho!”

Hai tên bảo vệ rất kinh ngạc, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nghe vậy, Diệp Tiêu Điệp tức giận nghiến răng nghiến lợi: “Ý của các người là, đến cả tôi cũng không có tư cách dẫn họ vào sao?”

Hai tên bảo vệ tỏ ra khó xử, gật đầu đáp: “Xin cô Điệp đừng làm khó chúng tôi!”

“Chết tiệt! Các người dám ngăn cản tôi sao? Chẳng lẽ tôi không có thư mời thì cũng không được vào à?”, Diệp Tiêu Điệp giận dữ quát.

Dương Thanh không khỏi cau mày.
Nếu anh còn chưa nhận ra có người trong nhà họ Diệp đang nhắm vào mình thì đúng là thằng ngu.

Anh không ngờ đến cả Diệp Tiêu Điệp cũng bị đám bảo vệ của gia tộc chống đối.

“Cô Điệp đương nhiên có thể tự do đi vào, nhưng người ngoài không có thư mời tuyệt đối không được phép vào”.

Bảo vệ thành thật nói, không hề nhún nhường.

Rõ ràng, có người âm thầm dặn dò nên bọn họ mới dám chống đối Diệp Tiêu Điệp như vậy.

Người đứng sau chắc chắn có thân phận và địa vị cao hơn Diệp Tiêu Điệp.

“Nhà họ Diệp đã không chào đón, tôi cũng không cần tham gia bữa tiệc này làm gì”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng, lập tức quay người định rời đi.

“Anh Thanh chờ đã!”

Diệp Tiêu Điệp đỏ bừng mắt nói: “Anh chờ một chút, em lập tức gọi người tới”.

“Xin cậu Thanh dừng bước!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc chợt vang lên.

Đám người nhao nhao nhìn sang.
Diệp Vô Song tươi cười bước xuống khỏi chiếc Bentley màu đen, vội vàng đi về phía Dương Thanh.

“Em cũng tới rồi à?”

Lúc trông thấy Diệp Tiêu Điệp, Diệp Vô Song hơi kinh ngạc nhưng che giấu rất kĩ.

Dương Thanh nhìn chằm chằm Diệp Vô Song, muốn nhìn ra gì đó từ người anh ta.

Nhưng anh chẳng nhìn ra được gì.

Hoặc là Diệp Vô Song diễn quá tốt, hoặc là anh ta thực sự quên đưa giấy mời cho Dương Thanh.

“Xin lỗi cậu Thanh, tôi đến chậm!”

Diệp Vô Song đi tới trước mặt anh, thái độ khiêm tốn, vẻ mặt áy náy.

Dứt lời, anh ta quay sang quát hai tên bảo vệ: “Các người to gan lắm, đến cả khách quý của ông nội tôi cũng dám ngăn cản!”

Nghe vậy, hai tên bảo vệ hoảng hốt quỳ xuống, sợ xanh mặt nói: “Cậu Song, chúng tôi không biết cậu Thanh là khách quý của ông chủ.
Nếu không cho chúng tôi mười lá gan cũng không dám vô lễ với cậu Thanh!”

“Bây giờ lập tức tới phòng tài vụ nhận tiền lương rồi cút khỏi Yến Đô đi.
Nếu tôi biết hai người dám ở lại Yến Đô, đừng trách tôi không nương tay!”

Trong mắt Diệp Vô Song thoáng hiện lên sát khí.

Hai tên bảo vệ sợ hãi vội vàng chạy đi.

“Đứng lại!”

Mã Siêu đột nhiên quát lớn, nhìn chằm chằm hai tên bảo vệ: “Giải thích rõ ràng rồi hẵng đi! Nếu không giải thích rõ, tôi tiễn các người xuống mồ!”

“Rầm!”

Dứt lời, Mã Siêu đạp mạnh một cái.
Bàn đá xanh vỡ nát trước ánh mặt khiếp sợ của mọi người, gây ra tiếng vang thật lớn.

Cơ mặt Diệp Vô Song đứng bên cạnh chợt co quắp, hai mắt lóe sáng.

.

Chương 547: 547: Chị Là Bà Cô Già

Dương Thanh tinh mắt nhìn thấy sự e ngại lóe lên trong mắt Diệp Vô Song.

Quả nhiên, anh ta không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Đến cả Dương Thanh cũng nhìn lầm, đúng là không tầm thường.

Không cần biết anh ta là người khó lường cỡ nào, trước mặt Dương Thanh cũng chỉ là mây bay.

"Nói!"

Mã Siêu chạy tới trước mặt hai tên bảo vệ, đằng đằng sát khí quát.

Hai tên bảo vệ run lẩy bẩy, ánh mắt khẩn cầu nhìn Diệp Vô Song.

Lòng Diệp Vô Song trầm xuống, cả giận nói: "Người ta bảo nói thì nói đi.
Nếu dám giấu diếm, đừng trách tôi không khách sáo!"

Câu nói này nghe qua không có vấn đề gì, nhưng đặt trong tình huống này lại tràn đầy uy hiếp.

Mặt hai tên bảo vệ trắng bệch, rõ ràng Diệp Vô Song đang cảnh cáo bọn họ.

Đối với bọn họ, nhà họ Diệp chính là quái vật khổng lồ, sao dám đắc tội?

"Chúng tôi chỉ làm việc theo quy định.
Không cần biết là ai, không có thư mời sẽ không được vào!"

Hai tên bảo vệ kiên trì với lý do Dương Thanh không có thư mời nên mới ngăn cản bọn họ.

Mã Siêu cười lạnh một tiếng: "Các người đã muốn chết, tôi không ngại tiễn các người lên đường!"

Dứt lời, anh ta nhấc chân lên chuẩn bị đạp xuống người hai tên bảo vệ kia.

“Đủ rồi!”

Hai tên bảo vệ sợ phát khiếp, trơ mắt nhìn chân của Mã Siêu ngày càng đến gần đầu mình.
Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang lên.

Chân của Mã Siêu khựng lại, cách huyệt Thái Dương của một tên bảo vệ vài centimet.

Hai tên bảo vệ sợ hết hồn, nhất là tên suýt bị Mã Siêu đạp trúng toát mồ hôi lạnh, toàn thân xụi lơ không còn sức lực.

“Nếu đã làm theo quy định thì có thể hiểu được”.

Dương Thanh nói xong, cười híp mắt hỏi Diệp Vô Song: “Anh Song thấy tôi nói không sai chứ?”

Diệp Vô Song rùng mình, chẳng biết tại sao cứ có cảm giác Dương Thanh đã nhìn ra cái gì đó.

Anh ta ngượng ngùng cười đáp: “Cậu Thanh đã không so đo, đương nhiên tôi cũng sẽ không truy cứu bọn họ”.

Dứt lời, anh ta lạnh giọng quát hai tên bảo vệ: “Còn không mau cảm ơn cậu Thanh cứu mạng đi!”

Hai tên bảo vệ bừng tỉnh, vội vàng nói: “Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”

“Mời cậu Thanh vào!”

Diệp Vô Song nhanh chóng khôi phục sắc mặt bình thường.

Mọi người xung quanh trợn tròn mắt nhìn Diệp Vô Song dẫn Dương Thanh và Mã Siêu đi vào trang viên nhà họ Diệp.

Chẳng mấy chốc đã đi tới sảnh chính của một tòa nhà chuyên tổ chức tiệc.
Diệp Vô Song dừng bước, cười nói: “Đây chính là nơi tổ chức tiệc mừng thọ ngày hôm nay.
Tôi còn chút việc phải đi trước, gặp lại cậu sau!”

“Được!”, Dương Thanh gật đầu đáp.

Sau khi Diệp Vô Song rời đi, Mã Siêu hừ lạnh một tiếng:
“Anh Thanh, vừa rồi chúng ta bị cản lại ở cổng rõ ràng là do

anh ta giở trò.
Tại sao anh không vạch trần bộ mặt dối trá của anh ta?”

Dương Thanh cười nói: “Khó có người đồng trang lứa khiến tôi nhìn lầm.
Nếu vạch trần bộ mặt giả tạo của anh ta dễ như vậy thì đáng tiếc lắm”.

Mã Siêu lắc đầu bất lực: “Mỗi anh có thú vui chơi đùa với kẻ gian trá này thôi.
Em sợ trong buổi tiệc vẫn còn phiền phức”.

“Tôi không sợ phiền phức, chỉ sợ phiền phức quá ít, không đủ để tôi động vào nhà họ Diệp”.

Dương Thanh bật cười đáp.

Dứt lời, anh cất bước đi thẳng vào sảnh lớn của phòng tiệc.

Mã Siêu sửng sốt, nhanh chóng hiểu ra ý tứ của Dương Thanh.

Anh Thanh đang định ra tay với nhà họ Diệp sao?

Mã Siêu chợt cảm thấy chờ mong.

Hai người lần lượt bước vào trong sảnh lớn.
Bên trong phòng tiệc được trang hoàng lộng lẫy, đèn chùm sáng loáng.

Đã có rất nhiều người tới.
Rõ ràng tất cả đều là người của các gia tộc lớn ở Yến Đô, nếu không cũng không có tư cách được mời tới đây.

Sự xuất hiện của Dương Thanh và Mã Siêu lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Ai cũng là người có mặt mũi ở Yến Đô, hầu như đều quen biết lẫn nhau.

Chỉ có Dương Thanh và Mã Siêu trông lạ mặt, rõ ràng là người từ bên ngoài tới.
Truyện chính ở ~ trumt ruyen.C OM ~

“Anh Thanh, hình như có rất nhiều người đẹp đang nhìn anh”.

Mã Siêu cười xấu xa.

Dương Thanh trừng mắt, bất đắc dĩ nói: “Cậu thích thì tôi giới thiệu giúp cho!”

Mã Siêu vội vàng lắc đầu nói: “Trong lòng em chỉ có Ngải Lâm!”

Hôm nay Dương Thanh mặc một bộ vest màu đen, cổ áo đeo nơ màu đen, đi một đôi giày da cũng màu đen.

Khí chất của Dương Thanh vốn rất hút mắt, gương mặt góc cạnh nam tính, ngũ quan sắc bén, rất được lòng chị em phụ nữ.

Các cô gái ở đây đều đến từ các gia tộc danh giá ở Yến Đô, ai cũng rất yêu thích người đàn ông đẹp trai xuất chúng như Dương Thanh.

“Anh chàng đẹp trai này lạ mắt quá, không biết là cậu chủ nhà nào?”

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc váy dạ hội màu đen đi tới, mỉm cười hỏi Dương Thanh.

Trông cô ta khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, trang điểm rất đậm, gương mặt xinh đẹp sắc sảo, khí chất hơn người.

Xem ra là một người phụ nữ độc lập thành công, đứng ở địa vị cao lâu ngày.

Thấy cô ta tới gần Dương Thanh, rất nhiều người đều tỏ ra hứng thú.

“Là Tô Tĩnh, chủ tịch của công ty giải trí Tĩnh An, nghe nói rất nhiều nghệ sĩ nam dưới trướng đều phải lên giường với cô ta”.

“Chàng trai trẻ này bị Tô Tĩnh để mắt tới rồi, đúng là may mắn!”

“Sao lại là may mắn? Cô ta chính là một con rắn độc, ăn người không nhả xương”.

Nhiều người thì thầm bàn tán.

Tai của Dương Thanh rất thính, nghe bọn họ bàn tán đã biết người phụ nữ trước mặt là ai.

“Chị hiểu lầm rồi, mấy gia tộc ở Yến Đô không đủ tư cách để tôi làm cậu chủ của bọn họ”.

Dương Thanh cười híp mắt nói.

Nghe vậy, Tô Tĩnh sửng sốt trong giây lát rồi nhanh chóng che miệng cười khẽ, hờn dỗi lườm Dương Thanh rồi nói: “Cậu thực sự rất hài hước”.

Dứt lời, cô ta bật cười tự giới thiệu: “Tôi là Tô Tĩnh, chủ tịch công ty giải trí Tĩnh An.

Cậu có thể gọi tôi là chị Tĩnh”.

Dương Thanh chỉ cười nhạt một tiếng, không hề có ý định trò chuyện thêm.

Hôm nay anh tới đây cũng không phải đến tán gái.

“Cậu đẹp trai không muốn tự giới thiệu chút sao?”

Tô Tĩnh nháy mắt với anh, cười hỏi.

Dương Thanh lắc đầu đáp: “Chị vẫn không nên quen biết tôi thì hơn.
Nếu không sau hôm nay, có lẽ chị sẽ phải hối hận đấy”.

Tô Tĩnh phì cười: “Được rồi, tôi nói thẳng cho cậu biết.
Tôi rất ưng mắt ngoại hình của cậu.
Chỉ cần cậu đồng ý, từ lúc này tôi sẽ là bạn gái của cậu”.

Dương Thanh kỳ quái nhìn Tô Tĩnh.
Anh đã tỏ ra lạnh nhạt, không hề có hứng thú, vậy mà cô ta vẫn muốn tiếp cận anh?

“Này bà cô già, chắc chị phải hơn năm mươi tuổi rồi nhỉ? Anh Thanh của tôi còn chưa tới ba mươi đâu, chị muốn làm bạn gái của anh ấy e rằng không ổn”.

Mã Siêu bỗng tiến lên đứng chắn trước mặt Dương Thanh, khóe miệng cong lên, châm chọc nói.

Toàn bộ mọi người đều kinh hãi.

Tô Tĩnh đã ba mươi sáu tuổi nhưng cách ăn mặc cực kỳ trẻ trung, nhìn bề ngoài chẳng khác nào cô gái đôi mươi.

Vậy mà Mã Siêu dám nói cô ta là bà cô già hơn năm mươi tuổi, quả thực là sỉ nhục Tô Tĩnh!

Nụ cười trên mặt Tô Tĩnh lập tức biến mất, vẻ mặt trở nên dữ tợn, chẳng nói chẳng rằng lập tức giơ tay lên định tát Mã Siêu.

.

Chương 548: 548: Thực Lực Của Mã Siêu

Rất nhiều người đều kinh ngạc hô lên, trừng mắt nhìn theo bàn tay của Tô Tĩnh đánh tới mặt Mã Siêu.

“Bốp!”

Tiếng bạt tai thanh thúy bỗng vang lên.

Lúc nhìn thấy Mã Siêu tát vào mặt Tô Tĩnh, mọi người đều sợ ngây người, há hốc mồm.

“Mày… mày dám đánh tao sao?”

Tô Tĩnh bưng má chỗ bị Mã Siêu đánh, vẻ mặt kinh hãi không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Khóe miệng cô ta còn vương chút máu tươi.
Có thể thấy cái tát của Mã Siêu mạnh đến mức nào.

Cô ta không biết Mã Siêu mới chỉ dùng chưa tới 1% sức lực.

Nếu không, đến cả cơ hội đứng nguyên tại chỗ nói chuyện cô ta cũng không có.

Mã Siêu lười đáp lại, lặng lẽ trở về đứng sau lưng Dương Thanh, giống như người vừa tát Tô Tĩnh không phải anh ta.

“Mày dám coi thường tao à? Mày biết bà đây là ai không? Dám đánh tao, tao sẽ khiến mày không sống nổi qua đêm nay!”

Sự khinh thường của Mã Siêu khiến Tô Tĩnh thẹn quá hóa giận, dữ tợn gào lên.

Gương mặt trang điểm dày cộp vặn vẹo trở nên vô cùng xấu xí, nếp nhăn dưới khóe mặt cũng lộ ra.

Dù cô ta trang điểm tỉ mẩn đến đâu, chăm sóc da tốt cỡ nào cũng không thể che được dấu vết của thời gian để lại trên mặt.

“Chủ tịch Tô, thằng ranh kia dám đắc tội chị, đâu cần chị phải tự mình ra tay? Để tôi xử lý là được rồi!”

Đúng lúc này, một người đàn ông vạm vỡ đi tới, nịnh nọt nói.

“Là cậu chủ của võ quán Hồng Nham, tên là Tống Lỗi!”

“Nghe nói năm nay anh ta mới ba mươi tuổi nhưng đã được bố chọn là người thừa kế tương lai.
Nghe nói mấy năm nữa anh ta sẽ trở thành chủ quán của võ quán Hồng Nham”.

“Tống Lỗi nhiều lần giành được hạng nhất trong các cuộc thi võ thuật quốc tế nổi danh, thực lực cực kỳ khủng bố”.

“Chỉ e hai cậu thanh niên kia sắp chết thảm rồi!”

Thấy Tống Lỗi xuất hiện, mọi người thi nhau xì xào.

Rõ ràng võ quán Hồng Nham này rất có danh tiếng ở Yến Đô, nếu không đám người quyền quý kia cũng sẽ không biết tới Tống Lỗi.

Tô Tĩnh chỉ vào Mã Siêu, ác độc nói: “Cậu đánh gãy chân tay thằng kia rồi móc mắt cho tôi.
Tôi muốn nó sống không bằng chết!”

Một người có thể nghĩ ra cách trừng phạt người khác kinh khủng như vậy chứng tỏ cô ta vô cùng độc địa.

Dương Thanh nhíu mày, tỏ ra khó chịu.

Không phải vì ả đàn bà ngu xuẩn này, mà là vì nhà họ Diệp.

Nếu là bình thường, người nhà họ Diệp phải đứng ra ngay từ khi anh và cô ta nảy sinh xung đột.

Nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy ai ra mặt ngăn cản, hiển nhiên nhà họ Diệp muốn nhìn thấy cảnh này.

Dương Thanh âm thầm cười lạnh.
Các người đã muốn chơi, tôi sẽ chơi đến cùng.

“Ranh con này nghe thấy chủ tịch Tô nói gì chưa? Chị ấy muốn đánh gãy tay chân mày và móc mắt mày ra”.

“Tao khuyên mày nên tự ra tay thì hơn.
Nếu để tao ra tay, tao không thể cam đoan có khiến mày đau đớn hơn không đâu”.

“Phải rồi, quên nói cho mày biết, tao giỏi nhất là tra tấn người khác.
Tao từng biến đối thủ trong một trận thi đấu boxing ngầm thành người lợn”.

“Có biết người lợn là gì không? Chính là loại tàn phế không còn tay chân đấy”.

Tống Lỗi híp mắt nhìn chằm chằm Mã Siêu, ánh mắt tàn nhẫn lên tiếng uy hiếp.

Mọi người xung quanh không ai dám đứng ra ngăn cản, ai cũng chờ mong được nhìn thấy Tống Lỗi trổ tài.

Mã Siêu cũng không tức giận, chỉ nghiền ngẫm nhìn hắn ta: “Mày có chắc muốn ra mặt vì ả đàn bà vừa già vừa xấu này không?”

Tống Lỗi sững sờ nghĩ, bình thường nếu biết hắn ta là cậu chủ của võ quán Hồng Nham thì đối phương phải quỳ xuống xin tha mới phải.

“Giết nó đi!”

Tô Tĩnh nghe thấy Mã Siêu mắng mình vừa già vừa xấu, lập tức nổi trận lôi đình, mặt mày dữ tợn.

Sắc mặt của Tống Lỗi cũng tối sầm.
Bị Mã Siêu coi thường khiến hắn ta cực kỳ khó chịu.

“Ranh con, mày chết chắc rồi!”

Dứt lời, Tống Lỗi nắm chặt hay tay, ánh mắt hung dữ lao vọt tới.

“Tống Lỗi ra tay kìa! Cậu ta chết chắc rồi!”

“Mặc dù võ quán Hồng Nham không phải võ quán hàng đầu nhưng chủ quán theo cùng sư phụ với mấy cao thủ xếp hạng cao trong Hiệp hội Võ thuật.
Chỉ với quan hệ này đã đủ để võ quán Hồng Nham ngang ngược ở Chiêu Châu”.

“Vậy chẳng phải đắc tội võ quán Hồng Nham chính là đắc tội Hiệp hội Võ thuật sao?”

Đám người bàn tán ầm ĩ, sau khi biết được quan hệ của võ quán Hồng Nham và Hiệp hội Võ thuật, họ đều rất kinh ngạc.

Tống Lỗi đang tới gần nhưng Mã Siêu lại làm như không thấy, còn quay lại hỏi Dương Thanh: “Anh nghĩ loại người này nên giết không?”

Dương Thanh hờ hững đáp: “Muốn chơi thế nào tùy cậu!”

“Ha ha, em chỉ chờ câu nói này của anh thôi đấy!”

Mã Siêu cười nói.

Mọi người thấy vậy không khỏi sợ hãi, lúc nào rồi bọn họ còn nói chuyện phiếm.

Hai người nói chuyện rất phách lối, còn đòi giết Tống Lỗi.

“Hai người này được mời đến để làm trò đấy à? Giết Tống Lỗi á? Giết bằng mồm hả?”

“Còn muốn giết Tống Lỗi? Tôi thấy Tống Lỗi giết họ còn có lý hơn!”

“Sao Yến Đô lại có hai thằng ngu không biết sợ chết thế này?”

“Đúng là đồ ngu.
Mấy người có thấy Tống Lỗi đang đánh tới không? Thế mà bọn họ còn đứng đó nói chuyện phiếm.
Chắc là sợ mất mật, không nhúc nhích nổi nữa rồi!”

Có người cười lớn nói, nhìn Dương Thanh và Mã Siêu như nhìn hai thằng đần.

“Chết đi!”

Tống Lỗi liên tục bị Mã Siêu xem thường đã nổi giận.

Hắn ta gào lên một tiếng, vung nắm đấm vào huyệt Thái Dương của Mã Siêu.

Khí thế trên người Tống Lỗi chứng tỏ thực lực của hắn ta mạnh hơn người thường rất nhiều.

Nếu người thường bị nắm đấm này đánh trúng, sợ là sẽ lập tức mất mạng.

Thế nhưng, Mã Siêu không phải người thường.

“Uỳnh!”

Tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Thoáng chốc, Mã Siêu cũng giơ nắm đấm.

Nắm đấm của Tống Lỗi va vào cánh tay của Mã Siêu.

Mọi người thấy vậy đều sợ ngây người.

“Gì vậy? Người kia chặn được đòn của Tống Lỗi sao?”

“Sao lại như vậy? Nghe đồn thực lực của Tống Lỗi đã đạt đến Minh Kình đỉnh phong.
Người bình thường sao có thể chịu nổi một đấm của cao thủ cấp Minh Kình đỉnh phong?”

“Đồ ngu! Anh vẫn chưa nhìn ra à? Người trẻ tuổi kia không phải người bình thường, thực lực ít nhất cũng phải đạt cấp Minh Kình đỉnh phong, nếu không sao có thể ngăn được nắm đấm của Tống Lỗi?”

Tất cả đều chấn động, cảm thấy thế giới này điên rồi.

Tống Lỗi cũng trợn trừng mắt, ngơ ngác thì thào: “Không! Không thể nào!”

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là, Mã Siêu đột nhiên nở nụ cười quỷ dị: “Minh Kình đỉnh phong sao?”

Anh ta vừa dứt lời, khí thế trên người lập tức tăng vọt.

“Răng rắc!”

Tiếng xương cốt đứt gãy từ cánh tay của Tống Lỗi liên tiếp vang lên.

Mọi người chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đã thấy cánh tay của Tống Lỗi như bị một cơn sóng xung kích khổng lồ đụng vào, vạt áo trên tay bay phần phật.

Ngay sau đó, cánh tay đang tiếp xúc với Mã Siêu của hắn ta tựa như không có xương cốt, mềm oặt rũ xuống.

“Á!”

Tống Lỗi kêu gào thảm thiết: “Á… Tay của tao… Á á…”

Hiện giờ tất cả mọi người đều chết sững.

Tiếng rên rỉ thê thảm của Tống Lỗi kích thích trái tim của mỗi người.

“Ám Kình! Cậu ta là cao thủ cấp Ám Kình!”

“Từ bao giờ Yến Đô lại xuất hiện cao thủ cấp Ám Kình trẻ tuổi như vậy?”

“Chỉ có cao thủ cấp Ám Kình mới có thể khiến đối thủ bị thương từ bên trong”.

“Thực lực của Tống Lỗi là Minh Kình đỉnh phong.
Người trẻ tuổi này lại dùng Ám Kình bẻ gãy tay Tống Lỗi, chỉ e không phải là cao thủ Ám Kình cấp thấp”.

Những người lớn tuổi tinh mắt nhìn ra được thực lực của Mã Siêu ở cấp Ám Kình, lập tức sợ ngây người.

Trong mắt người thường, võ thuật chia làm ba cấp độ lớn: Minh Kình, Ám Kình và Hóa Kình.
Mỗi cấp độ sẽ chia thành bốn giai đoạn nhỏ: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Cao thủ cấp Minh Kình đã rất lợi hại, cao thủ cấp Ám Kình chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế lực khổng lồ như tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới có.

Về phần cao thủ cấp Hóa Kình càng là hiếm thấy.

Bây giờ gặp được một cao thủ cấp Ám Kình mới hơn hai mươi tuổi, bọn họ đều rất kinh hãi.

.

Chương 549: 549: Cho Ông Cơ Hội

Thấy Tống Lỗi đau đớn như vậy, kẻ đầu têu Tô Tĩnh sợ phát khiếp, toàn thân run lẩy bẩy.

Cô ta là chủ tịch công ty giải trí Tĩnh An, có địa vị như ngày nay rất không dễ dàng.

Người như vậy sao có thể là kẻ tầm thường?

Trước đó cô ta dám uy hiếp Mã Siêu là vì không biết thực lực của anh ta.
Bây giờ đã biết, cô ta đâu dám hống hách nữa.

Kẻ quyền quý thực sự vẫn là những cao thủ võ thuật hàng đầu. Mã Siêu còn trẻ như vậy đã là cao thủ cấp Ám Kình, vậy thì Dương Thanh còn mạnh tới mức nào?

Một người trẻ tuổi có cao thủ cấp Ám Kình bảo vệ, chỉ sợ chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới có tư cách này.

“Ầm ĩ quá!”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Mã Siêu lập tức hiểu được ý của anh.

Thoáng chốc, anh ta chạy vọt tới trước mặt Tống Lỗi đang không ngừng kêu rên.

“Mày câm mồm được rồi đấy!”

Mã Siêu nói.

Tuy anh ta đang cười nhưng lại khiến người khác thấy rợn tóc gáy.

“Uỳnh!”

Mã Siêu đá một cái vào người Tống Lỗi.

Hắn ta như một quả bóng, cơ thể vạm vỡ cao 1m85 bị đá văng ra ngoài.

Đến khi hắn ta ngã xuống mặt đất, tiếng kêu đã im bặt.

Phòng tiệc rộng lớn lặng ngắt như tờ, tất cả đều hoảng sợ nhìn Mã Siêu.

“Chị vừa nói muốn đánh gãy tay chân tôi, còn muốn móc mắt tôi sao?”

Mã Siêu chợt đi tới Tô Tĩnh đang không ngừng run rẩy.

Giọng nói của anh ta như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào người Tô Tĩnh.

Cô ta thấy toàn thân mất hết sức lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mã Siêu tới gần mà không thể động đậy.

“Tôi… tôi chỉ đùa chút thôi… thật sự không có…”

Tô Tĩnh chưa nói hết câu, Mã Siêu đã hỏi tiếp: “Chị còn nói muốn tôi chết phải không?”

“Không phải… tôi thực sự không có ý đó, tôi chỉ nói vớ vẩn thôi.
Sao tôi dám lấy mạng cậu chứ?”

Tô Tĩnh sợ phát khóc, liên tục phủ nhận.

“Cộp cộp cộp!”

Phòng tiệc cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giày da của Mã Siêu giẫm xuống đất.

Mỗi bước của anh ta như đang chà đạp trái tim của Tô Tĩnh, khiến nó như muốn nhảy vọt ra ngoài.

“Tôi chỉ là một người đàn bà vừa già vừa xấu, nào dám đòi mạng cậu? Vừa rồi tôi thực sự chỉ nói nhảm vài câu, xin cậu đừng coi là thật”.

Tô Tĩnh sợ xanh mặt, vội vàng xin tha.

Lúc này quan trọng nhất phải giữ được cái mạng.

Không thể đi theo vết xe đổ của Tống Lỗi, một tay bị bẻ thành vô số đoạn, còn bị Mã Siêu đá bay, hiện giờ chưa rõ sống chết.

Cô ta rất sợ Mã Siêu cũng đá mình như vậy.

Đến cả cao thủ cấp Minh Kình đỉnh phong như Tống Lỗi cũng gặp kết cục thê thảm.

Một người phụ nữ chân yếu tay mềm như cô ta chịu sao nổi một cú đá của Mã Siêu?

“Tôi vốn không muốn ra tay với phụ nữ, nhưng đồ đàn bà đê tiên như chị lại cứ ép tôi phải ra tay”.

Mã Siêu đã đi tới trước mặt Tô Tĩnh, bóp chặt cổ cô ta, sắc mặt lạnh lùng: “Từ lúc chị sỉ nhục anh Thanh, chị đã là người chết rồi!”

Đến tận lúc này, Tô Tĩnh mới bàng hoàng nhận ra, Mã Siêu thực sự muốn giết mình.

Rõ ràng cô ta muốn chiếm được Dương Thanh, lại bị Mã Siêu cho rằng cô ta đang sỉ nhục anh.

Ánh mắt cô ta tràn ngập sợ hãi, cầu khẩn, xen lẫn hối hận.

Nếu có thể quay ngược thời gian, cô ta sẽ không dám trêu chọc Dương Thanh nữa.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, tiếng rống giận chợt vang vọng toàn bộ sảnh tiệc.

Một người đàn ông trung niên đi tới trong sự bảo vệ của mấy tên vệ sĩ đang giận dữ nhìn chằm chằm Mã Siêu.

“Diệp Thương của nhà họ Diệp!”

“Nghe nói ông ta sắp leo lên vị trí chủ gia tộc rồi!”

“Trông Diệp Thương rất không vui, e là hai người trẻ tuổi kia sắp gặp tai họa rồi!”

Trông thấy Diệp Thương xuất hiện, nhiều người nhanh chóng nhận ra thân phận của ông ta.

Mã Siêu nhíu mày đưa mắt nhìn Dương Thanh hỏi ý kiến.

Mặc dù anh ta là kẻ lỗ mãng nhưng sẽ không làm ẩu.
Nếu Dương Thanh thực sự muốn làm lớn chuyện, anh ta không ngại xông lên đầu tiên.

“Thằng nhóc kia, cô Tô là khách quý của nhà họ Diệp chúng tôi.
Mau thả cô ấy xuống!”

Diệp Thương quát lớn.

Từ lúc xuất hiện, ông ta vẫn luôn nhìn vào Mã Siêu, dường như không biết quan hệ giữa Mã Siêu và Dương Thanh.

“Khách quý của nhà họ Diệp?”

Mã Siêu cười nhạo một tiếng: “Ả ta là khách quý thì anh Thanh là cái gì?”

“Anh Thanh là ai?”, Diệp Thương cau mày hỏi.

Diệp Vô Song đứng bên cạnh Diệp Thương không hề có ý định đứng ra giải thích, vẻ mặt châm chọc nhìn họ.

“Diệp Vô Song, anh nên giải thích một chút đi chứ?”

Mã Siêu không thèm để ý tới Diệp Thương, quay sang hỏi Diệp Vô Song.

Hình như Diệp Thương thực sự không biết Dương Thanh là khách quý được mời tới, bực bội nhìn Diệp Vô Song: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Vô Song cười đáp: “Chú Hai, cháu không hề biết cậu ta là ai, càng không rõ anh Thanh là người nào”.

Nghe vậy, sắc mặt Mã Siêu lập tức trở nên cứng đờ.

Lúc bị làm khó dễ ở cổng nhà họ Diệp, Mã Siêu đã thấy sai sai.
Thế nhưng không ngờ Diệp Vô Song dám tỏ ra không quen biết mình và Dương Thanh ở trước mặt mọi người.

Mã Siêu nổi giận đùng đùng.

“Anh Thanh!”

Anh ta nhìn sang Dương Thanh dò hỏi.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhả ra một chữ: “Giết!”

“Răng rắc!”

Ngay khi Dương Thanh vừa dứt lời, năm ngón tay đang bóp cổ Tô Tĩnh chợt dùng sức.

Tiếng xương cổ gãy nát vang lên, đầu Tô Tĩnh ngoẹo sang một bên, chết không nhắm mắt, trong mắt vẫn còn nỗi hoảng ợ.

“Rầm!”

Mã Siêu tiện tay ném xác Tô Tĩnh xuống dưới chân Diệp Thương.

Giờ phút này, phòng tiệc yên tĩnh lạ thường.

Tất cả đều ngơ ngác nhìn thi thể của Tô Tĩnh.

Một người phụ nữ đang sống sờ sờ bị giết ngay trước mặt bọn họ.

Sao cậu ta dám?

Hôm nay là tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của chủ nhà họ Diệp.

Ngày trọng đại như vậy lại dám gây chuyện, chẳng lẽ cậu ta chán sống rồi sao?

Không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Đến cả Diệp Thương còn cảm thấy như đang nằm mơ.

Chỉ mình Diệp Vô Song đứng cạnh đó lại cảm thấy hưng phấn.

“Cậu dám giết người trong tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của bố tôi sao?”

Một lúc lâu sau, Diệp Thương mới lấy lại bình tĩnh, khó tin nói.

Rõ ràng ông ta không hề biết Dương Thanh là ai.

Dương Thanh cũng nhìn ra được điều này, hơi thấy hoài nghi. Nhưng khi nhìn thấy sự vui sướng lóe lên trong mắt Diệp Vô Song, anh chợt hiểu ra.

Nhà giàu vô tình không phải chỉ là thuận miệng nói ra.

Diệp Thương là người sắp trở thành chủ gia tộc đời tiếp theo, còn Diệp Vô Song là người ưu tú nhất đời thứ ba của nhà họ Diệp, nghe nói tương lai muốn làm chủ gia tộc.

Diệp Thương là chú Hai của Diệp Vô Song.
Nếu Diệp Thương làm chủ gia tộc, cho dù Diệp Vô Song có xuất sắc cỡ nào cũng sẽ không có cơ hội nào nữa.

Diệp Vô Song đang muốn mượn đao giết người!

Mượn tay Dương Thanh tiêu diệt Diệp Thương!

Nhưng tại sao Diệp Vô Song lại cho rằng, Dương Thanh có thể giết được Diệp Thương?

Cho dù anh ta dám chắc Dương Thanh giết được Diệp Thương, sao anh ta có thể cam đoan Dương Thanh sẽ không giết mình?

“Diệp Vô Song, anh định diễn kịch mãi sao?”

Dương Thanh bỗng nhìn sang Diệp Vô Song, bình tĩnh hỏi.

Anh ta giả vờ ngơ ngác nói: “Cậu là ai? Tôi quen cậu sao?”

Quả nhiên, anh ta vẫn tiếp tục giả vờ không quen Dương Thanh.

Dương Thanh hiểu rồi.

Vậy thì không còn gì để nói nữa.

“Anh muốn giả ngu tiếp cũng được.
Hi vọng anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận lửa giận từ tôi”.

Dương Thanh khẽ mỉm cười, vẻ mặt bình thản không chút e sợ, tựa như không cảm thấy nguy cơ cận kề.

Diệp Vô Song không khỏi run lên, cảm thấy như đang bị dã thú để mắt tới.
Nhưng nghĩ đến mục đích của mình, ánh mắt anh ta lại trở nên sắc bén.

“Diệp Thương, ông là người thông minh.
Nếu ông muốn biết tôi và Diệp Vô Song có quen nhau hay không chắc là rất dễ dàng”.

“Tôi quyết định cho ông một cơ hội điều tra rõ ràng rồi hẵng quyết định”.

“Nếu không, trên đời này không có thuốc hối hận đâu”.

Dương Thanh ung dung mỉm cười.

Mã Siêu vừa vặn gãy cổ Tô Tĩnh đang đứng sừng sững sau lưng Dương Thanh.
Đến cả Diệp Thương cũng cảm thấy áp lực đè nặng.

Chương 550: 550: Đừng Nghĩ Đến Chuyện Sống Sót

Dương Thanh nhếch miệng cười khẽ, nhưng người xung quanh nhìn anh lại dựng tóc gáy.

Ngay cả Diệp Vô Song vốn đang cực kì phấn khích cũng không khỏi thấp thỏm lo âu.

“Ranh con, mày dám giết người ngay trong tiệc mừng thọ của chủ gia tộc họ Diệp tao, giờ lại còn dám đe dọa tao? Mày thật sự coi nhà họ Diệp này là nơi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi à?”

Diệp Thương giận dữ quát.

Hiển nhiên ông ta không hề để tâm đến những điều Dương Thanh đã nói, cũng không chịu tin Diệp Vô Song muốn lợi dụng ông ta.

Điều này cũng chứng tỏ, Diệp Thương là người vô cùng tự phụ.

Thấy mình sắp trở thành chủ nhà họ Diệp đời tiếp theo, dĩ nhiên ông ta cũng có lòng kiêu ngạo của mình.

Diệp Vô Song nhếch miệng nở nụ cười giễu cợt, nói: “Chú Hai, chú cần gì phải so đó với một thằng ngu, nó đã giết chị Tô còn tấn công cậu chủ Tống Lỗi của võ quán Hồng Nham, chắc chắn võ quán Hồng Nham sẽ không bỏ qua cho nó đâu”.

“Nhưng cháu đề nghị cứ bắt trói hai tên này lại trước đã, chờ Tống Lỗi tỉnh lại, giao bọn chúng cho Tống Lỗi mang về võ quán Hồng Nham xử lí”.

“Tiệc mừng thọ của ông nội sắp bắt đầu rồi, tốt nhất chúng ta nên giải quyết gọn gàng chuyện vặt vãnh này trước đi”.

Diệp Vô Song nheo mắt cười nói, một việc thoạt nhìn thật phức tạp nhưng nghe anh ta nói có vẻ rất dễ giải quyết.

Diệp Thương khẽ gật đầu: “Vô Song nói đúng lắm, thằng ranh này dám giết cô Tô, còn dám đánh cậu chủ của võ quán Hồng

Nham, giao nó cho võ quán Hồng Nham xử lí là hợp lý nhất".

Dứt lời, ông ta vung tay lên, quát to: "Bắt hai đứa nó lại cho tôi!"

Ông ta vừa ra lệnh, mấy gã cao thủ nhà họ Diệp lập tức bước ra, lao về phía Dương Thanh và Mã Siêu.

Khách khứa tới tham gia tiệc mừng thọ của ông chủ nhà họ Diệp đều hưng phấn chờ mong được xem cao thủ nhà họ Diệp ra tay.

Dương Thanh thoáng nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Tuy trước giờ không thiếu kẻ mắt mù dám gài bẫy mình, nhưng bị loại người đê tiện thấp kém này chơi một vố đúng là một sự sỉ nhục đối với anh.

Không đợi Dương Thanh lên tiếng, Mã Siêu đã bước lên trước, lạnh lùng nói: "Chán sống rồi đúng không?"

Trong lúc ấy, mấy gã cao thủ của nhà họ Diệp đã lao tới trước mặt.

Gã đi đầu vung đấm về phía Mã Siêu, nắm tay xé gió hung hãn lao tới.

"Cút!"

Mọi người chợt nghe thấy tiếng gầm giận dữ như sấm nổ bên tai, khiến đầu ong ong cả lên.

"Thịch thịch thịch thịch!"

Ngay sau đó, từng tiếng đấm đá vang lên liên tiếp.

Mã Siêu vung đấm nghênh chiến kẻ địch từ bốn phía nhào tới.

Mỗi một đấm tung ra lại có một gã cao thủ nhà họ Diệp bị đánh bay ra ngoài.

Mã Siêu chỉ ra đòn bằng những nắm đấm giản đơn và mạnh mẽ.

Mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra đã thấy đám cao thủ nhà họ Diệp vốn đang hùng hổ xông tới lần lượt bị đánh bay ra ngoài như những quả bóng cao su.

“Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Bốn gã cao thủ nhà họ Diệp đều lăn tới chân Diệp Thương, nằm bất động không rõ sống chết.

Mọi người chỉ thấy lồng ngực bọn họ đều bị lõm xuống thật sâu, khóe miệng ứa máu, dù có còn sống e cũng biến thành kẻ tàn phế.

Lúc này, toàn bộ phòng tiệc lặng ngắt như tờ, cả đám người trợn mắt nhìn chằm chằm Mã Siêu.

Ngay cả Diệp Thương cũng sợ ngây người.

Ông ta là người biết rõ nhất thực lực của bốn gã cao thủ vừa rồi.

Tất cả đều có cấp bậc Ám Kình sơ kỳ.
Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, cao thủ như vậy cực kì hiếm gặp.

Đội hình tấn công mạnh cỡ đó lại bị một gã thanh niên mới ngoài hai mươi hạ gục trong nháy mắt.

Trước ánh nhìn âm trầm kia, Diệp Vô Song không khỏi khiếp sợ.

Những việc vừa xảy ra đều nằm trong kế hoạch của anh ta.

Anh ta biết Mã Siêu cực kì mạnh mẽ, cũng biết bốn vệ sĩ bên cạnh Diệp Thương là bốn cao thủ cấp Ám Kình sơ kỳ.

Nhưng anh ta không ngờ bọn họ lại bị Mã Siêu dễ dàng đánh bay, không rõ sống chết.

Vậy thì, thực lực của Mã Siêu mạnh đến đâu?

Anh ta bất chợt cảm thấy bồn chồn xen lẫn hối hận.
Sớm biết thế này, mình không nên gài bẫy Dương Thanh.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hối hận cũng đã muộn.

Nếu đã làm, thì phải làm đến cùng.

“Ông thực sự là người thừa kế của nhà họ Diệp sao?”

Mã Siêu bỗng nghi hoặc hỏi, mặt đầy vẻ giễu cợt: “Vệ sĩ của người thừa kế một trong tám gia tộc lớn nhất Yến Đô kém cỏi

như vậy, ông còn muốn làm chủ gia tộc sao?”

“Hay là, nhà họ Diệp đã suy bại đến mức sắp bị đá khỏi Yến Đô rồi?”

Mã Siêu nói thẳng không hề kiêng nể.

Những người tới tham gia tiệc mừng thọ của chủ gia tộc họ Diệp chợt có cảm giác như đang nằm mơ.

Nơi đây là địa bàn của nhà họ Diệp mà vẫn có người dám nói nhà họ Diệp suy tàn, chẳng phải là nguyền rủa nhà họ Diệp sao?

Nhưng người nói quả thực rất mạnh, ngay cả vệ sĩ của Diệp Thương cũng không địch lại nổi.

Sắc mặt Diệp Thương trở nên cực kì khó coi.
Ông ta là người thừa kế nhà họ Diệp, tất nhiên không phải kẻ tầm thường, chưa từng bị nhục mạ như thế bao giờ.

Đã vậy còn bị nhục mạ ngay tại nhà họ Diệp.
Hiện giờ ông ta đang vô cùng tức giận.

Tối nay, trừ việc tổ chức tiệc mừng thọ cho chủ gia tộc họ Diệp thì còn một việc rất quan trọng nữa, đó chính là công bố Diệp Thương sắp kế thừa nhà họ Diệp này.

Nhưng giờ đây, cả bốn gã vệ sĩ mạnh nhất của Diệp Thương đều bị Mã Siêu hạ gục, vậy thì phải tuyên bố tin tức đó thế nào?

Bỗng luồng áp lực nặng nề bao trùm khắp hội trường rộng lớn, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Diệp Thương cố nén lửa giận nhìn chằm chằm Dương Thanh.
Ông ta biết, người im lặng từ đầu đến cuối kia mới là kẻ ông ta cần coi trọng.

“Rốt cuộc cậu là ai? Một người có vệ sĩ cấp bậc Ám Kình không thể là kẻ tầm thường!”

Diệp Thương lên tiếng hỏi.

Dương Thanh cười nhạt đáp: “Tôi là ai quan trọng sao?”

Diệp Thương lập tức nghẹn lời.
Đúng vậy, đã gây hấn với nhau ra nông nỗi này rồi, bọn họ còn có thể hòa giải được sao?

Dù Dương Thanh đồng ý hòa thì người thừa kế nhà họ Diệp như ông ta đã bị sỉ nhục trước mặt mọi người như vậy sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

Hôm nay, chỉ khi hai gã thanh niên này bỏ mạng ở đây mới có thể lấy lại được mặt mũi cho nhà họ Diệp và chính ông ta.

“Xem ra, mày tới đây vốn không có ý tốt lành gì.
Vậy thì đừng hòng sống sót rời khỏi nhà họ Diệp!”

Diệp Thương bỗng lên tiếng, sắc mặt bình thản như đang nói đến một chuyện rất đỗi bình thường.

Nhưng mọi người đều cảm nhận được sát khí mãnh liệt trong lời nói của Diệp Thương.

Người thừa kế của nhà họ Diệp bị sỉ nhục ngay tại nhà họ Diệp thì còn tư cách thừa kế gia tộc nữa sao?

.

Chương 551: 551: Con Có Thai Rồi

Thái độ của Diệp Thương cực kì cứng rắn, mặc dù bốn gã vệ sĩ mạnh nhất của ông ta đã bị thương nặng nhưng ông ta vẫn không hề tỏ ra e sợ.

Diệp Vô Song cũng chờ mong lần này Diệp Thương sẽ tung ra đòn chết người của ông ta.

Chợt Diệp Thương móc một khẩu súng sáng loáng từ trong lễ phục, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Dương Thanh.

Ở Chiêu Châu này, việc quản lí súng đạn vô cùng nghiêm ngặt, tuy rất nhiều người đứng đầu các gia tộc quyền quý đều có súng phòng thân nhưng rất ít người dám ngang nhiên lấy ra như Diệp Thương.

Hiện giờ, phòng tiệc lại càng yên tĩnh, thậm chí nhiều người còn không dám thở mạnh.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh, muốn xem anh sợ hãi tới mức nào.

Nhưng thật đáng tiếc, sắc mặt của anh chẳng hề sợ hãi, một chút lo lắng cũng không có, ánh mắt nghiêm túc hẳn lên.

“Tao cho mày năm phút để trăn trối, sau đó, tao sẽ tự tay tiễn mày lên đường!”

Diệp Thương bình thản nói.

Dường như với ông ta, tính mạng của Dương Thanh chỉ như con sâu cái kiến, có thể dễ dàng cướp đi bất cứ lúc nào.

“Tôi cũng muốn trả lại ông những lời này.
Năm phút sau, dù bất kỳ ai cầu xin thì ông cũng phải chết”, Dương Thanh thản nhiên đáp.

Anh bình tĩnh nhìn Diệp Thương như thể thứ ông ta cầm chỉ là một khẩu súng phun nước, không thể gây thương tổn cho anh.

Thực tế đúng là như vậy.

Với thực lực hiện giờ của Dương Thanh, súng đạn chỉ là mớ sắt vụn.

Mọi người đều sợ ngây người, nhao nhao xì xào bàn tán.

“Thằng nhóc kia điên rồi sao? Cậu ta bị Diệp Thương dí súng vào đầu mà còn dám lớn lối như vậy hả?”

“Thời trẻ, Diệp Thương từng đi lính mấy năm, còn gia nhập binh đoàn đặc chủng, thực lực và kĩ thuật bắn súng đều rất mạnh”.

“Nghe nói ông ta bắn rất chuẩn, được gọi là tay súng thần trăm phát trúng cả trăm”.

“Chẳng lẽ cậu ta nghĩ Diệp Thương không bắn trúng ở khoảng cách gần như vậy sao?”

Dương Thanh vẫn đứng sừng sững ở đó, Mã Siêu cũng nhìn Diệp Thương với ánh mắt thương hại.

Cảnh tượng kì quái này khiến Diệp Thương thoáng bối rối, vì sao hai người họ không sợ hãi?

Cảm giác kì quặc ấy khiến ông ta vô cùng khó chịu.

Từng phút trôi qua, Dương Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, Diệp Thương cũng vẫn nắm chặt khẩu súng ngắn, chĩa thẳng vào đầu Dương Thanh.

Bầu không khí căng thẳng bao trùm khắp căn phòng.

“Đã hết năm phút, nếu mày đã không biết trân trọng cơ hội này, tao sẽ tiễn mày lên đường!”

Giọng nói tràn ngập sát khí của Diệp Thương phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Ngón tay đặt trên cò súng của ông ta chuẩn bị siết lại.

Ngay lúc này, một luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ trên người Dương Thanh.

Vạt áo anh bay phần phật, hai chân hơi ghìm xuống dồn sức. Chỉ cần Diệp Thương dám nổ súng, kẻ bị giết chỉ có thể là chính ông ta.

Diệp Vô Song hưng phấn chờ mong, hai tay siết chặt vì căng thẳng.
Một khi Diệp Thương nổ súng, dù Dương Thanh có né được hay không thì anh ta cũng đã đạt được mục đích.

Đây là kế một mũi tên trúng hai đích.
Ai là người thắng thì người hưởng lợi cuối cùng vẫn là anh ta.

"Bố làm gì thế?"

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng dáng xinh đẹp bỗng lao ra chắn ngay trước người Dương Thanh, căm tức chất vấn Diệp Thương.

"Tiêu Điệp!"

Diệp Thương giận dữ quát: "Con tránh ra ngay cho bố!"

Diệp Tiêu Điệp cắn chặt răng, hai mắt đẫm lệ.

Cô ta nhìn chằm chằm Diệp Thương, cắn răng nói: "Bố không thể giết anh ấy được!"

Người khác không biết Dương Thanh mạnh đến đâu nhưng Diệp Tiêu Điệp từng được anh cứu mạng, cô ta biết rất rõ.

Một người đàn ông có thể cứu cô ta từ trong tay mười mấy gã cướp biển trang bị cả súng tiểu liên thì khẩu súng lục của Diệp Thương có đáng là gì?

Cô ta phải ngăn bố mình lại để cứu ông ta.

Dương Thanh đang định ra tay thì Diệp Tiêu Điệp chạy ra chắn trước mặt anh, khiến tim anh run lên một cái.

Năm ấy, anh và mẹ bị trục xuất khỏi gia tộc Vũ Văn, còn bị xua đuổi khỏi Yến Đô, mẹ cũng giang tay bảo vệ anh sau lưng như vậy.

Diệp Tiêu Điệp sẵn sàng che chắn cho anh ngay cả khi ngón tay Diệp Thương đã bắt đầu siết lại.
Chỉ cần siết thêm chút nữa, đạn sẽ rời nòng.

Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, Diệp Tiêu Điệp vẫn xả thân lao đến chắn súng thay anh.

Nếu nói không cảm động thì là nói dối.

Tuy không rõ vì sao Diệp Tiêu Điệp lại liều lĩnh đỡ đạn cho mình nhưng anh không thể không thừa nhận, cô gái này đã giành được thiện cảm của anh.

Dù anh có ý định giết sạch người nhà họ Diệp thì cũng sẽ không ra tay với cô ta.

Cả hai đều là người cô ta yêu thương nhất, dù ai bị thương tổn cũng sẽ khiến cô ta đau lòng.

Vì thế, ngay khi Diệp Thương chuẩn bị nổ súng bắn Dương Thanh, cô ta không hề do dự lấy thân mình làm bia đỡ đạn cho Dương Thanh.

Cô ta thà chết cũng không muốn hai người đàn ông thân yêu nhất của mình tàn sát lẫn nhau.

“Con tránh ra ngay! Nếu không, bố sẽ giết luôn cả con đấy!”

Diệp Tiêu Điệp đau đớn phát hiện, bố cô ta quá muốn giết Dương Thanh, không ngại tuyên bố sẽ giết cả mình.

Ngay cả bố cô ta cũng có thể nhẫn tâm với cô ta như thế, chẳng trách địa vị của cô ta ở nhà họ Diệp thấp hèn đến vậy.

“Nếu con nói, con đã mang thai cháu trai của bố, bố còn muốn giết con không?”

Diệp Tiêu Điệp cắn môi nhìn chằm chằm bố mình.

“Con nói gì?”

Bàn tay cầm súng của Diệp Thương run lên, ông ta kinh ngạc hỏi.

Trong mắt ông ta lập tức tràn đầy vui sướng.

Tuy địa vị của phụ nữ trong nhà họ Diệp cực kì thấp nhưng nếu có con trai thì lại khác.

“Con có thai rồi!”

Diệp Tiêu Điệp cắn răng nói: “Đã làm xét nghiệm, là con trai!”

“Ha ha ha ha…”

Diệp Thương lập tức mừng rỡ khôn xiết, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lát sau, ông ta nghiêm nghị chất vấn Diệp Tiêu Điệp: “Nó là con của ai?”

“Của anh ấy!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Diệp Tiêu Điệp bước tới bên cạnh Dương Thanh, dịu dàng nhìn anh rồi nói.

.

Chương 552: 552: Người Bắt Buộc Phải Chết

Diệp Tiêu Điệp vừa dứt lời, mọi người đều sững sờ.

Diệp Thương há hốc mồm không nói nên lời.

Đến cả bản thân Dương Thanh cũng ngơ ngác, anh với cô ta chẳng có gì, sao lại có con được?

Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra nguyên do, người phụ nữ ngốc nghếch này muốn cứu anh nên mới không tiếc hi sinh danh dự của mình.

Diệp Vô Song đứng cạnh Diệp Thương cũng rất kinh ngạc. Anh ta biết Diệp Tiêu Điệp từng bị Diệp Mạn dẫn tới Giang Hải để bàn chuyện liên hôn với Dương Thanh.

Anh ta không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Diệp Tiêu Điệp đỡ đạn cho Dương Thanh, còn nói mình mang thai con của anh, anh ta không hề hoài nghi.

Sắc mặt của Diệp Vô Song cực kỳ khó coi.
Với thực lực hiện giờ, nếu Dương Thanh trở thành con rể nhà họ Diệp, vị trí chủ nhà của Diệp Thương sẽ vững như núi.

Anh ta làm gì còn cơ hội nữa?

Nghĩ vậy, anh ta không khỏi bực bội.

“Con mang thai? Là con trai sao? Còn là của thằng ranh này?”

Diệp Thương chỉ vào Dương Thanh, khó tin chất vấn.

Ông ta vô thức bỏ súng xuống.

Diệp Tiêu Điệp thẹn thùng nép vào người Dương Thanh, khẽ gật đầu lí nhí đáp “Vâng”.

Cuối cùng Diệp Thương cũng tin Diệp Tiêu Điệp mang thai con của Dương Thanh, nhưng nghĩ tới chuyện anh vừa làm, ông ta lại nổi giận.

Tuy nhiên tỉ mỉ nghĩ lại, ông ta lại cảm thấy đây là cơ hội tốt để hòa giải.

Bên cạnh Dương Thanh có cao thủ cấp Ám Kình là Mã Siêu, ông ta có đứa con rể như anh chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh.

Vậy thì ông ta còn đòi giết Dương Thanh làm gì?

Nhưng đúng lúc này, Dương Thanh bỗng cau mày, lạnh giọng nói: "Xin cô Điệp hãy tự trọng! Tôi có quan hệ thân mật với cô lúc nào? Hơn nữa, con gái tôi sắp năm tuổi rồi, sao tôi có thể có con với cô được?"

Nghe vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Mọi chuyện xảy ra trong nhà họ Diệp hôm nay khiến họ có cảm thấy hoang mang tột độ.

Diệp Tiêu Điệp cũng ngơ ngác.
Cô ta đang cứu Dương Thanh, sao anh lại nói như vậy?

Dù Dương Thanh mạnh đến đâu thì nhà họ Diệp vẫn có rất nhiều cao thủ hàng đầu.

Một mình anh sao địch lại nhiều cao thủ? Dương Thanh có thể sống sót rời đi hay không đã là một vấn đề rồi.

"Thằng oắt, mày ăn xong chùi mép, không chịu trách nhiệm à?"

Diệp Thương nhanh chóng lấy lại tinh thần, tức giận nói.

Ông ta biết con gái mình xem trọng trinh tiết tới nhường nào.

Diệp Tiêu Điệp đã nói mình mang thai con của Dương Thanh trước mặt mọi người, đây chắc chắn là thật.

Ánh mắt cô ta nhìn Dương Thanh rõ ràng tràn đầy tình yêu, người làm bố như ông ta sao lại không hiểu?

Lúc này, ông ta đã tin chắc Diệp Tiêu Điệp mang thai con của Dương Thanh.

Tuy kết quả này hơi khó tiếp nhận nhưng với thực lực của Dương Thanh, ông ta không hề thất vọng.

Có chàng trai tài giỏi này làm con rể, cầu còn không được.

“Tôi và con gái ông không hề có quan hệ thân mật gì, tin hay không tùy ông!”

Dương Thanh lạnh giọng nói.

Nếu không vì nể tình Diệp Tiêu Điệp vừa liều chết đỡ đạn cho mình, lời cô ta nói đã đủ để Dương Thanh giết cô ta rồi.

Từng chữ Dương Thanh nói ra như lưỡi dao nhọn đâm vào tim Diệp Tiêu Điệp.

Cô ta cúi đầu, mặc cho nước mắt không ngừng rơi.

Từ một năm trước được anh cứu sống, cô ta đã ấp ủ giấc mộng đẹp không thể từ bỏ.

Cô ta chưa từng rung động với người khác giới, lại đối với anh vừa gặp đã yêu, không thể quên lãng.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được anh, anh lại kết hôn rồi, câu nói của anh càng khiến cô ta đau lòng khôn xiết.

Tình yêu vi diệu vậy đấy, vừa gặp đã đơn phương thích người ta chỉ có thể chịu đau khổ.

“Con giá tôi khóc rồi cậu còn dám nói không có quan hệ gì với nó”.

Diệp Thương cả giận nói: “Đàn ông dám làm dám chịu, đừng làm con rùa rụt đầu!”

Lúc này Dương Thanh mới phát hiện Diệp Tiêu Điệp đang cúi đầu khóc nức nở, tức giận hỏi: “Cô khóc cái gì? Mau giải thích đi, tôi và cô không hề có quan hệ gì hết!”

Nào ngờ, cô ta không chịu giải thích, nước mắt càng tuôn trào.

“Xin… xin lỗi!”

Diệp Tiêu Điệp nghẹn ngào xin lỗi Dương Thanh rồi nói với Diệp Thương: “Bố ơi, vừa nãy là con lừa bố, con không mang thai, cũng không có quan hệ gì với anh ấy.
Xin bố đừng giết anh ấy, con xin bố!”

“Khốn kiếp!”

Diệp Thương nổi trận lôi đình, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ranh con, con gái tao có gì không xứng với mày? Mày dám

làm không dám nhận à?”

“Nếu không vì mày có quan hệ với con gái tao, mày đã biến thành xác chết rồi”.

“Tao nói cho mày biết, từ hôm nay trở đi mày chính là con rể của Diệp Thương tao.
Nếu mày dám làm tổn thương con gái tao thêm lần nữa, dù có phải liều cái mạng già này tao cũng không tha cho mày đâu!”

Dương Thanh sững sờ, chẳng lẽ anh nói chưa đủ rõ ràng sao?

Không phải Diệp Tiêu Điệp đã nói không có quan hệ gì với anh rồi sao?

Tại sao ông già chết tiệt này vẫn làm như anh và Diệp Tiêu Điệp thực sự có quan hệ vậy?

Theo lý mà nói, anh nên tránh đạn của Diệp Thương rồi giết chết ông ta mới phải.

Sao ông ta lại ép anh làm con rể cơ chứ?

Đám khách khứa cũng hứng thú xem kịch hay, nhiều người nhìn Dương Thanh với ánh mắt ghét bỏ.

Rõ ràng bọn họ đều tưởng Dương Thanh là loại đàn ông dám làm không dám nhận.

Ánh mắt Diệp Vô Song chợt lóe lên, anh ta bực bội nói: “Chú Hai, cậu ta kết hôn rồi, không xứng với Tiêu Điệp đâu”.

“Hơn nữa, Tiêu Điệp cũng đã thừa nhận không có quan hệ gì với cậu ta”.

“Thằng nhóc này là kẻ lừa đảo, phải chịu tội chết!”

Vẻ mặt Diệp Vô Song dữ dằn.
Dù Diệp Thương thoát chết, anh ta vẫn phải ép chết Dương Thanh.

Không thể để hai người này hợp sức, nếu không đời này anh ta sẽ không còn cơ hội trở mình.

Đã làm thì phải kiên trì làm đến cùng!

Giữa hai người này bắt buộc phải có một người chết!

“Câm miệng!”

Diệp Thương vốn đang tức giận vì Dương Thanh không chịu nhận có quan hệ với Diệp Tiêu Điệp, nghe Diệp Vô Song nói vậy càng giận tím mắt.

“Đây là chuyện nhà chú, không ai có tư cách nhúng tay!”

Diệp Thương giận dữ nói.

“Chú Hai, cháu chỉ muốn tốt cho chú thôi.
Lỡ như bị lừa chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?”

“Thằng nhóc này không chỉ giết Tô Tĩnh mà còn đánh cậu chủ Tống Lỗi của võ quán Hồng Nham”.

“Chú quên chủ nhân của võ quán Hồng Nham là anh em kết nghĩa với mấy vị xếp hạng đầu của Hiệp hội Võ thuật rồi sao?”

“Chú nghĩ võ quán Hồng Nham sẽ tha cho cậu ta chắc?”

“Vì thằng nhóc này mà đắc tội Hiệp hội Võ thuật, không đáng đâu!”

Diệp Vô Song tiếp tục châm ngòi.

Trong mắt Dương Thanh hiện lên một tia lạnh lẽo.
Anh nhìn chằm chằm Diệp Vô Song: “Nếu anh đã nóng ruột muốn chết đến vậy thì bây giờ tôi sẽ tiễn anh lên đường!”

.

Chương 553: 553: Bỏ Đi Cho Xong Chuyện

Diệp Vô Song gài bẫy đã khiến Dương Thanh nổi lên ý muốn giết anh ta rồi, bây giờ lại kích động Diệp Thương ra tay với anh.

Dù Diệp Thương tự phụ thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Một câu tiễn lên đường của Dương Thanh khiến Diệp Vô Song tỉnh mộng.

“Dương Thanh, cậu khinh người quá đáng”.

Diệp Vô Song nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi thừa nhận bên cạnh tôi không có ai đánh lại cậu nhưng đây là nhà họ Diệp. Cậu muốn giết tôi, người lớn trong nhà sẽ để yên sao?”

Anh ta rất thông minh, chỉ vài câu đơn giản đã nói rõ mình không làm gì được Dương Thanh, còn nói người lớn trong nhà sẽ không tha cho anh.

Ở đây chỉ có Diệp Thương có địa vị cao nhất.
Rõ ràng Diệp Vô Song đang đùn đẩy mâu thuẫn giữa mình và Dương Thanh lên người Diệp Thương.

“Diệp Vô Song, đồ hèn hạ vô sỉ!”

Rốt cuộc Diệp Tiêu Điệp cũng ngừng khóc, giận dữ nói: “Vừa nãy ở bên ngoài anh đã thừa nhận Dương Thanh là khách quý anh tự mời tới, bây giờ lại phủ nhận trước mặt mọi người”.

Nghe vậy, tất cả đều kinh hãi.

Chuyện đến nước này phần lớn là vì người nhà họ Diệp cho rằng, Dương Thanh là khách không mời mà đến.

Diệp Vô Song cũng không nói anh ta mời Dương Thanh tới.

Diệp Tiêu Điệp công khai nói chân tướng, mọi người đồng loạt nhìn về phía Diệp Vô Song.

Diệp Thương nổi giận nhìn chằm chằm anh ta: “Cháu phải cho chú một lời giải thích!”

Thực ra quan hệ giữa ông ta và Diệp Vô Song vẫn khá tốt.

Thậm chí anh ta còn từng trợ giúp Diệp Thương tranh đoạt vị trí người thừa kế.

Diệp Thương không có con trai nên cũng kỳ vọng rất lớn vào anh ta, thậm chí còn quyết định sau khi thuận lợi trở thành chủ gia tộc sẽ chọn anh ta là người thừa kế mới.

Hai người rất thân thiết nên Diệp Thương chưa bao giờ nghi ngờ Diệp Vô Song, hiện giờ là lần đầu tiên.

Diệp Vô Song ngơ ngác.
Trong kế hoạch ban đầu của anh ta, Diệp Thương và Dương Thanh đã quyết chiến sinh tử trước khi Diệp Tiêu Điệp xuất hiện rồi.

Anh ta là người ưu tú nhất thế hệ trẻ nhà họ Diệp, sao có thể là người đơn giản?

Lúc anh ta xây dựng kế hoạch đã sớm nghĩ tới mọi tình huống có thể xảy ra.

“Chú Hai, cháu xin lỗi!”

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Diệp Vô Song bỗng quỳ xuống, đỏ mắt nói: “Chính vì biết cậu ta không đơn giản nên cháu mới không muốn để cậu ta và Tiêu Điệp ở bên nhau!”

“Cháu cố ý mời cậu ta tới để cậu ta tự biết bản thân và nhà họ Diệp chênh lệch tới đâu, biết khó mà lui”.

“Nhưng cháu không ngờ Tiêu Điệp lại mang thai con của cậu ta!”

“Nhưng cháu cho rằng, dù em ấy mang thai cũng không thể cho hai đứa ở bên nhau!”

Diệp Vô Song nghẹn ngào, chân thành giải thích.

Người nào không biết còn tưởng anh ta thực sự chỉ vì Diệp Tiêu Điệp nên mới làm vậy.

“Tại sao chúng tôi không thể ở bên nhau?”, Diệp Tiêu Điệp đỏ bừng mắt chất vấn.

Diệp Thương cũng lạnh lùng nhìn Diệp Vô Song, chờ anh ta giải thích.

Mọi người cũng chăm chú chờ đợi anh ta.

“Bởi vì vợ của cậu ta là con gái ruột của cô Mạn!”

Diệp Vô Song chậm rãi nói.

Cả căn phòng lập tức lặng ngắt như tờ!

Hôm nay mọi người tới tham dự tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của ông chủ nhà họ Diệp, cuối cùng lại biết được quá nhiều bí mật của gia tộc này.

Diệp Tiêu Điệp hoảng hốt lảo đảo.
Chuyện này vô cùng bí mật, trừ Diệp Mạn và cô ta ra vốn không còn ai biết.
Tại sao Diệp Vô Song lại biết được?

Sắc mặt Diệp Thương cứng đờ, vẻ mặt xám xịt.
Nếu Dương Thanh thực sự là chồng của con gái ruột Diệp Mạn, thế con gái ông ta mang thai là cái gì?

Nhưng quan trọng nhất là, chồng của Diệp Mạn bị người nhà họ Diệp giết chết.

Rốt cuộc Dương Thanh đến tiệc mừng thọ này có mục đích gì?

Đến để trả thù cho bố vợ sao?

“Chú Hai, cậu ta là chồng của con riêng cô Mạn, có khi nào Tiêu Điệp mang thai là sự báo thù của cậu ta không?”

“Vậy nên cháu mới cố gắng ngăn cản hai người họ ở bên nhau!”

“Dù sao chuyện này cũng liên quan đến danh dự của cô Mạn nên cháu mới giấu diếm, xin chú Hai tha thứ!”

Diệp Vô Song giải thích rõ ràng.

Mọi người xì xào bàn tán.

“Không ngờ chàng trai trẻ này lại là chồng của con riêng Diệp Mạn, bây giờ lại khiến con gái của Diệp Thương mang thai, đúng là đồ cặn bã!”

“Mấy người quên rồi sao? Hai mươi mấy năm trước, người phụ nữ xuất sắc nhất nhà họ Diệp là Diệp Mạn đã bỏ trốn với một thằng nông dân thấp kém, còn sinh ra một đứa con gái”.

“Sau đó, người kia chạy tới nhà họ Diệp xin bọn họ chấp nhận chuyện của hai người”.

“Thế nhưng người nhà họ Diệp lại giết chết ông ta, còn lừa Diệp Mạn rằng ông ta đã lấy tiền của nhà họ Diệp bỏ đi rồi”.

“Chuyện này từng khiến Diệp Mạn bị trầm cảm nặng, sau đó phải đưa con gái đến trại trẻ mồ côi.
Mãi về sau khi gả vào nhà họ Tề theo ý muốn của gia tộc, bà ta mới tình cờ biết được sự thật”.

“Không ngờ đã hai mươi mấy năm trôi qua, con riêng của Diệp Mạn cũng đã kết hôn rồi”.

Năm đó chuyện này gây nên tiếng vang rất lớn, thế hệ trước ở Yến Đô đều biết rõ.

Vẻ mặt Diệp Thương cực kỳ khó coi.
Ông ta nhìn chằm chằm Dương Thanh, thấy anh vẫn bình thản đối mặt với mình, không hề sợ hãi.

“Mày đã là con rể của Diệp Mạn, tại sao còn qua lại với Tiêu Điệp? Còn khiến nó mang thai con của mày?”

Diệp Thương cắn răng chất vấn.

Lúc này Diệp Tiêu Điệp cũng biết đã lớn chuyện, vội vàng nói: “Bố ơi, con không mang thai, con lừa bố đó!”

“Con câm miệng cho bố!”

Diệp Thương giận dữ quát.

Ông ta cho rằng Diệp Tiêu Điệp thực sự mang thai con của Dương Thanh, nếu không cô ta đã không nói ra trước mặt mọi người.

Ông ta biết con gái rất coi trọng trong trắng và danh tiếng, sao có thể tự sỉ nhục mình trước bao người?

“Bố ơi con nói thật đấy.
Con không có quan hệ gì với anh ấy, vừa rồi con muốn ngăn

cản hai người nên mới lừa bố thôi”.

“Nếu bố không tin, bây giờ chúng ta tới bệnh viện kiểm tra đi. Bố sẽ biết con có mang thai hay không”.

Diệp Tiêu Điệp vội vàng giải thích.

Nếu cô ta biết lời nói dối của mình gây ra phiền phức lớn cho Dương Thanh, chắc chắn cô ta sẽ không nói như vậy.

Diệp Mạn tức giận ra lệnh: “Đưa Tiêu Điệp đi cho tôi!”

“Vâng!”

Hai người phụ nữ vạm vỡ lôi Diệp Tiêu Điệp ra khỏi sảnh tiệc.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh không hề lên tiếng giải thích.

Diệp Thương đã tin chắc Diệp Tiêu Điệp mang thai con của anh, giải thích còn có tác dụng gì?

“Nói đi, tại sao mày lại làm vậy?”

Diệp Thương tức giận chất vấn thêm lần nữa.

“Tôi không có quan hệ gì với con gái ông, tin hay không tùy ông!”

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Ông dễ bị khích bác như vậy, tôi không cần phải giải thích gì nữa.
Nhà họ Diệp đã không chào đón, tôi đi là được!”

Dứt lời, Dương Thanh quay người định rời đi.

“Đứng lại cho tao!”

Anh vừa mới quay lưng lại, Diệp Thương đã giận dữ rống lên: “Mày khiến con tao mang thai còn định bỏ đi cho xong chuyện sao?”

.

Chương 554: 554: Cháu Rể Ngoại

Diệp Thương vừa dứt lời, mấy gã trai vạm vỡ đã bao vây Dương Thanh và Mã Siêu.

Mỗi người đều cầm một khẩu súng Colt ngắn, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Dương Thanh.

Thấy vậy, Diệp Vô Song kích động nghĩ, cảnh tượng đặc sắc nhất sắp diễn ra rồi sao?

Đến tận bây giờ, mọi chuyện vẫn giống như dự đoán của anh ta.
Tuy vừa rồi có chút ngoài ý muốn nhưng cuối cùng vẫn thuận theo kế hoạch ban đầu.

“Ông đang đùa với lửa đấy.
Nể tình con gái ông vừa đỡ đạn cho tôi, tôi có thể cho ông một cơ hội”.

Dương Thanh dừng bước xoay người lại, híp mắt nhìn Diệp Thương.

Bộ dạng bình thản hiện giờ của Dương Thanh nằm ngoài dự kiến của Diệp Thương.

Ông ta rất ngạc nhiên khi thấy Mã Siêu cũng lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Dường như đang nói, mấy mảnh sắt vụn này chẳng làm gì được cậu ta.

“Chú Hai, cậu ta rất giỏi giả vờ giả vịt.
Chú đừng để bị cậu ta lừa”.

“Cậu ta đùa bỡn tình cảm của Tiêu Điệp đã đủ lý do để lấy mạng cậu ta rồi!”

“Cậu ta còn là con rể của người kia.
Ai biết lần này cậu ta tới Yến Đô có phải để trả thù cho người kia hay không”.

Diệp Vô Song nhìn ra sự do dự trong mắt Diệp Thương, lại kích động mấy câu.

Dương Thanh bỗng nhìn anh ta như nhìn một người chết, hờ hững nói: “Nếu nói Diệp Thương đang đùa với lửa thì anh chính là đang đi trên lưỡi dao”.

Không hề có lời uy hiếp, nhưng lại đáng sợ hơn cả uy hiếp.

Diệp Vô Song chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.
Anh ta biết rõ Dương Thanh mạnh cỡ nào, nếu không sao lại muốn mượn tay anh giết Diệp Thương?

Hôm nay là cơ hội cuối cùng của anh ta, không thành công thì sẽ chết thảm!

Cho dù có thể phải bỏ mạng, nhưng vì vị trí chủ gia tộc, anh ta bắt buộc phải làm vậy.

“Cậu nghĩ cậu còn sống được sao?”

Diệp Vô Song tỏ vẻ bình tĩnh, cười lạnh nói.

“Ranh con, chẳng lẽ mày nghĩ xạ thủ của nhà họ Diệp đều là lũ vô dụng, gần như vậy còn không bắn chết được mày hay sao?”

Diệp Thương tức giận quát, trong lòng lại dấy lên lo lắng.

Chỉ có thể dùng lời nói để lấy lại bình tĩnh.

Dương Thanh cười nhạo một tiếng: “Nếu tôi nói bọn họ chính là lũ vô dụng không giết được tôi thì sao?”

“Mày muốn chết phải không?”

Diệp Thương giận dữ rống lên.

Đám xạ thủ đang bao vây Dương Thanh và Mã Siêu cũng nổi giận vì bị anh sỉ nhục.

Các xạ thủ được nhà họ Diệp thuê dùng đều có khả năng bắn súng cực đỉnh.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, muốn bắn thì bắn đi.
Không bắn thì bảo người của ông cút ra khỏi tầm mắt của tôi.
Tôi không có thời gian chơi đùa với các người đâu”.

Dương Thanh nhìn Diệp Thương, khinh thường nói.

“Mày đã muốn chết tao sẽ cho mày toại nguyện!”

Diệp Thương lập tức thẹn quá hóa giận.
Ông ta là người sắp thừa kế vị trí chủ gia tộc của nhà họ Diệp lại bị coi khinh như vậy.

Sát khí thoáng hiện trong mắt Dương Thanh, anh đang định ra tay.

“Diệp Thương, con còn chưa kế thừa đã vội vàng muốn dùng quyền của chủ gia tộc rồi sao?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Vừa rồi mọi người đều tập trung quan sát Dương Thanh và Diệp Thương, không ai phát hiện có một bóng dáng già nua được Diệp Mạn đỡ vào sảnh tiệc.

“Diệp Kế Tông, chủ nhà họ Diệp!”

Có người nhận ra thân phận của lão ta, giật mình hô lên.

Dương Thanh cũng nhìn về phía Diệp Kế Tông, thấy lão ta đầu tóc bạc phơ, mặc sườn xám nam màu đỏ tươi, tay chống một cây gậy tinh xảo.

Mặc dù đã tám mươi tuổi nhưng trên người lão ta vẫn toát ra vẻ uy nghiêm.

“Bố!”

Diệp Thương vội vàng chạy tới cung kính nhìn Diệp Kế Tông.

Diệp Vô Song cũng hốt hoảng gọi một tiếng: “Ông nội!”

Diệp Kế Tông ngồi xuống ghế bành, lạnh lùng nhìn Diệp Thương, chợt lên tiếng: “Con chưa làm chủ gia tộc đã muốn dùng quyền của chủ gia tộc rồi sao?”

Nghe vậy, Diệp Thương sợ hãi quỳ phịch xuống đất, thấp thỏm nói: “Không phải đâu bố!”

“Vậy bố hỏi con, nội quy đầu tiên của nhà họ Diệp là gì?”, Diệp Kế Tông nghiêm giọng hỏi.

“Người trong gia tộc không được tàn sát lẫn nhau, trừ khi phạm phải tội lớn ngập trời, chỉ có chủ gia tộc mới có quyền quyết định sống chết của kẻ đó!”

Diệp Thương vội vàng đọc điều thứ nhất trong nội quy.

“Thế con nói cho bố biết, bây giờ con đang làm gì?”, Diệp Kế Tông lạnh giọng chất vấn.

“Con…”

Sắc mặt Diệp Thương lập tức trắng bệch.

Diệp Kế Tông bảo ông ta đọc điều thứ nhất trong nội quy rồi lại hỏi ông ta đang làm gì.

Ý tứ rất rõ ràng.

Dương Thanh là chồng của con gái Diệp Mạn, cũng chính là cháu rể ngoại của Diệp Kế Tông.

Chẳng phải cháu rể ngoại cũng là người nhà họ Diệp rồi sao?

“Bố lại hỏi con, Dương Thanh có phạm phải tội lớn ngập trời với gia tộc không?”

Diệp Kế Tông gặng hỏi tiếp.

“Không ạ!”

Diệp Thương cúi đầu, trầm giọng nói.

“Bố hỏi tiếp, Dương Thanh là gì của bố?”

Diệp Kế Tông lại hỏi.

“Cậu ta là cháu rể ngoại của bố!”

Diệp Thương tiếp tục đáp, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

“Rầm!”

Diệp Kế Tông bỗng đập mạnh tay xuống bàn trà.
Chén trà cổ đắt đỏ bày trên mặt bàn lập tức rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Vậy thì sao con còn dám giết nó?”

Diệp Kế Tông nổi giận đùng đùng, lớn tiếng chất vấn.

Lão ta chống gậy đứng bật dậy, toàn thân run lên, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Diệp Thương đang quỳ dưới đất suýt bị dọa tiểu ra quần: “Bố ơi, con biết sai rồi!”

“Đã làm sai thì phải trả giá!”

Diệp Kế Tông lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, con không còn là người thừa kế của nhà họ Diệp nữa!”

“Bố!”

Diệp Thương ngơ ngác gọi.

Ông ta đã hi sinh rất nhiều vì vị trí chủ gia tộc.

Bây giờ Diệp Kế Tông nói một câu liền hủy bỏ tư cách thừa kế của ông ta.

Làm sao ông ta có thể chịu nổi?

“Dựa theo nội quy gia tộc, chỉ riêng việc con muốn giết Dương Thanh đã đủ để bị trục xuất khỏi gia tộc rồi”.

Diệp Kế Tông nghiêm giọng nói: “Bây giờ bố mới chỉ hủy bỏ tư cách thừa kế của con đã nương tay lắm rồi”.

Diệp Thương chỉ cảm thấy đau đớn, tốn bao công sức mới bò lên được vị trí ngày hôm nay, lại chỉ vì một chuyện mà tất cả đều đổ sông đổ bể.

Ông ta không cam tâm, nhưng có thể làm gì được?

Hiện giờ Diệp Kế Tông mới là chủ nhà họ Diệp.

Rất nhiều người đồng tình nhìn Diệp Thương.

Sau đêm nay, chỉ sợ Diệp Thương sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Yến Đô.
Nếu không vì chuyện vừa rồi, có lẽ tối nay nhà họ Diệp đã tuyên bố Diệp Thương chuẩn bị lên làm chủ nhà họ Diệp rồi.

“Cậu là Dương Thanh hả?”

Diệp Kế Tông chợt nhìn sang Dương Thanh, ánh mắt sắc bén.

.

Chương 555: 555: Lời Mời Nhiệt Tình

Những chuyện vừa xảy ra đều nằm ngoài dự đoán của Dương Thanh.

Anh thực sự không ngờ kẻ sai người giết chồng của Diệp Mạn lại chính là Diệp Kế Tông - ông chủ nhà họ Diệp.

Dương Thanh không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Diệp Kế Tông, bình tĩnh trả lời: “Tôi chính là Dương Thanh!”

Diệp Kế Tông khẽ cau mày, trong mắt lóe lên vẻ không vui.

Bởi vì ông ta nhìn thấy sự bình thản, xa lạ, không chút tôn trọng nào từ trong mắt Dương Thanh.

Diệp Mạn không ngừng nháy mắt ra hiệu với Dương Thanh nhưng anh vẫn thờ ơ như không thấy.

“Cậu có thù oán với tôi à?”

Diệp Kế Tông lạnh lùng hỏi.

“Tôi với ông thân thiết lắm sao?”

Dương Thanh hỏi lại với vẻ mặt kỳ quái.

Diệp Kế Tông tức nghẹn, híp mắt nói: “Ở Giang Bình cậu có quyền, nhưng đây là Yến Đô - thành phố trung tâm của quyền lực.
Cậu không có tư cách khinh thường ai, nhất là nhà họ Diệp, hiểu chưa?”

Rõ ràng lão ta chỉ biết được những gì Dương Thanh thể hiện ra ngoài mà thôi.

Nếu không Diệp Kế Tông sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Dương Thanh phì cười: “Ý của ông chủ Diệp là tôi chẳng là cái thá gì ở đất Yến Đô này, đúng không?”

“Chẳng lẽ không phải?”

Diệp Kế Tông hỏi ngược lại.

Sự tự tin và kiêu ngạo của Dương Thanh khiến Diệp Kế Tông cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vốn dĩ khi biết chồng đứa con gái ngoài giá thú của Diệp Mạn là người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, lão ta còn rất chờ mong gặp mặt Dương Thanh.

Gặp rồi lại phát hiện Dương Thanh không dễ khống chế như trong tưởng tượng của lão ta.

“Dương Thanh, chú ý thái độ nói chuyện của cậu!”

Diệp Mạn không nhịn được tức giận nói.

Vì muốn có được nhiều quyền lực hơn nữa ở nhà họ Diệp và trả thù cho người chồng đã mất, bà ta đã sống nhẫn nhịn rất nhiều năm.

Bây giờ nhờ có Dương Thanh, địa vị của bà ta ở nhà họ Diệp mới tăng lên một chút.
Bà ta thật sự không muốn vì Dương Thanh mà mọi thứ bị phá hỏng.

Dương Thanh hờ hững nhìn Diệp Mạn rồi nói: “Nếu không có gì, tôi đi trước đây!”

Dứt lời, anh quay người muốn rời đi.

Diệp Kế Tông không thích sự kiêu ngạo của Dương Thanh, đương nhiên Dương Thanh cũng chả thích cái vẻ tràn đầy ham muốn khống chế của lão ta.

Hơn nữa, lão già tám mươi tuổi trước mặt này còn là hung thủ giết hại bố ruột của Tần Thanh Tâm.

“Đứng lại cho tôi!”

Diệp Kế Tông giận dữ quát.

Làm chủ nhà họ Diệp mấy chục năm qua, lão ta chưa từng thấy ai vô lễ với mình như vậy.

Dương Thanh dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Kế Tông cười lạnh nói: “Còn việc gì sao?”

“Bốp!”

Diệp Kế Tông giận dữ đập bàn nói: “Cậu là chồng của Diệp Tiêu Tâm thì cũng là cháu rể của tôi, gặp tôi cậu nên quỳ lạy mới phải chứ?”

Dương Thanh ngẩn ra một hồi mới nhớ ra Diệp Tiêu Tâm chính là Tần Thanh Tâm.

“Vợ tôi là Tần Thanh Tâm, không phải Diệp Tiêu Tâm”.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo: “Trên đời này, người có tư cách để Dương Thanh tôi quỳ lạy còn chưa xuất hiện đâu.
Quỳ lạy ông sao? Nằm mơ đi!”

Dương Thanh tức giận, giọng nói lạnh lùng khiến mọi người cảm thấy như rơi vào hầm băng, Diệp Kế Tông cũng không khỏi rùng mình.

Lão ta cảm nhận được áp lực khổng lồ từ trên người Dương Thanh.

Phảng phất như Dương Thanh chỉ cần phất tay cũng có thể lấy mạng lão ta.

“Dương Thanh, đừng làm càn!”

Diệp Mạn tức giận mắng.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Mạn: “Bà đừng quên những gì tôi đã nói.

Tôi và nhà họ Diệp chỉ có quan hệ hợp tác chứ không phải bị khống chế.
Nếu không giao ước của chúng ta sẽ kết thúc ở đây!”

Sắc mặt Diệp Mạn cứng đờ.
Khi đàm phán với Dương Thanh ở Giang Hải, anh đã nói bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Nhưng Diệp Kế Tông lại muốn khống chế Dương Thanh, quả thật nhà họ Diệp đã thất hứa trước.

Sắc mặt Diệp Kế Tông âm trầm đáng sợ, giận đến nỗi cả người run lên.

Dương Thanh đã khiến lão ta mất mặt trước nhiều gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Diệp Thương thừa cơ hội nghiến răng nghiến lợi nói: “Bố, rõ ràng thằng ranh này muốn đến nhà họ Diệp gây chuyện, con nghĩ giết quách nó cho rồi!”

Lúc này sự thù hận của Diệp Thương đối với Dương Thanh đã lên đến đỉnh điểm.

Ông ta cho rằng, nếu không có Dương Thanh ông ta sẽ không mất vị trí người thừa kế.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Diệp Vô Song vẫn đang im lặng chợt lóe lên vẻ phấn khích.

Anh ta cố ý mượn danh nghĩa của chủ nhà họ Diệp mời Dương Thanh đến tham gia tiệc mừng thọ.

Hiện giờ, nhà họ Diệp gần như đã xác định Diệp Thương chính là chủ nhà đời tiếp theo.

Diệp Vô Song là cháu đích tôn, đương nhiên lòng tham cũng rất lớn.
Thế nên anh ta phải ngăn cản Diệp Thương trở thành chủ gia tộc.

“Chàng trai này quá kiêu ngạo.
Dám nạt nộ cả chủ nhà họ Diệp trước mặt mọi người”.

“Đúng đấy, tính ra cậu ta cũng là cháu rể nhà họ Diệp, nếu vừa nãy không có ông chủ Diệp thì cậu ta đã bị Diệp Thương giết rồi”.

“Ông không nghe nói à? Cậu ta là người đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương đấy.
Đúng là ở cái xứ khỉ ho cò gáy lâu rồi tầm nhìn cũng trở nên hạn hẹp”.

“E là ông chủ Diệp sẽ không bỏ qua cho cậu ta đâu”.

Khách đến tham dự tiệc mừng thọ thì thầm bàn tán.

Sắc mặt Diệp Kế Tông thay đổi xoành xoạch nhưng vẫn không nói gì chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Một lát sau lão ta mới nói: “Bỏ đi! Dù thế nào cậu cũng là cháu rể của tôi, hôm nay lại là tiệc mừng thọ của tôi, cậu sẽ không từ chối tham dự chứ?”

Thái độ của Diệp Kế Tông thay đổi một trăm tám mươi độ khiến Dương Thanh hơi bất ngờ.

Anh không muốn qua lại với người nhà họ Diệp nhưng dù sao đây cũng là gia tộc của Thanh Tâm.

Mà anh cũng chỉ biết về cái chết của bố ruột Thanh Tâm qua lời kể của Diệp Mạn, sự thật ra sao vẫn chưa chứng thực được.

Cho dù muốn trả thù cho bố ruột của Thanh Tâm thì cũng phải làm rõ sự thật trước đã.

“Ông chủ Diệp đã mời nhiệt tình như vậy, tôi sẽ không từ chối nữa!”

Dương Thanh bỗng mỉm cười, sau đó quay người ngồi xuống cái bàn bên cạnh Diệp Kế Tông.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Hai người vừa nãy còn đối chọi gay gắt, giờ đã làm hòa rồi sao?

“Diệp Mạn, bây giờ con cho người đi Giang Hải đón cháu gái của bố qua đây, lâu rồi nhà chúng chưa sum họp”.

Sau khi Dương Thanh ngồi xuống, Diệp Kế Tông bỗng dặn dò Diệp Mạn.

Nghe vậy, Dương Thanh lập tức sa sầm mặt.

.

Chương 556: 556: Khó Đoán Thắng Thua

Sắc mặt Diệp Mạn trở nên khó coi, khó xử nhìn Dương Thanh.

Bà ta biết Tần Thanh Tâm chính là vảy ngược của Dương Thanh, được anh hết mực bảo vệ.
Nếu không lúc ở Giang Hải, anh đã không ngăn cản hai mẹ con bà ta nhận nhau.

"Sao hả? Không đồng ý sao?"

Diệp Kế Tông nhìn thấy ánh mắt dò xét của Diệp Mạn với Dương Thanh, châm chọc hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Đầu tiên, vợ tôi không phải Diệp Tiêu Tâm, mà là Tần Thanh Tâm.
Hơn nữa, cô ấy tạm thời không có ý định trở về nhà họ Diệp".

Nghe vậy, tất cả đều kinh hãi.

Nhất là khách khứa tới tham dự tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của Diệp Kế Tông.

Nhà họ Diệp là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, thế lực hàng đầu, rất nhiều người phải tìm đủ mọi cách tạo dựng quan hệ với họ.

Vậy mà giờ đây, chủ nhà họ Diệp muốn gặp cháu ngoại, Dương Thanh lại dám từ chối.

Nghe ý của anh hình như còn không muốn cho cháu ngoại của Diệp Kế Tông nhận tổ tông.

Diệp Kế Tông sa sầm mặt, dù đã tám mươi tuổi nhưng khí thế trên người vẫn rất mạnh mẽ.
Ngoại trừ Dương Thanh và Mã Siêu, những người còn lại đều cảm thấy khó thở vì áp lực đè nặng.

"Tuy con bé không phải con cháu dòng chính nhưng trong người cũng có một nửa huyết mạch của nhà họ Diệp.
Mặc kệ bố con bé họ gì, con bé đều phải mang họ Diệp!"

Diệp Kế Tông bá đạo tuyên bố.

Tần Thanh Tâm chỉ là cháu ngoại mà lão ta vẫn muốn cô theo họ mình.

Dương Thanh không hề e sợ Diệp Kế Tông, lạnh lùng đáp: "Theo cách nói của ông, chẳng lẽ tôi là chồng của Thanh Tâm cũng phải theo họ Diệp nhà các người sao?"

"Đương nhiên!"

Anh không ngờ Diệp Kế Tông lại ngang ngược tới vậy. Anh chỉ thuận miệng hỏi một câu, vậy mà lão ta dám thừa nhận muốn anh theo họ Diệp.

"Trong nhà họ Diệp chỉ có một cái họ, chính là họ Diệp!"

"Dù là người cưới con gái nhà họ Diệp, hay là người gả vào nhà họ Diệp đều phải theo họ chúng tôi!"

"Thậm chí cả cao thủ và người giúp việc trong nhà đều phải theo họ Diệp!"

Diệp Kế Tông lạnh giọng nói.

Dương Thanh đã hiểu tại sao lão ta chưa gặp mặt Tần Thanh Tâm đã tự ý đổi tên cho cô.

"Nhà họ Diệp là cái thá gì mà đòi anh Thanh phải đổi họ?"

Mã Siêu đứng sau lưng Dương Thanh không nhịn nổi nữa, tức giận mắng chửi.

"Một con chó như cậu cũng dám chất vấn quyết định của tôi sao?"

Ánh mắt sắc bén của Diệp Kế Tông quét tới người Mã Siêu, cả giận quát: "Vả miệng!"

Lão ta vừa dứt lời, sau lưng chợt xuất hiện một cao thủ áo đen chạy như bay về phía Mã Siêu.

Đồng thời giơ tay lên hung hăng đánh xuống miệng mã Siêu.

"Vù!"

Cái tát này còn mang theo tiếng xé gió.

Dù Mã Siêu đã chuẩn bị sẵn nhưng vẫn bị sức mạnh của cao thủ này làm kinh ngạc.

Muốn đánh trả cũng đã muộn, anh ta chỉ có thể di chuyển chân tránh né theo bản năng.

“Ồ?”

Phản ứng của Mã Siêu khiến cao thủ nhà họ Diệp khó tin thốt lên, lập tức đuổi theo đánh tới.

“Cút!”

Mã Siêu rống giận vung nắm đấm.

“Bốp!”

Một tiếng vang thật lớn.

Trong lúc mọi người đều khiếp sợ, nắm đấm của Mã Siêu đã nện vào lòng bàn tay của cao thủ áo đen.

Hai người đồng loạt lùi về sau ba bước.

Quan trọng là bước chân của hai người rất đồng bộ.

Đến tận lúc này, Diệp Kế Tông mới bàng hoàng nhận ra chàng trai trẻ đi theo Dương Thanh mạnh tới mức nào.

Cao thủ áo đen kia là vệ sĩ bên người của lão ta, thực lực cực mạnh.

Ông ta là cao thủ đứng đầu của một trong tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô, còn Mã Siêu chỉ là một nhóc con tới từ tỉnh lẻ, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Thế nhưng cuộc chiến ngang tài ngang sức giữa hai người lại nằm ngoài dự đoán của Diệp Kế Tông.

Cao thủ áo đen sa sầm mặt, kinh ngạc tột độ.

Một người mới hơn hai mươi tuổi có thể đỡ được đòn tấn công của ông ta.
Mặc dù ông ta chưa dùng hết sức nhưng cái tát vừa rồi có thể lấy mạng người bình thường.

Vậy mà Mã Siêu trẻ tuổi như vậy lại đỡ được.
Ông ta còn có cảm giác, chàng trai trẻ trước mắt cũng chưa dùng hết sức.

“Sao… sao lại như vậy?”

Lúc này, Diệp Thương hoảng sợ trợn tròn mắt.

Ông ta đã chứng kiến thực lực siêu phàm của Mã Siêu, bốn cao thủ cấp Ám Kình sơ kỳ bên cạnh ông ta đều bị Mã Siêu đánh bại dễ dàng.

Nhưng lần này là cao thủ áo đen, người luôn theo sát bảo vệ Diệp Kế Tông, thực lực sâu không lường dược.
Ông ta chưa từng thấy ai có thể đánh ngang tay với cao thủ áo đen.

Nhưng chàng trai trẻ trước mắt này lại làm được.

Tuy trong lòng đang hoảng loạn nhưng Diệp Kế Tông vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

"Nhóc con, vừa nãy là tao khinh địch.
Lần này tao sẽ dùng hết sức đánh với mày!"

Trong mắt cao thủ áo đen tràn đầy ý chí chiến đấu.
Ông ta phóng tới chỗ Mã Siêu như một cơn bão tố.

Vẻ mặt Mã Siêu nghiêm túc hơn hẳn.
Anh ta cảm thấy sự uy hiếp từ trên người cao thủ áo đen, ý chí chiến đấu hừng hực dâng lên.

"Ông muốn đấu thì tôi chiều!"

Mã Siêu cười lạnh một tiếng, bỗng đạp chân xuống đất, nền đá cẩm thạch cao cấp lập tức nứt vỡ như mạng nhện.

Ngay sau đó, anh ta đột nhiên biến mất.

"Rầm rầm rầm!"

Mã Siêu và cao thủ áo đen lao vào nhau, tiếng va chạm trầm đục vang lên không dứt.

Chiến đấu càng lâu, sức mạnh của hai người lại càng tăng lên.

Đúng là một trận chiến vô cùng đặc sắc.
Đám khách khứa tới dự tiệc đều dán chặt mắt lên hai người họ.

Bình thường không có cơ hội được xem trận chiến cao cấp như vậy, bây giờ có cơ hội đương nhiên phải xem cho đã.

Từ lúc hai người bắt đầu đánh nhau, Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi quay lưng lại, cứ như hết thảy đều không liên quan

đến anh.

Diệp Kế Tông quan sát hai người đang đấu võ một lúc mới trông thấy Dương Thanh đang ung dung rót trà cho mình, chậm rãi thưởng thức.

Sắc mặt của Dương Thanh không có chút e ngại và lo lắng nào, dường như không hề sợ Mã Siêu bại trận.

Diệp Kế Tông không khỏi chấn động.
Nếu bây giờ lão ta vẫn còn khinh thường Dương Thanh đến từ tỉnh lẻ thì quả là ngu xuẩn.

Một người trẻ tuổi có cao thủ cấp Ám Kình đỉnh phong bảo vệ bên người sao có thể là kẻ tầm thường?

Lão ta đoán Mã Siêu có thực lực Ám Kình đỉnh phong bởi vì cao thủ áo đen cũng ở cấp bậc đó.

Sức chiến đấu của hai người dường như tương đương nhau, khó đoán được kẻ thua người thắng.

.

Chương 557: 557: May Mắn Không Phụ Sứ Mệnh

Diệp Kế Tông bỗng cảm thấy nhìn không thấu Dương Thanh, nhất là bộ dạng bình tĩnh tự tin của anh.

Loại người này một là đồ ngu ngốc không biết nhà họ Diệp mạnh tới đâu, hoặc là thực lực quá khủng bố không hề sợ nhà họ Diệp.

Rõ ràng Dương Thanh không phải kẻ ngốc.

Chẳng lẽ tin tức lão ta thu thập được sai rồi sao?

Dương Thanh không hề đơn giản như bề ngoài sao?

Nhưng ngoại trừ thân phận con rơi của gia tộc Vũ Văn, lão ta không thấy anh có gì đáng để coi trọng.

Dù Dương Thanh đã nắm quyền kiểm soát các gia tộc đứng đầu hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương nhưng vẫn chưa đáng để lão ta xem trọng.

Trong lúc Diệp Kế Tông đang hoài nghi mình đánh giá thấp Dương Thanh, Mã Siêu và cao thủ áo đen đang đánh nhau điên cuồng.

Dần dà, mỗi người đều đạt tới cực hạn của chính mình.

“Thực lực của ông chỉ tới vậy thôi sao?”

Hai người vừa tách ra, Mã Siêu cười híp mắt mỉa mai hỏi.

Sắc mặt cao thủ áo đen âm trầm đến đáng sợ.
Ông ta là vệ sĩ bên người Diệp Kế Tông mà giờ đây lại bị một thằng nhóc hai mươi tuổi cầm chân lâu như vậy.

“Mày đang khiêu khích tao, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy, có thể sẽ có người chết!”

Cao thủ áo đen lạnh giọng uy hiếp.

Mã Siêu bật cười: “Nếu phải có người chết thì chỉ có thể là ông!”

“Mày chán sống!”

Cao thủ áo đen hoàn toàn bị chọc giận, sát khí nổi lên, cả người hóa thành một tia chớp vọt tới trước mặt Mã Siêu.

“Đúng là kẻ tự đại ngu xuẩn, ếch ngồi đáy giếng.
Chắc là chưa có cơ hội đấu với cao thủ thực sự bao giờ phải không?”

Mã Siêu vừa tung đòn vừa châm chọc đối phương: “Đã vậy, tôi sẽ cho ông cơ hội này!”

Cao thủ áo đen kinh hãi phát hiện, Mã Siêu như biến thành người khác, khí thế đột nhiên tăng vọt.

Dù là sức mạnh hay tốc độ, Mã Siêu đều bỏ xa ông ta.

Dù sức chiến đấu của ông ta chưa đạt tới cực hạn nhưng cũng gần như hết sức mình rồi.

Nhưng sức chiến đấu của Mã Siêu vẫn không ngừng tăng vọt.

Ông ta cảm nhận rõ ràng, thực lực hai người tương đương nhau, nhưng khí thế trên người Mã Siêu lại trộn lẫn mùi máu tanh nồng đậm.

Chỉ khi đã giết quá nhiều người mới có được khí thế như vậy.
Chàng trai trẻ trước mắt không hề tầm thường, chắc chắn đã kết liễu không ít mạng người.

Loại người này chỉ có thể là cao thủ đi ra từ chiến trường.

Nghĩ tới đây, cao thủ áo đen càng chấn động.
Bởi vì ông ta phát hiện Dương Thanh càng không đơn giản.

Nếu ở trong quân đội, thực lực của Mã Siêu cũng thuộc hàng top, nắm giữ quyền lực to lớn.

Vậy mà anh ta lại đi theo một người đồng trang lứa với mình, có thể đoán được thân phận của Dương Thanh cũng không hề tầm thường.

Nếu không sao lại được cao thủ cỡ Mã Siêu đi theo bảo vệ?

“Ầm!”

Đúng lúc này, Mã Siêu đá mạnh vào lồng ngực cao thủ áo đen.
Sau tiếng vang, một bóng người bị đánh bay ra xa.

Đó chính là cao thủ áo đen của nhà họ Diệp!

Đám người nhà họ Diệp đều tái xanh mặt, không ngờ cao thủ bảo vệ chủ nhà họ Diệp sẽ bại trận.

Rốt cuộc người trẻ tuổi có thực lực khủng bố này là ai?

Diệp Thương chỉ thấy sau lưng rét lạnh, toàn thân xụi lơ.

Nhớ lại lúc trước mình từng chĩa súng vào đầu Dương Thanh, ông ta chợt thấy nực cười.

Nếu con gái ông ta đi theo thiếu niên tuổi trẻ tài cao như vậy cũng đem lại lợi ích lớn cho gia tộc, vậy mà ông ta lại suýt giết chết người ta.

Ánh mắt Diệp Vô Song tràn đầy hưng phấn.
Ngoại trừ Diệp Tiêu Điệp, anh ta là người duy nhất trong nhà họ Diệp hiểu rõ thực lực của Dương Thanh.

Kỳ thực lúc Diệp Mạn và Diệp Tiêu Điệp tới Giang Hải, anh ta cũng âm thầm đi theo.

Trong hội võ Giang Bình, anh ta tận mắt chứng kiến Dương Thanh tựa như thần linh hạ phàm, dễ dàng chém giết cao thủ xếp thứ 9 trong Hiệp hội Võ thuật là Ngưu Căn Huy trên võ đài.

Thế lực của Hiệp hội Võ thuật mạnh hơn cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Đây là thế lực lấy võ làm chủ, tức là thực lực càng mạnh thì địa vị càng cao.

Dương Thanh có thể lấy mạng Ngưu Căn Huy dễ như trở bàn tay, chứng tỏ ít nhất anh cũng phải xếp thứ 8 trong Hiệp hội Võ thuật.

Người như vậy, đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng phải tiếp đón long trọng.

Vậy nên anh ta mới tin tưởng Dương Thanh có thể giết Diệp Thương.

Nào ngờ Diệp Thương không chết, chỉ bị hủy bỏ tư cách người thừa kế.

Nhưng đây cũng là một tin tức tốt.
Mâu thuẫn giữa Dương Thanh và nhà họ Diệp càng lớn, thế lực của Diệp Mạn mới hoàn toàn suy yếu, không uy hiếp được anh ta nữa.

Diệp Thương đã mất tư cách người thừa kế, chỉ cần Diệp Mạn ngã ngựa, không còn ai tranh nổi vị trí người thừa kế với anh ta nữa.

"Tao muốn mày phải chết!"

Đúng lúc này, tiếng rống giận vang vọng toàn bộ sảnh tiệc.

Cao thủ áo đen vừa bị Mã Siêu đá bay đã đứng lên, khóe miệng còn vương máu, mặt mày dữ tợn.

"Ông chủ Diệp, người của ông muốn giết tôi.
Nếu tôi lỡ tay lấy mạng ông ta cũng đừng trách".

Mã Siêu bỗng nhìn sang Diệp Kế Tông, mỉm cười chế nhạo.

Sắc mặt lão ta ngày càng khó coi.
Lão ta sai cao thủ áo đen đánh Mã Siêu, kết quả đối phương chẳng làm sao, cao thủ của lão ta lại bị đánh tơi bời.

Nếu bây giờ lão ta kêu hai người ngừng chiến, chẳng phải là chịu thua Dương Thanh rồi sao?

Vậy nên trong tình huống này, lão ta tuyệt đối sẽ không chủ động yêu cầu ngừng chiến.

Mã Siêu vừa dứt lời, cao thủ áo đen lại vọt tới.
Lần này, khí thế trên người ông ta lại mạnh hơn mấy lần.

Nhưng sức mạnh của Mã Siêu cũng tăng lên.

"Chết đi!"

Lúc còn cách Mã Siêu vài mét, cao thủ áo đen bỗng dùng sức đạp xuống, cả người lao lên cao đá vào đầu Mã Siêu.

"Uỳnh!"

Giây phút chân của ông ta sắp chạm vào đầu Mã Siêu, anh ta hơi di chuyển.

Một động tác nhỏ như vậy đã khiến cao thủ áo đen thất bại.

“Kẻ nên chết là ông!”

Chợt cao thủ áo đen nghe thấy một giọng nói tràn đầy châm chọc.

Con ngươi ông ta co rút lại, luồng sát khí mãnh liệt bao trùm toàn thân ông ta.

Đến tận lúc này ông ta mới ý thức được sự chênh lệch giữa mình và Mã Siêu.
Nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết khiến sau lưng ông ta rét lạnh.

“Bịch!”

Mã Siêu tung nắm đấm.

Động tác đơn giản, không hoa mỹ, đập thẳng vào lồng ngực đối phương.

“Rầm!”

Cơ thể của cao thủ áo đen vốn đang bay về phía trước đột nhiên khựng lại, rơi thẳng xuống đất.

Lồng ngực của ông ta bị lõm sâu xuống, cơ thể nện mạnh xuống đất khiến nội tạng bị đảo lộn.

Ông ta muốn đứng dậy lại phát hiện sức lực toàn thân mất sạch, máu tươi tràn ra cổ họng và lỗ mũi.

“Phụt!”

Rốt cuộc ông ta không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu lớn rồi trợn mắt tắt thở.

Mã Siêu lau vết máu ở khóe miệng, bình thản đi tới sau lưng Dương Thanh.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người trợn trừng mắt nhìn chằm chằm chàng trai trẻ tuổi ấy.

.

Chương 558: 558: Cho Cậu Làm Chủ Gia Tộc

“Chết rồi sao?”

“Cao thủ bảo vệ bên cạnh chủ nhà họ Diệp chết rồi sao?”

“Sao có thể như vậy được?”

“Người được giao nhiệm vụ bảo vệ chủ nhà họ Diệp chắc chắn phải có thực lực thuộc top đầu tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô.
Vậy mà ông ta lại chết trong tay một chàng trai trẻ”.

Cả phòng tiệc chìm vào yên tĩnh trong giây lát, sau đó mọi người thi nhau bàn tán.

Đây là nhà họ Diệp, người bị giết lại là vệ sĩ của Diệp Kế Tông.

Sắc mặt Diệp Kế Tông tối sầm lại trông rất đáng sợ.

Lão ta là chủ nhà họ Diệp, hôm nay là tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của lão ta.
Vậy mà vệ sĩ theo lão ta bao lâu nay lại bị giết.

Còn bị giết ở nhà họ Diệp, ngay trước mắt lão ta.
Hiện giờ lão ta đang cực kỳ tức giận.

“Khụ khụ khụ!”

Diệp Kế Tông đột nhiên ho khan vài tiếng, còn ho ra cả máu, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy giận dữ.

“Bố ơi!”

“Ông nội!”

“Chủ gia tộc!”

Thấy Diệp Kế Tông ho nhiều như vậy, đám người nhà họ Diệp đều hốt hoảng chạy tới.

Lão ta đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng lại.

Lão ta cầm khăn tay lau đi máu tươi dính ở khóe miệng.
Vết máu như một đóa hoa hồng nở rộ trên chiếc khăn sáng màu.

Sau đó, lão ta chống gậy run rẩy đứng dậy khỏi ghế bành, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Dương Thanh, trong mắt thoáng hiện lên sát khí.
Nhớ đọc tiếp tại Tamlinh247.com

“Chuyện hôm nay đều là việc riêng tư của nhà họ Diệp.
Tôi không hi vọng nghe thấy bất kỳ lời đồn nào ở bên ngoài liên quan tới nhà họ Diệp”.

“Nếu có, tôi không ngại tới gia tộc của các người một chuyến!”

“Tiệc mừng thọ tối nay bị hủy, xin mọi người rời đi cho, không tiễn!”

Ánh mắt sắc bén của Diệp Kế Tông bỗng quét về phía đám người, giọng nói nghiêm nghị tràn đầy uy hiếp.

Việc đã tới nước này, nếu còn để người ngoài ở lại chỉ khiến nhà họ Diệp trở thành trò hề.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhanh chóng lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lần lượt chắp tay chúc thọ lão ta rồi kéo nhau rời đi.

Có lời uy hiếp vừa rồi của Diệp Kế Tông, không ai dám cả gan để lộ chuyện xảy ra hôm nay trong nhà họ Diệp ra bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, bên trong sảnh tiệc của nhà họ Diệp chỉ còn lại hai người ngoài là Dương Thanh và Mã Siêu.

Bầu không khí trở nên căng thẳng.
Diệp Kế Tông chống gậy, căm tức nhìn Dương Thanh.

Còn Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi thưởng thức trà, trước mặt bày một ấm trà sứ Thanh Hoa và một chén trà tinh xảo.

Mã Siêu vừa mới kết liễu cao thủ áo đen đứng sừng sững sau lưng Dương Thanh như một cái tháp sắt, vẻ mặt lạnh lùng.

Không một ai dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát.

“Dương Thanh, người của cậu dám giết người tại nhà họ Diệp, còn không mau bắt cậu ta quỳ xuống xin lỗi đi?”

Diệp Mạn ngơ ngác một lúc rồi hoảng loạn hét lên với Dương Thanh.

Giờ phút này, anh mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt của bà ta, lạnh giọng nói: “Không phải người kia ra tay trước, tuyên bố muốn lấy mạng anh em của tôi nên cậu ấy mới phải đánh trả à?”

“Tại sao các người lại chăm chăm đổ mọi tội lỗi lên đầu anh em của tôi?”

“Chẳng lẽ mạng của người nhà họ Diệp đáng giá, còn mạng của anh em tôi thì không à?”

“Hay là các người chỉ cho phép người nhà họ Diệp giết anh em của tôi nhưng lại không cho anh em của tôi đánh trả?”

“Còn đòi cậu ấy quỳ xuống xin lỗi? Nhà họ Diệp các người xứng sao?”

Dương Thanh bình thản chất vấn nhưng từng lời nói của anh như sóng dữ càn quét toàn bộ đám người nhà họ Diệp.

Khí thế trên người anh đột nhiên tăng vọt.
Dường như trong trời đất này anh mới là đế vương.

Những người bị ánh mắt của Dương Thanh quét tới đều vô thức cúi đầu, thậm chí không dám đối mặt với anh.

Diệp Mạn cắn chặt răng.
Bà ta biết Dương Thanh rất mạnh, đến cả cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật Ngưu Căn Huy cũng bị anh tùy tiện chém giết.

Nếu không phải vì Tần Thanh Tâm, sao Dương Thanh có thể đồng ý với bà ta hợp tác với nhà họ Diệp?

Sao hôm nay Dương Thanh lại đồng ý tới đây?

“Tôi là mẹ của Thanh Tâm! Ông ấy là ông ngoại của con bé! Ông ấy chỉ muốn gặp mặt cháu gái mình, người của cậu đã ra tay giết người?”

“Cậu có biết làm như vậy sẽ khiến nhà họ Diệp khó xử thế nào không?”

“Dù cậu không thích nhà họ Diệp thì cũng không nên coi thường người lớn như vậy chứ?”

Diệp Mạn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bà ta rất sợ Dương Thanh không vui sẽ giết luôn cả mình.

Tính ra Dương Thanh cũng là con rể của bà ta.
Nếu không giải quyết êm đẹp chuyện hôm nay, chỉ e cả đời này bà ta khó mà vươn lên nắm quyền trong gia tộc.

Bà ta đang đánh cược, cược Dương Thanh sẽ vì Tần Thanh Tâm mà không giết mình.

Không chỉ vậy, Dương Thanh cũng không thể sát hại Diệp Kế Tông.

Cho dù thế nào bọn họ cũng là người thân của Tần Thanh Tâm.
Nếu Dương Thanh giết họ, làm sao Tần Thanh Tâm có thể chịu nổi?

Nếu hôm nay không phải nhà họ Diệp chủ động khiêu khích, sao Dương Thanh có thể dung túng Mã Siêu giết người?

Tất cả đều là bọn họ tự làm tự chịu!

“Trước khi trách móc tôi, tốt nhất bà hãy nghĩ kĩ lại đi”.

Dương Thanh híp mắt nhìn Diệp Mạn, lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Diệp Mạn lập tức cứng đờ.
Dương Thanh đang uy hiếp bà ta sao?

Bà ta từng nói cho Dương Thanh biết chuyện mình muốn trả thù cho chồng.

Nếu bây giờ Dương Thanh để lộ, chắc chắn bà ta sẽ phải chết!

Với sự vô tình máu lạnh của nhà họ Diệp, dù có là con gái của Diệp Kế Tông cũng không thoát khỏi tội chết!

Thực ra bà ta đã sớm quên mục đích trả thù ban đầu.
Hiện giờ bà ta chỉ muốn chiếm đoạt quyền kiểm soát nhà họ

Diệp.

Bởi vì bà ta biết rõ, chỉ khi nắm giữ quyền lực mới có thể chống lại tất cả.

Nếu lúc trước bà ta có địa vị trong gia tộc như hiện giờ, chồng của bà ta sẽ không phải chết thảm, bà ta cũng không phải vứt bỏ con gái ruột của mình.

Rốt cuộc Diệp Mạn cũng im lặng.
Lúc này Dương Thanh mới nhìn sang Diệp Kế Tông, lạnh lùng nói: "Nể mặt Thanh Tâm, tôi hi vọng chuyện hôm nay dừng lại ở đây! Đương nhiên nếu ông không chịu, muốn thế nào tôi cũng chiều!"

"Cậu rất ngông cuồng! Cậu là người ngông cuồng nhất trong số những người trẻ tuổi tôi từng gặp!"

Diệp Kế Tông đột nhiên lên tiếng.

Khi lão ta nói ra lời này, sát khí trên người cũng dần biến mất, ánh mắt nhìn Dương Thanh đầy phức tạp.

Sự biến đổi trên mặt lão ta khiến Dương Thanh cảm thấy ngạc nhiên.

Anh có thể nhận ra sát khí mãnh liệt của Diệp Kế Tông đối với mình đã hoàn toàn tan biến, thậm chí ánh mắt lão ta nhìn anh còn có vài phần tán thưởng.

Dương Thanh cười đáp: "Ông đã có lời khen thì tôi xin nhận. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi về trước đây!"

Dứt lời, Dương Thanh cất bước định rời đi.

"Chỉ cần cậu đồng ý dẫn cháu ngoại tôi về nhận tổ quy tông, cậu sẽ trở thành chủ gia tộc họ Diệp đời kế tiếp!"

Sau lưng Dương Thanh chợt vang lên giọng nói kiên định của Diệp Kế Tông.

Nghe vậy, đám người dòng chính nhà họ Diệp đều trợn mắt há mồm.

Không ngờ Diệp Kế Tông lại muốn để một đứa cháu rể ngoại làm chủ nhà họ Diệp.

Chương 559: 559: Hắc Bạch Song Sát

Đến cả Dương Thanh cũng bị câu nói này của Diệp Kế Tông dọa sợ.

Dương Thanh biết rõ các gia tộc đứng đầu Yến Đô rất coi trọng huyết mạch dòng chính.

Bây giờ Diệp Kế Tông lại nói, nếu Dương Thanh chịu dẫn Tần Thanh Tâm về nhà họ Diệp nhận tổ quy tông thì sẽ truyền chức vị chủ gia tộc lại cho anh.

“Nhưng cậu bắt buộc phải đổi sang họ Diệp!”

Diệp Kế Tông bổ sung thêm một câu.

“Bố ơi, nó chỉ là một thằng nhóc khác họ, dù có đổi sang họ Diệp thì suy cho cùng vẫn là người ngoài.
Sao bố lại tặng vị trí chủ gia tộc họ Diệp cho nó?”

Diệp Thương im lặng hồi lâu rồi kích động nói, là người ra mặt phản đối đầu tiên.

Ông ta bị hủy tư cách thừa kế vốn đã rất bực bội, bây giờ Diệp Kế Tông lại có ý định truyền chức vị này cho Dương Thanh. Làm sao ông ta chấp nhận được?

Nếu không vì Dương Thanh, tiệc mừng thọ đã bắt đầu từ lâu, có lẽ hiện giờ Diệp Kế Tông đã tuyên bố Diệp Thương là chủ gia tộc đời kế tiếp rồi.

Lúc này, nỗi hận thù của ông ta đối với Dương Thanh ngày càng lớn.

“Ông nội, chú Hai nói rất đúng.
Cậu ta chỉ là người ngoài.
Nếu chủ gia tộc không phải người mang trong mình huyết mạch của gia tộc thì sự tồn tại của gia tộc còn có ý nghĩa gì?”

Diệp Vô Song cũng đứng ra ngăn cản.

Sau khi Diệp Thương bị truất quyền thừa kế, người có hi vọng nhất vốn là anh ta.
Về phần Diệp Mạn, anh ta chỉ coi là một chút áp lực mà thôi.

Nhưng anh ta không thể ngờ được, Diệp Kế Tông lại có ý định cho một người ngoài làm chủ gia tộc.

Diệp Mạn ngơ ngác trong giây lát rồi vội vàng thúc giục: "Dương Thanh, mau quỳ xuống cảm ơn ông ngoại đi!"

"Diệp Mạn, cô định dâng cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà họ Diệp cho người ngoài sao?", Diệp Thương cả giận nói.

"Nực cười!"

Diệp Mạn cười châm chọc: "Dương Thanh là con rể tôi, sao lại thành người ngoài? Chẳng lẽ bố phải truyền vị trí chủ nhà lại cho anh mới hợp lý chắc?"

"Hơn nữa, bố đã quyết định rồi, anh có tư cách gì nhúng tay vào?"

"Hay là anh làm người thừa kế nhiều năm như vậy, quen thói làm việc như chủ gia tộc rồi?"

Diệp Mạn chất vấn không hề nể mặt.

Diệp Thương thấy sắc mặt Diệp Kế Tông âm trầm, hoảng hốt nói: "Diệp Mạn, cô đừng nói hươu nói vượn!"

"Tôi nói hươu nói vượn sao? Rõ ràng là anh đang phản đối quyết định của bố, không phải nhúng tay vào chuyện của bố thì là gì?"

Diệp Mạn cười lạnh hỏi.

Gặp phải tình huống này, bà ta không ngại giẫm đối phương thêm một cái.

Bao nhiêu năm nay Diệp Thương luôn ngồi lên đầu bà ta.
Cơ hội hôm nay hiếm có, đương nhiên bà ta phải tranh thủ.

Dương Thanh là con rể Diệp Mạn.
Nếu anh trở thành chủ nhà họ Diệp, bà ta sẽ là mẹ vợ của chủ gia tộc, chẳng phải ở địa vị dưới một người trên vạn người sao?

Kết quả này còn tốt đẹp hơn kế hoạch ban đầu của bà ta.

"Cô à, chú Hai cũng vì nghĩ cho nhà họ Diệp, cô nói chú ấy như vậy hơi quá đáng rồi đấy".

“Dương Thanh là con rể cô, đương nhiên cô sẽ hi vọng cậu ta trở thành người thừa kế”.

“Nhưng dù sao cậu ta cũng không phải người nhà họ Diệp, dù có đổi họ thì vẫn là người ngoài”.

“Nhà họ Diệp coi trọng nhất là huyết mạch dòng chính.
Cậu ta ưu tú thì đã sao?”

Diệp Vô Song lên tiếng, lời lẽ nhằm vào Diệp Mạn.

Đột nhiên Diệp Thương và Diệp Vô Song ở chung một chiến tuyến, cùng đối phó Diệp Mạn.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh không hề tỏ thái độ, chỉ mỉm cười quan sát.

Diệp Kế Tông muốn anh trở thành người thừa kế quả thực nằm ngoài dự đoán của anh.
Đây cũng là sự khác biệt của lão ta.

Vì sự phát triển của nhà họ Diệp, lão ta không thèm đếm xỉa gì khác.

Giống như Diệp Thương và Diệp Vô Song vừa nói, dù thế nào thì Dương Thanh vẫn là người ngoài.

Nếu Dương Thanh có mưu đồ riêng, nhà họ Diệp sẽ bị anh nuốt trọn.

“Câm miệng hết cho tôi!”

Diệp Thương và Diệp Vô Song còn đang đấu võ mồm với Diệp Mạn, Diệp Kế Tông bỗng quát lên một tiếng.

Bấy giờ, bọn họ mới yên tĩnh lại.
Diệp Thương và Diệp Vô Song đều tỏ ra không cam lòng, chỉ có Diệp Mạn vui mừng ra mặt.

“Cứ quyết định vậy đi.
Tôi cho cậu ba ngày xử lý việc riêng rồi dẫn Diệp Tiêu Tâm đến gặp tôi!”

“Tôi sẽ chuẩn bị nghi thức đầy đủ, chờ cậu hoàn thành xong sẽ trở thành chủ gia tộc họ Diệp”.

“Cậu muốn nói gì không?”

Diệp Kế Tông tin tưởng Dương Thanh sẽ không từ chối, dặn dò xong việc chuẩn bị nghi thức mới quay sang hỏi ý kiến Dương Thanh.

Diệp Thương và Diệp Vô Song đều tức tối nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Bọn họ đều nghĩ Dương Thanh sẽ không từ chối miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống này.

Thế nhưng Dương Thanh lại lắc đầu, bình tĩnh đáp: "Tôi từ chối!"

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt vì kinh hãi.

Vẻ mặt Diệp Kế Tông cứng ngắc, tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại: "Cậu nói gì cơ?"

"Chưa kể tới chuyện bảo tôi và Thanh Tâm phải đổi sang họ Diệp, dù không phải đổi họ tôi cũng sẽ không làm chủ gia tộc của các người".

Dương Thanh ngạo nghễ nói: "Quyền lực và tiền tài của các người đối với tôi chỉ là gió thoảng mây bay.
Trên thế gian này chỉ có thực lực chân chính mới là tồn tại vĩnh hằng!"

Rốt cuộc người nhà họ Diệp cũng tin Dương Thanh thực sự từ chối cơ hội làm chủ nhà họ Diệp.

Diệp Thương và Diệp Vô Song lập tức vui sướng, Diệp Mạn lại tức giận quát: "Dương Thanh, cậu nên biết nhà họ Diệp ở Yến Đô tượng trưng cho cái gì.
Bố tôi bảo cậu làm chủ gia tộc là vinh hạnh của cậu, sao cậu dám từ chối?"

Sắc mặt Diệp Kế Tông cực kỳ khó coi, lạnh giọng chất vấn: "Người của cậu đánh bại cao thủ nhà họ Diệp nên cậu tưởng mình là vô địch thế giới à?"

Dương Thanh chợt cười phá lên, nụ cười tràn đầy trào phúng.

Anh cười đám người này ngu ngốc thiển cận, cười nhưng kẻ bé nhỏ tự xưng là chủ của gia tộc quyền thế.

Sau khi trải qua chiến trường khốc liệt, Dương Thanh đã nhìn thấy quá nhiều, cũng từng gặp rất nhiều đối thủ khủng bố.

Cao thủ chân chính, có thể địch lại cả một quốc gia!

Nhà họ Diệp sao với cả lục địa rộng lớn có là cái đinh gì đâu?

“Cậu cười cái gì?”.
Truyện hay luôn có tại — TRU MTRUYEN.
C OM —

Diệp Kế Tông lạnh giọng hỏi.

“Nghĩ đến một vài chuyện buồn cười thôi”.

Dương Thanh cười nhạt đáp lại.

Anh xoay người rời đi, không thèm quay đầu lại.

“Cậu đứng lại cho tôi!”

Vừa đi được mấy bước, Diệp Kế Tông đã tức giận quát lớn.

“Cậu đang rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, coi nhà họ Diệp như cái chợ muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?”

“Tôi cũng không làm khó cậu.
Chó của cậu đánh cao thủ nhà họ Diệp bị thương, còn giết cả vệ sĩ của tôi”.

“Giết người đền mạng.
Chỉ cần cậu ta chết, tôi sẽ thả cậu đi! Nếu không hôm nay đừng hòng rời khỏi nhà họ Diệp nửa bước!”

Diệp Kế Tông giận dữ nói.
Ngay sau đó, hai cao thủ một mặc đồ trắng một mặc đồ đen giống như hồn ma đột nhiên xuất hiện sau lưng lão ta.

.

Chương 560: 560: Mượn Đao Giết Người

Dương Thanh đã cảm nhận được sự tồn tại của hai người họ từ trước, chỉ không ngờ Diệp Kế Tông vừa nãy còn muốn anh làm chủ gia tộc lại lật mặt nhanh như vậy.

Khí thế của hai người một đen một trắng kia cực mạnh, bất kỳ ai cũng có thực lực ngang bằng Mã Siêu.

Quả nhiên tám gia tộc đứng đầu Yến Đô không hề đơn giản.

Chỉ sợ đến cả người nhà họ Diệp còn không biết đến sự tồn tại của hai cao thủ này.

Diệp Thương và Diệp Vô Song đều kinh ngạc.

“Ha ha!”

Dương Thanh bật cười, trong mắt thoáng hiện sát khí, nhìn chằm chằm Diệp Kế Tông: “Cậu ấy là anh em của tôi.
Nếu ông còn dám sỉ nhục cậu ấy thêm một lần nào nữa, dù có là ông ngoại của Tâm tôi cũng bắt ông phải trả giá đắt!”

Giọng nói của Dương Thanh rất lạnh lùng, khiến nhiệt độ trong phòng tiệc dường như đã hạ xuống mấy độ.

Diệp Kế Tông bị Dương Thanh uy hiếp càng cảm nhận rõ ràng, không khỏi giật nảy mình, tay chân lạnh thấu xương.

Lão ta há miệng định mắng chửi nhưng trông thấy ánh mắt sắc bén của Dương Thanh, lão ta đành phải ngậm miệng lại.

Lúc này, lão ta có ảo giác như đang đối mặt với thần chết.

Hắc Bạch song sát vốn là cao thủ đỉnh cao, rất nhạy bén với sát khí.
Hai người đồng loạt tiến lên bảo vệ Diệp Kế Tông ở phía sau.

Bọn họ cảm giác được khí thế kinh người tỏa ra từ Dương Thanh.

Anh giống như một ngọn núi cao chót vót mà họ không thể chạm tới.

“Cậu dám uy hiếp tôi sao?”

Diệp Kế Tông cố nén kích động, tức giận hỏi.

“Uy hiếp?”

Dương Thanh cười khinh bỉ, khí thế toàn thân càng tăng lên, như bão tố cuồn cuộn càn quét bốn phương tám hướng.

Anh bỗng nhấc chân dùng sức đạp mạnh xuống đất.

“Rầm!”

Mọi người bàng hoàng phát hiện, nền đá cẩm thạch dưới chân Dương Thanh đã vỡ nát.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

“Răng rắc!”

Từ chỗ đặt chân của Dương Thanh làm trung tâm, sàn nhà nứt ra như mạng nhện lan tỏa bốn phía.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ sàn nhà trong phòng tiệc đều bị vỡ nát.

Mọi người trợn trừng mắt, không dám tin vào mắt mình.

Một cái giậm chân có sức hủy diệt khủng bố như vậy, đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Dù là cao thủ như Hắc Bạch song sát cũng không khỏi run sợ từ sâu trong linh hồn.

Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Thanh chỉ giống như một cậu chủ nhà nào đó trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, còn Mã Siêu là vệ sĩ riêng của anh.
Nhớ đọc tiếp tại Tamlinh247.com

Đến tận lúc này, bọn họ mới ý thức được, Dương Thanh mới là cao thủ thật sự, Mã Siêu chỉ là một tên đàn em đi theo anh.

Thực lực như vậy muốn nghênh ngang trước tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không hề khoa trương.

Trong mắt Diệp Kế Tông chỉ còn lại chấn kinh và sợ hãi.
Lão ta chợt hiểu tại sao Dương Thanh dám từ chối làm chủ nhà họ Diệp.

Đối với cao thủ ở cấp bậc như anh, vị trí chủ gia tộc họ Diệp vốn không đủ sức hấp dẫn.

“Nể mặt Tâm, tôi không muốn trở mặt với nhà họ Diệp. Nhưng nếu các người thực sự muốn chết, dù tôi hủy diệt cả nhà họ Diệp thì cô ấy cũng sẽ không trách tôi đâu”.

Dương Thanh hờ hững nói rồi quay lưng rời đi.

Giờ phút này Diệp Kế Tông nào dám ngăn cản?

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương Thanh và Mã Siêu nghênh ngang rời khỏi.

Đám người nhà họ Diệp câm như hến, vẫn chưa hết sợ hãi.

“Có phải mình đã làm sai điều gì rồi không?”

Một lúc lâu sau, Diệp Kế Tông tự lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập hối hận.

Mặt mũi Diệp Thương trắng bệch, chợt nhớ lại lúc trước ông ta còn muốn giết Dương Thanh liền cảm thấy thật may mắn.

Nếu vừa rồi Dương Thanh đạp lên người ông ta mà không phải mặt đất, chỉ e chưa kịp cảm thấy đau đớn đã mất mạng.

Diệp Vô Song cũng sợ chết khiếp.

Nhưng nghĩ đến vị trí chủ gia tộc, vẻ mặt anh ta lại trở nên kiên định.

Diệp Kế Tông đã tám mươi tuổi rồi, không biết ngày nào sẽ chết.
Anh ta phải trở thành người thừa kế trước khi lão ta chết thì mọi chuyện mới ổn thỏa.

Đối với anh ta, Diệp Thương đã không còn hy vọng, chỉ còn Diệp Mạn có sức uy hiếp.

Dương Thanh vì Tần Thanh Tâm mà tha cho nhà họ Diệp. Vậy có phải một ngày nào đó Diệp Mạn muốn chiếm đoạt nhà họ Diệp, Dương Thanh cũng sẽ hỗ trợ bà ta hay không?

Vậy thì Dương Thanh nhất định phải bị tiêu diệt!

Nghĩ vậy, ánh mắt Diệp Vô Song chỉ còn lại điên cuồng.

“Từ hôm nay trở đi, kẻ nào dám chọc vào Dương Thanh sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc, mãi mãi không được trở về Yến Đô!”

Diệp Kế Tông chợt nghiêm giọng nói.

Lão ta nhìn sang Diệp Mạn, ánh mắt phức tạp: “Bố biết con vẫn luôn muốn có được quyền lực của gia tộc.
Hôm nay, bố sẽ cho con một cơ hội”.

Lão ta vừa dứt lời, đám người còn lại đều cả kinh.

Lão ta định truyền lại vị trí chủ gia tộc cho Diệp Mạn sao?

Nếu là thật, Diệp Mạn sẽ trở thành người phụ nữ đầu tiên làm chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô trong lịch sử.

Diệp Mạn cũng vô cùng kích động, vội vàng nói: “Xin bố cứ nói!”

“Bố cho con nửa tháng hàn gắn quan hệ giữa nhà họ Diệp với Dương Thanh.
Chỉ cần con làm được, con sẽ là chủ nhân tương lai của gia tộc này!”

Diệp Kế Tông trầm giọng nói.

“Xin bố yên tâm, con nhất định sẽ cố hết sức!”

Diệp Mạn nghiêm túc nói, trong lòng kích động muốn chết.

Bà ta biết điểm yếu của Dương Thanh là Tần Thanh Tâm.
Chỉ cần bà ta hàn gắn quan hệ với Tần Thanh Tâm, chắc chắn sẽ nối lại được quan hệ giữa Dương Thanh và gia tộc.

Diệp Vô Song hoàn toàn tuyệt vọng.
Quả nhiên Diệp Kế Tông định truyền vị trí người thừa kế cho Diệp Mạn.

Tất cả đều tại Dương Thanh gây ra.
Nếu không, vị trí chủ gia tộc họ Diệp làm gì đến lượt một mụ đàn bà nắm giữ?

“Hủy bỏ tiệc mừng thọ, giải tán hết đi!”

Diệp Kế Tông được hai cao thủ đỡ ra khỏi phòng tiệc.

Diệp Vô Song vừa trở về chỗ ở của mình đã vội vàng gọi điện thoại.

Đối phương nhanh chóng nghe máy.

“Ông Tám, người sát hại ông Chín đã tới Yến Đô.
Cậu ta vừa mới rời khỏi nhà họ Diệp!”

Diệp Vô Song cung kính nói.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt anh ta tràn đầy dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dù mày có mạnh tới đâu cũng đâu thể đánh lại cao thủ xếp thứ 8 của Hiệp hội Võ thuật?”

Lúc ở hội võ Giang Bình tận mắt nhìn thấy Dương Thanh lấy mạng cao thủ xếp thứ 9 của Hiệp hội Võ thuật, Diệp Vô Song đã bắt đầu ấp ủ âm mưu đoạt quyền.

Diệp Vô Song vốn định đợi Dương Thanh giết Diệp Thương rồi mới gọi cuộc điện thoại này.

Sau khi Diệp Thương chết, chắc chắn Dương Thanh sẽ không tha cho mình.

Nào ngờ Dương Thanh không giết Diệp Thương, ngược lại còn thể hiện thực lực mạnh mẽ như vậy.

Nếu đã vậy, mình chỉ có thể mượn tay Hiệp hội Võ thuật để thủ tiêu Dương Thanh.

.

Chương 561: 561: Nửa Đường Chặn Đánh

Lúc này, Dương Thanh và Mã Siêu đã rời khỏi nhà họ Diệp.

Mã Siêu vừa lái xe vừa châm chọc nói: “Chỉ một nhà họ Diệp nhỏ bé cũng muốn nhốt anh Thanh lại, đúng là không sợ chết”.

“Anh Thanh, bây giờ cũng coi như hoàn toàn nắm vững tập đoàn Nhạn Thanh rồi.
Tiếp theo anh định làm gì?”

Mã Siêu bỗng hỏi.

Dương Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt mở choàng mắt, ánh mắt hơi mơ hồ.

Đây là một vấn đề rất đáng suy ngẫm.

Lúc trước khi còn ở biên giới phía Bắc, anh chỉ nghĩ đợi chiến tranh kết thúc sẽ xuất ngũ về quê, bù đắp cho Tần Thanh Tâm những thiệt thòi cô phải chịu trong những năm qua.

Nào ngờ sau khi Dương Thanh trở lại Giang Hải lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Từ bốn gia tộc hàng đầu Giang Hải, đến ba nhà giàu quyền thế nhất tỉnh ly, bây giờ lại tới tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Anh vẫn luôn đánh đâu thắng đó, không hề có chút thách thức nào.

Tập đoàn Nhạn Thanh anh luôn canh cánh trong lòng, giờ cũng đã diệt trừ toàn bộ thế lực của gia tộc Vũ Văn trong đó, nắm giữ quyền kiểm soát tuyệt đối.

Về phần dự định tiếp theo, quả thực vẫn chưa nghĩ tới.

“Có lẽ đã đến lúc đưa Tâm và Tiêu Tiêu đi du lịch vòng quanh thế giới, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc rồi”.

Sau một hồi suy tư, Dương Thanh bỗng nhiên cười nói.

Nghe vậy, Mã Siêu trêu chọc: “Anh Thanh đừng quên dẫn em và Ngải Lâm theo đấy nhé”.

“Xem ra tình cảm của hai người rất thuận lợi.
Bây giờ không thèm gọi chị Lâm nữa rồi”, Dương Thanh trêu lại.

Mã Siêu xấu hổ cười nói: “Chẳng phải đã đến bước cưới hỏi rồi sao? Nếu cứ gọi chị Lâm thì không ổn lắm”.

Hai anh em nói chuyện phiếm suốt dọc đường trở về khách sạn Yến Đô.

“Kít!”

Đột nhiên, Mã Siêu phanh gấp lại, đồng thời hét lớn: “Anh Thanh cẩn thận!”

Lốp xe ma sát trên mặt đất tạo thành tiếng động chói tai.
Chiếc xe lao vút tới vòng qua chiếc xe việt dã Hummer màu đen bất chợt chặn đường họ.

Xe của hai người vững vàng đỗ lại bên lề đường.

“Xem ra lại có kẻ đâm đầu vào chỗ chết rồi!”

Mã Siêu nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên ngoài cửa sổ, sa sầm mặt nói.

Bên cạnh ông ta là chiếc xe việt dã Hummer màu đen.

Vừa rồi, chính chiếc xe này đột nhiên lao tới.
Nếu không nhờ Mã Siêu phản xạ nhanh nhạy, chỉ sợ hai xe đã tông vào nhau.

Một bên là xe việt dã Hummer hạng nặng, một bên là Maybach.
Nếu tông vào nhau sẽ chỉ có người trong chiếc Maybach bị thương.

Dương Thanh cũng nhìn thấy bóng người cạnh chiếc Hummer kia, híp mắt nói: “Hiệp hội Võ thuật!”

Anh đã từng tiếp xúc với người của Hiệp hội Võ thuật, bọn họ đều có đồng phục võ y hệt, giống như sợ người ta không biết họ đến từ Hiệp hội Võ thuật.

“Hiệp hội Võ thuật? Tới báo thù sao?”

Mã Siêu cảnh giác nhìn người trung niên kia.

Anh ta cảm thấy áp lực rất lớn tỏa ra từ người ông ta.

“Người này rất mạnh, trừ khi cậu có thể huy động toàn bộ sức lực, nếu không có lẽ sẽ bị đánh bại!”

Dương Thanh chỉ cần nhìn qua một cái là đánh giá được thực lực của đối phương ở cấp độ nào.

Cao thủ cấp bậc như Dương Thanh có thể nhìn ra được cấp bậc của đối phương chỉ dựa vào khí thế trên người họ.

Nghe vậy, Mã Siêu nở nụ cười nham hiểm: “Có lẽ em có thể mượn sức ông ta để vượt qua cực hạn của chính mình!”

Dứt lời, anh ta mở cửa xe bước xuống.

Dương Thanh bình tĩnh ngồi lại trong xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bình thường, anh sẽ không bao giờ nhúng tay vào trận chiến của anh em.
Ngoại trừ lúc nguy hiểm đến tính mạng, nếu không anh rất ít khi ra tay.

“Ông là người nào trong Hiệp hội Võ thuật?”

Mã Siêu đi tới trước mặt người đàn ông trung niên, lạnh giọng hỏi.

Ông ta không thèm nhìn Mã Siêu mà nhìn thẳng về phía chiếc Maybach màu đen phía sau, lạnh lùng lên tiếng: “Dương Thanh, mau cút ra đây chịu chết đi!”

.

Chương 562: 562: Chiến Thôi

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật hoàn toàn không coi Mã Siêu ra gì, lớn tiếng tuyên bố Dương Thanh đi ra chịu chết.

Sự khiêu khích này chẳng hề đả động gì tới Dương Thanh.

Sắc mặt Mã Siêu âm trầm đến đáng sợ, không ngờ mình lại bị xem thường.

“Một kẻ vô dụng đến cả tên cũng không dám nói còn chưa đủ tư cách để anh Thanh phải ra tay”.

Mã Siêu nhếch mép, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Dứt lời, anh ta lao vút đi.
Tiếng động rung trời chuyển đất, mặt đường dưới chân anh ta bị lõm xuống một dấu chân rất lớn.

Vừa rồi Dương Thanh đã nói, trừ khi Mã Siêu phải bộc phát toàn bộ sức lực, nếu không rất có khả năng sẽ bại trận.

Vậy thì anh ta cũng không cần giấu diếm thực lực nữa, dùng hết toàn lực ngay từ lúc bắt đầu.

“Rầm!”

Giây tiếp theo, Mã Siêu như một tia chớp thoắt cái xuất hiện trước mặt cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, không hề có động tác nào hoa mỹ, chỉ đơn giản tung nắm đấm ra.

Nắm đấm này vô cùng mạnh mẽ, khiến sắc mặt của cao thủ Hiệp hội Võ thuật tái mét, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Đồng thời, ông ta cũng dùng sức đạp mạnh chân, cơ thể lùi mạnh về phía sau.

Nắm đấm của Mã Siêu đập xuống cánh tay của đối phương. Nắm đấm mạnh mẽ như vậy lại bị đối phương lùi về sau hóa giải phần lớn sức mạnh.

Dù vậy, nắm đấm này cũng khiến cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cảm thấy kinh hãi.

“Bây giờ tôi đã đủ tư cách khiến ông để mắt tới chưa?”

Mã Siêu không thừa cơ tấn công, đánh xong một đòn liền đứng im tại chỗ, kiêu ngạo hỏi.

Bề ngoài anh ta tỏ ra rất bình tĩnh nhưng nội tâm lại chấn động tột độ.

Từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc, lần đầu tiên anh ta gặp phải cao thủ lợi hại như vậy.

Phản ứng nhạy bén của đối phương khi bị anh ta tấn công khiến anh ta cực kỳ kinh ngạc.

Mặc dù đối phương bị một đấm của anh ta đánh lui mấy bước nhưng vẫn không thể phủ nhận ông ta rất mạnh.

Cùng lúc đó, cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng đang hãi hùng.

Ông ta là cao thủ xếp thứ tám trong Hiệp hội Võ thuật, hầu như chưa từng gặp phải đối thủ khó nhằn.

Vậy mà chàng trai trẻ trước mặt lại khiến ông ta cảm thấy áp lực đè nặng.

“Nhóc con, mày rất mạnh, đáng để Lữ Mông tao phải để mắt tới.
Nhưng mày vẫn không phải là đối thủ của tao”.

Lữ Mông coi việc tự giới thiệu tên tuổi là sự tôn trọng dành cho kẻ mạnh.

Lúc nghe thấy cái tên này, ánh mắt Mã Siêu lóe lên tia kinh ngạc.

Sau khi được Dương Thanh phái tới Yến Đô, anh ta không chỉ biết mỗi theo đuổi Ngải Lâm, cũng tìm hiểu rõ ràng về cao thủ bản địa ở Yến Đô.

Lữ Mông là cao thủ xếp thứ 8 của Hiệp hội Võ thuật.

Ông ta là người khiêm tốn nhất trong Hiệp hội Võ thuật.

Mặc dù ông ta chỉ xếp thứ 8 nhưng nghe nói sức chiến đấu thực sự của ông ta có thể đứng trong top 5 của hiệp hội.

Chỉ vì ông ta làm việc khiêm tốn, không tranh giành với ai nên xếp hạng chưa từng thay đổi trong suốt mười năm gần đây.

Ra chương nhanh nhất tại || TRU Mtruyen.co m ||

Điều khiến Mã Siêu kinh ngạc không phải là địa vị của Lữ Mông trong Hiệp hội Võ thuật mà là thực lực mạnh như vậy mới chỉ xếp thứ 8.

Cho dù ông ta đủ sức đứng trong top 5 thì bốn người xếp trước sẽ còn mạnh tới mức nào?

Lần đầu tiên Mã Siêu nảy sinh hứng thú với Hiệp hội Võ thuật.

“Chúng ta vẫn chưa thực sự đấu, sao ông dám tin chắc tôi không phải đối thủ của ông?”

Ý chí chiến đấu sôi sục khiến Mã Siêu cảm thấy chờ mong được đột phá cực hạn của chính mình.

“Vậy thì chiến thôi!”

Lữ Mông bình tĩnh nói.

Dứt lời, trên người ông ta tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ.

Giờ phút này, Mã Siêu chợt cảm thấy ngạt thở.
Mùi máu tanh trên người Lữ Mông không hề thua kém với người có nhiều năm chinh chiến sa trường như anh ta.

Nếu không giết quá nhiều người sẽ không thể tôi luyện được khí thế như vậy.

Mã Siêu và Dương Thanh giết người vì bảo vệ quốc gia.
Ở trên chiến trường nếu họ không giết địch, kẻ địch sẽ giết lại họ.

Thế nhưng Lữ Mông chỉ là cao thủ xếp thứ 8 trong một thế lực tư nhân lại có được mùi máu tanh nồng đậm như vậy, rốt cuộc ông ta đã giết những ai?

Cơn tức giận long trời lở đất bùng nổ trong người Mã Siêu.

“Tôi không giết được ông, thề không làm người!”

Mã Siêu bỗng nhiên giận dữ hét lớn.

Nói xong, anh biến mất tại chỗ, nháy mắt vọt thẳng tới Lữ Mông.

Cùng lúc đó, Lữ Mông cũng di chuyển, tốc độ cực nhanh.

Dưới ánh đèn đường lờ mờ, Lữ Mông nhanh như tia chớp. Khi thấy còn cách Mã Siêu chừng năm sáu mét, ông ta đột nhiên đạp xuống đất, cả người bay vút lên không trung.

Sau đó đá một cú trời giáng về phía đầu Mã Siêu.

Mã Siêu bắt buộc phải từ bỏ tấn công, vội vàng vươn tay ra đỡ.

.

Chương 563: 563: Trận Chiến Điên Cuồng

“Rầm!”

Tiếng va chạm thật lớn vang lên.
Hai chân Mã Siêu trượt dài mấy mét trên mặt đất.

Mã Siêu chỉ cảm thấy cánh tay như sắp đứa lìa.
Nếu vừa rồi anh ta bị đá vào đầu, dù may mắn thoát chết cũng sẽ bị mất sức chiến đấu trong một thời gian ngắn.

Lữ Mông không hề cho anh ta cơ hội đánh trả.
Sau đòn tấn công thất bại đầu tiên, ông ta lập tức tấn công tiếp.

Không gian xung quanh chấn động, nắm đấm của Lữ Mông xé gió mà tới.

Mã Siêu chưa kịp đứng vững đã bị Lữ Mông tấn công, làm sao có thể né tránh nổi?

Trong lúc hoảng loạn, Mã Siêu chỉ có thể tung đấm nghênh chiến.

“Ầm!”

Hai nắm đấm va chạm vào nhau, sức mạnh hai bên như cơn sóng lớn dội ngược về cánh tay của cả hai.

Giây tiếp theo, một bóng người bị đẩy lùi bảy tám bước.

Lại là Mã Siêu!

Hiện giờ sắc mặt Mã Siêu trắng bệch, cổ họng chớm mùi tanh, dạ dày nhộn nhạo.

Chỉ với mấy đòn ngắn ngủi, Mã Siêu đã bị thương.

Chứng tỏ thực lực của Lữ Mông khủng bố cỡ nào.

“Tao không biết Dương Thanh hứa hẹn gì với mày để mày trung thành với cậu ta như vậy.
Nể tình mày còn trẻ đã có được thực lực hơn người, tao sẽ tặng mày một cơ hội”.

Lữ Mông bình tĩnh nói: “Chỉ cần gia nhập Hiệp hội Võ thuật, mày sẽ trở thành ông Chín!”

Ông ta cũng không thừa thắng xông lên mà lại dụ dỗ Mã Siêu về phe mình.

Thực lực của Mã Siêu đã vượt qua Ngưu Căn Huy bị Dương Thanh giết ở hội võ Giang Bình, đương nhiên có tư cách thay thế ông ta.

Mã Siêu lau vết máu ở khóe miệng, trên mặt không hề e sợ, châm chọc nói: “Có qua có lại.
Ông cho tôi một cơ hội, tôi cũng cho ông một cơ hội”.

Lữ Mông khẽ cau mày.
Lời nói và giọng điệu của Mã Siêu khiến ông ta rất khó chịu.

“Nếu ông chịu đi theo anh Thanh, tôi sẽ không giết ông!”

Mã Siêu híp mắt lại, sát khí bắn ra ngoài.

“Mày chán sống!”

Lữ Mông giận dữ quát.

Nhưng ông ta còn chưa ra tay, Mã Siêu nhìn như đã bị thương nặng lại xông lên trước.

“Ầm ầm ầm!”

Hai người lại lao vào cuộc chiến.

Lữ Mông bàng hoàng phát hiện, mặc dù khí thế của Mã Siêu không bằng mình nhưng sức chiến đấu của Mã Siêu lại mạnh đến đáng sợ.

Dương Thanh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe rốt cuộc cũng chịu mở mắt, bình tĩnh nhìn hai người đang đánh nhau ở bên ngoài.

“Anh em của tôi sao có thể nhìn nhận theo lẽ thường được?”

“Cậu ấy sẽ chỉ càng đánh càng mạnh.
Số người mạnh hơn chết trong trong tay cậu ấy đã sớm vượt qua mười đầu ngón tay rồi”.

“Còn ông sẽ trở thành hòn đá kê chân để cậu ấy vượt qua cực hạn!”

Dương Thanh nhủ thầm, gương mặt tràn đầy tự tin.

Lữ Mông đang đánh với Mã Siêu cũng ngày càng giật mình kinh hãi.
Chỉ trong vài phút giao chiến, rõ ràng ông ta vốn đang chiếm ưu thế nhưng mỗi lần sắp giành được chiến thắng, Mã Siêu lại có thể đánh trả, sức chiến đấu không ngừng tăng lên.

Ông ta chợt có ảo giác, dù ông ta có mạnh hơn nữa Mã Siêu vẫn có thể đánh lại.

“Uỳnh!”

Lại là một đòn tấn công nặng nề.
Mã Siêu lùi lại năm, sáu bước liên tục.

Ngay sau đó, anh ta lại như không có chuyện gì, tiếp tục tấn công Lữ Mông.

Đồng thời, lực lực của anh ta ngày càng mạnh thêm!

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Lữ Mông bắt đầu thấy sai sai.

Một cao thủ trẻ tuổi như Mã Siêu đã khiến ông ta cảm thấy khó tin.

Vậy mà bây giờ đối phương còn thể hiện ra thực lực kinh người như vậy.

Càng đánh càng mạnh, đây là chiến sĩ trời sinh!

Tương lai của người này không thể đoán trước.

“Ông không cần biết tôi là ai, chỉ cần nhớ người giết ông tên là Mã Siêu!”

Mã Siêu mỉa mai nói: “Dựa vào ông mà đòi giết anh Thanh sao? Còn lâu mới xứng!”

Dứt lời, khí thế trên người anh ta cuồn cuộn tuôn ra, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng về phía Lữ Mông.

“Chết đi!”

Mã Siêu điên cuồng gào thét, toàn thân dồn sức tung ra một cú đấm.

Lữ Mông đang cực kỳ hoảng hốt.
Mã Siêu đột nhiên thể hiện ra thực lực kinh khủng như vậy khiến ông ta cảm thấy bị uy hiếp.

Lữ Mông cố gắng tránh né, nhưng nắm đấm của Mã Siêu như mọc thêm mắt, theo sát hướng tránh né của ông ta.

“Bịch!”

Cú đấm nện vào giữa lồng ngực của Lữ Mông.
Ngay sau đó, cơ thể ông ta bị đánh bay ra ngoài.

.

Chương 564: 564: Tai Họa Của Nhà Họ Diệp

Lữ Mông phun ra một ngụm máu, mặt mũi trắng bệch.

Ông ta chỉ thấy ruột gan mình như đảo lộn.

Lúc chiến với Mã Siêu, dù Mã Siêu chịu đánh nhiều hơn nhưng một đấm cuối cùng của Mã Siêu quá mạnh, vượt qua cả tổn thương ông ta gây ra cho Mã Siêu.

“Muốn tôi gia nhập Hiệp hội Võ thuật sao?”

“Còn muốn ban cơ hội cho tôi?”

“Ông xứng sao?”

Mã Siêu bước từng bước về phía Lữ Mông, mỗi bước lại chất vấn một câu.

Ba câu hỏi liên tiếp khiến mặt Lữ Mông tái mét, giống như bị vả mặt.

Mã Siêu chịu nhiều đòn tấn công mạnh như vậy vẫn có thể mạnh hơn, nhưng ông ta thì không.
Một đấm của Mã Siêu có thể khiến ông ta bị thương nặng, thực lực giảm không phanh.

Ông ta biết rõ bản thân đã bại trận, nếu còn đấu tiếp chỉ sợ sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Mã Siêu đã mạnh như vậy, trong xe còn Dương Thanh vẫn chưa ra tay.

Lữ Mông chợt có một suy nghĩ khiến ông ta cực kỳ kinh hãi.

Mã Siêu đã mạnh đến thế này, Dương Thanh là người được Mã Siêu đi theo, rốt cuộc Dương Thanh mạnh tới mức nào?

Cậu ta không chịu ra mặt là vì khinh thường đấu với mình sao?

Ông ta nắm rõ tư liệu về Dương Thanh như lòng bàn tay, nhưng giờ đây chợt phát hiện đây chỉ là bề nổi.

Ông ta là cao thủ xếp thứ tám của Hiệp hội Võ thuật lại không địch lại nổi đàn em của Dương Thanh, sao có thể giết được Dương Thanh?

Nghĩ vậy, ông ta không hề do dự vội vàng quay người chạy trối chết.

“Dám đắc tội Hiệp hội Võ thuật, các người có chạy trốn tới chân trời góc bể cũng chỉ có một con đường chết!”

Trước khi chạy trốn, Lữ Mông không quên dọa dẫm một câu.

Nhưng ông ta đã muốn giết Dương Thanh, sao anh có thể bỏ qua được?

Mã Siêu đang định chạy theo, một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên: “Không cần đuổi nữa!”

“Phụt!”

Mã Siêu chưa kịp phản ứng lại, Lữ Mông đã phi nước đại mấy chục mét như bất ngờ trúng đạn, quán tính xông lên trên mấy bước rồi ngã rầm xuống đất.

Rõ ràng Lữ Mông đã chết!

Mã Siêu ngây người một lát mới lắc đầu cười khổ: “Rốt cuộc anh Thanh mạnh tới mức nào?”

Đến cả anh ta cũng không biết rõ.

Chỉ cảm thấy rất sốc.
Cao thủ mình liều mạng mới miễn cưỡng đánh bại được, Dương Thanh không cần xuống xe, búng tay một cái đã khiến Lữ Mông cách xa mấy chục mét như trúng đạn mà chết.

Trong một căn biệt thự xa hoa của nhà họ Diệp ở Yến Đô.

Diệp Vô Song đi đi lại lại trong phòng.
Từ lúc Dương Thanh rời đi đã được hai tiếng.

Theo lý mà nói, có lẽ Lữ Mông đã giết được Dương Thanh.

Thế nhưng vẫn chưa có tin tức gì truyền tới.
Anh ta không dám liên lạc với Lữ Mông.

“Chắc là không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu nhỉ?”

Diệp Vô Song lẩm bẩm.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, anh ta đã bật cười lắc đầu: “Cậu ta có mạnh cỡ nào cũng đâu thể là đối thủ của ông Tám đến từ Hiệp hội Võ thuật?”

Từng giây từng phút trôi qua nhưng anh ta vẫn chưa nhận được tin tức Dương Thanh bị giết.

Đúng lúc này, “ầm” một tiếng.
Cửa biệt thự đột nhiên bị đẩy ra, người giúp việc sợ xanh mặt chạy vọt vào.

“Thứ khốn kiếp, ai cho mày chạy vào đây?”

Diệp Vô Song vừa bị dọa sợ, lập tức nổi giận quát.

Người giúp việc hoảng sợ nói: “Cậu Song, chết rồi! Người kia chết rồi!”

“Chết rồi?”

Nghe vậy, nỗi thấp thỏm trong lòng Diệp Vô Song tan biến.
Anh ta không nhịn được cười phá lên: “Ha ha, chết rồi, cuối cùng Dương Thanh cũng chết rồi!”

“Diệp Thương bị tước quyền kế thừa vị trí chủ gia tộc, không còn địa vị gì nữa!”

“Bây giờ Dương Thanh bị giết, Diệp Mạn cũng thất thế.
Sau này nhà họ Diệp chỉ còn mình mới có tư cách trở thành chủ gia tộc đời kế tiếp!”

“Các người có tư cách đấu với tôi sao?”

Diệp Vô Song bung lụa cười lớn, mặt mũi tràn đầy kích động.

“Cậu Song, không phải đâu, người chết không phải Dương Thanh, mà là ông Tám! Ông Tám của Hiệp hội Võ thuật!”

Người giúp việc vội vàng giải thích.

“Cái gì?”

“Mày nói cái gì?”

“Ai chết cơ?”

Diệp Vô Song vừa mới cười như được mùa lập tức hoảng loạn túm lấy cổ áo người giúp việc điên cuồng gào lên.

Người giúp việc sợ phát khóc, run rẩy đáp: “Thưa… thưa cậu Song, người chết là ông Tám!”

“Xe của Dương Thanh bị ông Tám chặn lại trên đường.
Tôi sợ bị phát hiện nên không dám tới quá gần, chỉ đứng đợi ở phía xa”.

“Nhưng mà sau đó, xe của Dương Thanh đi mất.
Khi tôi đến nơi xem xét, ông Tám đã chết rồi”.

Người giúp việc thành thật nói hết mọi điều mình biết.

Diệp Vô Song ngơ ngác, bước chân lảo đảo ngồi phịch xuống ghế, không dám tin vào tai mình: “Sao lại như vậy? Ông Tám là cao thủ xếp thứ tám của Hiệp hội Võ thuật, thậm chí còn có tin đồn thực lực của ông ta có thể nằm trong top năm”.

“Đừng nói là top năm, nằm trong top tám cũng đã được tính là cao thủ đứng đầu tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô rồi”.

“Sao cao thủ mạnh như thế lại chết được? Còn là chết trong tay hai thằng oắt con?”

Diệp Vô Song nghĩ mãi không ra Lữ Mông bị Dương Thanh và Mã Siêu giết kiểu gì.

“Mày nói tao nghe, rốt cuộc Lữ Mông chết thế nào?”

Diệp Vô Song lại ép hỏi.

Người giúp việc vội vàng lắc đầu nói: “Tôi ở quá xa, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng lúc kiểm tra thi thể ông Tám, tôi thấy trên trán có một lỗ máu giống như vết đạn”.

“Một phát súng bắn vào đầu sao?”

Diệp Vô Song kinh hãi nói, lập tức hiểu ra: “Hóa ra là dùng súng.
Tao nói rồi mà, sao chúng nó giết nổi ông Tám của Hiệp hội Võ thuật!”

“Chúng mày to gan thật đấy, đến cả ông Tám của Hiệp hội Võ thuật cũng dám giết.
Tao sẽ chống mắt lên xem chúng mày sống được bao lâu nữa!”

Diệp Vô Song không còn hoảng sợ nữa, hoàn toàn yên tâm.

Nếu Dương Thanh và Mã Siêu thắng Lữ Mông bằng võ thuật, anh ta sẽ sợ.
Thế nhưng nếu dùng súng bắn chết Lữ Mông, không còn gì đáng sợ nữa.

“Uỳnh!”

Đúng lúc ấy, cửa biệt thự của Diệp Vô Song bị vỡ nát.

Ngay sau đó, một người đàn ông cao to lực lưỡng đi vào.

“Mày là ai? Sao dám tự tiện xông vào nhà họ Diệp?”

Diệp Vô Song hốt hoảng quát.

Nhưng anh ta vừa dứt lời liền phát hiện, sau lưng người kia còn có mấy bóng dáng quen thuộc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ông nội?”

Diệp Vô Song nhìn Diệp Kế Tông đi đằng sau, khó hiểu hỏi.

“Nói mau, sao ông Tám lại chết?”

Diệp Kế Tông chưa kịp đáp lại, người đàn ông kia đã xông tới túm cổ áo Diệp Vô Song giơ lên cao như một con gà.

Hiện giờ, Diệp Vô Song đang cực kỳ sợ hãi.
Không phải vì bị người ta xách cổ mà là bị chất vấn về cái chết của ông Tám.

“Là… là Dương Thanh giết!”

Diệp Vô Song không hề do dự, vội vàng hô lớn lên.

.

Chương 565: 565: Bò Tới Chịu Chết

“Dương Thanh là ai?”

Người đàn ông cao lớn giận dữ hét lên, vung tay một cái ném Diệp Vô Song lên bàn trà.

Rồi lại lăn xuống đất.

Diệp Vô Song bị ngã điếng người, xương cốt toàn thân như vỡ tan thành từng mảnh.

Anh ta chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị giẫm lên đầu, giọng nói tràn đầy sát khí của người đàn ông cao lớn lại vang lên: “Nói hết tất cả những gì mày biết ra đây, nếu không tao sẽ giẫm nát đầu mày!”

Dứt lời, hắn ta tăng thêm sức dưới chân.

“Á…”

Diệp Vô Song chỉ thấy đầu mình sắp nứt ra, đau đớn rên rỉ.

Chà qua!

Chà lại!.
Truyện Nữ Cường

Người nhà họ Diệp thấy vậy, da đầu tê rần.
Người đàn ông cao lớn này quá tàn bạo, bọn họ tin nếu Diệp Vô Song không chịu khai ra, đối phương thực sự sẽ giẫm chết anh ta.

“Á… đừng giẫm nữa!”

“Tôi nói! Tôi nói! Tôi sẽ nói hết cho ông!”

“Xin ông tha cho tôi trước đã… Á…”

Diệp Vô Song đau khổ rên lên, da đầu bị cà với mặt đất mất một mảng lớn.

Gương mặt tuấn tú cũng sắp bị hủy hoại, mặt mũi dính đầy máu.

Trông thấy bộ dạng thê thảm của Diệp Vô Song, mọi người đều sợ hãi run lẩy bẩy.

“Nói đi!”

Người đàn ông cao lớn buông lỏng chân, cúi đầu nhìn Diệp Vô Song quát lớn.

Diệp Kế Tông chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh, không dám cầu xin.

Có lẽ người khác không biết thân phận của người đàn ông cao lớn này nhưng lão ta là chủ nhà họ Diệp, đương nhiên biết rất rõ.

Địa vị của hắn ta trong Hiệp hội Võ thuật cực cao, nhà họ Diệp không đắc tội nổi.

“Dương Thanh không chỉ giết ông Tám mà còn là hung thủ sát hại ông Chín”.

“Ông Tám muốn trả thù cho ông Chín nên mới chặn giết Dương Thanh, nào ngờ lại bị cậu ta bắn chết!”

“Bạo Quân, lời tôi nói đều là sự thật.
Bên cạnh Dương Thanh còn có một thằng đàn em rất mạnh. Bọn họ hợp sức lại mới giết được ông Tám”.

Diệp Vô Song run rẩy nói, chỉ giấu chuyện mình báo tin cho Lữ Mông để ông ta đi chặn giết Dương Thanh.

Dù sao chuyện này cũng liên lụy đến anh ta, biết nếu người đàn ông cao lớn trước mặt biết được, chắc chắn sẽ không tha cho anh ta.

“Diệp Vô Song cậu nói bậy bạ gì đấy?”

Diệp Mạn hoảng sợ, vội nói: “Dương Thanh mới rời đi không lâu, cậu vẫn luôn ở trong nhà họ Diệp, tại sao lại biết người giết ông Tám là Dương Thanh?”

“Cậu nên biết nói hươu nói vượn sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào”.

Diệp Mạn nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiện giờ Dương Thanh là cơ hội để bà ta chiếm đoạt quyền kiểm soát nhà họ Diệp, không thể để Dương Thanh xảy ra

chuyện.

Diệp Vô Song tức giận quát: “Tôi nói thật, bà biết cái gì mà nói?”

“Cậu dám quát tôi sao?”

Diệp Mạn sững sờ, quay sang nhìn Diệp Kế Tông: “Bố thấy chưa? Nó dám chống đối cô mình ngay trước mặt mọi người. Nếu để nó làm chủ gia tộc, liệu nó có dám chống đối cả bố hay không?”

Diệp Kế Tông cau mày rống lên: “Câm miệng!”

Ở nhà họ Diệp, lời lão ta nói là thánh chỉ, ai dám không nghe?

Bây giờ người của Hiệp hội Võ thuật tìm tới vì Diệp Vô Song, nhà họ Diệp đang gặp nguy hiểm, vậy mà Diệp Vô Song và Diệp Mạn vẫn còn đấu võ mồm.

“Bạo Quân, chắc là cháu tôi lầm rồi.
Dương Thanh vừa mới rời khỏi đây, sao có thể lấy mạng ông Tám được?”

Diệp Kế Tông đứng dậy lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Không ai biết người đàn ông cao lớn tên là gì, người ta đều gọi hắn ta là Bạo Quân.

Thực lực của hắn ta không nằm trong top chín cao thủ mạnh nhất Hiệp hội Võ thuật nhưng lại có địa vị cực cao trong hiệp hội.

Dù Lữ Mông xếp thứ tám cũng phải nhún nhường trước mặt hắn ta.

Bởi vì cái tên Bạo Quân là do người đứng đầu Hiệp hội Võ thuật ban tặng.

Ngoài ra, Bạo Quân còn có biệt danh là Võ tướng.

Thực lực của hắn ta sâu không lường được, dù là cao thủ xếp thứ năm của Hiệp hội Võ thuật cũng chưa chắc đã đấu lại được.

“Cháu ông dám lừa gạt tôi, thế thì tôi chỉ đành giết cậu ta!”

Bạo Quân ngang ngược tuyên bố, lại giẫm lên đầu Diệp Vô Song, khiến anh ta kêu gào thảm thiết.

“Cậu…”

Diệp Kế Tông rất tức giận, nhưng Bạo Quân muốn giết Diệp Vô Song, lão ta cũng hết cách.

Bởi vì nhà họ Diệp không có ai đánh lại hắn ta.

“Đừng giết tôi! Tôi nói thật mà, ông Tám thực sự bị Dương Thanh và đàn em giết chết, người của tôi đã nhìn thấy tận mắt”.

Sức dưới chân Bạo Quân ngày càng lớn, Diệp Vô Song cũng gào to hơn.

“Tại sao người của mày lại nhìn thấy?”

Bạo Quân không hề giảm lực chân, lớn tiếng chất vấn.

Diệp Vô Song vội đáp: “Bởi vì tôi là người nói cho ông Tám biết, hung thủ giết chết ông Chín vừa mới rời khỏi nhà họ Diệp”.

“Trong hội võ Giang Bình, chính mắt tôi đã nhìn thấy Dương Thanh giết ông Chín, thậm chí còn uy hiếp chi hội Giang Bình của Hiệp hội Võ thuật rút khỏi đó”.

“Tôi nói thật đấy.
Ông không tin có thể điều tra thử, ngày đó có rất nhiều người tới xem hội võ, nhất định sẽ tra ra được”.

Diệp Vô Song không dám giấu diếm gì nữa, nói ra toàn bộ.

Nghe vậy, Diệp Kế Tông nổi giận, không ngờ nó dám ra tay với Dương Thanh sau lưng mình.

Mặc dù lão ta và Dương Thanh đã xảy ra xung đột nhưng lão ta vẫn định bảo Diệp Mạn hàn gắn quan hệ giữa hai bên.

Nào ngờ, Diệp Vô Song dám mượn đao giết người.

Nếu Dương Thanh chết thì thôi, nhưng Dương Thanh lại không chết, còn đắc tội với người của Hiệp hội Võ thuật.

Đây quả thực là một kiếp nạn khổng lồ với nhà họ Diệp.

Sắc mặt Diệp Mạn cũng xám xịt, giờ mới biết Diệp Vô Song cũng có mặt trong hội võ lần trước.

Diệp Vô Song muốn giết Dương Thanh chắc chắn là vì sự tồn tại của Dương Thanh phá hủy giấc mơ làm chủ gia tộc của anh ta.

Nếu Bạo Quân không uy hiếp, có lẽ Diệp Vô Song sẽ không bị lộ.

“Phải rồi, bà ta cũng có mặt trong hội võ Giang Bình đấy”.

“Tính ra Dương Thanh còn là con rể của bà ta!”

“Nếu lấy bà ta làm mồi nhử, nhất định có thể dụ Dương Thanh ra mặt”.

Diệp Vô Song dữ tợn nói.

Ầm!

Người nhà họ Diệp đều chết sững.

Nội quy đầu tiên của nhà họ Diệp chính là không được phép tranh đấu nội bộ.
Mặc dù trước giờ vẫn đấu trong âm thầm nhưng chưa có ai dám trắng trợn đẩy người trong gia tộc vào chỗ chết như vậy.

“Thì ra nhà họ Diệp và thằng nhóc kia còn có quan hệ này”.

Bạo Quân cười lạnh, híp mắt nói.

Hắn ta nhìn chằm chằm Diệp Kế Tông, ngang ngược uy hiếp:
“Lập tức liên hệ với thằng nhóc kia, trong vòng nửa tiếng phải bò tới nhà họ Diệp chịu chết.
Nếu không mẹ vợ của nó sẽ tàn đời!”

.

Chương 567: 567: Trút Hết Nỗi Uất Hận

Giọng nói của Dương Thanh như có ma thuật khiến Tần Thanh Tâm bĩnh tĩnh lại.

“Chồng, em tin anh!”

Tần Thanh Tâm cố nén nghẹn ngào, cắn răng nói: “Cho dù muộn đến mấy anh cũng phải báo cho em ngay sau khi giải quyết xong việc bên đó nhé!”

“Được!”

Dương Thanh trịnh trọng đáp lời.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh đã ra khỏi khách sạn.

Vừa nghe được tiếng động bên phòng Dương Thanh, Mã Siêu đã lặng lẽ đi theo, đợi Dương Thanh cúp điện thoại mới hỏi: “Anh Thanh, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu lại có cơ hội luyện tập nữa rồi!”

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt: “Đến nhà họ Diệp!”

Mã Siêu thầm ngạc nhiên, dường như đã đoán ra gì đó.
Anh ta không nói lời nào lập tức khởi động xe chạy như bay trên đường.

Cùng lúc đó ở nhà họ Diệp.

Trên mặt Diệp Mạn ngập tràn lo lắng.
Bà ta đang tuyệt vọng thì chợt nhớ đến Tần Thanh Tâm, nỗi sợ mới vơi đi rất nhiều.

Bà ta đã điều tra được Dương Thanh rất yêu Tần Thanh Tâm, chỉ cần Tần Thanh Tâm nói giúp, Dương Thanh chắc chắn sẽ đến cứu bà ta.

Chỉ là bà ta không tin Dương Thanh có thể sống sót trong tay Bạo Quân.

Dù vậy bà ta vẫn lợi dụng tình cảm của Dương Thanh đối với Tần Thanh Tâm để dụ anh đến.

Không chỉ mình bà ta, người nhà họ Diệp cũng chẳng một ai ôm hy vọng gì với Dương Thanh.

Tuy Dương Thanh đã thể hiện thực lực mạnh mẽ ở nhà họ Diệp nhưng cái bóng của Hiệp hội Võ thuật trong lòng bọn họ quá lớn.
Bọn họ không tin trên đời này còn có người dám chống lại với Hiệp hội Võ thuật.

Diệp Vô Song vô cùng chờ mong Dương Thanh đến nộp mạng.

Chỉ khi Dương Thanh chết, nhà họ Diệp mới không còn ai tranh giành vị trí chủ nhà với anh ta.

Từng giây trôi qua nhưng Dương Thanh vẫn chưa xuất hiện.

Tâm trạng Diệp Mạn vốn đã thả lỏng lại căng như dây đàn.

Hai mươi phút đã trôi qua nhưng vẫn chưa thấy Dương Thanh tới.
Thời gian Bạo Quân đã cho chỉ còn lại mười phút.

Nếu đến lúc đó Dương Thanh vẫn không xuất hiện, e rằng Bạo Quân sẽ giết bà ta.

Trong lúc chờ Dương Thanh, Diệp Mạn đã hỏi thăm rõ ràng thân phận của Bạo Quân.

Đây là kẻ giết người không chớp mắt cực kỳ khủng bố.
Từ trước tới nay hắn ta luôn giữ lời, nói nửa tiếng là nửa tiếng, đến muộn một giây cũng sẽ giết.

“Dương Thanh, cậu nhất định phải tới!”

Diệp Mạn điên cuồng cầu nguyện trong lòng.

Không chỉ có mỗi mình Diệp Mạn, người nhà họ Diệp cũng đang thầm cầu nguyện.

Bạo Quân đã nói nếu trong vòng nửa tiếng Dương Thanh không tới thì Diệp Mạn sẽ chết.

Không ai biết đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

“Chỉ còn năm phút nữa, nếu cậu ta vẫn không tới, tối nay chính là ngày tận thế của nhà họ Diệp các người!”

Bạo Quân bỗng liếc mắt nhìn đồng hồ, liếm môi, sắc mặt vặn vẹo nói.

Người nhà họ Diệp đều run rẩy, nỗi sợ trong mắt càng dâng lên.

“Tất cả là tại người phụ nữ này, nếu bà ta không dẫn thằng ranh kia về thì việc hôm nay đã không xảy ra”.

Bỗng có người nhà họ Diệp tức giận hét lên với Diệp Mạn.

“Đúng, đều tại người phụ nữ đê tiện này, vì đoạt quyền mà không từ thủ đoạn.
Bây giờ nhà họ Diệp gặp tai họa đều tại bà ta!”

“Chỉ cần chúng ta còn sống, nhất định bắt tay nhau đuổi bà ta ra khỏi gia tộc”.

Người nhà họ Diệp vốn đang hoảng sợ, lúc này có người dẫn đầu liền thi nhau chỉ trích Diệp Mạn.

Bạo Quân khoái chí nhìn cảnh tượng này.
Hắn ta thấy người nhà họ Diệp đều bị đùa giỡn như mèo vờn chuột.

Nếu không bị ràng buộc bởi quy củ, một mình hắn ta cũng có thể diệt sạch nhà họ Diệp.

Khi khống chế được mạng sống của người khác, Bạo Quân đều cảm thấy thành công, cũng cực kỳ phấn khích.

“Bạo Quân, nhà họ Diệp chúng tôi không ai chào đón thằng ranh kia, hết thảy đều tại Diệp Mạn!”

“Xin cậu tha cho nhà họ Diệp một con đường sống!”

Lúc này Diệp Kế Tông cũng lên tiếng.

Chỉ còn lại mấy phút cuối cùng, lão ta đành phải hy sinh Diệp Mạn để bảo vệ gia tộc.

Nghe Diệp Kế Tông nói vậy, Diệp Mạn ngẩn ra, vẻ mặt khó tin.

Cho dù lúc nãy bà ta bị tất cả người nhà họ Diệp chỉ trích cũng không ngạc nhiên, đau khổ như lúc này.

Bởi vì Diệp Kế Tông đang đổ hết mọi tội lỗi lên đầu bà ta để bảo vệ bản thân.

“Ồ?”

Bạo Quân hứng thú nhìn Diệp Kế Tông: “Không phải người phụ nữ này là con gái của ông sao? Ông tính dùng mạng của bà ta để bảo vệ nhà họ Diệp đấy à?”

Ông chủ Diệp dứt khoát gật đầu, thờ ơ nói: “Làm sai thì phải chịu phạt.
Con rể của nó đã gây ra rắc rối lớn cho nhà họ Diệp, cho dù nó là con gái của tôi nhưng vì gia tộc tôi sẵn sàng hi sinh vì nghĩa!”

“Bố…”

Diệp Mạn nức nở hỏi: “Liệu bố có từng xem con là con gái của bố không?”

Diệp Kế Tông lạnh lùng quát: “Cô câm miệng đi!”

“Nếu không phải tại con rể quý hóa của cô, sao lại xảy ra những việc này?”

“Lẽ nào cô không muốn hy sinh cho gia tộc sao?”

“Đừng nghĩ tôi không biết cô vẫn luôn hận tôi.
Sợ là cô đã muốn thay thế tôi từ lâu rồi phải không?”

Diệp Kế Tông lạnh giọng nói.

Diệp Mạn cảm thấy trong lòng tức nghẹn, hít thở không thông, nước mắt tuôn rơi.

“Lẽ nào con không nên hận bố sao?”

Diệp Mạn bỗng tức giận gào lên.

“Năm đó, bố vì lợi ích của gia tộc, ngăn cản bọn con ở bên nhau, thậm chí còn giết anh ấy”.

“Nhưng con lại ngu ngốc tưởng anh ấy vứt bỏ mẹ con con”.

“Con hận anh ấy nhiều năm như vậy, chẳng lẽ con không nên hận bố sao?”

Diệp Mạn để mặc cho nước mắt ướt đẫm khuôn mặt, khóc rống lên, như muốn trút hết mọi oan ức ra ngoài.

Diệp Kế Tông vẫn dửng dưng, đợi Diệp Mạn nói xong lão ta mới lạnh lùng nói: “Cô là con gái của tôi.
Phụ nữ của nhà họ Diệp phải chấp nhận việc hôn nhân bị sắp đặt!”

“Nếu không phải vì cô muốn bỏ trốn với thằng khốn kia, nếu các người không âm thầm sinh con, sao cậu ta lại phải chết?”

“Tôi ra lệnh giết cậu ta nhưng hung thủ thật sự là cô mới phải!”

“Cô biết rõ phụ nữ nhà họ Diệp không thể có hôn nhân tự do nhưng vẫn kiên quyết ở bên cạnh cậu ta.
Chính cô đã hại chết cậu ta!”

Lời nói của Diệp Kế Tông như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim Diệp Mạn khiến bà ta đau đớn đến nỗi không thiết sống nữa.

.

Chương 568: 568: Âm Thanh Của Sự Chết Chóc

Lúc này, nét mặt Diệp Kế Tông vô tình, lời nói càng tuyệt tình hơn.

Diệp Mạn lảo đảo chực ngã, bước chân loạng choạng lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

“Cô chỉ là một đứa con gái còn muốn làm chủ nhà họ Diệp, cô tưởng có thể sao?”

Diệp Kế Tông tức giận gầm lên, bước từng bước về phía Diệp Mạn.

Lão ta cứ bước tới một bước, Diệp Mạn sẽ lùi lại một bước, trong đôi mắt đỏ hoe đầy tuyệt vọng.

“Bố đã nói chỉ cần con hàn gắn được mối quan hệ giữa Dương Thanh và nhà họ Diệp trong vòng một tuần, bố sẽ giao vị trí chủ gia tộc cho con cơ mà?”

Diệp Mạn cố kìm nước mắt, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Diệp Kế Tông chất vấn.

“Ha ha!”

Diệp Kế Tông cười giễu cợt, khinh thường nói: “Tôi là chủ nhà họ Diệp, sao lại sinh ra đứa con gái ngu ngốc như vậy chứ? Giao vị trí chủ gia tộc cho cô? Cô cho rằng có thể không?”

Ầm!

Diệp Mạn chấn động mạnh.
Tới giờ phút này, bà ta mới hiểu ra, Diệp Kế Tông chưa bao giờ muốn giao vị trí chủ gia tộc cho mình.

Chỉ sợ lão ta chưa từng nghĩ tới chuyện chia quyền lực của nhà họ Diệp cho bà ta.

Tất cả đều là lợi dụng!

Cũng như hơn hai mươi năm trước, Diệp Kế Tông ngăn cản bà ta đến với người yêu chỉ vì muốn lợi dụng bà ta để liên hôn, giành lấy lợi ích lớn hơn cho nhà họ Diệp.

Sau đó, Diệp Kế Tông ra lệnh giết chết người đàn ông bà ta yêu cũng vì lợi ích của gia tộc.

Thậm chí lão ta vu oan hãm hại người bà ta yêu, làm bà ta hận người đàn ông đã hi sinh cả mạng sống vì mình nhiều năm như vậy.

Chẳng phải tất cả những điều này đều vì lợi ích của gia tộc sao?

“Hóa ra tất cả đều là giả, bố nói sẽ giao vị trí chủ gia tộc cho con chỉ để lợi dụng mối quan hệ giữa con và Dương Thanh”.

“Kể cả chuyện trước đó bố nói với Dương Thanh, chỉ cần cậu ta bằng lòng dẫn con gái con về nhận tổ tiên sẽ cho cậu ta làm chủ gia tộc họ Diệp cũng là lừa đảo”.

“Bố chỉ muốn lợi dụng thực lực của Dương Thanh để trục lợi cho nhà họ Diệp”.

“Bây giờ, người của Hiệp hội Võ thuật tới tuyên bố muốn giết Dương Thanh, bố thấy cậu ta chắc chắn phải chết, chẳng còn giá trị lợi dụng nữa, con cũng thế nên mới đối xử với con như vậy”.

“Bố thân yêu của con ơi, con nói không sai chứ?”

Vẻ mặt Diệp Mạn đầy châm chọc, chút tình thân còn sót lại đối với Diệp Kế Tông cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn sự lạnh lùng.

Diệp Kế Tông hừ một tiếng: “Cô vẫn chưa ngu tới mức không cứu được.
Không sai, thằng nhóc kia dám giết ông Tám của Hiệp hội Võ thuật thì chắc chắn phải chết!”

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Diệp Kế Tông.

Lão ta biết Dương Thanh rất lợi hại, nhưng Hiệp hội Võ thuật còn mạnh hơn.

Cho dù hôm nay Dương Thanh có thể sống sót trong tay Bạo Quân, thậm chí là giết hắn ta thì thế nào?

Dương Thanh giết chết ông Chín hay ông Tám, thậm chí lấy mạng cả Bạo Quân, Hiệp hội Võ thuật vẫn còn thủ mạnh hơn.

Ngay cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô liên kết còn chưa chắc có thể đánh bại được Hiệp hội Võ thuật, một mình Dương Thanh đối phó nổi sao?

Người nhà họ Diệp đều kinh hãi.
Bọn họ vốn tưởng lúc trước Diệp Kế Tông thật sự định tặng vị trí chủ gia tộc cho Dương Thanh và Diệp Mạn, bây giờ mới biết tất cả đều là giả.

Lúc này, người kích động nhất là Diệp Thương và Diệp Vô Song.

Diệp Thương muốn giết Dương Thanh mới mất vị trí người thừa kế.
Bây giờ Diệp Kế Tông đã hoàn toàn vứt bỏ Dương Thanh, chắc là ông ta có thể lấy lại vị trí người thừa kế của mình chứ?

Diệp Vô Song kích động vì Diệp Kế Tông vứt bỏ Dương Thanh, Diệp Thương bị mất vị trí người thừa kế, Diệp Mạn rõ ràng đã thất thế, vậy nên vị trí đó chỉ có thể thuộc về anh ta.

Hai người đều có ý xấu, trong lòng Diệp Mạn lại bi thương.

“Bố chắc chắn người thua là Dương Thanh à?”

Rất lâu sau, Diệp Mạn bỗng bình tĩnh lại, thờ ơ hỏi Diệp Kế Tông.

Diệp Kế Tông khẽ nhíu mày: “Tôi thừa nhận cậu ta rất mạnh, nhưng tôi biết rõ sự đáng sợ của hiệp hội Võ thuật.
Chẳng lẽ cô nghĩ Hiệp hội Võ thuật cũng không đấu lại Dương Thanh sao?”

“Con hi vọng bố sẽ không hối hận vì quyết định ngu xuẩn của mình”, Diệp Mạn lạnh lùng nói.

Lòng tin của Diệp Mạn dành cho Dương Thanh đã biến mất vào giây phút Bạo Quân xuất hiện, bây giờ chợt cháy lên.

“Người phụ nữ kia, lời nói của bà làm tôi rất khó chịu”.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo như sấm rền chợt vang lên: “Nửa tiếng rồi thằng nhóc kia còn chưa tới, vậy bà chỉ có thể chết!”

Lúc này, Bạo Quân với thân hình vạm vỡ cao tới một mét chín chẳng khác nào một vị thần linh đầy quyền lực.

Hắn ta nhanh chóng bước đến trước mặt Diệp Mạn, một tay nắm lấy cổ bà ta.

Sau đó, cơ thể mảnh mai của Diệp Mạn bị hắn ta nhấc lên chẳng khác nào một con gà con.

Bà ta vô cùng hoảng sợ, tay chân không ngừng vung vẩy, bất giác nhìn Diệp Kế Tông bằng ánh mắt cầu cứu.

Nhưng Diệp Kế Tông chỉ hờ hững liếc nhìn Diệp Mạn, không hề có ý định xin tha cho bà ta.

Giờ phút này, trong đầu Diệp Mạn hiện ra từng cảnh tượng quen thuộc.

Vào một đêm hè hơn hai mươi năm trước, bà ta mới khoảng hai mươi tuổi đang bị mấy tên lưu manh đùa giỡn, định cưỡng ép đưa bà ta đi.

Bà ta liều mạng cầu xin người qua đường giúp đỡ, nhưng chẳng có một ai chịu đứng lại.

Đúng lúc này, một người thanh niên ăn mặc giản dị, trên vai khoác một cái túi dệt lớn xuất hiện, tức giận quát: “Các người định làm gì?”

Người thanh niên khoảng hai mươi với gương mặt non nớt, quần áo có miếng vá, chân đi đôi giày vải màu đen, nói giọng nhà quê.

“Mày không muốn chết thì mau cút đi! Đừng xen vào chuyện của người khác!”

Mấy tên lưu manh tức giận uy hiếp.

“Cứu tôi! Xin anh hãy cứu tôi, nhất định tôi sẽ báo đáp anh!”

Diệp Mạn kêu to cầu xin.

Người thanh niên hơi do dự, nhìn cách ăn mặc là biết dân quê mới ra thành phố.
Anh ta vốn là người chất phác, giờ nhìn thấy mấy tên lưu manh giở trò đồi bại, cuối cùng vẫn quyết định can thiệp vào chuyện này.

“Thả cô ấy ra!”

Người thanh niên bỏ túi xuống và đi về phía Diệp Mạn, rõ ràng ánh mắt có hơi sợ hãi.

“Tên nhà quê ở đâu ra cũng dám quản chuyện của bố mày, thịt nó cho tao!”

Tên lưu manh cầm đầu tức giận quát một tiếng, ba bốn tên khác xông tới.

Người thanh niên lập tức bị đánh ngã xuống đất, mặt đầy máu.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát vang lên, mấy tên côn đồ vội vàng bỏ chạy.

Cũng nhờ vậy mà Diệp Mạn được cứu, hai người làm quen với nhau.

Dần dà, hai người tiếp xúc nhiều hơn rồi phải lòng nhau, tình yêu ập tới không thể kìm chế.

Mãi về sau, Diệp Mạn mang thai, bỏ trốn cùng người thanh niên.

Tiếp đó, người thanh niên biết được thân phận của Diệp Mạn, vì muốn cho bà ta một cuộc sống hạnh phúc nên đã chủ động đến gặp Diệp Kế Tông, mong được chúc phúc.

Nhưng người đó chưa từng nghĩ tới chuyến này một đi không thể trở lại, bị giết hại ở nhà họ Diệp, còn bị bọn họ vu oan giá họa, bị Diệp Mạn hận rất nhiều năm.

Bà ta chợt rơi nước mắt, vừa nhớ người yêu vừa cảm thấy có lỗi với con gái.

Bà ta âm thầm thề, nếu có kiếp sau, cho dù bà ta có phải làm trâu làm ngựa cũng sẽ cố gắng ở bên cạnh con gái.
Bởi vì cô không chỉ là con gái của một mình bà ta mà còn là đứa con duy nhất người bà ta yêu để lại trên đời.

“Bà có thể chết được rồi!”

Bạo Quân hờ hững như đang xách một con gà con sắp bị mình vặn gãy cổ.

“Nếu bà ấy chết, cả Hiệp hội Võ thuật sẽ chôn cùng bà ấy!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng bỗng vang lên.

Ánh trăng thu cao vời vợi lạnh lẽo chiếu xuống.

Trong bóng tối, một người cao ráo chậm rãi bước tới, tiếng bước chân như âm thanh của sự chết chóc.

.

Chương 569: 569: Ai Có Thể Ngăn Cản Tôi

Giờ phút này, mọi người đều nhìn bóng người kia.

“Dương Thanh!”

Theo bóng người bước tới gần, người nhà họ Diệp cuối cùng đã nhìn thấy rõ.

Một người có dáng vẻ vạm vỡ như tháp sắt đi theo sát phía sau Dương Thanh chính là Mã Siêu.

Hai người lần lượt xuất hiện làm mọi người kinh ngạc.

Bạo Quân vốn đang định bẻ gãy cổ Diệp Mạn cũng nhìn sang. Khi thấy chỉ có hai người thanh niên hơn hai mươi tuổi bước tới, ánh mắt hắn ta vô cùng khinh thường.

“Nếu tao giết bà ta, mày sẽ bắt cả Hiệp hội Võ thuật chôn cùng à?”

Bạo Quân hỏi với vẻ cợt nhả, ánh mắt lóe lên vẻ dữ tợn như muốn giết người.

Qua lời thì thầm bàn tán của người nhà họ Diệp, hắn ta đã biết người tới là Dương Thanh.

Vào lúc Diệp Mạn nhìn thấy Dương Thanh, trong mắt cháy lên khát vọng sống đồng thời giãy dụa càng kịch liệt hơn.

Bà ta biết, bây giờ chỉ có Dương Thanh có thể cứu mình.

Nhưng bà ta còn đang ở trong tay của Bạo Quân, nếu đắc tội hắn ta thì sợ rằng rất khó sống được.

“Ông không hiểu tiếng người hay tai có vấn đề?”

Dương Thanh thờ ơ hỏi.

Ầm!

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đó đều chấn động!

Bạo Quân hoàn toàn bị chọc giận.

Những lời này của Dương Thanh dường như không có vấn đề gì, nhưng thật sự là câu mắng người không thô tục.

Phiên dịch qua chính là "Ông là súc vật nên không hiểu lời con người như tôi nói, hay ông bị điếc?"

Có thể tưởng tượng được những lời này kích thích Bạo Quân tới mức nào.

"Thằng nhóc, tao sẽ đích thân vặn gãy cổ mày!"

Bạo Quân tức giận hét lên.

Dáng người hắn ta vốn đã rất cao lớn, vừa nổi nóng thì cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, cảm giác cả người tràn trề sức lực.

Diệp Mạn ở trong tay hắn ta lại nhỏ bé như vậy.

"Dương Thanh, cậu thật to gan, dám vỗ lễ với Bạo Quân như vậy.
Cậu đừng quên mẹ vợ cậu còn ở trong tay ông ta".

Diệp Vô Song lớn tiếng nói.

Không biết vì sao, nhìn thấy Dương Thanh bình tĩnh điềm nhiên, trong lòng anh ta chợt lo lắng.

Ngay cả bản thân anh ta cũng thấy chấn động, không ngờ mình lại có ảo giác rằng có lẽ Bạo Quân thật sự không phải là đối thủ của Dương Thanh.

Anh ta nói vậy cũng là nhắc nhở Bạo Quân có thể giết Diệp Mạn trước.

Bây giờ chỉ cần bà ta chết, có thể xác định vị trí người thừa kế là của mình.

Dương Thanh hơi híp mắt lại.
Sao anh có thể không hiểu được lòng dạ độc ác của Diệp Vô Song?

"Anh sẽ chết rất thảm!", Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh chỉ nói một câu rồi không nhìn Diệp Vô Song nữa.

Nhưng anh ta thấy mình như vừa bị thần chết để mắt tới, một cảm giác ớn lạnh lan tràn khắp người.

“Ông là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, sẽ không gây khó dễ cho một người phụ nữ chứ?”

Dương Thanh nói với Bạo Quân: “Ông thả bà ta ra, tôi đánh với ông một trận! Được không?”

“Nếu tao cứ nhất quyết giết bà ta thì sao?”

Bạo Quân nói với vẻ trêu tức.
Bàn tay hắn ta vốn thả lỏng chợt siết chặt.

Diệp Mạn chỉ cảm thấy cổ của mình sắp gãy rồi.
Bà ta sợ đến mức muốn tè ra quần, hai tay, hai chân điên cuồng giãy giụa.

Bạo Quân thích nhất là đùa bỡn người khác.
Đặc biệt là lúc nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt người khác, hắn ta có cảm giác rất khoái chí.

Nhưng hắn ta thất vọng khi không nhìn thấy được chút sợ hãi nào trong mắt Dương Thanh.
Đôi mắt kia u ám, tối tăm như vực sâu không thấy đáy.

“Người phụ nữ này là mẹ vợ của mày.
Mày không sợ tao giết bà ta à?”

Bạo Quân nhíu mày hỏi.

“Người ở trong tay ông, có giết hay không là chuyện của ông”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ ông tưởng tôi qua đây để cứu người phụ nữ này?”

Bạo Quân nghe vậy thì đanh mặt lại.

Lúc trước, Diệp Mạn nói Tần Thanh Tâm chỉ là con gái rơi của mình, Dương Thanh rất ghét bà ta.
Ban đầu Bạo Quân còn chưa nghi ngờ, nhưng bây giờ thì tin rồi.

Trông Dương Thanh có vẻ rất trẻ nhưng Bạo Quân không cho rằng Dương Thanh là một kẻ vô dụng.

Bất kể có phải cậu ta giết Lữ Mông không, ít nhất Ngưu Căn Huy đứng hàng thứ chín trong hiệp hội Võ thuật đã thật sự

chết trong tay Dương Thanh, hơn nữa còn bị giết chết trước mặt bao nhiêu người.

Nếu người thanh niên tài giỏi như vậy không phải là loại người thủ đoạn tàn độc, sẽ không thể có được thành tựu như hôm nay.

“Nếu vậy, tao sẽ lấy mạng của người phụ nữ này!”

Bạo Quân quát lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên dùng sức.

“Bộp!”

Trong thời điểm chỉ mành treo chuông, một bàn tay tinh tế đột nhiên nắm lấy cổ tay Bạo Quân.

Hắn ta vốn đang siết chặt ngón tay chợt cảm giác được một sức mạnh cực kỳ đáng sợ nắm lấy cổ tay của mình.

“Cho dù tôi không đến vì người phụ nữ này, cũng không thể đứng nhìn bà ta bị ông giết được”.

Một giọng nói vô cùng lãnh đạm đột nhiên vang lên bên tai Bạo Quân.

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt.
Hắn ta chỉ cảm thấy lông tơ trên người lập tức dựng đứng.

Vừa rồi, Dương Thanh còn đứng cách hắn ta mấy mét, chỉ thoáng cái đã tới bên cạnh.
Lúc này tay anh đang nắm chặt lấy cổ tay của hắn ta.

Sức lực mạnh đến mức đáng sợ này làm Bạo Quân không dám phản kháng.
Hắn ta không hề nghi ngờ, chỉ cần Dương Thanh dùng sức là có thể dễ dàng bóp nát cổ tay của mình.

“Rốt…
rốt cuộc cậu là ai?”

Vẻ mặt Bạo Quân vô cùng nghiêm trọng.
Hắn ta chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh và ướt sũng mồ hôi.

Hắn ta vốn đang nghi ngờ, rốt ruộc có phải Dương Thanh đã giết chết Lữ Mông không.

Nhưng lúc này, nghi ngờ trong lòng của hắn ta đã hoàn toàn biến mất.

Ở trước mặt Dương Thanh, không ngờ hắn ta không có nổi can đảm để đánh một trận.

“Nếu không thả tay trong vòng năm giây, ông sẽ chết!”

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nói.

Lần này, Bạo Quân vội vàng buông tay mà không hề do dự.

Diệp Mạn ngã trên mặt đất, lập tức thở hổn hển.

Bà ta vừa bước qua cửa tử, đã sợ đến mất hồn mất vía từ lâu.

“Cậu có thể thả tay được chưa?”

Bạo Quân nghiến răng hỏi.
Hắn ta cảm giác cổ tay của mình cũng sắp vỡ rồi.

Bạo Quân bất ngờ là mình vừa dứt lời, Dương Thanh đã thả cổ tay mình ra thật.

Lúc này, trang viên của nhà họ Diệp rộng lớn mênh mông lại yên tĩnh không hề có tiếng động, mọi người đều nhìn Dương Thanh.

Từ khi Dương Thanh ra tay nắm lấy cổ tay Bạo Quân, ép hắn ta thả Diệp Mạn ra, đến lúc anh thả cổ tay của hắn ta ra.

Tất cả đều diễn ra trong chớp mắt.
Nhưng điều khiến bọn họ chấn động là, đường đường là nhân vật võ tướng của Hiệp hội Võ thuật lại không hề có ý chí chiến đấu trước mặt Dương Thanh.

Mí mắt Diệp Kế Tông giật giật, tim cũng đập như điên.
Lão ta chợt có cảm giác mình đã bỏ lỡ điều gì.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ rằng anh mạnh đến mức khiến Bạo Quân không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thằng nhóc, cậu dám giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật tôi, chuyện này tuyệt đối sẽ không dừng lại ở đây đâu”.

“Cậu cứ chờ bị Hiệp hội Võ thuật xét xử đi!”

Bạo Quân đột nhiên nói một câu uy hiếp rồi xoay người tính rời đi.

“Tôi đã cho phép ông đi chưa?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên ở phía sau lưng Bạo Quân.

Ngay sau đó, một cơ thể vạm vỡ chợt lao qua, chặn đường lui của hắn ta.

Bạo Quân nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bạo Quân tôi muốn đi, ai có thể cản được chứ?”

.

Chương 570: 570: Cuộc Chiến Sinh Tử

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật muốn chạy trốn cũng phải tìm được lý do chính đáng.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo đã khiến người nhà họ Diệp sợ ngây người.

Cái người vừa nãy còn ngang ngược tuyên bố không ai có thể cản được mình giờ đây lại co giò bỏ chạy.

Cao thủ so tài, chớp mắt là phân được thắng bại.

Chỉ với tốc độ nhanh như chớp và sức mạnh túm cổ tay của Dương Thanh lúc nãy cũng thấy được Bạo Quân không phải đối thủ của Dương Thanh.

Biết đánh không lại mà còn è cổ ra chịu trận thì không phải anh hùng mà là kẻ ngu tìm đường chết.

“Muốn chạy trốn à? Chạy thoát nổi không?”

Mã Siêu nhếch miệng lộ ra nụ cười tà ác, sau đó nhấc chân đuổi theo Bạo Quân.

Dương Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, không có ý định ra tay.

Nếu anh thật sự muốn ra tay thì anh đã giết Bạo Quân từ lúc cứu Diệp Mạn rồi.
Nhưng anh không làm vậy, để lại cơ hội này cho Mã Siêu.

Thực lực của Mã Siêu tương đương với Lữ Mông đã bị anh giết.
Nếu Bạo Quân đến đây để trả thù cho Lữ Mông, còn tuyên bố Dương Thanh lăn tới nộp mạng, chứng tỏ thực lực của hắn ta phải mạnh hơn Lữ Mông.

Rất hiếm khi gặp được cao thủ cấp bậc này.

Bây giờ thực lực của Mã Siêu cũng đã đến giới hạn đột phá, phải trải qua một trận quyết đấu sinh tử mới thăng cấp được.

Chỉ khi đối mặt với cái chết, tiềm năng của con người mới được kích thích đến tận cùng.

“Oành!”

Mã Siêu đột nhiên bộc phát tốc độ thần tốc, sau đó nhảy vọt lên, đá mạnh xuống.

Bạo Quân bị đá bay ra ngoài trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Đồ khốn kiếp, mày muốn chết à?”

Bạo Quân phát hiện người ra tay là Mã Siêu, lập tức nổi giận.

Hắn ta đường đường là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, được hội trưởng ban tên Bạo Quân, đủ để chứng minh thực lực mạnh mẽ của hắn ta.

Lúc nãy bị Dương Thanh đe dọa nên hắn ta đành phải bỏ trốn.

Bây giờ lại bị người đi theo Dương Thanh đá bay ra ngoài. Đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này của hắn ta.

“Mày chỉ là một con lợn ngốc mà thôi, còn ảo tưởng mình là cao thủ tuyệt đỉnh cơ à?”

Mã Siêu cười chế giễu: “Không dám đấu một trận mà còn dám lớn lối đòi anh Thanh đến đây nộp mạng?”

“Thằng nhóc, mày muốn chết hả?”

Bạo Quân giận đến run người, gầm lên.

Bạo Quân vô thức nhìn Dương Thanh, thấy anh chỉ đứng nhìn, không có ý ra tay mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tao muốn chết đấy! Mày giết nổi không?”, Mã Siêu liên tục cười lạnh.

“Oành!”

Bạo Quân không nhiều lời, lao thẳng vào tấn công Mã Siêu.

Mã Siêu vẫn luôn muốn khiêu chiến cực hạn để ép bản thân mình đột phá.
Hơn nữa sau lưng còn có Dương Thanh, anh ta có gì phải sợ?

Chỉ thấy bóng dáng Mã Siêu chợt lóe lên, cấp tốc chạy vọt lên nghênh chiến.

“Oành oành oành!”

Cơ thể của hai người va chạm vào nhau.

Hai người đều có thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, trận đấu nảy lửa khiến mọi người kinh hãi.

Người nhà họ Diệp nhìn thấy cảnh tượng này đều há hốc mồm.

Bọn họ vốn nghĩ chỉ Dương Thanh mới có thể ngăn cản được Bạo Quân, nhưng lúc này Dương Thanh lại không ra tay, chỉ dựa vào một mình Mã Siêu cũng đã khiến Bạo Quân bị thương nặng.

"Đồ bỏ đi, thực lực của ông chỉ tới vậy thôi sao?"

"Đúng là còn yếu hơn cả Lữ Mông bị tôi đánh bại trước đó".

"Thứ rác rưởi như ông không đánh lại tôi mà còn đòi lấy mạng anh Thanh?"

"Đồ con lợn, tới đi! Không phải lúc nãy ông mạnh miệng lắm sao? Đừng cứ trốn mãi thế!"

"Có anh Thanh ở đây, ông có thể chạy thoát được sao?"

Mã Siêu vừa điên cuồng tấn công vừa liên tục châm chọc, không ngừng kích động Bạo Quân.

Thực lực của Bạo Quân mạnh hơn Lữ Mông nhưng Dương Thanh cứ ở bên cạnh nhìn chằm chằm nên hắn ta hoàn toàn không muốn quyết chiến với Mã Siêu.

Hắn ta không ngu, cho dù đánh bại Mã Siêu, Dương Thanh cũng sẽ không tha cho hắn ta.

Cho nên từ đầu đến cuối hắn ta chỉ tìm cách chạy trốn, chứ không chịu đánh hết sức.

Bị Mã Siêu khiêu khích, Bạo Quân chỉ cảm thấy tức nghẹn trong lòng, sắc mặt vặn vẹo khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thằng ranh, mày muốn đi đầu thai sớm hả?"

"Ông chỉ là đồ bỏ đi, có giỏi đánh bại tôi trước rồi hãy nói. Ông nghĩ ông có thể lấy mạng tôi sao?"

Mã Siêu lại cười giễu cợt, dậm chân lao tới lần nữa.

"Chúc mừng mày đã thành công khiến tao muốn giết mày!"

Sát khí ngập tràn trong mắt Bạo Quân đột nhiên bộc phát.

“Cút!”

Mã Siêu vung đấm ra, Bạo Quân giận dữ quát lên, chụp lấy cánh tay của Mã Siêu.

Sau đó hắn ta nâng đùi đá vào bụng Mã Siêu.

Cơ thể của Mã Siêu bỗng bay lên theo hình vòng cung.

Anh ta chỉ cảm thấy bụng đau nhói, cơn đau lan tràn khắp khoang bụng.

“Không đỡ nổi một đòn!”

Bạo Quân cười lạnh, siết chặt nấm tay nện mạnh vào huyệt Thái Dương của Mã Siêu.

Nếu trúng phải cú đấm này, Mã Siêu không chết cũng sẽ lập tức hôn mê.

Cảm thấy tính mạng của mình bị đe dọa, thấy nắm đấm của Bạo Quân sắp đánh xuống, Mã Siêu cố gắng chịu cơn quặn thắt trong bụng, nện chân xuống đất.

“Cút!”

Mã Siêu nổi giận gầm lên, nhưng không tránh né cú đấm của Bạo Quân mà đá mạnh ra.

“Oành!”

Nắm đấm của Bạo Quân sượt qua đầu Mã Siêu, nhưng Mã Siêu lại đá trúng vào bụng hắn ta.

Cơ thể vạm vỡ của Bạo Quân bay thẳng lên trời rồi nặng nề ngã xuống đất.

Một tiếng vang cực lớn, mặt đất như rung chuyển.

Người nhà họ Diệp đều chết sững.
Bọn họ đã từng thấy cao thủ đánh nhau nhưng chưa từng thấy cuộc chiến nào khủng bố như vậy.

Những trận đấu võ quốc tế mà họ từng xem khác một trời một vực với cuộc chiến tay đôi trước mắt này.

Đây mới thực sự là cuộc chiến sinh tử!

Diệp Kế Tông hối hận muôn vàn.
Lão ta biết hôm nay Bạo Quân thua chắc rồi.

Cho dù hắn ta đánh thắng nhưng vẫn còn Dương Thanh thực lực khó lường đang chờ sẵn.

Một khi Bạo Quân thất bại, sao Dương Thanh có thể bỏ qua cho nhà họ Diệp?

Nghĩ tới đây, trong đầu Diệp Kế Tông bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ điên cuồng.
Lão ta lập tức gọi một cuộc điện thoại, chỉ nói bốn chữ:
“Chuẩn bị ra tay!”

.

Chương 571: 571: Đột Phá Cực Hạn

Đến lúc này Bạo Quân mới đánh hết sức.

Sau khi biết được thực lực của Dương Thanh, hắn ta tự thấy không đánh thắng được anh nên mới muốn bỏ chạy.

Nào ngờ ngay cả người đi theo bên cạnh Dương Thanh cũng mạnh đến mức này.

Trừ khi hắn ta phải dốc hết sức ứng phó, bằng không sẽ không có cơ hội chạy trốn.

“Như vậy mới thú vị!”

Mã Siêu gắng gượng đỡ một đòn của Bạo Quân và đá lại hắn ta rồi liếm môi, vẻ mặc cực kỳ phấn khích.

“Ranh con, mày biết tao ghét nhất kiểu người nào không?”

Bạo Quân bò từ dưới đất lên, trên mặt không hề tỏ ra đau đớn, tựa như người vừa bị Mã Siêu đá không phải là hắn ta.

Lúc này trên người hắn ta toả ra sát khí mãnh liệt, không ngừng càn quét về phía Mã Siêu.

Mã Siêu cười lạnh: “Vậy ông có biết tôi ghét kiểu người nào nhất không?”

“Tôi ghét nhất kiểu người đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, bởi vì dáng vẻ vờ vịt này rất nhạt nhẽo”.

“Không phải mày muốn nhìn thấy trạng thái mạnh nhất của tao sao? Được, tao sẽ cho mày toại nguyện!”

“Chỉ mong mày đừng khiến tao thất vọng”.

Vẻ mặt Bạo Quân lạnh như băng, hai tay nắm chặt lại, trên cánh tay vạm vỡ nổi đầy gân xanh.

Dưới lớp quần áo cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, khiến người khác cảm thấy nghẹt thở.

Nhưng Mã Siêu không hề sợ hãi, ngược lại chỉ cảm thấy rất hưng phấn.

Lăn lộn trên chiến trường nhiều năm, cơ bắp của anh ta rất săn chắc, tuy không to bằng Bạo Quân nhưng thực lực của anh ta cũng không yếu hơn Bạo Quân bao nhiêu.

Lữ Mông bị đánh bại trước đó mạnh ngang ngửa với anh ta, thậm chí anh ta còn hơi mạnh hơn, vậy nên không thể phát huy được hết tiềm lực của anh ta.

Tuy Bạo Quân mạnh hơn Lữ Mông rất nhiều nhưng vẫn không giết được anh ta.

Cho nên phải khích bác Bạo Quân khiến hắn ta nổi giận bộc phát toàn bộ sức lực thì mới có thể kích thích được tiềm lực của Mã Siêu.

“Đến đây đi!”

Mã Siêu quát lớn.

Lúc này ý chí chiến đấu mãnh liệt lan tràn khắp người anh ta.

Trong mắt Bạo Quân ngập tràn khinh bỉ, cười lạnh: “Nếu mày muốn chết, tao sẽ cho mày toại nguyện!”

Ngay lúc nói ra câu này, Bạo Quân vốn đang đứng tại chỗ bỗng biến mất.

Lúc này trời đã tối, tuy trong trang viên nhà họ Diệp đèn điện sáng choang nhưng tầm nhìn vẫn bị ảnh hưởng rất lớn.
ngôn tình hoàn

Người nhà họ Diệp chỉ thấy một cái bóng xông thẳng vào Mã Siêu.

“Đến đúng lúc lắm!”

Ánh mắt Mã Siêu trở nên nghiêm nghị, khẽ quát lên đồng thời chân phải đạp mạnh xuống đất.

“Rầm” một tiếng, mặt đất rung chuyển, bụi bay mù mịt.

Thân hình của Mã Siêu cũng lao vút lên nghênh chiến.

“Oành!”

Một tiếng nổ khủng khiếp, hai người va chạm vào nhau.

Giờ phút này, bầu trời như nứt ra, mặt đất rung chuyển.

Chỉ thấy một bóng người lùi về sau năm sáu bước sau cú va chạm khủng bố này.

Người đó là Mã Siêu!

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, Bạo Quân lại vung nắm đấm, đánh về phía Mã Siêu đang lùi lại.

“Ầm ầm ầm!”

Gần như ngay lập tức, Bạo Quân đã lao tới trước mặt Mã Siêu, hai quả đấm cứng như sắt liên tục nện xuống.

Mọi người sửng sốt khi thấy Mã Siêu không hề có ý định tránh né, ngược lại còn lao lên nghênh chiến.

Tuy không ngừng lui về phía sau, nhưng anh ta không hề sợ hãi, thậm chí cũng không có ý muốn rút lui mà tinh thần chiến đấu lại càng mạnh mẽ.

“Oành!”

Lại trúng một đòn nặng nề, cơ thể Mã Siêu lùi tiếp về sau.

Nhưng lần này Mã Siêu chỉ lùi lại ba bước.

Trước đó anh ta chỉ bị động chịu đòn, mỗi một cú đấm của Bạo Quân đều khiến anh ta lùi về sau năm sáu bước.

Trong mắt Bạo Quân thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn ta là người cảm nhận sâu sắc nhất.

Hắn ta hiểu rõ thực lực của Mã Siêu mạnh cỡ nào, vốn tưởng sắp đánh được bại đối phương nhưng sức mạnh và tốc độ của anh ta lại tăng vọt.

Càng đánh càng mạnh!

Trong đầu hắn ta chợt nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Tuy hắn ta chưa từng gặp người như vậy nhưng đã từng nghe nói đến.

Một số bản ghi chép võ thuật truyền thừa có miêu tả về những người này.

Người như vậy được gọi là chiến sĩ trời sinh, cũng có một số sách cổ gọi bọn họ là “cuồng chiến sĩ”.

Đây mới là kỳ tài luyện võ thật sự.
Cơ thể của bọn họ không có cực hạn.

“Ranh con, rốt cuộc mày là ai?”

Bạo Quân lại tung đấm, lần này Mã Siêu chỉ lùi về sau hai bước đã đứng vững.
Lần đầu tiên trong mắt Bạo Quân xuất hiện vẻ nghiêm túc.

Mã Siêu giơ tay lau vết máu nơi khóe miệng, vẻ mặt ngông cuồng, châm chọc nói: “Ông sợ à?”

“Sợ?”

Bạo Quân hừ một tiếng: “Tao sợ khi nào? Mày là kẻ thua trận, người nên sợ là mày mới phải”.

“Nếu không sợ, tại sao ông lại hỏi tôi là ai?”, Mã Siêu cười lạnh.

“Ông đang lo lắng, lỡ tôi có thân phận đặc biệt gì ông sẽ không đắc tội nổi, đúng không?”

“Ông yên tâm, tôi không có thân phận gì đặc biệt đâu.
Nếu ông nhất định muốn biết tôi là ai thì cứ coi như tôi là anh Thanh đi!”

Mã Siêu đang ngập tràn tinh thần chiến đấu, sao có thể để Bạo Quân có ý nghĩ rút lui?

Anh ta đã đạt đến trạng thái mạnh nhất, có cảm giác bản thân sắp đột phá cực hạn.
Nếu đột phá được, thực lực của anh ta sẽ được nâng lên một tầm cao mới.

“Cậu ta chỉ là đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, có thân phận đặc biệt gì chứ?”

Bạo Quân lạnh lùng chế giễu, sát khí trên mặt càng nặng:
“Mặc kệ mày có thân phận gì, hôm nay tao nhất định phải giết mày!”

“Mạnh miệng lắm!”

Mã Siêu cười lạnh: “Tự tin vậy thì ra tay đi!”

Mã Siêu nói xong liền nhấc chân lao vào Bạo Quân lần nữa.

Hai người lại giao đấu, công kích mạnh mẽ, sức hủy diệt cực kỳ khủng bố.

Chỗ bọn họ giao chiến như một mớ hỗn độn.

Nếu đòn tấn công của hai người đánh trúng người nhà họ Diệp, sợ là bọn họ sẽ chết ngay lập tức.

Lúc này đến cả Hắc Bạch song sát bên cạnh Diệp Kế Tông cũng sợ chết khiếp.
Hai người bọn họ liên thủ lại mới đạt được sức chiến đấu mạnh nhất của nhà họ Diệp.

Vậy mà lúc này, sức chiến đấu của cả Bạo Quân và Mã Siêu đều vượt xa bọn họ.

Trước đó bọn họ còn muốn đối phó Dương Thanh và Mã Siêu, giờ nghĩ lại chỉ thấy lạnh sống lưng.

Dù bọn họ liên thủ sợ là ngay cả Mã Siêu cũng đánh không lại, huống chi còn một người tuy chưa ra tay nhưng còn khủng bố hơn.

Bạo Quân cũng đã hoàn toàn bộc phát, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sát khí, muốn lấy mạng Mã Siêu.

“Cút!”

Bạo Quân gầm lên, nắm đấm nện vào lồng ngực Mã Siêu, cú va chạm mạnh mẽ như xe tải hạng nặng hất bay cơ thể Mã Siêu.

Mã Siêu chỉ cảm thấy ruột gan đảo lộn, sâu trong cổ họng có vị tanh.
Sau đó anh ta phun một ngụm máu, cơ thể nặng nề ngã xuống đất.

“Ranh con, bây giờ mày đã biết sự chênh lệch giữa chúng ta rồi chứ?”

Bảo Quân nở nụ cười tàn ác, bước tới chỗ Mã Siêu.

Thoạt nhìn hắn ta vẫn còn đứng vững nhưng thật ra chỉ mình hắn biết cú đấm lúc nãy đã tiêu hao hết sức lực cuối cùng của mình.

Nếu Mã Siêu vẫn có thể đứng lên, e rằng người ngã xuống lần này chính là hắn ta.

Nhưng hắn ta cực kỳ hoảng sợ khi thấy Mã Siêu đang bị thương nặng lại giãy dụa bò dậy, ánh mắt ngập tràn kiêu ngạo và sát khí.

Bạo Quân cảm thấy cả người lạnh toát, bước chân nặng như đổ chì không thể nhấc lên.

“Cảm ơn ông đã giúp tôi đột phá cực hạn”.

Mã Siêu nhếch miệng, châm chọc nói: “Ông nghĩ tôi có nên giết ông để cảm ơn không?”

Dứt lời, một luồng khí thế kinh người toát ra từ trên người Mã Siêu.

Đúng lúc này, một cảm giác nguy hiểm ghê gớm chợt bao trùm lấy thân thể Mã Siêu, con ngươi anh ta co rút lại, cả người ướt đẫm mồ hôi.

“Đoàng!”

Ngay sau đó, một tiếng súng chát chúa đột nhiên vang vọng khắp bầu trời nhà họ Diệp.

.

Chương 573: 573: Cả Gia Tộc Đều Kinh Hãi

“Ông chủ Diệp, ông nói xem, nếu tôi giao người này cho Hiệp hội Võ thuật thì nhà họ Diệp sẽ có hậu quả gì?”

Dương Thanh cười híp mắt và nói với Diệp Kế Tông.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn của lão già đã tám mươi tuổi này cuối cùng đã lộ vẻ sợ hãi.

Tay súng này vốn là do lão ta thuê về.
Bây giờ Bạo Quân bị bắn chết, nếu Dương Thanh giao người cho Hiệp hội Võ thuật, bọn họ chắc chắn có thể cạy miệng được tay súng này.

Đến lúc đó, tất cả đều bị lộ hết.

“Tay súng này chẳng liên quan gì đến tôi.
Cho dù cậu giao hắn cho Hiệp hội Võ thuật thì sao chứ?”, Diệp Kế Tông chột dạ nói.

Trước khi xác định Dương Thanh sẽ giao người cho Hiệp hội Võ thuật, tất nhiên lão ta sẽ không thừa nhận.

Dương Thanh hỏi với vẻ hài hước: “Tôi còn chẳng biết người này là ai, sao ông chủ Diệp đã biết hắn là tay súng? Hơn nữa còn biết hắn là tay súng giết chết Bạo Quân? Chẳng lẽ ông chủ Diệp có năng lực đoán trước tương lai?”

Người nhà họ Diệp nghe vậy thì đều kinh ngạc đến ngây người.

Bạo Quân bị bắn chết khiến bọn họ rất kinh ngạc, cũng rất sợ hãi.
Bọn họ sợ Hiệp hội Võ thuật sẽ tiêu diệt nhà họ Diệp.

Dương Thanh chỉ nói mấy câu, không ngờ đã lừa được Diệp Kế Tông tự khai ra.

Lão ta hoảng loạn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Ông làm nhiều chuyện ác như vậy, lẽ nào không định sám hối à?”

Dương Thanh chợt ngừng cười, lạnh lùng nói: “Bố vợ mà tôi chưa bao giờ gặp đã bị ông giết, lẽ nào ông không tính xin lỗi vợ và con gái của ông ấy?”

Dương Thanh không có chút thiện cảm nào với lão già này.

Nếu không phải lão ta là ông ngoại của Tần Thanh Tâm, anh sẽ chẳng chờ tới bây giờ.

Anh hẳn đã tiêu diệt nhà họ Diệp, báo thù cho bố ruột của Tần Thanh Tâm từ lâu.

Hai mắt Diệp Mạn cũng đỏ hoe, bà ta nghiến răng nói: “Sợ là trong mắt bố chỉ có lợi ích của gia tộc nhỉ? Cho dù con là con gái của bố nhưng cũng chỉ là một quân cờ trong tay bố.
Bố muốn hạ thế nào thì quân cờ nhất định phải đi tới đó!”

“Bố là người nhà họ Diệp, làm chủ gia tộc họ Diệp, lẽ nào bố làm mọi chuyện vì gia tộc là sai sao?”

“Con có biết tất cả những gì nhà họ Diệp có được bây giờ đều được đổi bằng máu của bao nhiêu thế hệ trước trong nhà họ Diệp không?”

“Bố chỉ muốn nhà họ Diệp đứng ở vị trí huy hoàng hơn, để an ủi cho linh hồn những người đã mất.
Chẳng lẽ điều này cũng là sai sao?”

Diệp Kế Tông cau có mặt mày, kích động nói: “Nếu không phải vì nhà họ Diệp, sao bố đã tám mươi còn phải giữ lấy vị trí chủ gia tộc họ Diệp, lo lắng vất vả cho cái nhà này chứ?”

“Lẽ nào bố không biết nhường cho con cháu tài giỏi, trồng hoa cỏ, hưởng thụ quãng đời chẳng còn lại bao nhiêu nữa sao?”

Diệp Kế Tông phẫn nộ hét lên như phát điên, đôi mắt đầy tơ máu.

Hai mắt Diệp Mạn đỏ hoe, mím chặt môi không nói một lời nào, chỉ căm hận nhìn lão ta.

Qua nhiều năm như vậy, mỗi khi nhắc tới chuyện người yêu bị bố mình ra lệnh giết chết, bà ta đều có cảm giác sống không

bằng chết.

Bà ta muốn báo thù rửa hận và đã có rất nhiều cơ hội, nhưng mỗi lần định ra tay, bà ta lại không sao hạ quyết tâm được.

Bất kể thế nào, Diệp Kế Tông cũng là bố mình.
Cho dù lão ta có sai thì đó cũng là bố mình!

Cho nên trong lòng bà ta chỉ căm hận Diệp Kế Tông, nhưng bảo ra tay giết thì bà ta không làm được, thật sự không làm được.

Dương Thanh không nói một lời nào.
Nhiệm vụ của anh chỉ là cứu Diệp Mạn.

Bây giờ anh đã hoàn thành nhiệm vụ, còn lại là chuyện riêng của Diệp Mạn.

Anh chỉ cần bảo đảm bà ta có thể còn sống là đủ rồi.

Vào giây phút Diệp Kế Tông dùng tới tay súng định giết chết Mã Siêu, thật ra anh đã có đủ lý do để giết lão ta.

Chỉ vì mối quan hệ máu mủ mỏng manh giữa Diệp Kế Tông và Tần Thanh Tâm, Dương Thanh không có cách nào ra tay với ông lão tám mươi tuổi này.

“Đúng! Vì gia tộc, bố có thể nắm số phận của mỗi đứa con”.

“Vì là bố, bố có thể hi sinh hạnh phúc của con để đổi lấy lợi ích cho nhà họ Diệp”.

“Nhưng tại sao bố phải giết anh ấy? Anh ấy chỉ cầu xin bố chúc phúc cho chúng con.
Bố không muốn thì có thể từ chối mà! Sao bố phải giết anh ấy chứ?”

“Bố nói cho con biết đi, rốt cuộc anh ấy đã làm sai chuyện gì mà bố cứ nhất quyết bắt anh ấy phải chết vậy?”

Diệp Mạn quá kích động, vừa khóc vừa gào lên, trên gương mặt vô cùng bi thương và đau khổ, thậm chí còn tuyệt vọng.

Bà ta yêu người đàn ông ấy, người đàn ông chất phác có thể vì mình mà hy sinh tất cả.

Nhưng người đàn ông yêu mình sâu sắc đó đã bị bố mình ra lệnh giết chết.

Chuyện đau đớn nhất thế giới không ngoài người thân nhất của mình giết một người thân khác!

Đôi mắt già nua của Diệp Kế Tông không hề thay đổi, trước sau vẫn chỉ lãnh đạm.

Rõ ràng những lời Diệp Mạn nói không thể khiến lão ta thấy hổ thẹn và hối hận.

Ở trong từ điển của lão ta không có hai chữ thân tình này, chỉ có một từ lợi ích thôi sao?

"Đây chính là số phận của con, số phận của con gái nhà họ Diệp!"

Thật lâu sau, Diệp Kế Tông mới nói ra những lời lãnh đạm vô tình, không hề có chút cảm xúc nào.

Tiếng khóc của Diệp Mạn chợt nín bặt, ánh mắt nhìn Diệp Kế Tông cũng dần trở nên lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Với người máu lạnh như bố, con có nói gì đi nữa cũng chỉ là vô nghĩa!"

Diệp Kế Tông hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

"Dương Thanh, tôi muốn trở thành chủ gia tộc họ Diệp, tương lai của nhà họ Diệp sẽ do tôi quyết định!"

Diệp Mạn đột nhiên nhìn về phía Dương Thanh với ánh mắt nghiêm túc.

Anh vô cùng kinh ngạc.
Vừa rồi anh hỏi bà ta có hứng thú với vị trí chủ gia tộc họ Diệp không, ánh mắt bà ta không quá ham muốn, hình như chỉ định phối hợp với anh.

Nhưng bây giờ, trong ánh mắt Diệp Mạn đặc biệt cố chấp muốn khống chế nhà họ Diệp.

Dương Thanh mỉm cười: "Sẽ như bà mong muốn! Cho dù bà muốn giết lão già này, tôi cũng không can thiệp.
Tôi chỉ có một nhiệm vụ là bảo vệ tính mạng của bà!"

Diệp Mạn chỉ đợi nghe câu nói này của Dương Thanh.
Bà ta khẽ gật đầu cảm kích, sau đó lạnh lùng nhìn lướt qua đám người nhà họ Diệp và nói: “Từ hôm nay, tôi sẽ là chủ gia tộc họ Diệp, có ai không phục?”

Lúc này, bà ta dường như đột nhiên biến thành một người khác, cảm giác lạnh lùng lại có khí thế của kẻ bề trên.

Người nhà họ Diệp có mặt ở đây đều kinh ngạc, hình như chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, một người phụ nữ như Diệp Mạn muốn làm chủ nhà họ Diệp.

“Diệp Mạn, bố còn chưa chết đâu!”

Giọng nói của Diệp Kế Tông nặng nề lạnh lùng, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm vào Diệp Mạn nói: “Con muốn nắm giữ nhà họ Diệp, trừ khi bố chết!”

“Bố tưởng lời nói của bố bây giờ còn có tác dụng trong nhà họ Diệp nữa sao?”

Diệp Mạn cười châm chọc.

Bà ta vừa dứt lời, chợt nghe có những tiếng bước chân hỗn loạn vang lên.

Ngay sau đó, hơn mười cao thủ đeo mặt nạ quỷ đột nhiên xông vào nhà họ Diệp trong sự kinh ngạc của người nhà họ Diệp, lập tức bao vây tất cả bọn họ lại.

Giờ phút này, cả gia tộc đều kinh hãi!

.

Chương 574: 574: Thanh Lý Môn Hộ

Không ai ngờ Diệp Mạn lại âm thầm bồi dưỡng mười mấy cao thủ.

Ban đầu Dương Thanh cũng cảm nhận được sự tồn tại của đám người này nhưng không nghĩ là người của Diệp Mạn nên bây giờ cũng hơi ngạc nhiên.

Chỉ là như vậy càng tốt, anh đỡ phải ra tay.

Đây vốn là việc riêng của nhà họ Diệp, nếu Dương Thanh tùy tiện nhúng tay vào lỡ bất cẩn giết chết ai đó cũng không biết phải ăn nói với Tần Thanh Tâm thế nào.

Anh chỉ cần bảo vệ Diệp Mạn bình yên vô sự là được.

“Diệp Mạn, con muốn làm phản sao?”

Diệp Kế Tông sững sờ, khuôn mặt già nua hằn lên những nếp nhăn tràn đầy tức giận.

“Tất cả là tại ông ép tôi.
Nếu không phải tại ông, tại sao mọi việc lại ra nông nỗi này?”

“Nếu không có tôi, nhà họ Diệp có thể chiếm đoạt được nhà họ Tề sao?”

“Nếu không chiếm đoạt được nhà họ Tề, sợ là nhà họ Diệp đã bị đá khỏi tám gia tộc đứng đầu Yến Đô từ lâu rồi”.

“Tôi cũng là dòng chính của nhà họ Diệp.
Gia tộc có quy định phụ nữ không được làm chủ gia tộc không?”

Diệp Mạn lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén liếc nhìn đám người nhà họ Diệp.
Những người bị bà ta nhìn tới đều vô thức cúi đầu, không ai có can đảm nhìn thẳng vào bà ta.

“Tuy trong quy định của gia tộc không cấm phụ nữ làm chủ nhưng đây là luật bất thành văn, mấy trăm năm nay nhà họ Diệp vẫn luôn tuân thủ quy định này, sao con dám tự ý thay đổi?”

Diệp Kế Tông phản đối gay gắt.
Tuy lão ta đã tám mươi tuổi nhưng khí thế không hề thua kém người trẻ tuổi chút nào.

“Luật bất thành văn? Đúng là nực cười!”

Diệp Mạn cười chế giễu: “Dù là luật bất thành văn, hôm nay tôi cũng phải loại bỏ quy định này.
Phụ nữ thì đã sao? Đây là thời đại nam nữ bình đẳng, phụ nữ cũng có tôn nghiêm và địa vị”.

“Sau này bất kể là nam hay nữ chỉ cần có tài năng đều có tư cách làm chủ nhà họ Diệp!”

“Nếu mấy trăm năm nay nhà họ Diệp chưa từng có chủ gia tộc là phụ nữ thì tôi sẽ là ngoại lệ đầu tiên!”

Lúc này Diệp Mạn như trở thành người khác, cả người tỏa ra khí thế uy nghiêm.

Bà ta tự tin nhưng không kiêu ngạo.
Một người phụ nữ chỉ dựa vào bản thân vẫn sáng lập ra tập đoàn Mamba Đỏ không thể là người tầm thường.

“Con…
con đang muốn ép bố chết sao?”

Diệp Kế Tông giận run người quát.

“Diệp Mạn, đủ rồi!”

Đúng lúc này Diệp Thương bỗng đứng lên, gằn giọng nói: “Cô ăn nói với bố thế hả? Lẽ nào bố chết cô mới vừa lòng sao?”

Diệp Mạn khinh thường nhìn Diệp Thương, chế giễu nói: “Lúc này anh ra mặt là vì muốn lấy lòng ông ta sao?”

Khuôn mặt già nua của Diệp Thương đỏ bừng, thẹn quá hóa giận: “Cô đang nói hươu nói vượn gì thế? Bao đời nay chỉ chủ gia tộc mới có quyền bổ nhiệm chủ gia tộc đời tiếp theo.
Hiện giờ bố là người có quyền đó.
Bố chọn ai thì chính là người đó.
Nếu bố bằng lòng để cô thừa kế vị trí chủ gia tộc, Diệp Thương tôi nhất định sẽ không phản đối”.

“Nhưng bố lại không có ý định này, còn cô đang ép bố làm theo ý mình”.

“Được lắm! Không phải cô lợi hại lắm sao? Ngay cả bố mà cô cũng muốn giết cơ mà,có giỏi thì cô giết tôi trước đi!”

Diệp Thương kích động chắn trước người Diệp Kế Tông, ra vẻ hiếu thảo.

Mí mắt Diệp Vô Song giật giật, vẻ mặt méo mó.
Anh ta biết có Dương Thanh và Mã Siêu ở đây, Diệp Mạn cực kỳ đáng sợ.

Đây là cơ hội duy nhất của anh ta.
Nếu ra mặt như Diệp Thương có lẽ còn được Diệp Kế Tông khen ngợi, truyền lại vị trí chủ gia tộc.

Nhưng cho dù Diệp Kế Tông có truyền lại vị trí chủ gia tộc cho anh ta thì Diệp Mạn có để yên cho anh ta hưởng không?

Nghĩ vậy, Diệp Vô Song vẫn lựa chọn lẳng lặng quan sát.

Diệp Mạn lạnh lùng nhìn Diệp Thương, khinh thường nói: “Nếu anh muốn chết sớm, tôi sẽ cho anh toại nguyện, cứ coi như giết gà dọa khỉ để người nhà họ Diệp biết khi phụ nữ nổi điên họ có thể làm bất cứ chuyện gì”.

Dứt lời, bà ta phất tay ra lệnh: “Trong vòng mười giây, nếu Diệp Thương không chịu tránh ra, giết luôn!”

“Vâng!”

Mười mấy cao thủ đeo mặt nạ quỷ đồng loạt hô lên.

Khắp nhà họ Diệp ngập tràn sát khí nồng nặc khiến người run sợ.

Diệp Thương nghe vậy, cả người run cầm cập.
Ông ta ra mặt thay chủ gia tộc, vốn ôm hy vọng Diệp Mạn sẽ nương tay nhưng kết quả lại khiến ông ta thất vọng ê chề.

“Diệp Mạn, tôi là anh Hai của cô đấy, cô muốn giết cả tôi sao?”

Diệp Thương khó tin hỏi.

Diệp Mạn lạnh lùng giơ tay nhìn đồng hồ rồi hờ hững nói: “Ba giây cuối cùng!”

“Em gái, em muốn giết anh thật sao?”

Diệp Thương trợn trừng hai mắt.

“Đến giờ rồi!”

Diệp Mạn dùng hành động để trả lời ông ta: “Giết!”

Một cao thủ mang mặt nạ quỷ đi thẳng tới chỗ Diệp Thương. Đến lúc này Diệp Thương mới bàng hoàng nhận ra Diệp Mạn muốn giết mình thật.

“Tôi sẽ rút khỏi cuộc chiến tranh giành vị trí chủ gia tộc!”

Thấy cao thủ mặt nạ sắp đánh tới, Diệp Thương rống lên.

Sau đó, ông ta cảm thấy như được giải thoát.
Làm người thừa kế bao năm qua, áp lực trên vai ông ta quá lớn.

Đột nhiên gào lên muốn từ bỏ tranh quyền thừa kế trước mặt mọi người khiến ông ta thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

“Hứ!”

Diệp Mạn khinh thường nhìn Diệp Thương tránh sang một bên rồi lại nhìn Diệp Kế Tông, châm chọc nói: “Chủ gia tộc tương lai do ông chỉ định chỉ là một kẻ nhu nhược tham sống sợ chết mà thôi”.

“Lẽ nào trong mắt ông, kẻ yếu đuối như vậy mới là chủ gia tộc xứng đáng nhất sao?”

“Phải rồi, còn có một con chuột nhắt không có gan ra mặt nữa”.

“Từ khi nào nhà họ Diệp đã suy sụp tới mức để kẻ nhu nhược và bọn nhát gan kế thừa vị trí chủ gia tộc vậy?”

“Lúc nào ông cũng nói sợ sau khi chết không biết ăn nói với tổ tiên thế nào.
Chẳng lẽ ông cam lòng truyền lại vị trí chủ gia tộc cho kẻ yếu đuối như vậy sao?”

Ngôn từ sắc bén và đầy mỉa mai.

Sắc mặt Diệp Kế Tông ngày càng tái nhợt.
Sau vài câu nói, lão ta đã phụt máu, vẻ mặt tiều tụy.

Dòng chính nhà họ Diệp rất đông nhưng không ai dám lên tiếng bởi sức ép của Diệp Mạn.

Trên mặt Diệp Mạn thoáng hiện lên một tia buồn bã không đành lòng.

“Đưa chủ gia tộc họ Diệp tiền nhiệm đi bệnh viện!”

Diệp Mạn lớn tiếng ra lệnh cho đám cao thủ.

Mấy người làm của nhà họ Diệp bước tới định đỡ Diệp Kế Tông nhưng bị lão ta từ chối.

Một tay lão ta chống gậy, tay còn lại chống xuống bàn loạng choạng đứng lên, trên khuôn mặt dãi dầu sương gió chỉ còn lại sự cô độc.

“Tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Diệp Mạn chính là chủ gia tộc họ Diệp!”

Nói xong, lão ta chống gậy rời đi.

Dưới ánh đèn điện, bóng Diệp Kế Tông như được kéo dài ra. Mọi người nhìn chằm chằm vào bóng lưng tập tễnh rời đi của lão ta.

Ai cũng hiểu, thời đại của Diệp Kế Tông đã hoàn toàn chấm dứt.

Sau này nhà họ Diệp sẽ do nữ chủ đầu tiên quản lý.

Dương Thanh khá ngạc nhiên vì Diệp Mạn có thể làm tới mức này.

“Bây giờ là lúc thanh lý môn hộ!”

Đúng lúc này Diệp Mạn bỗng nhìn sang một người trẻ tuổi, ánh mắt lóe lên sát khí.

.

Chương 575: 575: Muốn Chạy Thì Đã Muộn Rồi

Bọn họ nhìn theo ánh mắt của Diệp Mạn, chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi và bất an của Diệp Vô Song.

“Cô, cháu đã từ bỏ ý định tranh vị trí chủ gia tộc từ lâu rồi. Trong nhà họ Diệp, chỉ có cô là thích hợp làm chủ gia tộc nhất”.

Diệp Vô Song nói rõ mình từ bỏ tranh vị trí chủ gia tộc trước, sau đó lại tâng bốc Diệp Mạn.

Chẳng qua, bởi vì Diệp Vô Song chọc vào cao thủ Hiệp hội Võ thuật nên có thể nói tất cả mọi chuyện xảy ra với nhà họ Diệp hôm nay đều do anh ta gây ra.

Diệp Mạn suýt bị Bạo Quân giết chết.
Nếu không phải Dương Thanh chạy tới kịp thời, sợ là bà ta đã xuống địa ngục rồi.

Nếu Diệp Mạn vẫn định tha cho Diệp Vô Song thì thật sự quá rộng lượng.

“Thật hay cho một câu đã từ bỏ tranh vị trí chủ gia tộc từ lâu. Nếu cô nhớ không nhầm, vừa nãy, cháu còn tính bí mật thông báo tin tức?”

Diệp Mạn liên tục cười lạnh nói.

“Cô, cháu không có làm vậy! Sao cháu dám làm vậy chứ?”

Diệp Vô Song cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vẫn không thể giấu được vẻ hoảng loạn của mình.

“Cầm điện thoại của cậu ta qua cho tôi!”

Diệp Mạn vừa ra lệnh, lập tức có người lao tới.

“Cô, cho dù bây giờ cô là chủ gia tộc họ Diệp cũng không thể xâm phạm quyền riêng tư của người trong gia tộc.
Chưa có sự cho phép của cháu thì không ai được xâm phạm quyền riêng tư của cháu”.

Diệp Vô Song nắm chặt điện thoại ở trong tay, lớn tiếng nói.

“Lấy tới đây!”

Diệp Mạn tức giận quát.

Diệp Vô Song biết bà ta đã quyết tâm kiểm tra điện thoại di động của mình, không thể tránh được.

Anh ta nghĩ tới đây chợt cầm điện thoại lên, ném phắt về phía hồ nhân tạo bên cạnh.

Chỉ cần điện thoại hỏng thì nội dung bên trong sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ.
Không có chứng cứ, cho dù Diệp Mạn là chủ gia tộc họ Diệp cũng không thể động vào mình được.

Nhưng một giây trước khi anh ta ném điện thoại ra, cao thủ do Diệp Mạn phái qua đã đạp mạnh vào lưng anh ta khiến anh ta ngã nhào về phía trước.

Cho dù chiếc điện thoại đã bị ném ra, nhưng lại rơi vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Chờ tới lúc Diệp Vô Song hoàn hồn, chiếc điện thoại di động của anh ta đã đến trong tay của Diệp Mạn.

“Cô không có quyền kiểm tra chuyện riêng tư của cháu!”, Diệp Vô Song tức giận hét lên.

Ngay cả Diệp Kế Tông khống chế nhà họ Diệp mấy mươi năm cũng bị Diệp Mạn đuổi khỏi vị trí chủ gia tộc.
Chỉ một Diệp Vô Song làm sao có thể ngăn cản được bà ta kiểm tra điện thoại?

Khi Diệp Mạn nhìn thấy một tin nhắn đã được gửi đi thành công trên điện thoại di động thì sắc mặt cực kỳ thâm trầm, nhìn về phía Diệp Vô Song như muốn giết người và giận dữ hét lên: “Cậu còn dám bí mật báo tin.
Cậu có biết bán đứng gia tộc sẽ là tội gì không?”

Dựa theo quy định của gia tộc nhà họ Diệp, bán đứng gia tộc chính là tội chết!

Nghe Diệp Mạn nói vậy, người nhà họ Diệp đều chấn động.
Bọn họ biết Diệp Vô Song muốn tranh vị trí chủ gia tộc,

nhưng không ngờ đến tình cảnh như bây giờ mà anh ta còn dám làm loạn.

“Bán đứng gia tộc?”

Diệp Vô Song biết chuyện này đã bị lộ thì dứt khoát không che giấu nữa, hét lên với vẻ giận dữ: “Nếu tôi chỉ gửi một tin nhắn là bán đứng gia tộc, vậy một người phụ nữ như bà ép chủ nhà phải nhường chức lại ngay trước mặt mọi người thì tính là gì?”

“Diệp Mạn, bà đừng ra vẻ thanh cao nữa.

So với bà, tất cả những gì tôi làm đã tính là gì chứ?”

“Tôi liên hệ với cao thủ Hiệp hội Võ thuật, nói cho bọn họ biết Dương Thanh giết chết người của bọn họ”.

“Nhưng vậy thì sao? Dương Thanh chỉ là một người ngoài. Tôi muốn giết cậu ta thì liên quan gì đến chuyện bán đứng gia tộc?”

“Trái lại, người phụ nữ ác độc tâm địa rắn rết như bà ép bố mình phải nhường chức, bà mới là người có tội lớn nhất của nhà họ Diệp!”

“Người phụ nữ ác độc như bà có tư cách gì tới chỉ trích những chuyện tôi đã làm?”

Diệp Vô Song vô cùng kích động, gần như hét lên.

Sắc mặt Diệp Mạn vô cùng thâm trầm.
Nếu trước đó bà ta có ý định tha cho Diệp Vô Song, vậy bây giờ chỉ muốn giết chết anh ta.

“Dương Thanh là người ngoài sao? Cậu ấy là con rể của tôi! Đó chính là người nhà họ Diệp.
Cậu thông báo cho người của Hiệp hội Võ thuật tới giết Dương Thanh là bán đứng gia tộc, bán đứng người trong gia tộc, phải chịu tội chết!”

“Nếu không phải tại cậu, sao nhà họ Diệp lại ra nông nỗi như hôm nay?”

“Là cậu đã suýt phá hỏng cả nhà họ Diệp.
Hôm nay, cậu phải chết!”

Diệp Mạn trừng mắt nhìn Diệp Vô Song nói.

“Ha ha, tới đi! Tới giết tôi đi!”

“Cho dù tôi chết, các người cũng không thể thoát được.
Tôi đã thông báo với Hiệp hội Võ thuật, e là người của bọn họ sắp đến rồi”.

“Tôi sẽ ở dưới chờ các người, ha ha ha ha!”

Diệp Vô Song phá lên cười rồi đột nhiên chạy thật nhanh.

“Bốp!”

Một tiếng động lớn vang lên, chỉ thấy Diệp Vô Song đụng đầu vào ngọn núi giả trong trang viên, lập tức chẳng còn hơi thở.

Mọi người trên dưới nhà họ Diệp đều kinh ngạc đến ngây người.

Mà lời Diệp Vô Song nói trước khi chết cũng khiến bọn họ lo lắng bất an.

Trong mắt người của những gia tộc quyền thế hàng đầu ở đây, Hiệp hội Võ thuật đã trở thành tồn tại khủng khiếp không thể địch nổi.

Một Bạo Quân đã gần như tiêu diệt được cả nhà họ Diệp.

Bây giờ tin tức hắn ta bị giết được Diệp Vô Song gửi tới Hiệp hội Võ thuật.
Lần này, người lại được chúng phái tới sẽ khủng khiếp tới mức nào?

Bây giờ, dường như chỉ có người thanh niên thần bí khó lường kia có thể giúp nhà họ Diệp giải quyết nguy cơ.

Nhất thời, mọi người đều nhìn Dương Thanh.

Ngay cả Diệp Mạn cũng bất giác nhìn anh, nghiến răng nói mà không hề do dự: “Dương Thanh, bây giờ cậu hãy rời khỏi nhà họ Diệp, dẫn theo Thanh Tâm tìm một nơi rồi thay tên đổi họ, mới có thể sống sót được!”

Diệp Mạn nói ra những lời này làm người nhà họ Diệp đều sửng sốt.

Nếu Dương Thanh rời đi, vậy lúc người của Hiệp hội Võ thuật tới, nhà họ Diệp sẽ phải đối mặt thế nào?

Sợ rằng Diệp Mạn vừa lên làm chủ gia tộc sẽ phải nhận lấy cơn thịnh nộ của Hiệp hội Võ thuật.
Đến lúc đó, bà ta chỉ có một con đường chết.

Điều này không giống với tính cách của Diệp Mạn.

Dương Thanh cũng hơi bất ngờ.
Anh biết Diệp Mạn đã thay đổi, nhưng không ngờ vào lúc này, bà ta lại suy nghĩ đến sự an toàn của mình và Tần Thanh Tâm trước.

"Bà chủ, cậu Thanh không thể rời đi được!"

"Đúng vậy, bây giờ chỉ có cậu Thanh mới có thể cứu được nhà họ Diệp.
Nếu cậu ấy đi thì nhà họ Diệp sẽ phải làm thế nào? Bà chủ sẽ thế nào?"

"Cậu Thanh, Diệp Vô Hùng của nhà họ Diệp mong cậu có thể ở lại nhà họ Diệp!"

"Diệp Tiêu Mỹ của nhà họ Diệp mong cậu Thanh ở lại nhà họ Diệp!"

"Diệp Vô Đông của nhà họ Diệp cầu xin cậu Thanh ở lại nhà họ Diệp!"

…

Nhất thời, trên dưới nhà họ Diệp đều chân thành nhìn Dương Thanh, thỉnh cầu anh ở lại.

Diệp Mạn vô cùng bi thương.
Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, bà ta chợt phát hiện ra mình cũng chẳng vui vẻ khi báo được thù, trái lại còn có cảm giác như mất đi thứ gì đó.

Bà ta giành được vị trí chủ gia tộc như mong muốn, nhưng không thay đổi được sự thật là nhà họ Diệp sắp phải đối mặt với Hiệp hội Võ thuật.

Diệp Mạn đã nợ con gái hơn hai mươi năm.
Lần này, bà ta chỉ muốn để con gái có thể được sống hạnh

phúc, cho dù có phải chết cũng cam tâm tình nguyện.

“Tất cả câm miệng cho tôi!”

Diệp Mạn tức giận quát một tiếng, mắt đỏ hoe nói: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của mọi người.
Nhưng lần này kẻ địch quá mạnh, mạnh đến mức chúng ta không thể đối mặt được.
Cho dù Dương Thanh lợi hại mấy đi nữa, cậu ấy cũng chỉ có một mình, sao có thể chống đỡ được rất nhiều cao thủ của Hiệp hội Võ thuật?”

“Bây giờ, chỉ có rời khỏi nhà họ Diệp mới có cơ hội sống sót!”

“Các vị hãy mang theo vật đáng giá và rời khỏi nhà họ Diệp với tốc độ nhanh nhất!”

Diệp Mạn cố nén đau khổ trong lòng, tuyên bố quyết định khiến bà ta vô cùng đau lòng.

“Còn muốn chạy à? Đã muộn rồi!”

Nào ngờ đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang vọng trong nhà họ Diệp.

Ngay sau đó, từng cao thủ mặc đồng phục của Hiệp hội Võ thuật xuất hiện ở nhà họ Diệp.

Người nhà họ Diệp đều run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

Đoàn quân cao thủ Hiệp hội Võ thuật tới nhanh như vậy sao?

.

Chương 576: 576: Uy Danh Của Kim Cương

Trong lúc người nhà họ Diệp đang hoảng sợ, từng cao thủ với khí thế đáng sợ đã lần lượt xuất hiện.

Mười người!

Cho dù số lượng người không nhiều nhưng quan trọng là khí thế trên người họ đều vô cùng đáng sợ.
Cả nhà họ Diệp như bị bao phủ trong bầu không khí chết chóc.

Khí thế trên thân kẻ dẫn đầu càng đáng sợ hơn.

Ông ta đứng ở đó như một vị thần, trên người phát ra uy thế đáng sợ, trấn áp tất cả cao thủ của nhà họ Diệp.

Lúc này, ông ta nhìn cơ thể cao to vạm vỡ đang nằm trên mặt đất, cũng chính là Bạo Quân bị tay súng mà Diệp Kế Tông bố trí bắn nhầm.

“Nhà họ Diệp thật to gan, dám bắn chết võ tướng của Hiệp hội Võ thuật!”

Tên dẫn đầu trợn mắt, lạnh lùng chất vấn.

Sát khí đáng sợ như đào núi lấp biển ép về phía người nhà họ Diệp.

Trông ông ta không vạm vỡ như Bạo Quân, chỉ cao 1m75, dáng người cũng rất cân đối.

Nhưng dường như trong chính cơ thể cân đối này lại ẩn chứa một hơi thở mạnh mẽ chực chờ bùng phát cực kỳ khủng bố.

“Trong chuyện này có hiểu nhầm rất lớn, vẫn mong ông bớt giận!”

Diệp Mạn cố ép nỗi sợ hãi trong lòng xuống, bước lên và giả vờ bình tĩnh nói với tên dẫn đầu.

Tên dẫn đầu lập tức nhíu mày, lạnh lùng nói: “Nhà họ Diệp không còn ai nữa à? Lại để một người phụ nữ đứng ra nói chuyện với tôi?”

Trong lời nói của ông ta chỉ có sự bất mãn và vô cùng khinh miệt.

“Tôi là chủ gia tộc mới của nhà họ Diệp, Diệp Mạn”.

Diệp Mạn tự giới thiệu trước rồi hỏi tiếp: “Tôi còn chưa biết ông tên họ là gì?”

Tên dẫn đầu nhướng mày và cười lạnh nói: “Nhà họ Diệp quả nhiên không còn ai, không ngờ lại để một người phụ nữ làm chủ gia tộc”.

“Tôi là Kim Cương, đứng hàng thứ ba trong Hiệp hội Võ thuật, tổng chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật ở khu Chiêu Châu”.

Cho dù Kim Cương rất xem thường bà ta nhưng vẫn tự báo tên họ.

Mà ông ta vừa nói ra lời này, người nhà họ Diệp đều tuyệt vọng.

Bọn họ đã từng được nghe danh của Kim Cương.
Ở Yến Đô, đây quả thật là một cái tên cấm kỵ.

Bởi vì ông ta là tổng chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật ở nước Chiêu Châu.

Hiệp hội Võ thuật có các chi hội trải rộng ở các nơi trên thế giới.
Mà Hiệp hội Võ thuật ở Yến Đô lại chỉ là chi hội ở nước Chiêu Châu.

Chi hội Yến Đô còn được gọi là chi hội chính của khu Chiêu Châu, tổng chi hội trưởng là người đứng đầu quản lý chi hội ở các nơi trong Chiêu Châu.

Cho nên có thể nói Kim Cương là cao thủ đứng đầu của Hiệp hội Võ thuật ở Yến Đô, cũng là người nắm quyền cao nhất của Hiệp hội Võ thuật ở Chiêu Châu.

Không ngờ cao thủ có thân phận và địa vị như vậy lại đích thân tới nhà họ Diệp.
Có thể tưởng tượng được người nhà Diệp tuyệt vọng tới mức nào.

Diệp Mạn tái mặt.
Bà ta không thể nào ngờ được người tới lần này lại là Kim Cương.

Có thể hôm nay chính là ngày tàn của nhà họ Diệp!

“Chi hội trưởng Kim, tôi rất lấy làm tiếc về cái chết của Bạo Quân! Nhưng chuyện này thật sự là một hiểu nhầm, mong ông giơ cao đánh khẽ, tha cho nhà họ Diệp”.

“Đương nhiên, cũng không thể bỏ qua chuyện này như vậy được.
Nhà họ Diệp sẽ cố gắng hết sức bồi thường tổn thất cho Hiệp hội Võ thuật”.

Diệp Mạn im lặng thật lâu mới nghiêm mặt nói với vẻ cầu xin.

Lúc này, bà ta không sợ chết nữa.

Cho dù bà ta nhận được vị trí chủ gia tộc họ Diệp như ý nguyện, nhưng trên thực tế đó không phải mong mốn của bà ta.
Bà ta chỉ muốn chứng minh với bố là mình không hề thua kém đàn ông nhà họ Diệp.

Diệp Kế Tông ra lệnh giết người yêu của bà ta, làm con gái, bà ta không thể tự tay giết Diệp Kế Tông trả thù, chỉ có khống chế nhà họ Diệp mới có khả năng trả thù được.

Bây giờ, nếu bà ta thành chủ gia tộc họ Diệp, vậy phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ hy sinh vì nhà họ Diệp bất cứ lúc nào.

“Bồi thường à?”

Kim Cương cười giễu cợt: “Võ tướng của Hiệp hội Võ thuật chết rồi, bà nói cho tôi biết, nhà họ Diệp có thể dùng cái gì để bồi thường?”

“Cho dù là cả nhà họ Diệp cũng không thể nào đền được tính mạng võ tướng Hiệp hội Võ thuật!”

“Sau tối nay, Yến Đô sẽ không còn nhà họ Diệp nữa!”

Kim Cương lạnh lùng nói.
Câu nói này đã tuyên án, thời gian nhà họ Diệp bị hủy diệt đang đếm ngược từng giây từng phút.

“Ông Kim…”

Mặt Diệp Mạn biến sắc, vẫn còn muốn tiếp tục cầu xin.

“Bà không hiểu tôi nói gì sao?”

Kim Cương khẽ nhướng lên, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn, sau đó đảo mắt nhìn quanh và lạnh lùng nói: “Ai là Dương Thanh? Có thể lăn ra đây chịu chết được rồi đấy!”

Mọi người nghe Kim Cương nói vậy thì nhất thời nhìn sang Dương Thanh.

Quả nhiên, Kim Cương tới là nhằm vào Dương Thanh, chỉ tiện thể phá hủy luôn nhà họ Diệp!

“Bịch!”

Đúng lúc này, Diệp Mạn chợt quỳ xuống và cầu xin: “Ông Kim, cầu xin ông hãy tha cho nhà họ Diệp!”

Dương Thanh sắp bị lộ, lúc này trong lòng bà ta vô cùng hoảng loạn.

Cả đời này, trong lòng bà ta chỉ có thù hận mà quên mất tình yêu với con gái.

Cho đến lúc bị Bạo Quân định đoạt sống chết, bà ta mới hiểu điều mình thật sự muốn là người trong nhà hòa thuận.

Chồng đã chết, trên đời chỉ có con gái, bà ta không đành lòng để con gái còn quá trẻ đã phải mất chồng như mình.

“Chủ gia tộc!”

Người nhà họ Diệp thấy thế, đều xúc động kêu lên.

Cao thủ nhà họ Diệp cũng bước tới, nhìn chằm chằm vào cao thủ Hiệp hội Võ thuật.

Cho dù bọn họ không địch lại nhưng vẫn không lùi bước.

“Tất cả lùi lại cho tôi!”

Diệp Mạn tức giận quát.
Lúc này, cao thủ nhà họ Diệp mới nghiến răng lùi lại.

Kim Cương có phần hứng thú khi nhìn thấy cảnh tượng này. Ông ta lạnh lùng híp mắt nói: “Tôi muốn nhà họ Diệp bị hủy

diệt vào tối nay thì chỉ có thể bị hủy diệt vào tối nay”.

Đúng lúc này, Diệp Mạn vốn đang quỳ xuống xin tha, chợt nhào qua ôm lấy chân của Kim Cương và hét to: “Dương Thanh, chạy mau!”

Cảnh tượng này đã kích thích sâu tận đáy tim Dương Thanh.

Cho dù Diệp Mạn đã thay đổi rất lớn, thậm chí vừa quỳ xuống cầu xin Kim Cương tha cho nhà họ Diệp, vẫn không thể hoàn toàn thay đổi được hình tượng của bà ta trong lòng Dương Thanh.

Nhưng vào giờ phút này, Diệp Mạn lại ôm lấy chân Kim Cương và bảo anh chạy mau.

“Bà muốn chết!”

Ánh mắt Kim Cương lóe lên sự lạnh lẽo và ý định giết người. Ông ta chợt đạp mạnh một chân còn lại về phía đầu Diệp Mạn.

Bà ta chỉ cảm giác được một luồng khí đáng sợ ép về phía đầu mình.
Giờ phút này, trong ánh mắt bà ta hoàn toàn không có sợ hãi, chỉ có sự kiên định muốn giữ chặt lấy Kim Cương.

“Bịch!”

Khi chân của ông ta sắp rơi xuống đầu của Diệp Mạn, trong thời khắc chỉ mành treo chuông này, một bóng người lập tức lao tới.

Một giây tiếp theo, Kim Cương chợt lùi lại năm, sáu bước.

Cảnh tượng này làm mọi người ở đó chấn động.
Ai nấy đều ngơ ngác nhìn bóng người thanh niên kia.

Diệp Mạn vẫn còn sợ hãi.
Khi bà ta phát hiện mình còn sống, Dương Thanh đang chắn trước mặt mình, hai mắt bà ta chợt đẫm lệ.

“Tôi đã từng nói, tối nay mọi chuyện đều tùy bà, tôi chỉ có một nhiệm vụ là bảo vệ tính mạng của bà!”

Một giọng nói kiên định lại ngang tàng vọng ra từ bóng người nhìn như gầy gò, lại vô cùng cao lớn kia.

Chương 577: 577: Có Hài Lòng Không

Lần đầu tiên Diệp Mạn cảm nhận được ý nghĩa của hai chữ "người nhà".

Dù Dương Thanh vẫn chưa tiếp nhận người mẹ vợ là bà ta, nhưng chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi tối nay, anh đã cứu bà ta những hai lần.

Bà ta chỉ thấy cực kỳ tức cười.
Bà ta sống ở nhà họ Diệp hơn hai mươi năm, cuối cùng người nhà họ Diệp lại muốn dồn bà ta vào chỗ chết, đến cả bố ruột cũng thờ ơ nhìn bà ta bị giết.

Ngược lại Tần Thanh Tâm, đứa con gái bà ta chưa nuôi được ngày nào chỉ vì một cuộc điện thoại của bà ta đã bảo Dương Thanh tới nhà họ Diệp.

Lúc này, Dương Thanh đứng chắn trước người bà ta.
Lời nói của anh khiến bà ta òa khóc.

"Anh Thanh, để em đối phó tên khốn này!"

Mã Siêu bỗng bước tới đứng cạnh Dương Thanh, nhìn chằm chằm Kim Cương, trầm giọng nói.

Dương Thanh lắc đầu: "Cậu không phải đối thủ của ông ta".

Một câu nói đủ để Mã Siêu biết chênh lệch giữa mình và đối phương rất lớn, biết ý lùi về sau mấy bước.

Ánh mắt của Kim Cương cực kỳ đáng sợ.
Ông ta dữ tợn nhìn chằm chằm Dương Thanh.

"Nhóc con, rốt cuộc cậu là ai?"

Một lúc lâu sau, ông ta mới lên tiếng hỏi.

Tốc độ và sức mạnh Dương Thanh vừa thể hiện ra khiến ông ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Ông ta là cao thủ xếp thứ ba của Hiệp hội Võ thuật, thực lực mạnh mẽ không thể hoài nghi.

Ông ta muốn giết người lại bị một thằng nhóc chưa tới ba mươi một đòn đánh lui.

Nếu nói Dương Thanh không có thân phận gì đặc biệt, ông ta tuyệt đối không tin.

“Tôi là ai không quan trọng.
Quan trọng là ông có chắc muốn đánh một trận với tôi không?”

Dương Thanh bình tĩnh đứng chắp tay nhìn Kim Cương.

Anh đứng đó như bậc vương giả của thế giới này, khí thế ngạo nghễ.

Người nhà họ Diệp đều sùng bái nhìn Dương Thanh.

Lúc trước Dương Thanh muốn đối phó nhà họ Diệp, bọn họ đều chán ghét anh, chỉ hận không thể đập chết anh ngay lập tức.

Bây giờ Dương Thanh lại cứu nhà họ Diệp, bọn họ nhìn thế nào cũng thấy anh rất thuận mắt.

Trong mắt Diệp Mạn tràn đầy vẻ khó tin.
Bà ta vốn tưởng Dương Thanh đối đầu Hiệp hội Võ thuật sẽ chỉ còn một con đường chết.

Thế nhưng khi Kim Cương định giết bà ta, Dương Thanh lại có thể cứu bà ta khỏi tay Kim Cương.

Với những cao thủ có thực lực như Kim Cương, giết người dễ hơn cứu người rất nhiều.

Vậy mà Dương Thanh vẫn cứu bà ta ra.

Điều này đã đủ để phân cao thấp.

Diệp Mạn chợt trở nên kích động.
Nếu Dương Thanh thực sự có thể đánh bại Kim Cương, chẳng phải thực lực của Dương Thanh đã đủ để chèn ép Hiệp hội Võ thuật rồi sao?

“Đến cả thân phận cậu cũng không dám tiết lộ sao?”

Kim Cương cười híp mắt nói.

Hiện giờ sát khí trên người ông ta đã hoàn toàn biến mất, trên mặt còn mang theo ý cười.

Ông ta được làm tổng chi hội trưởng khu Chiêu Châu của Hiệp hội Võ thuật không chỉ vì thực lực mạnh mẽ.
Nếu không có mưu trí, dù có mạnh đến đâu cũng không có khả năng đảm nhiệm chức vụ này.

Hai người vẫn chưa chính thức giao đấu nhưng ông ta đã cảm thấy sự nguy hiểm Dương Thanh đem tới.
Ông ta có ảo giác, nếu hai người quyết đấu sinh tử, kẻ chết cuối cùng chỉ có thể là mình.

Hơn nữa Dương Thanh còn có thân phận đáng gờm, dù ông ta có khả năng giết được Dương Thanh, ông ta dám giết sao?

“Con rơi của gia tộc Vũ Văn, Dương Thanh!”

Sau một hồi do dự, anh bỗng lên tiếng đáp.

Ai cũng biết thân phận này của anh.
Dù anh không chịu nói, Kim Cương cũng có thể dễ dàng tra ra được.

Thông qua thân phận này, nhất định Kim Cương có thể đoán ra chút ít.

Quả nhiên, sắc mặt Kim Cương lập tức thay đổi, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Một đứa con rơi bình thường của gia tộc Vũ Văn không thể có thực lực kinh người như vậy được.

Dương Thanh đã nói mình là con rơi của gia tộc Vũ Văn, có nghĩa là mọi thứ anh có đều dựa vào chính mình đạt được.

Kim Cương cảm thấy một luồng khí thế cứng rắn từ trên người Dương Thanh và Mã Siêu, chỉ người được tôi luyện trong chiến tranh mới có được sức mạnh khủng bố như vậy.

“Ha ha, gia tộc Vũ Văn đúng là một lũ ngốc.
Chắc là bọn họ đều đã tiếc đứt ruột rồi nhỉ?”

Kim Cương cười nói, phất tay ra lệnh: “Về hết đi!”

Ông ta vừa dứt lời, các cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đang bao vây Dương Thanh và Mã Siêu đều lập tức trở lại sau lưng ông ta.

Người nhà họ Diệp đều nghi hoặc, chẳng lẽ Kim Cương muốn rút lui sao?

“Dương Thanh, tôi kính trọng cậu là người hùng đi ra từ nơi đó, có thể không so đo chuyện hôm nay với cậu”.

Kim Cương bỗng nhiên nói, mày kiếm giương lên, giọng điệu lạnh lùng: “Nhưng lần này, Hiệp hội Võ thuật của tôi tổn thất một vị võ tướng, còn mất một ông Tám.
Nếu tôi cứ bỏ về như vậy chẳng phải là khiến các anh em trong hiệp hội chạnh lòng hay sao?”

“Ông muốn thế nào?”, ánh mắt Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh.

“Tôi muốn có lời giải thích rõ ràng, thế này không quá đáng chứ?”, Kim Cương hỏi.

Dương Thanh quay lại nói với Diệp Mạn: “Giao Diệp Vô Song cho họ đi!”

Nghe vậy, Diệp Mạn ngơ ngác không hiểu, đám người nhà họ Diệp cũng nghi hoặc nhìn anh.

Diệp Mạn nhanh chóng lấy hiểu ra, vội vàng sai người mang thi thể của Diệp Vô Song tới trước mặt Kim Cương.

Kim Cương nhíu mày hỏi: “Cậu có ý gì?”

“Ông Chín của Hiệp hội Võ thuật chủ động tới hội võ Giang Bình quyết đấu sinh tử với tôi, bị tôi lấy mạng trên sàn đấu. Chuyện này hẳn là không thể trách tôi chứ?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Kim Cương gật đầu đáp: “Chuyện này vốn là sai lầm của Ngưu Căn Huy, chưa được phép đã tự tiện tới tham gia hội võ Giang Bình, chết cũng là tự làm tự chịu”.

Dương Thanh cũng gật đầu nói tiếp: “Còn về ông Tám, tôi với ông ta không thù không oán.

Chính vì thi thể dưới chân ông báo cho ông Tám biết vị trí của tôi".

"Ông ta chặn tôi trên đường tôi rời khỏi nhà họ Diệp, tuyên bố muốn giết tôi để trả thù cho ông Chín.
Chuyện này vẫn không hề liên quan gì đến tôi, ông đồng ý chứ?"

Nghe vậy, chân mày Kim Cương nhíu chặt lại.
Nếu lời Dương Thanh nói là thật, vậy thì không thể trách anh.
Người của Hiệp hội Võ thuật chủ động khiêu khích trước, chỉ là tài nghệ thua kém nên bị giết mà thôi.

"Lữ Mông chủ động khiêu khích, bị giết cũng chỉ có thể trách tài không bằng người.
Chuyện này cũng không liên quan tới cậu!", Kim Cương lại nói.

"Còn về Bạo Quân, cũng vẫn là thi thể dưới chân ông mật báo cho ông ta.
Bạo Quân muốn giết anh em của tôi nên tôi chỉ đành giết ông ta".

Dương Thanh vẫn thản nhiên như đang nói một chuyện nhỏ nhặt.

Lời nói của anh khiến Kim Cương không cách nào phản bác.

Lời giải thích mà ông ta cần chính là muốn Dương Thanh giải trình rõ ràng chuyện anh liên tục lấy mạng ba cao thủ của Hiệp hội Võ thuật.

Bây giờ nghe ra, mỗi người đều là chủ động tìm chết, muốn truy cứu cũng không trách được Dương Thanh.

"Về những chuyện xảy ra trong tối nay, tôi rất lấy làm tiếc.
Bây giờ kẻ cầm đầu đã đền mạng, không biết lời giải thích này có làm tổng chi hội trưởng Kim hài lòng hay không?", Dương Thanh lại hỏi tiếp.

.

Chương 578: 578: Chết Là Hết

Sắc mặt Kim Cương cực kỳ khó coi, nhưng cũng hiểu Dương Thanh đang cho ông ta cơ hội giảng hòa.

Ông ta đã đoán được phân nửa thận phận của Dương Thanh.

Nói là phân nửa bởi Kim Cương chỉ có thể đoán được Dương Thanh xuất thân từ quân đội bí mật của Chiêu Châu, còn nắm quyền rất lớn.

Còn về thân phận thực sự của anh, ông ta đoán không ra.

Nơi đó mới thực sự là cao thủ nhiều như mây.
Dương Thanh trẻ như vậy đã có thực lực mạnh mẽ cũng không kỳ lạ chút nào.

Nếu muốn liều mạng đấu với Dương Thanh, Hiệp hội Võ thuật sẽ phải đối mặt với toàn bộ đất nước Chiêu Châu.

Ông ta không gánh nổi tội danh này.

“Tuy cậu Thanh nói không sai, nhưng dù sao Hiệp hội Võ thuật vẫn tổn thất ba cao thủ.
Nếu dễ dàng bỏ qua như vậy, tôi thực sự không thể ăn nói với anh em trong hiệp hội được”.

“Tôi sẽ tiếp tục điều tra rõ chuyện này.
Nếu phát hiện không giống lời cậu nói, đừng trách tôi không khách sáo”.

Kim Cương híp mắt nói.

Nhìn như uy hiếp, kỳ thực cũng đang nhún nhường.

Dương Thanh nhìn ra được, cười đáp: “Ông cứ điều tra đi.
Nếu trách nhiệm thực sự thuộc về tôi, tôi cho ông toàn quyền xử lý!”

“Chúng ta đi!”

Kim Cương vung tay dẫn người rời đi.

Đến khi người của Hiệp hội Võ thuật đều đi hết, đám người nhà họ Diệp mới bình tĩnh lại, khó tin nói: “Người của Hiệp

hội Võ thuật cứ đi như vậy sao?”

“Ha ha, nhà họ Diệp được cứu rồi!”

“Đây là nhờ công của cậu Thanh, cảm ơn cậu Thanh đã cứu nhà họ Diệp chúng tôi!”

“Cảm ơn cậu Thanh đã cứu nhà họ Diệp!”

…

Ngay sau đó, từng người kích động hô to.

Đối với bọn họ, nhiều cao thủ của Hiệp hội Võ thuật tới như vậy mà không bị làm sao chính là một kỳ tích.

Lúc này, trong một căn biệt thự xa hoa của trang viên nhà họ Diệp, một bóng người già nua lẻ loi đứng bên của sổ, vui mừng nhìn đám người nhà họ Diệp đang tụ tập ở bên dưới.

“Ông nội, trời lạnh rồi, ông phải chú ý giữ gìn sức khỏe!”

Chợt một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bước tới choàng áo khoác lên người Diệp Kế Tông.

“Tiêu Điệp, liệu có phải ông nội đã làm sai rồi không?”

Diệp Kế Tông bỗng quay lại, hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Diệp Tiêu Điệp.

Diệp Tiêu Điệp hơi e ngại, do dự một lúc vẫn cố nén sợ hãi khẽ gật đầu: “Ông nội chỉ làm sai một việc, chính là xem thường Dương Thanh”.

Nghe vậy, Diệp Kế Tông cười khổ đáp: “Đúng vậy, quả thực ông đã khinh thường cậu ta.
Nhưng nếu không có chuyện ngày hôm nay, nào ai dám tin một chàng trai hơn hai mươi tuổi có thể đánh lui Kim Cương của Hiệp hội Võ thuật?”

Dứt lời, lão ta chợt nghĩ tới gì đó, lại hỏi: “Có phải cháu biết chuyện gì về Dương Thanh rồi không?”

Lúc lão ta có ý muốn đối phó Dương Thanh, Diệp Tiêu Điệp từng hết lời ngăn cản, còn nói Dương Thanh là cao thủ có thực lực rất khủng bố, nếu đắc tội anh nhà họ Diệp sẽ bị hủy diệt.

Thế nhưng Diệp Kế Tông lại chẳng thèm để tâm đến lời cô ta nói.

Thấy vẻ mặt chờ mong của Diệp Kế Tông, Diệp Tiêu Điệp có chút không đành lòng, gật đầu từ từ kể lại chuyện xảy ra ở trên đảo từ một năm trước.

Sau khi cô ta kể xong câu chuyện thần kỳ như giấc mộng kia, Diệp Kế Tông mới tỉnh ngộ, ánh mắt tràn đầy kinh hãi, mãi mới lấy lại tinh thần.

"Thì ra cậu ấy vốn không phải người cùng thế giới với chúng ta.
Đừng nói là nhà họ Diệp, chỉ e tám gia tộc đứng đầu Yến Đô hợp sức cũng không làm gì được cậu ấy".

"Lần này ông đã nhìn lầm người, ông sai rồi!"

"Ông sai thật rồi!"

Diệp Kế Tông kinh hoàng cảm thán, dứt lời liền phun ra một ngụm máu, mặt mũi tái nhợt.

"Ông nội! Ông nội!"

Diệp Tiêu Điệp hoảng sợ bật khóc, la lên: "Bác sĩ đâu! Mau tới xem ông nội tôi! Ông sắp không xong rồi!"

Bác sĩ riêng của nhà họ Diệp nhanh chóng chạy tới cấp cứu.

Nửa tiếng sau, bác sĩ buồn bã ra khỏi phòng, nói với người nhà họ Diệp: "Xin lỗi mọi người, tôi đã cố hết sức nhưng ông chủ Diệp vẫn không qua khỏi!"

Câu nói này chính là lời tuyên bố cái chết của Diệp Kế Tông.

"Bố ơi!"

Diệp Mạn nghẹn ngào gào lên.

Lẽ ra nghe tin Diệp Kế Tông chết, bà ta nên vui mừng mới phải, thế nhưng bà ta lại cảm thấy vô cùng đau đớn.

Bà ta có hận Diệp Kế Tông tới mức nào, lão ta vẫn là bố ruột của bà ta.

Có thể nói cái chết của lão ta có quan hệ rất lớn với Diệp Mạn.

Trong lúc nhà họ Diệp chìm trong tang thương, Dương Thanh và Mã Siêu đã rời đi.

Trên đường về khách sạn, Mã Siêu nghi hoặc hỏi: “Anh Thanh, tuy Kim Cương của Hiệp hội Võ thuật kia rất mạnh nhưng cũng không phải là đối thủ của anh.
Sao anh lại…”

Nói đến đây, Mã Siêu chợt ngừng lại.

“Cậu muốn hỏi tại sao tôi lại nhún nhường với ông ta, tại sao không giết ông ta luôn đúng không?”, Dương Thanh hỏi.

Mã Siêu gật đầu.

“Trong Hiệp hội Võ thuật, thực lực của Kim Cương chỉ đứng thứ ba.
Cậu có từng nghĩ tới, hai người đứng trước mạnh đến mức nào không?”

“Tôi chỉ không muốn làm lớn chuyện.
Nếu thực sự giết Kim Cương, chỉ e người bên cạnh tôi sẽ gặp phiền toái rất lớn”.

“Cao thủ như Kim Cương rất khó phòng bị, biết co biết dãn.
Chẳng phải tránh những phiền phức không cần thiết sẽ tốt hơn sao?”

Dương Thanh cười nói.

Nghe vậy, Mã Siêu lắc đầu cười: “Anh Thanh thay đổi rồi, thế này chẳng giống anh chút nào”.

Dương Thanh cũng cảm thán, chậm rãi lên tiếng: “Không phải tôi thay đổi, mà là hiện giờ có nhiều ràng buộc hơn lúc ở biên giới phía Bắc.
Tôi không muốn liên lụy đến người vô tội”.

Chiếc xe lao vút trên đường, khi đến khách sạn đã là rạng sáng.

Dương Thanh nhắn tin cho Tần Thanh Tâm báo tin bình an về tới khách sạn rồi.

Tần Thanh Tâm gọi video tới.

Sau khi xác nhận Dương Thanh không bị thương, cô mới yên lòng.

“Chồng ơi, anh không sao là tốt rồi.
Cảm ơn anh!”

Tần Thanh Tâm cảm động nói.

Dương Thanh cười đáp: “Em là vợ anh, anh làm gì vì em cũng là chuyện đương nhiên”.

Sau vài câu chuyện phiếm, Dương Thanh bỗng nghiêm mặt nói: “Tâm à, chủ nhà họ Diệp vừa qua đời!”

Dù thế nào Diệp Kế Tông cũng là ông ngoại của Tần Thanh Tâm, cô nên được biết chuyện này.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm lập tức im bặt, trên mặt hiện lên sự đau lòng.

“Ngày mai em tới Yến Đô đi, coi như đến đưa tiễn ông ấy”.

Dương Thanh bỗng nhiên nói: “Mặc kệ khi còn sống ông ấy đã làm chuyện gì, chết là hết.
Mọi hận thù coi như chấm dứt đi!”

“Được, sáng mai em sẽ tới Yến Đô!”, Tần Thanh Tâm đỏ hoe mắt đáp.

.

Chương 579: 579: Kẻ Muốn Tìm Đường Chết

Ngày hôm sau, một chiếc máy bay Boeing 747 từ tỉnh Giang Bình chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế Yến Đô.

Tần Thanh Tâm mặc toàn đồ đen đi ra khỏi sân bay.

Bởi vì cô quá xinh đẹp, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người xung quanh.
Tần Thanh Tâm chỉ đi thẳng về phía trước, trong mắt tràn đầy đau thương.

Hiện giờ tâm trạng của cô đang rất tệ, không thèm để ý tới ánh mắt của người khác.

“Anh Tùng nhìn kìa, cô nàng kia thật xinh đẹp, tôi phải cho 99/100 điểm”.

Một người trẻ tuổi mỏ nhọn mặt tóp ở khu vực tiếp đón kích động nói.

Nghe vậy, một người thanh niên ăn mặc sang trọng vô thức nhìn về phía Tần Thanh Tâm.

Chỉ một cái liếc mắt đã rung động.
Anh ta híp mắt cười xấu xa: “Mắt của cậu tinh thật đấy.
Mỹ nữ cực phẩm như vậy cũng tìm ra được”.

“Ha ha, lâu ngày đi theo anh Tùng, mắt nhìn người của tôi chuẩn hơn rất nhiều”.

Người trẻ tuổi mỏ nhọn mặt tóp vội vàng đáp.

Tần Thanh Tâm không biết hai người đàn ông trẻ tuổi đứng cách đó không xa bàn luận về cô xong đã bắt đầu tới gần.

“Chào người đẹp, tôi là Lâm Tùng của nhà họ Lâm ở Yến Đô, cũng là tổng giám đốc của công ty giải trí Kỳ Tích”.

Người trẻ tuổi mặc đồ sang trọng chặn đường Tần Thanh Tâm, tự giới thiệu một lượt rồi giới thiệu cả người xấu xí bên cạnh: “Cậu ta là Vương Ba, người săn tìm minh tinh cho công ty chúng tôi, phụ trách phát triển nghệ sĩ có tiềm lực”.

Đột nhiên bị hai con ruồi cản đường, Tần Thanh Tâm rất bực bội, nhưng cũng biết Yến Đô là trung tâm của quyền lực, tùy tiện đụng phải một người ở trên đường cũng có thể là ông lớn nào đó của gia tộc quyền quý.

“Xin lỗi, tôi đang rất vội, xin nhường đường!”

Tần Thanh Tâm lạnh lùng lên tiếng.

“Người đẹp đừng vội, cô muốn đi đâu để lát nữa chúng tôi đưa cô đi”.

“Nói thật lòng, cả gương mặt và dáng người của cô đều rất hoàn mỹ, vô cùng phù hợp trở thành thần tượng”.

“Có công ty giải trí Kỳ Tích nâng đỡ, chưa đầy nửa năm chắc chắn có thể đưa cô trở thành minh tinh nổi tiếng trong nước, trong vòng một năm sẽ giúp cô trở thành nghệ sĩ lớn”.

Vương Ba vẽ ra một tương lai rộng mở.

Lâm Tùng đứng bên cạnh cong môi nở nụ cười tự tin.

“Phải rồi, nhất định cô vẫn chưa biết, anh ấy là cậu chủ của nhà họ Lâm, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Chỉ cần một câu của anh ấy đủ để nâng đỡ cô thành minh tinh hot nhất”.

“Người đẹp, chắc hẳn cô đã vui mừng đến điên rồi nhỉ?”

“Vui mừng là đúng rồi.
Đợi đến khi cô gia nhập công ty giải trí Kỳ Tích của chúng tôi, toàn bộ tài nguyên đều sẽ thuộc về cô”.

Vương Ba vẫn đang thao thao bất tuyệt.

Lâm Tùng cũng không tin có người phụ nữ nào cự tuyệt được cám dỗ lớn như vậy.

Anh ta đã dùng thủ đoạn này rất nhiều lần.

Bề ngoài Vương Ba là người săn tìm minh tinh cho công ty giải trí Kỳ Tích nhưng thực chất chính là đang giúp Lâm Tùng vơ vét các người đẹp cực phẩm.

Những lời vừa rồi đều là lừa gạt, hơn nữa lần nào cũng có tác dụng.

Đầu tiên dụ dỗ người phụ nữ bị họ nhìn trúng ký kết hợp đồng bồi dưỡng nghệ sĩ với bọn họ, sau đó lại uy hiếp chỉ có thể lên giường với Lâm Tùng mới được bồi dưỡng trọng điểm.

Bao nhiêu năm qua, số phụ nữ bị Lâm Tùng chà đạp không đến trăm cũng phải mấy chục người.

“Xin lỗi, tôi không muốn trở thành minh tinh gì cả”.

Tần Thanh Tâm khó chịu đáp.
Nếu đối phương không phải là người nhà họ Lâm, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, sợ làm lớn chuyện thì cô đã tát cho phát rồi.

“Người đẹp không chịu nể mặt anh Tùng sao?”

Vương Ba lập tức dữ tợn nói, không dụ dỗ được chỉ có thể uy hiếp.

Quả nhiên, Tần Thanh Tâm bị hù dọa, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Các anh muốn làm gì?”

“Người đẹp, tôi đã nói rất rõ ràng, anh ấy là cậu chủ nhà họ Lâm.
Cô có thể không nể mặt tôi nhưng không thể không nể mặt anh Tùng, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, chắc cô cũng hiểu rõ”.

Vương Ba dọa dẫm: “Nhà họ Lâm là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, cô không đắc tội nổi đâu”.

“Vương Ba, cậu đừng hù dọa người đẹp”.

Rốt cuộc Lâm Tùng cũng chịu mở miệng.
Anh ta cười híp mắt nhìn Tần Thanh Tâm: “Thế này đi, nếu cô không có hứng thú làm minh tinh, chúng ta làm bạn được không?”

Tần Thanh Tâm do dự, nghĩ tới Dương Thanh đang ở gần đây không khỏi lo lắng.

Đối phương là người nhà họ Lâm.
Nếu Dương Thanh nhìn thấy chắc chắn sẽ không tha cho hai người này.

Lỡ như đắc tội nhà họ Lâm, Dương Thanh sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

“Tôi thực sự không rảnh làm bạn với các anh.
Nếu các anh còn làm phiền, tôi sẽ gọi bảo vệ!”, Tần Thanh Tâm chỉ có thể dùng bảo vệ để uy hiếp.

“Người đẹp không thèm nể mặt tôi chút nào sao?”

Lâm Tùng vừa mới tươi cười thân thiện đã sa sầm mặt, nheo mắt nói.

“Gọi bảo vệ? Cô gọi đi! Nhà họ Lâm còn có cổ phần trong sân bay quốc tế Yến Đô đấy.
Cô có gọi rách họng cũng không có ai giúp đâu”, Vương Ba cười lạnh nói.

“Vương Ba, đưa người đẹp đi uống cà phê trước đi!”

Lâm Tùng ngang ngược ra lệnh.

“Ha ha, vâng thưa anh Tùng!”

Vương Ba cười híp mắt đáp rồi nắm lấy cánh tay của Tần Thanh Tâm.

“Bốp!”

Đúng lúc này, một cánh tay vạm vỡ giữ chặt cổ tay của Vương Ba.

“Thằng ranh dám xen vào chuyện của người khác sao?”

Sắc mặt Vương Ba lập tức biến đổi.

Lâm Tùng cũng nhíu mày nói: “Ranh con, nếu không muốn chết thì xéo đi.
Muốn chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt Lâm Tùng này chính là tự tìm đường chết!”

“Chồng!”

Cuối cùng Tần Thanh Tâm cũng phản ứng lại, thấy Dương Thanh tới liền mừng rỡ hô lên.

Nghe thấy Tần Thanh Tâm gọi Dương Thanh là chồng, sắc mặt của Lâm Tùng và Vương Ba đều tối sầm.

“Thì ra là vợ của mày”.

Lâm Tùng hơi híp mắt lại: “Ranh con, tao thích vợ mày.
Ra giá đi, đêm nay cô ta phải là của tao!”

“Cút!”

Dương Thanh quát lớn, bàn tay đang nắm chặt cổ tay của
Vương Ba cũng dồn sức.

“Răng rắc!”

Cổ tay Vương Ba lập tức bị bẻ cong chín mươi độ.

“Á…”

Ngay sau đó, Vương Ba kêu gào thảm thiết.

“Ranh con, mày muốn chết hả?”

Lâm Tùng nổi giận rống lên một tiếng.

Không ngờ ở sân bay quốc tế Yến Đô lại có người dám đánh
người của anh ta.

Lúc này, ánh mắt của Dương Thanh rất đáng sợ.
Lâm Tùng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Thằng ranh kia, tao là người nhà họ Lâm trong tám gia tộc
đứng đầu Yến Đô.
Nếu mày động đến tao, nhà họ Lâm chắc chắn sẽ không bỏ
qua cho mày”.

Lâm Tùng vừa lùi về phía sau vừa mạnh miệng uy hiếp.

“Nhà họ Lâm là cái thá gì?”

Dương Thanh cười nhạo một tiếng: “Dám động tới vợ của tao,
chết chưa hết tội!”

Dứt lời, anh vung tay tát một cái.

“Bốp!”

Tiếng bạt tai vang dội, Lâm Tùng bị tát bay ra ngoài.

.

Chương 580: 580: Chẳng Có Ý Tốt

Dương Thanh ra tay quá đột ngột, Tần Thanh Tâm chưa kịp phản ứng lại.

Đến khi tay của Vương Ba bị bẻ gãy, Lâm Tùng bị tát bay ra ngoài, cô mới lấy lại tinh thần, lập tức hoảng hốt.

Mọi người xung quanh kéo tới vây xem cũng sợ ngây người. Vừa rồi Lâm Tùng đã tự khoe thân phận.

Anh ta là cậu chủ của nhà họ Lâm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Đánh anh ta chính là tự tìm đường chết.

“Chồng ơi, sao anh lại đánh người rồi?”

Tần Thanh hoảng loạn hỏi.

Dù cô biết Dương Thanh là Tướng quân của biên giới phía Bắc, cũng biết anh vốn là người của gia tộc Vũ Văn.

Thế nhưng Dương Thanh đã rời khỏi biên giới phía Bắc, nhiều năm trước đó cũng đã bị trục xuất khỏi gia tộc Vũ Văn.
Hiện giờ anh chỉ có một thân phận duy nhất, chính là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Thân phận này không thể bằng người của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Dương Thanh đánh bay Lâm Tùng trước mặt mọi người, còn ở ngay trên đất Yến Đô, chẳng phải đang đâm đầu vào chỗ chết sao?

Dương Thanh nắm lấy tay Tần Thanh Tâm, dịu dàng cười nói: “Yên tâm đi, anh làm việc có chừng mực”.

Trông thấy gương mặt nghiêm túc của anh, nỗi sợ hãi trong lòng Tần Thanh Tâm nhanh chóng tan biến.

“Chết tiệt, sao mày dám đánh tao? Tao nhất định sẽ không tha cho mày đâu!”

Lâm Tùng bò dậy khỏi mặt đất cách đó mấy mét, dữ tợn nhìn Dương Thanh gầm lên.

Dương Thanh không thèm nhìn anh ta, dứt khoát nắm tay Tần Thanh Tâm rời đi.

“Mày dám ngó lơ tao sao?”

Lâm Tùng ở phía sau khó tin nói.

Cậu chủ nhà họ Lâm bị người ta đánh, còn bị ngó lơ, đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất của anh ta.

Lúc này, Dương Thanh đã đưa Tần Thanh Tâm về nhà họ Diệp.

“Chồng ơi, anh có chắc là không sao không đấy?”

Ở trên xe, Tần Thanh Tâm vẫn chưa yên lòng.

Dương Thanh bình tĩnh nói với cô: “Có một số việc anh không biết phải nói với em thế nào.
Nhưng em chỉ cần biết, đối với anh, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chẳng là cái thá gì”.

Tần Thanh Tâm run lên, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Cô cứ nghĩ mình đã hiểu rõ anh rồi, bây giờ nghe anh nói vậy lại có cảm giác không thể nhìn thấu anh.

“Tiêu Tiêu đâu rồi?”

Dương Thanh bỗng nói sang chuyện khác.

“Lúc em ra ngoài con bé vẫn đang ngủ.
Hôm nay bố và Y Y đều nghỉ ở nhà, định đưa con bé đi sở thú chơi”, Tần Thanh Tâm nói.

Dương Thanh nở nụ cười khổ.

Tối qua lúc gọi video với Tiêu Tiêu, anh đã hứa sáng nay sẽ về nhà đưa cô bé đi sở thú.

Nào ngờ Diệp Kế Tông đột nhiên chết vì bạo bệnh, không thể cứu chữa.

“Chỉ e lúc con bé tỉnh dậy sẽ khóc rất lâu”.

Dương Thanh bất lực nói.

Trên đường đi, Dương Thanh cố gắng không nhắc tới chuyện của nhà họ Diệp, chỉ kể cho Tần Thanh Tâm nghe một vài chuyện vui, để cô thả lỏng tâm tình.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm tới nhà họ Diệp, lại còn là tham dự tang lễ của ông ngoại ruột.
Cô không chỉ đau buồn mà còn rất căng thẳng.

Quả nhiên, trên đường đi nghe Dương Thanh không ngừng nói tới chuyện khác nên lúc tới nhà họ Diệp, cô đã bớt căng thẳng hơn nhiều.

Khắp nơi trong nhà họ Diệp đều là vải trắng xóa, không khí tang tóc bao trùm.

"Chúng ta vào thôi!"

Dương Thanh dẫn Tần Thanh Tâm đi thẳng vào trang viên nhà họ Diệp.

Diệp Mạn vừa nhìn thấy cô đã bật khóc nức nở, không kìm lòng được lao tới ôm chặt cô.

"Tâm à, mẹ xin lỗi con! Xin lỗi con rất nhiều!"

Diệp Mạn khóc rống lên.

Ở trước mặt con gái, người phụ nữ kiên cường mạnh mẽ này không thể kiểm soát cảm xúc nổi nữa.

Bà ta căm hận Diệp Kế Tông suốt mấy chục năm nay, thế nhưng lão ta cũng là bố ruột của bà ta.

Tuy bác sĩ nói Diệp Kế Tông chết vì bạo bệnh nhưng Diệp Mạn biết rõ, nếu không vì bà ta ép Diệp Kế Tông rút khỏi vị trí chủ gia tộc, bệnh tình của lão ta sẽ không nặng thêm, cuối cùng qua đời.

Bà ta cũng biết, dù được lựa chọn lại, bà ta cũng sẽ không hối hận.

Bởi vì người đàn ông bà ta yêu nhất đời này đã bị Diệp Kế Tông hạ lệnh giết chết.

Kỳ thực, người đau khổ nhất chính là Diệp Mạn.

Chuyện xảy ra trong mấy ngày nay khiến bà ta tỉnh ngộ, hiện giờ chỉ có con gái mới là người quan trọng nhất với bà ta.

Tần Thanh Tâm có thể cảm nhận được sự chân thành từ Diệp Mạn, và nỗi đau trong lòng mình hiện giờ.
Cô cũng kích động ôm chặt Diệp Mạn khóc lớn.

Người nhà họ Diệp thấy vậy cũng lặng lẽ rơi nước mắt, không khí tràn đầy đau thương.

"Chủ nhà họ Lâm đời trước, Lâm Báo tới phúng viếng!"

Đúng lúc này, người giúp việc bỗng thông báo có khách tới viếng.

Nghe thấy tên của Lâm Báo, người nhà họ Diệp vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Lâm Báo và Diệp Kế Tông là người cùng thời, chỉ là từ lâu Lâm Báo đã truyền lại vị trí chủ gia tộc, thảnh thơi hưởng thụ thú vui điền viên.

Trông Lâm Báo khoảng chừng tám mươi tuổi.
Lão ta chống gậy, được một người trẻ tuổi đỡ vào.
Dương Thanh ngạc nhiên phát hiện, người đó chính là Lâm Tùng.

Chính là người nhà họ Lâm có ý đồ động tay động chân với Tần Thanh Tâm ở sân bay quốc tế Yến Đô lúc trước.

Xem ra địa vị của anh ta trong nhà họ Lâm rất cao, nếu không sao có thể được đi theo Lâm Báo tới đây phúng viếng.

Tần Thanh Tâm vừa mới ổn định cảm xúc cũng nhìn thấy Lâm Tùng, sợ hãi vô thức nắm chặt tay Dương Thanh.

Anh nhẹ nhàng vỗ về tay cô, ý bảo cô yên tâm.

Lâm Tùng vẫn chưa nhìn thấy Dương Thanh và Tần Thanh Tâm.
Anh ta đang cẩn thận đỡ Lâm Báo đi tới trước quan tài Diệp Kế Tông phúng viếng.

"Lão già này, tôi đã khuyên ông từ bỏ vị trí chủ gia tộc đi, giống như tôi bình thản hưởng thụ niềm vui gia đình.
Vậy mà ông lại không chịu".

“Cứ phải nhất quyết giữ lấy quyền lực, đã vậy còn bị một ả đàn bà ép buộc từ bỏ.
Người làm chủ gia tộc cũng không phải người ông kỳ vọng”.

“Chết là hết, cái gì cũng chẳng còn! Ông thấy có lỗ vốn không hả? Cả đời sống vì gia tộc để làm gì?”

Rõ ràng khi còn sống, Diệp Kế Tông có quan hệ rất thân thiết với Lâm Báo, nếu không lão ta cũng sẽ không nói ra những lời này.

Chỉ là Lâm Báo không hề nể mặt người làm chủ nhà họ Diệp đời tiếp theo là Diệp Mạn.

Mặc dù sự thật đúng là như thế, nhưng Diệp Kế Tông vốn cũng đã gần đất xa trời, dù không có chuyện tối qua cũng chẳng sống được bao lâu.

Sắc mặt Diệp Mạn trở nên khó coi, mím chặt môi, tâm trạng cực kỳ sa sút.

Diệp Kế Tông chết, bà ta đau lòng hơn ai hết.

“Hôm nay tôi đến có hai chuyện cần làm, một là phúng viếng ông chủ Diệp”.

Đúng lúc này, Lâm Báo đột nhiên quay người lại, bình tĩnh nhìn đám người nhà họ Diệp một lượt, cuối cùng nhìn chằm chằm Diệp Mạn.

Diệp Mạn chợt có dự cảm xấu, nhíu mày hỏi: “Không biết chú Lâm còn có chuyện gì cần làm?”

“Khi còn sống, ông chủ Diệp từng đặt ra một hôn ước với tôi. Hôm nay tôi đến để hỏi cưới”.

Lâm Báo chậm rãi nói.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, hỏi cưới ngay trong tang lễ của Diệp Kế Tông sao?

“Không biết hôn ước chú Lâm nhắc tới là của ai?”

Dù cũng rất tức giận nhưng Diệp Mạn vẫn lên tiếng hỏi.

“Hôn ước giữa cô và con trai tôi, Lâm Thiên Trạch!”, Lâm Báo bỗng nói.

Nghe vậy, đám người nhà họ Diệp đều chết sững.

Hiện giờ Diệp Mạn là chủ gia tộc họ Diệp, vậy mà Lâm Báo muốn bà ta gả vào nhà họ Lâm.

Rõ ràng, Lâm Báo tới đây chẳng có ý tốt.

.

Chương 581: 581: Dự Cảm Không Lành

Toàn bộ nhà họ Diệp lặng ngắt như tờ, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Mạn, muốn xem chủ gia tộc mới kế nhiệm này sẽ giải quyết phiền phức như thế nào.

Diệp Kế Tông đã chết, bây giờ Lâm Báo lại nói đã từng lập ta một hôn ước với lão ta, quan trọng là nhà họ Lâm đòi cưới người đang làm chủ gia tộc họ Diệp là Diệp Mạn.

Nếu Diệp Mạn gả vào nhà họ Lâm, địa vị của nhà họ Diệp còn ngang bằng với nhà họ Lâm nữa không?

Diệp Mạn im lặng khống chế cảm xúc rồi mới bình tĩnh nói: "Chú Lâm cứ nói đùa.
Cháu đã lấy chồng từ lâu, mặc dù chồng cháu đã qua đời nhiều năm nhưng cũng không thể gả cho người khác nữa".

"Cô đang định chống đối quyết định của bố cô sao?"

Ánh mắt Lâm Báo dần trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Diệp Mạn.

Không hổ là chủ nhà họ Lâm tiền nhiệm, khí thế uy nghiêm, càng giận dữ càng đáng sợ.

Rất nhiều người đều cảm nhận được áp lực nặng nề.

Lâm Báo là lão già sắp xuống mồ còn có khí thế mạnh mẽ như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Dù là Diệp Mạn cũng rất áp lực.

"Chú Lâm nói một câu không có bằng chứng, sao cháu có thể nghe theo gả vào nhà họ Lâm được?"

Diệp Mạn vẫn bình tĩnh đáp lời.

Bà ta vừa mới nắm quyền quản lý nhà họ Diệp, đang cần phải thiết lập quan hệ ngoại giao với các gia tộc khác.

Huống chi lúc Diệp Kế Tông còn sống, hai nhà Lâm, Diệp qua lại rất thân thiết.

Bà ta không muốn xảy ra xung đột với nhà họ Lâm.

Nhưng muốn bà ta gả vào nhà họ Lâm là chuyện không thể nào.

“Sao hả? Cô đang nghi ngờ tôi sao?”

Ánh mắt Lâm Báo sáng rực như đuốc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mạn: “Tôi đã sắp tám mươi tuổi, là chủ gia tộc họ Lâm tiền nhiệm.
Tôi lừa con nhóc như cô làm gì?”

“Chú Lâm đã nói vậy, cháu cũng muốn trịnh trọng thông báo cho chú một chuyện.
Bố cháu đã qua đời, hiện giờ cháu mới là chủ gia tộc họ Diệp.
Không cần biết trước kia hai người đã nói những gì, nhưng hiện giờ chuyện của nhà họ Diệp do cháu quyết định!”

Diệp Mạn cũng sa sầm mặt, thái độ lạnh nhạt không kiêu ngạo cũng không tự ti: “Đương nhiên, nếu chú Lâm thực sự muốn làm thông gia với nhà họ Diệp, cháu sẽ sắp xếp một mối hôn nhân tốt đẹp”.

Lâm Báo nhíu mày, rõ ràng đang rất không vui.

Người nhà họ Diệp cũng im bặt, ai cũng lo lắng sẽ đắc tội nhà họ Lâm.

Mặc dù nhà họ Lâm và nhà họ Diệp đều là gia tộc có danh vọng nhưng bọn họ không quá tin tưởng người chủ gia tộc mới là Diệp Mạn.

“Nếu tôi nhất định muốn cô gả vào nhà họ Lâm thì sao?”

Lâm Báo lại lên tiếng, hai mắt nheo lại tràn đầy uy hiếp.

Đám người nhà họ Diệp nơm nớp lo sợ.

“Sao các người dám ép mẹ tôi gả vào nhà họ Lâm?”

Đúng lúc này, một giọng nói đầy tức giận bỗng nhiên vang lên.

Tất cả đều nhìn vào người phụ nữ vừa lên tiếng.

Chính là Tần Thanh Tâm!

Diệp Mạn cũng vô cùng ngạc nhiên.
Lần đầu tiên bà ta nghe thấy Tần Thanh Tâm gọi mình là mẹ, hai mắt lập tức ngấn nước.

Nếu không có người ngoài ở đây, chắc chắn bà ta sẽ không khống chế nổi cảm xúc của mình.

Nghĩ lại hơn hai mươi năm qua bỏ rơi Tần Thanh Tâm, bà ta chỉ cảm thấy cực kỳ hối hận vì đã tàn nhẫn như vậy, chỉ nghĩ tới trả thù.

“Tâm à, con mau lui xuống đi!”

Diệp Mạn vội vàng nói.

Tuy bà ta rất cảm động vì Tần Thanh Tâm đứng ra nói giúp mình nhưng cũng hiểu rõ hiện giờ đang trong tình cảnh nào.

Thấy con gái sống rất tốt, còn có người chồng tài giỏi như Dương Thanh, bà ta đã vui lắm rồi, không muốn liên lụy đến cô nữa.

Lúc này, rốt cuộc Lâm Tùng cũng nhìn thấy Tần Thanh Tâm và Dương Thanh.

Anh ta khẽ cong môi nở nụ cười châm chọc, vội vàng nhỏ giọng thì thầm vài câu vào tai Lâm Báo.

Nghe xong, Lâm Báo tỏ ra kinh ngạc, nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm.

Nếu Tần Thanh Tâm chưa kết hôn, sắc đẹp và thân phận của cô rất phù hợp để liên hôn.

Đương nhiên, hôm nay lão ta đến đây cũng không phải thực sự muốn liên hôn, mà là để gây khó dễ cho chủ gia tộc họ Diệp kế nhiệm, Diệp Mạn.

Nhưng biểu hiện của bà ta khiến Lâm Báo khá kinh ngạc.

Có lẽ không có hi vọng ép Diệp Mạn gả vào nhà họ Lâm.

Tần Thanh Tâm lại là con gái duy nhất của Diệp Mạn.
Nếu con cháu nhà họ Lâm lấy được cô cũng đem lại lợi ích rất lớn cho gia tộc.

“Cô gái nhỏ, cháu tên là gì?”

Lâm Báo bỗng hỏi.

Vừa rồi Tần Thanh Tâm đứng ra nói giúp Diệp Mạn là vì không đành lòng nhìn bà ta bị ức hiếp, hiện giờ bỗng nhiên

cảm thấy sợ hãi.

Lâm Báo vốn là chủ gia tộc họ Lâm đời trước, có địa vị cực cao, toàn thân toát ra khí thế uy nghiêm.

Câu hỏi của lão ta khiến Tần Thanh Tâm cảm thấy áp lực đè nặng.

“Chú Lâm, nếu hôm nay chú đến để phúng viếng bố cháu, cháu xin thay mặt nhà họ Diệp hoan nghênh chú.
Nhưng nếu vì việc khác, vậy thì mời đi cho!”

Diệp Mạn lập tức che chắn trước người Tần Thanh Tâm, lạnh giọng nói.

Bà ta là người nhà họ Diệp, từng chứng kiến nhiều thủ đoạn lừa gạt trong các gia tộc lớn.

Mục đích Lâm Báo đến đây hôm nay rất rõ ràng, bây giờ ánh mắt lão ta nhìn Tần Thanh Tâm cũng rất khác lạ.
Diệp Mạn biết lão ta đang có ý đồ gì.

“Nếu tôi nhớ không lầm, cô vừa nói nếu tôi thực sự muốn kết thông gia với nhà họ Diệp, cô không gả nhưng có thể để người khác trong gia tộc gả vào nhà họ Lâm đúng không?”, Lâm Báo nói.

Diệp Mạn cau mày, chợt có dự cảm không lành.

Nhưng quả thực bà ta vừa nói như vậy.

- ————

.

Chương 582: 582: Đánh Cả Ông

Diệp Mạn gật đầu đáp: "Đương nhiên, chỉ cần chú Lâm thật lòng muốn kết thông gia, cháu có thể sắp xếp".

"Đây là cháu trai trưởng của tôi, Lâm Tùng, nó rất thích con gái cô.
Nếu cô không chịu gả vào nhà họ Lâm thì để con gái gả thay đi".

Lâm Báo nói.

"Cảm ơn ông nội!"

Lâm Tùng lập tức mừng rỡ vội vàng cảm ơn, ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Sắc mặt Diệp Mạn lập tức biến đổi, Tần Thanh Tâm cũng bối rối.
Cô chỉ nói giúp mẹ mình một câu, nào ngờ lại bị nhà họ Lâm để mắt tới.

"Không được!"

Diệp Mạn lập tức từ chối: "Con gái cháu đã lập gia đình, cuộc sống rất hạnh phúc!"

"Nếu đã lập gia đình thì cho con bé ly hôn, tái giá với cháu trai của tôi là được", thái độ của Lâm Báo vô cùng hống hách.

Diệp Mạn không ngờ mình cố gắng nhún nhường, Lâm Báo lại được nước lấn tới, bà ta không chịu gả liền đòi con gái bà ta gả thay, sắc mặt xám xịt lại.

"Ông chủ Lâm, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà nhỉ?"

"Con gái tôi đã lập gia đình, sống rất hạnh phúc.

Tôi không cho phép bất kỳ ai phá hỏng cuộc sống của con bé!"

"Tôi thấy hôm nay ông đến phúng viếng bố tôi là giả, chèn ép nhà họ Diệp mới là thật đúng chứ?"

Giọng nói của Diệp Mạn vô cùng lạnh lùng, cũng không thèm gọi chú Lâm nữa, ngôn từ sắc bén chất vấn thẳng thừng ngay

trước mặt mọi người.

Người nhà họ Diệp đều rất kinh ngạc.
Bọn họ biết Diệp Mạn rất mạnh mẽ, nếu không sao có thể ép Diệp Kế Tông rút khỏi vị trí chủ gia tộc?

Nhưng không ngờ bà ta cũng không hề e sợ Lâm Báo.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh vẫn không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát hết thảy.

Không phải anh không muốn ra mặt, mà là cảm thấy Diệp Mạn đối xử chân thành với Tần Thanh Tâm, muốn hai mẹ con họ có thể nhận nhau.

Đồng thời cũng muốn kiểm tra xem, Diệp Mạn có thích hợp làm chủ gia tộc họ Diệp hay không.

Trước mắt, tuy biểu hiện của Diệp Mạn vẫn còn non nớt nhưng Dương Thanh đã rất hài lòng.

Vậy thì anh sẽ trợ giúp nhà họ Diệp.

“Cô nói cái gì?”

Lâm Báo giận tím mặt, lạnh giọng nói: “Cô dám chất vấn mục đích tôi tới đây sao?”

“Bố cô vừa mới chết, cô đã muốn phá hỏng mối quan hệ giữa hai nhà Diệp, Lâm sao?”

“Một con nhóc giết bố đoạt quyền cũng dám nói với tôi như vậy sao?”

Lâm Báo nổi giận đùng đùng, ánh mắt vô cùng hung dữ.

Diệp Mạn không hề sợ hãi, bình tĩnh đáp: “Người muốn hủy hoại quan hệ giữa hai nhà Diệp, Lâm là nhà họ Lâm các ông, chứ không phải chúng tôi!”

“Nếu các người muốn hủy thì cứ tự nhiên! Nhà họ Diệp tôi không thèm mối quan hệ chỉ vì lợi ích này!”

Diệp Mạn lớn tiếng quát.

Câu nói giết bố đoạt quyền của Lâm Báo đã kích động bà ta.

Cái chết của Diệp Kế Tông vốn có liên quan tới Diệp Mạn, bà ta đã rất khó chịu, Lâm Báo còn dám nói ra trước mặt bao người.

Dù thế nào, hiện giờ bà ta mới là chủ gia tộc họ Diệp, vậy mà Lâm Báo không thèm nể mặt.

Mỗi một lời nói, hành động của bà ta đều đại diện cho nhà họ Diệp.

Nếu bà ta nhún nhường trước Lâm Báo, chẳng khác nào nhà họ Diệp yếu thế hơn nhà họ Lâm.

“Con ả đê tiện này, sao mày dám nói với tao như vậy?”, Lâm Báo trợn trừng mắt rống lên.

Lão ta cứ tưởng sau khi Diệp Kế Tông chết, nhà họ Diệp không còn người chống đỡ, Diệp Mạn chỉ là một người phụ nữ không thể chịu được áp lực lão ta gây ra.
Nào ngờ Diệp Mạn lại cứng rắn như vậy.

“Ông… Ông…”

Diệp Mạn cũng tức giận không kém.
Lâm Báo dám mắng bà ta đê tiện ngay chốn đông người.
Bà ta chỉ vào mặt Lâm Báo, lời mắng chửi đến bên miệng lại không thể nói ra.

“Chỉ là một lão già mà không nên nết mà thôi, sao phải nhẫn nhịn như vậy?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Dương Thanh.

Lâm Báo cũng trừng mắt nhìn anh.
Bị Diệp Mạn chống đối đã khiến lão ta rất giận dữ, giờ đây một thằng nhóc ranh cũng dám chửi lão ta là già không nên nết.

“Ranh con, mày dám mắng tao sao?”

Lâm Báo cả giận quát.

Ánh mắt Lâm Tùng tràn đầy đắc ý, cũng đứng dậy giả vờ tức giận nói: “Thằng ranh, mày cũng biết ông nội tao có thân phận

gì mà còn dám mắng ông sao? Nếu hôm nay mày không quỳ xuống dập đầu xin tha, nhà họ Lâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Xem ra, lúc trước tao đánh mày vẫn còn quá nhẹ”.

Dương Thanh chế giễu nói: “Mã Siêu, cho hắn ta câm mồm lại đi!”

“Vâng thưa anh Thanh!”

Mã Siêu nghe lệnh, lập tức cất bước đi tới.

“Mày định làm gì?”

Thấy dáng người cao lớn của Mã Siêu ngày càng đến gần, Lâm Tùng hoảng sợ gào lên.

“Bốp!”

Vệ sĩ nhà họ Lâm còn chưa kịp phản ứng, Mã Siêu đã tát vào mặt Lâm Tùng một cái.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cơ thể của Lâm Tùng bay ngược ra ngoài, lúc rơi xuống đất đã ngất đi.

“Mày… mày, sao mày dám đánh cháu tao?”

Lâm Báo trợn trừng mắt, khó tin hỏi.

“Nếu ông còn dám nói nhảm một câu nữa, tôi đánh cả ông đấy, tin không?”

Mã Siêu châm chọc nói.

.

Chương 583: 583: Phải Đền Tội

Lúc này Mã Siêu vô cùng ngang ngược.

Tất cả đều sợ ngây người, Lâm Báo hoàn toàn tức giận.
Lão ta là chủ gia tộc họ Lâm đời trước, tám mươi năm sống trên đời chưa từng có ai dám làm càn trước mặt lão ta.

Một thằng nhóc mới hơn hai mươi tuổi dám tuyên bố, nếu lão ta còn nói nhảm thêm một câu sẽ đánh cả lão ta.

Vệ sĩ của Lâm Báo sửng sốt rồi mau chóng bảo vệ lão ta, tức giận nhìn chằm chằm Mã Siêu: "Ranh con, mày dám ra tay sao?"

Mã Siêu nhìn đối phương như đang nhìn một thằng ngu, giễu cợt nói: "Mày đang nói vớ vẩn gì thế? Cậu chủ Lâm của chúng mày bị tao đánh ngất xỉu rồi, mày còn hỏi tao dám ra tay không à?"

"Giết nó cho tôi!"

Sát khí lấp lóe trong mắt Lâm Báo, lão ta ra lệnh.

Vệ sĩ lập tức vọt thẳng về phía Mã Siêu.

"Ông ngu xuẩn như vậy, sao trước đây có thể làm chủ gia tộc họ Lâm thế nhỉ?"

Mã Siêu hờ hững nhìn Lâm Báo, cả người lao vút tới giao đấu với gã vệ sĩ.

"Bịch!"

Mã Siêu tung nắm đấm, vệ sĩ lập tức phun máu bay ngược ra ngoài.

Lúc rơi xuống đất đã hôn mê bất tỉnh.

Người nhà họ Diệp từng chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Mã Siêu, thấy anh ta một đấm đánh bay vệ sĩ của Lâm Báo cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Nhưng Lâm Báo chưa từng thấy, chết sững như gặp quỷ.

Lão ta tới nhà họ Diệp vốn không định đánh nhau nên không mang nhiều người theo.

Lão ta cho rằng Diệp Kế Tông đã chết, nhà họ Diệp không đủ khả năng uy hiếp, không ai dám ra tay với người của lão ta.

Chỉ cần tạo đủ áp lực cho nhà họ Diệp là có thể khiến Diệp Mạn ngoan ngoãn gả vào nhà họ Lâm.

Đến lúc đó chẳng phải nhà họ Diệp do nhà họ Lâm định đoạt rồi sao?

Lão ta không ngờ Diệp Mạn cứng rắn như vậy, đến cả một gã vệ sĩ của nhà họ Diệp cũng dám đánh người của lão ta.

Lão ta tưởng Mã Siêu chỉ là một tên vệ sĩ bình thường.

"Ê lão già, anh Thanh nói rồi, ông chỉ là một thằng già không nên nết thôi, không cần nhẫn nhịn.
Bây giờ sẽ đến lượt ông".

Mã Siêu cười híp mắt bước từng bước về phía Lâm Báo, vừa đi vừa châm chọc hỏi: "Ông nghĩ ông già vậy rồi, liệu có chịu nổi một bạt tai của tôi không?"

Anh ta lại nhìn Dương Thanh cười hỏi: "Anh Thanh nghĩ nếu em ra tay, ông ta có bị đánh chết không nhỉ?"

Người nhà họ Diệp đều kinh hãi, Lâm Báo là chủ gia tộc họ Lâm đời trước, một thời oanh liệt cùng thế hệ với Diệp Kế Tông.

Bây giờ lại bị đùa bỡn như vậy.

Người nhà họ Diệp chợt nảy ra một suy nghĩ táo bạo: Trong mắt Dương Thanh và Mã Siêu, có lẽ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chỉ là thế lực có thể tiện tay diệt trừ bất cứ lúc nào.

Nghĩ vậy, bọn họ càng thêm sợ hãi.
Rốt cuộc Dương Thanh có thân phận khủng bố gì mới có được thực lực và nền tảng mạnh mẽ đến vậy?

Dương Thanh không biết đám người nhà họ Diệp đang nghĩ gì, nghe thấy Mã Siêu trêu chọc thì lắc đầu nói: "Hôm nay là tang lễ của ông chủ Diệp, không nên thấy máu.
Tha cho ông chủ Lâm đi".

“Anh Thanh đã nói vậy, em không động đến ông ta nữa”.

Mã Siêu cười đáp, vừa đi tới trước mặt Lâm Báo liền quay lưng rời đi, dường như lão ta chỉ là một lão già lớn tuổi tầm thường mà thôi.

Lâm Báo sắp tức điên rồi, chưa từng bị đùa bỡn như vậy.

“Hai thằng ranh chết tiệt, chúng mày dám sỉ nhục tao sao? Tao nhất định sẽ bắt chúng mày phải trả giá đắt”, Lâm Báo giận dữ hét lên.

Lão ta vừa dứt lời, hơn hai mươi người đã chạy tới.

“Là Lâm Thiên Trạch! Con trai của Lâm Báo, chủ gia tộc họ Lâm hiện tại!”

Có người nhận ra thân phận của người mới tới, hoảng hốt hô lên.

Sau lưng Lâm Thiên Trạch có hơn hai mươi gã cao to vạm vỡ, chính là vệ sĩ hàng đầu của nhà họ Lâm.

Lâm Thiên Trạch là chủ gia tộc họ Lâm, bỗng nhiên mang nhiều người như vậy tới nhà họ Diệp, chắc chắn không có ý tốt.

“Bố!”

Lâm Thiên Trạch đi tới trước mặt Lâm Báo, khẽ cúi đầu.

Sau đó, cặp mắt chim ưng của ông ta nhìn chằm chằm Mã Siêu.

Rõ ràng, ông ta đã biết Mã Siêu vừa đùa bỡn Lâm Báo.

“Nhóc con, tôi không cần biết cậu là ai, dám bất kính với bố tôi thì phải đền tội!”

Lâm Thiên Trạch bỗng lên tiếng tuyên bố muốn xử tội Mã Siêu.

.

Chương 584: 584: Hai Trong Tám Gia Tộc

Mã Siêu cười lạnh, mỉa mai nhìn Lâm Báo đang nổi trận lôi đình: “Sao hả? Ông già không được thì thằng con lên sao? Nếu thằng con không được thì thằng cháu lại tới hả? À không, thằng cháu đang nằm trên đất rồi”.

“Cậu đang muốn tiếp tục khiêu khích nhà họ Lâm sao?”, Lâm Thiên Trạch bình tĩnh hỏi, ánh mắt âm trầm đáng sợ.

“Hôm nay là tang lễ của bố tôi.
Ông chủ Lâm gióng trống khua chiêng dẫn người tới đây làm gì?”

Đúng lúc này, Diệp Mạn bước ra chất vấn Lâm Thiên Trạch.

Lâm Thiên Trạch lạnh lùng nhìn bà ta, cười lạnh một tiếng: “Bố tôi có lòng dẫn người tới phúng viếng ông chủ Diệp, lại bị chó của bà sỉ nhục trước mặt bao người.
Chẳng lẽ nhà họ Diệp cứ để yên như vậy?”

“Có lòng?”

Diệp Mạn cười nhạo nói: “Bố ông ỷ mình lớn tuổi sỉ nhục tôi, còn muốn ép tôi gả vào nhà họ Lâm.
Tôi là chủ gia tộc họ Diệp đời này, nếu phải gả vào nhà các người chẳng phải sau này nhà họ Diệp sẽ bị các người khống chế sao?”

“Một ả đàn bà giết bố đoạt quyền cũng có mặt mũi tự nhận là chủ gia tộc họ Diệp à?”, Lâm Thiên Trạch khinh thường nói.

Trước đó Lâm Báo nói Diệp Mạn giết bố đoạt quyền, bây giờ Lâm Thiên Trạch cũng nói vậy.
Dù tính tình Diệp Mạn tốt đến đâu cũng không nén giận nổi nữa.

“Lâm Thiên Trạch, ông câm miệng lại đi!”

Diệp Mạn lớn tiếng quát, đỏ mắt nói: “Đây là chuyện riêng của nhà họ Diệp, người ngoài như ông không có tư cách xía

vào!”

“Tôi đã nói với bố ông, nếu các người đến để phúng viếng bố tôi, nhà họ Diệp vô cùng hoan nghênh.
Nhưng nếu không phải, lập tức cút đi cho tôi!”

Diệp Mạn vung tay lên: “Đội vệ sĩ nhà họ Diệp đâu!”

Mấy chục cao thủ nhà họ Diệp nhanh chóng chạy vọt ra bao vây đám người nhà họ Lâm.

Lúc này, Diệp Mạn vô cùng cứng rắn.

Lâm Thiên Trạch không hề e sợ, châm chọc nói: “Sao hả? Bà thẹn quá hóa giận à?”

Diệp Mạn không đáp lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm ông ta.

Người nhà họ Diệp cũng trừng mắt nhìn người nhà họ Lâm.

“Ông chủ của các người bị ả đàn bà này làm tức chết, chẳng lẽ các người còn muốn ủng hộ bà ta làm chủ gia tộc sao?”, Lâm Thiên Trạch nhìn sang bọn họ, giễu cợt hỏi.

“Câm miệng! Chuyện nhà họ Diệp để chúng tôi tự giải quyết. Nhà họ Lâm các người đã không thành tâm đến phúng viếng ông chủ thì mau cút đi!”

Một người lớn nhà họ Diệp không nhịn nổi nữa, nổi giận nói.

“Người nhà họ Lâm mau cút khỏi nhà họ Diệp! Nơi này không chào đón các người!”

“Cút đi!”

…

Tất cả người nhà họ Diệp đều đồng thanh hét lên.

Hiện giờ, người nhà họ Diệp vô cùng đoàn kết.

Dương Thanh thấy vui mừng.
Nếu nhà họ Diệp có thể đoàn kết sớm hơn, có lẽ đã áp đảo được bảy gia tộc còn lại rồi.

“Nhà họ Diệp thật náo nhiệt!”

Đúng lúc này, một người trung niên xa lạ xuất hiện, sau lưng dẫn theo hai mươi người.

Thấy ông ta, sắc mặt Diệp Mạn bỗng trở nên trắng bệch.

Bởi vì bà ta biết thân phận của đối phương.
Ông ta dẫn theo hai mươi cao thủ tới, chắc chắn cũng giống nhà họ Lâm không có ý gì tốt.

Bà ta không ngờ Diệp Kế Tông vừa mới qua đời, nhà họ Diệp đã thành mục tiêu công kích của các nhà.

Chỉ sợ đám người này tìm tới để thừa cơ tranh giành chút lợi ích.

"Anh Tôn, tôi chờ anh lâu lắm rồi.
Nếu anh không mau tới, tôi sẽ bị người nhà họ Diệp đuổi ra mất".

Lâm Thiên Trạch bật cười nhìn người dẫn đầu mới tới.

Rõ ràng, ông ta đã hẹn trước với đối phương.

Người được Lâm Thiên Trạch gọi là anh Tôn chỉ có thể là người của nhà họ Tôn cũng nằm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Người tới có khí thế hơn người, uy nghiêm cao quý, chính là chủ gia tộc họ Tôn, Tôn Húc.

Tôn Húc nghe vậy cười đáp: "Anh Lâm cứ nói đùa.
Dù Diệp Kế Tông còn sống cũng đâu dám đuổi người nhà họ Lâm ra ngoài, huống hồ là con gái lão ta.
Một ả đàn bà cũng dám xua đuổi anh Lâm sao?"

"Ha ha, anh Tôn nói đúng, một ả đàn bà cũng dám xua đuổi người nhà họ Lâm tôi sao?".
Đam Mỹ H Văn

Lâm Thiên Trạch cười lớn đáp lại rồi nhìn sang Diệp Mạn, mỉa mai nói: "Bây giờ bà còn muốn đuổi chúng tôi đi nữa không?"

Tôn Húc cũng cười híp mắt nhìn chằm chằm Diệp Mạn, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Chủ của hai trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô kéo người tới nhà họ Diệp, rõ ràng là muốn ép nhà họ Diệp phải cúi đầu.

.

Chương 585: 585: Không Ngại Đáp Trả

Người nhà họ Diệp đều thấy bi ai, bọn họ từng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, huy hoàng nhường nào?

Bây giờ Diệp Kế Tông vừa mới mất, hai gia tộc lớn kéo tới chèn ép ngay trong tang lễ.
Đam Mỹ Hay

Một nhà họ Lâm đã khiến bọn họ cảm thấy áp lực đè nặng, hiện giờ lại thêm nhà họ Tôn, sao bọn họ có thể đối phó nổi?

“Rốt cuộc các người muốn thế nào?”

Diệp Mạn cắn răng hỏi.

Không phải bà ta không biết hai nhà Tôn, Lâm liên thủ sẽ mạnh tới mức nào.
Tám gia tộc đứng đầu Yến Đô có thể giữ thế cân bằng là vì trước giờ chưa từng nhúng tay vào chuyện của nhà khác.

Nhờ vậy, sự cân bằng giữa các gia tộc được giữ vững.
Bất kỳ hai trong số gia tộc này liên thủ đều sẽ gây ra uy hiếp rất lớn cho một gia tộc khác.

Giờ đây, nhà họ Lâm và nhà họ Tôn đã hợp sức.

Nếu không có lợi ích chung, bọn họ không thể liên thủ với nhau.

“Bố tôi tự mình tới cửa hỏi cưới, bà không thèm nể mặt.

Chuyện này nhất định phải có lời giải thích rõ ràng”.

“Đồng thời, bà phải gả vào nhà họ Lâm theo ước hẹn giữa bố tôi và ông chủ Diệp khi còn sống”.

“Còn nữa, người nhà họ Diệp đánh con tôi bị thương, chuyện này dễ nói rồi.
Ai đánh thì giao kẻ đó ra, tôi chỉ cần mạng một mình nó”.

“Chỉ cần các người xử lý tốt mấy chuyện này, nhà họ Lâm sẽ lập tức rời đi”.

Lâm Thiên Trạch cười híp mắt nói.

Tôn Húc cũng cười nói: “Hôm nay nhà họ Tôn đến đây chỉ để hỗ trợ nhà họ Lâm.
Nếu nhà họ Lâm rút lui, đương nhiên chúng tôi cũng đi”.

Chủ của hai gia tộc lớn hợp sức ức hiếp một người phụ nữ.

Đây chính là thực trạng của các gia tộc quyền quý.
Trong thế giới của bọn họ chỉ có lừa gạt lẫn nhau, tranh đoạt lợi ích.

Dù là tang lễ của ông chủ Diệp, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội giành giật lợi ích.

Dương Thanh thản nhiên đứng nhìn chứ không hề nhúng tay, trong lòng cảm thấy bi ai.

Tuy anh cũng từng là người trong gia tộc lớn nhưng từ nhỏ đã bị đuổi đi.
Tính ra anh cũng được coi là xuất thân bần hàn.

Nhưng anh may mắn dùng sức mình đạt được quyền thế lớn hơn cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Kỳ thực anh có thể giải quyết nguy cơ hiện giờ của nhà họ Diệp chỉ với một câu nói, thậm chí là hủy diệt cả hai nhà Lâm, Tôn.

Thế nhưng ít nhất là lúc này, anh sẽ không làm vậy.
Anh muốn xem những gia tộc quyền thế này có thể vô sỉ tới mức nào.

Ngoại trừ nhà họ Lâm và nhà họ Tôn, còn nhà nào muốn tới hôi của nữa?

Anh biết lúc nào nên ra tay, lúc nào nên im lặng.

Lúc này, Diệp Mạn vô cùng đau khổ.
Bà ta bỗng nhiên hiểu ra những việc Diệp Kế Tông đã làm.

Chỉ khi gia tộc càng lớn mạnh mới có thể bất bại, nếu không sẽ dần bị đào thải theo thời gian.

Đối với những gia tộc như nhà họ Diệp, liên hôn là cách đơn giản nhất, trực tiếp nhất để đạt được lợi ích lớn nhất.

“Gả vào nhà họ Lâm là chuyện không thể!”

Sau một hồi im bặt, Diệp Mạn cắn răng nói: “Con của ông bị đánh cũng là tự làm tự chịu.
Không lấy mạng nó đã là nhân từ lắm rồi.
Muốn chúng tôi giao người lại càng không thể!”

“Nếu các người cho rằng bố tôi qua đời, nhà họ Diệp dễ bắt nạt thì cứ thử xem”.

“Các người dám liều mạng đấu một trận, nhà họ Diệp không ngại đáp trả! Chỉ sợ các người không dám!”

Khí thế trên người Diệp Mạn đột nhiên tăng vọt, lạnh giọng quát.

Nghe vậy, người nhà họ Diệp chỉ cảm thấy hừng hực ý chí chiến đấu, cảm giác ngột ngạt đều biến mất.

Lâm Thiên Trạch và Tôn Húc không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ chỉ dẫn hai mươi người tới chỉ để uy hiếp ép nhà họ Diệp thỏa hiệp chứ không hề có ý định đánh thật.

Dù sao nhà họ Diệp cũng là gia tộc đứng đầu ngang hàng với bọn họ.
Nếu thật sự phải liều chết một trận, dù hai nhà Lâm, Tôn hợp sức cũng sẽ gặp kết cục cả hai đều thiệt.

Chỉ là nhà họ Diệp sẽ tổn thất nặng nề hơn.

Nhưng thế lực giữa tám gia tộc đứng đầu Yến Đô rất cân bằng. Đừng nói là tổn thất nặng, dù chỉ bị thiệt hại chút ít cũng đủ để tạo nên nguy cơ trí mạng cho hai nhà Lâm, Tôn.

Các gia tộc khác vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ như hổ đói rình mồi.

Ít đi một gia tộc, quyền lợi của các gia tộc khác sẽ tăng lên.

“Bà thực sự muốn khai chiến sao?”

Lâm Thiên Trạch trầm giọng hỏi.

.

Chương 586: 586: Cầu Còn Không Được

“Nhà họ Lâm muốn khai chiến, nhà họ Diệp không ngại đánh!”, Diệp Mạn kiêu ngạo đáp.

Nghe thấy thế, Lâm Thiên Trạch lập tức luống cuống.

Nhà họ Lâm và nhà họ Tôn chỉ tạm thời liên thủ mà thôi.
Nếu nhà họ Diệp đấu với nhà họ Lâm, chỉ e nhà họ Tôn sẽ thừa cơ bỏ chạy.

So với việc cùng liên thủ với nhà họ Lâm đối đầu nhà họ Diệp, đứng ngoài quan sát sẽ giúp nhà họ Tôn đạt được lợi ích lớn hơn nhiều.

“Anh Lâm yên tâm, nhà họ Tôn đã quyết định liên thủ với nhà họ Lâm, đương nhiên sẽ cùng tiến cùng lùi.
Nếu phải khai chiến, chúng tôi sẽ tham gia”.

Dường như Tôn Húc cảm nhận được lo lắng của Lâm Thiên Trạch, vội vàng hứa hẹn.

“Hai người đàn ông hợp sức ức hiếp một người phụ nữ, đúng là vô liêm sỉ”.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng tràn ngập châm chọc chợt vang lên.

Mọi người trông thấy một bóng dáng trung niên chậm rãi cất bước đi tới.

Người đó chính là Vũ Văn Cao Dương, chủ gia tộc Vũ Văn.

Bên cạnh ông ta chính là Vương Thành, người được Dương Thanh nâng đỡ lên vị trí người thừa kế.

Gặp lại Vũ Văn Cao Dương, cảm xúc của Dương Thanh cực kỳ bình thản, giống như nhìn thấy một người xa lạ.

“Vũ Văn Cao Dương, ông cũng định nhúng tay vào sao?”

Lâm Thiên Trạch lạnh giọng hỏi.

Tôn Húc cũng trừng mắt nhìn Vũ Văn Cao Dương.

“Ông chủ Vũ Văn!”

Diệp Mạn khẽ gật đầu, trong mắt có vài phần cảm kích.

Vũ Văn Cao Dương không mang theo nhiều người, hơn nữa đều là con cháu dòng chính của gia tộc Vũ Văn.
Hơn nữa câu nói vừa rồi của ông ta cũng đã nói rõ ý đồ.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu chào lại Diệp Mạn rồi mới nhìn Lâm Thiên Trạch cười lạnh: "Chỉ cho nhà họ Lâm các người bắt nạt phụ nữ, không cho nhà Vũ Văn chúng tôi giúp người sao?"

"Nếu tôi như không lầm, mấy ngày trước sản nghiệp của gia tộc Vũ Văn bỗng nhiên bị tổn thất to lớn còn có liên quan đến nhà Diệp thì phải?"

Tôn Húc híp mắt cười: "Không phải ông chủ Vũ Văn thương hoa tiếc ngọc đến mức không thèm truy cứu trách nhiệm tổn hại lợi ích gia tộc mình đấy chứ?"

Vũ Văn Cao Dương cười nhạt nói: "Chỉ tổn thấy vài tỉ mà thôi, gia tộc Vũ Văn vẫn chống đỡ được, không cần ông chủ Tôn nhọc lòng".

"Ông chủ Vũ Văn, tôi rất xin lỗi về chuyện lần trước!"

Diệp Mạn tranh thủ cơ hội nói lời xin lỗi.

Vũ Văn Cao Dương hào phóng phất tay: "Chuyện nhỏ thôi. Tôi ngưỡng mộ ông chủ Diệp đã lâu, hôm nay tới đây để phúng viếng ông ấy".

Dứt lời, Vũ Văn Cao Dương dẫn người trong gia tộc đi lên phúng viếng.

Lâm Thiên Trạch và Tôn Húc đều không nói gì thêm.
Bọn họ vẫn chưa xác định ông ta có trợ giúp nhà họ Diệp hay không, sẽ không làm gì quá đáng.

Một khi Vũ Văn Cao Dương muốn trợ giúp nhà họ Diệp, hai nhà Lâm, Tôn liên thủ cũng không làm gì được, thậm chí còn suy yếu lực lượng của chính mình.

"Tôi đang định đàm phán vài mối làm ăn với nhà họ Diệp, không biết bà chủ Diệp có đồng ý hay không?"

Vũ Văn Cao Dương chợt bật cười nói với Diệp Mạn.

Nghe vậy, Diệp Mạn lập tức mừng rỡ, vội đáp: “Cầu còn không được!”

“Trước khi bàn chuyện hợp tác có thể mời những kẻ không liên ra quan ngoài được không?”

Vũ Văn Cao Dương cười hỏi.

Diệp Mạn sững sờ, lập tức hiểu được ý của ông ta, tinh thần bất an cuối cùng cũng thả lỏng.
Dù chưa nói rõ nhưng rõ ràng gia tộc Vũ Văn đang muốn bắt tay với nhà họ Diệp.

Sắc mặt của Lâm Thiên Trạch và Tôn Húc đều cực kỳ khó coi.

“Ông chủ Lâm, ông chủ Tôn, hai người phúng viếng xong rồi thì mời đi cho!”

Có Vũ Văn Cao Dương ủng hộ, Diệp Mạn càng tự tin, lớn tiếng nói.

Nói là mời bọn họ đi nhưng thái độ lạnh lùng không hề giống mời.

“Vũ Văn Cao Dương, ông thực sự muốn giúp nhà họ Diệp sao?”

Lâm Thiên Trạch nghiến răng hỏi, ánh mắt lấp lóe.

“Ông chủ Lâm quản hơi nhiều chuyện.
Gia tộc Vũ Văn làm gì cần người ngoài nhúng tay sao?”

Vũ Văn Cao Dương cũng sa sầm mặt, lạnh giọng nói: “Nếu nhà họ Lâm muốn chết, tôi không ngại giúp nhà họ Diệp tiêu diệt các người trước!”

Ông ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Diệp Mạn chỉ xua đuổi nhà họ Lâm và nhà họ Tôn, Vũ Văn Cao Dương lại trắng trợn uy hiếp, tuyên bố muốn tiêu diệt nhà họ Lâm.

.

Chương 587: 587: Các Người Dám Không

Sắc mặt của Lâm Thiên Trạch rất khó coi.
Cùng là chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, Vũ Văn Cao Dương lại dám uy hiếp ông ta.

Trước đó, tuy Diệp Mạn và ông ta cũng đấu khẩu đòi khai chiến nhưng hai bên đều ở thế cân bằng, chưa từng thực sự khai chiến.

Vũ Văn Cao Dương vừa mở miệng đã nói muốn trợ giúp nhà họ Diệp tiêu diệt nhà họ Lâm, khiến Lâm Thiên Trạch cực kỳ giận dữ.

"Vũ Văn Cao Dương, ông tưởng tôi là đồ vô dụng sao? Đòi diệt nhà họ Lâm, gia tộc Vũ Văn đủ tư cách à?"

Lâm Thiên Trạch hung dữ nói.

Vũ Văn Cao Dương chưa kịp đáp lại, Diệp Mạn đã lên tiếng: "Nếu nhà họ Lâm không chịu cút khỏi nhà họ Diệp, tôi không ngại bắt tay với ông chủ Vũ Văn biến tám gia tộc đứng đầu Yến Đô thành bảy gia tộc!"

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Vũ Văn Cao Dương đã làm chủ gia tộc Vũ Văn nhiều năm, nhưng Diệp Mạn mới chỉ đảm nhiệm từ ngày hôm qua, lại còn là một người phụ nữ.

Nhà họ Lâm muốn liên thủ với nhà họ Tôn tới đây chèn ép cũng bởi vì xem thường Diệp Mạn, tưởng có thể buộc nhà họ Diệp phải thỏa hiệp.

Nhưng hiện giờ, Vũ Văn Cao Dương ngang nhiên trợ giúp nhà họ Diệp, tuyên bố muốn diệt nhà họ Lâm.
Từ sau khi gia tộc Vũ Văn ra mặt, Tôn Húc chỉ im lặng.

Lâm Thiên Trạch bỗng có cảm giác, đâm lao phải theo lao.

Nếu Tôn Húc chịu đứng ra trợ giúp, ông ta còn có can đảm đối đầu gia tộc Vũ Văn và nhà họ Diệp.
Thế nhưng Tôn Húc không chịu, vẻ mặt tràn đầy do dự.

"Dù là bố cậu Vũ Văn Châu đứng trước mặt tôi cũng phải nể mặt vài phần.
Vậy mà cậu dám uy hiếp nhà họ Lâm ngay trước mặt tôi? Cậu tưởng nhà họ Lâm dễ bắt nạt lắm sao?"

Đúng lúc này, Lâm Báo chống gậy đi tới, giận dữ quát.

Vũ Văn Cao Dương cười nhạt một tiếng: "Thì ra chú Lâm cũng tới à? Thất lễ rồi!"

Tuy ông ta nói xin lỗi nhưng vẻ mặt không hề có ý thành khẩn xin lỗi.

Nụ cười còn ẩn chứa sự trêu tức.

Lâm Báo tức giận toàn thân run lên.
Vũ Văn Cao Dương còn nói thêm: "Không khéo rồi chú Lâm.
Lúc bố tôi nhường lại vị trí chủ gia tộc đã nói, sau này tôi không cần phải nhìn sắc mặt bất kỳ ai.
Hôm nay tôi không muốn nể mặt chú Lâm".

Nghe vậy, Lâm Báo trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Vũ Văn Cao Dương, dữ tợn nói: "Ranh con, hôm nay cậu quyết tâm muốn đối đầu với nhà họ Lâm phải không?"

"Không phải tôi muốn đối đầu với nhà họ Lâm, mà các người muốn đối đầu với tôi.
Từ hôm nay trở đi, nhà họ Diệp sẽ là đồng minh của gia tộc Vũ Văn, kẻ nào dám ra tay với nhà họ Diệp, đừng trách gia tộc Vũ Văn không khách sáo".

Vũ Văn Cao Dương vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, ai không biết còn tưởng ông ta đang nói giỡn.

Cuối cùng Lâm Báo cũng hiểu, hôm nay rất khó động vào nhà họ Diệp.

Nhà họ Lâm đã chủ động khiêu khích nhà họ Diệp, chỉ sợ đã bị ghi thù.
Nếu nhà họ Tôn định khoanh tay đứng nhìn, sớm muộn gì hai nhà Diệp và Vũ Văn cũng sẽ hợp sức đối phó nhà họ Lâm.

Lâm Thiên Trạch cũng hiểu được điều này, bỗng nhìn sang Tôn Húc.

Ở đây đều là chủ của các gia tộc lớn, ai cũng rất khôn khéo. Tôn Húc cũng đang phân tích thiệt hơn nếu liên thủ với nhà họ Lâm.

“Anh Tôn, nghe nói lúc nhà họ Tôn mở thị trường ở nước ngoài gặp phải chút rắc rối?”

Lâm Thiên Trạch bỗng nhiên lên tiếng: “Anh Tôn cũng biết, nhà họ Lâm chúng tôi phát triển mạnh mảng giải trí, có không ít quan hệ ở nước ngoài.
Nếu cần anh cứ mở miệng, nhà họ Lâm sẽ giúp đỡ hết mình, tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn gia tộc anh em gặp rắc rối”.
Truyện Ngược

Tôn Húc vẫn im lặng, nhưng trong lòng đang mừng rỡ như điên.

Chuyện giúp đỡ nhà họ Tôn mở thị trường ở nước ngoài không hề có trong giao hẹn ban đầu giữa bọn họ.

Ông ta giữ yên lặng lúc Vũ Văn Cao Dương xuất hiện chính là nâng cao giá của mình.

Hai gia tộc lớn liên thủ chỉ có thể là vì lợi ích.

Thị trường nước ngoài của nhà họ Tôn rất kém cỏi, nhưng của nhà họ Lâm lại cực kỳ phát triển.

Nếu nhà họ Lâm chịu giúp đỡ, thực lực tổng hợp của nhà họ Tôn sẽ tăng vọt.

Thế nhưng Tôn Húc không lập tức trả lời Lâm Thiên Trạch, chỉ mỉm cười ẩn ý.

Ông ta biết tình hình hiện giờ có thể đem lại lợi ích lớn hơn nữa, dù sao vẫn còn nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn.

Lỡ nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn đưa ra lợi ích lớn hơn thì sao?

Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn cũng phát hiện ánh mắt của Tôn Húc đảo qua người mình.

Đáng tiếc, cả hai người đều không hề tỏ thái độ gì.

Thậm chí Tôn Húc còn nhìn thấy sự khinh miệt trong mắt Vũ Văn Cao Dương.

Ánh mắt của Diệp Mạn cũng chỉ có sự lạnh lùng.

Hiển nhiên Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn đều sẽ không đưa ra cái gia lớn hơn.

Vũ Văn Cao Dương biết rõ quan hệ giữa Dương Thanh với nhà họ Diệp.
Đừng nói là diệt hai nhà Tôn, Lâm, Dương Thanh muốn diệt sạch tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng chẳng có gì khó.

Có thể nói, chỉ cần Dương Thanh còn sống, nhà họ Diệp sẽ không sụp đổ.

Tôn Húc còn muốn nâng giá ngay tại đây sao?

Nằm mơ!

“Anh Lâm đã nói vậy, đương nhiên tôi sẽ không làm anh thất vọng”.

Rốt cuộc Tôn Húc cũng đáp lại Lâm Thiên Trạch.

Lâm Thiên Trạch thầm mắng lão cáo già, nỗi bất an trong lòng cũng tan biến.

“Diệp Mạn, bố tôi nể tình ông chủ Diệp nên mới đích thân tới đây phúng viếng.
Bà lại chống đối ông ấy trước mặt mọi người, nếu truyền ra ngoài, bố tôi còn mặt mũi nào nữa?”

Có Tôn Húc trợ giúp, Lâm Thiên Trạch không còn chần chừ, lạnh giọng nói: “Bà nhất định phải công khai xin lỗi!”

“Ngoài ra, con trai tôi Lâm Tùng là con trai trưởng nhà họ Lâm, bị người nhà họ Diệp các người đánh ngất xỉu.

Bà là chủ gia tộc cũng phải công khai xin lỗi nó”.

“Đồng thời phải giao người đánh nó cho nhà họ Lâm xử lý!”

Lâm Thiên Trạch tiếp tục truy cứu hai chuyện này.
Rõ ràng nhà họ Lâm chủ động khiêu khích trước, nhưng ông ta lại nói thành nhà họ Diệp có lỗi.

“Ông đã nhắc tới hai chuyện này, vậy tôi cũng phải tính sổ với ông một lượt!”

Diệp Mạn lạnh lùng nói: “Bố ông sỉ nhục tôi trước mặt bao người, ép tôi gả vào nhà họ Lâm.
Tôi là chủ nhà họ Lâm lại bị sỉ nhục ngay trong nhà, có phải bố ông cũng nên công khai xin lỗi tôi không?”

“Con của ông bị đánh là nó gieo gió gặt báo, đừng nói là bị đánh ngất xỉu, dù có bị giết cũng đáng đời!”

Thái độ của Diệp Mạn rất cứng rắn.
Bà ta là chủ nhà họ Diệp, nếu công khai xin lỗi chẳng phải là nhà họ Diệp cúi đầu trước nhà họ Lâm sao?

Đến lúc đó, không chỉ danh dự của bà ta mà cả danh tiếng của nhà họ Diệp đều bị tổn hại.

“Đúng là ả đàn bà miệng lưỡi khôn lanh.
Chuyện xin lỗi có thể không tính, nhưng hôm nay tôi nhất định phải bắt người đánh con trai tôi đi!”

Lâm Thiên Trạch nheo mắt nói.

“Người do tôi đánh.
Nhưng các người có dám bắt tôi đi không?”

Đúng lúc này, một giọng nói mỉa mai bỗng vang lên.
Ngay sau đó, một bóng người vạm vỡ chậm rãi cất bước đi ra, cười híp mắt nhìn chằm chằm Lâm Thiên Trạch.

.

Chương 588: 588: Chỉ Cho Đường Sống

Thấy Mã Siêu bước ra, người nhà họ Diệp đều kích động.

Bọn họ biết rõ anh ta rất mạnh.
Nếu anh ta ra tay, nhà họ Lâm còn ai có thể ngăn cản?

“Ranh con ngông cuồng!”

“Dám đánh con trai tao, tao phải khiến mày sống không bằng chết!”

“Đưa nó đi cho tôi!”

Lâm Thiên Trạch vung tay ra lệnh, hai chục cao thủ nhà họ Lâm được ông ta dẫn tới lập tức lao về phía Mã Siêu.

Ông ta đòi Diệp Mạn công khai xin lỗi chỉ là một cái cớ mà thôi.

Mặc dù Tôn Húc đã đồng ý liên thủ, nhưng nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn cũng là hai gia tộc lớn.

Nếu thực sự khai chiến, bên nào cũng gặp bất lợi.

Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô vẫn còn bốn gia tộc khác đang rình rập.
Bốn nhà bọn họ giao chiến chắc chắn sẽ bị suy yếu.
Khi đó bốn gia tộc còn lại sẽ lăm le nhảy vào.

Bắt người đánh Lâm Tùng chẳng qua là lấy cớ hòa giải, thuận tiện dẫn người rời đi.

Nhưng ông ta không biết Mã Siêu là ai.

“Ranh con, nếu không muốn đau đớn thì ngoan ngoãn đi theo bọn tao”.

Cao thủ cầm đầu châm chọc nhìn chằm chằm Mã Siêu.

Ánh mắt gã ta nhìn Mã Siêu tràn đầy khinh miệt, dường như Mã Siêu chỉ là một quân cờ bị nhà họ Diệp vứt bỏ.

Vậy mà không hề thấy Mã Siêu tỏ ra e ngại dù đang bị hai chục cao thủ bao vây.

“Tao cứ đứng đây đấy, chúng mày muốn dẫn tao rời đi thì đến bắt đi!”

Mã Siêu khoanh tay trước ngực, cười híp mắt đáp lại.

Gã cầm đầu lập tức sa sầm mặt, không ngờ Mã Siêu còn dám lớn lối như vậy.

“Một quân cờ bị nhà họ Diệp vứt bỏ cũng dám làm càn trước mặt cao thủ nhà họ Lâm bọn tao sao?”, gã ta lớn tiếng quát.

“Nói nhảm nhiều quá đấy!”

Mã Siêu bất lực nói: “Chỉ cần chúng mày có bản lĩnh bắt tao đi, muốn đánh muốn giết tùy chúng mày.
Nhưng chúng mày bắt nổi tao không?”

“Mày chán sống rồi hả?”

Gã cầm đầu bị chọc giận, hùng hổ ra lệnh: “Hai đứa đi lên đánh gãy chân tay nó cho tao!”.
ngôn tình hoàn

“Vâng!”

Hai cao thủ nhà họ Lâm vọt tới chỗ Mã Siêu.

“Thằng ranh này thật ngông cuồng.
Sắp chết đến nơi còn dám phách lối như vậy”.

“Có lẽ nó biết mình chết chắc nên mới mạnh miệng để xả giận!”

“Nó đúng là đen đủi, rõ ràng là vật hi sinh bị đẩy ra chết thay”.

…

Đám người nhà họ Lâm và nhà họ Tôn không biết rõ đều cười cợt chế giễu.

“Bịch!”

“Rầm!”

Trong lúc đó, hai gã cao thủ nhà họ Lâm vừa tới trước mặt Mã Siêu đã phun máu bay ra ngoài như bị xe tải hạng nặng đụng phải.

Đến khi ngã xuống đất, cả hai đều đã hôn mê.

Không khí lặng ngắt như tờ!

Tất cả đều trợn tròn mắt nhìn chằm chằm bóng người cao lớn thản nhiên đứng khoanh tay giữa vòng vây của đám cao thủ nhà họ Lâm.

“Hay lắm!”

Bỗng có người nhà họ Diệp thốt lên.

Thấy Mã Siêu vừa ra tay đã đánh bay hai cao thủ nhà họ Lâm khiến chúng ngất xỉu tại chỗ, bọn họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Vũ Văn Cao Dương cũng giật mình kinh hãi.
Ông ta biết chàng trai này là người bên cạnh Dương Thanh.

Ông ta cũng biết Mã Siêu rất mạnh, nhưng chưa từng nghĩ lại mạnh tới mức này.

Thậm chí vừa rồi ông ta còn không nhìn thấy Mã Siêu ra tay thế nào, chỉ thấy hai gã cao thủ nhà họ Lâm bỗng phụt máu bay ra ngoài.

Đám cao thủ này được Lâm Thiên Trạch dẫn tới nhà họ Diệp đương nhiên phải có thực lực mạnh mẽ, vậy mà không chịu nổi một đòn của Mã Siêu.

Mã Siêu đã mạnh như vậy, Dương Thanh còn mạnh tới mức nào?

Vũ Văn Cao Dương vô thức nhìn chàng trai trẻ kia.

Lúc này, Dương Thanh đang bình tĩnh nhìn Mã Siêu đang bị người nhà họ Lâm bao vây, tựa như không hề lo lắng Mã Siêu sẽ bị thương.

Vũ Văn Cao Dương chấn động.
Chẳng lẽ hai chục cao thủ nhà họ Lâm bao vây cũng không bắt được Mã Siêu sao?

Nếu không sao Dương Thanh lại thờ ơ như vậy?

Người nhà họ Lâm và nhà họ Tôn còn kinh hãi hơn nhiều.

“Phải rồi, quên nói cho ông biết, vừa rồi con ông cũng bị tôi đánh bay như vậy đấy”.

Mã Siêu khiêu khích nhìn Lâm Thiên Trạch.

Vẻ mặt Lâm Thiên Trạch trở nên vặn vẹo, căm tức nhìn Mã Siêu.

Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn chống lại ông ta, ông ta còn có thể nhẫn nhịn.
Nhưng một gã cao thủ nhà họ Diệp cũng dám khiêu khích, ông ta không nhịn được.

"Con mẹ nó ngây ra đấy làm gì? Tất cả xông lên giết nó cho tao! Giết chết nó!"

Lâm Thiên Trạch thấy cao thủ nhà mình còn ngơ ngác tại chỗ, nổi giận tới mức chửi thề.

Tiếng quát này khiến đám cao thủ nhà họ Lâm bừng tỉnh.

Gã cầm đầu cả giận quát: "Lên hết đi, giết chết nó!"

Mười tám gã cao thủ còn lại đều điên cuồng phóng tới.

Nhưng Mã Siêu vẫn bình thản khoanh tay đứng tại chỗ.
Loại cao thủ này không có khả năng khiến anh ta bị thương.

Trừ phi là cao thủ mạnh nhất của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới có thể tạo ra chút uy hiếp với anh ta, còn lại đều là con sâu cái kiến tới bao nhiêu giết bấy nhiêu.

"Chết đi!"

Gã cầm đầu vọt tới trước mặt Mã Siêu, giơ chân đá vào đầu anh ta muốn một đòn trí mạng.

"Mày đã muốn chết như vậy, tao sẽ lấy mạng mày!"

Rốt cuộc Mã Siêu cũng lên tiếng.
Anh ta bỗng đạp xuống đất, mặt đất rung chuyển hiện ra dấu chân lõm xuống.

Mọi người chỉ thấy một cái bóng màu đen mờ, anh ta biến mất.

"Bốp!"

Một giây sau, tiếng va chạm thanh thúy vang lên, thân thể Mã Siêu lại hiện ra.

Anh ta đang bóp cổ gã cao thủ cầm đầu nhà họ Lâm, cánh tay vạm vỡ nổi đầy gân xanh nhấc bổng gã cao thủ kia lên khỏi mặt đất.

Gã cầm đầu chỉ thấy cổ họng như bị gọng kìm bóp chặt.
Gã ta liều mạng giãy giụa nhưng vô vọng.

Đến giờ phút này, gã ta mới ý thức được, thực lực của chàng trai cao lớn trước mặt mạnh đến nhường nào.

Đấu với anh ta chính là châu chấu đá xe!

“Mày đã muốn giết tao, tao sẽ lấy mạng mày trước!”

Gã ta chỉ nghe thấy Mã Siêu nói một câu như vậy rồi một sức mạnh khổng lồ từ năm ngón tay đang bóp chặt cổ gã ta truyền tới.

“Răng rắc!”

Ngay sau đó, tiếng xương gãy nát vang lên.

“Chết rồi sao?”

Đám cao thủ nhà họ Lâm còn lại đều hoảng sợ tột độ.

Đến khi Mã Siêu tiện tay ném xác của gã cầm đầu xuống chân Lâm Thiên Trạch, bọn họ mới biết gã ta đã bỏ mạng!

Kẻ cầm đầu đã chết, các cao thủ còn lại của nhà họ Lâm đều sợ hãi.

Người mạnh nhất trong bọn họ còn bị Mã Siêu tùy tiện vặn gãy cổ, nói gì đến bọn họ?

“Bây giờ, tao sẽ chỉ cho chúng mày một con đường sống.
Từ nay về sau hãy đi theo bà chủ Diệp, nếu không, phải chết!”

Mã Siêu hờ hững nhìn mười bảy tên cao thủ còn lại, giọng nói tràn đầy sát khí vang lên.

.

Chương 589: 589: Cá Nằm Trên Thớt

Câu nói này của Mã Siêu chính là sự khiêu khích đối với nhà họ Lâm.

Dám giết cao thủ nhà họ Lâm, uy hiếp những người còn lại phải đi theo nhà họ Diệp ngay trước mặt người nhà họ Lâm.

Phải phách lối cỡ nào mới làm được như vậy?

Mười bảy gã cao thủ còn lại hoang mang nhìn nhau.

Người mạnh nhất trong số bọn họ đã bị Mã Siêu dễ dàng đoạt mạng, bọn họ có thể làm gì anh ta?

Một bên là nhà họ Lâm, một bên là nhà họ Diệp, bọn họ không thể đắc tội với cả hai.

"Xông lên đi! Giết nó cho tao!"

"Nó chỉ có một mình, chúng mày có mười bảy người chẳng lẽ không giết nổi nó?"

"Ai giết được nó, tao thưởng mười triệu!"

Lâm Thiên Trạch không thèm để ý hình tượng, giận dữ gào rống trước mặt mọi người.

"Các người hãy nghĩ cho kỹ rồi hẵng quyết định!"

Diệp Mạn cũng lên tiếng: "Tôi biết tình cảnh hiện giờ của các người rất khó khăn.
Dù là nhà họ Diệp hay nhà họ Lâm, các người đều không đắc tội nổi".

"Nhưng các người phải nghĩ cho kỹ, thực lực của các người có đánh thắng được cậu Mã Siêu không?"

"Lâm Thiên Trạch đang dùng mười triệu làm mồi nhử để các người đi chịu chết".

"Chỉ cần các người đồng ý đi theo nhà họ Diệp, từ nay về sau các người sẽ là vệ sĩ riêng của tôi được bồi dưỡng trọng điểm, có hàng nghìn cơ hội kiếm được mười triệu!"

Lời của Diệp Mạn khiến mười bảy gã cao thủ kia an tâm hơn rất nhiều.
Bà ta là chủ gia tộc họ Diệp, có lẽ sẽ không gạt người trắng trợn như vậy.

Nhưng không ai dám đứng ra đầu tiên, tất cả đều đang dọ dự.

“Ai gia nhập nhà họ Diệp đầu tiên, tôi sẽ thưởng mười triệu, người thứ hai thưởng năm triệu, người thứ ba thưởng ba triệu. Những người còn lại sẽ không được thưởng!”

Diệp Mạn nhìn ra được suy nghĩ của bọn họ, lập tức đưa ra phần thưởng hậu hĩnh.

Nghe vậy, ánh mặt của mười bảy gã cao thủ nhà họ Lâm đều trở nên nóng bỏng, lập tức có người hét lớn: “Tôi xin gia nhập nhà họ Diệp!”

“Tôi xin gia nhập nhà họ Diệp!”

“Tôi xin gia nhập nhà họ Diệp!”

…

Ngay khi người đầu tiên mở miệng, cả mười bảy người gần như đồng thời lên tiếng, tranh nhau tỏ thái độ muốn gia nhập nhà họ Diệp.

Cảnh tượng này khiến tất cả đều sợ ngây người.
Lâm Thiên Trạch bị kích động, mặt mũi trắng bệch.

Tuy bọn họ không phải toàn bộ vệ sĩ tinh nhuệ của nhà họ Lâm nhưng có một nửa là cao thủ hàng đầu.
Bây giờ bọn họ đều gia nhập nhà họ Diệp.

Đối với nhà họ Lâm, đây chính là đòn đả kích trí mạng.

Tô Húc cũng chết sững.
Ông ta vốn tưởng Diệp Mạn dùng tiền tài dụ dỗ cũng chỉ có thể kéo về một vài kẻ thực lực yếu.

Nào ngờ mười mấy người còn lại đều xin gia nhập.

“Tôi xin thay mặt nhà họ Diệp hoan nghênh mọi người gia nhập!”

Diệp Mạn tươi cười nói, chỉ vào một vài người: “Cậu, cậu, cả cậu nữa, là những người xin gia nhập đầu tiên, tôi sẽ thưởng lần lượt mười triệu, năm triệu, ba triệu”.

Ba người được chỉ đều kích động vội vàng cảm ơn.
Mười bốn người còn lại đều thất vọng, hối hận không xin gia nhập sớm hơn.

Đúng lúc này, Diệp Mạn lại nói với bọn họ: “Những người còn lại được thưởng một triệu!”

“Bà chủ Diệp vạn tuế! Cảm ơn bà chủ Diệp!”

Mười bốn người còn lại sửng sốt rồi lập tức nhao nhao cảm ơn.

Dương Thanh khẽ gật đầu, rất hài lòng với cách xử lý của Diệp Mạn.

Chỉ tốn ba mươi hai triệu đã có được mười bảy cao thủ, quả thực là lời lớn.

Trong giới sát thủ, những người có cấp bậc như họ mỗi năm đều được thưởng không dưới mười triệu.

Mười bảy người ít nhất cũng phải mất một trăm bảy mươi triệu, lại còn chỉ trong vòng một năm.
Vậy mà Diệp Mạn chỉ chi ra ba mươi hai triệu, còn không bằng số lẻ đã có thể thu nhận nhiều cao thủ như vậy.

Đối với nhà họ Diệp, đây chính là thắng lợi mang tính lịch sử.

“Chết tiệt, sao chúng mày dám phản bội nhà họ Lâm? Chúng mày có biết hậu quả của việc phản bội là gì không? Tao cho chúng mày mười giây, quay về sẽ được tha thứ, nếu không sẽ phải trả giá!”

Lâm Thiên Trạch nghiến răng nghiến lợi nói.

Các cao thủ vừa chọn gia nhập nhà họ Diệp đều hốt hoảng, sự uy hiếp của ông ta tạo cho họ áp lực rất lớn.

Diệp Mạn khinh thường bật cười một tiếng: “Bọn họ đã gia nhập nhà họ Diệp thì chính là người nhà họ Diệp.
Nếu nhà họ Lâm lợi hại như vậy, có thể tùy ý trả thù người nhà

họ Diệp, chẳng phải nhà họ Diệp đã sớm bị các người tiêu diệt rồi sao?”

“Hơn nữa, có lẽ những người này là một nửa sức chiến đấu của nhà họ Lâm các người nhỉ? Tổn thất lớn như vậy, các người dám đối đầu với nhà họ Diệp nữa sao? Chỉ sợ nhà họ Lâm sẽ càng tổn thất lớn hơn thôi”.

Đám cao thủ đang lo lắng liền thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm Lâm Thiên Trạch.

“Ông chủ Lâm, mấy năm nay chúng tôi đã làm đủ nhiều cho nhà họ Lâm.
Nếu ông thực sự muốn trả thù, cứ việc tới đi, chúng tôi sẽ không nương tay đâu!”

Có người lên tiếng.

“Không sai, nếu nhà họ Lâm dám trả thù, tới kẻ nào chúng ta giết kẻ đó!”

“Từ giờ trở đi, nhà họ Lâm không còn quan hệ gì với tôi nữa!”

…

Mười bảy gã cao thủ vốn thuộc về nhà họ Lâm thi nhau uy hiếp.

Bọn họ vừa mới gia nhập nhà họ Diệp, đương nhiên phải cố gắng thể hiện cho tốt.

Lâm Thiên Trạch suýt tức chết.
Ông ta hùng hổ dẫn theo hai mươi cao thủ tới, bây giờ một người bị giết, hai người sống chết chưa rõ, mười bảy người còn lại đều gia nhập nhà họ Diệp, còn đang uy hiếp lại ông ta trước mặt bao người.

Bây giờ bên phe nhà họ Lâm chỉ còn hai bố con Lâm Báo và Lâm Thiên Trạch còn đứng vững.
Lâm Tùng bị đánh ngất xỉu vẫn chưa tỉnh lại.

“Được, được lắm.
Chúng mày dám phản bội nhà họ Lâm.

Từ nay về sau, chúng mày chính là kẻ địch hàng đầu của nhà họ Lâm!", Lâm Thiên Trạch cắn răng nói.

Người nhà họ Diệp nhìn ông ta như nhìn một thằng ngu.

Tổn thất nhiều cao thủ như vậy, nhà họ Lâm còn có thể gây nên sóng gió gì?

E là chẳng làm nên trò trống gì được.

Nếu nhà họ Diệp khai chiến, chỉ e nhà họ Lâm sẽ chết như ngả rạ.

"Bây giờ đến lượt ông!"

Đúng lúc này, Mã Siêu đột nhiên nhìn Tôn Húc, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Tôn Húc hoảng sợ run bần bật.

Ông ta đồng ý liên thủ với nhà họ Lâm đối phó nhà họ Diệp bởi vì nhà họ Lâm hứa sẽ trợ giúp nhà họ Tôn phát triển thị trường nước ngoài, hơn nữa còn là lúc nhà họ Lâm đang hưng thịnh nhất.

Nhưng giờ đây, nhà họ Lâm đã tổn thất hai mươi cao thủ.
Nếu ông ta còn liên thủ, nhà họ Tôn cũng sẽ bị suy yếu.

Xem ra, giao dịch ban đầu chính là một mối làm ăn lỗ.

"Ha ha ha!"

Tôn Húc cười giả lả: "Vừa rồi tôi chỉ đùa bỡn đồ con lợn Lâm Thiên Trạch kia mà thôi.
Nếu thực sự muốn liên thủ với nhà họ Lâm, chẳng phải tôi cũng ngu như lợn hay sao?"

"Bà chủ Diệp, tôi đã phúng viếng xong.
Nếu không còn việc gì khác, tôi xin đi trước".

Dứt lời, Tôn Húc vội vàng quay người định dẫn người đi.

Lâm Thiên Trạch và Lâm Báo đều kinh ngạc, mặt mày tái mét.

Nhà họ Lâm dám đối chọi với nhà họ Diệp chủ yếu là vì Tôn Húc đồng ý liên thủ.
Bây giờ xảy ra chuyện, Tôn Húc lại muốn tháo chạy.

Không có nhà họ Tôn trợ giúp, nhà họ Lâm chẳng khác nào cá nằm trên thớt!

“Bây giờ muốn đi đã muộn rồi!”

Dương Thanh chưa từng lên tiếng bỗng nhìn theo hướng Tôn Húc rời đi, lạnh giọng nói.

.

Chương 590: 590: Tôi Biết Sai Rồi

Dương Thanh vừa xuất hiện, lập tức gây ra chân động lớn.

Người nhà họ Diệp đều mong chờ, cũng mơ hồ kích động.

“Cậu là cái thá gì chứ? Ngay cả chủ gia tộc họ Diệp còn không lên tiếng, cậu dám bảo tôi ở lại à?”

Tôn Húc híp mắt lộ vẻ dữ tợn.

Mọi chuyện xảy ra sau khi tới nhà họ Diệp hôm nay đã khiến ông ta vô cùng hối hận.
Khó khăn lắm mới kiếm được cớ rời đi, vậy mà một người trẻ tuổi cũng dám lắm điều.

Người nhà họ Diệp nghe Tôn Húc nói vậy, đều nhìn ông ta như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Bọn họ hiểu rõ Dương Thanh đáng sợ tới mức nào.

Ngay cả Kim Cương – một cao thủ đứng hàng thứ ba trong Hiệp hội Võ Thuật còn phải nhường bước trước người thanh niên này, sao Tôn Húc có tư cách hô to gọi nhỏ được?

“Anh Thanh bảo ông đi thì ông mới có thể đi.
Anh ấy muốn ông chết, vậy ông sẽ phải chết!”

Mã Siêu bước tới, lập tức chặn đường lui của Tôn Húc.

Sắc mặt ông ta trở nên gượng gạo.
Vừa rồi ông ta quát Dương Thanh xong, đã cảm giác được bầu không khí có gì đó không ổn.

Bây giờ Mã Siêu nói vậy càng làm ông ta thấy ớn lạnh sống lưng.

Người thanh niên được Mã Siêu gọi là “anh Thanh” này có thân phận gì?

“Không biết cậu này là cậu chủ nhà ai?”

Tôn Húc lập tức thay đổi sắc mặt.
Vừa rồi ông ta còn chẳng thèm để ý tới Dương Thanh, lúc này lại tươi cười với anh.

Ngay cả cách xưng hô của ông ta với Dương Thanh cũng từ "thằng nhóc" biến thành "cậu này".

Lúc này, mọi người đều nhìn Dương Thanh.

Vũ Văn Cao Dương hơi kích động.
Người thanh niên này là con trai ông ta, ông ta rất muốn đứng ra, lớn tiếng nói cho mọi người biết, nhưng… ông ta không dám.

Lúc này, ông ta lại hơi mong chờ.

Chỉ là Dương Thanh không định trả lời Tôn Húc, chỉ căn dặn một tiếng: "Nếu đã tới thì tất nhiên phải trả giá đắt.
Cậu cứ tùy ý giải quyết là được rồi!"

Mã Siêu nghe vậy thì cười hì hì, tất nhiên hiểu rõ anh đang nói chuyện với mình.

"Vâng, anh Thanh!"

Anh ta cung kính nói.

Cảnh tượng này làm Tôn Húc đột nhiên có một dự cảm xấu.

Ban đầu ông ta vẫn tưởng Mã Siêu là người nhà họ Diệp.
Cho tới giờ phút này, ông ta mới chợt hiểu anh ta không phải người nhà bọn họ, mà là người của Dương Thanh.

Bằng không, sao anh ta phải nghe lời Dương Thanh trong chuyện lớn như vậy?

"Rốt cuộc cậu là ai?", Tôn Húc hỏi với vẻ nghiêm trọng.

Trong mắt Dương Thanh bây giờ, nhà họ Tôn có là gì đâu?
Anh vẫn chẳng thèm đếm xỉa tới.

Sau nhiều lần bị phớt lờ, sắc mặt Tôn Húc vô cùng khó coi.
Ông ta đường đường là chủ nhà họ Tôn một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, lại bị một cậu thanh niên chưa tới ba mươi tuổi coi thường.

"Ông nói nhảm nhiều quá!"

Mã Siêu nói mà không hề khách sáo.

"Cậu…"

Tôn Húc tức giận, nhưng nghĩ tới thực lực của Mã Siêu vừa thể hiện ra khi đối mặt với các cao thủ nhà họ Lâm, ông ta chẳng dám nổi giận với đối phương nữa.

“Bà chủ Diệp, đây chính là cách đãi khách của nhà các bà sao? Tôi dẫn người đến đây phúng viếng ông chủ Diệp, trái lại thành kẻ thù à?”, Tôn Húc chất vấn Diệp Mạn.

Bà ta cười lạnh: “Phúng viếng à? Vừa rồi đâu thấy ông nói vậy!”

“Nếu cậu Thanh không cho ông đi, vậy hôm nay cho dù ông trời có xuống đây, ông cũng đừng mong bước ra khỏi nhà họ Diệp một bước!”

Lúc này Diệp Mạn vô cùng cứng rắn.
Lúc bà ta nói ra những lời này, chỉ cảm thấy mình không thể tiếp tục nén giận được nữa, nên hoàn toàn trút ra.

Hôm nay, nếu không phải Dương Thanh ở nhà họ Diệp, sao Vũ Văn Cao Dương có thể đích thân đến đây? Thậm chí ông ta còn chủ động giúp đỡ chứ?

Có thể nói, không có Dương Thanh thì sợ rằng hôm nay chính là ngày tàn của nhà họ Diệp.

Sắc mặt Tôn Húc cực kỳ khó coi.
Diệp Mạn không hề khách sáo đã để lộ ra một tin tức làm ông ta khiếp sợ.

Ngay cả Diệp Mạn cũng phải gọi người thanh niên kia là cậu Thanh.
Rốt cuộc cậu ta có lai lịch gì?

Bên cạnh Dương Thanh còn có cao thủ hàng đầu như Mã Siêu đi theo.
Nếu nói anh không có địa vị cao, có đánh chết ông ta cũng không tin.

“Ông vừa mắng anh Thanh là cái thá gì?”

Mã Siêu đột nhiên hỏi.

Tôn Húc chỉ cảm thấy cả người lạnh giá.
Nếu ông ta biết trước Dương Thanh có địa vị không tầm

thường, ông ta đã không quát anh rồi.

“Vừa rồi tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không có ý gì khác”.

Tôn Húc cười gượng.

Lúc này, cho dù bên cạnh ông ta vẫn còn hai mươi cao thủ nhà họ Tôn, nhưng không hề có ý định ra tay với Mã Siêu.

Vừa rồi nhà họ Lâm đã cố gắng ra tay, nhưng bị một mình người thanh niên trước mắt này giết một người, làm hai người bị thương nặng, thu phục mười bảy người khác.

Nếu ông ta dám bảo bọn họ ra tay, đừng nói là hai mươi cao thủ hàng đầu của nhà họ Tôn không bảo vệ nổi, sợ rằng ngay cả ông ta cũng phải chết ở đây.

“Có mấy lời có thể nói, có mấy lời lại không thể nói ra, vừa nói ra thì phải rơi đầu”.

Mã Siêu híp mắt nói: “Tôi không muốn làm khó ông.
Ông quỳ xuống xin lỗi.
Chỉ cần anh Thanh có thể tha cho tội vô lễ của ông, tôi sẽ thả cho ông đi”.

Tôn Húc nghe vậy thì đanh mặt lại.

Ông ta đường đường là chủ gia tộc họ Tôn, lúc này lại bị ép phải quỳ xuống xin lỗi.

Mặc dù đối phương có lai lịch không tầm thường, nhưng nếu ông ta thật sự quỳ xuống xin lỗi, sau này còn có mặt mũi nào ở lại Yến Đô nữa?

“Tôi chỉ cho ông một phút để suy nghĩ thôi.
Hết giờ mà ông còn chưa quỳ xuống xin lỗi, vậy có thể thông báo nhà họ Tôn chuẩn bị trước hậu sự cho ông”.

Mã Siêu nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đó đều chấn động!

Mã Siêu lại muốn bảo Tôn Húc quỳ xuống xin lỗi.
Ông ta đường đường là chủ gia tộc họ Tôn, nếu ông ta quỳ thì há chẳng phải là cả nhà họ Tôn đều quỳ sao?

“Cậu đừng quá đáng thế!”

Tôn Húc không còn cười nữa, nghiến răng nói.

Mã Siêu cười lạnh: “Ông nói sai thì phải trả giá đắt. Chẳng lẽ chủ gia tộc họ Tôn không biết đạo lý đơn giản như vậy sao?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói một câu, cậu đã muốn bắt tôi quỳ xuống xin lỗi, chẳng phải quá ngang ngược sao?”

Tôn Húc trầm giọng nói: “Bất kể thế nào, nhà họ Tôn tôi cũng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Cậu bảo tôi quỳ xuống xin lỗi thì tuyệt đối không thể!”

“Thật là nực cười!”

Mã Siêu cười lạnh: “Khi ông dẫn theo cao thủ trong gia tộc đến nhà họ Diệp, sao không nghĩ xem mình có quá đáng không?”

“Nếu hôm nay không có anh Thanh ở đây, sợ rằng nhà họ Tôn và nhà họ Lâm đã liên thủ, tạo áp lực cho nhà họ Diệp nhỉ?”

“Bây giờ các người biết không thể tùy ý trấn áp được nhà họ Diệp, còn muốn bình yên vô sự rời đi sao?”

“Các người không trả giá chút nào đã rời đi, vậy tới khi ông tìm được bạn liên minh mạnh hơn, chẳng phải sẽ kéo nhau quay trở lại à?”

Mã Siêu hỏi liền mấy câu làm Tôn Húc chỉ cảm thấy cả người giá lạnh.

Nhưng cho dù mình thật sự làm sai, ông ta cũng sẽ không nhận!

“Chỉ cần tôi rời đi, sau này tuyệt đối sẽ không tới gây rắc rối cho nhà họ Diệp nữa!”, Tôn Húc nghiến răng nói.

“Một phút đã qua, xem ra ông vẫn muốn chọn đường chết. Nếu đã vậy, tôi sẽ cho ông được như ý!”

Mã Siêu vừa dứt lời đã đi thẳng về phía Tôn Húc.

“Bịch bịch bịch…”

Mỗi bước chân của anh ta chẳng khác nào đang đạp lên trái tim của Tôn Húc, làm ông ta càng sợ hãi hơn.

Người nhà họ Diệp đều hưng phấn.
Hôm nay, chủ một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sẽ bị giết sao?

Lúc này, Lâm Báo và Lâm Thiên Trạch đều tái mặt, vô cùng chấn động.

Hai mươi cao thủ phía sau Tôn Húc đều căng thẳng đề phòng, như gặp phải kẻ địch lớn.

“Chờ ông chết, trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sẽ không còn nhà họ Tôn nữa!”

Mã Siêu vừa dứt lời đã đấm mạnh về phía đầu của Tôn Húc.

“Bịch!”

Khi nắm đấm của Mã Siêu sắp hạ xuống, Tôn Húc đã không còn kìm chế được sự sợ hãi nữa, hai đầu gối đập mạnh xuống đất: “Tôi sai rồi!”

.

Chương 591: 591: Đồng Cảm Sâu Sắc

Không ai ngờ Tôn Húc sẽ quỳ xuống xin lỗi thật.

Ông ta chỉ cảm thấy nắm đấm của Mã Siêu mang theo sát khí mãnh liệt đánh về phía mình, thậm chí còn cảm giác được nắm đấm vừa tiếp xúc với đầu mình.

Nhưng ngay vào giây phút ông ta quỳ xuống xin lỗi, nắm đấm của Mã Siêu đã lập tức dừng lại.

Tôn Húc thở hổn hển, cảm thấy may mắn khi còn sống sót.

Lúc này, trong trang viên lớn của nhà họ Diệp lại im phăng phắc.
Ai nấy đều ngơ ngác nhìn Tôn Húc đang quỳ dưới đất.

"Không ngờ chủ gia tộc họ Tôn quỳ xuống thật!"

"Sao có thể như vậy chứ?"

"Nhà họ Tôn chính là một trong tám gia độc lớn đứng hàng đầu ở Yến Đô.
Sao chủ nhà họ Tôn có thể quỳ trước một người thanh niên được?"

Sau vài giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, liên tục có tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Tôn Húc quỳ dưới đất chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát như bị tát mấy phát trước mặt mọi người.

Lúc này, ông ta chỉ hận không thể tìm được một cái lỗ chui vào.

Mình đường đường là chủ nhà họ Tôn, đây là thân phận cao quý tới mức nào chứ?

Mình đã sống hơn năm mươi năm, đã bao giờ có người dám ép mình quỳ xuống?

Hôm nay, mình lại bị một người thanh niên chỉ hơn hai mươi tuổi ép phải quỳ xuống xin lỗi.

Đây quả thực là sỉ nhục lớn nhất đối với ông ta.
Chỉ khi ông ta tự tay giết đối phương mới có thể rửa sạch được nỗi nhục này!

Lúc này, hai bố con Lâm Báo và Lâm Thiên Trạch cũng hoảng hồn khiếp vía.
Nghĩ đến mình chỉ bị cướp đi một vài cao thủ, bọn họ đột nhiên cảm thấy may mắn.

“Anh Thanh không tỏ thái độ chính là còn chưa tha thứ cho ông!”

Giọng nói của Mã Siêu vang lên, mới phá tan sự yên tĩnh này.

Tôn Húc cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu Thanh, lúc trước là do tôi sai, tôi không nên chửi cậu.
Vẫn mong cậu có thể bỏ qua cho tôi, xin lỗi!”

Vũ Văn Cao Dương bối rối.
Người thanh niên bảo chủ nhà họ Tôn có danh tiếng ngang với gia tộc Vũ Văn phải quỳ xuống xin lỗi này chính là con ruột của ông ta.

Bây giờ, Dương Thanh lại không có cách nào tha thứ cho gia tộc Vũ Văn.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, cho dù ông ta có chết, cũng tuyệt đối không đuổi Dương Thanh và mẹ anh ra khỏi gia tộc Vũ Văn.

Nếu trước đây mình có thể đối xử tốt với Dương Thanh một chút, chuyện sẽ không ra nông nỗi như hôm nay.

Với quyền thế trong tay Dương Thanh, bọn họ hoàn toàn có thể trở thành một gia tộc giàu có siêu cấp vượt qua cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Ông ta biết, từ hôm nay trở đi, nhà họ Diệp sẽ không ngừng rút ngắn khoảng cách với bảy gia tộc khác.
Chẳng bao lâu nữa, sợ rằng ngay cả ông ta cũng chỉ có thể ngước mắt nhìn lên nhà họ Diệp.

“Cút đi!”

Dương Thanh lạnh lùng quát.

Tôn Húc nghe vậy thì chẳng khác nào được đặc xá, vội vàng đứng lên, xoay người rời đi như chạy trốn.

“Bà chủ Diệp, nhà họ Lâm xin đi trước!”

Lâm Thiên Trạch miễn cưỡng nói, sau đó cũng xoay người nhanh chóng rời đi.

Sau khi nhà họ Lâm đi rồi, trong trang viên của nhà họ Diệp chỉ còn lại người nhà họ Diệp và người gia tộc Vũ Văn.

Bầu không khí có hơi kỳ lạ.
Diệp Mạn biết mối quan hệ giữa Dương Thanh và Vũ Văn Cao Dương, chỉ là quan hệ giữa hai người không mấy tốt đẹp.

Hai mắt Vũ Văn Cao Dương đỏ hoe, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Từ khi ông ta bắt đầu bước vào nhà họ Diệp, Dương Thanh chưa từng nhìn ông ta lấy một lần, giống như ông ta chỉ là một người xa lạ nhỏ bé không đáng kể tới.

“Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”

Diệp Mạn đột nhiên đi tới trước mặt Dương Thanh và cảm kích nói.

Bà ta đã gọi anh là “cậu Thanh” một cách cực kỳ cung kính.

Bà ta hiểu rõ, vì Tần Thanh Tâm nên Dương Thanh rất bất mãn về bà ta.
Hơn nữa Tần Thanh Tâm cũng không chịu nhận người mẹ này.

Nếu đã vậy, cách gọi “cậu Thanh” là thích hợp nhất.

Dương Thanh khẽ gật đầu và dặn dò: “Dù sao tôi cũng không phải là người của Yến Đô, không thể bảo vệ nhà họ Diệp cả đời được.
Sợ rằng nhà họ Tôn và nhà họ Lâm sẽ không chịu bỏ qua chuyện hôm nay đâu.
Nhà họ Diệp vẫn nên mau chóng tìm kiếm một vài bạn liên minh”.

Diệp Mạn nghe vậy thì vội vàng gật đầu nói: “Cậu đã giúp nhà họ Diệp rất nhiều rồi, tôi không dám có hy vọng xa vời nào khác.
Tôi sẽ chú ý tới lời nhắc nhở của cậu”.

“Bà chủ Diệp, gia tộc Vũ Văn bằng lòng liên minh với nhà họ Diệp!”

Vũ Văn Cao Dương vội nói ngay.

Diệp Mạn không đồng ý ngay mà hơi khó xử, lén nhìn Dương Thanh.

Bà ta không biết, nếu nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn liên minh, anh có ý kiến gì không.

Vũ Văn Cao Dương cay đắng khi nhận ra động tác nhỏ này của Diệp Mạn.

Mình đưa ra yêu cầu liên minh với người khác, kết quả đối phương còn phải hỏi thăm ý kiến của con trai mình.
Thật là châm chọc!

Dương Thanh không định nhúng tay vào, cũng không hề đáp lại, chỉ nói với Tần Thanh Tâm: “Chúng ta đi thôi!”

Anh dẫn cô tới phúng viếng Diệp Kế Tông đã nể mặt nhà họ Diệp lắm rồi.
Bây giờ anh còn giúp nhà bọn họ giải quyết rắc rối rất lớn, đã tới lúc nên rời đi.

Tần Thanh Tâm liếc nhìn Diệp Mạn, thấy bà ta đang nhìn mình thì mũi chợt cay cay, vội vàng thu lại tầm mắt: “Chúng ta đi thôi!”

Người nhà họ Diệp nhìn theo Dương Thanh và Tần Thanh Tâm rời đi.
Mã Siêu giống như một người hầu, đi theo sau lưng hai người.

Đến khi ba người này rời đi, Vũ Văn Cao Dương mới cười cay đắng, không khỏi tự giễu: “Có lẽ cả đời nó cũng sẽ không tha cho người bố là tôi!”

Diệp Mạn đồng cảm sâu sắc.
Mặc dù Dương Thanh giúp nhà họ Diệp lần này, nhưng sợ là

Tần Thanh Tâm còn lâu mới nhận người mẹ này.

.

Chương 592: 592: Điều Tra Dương Thanh

“Chuyện hôm nay, chắc chắn nhà họ Tôn và nhà họ Lâm sẽ không chịu để yên đâu.
Nếu bà chủ Diệp bằng lòng, gia tộc Vũ Văn chấp nhận liên minh với nhà họ Diệp”.

Vũ Văn Cao Dương đột nhiên vô cùng nghiêm túc.

Vẻ mặt Diệp Mạn cũng rất nghiêm trọng.
Bà ta im lặng một lát mới gật đầu nói: “Ông nói không sai.
Hôm nay nhà họ Tôn và nhà họ Lâm chịu thiệt lớn như vậy ở nhà họ Diệp, chắc chắn đã hận hai gia tộc chúng ta.
Chúng ta chỉ có liên minh mới có thể chống đỡ được sự trả thù của hai nhà bọn họ”.

Cùng lúc đó, người nhà họ Tôn và nhà họ Lâm đã trở lại gia tộc của mình.

Vừa về tới gia tộc, Tôn Húc tức giận đến mức đập hết mọi thứ có thể đập được trong nhà.

Người nhà họ Tôn đều thấp thỏm lo âu.
Chờ đến khi Tôn Húc hả giận, một người thanh niên mới vội bước tới hỏi: “Bố, đã xảy ra chuyện gì khiến bố tức giận như vậy?”

Chắc chắn ông ta không thể kể cho bất kỳ ai về chuyện mình bị ép phải quỳ xuống xin lỗi trước mặt mọi người.

Tôn Húc chỉ lạnh lùng nói: “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi linh tinh!”

Người thanh niên nghe vậy thì không nói gì nữa nhưng vẫn rất lo lắng.

“Con đi điều tra một người cho bố!”

Đột nhiên, Tôn Húc căn dặn người thanh niên.

“Ai vậy?”

Anh ta hỏi.

“Một người thanh niên tên là Dương Thanh có quan hệ thân thiết với nhà họ Diệp, còn có một cao thủ tên là Mã Siêu luôn đi theo bên cạnh”, Tôn Húc nói.

“Vâng!”

Người thanh niên nói xong thì lặng lẽ rời đi.

“Nếu cậu thật sự là cậu chủ của gia tộc quyền quý có địa vị vững chắc nào đó thì thôi, hôm nay coi như tôi chịu thiệt. Nhưng nếu không phải, cậu sẽ chết!”

Trong mắt Tôn Húc ngập tràn ý muốn giết người.

Một bên khác, ở nhà họ Lâm.

Sau khi Lâm Báo và Lâm Thiên Trạch về đến gia tộc lại không nổi điên đập hết đồ đạc như Tôn Húc.

“Bố, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được!”

Lâm Thiên Trạch nghiến răng nghiến lợi nói.
Ông ta cảm giác trong lòng nghẹn đắng, nếu không trút ra được sẽ rất khó chịu.

Lâm Báo cũng muốn giết người nhưng không kích động như Lâm Thiên Trạch.
Lão ta trầm giọng nói: “Lai lịch của cậu thanh niên tên Dương Thanh kia không đơn giản.
Cho dù chúng ta có muốn trả thù thì cũng phải chờ tìm hiểu rõ lai lịch của cậu ta rồi tính sau”.

“Ngay cả một người đi theo bên cạnh cậu ta cũng mạnh như vậy, quả thật rất không đơn giản.
Nếu cậu ta không có địa vị gì cao thì chuyện dễ rồi”.

“Con thừa nhận người đi theo bên cạnh cậu ta rất mạnh, nhưng bọn họ chưa phải là vô địch trên thế giới này, vẫn còn có rất nhiều người mạnh hơn”.

“Chỉ cần có tiền, chúng ta muốn tìm cao thủ thế nào mà chẳng được?”

Lâm Thiên Trạch mở miệng nói.

Lâm Báo khẽ gật đầu: “Lúc này, người muốn giết Dương Thanh nhất hẳn là nhà họ Tôn!”

Mắt Lâm Thiên Trạch chợt sáng lên, hỏi: “Ý của bố là chúng ta có thể mượn tay nhà họ Tôn đối phó với thằng nhóc kia?”

Lâm Báo lắc đầu: “Lần này, chúng ta không thể che giấu nữa, phải nghĩ mọi cách báo thù rửa hận.
Bây giờ chúng ta hợp tác với nhà họ Tôn, chắc cậu ta rất vui mừng”.

Lâm Thiên Trạch nghe vậy lại tức giận, nghiến răng nói: “Tên Tôn Húc khốn kiếp này rõ ràng đã nói sẽ liên thủ cùng chúng ta đối phó với nhà họ Diệp, không ngờ còn dám che giấu.

Hợp tác với ông ta, con không tin được!”

“Con không tin cũng phải tin!”

“Thằng nhóc tên Dương Thanh kia không hề đơn giản.
Nếu cậu ta chỉ có thực lực mạnh thì cũng thôi.
Bây giờ bố chỉ sợ cậu ta có địa vị vững chắc”.

“Chúng ta phải hoàn toàn nắm chắc mới có thể lựa chọn ra tay với cậu ta.
Người như thế, phải đánh một đòn hạ gục luôn.
Một khi để cho cậu ta may mắn sống sót, vậy sẽ là ngày tàn của nhà họ Lâm đấy!”

Lâm Báo dặn dò với vẻ nghiêm trọng.

Hôm nay, Dương Thanh mang đến áp lực rất lớn cho lão ta. Anh chỉ thu xếp cho một người đi theo ra mặt, đã khiến liên minh giữa hai gia tộc lớn Lâm – Tôn phải sụp đổ.

“Bố, con biết rồi!”

Cho dù Lâm Thiên Trạch còn buồn bực vì Tôn Húc lâm trận bỏ chạy, nhưng cũng hiểu rõ những lời Lâm Báo nói là thật.

Chẳng qua bên này còn chưa chủ động tìm Tôn Húc, ông ta đã liên hệ trước.

“Anh Lâm, không biết bây giờ anh có rảnh không, tôi muốn gặp anh một lát”.

Tôn Húc vừa cười vừa nói.

Nghe giọng ông ta không có gì phẫn nộ, chẳng khác nào chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lâm Thiên Trạch lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ thôi khỏi gọi anh em gì đi.
Tôi không dám làm anh em với chủ gia tộc họ Tôn ông đâu”.

Tôn Húc nghe vậy thì cười gượng: “Anh Lâm vẫn còn giận à?”

“Có chuyện thì nói đi!”

Lâm Thiên Trạch lạnh lùng nói.

Cho dù phải hợp tác với nhà họ Tôn, ông ta cũng muốn nắm quyền chủ động.

Tôn Húc nói: “Tôi vừa điều tra được thân phận của Dương Thanh.
Hóa ra cậu ta chỉ là đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, bây giờ đang sống ở thành phố Giang Hải tỉnh Giang Bình”.

“Ngoài ra, không có thân phận nào khác”.

“Còn Mã Siêu đi theo cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện, lai lịch càng đơn giản hơn”.

Lâm Thiên Trạch nghe vậy thì cười lạnh: “Nếu anh thật sự cho rằng cậu ta chỉ là một đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, vậy chẳng có gì đáng nói nữa.
Bởi vì tôi đã biết hết những thứ anh vừa nói rồi”.

Lâm Thiên Trạch nói xong thì cúp máy.

Bên kia điện thoại, Tôn Húc ngơ ngác: “Chẳng lẽ thằng nhóc kia còn có thân phận khác ngoài thân phận này sao?”

Sau khi Lâm Thiên Trạch cúp máy mới cười lạnh: “Đúng là một kẻ ngu ngốc.
Nếu cậu ta thật sự chỉ đơn giản là đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, còn cần phải rắc rối như vậy sao?”

.

Chương 593: 593: Điều Bất Thường

Thấy Lâm Thiên Trạch cúp điện thoại, Lâm Báo nhíu mày hỏi: "Con vẫn không rõ lời bố nói à?"

Lâm Báo bắt đầu tức giận.
Lão ta đã nói rất rõ ràng với Lâm Thiên Trạch, không được giấu giếm chút gì về việc điều tra Dương Thanh nữa, vậy mà Lâm Thiên Trạch còn ngắt điện thoại của Tôn Húc.

Lâm Thiên Trạch vội giải thích: "Xin bố đừng nóng vội, con rất hiểu tên khốn Tôn Húc này.
Ông ta là một con cáo già giảo hoạt, nếu con kiên nhẫn nghe ông ta lảm nhảm những chuyện không đâu, ông ta sẽ tưởng chúng ta đang cần ông ta giúp đỡ".

"Hôm nay ông ta lâm trận chạy trốn, còn bị tay sai của Dương Thanh buộc quỳ xuống xin tha ngay trước mặt mọi ngươi.
Giờ đến lượt ông ta cầu xin chúng ta giúp đỡ mới đúng".

"Con có cách đối phó với Tôn Húc rồi, bố cứ yên tâm, con sẽ điều tra cặn kẽ về gã Dương Thanh này".

Nghe Lâm Thiên Trạch giải thích, Lâm Báo mới hết giận, gật đầu nói: "Được, vậy chuyện này giao cho con xử lí, con phải nhớ kĩ lời bố, chưa điều tra rõ ràng thân phận của Dương Thanh thì nhất định không được phép ra tay".

"Vâng thưa bố", Lâm Thiên Trạch đáp.

Dương Thanh không hề hay biết nhà họ Lâm với nhà họ Tôn đang nghĩ đủ cách điều tra mình.
Lúc này anh đang lên máy bay về Giang Hải với Tần Thanh Tâm.

"Chồng à, hôm nay anh đối xử với nhà họ Lâm và nhà họ Tôn như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua đâu".

Trên máy bay, Tần Thanh Tâm lo âu nói.

Dương Thanh vờ bình tĩnh cười nói: "Em cứ yên tâm, anh nói không sao thì nhất định sẽ không có vấn đề gì.
Anh đã bao giờ lừa em chưa?"

Dương Thanh biết gây chuyện với hai trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Nhưng đó là với người thường.
Còn với anh, tám gia tộc hàng đầu Yến Đô chỉ là những gia tộc có chút tiền tài và quyền lực, anh dẫm một chân là có thể san bằng cả tám gia tộc này.

Chỉ có điều, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô có gốc rễ rất sâu, nguồn tài lực trong tay cũng cực kì lớn.
Nếu tiêu diệt một trong số các gia tộc này mà không có tính toán trước thì toàn bộ nền kinh tế của Chiêu Châu sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Đến khi đó, người chịu khổ vẫn là dân thường mà thôi.

Dương Thanh thân là Tướng quân Chiêu Châu, anh không chỉ phải bảo vệ quốc gia mà còn cần bảo vệ người dân của quốc gia này nữa.

Ba tiếng sau, máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế Giang Hải.

Vừa xuống máy bay, tiếng chuông báo của điện thoại Tần Thanh Tâm đã reo liên tục.

Tần Thanh Tâm bỗng có một dự cảm chẳng lành, đang định gọi lại thì có cuộc gọi đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Thanh Tâm trầm giọng hỏi.

Không biết đầu bên kia nói gì, sắc mặt Tần Thanh Tâm càng lúc càng khó coi.
Cuối cùng cô nói: “Được, tôi lập tức về công ty!”

“Có chuyện gì à?”

Đợi Tần Thanh Tâm cúp máy, Dương Thanh mới hỏi.

“Bên công ty có chút việc, giờ em phải đi xử lí.
Anh không cần lo cho em, cứ về nhà trước đi!”, Tần Thanh Tâm vừa nói vừa nhanh chóng bước đi.

Tần Thanh Tâm vội vã như vậy, rõ ràng không phải việc nhỏ.

Nhưng Tần Thanh Tâm rất tự lập, nhất là trong công việc, trừ khi vấp phải khó khăn không thể tự giải quyết, cô mới nhờ đến Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm đến thẳng tập đoàn Tam Hòa, Dương Thanh thì quay về dinh thự Vân Phong.

“Bố ơi!”

Vừa về tới nơi, Tiêu Tiêu đã chạy ra đón: “Bố, hôm nay ông ngoại với dì út đưa con đến sở thú xem rất nhiều động vật, sau đó còn đến công viên Hải Dương xem cá mập to hơn cả bố nữa”.

Dương Thanh cúi xuống bế Tiêu Tiêu lên, lòng thầm may mắn.
Anh vốn tưởng mình nuốt lời về trễ, Tiêu Tiêu sẽ giận.

Có vẻ cô bé này được chơi ở sở thú và công viên Hải Dương suốt cả sáng, giờ vẫn rất hưng phấn, thậm chí còn tỏ vẻ chưa đã thèm.

Tần Đại Dũng thấy Tiêu Tiêu phấn khích như thế cũng nở nụ cười vui vẻ.

“Bố, Y Y đâu ạ?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Hôm nay Tần Y cũng được nghỉ.
Thường ngày khi Tần Thanh Tâm bận việc, Tần Y nhất định sẽ làm bạn với Tiêu Tiêu.

Tần Đại Dũng nói: “Tầm nửa tiếng trước khi con về, con bé đã đến công ty, nói là bên công ty gặp chút phiền toái”.

“À phải rồi, Thanh Tâm đâu?”

Tần Đại Dũng hỏi.

Dương Thanh bỗng có một dự cảm rất xấu, tập đoàn Tam Hòa gặp chuyện, cùng lúc đó, chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh cũng gặp phiền toái?

Dường như quá trùng hợp.

“Tâm cũng đến công ty rồi ạ”, Dương Thanh không giải thích gì thêm.

Đúng lúc này, di động của Tần Đại Dũng chợt vang lên. Ông ấy vừa nghe máy, sắc mặt đã thay đổi hẳn, đứng phắt dậy: “Được, tôi tới công ty ngay đây”.

Sau khi cúp máy, Tần Đại Dũng vừa mặc áo khoác vừa lấy chìa khóa xe trên bàn rồi nói với Dương Thanh: “Con trông Tiêu Tiêu nhé, bố đến công ty có việc”.

Dứt lời, Tần Đại Dũng liền ra ngoài.

.

Chương 594: 594: Đã Lâu Không Gặp

Bấy giờ trong nhà chỉ còn lại hai bố con Dương Thanh và Tiêu Tiêu.
Dương Thanh nhíu mày suy nghĩ, nửa tiếng ngắn ngủi mà cả tập đoàn Tam Hòa, tập đoàn Nhạn Thanh và công ty vật liệu xây dựng Long Hà đều gặp vấn đề, chuyện này quá trùng hợp.

Hơn nữa, những sản nghiệp này đều đang nằm dưới danh nghĩa của mình.

“Bố, Tiêu Tiêu đang nói với bố mà, sao bố không để ý tới con? Có phải bố không thích Tiêu Tiêu nữa không?”

Giọng Tiêu Tiêu bỗng vang lên, kéo Dương Thanh trở về hiện thực.

Anh quay sang thấy Tiêu Tiêu đang bĩu môi, vẻ không vui.

Dương Thanh vội vàng nói: “Sao bố lại không thích Tiêu Tiêu được? Con nói bố nghe nào, hôm nay con đã được thấy những con vật gì?”

Thấy Dương Thanh nhắc đến động vật, Tiêu Tiêu lập tức trở nên hưng phấn, hào hứng kể: “Con được xem tinh tinh bự nè, xem cả gấu trúc nữa, chúng nó đáng yêu lắm! Con còn xem cả..”

Tiêu Tiêu ríu rít không ngừng, Dương Thanh lại thấp thỏm bất an, luôn cảm thấy không yên lòng.

Nhưng Tần Thanh Tâm và Tần Y đều không hề gọi anh nhờ giúp đỡ, tức là rắc rối vẫn còn nằm trong phạm vi giải quyết của hai người, không cần quá lo lắng.

“Bố ơi, hôm nay Tiêu Tiêu còn thấy bà ngoại nữa đó”.

Tiêu Tiêu bỗng nhiên nói thêm.

“Thấy bà ngoại? Con thấy bà ngoại ở đâu?”

Dương Thanh lập tức cả kinh, vội vàng hỏi lại.

“Ở sở thú ạ, bà ngoại tìm ông ngoại, nói là muốn về nhà, nhưng bị ông ngoại từ chối rồi”.

Tiêu Tiêu nói, viền mắt chợt đỏ lên.
Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Dương Thanh: “Bố cho bà ngoại về nhà được không ạ?”

Tâm tình của Dương Thanh chợt nặng nề, bà ngoại mà Tiêu Tiêu nói đến chỉ có thể là Châu Ngọc Thúy.

Theo lẽ thường, lúc này bà ta phải ở trong tù mới đúng, vì sao lại được thả ra nhanh như vậy?

Trong chuyện này nhất định có điều khuất tất.

“Tiêu Tiêu, không phải bố không cho bà ngoại về nhà mà vì bà ngoại đã làm sai một số chuyện, tạm thời chưa thể về được”.

Dương Thanh ôm con, dịu dàng nói.

Mặc dù Châu Ngọc Thúy chẳng mấy khi quan tâm đến Tiêu Tiêu nhưng dù sao cũng đã ở bên cạnh cô bé bốn năm.
Trong trí nhớ của Tiêu Tiêu, Châu Ngọc Thúy chính là bà ngoại.

Châu Ngọc Thúy đột nhiên biến mất một thời gian dài, rồi hôm nay bất chợt gặp lại, Tiêu Tiêu cũng nhớ bà ta.

“Nhưng bà ngoại bảo chỉ cần bố đồng ý là bà có thể về nhà được rồi”, Tiêu Tiêu khờ dại nói.

Dương Thanh nghiêm nghị nói với con gái: “Tiêu Tiêu, con có nhớ bố từng nói với con thế nào không? Đã làm sai thì phải trả giá cho sai lầm của mình, bà ngoại làm sai nên mới bị chú cảnh sát bắt đi”.

“Cho nên, bây giờ bà ngoại chưa thể trở về được, đợi khi nào bà sửa chữa sai lầm thì mới được về nhà”.

Dương Thanh không biết nên giải thích thế nào với con trẻ, đành phải nói như vậy.

Tiêu Tiêu phụng phịu bĩu môi, nước mắt ngân ngấn, trên mặt còn lộ vẻ tủi thân.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nói với cô bé về việc Châu Ngọc Thúy bị cảnh sát bắt.
{ TrumTru yen.
COM }

Trong thế giới của Tiêu Tiêu, chỉ có người xấu mới bị chú cảnh sát bắt đi.

“Bố ơi, bà ngoại là người xấu ạ?”, Tiêu Tiêu cố kìm nước mắt hỏi.

Dương Thanh bỗng không biết nên giải thích với cô bé thế nào, nhưng nếu không nói Châu Ngọc Thúy là người xấu thì chắc chắn Tiêu Tiêu sẽ đòi bà ngoại nữa.

Với những hành vi đáng ghê tởm trước đây của Châu Ngọc Thúy, đương nhiên bà ta xứng đáng với cái danh “người xấu”.

Dương Thanh do dự chốc lát rồi gật đầu: “Bà ngoại là người xấu!”

“Oa!”

Tiêu Tiêu không nhịn được nữa, khóc òa lên: “Con không muốn bà ngoại là người xấu đâu!”

Nhìn con gái nhỏ khóc nức nở, lòng Dương Thanh cũng rất khó chịu.
Cho Châu Ngọc Thúy trở về quả thật chỉ là chuyện rất đơn giản đối với anh, nhưng nghĩ tới những chuyện xấu xa người đàn bà này từng làm, anh thật sự không thể tha thứ.

Chỉ có điều, hiện tại anh đang rất khó hiểu, vì sao Tiêu Tiêu lại nhìn thấy Châu Ngọc Thúy ở sở thú?

Tiêu Tiêu khóc mệt rồi, ngủ thiếp đi trong lòng Dương Thanh.

Dương Thanh đang muốn gọi điện hỏi chuyện Châu Ngọc Thúy thì chuông di động của anh chợt reo lên.

“Bố à!”

Dương Thanh nhận cuộc gọi, chào một tiếng, nhưng đầu bên kia không ai đáp lời.

“Bố, sao bố không nói gì ạ?”, Dương Thanh hỏi một lần nữa.

Ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên:
“Dương Thanh, lâu rồi không gặp mày!”

.

Chương 596: 596: Tuyệt Đối Không Tha

Tiền Bưu lập tức lao vọt tới chỗ nữ sát thủ.

Lúc này nữ sát thủ chỉ thấy lạnh cả người.
Cô ta theo dõi Tần Thanh Tâm đã lâu, thậm chí còn hiểu rõ như lòng bàn tay những người Tần Thanh Tâm từng tiếp xúc.

Dù vậy cô ta vẫn không ngờ lại có một cao thủ mạnh như vậy âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm.

Trong lòng nữ sát thủ hiểu rõ, muốn dẫn Tần Thanh Tâm đi là không thể.
Cô ta chỉ đành bỏ kế hoạch bắt Tần Thanh Tâm, sau đó xoay cổ tay cầm dao đâm về phía Tiền Bưu.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên lanh lảnh, sau đó dao găm trên tay nữ sát thủ bị hất bay.

“Ầm!”

Tần Thanh Tâm chưa kịp phản ứng lại, Tiền Bưu đã đá mạnh vào ngực nữ sát thủ.

Khi bị Tiền Bưu đánh bay dao găm, nữ sát thủ hiểu nếu ở lại chỉ có nước chết.
Thế là cô ta không hề do dự, thừa lúc bị đá liền thuận thế lộn một vòng sau đó co giò bỏ chạy.

“Sếp Tần, cô không sao chứ?”

Tiền Bưu cũng không đuổi theo mà chỉ lo lắng nhìn Tần Thanh Tâm hỏi.

Bây giờ đuổi theo lỡ trúng kế điệu hổ ly sơn sẽ khiến Tần Thanh Tâm gặp nguy hiểm, ông ta có chết cũng không gánh nổi.

Lúc này Tần Thanh Tâm mới hoàn hồn, tim đập như trống bỏi, im lặng một hồi mới lắc đầu: “Tôi không sao!”

“Cô đừng sợ, cậu Thanh đang trên đường đến đây, chắc cũng sắp tới rồi”.

Tiền Bưu nhìn đồng hồ nói.

Ông ta vừa dứt lời một bóng người lập tức xuất hiện ngay cửa, là Dương Thanh.

“Tâm, em có sao không?”

Dương Thanh vừa vọt vào cửa đã đi tới bên cạnh Tần Thanh Tâm, vẻ mặt lo lắng kiểm tra xem cô có bị thương không.

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu: “Em không sao, ông Tiền đã cứu em”.

Sau khi thấy Tần Thanh Tâm không sao, Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn cảnh tượng lộn xộn trong phòng làm việc liền biết vừa có đánh nhau.

“Dương Thanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có người muốn giết em?”

Trong lòng Tần Thanh Tâm vẫn còn sợ hãi, sắc mặt lo lắng hỏi.

Dương Thanh cũng không muốn để Tần Thanh Tâm tham dự vào chuyện của mình nhưng đã đến nước này sợ là không giấu được nữa.

Anh ôm vai Tần Thanh Tâm, nghiêm túc nói: “Bây giờ Tiền Bưu sẽ đưa em đến nhà họ Quan, anh phải xử lý một số việc, khi nào xong sẽ qua đó tìm em!”

Dường như nhận ra được vẻ nghiêm nghị trong mắt Dương Thanh, Tần Thanh Tâm cũng không dám hỏi nhiều, chỉ lo lắng dặn dò: “Dù xảy ra chuyện gì anh cũng phải bảo vệ bản thân thật tốt!”

“Được!”

Dương Thanh khẽ hôn lên trán Tần Than Tâm, sau đó trịnh trọng nói với Tiền Bưu: “Sự an toàn của vợ tôi nhờ cả vào ông!”

Cơ thể Tiền Bưu hơi run lên, vô thức đứng thẳng người dõng dạc nói: “Cậu Thanh yên tâm, có tôi ở đây, sếp Tần tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện!”

“Tốt!”

Dương Thanh gật đầu.

Hiện giờ Tần Đại Dũng đã rơi vào tay Vũ Văn Bân, Tần Y cũng bị Châu Ngọc Thúy dẫn đi.
Dương Thanh phải nghĩ cách cứu hai người này ra trước.

Sau khi rời khỏi tập đoàn Tam Hòa, anh gọi điện thoại: “Vũ Văn Cao Dương, tôi không cần biết ông dùng cách gì nhưng nhất định phải ngăn cản Vũ Văn Bân.
Nếu bố vợ và em vợ tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ khiến gia tộc Vũ Văn chôn cùng bọn họ!”

Giọng nói của Dương Thanh như đến từ địa ngục khiến Vũ Văn Cao Dương sợ run người, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ta đã bắt cóc bố vợ tôi, cho người dẫn em vợ tôi đi.
Vừa rồi, anh ta còn sai người đến ám sát vợ tôi.
Nếu tôi không bố trí người âm thầm bảo vệ thì cô ấy đã bị giết rồi!”

Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi nói, trong giọng nói ngập tràn sát khí.

Vũ Văn Cao Dương nghe vậy, sắc mặt thay đổi, khó nén cơn giận đang trỗi dậy trong lòng.
Ông ta cũng nghiến răng nói: “Thằng khốn kiếp này dám làm chuyện tày trời như vậy.
Con yên tâm, bố nhất định sẽ ngăn nó lại!”

“Chỉ là nếu con tìm được nó, bố mong con có thể tha cho nó một con đường sống”.

Việc khiến Dương Thanh tức giận chính là Vũ Văn Bân đã chạy tới Giang Hải ám sát vợ anh mà Vũ Văn Cao Dương còn dám cầu xin anh.

“Ông có tư cách dạy tôi nên làm thế nào sao?”

Dương Thanh tức giận nói: “Bảo tôi tha cho anh ta cũng được, trong vòng mười phút anh ta phải quỳ xuống xin lỗi tôi.
Nếu không tôi sẽ khiến anh ta sống không bằng chết!”

Bao nhiêu năm qua Dương Thanh chưa từng mất kiểm soát như vậy.
Anh chỉ cảm thấy sát khí trong lòng đang sôi trào mãnh liệt.

Vũ Văn Bân muốn đối phó anh thế nào cũng được, nhưng anh ta không nên dùng tính mạng người thân của anh để uy hiếp anh.

Vũ Văn Cao Dương ở đầu dây bên kia cũng nhận thấy sự tức giận của Dương Thanh, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn bã.

Vũ Văn Bân là con trai của ông ta, Dương Thanh cũng vậy.
Dù bên nào bị thương ông ta cũng không muốn.

“Con yên tâm, trong vòng mười phút, bố nhất định sẽ bảo nó thả bố vợ và em vợ con ra”.

Vũ Văn Cao Dương không nói thêm gì nữa, lập tức cúp điện thoại.
Truyện Tiên Hiệp

Lúc này hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu, tay nắm chặt vô lăng, liên tục đạp chân ga.

Chiếc Phaeton màu đen như tia chớp lao nhanh trên đường cao tốc của Giang Hải.

“Anh Thanh, tìm được Vũ Văn Bân rồi, em lập tức gửi định vị cho anh”.

Lúc này điện thoại trong tay Dương Thanh vang lên, là Mã Siêu gọi tới.

“Được!”

Dương Thanh nhanh chóng nhận được định vị của Mã Siêu gửi tới.

“Dù anh là ai, hôm nay anh nhất định phải chết!”

Dương Thanh nhìn định vị trên bản đồ, trong mắt lóe lên sát khí.

Chỗ đó chỉ cách vị trí hiện tại của anh năm phút lái xe.

Bây giờ đã hết mười phút mà anh vẫn chưa nhận được tin tức Vũ Văn Bân thả Tần Đại Dũng và Tần Y.

Rõ ràng Vũ Văn Cao Dương đã thất bại, vậy thì đừng trách anh ra tay độc ác.

Dương Thanh lái xe đến một tòa nhà bỏ hoang ở ngoại thành.

Định vị Mã Siêu gửi cho anh chính là chỗ này.
Dương Thanh vừa xuống xe đã cảm thấy mấy luồng khí thế mạnh mẽ khó lường.

Đúng lúc này Vũ Văn Cao Dương lại gọi điện thoại tới.

Ông ta nói: "Dương Thanh, coi như bố xin con, con đừng ra tay với Vũ Văn Bân được không?"

"Vũ Văn Cao Dương, ông nghe cho rõ đây.
Tôi không ra tay với gia tộc Vũ Văn là vì khi mẹ còn sống đã bắt tôi thề độc, không cho tôi đụng đến các người".

"Nhưng lần này là Vũ Văn Bân khiêu khích tôi trước, hôm nay anh ta phải chết!"

"Đương nhiên nếu ông muốn trả thù cho anh ta thì cứ việc ra tay.
Nhưng ông cũng phải chuẩn bị tinh thần bị diệt tộc đi!"

Giọng của Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo.

"Dương Thanh, con không được giết nó, vì nó là…"

Vũ Văn Cao Dương còn chưa nói xong thì Dương Thanh đã cúp điện thoại.

Bảo anh tha cho Vũ Văn Bân à, đừng có mơ!

"Dương Thanh, rốt cuộc mày cũng đến rồi!"

Dương Thanh vừa bước vào tòa nhà bỏ hoang, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên.

Chỉ thấy Vũ Văn Bân đang ngồi trên ghế mây, xung quanh có vài cao thủ súng ống đầy đủ đứng sừng sững.

Mà trên xà nhà sau lưng Vũ Văn Bân chính là Tần Đại Dũng máu me đầy người đang bị treo lơ lửng.

“Bố!”

Thấy Tần Đại Dũng như vậy, mắt Dương Thanh như muốn nứt ra, gào lớn lên.

.

Chương 597: 597: Chơi Trò Chơi

Từ khi rời khỏi biên giới phía Bắc, lần đầu tiên Dương Thanh phải chịu nhục thế này.

Người thân của anh bị anh liên lụy, bị đối xử một cách tàn tệ.

Nghe thấy giọng Dương Thanh, Tần Đại Dũng đang bị treo gắng gượng mở mắt.

Nhưng mắt ông ấy đã sưng húp, lúc này chỉ có thể hơi hé mắt ra.

"Dương…
Dương Thanh, mặc kệ bố, đi đi, con đi đi!"

Tần Đại Dũng tốn rất nhiều sức mới nhìn rõ Dương Thanh, giãy giụa, cố gắng nói.

Nhưng ông ấy bị thương quá nặng, cho dù đang giãy giụa thì cũng chỉ là sự giãy giụa hết sức yếu ớt mà thôi.

Lúc này, còn có mấy tay súng đang chĩa họng súng đen ngòm vào đầu ông ấy nữa.

Dương Thanh không hề nghi ngờ về việc chỉ cần Vũ Văn Bân ra lệnh một tiếng, Tần Đại Dũng sẽ chết ngay.

Anh có thể giết Vũ Văn Bân trong nháy mắt, nhưng Tần Đại Dũng đang bị nhiều súng chĩa vào đầu như vậy, anh không dám mạo hiểm bằng tính mạng ông ấy.

Chẳng riêng gì Tần Đại Dũng, bây giờ Tần Y không có ở đây. Cho dù anh cứu được Tần Đại Dũng, chắc gì đã có thể bảo vệ Tần Y an toàn?

Trước khi chắc chắn rằng Tần Y và Tần Đại Dũng đã an toàn, Dương Thanh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

"Ha ha, đúng là tình cha con sâu đậm nhỉ!"

Vũ Văn Bân phá lên cười, nghe rất ngông cuồng.

Khí lạnh tản ra từ người Dương Thanh, anh nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân, nghiến răng nghiến lợi: "Rốt cuộc mày

muốn thế nào?”

Vũ Văn Bân ngồi trên ghế mây, bắt chéo chân, nhìn Dương Thanh với vẻ hài hước: “Hôm nay tao muốn chơi một trò chơi với mày”.

Dương Thanh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân lấy điện thoại ra bấm số, sau đó một giọng nói quen thuộc đầy nịnh nọt vang lên: “Cậu Bân, đứa con gái đê tiện Tần Y đã ở trong tay tôi rồi, cậu muốn tôi làm gì thì cứ dặn dò ạ”.

“Nào, chào hỏi người quen cũ của mày đi”.

Vũ Văn Bân cười ha hả, quay màn hình điện thoại về phía Dương Thanh.

Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình, chính là Châu Ngọc Thúy.

Khi thấy Dương Thanh, Châu Ngọc Thúy nghiến răng ken két, nói với vẻ căm hận: “Dương Thanh, đều do thằng súc sinh là mày nên tao mới phải ở nơi quỷ quái kia lâu như thế!”

Dương Thanh hít sâu một hơi, ra sức kiểm soát cơn giận của mình.
Lúc này, anh bỗng thấy hơi hối hận vì đã mềm lòng rồi nương tay.

Lẽ ra lúc trước phải giết người phụ nữ ác độc này mới đúng.

“Tần Y là con gái ruột của bà, sao bà có thể làm vậy?”, Dương Thanh chất vấn.

“Con gái ruột thì sao?”

“Đứa con gái đê tiện này đã từ mặt mẹ ruột vì thằng súc sinh như mày, đã vậy, sao tao phải nhận nó chứ?”

“Dương Thanh, mày quỳ xuống cho tao! Bằng không tao sẽ rạch mặt con ranh này!”

Nét mặt Châu Ngọc Thúy rất điên cuồng, bà ta đang cầm một con dao gọt trái cây.

Chân tay Tần Y bị trói nghiến lại, còn bị nhét giẻ vào mồm. Lúc này trong mắt cô ta tràn ngập vẻ không dám tin và sợ hãi.

Rõ ràng, cô ta cũng không ngờ mẹ ruột mình lại làm những chuyện không bằng cầm thú thế này.

"Tao bảo mày quỳ xuống! Quỳ xuống cho tao!"

Châu Ngọc Thúy tức giận quát, kề dao lên mặt Tần Y.
Vì bà ta đang kích động nên lưỡi dao đã tạo thành một vết thương nhỏ trên mặt Tần Y, máu lập tức chảy xuống.

"Rầm!"

Dương Thanh không hề do dự, nặng nề quỳ xuống đất, mắt đỏ ngầu, thầm thề sẽ không bao giờ bỏ qua cho người phụ nữ này.

"Ha ha ha…"

Thấy Dương Thanh quỳ xuống, Châu Ngọc Thúy ở đầu dây bên kia điên cuồng phá lên cười.
Tần Y cũng mở to mắt nhìn với vẻ không dám tin.

Tuy cô ta không biết thân phận và gia thế thực sự của Dương Thanh, nhưng cũng biết chắc anh không phải người bình thường.

Tính ra, cô ta còn không có quan hệ máu mủ gì với Tần Thanh Tâm, nhưng Dương Thanh lại sẵn lòng quỳ xuống vì cô ta.

Mặt cô ta đầm đìa nước mắt, kêu "ưm ưm" mấy tiếng, điên cuồng giãy giụa, liên tục lắc đầu.

Cô ta muốn bảo Dương Thanh đứng lên, đừng quan tâm tới cô ta nữa.

"Dương Thanh, mày không ngờ đúng không? Mày cũng có hôm nay cơ à? Ha ha ha…"

Châu Ngọc Thúy cảm thấy vô cùng sung sướng.

Sau khi bị nhốt vào tù, bà ta gần như sắp phát điên, nếu Vũ Văn Bân không xuất hiện rồi cứu bà ta ra, có lẽ bà ta đã điên thật rồi.

Trong khoảng thời gian ở tù, tâm lý bà ta đã sớm trở nên méo mó.

Bà ta muốn trả thù Dương Thanh, trả thù Tần Thanh Tâm, trả thù Tần Đại Dũng, thậm chí trả thù cả Tần Y - con gái ruột của mình.

Bà ta cho rằng việc mình bị nhốt có liên quan tới những người kia, nếu họ nói đỡ cho bà ta trước mặt Dương Thanh, bà ta đã không bị tra tấn nhiều như thế.

Đương nhiên bà ta vẫn muốn báo thù Dương Thanh nhất, vì anh mới là đầu sỏ.

“Châu Ngọc Thúy, chính tôi đã bảo người ta nhốt bà lại, có gì thì bà cứ nhắm vào tôi”.

“Bây giờ tôi đang ở chỗ Vũ Văn Bân, nếu bà muốn báo thù thì tự đến giết tôi đi này!”

“Dùng con gái ruột để uy hiếp tôi, bà không thấy nực cười à?”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Nếu Tần Y không nằm trong tay Châu Ngọc Thúy, bây giờ anh hoàn toàn có hy vọng cứu Tần Đại Dũng ra bằng sức của mình.

Nếu bảo đảm được an toàn cho Tần Y, đám người này đều phải chết!

Quả nhiên, lời Dương Thanh nói đã khiến Châu Ngọc Thúy động lòng.

“Dương Thanh, đừng tưởng tao không biết mày nghĩ gì, mày định hy sinh bố vợ mày để cứu đứa con gái kia à, không có cửa đâu!”

Lúc này, Vũ Văn Bân chợt nói.

Rõ ràng anh ta đã hiểu sai, tưởng Dương Thanh định vứt bỏ Tần Đại Dũng.

Cũng đúng thôi, sao loại người bạc bẽo như anh ta có thể hiểu tình nghĩa giữa Dương Thanh và Tần Đại Dũng được?

Dương Thanh thà chết chứ cũng không bỏ rơi ông ấy.

“Dương Thanh, mày cứ ngoan ngoãn chờ cậu Bân xử lý mày đi! Tao sẽ trông chừng Tần Y, nếu mày dám phản kháng, tao

sẽ giết nó ngay đấy”.

Châu Ngọc Thúy nói với vẻ mặt độc ác, còn khua dao gọt trái cây trên mặt Tần Y mấy lần: “Mày biết đấy, có chuyện gì mà tao không làm được đâu”.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh tanh, nhìn Châu Ngọc Thúy như đang nhìn người chết.

Lúc này, Vũ Văn Bân tắt cuộc gọi video rồi cười híp mắt nhìn Dương Thanh: “Dương Thanh, bây giờ đến lượt trò chơi giữa chúng ta nhé”.

Dương Thanh không quan tâm, đứng dậy rồi hờ hững hỏi: “Mày muốn chơi gì, hôm nay tao sẽ chơi với mày tới cùng!”

“Vậy chơi cò quay Nga nhé?”

Vũ Văn Bân mỉm cười quái dị rồi lấy một khẩu súng lục ra, đặt lên bàn: “Quy tắc trò chơi cũng đơn giản thôi, trong này có sáu ổ đạn nhưng chỉ lắp một viên đạn, sau đó đóng ổ đạn lại. Mày và bố vợ mày lần lượt bắn vào người mình, mãi tới khi một người chết thì thôi, trò chơi kết thúc”.

“Vì bố vợ mày đang không tiện nên mày sẽ nổ súng thay ông ta luôn.
Hay nói cách khác, mày phải dùng khẩu súng lục chỉ chứa một viên đạn này để giết chính mày hoặc bố vợ mày”.

Sắc mặt Dương Thanh lập tức cứng đờ, rõ ràng trò chơi này được bày ra để giết anh.

.

Chương 598: 598: May Mắn

Vũ Văn Bân nở nụ cười ác độc như quỷ dữ.

Đối với anh ta, nếu vừa đùa bỡn được Dương Thanh, vừa có thể giết Dương Thanh, cớ sao lại không làm chứ?

Trong mắt Dương Thanh tràn ngập sự hung tợn, những người dám uy hiếp anh như thế đã chết cả rồi.

“Đương nhiên, mày có thể từ chối chơi trò chơi này, dù sao bố vợ và em vợ mày cũng đều ở trong tay tao, tao có thể giết một người trước, để mày cảm nhận tuyệt vọng là thế nào, không chừng mày sẽ chủ động xin tao cho mày chơi đấy”.

Vũ Văn Bân cười ha hả.

Không thể không thừa nhận, lúc trước tên khốn này có thể trở thành người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, đúng là có chút bản lĩnh.

Anh ta biết Dương Thanh rất mạnh, nên kế hoạch để đối phó với anh lần này cũng vô cùng chặt chẽ.

Anh ta ra tay với cả Tần Thanh Tâm, Tần Y và Tần Đại Dũng luôn.

Nếu Tiền Bưu không lặng lẽ bảo vệ Tần Thanh Tâm, cô cũng đã rơi vào tay anh ta rồi.
Đến khi đó, hy vọng cứu hết mọi người của Dương Thanh sẽ càng xa xôi.

Vũ Văn Bân cũng rất hiểu lòng người, biết Châu Ngọc Thúy vô cùng căm hận Dương Thanh, phải giết anh thì mới hả dạ, nên đã sắp xếp người giúp Châu Ngọc Thúy đưa Tần Y tới nơi khác.

Cứ như thế, cho dù Dương Thanh có thể cứu Tần Đại Dũng từ tay vô số thuộc hạ của anh ta thì anh cũng không dám làm như vậy.
Bạn có biết trang truyện ~ T R U M T R U Y E N .c om ~

Anh cứu được Tần Đại Dũng nhưng không cứu được Tần Y.

“Được, tao chơi!”

Dương Thanh cắn răng.

Giờ anh đã không còn bất cứ lựa chọn nào khác, chỉ có thể chơi với Vũ Văn Bân.

“Cạch!”

Dương Thanh cầm súng, xoay ổ quay, đến khi ổ quay ngừng, anh thẳng thừng bắn một phát vào huyệt thái dương của mình.

“Không hổ là con cháu của gia tộc Vũ Văn, dũng cảm đấy”.

“Súng có sáu ổ đạn, một viên đạn, xác suất tử vong khi nổ súng là một phần sáu”.

“Tính như thế, sau khi bắn sáu phát, có lẽ trò chơi này cũng kết thúc rồi”.

Vũ Văn Bân nói với vẻ nghiền ngẫm: “Được rồi, trò chơi tiếp tục, bắn bố vợ của mày đi!”

“Dương Thanh, thật ra tao không muốn mày chết, vì nếu mày chết thì trò chơi cũng hết thú vị, nên mày hãy bắn chết bố vợ của mày đi!”

“Tao rất muốn xem xem sau khi bắn chết bố vợ mình, mày sẽ có nét mặt gì.
Đến khi đó, liệu vợ yêu và cô em vợ của mày có tha thứ cho mày không nhỉ?”

“Được rồi, không nói nhảm nữa, tiếp tục đi!”

Trong mắt Dương Thanh, nụ cười ấm áp của Vũ Văn Bân vô cùng ghê tởm.

“Cạch!”

Dương Thanh không hề do dự, ổ quay vừa ngừng lại đã bóp cò, lại là ổ đạn rỗng.

“Xem ra hai người cũng khá may mắn”.

Vũ Văn Bân mỉm cười: “Nhưng không sao, đây mới chỉ là bắt đầu.
Theo lý thuyết về xác suất, kiểu gì cũng có người chết sau sáu

phát súng.
Chúng ta cứ chậm rãi chơi”.

“Vũ Văn Bân, mày sợ tao thế cơ à?”

Dương Thanh không chơi nữa, chợt hỏi với vẻ mỉa mai.

Nét mặt Vũ Văn Bân lập tức cứng đờ: “Sợ mày ư? Bây giờ sống chết của mày đang nằm trong tay tao, sao tao phải sợ mày chứ?”

“Nếu không sợ tao, sao mày phải bắt những người bên cạnh tao lại rồi dùng cái chết của họ để đe dọa tao chứ?”

“Nếu không sợ, mày nên đánh một trận trực diện với tao, cho dù là so đấu về thực lực hay kinh doanh cũng được”.

“Nhưng mày sợ tao nên không dám làm thế, chỉ có thể đối phó với tao bằng mấy trò hèn hạ này thôi”.

“Cho dù tao chết, tao cũng khinh mày.
Gia tộc Vũ Văn đúng là gia tộc rác rưởi, chỉ có một đám vô dụng nhát như chuột nhắt!”

Dương Thanh liên tục cười lạnh.

Sắc mặt Vũ Văn Bân ngày càng âm u, ánh mắt anh ta đằng đằng sát khí: “Dương Thanh, mày chỉ được mỗi cái miệng thôi.
Cho dù mày nói thế nào, mày cũng phải hiểu, bây giờ sống chết của mày đã nằm trong tay tao rồi”.

“Mày dùng thủ đoạn hèn hạ nên mới được thế, bởi vì mày biết, nếu đánh trực diện với tao, mày chỉ có nước thua mà thôi!”

Dương Thanh cười khẩy.

“Tự mày ngu, còn trách được người khác chắc?”

Lý trí Vũ Văn Bân rất vững, anh ta bình tĩnh nói: “Từ khi mày bày kế để tước mất vị trí người thừa kế của tao, mày nên hiểu trận chiến giữa chúng ta cũng bắt đầu rồi”.

“Nếu vậy, tại sao mày không chuẩn bị sẵn sàng? Mà còn để tao tìm được cơ hội đối phó với mày chứ?”

“Thế nên mới nói, tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đều do mày cả, mày ngông cuồng tự mãn, cho rằng đã thắng được tao. Trong mắt tao, mày chỉ là thằng đầu óc ngu si tứ chi phát triển, đấu với tao á? Mày thắng nổi à?”

Lời Vũ Văn Bân nói cũng có lý.

Dương Thanh hiểu rõ, đúng là anh đã chủ quan, để Mã Siêu ở Yến Đô, chỉ giữ Tiền Bưu và Hàn Sương bên cạnh.

Nhưng ở Giang Hải, không chỉ có một người bên cạnh anh cần được bảo vệ.

“Thế nên hôm nay, cho dù bố vợ hay em vợ mày chết thì cũng do mày hại”, Vũ Văn Bân nói tiếp.

“Đúng là tao đã chủ quan, nhưng tốt nhất mày hãy nghĩ cho kỹ, trừ khi tao chết, bằng không, chắc chắn mày sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình!”, Dương Thanh nói.

“Mày nghĩ với tình hình hôm nay, mày còn có thể sống sót rời đi chắc?”

Vũ Văn Bân nhìn Dương Thanh với vẻ mặt kỳ lạ: “Mày nên hiểu rõ, mày sống được đến giờ vì tao không muốn mày chết một cách dễ dàng.
Tao muốn đùa bỡn mày, khiến mày sống không bằng chết”.

“Đến khi tao chán thì giờ chết của mày cũng đến”.

“Mày nói mấy câu nhảm nhí này với tao để kéo dài thời gian à?”

“Cũng không sao, tao có nhiều thời gian lắm, hôm nay tao sẽ chơi với mày, đến khi giết chết mày thì thôi”.

“Được rồi, tiếp tục!”

Vũ Văn Bân không hề lo lắng về việc Dương Thanh đang kéo dài thời gian.
Anh ta cười ha hả, nói.

Dương Thanh không nói gì nữa, giơ súng lục lên, bắt đầu chơi cò quay.

“Cạch!”

“Cạch!”

…

Dương Thanh nhanh chóng bắn hết sáu phát, nhưng tiếng súng không hề vang lên.

“Xem ra tao may mắn đấy nhỉ, nếu dựa theo lý thuyết về xác suất thật, cho dù tao chết vì phát súng sau thì cũng quá hời rồi”.

Dương Thanh cười híp mắt.

Vũ Văn Bân dang tay ra, cười nói: “Đúng là mày rất may mắn, nhưng không sao, thời gian còn nhiều, tao cũng không tin mày sẽ mãi may mắn như thế”.

Dương Thanh cười nhạt, nét mặt vẫn rất thản nhiên, tiếp tục nổ súng.

Từng giây từng phút trôi qua, chỉ trong thoáng chốc, Dương Thanh đã bắn hai mươi lần nhưng vẫn không có tiếng súng vang lên.

Rốt cuộc Vũ Văn Bân cũng cảm thấy sai sai, xác suất tử vong là một phần sáu, Dương Thanh kiên trì được tới tận bây giờ, có phải quá may mắn rồi không?

“Súng có vấn đề!”

Anh ta bỗng nghĩ đến khả năng này.

“Khoan đã!”

Đúng lúc Dương Thanh định nổ súng tiếp, Vũ Văn Bân bỗng quát lên rồi cho thêm một viên đạn vào khẩu súng.

Trong sáu ổ đạn có hai viên đạn, xác suất tử vong đã lên đến một phần ba.

“Tao muốn xem xem vận may của mày sẽ duy trì được bao lâu nữa?”

Vũ Văn Bân nói với vẻ dí dỏm.

.

Chương 599: 599: Xoay Chuyển Tình Hình

Thấy Vũ Văn Bân cho thêm một viên đạn vào súng, Dương Thanh chỉ cười lạnh, như thể đang chế giễu hành động của anh ta.

“Xong chưa? Xong rồi thì tao tiếp tục nhé!”, Dương Thanh cười hỏi.

Trong mắt anh, Vũ Văn Bân đã là người chết.

Bây giờ chỉ cần Tần Y được cứu, anh sẽ ra tay luôn.

Không biết Tần Đại Dũng đã bị treo bao lâu.
Ông ấy vốn bị thương nặng, giờ đã ngất đi rồi.

“Tiếp tục đi!”

Vũ Văn Bân cắn răng.

Theo kế hoạch của anh ta, Dương Thanh đã bị anh ta chơi chết rồi, không ngờ Dương Thanh lại may mắn đến thế, bắn hơn hai mươi phát vẫn không sao.

“Cạch!”

“Cạch!”

…

Dương Thanh nhanh chóng xoay ổ quay rồi nổ súng, động tác hết sức liền mạch.

Chỉ trong thoáng chốc, anh lại bắn thêm mười mấy phát nhưng vẫn không nghe thấy tiếng súng vang lên.

Rốt cuộc Vũ Văn Bân cũng nhận ra có gì đó không ổn, xác suất tử vong là một phần ba, trượt liên tục mười mấy phát, chắc chắn có vấn đề.

“Ngừng tay!”

Anh ta bỗng quát lớn, cử người lấy lại súng lục để kiểm tra xem sao.

“Cậu Bân, khẩu súng này không có vấn đề gì ạ”.

Sau khi kiểm tra xong, tên đàn em trầm giọng nói.

Sắc mặt Vũ Văn Bân trở nên vô cùng khó coi, anh ta cứ tưởng súng có vấn đề, nhưng trên thực tế lại không sao hết.

Chẳng lẽ là do Dương Thanh may mắn thật ư?

“Mày đã làm thế nào?”

Vũ Văn Bân nhìn chằm chằm vào Dương Thanh một lúc lâu, chợt hỏi.

Vũ Văn Bân từng là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn nên không ngu chút nào.
Kiến thức của anh ta rất rộng, cũng biết thế giới rất lớn, có những người hết sức đặc biệt.

Tuy anh ta không muốn tin Dương Thanh là người như thế, nhưng bây giờ Dương Thanh vẫn sống sót đứng đây, chuyện này buộc anh ta phải nghi ngờ.

Nghe đồn trong trò cò quay Nga, những kẻ đã quen nghịch súng có thể tránh được đạn khi nổ súng bằng cách điều chỉnh cường độ xoay ổ quay.

Anh ta nghi ngờ, có lẽ Dương Thanh chính là loại người đó.

Dương Thanh cười nhạt: “Mày đang nghi ngờ tao giở trò đấy à?”

“Súng là của mày, đạn cũng do mày lắp, nếu có vấn đề thật thì cũng do bọn mày giở trò”.

“Đương nhiên, nếu mày không chơi nổi thì có thể bắn chết tao luôn, không cần phiền phức như thế”.

Dương Thanh bình tĩnh nói, không hề giống người bị ép chơi cò quay Nga.

Vũ Văn Bân không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, muốn tìm ra chút gì đó từ ánh mắt anh.

Nhưng điều khiến anh ta thất vọng chính là trông Dương Thanh rất bình tĩnh, thậm chí không còn tức giận như vừa rồi.

Anh ta bỗng có linh cảm không lành, đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt vang lên.

Tiếng động này vừa vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.
Mấy tay súng lập tức đổi hướng, nhắm vào đầu anh.

Nhưng tiếng chuông điện thoại chỉ kéo dài mấy giây rồi ngừng.

Dương Thanh hơi nhếch môi, nở nụ cười hài hước.
Hơi thở mạnh mẽ tản ra từ người anh.

Vào giờ phút này, Vũ Văn Bân chỉ thấy lạnh thấu xương, như thể đang bị dã thú để mắt đến, sởn cả da gà.

“Tiếp tục chơi cho tao!”

Vũ Văn Bân giả vờ bình tĩnh.

“Cạch!”

Dương Thanh lại xoay ổ quay rồi đổi hướng, nhắm thẳng vào tên đàn ông vạm vỡ vẫn đang chĩa súng vào đầu Tần Đại Dũng.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, tên kia lập tức ngã xuống đất.

Chuyện này diễn ra quá đột ngột, không ai ngờ Dương Thanh dám nổ súng với người của họ, quan trọng nhất là trước đó, tiếng súng không hề vang lên, bây giờ vừa nhắm vào tay sai của Vũ Văn Bân, tiếng súng đã vang lên rồi.

Ngay sau đó, chuyện khiến Vũ Văn Bân khiếp sợ đã xảy ra.

Gần như ngay khi tiếng súng vang lên, Dương Thanh cũng lao vút đi.

“Rầm rầm rầm!”

Vũ Văn Bân chỉ thấy trước mắt nhoáng lên, những tay súng mà anh ta trả giá cao để mời đến đều bị đánh bay ra ngoài hết.

Bảy, tám tay súng còn không có cơ hội nổ súng, thậm chí chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ trong chớp nhoáng, trừ Vũ Văn Bân ra, mấy tay súng của anh ta đã ngã xuống đất.

Vũ Văn Bân kinh ngạc tới mức ngây người, anh ta là người thừa kế cũ của gia tộc Vũ Văn, có loại cao thủ nào mà anh ta chưa từng gặp chứ?

Nhất là những người mà anh ta dẫn tới đây, đều là tay thiện xạ trăm phát trăm trúng, hơn nữa năng lực chiến đấu cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Nhưng bây giờ, những cao thủ đỉnh cao mà anh ta luôn lấy làm kiêu ngạo còn chưa kịp phản ứng thì đã vĩnh viễn nằm trên nền đất lạnh băng của tòa nhà bỏ hoang này rồi.

.

Chương 600: 600: Đến Lượt Mày

Sau khi giải quyết các tay súng, Dương Thanh mới bước tới bên Tần Đại Dũng, thận trọng đưa ông ấy xuống.

Anh kiểm tra qua, ông ấy vẫn còn sống, nhưng vì bị thương quá nặng nên đã hôn mê rồi.

“Giờ đến lượt mày!”

Sau khi chắc chắn rằng Tần Đại Dũng không quá đáng lo, Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lóe lên sát khí.

“Dương Thanh, đừng quên em vợ mày vẫn đang nằm trong tay người của tao, nếu mày dám làm gì tao, cô ta chỉ có một con đường chết”.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, Vũ Văn Bân đã hoàn hồn, tuy anh ta cũng kinh hãi nhưng chưa đến mức không chấp nhận nổi mọi chuyện.

Trước khi Dương Thanh tới đây, Vũ Văn Cao Dương đã gọi cho anh ta, cố ý cảnh cáo anh ta rằng đừng nên động vào Dương Thanh, Dương Thanh không đơn giản như thế.

Vũ Văn Bân vốn xem thường, cứ tưởng Vũ Văn Cao Dương muốn bảo vệ Dương Thanh nên mới nói vậy.

Bây giờ anh ta mới hiểu, có lẽ Vũ Văn Cao Dương đã biết chuyện Dương Thanh không hề đơn giản từ lâu.

Nhưng anh ta cũng không nghe lời Vũ Văn Cao Dương, chỉ cần Dương Thanh chết, anh ta chính là đứa con duy nhất của Vũ Văn Cao Dương, vẫn có cơ hội giành lại vị trí người thừa kế gia tộc.

“Vũ Văn Bân, sao mày không nghĩ xem, rõ ràng tao có thực lực giải quyết hết đám người này, tại sao tao mãi không ra tay mà phải chờ tới hồi nãy chứ?”

Dương Thanh cười lạnh.

Vũ Văn Bân lập tức sững sờ, chợt nhớ ra, vừa nãy sau khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang vài lần rồi biến mất, Dương Thanh mới hành động.

Chẳng lẽ đó chính là tín hiệu à?

“Mày có ý gì?”

Vũ Văn Bân giận tái mặt.

“Mày thông minh thế mà cũng không nghĩ ra chắc?”, Dương Thanh nói với vẻ hài hước.

Vũ Văn Bân luống cuống, vội lấy điện thoại ra gọi nhưng đối phương mãi vẫn không nghe, rốt cuộc anh ta cũng hiểu, có lẽ người của anh ta đã bị tiêu diệt rồi.

“Mày biết tao là ai không? Tao là người của cậu Bân trong gia tộc Vũ Văn thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô, mày không mau thả tao đi à?”

“Bằng không, cậu Bân sẽ không tha cho mày đâu”.

Đúng lúc này, dưới tầng nhốn nháo hẳn lên.

Ngay sau đó, một người trung niên kéo một người phụ nữ tới.

Đó chính là Tiền Bưu đang áp giải Châu Ngọc Thúy.

“Cậu Thanh!”

Tiền Bưu cung kính đứng sau lưng Dương Thanh.

Châu Ngọc Thúy vừa lên tầng đã nhìn thấy Dương Thanh, trên mặt lập tức tràn ngập vẻ căm hận.
Bà ta nghiến răng nghiến lợi: “Dương Thanh, chắc mày không ngờ mày cũng có ngày hôm nay nhỉ?”

Bà ta chưa nhận ra tình cảnh bây giờ của mình, vẫn nghiến răng ken két: “Mày yên tâm, sau khi mày chết, cậu Bân sẽ giúp tao có được tất cả!”

“Về phần Tần Thanh Tâm và Tần Y, hai con ranh đó cũng sẽ trở thành đồ chơi cho cậu Bân”.

“Còn tao sẽ có được biệt thự, xe xịn và cả tập đoàn Nhạn Thanh của mày, ha ha ha…”

Châu Ngọc Thúy điên cuồng cười với vẻ đắc ý.

Nhìn dáng vẻ đó của Châu Ngọc Thúy, Dương Thanh bỗng thấy hơi bi thương cho Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Nhất là Tần Y, cô ta là con gái ruột của Châu Ngọc Thúy, nhưng Châu Ngọc Thúy vẫn có thể nói mấy câu trơ trẽn như vậy, thậm chí còn bắt tay với người ngoài để bắt cóc Tần Y.

Dùng mạng sống của con gái mình để đe dọa người khác, đúng là nực cười.

"Bốp!"

Vũ Văn Bân bỗng tát Châu Ngọc Thúy, hung tợn nói: "Người phụ nữ ngu ngốc này, bà câm miệng cho tôi!"

Lúc này, người của anh ta đã bị giải quyết hết, hơn nữa anh ta còn tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của Dương Thanh, vốn đã cuống hết cả lên rồi, nhưng người phụ nữ ngu ngốc Châu Ngọc Thúy vẫn chưa nhận ra tình cảnh của mình.

Châu Ngọc Thúy bị đánh cho choáng váng, ngờ vực hỏi: "Cậu Bân, sao cậu lại đánh tôi thế? Dương Thanh đã rơi vào tay cậu, chẳng phải sống chết của nó chỉ phụ thuộc vào một câu nói của cậu thôi ư?"

Vũ Văn Bân không nhìn người phụ nữ ngu xuẩn này nữa mà căm hận nhìn Dương Thanh: "Dương Thanh, cho dù mày giết sạch người của tao thì sao nào? Tao là anh trai mày, mày có thể giết người khác chứ không được giết tao!"

Dương Thanh cười khẩy: "Mày có thể giết tao, tại sao tao không được giết mày? Logic của mày thú vị thật đấy".

Cho đến giờ phút này, Châu Ngọc Thúy mới nhận ra điều gì đó.
Sau khi nhìn bảy, tám cái xác bên chân Vũ Văn Bân, kết hợp với cuộc trò chuyện giữa anh ta và Dương Thanh, bà ta chỉ thấy người mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

.

Chương 601: 601: Xin Tha

Chẳng lẽ những người đang nằm bên chân Vũ Văn Bân đều do Dương Thanh giết à?

“Vũ Văn Bân, giờ mày muốn trăng trối gì thì cứ nói đi, nể tình mày có chung dòng máu với tao, tao sẽ nhắn hộ mày”.

Dương Thanh chợt nói.

“Mày định giết tao thật à?”

Vũ Văn Bân tức giận nói, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi: “Tao là anh mày, nếu mày dám giết tao, gia tộc Vũ Văn sẽ không bỏ qua cho mày đâu”.

“Mày tưởng gia tộc Vũ Văn có thể ngăn cản tao chắc?”

Trong mắt Dương Thanh hừng hực lửa giận.

“Năm đó, mẹ mày sợ tao tranh giành vị trí chủ gia tộc Vũ Văn với mày nên đã mê hoặc Vũ Văn Cao Dương, đuổi tao và mẹ khỏi gia tộc, thậm chí không cho mẹ con tao ở Yến Đô nữa”.

“Mẹ mày còn cử người đuổi giết mẹ con tao, nếu mạng tao không lớn thì đã chết từ lâu rồi”.

“Bây giờ mày lại nhắc đến tình anh em với tao à? Mày xứng đáng với hai chữ anh em chắc?”

“Còn về gia tộc Vũ Văn mà mày vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, giờ nó chẳng là cái thá gì trong mắt tao.
Chỉ cần tao muốn, tao có thể tiêu diệt cả gia tộc Vũ Văn bất cứ lúc nào!”

Lửa giận ngút trời tản ra từ người Dương Thanh.

Cảm nhận được cơn giận của anh, Vũ Văn Bân chỉ thấy người mình lạnh toát.
Lời Dương Thanh nói càng khiến anh ta thêm khiếp sợ.

Anh ta có thể cảm nhận được Dương Thanh đang nói thật, trong mắt anh, gia tộc Vũ Văn chẳng là gì hết.

Thật ra từ khi hai mẹ con Dương Thanh bị đuổi khỏi Yến Đô, Vũ Văn Bân vẫn luôn chú ý tới Dương Thanh.
Khi Dương Thanh ở rể nhà họ Tần, anh ta bỗng nhận ra, người em trai cùng cha khác mẹ này đã hỏng hẳn rồi, không thể tranh giành vị trí chủ gia tộc với anh ta nữa.

Nhưng sau đó, Dương Thanh bỗng biến mất năm năm.

Anh ta đã điều tra rất lâu nhưng vẫn không thu hoạch được gì, thậm chí còn tưởng rằng Dương Thanh đã chết.

Nếu nửa năm trước, anh ta không tình cờ nghe lén được việc Vũ Văn Cao Dương cử quản gia tới Giang Hải tìm kiếm Dương Thanh, đồng thời đón anh về Yến Đô để điều hành gia tộc Vũ Văn, anh ta cũng không biết Dương Thanh vẫn còn sống.

Chuyện này đã khiến anh ta nhận ra, vị trí người thừa kế của mình đang bị đe dọa.

Thế là anh ta nghĩ đủ cách để chèn ép Dương Thanh bằng các mối quan hệ của mình.

Nhưng điều khiến anh ta bất ngờ chính là cho dù anh ta dùng chiêu gì, Dương Thanh vẫn có thể dễ dàng hóa giải nó.

Mãi đến khi Dương Thanh bước vào Yến Đô, đồng thời đá anh ta khỏi vị trí người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, anh ta mới hiểu ra, đứa con riêng từng không đáng là gì kia đã trưởng thành tới mức có thể uy hiếp anh ta rồi.

Nhưng cũng đã muộn, anh ta không còn là người thừa kế chức chủ gia tộc nữa.

Việc này đã khiến anh ta vô cùng nhục nhã, những người từng chủ động làm thân đều tránh anh ta như tránh tà.

Tất cả những gì anh ta có đều đã biến mất.

Chỉ vì Dương Thanh.

Thế nên anh ta muốn trả thù, muốn khiến Dương Thanh hoàn toàn tuyệt vọng.
Chỉ khi Dương Thanh chết đi, lửa giận trong lòng anh ta mới có thể lắng xuống.

Nhưng kết quả, kế hoạch mà anh ta tự cho là rất hoàn hảo lại thất bại.

Bây giờ sống chết của anh ta đang nằm trong tay Dương Thanh.

“Rầm!”

Đúng lúc này, Vũ Văn Bân bỗng nặng nề quỳ xuống đất, hét lên với vẻ kinh hãi: “Dương Thanh, tôi biết sai rồi, xin cậu tha cho tôi.
Tôi xin thề, chỉ cần cậu thả tôi đi, suốt đời này tôi sẽ không chọc giận cậu nữa, tôi sẽ rời khỏi quốc gia này vĩnh viễn”.

Trong mắt Vũ Văn Bân tràn ngập sự sợ hãi, còn ánh mắt Dương Thanh lại rất thản nhiên.

Tuy Vũ Văn Bân là anh trai cùng cha khác mẹ với anh, nhưng trong ký ức của anh, Vũ Văn Bân chỉ toàn tính kế, thậm chí định lấy mạng anh chứ chưa bao giờ quan tâm anh như anh trai cả.

Nếu đã không có tình cảm ruột thịt thì có khác gì người xa lạ đâu cơ chứ?

Châu Ngọc Thúy đang ngồi rúm ró bên kia càng mở to mắt hơn, sợ tới mức run lẩy bẩy.

Bà ta không ngờ Dương Thanh lại là con riêng của gia tộc Vũ Văn - một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô.

Bà ta càng không ngờ Vũ Văn Bân luôn kiêu ngạo trong mắt bà ta lại đang quỳ trước mặt Dương Thanh, xin anh tha thứ.

Lúc này bà ta chỉ thấy vô cùng hối hận.

Bà ta bỗng nghĩ, nếu trước kia bà ta đối xử tử tế với Dương Thanh thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng vang lên.

Vũ Văn Cao Dương gọi đến.

.

Chương 602: 602: Quyết Định Khó Khăn

Lần này Dương Thanh không do dự nữa, bấm nghe rồi bật loa ngoài luôn.

“Dương Thanh, xin con nể mặt bố, tha cho Vũ Văn Bân.
Chỉ cần con đồng ý, bảo bố làm trâu làm ngựa cho con cũng được”.

Giọng nói cầu khẩn của Vũ Văn Cao Dương vang lên.

Dương Thanh bỗng cảm thấy vô cùng chua xót, đây chính là bố ruột của anh, người đã đuổi anh và mẹ khỏi gia tộc chỉ vì một câu nói của người khác.

Bây giờ ông ta lại đang cầu xin anh vì Vũ Văn Bân.

Dương Thanh rất muốn gào lên với Vũ Văn Cao Dương: “Tôi cũng là con ông cơ mà! Tại sao năm đó ông có thể tàn nhẫn đến thế, đuổi mẹ con tôi khỏi Yến Đô, nhưng bây giờ ông lại xin tôi tha cho một đứa con trai khác của ông chứ?”

Nhưng anh không thể làm thế.
Tuy anh hận Vũ Văn Cao Dương và gia tộc Vũ Văn, nhưng khi còn sống, mẹ đã bắt anh thề độc rằng suốt đời này cũng không được báo thù bọn họ.

Anh vẫn nhớ trước khi qua đời, mẹ đã nắm chặt lấy tay anh, vừa khóc vừa nói: “Thanh ơi, xem như mẹ xin con, cho dù sau này thế nào, con cũng không được tìm ông ấy để báo thù, bất kể thế nào, chính ông ấy đã cho con mạng sống”.

“Mẹ có thể hận ông ấy, hận sự bạc bẽo của ông ấy, hận ông ấy đã vứt bỏ mẹ con ta vì vị trí chủ gia tộc.
Con cũng có thể hận ông ấy, nhưng không được trả thù ông ấy, vì ông ấy là bố con, nếu con làm thế thì sẽ thành đứa bất hiếu!”

“Mẹ muốn con thề độc bằng danh nghĩa của mẹ, suốt đời này sẽ không báo thù Vũ Văn Cao Dương!”

Đã bao năm rồi nhưng lời mẹ nói vẫn in hằn trong đầu anh.

Cũng chính vì thế, tuy anh nắm giữ sức mạnh có thể hủy diệt cả gia tộc Vũ Văn nhưng vẫn không ra tay với họ.

“Dương Thanh, con có nghe không? Bố biết sai rồi, năm đó bố không nên đuổi hai mẹ con con khỏi gia tộc, nếu cho bố thêm cơ hội nữa, bố sẽ không bao giờ làm thế đâu.
Bố sai rồi, bố thật sự biết sai rồi, xin con đừng giết Vũ Văn Bân, xin con đấy!”

Vũ Văn Cao Dương nói bằng giọng nghẹn ngào, như thể sắp khóc tới nơi.

Vũ Văn Bân đang quỳ trước mặt Dương Thanh cũng có vẻ không dám tin.
Anh ta không ngờ Vũ Văn Cao Dương sẽ ăn nói khép nép, thậm chí cầu xin Dương Thanh để cứu mình.

Dương Thanh hít sâu một hơi, trong mắt có thêm vẻ đấu tranh và đau khổ.

Tất cả những gì mà Vũ Văn Bân làm hôm nay đã chạm tới giới hạn của anh, chỉ khi anh ta chết thì nỗi căm hận trong lòng anh mới tiêu tan được.

“Dương Thanh, tôi lớn thế này rồi mà vẫn chưa bao giờ thấy bố cầu xin người khác, tôi biết cậu rất oán hận vì chuyện năm đó, nhưng cho dù thế nào, bố vẫn là bố, anh em vẫn là anh em, chúng ta có máu mủ với nhau, dù chết cũng không dứt bỏ được”.

“Chẳng lẽ cậu thực sự nhẫn tâm để bố ăn nói khép nép, cầu xin cậu như thế chắc?”

Vũ Văn Bân nghiến răng nghiến lợi.

Dương Thanh rất đau khổ, một bên là Vũ Văn Bân luôn muốn đẩy anh vào chỗ chết, một bên là Vũ Văn Cao Dương đang liên tục cầu xin anh.

Anh cứ tưởng mình đã quyết tâm, có thể thẳng thừng giết Vũ Văn Bân, nhưng tới khi Vũ Văn Cao Dương cầu xin anh, anh mới nhận ra mình không thể làm thế.

Lời nói của mẹ trước khi mất cứ quanh quẩn trong đầu anh, bà ấy đã bảo anh không được trả thù người của gia tộc Vũ Văn,

vậy nếu anh giết Vũ Văn Bân thì có tính là trả thù không nhỉ?

Nhưng Vũ Văn Bân đã khiêu khích anh trước, bắt người thân của anh để đe dọa anh, nếu anh thả Vũ Văn Bân đi, nhỡ có lần sau thì biết làm sao bây giờ?

Anh không thể bảo vệ những người bên cạnh mình mọi lúc được, nếu Vũ Văn Bân lại ra tay tiếp, có lẽ sẽ không may mắn như lần này đâu.

Khuôn mặt của Tần Thanh Tâm, Tiêu Tiêu, thậm chí là Tần Y bỗng xuất hiện trong đầu anh.

Anh lại nhìn về phía Tần Đại Dũng thương tích đầy mình đang nằm bên kia, cõi lòng dần bình tĩnh lại.

“Tao đã cảnh cáo mày từ lâu rồi, gia tộc Vũ Văn làm gì tao cũng được, nhưng người bên cạnh tao là giới hạn của tao, động vào là chết!”

Dương Thanh cắn răng, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm.

Vũ Văn Bân vô cùng sợ hãi, anh ta không ngờ mình đã quỳ xuống, Vũ Văn Cao Dương cũng đã cầu khẩn mà Dương Thanh vẫn không chịu tha cho.

“Dương Thanh, bố xin con, đừng giết Vũ Văn Bân, bố xin con mà!”

Vũ Văn Cao Dương lập tức cuống lên, quát lớn.

Nhưng Dương Thanh không trả lời.
Anh cúp máy rồi bước từng bước về phía Vũ Văn Bân.

Người Vũ Văn Bân run bần bật, vừa lùi về sau vừa thấp thỏm nói: “Dương Thanh, tôi là anh trai cậu, cậu không được giết tôi!”

.

Chương 603: 603: Thân Phận Khác

Giờ Vũ Văn Bân mới biết sợ.

Trước kia, anh ta luôn là người nắm giữ tính mạng của người khác, nhưng hôm nay thì hoàn toàn ngược lại.

Đến giờ anh ta mới hiểu, những nhân vật nhãi nhép từng bị anh ta đùa bỡn trong lòng bàn tay đã sợ hãi tới mức nào.

Châu Ngọc Thúy đang ngồi bên kia đã sợ tới mức trợn tròn mắt từ lâu.
Bà ta biết thân phận của Vũ Văn Bân, nhưng giờ người thừa kế gia tộc Vũ Văn - một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô lại đang quỳ trước mặt Dương Thanh, xin anh tha thứ.

Đó là đứa con rể mà bà ta đã khinh thường rất nhiều năm, là đứa con rể đã tự tay tống bà ta vào tù.

Bà ta nhớ lại những lần sỉ nhục Dương Thanh trước kia, bỗng cảm nhận được Dương Thanh đã nương tay tới mức nào.
Nếu anh muốn giết bà ta thật, cho dù bà ta có mười cái mạng thì chắc cũng không đủ cho anh giết.

“Dương Thanh, cậu không được giết tôi, cậu thực sự không được giết tôi, có lẽ cậu vẫn chưa biết thân phận khác của tôi nhỉ”.

“Mẹ tôi đến từ Hoàng tộc Chiêu Châu, trong người tôi có dòng máu của Hoàng tộc Chiêu Châu, nếu cậu giết tôi thì cũng sẽ đắc tội với họ”.

“Ngay cả tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng phải nghe lệnh Hoàng tộc Chiêu Châu, còn mẹ tôi chính là người thuộc Hoàng tộc Nam Châu đấy.
Nếu cậu dám giết tôi thì cũng không khác gì giết người của Hoàng tộc Nam Châu, chắc chắn họ sẽ không tha cho cậu”.

Vũ Văn Bẩn run rẩy tiết lộ một thân phận khác của mình.

Mấy trăm năm trước, nước Chiêu Châu được chia thành chín Châu, tương ứng với chín Hoàng tộc.

Theo thời gian, trong chín Hoàng tộc lớn quyền thế ngút trời, có những Hoàng tộc đã dần suy yếu.

Vì thế lực của các Hoàng tộc đó suy giảm quá nhiều nên không có tư cách giữ danh hiệu Hoàng tộc nữa, cũng bị xóa khỏi hàng ngũ Hoàng tộc luôn.

Nhưng dù sao đó cũng là Hoàng tộc, thực lực vô cùng hùng hậu, cho dù không giữ được danh hiệu Hoàng tộc nữa thì họ cũng hơn xa các gia tộc bình thường.

Khi ấy, trong số chín Hoàng tộc lớn, có bốn Hoàng tộc đã bị xóa tên.
Để phân chia rõ thứ bậc, bốn gia tộc lớn này tự nhận mình là Vương tộc của Chiêu Châu.

Thế nên bây giờ mới có bốn Vương tộc và năm Hoàng tộc.

Những gia tộc này hơn xa tám nhà quyền thế ở Yến Đô, ngay cả gia tộc yếu nhất trong số bốn Vương tộc cũng có thể đàn áp họ.

Người bình thường chỉ biết tám nhà quyền thế ở Yến Đô là những gia tộc đứng đầu Chiêu Châu.
Phải có cấp bậc ngang với tám nhà quyền thế ở Yến Đô thì mới biết họ chẳng là cái thá gì trước mặt Vương tộc và Hoàng tộc.

Dương Thanh đã biết thân phận của mẹ Vũ Văn Bân từ lâu.

Nhưng bà ta đến từ một trong bốn Vương tộc, chứ không thuộc Hoàng tộc như Vũ Văn Bân đã nói.

Ánh mắt Dương Thanh vô cùng lạnh lẽo chứ không hề có vẻ e dè, chỉ có sát khí đang cuộn trào dữ dội.

“Vậy mày biết tao là ai không?”

Dương Thanh chợt hỏi.

Từ khi Dương Thanh giết chết tám tay súng mà anh ta dẫn tới đây trong nháy mắt, Vũ Văn Bân đã nhận ra Dương Thanh không hề đơn giản rồi.

Giờ nghe thấy Dương Thanh hỏi thế, anh ta chỉ thấy sợ hãi mà thôi.

Tuy anh ta không biết thân phận của Dương Thanh nhưng vẫn có thể cảm nhận được, ngay cả tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không làm gì được anh, bằng không Vũ Văn Cao Dương đã không phải cầu xin anh rồi.

"Rốt…
rốt cuộc cậu có thân phận gì?"

Vũ Văn Bân run rẩy hỏi.

"Tiền Bưu, ông nói cho anh ta biết tôi là ai đi!"

Dương Thanh hờ hững nói.

Nghe thấy thế, Tiền Bưu biết ngay Dương Thanh đã quyết định giết người để bịt đầu mối rồi, bằng không anh cũng không tiết lộ thân phận.

Ông ta bước lên trước một bước, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Bân: "Mày biết biên giới phía Bắc - vùng đất lạnh nhất Chiêu Châu không?"

Nghe thấy thế, con ngươi của Vũ Văn Bân bỗng co lại, chẳng lẽ Dương Thanh đến từ nơi đó à?

"Có ai ở Chiêu Châu không biết đến biên giới phía Bắc chứ?"

"Chiêu Châu có năm Châu, do Hoàng tộc của Chiêu Châu trấn giữ.
Nhưng ngoài năm Châu này còn có biên giới phía Đông Tây Nam Bắc, hoàn cảnh ở đó vô cùng khắc nghiệt, có quân đội hùng mạnh canh chừng".

"Trong bốn nơi này, biên giới phía Bắc nguy hiểm nhất, cũng là nơi khó phòng ngự nhất, nhưng lại là biên giới an toàn nhất Chiêu Châu".

"Bởi vì ở đó có vị Tướng quân trẻ tuổi nhất Chiêu Châu từ trước tới nay, được xưng là Chiến Thần Bất Bại, cũng là Tướng quân trẻ nhất trong bốn biên giới".

"Người đứng đầu đất nước mạnh nhất từng tuyên bố trước mặt mọi người rằng, Dương Bất Bại của Chiêu Châu mạnh ngang một quốc gia, chỉ mình người đó đã tương đương với cả triệu binh lính hùng mạnh!"

Vũ Văn Bân hiểu rất rõ về bốn biên giới của Chiêu Châu, khi nói những câu này, trong mắt anh ta có vẻ kính sợ.

- ——————

.

Chương 604: 604: Tôi Không Tin

Sau khi dứt lời, anh ta mới kinh ngạc nhìn Dương Thanh: "Chẳng lẽ cậu cũng đến từ biên giới phía Bắc, là binh lính dưới trướng Tướng quân Dương Bất Bại à?"

Anh ta nói rồi bỗng phá lên cười, không chờ Tiền Bưu mở miệng: "Rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao cậu lại biến mất năm năm, không điều tra được bất cứ tin tức gì rồi.
Hóa ra cậu đi nhập ngũ ở biên giới phía Bắc".

"Tôi cũng hiểu tại sao cậu vừa về, bố đã cử quản gia đến Giang Hải tìm cậu, mời cậu về điều hành gia tộc Vũ Văn".

.
Tiên Hiệp Hay

"Tôi cũng đã biết tại sao thực lực của cậu mạnh mẽ đến thế".

"Vì cậu là lính của Dương Bất Bại, vì có Dương Bất Bại làm chỗ dựa nên cậu chẳng sợ hãi gì, cũng không e dè tám nhà quyền thế ở Yến Đô".

"Dương Thanh, cho dù cậu giết tôi, tôi cũng không phục, nhờ có Dương Bất Bại chống lưng cho cậu nên gia tộc Vũ Văn mới không dám động đến cậu mà thôi".

"Nhưng thế thì sao chứ? Cậu giết tôi rồi, gia tộc của mẹ tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu, trừ khi cậu là Dương Bất Bại, bằng không cậu chỉ còn con đường chết".

Vũ Văn Bân cười ha hả, anh ta tự thấy mình đã đoán ra tất cả, không còn sợ chết nữa.

Châu Ngọc Thúy đang ngồi bệt dưới đất vốn không thể tiếp xúc với những điều mà Vũ Văn Bân nhắc đến nên không hiểu anh ta đang nói gì.

Bà ta chỉ biết gia thế của Dương Thanh rất mạnh, không hề sợ hãi tám nhà quyền thế ở Yến Đô.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Vũ Văn Bân, không nói gì, chỉ thấy Vũ Văn Bân vô cùng đáng thương, là một cậu ấm nhà giàu tự cho là đúng.

Đúng lúc này, Tiền Bưu bỗng cười lạnh: “Mày đoán sai rồi!”

“Sai ư?”

Vũ Văn Bân ngưng cười, cắn răng: “Tôi nói sai chỗ nào? Nó ỷ vào việc mình là lính của biên giới phía Bắc, có Dương Bất Bại làm chỗ dựa, gia tộc Vũ Văn không dám động đến nó nên nó mới dám bước vào Yến Đô, dám giết tôi”.

“Nếu không có Dương Bất Bại, nó chỉ là một con kiến hôi chứ chẳng là cái thá gì hết, nếu gia tộc Vũ Văn muốn giết nó thì dễ như trở bàn tay!”

“Dương Bất Bại chỉ là một trong rất nhiều cái tên nổi tiếng của vị Tướng quân ở biên giới phía Bắc mà thôi.
Mày đã biết Dương Bất Bại là Tướng quân trẻ nhất Chiêu Châu từ trước tới nay, vậy mày có biết tên thật của Dương Bất Bại là gì không thế?”

Tiền Bưu nghiêm nghị hỏi.

Lời Tiền Bưu nói khiến Vũ Văn Bân chợt bình tĩnh lại, một suy đoán đáng kinh hãi bỗng xuất hiện trong đầu anh ta.

“Dương Bất Bại tên gì thì liên quan gì tới tôi chứ?”

Vũ Văn Bân không dám nghĩ nữa, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi chỉ biết nếu không có anh ta, Dương Thanh chẳng là cái thá gì hết”.

“Đấu với tôi ư, Dương Thanh chỉ là một đứa con riêng, một đứa con rơi của gia tộc, lấy gì để đấu với tôi? Lấy gì để tranh giành với tôi nào?”

Vũ Văn Bân tức giận gào thét.

“Ánh sáng đom đóm có thể sánh bằng mặt trăng chắc?”

Tiền Bưu cười khẩy.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì?”

Vũ Văn Bân cắn răng.

“So với Tướng quân, mày chỉ là người phàm, còn Tướng quân là thần trên chín tầng trời kia, mày lấy tư cách gì để đấu với Tướng quân?”

Tiền Bưu quát.

Lời ông ta nói như sấm sét, nổ vang trong đầu Vũ Văn Bân.

“Tôi…
tôi đấu với Dương Bất Bại khi nào? Tôi chỉ đấu với Dương Thanh thôi!”

Vũ Văn Bân nói bằng giọng run rẩy.

Thật ra anh ta đã hiểu ý Tiền Bưu, cũng đoán được thân phận của Dương Thanh, nhưng anh ta không chấp nhận nổi sự thật tàn nhẫn này.

“Sâu kiến, con riêng, đứa con rơi của gia tộc mà mày nhắc đến, cũng chính là người đang đứng trước mặt mày còn có một cái tên khác ở biên giới phía Bắc, đó là Dương Bất Bại!”

Nét mặt Tiền Bưu bỗng trở nên vô cùng cung kính, trong mắt còn có vẻ tự hào.
Ông ta nhìn Vũ Văn Bân từ trên cao: “Bây giờ, Tướng quân của biên giới phía Bắc, Chiến Thần Bất Bại của Chiêu Châu, Dương Bất Bại được hàng triệu binh lính hùng mạnh tôn sùng đang đứng trước mặt mày đấy!”

“Nhưng mày lại nói cậu ấy không có tư cách đấu với mày ư?”

“Ngay cả chủ của Hoàng tộc Chiêu Châu mà mày nhắc đến cũng không dám đối đầu với Tướng quân”.

“Một cậu ấm thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô như mày cũng dám đấu với Tướng quân à?”

“Mày xứng chắc?”

Từng câu của Tiền Bưu đâm thẳng vào tim Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân đã kinh hãi tột độ, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin.

“Không!”

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

“Năm năm trước nó mới đến biên giới phía Bắc, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, sao nó có thể trở thành Tướng quân?”

“Ông bắt tay với thằng khốn Dương Thanh để lừa tôi đúng không?”

“Các người muốn trêu đùa tôi trước khi giết tôi chứ gì?”

Vũ Văn Bân vô cùng kích động, vừa nói vừa liên tục lùi ra sau.

Đến khi nói xong, anh ta đã lui tới rìa tầng sáu, nếu lùi thêm một bước nữa là sẽ rơi xuống.

- ——————

.

Chương 605: 605: Phải Chết!

Dương Thanh đã trông thấy Vũ Văn Bân lùi tới mép tầng sáu, chỉ cần lùi thêm một bước sẽ rơi thẳng xuống từ tầng sáu, nhưng anh không hề nhắc nhở.

Anh muốn giết Vũ Văn Bân, nhưng dù sao anh ta cũng là anh trai ruột của anh.

Huống hồ, trước khi mẹ anh qua đời đã ép anh thề không được trả thù gia tộc Vũ Văn, không không được tìm người của gia tộc Vũ Văn báo thù.

Nếu Vũ Văn Bân tự nhảy lầu chết, chắc không tính là anh đã vi phạm lời thề đâu nhỉ?

“Á!”

Quả nhiên, Vũ Văn Bân lại lùi thêm một bước, hoàn toàn quên mình đang đứng trên tầng sáu.

Đến khi anh ta muốn giữ thăng bằng cũng đã muộn.
Hai chân trượt ra ngoài, cả người ngã thẳng xuống dưới.

Một tiếng rống giận không cam lòng vang vọng khắp vùng ngoại ô vắng vẻ: “Dương Thanh, tao có làm quỷ cũng không tha cho mày!”

Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

Mặc dù anh ta không do anh giết, nhưng cuối cùng vẫn vì anh mà chết.

Châu Ngọc Thúy đứng cạnh chứng kiến hết thảy, nếu không phải bị dọa toàn thân xụi lơ, bà ta đã bỏ chạy từ lâu.

.
ngôn tình sủng

Đến cả người thừa kế của gia tộc Vũ Văn nằm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng bị Dương Thanh bức chết, sao anh có thể bỏ qua cho bà ta?

“Ồ?”

Nhưng đúng lúc này, một khí thế khủng bố chợt truyền tới, con ngươi Dương Thanh co rút, vội vàng bước tới phía trước.

Tiền Bưu cũng cảm thấy luồng khí thế mạnh mẽ ấy, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Dương Thanh vừa bước tới sát mép tầng sáu đã thấy một lão già mặc sườn sám nam đứng dưới đất.

Vũ Văn Bân vừa rơi xuống đang hoảng loạn đứng cạnh lão ta, giống như vừa nhìn thấy một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Khi Dương Thanh cúi đầu nhìn lão già mặc sườn xám nam kia, lão ta cũng ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh, cặp mắt chim ưng lóe sáng.

Lão ta chỉ nhìn anh một lúc rồi kéo Vũ Văn Bân định bỏ đi: "Đi!"

Vũ Văn Bân vẫn chưa lấy lại được tinh thần đã giật mình phát hiện có một sức mạnh khủng khiếp kéo tay anh ta lao vút đi.

"Người tôi muốn giết, ai có thể cứu?"

Dương Thanh gầm thét một tiếng, nhảy thẳng từ trên tầng sáu xuống.

Châu Ngọc Thúy trợn tròn mắt.
Sau khi biết được thực lực của Dương Thanh, đương nhiên bà ta sẽ không cho rằng anh đang tự sát.

Dương Thanh nhảy từ tầng sáu xuống, còn là người sao?

Bà ta nghĩ lại những chuyện mình đã làm, toàn thân run rẩy, bị dọa tè ra quần.

Bà ta đột nhiên cảm thấy mình còn sống được đến bây giờ chính là kỳ tích.

Tiền Bưu thấy Dương Thanh đuổi theo, ánh mắt nghiêm trọng hẳn lên.

Khí thế lão già mặc sườn xám nam vừa bày ra thực sự quá kinh người.

Ông ta có cảm giác thực lực của lão già này cực kỳ khủng bố, dù là Dương Thanh cũng chưa chắc đấu lại được.

Tại sao trên đời này lại có cao thủ mạnh tới vậy?

Ông ta không hề đuổi theo.
Với cao thủ ở cấp bậc đó, chỉ sợ một chiêu là có thể dồn ông ta vào chỗ chết.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang đuổi theo lão già mặc sườn xám nam, trong lòng vô cùng chấn động.

Từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc, anh chưa từng gặp phải cao thủ ở cấp bậc này, tốc độ hiện giờ của đối phương quá kinh khủng.

Dương Thanh miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp, quan trọng là lão già kia còn dắt theo Vũ Văn Bân.

Chẳng phải nghĩa là, nếu lão ta không bị Vũ Văn Bân kéo chân đã sớm bỏ xa Dương Thanh rồi sao?

Hiện giờ, Dương Thanh chợt dấy lên một sự nghi ngờ, rốt cuộc lão già này là ai?

Chẳng lẽ là người của Vương tộc Chiêu Châu?

Không phải chứ!

Vương tộc Chiêu Châu chỉ có một vài cao thủ có thực lực mạnh mẽ, cùng lắm chỉ bằng với Mã Siêu mà thôi.

Nhưng lão gia này rõ ràng không hề thua kém Mã Siêu.

Dương Thanh dùng hết sức đuổi theo, khoảng cách giữa hai người cũng dần rút ngắn lại.

Không biết chạy được bao xa, cuối cùng Dương Thanh cũng đuổi kịp lão già mặc sườn xám nam.

Lão ta chỉ có thể dừng bước, híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Chàng trai trẻ, làm người phải biết khoan dung độ lượng.
Thả cậu ta đi đi, tôi cam đoan sau này cậu ta sẽ không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của cậu nữa”.

“Ông là ai? Tôi chưa bao giờ thấy cao thủ nào mạnh như ông ở Chiêu Châu này”.

Dương Thanh không đáp mà hỏi ngược lại.

Lão ta lạnh lùng nói: “Thế gian rộng lớn, có rất nhiều người cậu chưa từng thấy.
Chưa từng thấy tôi cũng là chuyện rất bình thường”.

“Anh ta phải chết!”

- ——————

.

Chương 606: 606: Chạy Thoát Được Sao

Dương Thanh bỏ ngoài tai lời lão ta nói, thái độ vô cùng ngang ngược.

Lần này Vũ Văn Bân bắt cả Tần Đại Dũng và Tần Y. Nếu không có Tiền Bưu âm thầm bảo vệ, chỉ e Tần Thanh Tâm cũng rơi vào tay anh ta.

Dương Thanh và Tiền Bưu cùng hợp sức khó khăn lắm mới giải quyết được chuyện hôm nay.

Nếu Tần Thanh Tâm thực sự bị Vũ Văn Bân bắt được, dù anh có ba đầu sáu tay cũng không thể cứu được tất cả mọi người.

Anh không muốn chuyện tương tự lại xảy ra một lần nữa.

Vũ Văn Bân hận anh thấu xương, muốn báo thù cũng vô vọng, trừ phi dùng người bên cạnh anh để uy hiếp.

Vậy nên Dương Thanh càng không thể bỏ qua cho anh ta.

“Hừ!”

Lão già mặc sườn xám nam nghe vậy, lạnh giọng nói: “Cậu nghĩ mình có thể cướp được người khỏi tay tôi sao?”

“Xem ra tiền bối muốn bảo vệ Vũ Văn Bân?”

Dương Thanh híp mắt lại, trong mắt lóe lên sát khí nồng đậm.

Hôm nay Vũ Văn Bân bắt buộc phải chết, ai dám ngăn cản đều sẽ là kẻ địch.

Lão già mặc sườn xám nam có khí thế rất mạnh mẽ, tốc độ cũng siêu nhanh, nhưng Dương Thanh không phải kẻ ăn chay.

Nếu hai người thực sự giao đấu, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Vũ Văn Bân bị dọa choáng váng, ngơ ngác nhìn hai người.

“Cậu đi trước đi!”

Lão già mặc sườn xám nam bỗng nhiên quát một tiếng rồi xông tới chặn đường Dương Thanh truy sát Vũ Văn bân.

Vũ Văn Bân sửng sốt một lúc mới phản ứng lại, mừng rỡ quay người chạy trối chết.

Anh ta không biết lão già này là ai, nhưng lại biết đối phương rất mạnh, là hy vọng sống duy nhất của anh ta.

“Đã vậy, tôi đành phải đắc tội!”

Dương Thanh nheo mắt lại, một luồng khí thế khổng lồ đột nhiên tràn ra khỏi người anh.

Gió rét lạnh thấu xương, suối nước bên cạnh nổi lên vô số gợn sóng.

Vẻ mặt lão già mặc sườn xám nam trở nên nghiêm túc, không dám khinh địch, cũng vội vàng tỏa ra khí thế của mình.

Hai luồng khí thế mạnh mẽ đụng vào nhau, chim chóc xung quanh nháo nhác bay đi.

“Uỳnh!”

Dương Thanh chợt động đậy, tảng đá dưới chân lập tức vỡ nát.

Thân thể của anh hóa thành tàn ảnh nhào về phía lão già mặc sườn xám nam.

Khi còn cách tầm ba, bốn mét, Dương Thanh chợt nhảy lên giơ chân đạp xuống người lão ta.

“Ầm!”

Lão già mặc sườn xám nam bỗng giơ tay nắm chặt cổ chân Dương Thanh, dùng sức hất lên.
Dương Thanh lập tức bị ném bay ra ngoài.

Chỉ là lão ta không hề chú ý tới, giây phút lão ta quẳng Dương Thanh đi, khóe miệng của anh bỗng nhếch lên nở nụ cười châm chọc.

Khi hai chân Dương Thanh chạm đất, chỉ nghe thấy “Rầm” một tiếng, anh đã biến mất ngay tại chỗ, chạy như điên về phía Vũ Văn Bân chạy trốn.

Đến tận lúc này, lão già mặc sườn xám nam mới nhận ra, vừa rồi Dương Thanh cố tình để lão ta đánh.

Anh muốn mượn lực của lão ta để đuổi theo Vũ Văn Bân.

“Nhóc con đừng hòng chạy!”

Lão ta điên cuồng gào lên, cả người như biến thành ngọn gió cấp tốc đuổi theo Dương Thanh.

Mà lúc này, Dương Thanh đã bỏ xa lão ta hơn hai mươi mét.

Mặc dù lão già mặc sườn xám nam có tốc độ cực nhanh, không ngừng thu hẹp khoảng cách giữa hai người, nhưng Dương Thanh cũng đang dần rút ngắn khoảng cách với Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân đã chạy được hơn trăm mét, vừa hoảng sợ tột độ lại vừa điên cuồng bỏ chạy đã dần kiệt sức, tốc độ đang chậm lại thấy rõ.

Anh ta vừa quay lại nhìn thử đã thấy Dương Thanh sắp đuổi kịp, suýt nữa bị dọa hết hồn, gắng sức chạy thật nhanh.

“Tao rơi từ tầng sáu xuống mà vẫn sống, bây giờ còn có cao thủ trợ giúp, để xem mày định giết tao kiểu gì?”

Mặt mũi Vũ Văn Bân giận dữ, chỉ có thể tự khích lệ mình. Bản thân anh ta đang cực kỳ sợ hãi.

Nếu bị Dương Thanh đuổi kịp, anh ta chỉ còn một con đường chết.

“Mày có thể chạy thoát được sao?”

Ngay khi Vũ Văn Bân vừa dứt lời, một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên truyền đến.

Rõ ràng vừa rồi Dương Thanh còn cách anh ta vài chục mét, giờ đây đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Giờ phút này, Vũ Văn Bân chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

- ————

.

Chương 607: 607: Để Tôi Xử Lý

Dương Thanh không hề do dự, bỗng đạp mạnh một cái, hóa thành tàn ảnh ngăn cản trước mặt Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Dương Thanh đột nhiên tung đấm về phía anh ta, nắm đấm xé gió mà đi.

“Dương Thanh, mày không thể giết tao!”

Vũ Văn Bân hét lên: “Tao biết một bí mật của mẹ mày!”

Dương Thanh đang định lấy mạng Vũ Văn Bân, nghe thấy anh ta nhắc tới bí mật của mẹ mình không khỏi run lên.

Hiện giờ muốn thu hồi nắm đấm cũng đã muộn.

“Bịch!”

Trong lúc cấp bách, Dương Thanh mở rộng bàn tay cưỡng chế đổi hướng chệch khỏi vị trí tim của Vũ Văn Bân.

Bàn tay của anh vỗ vào ngực Vũ Văn Bân, anh ta như con diều đứt dây bắn ra xa mười mấy mét mới dừng lại.

Đây là nhờ Dương Thanh kịp thời giảm bớt sức lực.
Nếu chậm hơn một chút, Vũ Văn Bân đã mất mạng rồi.

Dù là vậy, Vũ Văn Bân vẫn bị thương nặng, phun máu ngất xỉu tại chỗ.

Lúc này, lão già mặc sườn xám nam cũng đã đuổi tới.
Lão ta lập tức ngăn cản trước người Vũ Văn Bân, tức giận nhìn Dương Thanh, ánh mắt lạnh như băng.

“Tránh ra!”

Dương Thanh bước đến, thấp giọng nói.

“Dương Thanh, cậu đừng quá đáng!”

Sắc mặt của lão già mặc sườn xám nam âm trầm đáng sợ, giọng nói ẩn chứa cơn tức giận.

“Tôi bảo ông cút ra!”

Dương Thanh lớn tiếng quát.

Vừa rồi nếu không phải Vũ Văn Bân nói mình biết bí mật của Dương Thanh, hiện giờ anh ta đã biến thành xác chết.

Dù anh ta đã ngất xỉu nhưng Dương Thanh vẫn phải mang anh ta đi.

Anh sẽ không bỏ qua bất cứ chuyện gì liên quan đến mẹ mình.

Trong trí nhớ của anh, mẹ chưa bao giờ nhắc tới người nhà.

Vậy mà Vũ Văn Bân lại nói biết bí mật của bà ấy.
Dương Thanh thực sự rất muốn nghe.

“Nhóc con, cậu thực sự muốn tôi cút sao?”

“Nếu tôi thực sự cút đi, chắc chắn cậu sẽ phải hối hận!”

“Bây giờ cậu ở ngoài sáng, tôi ở trong tối.
Nếu tôi định làm gì bất lợi cho cậu, chắc hẳn cậu sẽ rất khó chịu”.

Lão già mặc sườn xám nam bỗng lên tiếng uy hiếp.

Vẻ mặt Dương Thanh dần trở nên méo mó, cặp mắt đen láy dường như đang lóe lên tia sáng khiếp người.

“Ông đang uy hiếp tôi đấy à?”

Dương Thanh nheo mắt hỏi.

Giờ đây, lão già mặc sườn xám nam cũng cảm nhận được một luồng sát khí khủng bố đang bao trùm xung quanh.

“Cậu nghĩ là uy hiếp cũng được!”

Lão ta nói: “Hôm nay, tôi nhất định phải dẫn Vũ Văn Bân đi!”

Dương Thanh không lên tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm lão ta.

Anh đương nhiên hiểu được ý tứ của đối phương.
Anh không biết lão già mặc sườn xám nam này là ai, anh lại đang ở ngoài sáng.

Nếu lão ta thực sự muốn ra tay với người bên cạnh Dương Thanh, dù anh có ba đầu sáu tay cũng không phòng bị nổi.

Đương nhiên, trừ khi Dương Thanh có thể tập hợp tất cả người người quan trọng với anh lại một chỗ, canh chừng bên cạnh họ từng giây từng phút.

Đây là điều không thể.

Với thực lực lão già này vừa thể hiện ra, Dương Thanh thực sự không có cách nào bảo vệ toàn bộ người bên cạnh mình.

“Chuyện hôm nay dừng lại tại đây!”

“Tôi nhất định phải đưa Vũ Văn Bân đi.
Đương nhiên, nếu cậu kiên quyết muốn giữ cậu ta lại cũng được!”

“Nhưng tốt nhất cậu hãy cân nhắc kỹ hậu quả!”

Lão già mặc sườn xám nam lạnh lùng nói, lời nói tràn đầy uy hiếp.

“Ông nhất định sẽ phải hối hận!”

Sát khí trên người Dương Thanh dần biến mất, ánh mắt lạnh lùng không có chút cảm xúc nào.

Một câu nói bình thường lại khiến lão già mặc sườn xám nam cảm thấy sự uy hiếp rất lớn.

“Tôi không biết sau này có hối hận hay không, nhưng tôi có thể chắc chắn, ít nhất là hiện giờ, tôi không hề hối hận!”

Dứt lời, lão ta chộp lấy Vũ Văn Bân đang hôn mê, cơ thể nặng hơn tám mươi cân bị lão ta vác trên vai.

Sau đó, lão ta cứ thế khiêng Vũ Văn Bân rời đi.

Dương Thanh không đuổi theo, chỉ nhìn chằm chằm đối phương.

“Đã vậy, cứ cho mày sống thêm một khoảng thời gian nữa đi!”

Đến khi bóng dáng lão già mặc sườn xám khuất hẳn, Dương Thanh mới lạnh lùng nói rồi quay người rời đi.

Thực lực của lão ta không hề thua kém Dương Thanh.
Anh muốn giết Vũ Văn Bân rất dễ, nhưng muốn mang anh ta đi hầu như không có hi vọng.

Nhưng nếu Dương Thanh không chịu, lão già kia cũng không thể đưa Vũ Văn Bân đi được.

.

||||| Truyện đề cử: Yêu Phải Tổng Tài Cuồng Chiếm Hữu |||||

Nhưng Vũ Văn Bân vừa nói biết bí mật của mẹ Dương Thanh đã ngất xỉu.
Trước khi làm rõ bí mật đó là gì, anh không thể giết anh ta.

Dương Thanh nhanh chóng trở về tòa nhà bị bỏ hoang ban nãy.
Tiền Bưu đang trông chừng Châu Ngọc Thúy, thấy anh quay về liền hỏi: "Cậu Thanh, người đâu rồi?"

"Bị mang đi rồi!"

Dương Thanh chỉ đáp lại một câu.
Tiền Bưu trợn mắt khó tin.

Ông ta biết rõ chàng trai trước mắt mạnh tới mức nào.

Vậy mà Vũ Văn Bân lại bị mang đi.
Rốt cuộc lão già mặc sườn xám nam kia khủng bố cỡ nào?

Dương Thanh không muốn nhiều lời, Tiền Bưu cũng không dám hỏi nhiều.

"Dương… Dương Thanh!"

Châu Ngọc Thúy thấy Dương Thanh xuất hiện, hoảng sợ bò tới trước mặt anh, quỳ rạp xuống khóc nức nở: "Dương Thanh, mẹ biết sai rồi.
Xin con cho mẹ thêm một cơ hội, nhất định mẹ sẽ thay đổi, trở thành một người mẹ tốt, một người mẹ vợ xứng đáng".

Bà ta đã bị dọa sợ chết khiếp.
Đến cả cậu chủ của gia tộc Vũ Văn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng suýt bị Dương Thanh lấy mạng, bà ta chẳng là cái thá gì.

Hiện giờ, bà ta chỉ muốn được sống!

Bà ta vốn thù hận nhà giam, thà chết cũng không muốn tiếp tục sống ở đó nữa.

Thế nhưng giờ đây, bà ta lại cảm thấy nhà giam giống như thiên đường.
Mặc dù ở đó không có tự do nhưng ít nhất vẫn có cái ăn chỗ ngủ, nếu chết đi, cái gì cũng không còn.

Bà ta không muốn chết, thực sự không muốn chết.

“Rầm!”

Tiền Bưu đạp Châu Ngọc Thúy lăn ra xa, cả giận nói: “Đồ ác độc, đến cả con gái ruột cũng muốn hại còn dám cầu xin cậu Thanh tha cho sao?”

“Tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi!”

Châu Ngọc Thúy rên rỉ nói.

“Cậu Thanh, bà ta chết không có gì đáng tiếc.
Cậu đã bỏ qua cho bà ta quá nhiều lần, tại bà ta không biết trân trọng.
Nếu còn giữ lại cái mạng của bà ta, lỡ có ngày bà ta tìm thấy cơ hội trả thù, nhất định cậu sẽ rất hối hận!”

Tiền Bưu biết Châu Ngọc Thúy là mẹ vợ của Dương Thanh, sợ anh còn muốn cho bà ta thêm một cơ hội, tiếp tục khuyên nhủ: “Cậu Thanh, loại rác rưởi này không cần bẩn tay cậu, để tôi xử lý là được rồi”.

- ————

.

Chương 608: 608: Bà Ta Đâu Rồi

Nghe thấy Tiền Bưu nói muốn giết mình, Châu Ngọc Thúy thực sự hoảng hồn.

“Dương Thanh, con không thể để ông ta giết mẹ được.
Dù thế nào mẹ cũng mà mẹ nuôi của Thanh Tâm, mẹ ruột của Tần Y, vợ của Tần Đại Dũng, bà ngoại của Tiêu Tiêu”.

“Thanh Tâm và Tần Y rất lương thiện, con cũng biết mà.
Nếu để hai đứa nó biết mẹ bị người của con giết chết, chắc chắn sẽ không tha thứ cho con”.

“Hơn nữa, dù mẹ không sinh ra Tần Thanh Tâm nhưng cũng là mẹ nuôi của con bé”.

“Dương Thanh, con đừng xúc động! Giết người là phạm pháp, con vẫn nên đưa mẹ về nhà giam đi.
Mẹ nhất định sẽ cải tạo thật tốt, tranh thủ cơ hội được giảm án, sớm ngày trở về đoàn tụ với các con”.

Trong mắt Châu Ngọc Thúy tràn đầy sợ hãi, nói năng lộn xộn.

“Bà câm miệng lại cho tôi!”

Dương Thanh nổi giận gầm lên: “Bà còn muốn tranh thủ cơ hội giảm án? Còn muốn đoàn tụ với chúng tôi? Bà đang nằm mơ sao?”

“Bà vốn đã mang tội lớn, giờ còn dám bắt cóc Tần Y, tội càng chồng chất”.

“Dù tôi không giết bà, bà cũng không thoát khỏi tội chết đâu!”
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

“Bà nói không sai, dù sao bà cũng là mẹ ruột của Tần Y, mẹ nuôi của Thanh Tâm.
Nếu tôi giết bà, bọn họ sẽ rất đau lòng.
Cho nên tôi sẽ không giết bà!”

“Nhưng lần này, hình phạt pháp luật dành cho bà chỉ có thể là tội chết!”

Dương Thanh hùng hồn nói.

Cả người Châu Ngọc Thúy đều trở nên ngây dại.
Trước đó bà ta phạm tội giết người không thành, vốn đã bị phán tù chung thân.

Lần này bà ta lại bắt cóc Tần Y, vẫn phạm phải tội lớn.

Tù chung thân cộng thêm một tội lớn, sợ rằng sẽ lập tức bị phán tử hình.

Châu Ngọc Thúy hoảng loạn tột độ.

Vừa rồi Dương Thanh định ra tay giết chết mụ đàn bà ác độc này, thế nhưng anh lại nghĩ đến rất nhiều người.

Nghĩ đến Tần Thanh Tâm, nghĩ đến Tần Y, nghĩ đến Tần Đại Dũng, cũng nghĩ đến Tiêu Tiêu.

Hôm nay trước khi tạm biệt, Tiêu Tiêu còn khóc nói nhớ bà ngoại, sao Dương Thanh có thể nhẫn tâm khiến những con người tốt bụng này đau lòng?

Vậy nên anh từ bỏ ý định lấy mạng Châu Ngọc Thúy.

Bởi vì dù anh không ra tay, pháp luật cũng sẽ trừng trị bà ta, hình phạt tử hình đang chờ sẵn.

Tiền Bưu đứng cạnh cũng giật mình hiểu ra.

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên trong vùng đất hoang vu này.

Thoáng chốc, mấy anh cảnh sát vác theo súng đạn xông thẳng lên tầng cao nhất.
Khi trông thấy thi thể xếp đầy đất, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc.

“Giơ tay lên!”

Ngay sau đó, tất cả họng súng đều chĩa thẳng vào người Dương Thanh và Mã Siêu.

Trong lúc này, nhìn kiểu gì cũng thấy Dương Thanh và Tiền Bưu là người xấu, Châu Ngọc Thúy đang ngã ngồi trên mặt đất mới là người bị hại.

“Mau bỏ súng xuống cho tôi!”

Cảnh sát dẫn đầu trông thấy Dương Thanh, suýt bị dọa tè ra quần, lập tức hô lên.

Những người khác chưa từng gặp anh nhưng hắn ta đã từng tận mắt nhìn thấy sếp của sếp hắn ta phải cúi người trước mặt Dương Thanh.

Có thể đoán được thân phận của anh khủng bố cỡ nào.

Nghe thấy hắn ta ra lệnh, những người còn lại mới bỏ súng xuống.

"Cậu Thanh!"

Cảnh sát dẫn đầu bước tới, đứng thẳng lưng nghiêm trang cúi chào.

Dương Thanh cũng chào đáp lễ rồi mới ra lệnh: "Có lẽ những người chết này đều là sát thủ nổi danh thế giới.
Chắn hẳn các người sẽ dễ dàng tra ra được".

Nghe vậy, cảnh sát dẫn đầu vô cùng kinh hãi.

Sát thủ nổi danh thế giới đều có thực lực cực mạnh, vậy mà ở đây lại có tám tên ngã xuống.

"Người đàn bà này vốn là phạm nhân tù chung thân vượt ngục chạy ra ngoài, còn tham gia vào vụ bắt cóc".

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Châu Ngọc Thúy.

"Đây là video từ camera giám sát, có lẽ chứng cứ này sẽ giúp ích cho các người".

Tiền Bưu đưa cho cảnh sát dẫn đầu một chiếc USB.

"Cảm ơn cậu Thanh đã phối hợp.
Cậu cứ yên tâm, chúng tôi nhất quyết không bỏ qua bất kỳ ai liên quan đến vụ án lần này".

Cảnh sát dẫn đầu lập tức nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu rồi quay người đi thẳng.

Châu Ngọc Thúy vừa mới ý thức được mình sắp bị tuyên án tử hình đã sợ ngây người, toàn thân xụi lơ ngồi trên mặt đất, để hai anh cảnh sát tùy ý dẫn đi.

Một tiếng sau, trong phòng bệnh VIP của bệnh viện Nhân Dân Giang Hải.

Tần Đại Dũng giống như một cái xác ướp, toàn thân đều quấn băng gạc màu trắng.

Tần Thanh Tâm và Tần Y thấy bố mình như vậy, ai cũng rưng rưng nước mắt.

“Hai em yên tâm đi, bố đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.
Bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật tốt, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể hồi phục hoàn toàn”.

Dương Thanh lên tiếng an ủi.

Lời anh nói là sự thật.
Tuy trông Tần Đại Dũng rất thảm, toàn thân quấn đầy băng gạc nhưng thực chất chỉ bị gãy một chiếc xương sườn, còn lại đều là vết thương ngoài da.

Chỉ là bị thương ngoài da quá nhiều nên mới quấn băng gạc kín người.

Có lẽ chẳng mấy chốc là có thể ra viện.

“Anh rể, bà ta đâu rồi?”

Tần Y đỏ bừng mắt nhìn Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

- ————

.

Chương 609: 609: Mẹ Của Dương Thanh

Đương nhiên Dương Thanh biết cô ấy đang nói tới Châu Ngọc Thúy.

Tần Thanh Tâm cũng nhìn sang.

Trong ánh mắt của hai người, anh chỉ nhìn thấy sự thù ghét và một chút lo lắng.

Chỉ e nỗi đau Châu Ngọc Thúy gây ra cho bọn họ sẽ trở thành bóng ma tâm lý cả đời khó quên.

“Bị cảnh sát bắt đi rồi”, Dương Thanh đáp.

Nghe vậy, hai cô gái thầm thở phào một hơi, lo lắng trong mắt cũng tan biến.

Dương Thanh thấy may mắn vì mình không giết Châu Ngọc Thúy.
Dù sao hai cô gái lương thiện này vẫn coi bà ta là mẹ.

Nếu Dương Thanh giết bà ta, hai người sẽ rất đau lòng.

“Nhưng mà…”

Dương Thanh do dự một hồi, thấy trên mặt hai cô gái không còn lo lắng mới nói tiếp: “Bà ta vốn đang thụ án chung thân, bây giờ có thêm tội bắt cóc, tội chồng lên tội, có lẽ hình phạt sắp tới sẽ là tử hình!”

Nghe vậy, hai cô gái đều sững sờ.

Nhưng bọn họ nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ là trong mắt vẫn có sự không nỡ.

“Dù bị phán tử hình cũng là do bà ta tự làm tự chịu, không thể trách người khác”.

Một lúc lâu sau, Tần Y mới bình tĩnh nói.

Bề ngoài trông cô ta khá bình tĩnh nhưng hai mắt đã đỏ hoe, khóe mắt rưng rưng.

“Y Y, dù thế nào em vẫn có chị ở bên! Chị sẽ bầu bạn với em cả đời!”

Tần Thanh Tâm cũng rất thương Tần Y, ôm chặt cô ta vào lòng.

“Hu hu…”

Lúc bị Tần Thanh Tâm ôm lấy, Tần Y không thể kìm chế được cảm xúc nữa, bật khóc nức nở.

Tần Thanh Tâm cũng cố nén để mình không khóc thành tiếng, nước mắt giàn giụa.

Dương Thanh khẽ thở dài, trong lòng cũng rất khó chịu.

Nhưng lần này, anh sẽ không mềm lòng nương tay nữa.
Châu Ngọc Thúy bắt buộc phải chịu sự trừng trị của pháp luật, tử hình là kết cục của bà ta.

Một tháng sau, tòa tuyên phạt Châu Ngọc Thúy tội tử hình, lập tức thi hành!

Lần này, Tần Thanh Tâm và Tần Y không khóc nữa.
Bởi vì đây là hình phạt Châu Ngọc Thúy đáng phải chịu.

Dương Thanh tự mình lo liệu tang lễ cho Châu Ngọc Thúy.
Mặc dù không làm quá lớn nhưng đối với bà ta cũng đã rất long trọng rồi.

Vết thương của Tần Đại Dũng dần hồi phục, chỉ còn xương sườn bị đánh gãy vẫn chưa khỏi.

Mọi chuyện đều trở về quỹ đạo bình thường.

Nhưng trong suốt một tháng này, Dương Thanh vẫn luôn canh cánh trong lòng một chuyện.

“Vũ Văn Bân, rốt cuộc mày biết bí mật gì của mẹ tao?”

Dương Thanh khẽ lẩm bẩm.

“Chồng ơi, anh có tâm sự gì à?”

Đêm đến, sau khi dỗ Tiêu Tiêu ngủ say, Tần Thanh Tâm dựa vào vai Dương Thanh, nhỏ giọng hỏi anh.

Mấy ngày gần đây, lúc nào Dương Thanh cũng như người mất hồn, rõ ràng đang có tâm sự gì đó.

“Anh nhớ mẹ rồi”.

Dương Thanh ôm chặt cô gái trong lòng, thấp giọng đáp.

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm trông thấy Dương Thanh để lộ sự yếu đuối trước mặt cô.

“Có thể kể cho em nghe mẹ là người như thế nào không?”

Tần Thanh Tâm nhẹ nhàng đổi tư thế dễ chịu hơn trong ngực Dương Thanh, lên tiếng hỏi.

Mặc dù cô chưa từng nghe Dương Thanh nhắc tới mẹ anh nhưng cô vẫn luôn tò mò.

“Mẹ anh là một người phụ nữ vừa tốt bụng lại vừa tài giỏi”.

Trong đầu Dương Thanh ngổn ngang suy nghĩ, bắt đầu kể.

“Mẹ tên là Dương Tuyết Nhạn, từng là người đẹp nổi danh Yến Đô.
Nhưng không ai biết mẹ đến từ đâu, dường như mọi chuyện liên quan đến mẹ đều không một ai hay biết”.
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

“Sau đó người đó gặp được mẹ anh, vừa gặp đã yêu”.

“Khi đó mẹ anh cũng không biết người đó đã kết hôn, cũng không biết người đó là ai”.

“Người đó kiên trì rất lâu, cuối cùng cũng theo đuổi được mẹ”.

“Nhưng sau khi mẹ anh biết mình mang thai, bảo người đó cưới mình làm vợ, người đó mới thẳng thắn thừa nhận thân phận với mẹ anh, nói cả chuyện ông ta đã có gia đình”.

“Mẹ anh nghe xong liền muốn bỏ đi.
Nhưng chính lúc ấy, gia tộc Vũ Văn cướp mất tập đoàn Nhạn Thanh do một tay mẹ anh sáng lập!”

“Mẹ không còn một xu dính túi, vì đứa bé trong bụng là anh, buộc phải thỏa hiệp, chỉ có thể cam chịu vào sống trong gia tộc Vũ Văn”.

“Mẹ sống trong đó rất nhiều năm, không có danh phận gì cả, mẹ con anh phải chịu biết bao nhục nhã”.

“Mãi đến năm anh chín tuổi, vợ của người đó sợ anh cướp mất vị trí người thừa kế của con trai bà ta, ép người đó đuổi mẹ

con anh ra khỏi gia tộc, thậm chí bắt phải rời khỏi Yến Đô…”

Kể một lần kéo dài mấy tiếng đồng hồ.
Khi Dương Thanh nói xong, Tần Thanh Tâm đã bật khóc từ lâu.

“Không ngờ tuổi thơ của anh lại bi thảm như vậy.
Cả mẹ nữa, số mẹ thật khổ!”

Tần Thanh Tâm ôm chặt Dương Thanh, hai mắt đỏ hoe nói.

Cô đau lòng cho người đàn ông này, cũng đau lòng thay người phụ nữ kiên cường vì con trai mà nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm như vậy.

“Mẹ bị ức hiếp như vậy, chẳng lẽ không có nhà ngoại làm chỗ dựa sao?”

Một lúc sau, cảm xúc của Tần Thanh Tâm mới ổn định lại.
Cô nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh lắc đầu đáp: “Trong trí nhớ của anh, mẹ chưa từng nhắc tới nhà ngoại.
Cho đến lúc chết cũng chỉ có một mình anh, không còn ai khác canh giữ bên quan tài của bà ấy”.

“Với thân phận và địa vị hiện giờ, chẳng lẽ anh không nghĩ tới chuyện tìm kiếm nhà ngoại của mẹ sao?”, Tần Thanh Tâm lại hỏi.

- ————

.

Chương 610: 610: Mục Đích Tới Yến Đô

Nghe Tần Thanh Tâm hỏi vậy, Dương Thanh lắc đầu cười khổ: “Anh đã điều tra rồi, nhưng không tìm được bất kỳ tin tức có ích.
Có lẽ bản thân mẹ cũng không biết nhà mẹ đẻ của mình là ai cũng nên”.

Với địa vị hiện giờ của Dương Thanh mà vẫn không tra ra được thân phận của Dương Tuyết Nhạn, điều này quả thực rất kỳ lạ.

Tần Thanh Tâm ôm Dương Thanh an ủi: “Mặc dù mẹ không còn nhưng anh vẫn còn có em, có Tiêu Tiêu.
Chúng ta sẽ sống bên nhau cả đời!”

Dương Thanh rất cảm động, cũng ôm chặt vợ mình.

Anh không hề nói cho Tần Thanh Tâm biết Vũ Văn Bân đã bị người khác mang đi, cũng không nói ra chuyện anh ta biết một bí mật liên quan tới mẹ anh.

Từ khi Vũ Văn Bân bị lão già mặc sườn xám nam cứu đi, Dương Thanh vô cùng bất an.

Lão già đó có thực lực không hề thua kém anh, e có nằm trong Vương tộc Chiêu Châu cũng phải là cao thủ thần bí ẩn nấp trong bóng tối.
.

||||| Truyện đề cử: Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi |||||

Anh biết mẹ của Vũ Văn Bân là người của Vương tộc Chiêu Châu, hơn nữa chỉ là kiểu râu ria bên ngoài.
Trừ khi Vũ Văn Bân có giá trị lợi dụng rất lớn, nếu không người của Vương tộc sẽ không phái cao thủ mạnh như lão già mặc sườn xám nam tới cướp người khỏi tay anh.

Nếu không phải là người của Vương tộc, vậy sẽ là ai?

“Tâm à, anh định tới Yến Đô một chuyến”.

Dương Thanh đột nhiên nói.

Tần Thanh Tâm sững sờ hỏi lại: “Đi Yến Đô á?”

Dương Thanh gật đầu đáp: “Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mẹ để lại cho anh trên thế gian này.
Anh định tiếp tục mở rộng sức ảnh hưởng của nó đến toàn thế giới”.

“Em đi cùng anh!”

Tần Thanh Tâm lập tức nói.

Dương Thanh chưa kịp từ chối, cô đã nói tiếp: “Vừa hay em cũng có ý định phát triển thị trường của tập đoàn Tam Hòa.
Lần này đi với anh trước, thuận tiện gặp vài đối tác ở Yến Đô”.

Nghe vậy, Dương Thanh chỉ đành đồng ý.

Anh đi Yến Đô quả thực là có dự định mở rộng tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng đây chỉ là một trong các mục đích của anh mà thôi.

Quan trọng nhất là anh muốn tới gia tộc Vũ Văn gặp người kia.

Anh không muốn bỏ qua bất cứ chuyện gì liên quan tới mẹ mình.

Ba ngày sau có một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra khỏi sân bay quốc tế Yến Đô, chính là Dương Thanh và Tần Thanh Tâm từ Giang Hải tới.

“Anh Thanh!”

Hai người vừa ra ngoài đã nghe thấy một giọng nói tràn đầy cung kính.

Đối phương chính là Mã Siêu.
Lần này anh ta còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp ăn mặc rất phong cách.
Cô ấy đang nắm tay Mã Siêu.

Thấy bộ dạng thân mật của hai người họ, cả Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều rất ngạc nhiên.

“Tâm à, lâu rồi không gặp em!”

Cô gái xinh đẹp kia nheo mắt nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm, nghịch ngợm chớp mắt nói.

“Chào chị Lâm!”

Lúc này Tần Thanh Tâm mới lấy lại tinh thần, chào hỏi rồi cười nói: “Trông hai người thân mật như vậy, chắc là chẳng mấy chốc chúng em sẽ được uống rượu mừng rồi nhỉ?”

Ngải Lâm hào phóng nói: “Bọn chị định cuối năm nay kết hôn”.

Hiện giờ đã là tháng mười, chưa đến hai tháng nữa Ngải Lâm sẽ lên xe hoa.

“Được nha! Sắp kết hôn tới nơi rồi mới chịu báo cho em biết”.

Dương Thanh cố tình tỏ vẻ giận dỗi nói với Mã Siêu: “Cậu đây là có vợ quên anh em.
Nếu chị Lâm không nói, có phải cậu cũng không thèm nói cho tôi biết không hả?”

Mã Siêu ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng giải thích: “Em định tạo cho anh một niềm vui bất ngờ mà! Hơn nữa em còn định nhờ anh chứng hôn cho chúng em!”

“Ha ha!”

Dương Thanh bật cười: “Được, không thành vấn đề! Tôi làm chứng hôn cho!”

Đối với tin tức Mã Siêu và Ngải Lâm sắp kết hôn, Dương Thanh chỉ hơi ngạc nhiên chứ anh đã đoán được từ trước.

Nhà họ Ngải vốn muốn lợi dụng hôn nhân của Ngải Lâm để trục lợi, bây giờ thấy Mã Siêu lợi hại như vậy, cũng biết Dương Thanh khủng bố cỡ nào nên muốn hai người sớm ngày kết hôn.

Nếu không phải Ngải Lâm muốn tạm hoãn lại, chỉ e hai người đã kết hôn từ lâu rồi.

Bốn người bọn họ đi ra khỏi sân bay liền lên xe rời đi.

Nửa tiếng sau, chiếc xe đỗ lại trước cổng một căn biệt thự độc lập xa hoa.

“Anh Thanh, em đã mua lại chỗ này cho anh, anh thấy thế nào?”

Sau khi vào trong biệt thự, Mã Siêu cười hỏi.

Căn biệt thự độc lập hai tầng, có lẽ diện tích phải trên một nghìn mét vuông.
Phía sau biệt thự còn có một bể bơi lộ thiên, bốn phía có cả sông cả núi, là một nơi rất tốt.

Bên trong biệt thự cũng được trang hoàng vô cùng sang trọng.

Dương Thanh gật đầu: “Tốt lắm!”

Tần Thanh Tâm cũng kinh ngạc nói: “Nơi này được mô phỏng theo dinh thự Vân Phong của chúng tôi ở Giang Hải sao?”

Mã Siêu cười đáp: “Anh Thanh đã dặn chị dâu rất thích kiến trúc của dinh thự Vân Phong.
Bên thi công nơi này cũng là đội thi công dinh thự Vân Phong nên cơ bản là giống hệt”.
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm cảm động nhìn Dương Thanh.

Cô chỉ thuận miệng nói rất thích kiến trúc của dinh thự Vân Phong trước mặt anh, không ngờ anh đều nhớ kỹ, thậm chí còn bảo Mã Siêu tìm một căn biệt thự khác giống hệt.

“Em hơi ghen rồi đấy nhé!”

Ngải Lâm giả vờ tức giận thả tay Mã Siêu ra, bĩu môi nói: “Em có cảm giác anh với cậu Thanh mới là vợ chồng”.

Sau đó cô ấy lại nắm tay Tần Thanh Tâm, cười tủm nói: “Em xem quan hệ hai người họ thân thiết như vậy, cứ để hai tên đàn ông thô kệch ở với nhau là được, chúng ta về với nhau”.

Tần Thanh Tâm bật cười khanh khách: “Được thôi! Em cũng đang có ý này”.

Dương Thanh nghe vậy lập tức kéo vợ về, hung dữ trừng mắt nhìn Mã Siêu: “Quản tốt vợ của cậu đi, dám đi dụ dỗ vợ tôi!”

Ngải Lâm cũng trừng mắt nhìn Mã Siêu, tựa như đang nói anh quản em thử xem.

Mã Siêu bất lực nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn sang Ngải Lâm.

“Ha ha!”

Thấy anh ta ngố như vậy, Ngải Lâm không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Ha ha…”

Mấy người chợt bật cười khanh khách.

“Cậu Thanh, tối nay nhà họ Ngải tổ chức một buổi triển lãm, đây là giấy mời.
Ông già nhà chị bắt chị phải mời cậu tới tham gia bằng được”.

Nói chuyện phiếm một hồi, Ngải Lâm lấy hai bức giấy mời trong túi xách đưa cho Dương Thanh rồi nói: “Chị chỉ làm nhiệm vụ ông ấy giao cho thôi, muốn đi hay không tùy cậu”.
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

Tính tình Ngải Lâm vốn thẳng thắn như vậy.
Cũng vì thế cô ấy mới chơi thân được với Dương Thanh và Mã Siêu.

“Đi chứ! Đương nhiên phải đi rồi!”

Dương Thanh chưa kịp lên tiếng, Tần Thanh Tâm đã vội vàng đồng ý: “Lần này em đến chính là để thăm dò thị trường cho tập đoàn Tam Hòa ở Yến Đô.
Nhà họ Ngải tổ chức buổi triển lãm chắc hẳn sẽ có rất nhiều ông lớn tới tham dự, biết đâu lại quen được vài người có máu mặt”.

Ngải Lâm trợn mắt nói: “Với thân phận và địa vị của chồng em, ai dám tự xưng là người có máu mặt trước mặt cậu ấy?”

Sau bữa cơm trưa, bốn người cùng đi dạo trung tâm mua sắm. Hai cô gái trò chuyện liến thoắng, mua sắm không ngừng.

Dương Thanh và Mã Siêu đi sau họ, ai cũng xách một đống túi đồ.

“Anh Thanh đột nhiên tới Yến Đô cũng không phải chỉ vì mở rộng quy mô của tập đoàn Nhạn Thanh đấy chứ?”

Mã Siêu đột nhiên hỏi.

- ——————

.

Chương 611: 611: Ngải Lâm Ngoa Ngoắt

Dương Thanh gật đầu, ánh mắt nghiêm túc hẳn lên: “Hơn một tháng trước, Vũ Vân Bân tới Giang Hải bắt cóc bố vợ và em vợ tôi.
Nếu không nhờ Tiền Bưu âm thầm bảo vệ Tâm, e là cô ấy cũng đã rơi vào tay anh ta”.

“Cái gì?”

Mã Siêu không hề biết chuyện này, nghe nói Vũ Văn Bân bắt cóc Tần Đại Dũng và Tần Y, thậm chí đến cả Tần Thanh Tâm cũng suýt bị bắt mất, anh ta vô cùng tức giận.

“Gia tộc Vũ Văn thật đáng chết!”

Mã Siêu cả giận nói, hỏi tiếp: “Chú Dũng và Y Y không sao chứ?”

Dương Thanh gật đầu đáp: “Bố vợ tôi bị gãy một đoạn xương sườn và bị thương ngoài da, gần khỏe rồi”.

“Thế còn Vũ Văn Bân thì sao? Tên khốn nạn ấy hẳn là chết rất thảm nhỉ?”, Mã Siêu lại hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, ánh mắt ẩn chứa sự hung dữ, trầm giọng nói: “Anh ta được cứu rồi!”

Lần này, Mã Siêu hoàn toàn kinh hãi.

Anh ta là chiến hữu, cũng là anh em thân thiết bên cạnh Dương Thanh, biết rõ thực lực của anh.

Muốn cứu người trong tay Dương Thanh phải có thực lực cực mạnh, ít nhất cũng phải ngang bằng với anh.

“Anh Thanh, rốt cuộc là ai mà lại có thể cứu người khỏi tay anh?”

Một lúc lâu sau, Mã Siêu mới hỏi.

“Lần này tôi tới Yến Đô chính là để điều tra chuyện này. Cậu hãy điều tra toàn bộ mọi chuyện của Vũ Văn Bân cho tôi”, Dương Thanh nói.

Anh thực sự đoán không ra thân phận của người đã cứu Vũ Văn Bân.

Vậy nên chỉ có thể điều tra hết thảy mọi chuyện liên quan đến Vũ Văn Bân mới có thể biết được lão già mặc sườn xám nam kia đến từ thế lực nào.

Mã Siêu biết chuyện này rất quan trọng với Dương Thanh, không thể qua loa, vội vàng gật đầu đáp: "Anh Thanh yên tâm, em sẽ điều tra tất cả những chuyện liên quan đến Vũ Văn Bân, dù là hồi nhỏ tè dầm mấy lần cũng phải tra ra được".

Dương Thanh gật đầu nói: "Chiều nay tôi sẽ tới gia tộc Vũ Văn một chuyến".

"Em đi theo anh!", Mã Siêu đề nghị.

Dương Thanh lắc đầu: "Tôi đi một mình thôi, cậu cứ điều tra chuyện của Vũ Văn Bân là được!"

"Vâng!"

Mã Siêu đáp.

"Chồng ơi, anh mau tới đây!"

Đúng lúc này, Tần Thanh Tâm đột nhiên hô lên một tiếng.

Dương Thanh và Mã Siêu không nói gì nữa, đuổi theo hai cô gái.

"Chồng ơi, anh thử chiếc áo khoác này đi, em thấy nó rất hợp với anh".

Dương Thanh đi theo Tần Thanh Tâm vào một cửa hàng quần áo mới biết nơi này chuyên bán đồ dành cho nam.
Tần Thanh Thâm đang cầm một chiếc áo khoác dài màu đen, trông cực ngầu.

Ngải Lâm cũng chọn cho Mã Siêu một bộ vest màu xanh đen, anh ta đang mặc thử.

"Cái này trẻ quá, không hợp với anh đâu".

Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nói: "Anh mới hai mươi bảy tuổi, nói như kiểu anh đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi ý.

Người hơn ba mươi tuổi mặc chiếc này cũng rất hợp”.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thanh Tâm đã giúp Dương Thanh mặc thử lên người.

Dương Thanh vốn rất đẹp trai, năm năm chinh chiến sa trường càng khiến anh thêm nam tính.

Dáng người cao một mét tám, săn chắc thon gọn, sau khi mặc chiếc áo khoác dài màu đen trông vô cùng có khí chất.

Tần Thanh Tâm rất có mắt nhìn.
Mấy nữ nhân viên trẻ tuổi trong cửa hàng đều sáng bừng hai mắt.

“Cả chiếc quần này nữa, anh cũng mặc thử đi”.

Tần Thanh Tâm chọn một chiếc quần tây ống bó màu đen cho Dương Thanh.

Lát sau, Dương Thanh bước ra khỏi phòng thử đồ, cô lại tìm cho anh một đôi giày da cũng màu đen.

Dương Thanh mặc áo khoác dài màu đen phối với quần tây ống bó và giày da màu đen, quả thực đẹp trai ngời ngời, giống như một người mẫu thời trang.

Hiện giờ trông Dương Thanh khác hẳn lúc đầu.
Nếu tạo cho anh một kiểu tóc đẹp trai nữa, chỉ sợ mấy thần tượng nổi tiếng thế giới kia cũng kém xa.

Đến cả Mã Siêu đứng cạnh cũng hâm mộ nhìn anh.

“Tốt lắm, lấy bộ này đi!”

Tần Thanh Tâm kích động nói, hào phóng lấy thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên: “Tính tiền!”

“Anh đi thay quần áo đã!”

Dương Thanh định thay ra quần áo cũ.

Đối với người không có yêu cầu cao về phong cách ăn mặc như anh, bỗng nhiên thay một bộ quần áo mới toanh, còn là phong cách khác hẳn ngày thường khiến anh cảm thấy rất không tự nhiên.

“Đừng thay nữa, cứ mặc vậy đi!”

Khó khăn lắm Tần Thanh Tâm mới chọn cho Dương Thanh một bộ quần áo mới như ý, sao có thể cho anh thay ra được?

“Cậu Thanh à, thế này rất tốt, đừng thay nữa!”

Ngải Lâm không nhịn được lên tiếng khuyên nhủ.

“Phải đó, đừng thay ra nữa!”

Mã Siêu cũng vội vàng nói.

Lúc này anh ta đã bị Ngải Lâm bắt mặc bộ đồ mới cực kỳ thời trang, cũng giống như Dương Thanh cảm thấy không được tự nhiên.

Có Dương Thanh đi cùng, anh ta còn đỡ bị chú ý.

Dương Thanh bất lực đành phải đồng ý.

“Ai yo! Chẳng phải Ngải Lâm đó sao?”

Đúng lúc ấy, một giọng nói tràn đầy châm chọc đột nhiên vang lên.

Mấy người họ nhìn ra, thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi vào.

Người phụ nữ vừa lên tiếng dù đã trang điểm cực đậm nhưng vẫn kém xa tít tắp Tần Thanh Tâm và Ngải Lâm.

Cô nàng trang điểm đậm đang kéo tay một chàng trai trẻ tuổi.

Nhưng gương mặt của anh ta thực sự không thể yêu thích nổi. Bộ dạng tai to mặt lớn, da mặt rỗ lỗ chỗ, bóng dầu, mái tóc cũng được vuốt keo bóng bẩy.
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

Hiện giờ hai mắt của anh ta đang dán chặt lên người Tần Thanh Tâm, ánh mắt xấu xa.

Dương Thanh cau mày, vô thức kéo cô ra sau lưng.

Tần Thanh Tâm vốn là người đẹp cực phẩm, bị người khác để ý cũng rất bình thường.
Thế nhưng ánh mắt của gã mập chết tiệt này khiến Dương Thanh rất không thoải mái.

“Anh ta là thằng trai bao da trắng mặt trơn cô nuôi đấy hả?”

Cô nàng trang điểm đậm bỗng mỉa mai hỏi.

“Cô nói ai là thằng trai bao?”

Mã Siêu lập tức nổi giận tiến lên một bước.
Nếu không có Ngải Lâm ngăn cản, anh ta đã ra tay đánh người rồi.

Mặc dù thân phận của anh ta không bằng Dương Thanh nhưng ở biên giới phía Bắc cũng là người có địa vị cao.

Chỉ là anh ta vẫn luôn đi theo Dương Thanh nên khí thế mới bị lu mờ.

Bây giờ bị một ả đàn bà mắng là thằng trai bao, sao có thể không nổi giận?

“Lâm Kiều, anh ấy là chồng chưa cưới của tôi! Cô nên tích chút đức đi, đừng tạo nghiệp nữa.
Hãy nhìn lại mình trước khi mở mồm mắng chửi người khác”.

Ngải Lâm bình tĩnh nói, dứt lời còn cố ý nhìn sang người đàn ông bên cạnh Lâm Kiều một cái, ánh mắt tràn đầy châm chọc.

Lâm Kiều sao có thể không nghe ra được ý tứ của Ngải Lâm, lập tức cả giận nói: “Ngải Lâm, cô có ý gì?”

“Tôi có ý gì đâu!”

Ngải Lâm chớp mắt cố tình quay sang hỏi Tần Thanh Tâm: “Tâm à, chị có nói gì sai sao?”

Tần Thanh Tâm rất phối hợp lắc đầu đáp: “Không sai mà!”

Ngải Lâm lại nhìn Mã Siêu đang đứng bên cạnh cười nói: “Ông xã, anh đen như vậy cơ mà, sao lại có người mù dở nói anh là da trắng mặt trơn thế?”

Mã Siêu đen mặt thầm nghĩ, cô ấy đang học theo đối phương sỉ nhục mình sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Ngải Lâm lại khiến anh ta cực kỳ kích động.

Ngải Lâm ẩn ý nói: “Nhưng mà dù mặt anh có đen cũng đẹp hơn cái mặt rỗ bóng dầu nghìn lần.

Người đàn ông được Ngải Lâm này nhìn trúng sao có thể thua kém một gã ngu xuẩn được?”

- ——————

.

Chương 612: 612: Hai Kẻ Ngu Xuẩn

Lời nói của Ngải Lâm khiến Lâm Kiều nổi giận: “Cô mắng ai ai đồ ngu dốt?”

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cũng rất ngạc nhiên.
Bọn họ chưa từng thấy Ngải Lâm độc miệng như vậy, không hề nói lời thô tục mà vẫn có thể khiến người ta tức giận.

Người đàn ông mặt đầy dầu bên cạnh Lâm Kiều cũng sa sầm mặt.
Ngải Lâm nói vậy là đang sỉ nhục anh ta.

Con người chính là như vậy, càng là chỗ thiếu sót của mình càng không muốn bị người ta nhắc tới.

“Tôi có nhắc đến tên của cô sao?”

Ngải Lâm vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: “Đương nhiên, nếu cô tự nhột thì chẳng liên quan gì tới tôi”.

“Cô…”

Lâm Kiều tức tối giậm chân bình bịch.
Cô ta không đấu võ mồm với Ngải Lâm được, chỉ có thể trông chờ vào người đàn ông của mình: “Chồng ơi, con ả kia dám sỉ nhục anh, giúp em dạy dỗ cô ta đi!”

Ánh mắt của người đàn ông mặt bóng dầu tràn đầy tàn độc, híp mắt nhìn chằm chằm Ngải Lâm: “Xin lỗi vợ chưa cưới của tôi đi!”

Ngải Lâm hờ hững liếc nhìn anh ta, cười nhạt một tiếng: “Tôi không làm gì sai, tại sao phải xin lỗi? Con đàn bà của anh miệng thối hoắc, một câu thằng trai bao hai câu thằng trai bao. Cô ta sỉ nhục bạn trai tôi trước, người nên xin lỗi là cô ta mới phải!”

“Vốn dĩ chính là thằng trai bao còn gì, tôi nói sai sao?”

Lâm Kiều thẹn quá hóa giận gào lên: “Ngải Lâm, cô chỉ là người nhà họ Ngải mà dám sỉ nhục bạn trai tôi.

Cô biết anh ấy là ai không? Sỉ nhục anh ấy là lỗi lầm lớn nhất cuộc đời này của cô!”

“Ồ? Anh ta lợi hại đến thế sao?”

Ngải Lâm cười nói: “Giới thiệu xem nào!”

Người bên cạnh cô ấy là Tướng quân của biên giới phía Bắc, ngang hàng với chủ của Hoàng tộc Chiêu Châu.
Cả đất nước này có mấy ai dám làm càn trước mặt anh?

Cô ấy cũng không lo lắng thân phận của bạn trai Lâm Kiều sẽ đem tới uy hiếp lớn cỡ nào.

“Anh ấy tên là Điền Tân Vũ, người nhà họ Điền, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô!”

Lâm Kiều đắc ý giới thiệu.
Thế nhưng trên mặt Ngải Lâm chẳng hề có chút e sợ nào, ngược lại ánh mắt còn có mấy phần châm chọc.

Điền Tân Vũ cũng tỏ ra kiêu ngạo, dường như rất tự hào với thân phận của mình.

“Ồ! Thế nào nữa?”, Ngải Lâm đột nhiên hỏi tiếp.

Lần này, Lâm Kiều thực sự không biết phải nói gì nữa.

Cô ta bỗng thấy hoài nghi liệu có phải mình chưa nói rõ thân phận của Điền Tân Vũ hay không.

“Bạn trai tôi là người của nhà họ Điền trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô! Cô sỉ nhục anh ấy chính là đang sỉ nhục nhà họ Điền.
Nếu cô không chịu xin lỗi, nhà họ Ngải nhất định sẽ phải trả giá đắt!”, Lâm Kiều tức tối nói.

“Ờ! Các người cứ cố mà làm!”

Ngải Lâm không còn hứng thú đùa giỡn tiếp, kéo tay Mã Siêu nói: “Nói chuyện với đồ ngu xuẩn đúng là phí nước bọt, chẳng thú vị gì cả.
Chúng ta đi thôi!”

“Cô đứng lại ngay cho tôi!”

Ngải Lâm và Mã Siêu mới đi được mấy bước, tiếng hét dữ tợn của Điền Tân Vũ đã truyền tới từ sau lưng.

Lần này, anh ta thực sự bị chọc giận.

Bị Ngải Lâm coi thường khiến anh ta cảm thấy rất ấm ức.
Rõ ràng anh ta là dòng chính nhà họ Điền, lại bị một người nhà họ Ngải thực lực kém xa sỉ nhục trước nơi đông người.

"Ông xã, trông anh ta thật đáng sợ.
Anh phải bảo vệ em đấy!"

Ánh mắt Ngải Lâm hiện lên một tia giảo hoạt, ôm chặt tay Mã Siêu làm nũng nói.

Tiếng gọi "ông xã" và giọng điệu nũng nịu lạ thường của Ngải Lâm khiến Mã Siêu chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân tràn đầy, lập tức đứng chắn trước mặt cô ấy, bá đạo nói: "Em yên tâm, có anh ở đây, kẻ nào dám bắt nạt em, anh chơi chết nó!"

"Ranh con, tao cho mày một con đường sống.
Lập tức quỳ xuống xin tao tha tội, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày!"

Điền Tân Vũ hung dữ nhìn chằm chằm Mã Siêu.

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Mã Siêu cười nhạo một tiếng: "Thế tao cũng cho mày cơ hội dập đầu xin tha.
Nếu không, tao thề sẽ khiến mày thành kẻ tàn phế, cả đời ngồi xe lăn!"

"Chết tiệt, mày muốn chết hả?"

Điền Tân Vũ lập tức nổi giận, chẳng nói chẳng rằng liền vung nắm đấm về phía Mã Siêu.

Khó trách dám phách lối như vậy, thì ra cũng là một người luyện võ.
Tuy anh ta rất mập nhưng động tác vẫn cực kỳ nhanh nhẹn.

Nếu là người bình thường cũng là cao thủ có thể một chọi hai.

Thế nhưng anh ta không hề hay biết người mình muốn đánh không phải người bình thường.
Dù là cao thủ đứng đầu nhà họ Điền đối đầu với Mã Siêu cũng chỉ có thể bị động chịu đòn.
Đọc tiếp tại truyện T am l inh nhé.

Mã Siêu đứng im tại chỗ, không thèm động đậy, ánh mắt lạnh lùng.

“Chồng em cố lên, hãy đánh chết thằng trai bao này, để anh ta biết dám đứng ra bảo vệ ả đàn bà kia sẽ có kết cục gì!”

Lâm Kiều tàn nhẫn nói.

Chỉ mới đấu võ mồm với Ngải Lâm, cô ta đã muốn Mã Siêu phải chết.

“Chết đi!”

Điền Tân Vũ gầm thét một tiếng, tay cầm dao nhọn đâm về phía bụng Mã Siêu.

Trong mắt anh ta, người bình thường chỉ là loại tép riu, dù ở nơi công cộng cũng có thể muốn giết liền giết, không hề gặp phải phiền phức gì.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Ánh mắt Mã Siêu lóe lên một tia lạnh lẽo.

Lúc lưỡi dao trong tay Điền Tân Vũ sắp đâm tới, Mã Siêu chợt ra tay.

“Keng!”

Thoáng chốc, Mã Siêu dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi dao sắc nhọn.

Sắc mặt của Điền Tân Vũ thoắt cái trắng bệch.
Anh ta đã dùng hết sức đâm vào Mã Siêu, kết quả lại bị đối phương kẹp lưỡi dao chỉ với hai ngón tay.

Anh ta không thể đâm về phía trước được nữa.

Đến tận lúc này, anh ta mới biết mình gặp phải cao thủ rồi.

“Chồng ơi, sao anh lại nương tay với anh ta?”

“Mau đâm đi, tốt nhất là đâm chết anh ta luôn!”

“Để bọn họ biết đặc tội với anh sẽ có hậu quả gì”.

Lâm Kiều không hiểu, bèn lớn tiếng hô lên.

Ngải Lâm nhìn cô ta như đang nhìn đồ đần, bất lực lắc đầu, không biết tại sao loại phụ nữ như cô ta cũng dám đấu với mình.

Điền Tân Vũ thầm mắng Lâm Kiều ngu xuẩn.
Hiện giờ lưỡi dao của anh ta đang bị Mã Siêu dùng hai ngón tay kẹp lấy, có cảm giác như đang cưỡi trên lưng cọp.

Vậy mà Lâm Kiều còn bảo anh ta giết Mã Siêu, chẳng phải là đang tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

“Mày chỉ có chút sức thế này thôi sao?”

Mã Siêu cười tủm tỉm hỏi.

Điền Tân Vũ mặt đỏ gay gắt, nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: “Ranh con, mày mau buông tay ra để tao đâm mày một cái.
Tao hứa sẽ không giết mày.
Chỉ cần mày giữ thể diện cho tao, nhà họ Điền sẽ không động vào mày.
Nếu không, mày sẽ bị cả nhà họ Điền đuổi giết”.

Giọng nói của anh ta rất nhỏ, chỉ để Mã Siêu nghe thấy.

Mã Siêu kỳ quái nhìn Điền Tân Vũ, không khỏi cạn lời.
Tại sao trên đời này còn có kẻ ngu xuẩn như vậy?

Con hàng này thực sự là dòng chính của nhà họ Điền trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?

“Răng rắc!”

Mã Siêu bỗng dồn sức vào hai ngón tay, lưỡi dao lập tức gãy nát.

“Mày…”

Điền Tân Vũ lập tức hoảng sợ, bởi vì Mã Siêu đã bắt lấy cổ tay của anh ta: “Mày, mày định làm gì?”

“Tao vừa nói muốn khiến mày thành kẻ tàn phế.
Mới đó mà mày đã quên rồi sao?”

Mã Siêu cong môi nở nụ cười.
Điền Tân Vũ thấy vậy lại sợ hãi toàn thân run lẩy bẩy.

- ——————

.

Chương 613: 613: Gây Ra Họa Lớn

“Chồng ơi, anh đang làm gì thế?”

“Sao vẫn chưa ra tay vậy?”

“Anh ta chỉ là một thằng trai bao được con ả đê tiện Ngải Lâm kia nuôi mà thôi, giết cũng chẳng sao.
Anh mau ra tay đi!”

Lâm Kiều vẫn chưa ý thức được chuyện gì, lớn tiếng nói.

Dứt lời, cô ta vẫn không quên khiêu khích nhìn Ngải Lâm: “Nếu bây giờ cô chịu quỳ xuống cầu xin tôi, có thể tôi sẽ từ bi tha cho”.

Ngải Lâm cười nói: “Cô đã nói như vậy thì mau mau quỳ xuống đi! Quỳ xuống cầu xin tôi, tôi sẽ thả cô rời đi”.

“Con đàn bà đê tiện, mày vẫn chưa nhìn rõ tình hình sao? Thằng trai bao của mày sắp chết rồi, mày vẫn còn giả vờ thanh cao trước mặt tao”, Lâm Kiều tức giận nói.

Tần Thanh Tâm cũng cảm thấy buồn cười.
Rõ ràng hiện giờ Điền Tân Vũ đang bị Mã Siêu nắm chặt cổ tay.
Cô thực sự không hiểu nổi, tại sao Lâm Kiều lại cho rằng Mã Siêu sắp chết?

“Răng rắc!”

Đúng lúc này, tiếng xương gãy bỗng nhiên vang lên.

“Ha ha Ngải Lâm, cho dù bây giờ mày quỳ xuống xin tao cũng đã quá muộn.
Ban trai của mày đã bị phế rồi, ha ha ha…”

Lâm Kiều nghe thấy tiếng xương gãy lập tức cười phá lên.

“Á…”

Thế nhưng trong lúc cô ta đang cười sung sướng, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp cửa hàng quần áo.

Đám nhân viên cửa hàng đã bị dọa sợ chết khiếp, mặt mũi trắng bệch.

“Ngải Lâm, bây giờ sẽ đến lượt mày.
Mày tự nói đi, mày muốn chết kiểu nào?”

Lâm Kiều vẫn không hề phát hiện tiếng kêu ấy là của Điền Tân Vũ, vẫn còn đang uy hiếp Ngải Lâm.

“Rắc rắc rắc!”

Đúng lúc này, ba tiếng xương gãy thanh thúy liên tiếp vang lên.
Điền Tân Vũ mới rên lên vài tiếng liền ngất xỉu.

“Ha ha…”

Lâm Kiều điên cuồng cười lớn: “Ngải Lâm, thằng trai bao của mày không kêu nổi nữa rồi, chắc là mất mạng rồi nhỉ?”

“Bà xã, em định xử lý con đàn bà ngu xuẩn này thế nào?
Muốn sống hay là chết?”

Ngay lúc Lâm Kiều đang cười không ngớt, một giọng nói tràn ngập sát khí chợt vang lên.

Câu nói muốn sống hay chết khiến tiếng cười của Lâm Kiều đột nhiên im bặt, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Mã Siêu đã quay về bên cạnh Ngải Lâm.

“Anh… anh, sao anh vẫn còn sống?”

Lâm Kiều run rẩy nói, vẻ mặt khó tin.

Khi cô ta quay đầu lại đã thấy bạn trai mình đang nằm sõng soài trên mặt đất, tay chân đều be bét máu.

Ầm!

Cô ta chỉ cảm thấy đầu mình nổ tung, đáy mắt chỉ còn lại sợ hãi tột độ.

Đến tận lúc này, cô ta mới sực tỉnh, tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là của bạn trai mình.

“Lâm Kiều, quỳ xuống xin lỗi đi, tôi sẽ tha cho cô!”, Ngải Lâm lên tiến gnois.

“Bịch!”

Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Kiều vừa mới còn kiêu căng hống hách chưa đợi Ngải Lâm nói xong đã hèn hạ quỳ rạp xuống.

“Ngải Lâm, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi.
Tôi là loại đàn bà đê tiện, tôi ngu dốt nên mới mắng cô.
Xin cô bỏ qua cho tôi!”

Lâm Kiều vừa xin lỗi vừa tự mắng mình, còn không ngừng dập đầu với Ngải Lâm.

Bản thân Ngải Lâm cũng trở nên ngây dại.
Cô ấy chỉ ăn miếng trả miếng, Lâm Kiều nói muốn cô ấy quỳ xuống xin tha, cô ấy cũng bảo Lâm Kiều quỳ xuống xin tha.
Thế nhưng cô ấy chưa từng bảo Lâm Kiều dập đầu với mình.

“Lần sau đi ra ngoài nhớ mang não.
Cô ngu xuẩn như vậy không sợ hại chết tất cả những người có quan hệ với mình à?”

Ngải Lâm lạnh lùng nói.

Dứt lời, cô ấy kéo tay Mã Siêu: “Chúng ta đi!”

Dương Thanh cũng nắm tay Tần Thanh Tâm cùng rời đi.

Đến khi bóng dáng bọn họ khuất hẳn, Lâm Kiều mới chật vật bò dậy khỏi mặt đất, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngải Lâm, tao nhất định sẽ không tha cho mày!”

Nói xong, cô ta liền quay lưng rời đi, không thèm để ý tới Điền Tân Vũ.

Đám nhân viên cửa hàng vô cùng ngạc nhiên, bởi vì bạn trai của Lâm Kiều bị người ta đánh thành tàn phế, vậy mà cô ta lại vứt bỏ Điền Tân Vũ rời đi một mình sao?

Đám người Dương Thanh đã ra khỏi cửa hàng quần áo.

“Chị Lâm, người đàn ông vừa rồi là người của nhà họ Điền trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Chúng ta làm vậy liệu có gây rắc rối cho nhà họ Ngải không?”

Trên đường trở về, Tần Thanh Tâm vẫn chưa hết lo lắng.

Ngải Lâm cười đáp: “Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Hơn nữa chồng của em lợi hại như vậy, nhà họ Điền là cái thá gì cơ chứ?”

“Cậu Thanh, chị nói có đúng không? Nếu nhà họ Điền thực sự tìm tới nhà họ Ngải tính sổ, cậu sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ?”, Ngải Lâm mỉm cười hỏi.

Dương Thanh bất lực lắc đầu: “Sao em lại có cảm giác bị lừa vào tròng vậy nhỉ?”

Vừa nói, anh vừa nhìn sang Mã Siêu đang tập trung lái xe ở bên cạnh.

Dường như Mã Siêu cảm thấy gì đó, giật mình vội vàng giải thích: “Anh Thanh đừng nghĩ là em với Ngải Lâm hợp sức lừa anh vào tròng đấy nhé?”

“Ai mà biết được! Dù sao bây giờ cậu có vợ liền quên mất anh em.
Tôi sao quan trọng bằng vợ cậu được?”, Dương Thanh cười nói.

“Em thề đó, thực sự không có chuyện này.
Em và Ngải Lâm không lừa anh đâu…”

Mã Siêu hoảng sợ vội vàng giải thích.
Ngải Lâm cố tình xụ mặt nói: “Mã Siêu, anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng anh, em không quan trọng bằng cậu Thanh sao?”

“Ngải Lâm, anh không có ý như vậy, anh… anh…”

Mã Siêu đang định giải thích, chợt phát hiện mình nói thế nào cũng không đúng, gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

“Ha ha…”

Ngải Lâm không nhịn được cười phá lên.
Dương Thanh và Tần Thanh Tâm cũng cười theo.

Lúc này, Mã Siêu mới biết mình bị đùa giỡn.

Ngải Lâm khôi phục sắc mặt bình thường, nghiêm túc nói: “Anh yên tâm, đời này em sẽ không để anh rơi vào tình huống phải lựa chọn giữa em và Dương Thanh đâu”.

“Bởi vì đối với anh, dù là em hay Dương Thanh đều là người quan trọng nhất.
Hơn nữa Dương Thanh đã từng cứu mạng anh rất nhiều lần”.

“Có thể nói, nếu không có Dương Thanh, anh đã bỏ mạng trên chiến trường từ lâu rồi!”

“Em đã lựa chọn ở bên cạnh anh, vậy thì cả đời này đều sẽ đứng về phía Dương Thanh!”

Ngải Lâm nghiêm túc lạ thường.
Mã Siêu cũng chăm chú nghe từng chữ, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Tần Thanh Tâm cũng bị làm cảm động, hai mắt đỏ hoe.
Cô biết để có thể khiến người như Ngải Lâm và Mã Siêu tin phục mình như vậy, Dương Thanh đã phải liều mạng đổi lấy.

Cô không biết những chuyện của anh ở biên giới phía Bắc, nhưng cũng biết năm năm trong quân đội của anh nhất định vô cùng vất vả.

Nếu không phải trải qua nguy hiểm đến tính mạng, sao anh có được thân phận và địa vị như hiện giờ?

Dương Thanh mỉm cười lên tiếng: “Được rồi, không nói đến chuyện tâm trạng như vậy nữa.
Chị Lâm không định báo trước với nhà họ Ngải một tiếng à?
Dù sao vừa rồi Mã Siêu cũng đã đánh gãy tay chân của dòng chính nhà họ Điền”.

Ngải Lâm cười khổ một tiếng: “Chỉ e nhà họ Ngải đã biết chuyện này rồi.
Chị đoán trong vòng năm phút nữa bọn họ sẽ gọi điện cho chị”.

Cô ấy vừa dứt lời, chuông điện thoại liền reo vang.

“Bố chị gọi!”

Ngải Lâm liếc mắt nhìn số gọi đến, bất đắc dĩ nói.

“Bố à, có chuyện gì thế?”

Ngải Lâm ấn nghe máy.

“Đứa con gái ngỗ nghịch nhà mày, mau cút về gia tộc ngay cho tao!”

Tiếng rống giận của Ngải Minh Húc truyền ra từ điện thoại.

“Bố ơi, tất cả đều do bọn họ khiêu khích con trước, có cần nghiêm trọng vậy không?”, Ngải Lâm cố gắng giải thích.

“Chết người rồi còn dám hỏi có nghiêm trọng không à?”

Ngải Minh Húc giận dữ rít gào: “Trong vòng mười phút phải quay về gia tộc cho tao.
Nếu không, đừng bao giờ trở về nhà họ Ngải nữa!”

Nói xong, Ngải Minh Húc lập tức cúp máy.

Ngải Lâm ngơ ngác cầm điện thoại, hoang mang nói: “Điền Tân Vũ chết rồi!”

- ————

.

Chương 614: 614: Cút Ra Khỏi Nhà Họ Ngải

Không ai ngờ được bọn họ vừa mới rời đi không lâu, Điền Tân Vũ đã chết.

Mã Siêu nghe tin, ngơ ngác nói: “Đúng là anh đánh gãy tay chân anh ta, nhưng làm gì đến mức mất mạng!”

Đây là lần đầu tiên Tần Thanh Tâm tiếp xúc với mấy chuyện máu me này, mặt mũi tái nhợt, thì thào hỏi nhỏ: “Chết người rồi sao?”

Trong thế giới của cô, đánh chết người là một chuyện cực kỳ xa lạ, vậy mà hôm nay nó lại xảy ra ngay bên cạnh cô.

Ngải Lâm nhíu mày trầm giọng nói: “Nhà họ Điền là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.
Dòng chính của họ bị giết, chắc chắn bọn họ sẽ tính sổ với nhà họ Ngải.
Chỉ sợ chuyện lần này thật sự cần cậu ra mặt rồi”.

Ngải Lâm nhìn sang Dương Thanh.

Mặc dù cô ấy là người nhà họ Ngải nhưng vẫn luôn phản đối gia tộc ép cô liên hôn vì lợi ích, trước giờ chưa từng quan tâm đến chuyện trong gia tộc, chỉ chuyên tâm nghiên cứu lĩnh vực y học của riêng mình.

Thế nhưng lần này, người chết là người nhà họ Điền, thế lực của nhà họ Ngải không thể đối phó nổi.

Hơn nữa, tuy Điền Tân Vũ vừa mới chết có liên quan tới việc bị Mã Siêu đánh, nhưng nguyên nhân sâu xa là thù oán giữa cô ấy với Lâm Kiều.

Vậy nên hết thảy mọi chuyện đều vì cô ấy mà ra.
Cô ấy nhất định phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Chưa tính đến tình bạn giữa Dương Thanh và Ngải Lâm, chỉ riêng Mã Siêu thôi, anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Chuyện này vốn là người nhà họ Điền chủ động tìm chết. Nếu bọn họ chịu dàn xếp ổn thỏa thì bỏ qua, nhưng nếu không, em cũng phải tính sổ với bọn họ vì người nhà họ Điền định giết anh em của em!”, Dương Thanh lên tiếng.

“Cảm ơn cậu nhiều!”

Ngải Lâm cười khổ một tiếng: “Chị không ở lại nữa, phải về nhà trước đã”.

“Anh Thanh, em đưa Ngải Lâm về đây!”, Mã Siêu nói.

Dương Thanh cười mắng: “Có vợ liền quên mất anh em, mau phắn đi!”

Lúc này đã tới nhà mới của Dương Thanh ở Yến Đô.
Dương Thanh và Tần Thanh Tâm xuống xe, Mã Siêu lại lái xe đưa Ngải Lâm rời đi.

“Chồng ơi, đám cưới của Mã Siêu với chị Lâm sẽ không bị ảnh hưởng vì chuyện này chứ?”

Tần Thanh Tâm lo lắng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu an ủi: “Em yên tâm, cuối năm nay, đám cưới của bọn họ nhất định sẽ vẫn được tổ chức bình thường!”

Thế nhưng trong lòng anh không hề nghĩ như vậy.

Đối với những gia tộc giống nhà họ Ngải ở Yến Đô, phụ nữ chính là vật hi sinh giúp bọn họ đạt được lợi ích lớn nhất.

Hiện giờ nhà họ Ngải tỏ ra ủng hộ chuyện của Mã Siêu và Ngải Lâm là vì biết Mã Siêu có thực lực kinh người, cũng biết sau lưng anh ta còn có Dương Thanh chống lưng.

Nếu một ngày có người hứa hẹn cho nhà họ Ngải lợi ích lớn hơn, bọn họ sẽ không chút do dự hủy bỏ đám cưới của Ngải Lâm và Mã Siêu.

Cùng lúc đó, trong một tòa biệt thự xa hoa của một trang viên cổ điển rộng lớn có một xác chết được đặt trên mặt đất.

Trong đó còn có rất nhiều người, sắc mặt ai nấy đều âm trầm đáng sợ, trong mắt hừng hực lửa giận.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Một người trung niên mặt vuông rống lên.

“Tôi đã xem video trong camera giám sát, cậu Vũ đi cùng với một người phụ nữ nhà họ Lâm tên là Lâm Kiều, sau đó cô ta chủ động khiêu khích Ngải Lâm của nhà họ Ngải”.

“Lâm Kiều còn giật dây cậu Vũ dạy cho bạn trai của Ngải Lâm một bài học.
Nào ngờ đối phương lại là một cao thủ rất mạnh, đánh gãy chân tay của cậu Vũ”.

“Con ả đê tiện Lâm Kiều thấy bạn trai của Ngải Lâm quá mạnh liền quỳ xuống xin tha mới may mắn thoát chết, sau đó vứt bỏ cậu Vũ ở lại bỏ chạy một mình”.

“Nhờ nhân viên của hàng gọi xe cấp cứu tới, nhưng trong lúc chờ xe cậu Vũ đã qua đời!”

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da vội vàng tiến lên báo cáo.

Xác chết trên đất chính là Điền Tân Vũ, dòng chính nhà họ Điền mới bị Mã Siêu đánh gãy chân tay.

Người trung niên mặt vuông là bố của Điền Tân Vũ, tên là Điền Hoa.
Trông thấy xác con mình lạnh ngắt nằm trên đất, chân tay gãy nát, ánh mắt của ông ta như tóe ra tia lửa.

“Con ả Lâm Kiều kia đâu?”

Điền Hoa nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Tôi đã cho người tới nhà họ Lâm, có lẽ cô ta sắp bị đưa tới rồi”.

Người đàn ông mặc vest trầm giọng nói.

“Cô ta phải chết!”

Điền Hoa cắn răng nói tiếp: “Nhưng người đánh Tân Vũ chết thảm mới là kẻ cầm đầu, là bạn trai của con bé nhà họ Ngải kia.

Nhà họ Ngải nhất định phải giao cặp trai gái khốn kiếp này ra, nếu không nhà họ Ngải sẽ bị xóa sổ!”

Người đàn ông mặc vest vội nói: “Tôi đã trao đổi với nhà họ Ngải, bọn họ nói sẽ cho chúng ta câu trả lời thích đáng, chỉ là nghe có vẻ rất qua loa”.

“Nhà họ Ngải nho nhỏ cũng dám qua loa với nhà họ Điền sao? Bọn họ muốn bị diệt tộc phải không?”

Điền Hoa cả giận ra lệnh: “Bây giờ lập tức gọi điện cho lão già Ngải Xuyên cho tôi, cho lão ta nửa tiếng mang hai đứa khốn kiếp kia đến nhà họ Điền chịu chết.
Nếu không nhà họ Ngải phải tự gánh lấy hậu quả!”

Nghe vậy, người đàn ông mặc vest giật mình kinh hãi, vội đáp: “Vâng!”

Nếu người khác nói câu này, ông ta sẽ khịt mũi khinh thường. Nhưng Điền Hoa là người thừa kế vị trí chủ gia tộc được ấn định, hiện giờ đang bắt đầu tiếp quản chuyện trong nhà để chuẩn bị kế thừa vị trí chủ gia tộc đời tiếp theo.

Có thể nói, địa vị của Điền Hoa trong nhà họ Điền sắp ngang bằng với chủ gia tộc.

Ông ta quả thực có tư cách đòi tiêu diệt nhà họ Ngải.

Cùng lúc đó, Mã Siêu đã lái xe đưa Ngải Lâm trở về gia tộc.

“Anh cứ về trước đi, nếu không giải quyết nổi em sẽ liên lạc với anh”.

Sau khi đến cửa nhà, Ngải Lâm nói với Mã Siêu.

Trước kia đều là Ngải Lâm nói gì Mã Siêu nghe nấy.
Nhưng lần này, Mã Siêu không chịu nghe lời, kiên quyết xuống xe với Ngải Lâm.

Anh ta nắm tay Ngải Lâm, nghiêm túc nói: “Anh biết em đang lo lắng điều gì.
Yên tâm đi, chuyện này vốn bắt nguồn từ anh, dù người nhà họ Ngải có nói gì đi nữa, anh cũng sẽ chịu đựng”.

Nghe vậy, Ngải Lâm vô cùng cảm động.

Cô ấy nghĩ mình và Mã Siêu sắp làm đám cưới rồi, cũng không ngăn cản nữa, nắm tay anh ta cùng đi vào nhà họ Ngải.

“Đứa con gái bất hiếu này, mày còn dám quay về à?”

Hai người vừa bước vào đã nghe thấy tiếng nói giận dữ của Ngải Minh Húc, bố của Ngải Lâm, cũng là chủ nhà họ Ngải hiện giờ.

Nhất là khi trông thấy Ngải Lâm tay trong tay với Mã Siêu, ông ta càng thêm tức giận.

Ngải Lâm bất đắc dĩ hỏi: “Không phải bố bảo con về sao?”

“Mày còn dám cãi tao!”

Ngải Minh Húc thẹn quá hóa giận, bỗng nhiên đập bàn một cái.

“Bác trai, người là cho cháu lỡ tay giết chết, cháu sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm!”

Mã Siêu vội vàng bước tới, thành khẩn nói.

“Chịu trách nhiệm? Cậu lấy cái gì để chịu?”

Ngải Minh Húc cả giận nói: “Hiện giờ người đã chết rồi, lại còn là con trai của Điền Hoa.
Cậu có biết Điền Hoa là ai không? Ông ta chính là người thừa kế vị trí chủ gia tộc đời tiếp theo của nhà họ Điền đấy.
Bây giờ ông ta đã bắt đầu tiếp quản sản nghiệp của gia tộc rồi”.

“Cậu giết chết con trai ông ta.
Cậu nói cho tôi biết cậu định chịu trách nhiệm kiểu gì?”

Lúc này, Ngải Minh Húc không thèm để ý gì nữa, quát tháo Mã Siêu ầm ĩ rồi chỉ ra ngoài cửa: “Nếu cậu thực sự yêu Ngải Lâm, hãy cút ra khỏi nhà họ Ngải ngay cho tôi.
Sau đó tới nhà họ Điền, gánh chịu toàn bộ hậu quả đi!”

- ————

.

Chương 615: 615: Ngải Lâm Đau Lòng

Vẻ mặt Mã Siêu lập tức cứng đờ, không ngờ Ngải Minh Húc lại muốn anh ta gánh chịu tất cả.

Mặc dù bản thân cũng có ý định này, nhưng Ngải Minh Húc nói ra lại có ý nghĩa khác.

Rõ ràng, ý của Ngải Minh Húc không chỉ đơn giản bắt Mã Siêu gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, mà còn muốn tranh thủ cơ hội chia rẽ anh ta và Ngải Lâm.

"Bố đang nói gì vậy?"

Ngải Lâm đứng bật dậy, nổi giận nói: "Chuyện này vốn do con mà ra.
Nếu không phải bị Lâm Kiều khiêu khích, sao Mã Siêu lại đánh Điền Tân Vũ chứ?"

"Nếu thực sự muốn truy cứu trách nhiệm, người chịu nên là con mới phải.
Bố sợ nhà họ Điền như vậy thì cứ đẩy con ra đi!"

Trước giờ Ngải Lâm rất tùy hứng nhưng chưa từng nổi giận với Ngải Minh Húc như vậy.

Vậy mà lúc này cô ấy lại chống đối ngay trước mặt người nhà họ Ngải, khiến họ sợ ngây người.

"Ngải Lâm, cháu đừng nói nữa, mau xin lỗi bố cháu đi!"

"Phải đó, chủ gia tộc cũng chỉ muốn tốt cho cháu thôi.
Thằng nhóc này giết người nhà họ Điền, bọn họ nhất định sẽ không tha cho nó đâu".

"Tuy chuyện này do cháu mà ra nhưng đâu phải cháu bảo nó giết người? Nó giết người nhà họ Điền thì phải chịu toàn bộ trách nhiệm".

"Nếu nhà họ Điền trách tội, nhà họ Ngải chúng ta không chống đỡ nổi đâu.
Cháu mau xin lỗi bố đi, bảo bố mọi chuyện đều không liên quan đến cháu".

Người nhà họ Ngải mồm năm miệng mười khuyên nhủ, ai cũng ủng hộ ý định của Ngải Minh Húc.

Mặc dù họ không quan tâm sự sống chết của Ngải Lâm nhưng cô ấy là người nhà họ Ngải.
Một khi nhà họ Điền trách phạt, toàn bộ nhà họ Ngải đều sẽ bị liên lụy.

Ngải Lâm kiên định nói: “Mọi chuyện vốn bắt nguồn từ con, tại sao lại bắt chồng chưa cưới của con gánh chịu?”

Ngải Minh Húc giận dữ tát Ngải Lâm một cái thật mạnh: “Mày dám chống đối tao sao? Để xem tao có đánh chết đứa con gái bất hiếu như mày không!”

Trong mắt Ngải Lâm chỉ còn lại thất vọng, vẻ mặt lại không hề e sợ, nhìn chằm chằm Ngải Minh Húc, để mặc ông ta đánh mình.

“Bốp!”

Chợt Mã Siêu vẫn đứng cạnh Ngải Lâm xông ra chắn trước người cô ấy.

Bàn tay của Ngải Minh Húc tát thẳng lên mặt anh ta.

Mọi người đều giật nảy mình.

Ngải Lâm cũng ngây dại, không ngờ Mã Siêu lại chịu đánh thay mình.

“Mã Siêu!”

Ngải Lâm nhanh chóng lấy lại tinh thần, đau lòng nhìn dấu tay đỏ bừng trên mặt Mã Siêu.

Người khác không biết thân phận của anh ta, nhưng cô ấy biết rất rõ.

Ở biên giới phía Bắc, Mã Siêu cũng là một người nắm giữ quyền cao chức trọng, tất cả đều phải liều mạng đổi lấy.
Từ trước tới nay anh ta luôn được người người tôn sùng, chưa từng bị tát như vậy.

Thế mà bố cô ấy lại tát anh ta một cái.

Mã Siêu bình tĩnh nhìn Ngải Minh Húc, nghiêm túc nói: “Bác trai, dù bác muốn đánh thì người nên bị đánh phải là cháu!”

“Bác nói không sai, người do cháu giết thì cháu phải chịu trách nhiệm, hoàn toàn không liên quan đến nhà họ Ngải!”

Nghe anh ta nói vậy, Ngải Lâm rất xót xa.
Cô ấy có thể cảm nhận được khi Mã Siêu nói ra những lời này, trong lòng khó chịu tới mức nào.

Trong suốt những ngày qua, Mã Siêu cố gắng lấy lòng người nhà cô ấy chỉ vì muốn được ủng hộ.

Bởi vì lần trước ở nhà họ Vương, thực lực của Mã Siêu quá mạnh nên người nhà họ Ngải không dám tỏ ra bất mãn, đối xử với Mã Siêu rất khách sáo.

Nhưng hôm nay, Mã Siêu vì Ngải Lâm lấy mạng một người nhà họ Điền, bọn họ lập tức trở mặt, ra vẻ vì nghĩa quên mình để lấy lòng nhà họ Điền.

Mã Siêu vốn là trẻ mồ côi, từ khi ở bên Ngải Lâm đã coi nhà họ Ngải là gia đình mình.

Thế nhưng giờ đây, anh ta mới biết nhà họ Ngải chưa từng coi mình là người một nhà.

Hai mắt Ngải Lâm đỏ hoe, trong lòng đau xót.

“Sao anh lại ngốc như vậy?”

Ngải Lâm bước tới cẩn thận sờ lên mặt Mã Siêu, nghẹn ngào hỏi: “Đau không?”

Mã Siêu gượng cười đáp: “Anh da dày thịt béo, một cái tát không làm anh đau được!”

Nhưng Ngải Lâm lại vô cùng đau lòng.

“Được rồi, cậu đã hiểu thì mau cút đến nhà họ Điền nhận tội đi!”, Ngải Minh Húc xụ mặt nói, lòng thầm vui sướng.

Chỉ cần Mã Siêu chịu toàn bộ trách nhiệm, nhà họ Điền muốn đối phó nhà họ Ngải cũng không có lý do, dù sao người là do Mã Siêu giết.

“Ngải Lâm, em ở nhà đợi anh, anh đi giải quyết rắc rối đã!”, Mã Siêu chân thành nói.

Ngải Lâm không chịu nổi nữa, nước mắt giàn giụa.

Lần đầu tiên thấy Ngải Lâm bật khóc, Mã Siêu không khỏi hoảng hốt, vội lau nước mắt cho cô ấy: “Em đừng khóc mà! Có anh Thanh ở đây rồi, anh không sao đâu!”.

Ngải Lâm bỗng nhào vào lòng Mã Siêu, ôm chặt eo anh ta, nức nở nói: “Người do anh giết nhưng cũng là vì em.
Nếu em thực sự bỏ mặc anh, sao có thể xứng với tình yêu anh dành cho em?”

“Anh muốn tới nhà họ Điền cũng được, em đi với anh!”

Ngải Lâm nghiêm túc nói.

Trái tim Mã Siêu đập loạn nhịp.
Tuy hai người đã chính thức hẹn hò, cũng định kết hôn vào cuối năm nay nhưng đây là lần đầu tiên hai người thân mật như vậy, hơn nữa còn là Ngải Lâm chủ động nhào vào lòng anh ta.

Mã Siêu bỗng cảm thấy cái tát vừa rồi rất đáng.

“Ngải Lâm!”

Ngải Minh Húc thấy vậy, tức phát run, nổi giận gào lên: “Nếu mày dám bước ra khỏi nhà họ Ngải một bước, từ giờ trở đi nhà họ Ngải không có mày nữa!”

Ngải Lâm tách ra khỏi Mã Siêu, bật cười châm chọc: “Trong mắt bố, hạnh phúc của con không quan trọng sao?”

“Bố muốn cắt đứt quan hệ bố con với con sao?’

Ngải Lâm cảm thấy khó thở, thất hồn lạc phách hỏi.

“Nếu mày dám đi theo thằng nhãi này, tao sẽ cắt đứt quan hệ với mày!”, Ngải Minh Húc rống giận.

Người nhà họ Ngải đều vội vàng khuyên nhủ, rõ ràng đang rất sốt ruột.

Không phải vì lo lắng cho Ngải Lâm mà là sợ Ngải Lâm sẽ thừa nhận cái chết của Điền Tân Vũ liên quan tới mình.

Đến lúc đó nhà họ Điền chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nhà họ Ngải.

Mã Siêu cũng hoảng hốt vội nói: “Ngải Lâm, em nghe lời anh ngoan ngoãn đợi ở nhà đi.
Chắc chắn anh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Trước giờ Ngải Lâm vẫn là một người phụ nữ có chủ kiến.
Cô ấy đã quyết tâm sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Cô ấy kiên định lắc đầu: “Em nhất định phải đi với anh, đây là nguyên tắc!”

“Được, được lắm.
Đứa con gái bất hiếu mày đã muốn đi thì lập tức cút khỏi đây cho tao!”

“Từ nay về sau, mày không còn liên quan gì tới nhà họ Ngải nữa!”

Ngải Minh Húc giận dữ gầm thét.

Ngải Lâm lắc đầu cười mỉa mai, thất vọng nói: “Bố yên tâm, chuyện hôm nay sẽ không liên lụy tới nhà họ Ngải đâu.
Con chỉ hy vọng bố sẽ không hối hận vì quyết định này!”

Dứt lời, cô ấy chủ động nắm tay Mã Siêu nói: “Chúng ta đi thôi!”

- ————

.

Chương 616: 616: Nhà Họ Ngải Gặp Biến Cố

Thấy Ngải Lâm bỏ đi với Mã Siêu, Ngải Minh Húc tức giận, toàn thân run lên.

“Nếu mày dám bước ra khỏi nhà họ Ngải một bước, dù sau này có chết ở bên ngoài cũng không liên quan đến nhà họ Ngải!”, Ngải Minh Húc gào rống.

Câu nói này đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Ngải Lâm.

Ngải Lâm đột nhiên ngừng bước, cơ thể run nhè nhẹ, không hề quay đầu nhưng nước mắt đã lăn xuống.

Thấy vậy, Mã Siêu rất đau lòng, nắm tay Ngải Lâm nói: “Em biết nhà họ Điền chẳng là gì với anh Thanh rồi mà.
Sao em còn phải làm vậy?”

Ngải Lâm nở nụ cười, kiên cường gạt nước mắt: “Bởi vì anh là bạn trai em.
Em đã chọn yêu anh thì dù lên núi đao xuống biển lửa, em cũng phải đi cùng anh!”

Mã Siêu thấy tim mình như nhũn ra vì cảm động, cũng thấy may mắn vì giữ lấy cơ hội theo đuổi Ngải Lâm.
Cô ấy tốt như vậy, dù bây giờ bảo anh ta chết vì cô ấy, anh ta cũng cam lòng.

Đàn ông có thể chết vì tri kỷ, cũng có thể chết vì tình.

“Bố yên tâm, con sẽ nói với nhà họ Điền, trước khi Điền Tân Vũ chết con đã cắt đứt quan hệ với nhà họ Ngải.
Người do bạn trai con giết, chúng con sẽ gánh hết trách nhiệm”.

Ngải Lâm bỗng quay người bình thản nhìn Ngải Minh Húc.

Dứt lời, cô nhìn đám người nhà họ Ngải một lượt rồi nhìn vào trang viên nhà họ Ngải, không còn lưu luyến dứt khoát quay lưng kéo Mã Siêu rời đi.

Người nhà họ Ngải đều chỉ khoanh tay đứng nhìn, không ai chịu đứng ra nói giúp Ngải Lâm.

Trước đó bọn họ không muốn Ngải Lâm rời đi vì để cô ấy ở lại gánh chịu lửa giận của nhà họ Điền giúp gia tộc.

Nhưng hiện giờ, Ngải Lâm đã nói rõ muốn cùng chịu trách nhiệm với Mã Siêu, cô ấy cũng đã bị trục xuất khỏi gia tộc. Vậy thì mọi chuyện cô ấy làm đều không liên quan tới nhà họ Ngải nữa.

Giây phút Ngải Lâm quay người đi, trái tim Ngải Minh Húc quặn thắt.
Dù sao cũng là con gái ruột, tuy lời ông ta nói rất hung ác nhưng cuối cùng cũng thấy đau lòng cho con gái.

"Đứng lại!"

Đúng lúc này, một tiếng hét giận dữ chợt vang lên.

Ngải Lâm đã đi được mười mấy mét lập tức dừng bước.

"Bố!"

"Ông cụ!"

Trông thấy người tới, đám người nhà họ Ngải vội vàng cung kính chào hỏi.

Ngải Lâm cũng xoay người nhìn bóng dáng già nua, nhịn không được thốt lên: "Ông nội!"

Lão ta chính là chủ gia tộc họ Ngải đời trước, Ngải Xuyên.

Chính vì thấy được tiềm lực của Mã Siêu và Dương Thanh, lão ta mới từ chức, chỉ định Ngải Lâm làm chủ gia tộc đời kế tiếp.

Nhưng Ngải Lâm kiên quyết từ chối, Ngải Xuyên mới giao vị trí chủ gia tộc cho Ngải Minh Húc.

Tất cả đều nhờ có Ngải Lâm.

"Tôi còn chưa chết anh đã không chờ nổi muốn đuổi cháu gái của tôi khỏi gia tộc rồi sao?"

Đôi mắt sắc bén của Ngải Xuyên nhìn chằm chằm Ngải Minh Húc, lão ta lạnh giọng chất vấn.

Ngải Minh Húc sợ run người, vội vàng nói: “Bố à, đứa con gái bất hiếu này đắc tội nhà họ Điền, con trai của người thừa kế nhà họ Điền bị giết rồi”.

“Bây giờ chỉ có đuổi nó ra khỏi gia tộc mới bảo vệ được nhà họ Ngải.
Con cũng không còn cách nào khác!”

Ngải Minh Húc giải thích.

Những người khác cũng nhao nhao lên tiếng: “Thưa cụ, lời chủ gia tộc nói đều là thật.
Xin cụ tự buông quyền lực!”

“Xin cụ buông quyền lực!”

“Xin cụ buông quyền lực!”

…

Lúc này, mấy chục người dòng chính nhà họ Ngải thi nhau hô hào xin Ngải Xuyên đồng ý.

Thấy cảnh tượng này, Ngải Xuyên chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.
Lão ta đã bảy mươi tuổi nhưng mới truyền vị trí chủ nhà lại cho Ngải Minh Húc trước đó không lâu.
Không phải lão ta muốn độc chiếm quyền lực, mà là vì biết khả năng của Ngải Minh Húc đến đâu.

Nếu không vì Ngải Lâm từ chối, lão ta có chết không không cho Ngải Minh Húc làm chủ gia tộc.

Nhưng không ngờ thằng con này của lão ta không có năng lực giải quyết việc của gia tộc nhưng lại rất biết cách lung lạc lòng người.

“Anh cũng có ý này sao?”

Ngải Xuyên không thèm đáp lại ai, chỉ nhìn Ngải Minh Húc.

Ngải Minh Húc vẫn luôn cúi gằm xuống, không dám đối mặt với Ngải Xuyên.

“Ngẩng đầu lên!”

Ngải Xuyên giận dữ quát.

Lần này, Ngải Minh Húc mới gắng gượng ngẩng đầu nhìn lão ta.

“Nói đi, anh cũng muốn tôi buông quyền lực phải không?”

Ngải Xuyên chất vấn thêm lần nữa.

Ngải Minh Húc không im lặng nữa, cắn răng nói: “Nếu bố đã giao vị trí chủ nhà cho con, xin bố hãy buông quyền! Con sẽ cố hết sức để nhà họ Ngải ngày càng thịnh vượng!”

“Sao bố có thể nói với ông nội như vậy?”

Ngải Lâm không chịu nổi nữa, khó tin lên tiếng.

Trong ấn tượng của cô ấy, Ngải Minh Húc không phải loại người như vậy.

“Đừng gọi tao là bố! Mày đã bị trục xuất khỏi gia tộc, tao với mày không còn quan hệ gì nữa!”, Ngải Minh Húc tức giận nói.

Ngải Lâm mím chặt môi không nói gì thêm, hai mắt sưng đỏ nhìn Ngải Xuyên.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Ngải Minh Húc, Ngải Xuyên chỉ thấy sức lực toàn thân như bị hút cạn.
Lão ta vốn hơn bảy mươi lại như già thêm chục tuổi.

Lão ta bật cười châm chọc: “Thì ra trong mắt anh, quyền lực còn quan trọng hơn cả con gái và bố mình”.

“Minh Húc, anh biết tại sao bao nhiêu năm qua, tôi vẫn kiên quyết nắm giữ vị trí chủ gia tộc không?”

Ngải Xuyên bỗng nhiên bình tĩnh hỏi.

Ngải Minh Húc nghe vậy liền tức giận, cắn răng nói: “Chẳng lẽ không phải vì bố thích độc chiếm quyền lực sao?”

“Nếu không, sao bố lại không chịu buông quyền? Con là con trai duy nhất của bố, cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ngải.
Tại sao bố lại chiếm quyền lâu như vậy?”

“Bố có biết người ngoài nói gì về con không?”

“Bọn họ nói con không có năng lực, là đồ vô dụng thiển cận. Dù có là người thừa kế duy nhất của gia tộc nhưng nếu bố

không chết, đời này con không có hy vọng kế thừa vị trí chủ gia tộc”.

“Tất cả đều tại bố.
Bố già rồi, nhường lại vị trí chủ gia tộc, trồng ít hoa cỏ an hưởng tuổi già không tốt sao?”

“Tại sao muốn độc chiếm vị trí chủ gia tộc, để con bị người ta mắng là đồ vô dụng?”

Ngải Minh Húc kích động lạ thường, rống to với Ngải Xuyên như muốn xả hết toàn bộ uất ức trong những năm qua.

Ngải Xuyên vẫn im lặng không lên tiếng, chăm chú lắng nghe đến khi Ngải Minh Húc nói xong mới cười tự giễu: “Thì ra đến cả anh cũng nghĩ tôi là kẻ thích độc chiếm quyền lực”.

“Chẳng lẽ không phải sao?”, Ngải Minh Húc cả giận nói.

“Thế anh có biết suốt những năm qua, tôi đã phí bao công sức bồi dưỡng anh hay không?”

“Nếu không vì năng lực của anh không đủ, tôi kiên quyết không chịu nhường lại vị trí chủ gia tộc làm gì?”

“Bây giờ lại trách tôi chiếm quyền? Tôi sắp chết đến nơi rồi vẫn phải nhọc lòng vì gia tộc, chẳng lẽ tôi không muốn buông bỏ hết quyền lực, an hưởng tuổi già sao?”

Ngải Xuyên liên tục chất vấn, vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

- ————

.

Chương 617: 617: Không Chịu Nhận Sai Lầm

Câu nói năng lực không đủ của Ngải Xuyên khiến Ngải Minh Húc lập tức thẹn quá hóa giận: “Ông im ngay! Tôi thừa nhận ông đã bồi dưỡng tôi, nhưng sao ông dám nói năng lực của tôi không đủ?”

“Nếu tôi không đủ năng lực, sao mấy sản nghiệp ông giao cho tôi phụ trách lại sinh lời?”

“Nếu tôi không đủ năng lực, sao hiện giờ lại có thể cầm quyền quản lý gia tộc?”

Cảm xúc của Ngải Minh Húc rất bất ổn.

Ngải Xuyên lại cực kỳ bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Anh thực sự tưởng lợi nhuận của mấy sản nghiệp anh phụ trách kia đều nhờ anh cả sao?”

“Chẳng lẽ không phải?”, Ngải Minh Húc cả giận hỏi.

“Đương nhiên không phải!”

Ngải Xuyên tiếc hận nói: “Nếu tôi không âm thầm trợ giúp, anh nghĩ những sản nghiệp đó có thể sinh lời được sao?”

“Bởi vì tôi biết anh chỉ coi trọng cái lợi trước mắt, mơ tưởng xa vời, lòng tự trọng lại cao nên dù sản nghiệp anh phụ trách không ngừng thua lỗ, tôi vẫn kiên trì để anh làm, còn tôi chỉ âm thầm trợ giúp”.

Ngải Minh Húc khó tin, lảo đảo lùi về sau: “Không thể nào. Chuyện này không thể như vậy được.

Tất cả đều là công của tôi, sao có thể là nhờ ông trợ giúp phía sau được?”

“Sao lại không thể?”

“Mấy sản nghiệp anh phụ trách có cái nào không thiệt hại mấy tỷ mới bắt đầu có lãi hả?”

“Anh thực sự cho rằng, sản nghiệp đang xuống dốc đột nhiên khôi phục đều là nhờ may mắn cả sao?”

Ngải Xuyên châm chọc hỏi, trong lòng lại thấy bi thương.

Đến tận lúc này, Ngải Minh Húc mới tỉnh ngộ.
Thì ra thành công ông ta có được đều là nhờ Ngải Xuyên âm thầm trợ giúp ở phía sau.

Đúng như lời Ngải Xuyên nói, những sản nghiệp do Ngải Minh Húc phụ trách đều từng rơi vào tình trạng sắp phá sản mới bỗng nhiên hồi sinh.

Lúc ấy, Ngải Minh Húc còn không hiểu tại sao lại dần dần sinh lời, chưa từng nghĩ tới Ngải Xuyên mà chỉ coi là may mắn.

Hôm nay nghe Ngải Xuyên nói, ông ta mới biết được sự thật.

“Thì ra năm đó nhà họ Ngải tổn thất nghiêm trọng đều là vì Ngải Minh Húc gây ra”.

“Phải đó.
Thì ra sau này bắt đầu sinh lời đều nhờ ông cụ ra tay”.

“Xem ra chúng ta trách lầm ông cụ rồi.
Ông ấy thực sự vì nhà họ Ngải nên mới âm thầm làm nhiều chuyện như vậy.
Ông ấy đã bảy mươi tuổi rồi, nắm giữ quyền lực và tài sản khổng lồ như vậy còn ý nghĩa gì?”

Người nhà họ Ngải cũng nhớ lại, mấy năm trước quả thật từng có chuyện như thế, gần nửa sản nghiệp của gia tộc đều do Ngải Minh Húc quản lý.

Khi đó, ai cũng hiểu Ngải Xuyên đang định nhường lại vị trí chủ gia tộc nên mới lần lượt giao sản nghiệp cho Ngải Minh Húc.

Nhưng sau này không biết tại sao, mấy sản nghiệp do Ngải Minh Húc phụ trách đều lỗ lớn.
Chỉ là khi đó bọn họ còn chưa tỏ tường, chỉ sau một đêm những sản nghiệp này đã bắt đầu sinh lời.

Cũng chính từ lúc đó, Ngải Xuyên tước đoạt một phần sản nghiệp trong tay Ngải Minh Húc.

Dù vậy Ngải Minh Húc vẫn nắm giữ nhiều sản nghiệp nhất trong gia tộc.

Bây giờ nghe Ngải Xuyên giải thích, bọn họ mới vỡ lẽ.
Thì ra Ngải Xuyên muốn âm thầm bồi dưỡng Ngải Minh Húc nên mới làm vậy.

"Không! Nhất định ông đang lừa tôi! Đối với ông, tôi chỉ là một thằng vô dụng, không xứng làm con trai ông.
Ông chỉ không muốn tôi thừa kế gia tộc nên mới cố ý nói như vậy".

"Ông giữ vị trí chủ gia tộc quá lâu, đã quen với việc có địa vị cao nên mới lần lữa không muốn giao vị trí chủ nhà cho tôi".

Ngải Minh Húc đỏ bừng mắt hét lên như phát điên, không chịu tiếp nhận sự thật.

Ngải Xuyên cảm thấy tim mình tan nát.
Sao lão ta lại coi con mình là kẻ vô dụng được?

Sao lão ta lại không muốn giao vị trí chủ gia tộc cho con mình?

Chỉ cần Ngải Minh Húc giỏi hơn một chút, ít nhất có thể giữ ổn định biên độ tăng trưởng nhỏ của sản nghiệp gia tộc mà không cần lão ta âm thầm trợ giúp, lão ta đã vui lắm rồi.

Nhưng Ngải Minh Húc không làm được nên lão ta mới buộc phải tiếp tục nhọc công quản lý gia tộc, nghĩ cách tìm nơi che chở cho nhà họ Ngải.

Tất cả đều vì Ngải Minh Húc, vì nhà họ Ngải.

Thế nhưng trong mắt Ngải Minh Húc, lão ta lại thành kẻ chuyên quyền độc đoán.

"Bố đừng tự lừa mình dối người nữa.
Chắc chắn bố biết ông nói thật mà.
Sao bố không chịu thừa nhận sai lầm của mình?"

Ngải Lâm hô lên, nước mắt giàn giụa.

Chương 618: 618: Nửa Tiếng Đồng Hồ

Đây là lần đầu tiên Ngải Lâm thể hiện sự yếu đuối ở trước mặt người nhà họ Ngải.

Mã Siêu không biết mình có thể nói gì, chỉ đành nắm chặt tay Ngải Lâm, âm thầm tiếp sức cho cô ấy.

“Mày câm miệng cho tao!”

“Đứa con gái bị trục xuất khỏi gia tộc như mày thì biết cái gì?”

“Bây giờ lập tức cút ra khỏi nhà họ Ngải cho tao, đừng hòng quay về nửa bước! Cút đi!”

Ngải Minh Húc vốn đang tức giận không muốn tiếp nhận sự thật, Ngải Lâm còn nói trúng tim đen ông ta, khiến ông ta điên tiết.

“Anh thực sự tưởng rằng hi sinh Ngải Lâm là có thể giúp nhà họ Ngải tránh được những phiền phức lớn trong mắt anh sao?”

“Tôi nói cho anh biết, nhà họ Ngải có Ngải Lâm mới có thể trăm năm hưng thịnh, nếu không sớm muộn cũng bị hủy diệt trong tay anh!”

Ngải Xuyên lạnh lùng nói.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Lần này lão ta hoàn toàn hết hi vọng với Ngải Minh Húc.
Một thằng đàn ông không dám thừa nhận sai lầm của mình còn làm được trò trống gì nữa?

“Ông đề cao con bé này quá đấy!”

“Ông đã coi thường tôi như vậy, tôi sẽ cho ông thấy không có nó, nhà họ Ngải liệu có bị hủy diệt hay không!”

“Tôi sẽ dùng hành động thực tế chứng minh.
Tôi mới là người dẫn dắt nhà họ Ngải trở nên huy hoàng!”

Ngải Minh Húc nghiến răng nghiến lợi nói.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Ngải Xuyên bật cười, tiếng cười tràn đầy bi thương và thất vọng, hờ hững nhìn Ngải Minh Húc: “Anh đã nghĩ vậy, tôi sẽ cho anh cơ hội nhìn rõ hiện thực”.

Dứt lời, Ngải Xuyên quay người rời đi.

“Ông nội đi đâu vậy?”, Ngải Lâm vội vàng đuổi theo.

Ngải Xuyên nhìn Ngải Lâm mỉm cười từ ái, nắm tay cô ấy nói: “Ông sắp phải rời khỏi nhà họ Ngải rồi.
Trước khi đi, ông muốn nhờ cháu một chuyện”.

“Ông muốn rời khỏi nhà họ Ngải sao? Không được, cháu sẽ đi với ông.
Sau này cháu sẽ chăm sóc ông”.

Ngải Lâm lập tức nói.

Ngải Xuyên lắc đầu đáp: “Cháu à, trong nhà họ Ngải chỉ có cháu giống tính ông nhất.
Cháu biết ông đã quyết làm gì thì không ai ngăn được mà.
Ông cũng không cần người khác chăm sóc”.

“Chỉ là trước khi đi, ông vẫn không yên lòng nên muốn nhờ cháu một việc.
Dù thế nào nhà họ Ngải vẫn là nơi nuôi cháu lớn lên”.

“Nếu quả thật có một ngày nhà họ Ngải sụp đổ, mong cháu hãy giúp đỡ, chí ít để nhà họ Ngải còn tồn tại trên đời.
Dù có chết ông cũng còn mặt mũi đi gặp tổ tông”.

Ngải Xuyên nghiêm túc nói.

Ngải Lâm òa khóc, nước mắt tuôn trào.
Đúng như Ngải Xuyên nói, lão ta đã muốn rời đi, ai thuyết phục cũng vô dụng, cũng sẽ không cho cô ấy đi theo chăm nom.

“Ông nội yên tâm.
Chỉ cần cháu còn sống, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn nhà họ Ngải bị diệt”, Ngải Lâm cam đoan.

“Nghe cháu nói vậy, dù ông có chết ngay bây giờ cũng có thể nhắm mắt rồi!”

Ngải Xuyên cười nói rồi dứt khoát quay lưng rời đi, không chút do dự.

Người nhà họ Ngải không đành lòng nhìn theo bóng lưng già nua của lão ta.

“Bố nhất định sẽ phải hối hận!”

Đến khi bóng lưng Ngải Xuyên khuất hẳn, Ngải Lâm mới quay lại nói với Ngải Minh Húc.

Dứt lời, cô ấy kéo Mã Siêu bỏ đi.

Nhưng ngay sau khi bọn họ rời đi chưa được mười phút, Ngải Minh Húc đã nhận được một cuộc gọi tới: “Trong vòng nửa tiếng nếu ông không dẫn Ngải Lâm và Mã Siêu tới nhà họ Điền chịu chết, nhà họ Ngải sẽ bị xóa sổ!”

Nghe vậy, Ngải Minh Húc hoảng hốt nói: “Hôm qua Ngải Lâm đã bị trục xuất khỏi gia tộc.
Mọi chuyện chúng nó làm ở bên ngoài đều không liên quan đến nhà họ Ngải.
Hiện giờ Ngải Lâm và Mã Siêu đang trên đường tới nhà họ Điền rồi”.

“Ha ha, ông tưởng tùy tiện đẩy ra hai con tốt thế mạng là có thể xoa dịu lửa giận của nhà họ Điền sao?”

“Tôi nói cho ông biết, dám giết người nhà họ Điền, nhà họ Ngải bị hủy diệt cũng đáng đời”.

“Tôi không quan tâm Ngải Lâm có bị trục xuất khỏi nhà họ Ngải hay không, tôi chỉ biết cô ta họ Ngải, vậy thì phải do chủ gia tộc họ Ngải là ông tới giải thích.
Nếu không, nhà họ Ngải cứ chờ ngày tàn đi!”

Đối phương nói xong lập tức cúp máy.

Ngải Minh Húc chỉ cảm thấy đất trời đều sụp xuống, toàn thân xụi lơ, lảo đảo lùi về sau mấy bước, phồi phịch trên mặt đất.

- ————

.

Chương 619: 619: Lại Có Kẻ Địch Mới

Cùng lúc đó, Ngải Lâm và Mã Siêu đang trên đường tới chỗ Dương Thanh.

Trên đường đi, Ngải Lâm không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình cực kém.

Quen biết Ngải Lâm nhiều năm, đây là lần đầu tiên Mã Siêu thấy cô ấy yếu đuối như vậy, trong lòng rất khó chịu.

“Mã Siêu, anh nói xem, quyền lực quan trọng vậy sao?”

Ngải Lâm đột nhiên nhìn sang Mã Siêu đang lái xe.

Mã Siêu lắc đầu đáp: “Anh Thanh từng nói một câu rất hay, quyền thế và tiền tài lớn đến đâu cũng vô nghĩa, chỉ có bầu bạn bên những người đáng được ta trân trọng mới là thật”.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

“Anh biết em rất buồn, nhưng hy vọng em có thể mau chóng lấy lại vui vẻ”.

“Anh có thể cảm nhận được, bác trai đuổi em đi và hiểu lầm ông nội em, bản thân ông ấy cũng rất khó chịu, chỉ là tạm thời chưa thể tiếp nhận sự thật mà thôi”.

“Tin anh đi, chẳng bao lâu nữa nhất định bác trai sẽ tỉnh ngộ”.

Mã Siêu an ủi vài câu.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Ngải Lâm lắc đầu cười châm chọc: “Dù thực sự tỉnh ngộ, chỉ sợ cũng là vì nhìn thấy giá trị lợi dụng của em mà thôi”.

Mã Siêu không biết phải an ủi tiếp thế nào.

“Yên tâm, em chỉ khó chịu chút thôi, sẽ nhanh chóng khôi phục lại bình thường”.

Ngải Lâm cười nói.

Chiếc xe phóng như bay về phía nơi ở của Dương Thanh.

Chợt chuông điện thoại của Ngải Lâm reo lên.
Khi thấy số người gọi đến, cô ấy hơi kinh ngạc, vì đây là số

của Ngải Minh Húc.

Ông ta vừa mới đuổi cô ấy ra khỏi nhà họ Ngải, lẽ ra không nên gọi tới nhanh như vậy, trừ phi có chuyện lớn xảy ra.

Ngải Lâm hoảng hốt, vội nhận điện thoại, chỉ nghe thấy Ngải Minh Húc hỏi: “Mày đang ở đâu?”

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Ngải Lâm lập tức hỏi.

Dù đã thất vọng với Ngải Minh Húc nhưng ông ta vẫn là bố ruột Ngải Lâm, quan hệ của hai người vẫn chưa tới mức thù hận lẫn nhau.

“Nhà họ Điền vừa gọi tới, yêu cầu trong vòng nửa tiếng tao phải dẫn mày và Mã Siêu tới nhà họ Điền, nếu không sau đêm nay, nhà họ Ngải sẽ bị xóa sổ!”

Ngải Minh Húc giận dữ nói.

Ngải Lâm biết nhà họ Điền sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nhà họ Ngải nhưng không ngờ nhanh như vậy đã tìm tới.

“Bố yên tâm, chuyện này không liên quan đến nhà họ Ngải. Bọn con sẽ giải quyết”.

Ngải Lâm trầm giọng nói, còn bổ sung thêm một câu: “Trong vòng nửa tiếng, con nhất định sẽ tới nhà họ Điền”.

“Mày không hiểu tao nói gì à? Nhà họ Điền bắt tao dẫn chúng mày tới chịu chết!”

“Vì thằng bạn trai khốn nạn của mày, nhà họ Ngải gặp tai họa rồi!”

“Bây giờ muốn cứu gia tộc chỉ có thể dựa vào nhà họ Tôn. Ông chủ Tôn Húc đã nói chỉ cần mày chịu gả cho con trai ông ta, nhà họ Tôn sẽ ra mặt cho nhà họ Ngải đối phó nhà họ Điền”.

Giọng nói của Ngải Minh Húc lạnh lẽo như đang sai khiến: “Tao đã đồng ý mối hôn sự này.
Mày lập tức tới ủy ban đăng ký kết hôn trước đi”.

“Chỉ khi đăng ký kết hôn, nhà họ Tôn mới chịu ra mặt giúp nhà họ Ngải.
Thời gian gấp gáp, mày mau tới ủy ban đi, người nhà họ Tôn chờ ở đó rồi”.

Nghe vậy, vẻ mặt Ngải Lâm lập tức cứng đờ.

Cô ấy cứ nghĩ Ngải Minh Húc gọi điện cho mình chỉ vì nhà họ Điền bắt ông ta dẫn mình và Mã Siêu tới chịu chết, không ngờ ông ta không thèm hỏi ý cô ấy đã nhận lời gả cô ấy cho nhà họ Tôn.

Quan trọng là, cô ấy biết con trai của Tôn Húc là một thằng ngốc tên Tôn Khánh Dương.

Nay bố mình lại muốn gả mình cho một thằng ngốc, trong khi bố biết mình định kết hôn với Mã Siêu vào cuối năm nay.

“Con đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến nhà họ Ngải, chúng con có thể xử lý được”.

“Hơn nữa, con đã bị trục xuất khỏi nhà họ Ngải, bây giờ lại muốn dùng con để liên hôn với nhà họ Tôn, bố nghĩ được sao?”

“Con đã có người mình yêu, không phải anh ấy quyết không gả.
Bố muốn liên hôn với nhà nào không liên quan tới con!”

Ngải Lâm tức giận nói.

“Mày có bị đuổi khỏi gia tộc thì vẫn là con gái tao, là tao cho mày sinh mệnh!”

“Chuyện này vốn vì mày mà ra, vậy thì nhất định phải do mày giải quyết”.

“Nếu mày không tới ủy ban đăng ký kết hôn trong vòng nửa tiếng, nhà họ Ngải sẽ đắc tội thêm cả nhà họ Tôn”.

“Chẳng lẽ mày muốn khoanh tay đứng nhìn nhà họ Ngải diệt vong vì mày sao?”

Ngải Minh Húc cũng rống lên.

Ngải Lâm chỉ cảm thấy quá mệt mỏi.
Ngải Minh Húc làm vậy vượt xa dự đoán của cô ấy, cũng khiến cô ấy kinh hãi.

Dù đã bị trục xuất, cô ấy cũng chưa từng oán trách Ngải Minh Húc, bởi vì biết ông ta làm vậy là vì gia tộc.

Nhưng giờ đây, ông ta lại đẩy cô ấy vào hố lửa, dù là tới nhà họ Điền chịu chết hay là gả vào nhà họ Tôn.

"Bố nói không sai, mạng con do bố cho, nhưng con cũng sẽ không nghe theo bố.
Đương nhiên nếu bố muốn cái mạng này, con có thể trả lại cho bố".

Nói xong, Ngải Lâm dứt khoát cúp máy.

Mã Siêu đang lái xe cũng nổi giận.
Trớ trêu thay, người khiến anh ta hận lại là bố của người con gái anh ta yêu thương.

"Em yên tâm, nhà họ Tôn không làm gì được nhà họ Ngải đâu. Nhà họ Điền cũng vậy!"

Mã Siêu trịnh trọng nói.

Ngải Lâm nhìn người đàn ông chân thành ấy, bỗng cảm thấy như tìm được bến đỗ đời mình.

Cùng lúc đó ở nhà họ Ngải.

Sau khi bị Ngải Lâm cúp máy, Ngải Minh Húc liên tục gọi tới, đáp lại là lời nhắc đối phương đã tắt máy.

Ngải Minh Húc hoảng hồn.
Nhà họ Điền đã khiến ông ta sứt đầu mẻ trán, giờ còn thêm nhà họ Tôn.

Chỉ trong nửa tiếng, nhà họ Ngải phải đối mặt với cả nhà họ Điền và nhà họ Tôn.

.

||||| Truyện đề cử: Yêu Phải Tổng Tài Cuồng Chiếm Hữu |||||

Lúc này, ông ta mới nhận ra năng lực của mình yếu kém.

Nếu ông ta hỏi Ngải Lâm trước, đợi cô ấy đồng ý mới xin liên hôn mới nhà họ Tôn thì sẽ không khiến nhà họ Ngải đối mặt thêm với một kẻ địch hùng mạnh nữa.

Đồng thời đắc tội với hai trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, chỉ sợ chẳng còn gia tộc nào như bọn họ.

"Ông chủ, không nên tìm nhà họ Tôn khi chưa chắc chắn Ngải Lâm có chịu gả đi hay không".

Quản gia nhà họ Ngải lên tiếng: "Bạn trai Ngải Lâm rất mạnh, người nhà họ Hoàng cũng không làm gì được, biết đâu lần này có thể tạo nên kỳ tích.
Chúng ta nên tin Ngải Lâm có thể xử lý tốt chuyện này mới phải".

"Ông câm miệng cho tôi!"

Ngải Minh Húc thẹn quá hóa giận: "Tôi sẽ chứng minh không có bọn họ, tôi vẫn có thể khiến nhà họ Ngải trở nên lớn mạnh!"

Dứt lời, ông ta gọi một cuộc điện thoại, vội nói: "Vô cùng xin lỗi ông chủ Tôn.
Đứa con gái bất hiếu Ngải Lâm kia đã bị tôi đuổi khỏi gia tộc, ông xem tôi chọn một đứa con gái khác thuộc dòng chính nhà họ Ngải…"

"Câm miệng!"

Ngải Minh Húc chưa nói hết câu, Tôn Húc đã quát: "Tôi muốn con gái ông gả cho con trai tôi.
Nếu là đứa khác thì còn ý nghĩa gì?"

"Nhà họ Ngải dám đùa bỡn tình cảm của nhà họ Tôn như vậy, đừng trách tôi không khách sáo.
Cứ chờ đi, giờ tôi sẽ dẫn người tới gặp ông".

Đối phương nói xong liền cúp máy.

Ngải Minh Húc hốt hoảng ngồi phịch trên mặt đất, ngơ ngác nói: "Nhà họ Tôn cũng tìm tới.
Chẳng lẽ hôm nay là ngày tàn của nhà họ Ngải thật sao?"

- ————

Chương 620: 620: Một Lần Cuối Cùng

Lúc Mã Siêu lái xe tới chỗ Dương Thanh, anh đã đợi sẵn ở bên ngoài.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao hai người lại tự mình đến đón tôi?”

Sau khi lên xe Dương Thanh nghi ngờ hỏi.

Trước khi đến đón Dương Thanh, Mã Siêu đã gọi điện cho anh nhưng không nói rõ mọi chuyện.

Lúc này hai mắt Ngải Lâm sưng đỏ, viền mắt vẫn còn ươn ướt, rõ ràng vừa mới khóc xong.

Ngải Lâm thở dài, chậm rãi kể lại.

Khi biết tin Ngải Lâm đã bị đuổi khỏi nhà họ Ngải, ngay cả Ngải Xuyên cũng rời đi, Dương Thanh rất tức giận.

Trước đây anh đã hứa với nhà họ Ngải sẽ bảo đảm cho họ huy hoàng trăm năm, không chỉ vì nể mặt Mã Siêu và Ngải Lâm ra mà còn vì cách làm người của Ngải Xuyên.

Ngải Xuyên là bậc bề trên sáng suốt, linh hoạt.
Sau khi biết được thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh và Mã Siêu lập tức truyền lại vị trí chủ gia tộc cho Ngải Lâm, đủ để chứng tỏ lão ta là người biết nhìn xa trông rộng.

Nào ngờ lão ta bị ép rời khỏi nhà họ Ngải, ngay cả Ngải Lâm cũng bị Ngải Minh Húc đuổi ra khỏi gia tộc.

“Bố chị nhất định sẽ hối hận!”

Dương Thanh hờ hững nói.

Nếu không phải Ngải Lâm là con gái của Ngải Minh Húc, việc ông ta làm hôm nay đã đủ khiến Dương Thanh giết ông ta rồi.

Ngải Lâm cười khổ: “Trước khi rời đi ông nội chị cũng nói vậy”.

“Anh Thanh định làm gì bác Ngải sao?” Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Mã Siêu bỗng sốt ruột, vội vàng giải thích: “Ông ta cũng là người đáng thương, chưa trải sự đời, cực kỳ cổ hủ, hoàn toàn không biết sự mạnh mẽ của anh”.

“Bằng không dù ông ta có can đảm cỡ nào cũng không dám làm ra việc này”.

Mã Siêu giải thích khiến Dương Thanh cạn lời, trợn mắt nhìn anh ta tức giận nói: “Trong suy nghĩ của cậu, tôi là người không biết chừng mực vậy sao?” Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!.
Đam Mỹ H Văn

Nghe vậy, sắc mặt Mã Siêu lúng túng.

“Anh quá quan tâm nên không tỉnh táo, dù cậu Thanh muốn giết bố em thì ít nhất cũng sẽ nể mặt chúng ta không xuống tay, cùng lắm chỉ để ông ấy chịu khổ chút thôi”.

Ngải Lâm biết rõ Dương Thanh sẽ không làm gì Ngải Minh Húc, cười gượng nói.

Mã Siêu càng thêm lúng túng, vội vàng nói: “Anh Thanh đừng để bụng.
Em chỉ lo Ngải Lâm khó xử vì bị kẹp ở giữa”.

“Người đời nói phụ nữ khi yêu đều là kẻ ngốc, nhưng sao tôi cứ cảm thấy đàn ông khi yêu mới là kẻ ngốc nhỉ?”, Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

“Phụt!”

Ngải Lâm nhịn không nổi cười ra tiếng.

Nụ cười này khiến muộn phiền tích tụ trong lòng cô ấy vơi đi rất nhiều.

Đây là hiệu quả mà Dương Thanh mong muốn.
Tuy Ngải Minh Húc muốn đẩy Ngải Lâm và Mã Siêu ra gánh tội thay khiến anh rất tức giận, muốn giết ông ta nhưng dù sao đây cũng là việc nhà của Ngải Lâm.

Trừ khi Ngải Lâm muốn đối phó với nhà họ Ngải, nếu không anh cũng không có lý do đụng đến bọn họ.

Sự việc nghe có vẻ phức tạp.
Nhà họ Ngải không chỉ trêu chọc nhà họ Điền mà còn gây sự với nhà họ Tôn, nhưng với anh hết thảy đều là chuyện nhỏ.

Xe chạy như bay trên đường, chỉ mười lăm phút sau đã đỗ trước cửa nhà họ Ngải.

Ngải Lâm và Mã Siêu vốn muốn đi thẳng đến nhà họ Điền nhưng sau khi Ngải Minh Húc gọi điện thoại tới ép Ngải Lâm gả cho nhà họ Tôn thì cô đã biết mọi việc chỉ có thể giải quyết ở nhà họ Ngải.

"Đứa con ngỗ nghịch, mày còn dám trở về nữa sao?"

Ngải Lâm vừa về nhà, Ngải Minh Húc đã tức giận quát.

Nếu không vì Mã Siêu và Dương Thanh đứng cạnh Ngải Lâm, ông ta đã muốn xông lên tát Ngải Lâm mấy bạt tai rồi.

Ngải Lâm hờ hững nói: "Con đã nói việc này không liên quan đến nhà họ Ngải, con sẽ xử lý thỏa đáng!"

"Tao bảo mày đến nhà họ Điền chịu trách nhiệm mày không đi, bảo mày đến ủy ban đăng ký kết hôn với người nhà họ Tôn mày cũng không đi.
Mày nói xem mày định đối phó với hai gia tộc lớn của Yến Đô kiểu gì?"

Ngải Minh Húc gào lên.

Người nhà họ Ngải cũng nhìn chằm chằm Ngải Lâm, thi nhau chỉ trích.

"Cô đúng là sao chổi, là tai họa của nhà họ Ngải.
Bây giờ gây ra họa lớn cho gia tộc, cô tưởng chỉ bằng một câu nói là có thể giải quyết được sao?"

"Tôi thấy nên trói cô ta lại đưa đến ủy ban để đăng ký kết hôn với đứa con trai nhỏ của chủ nhà họ Tôn là tốt nhất".

"Tôi nghĩ hay là giết luôn cho êm chuyện.
Dù sao người nhà họ cũng Điền sắp tới đây.
Nếu để bọn họ thấy được thành ý của nhà họ Ngải, nói không chừng bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta đấy".

Người nhà họ Ngải thi nhau chỉ trích Ngải Lâm, thậm chí có người còn đòi giết Ngải Lâm để thể hiện thành ý.

Bộ mặt thấp hèn rất xấu xí.

Dương Thanh híp mắt chứng kiến tất cả nhưng vẫn không nói lời nào.
Tranh luận với mấy kẻ nông cạn này đúng là tự hạ thấp bản thân.

Anh bỗng chờ mong người nhà họ Điền và họ Tôn mau đến đây.

Chờ sau khi giải quyết xong hai gia tộc này, anh muốn nhìn xem người nhà họ Ngải sẽ bày ra dáng vẻ nịnh nọt như thế nào.

"Tất cả im miệng cho tôi!"

Dương Thanh có thể nhịn nhưng Mã Siêu lại không nhịn nổi quát ầm lên, ánh mắt giận dữ liếc nhìn đám người, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi còn nghe thấy ai sỉ nhục Ngải Lâm nữa, tôi sẽ giết người đó trước!"

"Các người đừng nghĩ tôi nói đùa.
Ngay cả dòng chính của nhà họ Điền tôi còn dám giết, các người là cái thá gì, giết lúc nào chả được!"

Trong mắt Mã Siêu ngập tràn sát khí.

Những người này sỉ nhục Ngải Lâm đã chọc giận anh ta.

Quả nhiên rất có tác dụng.
Sau khi Mã Siêu đe dọa xong, người nhà họ Ngải đều sực tỉnh, im thin thít.

Trước đây lúc ở nhà họ Vương bọn họ đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Mã Siêu.
Một mình anh ta có thể giết chết cao thủ hàng đầu của nhà họ Vương dễ như ăn cháo.

Bây giờ ngay cả dòng chính của nhà họ Điền trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng bị anh ta lấy mạng.

Những người vừa nãy kêu gào đòi giết Ngải Lâm lúc này nào dám hống hách kiêu căng nữa.

Ai cũng cúi đầu thật thấp chỉ sợ bị ánh mắt hung ác kia nhìn trúng.

Ngải Minh Húc cũng ngạc nhiên, thấy dáng vẻ tức giận của Mã Siêu liền vội vàng nuốt lại những lời mắng Ngải Lâm vào trong.

Trong mắt Ngải Lâm chỉ còn sự thất vọng.
Cô nhìn thật kỹ đám người nhà họ Ngải, cuối cùng nhìn sang Ngải Minh Húc nói: “Bố yên tâm, việc hôm nay sẽ không liên lụy tới bất kỳ ai trong nhà họ Ngải”.

“Tôi cũng nói cho các người biết, sau khi giải quyết xong việc hôm nay, tôi và nhà họ Ngải sẽ không còn bất kỳ liên quan nào nữa.
Từ nay về sau nhà họ Ngải gặp phải rắc rối gì cũng đừng bao giờ đến tìm tôi”.

“Bởi vì lần sau, dù nhà họ Ngải có bị tiêu diệt, tôi cũng sẽ không bao giờ mềm lòng”.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Ngải Lâm tràn đầy sự kiên định.

Không biết tại sao Ngải Minh Húc cảm thấy lo lắng lời của Ngải Lâm sẽ trở thành sự thật.

Ngải Lâm vừa nói xong, một người trung nhiên cuống quýt chạy vào, hốt hoảng nói: “Ông chủ, người nhà họ Điền đến rồi!”

- ————

.

Chương 621: 621: Thật Lớn Lối

Ngải Minh Húc nghe được người nhà họ Điền tới thì rõ ràng run rẩy và sợ hãi.

“Đi, đi theo tôi ra đón người nhà họ Điền!”

Ngải Minh Húc vội vàng đi về phía cửa, còn dẫn theo một đám người dòng chính của nhà họ Ngải.

Ngải Lâm chỉ cảm thấy vô cùng tức cười khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Cô ấy đột nhiên hiểu ra lý do Ngải Xuyên mãi không chịu truyền lại vị trí chủ gia tộc cho Ngải Minh Húc.
Bởi vì ông ta không xứng làm chủ gia tộc họ Ngải.

Nhà họ Điền rất mạnh, nhưng nhà họ Ngải cũng không kém.

Nếu nhà họ Điền và nhà họ Ngải thật sự đấu với nhau, nhà họ Ngải tất nhiên sẽ tiêu diệt, nhưng nhà họ Điền cũng sẽ phải trả giá đắt.
Bây giờ quan hệ giữa tám gia tộc đứng đầu Yến Đô vô cùng vi diệu, kiềm chế lẫn nhau lại có mối liên kết ngầm với nhau.

Bất kể gia tộc nào bị tổn hại, những gia tộc khác chắc chắn sẽ nhân cơ hội gây khó dễ.

Cho nên chỉ cần nhà họ Ngải tỏ ra cứng rắn, cho dù nhà họ Điền là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám dùng hết sức lực của cả gia tộc đối phó với nhà họ Ngải.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Bởi vì nhà họ Điền không chịu nổi cái giá phải trả sau khi tiêu diệt nhà họ Ngải.

Nhưng Ngải Minh Húc tỏ ra yếu kém, tự mình dẫn theo dòng chính của nhà họ Ngải ra chủ động đón tiếp, thái độ vô cùng đớn hèn, đúng là thể hiện nhuần nhuyễn tính cách nô bộc.

Điều này chính là sỉ nhục đối với nhà họ Ngải.

Cho dù nhà họ Ngải thật sự nhờ vậy mà được bảo vệ, sợ rằng sau này khó tránh được bị nhà họ Điền xem thành gia tộc phụ

thuộc.
Mà nhà họ Ngải sẽ phải đối mặt với sự nghiền ép không ngừng của nhà họ Điền.

"Ngải Minh Húc – chủ nhà họ Ngải đẫn theo tất cả dòng chính của nhà họ Ngải chào đón sếp Điền!"

Ngải Minh Húc dẫn theo người nhà họ Ngải đứng ở hai bên cửa, hơi cúi người đồng thanh chào đón người nhà họ Điền đến.

Sếp Điền mà ông ta vừa gọi chính là Điền Hoa – bố của Điền Tân Vũ đột nhiên chết sau khi bị Mã Siêu đánh gãy tay chân.

Bây giờ ông ta là người thừa kế nhà họ Điền, gần nửa sản nghiệp nhà họ Điền đều do ông ta quản lý.
Nghe đồn chẳng bao lâu nữa, ông ta sẽ kế thừa vị trí chủ nhà.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Phía sau Điền Hoa là hai vệ sĩ mặc vest đen đi ở hai bên.
Phía sau nữa còn có hai vệ sĩ kéo theo một cô gái trẻ.

Cô gái bị kéo tới chẳng phải ai khác mà chính là bạn gái Điền Tân Vũ, cô gái nhà họ Lâm đã gây sự với Ngải Lâm, Lâm Kiều.

Lúc này, Lâm Kiều tóc tai bù xù, trên mặt còn có mấy dấu tay.
Rõ ràng cô ta đã bị người đánh rất hung ác.

"Ngải Minh Húc, ông thật to gan.
Tôi cho ông nửa giờ để ông dẫn theo con gái mình và bạn trai của cô ta tới nhà họ Điền chịu chết, không ngờ ông dám từ chối".

Điền Hoa lạnh lùng nhìn Ngải Minh Húc nói: "Nếu đã vậy, tôi chỉ có thể tự mình đến nhà họ Ngải một chuyến!"

Ngải Minh Húc nghe vậy thì lập tức biến sắc, sợ hãi nói: "Sếp Điền, mong ông cho tôi giải thích chuyện này.
Không phải tôi không muốn dẫn chúng nó tới nhà họ Điền mà chúng nó không muốn, không chịu nghe lời tôi".

Điền Hoa cười giễu cợt: "Tôi không quan tâm tới chuyện đó.
Ông là chủ nhà họ Ngải mà còn chẳng ra lệnh được cho người nhà họ Ngải, vậy đó là chuyện của ông".

“Sếp Điền, vẫn mong ông cho tôi cơ hội chuộc tội!”, Ngải Minh Húc sốt ruột suýt khóc.

Ông ta vốn cho rằng nhà họ Điền chỉ tùy tiện phái mấy người qua, nhưng không ngờ người tới lại là Điền Hoa.

“Bớt nói nhảm đi.
Ông giao con gái ông và hung thủ ra trước.
Chờ tôi xử lý chúng xong, chúng ta hãy nói tới chuyện khác”, Điền Hoa lạnh lùng nói.

Rõ ràng ông ta chỉ định giết Ngải Lâm và Mã Siêu chứ không tính tiêu diệt cả nhà họ Ngải.
Ông ta làm vậy phần lớn là vì lợi ích.

Điền Hoa là người thừa kế nhà họ Điền thì tất nhiên không phải kẻ ngốc.
Ông ta biết, nếu mình thật sự muốn tiêu diệt nhà họ Ngải, sẽ mang tới rắc rối cực lớn cho nhà họ Điền.

Chỉ có lợi ích mới là quan trọng nhất!

“Đứa con gái bất hiếu này, mày còn chưa cút ra!”

Ngải Minh Húc tất nhiên cũng hiểu được ý của Điền Hoa.
Trong lòng ông ta mừng thầm, tức giận quát Ngải Lâm.

Một câu nói lại khiến Ngải Lâm đau lòng.

Đây là ông ta đã xác định để Ngải Lâm gánh chịu tất cả, tránh cho nhà họ Điền trút giận vào nhà họ Ngải.

Dương Thanh hơi híp mắt nhìn Ngải Minh Húc.
Người như vậy, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.

“Người là do tôi giết, có gì thì ông cứ nhằm vào tôi đây này!”

Ngải Lâm đang định bước tới thì bị Mã Siêu kéo ra sau lưng, bảo vệ.

Điền Hoa nghe Mã Siêu nói vậy, lập tức nhìn anh ta với ánh mắt như muốn giết người.

Điền Hoa đau lòng vì mất đứa con trai cưng, có thể tưởng tượng được bây giờ ông ta phẫn nộ thế nào.

Ngải Lâm biết năng lực của Mã Siêu nên không tranh giành, chỉ bình tĩnh đứng sau lưng anh ta.
Chẳng qua cô ấy nhìn bóng lưng rộng lớn trước mặt mà cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc.

"Mày đã giết con trai tao, còn dám lớn lối như vậy.
Thằng nhãi, mày có biết tao là ai không hả?", Điền Hoa híp mắt hỏi.

Mã Siêu cười lạnh: "Chẳng phải ông là người nhà họ Điền sao? Ông còn chưa đủ tư cách kiêu căng trước mặt tôi đâu.
Con trai ông chán sống mới dám tuyên bố sẽ giết chết tôi, còn ra tay với tôi.
Chẳng qua bản lĩnh của anh ta chẳng tới đâu, thật sự quá yếu nên trái lại bị tôi đánh gãy hai tay, hai chân.
Chẳng ngờ anh ta không chịu nổi đòn mới dễ chết như vậy".

"Mày muốn chết!"

Lời nói của Mã Siêu đã hoàn toàn chọc giận Điền Hoa.

"Con trai tôi thật sự do cậu ta giết chết à?"

Điền Hoa đột nhiên giận dữ hỏi Lâm Kiều đang bị hai vệ sĩ khống chế.

Lâm Kiều bị dọa cho cả người nhũn từ lâu.
Từ khi vừa tới nhà họ Ngải, cô ta đã nhìn thấy Mã Siêu.

Lúc này Điền Hoa hỏi vậy, cô ta vội vàng gật đầu nói: "Đúng là anh ta.
Lúc đó chỉ nói một lời không hợp, anh ta đã ra tay với anh Vũ.
Anh Vũ chết thảm lắm.
Chú Điền, chú không thể để cho tên khốn kiếp này chết quá dễ dàng được".

"Còn cả con ả nhà họ Ngải phía sau anh ta nữa.
Tất cả chuyện hôm nay đều do cô ta gây ra.
Cô ta cũng là hung thủ".

.
Truyện Ngược

"Anh Vũ bị chết trong đau đớn.
Chú Điền nhất định phải bắt chúng sống không bằng chết rồi

hãy lấy mạng chúng”.

Lâm Kiều nói rất ác độc.

Đặc biệt là khi cô ta nhìn Ngải Lâm thì càng thù hận hơn, chỉ hận không thể tự tay giết chết cô ấy.

Ngải Lâm khẽ nhíu mày.
Lúc này, cô ấy bước từ phía sau Mã Siêu ra, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ không phải do cô quá đê tiện, chủ động gây sự mới ép bạn trai tôi phải ra tay sao?”

“Cô câm miệng! Tôi nói là cô thì chính là cô!”, Lâm Kiều hét lên như một con điên.

Ngải Lâm biết rõ sự vô sỉ của cô gái này nên dứt khoát không để ý tới nữa.
Cô ấy nói với Điền Hoa: “Sếp Điền, rốt cuộc chân tướng sự việc thế nào, tôi nghĩ chắc ông đã điều tra rõ ràng, nên cũng hiểu có phải cô gái này mới là kẻ hại chết con trai ông hay không!”

Điền Hoa không nói gì, chỉ híp mắt lại chỉ còn một đường chỉ.

Người nhà họ Ngải thậm chí không dám thở mạnh, chỉ sợ Điền Hoa sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu bọn họ.

“Tao không quan tâm nguyên nhân là gì, tao chỉ biết bây giờ người chết là con trai tao, mà chúng mày vẫn còn sống khỏe mạnh.
Vì chuyện này, tất cả chúng mày đều phải bị chôn cùng với con trai tao!”

Điền Hoa chợt lạnh lùng nói.

“Đi qua, dẫn cả hai cùng đi!”

Điền Hoa vung tay lên.
Hai vệ sĩ lập tức đi về phía Mã Siêu và Ngải Lâm.

Mã Siêu bảo vệ Ngải Lâm ở phía sau, lạnh lùng nói với Điền Hoa: “Nếu ông không muốn người nhà họ Điền lại chết nữa, tốt nhất vẫn nên dẫn người rời đi!”

“Mày đang uy hiếp tao à?”, Điền Hoa giận quá hóa cười.

“Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở ông thôi!”

Mã Siêu cười lạnh: “Còn về uy hiếp, ông vẫn chưa có tư cách này!”

Nghe vậy, không gian chìm vào yên tĩnh!

Điền Hoa phải mất một lúc mới lấy lại tinh thần, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày yên tâm.
Lát nữa, tao sẽ cho mày sống không được, chết không xong!”

“Điền Hoa, ông thật lớn lối nhỉ!”

Đúng lúc này, phía sau chợt vang lên một giọng nói giễu cợt.

Mọi người đều xoay người nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng đi tới dưới sự bảo vệ của hai vệ sĩ.

- ————

.

Chương 622: 622: Bị Dọa Suýt Đái Ra Quần

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thấy người vừa tới.
Ngay cả bản thân Điền Hoa cũng hoảng sợ.

“Bà chủ Diệp, bà muốn can thiệp vào chuyện nhà họ Điền tôi à?”

Điền Hoa phải mất một lúc mới lấy lại tinh thần, lạnh giọng hỏi.

Người tới chính là chủ gia tộc họ Diệp hiện nay, Diệp Mạn.

Cho dù bà ta chỉ dẫn theo hai vệ sĩ cũng đủ khiến Điền Hoa cảm giác được sự phức tạp của chuyện này.

Ông ta vốn chỉ muốn tới nhà họ Ngải dẫn tất cả những kẻ có liên quan tới cái chết của con trai mình đi, thuận tiện tạo áp lực với nhà họ Ngải, ép bọn họ phải trở thành gia tộc lệ thuộc vào nhà họ Điền, giao ra hơn nửa lợi nhuận.

Ông ta vốn tưởng đây là một chuyện vô cùng đơn giản.
Nhưng Diệp Mạn xuất hiện đã khiến ông ta cảm giác được chút bất thường.

Cho dù tám gia tộc đứng đầu Yến Đô luôn âm thầm đấu đá với nhau không ngừng, nhưng ngoài mặt lại rất ít khi mâu thuẫn.
Ai cũng biết mình phải duy trì một sự cân bằng mới là chuyện có lợi nhất cho cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Bảy gia tộc đứng đầu Yến Đô khác vốn không nên dính vào chuyện kiểu như nhà họ Điền nhằm vào nhà họ Ngải.

Diệp Mạn cười nhạt: “Sếp Điền đã định đưa con gái nuôi của tôi đi, lẽ nào tôi còn không thể ra mặt sao?”

Mọi người nghe vậy thì đều kinh ngạc.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Bản thân Ngải Lâm cũng chấn động.
Nhưng cô ấy lập tức hiểu rõ dụng ý của Diệp Mạn.
Đây là bà ta tính giúp cô ấy.

“Con gái nuôi à?”

Điền Hoa cười giễu cợt: “Nhưng tôi chưa từng nghe nói bà chủ Diệp có thêm một cô con gái nuôi khi nào vậy”.

“Đây là chuyện riêng của tôi, ông không biết chẳng phải là chuyện thường à?”

Diệp Mạn mỉm cười, sau đó nói với Ngải Lâm: “Lâm à, con tới chỗ mẹ nuôi đi.
Mẹ muốn xem thử, có mẹ ở đây thì còn ai có thể bắt nạt con gái nuôi của mẹ nữa”.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Ngải Lâm tất nhiên sẽ không từ chối lòng tốt của Diệp Mạn, mỉm cười đi về phía bà ta: “Cảm ơn mẹ nuôi!”

Cô ấy gọi tiếng “mẹ nuôi” này vô cùng thuận miệng, không hề giống với giả vờ.

Người nhà họ Ngải đều trợn tròn mắt, cảm giác không thể tin nổi.

Ngải Lâm nhận chủ nhà họ Diệp làm mẹ nuôi từ lúc nào?

Nếu biết vậy, mình cần gì phải chủ động đi cầu xin nhà họ Tôn cho Ngải Lâm lấy con trai ngốc nhà bọn họ chứ?

Ngải Minh Húc cảm thấy đầu óc mơ hồ, chỉ còn nhớ câu Ngải Lâm đã nói trước khi rời khỏi nhà họ Ngải: “Bố chắc chắn sẽ hối hận!”

Chẳng lẽ là vì con bé có quan hệ với chủ nhà họ Diệp sao?

Ngải Minh Húc thật sự hối hận rồi.
Bất kể là bám lấy gia tộc nào trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, địa vị của nhà họ Ngải cũng sẽ tăng lên theo.

Việc ép Ngải Lâm lấy con trai ngốc nhà họ Tôn chắc chắn không tốt bằng để con bé làm con gái nuôi của Diệp Mạn.

Nếu có thể giải quyết được rắc rối với nhà họ Điền này, dựa vào quan hệ giữa Ngải Lâm và nhà họ Diệp, chẳng phải nhà họ Ngải cũng có chỗ chống lưng vững chắc à?

Ngải Minh Húc nghĩ tới đây lại chợt kích động.

Đây chính là bản chất của người ở trong gia tộc lớn.
Trong mắt bọn họ không có tình cảm, chỉ có lợi ích là trên hết.

“Nếu cô gái này là con gái nuôi của chủ nhà họ Diệp, vậy tôi nể mặt bà tha cho cô ta!”

Điền Hoa im lặng một lát mới nói.

Nhưng ông ta vừa dứt lời lại nhìn Mã Siêu và híp mắt nói tiếp: “Nhưng thằng oắt con này đã giết con trai tôi, tôi phải dẫn nó đi!”

Diệp Mạn vẫn ôn hòa nói: “Sếp Điền, thật không khéo, cậu ấy là chồng chưa cưới của con gái nuôi tôi, ông cũng không thể dẫn cậu ấy đi được!”

“Bà chủ Diệp, bà đừng quá đáng quá!”, Điền Hoa khẽ nhướng mày nói với vẻ không vui.

Ông ta tha cho Ngải Lâm không phải vì yếu kém, mà vì biết mình chống lại nhà họ Diệp không phải là chuyện tốt cho nhà họ Điền.

Nhưng ông ta không ngờ Diệp Mạn không chỉ muốn bảo vệ Ngải Lâm, còn muốn bảo vệ cả Mã Siêu.

Trong mắt ông ta, Mã Siêu chỉ đơn giản là bạn trai của Ngải Lâm.

Theo lý mà nói, ông ta vừa tha cho Ngải Lâm đã xem như nể mặt Diệp Mạn, bà ta cũng phải cho lại ông ta chút mặt mũi, mặc kệ Mã Siêu mới đúng.

Nhưng Diệp Mạn không làm vậy.

“Sếp Điền, tôi nhất định phải nói rõ với ông.
Cho dù bố ông có tới đây, nhà họ Điền cũng đừng mong dẫn hai người này đi được”.

Diệp Mạn cười híp mắt nói: “Tôi rất đau buồn khi nghe tin con trai ông đã chết, nhưng tôi cũng đã điều tra rõ chân tướng sự việc”.

“Tất cả mọi chuyện đều là do một cô gái tên là Lâm Kiều gây ra.

Cô ta chủ động khiêu khích Ngải Lâm, kết quả lại dụ dỗ con trai ông ra tay với con bé".

"Bạn trai của Ngải Lâm cảnh cáo nhưng không ích gì.
Con trai ông trái lại thẹn quá thành giận, muốn ra tay giết cậu ấy, chọc cho cậu ấy tức lên, mới đánh gãy hai tay, hai chân con trai ông".

"Nhưng không ngờ khi thấy con trai ông bị đánh gãy hai tay, hai chân, Lâm Kiều lại xem như không nhìn thấy gì, bỏ mặc con trai ông lại đó và rời đi một mình, bởi vì bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để cứu chữa nên con trai ông mới qua đời".

"Nếu thật sự muốn tính toán thì người hại chết con trai ông không phải là con gái nuôi của tôi, cũng không phải là bạn trai của con bé, mà là Lâm Kiều!"

Diệp Mạn kể đúng mọi chuyện xảy ra ở cửa hàng bán quần áo lúc trước.

Sắc mặt Điền Hoa thoáng biến đổi.
Rõ ràng ông ta đã điều tra được mấy tin tức này từ trước, nếu không làm sao lại dẫn cả Lâm Kiều tới đây?

Lâm Kiều đang bị hai vệ sĩ nhà họ Điền khống chế.
Cô ta vừa nghe vậy thì lập tức biến sắc và vô cùng sợ hãi.
Cô ta muốn giải thích rõ nhưng lại không dám.

Diệp Mạn chính là chủ gia tộc họ Diệp, thân phận và địa vị còn cao hơn Điền Hoa.

Hơn nữa, lời bà ta nói đều là sự thật.
Nhà họ Điền nhất định có thể điều tra ra được.

Bây giờ cô ta giải thích, ngược lại sẽ đắc tội cả Diệp Mạn.
Một nhà họ Điền đã làm cô ta không nhìn thấy hi vọng được sống.
Nếu thêm một nhà họ Diệp nữa, cô ta sẽ chỉ có con đường chết.

"Sếp Điền, tôi nghĩ hẳn mình nói đã rõ ràng.
Ông cũng điều tra qua, có thể biết rõ rồi.
Vậy có phải ông nên dẫn người đi rồi không?", Diệp Mạn cười híp mắt hỏi.

Điền Hoa không nói gì, chỉ thấy sắc mặt không ngừng thay đổi, rõ ràng còn đang nghĩ cách đối phó.

“Sếp Điền, ông tuyệt đối đừng nghe người phụ nữ này nói linh tinh!”

Đúng lúc này, một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy một người trung niên dẫn theo một đám người đi tới.

Phía sau ông ta đông nghịt người, tính sơ qua không ngờ phải lên tới năm mươi người.

“Tôn Húc!”

Diệp Mạn nhìn thấy người tới thì chợt tức giận.

Lần trước ở trong lễ tang của Diệp Kế Tông, Tôn Húc đã dẫn theo hai mươi cao thủ tới nhà họ Diệp tạo áp lực.
Lần này, ông ta lại dám tới gây rắc rối cho mình, hơn nữa còn dẫn theo số người đông hơn gấp đôi so với lần trước.

Người nhà họ Ngải đều kinh ngạc đến ngây người, trợn tròn mắt nhìn người nhà họ Tôn đến.

Bất kể là nhà họ Điền, nhà họ Diệp, hoặc nhà họ Tôn đều là gia tộc trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Đã bao giờ có nhiều gia tộc đứng đầu đến nhà họ Ngải như bây giờ đâu?

“Ông chủ Tôn, đã lâu không gặp!”

Điền Hoa mỉm cười chào hỏi.
Tôn Húc dẫn theo nhiều người tới như vậy, lại thêm câu nói vừa rồi đã rõ ràng là nhằm vào nhà họ Diệp, hiển nhiên là bạn chứ không phải địch.

Dưới tình huống này, nếu có gia tộc cùng cấp giúp đỡ, tất nhiên là một chuyệt tốt đối với ông ta.

Tôn Húc đi tới trước mặt Điền Hoa, vừa cười lớn vừa nói: “Người đàn bà này là người phụ nữ ác độc ăn người không nhả xương.

Bà ta vì vị trí chủ gia tộc, thậm chí đã giết cả bố mình.
Sao ông có thể tin lời bà ta nói được chứ?”

“Bà ta và nhà họ Ngải không có bất cứ quan hệ gì, cũng không phải là mẹ nuôi của cô gái kia.
Hôm nay bà ta tới đây chỉ để tranh đoạt nhà họ Ngải.
Nếu sếp Điền cần, tôi có thể giúp đỡ sếp Điền kìm chế nhà họ Diệp mà không cần báo đáp”.

Lời Tôn Húc nói đã hoàn toàn chọc giận Diệp Mạn.

“Tôn Húc, tôi lặp lại lần cuối cùng, bố tôi không phải bị tôi giết mà chết vì bệnh!”

Bà ta nghiến răng nghiến lợi nói.

“Sao vậy? Bà dám làm nhưng không dám nhận à? Tin tức này là do người nhà họ Diệp truyền ra, chẳng lẽ còn có thể giả được sao?”, Tôn Húc cười híp mắt nói.

Diệp Mạn càng tức giận thì ông ta lại càng vui mừng.

Bà ta giận tới run người, nếu ánh mắt có thể giết người thì sợ là Tôn Húc đã chết ngàn vạn lần rồi.

“Nếu ông ta thích chết thì cứ giết là được rồi, cần gì phải nói nhiều như vậy chứ?”

Đúng lúc này, Dương Thanh vẫn không nhúng tay vào chuyện này, cuối cùng đã mở miệng.

Tôn Húc vừa nghe được giọng nói của Dương Thanh thì lập tức kinh ngạc đến mức hoang mang lo sợ.

Ông ta tới nhà họ Ngải chỉ để đối phó với nhà họ Diệp, nhưng không ngờ Dương Thanh cũng ở đây.

Không chỉ vậy, ông ta còn nhìn thấy Mã Siêu.

Lần trước ở nhà họ Diệp, chính Mã Siêu đã một mình giết hai mươi cao thủ hàng đầu của nhà họ Lâm, lại ép ông ta phải quỳ xuống xin lỗi Dương Thanh.

Không ngờ hôm nay, hai người này đều có mặt ở đây.

- ————

.

Chương 623: 623: Đám Người Đê Tiện

Giờ phút này, Tôn Húc có cảm giác muốn bỏ của chạy lấy người.

Vốn dĩ ông ta đã là người nhát như chuột, đặc biệt sau khi tận mắt thấy thực lực kinh khủng của Mã Siêu, nó cứ như ác mộng lúc nào cũng xuất hiện trong đầu ông ta.

“Cậu là ai nữa?”

Đúng lúc này, Điền Hoa chợt nhìn Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

Từ lúc ông ta dẫn người đến nhà họ Ngải là đã thấy Dương Thanh rồi, bởi vì nhà họ Ngải đang cố tình xa lánh Ngải Lâm nhưng Dương Thanh và Mã Siêu lại đứng chung với cô ấy.

Ông ta không phớt lờ nổi, trong mắt ông ta, những gì Dương Thanh nói là quá tự cao tự đại, dám đòi giết Tôn Húc.

Nhưng quan trọng là khoảnh khắc Tôn Húc thấy Dương Thanh, ông ta lại cực kỳ sợ hãi.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Điền Hoa, bình tĩnh nói: “Ông không cần biết tôi là ai, ông chỉ cần biết đắc tội với tôi không phải chuyện tốt lành gì”.

Điền Hoa nhíu mày, ông ta không còn thấy Dương Thanh ngạo mạn nữa mà cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Thân là người thừa kế của nhà họ Điền, khí thế của ông ta cũng rất mạnh mẽ nhưng ánh mắt chàng trai trẻ này cho thấy anh không hề sợ hãi chút nào, đôi ngươi tĩnh lặng như vực thẳm.

Người nhà họ Ngải đều sợ ngây người, bọn họ biết Mã Siêu rất mạnh nhưng vẫn đi sau lưng Dương Thanh, hơn nữa còn cực kỳ kính trọng anh, thêm vào đó anh còn dám đối đầu với người thừa kế nhà họ Điền.

“Cậu nhóc, cậu đang đe dọa tôi à?”

Điền Hoa không hề khinh thường Dương Thanh mà chỉ lạnh giọng chất vấn.

“Tôi chỉ đang cảnh cáo”, Dương Thanh nói.

Dứt lời, anh không hề nhìn Điền Hoa nữa mà nhìn sang Tôn Húc đang sợ vỡ mật, lạnh nhạt nói: “Nếu bây giờ ông dẫn người đi thì tôi có thể xem như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra”.

Tôn Húc run rẩy, chưa trả lời nhưng những người ở đây đều nhận thấy được ông ta đang sợ hãi.

“Rốt cuộc anh chàng này là ai vậy? Mới nói vài câu đã làm chủ gia tộc họ Tôn run lẩy bẩy”.

“Tôi có cảm giác cậu ấy chẳng xem tám gia tộc lớn của Yến Đô ra gì”.

“Ai biết đâu? Bạn trai Ngải Lâm mạnh vậy mà còn phải kính trọng cậu ấy, chắc lai lịch không phải dạng vừa đâu”.

Người nhà họ Ngải thì thầm bàn tán, đây không phải lần đầu tiên họ gặp Dương Thanh, chỉ biết Mã Siêu cứ đi theo Dương Thanh chứ không rõ thân phận thật của anh là gì.

Ngải Minh Húc cảm giác như mình đang nằm mơ, có thể thấy rõ Tôn Húc rất sợ Dương Thanh.

Một người còn trẻ mà đã khiến chủ của một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô phải khiếp sợ, rốt cuộc là ai?

Bỗng nhiên ông ta nghĩ đến hôm qua trước khi rời đi Ngải Xuyên có nói: “Chắc chắn anh sẽ hối hận!”

Ông ta có hối hận không?

Thấy Diệp Mạn nói thẳng với mọi người Ngải Lâm là con gái nuôi của bà ta, còn đối đầu với nhà họ Điền vì Ngải Lâm, ông ta đã hối hận rồi.

Dù sao lúc trước ông ta muốn Ngải Lâm lấy đứa con trai bị ngốc của Tôn Húc để được nhà họ Tôn giúp đỡ.

Nhưng so ra thì Diệp Mạn đáng tin hơn Tôn Húc nhiều.

“Tôi… hôm nay tôi đến đây không phải để đối đầu với cậu mà nhà họ Ngải lừa tôi nên tôi mới tới làm rõ”.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tôn Húc lắp bắp.

Ầm!

Ông ta mới vừa dứt lời, ai nấy đều sợ ngây người, không thể tưởng tượng nổi.

Không cần nghi ngờ gì hơn, câu trả lời của Tôn Húc tương đương với việc cúi đầu trước Dương Thanh.

Tôn Húc là chủ gia tộc nhà họ Tôn, một trong tám gia tộc lớn của Yến Đô.

Mọi người chỉ thấy ngơ ngác mơ màng.

Sau khi kinh ngạc xong, Ngải Minh Húc sợ đến cực điểm.
Bởi vì sợ Dương Thanh nên Tôn Húc đã chỉa mũi dùi sang nhà họ Ngải.

Bây giờ Ngải Lâm đã bị trục xuất ra khỏi nhà họ Ngải, nếu nhà họ Tôn đối phó với nhà họ Ngải thì ai sẽ bảo vệ nhà họ Ngải đây?

“Ông chủ Tôn, những chuyện trước đây đều là hiểu lầm, mong ông nể mặt cậu Thanh đây, tha cho chúng tôi một con đường sống”.

Ngải Minh Húc mặt dày lấy Dương Thanh làm lá chắn.

Tôn Húc nghe đến hai chữ cậu Thanh, sợ run lẩy bẩy, đang định bắt tay giảng hòa với Ngải Minh Húc thì Dương Thanh lại nhướng mày lạnh lùng nhìn Ngải Minh Húc: “Nể mặt tôi? Ông có tư cách để nói thế à?”

Tôn Húc đang sợ hãi không thôi nhưng sau khi nghe Dương Thanh nói xong bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta đến nhà họ Ngải là vì lợi ích nhưng không ngờ Dương Thanh cũng ở đây.
Khó khăn lắm ông ta mới tìm được cớ là không phải đến đây để đối đầu với Dương Thanh.
Nhưng Ngải Minh Húc lại nói ông ta quen Dương Thanh.

Bây giờ Dương Thanh nói anh và nhà họ Ngải không liên quan gì đến nhau, ông ta mới yên tâm.
Hôm nay dẫn theo nhiều người như vậy, không thể về tay không được đúng không?

“Ngải Minh Húc, ông gan thật đấy, ông dám lợi dụng cậu Thanh à?”

Tôn Húc tiến lên một bước, bốn, năm chục cao thủ sau lưng cũng bước lên theo, Ngải Minh Húc sợ suýt tiểu ra quần.

Đây là những cao thủ hàng đầu của nhà họ Tôn đó.
Đừng nói là bốn, năm chục người, cho dù chỉ có mười người thì cũng đã đủ hủy diệt nhà họ Ngải.

“Cậu Thanh, chẳng lẽ cậu đã quên cậu đã từng hứa rằng, có cậu ở đây, nhà họ Ngải sẽ huy hoàng suốt trăm năm à?”, Ngải Minh Húc vội vã cầu xin Dương Thanh.

Ông ta hiểu bây giờ chỉ có Dương Thanh mới cứu được nhà họ Ngải.

Dương Thanh nhướng mày: “Hình như ông hơi đãng trí nhỉ? Tôi đã từng nói tôi sẽ khiến nhà họ Ngải huy hoàng suốt trăm năm nhưng tiền đề là Ngải Lâm phải là thành viên nhà họ Ngải”.

“Bây giờ Ngải Lâm đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngải thì đương nhiên lời hứa cũng vô hiệu.
Ông vẫn muốn tôi bảo vệ nhà họ Ngải của ông, ông đang mơ à?”

Giọng Dương Thanh vang như chuông đồng làm Ngải Minh Húc sợ đến mức lùi về sau liên tục, mặt tái xanh.

“Chuyện hôm nay là do Ngải Lâm và Mã Siêu gây ra, mang rắc rối đến cho nhà họ Ngải, mọi chuyện không liên quan gì đến nhà họ Ngải hết”.

Sau khi im lặng thật lâu, Ngải Minh Húc cắn răng nói.

Thấy ông ta như vậy, Dương Thanh tức muốn xông lên tát ông ta vài cái.

Thật ra ý của Dương Thanh rất dễ hiểu, chỉ cần Ngải Lâm vẫn còn là người của nhà họ Ngải thì anh sẽ vẫn bảo vệ nhà họ Ngải.
Anh không tin Ngải Minh Húc không hiểu ý anh.

Nhưng Ngải Minh Húc lại cố chấp đến vậy.

Ánh mắt Ngải Lâm đầy thất vọng, cô ấy nhìn Ngải Minh Húc thật lâu, lần đầu tiên cô ấy thấy hận bố mình.

"Ông chủ Tôn, nếu ông muốn gây chuyện thì tìm Ngải Lâm mà gây chứ đừng đến nhà họ Ngải tôi.
Bây giờ nhà họ Ngải và cô gái kia không còn liên quan gì đến nhau nữa".

Ngải Minh Húc nhìn Tôn Húc nói.

Sắc mặt Tôn Húc hơi khó chịu, bỗng nhiên không biết nên làm thế nào.
Ý của Dương Thanh là anh sẽ không can thiệp vào chuyện giữa nhà họ Tôn và nhà họ Ngải, nhưng Ngải Minh Húc lại bảo ông ta đi tìm Ngải Lâm.

Trong lúc Tôn Húc đang không biết nên làm gì, Dương Thanh cười khinh thường: "Ông chẳng biết điểm dừng gì cả, rõ ràng ông là người đuổi Ngải Lâm ra khỏi nhà trước, muốn gả Ngải Lâm vào nhà họ Tôn mà bây giờ ông còn mặt dày nói mọi chuyện hôm nay đều do Ngải Lâm gây ra?"

"Người nhà họ Điền chết rồi, đúng là chuyện này chẳng liên quan gì đến nhà họ Ngải cả, chúng tôi sẽ tự xử lý nhưng hiềm khích với nhà họ Tôn thì là chuyện của nhà họ Ngải đấy".

Giọng Dương Thanh lạnh đến cực đỉnh.

Anh vừa dứt lời, đám người nhà họ Ngải hoảng loạn.

"Chủ gia tộc, ông hãy thu hồi mệnh lệnh trục xuất Ngải Lâm đi, để cô ấy quay về nhà họ Ngải!"

"Đúng vậy, chúng tôi đã nói rồi mà, Ngải Lâm cũng là một thành viên của nhà ta, ông không nên trục xuất cô ấy đi nhưng ông cứ khăng khăng làm theo ý mình nên bây giờ nhà họ Ngải mới bị dồn vào đường cùng".

“Chỉ cần Ngải Lâm quay về nhà họ Ngải thì cậu Thanh sẽ không bỏ mặc nhà họ Ngải đâu.
Chủ gia tộc, ông nhận sai đi, để Ngải Lâm về đi!”

Người nhà họ Ngải mồm năm miệng mười khuyên ông ta.

Vốn dĩ Ngải Lâm còn ôm chút hy vọng nhưng bây giờ, cô ấy chỉ thấy kinh tởm.

Lúc trước khi Ngải Minh Húc muốn đuổi cô ấy ra khỏi nhà, sao không thấy họ nói vậy, ai cũng hận muốn đánh cô ấy một trận rồi đá cô ấy ra khỏi nhà.

Bây giờ Ngải Lâm có chỗ dựa rồi thì đổ hết tội lên đầu Ngải Minh Húc.

Gia tộc thế này, có gì đáng để lưu luyến nữa đâu?

Mắt Ngải Lâm dần lạnh lẽo.

- ————

.

Chương 624: 624: Ám Ảnh Tâm Lý

Lần này, Ngải Lâm hoàn toàn thấy rõ được bộ mặt thật của người nhà họ Ngải, cũng thấy rõ bộ mặt của bố ruột mình.

Cô ấy chỉ thấy lòng đau như cắt, tim như muốn vỡ ra.

Nhìn Ngải Lâm đau lòng, Mã Siêu cảm thấy áy náy, nếu không phải vì anh ta ra tay quá mạnh thì Điền Tân Vũ sẽ không chết.

"Ngải Lâm, anh xin lỗi!"

Mã Siêu áy náy nói.

Ngải Lâm cố nén không cho nước mắt chảy ra, cười miễn cưỡng, lắc đầu nói: "Anh không cần phải xin lỗi mà ngược lại em còn phải cảm ơn anh".

Mã Siêu ngơ ngác, Ngải Lâm lại nói tiếp: "Cảm ơn anh đã cho em thấy rõ được bộ mặt thật của nhà họ Ngải".

Dương Thanh nhìn Ngải Lâm, thấy cô ấy vẫn có thể chịu đựng được mới an tâm.

Dù Tôn Húc có thể nhận được một số lợi ích từ nhà họ Ngải nhưng Dương Thanh không lên tiếng, ông ta cũng không dám ra tay với nhà họ Ngải.

Sắc mặt Điền Hoa đang đứng bên cạnh đã u ám đến cực đỉnh, thân là người thừa kế nhà họ Điền, ông ta không phải người xốc nổi.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Ông ta muốn báo thù cho con trai mình và cũng muốn nhân cơ hội này chèn ép nhà họ Ngải.
Nhưng vì Tôn Húc sợ Dương Thanh nên ông ta phải suy nghĩ lại rằng hôm nay ông ta có nên báo thù hay không.

Lại còn có người nhà họ Diệp cũng đã tỏ rõ thái độ bảo vệ Mã Siêu và Ngải Lâm.

“Sếp Điền, theo tôi thấy, người hại con trai ông chết là cô gái nhà họ Lâm kia.
Nếu ông đã bắt được người thì chi bằng bỏ qua chuyện này nhé?”

Lúc này Diệp Mạn bước ra cười nói.

Những lời này cũng là một cái cớ cho Điền Hoa bỏ qua chuyện này, dù sao con trai ông ta chết là vì Mã Siêu đã ra tay quá tàn nhẫn, không cứu nổi.

Điền Hoa cảm thấy cực kỳ uất ức, muốn báo thù cho con trai nhưng lại không rõ lai lịch của Dương Thanh, cộng thêm sự cản trở của Diệp Mạn, ông ta không thể báo thù được.

Khi ông ta quyết định rời đi tạm thời từ bỏ việc báo thù thì vài chiếc Rolls Royce phiên bản EWB từ từ tiến vào nhà họ Ngải.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về hướng đó, có vài người bước từ chiếc Rolls Royce xuống.

“Một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, chủ gia tộc họ Lâm, Lâm Thiên Trạch!”

Có người nhận ra thân phận của người đến nên kinh ngạc thốt lên.

Người nhà họ Ngải chết lặng, tám gia tộc lớn ở Yến Đô như nhà họ Điền, nhà họ Tôn, nhà họ Diệp đã đến rồi, bây giờ còn thêm người nhà họ Lâm nữa.

Tám gia tộc lớn, một nửa số đó đều xuất hiện ở đây, có thể tưởng tượng được người nhà họ Ngải đang khiếp sợ đến nhường nào.

Điền Hoa nhíu chặt mày, ông ta thật sự không hiểu mình chỉ đến nhà họ Ngải báo thù thôi mà tại sao nhiều gia tộc kéo đến quá vậy?

Chẳng lẽ Lâm Thiên Trạch cũng đến ngăn cản mình?

Nếu là vậy thật thì nhà họ Điền gặp nguy hiểm rồi.

“Sếp Điền, ông đừng để bà ta lừa”.

Lâm Thiên Trạch cười nói với Điền Hoa.

“Ý ông chủ Lâm là?”

Điền Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Lâm Thiên Trạch không nói rõ nhưng hiển nhiên đang nhắm vào Diệp Mạn.

Khoảnh khắc Diệp Mạn thấy Lâm Thiên Trạch, ánh mắt bà ta lạnh lẽo.
Bà ta chưa hề quên lần trước trong đám tang của Diệp Kế Tông, Lâm Thiên Trạch và bố ông ta Lâm Báo đích thân dẫn cao thủ nhà họ Lâm đến.

Nếu không nhờ Mã Siêu ra tay chèn ép cao thủ nhà họ Lâm, chắc chắn nhà họ Lâm sẽ không về tay không, Tôn Húc cũng không sợ vỡ mật như hiện nay.

“Người phụ nữ này giỏi ngụy biện, ông nghĩ thử xem sau khi bà ta giết bố mình, bà ta còn phủi sạch tội, trở thành bà chủ nhà họ Diệp.
Sao có thể tin lời bà ta được?”

Lâm Thiên Trạch cười nói: “Một khi sếp Điền dẫn người đi, sợ là chưa kịp về đến nhà thì bà ta đã cho người xử lý ông rồi”.

“Lâm Thiên Trạch, ông câm miệng lại cho tôi”.

Diệp Mạn phẫn nộ, vẻ mặt dữ tợn nói: “Bố tôi chết vì bệnh, tôi cảnh cáo ông đừng ăn nói lung tung, nếu không ông đừng trách tại sao tôi không khách sáo!”

“Ông đừng quên hai mươi cao thủ hàng đầu nhà họ Lâm đều đã quyết định rời khỏi nhà họ Lâm”.

Lời nói của Diệp Mạn thấp thoáng mùi đe dọa.

Cao thủ là cốt lõi của gia tộc, nếu không đủ cao thủ thì nói không chừng một ngày nào đó, chủ gia tộc sẽ chết vì bị ám sát.

Mắt Lâm Thiên Trạch ẩn hiện sát khí đáng sợ, nheo mắt nhìn Diệp Mạn nói: “Đó chỉ là vài tên phản bội mà thôi, lấy thì lấy đi.
Cao thủ chân chính của nhà họ Lâm tôi đâu vô dụng đến vậy”.

“Thế à?”

Diệp Mạn cười khinh thường: “Nếu vậy thật thì có lẽ lần này nhà họ Lâm sẽ thiệt hại nhiều đó”.

Diệp Mạn nói, nhìn cao thủ sau lưng Lâm Thiên Trạch bằng ánh mắt khiêu khích.

Lần này Lâm Thiên Trạch dẫn theo khá ít, sau lưng ông ta chỉ có bốn gã da đen đô con, thân hình cực kỳ cường tráng, cao khoảng mét chín, đứng canh bên cạnh Lâm Thiên Trạch hệt như người khổng lồ.

Hiển nhiên Lâm Thiên Trạch đã phải bỏ ra một số tiền rất lớn mời cao thủ nước ngoài, dù sao lần trước ở nhà họ Diệp, hai mươi cao thủ nổi tiếng người chết người thì bị thương, những người khác thì chọn đầu quân cho nhà họ Diệp.

Điền Hoa nhìn Diệp Mạn và Lâm Thiên Trạch đang cãi nhau, ông ta hiểu ra hai người này có xích mích, hơn nữa còn khá gay gắt.

"Ông chủ Tôn, chẳng lẽ ông đã quên mối thù phải quỳ rồi à?"

Lâm Thiên Trạch không thèm quan tâm đến Diệp Mạn nữa, hỏi sang Tôn Húc.

Tôn Húc thầm mắng khốn khiếp, căng da đầu lạnh lùng nhìn Lâm Thiên Trạch hỏi: "Ông chủ Lâm học cách nói dối luôn mồm từ lúc nào vậy?"

Nghe vậy, Lâm Thiên Trạch hiểu Tôn Húc định đứng về phe Diệp Mạn.

Lần trước ở nhà họ Diệp, ông ta bị ép quỳ xuống xin lỗi Dương Thanh.
Nếu bây giờ Tôn Húc đứng về phe Dương Thanh, chắc chắn Dương Thanh sẽ giúp Tôn Húc giấu chuyện hôm đó.

"Ông chủ Tôn, ông định không thừa nhận à?"

Lâm Thiên Trạch cười tủm tỉm: "Chi bằng tôi cho người đăng video ông chủ Tôn quỳ xuống xin tha lên mạng nhé?"

"Căn cứ theo tốc độ lan truyền thần tốc của truyền thông cá nhân, tôi tin khoảng mười phút thôi ông chủ Tôn sẽ nổi tiếng lắm đó".

Mặt Tôn Húc xanh mét, ông ta không ngờ Lâm Thiên Trạch lại quay video cảnh ông ta quỳ xuống xin tha.

“Ông dám!”

Tôn Húc phẫn nộ nói.

Dù sao ông ta cũng là chủ của một gia tộc nằm top tám gia tộc lớn ở Yến Đô, nếu cảnh ông ta quỳ xuống xin tha bị đăng lên mạng thật thì không những ông ta mất mặt mà nhà họ Tôn cũng mất mặt theo.

Ông ta sợ Dương Thanh, tỏ ra yếu thế nhưng không có nghĩa ông ta sợ Lâm Thiên Trạch.

Chủ gia tộc như nhau, ai sợ ai?

Lần trước nhục nhã ở nhà họ Diệp, vừa về đến nhà ông ta đã cho người điều tra thân phận Dương Thanh và Mã Siêu.
Nhưng chuyện làm ông ta ngạc nhiên là ngoài chuyện năm năm trước ra thì chẳng tra thêm được gì nữa.

Ông ta được người bạn thân dặn dò tốt nhất đừng tra nữa, một người tự dưng mất tích năm năm, rất có khả năng là người có thân phận đặc biệt.

Vì thế ông ta mới từ bỏ việc điều tra Dương Thanh, bỏ qua chuyện quỳ xuống xin tha.

Sau đó Lâm Thiên Trạch đã tìm ông ta rất nhiều lần, nói rằng sẽ giúp ông ta báo thù.

Nếu không có lời nhắc nhở của người bạn đó, chắc chắn ông ta sẽ bắt tay với nhà họ Lâm đối phó Dương Thanh.
Nhưng bạn ông ta đã nhắc rồi, nếu ông ta còn gây hấn với Dương Thanh nữa thì chẳng khác nào đang tự đào mồ chôn mình.

Lâm Thiên Trạch khá bất ngờ trước quyết định của Tôn Húc, ông ta cứ ngỡ Tôn Húc sẽ đồng ý nhưng không ngờ lại từ chối.

- ————

.

Chương 625: 625: Hối Hận Điên Cuồng

“Ông chủ Tôn, xem ra ông dễ quên quá, nhục nhã như vậy mà ông cũng nhịn được”.

Lâm Thiên Trạch lắc đầu rồi nói: “Ông chủ Tôn, ông cũng thấy rồi đó, con trai của sếp Điền bị giết, chắc chắn sếp Điền sẽ không dễ dàng buông tha cho nhà họ Ngải.
Nếu nhà họ Diệp muốn bảo vệ nhà họ Ngải thì chỉ có thể đối đầu với nhà họ Điền”.

“Mà chắc chắn nhà họ Lâm tôi sẽ đứng về phía nhà họ Điền. Bây giờ hai chọi một, phần thắng đang nghiêng về phía tôi. Nếu cộng thêm ông nữa thì là ba chọi một”.

“Ông chủ Tôn, đây là cơ hội duy nhất để ông báo thù, bỏ lỡ rồi thì suốt đời ông sẽ phải sống dưới cái bóng của nó”.

“Tôi xin khuyên ông chủ Tôn nên suy nghĩ kĩ càng thì hơn! Ba gia tộc lớn bắt tay, đừng nói là đối phó một người, dù là bất kỳ gia tộc nào trong số tám gia tộc lớn ở Yến Đô, đâu ai có thể làm đối thủ của chúng ta?”

Lâm Thiên Trạch cười khuyên.

Lần này Tôn Húc bắt đầu do dự phân vân.

Giống như những gì Lâm Thiên Trạch nói, từ lần quỳ xuống xin Dương Thanh tha cho, ông ta luôn ám ảnh về việc đó. Nếu không mượn sức của các thế lực bên ngoài, ông ta không thể báo thù được.

Hôm nay nhà họ Lâm, nhà họ Điền đều ở đây, nếu cộng thêm nhà họ Tôn, ba gia tộc lớn bắt tay nhau, đúng là cơ hội của ông ta.

Bây giờ ông ta chỉ lo về Dương Thanh mà thôi, cuối cùng cậu ta là ai?

Nếu chỉ là một người có chút sức mạnh thì thôi nhưng quan trọng là người bạn có địa vị cao của ông ta lại không tra được lai lịch của Dương Thanh.

Chỉ có thể chứng minh rằng lai lịch của Dương Thanh cực lớn nên mới giấu được thông tin năm năm đó.

“Ông chủ Tôn, tốt nhất ông hãy suy nghĩ kỹ!”

Diệp Mạn lạnh lùng nói.

Nếu nhà họ Tôn cũng gia nhập vào phe phái nhà họ Lâm và nhà họ Điền thì áp lực lên bà ta sẽ lớn hơn rất nhiều.

Hôm nay bà ta đến đây là vì muốn làm chút chuyện cho Dương Thanh, mong sớm ngày được Dương Thanh và Tần Thanh Tâm thông cảm, từ đó được nhận lại con mình.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh đều không nói gì, anh chỉ lạnh lùng nhìn mọi chuyện đang diễn ra.

Chỉ khi gặp nguy hiểm thì mới biết ai thật lòng với mình.

Điền Hoa cũng không nói gì nữa, từ cuộc đối thoại giữa Lâm Thiên Trạch và Tôn Húc, ông ta có thể xác định rằng lúc ở nhà họ Diệp, Tôn Húc từng phải chịu mối nhục quỳ xuống cầu xin.

Đồng thời ông ta cũng cực kỳ ngạc nhiên, rốt cuộc là ai mà lại làm chủ của một gia tộc lớn ở Yến Đô phải quỳ xuống xin tha?

Là chàng trai trẻ đó à?

Điền Hoa vô thức nhìn sang Dương Thanh.

Điều là ông ta thấy kinh ngạc là trong ánh mắt của Dương Thanh không hề lo lắng, chỉ yên lặng quan sát.

Tuýp người này, một là không hề sợ hãi, hai là diễn quá giỏi.

So ra thì ông ta sẵn sàng tin rằng Dương Thanh không hề sợ hãi.

Rốt cuộc chàng trai trẻ này là ai mà lại làm Tôn Húc sợ hãi đến thế? Ông ta cảm giác rằng Diệp Mạn cũng đến đây vì Dương Thanh.

“Lâm Thiên Trạch, ông muốn thế nào đó là chuyện của ông, không liên quan gì đến tôi!”

Cuối cùng Tôn Húc cũng hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Ông có tư cách gì đòi đấu với cậu Thanh?”

Nụ cười trên mặt Lâm Thiên Trạch cứng đờ, không thể tin nổi.

Tính ra chắc hẳn người mà Tôn Húc hận nhất là Dương Thanh, dù gì chàng trai trẻ này cũng ép ông ta phải quỳ xuống xin tha.

Nhưng hôm nay Tôn Húc lại từ bỏ cơ hội báo thù tuyệt vời như vậy, ngược lại còn khinh thường Lâm Thiên Trạch ngay trước mặt mọi người, nói ông ta không có tư cách đấu với Dương Thanh.

Cuối cùng Diệp Mạn cũng thở phào nhẹ nhõm, bà ta lo rằng nhà họ Tôn cũng gia nhập vào phe bên kia, nếu thế thì bà ta sẽ không đối phó nổi.

“Tôn Húc, ông có biết ông đang nói gì hay không?”

Sau khi ngơ ngác một lúc, Lâm Thiên Trạch phẫn nộ.

Tôn Húc từ chối bắt tay thì thôi đi nhưng tại sao phải nói rằng ông ta không có tư cách đấu với Dương Thanh, rõ ràng là đang nịnh bợ cậu ta.

“Chẳng lẽ tôi nói chưa rõ à? Tôi nói, ông không có tư cách đấu với cậu Thanh”.

Tôn Húc nhấn mạnh từng chữ, sau đó vung tay lên to giọng: “Hôm nay ai dám xúc phạm cậu Thanh thì người đó là kẻ thù của nhà họ Tôn tôi!”

Lúc này, tất cả mọi người đều sợ ngây ra, Tôn Húc là chủ của gia tộc nằm trong số tám gia tộc lớn ở Yến Đô, nhưng ông ta lại lấy lòng một chàng trai trẻ.

Đám người nhà họ Ngải tròn mắt nhìn, lòng thì đang hối hận điên cuồng.

- ————

.

Chương 626: 626: Công Khai Sự Thật

Ngay từ đầu bọn họ đã nhận thức được sức mạnh của Mã Siêu và cũng biết rằng Mã Siêu đi theo Dương Thanh, thậm chí còn dám đối đầu với người nhà họ Hoàng.

Dù vậy, bọn họ vẫn không chịu tin Dương Thanh có thể đối phó với nhà họ Điền, nếu không họ sẽ không đuổi Ngải Lâm ra khỏi nhà.

Nhưng bây giờ nhà họ Diệp ra mặt, đến Tôn Húc cũng nịnh bợ Dương Thanh.

Nếu Ngải Lâm vẫn là người nhà họ Ngải thì chẳng phải tương đương với việc hai gia tộc lớn trong tám gia tộc khủng của Yến Đô sẽ bảo vệ nhà họ Ngải à?

Ngải Minh Húc cảm thấy khó chịu trong lòng, vốn dĩ ông ta muốn gả Ngải Lâm cho thằng con trai ngốc của Tôn Húc nhưng bây giờ Tôn Húc lại tôn kính Dương Thanh.

Với ông ta mà nói, đây là một sự mỉa mai lớn biết bao.

.

Truyện Võng Du

Bạn của đứa con gái bị ông ta đuổi ra khỏi nhà chưa nói gì mà đã làm chủ gia tộc họ Tôn phải nịnh bợ.

“Ông hay lắm Tôn Húc!”

Lâm Thiên Trạch nghiến răng nói: “Nếu ông đã chọn làm chó thì tôi cũng không còn gì để nói.

Nhưng ông nghĩ một thằng nhóc con thì làm gì được nhà họ Lâm tôi?”

Dù Tôn Húc nhát gan sợ phiền phức nhưng ông ta đã quyết định là muốn giao hảo với Dương Thanh rồi, đương nhiên sẽ không lùi bước, cười mỉa nói: “Hai mươi cao thủ đứng đầu nhà họ Lâm ông đã đi theo nhà họ Diệp rồi, ông còn đứng đây mạnh mồm à?”

“Hay thật đấy, dù ông có kéo đội binh đến đây, tôi mà sợ thì tôi làm cháu ông!”

Tôn Húc cười khinh thường.

“Nếu ông không sợ, tôi đăng video ông quỳ xuống xin tha lên mạng nhé?”, Lâm Thiên Trạch tức giận nói.

“Ông nghĩ tôi là thằng ngốc à? Trước mặt cậu Thanh đây, dù ông có muốn quay đi chăng nữa thì ông dám không?”, Tôn Húc mỉa mai.

Lúc trước ông ta có sợ hãi, có giật mình nhưng sau khi suy nghĩ kĩ càng, ngày đó ở nhà họ Diệp, Mã Siêu làm nhà họ Lâm và nhà họ Tôn sợ mất mật, làm gì có ai dám lấy điện thoại ra quay video?

Diệp Mạn cũng cười ha ha: “Ông chủ Lâm, từ đầu đến cuối ông đều tự cho rằng sếp Điền sẽ bắt tay với ông nhưng sao tôi chưa nghe sếp Điền nói sẽ đứng về phe ông vậy”.

Ban nãy Diệp Mạn đã âm thầm quan sát ánh mắt Điền Hoa, phát hiện ông ta có ý định lui binh.

Rõ ràng Lâm Thiên Trạch muốn ném đá giấu tay nhưng tiếc là không thành công.

Điền Hoa không ngốc, con của ông ta đã chết nhưng Mã Siêu không phải là kẻ đầu têu.
Nếu vì chuyện này mà khai chiến với nhà họ Diệp và nhà họ Tôn thì nhà họ Điền sẽ không chỉ chết một mình thằng con trai của ông ta đâu.

Huống chi cộng thêm Dương Thanh sâu không lường được, với tính tình cẩn thận tính trước tính sau của Điền Hoa, tất nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe Diệp Mạn nói, Điền Hoa nhíu mày, rõ ràng ông ta hơi bất mãn khi Diệp Mạn kéo ông ta vào.

Lâm Thiên Trạch biến sắc, nhìn sang Điền Hoa hỏi: “Sếp Điền, con trai ông chết dưới tay thằng nhóc kia, chẳng lẽ ông định nhịn nhục?”

“Ông chủ Lâm, ông không cần nói nhiều đâu, tôi tự biết mình nên làm gì”, Điền Hoa lạnh nhạt nói.

Đúng lúc này, chiếc Audi A8 màu đen từ từ tiến vào nhà họ Ngải.

Một người trung niên bước xuống xe.

Sau lưng người trung niên là một chàng trai mặt mũi bầm dập đang bị hai gã đô con lôi đi.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, ông ta bước đến chỗ Dương Thanh gật đầu nói: “Cậu Thanh, chuyện cậu dặn tôi đã xử lý xong”.

Khi Lâm Thiên Trạch thấy chàng trai trẻ đang bị lôi đi là ai, mặt ông ta tái mét.

Dương Thanh nhìn chàng trai trẻ trước mặt, bảo Lạc Bân: “Làm cho cậu ta mở miệng ra!”

Người mới đến là Lạc Bân, giờ phút này Điền Hoa biến sắc.

Lạc Bân là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, đa số những người ở đây đều biết chuyện này.
Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây, tập đoàn Nhạn Thanh phát triển cực kỳ mạnh mẽ, Lạc Bân cũng có tiếng và có quyền hơn.

Bây giờ ông ta lễ phép với Dương Thanh đến vậy, hiển nhiên Dương Thanh là người đứng sau lưng ông ta.

Đến giờ phút này Điền Hoa mới biết Dương Thanh có liên quan đến gia tộc Vũ Văn.

Nhưng nếu Dương Thanh chỉ liên quan đến gia tộc Vũ Văn thì Tôn Húc sẽ không nịnh nọt cậu ta ngay trước mặt mọi người.

Nếu vậy thì phe của Dương Thanh ngoài nhà họ Diệp, nhà họ Tôn ra thì còn có nhà Vũ Văn.

Yến Đô có tám gia tộc lớn mà ba gia tộc đứng đầu đã đứng về phe Dương Thanh, có thể thấy lai lịch Dương Thanh lớn đến nhường nào.

Lúc này Lạc Bân đã bước đến trước mặt chàng trai trẻ kia, lạnh lùng nói: “Khai hết những chuyện cậu biết, nếu không tôi sẽ làm cậu sống không bằng chết!”

Rõ ràng anh chàng này đã từng bị ép cung, nghe Lạc Bân nói, sợ hãi duỗi tay chỉ vào Lâm Thiên Trạch gào lên: “Là ông ta! Ông ta cho tôi năm triệu bảo tôi giết Điền Tân Vũ.
Tài khoản tôi còn thông báo nhà họ Lâm chuyển khoản năm triệu!”

Anh ta vừa dứt lời, mọi người đều kinh hãi!

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Lâm Thiên Trạch.

Điền Hoa điên tiết nhìn Lâm Thiên Trạch chằm chằm.

- ————

.

Chương 627: 627: Mượn Đao Giết Người

Lâm Thiên Trạch hoàn toàn hoảng sợ, bây giờ nhà họ Diệp và nhà họ Tôn đang đứng về phe Dương Thanh, ông ta chỉ có thể dựa vào nhà họ Điền.

Trên thực tế, Lâm Thiên Trạch âm thầm cho người giết chết Điền Tân Vũ rồi giá họa cho Mã Siêu.
Vậy thì nhà họ Điền sẽ có lý do ra tay với Mã Siêu, tất nhiên Dương Thanh cũng sẽ bị liên lụy.

Nhưng ông ta không ngờ Dương Thanh lại cho người tìm được người đã giết Điền Tân Vũ.

"Ông chủ Lâm, ông lên kế hoạch hay thật đấy".

Diệp Mạn cười mỉa mai.

Mã Siêu sực tỉnh nói: "Tôi đã nói rồi mà, tôi ra tay có chừng mực, cho dù có ra tay tàn nhẫn đi chăng nữa thì cũng không đến mức chết.
Thì ra sau khi tôi ra tay lại có người hạ độc thủ".

Dứt lời, anh ta nhìn Dương Thanh với vẻ mặt cảm kích.

Dương Thanh âm thầm sai Lạc Bân đi điều tra sự thật, đến Mã Siêu cũng không biết.

"Lâm Thiên Trạch, ông giải thích thế nào đây?"

Điền Hoa nghiến răng hỏi, ánh mắt lập lòe sát khí.

Lâm Thiên Trạch vội vã nói: "Sếp Điền, ông đừng để đám khốn đó lừa, tôi không hề cho người giết con ông.
Chàng trai trẻ kia đi theo họ nên vu oan giá họa cho tôi".

"Ông chủ Lâm, rõ ràng ông đã ra lệnh cho tôi làm, sao bây giờ lại không thừa nhận?"

Anh ta rống lên, cực kỳ kích động nói: "Ông nói với tôi rằng có người đã bị gãy tứ chi, bảo tôi vờ như đi cứu người, sau đó âm thầm giết đối phương".

“Tôi là người của ông, ai muốn tra là tra được ngay, bây giờ trong tài khoản tôi vẫn còn năm triệu do nhà họ Lâm gửi”.

“Bây giờ chứng cứ đã xác thực lắm rồi, ông còn muốn ngụy biện nữa à?”

Lâm Thiên Trạch hoàn toàn hoảng sợ, giận dữ hét lên: “Nhóc con, tao không biết mày là ai hết, tao làm gì biết mày là người của tao?”

“Dù mày là người của tao đi chăng nữa thì cũng là người không có tư cách tiếp xúc với tao.
Nếu mày giết người thật thì chắc chắn là họ bảo mày làm vậy, để đâm tao một dao”.

“Tốt nhất mày nên nói thật, nếu không tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

Lâm Thiên Trạch quyết không thừa nhận.

Quả nhiên những gì ông ta nói làm chàng trai trẻ kia sợ hãi.

“Cậu yên tâm, chỉ cần cậu khai thật thì sau này cậu là người của Điền Hoa tôi.
Ai dám động vào cậu thì tương đương với việc động vào nhà họ Điền!”

Điền Hoa cũng lên tiếng, giọng lạnh đến cực đỉnh.

Bây giờ ông ta đã xác định được rằng, thủ phạm thật sự giết con trai mình chính là cậu trai trẻ này, do Lâm Thiên Trạch sai cậu ta làm.

Vốn dĩ còn đang lo có khi nào nhà họ Điền sẽ bắt tay với nhà họ Lâm không, bây giờ xem ra là không thể nào.

Diệp Mạn hơi ngạc nhiên, nhìn Dương Thanh thật kỹ.

Vốn dĩ còn tưởng mình đến giúp Dương Thanh là có thể giải quyết chuyện trước mắt nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều sự cố bất ngờ như vậy.
Bây giờ nhờ Dương Thanh cho người âm thầm điều tra trước nên họ mới thoát khỏi thế bị động.

Tôn Húc cũng kinh hãi không thôi, ông ta nhìn Dương Thanh đang bình tĩnh, càng cảm thấy rằng Dương Thanh không hề

đơn giản, mà tất nhiên lai lịch của những người thế này không thể nhỏ được.

Ông ta tự hào về lựa chọn của mình.

“Sếp Điền, những gì tôi nói đều là thật.
Với thân phận của ông, nếu muốn điều tra tôi thì dễ như trở bàn tay, tôi đã làm cho nhà họ Lâm ba năm rồi”.

“Dù tôi phản bội nhà họ Lâm bắt tay với người khác để hãm hại nhà họ Lâm đi chăng nữa thì khoản tiền năm triệu này nên giải thích thế nào?”

“Số tiền này là tiền thù lao nhà họ Lâm trả cho tôi, hơn nữa thời gian gửi tiền là trước khi tôi ra tay, đây là chứng cứ”.

Chàng trai trẻ vội phân tích.

Điền Hoa giận ngút trời, nghiến răng nói: “Lâm Thiên Trạch, bây giờ ông còn muốn giải thích gì nữa không?”

“Sếp Điền, tôi thật sự không sai người giết con trai ông mà! Thằng nhóc này đang nói bậy”.

Lâm Thiên Trạch vội vàng nói, ánh mắt ngập tràn sốt ruột.

Trước mắt nhà họ Diệp và nhà họ Tôn đang nhìn ông ta như hổ rình mồi, nhà họ Điền cũng hận nhà họ Lâm thì nhà họ Lâm sẽ rơi vào thế cực kỳ nguy hiểm.

Ngoài ra ông ta còn biết nhà họ Diệp rất thân với gia tộc Vũ Văn.

Bây giờ tám gia tộc lớn ở Yến Đô, nhà Vũ Văn, nhà họ Diệp, nhà họ Tôn, nếu cộng thêm nhà họ Điền thì bốn gia tộc lớn đều ghi hận nhà họ Lâm.

Đối với nhà họ Lâm mà nói, đây mới là nguy cơ khổng lồ.

“Sếp Điền, tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, tin hay không tùy ông”.

Lâm Thiên Trạch kiên trì rằng cái chết của Điền Tân Vũ không liên quan gì đến ông ta, bực mình nói: “Tôi có lòng đến giúp ông nhưng không ngờ sếp Điền lại dễ dàng bị người khác

dắt mũi như vậy.
Nếu thế thì tôi không cần phải giúp sếp Điền nữa, tạm biệt!”

Dứt lời, Lâm Thiên Trạch xoay người định đi.

“Ai cho ông đi?”

Dương Thanh chợt lên tiếng.

Giọng anh rất bình tĩnh nhưng với Lâm Thiên Trạch mà nói, nó chẳng giác gì giọng của ác ma.

Lần trước ông ta dẫn theo hai mươi cao thủ top đầu đến nhà họ Diệp, một người chết, hai người bị thương nặng, những người khác thì đầu quân cho nhà họ Diệp.

Lần này ông ta chỉ dẫn theo bốn người, đây đều là những cao thủ mà ông ta phải bỏ ra một số tiền rất lớn mời từ nước ngoài về.

Chẳng lẽ hôm nay lại thất bại ngay tại đây?

“Cậu muốn gì?”, Lâm Thiên Trạch cắn răng hỏi.

“Chuyện khác thì tôi có thể không so đo với ông nhưng ông cứ luôn mồm sỉ nhục mẹ vợ tôi giết bố để giành quyền, ông phải trả giá thật lớn vì chuyện này”.

Dương Thanh lạnh giọng nói.

Diệp Mạn sửng sốt một lúc, ngay sau đó bỗng lấy lại tinh thần, bà ta chính là mẹ vợ mà Dương Thanh nhắc đến.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh thừa nhận quan hệ giữa anh và Diệp Mạn trước mặt mọi người.
Cũng có nghĩa rằng Dương Thanh đã chấp nhận bà mẹ vợ này.

Bỗng chốc mắt Diệp Mạn đỏ hoe, cực kỳ kích động.

Không những chỉ có Diệp Mạn mà những người khác đều kinh ngạc.

Dù là nhà họ Ngải, nhà họ Tôn, nhà họ Lâm hay nhà họ Điền, họ chỉ biết Dương Thanh có liên quan đến nhà họ Diệp nhưng lại không biết Dương Thanh là con rể của Diệp Mạn.

Sau khi ngạc nhiên một lúc, Lâm Thiên Trạch phẫn nộ nói:
“Bà ta là người đàn bà ác độc giết bố đoạt quyền, chẳng lẽ có

vấn đề gì à?”

“Ông tận mắt chứng kiến hả?”

Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

“Tuy không tận mắt chứng kiến nhưng đây là tin tức do nhà họ Diệp lan truyền”.

Lâm Thiên Trạch cắn răng nói.

“Nếu ông không tận mắt chứng kiến vậy chứng minh những gì ông nghe chỉ là tin đồn.
Nhưng ông lại sỉ nục mẹ vợ tôi hết lần này đến lần khác, đây là phong cách của nhà họ Lâm à?”

Giọng Dương Thanh vẫn lạnh như băng, mắt lập lòe sát khí.

Anh chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ đuổi giết tám gia tộc lớn ở Yến Đô nên lần trước nhà họ Lâm và nhà họ Tôn bắt tay nhau đến làm loạn ở đám tang Diệp Kế Tông, anh không hề trả thù nhà họ Lâm hay nhà họ Tôn.

Anh chỉ lấy đi hai mươi cao thủ đứng đầu nhà họ Lâm và ép Tôn Húc quỳ xuống xin tha.

Nhưng hôm nay Lâm Thiên Trạch vẫn dám khiêu khích, thậm chí còn cho người ám sát con trai Điền Hoa, có ý đồ đổ tội cho Mã Siêu để khiến nhà họ Điền đuổi giết Mã Siêu.

Thế thì đương nhiên Dương Thanh phải ra mặt, thuận theo kế hoạch của Lâm Thiên Trạch, mượn đao giết người.

- ————

.

Chương 628: 628: Bị Vả Mặt Trước Bao Người

“Thằng ranh kia, mày đừng có nói bậy, không đến lượt mày bình phẩm về phong cách làm việc của nhà họ Lâm tao đâu!”

Lâm Thiên Trạch nổi giận quát lớn, quay đầu định bỏ đi.

“Vả miệng!”

Dương Thanh chỉ nói hai tiếng, mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã thấy một bóng mờ lướt thẳng về phía Lâm Thiên Trạch.

“Bốp!”

Một tiếng bạt tai giòn giã vang vọng toàn bộ nơi đây.

Tất cả đều ngây cả người, chỉ thấy Mã Siêu đã chắn trước mặt Lâm Thiên Trạch, vung tay tát vào mặt ông ta.

Đánh người không nên vả mặt, nhưng Mã Siêu không chỉ vả mặt mà còn vả thẳng mặt chủ gia tộc họ Lâm.

Ai nấy đều cảm thấy hoang đường, nhất là đám người nhà họ Ngải đã dại cả ra.

Mã Siêu là con rể nhà họ Ngải, nhưng hôm nay, trước mặt bao người, anh ta lại vả mặt ông chủ gia tộc họ Lâm.

Đây chính chủ của một trong tám gia tộc quyền quý nhất Yến Đô, vậy mà Mã Siêu dám vả mặt ông ta trước mắt bao người?

Điền Hoa cũng thoáng thất kinh, giờ ông ta đã hiểu nhà họ Lâm vốn có thù oán với Dương Thanh, hôm nay muốn mượn tay ông ta để đối phó với Dương Thanh.

“Mày, mày dám đánh tao?”

Lâm Thiên Trạch trợn to mắt nhìn Mã Siêu, vẻ mặt khó tin.

“Bốp!”

Mã Siêu lại tặng cho ông ta một cái tát: “Không rõ sự thật thế nào lại dám luôn miệng nhục mạ người khác, đáng đánh!”

“Mày dám…”

“Bốp!”

Lần này, Lâm Thiên Trạch còn chưa nói hết câu đã ăn thêm một cái tát của Mã Siêu.

“Tính kế với nhà họ Điền, định mượn tay kẻ khác hại người, đáng đánh!”

Mã Siêu lạnh lùng nói.

“Mày…”

“Bốp!”

Mã Siêu lại tặng thêm một bạt tai, lạnh lẽo nói tiếp: “Không biết ăn năn, đáng đánh!”

“Bốp!”

“Bốp!”

…

Ngay sau đó, Mã Siêu vung tay tát liên tiếp hơn chục cái vào mặt Lâm Thiên Trạch, khiến nó sưng vù lên.

Mọi người đều đã trợn tròn mắt, ông chủ nhà họ Lâm bị vả mặt trước bao người, bị đánh sưng như đầu heo?

Tất cả đều ngây dại, cả bốn gã lực sĩ da đen cao lớn bên cạnh Lâm Thiên Trạch cũng ngây như phỗng, không ngờ ông chủ của mình lại bị vả mặt ngay trước mặt mọi người.

“Thằng khốn, mày phải chết!”

Một gã lực sĩ da đen tỉnh táo lại trước tiên, bèn quát lớn một tiếng, nhào về phía Mã Siêu.

Cùng lúc đó, ba gã da đen còn lại cũng lao lên đánh.

Tuy dáng người Mã Siêu đã cực kì cao lớn lực lưỡng nhưng so với bốn gã lực sĩ da đen cao tới mét chín này thì thoạt nhìn có vẻ nhỏ bé hơn.

Điền Hoa liếc mắt nhìn Dương Thanh theo bản năng, thấy anh vẫn yên lặng đứng đó như một bức tượng đá, vẻ mặt bình thản.

Điền Hoa càng ngày càng tò mò về thân phận thực sự của Dương Thanh.

“Thịch thịch thịch thịch!”

Đúng lúc này, bốn tiếng đánh trầm đục đột nhiên vang lên.

Điền Hoa quay phắt lại, khiếp sợ tròn mắt.
Ông ta chỉ mới quay nhìn Dương Thanh một giây, bốn gã lực sĩ da đen kia đã bị đánh bay ra ngoài mấy mét.

Cả đám đều không còn sức lực đứng lên, sắc mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Điền Hoa rúng động trong lòng, không thể tưởng tượng nổi một gã thanh niên mới ngoài hai mươi lại có thể đánh bay bốn gã vệ sĩ lực lưỡng của Lâm Thiên Trạch trong nháy mắt.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Không chỉ riêng Điền Hoa, những người còn lại chứng kiến cảnh Mã Siêu đấm bay đám vệ sĩ da đen đều sợ ngây người.

Vừa rồi khi bốn gã vệ sĩ da đen lao về phía Mã Siêu, thân hình họ đã chặn mất tầm nhìn.

Mọi người chỉ nghe thấy bốn tiếng va chạm nặng nề vang lên, sau đó lại thấy bốn gã vệ sĩ da đen bay ngược ra ngoài.

Bấy giờ, bên cạnh Mã Siêu chỉ còn lại Lâm Thiên Trạch đã bị vả sưng phù mặt.

Lâm Thiên Trạch há hốc mồm, khuôn mặt sưng vù đã tràn đầy sợ hãi.

Phải mất bao nhiêu công sức mới mời được bốn gã lực sĩ da đen kia thì chỉ mình ông ta biết.

Ban đầu ông ta định dùng mấy người đó để đối phó với Dương Thanh và Mã Siêu, nào ngờ bốn gã lực sĩ này còn chưa kịp đụng tới vạt áo Mã Siêu đã bị anh ta đánh bay ra ngoài, không bò dậy nổi.

Tôn Húc rúng động cả tâm can, cảm thấy mình may mắn vô cùng.
Nếu vừa rồi ông ta nghe theo Lâm Thiên Trạch đối đầu với

Dương Thanh, liệu có phải năm mươi gã cao thủ do ông ta mang tới đều sẽ theo nhà họ Diệp rồi không?

Người nhà họ Ngải đồng loạt hóa đá tại chỗ, nhất là Ngải Minh Húc đang run lẩy bẩy.

Mã Siêu nhìn Dương Thanh hỏi.

Lời vừa thốt ra, khắp chốn lặng ngắt như tờ.

Hiển nhiên Mã Siêu đang hỏi Dương Thanh có muốn giết Lâm Thiên Trạch không.

Thái độ của Mã Siêu rất nghiêm túc, mọi người cũng đã thấy anh ta ngang nhiên vả mặt Lâm Thiên Trạch, sau đó còn đánh bại bốn gã cao thủ nhà họ Lâm.
Bọn họ biết không phải Mã Siêu đang làm màu mà thật sự muốn hỏi Dương Thanh có muốn giết Lâm Thiên Trạch hay không.

"Bịch!"

Nhưng ngay sau đó, mọi người đều ngã ngửa khi thấy Lâm Thiên Trạch quỳ phịch xuống đất.

Dương Thanh còn chưa kịp trả lời Mã Siêu, Lâm Thiên Trạch đã hoảng sợ quỳ xuống.

"Tôi sai rồi, tôi thực sự biết lỗi rồi, sau này tôi không dám khiêu khích hai cậu nữa.
Hai cậu đi đến đâu, tôi sẽ tránh chỗ đó, xin hãy tha cho tôi lần này, tôi xin cút ngay đây ạ…"

Lâm Thiên Trạch bị Mã Siêu vả liên tiếp hơn chục bạt tai, mặt mũi sưng vù, nói cũng rất khó nghe rõ, nhưng mọi người vẫn nghe ra ý của ông ta.

Nỗi khiếp sợ lan tràn ra bốn phía, kích thích trái tim mỗi người.

Tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều rất giàu có và nắm giữ quyền lực cực lớn ở Yến Đô này.

Từ trước tới nay luôn là kẻ khác quỳ xuống trước mặt họ xin tha, đã bao giờ bọn họ phải quỳ dưới chân người khác?

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Dương Thanh, người thanh niên từ đầu tới giờ vẫn cực kì kiệm lời ấy.

Mỗi câu nói của anh đều rất quan trọng, đồng thời có thể khiến mọi người khiếp sợ.

Dương Thanh khinh miệt liếc nhìn Lâm Thiên Trạch đang quỳ dưới đất xin tha, lạnh lùng nói: “Ông năm lần bảy lượt sỉ nhục mẹ vợ tôi, bà ấy tha cho ông thì ông mới có thể sống!”

Diệp Mạn run lên nhè nhẹ.
Bà ta cứ nghĩ Dương Thanh đối xử với Lâm Thiên Trạch như vậy là bởi ông ta đắc tội với anh.

Hiện giờ bà ta mới biết Dương Thanh làm thế là để giúp bà ta hả giận.
Sau chuyện ngày hôm nay, còn ai dám nhục mạ bà ta nữa?

Diệp Mạn cực kì kích động, cũng rất cảm động, càng thấy vừa mắt Dương Thanh.
Đây mới đúng là con rể lí tưởng của bà ta.

“Xin lỗi bà chủ Diệp, miệng tôi đê tiện không nên nói bậy bạ về bà như vậy.
Tôi sai rồi, sau này không dám tái phạm nữa”.

Lâm Thiên Trạch lập tức lê gối về phía Diệp Mạn, vừa xin lỗi vừa tự tát thật mạnh vào mặt mình.

- ————

.

Chương 629: 629: Bớt Giả Tạo Đi

Ông ta thực sự biết sợ, tự vả mình không hề nương tay, gương mặt vốn đã bị Mã Siêu đánh sưng giờ lại bị chính ông ta ra sức tát hơn chục cái nên càng sưng phù hơn, khóe miệng còn rỉ máu.

Diệp Mạn liếc nhìn Dương Thanh, thấy anh không tỏ thái độ gì liền biết, anh đang muốn để bà ta tự quyết định.

Bà ta nghĩ tới nền tảng của nhà họ Lâm, nếu hôm nay giết Lâm Thiên Trạch thì bố của Lâm Thiên Trạch là Lâm Báo – chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Lâm nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Nhà họ Diệp không sợ, nhưng bà ta sợ Dương Thanh bị mình làm liên lụy.

Đời này, bà ta đã có lỗi với con gái mình, không muốn con rể cũng gặp phiền hà vì mình nữa.

“Biết lỗi rồi thì cút đi! Nếu ông còn dám có ý định trả thù, dù tôi có phải hao phí toàn bộ sức mạnh của nhà họ Diệp cũng phải tiêu diệt nhà họ Lâm!”

Diệp Mạn nghiêm nghị quát lớn.

Lòng Lâm Thiên Trạch thoáng run lên, nhưng Diệp Mạn nói vậy là có ý tha cho ông ta, lập tức mừng rỡ.

“Cảm ơn bà chủ Diệp! Cảm ơn bà chủ Diệp! Dù cho tôi thêm chục lá gan, tôi cũng không dám có ý định trả thù gì đâu!”

Lâm Thiên Trạch vội vàng cảm ơn rồi đứng dậy bỏ chạy, mặc kệ bốn gã lực sĩ da đen nằm la liệt dưới đất.

Thấy Lâm Thiên Trạch chật vật chạy trốn, mọi người đều sợ ngây ra.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Nhưng ai cũng hiểu, một khi chuyện hôm nay truyền ra ngoài, thể diện của nhà họ Lâm coi như mất sạch.

Lần đầu tiên Tôn Húc cảm thấy tự hào vì quyết định của bản thân, mừng vì mình không đứng về phía Lâm Thiên Trạch. Bằng không, kẻ phải quỳ xuống xin tha không chỉ có mình Lâm Thiên Trạch.

“Sếp Điền, sự thật đã được sáng tỏ, có phải ông nên dẫn người đi rồi không?”

Lúc này, Diệp Mạn bỗng tiếng đến, nhìn Điền Hoa cười nói.

Điền Hoa chăm chú nhìn thẳng vào Diệp Mạn, chưa nói đến chuyện sự thật đã được sáng tỏ, dù con ông ta thực sự đã bị Mã Siêu giết thì ông ta cũng không dám báo thù cho con.

Diệp Mạn đang cho ông ta một cơ hội xuống nước, đương nhiên phải vui mừng nhận lấy, vội vàng nói: “Bà chủ Diệp nói đúng lắm, hiện giờ sự thật đã được sáng tỏ, con tôi bị người nhà họ Lâm hại chết.
Dù muốn tìm hung thủ báo thù thì tôi cũng nên đến nhà họ Lâm mới phải, chúng tôi xin từ biệt ở đây!”

“Được, sếp Điền đi thong thả nhé!”, Diệp Mạn cười nói.

Điền Hoa đi rồi, chỉ còn lại người nhà họ Tôn, nhà họ Diệp, nhà họ Ngải cùng với Dương Thanh và Mã Siêu.

“Cậu Thanh xem còn gì sai bảo nữa không ạ? Nếu không tôi xin phép ra về, không quấy rầy cậu nữa”.

Tôn Húc đi tới trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, khúm núm thưa.

Dương Thanh nhìn Tôn Húc.
Mặc dù người này hơi vô sỉ, còn nhát gan sợ chết nhưng như thế mới dễ khống chế.

“Chuyện ngày hôm nay phải cảm ơn ông chủ Tôn, sau này tập đoàn Nhạn Thanh của tôi xin nhờ ông giúp đỡ nhiều hơn”.

Dương Thanh mỉm cười, chủ động chìa tay cho Tôn Húc.

Tôn Húc nghe vậy lập tức mừng rỡ, vội vàng bắt tay Dương Thanh, kích động nói: “Xin cậu Thanh cứ yên tâm, sau này tập đoàn Nhạn Thanh chính là đối tác thân thiết nhất của gia tộc

họ Tôn, bất kì dự án nào có thể hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, chúng tôi nhất định sẽ không lựa chọn đối tác thứ hai".

"Vậy thì xin cảm ơn trước!"

Dương Thanh cười nói: "Mời ông chủ Tôn đi thong thả, có thời gian tôi xin mời ông một bữa".

"Được, được ạ, hẹn gặp lại cậu Thanh sau!"

Tôn Húc vội vã dẫn người rời khỏi.

Diệp Mạn cũng bước tới, cười nói: "Không biết cậu Thanh còn gì dặn dò chăng? Nếu không thì tôi cũng xin phép đi trước".

Tuy Dương Thanh đã thừa nhận bà ta là mẹ vợ anh trước mặt mọi người nhưng Diệp Mạn vẫn cung kính với anh, không dám lên mặt làm bừa.

Dương Thanh nói: "Giữa chúng ta không cần khách sáo như vậy, sau này mẹ cứ gọi tên con là được rồi".

Nghe vậy, Diệp Mạn ngây cả người.

Vừa rồi Dương Thanh thừa nhận thân phận của bà ta đã đủ khiến bà ta kích động, nhưng hiện giờ anh lại nói giữa hai người không cần khách sáo, còn bảo Diệp Mạn gọi thẳng tên của anh.

Viền mắt Diệp Mạn đỏ ửng, bà ta gật đầu nghẹn ngào nói: "Được được được!"

Thấy Diệp Mạn kích động như vậy, Dương Thanh cũng âm thầm cảm thán.
Chỉ cần Diệp Mạn có thể trở thành một người mẹ tốt thì anh sẽ không ngăn cản Tần Thanh Tâm và Diệp Mạn nhận nhau.

"Mấy ngày nữa xử lí xong những việc cần thiết, con sẽ dẫn Tâm tới thăm mẹ, mẹ cứ đi làm việc của mình trước đi!", Dương Thanh nói.

"Được, mẹ chờ hai đứa!"

Diệp Mạn nói xong liền quay đầu bước đi, bởi bà ta không kìm được nước mắt nữa.

Người nhà họ Diệp cũng rời đi, chỉ còn lại người nhà họ Ngải.

Lúc này, cả khu nhà rộng lớn của gia tộc họ Ngải trở nên vắng vẻ.

Đám người nhà họ Ngải chỉ dám len lén nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh lại thờ ơ quay sang hỏi Ngải Lâm: "Chúng ta đi chứ?"

Ngải Lâm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Ngải Minh Húc như một người xa lạ, bình thản nói: "Rắc rối do chúng tôi gây ra, chúng tôi tự xử lí xong rồi.
Sau này nếu nhà họ Ngải chọc phải phiền toái gì cũng sẽ không liên quan đến tôi!"

Dứt lời, Ngải Lâm quay người bỏ đi.

"Lâm à, bố sai rồi!"

Ngải Minh Húc rốt cuộc lên tiếng, đỏ mắt nói: "Bố thực sự biết lỗi rồi, bố không xứng làm chủ nhà họ Ngải, bố có lỗi với con".

"Con đừng đi, bố trả lại vị trí chủ gia tộc cho con, sau này sẽ dốc hết sức trợ giúp con, không bao giờ mơ ước vị trí đó nữa, xin con hãy ở lại!"

Ngải Minh Húc thật lòng hối hận.
Sau khi thấy được thực lực của Dương Thanh và Mã Siêu, ông ta tiếc đứt ruột.

Ông ta không hề có ý muốn đuổi Ngải Lâm đi, chẳng qua trong lòng ông ta, lợi ích của gia tộc luôn được đặt lên đầu, đến nỗi thà hi sinh cả con gái mình.

Hôm nay, ông ta thấy được tiềm lực của Ngải Lâm, bạn của Ngải Lâm là người có thể khiến chủ của một trong tám gia tộc lớn nhất Yến Đô phải khúm núm lấy lòng.

Với quan hệ giữa Ngải Lâm và Dương Thanh, tương lai địa vị của nhà họ Ngải có thể cao tới mức nào?

"Lâm à, ở lại đi cháu!"

"Đúng vậy, nhà họ Ngải chúng ta không thể không có cháu, cháu hãy ở lại làm chủ gia tộc, mọi người đều sẽ dốc hết sức hỗ trợ cháu".

“Dù thế nào cháu cũng vẫn là người nhà họ Ngải, không thể cắt đứt được.
Cháu đừng bỏ đi mà!”

…

Người nhà họ Ngải rối rít lên tiếng cầu xin Ngải Lâm ở lại.

Ngải Lâm chợt cảm thấy thật buồn cười, cô ấy quay đầu nhìn về phía đám người kia, ánh mắt lạnh lùng.

“Giờ đã biết bảo tôi ở lại rồi à?”

“Giờ đã biết nhà họ Ngải không thể thiếu tôi?”

“Giờ mới biết tôi cũng là người nhà họ Ngải?”

“Nếu tôi vẫn trắng tay như trước đây, cũng chẳng có người bạn lợi hại như Dương Thanh, liệu các người còn thấy tôi quan trọng nữa không?”

Ngải Lâm châm chọc cười: “Thôi, các người bớt giả tạo đi, từ lúc các người ép tôi tới nhà họ Điền chịu chết, trong lòng tôi đã không còn nhà họ Ngải này nữa rồi”.

Dứt lời, Ngải Lâm ôm tay Mã Siêu nói: “Chúng ta đi thôi!”

- ————

.

Chương 630: 630: Ở Đây

Người nhà họ Ngải trơ mắt nhìn Ngải Lâm rời đi, không cách nào giữ lại được.

Ngải Lâm vừa rời khỏi, bọn họ mới nhận ra lần này cô ấy thật sự muốn rời bỏ gia tộc.

“Chủ gia tộc, mau đuổi theo Ngải Lâm đi!”

“Ngải Lâm là con gái của ông, chỉ cần ông chịu cầu xin cô ấy, nhất định cô ấy sẽ đồng ý trở về”.

“Đúng đấy, bạn của Ngải Lâm tài giỏi như vậy, ngay cả chủ của những gia tộc trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô còn phải nịnh nọt cậu ấy cơ mà.
Chỉ cần Ngải Lâm vẫn là người nhà họ Ngải, sau này chúng ta vẫn còn hy vọng trở thành gia tộc mới thuộc tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đấy”.

Ban đầu người nhà họ Ngải chỉ muốn khuyên Ngải Minh Húc thuyết phục Ngải Lâm trở về.
Nhưng nói một hồi ai nấy đều cực kỳ phấn khích như thể nhà họ Ngải đã chen chân vào tám gia tộc đứng đầu Yến Đô rồi.

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Ngải Minh Húc bỗng nổi giận quát, mọi người mới yên tĩnh lại.

Lúc này Ngải Minh Húc là người đau khổ nhất, vì gia tộc mà đuổi con gái đi nhưng ông ta không ngờ bạn của Ngải Lâm lại lợi hại như vậy.

Ông ta đã hối hận từ lâu, nhưng cũng hiểu rõ tính tình của con gái mình.

Bây giờ nếu đi thuyết phục Ngải Lâm trở về chắc chắn sẽ bị từ chối.

“Chủ gia tộc, quan hệ của Ngải Lâm và chủ gia tộc đời trước rất tốt, thậm chí lần này ông ấy còn bỏ đi vì Ngải Lâm.

Tôi nghĩ chúng ta có thể đi đón chủ gia tộc tiền nhiệm về trước".

"Chỉ cần đón được ông ấy trở về, chúng ta lại khuyên ông ấy đi thuyết phục Ngải Lâm, chắc chắn Ngải Lâm sẽ đồng ý trở về gia tộc".

Có bậc cha chú nhà họ Ngải hiểu được suy nghĩ của Ngải Minh Húc liền khuyên.

Hai mắt Ngải Minh Húc bỗng sáng lên: "Đúng vậy! Ngải Lâm bị tôi đuổi khỏi gia tộc, nhưng quan hệ của con bé với bố tôi rất tốt, chỉ cần bố tôi đồng ý nói giúp, Ngải Lâm sẽ không từ bỏ nhà họ Ngải".

"Nhưng bây giờ chủ gia tộc tiền nhiệm đang ở đâu?", có người chợt hỏi.

Ngải Minh Húc lập tức im bặt, bỗng muốn tát mình mấy bạt tai.

Bố của ông ta đã hơn bảy mươi tuổi, một mình bỏ nhà ra đi, vậy mà người làm con như ông ta lại không biết bố mình đi đâu.
Đúng là đứa con bất hiếu.

"Lập tức điều động tất cả các mối quan hệ của nhà họ Ngải để tìm chủ gia tộc tiền nhiệm", Ngải Minh Húc dặn dò.

Người nhà họ Ngải bắt đầu lật tung khắp nơi tìm kiếm tung tích của Ngải Xuyên.

Cùng lúc đó, trong một trang trại nhỏ ở ngoại ô Yến Đô.

Ngải Xuyên - người bị nhà họ Ngải tìm kiếm đang quét sân, vẻ mặt không hề đau buồn.

Trang trại nhỏ rộng khoảng năm trăm mét vuông, bên trong có một tòa nhà hai tầng xây theo kiểu nông thôn.
Ngoài sân còn có mấy cây ăn quả nhưng đang vào cuối thu lá rụng gần hết, chỉ còn sót lại vài chiếc trên cành.

Một trang trại nhỏ rất bình thường nhưng lại khiến Ngải Xuyên vô cùng hưởng thụ.

"Đây mới là cuộc sống mà mình mong muốn".

Ngải Xuyên quét sân xong, mỉm cười nhìn cảnh lá rụng trong sân, xúc động thì thào.

“Nếu ông nội thích, sau này cháu sẽ ở lại đây với ông”.

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc bỗng truyền tới.

“Chào ông nội!”

“Chào ông!”

Tiếp đó là hai lời chào hỏi lần lượt vang lên.

Ngải Xuyên quay đầu trông thấy ba người đang bước tới, chính là Dương Thanh, Mã Siêu và cháu nội Ngải Lâm của lão.

“Sao các cháu biết ông ở đây?”, Ngải Xuyên hơi kinh ngạc.

Hỏi xong, lão bỗng bật cười.

Tuy lão không biết thân phận của Dương Thanh nhưng có thể đoán được lai lịch của anh không tầm thường.
Dương Thanh muốn biết lão đang ở đâu rất đơn giản.

“Ông nội!”

Ngải Lâm vội vã đi lên cầm cây chổi trong tay Ngải Xuyên, mắt đỏ hoe nhìn ông nội.

Ngải Xuyên nở nụ cười hiền từ, xoa đầu Ngải Lâm nói: “Cháu đừng đau lòng vì ông.
Nếu bố cháu không vô dụng, ông đã đến đây an hưởng tuổi già từ lâu rồi”.

“Sau này ông định ở lại đây thật sao?”

Ngải Lâm không muốn Ngải Xuyên đau lòng vì mình, bèn đổi đề tài hỏi.

Ngải Xuyên gật đầu: “Ông mua lại căn nhà này mười mấy năm rồi.
Nếu ông không muốn sống ở đây, sao lại mua sớm vậy chứ?”

Ngải Lâm biết Ngải Xuyên rất muốn ở lại đây mới quả quyết nói: “Nếu ông nội đã muốn ở lại đây, sau này cháu cũng sẽ ở đây với ông”.

“Một mình ông tự do tự tại, cháu ở đây làm gì?”, Ngải Xuyên vờ ghét bỏ hỏi.

“Nếu ông không cho cháu ở đây, cháu sẽ mua căn nhà sát bên, phá tường ngăn giữa hai nhà”, Ngải Lâm lém lỉnh nói.

Ngải Xuyên lắc đầu cười.

“Ông yên tâm, cháu sẽ không quấy rầy cuộc sống của ông đâu. Cháu chỉ ở nhờ một thời gian, đợi cuối năm kết hôn xong sẽ dọn đi”.

Ngải Lâm thân mật ôm cánh tay Ngải Xuyên, cười nói: “Đến lúc đó cháu sẽ đón ông qua ở chung với chúng cháu.
Nếu ông cứ khăng khăng ở lại đây cháu sẽ thuê bảo mẫu chăm ông”.

“Kết hôn? Cháu nói cuối năm nay sẽ kết hôn?”

Ngải Xuyên ngạc nhiên vui mừng.

Ngải Lâm hơi thẹn thùng gật đầu.
Ngải Xuyên lập tức cười lớn: “Được! Đến lúc đó ông nhất định sẽ tặng cháu một món quà lớn!”

Sau khi tán gẫu vài câu Ngải Lâm đến nhà bếp làm cơm, để Dương Thanh và Mã Siêu ở lại nói chuyện với Ngải Xuyên.

“Siêu, ông giao Ngải Lâm cho cháu, cháu nhất định phải đối xử tốt với con bé!”

Ngải Xuyên chân thành nói, giọng điệu ôn hòa không phải ra lệnh mà như đang cầu xin.

Mã Siêu vội vàng nói: “Ông nội yên tâm, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy”.

Dương Thanh cũng cười nói: “Ông cứ yên tâm, tuy Mã Siêu là anh em của cháu, nhưng Ngải Lâm lại giống như chị ruột của cháu.
Nếu tên nhóc này dám bắt nạt chị Lâm, chắc chắn cháu sẽ trừng trị cậu ấy”.

“Ha ha, được!”

Ngải Xuyên cười vui vẻ.

Chẳng mấy chốc Ngải Lâm đã nấu xong ba món mặn một món canh.

Dương Thanh không ngờ một người phụ nữ hiện đại như Ngải Lâm lại nấu ăn ngon như vậy.

“Mã Siêu, sau này cậu có lộc ăn rồi”, Dương Thanh vừa ăn vừa nói.

Mã Siêu cười hì hì: “Phải không? Em cũng nghĩ vậy”.

Ngải Lâm trừng mắt với Mã Siêu: “Anh quên lời hứa lúc theo đuổi em rồi à?”

Nghe vậy, Mã Siêu tỏ ra oan ức.

“Cậu ấy hứa gì với chị thế?”, Dương Thanh cười hỏi.

“Anh ấy nói sau khi kết hôn sẽ bao hết việc nhà.
Chị chỉ cần lo làm đẹp là được”.

Ngải Lâm cười híp mắt nhìn Mã Siêu hỏi: “Không phải anh quên hết rồi đấy chứ?”

“Em không giữ chút thể diện cho anh được sao?”

Mã Siêu tủi thân nói.

“Ha ha ha ha…”

Dương Thanh và Ngải Xuyên cười rộ lên.

Trong sân ngập tràn tiếng cười.

Đúng lúc này một chiếc Bentley màu đen chậm rãi dừng trước cổng, một bóng người trung niên bước ra, theo sau còn có mấy bậc cha chú.

“Ông chắc bố tôi đang ở bên trong chứ?”

Ngải Minh Húc hỏi ông già bên cạnh.

Ông ta thấy điều kiện của trang trại này quá tệ, cho ông ta ở đây một ngày cũng không thể.

Cho nên ông ta không tin Ngải Xuyên sẽ sống ở đây.

“Chủ gia tộc tiền nhiệm ở đây thật mà.
Mười mấy năm trước tôi đã chọn mua căn nhà này với ông ấy.

Trước đây tôi còn làm quản gia cho ông chủ cũ, năm nào ông ấy cũng đến đây ở vài ngày”, quản gia nói.

“Được, chúng ta vào xem thử!”

Ngải Minh Húc dẫn một đám người lớn tuổi đi vào sân.

- ——————

.

Chương 631: 631: Hối Hận Xanh Ruột

Ngải Minh Húc vừa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ.

Ông ta không ngờ giọng cười sang sảng này lại là của Ngải Xuyên.

Ông ta là con trai của Ngải Xuyên nhưng chưa bao giờ thấy Ngải Xuyên cười vui vẻ như vậy.
Lúc này ông ta bỗng hoài nghi liệu bên trong căn nhà hai tầng có vẻ mộc mạc này có phải được trang trí cực kỳ xa hoa không?

Nếu không sao một người cả đời hưởng thụ giàu sang như Ngải Xuyên có thể cười vui vẻ ở chỗ này được?

Trong đầu ông ta xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Ông ta nôn nóng đẩy cửa ra.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, cả người liền ngơ ngẩn.

Bởi vì bên trong không hề trang trí xa hoa như ông ta nghĩ, chỉ có bốn vách tường đơn giản được sơn trắng, gạch lát nền màu be nhạt, thậm chí còn không có cả gạch ốp chân tường.

Trần nhà treo đèn LED tiết kiệm điện, trong nhà chỉ bày biện một số đồ dùng bằng gỗ lim tuy cũng đắt đỏ nhưng Ngải Minh Húc biết tổng giá trị của bộ đồ dùng trong nhà này chắc chắn không quá một trăm nghìn.

Trong căn phòng sơ sài như vậy, bốn người Ngải Xuyên, Ngải Lâm, Dương Thanh và Mã Siêu đang ngồi quây quần ăn cơm.

Thức ăn cũng rất đạm bạc, chỉ có ba món mặn và một món canh.

“Anh tới đây làm gì?”

Ngải Xuyên không vui hỏi.

“Con tới đón bố về!”

Ngải Minh Húc gượng cười, bước lên trước nói.

Ông ta còn đánh giá xung quanh một lượt rồi nói: “Bố là ông chủ cũ của nhà họ Ngải, có biệt thự riêng của mình.
Chỗ ở tồi tàn này sao xứng với thân phận của bố?”

“Bố mau sửa soạn rồi về nhà với con thôi!”

Ngải Minh Húc cười nói.

Ông ta không hề nhận ra ánh mắt lạnh lẽo của Ngải Xuyên.

“Chủ gia tộc tiền nhiệm mau theo chúng tôi về đi! Nhà họ Ngải không thể không có ông.
“

“Nhà họ Ngải mới là chỗ để ông dưỡng lão, chỗ rách nát này không thích hợp với ông đâu”.

“Đúng vậy, ông đã hy sinh cả đời cho nhà họ Ngải.
Nếu ông sống ở đây một mình, chưa kể đến vấn đề an toàn, nếu người ngoài biết được sẽ chê cười con cháu nhà họ Ngải bất hiếu”.

Mấy bậc cha chú đi theo Ngải Minh Húc tới đây cũng nhao nhao khuyên nhủ.

Những người này rất thông minh, rõ ràng nhìn thấy đám người Ngải Lâm nhưng lại vờ như không thấy, cũng không khuyên Ngải Lâm về nhà.

Trên đường tới đây, Ngải Minh Húc đã nhắc nhở nếu Ngải Lâm cũng có mặt thì tuyệt đối không được khuyên cô ấy, bởi vì ông ta hiểu rất rõ tính tình con gái mình.

Bây giờ chỉ có Ngải Xuyên mới có thể thuyết phục Ngải Lâm trở về nhà họ Ngải lần nữa.

“Cộp!”

Ngải Xuyên đột nhiên đặt bát lên bàn ăn, cả giận nói: “Mọi người im hết cho tôi!”

Mới nãy Ngải Xuyên còn cười nói vui vẻ mà giờ đây đã đanh mặt lại.

Người nhà họ Ngải đều im như thóc, không ai dám lên tiếng.

Ngải Húc Minh cũng hoảng sợ, sững sờ một lúc rồi vội nói:
“Bố đừng giận nữa, mau về nhà với con đi.
Con không yên tâm để bố ở đây một mình”.
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

“Anh mù rồi à? Ai bảo tôi ở đây một mình?”

Ngải Xuyên ẩn ý nói.

Ngải Lâm cũng đứng lên, bình tĩnh nhìn Ngải Minh Húc: “Từ nay về sau, tôi sẽ ở đây chăm sóc ông nội.

Ông là ông chủ nhà họ Ngải, phải lo nhiều việc, không cần nhọc lòng vì ông nội đâu”.

Giọng nói của Ngải Lâm tràn ngập chế giễu.

Dương Thanh và Mã Siêu không nói lời nào chỉ yên lặng quan sát.

Nếu Ngải Lâm và Ngải Xuyên muốn trở về nhà họ Ngải bọn họ sẽ không ngăn cản, cũng vẫn sẽ giúp đỡ nhà họ Ngải.
Nhưng nếu hai người không muốn thì sự tồn vong của nhà họ Ngải không liên quan đến bọn họ nữa.

“Ngải Lâm, bố biết con rất hận bố, nhưng bố cũng chỉ vì tương lai huy hoàng của gia tộc.
Chẳng phải ông nội con cũng mong vậy sao?”

“Bảo tôi trở về nhà họ Ngải à, đừng mơ!”

Ngải Xuyên thẳng thừng ra lệnh đuổi khách.

Ngải Lâm cũng nói: “Ông nội rất thích ở đây.
Ông bỏ hết mọi thứ chọn đến nơi này chứng tỏ ông muốn an hưởng tuổi già ở đây, không muốn bị ai làm phiền, các người về đi!”

Người nhà họ Ngải vô cùng sốt ruột.

Nếu bọn họ bỏ về e là cả đời này Ngải Xuyên và Ngải Lâm sẽ không bao giờ trở về gia tộc nữa.
Nếu vậy, nhà họ Ngải sẽ không thể dựa vào Dương Thanh để lớn mạnh hơn.

“Chẳng phải phát triển nhà họ Ngải là ước mơ cả đời của bố sao? Rõ ràng bố biết con muốn làm gì, cũng biết con làm vậy là vì nhà họ Ngải.Tại sao bố không thể hiểu cho con, không ủng hộ con?”

Ngải Minh Húc bỗng kích động, hai mắt đỏ hoe nói: “Con biết lần này con đã nhìn lầm, có lỗi với bố và bé Lâm nhưng con cũng vì bất đắc dĩ!”

Trong mắt Ngải Xuyên ngập tràn thất vọng, lão nhìn chằm chằm Ngải Minh Húc, lạnh lùng nói: “Đến lúc này mà anh vẫn chưa nhận ra sai lầm của mình nữa sao? Anh luôn miệng nói là vì nhà họ Ngải nhưng có thật là như vậy không?”

“Tôi có nằm mơ cũng muốn nhà họ Ngải hưng thịnh, nhưng tôi sẽ không tàn nhẫn đẩy con gái ruột của mình vào chỗ chết như anh”.

“Anh cút đi.

Tôi đã giao vị trí chủ gia tộc cho anh thì anh phải chịu trách nhiệm với sự phát triển của gia tộc.
Dù nhà họ Ngải bị diệt trong tay anh thì cũng là lỗi của anh.
Còn tôi đã xứng đáng với tổ tiên rồi”.

Dứt lời, Ngải Xuyên lạnh lùng nói: “Tiễn khách!”

Mã Siêu vừa đứng lên chuẩn bị đuổi người thì bị Dương Thanh đè bả vai lại.
Anh không muốn người anh em của mình khó xử.

“Dẫn người nhà họ Ngải rời khỏi đây đi! Nếu để tôi biết các người vẫn còn quấy rầy ông cụ Ngải, tôi sẽ khiến các người phải hối hận hơn đấy!”

Dương Thanh lạnh lùng liếc nhìn đám người nhà họ Ngải, trong mắt tràn đầy uy hiếp: “Đừng nghi ngờ lời tôi nói.
Bởi vì trong mắt tôi, cho dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, chỉ cần tôi muốn cũng có thể tiêu diệt bọn họ ngay lập tức!”

Người nhà họ Ngải run lẩy bẩy, đứng ngồi không yên.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thái độ cung kính của chủ các gia tộc đứng đầu Yến Đô với Dương Thanh, chắc chắn họ sẽ nghĩ anh đang nói phét.

Nhưng bây giờ bọn họ vô cùng rõ Dương Thanh đang nói thật.

Lúc này bọn họ hối hận đến xanh ruột.
Bởi vì bạn của cô gái bị bọn họ ép đuổi khỏi nhà họ Ngải lại là người trẻ tuổi có thể lật đổ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

- ————

.

Chương 632: 632: Dương Thanh Lo Lắng

Dưới sự uy hiếp của Dương Thanh, thoáng chốc người nhà họ Ngải đã rời đi ngay.

Tâm trạng đang vui vẻ của Ngải Xuyên và Ngải Lâm cũng bị những người khách không mời mà đến này phá hỏng.

Ngải Xuyên thở dài: "Lâm, cháu nói xem ông đã từng âm thầm giúp bố cháu, cuối cùng ông đã làm đúng hay sai?"

Lần đầu tiên Ngải Xuyên nghi ngờ về phương pháp giáo dục của mình.

Lúc trước lão giao phân nửa sản nghiệp của mình cho Ngải Minh Húc xử lý là vì muốn từ từ giao quyền lực trong tay mình ra.

Nhưng không ngờ Ngải Minh Húc không hề có tài kinh doanh, nếu không nhờ lão âm thầm giúp đỡ, chắc chắn nhà họ Ngải sẽ lụn bại trong tay Ngải Minh Húc.

Ngải Lâm lắc đầu nắm lấy tay Ngải Xuyên nói: "Ông nội, ông không sai, bố mới là người có lỗi.
Thôi, nếu ông đã rời gia tộc thì đừng lo cho gia tộc nữa, chúng ta ăn cơm tiếp đi".

Mọi người ở nông trại đến tối mới về.

Khi Ngải Lâm tiễn Dương Thanh và Mã Siêu ra đến cửa, Dương Thanh chợt nói: "Chị nói với ông rằng em sẽ không trơ mắt nhìn nhà họ Ngải suy tàn đâu".
Đọc tiếp tại web truyện T am l inh!

Dứt lời, Ngải Lâm chưa kịp trả lời, Dương Thanh đã dặn Mã Siêu lái xe rời đi.

Đến khi xe đã đi xa rồi, mắt Ngải Lâm mới đỏ hoe, cực kỳ cảm động, nhìn theo hướng xe rời đi dịu dàng nói: "Cảm ơn cậu Thanh!"

Trên đường rời đi, Mã Siêu nhịn không được hỏi: "Anh Thanh, ông bội và Lâm đã rời nhà họ Ngải rồi, sao anh vẫn

giúp nhà họ?”

Dương Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng một lúc rồi mới trả lời: “Cậu chỉ thấy ngoài mặt thôi, dù Ngải Lâm thể hiện rằng chị ấy hận nhà họ Ngải đến nhường nào đi chăng nữa thì đó cũng là nơi đã từng nuôi dưỡng chị ấy”.

“Địa vị mà nhà họ Ngải đang có là nhờ ông cụ Ngải.
Dù ông ấy đã đi rồi nhưng chẳng lẽ ông ấy sẵn sàng chấp nhận việc nhà họ Ngải dần suy tàn?”

“Có lẽ ông cụ và chị Lâm sẽ thất vọng về Ngải Minh Húc nhưng sẽ không hận ông ta, cũng sẽ không hận nhà họ Ngải.

Họ chỉ rất thất vọng về gia tộc này thôi”.

Nghe Dương Thanh phân tích, Mã Siêu như bừng tỉnh: “Thảo nào ông nội và Lâm cứ bồn chồn cả buổi chiều, thì ra là lo cho nhà họ Ngải”.

Dương Thanh gật đầu: “Tôi sẽ không giúp nhà họ Ngải quá nhiều, chỉ để nhà họ Ngải giữ vững vị trí hôm nay là đủ rồi”.

“Cảm ơn anh Thanh!”

Mã Siêu bỗng cảm ơn.

Dương Thanh cười cười không nói gì nữa, nhắm mắt thư giãn.

Cùng lúc đó, nhà họ Ngải, trong một loại biệt thự cao cấp.

Ngải Minh Húc ngồi lì trong phòng làm việc, không bật đèn. Trong bóng tối, chỉ có thể thấy vài đốm sáng, căn phòng nồng nặc mùi khói thuốc.

Sau khi ông ta trở về từ nông trại thì vào phòng làm việc, châm một điếu thuốc lá, cực kỳ đau lòng.

Thời khắc này, ông ta nghĩ đến rất nhiều thứ, nghĩ đến lúc còn nhỏ Ngải Xuyên từng rất nghiêm khắc với ông ta, đã từng dạy dỗ ông ta, cũng nhớ lại lúc nhỏ Ngải Lâm bám lấy mình như thế nào.

Có thể nói hai người này là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời ông ta.

Nhưng bây giờ chính ông ta đã đẩy hai người thân nhất đi, biệt thự to như vậy nhưng chỉ có mình ông ta.

Đúng lúc này, chuông điện thoại chói tai vang lên, Ngải Minh Húc mới tỉnh lại từ hồi ức, sau khi chọn bắt máy thì nghe thấy một giọng nói xa lạ: "Chín giờ sáng mai, mời ông đến nhà họ Diệp đúng giờ.
Chủ gia tộc quyết định sẽ ký hợp đồng hợp tác lâu dài với nhà họ Ngải các ông".

Nghe những lời này, Ngải Minh Húc dại ra, đến khi đối phương ngắt máy, ông ta mới sực tỉnh.

"Lâm, bố sai rồi, bố có lỗi thật rồi! Bố xin lỗi con!"

Ngải Minh Húc gào khóc đau thương.

Đương nhiên ông ta biết tại sao nhà họ Diệp lại ký hợp đồng hợp tác lâu dài với nhà họ Ngải, đương nhiên là vì Ngải Lâm.

Hôm nay sau khi trở về từ nông trại của Ngải Xuyên, ông ta ngồi tĩnh tâm suy nghĩ rất nhiều, cũng biết là lỗi của mình nhưng ông ta không muốn thừa nhận.

Cho đến khi nhà họ Diệp gọi điện thoại đến, ông ta mới tỉnh ngộ.

"Bố, bé Lâm, con biết sai rồi, lần này con sẽ không để hai người phải thất vọng nữa đâu".

Khóc một lúc lâu, cảm xúc Ngải Minh Húc mới ổn định trở lại, ông ta lau nước mắt kiên định nói.

Ngay sau đó ông ta gọi một cuộc điện thoại dặn dò: "Chuẩn bị xe!"

Nửa tiếng sau, chiếc Bentley màu đen dừng trước nông trại của Ngải Xuyên.

Trong nhà, Ngải Lâm đang xem tivi với Ngải Xuyên, hai ông cháu thường bình luận về diễn viên trong tivi giống hệt như gia đình bình thường.

Đúng lúc này có người gõ cửa.

"Muộn thế rồi mà ai còn đến nữa nhỉ?"

Ngải Lâm đang xem tivi bị quấy rầy nên bất mãn nhưng vẫn ra mở cửa.

Mở cửa ra thì thấy một gương mặt quen thuộc.

“Sao ông lại đến đây?”

Thấy Ngải Minh Húc, Ngải Lâm lạnh lùng hỏi.

Không biết cô ấy có hoa mắt hay không mà hình như cô ấy cảm giác Ngải Minh Húc hơi là lạ, mắt sưng giống như mới khóc xong.

“Tiểu Lâm, bố đến để xin lỗi con!”

Mắt Ngải Minh Húc đỏ hoe nhìn con gái mình, chân thành nói.

Ngải Lâm nhíu mày: “Ông không cần phải diễn đâu, ông về đi!”

“Lâm, bố nói thật mà, lần này bố biết sai thật rồi”.

“Lúc trước bố không quan tâm đến con nhưng bố thề sau này bố sẽ không vậy nữa”.

“Xin lỗi con, bố sai rồi!”

Ngải Minh Húc cực kỳ kích động nhưng lời nói lại cực kỳ rõ ràng.

Ngải Lâm cảm giác như mình đang nằm mơ nhưng nhìn Ngải Minh Húc, không giống đang giả vờ lắm.

Lúc Ngải Lâm đang ngơ ngác thì Ngải Minh Húc đã vào nhà.

“Bịch!”

Ngải Minh Húc quỳ mạnh xuống đất dưới sự ngạc nhiên của Ngải Lâm, cảm xúc tan vỡ, nức nở: “Đứa con bất hiếu Ngải Minh Húc đến nhận tội với bố!”

“Bố, con biết lỗi rồi, con sai thật rồi, xin bố hãy tha thứ cho con”.

Vốn dĩ Ngải Minh Húc muốn kiềm chế cảm xúc mình lại nhưng khi ông ta thấy Ngải Xuyên đầu tóc bạc phơ, cuối cùng cũng không thể kiềm chế nổi nữa, gào khóc.

Ngải Lâm cũng bịt miệng không cho mình khóc thành tiếng nhưng lại không thể kiềm chế, nước mắt đầm đìa.

Trên gương mặt già nua của Ngải Xuyên, lão ta cũng hơi lung lay, mắt đỏ hoe: “Biết lỗi và chịu thay đổi là chuyện tốt không gì hơn, đây mới là con trai của Ngải Xuyên! Bố tha thứ cho con!”

“Bố!”

Thấy Ngải Xuyên tha thứ cho mình dễ dàng như vậy, Ngải Minh Húc cảm thấy mình chẳng khác gì súc sinh, nghĩ đến mình đã từng bất hiếu với bố, ông ta hận không thể chết ngay.

Ông ta quỳ gối dưới chân Ngải Xuyên, ôm chân lão khóc như một đứa trẻ.

Ngải Xuyên cũng nước mắt đầm đìa, dù gì Ngải Minh Húc cũng là con của lão, sao lão có thể hận con mình được?

Thấy Ngải Minh Húc biết xin lỗi là lão đã hài lòng lắm rồi.

Dù Ngải Lâm không biết tại sao Ngải Minh Húc lại đến xin lỗi nhưng cô ấy có thể đoán đại khái có liên quan đến Dương Thanh.

Vì Dương Thanh đã nói với cô ấy rằng anh sẽ không trơ mắt nhìn nhà họ Ngải lụn bại.

“Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”, ánh mắt Ngải Lâm ngập tràn sự biết ơn.

Cùng lúc đó, ở bên kia, Dương Thanh đã về đến biệt thự cao cấp ở Yến Đô mà Mã Siêu mua cho anh.

Nhưng bây giờ đã chín giờ tối rồi mà Tần Thanh Tâm vẫn chưa về nhà.

Gọi điện thoại thì báo điện thoại đang tắt máy, Dương Thanh thấy hơi sốt ruột.

- ————

.

Chương 633: 633: Mẹ Con Không Có

Thấy Dương Thanh đi về phía mình, Vũ Văn Cao Dương rất vui.

Nhưng Dương Thanh mới vừa bước đến chỗ ông ta đã lạnh giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, bây giờ Vũ Văn Bân đang ở đâu?”

Lần trước sau khi Vũ Văn Bân được một lão già mặc sườn xám nam cứu đi, Dương Thanh cứ thấy không yên tâm.

Lại thêm việc lúc Vũ Văn Bân sắp chết, anh ta đã nói rằng anh ta biết một bí mật về mẹ Dương Thanh, riêng việc này thôi đã làm Dương Thanh muốn tìm anh ta.

Nụ cười của Vũ Văn Cao Dương cứng đờ, vốn dĩ nghĩ có thể nhân cơ hội này tâm sự với Dương Thanh, cải thiện quan hệ hai người nhưng không ngờ Dương Thanh vừa mở miệng ra đã hỏi Vũ Văn Bân.

“Bố cũng không biết”.

Im lặng thật lâu, Vũ Văn Cao Dương lắc đầu nói.

“Không biết?”

Dương Thanh cười mỉa nói: “Ông không biết thật à? Hay ông không muốn cho tôi biết?”

Đương nhiên anh sẽ không tin Vũ Văn Cao Dương không biết tin tức của Vũ Văn Bân.

Dù không biết thật thì cũng biết một ít về bí mật của Vũ Văn Bân.

“Dương Thanh, bố không biết nó ở đâu thật mà”.

Vũ Văn Cao Dương vội vã cam kết, sau đó nói tiếp: “Chắc đang ở nhà họ Tào!”

Nhà họ Tào cũng chính là nhà mẹ đẻ của Vũ Văn Bân, đã từng là một trong chín Hoàng tộc Chiêu Châu, nhưng vì bây giờ đã

suy tàn nên bị đẩy ra khỏi Hoàng tộc Chiêu Châu, trở thành Vương tộc Chiêu Châu.

Dù vậy thì địa vị của nhà họ Tào ở nước Chiêu Châu cũng không phải là thứ mà tám gia tộc lớn ở Yến Đô có thể sánh bằng.

“Ông nghĩ rằng ông nói nhà họ Tào thì tôi không dám đến đó tìm à?”

Dương Thanh cười khinh miệt, mỉa mai rằng: “Vốn dĩ tôi còn nghĩ ông hiểu rõ thân phận của tôi, bây giờ xem ra ông chỉ biết lớp da bên ngoài thôi”.

Nước Chiêu Châu có tổng cộng chín châu vực lớn, năm Hoàng tộc và bốn Vương tộc, mỗi gia tộc chia nhau canh giữ một châu vực.

Nhưng ngoài chín châu vực ra thì có bốn biên giới lớn Đông, Tây, Nam, Bắc.

So ra thì bốn biên giới mới là nơi khống chế thực quyền, Dương Thanh đã từng là Tướng quân ở biên giới phía Bắc, là người có quyền nhất biên giới phía Bắc.

So với chủ Hoàng tộc và Vương tộc thì thân phận của anh chẳng kém gì họ, thậm chí còn quyền thế hơn.

Mặc dù Dương Thanh đã rời khỏi biên giới phía Bắc nhưng biên giới vẫn giữ vị trí đó của anh.

Bởi vì trong lòng các chiến sĩ của biên giới phía Bắc, Dương Thanh là một vị thần trác tuyệt.

Ngoài Dương Thanh ra, không ai có tư cách thừa kế vị trí Tướng quân biên giới phía Bắc.

Nếu Dương Thanh muốn đến nhà họ Tào một chuyến, chỉ cần nhà họ Tào biết thân phận của Dương Thanh thì dù là chủ gia tộc cũng phải đích thân ra mời chào.

Vũ Văn Cao Dương biết anh là Tướng quân của biên giới phía Bắc nhưng lại không biết địa vị của Tướng quân có thể sánh bằng chủ của năm Hoàng tộc.

“Dương Thanh, con suy nghĩ quá lên rồi, bố không có ý đó.

Bố không biết Vũ Văn Bân đã đi đâu”.

Vũ Văn Cao Dương bị Dương Thanh nhìn thấu nhưng ông ta không hề xấu hổ, như thể ông ta không hề biết tung tích của Vũ Văn Bân thật.

Mặt anh lạnh hơn, nheo mắt nói: “Nếu ông đã không muốn nói thì tôi đành phải đích thân đến nhà họ Tào một chuyến”.

Vũ Văn Cao Dương nhíu mày: “Chẳng lẽ con định đến nhà họ Tào thật à?”

“Tôi phải tìm bằng được Vũ Văn Bân!”

Dương Thanh kiên quyết.

Tất cả những người muốn hãm hại người thân của anh đều phải chết.

Vũ Văn Bân phải chết!

Nhưng so với cái mạng của anh ta thì Dương Thanh muốn biết bí mật về mẹ mà Vũ Văn Bân đã nói hơn.

“Mặc dù nhà họ Tào đã bị loại ra khỏi Hoàng tộc nhưng tổ tiên nhà họ Tào vẫn là con cháu nhà Hoàng tộc, con đến nhà họ Tào chẳng khác gì lấy trứng chọi đá”.

Vũ Văn Cao Dương nghiêm túc nói: “Bố biết Vũ Văn Bân đã làm nhiều chuyện có lỗi với con, con có giết nó thì cũng là chuyện đương nhiên thôi”.

“Nhưng bố hy vọng con có thể nể tình nó là anh cùng cha khác mẹ của con, tha cho nó một con đường sống, xem như bố xin con!”

“Nếu tính mạng của bố có thể làm hai anh em bắt tay nhau chấp nhận hòa thuận thì bây giờ bố sẵn sàng chết ngay!”

Vũ Văn Cao Dương nghiêm túc, không hề giống đang nói dối.

Dương Thanh lại không hề cảm động, anh vẫn hận ông ta như cũ, lạnh giọng nói: “Ông tự đề cao mình quá rồi nhỉ? Nếu tôi muốn ông chết thật, ông nghĩ ông vẫn có thể sống đến giờ à?”

“Ông biết không? Ông nên cảm ơn mẹ tôi.

Nếu không phải trước khi chết bà ấy ép tôi phải thề độc thì ngày đầu tiên từ biên giới trở về, nơi đầu tiên tôi đến không phải Giang Hải mà sẽ là nhà Vũ Văn ở Yến Đô!”

Từng câu từng chữ anh nói đều ngập tràn sát khí.

Vũ Văn Cao Dương chỉ thấy người mình lạnh toát nhưng ông ta tin rằng những gì Dương Thanh nói là thật.

Căn cứ theo thực lực của Dương Thanh, đúng là có thể tiêu diệt gia tộc Vũ Văn.

Vũ Văn Cao Dương chỉ thấy đau lòng khôn xiết, đứa con xuất sắc như vậy nhưng lại bị ông ta đuổi ra khỏi nhà.

Bỗng ông ta nghĩ nếu năm đó ông ta không đuổi Dương Thanh ra khỏi gia tộc thì liệu có phải địa vị bây giờ của gia tộc Vũ Văn sẽ đủ để áp đảo bảy gia tộc khác không?

Nhưng trên đời này lại không có nếu như.

“Con nói cho bố nghe đi, cuối cùng bố phải làm gì con mới chịu tha cho Vũ Văn Bân một con đường sống?”

Vũ Văn Cao Dương bỗng nghiêm túc hỏi.

Dương Thanh lắc đầu rất dứt khoát: “Không cần thương lượng đâu, anh ta phải chết!”

Không những Vũ Văn Bân muốn giết anh mà còn muốn hãm hại những người bên cạnh anh, hơn nữa năm đó vì mẹ Vũ Văn Bân nên anh và mẹ mình với bị trục xuất ra khỏi gia tộc.

Vũ Văn Cao Dương nhìn sự kiên quyết trong mắt Dương Thanh, càng xác định được rằng không thể để Dương Thanh và Vũ Văn Bân gặp nhau.

Nếu không lúc gặp lại cũng là lúc một trong hai người phải chết.

Đối với ông ta mà nói, dù ai chết cũng là chuyện đau lòng.

Vũ Văn Cao Dương không khuyên nữa mà nói: “Nếu có thể, bố mong một ngày nào đó con và Thanh Tâm vui vẻ đến gia tộc Vũ Văn”.

Dứt lời, ông ta xoay người bước lên chiếc Rolls Royce phiên bản EWB.

Nhìn bóng dáng hơi tiều tụy của Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh không hề thương hại mà chỉ lạnh nhạt.

“Cuối cùng mẹ tôi có bí mật gì?”

Thấy Vũ Văn Cao Dương sắp lên xe, Dương Thanh bỗng hỏi.

Từ khi Vũ Văn Bân nói anh ta biết một bí mật của mẹ anh thì chuyện này cứ lởn vởn trong đầu Dương Thanh.

Anh không biết vì mạng sống nên Vũ Văn Bân mới nói vậy, hay là mẹ anh có bí mật gì đó thật.

Vũ Văn Cao Dương mới vừa chuẩn bị lên xe, nghe vậy thì cứng đờ, cơ thể run rẩy.

“Ai nói cho con biết mẹ con có bí mật?”, Vũ Văn Cao Dương xoay người ra vẻ bình tĩnh hỏi.

Nhưng Dương Thanh lại thấy Vũ Văn Cao Dương hơi kích động, dường như ánh mắt nhìn anh còn hơi tức giận.

“Vũ Văn Bân nói cho tôi biết”, Dương Thanh nói thật.

Vũ Văn Cao Dương không nói gì, chỉ nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, dường như đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Một lúc lâu sau ông ta mới mở mắt, lúc này ông ta đã bình tĩnh trở lại, nhìn Dương Thanh lắc đầu: “Mẹ con chẳng có bí mật gì cả!”

Dứt lời ông ta xoay người lên xe.

- ————

Chương 634: 634: Tần Thanh Tâm Bị Khinh Thường

Từ phản ứng của Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh đã biết đáp án, đúng là mẹ mình có một bí mật.

Mà Vũ Văn Cao Dương cũng biết.

Thấy Vũ Văn Cao Dương sắp lên xe đi, Dương Thanh chợt tiếng lên, cắn răng nói: “Nếu ông nói bí mật này cho tôi biết, tôi có thể đồng ý với ông tha cho Vũ Văn Bân một con đường sống”.

Đây là sự thỏa hiệp của Dương Thanh, với anh mà nói chỉ cần có thể làm rõ được bí mật của mẹ mình, tha cho Vũ Vân Bân một con đường sống thì có sao?

Quả nhiên Vũ Văn Cao Dương lung lay, nhưng vẻ mặt lại do dự.

Sự ngập ngừng của ông làm Dương Thanh càng muốn biết bí mật này hơn.

Nhưng thoáng chốc nét do dự đó đã biến mất, phức tạp nhìn Dương Thanh lắc đầu nói: “Bố nói rồi mẹ con không có bí mật gì cả!”

Dứt lời, xe từ từ rời đi.

Dương Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi xe của Vũ Văn Cao Dương đã biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh mới đỏ mắt nói: “Nhất định tôi sẽ biết bí mật này!”

Lúc trước khi Vũ Văn Bân suýt chút bị anh giết, vì bảo toàn mạng sống nên nói với Dương Thanh rằng anh ta biết bí mật về mẹ Dương Thanh.

Vốn dĩ Dương Thanh còn hơi nghi ngờ.

Nhưng phản ứng của Vũ Văn Cao Dương làm anh xác định được rằng mẹ mình có một bí mật rất lớn, hơn nữa rất ít người biết.

“Có lẽ ông ta thật sự không biết Vũ Văn Bân đang ở đâu!”

Dương Thanh tự an ủi mình.

Vũ Văn Cao Dương không phải Vũ Văn Bân, anh có thể giết Vũ Văn Bân nhưng anh không hề có ý muốn giết Vũ Văn Cao Dương.

Anh đã từng thề độc rằng suốt đời này sẽ không tìm Vũ Văn Cao Dương báo thù.

“Chồng ơi, anh có sao không?”

Dương Thanh mới vừa lên nhà, giọng Tần Thanh Tâm vang lên.

Hiển nhiên cô đã đứng trước cổng biệt thự đợi anh và tất nhiên cũng thấy không yên tâm.

Dương Thanh không muốn để Tần Thanh Tâm thấy tâm trạng đang tệ của mình, anh khẽ mỉm cười lắc đầu: “Chồng em mà, sao lại bị gì được chứ?”

Anh bước lên vài bước nắm tay Tần Thanh Tâm vào nhà.

Chỉ khi nắm tay cô, anh mới có thể bình tĩnh trở lại.

Một đêm yên ả, sáng sớm hôm sau, Tần Thanh Tâm ra ngoài bàn chuyện làm ăn.

Mà Dương Thanh cũng rời nhà đến tập đoàn Nhạn Thanh.

“Chủ tịch!”

Trên tầng cao nhất của trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh, trong văn phòng tổng giám đốc, Lạc Bân đích thân rót trà Long Tỉnh Tây Hồ hảo hạng đưa cho Dương Thanh.

“Thoát khỏi sự khống chế của gia tộc Vũ Văn, hẳn là tập đoàn không gặp phiền phức gì đúng không?”

Dương Thanh nhận tách trà nhấp một ngụm nhỏ, hỏi Lạc Bân.

Lạc Bân vội vàng nói: “Không gặp phiền phức gì lớn nhưng lại gặp một số phiền phức nhỏ, toàn là những vấn đề về cạnh tranh, tôi có thể đối phó được”.

“Nói ra nghe thử! Xem tôi có thể giúp gì được không”, Dương Thanh nói.

Không cần biết thế nào, tập đoàn Nhạn Thanh là kỷ niệm duy nhất mẹ để lại cho mình, anh đã đến rồi thì hỗ trợ xử lý một vài phiền phức của tập đoàn là chuyện tốt nhất.

“Tôi đang nhắm một miếng đất ở ngoại ô phía Nam Yến Đô, định xây dựng một thành phố trong lòng thành phố, mô hình dạng tổng hợp, sau này thu hút các thương hiệu nổi tiếng thế giới đến đầu tư”.

“Sau đó lấy thành phố trong lòng thành phố làm trung tâm, xây thêm những kiến trúc giống vậy ở chín châu vực lớn trong nước”.

“Đây chỉ là suy nghĩ ban đầu của tôi thôi, tôi đã đặt tên luôn rồi, tên là Thành Cửu Châu”.

“Tôi định dùng năm năm để xây chín cái Thành Cửu Châu trong nước, sau đó tôi muốn Thành Cửu Châu trải rộng ra toàn thế giới”.

“Đến lúc đó, mỗi châu vực của Chiêu Châu đều sẽ có một tòa nhà điểm mốc, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ nằm trên tầng cao nhất”.

“Sau này tôi muốn toàn thế giới đều biết đến tập đoàn Nhạn Thanh!”

Lạc Bân huơ chân múa tay càng nói càng kích động.

Suy nghĩ của ông ta cũng cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên là đã nghiêm túc xem xét rất nhiều nên mới có những ý tưởng này.

“Chủ tịch, liệu suy nghĩ của tôi có viển vông quá không?”

Một lúc lâu sau Lạc Bân mới lấy lại tinh thần, thấy hình như mình nói hơi quá.

Ai ngờ Dương Thanh lại thấy thú vị, cười cười nói: “Sao lại viển vông? Suy nghĩ của ông rất hay, tôi rất hài lòng, ông nói tiếp đi!”

Nghe vậy, Lạc Bân vui vẻ lại bắt đầu kể cho Dương Thanh nghe.

Khoảng hai tiếng dồng hồ, thậm chí Lạc Bân còn bật máy chiếu báo cáo một lượt kế hoạch của mình cho Dương Thanh

nghe.

“Ý tưởng của ông tuyệt lắm, chuyện kinh doanh tôi không bằng ông nên ông chỉ cần nói cho tôi biết, ngoài lô đất đó ra thì còn vấn đề nào lớn nữa không?”, Dương Thanh hỏi.

Lạc Bân ngại ngùng xoa đầu nói tiếp: “Tiền! Theo kế hoạch của tôi, xây chín cái Thành Cửu Châu ở chín châu vực trong nước, chi phí sẽ là một món tiền khổng lồ”.

“Căn cứ theo khả năng tài chính của tập đoàn Nhạn Thanh, nếu muốn hoàn thiện việc xây Thành Cửu Châu trong nước thì sợ là rất khó”.

Ông ta vừa dứt lời, Dương Thanh tiện tay lấy tấm thẻ ngân hàng màu đen ra ném cho Lạc Bân, nói: “Đây là thẻ đen VIP cao cấp nhất do Ngân hàng Thế Giới cấp, trong đây có năm mươi tỷ.

Ngoài ra còn có hạn mức thêm năm mươi tỷ, ông cứ dùng trước đi đã, không đủ thì cứ nói với tôi”.

Anh vừa dứt lời, Lạc Bân ngơ ngác.

Ông ta cứ ngỡ tập đoàn Nhạn Thanh là tài sản duy nhất của Dương Thanh.

Bây giờ Dương Thanh tiện tay ném cho ông ta tấm thẻ đen cao cấp nhất do Ngân hàng Thế Giới cấp, quan trọng là trong thẻ có năm mươi tỷ.

Quan trọng hơn nữa là sau khi dùng hết năm mươi tỷ này thì có thêm năm mươi tỷ hạn mức nữa.

Nói cách khác, Dương Thanh tiện tay cho ông ta một trăm tỷ để xây dựng Thành Cửu Châu.

“Chưa đủ hả?”

Thấy Lạc Bân không nói gì, Dương Thanh nhíu mày mở ví tiền ra, lấy một đống thẻ ngân hàng, màu sắc hình dáng kiểu gì cũng có.

“Đủ rồi! Đủ rồi! Vậy là đủ rồi!”

Lạc Bân khiếp sợ, kích động nói: “Có số tiền này, cộng thêm tài chính của tập đoàn Nhạn Thanh, cho tôi ba năm, tôi bảo đảm tôi sẽ xây được chín cái Thành Cửu Châu”.

Có thể nói bây giờ Lạc Bân phục Dương Thanh sát đất, chưa kể đến việc sở hữu tập đoàn Nhạn Thanh trị giá cả trăm tỷ, mà anh còn có thể tiện tay ném thẻ đen tài khoản năm mươi tỷ, hạn mức thêm năm mươi tỷ cho ông ta nữa.

Sợ là tài sản cá nhân của Dương Thanh đã vượt mặt một số những người giàu nhất trên bảng xếp hạng của Forbes.

Đã leo lên được vị trí như Lạc Bân, tất nhiên ông ta hiểu trên thế giới có rất nhiều đại gia chân chính nhưng lại không nằm trong bảng xếp hạng Forbes, Dương Thanh cũng là một trong số đó.

“Chủ tịch, chiều nay là buổi đấu giá lô đất ngoại ô phía Nam, cậu có muốn tham gia không ạ?”, Lạc Bân dè dặt hỏi.

Dù Dương Thanh cho ông ta một khoản tiền nhưng nếu muốn tóm được lô đất ở vùng ngoại ô phía Nam kia thì vẫn khá khó khăn.

Nếu Dương Thanh chịu ra mặt thì tốt quá.

“Được, vậy tôi đi theo ông”, Dương Thanh đồng ý.

Lạc Bân đã nói là rất nhiều người đang tranh giành lô đất đó, với Lạc Bân mà nói nếu muốn lấy được lô đất đó, có lẽ phải tốn kha khá sức.

Nếu anh đích thân ra mặt, hẳn là có thể tránh được một số phiền phức không cần thiết.

Giữa trưa, Dương Thanh và Lạc Bân ăn cơm chung.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Dương Thanh đi theo Lạc Bân đến khách sạn Đế Đô, buổi đấu giá được tổ chức ở đây.

Buổi đấu giá bắt đầu lúc ba giờ chiều, Dương Thanh và Lạc Bân đến lúc hai giờ bốn mươi.

“Chủ tịch, chẳng phải vợ cậu kia à?”

Hai người mới vừa đến cửa khách sạn, Lạc Bân bỗng ngạc nhiên chỉ vào cửa khách sạn.

Dương Thanh quay đầu nhìn thì thấy Tần Thanh Tâm cũng ở đây, bên cạnh có một đôi tình nhân.

Cô gái thì trẻ trung khoảng bằng tuổi Tần Thanh Tâm nhưng lại đắc ý khoác tay một người đàn ông trung niên, lúc nhìn Tần Thanh Tâm, ánh mắt cô ta gập tràn vẻ khinh thường.

Dương Thanh không biết tại sao Tần Thanh Tâm lại đến đây nên anh dặn Lạc Bân: "Ông vào trước đi!"

"Được!", Lạc Bân xoay người vào hội trường.

Dương Thanh chưa kịp qua đó đã nghe chất giọng giễu cợt của cô ả lòe loẹt đó vang lên: "Tần Thanh Tâm, tập đoàn Tam Hòa chỉ là một công ty nhỏ, làm gì có tư cách đấu thầu với những công ty lớn ở Yến Đô?"

"Hơn nữa không có thư mời là không được vào đâu, cô đến đây cũng công cốc thôi, sao phải thế? Tôi khuyên cô nên về quê ở đi, Yến Đô không phải là nơi ai cũng có tư cách đến đâu".

- ————

Chương 635: 635: Cô Là Đồ Ngu À

Nghe thấy lời cô nàng lòe loẹt kia nói, sắc mặt Tần Thanh Tâm cực kỳ khó coi, lạnh giọng nói: "Tôi có tư cách đến Yến Đô hay không liên quan gì đến cô?"

"Đương nhiên không liên quan.

Chẳng qua tôi lo cô tự rước lấy nhục, muốn nhắc nhở cô trước thôi!"

Cô nàng lòe loẹt cười nói: "Tôi ăn nói ngay thẳng, cô đừng so đo nhé!"

Cô nàng quyến rũ tên là Lưu Điềm, bạn đại học của Tần Thanh Tâm, người gốc Yến Đô.

Hồi đại học, cô ta còn là bạn cùng phòng với Tần Thanh Tâm, rất coi trọng làm đẹp, không trang điểm sẽ không bước ra khỏi ký túc xá.

Dường như mỗi ngày cô ta đều tốn ít nhất hai tiếng để trang điểm.

Không chỉ như vậy, cô ta còn luôn cảm thấy mình mới là người đẹp nhất.

Cho nên cô ta sinh lòng đố kỵ với Tần Thanh Tâm có vẻ đẹp tự nhiên, chuyện gì cũng ganh đua với cô.

"Tần Thanh Tâm, nghe nói cô kết hôn rồi hả? Còn có con nữa?"

"Cô chẳng biết ý tứ gì cả, dù sao cũng là bạn bè bốn năm đại học, cưới chồng cũng không thèm mời tôi".

"Nếu không phải nghe người ta nhắc tới, tôi còn không biết cô kết hôn rồi đấy".

Rõ ràng Lưu Điềm không có ý gì tốt, trong mắt tràn đầy trêu tức, cười híp mắt hỏi: "Tôi nghe nói chồng cô ở rể nhà cô, ăn uống đều do cô bao nuôi, có thật không vậy?"

Tần Thanh Tâm đang định giải thích, Lưu Điềm đã nói tiếp: "Phải rồi, suýt nữa quên giới thiệu cho cô, anh ấy là chồng chưa cưới của tôi, tên là Tôn Quảng, người nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đấy!"

Trông Tôn Quảng khoảng chừng bốn mươi tuổi, tuy chưa lớn tuổi lắm nhưng đã bị hói đầu, mặt bóng dầu, nhìn là biết túng dục quá độ.

Gã đang nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm, ánh mắt nóng rực.

"Chào người đẹp!"

Tôn Quảng chủ động duỗi tay ra.

Tần Thanh Tâm cau mày, không thèm bắt tay, chỉ lạnh nhạt nói: "Chào anh!"

Thấy vậy, Tôn Quảng tỏ ra không vui, nheo mắt nói: "Người đẹp à, nhà họ Tôn của tôi ở Yến Đô có quyền thế rất lớn.

Nếu em có gì cần tôi trợ giúp cứ việc nói".

Ngay sau đó, gã lại bổ sung thêm: "Dù sao em và vợ chưa cưới của tôi cũng là bạn học".

Bấy giờ sắc mặt của Lưu Điềm mới tốt hơn nhiều, thân mật ôm cánh tay Tôn Quảng, nũng nịu nói: "Chồng em tốt nhất! Moaz!"

Nói xong, cô ta còn thơm một cái lên khuôn mặt bóng dầu của Tôn Quảng.

"Tần Thanh Tâm, tôi nói cho cô biết, hôm nay chồng tôi thay mặt nhà họ Tôn tới vì mảnh đất ở ngoại ô phía Nam của Yến Đô được đấu giá cuối cùng, nghe nói giá khởi điểm đã là hai tỷ.

Chồng tôi nhất định phải có được nó".

Lưu Điềm đắc ý nói.

"Chúc hai người may mắn!"

Tần Thanh Tâm vốn định tranh luận vài câu, nhưng bây giờ cô bỗng không muốn tranh luận gì với loại phụ nữ này nữa.

"Vợ ơi!"

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc chợt vang lên.

Tần Thanh Tâm trông thấy Dương Thanh, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh đến tham gia đấu giá mảnh đất ở ngoại ô phía Nam của Yến Đô”.

Dương Thanh cười nói.

Tần Thanh Tâm hơi sững sờ, bởi vì vừa rồi Lưu Điềm đã nói Tôn Quảng thay mặt nhà họ Tôn đến đấu giá mảnh đất này.

“Anh ta chính là ông chồng ở rể của cô đấy à?”

Lưu Điềm tỏ vẻ nén cười, chỉ vào Dương Thanh hỏi.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng nhìn cô ta, lập tức ôm tay Dương Thanh: “Anh ấy là chồng tôi, có vấn đề gì không?”

“Phụt!”

Rốt cuộc Lưu Điềm vẫn không nhịn được cười thành tiếng.

Cô ta vừa nín cười vừa nói: “Chồng cô đúng là một gã khoác lác.

Anh ta nói tới đây để đấu giá mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia”.

“Chẳng lẽ anh ta không biết giá khởi điểm của mảnh đất ấy đã là hai tỷ rồi sao?”

“Cô còn không có giấy mời tham gia buổi đấu giá, anh ta chỉ là một thằng ở rể dựa dẫm vào cô thì lấy gì để đấu giá mảnh đất kia?”

“Lúc nghe nói chồng cô là đồ ăn hại tôi còn hơi nghi ngờ.

Với mắt nhìn của cô sao có thể coi trọng một thằng ăn hại? Hôm nay được gặp mặt quả nhiên là thật”.

Dứt lời, Lưu Điềm lại cười phá lên, bộ dạng rất khoa trương.

Dương Thanh cau mày, híp mắt nhìn Lưu Điềm.

Tần Thanh Tâm cũng sa sầm mặt, khó chịu nói: “Lưu Điềm, nể tình là bạn học, tôi không so đo với cô.

Nhưng cô không thể sỉ nhục chồng tôi, xin lỗi anh ấy ngay cho tôi!”

Vừa rồi Lưu Điềm nói nhiều như vậy, Tần Thanh Tâm đều nhịn được.

Nhưng bây giờ cô ta sỉ nhục Dương Thanh, cô không nhịn nổi nữa.

“Tôi không nói gì sai, sao lại phải xin lỗi?”

Lưu Điềm cũng không giả vờ nữa, cười lại một tiếng: “Tần Thanh Tâm, cô là đồ ngu à? Bảo tôi xin lỗi một thằng vô dụng á?”

Tần Thanh Tâm sắp tức điên rồi.

- ————

Chương 636: 636: Tôi Là Bố Ông

“Vợ, có phải em đang rất muốn tát cô ta một cái không?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tần Thanh Tâm vô thức gật đầu, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, vội nói: “Dương Thanh, anh đừng nói lung…”

“Bốp!”

Nhưng cô nói quá muộn.

Ngay khi cô gật đầu Dương Thanh đã vọt tới tát vào mặt Lưu Điềm.

“Đồ, đồ chết tiệt, sao anh dám đánh tôi?”

Khóe miệng Lưu Điềm rướm máu, khó tin chỉ vào Dương Thanh tức giận hét lên.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Miệng của cô quá bẩn thỉu, tạm cho cô một bài học trước, nếu còn tái phạm tôi chỉ đành cho cô một bài học lớn hơn”.

Lưu Điềm đang định nạt lại thì bị ánh mắt tràn đầy sát khí của Dương Thanh dọa sợ, lập tức nuốt lại toàn bộ lời định nói.

“Chồng ơi, anh ta đánh em!”

Lưu Điềm ôm cánh tay Tôn Quảng bật khóc nức nở.

Tôn Quảng thản nhiên nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Ranh con, mày đánh người phụ nữ của tao, tao muốn mày chịu trách nhiệm không quá đáng chứ?”

“Anh muốn chịu trách nhiệm kiểu gì?”, Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

Tôn Quảng liếc nhìn Tần Thanh Tâm, ánh mắt gian tà, sâu xa nói: “Để người phụ nữ của mày hầu hạ tao một đêm, tao sẽ coi như không có gì xảy ra”.

“Chồng ơi, anh ta đánh vợ chưa cưới của anh đấy.

Sao anh có thể làm như vậy?”, Lưu Điềm khó tin hỏi.

“Câm miệng!”

Tôn Quảng quát lớn dọa Lưu Điềm run rẩy toàn thân, không dám nói gì nữa, vẻ mặt tủi thân.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thanh Tâm, Tôn Quảng đã thèm muốn cô.

Bây giờ Dương Thanh tát Lưu Điềm, đúng là cơ hội tốt cho gã.

“Anh muốn chết phải không?”

Ánh mắt Dương Thanh hiện lên sát khí, lạnh lùng nói: “Tôi khuyên anh hãy gọi cho Tôn Húc trước đi”.

“Mày biết chủ của gia tộc tao sao?”, Tôn Quảng khẽ nhíu mày.

“Tôi không chỉ biết chủ của gia tộc các người, ông ta còn từng quỳ xuống xin tôi tha thứ rồi đấy”, Dương Thanh nói đúng sự thật.

“Ranh con, mày chết chắc rồi! mày dám sỉ nhục chủ gia tộc, nhà họ Tôn sẽ không bỏ qua cho mày!”, Tôn Quảng cả giận nói.

Đương nhiên gã sẽ không tin tưởng Dương Thanh.

“Vậy sao?”

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, bỗng lấy điện thoại ra nói: “Anh không tin thì để tôi gọi cho Tôn Húc một cuộc”.

Dứt lời, anh không đợi Tôn Quảng lên tiếng đã gọi điện thoại cho Tôn Húc.

“Nhóc con, mày làm màu giỏi đấy.

Tao cũng muốn xem thử mày có gọi được cho chủ gia tộc của tao không”.

Tôn Quảng cũng không gấp, cười híp mắt nói: “Cậu đừng lấy lí do ngu ngốc như ông chủ Tôn không nghe máy của cậu đấy”.

Điện thoại vang lên mấy tiếng liên tục, Tôn Húc không hề nghe máy.

“Thôi, đừng làm màu nữa.

Sao chủ gia tộc của tao có thể quen biết một thằng ở rể như mày được? Tao khuyên mày ngoan ngoãn để vợ mày hầu hạ tao một đêm, chứ không bị đánh gãy tay gãy thì không tốt đâu”.

Tôn Quảng mỉa mai.

Dương Thanh cảm thấy bất lực, không ngờ Tôn Húc dám không nghe máy của mình, có lẽ là đang bận chuyện gì đó.

Ngay khi Tôn Quảng vừa dứt lời, chuông điện thoại của Dương Thanh đột nhiên reo lên.

Dương Thanh nhìn thử, người gọi là Tôn Húc.

Anh ẩn ý nhìn Tôn Quảng: “Ông chủ gia tộc của anh gọi đấy”.

“Diễn! Cứ diễn tiếp đi! Tao xem mày diễn trò”, Tôn Quảng hoàn toàn không tin.

Dương Thanh dứt khoát ấn mở loa ngoài, một giọng nói tràn đầy lo sợ vang lên: “Xin lỗi cậu Thanh, vừa nãy tôi đang tắm, thấy cậu gọi tới liền gọi lại cho cậu.

Không biết cậu Thanh có gì cần dặn dò?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Tôi gặp một kẻ ngu xuẩn tự xưng là người nhà họ Tôn ở cổng khách sạn Đế Đô, tuyên bố muốn vợ tôi hầu hạ anh ta một đêm”.

“Cái gì? Thằng khốn nạn nào vậy? Dám nói với cậu Thanh như vậy là chán sống rồi sao? Cậu Thanh đưa điện thoại cho nó đi, để tôi nói chuyện với nó”.

Tôn Húc lập tức nổi giận.

Dương Thanh cười híp mắt nhìn Tôn Quảng, đưa điện thoại cho gã: “Chủ gia tộc của anh có lời muốn nói với anh kìa!”

Tôn Quảng cười lạnh nói: “Mày cứ làm như thật, lại còn có người phối hợp diễn kịch với mày”.

Nói xong, gã nhận lấy điện thoại của Dương Thanh, hống hách nói: “Con mẹ nói ông là ai thế hả? Dám giả mạo chủ nhà họ Tôn sao?”

“Tao là Tôn Húc, mày là thằng nào?”, Tôn Húc rống lên.

“Đồ ngu ngốc, nếu ông là Tôn Húc, tôi chính là bố của Tôn Húc.

Dám diễn trò với thằng ranh kia lừa tôi à?”, Tôn Quảng không hề tin đối phương là Tôn Húc.

Tôn Húc sắp tức điên rồi: “Ông đây thực sự là Tôn Húc, chủ nhà họ Tôn!”

“Ông đây chính là bố của Tôn Húc!”

Tôn Quảng cười lớn nói.

“Mày chờ đấy cho tao, tao sẽ tới khách sạn Đế Đô tìm mày ngay bây giờ”, Tôn Húc tức giận rít gào.

“Tôi ở đây chờ ông.

Mười phút nữa ông không tới thì ông chính là cháu nội của tôi!”

Nói xong, Tôn Quảng dứt khoát cúp máy.

- ————

Chương 637: 637: Ném Cho Cá Ăn

Sau khi cúp máy, Tôn Quảng đắc ý nói: “Ranh con, chỉ còn mười mấy phút nữa là bắt đầu buổi đấu giá.

Tao cho chúng mày mười phút, để xem ông chủ Tôn mà mày nói có tới hay không”.

Dương Thanh cười híp mắt nói: “Vậy thì tôi ở đây chờ mười phút với anh”.

Lần trước Tần Thanh Tâm cũng có mặt ở nhà họ Diệp, tận mắt nhìn thấy Tôn Húc quỳ xuống xin tha, đương nhiên sẽ không lo lắng.

“Tần Thanh Tâm, ông chồng của cô không chỉ là đồ ăn hại là còn là thằng ngu, còn dám giả vờ quen biết ông chủ Tôn”.

“Hôm nay tôi được xem một vở kịch ra trò rồi”.

Lưu Điềm cười khẩy không ngớt.

Dương Thanh vừa tát cô ta một cái, bây giờ mặt vẫn còn sưng phù, nóng rực.

Chỉ khi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm phải trả giá đắt, cô ta mới thấy hả dạ vì được trả thù.

“Đúng là lát nữa sẽ có một vở kịch hay, tôi cũng rất chờ mong!”, Tần Thanh Tâm cũng lên tiếng.

Lưu Điềm cười lạnh: “Vậy chúng ta cứ rửa mắt chờ xem!” Chẳng mấy chốc đã trôi qua tám phút.

Tôn Quảng nhìn đồng hồ, cười híp mắt nói: “Ranh con, tám phút rồi.

Tao chờ thêm hai phút cuối cùng.

Nếu người diễn kịch với mày còn không tới, kết cục của mày sẽ rất thảm”.

Gã vừa dứt lời, một chiếc xe Passat đỗ lại gần bọn họ.

Bốn gã đàn ông cao to lực lưỡng hùng hổ bước ra.

“Sếp Tôn, kẻ nào dám trêu chọc anh vậy? Để tôi đập chết nó!”
Gã cầm đầu dẫn người đi về phía Tôn Quảng, lên tiếng nói.

Tôn Quảng cười đáp: “Chính là thằng ranh này.

Nó đánh vợ chưa cưới của tôi, còn dám tuyên bố quen biết chủ gia tộc họ Tôn”.

“Thằng ngu xuẩn tới từ đâu vậy? Đến cả vợ chưa cưới của sếp Tôn cũng dám đánh.

Nó đánh bằng tay nào, tôi sẽ phế tay đó trước!”
Gã cầm đầu giận dữ trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi ra lệnh cho ba gã sau lưng: “Chúng mày đánh gãy một tay của nó trước đi!”
“Vâng thưa anh Phi!”
Ba người đồng thanh đáp rồi xông tới chỗ Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm hơi hoảng sợ, vô thức nắm chặt góc áo của Dương Thanh.

Vẻ mặt Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo.

Tôn Quảng đang tự đâm đầu vào chỗ chết.

“Ranh con, dám đắc tội sếp Tôn, đây là mày tự làm tự chịu!”
Ba gã đàn ông lực lưỡng chuẩn bị ra tay với Dương Thanh.

“Kít!”
Đúng lúc này, tiếng lốp xe ma sát với mặt đất vang lên, ngay sau đó một chiếc Rolls – Royce màu đen bỗng thắng gấp một cái, đỗ lại bên cạnh mấy người họ.

Đám người Tôn Quảng kinh ngạc nhìn về chiếc Rolls – Royce kia.

Khi thấy Tôn Húc bước ra khỏi xe, bọn họ đều sợ ngây người.

“Chủ gia tộc, sao, sao ông lại tới đây?”
Tôn Quảng thấy Tôn Húc liền sợ phát khiếp, vội vàng chạy tới, nơm nớp lo sợ hỏi thăm.

Sắc mặt của Tôn Húc rất đáng sợ, không thèm nhìn Tôn Quảng mà vội vàng chạy tới chỗ Dương Thanh, sau lưng có hai gã vệ sĩ áo đen đi theo.

Tôn Quảng sững sờ trong giây lát, đột nhiên mỉm cười châm chọc: “Xem ra chủ gia tộc đã biết có người ở đây lấy danh nghĩa ông ấy đi lừa bịp nên tới tính sổ”.

“Em nói rồi mà! Chồng của Tần Thanh Tâm chỉ là một thằng ở rể, sao có thể quen biết ông chủ Tôn được? Lại còn dám tuyên bố tới đấu giá mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia nữa chứ, buồn cười chết mất”.

Lưu Điềm cũng cười nói, ánh mắt háo hức, chờ mong Dương Thanh bị vệ sĩ của Tôn Húc đánh chết.

“Bịch!”
Ngay khi Tôn Quảng và Lưu Điềm đang đắc ý chờ xem kịch hay, Tôn Húc đột nhiên quỳ rạp xuống.

“Xin lỗi cậu Thanh, tại tôi dạy dỗ không nghiêm để thằng ngu này đắc tội cậu, xin cậu giáng tội!”
Tôn Húc cung kính cúi đầu, không dám đối mặt với Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi có thể khống chế tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, anh muốn diệt nhà họ Tôn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế mà người trong nhà họ Tôn dám thèm muốn vợ của Dương Thanh.

Tôn Húc cực kỳ hoảng sợ.

Giờ phút này, xung quanh lặng ngắt như tờ!
Vẻ mặt của Tôn Quảng và Lưu Điềm lập tức cứng đờ, không dám tin chủ gia tộc họ Tôn quỳ dưới chân Dương Thanh trước mặt mọi người, còn xin anh giáng tội.

Lưu Điềm lại càng sợ hãi, toàn thân run lẩy bẩy.

Là ai nói với cô ta, Tần Thanh Tâm gả cho một thằng ăn hại? Nếu quả thực là thằng ăn hại, chủ gia tộc họ Tôn sẽ quỳ xuống xin tha sao?
Bốn gã đàn ông cao lớn bị Tôn Quảng gọi tới cũng sợ ngây người, nghĩ tới vừa rồi bọn họ còn muốn phế tay Dương Thanh, chỉ thấy tim mình sắp vọt ra ngoài.

“Ông đứng dậy đi đã!”
Thấy mọi người xung quanh đều chú ý tới, Dương Thanh cau

mày nói.

Anh không muốn chuyện này lộ ra ngoài.

Dù sao Tôn Húc cũng là chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nếu để người khác biết ông ta quỳ dưới chân anh, chỉ e thân phận của anh sẽ bị đào bới.

Tôn Húc nghe ra được Dương Thanh đang không vui, vội vàng đứng lên.

“Anh nói muốn vợ tôi hầu hạ anh một đêm hả?”
Dương Thanh híp mắt hỏi Tôn Quảng.

“Bịch!”
Toàn thân Tôn Quảng xụi lơ.

Câu hỏi của Dương Thanh khiến hai chân gã mềm nhũn, quỳ sụp xuống.

Lưu Điềm cũng vội vàng quỳ theo.

“Cậu Thanh, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi.

Nếu biết cậu quen chủ gia tộc, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám làm vậy!”
Tôn Quảng sắp khóc đến nơi, nỗi hoảng sợ khiến gã tê dại.

Đến cả Tôn Húc cũng quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, nói gì tới gã.

“Cô nói vợ tôi gả cho một thằng ăn hại hả?”
Dương Thanh lại quay sang hỏi Lưu Điềm.

Lưu Điềm đã bị dọa sợ mất mật, vội đáp: “Anh Thanh, tôi mới là đồ ăn hại, cả nhà tôi đều là đồ ăn hại.

Tôi đê tiện dám sỉ nhục Tần Thanh Tâm, đúng là súc vật!”
“Bốp bốp!”
Lưu Điềm vừa nói vừa tự hung hăng tát vào mặt mình.

Cô ta thực sự sợ chết khiếp, không hề nương tay, vừa tự tát vừa khóc nức nở: “Tôi sai rồi, xin anh Thanh tha cho tôi!”
Dương Thanh lạnh lùng nhìn hai người, không chút thương hại.

Nếu bọn họ thực sự là người bình thường, chỉ sợ anh đã bị đánh thành tán phế, Tần Thanh Tâm cũng bị Tôn Quảng bắt đi.

Loại người này sống trên đời chỉ lãng phí không khí.

“Anh ta thực sự là người nhà họ Tôn sao?”
Dương Thanh bỗng nhiên hỏi Tôn Húc.

Tôn Húc sợ xanh mặt, vội vàng nói: “Không dám lừa gạt cậu Thanh, tôi không biết nó tên là gì, chỉ thấy quen mắt, biết là người nhà họ Tôn”.

Dương Thanh quái dị nhìn ông ta, không ngờ còn có chuyện như vậy.

“Cậu Thanh, tôi nói thật mà.

Tôi thực sự không biết cậu ta tên là gì!”
Tôn Húc tưởng Dương Thanh không tin, hốt hoảng giải thích.

“Chết tiệt, rốt cuộc mày là ai?”, Tôn Húc giận dữ hét lớn.

Tôn Quảng giật nảy mình, vội vàng đáp: “Xin thưa chủ gia tộc, tôi tên là Tôn Quảng, cụ nội của tôi là anh em họ với cụ nội của ông”.

Tôn Húc cả giận nói: “Con mẹ nói, quan hệ xa xôi bắn đại bác không tới mà cũng dám xưng là người nhà họ Tôn?”
Ông ta thực sự nổi giận.

Nếu Tôn Quảng là họ hàng gần của ông ta thì cũng thôi đi, ai ngờ chỉ có cụ nội gã là anh em họ của cụ nội ông ta.

Khó trách ông ta chỉ cảm thấy quen mắt nhưng không biết gã tên là gì.

“Cậu Thanh thấy nên xử lý hai kẻ khốn kiếp này thế nào?”, Tôn Húc đột nhiên hỏi.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn hai người, thờ ơ nói: “Ông xử lý là được!”
“Vâng thưa cậu Thanh!”, Tôn Húc vội vàng đáp.

Dứt lời, ông ta vung tay ra lệnh cho hai gã vệ sĩ áo đen sau lưng: “Ném cho cá ăn đi!”

Đắc tội Dương Thanh chính là tội chết.

Tôn Húc vốn muốn kéo gần quan hệ với Dương Thanh, kết quả lại bị một kẻ họ hàng xa suýt phá hỏng.

Giết hai người này cũng không đủ làm ông ta hả giận.

Nghe vậy, Tôn Quảng sợ suýt tè ra quần.

Lưu Điềm cũng thẫn ngờ ngồi bệt xuống đất, trên mặt đất có một vũng nước đọng, thật sự bị dọa tè ra quần.

“Đều tại con đàn bà đê tiện này.

Mau nghĩ cách xin bạn mày tha thứ đi.

Nếu không chúng ta sẽ bị ném cho cá ăn đấy”, Tôn Quảng đá vào người Lưu Điềm, giận dữ gào lên.

Lúc này Lưu Điềm mới giật mình lấy lại tinh thần, vội vàng quỳ dưới chân Tần Thanh Tâm, đau khổ cầu khẩn: “Thanh Tâm, xin cậu tha cho mình đi.

Mình thực sự biết sai rồi.

Dù sao chúng ta cũng là bạn bè suốt bốn năm đại học, cậu cứu mình với!”

- ————

Chương 638: 638: Hối Hận Cũng Đã Muộn

Thấy Lưu Điềm khổ sở quỳ dưới chân mình, Tần Thanh Tâm bỗng thấy không đành lòng.

“Chồng ơi, hay là bỏ đi?”, Tần Thanh Tâm nói với Dương Thanh.

Dương Thanh biết chắc chắn cô sẽ mềm lòng.

Trên đời này chỉ có cô mới ngốc nghếch như vậy.

Anh gật đầu: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!”
Tôn Quảng và Lưu Điềm đang quỳ trên đất lập tức vui sướng vì giữ được mạng.

“Cảm ơn cô Tần! Cảm ơn cô Tần!”
Hai người vội vàng nói.

“Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ ở Yến Đô nữa”, Dương Thanh lên tiếng.

Hiển nhiên anh đang nói với Tôn Húc.

Tôn Húc còn muốn giết chết hai người kia nữa chứng đừng nói gì chỉ khiến họ biến mất khỏi Yến Đô, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

“Còn không mau cút đi? Sau này nếu tôi còn thấy các người ở Yến Đô sẽ không dễ dàng bỏ qua như hôm nay đâu”, Tôn Húc giận dữ quát.

Tôn Quảng và Lưu Điềm nghe vậy toàn thân xụi lơ.

Từ nhỏ bọn họ đã lớn lên ở Yến Đô, bây giờ lại vì đắc tội Dương Thanh mà buộc phải rời đi.

.

Truyện Quan Trường
“Con ả chết tiệt này ngây ra đó làm gì? Còn không mau cầu xin bạn mày tha cho đi! Rời khỏi Yến Đô chỉ có cạp đất mà ăn”, Tôn Quảng tát Lưu Điềm một cái, tức giận rống lên.

Lúc này Lưu Điềm mới lấy lại tinh thần, nhào tới nắm chặt tay Tần Thanh Tâm, kích động nói: “Tâm à, xin cậu bảo chồng cậu đừng đuổi mình khỏi Yến Đô”.

“Mọi thứ của mình đều ở đây.

Nếu bị đuổi đi, mình sẽ xong đời”.

“Rời khỏi Yến Đô chẳng thà chết đi cho xong.

Cậu không thể thấy chết không cứu được!”
Lưu Điềm đau khổ cầu xin, nước mắt giàn giụa.

Dương Thanh không ngăn cản, lạnh lùng quan sát.

Tần Thanh Tâm vẫn quá tốt bụng.

Anh muốn để cô biết cái gì là lòng người hiểm ác, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Thấy Lưu Điềm còn dám dây dưa với Tần Thanh Tâm, Tôn Húc sợ chết khiếp, định ngăn cản thì thấy Dương Thanh dùng ánh mắt ra hiệu không cần mới không nhúng tay vào.

Tần Thanh Tâm cũng chưa từng trải qua chuyện này, không biết phải làm sao.

Tôn Húc vốn định ném Lưu Điềm và Tôn Quảng cho cá ăn nhưng nể mặt Dương Thanh nên mới chỉ đuổi họ ra khỏi Yến Đô.

Nào ngờ, Lưu Điềm còn muốn ở lại.

Tần Thanh Tâm cầu cứu nhìn Dương Thanh, thấy anh không quan tâm mới khẽ thở dài.

“Chồng ơi, hay là bỏ đi nhé?”, Tần Thanh Tâm ngại ngùng hỏi, ý muốn thương lượng.

Dương Thanh gật đầu đáp: “Tùy em!”
“Cô Tần tốt bụng nói đỡ giúp các người.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Từ giờ trở đi, cậu bị trục xuất khỏi gia tộc, trong vòng ba ngày phải trả lại những thứ thuộc về nhà họ Tôn”.

Tôn Húc hiểu được ý của Dương Thanh, vội nói.

Nghe vậy, Tôn Quảng hốt hoảng cầu xin: “Chủ gia tộc, tôi biết sai rồi.

Xin ông cho tôi một cơ hội.

Tôi thực sự không thể rời khỏi nhà họ Tôn!”
“Bây giờ tôi vẫn còn nợ ba triệu tiền nhà.

Nếu bị đuổi khỏi gia tộc, tôi thực sự không trả nổi!”
“Tôi sắp kết hôn rồi, không có việc làm trong nhà họ Tôn, sao tôi kết hôn nổi?”
Tôn Húc cả giận quát: “Câm miệng! Cậu còn dám đòi hỏi, tôi sẽ ném cậu cho cá ăn!”
Kẻ ác vẫn phải để kẻ ác trị.

Tôn Quảng bị dọa sợ lập tức im bặt.

Gã đảo mắt tát Lưu Điềm cái nữa: “Tại đồ đàn bà ngu xuẩn nhà mày.

Nếu mày không đắc tội cô Tần, sao tao lại bị đuổi khỏi nhà họ Tôn?”
“Mày còn không mau xin cô Tần nói giúp với ông chủ Tôn đi?”
Lưu Điềm lại cầu xin Tần Thanh Tâm: “Thanh Tâm, ông chủ Tôn nghe lời anh Thanh như vậy, cậu xin anh ấy giúp mình đi!”
“Chỉ cần chồng chưa cưới của mình không bị đuổi khỏi gia tộc, sau này cậu chính là ân nhân của mình.

Mình nhất định sẽ không bạc đãi cậu”.

“Cậu nể tình chúng ta là bạn học bốn năm, giúp mình thêm lần nữa được không?”
Lần này, Tần Thanh Tâm cũng nhíu mày, rõ ràng cảm thấy không vui.

Có câu hết lần này đến lần khác.

Cô đã nói giúp Lưu Điềm hai lần, hai người này vẫn không biết thế nào là đủ.

“Lưu Điềm, cô liên tục khiêu khích tôi, tôi không truy cứu trách nhiệm còn nói giúp cô hai lần đã là nể tình lắm rồi.

Bây giờ ông chủ Tôn trừng phạt hai người không liên quan gì đến tôi!", Tần Thanh Tâm khó chịu nói.

"Thanh Tâm, cậu thực sự thấy chết không cứu sao?"
Lưu Điềm lập tức trở mặt, giận dữ nói: "Nếu không tại cậu, sao chúng tôi lại bị ông chủ Tôn trừng phạt?"
"Tôi mặc kệ, chuyện này vốn vì cậu mà ra, nhất định phải do cậu giải quyết.

Hôm nay cậu bắt buộc phải giúp chúng tôi!"
Tần Thanh Tâm rất tức giận, rốt cuộc đã biết thế nào là được voi đòi tiên.

Cô không để bụng hiềm khích lúc trước, hai lần nói giúp Lưu Điềm.

Hiện giờ lại bị đối xử như vậy.

"Vợ à, em đã biết tại sao từ đầu anh đã không muốn tha cho họ chưa?"
Dương Thanh nắm tay Tần Thanh Tâm, dịu dàng nói: "Đây chính là lòng tham của con người.

Lúc em nghèo túng, ai cũng muốn chà đạp, nhưng đến khi em thành đạt, họ lại chủ động sấn tới, còn không ngừng đòi hỏi".

"Nếu bọn họ đạt được mục đích, em chính là người tốt.

Nếu không, em chính là người xấu".

"Người không thể đánh mất lòng tốt, nhưng không thể đối tốt với tất cả.

Bởi vì trên thế giới này có rất nhiều kẻ vô sỉ như hai người này".

Dương Thanh nói xong, hai mắt lóe sáng.

Tần Thanh Tâm chợt hiểu ra, ban đầu Dương Thanh nghe lời cô nói chính là để cô thấy rõ bộ mặt xấu xí của Lưu Điềm và Tôn Quảng.

"Chồng ơi, em hiểu rồi.

Anh yên tâm, sau này em sẽ chỉ tốt với những người xứng đáng thôi", Tần Thanh Tâm nghiêm túc nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhìn sang Tôn Húc nói: “Ông muốn xử lý hai người này thế nào cũng được!”
Dứt lời, anh nắm tay Tần Thanh Tâm đi về phía khách sạn Đế Đô.

Nhân viên lễ tân ở cổng thấy Dương Thanh đưa giấy mời ra lập tức cung kính nói: “Hoan nghênh khách quý, mời hai vị vào!”
Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên, Dương Thanh và Tần Thanh Tâm thuận lợi đi vào hội đấu giá.

Sau lưng vẫn truyền tới tiếng kêu khóc xin lỗi của Lưu Điềm.

Chỉ là lần này, Tần Thanh Tâm không mềm lòng nữa.

Dù Tôn Húc muốn giết Lưu Điềm cũng không liên quan tới cô.

“Đánh gãy chân hai tay kẻ ngu xuẩn này rồi gọi người nhà đến nhận về, trong vòng ba ngày cả nhà của bọn chúng phải cút khỏi Yến Đô!”
Tôn Húc ra lệnh cho hai tên vệ sĩ sau lưng.

“Chủ gia tộc, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi”.

“Tôi và Lưu Điềm sẽ cút khỏi Yến Đô ngay theo lời ông vừa nói, đời này sẽ không bước vào Yến Đô nửa bước nữa”.

“Chúng tôi lập tức cút ngay đây!”
Tôn Quảng vội vàng nói rồi quay lưng định bỏ chạy.

“Bây giờ muốn đi cũng đã muộn rồi!”
Tôn Húc lạnh lùng nói, vung tay lên ra lệnh: “Làm đi!”
Thoáng chốc, ngoài cổng khách sạn Đế Đô vang lên hai tiếng kêu gào thảm thiết.

- ————

Chương 639: 639: Của Anh Của Em

Sau khi Dương Thanh đưa Tần Thanh Tâm vào, buổi đấu giá cũng chuẩn bị bắt đầu, người chủ trì đấu giá đã lên sân khấu.

“Cậu Thanh, ở bên này!”
Lạc Bân vẫy tay với Dương Thanh.

“Chào cô Tâm!”
Khi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm tới gần, Lạc Bân vội vàng cung kính chào hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ gật đầu: “Chào sếp Lạc!”
Tần Thanh Tâm không khỏi cảm thán, hồi Dương Thanh mới trở về Giang Hải, nhà họ Tần đã tốn rất nhiều công sức để tạo dựng quan hệ với Lạc Bân mà vẫn không thành công.

Giờ đây, Lạc Bân lại cung kính với cô như thế.

Cô đương nhiên biết rõ, tất cả đều nhờ người đàn ông bên cạnh mình.

Lúc này, buổi đấu giá chính thức bắt đầu!
“Xin chào các vị khách quý, tôi là người chủ trì của buổi đấu giá ngày hôm nay…”
Người chủ trì đấu giá tự giới thiệu rồi mới bắt đầu nói cụ thể về mảnh đất đầu tiên.

“Em đến để đấu giá à?”
Dương Thanh nhỏ giọng hỏi.

Lúc trước ở ngoài cổng, Tần Thanh Tâm bị Lưu Điềm chê cười cũng là vì cô muốn tham gia buổi đấu giá nhưng không có vé mời.

Tần Thanh Tâm gật đầu đáp: “Em định dời trụ sở chính của tập đoàn Tam Hòa về Yến Đô nên muốn mua một miếng đất, coi như bước đầu tiến quân vào thị trường Yến Đô”.

Tập đoàn Tam Hòa vốn hoạt động trong lĩnh vực bất động sản.

Tần Thanh Tâm muốn tiến quân vào Yến Đô đúng là cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Anh đang có dự án lớn ở ngoại ô phía Nam.

Em có thể chọn mảnh số 8 ở gần ngoại ô phía Nam nhất”.

Dương Thanh đã xác định phải xây một tòa cao ốc trên mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia nên biết tương lai, đất ở khu vực lân cận sẽ rất đắt giá.

Tần Thanh Tâm nhìn Dương Thanh, đương nhiên hiểu ý anh, gật đầu đáp lại.

“Tiếp theo sẽ đấu giá mảnh đất số 8, giá khởi điểm là ba trăm triệu.

Bắt đầu đấu giá!”
Người chủ trì đấu giá nhanh chóng bắt đầu cuộc đấu giá mảnh đất số 8.

“Ba trăm năm mươi triệu!”
Người chủ trì vừa dứt lời đã có người báo giá.

“Bốn trăm triệu!”
Ngay sau đó lại có người báo giá.

Tần Thanh Tâm cứ tưởng mảnh đất có giá khởi điểm ba trăm triệu này sẽ lên tới năm trăm triệu là cùng.

Nào ngờ chỉ vẻn vẹn hai lần báo giá đã tăng lên một trăm triệu.

“Bốn trăm mười triệu!”
“Bốn trăm ba mươi triệu!”
…
“Bốn trăm bảy mươi triệu!”
Sau khi lên bốn trăm triệu, số người tham gia đấu giá đã ít đi rất nhiều.

Khi có người ra giá bốn trăm bảy mươi triệu, không còn ai lên tiếng nữa.

Rõ ràng với nhiều người, mức giá này đã tới cực hạn, còn tăng thêm sẽ khó kiếm lợi nhuận cao.

“Tập đoàn Tống Thị ra giá bốn trăm bảy mươi triệu.

Xin hỏi còn ai muốn ra giá không ạ?”
Người chủ trì đấu giá lớn tiếng hỏi.

Rất nhiều người nghe thấy hai chữ Tống Thị đã từ bỏ.

Tập đoàn Tống Thị là sản nghiệp của nhà họ Tống, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Ai dám tranh với bọn họ?
“Bốn trăm bảy mươi triệu lần một!”
“Bốn trăm bảy mươi triệu lần hai!”
“Bốn trăm bảy mươi triệu…!”
Người chủ trì giơ cao búa chuẩn bị gõ xuống.

“Bốn trăm bảy mươi lăm triệu!”
Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Thanh Tâm cắn răng tham gia đấu giá.

Ở Giang Hải tập đoàn Tam Hòa là doanh nghiệp có tiếng nhưng ở Yến Đô chỉ là một công ty nhỏ bé.

Bốn trăm triệu đã là cực hạn của tập đoàn Tam Hòa, bây giờ báo giá nhiều hơn chỉ có thể vay Dương Thanh.

Nếu Dương Thanh không ám chỉ trước khu đất phía Nam sẽ rất phát triển, Tần Thanh Tâm sẽ không đấu giá miếng đất này.

“Cô gái xinh đẹp này trông rất lạ mặt, không biết là người nhà nào?”
Người trẻ tuổi vừa báo giá nhìn thấy Tần Thanh Tâm liền híp mắt hỏi, ánh mắt hiện lên vẻ khác lạ.

Tần Thanh Tâm lạnh nhạt nói: “Tôi là ai liên quan gì đến việc đấu giá?”
Nghe vậy, người trẻ tuổi cũng không tức giận, tươi cười chủ động giới thiệu: “Tôi tên là Tống Hoa Nghĩa, người của nhà họ Tống ở Yến Đô.

Tôi nhất định phải có được mảnh đất này, không biết cô có thể nhường lại được không?”
Với thân phận và địa vị của nhà họ Tống, dù làm chậm trễ quá trình đấu giá cũng không ai dám nói gì.

Dương Thanh nhíu mày, hôm nay gặp phải hơi nhiều phiền phức.

Anh đang muốn bồi dưỡng Tần Thanh Tâm.

Khi cô chưa gặp nguy hiểm, anh sẽ không ra mặt.

“Không thể!”
Tần Thanh Tâm lạnh lùng nói.

Đây mới là phong cách làm việc của cô, tổng giám đốc xinh đẹp lạnh lùng.

“Đã vậy, tôi chỉ có thể tranh với người đẹp, mong người đẹp đừng trách!”
Tống Hoa Nghĩa cười nói, tiếp tục báo giá: “Năm trăm triệu!”
Nghe thấy đối phương báo năm triệu, sắc mặt Tần Thanh Tâm trở nên tái nhợt.

Giá cô tự giới hạn chính là năm trăm triệu.

Bây giờ lại bị Tống Hoa Nghĩa tăng một phát lên năm trăm triệu.

Người chủ trì đấu giá vô cùng kích động.

Miếng đất vốn chỉ đáng giá bốn trăm triệu lại đấu giá được năm trăm triệu, vượt qua giá trị thực của nó, ông ta sẽ được thưởng.

“Tập đoàn Tống Thị báo giá năm trăm triệu!”
“Còn ai muốn tiếp tục đấu giá nữa không?”
Người chủ trì sắp kích động phát điên rồi.

Giá hiện tại đã lớn hơn giá trị thực một trăm triệu.

“Tiếp tục đi!”
Thấy Tần Thanh Tâm do dự, Dương Thanh nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ cần tòa Thành Cửu Châu được xây dựng ở ngoại ô phía Nam, đừng nói là năm trăm triệu, dù có mất hai tỷ để mua mảnh đất này cũng có thể kiếm được món hời.

Tòa Thành Cửu Châu trong kế hoạch của Lạc Bân là một dự án khổng lồ.

Tuy Dương Thanh không có tài năng kinh doanh nhưng vẫn cảm nhận được giá trị của dự án này.

Khu ngoại ô phía Nam kia tạm thời vẫn còn hoang vu, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Tần Thanh Tâm sửng sốt, trông thấy sự khích lệ trong ánh mắt Dương Thanh, rốt cuộc quyết tâm báo giá tiếp: “Sáu trăm triệu!”
Mảnh đất có giá khởi điểm ba trăm triệu lúc này đang tăng lên gấp đôi.

Mọi người đều sợ ngây người.

Đến cả Tống Hoa Nghĩa cũng khá ngạc nhiên.

Năm trăm triệu cũng là mức giá hắn ta tự giới hạn.

Thấy Tần Thanh Tâm do dự, hắn ta cứ tưởng cô sẽ bỏ cuộc.

“Sao người đẹp phải làm vậy?”
Tống Hoa Nghĩ vẫn duy trì bộ dạng lịch sự, cười nói: “Giá trị lớn nhất của mảnh đất kia cũng chỉ tới sáu trăm triệu.

Cô dùng sáu trăm triệu mua nó về không đáng chút nào”.

Tần Thanh Tâm lạnh lùng đáp: “Cảm ơn đã nhắc nhở!”
Người chủ trì đấu giá nhìn Tống Hoa Nghĩa, thấy hắn ta giơ tay cười nói: “Người đẹp kia muốn mảnh đất này như vậy, tôi nhường cho cô ấy là được.

Tôi từ bỏ!”
Vốn chỉ còn Tống Hoa Nghĩa và Tần Thanh Tâm tranh giành mảnh đất số 8, bây giờ hắn ta từ bỏ, mảnh đất này đương nhiên thuộc về cô.

“Chúc mừng cô gái xinh đẹp kia thành công mua được mảnh đất số 8!”
Người chủ trì giải quyết dứt khoát, kích động nói.

“Chồng ơi, liệu em có xốc nổi quá không?”
Buổi đấu giá tiếp tục diễn ra.

Tần Thanh Tâm nhỏ giọng hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Thương trường như chiến trường.

Mới bắt đầu đấu giá ít nhất cũng phải tăng lên chục triệu, em lại chỉ tăng năm triệu, khí thế đã thua kém người ta rồi”.

“Như vậy sẽ bị người ta nhìn ra được nền tảng của em không đủ nên mới tăng liền hai mươi lăm triệu để hù dọa em”.

“Vừa rồi lúc đối phương báo giá năm trăm triệu, em cũng định từ bỏ phải không?”
Dương Thanh hỏi.

Tần Thanh Tâm ngượng ngùng gật đầu: “Năm trăm triệu là cực hạn của em”.

Dương Thanh tiếp tục phân tích: “Sau đó em tăng thêm một trăm triệu đúng là hơi xốc nổi.

Trước đó người nhà họ Tống kia chỉ đang thăm dò em, kỳ thực khi hắn ta báo giá năm trăm triệu cũng đã là mức giá cuối cùng.

Nếu anh đoán không lầm, cùng lắm tăng thêm năm mươi triệu nữa là em có thể mua được mảnh đất số 8”.

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm tự trách nói: “Đều tại em lãng phí mất năm mươi triệu.

Nhưng anh yên tâm, đợi đến khi công ty có lợi nhuận, em sẽ lập tức trả lại cho anh”.

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: “Của anh chính là của em, sao em phải phân chia rạch ròi như vậy? Hơn nữa, dù em không cần tiền của anh thì cứ coi như vay của anh, chẳng lẽ không tốt sao?”
Dương Thanh không ngờ lần này Tần Thanh Tâm lại gật đầu đáp: “Chồng, em biết rồi.

Lúc trước là em cố chấp, chỉ muốn dựa vào sức mình, sau này sẽ không vậy nữa”.

- ————

Chương 640: 640: Cậu Chủ Nhà Họ Tống

Chẳng mấy chốc lại có thêm vài mảnh đất được đấu giá thành công.

Hôm nay Dương Thanh tới chỉ vì miếng đất ở ngoại ô phía Nam quý giá nhất, giá khởi điểm cũng cao nhất, đạt tới hai tỷ.

Tuy giá rất cao nhưng diện tích của mảnh đất này rất lớn, khoảng chừng một trăm mẫu.

Nếu không phải ở vùng ngoại ô, giá khởi điểm chắc chắn phải từ năm tỷ trở lên.

"Tiếp theo sẽ là mảnh đất cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là mảnh có diện tích lớn nhất trong số mười lăm mảnh được đấu giá, tròn một trăm mẫu".

"Mảnh đất số 15 ở vùng ngoại ô phía Nam nhưng chính phủ đã ra văn bản thông báo chính thức, sang năm sẽ phát triển trọng điểm phía Nam Yến Đô".

"Chỉ cần mua được mảnh đất này, nhất định sẽ sinh lãi.

Giá khởi điểm hai tỷ, bắt đầu đấu giá!"
Người chủ trì tuyên bố bắt đầu đấu giá mảnh đất cuối cùng.

"Hai tỷ một trăm triệu!"
"Hai tỷ rưỡi!"
…
"Ba tỷ bảy mươi triệu!"
Chỉ mới năm phút ngắn ngủi đã có hơn năm mươi lần giơ bảng báo giá mua mảnh đất số 15.

Hai tỷ giá khởi điểm tăng vọt thêm một tỷ bảy.

Lúc này chỉ còn lại ba người vẫn tham gia đấu giá, biên độ tăng giá cũng giảm đi nhiều.

"Bốn tỷ!"
Chợt một giọng nói trẻ tuổi vang lên.

Những người còn đang cạnh tranh nghe thấy liền mặt mày xám xịt, đưa mắt nhìn nhau, bất lực lắc đầu nói: "Nhà họ Tống

nhìn trúng mảnh đất này rồi, tôi từ bỏ!”
“Tôi cũng từ bỏ!”
“Tôi cũng từ bỏ!”
Cả ba người đều tuyên bố từ bỏ.

Chưa nói tới thân phận của Tống Hoa Nghĩa, tài lực của nhà họ Tống cũng vượt xa bọn họ.

Tống Hoa Nghĩa mỉm cười: “Vậy thì cảm ơn ba vị!”
“Cậu Nghĩa khách sáo rồi!”
Ba người vội vàng đáp lại.

“Năm tỷ!”
Ngay khi Tống Hoa Nghĩa đang hớn hở tin chắc mảnh đất số 15 sẽ thuộc về mình, một giọng nói trẻ tuổi khác bỗng nhiên vang lên.

Giây phút ấy, phòng đấu giá rộng lớn lặng ngắt như tờ.

Tất cả quay ngoắt lại nhìn người vừa ra giá.

Nụ cười trên mặt Tống Hoa Nghĩa lập tức cứng đờ.

Hắn ta quay lại trông thấy một gương mặt còn trẻ hơn cả mình.

“Người trẻ tuổi kia là ai? Sao dám tranh với người nhà họ Tống?”
“Quan trọng là tăng liền một tỷ!”
“Một là cậu chủ gia tộc giàu có nào đó, hoặc là cố tình tới quấy rối”.

“Không phải chứ? Những người được mời tới đây không giàu có cũng quyền quý.

Nếu thật sự tới quấy rối, e là đến cả sảnh chính cũng không vào nổi đâu!”
Mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhỏ giọng bàn tán.

“Chồng ơi, em từng thấy người trong ngành định giá mảnh đất này.

Nếu bỏ ra năm tỷ mua nó, dù kinh doanh tốt đến mấy cũng chỉ có thể miễn cưỡng không thua lỗ, không thể thu được lợi nhuận”.

Tần Thanh Tâm lo lắng nhắc nhở: “Nếu còn ai tham gia đấu giá, anh cứ bỏ cuộc đi!”
Dương Thanh mỉm cười nói: “Yên tâm, anh sẽ không làm chuyện mình không nắm chắc”.

Người trong ngành định giá cũng chỉ đứng từ góc độ doanh nghiệp bình thường, nhưng tập đoàn Nhạn Thanh không phải.

Dù giá trị của mảnh đất này chỉ có năm tỷ, một câu của Dương Thanh cũng có thể khiến giá trị của nó tăng gấp mấy lần.

Nhưng anh không cần lợi nhuận gấp vài lần, mà là gấp trăm nghìn lần.

Một khi Thành Cửu Châu được xây dựng, ngoại ô phía Nam sẽ là vùng đất có giá trị kinh doanh lớn nhất Yến Đô, hơn nữa còn sẽ trở thành mẫu quảng cáo sống, tiền đề cho sự phát triển tám Thành Cửu Châu còn lại.

Hành trình xây dựng Thành Cửu Châu bắt đầu từ hôm nay!
“Chàng trai này thật lạ mặt!”, Tống Hoa Nghĩa híp mắt nói.

Lại là chiêu này!
Dương Thanh cười nhạt một tiếng: “Mới đến lần đầu, đương nhiên lạ mặt!”
Tống Hoa Nghĩa vẫn tươi cười nói: “Dường như dùng năm tỷ mua mảnh đất này không có lợi nhuận gì cả, nhưng nó lại có tác dụng rất lớn với nhà họ Tống chúng tôi.

Cậu nhường cho tôi được không?”
Không thể không thừa nhận, Tống Hoa Nghĩa được giáo dục rất tốt.

Mỗi lần hắn ta muốn tham gia đấu giá, mới bắt đầu sẽ không chịu ra giá, đến khi sắp bị đẩy tới mức giá giới hạn của mình, hắn ta mới ra mặt.

Hắn ta làm vậy vừa giúp bên bán đất kiếm lời to, vừa không ỷ mạnh hiếp yếu.

Lúc này, hắn ta muốn mua mảnh đất số 15, nửa đường lại bị Dương Thanh ngăn cản, tuy trong lòng khó chịu nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài.

“Không được!”
Dương Thanh mỉm cười lắc đầu, không đợi Tống Hoa Nghĩa ra giá đã tăng giá tiếp: “Sáu tỷ!”
Ầm!
Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người!
Dù Tống Hoa Nghĩa được giáo dục tốt đến đâu cũng phải thay đổi sắc mặt, ngơ ngác một lúc.

Không ai tham gia đấu giá, anh lại tự mình tăng giá.

Miếng đất vốn được đẩy giá lên bốn tỷ lại bị một mình Dương Thanh tăng thêm hai tỷ.

Hai tỷ đó!
Rất nhiều người đều có cảm giác như tiền của mình bị Dương Thanh tiêu xài.

“Sáu tỷ một…”
“Bảy tỷ!”
Tống Hoa Nghĩa đang định báo giá, chưa kịp nói hết câu Dương Thanh đã tăng thêm một tỷ.

Mọi người đều ngơ ngác.

“Cậu ta là đồ ngốc lắm tiền sao?”
“Mở miệng liền tăng thêm một tỷ, một tỷ lận đó!”
“Sao tôi có cảm giác cậu ta cố tình nhắm vào nhà họ Tống nhỉ? Tống Hoa Nghĩa đã nói muốn mua mảnh đất này, cậu ta còn dám tranh tiếp, rõ ràng là không thèm nể mặt Tống Hoa Nghĩa!”
Ai cũng thi nhau bàn tán.

Tống Hoa Nghĩa lịch sự tới đâu cũng không nhịn nổi, sắc mặt trở nên khó coi.

Hắn ta là cậu chủ nhà họ Tống, thay mặt gia tộc tới tham gia đấu giá bất động sản.

Vậy mà một kẻ còn trẻ hơn cả hắn ta dám tranh đất với hắn ta trước mặt bao người.

Quan trọng là ở trước mặt đối phương, hắn ta còn không có cơ hội báo giá.

Năm tỷ là giá trị thực của mảnh đất này, nhưng nếu vào tay nhà họ Tống, giá trị của nó sẽ tăng lên gấp đôi.

Nếu hắn ta có thể mua về với giá bốn tỷ, nhà họ Tống sẽ được lời ít nhất sáu tỷ.

Thế nhưng giờ đây lại bị Dương Thanh đẩy giá lên bảy tỷ.

Hơn nữa Dương Thanh có vẻ sẽ không buông mảnh đất này, có lẽ thực sự sẽ bỏ ra mười tỷ để mua.

Đã không có lợi nhuận, nhà họ Tống còn cần mảnh đất này làm gì?
"Nếu không có ai tiếp tục báo giá, ông có thể tuyên bố kết thúc đấu giá được chưa?"
Dương Thanh chợt nhìn sang người chủ trì đấu giá.

Người chủ trì đờ đẫn nãy giờ giật mình tỉnh ngộ, vội vàng nói: "Bảy tỷ! Chàng trai này báo giá bảy tỷ! Còn ai báo giá cao hơn không?"
"Bảy tỷ lần một!"
"Bảy tỷ lần hai!"
"Bảy tỷ lần ba! Đấu giá thành công!"
Người chủ trì đấu giá kích động nói năng lộn xộn, lập tức cao giọng tuyên bố: "Chúc mừng chàng trai này thành công mua được mảnh đất số 15.

Xin hãy cho một tràng pháo tay nồng nhiệt để chúc mừng cậu ấy!"
Tiếng vỗ tay như sấm dậy nhưng vẻ mặt của mọi người rất khác nhau.

"Buổi đấu giá hôm nay thành công rực rỡ, đến đây là kết thúc! Tạm biệt mọi người.

Người chủ trì đấu giá tuyên bố kết thúc buổi đấu giá.

Dương Thanh đứng dậy.

Lạc Bân sẽ xử lý tốt chuyện còn lại.

Nhưng anh vừa định dẫn Tần Thanh Tâm rời đi, Tống Hoa Nghĩa đã đi tới, cười híp mắt nói: "Chào cậu, làm quen chút nhé.

Tôi là Tống Hoa Nghĩa, người nhà họ Tống!”
Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại.

Dương Thanh đương nhiên sẽ không vô cớ từ chối ý tốt của người khác, sảng khoái bắt tay với Tống Hoa Nghĩa.

Chỉ là, hai người vừa bắt tay với nhau, một sức mạnh khổng lồ từ tay Tống Hoa Nghĩa truyền tới.

Dương Thanh khẽ nhíu mày, hắn ta ngu tới mức giở trò này với anh sao?

- ————

Chương 641: 641: Anh Nghĩa Mời Cơm

Vẻ mặt Dương Thanh bình tĩnh, khóe môi khẽ mỉm cười, bàn tay đang nắm tay Tống Hoa Nghĩa bỗng dùng sức.

Từ nhỏ Tống Hoa Nghĩa đã được cao thủ võ thuật dạy bảo, là cao thủ số một số hai trong thế hệ trẻ ở Yến Đô.

Hắn ta lại là cậu chủ nhà họ Tống, dù có người trẻ tuổi khác mạnh hơn cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Vậy nên Tống Hoa Nghĩa vẫn luôn cho rằng mình mạnh nhất trong thế hệ trẻ.

Ngay khi hắn ta định dạy cho Dương Thanh một bài học thì cảm nhận được một sức mạnh khủng bố truyền tới từ tay Dương Thanh.

Tống Hoa Nghĩa hốt hoảng, cảm thấy tay mình sắp bị bóp nát.

Đồng thời trong lòng cũng dậy sóng.

Trông Dương Thanh trẻ hơn hắn ta mấy tuổi mà đã có được thực lực mạnh mẽ như vậy.

Trước mặt Dương Thanh, hắn ta có cảm giác như đang đối diện với một ngọn núi sừng sững.

“Cậu Thanh, chúng ta hơi nhiệt tình quá rồi!”
Tống Hoa Nghĩa cố nén cơn đau trên tay, duy trì nụ cười như gió xuân.

Dương Thanh sâu xa nói: “Dường như anh Nghĩa còn nhiệt tình hơn”.

Dứt lời, anh buông tay ra.

Tần Thanh Tâm đứng bên cạnh không biết gì, chỉ thấy lời hai người nói có hàm ý sâu xa.

“Tôi muốn mời cậu Thanh ăn cơm, không biết cậu có rảnh không?”, Tống Hoa Nghĩa cười hỏi.

Dương Thanh không hề do dự đáp: “Thời gian, địa điểm?”
“Bảy giờ tối nay ở nhà hàng Kim Thủy Uyển!”, Tống Hoa

Nghĩa nói.

“Được, tối nay gặp!”

Dương Thanh gật đầu đồng ý.

Lúc này Lạc Bân đã làm xong thủ tục mua mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia.

Trông thấy Lạc Bân, Tống Hoa Nghĩa ẩn ý nói: “Sếp Lạc có thể đi theo cậu Thanh đúng là có phúc lớn!”
Lạc Bân không biết đã xảy ra chuyện gì, tự hào nói: “Đương nhiên, được đi theo cậu Thanh làm việc là niềm kiêu hãnh của tôi!”
“Tôi đi trước.

Bảy giờ tối nay ở nhà hàng Kim Thủy Uyển, không gặp không về!”, Tống Hoa Nghĩa cười nói rồi quay người rời đi.

“Chủ tịch, tôi để lộ cái gì rồi à?”
Chờ Tống Hoa Nghĩa đi hẳn, Lạc Bân mới ý thức được, lo lắng hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Hắn ta không biết quan hệ của chúng ta nên mới cố ý thăm dò.

Ông nói đi theo tôi làm việc đã để hắn biết hết rồi”.

Nghe vậy, Lạc Bân áy náy nói: “Xin lỗi chủ tịch, tôi sai rồi!”
Dương Thanh hờ hững đáp: “Không sao, hiện giờ thân phận của tôi không cần phải giấu diếm gì nữa.

Đi thôi!”
Nửa tiếng sau, Lạc Bân đưa Dương Thanh và Tần Thanh Tâm tới tầng cao nhất của trụ sở chính tập đoàn Nhạn Thanh.

Trên đường đi, nhiều người trông thấy Lạc Bân đi theo sau lưng một đôi nam nữ trẻ tuổi đều vô cùng kinh hãi.

Chỉ vị chủ tịch trẻ tuổi đứng sau tập đoàn Nhạn Thanh mới có thể khiến Lạc Bân đối đãi như vậy.

“Chủ tịch, cuối cùng cũng mua được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia rồi.

Kế hoạch xây dựng Thành Cửu Châu đã hoàn thành.

Tôi sẽ thúc đẩy tiến hành dự án nhanh nhất có thể".

Sau khi đi vào văn phòng trên tầng cao nhất, Lạc Bân kích động nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Tôi rất coi trọng dự án này.

Việc xây dựng Thành Cửu Châu chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của tập đoàn Nhạn Thanh".

Lạc Bân lập tức cam đoan: "Chủ tịch yên tâm, tôi nhất định sẽ xây xong Thành Cửu Châu trong vòng ba năm!"
Dương Thanh lắc đầu: "Cái tôi muốn không chỉ là một tòa thành ở ngoại ô phía Nam của Yến Đô, mà là chín tòa thành của chín thành phố lớn đồng thời được xây dựng.

Sau ba năm, tôi muốn thấy chín Thành Cửu Châu hoàn chỉnh!"
Lạc Bân giật mình hỏi: "Chủ tịch, tôi kiến nghị vẫn nên tập trung xây một cái trước, chờ tòa thành ở Yến Đô hoàn thành mới xây tiếp những cái khác".

"Đồng thời xây dựng cả chín thành!", Dương Thanh kiên định nói.

Lạc Bân không ngăn cản nữa, lòng thầm cảm động vì Dương Thanh tin tưởng mới cho ông ta đồng thời xây dựng cả chín tòa thành.

Gánh nặng trên vai ông ta cũng lớn hơn.

Ông ta biết một khi Thành Cửu Châu được xây xong, trong tương lai sẽ mở rộng ra chín thành phố lớn.

Giá trị của Thành Cửu Châu cũng sẽ đạt mức tối đa.

Mặc dù Tần Thanh Tâm không biết cụ thể về dự án Thành Cửu Châu nhưng cũng nghe ra được đây là một công trình khổng lồ.

Cô vô cùng kinh ngạc, giật mình nhận ra Dương Thanh còn giàu có hơn tưởng tượng của mình.

Hôm nay vừa mới bỏ ra bảy tỷ để mua miếng đất trăm mẫu ở ngoại ô phía Nam, tiếp theo còn muốn xây Thành Cửu Châu, còn là chín tòa thành cùng lúc.

Tần Thanh Tâm có thể đoán được sau khi chín tòa thành được xây xong sẽ gây nên chấn động lớn thế nào.

Đến lúc đó, chỉ e giá trị cá nhân của Dương Thanh sẽ lại tăng vọt.

Dương Thanh dặn dò Lạc Bân một vài việc rồi mới dẫn Tần Thanh Tâm rời đi.

“Chồng ơi, hôm nay anh lại dạy em cách nhìn người, còn đưa em tới tập đoàn Nhạn Thanh, bàn bạc về dự án Thành Cửu Châu ngay trước mặt em, hẳn là có nguyên nhân phải không?”, Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh cũng không giấu diếm, gật đầu đáp: “Em là vợ anh.

Tất cả những gì anh đang có đều thuộc về chúng ta”.

“Vừa rồi em cũng nghe thấy đó, sắp tới Lạc Bân phải phụ trách xây dựng Thành Cửu Châu.

Anh hy vọng em có thể dần tiếp quản tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Sẽ có một ngày anh vẫn phải giao tập đoàn Nhạn Thanh cho em”.

Dương Thanh nói rất nghiêm túc, hiển nhiên đã tính toán từ lâu.

Tần Thanh Tâm rất kinh hãi, không ngờ anh lại muốn cô quản lý tập đoàn Nhạn Thanh.

Đối với cô, tập đoàn Nhạn Thanh chính là một con quái vật khổng lồ.

“Anh đang đùa với em đấy à?”
Tần Thanh Tâm kinh ngạc nói: “Em có thể quản lý tốt tập đoàn Tam Hòa đã mãn nguyện lắm rồi.

Anh giao tập đoàn Nhạn Thanh cho em, em sợ sẽ làm hỏng.

Đây là thứ duy nhất mẹ để lại cho anh trên thế gian này”.

Dương Thanh lắc đầu: “Có anh ở đây, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ chỉ ngày càng phát triển.

Tài năng kinh doanh của em sẽ giúp tập đoàn thêm lớn mạnh”.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm cũng rung động.

Thời đại học cô đã có thể tự mình sáng lập tập đoàn Tam Hòa, chứng minh cô rất giỏi kinh doanh.

Hơn nữa, cả quá trình cô đều dựa vào sức mình, không có ai nâng đỡ.

Tập đoàn Nhạn Thanh là doanh nghiệp hàng đầu quốc gia, có rất nhiều người tài giỏi.

Nếu Tần Thanh Tâm đến trụ sở chính làm việc, chắc chắn sẽ ngày càng xuất sắc.

“Không chỉ em, anh còn định để bố và Tần Y cũng vào làm ở trụ sở chính.

Giao tập đoàn Nhạn Thanh cho mọi người, anh mới yên tâm được”.

Dương Thanh lại nói tiếp.

Đối với Tần Thanh Tâm, Tần Đại Dũng và Tần Y là người thân cả đời không thể dứt bỏ.

Nếu muốn làm việc ở trụ sở chính đương nhiên phải sinh sống lâu dài ở Yến Đô.

Tần Đại Dũng và Tần Y vẫn ở Giang Hải.

Bọn họ muốn gặp nhau cũng sẽ rất khó khăn.

Tần Thanh Tâm cười híp mắt nhìn Dương Thanh: “Anh giúp em đoạt lại tập đoàn Tam Hòa, cho Tần Y phụ trách chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh, lại để bố quản lý công ty vật liệu xây dựng Long Hà chính là đợi ngày này có phải không?”
Dương Thanh không phủ nhận, cười đáp: “Ngoại trừ ba người, còn mấy ai anh có thể tin tưởng được?”
Tần Thanh Tâm cực kỳ cảm động.

Cô biết Dương Thanh để cả nhà cô vào làm việc ở trụ sở chính là rất tin tưởng bọn họ.

“Chuyện thuyết phục bố và Tần Y giao cho em nhé”, Dương Thanh lại cười nói.

“Vâng thưa chủ tịch.

Em xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”
Tần Thanh Tâm nghiêm trang nói.

Dứt lời, chính cô còn không nhịn được bật cười thành tiếng, Dương Thanh cũng cười.

Buổi chiều, Dương Thanh ở nhà nghỉ ngơi với Tần Thanh Tâm.

Bảy giờ tối, anh đưa cô đến nhà hàng Kim Thủy Uyển.

Mặc dù Tống Hoa Nghĩa chỉ mời Dương Thanh nhưng vì an toàn, anh vẫn muốn dẫn Tần Thanh Tâm đi cùng.

Nhà hàng Kim Thủy Uyển là nhà hàng năm sao cao cấp nhất của Yến Đô.

Khi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đến nơi, trước cổng nhà hàng đã xếp đủ loại xe sang.

“Cậu Thanh! Cô Tâm!”
Hai người vừa xuống xe đã nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Chính là Tống Hoa Nghĩa cũng vừa xuống xe.

Chỉ là hắn ta không hề tới một mình, sau lưng còn có mấy người nam nữ trẻ tuổi đi theo.

- ————

Chương 642: 642: Điều Tra Dương Thanh

Dương Thanh khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

“Cậu Thanh chính là cao thủ tôi muốn giới thiệu cho mọi người!”
Tống Hoa Nghĩa mỉm cười giới thiệu với nhóm nam nữ trẻ tuổi kia.

“Trong thế hệ trẻ ở Yến Đô, thực lực của anh Nghĩa mạnh nhất.

Ai dám xưng cao thủ trước mặt anh chứ?”
Một chàng trai buộc tóc đuôi gà cười nói.

“Phải đó, với thực lực của anh Nghĩa, ai dám tự xưng cao thủ?”, những người khác nhao nhao nịnh nọt.

Tống Hoa Nghĩa lắc đầu cười nói: “Mấy người đúng là ếch ngồi đáy giếng.

So với cậu Thanh tôi đây chẳng là gì đâu”.

Dứt lời, hắn ta lập tức nói tiếp: “Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta vào trong đã”.

Hắn ta dẫn mọi người đi vào nhà hàng.

Giữa phòng VIP rộng lớn là một chiếc bàn xoay cỡ lớn.

Tính cả Dương Thanh và Tần Thanh Tâm thì trong phòng có tám người.

Những người Tống Hoa Nghĩa dẫn tới đều rất thân thiết với hắn ta, nếu không sao lại được hắn ta mời cơm?
“Nào, tôi kính mọi người một ly trước!”
Tống Hoa Nghĩa rất lịch sự, cậu chủ nhà giàu nhưng không hề kiêu ngạo, chủ động đứng dậy rót rượu.

Đám người trẻ tuổi kia như đã thành thói quen, không ai tranh mời.

Thấy vậy, ấn tượng của Dương Thanh về Tống Hoa Nghĩa thay đổi rất nhiều.

Ngoại trừ lúc ở buổi đấu giá, Tống Hoa Nghĩa dùng sức thăm dò anh khi bắt tay, hắn ta vẫn chưa làm gì quá đáng, thái độ rất nho nhã.

Sau ba lần rượu, mọi người trò chuyện sôi nổi hẳn lên.

Dương Thanh cứ tưởng những người Tống Hoa Nghĩa dẫn tới đều là con cháu nhà quyền thế, nhưng sau khi nói chuyện mới biết không phải, thậm chí còn có người là trẻ mồ côi.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Dương Thanh.

Dường như đây thực sự chỉ là một bữa cơm bình thường, trừ ăn uống trò chuyện thì không còn gì khác.

Dương Thanh vốn muốn phát triển quy mô tập đoàn Nhạn Thanh, Tống Hoa Nghĩa lại là cậu chủ nhà họ Tống.

Nếu hai người thật sự có thể làm bạn, nhà họ Tống cũng là một đối tác không tệ.

Vậy nên anh mới nhận lời mời cơm của Tống Hoa Nghĩa.

Thế nhưng hình như anh hiểu sai rồi, đây chỉ là một bữa cơm đơn thuần.

“Cậu Thanh, cô Tâm, hôm nay tôi rất vui vì có thể quen biết hai người.

Xin kính hai người một ly!”
Tống Hoa Nghĩa đứng dậy, cầm ly rượu tới trước mặt Dương Thanh và Tần Thanh Tâm, cười nói.

“Lát nữa vợ tôi còn phải lái xe.

Tôi uống thay cô ấy”.

Dương Thanh cũng cười đáp.

Tống Hoa Nghĩa sảng khoái nói: “Thế tôi phải kính cậu Thanh hai chén mới được”.

Dương Thanh chưa kịp trả lời, hắn ta đã uống cạn một chén rồi lại tự rót đầy thêm chén nữa.

Uống với Dương Thanh xong, hắn ta mới về chỗ mình, lại trò chuyện với mấy người bạn kia.

“Anh Nghĩa, anh mới là người có tư cách trở thành người thừa kế nhà họ Tống.

Em thấy không phục thay anh!”
Lúc này người đàn ông để tóc dài tên Lý Vạn Phúc đột nhiên giận dữ nói.

“Lý Vạn Phúc, anh im đi! Anh Nghĩa đã dặn không được nhắc tới chuyện này, sao anh còn nhắc hả?”
Một người khác tên là Vương Siêu cả giận chỉ vào Lý Vạn Phúc.

“Tôi đang bất bình thay cho anh Nghĩa mà!”
Lý Vạn Phúc kích động nói: “Bao nhiêu năm nay, anh Nghĩa đã làm bao nhiêu chuyện cho nhà họ Tống? Thế mà bây giờ anh ấy lại bị bài xích khỏi khỏi trung tâm quyền lực của gia tộc”.

“Theo tôi, đám người nhà họ Tống kia đúng là có mắt như mù.

Chẳng phải vì xuất thân của anh Nghĩa không tốt nên mới vùi dập anh ấy sao?”
“Anh Nghĩa, nhà họ Tống đã vô tình, anh cũng không cần phục vụ họ nữa.

Với tài năng của anh rời khỏi nhà họ Tống cũng có thể làm nên sự nghiệp lẫy lừng.

Mọi người đều ủng hộ anh”.

Tống Hoa Nghĩa lắc đầu cười khổ: “Tôi là người nhà họ Tống, dù có bị bài xích khỏi trung tâm quyền lực cũng không thay đổi được gì”.

“Hơn nữa, kể cả tôi thực sự muốn rời đi, nhà họ Tống sẽ để tôi đi sao?”
“Đã là người của gia tộc, được gia tộc che chở thì phải phục tùng gia tộc”.

Lý Vạn Phúc còn định nói gì thêm nhưng lại bị Vương Siêu vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Con mẹ nó Lý Vạn Phúc, anh còn nợ tôi ba trăm nghìn đấy, bao giờ mới chịu trả

nợ?”
“Mẹ nó! Có ba trăm nghìn thôi.

Ông đây thiếu chút tiền đó sao?”
Rõ ràng Lý Vạn Phúc đã uống quá chén, giọng nói cũng lè nhè.

“Không thiếu thì trả nhanh lên”, Vương Siêu giơ tay đòi tiền.

“Ông đây có tiền cũng không thèm trả cho cậu, cho đồ kiệt xỉ nhà cậu tức chết!”, Lý Vạn Phúc vô lại nói.

Vương Siêu tức giận quay sang nhìn Tống Hoa Nghĩa: “Anh Nghĩa xem tên chết tiệt này đi, có tiền còn không chịu trả em! Anh phải làm chủ cho em đấy!”
Tống Hoa Nghĩa bất lực nói: “Vạn Phúc, ngày mai cậu trả tiền đi”.

“Anh Nghĩa, em không có tiền!”
Lý Vạn Phúc vừa huênh hoang nói có tiền lập tức cầu xin.

“Ha ha ha ha…”
Những người khác cười phá lên.

Tống Hoa Nghĩa cũng lắc đầu bất lực.

Thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ, Dương Thanh cũng bất giác mỉm cười.

Anh rất thích loại cảm giác này, giống như lúc ở biên giới phía Bắc, mọi người trêu chọc nhau nhưng tình cảm rất khăng khít.

Bữa cơm bắt đầu lúc bảy giờ đến tận mười giờ hơn mới kết thúc.

Sau khi Tống Hoa Nghĩa tiễn mọi người lên xe rời đi mới cười khổ nói: “Chỉ khi ở cùng bọn họ với có thể quên hết phiền não”.

Dứt lời, hắn ta đưa cho Dương Thanh một điếu thuốc.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Tôi không hút thuốc lá!”
Tống Hoa Nghĩa nhìn anh với vẻ mặt quái dị: “Cậu đúng là một người kỳ lạ”.

Dương Thanh không hút, hắn ta bèn cất thuốc đi.

“Cậu Thanh, hôm nay đến đây thôi, ngày khác chúng ta lại hẹn gặp”.

Tống Hoa Nghĩa cười nói: “Tôi cũng phải về nhà đi ngủ rồi”.

Nói xong, hắn ta vẫy tay với Dương Thanh rồi quay người đi tới xe của mình.

“Người này thật thú vị”, Dương Thanh cười nói.

Tần Thanh Tâm gật đầu: “Em vốn tưởng anh ta mời anh ăn cơm vì có chuyện muốn nhờ, không ngờ lại chỉ là một bữa cơm đơn thuần”.

Dương Thanh cũng gật đầu đáp: “Anh cũng nghĩ vậy.

Xem ra anh ta chỉ muốn làm quen với anh.

Được rồi, chúng ta cũng đi thôi”.

Cùng lúc đó, trong chiếc xe sang trọng của Tống Hoa Nghĩa còn có một người trung niên.

Người đó đột nhiên lên tiếng: “Cậu Nghĩa, cậu ta đồng ý giúp cậu không?”
“Loại người này chỉ có thể dùng mưu, không thể cưỡng ép”.

Vừa rồi Tống Hoa Nghĩa còn ngà ngà say, giờ đây lại vô cùng tỉnh táo, ánh mắt lóe sáng.

Người trung niên nhíu mày: “Một thằng con rơi bị gia tộc Vũ Văn vứt bỏ cũng cần cậu Nghĩa cẩn thận vậy sao?”
Tống Hoa Nghĩa gật đầu: “Một thằng con rơi nhưng lại đoạt được tập đoàn Nhạn Thanh từ tay gia tộc Vũ Văn, bản thân còn là một cao thủ.

Ông nghĩ người như vậy có thể đơn giản được sao?”
Nghe Tống Hoa Nghĩa phân tích, người trung niên nghiêm giọng hỏi: “Chẳng lẽ cậu Nghĩa cũng không phải đối thủ của cậu ta?”
Có lẽ người khác không biết rõ thực lực của Tống Hoa Nghĩa mạnh cỡ nào, nhưng ông ta biết rất rõ.

Tống Hoa Nghĩa là thiên tài võ thuật nổi danh Yến Đô, vô địch trong thế hệ trẻ.

Vậy mà giờ đây một thằng con rơi lại mạnh hơn cả hắn ta.

Ông ta không khỏi kinh hãi.

“Trong năm năm cậu ta biến mất không hề có tin tức gì.

Nếu tôi đoán không sai, năm năm ấy hẳn là cậu ta đang ở chiến trường.

Chỉ có chiến trường mới có thể tôi luyện người bình thường thành cao thủ mạnh như vậy.

.

truyện kiếm hiệp hay
Tống Hoa Nghĩa nói: “Với thực lực này cậu ta chắc chắn không phải hạng người vô danh trong quân đội.

Không phải ông có người quen trong quân đội đấy sao?”
“Nghĩ cách điều tra tất cả mọi chuyện liên quan tới Dương Thanh cho tôi!”
- ————

Chương 643: 643: Coi Là Anh Em

Dương Thanh không ngờ Tống Hoa Nghĩa đang điều tra mình.

Nhưng dù có biết anh cũng sẽ không quan tâm.

Trừ khi là người có thể tiếp xúc tới cấp bậc của anh, nếu không có tra đến mấy cũng chỉ nhận được đáp án "cơ mật".

Quan hệ của Tống Hoa Nghĩa rộng tới đâu cũng không thể tra ra được thân phận thực sự của Dương Thanh.

Vừa về tới nhà, Tần Thanh Tâm đã gọi video cho Tần Y.

"Mẹ ơi!"
Màn hình điện thoại lập tức xuất hiện một gương mặt bầu bĩnh đáng yêu.

"Hai ngày nay con có nghe lời dì út không?"
Gặp được con gái, Tần Thanh Tâm dịu dàng mỉm cười, ánh mắt tràn đầy nhớ mong.

Mặc dù cô mới tới Yến Đô hai ngày nhưng đây là lần đầu tiên cô ở xa Tiêu Tiêu lâu như vậy.

"Con nghe lời mà!"
Tiêu Tiêu vội vàng đáp.

Cô bé cũng rất vui vì được gặp mẹ.

"Nghe lời là tốt.

Đợi bố mẹ làm xong việc ở đây sẽ về với con, được không?"
Tần Thanh Tâm cười nói.

Tiêu Tiêu gật đầu đáp: "Bố mẹ cứ yên tâm! Con lớn rồi, sẽ không gây phiền phức cho bố mẹ.

Bố mẹ hãy yên tâm làm việc".

Thấy con gái hiểu chuyện như vậy, Tần Thanh Tâm rất mừng.

"Tiêu Tiêu có nhớ bố không nào?"
Lúc này, Dương Thanh vừa ra khỏi nhà tắm, bật cười đi tới trước điện thoại.

“Bố ơi!”
Tiêu Tiêu trông thấy Dương Thanh, kích động kêu lên một tiếng mới nói: “Con nhớ bố lắm!”
Nghe vậy, Dương Thanh rất vui vẻ.

Hai vợ chồng trò chuyện với Tiêu Tiêu một lát mới dặn cô bé rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Tần Y xuất hiện trong màn hình, cười nói: “Chị, anh rể, Tiêu Tiêu ngoan lắm!”
“Thực ra từ hôm qua sau khi tan học, thấy hai người không ở nhà, con bé đã rất nhớ hai người”.

“Đến lúc đi ngủ, con bé mới nói cho em biết mình nhớ bố mẹ, nhưng lại kiên cười nói bố mẹ đang bận rộn công việc, con bé sẽ không trách hai người”.

Nghe Tần Y nói thế, hai vợ chồng lập tức cảm thấy áy náy và tự trách.

“Được rồi, anh chị cũng đừng trưng ra vẻ mặt có lỗi như vậy nữa.

Được làm con gái của hai người, Tiêu Tiêu đã rất hạnh phúc rồi”.

Tần Y không muốn hai vợ chồng tăng thêm gánh nặng, cười nói: “Mới hai ngày không gặp thôi mà.

Sau này Tiêu Tiêu đi học đại học rồi lập gia đình, chẳng lẽ anh chị không sống nổi nữa sao?”
Mặc dù Tần Y đang an ủi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm nhưng hai người vẫn cảm thấy rất khó chịu.

“Được rồi mà, trông anh chị đau lòng chưa kìa.

Không nói về Tiêu Tiêu nữa, chúng ta nói chút chuyện vui đi”.

Tần Y vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh đã nắm giữ hầu hết toàn bộ việc kinh doanh của hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương rồi”.

“Tuy chỉ là chi nhánh nhưng lợi nhuận đã chiếm một phần năm của cả tập đoàn.

Cứ theo tốc độ phát triển này, chẳng mấy chốc chi nhánh này sẽ trở thành một doanh nghiệp hàng đầu.

“Hay là anh rể thành lập một công ty mới đi, em giúp anh quản lý?”
Dương Thanh cười hỏi: “Em thích quản lý vậy sao?”
Tần Y đắc ý nói: “Đương nhiên, anh không nhìn xem em là ai hả? Hiện giờ em chính là tổng giám đốc xinh đẹp nhất Giang Nam.

Chị em chỉ mới nhất Giang Hải thôi, đẳng cấp của em cao hơn nhiều”.

Rất nhiều người gọi chung hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương là Giang Nam.

Tần Thanh Tâm tức giận nói: “Giờ thì em giỏi rồi, chị cũng không sánh bằng”.

“Ha ha…”
Mọi người cười phá lên.

“Anh vốn còn lo giao Giang Hải cho em phụ trách liệu có gây ra áp lực quá lớn cho em hay không.

Xem ra anh nghĩ nhiều rồi”, Dương Thanh cười nói.

“Sao có thể chứ? Em còn đang chê tính khiêu chiến quá thấp đây”, Tần Y kiêu ngạo nói.

Nào ngờ, Dương Thanh lại nói tiếp: “Vậy thì anh quyết định mời em và bố, cả Tâm nữa cùng tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh giúp đỡ anh”.

“Hai người mau chóng tìm kiếm người quản lý thay thế cho mình đi”.

Dương Thanh quyết định dứt khoát.

“Anh rể, em chỉ nói vậy thôi.

Anh không cần để thỏa mãn ham muốn quản lý của em mà dung túng em như vậy.

Lỡ em đem lòng yêu anh thì biết ăn nói với chị em thế nào?”
Tần Y nửa kinh ngạc nửa đùa giỡn nói.

Tần Thanh Tâm trừng mắt: “Em mà cướp được, chị tặng không cho em!”
Tần Y cười xấu xa: “Vậy em không khách sáo nữa đâu, ha ha!”
Tần Thanh Tâm và Tần Y rất thân thiết, đùa giỡn kiểu này không hề ảnh hưởng tới tình cảm của hai người.

“Nói đùa là nói đùa.

Nhưng vừa nãy là anh nghiêm túc đấy.

Em nói lại với bố một tiếng đi, mau chóng chuyển giao công việc chuẩn bị tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh làm việc”.

Dương Thanh không yên lòng, lại dặn dò thêm một câu.

“Anh yên tâm, em đoán trước sẽ có ngày này nên đã bồi dưỡng người nối nghiệp từ trước rồi.

Chỉ cần anh không có ý kiến, em có thể bàn giao lại công việc bất cứ lúc nào”.

Tần Y cũng trở nên nghiêm túc.

Dương Thanh gật đầu: “Người do em chọn, đương nhiên là anh yên tâm”.

Hai chị em lại rảnh rỗi hàn huyên một lúc.

Dương Thanh đi gọi điện thoại: “Ông sắp xếp cho tôi ba chức vụ quản lý cao cấp”.

“Vâng thưa chủ tịch!”
Lạc Bân còn nói thêm: “Chủ tịch, tôi có chuyện cần báo với cậu, Tống Hoa Nghĩa của nhà họ Tống đang điều tra cậu”.

Dương Thanh cau mày, tuy không quan tâm nhưng bị người ta điều tra vẫn khiến anh không vui.

“Theo dõi anh ta!”, Dương Thanh hờ hững nói.

“Vâng!”
Một đêm trôi qua trong yên bình.

Sáng sớm hôm sau Tần Thanh Tâm đã rời nhà.

Mặc dù cô đã quyết định vào tập đoàn Nhạn Thanh nhưng tập đoàn Tam Hòa vẫn là công ty do một tay cô sáng lập.

Lần này cô tới Yến Đô vốn là để khai thác thị trường ở đây.

Dù có vào làm trong tập đoàn Nhạn Thanh, cô cũng phải sắp xếp xong việc của tập đoàn Tam Hòa.

Dương Thanh tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Trong văn phòng của tổng giám đốc ở tầng cao nhất, Lạc Bân đưa cho Dương Thanh một tập tài liệu: "Chủ tịch, đây là giấy bổ nhiệm tôi lập ra trên danh nghĩa trụ sở chính.

Cậu xem có vấn đề gì không, chỉ cần cậu ký vào là có thể gửi đi bất cứ lúc nào".

Dương Thanh đọc qua một lượt, thoáng chốc cau mày.

Thấy vậy, Lạc Bân bỗng thấy căng thẳng.

"Ai nói với ông là tôi muốn giáng chức ông?"
Dương Thanh bỗng ngẩng đầu nhìn Lạc Bân, vẻ mặt bực bội, tiện tay xé tập tài liệu thành từng mảnh.

"Chủ tịch, tôi…"
Lạc Bân hoảng sợ muốn giải thích, lại nghe thấy Dương Thanh nói: "Tôi đã nói với ông từ đầu, tôi đã cho ông làm tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh tức là tin tưởng ông".

"Đây là do ông dùng năng lực và lòng trung thành của mình đổi lấy.

Hơn nữa, có bao giờ tôi coi ông là thuộc hạ chưa?"
"Tôi bảo ông sắp xếp ba chức vụ quản lý cao cấp cũng không phải để giáng chức ông.

Bây giờ ông là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, sau này cũng vậy".

Thấy bộ dạng hoảng sợ của Lạc Bân, Dương Thanh không đành lòng khiển trách, thái độ mềm mỏng hơn rất nhiều: "Từ lúc tôi bảo ông đến Yến Đô, tôi đã coi ông là anh em của mình".

Nghe thấy thế, Lạc Bân cảm động đỏ bừng hai mắt, nhất là câu nói “coi là anh em” của Dương Thanh khiến ông ta suýt bật khóc.

- ——————

Chương 644: 644: Vương Tộc Tiếp Quản

Lạc Bân cảm động nói: “Cảm ơn chủ tịch!”
Đối với Lạc Bân, Dương Thanh thật lòng cảm kích.

Trong mấy tháng anh trở về, dù phái ông ta tới chi nhánh Giang Hải của tập đoàn Nhạn Thanh hay tập đoàn Thành Hà của Châu Thành, mạo hiểm tính mạng tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh, Lạc Bân đều chưa từng oán hận.

Không chỉ vậy, ông ta còn làm rất tốt, Dương Thanh chưa từng phải phiền lòng.

“Được rồi, sau này không cần cung kính với tôi vậy đâu.

Tôi không phải quái vật, còn sợ tôi ăn thịt ông à?”
Dương Thanh cười nói.

Lạc Bân cười ngây ngô một tiếng, thành thật nói: “Tôi biết chủ tịch xem trọng tôi, nhưng tôi vẫn muốn để vợ cậu làm tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh.

Dù thế nào cô ấy cũng là vợ cậu, chịu sự quản lý của tôi không thích hợp cho lắm”.

“Có gì không thích hợp?”
Dương Thanh xụ mặt nói: “Cô ấy là vợ tôi nhưng chưa chắc đã có tài kinh doanh bằng ông”.

“Nếu có ngày cô ấy lập được công lao lớn hơn ông, tôi sẽ không hề do dự để cô ấy thay thế ông”.

“Dù thế nào cô ấy cũng là người mới đến.

Nếu để mọi người trong công ty biết nhờ tôi nên cô ấy mới được làm tổng giảm đốc, ông nghĩ họ sẽ nhìn nhận cô ấy như thế nào?”
Lạc Bân sững sờ, không hề nghĩ tới chuyện này.

Nghe Dương Thanh nói vậy, ông ta mới vỡ lẽ.

Đến lúc đó, người khác không dám công khai nói gì nhưng chắc chắn sẽ chửi bới Tần Thanh Tâm sau lưng cô.

“Tôi hiểu rồi chủ tịch.

Cậu yên tâm, tôi biết nên làm thế nào”, Lạc Bân nghiêm túc nói.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa”.

Dương Thanh hỏi: “Làm xong thủ tục của mảnh đất đấu giá thành công hôm qua chưa?”
Lạc Bân vội gật đầu đáp: “Đã hoàn thành thủ tục rồi, tiếp đến là bản thiết kế hoàn chỉnh của Thành Cửu Châu.

Lúc tôi học tiến sĩ, giáo sư của tôi là chuyên gia trong lĩnh vực kiến trúc.

Tôi định hôm nay sẽ tìm bà ấy bàn chuyện xây dựng Thành Cửu Châu”.

“Nếu bà ấy chịu làm, Thành Cửu Châu nhất định sẽ trở thành công trình kiến trúc nổi tiếng đáng để ghi vào sử sách”.

Mỗi lần nhắc tới Thành Cửu Châu, Lạc Bân đều cực kỳ kích động.

Dương Thanh gật đầu: “Nếu có thể mời được giáo sư của ông tới thì không gì tốt hơn”.

Sau một hồi suy tư, anh bỗng nói: “Thế này đi, tôi sẽ đi theo ông đến gặp vị giáo sư ấy”.

Nghe vậy, Lạc Bân mừng rỡ, vội nói: “Nếu cậu có thể đích thân đi gặp giáo sư, nhất định bà ấy sẽ rất vui.

Bởi vì giấc mơ của bà ấy là có thể xây dựng được một tòa thành mang đặc sắc của Chiêu Châu”.

Sau khi bàn bạc kỹ càng với Lạc Bân, Dương Thanh hiểu thêm nhiều về chuyên gia kiến trúc nổi tiếng trong nước này.

Đối phương tên là Đỗ Tĩnh Thù, năm nay bảy mươi tuổi nhưng vẫn kiên trì dạy học ở đại học Yến Đô.

Lạc Bân gọi cho Đỗ Tĩnh Thù trước, hẹn gặp ở đại học Yến Đô.

Mười một rưỡi trưa, Lạc Bân dẫn Dương Thanh tới trường đại học Yến Đô.

“Ông đặt cơm trước chưa?”

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Lạc Bân hẹn Đỗ Tĩnh Thù gặp nhau lúc mười hai giờ trưa.

Bởi vì bà ấy rất phản cảm với việc đi trễ nên hai người mới đến đại học Yến Đô sớm hơn nửa tiếng.

Lạc Bân lắc đầu đáp: “Giáo sư Đỗ vô cùng ghét phô trương lãng phí, chỉ dốc lòng nghiên cứu kiến trúc.

Đối với bà ấy, một ngày ba bữa chỉ cần đủ ăn đủ uống là được”.

Dương Thanh cười nói: “Giáo sư Đỗ thật có cá tính”.

Lạc Bân gật đầu: “Hiện giờ có rất ít giáo sư không ham công danh lợi lộc, chỉ một lòng say mê học thuật như vậy”.

Trong lòng Lạc Bân, giáo sư Đỗ là một trong những người ông ta kính trọng nhất.

Đại học Yến Đô rất rộng.

Khi hai người tới được tòa dạy học của ngành kiến trúc vừa kịp mười hai giờ, tiếng chuông tan học cũng reo lên.

Ngay sau đó, một bà cụ đầu tóc bạc trắng mặc một chiếc áo len đan tay màu xám, đeo một cặp kính lão gọng vàng bước ra, tay còn kẹp một cuốn sách.

Cả người tràn đầy hơi thở của tri thức.

“Giáo sư Đỗ!”
Lạc Bân cung kính gọi một tiếng, vội vàng bước tới.

Dường như giáo sư Đỗ rất thận trọng trong giao tiếp, chỉ gật đầu lạnh nhạt đáp: “Tới rồi hả?”
“Giáo sư Đỗ, xin giới thiệu với cô cậu ấy là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, cũng là sếp của em, Dương Thanh”.

Lạc Bân lập tức giới thiệu.

Dương Thanh khẽ mỉm cười bước tới: “Chào giáo sư Đỗ!”
Chỉ một câu chào hỏi đơn giản, không còn gì khác.

Trước khi hai người tới gặp giáo sư Đỗ, Lạc Bân đã nói cho Dương Thanh biết về tính cách của bà ấy.

Nhiều lời sẽ khiến giáo sư Đỗ khó chịu.

Giáo sư Đỗ không hề đáp lại Dương Thanh, chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái, vẻ mặt không vui nói với Lạc Bân: "Cậu dẫn người tới tìm tôi có chuyện gì?"
Lạc Bân sợ giáo sư Đỗ tức giận, vội vàng nói: "Giáo sư còn nhớ Thành Cửu Châu không?"
Nghe thấy Lạc Bân nhắc tới ba chữ này, sắc mặt giáo sư Đỗ hòa hoãn hơn nhiều, ánh mắt phức tạp.

"Đương nhiên còn nhớ! Xây dựng một tòa Thành Cửu Châu là ước mơ cả đời của tôi.

Nhưng có lẽ đời này không có cơ hội", giáo sư Đỗ cảm thán.

Lạc Bân nói tiếp: "Em nói với chủ tịch về kế hoạch Thành Cửu Châu, cậu ấy rất hài lòng, đã quyết định đầu tư số vốn khổng lồ để xây dựng".

"Cậu nói thật chứ?"
Giáo sư Đỗ còn đang thất vọng tràn trề lập tức kích động bắt lấy tay Lạc Bân.

Lạc Bân gật đầu đáp: "Thật ạ.

Mới hôm qua chúng em đã mua một mảnh đất rộng trăm mẫu ở ngoại ô phía Nam.

Bây giờ chỉ cần chờ bản vẽ thiết kế Thành Cửu Châu hoàn thành là có thể bắt tay vào xây dựng".

"Trong vòng ba năm, không chỉ xây một tòa ở Yến Đô mà là chín tòa Thành Cửu Châu ở chín thành phố lớn".

"Hôm nay chúng em tới đây là muốn mời giáo sư đích thân thiết kế kiến trúc của Thành Cửu Châu".

Lạc Bân càng nói càng xúc động.

"Được được được, bây giờ chúng ta tới ngoại ô phía Nam luôn đi".

Giáo sư Đỗ cực kỳ kích động, không thiết ăn uống, muốn đi thẳng tới ngoại ô phía Nam.

“Giáo sư, người là sắt cơm là thép.

Đợi cô ăn trưa xong, chúng ta cùng đi”, Lạc Bân khuyên nhủ.

Nào ngờ giáo sư Đỗ dứt khoát lắc đầu thúc giục: “Đợi lát nữa đi ngang qua quầy ăn vặt mua bừa mấy món ăn là được.

Cứ tới ngoại ô phía Nam xem mảnh đất kia trước đã”.

Rõ ràng giáo sư Đỗ đã đồng ý phụ trách dự án Thành Cửu Châu.

Lạc Bân biết tính cách bà ấy, không thuyết phục nữa mà nói với Dương Thanh: “Chủ tịch, cậu đưa giáo sư lên xe trước, tôi đi mua mấy suất cơm rồi tới sau”.

“Được, ông đi đi!”, Dương Thanh đáp.

Lạc Bân vội vàng chạy tới sạp bánh cuốn gần đó, còn Dương Thanh dẫn giáo sư Đỗ tới bãi đỗ xe.

Khi hai người vừa tới bãi đỗ xe, Lạc Bân đã thở hồng hộc mua xong ba suất bánh cuốn tới.

Nửa tiếng sau, ba người đặt chân tới ngoại ô phía Nam.

Sau khi xuống xe, giáo sư Đỗ kích động nhìn vùng đất rộng lớn trước mắt.

“Các người là ai?”
Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi tới, nhíu mày nói: “Nơi này đã được Vương tộc tiếp quản, các người còn không mau cút đi?”
Cách đó không xa có có một chiếc Rolls – Royce màu đen đỗ lại, xung quanh có tám gã áo đen cao to lực lưỡng.

Khí thế trên người bọn họ đều rất khủng bố, có thể đoán được thân phận của người trong xe vô cùng cao quý.

Dương Thanh nhíu mày: “Đất của Dương Thanh tôi mà Vương tộc cũng dám tiếp quản sao?”
- ————

Chương 645: 645: Anh Nên Thấy May Mắn

Nghe thấy hai chữ Vương tộc, Lạc Bân rất kinh ngạc.

Trong mắt ông ta, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã là gia tộc mạnh nhất, còn Vương tộc và Hoàng tộc là những thứ vô cùng xa vời.

Thế mà giờ đây, người của Vương tộc lại xuất hiện.

Nhưng ông ta càng hoảng sợ hơn khi thấy Dương Thanh dám lớn lối trước mặt người của Vương tộc như vậy.

Người trung niên đến từ Vương tộc nghe Dương Thanh nói thế, sững sờ tưởng mình nghe nhầm.

Ở Chiêu Châu, dù là một con chó của Vương tộc cũng được người ta đối xử cẩn thận.

"Nhóc con, mày nói gì đấy?"
Ông ta sa sầm mặt, ánh mắt tràn ngập uy hiếp: "Tao cho mày nói lại lần nữa".

"Bốp!"
Ông ta vừa dứt lời đã thấy có một bóng đen ập tới, ngay sau đó bị tát bay ra xa mấy mét.

"Một con chó cũng dám sủa loạn trước mặt tôi sao?"
Dương Thanh bình thản nhìn người trung niên ngã lăn lóc trên mặt đất.

Lạc Bân đứng cạnh Dương Thanh trố mắt ra, người của Vương tộc lại bị anh một tát đánh bay.

Đám vệ sĩ áo đen đứng quanh chiếc Rolls – Royce kia lập tức chú ý tới bọn họ.

Cửa kính ghế sau đột nhiên bị kéo xuống.

Vì khoảng cách quá xa nên Lạc Bân không nhìn thấy người bên trong xe.

Nhưng ngay khi cửa kính hạ xuống, một gã vệ sĩ áo đen lập tức tiến tới, dường như người trong xe đang ra lệnh gì đó.

Gã vệ sĩ kia lập tức đi về phía họ.

Giờ phút này, Lạc Bân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, sợ hãi run rẩy.

Vương tộc là gia tộc quyền thế trấn thủ cả một vùng đất lớn.

Dù là gia tộc yếu nhất trong bốn Vương tộc cũng có thể tiêu diệt tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chỉ với một cái phất tay.

Vậy mà Dương Thanh không hề e sợ quái vật khổng lồ ấy.

"Mày dám đánh tao sao? Mày chết chắc rồi!"
Người trung niên bị Dương Thanh đánh bay bò lồm cồm dậy, dữ tợn nhìn anh như đang nhìn một người chết.

Dương Thanh không thèm nhìn ông ta, quay sang nói với Lạc Bân đang ngơ ngác: "Ngẩn người ra đó làm gì? Mau đi theo giáo sư Đỗ đi!"
Giáo sư Đỗ vừa xuống xe, trông thấy mảnh đất rộng lớn đã kích động đi thẳng vào trong.

"Vâng!"
Lạc Bân giật mình bừng tỉnh, vội vàng gật đầu định đuổi theo giáo sư Đỗ, lại lo lắng nhắc nhở: "Chủ tịch, người của Vương tộc không đơn giản!"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn Lạc Bân, ánh mắt hơi thất vọng: "Từ ngày đầu tiên ông đi theo tôi, tôi đã nói cả Chiêu Châu này chẳng có gia tộc nào xứng để tôi phải kiêng dè rồi".

Lạc Bân chỉ cảm thấy đầu óc nổ ầm, bỗng thấy hối hận khi nghe thấy lời nói bá đạo và ánh mắt thất vọng của Dương Thanh.

Quả thực từ ngày ông ta đi theo Dương Thanh, chưa có chuyện gì anh không giải quyết được.

"Tôi sai rồi!"
Lạc Bân cúi đầu, áy náy nói.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Đi đi!"
Lúc này Lạc Bân mới vội vàng đuổi theo giáo sư Đỗ.

Gã vệ sĩ áo đen cũng đã chạy tới trước mặt Dương Thanh.

So với cơ thể lực lưỡng của đối phương, trông Dương Thanh hơi nhỏ gầy.

“Ranh con, mày có biết bọn tao là ai không mà dám ra tay hả?”
Gã vệ sĩ hung ác nhìn chằm chằm Dương Thanh, lớn tiếng chất vấn.

Người trung niên cũng đi tới, nửa mặt trái sưng vù, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nó dám sỉ nhục Vương tộc, cậu giết nó đi!”
Gã vệ sĩ áo đen cau mày hỏi: “Mày dám sỉ nhục Vương tộc sao?”
“Các người chưa đủ tư cách nói chuyện với tôi.

Cho các người một phút cút khỏi đây, tôi sẽ coi như không có gì xảy ra”, Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Mày biết mày đang làm gì không?”
Sắc mặt gã vệ sĩ tối sầm, nheo mắt nói: “Mày đang khiêu khích Vương tộc, thế lực khổng lồ chỉ coi mày bằng con kiến”.

“Ranh con, tao thấy mày trẻ tuổi ngông cuồng, có thể tha cho mày một con đường sống, đi đi!”
Dương Thanh cau mày hỏi: “Mày không nghe rõ lời tao nói à?”
Cái gì?
Gã vệ sĩ áo đen nghệt mặt ra, chẳng lẽ không phải gã ta đang uy hiếp Dương Thanh sao?
Sao giờ lại biến thành Dương Thanh uy hiếp gã ta?
“Thằng ranh, mày muốn chết hả?”
Vệ sĩ áo đen không giận mà bật cười, trong mắt tràn đầy sát khí.

Dương Thanh bỗng thấy bất lực.

Anh đã cho những người này cơ hội, tại sao họ không biết trân trọng?
Anh dứt khoát không thèm để ý nữa, quay lưng đi tới chỗ giáo sư Đỗ và Lạc Bân.

“Ranh con chết đi!”
Dường như gã vệ sĩ áo đen kia chỉ biết nói câu này, nổi giận gầm lên rồi xông thẳng về phía Dương Thanh.

Tốc độ của gã ta cực nhanh, nháy mắt liền vọt tới sau lưng Dương Thanh, bàn tay nắm chặt chợt mở ra, chộp vào đầu Dương Thanh.

“Vèo!”
Tốc độ và sức mạnh của gã ta đều rất khủng bố, còn mang theo tiếng xé gió.

“Mày chết chắc rồi!”
Người trung niên vừa bị Dương Thanh tát bay thấy vậy, dữ tợn lẩm bẩm như đã thấy cảnh anh bị đánh chết.

Tuy ông ta không phải dòng chính của Vương tộc nhưng cũng là một con chó bên người dòng chính Vương tộc, chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô thấy ông ta cũng phải cung kính tiếp đón.

Vậy mà giờ đây ông ta lại bị một thằng nhóc chưa đến ba mươi tuổi tát bay.

Chỉ một giây sau, nụ cười trên mặt ông ta lập tức cứng đờ, ánh mắt kinh hãi, vẻ mặt khó tin.

Rõ ràng vừa nãy ông ta trông thấy vệ sĩ đã chộp vào đầu Dương Thanh, nhưng chớp mắt một cái, tất cả đều thay đổi.

Tay của vệ sĩ áo đen bị Dương Thanh bắt lấy.

Gã vệ sĩ áo đen biết Dương Thanh có thể tát bay người trung niên, thực lực sẽ không tầm thường nhưng không ngờ tốc độ phản ứng và sức mạnh của anh lại kinh người tới vậy.

Gã ta bị Dương Thanh bắt lấy cổ tay, cố sức giãy giụa vẫn không thoát ra được.

“Buông ra!”
Vệ sĩ áo đen nghiến răng nói.

“Vừa rồi mày dùng đòn trí mạng định giết tao nhỉ? Vậy thì tao phế mày cũng không quá đáng đâu nhỉ?”, Dương Thanh tự biên tự diễn.

Sắc mặt vệ sĩ trắng bệch, gã ta đã biết Dương Thanh muốn làm gì.

“Răng rắc!”
Gã ta vừa nghĩ đến khả năng này, cổ tay bỗng truyền tới tiếng xương gãy, đồng thời bàn tay bị bẻ ngoặt chín mươi độ.

Cùng lúc đó cơn đau nhói mãnh liệt tràn ra toàn bộ cánh tay.

“Mày… mày dám bẻ tay tao?”
Gã vệ sĩ áo đen khó tin hỏi.

Nỗi đau gãy tay khiến toàn thân gã ta run rẩy, mồ hôi ướt nhẹp.

Không hổ là cao thủ được Vương tộc bồi dưỡng, dù bị bẻ gãy tay vẫn có thể nhẫn nhịn không kêu ra tiếng.

Dương Thanh không hề ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương: “Mày nên cảm thấy may mắn vì giáo sư Đỗ đang ở đây, nếu không sẽ không chỉ đơn giản bẻ một bàn tay như vậy đâu”.

Dứt lời, anh quay lưng đi về phía giáo sư Đỗ.

Chương 646: 646: Dòng Chính Vương Tộc

Người trung niên đến từ Vương tộc kia sợ xanh mặt.

“Tôi rất ghét cái miệng của ông!”
Lúc đi ngang qua ông ta, Dương Thanh bỗng dừng bước, bình thản nói.

“Mày… mày muốn thế nào?”, người trung niên rất sợ hãi.

Dương Thanh mỉm cười: “Không có gì, chỉ muốn tát ông thôi!”
“Mày…”
Ông ta chưa nói hết câu, Dương Thanh đã giơ tay.

“Bốp!”
Cái tát lần này còn vang dội hơn lần trước.

Cơ thể nặng tám mươi cân của người trung niên bay ngược ra như con diều đứt dây, còn kèm theo mấy chiếc răng nhuốm máu bay ra ngoài.

Rầm!
Ông ta ngã lăn ra xa mười mấy mét, lúc rơi xuống đất đã bất tỉnh nhân sự.

Vẻ mặt của gã vệ sĩ áo đen cực kỳ khó coi, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

Một người chưa đến ba mươi tuổi lại có thể tát bay người trưởng thành ra xa mười mấy mét, còn dễ dàng bẻ gãy tay gã ta.

Người như vậy sao có thể là kẻ tầm thường?
Dù ở trong Vương tộc cũng không có người trẻ tuổi nào mạnh như vậy.

Gã vệ sĩ áo đen không dám tiếp tục dây dưa, quay về bên cạnh chiếc Rolls – Royce, khom người nói với cửa sổ xe được hạ xuống: “Cậu Huy, đối phương không đơn giản.

Để đảm bảo an toàn, tôi đề nghị hãy rời đi trước”.

Trong xe im lặng thật lâu mới có một giọng nói kiêu căng vang lên: “Tôi là dòng chính Vương tộc Cửu Châu, sao lại phải né tránh kẻ khác?”
Cửa xe được mở ra, một bóng người trẻ tuổi bước xuống.

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi.

gương mặt điển trai, nếu ở trong giới giải trí chắc chắn sẽ là thần thượng có giá trị nhan sắc cực cao.

Không chỉ có ngũ quan xuất chúng, dáng người cũng rất đẹp.

Anh ta chăm chú nhìn vùng đất ngoại ô phía Nam trước mặt, ánh mắt dần trở nên sắc bén: “Tôi muốn xây một tòa trang viên cao cấp ở đây”.

Dường như trong mắt anh ta, mảnh đất này đã là tài sản riêng, không thèm coi Dương Thanh ở cách đó không xa ra gì.

“Tôi cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là kẻ nào dám đánh người của Tào Huy này”.

Dứt lời, người trẻ tuổi ấy cất bước đi về phía Dương Thanh.

Tám gã vệ sĩ áo đen vội vàng theo sát.

“Giáo sư cảm thấy xây Thành Cửu Châu ở đây thế nào?”
Thấy vẻ kích động của giáo sư Đỗ, Lạc Bân đắc ý hỏi.

Giáo sư Đỗ lớn tiếng cười: “Tốt, rất tốt, cực kỳ tốt! Dù ở góc độ phong thủy hay vị trí địa lý và chất đất, mảnh đất này đều rất phù hợp để xây Thành Cửu Châu”.

“Tốt quá rồi.

Bây giờ tôi sẽ về dọn đồ rồi đóng quân ở đây, buổi chiều bắt đầu tiến hành đo đạc thực địa.

Sau đó lập tức bắt đầu thiết kế Thành Cửu Châu”.

Giáo sư Đỗ kích động nói.

Dương Thanh và Lạc Bân đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ giáo sư Đỗ gấp gáp tới mức muốn bắt đầu đo đạc vẽ bản đồ ngay từ chiều nay.

“Giáo sư, việc đo đạc vẽ bản đồ cứ giao cho tổ dự án làm đi, sao cô phải khổ cực như vậy?”, Lạc Bân vội nói.

Giáo sư Đỗ lắc đầu đáp: “Tổ dự án là tổ dự án, tôi là tôi.

Thành Cửu Châu là ước mơ của tôi, tôi nhất định phải tự tay làm”.

“Vậy cô xem thế này có được không? Em sẽ cho người cất một căn nhà nhỏ ở đây để cô ở trước đã”, Lạc Bân lại nói tiếp.

Giáo sư Đỗ tức giận mắng: “Từ bao giờ cậu thích lắm lời như vậy? Tôi dựng một cái lều vải là có thể làm việc được.

Cậu không cần nói nhiều, tôi quyết định rồi”.

Nghe vậy, Lạc Bân chỉ có thể từ bỏ việc thuyết phục, bất đắc dĩ nhìn sang Dương Thanh.

“Cậu đánh người của tôi đấy à?”
Đúng lúc này, một giọng nói trẻ tuổi bỗng nhiên vang lên.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo xa xỉ đi tới, sau lưng còn có tám gã vệ sĩ áo đen đi theo.

Anh ta chính là dòng chính của nhà họ Tào, một trong các Vương tộc Chiêu Châu, Tào Huy.

Khi Dương Thanh nhìn Tào Huy, anh ta cũng đang đánh giá Dương Thanh, ánh mắt lộ vẻ trêu tức.

Nhưng Dương Thanh chỉ lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, lên tiếng nói: “Người do tôi đánh, anh muốn thế nào?”
Tào Huy sững sờ, không ngờ có người dám lớn lối trước mặt mình như thế.

Anh ta nhanh chóng phản ứng lại, có lẽ đối phương còn chưa biết thân phận của mình.

Thế là anh ta chủ động giới thiệu: “Tôi họ Tào, tên Huy, người của Vương tộc”.

“Cậu đánh người của tôi, có phải nên chịu trách nhiệm không?”
Tào Huy giới thiệu xong lại chất vấn.

“Ông đưa giáo sư Đỗ đi trước đi”, Dương Thanh dặn dò Lạc Bân.

Tuy Lạc Bân rất sợ nhưng vẫn vội vàng gật đầu, chuẩn bị đưa giáo sư Đỗ rời đi.

“Không được tôi cho phép, ai dám rời khỏi đây?”, Tào Huy nhìn chằm chằm Dương Thanh, lạnh giọng nói.

Mấy gã vệ sĩ áo đen lập tức bao vây Lạc Bân và giáo sư Đỗ.

“Các người muốn làm gì?”
Giáo sư Đỗ chưa từng gặp phải chuyện này, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Lạc Bân cũng thấp thỏm lo âu, lúc này chỉ có thể hi vọng vào Dương Thanh.

“Bà già kia câm miệng lại cho tôi!”
Một gã vệ sĩ áo đen giơ tay định tát giáo sư Đỗ.

Nhưng đúng lúc đó, Dương Thanh còn đang đứng trước mặt Tào Huy đột nhiên biến mất.

Sau khi Tào Huy lấy lại tinh thần, anh đã chắn trước người giáo sư Đỗ, bắt lấy tay của gã vệ sĩ kia.

đam mỹ hài
“Nhóc con dám ngăn cản tao sao?”
Gã vệ sĩ hung dữ hỏi.

“Uỳnh!”
Dương Thanh lười nói chuyện, giơ chân đá bay gã ta.

Tiếng động thật lớn vang lên, thân thể gã vệ sĩ bị đạp bay ra xa mấy mét.

Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người, con ngươi Tào Huy đột nhiên co rút.

Vệ sĩ bên người anh ta đều có thực lực mạnh mẽ.

vậy mà lúc này lại bị một người trẻ tuổi đá bay.

Trước đó còn một gã vệ sĩ khác bị Dương Thanh bẻ gãy cổ tay.

Ngoài ra, trợ lý của anh ta cũng bị Dương Thanh tát bay, bây giờ vẫn còn đang hôn mê.

Quan trọng là, đối phương đã biết thân phận của anh ta nhưng vẫn dám ra tay.

Rõ ràng không hề nể mặt anh ta.

Giáo sư Đỗ cũng bị dọa ngây người.

Khi thấy Dương Thanh che chắn trước người mình, bà ấy mới bớt sợ.

“Đưa giáo sư Đỗ rời đi!”
Dương Thanh ra lệnh lần nữa.

Lạc Bân sững sờ trong giây lát, vội vàng kéo giáo sư Đỗ đi mất.

Có một gã vệ sĩ áo đen định ngăn cản, Dương Thanh vừa bước tới liền hoảng hốt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Thực lực của anh đã dọa sợ bọn họ, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tám gã vệ sĩ, bây giờ hai tên đã mất sức chiến đấu, sáu tên còn lại cũng không dám ra tay.

Lúc này, sắc mặt Tào Huy cực kỳ khó coi, nheo mắt nói: “Cậu là ai?”
“Anh chưa có tư cách biết tôi là ai”.

Dương Thanh lạnh lùng nhả ra một câu, quay lưng đi về phía Lạc Bân và giáo sư Đỗ.

“Tôi cho phép cậu đi chưa?”, Tào Huy cắn răng nói.

Chương 647: 647: Du Lịch Thế Giới

Hiện giờ Tào Huy đang cực kỳ tức giận.

Anh ta nhìn trúng mảnh đất này từ rất lâu rồi, nếu không vì bỏ lỡ hội đâu giá làm gì đến phiên kẻ khác.

Hôm nay mới có thời gian tới Yến Đô, chuẩn bị chiếm lấy mảnh đất này, nào ngờ lại gặp phải một người trẻ tuổi không biết tốt xấu.

Quan trọng là, thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, liên tiếp đánh ba người của anh ta.

Nghe thấy tiếng hét giận dữ của Tào Huy, Dương Thanh dừng bước quay lại, châm chọc hỏi: "Anh nghĩ có thể giữ tôi lại được sao?"
Bên người Tào Huy chỉ còn lại sáu tên vệ sĩ, nhưng sức chiến đấu Dương Thanh vừa thể hiện đã dọa sợ bọn họ.

Họ biết rõ dù cả sáu cùng xông lên cũng không phải đối thủ của Dương Thanh.

Tào Huy cũng bị tức giận làm mờ mắt, nghe lời Dương Thanh nói mới nhớ lại anh vừa dễ dàng đánh bại hai gã vệ sĩ bên người mình, giật mình nhận ra anh không hề dễ đối phó.

"Mảnh đất này bị cậu mua rồi à?"
Tào Huy phản ứng rất nhanh, bớt kiêu ngạo, trầm giọng hỏi.

"Không sai!", Dương Thanh thành thật đáp.

"Nghe nói cậu mất bảy tỷ mới mua được mảnh đất này.

Bây giờ tôi trả cậu tám tỷ, cậu bán mảnh đất này cho tôi đi".

Tào Huy đề nghị.

Dương Thanh nhìn anh ta với ánh mắt quái dị.

Vừa rồi anh ta còn rất phách lối, trở mặt nhanh vậy sao?
"Không bán!"
Dương Thanh lạnh nhạt trả lời.

"Chín tỷ!", Tào Huy cắn răng nói tiếp.

Dương Thanh lắc đầu cười nhạt một tiếng, lười đáp lại.

“Mười tỷ!”, Tào Huy tiếp tục tăng giá.

Nếu mảnh đất này được người khác mua nhất định sẽ đồng ý nhượng lại cho Tào Huy với giá mười tỷ.

Dù sao giá khởi điểm của nó chỉ có hai tỷ.

Nếu tính theo giá thị trường, bỏ ra năm tỷ để khai thác hầu như không có lợi nhuận gì.

Bán mảnh đất này đi với giá mười tỷ còn có lời hơn bọn họ tự mình khai thác.

Nhưng Dương Thanh không phải người bình thường.

Mảnh đất này trong tay anh sẽ không chỉ có giá trị mười tỷ.

Tào Huy bực nhất là mình đã tăng thêm ba tỷ mà Dương Thanh vẫn từ chối.

“Cậu đừng có quá đáng!”
Tào Huy nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Giá trị cao nhất của mảnh đất này chỉ đến năm tỷ là cùng.

Tôi cho cậu mười tỷ là đã tăng gấp đôi, cậu vẫn chưa biết đủ à?”
“Đừng quên, tôi thay mặt Vương tộc tới mua mảnh đất này.

Mười tỷ là mức giá cao nhất Vương tộc có thể đưa ra.

Nếu cậu bán cho Vương tộc sẽ trở thành bạn tốt của Vương tộc”.

“Nếu cậu không bán sẽ là kẻ địch của Vương tộc, chắc hẳn cậu biết hậu quả nghiêm trọng thế nào rồi”.

Trong mắt Tào Huy tràn đầy uy hiếp, giọng điệu phách lối.

Là đời sau của Vương tộc, bá đạo mới phù hợp với khí chất của anh ta.

Dương Thanh không giận chỉ cười đáp: “Kẻ địch à? Tùy anh!” Dứt lời, anh quay lưng rời đi.

Vẻ mặt Tào Huy lập tức cứng đờ, không ngờ mình đã tăng thêm ba tỷ mua lại mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này mà

Dương Thanh vẫn không chịu bán.

Càng không ngờ Dương Thanh không thèm nể mặt Vương Tộc, thậm chí còn không sợ bị uy hiếp.

Lần này, anh ta không ngăn cản, trơ mắt nhìn Dương Thanh đi mất.

“Điều tra cho tôi xem cậu ta là ai? Dám coi thường uy nghiêm của Vương tộc!”
Đến khi Dương Thanh lên xe, Tào Huy mới nghiến răng nói.

“Xin lỗi giáo sư Đỗ, để bà đợi lâu rồi”.

Sau khi lên xe, Dương Thanh xin lỗi giáo sư Đỗ.

Bà ấy khẽ lắc đầu, lo lắng hỏi: “Mảnh đất này không có vấn đề gì chứ?”
“Bà cứ yên tâm, mảnh đất này được tôi mua trong hội đấu giá hợp pháp.

Nếu bà lo lắng có thể lên trang web chính phủ tra cứu chủ sở hữu hiện giờ của mảnh đất này”.

Dương Thanh khẽ cười nói.

Lạc Bân vội lên tiếng: “Giáo sư yên tâm, chính em và chủ tịch đấu giá được mảnh đất này, tuyệt đối không có vấn đề gì”.

Nghe vậy, giáo sư Đỗ mới yên tâm nào, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hết lo: “Đắc tội Vương tộc cũng không phải chuyện tốt.

Hai người phải cẩn thận”.

“Cảm ơn giáo sư nhắc nhở.

Bà yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này”, Dương Thanh cam đoan.

Xe phóng nhanh về nhà giáo sư Đỗ theo yêu cầu của bà ấy.

Bà ấy đã quyết định thu dọn đồ đạc rồi buổi chiều lập tức tới mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia dựng lều ở tạm.

Trên đường về, Dương Thanh dặn dò: “Dù thế nào cũng phải đảm bảo việc ăn uống ngủ nghỉ của giáo sư Đỗ.

Bây giờ ông về công ty sắp xếp trước đi.

Giáo sư Đỗ đã kiên quyết đến đó vào hôm nay thì chiều nay cho tổ dự án tới phối hợp làm việc với bà ấy luôn đi".

"Vâng!"
Lạc Bân vội đáp.

Dương Thanh không về tập đoàn Nhạn Thanh mà về thẳng nhà.

Còn sự uy hiếp của Vương tộc, anh chẳng thèm quan tâm.

Bảy giờ tối, Tần Thanh Tâm mới mệt mỏi về tới nhà.

Thấy vợ cực khổ như vậy, Dương Thanh rất đau lòng.

"Hay là bàn giao công việc cho người khác, chúng ta về hưu dưỡng lão, anh đưa em đi du lịch thế giới?"
Dương Thanh xoa huyệt Thái Dương cho Tần Thanh Tâm, dịu dàng nói.

Tần Thanh Tâm trợn mắt nhìn anh, tức giận nói: "Còn chưa tới ba mươi tuổi anh đã muốn về hưu rồi sao?"
"Không phải chúng ta đã độc lập tài chính rồi à? Sao còn phải khổ cực như vậy?", Dương Thanh cười nói.

"Không được đâu.

Nếu nghỉ hưu sớm như vậy, sau này về già chúng ta sống kiểu gì?", Tần ThanhTâm hỏi.

"Anh đi nhảy quảng trường với em", Dương Thanh cười đáp.

Tần Thanh Tâm ghét bỏ nói: "Em không thèm nhảy quảng trường với anh đâu!"
Hai người nói chuyện phiếm một hồi.

Tần Thanh Tâm chợt nói: "Đúng là có quan hệ cái gì cũng dễ dàng! Bây giờ em đã hợp tác với cả nhà họ Hoàng và nhà họ Tôn rồi".

"Nếu anh không ngại, em còn có thể hợp tác với nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn.

Đến khi tập đoàn Tam Hòa gia nhập thị trường Yến Đô là có thể lập tức hợp tác với bốn gia tộc đứng đầu Yến Đô này".

“Em tin chẳng mấy chốc, tập đoàn Tam Hòa cũng có thể đuổi kịp tập đoàn Nhạn Thanh vươn lên đứng đầu Yến Đô”.

Tần Thanh Tâm càng nói càng hưng phấn.

Dương Thanh cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Kỳ thực anh không muốn thấy cô vất vả như vậy.

Bây giờ anh đã có đủ nhiều, chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc với cô.

Nhưng rõ ràng Tần Thanh Tâm đang tràn đầy hi vọng về công việc, anh không đành lòng dập tắt lòng nhiệt huyết của cô.

“Đương nhiên anh sẽ không để ý.

Bọn họ có thể hợp tác với tập đoàn Tam Hòa là phúc của bọn họ”, Dương Thanh nói.

Tần Thanh Tâm trợn mắt nhìn anh.

Đối với cô, tập đoàn Tam Hòa chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, được hợp tác với các gia tộc đứng đầu Yến Đô đã là lời to.

Cô không biết nếu thân phận thực sự của Dương Thanh lộ ra ánh sáng, sẽ không chỉ có tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, thậm chí cả gia tộc hàng đầu thế giới cũng sẽ chủ động đề nghị hợp tác với Dương Thanh.

Hai người đang nhàn hạ nghỉ ngơi, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên.

Trông thấy số gọi tới, anh khẽ nhíu mày.

- ————

Chương 648: 648: Kẻ Thù Gặp Nhau

“Chồng à, điện thoại từ ai thế? Sao anh không nghe?”
Thấy Dương Thanh không nghe, Tần Thanh Tâm ngờ vực hỏi.

“Là Tống Hoa Nghĩa”.

Dương Thanh trả lời rồi mới bấm nghe.

Giọng nói quen thuộc lập tức vang lên trong ống nghe: “Cậu Thanh, mau ra đây đi, tôi đang ở trước nhà cậu, để tôi dẫn cậu đến chỗ này vui lắm”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh nhíu mày.

Anh cũng không nói địa chỉ của mình cho Tống Hoa Nghĩa, nhưng đối phương vẫn biết anh đang ở đâu, rõ ràng đã điều tra anh rồi.

“Tối nay tôi có việc, không đi đâu”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

“Cậu Thanh, cậu làm thế là không nghĩa khí chút nào! Tôi đã tới tận cửa nhà cậu rồi, còn đang định giới thiệu mấy người bạn cho cậu nhân dịp này nữa”, Tống Hoa Nghĩa cười nói.

Dương Thanh thoáng do dự rồi đáp: “Được, bây giờ tôi ra đây!”
Anh cũng muốn xem xem rốt cuộc đối phương định giở trò gì.

“Ừ, tôi chờ cậu ở ngoài nhé!”, Tống Hoa Nghĩa nói rồi cúp máy.

“Chồng, anh lại chuẩn bị ra ngoài à?”
Tần Thanh Tâm ở ngay bên cạnh Dương Thanh nên cũng nghe thấy hết nội dung cuộc gọi.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Em ở nhà một mình không sao chứ?”
“Em không sao, anh mau đi đi! Để em gọi video cho Tiêu Tiêu”, Tần Thanh Tâm mỉm cười.

Dương Thanh vừa ra khỏi nhà đã trông thấy một chiếc Pagani Automobili màu đen, Tống Hoa Nghĩa đang tựa vào xe, hút

thuốc.

Thấy Dương Thanh xuất hiện, hắn ta vội bước lên trước, cười nói: “Cậu Thanh, tôi tới thẳng nhà cậu để tìm cậu thế này, cậu sẽ không để bụng chứ?”
Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Tống Hoa Nghĩa rồi nói: “Tôi không thích người khác điều tra tôi”.

Nghe thấy thế, Tống Hoa Nghĩa hơi sững sờ, vội giải thích: “Cậu Thanh đừng hiểu lầm, căn biệt thự mà cậu đang ở thuộc sự quản lý của nhà họ Tống, vì giá cao quá, mãi vẫn không bán được, nên cậu vừa mua, tôi đã biết là cậu luôn”.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, không xoắn xuýt về chuyện này nữa, theo Tống Hoa Nghĩa lên xe: “Anh định đi đâu?”
Tống Hoa Nghĩa không gọi tài xế mà tự lái xe.

Hắn ta nở nụ cười thần bí: “Đừng vội, cậu cứ đến là biết mà”.

Xe chạy băng băng, Tống Hoa Nghĩa cũng không hống hách như đám con cháu của các gia tộc quyền thế khác, lái xe rất nghiêm túc, không lạng lách hay vượt đèn đỏ.

Hai mươi phút sau, xe chậm rãi dừng trước cửa một club.

“Club Hoàng Kim!”
Sau khi xuống xe, Dương Thanh trông thấy mấy chữ lớn trên bảng hiệu đèn LED.

“Đây là club cao cấp hàng đầu Yến Đô, hạng mục giải trí nào cũng có”.

“Cậu đừng khinh thường club nhỏ này, nghe nói lợi nhuận của nó hàng năm đều hơn chục tỷ đấy”.

“Chỉ riêng tấm thẻ hội viên Chí Tôn trong tay tôi thôi, mỗi năm đã tốn tới năm mươi triệu phí hội viên rồi”.

“Trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, gần như nhà nào cũng có bốn, năm tấm thẻ hội viên Chí Tôn như thế”.

“Tám nhà đó đóng cho club này khoảng hai tỷ phí hội viên, đây mới chỉ là hội viên cấp cao nhất, phía dưới còn có hội viên cấp bậc khác, số phí mà họ phải đóng hàng năm cũng rất

nhiều, cho dù chỉ là hội viên Thanh Đồng thấp nhất thì mỗi năm cũng phải đóng tận năm triệu đấy".

Tống Hoa Nghĩa vừa giải thích vừa chờ Dương Thanh cùng đi vào club.

Nghe thấy Tống Hoa Nghĩa nói thế, trong mắt Dương Thanh lóe lên vẻ kinh ngạc.

Không ngờ club này lại kiếm được lợi nhuận hơn chục tỷ mỗi năm, đúng là đáng kinh ngạc.

Không thể không thừa nhận, lời Tống Hoa Nghĩa nói đã khiến Dương Thanh tò mò về club này.

"Tám nhà quyền thế ở Yến Đô cứ thế để yên cho club này kiếm tiền à?", Dương Thanh ngờ vực hỏi.

Tống Hoa Nghĩa mỉm cười: "Nếu tôi nói, cả tám nhà đó gộp lại cũng không dám đắc tội với chủ của club này thì sao?"
Nghe thấy thế, Dương Thanh càng thêm kinh ngạc.

Rõ ràng Tống Hoa Nghĩa đang nói thật.

Bằng không, sao một club kiếm được hơn chục tỷ mỗi năm có thể tồn tại ở Yến Đô chứ?
Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới cửa club Hoàng Kim.

Sau khi Tống Hoa Nghĩa lấy thẻ Chí Tôn ra, một cô gái xinh đẹp mặc vest lập tức đích thân tiếp đón họ.

"Cho hỏi hai vị muốn lên tầng mấy?"
Cô ta dẫn hai người tới một căn phòng nhỏ, mỉm cười chuyên nghiệp.

"Cậu Thanh, chúng ta đi tắm hơi trước nhé?", Tống Hoa Nghĩa hỏi.

Dương Thanh mỉm cười: "Khách nghe theo chủ, anh cứ sắp xếp là được!"
"Được, vậy lên tầng tám đi!", Tống Hoa Nghĩa nói.

"Vâng, thưa anh Tống!", cô gái xinh đẹp kia cung kính nói.

Ngay khi cô ta vừa dứt lời, Dương Thanh bỗng cảm nhận được căn phòng nhỏ mà họ đang đứng bắt đầu đi lên.

Bây giờ Dương Thanh mới biết nơi trông như một căn phòng nhỏ này lại là thang máy.

Khi Tống Hoa Nghĩa nói muốn lên tầng tám, cô gái xinh đẹp kia chỉ đáp một tiếng, sau đó thang máy tự động đi lên.

Dương Thanh không thấy cô ta ấn phím thang máy, cũng không thấy cô ta cầm điều khiển từ xa.

Rõ ràng trong thang máy này có lắp camera, đồng thời có người chuyên trực sẵn để chấp hành mệnh lệnh trong thang máy bất cứ lúc nào.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng tám.

"Tôi sẽ chờ ở đây, có việc gì thì hai anh cứ gọi ạ!", cô gái xinh đẹp mỉm cười.

"Ừ!"
Tống Hoa Nghĩa nói rồi dẫn Dương Thanh vào trong.

Tầng tám lớn như thế mà chỉ có mỗi Dương Thanh và Tống Hoa Nghĩa, cộng thêm cô gái xinh đẹp đang đứng chờ ở cửa thang máy.

Tầng tám thực sự chỉ đơn giản là một nhà tắm khổng lồ.

"Cậu Thanh, cậu đừng thấy ở đây có mỗi hai chúng ta, chỉ cần cậu nói một câu, sẽ có người tới phục vụ ngay, hơn nữa toàn là các cô gái xinh đẹp tuyệt trần, đến từ khắp nơi trên thế giới đấy".

Tống Hoa Nghĩa cười gian, nhìn Dương Thanh: "Cậu Thanh có nhu cầu về mặt này không nhỉ?"
Dương Thanh lắc đầu: "Tôi không cần đâu, anh cứ tự nhiên!"
"He he, vậy tôi không khách khí nữa nhé!"
Tống Hoa Nghĩa cười nói rồi lên tiếng: "Cho hai cô nàng đến từ Đảo Quốc đi!"
Hắn ta vừa dứt lời, tiếng bước chân bỗng vang lên, ngay sau đó, hai cô gái xinh đẹp có mái tóc đen dài, không mặc đồ mỉm cười bước tới.

"Cậu Thanh, cậu cứ tự nhiên, cần gì thì nói là được, tôi vào trong thư giãn một chút đây".

Tống Hoa Nghĩa kéo một cô gái, cười híp mắt.

Hắn ta nói rồi vội vàng dẫn hai cô gái kia vào phòng trong, không đợi Dương Thanh đáp lời.

Những âm thanh không phù hợp với trẻ con nhanh chóng vang lên.

Dương Thanh làm như không nghe thấy gì, khoan khoái ngâm mình trong nước nóng.

Đến giờ, anh vẫn chưa biết Tống Hoa Nghĩa dẫn anh tới đây để làm gì, cứ chờ là được.

Nửa tiếng sau, Tống Hoa Nghĩa bước ra ngoài với vẻ chưa thỏa mãn lắm, mỉm cười: "Cậu Thanh, để tôi dẫn cậu qua chỗ khác".

Chuyện xảy ra sau đó lại thay đổi nhận định của Dương Thanh về club Hoàng Kim.

Ở tầng tám còn có một tủ đồ hiệu, quần áo trong đó đều là hàng quốc tế, hơn nữa còn mới toanh.

Nếu bán trên thị trường, có lẽ giá của một bộ đồ thế này phải từ sáu con số trở lên, không ngờ club này lại cung cấp cho hội viên miễn phí.

Nhưng khi nghĩ đến phí hội viên cao ngất, Dương Thanh cũng có thể hiểu được.

Anh bỗng hiểu tại sao phí hội viên Chí Tôn hàng năm ở đây lại lên đến năm mươi triệu.

Tiếp đến, Tống Hoa Nghĩa dẫn Dương Thanh đi thêm mấy nơi, hạng mục giải trí ở các tầng gần như không trùng lặp.

Theo lời Tống Hoa Nghĩa, cấp hội viên càng cao thì đãi ngộ ở club Hoàng Kim càng tốt, hơn nữa cũng có thể vào nhiều nơi hơn.

"Giờ để tôi dẫn cậu đi gặp một người bạn".

Sau khi đi dạo hết mấy tầng, rốt cuộc Tống Hoa Nghĩa cũng dẫn Dương Thanh đến gặp người kia.

Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là lần này thang máy không tiếp tục đi lên mà xuống thẳng tầng thấp nhất.

“Tống Hoa Nghĩa, cậu cũng kiêu thật đấy, để chúng tôi chờ lâu quá nhỉ!”
Họ vừa ra khỏi thang máy, một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, Dương Thanh lập tức nhíu mày, vì anh biết ai đang lên tiếng.

- ————

Chương 649: 649: Cần Cậu Giúp

“Dương Thanh!”
Thấy Dương Thanh đi sau Tống Hoa Nghĩa, con ngươi đối phương lập tức co lại, có vẻ kinh hãi.

“Vũ Văn Bân, mày trốn kỹ nhỉ!”
Sát khí lóe lên trong mắt Dương Thanh.

Anh không ngờ hôm nay lại gặp được Vũ Văn Bân ở nơi này.

Từ khi Vũ Văn Bân được người khác cứu lần trước, anh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của anh ta, nhưng lâu như thế mà vẫn không có manh mối.

Lúc này, sau lưng Vũ Văn Bân còn có một người quen khác, chính là lão già đã cứu anh ta hôm đó.

Rõ ràng Vũ Văn Bân và lão già kia cũng không ngờ Dương Thanh sẽ xuất hiện ở đây.

Ngay khi thấy Dương Thanh, trong mắt lão già mặc sườn xám nam tràn ngập vẻ nghiêm nghị.

“Cậu Bân, cậu cũng quen cậu Thanh à?”, Tống Hoa Nghĩa kinh ngạc hỏi.

“Đâu chỉ quen chứ!”
Vũ Văn Bân hơi híp mắt, trong mắt lóe lên sát khí dữ dội.

Tuy Dương Thanh cũng muốn giết Vũ Văn Bân nhưng rõ ràng đây không phải nơi để ra tay.

Vì anh đã cảm nhận được sự tồn tại của mấy người cũng mạnh ngang ngửa lão già mặc sườn xám nam này.

Nếu đã biết Vũ Văn Bân đang ở đây, anh có rất nhiều cơ hội để ép hỏi Vũ Văn Bân về bí mật liên quan tới mẹ.

“Nếu đã quen rồi thì tôi không giới thiệu nữa nhé”.

Tống Hoa Nghĩa cười nói.

Tiếp đến, hắn ta nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, đây là nơi thú vị nhất club Hoàng Kim, tôi tin chắc cậu sẽ rất thích nơi

này”.

Dương Thanh không nói gì, anh đang tức giận vì bị Tống Hoa Nghĩa tính kế.

Anh không tin Tống Hoa Nghĩa thực sự không biết thân phận của anh, nếu hắn ta biết điều đó thì cũng phải nắm rõ quan hệ giữa anh và Vũ Văn Bân rồi.

Nhưng Tống Hoa Nghĩa vẫn dẫn anh tới đây, rõ ràng muốn xem anh và Vũ Văn Bân đánh nhau.

“Dương Thanh, mày biết nơi này là đâu không? Mày dám tới đây, không sợ chết ở đây luôn à?”, Vũ Văn Bân híp mắt, nói bằng giọng điệu đe dọa.

Dương Thanh cười lạnh: “Nếu tao muốn đi, ai có thể ngăn tao chứ?”
“Đúng là vẫn ngông cuồng như trước, tao thừa nhận mày rất mạnh, nhưng hình như ở club Hoàng Kim cũng có không ít cao thủ như mày đâu”, Vũ Văn Bân nói.

“Thế à?”, Dương Thanh cười lạnh.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức tức giận.

Nhưng Dương Thanh đã che giấu sát khí của mình rất kỹ, còn Vũ Văn Bân thì không bình tĩnh được đến vậy.

Khi thấy Dương Thanh, anh ta chỉ muốn ra tay luôn.

“Vũ Văn Bân, cậu coi tôi như không khí đấy à?”
Tống Hoa Nghĩa bỗng bước lên trước, không còn khách khí với Vũ Văn Bân mà lạnh lùng hỏi.

“Tống Hoa Nghĩa, đây là ân oán giữa tôi và Dương Thanh, tôi khuyên cậu đừng nên nhúng tay làm gì, bằng không đến lúc rước họa vào thân, liên lụy nhà họ Tống thì lợi bất cập hại đấy”.

Vũ Văn Bân cười híp mắt, hình như không hề lo ngại gì.

Tống Hoa Nghĩa hơi nheo mắt: “Cậu đang đe dọa tôi ư?”
“Đe dọa á?”
Vũ Văn Bân cười ha hả: “Nếu cậu nghĩ thế thì chính là đe dọa!”

“Hay! Hay lắm!”
Chẳng những Tống Hoa Nghĩa không giận mà còn mỉm cười: “Vũ Văn Bân, tôi tốt bụng giới thiệu Dương Thanh cho cậu, không ngờ cậu lại đối xử với bạn tôi như thế, nếu đã vậy, tình bạn giữa chúng ta cũng nên chấm dứt thôi”.

“Tống Hoa Nghĩa, cậu là cái thá gì? Cậu có tư cách làm bạn với tôi chắc?”
Vũ Văn Bân cười lạnh: “Nếu cậu muốn che chở thằng nhãi đó thì cứ chờ chết chung với nó đi!”
“Cậu…”
Tống Hoa Nghĩa tức điên: “Thằng hèn không dám về gia tộc như cậu mà cũng dám đe dọa tôi à?”
Vũ Văn Bân khinh thường nhìn Tống Hoa Nghĩa rồi lập tức quay sang Dương Thanh: “Dương Thanh, mày có gì muốn nhắn nhủ thì nên trăng trối sớm đi! Bằng không, sau tối nay, mày sẽ hết cơ hội đấy!”

Anh ta nói rồi quay người rời đi.

Lão già đã cứu Vũ Văn Bân hôm đó cũng đi theo anh ta nốt.

“Mẹ nó chứ! Đen thật!”
Tống Hoa Nghĩa tức giận nói.

“Cậu Thanh, thực sự xin lỗi cậu, tôi không ngờ cậu lại quen với Vũ Văn Bân, còn có thù hận sâu sắc, nếu biết trước, chắc chắn tôi sẽ không dẫn cậu đi gặp cậu ta”, Tống Hoa Nghĩa vội giải thích.

Không thể không thừa nhận, Tống Hoa Nghĩa diễn rất tốt, ít nhất Dương Thanh vẫn chưa tìm ra bất kỳ sơ hở nào, như thể hắn ta thực sự không biết quan hệ giữa anh và Vũ Văn Bân.

Nhưng Dương Thanh không hiểu, tại sao Tống Hoa Nghĩa phải làm thế chứ?
Chắc hắn ta cũng biết, lão già mặc sườn xám nam sau lưng Vũ Văn Bân có thực lực không tầm thường.

Tám nhà quyền thế ở Yến Đô không thể đối phó được cao thủ như thế.

Chẳng lẽ hắn ta không sợ nhà họ Tống cũng bị liên lụy ư?
“Không sao đâu!”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Tống Hoa Nghĩa thở dài, nói với vẻ uể oải: “Đây là nơi được ưa chuộng nhất club Hoàng Kim, được gọi là tháp Tử Vong”.

“Ở đây, ngày nào cũng tổ chức mấy trận đấu, mọi tuyển thủ lên sàn đấu đều phải ký thỏa thuận tử vong”.

“Những cao thủ có thể kiên trì tới phút cuối sẽ nhận được số tiền thưởng khổng lồ”.

“Tiền thưởng mỗi ngày cũng khác nhau, dựa trên lợi nhuận hàng ngày của tháp Tử Vong”.

“Vì chỉ người chiến thắng cuối cùng mới được nhận thưởng, nên tiền thưởng cũng vô cùng hậu hĩnh, thông thường, người chiến thắng sau cùng mỗi ngày có thể nhận hơn chục triệu”.

“Trừ thi đấu theo ngày ra, còn có thi đấu theo tuần, theo tháng và theo năm”.

“Hơn nữa giải đấu càng kéo dài, số tiền thưởng mà quán quân nhận được cũng càng hậu hĩnh”.

“Nghe nói quán quân hàng năm có thể nhận được tận mấy trăm triệu tiền thưởng”.

Nghe Tống Hoa Nghĩa nói vậy, rốt cuộc Dương Thanh cũng hiểu tại sao anh lại cảm nhận được nhiều cao thủ như thế.

Trước số tiền thưởng lớn như thế, ngay cả cao thủ mạnh mẽ nhất cũng sẽ bị thu hút tới đây.

“Hôm nay chính là giải đấu quán quân hàng năm của club Hoàng Kim, rất nhiều tập đoàn lớn trên thế giới sẽ tới đây quan sát”.

“Những cao thủ sống sót trên sàn đấu tối nay sẽ nhận được lời mời từ các tập đoàn này”.

Tống Hoa Nghĩa nói tiếp: “Thế nên tối nay, ở đây sẽ có rất nhiều cao thủ thực sự”.

Dương Thanh chăm chú nhìn Tống Hoa Nghĩa, chợt hỏi: “Anh dẫn tôi tới nơi này, chắc không chỉ để xem trận đấu đúng không?”
Tống Hoa Nghĩa không ngờ Dương Thanh lại đột ngột hỏi thế.

Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, hắn ta dứt khoát gật đầu luôn: “Tôi cần cậu giúp!”
Dương Thanh cười lạnh: “Chắc chuyện mà anh nhờ tôi giúp không đơn giản đâu nhỉ?”
Tống Hoa Nghĩa có vẻ hơi xấu hổ, im lặng một lát rồi mới cắn răng: “Tôi xin cam đoan, chỉ cần cậu Thanh giúp tôi giành được quán quân tối nay, cậu muốn gì cũng được!”
“Anh coi trọng tôi thật đấy”, Dương Thanh cười mỉa mai.

- ————

Chương 650: 650: Mấy Người Khinh Địch Rồi

Thấy dáng vẻ mỉa mai của Dương Thanh, Tống Hoa Nghĩa vô cùng xấu hổ.

“Cậu Thanh, cậu đồng ý với tôi rồi à?”, Tống Hoa Nghĩa mong chờ hỏi.

Lúc này, giọng điệu của Tống Hoa Nghĩa đã cung kính hơn rất nhiều, đây cũng chính là thái độ của hắn ta.

Dương Thanh cười lạnh, chế giễu: “Tôi còn chưa tính sổ với anh việc anh tính kế tôi đâu, anh còn muốn tôi giúp anh à?” Tống Hoa Nghĩa lập tức cuống lên, vội nói: “Cậu Thanh, tôi thật sự không cố ý tính kế cậu, cậu vốn đang tìm Vũ Văn Bân mà, tính ra tôi cũng đã giúp cậu tìm được cậu ta đúng không?” “Tôi bảo anh giúp tôi à?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Tống Hoa Nghĩa lập tức cứng họng, không biết nên nói gì nữa.

Nếu Tống Hoa Nghĩa nói cho Dương Thanh biết hôm nay Vũ Văn Bân sẽ xuất hiện ở club Hoàng Kim trước khi đến đây, Dương Thanh sẵn sàng giúp hắn ta việc này.

Nhưng vì thứ tự sai nên ý nghĩa cũng khác nốt, Dương Thanh rất không vui.

“Cậu Thanh, là do tôi hấp tấp rồi, rất xin lỗi!”, sau khi im lặng một lúc lâu, Tống Hoa Nghĩa nói với vẻ áy náy.

Dương Thanh không nói gì, bước vào trong sảnh.

Tống Hoa Nghĩa không dám thuyết phục nữa, chỉ đi theo anh.

Vừa tiến vào sảnh đấu, cảnh tượng trước mắt đã khiến Dương Thanh chấn động.

Sảnh đấu lớn như một sân bóng cỡ nhỏ, xung quanh là các hàng ghế hình tròn, ở chính giữa sảnh là sàn đấu đang bị một cái lồng sắt úp lên.

Lúc này, trên sàn đấu, hai người đàn ông vạm vỡ cởi trần đang điên cuồng chiến đấu.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Có lẽ do hiệu ứng sân khấu, tiếng đấm nhau trên sàn đấu liên tiếp vang lên, khiến người xem vô cùng phấn khích.

Đây đúng là một bữa tiệc đã tai đã mắt, người xem xung quanh hò hét không ngừng.

Không hổ là giải đấu quán quân hàng năm, hai người trên sàn đấu đều có thực lực rất mạnh, cho dù so với quân đội ở biên giới phía Bắc thì cũng là cao thủ có thể thống lĩnh một tiểu đội.

“Những người lên sàn đấu đều phải ký giấy sinh tử, trừ khi nhận thua, bằng không bị đánh chết cũng đáng đời!”
Tống Hoa Nghĩa chăm chú nhìn lên sàn đấu, lại nói với Dương Thanh.

“Vì hôm nay là giải đấu quán quân hàng năm, nên trừ các cao thủ đến từ khắp nơi trên thế giới ra, còn có rất nhiều thế lực hùng mạnh”.

“Do đó, tuyển thủ tham gia trận đấu đều muốn thể hiện bản thân để thu hút sự chú ý của các thế lực này”.

“Tương tự, các thế lực hàng đầu cũng muốn chọn ra một số cao thủ mạnh nhất để làm việc cho mình”.

“Đến phút chót, thậm chí giải đấu này sẽ biến thành trận chiến giữa các thế lực đỉnh cao, đôi khi hai thế lực còn sống mái với nhau vì một tay đấm”.

Trong lúc Tống Hoa Nghĩa giải thích cho Dương Thanh, thắng thua trên sàn đấu đã rõ ràng.

Người thua trở thành cái xác.

Bầu không khí lập tức sôi lên, ai cũng reo hò, vào giờ phút này, những người ăn mặc đẹp đẽ gọn gàng kia cứ như phát rồ, rú lên ầm ĩ.

Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, Dương Thanh bỗng bi ai cho những cao thủ trên sàn đấu kia.

Tuy họ có thực lực siêu phàm nhưng giờ cũng chỉ là đồ chơi trong mắt người khác.

“Trong số những cao thủ tham gia giải đấu quán quân hàng năm, gần một nửa sẽ chết trên sàn đấu này!”
Tống Hoa Nghĩa nói tiếp, hình như trong giọng nói hắn ta còn có mấy phần bi ai cho những cao thủ dự thi kia.

Dương Thanh nhìn sang Tống Hoa Nghĩa, thấy ánh mắt hắn ta trong veo, không giống người giả vờ lương thiện.

“Tại sao anh lại muốn giành quán quân tối nay?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Tống Hoa Nghĩa mỉm cười cay đắng: “Cậu cũng từng là người của gia tộc Vũ Văn, chắc chắn cũng biết trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô vẫn tồn tại sự bất công”.

“Trước kia, bố tôi là người thừa kế nhà họ Tống, nếu ông ấy không chết vì gia tộc, chắc giờ đã là chủ gia tộc rồi”.

“Từ khi ông ấy chết, địa vị của tôi ở nhà họ Tống cũng ngày càng suy giảm, nhưng điều nực cười nhất chính là trong số những người cùng thế hệ, tôi đã cống hiến cho gia tộc nhiều nhất”.

Dương Thanh im lặng lắng nghe, không ngắt lời, cũng hơi đồng cảm.

“Đằng sau giải đấu quán quân tối nay còn có một vụ cá cược”.

“Hàng năm, ba phe phái lớn nắm giữ hơn nửa sản nghiệp của nhà họ Tống sẽ phân chia lại số tài sản đó qua giải đấu quán quân của club Hoàng Kim”.

“Các phe phái sẽ mời cao thủ về thi đấu, thứ hạng càng gần với vị trí quán quân thì càng nhận được nhiều tài sản”.

“Nếu lần này tôi thua tiếp, sản nghiệp mà tôi đang phụ trách sẽ thuộc về người khác, có lẽ sau này tôi sẽ không được sống yên ổn ở nhà họ Tống”.

Tống Hoa Nghĩa nói với vẻ bi thương, trong mắt còn có sự không cam lòng.

“Tôi đã thua rất nhiều năm rồi, bây giờ tài sản trong tay tôi không là gì so với dòng chính nhà họ Tống”.

“Nên dù tôi muốn mời cao thủ mạnh hơn thì cũng bất lực”.

“Hôm trước tôi tranh giành miếng đất ở ngoại ô phía Nam với cậu cũng vì thử thách của gia tộc, kết quả cậu lại đưa ra mức giá vượt xa khả năng chi trả của nhà họ Tống, vì đấu thầu thất bại, một phần quyền lợi của tôi trong gia tộc cũng bị tước đoạt theo”.

Nghe Tống Hoa Nghĩa nói thế, Dương Thanh bỗng thấy bi ai cho hắn ta, đồng thời cũng hơi kinh ngạc.

Nhà họ Tống là gia tộc thần bí nhất trong số tám nhà quyền thế ở Yến Đô, chưa bao giờ xung đột hay quá thân thiết với gia tộc khác.

Dương Thanh không ngờ nội bộ nhà họ Tống lại tranh đấu với nhau khốc liệt như vậy.

.

ngôn tình hoàn
Xem ra bảy gia tộc khác vẫn có sự chênh lệch không nhỏ với nhà họ Tống.

Trong lúc hai người trò chuyện, lại có thêm một cao thủ dự thi chết trên sàn đấu.

“Anh!”
Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phía sau hai người.

Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp có vóc dáng cao gầy bước tới, phía sau cô ta là một người đàn ông vạm vỡ.

“Nhã à, sao em lại tới đây?”
Thấy cô gái kia, Tống Hoa Nghĩa kinh ngạc hỏi.

Cô gái tên Nhã đó bình tĩnh nói: “Anh à, anh đừng quên, em cũng là một thành viên của nhà họ Tống”.

Cô ta nói rồi chỉ vào người đàn ông cường tráng sau lưng mình: “Đây là cao thủ mà em mời tới thi đấu, từng đạt danh hiệu quý quân trong giải đấu võ thuật, thực lực rất mạnh”.

Nghe thấy thế, Tống Hoa Nghĩa vui mừng nhìn về phía người đàn ông kia: “Cho hỏi anh tên gì?”
“Cậu Nghĩa cứ gọi tôi là Ada”, người đàn ông đáp.

“Ada, anh có chắc rằng sẽ giành được quán quân tối nay không?”, Tống Hoa Nghĩa vội hỏi.

Ada kiêu ngạo nói: “Cậu Nghĩa cứ yên tâm, nếu tôi đã đến đây, đương nhiên cũng biết rõ những đối thủ trong giải đấu quán quân này mạnh tới mức nào.

Tôi không dám cam đoan sẽ giành được thứ hạng đầu, nhưng chắc chắn sẽ vào top 3!”
Cô gái tên Nhã kia cũng sùng bái nhìn Ada, vui vẻ nói: “Ada, vậy nhờ anh nhé!”
“Ha ha, hay lắm!”
Tống Hoa Nghĩa kích động cười lớn.

Nếu vào top 3 thật, cho dù hắn ta thua người của hai phe phái khác trong nhà họ Tống thì cũng không đến nỗi nào.

Vì trong quá khứ, nhà họ Tống chưa bao giờ vào được top 3.

“Mấy người coi thường cao thủ dự thi tối nay quá rồi đấy”.

Đúng lúc này, Dương Thanh chợt nói.

Nghe thấy thế, nụ cười trên mặt Tống Hoa Nghĩa đang kích động và Nhã lập tức biến mất tăm, Ada cũng nhìn Dương Thanh với vẻ mất hứng.

“Anh, anh ta là ai vậy?”, tuy Nhã tức giận nhưng vẫn hỏi Tống Hoa Nghĩa trước.

- ————

Chương 651: 651: Xin Lỗi Cậu Thanh Ngay!

Tuy Tống Hoa Nghĩa thấy khó chịu nhưng nghĩ tới thân phận của Dương Thanh, hắn ta đành phải nén giận.

“Hoa Nhã, đây là Dương Thanh chủ tịch đoàn Nhạn Thanh”.

Tống Hoa Nghĩa giới thiệu Dương Thanh với em gái mình trước.

Sau đó hắn ta lại cười nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, đây là Tống Hoa Nhã em gái tôi, cậu gọi Hoa Nhã là được rồi”.

“Hừ! Kẻ không biết tự lượng sức không có tư cách gọi em là Hoa Nhã”, Tống Hoa Nhã bực bội nói.

Cô ta đã tốn rất nhiều công sức mới mời được Ada đến tham gia thi đấu nhưng Dương Thanh lại nói bọn họ quá xem thường những người tham gia thi đấu.

Chẳng khác nào nói Ada không đủ tư cách lên sàn đấu.

Tống Hoa Nghĩa vội nói: “Hoa Nhã, không được vô lễ với cậu Thanh!”
Tuy Dương Thanh không đồng ý thi đấu giúp nhưng hắn ta cũng không muốn trở mặt với anh.

Hắn ta đã cho người điều tra thân phận của Dương Thanh nhưng không ngờ người bạn trong quân đội kia lại nói trong lý lịch của anh chỉ có ba chữ cái tiếng anh: “sss!”
Bạn của hắn ta nói kiểu hồ sơ “sss” này một là người cực kỳ hung ác, hai là kiểu nhân vật có chiến tích lẫy lừng trong quân đội.

Nhưng dù là loại nào cũng không phải người nhà họ Tống có thể đắc tội nổi.

Bạn hắn ta còn nói nếu không đến đường cùng thì đừng đắc tội người này.

Thế nên hắn ta mới cầu xin Dương Thanh thi đấu giúp.

“Anh, anh ta chỉ là một kẻ nhà giàu mới nổi, không hiểu võ thuật, có tư cách gì gọi anh xưng em với anh chứ?”
Tống Hoa Nhã chán ghét nhìn Dương Thanh.

Tống Hoa Nghĩa cau mày quát: “Câm miệng!”
“Em còn dám sỉ nhục cậu Thanh nữa thì cút ngay cho anh!”
“Xin lỗi cậu Thanh ngay!”
Tống Hoa Nghĩa rất tức giận cũng rất lo lắng, chỉ sợ em gái mình xúc phạm Dương Thanh.

Trong mắt Tống Hoa Nhã ngập tràn vẻ khó tin, dường như không ngờ người anh trai từ trước đến nay luôn yêu thương cô ta lại quát nạt và bắt cô ta xin lỗi người khác.

“Xin lỗi!”
Tống Hoa Nhã thấy anh trai tức giận đành phải cũng thỏa hiệp.

Cô ta trừng mắt với Dương Thanh như thể Dương Thanh mới là người có lỗi với cô ta.

Mặc dù cô ta nói xin lỗi nhưng chẳng có chút thành ý nào, ngược lại càng căm ghét Dương Thanh hơn.

Dương Thanh cạn lời.

Anh chỉ là ăn ngay nói thật, nào ngờ lại trêu chọc đến người phụ nữ này.

Những người đang tham gia thi đấu kia miễn cưỡng lắm mới có thể gọi là cao thủ, còn cao thủ thật sự vẫn chưa ra tay.

Dương Thanh là Tướng quân biên giới phía Bắc, là thần thoại bất bại trong quân đội, đương nhiên có thể phân biệt được kẻ yếu người mạnh.

Anh cảm thấy Ada không phải là một cao thủ mạnh, cho dù bây giờ có lên sàn đấu cũng phải miễn cưỡng lắm mới có thể giành chiến thắng.

Nhưng muốn giành vị trí top 3 là chuyện không thể.

“Cậu Nghĩa, tôi thấy cô Hoa Nhã không nói gì sai”.

Đúng lúc này Ada mở miệng: “Một người không am hiểu võ thuật thì làm gì có tư cách nhận xét người khác thi đấu trên sàn đấu?”

Tống Hoa Nghĩa không muốn đắc tội Ada lại càng không muốn đắc tội Dương Thanh, chỉ có thể cười trừ nói: “Ada đừng tức giận, bạn tôi cũng không có ý xấu”.

Nghe Tống Hoa Nghĩa nói vậy, Ada cũng không tiện khiến Dương Thanh khó xử, chỉ lạnh lùng nhìn anh: “Đợi lát nữa, tao sẽ cho mày thấy thực lực của tao”.

Dương Thanh bất đắc dĩ cười: “Vậy tôi chờ màn thể hiện của anh”.

“Hừ!”
Tống Hoa Nhã tức giận nói: “Không biết tự lượng sức mình!”
Thấy Tống Hoa Nghĩa nhíu mày cô ta vội im bặt.

“Cậu Thanh, tính tình của em gái tôi không tốt lắm, mong cậu đừng so đo với con bé”.

Tống Hoa Nghĩa không yên tâm, vội vàng giải thích với Dương Thanh lần nữa.

Dương Thanh khẽ cười: “Không sao!”
Tống Hoa Nhã thoạt nhìn khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, phỏng chừng là sinh viên mới ra trường.

Cô ta có vóc người cao ráo, khuôn mặt tinh xảo, là một cô nàng xinh đẹp.

Đây là kiểu phụ nữ luôn được đàn ông săn đón cưng chiều, hơn nữa cô ta lại là cô chủ nhà giàu nên rất kiêu ngạo.

Dương Thanh đương nhiên sẽ không tức giận với kiểu phụ nữ này.

Nào ngờ lời xin lỗi của Tống Hoa Nghĩa lại càng khiến Tống Hoa Nhã ghi hận Dương Thanh hơn.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Dương Thanh đã bị thương tích đầy mình từ lâu rồi.

“Người của Tống Hoa Đông!”
Đúng lúc này Tống Hoa Nghĩa bỗng nghiêm nghị nhìn lên sàn đấu.

Tống Hoa Nhã nghe vậy cũng rất lo lắng, bèn nói với Ada bên cạnh: “Ada, gã Đầu Trọc vừa bước lên đài kia chính là một

trong những đối thủ của anh tối nay.

Anh nhìn cho kỹ vào.”
“Được!”
Ada cũng không dám lơ là, nhìn lên sàn đấu.

Trận chiến mới mau chóng bắt đầu.

Người của Tống Hoa Đông là một gã Đầu Trọc, người còn lại là một gã Mặt Thẹo.

Cả hai để trần nửa người trên, cơ thể vạm vỡ đầy sức sống cùng với cơ bắp cuồn cuộn mang lại hiệu quả thị giác rất lớn.

Vừa bắt đầu, gã Đầu Trọc đã lao nhanh như chớp về phía gã Mặt Thẹo.

Mọi người chỉ thấy trước mắt lóe lên, gã Đầu Trọc đã vọt tới tung đòn vào gã Mặt Thẹo.

Mặt Thẹo nhếch miệng cười lạnh giẫm chân một cái, nắm đấm của gã Đầu Trọc sượt qua tóc gã Mặt Thẹo
Cùng lúc đó khuỷu tay của gã Mặt Thẹo cũng đập về phía gã Đầu Trọc.

Động tác của gã Đầu Trọc cực kỳ nhanh nhẹn như thể đã đoán trước.

Mặt Thẹo vừa đánh tới, gã bỗng giẫm mạnh xuống lao người ra.

Gã Mặt Thẹo đánh hụt.

Lúc này bầu không khí dưới sàn đấu sôi sùng sục.

- ————

Chương 652: 652: Tôi Đau Bụng

Thoáng chốc hai người đều tung ra đòn hiểm nhưng không ai đánh trúng.

Dù là Dương Thanh cũng phải thừa nhận màn thể hiện của hai người trên sàn đấu cực kỳ chói mắt, động tác nhanh nhẹn như những sát thủ bẩm sinh.

Không hổ là võ đài hàng đầu, đúng là ngọa hổ tàng long.

Dương Thanh càng thêm tò mò về chủ nhân phía sau của câu lạc bộ Hoàng Kim.

Club Hoàng Kim có thể thành lập dưới sự giám sát của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô còn có thể thu hút các tập đoàn tài chính khắp thế giới đến đây, quả thật không tầm thường.

“Mạnh quá!”
Tống Hoa Nhã sững sờ.

Tuy cô ta không hiểu võ thuật nhưng biểu hiện của hai người trên sàn đấu khiến cô ta rất kinh hãi..

Sắc mặt của Tống Hoa Nghĩa nghiêm trọng hơn hẳn.

Màn thể hiện của gã Đầu Trọc càng hút mắt, hắn ta lại càng rơi vào thế khó.

“Cậu Nghĩa và cô Nhã Hoa cứ yên tâm, hai người trên võ đài chỉ có động tác nhanh nhẹn mà thôi, nếu gặp phải người có thực lực thật sự chắc chắn sẽ phải thua!”
Dường như Ada rất hài lòng với sức mạnh của mình, kiêu ngạo nói.

Nghe Ada nói vậy, sự lo lắng của Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã mới giảm bớt phần nào.

“Ada, tôi tin tưởng anh có thể giúp chúng tôi đánh bại cao thủ của phe khác!”, Tống Hoa Nhã lên tiếng động viên.

Dương Thanh thấy buồn cười, bất lực lắc đầu.

Ada chỉ thấy được tốc độ cực nhanh của hai người trên võ đài, làm sao biết được thực lực của bọn họ yếu hơn mình chứ?
Dựa vào tốc độ của hai người lúc nãy cũng biết bọn họ không chỉ có động tác nhanh nhẹn mà còn có sức mạnh bùng nổ bất ngờ.

Nếu không có thực lực mạnh mẽ sao có được năng lực bùng nổ mạnh như vậy?
Ada không chỉ nông cạn mà còn tự tin mù quáng.

"Anh cười gì?"
Dương Thanh chỉ cười lắc đầu, nào ngờ vẫn bị Tống Hoa Nhã nhìn thấy.

Cô ta bực bội hỏi.

Lần này sắc mặt Tống Hoa Nghĩa cũng khó coi nên không ngăn cản Tống Hoa Nhã chất vấn Dương Thanh.

Ada cũng lạnh lùng nhìn Dương Thanh: "Nếu mày không nói rõ thì đừng trách tao không khách sáo!"
Dương Thanh khinh bỉ nhìn Ada: "Cao thủ thật sự không phải nói bằng miệng, nếu so sánh anh hoàn toàn không cùng đẳng cấp với hai người trên sàn đấu kia".

Đối phương đã không khách sáo, Dương Thanh cũng không nương tay với anh ta làm gì.

Anh chỉ nói sự thật thôi.

Tuy chưa thấy Ada ra tay nhưng Dương Thanh có thể nhìn ra được chênh lệch của anh ta với hai người trên sàn đấu.

Nói thẳng ra nếu đổi gã Mặt Thẹo thành Ada, sợ là anh ta đã bị đánh bay khỏi sàn đấu từ đòn đầu tiên của gã Đầu Trọc rồi.

Lời của Dương Thanh đã chọc giận Ada.

"Mày muốn chết hả?"
Ada trợn mắt nhìn Dương Thanh, muốn ra tay với anh.

Tuy Tống Hoa Nghĩa hơi khó chịu với Dương Thanh nhưng cũng không dám để Ada làm Dương Thanh bị thương.

Hắn ta vẫn chưa tìm hiểu rõ thân phận thực sự của Dương Thanh.

“Ada, nể mặt tôi!”, Tống Hoa Nghĩa vội bước lên ngăn Ada lại.

“Nếu không vì cậu Nghĩa, mày đã chết mấy lần vì lời nói lúc nãy rồi!”, Ada lạnh lùng nói.

Tống Hoa Nhã sẵng giọng nói: “Tôi rất đồng ý với anh, cao thủ thật sự không nói bằng miệng.

Nếu anh đã nói vậy tại sao lại không dám lên thi đấu?”
“Anh trai tôi xem anh như anh em, anh đã không giúp anh ấy còn ngồi đó nói mát nữa à?”
“Anh không biết nếu lần này thất bại, chúng tôi sẽ gặp phải chuyện gì đâu!”

Nói xong vành mắt Tống Hoa Nhã đỏ hoe, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Dương Thanh không ngờ mấy câu nói của mình lại khiến Tống Hoa Nhã khóc.

Nhìn cô gái nước mắt đầm đìa, Dương Thanh bỗng không đành lòng.

“Xin lỗi!”
Dương Thanh chân thành nói lời xin lỗi.

Dương Thanh xin lỗi khiến Tống Hoa Nghĩa sững sờ.

Tống Hoa Nhã lau nước mắt, lạnh nhạt nhìn Dương Thanh, giận dỗi nói: “Tôi không chấp nhận!”
Dương Thanh cảm thấy rất bất lực.

Đúng lúc này tình hình trên sàn đấu đã biến đổi.

Chỉ thấy hai người vừa nãy vẫn còn đánh thăm dò thì lúc này đã hoàn toàn bộc phát.

Gã Mặt Thẹo vọt thẳng lên, đấm vào ngực gã Đầu Trọc.

Nhưng khi cú đấm của gã Mặt Thẹo đánh trúng lồng ngực gã Đầu Trọc thì lồng ngực của gã ta cũng hứng trọn cú đấm của gã Đầu Trọc.

Hai tiếng va chạm nặng nề gần như vang lên cùng một lúc.

Tiếp đó hai bóng người vạm vỡ liên tục lui về sau.

Gã Đầu Trọc lùi về sau ba bước còn gã Mặt Thẹo lùi về sau năm bước, hơn nữa còn là chính gã chủ động xông lên đánh trước.

Nhìn cảnh tượng này liền biết ai giỏi hơn ai.

Rõ ràng gã Đầu Trọc mạnh hơn một bậc.

Tống Hoa Nghĩa rất lo lắng.

Nếu gã Đầu Trọc đánh thắng, đối thủ của hắn ta sẽ lại thắng thêm một trận nữa.

Điều này cực kỳ bất lợi với hắn ta.

Rốt cuộc trên mặt Ada cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sức mạnh bộc phát lúc nãy của hai người kia khiến anh ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Anh ta chắc chắn mình sẽ không tránh được cú đấm kia.

Mà gã Đầu Trọc lại càng mạnh hơn.

Nếu anh ta đấu với Đầu Trọc sẽ chỉ có nước thua.

“Chỉ khiến đối phương lùi thêm hai bước thôi mà! Không đến phút cuối, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!”
Tống Hoa Nhã cứng miệng nói, nhưng giọng điệu không hề tự tin lắm.

“Bụng tôi khó chịu quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát”.

Ada bỗng ôm bụng, bày ra vẻ mặt đau đớn, sau đó không đợi Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã nói gì đã chạy mất dép.

- ————

Chương 653: 653: Cứ Chờ Xem

Hai anh em Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đều sững sờ.

Không ngờ Ada vừa tuyên bố sẽ vào được top 3 lại bỏ đi như đang chạy trốn.

Thế này mà là đau bụng à?
Rõ ràng anh ta đang sợ hãi trước sức chiến đấu của gã Đầu Trọc trên sàn đấu.

"Nhã, đây chính là cao thủ mà em tìm được à?", Tống Hoa Nghĩa hỏi với vẻ mặt khó coi.

Tống Hoa Nhã xấu hổ nhìn theo Ada, nhỏ giọng nói: "Biết đâu anh ta đau bụng thật, đang đi tìm nhà vệ sinh thì sao?"
Tống Hoa Nghĩa buồn bực: "Nếu anh ta về đây thật, anh sẵn lòng tin lợn có thể leo cây".

Ban đầu, thấy Ada tự tin như thế, Tống Hoa Nghĩa cũng khá hy vọng.

Sau khi thấy những gì mà gã Đầu Trọc thể hiện, Ada còn tỏ vẻ khinh thường.

Tống Hoa Nghĩa cũng tin tưởng hẳn lên, nhưng bây giờ Ada đã chạy mất, hắn ta mới biết thế nào là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Mắt Tống Hoa Nhã đỏ hoe như sắp khóc, cô ta áy náy nói: "Anh, em cũng không ngờ anh ta lại nhát gan đến thế".

"Được rồi, đây cũng không phải lỗi của em, em đừng buồn nữa.

Cùng lắm thì chúng ta rời khỏi nhà họ Tống, dựa vào tài năng kinh doanh của chúng ta, đến doanh nghiệp nào mà chẳng được?"
Tống Hoa Nghĩa ôm em gái vào lòng, dịu dàng an ủi.

Trong lúc họ trò chuyện, gã Đầu Trọc đã chiến thắng, còn gã Mặt Thẹo thì chết thê thảm trên sàn đấu.

Tiếng hoan hô vang lên, cho đến giờ phút này, gã Đầu Trọc là người có thực lực mạnh nhất trong số các tuyển thủ.

Nhưng đến giờ vẫn còn rất nhiều cao thủ chưa lên sàn đấu, rõ ràng họ đang đợi người mạnh hơn lên sàn.

“Anh Hai, thì ra anh cũng tới đây! Tôi cứ tưởng anh sẽ bỏ cuộc luôn chứ!”
Đúng lúc này, một thanh niên khoảng 27, 28 tuổi cười híp mắt bước tới, phía sau còn có một người đàn ông vạm vỡ, chính là gã Đầu Trọc vừa chiến thắng kia.

Quy tắc của giải đấu tối nay rất đơn giản, ai thua sẽ bị đào thải.

Còn nếu thắng thì có thể tiếp tục nhận lời khiêu chiến của người khác hoặc nghỉ ngơi.

Thực lực của gã Mặt Thẹo trong trận đấu vừa rồi cũng rất mạnh, rõ ràng gã Đầu Trọc đã mệt nên chọn nghỉ ngơi.

“Tống Hoa Đông, cậu đừng hống hách quá!”
Tống Hoa Nghĩa còn chưa nói gì, Tống Hoa Nhã đã bước lên trước, tức giận nói.

Tống Hoa Đông phá lên cười: “Hống hách á? Cho dù tôi hống hách thì cũng là vì tôi có thực lực”.

“Phe phái của hai người đã thua nhiều năm liên tiếp rồi, nếu lần này lại thua nữa, nhà họ Tống sẽ không còn chỗ cho hai người nữa đâu”.

Sắc mặt Tống Hoa Nghĩa vô cùng khó coi, tuy hắn ta rất giỏi kiềm chế nhưng lúc này cũng đã tức giận.

“Tống Hoa Đông, cậu câm miệng cho tôi!”
“Cho dù tôi bị đuổi khỏi nhà họ Tống, tôi vẫn là anh Hai của cậu, chỉ cần tôi gây dựng được sự nghiệp ở bên ngoài thì vẫn có thể quay về nhà họ Tống”.

“Đến khi đó, cho dù phải từ bỏ vị trí người thừa kế, tôi cũng sẽ kéo cậu xuống nước theo”.

Tống Hoa Nghĩa nói bằng giọng điệu đe dọa.

Quả nhiên lời hắn ta nói đã có tác dụng, sắc mặt Tống Hoa Đông vô cùng khó coi.

Trong số những cậu ấm của dòng chính nhà họ Tống, có ai đơn giản đâu cơ chứ?
Nếu Tống Hoa Nghĩa thực sự định kéo anh ta xuống nước thì vẫn có khả năng.

Dù sao trong đám con cháu đời thứ ba của nhà họ Tống, cũng chỉ có ba người đang tranh đấu với nhau.

Gần như chắc chắn rằng Tống Hoa Nghĩa sẽ bị đuổi khỏi trung tâm quyền lực rồi, nhưng nếu hắn ta liều mạng kéo Tống Hoa Đông xuống nước theo, vị trí người thừa kế sẽ về tay người còn lại mất.

"Nếu không có sự ủng hộ từ gia tộc, anh là cái thá gì chứ? Anh cũng xứng kéo tôi xuống nước ư?"
Tống Hoa Đông suy tư một lúc lâu, bỗng thẹn quá hóa giận: "Tống Hoa Nghĩa, nếu anh đã dám đe dọa tôi, hôm nay tôi cũng cảnh cáo anh, một khi tôi giành được vị trí người thừa kế, tôi sẽ khiến anh không thể sống yên ổn ở Yến Đô này!"
Những lời đe dọa của Tống Hoa Nghĩa đã khiến anh ta sợ hãi, nhưng anh ta chợt nhớ tới việc Tống Hoa Nghĩa không còn được gia tộc che chở nữa, chẳng khác nào người bình thường, không thể gây khó dễ cho anh ta.

Tống Hoa Nghĩa lạnh lùng nhìn Tống Hoa Đông: "Cứ chờ xem sao nhé!"
"Tôi sẽ chống mắt lên xem!", Tống Hoa Đông giận dữ nói.

Anh ta quay người định rời đi, nhưng vừa quay lại đã đụng trúng Dương Thanh.

Tống Hoa Đông lập tức giận dữ, vung tay tát vào mặt Dương Thanh: "Mẹ nó chứ, dám chắn đường ông đây, tao giết chết mày!"
- ————

Chương 654: 654: Sàn Boxing Kinh Ngạc

“Tống Hoa Đông, cậu dám!”
Tống Hoa Nghĩa lập tức biến sắc, tức giận quát.

Tống Hoa Nhã cũng mở to mắt nhìn, tuy Dương Thanh rất đáng ghét, nhưng so với Tống Hoa Đông, dù gì Dương Thanh cũng là bạn của Tống Hoa Nghĩa.

Nhưng Tống Hoa Đông vốn đã bất hòa với Tống Hoa Nghĩa, sao có thể nghe lời hắn ta được.

Anh ta vẫn cứ vung tay lên.

Tống Hoa Nhã không dám nhìn, nhắm mắt lại.

“Bốp!”
Tiếng bạt tai chát chúa vang lên, Dương Thanh vẫn đứng im, còn Tống Hoa Đông đã bị đánh bay ra xa.

Gã Đầu Trọc bên cạnh Tống Hoa Đông vẫn chưa kịp phản ứng, cũng không ngờ Dương Thanh sẽ ra tay với anh ta.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, gã Đầu Trọc tức giận quát:
“Thằng nhãi kia, mày dám động đến cậu Đông à, đúng là chán sống!”
Gã nói rồi đấm vào mặt Dương Thanh.

Gã là người thắng trận đấu trước nên đang được rất nhiều người chú ý.

Lúc này, thấy gã Đầu Trọc định ra tay với Dương Thanh, rất nhiều người đều nhìn về phía gã, bỏ qua cả trận đánh trên sàn đấu.

“Bộp!”
Dương Thanh cũng không ra tay mà hời hợt nắm lấy cổ tay gã Đầu Trọc.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Gã Đầu Trọc cũng đờ đẫn, gã cứ tưởng mình có thể dễ dàng đánh vỡ đầu Dương Thanh, nhưng điều khiến gã khiếp sợ

chính là cú đấm hung bạo của mình lại bị Dương Thanh ung dung đỡ lấy.

Sao có thể?
"Mày vội đi đầu thai thế à?", ánh mắt Dương Thanh lạnh tanh, anh nói bằng giọng đằng đằng sát khí.

"Thằng ranh này, mau buông ra!"
Gã Đầu Trọc giận dữ nói, việc bị tóm cổ tay trước mặt bao người khiến gã cảm thấy vô cùng mất mặt, lời Dương Thanh nói càng khiến gã tức giận không thôi.

"Giết nó cho tôi! Đánh vỡ đầu nó!"
Đúng lúc này, Tống Hoa Đông cũng lồm cồm bò dậy, trên mặt hằn rõ dấu tay.

Anh ta tức giận quát lên với gã Đầu Trọc.

Đến giờ Tống Hoa Nhã mới cảm thấy sai sai, bèn mở mắt ra, thấy Dương Thanh đang giữ cổ tay gã Đầu Trọc, không khỏi sững sờ.

Tống Hoa Nghĩa cũng vô cùng chấn động, tuy hắn ta biết Dương Thanh có lai lịch không tầm thường, thực lực cũng rất mạnh, nhưng không ngờ anh lại mạnh tới mức đó.

Những gì mà gã Đầu Trọc thể hiện trên sàn đấu hồi nãy đã khiến hắn ta tuyệt vọng, nhưng lúc này Dương Thanh lại dễ dàng tóm được cổ tay gã Đầu Trọc kia.

Tức là thực lực của Dương Thanh hơn xa gã.

"Mẹ nó, anh mau ra tay đi!"

"Tôi bảo anh đánh vỡ đầu nó, làm nhanh lên!"
"Nếu anh không ra tay, anh sẽ không có xu tiền công nào đâu đấy!"
Thấy gã Đầu Trọc mãi không ra tay, Tống Hoa Đông lại tức giận quát, thậm chí còn lôi tiền công ra để uy hiếp gã.

Anh ta là cậu ấm nhà họ Tống nhưng lại bị Dương Thanh tát bay ngay trước mặt mọi người, đúng là nhục nhã, phải giết Dương Thanh thì anh ta mới hả giận.

Gã Đầu Trọc thấy vô cùng cay đắng, gã cũng muốn giết Dương Thanh lắm, nhưng gã vốn không phải đối thủ của anh.

“Này cậu trai, cậu tha cho tôi đi, tôi sẽ cho cậu năm triệu”.

Gã Đầu Trọc biết thực lực của mình không bằng Dương Thanh, đành từ bỏ ý định ra tay, nói bằng giọng chỉ hai người nghe thấy.

“Năm triệu á? Hào phóng nhỉ!”
Dương Thanh cười khẩy, cũng không hạ giọng mà nói lớn trước đám đông: “Năm mươi triệu, tao sẽ tha cho mày!”
Lời Dương Thanh nói khiến mọi người sững sờ, ai cũng đờ đẫn.

Gã Đầu Trọc cũng sửng sốt, gã không ngờ Dương Thanh lại nói ra bí mật giữa họ ngay trước mặt mọi người.

“Thằng ranh, tao phải giết mày!”
Gã Đầu Trọc hoàn toàn nổi giận, đấm vào mặt Dương Thanh bằng tay kia.

Thấy gã Đầu Trọc bùng nổ, bầu không khí lập tức sôi lên, người xem đều trầm trồ.

Tống Hoa Đông cũng kích động hét: “Hay lắm! Giết nó! Giết nó cho tôi!”
“Rầm!”
Đúng lúc nắm đấm của gã Đầu Trọc sắp đánh trúng mặt Dương Thanh, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, Dương Thanh bỗng nhấc chân, một tiếng động rất lớn vang lên, sau đó gã Đầu Trọc bay xa mười mấy mét.

“Rầm!”
Sau đó lại có thêm một tiếng vang nữa, gã Đầu Trọc nặng nề đập trúng lồng sắt đang úp lên sàn đấu.

Ngay cả hai cao thủ đang đánh nhau trong đó cũng sợ ngây người.

Vừa rồi họ đã tận mắt chứng kiến thực lực của gã Đầu Trọc, nhưng giờ gã lại bị người ta đá bay.

Vậy thực lực của cậu thanh niên kia sẽ mạnh tới mức nào chứ?
Tống Hoa Nghĩa vốn đang lo lắng lập tức mừng rỡ như điên,

Dương Thanh không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã biến cao thủ phe Tống Hoa Đông thành đồ bỏ đi rồi.

Tống Hoa Nhã cũng sững sờ, ánh mắt đang đờ đẫn dần trở nên kích động.

- ————

Chương 655: 655: Thách Thức Nhà Họ Tống

Sau giây phút ngây người ngắn ngủi, xung quanh hoàn toàn sôi trào, tiếng hò hét vang vọng khắp sàn boxing.

Tống Hoa Đông hoàn toàn ngơ ngác, cao thủ mà anh ta dẫn tới đây phải vào được top 3 cho anh ta chứ, sao lại thua rồi?
Hơn nữa còn thua rất thê thảm.

Trước mặt Dương Thanh, dường như gã không hề có sức đánh trả.

Hai cao thủ trên sàn đấu nhìn nhau, bỗng đồng loạt tuyên bố bỏ cuộc.

Giải đấu quán quân hàng năm không có á quân hay quý quân, chỉ có quán quân.

Thực lực mạnh mẽ mà Dương Thanh vừa thể hiện hoàn toàn có thể giết họ trong nháy mắt, cho dù họ thắng được tất cả mọi người thì cũng không thắng nổi Dương Thanh.

Nếu vậy thì đánh tiếp làm gì nữa?
"Mày định giết tao trước, nếu tao giết mày thì chắc nhà họ Tống không trách được tao đâu nhỉ?"
Dương Thanh chợt nói, nhìn Tống Hoa Đông như đang nhìn người chết.

Đám đông đang vây xem đều sửng sốt, rất nhiều người biết thân phận của Tống Hoa Đông, Dương Thanh định giết cả anh ta cơ à?
Tống Hoa Nghĩa cũng hơi lo lắng, sống chết của Tống Hoa Đông không liên quan tới hắn ta, nhưng Dương Thanh lại do hắn ta dẫn tới đây, nếu anh giết Tống Hoa Đông thật thì hắn ta cũng sẽ bị liên lụy.

"Cậu Thanh, tay sai của nó đã chết rồi, giết nó cũng vô dụng", Tống Hoa Nghĩa vội nói.

Dương Thanh không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn Tống Hoa Đông.

Anh chưa bao giờ nương tay với những kẻ muốn giết mình.

Vừa nãy, Tống Hoa Đông bất cẩn đụng phải Dương Thanh trước rồi lại đòi giết anh, để loại người này sống tiếp chỉ tổ lãng phí không khí.

Sát khí trong mắt Dương Thanh ngày càng dữ dội.

Tống Hoa Đông không khỏi run rẩy, cảm thấy như đang bị dã thú để mắt đến.

Anh ta không dám nhúc nhích, chỉ sợ sẽ bị xé xác ngay.

"Thưa cậu, tôi xin được xin lỗi cậu thay thằng em của mình, hy vọng cậu rộng lượng, tha cho nó một lần!"
Đúng lúc này, một thanh niên bước tới, sau lưng hắn là một người trung niên mặc áo vải.

Lời hắn nói đã cho thấy quan hệ giữa hắn và Tống Hoa Đông.

Tống Hoa Đông gọi Tống Hoa Nghĩa là anh hai, còn người thanh niên trước mặt lại gọi Tống Hoa Đông là thằng em, thân phận của hắn đã hết sức rõ ràng.

"Anh cả, cứu em với!"
Thấy người thanh niên, Tống Hoa Đông như sắp khóc tới nơi, vội kêu cứu.

"Anh cả!"
Tống Hoa Nghĩa cũng bước lên chào.

Đối phương không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Dương Thanh, rõ ràng đang chờ câu trả lời từ anh.

Dương Thanh không vội ra tay, cười híp mắt nhìn thanh niên kia.

Hắn khoảng 31, 32 tuổi, có khí chất xuất chúng, còn người trung niên mặc áo vải sau lưng hắn thì có hơi thở mạnh mẽ, rõ ràng là cao thủ.

Lúc này, trận đấu trên sàn đấu của club Hoàng Kim vẫn tiếp diễn, không ai nhúng tay vào việc này, như thể mọi chuyện đều không thể ảnh hưởng tới trận đấu kia.

“Đó là Tống Hoa Vỹ, cháu đích tôn nhà họ Tống!”
“Nghe nói tính đến bây giờ, anh ta có hy vọng trở thành người thừa kế nhất”.

“Người của anh ta đã lọt top 3 giải đấu của club Hoàng Kim ba năm liền”.

“Nếu không có gì bất ngờ, lần này người của anh ta vẫn sẽ lọt top 3, còn anh ta thì rất có thể sẽ được xác nhận là người thừa kế của nhà họ Tống trong năm nay đấy”.

Rất nhiều người đã nhận ra thân phận của Tống Hoa Vỹ, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Hoa Nghĩa, em không giới thiệu cậu đây cho anh biết đi à?”, Tống Hoa Vỹ chợt nói.

Lúc này Tống Hoa Nghĩa mới hoàn hồn, vội nói: “Anh cả, đây là bạn em - Dương Thanh”.

Tiếp đến, hắn ta lại giới thiệu cho Dương Thanh: “Cậu Thanh, đây là anh cả của tôi - Tống Hoa Vỹ!”
“Cậu Thanh, nếu cậu tha cho em của tôi lần này, xem như tôi nợ cậu ân tình.

Dù sau này có chuyện gì ở Yến Đô, cậu cũng có thể đến tìm tôi”, Tống Hoa Vỹ kiêu ngạo nói.

Hắn nói rồi không đợi Dương Thanh đáp, quay lại bảo người trung niên sau lưng mình: “Dẫn Hoa Đông đi!”
“Vâng!”, người trung niên vội bước lên trước.

Nhưng ông ta còn chưa bước đến trước mặt Tống Hoa Đông, Dương Thanh đã xuất hiện ở đó.

Anh nhìn Tống Hoa Vỹ với vẻ dí dỏm: “Em của anh định giết tôi, anh lại định dùng món nợ ân tình để đổi lấy mạng sống của hắn ta à?”
“Chẳng phải cậu đã giết tay đấm của nó rồi ư?”, Tống Hoa Vỹ vẫn rất bình tĩnh, thản nhiên nói.

“Nếu tôi là người bình thường, chắc đã bị em của anh giết rồi nhỉ?”
“Khi hắn ta định giết tôi, anh không xuất hiện, cứ phải chờ tới lúc tôi định giết hắn ta”.

“Bây giờ anh lại bảo tôi tha cho hắn ta, anh thấy ổn không thế?”
Dương Thanh cười híp mắt.

Tuy Tống Hoa Vỹ rất giỏi kiềm chế nhưng lời Dương Thanh nói vẫn khiến hắn nhíu mày.

“Vậy cậu Thanh muốn thế nào thì mới bằng lòng tha cho em của tôi?”
Tống Hoa Vỹ cũng cảm nhận được Dương Thanh có lai lịch không tầm thường, bèn trầm giọng hỏi.

“Đối với những người muốn giết tôi, họ phải giết được tôi, hoặc tôi sẽ giết họ!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh nói rồi bước tới trước một bước, giẫm lên ngực Tống Hoa Đông.

“Anh cả, cứu em với!”
Cảm nhận được sức nặng từ chân Dương Thanh, rốt cuộc Tống Hoa Đông cũng nhận ra Dương Thanh thực sự dám giết mình, lập tức vô cùng sợ hãi.

“Thả nó ra!”
Lửa giận lóe lên trong mắt Tống Hoa Vỹ, hắn lạnh lùng nói.

“Nếu tôi không thả thì sao?”
Dương Thanh mỉm cười, bỗng đổi vị trí, giẫm lên đầu Tống Hoa Đông.

“Á…!Anh cả cứu em…!cứu em…”
Tống Hoa Đông đau tới mức rú lên.

Sắc mặt Tống Hoa Vỹ khó coi tới cực điểm, rõ ràng Dương Thanh đang khiêu khích hắn.

“Cậu Thanh, xem như tôi xin cậu, xin cậu tha cho nó!”, Tống Hoa Nghĩa cũng cuống lên, vội cầu khẩn.

Nếu Dương Thanh giết Tống Hoa Đông, quan hệ giữa nhà họ Tống và anh sẽ tới mức một mất một còn.

Hắn ta không muốn thế.

Tống Hoa Nhã cũng ngơ ngác, tuy cô ta lo lắng nhưng lại không muốn Dương Thanh tha cho Tống Hoa Đông.

Theo cô ta thấy, Tống Hoa Đông ức hiếp Tống Hoa Nghĩa lâu như thế, chết cũng đáng đời.

Cô ta nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt nóng rực.

Người đàn ông này mới là mẫu người mà cô ta luôn ao ước.

Rất nhiều người đã ngó lơ trận đánh trên sàn đấu, nhìn về phía Dương Thanh.

So với trận đánh trên kia, rõ ràng cuộc giằng co giữa Dương Thanh và nhà họ Tống sẽ thú vị hơn nhiều.

"Tôi cá mười triệu rằng cậu thanh niên kia không dám giết Tống Hoa Đông đâu!"
"Tôi cược ba mươi triệu rằng cậu thanh niên kia dám làm thế!"
"Tôi cược năm mươi triệu, cậu thanh niên đó sẽ bị người của Tống Hoa Vỹ giết!"
…!
Thậm chí có người còn bắt đầu đặt cược xem Dương Thanh có dám giết Tống Hoa Đông không.

"Cậu phải hiểu rõ, nhà họ Tống là một trong tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô, nếu con cháu dòng chính của nhà họ Tống chết, cậu sẽ phải đối mặt với điều gì", Tống Hoa Vỹ trầm giọng nói, trong mắt tràn ngập vẻ uy hiếp.

Dương Thanh chỉ cười khẩy, bỗng di chuyển cái chân đang giẫm lên đầu Tống Hoa Đông.

Trước ánh nhìn của đám đông, đầu Tống Hoa Đông mài xuống đất.

Mài!
Mài tiếp!
Những người biết thân phận của Tống Hoa Đông đều cảm thấy Dương Thanh điên rồi, dám hành hạ người nhà họ Tống ngay trước đám đông, có khác gì chán sống đâu cơ chứ?
Tiếng hét đau đớn của Tống Hoa Đông vang vọng khắp sàn boxing.

“Á, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi, xin cậu tha cho tôi, sau này cậu chính là bố tôi, cậu ở đâu thì tôi tránh chỗ đó!”, Tống Hoa Đông hoàn toàn sụp đổ, khóc lóc van xin.

Sắc mặt Tống Hoa Vỹ khó coi tới cực điểm, Tống Hoa Đông cầu xin như thế, chẳng những tự khiến mình bẽ mặt mà còn làm mất hết thể diện của nhà họ Tống luôn.

“Tiếc rằng trên đời không có thuốc hối hận”.

Dương Thanh nói với vẻ cảm khái.

Anh nói rồi nhấc chân khỏi đầu Tống Hoa Đông, ai cũng tưởng anh định tha cho Tống Hoa Đông.

Tống Hoa Đông vội bò về phía Tống Hoa Vỹ.

“Rầm!”
Nhưng vừa bò được mấy bước, anh ta đã như bị một chiếc xe tải tông trúng, văng xa mấy mét trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Anh ta hộc máu giữa không trung, tới khi rơi xuống đất thì không còn động tĩnh gì nữa.

“Chết rồi à?”
Một lúc lâu sau mới có người hoàn hồn, đờ đẫn hỏi.

Nét mặt Tống Hoa Nghĩa lập tức cứng đờ, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Trong mắt Tống Hoa Nhã cũng xuất hiện vẻ kinh hãi, cô ta vội giơ tay bịt miệng, sợ mình hét thành tiếng.

Còn khuôn mặt tuấn tú của Tống Hoa Vỹ thì bị lửa giận bao trùm, dám giết Tống Hoa Đông ngay trước mặt hắn, Dương Thanh đang thách thức cả nhà họ Tống chứ không phải chỉ khiêu khích mỗi hắn nữa.

Nếu không bắt Dương Thanh trả giá đắt, hắn không thể ăn nói với gia tộc được.

- ————

Chương 656: 656: Đừng Manh Động

Cảnh Dương Thanh đá bay Tống Hoa Đông đã khiến đám đông sợ ngây người.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, bầu không khí lại bùng lên, tiếng hoan hô vang dội khắp sàn boxing.

Người trung niên mặc áo vải sau lưng Tống Hoa Vỹ nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt cảnh giác, hình như đang sợ anh đột ngột ra tay với Tống Hoa Vỹ.

Ông ta vô thức tiến lên một bước, chắn trước mặt hắn.

"Cậu dám giết dòng chính của nhà họ Tống à?"
Tống Hoa Vỹ quát với vẻ không dám tin, cơn giận khiến hắn sắp nổ tung tới nơi rồi.

Dương Thanh híp mắt: "Tôi sẽ không chấp nếu người khác có ý định giết tôi, nhưng nếu đối phương làm thế thật thì chỉ còn con đường chết!"
Lúc này, trên người Dương Thanh tràn ngập sự uy nghiêm của người ngồi trên cao.

Anh là Tướng quân của biên giới phía Bắc, sở hữu thực lực và địa vị có một không hai, trên đời này, mấy ai có được khí thế như anh chứ?
Trước ánh mắt của Dương Thanh, Tống Hoa Vỹ chỉ cảm thấy như đang bị dã thú để mắt đến, bỗng rùng mình.

Hắn là cháu đích tôn nhà họ Tống, có hy vọng trở thành người thừa kế nhất, sao có thể là kẻ ngu được?
Từ khi cao thủ áo vải chắn trước mặt hắn, hắn đã nhận ra Dương Thanh rất mạnh, ngay cả cao thủ bên cạnh hắn cũng cảm nhận được mối đe dọa lớn lao.

Bằng không, ông ta đã không làm thế.

"Anh cả, anh đừng manh động!"
Lúc này Tống Hoa Nghĩa cũng hoàn hồn, vội bước lên trước, lo lắng nói.

Theo hắn ta thấy, địa vị của Dương Thanh trong quân đội rất cao, có lẽ rất gần với trung tâm quyền lực.

Đó là vị trí ngang ngửa với dòng chính của Hoàng tộc đấy.

Bây giờ Dương Thanh đã giết Tống Hoa Đông, nếu anh giết nốt Tống Hoa Vỹ, có lẽ quan hệ giữa nhà họ Tống và Dương Thanh sẽ tới mức một mất một còn.

Đến khi đó, rất có thể nhà họ Tống sẽ gặp phải tai ương lớn lao.

Tuy hắn ta chủ động làm quen với Dương Thanh, còn mời Dương Thanh chiến đấu giúp, nhưng hắn ta chưa bao giờ nghĩ tới việc nhờ anh giết đối thủ của mình.

"Tống Hoa Nghĩa, đây chính là người mà em mời đến thi đấu à?"
Tống Hoa Vỹ nhìn Tống Hoa Nghĩa bằng ánh mắt sắc bén, nghiến răng nghiến lợi: "Giờ cậu ta giết Hoa Đông rồi, để anh xem xem em định ăn nói với gia tộc ra sao!"
Sắc mặt Tống Hoa Nghĩa hơi khó coi, lúc này hắn ta thừa nhận hay phủ nhận đều dở cả.

"Ngay cả chủ gia tộc họ Tống cũng không có tư cách mời tôi thi đấu đâu!", Dương Thanh lạnh lùng nói.

Tuy anh không quan tâm tới sống chết của Tống Hoa Nghĩa nhưng hai người cũng được xem như bạn bè bình thường, không nhất thiết phải lôi Tống Hoa Nghĩa vào chuyện này.

Rõ ràng Tống Hoa Vỹ đang định thừa cơ diệt trừ Tống Hoa Nghĩa.

Dù sao Tống Hoa Đông đã chết, bây giờ chỉ còn Tống Hoa Nghĩa có tư cách đấu đá với hắn thôi.

"Rốt cuộc cậu là ai?"
Tống Hoa Vỹ nhìn chằm chằm vào Dương Thanh một lúc lâu, bỗng trầm giọng nói.

Cả thực lực mạnh mẽ lẫn khí thế mà Dương Thanh thể hiện ra đều khiến hắn cảm nhận được, Dương Thanh có lai lịch không tầm thường.

“Nó chỉ là con rơi của gia tộc Vũ Văn mà thôi, anh không cần lo lắng”.

Đúng lúc này, một giọng nói mỉa mai bỗng vang lên.

Đám đông thi nhau nhìn sang, thấy một thanh niên đang chậm rãi bước tới.

Thấy rõ người tới, Tống Hoa Vỹ lập tức nhướng mày: “Vũ Văn Bân!”
Người đến chính là Vũ Văn Bân, sau lưng Vũ Văn Bân là lão già đã cứu anh ta lần trước.

“Tính ra nó còn là em trai tôi, mười năm trước, nó đã bị đuổi khỏi gia tộc, thậm chí bị trục xuất khỏi Yến Đô rồi”.

“Năm năm trước, nó vẫn chỉ là thằng ở rể mà thôi, nhưng sau đó nó nhập ngũ năm năm, vừa về cách đây không lâu”.

“Nó học bản lĩnh từ trong quân đội”.

“Nhưng cho dù thực lực của nó mạnh đến mấy, cuối cùng nó vẫn chỉ có một mình”.

Vũ Văn Bân cười híp mắt.

Nghe thấy thế, Tống Hoa Vỹ mới biết được thân phận của Dương Thanh.

Thì ra anh đã làm lính năm năm, khó trách thực lực mạnh đến thế.

“Vũ Văn Bân, đây là chuyện của nhà họ Tống, không liên quan gì tới cậu, cậu đừng châm ngòi ly gián nữa”, Tống Hoa Nghĩa cũng đứng dậy, nói với vẻ không vui.

Hắn ta cũng biết những gì mà Vũ Văn Bân nói, nhưng Vũ Văn Bân nói quá đơn giản, với thực lực của Dương Thanh, sao có thể là binh lính bình thường được?
Vũ Văn Bân dang tay ra, mỉm cười: “Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi, nếu mấy người nghĩ tôi đang châm ngòi thì cũng không sao hết”.

Tống Hoa Vỹ không nói gì, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Việc Dương Thanh làm đã khiến cả hắn lẫn nhà họ Tống mất mặt.

Nhưng nếu ra tay với Dương Thanh thật, liệu cao thủ mà hắn dẫn tới đây có đối phó được không?
Tuy hắn biết Dương Thanh là con rơi của gia tộc Vũ Văn, nhưng cũng không ngu tới mức nghĩ Dương Thanh chỉ là một người lính vừa xuất ngũ.

Anh đã giết cao thủ tới thi đấu giúp Tống Hoa Đông và Tống Hoa Đông chỉ bằng một cú đá.

Sao người như thế có thể tầm thường được?
"Tôi sẽ cho cậu biết hậu quả khi đắc tội với nhà họ Tống là gì trên sàn đấu!"
Đúng lúc này, cao thủ mặc áo vải bên cạnh Tống Hoa Vỹ chợt nói.

"Nếu cậu là đàn ông thì gặp trên sàn đấu!", Tống Hoa Vỹ cũng tìm được bậc thang đi xuống, bèn đe dọa Dương Thanh rồi dẫn người rời đi.

Dương Thanh không để ý đến sự uy hiếp của đối phương, chỉ híp mắt nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân: "Lần trước tao chưa giết mày, mày tưởng hôm nay mày sẽ sống tiếp được chắc?"
Trước ánh mắt hung tợn của Dương Thanh, Vũ Văn Bân không khỏi run rẩy, tức giận nói: "Nếu đang ở ngoài kia, chắc tao sẽ bị câu nói này của mày dọa, nhưng mày muốn giết tao ở club Hoàng Kim á, nằm mơ đi!"
Anh ta vốn muốn xem trận đấu giữa Tống Hoa Vỹ và Dương Thanh, không ngờ Tống Hoa Vỹ lại chạy mất.

"Thế ư?"
Dương Thanh hơi nhếch môi, mỉm cười hài hước.

Lão già mặc sườn xám nam lập tức tiến lên một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Tôi dám cam đoan, chỉ cần cậu ra tay ở đây, cậu sẽ chết không có chỗ chôn đấy!"
"Ông đang đe dọa tôi đấy à?"
Dương Thanh cười.

Ngay sau đó, bóng anh bỗng nhoáng lên, lập tức tới trước mặt Vũ Văn Bân.

“Bốp!”
Anh tóm cổ Vũ Văn Bân rồi nhấc bổng anh ta lên trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Vào giờ phút này, trong mắt lão già mặc sườn xám nam tràn ngập vẻ kinh hãi.

Lão ta từng đánh với Dương Thanh, đương nhiên cũng biết Dương Thanh rất mạnh.

Nhưng lão ta không ngờ anh có thể bắt giữ Vũ Văn Bân ngay trước mắt lão ta.

Khi đánh với lão già mặc sườn xám nam lần trước, Dương Thanh vẫn chưa dốc toàn lực, anh thả họ đi cũng vì Vũ Văn Bân biết bí mật của mẹ anh.

“Bây giờ Vũ Văn Bân sống hay chết đều do ý muốn của tôi, ông làm gì được tôi nào?”
Dương Thanh khinh miệt nhìn lão già kia, lạnh lùng hỏi.

Hầu hết mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh, dù sao anh cũng vừa giết một người thuộc dòng chính nhà họ Tống.

Bây giờ, sống chết của một người khác thuộc dòng chính của tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng đang nằm trong tay anh, chẳng lẽ anh định giết người tiếp à?
Vũ Văn Bân cảm thấy vô cùng nhục nhã, bị Dương Thanh xách lên trước mặt nhiều người như thế, đúng là sỉ nhục.

“Cậu đừng manh động!”, lão già mặc sườn xám nam không dám khiêu khích Dương Thanh, nghiêm nghị nói.

Cùng lúc đó, mấy hơi thở mạnh mẽ đang ẩn náu trong club Hoàng Kim cũng nhắm vào Dương Thanh.

- ————

Chương 657: 657: Đối Mặt Với Cái Chết

Vũ Văn Bân bị Dương Thanh tóm cổ, cảm thấy rất ngạt thở, nỗi sợ với cái chết khiến anh ta vô cùng hối hận.

Nếu vừa nãy anh ta không tới khiêu khích, có phải sẽ không xảy ra chuyện này không?
Nhưng hối hận cũng muộn rồi.

Anh ta liều mạng giãy giụa nhưng vẫn không ăn thua.

Những người biết thân phận của Vũ Văn Bân đều cảm thấy Dương Thanh điên rồi.

Anh vừa giết Tống Hoa Đông, giờ lại định ra tay với Vũ Văn Bân.

Hai người này đều đến từ tám nhà quyền thế bậc nhất Yến Đô đấy!
Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã cũng sững sờ, việc Dương Thanh giết Tống Hoa Đông đã nằm ngoài dự đoán của họ, giờ anh còn định ra tay với Vũ Văn Bân nữa.

“Vũ Văn Bân, mày cũng biết tao muốn gì rồi đấy.

Trước khi giải đấu kết thúc, nếu mày không cho tao biết câu trả lời thì tối nay chính là ngày chết của mày!”
Dương Thanh không quan tâm đến bất cứ ai, chăm chú nhìn Vũ Văn Bân đang điên cuồng giãy giụa, cho anh ta cơ hội cuối.

Anh nói rồi tiện tay ném, Vũ Văn Bân lập tức bay xa mấy mét như rác rưởi, ngã rầm xuống đất.

Tuy rất mất mặt nhưng Vũ Văn Bân vẫn vô cùng vui mừng, ít nhất anh ta vẫn còn sống.

Lão già mặc sườn xám nam chăm chú nhìn Dương Thanh trong chốc lát rồi lập tức quay người, rảo bước tới bên Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt sợ hãi chứ không dám khiêu khích anh nữa.

Anh ta cứ tưởng có lão già mặc sườn xám nam rồi, cho dù Dương Thanh mạnh hơn nữa thì cũng không làm gì được anh ta, nhưng vừa nãy, khi Dương Thanh suýt giết anh ta, anh ta mới nhận ra Dương Thanh đáng sợ tới mức nào.

Tống Hoa Vỹ cũng nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt tràn ngập sự nghiêm nghị.

“A Bố, so với ông thì thực lực của thanh niên kia thế nào?”, Tống Hoa Vỹ chợt hỏi.

Người trung niên mặc áo vải đứng cạnh hắn khẽ lắc đầu: “Khi chưa đánh thử, tôi không dám nói bừa!”
“Tôi cũng làm được chuyện mà cậu ta vừa làm!”
“Nếu sống mái với nhau thật, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!”.

Truyện Truyện Teen
Nghe A Bố nói thế, Tống Hoa Vỹ rất kinh ngạc.

A Bố là cao thủ mà hắn mời về bằng giá cao, ngay cả những cao thủ mạnh nhất nhà họ Tống cũng không dám nhận mình là đối thủ của A Bố.

Bây giờ, một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi lại được A Bố đánh giá cao như thế, tức là rất có thể thực lực của Dương Thanh còn hơn cả A Bố ư?
“Người bạn mà Hoa Nghĩa quen lần này đúng là không đơn giản!”, Tống Hoa Vỹ híp mắt.

Nếu Dương Thanh lên sàn đấu, nhỡ anh thua A Bố thì cũng thôi, còn nếu Dương Thanh thắng, gần nửa sản nghiệp trong tay hắn sẽ thuộc về Tống Hoa Nghĩa.

Đối với hắn, chuyện này là mối đe dọa lớn lao.

Chỉ cần Tống Hoa Nghĩa thua lần này, sau này hắn sẽ vô địch trong đám con cháu đời thứ ba của nhà họ Tống.

“A Bố, lần này nhờ vào ông, phải thắng cho bằng được!”, Tống Hoa Vỹ trầm giọng nói.

“Cậu Vỹ cứ yên tâm, tôi sẽ dốc sức đối phó!”, A Bố đáp.

Trong lúc họ nói chuyện, trận chiến trên sàn đấu lại bắt đầu, mọi người đều nhìn về phía đó.

Sau khi giải đấu tiếp diễn, thực lực của các cao thủ xuất hiện sau cũng ngày càng mạnh hơn, trận đánh cũng ngày càng đặc sắc.

Dương Thanh cứ như người không liên quan, nhìn chằm chằm vào trận chiến trên sàn đấu.

Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đứng cạnh Dương Thanh, không dám nói gì, thỉnh thoảng lại liếc trộm Dương Thanh với vẻ thận trọng.

"Anh Thanh, lát nữa anh có lên sàn đấu không ạ?"
Rốt cuộc Tống Hoa Nhã cũng hỏi.

Cô ta đã sớm phát hiện có mấy lần Tống Hoa Nghĩa định mở lời, nhưng cuối cùng lại không dám.

Tống Hoa Nghĩa giật nảy mình.

Thấy Dương Thanh không có vẻ tức giận, hắn ta mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt cũng xuất hiện vẻ chờ mong.

Với những gì mà Dương Thanh vừa thể hiện, nếu anh lên sàn đấu, rất có thể sẽ đánh bại được người của Tống Hoa Vỹ.

Một khi chiến thắng, địa vị của hắn ta tại nhà họ Tống sẽ nhanh chóng tăng lên, thậm chí ngang ngửa với Tống Hoa Vỹ.

Dương Thanh nhìn Tống Hoa Nhã, thấy trong mắt cô ta có vẻ mong chờ và cầu khẩn.

Ánh mắt Tống Hoa Nghĩa cũng thế.

"Cậu Thanh, tôi biết nếu để cậu lên đánh thì hơi không thích hợp, nhưng giải đấu này vô cùng quan trọng với tôi".

"Chỉ cần cậu giúp tôi chiến thắng, sau này mạng của Tống Hoa Nghĩa tôi sẽ thuộc về cậu".

Tống Hoa Nghĩa nghiêm túc nói.

Ở những gia tộc quyền thế bậc nhất như nhà họ Tống, chỉ có người thắng chứ không có kẻ thất bại.

Vì hậu quả của kẻ thất bại sẽ rất thê thảm, rất có thể sẽ phải đối mặt với cái chết.

Dù sao hắn ta cũng là người đang cạnh tranh với Tống Hoa Vỹ, đã tích lũy được rất nhiều trong những năm qua, nếu hắn ta thua, chắc chắn Tống Hoa Vỹ sẽ đuổi giết tới cùng để ngăn ngừa tai họa sau này.

Đến khi đó, cả hắn ta lẫn Tống Hoa Nhã đều sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nên giải đấu lần này là cơ hội cuối cùng của hắn ta, nếu thua, hắn ta sẽ phải đối mặt với cái chết bất cứ lúc nào.

“Tôi đã giết dòng chính của nhà họ Tống mà anh vẫn nhờ tôi giúp anh, không sợ nhà họ Tống tính sổ với anh à?”
Dương Thanh không đồng ý ngay, cười híp mắt, hỏi.

Tống Hoa Nghĩa vội đáp: “Chuyện này vốn do Tống Hoa Đông gieo gió gặt bão, không trách được ai.

Nếu nhà họ Tống muốn truy cứu trách nhiệm của tôi thật, tôi chỉ có thể chấp nhận!”
Đây chính là nỗi bi ai của những người tham gia vào cuộc đấu đá trong gia tộc quyền thế, một khi đã dính vào rồi thì phải đi tới cuối cùng, trừ khi chết.

- ————

Chương 658: 658: Thừa Kế Chức Chủ Vương Tộc

Hắn ta không còn đường quay lại nữa rồi.

“Nếu người của Tống Hoa Vỹ ra tay, tôi sẽ lên sàn đấu!”, rốt cuộc Dương Thanh cũng đồng ý.

Nghe thấy thế, Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã kích động phát khóc, cảm ơn liên hồi.

Dương Thanh không nói gì, tiếp tục quan sát trận chiến.

Cùng lúc đó, trong phòng riêng sang trọng ở tầng cao nhất của club Hoàng Kim.

Vũ Văn Bân đang nằm trên giường, bác sĩ đang kiểm tra toàn thân cho anh ta.

Sau khi bị Dương Thanh ném đi như rác rưởi rồi rơi xuống đất, anh ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình sắp nát tới nơi rồi.

“Yên tâm, cơ thể của cậu không sao đâu”.

Sau khi kiểm tra một lượt, bác sĩ nói.

Lúc này Vũ Văn Bân mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ người hống hách như anh ta cũng không dám có ý định giết Dương Thanh nữa, sự sợ hãi trong mắt anh ta vẫn chưa biến mất hẳn.

“Ông Đường, tôi thật sự không chịu nổi nữa, xin các người bỏ qua cho tôi đi!”
Vũ Văn Bân bỗng nói với vẻ cầu khẩn.

Người mà anh ta cầu khẩn chính là lão già mặc sườn xám nam vẫn luôn đi theo anh ta như vệ sĩ.

Lão già đó nhíu mày, nói với vẻ không vui: “Đừng quên, nếu không có tôi, giờ cậu đã trở thành cái xác từ lâu rồi!”
“Các người muốn đối phó với nó thì tự làm đi, tôi chỉ là kẻ trói gà không chặt, vốn không thắng nổi nó!”

Vũ Văn Bân sắp khóc đến nơi, vừa rồi anh ta suýt bị Dương Thanh giết nên giờ rất sợ.

"Bốp!"
Lão già mặc sườn xám nam tát Vũ Văn Bân một phát, tức giận nói: "Vô dụng!"
"Nếu không nể mặt mẹ cậu, tôi đã đập chết cậu lâu rồi!"
"Đối với cậu, Dương Thanh chỉ là một thử thách trên đường đời mà thôi, đối thủ như thế mới giúp cậu không ngừng mạnh lên được".

"Đừng quên, trong người cậu có dòng máu của Vương tộc, nếu thua cả một đứa con rơi, cậu có tư cách gì để trở thành người đứng đầu nhà họ Tào trong tương lai chứ?"
Nghe thấy thế, Vũ Văn Bân sững sờ.

Ngay cả anh ta cũng không rõ tại sao lão già mặc sườn xám nam phải bảo vệ anh ta, thậm chí còn dạy anh ta võ thuật.

Thì ra đối phương là người nhà họ Tào.

Đương nhiên anh ta cũng biết rõ, nhà họ Tào là gia tộc của mẹ anh ta.

Cũng là một trong bốn Vương tộc bị gạch tên khỏi danh sách Hoàng tộc từ nhiều năm trước.

"Ý ông là, tôi có hy vọng trở thành người đứng đầu nhà họ Tào trong tương lai hả?"
Vũ Văn Bân ngây người một lúc lâu rồi mới hỏi với vẻ không dám tin.

"Không sai, còn Dương Thanh chính là thử thách dành cho cậu trên con đường thừa kế chức chủ Vương tộc", lão già mặc sườn xám nam nói.

"Ông Đường, ông đừng lừa tôi nữa, tuy trong người tôi có dòng máu nhà họ Tào nhưng có tư cách gì để thừa kế chức chủ gia tộc họ Tào đâu?", Vũ Văn Bân bỗng lắc đầu với vẻ không tin.

Lão già mặc sườn xám nam bình tĩnh nói: "Bây giờ nhà họ Tào đang trong tình thế nguy cấp, không còn huy hoàng như

lúc là Hoàng tộc nữa rồi, thậm chí còn có nguy cơ bị loại khỏi bốn Vương tộc lớn".

"Cậu có biết nếu bị xóa tên khỏi bốn Vương tộc lớn, nhà họ Tào sẽ gặp phải chuyện gì không?"
Vũ Văn Bân lắc đầu, anh ta không biết thật.

Tuy mẹ anh ta là người nhà họ Tào nhưng anh ta chưa bao giờ qua lại với họ, lão già mặc sườn xám nam là người nhà họ Tào đầu tiên mà anh ta tiếp xúc.

"Một khi bị loại khỏi bốn Vương tộc, nhà họ Tào sẽ không may mắn như lúc bị xóa tên khỏi chín Hoàng tộc nữa, mà sẽ bị tiêu diệt ngay!", lão già mặc sườn xám nam nghiêm nghị nói.

Vũ Văn Bân sợ ngây người.

Theo anh ta thấy, Hoàng tộc và Vương tộc đều là gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, cho dù nhà họ Tào bị gạch tên khỏi danh sách Vương tộc nhưng vẫn rất mạnh, ít nhất cũng hơn xa tám nhà quyền thế ở Yến Đô chứ.

Không ngờ sau khi bị xóa tên khỏi danh sách Vương tộc, nhà họ Tào cũng sẽ gặp tai ương.

"Sao có thể chứ?", Vũ Văn Bân không tin.

"Tại sao năm đó, bốn Vương tộc lại bị loại khỏi chín Hoàng tộc? Cũng vì họ không đủ thực lực, bây giờ thực lực của bốn Vương tộc đã suy giảm rất nhiều, không thể hùng mạnh bằng Hoàng tộc, Vương tộc phải thôn tính Vương tộc thì mới có hy vọng trở thành Hoàng tộc lần nữa".

Trong mắt lão già mặc sườn xám nam tràn ngập vẻ bi ai, lão ta cắn răng: "Nhà họ Tào đang trong tình cảnh như thế, phải nghĩ mọi cách để tăng thực lực lên thì mới không bị đào thải".

"Còn cậu, tuy cậu chỉ có một nửa dòng máu nhà họ Tào nhưng vẫn được xem là người nhà họ Tào, nếu cậu có năng lực thật, vị trí chủ Vương tộc về tay cậu thì đã sao chứ?"

"Bây giờ nhà họ Tào cân nhắc đến tài năng của cậu chứ không phải dòng máu của cậu!"
"Nếu cậu giẫm Dương Thanh dưới chân thì sẽ có tư cách thừa

kế chức chủ Vương tộc!”
Lão già mặc sườn xám nam nghiêm túc nói.

Vào giờ phút này, Vũ Văn Bân chỉ cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào.

Anh ta đã sắp đặt nhiều năm vì chức chủ gia tộc Vũ Văn, nhưng mọi thứ lại bị Dương Thanh phá hủy hết.

Bây giờ anh ta lại có hy vọng thừa kế chức chủ Vương tộc.

Cho dù Vương tộc như nhà họ Tào sắp bị tiêu diệt thì vẫn hơn xa tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô.

“Giẫm Dương Thanh dưới chân ư?”, trong mắt Vũ Văn Bân tràn ngập sự điên cuồng.

Nghĩ đến việc Dương Thanh đã phá hủy mọi thứ của anh ta, anh ta càng muốn giết Dương Thanh hơn.

“Không sai, chỉ cần giẫm Dương Thanh dưới chân, cậu sẽ được tham gia vào trận chiến tranh giành chức chủ Vương tộc!”
Trong mắt lão già mặc sườn xám nam lóe lên ánh sáng sắc bén: “Cậu rất có dã tâm, nhà họ Tào đang cần người như cậu đấy!”
- ————

Chương 659: 659: Uy Lực Của Một Cú Đấm

Vũ Văn Bân vốn kiêng dè Dương Thanh, nhưng sau khi nghe lão già mặc sườn xám nam nói xong, trong mắt anh ta chỉ còn sự điên cuồng.

So với vị trí chủ Vương tộc, chức chủ gia tộc Vũ Văn đáng là gì chứ?
"Ông Đường, tôi hiểu rồi, ông cứ yên tâm, tôi sẽ không khiến ông thất vọng!", Vũ Văn Bân nghiêm túc nói.

Lão già mặc sườn xám nam gật nhẹ đầu, nói với vẻ hài lòng: "Đây mới là khí thế mà con cháu Vương tộc nên có!"
"Nhưng thực lực của Dương Thanh quá mạnh, tôi sợ nó sẽ không tha cho tôi", Vũ Văn Bân bỗng lo lắng nói.

Lão già mặc sườn xám nam cười lạnh: "Tuy tôi không phải đối thủ của cậu ta, nhưng không có nghĩa là cậu ta vô địch, cậu cứ yên tâm, cậu ta không làm gì được cậu đâu".

"Ý ông Đường là, trong club Hoàng Kim tối nay, có người muốn đối phó với Dương Thanh hả?", Vũ Văn Bân kinh ngạc hỏi.

"Cậu cứ chờ xem kịch hay là được!", lão già mặc sườn xám nam híp mắt.

Lúc này, trận đánh trên sàn đấu đã gần kết thúc, cao thủ đồng ý lên sàn đấu cũng ít dần.

"Người của Tống Hoa Vỹ sắp lên sàn đấu rồi!"
Tống Hoa Nghĩa bên cạnh Dương Thanh bỗng hô lên kinh ngạc.

Quả nhiên, người trung niên tên A Bố bên cạnh Tống Hoa Vỹ đã lên sàn đấu.

Vì Tống Hoa Vỹ là con cháu của một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô nên được rất nhiều người chú ý.

Thấy người của hắn lên sàn đấu, bầu không khí lập tức bùng nổ.

A Bố đứng trên sàn đấu bỗng nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ khiêu khích: “Cút lên đây chịu chết đi!”
Ánh mắt Tống Hoa Vỹ cũng đằng đằng sát khí.

Đối với hắn, việc Dương Thanh giết Tống Hoa Đông chỉ là chuyện vặt, nhưng quan trọng là người của hắn phải giết bằng được Dương Thanh.

Nếu giết Dương Thanh, chẳng những báo được thù cho Tống Hoa Đông mà còn tiện thể đánh bại Tống Hoa Nghĩa, cứ như vậy, hắn sẽ không còn đối thủ nào ở nhà họ Tống.

Vị trí người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Tống chỉ có thể thuộc về hắn thôi.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh, đương nhiên họ cũng hiểu A Bố đang bảo anh lên sàn đấu.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nhìn A Bố: “Nếu ông muốn chết đến thế thì tôi sẽ giúp ông!”
Anh vốn không định lên sàn đấu, cho dù thế nào, anh cũng là Tướng quân của một nước, bất kể giải đấu ở club Hoàng Kim có cấp bậc gì, anh tham gia nó cũng là tự hạ thấp thân phận.

Nhưng giờ lại có người khiêu khích, vậy đành giúp ông ta thôi.

“Anh Thanh, cẩn thận nhé!”, Tống Hoa Nhã lo lắng nói.

Tống Hoa Nghĩa cũng lên tiếng: “Cậu Thanh, cho dù thế nào, cậu cũng phải cẩn thận, tôi thà thua chứ cũng không muốn cậu bị liên lụy đâu”.

Nhìn nét mặt chân thành của hai anh em, Dương Thanh mỉm cười: “Tôi đề nghị hai người đặt cược hết vốn lưu động của mình cho tôi”.

Anh nói rồi đi về phía sàn đấu.

Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đều sững sờ, Tống Hoa Nghĩa lập tức nghiêm nghị nói: “Nhã, giờ em lấy ra được bao

nhiêu tiền?”
“Em chỉ có thể lấy được mười triệu thôi!”, Tống Hoa Nhã nói.

Tống Hoa Nghĩa gật đầu: “Anh còn ba mươi triệu, chúng ta dùng hết số đó để cược cậu Thanh sẽ thắng đi!”
“Anh, đó là tất cả tài sản của chúng ta đấy, nếu thua thì sẽ trắng tay ngay!”, Tống Hoa Nhã kinh ngạc.

Trong mắt Tống Hoa Nghĩa lóe lên ánh sáng sắc bén: “Em nghĩ, nếu cậu Thanh thua, chúng ta còn đường sống ở nhà họ Tống à?”
Tống Hoa Nhã lập tức sững sờ, nghĩ đến việc Dương Thanh đã giết Tống Hoa Đông, bây giờ lại lên thi đấu giúp họ, nếu anh thắng thì họ còn có thể nghĩ cách giải quyết phiền phức này, chứ nhỡ anh thua, chắc chắn nhà họ Tống sẽ không bỏ qua cho anh em họ.

“Anh, em cược với anh!”, Tống Hoa Nhã cắn răng.

Vào giờ phút này, xung quanh đang sôi trào.

Vừa nãy Dương Thanh đã giết dòng chính của nhà họ Tống trước mặt đám đông, thể hiện thực lực rất mạnh mẽ.

Còn A Bố trên sàn đấu là cao thủ của một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô, thực lực không có gì phải nghi ngờ.

Trận đấu giữa hai cao thủ mới là cuộc so tài đặc sắc nhất.

Ai cũng điên cuồng, trừ hoan hô và hò hét ra, họ còn điên cuồng đặt cược nữa.

Tuy họ đã bắt đầu đặt cược từ trận đấu đầu tiên, nhưng rất nhiều tập đoàn vẫn chưa cược mà đang chờ trận chiến giữa các cao thủ thực thụ.

Có lẽ quán quân tối nay sẽ xuất hiện trong trận đấu này, nên số tiền đặt cược nhanh chóng tăng lên với tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ sau mấy phút ngắn ngủi, số tiền cược đã lên tới tám tỷ, có thể tưởng tượng được những người đang xem trận đấu giàu có tới mức nào.

Nhưng theo tỷ lệ đặt cược, tuy trước đó Dương Thanh đã giết Tống Hoa Đông, nhưng phần lớn tập đoàn đang có mặt vẫn coi trọng A Bố.

Cho dù thế nào, A Bố cũng là cao thủ của một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô, còn Dương Thanh chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

“Chàng trai, cậu Vỹ của chúng tôi nói, nếu cậu tình nguyện chịu thua rồi đi theo cậu ấy, cậu ấy sẽ trả cho cậu mười triệu mỗi năm”.

A Bố nhìn Dương Thanh đang đi lên sàn đấu, bất chợt mời chào.

Dương Thanh nhìn A Bố với vẻ buồn cười, bảo anh đi theo Tống Hoa Vỹ ư?
Nếu bỏ qua thân phận Tướng quân thì anh cũng được xem như dòng chính của gia tộc Vũ Văn, ngang hàng với Tống Hoa Vỹ, Tống Hoa Vỹ có tư cách gì để bảo anh đi theo hắn chứ?
“Nếu ông nói thế, tôi cũng cho ông một cơ hội, đi theo tôi, tôi sẽ trả ông mười triệu mỗi năm!”, Dương Thanh cười híp mắt.

Thực lực mà A Bố thể hiện ra hoàn toàn xứng đáng với số tiền đó.

“Nhãi ranh, cậu chán sống rồi!”, A Bố thẹn quá hóa giận, tưởng Dương Thanh đang sỉ nhục ông ta.

“Xem ra ông không đồng ý nhỉ?”
Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu: “Vậy tôi chỉ có thể tiễn ông đi gặp Tống Hoa Đông thôi!”
“Tao giết mày!”
A Bố lập tức nổi giận, hơi nhích chân, nhào về phía Dương Thanh.

Giải đấu này không có quy tắc gì, chỉ có thắng thua, kể từ khi lên sàn đấu, trận chiến cũng bắt đầu.

“Ào!”
Thấy A Bố di chuyển, xung quanh hoàn toàn sôi trào, ai cũng hò hét.

Vào giờ phút này, hai anh em Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đều có vẻ căng thẳng, mặt Tống Hoa Nghĩa đẫm mồ hôi, còn Tống Hoa Nhã thì siết chặt tay, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

Đây là trận chiến quyết định số phận của họ, một khi Dương Thanh thua, họ sẽ phải đối mặt với cái chết.

"Không biết tự lượng sức mình!"
Dưới sàn đấu, lão già mặc sườn xám nam đang đứng với Vũ Văn Bân bỗng cười khẩy.

Vũ Văn Bân vội hỏi: "Ông Đường, ý ông là Dương Thanh sẽ thua à?"
Lão già mặc sườn xám nam thất vọng liếc Vũ Văn Bân rồi nói: "Nếu cậu ta thua ở nơi này, Vương tộc sẽ dùng cậu ta để thử thách cậu ư?"
Nghe thấy thế, Vũ Văn Bân mới hiểu ra, ý lão ta là Dương Thanh không thể thua được.

Nghĩ đến việc suýt chết trong tay Dương Thanh trước đó, Vũ Văn Bân không khỏi rùng mình.

"Mẹ nó, tên nhãi kia bị ngu à? Chết sững luôn rồi kìa".

"Mau di chuyển đi, ông đây cược cho cậu một trăm triệu đấy!"
"Ha ha, tên nhãi đó thua là cái chắc, ván này cược đúng rồi".

…!
Xung quanh vô cùng hỗn loạn, thấy Dương Thanh vẫn đứng im, có người chửi mắng nhưng cũng có người phá lên cười.

Ánh mắt A Bố đằng đằng sát khí, Tống Hoa Vỹ đã dặn ông ta, nếu Dương Thanh không phục tùng thì giết.

Nếu Dương Thanh đã từ chối đi theo Tống Hoa Vỹ thì anh chỉ còn đường chết thôi.

"Chết đi!"
A Bố vọt tới trước mắt Dương Thanh rồi đấm vào đầu anh.

Ông ta rất chắc chắn, một khi cú đấm này đánh trúng Dương Thanh, anh sẽ chết ngay tức khắc.

“Rầm!”
Đúng lúc mọi người nghĩ Dương Thanh sẽ bị đánh vỡ đầu, anh bỗng hời hợt vung tay lên.

Ngay sau đó, A Bố bay ra khỏi sàn đấu như quả bóng da, đập cái “rầm” vào lan can sắt ở rìa sàn đấu.

Ông ta hộc máu, cơ thể nặng nề rơi xuống đất, chết ngay tắp lự.

Sàn boxing rộng lớn bỗng yên ắng hẳn, ai cũng mở to mắt, nhìn Dương Thanh vẫn luôn đứng im với vẻ không dám tin.

Chỉ một cú đấm thôi đã giết chết cao thủ thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô rồi!
- ————

Chương 660: 660: Lăn Ra Ngoài

Tống Hoa Vỹ trợn tròn mắt, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Cao thủ mà hắn trả giá cao để mời về này đã giúp hắn thắng Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Đông ba năm liền, chỉ cần thắng nốt năm nay, hắn sẽ trở thành người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Tống.

Nhưng bây giờ A Bố đã chết, bị người đi với Tống Hoa Nghĩa giết.

Tức là Tống Hoa Nghĩa đã thắng ư?
Tống Hoa Đông đã chết, gần nửa sản nghiệp trong tay anh ta sẽ về tay Tống Hoa Nghĩa, giờ hắn thua, cũng phải giao gần nửa sản nghiệp cho Tống Hoa Nghĩa luôn.

Như vậy, số doanh nghiệp gia tộc mà Tống Hoa Nghĩa nắm giữ sẽ lập tức vượt xa hắn.

Nghĩ tới đây, hắn vô cùng hoảng hốt, không thể chấp nhận sự thật trước mắt mình: "Không! Không thể nào! Mình không thể để Tống Hoa Nghĩa đạt được số sản nghiệp đó!"
Ánh mắt hắn dần trở nên dữ tợn.

Phía bên kia, sau khi đờ đẫn một lúc lâu, hai anh em Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã kích động ôm nhau: "Anh! Chúng ta thắng! Chúng ta thắng rồi!"
"Ha ha, không sai, chúng ta thắng rồi!"
Tống Hoa Nghĩa cũng cười lớn.

Mắt hai anh em đều rơm rớm nước mắt, họ không được gia tộc coi trọng từ nhỏ, lần này chiến thắng rồi, rốt cuộc họ cũng không cần lo sẽ bị gia tộc vứt bỏ nữa.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Dương Thanh bước xuống sàn đấu.

Nếu không vì giúp hai anh em kia, sao anh có thể lên đó chứ? Đối với anh, thắng người của Tống Hoa Vỹ là được rồi, anh sẽ không tham gia thi đấu thêm.

“Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”
Thấy Dương Thanh quay lại, Tống Hoa Nghĩa cảm kích nói.

Đồng thời, hắn ta cũng phục Dương Thanh sát đất.

Chuyện lần này càng khiến hắn ta chắc chắn rằng Dương Thanh có thân phận rất cao trong quân đội.

Nhà họ Tống không thể đắc tội với loại người này.

“Anh Thanh, cảm ơn anh!”, mắt Tống Hoa Nhã đỏ hoe, cô ta nói với vẻ cảm kích.

Dương Thanh mỉm cười: “Xem như tôi không phụ lòng hai người”.

“Tống Hoa Nghĩa!”
Đúng lúc này, một giọng nói tức giận bỗng vang lên.

Lúc này, Tống Hoa Vỹ đâu còn ôn hòa lịch sự như lần đầu tiên Dương Thanh gặp hắn nữa?
Bây giờ khuôn mặt hắn vô cùng dữ tợn, quanh người tràn ngập hơi thở tàn ác.

Tống Hoa Nghĩa nhíu mày: “Sao thế? Anh cả không phục à?”
“Phục chứ sao không! A Bố bị giết cũng vì thực lực của ông ta thua kém người khác!”
Tống Hoa Vỹ nghiến răng nghiến lợi: “Nhưng cho dù cậu thắng thì sao? Tống Hoa Đông đã chết dưới tay người của cậu, tôi rất mong chờ xem gia tộc sẽ trừng phạt cậu thế nào sau khi quay về đấy!”
Tống Hoa Nghĩa đang muốn lờ chuyện này đi, giờ Tống Hoa Vỹ lại nhắc đến, khiến nét mặt hắn ta trở nên lo âu.

Nếu là trước kia, hắn ta sẽ lo cho Dương Thanh, nhưng sau khi chứng kiến thực lực mạnh mẽ của anh, hắn ta lại lo cho nhà họ Tống.

Dương Thanh có thực lực như thế, chắc chắn cũng là một trong số những người rất gần với trung tâm quyền lực trong quân đội, hơn nữa Tống Hoa Nghĩa còn biết Dương Thanh đã đến biên giới phía Bắc.

Biên giới phía Bắc có thực lực mạnh nhất trong số bốn biên giới của Chiêu Châu, nghe nói vị Tướng quân ở biên giới phía

Bắc có quyền thế ngút trời.

Có lẽ chủ Hoàng tộc Chiêu Châu cũng phải nể mặt Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Chắc chắn Dương Thanh là người của vị Tướng quân đó, nếu nhà họ Tống định sống mái với anh, liệu có khiến Tướng quân ra mặt không nhỉ?
Khi đó, đừng nói là nhà họ Tống, cho dù tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô gộp lại thì cũng chẳng nhằm nhò gì với người ta.

"Tống Hoa Đông bị giết vì nó gieo gió gặt bão, nếu nó không định giết cậu Thanh trước, sao có thể bị cậu Thanh giết được?"
Tống Hoa Nghĩa tức giận nói: "Cậu Thanh là bạn tôi, cũng là bạn của nhà họ Tống, anh đừng châm ngòi ly gián nữa!"
"Bạn ư?"
Tống Hoa Vỹ cười lạnh: "Tống Hoa Đông là dòng chính nhà họ Tống, người dám giết dòng chính của nhà họ Tống cũng xứng làm bạn với nhà họ Tống à?"
"Cậu cứ chờ sự trừng phạt từ nhà họ Tống đi! Đến khi người bạn này của cậu chết rồi, tôi cũng muốn xem xem cậu sẽ làm nên trò trống gì đấy!"
Tống Hoa Vỹ nói bằng giọng đe dọa.

"Trong số con cháu đời thứ ba của nhà họ Tống, trừ hai anh ra thì còn ai không?", Dương Thanh chợt hỏi.

Tống Hoa Nghĩa sững sờ rồi lắc đầu: "Chỉ có hai chúng tôi thôi!"
Dương Thanh gật nhẹ đầu, bỗng nhìn về phía Tống Hoa Vỹ: "Giết một người là giết, giết hai người cũng là giết, nếu tôi giải quyết nốt anh ta, sẽ không còn ai tranh giành quyền lực với anh nữa nhỉ?"
Anh nói rồi lại quay sang nhìn Tống Hoa Nghĩa.

Tống Hoa Nghĩa ngây người, Dương Thanh đang nghiêm túc đấy à?

Tống Hoa Vỹ bỗng thấy lạnh thấu xương, nghĩ đến việc Dương Thanh giết A Bố chỉ bằng một cú đấm, hắn bỗng thấy nhũn cả người.

“Cậu Thanh, xin cậu nể mặt tôi, tha cho anh ta một lần!”, Tống Hoa Nghĩa chợt nói, trong mắt có vẻ không đành lòng.

Tống Hoa Vỹ thấp thỏm nói: “Tống Hoa Đông tự gieo gió gặt bão, nếu cậu giết nó, có lẽ nhà họ Tống vẫn tha cho cậu, nhưng nếu cậu giết tôi, nhà họ Tống sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu đâu”.

Dương Thanh hơi nhướng mày: “Anh nghĩ tôi sợ nhà họ Tống chắc?”
Nét mặt Tống Hoa Vỹ lập tức cứng đờ, không dám nói gì nữa mà quay sang nói với Tống Hoa Nghĩa: “Tống Hoa Nghĩa, chắc cậu cũng biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi chết”.

“Anh im đi!”
Tống Hoa Nghĩa tức giận quát.

Hắn ta biết Dương Thanh rất ghét bị đe dọa, nhưng Tống Hoa Vỹ cứ khiêu khích anh như thế, chẳng phải đang chán sống rồi à?
“Tha cho anh lần này cũng được, nếu anh lăn ra ngoài, tạm thời tôi sẽ không giết anh!”, Dương Thanh chợt nói.

Tống Hoa Vỹ thoáng sửng sốt, vội nói: “Vâng, tôi cút ngay đây ạ!”
Tống Hoa Vỹ nói rồi quay người, định rời đi.

“Tôi bảo anh lăn, nếu anh không hiểu nghĩa của chữ lăn thì có thể tra thử”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Lúc này Tống Hoa Vỹ mới hiểu, Dương Thanh đang bảo hắn lăn ra ngoài.

Có tới mấy nghìn người đang quan sát họ, trong số đó còn có rất nhiều người ở Yến Đô, nếu hắn lăn ra ngoài thật thì đâu còn mặt mũi nào để sống ở Yến Đô chứ?
Có lẽ ngay cả nhà họ Tống cũng sẽ vứt bỏ hắn nhỉ?
Dù sao, nếu nhà họ Tống đưa một người đã khiến họ mất hết thể diện lên làm người thừa kế thì có khác gì đang tự tát vào mặt mình đâu?
Tống Hoa Nghĩa cũng hiểu ngay, Dương Thanh làm thế để khiến Tống Hoa Vỹ mất hết mặt mũi, không được nhà họ Tống trọng dụng nữa.

Nếu không có Tống Hoa Vỹ cạnh tranh, chỉ còn mình hắn ta có thể đảm nhiệm vị trí người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Tống.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tống Hoa Nghĩa tràn ngập sự cảm kích.

Khi bảo Dương Thanh không giết Tống Hoa Vỹ, hắn ta đã thấy quá đáng lắm rồi, nếu khuyên Dương Thanh tiếp thì sẽ thành không biết điều mất.

"Cậu bảo tôi lăn ra ngoài ư?"
Tống Hoa Vỹ sững sờ một lát rồi tức giận nói: "Cậu đừng quá đáng thế!"
"Trong mười giây, nếu anh vẫn chưa lăn thì tôi đành lấy mạng anh vậy.

Anh cũng biết rồi đấy, tôi giết anh chỉ đơn giản như giết một con kiến mà thôi".

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Rốt cuộc Tống Hoa Vỹ cũng hiểu, Dương Thanh dám giết hắn thật.

Lúc này có rất nhiều người đang nhìn hắn, chuyện này khiến hắn có cảm giác sống không bằng chết.

Hắn là cậu ấm nhà họ Tống, đã bao giờ bị sỉ nhục như thế đâu?
Dương Thanh bảo hắn lăn ra ngoài, tức là đang định chà đạp lên lòng tự tôn của hắn.

"Được, tôi lăn!"
Rốt cuộc Tống Hoa Vỹ cũng thỏa hiệp, so với mất mạng, hắn thà vứt bỏ tự tôn còn hơn.

"Trời ạ! Cậu ấm nhà họ Tống đang làm gì thế?"
"Anh ta đang lăn à? Định lăn ra ngoài ư?"
"Rốt cuộc cao thủ trẻ kia đã nói gì với anh ta, mà lại khiến cậu ấm nhà họ Tống kiêu căng lăn ra ngoài như chó thế?"
…
Những người khác cũng không biết Dương Thanh đã nói gì

với Tống Hoa Vỹ, chỉ biết sau khi anh nói gì đó, Tống Hoa Vỹ lập tức lăn ra ngoài.

- ——————

Chương 661: 661: Không Có Lựa Chọn

Tiếng bàn tán xung quanh như từng cây gai đâm vào người Tống Hoa Vỹ.

Hắn đành phải lăn ra trước mắt mọi người nếu không sẽ thật sự nộp mạng lại đây.

Dù sao Tống Hoa Đông cũng bị Dương Thanh giết rồi.

Đúng như anh đã nói, giết một người hay hai người chẳng có gì khác nhau.

Nhưng nếu không làm theo lời của Dương Thanh, e là hắn sẽ mất mạng thật.

Mỗi khi lăn một vòng, sát khí trong lòng Tống Hoa Vỹ lại tăng thêm một chút, đợi khi hắn lăn đến cửa thang máy mới bò dậy, nhưng sát khí trong lòng đã lên đến đỉnh điểm.

Hắn cũng không dám lộ liễu, không quay đầu lại, đi thẳng vào thang máy rời khỏi chỗ này.

Tống Hoa Nghĩa lo lắng nói: “Cậu Thanh, tôi đã rất cố gắng không để nhà họ Tống xem anh như kẻ thù, nhưng kết quả nhà họ Tống lại thật sự muốn đối phó cậu.

Tôi xin cậu tha cho nhà họ Tống một con đường sống được không?”
Lời của Tống Hoa Nghĩa khiến Dương Thanh hơi ngạc nhiên.

Anh nhìn người đàn ông chỉ lớn hơn mình vài tuổi này trong lòng không khỏi than thở.

Người đàn ông này bất kể là tính cách hay tầm nhìn đều không tầm thường.

Nhà họ Tống có được anh ta đúng là may mắn.

“Nếu người nhà họ Tống muốn giết tôi, chẳng lẽ tôi phải khoanh tay ngồi chờ chết sao?”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Tống Hoa Nghĩa im lặng một hồi, lát sau trong mắt ngập tràn kiên định nói với Dương Thanh: “Nếu thật sự có người muốn

chết, là tại bọn họ gieo gió gặt bão! Tôi chỉ cầu xin cậu Thanh đến lúc đó có thể tha cho nhà họ Tống một con đường sống là được rồi".

"Được, tôi đồng ý với anh!", Dương Thanh gật đầu.

Tống Hoa Nghĩa sững sờ, hắn ta vốn tưởng Dương Thanh sẽ không đồng ý nhưng hắn ta vẫn muốn dốc hết sức.

Nếu Dương Thanh thật sự muốn tiêu diệt nhà họ Tống, hắn ta sẽ không có gánh nặng tâm lý.

Nhưng điều khiến hắn ta bất ngờ là Dương Thanh lại đồng ý dễ dàng như vậy.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!", Tống Hoa Nghĩa liên tục nói cảm ơn.

Dương Thanh khẽ cười nói: "Chúng ta cũng đi thôi!"
Tống Hoa Nghĩa lại kinh ngạc lần nữa, với thực lực mà Dương Thanh vừa thể hiện, anh rất dễ dàng đoạt được chức quán quân hôm nay.

Tiền thưởng của giải quán quân hơn vài trăm triệu vậy mà Dương Thanh lại không cần.

Nhưng nghĩ tới mối quan hệ của Dương Thanh với vị Tướng quân biên giới phía Bắc kia, hắn ta ta lại cảm thấy thoải mái.

Chỉ là ba người vừa muốn rời đi thì có mấy gã đô con đột nhiên chặn đường đi của bọn họ.

Khi thấy cách ăn mặc của đám người này, con ngươi của Tống Hoa Nghĩa co rút lại, bởi vì người mặc quần áo này chính là thành viên của club Hoàng Kim.

"Cậu Thanh, cuộc thi vẫn chưa kết thúc mà cậu đã muốn bỏ đi, làm vậy hình như không thích hợp lắm thì phải?"
Một giọng nói trêu ngươi bỗng vang lên.

Dương Thanh khẽ nhếch mày, nhìn người thanh nhiên đang đi tới cười mỉa mai nói: "Cuộc thi chưa kết thúc thì có liên quan gì đến tôi?"
Dương Thanh đã gặp người thanh niên trước mặt này rồi.

Anh ta tên Tào Huy, chính là người cố mua bằng được khu đất ngoại ô phía Nam từ tay Dương Thanh, và là con cháu nhà họ Tào, một trong bốn Vương tộc lớn.

Lúc này sau lưng anh ta có hai lão già mặc sườn xám nam.

Khí thế của bọn họ cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay cả khí thế của ông lão bên cạnh Vũ Văn Bân cũng chưa chắc mạnh bằng bọn họ.

"Cậu là ứng cử viên đoạt giải quán quân đêm nay.

Có gần một nửa số khán giả đã đặt cược cậu.

Nếu bây giờ cậu rời đi thì tôi phải ăn nói làm sao với khản giả đây?", Tào Huy cười nói.

Mà lời này của anh ta cũng đã nói rõ mối quan hệ của anh ta với club Hoàng Kim.

Thì ra club Hoàng Kim là sản nghiệp của nhà họ Tào.

Chả trách bọn họ có thể kiếm tiền ngay dưới mi mắt của tám nhà quyền thế của Yến Đô.

Lúc này Tống Hoa Nghĩa bên cạnh Dương Thanh cũng vô cùng lo sợ.

Lời của Tào Huy đã nói rõ anh ta có quan hệ với club Hoàng Kim, hơn nữa Tống Hoa Nghĩa còn biết sau lưng club này là nhà họ Tào một trong bốn Vương tộc lớn chống lưng.

Điều này có nghĩa là người thanh niên trạc tuổi mình đang đứng trước mặt này là con cháu của nhà họ Tào.

Nhưng câu nói tiếp theo của Dương Thanh suýt chút nữa đã khiến Tống Hoa Nghĩa hồn vía lên mây: "Tôi muốn đi, anh có thể ngăn cản được sao?"
Tào Huy cười mỉa mai: "Thằng nhóc, sáng nay mày đã đụng đến người của tao, tao có thể không so đo.

Nhưng nếu mày ra tay tại đây thì tao dám cam đoan bạn mày không một ai có thể rời khỏi chỗ này!"
Dứt lời, mấy gã đô con bao vây đám người Dương Thanh, đồn

loạt rút súng ra chĩa họng súng đen ngòm vào nhóm người Dương Thanh.

Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đều sững sờ.

Tống Hoa Nhã sợ đến nỗi nắm chặt góc áo của Dương Thanh, như thể lúc này chỉ có Dương Thanh mới khiến cô ta an tâm.

Tuy Tống Hoa Nghĩa muốn khuyên Dương Thanh thi đấu tiếp, nhưng Dương Thanh đã giúp hắn ta thi đấu rồi, thậm chí còn vì vậy mà đắc tội Tống Hoa Vỹ, hơn nữa anh còn đồng ý bỏ qua cho nhà họ Tống, nên hắn ta thật sự không dám yêu cầu thêm điều gì nữa.

Bây giờ dù bị giết hắn ta cũng đành chịu.

Cách đó không xa, Vũ Văn Bân đang đứng cạnh ông lão mặc sườn xám nam.

Vũ Văn Bân thấy Dương Thanh bị bao vây, hơi ngạc nhiên: "Ông Đường, mấy người kia chính là người đứng sau club Hoàng Kim?"
Ông lão mặc sườn xám nam cười hờ hững: "Người trẻ tuổi dẫn đầu kia chính là dòng bên của nhà họ Tào, tên là Tào Huy.

Cách đây mấy hôm cậu ta vừa được điều tới đây cuộc thi tranh giải quán quân hàng năm của club Hoàng Kim".

Trong mắt Vũ Văn Bân ngập tràn sợ hãi, không ngờ nhanh như vậy đã gặp phải người nhà họ Tào rồi.

Nhưng lúc sau khi hết sợ chính là cảm giác mừng như điên.

Bởi vì rõ ràng Dương Thanh và Tào Huy đang đối chọi nhau, theo hiểu biết của anh ta về Dương Thanh, chắc chắn Dương Thanh sẽ không chịu thua.

Tào Huy là con cháu của nhà họ Tào, tuy chỉ là dòng bên nhưng cũng mang dòng máu của Vương tộc, càng không đời nào thỏa hiệp.

Nếu vậy giữa hai người chắc chắn sẽ có một kẻ bị thương.

"Ông Đường, tôi hiểu rồi, chả trách ông nói Dương Thanh không giết tôi được.

Club Hoàng Kim là sản nghiệp của nhà họ Tào.

Dù Dương Thanh có mọc cánh cũng khó thoát khỏi nơi này”, Vũ Văn Bân cười nói.

Ông lão mặc sườn xám nói: “Tôi thừa nhận thực lực của Dương Thanh rất mạnh, thiên phú võ thuật cũng cực cao, nhưng nếu đấu với Vương tộc, cậu ta chỉ còn đường chết”.

“Cậu có để ý hai ông lão đứng sau lưng Tào Huy không? Bọn họ là cao thủ hàng đầu của nhà họ Tào.

Thực lực mạnh hơn tôi, dù Dương Thanh rất mạnh nhưng cũng không phải là đối thủ của bọn họ”.

Ánh mắt Vũ Văn Bân sáng rực, trong mắt ngập tràn chờ mong: “Tao rất muốn nhìn thử xem lần này mày sẽ hóa nguy thành an bằng cách nào?”
Lúc này trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí đáng sợ, híp mắt nhìn Tào Huy.

“Nếu tôi không muốn dự thi thì sao?”, Dương Thanh hỏi.

“Ha ha, mày cho rằng lúc này mày còn lựa chọn khác sao?”, Tào Huy cười nói.

Dương Thanh liếc nhìn hai ông lão đứng sau lưng Tào Huy, gật đầu: “Đương nhiên là có!”
“Mày nói thử xem, nếu tao bắt mày làm con tin, dù người của mày mạnh hơn thì có thể làm gì tao?”, Dương Thanh bỗng hỏi.

Tào Huy nghe Dương Thanh nói xong chẳng những không giận mà còn cười: “Thằng nhóc, phải công nhận mày rất can đảm…”
Nhưng anh ta chưa nói xong, cổ họng đã bị bóp nghẹt không nói nên lời.

“Thằng nhóc, thả cậu Huy ra!”
Dù sao hai cao thủ sau lưng Tào Huy cũng không ngờ Dương Thanh lại xuất hiện trước mặt Tào Huy, bóp cổ họng anh ta, nhất thời cả hai đều giận dữ không thôi.

- ————

Chương 662: 662: Còn Muốn Tiếp Tục Không

Tào Huy bị Dương Thanh một tay bóp cổ nhấc lên khiến mọi người đều sợ ngây người.

Bởi vì những người Tào Huy dẫn tới đều mặc đồng phục của club Hoàng Kim, cũng có nghĩa Tào Huy chắc chắn là một trong những kẻ nắm quyền quản lý club này.

Mặc dù rất ít người biết được thân phận của Tào Huy nhưng chỗ dựa của club Hoàng Kim quá lớn, đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám làm gì.

Vậy mà giờ đây, người của club Hoàng Kim lại bị Dương Thanh bóp cổ nhấc lên ngay trước mặt mọi người.

Vũ Văn Bân và lão già mặc sườn xám nam đứng cách đó không xa đang chờ xem kịch hay không khỏi kinh hãi.

“Sao lại có thể như vậy?”, Vũ Văn Bân trợn tròn mắt.

Trong mắt lão già mặc sườn xám nam cũng tràn đầy kinh ngạc.

Lão ta biết rõ thân phận của Tào Huy.

Quan trọng là thực lực của hai lão già mặc sườn xám nam bảo vệ Tào Huy kia không hề thua kém lão ta.

Thế mà Dương Thanh vẫn có thể dễ dàng uy hiếp tính mạng của Tào Huy.

“Ranh con, mau thả cậu Huy ra, nếu không cậu nhất định sẽ hối hận!”
Một trong hai lão già mặc sườn xám nam lạnh lùng lên tiếng.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên, bỗng dồn sức vào tay: “Ý của ông là, nếu tôi không thả, các ông sẽ không tha cho tôi hả?”
“Biết là tốt!”, lão già mặc sườn xám nam trầm giọng nói, ánh mắt lạnh lẽo.

Dương Thanh cong môi nở nụ cười châm chọc: “Vậy tôi giết anh ta thì hơn!”

Dứt lời, anh làm bộ như chuẩn bị giết Tào Huy.

“Dừng tay!”
Lão già mặc sườn xám nam bảo vệ Tào Huy lập tức gầm lên.

“Chúng tôi là người của nhà họ Tào, một trong các Vương tộc.

Người đang bị cậu bắt giữ mang họ Tào!”
Lão già mặc sườn xám nam còn lại cũng lên tiếng: “Tốt nhất cậu hãy nghĩ cho kỹ xem có nên ra tay không”.

Dương Thanh bỗng nhiên bật cười.

“Cậu cười cái gì?”, lão già mặc sườn xám nam hỏi.

“Tôi cười các ông ngây thơ! Thực sự tưởng mang nhà họ Tào ra dọa là tôi sẽ sợ sao?”, Dương Thanh hỏi ngược lại.

Sắc mặt của hai lão già mặc sườn xám nam đều cực kỳ khó coi.

Từ khí thế trên người Dương Thanh, bọn họ cảm thấy anh không hề đơn giản.

Bọn họ chợt có ảo giác, Dương Thanh thực sự dám giết Tào Huy, dường như không hề e sợ nhà họ Tào.

Lúc này Tào Huy đang điên cuồng giãy giụa, giống một con gà con bị Dương Thanh khống chế.

Mọi người xung quanh cảm thấy nghẹt thở.

“Người trẻ tuổi kia là ai vậy? Sao dám làm loạn ở club Hoàng Kim?”
“Những người đang bao vây cậu ta đều mặc đồng phục của club Hoàng Kim.

Chắc hẳn người đang bị cậu ta bóp cổ chính là chủ của club”.

“Trời ạ! Đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô còn không dám nhúng tay vào chuyện của club Hoàng Kim.

Thế mà cậu ta lại dám đánh người của họ sao?”
“Chắc chắn chàng trai trẻ này có lai lịch rất khủng, nếu không sao lại dám giết người của nhà họ Tống trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô? Còn bắt cả cháu đích tôn của nhà họ Tống lăn ra ngoài?”

…
Đám người xung quanh bàn tán rầm rộ.

Mặc dù cuộc chiến trên sàn đấu rất đặc sắc nhưng chuyện của Dương Thanh còn hấp dẫn họ hơn.

Thấy Tào Huy càng lúc càng giãy giụa yếu dần, thậm chí hai mắt dần trợn trắng, hai lão già mặc sườn xám nam rốt cuộc ý thức được, Dương Thanh thực sự dám giết Tào Huy.

“Cậu mau thả cậu ấy ra.

Có chuyện gì chúng ta từ từ nói!”, một người hoảng sợ vội nói.

Người còn lại cũng vội vàng khuyên nhủ: “Chỉ cần cậu thả cậu Huy ra, chúng tôi cam đoan sẽ không làm khó bạn cậu, để họ an toàn rời đi”.

Dương Thanh bảo Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đang ngơ ngác nhìn mình: “Hai người đi trước đi!”
Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã sửng sốt một lúc mới lấy lại tinh thần, gật đầu chạy đi.

Dương Thanh muốn dùng Tào Huy làm con tin bởi vì Tào Huy định dùng Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã uy hiếp anh.

Anh chỉ dùng chiêu gậy ông đập lưng ông mà thôi!
Nếu Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã rời đi, Tào Huy không có khả năng giữ chân anh lại.

“Bây giờ có thể thả cậu Huy ra được chưa?”
Chờ hai người kia đi khỏi, mội lão già mặc sườn xám nam mới lên tiếng hỏi.

“Các người muốn trả thù tôi thế nào cũng được, nhưng chỉ được nhằm vào tôi.

Nếu dám bắt người bên cạnh tôi để uy hiếp, các người sẽ chết rất thảm”.

Dứt lời, Dương Thanh tiện tay ném Tào Huy ra xa mười mấy mét, đến khi ngã xuống đất đã hôn mê bất tỉnh.

Lập tức có người chạy tới cứu Tào Huy, thế nhưng hai lão già bảo vệ Tào Huy vẫn không định thả Dương Thanh đi.

Dương Thanh cau mày hỏi: “Các ông muốn dây dưa với tôi đến cùng sao?”
“Vừa nãy cậu cũng đã nói, chỉ cần nhắm vào cậu, trả thù thế nào cũng được.

Chúng tôi đã thả bạn cậu đi, nhưng cậu thì không được”, một người đột nhiên nói.

“Được rồi, đừng phí lời nữa.

Các ông đã muốn chết, tôi sẽ cho các ông toại nguyện.

Cùng lên hết đi!”
Dương Thanh bị năm, sáu khẩu súng chĩa vào nhưng không hề e sợ, cười lạnh nói với hai lão già mặc sườn xám nam có thực lực mạnh nhất.

Hai lão già nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, một người trầm giọng nói: “Mình tôi là đủ đối phó với cậu rồi!”
Nói xong, lão ta xông thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Giờ phút này, người xem đều hò reo ầm ĩ, chỉ là bọn họ không nhìn sàn đấu, mà đang theo dõi cuộc chiến giữa Dương Thanh với cao thủ của club Hoàng Kim ở bên dưới.

Trông thấy đối phương xông đến, ánh mắt Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, không dám khinh địch.

Anh chợt dồn sức vào chân, cả người như tên rời cung lao vào đối phương.

“Ầm!”
Tiếng động thật lớn vang lên, chỉ thấy thân thể của Dương Thanh và lão già mặc sườn xám nam đã va vào nhau.

Mọi người không thấy được hai người họ đánh thế nào, chỉ thấy sau đó lão già mặc sườn xám nam đột nhiên lùi lại năm sáu bước liên tiếp, còn Dương Thanh vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Hú!
Tiếng hoan hô vang vọng toàn bộ sàn đấu.

Thực lực Dương Thanh thể hiện trước đó vốn đã được rất nhiều người coi trọng, lúc này anh đánh lui cao thủ của club Hoàng Kim chỉ với một đòn càng khiến họ thêm hưng phấn.

Dù là quán quân của các năm trước cũng không mạnh bằng Dương Thanh.

Còn lão già mặc sườn xám nam vừa bị đánh lui đang vô cùng kinh hãi, sắc mặt cứng đờ.

Có lẽ người khác không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng lão ta là người đánh với Dương Thanh, biết rất rõ ràng.

Giây phút hai người va vào nhau, lão ta dính một đấm mạnh mẽ của Dương Thanh vào bụng nên mới bị đánh lui năm sáu bước.

Còn đòn đánh của lão ta chẳng kịp chạm tới quần áo của Dương Thanh.

Quan trọng hơn là, bộ dạng bình tĩnh nhẹ nhàng của Dương Thanh khiến lão ta bàng hoàng nhận ra, anh vẫn chưa đánh hết sức.

Trước mặt Dương Thanh, lão ta bỗng có cảm giác mình đang lấy trứng chọi đá.

Rốt cuộc chàng trai trẻ này là ai mà có thực lực khủng bố như vậy?
“Còn muốn tiếp tục nữa không?”, Dương Thanh bỗng lên tiếng hỏi.

- ————

Chương 663: 663: Phiền Muộn Của Dương Thanh

Dương Thanh cũng không có ý đuổi cùng giết tận, dù sao đối phương cũng là người của Vương tộc Chiêu Châu.

Nếu thực sự giết họ, dù anh có thể đối phó được nhưng cũng sẽ gặp phiền phức không nhỏ.

Lão già mặc sườn xám nam nghiêm mặt lại, không lập tức trả lời.

Lão già còn lại chạy tới che chở trước người Tào Huy.

Mặc dù Tào Huy đã hôn mê nhưng họ không thể cam đoan Dương Thanh sẽ không bất ngờ ra tay giết hại anh ta.

"Chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!"
Lão già mặc sườn xám nam vừa bị Dương Thanh đánh bại đột nhiên trầm giọng nói.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, lập tức cất bước rời đi.

Người xem đang chờ mong Dương Thanh tiếp tục đánh đều rất thất vọng, nhưng Dương Thanh mạnh như vậy, ai dám ngăn cản?
"Phải làm thế nào bây giờ?"
Lão già mặc sườn xám nam vừa che chắn cho Tào Huy đi tới, lo lắng hỏi.

"Thực lực của cậu ta quá mạnh, cứ về nhà họ Tào báo cáo rồi quyết định sau", người còn lại nói.

"Được!"
Hai người thống nhất lập tức trở về nhà họ Tào báo cáo.

Vũ Văn Bân chứng kiến toàn bộ cũng trợn mắt há mồm.

Dương Thanh mạnh hơn trong tưởng tượng của anh ta nhiều.

"Ông Đường, ông thực sự chắc chắn chúng ta có thể giẫm đạp Dương Thanh dưới chân chứ?", Vũ Văn Bân hoài nghi hỏi.

Ông Đường nhắm mắt không đáp, chợt nói: “Sắp tới, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi”.

Nghe vậy, Vũ Văn Bân cảm thấy rất chờ mong.

Từ khi ông Đường xuất hiện vẫn chưa từng khiến anh ta thất vọng.

Nơi ông Đường muốn đưa anh ta đến nhất định sẽ có thể giúp anh ta thay đổi.

“Nhưng mà với thực lực vừa rồi của Dương Thanh, đêm nay cậu ta sẽ bỏ qua cho tôi sao?”, Vũ Văn Bân chợt thấy lo lắng.

Ông Đường lập tức im bặt, một lát sau mới lên tiếng: “Yên tâm, cậu ta đã biết club Hoàng Kim có nhà họ Tào chống lưng.

Nếu đã rời đi chứng tỏ cậu ta cũng không nắm chắc có thể đối phó lại được”.

“Thế nên chắc chắn cậu ta sẽ không chạy vào club Hoàng Kim tìm cậu.

Cậu ta sẽ không theo dõi cậu suốt 24 tiếng, đêm nay chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô”.

Lúc này Vũ Văn Bân mới yên tâm, gật đầu đáp: “Được!”
Cùng lúc đó, Dương Thanh đã ra khỏi club Hoàng Kim.

“Cậu Thanh!”
Anh vừa bước ra liền nghe thấy giọng nói mừng rỡ cách đó không xa, chính là hai anh em Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã được Dương Thanh bảo vệ rời đi trước.

“Anh Thanh có sao không?”, trên gương mặt xinh đẹp của Tống Hoa Nhã tràn đầy lo lắng.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Tôi không sao.

Muộn rồi, hai người về trước đi!”
Hai anh em này chờ Dương Thanh ở ngoài cổng club Hoàng Kim khiến anh rất ngạc nhiên.

Bọn họ ở lại chờ chứng tỏ rất tin tưởng Dương Thanh.

Nếu không, lỡ Dương Thanh bị giết ở trong, bọn họ ở gần như vậy rất có thể sẽ bị người nhà họ Tào đuổi giết.

“Cậu Thanh không sao thì chúng tôi yên tâm rồi, ngày khác tôi sẽ tới thăm cậu sau”.

Tống Hoa Nghĩa nghe ra được ý tứ đuổi khách của Dương Thanh, vội vàng kéo Tống Hoa Nhã rời đi.

“Sao anh lại đi luôn vậy? Vì giúp chúng ta, anh Thanh đã đắc tội với người của club Hoàng Kim.

Chúng ta bỏ anh ấy ở lại một mình, nhỡ bọn họ đuổi giết anh ấy thì phải làm sao?”
Tống Hoa Nhã bị kéo lên xe, không vui nói.

Tống Hoa Nghĩa trầm giọng đáp: “Em nghĩ nếu club Hoàng Kim muốn đuổi giết cậu Thanh, chúng ta đi theo cậu ấy là đang giúp cậu ấy sao?”
“Giống như lúc ở trong club Hoàng Kim, chúng ta sẽ chỉ làm vướng tay vướng chân cậu ấy!”
Nói xong, Tống Hoa Nghĩa cổ quái nhìn chằm chằm Tống Hoa Nhã, cảm thấy em gái mình hơi khác thường.

Tống Hoa Nhã bị anh trai nhìn chằm chằm bỗng chột dạ, cả giận nói: “Anh nhìn em như vậy làm gì?”
“Hoa Nhã, em thích cậu Thanh rồi à?”, Tống Hoa Nghĩa đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, gương mặt Tống Hoa Nhã lập tức đỏ bừng, trừng mắt nhìn Tống Hoa Nghĩa, chột dạ nói: “Không phải!”
“Em là em gái anh, em nghĩ gì anh biết hết”.

Tống Hoa Nghĩa thở dài nói: “Cậu Thanh đã có gia đình, cũng rất yêu vợ mình.

Bất kỳ ai cũng không có cơ hội chen vào đâu”.

Hắn ta đã điều tra Dương Thanh, biết rõ mọi chuyện về anh như lòng bàn tay.

Nhất là chuyện Dương Thanh vì Tần Thanh Tâm chịu nhục đến ở rể khiến hắn ta rất kinh ngạc.

Sau khi biết được sức mạnh khủng bố của Dương Thanh, Tống Hoa Nghĩa càng ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông mạnh như vậy mà lại rất chung tình.

Nghe anh trai nói thế, sắc mặt Tống Hoa Nhã lập tức ảm đạm, cúi gằm đầu xuống, viền mắt đỏ hoe: “Anh yên tâm, em biết mà.

Người như em không có tư cách với tới người đàn ông như anh Thanh”.

Thấy em gái đau lòng, Tống Hoa Nghĩa cảm thấy xót xa, may mà Tống Hoa Nhã chỉ vừa mới thích Dương Thanh.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Để Tống Hoa Nhã biết được khoảng cách giữa mình và Dương Thanh mới có thể nhanh chóng giúp em gái anh ta dứt ra được.

“Thôi nào, em cũng đừng coi nhẹ mình.

Em gái anh xinh đẹp như vậy, muốn đàn ông như nào chẳng được?”, Tống Hoa Nghĩa an ủi một câu rồi lái xe rời đi.

Lần này tham gia cuộc thi chọn quán quân được club Hoàng Kim tổ chức hàng năm, trong số ba anh em nhà họ Tống tuy có hắn ta chiến thắng nhưng cũng có một người bỏ mạng.

Hắn ta không biết sau khi trở về nhà họ Tống sẽ phải đối mặt với điều gì.

Đợi Tống Hoa Nghĩa rời khỏi, Dương Thanh gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương nhanh chóng nhấc máy: “Anh Thanh!”
“Tới club Hoàng Kim ngay!”, Dương Thanh nói.

“Vâng!”, đối phương lập tức đáp.

Đối với Dương Thanh, giết dòng chính nhà họ Tống hay đắc tội nhà họ Tào cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Thu hoạch lớn nhất của tối nay chính là tìm thấy Vũ Văn Bân.

Lần trước Vũ Văn Bân thoát khỏi tay anh.

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để lịch sử lặp lại.

Bây giờ mới đắc tội nhà họ Tào, ai biết liệu có xuất hiện cao thủ mạnh hơn hay không.

Có lẽ Mã Siêu tới sẽ giúp được anh.

Hai mươi phút sau, Mã Siêu đã tới club Hoàng Kim.

“Anh Thanh, sao anh lại ở đây?”
Vừa xuống xe, Mã Siêu đã đi tới chỗ Dương Thanh, nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh đáp: “Tôi tìm thấy Vũ Văn Bân rồi!”
“Hóa ra thằng khốn này trốn ở club Hoàng Kim”.

Mã Siêu nhếch miệng cười nhưng lại tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh không chần chừ, lập tức kể lại mọi chuyện cho anh ta nghe.

“Anh Thanh, club Hoàng Kim của nhà họ Tào thì đã sao? Chúng ta cứ xông vào bắt Vũ Văn Bân đi, em xem ai dám ngăn cản?”, Mã Siêu bá đạo nói.

Anh ta chính là anh em thân thiết nhất của Dương Thanh, đương nhiên hiểu được anh rất muốn biết bí mật của mẹ mình.

Vũ Văn Bân chính là chìa khóa.

Dương Thanh cau mày: “Dù sao nhà họ Tào cũng là một trong các Vương tộc.

Nếu tôi đã rời khỏi biên giới phía Bắc thì không thể ngông nghênh như lúc tôi còn là Tướng quân được.

Tôi không sợ làm lớn chuyện, nhưng những người khác thì sao?”
Nghe vậy, Mã Siêu lập tức im bặt, trong lòng cảm thấy uất ức.

Anh ta biết ý của Dương Thanh là gì.

Với quyền thế của nhà họ Tào, nếu thực sự đắc tội khiến cao thủ hàng đầu của bọn họ tìm tới, đến cả anh ta cũng chỉ còn đường chết.

Huống chi, Dương Thanh còn có vợ con.

- ————

Chương 664: 664: Giao Người Ra Đây

Thời gian dần trôi qua, Dương Thanh vẫn ngồi trong xe không hề có ý định rời đi.

Mã Siêu ngồi ở ghế lái, hai mắt nhìn chằm chằm vào cổng club Hoàng Kim.

"Ra rồi!"
Dương Thanh ngồi ở ghế sau vẫn luôn nhắm nghiền mắt đột nhiên mở mắt nhìn về phía cổng.

Anh vừa dứt lời, hai bóng người một già một trẻ đi ra.

Mã Siêu định xuống xe thì bị Dương Thanh ngăn lại: "Cứ chờ đã!"
Hai người đi ra khỏi club Hoàng Kim chính là Vũ Văn Bân và ông Đường.

Ông Đường vô cùng cảnh giác, vừa ra ngoài đã bắt đầu quan sát xung quanh.

Lão ta không biết Dương Thanh có ở đây hay không nhưng có dự cảm rất xấu.

"Ông Đường, chắc là thằng kia đi rồi nhỉ?", Vũ Văn Bân cũng lo lắng, nhỏ giọng hỏi.

Ông Đường đáp: "Có lẽ vậy!"
Hai người lập tức leo lên một chiếc Bentley màu đen.

"Đuổi theo!", Dương Thanh ra lệnh.

Mã Siêu lập tức khởi động xe, đuổi theo ở khoảng cách vừa đủ.

Ông Đường ngồi trong xe vẫn cảm thấy bất an, mí mắt máy lia lịa, dường như sắp xảy ra chuyện.

Vũ Văn Bân không hề có cảm giác này, tưởng bở đã trốn thoát, cười lạnh nói: "Dương Thanh, mày chỉ biết nói khoác thôi.

Muốn bắt tao à, còn non lắm!”
Ông Đường khẽ cau mày, cảm thấy Vũ Văn Bân rất ngông cuồng.

Nếu anh ta không thay đổi, chỉ sợ rất khó đấu lại Dương Thanh.

Càng đừng nói là đoạt ngôi vị chủ Vương tộc của nhà họ Tào.

Lúc này đang vào giờ cao điểm buổi tối, xe đông nghịt, không đi nhanh được.

Ông Đường không hề nhận ra có một chiếc Phaeton màu đen đang không nhanh không chậm theo sát.

Nửa tiếng sau, chiếc Bentley đi vào một ngã ba, chiếc Phaeton cũng đi theo.

Lần này, rốt cuộc ông Đường cũng phát hiện đang bị theo đuôi, lập tức nghiêm mặt nói: “Đúng là bám dai như đỉa!”
“Ai?”
“Ai bám dai như đỉa?”
Vũ Văn Bân nghe vậy, lông tơ toàn thân lập tức dựng đứng.

“Dương Thanh”, ông Đường đáp.

“Cái gì?”
“Cậu ta tới rồi sao?”
“Cậu ta đang ở đâu?”
Vũ Văn Bân nghe thấy tên của Dương Thanh liền sợ chết khiếp, thấp thỏm hỏi.

“Câm miệng!”
Ông Đường quát lên một tiếng, cắn răng nói: “Đừng quên cậu còn phải kế thừa vị trí chủ Vương tộc của nhà họ Tào.

Chỉ là một thằng nhóc biết đánh đấm chút đỉnh mà đã bị dọa thành như vậy sao?”
Vũ Văn Bân vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng Dương Thanh đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn, trên mặt anh ta vẫn tràn đầy sợ hãi.

“Yên tâm, tôi có chuẩn bị rồi! Không ngăn được chúng ta đâu!”

Ông Đường híp mắt nói rồi gọi điện thoại: “Chặn chiếc Phaeton màu đen sau lưng chúng tôi ở đường Đạo Hương Nam!”
Dứt lời, ông ta cúp máy.

“Ông gọi cho ai đấy?”, Vũ Văn Bân hỏi.

“Sát thủ của Bạo Phong Tuyết, tổ chức sát thủ lớn thứ ba thế giới!”, ông Đường đáp.

Nghe thấy ba chữ Bạo Phong Tuyết, Vũ Văn Bân rất kinh ngạc: “Không ngờ ông còn có thể liên hệ với sát thủ của Bạo Phong Tuyết”.

“Nghe nói sát thủ của Bạo Phong Tuyết chưa từng nhận nhiệm vụ ở Chiêu Châu.

Thế mà ông lại mời được họ”.

“Dương Thanh có mạnh đến đâu, gặp phải sát thủ của Bạo Phong Tuyết cũng chỉ còn đường chết!”
Rốt cuộc Vũ Văn Bân cũng được thở phào một hơi.

Nhưng ông Đường chẳng hề thả lỏng, vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

“Anh Thanh, bọn họ phát hiện ra rồi!”
Trong chiếc Phaeton phía sau chiếc Bentley, Mã Siêu đang lái xe bỗng lên tiếng.

“Tông vào đi!”, Dương Thanh ra lệnh.

“Vâng!”
Mã Siêu đạp mạnh chân ga, động cơ của chiếc Phaeton vốn được cải tiến đặc biệt gầm lên, tốc độ xe lập tức tăng vọt điên cuồng đuổi theo chiếc Bentley.

“Giảm tốc!”
Đúng lúc này, Dương Thanh cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt ập tới, hoảng hốt hô lên.

“Đoàng!”
Kít!
Dường như cùng lúc Dương Thanh kêu giảm tốc, một tiếng súng nổ chói tai vang lên.

Mã Siêu cũng phản xạ cực nhanh, giẫm mạnh phanh xe.

Viên đạn đập thẳng vào động cơ xe.

“Súng bắn tỉa!”

Sắc mặt Mã Siêu cực kỳ khó coi, tỏa ra khí thế kinh người.

“Để tôi lái xe!”
Dương Thanh vội vàng nói.

Trước giờ, Mã Siêu vẫn luôn răm rắp nghe theo lệnh của Dương Thanh.

Hai người phối hợp vô cùng hoàn hảo.

Chỉ trong nháy mắt, Mã Siêu đã ngồi sang ghế lái phụ, còn Dương Thanh cũng thoắt cái leo lên ghế lái.

“Đoàng đoàng đoàng!”
Ngay sau đó, mấy tiếng súng bắn liên tiếp vang lên.

Nhưng Dương Thanh đã cầm được tay lái.

Chiếc xe vòng vèo trên đường tránh thoát mưa đạn liên tục bay đến.

Chiếc Bentley phía trước cũng lao nhanh hơn hẳn, nhanh chóng cách xa chiếc Phaeton.

Dương Thanh nắm chặt bánh lái, nhìn chằm chằm chiếc Bentley trước mặt, đạp mạnh chân ga đuổi theo, động cơ gào thét điên cuồng.

Tiếng súng vẫn vang lên không ngừng, nhưng lần nào chiếc xe cũng linh hoạt tránh thoát dưới sự khống chế của Dương Thanh.

“Mấy tên khốn kiếp này đúng là điên rồ, dùng đến cả súng bắn tỉa!”
Mã Siêu nghiến răng nghiến lợi nói.

Chiêu Châu vốn quản lý súng ống vô cùng nghiêm ngặt.

Giờ đây đột nhiên xuất hiện tay súng bắn tỉa, hơn nữa còn không chỉ một người, xem ra đối phương đã chuẩn bị rất chu đáo.

Lúc này, Dương Thanh không thèm để ý tới tay súng bắn tỉa, chỉ điên cuồng đuổi theo xe của Vũ Văn Bân.

"Ông Đường, bọn chúng đuổi tới rồi!"
Trong xe, Vũ Văn Bân thấy chiếc Phaeton đang không ngừng theo sát, sợ hãi gào lên.

Nghe ông Đường nói mời được sát thủ của Bạo Phong Tuyết tới, anh ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ phải chết.

Nào ngờ đối phương chỉ bị ngăn cản vài giây ngắn ngủi, hoàn toàn không làm gì được.

Ông Đường cũng không ngờ mình chuẩn bị đầy đủ như vậy mà vẫn không ngăn cản được Dương Thanh.

Tiếng súng đã im bặt, xe của Dương Thanh đã rời khỏi phạm vi ngắm bắn.

"Ông Đường, ông vẫn còn chuẩn bị khác phải không?"

Vũ Văn Bân thấy vẻ mặt nghiêm trọng của ông Đường lại càng thêm sợ hãi, sắp khóc đến nơi: "Ông nói tôi phải thừa kế vị trí chủ Vương tộc của nhà họ Tào cơ mà.

Sao tôi có thể chết ở đây được?"
"Chắc chắn ông vẫn còn cách khác.

Ông mau nói cho tôi biết đi!"
Vũ Văn Bân suýt bị Dương Thanh lấy mạng hai lần, thật sự rất sợ hãi.

Anh ta biết nếu mình rơi vào tay Dương Thanh lần nữa sẽ không còn đường sống.

"Cậu còn nói thêm một chữ, tôi lập tức ném cậu xuống xe!", ông Đường bỗng nhiên nói.

Quả nhiên có tác dụng, Vũ Văn Bân lập tức im bặt, trong trong mắt anh ta vẫn tràn đầy hoảng sợ.

Ông Đường suy nghĩ hồi lâu, thấy chiếc Phaeton đã đuổi tới liền biết, chỉ có đánh một trận mới có thể đưa Vũ Văn Bân đi.

"Dừng xe!", ông Đường ra lệnh.

Tài xế lập tức dừng xe.

Vũ Văn Bân thấy vậy, chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, dưới háng ướt nhẹp, sợ tè ra quần.

Ông Đường thất vọng nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy mình cố gắng như vậy không đáng chút nào.

Nhưng vì một vài nguyên nhân, dù ông ta có phải bỏ mạng cũng không được để Vũ Văn Bân chết.

“Cậu ngồi im trên xe, không được nhúc nhích.

Khi có cơ hội, tài xế sẽ đưa cậu rời đi”, ông Đường nhìn Vũ Văn Bân lần cuối rồi mở cửa xe bước xuống.

Lúc này, Dương Thanh và Mã Siêu cũng xuống xe.

“Giao người ra đây!”
Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông Đường.

- ————

Chương 665: 665: Sát Thủ Đánh Lén

Mã Siêu cũng bước xuống xe, đứng sau lưng Dương Thanh, cảnh giác nhìn chằm chằm ông Đường.

Anh ta cảm thấy sự uy hiếp cực lớn từ trên người ông Đường.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn đối phương, lặp lại lần nữa:
"Giao người!"
"Chàng trai trẻ, làm người phải biết khoan dung độ lượng.

Cậu với Vũ Văn Bân vốn là anh em ruột thịt.

Cậu giết cậu ấy không thấy có lỗi với bố mình sao?"
Ông Đường không muốn giao người, định giở bài tình cảm.

"Tôi có thể không giết anh ta.

Chỉ cần anh ta trả lời tôi một câu hỏi, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng", Dương Thanh nói.

Đối với anh, sự sống chết của Vũ Văn Văn chẳng hề quan trọng.

Nhưng anh rất muốn biết bí mật về mẹ mình.

Trước đó anh từng thăm dò Vũ Văn Cao Dương, nhìn ra được ông ta cũng biết bí mật này, chỉ là không chịu nói ra.

Vũ Văn Cao Dương là bố anh, anh không thể ra tay, nhưng Vũ Văn Bân thì khác.

Nếu không còn cách nào, Dương Thanh tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Tôi không tin cậu", ông Đường nói thẳng.

Dương Thanh có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu thực sự giao Vũ Văn Bân cho anh, chỉ sợ Vũ Văn Bân sẽ có khả năng bị lấy mạng.

"Anh Thanh nói nhảm nhiều vậy làm gì? Anh cứ giữ chân lão ta, em đi bắt gã kia", Mã Siêu nhếch miệng nở nụ cười khát máu.

Anh ta cảm giác được ông Đường rất mạnh, sẽ không ngu ngốc đối phó với lão ta, nhưng lại có thể bắt Vũ Văn Bân ở trong xe.

Dương Thanh không đáp, chỉ nhìn ông Đường hỏi lại một lần: "Ông kiên quyết không giao người sao?"
Ông Đường lắc đầu: "Trừ phi tôi chết!"
"Vậy thì đành đắc tội!"
Ánh mắt Dương Thanh trở nên nghiêm túc: "Ra tay đi!"
"Vâng!"
Ngay sau khi Dương Thanh ra lệnh, Mã Siêu đã chạy vọt tới chiếc Bentley có giá trị không nhỏ kia.

"Chết tiệt!"
Ông Đường quát lớn, lập tức nhào về phía Mã Siêu.

"Đối thủ của ông là tôi!"
Nhưng lão ta còn chưa tiếp cận được Mã Siêu đã bị Dương Thanh cản lại.

Anh vung đấm ra.

"Uỳnh!"
Ông Đường không chút do dự, lập tức từ bỏ ý định tấn công Mã Siêu, giơ tay ngăn trước ngực.

Nắm đấm của Dương Thanh đánh thẳng vào cánh tay của ông Đường, khiến lão ta bị đẩy lùi mấy bước.

"Tôi tôn trọng ông là tiền bối, không muốn ra tay nên ông đừng ép tôi.

Ông biết mà, ông không phải đối thủ của tôi".

Dương Thanh không thừa thắng xông lên mà tiếp tục thuyết phục.

Sắc mặt ông Đường trở nên nghiêm trọng.

Lão ta đã biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng lão ta có sứ mệnh quan trọng.

Nếu Vũ Văn Bân xảy ra chuyện, lão ta khó lòng thoát tội.

"Với thực lực của ông, bảo vệ một thằng vô dụng như vậy đúng là lãng phí.

Nếu ông đồng ý đi theo tôi, nhà họ Tào cho ông cái gì tôi sẽ đền ông gấp bội”.

Dương Thanh nói tiếp.

Thực lực của ông Đường mạnh hơn cả Mã Siêu.

Nếu dưới tay anh có cao thủ cấp bậc này chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh.

Bây giờ anh đã quyết định dẫn cả nhà về Yến Đô ở, kẻ địch sẽ ngày càng mạnh hơn.

Nếu có ông Đường bảo vệ, áp lực của anh sẽ giảm bớt không ít.

Nhưng ông Đường không thể đi theo Dương Thanh, lắc đầu nói: “Nhà họ Tào có ơn với tôi.

Mạng của tôi được nhà họ Tào cho, dù có chết vì nhà họ Tào tôi cũng phải trả ơn!”
Rốt cuộc Dương Thanh đã hiểu không có hi vọng thuyết phục ông Đường đi theo mình.

“Vậy thì tôi đành phải đắc tội!”
Vẻ mặt Dương Thanh nghiêm túc hẳn lên.

Trước giờ anh chưa từng nương tay với kẻ thù.

Ông Đường cũng không dám chủ quan, lập tức tập trung toàn bộ sức lực, vọt tới chỗ Dương Thanh.

Thoáng chốc, lão ta đã đối mặt với anh.

“Bịch!”
Dương Thanh không nương tay nữa, đấm mạnh vào ngực lão ta.

Ông Đường như con diều đứt dây bay ngược ra xa mấy mét rồi rơi xuống.

Tốc độ của ông Đường rất nhanh, nhưng thực lực vẫn thua kém Dương Thanh rất nhiều.

Lão ta không thể chống lại một đấm của Dương Thanh, phun máu ra, cả người đau nhức.

Thế nhưng lão ta vẫn giãy giụa bò lên, trong lòng khiếp sợ tột độ.

Trước đó ở club Hoàng Kim, lão ta đã biết Dương Thanh vô cùng mạnh.

Nhưng đến tận bây giờ, lão ta mới nhận ra, anh vẫn luôn đánh rất nhẹ nhàng.

Lão ta không đoán được thực lực của Dương Thanh mạnh đến mức nào.

Bởi vì lão ta không đủ khả năng ép Dương Thanh đánh hết sức.

Lúc này, Mã Siêu đã tới gần chiếc Bentley, đấm vỡ cửa kính xe, túm tài xế ra ngoài.

Chỉ khi giải quyết tài xế mới có thể bảo đảm Vũ Văn Vân không thể chạy thoát.

Trong xe.

Vũ Văn Bân thấy Mã Siêu đấm vỡ cửa kính, một tay lôi tài xé ra ngoài đã sợ ngây người.

“Mình nên làm gì bây giờ?”
Vũ Văn Bân khiếp đảm, bỗng thấy hối hận vì khiêu khích Dương Thanh.

Nhưng giờ đây hối hận cũng đã muộn.

“Thằng chết tiệt, mày tự cút ra ngoài hay phải để tao lôi mày ra?”
Mã Siêu cười híp mắt nói.

“Tôi… tôi tự xuống xe!”, cuối cùng Vũ Văn Bân cũng hạ quyết tâm.

Giọng điệu giống như thà tự xuống xe chịu đau ít còn hơn bị Mã Siêu lôi xuống.

Nhưng đúng lúc ấy, một gã sát thủ áo đen đột nhiên xuất hiên, tay cầm một con dao găm sắc nhọn đâm thẳng vào ngực Mã Siêu.

“Roẹt!”
Mã Siêu không kịp tránh, cánh tay bị lưỡi dao rạch một đường.

Nhưng anh ta không có cơ hội phản ứng, lưỡi dao đã lại đâm tới.

Anh ta chỉ có thể từ bỏ tấn công, vội vàng trốn tránh.

Đối phương mặc đồ đen, cả khuôn mặt bị che dưới lớp vải.

Dương Thanh nhướng máy nhìn chằm chằm ông Đường, tức giận hỏi: “Ông thuê sát thủ tới à?”
Gã sát thủ mặc áo đen kia vô cùng nhanh nhẹn, từng đòn đều trí mạng.

Chỉ có sát thủ hàng đầu thế giới mới có năng lực giết người mạnh mẽ như vậy.

“Nếu cậu không cứu, chỉ sợ anh em của cậu sẽ phải bỏ mạng!”, ông Đường cười lạnh một tiếng.

Cả tay súng bắn tỉa trước đó cũng do lão ta mời tới để đối phó Dương Thanh.

Nhưng không ngờ Dương Thanh vẫn có thể đuổi kịp lão ta dưới sự truy sát của mấy tay súng bắn tỉa.

“Ông đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho ông toại nguyện!”
Sát khí trong mắt Dương Thanh ngày càng nồng đậm.

Anh vốn không định trở mặt với nhà họ Tào, chỉ muốn tra hỏi Vũ Văn Bân về bí mật của mẹ mình rồi sẽ tha cho anh ta.

Nhưng giờ đây, anh không muốn tha chết cho ông Đường nữa.

“Người ta là sát thủ hàng đầu của tổ chức xếp thứ ba thế giới Bạo Phong Tuyết đấy.

Nếu cậu còn không đi cứu, nhất định sẽ phải hối hận”.

Ông Đường cảm nhận được sát khí từ trên người Dương Thanh, vội nói.

Dương Thanh khinh thường cười lạnh: “Nếu tôi nói cho ông biết, sát thủ từng xếp hạng nhất của Bạo Phong Tuyết cũng phải chết trong tay anh em tôi thì sao?”
- ————

Chương 666: 666: Bí Mật Của Mẹ

Nghe vậy, ông Đường hoảng hốt nói: “Không thể nào!”
Nếu nói cao thủ mạnh nhất Bạo Phong Tuyết bị Dương Thanh giết chết lão ta còn tin.

Nhưng nếu nói cao thủ mạnh nhất Bạo Phong Tuyết chết trong tay một thằng đàn em của Dương Thanh, lão ta không tin.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông Đường, không thèm giải thích mà nói: “Đỡ đòn đi!”
Dứt lời, anh thoắt cái biến mất tại chỗ.

Một khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người Dương Thanh càn quét về phía ông Đường.

Ông Đường khiếp sợ phát hiện mình không hề có chút ý chí chiến đấu nào.

Bởi vì sát khí của Dương Thanh quá khủng bố, so với anh, lão ta chỉ như một hạt cát trong sa mạc.

Không phải lão ta không dám đánh mà là chưa kịp ra tay, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt lão ta.

“Chết đi!”
Lão ta chỉ nghe thấy hai chữ này, sau đó thân thể cứ như bị một chiếc xe tải mấy chục tấn tông vào, bay thẳng ra ngoài.

Lão ta bổ nhào xuống đất, lại phun máu, sự sống dần tan biến như thủy triều rút.

“Rốt… rốt cuộc cậu là ai?”
Ông Đường cắn răng hỏi.

Nhưng Dương Thanh không có ý định nói cho lão ta biết, chỉ hờ hững nhìn một cái rồi quay người rời đi.

Bỗng cổ họng xộc lên mùi máu tanh, ông Đường không nhịn nổi phun ra một ngụm máu đen rồi tắt thở, chết không nhắm mắt.

Đến tận lúc chết, lão ta vẫn không biết thân phận thật sự của Dương Thanh.

Lúc này, Mã Siêu đang giao đấu với cao thủ của Bạo Phong Tuyết.

Tuy anh ta bị rạch một dao ở cánh tay nhưng không hề ảnh hưởng tới thực lực.

“Đánh nhanh thắng nhanh!”, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

“Được thôi!”
Mã Siêu công môi nở nụ cười, híp mắt nhìn chằm chằm sát thủ bịt mặt, lạnh lùng nói: “Mày chết được rồi đấy!”
Nói xong, cả người anh ta như một con thú dữ nhào vào sát thủ.

Mã Siêu như biến thành một người khác, sát khí bùng nổ.

Sát thủ cảm thấy toàn thân rét run, nguy hiểm ập đến.

Vừa rồi gã ta đã tận mắt chứng kiến Dương Thanh giết ông Đường.

Bây giờ Dương Thanh đang đứng bên cạnh, gã ta không có khả năng giết Mã Siêu.

Nghĩ vậy, gã ta không mảy may do dự định quay lưng bỏ chạy.

“Phập!”
Nhưng gã ta vừa mới lao ra ngoài mấy mét, Dương Thanh đá ra một cái, viên đá lao như bay về phía gã ta.

Sát thủ bổ nhào ra trước theo quán tính rồi ngã lăn ra đất.

“Anh Thanh, đã nói là anh không cần ra tay rồi mà”, Mã Siêu oán trách.

Dương Thanh chỉ lạnh nhạt đáp: “Nếu gã ta chạy trốn, cậu không đuổi kịp đâu!”
Sát thủ của Bạo Phong Tuyết nổi tiếng về tốc độ.

Mã Siêu không thể giữ chân đối phương.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời nói của Dương Thanh, Mã Siêu không dám nhiều lời, vội vàng đi lên mở cửa sau xe Bentley ra.

“Á… Đừng giết tôi… Đừng giết tôi…”
Vũ Văn Bân ở trong xe nhắm tịt mắt gào thét ầm ĩ, khí thế

hống hách khi ở club Hoàng Kim đã mất sạch.

“Cho anh ta ngậm miệng rồi đưa đi!”, Dương Thanh nói.

Mã Siêu đập một cái, Vũ Văn Bân lập tức ngất xỉu.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh ngồi trên sofa trong một tòa biệt thự cao cấp.

Giữa phòng khách có một người đang nằm, chính là Vũ Văn Bân.

“Ào ào!”
Mã Siêu dội nước lạnh lên đầu anh ta.

Vũ Văn Bân giật mình mở choàng mắt, phát hiện mình đang ở trong một tòa biệt thự cao cấp, Dương Thanh đang ngồi trên sofa ngay trước mặt anh ta.

“Dương… Dương Thanh, cậu… cậu muốn làm gì?”
Vũ Văn Bân bị dọa suýt bật khóc, vô thức lùi về phía sau.

“Bịch!”
Mã Siêu đá vào mông Vũ Văn Bân, khiến anh ta ngã bổ nhào dưới chân Dương Thanh.

“Mày còn không biết tao muốn làm gì sao?”
Dương Thanh nắm tóc Vũ Văn Bân, căm tức nói: “Mau nói toàn bộ những chuyện liên quan đến mẹ tao đi!”
“Nếu mày dám giấu giếm nửa câu, tao sẽ giết mày ngay lập tức”.

Lúc này Dương Thanh cực kỳ hung dữ, tròng mắt đỏ ngầu.

Lần này rời khỏi biên giới phía Bắc, anh vốn định sống yên bình, nào ngờ phiền phức cứ thi nhau kéo tới.

Bây giờ còn biết về một bí mật của mẹ mình, sao anh có thể bỏ qua cho Vũ Văn Bân được?
Vũ Văn Bân hoảng sợ nói: “Tôi lừa cậu đấy.

Tôi sợ cậu giết tôi nên mới cố tình nói là biết bí mật của mẹ cậu.

Thực ra tôi chẳng biết gì hết!”
“Dương Thanh, cậu không thể giết tôi.

Chúng ta là anh em ruột, sau này tôi không tranh với cậu nữa.

Cậu muốn tôi làm chó cũng được, cậu bảo tôi cắn ai tôi sẽ cắn người đó! Gâu! Gâu! Gâu!”
Vũ Văn Bân quỳ rạp dưới chân Dương Thanh, vẻ mặt sợ hãi sủa theo chó.

“Bịch!”
Dương Thanh đạp Vũ Văn Bân, giận dữ quát: “Tao hỏi mày lần cuối, mày biết bí mật gì của mẹ tao?”
“Mày có thể lựa chọn tiếp tục giấu tao, nhưng tao nói cho mày biết đây là cơ hội sống cuối cùng của mày.

Thành thật nói cho tao biết, tao tha cho mày, hoặc là nhận lấy cái chết!”
Mặt Vũ Văn Bân be bét máu, sợ chết khiếp.

Anh ta biết nếu còn không chịu nói thật, chỉ e Dương Thanh sẽ giết mình.

“Tôi chỉ biết chút ít, không rõ toàn bộ chân tướng”.

Cuối cùng Vũ Văn Bân cũng chịu nói ra: “Năm đó trước khi hai mẹ con cậu bị đuổi khỏi gia tộc, tôi từng tình cơ nghe thấy bố mẹ tôi cãi nhau.

Mẹ tôi nói con của cô ta không phải con của ông, sao ông còn dám để họ ở lại gia tộc?”
“Nhưng tôi không biết người mẹ tôi nói tới có phải là mẹ cậu hay không”.

“Nhưng sau lần đó, hai mẹ con cậu mới bị đuổi khỏi gia tộc Vũ Văn”.

Vũ Văn Bân nói ra toàn bộ những gì mình biết.

Uỳnh!
Trong đầu Dương Thanh nổ ầm ầm.

Anh sững sờ không dám tin vào tai mình.

Tuy Vũ Văn Bân nói không biết người mẹ mình nhắc tới có phải mẹ anh hay không nhưng xem ra chính là hai mẹ con anh.

Nếu đây là sự thật, vậy chẳng phải anh không phải là người của gia tộc Vũ Văn sao?

“Không thể như vậy được!”
Dương Thanh nổi giận bóp cổ Vũ Văn Bân, giận dữ hét lên: “Mày đang lừa tao đúng không? Nói đi, mày đang lừa tao phải không?”
Lúc này Dương Thanh đã hoàn toàn mất kiểm soát, bàn tay bóp cổ Vũ Văn Bân dùng rất nhiều sức, khiến anh ta không nói nổi một chữ.

“Anh Thanh!”
Mã Siêu thấy thế vội vàng đi tới, lo lắng nói: “Anh tỉnh táo lại đã! Giết anh ta rồi sẽ không biết gì nữa đâu!”
- ————

Chương 667: 667: Thì Ra Là Vậy

Nghe Mã Siêu nói thế, Dương Thanh mới dần tỉnh táo lại, bàn tay đang bóp cổ Vũ Văn Vân cũng dần buông lỏng.

Vũ Văn Bân ngã lăn ra đất, hít lấy hít để.

Anh ta lại phải chịu cảm giác đứng giữa ranh giới sống chết trong tay Dương Thanh.

Trước đó anh ta đã bị Dương Thanh dọa sợ mất mật, lần này lại càng sợ hơn.

Anh ta có cảm giác như đang đối mặt với thần chết.

"Tao cho mày thêm một cơ hội nói thật!"
Dương Thanh hít sâu một hơi, cố giữ tỉnh táo.

Lần này, Vũ Văn Bân thật sự bật khóc, quỳ dưới chân Dương Thanh nức nở nói: "Lời tôi vừa nói đều là sự thật.

Tôi thề, nếu nói dối sẽ chết không yên".

"Nếu cậu không tin tôi thì gọi điện cho bố đi, kiểm tra xem tôi nói thật hay giả.

Nếu là giả thì hẵng giết tôi, được không?"
Vũ Văn Bân khóc lóc cầu xin.

Hiện giờ anh ta chỉ mong được sống.

Nhưng lời anh ta nói lại khiến lòng Dương Thanh chết lặng.

Bởi vì anh biết trong hoàn cảnh hiện giờ, Vũ Văn Bân không có gan nói láo.

Vậy có nghĩa là, mình không phải con ruột của Vũ Văn Cao Dương sao?
"Không thể nào! Không thể như vậy được!"
Dương Thanh thẫn thờ lẩm bẩm.

Lần đầu tiên Mã Siêu thấy anh mất khống chế như vậy, nhưng cũng có thể hiểu được tâm tình của anh.

Trước giờ Dương Thanh vẫn luôn thù hận gia tộc Vũ Văn.

Nếu không phải trước khi chết mẹ anh từng bắt anh thề độc không được trả thù, anh đã tiêu diệt gia tộc Vũ Văn từ lâu rồi.

Anh ôm mối hận này hơn hai mươi năm, thế mà bỗng một ngày chợt phát hiện gia tộc Vũ Văn cũng chẳng phải gia tộc của mình.

Nếu mình không phải người của gia tộc Vũ Văn, vậy thì bố ruột của anh là ai?
Tại sao lại vứt bỏ hai mẹ con mình?
"Anh Thanh, có thể đây cũng không phải sự thật.

Hay là anh cứ gọi cho Vũ Văn Cao Dương hỏi đã?", Mã Siêu dè dặt hỏi.

"Đi! Lập tức tới gia tộc Vũ Văn!"
Dương Thanh quyết định tới hỏi thẳng.

Có vài lời không thể nói rõ ràng qua điện thoại.

Anh phải ba mặt một lời hỏi Vũ Văn Cao Dương, rốt cuộc sự thật là gì.

"Thế còn anh ta thì sao?", Mã Siêu nhìn Vũ Văn Vân đang run lẩy bẩy.

Dương Thanh cũng nhìn sang: "Tạm thời giữ lại mạng của anh ta, dẫn đi cùng!"
"Vâng!", Mã Siêu đáp.

Hiện giờ, tâm trạng cảu Dương Thanh cực kỳ mâu thuẫn.

Ở sâu trong lòng anh đã biết mình không phải con ruột của Vũ Văn Cao Dương, chỉ là không muốn thừa nhận.

Nếu anh thực sự không có quan hệ với gia tộc Vũ Văn, thù oán giữa anh và bọn họ cũng không tồn tại.

Nửa tiếng sau, một chiếc Phaeton màu đen chậm rãi đi tới một trang viên xa hoa rộng trăm mẫu.

Vừa tới cổng đã bị bảo vệ ngăn lại: "Các cậu là ai?"
"Mở cửa!"
Cửa kính xe hạ xuống, mặt Vũ Văn Bân lộ ra ngoài.

Trông thấy anh ta, bảo vệ kinh ngạc nói: “Thì ra là cậu Bân! Mau cho vào!”
Xe thuận lợi tiến vào trang viên của gia tộc Vũ Văn, dừng lại trước cổng một tòa biệt thự sang trọng.

Tất cả vẫn y hệt trong ký ức thời thơ bé.

Dương Thanh vốn nên cảm thấy hoài niệm, nhưng giờ đây anh không thể bình tĩnh nổi.

Anh vừa chờ mong muốn biết chân tướng, lại vừa sợ hãi.

Anh không biết nếu mình không phải người của gia tộc Vũ Văn thì phải đối mặt với bọn họ thế nào?
Dù sao anh cũng lớn lên trong gia tộc này.

Đối với anh, gia tộc Vũ Văn có ơn dưỡng dục.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh không thể ra tay với họ.

“Đến rồi à?”
Dương Thanh vừa dẫn Mã Siêu và Vũ Văn Bân đi vào biệt thự đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Chính là Vũ Văn Cao Dương đang bình tĩnh ngồi trên sofa.

Dương Thanh xuất hiện không nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Nhưng khi nhìn thấy bộ mặt sưng vù của Vũ Văn Bân, ông ta khẽ nhíu mày.

“Bố mau nói cho Dương Thanh biết cậu ta có mang huyết thống của gia tộc Vũ Văn không đi!”, Vũ Văn Bân vội vàng nói.

Nếu là trước kia, anh ta sẽ nghĩ đang ở địa bàn của mình thì có thể dễ dàng bóp chết Dương Thanh.

Nhưng giờ đây, anh ta không dám.

Mí mắt Vũ Văn Cao Dương khẽ chuyển động, rõ ràng không ngờ mục đích Dương Thanh tới đây là vì chuyện này.

“Nói đi, rốt cuộc tôi với ông có quan hệ máu mủ gì không?”
Hai mắt Dương Thanh đỏ bừng nhìn chằm chằm ông ta.

Vũ Văn Cao Dương không lập tức trả lời, trong mắt hiện lên vẻ hoài niệm, không biết có phải đang nhớ tới mẹ Dương Thanh hay không.

“Ông biết mà.

Chỉ cần tôi muốn là có thể dễ dàng tra ra được quan hệ của chúng ta”, Dương Thanh nói tiếp.

Quả thật là vậy.

Nếu muốn tra, anh chỉ cần kiểm tra DNA của mình và Vũ Văn Bân là có thể biết được chân tướng.

“Phải thì sao? Không phải thì sao? Chuyện đến nước này, vấn đề ấy còn ý nghĩa gì nữa à?”
Vũ Văn Cao Dương bỗng lên tiếng, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Dương Thanh cũng sững sờ.

Anh hiểu ý của ông ta.

Dương Thanh vốn ghi hận gia tộc Vũ Văn, nhưng vì trước khi chết, mẹ anh ép anh thề độc không được trả thù.

Vậy thì Dương Thanh và Vũ Văn Cao Dương có quan hệ máu mủ hay không còn ý nghĩa gì nữa?
Nhưng câu nói này của Vũ Văn Cao Dương càng khiến Dương Thanh xác định đáp án trong lòng mình.

“Thì ra là vậy!”
Dương Thanh đột nhiên bật cười, đầu tiên là cười khẽ, sau đó biến thành cười lớn, bật cười nghiêng ngả: “Tôi biết rồi! Thì ra là vậy! Ha ha ha ha…”
Dương Thanh cười chảy cả nước mắt, nỗi đau trong lòng khiến anh sống không bằng chết.

Anh hận Vũ Văn Cao Dương hơn hai mươi năm trời, kết quả đối phương chẳng phải bố ruột mình.

Nếu đã không phải bố ruột, Vũ Văn Cao Dương đuổi hai mẹ con anh ra khỏi ra tộc, đuổi khỏi Yến Đô có gì đáng trách?
Thấy Dương Thanh rơi nước mắt, Vũ Văn Cao Dương cũng rất khó chịu.

Ông ta đã giấu giếm bí mật này suốt hai mươi bảy năm, cuối cùng vẫn để anh biết được.

“Dương Thanh, con đừng như vậy.

Mẹ con mà biết sẽ rất đau lòng”, Vũ Văn Cao Dương nói.

Ánh mắt ông ta nhìn Dương Thanh chỉ còn sự hiền từ của bố dành cho con, không có thù hận.

Không sai!
Dương Thanh không phải con ruột ông ta, nhưng lại được ông ta nuôi lớn.

Cho dù năm đó đuổi hai mẹ con Dương Thanh ra khỏi gia tộc cũng không phải ý của ông ta.

“Bố ruột của tôi là ai?”
Dương Thanh ngừng cười, hai mắt đỏ sậm nhìn chằm chằm Vũ Văn Cao Dương.

- ————

Chương 668: 668: Dương Thanh Đau Lòng

Vũ Văn Cao Dương không trả lời ngay, mà tỏ vẻ đau khổ.

Một lúc lâu sau ông ta mới ngẩng đầu nhìn Dương Thanh, đỏ bừng hai mắt nói: “Khi bố biết mẹ con, bà ấy đã mang thai.

Bố cũng từng hỏi người đàn ông kia là ai, nhưng mẹ con chưa từng nhắc tới người đó”.

Câu trả lời này không nằm ngoài dự đoán của Dương Thanh.

Nhưng vẫn khiến anh khó mà tiếp nhận.

“Được rồi, tôi biết rồi!”
Lát sau, Dương Thanh mệt mỏi nói rồi quay lưng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Dương Thanh, Vũ Văn Cao Dương chỉ cảm thấy chua xót.

Ông ta có thể cảm nhận nỗi đau của anh.

Ông ta yêu người con gái ấy tha thiết, có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi nên vẫn có tình cảm sâu nặng với đứa trẻ không phải con ruột của mình này.

Nếu không bị nhà họ Tào chèn ép, chắc chắn ông ta sẽ không đuổi Dương Thanh và người mình yêu khỏi gia tộc.

“Dương Thanh!”
Thấy Dương Thanh sắp rời khỏi, Vũ Văn Cao Dương không kìm được gọi một tiếng.

Dương Thanh dừng bước nhưng không quay đầu lại.

“Bố vẫn luôn coi con là con trai bố.

Năm đó đuổi hai mẹ con con ra khỏi gia tộc là lỗi của bố, bố xin lỗi!”
Vũ Văn Cao Dương đột nhiên nói.

Nghe vậy, toàn thân Dương Thanh run lên, chỉ thấy trong lòng ấm áp, trái tim lại càng đau đớn.

Đúng vậy!

Nếu không vì năm xưa đuổi hai mẹ con anh ra khỏi gia tộc, xét về phương diện nào ông ta cũng là một người bố tốt.

Những gì Vũ Văn Bân có, Dương Thanh cũng từng được hưởng.

Ông ta là chủ của một gia tộc, nhà vợ cả lại là Vương tộc Chiêu Châu.

Có lẽ khi đuổi hai mẹ con Dương Thanh đi, ông ta cũng rất khó chịu.

Bởi vì anh không phải con ruột của Vũ Văn Cao Dương, ông ta làm được như vậy thực sự đã đủ nhiều.

"Từ nay về sau, ông không còn nợ mẹ con tôi gì nữa.

Còn tôi nợ ông ơn dưỡng dục!"
Dương Thanh chân thành nói ra những lời này rồi cất bước rời đi.

Vũ Văn Cao Dương nghe xong lập tức nước mặt giàn giụa.

Ông ta đã nhìn Dương Thanh lớn lên từng ngày, dù không phải con ruột nhưng cũng chẳng khác là bao!
Ông ta đã chờ câu nói này hơn hai mươi năm rồi.

Sau khi rời khỏi gia tộc Vũ Văn, Mã Siêu lái xe đưa Dương Thanh đi.

"Tôi xuống xe ở đây, cậu cứ về trước đi!"
Lúc đến trung tâm thành phố, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

"Anh cho em đi cùng với!", Mã Siêu không yên lòng nói.

Dương Thanh lắc đầu: "Tôi muốn yên tĩnh một mình".

Mã Siêu không khuyên nữa, dừng xe ở ven đường.

Dương Thanh xuống xe rồi dặn dò: "Đừng nói chuyện hôm nay cho Tâm biết".

"Anh Thanh yên tâm, em sẽ không nói cho bất kỳ ai!", Mã Siêu đáp.

“Được rồi, cậu đi đi!”
Dương Thanh ném lại một câu rồi lang thang đi trên đường không mục đích.

Buổi tối ở Yến Đô, đèn điện sáng trưng.

Cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, xe cộ nườm nượp đường phố phồn hoa tấp nập.

Trên phố đi bộ rất đông người, có đôi tình nhân trẻ, cũng có đôi vợ chồng già, trong công viên nhỏ cách đó không xa còn có hai vợ chồng già đang nhảy quảng trường.

Ai cũng tươi cười hạnh phúc, chỉ mình Dương Thanh mặt mày buồn bã.

Chuông điện thoại kêu rất lâu, Dương Thanh mới nghe thấy.

“Chồng ơi, sao anh vẫn chưa về?”.

Anh vừa bắt máy liền nghe thấy giọng nói thân quen.

Dương Thanh cố giữ bình tĩnh nói: “Tối nay anh lại có chuyện quan trọng cần xử lý, chắc sẽ về nhà rất muộn.

Em nghỉ ngơi sớm nhé!”
Lần đầu tiên Dương Thanh nói dối Tần Thanh Tâm.

Anh không biết nếu bây giờ mình về nhà, liệu cô có nhìn ra được gì trên mặt mình hay không.

Gặp những chuyện này, anh chỉ muốn gánh chịu một mình.

“Được rồi, em không làm phiền anh nữa!”
Tần Thanh Tâm không cảm thấy có gì lạ thường.

Hiện giờ trong lòng cô, Dương Thanh chính là chỗ dựa lớn nhất, cô cũng không tin anh sẽ lừa gạt mình.

Sau khi cúp máy, trên mặt Dương Thanh hiện lên vẻ áy náy.

Anh thở dài, đột nhiên dừng bước.

“Quán bar Dạo Bước!”
Anh nghiêng người, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên cổng, khẽ đọc tên quán bar.

“Người người đều nói mượn rượu giải sầu, sầu lại càng sầu.

Bây giờ mình chỉ muốn uống thật say”.

Dương Thanh tự nhủ, lập tức bước vào quán bar.

Quán bar Dạo Bước không lớn lắm, cũng không mở nhạc xập xình ầm ĩ như trong tưởng tượng mà chỉ có tiếng nhạc nhẹ du dương và diễn tấu Saxophone.

“Chào quý khách, quý khách muốn gọi gì không ạ?”
Dương Thanh vừa ngồi xuống, một nhân viên phục vụ mặc vest liền đi tới, tươi cười hỏi.

“Cho tôi loại rượu mạnh nhất ở đây!”, Dương Thanh đáp.

“Chúng tôi có rượu Vodka siêu mạnh của Nga, cũng có Tequila nổi tiếng của Mexico.

So về nồng độ thì không khác nhau là mấy, nhưng Tequila uống ngon hơn…”
Nhân viên phục vụ chưa giới thiệu xong đã bị Dương Thanh chặn họng: “Cho một chai Vodka!”
“Vâng thưa quý khách, xin quý khách chờ chút!”, nhân viên phục vụ vội vàng chạy đi.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang ra một chai Vodka và một cốc rượu.

Nhân viên phục vụ hiếu kỳ nhìn Dương Thanh.

Bình thường đa số mọi người đến quán bar chỉ để nhấm nháp chút rượu, rất ít người gọi liền một chai Vodka như Dương Thanh.

Trong lúc đó, Dương Thanh đã rót đầy một cốc rượu, uống cạn trước ánh nhìn khiếp sợ của nhân viên phục vụ.

Ngay sau đó, anh lại rót đầy một cốc, tiếp tục uống một hơi cạn sạch.

Uống liền ba cốc vào bụng mới thấy ổn định lại chút.

Nhân viên phục vụ cảm thấy rất phung phí.

Chai Vodka Dương Thanh gọi là loại rượu quý nhất của quán bar Dạo Bước, mỗi chai đều đáng giá ngàn vàng.

Thế mà anh lại uống như nước lọc.

Quan trọng là rượu này mạnh như vậy, Dương Thanh uống vào lại chẳng có cảm giác gì.

“Dương Thanh!”
Dương Thanh đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình thì chợt nghe thấy có người kinh ngạc gọi tên mình.

“Tô San?”
Trông thấy đối phương, Dương Thanh rất ngạc nhiên.

Không ngờ thế giới này nhỏ như vậy, ở Yến Đô cũng có thể gặp được bạn thân của Tần Thanh Tâm.

“Đúng là anh rồi!”
Tô San mừng rỡ vội vàng ngồi xuống đối diện Dương Thanh, cười nói: “Vừa nãy tôi đã cảm thấy bóng lưng của anh rất quen thuộc, không ngờ lại đúng là anh!”
“Sao anh lại ở đây một mình? Thanh Tâm đâu?”
Tô San cười hỏi.

Dương Thanh không nhiệt tình nổi, chỉ hơi kinh ngạc lúc trông thấy Tô San, lạnh nhạt đáp: “Cô ấy ở nhà nghỉ ngơi!”
Tô San không biết nhà mà anh nói tới là ở Yến Đô, trong lòng mừng thầm.

Từ khi được Dương Thanh cứu mạng, cô ta đã đem lòng thích anh, nhưng vì quan hệ với Tần Thanh Tâm nên cô ta vẫn luôn che giấu tình cảm của mình.

Thậm chí không tiếc bày kế, tìm cách gặp riêng Dương Thanh.

Bây giờ lại gặp được anh ở Yến Đô, cô ta rất vui.

Quan trọng là, anh chỉ đi một mình.

- ————

Chương 669: 669: Tôi Dìu Anh Đi

“Đừng nói là anh cãi nhau với Thanh Tâm đấy nhé? Sao trông mặt mũi ỉu xìu thế kia?”
Tô San cảm thấy Dương Thanh khác lạ, nghi hoặc hỏi thăm.

“Không phải!”
Dương Thanh vẫn đáp lại ngắn gọn.

Nhưng Tô San lại mừng thầm trong lòng.

Dương Thanh càng khác lạ càng chứng tỏ anh và Tần Thanh Tâm đang có vấn đề.

“Nào, để tôi uống với anh!”
Tô San cười nói, hào phóng tự rót cho mình một cốc, học Dương Thanh uống cạn.

“Phụt!”
Chỉ là vừa uống một ngụm, cô ta đã phun hết ra, đầu lưỡi sưng đỏ, vừa lấy tay quạt vừa oán giận nói: “Rượu gì vậy? Cay như cồn ấy”.

Thấy dáng vẻ chật vật của cô ta, Dương Thanh bỗng cảm thấy buồn cười.

“Đây là rượu Vodka mạnh nhất, trừ mùi rượu ra không còn mùi gì khác, vị rượu cay nồng, nóng như lửa”, Dương Thanh cười nói.

“Anh còn cười được!”, Tô San trợn mắt lườm Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không để bụng.

Tâm tình buồn bực đã bị Tô San chọc cười vui vẻ.

“Cho tôi một ly rượu trái cây!”, Tô San gọi nhân viên phục vụ.

“Sao cô lại ở đây?”, Dương Thanh bỗng hỏi.

Tô San thở dài giải thích: “Bố tôi vẫn luôn muốn để nhà họ Tô chen chân vào Yến Đô, bảo tôi đi trước mở đường”.

“Nhà họ Tô muốn tới Yến Đô sao?”, Dương Thanh kinh ngạc hỏi.

Nhà họ Tô là nhà giàu nhất Giang Hải, gốc rễ đều ở Giang Hải.

Nếu tới Yến Đô với chút tài sản này của bọn họ, đừng nói là nhà giàu nhất, dù là gia tộc dưới chót cũng không bằng.

Gia tộc nào ở Yến Đô cũng có gia tài bạc triệu, nắm trong tay mấy doanh nghiệp lớn.

"Sao hả? Anh coi thường nhà họ Tô à?", Tô San trừng mắt hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh lắc đầu nói: "Không phải, tôi chỉ tò mò không biết tại sao nhà họ Tô không muốn làm nhà giàu nhất Giang Hải, lại phải tới Yến Đô chịu khổ?"
Tô San trợn mắt nhìn anh: "Còn nói không coi thường chúng tôi!"
Dương Thanh không nói gì nữa, lại cầm một cốc Vodka uống cạn.

Thấy Dương Thanh tu rượu ừng ực, Tô San say mê ngắm nhìn.

"Dương Thanh, anh thực sự không sao chứ?"
Tô San lo lắng hỏi, đảo mắt lấy điện thoại giả vờ quay số: "Tôi gọi cho Thanh Tâm xem nào".

"Chờ đã!"
Dương Thanh vội vàng ngăn cản.

Anh biết được một vài chuyện nên thấy khó chịu, không muốn Tần Thanh Tâm nhìn thấy bộ dạng này của mình rồi buồn lòng nên mới một mình tới quán bar uống rượu.

Nếu Tô San nói cho Tần Thanh Tâm, ai biết cô sẽ nghĩ gì.

"Anh còn nói không có vấn đề gì với Thanh Tâm, rõ ràng là cãi nhau nên anh mới tới đây uống rượu còn gì?", Tô San cất điện thoại đi, cười híp mắt nói.

Dương Thanh lười giải thích, chỉ đâm đầu vào uống rượu, nhanh chóng uống hết một chai Vodka.

Anh vốn định uống say nhưng Tô San xuất hiện khiến anh mất sạch hứng thú, đứng dậy nói: "Tôi phải đi rồi.

Cô cũng về nghỉ ngơi sớm đi!”
“Ơ, đợi đã!”, Tô San vội vàng đuổi theo.

Cô ta đuổi theo Dương Thanh ra ngoài mới tức giận nói: “Anh đúng là không biết ý tứ gì cả.

Dù sao chúng ta cũng là bạn bè, sao tôi cứ cảm thấy anh cố tình xa lánh tôi?”
“Cô có chuyện gì à?”.

Dương Thanh đứng lại, nghi hoặc hỏi Tô San.

Nói thật lòng, anh không thể nào thích nổi người phụ nữ này.

Nếu cô ta không phải bạn thân Tần Thanh Tâm, Dương Thanh đã không thèm để ý tới rồi.

Bây giờ cô ta lại cố tình dây dưa khiến anh thấy bực bội.

“Trễ thế này mà anh nhẫn tâm để tôi về một mình sao? Anh tiễn tôi về khách sạn đi!”, Tô San nói.

Vừa nãy đã uống hết một chai Vodka, anh lại cố tình muốn uống say nên hiện giờ chỉ cảm thấy choáng váng, rất buồn ngủ.

Tối nay uống nhiều rượu như vậy, chắc chắn không thể về nhà.

Anh vốn định ngủ ở khách sạn.

Nếu Tô San đã muốn mình đưa về khách sạn thì tiện đường thuê luôn một phòng ở đấy cũng được.

Quyết định xong, Dương Thanh mới nói: “Được, tôi đưa cô về!”
Thấy Dương Thanh đồng ý, Tô San mừng rỡ đáp: “Cảm ơn anh hùng Dương Thanh nhé!”
Tô San ở khách sạn Hilton, cách đây không xa, gọi taxi đi mười phút là tới.

Nhưng khi đến nơi, Dương Thanh đã ngủ thiếp đi ở ghế sau.

“Dương Thanh! Dương Thanh!”
Tô San gọi mấy lần không thấy anh phản ứng, đỏ mặt nghĩ tới chuyện sắp xảy ra, trong lòng nhộn nhạo.

“Đến rồi à?”
Dương Thanh được Tô San đỡ đi vài bước, bị gió tạt vào mặt mới tỉnh táo hơn một chút, nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng.

“Anh cẩn thận, tôi dìu anh đi!”, Tô San nhỏ giọng nói.

- ——————

Chương 670: 670: Say Rượu Không Biết Gì

Khi còn ở biên giới phía Bắc, anh là Tướng quân nên bắt buộc phải giữ tỉnh táo mọi lúc mọi nơi, xưa nay chưa từng uống rượu.

Sau khi rời đi, anh vẫn duy trì thói quen này, không hút thuốc không uống rượu.

Chẳng qua hôm nay quá khó chịu, lại ngẫu nhiên đi qua quán bar nên mới muốn thử một chút.

Anh cố ý muốn say nên rất dễ say, lúc này dường như đã không còn ý thức, đến cả người đang đỡ mình là ai cũng không biết.

Cả người anh dựa vào Tô San, để cô ta tùy ý đỡ mình đi.

Tô San mệt gần chết mới lôi được Dương Thanh vào phòng mình.

Vừa về đến phòng, cô ta đã thở phì phò: "Trời má, sao anh lại nặng như vậy?"
Nhìn sang Dương Thanh bị mình ném lên giường, ánh mắt Tô San trở nên nóng bỏng.

"Tâm à, lần này không trách được mình rồi.

Chỉ tại chồng cậu quá mạnh, e là không người phụ nữ nào cưỡng lại nổi", Tô San thấp giọng lẩm bẩm.

Vốn cô ta còn do dự, nhưng lúc này trong đầu chỉ nhớ tới lần đầu tiên được Dương Thanh cứu ở công nhà họ Tô, trái tim đập loạn nhịp.

Mặc dù chuyện này xảy ra từ mấy tháng trước nhưng cảnh tượng ấy vẫn khắc sâu trong đầu cô ta.

"Tách tách tách!"
Tô San lấy điện thoại chụp vài tấm ảnh, còn chụp tự sướng mình và Dương Thanh cùng nằm trên giường.

Vẻ mặt cô ta tràn đầy đắc ý.

Chụp xong, cô ta mới vào phòng tắm.

Hai mươi phút sau, cô ta đi ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Nhìn Dương Thanh nằm trên giường, trong mắt cô ta chợt hiện lên vẻ giằng co.

Một bên là bạn thân nhất, một bên là người đàn ông mình yêu thích từ lâu, cô ta đều không nỡ.

Nhất là Tần Thanh Tâm, hai người thân nhau từ nhỏ, dù cô ta ra nước ngoài du học nhưng vẫn giữ liên lạc thường xuyên với nhau.

Hiện giờ quan hệ giữa hai người lại càng thân thiết.

Trong lúc cô ta đang đấu tranh tâm lý, chuông điện thoại chợt reo vang.

Cô ta giật nảy mình, phát hiện là điện thoại của Dương Thanh.

Cô ta vội vàng chạy tới lấy ra, khi thấy người gọi là Tần Thanh Tâm, cô ta lại càng do dự.

“Rốt cuộc mình nên làm thế nào?”

Cô ta nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, mím môi hạ quyết tâm.

Sáng hôm sau mặt trời lên cao, Dương Thanh mới mơ màng tỉnh dậy.

Anh vô thức gọi một tiếng: “Vợ ơi!”

Nhưng không có ai đáp lại.

Anh dụi đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, đến khi thấy mình đang ở trong phòng khách sạn mới bừng tỉnh.

“Sao mình lại ở đây?”
Anh đứng bật dậy.

Thế nhưng vừa đứng lên liền phát hiện toàn thân mình chỉ mặc một cái quần đùi nhỏ.

Đầu óc anh trống rỗng.

“Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?”, Dương Thanh ngồi xuống giường, ngơ ngác lẩm bẩm.

Anh chỉ thấy đầu nặng nề, rất khó chịu.

Dần dà, từng hình ảnh rõ ràng lướt qua trong đầu anh.

Anh nhớ sau khi ra khỏi quán bar, Tô San đuổi theo bảo anh đưa cô ta về khách sạn.

Sau khi hai người lên một chiếc taxi, anh ngủ thiếp đi.

Còn về chuyện sau đó, anh không có ký ức gì.

Một suy nghĩ vô cùng đáng sợ nảy ra trong đầu anh.

Rõ ràng tối qua anh có mặc quần áo, nhưng bây giờ toàn thân chỉ còn đồ lót, nhất định là Tô San thay ra cho anh.

Anh không phải kẻ ngốc, có thể cảm giác được Tô San có tình cảm khác lạ với mình.

Tối qua anh đã uống quá nhiều, Tô San cũng uống rượu.

Sau khi về khách sạn, giữa họ đã xảy ra chuyện gì?
Anh bỗng thấy hoảng sợ.

“Tô San!”
Dương Thanh hét lên một tiếng nhưng không có ai đáp lại.

Anh vội vàng lấy điện thoại định gọi Tô San gặng hỏi rõ ràng thì phát hiện có hơn chục cuộc gọi nhỡ và rất nhiều tin nhắn.

Tất cả đều là Tần Thanh Tâm gửi tới.

- ————

Chương 671: 671: Vừa Gặp Đã Yêu

Thấy Tần Thanh Tâm gọi nhiều cuộc và gửi nhiều tin nhắn như vậy, Dương Thanh thấy rất áy náy.

Rốt cuộc anh đã biết cái gì gọi là say rượu hỏng việc.

Hiện giờ, anh sợ nhất là đêm qua mình và Tô San xảy ra chuyện nhạy cảm gì đó.

"Dương Thanh, anh tỉnh rồi à!"
Trong lúc Dương Thanh đang suy nghĩ lung tung, cửa phòng bị mở ra, bóng người quen thuộc đi vào, là Tô San.

Cô ta còn cầm theo một suất ăn sáng, cười nói: "Tôi ra ngoài mua bữa sáng cho anh này, mau đi rửa mặt đi".

Từ lúc Tô San bước vào, Dương Thanh vẫn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cô ta muốn tìm ra chút manh mối.

Nhưng vẻ mặt cô ta quá bình tĩnh, anh không nhìn ra được gì.

"Sao anh lại nhìn tôi như vậy?"
Tô San bị nhìn chằm chằm hơi ngượng ngùng, cười hỏi.

Nói xong, cô ta chợt nhớ ra gì đó, mặt mũi đỏ ửng vội nói: "Tối qua anh nôn ra người, tôi gọi mãi không tình, đành phải giặt quần áo cho anh".

Vừa nói, cô ta vừa đi ra ban công, lấy quần áo của Dương Thanh đặt lên giường rồi quay lưng lại: "Anh yên tâm thay quần áo đi, tôi không nhìn đâu!"
Thấy phản ứng của Tô San, Dương Thanh thở phào một hơi.

Xem ra tối qua hai người họ không xảy ra chuyện gì.

Tô San chỉ cởi quần áo giúp anh mà thôi.

Bản thân anh cũng không rõ là mình đang tự an ủi bản thân hay thực sự nghĩ vậy.

Dù sao hiện giờ anh chỉ muốn xem như tối qua không xảy ra chuyện gì.

"Được rồi!"

Dương Thanh mặc quần áo tử tế rồi nhìn chằm chằm Tô San: "Cảm ơn cô chuyện tối qua!"
Mặc dù Tô San đã quay đầu lại nhưng lúc nhìn Dương Thanh, mặt cô ta vẫn đỏ ửng lên.

Cô ta mỉm cười lắc đầu: "Đừng khách sáo!"
Dứt lời, cô ta còn ngáp một cái, vẻ mặt đầy mệt mỏi: "Tôi về phòng đi ngủ đây, không nói chuyện với anh nữa".

Câu nói này như đang nhắc Dương Thanh, tối qua hai người không hề ngủ chung phòng.

Nghi ngờ trong lòng Dương Thanh tan biến sạch sẽ.

Anh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trông bộ dạng mệt mỏi của Tô San, chắc là tối qua anh nôn mửa, phải chăm sóc anh đến tận khuya.

"Hôm nay tôi còn có việc, ăn sáng xong sẽ đi luôn", Dương Thanh nói.

Tô San cười đáp: "Được, rảnh thì mời tôi một bữa nhé, coi như tiền công hôm qua".

"Được thôi!", Dương Thanh nói.

Sau khi Tô San rời khỏi, anh mới vội vàng gọi cho Tần Thanh Tâm.

Cô lập tức bắt máy: "Chồng ơi, tối qua anh ở đâu thế? Sao không nghe điện thoại của em?"
Dương Thanh rất áy náy, không thể nói cho cô biết chuyện tối qua, nếu không chắc chắn cô sẽ hiểu lầm.

"Tối qua anh uống rượu với khách hàng nhiều quá, đành ngủ lại khách sạn một đêm! Xin lỗi em!", Dương Thanh chột dạ nói.

Ngủ ở khách sạn là thật, nhưng uống rượu với khách hàng là giả.

"Anh không sao là tốt rồi".

Dương Thanh nghe thấy Tần Thanh Tâm thở dài một hơi.

Cô nói: "Chuyện bên em đã xử lý xong xuôi.

Em đang lên máy bay về Giang Hải rồi.

Đợi giải quyết xong chuyện của tập đoàn Tam Hòa, em sẽ dẫn Tiêu Tiêu tới Yến Đô".

"Hai ngày nữa anh cũng về Giang Hải.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi việc, chúng ta sẽ cùng tới Yến Đô".

Dương Thanh vội vàng nói.

Sau khi cúp máy, nỗi lo lắng trong anh mới bớt đi.

Lúc này trong một trang viên xa hoa.

Ở một căn biệt thự trong trang viên, một người phụ nữ trung niên đi qua đi lại trong phòng, mặt mũi u sầu.

"Mẹ yên tâm, nhất định anh sẽ không sao".

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nắm tay người phụ nữ trung niên, thấp giọng an ủi.

Cô ta không biết trên mặt mình cũng tràn đầy lo lắng nhưng vẫn cố an ủi mẹ mình.

"Hoa Nhã, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tống Hoa Vỹ lại nói bạn của anh con nghe lệnh anh con giết Tống Hoa Đông? Thậm chí còn ép nó lăn ra khỏi club Hoàng Kim ngay trước mặt mọi người?"
Người phụ nữ trung niên lo âu hỏi.

Bà ta chính là mẹ của Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã, tên Lý Hải Vinh.

Tống Hoa Nhã mím chặt môi, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Tối qua sau khi trở về gia tộc, Tống Hoa Nghĩa đã bị gọi đi gặp chủ nhà họ Tống.

Cả đêm không về.

Cả Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nhã đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Mẹ à, đúng là người giết Tống Hoa Đông, ép Tống Hoa Vỹ lăn khỏi club Hoàng Kim có quen biết anh con nhưng tính ra

bọn họ còn không phải bạn bè”.

Tống Hoa Nhã lên tiếng.

“Không phải bạn bè?”
Lý Hải Vinh ngơ ngác hỏi: “Không phải bạn bè thì sao lại giúp anh con?”
“Không chỉ giết Tống Hoa Đông mà còn bảo Tống Hoa Vỹ lăn ra khỏi club Hoàng Kim trước mặt bao người.

Đây chính là đang giúp anh con mà!”
“Con nghĩ con nói vậy thì ông nội sẽ tha cho anh con sao?”
Đây chính là điều Tống Hoa Nhã lo lắng.

Đến cả mẹ cô ta cũng không tin, nói gì tới chủ nhà họ Tống.

“Mẹ ơi, con nói thật mà.

Thực ra anh Thanh cũng không ưa gì anh con, vì anh con lừa anh ấy tới club Hoàng Kim”.

Tống Hoa Nhã thấp giọng nói: “Tại Tống Hoa Đông chủ động khiêu khích anh Thanh nên mới bị anh ấy đá bay.

Nào ngờ mới đá một cái cậu ta đã chết rồi”.

“Còn việc bắt Tống Hoa Vỹ lăn đi cũng là anh ta tự gieo gió gặt bão.

Nếu không nhờ anh con xin giúp, Tống Hoa Vỹ cũng chết rồi!”
Nghe vậy, Lý Hải Vinh không khỏi kinh hãi.

Đương nhiên bà ta tin lời con gái, chỉ là người nhà họ Tống chắc chắn sẽ không chịu tin.

“Luôn miệng gọi anh Thanh, con thích cậu ta à?”, Lý Hải Vinh đột nhiên hỏi.

Tống Hoa Nhã chỉ kể lại chuyện ngày hôm qua nhưng không ngờ mình lại vô thức gọi Dương Thanh là anh Thanh.

Bị mẹ hỏi vậy, Tống Hoa Nhã lập tức đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói: “Không phải đâu mẹ.

Con mới gặp anh Thanh lần đầu, sao có thể thích người ta được?”

Rốt cuộc Lý Hải Vinh vui vẻ nở nụ cười.

Làm sao bà ta không nhìn ra được con mình đang rung động?
“Con à, nếu con có thể hẹn hò với người kia, mẹ có chết cũng yên tâm về hai anh em con”, Lý Hải Vinh nắm tay Tống Hoa Nhã, dịu dàng nói.

Tống Hoa Nhã càng xấu hổ, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cô ta đang định giải thích thì bị Lý Hải Vinh nói chen vào:
“Được rồi, con đừng giải thích làm gì.

Con là con gái mẹ, sao mẹ không biết con đang nghĩ gì?”
“Từ khi bố con mất, nhà họ Tống không còn ai có thể bảo vệ chúng ta.

Nếu không anh con cũng không bị chèn ép như vậy dù đã bỏ ra biết bao công sức”.

“Nếu con có thể tìm được một người đàn ông lợi hại làm chỗ dựa, rời khỏi nhà họ Tống cũng chẳng sao?”
“Mẹ không mong các con giàu sang, chỉ cần hai đứa sống bình an đến hết đời là mẹ mãn nguyện rồi”.

Nghe thấy thế, Tống Hoa Nhã cảm động hai mắt đỏ hoe.

Cô ta vừa gặp Dương Thanh lần đầu đã đem lòng yêu thích, nhưng cũng biết anh đã kết hôn.

Đời này hai người họ không có duyên phận.

Khi cô ta đang định giải thích, một bóng người già nua cuống quít chạy vào, hoảng hốt nói: “Bà chủ, không xong rồi.

Chủ gia tộc muốn trục xuất cậu Nghĩa khỏi gia tộc!”
- ————

Chương 672: 672: Anh Thanh Dặn Dò

“Cái gì?”
Lý Hải Vinh kinh ngạc thốt lên.

Mặc dù bà ta vẫn luôn không ủng hộ Tống Hoa Nghĩa tranh đoạt vị trí người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Tống nhưng cũng biết tại sao Tống Hoa Nghĩa muốn làm vậy.

Bởi vì năm đó, bố của Tống Hoa Nghĩa từng rất kỳ vọng hắn ta có thể kế thừa vị trí chủ gia tộc.

Nhưng không ngờ ông ta đã mất sớm từ khi Tống Hoa Nghĩa còn rất nhỏ.

“Bà chủ, cậu Nghĩa đã quỳ trước cửa nhà chủ gia tộc cả một đêm để cầu xin ông ấy cho một cơ hội.

Thế nhưng lần này chủ gia tộc thực sự muốn đuổi cậu ấy đi rồi”.

Ông già lo lắng nói: “Bà hãy đi cầu xin chủ gia tộc, biết đâu ông ấy sẽ nể tình cho cậu Nghĩa một cơ hội”.

“Chúng ta đi!”
Lý Hải Minh dứt khoát đi ra ngoài.

Tống Hoa Nhã cũng vội vã theo sau.

Hai mẹ con họ đi tới cửa biệt thự của chủ gia tộc thì thấy Tống Hoa Nghĩa đang quỳ ở đó, kiên định nói: “Ông nội, cái chết của Tống Hoa Đông và nỗi nhục của Tống Hoa Vỹ đều do họ tự làm tự chịu, không liên quan tới cậu Thanh”.

“Xin ông nội bớt giận, đừng tìm cậu Thanh tính sổ.

Nếu không nhà họ Tống sẽ gặp tai họa lớn”.

Nghe vậy, một giọng nói giận dữ từ trong biệt thự truyền ra: “Thằng khốn kiếp này, mày còn dám cầu xin thay thằng ranh kia sao? Nó giết chết em của mày, sỉ nhục anh cả mày trước mặt mọi người.

Đây đúng là chà đạp lên tôn nghiêm của nhà họ Tống!”
“Nó bắt buộc phải chết mới có thể rửa sạch nhục nhã cho gia tộc!”
“Còn mày là dòng chính nhà họ Tống lại sai người ngoài ra tay với anh em, đúng là đồ bất hiếu.

Nếu tao không đuổi mày ra khỏi gia tộc, liệu sau này mày có muốn đoạt luôn ghế chủ gia tộc của tao luôn không?”
Người nói chính là chủ nhà họ Tống, Tống Thanh Sơn.

Lý Hải Vinh nghe vậy mới hiểu, thì ra Tống Hoa Nghĩa nói giúp cho cái cậu tên Dương Thanh kia, lòng thầm kinh hãi.

Bà ta biết con trai mình kiêu ngạo đến mức nào.

Vậy mà giờ đây lại cầu xin giúp một người trẻ tuổi.

Không chỉ con trai mà con gái bà ta cũng vừa gặp đã yêu người kia.

Bà ta bỗng muốn gặp chàng trai tên Dương Thanh kia một lần.

Tống Hoa Nghĩa không hề biết mẹ mình đang nghĩ gì, thậm chí không cầu xin Tống Thanh Sơn đừng đuổi mình đi mà chỉ nói giúp cho Dương Thanh.

Bề ngoài giống như hắn ta đang cầu xin thay Dương Thanh nhưng chỉ mình hắn ta biết, mình không muốn nhà họ Tống đắc tội Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi rất có khả năng là người của Tướng quân của biên giới phía Bắc, nhà họ Tống đắc tội nổi sao?
Nếu khiến Tướng quân của biên giới phía Bắc ra mặt, đừng nói là nhà họ Tống, dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng sẽ tức thì bị hủy diệt.

“Ông nội đuổi cháu khỏi gia tộc, cháu nhận! Nhưng nếu muốn trả thù cậu Thanh, cháu không đồng ý!”, Tống Hoa Nghĩa kiên định nói.

“Tống Hoa Nghĩa, mày to gan thật đấy, dám cầu xin cho thằng ranh con kia sao?”
“Tao chịu nhục cũng được, nhưng Hoa Đông bị nó giết.

Nếu thằng khốn ấy không chết, người khác sẽ nghĩ gì về nhà họ Tống?”
“Liệu bọn họ có cho rằng, nhà họ Tống vô dụng không dám động tới một thằng ranh mới hơn hai mươi tuổi hay không?”
Tống Hoa Vỹ đi ra khỏi biệt thự, cười lạnh không ngừng.

Tống Hoa Nghĩa tức giận, cắn răng nói: “Tại sao Hoa Đông bị giết, anh bị sỉ nhục, chẳng lẽ anh không rõ sao?”
“Tống Hoa Vỹ, tôi có thể từ bỏ tranh đoạt vị trí người thừa kế đời thứ ba.

Nhưng nếu các người muốn trả thù cậu Thanh, dù có chết tôi cũng phải ngăn cản!”
“Bởi vì, cậu Thanh không phải người nhà họ Tống có thể đắc tội!”
Tống Hoa Nghĩa nổi giận đùng đùng, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Hắn ta muốn ngăn nhà họ Tống động tới Dương Thanh, cũng lo Dương Thanh sẽ tức giận nhờ tới thế lực của biên giới phía Bắc tiêu diệt cả nhà họ Tống.

Năm đó nếu không nhờ bố hắn ta, nhà họ Tống đã bị diệt vong từ lâu rồi.

Những năm gần đây, hắn ta khăng khăng muốn đoạt vị trí người thừa kế là vì không muốn trơ mắt đứng nhìn nhà họ Tống được bố mình dùng mạng đổi lấy bị hủy hoại.

“Người đâu, đuổi nó ra ngoài cho tôi!”
Tống Thanh Sơn trong biệt thự quát ầm lên.

Ngay sau đó, hai gã cao thủ nhà họ Tống đi tới bên cạnh Tống Hoa Nghĩa, lạnh lùng nói: “Đừng ép chúng tôi phải ra tay!”

“Cút ra!”
Tống Hoa Nghĩa đẩy gã cao thủ cản đường mình, rống to: “Ông nội, nếu ông vẫn chưa hết giận thì có thể giết cháu, coi như là báo thù rửa hận cho Hoa Đông”.

“Nhưng đừng trả thù cậu Thanh.

Cậu ấy không phải kẻ tầm thường, đắc tội cậu ấy sẽ khiến nhà họ Tống sụp đổ!”

“Ông nội, cháu không nói láo đâu, đây là sự thật!”
Tống Hoa Nghĩa hét khàn cả giọng, muốn cảnh báo Tống Thanh Sơn về sự nguy hiểm của Dương Thanh.

Chỉ là lúc này, không một ai chịu tin lời hắn ta.

Tống Thanh Sơn lạnh giọng nói: “Một thằng nhóc có thực lực không tệ mà thôi, sao có thể uy hiếp được sự tồn vong của nhà họ Tống này? Mày muốn giải vây cho nó cũng đừng coi bọn tao là đồ ngu chứ?”
“Ông nội nói không sai, rõ ràng mày đang muốn giải vây giúp thằng ranh kia nên mới cố tình nói nhăng nói cuội”.

“Mày coi bọn tao là đồ ngu thì thôi đi, còn dám coi ông nội là đồ ngu.

Mày đúng là đồ mất dạy!”
Tống Hoa Vỹ tiếp tục châm ngòi.

“Đuổi đi!”
Tống Thanh Sơn lại tức giận rống lên.

Tống Hoa Nghĩa chỉ cảm thấy bi ai, không cầu xin nữa, chỉ nhìn hai gã cao thủ trước mặt, lạnh lùng nói: “Cút ra! Tôi sẽ tự đi!”
Hắn ta nhìn chằm chằm vào biệt thự, cố khuyên lần cuối: “Ông nội, thân phận của cậu Thanh rất đặc thù, cháu không tiện để lộ ra.

Nhưng xin ông hãy điều tra kỹ càng trước khi ra tay”.

Dứt lời, hắn ta quay người rời đi.

Lý Hải Vinh đã tới từ lâu, sau khi xác nhận Tống Hoa Nghĩa chỉ bị trục xuất khỏi gia tộc chứ không bị thương gì mới yên tâm, không hề nói gì, cũng không cầu xin giúp Tống Hoa Nghĩa.

Bởi vì bà ta biết, bà ta có nói thế nào Tống Thanh Sơn cũng sẽ không thay đổi ý định.

Ba người nhà họ quay lưng rời đi trước mắt người nhà họ Tống.

“Tịch thu toàn bộ tài sản của ba người họ về gia tộc!”

Tống Thanh Sơn giận dữ hét.

“Vâng thưa chủ gia tộc!”
Quản gia tuân lệnh đáp.

Sau khi rời khỏi trang viên nhà họ Tống, Tống Hoa Nghĩa mới áy náy nói: “Mẹ, Hoa Nhã, tại con liên lụy hai người!”
Lý Hải Vinh khẽ mỉm cười lắc đầu: “Con biết mà, mẹ vẫn luôn không muốn con nắm quyền trong gia tộc.

Có lẽ rời đi mới là sự lựa chọn tốt nhất”.

“Anh à, em đã chán cái nhà này từ lâu rồi.

Sau khi bố mất, có bao giờ bọn họ coi chúng ta là người nhà đâu?”
Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tống Hoa Nhã tràn đầy oán giận, tức giận nói: “Chúng ta không chỉ rời khỏi nhà họ Tống, còn phải sống tốt hơn để bọn họ biết, không phải bị đuổi đi thì chúng ta không sống nổi!”
Tống Hoa Nghĩa thấy lòng đắng chát.

Không phải hắn ta tiếc nuối cuộc sống giàu sang trong nhà họ Tống, mà là lo lắng nhà họ Tống chọc phải Dương Thanh, gây ra tai họa.

Lý Hải Vinh hiểu được ý nghĩ của hắn ta, khẽ cười nói: “Con đã cố hết sức rồi.

Nhà họ Tống có gặp phải chuyện gì cũng không liên quan đến con”.

Tống Hoa Nghĩa thở dài, gật đầu đáp: “Hai người yên tâm, con sẽ kiên cường bước tiếp!”
Đúng lúc này, một chiếc Audi A8 màu đen chậm rãi đỗ lại trước mặt ba mẹ con họ.

Cửa kính xe được hạ xuống, một người trung niên ló mặt ra, lạnh lùng nhìn Tống Hoa Nghĩa: “Chủ tịch Thanh của chúng tôi bảo tôi đến đón ba người!”
- ————

Chương 673: 673: Làm Việc Cho Tôi

Ba mẹ con nghe thấy đối phương nói vậy liền sững sờ.

“Chủ tịch Thanh?”
Tống Hoa Nghĩa rất nghi hoặc, không biết mình quen chủ tịch nào tên Thanh.

“Chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh!”
Người trung niên giải thích một câu.

Lúc này, Tống Hoa Nghĩa mới chợt nhớ ra, Dương Thanh còn là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng sao Dương Thanh lại biết bọn họ sẽ bị đuổi đi?
Rõ ràng người trung niên này vẫn luôn chờ họ.

Hiện giờ nhà họ Tống đã đuổi cả ba ra khỏi gia tộc, thậm chí đến cả thẻ ngân hàng cũng cho đóng băng.

Có thể nói bọn họ đang không một xu dính túi.

“Lên xe đi!”
Tài xế trung niên thấy mấy người ngây ra đó bèn thúc giục.

“Mẹ ơi, cậu Thanh đã cho mời, chúng ta cứ đi một chuyến xem sao!”, Tống Hoa Nghĩa nói với mẹ.

Lý Hải Vinh khẽ gật đầu.

Bà ta vốn muốn gặp Dương Thanh một lần, không ngờ cơ hội lại tới nhanh như vậy.

Hơn nữa có vẻ Dương Thanh còn thông minh hơn bà ta nghĩ nhiều.

Bọn họ vừa mới bị đuổi ra khỏi nhà họ Tống, người Dương Thanh sắp xếp đã tới đón họ.

Mãi đến khi lên xe, Tống Hoa Nhã mới giật mình tỉnh ngộ, gương mặt tinh xảo tràn đầy vui mừng: “Anh ơi, anh Dương mời chúng ta sao?”
Tống Hoa Nghĩa ngồi cạnh ghế lái khẽ gật đầu đáp: “Đúng là

cậu Thanh!”
Cùng lúc đó trong biệt thự của Tống Thanh Sơn.

Người nhà họ Tống đều tụ tập đông đủ.

Lúc này bầu không khí đang rất căng thẳng, vẻ mặt Tống Thanh Sơn tràn ngập tức giận.

“Tống Hoa Nghĩa không phải người ăn nói lung tung.

Nó đã nói người tên Dương Thanh kia không dễ trêu vào nhất định là có lý do.

Tôi đề nghị nên điều tra rõ ràng rồi mới quyết định có ra tay với cậu ta hay không”.

Một bậc cha chú nhà họ Tống lý trí nói.

Vừa rồi tất cả đều muốn lập tức trả thù Dương Thanh, chỉ có ông ấy đưa ra ý kiến phản đối.

“Chú hai à, theo lời chú nói, chẳng lẽ Dương Thanh thực sự có thân phận gì đó thì cái chết của con trai cháu cứ bỏ qua như vậy thôi sao?”
Một người trung niên nổi giận chất vấn.

Ông ta là bố của Tống Hoa Đông, nỗi đau mất con khiến ông ta rất hận Dương Thanh.

“Ông nội chú, thằng nhóc ấy làm gì có thân phận gì? Hôm qua ở club Hoàng Kim, Vũ Văn Bân đã nói rồi, nó chỉ là một thằng con rơi bị gia tộc Vũ Văn đuổi khỏi gia tộc từ nhiều năm trước thôi”.

“Chỉ là học được chút võ thuật mà thôi”.

“Giết một thằng con rơi cũng chả sao, sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Tống Hoa Vỹ cũng lên tiếng.

Người muốn giết Dương Thanh nhất chỉ có thể là hắn.

Hắn là cháu đích tôn của nhà họ Tống, vậy mà tối qua bị Dương Thanh bắt lăn ra khỏi club Hoàng Kim trước mặt mấy nghìn người.

Bây giờ hắn còn không dám đi ra ngoài, sợ bị người khác nhận ra.

“Nếu thực sự là vậy thì có thể ra tay”.

.

Truyện Sủng
Bậc cha chú vừa mới nói cần điều tra rõ ràng Dương Thanh cũng không khuyên tiếp nữa.

“Còn ai có ý kiến gì không?”, Tống Thanh Sơn hỏi.

Không ai dám mở miệng.

“Được rồi, nếu không còn ý kiến gì nữa thì mau bắt thằng nhóc kia đến nhà họ Tống.

Tôi phải dùng máu của nó tế vong hồn Hoa Đông!”
Tống Thanh Sơn hung ác nói, nhìn sang Tống Hoa Vỹ: “Nếu tối qua nó sỉ nhục cháu thì hôm nay cháu hãy dẫn theo cao thủ của gia tộc đi bắt thằng nhóc kia đi!”
“Vâng thưa ông nội!”
Tống Hoa Vỹ vô cùng kích động.

Dương Thanh cũng không biết nhà họ Tống đã quyết định muốn ra tay với mình.

Lúc này anh đang ở trong văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh đang đọc vài tập tài liệu.

“Không ngờ ba người này đều là nhân tài”.

Cuối cùng Dương Thanh cũng đọc hết tài liệu, tiện tay ném xuống mặt bàn.

Lạc Bân vẫn đứng trước mặt anh không dám lên tiếng mới vội vàng nói: “Nhất là Lý Hải Vinh, tính ra cũng là đàn chị của tôi.

Bà ấy rất có tài kinh doanh”.

“Nếu năm đó không gả vào nhà họ Tống, có lẽ giờ đây bà ấy đã là nữ chủ tịch nổi danh thế giới”.

“Nghe nói chồng của bà ấy là Tống Lỗi từng được chọn làm người thừa kế đời thứ hai của nhà họ Tống đều nhờ có bà ấy

giúp đỡ”.

“Toàn bộ doanh nghiệp do Tống Lỗi phụ trách đều không bị thua lỗ, tất cả đều nhờ vào Lý Hải Vinh”.

Lạc Bân cảm thán.

Tập tài liệu Dương Thanh vừa đọc đều là thông tin về ba mẹ con nhà này do Lạc Bân thu thập được.

Không chỉ Lý Hải Vinh, Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã cũng đều là nhân tài có thành tích nổi bật, rất có tài kinh doanh.

Chỉ có Tống Hoa Nhã hơi yếu một chút nhưng cũng từng là con nhà người ta được rất nhiều đại học hàng đầu của nước ngoài gửi thông báo trúng tuyển, năng lực cũng rất xuất sắc.

Chỉ là so với Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nghĩa thì không ưu tú bằng mà thôi.

Dương Thanh tiếp xúc với Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã cũng thấy hai người họ rất trọng tình cảm.

Mà anh đã đoán được kết cục của Tống Hoa Nghĩa nên khi biết hắn ta quỳ trước cửa nhà chủ gia tộc họ Tống suốt cả đêm, anh đã cho người tới nhà họ Tống đón họ.

“Chủ tịch, nếu ba mẹ con họ làm việc cho cậu, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ càng thêm mạnh mẽ, nhất là Lý Hải Vinh đã từng tự mình thành lập công ty ở nước ngoài”.

“Nếu không vì lấy chồng, có lẽ bà ấy đã định cư ở nước ngoài, kinh doanh ở nước ngoài rồi”.

“Chỉ cần bà ấy đồng ý, tôi đề nghị hãy giao nhiệm vụ mở rộng thị trường ở nước ngoài cho bà ấy”.

Lạc Bân kích động nói.

Dương Thanh nhìn Lạc Bân kỳ quái hỏi: “Không phải ông với bà ấy có gì đấy chứ?”
Nghe vậy, Lạc Bân lập tức ngẩn người.

Một lúc lâu sau ông ta mới lấy lại tinh thần, mặt mũi đỏ bừng không dám giấu diếm nói: “Năm xưa tôi từng yêu thầm bà ấy,

chỉ sợ bà ấy còn chẳng biết có một người bạn cùng trường như tôi”.

Dương Thanh tỏ vẻ đã hiểu khiến Lạc Bân càng thêm ngượng ngùng.

Đúng lúc này có người gõ cửa, thư ký nói vọng vào: “Thưa chủ tịch, mấy người nhà bà Lý tới rồi!”
“Cho họ vào đi!”
Dương Thanh lên tiếng nói.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, hai gương mặt quen thuộc và một gương mặt trung niên lạ lẫm xuất hiện.

“Chào cậu Thanh!”
Tống Hoa Nghĩa trông thấy Dương Thành, cung kính chào hỏi.

Tống Hoa Nhã rất kích động nhưng không dám thể hiện trước mặt mẹ mình, chỉ ngượng ngùng nói: “Chào anh Thanh!”
Dương Thanh khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sang Lý Hải Vinh.

Có lẽ là vì chưa kịp thay quần áo đã bị đuổi khỏi nhà họ Tống nên Lý Hải Vinh vẫn mặt một bộ sườn xám cao quý.

Không hổ là người từng được Lạc Bân yêu thầm, dù đã có hai người con trưởng thành nhưng vẫn còn rất xinh đẹp.

Trong lúc Dương Thanh đang đánh giá Lý Hải Vinh, bà ta cũng đang đánh giá anh.

Bà ta ở nhà họ Tống lâu như vậy nhưng chưa từng thấy một người trẻ tuổi nào dám nhìn thẳng vào mình như Dương Thanh.

Nhưng bà ta cảm nhận được áp lực tỏa ra từ trên người Dương Thanh, đến cả chủ nhà họ Tống, Tống Thanh Sơn cũng kém xa.

Rốt cuộc cậu ấy là ai mà lại có khí thế mạnh mẽ như vậy?
Lý Hải Vinh bỗng hiểu ra, tại sao con trai của mình tin tưởng chàng trai trẻ này như vậy, đến cả con gái mình cũng vừa gặp đã yêu.

“Cậu ấy chính là cậu Thanh con từng kể với mẹ!”
Tống Hoa Nghĩa thấy không khí hơi ngột ngạt, vội vàng chủ động giới thiệu.

“Chào cậu Thanh!”
Lý Hải Vinh mỉm cười chào hỏi, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Giọng nói của bà ta rất êm tai, nói chuyện dịu dàng đúng chất phụ nữ phương Nam.

“Chào bà Lý, mời ngồi!”
Dương Thanh chỉ vào ghế sofa bên cạnh.

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, Tống Hoa Nhã không nhịn được lên tiếng đầu tiên: “Anh Thanh cho người đón chúng em có chuyện gì sao?”
Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nghĩa cũng nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Anh khẽ cười đáp: “Tôi muốn mời mọi người làm việc cho tôi!”
- ————

Chương 674: 674: Bàn Điều Kiện

Nghe thấy Dương Thanh nói vậy, ba người đều sững sờ.

Không ai nghĩ tới Dương Thanh cho người đón họ đến là để họ làm việc cho anh.

Dù thế nào bọn họ cũng là người của nhà họ Tống, nếu làm việc dưới quyền Dương Thanh chẳng phải là đắc tội nhà họ Tống rồi sao?
"Mọi người không cần lập tức trả lời tôi.

Tôi sẽ cho mọi người một ngày để suy nghĩ rồi hẵng nói cho tôi đáp án".

Ba người chưa kịp mở miệng, Dương Thanh đã nói tiếp.

"Tôi…"
Tống Hoa Nghĩa ngơ ngác một lúc rồi lập tức mừng thầm, đang định đồng ý thì bị Lý Hải Vinh chặn họng: "Không cần một ngày, cho chúng tôi mười phút là đủ rồi".

Dương Thanh đứng dậy nói: "Nếu mọi người yên tâm thì cứ suy nghĩ trong văn phòng của tôi đi".

Lý Hải Vinh mỉm cười cảm kích: "Đương nhiên là yên tâm!"
Dương Thanh không nói thêm gì nữa, dẫn Lạc Bân tạm thời tránh đi.

"Sao mẹ lại ngăn cản con?"
Tống Hoa Nghĩa oán trách.

Lý Hải Vinh nhìn con trai: "Có phải vừa nãy con định đồng ý luôn không?"
Tống Hoa Nghĩa gật đầu đáp: "Được làm việc cho cậu Thanh chính là may mắn của chúng ta".

"Không giấu gì mẹ, con từng nhờ một người bạn trong quân đội điều tra cậu Thanh, nhưng địa vị của anh ấy cũng không đủ điều tra ra bất cứ tin tức gì".

"Hơn nữa, thực lực của cậu Thanh rất mạnh.

Đến cả cao thủ giúp Tống Hoa Vỹ giành được ngôi quán quân của club Hoàng Kim suốt ba năm liên tiếp cũng bị cậu Thanh dễ dàng lấy mạng".

"Mẹ nghĩ xem, cậu Thanh muốn chúng ta làm việc cho mình chẳng phải là may mắn sao?"
Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nhã là người thân nhất của Tống Hoa Nghĩa.

Những chuyện hắn ta điều tra được không thể để lộ với người ngoài nhưng lại không chút e ngại nói cho hai người họ biết.

Lần dầu tiên Lý Hải Vinh biết thêm về thân phận của Dương Thanh, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

"Ý của con là, cậu ấy rất có khả năng nắm giữ địa vị cực cao trong quân đội à?", Lý Hải Vinh hỏi.

Tống Hoa Nghĩa gật đầu: "Con nghi ngờ cậu ấy chính là một trong những người thân cận với Tướng quân của biên giới phía Bắc nhất!"
"Ầm!"
Dù là Lý Hải Vinh cũng không nén nổi kinh hãi.

Bốn vùng biên giới của Chiêu Châu đều có Tướng quân trấn giữ, trong đó Tướng quân của biên giới phía Bắc có thực lực mạnh nhất, địa vị và quyền thế cũng cao nhất.

Đến cả năm Hoàng tộc và bốn Vương tộc cũng phải khúm núm trước mặt vị Tướng quân ấy.

Nếu Dương Thanh thực sự là người thân cận với Tướng quân của biên giới phía Bắc thì cũng có khả năng diệt sạch tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chỉ với một câu nói.

"Lời con vừa nói đều là sự thật.

Giờ mẹ đã biết tại sao con muốn đồng ý đề nghị của cậu Thanh rồi chứ?", Tống Hoa Nghĩa nói.

"Mẹ à, con thấy anh nói không sai đâu.

Với thân phận và địa vị của anh Thanh, chúng ta có thể làm việc cho anh ấy là vinh hạnh lớn".

Tống Hoa Nhã cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Hơn nữa, chúng ta đã bị đuổi khỏi gia tộc, hiện giờ trong người không một xu dính túi.

Chỉ sợ toàn bộ Yến Đô cũng không có ai dám thu nhận chúng ta”.

Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47
Lý Hải Vinh không lập tức đồng ý, vẻ mặt phức tạp nhìn Tống Hoa Nhã và Tống Hoa Nghĩa: “Không phải mẹ muốn từ chối cậu Thanh, mà là muốn tranh thủ cho các con một cơ hội bảo đảm”.

Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã đều không hiểu gì cả.

“Dù sao cậu Thanh cũng đã giết người nhà họ Tống, thậm chí ông nội các con còn muốn đuổi chúng ta đi.

Các con nghĩ nhà họ Tống sẽ dễ dàng buông tha cậu Thanh sao?”
“Mẹ không lập tức đồng ý chính là vì muốn hiểu thêm về cậu Thanh từ các con”.

“Bây giờ mẹ đã biết, đương nhiên sẽ không từ chối sự giúp đỡ của cậu Thanh.

Nhưng mẹ dám khẳng định, nhà họ Tống nhất định sẽ tìm cậu ấy trả thù”.

“Các con cũng nói thân phận của cậu Thanh rất khủng bố.

Nếu nhà họ Tống thật sự chọc vào cậu ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Đến lúc đó các con bị kẹp giữa cậu Thanh với nhà họ Tống thì phải đối mặt thế nào?”
Lý Hải Vinh nghiêm túc hỏi.

Nghe vậy, Tống Hoa Nghĩa lập tức cúi đầu.

Không phải hắn ta không nghĩ tới chuyện này, mà là không muốn nghĩ.

“Hoa Nghĩa, mẹ hiểu tính cách của con.

Bố con vì nhà họ Tống mà chết, cho nên dù có phải bỏ mạng con cũng sẽ nghĩ cách cứu gia tộc".

Lý Hải Vinh ân cần nói: "Nếu nhà họ Tống đắc tội cậu Thanh chính là tự tìm chỗ chết.

Lúc đó con sẽ cầu xin cậu Thanh tha cho nhà họ Tống hay khoanh tay đứng nhìn nhà họ Tống bị hủy diệt?" Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47
"Mẹ nghĩ dù là tình huống nào con cũng không muốn thấy phải không?"
Tống Hoa Nghĩa gật đầu: "Con hiểu ý mẹ rồi.

Tại con nghĩ chuyện này quá đơn giản".

"Thế nên mẹ định thương lượng với cậu Thanh một điều kiện, chính là nếu nhà họ Tống chủ động tìm cậu ấy gây sự, hi vọng cậu ấy có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho nhà họ Tống một con đường sống".

Lý Hải Vinh nghiêm túc nói: "Chỉ cần cậu ấy đồng ý, chúng ta sẽ làm việc cho cậu ấy!"
"Mẹ ơi, chúng ta làm vậy liệu có hơi quá đáng không?"
Tống Hoa Nhã bỗng lên tiếng: "Nhà họ Tống đã trục xuất chúng ta, vốn chúng ta đang là kẻ cùng đường.

Anh Thanh có lòng thu nhận chúng ta, thế mà chúng ta còn bàn điều kiện với anh ấy?"
Lý Hải Vinh nhìn con gái, bỗng thấy lòng mình chua xót.

Bà ta biết con gái mình đã chìm sâu trong tình cảm với Dương Thanh.

Bây giờ vì tình yêu mà đánh mất cả năng lực suy nghĩ.

"Hoa Nhã, mẹ nói không sai đâu.

Chúng ta nên bàn điều kiện này với cậu Thanh".

Tống Hoa Nghĩa lại rất lý trí, giải thích cho em gái nghe:
"Chúng ta bị đuổi khỏi gia tộc, đúng là kẻ cùng đường mạt lộ.

Nhưng nếu chúng ta không có giá trị, sao cậu Thanh lại phải chủ động thu nhận chúng ta?"
"Anh thấy em thầm thích cậu Thanh nên chỉ muốn được làm

việc cho cậu ấy thì có!”
Tống Hoa Nghĩa bật cười trêu chọc.

Nghe vậy, Tống Hoa Nhã lập tức đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn anh trai, gắt giọng nói: “Anh đừng nói lung tung!”
“Ha ha, được rồi, anh không nói lung tung nữa!”, Tống Hoa Nghĩa cười phá lên.

Lý Hải Vinh rất hài lòng với Tống Hoa Nghĩa.

Mặc dù hắn ta cũng muốn làm việc cho Dương Thanh nhưng ít ra vẫn còn giữ được lý trí.

“Chúng ta quyết định vậy nhé, trước tiên cứ bàn điều kiện, nếu cậu Thanh đồng ý chúng ta sẽ làm việc cho cậu ấy”, Tống Hoa Nghĩa nói.

Lý Hải Vinh gật đầu cười hỏi: “Thế nếu cậu Thanh từ chối thì sao?”
Tống Hoa Nghĩa lập tức im bặt.

Hắn ta chỉ nghĩ tới trường hợp Dương Thanh đồng ý chứ chưa từng nghĩ anh sẽ từ chối.

“Nếu cậu ấy từ chối, chúng ta cứ rời khỏi Yến Đô.

Thù oán giữa nhà họ Tống và cậu Thanh không còn liên quan tới chúng ta nữa”.

Sau một hồi im lặng, Tống Hoa Nghĩa mới lên tiếng, vẻ mặt châm chọc: “Dù nhà họ Tống bị diệt thì chúng ta cũng đã cố hết sức”.

- ————

Chương 675: 675: Chúng Tôi Sẽ Giao Tính Mạng Cho Cậu

“Cậu Thanh, chúng tôi bàn bạc xong rồi!”
Tống Hoa Nghĩa gọi điện thoại cho Dương Thanh và nói.

“Được!”
Dương Thanh chỉ nói một từ.

Ngay sau đó, cửa văn phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, Dương Thanh và Lạc Bân bước vào.

“Cậu Thanh, chỉ cần cậu hứa với chúng tôi một chuyện thì từ nay về sau, tính mạng của chúng tôi sẽ giao cho cậu”, Tống Hoa Nghĩa đầy vẻ nghiêm túc nói.

Dương Thanh rõ ràng cảm giác được khi Tống Hoa Nghĩa nói câu này, trong mắt hắn tràn đầy mong đợi, dường như còn hơi căng thẳng.

Không chỉ Tống Hoa Nghĩa như vậy mà cả Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nhã cũng như thế.

“Được, tôi đồng ý với mấy người!”
Dương Thanh đã đoán trước được yêu cầu mà Tống Hoa Nghĩa muốn đưa ra là gì.

Thấy Dương Thanh đồng ý mà không hỏi gì, ba người họ đều rất ngạc nhiên, Tống Hoa Nhã bối rối hỏi: “Anh Thanh, anh có biết chúng em muốn anh đồng ý điều gì không?” Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47

Dương Thanh khẽ cười: “Chẳng qua là tha cho nhà họ Tống thôi, chuyện nhỏ ấy mà!”
Mấy người ngẩn ra một lúc lâu, cuối cùng Lý Hải Vinh là người định thần lại trước, bà ta nói: “Vậy thì cám ơn chủ tịch Thanh nhiều! Sau này có sắp xếp gì xin cứ căn dặn!”
Lý Hải Vinh phản ứng rất nhanh, ngay cả việc xưng hô của bà ta với Dương Thanh cũng thay đổi, trước đây là cậu thanh, bây giờ đã biến thành chủ tịch Thanh, điều này đã thể hiện được rõ ràng thái độ của bà ta.

“Sếp Lạc, chuyện còn lại giao cho ông sắp xếp đó!”, Dương Thanh căn dặn.

“Vâng, thưa chủ tịch!” Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47
Lạc Bân lập tức cung kính đáp lại, đồng thời ông ta cũng cảm thấy rất kích động, Dương Thanh nhờ ông ta thu xếp công việc cho Lý Hải Vinh, điều này cũng cho Lý Hải Vinh thấy rằng Dương Thanh tin tưởng ông ta.

Ba người này đều là những người đến từ tám gia tộc lớn ở Yến Đô, đặc biệt Tống Hoa Nghĩa còn là dòng chính của nhà họ Tống.

Nếu không bị nhà họ Tống trấn áp, hắn thậm chí còn có cơ hội trở thành chủ gia tộc tương lai.

Giờ đây, những người có thân phận như thế này đều làm việc dưới tay ông ta.

Dương Thanh nói xong liền xoay người rời đi.

Trong văn phòng chỉ còn lại Lạc Bân và mấy người Lý Hải Vinh.

“Sếp Lạc, sau này mong được chiếu cố thêm!”
Lý Hải Vinh cũng hiểu được ý đồ của Dương Thanh, bà ta mỉm cười và cũng tỏ rõ thái độ.

Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã cũng vậy, cả hai đều lên tiếng: “Sau này phải làm phiền sếp Lạc rồi!”
“Không bao lâu nữa, chắc chắn mấy người sẽ cảm thấy tự hào về quyết định ngày hôm nay!”
Lạc Bân nói với nụ cười trên môi.

Những lời này càng làm cho mấy người Tống Hoa Nghĩa cảm thấy ngạc nhiên hơn.

Nếu những lời này được nói ra từ miệng Dương Thanh, có thể họ vẫn nghĩ rằng Dương Thanh kiêu ngạo, nhưng đây lại là Lạc Bân nói ra, khiến họ càng tin tưởng rằng lai lịch của Dương Thanh rất khủng.

“Sếp Lạc, không hay rồi, người nhà họ Tống đến rồi, họ lớn lối nói muốn tìm chủ tịch báo thù!”

Đúng lúc này, một nữ thư ký hốt hoảng chạy vào văn phòng và lo lắng nói.

Nghe vậy, mấy người Tống Hoa Nghĩa đều chấn động, nhà họ Tống thật sự muốn tìm Dương Thanh báo thù sao?
"Sợ gì chứ?"
Lạc Bân cau mày mắng: "Nhà họ Tống thì đã sao? Cho dù là tám gia tộc lớn ở Yến Đô cùng liên thủ lại với nhau, đã có chủ tịch ở đây rồi, ai còn dám hỗn láo chứ?"
Tống Hoa Nghĩa và Lý Hải Vinh liếc nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt nhau.

Những lời nói này của Lạc Bân chắc chắn nói với họ rằng xuất thân của Dương Thanh vô cùng khủng khiếp.

Nếu để Lạc Bân biết được suy nghĩ của ba người họ, nhất định sẽ kêu là bị oan, ông ta không phải đang cố tình làm màu mà chỉ đang nói ra sự thật thôi.

"Mẹ, con ra ngoài xem một chút, mẹ và em Nhã đừng ra mặt", Tống Hoa Nghĩa hơi lo lắng nói.

Sau đó, hắn nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

Lạc Bân không hề lo lắng, Dương Thanh vẫn đang ở tập đoàn Nhạn Thanh, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

"Bà Lý, tiếp theo đây chúng ta hãy nói về công việc nhé!", Lạc Bân cười nói.

Lý Hải Vinh vội nói: "Từ nay về sau, sếp Lạc cứ gọi trực tiếp tên tôi là được".

Cùng lúc đó, hơn chục nhân viên bảo vệ đã ngã xuống sảnh tầng một của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tống Hoa Vỹ đang đứng giữa đại sảnh, bên trái và bên phải có hai cao thủ của nhà họ Tống, ngoài hai cao thủ này ra, phía sau hắn còn có sáu người, đều là những kẻ mạnh hàng đầu của nhà họ Tống.

"Bảo chủ tịch của các người cút ra đây ngay bây giờ, nếu không chúng tôi sẽ đập nát tập đoàn Nhạn Thanh".

Tống Hoa Vỹ ngạo nghễ nói.

Trong gia tộc có những cao thủ hàng đầu nên hắn không hề sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng gặp được Dương Thanh, sau đó phế bỏ tay chân Dương Thanh rồi đưa về nhà họ Tống.

Các nhân viên trong sảnh đều vô cùng kinh hãi.

“Tống Hoa Vỹ, anh đang làm gì vậy?”
Đúng lúc này, một giọng nói đầy phẫn nộ đột nhiên vang lên, Tống Hoa Nghĩa bước ra ngoài, vẻ mặt đầy tức giận.

Tống Hoa Vỹ nhìn thấy Tống Hoa Nghĩa liền sửng sốt: “Sao cậu lại ở đây?”
Có điều khi hắn hỏi câu này, hắn đã đoán được câu trả lời rồi.

- ————

Chương 676: 676: Sự Kinh Ngạc Của Nhà Họ Tống

Không đợi Tống Hoa Nghĩa phản ứng, hắn đã cười khẩy nói: "Tôi nói tại sao mấy người lại rời khỏi nhà họ Tống sớm như vậy, hóa ra là đến tập đoàn Nhạn Thanh? Sao hả? Sau khi bị nhà họ Tống đuổi ra khỏi nhà, mấy người định đầu quân cho thằng nhóc Dương Thanh đó sao? Làm một con chó bên cạnh cậu ta hả?"
"Anh câm miệng lại cho tôi!"
Tống Hoa Nghĩa thẹn quá hóa giận, nếu không phải vì mục đích bảo vệ nhà họ Tống, thì bây giờ hắn quan tâm đến việc Dương Thanh có tiêu diệt nhà họ Tống hay không làm gì chứ?
Những người xem náo nhiệt xung quanh cũng rất ngạc nhiên.

"Người thanh niên này hóa ra là Tống Hoa Nghĩa, còn bị trục xuất khỏi gia tộc nữa?"
"Cậu chủ cả Tống Hoa Vỹ của nhà họ Tống đưa người xông vào tập đoàn Nhạn Thanh, còn cậu chủ hai Tống Hoa Nghĩa của nhà họ Tống lại đang ở tập đoàn Nhạn Thanh.

Lẽ nào Tống Hoa Nghĩa thực sự gia nhập tập đoàn Nhạn Thanh rồi sao?" Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47
"Tống Hoa Nghĩa là cậu chủ hai của nhà họ Tống.

Dù có bị đuổi khỏi nhà họ Tống cũng sẽ không đến mức phải đến tập đoàn Nhạn Thanh làm việc chứ?"

…!
Mọi người xung quanh bàn tán rất sôi nổi, mặc dù đều là nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng theo họ thấy, tập đoàn Nhạn Thanh vô cùng nhỏ bé trước nhà họ Tống – một trong tám gia tộc lớn của Yến Đô.

"Tống Hoa Nghĩa, nếu cậu đã ở đây rồi thì càng tốt, chắc chắn cậu có thể liên hệ được với Dương Thanh.

Mau bảo cậu ta cút ra đây, để ông đây đánh gãy chân tay cậu ta, sau đó đưa về nhà họ Tống chịu phạt!"
Tống Hoa Vỹ nói đầy vẻ thách thức.

“Tống Hoa Vỹ, tôi khuyên anh nên đưa người rời khỏi đây ngay, nếu không sẽ thực sự mang đến tai họa cho nhà họ Tống, anh chính là tội nhân không thể tha thứ của nhà họ Tống!”
Tống Hoa Nghĩa hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể.

Mặc dù Dương Thanh đã hứa với hắn rằng sẽ tha cho nhà họ Tống, nhưng không có gì đảm bảo rằng khi nhà họ Tống đã phá vỡ giới hạn của Dương Thanh thì có mang lại tai họa diệt tộc cho nhà họ Tống hay không.

“Ha ha ha…”
Tống Hoa Vỹ đột nhiên cười phá lên: “Tống Hoa Nghĩa, cậu đang uy hiếp tôi sao? Dựa vào Dương Thanh mà lại có thể mang đến tai họa diệt tộc cho nhà họ Tống sao?” Đọc tiếp tại truyện t amlinh.2 47
“Anh muốn sao thì mới rời khỏi đây?”, Tống Hoa Nghĩa hơi mất kiên ngẫn, nhỏ giọng quát.

Tống Hoa Vỹ giễu cợt: “Lẽ nào tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Bảo Dương Thanh cút ra đây, đợi sau khi tôi phế bỏ cậu ta thì sẽ đưa cậu ta về nhà họ Tống”.

“Xem ra mọi nỗ lực của tôi đều vô ích rồi!”, Tống Hoa Nghĩa đột nhiên cười tự giễu.

Lẽ ra hắn phải nghĩ ra, với sự kiêu ngạo của nhà họ Tống, cho dù hắn có nói cho nhà họ Tống biết suy đoán của mình về thân phận của Dương Thanh thì nhà họ Tống cũng sẽ không dừng lại ở đó.

Cùng lúc đó, tại trang viên nhà họ Tống.

Trong biệt thự của chủ gia tộc Tống Thanh Sơn, Tống Thanh Sơn đang ngồi trên chiếc ghế đan bằng mây, vở hí khúc vẫn đang chiếu trên TV màn hình khổng lồ trong biệt thự.

Lão ta đang dựa vào chiếc ghế đan bằng mây một cách vô cùng thoải mái.

Nghe hí khúc là sở thích lớn nhất của Tống Thanh Sơn, nay lão ta đã có tuổi, cũng dần dần từ bỏ quyền lực trong tay nên bản thân lão càng ngày càng nhàn nhã.

“Chủ gia tộc, không hay rồi.

Vũ Văn cao Dương đem người tới đây rồi, nói là nhà họ Tống ra tay với con trai ông ta, muốn nhà họ Tống phải có một lời giải thích!”
Đột nhiên, một bóng người hốt hoảng xông vào biệt thự của Tống Thanh Sơn với vẻ mặt đầy lo lắng nói.

“Đồ khốn kiếp, ai bảo mày xông vào? Không phải chỉ là Vũ Văn Cao Dương mang người đến nhà họ Tống thôi hay sao? Có gì mà phải sợ chứ?”, Tống Thanh Sơn quát tháo.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người lại xông tới với vẻ mặt hoảng sợ: “Chủ gia tộc, bà chủ Diệp Mạn của nhà họ Diệp tới rồi, nói là nhà họ Tống ra tay với con rể họ, bắt nhà họ Tống phải có lời giải thích!”

Giọng người này còn chưa dứt, liền có người khác xông vào: “Chủ gia tộc, ông chủ Hoàng Thiên Hành của nhà họ Hoàng tới, nói rằng Dương Thanh là bạn chí cốt của họ, nhà họ Tống dám ra tay với Dương Thanh thì tức là chống đối với nhà họ Hoàng!”
Rầm!
Liên tiếp chủ của ba trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô đều đích thân tới đây, hơn nữa đều là vì Dương Thanh.

Trong đầu Tống Thanh Sơn đột nhiên nổ vang, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nếu chỉ là một gia tộc Vũ Văn thôi thì nhà họ Tống không chút kiêng dè, nhưng bây giờ, ba gia tộc lớn trong tám gia tộc ở Yến Đô đã cùng nhau tới đây.

Nhìn ra khắp Chiêu Châu này, ai có tư cách khiến cho chủ của ba gia tộc lớn thuộc tám gia tộc kia phải đích thân tới đây cơ chứ?
Thế mà Dương Thanh lại làm được!
- ————

Chương 677: 677: Giọng Điệu Lớn Thật Đấy!

Tống Thanh Sơn ngẩn ra trong chốc lát, rồi vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

Khi bước ra khỏi biệt thự, lão ta nhìn thấy trước mặt là một đám đông đen sì, chia thành ba phe.

Và người đứng đầu mỗi phe là ông chủ Vũ Văn Cao Dương của gia tộc Vũ Văn, bà chủ Diệp Mạn của nhà họ Diệp, ông chủ Hoàng Thiên Hành của nhà họ Hoàng.

Điều khiến Tống Thanh Sơn kinh ngạc hơn nữa là lúc này các vệ sĩ của nhà họ Tống đều đã ngã xuống đất, thậm chí họ còn không có sức để đứng dậy.

“Ông chủ Vũ Văn! Bà chủ Diệp! Ông chủ Hoàng! Sao mọi người lại tới đây? Sao đến nhà họ Tống chúng tôi cũng không đánh tiếng trước để chúng tôi sớm có sự chuẩn bị, tiếp đãi cho chu đáo?”
Tống Thanh Sơn cười ha hả nói như không hề nhìn thấy đám vệ sĩ đã ngã xuống đất.

Vũ Văn Cao Dương cười khẩy: “Ông chủ Tống không cần nói nhảm nhiều như vậy.

Lý do vì sao hôm nay chúng tôi đến đây, có lẽ ông rất rõ mà, phải không?”.

Truyện Khác
Diệp Mạn và Hoàng Thiên Hành cũng lạnh lùng nhìn Tống Thanh Sơn, không hề nể mặt.

Tống Thanh Sơn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng trước mắt lão ta là ba gia tộc lớn cùng đẳng cấp với nhà họ Tống, hơn nữa họ còn liên thủ lại với nhau đến đây đều là vì một người thanh niên.

Nếu như lão ta thực sự chống đối lại với họ, e rằng hôm nay chính là ngày tàn của nhà họ Tống.

“Ông chủ Vũ Văn, tôi không biết Dương Thanh là con trai của cậu, nếu sớm biết, chắc chắn tôi sẽ không đối phó với cậu ta”.

Tống Thanh Sơn miễn cưỡng cười, chua xót nói.

“Không biết?”
Diệp Mạn giễu cợt: “Nhà họ Tống các ông là lũ ngu ngốc hay sao? Trước khi ra tay, không biết điều tra thân phận của đối phương à?”
Hoàng Thiên Hành cũng lập tức nói: “Hôm nay tôi cũng sẽ nói luôn ở đây, nếu như nhà họ Tống dám động đến một sợi lông của cậu Thanh, cho dù nhà họ Hoàng có đem cả gia tộc ra liều mình cũng phải khiến nhà họ Tống phải trả giá!”
Cho dù là Vũ Văn Cao Dương, Diệp Mạn hay Hoàng Thiên Hành, đối với Tống Thanh Sơn mà nói, đó đều là một mối đe dọa rất lớn.

Trán lão ta toát mồ hôi lạnh, lúc này lão ta mới nhận ra mình đã đánh giá thấp thân phận của Dương Thanh, hơn nữa còn là cái kiểu rất xem thường.

Lão ta chỉ biết rằng Dương Thanh là con trai bị bỏ rơi của nhà Vũ Văn, nhưng lại không biết rằng Dương Thanh là con trai của Vũ Văn Cao Dương, càng không biết Dương Thanh là con rể của Diệp Mạn.

Hơn nữa, nghe giọng điệu của Hoàng Thiên Hành, lão ta còn gọi Dương Thanh là cậu Thanh, hơn nữa còn thể hiện rất rõ thái độ, điều này làm cho Tống Thanh Sơn càng thêm bối rối.

Nhưng mà, nếu hôm nay lão ta thật sự cúi đầu, thì tương lai lão ta sẽ không thể ngóc đầu lên trước mặt ba gia tộc lớn này được nữa.

Vì dù sao, cháu trai của lão ta cũng chết trong tay Dương Thanh.

Còn Tống Hoa Vỹ cũng chịu sự uy hiếp của Dương Thanh, bị ép phải lăn ra khỏi club Hoàng Kim, thật chẳng khác nào tát vào mặt nhà họ Tống.

“Sao hả? Ông chủ Tống còn không định dàn xếp cho ổn thỏa sao?

Nhìn thấy dáng vẻ do dự của Tống Thanh Sơn, Diệp Mạn nhếch mép hỏi.

Tống Thanh Sơn liếc nhìn Diệp Mạn, sau đó đưa mắt nhìn Vũ Văn Cao Dương, trầm giọng nói: "Ông chủ Vũ Văn, tôi thật sự không hiểu nổi.

Dương Thanh chỉ là đứa con trai bị bỏ rơi của nhà Vũ Văn, nếu đã bị bỏ rơi rồi, tại sao cậu lại còn lo chuyện bao đồng nữa làm gì?"
Vũ Văn Cao Dương cau mày, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện nội bộ của nhà Vũ Văn chúng tôi.

Liên quan gì đến ông?"
Tống Thanh Sơn cười nhạt, sau đó nhìn Diệp Mạn hỏi: "Theo tôi được biết, bà chủ Diệp không có con gái, sao Dương Thanh lại trở thành con rể của cô rồi vậy?"
"Việc riêng của Diệp Mạn tôi, từ khi nào thì đến phiên ông chủ Tống phải lo rồi vậy?", Diệp Mạn cũng cười khẩy hỏi.

Vẻ mặt của Tống Thanh Sơn hơi khó coi, lão ta nể mặt Vũ Văn Cao Dương vì tuy rằng Vũ Văn Cao Dương tuổi còn trẻ nhưng thành danh đã lâu, sớm đã kế thừa ghế chủ gia tộc rồi.

Nhưng còn Diệp Mạn, theo lão ta thấy đó chỉ là một kẻ bề dưới, lại còn là phụ nữ, căn bản không đáng lo.

Cho dù trong lòng lão ta khó chịu, cũng không dám gay gắt ra mặt.

"Ông chủ Hoàng thì sao? Sao lại đến nhà họ Tống chúng tôi?", Tống Thanh Sơn lại nhìn Hoàng Thiên Hành.

Hoàng Thiên Hành nhìn Tống Thanh Sơn như nhìn một tên ngốc rồi lạnh lùng nói: "Tôi khuyên ông một câu là đừng hỏi nhiều thì hơn.

Cậu Thanh không phải là người mà nhà họ Tống các ông đắc tội được đâu".

Tống Thanh Sơn im lặng một lúc, từ phản ứng của ba người họ có thể biết được, lão ta căn bản không còn hy vọng trả thù được Dương Thanh.

Chỉ cần lão ta dám động vào Dương Thanh, ba gia tộc lớn trước mặt sẽ liên thủ với nhau đối đầu với nhà họ Tống.

"Được, tôi thỏa hiệp!"
Tống Thanh Sơn im lặng một lúc rồi đột nhiên nói.

"Bố!"
Chỉ là khi lão ta vừa nói dứt lời thì một tiếng gầm rú không cam tâm vang lên: "Thằng ranh đó đã giết chết con trai con, đó là cháu của bố đấy! Sao bố có thể thỏa hiệp được chứ?"
Đó là Tống Khang, con trai út của Tống Thanh Sơn, cũng là bố của Tống Hoa Đông đã bị Dương Thanh giết chết.

"Im mồm!"
Tống Thanh Sơn tức giận nói.

Lão ta thực sự muốn tát cho Tống Khang một cái bạt tai.

Trong tình cảnh này lại còn dám tiếp tục thể diện ra ý định muốn giết Dương Thanh, thế chẳng phải đang tự tìm đường chết hay sao?

Tống Khang đỏ cả mắt lên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu hôm nay chúng ta thỏa hiệp thì sau này có phải bất cứ gia tộc nào trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô đều có thể giẫm đạp lên chúng ta hay không?"
"Tao đã bảo mày câm miệng!"
Tống Thanh Sơn tát thẳng vào mặt Tống Khang một cái, tức giận nói: "Còn dám nói nhảm nữa thì cút ra khỏi nhà họ Tống cho tao!"
Lần này Tống Khang không dám nói thêm nữa, nhưng trong mắt hiện lên sự hận thù.

Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn, cũng như Hoàng Thiên Hành chỉ lạnh lùng quan sát.

Cùng lúc đó, ở tập đoàn Nhạn Thanh, Tống Hoa Vỹ đầy vẻ kiêu căng hợm hĩnh, hắn nói: "Tôi cho Dương Thanh năm phút, nếu trong vòng năm phút không cút ra đây thì sau ngày hôm nay sẽ không còn tập đoàn Nhạn Thanh nữa!"
"Khẩu khí lớn quá nhỉ!"
Tống Hoa Vỹ vừa nói xong thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người đều quay sang nhìn thì thấy một bóng người trẻ tuổi đang từ từ tiến đến.

“Chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh!”
Có người nhận ra thân phận của Dương Thanh và thốt lên.

Người tới chính là Dương Thanh, anh đến không phải để giải quyết việc của Tống Hoa Vỹ, mà đang định rời đi thì tình cờ nghe thấy giọng nói kiêu ngạo của Tống Hoa Vỹ.

“Dương Thanh, con chuột này cuối cùng cũng chịu cút ra đây rồi!”
- ————

Chương 678: 678: Tự Phế Bỏ Chân Tay

Tống Hoa Vỹ không khỏi run rẩy sau khi nghe những lời của Dương Thanh.

Tuy nhiên, hắn lại thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghĩ đến đám cao thủ hàng đầu của nhà họ Tống mà hắn mang theo đến đây.

"Ha ha ha…"
Tống Hoa Vỹ đột nhiên bật cười rất khoa trương: "Buồn cười chết mất thôi, một chủ tịch doanh nghiệp mà cũng dám đối đầu với nhà họ Tống? Lại còn cao giọng muốn giết tao?"
"Mẹ kiếp, mày có biết nhà họ Tống ở Yến Đô có nghĩa là gì không?"
"Họ Tống là một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, đối với mày mà nói thì chính là trời ở Yến Đô này đó!"
"Mày có biết những người bên cạnh tao đây là ai không?"
"Bọn họ là cao thủ hàng đầu nhà họ Tống tao, đừng nói là giết tao, nếu như mày có thể đụng tới một sợi tóc của tao thì xem như tao thua!"
Tống Hoa Vỹ vô cùng phách lối, lời nói đầy ngạo mạn và khinh thường Dương Thanh.

Không chỉ có nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh, mà còn có rất nhiều người đến hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, nghe thấy Tống Hoa Vỹ nói như vậy thì tất cả đều bị sốc.

Hầu như không ai tin rằng Dương Thanh có thể đối phó được với Tống Hoa Vỹ.

Xét cho cùng, trong mắt người Yến Đô, tám gia tộc lớn ở Yến Đô chính là tám gia tộc đứng trên đỉnh của Yến Đô, dám đắc tội với người của họ chẳng khác nào tự tìm đường chết.

"Tống Hoa Vỹ, mau câm miệng lại cho tôi! Nếu còn nói bậy bạ nữa, anh nhất định sẽ hối hận đấy!"

Tống Hoa Nghĩa gầm lên, muốn xông lên bịt miệng Tống Hoa Vỹ lại.

Hắn đã nhìn thấy sát khí mạnh mẽ trong mắt Dương Thanh.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tống Hoa Vỹ điên cuồng vang lên.

“Là của ông nội gọi.

Hẳn là đốc thúc mình nhanh chóng phế bỏ tay chân của tên nhãi này, sau đó đưa về nhà họ Tống chịu phạt đây!”
Tống Hoa Vỹ nhìn điện thoại và nói với một nụ cười đắc ý.

Nói xong, hắn bắt cuộc gọi và cười nói: “Ông ơi, ông đừng vội, cháu đã gặp được Dương Thanh ở tập đoàn Nhạn Thanh rồi, đang chuẩn bị ra tay chặt đứt tay chân cậu ta…”
“Đồ khốn kiếp, nếu mày dám động vào một cọng lông của cậu Thanh thì sau này mày cút khỏi nhà họ Tống cho tao!”
Tống Hoa Vỹ chưa kịp nói xong thì Tống Thanh Sơn đã giận dữ gầm lên.

Vẻ mặt đắc ý vừa rồi của Tống Hoa Vỹ chợt sững sờ, mặt lộ ra vẻ khó tin.

Chính Tống Thanh Sơn là người bảo hắn đem người đi tìm Dương Thanh, sao đột nhiên lại đổi ý thế này?
“Ông à, cháu…”
Ngay khi Tống Hoa Vỹ định giải thích, Tống Thanh Sơn lại gầm lên: “Câm miệng lại cho tao! Lập tức xin cậu Thanh tha thứ, nếu như cậu Thanh không tha cho mày thì sau này Tống Thanh Sơn tao sẽ không có đứa cháu như mày nữa!”
Tống Hoa Vỹ lần này hoàn toàn hoảng sợ, Tống Thanh Sơn rõ ràng là thực sự tức giận, nếu lão ta thật sự không nhận hắn là cháu trai, thì vị trí người thừa kế nhà họ Tống cũng không liên quan gì đến hắn nữa rồi.

“Ông ơi, cháu biết rồi! Cháu biết rồi!”, Tống Hoa Vỹ vội đáp.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Tống Hoa Vỹ đờ đẫn, hắn nhìn Dương Thanh thật sâu, lúc này hắn mới nhận ra thật sự không thể dây vào được chàng trai trẻ tuổi hơn đang ở trước mặt mình đây.

Mặc dù không hiểu chuyện gì đã xảy ra khiến Tống Thanh Sơn đột nhiên thay đổi quyết định, nhưng hắn biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, nếu không có được sự tha thứ của

Dương Thanh, e rằng nhà họ Tống sẽ thực sự gặp rắc rối nghiêm trọng.

"Phụp!"
Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Tống Hoa Vỹ vừa rồi hãy còn cực kỳ kiêu ngạo trước mặt Dương Thanh, lập tức quỳ xuống.

Bùm!
Mọi người hoàn toàn sững sờ, hiện trường lập tức sôi trào.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Tại sao đột nhiên Tống Hoa Vỹ lại quỳ xuống vậy?"
"Hắn là cháu đích tôn đời thứ ba của nhà họ Tống, mỗi lời nói cử chỉ của hắn đều đại diện cho nhà họ Tống, hắn quỳ thế này chính là đại diện cho cả nhà họ Tống đó!"

"Lẽ nào mấy người không nghe nói là tối hôm qua có một người thanh niên đã ép Tống Hoa Vỹ nằm trên mặt đất và lăn khỏi club Hoàng Kim sao?"
…!
Nơi này chợt huyên náo hẳn lên, tất cả mọi người đều bắt đầu bàn tán chuyện về Tống Hoa Vỹ.

Tống Hoa Nghĩa cũng ngẩn ra, Tống Hoa Vỹ là người kiêu ngạo như thế nào, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Mấu chốt là Tống Hoa Vỹ vừa nhận cuộc gọi của Tống Thanh Sơn, nhé đột nhiên quỳ xuống đất là do Tống Thanh Sơn yêu cầu sao?
Nghĩ đến lai lịch khó nắm bắt của Dương Thanh, Tống Hoa Nghĩa đột nhiên nhận ra rằng chắc chắn nhà họ Tống đã bị cảnh cáo.

"Cậu Thanh, tôi sai rồi! Xin cậu rộng lượng tha cho kẻ hèn tôi đây.

Sau này tôi không dám gây phiền phức cho cậu nữa!"
Tống Hoa Vỹ quỳ trên mặt đất, van xin.

Dương Thanh không nói gì, anh chỉ bước từng bước về phía Tống Hoa Vỹ.

Tống Hoa Vỹ chỉ cảm thấy toàn thân run lên, nhất là khi nhớ tới sức mạnh khủng khiếp mà tối hôm qua Dương Thanh thể hiện, càng khiến hắn kinh hãi mãi không thôi.

“Vừa rồi anh nói muốn phế bỏ tay chân của tôi, sau đó đưa đến nhà họ Tống?”
Dương Thanh đi đến trước mặt Tống Hoa Vỹ rồi mới dừng lại, anh nhìn Tống Hoa Vỹ một cách trịch thượng rồi lạnh lùng hỏi.

Mồ hôi lạnh ướt đẫm người Tống Hoa Vỹ, hắn điên cuồng lắc đầu: “Không không, tất cả những gì tôi vừa nói đều là nhảm nhí, sao tôi dám phế tay chân của cậu chứ?”
“Cũng không phải là
Dương Thanh đột nhiên nói.

Tống Hoa Vỹ vui mừng khôn xiết và vội nói: “Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”
“Vừa rồi anh nói muốn phế tay chân tôi.

Con người tôi trước giờ không tham lam, nếu như anh muốn phế tay chân tôi thì tôi cũng lấy tay chân của anh.

Bảo người của anh phế tay chân của anh đi thì anh có thể rời khỏi đây!”
Niềm vui của Tống Hoa Vỹ còn chưa kịp tắt, câu nói tiếp theo của Dương Thanh khiến hắn hoàn toàn đờ đẫn.

“Cậu Thanh, tôi…”
Tống Hoa Vỹ muốn nói, nhưng bị Dương Thanh cắt ngang: “Đối với tôi mà nói, giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, tôi không thích mặc cả”.

Nghe vậy, Tống Hoa Vỹ mềm nhũn cả người, Dương Thanh rõ ràng là đang ám chỉ đêm qua có thể giết Tống Hoa Đông, hôm nay cũng có thể giết hắn.

“Cậu Thanh, tôi đã thỏa hiệp rồi, lẽ nào cậu còn không chịu buông tha cho tôi sao?”
Tống Hoa Vỹ trầm giọng nói.

Dương Thanh chắp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn hắn lắc đầu: “Đúng ra tôi cũng định lấy mạng của anh! Nếu như không phải Tống Hoa Nghĩa cầu xin thì giờ anh đã trở thành

một cỗ thi thể rồi!”

- ——————

Chương 679: 679: Giáo Sư Gặp Chuyện

Tống Hoa Vỹ bị người mình đưa tới đánh gãy chân tay trước mặt mọi người, tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng cả tập đoàn Nhạn Thanh.

Hiện giờ mọi người đều im như thóc, chỉ nghe thấy tiếng kêu rên của Tống Hao Vỹ.

"Dẫn cậu chủ của chúng mày cút đi!"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn Tống Hoa Vỹ, lớn tiếng quát đám cao thủ của hắn.

Tống Hoa Vỹ bị đưa đi, tập đoàn Nhạn Thanh yên tĩnh trở lại.

"Cảm ơn chủ tịch Thanh!"
Tống Hoa Nghĩa đi tới cảm ơn Dương Thanh.

Hắn ta biết rõ nếu không nhờ anh, chỉ sợ Tống Hoa Vỹ đã bỏ mạng.

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Sau này anh cứ yên tâm làm việc ở Nhạn Thanh.

Đương nhiên nếu anh còn muốn đoạt lại vị trí người thừa kế nhà họ Tống thì có thể quay về bất cứ lúc nào".

Sau khi chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh, Tống Hoa Nghĩa nào còn ngấp nghé vị trí người thừa kế nhà họ Tống nữa?
Hắn ta lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chủ tịch Thanh yên tâm, tôi đã chọn đi theo cậu thì là người của cậu, cậu cứ việc dặn dò!"
Hắn ta cũng bắt đầu đổi xưng hô sang chủ tịch Thanh, rõ ràng đã chấp nhận làm nhân viên ở tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh gật đầu đáp: "Được, sau này các anh cứ nghe theo sắp xếp của sếp Lạc".

"Được!"

Tống Hoa Nghĩa cũng không bất mãn vì phải nghe theo Lạc Bân.

Sau khi Dương Thanh rời đi, hắn ta mới đi tìm Lạc Bân.

“Sếp Lạc, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp, có điều gì cần dặn dò ông cứ việc nói, chúng tôi nhất định sẽ nghe theo”.

Tống Hoa Nghĩa gặp Lạc Bân, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nhã cũng đang có mặt.

Lạc Bân cười nói: “Chủ tịch vẫn luôn muốn mở thị trường nước ngoài.

Vừa nãy tôi đã bàn bạc với Hải Vinh, định để mọi người ra nước ngoài khai thác thị trường cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Cậu có suy nghĩ gì không?”
Nghe vậy, Tống Hoa Nghĩa giật nảy mình.

Được vào làm trong tập đoàn Nhạn Thanh, có thể ở gần Dương Thanh hắn ta đã mãn nguyện lắm rồi, không ngờ Dương Thanh lại giao nhiệm vụ mở thị trường nước ngoài cho bọn họ.

Chứng tỏ Dương Thanh vô cùng tin tưởng họ.

Muốn mở thị trường nước ngoài phải đầu tư một khoản rất lớn, vậy mà Dương Thanh lại có thể yên tâm giao nhiệm vụ này cho cả gia đình hắn ta phụ trách.

“Tôi không có ý kiến, nghe theo sếp Lạc tất!”
Tống Hoa Nghĩa sững sờ một lúc mới gật đầu nói.

Lý Hải Vinh cũng mỉm cười: “Tôi cũng không có ý kiến!”
Lạc Bân lại nhìn sang Tống Hoa Nhã.

Trong mắt Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nghĩa đều tràn đầy kích động, chỉ có Tống Hoa Nhã dường như hơi thất vọng.

“Cô Nhã thì sao?”, Lạc Bân hỏi.

Giờ phút này, Lý Hải Vinh và Tống Hoa Nghĩa cũng nhìn sang Tống Hoa Nhã.

Bọn họ là người thân nhất của cô ta, đương nhiên biết tại sao vẻ mặt cô ta lại như vậy.

“Tôi…”
Dường như Tống Hoa Nhã đã hạ quyết tâm, đang định trả lời lại bị Lý Hải Vinh nói chen vào: “Mẹ và anh con đều đồng ý,

chắc con cũng không có ý kiến gì đâu nhỉ?”
Lạc Bân không hiểu suy nghĩ của Tống Hoa Nhã, chỉ có ánh mắt nhìn cô ta hơi kỳ quái.

Hai mắt Tống Hoa Nhã đỏ bừng, cô ta im lặng nhìn mẹ rồi nói: “Tôi cũng không có ý kiến!”
“Được, nếu cả ba đều đồng ý thì thị trường nước ngoài của tập đoàn Nhạn Thanh sẽ giao cho mọi người”.

Lạc Bân cười nói: “Mấy ngày này mọi người cứ làm quen với tập đoàn Nhạn Thanh trước đi.

Đợi tôi sắp xếp xong ở nước ngoài, mọi người sẽ làm việc ở chi nhánh nước ngoài của công ty”.

“Được, làm phiền sếp Lạc nhé”, Lý Hải Vinh cười đáp.

Lạc Bân tạm thời sắp xếp cho bọn họ một phòng làm việc.

“Hoa Nhã, mẹ biết vừa rồi con định nói gì, nhưng mẹ buộc phải ngăn con lại!”
Đợi không còn người ngoài, Lý Hải Vinh mới kéo tay con gái, dịu dàng khuyên nhủ.

Viền mắt Tống Hoa Nhã đỏ hoe nhưng vẫn tỏ vẻ bình thản nói: “Con vốn định đồng ý với sếp Lạc”.

Lý Hải Vinh thở dài một hơi, biết cô ta không muốn thừa nhận trước mặt mình mà thôi.

Nhưng có mấy lời, người làm mẹ như bà ta vẫn phải nói.

“Hoa Nhã, mẹ biết con thích Dương Thanh, nhưng con phải hiểu cậu ấy đã có vợ con.

Người như cậu ấy không có cô gái nào không thích”.

“May mà con chỉ vừa mới thích cậu ấy, mẹ nhất định phải cắt đứt hi vọng của con”.

“Đời này hai đứa không có cơ hội đâu.

Sau này chúng ta phải làm việc thật tốt, lập nhiều công lao cho tập đoàn Nhạn Thanh để thể hiện giá trị của chúng ta”.

Lý Hải Vinh nghiêm túc nói.

Tống Hoa Nghĩa cũng thở dài.

Biết vậy tối qua hắn ta đã không dẫn Tống Hoa Nhã tới club Hoàng Kim.

Hắn ta biết biểu hiện của Dương Thanh rất có sức hút với phái nữ.

Nếu Dương Thanh chưa kết hôn, hắn ta sẽ không phản đối Tống Hoa Nhã thích anh, thậm chí còn tác hợp hai người.

Nhưng Dương Thanh đã kết hôn, còn vì vợ mình làm rất nhiều chuyện.

Tình cảm sâu nặng như vậy, bất kể người phụ nữ nào cũng không có hi vọng chen vào.

“Mẹ đừng nói nữa, con đâu có bảo thích anh ấy.

Con chỉ cảm thấy anh ấy rất ưu tú, chỉ vậy thôi.

Con biết phải làm thế nào”.

Tống Hoa Nhã gượng cười: “Mẹ yên tâm, con sẽ ra nước ngoài với hai người!”
Nghe vậy, Lý Hải Vinh mới không thuyết phục nữa, chỉ nói: “Chúng ta đã gia nhập tập đoàn Nhạn Thanh, từ nay trở đi phải bắt đầu làm việc, nhanh chóng nắm rõ tình hình ở đây trước đã”.

“Vâng!”
Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã nghiêm túc đáp lời.

Cùng lúc đó trong văn phòng của Dương Thanh, Lạc Bân đang báo cáo tiến độ xây dựng Thành Cửu Châu với anh.

- ————

Chương 680: 680: Truyền Thống Gia Giáo

Dương Thanh vừa mới dặn dò phải chú ý sự an toàn của giáo sư Đỗ, chưa tới một phút sau đã nhận được tin bà ấy bị thương.

Lạc Bân rất áy náy nhưng hiện giờ không phải lúc giải thích, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Chủ tịch, bây giờ tôi sẽ tới bệnh viện!"
"Tôi đi với ông!"
Dương Thanh cũng đi theo, đồng thời gọi điện thoại: "Chị Lâm, một giáo sư rất quan trọng với em vừa bị thương, được đưa lên xe cấp cứu rồi…"
"Chị tới bệnh viện ngay đây".

Dương Thanh chưa kịp nói hết câu, Ngải Lâm đã nói.

Ngải Lâm là chuyên gia y học đỉnh cao, không chỉ giỏi chuyên môn mà còn quen biết rất nhiều chuyên gia nổi tiếng khác.

Có cô ấy ra mặt, nhất định giáo sư Đỗ sẽ không sao.

"Xin lỗi cậu Thanh, tại tôi không bảo vệ tốt giáo sư Đỗ".

Trên đường tới bệnh viện, Lạc Bân mới lên tiếng nói.

Dương Thanh lắc đầu: "Không trách ông được, cứ tới bệnh viện trước đã, làm rõ tình hình rồi nói sau".

Giáo sư Đỗ là cô giáo của Lạc Bân, chẳng khác gì bố mẹ ông ta.

Hơn nữa ông ta còn là người giới thiệu bà ấy phụ trách thiết kế Thành Cửu Châu.

Bây giờ bà ấy gặp chuyện, Lạc Bân là người khó chịu nhất.

Hai mươi phút sau, bọn họ đã tới Viện y học Yến Đô.

"Chủ tịch Thanh! Sếp Lạc!"
Dương Thanh và Lạc Bân vừa chạy tới phòng cấp cứu đã gặp một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da, chính là quản lý phụ trách dự án Thành Cửu Châu.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên giáo sư Đỗ lại phải đi cấp cứu?”, Lạc Bân trầm giọng hỏi.

“Vừa nãy có một nhóm người tới công trường, đánh mấy công nhân ép chúng tôi đình công”.

“Giáo sư Đỗ tức giận nhé lại động tay động chân”.

“Mấy vệ sĩ của giáo sư Đỗ đều bị đánh gãy tay gãy chân, bây giờ cũng đang nằm viện”.

Quản lý dự án vội vàng báo cáo.

Mặt ông ta sưng vù, quần áo lấm lem bụi đất, rõ ràng cũng bị đánh.

“Bọn họ là ai?”, Lạc Bân nghiến răng hỏi.

Quản lý dự án lắc đầu: “Không biết, chỉ thấy cổ bọn họ đều xăm một hình chữ thập chết chóc”.

Trong mắt Lạc Bân lóe lên tia kinh ngạc, vẻ mặt hoảng sợ.

“Ông biết là ai à?”, Dương Thanh hỏi.

Lạc Bân gật đầu đáp: “Người của club Hoàng Kim”.

“Club Hoàng Kim?”
Dương Thanh nhíu mày, dần hiểu ra tại sao những người kia lại ngăn cản việc xây dựng Thành Cửu Châu.

Lần trước anh đưa giáo sư Đỗ tới mảnh đất ở ngoại ô phía Nam đã gặp phải Tào Huy.

Anh ta còn muốn mua lại mảnh đất đó.

Chỉ là bị Dương Thanh từ chối.

Tối hôm qua ở club Hoàng Kim cũng bị Tào Huy cản trở.

Kết quả Tào Huy bị Dương Thanh xách cổ như con gà ném ra ngoài trước mặt mọi người, lập tức ngất xỉu.

Nếu không phải Dương Thanh không muốn trở mặt với Vương tộc, Tào Huy đã biến thành một cái xác rồi.

Anh không ngờ mình tha cho người nhà họ Tào, bọn họ lại không buông tha cho anh.

“Tốt nhất các người hãy cầu nguyện giáo sư Đỗ không sao đi.

Nếu không tôi sẽ khiến cả nhà họ Tào chôn cùng!”
Dương Thanh nhắm mắt lại, sát khí bừng bừng.

Lạc Bân đứng gần nhất thấy lạnh cả người, vô thức lùi ra sau mấy bước, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

“Chủ tịch, cậu biết đối phương là ai rồi à?”
Một lúc sau, Lạc Bân mới bình tĩnh lại, lên tiếng hỏi.

Dương Thanh hỏi ngược lại: “Còn nhớ những người chúng ta gặp phải khi đưa giáo sư Đỗ tới mảnh đất ở ngoại ô phía Nam không?”
Lạc Bân gật đầu, kinh ngạc nói: “Cái tên Tào Huy người của Vương tộc cầm đầu sao?”
Dương Thanh trầm giọng nói: “Club Hoàng Kim chính là sản nghiệp nhà họ Tào, đang do Tào Huy phụ trách”.

“Thì ra là cậu ta!”, Lạc Bân nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng nghĩ tới xuất thân Vương tộc của đối phương, ông ta lại lo lắng hỏi: “Chủ tịch, liệu dự án Thành Cửu Châu có bị cản trở không?”
Dương Thanh lắc đầu cười lạnh: “Một kẻ đời sau của Vương tộc mà thôi.

Cho dù chủ của Vương tộc tới cũng không cản nổi việc xây dựng Thành Cửu Châu!”
Lạc Bân nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dù gặp phải kẻ địch hùng mạnh tới mức nào, dường như Dương Thanh chưa bao giờ lo lắng.

Nhưng lần này là người của Vương tộc, liệu Dương Thanh còn có thể dễ dàng giải quyết như những lần trước được không?
“Tôi sẽ trả thù cho giáo sư Đỗ.

Ông cứ tập trung phụ trách tập đoàn Nhạn Thanh là được”, Dương Thanh dặn dò.

“Vâng thưa chủ tịch!”
Lạc Bân vội đáp.

“Bà nội tôi sao rồi?”
Đúng lúc này, một giọng nói nức nở vang lên, ngay sau đó có ba người cuống quít chạy tới.

Người lên tiếng là cô gái trẻ tuổi chạy đằng trước, sau lưng là một đôi nam nữ trung niên.

Gương mặt người đàn ông trung niên có vài nét giống giáo sư Đỗ, thân phận của đối phương rất dễ đoán.

“Tiểu Duyệt, giáo sư Đỗ vẫn đang ở trong”.

“Tôi nghĩ chắc hẳn ông cũng không mong muốn mẹ tôi bị thương.

Chuyện đã rồi, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện bà ấy qua khỏi.

Ông cũng đừng quá tự trách”.

Không hổ là người trong nhà gia giáo, quả nhiên rất hiểu lòng người.

Lạc Bân lại càng hổ thẹn, đỏ bừng hai mắt: “Cảm ơn!”
“Chàng trai này là?”
Dường như Bàng Dũng không muốn Lạc Bân quá tự trách, cố ý nói sang chuyện khác, hỏi về Dương Thanh.

“Cậu ấy chính là chủ tịch Thanh của tập đoàn Nhạn Thanh”, Lạc Bân vội vàng giới thiệu.

Bàng Dũng mỉm cười, chủ động đi lên bắt tay với Dương Thanh: “Thì ra cậu chính là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, rất hân hạnh!”
Dương Thanh đang định đưa tay ra bắt lại bị một bóng người trẻ tuổi ngăn lại.

Bàng Tiểu Duyệt tức giận nói: “Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh thì phải chịu trách nhiệm với bà nội tôi!”
“Nếu bà nội tôi không sao thì dễ nói.

Nhưng nếu bà có chuyện bất trắc, tôi sẽ không tha cho anh đâu”.

Bàng Tiểu Duyệt nước mắt giàn giụa, giận dữ nhìn Dương Thanh.

Chương 681: 681: Chơi Với Các Người

Nghe Bàng Tiểu Duyệt nói thế, sắc mặt Lạc Bân lập tức trắng bệch, sợ chọc giận Dương Thanh.

Ông ta đang định lên tiếng, Bàng Dũng đã cau mày quát: "Tiểu Duyệt, con có thái độ gì vậy? Chủ tịch Thanh đâu có muốn bà con bị thương? Mau xin lỗi!"
Tuy Bàng Dũng là giáo sư đại học, toàn thân tràn đầy uy nghiêm nhưng giờ đây lại giống một người ở địa vị cao hơn là giáo sư.

Bàng Tiểu Duyệt rưng rưng nước mắt: "Con không xin lỗi! Nếu bà nội không làm việc cho họ, bà sẽ bị thương sao?"
"Câm miệng!"
Bàng Dũng rống lên, tát mạnh một cái.

Bàng Tiểu Duyệt không chút e sợ, trợn mắt nhìn chằm chằm bàn tay của Bàng Dũng đang đánh tới.

"Bốp!"
Dương Thanh vội vàng tiến lên bắt lại tay Bàng Dũng: "Giáo sư Bàng, giáo sư Đỗ bị thương quả thực là lỗi của tôi.

Muốn đánh thì đánh tôi đi!"
Hiện giờ Dương Thanh cũng vô cùng áy náy.

Giáo sư Đỗ lớn tuổi như vậy, bây giờ vẫn đang trong phòng cấp cứu.

Ai biết bà ấy có tỉnh lại được hay không.

Hơn nữa cũng tại anh đắc tội nhà họ Tào nên mới liên lụy giáo sư Đỗ.

Bàng Tiểu Duyệt nói không sai, tất cả đều là lỗi của anh.

Lạc Bân vẫn sợ Bàng Tiểu Duyệt chọc giận Dương Thanh.

Giờ phút này ông ta mới ý thức được, mình nghĩ nhiều rồi.

"Anh mau cút đi cho tôi! Tôi không cần anh giả mù sa mưa!"
Bàng Tiểu Duyệt rất ghét bỏ Dương Thanh, tức giận nói.

Thấy Bàng Dũng lại sắp nổi giận, Dương Thanh vội vàng nói: "Giáo sư Bàng, tôi còn việc cần giải quyết, xin phép đi trước!" Dứt lời, anh quay sang dặn dò Lạc Bân: "Giáo sư Đỗ có tin tức gì phải báo ngay cho tôi biết!"
"Vâng thưa chủ tịch!"
Lạc Bân lập tức đáp lời.

Sau khi Dương Thanh rời đi, Bàng Tiểu Duyệt mới hòa hoãn lại, nhưng vẫn còn địch ý rất lớn với Lạc Bân.

"Tiểu Duyệt, cháu yên tâm.

Hiện giờ bác sĩ nổi danh của Yến Đô đang cứu chữa giáo sư Đỗ.

Chuyên gia Ngải Lâm được chủ tịch Thanh cố ý mời tới.

Có cô ấy ở đây, chắc chắn giáo sư Đỗ sẽ không sao".

Lạc Bân biết Bàng Tiểu Duyệt ghét Dương Thanh nên muốn nói cho cô ta biết mọi chuyện anh đã làm.

"Hừ!"
Bàng Tiểu Duyệt hừ lạnh một tiếng, ngó lơ ông ta.

"Sếp Bân đừng để bụng.

Con bé này bị tôi dạy hư rồi", Bàng Dũng áy náy giải thích.

Lạc Bân khẽ lắc đầu.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Dương Thanh lập tức đi tới club Hoàng Kim.

Không cần biết giáo sư Đỗ có xảy ra chuyện gì hay không, Tào Huy đều phải trả giá.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đã tới nơi.

"Mời xuất trình thẻ hội viên!"
Dương Thanh vừa tới cửa đã bị hai gã bảo vệ ngăn lại, bắt xuất trình thẻ hội viên.

Lần trước Dương Thanh được Tống Hoa Nghĩa dẫn tới, nghe nói thẻ hội viên cao cấp nhất phải nộp năm mươi triệu một năm.

Có thể thấy club Hoàng Kim quản lý rất nghiêm ngặt.

Nhưng Dương Thanh vốn đến để gây sự, sao lại làm thẻ hội viên?
“Không muốn chết thì cút ra!”
Dương Thanh lạnh giọng nói.

Hai gã bảo vệ lập tức biết anh đến không có ý tốt, lập tức hung dữ quát: “Ranh con tới chịu chết hả? Tao sẽ cho mày toại nguyện!”
“Uỳnh!”
Gã bảo vệ vừa lên tiếng còn chưa kịp ra tay, Dương Thanh đã biến mất.

Gã bảo vệ kia như con diều đứt dây bị đánh bay, đâm vào cửa lớn của club Hoàng Kim.

Gã bảo vệ còn lại trố mắt nhìn.

Sao gã có thể đối phó nổi cao thủ đá một phát khiến đồng nghiệp bay xa mười mấy mét?
“Bây giờ còn cần thẻ hội viên nữa không?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

“Không… Không cần…”
Gã bảo vệ bị dọa sợ run lẩy bẩy, vội vàng tránh đường.

Dương Thanh cất bước đi vào, lập tức nhìn thấy mười gã bảo vệ cầm gậy cao su xông ra.

Chắc là khi anh đạp bay gã bảo vệ kia, người bên trong đã nghe tin chạy tới.

“Ranh con, mày dám tới club Hoàng Kim làm loạn sao?”
Mười gã bảo vệ bao vây Dương Thanh ở giữa.

Gã cầm đầu dữ tợn nhìn Dương Thanh.

“Bảo Tào Huy cút ra đây.

Nếu không hôm nay club Hoàng Kim sẽ bị tổn thất rất nhiều!”
Đám nhân viên chỉ thấy mười gã bảo vệ vừa mới hùng hổ giờ lại như mấy quả bóng da bay ngược ra bốn phía.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, ngoại trừ Dương Thanh vẫn đứng sừng sững giữa sảnh, tất cả bảo vệ đều nằm la liệt trên đất, hôn mê bất tỉnh.

Đám nhân viên sợ hãi run cầm cập.

Dương Thanh cũng không làm khó các nhân viên bình thường.

Có lẽ bọn họ còn chẳng biết nhà họ Tào là cái gì.

Tào Huy đã không chịu xuất hiện, anh chỉ có thể tự tìm.

Chỉ cần làm lớn chuyện, anh ta sẽ phải ra mặt.

Dương Thanh đi thẳng lên sòng bạc trên tầng ba.

Nếu chỉ đánh Tào Huy, có lẽ vẫn chưa thể khiến anh ta cảm thấy nỗi đau da thịt.

Chỉ khi khiến anh ta hoàn toàn tuyệt vọng mới cảm nhận được tận thế.

Lúc nào club Hoàng Kim cũng đông khách.

Toàn bộ bàn đánh bài trong sòng bạc lớn như vậy đều chật kín người.

Khói mù lượn lờ khắp nơi.

Dương Thanh nhìn quanh một lượt rồi đi tới một bàn đánh bài ở giữa sảnh.

“Anh ra chỗ khác chơi đi!”
Dương Thanh vỗ vai một người ngồi đó.

Người kia đang chơi vui vẻ thì bị người khác gọi đi, lập tức giận dữ quát: “Ranh con, mẹ mày dám bảo tao nhường chỗ á? Mày biết tao là ai không?”
“Rầm!”
Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người xung quanh, Dương Thanh dùng một tay xách cổ người kia lên như gà con ném thẳng ra ngoài.

Tiếng vang rầm trời.

Người kia đã bị quăng ra đất.

Sòng bạc vốn đang ồn ào huyên náo lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả đều hốt hoảng nhìn Dương Thanh đang đứng trước bàn đánh bài chính giữa sảnh.

- ————

Chương 682: 682: Ván Bài Giá Trên Trời

Club Hoàng Kim tồn tại ở Yến Đô bao nhiêu năm nay chưa từng có ai tới làm loạn, thậm chí đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám nhúng tay vào.

Vậy mà giờ đây, một chàng trai mới 27, 28 tuổi lại ra tay trước mặt mọi người.

“Tôi chơi với các người!”
Dương Thanh nhàn nhạt nói.

Vừa rồi anh đã phát hiện trên bàn cược này, ngoại trừ người chơi vừa bị anh ném ra ngoài, mấy người còn lại đều cùng một đám.

Dám liên thủ trên bàn cược của club Hoàng Kim nhất định không phải người ngoài, chỉ có thể là người của club Hoàng Kim.

“Ranh con, mày tới để làm loạn đấy hả?”
Gã đầu trọc ngồi đối diện Dương Thanh híp mắt hỏi.

“Phải thì sao? Mà không phải thì sao?”
Dương Thanh cười lạnh một tiếng, lập tức ném ra một chiếc thẻ ngân hàng ra lệnh cho nhân viên bên cạnh: “Cho tôi 100 triệu tiền chip”.

Nghe vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Ở Yến Đô, không ít người có 100 triệu trong tay, nhưng số người có thể tùy tiện lấy ra như vậy lại không nhiều.

Dù sao hầu như những người có nhiều tiền như vậy đều là tiền đầu tư.

Kể cả giá trị bản thân lên tới chục tỷ cũng chưa chắc có thể lấy ra được 100 triệu tiền mặt.

Nhân viên nhanh chóng mang một đống chip và máy POS tới.

Dương Thanh quẹt thẻ ngay tại chỗ.

Lúc tiếng thông báo quẹt thẻ thành công vang lên, ánh mắt mọi người nhìn Dương Thanh đều thay đổi.

“Cậu muốn chơi thế nào?”
Gã đầu trọc ngồi đối diện Dương Thanh cười híp mắt hỏi.

“Đơn giản thôi, so lớn nhỏ, có thể thêm tiền cược.

Đặt cược lúc chưa xem bài, xem bài rồi đặt cược tiếp thì phải nhân đôi, muốn mở bài phải đặt nhân đôi tiếp, thế nào?”, Dương Thanh nói.

“Được, theo ý cậu!”
Gã đầu trọc bật ngón tay, người chia bài bắt đầu trộn bài.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi đó, việc chia bài nhanh chóng hoàn tất.

Tính cả Dương Thanh, ván bài này có tất cả bốn người chơi.

Ba người khác đã bắt đầu xem bài, còn Dương Thanh không thèm xem, tiện tay ném ra vài chip: “10 triệu!”
Đám người lại bị khí thế của Dương Thanh làm sững sờ.

So lớn nhỏ, vừa mới bắt đầu đã cược 10 triệu, lại còn không xem bài.

Theo quy định vừa mới đặt ra, ba người kia đều đã xem bài nên nếu còn tiếp tục, mỗi người phải đặt ít nhất 20 triệu.

Cả ba đều tỏ vẻ do dự.

“20 triệu!”
“20 triệu!”
“20 triệu!”
Bai người liếc mắt nhìn nhau rồi lần lượt đặt cược.

Mới đầu bọn họ còn lo lắng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dù sao bọn họ cũng cùng một hội, Dương Thanh chỉ có một mình.

Chỉ cần Dương Thanh thua, bọn họ đều như nhau.

Mới một vòng đặt cược mà tổng số tiền đã lên tới 70 triệu.

Bàn cược của đám người Dương Thanh nhanh chóng bị những người chơi khác vây quanh, ai nấy đều hưng phấn.

Lâu rồi chưa thấy ván bài nào có giá trị lớn tới vậy.

“20 triệu!”
Ngay sau khi ba người kia đặt cược, Dương Thanh lại ném tiếp 20 triệu.

Lần này, sắc mặt của ba người kia đều nghiêm túc hẳn lên.

Nếu bọn họ còn muốn tiếp tục thì ít nhất cũng phải đặt cược 40 triệu.

Ba người cộng vào là 120 triệu, vượt quá giới hạn club Hoàng Kim cung cấp cho họ.

“Tôi bỏ cược!”
Một người trong số đó dứt khoát bỏ cược.

Hai người còn lại cũng đưa mắt nhìn nhau, một người khác lên tiếng: “Tôi cũng bỏ cược!”
Cứ như vậy, cộng 20 triệu mỗi người vừa đặt cược trước đó đã là 60 triệu.

Trong tay mỗi người chỉ còn lại 40 triệu.

Mà vừa rồi Dương Thanh đã đặt cược 20 triệu.

Dù gã ta có quyết định xem bài cũng phải cược theo 40 triệu.

Hạn mức club Hoàng Kim cung cấp cho bọn họ là 100 triệu, trừ đi 60 triệu vừa đặt cược, gã ta chỉ có thể dùng 40 triệu còn lại để mở bài.

“Mở bài!”
Người cuối cùng không chút do dự đẩy toàn bộ số chip còn lại ra trước.

Trông thấy mặt bàn ngổn ngang chip, những người chơi khác đều kích động.

Đây chính là 130 triệu đấy!
Chỉ vẻn vẹn hai vòng đặt cược đã lên tới con số cao như vậy.

“K cơ!”
Người cuối cùng lật bài ra, là một quân bài K cơ.

“Là K á?”
“Chàng trai trẻ này thua chắc rồi!”

“Cậu ta muốn thắng phải lật ra được A hoặc Joker”.

Mọi người kích động đến mức nói năng lộn xộn, ai cũng nhìn thấy trước kết cục.

Gã đầu trọc nhếch môi nở nụ cười mỉa mai: “Ranh con, tôi rất muốn biết 70 triệu còn lại của cậu còn kiên trì được trong bao lâu?”
Dường như gã ta đã nắm chắc phần thắng, vừa nói vừa định lấy đi toàn bộ chip.

“Bốp!”
Ngay sau đó, bàn tay gã ta cứng đờ trên bàn cược.

Dương Thanh đã lật bài.

“Trời ạ! Là quân Joker đỏ!”
“Cậu ta thắng rồi kìa!”
“Xác suất nhỏ như vậy mà vẫn xảy ra được sao?”
Mọi người dậy sóng, kích động hò hét.

Sắc mặt của ba người chơi còn lại đều cực kỳ khó coi.

Bản thân bọn họ đều là cao thủ chơi bài, người chia bài cũng cùng phe bọn họ.

Hầu như không ai có cơ hội thắng cược trong tay bọn họ.

Vậy mà Dương Thanh lại thắng.

Mới chỉ một ván đã thắng của bọn họ cả trăm triệu.

“Tiếp chứ?”
Dương Thanh thu hết đống chip về, cười híp mắt hỏi.

Bọn họ hốt hoảng liếc nhìn nhau.

Trong số tiền 100 triệu họ vừa thua kia chỉ có một phần rất nhỏ là bọn họ bỏ túi ra, phần lớn đều là tiền của club Hoàng Kim cung cấp.

Bây giờ bọn họ thua 100 triệu, không biết phải ăn nói với club Hoàng Kim thế nào.

Đúng lúc này, một chàng trai trẻ mặt đồng phục vội đi tới trước mặt gã đầu trọc, thì thầm với gã ta vài câu.

Bấy giờ gã đầu trọc mới yên tâm tươi cười.

“Tiếp tục!”

Gã ta cười nói.

Rõ ràng là được club Hoàng Kim đồng ý cho chơi tiếp.

Người sáng suốt đều nhìn ra được đám người này cùng một phe, nhưng Dương Thanh lại giống như không hề hay biết, ngồi im tại chỗ.

Người chia bài nhanh chóng chia ván mới, vẫn là bốn người bọn họ.

Những người vây xem chưa bao giờ thấy ván cược nào lớn như vậy, ai cũng thấy căng thẳng tựa như bọn họ chính là người chơi.

Còn Dương Thanh từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, không hề có áp lực.

Ngay từ đầu anh đã lấy một trăm triệu tiền chip, vừa thắng thêm một trăm triệu nữa.

Ván này anh đã cược 150 triệu.

Nếu còn muốn tiếp tục chơi, anh sẽ phải đặt cược 200 triệu.

“Cho tôi thêm 1 tỷ tiền chip!”
Dương Thanh nói với nhân viên bên cạnh
Ầm!
Mọi người đều sợ ngây người.

Ba người chơi còn lại cũng ngơ ngác.

Nếu Dương Thanh có thể tiện tay lấy ra một trăm triệu, bọn bọn vẫn còn tiếp nhận được.

Nhưng nếu anh thực sự có thể lấy ra thêm một tỷ, rõ ràng anh không hề đơn giản.

Cả Yến Đô này có mấy ai có thể tiện tay bỏ ra một tỷ tiền mặt?
Tính theo cách chơi của Dương Thanh, nếu ba người kia muốn thắng 1 tỷ của anh thì ít nhất cũng phải đặt cược 6 tỷ.

“Roẹt! Quẹt thẻ thành công!”
Giây phút Dương Thanh quẹt thẻ một tỷ thành công, tất cả đều

trợn tròn mắt.

- ——————

Chương 683: 683: Thiên La Địa Võng

Sau khi Dương Thanh thanh toán thành công, nhân viên phục vụ nhanh chóng mang cho anh một đống chip.

“200 triệu!”
Dương Thanh hào phóng ném ra một chồng chip lớn.

Dường như đối với anh, hai trăm triệu chỉ là tiền ăn vặt, không hề sợ thua.

“1 tỷ 250 triệu!”
Có người kinh ngạc thốt lên: “Tổng số tiền của ván cược này lên 1 tỷ 250 triệu rồi!”
Sắc mặt ba người chơi còn lại dần nghiêm trọng, không biết nên bỏ cược hay cược thêm.

Nhưng nếu cược thêm sẽ phải cược 400 triệu.

“Thời gian của tôi có hạn.

Nếu các người không chơi nổi thì bỏ cược nhanh lên!”, Dương Thanh thúc giục.

“400 triệu!”
Gã đầu trọc lại xem bài của mình, cắn răng cược tiếp.

Hai người còn lại liếc nhìn nhau rồi cũng lần lượt cược theo:
“400 triệu!”
“Tổng tiền cược là 2 tỷ 450 triệu rồi!”, có người giật mình hô lên.

“400 triệu!”
Dương Thanh tiếp tục đặt cược.

“800 triệu!”
Ba người kia cũng lập tức cược theo.

“Tổng tiền cược hiện giờ là 5 tỷ 250 triệu!”
Giờ phút này, mọi người đều bị từng lần đặt cược khổng lồ dọa sợ, mỗi lần đều có người tính tổng tiền cược.

Dương Thanh vốn chỉ còn 50 triệu nhưng lại mua thêm 1 tỷ tiền chip, sau đó lại cược hết 600 triệu.

Thế là hiện giờ anh chỉ còn 450 triệu.

Dù anh muốn mở bài cũng phải đặt thêm 800 triệu.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, anh lại lấy thẻ ngân hàng ra: “Cho tôi 10 tỷ tiền chip!”
Ầm!
Tất cả mọi người hoàn toàn ngây ngốc.

Ván đầu tiên, Dương Thanh mua 100 triệu tiền chip, thắng cược!
Ván thứ hai, anh mua 1 tỷ tiền chip.

Vẫn là ván thứ hai, tiền cược ngày càng lớn, Dương Thanh cũng ngày càng điên cuồng, lần này còn định mua thêm 10 tỷ tiền chip.

Mấy lần trước đều quẹt thẻ thành công nên ai cũng tin tưởng lần này Dương Thanh thực sự có thể lấy ra 10 tỷ.

Ba người chơi còn lại lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Lấy ra được 100 triệu chỉ chứng minh Dương Thanh không đơn giản, lấy ra được 1 tỷ chứng tỏ Dương Thanh sâu không lường được, nhưng nếu lấy ra được 100 thì anh không phải là người bọn họ có thể đắc tội.

“Này cậu, cậu đừng đổi chip vội, cậu xem thế này có được không?”
Gã đầu trọc quệt mồ hôi lạnh trên trán, cung kính nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, chắc hẳn cậu vẫn còn 450 triệu.

Cậu dùng số tiền này mở bài được không?”
Dương Thanh lạnh lùng nhìn gã ta: “Anh nghĩ tôi thiếu tiền sao?”
Thấy thái độ cung kính của gã đầu trọc và dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, mọi người mới biết Dương Thanh không phải kẻ tầm thường.

Anh dám cược lớn với người của club Hoàng Kim như thế ngay trong địa bàn của người ta, chứng tỏ nền tảng vô cùng khủng bố, hoàn toàn không sợ bị đối phương chơi xấu.

Người có tài lực như vậy đâu thể chỉ là một kẻ tầm thường?
“Lấy 10 tỷ tiền chip ra đây!”, Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Xin lỗi quý khách, một lần đổi chip ở chỗ chúng tôi nhiều nhất chỉ có thể đổi được một tỷ”.

Nhân viên phụ trách đổi chip run rẩy nói.

Khí thế của Dương Thanh quá mạnh khiến anh ta không dám đối mặt.

Club Hoàng Kim làm gì có hạn mức đổi chip tối đa?
Chỉ vì trước giờ ở đây chưa từng có ai đổi mười tỷ tiền chip chỉ trong một lần.

“Vậy thì cho tôi thêm 1 tỷ!”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Nhân viên phục vụ vội vàng quẹt thêm 1 tỷ rồi mang chip tới.

“1 tỷ 450 triệu!”
Dương Thanh thẳng tay lấy hết chip của mình ra cược.

Anh biết club Hoàng Kim không dám chơi tiếp nữa, có lẽ ván này chính là ván cuối cùng.

Mà tổng tiền đặt cược của ván bài này đã lên tới 6 tỷ 700 triệu.

Ba người chơi còn lại cảm thấy ngạt thở.

Dương Thanh vốn không hề xem bài, nếu bọn họ còn muốn cược tiếp thì ít nhất cũng phải cược thêm 2 tỷ 900 triệu.

Nhưng nếu muốn mở bài luôn thì sẽ phải cược gấp đôi nữa, chính là 5 tỷ 800 triệu.

Quan trọng là nếu bọn họ cược tiếp, với biểu hiện trước đó của Dương Thanh, nhất định anh sẽ đổi thêm chip cược tiếp.

Đến lúc đó bọn họ muốn mở bài thì tiền cược sẽ còn lên cao hơn nữa.

Mấy người ba mặt nhìn nhau, gã đầu trọc cắn răng nói: “5 tỷ 800 triệu, mở bài!”
Ván bài này do club Hoàng Kim cho phép nên dù có thua club Hoàng Kim cũng phải gánh chịu.

“Mười hai tỷ rưỡi!”
Có người báo ra tổng tiền đặt cược.

Mọi người nghe thấy số tiền khổng lồ này đều sợ phát khiếp.

Nhưng đa số đều rất kích động, có lẽ cả đời sẽ không bao giờ được nhìn thấy ván bài khủng bố như vậy lần thứ hai.

"Quân A bích!"
Gã đầu trọc dứt khoát lật bài của mình lên.

Hai người còn lại cũng lần lượt lật bài, một quân K cơ và một quân K rô.

Mọi người nhìn thấy bài của bọn họ đều kinh hãi tột độ.

Một người cầm bài to thì cũng thôi đi, nhưng cả ba đều được bài to thế này, Dương Thanh lật được bài Joker mới có cơ hội thắng.

Mà ván trước đó Dương Thanh đã từng cầm quân Joker đỏ rồi.

Xác suất được chia hai quân Joker trong hai ván bài liên tiếp còn thấp hơn trúng xổ số.

Vậy nhưng không ai nghĩ Dương Thanh sẽ thua.

Cả ba người chơi còn lại đều thấp thỏm lo âu nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dương Thanh cong môi nở nụ cười châm chọc: "Các người thua rồi!"
Dứt lời, anh lật bài của mình lên.

"Quân Joker đỏ!"
"Quân Joker đỏ thật kìa!"
"Sao có thể như vậy được?"
…
Khi nhìn thấy quân bài Joker đỏ trong tay Dương Thanh, tất cả đều chết lặng, ba người chơi kia trố mắt nhìn.

Dương Thanh bình thản vơ toàn bộ chíp về phía mình, cười nói với người chia bài vẫn đang đờ ra.

"Ranh con dám gian lận trên địa bàn của club Hoàng Kim, đúng là gan to bằng trời!"
Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy châm chọc bỗng nhiên vang lên.

Đám người đồng loạt nhìn ra, thấy một người trẻ tuổi đang chậm rãi cất bước đi tới trong sự bảo vệ của mấy vệ sĩ áo đen.

“Chào mọi người, tôi là Tào Huy, người phụ trách club Hoàng Kim.

Có người dám gian lận ở đây nên chúng tôi cần phải xử lý, mời mọi người rời khỏi đây ngay lập tức!”
Tào Huy nhìn quanh một lượt, cười nói: “Toàn bộ hội viên có mặt ở đây đều được miễn một tháng phí hội viên!”
Nếu mọi người vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đúng là quá ngu ngốc.

Tất cả nháo nhào chạy ra ngoài.

Thoáng chốc, tòa casino ba tầng rộng lớn chỉ còn lại Dương Thanh và người của club Hoàng Kim.

“Dương Thanh, tôi không thể không thừa nhận, cậu rất dũng cảm, dám một mình chạy tới club Hoàng Kim.

Cậu nên biết ở đây đã bày ra thiên la địa võng đợi cậu chui đầu vào rọ”.

Tào Huy đứng trước bàn cược nhìn Dương Thanh vẫn ngồi yên tại chỗ, cười híp mắt nói.

- ————

Chương 684: 684: Vẫn Không Bán

Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, chỉ ngẩng đầu nhìn Tào Huy một cái rồi bắt tay thu dọn chip trên bàn.

Số chip này trị giá 12,5 tỷ.

Anh tạm thời khiến nhà họ Tào tổn thất chút tiền này để cảnh cáo.

Nếu bọn họ dám đối phó anh, anh chỉ có thể đấu lại.

"Đổi số chip này thành tiền cho tôi".

Dương Thanh dọn xong mới ngẩng đầu yêu cầu một nhân viên phục vụ, chính là người đổi chip cho anh trước đó.

Nghe vậy, đám người của club Hoàng Kim đều cười nhạo anh.

"Dương Thanh, cậu nghĩ có thể mang số tiền này rời khỏi đây sao?", Tào Huy châm chọc hỏi.

"Đây là tiền tôi thắng được, tại sao không thể mang đi?", Dương Thanh hỏi ngược lại.

Tào Huy lắc đầu bất lực như đang nhìn một kẻ ngu: "Được thôi! Cậu muốn mang tiền đi cũng được, nhưng trước khi cầm số tiền này, chúng ta nên nói về việc bồi thường vì tối qua cậu đánh tôi đã nhỉ?"
"Anh không nói, tôi cũng suýt quên mất việc này".

Dương Thanh như nhớ ra gì đó, nghiêm giọng nói: "Ở đây có 12,5 tỷ tiền chip.

Tối qua anh định ra tay với tôi khiến tôi bị tổn thương tinh thần, cứ đưa cho tôi mười ba tỷ là được".

"Tính ra tôi chỉ đòi anh 500 triệu tiền bồi thường tổn thất tinh thần cũng đâu có quá đáng?"
Dương Thanh cười híp mắt.

Đến tận lúc này Tào Huy mới nhận ra Dương Thanh đang giỡn mặt mình, lập tức thẹn quá hóa giận: "Dương Thanh, cậu sắp chết đến nơi mà còn dám lớn lối như vậy".

Dương Thanh chậm rãi đứng lên, ánh mắt trêu tức nhìn chằm chằm Tào Huy: “Tốt nhất anh hãy nghĩ cho kỹ nên làm thế nào.

Tôi chỉ đòi 500 triệu phí tổn thất tinh thần, nếu anh muốn cho tôi thêm chút tiền tiêu vặt tôi cũng không ngại đâu”.

Vừa rồi Tào Huy còn tỏ ra cực kỳ hống hách, giờ đây lại thấy hơi lo lắng.

Anh ta không tiếp xúc nhiều với Dương Thanh, hôm nay mới là lần thứ ba gặp mặt.

Lần đầu tiên ở mảnh đất ngoại ô phía Nam, Dương Thanh đã đánh người của anh ta ngay trước mặt anh ta.

Lần thứ hai là ở sàn boxing ngầm của club Hoàng Kim vào tối qua, Dương Thanh đánh anh ta ngất xỉu trước mặt bao người.

Đây là lần thứ ba.

Lần nào Dương Thanh cũng gây cho anh ta thiệt hại rất lớn, dù lần này có cao thủ hàng đầu trong gia tộc bảo vệ nhưng anh ta vẫn không khỏi lo sợ.

Từ sau lần đầu tiên gặp Dương Thanh, anh ta đã bắt đầu điều tra về anh, nhưng lâu như vậy vẫn chưa tìm được tin tức nói Dương Thanh có thân phận đặc biệt gì.

Nhất là trong năm năm Dương Thanh biến mất đã đi những đâu, dùng quan hệ của nhà họ Tào cũng không tra ra được.

Bây giờ, Dương Thanh có thể tùy ý bỏ ra 2,1 tỷ để chơi bài, chưa kể anh đòi đổi 10 tỷ tiền chip nhưng không thành.

Một người trẻ tuổi có thể dễ dàng lấy ra 10 tỷ tiền mặt sao có thể là kẻ tầm thường?
Dù anh ta là dòng chính nhà họ Tào nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể huy động được 10 tỷ tiền mặt của gia tộc.

“Dương Thanh, rốt cuộc cậu là ai?”
Cuối cùng Tào Huy vẫn hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Tôi?”
Dương Thanh cười đáp: “Với thân phận cậu chủ nhà họ Tào của anh, chắc hẳn rất dễ dàng tra ra thân phận của tôi nhỉ? Tôi

chỉ là một đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn, đương nhiên cũng có thể coi tôi là một thằng ở rể của gia tộc nhỏ đến từ tỉnh lẻ!”
“Cậu lừa quỷ à?”
Tào Huy cắn răng nói: “Một người trẻ tuổi có thể tiện tay bỏ ra chục tỷ, điều mà chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không thể làm được trong thời gian ngắn”.

“Cậu có thể bỏ ra nhiều tiền mặt như vậy chỉ trong một lần, nhất định phải có thân phận khác!”
Tào Huy kiên định nói.

Không hổ là đời sau của Vương tộc, quả nhiên không đơn giản.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Anh không tin tôi cũng không còn cách nào.

Nếu anh nhất định phải cho rằng tôi là cậu chủ nhà giàu nào đó thì cứ cho là vậy đi!”
Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên.

Dương Thanh nghe máy, một giọng nói quen thuộc truyền tới: “Chủ tịch, giáo sư Đỗ không sao rồi.

Bác sĩ nói bị thương không nặng, hôn mê là vì bị thương ngoài da dẫn đến kích thích bệnh tim phát tác nên mới phải cấp cứu”.

“Được, tôi biết rồi!”
Dương Thanh thở phào một hơi.

Một mình anh xông vào club Hoàng Kim vốn là để trả thù cho giáo sư Đỗ.

Anh vốn tưởng bà ấy bị thương quá nặng nên mới phải cấp cứu.

Thì ra chỉ là bị thương ngoài da, bệnh tim tái phát nên mới phải cấp cứu.

Vậy thì mối thù giữa anh và Tào Huy cũng không đến mức phải đuổi cùng giết tận.

“Các người còn muốn đánh nữa không? Tôi bận lắm, không đánh thì đi trước đây!”
Dương Thanh lạnh nhạt nói.

“Dương Thanh, giữa chúng ta chưa đến mức không đội trời chung, cùng lắm chỉ là vì tối qua cậu đánh tôi ngất xỉu trước mặt mọi người”.

Tào Huy cắn răng nói: “Chỉ cần cậu xin lỗi tôi, đồng thời giao mảnh đất ở ngoại ô phía Nam kia ra, chúng ta coi như xong chuyện.

Cậu thấy sao?”
“11 tỷ! Bán cho tôi đi!”, Tào Huy nghiến răng nghiến lợi.

Gia tộc chỉ cho anh ta mười tỷ, một tỷ còn lại là anh ta tự bỏ tiền túi ra.

Nếu có thể lấy được mảnh đất này, anh ta sẽ có rất nhiều cơ hội đòi lại gấp bội.

“Không bán!”
Dương Thanh vẫn lắc đầu: “Cho tôi 100 tỷ tôi cũng không bán!”
Một khi Thành Cửu Châu hoàn thành, chuyên gia của tập đoàn Nhạn Thanh đã định giá tương lai ít nhất cũng phải lên tới trăm tỷ.

Đây là còn chưa kể đến lợi nhuận sau khi Thành Cửu Châu đi vào hoạt động.

Làm sao Dương Thanh có thể nhượng lại mảnh đất quý giá như vậy được?
“Dương Thanh, cậu đừng có quá đáng!”
Tào Huy không thể khống chế cơn giận của mình nữa, trầm giọng nói: “Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nếu còn từ chối hãy tự gánh lấy hậu quả!”
Anh ta vừa dứt lời, mấy gã vệ sĩ áo đen sau lưng anh lập đồng loạt xông tới bao vây Dương Thanh.

- ————

Chương 685: 685: Nói Chuyện Riêng Với Cậu

Dương Thanh hờ hững nhìn cao thủ nhà họ Tào vây quanh bốn phía rồi nhìn sang Tào Huy, châm chọc hỏi: “Anh nghĩ bọn họ có thể cản đường tôi chắc?”
Tào Huy bị Dương Thanh nhìn tới nỗi không khỏi sợ run người.

Tối qua bên cạnh anh ta có hai cao thủ hàng đầu của gia tộc bảo vệ, kết quả vẫn bị Dương Thanh một tay nhấc lên trước mặt mọi người.

Hôm nay anh ta cố ý dẫn thêm nhiều cao thủ hơn để đối phó Dương Thanh.

Nhưng thấy Dương Thanh chẳng mảy may e sợ, anh ta bỗng thấy hốt hoảng.

“Tôi khuyên anh vẫn nên ngoan ngoãn đổi lại chip cho tôi, cộng thêm 500 triệu phí tổn thất tinh thần tối qua, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây”.

Dương Thanh bị bao vây vẫn bình thản khoanh tay trước ngực, cười híp mắt nói: “Nếu không phí tổn thất tinh thần sẽ phải gấp mấy chục lần đấy”.

Tào Huy bỗng có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Trong club Hoàng Kim vẫn có rất nhiều nhân viên đang đứng xem.

Nếu anh ta dễ dàng thả Dương Thanh đi như vậy, sau này còn mặt mũi nào ở đây nữa?
“Đánh đi!”
Rốt cuộc Tào Huy cũng ra lệnh.

Nhưng giây phút anh ta lên tiếng, Dương Thanh đã xông tới.

“Uỳnh!”
Tiếng động thật lớn vang lên.

Gã cao thủ đang che chắn trước người anh ta bị đánh bay ra ngoài như quả bóng da.

Anh ta chưa kịp phản ứng lại, Dương Thanh đã phá vòng vây đứng ngay trước mặt.

“Có vẻ người của anh Huy không được việc cho lắm”.

Dương Thanh cười híp mắt nói.

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, cả những người đã được chứng kiến sự lợi hại của Dương Thanh dưới sàn đấu boxing tối qua cũng có cảm giác không chân thực.

Bọn họ là cao thủ hàng đầu của nhà họ Tào, vậy mà cả bốn người đều không chạm được vào mép áo của Dương Thanh đã bị anh phá vòng vây.

“Cậu..

cậu, sao..

sao lại như vậy được?”
Tào Huy hoảng sợ nói năng lộn xộn, toàn thân run rẩy.

“Anh Huy đừng sợ, tôi không đánh anh đâu”.

Thấy Tào Huy run lẩy bẩy, Dương Thanh khẽ cười nói: “Phí tổn thất tinh thần tối qua là 500 triệu.

Hôm nay tôi đã cảnh cáo nhưng anh không chịu nghe”.

“Thế này đi, 12,5 tỷ tiền chip, 500 triệu phí tổn thất tinh thần hôm qua cộng thêm hôm nay, tổng cộng là 15 tỷ”.

Dứt lời, Dương Thanh ném thẻ ngân hàng ra: “Trong vòng năm phút lập tức chuyển khoản vào đây, nếu không tôi thu lãi cao lắm đấy”.

Tào Huy sắp khóc đến nơi.

Rõ ràng Dương Thanh đang cướp tiền, làm gì có phí tổn thất tinh thần nào?
Có ai thấy phí tổn thất tinh thần lên tới 2 tỷ chưa?
Trước giờ anh ta luôn được người khác a dua nịnh hót.

Nếu có người biết thân phận của anh ta, thậm chí không cần bỏ tiền đã được người ta tự giác tặng đất cho.

Dương Thanh là người đầu tiên anh ta ra giá cao chót vót mà vẫn không chịu bán.

Bây giờ còn muốn ăn vạ anh ta một số tiền lớn như vậy.

Club Hoàng Kim thu lợi nhuận rất cao, nhưng phần lớn đều bị các phe phái trong gia tộc chia chác.

Anh ta chỉ là người quản lý, quyền hạn huy động vốn không quá 10 tỷ.

Bây giờ Dương Thanh lại đòi anh ta 15 tỷ.

"Còn ngây ra đó làm gì? Mau chuyển khoản cho cậu ấy đi!" Tào Huy bỗng giận dữ gào lên với nhân viên tài vụ sau lưng.

Cho dù không cam lòng, anh ta cũng không có gan cự tuyệt Đương Thanh!
Năm phút nữa, ai biết Dương Thanh sẽ còn tăng lãi lên bao nhiêu?
Dương Thanh cũng không vội, ngồi xuống ghế cười híp mắt nhìn Tào Huy.

Anh vốn tới club Hoàng Kim để giết người, Tào Huy là kẻ chắc chắn phải chết.

Cũng may Lạc Bân kịp thời gọi tới nói rõ nguyên nhân giáo sư Đỗ phải cấp cứu là vì bệnh tim nên anh mới từ bỏ ý định.

Nếu không giờ đây club Hoàng Kim đã máu chảy thành sông.

Tào Huy cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Anh ta đứng cạnh Dương Thanh, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Rốt cuộc Dương Thanh cũng nhận được tin nhắn báo chuyển khoản 15 tỷ.

Nhân viên tài vụ cung kính đưa thẻ ngân hàng cho anh: "Cậu Thanh, tôi chuyển khoản xong rồi!"
"Anh Huy à, nếu lần sau còn nhiều tiền quá không có chỗ tiêu nhớ tìm tôi tiếp nhé.

Tôi không ngại đâu".

Dương Thanh vừa nhận thẻ vừa cười nói.

Vẻ mặt Tào Huy cực kỳ đặc sắc, mếu máo nói: “Cậu Thanh đi thong thả”.

Dương Thanh vẫy tay: “Đi đây!”
Dứt lời, anh nghênh ngang rời đi.

Đến khi Dương Thanh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Tào Huy mới như trút được gánh nặng, ngồi phịch xuống ghế, mồ hôi ướt sũng người.

“Cậu Huy, chẳng lẽ cứ để thằng ranh kia đi như vậy?”
Một người trung niên mặc vest đi tới nhỏ giọng hỏi.

“Không thì sao? Còn thế nào được nữa?”
Tào Huy rống lên: “Ông cản được cậu ta thì cản đi!”
Người trung niên giật nảy mình, vội vàng ngậm miệng lại.

“Không ai được phép để lộ chuyện hôm nay ra ngoài, nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”
Tào Huy nghiến răng nghiến lợi nói, quét mắt nhìn quanh một lượt.

Đám nhân viên hoảng sợ vội cam đoan sẽ không nói lung tung.

Trong số 15 tỷ Dương Thanh vừa lấy đi, ngoại trừ 2,1 tỷ anh đổi chip, tất cả đều là lợi nhuận của club Hoàng Kim.

Tào Huy có thể tạm thời giấu diếm số tiền này, bây giờ chỉ đành nghĩ cách mau chóng bù lỗ.

Nếu bị nhà họ Tào biết được, những ngày tháng an nhàn của anh ta sẽ chấm dứt, thậm chí còn có khả năng bị xử phạt.

Cùng lúc đó, Dương Thanh ra khỏi club Hoàng Kim liền đi tới bệnh viện.

Giáo sư Đỗ đã được cứu, bác sĩ cũng nói nguyên nhân bà ấy được cấp cứu, có lẽ người nhà bà ấy sẽ không trách anh quá nhiều.

“Chủ tịch, cậu có sao không?”

Trông thấy Dương Thanh xuất hiện, Lạc Bân vội vàng hỏi thăm.

Lúc Dương Thanh rời đi, ông ta đã đoán được anh sẽ tới club Hoàng Kim.

Dương Thanh lắc đầu hỏi: “Hiện giờ giáo sư Đỗ thế nào rồi?”
“Vẫn còn đang hôn mê, nhưng bác sĩ nói đã vượt qua cơn nguy kịch, có lẽ cũng sắp tỉnh rồi”, Lạc Bân đáp.

Rõ ràng cô ta đã không còn ghét bỏ Dương Thanh nữa.

Dương Thanh khẽ gật đầu, coi như đồng ý tiếp nhận.

“Da mặt anh dày thật đấy.

Tôi xin lỗi mà anh cũng nhận hả?”
Bàng Tiểu Duyệt chế nhạo.

Dương Thanh cảm thấy dở khóc dở cười.

Cháu gái của giáo sư Đỗ thật có cá tính.

“Tiểu Duyệt, không được vô lễ với cậu Thanh!”
Bàng Dũng cũng đi ra, nhíu mày nói.

Bàng Tiểu Duyệt bĩu môi, không nói gì nữa.

“Cậu Thanh, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu có được không?”
Bàng Dũng bỗng hỏi.

Dương Thanh sững sờ, không biết giữa mình và Bàng Dũng có chuyện gì đáng nói?
Mặc dù nghi hoặc nhưng anh vẫn gật đầu đáp: “Được!”
- ————

Chương 686: 686: Người Già Cố Chấp

Dương Thanh đi theo Bàng Dũng ra cầu thang bộ mới lên tiếng: “Giáo sư Bàng có lời gì xin cứ nói!”
Bàng Dũng đột nhiên lộ vẻ khó xử, dường như đang do dự không biết mở miệng thế nào.

Một lúc lâu sau, ông ấy mới hạ quyết tâm nhìn Dương Thanh: “Không dám gạt cậu, bệnh tim của mẹ tôi rất nghiêm trọng.

Nếu còn ngã xuống cần nữa, có lẽ không cứu nổi nữa”.

“Tôi mong bà ấy có thể về nhà dưỡng lão, không tham gia dự án Thành Cửu Châu nữa”.

Vừa nãy Dương Thanh đã nghĩ tới điều này, đương nhiên hiểu được tấm lòng của Bàng Dũng.

Giáo sư Đỗ tuổi tác cao còn muốn mỗi ngày ở lại công trường, nếu xảy ra chuyện chỉ e sẽ thực sự qua đời.

“Còn về dự án Thành Cửu Châu, cậu cứ yên tâm, tôi cũng là chuyên gia kiến trúc, tuy không bằng mẹ tôi nhưng cũng được bà ấy dạy dỗ”.

Bàng Dũng thấy Dương Thanh im lặng lại nói tiếp: “Nếu cậu có thể yên tâm, tôi đồng ý tham gia dự án Thành Cửa Châu, cam đoan sẽ khiến cậu hài lòng”.

Dương Thanh cười khổ đáp: “Giáo sư Bàng nói quá lời rồi, tôi đương nhiên yên tâm về ông.

Nhưng tôi thấy giáo sư Đỗ rất hứng thú với Thành Cửu Châu, liệu bà ấy có chịu từ bỏ không?”
Nghe vậy, Bàng Dũng cũng im bặt.

Ông ấy là con trai giáo sư Đỗ, biết rõ mẹ mình rất cố chấp.

Xây dựng tòa thành do chính mình thiết kế vốn là tâm nguyện cả đời của giáo sư Đỗ, chỉ sợ rất khó có thể thuyết phục bà ấy từ bỏ.

“Thật ra giáo sư Đỗ đã hoàn thành bản thiết kết Thành Cửu Châu rồi.

Chỉ là bà ấy vẫn không yên lòng, kiên trì muốn ở lại công trường để có thể sửa chữa bất cứ lúc nào”.

Dương Thanh nói: “Thế này đi, tôi sẽ tự thuyết phục giáo sư Đỗ không ở lại công trường nữa, chỉ cần thỉnh thoảng tới chỉ đạo, tôi nghĩ bà ấy sẽ đồng ý thôi.

Giáo sư Bàng thấy sao?”
Bàng Dũng lập tức mừng rỡ, vội vàng gật đầu nói: “Đương nhiên là được! Cảm ơn cậu Thanh!”
Dương Thanh lắc đầu, chân thành nói: “Giáo sư Đỗ có người con hiếu thảo như ông quả thực rất may mắn!”
Bàng Dũng cười đáp: “Sau này nếu cậu Thanh cần nhờ đến tôi cứ việc nói, tôi sẽ không từ chối đâu”.

Dương Thanh gật đầu mỉm cười: “Được, đến lúc đó tôi sẽ không khách sáo”.

Hai người cười nói vui vẻ đi ra khỏi cầu thang bộ.

Lạc Bân thấy lạ nhưng không dám hỏi nhiều.

Dương Thanh ở trong phòng bệnh của giáo sư Đỗ một lúc rồi tạm thời rời đi.

Dù muốn thuyết phục cũng phải chờ bệnh tình của giáo sư Đỗ ổn định lại.

Bà ấy vừa mới được cấp cứu, nếu giờ bảo bà ấy rút khỏi dự án không biết có kích động bà ấy hay không.

“Chủ tịch, chuyện lần này là do tôi không làm tốt, sau này tôi sẽ tăng cường đội ngũ bảo vệ”.

Trên đường về, Lạc Bân áy náy nói.

Dương Thanh lắc đầu: “Đội ngũ bảo vệ cứ để tôi lo.

Ông chỉ cần quản lý tập đoàn Nhạn Thanh ổn định, mau chóng mở rộng thị trường ra nước ngoài và tăng cường tiến độ thi công Thành Cửu Châu là được”.

“Vâng!”, Lạc Bân đáp.

Dương Thanh vội vàng gọi một cuộc điện thoại, đối phương nhanh chóng nhấc máy, kích động nói: “Cậu Thanh, rốt cuộc

cậu cũng gọi cho tôi rồi”.

“Anh sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi dẫn theo hai mươi người mạnh nhất dưới tay anh tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh ở Yến Đô cho tôi!”, Dương Thanh nói.

Đối phương kích động tới mức nói năng lộn xộn: “Vâng thưa cậu Thanh.

Ngày mai tôi lập tức dẫn người tới!”
“Được!”
Dương Thanh cúp máy, nói với Lạc Bân đang kinh ngạc nhìn mình: “Tòa Thành Vương Giả của Giang Hải là sản nghiệp của tôi.

Tổng giám đốc Vương Cường cũng là người của tôi”.

Nghe thấy thế, Lạc Bân sợ ngây người.

Tòa Thành Vương Giả là chỗ ăn chơi lớn nhất Giang Hải.

Tổng giám đốc Vương Cường là người nắm giữ thế lực ngang bằng với các gia tộc đứng đầu Giang Hải.

Lạc Bân không ngờ Vương Cường cũng là người của Dương Thanh.

Nhưng nghĩ tới chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng phải cung kính với Dương Thanh, ông ta lập tức bình tĩnh lại.

Vương Cường là người có máu mặt ở Giang Hải nhưng nếu so với tám gia tộc đứng đầu Yến Đô lại chẳng là cái thá gì.

Sáng hôm sau, Vương Cường đã dẫn theo hai mươi người mạnh nhất Tòa Thành Vương Giả tới trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh.

“Chào cậu Thanh, cuối cùng cũng được gặp lại cậu!”
Trông thấy Dương Thanh, Vương Cường rất vui sướng.

Dương Thanh không ngờ Vương Cường đến nhanh như vậy.

Anh vừa đến tập đoàn Nhạn Thanh đã thấy một đám người đứng ngoài cổng.

“Anh chạy suốt đêm tới đây à?”
Dương Thanh dở khóc dở cười hỏi.

Vương Cường gãi cái đầu trọc của mình, cười ngây ngô đáp: "Cậu Thanh, chúng tôi đi chuyến bay lúc sáng sớm, năm giờ sáng đã tới đây rồi".

Dương Thanh bỗng thấy gã trọc này thật đáng yêu.

"Sau này anh chính là giám đốc bộ phận an ninh của tập đoàn Nhạn Thanh, phụ trách mọi việc liên quan đến an ninh cho tập đoàn.

Anh có ý kiến gì không?"
Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Nghe vậy, Vương Cường mừng rỡ gật đầu lia lịa: "Không vấn đề, nhưng tập đoàn Nhạn Thanh lớn như vậy lại cho một thằng thô kệch như tôi là giám đốc an ninh có sao không?"
Gã thật sự rất kích động.

Trong mắt gã, tập đoàn Nhạn Thanh chính là quái vật khổng lồ.

Tòa Thành Vương Giả so với tập đoàn Nhạn Thanh chỉ là rác rưởi.

Còn gã vốn xuất thân từ xã hội đen, chỉ biết chém giết.

Gã vừa tới tập đoàn Nhạn Thanh đã được Dương Thanh cho làm giám đốc an ninh nên hơi sợ hãi.

Dương Thanh cười hỏi: "Còn chưa nhận chức, anh đã không có lòng tin với mình vậy sao?"
Thấy vẻ mặt bối rối của Lạc Bân, Dương Thanh hỏi.

"Chủ tịch, giáo sư Đỗ muốn ra công trường.

Vừa rồi Bàng Dũng gọi tới muốn nhờ cậu đi khuyên nhủ bà ấy".

Lạc Bân vội vàng nói.

"Đi nào!"
Nghe vậy, Dương Thanh lập tức đứng dậy, vừa đi vừa nói: "Giáo sư này của ông đúng là quá cố chấp.

Nằm viện rồi mà vẫn nhớ nhung Thành Cửu Châu".

Lạc Bân bất đắc dĩ nói: “Tâm nguyện cả đời của giáo sư Đỗ là xây dựng một tòa thành.

Bà ấy muốn được nhìn thấy tòa thành do mình thiết kế trước khi chết”.

Hai mươi phút sau, hai người hớt hải chạy tới bệnh viện Nhân Dân Yến Đô.

“Mẹ đừng kích động.

Đợi hôm nay kết thúc trị liệu, con sẽ đưa mẹ tới công trường sau”.

Hai người chưa vào phòng bệnh đã nghe thấy Bàng Dũng đang ra sức khuyên nhủ.

“Không được, mẹ phải tới công trường ngay bây giờ, mẹ không yên tâm!”
Giáo sư Đỗ cố chấp nói.

- ————

Chương 687: 687: Bộ Óc Thiên Tài

Thấy Dương Thanh và Lạc Bân đi vào, Bàng Dũng mới thở phào một hơi.

“Lạc Bân, cậu tới đúng lúc lắm, mau đưa tôi ra ngoài công trường đi, tôi phải tự mình giám sát”.

Giáo sư Đỗ vừa nói vừa xỏ giày.

“Giáo sư đừng vội, cô nghe em báo cáo tình hình ở công trường trước đã được không?”
Lạc Bân tiến lên đỡ giáo sư Đỗ ngồi xuống giường bệnh.

“Phải đó, mẹ nghe sếp Lạc báo cáo tình hình trước đã, trị liệu xong hẵng tới công trường”, Bàng Dũng cũng lên tiếng.

Giáo sư Đỗ vừa đặt mông ngồi xuống liền hỏi: “Cậu mau nói tôi nghe, tình hình ở công trường thế nào rồi? Có thi công theo bản vẽ thiết kế của tôi không?”
“Tôi nói cho cậu biết, nhất định phải thi công theo bản vẽ của tôi, có chỗ nào không giống đều sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan của kiến trúc”.

“Thành Cửu Châu vốn là tòa thành hội tụ đặc trưng của Chiêu Châu.

Chúng ta phải tôn trọng lịch sử, khôi phục lại Thành Cửu Châu cổ đại nguyên vẹn”.

Giáo sư Đỗ kéo tay Lạc Bân nghiêm túc dặn dò.

Lạc Bân chỉ có thể không ngừng cam đoan mới bình ổn cảm xúc của bà ấy.

“Cậu Thanh, làm phiền cậu rồi”.

Bàng Dũng tranh thủ gọi Dương Thanh ra ngoài, áy náy nói: “Thành Cửu Châu là giấc mơ cả đời của mẹ tôi.

Bà ấy rất cố chấp, nếu có gì không phải mong cậu đừng để bụng”.

Dương Thanh lắc đầu cười đáp: “Ông yên tâm, giáo sư Đỗ chịu giúp tôi đã cảm kích lắm rồi, sao lại trách bà ấy được?” Anh hiểu tại sao Bàng Dũng lại nói như vậy.

Bởi vì giáo sư Đỗ cực kỳ cố chấp, đã hoàn toàn đắm chìm trong việc xây dựng Thành Cửu Châu.

Hiện giờ trong mắt bà ấy, việc thi công phải dựa theo bản vẽ của mình mới được.

Dù Dương Thanh là chủ dự án cũng phải nghe theo.

May mà Dương Thanh cũng rất thích bản thiết kế của giáo sư Đỗ, cũng rất tôn trọng toàn bộ phần thiết kế Thành Cửu Châu của bà ấy.

“Cảm ơn cậu nhiều!”
Bàng Dũng nói cảm ơn rồi lại thở dài: “Tôi vẫn quá xem thường sự cố chấp của mẹ tôi với Thành Cửu Châu, chỉ e không ai có thể thuyết phục bà ấy từ bỏ”.

“Vậy thì đành phải theo ý bà ấy! Mong cậu Thanh hãy bảo vệ mẹ tôi thật tốt, đừng để bà ấy xảy ra chuyện gì”.

“Bác sĩ nói bệnh tim của bà ấy rất nghiêm trọng.

Nếu còn ngã xuống sẽ không cứu nổi nữa”.

Dương Thanh có thể cảm nhận được lòng hiếu thảo và sự lo lắng của Bàng Dũng đối với giáo sư Đỗ.

“Ông yên tâm, tôi sẽ tăng cường công tác bảo vệ ở công trường, không để chuyện này xảy ra thêm lần nữa”, Dương Thanh nói chắc nịch.

Giáo sư Đỗ kiên quyết đòi về, cuối cùng Bàng Dũng chỉ có thể thỏa hiệp, cho bà ấy xuất viện sớm.

Vừa xuất viện, giáo sư Đỗ đã chạy tới công trường.

“Lần này tuyệt đối không được để giáo sư Đỗ gặp chuyện gì”, Dương Thanh nghiêm túc dặn dò.

Lạc Bân vội đáp: “Chủ tịch yên tâm, lần này sẽ không có sơ sót gì nữa”.

“Nhưng cũng không còn lâu nữa đâu.

Khoảng nửa tháng nữa, giáo sư Đỗ sẽ xong việc".

"Bởi vì bà ấy đã thiết kế xong phần chính của Thành Cửu Châu, chỉ còn lại một vài chi tiết nhỏ cần bà ấy tới thực địa xem xét mới có thể tiếp tục thiết kế".

Dương Thanh gật đầu: "Vậy thì tốt, trong lúc giáo sư Đỗ ở công trường, phải thi công theo yêu cầu của bà ấy".

"Vâng thưa chủ tịch!", Lạc Bân đáp.

Hai người đang nói chuyện, Bàng Tiểu Duyệt đột nhiên tới gần.

Giáo sư Đỗ muốn tới công trường, cô ta không yên lòng nên đi theo.

"Này!"
Bàng Tiểu Duyệt rất không lễ phép gọi Dương Thanh một tiếng.

Đối với anh, cô ta chỉ là một đứa trẻ nên cũng không so đo, cười hỏi: "Tôi có tên mà.

Nếu cô không ngại có thể gọi tôi là anh Thanh".

Bàng Tiểu Duyệt trừng mắt nói: "Gọi là chú còn được".

Dương Thanh thấy lòng đắng chát.

Anh mới có 27 tuổi, chỉ hơn Bàng Tiểu Duyệt đang học đại học năm ba chừng ba bốn tuổi, sao lại biến thành chú rồi?
"Không ngờ anh rất để tâm tới việc bảo vệ bà nội tôi!"
Bàng Tiểu Duyệt nhìn về phía giáo sư Đỗ: "Còn sắp xếp bốn vệ sĩ".

Dương Thanh cười nói: "Cô chỉ thấy bốn vệ sĩ bên cạnh giáo sư Đỗ, còn rất nhiều người núp trong bóng tối cô không thấy được đâu".

"Hả?"
Hai mắt Bàng Tiểu Duyệt sáng bừng lên, kinh ngạc hỏi: "Sao tôi lại không thấy được?"
"Nếu để cô nhìn thấy còn gọi là âm thầm bảo vệ được sao?", Dương Thanh đáp.

Bàng Tiểu Duyệt nhíu mày, háo hức nói: “Nếu tôi có thể nhìn thấy, anh phải đồng ý một điều kiện của tôi, được không?”
“Được, tôi sẽ hạ thấp yêu cầu một chút.

Trong công trường này còn mười sáu vệ sĩ đang ẩn nấp.

Chỉ cần cô tìm được một người là tôi thua!”, Dương Thanh nói.

Ngoại trừ bốn vệ sĩ đi theo bên cạnh giáo sư Đỗ còn có mười sáu vệ sĩ khác núp trong bóng tối.

Tất cả đều là người được Vương Cường dẫn từ Giang Hải tới.

Mặc dù không thể so với cao thủ hàng đầu của các gia tộc lớn nhưng vẫn thừa sức giải quyết các phiền toái nhỏ.

Nghe vậy, Dương Thanh trừng mắt nhìn Lạc Bân, giả vờ tức giận: “Ông biết mà còn khoanh tay đứng nhìn tôi mắc lừa?”
Lạc Bân bất lực nói: “Chủ tịch, tôi vừa nhắc cậu rồi mà! Tại cậu không để ý thôi”.

Dương Thanh nhớ ra lại lúc Bàng Tiểu Duyệt bảo mình đáp ứng điều kiện của cô ta, Lạc Bân đã cố ý nói chen vào nhưng lại bị anh ngó lơ.

Hai người đang nói chuyện, Bàng Tiểu Duyệt đã mỉm cười bước tới: “Này! Tôi tìm thấy hết mười sáu người rồi.

Anh thua!”
Dứt lời, cô ta lập tức biểu diễn, chỉ vào hai người mặc đồng phục bảo vệ ở ngoài cổng công trường: “Trên tay hai người này, chỗ khớp nối mười ngón có vết chai rất rõ.

Chỉ người thường xuyên luyện võ mới có vết chai ở tay.

Bọn họ đều là vệ sĩ bí mật”.

Sau đó, cô ta lại chỉ vào một người đội mũ bảo hộ màu trắng ở giữa công trường: “Cơ bắp trên tay và sau vai của anh ta rất rõ, nhất định phải thường xuyên tập luyện mới được như vậy.

Anh ta cũng là vệ sĩ”.

…
Dương Thanh trố mắt nhìn Bàng Tiểu Duyệt liên tiếp chỉ ra

mười sáu người, hơn nữa còn phân tích rõ ràng đặc điểm của từng người.

“Này! Tôi nói không sai chứ?”
Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Dương Thanh, Bàng Tiểu Duyệt đắc ý hỏi.

Dương Thanh chỉ có thể gật đầu nói: “Có chơi có chịu.

Cô muốn tôi đáp ứng điều kiện gì thì nói đi”.

- ——————

Chương 688: 688: Giả Làm Bạn Trai

“Chú Lạc, hình như bà nội cháu đang gọi chú đấy”.

Bàng Tiểu Duyệt đột nhiên nói.

“Giáo sư Đỗ gọi chú hả?”
Lạc Bân vô thức hỏi thành lời rồi nhanh chóng hiểu ý Bàng Tiểu Duyệt đang đuổi khéo mình.

“Chủ tịch, tôi tới chỗ giáo sư Đỗ xem sao”.

Dứt lời, Lạc Bân vội vàng chạy về phía giáo sư Đỗ.

Dương Thanh buồn cười hỏi: “Nhóc con có yêu cầu gì mà phải đuổi khéo sếp Lạc đi?”
Bàng Tiểu Duyệt trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi mới kiêu ngạo nói: “Tôi cho anh cơ hội làm bạn trai tôi, đây chính là yêu cầu của tôi”.

“Hả?”
Dù Dương Thanh rất giỏi giữ bình tĩnh cũng bị câu nói này của Bàng Tiểu Duyệt làm sững sờ.

Cô gái này thích anh sao?
Không thể nào?
Bọn họ mới gặp nhau lần thứ hai mà?”
“Tiểu Duyệt, con gái tôi được bốn tuổi rồi.

Tôi với cô không có khả năng đâu”.

Dương Thanh vội vàng nói: “Cô xem có thể đổi điều kiện khác không?”
Bàng Tiểu Duyệt tức giận đỏ bừng mặt.

Bộ dạng tức giận của cô ta trông rất đáng yêu.

“Tối nay tôi có một buổi tụ họp với các chị em, bọn họ đều có bạn trai, mỗi tôi còn độc thân.

Nên tôi mới muốn anh giả vờ làm bạn trai tôi”.

Bàng Tiểu Duyệt tức giận nói: “Anh xấu như vậy còn thực sự tưởng tôi muốn làm bạn gái anh á? Đồ nằm mơ giữa ban

ngày!”
Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên, cô gái này đúng là không chịu thua thiệt.

Anh chỉ mới hiểu lầm ý của cô ta đã bị mắng là xấu.

Dương Thanh cao 1m8, ngũ quan sắc sảo gương mặt tuấn tú, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn của phụ nữ.

Vậy mà Bàng Tiểu Duyệt lại nói anh xấu.

“Tuy anh xấu xí nhưng chỉn chu một chút cũng có thể dẫn ra ngoài.

Tôi đành phải miễn cưỡng tiếp nhận vậy! Ai bảo anh thua tôi?”
Thấy vẻ mặt Dương Thanh tối sầm, Bàng Tiểu Duyệt rất hả hê.

“Được rồi, tôi đồng ý, cô Duyệt đừng gắt nữa”, Dương Thanh vội vàng nói.

Bấy giờ anh mới biết tại sao trước mặt cô ta, Lạc Bân luôn đứng ngồi không yên.

Thì ra cô ta chính là một tiểu ma nữ.

“Vậy thì bây giờ hãy đi theo tôi!”
Bàng Tiểu Duyệt đắc ý nói.

“Đi? Đi đâu?”, Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

“Uổng cho cái chức chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh của anh, sao ăn mặc quê mùa như vậy? Anh xấu xí nhưng cũng phải tút tát nhan sắc cho mình chứ”.

Cái miệng của Bàng Tiểu Duyệt như súng liên thanh, không mắng Dương Thanh không chịu được.

“Được rồi, cô Duyệt đừng nói nữa.

Tôi theo cô liền đây!”, Dương Thanh vội nói.

Anh sợ mình không nói nhanh, cô ta lại mắng mình thêm mấy câu nữa.

Thấy Dương Thanh thỏa hiệp, Bàng Tiểu Duyệt càng đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng như một con gà trống.

Dương Thanh lại như tên đàn em cun cút theo sau cô ta.

“Tôi cần đổi xe không?”
Sau khi đi tới chiếc Phaeton của Dương Thanh, không đợi Bàng Tiểu Duyệt chê bai anh đã chủ động hỏi.

“Phaeton trị giá hơn hai triệu, đông cơ W12, công suất tối đa là 450 mã lực, mô-men xoắn cao nhất là 560 Nm, hộp số sàn 5 cấp, thời gian tăng tốc 100km là 6,1 giây, vận tốc cực đại 250km/h.

Cũng chỉ anh mới thích loại xe sang khiêm tốn vậy thôi nhỉ?”
Bàng Tiểu Duyệt đi tới cạnh xe Dương Thanh, cười nói: “Có lẽ chiếc xe này đã được cải tiến, kính chống đạn, gầm xe được nâng lên.

Nếu tôi đoán không sai, chắc là động cơ cũng đã được đổi rồi phải không? Tôi đoán phí cải tiến chiếc xe này phải tốn mấy chục triệu”.

Lần này, Dương Thanh thực sự bội phục cô ta.

Không hổ là người từng đạt quán quân Bộ óc thiên tài, còn hiểu biết về xe, đúng là đáng sợ.

Dương Thanh đột nhiên nghĩ, liệu chồng tương lai có cô ta có cảm thấy áp lực hay không?
Có khi chồng tương lai của cô ta đi ra ngoài ăn cơm với con gái cũng bị cô ta phát hiện, kinh khủng hơn là có thể đoán ra được đối phương là ai.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Dương Thanh, cô ta có làm được như vậy hay không thì anh không biết.

“Chiếc xe này cũng xấu y hệt anh, nhưng ít ra hệ số an toàn cực cao.

Tôi đành miễn cường ngồi một lần vậy!”
Bàng Tiểu Duyệt lại châm chọc Dương Thanh một câu, tự giác ngồi lên ghế lái phụ.

Dương Thanh sắp thành tự kỷ, không nói câu nào lái xe rời đi.

Nửa tiếng sau, bọn họ đi tới con phố có nhiều cửa hàng xa xỉ phẩm nhất thành phố.

Nhưng Dương Thanh nhanh chóng ý thức được mình lại bị lừa.

Bởi vì cô ta đâu có mua quần áo cho anh, rõ ràng là đang mua cho mình.

“Cái này, cả cái này nữa, tôi lấy hết!”
Dương Thanh giống như người hầu lẽo đẽo đi theo Bàng Tiểu Duyệt.

Sau khi dạo liên tiếp mấy chục cửa hàng xa xỉ phẩm, hai tay Dương Thanh đã xách đầy túi lớn túi nhỏ.

“Cô Duyệt, tôi nghĩ cô mặc mười năm cũng không hết đống quần áo này đâu?”
Dương Thanh bất lực nói.

Anh phát hiện mình không thể cầm thêm gì nữa.

Bàng Tiểu Duyệt trừng mắt lườm Dương Thanh: “Từ giờ phải gọi tôi là Tiểu Duyệt.

Nếu tối nay để lộ, tôi không tha cho anh đâu’.

“Được rồi, Tiểu Duyệt, bây giờ đã đi được chưa?”
Dương Thanh quả thực rất mệt.

Anh không hiểu con gái lấy đâu ra sức lực đi mua sắm nhiều như vậy.

Anh là người luyện võ còn thấy mệt mỏi, Bàng Tiểu Duyệt vẫn còn rất phấn chấn.

“Sắp tới giờ rồi, đi thôi!”
Bàng Tiểu Duyệt liếc đồng hồ, thấy hơi trễ mới kết thúc sự nghiệp mua sắm.

Đáng thương cho Dương Thanh xách nặng trĩu cả hai tay nhưng không có thứ gì là của anh.

Hai mươi phút sau, xe đỗ lại trong bãi đỗ xe của đại học Yến Đô.

Cô gái được gọi là Giai Giai đột nhiên nhìn sang Dương Thanh đứng cạnh Bàng Tiểu Duyệt, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, lập tức hỏi: “Tiểu Duyệt, anh ấy là ai?”

“Anh ấy là bạn trai mình, Dương Thanh!”
Bàng Tiểu Duyệt nhập vai rất nhanh, rất tự nhiên ôm cánh tay Dương Thanh, giới thiệu với anh: “Cô ấy là bạn cùng phòng của em, Nhiếp Giai Giai.

Người bên cạnh là bạn trai cô ấy, Thạch Giang”.

“Chào anh!”
Dương Thanh mỉm cười, chủ động bắt tay với Thạch Giang.

Nhưng Thạch Giang không thèm bắt tay anh, oán trách với Nhiếp Giai Giai: “Sao em bảo Tiểu Duyệt không có bạn trai? Anh đã hẹn anh Lương tới rồi, bây giờ phải làm sao?”
“Sao em biết được!”
Nhiếp Giai Giai oán trách nhìn Bàng Tiểu Duyệt: “Mình đã nói với cậu tối nay anh Lương cũng tới rồi mà? Sao cậu lại đột nhiên có bạn trai? Cậu làm vậy là muốn khiến mình khó xử phải không?”
- ————

Chương 689: 689: Cô Gái Vô Tội

Nhiếp Giai Giai và Thạch Giang cố ý nói lớn tiếng, rõ ràng là đang nói cho Dương Thanh nghe.

Bàng Tiểu Duyệt lại ra vẻ vô tội: “Anh Lương đến thì liên quan gì tới mình?”
Nghe vậy, vẻ mặt Nhiếp Giai Giai lập tức cứng đờ.

“Tiểu Duyệt, mình biết tính cậu thẳng thắn, đơn thuần, dễ bị lừa.

Dù có muốn tìm bạn trai cũng phải cẩn thận, bây giờ nhiều lừa đảo lắm.

Lỡ bị lừa tình lừa tiền thì không kịp hối hận đâu”, Nhiếp Giai Giai không cam lòng tiếp tục khuyên nhủ.

Bàng Tiểu Duyệt ra vẻ thẹn thùng rúc vào ngực Dương Thanh, vẻ mặt ngọt ngào nói: “Mình chủ động theo đuổi anh ấy!”
“Hả?”
Lần này, Nhiếp Giai Giai hoàn toàn kinh ngạc, ánh mắt Thạch Giang cũng tối sầm.

Anh Lương là người anh ta đang cần nịnh bợ.

Trong bữa ăn lần trước, Nhiếp Giai Giai cho anh Lương xem ảnh Bàng Tiểu Duyệt, gã liền tuyên bố cô ta là của mình.

Thậm chí gã từng đến dưới tòa nhà ký túc xá nữ vài lần nhưng Bàng Tiểu Duyệt vẫn không hề xuất hiện.

Hôm nay vốn định mượn buổi tụ tập của các cô gái để dẫn anh Lương đến làm quen với Bàng Tiểu Duyệt, kết quả cô ta lại dẫn theo bạn trai.

Điều này khiến Thạch Giang rất khó chịu.

Nếu chuyện này không thành, rất có thể anh ta sẽ đắc tội với anh Lương.

Nghe cuộc nói chuyện giữa bọn họ, Dương Thanh cũng đoán được phần nào.

Nếu anh đoán không sai, Bàng Tiểu Duyệt cố ý làm vậy.

Cô ta cảm thấy buổi họp mặt hôm nay không đơn giản nên mới cố ý dẫn anh tới làm khiên chắn.

Đúng lúc này, một chiếc Audi A4L màu đen đỗ lại bên cạnh đám người Dương Thanh.

"Tiểu Duyệt! Giai Giai!"
Cô gái ngồi ở ghế lái phụ thò đầu ra cười gọi.

Ngay sau đó, một đôi trai gái bước ra khỏi xe.

"Chu Hân, cậu cũng tới rồi!"
Nhiếp Giai Giai bước tới, nhiệt tình ôm cánh tay Chu Hân.

"Bạn cùng phòng của em, Chu Hân!"
Đối phương chưa tới nhưng Bàng Tiểu Duyệt đã giới thiệu cho Dương Thanh: "Người bên cạnh là bạn trai cô ấy, Tiêu Đại Vĩ".

Bàng Tiểu Duyệt chưa kịp giới thiệu, Nhiếp Giai Giai đã nhỏ giọng thì thầm với Chu Hân, vừa nói vừa liếc mắt nhìn Dương Thanh.

Rõ ràng là đang nói về anh.

Sau đó, hai cô gái dắt tay nhau đi tới.

Chu Hân vênh váo nhìn Dương Thanh: "Tôi khuyên anh tự biết thân biết phận.

Tiểu Duyệt là bạn tốt của chúng tôi, chúng tôi sẽ không đứng nhìn cậu ấy bị anh lừa gạt đâu".

Dương Thanh lạnh lùng nhìn đối phương, không thèm quan tâm.

Nếu Bàng Tiểu Duyệt dẫn anh tới, cô ta ra mặt mới đúng.

"Chu Hân, cậu nói lung tung gì đấy? Dương Thanh là bạn trai mình, là mình tỏ tình với anh ấy trước.

Dù có lừa cũng là mình lừa anh ấy mới phải!"
Bàng Tiểu Duyệt bước tới, khẽ cười nói.

"Cái gì? Cậu chủ động tỏ tình với anh ta á?"

Chu Hân kinh ngạc vội vàng đánh giá toàn thân Dương Thanh mấy lượt mới cho ra kết luận, một thằng nghèo kiết xác.

“Tiểu Duyệt, cậu xem anh ta đang mặc gì đi, rõ ràng là hàng bán vỉa hè.

Cậu là con gái của giáo sư Bàng, dù sao cũng là con nhà gia giáo, sao có thể quen với loại nghèo hèn như này được?”
Chu Hân vội vàng khuyên nhủ: “Không được đâu Tiểu Duyệt, cậu không thể yêu anh ta được.

Chắc chắn anh ta đã dùng thủ đoạn gì đó lừa gạt cậu.

Cậu lập tức chia tay anh ta đi”.

“Phải đó, lập tức chia tay đi!”
Nhiếp Giai Giai nói xong lại hung dữ lườm Dương Thanh: “Anh thấy rồi chứ? Chị em chúng tôi đều không muốn Tiểu Duyệt ở bên anh.

Anh không xứng với cô ấy”.

Dương Thanh không tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười, bỗng lên tiếng hỏi: “Thế các cô nghĩ loại đàn ông thế nào mới xứng với Tiểu Duyệt?”
“Ít nhất cũng phải giống như bạn trai tôi, tài sản hàng chục triệu.

Không được thì miễn bàn!”, Nhiếp Giai Giai kiêu căng nói.

Thạch Giang còn cố tình giơ chìa khóa xe Mercedes ra khoe, cười híp mắt nói: “Anh không xứng với Tiểu Duyệt!”
Dứt lời, anh ta còn ấn chìa khóa một cái, đèn xe Mercedes Benz E-Class màu đen nhấp nháy vài cái.

Tiêu Đại Vĩ cũng vuốt ve chìa khóa xe Audi A4L, cố ý xắn tay áo sơ mi trắng lên khoe ra một chiếc đồng hồ Rolex.

Nhưng cũng giống chiếc Patek Philippe của Thạch Giang đều là hàng nhái.

Một chiếc Audi A4L trị giá hơn ba trăm nghìn, một chiếc Mercedes Benz E-Class trị giá hơn năm trăm nghìn.

Dám khoe khoang trước mặt Dương Thanh, đúng là tự tìm tai vạ.

Trong mắt Dương Thanh, mấy người này chẳng khác gì một lũ trẻ con, anh còn không tức giận nổi.

Giống như mấy đứa nhỏ mẫu giáo ganh đua nhau, sao Dương Thanh có thể giận trẻ con?
"Không sợ thì cứ đi theo!"
Nhiếp Giai Giai hung dữ lườm Dương Thanh rồi lại nhìn Chu Hân: "Hay là cho họ đi xe của bạn trai cậu nhé!"
Chu Hân lập tức lắc đầu nói: "Xe của bạn trai mình là hàng mới, cho Tiểu Duyệt đi cùng thì không sao.

Nhưng nếu kéo cả bạn trai cậu ấy thì không được".

Bàng Tiểu Duyệt bất đắc dĩ nói: "Không sao, bạn trai mình cũng lái xe tới, nhưng mà không xịn bằng Mercedes với Audi của bạn trai các cậu".

"Anh ta cũng có xe á?", Nhiếp Giai Giai kinh ngạc hỏi.

Bàng Tiểu Duyệt gật đầu, thở dài nói: "Một chiếc Volkswagen cũ mà thôi.

Không sánh được với xe sang của bạn trai các cậu đâu!"
"Trời ạ! Phaeton bản giới hạn không còn sản xuất nữa! Cả chiếc xe đều được chế tác thủ công, là một dòng xe sang dưới cờ Volkswagen, cùng hãng sản xuất của một dòng xe sang khác là Bentley! Dùng động cơ W12 rất hiếm có, cũng là dòng xe sang khiêm tốn duy nhất của Volkswagen".

Đúng lúc này, Thạch Giang bỗng giật mình thốt lên, trông thấy chiếc Phaeton gần đó liền kích động chạy tới.

- ————

Chương 690: 690: Nhà Họ Lương Nhỏ Bé

Tiêu Đại Vĩ cũng vội vàng đi tới, kích động không kém Thạch Giang: “Không ngờ thật sự là Phaeton, lại còn là dòng cao cấp nhất, trị giá hơn hai triệu”.

“Cái anh nói là loại phổ thông, còn chiếc này là loại đặt làm riêng, cửa kính được làm bằng kính chống đạn, hơn nữa còn hỗ trợ hệ thống nhận diện khuôn mặt”, Thạch Giang có vẻ rất hiểu về xe, nhìn ra được kính xe này là kính chống đạn.

“Xe Phaeton đặt làm riêng á? Thế giá bán ít nhất cũng phải năm triệu!”, Tiêu Đại Vĩ kinh ngạc nói.

Thạch Giang lắc đầu: “Giá thấp nhất cũng phải mười triệu!” Tuy Nhiếp Giai Giai và Chu Hân không hiểu xe nhưng nghe bạn trai nói vậy cũng rất kinh hãi.

“Chủ nhân của chiếc xe này nhất định là một cậu chủ nhà siêu giàu.

Nếu không có tài sản hàng trăm triệu sao có thể mua nổi xe hàng chục triệu? Mình bỗng thấy hối hận vì đã yêu sớm!”, Nhiếp Giai Giai mơ mộng nói.

“Biết đâu chủ xe là một anh chàng siêu đẹp trai.

Người được làm bạn gái của anh ấy nhất định rất hạnh phúc! Nếu mình chưa có bạn trai, nhất định sẽ theo đuổi anh ấy!”, Chu Hân cũng xuýt xoa.

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ liếc nhìn nhau.

Mặc dù Nhiếp Giai Giai và Chu Hân chỉ nói suông nhưng lại nói muốn gả cho chủ nhân của chiếc Phaeton này ngay trước mặt bọn họ vẫn khiến bọn họ rất xấu hổ.

“Khụ khụ!”

Thạch Giang ho khan vài tiếng, lạnh nhạt nói: “Giai Giai em yên tâm, với thành tựu hiện tại của anh, chưa tới mười năm nữa anh sẽ đủ khả năng đặt làm riêng một chiếc Phaeton”.

“Chồng em giỏi quá, em tin anh nhất định có thể làm được!”, Nhiếp Giai Giai kích động hôn lên mặt Thạch Giang.

Tiêu Đại Vĩ cũng không cam chịu yếu thế, nghiêm túc nói với Chu Hân: “Em không cần ghen tỵ với người khác.

Đợi anh thêm mười năm, anh cũng làm được như vậy!”
“Đây chỉ là một chiếc Volkwagen thôi mà? Thực sự tốt như mấy người nói sao?”
Đúng lúc này, Bàng Tiểu Duyệt đột nhiên lên tiếng, giả bộ ngây thơ hỏi.

Dứt lời, cô ta đi tới trước đầu xe Phaeton, sờ kính xe rồi lại sờ gương chiếu hậu.

“Tiểu Duyệt, cậu đừng sờ mó lung tung.

Lỡ làm xước kính, chúng ta không đền nổi đâu!”, thấy Bàng Tiểu Duyệt làm vậy, Nhiếp Giai Giai và Chu Hân đều bị dọa toát mồ hôi hột.

Đây là chiếc xe sang giá trị chục triệu đó!
“Yên tâm đi, dù có làm xước bạn trai mình cũng sẽ không bắt mình bồi thường đâu, đúng không anh?”
Bàng Tiểu Duyệt cười híp mắt nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh mỉm cười đáp: “Nếu em thích, anh sẽ tặng em chiếc xe này!”
Đám người Thạch Giang nghe thấy vậy, chưa kịp phản ứng lại đã trông thấy Dương Thanh đi tới trước xe.

“Tinh!”
Tiếng mở khóa thanh thúy vang lên, sau đó một giọng nói máy móc vang lên từ trong chiếc Phaeton: “Nhận diện khuôn mặt thành công, hoan nghênh anh Thanh lên xe!”
Ầm!
Mấy người Thạch Giang sợ ngây người, đầu nổ ầm ầm, vẻ mặt tràn ngập khó tin.

Nhất là Nhiếp Giai Giai và Chu Hân đều chết lặng.

Bạn trai của Bàng Tiểu Duyệt chính là chủ nhân của chiếc xe sang giá chục triệu này?
Sao có thể như vậy được?

Nhưng Dương Thanh đã dùng mặt mở khóa xe, hiện giờ đã leo lên xe.

“Đi thôi! Mọi người còn ngây ra đó làm gì?”
Bàng Tiểu Duyệt thò đầu ra khỏi xe, vô tội hỏi.

Cô ta vừa dứt lời, Dương Thanh đã nổ máy lái xe rời đi.

Giờ phút này, đám người Thạch Giang có cảm giác mất sạch mặt mũi.

Nhất là Nhiếp Giai Giai và Chu Hân.

Từ lúc bắt đầu trông thấy Dương Thanh, bọn họ đã không ngừng chửi bới anh là đồ nghèo hèn.

Nhưng kết quả anh mới là người giàu có nhất.

Sắc mặt của Nhiếp Giai Giai và Chu Hân đều cực kỳ khó coi.

Bàng Tiểu Duyệt xinh đẹp hơn bọn họ đã đành, bây giờ đến cả bạn trai cũng giàu hơn bạn trai của bọn họ gấp bội.

Không chỉ có vậy, Dương Thanh còn rất đẹp trai.

“Nhất định anh ta cố ý giả nghèo!”
Sau khi Dương Thanh rời khỏi, Tiêu Đại Vĩ nghiến răng nghiến lợi nói: “Rõ ràng là một cậu chủ nhà giàu lại ăn mặc quê mùa như vậy, ai mà ngờ được anh ta có thể đặt làm riêng một chiếc Phaeton?”
“Không sai, nhất định là anh ta cố ý giả vờ.

Nhưng không sao, anh Lương thích Bàng Tiểu Duyệt lâu như vậy, nếu lát nữa biết tới Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua”, ánh mắt Thạch Giang tràn đầy lạnh lẽo.

“Chồng ơi, liệu có xảy ra chuyện gì không?”, Nhiếp Giai Giai lo lắng hỏi.

Thạch Giang cười lạnh một tiếng: “Có thể xảy ra chuyện gì được? Anh ta có giàu đến đâu cũng đâu thể hơn được anh Lương? Đừng quên nhà anh Lương làm nghề gì! Gara dưới tầng hầm nhà anh ấy cũng có mấy chiếc xe sang trị giá chục triệu”.

Nghe vậy, Nhiếp Giai Giai mới thở phào một hơi.

Vừa rồi cô ta chửi mắng Dương Thanh nhiều như vậy, ai biết có bị anh ghi thù hay không.

Nhưng có anh Lương ở đây cũng không cần quá lo lắng.

“Chúng ta cũng đi thôi!”, mấy người lái xe rời đi.

Bàng Tiểu Duyệt bỗng nghiêm túc nói.

Cô ta cũng lo lắng Dương Thanh và Lương Vân chạm mặt nhau.

Dương Thanh cười hỏi: “Cô bảo tôi giả làm bạn trai cô là để đối phó Lương Vân đúng không?”
Bàng Tiểu Duyệt bị vạch trần cũng không xấu hổ, vẫn ngông nghênh nói: “Dù sao cũng là anh thua tôi, phải đồng ý một điều kiện của tôi.

Anh đắc tội ai cũng không liên quan đến tôi”.

Có lẽ cô ta cảm thấy câu này nói hơi tuyệt tình nên lại dặn dò: “Dương Thanh, anh đừng quá ngông cuồng, có thể nhịn được thì nên nhịn, đừng tùy tiện gây sự với Lương Vân”.

Dương Thanh cười nói: “Không phải cô vừa nói tôi đắc tội ai cũng không liên quan tới cô sao?”
Nghe vậy, Bàng Tiểu Duyệt trừng mắt nhìn Dương Thanh, tức giận nói: “Nếu anh đắc tội Lương Vân, tôi sẽ mặc kệ anh! Đến lúc đó liên lụy đến cả tập đoàn Nhạn Thanh cũng đừng trách tôi!”
“Yên tâm đi, chỉ là một tên con cháu của nhà họ Lương nhỏ bé, không đáng để tôi coi trọng”.

Dương Thanh cũng không định trêu chọc Bàng Tiểu Duyệt, cười nói.

- ————

Chương 691: 691: Chờ Em Mời Rượu

Dưới sự dẫn đường của Bàng Tiểu Duyệt, hai mươi phút sau Dương Thanh đã đỗ xe trong bãi đỗ trước cửa tiệm ăn họ Trần.

“Tiểu Duyệt, ở đây!”
Bàng Tiểu Duyệt vừa xuống xe, một giọng nữ vang lên ở cửa tiệm.

“Đây là bạn cùng phòng của tôi, Trương Nhụy”.

Bàng Tiểu Duyệt kéo tay Dương Thanh vừa đi tới chỗ cô gái vừa giới thiệu với Dương Thanh.

Sau khi đến gần, cô ta nói với Trương Nhụy: “Anh ấy là bạn trai của mình, Dương Thanh”.

“Anh là Dương Thanh hả? Tiểu Duyệt thường xuyên nhắc tới anh với chúng tôi, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội gặp mặt.

Chào anh!”
Trương Nhụy nhiệt tình chủ động vươn tay.

Dương Thanh nhìn Bàng Tiểu Duyệt với ánh mắt kỳ quái rồi mới bắt tay Trương Nhụy, cười đáp: “Tiểu Duyệt cũng thường xuyên nhắc đến cô với tôi, nói được làm bạn cùng phòng với cô là phúc tu từ kiếp trước”.

“Thật sao?”
Trương Nhụy rất kích động, cười nói: “Không ngờ Tiểu Duyệt lại coi trong tôi như vậy”.

Thấy hai người giả tạo như vậy, vẻ mặt Bàng Tiểu Duyệt tối sầm lại.

Hôm nay mới là lần thứ hai cô ta gặp Dương Thanh, hơn nữa còn là bạn trai giả của cô ta, làm gì có chuyện nhắc đến anh với người khác cơ chứ?
Còn về chuyện cô ta thường xuyên nói về Trương Nhụy với Dương Thanh lại càng không thể nào.

“Trương Nhụy, bạn trai cậu đâu?”, Bàng Tiểu Duyệt đột nhiên hỏi.

Trương Nhụy phóng khoáng nói: “Mình chia tay anh ta lâu rồi”.

“Chia tay rồi?”, Bàng Tiểu Duyệt nghi hoặc hỏi.

Dường như Trương Nhụy không muốn nói nhiều về chuyện này, chỉ lắc đầu.

Thực ra cô ta vừa mới chia tay với bạn trai, còn là vì Nhiếp Giai Giai và Chu Hân nói cho cô ta biết Bàng Tiểu Duyệt có một người bạn trai có xe sang chục triệu.

Trong bốn người bọn họ, Bàng Tiểu Duyệt xinh đẹp nhất rồi đến Trương Nhụy.

Nhưng nhà Trương Nhụy lại nghèo nhất.

Nhất là khi thấy hai người Nhiếp Giai Giai và Chu Hân không xinh đẹp bằng mình đều tìm được bạn trai giàu có, còn bạn trai của cô ta lại đến từ nông thôn như cô ta.

Vốn còn Bàng Tiểu Duyệt vẫn chưa có bạn trai.

Nhưng bây giờ cô ta đã có bạn trai, còn là chủ của xe sang trị giá hàng chục triệu.

Điều này khiến Trương Nhụy rất khó chịu.

Nhưng không sao cả, bởi vì hôm nay có một cậu chủ nhà siêu giàu tới dùng cơm với họ.

Chỉ cần câu được gã, đời này cô ta không cần lo cơm áo nữa.

Đây cũng là lý do vì sao cô ta lại nhiệt tình với Dương Thanh.

Bởi vì bữa cơm hôm nay vốn là anh Lương tổ chức vì Bàng Tiểu Duyệt, bây giờ có Dương Thanh nên anh Lương chỉ có thể chọn cô ta.

Đúng lúc này, Trương Nhụy bỗng chỉ vào bãi đỗ xe: “Giai Giai và Chu Hân tới rồi”.

“Chúng ta mau vào thôi, anh Lương đến rồi”.

Tiêu Đại Vĩ vừa tới đã thúc giục.

Quả nhiên sau khi bọn họ vào phòng đã thấy một chàng trai đầu tóc bóng loáng ngồi ở ghế chủ xị.

Đối phương chừng ba mươi tuổi, mặt mũi ưa nhìn giống thư sinh.

Rõ ràng người này chính là Lương Vân.

“Xin lỗi anh Lương, để anh đợi lâu rồi!”
Tiêu Đại Vĩ vội vàng tiến lên cười nói.

Lương Vân lắc đầu cười đáp: “Chỉ cần được gặp Tiểu Duyệt, bảo tôi đợi suốt một đêm cũng được!”
Gã còn chưa nhìn thấy Dương Thanh đang đứng sát cạnh Bàng Tiểu Duyệt.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Tiêu Đại Vĩ bỗng không biết phải giải thích thế nào, dù sao bữa cơm hôm nay vốn là Lương Vân mời Bàng Tiểu Duyệt, kết quả cô ta lại dẫn bạn trai tới.

“Anh Lương, đây là bạn trai tôi, Dương Thanh!”
Bàng Tiểu Duyệt bỗng ôm cánh tay Dương Thanh, nói với Lương Vân.

Nghe Bàng Tiểu Duyệt nói vậy, vẻ mặt tươi cười của Lương Vân lập tức cứng đờ.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, đám người Tiêu Đại Vĩ sợ hãi không dám thở mạnh.

“Anh Lương, để em mời anh một ly!”
Đúng lúc này, Trương Nhụy chủ động rót một ly rượu mời Lương Vân.

Bấy giờ Lương Vân mới lấy lại tinh thần, ánh mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn nhưng lại không muốn tỏ thái độ trước mặt Bàng Tiểu Duyệt.

“Thì ra Tiểu Duyệt đã có bạn trai!”
Lương Vân không thèm đáp lại Trương Nhụy, chỉ nhìn Dương Thanh cười híp mắt nói: “Phải rồi, cậu tên là Dương gì?”
Rõ ràng là đang cố ý.

Tên của Dương Thanh đơn giản như vậy, Bàng Tiểu Duyệt vừa mới giới thiệu xong, làm sao gã có thể quên được?
Dương Thanh cũng không tức giận, đáp lại hai chữ: “Dương

Thanh!”
“Không biết cậu Dương Thanh làm việc ở đâu?”
Lương Vân hỏi.

Gã đánh giá Dương Thanh mấy lần, ánh mắt tràn đầy khinh thường hệt như lúc đám người Nhiếp Giai Giai và Chu Hân nhìn thấy Dương Thanh lần đầu.

Bọn họ thấy quần áo Dương Thanh đang mặc đều cũ kỹ, là hàng vỉa hè, ngoại trừ đẹp trai chẳng còn gì nữa.

“Người làm ăn thôi, không đáng nhắc tới!”, Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, vốn là người làm ăn.

“Không hổ là anh Lương, một câu nói đã có thể hủy diệt một doanh nghiệp gia tộc, đúng là hoàng tử bạch mã được mọi cô gái ao ước”.

Trương Nhụy vốn muốn lọt vào mắt xanh của Lương Vân, bèn nâng ly nói: “Anh Lương, em mời anh một ly!”
Cô ta ngồi ngay bên cạnh Lương Vân, lúc nói chuyện suýt thì dán môi lên mặt gã.

Lần này, Lương Vân lại chủ động cụng ly với Trương Nhụy, cười híp mắt nói: “Người đẹp Trương Nhụy vẫn hiểu chuyện nhất.

Anh thích, ha ha!”
Nghe vậy, vẻ mặt Trương Nhụy tràn đầy kích động, thẹn thùng nói: “Em chỉ nói thật thôi mà!”
“Nào anh Lương, chúng tôi cũng mời anh một chén!”, Tiêu Đại Vĩ vội vàng dẫn theo Nhiếp Giai Giai nâng chén mời rượu.

Sau đó Thạch Giang cũng dẫn Chu Hân đi mời người.

Ai cũng hết lời nịnh nọt, tâng bốc Lương Vân lên tận trời.

Có vẻ gã rất hưởng thụ cảm giác này.

Thoáng chốc, trong phòng chỉ còn Dương Thanh và Bàng Tiểu Duyệt không mời rượu.

- ————

Chương 692: 692: Rất Gợi Đòn

Tiêu Đại Vĩ châm chọc nói: “Có vài người đúng là da mặt dày.

Rõ ràng là đến kiếm cơm còn muốn giả vờ thanh cao.

Chẳng lẽ đang chờ chúng tôi mời rượu anh sao?”
“Anh đừng quên người ta có xe đặt làm riêng trị giá hàng chục triệu trong tay, chúng ta có là cái thá gì đâu?”, Thạch Giang khinh miệt nhìn Dương Thanh, vừa cười vừa nói.

“Phải đó.

Nói không chừng anh ta cũng chẳng xem anh Lương ra gì”, Nhiếp Giai Giai và Chu Hân cũng thi nhau châm chọc.

Trương Nhụy vội vàng nhỏ giọng nói: “Tiểu Duyệt, cậu mau bảo bạn trai mời rượu anh Lương đi!”
Lương Vân làm như không nghe thấy, chỉ ngồi cười híp mắt, không nói năng gì, dường như đang đợi Dương Thanh mời rượu.

Bàng Tiểu Duyệt bắt đầu do dự.

Cô ta không muốn mời rượu Lương Vân, nhưng bây giờ tất cả đều đang nhằm vào Dương Thanh.

Nếu cô ta không mời rượu, liệu Lương Vân có trả thù Dương Thanh không?
Nhưng hôm nay cô ta dẫn Dương Thanh tới để từ chối Lương Vân.

Trong lúc Bàng Tiểu Duyệt đang do dự, Dương Thanh đột nhiên bật cười tự rót cho mình một ly trà.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu gì cả.

“Dương Thanh, anh Lương đang uống rượu, sao anh lại mời trà anh ấy?”
Tiêu Đại Vĩ nhanh chóng phản ứng lại, đứng bật dậy giận dữ nói.

Thạch Giang cũng cười lạnh nói: “Mắng anh béo anh còn đắc ý hả? Thực sự coi mình là ông lớn nào đó à? Đừng nói là anh

phải lái xe nên không được rượu, phải lấy trà thay rượu đấy!”
“Tiểu Duyệt, người bạn trai này của cậu lợi hại thật đấy, định lấy trà thay rượu mời anh Lương cơ đấy.

Nếu đắc tội anh Lương, có khi ngày mai cả gia tộc của anh ta sẽ bị xóa sổ”, mấy người bạn cùng phòng của Bàng Tiểu Duyệt cũng cười lạnh mỉa mai.

Vẻ mặt Bàng Tiểu Duyệt trở nên bối rối, đang định khuyên nhủ lại thấy Dương Thanh nâng chén trà lên ung dung nhấp một ngụm rồi lại đặt xuống.

Anh cười híp mắt nhìn đám người, nghi ngờ hỏi: “Ai bảo tôi muốn lấy trà thay rượu?”
Tất cả đều sững sờ, chẳng lẽ Dương Thanh định uống một chén trà trước rồi mới uống rượu sao?
Nhưng câu nói tiếp theo của anh đã khiến bọn bọ sợ ngây người: “Các người chưa có tư cách được tôi mời rượu đâu!”
Giờ phút này, cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

Đến cả Lương Vân vẫn luôn mỉm cười cũng sa sầm mặt, nheo mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Đám bạn cùng phòng và bạn trai của bọn họ đều nở nụ cười âm hiểm.

Dường như rất chờ mong Lương Vân trả thù Dương Thanh.

Bàng Tiểu Duyệt đang lo lắng thì thấy dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, nỗi lo trong lòng lập tức tan biến.

Khả năng quan sát của cô ta vốn rất mạnh.

Cô ta có thể xác định, Dương Thanh không hề e ngại Lương Vân.

Cô ta biết anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, không thể là kẻ ngốc được.

Vậy mà sau khi biết thân phận của Lương Vân, anh vẫn bình thản được như thế, chứng tỏ anh có năng lực không cần sợ nhà họ Lương.

Ngoài ra, cô ta cũng có suy đoán về thân phận của Dương Thanh.

Tập đoàn Nhạn Thanh từng là sản nghiệp của gia tộc Vũ Văn, nửa năm trước đột nhiên tách ra.

Bàng Tiểu Duyệt còn biết, rất nhiều năm về trước tập đoàn Nhạn Thanh do một người phụ nữ tên Dương Tuyết Nhạn sáng lập nên.

Chỉ là sau khi gả vào gia tộc Vũ Văn không lâu, bà ấy và con trai đã bị đuổi khỏi gia tộc.

Trong tên của Dương Tuyết Nhạn có chữ Nhạn, mà tên của Dương Thanh có chữ Thanh, cả hai còn cùng họ.

Bây giờ, Dương Thanh lại là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu Bàng Tiểu Duyệt vẫn chưa đoán ra được thân phận của Dương Thanh thì quá thẹn với trí tuệ hơn người của mình.

Thì ra anh chính là đứa trẻ năm đó bị đuổi khỏi Yến Đô với Dương Tuyết Nhạn.

Nhất định là vì muốn đền bù nên gia tộc Vũ Văn mới giao tập đoàn Nhạn Thanh lại cho anh.

Bàng Tiểu Duyệt tưởng mình đã đoán ra hết mọi chuyện.

Tuy vẫn còn cách sự thật một bước nhưng cô ta có thể đoán được như vậy đã rất giỏi rồi.

Vừa nãy Bàng Tiểu Duyệt còn do dự, giờ đây lại thả lỏng khiến Dương Thanh nghi ngờ.

Tại sao cô ta không sợ nữa?
"Xem ra cậu Thanh rất tự tin với thân phận của mình!"
Lương Vân chợt cười nói, trên mặt không hề có sự tức giận.

Điều này khiến những người khác vô cùng thất vọng, cứ tưởng gã sắp làm thịt Dương Thanh rồi.

Dương Thanh cười đáp: "Tôi chính là chỗ dựa lớn nhất của mình, anh Lương khỏi cần thăm dò".

Lương Vân sửng sốt, cười phá lên: "Không ngờ cậu Thanh lại thú vị như vậy!"
"Nào, uống rượu đi!", Lương Vân chủ động mời mọi người uống rượu.

Trương Nhụy càng không ngừng dán lên người gã.

Cô ta vốn ngồi ngay bên cạnh Lương Vân, thỉnh thoảng sẽ cố tình tiếp cận.

Có người đẹp chủ động quyết rũ, đương nhiên Lương Vân sẽ không từ chối, cực kỳ hưởng thụ.

Chỉ là không chiếm được Bàng Tiểu Duyệt vẫn khiến trong lòng gã không vui.

“Tiểu Duyệt, chúng ta đi vệ sinh đi”.

Chu Hân và Nhiếp Giai Giai bỗng nhiên đi tới kéo Bàng Tiểu Duyệt.

“Mình đi với!”, Trương Nhụy cũng đi theo.

Bàng Tiểu Duyệt biết bọn họ định đối phó Dương Thanh, Chu Hân và Nhiếp Giai được Tiêu Đại Vĩ và Thạch Giang giật dây tới kéo cô ta ra chỗ khác.

Cô ta đã đoán ra được thân phận của Dương Thanh, đương nhiên sẽ không lo anh xảy ra chuyện.

Thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại bốn người đàn ông.

Sắc mặt Lương Vân tối sầm, Tiêu Đại Vĩ và Thạch Giang cũng mỉa mai nhìn Dương Thanh.

“Ranh con, cậu rời xa Tiểu Duyệt đi.

Sau này cậu sẽ là bạn của tôi.

Còn công ty của gia tộc nhà cậu sẽ được nhà họ Lương che chở!”
Lương Vân híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, bộ dạng hống hách rất gợi đòn.

- ————

Chương 693: 693: Đều Là Làm Màu

Dương Thanh thản nhiên nhìn đối phương: “Tôi không cần người bạn như anh Lương, cũng không cần nhà họ Lương bảo bọc”.

“Thằng oắt, mày không uống rượu mời mà thích uống rượu phạt à? Anh Lương sẵn lòng kết bạn với mày mà mày cũng dám từ chối?”, Tiêu Đại Vĩ đứng phắt dậy và phẫn nộ quát.

Thạch Giang cũng đứng dậy theo, đe dọa: “Hôm nay mày phải nhường lại Bàng Tiểu Duyệt, nếu không tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua mày!”
“Mày là cái thá gì? Cả gan nói không tha cho tao cơ à?”, Dương Thanh cười giễu cợt.

Anh đã chướng mắt đám người này từ lâu.

Nếu không phải giúp Bàng Tiểu Duyệt, sao anh có thể hạ thấp thân phận đến ăn cơm với bọn họ chứ?
“Mẹ nó, mày muốn chết!”
Thạch Giang vung một chai rượu đập mạnh về phía đầu của Dương Thanh.

“Cút!”
Thạch Giang còn chưa đập chai rượu xuống, Dương Thanh đã cầm một đĩa thức ăn lớn đập thẳng vào mặt anh ta.

“Bộp” một tiếng, trên mặt, trên quần áo Thạch Giang đều dính nước canh, ngã xuống đất trông rất chật vật.

“Khốn kiếp, mày còn dám ra tay!”
Tiêu Đại Vĩ cũng đứng lên, xách ghế lên định qua đập Dương Thanh.

“Bịch!”
Cuối cùng Dương Thanh đứng dậy, đạp một phát vào bụng Tiêu Đại Vĩ.

Sau đó chỉ thấy anh ta bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

Anh ta đau đến mức gào ầm lên.

Lương Vân nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Gã không ngờ Dương Thanh dám ra tay ngay trước mặt mình.

“Thằng nhãi, mày có biết đây là chỗ nào không mà dám ra tay ở đây? Mày chán sống rồi sao?”
Lương Vân vẫn ngồi ở đó, trầm mặt hỏi.

Dương Thanh cười lạnh: “Vậy thì thử xem?”
Anh thật sự không muốn tiếp tục ngồi với đám ngu xuẩn tự mãn này nữa.

Anh lo trong lúc mình nóng giận sẽ giết luôn những người này, vậy thì không tốt lắm.

Lương Vân thấy Dương Thanh không có vẻ gì sợ hãi thì đột nhiên có dự cảm xấu.

Gã là cậu ấm nhà họ Lương nên từng gặp rất nhiều nhân vật lớn.

Nhưng không ngờ gã lại cảm giác được khí thế của bọn họ trên người Dương Thanh.

“Chồng, không xong rồi.

Nhụy Nhụy bị người ta ép qua phòng khác rồi”.

Đúng lúc này, Nhiếp Giai Giai và Chu Hân hoảng loạn xông vào phòng, thấp thỏm lo âu nói.

Bàng Tiểu Duyệt cũng sợ hãi, xông vào phòng theo.

“Cái gì? Còn có người dám dẫn bạn của Lương Vân tôi đi ngay trong tiệm ăn họ Trần à? Đúng là chán sống rồi!”, Lương Vân tức giận.

Cho dù gã không có hứng thú mấy với Trương Nhụy, nhưng cô gái mà gã nhìn trúng đang ở đây, lúc cần làm màu thì vẫn phải làm màu.

“Mọi người yên tâm đi.

Chủ tiệm ăn họ Trần này là anh em tốt của tôi.

Bất kể ai dám gây sự ở đây, có thể rời đi hay không là tùy thuộc vào một câu nói của tôi”.

Trong lúc Lương Vân nói chuyện còn không quên liếc nhìn Dương Thanh.

“Đi theo tôi, chúng ta lập tức qua cứu Trương Nhụy về!”, Lương Vân vừa dứt lời đã đi ra ngoài trước.

Chẳng qua Dương Thanh vẫn thờ ơ ngồi tại chỗ, không hề có ý định đi cùng bọn họ.

“Dương Thanh, cậu không định đi cứu Nhụy Nhụy sao?”
Lương Vân thấy Dương Thanh vẫn ngồi yên thì nhíu mày hỏi.

Dương Thanh cười nhạt: “Có anh Lương ở đây, còn cần những người khác ra mặt sao?”
Đối với anh, chỉ cần Bàng Tiểu Duyệt không sao, vậy cho dù có người chết cũng chẳng liên quan gì tới anh.

“Cậu đúng là một kẻ nhát gan!”
“Đúng vậy, chắc chắn anh ta không dám trêu chọc đám người đã dẫn Nhụy Nhụy đi, thậm chí còn chẳng dám ra ngoài”.

“Tiểu Duyệt, người đàn ông như vậy mà cậu còn không mau đá đi, không chừng một ngày nào đó cậu bị người ta bắt đi, anh ta cũng không dám cứu cậu đâu”.

…!
Mấy người đều châm chọc.

Sắc mặt Bàng Tiểu Duyệt cũng khó coi.

Nhưng cô ta hiểu rõ quan hệ giữa mình và Dương Thanh còn chưa tới mức để anh cứu người giúp, nên chỉ có thể lựa chọn im lặng.

“Chúng ta mau qua cứu Nhụy Nhụy đi! Lãng phí thời gian với loại người này làm gì?”
Nhiếp Giai Giai vội giục.

Ngay cả Bàng Tiểu Duyệt cũng đi theo đám người Lương Vân rời đi.

Trong phòng lập tức chỉ còn lại một mình Dương Thanh.

Chẳng bao lâu, đám người Lương Vân dẫn theo Trương Nhụy trở về.

Nhưng tóc tai cô ta bù xù, quần áo cũng có vài dấu vết bị xé rách.

“Anh Lương, may vừa nhờ có anh, bằng không em thật sự không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì”, Trương Nhụy nói với hai mắt đỏ hoe.

Lương Vân khẽ lắc đầu: “Bất kể thế nào thì các em đều là bạn của Tiểu Duyệt.

Anh cứu các em cũng là chuyện nên làm”.

Trương Nhụy nghe vậy thì có hơi thất vọng.

Cô ta vốn tưởng Lương Vân sẽ coi trọng mình, nhưng không ngờ trong mắt đối phương chỉ có Bàng Tiểu Duyệt.

“Tiểu Duyệt, cậu xem anh Lương tốt với cậu tới mức nào? Theo bọn mình thấy, cậu mau đá gã bạn trai vô dụng kia và đến với anh Lương đi!”
“Đúng vậy, nhà họ Lương sắp trở thành một tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Nói không chừng mấy chục năm sau, anh Lương chính là chủ gia tộc họ Lương đấy.

Đến lúc đó, cậu sẽ là vợ của chủ nhà, sống một đời xa hoa làm người ta ghen tỵ”.

“Tên vô dụng kia hoàn toàn không xứng với cậu đâu.

Có anh Lương ở đây, anh ta còn chẳng dám đi cùng bọn mình qua cứu Nhụy Nhụy, đúng là đồ nhát gan”.

Mấy cô gái mồm năm miệng mười khuyên bảo Bàng Tiểu Duyệt.

Lương Vân vẫn tươi cười dịu dàng nói với Bàng Tiểu Duyệt: “Tiểu Duyệt, em biết tâm tư của anh đối với em rồi.

Anh không quan tâm tới quá khứ của em.

Chỉ cần em bằng lòng làm người yêu của anh, dù có bảo anh làm gì cũng được”.

Bàng Tiểu Duyệt lắc đầu, nói với Lương Vân: “Xin lỗi, tôi đã có bạn trai!”

Lương Vân cũng không quá bất ngờ, vẫn tươi cười rạng rỡ: "Nếu đã vậy, anh sẽ không miễn cưỡng.

Nhưng anh muốn nói cho em biết là anh sẽ chờ em, sẽ luôn chờ em!"
"Tiểu Duyệt, bọn mình thật sự ghen tỵ với cậu đấy! Cậu lại có được người đàn ông tốt như anh Lương yêu cậu".

"Em trai của anh vừa dẫn bạn tôi đi, còn sàm sỡ nữa, bọn tôi cũng chỉ cứu người mà thôi.

Cho dù em trai anh bị đánh cũng là tự chuốc họa vào thân.

Tôi khuyên các anh tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ".

Lương Vân đi ra và bình tĩnh nói với đối phương: "Xem như là nể mặt tôi, mấy người hãy đi đi!"
Người đàn ông dẫn đầu phía đối diện khẽ nhíu mày quan sát Lương Vân từ đầu tới chân rồi mới hỏi: "Cậu là con nhà ai?"
"Tôi là cháu đích tôn của nhà họ Lương, Lương Vân.

Ông nội tôi là chủ gia tộc họ Lương!", Lương Vân ngạo nghễ nói.

"Fuck! Chỉ là một thằng vô dụng của gia tộc hạng hai cũng dám làm màu trước mặt bố mày à? Cho dù là ông nội mày, chắc gì đã dám đòi Thái Văn tao nể mặt chứ?"
Thái Văn tức giận nói.

Lương Vân vừa nghe tên của đối phương thì sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc nói: "Anh…!anh là Thái Văn của nhà họ Thái à?"
"Mày có tư cách gọi tên của bố mày à?"
Thái Văn bước lên tát thẳng vào mặt Lương Vân, tức giận chất vấn.

Chương 694: 694: Chúng Tôi Đi Trước

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ vừa rồi còn vô cùng kiêu căng, lúc này nhìn thấy Lương Vân bị tát thì sợ tới choáng váng, hai chân cũng nhũn ra.

Ngay cả Lương Vân còn bị tát nữa là bọn họ?
Quan trọng hơn, kẻ tát Lương Vân là người nhà họ Thái.

Mà người thanh niên vừa bị bọn họ vây đánh kia là em trai của Thái Văn.

Chu Hân và Nhiếp Giai Giai sợ đến tái mặt, theo bản năng nắm lấy cánh tay bạn mình.

Trương Nhụy vốn còn hy vọng xa vời sẽ được Lương Vân cưng chiều cũng hoàn toàn há hốc mồm, không ngờ người thanh niên mới động tay động chân với mình là người nhà họ Thái.

Nếu cô ta biết sớm, còn có thể coi trọng Lương Vân sao? Cô ta dứt khoát đi theo người thanh niên nhà họ Thái kia, chẳng phải sẽ tốt hơn à?
"Anh Văn, em biết sai rồi, mong anh rộng lượng, cứ xem em là rắm mà thả ra đi ạ!", Lương Vân cầu xin.

"Bốp!"
Thái Văn lại tát vào mặt Lương Vân và tức giận nói: "Mày cũng có tư cách làm rắm của tao à?"
Lương Vân cũng sắp khóc rồi: "Anh Văn, em thậm chí còn chẳng bằng cái rắm của anh, anh tha cho em một lần đi!"
"Bốp!"
Thái Văn lại tát mạnh một phát: "Mày dám động vào em trai tao, còn dám bảo tao tha cho mày?"
"Bịch!"
Lương Vân không chịu nổi áp lực do Thái Văn gây ra cho mình nên quỳ xuống cầu xin: "Anh Văn, anh muốn trừng phạt thế nào, em cũng nhận! Em chỉ mong anh nhẹ tay một chút thôi!"
"Bịch!"

“Bịch!”
Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ nhìn thấy Lương Vân quỳ xuống, cũng vội quỳ xuống theo và cố cầu xin.

“Thằng nhóc, còn mày thì sao?”, Thái Văn bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh ở chung một phòng với đám người Thạch Giang, tất nhiên Thái Văn sẽ cho rằng anh cùng một bọn với họ.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Tôi không có tham dự vào chuyện của bọn họ”.

“Quang, trong những người vừa ra tay có thằng nhóc này không?”, Thái Văn hỏi người thanh niên vừa bị đám người Thạch Giang vây đánh.

Thái Quang liếc nhìn Dương Thanh.

Anh ta quả thật chưa từng gặp nên lắc đầu: “Không có anh ta!”
“Đúng là một kẻ nhát gan!”, Nhiếp Giai Giai khinh bỉ nói một câu.

Chu Hân và Trương Nhụy cũng nhìn Dương Thanh với vẻ khinh bỉ, hình như vô cùng bất mãn khi anh lựa chọn tránh né.

Nhưng bọn họ không nhớ tối nay mình vừa gặp đã luôn miệng chửi bới anh.

Dương Thanh cũng không để ý.

Anh vốn vì thua cược với Bàng Tiểu Duyệt mới giả bạn trai cô ta tới đây giúp đỡ.

Chỉ cần Bàng Tiểu Duyệt bình an vô sự, anh sẽ không rảnh rỗi đi quản chuyện của người khác.

“Quang, em muốn trừng phạt mấy tên khốn kiếp này thế nào, tùy em!”, Thái Văn cũng không truy cứu Dương Thanh, chỉ nói với Thái Quang.

Thái Quang xông lên, tay đấm chân đá Lương Vân một trận.

Gã đau đớn kêu gào, làm gì còn vẻ cao ngạo trong phòng vừa rồi nữa?

Thái Quang đánh mệt tới mức thở hồng hộc nói: “Vừa rồi chính là tên khốn kiếp này ra tay ác nhất, ngay cả em cũng dám động vào.

Mày đúng là mắt chó đui mù”.

“Dạ dạ dạ, cậu Quang nói phải.

Lương Vân tôi đúng là mắt chó đui mù mới không nhận ra cậu Quang.

Nếu không có cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám ra tay với cậu Quang!”
Lương Vân mặt dày nói chẳng khác nào một con chó Nhật.

Ban đầu gã còn tưởng cho dù mình không chết cũng sẽ bị đánh thành tàn phế, không ngờ Thái Quang đấm đá gã vài cái, chỉ khiến gã bị chút vết thương ngoài da.

“Nếu là con chó, vậy bố mày không thèm so đo với mày nữa.

Nếu không tính toán với con chó, chẳng phải tao tự hạ thấp thân phận sao?”, Thái Quang đắc ý nói.

“Bọn em đều là chó, không dám để cậu Quang ra tay, cầu xin cậu Quang cũng bỏ quá cho hai con chó ngốc bọn em”, Tiêu Đại Vĩ và Thạch Giang vội nói.

Thái Quang cười lạnh: “Cho dù tao không muốn tính toán với con chó nhưng không thể bỏ qua chuyện chúng mày ra tay với tao được.

Hai chúng mày đánh nhau, thằng nào thua, tao sẽ đánh gãy chân chó của thằng đó!”
Thái Quang vừa dứt lời, Tiêu Đại Vĩ đã vung nắm đấm về phía mặt Thạch Giang.

Lúc này Thạch Giang mới lấy lại tinh thần, chợt đạp cho Tiêu Đại Vĩ bật ra và tức giận nói: “Mẹ nó, không ngờ mày dám đánh tao.

Bố mày giết chết mày!”
“Đm mày Thạch Giang, mày lại dám đánh tao, mày chán sống rồi sao?”, Tiêu Đại Vĩ lại vung nắm đấm ra.

“Ha ha ha…”
Đám người Thái Văn phá lên cười, vô cùng kiêu căng, đắc ý khi nhìn thấy Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ đánh nhau.

Nhiếp Giai Giai và Chu Hân thấy bạn trai của mình đánh nhau thì sốt ruột suýt khóc.

Nhưng đây là mệnh lệnh của Thái Quang nên bọn họ cũng không dám làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trái lại, Trương Nhụy là người gây ra tất cả những điều này lại lộ vẻ trêu tức.

Trong bốn người phòng ký túc bọn họ, rõ ràng cô ta đẹp chỉ kém hơn Bàng Tiểu Duyệt nhưng bạn trai lại nghèo nhất.

Bây giờ Bàng Tiểu Duyệt cũng tìm được một bạn trai giàu có, trong lòng cô ta càng khó chịu.

Lúc này, cô ta nhìn Thái Quang với ánh mắt sáng ngời.

Cô ta càng nhìn Thái Quang càng thấy anh ta cao lớn, dũng mãnh, đẹp trai, thầm tức giận vừa rồi tại sao mình không phát hiện ra sự xuất sắc của anh ta chứ?
Cô ta đã bị ba người bạn cùng phòng ký túc khác ép tròn bốn năm, giờ sắp tốt nghiệp, đây chẳng phải là cơ hội để mình phản công sao?
Bạn trai của Chu Hân và Nhiếp Giai Giai đã vì một câu nói của Thái Quang mà đánh nhau.

Ngay cả Lương Vân cũng quỳ xuống tự xưng là chó.

Bây giờ chỉ cần cô ta giẫm Dương Thanh xuống dưới chân, vậy chẳng khác nào giẫm ba người bạn cùng phòng ký túc xuống.

“Dương Thanh, anh có phải là đàn ông không? Người đi cùng anh đã bị đánh, anh còn muốn làm con rùa rụt đầu, trốn ở bên cạnh nhìn à?”, Trương Nhụy đột nhiên tức giận nói.

Vẻ hối hận và si mê của người phụ nữ này khi vừa nhìn về phía Thái Quang cũng không thoát được ánh mắt của Dương Thanh.

Anh cũng tận mắt nhìn thấy vẻ thâm độc của cô ta, tất nhiên hiểu rõ trong lòng cô ta đang nghĩ gì.

“Tôi thân với các người lắm sao?”, Dương Thanh cười lạnh hỏi.

Đúng lúc này, mặt mũi Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ đều bầm dập cũng đã kiệt sức, chẳng thể đánh nổi nữa.

“Đủ rồi!”
Thái Văn chợt nói.

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ nghe vậy thì chẳng khác nào được đặc xá, vội vàng dừng đánh và nơm nớp lo sợ nói: “Anh Văn, anh bỏ qua cho bọn tôi rồi à?”
Thái Văn lạnh giọng nói: “Mấy tên đàn ông lập tức cút xéo cho tao, để bạn gái của chúng mày lại.

Vậy chuyện ngày hôm nay coi như xong”.

Hắn ta vừa nói vừa nhìn bốn cô gái trong phòng với vẻ thèm thuồng.

Mặt mấy cô gái đều biến sắc.

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ do dự một lát thì gật đầu nói: “Cảm ơn anh Văn, cảm ơn anh Văn.

Tối nay chúng em xin để lại mấy cô em này cho các anh, chúng tôi đi trước đây!”
Bốn cô gái đều có chẳng quan hệ gì với Lương Vân, gã tất nhiên sẽ không xen vào việc của người khác, cũng vội nói: “Cảm ơn anh Văn, các anh cứ tùy tiện chơi mấy cô gái này.

Bọn em đi trước ạ!”
- ————

Chương 695: 695: Phụ Nữ Cuồng Nhiệt

Nhiếp Giai Giai và Chu Hân vừa rồi còn chỉ trích Dương Thanh, giờ thấy bạn trai của mình bỏ mình ra đi mà không hề do dự, nhất thời đều kinh ngạc đến ngây người.

Sắc mặt Bàng Tiểu Duyệt biến đổi, nắm chặt lấy tay Dương Thanh với sức mạnh lạ thường.

Chỉ có Trương Nhụy không hề có cảm giác mình sắp bị làm nhục, trái lại còn hơi mong chờ.

"Anh Quang, chẳng phải anh mới nói thích em sao? Vừa rồi em dám từ chối, đúng là mắt bị mù rồi.

Bây giờ em biết sai rồi, hối hận rồi, anh Quang có thể cho em một cơ hội được hầu hạ anh không?"
Điều làm cho Chu Hân và Nhiếp Giai Giai càng tuyệt vọng hơn là Trương Nhụy tự nhiên giống như nịnh nọt, chủ động đi tới và ép sát cơ thể lên người Thái Quang: "Em là Trương Nhụy, sinh viên năm thứ tư của trường đại học Yến Đô.

Chỉ cần anh muốn, sau này em chính là người phụ nữ của anh".

Thạch Giang, Tiêu Đại Vĩ và cả Lương Vân vừa đi tới cửa đều dừng lại.

Bọn họ dường như đã nhìn thấy hi vọng.

"Ha ha ha…"
Thái Quang phá lên cười và cười híp mắt nói: "Anh thấy mấy cô bạn này của em hình như không muốn ở lại.

Chỉ cần em có thể thuyết phục các cô ấy ngủ cùng anh một đêm, vậy sau này em chính là người phụ nữ của anh!"
Trương Nhụy không hề tức giận khi thấy Thái Quang đa tình, trái lại nói với đám Nhiếp Giai Giai: "Mấy cậu đã nghe anh Quang nói chưa?"
"Nếu ngay cả bạn trai của các cậu đều chẳng quan tâm tới các cậu.

Các cậu chẳng còn hy vọng có thể rời khỏi đây đâu.

Nếu đã vậy, chẳng bằng ngoan ngoãn đi theo anh Quang".

"Mình nghĩ anh Quang chắc chắn sẽ không bạc đãi các cậu".

Trương Nhụy nói xong thì nhìn Thái Quang hỏi: "Đúng vậy không, anh Quang?"
"Ha ha, không sai.

Chỉ cần các em theo anh, sau này các em đều là người phụ nữ của anh, anh sẽ đối xử công bằng với tất cả các em", Thái Quang nói.

Chu Hân và Nhiếp Giai Giai đều giận suýt phát điên, không thể tin nổi người bạn cùng phòng ký túc xá luôn chị chị em em với mình sẽ làm như vậy.

Quan trọng hơn, chuyện ngày hôm nay xảy ra là do cứu Trương Nhụy.

"Trương Nhụy, sao cậu không biết xấu hổ vậy?"
Nhiếp Giai Giai tức giận nói: "Cho dù bọn mình có chết cũng không thể theo anh ta!"
Chu Hân cũng tức giận nói: "Trương Nhụy, cậu thật đê tiện.

Bọn tôi vì cứu cậu mới đắc tội với bọn họ.

Bây giờ cậu hay rồi, vì lòng hư vinh của mình mà muốn kéo cả bọn tôi xuống nước".

Trương Nhụy không tức giận mà cười híp mắt nói: "Mình làm vậy chẳng phải là giúp các cậu sao? Dù sao bạn trai của các cậu cũng đâu cần các cậu nữa".

"Lại nói, mình bảo các cậu ngủ cùng anh Quang một đêm thì chỉ cần ngủ với một người.

Nhưng nếu các cậu không muốn, sợ rằng sẽ bị nhiều người luân phiên cưỡng bức đấy?"
Trương Nhụy nói có phần ám chỉ.

Ánh mắt Thái Quang dâm đãng nói: "Không sai, bây giờ các em chỉ có hai lựa chọn, hoặc là ngủ với anh một đêm, hoặc là chờ bị luân phiên cưỡng bức đi.

Anh của anh dẫn theo rất nhiều anh em đấy".

Chu Hân và Nhiếp Giai Giai liếc nhìn đám đàn ông thô lỗ, vạm vỡ phía sau Thái Quang mà suýt khóc.

Nếu thật sự bị những người này luân phiên cưỡng bức, cho dù bọn họ không chết, cũng phải mất nửa mạng nhỉ?
"Mấy đứa chúng mày còn đứng đấy làm gì? Lẽ nào chúng mày muốn xem tao ngủ với bạn gái của chúng mày à? Đương nhiên, nếu chúng mày muốn xem, tao cũng không ngại đâu", Thái Quang cười híp mắt nói.

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ làm sao có thể muốn nhìn bạn gái của mình bị này nọ chứ?
"Bọn em đi ngay đây!"
Hai người vừa nói dứt lời đã muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh vẫn im lặng đột nhiên lạnh lùng nói: "Nếu các anh muốn giữ lại con đàn bà đê tiện kia thì giữ lại cũng được.

Nhưng ba cô gái khác sẽ rời đi cùng với tôi!"
Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc đến ngây người.

Thạch Giang và Tiêu Đại Vĩ cũng trợn tròn mắt nhìn, hình như không ngờ Dương Thanh sẽ ra mặt cho bạn gái của mình.

Bàng Tiểu Duyệt cũng run rẩy, kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn Dương Thanh.

Cô ta biết Dương Thanh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, cũng đoán được anh còn là người của gia tộc Vũ Văn.

Nhưng anh chỉ là một đứa con rơi, gia tộc Vũ Văn bồi thường tập toàn Nhạn Thanh cho anh đã là hết tình hết nghĩa rồi.

Nhưng người nhà họ Thái không phải là gia tộc bình thường.

Cho dù kém hơn tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nhưng nhà họ Thái lại là bá chủ trong giới giải trí ở Yến Đô.

Có thể nói nửa giang sơn trong làng giải trí ở Yến Đô đều thuộc về nhà họ Thái.

Cho dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám tùy tiện trở mặt với nhà họ Thái.

Cô ta vốn chỉ nhờ Dương Thanh giả làm bạn trai, anh chẳng có lý do phải tiếp tục giúp cô ta, hơn nữa còn đắc tội nhân vật có địa vị lớn như vậy.

Nhiếp Giai Giai và Chu Hân vẫn luôn có thành kiến về Dương Thanh cũng kinh ngạc đến ngây người, trong mắt bọn họ còn có chút cảm động và hối hận.

Bất kể Dương Thanh có thể giúp bọn họ giải quyết được rắc rối hay không, nhưng ít ra anh không để ý tới mâu thuẫn lúc trước, không những giúp Bàng Tiểu Duyệt mà còn bằng lòng giúp cả bọn họ.

“Thằng nhóc, mày làm vậy chính là đâm đầu vào chỗ chết đấy!”, Thái Quang híp mắt nói với vẻ hung ác.

Trương Nhụy cũng tức giận.

Dương Thanh nói vậy, rõ ràng là cố ý ném cô ta lại.

“Anh Quang, không ngờ tên ngu ngốc này muốn tìm chết.

Em thấy anh cứ cho hắn được toại nguyện đi.

Tốt nhất là ném hắn đi nuôi cá”, Trương Nhụy độc ác nói.

Thái Quang không đáp lại cô ta mà lạnh lùng nói với Dương Thanh: “Tao có thể xem như mày còn trẻ tuổi bốc đồng, lết qua đây liếm sạch giày cho tao, tao có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra”.

Thái Văn cũng lạnh lùng nhìn Dương Thanh.

Hôm nay hắn ta tới đây chỉ để trút giận cho em trai của mình, cho dù phải giết chết Dương Thanh, chỉ cần em trai hắn ta vui, hắn ta cũng sẵn lòng.

Dương Thanh không giận còn cười: “Điếc không sợ súng! Tao cũng tha thứ cho sự ngu ngốc của mày, mày cứ giữ lại người phụ nữ bên cạnh, tùy ý hưởng thụ.

Tao sẽ dẫn ba cô gái khác đi, như vậy tao có thể tha cho mày”.

“Khốn kiếp, mày muốn chết!”
Thái Văn lập tức nổi giận, vung tay lên: “Đánh gãy hai tay, hai chân của thằng nhóc này cho tao.

Tao muốn chơi bạn gái nó ngay trước mặt nó!”
Nhất thời, năm sáu người đàn ông vạm vỡ đồng thời lao về phía Dương Thanh.

Bàng Tiểu Duyệt nhìn thấy cảnh tượng như vậy thật muốn khóc thét: “Dương Thanh, anh không cần để ý tới chúng tôi đâu, mau chạy đi!”

Theo cô ta thấy, rõ ràng bọn họ không có hy vọng bình an vô sự rời khỏi đây.

Nếu đã vậy, vì sao phải liên lụy Dương Thanh?
“Bịch!”
Đối phương đau tới mức mất cảm giác.

Dương Thanh đạp một phát, gã đô con bị đạp bay ra chẳng khác nào quả bóng cao su.

Cùng lúc đó, Dương Thanh lại di chuyển.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt chợt hoa lên, còn chưa kịp phản ứng thì tất cả đám đô con kia đã bay ngược ra ngoài.

Sau khi mỗi người rơi xuống đất, đều lập tức hôn mê.

Giờ phút này, bầu không khí im lặng đến ngạt thở!
Hai anh em Thái Văn và Thái Quang trợn tròn mắt nhìn.

Mấy gã đô con này chính là cao thủ của nhà họ Thái.

Không ngờ bọn họ không chịu nổi một đòn, thậm chí còn chẳng biết mình bị Dương Thanh đánh bay ra ngoài thế nào.

Tiêu Đại Vĩ, Thạch Giang và Lương vẫn còn đứng ở cửa chưa rời đi, giờ cũng hoàn toàn sốc.

Trương Nhụy càng hoảng sợ hơn.

Cô ta run rẩy khi thấy năm sáu gã đô con vừa ngã xuống đất đã gần như lập tức hôn mê.

.

truyện ngôn tình
Mà ba cô gái Bàng Tiểu Duyệt, Chu Hân và Nhiếp Giai Giai trốn sau lưng Dương Thanh cũng kinh ngạc đến ngây người, nhưng ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Chương 696: 696: Đánh Mạnh Vào

Bàng Tiểu Duyệt nhìn bóng lưng rộng rãi chắn trước mặt mình, trong lòng cảm thấy vô cùng an toàn.

Cô ta đột nhiên có cảm giác, chỉ cần Dương Thanh ở đây thì không ai có thể bắt nạt mình nữa.

“Mày…!không ngờ mày dám ra tay!”
Thái Quang run rẩy nói.

Ánh mắt Thái Văn có vẻ nghiêm trọng.

Ở trong nhà họ Thái, địa vị của hắn ta cao hơn Thái Quang rất nhiều, cũng tiếp xúc với nhiều tầng lớp cao hơn, rộng hơn.

Bản lĩnh của Dương Thanh làm hắn ta cảm giác được một nguy cơ mãnh liệt.

“Rốt cuộc mày là ai?”
Thái Văn bỗng hỏi.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Tao là ai thì liên quan gì đến chuyện bây giờ?”
Thái Văn nhíu mày.

Cho dù Dương Thanh dễ dàng đánh bại các cao thủ nhà họ Thái nhưng hắn ta cũng chỉ lo lắng đụng phải người không nên đụng thôi.

Chỉ cần Dương Thanh không phải người của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, vậy không tính là rắc rối đối với hắn ta.

Vừa rồi, dường như hắn ta có nghe đám người Thạch Giang gọi tên Dương Thanh.

Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô không có gia tộc nào họ Dương.

“Anh Văn, bọn em không quen biết với thằng nhóc này, anh tuyệt đối đừng trách tội bọn em nhé!”
“Đúng vậy, bọn em chỉ dẫn bạn gái mình đi ăn cơm, vừa rồi là lần đầu tiên biết anh ta”.

“Anh ta không thân với bọn em, trái lại còn có mâu thuẫn rất lớn.

Nếu không phải anh Văn tới, bọn em còn tính tẩn anh ta một trận nữa đấy”.

Đám người Lương Vân thấy thế thì lần lượt lên tiếng, cố gắng phủi sạch quan hệ giữa mình và Dương Thanh.

Theo bọn họ thấy, Dương Thanh đánh người nhà họ Thái chính là đang tự lao đầu vào chỗ chết.

Bọn họ sợ mình bị Dương Thanh liên lụy, còn kéo theo cả gia tộc của mình cũng bị liên lụy.

Dương Thanh liếc nhìn mấy người với vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: “Bọn mày chỉ là một bầy chó mà thôi.

Cho dù bọn mày có muốn móc nối quan hệ với tao cũng chẳng có cơ hội”.

“Dương Thanh, mày cứ ở đó mà vênh váo đi! Mày đắc tội người của anh Văn, cho dù có mười cái mạng cũng không đủ đâu!”
Lương Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu Dương Thanh đã chủ động phủi sạch quan hệ với bọn họ, tất nhiên gã không ngại giẫm lên Dương Thanh một phát.

Thạch Giang cũng cười lạnh nói: “Dương Thanh, e là mày còn chưa biết anh Văn là ai nhỉ? Tao cho mày biết, 90% các tụ điểm ăn chơi ở Yến Đô đều do nhà họ Thái quản lý.

Cho dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám tùy tiện trêu chọc bọn họ”.

Nhà họ Thái rõ ràng chỉ có gần 50% các tụ điểm ăn chơi ở Yến Đô, nhưng tới miệng Thạch Giang lại biến thành 90%.

Không phải ai cũng có thể đạt tới trình độ nịnh bợ như vậy đâu.

Tiêu Đại Vĩ cũng không muốn bỏ qua cơ hội phủi sạch quan hệ với Dương Thanh, vội vàng tiếp lời: “Anh Văn chính là thái tử nhà họ Thái, sau này đứng đầu nhà họ Thái.

Tao khuyên mày vẫn nên ngoan ngoãn quỳ xuống xin tha, không chừng anh Văn còn có thể tha mạng cho mày".

Dương Thanh hờ hững liếc qua mấy người rồi thu ánh mắt lại.

Mình tranh luận với mấy con chó này, chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao?
"Thằng nhóc, bây giờ biết mày biết tao là ai rồi chứ?"
Thái Văn rất hưởng thụ khi được đám người Thạch Giang nịnh nọt, híp mắt nhìn Dương Thanh nói: "Nể tình bạn gái mày xinh đẹp, tao sẽ cho mày một cơ hội rời khỏi đây.

Cút ngay thì tao còn có thể không so đo với mày".

"Lắm lời!"
Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tiểu Duyệt, bây giờ cô muốn làm gì nhất?", Dương Thanh đột nhiên hỏi Bàng Tiểu Duyệt.

Cô ta thoáng ngây người, không rõ tại sao đã đến lúc này mà Dương Thanh còn hỏi mình muốn làm gì.

"Cứ yên tâm nói ra!", Dương Thanh mỉm cười nói.

Bàng Tiểu Duyệt nhìn Dương Thanh cười ôn hòa, lại chẳng thấy lo âu nữa.

Cô ta liếc nhìn Thái Quang rồi nói: "Tôi muốn tát anh ta một cái!"
"Bốp!"
Bàng Tiểu Duyệt vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng tát vang lên, còn kèm theo một bóng người bay ngược ra ngoài.

Dương Thanh vừa rồi vẫn đứng bên cạnh Bàng Tiểu Duyệt, lúc này đã xuất hiện ở vị trí Thái Quang vừa đứng.

Còn anh ta đã bị anh tát cho bay ra ngoài.

Nhất thời, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Chẳng biết cái tát này của Dương Thanh mạnh đến cỡ nào mà có thể khiến hai cái răng cửa của Thái Quang bay ra ngoài.

"Á…"
Thái Quang chảy máu miệng, đau đến mức kêu to: "Anh, em

muốn nó chết, em muốn nó chết!”
Anh ta nói chẳng rõ lời, hiển nhiên là bị lọt gió vì rụng mất hai cái răng cửa.

Lúc này Thái Văn mới lấy lại tinh thần, tức giận: “Dương Thanh, mày dám đánh em trai tao.

Mẹ kiếp, mày phải chết!”
Hắn ta vừa dứt lời thì lập tức rút ra một khẩu súng lục.

Họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu của Dương Thanh.

Bàng Tiểu Duyệt thấy Thái Văn rút súng ra thì hoảng loạn, sợ tới suýt khóc.

Nhiếp Giai Giai và Chu Hân cũng căng thẳng, không biết phải làm sao.

Trương Nhụy liên tục cười lạnh: “Khốn kiếp, anh dám đánh anh Quang thì chính là chán sống! Dù anh có giỏi đánh đấm đến đâu cũng làm được gì? Anh Văn đang có súng.

Chẳng phải bây giờ anh vẫn phải đứng yên chịu đòn sao?”
Mấy người Lương Vân cũng vui vẻ xem kịch.

Bọn họ chướng mắt Dương Thanh từ lâu.

Bây giờ Dương Thanh càng làm loạn, càng có thể chuyển dời cơn giận của Thái Văn với bọn họ sang người Dương Thanh, tốt nhất là giết luôn Dương Thanh đi.

Dương Thanh không hề sợ hãi, chỉ nhíu mày và lạnh lùng nói: “Tao khuyên mày nên bỏ thanh sắt vụn đó xuống.

Nếu nó có thể giết được tao, tao đã chết ngàn vạn lần rồi”.

Dương Thanh đã rất lâu rồi không có ý định giết người.

Lúc này, bị người ta dùng súng chĩa vào đầu, ý định giết người lại mơ hồ hiện ra trong đầu anh.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”
Đúng lúc này, một giọng nói bất mãn đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, chỉ nhìn thấy một người thanh niên dẫn theo mấy gã đàn ông vạm vỡ đi đến.

“Anh Hào, anh tới thật đúng lúc.

Ở đây có một thằng không có mắt đánh người của tôi thì thôi, không ngờ còn dám đánh cả em trai tôi”.

Thái Văn nhìn thấy người vừa tới, giọng điệu và thái độ thay đổi hẳn.

“Mẹ kiếp! Chẳng biết là thằng chó ở đâu ra, không ngờ cũng dám động tới người của anh Văn…”
Đối phương lại tát vào mặt Thái Văn và giận dữ hét lên: “Tao đánh mày đấy.

Mẹ kiếp, mày còn dám đắc tội với cậu Thanh à? Mày muốn chết sao?”
Trần Anh Hào vừa dứt lời, mấy gã đàn ông vạm vỡ phía sau anh ta đều bước tới, lập tức bao vây lấy Thái Văn.

“Đánh cho tôi! Mạnh tay vào!”
Trần Anh Hào vừa ra lệnh, một đám đàn ông vạm vỡ lập tức tay đấm, chân đá Thái Văn.

“Cậu… cậu Thanh…, cậu…!cậu tới tiệm ăn họ Trần, sao không nói trước với tôi một tiếng? Nếu biết cậu ở đây, chắc chắn tôi đã tự mình đến mời rượu cậu rồi!”
Trần Anh Hào run rẩy nói, thái độ vô cùng nịnh nọt.

Anh ta đứng ở trước mặt Dương Thanh cung kính chẳng khác nào một con chó Nhật.

Lúc này, đám người Bàng Tiểu Duyệt đều kinh ngạc đến ngây người.

Thái Văn - nhân vật lớn trong mắt bọn họ đang bị vây đánh.

Nguyên nhân của chuyện này đều là vì Dương Thanh.

- ————

Chương 697: 697: Vĩnh Viễn Rời Khỏi Đây

Dương Thanh cũng rất bất ngờ khi gặp Trần Anh Hào ở đây.

“Đây là sản nghiệp của nhà họ Trần à?”, Dương Thanh hỏi.

Trần Anh Hào không dám thờ ơ, vội gật đầu: “Thưa cậu Thanh, tiệm ăn họ Trần có ở khắp chín châu vực ạ”.

Với quy mô của tiệm ăn họ Trần, chắc chắn đây là khách sạn năm sao, nhà họ Trần đang định mở rộng việc làm ăn đây mà! Dương Thanh biết rõ, Thiên Phủ Thành - thị trường đồ cổ lớn nhất Yến Đô cũng là sản nghiệp của nhà họ Trần.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, không nói gì nữa.

Trần Anh Hào có vẻ thấp thỏm khi ở trước mặt Dương Thanh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cảnh tượng này khiến đám Bàng Tiểu Duyệt sững sờ.

“Mẹ nó chứ, Trần Anh Hào, mày cũng dám động vào ông đây, to gan thật đấy.

Cứ chờ đến lúc sản nghiệp nhà họ Trần bị xóa sổ khỏi Yến Đô đi!”
Thái Văn vừa bị đánh tơi bời nghiến răng nghiến lợi.

Nghe thấy thế, Trần Anh Hào bỗng hơi lo lắng.

Nếu là ngày thường, chắc chắn anh ta sẽ nhún nhường trước Thái Văn, nhưng hôm nay lại khác, Thái Văn đã đắc tội với Dương Thanh.

Những việc mà Dương Thanh làm ở nhà họ Trần năm đó đã in hằn trong đầu anh ta, nếu phải chọn giữa Thái Văn và Dương Thanh, anh ta chỉ có thể chọn Dương Thanh.

Hơn nữa, nhà họ Trần có được ngày hôm nay cũng nhờ vào thế lực của Dương Thanh cả.

Ông nội anh ta - Trần Hưng Hải từng cảnh cáo tất cả dòng chính của nhà họ Trần, cho dù ông trời và Dương Thanh đối

đầu, họ cũng phải theo phe Dương Thanh một cách vô điều kiện.

“Thái Văn, mày nên nghĩ xem mày có thể sống sót rời khỏi đây không đã”, Trần Anh Hào lạnh lùng nói.

Tuy anh ta có vẻ rất hèn yếu trước mặt Dương Thanh, nhưng không phải với ai cũng thế.

“Giỏi lắm! Tốt nhất mày nên đánh chết ông đây, bằng không mày sẽ chết rất thê thảm, tao cam đoan đấy!”, Thái Văn tức giận quát.

“Đánh! Đánh chết nó cho tôi!”, Trần Anh Hào ra lệnh, mấy tên đàn ông vạm vỡ kia càng mạnh tay hơn.

“Cậu Thanh, để nó sống hay chết ạ?”
Trần Anh Hào bỗng đứng sát vào Dương Thanh, nhỏ giọng hỏi.

Dương Thanh chăm chú nhìn Trần Anh Hào, rất hài lòng với người thanh niên chỉ lớn hơn mình mấy tuổi này.

“Đánh gãy tay chân hắn ta rồi ném ra ngoài đi!”
Dương Thanh cũng không hạ giọng, nói bằng âm lượng bình thường.

“Vâng, cậu Thanh!”
Trần Anh Hào đáp, trong mắt lập tức lóe lên ánh sáng hung tợn.

Anh ta ra lệnh: “Đánh gãy tay chân nó, rồi ném hết mấy tên khốn này ra ngoài!”
“Anh Hào, tôi sai rồi, xin anh đừng đánh gãy tay chân tôi, anh Hào, tôi biết sai rồi, xin anh đừng…!Á…”
Đến giờ Thái Văn mới biết Trần Anh Hào dám đánh gãy tay chân mình thật, lập tức cuống lên, vội vàng cầu khẩn.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn, mấy tên đàn ông vạm vỡ vung ghế lên, đập mạnh vào tay chân hắn ta.

Sau khi rú lên vài tiếng, Thái Văn hoàn toàn bất tỉnh.

Trong lúc nhất thời, cả phòng riêng lặng ngắt.

Trong mắt Thạch Giang, Tiêu Đại Vĩ và Lương Vân tràn ngập sự hoảng sợ.

Cậu cả nhà họ Thái kiêu ngạo trong mắt họ cứ thế bị người ta đánh ngất rồi ném ra ngoài như rác.

Họ nghĩ mãi vẫn không rõ, Trần Anh Hào chỉ là chủ một khách sạn mà thôi, Dương Thanh bảo anh ta ra tay, anh ta cũng dám đánh Thái Văn thật à?
Tuy họ không hiểu nổi nhưng thực tế vẫn là như thế.

Người nhà họ Thái trong phòng riêng nhanh chóng bị đuổi hết ra ngoài như rác rưởi.

“Bây giờ chúng ta tính món nợ vừa rồi nhé”.

Dương Thanh bỗng nhìn về phía đám người Thạch Giang.

“Bịch!”
Gần như cùng lúc, cả ba người đều quỳ xuống đất, sợ xanh mặt, nói với vẻ thấp thỏm: “Anh Thanh, do chúng tôi có tầm nhìn hạn hẹp nên mới gây hấn với anh, xin anh Thanh tha cho chúng tôi, sau này chúng tôi không dám nữa”.

“Mỗi người tự đánh gãy một tay rồi cút đi”.

Dương Thanh nói.

Tuy những người này ăn nói xằng bậy nhưng không đáng chết, chỉ đánh gãy một tay xem như dạy dỗ là được.

Trần Anh Hào bên cạnh Dương Thanh đang nhìn chằm chằm vào họ, ngay cả cậu cả nhà họ Thái cũng bị đánh gãy tay chân rồi ném ra ngoài, nói gì tới họ chứ?
Sau khi nhìn nhau, ba người không do dự nữa, thi nhau cầm lấy chân ghế rồi đập mạnh vào cánh tay mình.

Mấy tiếng rú thảm thiết nhanh chóng vang lên.

“Cậu…!cậu Thanh, chúng…!chúng tôi đi được chưa ạ?”, Lương Vân ôm cánh tay bị gãy, run rẩy nói.

“Bồi thường hết thiệt hại ở đây rồi cút đi!”, Dương Thanh quát.

Sau khi bồi thường xong, ba người Thạch Giang vội vàng bỏ chạy.

“Em đã biết anh Thanh không phải người bình thường, quả nhiên là thế”.

Trương Nhụy bỗng bước đến bên Dương Thanh, mỉm cười quyến rũ, vừa nói vừa dán vào người anh.

Dương Thanh nhíu mày, né đi rồi lạnh lùng nói: “Mùi trên người cô thối quá, tránh xa tôi ra!”
Nụ cười của Trương Nhụy lập tức cứng đờ, nhưng sau khi tận mắt thấy tình trạng thê thảm của đám người kia, cho dù cô ta rất tức giận thì cũng không dám thể hiện ra nữa.

“Anh Thanh đúng là hay nói đùa”.

Nếu vào trường điện ảnh, chắc chắn người phụ nữ này sẽ là nhân tài, nói khóc là khóc luôn.

“Câm miệng!”
Trần Anh Hào bỗng tức giận quát.

Anh ta rất có mắt quan sát nên đã trông thấy vẻ mất kiên nhẫn trên mặt Dương Thanh.

Trương Nhụy lập tức im bặt, nhìn Trần Anh Hào với vẻ tội nghiệp.

Trần Anh Hào nhìn Dương Thanh, thận trọng hỏi: “Cậu Thanh, xử lý người phụ nữ này ra sao ạ?”
Nghe thấy Trần Anh Hào nói thế, Trương Nhụy lập tức căng thẳng.

“Khiến cô ta vĩnh viễn cút khỏi Yến Đô, nếu cô ta dám bước vào Yến Đô một bước, không cần báo với tôi, cứ giết luôn là được”, Dương Thanh không hề thương hoa tiếc ngọc, lạnh lùng nói.

Trương Nhụy chỉ thấy tay chân lạnh buốt, không còn chút sức lực nào, ngồi bệt xuống đất.

Yến Đô là nơi mà cô ta luôn hướng tới, nếu rời đi như thế, giấc mộng của cô ta cũng vỡ tan.

“Người đâu, đưa người phụ nữ này ra sân bay, giám sát cô ta rời khỏi nơi này.

Nếu cô ta dám trốn thì tìm chỗ vắng vẻ rồi chôn luôn!”
Trần Anh Hào ra lệnh, hai tên đàn ông vạm vỡ lập tức bước tới, kéo Trương Nhụy rời đi.

- ————

Chương 698: 698: Đến Yến Đô

Sau khi Trương Nhụy bị kéo đi, trong phòng riêng chỉ còn Dương Thanh, Bàng Tiểu Duyệt, Chu Hân, Nhiếp Giai Giai và Trần Anh Hào.

Trước đó Chu Hân và Nhiếp Giai Giai cũng chế giễu Dương Thanh.

Giờ Trương Nhụy đã bị hai người đàn ông vạm vỡ ép rời khỏi Yến Đô.

Họ bỗng thấy vô cùng sợ hãi, nhỡ Dương Thanh cũng đối xử với họ như thế thì sao?
Hai cô gái nhìn nhau rồi vội vàng chạy đến bên Bàng Tiểu Duyệt, ôm lấy cánh tay cô ta, sợ hãi nói: "Tiểu Duyệt, cho dù thế nào, chúng ta cũng là chị em tốt suốt bốn năm đại học, cậu xin anh Thanh giúp chúng mình đi, đừng đuổi bọn mình khỏi Yến Đô mà".

"Nửa năm nữa bọn mình tốt nghiệp rồi, nếu giờ bị đuổi khỏi Yến Đô thì sẽ mất hết".

"Tiểu Duyệt, xem như bọn mình xin cậu, giúp bọn mình lần cuối được không?"
Chu Hân và Nhiếp Giai Giai sắp khóc tới nơi rồi.

Dương Thanh tức điên, anh có bảo sẽ làm gì hai cô gái đó đâu cơ chứ?
Bàng Tiểu Duyệt cũng hơi căng thẳng.

Cô ta cứ tưởng Dương Thanh chỉ là một đứa con rơi, gia tộc giao tập đoàn Nhạn Thanh cho anh cũng vì muốn bù đắp.

Nhưng sau những chuyện vừa xảy ra, đương nhiên cô ta cũng hiểu Dương Thanh không đơn giản như thế.

Bằng không, sao anh dám đánh gãy tay chân thái tử nhà họ Thái ngay trước đám đông được?
"Anh…!anh Thanh, anh đừng so đo với họ được không ạ?", Bàng Tiểu Duyệt căng thẳng hỏi.

Ngay cả giọng điệu của cô ta cũng cung kính hơn rất nhiều, Nhiếp Giai Giai và Chu Hân đang sợ hãi đều không thấy có gì khác thường, mong đợi nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh thản nhiên nhìn Nhiếp Giai Giai và Chu Hân rồi nói: "Hôm nay, Trương Nhụy chính là bài học, sau này, nếu tôi biết các cô dám tính kế Tiểu Duyệt, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho các cô".

Nghe thấy thế, Chu Hân và Nhiếp Giai Giai biết Dương Thanh đang định tha cho mình, vội cam đoan: "Anh Thanh cứ yên tâm, sau này chúng em sẽ đối xử với Tiểu Duyệt thật tốt, không bao giờ làm hại cô ấy".

"Được rồi, vậy các cô đi trước đi!", Dương Thanh nói.

Hai cô gái như được đặc xá, vội vàng đi trước.

"Cậu Thanh, chắc chắn vừa rồi cậu cũng chưa ăn được gì, hay đến phòng riêng Đế Vương nhé?", Trần Anh Hào cười hỏi.

Dương Thanh đang có chuyện muốn nói với Trần Anh Hào nên gật đầu ngay.

"Tôi sắp xếp người đưa cô về trước nhé?"
Dương Thanh nhìn về phía Bàng Tiểu Duyệt, họ vốn đang giả làm người yêu, giờ đã diễn xong, có thể từ biệt nhau được rồi.

"Tôi không vội về đâu!"
Bàng Tiểu Duyệt thốt lên câu này như ma xui quỷ khiến, nhưng sau khi nói xong, cô ta mới nhận ra Dương Thanh đang đuổi khách, muốn gạt cô ta ra ngoài.

Nhưng cô ta cũng đã nói thế rồi, không hiểu sao cô ta cứ muốn đi theo Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không quan tâm, dẫn Bàng Tiểu Duyệt đến phòng riêng Đế Vương theo Trần Anh Hào.

Không hổ là nhà hàng năm sao, trang hoàng vô cùng lộng lẫy, nhất là gian phòng riêng Đế Vương này, càng thêm tráng lệ.

"Cậu Thanh, cậu thấy tiệm ăn họ Trần thế nào ạ?", Trần Anh Hào cười hỏi.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Không tồi, không ngờ bây giờ việc làm ăn của nhà họ Trần lại mở rộng đến thế, chẳng những kinh doanh châu báu mà còn làm cả khách sạn”.

Trần Anh Hào vội cười đáp: “Đều nhờ phúc của cậu Thanh, bằng không nhà họ Trần đã bị tiêu diệt từ lâu rồi, làm gì có nhà họ Trần hôm nay nữa?”
Đương nhiên Dương Thanh cũng hiểu ý Trần Anh Hào, hồi trước, khi em trai ruột của anh ta đắc tội với Dương Thanh, Dương Thanh đã định tiêu diệt cả nhà họ Trần.

Nhưng Trần Hưng Hải - chủ gia tộc họ Trần lại không tệ, khiến Dương Thanh coi trọng, quyết định bảo vệ nhà họ Trần.

“Không riêng gì châu báu và khách sạn, bây giờ nhà họ Trần còn làm về bất động sản và internet, nhưng ông nội tôi đã nói, tất cả đều nhờ có cậu Thanh, mọi thứ của chúng tôi bây giờ đều do cậu Thanh ban cho, chỉ cần cậu Thanh muốn, nhà họ Trần sẵn sàng giao hết sản nghiệp cho cậu”.

Trần Anh Hào nói đúng sự thật, mỉm cười vui vẻ.

Chuyện Dương Thanh đồng ý ăn cơm với anh ta đã khiến anh ta được yêu mà sợ, hồi trước, chỉ ông nội anh ta mới được ngồi ăn cùng Dương Thanh thôi.

Dương Thanh mỉm cười, hỏi: “Ông nội anh đâu? Giờ ông ấy vẫn khỏe chứ?”

“Ông nội đã truyền vị trí chủ gia tộc cho bố tôi, về dưỡng lão rồi.

Ngày nào ông ấy cũng ở trong nhà, trồng đủ loại hoa và rau quả, cuộc sống rất an nhàn”.

Trần Anh Hào nói: “Nhưng ông nội tôi thường xuyên nhắc tới cậu, vẫn nhớ kỹ ơn đức lớn lao của cậu, còn dặn chúng tôi phải luôn nghe lệnh cậu nữa”.

“Ông chủ Trần đúng là khách sáo quá!”, Dương Thanh cười nói.

Bàng Tiểu Duyệt không thể nói chen vào, nhưng từ cuộc trò chuyện giữa hai người, cô ta đã gặt hái được rất nhiều thông tin, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tuy cô ta không biết gì về nhà họ Trần, nhưng từ những lời Trần Anh Hào vừa nói thì có thể thấy nhà họ Trần cũng thuộc hạng quyền thế, không ngờ họ lại coi trọng Dương Thanh tới mức này.

Quan trọng nhất là Trần Anh Hào còn nói, chỉ cần Dương Thanh đồng ý, nhà họ Trần sẵn lòng giao hết sản nghiệp cho anh.

Khả năng quan sát của Bàng Tiểu Duyệt rất mạnh, cô ta có thể thấy Trần Anh Hào đang vui vẻ từ tận đáy lòng chứ không hề nói dối, như thể việc giao hết sản nghiệp cho Dương Thanh là vinh hạnh của nhà họ Trần.

“Anh Hào, anh sắp xếp người dẫn Tiểu Duyệt đi dạo đi”.

Sau bữa cơm, Dương Thanh bỗng nói với Trần Anh Hào rồi bảo Bàng Tiểu Duyệt: “Tiểu Duyệt, cô chờ tôi một lát, chốc nữa tôi sẽ đưa cô về”.

Trần Anh Hào gọi một cô gái trẻ tới rồi giới thiệu: “A Mỹ, đây chính là cậu Thanh”.

“Chào cậu Thanh ạ!”
A Mỹ cung kính nói rồi nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt sùng bái, rõ ràng đã nghe nói về Dương Thanh.

“Cậu Thanh, đây là bạn gái tôi, cậu cứ gọi cô ấy là A Mỹ là được”, Trần Anh Hào lại giới thiệu với Dương Thanh.

Chuyện này khiến Dương Thanh rất bất ngờ, hóa ra sản nghiệp của nhà họ Trần xuất hiện nhiều như thế là để tiếp cận anh.

Nhưng anh cũng có thể hiểu được lời Trần Anh Hào nói.

“Vậy nếu tôi không nhìn thấy nhà họ Trần thì sao? Các người sẽ không chủ động tới tìm tôi à?”, Dương Thanh cười hỏi.

Trần Anh Hào gật đầu: “Ông nội nói, chỉ khi nhà họ Trần được cậu Thanh nhìn thấy thì mới có tư cách tiếp tục đi theo cậu Thanh”.

“Tốt lắm, nếu ông chủ Trần đã coi trọng tôi như thế, đương nhiên tôi sẽ không để ông ấy thất vọng.

Nhà họ Trần chuẩn bị chuyển đến Yến Đô đi!”, Dương Thanh chợt nói.

Nghe thấy thế, Trần Anh Hào sững sờ: “Cậu Thanh, cậu bảo nhà họ Trần đến Yến Đô ạ?”
“Sao thế? Không muốn à?”, Dương Thanh mỉm cười.

“Muốn chứ! Rất muốn! Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh! Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho ông nội để báo tin tốt này”.

Trần Anh Hào kích động lắp bắp, vừa nói vừa lấy điện thoại ra, bấm số Trần Hưng Hải: “Ông nội, cậu Thanh bảo nhà họ Trần tới Yến Đô!”
Bây giờ Dương Thanh đã quyết định ở Yến Đô lâu dài, đám Tần Thanh Tâm cũng sẽ qua đây, đương nhiên phải có thân tín của mình ở Yến Đô rồi.

Nhà họ Trần vô cùng trung thành, có tư cách tiếp tục đi theo anh.

“Rầm!”
Trần Anh Hào vừa cúp máy, tiếng va đập rất lớn bỗng vang lên, khiến cả tiệm ăn họ Trần như rung chuyển.

- ————

Chương 699: 699: Thấy Thế Nào

“Có chuyện gì thế?”
Trần Anh Hào lập tức sợ hết hồn, rõ ràng tiếng va đập dữ dội kia là tiếng của tai nạn xe.

“Sếp Trần, không xong, người nhà họ Thái tới!”
Đúng lúc này, một người trung niên mặc vest sợ hãi lao vào phòng riêng, nói lớn: “Rất nhiều người nhà họ Thái lái xe tải tới, đâm thẳng vào cửa chính ạ!”
Nghe thấy thế, sắc mặt Trần Anh Hào tái hẳn, thực lực của nhà họ Thái chỉ đứng sau tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô, hơn nửa địa điểm ăn chơi ở Yến Đô đều do nhà họ Thái phụ trách.

Ngay cả tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không muốn trở mặt với gia tộc này, giờ họ lại tới tiệm ăn họ Trần, rõ ràng sẽ không chịu để yên đâu.

“Xong! Xong hết rồi!”
Trần Anh Hào chỉ thấy người mềm nhũn, bối rối nói.

“Sao phải cuống lên thế?”, Dương Thanh nhíu mày.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Trần Anh Hào như sực tỉnh, cho dù trời sập, chẳng phải vẫn còn Dương Thanh ở đây ư? Giọng Dương Thanh nghe rất bất mãn, Trần Anh Hào bỗng vô cùng hối hận, khó khăn lắm mới được nói chuyện với Dương Thanh, thế mà anh ta vừa gặp chuyện đã hốt hoảng vậy rồi.

“Cứ yên tâm, nhà họ Thái sẽ phải bồi thường thiệt hại cho nhà họ Trần gấp trăm nghìn lần”.

Dương Thanh nói rồi quay người đi ra ngoài.

Trần Anh Hào nhìn theo bóng lưng Dương Thanh, bỗng cảm thấy máu trong người sôi trào.

Anh ta nhớ đến những gì mà Dương Thanh đã làm khi một mình xông vào nhà họ Trần lúc trước, đến giờ anh ta vẫn khó có thể quên.

“Anh Thanh, có chuyện gì thế ạ?”
Bàng Tiểu Duyệt đã nghe thấy tiếng động, cũng vừa ra ngoài,

bèn hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh nói: “Cô và A Mỹ cứ ở trong kia đi, tôi dẫn Anh Hào đi xử lý mấy chuyện, sau đó sẽ đưa cô về”.

“Có phải nhà họ Thái tới không?”, Bàng Tiểu Duyệt lo lắng hỏi.

Dương Thanh biết không lừa được Bàng Tiểu Duyệt nên cũng không giấu giếm, gật đầu: “Yên tâm, có tôi ở đây rồi, không vấn đề gì đâu”.

“Anh cẩn thận nhé!”, Bàng Tiểu Duyệt dặn rồi quay người vào trong với A Mỹ.

Dương Thanh mỉm cười, ung dung đi xuống đại sảnh ở tầng một.

Khi anh và Trần Anh Hào xuống đến đại sảnh, mười mấy người mặc đồng phục của tiệm ăn họ Trần đã nằm dưới đất.

Cửa kính của tiệm cũng bị xe tải đâm vào.

Xung quanh còn có một đám đàn ông vạm vỡ, đếm sơ qua cũng phải được trăm người.

Trước những người này là một cái cáng cứu thương, một thanh niên bó bột tay chân đang nằm trên cáng, chính là Thái Văn vừa bị đánh hồi nãy.

“Đập cho tao! Tao muốn tiệm ăn họ Trần hoàn toàn biến mất!” Người trung niên dẫn đầu vung tay lên, một trăm người kia chuẩn bị ra tay.

“Để tôi xem ai dám?”
Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên, chính là Dương Thanh.

Trần Anh Hào theo sát anh, khi thấy đám người nhà họ Thái đông nghịt, anh ta chỉ thấy người mềm nhũn, nếu không có Dương Thanh ở phía trước, anh ta đã ngồi bệt xuống đất từ lâu rồi.

“Bố, chính thằng nhãi kia đã cho người đánh gãy tay chân anh con ạ!”

Bên cạnh người trung niên dẫn đầu, một thanh niên có khuôn mặt sưng húp chỉ vào Dương Thanh rồi nói.

Người đang nói chính là đầu sỏ của mọi chuyện tối nay, Thái Quang.

“Bố, đừng vội giết nó, con muốn nó chết nhưng không phải bây giờ, con phải tra tấn nó, nghiền nát từng khúc xương của nó, khiến nó sống không bằng chết”.

Thái Văn đang nằm trên cáng nghiến răng nghiến lợi, vô cùng căm hận Dương Thanh.

“Nhãi ranh, mày gan đấy nhỉ, dám đánh cả con trai của Thái Hữu Vi tao, mày chán sống rồi chứ gì?”
Thái Hữu Vi tức giận quát rồi chỉ tay vào Dương Thanh: “Bây giờ mày quỳ xuống rồi bò tới đây, tao sẽ cho mày được chết toàn thây”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông chưa rõ mọi chuyện thế nào mà đã dẫn cả đám người tới đối phó tôi, hình như hơi vô lý quá rồi nhỉ?”
“Mày đã đánh con trai tao tàn tật mà còn bảo tao vô lý à? Ông đây nói cho mày biết, ở Yến Đô, nắm đấm của ai lớn hơn thì lời người đó nói chính là đạo lý!”, Thái Hữu Vi giận dữ nói.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Ông nói không sai, nắm đấm của ai lớn hơn thì lời người đó nói chính là đạo lý.

Nếu vậy, giờ ông bồi thường một tỷ rồi dẫn người của ông cút ngay! Biến mất khỏi Yến Đô từ bây giờ!”
Lời Dương Thanh nói khiến mọi người sững sờ.

“Ha ha ha…”
Một lúc lâu sau, Thái Hữu Vi mới phản ứng lại, lập tức phá lên cười: “Nhãi ranh, ý mày là nắm đấm của mày lớn hơn tao á?”
Dương Thanh nghiêm túc gật đầu: “Đúng thế, ông muốn thử không?”
“Có chứ, để tao thử xem sao!”, Thái Hữu Vi nở nụ cười khát máu.

Dương Thanh nhìn Thái Hữu Vi như đang nhìn thằng ngu, chợt bảo Trần Anh Hào: “Anh nhớ hồi nãy tôi đã nói gì không? Nhà họ Trần sẽ chuyển đến Yến Đô, vậy bắt đầu từ

việc thay thế nhà họ Thái nhé, anh thấy thế nào?”
Trần Anh Hào sững sờ, mặt tái mét.

Ở đây có nhiều người nhà họ Thái như thế mà Dương Thanh còn hỏi vậy, chẳng phải là đang muốn chết ư?
“Cậu Thanh, nếu được thế thì quá tốt ạ”.

Tuy Trần Anh Hào e ngại nhưng cũng hiểu Dương Thanh đang thăm dò mình, bây giờ anh ta đã đâm lao rồi thì phải theo lao, cũng không thể bỏ rơi Dương Thanh rồi chạy trốn một mình được.

Nếu anh ta đã không còn đường lui rồi thì phải tin tưởng Dương Thanh thôi.

Sau khi nghe thấy Dương Thanh nói thế, người nhà họ Thái đều phá lên cười.

“Ranh con, tao bỗng thấy nếu cứ thế giết mày thì tiếc quá, mày rất hợp với vai hề, khiến mọi người đều vui vẻ”.

Thái Hữu Vi cười lớn: “Hay mày về nhà họ Thái với tao, chuyên đóng vai hề để pha trò cho bọn tao cười nhé? Ha ha ha…”
Dương Thanh cũng không nói nhảm nữa, anh gọi một cú điện thoại: “Trong vòng mười phút, dẫn một nghìn người tới tiệm ăn họ Trần!”

Anh nói rồi cúp máy luôn.

“Sắp mười phút rồi đấy, sao người của mày vẫn chưa tới hả?”
Nhoằng cái đã hết mười phút, Thái Hữu Vi cười lạnh.

Nhưng ông ta vừa dứt lời, tiếng động liên tiếp bỗng vang lên, qua cửa kính ở đại sảnh tầng một, chỉ thấy mười mấy chiếc xe tải lớn đang đỗ lại trước tiệm ăn họ Trần.

Ngay sau đó, rất nhiều bóng người vạm vỡ thi nhau nhảy xuống xe, đông nghìn nghịt.

Sau đó nữa, mấy trăm người trực tiếp ùa vào đại sảnh tầng một, còn mấy trăm người khác thì ở ngoài vì không chen được nữa.

“Anh Thanh, em không tới trễ chứ?”
Một người cường tráng đi tới trước mặt Dương Thanh, cười lớn.

Dương Thanh mỉm cười, lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi!”
Thái Hữu Vi đang đắc ý lập tức trợn tròn mắt, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Chỉ trong mười phút, Dương Thanh thực sự tìm được hơn nghìn người, hơn nữa ai cũng cao to, rõ ràng không phải người tầm thường.

“Ông thấy một nghìn anh em của tôi thế nào?”, Dương Thanh cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Thái Hữu Vĩ.

- ————

Chương 700: 700: Đánh Mạnh Vào

Lúc này, trong đại sảnh tầng một rộng lớn đông nghịt người.

Một trăm người mà Thái Hữu Vi dẫn tới đây bị dồn hết vào giữa, điều khiến người nhà họ Thái tuyệt vọng chính là, những người do Dương Thanh gọi đến đều có vóc dáng cao to.

Nếu đánh nhau thật, ba bố con nhà họ Thái chỉ có thể chết ở nơi này.

Câu "Ông thấy một nghìn anh em của tôi thế nào" từ Dương Thanh đã khiến Thái Hữu Vi choáng váng.

"Rốt cuộc cậu là ai?"
Tuy Thái Hữu Vi rất sợ hãi nhưng cũng không dám thể hiện ra, chỉ nghiêm nghị hỏi.

Nhưng khí thế hống hách của ông ta đã biến mất hẳn.

"Ông chưa điều tra rõ xem tôi là ai mà đã dám dẫn người tới đây đánh tôi à?", Dương Thanh hỏi với vẻ dí dỏm.

Thái Văn đang nằm trên cáng cứu thương sợ tái mặt, người run lẩy bẩy.

Hắn ta cứ tưởng có bố mình ra mặt rồi, ngay cả người thuộc tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không dám đối đầu với họ, nhưng bây giờ Dương Thanh mới gọi một cú điện thoại, chỉ sau mười phút, một nghìn người đã xuất hiện ở đây.

Nếu hắn ta vẫn chưa biết mình đã đắc tội với nhân vật lợi hại hơn cả tám nhà quyền thế ở Yến Đô thì đúng là ngu xuẩn.

Thái Quang đang đứng cạnh Thái Hữu Vi cũng thấp thỏm, vô thức lùi về sau một bước, sợ mình trở thành kẻ đứng mũi chịu sào.

"Chuyện hôm nay hoàn toàn là hiểu lầm, xin cậu nương tay cho, sau này, chắc chắn tôi sẽ đưa thằng con trời đánh kia và lễ trọng tới tận nhà xin lỗi".

Thái Hữu Vi cũng không phải người bình thường, sau khi biết mình không thắng nổi Dương Thanh thì nhún nhường ngay.

Dương Thanh lắc đầu: “Không được!”
Nghe thấy thế, sắc mặt Thái Hữu Vi càng thêm khó coi.

Ông ta đã nghĩ đến việc Dương Thanh sẽ không dễ dàng tha cho họ nhưng lại không cam lòng, muốn thử xem sao, kết quả vẫn thế.

“Cậu ra giá đi!”, Thái Hữu Vi chợt nói.

Dương Thanh hơi sửng sốt rồi mới hiểu ý đối phương, ông ta đang định bỏ tiền cho yên chuyện.

Đến giờ Trần Anh Hào đang đứng sau Dương Thanh mới hoàn hồn, nhất là khi trông thấy đám người đông nghịt, anh ta thấy máu trong người cũng sôi trào theo.

Anh ta đã đến Yến Đô một khoảng thời gian, đương nhiên cũng biết việc Dương Thanh gọi được một nghìn người chỉ trong mười phút có ý nghĩa gì.

Dương Thanh đã nói muốn cho nhà họ Trần thay thế nhà họ Thái, anh ta cứ tưởng Dương Thanh đùa, nhưng giờ anh ta đã hiểu, Dương Thanh không đùa mà thực sự có khả năng làm thế.

“Chẳng phải ông vừa nói nắm đấm của ai lớn hơn thì lời người đó nói chính là đạo lý ư? Sao giờ lại bảo tôi ra giá thế?”, Dương Thanh mỉm cười.

Trong mắt Thái Hữu Vi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ông ta cắn răng: “Tôi nhận thua!”
Nếu Thái Hữu Vi quỳ xuống xin tha ngay, có lẽ Dương Thanh sẽ không coi ông ta ra gì, nhưng đến nước này mà ông ta vẫn định dùng tiền để mua sự an toàn, cũng không phải kẻ tầm thường đâu.

Nhưng trước giờ Dương Thanh chưa bao giờ nương tay với những ai định giết mình.

“Thái Hữu Vi, chẳng phải vừa nãy ông còn vênh váo nói sẽ khiến cậu Thanh sống không bằng chết ư? Sao giờ đã nhận thua rồi?”
Sau khi do dự mấy giây, rốt cuộc Trần Anh Hào cũng đứng dậy, chế giễu: “Nếu tôi không đoán sai, chắc đây là kế hoãn

binh của ông nhỉ? Ông định né đi trước rồi về gọi thêm người tới đây để đối phó với cậu Thanh đúng không?”

“Mày là ai? Mày cũng có tư cách nói chuyện với ông đây à?”, Thái Hữu Vi tức giận quát.

Ông ta là người thừa kế nhà họ Thái, sắp lên nối nghiệp, nhà họ Thái nắm giữ gần nửa chốn ăn chơi ở Yến Đô, ông ta cúi đầu trước Dương Thanh cũng vì bất đắc dĩ, nhưng ông ta sẽ không coi một thanh niên như Trần Anh Hào ra gì.

“Nếu không có nhà họ Thái, ông là cái thá gì chứ?”
Trần Anh Hào mỉa mai, trong mắt không hề có vẻ e dè.

Nếu Dương Thanh không ở đây, đừng nói là bốp chát với Thái Hữu Vi, cho dù đang ở trước mặt Thái Văn và Thái Quang, anh ta cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Trong mắt Thái Hữu Vi lóe lên ánh sáng sắc bén, ông ta híp mắt, nhìn chằm chằm vào Trần Anh Hào: “Nhãi ranh, tao nhớ mày rồi, chắc chắn mày sẽ hối hận!”
Dù sao Trần Anh Hào cũng tới từ Châu Thành nhỏ bé, khí thế không thể hơn được Thái Hữu Vi.

Lúc này anh ta bỗng thấy vô cùng sợ hãi.

Trừ khi nhà họ Trần có thể thay thế nhà họ Thái thật, bằng không, chắc chắn nhà họ Thái sẽ không tha cho nhà họ Trần.

Dương Thanh chỉ cười chứ không nói gì, cũng không định đứng ra giúp Trần Anh Hào, anh ta vẫn cần rèn luyện thêm.

Nhà họ Trần là gia tộc trung thành với anh, Trần Anh Hào là người thừa kế đời thứ ba, cần phải được bồi dưỡng.

“Trần Anh Hào, gan chó của mày lớn thật đấy, mày tưởng mày có chỗ dựa rồi là có thể vênh váo trước mặt bố tao ư?”
Thái Văn đang nằm trên cáng nghiến răng nghiến lợi: “Tao nói cho mày biết, ngay cả ông nội mày cũng không có tư cách nói chuyện với bố tao, rõ chưa?”
Thái Văn và Trần Anh Hào vốn có quen biết, đương nhiên hắn ta cũng biết rõ tình hình của nhà họ Trần.

Mắt Trần Anh Hào lập tức đỏ ngầu, anh ta chỉ vào Thái Quang, tức giận quát: “Mày cứ thử đụng đến một cọng tóc của

những người bên cạnh tao xem!”
“Ha ha ha, Trần Anh Hào, mày đang sợ à?”
Thấy dáng vẻ tức giận của Trần Anh Hào, Thái Quang cười ha hả: “Nếu sợ thì mày quỳ xuống xin tao đi!”
“Xin mày á? Đừng hòng!”, Trần Anh Hào nén giận, cười lạnh.

Tuy Trần Anh Hào hơi mất bình tĩnh, nhưng anh ta làm được thế này đã khiến Dương Thanh rất hài lòng.

“Anh Hào, anh muốn đánh hắn ta không?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Trần Anh Hào thoáng sửng sốt, trong mắt lóe lên vẻ hung tợn rồi lập tức gật đầu: “Muốn!”
“Nếu đã muốn thì anh qua đó, đánh cho hắn ta quỳ xuống xin tha đi”, Dương Thanh cười híp mắt.

Trần Anh Hào lập tức sững sờ, Dương Thanh đang bảo anh ta đi một mình đến trước mặt một trăm cao thủ nhà họ Thái rồi đánh Thái Quang ư?
“Nếu anh sợ thì xem như tôi chưa nói gì!”, Dương Thanh vẫn mỉm cười.

- ————

Chương 701: 701: Có Công Bằng Không

Như thể đã thấy được sự thất vọng thoáng lóe lên trong mắt Dương Thanh, Trần Anh Hào lập tức cuống lên, vội nói: “Cậu Thanh, tôi đi ạ!”
Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Nếu đánh chết được luôn thì quá tốt”.

“Tôi sẽ đích thân giết hắn ta!”
Trần Anh Hào kiên định nói rồi dứt khoát bước từng bước về phía Thái Quang.

Sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người, sắc mặt Thái Hữu Vi hơi khó coi.

Dương Thanh bảo Trần Anh Hào đánh Thái Quang, tức là đang định đánh con ông ta ngay trước mặt ông ta đấy.

Điều khiến ông ta uất ức chính là ông ta chỉ dẫn tới đây một trăm người, còn bên Dương Thanh có tới một nghìn người.

Dương Thanh bảo Trần Anh Hào đánh con ông ta, ông ta dám ngăn cản chắc?
Thấy Trần Anh Hào bước về phía mình, Thái Quang đang hống hách lập tức nhận ra tình hình hiện giờ, sợ hết hồn ngay.

“Bố, con không muốn chết, bố phải cứu con!”
Thái Quang cuống cả lên, vội nói bằng giọng nghẹn ngào.

“Câm miệng!”
Thái Hữu Vi nghiến răng nghiến lợi, tức giận quát.

Đại sảnh yên ắng hẳn, mọi người đều im lặng nhìn Trần Anh Hào đang bước từng bước về phía đám người nhà họ Thái.

Không ít người cảm thấy mình phải thay đổi cách nhìn về Trần Anh Hào.

Cho dù bên Dương Thanh đông hơn, đang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng phe đối phương cũng có tận một trăm người.

Trần Anh Hào đang đi một mình về phía nhà họ Thái, định ra tay với Thái Quang.

Không ai dám chắc liệu nhà họ Thái có làm liều không.

Nghe lời Dương Thanh nói thì anh đang muốn lấy mạng Thái Quang.

Nếu Trần Anh Hào giết Thái Quang thật, nhà họ Thái sẽ làm thế nào?
"Bố, nó định giết con, nó định giết con! Bố cứu con, mau cứu con với!", Thái Quang thực sự sợ hãi, cầu khẩn.

Tuy Thái Quang là con Thái Hữu Vi nhưng cũng không có quyền lực gì, bao năm qua, cơ thể anh ta đã suy kiệt vì rượu chè và gái gú, trước đó còn bị Dương Thanh đánh, giờ lại bị Trần Anh Hào dọa cho run lẩy bẩy.

Nếu Trần Anh Hào thật sự mạnh tay thì hoàn toàn có thể giết Thái Quang.

"Câm mồm!"
Thái Hữu Vi quát, đương nhiên ông ta cũng hiểu rõ tình cảnh của mình bây giờ.

Rốt cuộc Thái Quang cũng im, nhưng vẫn sợ tới mức run bần bật.

"Con trai tôi đang bị thương, cậu lại bảo người của cậu đánh nó thì bất công quá nhỉ?", Thái Hữu Vi bỗng nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh cười cười, nhìn về phía Mã Siêu bên cạnh: "Có à?"
Mã Siêu nhếch môi cười mỉa mai: "Chẳng phải ông ta đã nói nắm đấm của ai lớn thì lời người đó nói chính là đạo lý ư? Giờ nắm đấm của anh Thanh lớn hơn, đương nhiên phải theo lời anh nói rồi, anh bảo công bằng thì sẽ công bằng".

Dương Thanh gật đầu: "Tôi thấy rất công bằng, chẳng phải vừa nãy tên kia còn uy hiếp Anh Hào, bảo anh ta và người thân ra đường cẩn thận ư? Chắc chắn hắn ta tự thấy mình rất mạnh, vốn không sợ Anh Hào".

Thái Hữu Vi sầm mặt, nhưng Dương Thanh và Mã Siêu nói không sai, chính Thái Quang đã lôi người thân của Trần Anh Hào ra để đe dọa trước.

“Đương nhiên, nếu họ muốn làm chuyện bất công thì chúng ta chỉ có thể bất công hơn rồi”, Dương Thanh chợt nói.

Mã Siêu cười hề hề: “Em hiểu rồi!”
Tiếp đến, Mã Siêu nói lớn với một nghìn người kia: “Nếu ai dám không tuân theo quy tắc thì giết cho tôi!”
“Vâng!”
Một nghìn người đứng dậy hò hét, như khiến trời đất rung chuyển.

Trần Anh Hào đang hơi căng thẳng cũng bình tĩnh lại, chỉ thấy máu trong người sôi lên, toàn thân tràn ngập sức mạnh.

Sắc mặt Thái Hữu Vi khó coi tới cực điểm, Dương Thanh đang cảnh cáo ông ta, cho dù Trần Anh Hào giết Thái Quang, ông ta cũng không được nhúng tay vào, bằng không trận chiến giữa một nghìn người và một trăm người sẽ bắt đầu ngay.

“Bố, con không muốn chết, con không muốn chết! Bố cứu con, cứu con!”, Thái Quang rú lên.

“Bốp!”

Thái Hữu Vi tát Thái Quang một phát, tức giận quát: “Mày bình tĩnh lại xem nào?”
“Chẳng phải chỉ là đánh nhau thôi ư? Tao vẫn đứng đây, mày sợ gì chứ?”
“Mày là con trai của Thái Hữu Vi tao, ông nội mày là chủ gia tộc họ Thái, ở Yến Đô, ai dám giết mày hả?”
Sau khi bị tát một phát, Thái Quang cũng bình tĩnh hơn.

Nghe thấy Thái Hữu Vi nói thế, anh ta đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Không phải do Trần Anh Hào, mà một nghìn người đàn ông vạm vỡ xung quanh đã mang lại áp lực quá lớn, khiến cậu ta có cảm giác ngạt thở tới nơi.

“Bố, con nghe lời bố, con sẽ đánh với nó!”, Thái Quang cắn răng.

“Đây mới là con trai Thái Hữu Vi!”
Thái Hữu Vi nặng nề vỗ vai Thái Quang, cắn răng: “Đánh mạnh vào cho bố!”

“Vâng ạ!”
Thái Quang nói rồi đi về phía Trần Anh Hào.

Lúc này mọi người trong đại sảnh đã lùi lại, chừa một khu vực cho Trần Anh Hào và Thái Quang.

Trần Anh Hào nhìn Thái Quang bằng ánh mắt đằng đằng sát khí.

“Mày muốn làm gì tao cũng được, nhưng không được lôi người thân của tao vào.

Tao sẽ đích thân giết mày!”
Trần Anh Hào hung tợn nói.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Trần Anh Hào, Thái Quang vừa thả lỏng lại bắt đầu căng thẳng: “Tao chỉ nói thế thôi, tao nghĩ chúng ta vẫn chưa tới mức một mất một còn”.

Trần Anh Hào cười khẩy: “Mày nghĩ tao tin mày chắc? Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tới đi!”
Trần Anh Hào nói rồi xông thẳng tới, vung nắm đấm.

“Rầm!”

Thái Quang vẫn đang căng thẳng nên chưa kịp phản ứng lại, mặt bị trúng một đấm.

Thái Quang hoàn toàn sụp đổ, ngã lăn ra đất, co rúm lại, ôm đầu khóc to.

Trần Anh Hào vẫn không nương tay, chỉ nhớ đến những lời đe dọa của Thái Quang lúc trước, liều mạng tấn công.

“Dừng lại!”
Rốt cuộc Thái Hữu Vi cũng không nhìn được nữa, giận dữ quát Trần Anh Hào.

Trần Anh Hào giẫm lên người Thái Quang, lạnh lùng nhìn Thái Hữu Vi bằng đôi mắt đỏ ngầu: “Sao thế? Ông định chơi trò bất công à?”
“Nó đã nhận thua rồi!”, Thái Hữu Vi quát khẽ.

“Nhận thua thì sao chứ? Cậu Thanh muốn hắn ta chết, hắn ta sẽ phải chết!”
Trần Anh Hào nói rồi bỗng đạp một phát.

“Mày dám!”
Thái Hữu Vi gầm lên rồi lao về phía Trần Anh Hào.

Nhưng Trần Anh Hào đã đạp trúng cổ Thái Quang.

“Rắc!”
Thái Quang trợn tròn mắt, ngoẹo đầu sang một bên, chết không nhắm mắt, trong mắt còn có vẻ hoảng sợ.

- ————

Chương 703: 703: Mua Lại Nhà Họ Thái

Thái Hữu Vi vốn định tìm Thái Hoàng để nghĩ cách đối phó Dương Thanh.

“Bố thực sự muốn gặp nó sao?”, Thái Hữu Vi kinh ngạc hỏi.

Thái Hoàng gật đầu, nghiêm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến tồn vong của nhà họ Thái, bố không thể không đi!”
“Không nghiêm trọng đến vậy đâu chứ?”
Thái Hữu Vi bĩu môi hỏi.

“Nói ít thôi.

Bây giờ con mau dẫn Thái Văn đi cùng bố đến tiệm ăn họ Trần”, Thái Hoàng cau mày nói.

“Dẫn theo bao nhiêu người ạ?”, Thái Hữu Vi lại hỏi.

“Dẫn người?”
Thái Hoàng cả giận nói: “Chúng ta đi xin lỗi, dẫn người đi là muốn chết hả?”
Thấy bố mình nổi giận, Thái Hữu Vi không dám hỏi thêm nữa, vội vàng đáp: “Vâng!”
Sau khi Thái Hữu Vi rời đi, Thái Hoàng đã bấm máy gọi một số đã lâu không liên lạc.

Đối phương nhanh chóng nghe máy, giọng nói trầm thấp vang lên: “Nói!”
“Nhà họ Thái gặp phiền phức rồi!”, Thái Hoàng nói.

“Ở đâu? Lúc nào?”, đối phương hỏi.

Thái Hoàng nhìn đồng hồ.

Dương Thanh bảo ông ta tới trong vòng nửa tiếng, bây giờ đã là mười lăm phút, bèn nói: “Mười lăm phút sau, tiệm ăn họ Trần!”
“Được!”
Đối phương vẫn đáp rất ngắn gọn rồi cúp máy.

Trong phòng Đế Vương xa hoa nhất của tiệm ăn họ Trần.

“Anh Thanh định nắm trọn toàn bộ gia tộc đứng đầu Yến Đô đấy à?”, Mã Siêu cười hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi chưa từng muốn nắm giữ bất kỳ gia tộc nào, đây chỉ là tự vệ mà thôi”.

“Em thấy bây giờ chủ nhà họ Diệp là Diệp Mạn rất xem trọng chàng rể là anh, nghe nói bà ấy còn từng tuyên bố trước mặt mọi người sẽ giao nhà họ Diệp cho chị dâu”.

Mã Siêu cười nói: “Cả gia tộc Vũ Văn cũng sợ anh, nhà họ Hoàng cũng phải nghe theo lời anh.

Bây giờ ít nhất có ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đứng về phe anh rồi”.

“Nếu nhà họ Trần thay thế nhà họ Thái, lại có thực lực gần bằng tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, anh Thanh sẽ nắm được nửa giang sơn của Yến Đô vào tay!”
Dương Thanh cười ẩn ý nhìn Mã Siêu: “Sao tôi cảm thấy dạo này cuộc sống của cậu nhàn hạ quá vậy, lắm miệng hơn trước nhiều.

Có cần tôi giao cho nhiệm vụ huấn luyện cường độ cao không?”
Nghe vậy, Mã Siêu sợ hãi vội đáp: “Anh Thanh bớt giận!”
Tuy Dương Thanh và Mã Siêu rất thân thiết nhưng khi ở biên giới phía Bắc, Dương Thanh là huấn luyện viên ma quỷ nổi danh.

Huấn luyện cường độ cao của anh có thể khiến người sống dở chết dở.

Trần Anh Hào và Trần Hạo im lặng ngồi cạnh lắng nghe, cả hai đều vô cùng kinh hãi.

Nghe Dương Thanh và Mã Siêu nói chuyện, bọn họ biết được rất nhiều tin tức quan trọng.

Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô có nhà họ Diệp, nhà Vũ Văn và nhà họ Hoàng đều sợ Dương Thanh.

Nhất là nhà họ Hoàng giờ đây đã nghe lời Dương Thanh răm tắp.

Nếu tin này lộ ra ngoài, có lẽ sẽ làm rung chuyển cả Yến Đô.

Hai bố con Trần Hạo và Trần Anh Hào vốn còn lo lắng nhà họ Thái, giờ đây không còn sợ gì nữa.

Ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều đứng về phe Dương Thanh, một gia tộc có thế lực không bằng những gia tộc này có thể làm gì được?
"Nói đùa vậy thôi, nhưng huấn luyện không thể thiếu.

Cậu biết Chiêu Châu không hề đơn giản, vẫn còn rất nhiều cao thủ đỉnh cao cậu không đánh lại, có lẽ đến cả tôi cũng chưa hẳn là đối thủ".

Dương Thanh đột nhiên nghiêm túc nói.

Giống như lúc trước gặp Kim Cương của Hiệp hội Võ thuật ở nhà họ Diệp.

Ông ta là tổng chi hội trưởng khu Chiêu Châu nhưng mới chỉ xếp thứ ba trong Hiệp hội Võ thuật.

Mà Mã Siêu lại đánh thua ông ta.

Vậy thì cao thủ đứng thứ nhất, thứ hai của Hiệp hội Võ thuật còn mạnh đến mức nào?
Mã Siêu vội vàng nói: "Anh Thanh, từ khi rời khỏi biên giới phía Bắc, em chưa từng lơ là luyện tập".

Dường như Dương Thanh cảm nhận được gì đó, bỗng nheo mắt lại: "Có lẽ hôm nay cậu có cơ hội luyện tay rồi".

Anh vừa dứt lời, nhân viên phục vụ của tiệm ăn họ Trần đã chạy vào phòng: "Sếp Trần, người nhà họ Thái tới xin gặp!"
Trần Hạo vô thức nhìn sang Dương Thanh, thấy anh gật đầu mới ra lệnh: "Cho họ vào!"
"Vâng!"
Nhân viên phục vụ nhanh chóng dẫn theo mấy người đi vào.

Có tất cả năm người, ngoại trừ Thái Hữu Vi và Thái Văn mà Dương Thanh từng gặp còn có một lão già tóc trắng.

Thái Văn được hai gã cao to lực lưỡng khiêng cáng tới.

Sau khi đặt Thái Văn xuống, hai gã kia lập tức rời đi.

Rõ ràng lão già tóc trắng này chính là chủ nhà họ Thái, Thái Hoàng.

“Cậu là cậu Thanh phải không?”
Thái Hoàng chủ động hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn lão ta: “Cháu nội ông định động tay động chân với bạn tôi, còn tuyên bố muốn làm nhục họ.

Một thằng cháu trai khác của ông lấy người thân của Anh Hào để uy hiếp anh ta.

Con trai ông dẫn trăm người tới muốn dùng vũ lực nói lý, còn tuyên bố muốn đánh gãy tay chân tôi”.

Thái Hoàng cau mày, lại lấy thêm một cái thẻ ngân hàng nữa: “Hai tỷ! Đây là giới hạn cuối cùng của tôi!”.

Đam Mỹ Sắc
“Ông chủ Thái nghĩ mạng của con trai và cháu trai mình chỉ đáng giá hai tỷ thôi à?”
Dương Thanh híp mắt nói: “Vậy thì tôi cho ông ba mươi tỷ để mua mạng ba đời nhà ông!”
Dứt lời, toàn thân Dương Thanh tỏa ra sát khí khủng bố.

Ba người nhà họ Thái đều sợ ngây người, chỉ thấy toàn thân lạnh toát như bị thần chết để mắt tới.

“Cậu Thanh bớt giận.

Năm tỷ, tôi cho cậu năm tỷ.

Mong cậu tha cho chúng tôi một đường sống”.

Thái Hoàng vô cùng khiếp sợ, vội vàng xin xỏ.

Nhưng Dương Thanh chỉ lắc đầu cười lạnh: “Tôi cho ông mười tỷ để mua lại cả nhà họ Thái!”
Nghe vậy, Thái Hoàng chết lặng.

Tài lực của nhà họ Thái ít nhất cũng phải hàng trăm tỷ, Dương Thanh lại muốn dùng mười tỷ đổi lấy nhà họ Thái trị giá trăm tỷ.

Đây không phải mua bán mà là cướp đoạt.

- ————

Chương 704: 704: Là Mua Không Phải Cướp

Đến cả Trần Hạo và Trần Anh Hào ở sau lưng Dương Thanh cũng sợ ngây người, dùng số lẻ trong tổng tài sản của nhà họ Thái để mua lại nhà họ Thái.

Nhưng nhà họ Thái có bán không?
"Cậu Thanh thật biết nói đùa".

Thái Hoàng nổi giận đùng đùng nhưng vẫn phải cười gượng nói.

"Ông nghĩ tôi đang nói đùa với ông sao?"
Dương Thanh cười hỏi.

Thái Hoàng chưa kịp lên tiếng anh đã hỏi tiếp: "Ông có tư cách để tôi nói đùa với ông sao?"
Nụ cười trên mặt Thái Hoàng lập tức cứng đờ.

Lão ta vốn còn ôm ấp một tia hi vọng.

Nhưng hiện giờ lão ta đã biết, Dương Thanh chẳng hề có ý định nói chuyện hẳn hoi với mình mà chỉ muốn chỉnh nhà họ Thái.

"Bố ơi, cậu ta khinh người quá đáng!", Thái Hữu Vi trầm giọng nói.

Thái Văn đang nằm trên cáng cứu thương cũng rất hối hận.

Nói trắng ra, những gì nhà họ Thái gặp phải tuy do Thái Quang mà ra nhưng hắn ta cũng là đồng lõa.

Hắn ta là người làm anh trai, cũng là người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Thái, thế nhưng lại kiêu ngạo khinh người nên mới đắc tội Dương Thanh.

Bây giờ đến cả ông nội cũng phải khúm núm xin lỗi trước mặt một người hơn hai mươi tuổi, cố tìm đường sống cho gia tộc.

"Cậu Thanh, mọi chuyện đều tại tôi dung túng em trai.

Nếu không chúng tôi cũng không đắc tội cậu".

Thái Văn cắn răng nói: “Em trai tôi đã phải trả giá bằng cả mạng sống.

Xin cậu Thanh giơ cao đánh khẽ.

Nếu vẫn không chịu bỏ qua cho nhà họ Thái thì có thể giết tôi”.

“Thái Văn!”
Thái Hữu Vi đỏ bừng mắt hét lên.

Ông ta chỉ có hai đứa con trai là Thái Văn và Thái Quang.

Giờ Thái Quang đã chết, nếu Thái Văn cũng chết ông ta sẽ không còn ai nối dõi.

Không chỉ vậy, bây giờ Thái Văn còn là cháu đích tôn duy nhất của cả gia tộc.

Hắn ta mà chết thì nhà họ Thái sẽ tuyệt hậu.

“Bố ơi, chúng ta liều với bọn họ đi!”, Thái Hữu Vi tức giận rống lên.

“Câm miệng!”
Thái Hoàng quát lớn.

Thái Hữu Vi không cam lòng nhưng vẫn nghe lời ngậm miệng.

Dương Thanh bình tĩnh ngồi trên ghế nhìn Thái Hoàng.

“Mười tỷ!”
Thái Hoàng cắn răng nói: “Tôi cho cậu mười tỷ, chúng ta bắt tay làm hòa!”
Dương Thanh bật cười: “Ông nghĩ tôi thiếu mười tỷ đó sao?”
“Dù thế nào tổng tài sản của nhà họ Thái cũng lên tới trăm tỷ.

Cậu muốn dùng mười tỷ mua lại nhà họ Thái là điều không thể!”, Thái Hoàng đáp.

“Đúng là nhà họ Thái có gia sản trăm tỷ nhưng cũng chỉ khi nhà họ Thái còn tồn tại.

Nếu bị hủy diệt đừng nói là có một trăm tỷ, tôi còn có thể khiến các ông mắc nợ một trăm tỷ đấy, ông tin không?”, Dương Thanh cười lạnh hỏi.

Sắc mặt Thái Hoàng rất khó coi.

Lão ta biết lời anh nói là sự thật.

Một chàng trai trẻ có thể huy động một nghìn cao thủ chỉ trong mười phút chắc chắn phải có lai lịch rất lớn.

Thậm chí lão ta còn hoài nghi Dương Thanh là người của Vương tộc và Hoàng tộc.

Nếu là thật, đúng là Dương Thanh có thể khiến nhà họ Thái mắc nợ trăm tỷ.

"Vậy là cậu Thanh quyết tâm dùng mười tỷ mua lại nhà họ Thái rồi sao?", Thái Hoàng hỏi.

Mã Siêu không nhịn được nói chen vào: "Này ông già, mười tỷ đủ cho mấy đời nhà ông sống tốt rồi.

Tôi khuyên ông vẫn nên gặp tốt thì nhận đi, nếu không đến cả mười tỷ cũng chẳng còn, ông hối hận không kịp đâu".

Trần Hạo và Trần Anh Hào không dám xen vào.

Nội dung cuộc đàm phán của Dương Thanh và Thái Hoàng quá khủng bố, bọn họ không có tư cách tham gia.

Thái Hoàng đột nhiên nở nụ cười: "Cậu nghĩ có thể dễ dàng chiếm đoạt nhà họ Thái sao?"
"Chẳng lẽ còn vấn đề gì nữa?", Dương Thanh hỏi.

Thái Hoàng lắc đầu: "Cậu đã tự tin như vậy, tôi cũng muốn chống mắt lên xem cậu diệt nhà họ Thái của tôi kiểu gì!"
"Diệt đi thì tiếc lắm.

Tôi muốn chiếm cả nhà họ Thái cơ!"
Anh vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đạp ra.

Một người trung niên chắp tay sau lưng chậm rãi bước tới.

Thấy ông ta, Trần Hạo và Trần Anh Hào đều sợ ngây người, vô thức núp sau lưng Dương Thanh.

Đến cả Mã Siêu cũng nghiêm túc hẳn lên, lập tức đứng dậy chuẩn bị ra tay.

"Cậu Tư! Cuối cùng cậu cũng tới rồi!", Thái Hoàng mỉm cười nhẹ nhõm.

Cả căn phòng chỉ còn lại Dương Thanh vẫn tỏ ra bình tĩnh, không hề ngạc nhiên vì sự xuất hiện của đối phương
Bởi vì anh đã cảm giác được ông ta từ vừa nãy, chỉ là bây giờ mới chịu xuất hiện.

"Ranh con ngông cuồng dám chiếm đoạt gia tộc do Hiệp hội Võ thuật bồi dưỡng?"
Người đàn ông trung niên lạnh giọng quát.

Thái Hoàng gọi ông ta là cậu Tư, ông ta lại nói nhà họ Thái là gia tộc do Hiệp hội Võ thuật bồi dưỡng.

Thân phận của ông ta rất đặc biệt.

Cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật, ở tổng chi hội khu Chiêu Châu có thực lực gần bằng tổng chi hội trưởng Kim Cương.

Trần Hạo và Trần Anh Hào cũng biết tới sự tồn tại của Hiệp hội Võ thuật, cũng đã đoán được thân phận của đối phương, lập tức mặt cắt không còn giọt máu.

Lý Kình đột nhiên nói.

.

Đam Mỹ H Văn
Có một vệ sĩ trẻ tuổi không yếu hơn ông ta bao nhiêu chứng tỏ lai lịch của đối phương rất mạnh.

Lý Kình cũng không dám tùy tiện đắc tội, trừ phi có thể diệt khẩu toàn bộ mọi người ở đây.

Nếu không đắc tội với một gia tộc đỉnh cao không phải chuyện gì tốt đẹp.

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?", Dương Thanh cười híp mắt hỏi.

"Cậu không đồng ý thì định thế nào?"
Lý Kình lạnh giọng nói: "Nhà họ Thái là gia tộc được Hiệp hội Võ thuật bồi dưỡng, chẳng lẽ cậu còn muốn đi cướp của Hiệp hội Võ thuật?"
"Không phải cướp, mà là mua!", Dương Thanh đáp.

Lý Kình không nói tiếp, nheo mắt lại.

Dường như chàng trai trẻ này không hề e sợ Hiệp hội Võ thuật.

Hai bố con Trần Hạo và Trần Anh Hào trốn sau lưng Dương Thanh không dám thở mạnh.

Ba ông cháu nhà họ Thái lại vô cùng chờ mong.

Có Lý Kình ở đây, bọn họ hầu như có thể nắm chắc thắng lợi trong tay.

- ————

Chương 705: 705: Mã Siêu Đột Phá

“Thời gian của tôi quý giá lắm, không rảnh ở đấu võ mồm với ông.

Nói xong rồi thì cút đi!”
Dương Thanh bỗng nhìn Lý Kình.

Anh vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều chết lặng.

Ba ông cháu nhà họ Thái đều hưng phấn vì cảm thấy Lý Kình đã nổi giận.

“Ranh con, cậu to gan lắm, dám nói với ông Tư như vậy.

Cậu có biết Hiệp hội Võ thuật là thế lực như thế nào không?”
Thái Hữu Vi cười khẩy nói: “Nhìn cậu chắc là chưa biết, để tôi phổ cập cho! Hiệp hội Võ thuật mạnh hơn tất cả các gia tộc ở Chiêu Châu!”.

“Chỉ với tổng chi hội khu Chiêu Châu, dù tám gia tộc đứng đầu Yến Đô liên thủ cũng không phải đối thủ”.

“Còn nhà họ Thái chính là gia tộc được Hiệp hội Võ thuật bồi dưỡng.

Ngoài mặt là nhà họ Thái nhưng thực tế mọi thứ của chúng tôi đều thuộc về Hiệp hội Võ thuật”.

“Bây giờ cậu đã biết mình đắc tội với ai chưa?”
Thái Hữu Vi lại kiêu ngạo khoe khoang, không còn sợ hãi Dương Thanh như vừa nãy.

Nhưng Dương Thanh vẫn chẳng mảy may e ngại.

Lúc anh nhìn ông ta, ánh mắt tràn đầy trêu tức.

“Tôi vốn định dùng mười tỷ mua lại nhà họ Thái nhưng bây giờ tôi không muốn bỏ ra một đồng nào nữa, bởi vì không cần thiết”, Dương Thanh nói.

“Ranh con muốn chết hả?”
Lý Kình đã nổi trận lôi đình, lao vọt tới chỗ Dương Thanh.

Ông ta vốn còn kiêng kị lai lịch của anh, nhưng anh lại đòi cướp đoạt nhà họ Thái, hoàn toàn không coi Hiệp hội Võ thuật ra gì.

Vậy nên ông ta muốn giết Dương Thanh.

Chỉ cần diệt khẩu toàn bộ người trong phòng là có thể giấu được chuyện.

Đến lúc đó dù lai lịch của Dương Thanh lớn đến đâu cũng không thể tra ra được ông ta.

Dương Thanh không hề có ý định ra tay, vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ là ánh mắt nhìn Lý Kình tràn đầy lạnh lẽo.

"Ông vẫn chưa có tư cách đấu với anh Thanh đâu!"
Thấy Lý Kình tấn công, Mã Siêu lập tức xông lên.

"Uỳnh!"
Thoáng chốc cả hai đã sáp lại gần, đồng loạt ra đòn.

Ầm!
Chiếc bàn tròn xa hoa trong phòng bị vỡ tan tành.

"Bịch bịch bịch!"
Tiếng đánh đấm giòn giã vang lên.

Thái Hoàng vốn tràn đầy lòng tin hoảng hốt chứng kiến, phát hiện thực lực của Mã Siêu không hề thua kém Lý Kình.

Lý Kình là cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật!
Vậy mà giờ đây lại đánh ngang tay với một người chỉ mới hai tư, hai lăm tuổi.

Sao có thể như vậy được?
Nếu lão ta không biết Lý Kình đang vô cùng tức giận, có lẽ sẽ cho rằng ông ta đang nương tay.

"Cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật đây sao? Cũng chỉ vậy mà thôi!", Mã Siêu đánh lui Lý Kình chỉ bằng một đấm, cười lạnh nói.

Lý Kình đứng cách Mã Siêu chừng hai mét, sắc mặt khó coi.

Dù ông ta vẫn chưa dùng hết sức nhưng thực lực Mã Siêu đang thể hiện ra đã rất mạnh rồi.

Ông ta còn có cảm giác, dường như Mã Siêu cũng chưa đánh hết sức.

Nếu quả thực là vậy, chỉ e lai lịch của Dương Thanh sẽ rất kinh khủng.

“Ranh con, không thể không thừa nhận tôi đã khinh địch.

Nhưng nếu đây đã là toàn bộ thực lực của cậu thì còn lâu mới đánh bại được tôi”.

Lý Kình đột nhiên lên tiếng, giọng điệu khinh thường nhưng chỉ là giả bộ mà thôi.

Mã Siêu cười nhạo: “Nói nhảm nhiều quá! Nếu ông đồng ý đi theo anh Thanh, tôi có thể tha cho ông một con đường sống”.

“Ngông cuồng!”
Lý Kình cả giận quát, lập tức nhanh như chớp vọt tới trước mặt Mã Siêu.

Mã Siêu nhìn như ngông cuồng nhưng ánh mắt lại tràn đầy nghiêm túc.

Được đánh với cao thủ cấp bậc này chính là cơ hội gia tăng thực lực của anh ta.

Anh ta không dám chậm trễ, thấy Lý Kình ngày càng mạnh cũng bộc phát toàn bộ sức lực.

“Bịch!”
Một giây sau, nắm đấm của Lý Kình đập trúng lồng ngực Mã Siêu.

“Phụt!”
Mã Siêu phun máu, lùi lại năm sáu bước.

Anh ta chưa kịp đứng vững, Lý Kình đã xuất hiện ở trước mặt, giơ chân đá vào huyệt Thái Dương của anh ta.

“Vù!”
Mã Siêu không có cơ hội phản đòn, cơ bắp dưới chân co rút đạp mạnh xuống đất, miễn cưỡng tránh được cú đá của Lý Kình.

“Ha ha, tốt lắm!”
Thái Hữu Vi kích động hô lên: “Bố ơi, thực lực của ông Tư quá mạnh, thằng nhóc kia không đánh lại nổi.

Chắc là hai phút nữa cậu ta sẽ bị ông Tư đoạt mạng”.

“Không hổ là cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật, quả nhiên rất lợi lại.

Có lẽ một mình ông Tư cũng có thể càn quét cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô”, Thái Văn cũng cười lớn nói.

Nhưng Thái Hoàng lại trầm giọng nói: “Cậu Tư rất mạnh, nhưng thằng nhóc kia cũng mạnh không kém.

Loại người như vậy sao có thể là kẻ tầm thường?”
“Cao thủ như vậy lại là vệ sĩ của Dương Thanh, chúng mày có nghĩ tới thân phận của cậu ta chưa?”
“Chúng mày nghĩ trên đời này có ai đủ tư cách để cao thủ như ông Tư làm vệ sĩ không?”
Thái Hữu Vi và Thái Văn đều không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được ý của Thái Hoàng.

Lý Kình cắn răng nói, đồng thời cũng nắm chặt hai tay, chuẩn bị chịu đòn của Mã Siêu.

“Tới đây!”
Mã Siêu rống lên một tiếng, nền đá cẩm thạch dưới chân lập tức vỡ nát, cả người bật lên nhào tới Lý Kình.

“Không xong, mau rút!”
Khi Mã Siêu tung đấm, Lý Kình liền cảm thấy sát khí cực kỳ mãnh liệt bao trùm xung quanh, không chút do dự lập tức lùi ra sau.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn!
“Bịch!”
Tốc độ của Mã Siêu cực nhanh.

Lúc Lý Kình lùi về sau, nắm đấm của anh ta đã đánh xuống.

Một đấm nhìn rất đơn giản này nện thẳng vào ngực Lý Kình, đồng thời một luồng sức mạnh khủng khiếp thẩm thấu vào da thịt, khiến ruột gan Lý Kình đều bị chấn động kịch liệt.

“Phụt!”
Lý Kình không chịu nổi, phun máu ra ngoài, cơ thể như con diều đứt dây bay ra xa mười mấy mét, ngã rầm xuống đất.

- ——————

Chương 706: 706: Cậu Ta Còn Mạnh Hơn

Trông thấy Lý Kình phun máu ngã xuống, mọi người trong phòng đều im như thóc.

Dương Thanh cũng gật đầu tán dương.

Anh cứ nghĩ sau khi trở về cuộc sống bình thường, Mã Siêu sẽ bị trễ nải huấn luyện, thực lực thụt lùi.

Xem ra không phải vậy.

Nhưng Dương Thanh cũng không thể không thừa nhận thực lực của Lý Kình cũng rất mạnh, chỉ là gặp phải Mã Siêu thua cũng không oan.

"Ông thua rồi!"
Mã Siêu đứng nhìn Lý Kình nằm trên mặt đất, cười lạnh nói.

Ba chữ này như âm thanh của ác ma văng vẳng trong đầu Lý Kình.

Sao lại như vậy được?
Ông ta là cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật, thực lực gần bằng tổng chi hội trưởng khu Chiêu Châu là Kim Cương.

Dù là cao thủ đứng đầu của tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô cũng không được ông ta xem trọng.

Nhưng giờ đây, ông ta lại thua một cậu nhóc mới hai mươi mấy tuổi.

Trong đầu ông ta chỉ có bốn chữ "Sao lại như vậy?".

Còn về ba ông cháu nhà họ Thái đều thấy toàn thân rét lạnh.

Trong mắt bọn họ, Lý Kình giống như thần linh, thực lực sâu không lường được.

Vậy mà ông ta lại thua trận, hơn nữa lại còn thua dưới tay một người trẻ tuổi.

Trần Hạo và Trần Anh Hào vẫn luôn trốn sau lưng Dương Thanh ngây ngốc một lát rồi lập tức mừng rỡ.

“Rốt cuộc cậu là ai?”
Lý Kình bò lồm cồm dậy, lau vết máu ở khóe miệng, nghiêm túc nhìn Dương Thanh.

Lúc này ông ta đã mất hết sức chiến đấu.

Dù không cam tâm cũng phải cắn răng tiếp nhận sự thật bày ra trước mắt.

Dương Thanh bình tĩnh đáp: “Ông về nói với tổng chi hội trưởng Kim Cương, tôi tên Dương Thanh.

Ông sẽ biết tôi là ai”.

“Sau này Yến Đô không còn nhà họ Thái nữa.

Ông đi đi!”
Dương Thanh lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Lý Kình thầm kinh hãi, ý của Dương Thanh là Kim Cương biết thân phận của anh?
“Tôi sẽ kể lại cho tổng chi hội trưởng!”, Lý Kình cắn răng nói.

Ông ta cũng không phải người không biết tốt xấu.

Rõ ràng Dương Thanh không có ý định lấy mạng ông ta, bản thân lại đánh không lại Mã Siêu, đánh tiếp cũng chỉ tự rước lấy nhục, thậm chí còn có thể bỏ mạng.

Ông ta không chút do dự quay người rời đi.

Ba người nhà họ Thái trợn tròn mắt, không ngờ Lý Kình lại vứt bỏ bọn họ.

“Bây giờ đến lượt các người”, Dương Thanh nhìn sang ba người họ, châm chọc nói.

Thái Hoàng run lẩy bẩy, vội vàng lên tiếng: “Cậu Thanh muốn dùng mười tỷ mua lại nhà họ Thái cũng được, chúng tôi đồng ý!”
“Đúng đúng đúng, chúng tôi đồng ý bán nhà họ Thái cho cậu Thanh!”, Thái Hữu Vi vội tiếp lời.

Đến cả Thái Văn nằm trên cáng cứu thương cũng thấp thỏm nói: “Chỉ có người như cậu Thanh mới có thể giúp nhà họ Thái phát triển thịnh vượng”.

Dương Thanh lại lắc đầu nói: “Mười tỷ là giá lúc trước.

Bây giờ tôi chỉ có thể ra giá một tỷ”.

Nghe vậy, sắc mặt ba người nhà họ Thái đều tái mét.

Nhà họ Thái trị giá trăm tỷ mà Dương Thanh lại muốn dùng cái giá bằng 1% để mua lại, chẳng khác gì đang cướp đoạt.

“Sao hả? Các người không muốn à?”
Dương Thanh khẽ nhướng mày.

“Cậu Thanh, một tỷ quá ít.

Cậu xem có thể tăng thêm một chút không? Dù thế nào…”
Thái Hoàng còn chưa nói hết câu đã bị Dương Thanh ngắt lời: “900 triệu!”
Thái Hoàng chưa kịp phản ứng lại, Dương Thanh đã nói tiếp: “Nếu ông vẫn không hài lòng có thể tiếp tục mặc cả”.

Cuối cùng Thái Hoàng đã hiểu, vì mình mặc cả nên Dương Thanh mới trừ đi một trăm triệu.

Lão ta sắp khóc đến nơi rồi, sớm biết như vậy đã không mặc cả.

Lão ta đang định đồng ý thì Thái Hữu Vi cắn răng nói: “Cậu Thanh đang khinh người quá đáng đấy! Nhà họ Thái chúng tôi có tài sản trăm tỷ, cậu đòi mua lại với giá 900 triệu sao?”
Dương Thanh lạnh lùng nói: “800 triệu!”

“Cậu…”
Thái Hữu Vi lập tức nổi giận.

Nhưng lần này, ông ta mới chỉ nói một chữ, Dương Thanh đã lên tiếng: “700 triệu!”
“Bốp!”
Thái Hoàng tát thật mạnh vào mặt Thái Hữu Vĩ, đỏ bừng mắt giận dữ hét: “Mày câm miệng ngay cho tao!”
“Bố ơi, con…”
Thái Hữu Vi vẫn còn định giải thích, Thái Hoàng lại quát: “Câm miệng!”
Lần này, rốt cuộc Thái Hữu Vi cũng chịu ngậm miệng.

“Cậu Thanh, tôi bán! Tôi bán! 700 triệu tôi cũng bán!”, Thái Hoàng cắn răng nói.

Trần Hạo và Trần Anh Hào nghe vậy đều sợ ngây người.

Chẳng lẽ nhà họ Thái trị giá hàng trăm tỷ lại bị Dương Thanh dùng bảy trăm triệu mua lại sao?
Bọn họ có cảm giác như đang nằm mơ.

“Ngày mai tới tập đoàn Nhạn Thanh làm thủ tục chuyển nhượng đi.

Sau khi hoàn tất thủ tục, tôi sẽ cho các người 10 tỷ, đủ để nhà họ Thái trở thành một gia tộc hàng đầu của bất cứ thành phố nào ngoài Yến Đô”.

Dương Thanh lại nói.

Ba người nhà họ Thái còn đang không cam lòng vì Dương Thanh đòi mua nhà họ Thái với giá 700 triệu nghe vậy lập tức mừng rỡ.

Dương Thanh nói không sai, 10 tỷ đủ để bọn họ trở thành gia tộc hàng đầu ở bất kỳ thành phố nào ngoài Yến Đô.

“Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”
Thái Hoàng vội vàng cảm ơn, cam đoan nói: “Cậu Thanh cứ yên tâm.

Sau khi làm xong thủ tục chuyển nhượng, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi Yến Đô!”
Lão ta hiểu ý của Dương Thanh, anh muốn nhà họ Thái vĩnh viễn rời khỏi Yến Đô.

“Được rồi, các người đi đi!”, Dương Thanh nói.

Người nhà họ Thái nhanh chóng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh, Mã Siêu và hai bố con nhà họ Trần.

“Chúc mừng cậu Thanh đoạt được nhà họ Thái về tay!”, Trần Hạo vội vàng tiến lên, kính nể nỏi.

Phong cách làm việc của Dương Thanh cũng khiến ông ta rõ ràng hơn.

Rõ ràng, Dương Thanh cũng muốn mượn chuyện này để cảnh cáo bọn họ.

Chỉ cần tuyệt đối trung thành với anh sẽ có canh uống, nếu dám chống đối đừng nói là canh, đến cả cặn cũng không còn.

“Sau này Yến Đô không còn nhà họ Thái nữa.

Sản nghiệp của nhà họ Thái giao cho nhà họ Trần quản lý giúp tôi.

Hai người hiểu ý tôi chứ?”, Dương Thanh hỏi.

“Ông thực sự nghĩ thằng nhóc đánh bại ông là vệ sĩ của Dương Thanh sao?”, Kim Cương hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”, Lý Kình hỏi ngược lại.

Kim Cương trầm giọng nói: “Thế ông có biết một tháng trước tôi từng đấu với Dương Thanh, tuy chỉ có một chiêu nhưng người thua là tôi không?”
“Cái gì?”
Lý Kình hốt hoảng, vẻ mặt khó tin.

Tuy ông ta chỉ kém Kim Cương một hạng nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người không hề ít.

Nếu ông ta thực sự phải đấu với Kim Cương, chỉ e một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi.

Một cao thủ hơn xa mình như vậy lại nói từng thua trong tay Dương Thanh.

Quan trọng là Dương Thanh còn quá trẻ mà đã nắm giữ thực lực khủng bố như vậy.

“Ông yên tâm, sẽ có một ngày Hiệp hội Võ thuật nhất định sẽ đòi lại toàn bộ những món nợ này, nhưng không phải bây giờ!”, Kim Cương nói.

- ————

Chương 707: 707: Tìm Tôi Có Việc À

Sau khi dặn dò hai bố con nhà họ Trần vài chuyện, Dương Thanh và Mã Siêu rời khỏi tiệm ăn họ Trần.

“Anh Thanh chưa từng nghĩ tới tự mình xây dựng một nhà họ Dương sao?”
Vừa ra khỏi phòng, Mã Siêu liền lên tiếng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, thản nhiên nói: “Người sống trên đời tự do tự tại mới là hạnh phúc”.

“Nếu tôi tạo nên một gia tộc họ Dương, đời sau của tôi sẽ không hạnh phúc, mỗi ngày đều sống trong lừa gạt, thậm chí còn anh em tự chém giết lẫn nhau.

Tôi không muốn nhìn thấy điều này”.

“Hơn nữa, chỉ có tôi với con gái mới được tính là người họ Dương đúng nghĩa, hai người có thể lập thành một gia tộc sao?”
Nghe vậy, Mã Siêu ngượng ngùng lắc đầu.

“Anh Thanh!”
Dương Thanh vừa ra khỏi tiệm ăn họ Trần đã nghe thấy có người gọi mình.

“Tiểu Duyệt? Sao cô còn ở đây?”
Trông thấy Bàng Tiểu Duyệt, Dương Thanh rất ngạc nhiên.

Bàng Tiểu Duyệt đỏ bừng mắt, vẻ mặt lo lắng, thấy Dương Thanh an toàn mới yên tâm.

Hiện giờ đã vào tháng mười một, nãy giờ Bàng Tiểu Duyệt vẫn đứng chờ anh ở cửa tiệm ăn họ Trần, mặt mày đỏ ửng, rõ ràng đang bị lạnh.

“Xin lỗi anh Thanh.

Tôi đã đem tới cho anh nhiều phiền phức”.

Bàng Tiểu Duyệt xác nhận Dương Thanh không sao mới hết lo.

Lúc này, Mã Siêu đã lái xe tới.

Dương Thanh vội vàng nói: “Lên xe trước đã!”
Sau khi lên xe, Bàng Tiểu Duyệt mới thấy ấm hơn một chút.

“Đồ ngốc, nãy giờ cô vẫn đứng ở ngoài cửa chờ tôi đấy à?”
Dương Thanh bất đắc dĩ hỏi.

Bàng Tiểu Duyệt thẹn thùng gật đầu: “Tôi sợ anh xảy ra chuyện.

Thấy anh không sao tôi yên tâm rồi”.

Dương Thanh bỗng thấy cảm động.

Anh đang nghĩ nếu mình có một cô em gái chắc là cũng thế này.

Xe lao vun vút trên đường, nửa tiếng sau đã tới nhà Bàng Tiểu Duyệt.

“Về uống chút canh gừng đi, đừng để bị cảm”.

Đợi Bàng Tiểu Duyệt xuống xe, Dương Thanh dặn dò một câu.

“Cảm ơn anh Thanh!”, có vẻ Bàng Tiểu Duyệt rất vui, đáp lại một câu mới quay đi.

“Anh Thanh, em thấy hình như cô bé này có ý với anh”.

Mã Siêu cười xấu xa nói.

Dương Thanh cười híp mắt: “Tôi thấy vẫn phải tăng thêm nhiệm vụ huấn luyện cho cậu mới được”.

Mã Siêu bị dọa toàn thân run lên, vội nói: “Anh Thanh, vừa rồi em đánh bại cao thủ xếp thứ tư của Hiệp hội Võ thuật Lý Kình, chắc cũng được coi là khiêu chiến vượt cấp nhỉ? Em thấy không cần tăng cường huấn luyện thêm đâu”.

“Nếu cậu còn nói nhảm, tôi nghĩ cần đấy”, Dương Thanh cười nói.

Nghe vậy, Mã Siêu không dám nói nữa, vội vàng ngậm chặt miệng, nghiêm túc lái xe đưa Dương Thanh về nhà.

Sáng hôm sau Thái Hoàng chủ động dẫn theo luật sư tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh đầu tư nhiều vào dự án Thành Cửu Châu như vậy là vì muốn mau chóng xây xong.

Cho nên anh không hề ngạc nhiên, chỉ dặn dò: “Tốc độ có thể nhanh nhưng bắt buộc phải đặt an toàn lên hàng đầu!”
“Chủ tịch yên tâm, tôi sẽ tự mình phụ trách vấn đề an toàn, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện”, Lạc Bân cam đoan.

Dương Thanh gật đầu: “Tốt!”
“Phải rồi, chi nhánh nước ngoài của tập đoàn Nhạn Thanh đã bắt đầu trang trí rồi, nửa tháng nữa là có thể chính thức vào làm việc”, Lạc Bân bỗng nói tiếp.

“Ông lo là được!”, Dương Thanh đáp.

“Thế chủ tịch làm việc đi ạ, tôi cũng phải đi làm việc đây!”
Lạc Bân báo cáo xong liền rời đi.

Ngay sau đó, có người gõ cửa văn phòng.

“Mời vào!”, Dương Thanh nói.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, một bóng người quen thuộc bước vào.

“Hoa Nhã, cô tìm tôi có việc à?”
- ————

Chương 708: 708: Nhận Thêm Em Gái

Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

Người đến là Tống Hoa Nhã.

“Anh Thanh, ngày mai chúng em phải ra nước ngoài rồi.

Tối nay anh có rảnh không? Em muốn mời anh một bữa”.

Tống Hoa Nhã nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế.

Hai mắt cô ta hơi đỏ lên, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Được thôi!”
Dương Thanh sảng khoái đáp.

Tống Hoa Nhã không ngờ Dương Thanh lại đồng ý nhanh như vậy, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

“Cảm ơn anh Thanh!”
Tống Hoa Nhã kích động nói.

Dứt lời, cô ta vui vẻ chạy ra ngoài.

Dương Thanh cười khổ: “Tôi chỉ đồng ý đi ăn với cô một bữa thôi mà! Sao lại vui vẻ như vậy?”
Anh không hề hay biết, Tống Hoa Nhã chỉ có vài lần duyên phận với anh đã đem lòng thích anh.

Lúc tan làm, Dương Thanh vừa ra khỏi công ty đã thấy một người quen thuộc đứng cách đó không xa vẫy tay với mình:
“Anh Thanh, ở đây!”
Rõ ràng Tống Hoa Nhã đã cố ý trang điểm, thay quần áo công sở thành một chiếc quần bó màu đen và áo khoác nỉ, chân đi bốt dài.

Mái tóc dài luôn búi lên cũng được cố ý thả xuống, tung bay trong gió.

Tống Hoa Nhã vốn đã xinh đẹp, trang điểm như vậy lại càng hấp dẫn hơn.

Dương Thanh suýt nữa không nhận ra.

“Hôm nay cô rất xinh đẹp!”
Dương Thanh đi tới trước mặt Tống Hoa Nhã, hào phóng khen ngợi.

Trên mặt Tống Hoa Nhã đỏ bừng, không biết vì lạnh hay là vì thẹn thùng.

Cô ta trợn mắt nhìn Dương Thanh, tức giận nói: “Ý của anh Thanh là hôm nay em rất xinh đẹp, còn bình thường thì không hả?”
“Không phải đâu.

Cô vẫn luôn rất xinh đẹp, hôm nay lại càng đẹp hơn”.

Thấy vẻ mặt Tống Hoa Nhã thay đổi, Dương Thanh vội vàng nói.

Nghe vậy cô ta mới nở nụ cười đắc ý: “Thế còn tạm được!”
Dứt lời cũng không hỏi ý kiến đã tự tiện khoác tay Dương Thanh.

Anh giật nảy mình, định tránh ra theo bản năng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tống Hoa Nhã lại khiến anh từ bỏ ý định.

Tống Hoa Nhã nói: “Anh Thanh, trong lòng em anh giống như một người anh trai.

Sau này anh cũng là anh trai của em nhé!”
Dương Thanh cười nói: “Cô cứ tùy tiện nhận tôi là anh như vậy, không sợ anh cô ghen tỵ à?”
“Anh ấy không dám đâu!”, Tống Hoa Nhã kiêu ngạo nói.

“Rốt cuộc anh có đồng ý không?”
Thấy Dương Thanh không nói gì, Tống Hoa Nhã lắc cánh tay Dương Thanh làm nũng.

“Em gái xinh đẹp như vậy, anh cầu còn không được.

Đương nhiên là đồng ý rồi”, Dương Thanh vội đáp.

“Thế em lại gọi anh một tiếng đi!”
“Anh!”
“Sao thế?”
“Không được, giọng điệu quá cứng rắn, không tự nhiên gì cả”.

…
Tống Hoa Nhã chỉ đường, nửa tiếng sau Dương Thanh đã lái xe tới tiệm ăn họ Trần.

“Em nói tiệm ăn ngon là chỗ này à?”
Dương Thanh bất đắc dĩ hỏi.

“Đúng ạ! Tiệm ăn họ Trần mới khai trương ở Yến Đô nửa năm đã trở thành nơi yêu thích của những người nổi tiếng trên mạng.

Quan trọng là đồ ăn ở đây đều là gia truyền, chắc chắn sẽ khiến anh hài lòng”.

Tống Hoa Nhã đắc ý nói: “Hôm nay cho anh ăn uống thỏa thích!”
- ————

Chương 709: 709: Có Thể Trở Về

Thấy Tống Hoa Nhã cố gắng đề cử tiệm ăn họ Trần, Dương Thanh khá kinh ngạc.

Anh cứ tưởng tiệm ăn họ Trần chỉ là một nhà hàng khá lớn mà thôi, không ngờ lại là nơi yêu thích của những người nổi tiếng trên mạng.

“Anh, đừng nói là anh không biết tiệm ăn họ Trần đấy nhé?” Có lẽ là vì có người anh trai như Tống Hoa Nghĩa, lúc Tống Hoa Nhã gọi anh rất tự nhiên, người nào không biết còn tưởng anh là anh ruột của cô ta.

Dương Thanh lắc đầu cười: “Anh biết chỗ này!”
“Anh xem đi, em còn có video trên mạng về chỗ này”.

Tống Hoa Nhã vừa nói vừa mở một video trên điện thoại: “Trong tiệm ăn họ Trần được chia thành mấy khu vực, mỗi khu vực lại phục vụ những loại khẩu vị khác nhau”.

“Em thích nhất là món Tây Bắc.

Khẩu vị anh thích là gì? Chúng ta đi ăn cái đó”.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới chỗ lựa chọn khu vực.

Chỗ bọn họ đang đứng cứ như ở trung tâm, bốn phương tám hướng đều có hành lang thông đến từng khu vực.

Cổng mỗi hành lang còn dán các loại khẩu vị khác nhau.

“Vậy thì đi ăn món Tây Bắc thôi!”, Dương Thanh cười nói.

“Anh trai này tốt thật đấy.

Mỗi lần anh em tới đây đều không chịu nghe theo em, cứ nhất định phải ăn đồ Tây gì đó, còn nói như vậy mới có khí chất, đúng là ngụy biện”.

Thấy Dương Thanh chọn theo khẩu vị mình thích, Tống Hoa Nhã rất vui.

“Em nói xấu anh em với anh, không sợ anh em biết sẽ xử tội hả?”, Dương Thanh trêu chọc.

Tống Hoa Nhã kiêu ngạo nói: “Anh ấy không nỡ xử tội em đâu!”
Nhân viên phục vụ đưa bọn họ tới khu vực món Tây Bắc.

Hôm qua lúc tới đây, Dương Thanh đã đi thẳng vào phòng VIP, không hề biết ở đây còn chia ra nhiều khu vực, mỗi khu vực phục vụ khẩu vị khác nhau.

Khó trách nơi đây trở thành nơi yêu thích của những người nổi tiếng trên mạng.

Tiệm ăn họ Trần vốn là nhà hàng năm sao, lại còn đặc biệt như vậy, đương nhiên sẽ được rất nhiều người chú ý tới.

“Anh ơi, ngày mai em phải ra nước ngoài rồi”.

Sau khi ngồi vào chỗ, Tống Hoa Nhã buồn bã nói, viền mắt đỏ hoe nhìn Dương Thanh.

Bấy giờ anh mới hiểu tại sao Tống Hoa Nhã đột nhiên muốn mời mình ăn cơm, thì ra là để tạm biệt.

“Em không muốn ra nước ngoài hả?”, Dương Thanh hỏi.

Tống Hoa Nhã khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Em không muốn đi, nhưng em không muốn xa mẹ và anh trai.

Bọn họ đi đâu em sẽ đi theo đó”.

Tống Hoa Nhã không ngờ Dương Thanh lại trêu chọc mình, nhịn không được phì cười: “Không ngờ anh còn biết nói đùa”.

“Anh nói thật mà! Đến lúc đó cứ để anh em ở lại trông coi sản nghiệp ở nước ngoài giúp anh”, Dương Thanh nói.

Nghe có vẻ giống trò đùa nhưng Dương Thanh thực sự có ý định để Tống Hoa Nghĩa ở lại nước ngoài lâu dài.

Chỉ là Tống Hoa Nhã lại xem là trò đùa.

Chẳng mấy chốc, cả bàn đã đầy ắp món Tây Bắc.

Dạo gần đây Dương Thanh gặp phải rất nhiều chuyện, hôm nay mới coi như nhẹ nhõm hơn, nhất là ở cùng Tống Hoa Nhã khiến anh rất thoải mái.

Dương Thanh thực sự rất đói bụng, ăn cực nhiều.

Còn Tống Hoa Nhã lại chẳng ăn được mấy.

“Ăn xong rồi, anh đưa em về nhà!”
Cơm nước xong xuôi, Dương Thanh nói với Tống Hoa Nhã.

- ——————

Chương 710: 710: Đất Linh Của Yến Đô

“Anh, em muốn đi bar! Anh đi cùng em được không?”, Tống Hoa Nhã chờ mong hỏi.

Dương Thanh sửng sốt: “Đi bar làm gì?”
“Đương nhiên là để mua say rồi!”, Tống Hoa Nhã nói.

Dương Thanh lắc đầu, bất lực nói: “Muộn lắm rồi, chúng ta trở về đi thôi.

Hơn nữa anh cũng không uống rượu, em sẽ thấy rất nhàm chán”.

Khi còn ở biên giới phía Bắc, mỗi ngày đều phải đề cao cảnh giác sẵn sàng chiến đấu.

Rượu sẽ khiến đầu óc bị tê liệt nên trong quân đội có lệnh cấm uống rượu.

Mặc dù đã rời đi nhưng Dương Thanh vẫn duy trì thói quen này.

“Em muốn uống!”
Tống Hoa Nhã tỏ vẻ đáng thương, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Nghĩ đến ngày mai cô ta phải ra nước ngoài, Dương Thanh đành phải gật đầu: “Được rồi!”
Không biết có phải là vì không nỡ rời khỏi hay không, trên đường tới quán bar Tống Hoa Nhã yên tĩnh lạ thường, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mãi đến lúc Dương Thanh đỗ xe trước cổng quán bar Hoa Hồng, Tống Hoa Nhã mới lấy lại tinh thần: “Tới rồi sao?”

“Hay là anh đưa em về nhé?”
Sau khi dừng xe lại, Dương Thanh lo lắng hỏi.

Rõ ràng Tống Hoa Nhã đang có tâm sự, nếu uống rượu sẽ rất dễ bị say.

“Anh Thanh, ngày mai em phải đi rồi.

Anh cho em hoàn thành tâm nguyện nhỏ này đi!”, Tống Hoa Nhã nói.

Quả nhiên là có vấn đề.

Lúc trước còn gọi anh là anh trai, bây giờ lại đổi thành anh Thanh, cảm xúc cũng sa sút hơn hẳn.

“Đi thôi!”
Dương Thanh không khuyên nhủ nữa, dẫn cô ta đi vào quán bar.

Có anh ở đây thì còn xảy ra chuyện gì được nữa?
Quán bar Hoa Hồng là một quán bar cỡ nhỏ, nhưng đẳng cấp không hề thấp.

Bên trong không huyên náo như những quán bar cỡ lớn, ánh đèn u ám, khách ngồi đông nghịt.

Đa số là người trẻ tuổi.

Ở một vài góc khuất còn có mấy đôi trai gái ôm ấp.

Trước quầy bar còn có mấy người độc thân cả nam và nữ.

Trên sân khấu có một anh đẹp trai người nước ngoài thổi Saxophone.

Bầu không khí cực kỳ mập mờ.

Cả Dương Thanh và Tống Hoa Nhã đều có giá trị nhan sắc cực cao.

“Em thấy ở trên mạng nói lần đầu tiên đi bar sẽ rất căng thẳng, cả nam và nữ đều vậy”.

Tống Hoa Nhã ngây thơ nói: “Còn có tin ở quán bar có rất nhiều ma men, còn có kiểu bắt người đem đi, cũng có người gây chuyện.

Nghe nói ở những chỗ ăn chơi như này, hầu như mỗi ngày đều có đánh nhau”.

“Em tin mấy cái trên mạng đó sao?”, Dương Thanh cạn lời.

“Lần đầu tới đây sẽ rất căng thẳng, em sợ sẽ gặp phải người xấu”, Tống Hoa Nhã nghiêm túc nói.

Dương Thanh cười hỏi: “Em sợ mình quá xinh đẹp sẽ có người tới bắt chuyện hả?”
Tống Hoa Nhã ngượng ngùng gật đầu.

“Chào người đẹp, tôi có thể mời em một ly không?”
Đúng lúc này, một người thanh niên ăn mặc cực kỳ xa hoa cầm một ly cocktail cười híp mắt đi tới.

Đến cả Dương Thanh cũng sững sờ: “Đây là đất linh của Yến Đô sao?”
- ————

Chương 711: 711: Gặp Lại Người Xưa

Hai người vừa nhắc tới bắt chuyện đã có người tới bắt chuyện thật.

Đối phương mặc toàn hàng hiệu, cổ tay mang một chiếc đồng hồ Rolex màu xanh ngọc có giá trị không nhỏ, vẻ mặt tươi cười ấm áp.

Tuy hắn ta không đẹp trai bằng Dương Thanh nhưng cũng được coi là ưa nhìn, thường dễ bắt chuyện thành công.

Nếu là người khác có lẽ đã sớm chủ động đi bắt chuyện hắn ta, nhưng Tống Hoa Nhã thì khác.

Cô ta vốn có xuất thân cao quý, loại thiếu niên tài tuấn nào chẳng gặp rồi?
Một người chỉ ăn mặc gọn gàng một chút sao có thể lọt vào mắt xanh của cô ta?
Không thể đâu!
Cô ta lạnh nhạt nhìn người tới bắt chuyện rồi hỏi Dương Thanh: “Chồng ơi, bạn anh à?”
Nghe thấy Tống Hoa Nhã gọi mình là chồng, Dương Thanh rất sững sờ.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Tống Hoa Nhã, anh biết cô ta đang giả vờ.

Dương Thanh lắc đầu cười: “Không quen!”

“À!”
Tống Hoa Nhã đáp một tiếng rồi nói: “Chồng ơi, mai anh đưa em đi khu vui chơi được không? Lâu rồi chúng ta không đi, em muốn chơi tàu lượn, nhảy bungee với anh!”
Dương Thanh biết Tống Hoa Nhã cố ý lờ đi người bắt chuyện mình, phối hợp đáp: “Được thôi, nhưng hôm nay là lần cuối cùng uống rượu.

Một thời gian nữa là phải có con rồi”.

Nghe Dương Thanh nói muốn sinh con, mặt cô ta lập tức đỏ bừng, may là ánh đèn trong quán bar khá tối nên không bị lộ.

“Chúng ta có hai đứa rồi, anh vẫn còn muốn sinh thêm à?”
Lời Tống Hoa Nhã nói khiến người ta chết lặng, thoắt cái biến thành mẹ hai con.

Người tới bắt chuyện bị lờ đi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn ta cứ tưởng Tống Hoa Nhã và Dương Thanh chỉ là bạn bè, không ngờ lại là vợ chồng, còn có hai con.

Hắn ta nào dám bắt chuyện tiếp? Vội vàng chạy trối chết.

“Ha ha ha…”
Anh ta cười đáp: “Đương nhiên là còn sống, sao em lại hỏi vậy?”
“Chồng ơi, cô ta là ai?”, cô nàng bên cạnh anh ta bỗng hỏi.

“Một người bạn từng rất thân, Tống Hoa Nhã”.

Anh ta nói xong lại nhìn Tống Hoa Nhã: “Giới thiệu với em, cô ấy là vợ anh, Tôn Mỹ Quyên.

Bọn anh kết hôn ba năm rồi”.

Ầm!
Lời này như sét đánh giữa trời quang với Tống Hoa Nhã, cô ta chết sững.

Dương Thanh thấy viền mắt cô ta đỏ hoe.

“Hoa Nhã, em không định giới thiệu anh chàng đẹp trai bên cạnh với anh à?”, chàng trai vẫn duy trì nụ cười thân thiện.

Bấy giờ Tống Hoa Nhã mới bừng tỉnh, hít một hơi thật sâu, dần lấy lại bình tĩnh.

“Anh ấy là chồng tôi, Dương Thanh”.

- ————

Chương 713: 713: Chuyện Cũ Như Mây Khói

Dứt lời, cô ta rất tự nhiên ôm tay Dương Thanh giới thiệu: "Anh ta là một người bạn của em, Mạc Đông Húc".

"Chào anh, tôi là Mạc Đông Húc!", anh ta khẽ mỉm cười, duỗi tay phải ra.

Dương Thanh đang định bắt tay thì bị Tống Hoa Nhã ngăn lại, lạnh lùng nói: "Không phải anh từng nói không bao giờ bắt tay với đàn ông sao?"
Dương Thanh chớp mắt nghĩ, mình từng nói vậy thật sao? Nhưng anh cũng hiểu ý của Tống Hoa Nhã, cô ta không muốn anh bắt tay với Mạc Đông Húc.

"Xin lỗi, vợ tôi có bệnh thích sạch sẽ", Dương Thanh cười nói.

Mạc Đông Húc sửng sốt hồi lâu mới phát hiện Dương Thanh đang chê tay mình bẩn.

Nhưng anh ta được giáo dục rất tốt, không hề tỏ ra tức giận, vẫn duy trì thái độ lịch sự, cười đáp: "Bạn tôi đang đợi, gặp lại sau!"
Nói xong, anh ta lập tức dẫn Tôn Mỹ Quyên rời đi.

"Anh đẹp trai cho tôi một chai rượu mạnh nhất ở chỗ các anh".

Mạc Đông Húc vừa đi, Tống Hoa Nhã liền nói với người phục vụ ở gần đó.

Rõ ràng tâm trạng hiện giờ của cô ta rất không tốt vì chàng trai vừa nãy.

Tuy Dương Thanh không biết quan hệ của hai người là gì nhưng vừa rồi dường như Tống Hoa Nhã vẫn luôn nghĩ Mạc Đông Húc đã chết.

Lúc Tống Hoa Nhã nghe thấy anh ta nói đã kết hôn thì tâm trạng suy sụp hẳn.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang tới một chai Brandy.

Tống Hoa Nhã tự rót cho mình một ly đầy rồi uống cạn.

“Khụ khụ khụ…”
Rõ ràng cô ta không thường xuyên uống rượu, mới uống một ly đã ho khan, nước mắt ứa ra.

“Uống chậm thôi!”, Dương Thanh vội vàng nói, đứng dậy vỗ lưng giúp cô ta.

Một lúc sau, Tống Hoa Nhã mới bình thường lại, trên mặt lại giàn giụa nước mắt.

“Em đi vệ sinh đã!”
Dương Thanh chưa kịp đáp lời, cô ta đã cuống quít chạy đi.

Dương Thanh thở dài.

Mặc dù không biết cụ thể giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì nhưng anh có thể đoán được chút ít.

So với Tống Hoa Nhã, có vẻ anh vẫn may mắn hơn rất nhiều.

Ít nhất sau năm năm rời đi, anh vẫn có thể ở bên Tần Thanh Tâm.

Còn Tống Hoa Nhã không đợi được, còn nghe tin đối phương đã kết hôn.

“Mãi sau này em tìm được anh ta, anh ta mới nói bỏ đi là vì biết gia đình em không được nhà họ Tống coi trọng.

Nếu kết hôn với em, anh ta sẽ không hạnh phúc”.

“Anh ta còn nói lúc trước ở bên em không phải vì tình yêu mà là vì em là người nhà họ Tống, có thể giúp đỡ anh ta”.

“Đó là lần cuối cùng bọn em gặp nhau.

Sau đó em còn nghe tin anh ta đã chết!”
Nói tới đây, Tống Hoa Nhã không kìm chế nổi nữa, bật khóc nức nở.

“Sao lại nghe tin cậu ta chết?”, Dương Thanh cũng rất kinh ngạc.

“Phải đó, lúc đó em cũng không tin, nhưng sự thật chính là như vậy.

Anh ta chết rồi, chết ở nước ngoài, em còn không được gặp mặt anh ta lần cuối”.

Tống Hoa Nhã nghẹn ngào nói: “Em từng bị trầm cảm nặng, mấy lần tự sát không thành, chữa bệnh suốt hai năm mới có chuyển biến tốt”.

“Khó khăn lắm em mới dứt ra khỏi mối tình kia, thế mà anh ta vẫn còn sống, lại còn kết hôn? Tại sao? Tại sao lại như vậy?”

- ————.

Chương 714: 714: Đi Dạ Thượng Hoàng Triều

Thấy Tống Hoa Nhã đau lòng, Dương Thanh cũng thấy khó chịu.

Anh cũng từng có cảm giác này.

“Liệu có ẩn tình nào khác không?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Hai mắt Tống Hoa Nhã đỏ hoe, lắc đầu nói: “Có ẩn tình hay không thì anh ta cũng đã kết hôn rồi còn gì?”
Đúng vậy!
Cho dù Mạc Đông Húc biến mất vì có ẩn tình thì anh ta cũng đã kết hôn.

Hai người họ không còn hi vọng gì nữa.

Hơn nữa, lúc trước Mạc Đông Húc bỏ đi một ngày trước đám cưới, Tống Hoa Nhã tới tìm lại nói vì gia đình cô ta không được nhà họ Tống coi trọng nên mới không muốn kết hôn.

Dù thế nào cũng là vấn đề của Mạc Đông Húc.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Dương Thanh.

Còn Mạc Đông Húc có ẩn tình khác hay không, anh không biết.
“Được rồi, đừng buồn nữa, tất cả đều là quá khứ, cứ để nó tan thành mây khói, dang tay đón chào tương lai tươi sáng nào”.

Dương Thanh cười nói.

Tống Hoa Nhã xoa đôi mắt hoen đỏ, khẽ mỉm cười rót cho mình một ly rượu: “Anh Thanh nói rất đúng.

Tất cả đều qua rồi, anh ta đã là quá khứ.

Em cũng đã thích người khác”.

“Hả? Em thích người khác rồi à? Vậy thì chúc mừng nhé!”, Dương Thanh thực sự vui mừng thay cô ta.

Nhưng anh không thấy đáy mắt Tống Hoa Nhã lóe lên một tia cô đơn rồi biến mất.

Cô ta uống cạn ly rượu, rốt cuộc cũng khôi phục nụ cười thường trực.

Dương Thanh có thể cảm giác được, lúc mới gặp lại Mạc Đông Húc, Tống Hoa Nhã vô cùng kích động, bây giờ chỉ mới tốt hơn một chút, tâm trạng vẫn rất nặng nề.

Dù sao cũng người yêu cũ suốt bốn năm đại học, lại phải chịu uất ức vì anh ta suốt hai năm ròng rã, sao có thể nói buông là buông được?
Đúng lúc này, một nhóm người trẻ tuổi đi tới chỗ bọn họ, trong đó có Mạc Đông Húc.

"Không phải Tống Hoa Nhã đó sao?"

"Vừa nãy nghe Mạc Đông Húc nói gặp được Hoa Nhã, không ngờ lại là thật".

"Hoa Nhã, cậu còn nhớ mình không?"
"Ha ha ha…"
Những người khác đều cười phá lên.

"Đây không phải nơi để mình tụ tập.

Thế này đi, để mình làm chủ đưa mọi người tới Dạ Thượng Hoàng Triều chơi được không?"
Mạc Đông Húc đứng dậy cười hỏi.

"Đương nhiên là được!", đám người nhao nhao đáp lại.

Trong mắt Tống Hoa Nhã cũng tràn đầy chờ mong, nhưng khi thấy Mạc Đông Húc lại rất khó chịu.

"Hoa Nhã, hôm nay vốn là buổi tụ tập của lớp mình, vốn định gọi cậu đi nhưng không ai liên lạc được với cậu, chỉ gọi được mấy đứa mình tới.

Cậu đừng nghĩ nhiều nhé!"
Cô gái vừa nãy cười nói: "Gặp nhau ở đây chính là ý trời.

Cậu cũng không thể từ chối đi chơi với bọn mình được!"
"Mình…"
Tống Hoa Nhã vốn muốn từ chối, vừa định lên tiếng lại nghe

thấy Dương Thanh nói: “Hoa Nhã, nếu đã gặp được thì đi cùng đi!”
Nghe vậy, Tống Hoa Nhã mới không do dự nữa, gật đầu đáp: “Được!”
Mấy người cười nói đi ra khỏi quán bar Hoa Hồng.

- ————.

Chương 715: 715: Tống Hoa Nhã Nổi Giận

“Hoa Nhã, anh đẹp trai này là ai thế? Giới thiệu chút đi!”
Sau khi ra khỏi quán bar, cô gái tên Trần Hân Như tinh nghịch cười hỏi.

Trong số những người này chỉ có Trần Hân Như rất quan tâm đến Tống Hoa Nhã, từ lúc gặp nhau tới giờ vẫn luôn ôm tay cô ta.

Tống Hoa Nhã ngượng ngùng nói: “Anh ấy là chồng mình, Dương Thanh!”
“Trời ạ! Cậu kết hôn rồi á?”, Trần Hân Như kinh ngạc hỏi.

Những người khác cũng ngạc nhiên, nhao nhao quay sang nhìn Dương Thanh.

Tống Hoa Nhã đâm lao phải theo lao.

Vừa nãy cô ta đã nói Dương Thanh là chồng mình với Mạc Đông Húc, bây giờ chỉ có thể để anh tiếp tục giả làm chồng mình.

Dương Thanh cũng rất bất đắc dĩ, từng thấy giả làm bạn trai nhưng chưa thấy ai giả làm chồng bao giờ.
“Hoa Nhã, mình nghe nói nhà cậu bị đuổi khỏi nhà họ Tống rồi hả?”
Đúng lúc này, một giọng nói không đúng lúc bỗng nhiên vang lên.

Mọi người đều nhìn sang.

Sắc mặt Tống Hoa Nhã lập tức cứng đờ.

Đây vốn là cái gai trong lòng cô ta, không ngờ lại bị người khác nhắc tới.

“Thượng Hiểu Hà, cậu nói lung tung gì đấy? Hoa Nhã giỏi như vậy sao có thể bị đuổi khỏi gia tộc?”, Trần Hân Như không vui nói.

Thượng Hiểu Hà đáp: “Mình nói thật mà, mấy ngày trước nhà họ Tống đã lộ tin ra ngoài.

Nếu cậu không tin có thể hỏi cậu ấy”.

“Hoa Nhã, cậu ấy nói thật không vậy?”, Trần Hân Như kinh ngạc hỏi.

Tống Hoa Nhã khẽ gật đầu.

Đám người kia mới biết cô ta thực sự bị đuổi đi.

Mấy người bạn vốn còn câu nệ trước mặt Tống Hoa Nhã đều mừng thầm.

“Mình nói rồi mà, lúc trước Hoa Nhã toàn mặc hàng hiệu, sao bây giờ lại ăn mặc tầm thường như vậy.

Chắc là bị đuổi khỏi gia tộc nên hết tiền hả?”
Một cô gái lên tiếng châm chọc.

“Hoa Nhã, không phải cậu gả cho một kẻ nghèo rách mồng tơi nên mới bị đuổi khỏi gia tộc đấy chứ?”, Thượng Hiểu Hà cười híp mắt hỏi, giọng điệu tràn đầy trêu tức.

Lúc nói chuyện còn khinh thường liếc nhìn Dương Thanh.

Trước giờ Dương Thanh vẫn mặc rất giản dị, thoạt nhìn chỉ toàn đồ vỉa hè nhưng người biết nhìn hàng nhất định sẽ nhìn ra được, đồ anh mặc toàn hàng chế tác thủ công, vật liệu đều vô cùng quý giá, chỉ người trong Hoàng gia nước ngoài mới có tư cách dùng.

Một bộ quần áo của anh có thể tương đương với số tiền một người bình thường chi tiêu cả đời.

Nhưng những người trước mắt không có ai hiểu biết, đều cho rằng Dương Thanh toàn mặc hàng vỉa hè.

Dương Tùng phối hợp nói: “Hoa Nhã là nữ thần của đám con trai bọn mình.

Chỉ cần cậu ấy muốn, mình có thể lập tức cưới cậu ấy.

“Mình cũng muốn cưới mà không lắm tiền như Dương Tùng, làm sao bây giờ?”
“Không có tiền thì thôi đi!”

“Ai biết được? Nhỡ đâu Hoa Nhã thích người nghèo, cậu có kém đến đâu cũng hơn chồng cậu ấy mà!”
“Ha ha ha…”.

Truyện Nữ Cường
Đám người bật cười nghiêng ngả.

Đến cả Trần Hân Như vừa nãy nhiệt tình với Tống Hoa Nhã cũng từ bỏ nói giúp cô ta, còn ra vẻ muốn tốt cho cô ta: “Hoa Nhã à, tuy lời mọi người nói hơi khó nghe nhưng mình thấy bọn họ nói không sai.

Gả cho người đàn ông tốt mới có thể sống hạnh phúc”.

“Đủ rồi!”
Tống Hoa Nhã nổi giận, hai mắt đỏ bừng quát lên: “Chuyện của tôi không đến lượt các người khoa tay múa chân.

Các người coi thường vợ chồng tôi thì không cần tụ họp gì nữa!”
“Chồng ơi, mình đi thôi!”
Tống Hoa Nhã kéo tay Dương Thanh định rời đi.

- ————.

Chương 716: 716: Có Gì Thì Nói Mau

“Hoa Nhã, cậu đừng giận! Chúng mình không nói nữa là được mà!”
Trần Hân Như cuống quýt kéo tay Tống Hoa Nhã.

Từ đầu đến giờ, Mạc Đông Húc vẫn duy trì im lặng, không chê cười cũng không ngăn cản cô ta rời đi.

“Hoa Nhã, nên tham gia họp mặt bạn học đi!”, Dương Thanh cũng nói.
Anh không hề muốn tham gia buổi họp mặt chán ngắt này, nhưng cũng hiểu từ sau khi nhìn thấy Mạc Đông Húc, tâm trạng của Tống Hoa Nhã kém hơn rất nhiều.

Kỳ thực cô ta cũng rất muốn biết rốt cuộc anh ta đã xảy ra chuyện gì.

Ở lại còn có cơ hội biết được đáp án.

Nếu không thể giải đáp, chỉ sợ cả đời này Tống Hoa Nhã sẽ không thoát khỏi bóng ma tâm lý.

Đám bạn học thấy Dương Thanh đồng ý đều khinh bỉ nhìn anh.

Bọn họ nghĩ Tống Hoa Nhã không muốn ở lại là vì bảo vệ Dương Thanh, thế mà anh còn không biết điều, mặt dày mày dạn chen vào bọn họ.

Tống Hoa Nhã vốn rất thông minh, đương nhiên hiểu ý Dương Thanh, trong lòng cảm động.

“Chồng cậu đã nói vậy rồi, cậu đi cùng bọn mình đi!”, Trần Hân Như vội nói.

“Được, tôi đi cùng mọi người.

Nếu mọi người còn sỉ nhục chồng tôi, tôi cũng không cần làm bạn với mấy người nữa”, Tống Hoa Nhã lạnh giọng nói.

“Mọi người đi trước đi, anh Thanh đi xe tôi”.

Sau khi xe của Thượng Hiểu Hà phóng đi, Mạc Đông Húc lại nói với đám con trai.

Thoáng chốc, ngoài cửa quán bar chỉ còn lại Mạc Đông Húc, vợ anh ta Tôn Mỹ Quyên và Dương Thanh.

“Mỹ Quyên, em lên xe trước đi, anh muốn nói vài câu với anh Thanh”, Mạc Đông Húc lại nói với vợ.

Tôn Mỹ Khuyên không vui nhưng vẫn nghe lời leo lên một chiếc Maybach sang trọng.

“Anh thực sự kết hôn với Hoa Nhã rồi à?”
Bấy giờ Mạc Đông Húc mới lên tiếng hỏi.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không để lộ, gật đầu đáp: “Sao thế? Cậu không tin à?”
Mạc Đông Húc khinh thường nhìn anh: “Anh là cái thá gì mà bắt tôi tin?”
Quả nhiên, thái độ lễ độ vừa rồi của anh ta đều là giả vờ, lúc này mới lòi đuôi cáo.

Dương Thanh cũng không tức giận, cười nhạt một tiếng: “Có gì thì nói mau đi!”
- ————.

Chương 717: 717: Tôi Cảnh Cáo Cậu

“Được, tôi cũng thích nói chuyện với người thông minh”.

Dứt lời, Mạc Đông Húc nhét một chiếc thẻ ngân hàng vào tay Dương Thanh: “Trong này có năm triệu, chỉ cần anh chịu rời khỏi Hoa Nhã, số tiền này là của anh”.

Dương Thanh nhìn anh ta bằng ánh mắt quái lạ, bỗng thấy nực cười.

Bản thân anh ta đã kết hôn, sao còn muốn anh rời xa Tống Hoa Nhã?
“Cậu đang đứng núi này trông núi nọ đấy à?”
Dương Thanh không nhận thẻ, chỉ cười híp mắt hỏi.

Mạc Đông Húc cười lạnh một tiếng: “Anh sai rồi! Không phải tôi không quên được cô ta, mà là muốn cô ta phải độc thân cả đời!”
Dương Thanh nghe ra được sự thù ghét trong lời nói của Mạc Đông Húc.

Anh cứ tưởng anh ta vẫn còn thương nhớ Tống Hoa Nhã, không ngờ là muốn hủy hoại cuộc đời cô ta.
“Tôi nghe nói năm đó cậu trốn làm đám cưới, còn có tin đã chết thì phải?”, Dương Thanh hỏi.

“Con đàn bà đê tiện kia lừa gạt tình cảm của tôi, suýt nữa hủy cuộc đời tôi.

Tôi phúc lớn mạng lớn mới sống được đến bây giờ.

Ngày nào tôi còn sống, cô ta đừng mong được sống tốt”, Mạc Đông Húc nghiến răng nghiến lợi nói.

Chẳng lẽ giữa anh ta và Tống Hoa Nhã thực sự còn ẩn tình khác?
“Cậu cũng kết hôn rồi, tha cho cô ấy đi! Tất cả đã qua hết rồi”, Dương Thanh khuyên nhủ.

Anh không hề có ý định nhúng tay vào thù oán giữa Mạc Đông Húc và Tống Hoa Nhã, nhưng bây giờ Tống Hoa Nhã là

người của anh, ngày mai phải ra nước ngoài mở rộng thị trường cho anh.

Anh không muốn Mạc Đông Húc khiến cô ta bị ảnh hưởng.

“Anh là cái thá gì? Biết cái gì mà nói? Tha cho cô ta? Sao có thể chứ? Anh không biết tôi hận cô ta thế nào đâu!”
Mặt Mạc Đông Húc tràn đầy dữ tợn.

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, bỗng có cảm giác anh ta đã điên rồi.

“Cậu nói cô ấy lừa gạt tình cảm của cậu hơi quá đáng rồi đấy! Cậu có biết khi nghe tin cậu chết, cô ấy đau khổ thế nào không? Cô ấy từng mắc bệnh trầm cảm, tự sát mấy lần liền”, Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh cười nhạo một tiếng: “Năm triệu nhiều lắm à?”
Nói xong, anh ấn chìa khóa xe, chiếc Phaeton được đặt làm riêng trị giá hàng chục triệu tự động lái ra khỏi chỗ đỗ xe, vững vàng đỗ lại bên cạnh Dương Thanh.

Giờ phút này, Mạc Đông Húc hoàn toàn chết lặng.

Anh ta cứ nghĩ Dương Thanh rất nghèo, đến khi chiếc Phaeton điều khiển tự động này xuất hiện mới bàng hoàng nhận ra mình đã coi thường Dương Thanh.

Anh ta biết chiếc xe này, tuy chỉ hơn chục triệu nhưng không phải ai cũng có thể có được.

Đến cả anh ta cũng chưa chắc có thể thuê Volkswagen làm riêng cho mình một chiếc Phaeton thế này.

“Cậu đã nói nhiều như vậy, tôi cũng không thể không cảnh cáo cậu một câu.

Có tôi ở đây thì đừng hòng động đến một sợi tóc của Hoa Nhã.

Nếu không, tôi không ngại cho cậu biến mất khỏi thế giới này đâu!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dứt lời, anh lên xe rời đi thẳng.

Nhìn theo chiếc Phaeton ngày một xa dần, trong mắt Mạc Đông Húc tràn đầy sát khí: “Anh dám uy hiếp tôi, đây chính là tội chết!”

- ————.

Chương 718: 718: Khách Hàng Tôn Quý

Dương Thanh còn tưởng Mạc Dông Húc vì một vài nguyên nhân bất khả kháng mới bắt buộc phải rời xa Tống Hoa Nhã, thậm chí còn loan tin mình chết ở nước ngoài.

Nhưng anh không ngờ anh ta chia tay Tống Hoa Nhã chỉ vì người nhà cô ta không được gia tộc chào đón nên tự cho là mình bị lừa gạt tình cảm, thậm chí còn muốn trả thù.

Loại người này đúng là ngàn năm khó gặp.

Ba mươi phút sau, xe của Dương Thanh đỗ lại trong bãi đỗ xe của Dạ Thượng Hoàng Triều.
Hiện giờ đang là cuộc sống về đêm náo nhiệt nhất, bãi đỗ xe trước cửa Dạ Thượng Hoàng Triều đã chật kín đủ mọi xe sang.

"Xem ra cũng là một chỗ ăn chơi cao cấp của Yến Đô".

Dương Thanh nhìn lướt qua, đều là xe sang hàng triệu, hàng chục triệu trở lên.

Trong đó còn có không ít chiếc giá trị chục triệu bản số lượng có hạn có tốc độ đỉnh cao.

Chiếc Phaeton đặt làm riêng của Dương Thanh ở giữa đống xe này rất lạc loài, dù sao không phải ai cũng hiểu xe.
"Thái Thị!"
Đi tới cửa, Dương Thanh thấy bên cạnh tấm biển "Dạ Thượng Hoàng Triều" còn có hai chữ "Thái Thị" màu đỏ sáng rực.

"Thì ra là sản nghiệp của nhà họ Thái lúc trước!", Dương Thanh nở nụ cười.

Hôm nay Thái Hoàng đã tới tập đoàn Nhạn Thanh ký hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp dưới trướng gia tộc với giá cực thấp.

Vậy nên hiện giờ Dạ Thượng Hoàng Triều là của anh.

Nhưng Dương Thanh định giao toàn bộ những sản nghiệp ấy cho nhà họ Trần quản lý.

“Chào anh Thanh!”
Dương Thanh vừa bước vào, hai cô nàng xinh đẹp đứng đón khách ở cửa lập tức cung kính chào.

“Các cô biết tôi à?”
Dương Thanh ngạc nhiên hỏi.

Một cô nàng tươi cười nói: “Sếp Trần đã cho chúng tôi xem ảnh của anh, nói anh là vị khách tôn quý nhất của chúng tôi, phải đón tiếp và phục vụ chu đáo nhất”.

“Phòng Đế Vương đã được chuẩn bị sẵn, anh có muốn tới luôn không?”
Nghe vậy Dương Thanh mới hiểu ra, lắc đầu cười đáp:
“Không cần, tôi tới với bạn”.

Vừa nãy trên đường tới, Tống Hoa Nhã đã nói số phòng cho anh nên có thể dễ dàng tìm thấy.

“Dương Thanh!”
Anh vừa bước vào, Tống Hoa Nhã vội vàng gọi một tiếng.

Lúc ở ngoài cửa, Dương Thanh còn nghe thấy mấy cô bạn kia đang khuyên Tống Hoa Nhã chia tay mình.

“Mạc Đông Húc đâu?”
Thấy Dương Thanh đi vào một mình, Dương Tùng đứng bật dậy cau mày hỏi: “Anh không làm gì cậu ấy đấy chứ?”
“Mạc Đông Húc là con rể nhà họ Tôn, anh ta chỉ là một thằng nghèo kiết xác thì làm gì được?”
Thượng Hiểu Hà châm chọc nói.

Vương Hoan cũng cười lạnh: “Phải đó, nghe nói lần này Mạc Đông Húc trở về là để tiếp quản sản nghiệp của nhà họ Tôn.

Vợ của cậu ấy là con gái của ông chủ Tôn, địa vị của cậu ấy trong nhà họ Tôn không hề thấp”.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị mở ra, Mạc Đông Húc và Tôn Mỹ Quyên bước vào.

“Mọi người đang nói gì mà vui vẻ thế?”, Mạc Đông Húc tươi cười hỏi.

“Chúng mình đang khen cậu đấy.

Lần này cậu về nước là để phụ trách chức vụ quan trọng nào đó phải không?”
Thượng Hiểu Hà nịnh nọt hỏi.

“Ha ha, thực sự bị mọi người đoán đúng rồi”.

Mạc Đông Húc cười nói: “Lần này trở về, mình sẽ làm tổng giám đốc tập đoàn Tôn Thị, quản lý tập đoàn cho bố vợ”.

“Trời ơi! Tổng giám đốc tập đoàn Tôn Thị á? Đông Húc đúng là niềm kiêu hãnh của lớp mình!”
“Sau này nhà họ Dương của mình phải nhờ Đông Húc giúp đỡ nhiều rồi”.

“Cả nhà họ Thượng của mình nữa.

Nếu có dự án nào Đông Húc đừng quên mình nha!”
…
Tất cả đều thi nhau nịnh bợ, chỉ muốn quỳ xuống cầu xin Mạc Đông Húc.

Mạc Đông Húc cười nói: “Mọi người yên tâm, chỉ cần công ty của gia tộc mọi người phù hợp tiêu chuẩn, nhất định mình sẽ ưu tiên hợp tác”.

“Cảm ơn Đông Húc trước nha!”, đám người rối rít cảm ơn.

“Chúng ta đừng cảm ơn mỗi Đông Húc! Người nên cảm ơn nhất phải là chị dâu Mỹ Quyên”, Dương Tùng đột nhiên đứng dậy nói.

Bấy giờ bọn họ mới lấy lại tinh thần.

Trong số những người ở đây, Tôn Mỹ Quyên mới là người có địa vị cao nhất.

Cô ta là con gái của chủ gia tộc họ Tôn, chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Mạc Đông Húc có ngày hôm nay đều nhờ vào cô ta.

Tôn Mỹ Quyên được gọi là chị dâu có vẻ rất vui, tươi cười đáp: “Mọi người đừng khách sáo.

Đông Húc đã nói rồi, chỉ cần công ty của gia tộc mọi người phù hợp tiêu chuẩn, tập đoàn Tôn Thị rất hoan nghênh hợp

tác”.

“Ha ha, cảm ơn chị dâu!”, mọi người lại thi nhau cảm ơn.

“Phải rồi, sao mọi người lại thuê phòng phổ thông vậy? Sao không thuê phòng VIP?”
Tôn Mỹ Quyên bỗng lên tiếng.

“Giám đốc ở đây nói là không còn phòng VIP”.

Dương Tùng đáp.

“Thế sao được?”
Tôn Mỹ Quyên lập tức nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi và Đông Húc về nước, lần đầu Đông Húc mời bạn bè họp mặt sao có thể nhét chúng ta vào một phòng phổ thông như vậy được?”
“Phải đó, không được đâu.

Nhất định phải đổi sang phòng tốt hơn”.

Mạc Đông Húc cũng vội vàng nói, quay sang hỏi Dương Tùng: “Mình vừa mới về nước, không quen cho lắm.

Mình chỉ biết Dạ Thượng Hoàng Triều là chỗ ăn chơi lớn nhất Yến Đô.

Phòng tốt nhất ở đây là cái nào?”
“Rất nhiều người đều nói nhà họ Trần chỉ là tay sai, người đứng sau là một ông lớn đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám trêu vào”.

Nghe Dương Tùng nói thế, tất cả đều rất kinh hãi.

“Mình cũng biết chút ít về nhà họ Thái.

Nghe nói ngoại trừ tám gia tộc đứng đầu, nhà họ Thái có thực lực mạnh nhất ở Yến Đô.

Tám gia tộc kia cũng không dám tùy tiện động vào bọn họ”.

“Không ngờ chỉ trong một đêm, sản nghiệp nhà họ Thái đã đổi chủ.

Xem ra người đứng sau nhà họ Trần kia rất không đơn giản”.

Mạc Đông Húc gật đầu nói.

“Thế nên hôm nay Đông Húc và chị dâu đành phải chịu ấm ức rồi.

Chúng ta không nên làm loạn ở đây thì hơn”, Dương Tùng nói.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người trung niên mặc vest đi vào.

Trước ngực ông ta còn đeo thẻ giám đốc.

“Cậu Dương, phòng Đế Vương đã được chuẩn bị xong, mời cậu và các vị khách quý ở đây dời bước qua đó.

Tôi không biết cậu Dương dẫn bạn tới, vô cùng xin lỗi!” Giám đốc khúm núm nói với Dương Thanh.

- ————.

Chương 719: 719: Trai Tài Gái Sắc

Trông thấy giám đốc của Dạ Thượng Hoàng Triều nhìn Dương Thanh, mọi người trong phòng đều ngơ ngác.

Dương Tùng vừa mới nói phòng Đế Vương chỉ dành cho vị khách tôn quý nhất của Dạ Thượng Hoàng Triều.

Vậy mà giờ đây, giám đốc lại mời bọn họ tới đó.

Dương Thanh không phải là một thằng nghèo kiết xác à?
Sao tự nhiên lại trở thành vị khách tôn quý nhất của Dạ Thượng Hoàng Triều?
Dương Thanh cũng bất giác cau mày.

Vừa rồi cô gái tiếp khách ngoài cửa mời anh tới phòng Đế Vương, anh đã nói mình đi cùng với bạn.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Dương Tùng đột nhiên bước tới, tươi cười nói: “Giám đốc Vương, sao ông phải khách sáo như vậy?”
Giám đốc Vương ngơ ngác nhìn Dương Tùng, nhưng vì anh ta là bạn của Dương Thanh nên chỉ có thể mỉm cười đáp lời:
“Mời mọi người đi cùng tôi tới phòng Đế Vương ạ!”
“Được thôi! Dẫn đường đi!”

Dương Tùng cười lớn nói.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc đi theo giám đốc Vương tới phòng Đế Vương, vừa mới bước vào đã bị sự xa hoa bên trong dọa sợ.

Căn phòng vô cùng rộng rãi, bốn phía đều treo tranh chữ nổi tiếng, trang hoàng vô cùng xa hoa, toàn bộ đồ dùng trong phòng đều làm từ Nam mộc tơ vàng cao cấp nhất.

“Đây là rượu Lafite năm 1982, xin được tặng cậu Dương làm quà ra mắt”.

Giám đốc gọi người mang hai chai Lafite tới rồi cẩn thận rời đi.

“Này Dương Tùng, cậu trở thành vị khách tôn quý nhất của Dạ Thượng Hoàng Triều từ bao giờ thế?”
Thượng Hiểu Hà đột nhiên kinh ngạc hỏi.

“Phải đấy, không ngờ Dương Tùng mới là người giấu kỹ nhất”, Vương Hoan cũng cười nói.

Thực ra Dương Tùng cũng rất hoang mang, chẳng biết chuyện gì đang diễn ra.

Không lẽ ông lớn chống lưng cho nhà họ Trần có quan hệ rất tốt với nhà họ Dương của anh ta?
Nhưng trong phòng chỉ có mình anh ta họ Dương, vừa rồi giám đốc Vương của Dạ Thượng Hoàng Triều gọi cậu Dương thì chắc chắn phải liên quan tới nhà họ Dương.

Còn về Dương Thanh đã bị bọn họ lãng quên từ lâu.

Không ai nghĩ cậu Dương mà giám đốc Vương gọi là Dương Thanh.

Đến cả Mạc Đông Húc cũng tưởng nhà họ Dương quen biết ông lớn nào đó, cười nói: “Ê Dương Tùng, thằng nhóc cậu đúng là giấu kỹ thật đấy.

Mình vốn còn định mời các cậu một chầu, giờ xem ra không có cơ hội tiêu tiền nữa rồi”.

“Ha ha ha…”
Dương Tùng lập tức cười phá lên: “Hôm qua bố mình còn nói một người bạn rất thân của ông ấy muốn tới Yến Đô phát triển, là một người có lai lịch rất lớn.

Mình cứ tưởng bố mình nói khoác, nào ngờ lại là thật”.

“Mình không ngờ bạn thân của ông ấy lại là người nắm giữ toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Thái”.

“Nếu biết trước mình đã nói cho họ biết mình là người nhà họ Dương từ lúc mới đến rồi”.

“Được rồi, chúng ta đừng nói người khác nữa, nói về Đông Húc đi!”
Trần Hân Như cười nói.

“Lúc còn đi học mình đã biết trong hơn ba mươi người của lớp mình chỉ có Đông Húc mới có tiền đồ nhất.

Nhiều năm trôi qua đúng thật là như vậy”.

Thượng Hiểu Hà lên tiếng đầu tiên.

Vương Hoan lập tức tiếp lời: “Đúng vậy đấy.

Nếu biết Đông Húc ưu tú như vậy, năm đó mình đã ra tay rồi”.

“Dù cậu có ra tay Đông Húc cũng không thèm đâu, ha ha!”, Dương Tùng bật cười trêu chọc.

Vương Hoan trợn trừng mắt, lại nhìn sang Tôn Mỹ Quyên vừa cười vừa nói: “Đương nhiên là mình biết bản thân không xứng với Đông Húc.

Chỉ có chị dâu Mỹ Quyên mới xứng đôi với cậu ấy!”
“Phải đó, chị dâu Mỹ Quyên với Đông Húc đúng là trai tài gái sắc, cặp vợ chồng hoàn hảo nhất”, Thượng Hiểu Hà vội nịnh nọt.

“Được rồi, mọi người đừng khen bọn tôi nữa.

Tôi sắp phổng mũi rồi”.

Tôn Mỹ Quyên cười nói, chủ động nâng ly: “Nào, tôi với Đông Húc xin mời mọi người một ly!”
- ————.

Chương 720: 720: Anh Muốn Chết À

“Ha ha…”
Cả căn phòng ngập tràn tiếng nói cười vui vẻ.

Còn Dương Thanh và Tống Hoa Nhã đều bị ngó lơ.

Tống Hoa Nhã rất khó chịu, nhất là khi thấy Mạc Đông Húc và Tôn Mỹ Quyên ân ái hạnh phúc.
Dương Thanh thầm thở dài.

Xem ra muốn cô ta nhìn thấy bộ mặt thật sự của kẻ mặt người dạ sói như Mạc Đông Húc cần phải dùng cách đặc biệt.

“Thực ra người tôi nên cảm ơn nhất phải là Tống Hoa Nhã!” Tôn Mỹ Quyên đột nhiên nói.

Mọi người đều ngây người không hiểu.
Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tống Hoa Nhã và Tôn Mỹ Quyên gặp nhau.

Đến cả Tống Hoa Nhã cũng nghi hoặc nhìn Tôn Mỹ Quyên.

“Hoa Nhã, tôi mời cô một ly nhé!”.

Cập nhật truyện nhanh tại { TRÙMTR UYỆN.

n et }
Tôn Mỹ Quyên chủ động rót đầy một ly cho Tống Hoa Nhã rồi lại rót đầy ly của mình, tươi cười nâng ly.

Tống Hoa Nhã chỉ căm hận Mạc Đông Húc, không hề ghét bỏ Tôn Mỹ Quyên.

Huống chi đối phương chủ động mời rượu, cô ta đâu thể từ chối, bèn cầm ly đứng lên.

“Tôi và cô Tôn mới gặp nhau lần đầu, đâu đến mức phải cảm ơn?”, Tống Hoa Nhã hỏi.

Tôn Mỹ Quyên cười đáp: “Đương nhiên tôi phải cảm ơn cô rồi.

Nếu lúc trước cô và Đông Húc không chia tay, sao tôi có thể tìm được một người chồng xuất sắc như vậy?”

Bấy giờ mọi người mới hiểu ra, Tôn Mỹ Quyên không có ý cảm ơn gì cả, chỉ muốn mỉa mai Tống Hoa Nhã.

Quả nhiên, vẻ mặt Tống Hoa Nhã lập tức cứng đờ, tay cầm ly rượu run rẩy, rượu sóng sánh suýt đổ ra.

“Cô phải cầm chắc vào.

Mỗi một giọt rượu Lafite 1982 này đều có giá trị không nhỏ.

Nếu không nhờ buổi họp lớp hôm nay, chắc là đời này cô và chồng cô không còn cơ hội uống nữa đâu”.

Tôn Mỹ Quyên bật cười châm chọc.

Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Tí tách!”
Bọn họ kinh hãi chứng kiến Dương Thanh đổ sạch rượu Lafite 1982 đắt đỏ trong ly xuống đất.

Mặt của Mạc Đông Húc lập tức méo xệch.

Chỉ khi kính rượu người chết mới đổ rượu xuống đất.

Dương Thanh nói muốn mời rượu anh ta nhưng lại đổ ra đất, rõ ràng là đang cố tình khiêu khích.

Mọi người giật nảy mình.

“Dương Thanh, con mẹ nó anh muốn chết hả? Sao anh dám sỉ nhục Đông Húc!”
“Đồ mạt rệp như anh có biết Đông Húc là ai không? Muốn chết thì nói sớm đi!”
“Một thằng nghèo kiết xác cũng nghĩ bản thân cao thượng lắm.

Anh xứng mời rượu Đông Húc sao?”
Tất cả đều nhao nhao chỉ trích Dương Thanh, muốn xông lên đánh anh no đòn.

“Đồ khốn kiếp, anh lập tức xin lỗi chồng tôi ngay.

Nếu không hôm nay anh đừng hòng bước ra khỏi Dạ Thượng Hoàng Triều nửa bước!”
Tôn Mỹ Quyên nổi giận đùng đùng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Rốt cuộc Mạc Đông Húc cũng lên tiếng: “Dương Thanh, nếu anh đã muốn chết, tôi sẽ cho anh toại nguyện!”

- ——————.

Chương 721: 721: Kích Động Điên Cuồng

Trừ Tống Hoa Nhã và Trần Hân Như, những người khác trong phòng đều chỉ trích Dương Thanh.

Trần Hân Như vốn có quan hệ khá tốt với Tống Hoa Nhã, thấy Dương Thanh bị mọi người nhằm vào cũng hốt hoảng, vội vàng khuyên nhủ: "Dương Thanh, anh mau xin lỗi đi!"
"Chỉ cần anh xin lỗi, Đông Húc sẽ nể mặt Hoa Nhã mà không làm khó anh".

Dương Thanh không thèm quan tâm.

Những người này chẳng thể gây nguy hiểm gì cho anh.
Huống chi, với thân phận hiện giờ của anh, đừng nói là người nhà họ Tôn và con rể, kể cả ông chủ nhà họ Tôn cũng chỉ có nước quỳ xuống xin anh tha thứ mà thôi.

Tống Hoa Nhã cũng tức giận không kém.

Rõ ràng Tôn Mỹ Quyên sỉ nhục cô ta trước, Dương Thanh mới ăn miếng trả miếng, kết quả lại là anh không đúng.

"Hoa Nhã, cậu mau khuyên chồng cậu đi! Đắc tội Đông Húc không tốt đâu!"
Trần Hân Như thấy Dương Thanh không phản ứng lại càng nóng ruột, quay sang khuyên Tống Hoa Nhã.
Tống Hoa Nhã biết năng lực của Dương Thanh, cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô anh cũng chẳng coi ra gì nữa là những người này.

Cô ta tức giận vì Dương Thanh bị mình liên lụy, bị bọn họ sỉ nhục.

"Hân Như, mình biết cậu muốn tốt cho mình nhưng cậu đừng xen vào chuyện này.

Bọn họ muốn đối phó chồng mình đúng là nằm mơ giữa ban ngày".

Tống Hoa Nhã đáp.

“Hoa Nhã, anh ta ngớ ngẩn, cậu cũng không thể học theo anh ta được đâu!”
Trần Hân Như vô cùng lo lắng.

Nhưng Tống Hoa Nhã không hề có ý định thuyết phục, chỉ lạnh lùng nhìn những người còn lại: “Tôi khuyên các người tốt nhất hãy xin lỗi chồng tôi đi!”
“Nếu không các người có muốn hối hận cũng đã muộn!”
Giọng điệu của Tống Hoa Nhã tràn đầy lạnh lẽo.

“Ha ha ha ha…”
Mọi người lập tức cười lớn.

“Các cậu nghe thấy chưa? Tống Hoa Nhã bảo chúng mình xin lỗi chồng cậu ta đấy!”
“Người ta bảo con gái khi yêu IQ bằng không, hôm nay mình được mở rộng tầm mắt rồi”.

“Một thằng nghèo kiết xác cũng dám bắt chúng ta xin lỗi? Anh ta là cái thá gì? Có biết gia tộc của chúng ta ở cấp bậc nào không?”
…
Đám bạn của Tống Hoa Nhã đều cười to như nghe thấy một câu chuyện cười.

Chỉ mình Mạc Đông Húc không dám thả lỏng, vẻ mặt dần nghiêm túc.

Anh ta biết rất rõ Tống Hoa Nhã là người phụ nữ như thế nào.

Nếu cô ta đã nói thân phận của Dương Thanh không tầm thường, rất có khả năng chính là sự thật.

Người khác không biết nhưng anh ta tận mắt nhìn thấy Dương Thanh đi chiếc Phaeton đặt làm riêng, giá trị hàng chục triệu.

Người như vậy sao có thể nghèo túng được?
Lúc trông thấy bộ quần áo mộc mạc Dương Thanh đang mặc anh ta cứ tưởng là hàng vỉa hè, nhưng bây giờ quan sát kĩ mới phát hiện hình như nó là tác thẩm của một nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Nếu đây là thật, bộ quần áo trông tầm thường trên người Dương Thanh phải từ hàng triệu trở lên.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh ta, muốn biết thật hay giả phải xem biểu hiện của Dương Thanh.

"Đủ rồi!"
Tống Hoa Nhã bỗng nổi giận quát lên, toàn thân run rẩy.

Nghe mọi người châm chọc khiến cô ta chỉ muốn xông lên tát cho bọn họ mấy cái.

"Tống Hoa Nhã, cậu nghĩ cậu quý hóa lắm chắc?"
Thượng Hiểu Hà cười lạnh nói: "Nếu cậu còn ở nhà họ Tống, có lẽ tôi còn phải e ngại.

Nhưng bây giờ cả nhà cậu đã bị trục xuất khỏi gia tộc, cậu còn không bằng người trong gia tộc bình thường".

"Cậu ra vẻ trước mặt bọn tôi làm cái gì? Nếu thằng chồng nghèo rách của cậu không chịu xin lỗi Đông Húc thì cứ đợi đấy, nhà họ Thượng của tôi sẽ khiến các cậu không sống được ở Yến Đô đâu!"
Thượng Hiểu Hà hung dữ uy hiếp.

Vương Hoan cũng lên tiếng: "Còn cả nhà họ Vương của tôi nữa.

Nếu chồng cậu không xin lỗi Đông Húc, nhà họ Vương sẽ đuổi cổ cả nhà cậu cút khỏi Yến Đô!"
"Không sai, nhà họ Tôn chúng tôi muốn bóp chết các người dễ như trở bàn tay", Tôn Mỹ Quyên cười híp mắt nói.

Dương Tùng cũng cười lạnh: "Tính cả nhà họ Dương tôi nữa!"
Tống Hoa Nhã không lên tiếng, thất vọng nhìn Mạc Đông Húc: "Dù sao chúng ta cũng từng là người yêu, sao anh lại tàn nhẫn như vậy?"
"Cô lãng phí mất bốn năm thanh xuân của tôi, còn suýt nữa lừa tôi kết hôn.

Tôi nói cô lừa gạt tình cảm của tôi, lừa cưới tôi là sai sao?"
Mạc Đông Húc tiếp tục chất vấn.

Tống Hoa Nhã không kìm được nước mắt, bỗng cười nói: "Thì ra đây mới là nguyên nhân anh bỏ đi trước ngày làm đám cưới".

“Nếu tôi đoán không sai, tin anh chết ở nước ngoài, thậm chí còn gửi tín vật và báo cáo kiểm tra thi thể cho tôi đều là trò của anh phải không?”.

Truyện Nữ Phụ

“Anh làm vậy vì biết tôi yêu anh, biết sau khi mất anh tôi sẽ sống không bằng chết nên mới cố tình làm vậy để trả thù tôi, đúng không?”
Tống Hoa Nhã cười hỏi, nước mắt lã chã.

Mạc Đông Húc cũng kích động, nghiến răng nghiến lợi nói:
“Cô nói không sai, tất cả đều do tôi bày ra để khiến cô đau khổ, để cô phải trả giá vì lừa gạt bốn năm thanh xuân của tôi!”
“Nhưng thật đáng thất vọng, cô luôn miệng nói sẽ yêu tôi cả đời, nếu tôi chết cô sẽ chôn cùng.

Kết quả thì sao?”
“Cô không chỉ không chết theo, còn gả cho người khác.

Đúng là ả đàn bà đê tiện lẳng lơ.

Bây giờ tôi kết hôn với con gái của chủ nhà họ Tôn, sống rất hạnh phúc”.

“Sau này, bố vợ tôi sẽ cho vợ tôi làm chủ nhà họ Tôn đời sau.

Nhà họ Tôn sẽ thuộc về hai vợ chồng tôi”.

“Cô nói đi, loại đàn bà như cô có tư cách gì ở bên tôi? Có tư cách gì để tôi yêu suốt đời?”
Mạc Đông Húc gào ầm lên.

- ————.

Chương 722: 722: Khách Quý Thật Sự

Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người.

Bọn họ chỉ biết Mạc Đông Húc và Tống Hoa Nhã từng yêu nhau chứ không biết rõ ràng mọi chuyện.

Tống Hoa Nhã cũng ngây ngẩn.

Khác với mọi người, cô ta bị sự vô liêm sỉ của Mạc Đông Húc làm kinh ngạc, vì mắt mình mù.

Nếu cô ta không mù, tại sao lại yêu một kẻ khốn nạn vô liêm sỉ như anh ta?
Mạc Đông Húc hận cô ta, trả thù cô ta chỉ vì gia đình cô ta không được nhà họ Tống chào đón.

Anh ta nghĩ cô ta lừa tình.

Tại sao trên thế giới này lại có một thằng đàn ông không biết xấu hổ như vậy?
Lại còn bị cô ta gặp phải.

Nhưng nực cười nhất là, rõ ràng Mạc Đông Húc hận cô ta như vậy, làm nhiều chuyện vô sỉ như vậy mà giờ đây lại chỉ trích Tống Hoa Nhã không chết, còn kết hôn với người khác.
Dương Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc Đông Húc:
“Loại như cậu không xứng làm đàn ông”.

“Anh câm mồm đi! Chuyện của tôi và cô ta liên quan quái gì tới anh?”, Mạc Đông Húc giận dữ hét.

Lúc này anh ta không giả vờ nổi nữa, hoàn toàn mất kiểm soát.

Bộ dạng tức giận khiến người ta vô cùng lạ lẫm.

“Cô ấy là em gái của Dương Thanh tôi, chuyện của cô ấy đều liên quan đến tôi!”, Dương Thanh nổi giận.

Nghe vậy, tất cả đều sững sờ.

Dương Thanh không phải chồng của Tống Hoa Nhã sao?
Sao lại biến thành anh trai?
“Anh có ý gì?”, Mạc Đông Húc cũng bàng hoàng hỏi.

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Không phải cậu trách cô ấy nói cả đời chỉ yêu mình cậu nhưng lại gả cho người khác sao? Tôi sẽ nói cho cậu biết sự thật!”
“Tôi và cô ấy không phải vợ chồng.

Hôm nay mới là lần thứ ba chúng tôi gặp nhau”.

“Tuy chúng tôi quen biết chưa lâu nhưng tôi đã coi cô ấy như em gái!”
Dương Thanh đột nhiên thấy đau lòng cho Tống Hoa Nhã.

Cô gái ngốc này yêu tha thiết Mạc Đông Húc lâu như vậy, hôm nay mới biết anh ta là loại người gì.

“Cậu nói Hoa Nhã nói nếu cậu chết cô ấy sẽ chết theo”.

“Cậu lừa Hoa Nhã là mình đã chết.

Cậu không ở bên cạnh cô ấy, sao biết cô ấy không chết theo?”
“Tôi nói cho cậu biết, cô ấy từng chết vì cậu rất nhiều lần.

Nếu không được cứu chữa kịp thời, cô ấy đã mất mạng từ lâu rồi”.

“Thậm chí sau khi nghe tin cậu chết, cô ấy còn bị trầm cảm, chữa trị suốt hai năm mới ổn định dần”.

Dương Thanh nói toàn bộ những gì mình biết.

“Không thể nào!”
“Không thể như vậy được!”
“Cô ta lừa gạt tình cảm của tôi, tôi chết hay không cô ta cũng không quan tâm đâu!”

Mạc Đông Húc kích động hét lên.

“Với địa vị hiện giờ của cậu, muốn tra chắc là dễ lắm.

Cậu không tin thì có thể tự điều tra, cả quan hệ của tôi và Hoa Nhã!”, Dương Thanh nói.

“Kể cả lời anh nói là thật nhưng không phải bây giờ cô ta vẫn còn sống nhăn răng sao? Cả nhà cô ta bị gia tộc đuổi đi cũng là sự thật!”
Mạc Đông Húc cắn răng nói: “Bọn họ đã không được nhà họ Tống coi trọng, sao cô ta dám lừa tôi, nói anh mình có khả

năng trở thành chủ nhà họ Tống tương lai?”
“Cậu luôn miệng nói Hoa Nhã lừa gạt tình cảm của cậu, nhưng kẻ lừa tình thực sự chính là đồ khốn kiếp nhà cậu!”
Dương Thanh giận dữ nói: “Hoa Nhã yêu cậu như vậy, cậu lại chỉ vì thân phận dòng chính nhà họ Tống của cô ấy.

Chẳng lẽ trong mắt cậu, chỉ khi giúp cậu có được quyền thế mới là tình yêu sao?”
“Người lừa gạt tình cảm thực sự chính là cậu! Cậu hủy hoại bốn năm thanh xuân của Hoa Nhã, còn khiến cô ấy chịu nỗi đau mất đi tình yêu, mắc bệnh trầm cảm suốt hai năm ròng rã!”
Tống Hoa Nhã đã nước mặt giàn giụa.

Đây đều là những lời cô ta muốn nói cho Mạc Đông Húc nghe, nhưng cô ta không thể nói.

Dù có đau khổ đến đâu cũng muốn tự mình chịu đựng, thà tìm một chỗ không người khóc lớn một trận còn hơn để người khác thấy mình khổ sở.

“Mọi người đều là bạn bè, so đo làm gì chứ?”
“Các cậu thấy mình nói đúng không?”
“Để Hoa Nhã với Dương Thanh đi trước đi! Chúng ta đừng ép họ nữa được không?”
Trần Hân Như vội vàng nói.

“Cô câm miệng lại đi!”
Tôn Mỹ Quyên cả giận nói: “Cô là cái thá gì mà đòi xen vào chuyện của chồng tôi? Nếu không phải nể mặt cô là bạn cùng lớp của Đông Húc, cô nghĩ mình có tư cách tới đây sao?”
Thượng Hiểu Hà chế giễu: “Trần Hân Như, cậu coi trọng bản thân quá rồi đấy.

Trong mắt bọn tôi, cậu chẳng khác gì con ả đê tiện Tống Hoa Nhã kia”.

“Không sai, hai ả ở cùng nhau lại càng thêm đê tiện! Ha ha!”, Vương Hoan cũng cười phá lên.

Dương Tùng nhìn Dương Thanh trào phúng: “Anh đừng quên đây là đâu.

Ông lớn đứng sau Dạ Thượng Hoàng Triều là bạn thân của bố tôi.

Nếu hôm nay anh không chịu xin lỗi, không cần chúng tôi ra tay, Dạ Thượng Hoàng Triều cũng sẽ không để yên".

Dương Thanh không nhịn nổi nữa, cười lạnh nói: "Cậu có chắc chủ của Dạ Thượng Hoàng Triều là bạn bố cậu không?" Bị Dương Thanh chất vấn, không hiểu sao Dương Tùng lại thấy hốt hoảng.

Nhưng anh ta đã làm bộ làm tịch nãy giờ, đương nhiên phải giả vờ tiếp, tức giận đáp: "Vừa nãy người của Dạ Thượng Hoàng Triều đã tự mang hai chai Lafite 1982 đắt đỏ tới đây, giám đốc Vương còn nói tôi là khách hàng tôn quý nhất của họ.

Như vậy chưa đủ rõ ràng sao?"
"Sao cậu dám chắc cậu Dương mà giám đốc Vương nói là cậu chứ không phải tôi?", Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

- ————.

Chương 723: 723: Ai Phải Xin Lỗi

Nghe Dương Thanh nói vậy, đám người sửng sốt một lúc mới hiểu ra.

"Ha ha ha ha…"
Dương Tùng bật cười khanh khách: "Buồn cười chết mất!"
"Ý anh là giám đốc Vương mời chúng tôi đến phòng Đế Vương, còn tặng hai chai Lafite 1982 đều vì nể mặt anh sao?"
"Cậu Dương ông ấy gọi, cả vị khách tôn quý nhất ở đây đều là đồ nghèo mạt rệp nhà anh sao?"
Dương Tùng cười lớn hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng đáp: "Đương nhiên là tôi!"
"Vãi chưởng, anh còn dám nhận vơ à?"
Dương Tùng không ngờ Dương Thanh thực sự thừa nhận, bật cười hỏi: "Đừng nói với tôi người ép nhà họ Thái rời khỏi Yến Đô, dùng giá thấp mua lại toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Thái là anh đấy nhé? Chẳng lẽ anh là người chống lưng cho nhà họ Trần kia sao?"
"Coi như cậu thông minh!"
Dương Thanh cười lạnh nói.

"Con mẹ nó! Anh dám thừa nhận à, cười chết tôi rồi!"
Dương Tùng cười ngặt nghẽo: "Đông Húc, cậu nghe thấy chưa? Anh ta nghiện khoác lác quá rồi, còn dám tự nhận là ông chủ đứng sau Dạ Thượng Hoàng Triều".

"Mọi người mau tới quỳ lạy đi! Anh ta chính là ông lớn đấy!"
Đám bạn của Mạc Đông Húc đều khinh thường nói: "Dương Thanh, anh không cần mặt mũi nữa rồi à, dám giả mạo người đứng sau Dạ Thượng Hoàng Triều, không sợ người ta nghe thấy sẽ tính sổ với anh sao?"
Rõ ràng, không một ai tin lời Dương Thanh.

Tống Hoa Nhã lại vô cùng kinh hãi.

Người khác không tin, nhưng cô ta tin!
Dương Thanh chiếm được nhà họ Thái rồi.

Đây là gia tộc chỉ thua kém tám nhà đứng đầu Yến Đô!
Đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám tùy tiện động vào nhà họ Thái.

Bây giờ nhà họ Thái bị đuổi đi chỉ trong một đêm, sản nghiệp đều rơi vào tay Dương Thanh.

"Hoa Nhã, cậu mau khuyên Dương Thanh đi! Đừng nói nhảm nữa.

Nếu truyền đến tai ông lớn kia, cả cậu cũng bị liên lụy đấy", Trần Hân Như hoảng sợ vội khuyên.

Thấy Trần Hân Như vì nói giúp mình nên cũng bị đám người kia mắng chửi, Tống Hoa Nhã vô cùng cảm động.

Cô ta nắm chặt tay Trần Hân Như, cười nói: "Cậu yên tâm, anh Thanh đã nói vậy thì anh ấy chính là ông lớn đứng sau Dạ Thượng Hoàng Triều!"
"Hôm nay có người gặp đen đủi rồi, nhưng không phải chúng ta đâu.

Nếu bọn họ còn không chịu hối cải, kẻ xui xẻo sẽ là bọn họ".

Tống Hoa Nhã mỉm cười nói.

Trong lòng Tống Hoa Nhã vốn có khúc mắc, nhưng sau khi biết được bộ mặt thật của Mạc Đông Húc, cô ta đột nhiên phát hiện khúc mắc ấy đã không còn.

Hiện giờ cô ta không hề cảm thấy buồn bã, thậm chí còn thấy nhẹ nhõm như được giải thoát.

Sau này cô ta không cần thấy áy náy gì vì Mạc Đông Húc nữa.

"Điên rồi! Cậu điên thật rồi!"
Trần Hân Như không tin, hơi giận nói: "Cậu còn không mau khuyên anh ấy, không cứu vãn nổi nữa đâu".

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông trung niên mặc vest đi vào, sau lưng còn có một người trẻ tuổi cũng mặc vest.

Sau lưng bọn họ chính là giám đốc Vương vừa đến tặng rượu.

Thế nhưng hiện giờ, vẻ mặt giám đốc Vương tràn đầy hoảng sợ.

“Ha ha, giám đốc Vương tới rồi.

Kịch hay bắt đầu rồi!”, Dương Tùng cười nói.

“Ông mau nói cho thằng nhà nghèo ngu ngốc này biết cậu Dương mà ông nói là ai đi!”
Dương Tùng chủ động đi tới trước mặt giám đốc Vương.

“Bốp!”
Giám đốc Vương tát mạnh vào mặt anh ta, giận dữ quát: “Con mẹ nó cậu là ai mà dám mắng cậu Dương nhà nghèo ngu ngốc?”
“Giám đốc Vương, ông đánh sai người rồi.

Tôi là người nhà họ Dương, con trai Dương Vỹ, Dương Tùng đây.

Trong mấy người chúng tôi chỉ có tôi họ Dương thôi mà!”
Dương Tùng bị đánh ngơ ngác ôm mặt, chỉ vào Dương Thanh nói: “Thằng nghèo kiết xác này vừa nói mình là cậu Dương, còn nói mình là ông lớn sau lưng Dạ Thượng Hoàng Triều”.

“Cút ra!”
Giám đốc Vương đạp Dương Tùng, vội vàng chạy tới trước mặt Dương Thanh quỳ rạp xuống, sợ hãi nói: “Xin lỗi cậu Dương, tôi không nên làm lộ thân phận của cậu.

Tôi sai rồi, xin cậu tha cho tôi.

Tôi biết lỗi rồi”.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Giám đốc của Dạ Thượng Hoàng Triều quỳ xuống cầu xin Dương Thanh tha thứ sao?
Còn nói là làm lộ thân phận của Dương Thanh?
Chẳng lẽ lúc trước giám đốc Vương mời bọn họ tới phòng Đế Vương, còn tặng hai chai rượu vang cao cấp đều là vì Dương Thanh?
Trần Hạo vội vàng cảm ơn, đứng lên đầu tiên, Trần Anh Hào cũng đứng lên theo.

Giám đốc Vương đứng lên cuối cùng.

Ông ta trốn sau lưng Trần Hạo và Trần Anh Hào, không dám thở mạnh.

“Này Hoa Nhã, Dương Thanh thực sự là ông lớn của Dạ Thượng Hoàng Triều sao?”
Trần Hân Như kinh ngạc hỏi.

Tuy Tống Hoa Nhã tin lời Dương Thanh nhưng lúc này mới dám chắc chắn tất cả đều là thật.

Cô ta khẽ gật đầu đáp: “Vừa nãy mình đã nói với cậu rồi.

Anh Thanh đã nói mình là chủ nhân của Dạ Thượng Hoàng Triều thì chắc chắn là thật!”
Nghe Tống Hoa Nhã xác nhận, Trần Hân Như vẫn không dám tin tưởng, lúc nhìn Dương Thanh lại thấy trái tim rung động.

Vừa rồi thấy bình thường bây giờ lại lấy Dương Thanh đẹp trai chết đi được.

Những người còn lại đều chết sững, ai cũng nơm nớp lo sợ, chỉ dám hi vọng vào Mạc Đông Húc.

Thân phận của Dương Thanh đã được xác nhận.

Bây giờ người có thể đối phó với anh chỉ còn Mạc Đông Húc và Tôn Mỹ Quyên.

“Không ngờ tôi lại nhìn nhầm anh!”
Rốt cuộc Mạc Đông Húc cũng chịu lên tiếng.

Nhưng khi nhìn Dương Thanh, ánh mắt anh ta vẫn tràn ngạo nghễ xen lẫn sát khí.

Dương Thanh lạnh giọng hỏi: “Bây giờ còn muốn tôi xin lỗi cậu nữa không?”
- ————.

Chương 724: 724: Thì Ra Là Cậu

Lúc này, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Mạc Đông Húc.

Mạc Đông Húc cười nhạo một tiếng: "Anh nghĩ chỉ với Dạ Thượng Hoàng Triều là có thể ép tôi xin lỗi anh sao?"
Tôn Mỹ Quyên cũng đứng dậy, lạnh mặt nói: "Dương Thanh, tôi thừa nhận chúng tôi đã coi thường anh.

Nhưng vậy thì đã sao? Tôi là con gái của ông chủ nhà họ Tôn, anh có tư cách bắt chồng tôi xin lỗi anh sao?"
Hai bố con nhà họ Trần nhìn Mạc Đông Húc và Tôn Mỹ Quyên như nhìn hai đứa ngu.
Tiếp xúc với Dương Thanh càng lâu, bọn họ càng thấy thực lực của anh sâu không lường được.

Tuy nhà họ Thái không bằng tám gia tộc đứng đầu Yến Đô nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Vậy mà gia tộc ấy đã biến mất khỏi Yến Đô chỉ trong một đêm, tài sản trị giá hàng trăm tỷ được bán lại cho Dương Thanh chỉ với mười tỷ.

Quan trọng là người của Hiệp hội Võ thuật đứng sau nhà họ Thái cũng không làm gì được anh.
"Các người là cái thá gì mà dám đối nghịch cậu Thanh?"
Trần Hạo không chút do dự đứng phắt dậy quát Tôn Mỹ Quyên.

"Còn ông là cái thá gì?"
Tôn Mỹ Quyên cả giận nói.

"Tôi chính là chủ nhà họ Trần, gia tộc thay thế nhà họ Thái", Trần Hạo đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Tôn Mỹ Quyên trở nên khó coi.

Cô ta là con gái ông chủ nhà họ Tôn, đương nhiên biết địa vị của nhà họ Thái.

Bố cô ta là Tôn Húc cũng không dám tùy tiện đắc tội Thái Hoàng, chủ nhà họ Thái.

Bây giờ nhà họ Trần thế chỗ nhà họ Thái, chứng tỏ bọn họ còn mạnh hơn.

Nếu Trần Hạo là chủ nhà họ Trần, chắc chắn địa vị sẽ cao hơn Thái Hoàng lúc trước.

Người như vậy lại hèn mọn quỳ xuống xin tha trước mặt Dương Thanh.

Không chỉ Tôn Mỹ Quyên, Mạc Đông Húc cũng lo lắng.

Anh ta đã tin Dương Thanh chính là người đứng sau nhà họ Trần.

Những người còn lại im phăng phắc, không dám thở mạnh.

Hiện giờ là thần tiên đánh nhau, bọn họ nên tránh càng xa càng tốt.

"Dù nhà họ Trần thay thế nhà họ Thái thì đã sao? Có lẽ các người không biết nhà họ Thái được Hiệp hội Võ thuật nâng đỡ nhỉ?"
Tôn Mỹ Quyên đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Các người dám động vào gia tộc được Hiệp hội Võ thuật bồi dưỡng, bọn họ sẽ để yên cho các người chắc?"
"Nếu tôi nói tối qua Hiệp hội Võ thuật đã tìm đến tôi rồi thì sao?", Dương Thanh híp mắt cười nói.

Tôn Mỹ Quyên không tin, cười nhạo anh: "Được rồi, đừng vờ vịt nữa.

Tôi thừa nhận đã xem thường anh, nhưng anh cũng chưa đủ tư cách đối đầu với nhà họ Tôn của tôi đâu".

"Chuyện của chồng tôi và Tống Hoa Nhã đã kết thúc.

Thù oán của bọn họ đến đây là hết".

Dứt lời, cô ta lại quay sang nói với những người khác: "Được rồi, chúng ta đi thôi!"
"Hết sao?"
Dương Thanh cười hỏi: "Cô nói hết là hết sao? Vừa rồi các người còn phách lối bắt tôi xin lỗi cơ mà?"
"Sao bây giờ lại muốn đi? Có đi cũng phải xin lỗi em gái tôi đã chứ?"

“Nếu cô ấy không tha thứ, tôi xem ai rời khỏi đây được?” Dương Thanh cười lạnh hỏi.

Nghe vậy, đám người Tôn Mỹ Quyên đều hốt hoảng.

“Dương Thanh, anh đừng có được voi đòi tiên.

Chọc giận nhà họ Tôn sẽ không có kết cục tốt đâu”, Tôn Mỹ Quyên giận dữ uy hiếp.

“Cô tự tin về gia tộc như vậy, tôi sẽ gọi Tôn Húc đến đón cô”, Dương Thanh nói.

Ngay sau đó, một nhóm người cao to lực lưỡng xông vào phòng chặn cửa lại, không ai ra được.

Dương Thanh ung dung ngồi trên sofa, ngó lơ Tôn Mỹ Quyên.

Mạc Đông Húc vẫn luôn im lặng không nói, sắc mặt vặn vẹo dữ tợn.

Anh ta cứ tưởng lần này trở về có thể trả thù Tống Hoa Nhã, nào ngờ vừa mới bắt đầu đã sắp thất bại.

Sắc mặt Tôn Mỹ Quyên rất khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh đã muốn gọi bố tôi đến đón, tốt nhất đừng hối hận!”
Dương Thanh cười khinh bỉ: “Cô yên tâm, kẻ hối hận chỉ có thể là các người!”
Dứt lời, anh lại nhìn sang Thượng Hiểu Hà, Vương Hoan và Dương Tùng: “Ba người cũng mau gọi người lớn trong gia tộc tới xin lỗi tôi đi.

Nửa tiếng sau chủ gia tộc nào không tới thì gia tộc đó sẽ bị xóa sổ ngay trong đêm nay!”
“Các người đừng tưởng tôi nói đùa, hãy lấy nhà họ Thái làm gương!”
Nghe thấy anh nhắc tới nhà họ Thái, đám người Dương Tùng sợ phát khiếp.

Đến cả nhà họ Thái cũng bị người khác thay thế chỉ sau một đêm, huống chi là mấy gia tộc cỏn con của bọn họ.

Dương Thanh muốn tiêu diệt quả thực dễ như trở bàn tay.

Mấy người cuống quít gọi về gia tộc.

Tôn Mỹ Quyên cũng gọi điện thoại: “Bố ơi, con bị người ta nhốt ở Dạ Thượng Hoàng Triều.

Anh ta nói muốn bố tự tới đón, nếu không sẽ giết con!”
“Cái gì? Dám động vào con gái của Tôn Húc này, chán sống rồi sao?”
Tôn Húc nghe xong lập tức nổi giận: “Con gái đừng sợ.

Bây giờ bố lập tức gọi cao thủ hàng đầu tới đó.

Bố muốn xem thử là kẻ nào dám động vào con gái bố!”
“Vâng, con chờ bố!”, Tôn Mỹ Quyên nhanh chóng cúp máy.

“Dương Thanh, bố tôi sắp dẫn cao thủ trong gia tộc tới.

Anh cứ chờ chết đi!”, cô ta hống hách nói.

Cô ta thừa nhận mình coi thường Dương Thanh nhưng không tin anh có thể làm gì nhà họ Tôn.

Dương Thanh cười nhạo một tiếng, ăn miếng trả miếng: “Vậy thì tôi cũng khuyên cô một câu.

Nếu cô và thằng chồng khốn nạn kia quỳ xuống nhận lỗi với Hoa Nhã, xin cô ấy tha thứ, lát nữa tôi sẽ tha cho hai người một mạng!”
“Dương Thanh, anh chán sống rồi!”
Tôn Mỹ Quyên nghiến răng nghiến lợi, ác độc nói: “Anh đã không trân trọng cơ hội này thì cứ chờ hứng chịu lửa giận của bố tôi đi! Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của các người!”
“Rầm!”
Đúng lúc này, cửa phòng bị đạp ra, tiếng rống giận vang lên: “Đồ chết tiệt, sao mày dám bắt con gái của tao?”
“Bố ơi, chính là tên khốn đáng chết này.

Anh ta còn uy hiếp con, bắt con và Đông Húc quỳ xuống xin tha, nếu không sẽ giết chúng con!”
Thấy Tôn Húc tới, Tôn Mỹ Quyên lập tức ấm ức chỉ vào Dương Thanh mách tội.

Cô ta híp mắt chế giễu: “Dương Thanh, không phải vừa nãy anh phách lối lắm sao? Tiếp tục đi!”
“Dương Thanh?”

Nghe thấy cái tên con mình vừa nhắc tới, Tôn Húc chỉ thấy vô cùng quen thuộc.

Đến khi nhìn theo hướng con gái chỉ, ông ta suýt bị dọa hết hồn.

“Cậu… cậu… cậu Thanh!”
Tôn Húc hoảng sợ, chân mềm nhũn quỳ rạp xuống: “Sao… sao cậu lại ở đây?”
- ————.

Chương 725: 725: Tai Họa Ngập Đầu

Thấy Tôn Húc quỳ xuống đất, cả căn phòng rộng lớn đều lặng ngắt như tờ.

Tôn Mỹ Quyên càng ngây ngẩn, không ngờ bố mình, chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô lại phải quỳ dưới chân một người trẻ tuổi.

Kỳ thực không phải Tôn Húc muốn quỳ mà là khi biết người Tôn Mỹ Quyên muốn mình giải quyết là Dương Thanh đã bị dọa chân mềm nhũn.

Chuyện ở nhà họ Diệp lúc trước đã để lại trong lòng ông ta bóng ta tâm lý quá lớn.
"Con gái ông bảo tôi đợi ông tới giải quyết, ông nghĩ sao tôi lại ở đây?", Dương Thanh cười híp mắt nhìn Tôn Húc.

Tuy vừa rồi Tôn Húc đã biết Tôn Mỹ Quyên đắc tội Dương Thanh nhưng vẫn không muốn chấp nhận sự thật, bây giờ Dương Thanh lại tự nói ra.

"Bốp!"
Tôn Húc xông tới tát vào mặt Tôn Mỹ Quyên quát tháo: "Mày đúng là đồ mất nết, dám đắc tội cậu Thanh.

Mau quỳ xuống xin tha ngay cho tao!"
Tôn Húc ra tay rất mạnh, trên mặt Tôn Mỹ Quyên lập tức in hằn một dấu tay.

Còn Mạc Đông Húc đã sợ choáng váng từ lúc thấy Tôn Húc quỳ dưới chân Dương Thanh, vẻ mặt thẫn thờ khó tin.

"Bố đánh con sao?"
Tôn Mỹ Quyên đỏ bừng mắt, không ngờ người bố cưng chiều mình hơn hai mươi năm, chưa từng động vào một sợi tóc của mình lại tát mình trước mặt mọi người, còn bắt mình quỳ xuống xin Dương Thanh tha thứ.

"Bốp!"
Tôn Húc lại tát tiếp, lần này còn mạnh hơn lần trước khiến khóe môi Tôn Mỹ Quyên rỉ máu.

“Cả thằng vô dụng mày nữa.

Để mày ở rể nhà họ Tôn đúng là sự sỉ nhục!”
Tôn Húc lại đá vào người Mạc Đông Húc, cả giận nói: “Mày cũng quỳ xuống cho tao!”
Mạc Đông Húc chỉ cảm thấy nhục nhã khi bị bố vợ sỉ nhục ngay trước mặt Tống Hoa Nhã.

Nhưng toàn bộ những gì anh ta có đều nhờ Tôn Húc cho, anh ta không thể không nhẫn nhịn quỳ xuống.

Bấy giờ, Tôn Mỹ Quyên mới bàng hoàng nhận ra bố mình rất sợ Dương Thanh, nếu không sao lại đánh mình?
Cô ta cũng vội vàng quỳ xuống, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy vẻ không cam lòng.

Trong mắt cô ta, Dương Thanh chỉ là một thằng nghèo hèn.

Vậy mà giờ đây đến cả bố cô ta cũng phải quỳ gối trước mặt anh, cô ta chẳng là cái thá gì.

“Anh Thanh, tôi sai rồi!”
Tôn Mỹ Quyên cắn răng nói.

Cô ta biết nếu mình không xin lỗi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Mạc Đông Húc cũng không cam tâm nói: “Xin lỗi, tôi không nên trêu chọc anh!”
“Anh Thanh, chúng tôi đều biết sai rồi.

Xin anh rộng lượng tha cho chúng tôi”.

“Anh Thanh, dù sao chúng tôi cũng là bạn bè bốn năm đại học với Hoa Nhã.

Mong anh có thể nể mặt cậu ấy đừng để bụng chúng tôi”.

“Hoa Nhã, chúng mình biết sai rồi.

Sau này sẽ không đối xử với cậu như vậy nữa.

Cậu mau cầu xin anh cậu giúp bọn mình đi, xin cậu đấy”.

…
Lúc trước mắng chửi Dương Thanh và Tống Hoa Nhã độc địa bao nhiêu, bây giờ lại càng hèn mọn bấy nhiêu.

Dương Tùng, Thượng Hiểu Hà và Vương Hoan vô cùng sợ hãi, chỉ muốn lập tức dập đầu nhận lỗi.

Dương Thanh không thèm nhìn bọn họ, chỉ cười híp mắt nói với Tôn Húc: "Chắc ông biết cách làm người của tôi rồi, trước giờ nếu không động vào tôi, tôi sẽ không làm gì".

"Vừa nãy con gái và con rể của ông sỉ nhục tôi và em gái hết lời, thậm chí còn tuyên bố muốn giết bọn tôi".

"Nếu tôi đòi mạng của con gái và con rể ông để bảo vệ nhà họ Tôn cũng không quá đáng đâu nhỉ? Dù sao bọn họ cũng đắc tội tôi trước, còn đòi lấy mạng tôi và em gái".

Vẻ mặt tươi cười của Dương Thanh khiến Tôn Húc thấy rợn tóc gáy.

"Nhưng dù sao nó cũng là con gái tôi.

Chỉ cần có một tia hy vọng, tôi nhất định phải nắm lấy".

"Trong mắt cậu Thanh, nó chỉ là sâu kiến, sống hay chết đều không ảnh hưởng gì đến cậu.

Nhưng nếu cậu đồng ý tha cho nó, nói không chừng còn có thể đạt được một chút lợi ích".

Ý của Tôn Húc rất rõ ràng, muốn dùng lợi ích thật lớn để đổi lấy mạng của Tôn Mỹ Quyên.

"Trong lòng ông, con gái ông có giá trị như thế nào?", Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tôn Húc sửng sốt một lúc mới cuống quít đáp: "Với cậu Thanh nó không bằng cái rắm! Nhưng với tôi, nó là vô giá!" "Ông nói con gái ông là vô giá.

Vậy ông định lấy bảo vật vô giá nào để trao đổi với tôi?", Dương Thanh chất vấn.

Tôn Húc sắp khóc tới nơi, nói Tôn Mỹ Quyên vô giá không đúng, nói cô ta không đáng một đồng cũng không đúng.

"Thế cậu Thanh nói xem, rốt cuộc phải thế nào thì cậu mới chịu tha cho con gái tôi?", Tôn Húc hỏi.

"Tôi muốn cả nhà họ Tôn!", Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, tất cả đều sợ ngây người.

Tôn Húc sợ hãi toàn thân run lẩy bẩy.

“Tôi cũng không làm khó ông, cho ông hai lựa chọn, con gái ông chết hoặc nhà họ Tôn hủy diệt”.

Nụ cười trên mặt Dương Thanh tan biến.

Anh thản nhiên nói.

Tôn Mỹ Quyên ngơ ngác nghĩ, chỉ vì mình mắt chó coi thường người khác mà khiến nhà họ Tôn gặp tai họa ngập đầu sao?

- ————.

Chương 726: 726: Không Còn Mù Nữa

Tôn Húc rất đắn đo.

Bảo ông ta từ bỏ nhà họ Tôn là điều không thể, nhưng từ bỏ đứa con gái duy nhất của mình cũng không được.

“Bốp!”
Đúng lúc này, tiếng tát tai thanh thúy vang lên.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn sang.
Chỉ thấy Tôn Mỹ Quyên giận dữ hét lên với Mạc Đông Húc:
“Tất cả là tại đồ vô dụng nhà anh.

Anh ở rể nhà họ Tôn, chúng tôi cho anh tất cả”.

“Thậm chí bố tôi còn định giao cho anh phụ trách toàn bộ sản nghiệp trong nước của gia tộc, cho anh làm tổng giám đốc.

Thế mà bây giờ nhà họ Tôn lại vì anh mà gặp nguy cơ diệt vong”.

“Tôi nói cho anh biết, anh đúng là đồ ăn hại.

Năm đó là tôi có mắt như mù nên mới lấy anh!”
“Ngày mai tôi sẽ lập tức ly hôn.

Sau này giữa tôi với anh không còn quan hệ gì nữa!”
Tôn Mỹ Quyên rất kích động, chỉ thẳng mặt Mạc Đông Húc mắng té tát.

Trước đây hai người họ tỏ ra rất hạnh phúc, bây giờ lại như kẻ thù truyền kiếp.

Vẻ mặt của Mạc Đông Húc vô cùng vặn vẹo.

Cơn giận của anh ta đã lên tới đỉnh điểm, nhưng lại không dám xả ra.

“Mỹ Quyên, anh xin lỗi, tất cả đều tại anh.

Em nói không sai, anh chính là đồ vô dụng.

Tại anh nên nhà họ Tôn mới gặp phải tai họa này!”
Mạc Đông Húc giữ chặt hai vai Tôn Mỹ Quyên, kích động gào lên: “Em đừng bỏ anh! Nếu không anh sẽ chết chắc.

Em hãy nể tình vợ chồng bao lâu nay của chúng ta, cho anh thêm một cơ hội đi.

Anh xin em!”
Mạc Đông Húc hiểu rõ, chỉ cần tiếp tục được ở bên Tôn Mỹ Quyên, anh ta vẫn còn đường sống.

Nhưng nếu tách khỏi nhà họ Tôn, anh ta không sống nổi.

Một mình anh ta không thể đấu lại Dương Thanh.

“Đồ vô dụng nhà anh mau cút đi!”, Tôn Mỹ Quyên tát vào mặt anh ta, tức giận nói.

“Anh Thanh, tất cả đều do Mạc Đông Húc cầm đầu.

Nếu không phải anh ta muốn trả thù Tống Hoa Nhã, chúng tôi cũng không bị liên lụy đắc tội anh”.

Tôn Mỹ Quyên lại quay sang cầu xin Dương Thanh: “Anh là người có địa vị, nhất định có thể phân biệt phải trái.

Người sai chính là Mạc Đông Húc, dù lúc trước tôi sỉ nhục anh nhưng cũng không đáng chết”.

“Phải đó, người sai là Mạc Đông Húc, không liên quan đến con gái tôi.

Cậu Thanh yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ dạy bảo con bé cẩn thận.

Thằng ranh Mạc Đông Húc kia cậu cứ tùy ý xử lý.

Sau này nó không còn quan hệ gì với nhà họ Tôn nữa!”
Tôn Húc cũng vội vàng nói.

“Anh Thanh à, chúng tôi cũng không nên sỉ nhục anh và Hoa Nhã, là chúng tôi sai.

Nhưng tất cả đều tại Mạc Đông Húc.

Nếu không bị anh ta xui khiến, chúng tôi cũng sẽ không nhằm vào hai người”.

“Đúng vậy, chúng tôi và Hoa Nhã là bạn đại học suốt bốn năm.

Nếu không bị Mạc Đông Húc châm ngòi, sao chúng tôi lại nhắm vào anh và Hoa Nhã?”
“Anh Thanh, kẻ cầm đầu chính là Mạc Đông Húc.

Xin anh hiểu cho chúng tôi, tha cho chúng tôi một đường sống!”
…
Đám bạn học từng giúp đỡ Mạc Đông Húc mắng chửi Dương Thanh và Tống Hoa Nhã đều như biến thành người khác, chỉ muốn xông lên giết chết Mạc Đông Húc.

Dương Thanh cười híp mắt nhìn bọn họ cắn nhau, không thèm lên tiếng.

Gương mặt Mạc Đông Húc trở nên vặn vẹo.

Mấy năm trước chỉ vì Tống Hoa Nhã không được nhà họ Tống chào đón nên anh ta cho rằng mình bị lừa gạt tình cảm, thậm chí còn bỏ đi ngay trước ngày cưới.

Mọi chuyện hôm nay đều là vì trả thù Tống Hoa Nhã.

Khó khăn lắm anh ta mới lấy được Tôn Mỹ Quyên, có chút hi vọng.

Hôm nay anh ta vừa mới về nước, chuẩn bị nhậm chức tổng giám đốc tập đoàn Tôn Thị, tương lai xán lạn.

Kẻ ngu mới tin những lời lẽ vô sỉ này của anh ta.

Tôn Húc chợt có cảm giác không ổn.

Nếu Mạc Đông Húc thật sự ở bên Tống Hoa Nhã, với quan hệ của Tống Hoa Nhã và Dương Thanh, nhà họ Tôn sẽ không được yên ổn”.

“Mạc Đông Húc! Anh nói cái gì?”
Tôn Mỹ Quyên nổi trận lôi đình: “Rõ ràng là anh chủ động theo đuổi tôi, mỗi ngày đều đưa đón tôi.

Tôi có mắt như mù mới tin lời ngon ngọt của anh, đồng ý gả cho anh.

Không ngờ anh lại dám bảo tôi ép anh lấy tôi!”
“Mạc Đông Húc, anh chính là đồ khốn nạn! Anh tưởng nói thế

thì Tống Hoa Nhã sẽ tin lời anh sao?”
Tôn Mỹ Quyên giận dữ gào lên, nước mắt rơi lã chã.

Có nói thế nào thì Mạc Đông Húc cũng là chồng cô ta mấy năm qua, cô ta cũng thật lòng yêu người đàn ông này.

“Hoa Nhã, em thấy chưa? Con đàn bà này bá đạo vậy đấy, có gan làm nhưng không chịu thừa nhận, đúng là đồ độc ác”.

Mạc Đông Húc vẫn còn muốn tiếp tục diễn kịch.

Nhưng Tống Hoa Nhã đã nhìn thấu bộ mặt thật của anh ta, sao có thể mềm lòng nương tay?
Cô ta lắc đầu cười tự giễu: “Lúc trước tôi mù đến mức nào mới ngu ngốc đem lòng yêu anh?”
Dứt lời, cô ta nhìn sang Dương Thanh: “Anh không cần lo cho em, muốn xử lý bọn họ thế nào cũng được!”
- ————.

Chương 727: 727: Chết Cùng Nhau

Dương Thanh nhìn ra được, Tống Hoa Nhã thực sự đã buông bỏ Mạc Đông Húc, nếu không sẽ không nói như vậy.

Anh rất vui mừng, những chuyện đã làm tối nay đều không uổng phí.

Rốt cuộc cô gái ngốc này không còn ngờ nghệch nữa.

“Hoa Nhã, anh nói thật mà.

Người anh yêu vẫn luôn là em!”
Mạc Đông Húc hốt hoảng thề thốt: “Nếu anh lừa em, anh chính là súc vật, chết không yên lành!”
“Cậu câm miệng đi! Nếu còn nói thêm một câu nào nữa, tôi không ngại khiến cậu chết không yên lành đâu!”, Dương Thanh lạnh lùng nói.

Nghe vậy Mạc Đông Húc mới từ bỏ cầu xin Tống Hoa Nhã, lại đổi sang Dương Thanh: “Được, anh Thanh không cho tôi dây dưa Hoa Nhã cũng được.

Nhưng tôi thực sự biết sai rồi, xin anh tha mạng cho tôi! Sau này tôi nhất định sẽ dùng hành động thực tế chứng minh bản thân”.

“Chứng minh cái gì? Chứng minh cậu vô liêm sỉ tới mức nào à? Hay là chờ cậu tìm được người có địa vị cao hơn để trả thù tôi?”, Dương Thanh châm chọc hỏi.
Sắc mặt Mạc Đông Húc cứng đờ, biết hôm nay khó mà thoát chết.

Lần đầu tiên anh ta cảm nhận được mùi vị bị mọi người xa lánh.

Tôn Mỹ Quyên cũng cười mỉa mai: “Mạc Đông Húc, anh ngây thơ thật đấy.

Anh nghĩ tất cả mọi người đều ngu ngốc như tôi và Tống Hoa Nhã sao?”
“Thực ra chúng tôi không hề ngốc, chỉ vì đều yêu anh chân thành, tưởng anh là chỗ dựa cả đời.

Nhưng thực tế thì sao? Anh đã cho chúng tôi nhìn rõ tất cả!”
Nghe Tôn Mỹ Quyên nói vậy, Tống Hoa Nhã bỗng thấy đồng cảm.

Nếu cô ta thực sự là kẻ ngốc, sao lại có tài kinh doanh như vậy?
Chỉ vì cô ta quá yêu Mạc Đông Húc, tin tưởng anh ta vô điều kiện.

Bản thân từng yêu đến mù quáng, suýt nữa tự sát.

Bây giờ cô ta cảm thấy thật may mắn vì khi đó được cứu sống, nếu không chết rồi cũng không biết được bộ mặt thật của Mạc Đông Húc.

“Cậu Thanh, con gái tôi biết sai rồi.

Xin cậu tha cho nó!”
Tôn Húc cũng lên tiếng: “Nếu cậu Thanh không chê, sau này cậu chính là người cao quý nhất của nhà họ Tôn.

Tôi sẽ nghe theo cậu điều khiển!”
“Anh Thanh, tôi biết sai rồi.

Bố tôi đã hứa sau này nhà họ Tôn sẽ nghe theo anh.

Nếu anh vẫn chưa hả giận thì có thể giết tôi, chỉ xin anh bỏ qua cho nhà họ Tôn”.

Tôn Mỹ Quyên đỏ bừng mắt nói.

Cô ta vốn yêu Mạc Đông Húc tha thiết nên khi anh ta nhằm vào Dương Thanh và Tống Hoa Nhã, cô ta rất coi thường họ.

Nhưng giờ đây cô ta đã thấy bộ mặt thật của Mạc Đông Húc, mới phát hiện khí chất của Dương Thanh rất cao quý, khác hẳn người thường.

Chỉ là, tất cả đều đã quá muộn.

“Hoa Nhã, em tự giải quyết đi.

Nếu em thấy tha thứ được cho cô ta thì anh sẽ cho cô ta một con đường sống.

Nếu không thì sau hôm nay, nhà họ Tôn sẽ bị diệt, cô ta cũng không sống nổi”.

Dương Thanh bỗng hỏi Tống Hoa Nhã.

Tống Hoa Nhã vô cùng kinh hãi.

Lúc đầu nhà họ Tống không cần cô ta, đuổi gia đình cô ta đi.

Không ngờ hôm nay, một câu nói của cô ta có thể quyết định số phận của một gia tộc cùng cấp bậc với nhà họ Tống.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Tống Hoa Nhã.

“Anh Thanh, cô ta cũng giống em, đều là kẻ đáng thương.

Hay là cho cô ta một cơ hội?”, Tống Hoa Nhã dè dặt hỏi.

Thấy cô ta tốt bụng như vậy, Dương Thanh rất vui.

Anh không hề có ý định xóa sổ nhà họ Tôn, cũng không muốn giết Tôn Mỹ Quyên.

Anh giao quyền xử lý cho Tống Hoa Nhã chỉ để nhà họ Tôn biết, bọn họ được cô ta cứu.

“Cảm ơn cô Tống! Cảm ơn cô Tống!”
Tôn Húc và Tôn Mỹ Quyên rất kinh ngạc, cuống quít cảm ơn.

Tôn Húc kích động nói: “Sau này cô Tống cũng là một trong các vị khách tôn quý nhất của nhà họ Tôn.

Nếu cô cần chúng tôi giúp đỡ cứ việc nói, chắc chắn tôi sẽ không từ chối!”
“Bây giờ cậu còn gì để nói nữa không?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi Mạc Đông Húc.

Mạc Đông Húc đang cúi gằm đầu xuống.

Tuy không thấy mặt anh ta nhưng Dương thanh có thể cảm nhận được thù hận mãnh liệt trong lòng anh ta.

Đây là sự thù hận đối với Tống Hoa Nhã và anh.

Nếu không vì họ, Mạc Đông Húc sẽ trở thành tổng giám đốc tập đoàn Tôn thị, sau này vợ anh ta sẽ kế thừa vị trí chủ gia tộc.

Khi đó, anh ta chính là chồng của chủ nhà họ Tôn, giữ địa vị cao quý hàng đầu ở Yến Đô.

Thế nhưng tất cả đều bị Dương Thanh và Tống Hoa Nhã phá hỏng.

“Anh Thanh, xin anh tha cho tôi.

Sau này tôi sẽ làm chó cho anh, anh bảo tôi cắn ai tôi sẽ cắn kẻ đó.

Gâu gâu gâu!”
Mạc Đông Húc bỗng ngẩng đầu lên, vừa cầu xin vừa dập mạnh đầu xuống đất, còn sủa tiếng chó.

Tất cả đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Mạc Đông Húc lại khiến họ được mở rộng tầm mắt.

Dương Thanh chỉ cười lạnh một tiếng: “Cậu còn chưa đủ tư cách làm chó của tôi!”
Nghe vậy, Mạc Đông Húc cảm thấy vô cùng tủi nhục.

Từ bao giờ anh ta đã tới mức làm chó cũng bị người ta ghét bỏ?
“Đều tại con đàn bà đê tiện này.

Là mày hại tao, dù chết tao cũng phải kéo mày theo!”
Mạc Đông Húc chợt đứng bật dậy, mặt mày dữ tợn xông tới chỗ Tống Hoa Nhã.

Anh ta vốn đang quỳ trước mặt Tống Hoa Nhã, ở gần cô ta nhất.

Chẳng biết từ lúc nào trong tay anh ta xuất hiện một lưỡi dao sắc bén đang đâm thẳng về phía Tống Hoa Nhã.

- ————.

Chương 728: 728: Sao Lại Như Vậy

Tống Hoa Nhã đứng ngay trước mặt Mạc Đông Húc, không ngờ anh ta sẽ tấn công mình.

Cô ta ngơ ngác tại chỗ, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, muốn trốn tránh nhưng không sao di chuyển được.

Cô ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn lưỡi dao trong tay Mạc Đông Húc cách mình ngày càng gần.

Trong đầu cô ta chợt thoáng qua từng hình ảnh khi ở bên Mạc Đông Húc.
Nhưng đến tận giờ phút này, cô ta mới tỉnh ngộ.

Năm đó Mạc Đông Húc ở bên cô ta không phải vì tình yêu.

Khi hai người yêu nhau, Mạc Đông Húc luôn bóng gió hỏi thăm địa vị của cô ta và gia đình trong nhà họ Tống, còn nghĩ đủ mọi cách lừa cô ta lên giường.

May mắn thay Tống Hoa Nhã chưa từng đồng ý.

"Hoa Nhã cẩn thận!"
Trần Hân Như trợn tròn mắt, chỉ có thể hô to một tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Cô ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn lưỡi dao trong tay Mạc Đông Húc sắp đâm vào ngực Tống Hoa Nhã.

Tống Hoa Nhã cũng nhắm mắt hai, nước mắt rơi lã chã.

"Uỳnh!"

Đúng lúc này, cơ thể của Mạc Đông Húc như con diều đứt dây bay ra xa mười mấy mét.

Anh ta bay thẳng ra ngoài hành lang, đâm vào tường rồi ngã lăn ra đất.

Mạc Đông Húc phụt máu, nằm im không nhúc nhích.

Dương Thanh đã ra tay!
Tất cả đều sợ ngây người nhìn Dương Thanh.

Vừa rồi rõ ràng bọn họ đều trông thấy lưỡi dao trong tay Mạc Đông Húc sắp đâm vào người Tống Hoa Nhã, thế nhưng kết quả thật khó tin.

Dương Thanh như một bóng ma lao vọt tới trước người Tống Hoa Nhã đá bay Mạc Đông Húc.

Một cú đá khiến người trưởng thành nặng bảy, tám mươi cân bay ra xa mười mấy mét.

Có lẽ bị xe tông cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cho dù Tôn Húc từng chứng kiến sức mạnh khủng bố của Dương Thanh cũng phải hoảng hốt, tim đập dồn dập.

Những người khác đã chết sững.

Tống Hoa Nhã đợi mãi vẫn không nghe thấy tiếng động gì mới hé mắt ra nhìn, thấy mọi người đứng đơ như pho tượng ngơ ngác nhìn Dương Thanh đang đứng chắn trước người mình.

Trông thấy Mạc Đông Húc ngã lăn ra đất ở ngoài hành lang, cô ta mới hiểu, vừa nãy Dương Thanh đã cứu mình.

"Anh Thanh, em vẫn còn sống!"
Tống Hoa Nhã kích động bật khóc: "Em cứ tưởng em chết chắc rồi, đời này không được gặp lại anh nữa! May mà vẫn chưa chết!"
Thấy Tống Hoa Nhã khóc nức nở, Dương Thanh bỗng thấy đau lòng cho cô ta.

"Yên tâm, có anh ở đây, không ai có thể làm hại em!"
Dương Thanh kiên định nói.

Đám bạn học lúc trước xem thường Tống Hoa Nhã, giờ đây trong mắt chỉ còn ghen tỵ.

Có người anh trai lợi hại như Dương Thanh là có thể tung hoành ngang dọc ở Yến Đô.

Đến cả chủ nhà họ Tôn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng phải quỳ lạy trước mặt Dương Thanh.

"Từ nay về sau, tôi không muốn thấy Mạc Đông Húc nữa, ông hiểu chưa?"

Dương Thanh trấn an Tống Hoa Nhã xong, bỗng nhìn sang Tôn Húc.

Tôn Húc lập tức hiểu ý, vội vàng đáp: “Cậu Thanh yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này!”
Dương Thanh không thèm đáp, dứt khoát dẫn Tống Hoa Nhã rời khỏi.

Anh không cần phải hù dọa đám người còn lại nữa, nếu không thật sự sẽ có người sợ tè ra quần.

Đến khi Dương Thanh và Tống Hoa Nhã đều rời đi, người trong phòng mới như trút được gánh nặng.

“Anh Thanh bỏ qua cho chúng ta rồi sao?”
Một lúc sau, Dương Tùng mới dè dặt lên tiếng hỏi.

“Chắc là vậy!”, Vương Hoan phức tạp nói.

“Với người cao quý như anh ấy, chúng ta còn chẳng bằng sâu kiến!”, Thượng Hiểu Hà cười khổ.

Trần Hân Như cũng cảm thán, ánh mắt lấp lánh.

Cô ta cảm thấy thật may mắn vì không học theo bọn họ nhằm vào Dương Thanh.

“Bất kỳ ai cũng không được để lộ chuyện hôm nay ra ngoài.

Nếu không đừng trách tôi đích thân tới tiêu diệt gia tộc các cô các cậu”.

Tôn Húc lườm đám người, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, đám Dương Tùng run lẩy bẩy, vội vàng gật đầu cam đoan: “Ông chủ Tôn yên tâm, chúng cháu sẽ không để lộ ra ngoài đâu!”
“Được rồi, mau cút đi!”, Tôn Húc vung tay lên quát.

Đám bạn học của Tống Hoa Nhã mau chóng rời đi.

“Ông là Trần Hạo, chủ nhà họ Trần phải không?”
Trên đường, Tống Hoa Nhã nói rất nhiều, rõ ràng tâm trạng rất vui vẻ.

Chuyện hôm nay tuy nguy hiểm nhưng kết cục rất tốt.

Cô ta vui mừng nhất vì nhìn thấy bộ mặt thật của Mạc Đông Húc, cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Toàn thân khoan khoái, không còn gánh nặng.

“Cảm ơn anh Thanh.

Nếu không có anh, có lẽ cả đời em cũng không biết mình đã yêu một kẻ khốn nạn! Thậm chí còn đau lòng vì anh ta nhiều năm như vậy”.

Khi Dương Thanh đưa cô ta tới cổng nhà họ Tống, cô ta cảm kích nói.

Dương Thanh cười đáp: “Khúc mắc trong lòng đã giải tỏa được rồi, sau này phải cố gắng mở rộng thị trường nước ngoài cho anh đấy!”
“Anh Thanh yên tâm, em nhất định sẽ không khiến anh thất vọng!”, Tống Hoa Nhã nghiêm túc nói.

“Muộn rồi, mau về đi!”
Dương Thanh đợi Tống Hoa Nhã đi vào nhà mới quay người lên xe rời đi.

Về đến nhà đã là một giờ sáng.

Lúc ở Dạ Thượng Hoàng Triều, điện thoại của anh liên tục rung nhưng không có tiếng chuông báo tin nhắn.

Bây giờ anh mới phát hiện, mình nhận được mười mấy tin nhắn mới.

“Là tin nhắn của Tâm”.

Dương Thanh cười nói.

Đến khi mở tin nhắn ra đọc, anh giật mình đứng bật dậy, hoảng hốt hô lên: “Sao, sao lại như vậy?”
- ————.

Chương 729: 729: Ai Đang Nói Xấu Mình

Tần Thanh Tâm gửi cho Dương Thanh liên tiếp mười mấy bức ảnh, tất cả đều là ảnh chụp anh và Tô San.

Mỗi góc chụp đều rất gian xảo, trông hai người cực kỳ thân mật.

Quan trọng nhất là còn có mấy bức cả người Dương Thanh dựa lên người Tô San, được cô ta đưa vào khách sạn.

Tần Thanh Tâm gửi cho anh từ hai tiếng trước, ngoài ra không còn tin nhắn gì khác.
Dương Thanh sốt ruột không để ý bây giờ đã qua nửa đêm, vội vàng gọi điện cho Tần Thanh Tâm, thế nhưng cô đã tắt máy.

Anh lại gọi video, nhận được thông báo mình đã bị cô chặn.

Dù gặp phải vô số kẻ địch Dương Thanh cũng chưa từng thấy sợ, nhưng hiện giờ không liên lạc được với Tần Thanh Tâm, anh thực sự sợ rồi.

Tần Thanh Tâm gửi cho anh những bức ảnh này, bây giờ còn tắt máy, chặn số anh, rõ ràng đang cực kỳ tức giận.
“Rốt cuộc là ai?”
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi.

Anh không liên lạc được Tần Thanh Tâm, nhất định cô đang rất giận.

Nhưng Dương Thanh nổi giận vì không biết kẻ nào chụp lén mình và Tô San.

Lần trước Tần Thanh Tâm vừa từ Yến Đô về Giang Hải, Dương Thanh biết mình không phải người nhà Vũ Văn, trong phòng phiền muộn nên mới tới quán bar.

Không ngờ lại gặp Tô San ở đó, quan trọng là anh uống say, còn được Tô San đưa tới khách sạn.

Bây giờ nhớ lại, anh chỉ thấy vô cùng hối hận.

“Đúng là say rượu hỏng việc!”, Dương Thanh tự trách.

Anh suy nghĩ một hồi bèn gọi điện thoại: “Lập tức đặt cho tôi một vé máy bay về Giang Hải, càng nhanh càng tốt!”
Dương Thanh vừa cúp máy đã có người gọi tới.

“Y Y!”
Người gọi là Tần Y, Dương Thanh vội vàng nghe máy.

“Dương Thanh, anh đúng là đồ khốn nạn.

Tôi quá xem thường anh rồi, không ngờ anh với con ả Tô San kia lại lén lút qua lại!”
“Lúc ở tỉnh lỵ thấy cô ta ôm tay anh, tôi không nên tin anh!”
“Có phải anh cảm thấy bây giờ mình rất lợi hại, dù là Yến Đô cũng không có mấy ai dám đắc tội anh nên mới tùy ý bắt nạt chị tôi?”
“Uổng công tôi sùng bái anh, luôn lấy anh làm tiêu chuẩn chọn chồng.

Không ngờ anh lại là kẻ lăng nhăng như vậy!”
Dương Thanh không có cơ hội giải thích.

Tần Y mắng một tràng dài rồi lập tức cúp máy.

“Này, này, alo!”
Dương Thanh gọi vài tiếng nhưng chỉ nghe thấy thông báo máy bận, Tần Y không hề đáp lại.

Tuy anh rất tức giận vì bị hãm hại, cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai muốn hại mình nhưng anh hiểu bây giờ sốt ruột cũng vô dụng.

Quan trọng nhất chính là mau chóng nghĩ cách khiến Tần Thanh Tâm nguôi giận.

“Lần này chị cứ nghe em đi, nhất định phải cảnh cáo anh Thanh”.

Tần Y bực bội nói.

Tần Thanh Tâm cười chua xót: “Tô San là bạn thân nhất của chị.

Cậu ấy vốn rất thân với Dương Thanh.

Chắc chắn bọn họ sẽ không phản bội chị đâu”.

“Em lo lắng Dương Thanh sẽ bị gia tộc nào đó cướp về làm con rể hả? Thực ra không cần lo đâu, nếu Dương Thanh thực sự có ý này, anh ấy đã đến bên người phụ nữ khác từ lâu rồi!”
“Năm năm ấy chị sống rất khổ sở.

Nhưng anh ấy có sống tốt không? Không hề!”
“Nếu không trả giá bằng máu, sao anh ấy có thể được như bây giờ? Chị tin tưởng anh ấy!”
Tần Thanh Tâm nghiêm túc nói.

“Em biết anh ấy sẽ không phản bội chị.

Nhưng ai dám chắc những người phụ nữ khác sẽ không giở trò với anh ấy?”
Tần Y khuyên nhủ: “Chị nghĩ xem, lần này là ai giấu tên gửi cho chị những bức ảnh này? Đối phương có mục đích gì?”
“Rõ ràng chính là người muốn có được Dương Thanh, gửi ảnh cho chị để chia rẽ hai người”.

“Thậm chí em còn nghi ngờ, chính Tô San tự biên tự diễn, muốn cướp Dương Thanh”.

Tần Thanh Tâm bất đắc dĩ nói: “Tô San là bạn thân chị.

Chị biết rõ cậu ấy là người như thế nào.

Cậu ấy sẽ không làm vậy đâu, em đừng nghĩ nhiều”.

“Em chỉ đoán vậy thôi mà?”
Tần Y trợn mắt cầm điện thoại lên nhìn, tức giận nói: “Đồ chết tiệt Dương Thanh, dám từ bỏ gọi điện cho em sao?”
“Đàn ông đúng là không có ai tốt đẹp.

Đến cả anh cũng từ bỏ nhanh như vậy, tôi khinh bỉ anh!”
Tần Y tức giận nói.

Dương Thanh đang sốt ruột chờ ở Yến Đô đột nhiên hắt xì vài cái: “Ai đang nói xấu mình?”
- ————.

Chương 730: 730: Nhà Họ Quan Gặp Phiền Phức

Sáng sớm hôm sau Lạc Bân tự mình đi đón Dương Thanh.

“Sau này nếu gặp những việc tương tự, ông cứ tùy ý sắp xếp tài xế cho tôi là được, không cần tự mình đưa đón tôi đâu”.

Trên đường ra sân bay Dương Thanh nói.

Lúc này chưa tới năm giờ sáng, bình thường giờ này mọi người còn đang ngủ.
Lạc Bân cười nói: “Không sao.

Không phải ngày nào cậu cũng cần tôi, hơn nữa có thể lái xe chở cậu là vinh hạnh của tôi!”
Dương Thanh cười nói: “Ông học được cách nịnh nọt này từ lúc nào thế?”
Lạc Bân cười ha ha: “Tôi đâu có nịnh cậu, tôi chỉ nói sự thật thôi!”
Bây giờ Dương Thanh đã hoàn toàn coi Lạc Bân là người của mình.

Lúc Lạc Bân nói chuyện với Dương Thanh cũng thoải mái hơn trước rất nhiều.
“Đúng rồi, ông điều tra giúp tôi một việc.

Đó là hôm vợ tôi rời khỏi Yến Đô, buổi tối tôi uống say được một bạn nữ đưa về khách sạn nhưng lại bị người khác chụp được”.

Dương Thanh bỗng nói: “Ông giúp tôi kiểm tra camera xem thử rốt cuộc là ai đã chụp ảnh, tốt nhất là phải điều tra cho được người này!”
“Được!” Lạc Bân vội đáp.

Dương Thanh lên máy bay lúc năm giờ hai mươi, hơn một tiếng sau khoảng sáu giờ rưỡi máy bay đã đáp xuống sân bay quốc tế Giang Hải.

Sau khi xuống máy bay Dương Thanh đi thẳng tới dinh thự Vân Phong.

“Bố ơi!”
Thấy Dương Thanh, Tiêu Tiêu là người vui nhất, cô bé còn chưa ăn sáng đã muốn chạy tới.

“Con đứng lại cho dì!”
Tần Y ôm chặt Tiêu Tiêu, vẻ mặt không vui nói: “Dì đã dặn con thế nào?”
Tiêu Tiêu vô tội nhìn Tần Y nói: “Nhưng mà bố chọc mẹ giận tại sao con không được để ý đến bố chứ?”
Nghe vậy Dương Thanh mới hiểu rõ, Tần Y đang nói cho Tiêu Tiêu biết Dương Thanh đã chọc giận Tần Thanh Tâm nên không cho cô bé nói chuyện với anh.

Tần Y nổi giận, hung hăng nói: “Sau này dì út sẽ không chơi với con nữa!”
“Bố ơi, xin lỗi bố! Chờ sau khi bố dỗ được mẹ thì Tiêu Tiêu mới có thể nói chuyện với bố được, nếu không sau này dì út sẽ không chơi với con nữa!”
Quả nhiên sự uy hiếp của Tần Y rất có tác dụng, Tiêu Tiêu lập tức bỏ ý định chạy về phía Dương Thanh.

Dương Thanh rất bất đắc dĩ, còn Tần Y lại đắc ý nhìn Dương Thanh bằng vẻ mặt khiêu khích.

Còn Tần Thanh Tâm, từ lúc Dương Thanh bước vào cửa cho tới giờ cô vẫn cúi đầu ăn cơm như thể không hề nhìn thấy anh.

Tần Đại Dũng cũng không biết chuyện gì xảy ra, hết nhìn Dương Thanh lại nhìn con gái của mình rồi nghi ngờ hỏi: “Các con đang cãi nhau sao?”
“Bố, chúng con không cãi nhau, bố cứ yên tâm”, Dương Thanh cười nói.

“Đúng là không có cãi nhau nhưng so với cãi nhau còn nghiêm trọng hơn!”
Tần Y nói: “Bố, con cảnh cáo bố không được giúp đỡ Dương Thanh đâu đấy!”
Tần Đại Dũng có cảm giác không biết phải làm sao: “Vậy các con cứ từ từ tâm sự, bố đến công ty trước đây!”
“Bố, hôm nay bố đưa Tiêu Tiêu đi học nhé!” Tần Y lại nói.

“Được!”
Tần Đại Dũng đồng ý.

Tuy ông ấy không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng hiểu rõ bản thân không tiện nhúng tay vào việc này nên đành phải dẫn cháu ngoại đi trước.

Chẳng mấy chốc Tần Đại Dũng đã dẫn Tiêu Tiêu ra khỏi nhà, lúc này trong phòng chỉ còn lại ba người là Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tần Y.

“Vợ à, em nghe anh giải thích, thật ra những tấm ảnh kia là…”
Dương Thanh vừa muốn giải thích đã bị Tần Y ngắt lời: “Anh không cần giải thích!”
Nói xong Tần Y kéo tay Tần Thanh Tâm nói: “Chị, hôm nay chúng ta đều xin nghỉ phép, em dẫn chị ra ngoài giải sầu!”
“Được!”
Tần Thanh Tâm rất phối hợp nói.

Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng Tần Y đã kéo Tần Thanh Tâm vào phòng, trong phòng lập tức chỉ còn lại một mình Dương Thanh.

“Haiz, xem ra vẫn phải chờ Lạc Bân điều tra xong mình mới có thể giải thích rõ ràng được”, Dương Thanh bất đắc dĩ nói.

Sau khi hai chị em vào phòng thì ở trong đó trang điểm xinh đẹp lộng lẫy đúng một tiếng đồng hồ rồi mới ra khỏi phòng.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Không cần phiền phức như vậy, tôi chỉ đến ngồi một lát rồi thôi”.

Sau đó Dương Thanh được mời vào phòng khách Vip của nhà họ Quan, ngoài Quan Chính Sơn ra, Quan Tuyết Tùng cũng có mặt ở đó.

“Nghe nói bây giờ nhà họ Quan đã trở thành nhà giàu thứ hai ở tỉnh lỵ Giang Bình rồi?”
Dương Thanh cười hỏi.

Từ khi nhà họ Quan thần phục Dương Thanh, thì địa vị lên như diều gặp gió, nhất là trong hội võ của hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương lần trước.

Dương Thanh đấu một trận vang danh, địa vị của nhà họ Quan và nhà họ Trần đều tăng vọt lên chỉ trong một đêm.

Chỉ là hiện giờ nhà họ Trần đã từ từ rời khỏi Giang Bình, dời trung tâm gia tộc đến Yến Đô.

Quan Chính Sơn nghe Dương Thanh nói vậy, vội nói: “Tất cả những thứ này đều là nhờ có cậu Thanh, nếu không có cậu mấy đời nhà họ Quan nữa cũng không có được thành tựu như bây giờ!”
Quan Chính Sơn thật sự rất biết ơn, nhưng Dương Thanh vẫn nhìn thấy vẻ nghiêm nghị từ đáy mắt ông ta.

Không chỉ có Quan Chính Sơn mà còn có Quan Tuyết Tùng và những người khác của dòng chính nhà họ Quan đều có vẻ nghiêm túc này.

“Ông chủ, tôi nghĩ có thể nói cho cậu Thanh biết việc kia!”
Đúng lúc này một người dòng chính nhà họ Quan bỗng nói.

“Câm miệng!”
Quan Chính Sơn quát.

Quả nhiên có việc nhưng Quan Chính Sơn không muốn cho Dương Thanh biết, chỉ vội vàng giải thích: “Chỉ là mấy việc vặt vãnh, vẫn không cần làm phiền cậu Thanh!”
“Nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Dương Thanh nói.

- ————.

Chương 731: 731: Kéo Nhau Đến

Dương Thanh vừa tới nhà họ Quan, đã chú ý thấy bầu không khí trong nhà bọn họ nặng nề, rõ ràng đã gặp phải rắc rối gì đó.

Quan Chính Sơn thấy Dương Thanh hỏi đến thì không dám giấu, lúc này mới nói: "Tuần trước có một người thanh niên tự xưng là người nhà họ Tiết - Vương tộc ở Chiêu Châu dẫn người đến đến nhà họ Quan, nói chúng tôi phải thần phục cậu ta".

"Đối phương vô cùng cứng rắn, đồng thời chỉ cho chúng tôi suy nghĩ trong một tuần.

Nếu chúng tôi không thể đưa ra sự lựa chọn thì bọn họ sẽ lựa chọn thay".

"Theo tôi được biết, không chỉ nhà họ Quan, còn có nhà họ Hàn và mấy gia tộc quyền thế hàng đầu khác ở tỉnh Giang Bình đều bị đối phương uy hiếp".
Dương Thanh nghe Quan Chính Sơn nói vậy thì nhíu mày: "Nhà họ Tiết à?"
"Đúng vậy, chính là nhà họ Tiết.

Người thanh niên dẫn đầu tên là Tiết Khải khoảng ba mươi tuổi, có khí chất hơn người, còn dẫn theo cao thủ nữa".

"Bọn họ xông thẳng vào nhà họ Quan.

Hơn nữa, ngay cả Chín Ngón – cao thủ mạnh nhất của nhà họ Quan chúng tôi ra tay cũng không đỡ nổi một đấm của một cao thủ bên cạnh Tiết Khải".

Dương Thanh cuối cùng đã xác định được đối phương thật sự là người nhà họ Tiết, một trong bốn Vương tộc lớn ở Chiêu Châu.
Dương Thanh đã từng đấu với Chín Ngón mà Quan Chính vừa nhắc tới.

Cho dù ông ta không chịu nổi một đòn của anh, nhưng ở tỉnh Giang Bình, vẫn có thể xem là một trong những cao thủ hàng

đầu.

Bây giờ, Chín Ngón thậm chí không đỡ nổi một đấm của đối phương, đủ chứng minh người tới mạnh mẽ thế nào.

Loại cao thủ cấp bậc như vậy ít nhất phải là cao thủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Đối phương họ Tiết, mà trong bốn Vương tộc lớn Chiêu Châu đúng là có nhà họ Tiết thật.

“Nếu anh ta cho ông một tuần, vậy có phải hôm nay là hạn suy nghĩ cuối cùng của các ông không?”, Dương Thanh hỏi.

Quan Chính Sơn gật đầu rồi vội nói tiếp: “Cậu Thanh, chúng tôi tuyệt đối không định phản bội cậu.

Nhưng địa vị của đối phương quá lớn, tôi sợ cậu bị liên lụy nên mới không định báo cáo chuyện này cho cậu biết thôi”.

Dương Thanh bình tĩnh hỏi: “Ông không nói cho tôi biết, vậy tính xử lý chuyện này thế nào?”
Quan Chính Sơn nghiến răng nói: “Tôi đã thương lượng với chủ nhà họ Hàn và mấy gia tộc lớn khác ở tỉnh Giang Bình, định sẽ liên thủ chống lại chúng”.

“Ngay cả người mạnh nhất nhà họ Quan còn không phải là đối thủ của một vệ sĩ bên cạnh Tiết Khải, cho dù các ông có liên kết nhiều gia tộc hơn nữa, vậy có thể làm được gì chứ?”, Dương Thanh lại hỏi.

Quan Chính Sơn mở miệng định nói lại đột nhiên không biết phải nói gì.

“Ông yên tâm đi.

Có tôi ở đây, cho dù là ai cũng đừng mong vấy bẩn được Giang Bình.

Trước đây bọn họ không làm được, bây giờ cũng không làm được, sau này càng không làm được!”
Dương Thanh ngạo nghễ nói.

Nhà họ Tiết có địa vị rất cao ở Chiêu Châu, nhưng ở trong mắt Dương Thanh còn không đáng để sợ hãi.

Bất kể thế nào, anh cũng được xem là người từ Giang Bình bước ra.

Nếu bây giờ anh đã có năng lực giúp đỡ nơi đây, tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa, nhà họ Quan thần phục Dương Thanh từ lâu.

Về phần Hàn Khiếu Thiên – chủ nhà họ Hàn vốn là lính cũ ở biên giới phía Bắc, có quan hệ thân thiết với anh.

Bây giờ, hai gia tộc lớn này gặp phải rắc rối, Dương Thanh tất nhiên sẽ không thể làm như không nhìn thấy.

"Cậu Thanh, tôi đã lén hỏi thăm về nhà họ Tiết.

Bọn họ chính là một trong mấy gia tộc quyền thế hàng đầu ở Chiêu Châu.

Cho dù tám gia tộc đứng đầu Yến Đô liên thủ cũng không phải là đối thủ của bọn họ".

Quan Chính Sơn không hề vui mừng khi thấy Dương Thanh muốn ra mặt giải quyết chuyện này, trái lại còn đặc biệt lo lắng, trầm giọng nói: "Hay là cậu đừng nên ra mặt thì hơn".

"Đến lúc đó, các gia tộc quyền thế nhất trong cả Giang Bình đều lựa chọn chống lại nhà họ Tiết, họ cũng không thể giết sạch các gia tộc quyền thế nhất chứ?"
"Nếu thật sự sẽ tiêu diệt tất cả bọn họ, cho dù nhà họ Tiết khống chế Giang Bình thì có ích lợi gì?"
Ở tầng lớp của Quan Chính Sơn, ông ta biết được tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã là cao nhất rồi.

Ông ta quả thật không biết về Vương tộc và Hoàng tộc Chiêu Châu, chỉ có thể hỏi thăm mới biết được vài điều.

Dương Thanh nhìn ra được Quan Chính Sơn đang thật sự lo lắng cho mình, không hy vọng mình phải mạo hiểm như vậy vì nhà họ Quan.

"Ông đang nghi ngờ năng lực của tôi à?" Dương Thanh cười híp mắt hỏi.

Quan Chính Sơn nghe vậy thì run rẩy và biến sắc mặt, vội vàng giải thích: "Cậu Thanh, tôi không có ý này đâu.

Tôi chỉ không muốn nhà họ Quan làm liên lụy tới cậu thôi”.

“Dù sao nhà họ Quan chỉ là gia tộc nhỏ mà cậu Thanh lại là nhân vật hơn người.

Mọi người nhà họ Quan chúng tôi đều tin tưởng, chỉ cần cho cậu đủ thời gian, sau này tuyệt đối sẽ vượt qua Vương tộc”.

Lúc này, Dương Thanh vừa cười vừa nói: “Ông chủ Hàn, ông đừng trách ông chủ Quan.

Hôm nay tôi vừa quay về Giang Hải, tiện đường tới thăm nhà họ Quan mới biết được Giang Bình gặp phải rắc rối”.

Lúc này, sắc mặt Hàn Khiếu Thiên mới dịu xuống và thở dài nói: “Ban đầu đám lão già chúng tôi còn tính sẽ liên kết với nhau giải quyết chuyện này, không ngờ cuối cùng vẫn phải để cậu Thanh ra mặt”.

Trong những người trước mặt này, chỉ có duy nhất một mình Hàn Khiếu Thiên biết được thân phận của Dương Thanh.

Tất nhiên ông cụ không hy vọng anh bị dính vào chuyện này.

Dù sao Dương Thanh là nhân vật lớn cùng cấp với Hoàng tộc và Vương tộc.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sẽ mang tới rắc rối rất lớn cho anh.

“Nếu cậu Thanh đã ra mặt, đám nhóc nhà họ Tiết chắc chắn sẽ phải uổng công mà quay về thôi!”
Hàn Khiếu Thiên nói.

Nếu Dương Thanh cũng tham dự vào, còn không thể đánh đuổi được chúng sao? Hàn Khiếu Thiên chỉ có thể chấp nhận.

“Ông chủ, chủ nhà họ Kim – gia tộc hàng đầu ở tỉnh Nam Dương, Kim Chí Minh tới!”
Đúng lúc này, ông quản gia lại vội vàng chạy tới báo.

“Nhà họ Kim à?”
Hàn Khiếu Thiên khẽ nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Sao bọn họ cũng tới tham gia náo nhiệt vậy?”
“Ông chủ, Lương Văn Khang chủ nhà họ Lương – gia tộc

hàng đầu tỉnh Đông Lan tới!”
Ngay sau đó, lại có người nhà họ Quan vội vàng chạy vào báo.
- ————.

Chương 732: 732: Hừng Hực Ý Chí Chiến Đấu

Chẳng bao lâu, chủ nhà họ Kim và chủ nhà họ Lương đã dẫn theo cao thủ trong gia tộc mình đi tới phòng khách.

“Chủ nhà họ Kim, chủ nhà họ Lương, đã lâu không gặp!”
Quan Chính Sơn đứng dậy, cười lớn và chủ động bước tới đón khách.

Bây giờ, cho dù ông ta đã nhường lại chức vụ cho người khác, nhưng khách tới hôm nay đều là chủ gia tộc hàng đầu ở tỉnh Giang Bình và tỉnh lân cận, ông ta phải cho đối phương đủ mặt mũi.
“Ông chủ Quan, nhà họ Quan gặp phải rắc rối lớn như vậy mà ông cũng không nói với Kim Chí Minh tôi một tiếng?”
Chủ nhà họ Kim có hơi béo, bất mãn nói.

Chủ nhà họ Lương Lương Văn Khang cũng lạnh giọng: “Ông chủ Quan làm vậy là khinh thường nhà họ Kim và nhà họ Lương sao? Nếu không phải chúng tôi nhận được tin tức, e là nhà họ Quan có bị tiêu diệt, chúng tôi cũng không biết đâu”.

Rõ ràng Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đều không vui, giống như Quan Chính Sơn không chủ động nhờ bọn họ giúp đỡ là vô cùng khinh thường bọn họ vậy.
Quan Chính Sơn vội giải thích: “Tôi làm vậy chẳng phải là lo lắng sẽ liên lụy tới các vị sao?”
Tô Thành Vũ cũng cười và đứng dậy hòa giải: “Chuyện này là do chúng tôi suy nghĩ không được chu đáo, không nhờ nhà họ Kim và nhà họ Lương giúp đỡ là lỗi của chúng tôi!”
Bây giờ là thời điểm tỉnh Giang Bình gặp khó khăn nhất, Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ không dám tùy tiện đắc tội gia tộc quyền thế hàng đầu của tỉnh lân cận.

Kim Chí Minh và Lương Văn Khang nghe Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ nói vậy, lúc này sắc mặt mới dịu xuống.

“Các ông yên tâm đi, tôi và chủ nhà họ Lương đã dẫn tới mấy cao thủ cao cấp nhất trong gia tộc tới đây.

Chỉ cần nhà họ Tiết dám gây sự, chúng ta nhất định sẽ làm cho nhà họ Tiết có đến mà không có về!”
Kim Chí Minh kiêu ngạo nói.

Lương Văn Khang cũng nói: “Không sai, nhà họ Tiết thật sự tưởng mấy gia tộc chúng ta dễ ức hiếp chắc? Cho dù nhà họ Tiết là rồng, ở bọn họ địa bàn của chúng ta cũng phải cuộn người lại!”
Nhà họ Kim và nhà họ Lương đúng là có dẫn đến không ít cao thủ.

Mỗi gia tộc dẫn tới cũng phải hơn một trăm cao thủ.

Lúc này, ai nấy đều đang chờ ở bên ngoài.

Nhà họ Tô và nhà họ Hàn vốn cũng dẫn theo không ít cao thủ qua đây.

Lại thêm cao thủ của nhà họ Quan nữa, tổng cộng số cao thủ của mấy gia tộc lớn cộng lại, chắc hẳn cũng lên tới năm, sáu trăm người.

Đội ngũ thế này, đặt ở đâu cũng là một lực lượng không thể khinh nhờn.

Nhưng nhà họ Tiết là lại là một trong mấy gia tộc quyền quý ở bên ngoài.

Hàn Khiếu Thiên không hề nể mặt Kim Chí Minh và Lương Văn Khang, hừ lạnh: “Các cậu nói thì êm tai lắm.

Nếu tôi đoán không nhầm, chắc nhà họ Tiết cũng dẫn người qua nhà họ Kim và nhà họ Lương nhỉ?”
Quả nhiên, Hàn Khiếu Thiên vừa nói ra những lời này, sắc mặt của Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đều vô cùng khó coi.

“Hàn Khiếu Thiên, ông nói vậy là có ý gì? Chúng tôi có lòng tốt dẫn theo cao thủ cao cấp nhất của gia tộc tới trợ giúp Giang Bình các ông, ông chẳng cảm kích thì thôi, lại còn nói mát à?”
Kim Chí Minh thẹn quá thành giận, nói với Hàn Khiếu Thiên.

Lương Văn Khang cũng bất mãn: “Hàn Khiếu Thiên, ông đừng quên chỗ này là nhà họ Quan chứ không phải là nhà họ Hàn của ông.

Ông có tư cách kiêu căng ở trước mặt chúng tôi sao?”
“Bộp!”
Hàn Khiếu Thiên vỗ bàn và đứng phắt dậy, tức giận nói: “Năm đó, khi ông đây nắm giữ nhà họ Hàn thì các cậu còn đang nghịch bùn đấy! Nói về tư cách với tôi à? Bảo bố các cậu tới còn may ra!”

Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đều khoảng năm mươi tuổi, Hàn Khiếu Thiên đã hơn bảy mươi, tất nhiên ông ta nói những lời này cũng có lý.

Khi thấy Hàn Khiếu Thiên và hai người này sắp cãi nhau, Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ vội vàng đứng ra khuyên.

“Mọi người đều bớt giận đi! Nếu hôm nay mọi người tập trung ở đây đã chứng tỏ tất cả đều vì cùng một việc, đó là làm sao chống lại nhà họ Tiết chứ không phải cãi nhau!”
Quan Chính Sơn nghiêm mặt: “Nếu các vị tới cãi nhau thì mời đi luôn đi.

Cùng lắm thì một mình nhà họ Quan tôi đối đầu với nhà họ Tiết!”
“Nếu chỉ có nhà họ Quan, chúng tôi sẽ không có cách nào.

Nhưng bây giờ có các gia tộc anh em trượng nghĩa giúp đỡ, chỉ cần chúng ta cùng đàm phán với nhà họ Tiết, chắc chắn bọn họ sẽ không thể ngang ngược như lần trước nữa”.

Quan Chính Sơn nói: “Dù sao mấy gia tộc quyền quý chúng ta liên thủ, cho dù nhà họ Tiết có thể phá hủy tất cả cũng sẽ không làm vậy.

Bọn họ làm vậy sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn, mang tới đủ phiền phức”.

“Nếu chỉ là nhà họ Quan, bọn họ có lẽ sẽ lựa chọn bồi dưỡng một gia tộc khác lên thay.

Nhưng chúng ta có năm gia tộc lớn liên thủ, cho dù nhà họ Tiết thật sự có thể bồi dưỡng ra năm gia tộc lớn khác, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào chống lại chúng ta”.

“Nếu nhà họ Tiết uy hiếp ngang ngược như vậy, chắc chắn đang nóng lòng muốn khống chế những gia tộc quyền quý

chúng ta.

Chỉ cần chúng ta có thể đoàn kết lại với nhau, bọn họ chỉ có thể uổng công mà ra về”.

Mọi người nghe Quan Chính Sơn nói vậy thì nhất thời đều im lặng.

Một lát sau, Lương Văn Khang nói: “Nếu… nhà họ Tiết vẫn cứng rắn, kiên trì bắt chúng ta khuất phục thì sao? Khi đó chúng ta có thể làm thế nào?”
Đây mới là trọng điểm.

Sắc mặt mọi người đều vô cùng nặng nề.

Bọn họ dẫn đến rất nhiều người nhưng chỉ để tạo thanh thế, nếu quả thật muốn bọn họ liên thủ động tới người nhà họ Tiết, chắc chắn bọn họ sẽ không dám.

Với thực lực của mình, nhà họ Tiết thậm chí có thể dễ dàng phá hủy liên minh của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, huống gì là năm gia tộc lớn bọn họ?
Nếu không phải nhà họ Tiết cách Giang Bình quá xa, sao nhà họ Tiết có thể để cho bọn họ cân nhắc tới một tuần?
“Nếu nhà họ Tiết thật sự muốn kiên trì, vậy chúng ta chỉ có thể đánh một trận!”
Lúc này, Hàn Khiếu Thiên chợt nói.

Trong mắt ông cụ hừng hực ý chí chiến đấu.

- ————.

Chương 733: 733: Thần Thánh Phương Nào

Sở dĩ Hàn Khiếu Thiên chọn chiến đấu là vì: Thứ nhất ông cụ đã từng là chiến sĩ xuất thân từ biên giới phía Bắc, tuy đã già nhưng nhiệt huyết vẫn còn.

Thứ hai, là bởi vì có Dương Thanh.

Người khác không biết rõ thân phận của Dương Thanh nhưng ông cụ biết.

Một nhân vật thần thoại đứng ở đỉnh cao của biên giới phía Bắc, đừng nói một đứa con cháu của nhà họ Tiết, cho dù ông chủ nhà họ Tiết tự mình đến đây, thì đã sao?
Ông cụ nghĩ như vậy nhưng không có nghĩa là mọi người đều suy nghĩ giống ông.

"Nói phét!"
Quả nhiên, Kim Chí Minh lập tức đứng lên, cả giận nói: "Ông cho rằng nhà họ Hàn rất lợi hại sao? Ông muốn chết hay sao mà đi đấu với nhà họ Tiết?"
"Nếu muốn chết thì cút ngay đi, đừng liên lụy đến chúng tôi!"
Lương Văn Khang cũng châm chọc: "Nếu già rồi thì mau nhường lại vị trí cho người tài đi, đấu với nhà họ Tiết à? Ông đang nói đùa đấy hả?"
"E là ông còn chưa biết nhà họ Tiết là một gia tộc như thế nào đâu".

"Nếu chưa biết vậy để tôi nói cho ông rõ.

Nhà họ Tiết đã từng là một trong chín Hoàng tộc lớn, nhưng sau này vì gia tộc suy yếu nên mới bị loại ra khỏi hàng ngũ Hoàng tộc".

"Dù vậy nhà họ Tiết vẫn là một trong những Vương tộc đứng sau năm Hoàng tộc lớn, trên cả cái đất Chiêu Châu này, nhà họ Tiết chính là một trong chín gia tộc mạnh nhất đấy".

"Ông nói tôi nghe thử xem, chúng ta lấy gì đấu với nhà họ Tiết?"

Lương Văn Khang chế giễu nói.

Khí thế của ông ta và Kim Chí Minh trông rất hung hăng nhưng thực tế suy nghĩ lại giống Quan Chính Sơn, đó là liên kết các gia tộc đứng đầu ba tỉnh lại, cùng đàm phán với nhà họ Tiết.

Dù không đuổi được nhà họ Tiết ra khỏi ba tỉnh, thậm chí có lẽ sẽ hợp tác với nhà họ Tiết nhưng chỉ cần không thần phục nhà họ Tiết là được.

Bọn họ không dám nghĩ tới việc giao đấu với nhà họ Tiết.

Không chỉ có Lương Văn Khang, Kim Chí Minh mà Tô Thành Vũ và Quan Chính Sơn cũng nghĩ như vậy.

Chỉ cần không thần phục nhà họ Tiết, việc gì cũng có thể thương lượng.

"Một bọn chuột nhắt!"
Hàn Khiếu Thiên cười trào phúng: "Trông các người cũng lợi hại lắm mà, còn dẫn tới một đám cao thủ mạnh nhất của gia tộc đến nữa chứ, nếu đã không dám đấu với nhà họ Tiết còn dẫn một đống người đến làm gì? Làm màu sao?"
Gương mặt của Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đỏ bừng, quả thật bọn họ dẫn người chỉ là làm màu.

"Ông chủ Quan, ông chủ Tô hai người nói đi, rốt cuộc nên đấu hay tiếp tục đàm phán với nhà họ Tiết đây?"
Kim Chí Minh không tranh cãi với Hàn Khiếu Thiên nữa, mà là hỏi ý kiến Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ.

Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ nhìn nhau một hồi, sau đó Tô Thành Vũ nhìn Hàn Khiếu Thiên nói: "Ông chủ Hàn, ông đừng kích động như vậy.

Nếu chúng ta liên thủ mà có thể đánh bại được nhà họ Tiết, Tô Thành Vũ tôi là người đồng ý đầu tiên.

Nhưng vấn đề là dù chúng ta có liên thủ cũng không làm gì được nhà họ Tiết!"
"Không sai, lần này người mà nhà họ Tiết dẫn tới đều là cao thủ cực kỳ lợi hại, ngay cả cao thủ mạnh nhất của nhà họ Quan tôi cũng không đỡ nổi một đòn của một vệ sĩ nhà họ Tiết".

Quan Chính Sơn cũng nói: “Dù chúng ta có liên thủ, có nhiều cao thủ hơn nữa cũng chỉ là kẻ vô dụng trước mặt cao thủ nhà họ Tiết, hoàn toàn không có khả năng giao chiến!”
“Các người đã nói vậy thì khỏi bàn nữa”.

Hàn Khiếu Thiên cười mỉa mai nói: “Các người cứ thần phục luôn nhà họ Tiết là được, cần gì ở đây làm bộ làm tịch?”
“Hàn Khiếu Thiên, rốt cuộc ông muốn gì?”
Lương Văn Khang tức giận hỏi.

“Chẳng lẽ tôi nói sai à? Các người đều nói không có khả năng đấu với nhà họ Tiết.

Nếu đã không thể vậy chúng ta còn ngồi đây lãng phí thời gian làm gì?”
Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nói: “Nếu các người đều nghĩ không có bất kỳ cơ hội đánh thắng nhà họ Tiết nào, vậy tôi hỏi các người, các người còn không tự tin vào bản thân thì dù cho có đám phán với nhà họ Tiết, bọn họ sẽ nhượng bộ sao?”
“Bọn họ đã không nhượng bộ thì các người chỉ có nước nhượng bộ bọn họ”.

“Bây giờ chỉ có hai lựa chọn: một là đấu, hai là thần phục, các người đã không chịu giao chiến vậy không phải các người đã lựa chọn thần phục rồi sao?”
Mặc dù lời của Hàn Khiếu Thiên nghe rất chói tai nhưng câu nào cũng là sự thật.

Nếu không đám đánh một trận, vậy chỉ có một kết quả là thần phục.

Lần này rốt cuộc Quan Chính Sơn đã hoàn toàn tỉnh táo, lúc nãy lão ta bị mấy lời cãi vã làm cho váng đầu nên mới quên mất Dương Thanh.

“Ông chủ Quan, gia tộc đầu tiên mà nhà họ Tiết muốn xử lý chính là nhà họ Quan, vậy ông hãy quyết định đi, rốt cuộc nên đối phó nhà họ Tiết thế nào?”
Kim Chí Minh bỗng nói.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn sang Quan Chính Sơn.

Vẻ mặt Quan Tuyết Tùng cũng rất kiên định nhìn Quan Chính Sơn.

Cuối cùng Quan Chính Sơn cũng hạ quyết tâm nhìn Dương Thanh vẫn luôn cúi đầu, có vẻ hơi mệt mỏi ở bên cạnh.

“Cậu Thanh, cậu là khách quý mà nhà họ Quan kính trọng nhất.

Vậy xin cậu hãy quyết định rốt cuộc nhà họ Quan nên làm gì để đối phó nhà họ Tiết?”
Quan Chính Sơn bỗng đứng dậy, hơi khom lưng, vẻ mặt chân thành nói.

“Cậu Thanh, xin cậu hãy chỉ đường cho nhà họ Quan!”
Quan Tuyết Tùng cũng vội vàng đứng lên, cúi người, vô cùng chân thành nói.

“Xin cậu Thanh chỉ đường đưa lối cho chúng tôi!”
Nhất thời tất cả người nhà họ Quan đều đứng lên, cúi người vẻ mặt kính trọng nói.

Lúc này trong phòng khách rộng lớn yên lặng như tờ.

Tất cả người bên ngoài đều sợ ngây người, nhất là đám người nhà họ Kim và nhà họ Lương lần đầu tiên gặp Dương Thanh, càng sửng sốt không thôi.

Nhà họ Quan là nhà giàu thứ hai ở tỉnh Giang Bình.

Vậy mà bây giờ những người nắm quyền nhà họ Quan đều đang khom lưng uốn gối nhờ vả cậu Thanh quyết định việc của bọn họ.

Rốt cuộc người trẻ tuổi này là thần thánh phương nào?
- ————.

Chương 734: 734: Người Nhà Họ Tiết Đến

Thấy Kim Chí Minh và Lương Văn Khang sắp đi mất, Tô Thành Vũ lập tức cuống lên.

Ông ta vội tiến lên ngăn họ lại: "Ông chủ Kim, ông chủ Lương, hai ông cứ bình tĩnh đã! Nếu các ông rời đi thế này, có lẽ không còn liên minh nào trong ba tỉnh đủ khả năng đối đầu với nhà họ Tiết đâu".

"Ông chủ Tô, ông cũng thấy Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn nói gì rồi đấy".

"Họ cứ làm như mình lợi hại lắm, họ nghĩ mình có thể đánh với nhà họ Tiết một trận thật đấy à?"
"Chúng tôi không giống họ, nói nữa cũng chỉ tốn thời gian, chi bằng về nghĩ cách liên kết các gia tộc quyền thế ở Nam Dương và Đông Lan lại trước khi nhà họ Tiết tới".

Kim Chí Minh nói với vẻ khó chịu.

Lương Văn Khang cũng nói: "Không sai, cho dù thiếu Giang Bình, Đông Lan và Nam Dương chúng tôi vẫn đối phó được với nhà họ Tiết".

"Ông chủ Quan, ông chủ Hàn, hay chúng ta vẫn cứ liên minh, như thế thì cũng có tư cách đàm phán với nhà họ Tiết.

Cùng lắm thì chúng ta cho phép nhà họ Tiết phát triển ở ba tỉnh bây giờ, còn nếu sau này họ định giở trò thì chúng ta sẽ tuyên chiến nhé?"
Tô Thành Vũ vội nhìn về phía Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên.

Quan Chính Sơn lạnh lùng nói: "Đến khi nhà họ Tiết nắm giữ được phần lớn gia tộc quyền thế ở ba tỉnh, cậu nghĩ sự liên minh giữa chúng ta còn ý nghĩa à?"
"Đến khi đó, có lẽ không cần nhà họ Tiết ra mặt, chỉ riêng các gia tộc quyền thế ở ba tỉnh thôi đã đủ để đối phó với chúng ta".

Tô Thành Vũ đã cân nhắc đến chuyện sau khi tuyên chiến đâu cơ chứ?
Ông ta chỉ muốn ổn định nhà họ Quan và nhà họ Hàn trước, ít nhất phải vượt qua khó khăn bây giờ đã.

Nhỡ tuyên chiến thật, tỉnh Giang Bình sẽ đứng mũi chịu sào, nhà họ Tô ở Giang Bình cũng khó tránh khỏi việc bị liên lụy.

Bây giờ, phải liên minh với nhà họ Lương và nhà họ Kim thì mới có thể vượt qua khó khăn.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Tô Thành Vũ.

"Tô Thành Vũ, nếu cậu sợ thì cũng cút luôn đi!"
Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nói với vẻ mất kiên nhẫn: "Nhưng nếu chúng tôi giải quyết được nhà họ Tiết, cậu đừng hòng hưởng ké nữa!"
"Lần trước, cậu đã dựa dẫm vào cậu Thanh rất nhiều để đưa nhà họ Tô lên làm gia tộc lớn thứ ba ở Giang Bình.

Sau lần này, nếu cậu còn dám làm thế nữa thì đừng trách tôi không khách sáo!"
Quan Chính Sơn cũng nói: "Hoặc bây giờ cậu ở lại, đối mặt với nhà họ Tiết cùng chúng tôi, hoặc cậu rời đi, sau này không được làm việc dưới danh nghĩa cậu Thanh nữa, bằng không nhà họ Quan sẽ không bỏ qua cho nhà họ Tô đâu".

Trong bốn gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bình, nhà họ Trần gần như đã chuyển hết sản nghiệp đi, bây giờ chỉ còn nhà họ Hàn, nhà họ Quan và nhà họ Tô.

Bây giờ, hai trong số ba gia tộc lớn đã cùng nhau lên tiếng để gây sức ép cho nhà còn lại, chuyện này khiến Tô Thành Vũ thấy rất áp lực.

Trong lúc nhất thời, Tô Thành Vũ rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, đi hay ở cũng không ổn.

Tuy gia tộc Vũ Văn đã bảo ông ta tin tưởng Dương Thanh vô điều kiện, nhưng ông ta không làm được điều đó.

"Ông chủ Tô, nếu nhà họ Hàn và nhà họ Quan đã không chào đón ông, nhà họ Kim chúng tôi hoan nghênh nhà họ Tô tới Nam Dương.

Chỉ cần nhà họ Tô đồng ý thì sẽ trở thành gia tộc lớn thứ hai ở Nam Dương".

Kim Chí Minh nhận thấy sự do dự của Tô Thành Vũ, cười híp mắt.

Lương Văn Khang cũng nói: "Nhà họ Lương cũng chào đón nhà họ Tô tới Đông Lan, nhà họ Tô cũng sẽ trở thành gia tộc lớn thứ hai ở Đông Lan".

Nhà họ Kim là gia tộc mạnh nhất Nam Dương, còn nhà họ Lương lại là gia tộc quyền thế bậc nhất Đông Lan.

Lúc này, cả hai gia tộc mạnh nhất ở tỉnh khác đều mời chào Tô Thành Vũ, khiến ông ta phải đấu tranh rất dữ dội.

Tuy phần lớn sản nghiệp của nhà họ Tô đều ở Giang Bình, nhưng ông ta hoàn toàn có thể coi đó là khoản đầu tư ở Giang Bình rồi chuyển tới tỉnh khác, tiếp tục mở rộng việc làm ăn của nhà họ Tô.

Sau này, nhà họ Tô sẽ càng thêm thịnh vượng.

Nhưng gia tộc Vũ Văn đã nói rõ rằng ông ta phải tin tưởng Dương Thanh vô điều kiện, còn phải giúp đỡ Dương Thanh, nếu ông ta đưa nhà họ Tô tới Nam Dương hay Đông Lan thật thì biết ăn nói với gia tộc Vũ Văn thế nào?
Quan Chính Sơn nói.

"Được!"
Hàn Khiếu Thiên cũng đáp.

Sau khi bàn bạc một lúc lâu, rốt cuộc ba gia tộc lớn ở Giang Bình cũng thống nhất ý kiến.

"Xem như hôm nay chúng tôi phí công tới đây, nếu các ông thua thì đừng hòng liên minh với chúng tôi nữa, lúc đó đã muộn rồi!"
Lương Văn Khang nhìn quanh, cười lạnh.

Kim Chí Minh cũng híp mắt: "Hy vọng các ông đừng hối hận nhé!"
"Chúng tôi thế nào cũng không phiền các ông quan tâm!"
Quan Chính Sơn khoát tay: "Tiễn khách!"
Đúng lúc này, hai bóng người bỗng bước vào, người đi trước

là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, sau lưng anh ta là một người trung niên mặc áo vải.

“Thì ra các ông đều ở đây!”
Thanh niên kia cười ha hả: “Thế này cũng tốt, tôi đỡ phải đến từng gia tộc”.

Nhìn thấy người tới, sắc mặt của năm chủ gia tộc thay đổi ngay.

“Tiết Khải!”
Thanh niên vừa lên tiếng không phải ai xa lạ, mà chính là dòng chính của nhà họ Tiết, cũng là người đại diện cho nhà họ Tiết lần này.

Tuy bên đối phương chỉ có hai người nhưng lại khiến năm chủ gia tộc cảm nhận được áp lực lớn lao.

- ————.

Chương 735: 735: Chỉ Có Thể Làm Chó Chết

Trước mặt đám đông, Tiết Khải bước tới chỗ Quan Chính Sơn, cười híp mắt: “Ông chủ Quan, ông cân nhắc đến đâu rồi?”
Chỉ hai người thôi mà cũng dám đến nhà họ Quan, điều đó đủ để cho thấy sự tự tin của Tiết Khải.

Cao thủ trung niên mà anh ta dẫn theo lạnh lùng đứng sau lưng anh ta, tựa như một tòa tháp sắt.

Tuy chỉ có hai người nhưng lại khiến năm chủ gia tộc cảm thấy vô cùng áp lực.
Kim Chí Minh và Lương Văn Khang rất khó chịu, đi hay ở cũng không xong, cứ đứng mãi ở cửa ra vào, trong mắt tràn ngập vẻ bất an và sợ hãi.

Đại sảnh rộng lớn im phăng phắc, ai cũng nhìn Tiết Khải.

Quan Chính Sơn thầm hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại rồi mới nói: “Cậu Khải, chúng tôi không bao giờ phục tùng nhà họ Tiết đâu!”
Vì đã quyết định tiếp tục tin tưởng Dương Thanh nên Quan Chính Sơn nói thẳng.
Ông ta vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Tiết Khải lập tức cứng đờ, như thể không ngờ nhà họ Quan lại dám từ chối.

Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, tố chất tâm lý của Tiết Khải rất cao, anh ta lại mỉm cười.

Nếu ai không biết thì còn tưởng anh ta tốt tính lắm.

“Xem ra hôm nay các ông tụ họp ở đây để thương lượng xem nên đối phó với nhà họ Tiết thế nào nhỉ?”
Tiết Khải cười nói, nhìn thẳng vào mặt của năm chủ gia tộc.

Trước ánh mắt của Tiết Khải, ai cũng run rẩy.

Anh ta còn trẻ mà đã có khí thế mạnh mẽ như thế, đúng là hơn hẳn người thường.

Quan trọng là địa vị của đối phương quá cao, là dòng chính của nhà họ Tiết thuộc bốn Vương tộc lớn, thay mặt nhà họ Tiết tới đây.

Họ không chỉ đàm phán với Tiết Khải, mà đang đàm phán với cả Vương tộc.

"Cậu Khải, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi không thương lượng xem nên đối phó với nhà họ Tiết thế nào đâu, cho dù cho chúng tôi mười lá gan, chúng tôi cũng không dám!"
Kim Chí Minh vội nói, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn cả khóc.

Lương Văn Khang cũng hoàn hồn, vội nói: "Nhà họ Tiết là một trong những nhà quyền thế nhất quốc gia, cho dù chúng tôi là gia tộc lớn ở đây thì cũng chẳng là gì so với nhà họ Tiết hết".

"Các ông nói không sai, so với nhà họ Tiết, các ông chính là rác rưởi!"
Tiết Khải cười híp mắt: "Tôi có thể tiện tay vứt rác đi, các ông hiểu chứ?"
Kim Chí Minh và Lương Văn Khang chỉ thấy người mềm nhũn, nào dám nói không? Họ gật đầu lia lịa: "Cậu Khải nói đúng lắm!"
Họ vốn định bắt tay với các gia tộc khác sau khi quay về để có tư cách đối mặt với Tiết Khải.

Nhưng bây giờ họ mới nhận ra, khí thế của Tiết Khải quá mạnh, đừng nói là hai tỉnh Nam Dương và Đông Lan, cho dù có thêm cả Giang Bình thì họ cũng không dám đối mặt với Tiết Khải!
Đối phương thay mặt cho nhà họ Tiết - một trong bốn Vương tộc lớn, đàm phán với anh ta á, chẳng phải là đang tìm chết ư?
Tô Thành Vũ cũng sợ tới mức không nói nên lời, không dám thở mạnh.

Tuy Quan Chính Sơn cũng rất căng thẳng, nhưng Dương Thanh đang ở đây nên ông ta cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Trong năm chủ gia tộc, chỉ mình Hàn Khiếu Thiên biết thân phận của Dương Thanh nên không hề sợ hãi Tiết Khải.

“Tôi nói các gia tộc đang ngồi đây đều là rác rưởi đấy, ông không phục à?”
Hình như Tiết Khải đã cảm nhận được sự tức giận trong mắt Hàn Khiếu Thiên, bèn cười híp mắt nhìn ông cụ.

Hàn Khiếu Thiên lạnh lùng nói: “Vì gia tộc chúng tôi yếu hơn nhà họ Tiết nên chính là rác rưởi à?”
“Có vấn đề gì hả?”, Tiết Khải cười hỏi.

“Theo lời cậu, nếu có gia tộc nào mạnh hơn nhà họ Tiết, có phải nhà họ Tiết cũng là rác rưởi trong mắt họ không?”, Hàn Khiếu Thiên thản nhiên nói.

Nghe thấy thế, chủ của bốn gia tộc khác đều sợ ngây người, lời Hàn Khiếu Thiên nói đúng là khiến người ta kinh hãi, ông cụ dám nói nhà họ Tiết là rác ngay trước mặt người nhà họ Tiết ư?
Tuy ông cụ chỉ đang nói theo đối phương, nhưng đó cũng là sự sỉ nhục với nhà họ Tiết!
“Ông chán sống thế cơ à?”
Rốt cuộc Tiết Khải cũng ngưng cười, không hề che giấu sát khí.

Cao thủ trung niên sau lưng anh ta cũng phóng sát khí ra, nhìn Hàn Khiếu Thiên như đang nhìn người chết.

“Cậu thẹn quá hóa giận đấy à?”
Hàn Khiếu Thiên không hề e dè, cười lạnh.

Dám vênh váo trước mặt Tướng quân của biên giới phía Bắc, người chán sống không phải ông cụ đâu.

“Lão già Hàn Khiếu Thiên kia, mau ngậm cái miệng thối của ông lại! Cậu Khải đại diện cho nhà họ Tiết đấy, ông dám sỉ nhục cậu ấy à?”
Nhưng thân phận của đối phương quá cao quý, khiến họ không dám phủ nhận.

“Chỉ cần cậu Khải đồng ý, Kim Chí Minh tôi sẵn lòng làm con chó đầu tiên của cậu, gâu gâu gâu!”
Không ngờ Kim Chí Minh còn sủa như chó.

Lương Văn Khang cũng không chịu lép vế: “Lương Văn Khang tôi cũng sẵn sàng làm chó cho cậu Khải, gâu gâu gâu!”

Thấy hai người họ như thế, nét mặt Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn vô cùng lạnh lùng.

Họ đã thấy người vô liêm sỉ, nhưng chưa bao giờ gặp ai trơ trẽn đến mức này, hơn nữa đó còn là chủ của hai gia tộc đứng đầu tỉnh Nam Dương và Đông Lan nữa.

Tô Thành Vũ rất đấu tranh, bây giờ ông ta đang cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nếu bảo ông ta bắt chước chó như Kim Chí Minh và Lương Văn Khang thì ông ta không làm được.

Nhưng nếu theo phe đám Hàn Khiếu Thiên, ông ta sợ nhà họ Tiết sẽ ra tay với họ sau khi nhận hai con chó Kim Chí Minh và Lương Văn Khang mất.

“Muốn làm chó của tôi cũng được thôi”.

Tiết Khải mỉm cười dí dỏm: “Nhưng bên cạnh tôi có nhiều chó lắm rồi, nếu các ông muốn làm chó thì chỉ có thể làm chó chết!”
Nghe thấy thế, Kim Chí Minh và Lương Văn Khang lập tức biến sắc, họ phải chết thì mới trở thành chó chết được.

Tức là Tiết Khải định giết họ!
- ————.

Chương 736: 736: Chú Ý Đến Dương Thanh

Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, rốt cuộc Kim Chí Minh và Lương Văn Khang cũng hiểu Tiết Khải đang định lấy mạng họ.

“Bịch!”
“Bịch!”
Hai người gần như quỳ trước mặt Tiết Khải cùng một lúc.
“Cậu Khải, chúng tôi muốn làm chó của cậu thật, chúng tôi xin thề sẽ không phản bội cậu, nếu cậu không tin chúng tôi, giờ chúng tôi sẽ tiêu diệt nhà họ Quan giúp cậu”.

Không ngờ chủ của hai gia tộc lớn lại đang quỳ như chó để bày tỏ sự trung thành.

Nhưng họ còn không bằng con chó.

“Ừm, vậy bây giờ các ông tiêu diệt nhà họ Quan trước đi, chỉ cần các ông làm được điều đó, tôi sẽ nhận các ông làm chó, còn nếu các ông thất bại thì chỉ còn con đường chết thôi”.
Tiết Khải cười híp mắt: “Trước khi các ông tiêu diệt được nhà họ Quan, tôi sẽ không ra tay giúp các ông”.

Tim Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đập thình thịch, rõ ràng Tiết Khải đang coi họ như vũ khí, hơn nữa họ phải thắng thì mới có đường sống.

Nếu họ định tiêu diệt nhà họ Quan, chắc chắn nhà họ Hàn sẽ ra tay giúp nhà họ Quan.

Cả nhà họ Hàn lẫn nhà họ Quan đều có thực lực ngang ngửa với họ, hơn nữa vẫn còn nhà họ Tô chưa tỏ thái độ gì.

Nếu nhà họ Tô cũng theo phe nhà họ Quan và nhà họ Hàn, chỉ với thực lực của nhà họ Kim và nhà họ Lương, đừng nói là tiêu diệt nhà họ Quan, chưa bị ba gia tộc lớn ở Giang Bình xử lý đã là tốt lắm rồi.

Rốt cuộc Kim Chí Minh và Lương Văn Khang cũng biết thế nào là đã đâm lao thì phải theo lao.

Hai người nhìn nhau, đều trông thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt đối phương.

“Nhà họ Quan, nhà họ Hàn và nhà họ Tô, tôi cho các ông thêm một ngày để cân nhắc”.

Tiết Khải nói: “Giờ này ngày mai, tôi sẽ đến tiếp, nếu các ông đồng ý phục tùng, sau này các ông sẽ là người phát ngôn của nhà họ Tiết ở ba tỉnh Giang Bình, Nam Dương và Đông Lan”.

Anh ta nói rồi định dẫn người đi thật.

Nghe thấy Tiết Khải nói thế, sắc mặt của Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đều vô cùng khó coi.

Họ xin được làm chó của Tiết Khải nhưng anh ta chẳng thèm ngó ngàng, còn bắt họ tiêu diệt nhà họ Quan, phải thành công thì mới có tư cách trở thành chó của anh ta.

Nhưng đối với nhà họ Quan, nhà họ Hàn và nhà họ Tô, Tiết Khải lại chủ động mời chào, còn cho họ một ngày để cân nhắc, nếu họ bằng lòng phục tùng thì sẽ trở thành người đại diện của nhà họ Tiết ở đây.

Có thể tưởng tượng được, một khi ba gia tộc lớn ở Giang Bình phục tùng nhà họ Tiết, sau này địa vị của họ cũng sẽ cao hơn hẳn.

“Không cần cân nhắc lâu thế đâu, nhà họ Quan đã quyết định xong rồi, chúng tôi không bao giờ phục tùng nhà họ Tiết!”
Thấy Tiết Khải sắp đi, Quan Chính Sơn chợt nói.

“Nhà họ Hàn cũng thế, không cần suy nghĩ nữa.

Cho dù bị tiêu diệt, nhà họ Hàn cũng không phục tùng nhà họ Tiết đâu!”
Hàn Khiếu Thiên cũng nói.

Chỉ mình Tô Thành Vũ vẫn đang đấu tranh.

Tiết Khải đã ra tới cửa bỗng ngừng chân, quay người lại, cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên.

“Cho dù gia tộc bị xóa sổ, các ông cũng không chịu nghe lệnh nhà họ Tiết à?”, Tiết Khải cười híp mắt.

Có vẻ anh ta không hề tức giận, hơn nữa còn rất vui.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn lại gật đầu: “Đúng thế!” “Tốt, tốt lắm!”

Tiết Khải gật đầu, mỉm cười: “Lâu lắm rồi tôi không thấy gia tộc nào trung thành như thế, bỗng không nỡ tiêu diệt các ông”.

“Nhưng nếu không tiêu diệt các ông thì đó lại là sự thách thức với uy quyền của nhà họ Tiết, các ông nói xem, rốt cuộc tôi nên làm thế nào?”
Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều có vẻ nghiêm nghị, họ đã cảm nhận được sát khí trong tiếng cười của Tiết Khải.

“Nhà họ Tô bằng lòng đi theo nhà họ Tiết!”
Đúng lúc này, Tô Thành Vũ vẫn đang do dự bỗng đứng dậy, nói lớn.

“Tô Thành Vũ!”
Nghe thấy Tô Thành Vũ nói thế, sắc mặt Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn thay đổi ngay, vô cùng tức giận.

Dương Thanh cũng hơi híp mắt, với sự hiểu biết của anh về Tô Thành Vũ, ông ta luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, không ngờ hôm nay ông ta vẫn làm như thế.

Ông ta lựa chọn phục tùng nhà họ Tiết, cho dù phải phản bội gia tộc Vũ Văn.

Cho dù nói thế nào, sở dĩ nhà họ Tô được như ngày hôm nay cũng là nhờ gia tộc Vũ Văn.

Nhưng anh có thể hiểu được sự lựa chọn của Tô Thành Vũ.

So với gia tộc Vũ Văn, nhà họ Tiết quá mạnh.

Tiết Khải mỉm cười nhìn Tô Thành Vũ, bỗng hỏi: “Ông làm như thế, không sợ bị mọi người chỉ trích à?”
Tô Thành Vũ nghiêm túc nói: “Chỉ cần nhà họ Tiết đồng ý tiếp nhận nhà họ Tô, ở nơi đây, làm gì có ai đủ tư cách để chỉ trích nhà họ Tô chứ?”
Ý của ông ta rất rõ, chỉ cần nhà họ Tiết đồng ý tiếp nhận nhà họ Tô, nhà họ Tô sẽ là người của nhà họ Tiết, ai dám động đến người nhà họ Tiết đây?
Quan Chính Sơn nói với vẻ mỉa mai: “Nếu cậu đã làm thế thì

tự chịu hậu quả! Chỉ cần chúng tôi vượt qua khó khăn lần này, sau này ở Giang Bình không còn chỗ cho nhà họ Tô đặt chân nữa đâu!”
Hàn Khiếu Thiên cũng cười lạnh: “Trong quá khứ, loại người hám lợi, bất trung bất nghĩa như cậu sẽ là Hán gian! Chính là Hán gian mà người đời sau luôn thóa mạ đấy!”

Tô Thành Vũ chỉ thấy người lạnh toát, không sao đứng vững.

Sai một li, đi một dặm!
Sau này, nhà họ Tô biết đi đâu đây?
“Cậu Dương Thanh, tôi biết sai rồi, xin cậu cho tôi thêm cơ hội, sau này, tôi sẽ không bao giờ khiến cậu thất vọng nữa!”
Tô Thành Vũ bỗng quỳ trước Dương Thanh, thấp thỏm nói với vẻ cầu khẩn.

Ông ta biết Dương Thanh rất mạnh, bằng không nhà họ Quan và nhà họ Hàn đã không đồng lòng đến thế.

Tất cả đều là vì Dương Thanh.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.

Ngay cả Tiết Khải cũng thế.

Từ khi bước vào nơi này, anh ta đã chú ý tới cậu thanh niên đang im lặng ngồi giữa Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên.

Anh ta đã cảm nhận được Dương Thanh không đơn giản, những gì mà Tô Thành Vũ đang làm bây giờ càng khiến anh ta thêm chắc chắn về điều đó.

- ————.

Chương 737: 737: Có Thực Lực Đến Đâu

“Tô Thành Vũ, ông trơ trẽn thật, hồi nãy cậu còn xin làm chó của nhà họ Tiết, giờ người ta không đồng ý, cậu lại đòi cậu Thanh tiếp nhận con chó như ông ư?”
Quan Chính Sơn tức giận nói.

Trong mắt Hàn Khiếu Thiên cũng lóe lên sát khí, ông cụ lạnh lùng nói: “Tô Thành Vũ, chúng tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc cậu muốn làm chó của nhà họ Tiết, nhưng không thể bỏ qua chuyện cậu coi cậu Thanh là lốp dự phòng!”
Mấy chữ lốp dự phòng này rất chính xác, vì Tô Thành Vũ nghĩ thế thật.

Theo ông ta thấy, việc phục tùng nhà họ Tiết là lựa chọn hàng đầu.
Còn Dương Thanh chỉ là lựa chọn thứ hai, tức là lốp dự phòng.

Tô Thành Vũ lập tức cuống lên, vội nói: “Cậu Dương Thanh, tôi không định coi cậu như lốp dự phòng, cho dù nhà họ Tiết bằng lòng tiếp nhận nhà họ Tô thật, tôi cũng không đối địch với cậu đâu!”
“Cậu Thanh, cậu đừng để tên hai mặt này lừa, nếu cậu ta để tâm đến thái độ của cậu thật, sao lại tỏ thái độ phục tùng nhà họ Tiết ngay trước mặt cậu chứ?”
Quan Chính Sơn vội nói.
Hàn Khiếu Thiên cũng nói: “Cậu Thanh, loại người này không có tư cách đi theo cậu!”
Thấy Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên gọi Dương Thanh là “cậu Thanh” một cách vô cùng cung kính, Tiết Khải thấy rất khó chịu.

Anh ta không hiểu nổi, tại sao hai gia tộc kiên quyết không phục tùng nhà họ Tiết này lại cung kính với một thanh niên như thế chứ?
Chẳng lẽ thanh niên này là người của Hoàng tộc ư?
Nhưng Tô Thành Vũ gọi người này là Dương Thanh, trong

năm Hoàng tộc và bốn Vương tộc lớn, làm gì có gia tộc nào họ Dương.

Anh ta có thể khẳng định Dương Thanh không phải người của Hoàng tộc hay Vương tộc, vậy tại sao Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên lại trung thành đến thế?
Chẳng lẽ vì hai gia tộc quyền thế này đã phục tùng Dương Thanh từ trước ư?
Dù sao, Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên cũng rất trung thành.

Trừ khả năng này ra, Tiết Khải không thể nghĩ thêm ý gì nữa.

Kim Chí Minh và Lương Văn Khang cũng rất kinh ngạc, trước khi Tiết Khải đến, nhà họ Quan và nhà họ Hàn đã tỏ ra vô cùng tôn trọng Dương Thanh.

Bây giờ khi ở trước mặt Tiết Khải, nhà họ Quan và nhà họ Hàn vẫn kính trọng Dương Thanh như thế.

Chẳng lẽ cậu thanh niên này là nhân vật lớn ư?
Nếu đúng thế thật, trước đó họ khinh thường Dương Thanh, chẳng phải đã mắc sai lầm lớn rồi à?
Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

“Cậu Dương Thanh, tôi thật sự biết sai rồi, xin cậu nể mặt Tô San, cho nhà họ Tô thêm cơ hội nữa!”.

Truyện Võng Du
Tô Thành Vũ nói với vẻ cầu khẩn.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Sau này, tôi và nhà họ Tô không còn bất cứ quan hệ gì nữa, nếu tôi phát hiện ông dám lợi dụng danh nghĩa của tôi để trục lợi cho nhà họ Tô, nhà họ Tô chỉ có đường chết thôi!”
Nghe thấy thế, Tô Thành Vũ thầm sợ hãi, ông ta có thể cảm nhận được sự kiên quyết của Dương Thanh.

Nhà họ Tô có thể trở thành gia tộc lớn thứ ba ở Giang Bình cũng nhờ danh nghĩa của Dương Thanh.

Gia tộc Vũ Văn chỉ có thể khiến nhà họ Tô trở thành nhà giàu số một Giang Hải.

Nhưng Dương Thanh lại khiến nhà họ Tô trở thành gia tộc quyền thế thứ ba ở tỉnh Giang Bình.

Nếu không có sự che chở từ Dương Thanh, địa vị của nhà họ Tô ở tỉnh Giang Bình sẽ giảm hẳn.

"Cậu Dương Thanh, xin…"
Tô Thành Vũ đang định cầu xin tiếp, Dương Thanh bỗng híp mắt, lạnh lùng nói: "Cứ được đà lấn tới như thế chỉ khiến nhà họ Tô bị tiêu diệt nhanh hơn mà thôi!"

Câu nói này khiến lưng Tô Thành Vũ lạnh toát, đành nuốt mấy lời cầu khẩn lại.

"Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu Thanh!"
Tô Thành Vũ vội cảm ơn rồi cam đoan: "Sau này, nhà họ Tô sẽ không làm việc dưới danh nghĩa của cậu Thanh nữa!"
Dương Thanh làm thế cũng vì nể mặt gia tộc Vũ Văn, bằng không, những gì mà Tô Thành Vũ vừa làm đã đủ để khiến nhà họ Tô biến mất khỏi Giang Bình rồi.

Thể diện của Tô San vẫn chưa lớn tới mức khiến Dương Thanh bỏ qua cho nhà họ Tô.

"Không biết cậu đây là ai nhỉ?"
Tiết Khải cười ha hả, nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn lại, thản nhiên nói: "Anh không cần hỏi dò thế đâu, tất cả những gì mà tôi có bây giờ đều dựa vào chính tôi, nếu anh cứ muốn biết gia thế của tôi, tôi có thể nói cho anh biết luôn, tôi là con rơi của gia tộc Vũ Văn - một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô!"
Trong lúc mọi người vẫn đang kinh ngạc, Dương Thanh lắc đầu: "Tôi không có hứng thú với thân phận đó!"
"Cậu Thanh không cân nhắc thêm à?", Tiết Khải không bất ngờ, cười hỏi.

Đối với anh ta, người càng giỏi, càng trung thành, càng khó thu phục thì càng có tính khiêu chiến, sẽ khiến anh ta thấy hứng thú hơn.

Trước đó, Kim Chí Minh và Lương Văn Khang đã quỳ xuống xin làm chó của anh ta, nhưng lại bị anh ta từ chối.

Tô Thành Vũ muốn phục tùng nhà họ Tiết, cũng bị từ chối luôn.

Nhưng Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên không chịu khuất phục lại khiến anh ta cảm thấy rất hứng thú, thậm chí cho họ thêm một ngày để cân nhắc.

Dương Thanh được Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên tôn kính như thế, chắc chắn giá trị của anh sẽ cao hơn.

Quan trọng là Dương Thanh còn rất trẻ, hơn nữa chỉ là con rơi của một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô có thực lực kém xa nhà họ Tiết.

Dương Thanh không hề do dự: “Tôi không quan tâm đến chuyện ở Nam Dương và Đông Lan, nhưng ở Giang Bình, tôi không cho phép những gia tộc và thế lực khác xuất hiện”.

Tuy anh không trả lời thẳng câu hỏi của Tiết Khải nhưng đã bày tỏ thái độ của mình.

Nếu không có nhà họ Quan và nhà họ Hàn, Dương Thanh cũng không muốn nhúng tay vào việc của nhà họ Tiết.

Cho dù thế nào, nhà họ Quan và nhà họ Hàn cũng có tình nghĩa sâu sắc với anh.

“Nếu tôi cứ muốn nắm giữ Giang Bình thì sao?”
Tiết Khải híp mắt hỏi, nhưng nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

Dương Thanh không hề sợ hãi: “Vậy phải xem anh có thực lực đến đâu!”
- ————.

Chương 738: 738: Không Còn Cơ Hội Nữa

Đại sảnh rộng lớn lập tức im phăng phắc, tất cả mọi người đều căng thẳng.

Ngay cả Hàn Khiếu Thiên đã biết rõ thân phận của Dương Thanh cũng thấy hơi căng thẳng.

Cho dù thế nào, Tiết Khải cũng là người của Vương tộc, tuy Dương Thanh là Tướng quân của biên giới phía Bắc nhưng đó chỉ là quá khứ.

Thân phận của Dương Thanh bây giờ đúng là không thể sánh bằng Tiết Khải.
Nhưng Hàn Khiếu Thiên cũng đến từ biên giới phía Bắc nên có sự sùng bái mù quáng với Dương Thanh, cho dù Dương Thanh không thể thắng nổi Tiết Khải thật, ông cụ vẫn sẽ theo phe anh, không hề hối hận.

"Vậy cậu Thanh cứ xem kỹ vào nhé!"
Tiết Khải lại mỉm cười rồi lập tức quay người rời đi.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn năm gia tộc lớn ở ba tỉnh.
"Cậu Thanh, trước đó tôi có mắt như mù, không nhận ra cậu Thanh, mong cậu tha thứ, chỉ cần cậu đồng ý, từ nay về sau, nhà họ Kim sẽ nghe lệnh cậu!"

Kim Chí Minh bỗng bước tới, cung kính nói.

Lương Văn Khang cũng vội nói: "Sau này nhà họ Lương cũng sẽ nghe theo lệnh của cậu Thanh!"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn hai người rồi thản nhiên nói:
"Vừa nãy tôi đã nói rất rõ rồi nhỉ? Chuyện ở Nam Dương và Đông Lan không liên quan đến tôi!"
Bây giờ Dương Thanh sắp đến Yến Đô rồi, nên anh không hề hứng thú với chuyện ở Nam Dương và Đông Lan.

"Cậu Thanh, cậu không thể thấy chết mà không cứu! Cho dù thế nào, Giang Bình, Đông Lan và Nam Dương cũng là anh

em, nếu cậu không giúp chúng tôi, gia tộc của chúng tôi sẽ bị tiêu diệt mất!”
Tô Thành Vũ thấy rất hối hận, nhưng đã muộn rồi.

“Ông đi đi!”
Dương Thanh cũng nói.

“Vâng!”
Tô Thành Vũ không dám phản đối, cung kính đáp rồi buồn bã rời đi.

Những người nên đi nhanh chóng đi hết.

Trong đại sảnh, chỉ còn Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên, Hàn Diệp - con trai Hàn Khiếu Thiên và một số người thuộc dòng chính của nhà họ Quan.

Quan Chính Sơn bảo Quan Tuyết Tùng ở lại, cho những người khác đi hết.

Sau khi mọi người rời đi, Quan Chính Sơn mới nói: “Cậu Thanh, cậu có kế sách gì chưa ạ?”
Những người khác đều nhìn về phía Dương Thanh.

Dù sao, họ dám đối đầu với nhà họ Tiết cũng vì có Dương Thanh.

Dương Thanh nói: “Gần đây tôi sẽ ở Giang Hải, nếu người nhà họ Tiết có động tĩnh gì, mọi người cứ báo cho tôi biết”.

“Vâng!”
Đám người vội đáp.

Hàn Khiếu Thiên thoáng ngập ngừng rồi nói: “Cậu thanh niên nhà họ Tiết kia cũng không phải người tầm thường, cho dù thế nào, cậu ta cũng đến từ nhà họ Tiết, hơn nữa có địa vị khá cao, cậu Thanh phải cẩn thận”.

- ————.

Chương 739: 739: Tần Y Cầu Cứu

“Cứ yên tâm, người nhà họ Tiết không làm gì tôi được đâu!”, Dương Thanh nói.

Hàn Khiếu Thiên tin Dương Thanh có sức mạnh để nói câu này nên không nói gì nữa.

“Cậu Thanh, lâu lắm rồi cậu không về Giang Hải, cậu định chuyển đến Yến Đô à?”
Quan Chính Sơn chợt hỏi.
Dương Thanh gật đầu: “Lần này tôi đến nhà họ Quan để nói chuyện này đây”.

.

truyện xuyên nhanh

Nghe thấy thế, trong mắt đám người xuất hiện vẻ mong chờ.

Dương Thanh nói tiếp: “Bây giờ, nhà họ Trần đã chuyển sản nghiệp của gia tộc tới Yến Đô, mấy ngày trước, nhà họ Trần đã thay thế nhà họ Thái chỉ đứng sau tám nhà quyền thế ở Yến Đô rồi”.

“Tôi định thành lập một liên minh để đối phó với những biến cố có thể xảy ra trong tương lai”.
“Vừa hay hôm nay mọi người đều ở đây, nên tôi hỏi luôn, mọi người có định rời khỏi Giang Bình không?”
Nghe Dương Thanh nói thế, ai cũng có vẻ kinh ngạc.

Hàn Diệp bỗng xin lỗi rồi nghiêm túc nói: “Nhưng bố cứ yên tâm, tuy trước kia con không nên hồn, nhưng sau này, con sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân để nhanh chóng xứng đáng với vị trí chủ gia tộc họ Hàn”.

“Tốt lắm, có câu nói này của con, cho dù bố chết thì cũng yên tâm nhắm mắt!”, Mắt Hàn Khiếu Thiên rơm rớm lệ.

Ông cụ cũng muốn theo Dương Thanh đến Yến Đô lắm chứ, nhưng năng lực của Hàn Diệp không đủ, ông cụ sợ nhà họ Hàn sẽ gây thêm phiền phức cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn Hàn Diệp với vẻ cảm khái: “Làm gì có ai không mắc sai lầm? Biết sửa sai mới là đáng quý nhất! Nếu ông đã muốn đưa nhà họ Hàn lên tầm cao mới, tôi sẽ cho ông cơ hội!”
Hàn Diệp bỗng sáng mắt lên, mừng rỡ nói: “Cậu Thanh đồng ý cho tôi theo cậu đến Yến Đô ạ?”
Dương Thanh mỉm cười, gật đầu rồi nhìn Hàn Khiếu Thiên: “Ông chủ Hàn cứ yên tâm, ở Yến Đô, cho dù nhà họ Hàn chọc thủng trời thì tôi cũng có thể vá lại! Nhà họ Hàn cũng chuẩn bị chuyển sản nghiệp của gia tộc tới Yến Đô đi!”
Hàn Khiếu Thiên biết rõ Dương Thanh làm thế vì nể mặt mình, ông cụ vô cùng cảm động, bỗng thấy hơi nghẹn ngào, chỉ có thể liên tục gật đầu để đáp lại.

Quan Chính Sơn cũng mỉm cười: “Nhà họ Trần đã đứng vững ở Yến Đô trước chúng ta, chúng ta không thể trở thành vướng bận của cậu Thanh được!”
Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên.

“Anh rể, anh mau tới cứu em và chị với!”
Vừa nối máy, tiếng cầu cứu hoảng hốt của Tần Y đã vang lên.

- ————.

Chương 740: 740: Một Chưởng Vỗ Xuống

Dương Thanh nghe được tiếng cầu cứu của Tần Y thì đứng phắt dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nói cho anh biết, bọn em đang ở đâu?”
“Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời!”
Tần Thanh Tâm vừa dứt lời, anh đã nghe “rầm” một tiếng như tiếng cánh cửa bị phá, sau đó điện thoại cũng bị cúp.

Chờ tới lúc Dương Thanh gọi lại cho Tần Y thì không ai nghe máy.
“Cậu Thanh, đã xảy ra chuyện gì vậy?”
Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên đều đuổi theo và cùng hỏi.

“Ai biết karaoke Thời Gian Tuyệt Vời ở đâu không?”
Dương Thanh hỏi.
“Cậu Thanh, tôi biết!”
Quan Tuyết Tùng vội nói.

“Đi với tôi!”
Dương Thanh không có thời gian giải thích, chộp lấy cánh tay của Quan Tuyết Tùng.

Anh ta còn chưa hoàn hồn, đã bị anh kéo mạnh về phía trước.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”
Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên nhìn thấy Dương Thanh dẫn Quan Tuyết Tùng đi, hai người liếc nhìn nhau, đều thấy vẻ nghiêm trọng trong mắt đối phương.

Trong ấn tượng của bọn họ, từ trước đến nay Dương Thanh đều rất bình tĩnh, hình như không có chuyện gì có thể làm anh hoảng loạn.

Nhưng ngay vừa nãy, Dương Thanh giống như một con thú hoang điên cuồng.

Chắc chắn có người đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh thì anh mới như vậy.

“Vừa rồi, cậu Thanh hỏi Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời ở đâu.

Hay chúng ta dẫn người đi trợ giúp luôn?”
Hàn Diệp hỏi.

“Được, chúng ta dẫn người tới luôn!”
Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn lập tức quyết định.

Cùng lúc đó, Dương Thanh được Quan Tuyết Tùng dẫn đường, lái chiếc Phaeton bản giới hạn được đặt riêng với tốc độ cao nhất, chiếc xe lao nhanh trên đường như một cơn lốc.

Cả đoạn đường, Quan Tuyết Tùng nắm thật chặt lấy tay vịn trong xe, gương mặt tái nhợt.

Anh ta có ảo giác, mình không phải đang ngồi trong ô tô mà trong máy bay.

Lúc này, chiếc Phaeton lại có tốc độ nhanh như máy bay trong trạng thái cất cánh, quan trọng là trên đường có rất nhiều xe nhưng kỹ thuật lái xe của Dương Thanh cực tốt.

Chiếc xe này ở trong tay anh lại chẳng khác nào món đồ chơi, bị anh khống chế hoàn toàn.

Có nhiều lần anh ta thấy chiếc xe sắp va vào chiếc xe khác, Dương Thanh đều có thể tránh được đặc biệt chính xác.

Trong một phòng VIP nhỏ ở Thời Gian Tuyệt Vời.

Lúc này, Tần Thanh Tâm và Tần Y đang ôm nhau và vô cùng sợ hãi.

Mà ở dưới chân hai người còn có một người đàn ông trung niên đầm đìa máu.

Dù vậy, người đàn ông trung niên vẫn giãy giụa từ dưới đất bò dậy, cản trước mặt hai người phụ nữ, cầm một con dao găm trong tay và nghiến răng nghiến lợi nhìn ông già mặc áo vải trước mặt.

Ngoài ra còn có một người thanh niên rất trẻ đứng bên cạnh lão ta, chỉ khoảng hai bốn, hai lăm tuổi đang cười híp mắt nhìn Tần Thanh Tâm và Tần Y.

“Không ngờ, hai người đẹp này có lai lịch không nhỏ, có cao thủ cấp bậc như thế này âm thầm bảo vệ”.

Người thanh niên cười híp mắt nói: “Nếu bây giờ các cô theo tôi, tôi sẽ lập tức thả ông ta ra.

Nếu không có lẽ ông ta sẽ bị đánh chết ở đây”.

Tần Thanh Tâm và Tần Y nghe vậy thì suýt bật khóc.

Bảo các cô đi theo người thanh niên trước mắt, chắc chắn các cô sẽ không chịu.

Nhưng nếu không theo đối phương, đối phương sẽ giết chết người trung niên bảo vệ bọn họ.

“Tôi khuyên các người vẫn nên rời đi bây giờ thì tốt hơn, bằng không chắc chắn các người sẽ hối hận đấy!”
Người trung niên nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ông có biết tôi là ai không? Ông chán sống hay sao mà dám uy hiếp Tiết Minh tôi?”
Người thanh niên cười híp mắt nói.

Gã nhìn Tần Thanh Tâm và Tần Y nói: “Đúng rồi, tôi suýt quên tự giới thiệu, tôi là Tiết Minh đến từ nhà họ Tiết - Vương tộc Chiêu Châu”.

“Có lẽ các cô chưa từng nghe đến nhà họ Tiết.

Tôi có thể giới thiệu sơ qua cho các cô”.

“Nước Chiêu Châu rộng lớn này, ngoài bốn khu vực biên giới thì còn có năm Hoàng tộc và bốn Vương tộc.

Mà nhà họ Tiết chính là một trong bốn Vương tộc lớn”.

“Các cô hẳn đã nghe nói qua về tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đúng không? Ở trong mắt nhà họ Tiết, cho dù tám gia tộc đứng đầu Yến Đô liên thủ cũng chỉ là rác rưởi!”
Tần Thanh Tâm và Tần Y nghe Tiết Minh giải thích, cuối cùng đã ý thức được gia tộc của đối phương mạnh tới mức nào.

“Trừ khi tôi chết, bằng không cậu đừng mong động tới một sợi tóc của các cô ấy!”

Người trung niên vẫn chắn trước mặt hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y nghiến răng nghiến lợi nói, đồng thời trong lòng vô cùng chấn động.

Ông ta là Tiền Bưu được Dương Thanh thu xếp cho âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm và Tần Y, cũng có biết về nhà họ Tiết.

Dù sao nhà họ Tiết cũng là một trong chín gia tộc quyền thế lớn hàng đầu trong nước Chiêu Châu, chẳng trách lão già áo vải bên cạnh Tiết Minh lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Cho dù ông ta từng là Vua Bóng Đêm ở biên giới phía Bắc, cũng không phải là đối thủ của cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết.

Rõ ràng, người thanh niên trước mắt này là con cháu dòng chính có địa vị cao trong nhà họ Tiết, nếu không sẽ không có cao thủ lợi hại như vậy đi theo bên cạnh.

"Nếu ông vội chết như vậy, tôi sẽ giết ông trước!"
Tiết Minh đã muốn giết người, vung tay lên căn dặn: "Giết ông ta cho tôi!"
"Cậu Minh, thực lực đối phương rất mạnh, chiêu giết người đều từ trong quân đội mà ra, tôi lo…"
Mặc dù lão già áo vải chưa nói hết nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Tiết Minh khẽ nhíu mày và cười lạnh: "Cho dù chủ nhân phía sau ông ta là nhân vật lớn trong quân đội thì sao chứ? Ở trước mặt họ Tiết tôi, kẻ đó còn chẳng phải là một con chó sao? Giết!"

"Vâng!"
Tiết Minh thẹn quá thành giận, quát to: "Ông ra ngoài canh gác cho tôi, không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào phòng này!"
Lão già áo vải biết tính tình của Tiết Minh.

Lão ta thấy Tiền Bưu thề chết cũng không khuất phục, đã cảm giác được lai lịch của đối phương không tầm thường.

Cao thủ như vậy lại được phái tới bảo vệ hai cô gái, có thể tưởng tượng được người có thể ra lệnh cho Tiền Bưu sẽ có thân phận thế nào?
Nhưng dù sao lão ta cũng chỉ là một cao thủ cầm tiền của nhà họ Tiết, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của người nhà bọn họ.

Sau khi lão già áo vải đi ra khỏi phòng thì đóng cửa lại.

Tiền Bưu đột nhiên có cảm giác trời cũng sập xuống.

Bây giờ mình bị lão già áo vải ngăn cản, không có cách nào tiếp tục bảo vệ Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Lúc này, ở trong phòng VIP ngoài Tần Thanh Tâm và Tần Y, còn có một Tiết Minh, ông ta biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Ông mau cản cậu ta lại! Bằng không cậu ta chắc chắn sẽ chết.

Ông tin tôi đi, một khi cậu ta dám làm ra bất kỳ chuyện gì hại hai cô gái kia, chắc chắn sẽ chết rất thảm đấy!”
Tiền Bưu cầu khẩn: “Không phải ông là cao thủ tới bảo vệ cậu ta sao? Nếu bây giờ ông không ngăn cản, tất cả sẽ thành quá muộn đấy!”
“Câm miệng!”
Lão già áo vải tức giận quát một tiếng và đánh một chưởng về phía đầu Tiền Bưu.

- ————.

Chương 741: 741: Người Của Vương Tộc

Tiền Bưu thấy đối phương vỗ một chưởng về phía đầu mình thì vô cùng tuyệt vọng và tự trách.

Dương Thanh bảo ông ta âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm và Tần Y, nhưng bây giờ ông ta chẳng những không bảo vệ được các cô ấy, thậm chí ngay cả mạng của mình cũng mất.

Khi nghĩ cách cứu Tần Thanh Tâm và Tần Y, ông ta đã hiểu rõ thực lực của lão già áo vải nhà họ Tiết này mạnh tới mức nào.

Một chưởng này vỗ xuống, ông ta chỉ có một con đường chết. Nhưng cho dù có chết, ông ta cũng muốn lão già áo vải giết chết mình phải nhớ rõ, kiếp sau mình sẽ báo thù rửa hận.

Chưởng này của lão già áo vải dường như mang theo khí thế của cả trời đất.

Lão ta làm vậy không phải là do câu nói của Tiền Bưu đã chọc giận lão ta.

Mà lão ta cảm giác được người có thể sai khiến Tiền Bưu chắc chắn có địa vị vô cùng đáng sợ, chỉ có giết người diệt khẩu mới có thể tránh được một vài rắc rối không cần thiết.

Lão ta không chỉ muốn giết Tiền Bưu, còn muốn giết cả Tần Thanh Tâm và Tần Y trong phòng.
Hễ là người có khả năng để lộ ra chuyện hôm nay, lão ta đều phải diệt khẩu hết.

Khi chưởng này của lão già áo vải sắp rơi xuống đầu Tiền Bưu, một khí thế vô cùng đáng sợ đã tiếp cận lão ta với một tốc độ khủng khiếp.

Trong giây lát, lão già áo vải đột nhiên cảm giác lông tơ trên người đều dựng ngược.

Lão ta thậm chí không tiếc buông bỏ ý định giết chết Tiền Bưu, lập tức cố gắng thu lại sức lực, xoay người đánh ra một chưởng.

“Bốp!”
Nhưng ngay khi lão ta xoay người lại, chỉ thấy một người thanh niên khoảng 26, 27 tuổi với vẻ mặt đáng sợ đang vung nắm đấm tấn công về phía mình.

Nắm đấm của đối phương rơi thẳng vào lòng bàn tay của lão già áo vải.

“Rắc rắc rắc…”
Ngay sau đó, xương cốt trong người lão vang lên tiếng động giống như đậu rơi xuống đất, lại giống như sét đánh giữa trời quang.

Gần như cùng lúc đó, lão già áo vải bay thẳng ra ngoài giống như con diều bị đứt dây.

“Bịch!”
Một tiếng động lớn vang lên, lão già áo vải đập vào cửa phòng.

Mà trong nháy mắt khi lão già áo vải ngã xuống đất thì không còn sức sống nữa.

Cánh tay lão ta vừa giơ ra đã bị đánh nát hoàn toàn.

“Cậu Thanh!”
Bởi vì Tiền Bưu vẫn mở mắt nên nhìn thấy rõ cảnh tượng lão già áo vải bị Dương Thanh đấm một phát bay ra ngoài.

Ông ta vô cùng kích động.

Bởi vì Tiền Bưu quá kích động mà rơi cả nước mắt.

“Cậu Thanh, mau cứu người!”
Tiền Bưu không để ý tới vết thương của mình, vội vàng chỉ vào trong phòng VIP và nói.

Chẳng qua ông ta bị thương quá nặng, vừa rồi vốn đang cố chống đỡ, sau khi nói ra những lời này thì ngã luôn xuống đất.

“Ai đấy?”
Trong phòng VIP, Tiết Minh đang muốn ra tay với Tần Thanh Tâm và Tần Y, nhưng còn chưa chạm tới hai cô đã nhìn thấy một bóng người đầm đìa máu kèm theo cánh cửa của phòng VIP cùng bay vào.

Gã lập tức nổi giận quát một tiếng.

Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người quen thuộc đã bước nhanh đến gần phòng VIP.

Khi vừa nhìn thấy Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều rơi nước mắt.

Vừa rồi, các cô trơ mắt nhìn Tiền Bưu âm thầm bảo vệ mình bị đánh, đã sợ tới choáng váng từ lâu.

Thậm chí, các cô quyết định sẽ cắn lưỡi tự sát.

Các cô còn tưởng hôm nay mình chết chắc rồi.

Nhưng không ngờ đúng vào lúc này, Dương Thanh lại giống như chiến thần trên trời cao đạp mây bảy màu tìm đến chỗ bọn họ.

Lúc này, Tiết Minh cũng phát hiện ra bóng người đụng cửa bay vào phòng chính là vệ sĩ của mình.

Cuối cùng gã cũng có cảm giác hoảng sợ.

Ngay cả vệ sĩ bên cạnh gã còn không chịu nổi một đòn, giờ sống chết không rõ nữa là gã?
Nhưng người trước mắt này cũng quá trẻ rồi đấy nhỉ?
Không ngờ người này có thể đánh bại vệ sĩ của mình?

“Thằng nhóc, mày là ai? Không ngờ mày lại dám phá hỏng chuyện tốt của tao?”
Cho dù Tiết Minh kinh ngạc và cũng hơi hoảng sợ nhưng dù sao gã cũng là người nhà họ Tiết, nghĩ ở thành phố nhỏ như Giang Hải này thì có thể gặp được nhân vật có địa vị lớn tới mức nào?
Cho dù vệ sĩ của mình bị giết, gã cũng không hề sợ hãi.

Dương Thanh chỉ hờ hững nhìn Tiết Minh như đang nhìn một người chết, sau đó xoay người đi về phía Tần Thanh Tâm và Tần Y.

“Chồng!”
Tần Thanh Tâm nhìn thấy Dương Thanh, thì không thể kìm

chế được cảm xúc của mình nữa, lập tức nhào vào trong lòng anh và òa khóc: “Em xin lỗi, em sai rồi.

Em không nên nghi ngờ anh, không nên giận dỗi với anh, không nên tới chỗ thế này”.

Tần Y cũng muốn nhào vào trong vòng tay của Dương Thanh.

Nhưng chị mình còn ở đây, cho dù cô ta có kích động muốn nhào vào trong lòng anh cũng phải nhịn.

Cô ta đứng bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt, hoảng sợ trước đó đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Dương Thanh ôm chặt Tần Thanh Tâm, cố nói chuyện thật dịu dàng: “Có chồng ở đây, không ai có thể động tới một sợi tóc của em hết!”
Mỗi lần Tần Thanh Tâm khóc, Dương Thanh đều có cảm giác tim đau như bị dao cắt.

Anh yêu người phụ nữ này, quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào tổn thương tới cô.

Nếu kẻ nào dám làm hại người phụ nữ này, vậy chỉ có một con đường chết.

Tiết Minh cuối cùng đã hiểu rõ, hóa ra là chồng của Tần Thanh Tâm đến đây.

Gã không hề sợ hãi mà trái lại còn phách lối nói: “Thằng nhóc, mày dám giết người của tao, tao rất tức giận đấy!”
“Nếu bây giờ mày để vợ mày lại, sau đó cút ra ngoài thì tao có thể bỏ qua chuyện cũ!”
“Bằng không, mày chắc chắn sẽ hối hận vì đã xuất hiện trên cõi đời này!”
Dương Thanh nghe Tiết Minh nói vậy, mới thả Tần Thanh Tâm ra, xoay người nhìn về phía gã.

Khi ánh mắt Dương Thanh và Tiết Minh giao nhau, gã không khỏi run lên, chỉ cảm thấy hơi lạnh thấu xương theo sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Mắt Dương Thanh đỏ ngầu trông không giống như mắt của con người mà là mắt của ác ma.

Cho dù Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn dẫn theo rất nhiều người tới đây nhưng Tiết Minh không hề sợ hãi, trái lại còn cười híp mắt nói với Dương Thanh: “Cho dù mày đông người thì sao chứ?”

“Giết!”
Dương Thanh lười nói nhiều với Tiết Minh, dứt khoát ra lệnh một tiếng.

Khi Tiết Minh có ý xấu với Tần Thanh Tâm và Tần Y thì đã xác định số phận cuối cùng của gã.

“Vâng!”
Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên vội đáp.

Sau đó hai người ra lệnh một tiếng, hơn mười cao thủ vây quanh Tiết Minh.

Cho đến giờ phút này, Tiết Minh mới ý thức được Dương Thanh thật sự muốn giết chết mình.

“Tao chính là người của Vương tộc nhà họ Tiết, các người dám động vào một sợi tóc của tôi thì cả Giang Bình sẽ phải bị chôn cùng!”
Tiết Minh giận dữ hét lên, cố gắng dùng thân phận của mình để dọa cho Dương Thanh lui lại.

Nhưng gã làm sao biết được, ngay vừa rồi đã có Tiết Khải cũng tự xưng là người nhà họ Tiết mới tiếp xúc với Dương Thanh.

Sau khi Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn nghe đối phương tự giới thiệu thì đều hơi kinh ngạc và e dè.

“Cậu Thanh, cậu ta là người nhà họ Tiết.

Cậu còn muốn ra tay nữa không?”
Hàn Khiếu Thiên hỏi với vẻ mặt nặng nề.

“Giết!”
Dương Thanh không hề do dự.

.

Chương 742: 742: Đi Tìm Con

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều sững sờ vì sự dứt khoát của Dương Thanh.

Lúc trước xảy ra xung đột với Tiết Khải vẫn còn cơ hội thương lượng, nhưng nếu giết Tiết Minh thì giữa Dương Thanh và nhà họ Tiết chỉ có một bên sống.

Tiết Minh càng hoảng sợ không thôi, gã đã nói rõ thân phận của mình rồi thế mà Dương Thanh vẫn muốn giết gã.

"Tôi là người nhà họ Tiết, là Vương tộc của Chiêu Châu.

Có lẽ trong mắt các người tám gia tộc lớn ở Yến Đô đã là gia tộc hàng đầu rồi đúng không? Nhưng tôi nói cho các người biết, trước mặt nhà họ Tiết, tám gia tộc đó dù có liên thủ với nhau cũng chẳng là gì đối với chúng tôi".
Tiết Minh nghĩ Dương Thanh không biết Vương tộc nhà họ Tiết là gia tộc mạnh cỡ nào nên vội vàng giải thích.

Nhưng Dương Thanh vẫn hờ hững, không hề có ý định buông tha cho gã.

"Giết!"
Hàn Khiếu Thiên không do dự nữa, lập tức ra lệnh, hai tên cao thủ xông thẳng lên giết Tiết Minh.
Rốt cuộc Tiết Minh cũng biết sợ, sắc mặt xanh lét, vội vã cầu xin nói: "Tôi biết sai rồi, xin anh đừng giết tôi.

Tôi có tiền, có rất nhiều tiền, chỉ cần anh tha cho tôi, tôi sẽ đưa tiền cho anh!"
"Một tỷ! Tôi cho anh một tỷ.

Chỉ xin anh tha cho tôi một con đường sống!"
Thấy Dương Thanh thờ ơ không động lòng, Tiết Minh cắn răng nói: "Hai tỷ, tôi sẽ cho anh tất cả tiền của tôi, anh đừng giết tôi, tôi sẽ không dám nữa".

Cao thủ nhà họ Hàn rạch một dao, một đường máu nở rộ trên cổ của Tiết Minh.

Hai mắt Tiết Minh trợn ngược, trong con ngươi ngập tràn sợ hãi, cơ thể ngã thẳng xuống đất, chết không nhắm mắt.

Cho đến chết gã cũng không biết rốt cuộc Dương Thanh là ai mà lại dám nói giết là giết gã ngay tắp lự.

Nếu biết sẽ bỏ mạng lại thành phố Giang Hải heo hút này, gã sẽ không đến đây tham gia trò vui nhưng giờ có hội hận cũng muộn rồi.

"Cậu Thanh, bây giờ chúng ta phải làm gì?"
Hàn Khiếu Thiên nghiêm túc hỏi.

Dương Thanh hờ hững nhìn thi thể của Tiết Minh nói: "Nếu nhà họ Tiết muốn chơi, tôi sẽ chơi tới cùng".

"Dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, những việc xảy ra ở đây không được nói với bất kỳ ai!"
Tuy Dương Thanh không sợ nhà họ Tiết trả thù nhưng nếu có thể khiến nhà họ Tiết khó chịu vì chuyện này, anh cũng rất vui.

Đương nhiên Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn cũng biết việc này rất nghiêm trọng nên vội vàng bảo đảm nói: "Cậu Thanh yên tâm, việc này tuyệt đối sẽ không bị lộ ra ngoài!"
"Được, đừng quên xóa camera đấy!"
Dương Thanh lại nhắc nhở.

"Dạ!"
Hai người đồng thanh nói.

Dương Thanh lặng lẽ rời đi, không hề bận tâm về cái chết của Tiết Minh.

Nhà họ Quan và nhà họ Hàn đương nhiên sẽ xử lý tốt mọi việc.

Bây giờ nhà họ Hàn và nhà họ Quan là hai gia tộc đứng đầu Giang Bình, nếu bọn họ không xử lý tốt việc này, sẽ không có tư cách đi Yến Đô với Dương Thanh.

Sau khi Dương Thanh trở lại dinh thự Vân Phong, Tần Thanh Tâm và Tần Y đang lo lắng chờ anh.

"Chồng!"
"Anh rể!"

Thấy Dương Thanh về nhà, Tần Thanh Tâm và Tần Y chạy vội tới kiểm tra kỹ càng, sau khi xác định Dương Thanh không bị thương gì, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hai người vẫn không dám ngồi xuống, cứ đứng trước mặt Dương Thanh như đứa trẻ phạm lỗi.

Nhất là Tần Y, vẻ mặt càng tự trách.

Dù sao Tần Thanh Tâm vốn cũng không tin Dương Thanh có gì với Tô San nhưng Tần Y lại nhất định kéo Tần Thanh Tâm rời đi nên mới xảy ra những việc sau này.

"Anh rể, xin lỗi!"
Cuối cùng Tần Y cũng đỏ hoe mắt nói: "Đều tại em.

Nếu không phải em dẫn chị bỏ đi thì sẽ không xảy ra những chuyện lúc nãy, Tiền Bưu cũng không bị thương nặng như vậy".

Tần Thanh Tâm cũng rất áy náy, vội vàng nói: "Đều là lỗi của em, chúng ta là vợ chồng lẽ ra em nên tin tưởng anh nhưng em lại không cho anh bất kỳ cơ hội giải thích nào".

"Chị nói gì vậy? Rõ ràng là chị không tin anh rể ngoại tình mà, đều tại em khăng khăng muốn dẫn chị ra khỏi nhà", Tần Y vội vàng nói.

Nhìn hai chị em tranh nhau nhận lỗi, Dương Thanh không còn giữ được dáng vẻ cố ý làm mặt lạnh lúc nãy nữa, phá lên cười.

"Được rồi, anh không đùa hai người nữa, anh thật sự không tức giận".

Dương Thanh cười nói: "Còn nữa, Tiền Bưu cũng không sao rồi.

Lúc nãy anh đã đến bệnh viện thăm, Tiền Bưu chỉ bị thương ngoài da thôi, tĩnh dưỡng một thời gian là được".

Lúc nãy Dương Thanh quả thật có đến bệnh viện, sau khi xác nhận Tiền Bưu không sao mới trở về nhà.

Hơn nữa, lúc anh đến Tiền Bưu đã tỉnh lại.

Ông ta vốn là Vua Bóng Đêm xuất thân từ biên giới phía Bắc, sao có thể vì một chút vết thương ngoài da mà tổn thương đến gân cốt được chứ?
Nghe Dương Thanh nói Tiền Bưu không sao, hai chị em mới yên tâm.

"Nhưng cũng vì chúng em tùy hứng nên Tiền Bưu mới bị thương".

Tần Thanh Tâm vẫn tự trách không thôi.

Dương Thanh bước lên ôm Tần Thanh Tâm vào lòng dịu dàng nói: "Tiền Bưu sẽ không trách hai em đâu, hai em đừng suy nghĩ quá nhiều".

"Anh chị cứ rải cẩu lương đi! Em trở về phòng đây!"
Tần Y tức giận lườm hai người, sau đó tức giận chạy về phòng mình.

Tần Thanh Tâm đỏ mặt, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh cũng khó có dịp thấy được dáng vẻ e thẹn như vậy của Tần Thanh Tâm.

Vốn dĩ cô đã là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, lúc này lại e thẹn, hai má ửng hồng, cực kỳ quyến rũ.

Hai vợ chồng đã xa nhau một thời gian, Dương Thanh thật sự rất khó chịu, bây giờ lại đang ôm người đẹp trong lòng, cảm giác khó chịu kia càng lúc càng mãnh liệt.

Chờ sau khi lấy lại tinh thần lại, Tần Y giận dữ nói: "Không biết xấu hổ!"
Tất cả manh mối về hiện trường Tiết Minh bị giết, bao gồm việc Tiết Minh đi Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời đều bị nhà họ Hàn xử lý sạch sẽ.

Dường như người tên Tiết Minh này chưa bao giờ đến Giang Hải.

Nhưng dù sao cũng là một người đang sống sờ sờ không thể vô duyên vô cớ mất tích được.

Mãi đến ngày thứ hai, bố của Tiết Khải gọi điện đến báo cho anh ta biết: “Thằng Minh vốn ham chơi, tối qua đã đi Giang Bình tìm con, con trông chừng nó cho cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện”.

Nghe bố mình nói thế, sắc mặt Tiết Khải nhất thời cứng ngắc:
“Tối qua thằng Minh đến tìm con sao? Sao nó không liên lạc với con?”
“Không phải thằng nhóc này đều thích lẽo đẽo theo con sao? Lần này, tại sao nó lại không liên lạc với con?”
Bố của Tiết Khải cũng rất bất ngờ.

Từ nhỏ Tiết Minh đã được sinh ra trong nhung lụa, được cả nhà hết mực thương yêu, chiều chuộng.

Tuy đã hai mươi lăm tuổi nhưng trong lòng Tiết Khải, Tiết Minh vẫn là một đứa trẻ, anh ta cũng rất yêu thương đứa em trai này.

Không biết tại sao Tiết Khải bỗng có dự cảm không lành.

Tối qua mí mắt anh ta giật liên hồi, đã vậy cũng rất cáu gắt, vốn còn tưởng là vì việc đối chọi với Dương Thanh nữa.

Nhưng bây giờ xem ra hình như không phải là vì Dương Thanh.

“Bố, con không nói với bố nữa, con liên lạc với thằng Minh đây”.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Khải lập tức gọi điện thoại cho Tiết Minh.

- ————.

Chương 743: 743: Nguyên Nhân Cái Chết Của Tiết Minh

Sau khi Tiết Khải cúp điện thoại của bố, anh ta lập tức gọi cho Tiết Minh, nhưng gọi mãi mà không có ai bắt máy.

Tiết Khải gọi liên tục bảy tám cuộc đều không được, trái tim anh ta lạnh toát.

Anh ta và Tiết Minh là anh em ruột, hơn hai chục năm qua, chưa một lần mất liên lạc.

Anh ta đột nhiên có một linh cảm rất xấu, rất có thể Tiết Minh đã xảy ra chuyện.
"Kiểm tra cho tôi tất cả thông tin liên quan sau khi Tiết Minh đến Giang Hải vào ngày hôm qua!"
Mắt Tiết Khải đỏ hoe, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vâng!"
Một người đàn ông trung niên đứng phía sau lập tức rời đi.
Chẳng mấy chốc, người đàn ông trung niên quay lại, lấy ra một xấp tài liệu: "Cậu Khải, đây là tất cả tin tức có thể tra ra được về cậu Minh!"
Tiết Khải mở thông tin ra và xem, tất cả thông tin có trong đó đều là hành trình của Tiết Minh và các nhân viên liên quan mà Tiết Minh tiếp xúc.

Tuy nhiên, tất cả họ đều có vẻ rất bình thường, căn bản không có khả năng xảy ra xung đột với người khác.

Sau khi đọc thông tin, Tiết Khải đột nhiên có một suy nghĩ nực cười: "Tiết Minh cứ thế bốc hơi khỏi thế giới như thế sao?"
Tất nhiên, đây chỉ là những gì anh ta nghĩ chứ chuyện này căn bản không thể xảy ra được.

"Nhờ cậy tất cả các mối quan hệ cho tôi, toàn lực tìm kiếm Tiết Minh, cho dù có phải đào sâu ba tấc đất cũng phải tìm thấy người cho tôi!"
Tiết Khải nghiến răng nói.

Mặc dù vẫn chưa tìm thấy Tiết Minh nhưng anh ta đã có một dự cảm rằng Tiết Minh rất có thể đã xảy ra chuyện.

Vì dù sao bao nhiêu năm nay, anh ta chưa từng mất liên lạc với Tiết Minh.

Không hiểu vì sao, Dương Thanh đột nhiên xuất hiện trong tâm trí Tiết Khải.

Tiết Minh được bảo vệ bởi những cao thủ hàng đầu của nhà họ Tiết, nếu Tiết Minh bị giết ở Giang Hải thì Dương Thanh là người đáng nghi nhất.

Đương nhiên, nghi ngờ chỉ có thể là nghi ngờ mà thôi, còn chân tướng như thế nào thì chỉ có thể chờ điều tra rõ ràng.

Nghĩ đến Dương Thanh, vẻ mặt Tiết Khải lại trở nên nghiêm nghị: "Dương Thanh, rốt cuộc cậu là ai?"
Hôm qua khi gặp Dương Thanh ở nhà họ Quan, từ sự bình tĩnh mà Dương Thanh thể hiện ra và cả sự cung kính đến từ nội tâm mà Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên dành cho Dương Thanh, Tiết Khải biết rằng Dương Thanh không phải người đơn giản.

Tuy nhiên, điều mà anh ta thực sự không hiểu, đó là một người bị một gia tộc thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô bỏ rơi, đột nhiên mất tích năm năm sao lại trở nên thâm sâu khó lường như vậy?
Hôm qua sau khi rời khỏi nhà họ Quan, Tiết Khải liền điều tra tất tần tật mọi thứ liên quan đến Dương Thanh.

Ngoại trừ năm năm Dương Thanh biến mất, anh ta hoàn toàn không điều tra được bất cứ tin tức gì về anh.

Còn những tư liệu khác anh ta đều nắm được cả.

"Không chỉ năm năm khi Dương Thanh mất tích khiến người ta rất khó hiểu, mà cũng không điều tra được bất cứ manh mối gì về mẹ của Dương Thanh là Dương Tuyết Nhạn".

Tiết Khải tự nhủ: "Người phụ nữ này nhất định không đơn giản.

Chẳng lẽ năm năm khi Dương Thanh mất tích đã bị người nhà của Dương Tuyết Nhạn mang đi?"

Trong khi Tiết Khải đang cố gắng tìm hiểu về Dương Thanh, thì anh cũng vừa mới tỉnh dậy.

Tối hôm qua vận động với Tần Thanh Tâm hơi quá đà, quả thực rất mệt, anh bỏ cả buổi tập thể dục mỗi sáng sớm.

Sau khi Dương Thanh thức dậy, anh mặc một chiếc quần đùi, cởi trần và đi vào nhà bếp, đêm qua hao tổn sức lực quá nên giờ anh vừa đói và khát.

"Y Y, sao mắt em lại sưng lên thế?"
Dương Thanh tình cờ gặp Tần Y đang làm bữa sáng trong bếp, nhìn đôi mắt Tần Y hơi sưng lên, anh nghi ngờ hỏi.

"Lưu manh!"
Tần Y hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thanh một cái, đem bánh trứng đã cắt sẵn đặt ở trên bàn.

"Sao em lại mắng anh?".

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Giả Ngốc Của Tổng Tài |||||
Dương Thanh không biết chuyện gì đang xảy ra, nghi ngờ hỏi.

Đương nhiên Tần Y không đáp lại, nghĩ đến âm thanh ở phòng bên cạnh đêm qua, lại nhìn thân trên trần trụi của Dương Thanh, cô ta chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, nhịp tim cũng tăng nhanh.

"Em đi gọi Tiêu Tiêu dậy đây, sau đó đưa con bé đến trường.

Tối qua chị gái em chắc là mệt lắm, anh đừng làm phiền chị ấy nghỉ ngơi nữa!"
Tần Y nói xong xoay người bước nhanh về phòng.

Đêm qua Tiêu Tiêu đã ngủ với Tần Y.

Mãi đến khi phòng Tần Y vang lên tiếng đóng cửa, Dương Thanh mới đột nhiên phản ứng lại vừa rồi những gì Tần Y nói là có ý gì.

Anh chợt đỏ bừng mặt, đột nhiên không biết nên đối mặt với em vợ như thế nào.

Ngay sau đó, Tần Y dắt Tiêu Tiêu ra khỏi phòng.

“Bố ơi, mẹ đâu?”
Tiêu Tiêu nhìn thấy Dương Thanh liền vui mừng lao vào trong lòng anh.

Trước khi Dương Thanh kịp mở miệng, Tần Y đã trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi mới nói: “Mẹ cháu đêm qua làm việc rất muộn, để mẹ ngủ thêm lúc nữa.

Lát nữa dì sẽ đưa cháu đến trường”.

Nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Tần Y, Dương Thanh xấu hổ, ăn sáng như thuồng luồng xong liền tháo chạy.

“Dì ơi, có phải bố bị bệnh không? Sao mặt bố đỏ thế kia?”
Tiêu Tiêu nhìn Dương Thanh rời đi liền hỏi đầy nghi hoặc.

“Lúc ăn cơm không được nói chuyện!”
Tần Y hung dữ nói, Tiêu Tiêu vội im bặt.

Tần Thanh Tâm bây giờ mới thức dậy, cô nhăn mặt trừng mắt nhìn Dương Thanh: “Anh hư thật đấy, khiến em không còn mặt mũi gặp Y Y nữa rồi”.

Thật ra thì Tần Thanh Tâm đã dậy từ lâu rồi, chỉ là nghĩ đến việc tối qua không kiềm chế được, phát ra âm thanh, chắc hẳn Tần Y ở phòng bên đã nghe thấy cả nên cô mới xấu hổ không dám đối mặt với Tần Y.

Cô đợi đến khi Tần Y đi rồi mới dậy.

Dương Thanh sờ sờ mũi, hơi ngượng ngùng nói: “Hôm nay em đừng đến công ty nữa, có chuyện gì để anh xử lý cho!”
“Chúng ta sắp tới Yến Đô rồi, có những chuyện em nhất định phải tự mình xử lý mới yên tâm”.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thanh Tâm đã đi vào phòng vệ sinh.

“Nếu có bất cứ điều gì cần đến anh thì em cứ nói nhé.

Anh muốn đến Yến Đô càng sớm càng tốt”.

Dương Thanh nói, trong mắt vẫn có chút lo lắng.

Dù thế nào thì Yến Đô cũng là thành phố trung tâm của Chiêu Châu.

Cho dù là Vương tộc hay Hoàng tộc cũng không dám làm càn làm quấy ở Yến Đô.

Nhưng ở Giang Hải thì khác, đây chỉ là một thành phố nhỏ, có những chuyện mà các gia tộc không dám làm ở Yến Đô nhưng lại dám làm ở Giang Hải.

Cho dù là Tần Thanh Tâm, Tiêu Tiêu hay là Tần Y và Tần Đại Dũng, Dương Thanh đều không muốn họ bị liên lụy vì mình.

Sau khi Tần Thanh Tâm ăn sáng xong, Dương Thanh đích thân lái xe đưa cô đến tập đoàn Tam Hòa.

Ngay khi Dương Thanh vừa mới đến tập đoàn Nhạn Thanh, anh đã nhận được cuộc gọi từ Quan Chính Sơn: "Cậu Thanh, Tiết Khải đang tìm Tiết Minh khắp thành phố, hơn nữa rất nhiều người nhà họ Tiết đã đến Giang Hải".

"Có rất nhiều người của nhà họ Tiết đến sao?"
Dương Thanh trầm giọng hỏi.

Quan Chính Sơn nói: "Đại khái có đến gần trăm người, thực lực mỗi người đều không thể dò xét!"
Dương Thanh im lặng một lúc rồi nói: "Được rồi, tôi biết rồi, bản thân mấy người cũng phải duy trì cảnh giác, cẩn thận với người nhà họ Tiết".

"Vâng!"
Quan Chính Sơn vội đáp lại.

"Chủ tịch, bên ngoài có một người tự xưng là Tiết Khải, muốn gặp anh!"
Ngay khi Dương Thanh cúp máy, thư ký gõ cửa bước vào.

"Cho anh ta vào!"
Sự xuất hiện của Tiết Khải khiến Dương Thanh rất bất ngờ, chẳng lẽ Tiết Khải đã biết nguyên nhân cái chết của Tiết Minh rồi sao?
- ————.

Chương 744: 744: Sự Uy Hiếp Khủng Khiếp

Ngay sau đó, Tiết Khải trong bộ vest bước vào văn phòng của Dương Thanh, theo sau là vệ sĩ của anh ta.

"Tìm tôi có chuyện gì?"
Dương Thanh dựa vào chiếc ghế sếp êm ái, gác hai chân lên bàn làm việc và cười hỏi.

Tiết Khải khẽ cau mày, sau đó nói: "Dương Thanh, đừng giả bộ nữa, giao người ra đây!"
Nghe những gì Tiết Khải nói, Dương Thanh hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ bên kia thật sự biết cái chết của Tiết Minh là do anh gây ra?
Nhưng ngay sau đó, Dương Thanh đã kịp phản ứng lại, Tiết Khải đến đây là để thăm dò.

Nếu anh ta thực sự chắc chắn rằng Tiết Minh nằm trong tay Dương Thanh thì anh ta sẽ không chỉ mang có một tên vệ sĩ đến tìm Dương Thanh rồi.

Dương Thanh nhìn Tiết Khải với ánh mắt kỳ quái nói: "Anh bị bệnh sao? Bắt tôi giao người ra? Giao người gì?"
"Có thể khiến em trai tôi biến mất tăm mất tích, hơn nữa bên cạnh em trai tôi còn có cao thủ của nhà họ Tiết bảo vệ.

Tính ra ở khắp cái Giang Hải này chỉ có cậu mới có thể làm được như vậy thôi!"
Đôi mắt Tiết Khải đầy thâm độc, anh ta lạnh lùng nói: "Nếu giao em trai của tôi ra đây, tôi có thể từ bỏ tỉnh Giang Bình! Nếu không, nhà họ Tiết sẽ không buông tha cho cậu đâu.

Cậu nên biết một Vương tộc có thể tung ra sức mạnh lớn như thế nào!"
"Nếu anh đến đây tìm tôi để đòi người thì giờ anh có thể cút được rồi đấy!"
Dương Thanh lạnh lùng nói: "Nếu như tôi thực sự sợ nhà họ Tiết các anh thì sẽ không đối chọi với anh rồi".

“Nếu anh đã nhắc đến Vương tộc với tôi thì tôi cũng cảnh cáo anh một câu, Giang Bình là địa bàn của tôi, không được sự cho phép của tôi, đừng ai mong bước chân vào được.

Đừng nói là anh, cho dù là chủ của Vương tộc họ Tiết đến đây cũng không được”.

Thái độ của Dương Thanh vô cùng mạnh mẽ, trong lời nói cũng tràn đầy sự kiêu ngạo.

Điều này khiến lông mày của Tiết Khải đột nhiên nhăn lại, quả nhiên hôm nay anh ta đến tìm Dương Thanh chỉ là để thăm dò.

Nhưng thực lực mà Dương Thanh thể hiện ra dường như không giống đang nói dối chút nào.

Ngay cả anh ta mà Dương Thanh cũng không coi ra gì thì sao có thể coi Tiết Minh ra gì được đây?
Chẳng lẽ, sự biến mất của Tiết Minh thực sự không liên quan gì đến Dương Thanh?
Nhưng nếu không phải là Dương Thanh thì ở Giang Hải, ai có thể khiến Tiết Minh, người được cao thủ của nhà họ Tiết bảo vệ đột nhiên mất tích được đây?
Càng nghĩ về điều đó, Tiết Khải càng cảm thấy khó hiểu.

“Dương Thanh, chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được em trai Tiết Minh của tôi, từ nay về sau cậu chính là bạn của nhà họ Tiết chúng tôi”.

Giọng điệu của Tiết Khải đột nhiên dịu đi một chút.

Có thể thấy rằng anh ta thực sự lo lắng về tung tích của Tiết Minh, nếu không thì làm sao có thể nhờ Dương Thanh giúp đỡ được chứ?
“Tôi chỉ cho anh thời gian là ba ngày.

Trong vòng ba ngày, toàn bộ người nhà họ Tiết phải rời khỏi Giang Bình.

Nếu không tôi gặp ai sẽ giết người đó”.

Dương Thanh lắc đầu uy hiếp nói.

Sắc mặt Tiết Khải đột nhiên đông cứng lại, anh ta liếc mắt nhìn Dương Thanh nói: “Còn dám uy hiếp tôi, cậu chán sống

rồi sao?”
“Anh nghĩ sao cũng được!”, Dương Thanh hờ hững đáp lại.

Tiết Minh muốn hủy hoại vợ và em vợ của anh, đó là tội chết, nếu không phải vì tránh một số phiền phức không cần thiết, Dương Thanh sẽ không che giấu cái chết của Tiết Minh có liên quan đến anh.

“Cho nhà họ Tiết chúng tôi ba ngày? Cậu thật là hống hách không coi ai ra gì”.

Tiết Khải cười, nhưng tiếng cười rất ảm đạm: “Tôi muốn xem xem ba ngày sau cậu có thể làm gì được nhà họ Tiết chúng tôi”.

Nói rồi Tiết Khải đứng dậy và rời đi.

Từ phản ứng của Dương Thanh anh ta đã biết được rằng căn bản không thể nào nhờ Dương Thanh giúp anh ta tìm người được.

Nếu đã không có hi vọng thì còn phí lời với Dương Thanh làm gì.

Sau khi Tiết Khải rời đi, anh ta ngẩng đầu lên liếc nhìn tập đoàn Nhạn Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dám nói chuyện với tôi như thế, cậu là người đầu tiên đó, nhưng cậu cũng sẽ là người cuối cùng!”
“Cậu Khải, tên Dương Thanh đó không hề đơn giản, nếu giao đấu với cậu ta, có khi tôi cũng không phải đối thủ của cậu ta đâu”.

Cao thủ trung niên bên cạnh Tiết Khải đột nhiên nghiêm nghị nói.

“Ông đang nói cái gì vậy? Cậu ta có thể lợi hại hơn ông sao?” Lần này, vẻ mặt của Tiết Khải đột nhiên thay đổi.

Anh ta biết vệ sĩ theo mình mạnh đến mức nào, cho dù là người trong nhà họ Tiết, ông ta cũng là một trong những cao thủ hàng đầu.

Một cao thủ lợi hại như vậy mà nói có lẽ không phải là đối thủ của Dương Thanh.

Mấu chốt là Dương Thanh vẫn còn trẻ như vậy, thậm chí còn chưa được ba mươi tuổi, thực lực của cậu ta lại có thể sánh với cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết sao?
Nếu đúng như vậy, thì tài năng võ thuật của Dương Thanh phải gây sốc đến mức nào?
Người vệ sĩ trung niên khẽ gật đầu, cho dù không muốn tin nhưng sự thật chính là như vậy.

Hai lần gặp gỡ Dương Thanh khiến ông ta cảm thấy khi đối mặt với Dương Thanh, Dương Thanh không giống con người mà giống dã thú hơn.

Loại cảm giác này, ông ta từng cảm nhận được khi đứng trước cao thủ mạnh nhất nhà họ Tiết.

“Xem ra muốn thu phục Giang Bình, chỉ có thể tìm đến cao thủ mạnh hơn của gia tộc chi viện rồi”.

Sau một hồi im lặng, Tiết Khải nói với một giọng trầm.

Người nhà họ Tiết tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tiết Minh khắp thành phố nhưng vẫn không có tin tức gì.

Điều này khiến Tiết Khải càng ngày càng thấy lạ, cho dù Tiết Minh thật sự đã bị giết, nhưng anh ta tung ra bao nhiêu công sức tìm kiếm cũng không có manh mối gì.

Mọi thứ về Tiết Minh dường như đã được giấu kín.

Vốn dĩ anh ta vẫn nghi ngờ Dương Thanh, nhưng càng không tìm thấy Tiết Minh, sự nghi ngờ về Dương Thanh của anh ta lại càng hoàn toàn biến mất.

Bởi theo anh ta thấy, dựa vào Dương Thanh không thể che giấu tung tích của Tiết Minh một cách hoàn hảo như vậy.

“Chẳng lẽ là người của Vương tộc khác gây ra?”
Tiết Khải đi đi lại lại một mình, vẻ mặt nghiêm nghị nói:
“Nhưng mà thằng Minh có giá trị gì với họ kia chứ?”
Cho dù là anh ta cũng không phải là người ưu tú nhất trong lứa trẻ của nhà họ Tiết.

Còn về phần Tiết Minh, từ nhỏ đã được cưng chiều, hoàn toàn không đáng nhắc đến trong nhà họ Tiết.

Nếu như Tiết Minh đã không thể đe dọa đến bất cứ ai, sao người ta lại nhắm vào nó?
Đây là lần đầu tiên Tiết Khải gặp phải một vấn đề khó khăn như vậy, anh ta vẫn không biết em trai mình còn sống hay đã chết.

Vào ban đêm, Tiết Khải đã báo tin về sự mất tích của Tiết Minh cho bố mình.

"Minh nó mất tích rồi sao?"
Bố của Tiết Khải đã rất sốc, ông ta tức giận nói: "Con trai của Tiết Nguyên Bá này mà cũng có người dám làm hại sao?"
"Bố bớt giận!"
Tiết Khải vội nói: "Con cho rằng việc thằng Minh bị mất tích có lẽ không phải do gia tộc lớn nào gây ra.

Cho dù là bị bắt thì cũng nên là con chứ không phải em ấy".

"Nhưng bố đừng lo, con sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích của thằng Minh, cố gắng ngày mai tìm thấy em ấy".

Nghe được những gì Tiết Khải nói, Tiết Nguyên Bá trầm giọng nói: "Được rồi, chuyện này giao cho con.

Nếu trước mười hai giờ trưa ngày mai vẫn không có tin tức gì của thằng Minh, bố sẽ đích thân đưa người đến Giang Hải"
"Vâng thưa bố!"
Tiết Khải vội vàng đáp lại, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc, không ngờ rằng bố mình sẽ tới Giang Hải.

Nếu bố anh ta đến đây, việc lấy được Giang Bình hoàn toàn không phải là chuyện khó khăn gì.

Trong nháy mắt, đã là mười hai giờ trưa ngày hôm sau.

Tuy nhiên, Tiết Khải vẫn không tìm thấy tin tức gì về Tiết Minh, anh ta hoàn toàn tuyệt vọng, Tiết Minh đã biến mất hai ngày rồi, khả năng gặp nạn là rất cao.

"Bố, con xin lỗi, con vẫn không tìm được em Minh!"
Sau cùng, Tiết Khải đã gọi lại cho bố mình.

"Bố sẽ đưa người tới Giang Hải ngay!"
Tiết Nguyên Bá chỉ nói một lời rồi cúp điện thoại.

Dương Thanh không hề hay biết rằng cái chết của Tiết Minh lại mang đến uy hiếp to lớn như vậy cho bản thân mình.

Lúc này tập đoàn Nhạn Thanh đang chuẩn bị công việc tiếp theo.

Năm giờ chiều, Dương Thanh nhận được điện thoại của Hàn Khiếu Thiên: “Cậu Thanh, con trai thứ ba của chủ Vương tộc họ Tiết là Tiết Nguyên Bá đã đích thân mang người tới Giang Hải rồi”.

- ————.

Chương 745: 745: Tiệc Bẫy

“Tiết Nguyên Bá?”
Nghe Hàn Khiếu Thiên báo cáo, Dương Thanh cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Hàn Khiếu Thiên nói: “Chủ nhà họ Tiết có cả thảy ba người con trai, Tiết Nguyên Bá là người con út.

Người ta nói rằng ông ta có sức mạnh phi thường, thực lực vô cùng mạnh mẽ”.

“Những thành viên nhánh chính của nhà họ Tiết khi ra ngoài thường mang theo rất nhiều cao thủ, nhưng khi Tiết Nguyên Bá ra ngoài, ông ta luôn chỉ mang theo một hộ vệ riêng”.
“Thậm chí còn có tin đồn rằng chủ nhà họ Tiết thích Tiết Nguyên Bá nhất, thậm chí còn muốn truyền lại vị trí chủ gia tộc cho ông ta”.

Cuối cùng Dương Thanh cũng hiểu được địa vị của Tiết Nguyên Bá trong nhà họ Tiết.

Một thành viên thuộc nhánh chính được trọng vọng của nhà họ Tiết, bản thân có sức mạnh, loại người này quả thực được đánh giá cao trong top những nhà giàu có bậc nhất.

“Được rồi, tôi hiểu rồi”.
Dương Thanh dửng dưng đáp lại.

Tiết Nguyên Bá dù mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của anh, chưa kể Tiết Nguyên Bá cũng chỉ là một người con trai được chủ nhà họ Tiết coi trọng, cho dù là chính chủ nhà họ Tiết ra mặt, lão ta cũng không dám hỗn xược trước mặt Dương Thanh.

Tại sân bay quốc tế Giang Hải, một máy bay Boeing 747 từ từ hạ cánh.

Chẳng mấy chốc, một thân hình vạm vỡ bước ra khỏi sân bay.

Lúc này, ở lối ra của sân bay, một chiếc Rolls Royce phiên bản kéo dài màu đen đang đậu.

“Bố!”
Tiết Khải cứ nhìn chằm chằm vào lối ra, thấy người đàn ông vạm vỡ bước ra liền vội vàng tiến lên đón.

Người đàn ông vạm vỡ cao hai mét, thân thể vô cùng cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn.

Ngay cả lực sĩ hàng đầu thế giới cũng chỉ giống như một nhân vật bé nhỏ trước mặt ông ta.

Ông ta không phải ai khác, mà chính là con trai út của chủ gia tộc nhà họ Tiết, Tiết Nguyên Bá.

Sau khi cả nhóm lên xe, Tiết Nguyên Bá mới hỏi: “Vẫn chưa có tin tức gì về thằng Minh à?”
Tiết Khải gật đầu và nói với vẻ tự trách mình: “Nếu con có thể quan tâm đến em Minh nhiều hơn thì chuyện này đã không xảy ra”.

“Hừ, còn chưa tìm được em con, con tự trách gì chứ?”
Tiết Nguyên Bá nói với vẻ đầy giận dữ, sau đó ông ta hỏi: “Đã lấy được ba tỉnh phía Tây chưa?”
Ba tỉnh Giang Bình và Nam Dương cũng như Đông Lan, là ba tỉnh cực Tây của Chiêu Châu.

Tiết Khải lắc đầu: “Đã thuận lợi lấy được Nam Dương và Đông Lan, nhưng Giang Bình có chút khó khăn”.

“Ồ?”
Tiết Nguyên Bá nói: “Là vì gặp phải người của Vương tộc khác sao?”
Tiết Khải lắc đầu: “Con gặp phải một tên khó nhai.

Đối phương còn rất trẻ, chỉ mới hai mươi bảy tuổi.

Cậu ta là con trai bị bỏ rơi của nhà họ Vũ Văn thuộc tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Cậu ta đã biến mất cách đây năm năm và mới xuất hiện trở lại vào nửa năm trước”.

“Nhưng điều khiến con khó hiểu là trong năm năm kể từ khi cậu ta biến mất, không thể điều tra được bất cứ một thông tin nào”.

“Hơn nữa, cậu ta còn sở hữu võ công siêu phàm, từng vô địch tại đại hội võ thuật hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, được mệnh danh là ‘Vua Giang Nam’”.

Tiết Nguyên Bá ban đầu rất khinh thường người thanh niên mà Tiết Khải nói, nhưng khi biết đối phương đã biến mất năm năm, hơn nữa không tìm được bất kỳ thông tin nào trong năm năm đó, sắc mặt ông ta đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Bố, có phải bố biết cậu ta là ai không?”, Tiết Khải vội hỏi.

Tiết Nguyên Bá nghiêm nghị nói: “Loại người thiếu hồ sơ trong mấy năm này, rất có thể là một cao thủ đã bước ra khỏi chiến trường”.

“Chiến trường?”
Tiết Khải chợt biến sắc, ngay sau đó anh ta như hiểu ra: “Con hiểu rồi! Thảo nào cậu ta biến mất năm năm mà không có tin tức gì.

Chỉ khi thân phận cậu ta thuộc vào loại cơ mật thì hồ sơ mới trống trơn như vậy”.

Tiết Nguyên Bá gật đầu nói: “Người được che giấu thân phận như vậy chắc chắn có lai lịch không nhỏ.

Căn cứ vào miêu tả của con về cậu ta, đối phương rất có thể là một trong số ít người thân cận với bốn Tướng quân”.

Tiết Khải đờ đẫn cả ra khi nghe đến danh hiệu Tướng quân.

Thân là thế hệ sau của Vương tộc, sao anh ta có thể không biết đến cái danh Tướng quân kia chứ?
Chiêu Châu có tổng cộng bốn biên giới lớn, mỗi biên giới đều có một Tướng quân trấn giữ.

Ngay cả chủ Hoàng tộc hay Vương tộc cũng đều phải kính cẩn trước mặt Tướng quân.

Vì dù sao, bất kỳ một vị Tướng quân nào cũng đều nắm trong tay quyền lực khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

Cho dù chỉ nói riêng sức mạnh của chính bản thân Tướng quân thôi, khắp Chiêu Châu cũng không có mấy ai có thể làm họ bị thương được.

“Bố, nếu cậu ta thật sự là người vô cùng thân cận với Tướng quân thì chúng ta phải làm sao?”
Tiết Khải hỏi.

Đẳng cấp của Tướng quân không phải là thứ mà anh ta có tư cách để tiếp xúc.

Cho dù Dương Thanh chỉ là một người thân cận với Tướng quân thì thân phận của Dương Thanh cũng có thể so sánh với một vị hoàng tử hoặc một vị vương tử.

Nó tương đương với cấp bậc của bố anh ta.

Dù không muốn thừa nhận nhưng xét từ những thông tin mà anh ta có được hiện giờ cùng suy đoán của Tiết Nguyên Bá, rất có thể Dương Thanh là người bên cạnh Tướng quân.

“Hừ!”
Tiết Nguyên Bá lạnh lùng nói: “Cho dù cậu ta thực sự là người bên cạnh Tướng quân cũng không thể ngăn cản quyết tâm kiểm soát ba tỉnh phía Tây của nhà họ Tiết chúng ta!”
“Chỉ cần kiểm soát được ba tỉnh phía Tây, nhà họ Tiết sẽ có thể vào lại hàng ngũ Hoàng tộc”.

“Hơn nữa, cho dù Dương Thanh là người ở bên cạnh Tướng quân thì cũng đã là chuyện quá khứ rồi.

Bốn biên giới có kỷ luật cực kỳ nghiêm ngặt.

Nếu cậu ta đã rời đi, vậy thì cũng không liên quan gì đến bốn biên giới đó nữa”.

“Cho dù bố có giết chết Dương Thanh, chỉ cần che giấu thật tốt thì sẽ không bị Tướng quân phát hiện ra”.

Sau khi nghe Tiết Nguyên Bá nói, mắt Tiết Khải đột nhiên sáng lên.

Đúng! Cho dù Dương Thanh từng là người bên cạnh Tướng quân, nhưng hiện tại cậu ta đã rời khỏi bốn biên giới, tương đương với việc không còn liên quan gì đến bốn biên giới đó nữa.

“Bây giờ con hãy triệu tập năm gia tộc giàu có bậc nhất ở Giang Bình lại.

Bố muốn xem xem ai dám chống đối với nhà họ Tiết chúng ta!”
Tiết Nguyên Bá nói.

“Vâng, con sẽ thu xếp ngay!”, Tiết Khải lập tức bắt tay vào thu xếp.

Chẳng bao lâu, năm gia tộc giàu có hàng đầu của Giang Bình lần lượt nhận được lời mời từ nhà họ Tiết.

“Cậu Thanh, nhà họ Tiết đã mời năm chủ gia tộc giàu có hàng đầu của Giang Bình cùng họp mặt, e rằng lại sắp có bữa tiệc bẫy đây!”
Ngay sau khi Quan Chính Sơn nhận được thư mời, ông ta đã gọi lại cho Dương Thanh.

Dương Thanh là người duy nhất không thuộc năm gia tộc giàu có hàng đầu của Giang Bình, nhưng lại nhận được thư mời từ nhà họ Tiết.

“Nếu như đối phương đã nhiệt tình mời mọc như thế, vậy chúng ta cứ đến đó là được!”
Dương Thanh cầm trong tay một lá thư mời, trong mắt lóe lên một ánh nhìn sắc bén.

Anh đâu thể không biết đây chính là một bữa tiệc có cạm bẫy? Nhưng một bữa tiệc bẫy của con cháu đời sau của Vương tộc có gì đáng sợ chứ?
“Cậu Thanh, cậu thực sự muốn đến cuộc hẹn sao?”
Quan Chính Sơn vô cùng sửng sốt, ông ta vội vàng thuyết phục: “Cậu Thanh, vốn dĩ chúng ta cũng định đến Yến Đô.

Hay là nhường Giang Bình lại cho nhà họ Tiết đi!”
Dương Thanh lạnh lùng nói: “Nếu sợ, ông có thể lựa chọn không đi!”
Nói rồi Dương Thanh cúp luôn điện thoại.

Sự hèn nhát của Quan Chính Sơn khiến anh cảm thấy hơi tức giận.

Quan Chính Sơn bị Dương Thanh cúp điện thoại như vậy, mặt đột nhiên biến sắc, vẻ mặt đầy hoảng sợ, đương nhiên ông ta nghe ra được sự phẫn nộ trong lời nói của Dương Thanh.

Quan Chính Sơn không dám lơ là, liền gọi lại ngay cho Dương Thanh: “Cậu Thanh, tối nay tôi sẽ đi cùng cậu, cho dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không chùn bước!”
“Ông cứ yên tâm đi.

Có tôi ở đây, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa thì tôi cũng sẽ rút đao, dập lửa cho ông!”, Dương Thanh dửng dưng nói.

Bảy giờ tối, Dương Thanh một mình lái xe đến khách sạn Long Hòa.

Điểm hẹn họp mặt của nhà họ Tiết chính là ở đây.

- ——————.

Chương 746: 746: Không Có Chỗ Dựa

Không chỉ Dương Thanh, mà Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên cũng như Tô Thành Vũ đều đến.

Nhà họ Tiết đã mời năm chủ gia tộc giàu có hàng đầu của Giang Bình.

Ngoài ba gia tộc giàu có này và Dương Thanh ra, còn có cả nhà họ Khổng và nhà họ Đặng nữa.

"Cậu Thanh, cậu đến rồi à!"
Ngay khi Dương Thanh đến cửa khách sạn, một vài gương mặt quen thuộc đã xuất hiện, đó là Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn, hai người rõ ràng đã đến sớm và vẫn luôn đợi Dương Thanh ở cửa.
Đứng sau Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn còn có ba người khác, một người là Tô Thành Vũ, hai người còn lại là chủ gia tộc họ Khổng và họ Đặng.

"Cậu Thanh!"
Một số người khác cũng chủ động chào hỏi Dương Thanh.

Đặc biệt là Tô Thành Vũ, khi ông ta nhìn thấy Dương Thanh, ánh mắt ông ta đầy vẻ xấu hổ.
"Vào trong đi!"
Dương Thanh nói xong liền dẫn đầu đoàn người đi vào khách sạn.

Vừa bước vào khách sạn, một người đàn ông trung niên mặc vest vội vàng bước tới chào hỏi: "Chào mừng đến với khách sạn Long Hòa.

Ông Nguyên Bá đã đợi các vị ở trong phòng VIP rồi, mời các vị đi theo tôi!"
Người đàn ông trung niên mặc vest, tuy không có thẻ công tác nhưng cũng có thể đoán được thân phận của ông ta, chắc đây là chủ khách sạn Long Hòa.

Trong khách sạn rộng lớn này, ngoài nhân viên nội bộ ra, lúc này không có người ngoài, hiển nhiên là đã được bao hết toàn bộ.

Điều này khiến mấy chủ gia tộc giàu có của Giang Bình càng thêm lo lắng.

Dưới sự dẫn dắt của chủ khách sạn, chẳng mấy chốc họ đã đến căn phòng VIP lớn nhất trên tầng cao nhất.

“Ông Nguyên Bá đang ở trong đó, mời các vị vào trong!” Ông chủ đứng ở cửa phòng VIP, hơi cúi đầu nói với thái độ vô cùng cung kính.

Mấy chủ gia tộc nhìn nhau, hít sâu một hơi rồi theo Dương Thanh đi vào.

Sau khi bước vào căn phòng, họ nhìn thấy một người đàn ông trung niên vạm vỡ ngồi ở vị trí hàng đầu, bên cạnh ông ta còn có một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, chính là Tiết Khải.

Vậy thì, danh tính của người đàn ông vạm vỡ ngồi ở vị trí cao nhất cũng đã được tiết lộ, đó chính là Tiết Nguyên Bá, con trai út của chủ gia tộc họ Tiết thuộc một trong năm Vương tộc lớn.

Tiết Nguyên Bá ngồi đó giống như một ngọn đồi với khuôn mặt đầy đặn, cơ thể đầy cơ bắp bùng nổ, nhìn bắp tay ông ta dường như còn to lớn hơn cả những cặp đùi to và thô của những chủ gia tộc giàu có kia.

Mặt khác, cậu con trai Tiết Khải của ông ta trông rất gầy và yếu, anh ta cao một mét tám, khi đứng bên cạnh Tiết Nguyên Bá trông rất thấp.

Phía sau Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải là một cao thủ mặc bộ đồ vải, hắn đứng đó giống như thanh kiếm sắc bén, cơ thể toát ra khí chất mạnh mẽ khi có khi không.

Ngay khi mấy người bước vào căn phòng VIP, ánh mắt của Tiết Nguyên Bá lướt qua, nhưng ông ta chỉ khinh bỉ quét qua mấy chủ gia tộc giàu có và cuối cùng dừng lại trên người Dương Thanh, người đang đứng ở chính giữa.

Tiết Nguyên Bá vốn dĩ đã nổi trội về thực lực, lại vô cùng nhạy bén về vấn đề khí thế, chỉ cần liếc nhìn Dương Thanh, ông ta đã cảm thấy Dương Thanh không hề đơn giản.

Dương Thanh hai mươi bảy tuổi, một đứa con trai bị bỏ rơi của gia tộc Vũ Văn, năm năm trước vẫn chỉ là một người bình

thường trói gà không chặt, đột nhiên biến mất trong năm năm, sau khi trở về đã sở hữu một sức mạnh siêu phàm.

Đây là sự hiểu biết của Tiết Nguyên Bá về Dương Thanh, nhưng ông ta đã đoán được Dương Thanh đến từ đâu.

"Cậu chính là Dương Thanh?"
Tiết Nguyên Bá đột nhiên hỏi.

Cổ họng của ông ta rất lớn nên giọng nói của ông ta cũng rất vang.

Dương Thanh đi về phía trước, dẫn đầu ngồi ở phía đối diện với Tiết Nguyên Bá, sau đó anh mới lạnh lùng nói: "Là tôi!"
"Tuổi còn trẻ, nhờ vào chính thực lực của mình đã có thể có được tất cả như hiện giờ, quả nhiên không tầm thường!"
Tiết Nguyên Bá nói với vẻ tán thưởng.

Xét theo hiểu biết hiện tại của ông ta đối với Dương Thanh, sự vượt trội của Dương Thanh, ngay cả trong Hoàng tộc, có lẽ không ai có thể so sánh được.

Vì vậy, sự tán thưởng của ông ta không phải là giả tạo.

"Các vị không cần phải gò bó, ngồi cả đi!"
Tiết Nguyên Bá nhìn năm chủ gia tộc vẫn đang đứng ngây ra sau lưng Dương Thanh rồi nói.

Nghe Tiết Nguyên Bá nói vậy, mấy người đó mới thầm thở phào nhẹ nhõm và lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

"Không biết ông Bá tìm chúng tôi có chuyện gì?"
Hàn Khiếu Thiên hỏi trước.

Đây cũng là một câu hỏi mà các chủ gia tộc khác muốn biết, tất cả họ đều nhìn Tiết Nguyên Bá đầy lo lắng.

"Không vội, ăn cơm trước đã, ăn uống no nê rồi nói chuyện khác sau!"
Tiết Nguyên Bá khoát tay căn dặn: "Mang đồ ăn lên!"
Thật không hổ danh là phòng VIP của khách sạn Long Hòa.

Ngay sau đó, một loạt các món ăn thượng hạng của khách sạn năm sao đã được bày sẵn trên bàn.

Trước khi Tiết Nguyên Bá kịp lên tiếng, Dương Thanh đã cầm đũa lên và bắt đầu ăn.

Nhìn cảnh này, những người khác đều tỏ vẻ ngạc nhiên, dù sao thì người đang ngồi đối diện với bọn họ cũng là con trai cưng của chủ nhà họ Tiết, tức là Tiết Nguyên Bá rất có khả năng sẽ trở thành người thừa kế vị trí chủ gia tộc họ Tiết.

Đối mặt với một nhân vật to lớn như vậy, Dương Thanh lại không hề sợ hãi chút nào.

Tiết Nguyên Bá không quan tâm, nhưng khi ông ta nhìn Dương Thanh, ánh mắt ông ta tràn đầy sự thán phục.

"Mọi người ăn đi, không cần khách sáo!"
Tiết Nguyên Bá chủ động nói.

Dứt lời, những người khác liền cầm đũa lên.

Tuy nhiên, ngoại trừ Dương Thanh ra, họ thưởng thức các món ngon hàng đầu trên bàn này một cách nhạt nhẽo vô vị.

Điều đáng sợ nhất trên thế giới này chính là không biết, cho dù lúc này Tiết Nguyên Bá nổi cơn, dọa tiêu diệt bọn họ thì họ cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng Tiết Nguyên Bá lại không vội nói chuyện, ngược lại còn mời bọn họ ăn tối.

Họ biết rằng đây là một bữa tiệc có cạm bẫy, nhưng họ không thể không tham gia.

"Dương Thanh, tôi nghe nói cậu là chiến sĩ đã giải ngũ? Không biết cậu giải ngũ từ đội quân nào? Ở biên giới phía Tây, phía Nam hay phía Đông?"
Tiết Nguyên Bá đột nhiên nhìn Dương Thanh và hỏi.

Dương Thanh đương nhiên biết đối phương đang thăm dò mình, anh lấy khăn giấy ra, lau vết dầu trên miệng một cách đầy nhã nhặn rồi lại lau đến đôi tay.

Sau đó anh nhìn Tiết Nguyên Bá, không trả lời mà hỏi: "Tại sao lại không phải là biên giới phía Bắc?"
Vừa rồi Tiết Nguyên Bá đề cập đến cả ba biên giới Đông, Tây và Nam trong số bốn vùng biên giới, nhưng không đề cập đến biên giới phía Bắc.

Tiết Nguyên Bá không ngờ rằng Dương Thanh lại hỏi như vậy, ông ta ngẩn ra một lúc rồi mới cười nói: “Chẳng lẽ cậu từ biên giới phía Bắc trở về?”
Dương Thanh hờ hững liếc nhìn ông ta một cái, nhưng anh vẫn không đáp lại, mà nói thẳng: “Ông không cần phải thăm dò phiền phức như vậy.

Tôi là người như thế nào hay là giải ngũ từ đâu đều không quan trọng”.

“Điều tôi muốn nói với ông là hiện giờ tất cả những gì mà tôi có đều không phải dựa vào bất cứ thế lực nào, mà bản thân tôi chính là lai lịch lớn nhất”.

Dương Thanh nói đầy kiêu ngạo.

Tiết Nguyên Bá thầm cảm thấy hơi kinh ngạc, ông ta vốn tưởng rằng Dương Thanh lui về từ một trong ba biên giới Đông, Tây, Nam, ông ta chưa từng nghĩ rằng Dương Thanh lại lui về từ biên giới phía Bắc.

Bởi biên giới phía Bắc là cửa ngõ khó khăn nhất về mọi mặt trong bốn vùng biên giới và việc trấn giữ biên giới phía Bắc cũng đứng đầu trong bốn biên giới.

Chính xác mà nói, ông ta không muốn tin rằng Dương Thanh đã rút lui khỏi biên giới phía Bắc.

Nếu đó là sự thật, cho dù Dương Thanh chỉ là một người bên cạnh Tướng quân thì đó cũng không phải là người mà ông ta có thể đắc tội được.

Dương Thanh lại không hề nói rằng anh giải ngũ từ nơi đó, nhưng giọng điệu lại đầy sự tự tin.

Lúc này, năm chủ gia tộc kia cũng lần lượt đặt đũa xuống, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng.

- ————.

Chương 747: 747: Bắt Buộc Phải Gia Nhập

Câu trả lời của Dương Thanh khiến Tiết Nguyên Bá cũng phải choáng váng, tại sao thằng nhóc này không chơi bài theo lẽ thông thường?
Tuy nhiên, ông ta cũng đã hiểu ra một điều, Dương Thanh của hiện tại không hề có lai lịch gì cả.

Dù gì thì cậu ta cũng đã giải ngũ.

Cho dù là người ở biên giới phía Bắc trở về thì đã làm sao?
Nhưng Tiết Nguyên Bá không hề lơi lỏng chỉ vì Dương Thanh đã không còn liên quan gì đến bốn khu vực biên giới nữa.
Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Dương Thanh, ông ta đã cảm thấy đối phương không hề đơn giản.

Giờ nhìn thấy bộ dạng đầy tự tin của Dương Thanh lại càng khiến ông ta hiểu rằng Dương Thanh không phải loại nhân vật nhỏ bé cúi đầu nhẫn nhục.

"Ha ha…"
Tiết Nguyên Bá đột nhiên bật cười: "Không hổ danh là cao thủ bước ra từ khu vực biên giới, quả nhiên không hề đơn giản!"
Thấy Tiết Nguyên Bá cười, đám chủ gia tộc giàu có của Giang Bình kia thầm thở phào nhẹ nhõm.
Những gì Dương Thanh nói với Tiết Nguyên Bá vừa rồi không lịch sự chút nào, họ sợ rằng Tiết Nguyên Bá trong cơn tức giận sẽ giết luôn họ.

May mắn thay, Tiết Nguyên Bá không hề tức giận.

"Cậu Thanh, tôi mời cậu một ly".

Tiết Khải đột nhiên nâng ly với Dương Thanh và cười nói.

Đương nhiên anh ta hiểu bố mình đã có lòng yêu mến tài năng của Dương Thanh, có ý muốn chiêu mộ nên cũng không đối đầu với Dương Thanh nữa.

Dương Thanh cũng không từ chối, anh nâng tách trà lên, nhìn Tiết Khải ở bàn đối diện: "Tôi không uống rượu!"

Nói rồi anh liền uống một hơi cạn tách trà.

Tiết Khải sững người trong giây lát, mình mời rượu, chưa ai thay rượu bằng trà, Dương Thanh là người đầu tiên.

Nhưng anh ta không tức giận, kẻ mạnh đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, trừ khi bị thuần phục, bằng không, cho dù người kia có thuộc dòng chính của nhà họ Tiết thì người ta cũng không bao giờ nể mặt.

Năm chủ gia tộc kia cảm thấy hơi xấu hổ, mặc dù đã được Tiết Nguyên Bá mời, nhưng bây giờ, đối phương cứ như chỉ mời một mình Dương Thanh, còn tất cả họ đều chỉ là làm nền vậy thôi.

Nhưng nghĩ đến hội võ Giang Bình và Nam Dương lần trước, một mình Dương Thanh chiến đấu với quần hùng, họ không thể không làm nền cho anh.

Hơn nữa, ngồi đối diện với họ là một nhân vật quyền cao chức trọng trong Vương tộc.

"Cậu Thanh, với năng lực của cậu, cho dù có ở lại Yến Đô thì cũng thật lãng phí tài năng".

Tiết Nguyên Bá bất ngờ cười và nói.

Dương Thanh cười nhạt: "Làm những gì mình thích, ở bên người mình yêu, tự do tự tại, có gì mà lãng phí tài năng chứ? Hơn nữa tôi chẳng qua cũng chỉ là có chút võ vẽ, đâu thể coi là người có tài? Ông Bá quá khen rồi!"
"Cậu Thanh, cậu thật là khiêm tốn!"
Tiết Khải cười nói: "Có thể khiến những người cương trực trung nghĩa như chủ gia tộc họ Hàn và họ Quan hết mực đi theo, cậu Thanh lại không được coi là nhân tài hay sao?"
"Tôi và chủ gia tộc họ Hàn và họ Quan cũng chỉ là quan hệ bạn bè, đâu ra cái gọi là đi theo?"
Dương Thanh nói như không.

Tiết Khải hơi ngẩn ra rồi cười nói: "Là tôi nói lỡ lời, tôi tự phạt mình ba ly vậy!"
Sau đó, Tiết Khải tự rót đầy rượu và uống ba ly liên tiếp.

Mấy người Hàn Khiếu Thiên đều sững sờ, vốn tưởng rằng đây là bữa tiệc cạm bẫy nhằm vào bọn họ, nhưng không ngờ Tiết Khải lại tự trừng phạt mình.

Lúc này trong lòng Tô Thành Vũ chỉ cảm thấy rất hối hận.

Nếu biết sớm thì ông ta đã đi theo Dương Thanh rồi, cũng không đến mức sa sút đến bước đường như ngày hôm nay.

Nhà họ Tô đã không được Dương Thanh xem trọng, lại cũng không có cả cơ hội được đi theo nhà họ Tiết.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, hối hận lúc này cũng đã muộn rồi.

"Cậu Thanh, tôi muốn mời cậu đến nhà họ Tiết chúng tôi.

Chỉ cần cậu bằng lòng, sau này tài sản của cậu đều có thể phát huy trên danh nghĩa nhà họ Tiết chúng tôi, nhà họ Tiết sẽ không thu bất kỳ khoản tiền nào".

Tiết Nguyên Bá đột nhiên híp mắt cười nói: "Không biết cậu Thanh có hứng thú hay không?"
Nghe ông ta nói như vậy, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc!
Nhà họ Tiết là một trong những Vương tộc, được gia nhập Vương Tộc đã là một điều vô cùng vinh quang rồi.

Bây giờ, nhà họ Tiết lại mời Dương Thanh, hơn nữa họ cũng sẵn sàng để Dương Thanh sử dụng danh tiếng của nhà họ Tiết để quảng bá cho sản nghiệp của anh.

Ở Chiêu Châu, bất kỳ doanh nghiệp nào có chút quan hệ với Vương tộc và Hoàng tộc đều đã sớm nằm trong top năm trăm doanh nghiệp mạnh nhất của thế giới rồi.

Ngay khi mọi người đều đang nghĩ rằng Dương Thanh sẽ đồng ý, anh lại chỉ lắc đầu và nói: "Tôi không có hứng thú!"
Không có hứng thú?
Cậu ta lại từ chối!
Ngay cả Tiết Nguyên Bá cũng phải sửng sốt, với thân phận của ông ta rất có khả năng sẽ trở thành chủ Vương tộc họ Tiết trong tương lai.

Ông ta đã chủ động mời Dương Thanh gia nhập nhà họ Tiết, thế mà lại bị từ chối ư?

“Cậu Thanh, cậu không thử cân nhắc xem sao?”
Tiết Khải cũng hỏi.

Một người trẻ tuổi mà sức mạnh rất có thể sánh ngang với cao thủ hàng đầu của nhà họ Tiết, nhất định có rất nhiều không gian để phát triển và cũng có rất nhiều giá trị bồi dưỡng.

Tiết Nguyên Bá không cam tâm, ông ta nói tiếp: “Chỉ cần cậu Thanh bằng lòng gia nhập nhà họ Tiết thì tôi sẽ mời cao thủ hàng đầu của nhà họ Tiết nhận cậu Thanh làm đồ đệ.

Tôi có thể đảm bảo không đến mười năm sẽ đào tạo cậu Thanh trở thành cao thủ số một của nhà họ Tiết”.

“Nếu cậu Thanh không chê, tôi bằng lòng nhận cậu làm con nuôi, hưởng thụ các lợi ích giống như con cháu trong nhà họ Tiết”.

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ rằng Tiết Nguyên Bá lại có thể đưa ra nhiều lợi ích như vậy để chiêu mộ mình.

Dù là cao thủ số một của nhà họ Tiết hay là con nuôi của Tiết Nguyên Bá, cho dù với thân phận nào anh cũng đều có thể hiên ngang bước đi trong nhà họ Tiết.

Ngoại trừ Hàn Khiếu Thiên biết được thân phận của Dương Thanh ra, những người khác ngồi ở đó đều rất ngạc nhiên và ghen tị.

Nhưng điều họ không biết là, đâu cần đến mười năm, ngay cả bây giờ, cao thủ số một của nhà họ Tiết cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Dương Thanh.

Nếu không, Tướng quân ở phương Bắc cũng không đến lượt Dương Thanh rồi.

Về thân phận con nuôi của Tiết Nguyên Bá, đối với Dương Thanh mà nói, càng chẳng có chút hấp dẫn nào.

Anh đã rời biên giới phía Bắc rồi, nhưng bản lĩnh đầy mình của anh vẫn thuộc về chính anh.

Trên đời này võ công vẫn được coi trọng, với thực lực của Dương Thanh, có thứ gì anh muốn mà không có được đây? Tiết Nguyên Bá trông đầy đắc ý, nghĩ rằng Dương Thanh nhất định sẽ đồng ý khi ông ta đưa ra nhiều quyền lợi như vậy.

Nhưng ông ta đã phải thất vọng, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Dương Thanh lắc đầu: "Không có hứng thú!"
Vẫn là câu đó.

Lời từ chối lần này của Dương Thanh khiến mọi người một lần nữa hóa đá.

"Tại sao?"
Tiết Nguyên Bá hỏi.

"Câu trả lời của tôi không đủ rõ ràng sao?", Dương Thanh cảm thấy rất khó hiểu.

Lần này, cuối cùng Tiết Nguyên Bá cũng hiểu ra rằng Dương Thanh căn bản không muốn dính dáng gì đến nhà họ Tiết.

Nụ cười trên mặt ông ta cũng biến mất hoàn toàn.

Toàn bộ căn phòng VIP trở nên ngột ngạt, mấy chủ gia tộc kia càng thêm sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Nỗi sợ hãi đọng lại trong lòng mỗi người.

Chỉ có Dương Thanh cứ như không có chuyện gì, anh lại cầm đũa lên và tiếp tục ăn.

"Dương Thanh, cậu biết không, chưa từng có ai dám từ chối tôi".

Tiết Nguyên Bá cuối cùng cũng lên tiếng, giọng điệu trở nên lạnh lùng hơn.

"Bởi vì không có ai từ chối ông nên ông muốn tôi gia nhập nhà họ Tiết thì tôi phải gia nhập à?"
Dương Thanh thờ ơ hỏi.

"Nếu tôi nói, cậu nhất định phải gia nhập nhà họ Tiết thì sao?", Tiết Nguyên Bá nheo mắt nói.

Dương Thanh đột nhiên nở nụ cười: "Không hổ là người của Vương tộc, quả nhiên vẫn hống hách như vậy".

Nói rồi anh liền đứng lên, ánh mắt quét qua mấy chủ gia tộc kia và hỏi: “Tôi phải đi đây, các ông có đi không?”

- ——————.

Chương 748: 748: Phế Bỏ Võ Công Của Tôi

“Tôi đi với cậu!”
Hàn Khiếu Thiên lập tức đứng lên.

Dương Thanh muốn rời đi, còn hỏi bọn họ ai đi cùng mình không, hiển nhiên là đang có ý cho những chủ gia tộc này một cơ hội.

Nếu lần này họ lại bỏ lỡ, e rằng kiếp này không có hy vọng dính dáng đến Dương Thanh nữa.
Ngay sau đó Quan Chính Sơn cũng đứng lên: “Tôi cũng đi cùng cậu!”
Mặc dù Quan Chính Sơn sợ hãi, nhưng ông ta biết Dương Thanh lâu như vậy rồi, chưa bao giờ thấy Dương Thanh thất bại bao giờ.

Vì vậy nếu anh đã hỏi ai muốn đi với anh thì chắc chắn có thể đưa được những người bằng lòng theo anh rời khỏi đây.

Ba người đứng đầu gia tộc còn lại là Tô Thành Vũ và chủ gia tộc họ Khổng cùng chủ gia tộc họ Đặng.
Chủ gia tộc họ Đặng và họ Khổng thì cũng đã đành, họ chưa từng qua lại với Dương Thanh mà chỉ là từng tận mắt nhìn thấy võ công khủng khiếp của Dương Thanh thôi.

Nhưng chỉ dựa vào thực lực và Dương Thanh thể hiện ra, theo như họ thấy, chống đối với nhà họ Tiết chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Vì vậy, họ không định rời đi với Dương Thanh.

Chỉ có Tô Thành Vũ đang ra sức đấu tranh.

Lúc trước ông ta đã bỏ qua một cơ hội kết giao với Dương Thanh rồi, nếu lần này lại bỏ lỡ, thì kiếp này đừng nghĩ tới chuyện kết thân với Dương Thanh nữa.

“Tôi cũng sẽ đi cùng cậu!”

Tô Thành Vũ do dự vài giây, cuối cùng cũng hạ quyết tâm đứng lên trước đám đông.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều cảm thấy hơi bất ngờ, Dương Thanh cũng liếc mắt nhìn ông ta một cái.

Sắc mặt của Tiết Nguyên Bá đã trở nên vô cùng ảm đạm, sự tức giận khiến ông ta muốn xé xác Dương Thanh thành từng mảnh ngay lập tức.

"Cậu nhóc, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu…"
Tiết Nguyên Bá vẫn muốn Dương Thanh gia nhập nhà họ Tiết, nhưng ông ta chưa kịp nói xong thì đã bị Dương Thanh cắt ngang: "Tôi có thể cho ông một cơ hội để đi theo tôi, chỉ cần ông đồng ý, ông sẽ là chủ tương lai của Hoàng tộc họ Tiết".

Nhà họ Tiết là Vương tộc, Dương Thanh lại nói là Hoàng tộc họ Tiết, ý tứ rất rõ ràng, đó chính là anh sẽ giúp nhà họ Tiết có thể quay trở lại với vị trí Hoàng tộc.

Tất nhiên Tiết Nguyên Bá hiểu điều này, nhưng làm sao ông ta có thể tin được lời nói của một thanh niên chỉ mới hai mươi bảy tuổi?
"Cậu như thế này là đang tìm cái chết đó!"
Tiết Nguyên Bá cảm thấy rằng Dương Thanh đang xúc phạm mình, ông ta lập tức vô cùng tức giận.

Dương Thanh liếc nhìn Tiết Nguyên Bá đầy lạnh lùng, sau đó quay người định rời đi.

Hàn Khiếu Thiên, Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ cũng nhanh chóng đứng dậy đi theo.

"Không được sự cho phép của tôi, ai có thể rời đi được chứ?"
Tiết Nguyên Bá tức giận hét lên, cao thủ của nhà họ Tiết phía sau ông ta giống như hóa thân của quỷ, lập tức đứng chặn trước mặt Dương Thanh.

"Hoặc là biến đi! Hoặc là chết!"
Dương Thanh nhìn về phía cao thủ nhà họ Tiết và lạnh lùng nói.

"To mồm thật đấy! Thứ mà Tiết Nguyên Bá tôi không có được thì sẽ phải hủy hoại!"

Tiết Nguyên Bá cười khẩy và căn dặn: “Mông Đan, trước hết hãy đánh tàn phế thằng nhóc này cho tôi”.

Tiết Nguyên Bá, người vừa tỏ ra ưu ái Dương Thanh lập tức thay đổi sắc mặt và chuẩn bị phế bỏ Dương Thanh.

Đối với người luyện võ, bị phế đi tu vi thật sự sống không bằng chết.

Chỉ vì Tiết Nguyên Bá đã nhắm trúng tài năng của Dương Thanh mà Dương Thanh lại không muốn theo ông ta nên muốn phế bỏ anh, điều này cho thấy Tiết Nguyên Bá là người độc đoán như thế nào.

Hàn Khiếu Thiên biết thân phận của Dương Thanh nên không hề sợ hãi, ông ta chỉ cười giễu cợt nói: “Không tự lượng sức mình!”
Hai người Quan Chính Sơn và Tô Thành Vũ ở bên cạnh Hàn Khiếu Thiên nghe thấy ông cụ nói như vậy thì đều hoảng hồn.

Tiết Nguyên Bá rất có thể trở thành chủ của Vương tộc họ Tiết trong tương lai, tại sao Hàn Khiếu Thiên lại cho rằng Tiết Nguyên Bá đang không tự lượng sức mình trước mặt Dương Thanh chứ?
“Tiếp chiêu đi!”
Mông Đan hét lên và đập mạnh chân xuống đất, mượn đà bật lên, cả người đột nhiên lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, anh thậm chí còn không có ý định né tránh.

Tiết Khải nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ chế nhạo: “Hóa ra là một thằng ngu.

Thực lực của Mông Đan ở nhà họ Tiết có thể xếp vào top năm, vậy mà cậu lại không biết tránh né, không phải đang tự tìm đường chết thì là gì đây?”
Tuy nhiên, khoảnh khắc anh ta vừa dứt lời thì Mông Đan đã xông tới trước mặt Dương Thanh, giơ tay tung ra một đấm nhắm về phía ngực Dương Thanh.

“Bốp!”
Thoạt nhìn nắm đấm của Mông Đan dường như sắp đánh trúng ngực của Dương Thanh đến nơi rồi, nhưng chính vào thời

điểm quan trọng này, Dương Thanh đột nhiên duỗi ra một cánh tay và nắm lấy cổ tay đang tung ra nắm đấm của Mông Đan.

"Cái gì?"
"Sao có thể như vậy được?"
Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của họ đột nhiên thay đổi, họ đều kêu lên.

Còn Mông Đan, người đột nhiên bị Dương Thanh nắm chặt cổ tay lại càng thêm sợ hãi.

Hắn là người rõ nhất cú đấm vừa rồi hắn đã dùng sức lực lớn đến như thế nào.

Cho dù là một con sư tử mạnh mẽ cũng sẽ bị nắm đấm đó đánh chết ngắc.

Tuy nhiên lúc này hắn lại bị Dương Thanh nắm lấy cổ tay.

Mấu chốt là nắm đấm của hắn đã chạm vào quần áo của Dương Thanh rồi.

Nếu nói đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên, Mông Đan tuyệt đối không tin.

Có nghĩa là, Dương Thanh đã cố tình ra tay vào lúc nắm đấm của hắn chạm vào quần áo của anh.

Khả năng khống chế mạnh mẽ như vậy, cho dù là người mạnh nhất nhà họ Tiết cũng chưa chắc đã có được?
Mông Đan cố gắng thoát khỏi tay của Dương Thanh, nhưng hắn kinh hoàng phát hiện bàn tay của Dương Thanh giống như một chiếc mỏ cặp giữ chặt lấy cổ tay hắn, không thể nào thoát ra được.

Không chỉ nhãn lực, mà cả tốc độ phản ứng cùng thực lực tuyệt đối đều khiến Mông Đan cảm thấy bất lực.

"Đây là sức mạnh của cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết sao?"
Dương Thanh cười mỉa mai và nhìn Tiết Nguyên Bá châm chọc nói.

Tiết Nguyên Bá sững sờ, đồng tử đầy kinh ngạc, lúc này ông ta mới chợt nhận ra mình đã hoàn toàn nhìn lầm người.

Dương Thanh mới hai mươi bảy tuổi đã sở hữu sức mạnh đáng sợ như vậy, nếu cho anh thêm mười năm nữa, liệu anh sẽ mạnh đến mức nào đây?
Cho dù là cao thủ số một nhà họ Tiết, lúc đó cũng không phải là đối thủ của Dương Thanh nữa?
Dù thêm mười năm nữa, Dương Thanh vẫn chỉ mới ba mươi tám tuổi thôi, còn cao thủ số một nhà họ Tiết đã là một cao thủ hàng đầu đắm chìm vào võ thuật bốn năm mươi năm rồi.

Nếu xét về tài năng của võ thuật, Dương Thanh có thể bỏ xa cao thủ số một nhà họ Tiết cả mười con phố.

"Bỏ tay ra!"
Mông Đan nghiến răng nghiến lợi nói.

Đồng thời, anh từng bước tiến về phía Tiết Nguyên Bá.

Là vương tử thứ ba của nhà họ Tiết, ông ta đâu đã từng phải chịu sự uy hiếp lớn như thế này chứ?
Lúc này, ông ta đứng yên tại chỗ, ngay cả sức phản kháng cũng không có, cứ giương mắt nhìn Dương Thanh không ngừng tiến lại gần mình.

- ————.

Chương 749: 749: Gia Tộc Số Một

Tất cả đều sợ ngây người.

Đến cả người có khả năng trở thành chủ Vương tộc họ Tiết mà Dương Thanh cũng dám uy hiếp sao?
Tiết Nguyên Bá vốn là người luyện võ, vậy mà khi Dương Thanh từng bước tới gần, ông ta lại không thể nghĩ cách đánh trả.

Mông Đan mạnh hơn ông ta nhiều còn không động được tới một sợi tóc của Dương Thanh, còn bị bẻ gãy cổ tay, nói gì đến Tiết Nguyên Bá?
Chủ nhà họ Khổng và nhà họ Đặng đều vô cùng hối hận.

Với thực lực của Dương Thanh, anh không cần sợ nhà họ Tiết. Lúc Dương Thanh định rời đi đã hỏi ai muốn đi theo mình, rõ ràng là đang cho bọn họ cơ hội.

Thế nhưng bọn họ lại bỏ lỡ vì e ngại Tiết Nguyên Bá.

Tô Thành Vũ mừng rỡ, quả nhiên Dương Thanh không khiến ông ta thất vọng.

Dù ở bất cứ đâu, gặp phải kẻ địch mạnh mẽ thế nào cũng chưa từng thua.

Lúc này ông ta mới biết tại sao gia tộc Vũ Văn dặn ông ta phải đứng về phía Dương Thanh bất cứ lúc nào.

Thì ra không phải Dương Thanh ỷ vào gia tộc Vũ Văn, mà là gia tộc Vũ Văn coi trọng thực lực của anh.
“Xin cậu Thanh bình tĩnh lại!”
Thấy Dương Thanh đã bước tới trước mặt Tiết Nguyên Bá, Tiết Khải vội vàng lên tiếng: “Bố tôi không có ác ý gì cả, ông ấy chỉ vì quý trọng người tài, muốn mời cậu gia nhập nhà họ Tiết thôi”.

Tiết Nguyên Bá nghe thấy con mình nói vậy mới lấy lại tinh thần, vội nói: “Phải phải, tôi thấy cậu Thanh là người tài nên muốn lôi kéo chứ không có ác ý gì đâu”.

“Nhưng bây giờ tôi đã biết, tôi không đủ tư cách mời cậu Thanh, bố tôi mới có tư cách này”.

“Nếu cậu Thanh không chê, tôi xin thay bố tôi mời cậu trở thành khách quý.

Chỉ khi nhà họ Tiết gặp chuyện lớn mới cần cậu ra mặt, tiền lương một năm hai tỷ!”
Nghe thấy Tiết Nguyên Bá nói tiền lương một năm hai tỷ, mọi người xung quanh đều giật mình kinh hãi.

Tiền lương mười năm chính là hai mươi tỷ!
Quan trọng là Dương Thanh chỉ cần ra mặt khi nhà họ Tiết gặp chuyện lớn.

Gia tộc có cấp bậc như nhà họ Tiết có khả năng gặp chuyện lớn mấy lần?
Dù mỗi năm một lần thì Dương Thanh cũng chỉ cần ra mặt một lần đã có hai tỷ trong tay.

Dương Thanh không nói chuyện, chỉ châm chọc nhìn Tiết Nguyên Bá.

Tiết Nguyên Bá bị anh nhìn liền mất tự nhiên.

Ông ta sợ anh không vui sẽ đánh mình tàn phế, vậy là xong đời.

“Ba tỷ!”
Tiết Nguyên Bá bỗng nhiên cắn răng nói: “Tiền lương ba tỷ một năm đã hơn cả cao thủ mạnh nhất nhà họ Tiết.

Chỉ cần cậu Thanh đồng ý, tôi có thể ứng trước cho cậu một năm tiền lương”.

Đám người Tô Thành Vũ đều chết lặng.

Ba tỷ một năm, số người có mức lương này ở Chiêu Châu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Người anh em Dương Thanh, bố tôi nói thật đó.

Ba tỷ một năm đã vượt cả cao thủ đứng đầu nhà họ Tiết rồi.

Hơn nữa chỉ khi nhà họ Tiết gặp chuyện mới cần cậu ra mặt, nhà họ Tiết thật sự rất có thành ý với cậu”.

Tiết Khải cũng vội vàng khuyên nhủ.

Anh ta biết bố mình đang có ý định gì.

Lương hàng năm của cao thủ đứng đầu nhà họ Tiết cũng chỉ có hai tỷ, mà còn phải được chủ của Vương tộc họ Tiết cho phép mới được.

Tiết Nguyên Bá làm gì có tư cách chi ba tỷ một năm để mời một cao thủ về?
Chẳng qua Tiết Nguyên Bá chỉ muốn giả bộ để trấn an Dương Thanh.

Sau đó có cần nhờ gia tộc phái thêm cao thủ mạnh hơn tới đối phó anh hay không còn phải xem tình hình.

"Anh có tư cách xưng anh em với tôi à?"
Dương Thanh đột nhiên nhìn sang Tiết Khải, lạnh giọng hỏi.

Tiết Khải ngập ngừng không biết trả lời thế nào, trong lòng cực kỳ tức giận.

Nếu không phải Dương Thanh quá mạnh, sao anh ta phải nhẫn nhịn như vậy?
"Tôi thất lễ rồi.

Cậu Thanh nói rất đúng, tôi không có tư cách xưng anh em với cậu!"
Tiết Khải nén giận đáp.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng, lại nhìn về Tiết Nguyên Bá: "Theo tôi được biết, dù là Vương tộc hay Hoàng tộc muốn dùng số tiền lớn hơn một trăm triệu để mời cao thủ đều phải mở cuộc họp thông qua mới được".

"Chẳng qua ông chỉ là vương tử thứ ba của nhà họ Tiết, còn chẳng phải người thừa kế.

Sao ông dám tuyên bố dùng ba tỷ mời tôi về nhà họ Tiết?
Tiết Nguyên Bá sửng sốt, không ngờ Dương Thanh lại biết nhiều về Hoàng tộc và Vương tộc như vậy.

Ông ta nghẹn họng, mặt mũi đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

Ông ta không biết sau khi vạch trần liệu Dương Thanh có giết mình hay không.

“Nếu tôi đoán không sai, chắc hắn ông muốn lấy lý do dùng giá cao mời tôi về nhà họ Tiết để trấn an tôi trước.

Nếu tôi đồng ý, ông sẽ dẫn tôi về, nhà họ Tiết cũng đã chuẩn bị mai phục.

Tôi mà đi sẽ chỉ còn đường chết”.

“Nếu tôi không đồng ý cũng bớt đi sát khí với các người, tha cho các người một mạng.

Sau đó ông sẽ báo cáo về gia tộc, đợi nhà họ Tiết bàn bạc xem có cần phái người tới giết tôi hay không”.

Dương Thanh nói tiếp.

Nghe vậy, Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải đều sợ chết khiếp, bởi vì anh nói trúng phóc ý định của họ.

“Các người cũng không cần nghĩ cách giải thích đâu.

Tôi đã nói ra được như vậy thì tôi cũng hiểu rất rõ tình hình của Hoàng tộc và Vương tộc”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không giết các người, cũng không sợ nhà họ Tiết tiếp tục cho người tới đối phó.

Bởi vì trước thực lực tuyệt đối, không có gì mà nắm đấm không giải quyết được”.

Ngông cuồng!
Bá đạo!
Tiết Nguyên Bá nghĩ về Dương Thanh như vậy.

Dương Thanh muốn dẫn nhà họ Quan và nhà họ Hàn rời khỏi Giang Bình.

Còn nhà họ Tô được chỉ định là gia tộc số một Giang Bình, cũng có nghĩa là không còn cơ hội theo Dương Thanh tới Yến Đô.

“Cảm ơn cậu Thanh!”
Tô Thành Vũ không hề vui vẻ khi nhà họ Tô trở thành gia tộc số một của Giang Bình, ngược lại rất thất vọng.

- ————.

Chương 750: 750: Tung Tích Của Tiết Minh

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều vô cùng kích động.

Hiện giờ ở Giang Bình, nhà họ Hàn đứng đầu, nhà họ Quan đứng thứ hai.

Vậy mà Dương Thanh lại nói nhà họ Tô là gia tộc số một.

Cũng có nghĩa là Dương Thanh định dẫn dắt nhà họ Hàn và nhà họ Quan vào Yến Đô.

Bây giờ nhà họ Trần đã đặt chân đến Yến Đô, trở thành thực lực chỉ thua kém tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Với năng lực của Dương Thanh, chỉ e chẳng mấy chốc nhà họ Hàn và nhà họ Quan cũng sẽ ngang bằng với nhà họ Trần. Nghĩ tới ba thế lực gần bằng tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều do một tay Dương Thanh tạo ra, Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn cảm thấy rất không chân thực.

Cùng lúc đó, Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải đã rời khỏi nhà hàng.

“Bố ơi, chẳng lẽ chúng ta cứ đi vậy sao?”
Tiết Khải không cam lòng nói.
Tiết Nguyên Bá cũng không cam tâm nhưng nghĩ tới sức mạnh khủng bố của Dương Thanh, ông ta không thể không đi.

“Không đi thì ở lại chịu chết à?”, Tiết Nguyên Bá tức giận nói.

Tiết Khải đỏ bừng mắt nói:”Nhưng mà vẫn chưa tìm thấy em Minh”.

Tiết Nguyên Bá đau khổ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau ông ta mới chậm rãi mở mắt: “Có lẽ thằng Minh gặp nạn rồi!”
“Không thể nào!”
Tiết Khải kích động nói: “Em Minh là người nhà họ Tiết chúng ta, đừng nói là đất Giang Hải bé tí này, đến cả Yến Đô

cũng không có ai dám giết nó!”
Từ nhỏ quan hệ của Tiết Khải và Tiết Minh rất thân thiết.

Tiết Khải rất cưng chiều đứa em trai này.

Thế nhưng bây giờ Tiết Minh đột nhiên mất tích không có dấu vết.

“Có lẽ thằng Minh bị Dương Thanh giết rồi.

Ngoại trừ cậu ta, con không nghĩ ra ai dám động đến người nhà họ Tiết chúng ta”, Tiết Khải cả giận nói.

“Câm miệng!”
Tiết Nguyên Bá giận dữ quát: “Con nghe đây, chưa có chứng cứ tuyệt đối không được suy đoán lung tung.

Nếu truyền tới tai Dương Thanh, chúng ta không còn sống trở về nữa đâu!”
“Cậu ta chỉ là một thằng nhóc giỏi đánh đấm thôi.

Kể cả đánh bại được Mông Đan nhưng trong gia tộc vẫn còn mấy cao thủ mạnh hơn Mông Đan”.

Tiết Khải xem thường nói: “Con nghĩ chúng ta nên tìm cao thủ mạnh hơn, dù không đối đầu với Dương Thanh thì ít nhất cũng phải đến Giang Hải tiếp tục tìm kiếm thằng Minh”.

Tiết Nguyên Bá không nói gì, vẻ mặt nghiêm trọng, rõ ràng cũng không muốn rời đi như vậy.

Dù sao con trai út của ông ta cũng mất tích ở Giang Hải.

Nếu không bao giờ được đặt chân tới Giang Hải thật, chẳng phải sẽ không bao giờ tìm được Tiết Minh sao?
“Em Minh là con trai bố đấy! Dù có chết cũng phải nhìn thấy xác chứ?”
Tiết Khải thấy Tiết Nguyên Bá do dự bèn khuyên nhủ.

“Muốn mời cao thủ mạnh hơn tới thì cũng phải báo cáo với ông nội con trước, được ông con đồng ý rồi nói tiếp!”, Tiết Nguyên Bá quyết định.

Tiết Khải vui mừng vội đáp: “Vâng, cứ báo cáo với ông nội đi ạ!”

Tiết Nguyên Bá không dám chậm trễ, gọi điện cho chủ của Vương tộc họ Tiết trên đường tới khách sạn.

“Bố ơi, thằng Minh mất tích hai ngày, rất có khả năng đã gặp nạn!”, Tiết Nguyên Bá trầm giọng nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, chủ của Vương tộc họ Tiết hỏi.

Bấy giờ Tiết Nguyên Bá mới kể lại toàn bộ mọi chuyện.

“Thật to gan, dám giết cháu nội của Tiết Vương ta đây sao?” Lão ta giận dữ nói: “Bố sẽ cho Lạc Trần tới Giang Hải, dù có lật tung cả đát Giang Hải lên cũng phải tìm được thằng Minh”.

“Vâng thưa bố!”
Tiết Nguyên Bá mừng rỡ vội đáp.

Lạc Trần là cao thủ thứ ba nhà họ Tiết, còn Mông Đan bị Dương Thanh đánh gãy tay chỉ mới xếp thứ năm.

Tuy hạng ba và hạng năm không cách bao xa nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người vô cùng lớn.

Lạc Trần có thể lấy mạng Mông Đan trong vòng một nốt nhạc chứ đừng nói là đánh gãy tay.

Tiết Nguyên Bá biết Dương Thanh rất mạnh nhưng ông ta không tin anh có thể đánh bại cả Lạc Trần.

“Con nói người kia có thể đánh bại Mông Đan dễ như trở bàn tay, chắc chắn không phải kẻ tầm thường, rất có khả năng là người đi theo một vị Tướng quân của biên giới nào đó”.

Tiết Vương không yên tâm, lên tiếng nhắc nhở: “Gặp phải loại người này, một là dứt khoát loại bỏ không để ai tra ra được dấu vết, hai là không được đối đầu”.

“Con hiểu ý bố rồi.

Bố yên tâm, con sẽ cố hết sức tránh đụng chạm đến cậu ta”, Tiết Nguyên Bá đáp.

“Được, bố sẽ lập tức phái Lạc Trần tới Giang Hải.

Có chuyện gì phải lập tức báo lại cho bố!”, Tiết Vương nói xong liền cúp máy.

“Bố ơi, Dương Thanh thực sự có thể là người của một vị Tướng quân nào đó sao?”
Tiết Khải nghi hoặc hỏi.

Tiết Nguyên Bá trầm giọng nói: “Bố cũng không biết rõ về bốn biên giới nhưng chắc chắc là thế lực tương đương với Hoàng tộc”.

“Dương Thanh có thể dễ dàng đánh bại Mông Đan, bố đoán cậu ta có lẽ cậu ta có thể xếp thứ tư trong nhà họ Tiết”.

“Nếu ở trong Hoàng tộc, có lẽ sẽ nằm trong top mười”.

“Dù Dương Thanh từng là lính của biên giới nào, thực lực đều nằm trong top mười của nơi đó.

Người như vậy chỉ có thể là cao thủ bên người Tướng quân.”.

“Kể cả là của Tướng quân biên giới phía Tây có thực lực yếu nhất, nếu chúng ta giết Dương Thanh, bị Tướng quân biên giới phía Tây biết được sẽ phải gánh chịu hậu quả cực kỳ nghiêm trọng”.

Nghe Tiết Nguyên Bá nói vậy, rốt cuộc Tiết Khải đã hiểu tại sao người kiêu căng như ông ta lại phải cúi đầu trước Dương Thanh.

Một khi tướng quân nổi giận, máu chảy thành sông!
Nghe nói thực lực của các vị Tướng quân đều sâu không lường được, một người có thể địch lại cả một quốc gia.

Nhà họ Tiết có thể tùy tiện đắc tội với người như vậy sao?
Dù sao Tiết Minh cũng là người sống sờ sờ ra đó, gặp bao nhiêu người, đương nhiên không thể giấu đi mọi hành tung của gã.

Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải vừa trở về khách sạn, Tiết Khải nhận được một cuộc gọi: “Cậu Khải, chúng tôi tra được lần cuối cùng cậu Minh xuất hiện là ở Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời.

Kỳ lạ là hệ thống camera giám sát ở đó bị tê liệt cùng ngày, không có manh mối gì liên quan tới cậu Minh!”
- ————.

Chương 751: 751: Tốt Nhất Là Giết Luôn

“Có manh mối về thằng Minh rồi à?”
Nghe thấy thế, Tiết Khải khấp khởi vui mừng gặng hỏi.

Đối phương nói: “Chính xác là cậu Minh! Ngày thường ban ngày Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời có rất ít khách.

Sáng hôm đó có người thấy cậu Minh tới đây, vừa hay cậu ấy ưng ý hai cô gái xinh đẹp, còn đưa vào phòng VIP nữa”.

“Quan trọng là hai cô gái kia vô cùng đẹp, người chứng kiến mới nhìn thêm mấy lần”.
“Sáng hôm qua toàn bộ hệ thống camera giám sát của Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời bị tê liệt.

Chuyện này quá trùng hợp, nhất định có người động tay động chân”.

Sắc mặt Tiết Khải tối sầm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chắc chắn hai cô gái bị Tiết Minh ép tới Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời biết thằng Minh đang ở đâu”.

“Nếu là người xinh đẹp, chắn hẳn sẽ rất có tiếng ở Giang Hải.

Cậu cứ tìm ảnh của top 100 người đẹp Giang Hải tới cho người chứng kiến nhận diện xem hai cô gái bị Tiết Minh đưa tới là ai”.

Đối phương vội vàng đáp: “Vâng thưa cậu Khải.

Tôi lập tức đi làm ngay”.
Sau khi cúp máy, Tiết Khải kích động nói: “Bố ơi, cuối cùng cũng có tin tức của em Minh rồi.

Con tin chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được nó”.

Tiết Nguyên Bá lại không hề vui vẻ như Tiết Khải, càng thêm lo lắng: “Hy vọng có thể tìm được thằng Minh”.

Trước khi xác nhận Tiết Minh còn sống, bất kỳ tin tức gì với bọn họ đều là tin xấu, chỉ khiến bọn họ lo lắng hơn.

Dương Thanh không hề hay biết Tiết Khải đã tìm được người chứng kiến.

Lúc này anh đã về tới dinh thự Vân Phong.

“Bố!”
Thấy anh về, Tiêu Tiêu sung sướng reo lên như chú chim nhỏ, nhào vào lòng anh.

Dương Thanh bế con gái, cưng chiều hỏi: “Nhớ bố rồi hả?”
Tiêu Tiêu gật đầu đáp: “Nhớ ạ!”
Dứt lời, Tiêu Tiêu mếu máo nói: “Nhưng mà bố bận quá, lâu rồi không chơi với con”.

Dương Thanh thấy rất áy náy.

Lúc trước anh vẫn luôn ở Yến Đô, mới trở về Giang Hải chưa lâu, không có thời gian ở bên Tiêu Tiêu.

“Mấy ngày nữa bố đưa con đến nhà mới của chúng ta, sẽ quen thêm rất nhiều bạn mới, được không con?”
Dương Thanh cười hỏi.

Tiêu Tiêu buồn rầu đáp: “Nhưng con thích bạn học bây giờ, cũng thích nhà lớn bây giờ, không muốn rời khỏi, phải làm sao ạ?”
Thấy con gái không nỡ rời đi, Dương Thanh hơi đau lòng.

Nhưng để người nhà được an toàn, anh chỉ có thể để bọn họ ở bên cạnh mình.

“Ăn cơm nào!”
Đúng lúc này, Tần Y và Tần Thanh Tâm bưng đồ ăn ra khỏi phòng bếp.

Tiêu Tiêu lập tức dời sự chú ý.

“Con muốn ăn thịt!”
Tiêu Tiêu thấy món thịt kho tàu Tần Y nấu liền thèm nhỏ dãi, vẻ mặt buồn bã vừa rồi lập tức tan biến.

“Bố ơi, chuyện ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà sắp xếp tới đâu rồi ạ?”
Sau bữa ăn, Tần Thanh Tâm và Tần Y dọn rửa, Tiêu Tiêu ngồi

dưới thảm chơi đùa, Dương Thanh và Tần Đại Dũng ngồi trên sofa trong phòng khách.

Tần Đại Dũng cười đáp: “Con yên tâm, công ty này vốn chẳng to lắm, bố sắp xếp xong xuôi hết rồi”.

“Tốt quá.

Đợi mấy ngày nữa Tâm với Y Y giải quyết xong chuyện ở tập đoàn Nhạn Thanh và tập đoàn Tam Hòa, chúng ta sẽ đi Yến Đô.

Ở đó đã chuẩn bị hết rồi”, Dương Thanh nói.

Trên mặt Tần Đại Dũng chợt lộ vẻ do dự.

“Bố có gì muốn nói với con à?”, Dương Thanh hỏi.

Bấy giờ Tần Đại Dũng mới lên tiếng: “Mặc dù bố cũng rất muốn tiếp tục giúp con nhưng bố già rồi.

Tập đoàn Nhạn Thanh quá lớn, nơi nơi đều có người tài.

Dù bố có đi cũng không giúp được gì cho con”.

“Bố có tính toán gì không?”, Dương Thanh hỏi.

Tần Đại Dũng nhìn Tiêu Tiêu đang chơi đùa bên cạnh, cưng chiều nói: “Bố nghĩ sau này cứ chăm con cho hai đứa, hai đứa cũng có thể yên tâm làm việc”.

“Bố vốn có ước mơ quản lý công ty, con đã giúp bố thực hiện ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Bây giờ dù bố có chết cũng không hối tiếc”.

Dương Thanh vội vàng nói: “Bố còn trẻ lắm, nói mấy lời này làm gì?”
Tần Đại Dũng chỉ cười không đáp.

“Nếu bố lo gây thêm phiền phức cho công việc của con, con hi vọng bố đừng nghĩ nhiều nữa, cứ yên tâm làm việc ở Nhạn Thanh đi”.

“Nếu bố thực sự cảm thấy thỏa mãn, bây giờ chỉ muốn trông cháu, đương nhiên con sẽ ủng hộ bố về hưu”.

“Con hi vọng bố được làm theo ý mình.

Chỉ cần bố vui vẻ, thế nào cũng được”.

Dương Thanh chân thành nói.

Công ty nhỏ bé như vật liệu xây dựng Long Hà chẳng là gì với anh.

Lúc trước anh giữ lại chỉ để Tần Đại Dũng rèn luyện mà thôi.

Đúng như lời Tần Đại Dũng vừa nói, tập đoàn Nhạn Thanh có rất nhiều người tài.

Ông ấy chưa chắc có thể giúp được bao nhiêu.

Tần Đại Dũng cười đáp: “Bố thực sự muốn về hưu, trông con cho hai đứa”.

“Được.

Nếu bố đã quyết định như vậy, con cũng không ép buộc nữa.

Con sẽ thuê một người giúp việc tới nấu cơm, dọn dẹp phòng ốc và giúp bố trông Tiêu Tiêu”, Dương Thanh cười nói.

“Ông chủ nói lần này tới Giang Hải, tôi phải nghe theo sự sắp xếp của Tam vương tử”.

Lạc Tràn nói: “Tam vương tử có việc gì cần làm xin cứ nói”.

Hai mắt Tiết Nguyên Bá lập tức đỏ bừng, trong mắt tràn ngập sát khí: “Ông Lạc, tôi muốn ông giúp tôi thăm dò một người trẻ tuổi.

Nếu có thể, tốt nhất là giết luôn!”

- ————.

Chương 752: 752: Ông Lạc Kinh Hãi

Tối qua Tiết Khải đã tra ra được, người chứng kiến nói hai cô gái bị Tiết Minh cưỡng ép đưa vào phòng VIP là Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Bọn họ còn biết Tần Thanh Tâm là vợ của Dương Thanh, còn Tần Y là em vợ anh.

Tiết Khải vốn đã nghi ngờ Tiết Minh mất tích liên quan đến Dương Thanh.

Lần cuối cùng Tiết Minh xuất hiện là ở Karaoke Thời Gian Tuyệt Vời, còn ở cùng vợ và em vợ của Dương Thanh.

Khi đó bên cạnh Tiết Minh có cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết bảo vệ.
Bây giờ Tiết Minh và cao thủ kia đều mất tích, nhất định là do Dương Thanh làm.

Ở cái đất Giang Hải nho nhỏ này còn ai có thể làm Tiết Minh mất tích dưới sự bảo vệ của cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết?
"Ông Lạc hãy thăm dò một thằng nhóc tên Dương Thanh.

Thằng Minh mất tích có liên quan tới cậu ta, thậm chí rất có khả năng thằng Minh đã bị cậu ta hại".

Tiết Nguyên Bá nghiến răng nghiến lợi nói.
Lạc Trần kinh ngạc hỏi: "Tôi nhớ người bảo vệ cậu Minh là cao thủ xếp thứ mười của nhà họ Tiết cơ mà.

Một thằng nhóc hai mươi bảy tuổi thực sự có thể bắt cậu Minh đi được sao?"
Nếu là trước kia, Tiết Nguyên Bá cũng sẽ không tin.

Nhưng tối qua ông ta đã chứng kiến Dương Thanh dễ dàng bẻ gãy tay Mông Đan.

Ông ta gật đầu đáp: "Đến cả Mông Đan cũng không phải đối thủ của cậu ta, vừa mới xông vào đã bị bẻ gãy tay".

Lần này, sắc mặt Lạc Trần nghiêm túc hẳn lên.

Lão ta biết Mông Đan là cao thủ xếp thứ năm của nhà họ Tiết, tuy thấp hơn lão ta hai hạng nhưng thực lực tuyệt đối tương đương với cao thủ đứng đầu của tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô.

Vậy mà ở đất Giang Hải bé nhỏ lại bị một thằng nhóc mới hai bảy tuổi bẻ gãy tay?
Có thể thấy thực lực của thằng nhóc này rất khủng bố.

Trên đường rời khỏi sân bay, Tiết Nguyên Bá nói cho Lạc Trần toàn bộ thông tin điều tra được về Dương Thanh và cả suy đoán của chính mình.

Lạc Trần không còn thái độ khinh địch nữa, trầm giọng nói: "Theo như cậu nói, có lẽ cậu ta là cao thủ của biên giới phía Bắc".

"Biên giới phía Bắc?"
Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải đều sững sờ.

Bọn họ biết rõ trong bốn vùng biên giới, biên giới phía Bắc có điều kiện gian khổ nhất nhưng lại nắm giữ thực lực mạnh nhất.

Đặc biệt là Tướng quân biên giới phía Bắc vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu bốn vùng biên giới, dù là các gia tộc theo võ đạo lâu đời cũng không có đối thủ.

"Có thể dễ dàng đánh bại Mông Đan chứng tỏ thực lực của cậu ta không kém hơn tôi bao nhiêu.

Cậu ta mới hai bảy tuổi đã có sức mạnh khủng khiếp như vậy, chỉ có thể là người của biên giới phía Bắc".

Lạc Trần lo lắng nói: "Nếu cậu muốn tôi đi thăm dò, tìm cơ hội tiêu diệt cậu ta, chỉ e không có khả năng".

"Nghe nói biên giới phía Bắc rất bao che người mình.

Dù Dương Thanh đã giải ngũ thì cũng là người của Tướng quân biên giới phía Bắc".

"Nếu các cậu muốn đấu với cậu ta đến cùng, nhất định phải chắc chắn giết được.

Lỡ cậu ta không chết, chắc chắn Tướng quân biên giới phía Bắc sẽ biết được.

Lúc đó sẽ là ngày tận thế của nhà họ Tiết".

Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải vốn định nhờ Lạc Trần thăm dò nhưng nghe lão ta phân tích, cả hai đều cảm thấy nguy hiểm chết người đang ập tới.

"Ông Lạc thấy chúng tôi nên làm gì bây giờ?"
Một lúc sau, Tiết Nguyên Bá cung kính hỏi.

Lạc Trần suy tư rồi đáp: "Nhà họ Tiết vẫn không nên đắc tội cậu ta thì hơn!"
"Nhưng rất có thể thằng Minh đã bị cậu ta giết chết!"
Tiết Nguyên Bá đỏ mắt nói: "Chẳng lẽ tôi phải từ bỏ cơ hội báo thù cho thằng Minh như vậy sao?"
"Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!"
Lạc Trần bình tĩnh nói: "Hiện giờ đang là giai đoạn quan trọng nhất của cậu.

Ông chủ đang muốn chọn người thừa kế, nếu cậu lại gây phiền phức cho gia tộc, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới cuộc tranh giành quyền thừa kế".

Tiết Nguyên Bá bỗng mở to mắt.

Lạc Trần là người thân cận với Tiết Vương, nhiều khi còn biết nhiều hơn cả ba đứa con bọn họ.

.

ngôn tình tổng tài
Rõ ràng Lạc Trần đang cố ý lấy lòng Tiết Nguyên Bá, nếu không cũng sẽ không để lộ tin tức quan trọng như vậy.

"Cảm ơn ông Lạc!"
Tiết Nguyên Bá chắp tay, cúi đầu cảm ơn.

Lạc Trần mỉm cười: "Tôi không nói gì cả!"
Tiết Nguyên Bá hiểu ý, vội nói: "Tôi chỉ muốn cảm ơn ông Lạc từ xa tới Giang Hải giúp tôi".

Dương Thanh có thị lực vượt xa người thường, dễ dàng trông thấy một ông già mặc áo xám đang ở dưới tòa nhà.

Lão ta chính là cao thủ xếp thứ ba của nhà họ Tiết, Lạc Trần.

Dường như lão ta cảm giác được Dương Thanh đang nhìn mình, lập tức ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất.

Khi nhìn thấy Dương Thanh, trong mắt Lạc Trần tràn đầy kinh hãi.

- ————.

Chương 753: 753: Giúp Một Chuyện

Lạc Trần là cao thủ xếp thứ ba nhà họ Tiết, tính cả Chiêu Châu cũng phải là cao thủ top đầu.

Vậy mà khi lão ta vẫn chưa phát hiện ra Dương Thanh, anh đã phát hiện ra lão ta trước, chứng tỏ Dương Thanh cực kỳ nhạy bén.

Chỉ cao thủ có thực lực cực cao mới có cảm giác nhạy bén như vậy.

Nhưng vẫn còn điều khiến Lạc Trần ngạc nhiên hơn.
"Ông có việc gì sao?"
Giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên sau lưng lão ta.

Lạc Trần quay lại đã thấy gương mặt quen thuộc, chính là Dương Thanh mười giây trước vẫn còn đang ở trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Làm sao cậu ta có thể từ tầng cao nhất chạy tới trước mặt mình chỉ trong mười giây ngắn ngủi?
"Không có gì, đi ngang qua thôi!"
Mặc dù Lạc Trần rất kinh hãi nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh nhìn chằm chằm Dương Thanh: "Chàng trai trẻ rất không đơn giản!"
Dương Thanh lạnh giọng đáp: "Lớn tuổi rồi thì ở nhà cho an toàn.

Bên ngoài nhiều nguy hiểm.

Sơ ý ngã xuống, người khác sẽ sợ ông là đồ lừa đảo không dám cứu".

Lạc Trần híp mắt lại, cảm nhận được sự uy hiếp trong lời nói của Dương Thanh.

Rõ ràng anh đã biết thân phận của ông ta, đang ám chỉ ở Giang Hải rất nguy hiểm.

"Cậu nói rất đúng, tôi về nhà ngay đây!"
Lạc Trần híp mắt cười, lập tức quay lưng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Lạc Trần, trong mắt Dương Thanh chợt lóe lên.

Khi thực lực của một người đạt tới đẳng cấp nhất định, chỉ người mạnh tương đương mới cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của người đó.

Dương Thanh cảm thấy được khí thế kinh người của Lạc Trần nên mới đoán lão ta tới từ Vương tộc.

Mấy ngày nay chỉ có Vương tộc nhà họ Tiết có xung đột với anh.

Vậy thì ông già này chính là cao thủ nhà họ Tiết phái tới.

"Hy vọng nhà họ Tiết biết điều một chút!"
Dương Thanh lạnh nhạt nói một câu rồi quay người lên tầng.

Anh đến gặp Lạc Trần chính là vì muốn đe dọa nhà họ Tiết đừng làm gì thiếu suy nghĩ.

Sau khi rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, Lạc Trần mới giật mình phát hiện sau lưng ướt đẫm.

"Tam vương tử à, lần này cậu chọc phải tổ kiến lửa rồi".

Lạc Trần thở dài thì thào.

Nửa tiếng sau trong một căn biệt thự.

"Không biết ông Lạc gặp Dương Thanh thế nào rồi?"
Tiết Nguyên Bá đứng ngồi không yên nói.

"Bố đề cao thực lực của Dương Thanh hơi quá rồi đấy!"
Tiết Khải xem thường nói: "Cậu ta có mạnh cỡ nào cũng đâu thể mạnh hơn ông Lạc?"
Tiết Nguyên Bá lắc đầu: "Không phải bố lo ông Lạc đánh không lại, mà là lo Dương Thanh bị thương nặng, Tướng quân biên giới phía Bắc để ý tới thì xong đời".

"Bố bi quan thế? Sao bố không nghĩ là ông Lạc có thể dễ dàng giết chết Dương Thanh?", Tiết Khải hỏi.

"Tôi thực sự không phải đối thủ của Dương Thanh!"
Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Trần vang lên.

Lão ta bước vào biệt thự.

“Ông Lạc!”
Tiết Nguyên Bá thấy Lạc Trần trở về, rốt cuộc thở phào một hơi.

Nhưng câu nói vừa rồi lại khiến ông ta khiếp sợ không gì sánh được: “Ông đấu với Dương Thanh rồi à?”
Lạc Trần lắc đầu cười tự giễu.

Tiết Nguyên Bá và Tiết Khải lại càng hoảng sợ.

Chưa đấu đã biết không phải đối thủ của Dương Thanh rồi sao?
“Sau này cậu đừng trêu chọc Dương Thanh nữa.

Cậu ấy với chúng ta không cùng một thế giới đâu”, Lạc Trần nói.

Lần này, hai bố con hoàn toàn ngơ ngác.

Không cùng một thế giới nghĩa là sao?
Lạc Trần không chịu giải thích, chỉ nói: “Nếu cậu không còn việc gì khác, tôi về gia tộc trước đây”.

Lúc này Tiết Nguyên Bá mới giật mình lấy lại tinh thần.

Tiết Vương phái Lạc Trần tới để đối phó Dương Thanh, bây giờ Lạc Trần nói mình không phải đối thủ, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Không còn gì nữa đâu.

Ông Lạc vất vả rồi!”
Tuy Lạc Trần không giải quyết được Dương Thanh nhưng thái độ của Tiết Nguyên Bá vẫn rất cung kính.

“Được, tôi đi đây!”
Dứt lời, Lạc Trần lập tức rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai bố con.

Sắc mặt Tiết Nguyên Bá cực kỳ khó coi, im lặng một lúc rồi đứng dậy nói: “Chúng ta cũng về gia tộc!”
Tối hôm qua Dương Thanh đã bảo bọn họ rời khỏi Giang Hải, ai biết anh có tìm tới nữa không.

Hai người vừa mới rời khỏi Giang Hải, Dương Thanh liền nhận được tin tức.

“Cậu Thanh, Tiết Nguyên Bá đi thật rồi”.

Dương Thanh lái xe đưa Tô San tới tiệm ăn họ Trần.

Tô San vô cùng nhiệt tình gắp thức ăn và rót nước cho Dương Thanh.

Bữa cơm này kéo dài một tiếng đồng hồ.

“Dương Thanh, tôi muốn nhờ anh giúp nhà họ Tô một chuyện!”
Cơm nước xong xuôi, Tô San đột nhiên lên tiếng.

- ————.

Chương 754: 754: Chuyện Đêm Đó

Dường như Dương Thanh không nghe thấy cô ta nói gì, ung dung bưng một chén trà nóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thực ra anh cũng đang rất do dự có nên hỏi Tô San hay không.

Dù thế nào cô ta cũng là bạn thân của Tần Thanh Tâm, anh không muốn vợ mình bị cô ta làm tổn thương.

Thấy Dương Thanh im lặng, Tô San lại nói tiếp: "Tôi muốn xin anh cho nhà họ Tô một cơ hội theo anh tới Yến Đô".
"Bố cô bảo cô tới xin tôi à?", Dương Thanh hỏi.

Tô San gật đầu: "Tôi biết bố tôi không giữ vững lập trường nhưng ông ấy được như ngày hôm nay đều là nhờ tính cẩn thận.

Đương nhiên cũng có thể nói là ông ấy nhát gan sợ phiền phức".

"Ông ấy không đủ tin tưởng anh nhưng cũng chỉ vì gia tộc.

Hi vọng anh nể tình ông ấy chưa từng làm hại anh, cho ông ấy thêm một cơ hội nữa".

Dương Thanh không chút do dự lắc đầu: "Tôi không để gia tộc khác thay thế nhà họ Tô ở Giang Bình đã là sự khoan dung lớn nhất".
"Nể tình tôi cũng không được sao?", Tô San đỏ mắt hỏi.

Dương Thanh kiên quyết lắc đầu: "Không được!"

Tô San không thuyết phục nữa, tự rót đầy một ly rượu vang rồi uống cạn.

Sau đó cô ta lại uống cạn thêm một ly nữa rồi mới đặt ly xuống.

"Sao tôi có cảm giác anh rất lạnh nhạt với tôi?", Tô San đột nhiên hỏi.

Dương Thanh nhìn chằm chằm cô ta: “Cô làm ra chuyện quá đáng với tôi như vậy, sao tôi phải nhiệt tình với cô?”
Dương Thanh đang không biết phải nhắc tới chuyện kia thế nào, không ngờ Tô San lại gợi chuyện trước.

Nghe vậy, Tô San sững sờ hỏi: “Tôi làm chuyện gì quá đáng với anh?”
Người đàn bà này rất biết giả vờ.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh hẳn xuống: “Người gửi cho Tâm ảnh chụp của chúng ta là tài khoản phụ của cô phải không?”
Tô San kinh ngạc run lẩy bẩy, không ngờ Dương Thanh biết được.

Nhưng cô ta ngụy trang rất tốt, vội vàng nói: “Rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Ảnh chụp của chúng ta là sao?”
Dương Thanh không lên tiếng, ung dung uống trà.

Đôi mắt sắc bén của anh bỗng quét về phía Tô San như có thể nhìn thấu cô ta, lạnh giọng nói: “Chắc cô vẫn còn nhớ Ngô Vũ của Studio Giai Lệ chứ?”
Lần này, Tô San hoàn toàn sững sờ.

Bởi vì Ngô Vũ của Studio Giai Lệ chính là thợ chụp ảnh cô ta thuê chụp mình và Dương Thanh cùng vào khách sạn.

Dương Thanh đã biết Ngô Vũ, chắc chắn cũng biết người thuê anh ta chính là Tô San.

“Tâm vẫn luôn coi cô là bạn thân nhất, sao cô lại đối xử với cô ấy như vậy? Tại sao cô muốn châm ngòi ly gián vợ chồng chúng tôi?”
Dương Thanh không ngừng chất vấn, Tô San cảm thấy áp lực đè nặng như ngọn núi.

Tô San mím chặt môi, đôi mắt long lanh nhìn Dương Thanh, vẻ mặt tủi hổ.

“Bởi vì em thích anh!”
Tô San đột nhiên nói.

Ầm!
Dương Thanh giật nảy mình.

Tô San nói thích anh sao?
Sao lại như vậy được?

“Từ lần anh cứu em ở cổng nhà họ Tô, em đã thích anh rồi!”, Tô San nghẹn ngào nói.

“Cả lần em bị đuổi giết trên đường cao tốc tới Yến Đô, anh cũng cứu em!”
“Anh biết không? Em đã định từ bỏ tình cảm sai trái này, nhưng sau nhiều lần được anh cứu, em phát hiện anh đã chiếm lấy cả trái tim em”.

“Em cũng không muốn vì anh mà phá hủy tình bạn với Thanh Tâm, nhưng em rất thích anh, khổng thể quên được!”
Tô San đột nhiên òa khóc.

Lúc này Dương Thanh mới tỉnh ngộ.

Anh được người ta tỏ tình, còn là bạn thân của vợ anh.

Chuyện cẩu huyết như vậy lại xảy ra với anh!
“Chắc hẳn cô phải biết tình cảm của tôi và Tâm rất sâu đậm.

Để tới được ngày hôm nay, chúng tôi đã phải trải qua bao nhiêu gian nan”.

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Chúng ta không có hi vọng gì đâu.

Đời này tôi chỉ yêu một mình Tâm”.

“Không cần biết cô nói thật hay giả, tôi hy vọng đây là lần cuối cùng”.

Nói xong, Dương Thanh dứt khoát đứng dậy rời đi.

Anh không muốn có quan hệ gì người phụ nữ này nữa.

“Dương Thanh!”

Tô San cuống quít đuổi theo túm lấy tay anh.

Dương Thanh cau mày, bực bội hỏi: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”
“Em thích anh, em không cần anh đối xử với em được như Thanh Tâm, chỉ xin anh chia sẻ cho em một chút tình yêu là đủ rồi”.

Tô San bỗng nhiên ôm chặt Dương Thanh, gào khóc nói: “Em nguyện làm người tình của anh, có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì!”
Dương Thanh bỗng thấy mềm lòng, nhưng chỉ là lòng thương hại, không phải yêu thích.

“Tô San, nếu cô đồng ý, chúng ta vẫn có thể làm bạn.

Nhưng tôi thật lòng hi vọng cô có thể từ bỏ tình cảm với tôi.

Chúng ta không có hi vọng gì đâu!”
Giọng điệu của Dương Thanh mềm mỏng hơn một chút.

Dứt lời, anh quay lưng rời đi.

Nhưng vừa bước tới cửa đã nghe thấy Tô San hỏi: “Anh không muốn biết đêm em đưa anh vào khách sạn, giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?”
Dương Thanh lập tức dừng bước, quay lại nhìn Tô San, trong mắt hiện lên sát khí mãnh liệt: “Nếu cô dám nói lung tung, tôi sẽ khiến cô mãi mãi không nói được nữa!”
- ————.

Chương 755: 755: Người Phụ Nữ Xảo Trá

Tô San chẳng hề e sợ đối mặt với ánh mắt đáng sợ của Dương Thanh.

Rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, Dương Thanh không hề có chút ấn tượng nào.

Dù thực sự xảy ra chuyện gì cũng là trong khách sạn, Dương Thanh muốn tra cũng hết cách.

"Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô San, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Tô San tủi thân lau nước mắt, châm chọc nói: "Anh đã nói đến mức này, đêm đó xảy ra chuyện gì còn quan trọng nữa sao?"
Dương Thanh nghẹn họng.

Đúng là như vậy, dù hai người xảy ra chuyện khó nói, anh cũng sẽ không chấp nhận Tô San.

Cả đời này anh chỉ yêu một người, hơn nữa bọn họ còn có một cô con gái.
Đêm hôm đó anh uống say, nhưng Tô San vẫn còn tỉnh táo.

Nếu xảy ra chuyện cũng là lỗi của cô ta.

"Anh khiến em rất thất vọng!"
Tô San thấy Dương Thanh không nói gì, đau khổ khóc lóc rời đi.

Dương Thanh ngồi một mình trong phòng, tâm trạng cực kỳ bực bội, thậm chí không dám nghĩ tới đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không có gì thì thôi, nhưng nếu thực sự có gì đó, chẳng phải anh đã phản bội Tần Thanh Tâm rồi sao?
Liệu Tâm có tha thứ cho mình không?
Trông bộ dạng vừa rồi của Tô San, Dương Thanh biết rất có thể đêm đó hai người đã có gì đó.

Một lúc lâu sau, anh mới bình tĩnh lại.

Anh gọi một cuộc điện thoại: “Điều tra cho tôi đêm mùng 9 tháng 11, tôi bị Tô San đưa tới khách sạn, cô ta đã ở trong phòng tôi bao lâu”.

“Anh Thanh, xảy ra chuyện gì à?”, Mã Siêu kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh không muốn nhiều lời, lạnh giọng nói: “Mau chóng điều tra rõ ràng cho tôi!”
“Vâng!”
Mã Siêu vội vàng ngậm miệng.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh mới rời đi.

Anh vừa quay lại tập đoàn Nhạn Thanh đã nhận được điện thoại của Mã Siêu: “Em tra được rồi!”
“Nói!”
“Đêm hôm đó Tô San đưa anh vào khách sạn.

Hai người cùng vào một phòng nhưng sáu giờ sáng hôm sau cô ta mới bước ra”.

Nghe vậy, Dương Thanh lập tức thẫn thờ.

Thực ra anh đã biết đêm đó mình và Tô San ở cùng nhau, chỉ là không có chứng cứ.

Bây giờ Mã Siêu đã xác nhận chuyện này.

Có nghĩa là đêm đó anh và Tô San ở chung một phòng.

Anh uống say, Tô San lại thích anh.

Hiện giờ chỉ có Tô San biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Anh Thanh, có phải anh làm gì có lỗi với chị dâu rồi không?” Mã Siêu đột nhiên hỏi.

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, cắn răng nói: “Đêm đó tôi không biết gì cả”.

“Nhưng nếu hai người thực sự xảy ra chuyện gì thì sao?”.

đam mỹ hài
Mã Siêu lại hỏi: “Nếu chị dâu biết chuyện, chị ấy có tha thứ cho anh không?”
Dương Thanh chỉ cảm thấy rất phiền phức.

Anh không hề hay biết rốt cuộc đêm đó anh có làm gì có lỗi với Tần Thanh Tâm hay không.

“Em thấy cô ta đang cố ý.

Nói trắng ra chính là loại trà xanh xảo trá”.

Mã Siêu khinh thường nói: “Rõ ràng cô ta là bạn thân của chị dâu, đưa anh đi khách sạn cũng được nhưng không nên ở lì trong phòng không chịu ra”.

“Em nghĩ bây giờ anh nên thẳng thắn với chị dâu, ít nhất có thể chứng minh khi anh biết chuyện đã lập tức nói cho chị ấy biết”.

“Phụ nữ ghét nhất là bị lừa gạt.

Nếu anh không nói cho chị dâu, sau này chị ấy mà biết sẽ rất đau lòng, khó mà tiếp nhận”.

Nếu là trước kia, Dương Thanh đã mắng Mã Siêu từ lâu rồi.

Nhưng hôm nay anh lại kiên nhẫn nghe anh ta nói hết những lời này.

Tần Thanh Tâm mới chỉ nhận được ảnh chụp hai người cùng vào khách sạn đã nổi giận.

Nếu cô biết hai người còn ở cùng phòng cả đêm, chắn chắn cô sẽ không thể chịu nổi.

“Không được, chưa thể cho Tâm biết được.

Tôi phải xác định đêm đó giữa tôi và Tô San có xảy ra chuyện gì không đã”.

Sau một lúc im lặng, Dương Thanh bỗng nói.

“Cô San San, cháu nhớ cô lắm đấy!”
Tiêu Tiêu lập tức chạy tới nhào vào ngực đối phương.

Dương Thanh thấy Tô San tới, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Sao cô ta lại tới đây?
- ————.

Chương 756: 756: Thành Thật Khai Báo

Tần Thanh Tâm cũng bê hai món ăn ra khỏi phòng bếp.

“Chồng em về rồi à?”
Tần Thanh Tâm thấy Dương Thanh về nhà thì rất vui.

Dương Thanh gật đầu hỏi: “Y Y đâu rồi?”
Tần Thanh Tâm ngại ngùng nhìn Tô San rồi nói: “Con bé về phòng rồi!”
Tần Y vẫn luôn không thích Tô San, sau khi Tần Thanh Tâm nhận được ảnh chụp Tô San và Dương Thanh cùng vào khách sạn, cô ta lại càng ghét bỏ.

“Tiêu Tiêu tới chỗ dì út nào!”
Lúc này Tần Y ra khỏi phòng, không vui nói với Tiêu Tiêu đang rúc vào ngực Tô San.
“Dì út!”
Tiêu Tiêu trông thấy Tần Y lại vội vàng chạy tới.

“Dì nói với cháu bao nhiêu lần rồi, trừ mẹ và dì ra không được nhận quà của người phụ nữ nào khác.

Cháu quên rồi hả?”, Tần Y cố tình nói.

Tiêu Tiêu liếc nhìn Tô San, trong tay vẫn cầm búp bê Tô San tặng, tiếc nuối nói: “Nhưng cô San San không phải người ngoài!”
Tần Y đen mặt buông Tiêu Tiêu ra, cả giận nói: “Được lắm, uổng công dì thương cháu, bây giờ không thèm nghe lời dì nữa”.

Thấy Tần Y giận, Tiêu Tiêu rất tủi thân, vội vàng nói: “Cháu nghe lời mà dì út!”
Tô San mỉm cười đi tới: “Tiêu Tiêu à, dì cháu nói không sai.

Trên đời này ngoại trừ mẹ cháu và dì út, tất cả những người phụ nữ khác đều là người ngoài, kể cả cô”.

“Tôi đang dạy dỗ cháu tôi, liên quan gì tới chị?”, Tần Y nổi giận nói.

Tần Thanh Tâm thấy thế vội vàng khuyên nhủ: “Y Y, em đừng như vậy.

San San đã giải thích rõ ràng rồi mà!”
“Có mỗi chị dễ bị bắt nạt thôi.

Người ta muốn cướp chồng chị, chị còn tin lời người ta”.

Tần Y giận dữ nói.

Dứt lời, cô ta bỏ về phòng.

Tần Thanh Tâm cũng hơi bực mình: “Em đứng lại đó cho chị!”
Tô San vội vàng bước tới kéo tay Tần Thanh Tâm, đỏ mắt nói: “Tại mình không tốt, nếu hôm đó mình gọi cho cậu nói trước một tiếng thì đã không có hiểu lầm như bây giờ”.

“Chuyện này không thể trách cậu được.

Tại con bé Y ngày càng ngang bướng, cậu đừng để bụng.

Lát nữa mình sẽ nói chuyện với con bé”, Tần Thanh Tâm an ủi.

Tô San cười gượng đáp: “Cậu đừng la Y Y, đừng vì mình mà ảnh hưởng tới tình chị em của hai người”.

“Được rồi, mình đã giải thích rõ mọi chuyện.

Mình đi trước đây”.

Tô San nói xong định rời đi.

“Mình nấu xong cơm rồi, cậu ở lại ăn rồi hẵng đi!”, Tần Thanh Tâm vội vàng ngăn lại.

Tô San chỉ mỉm cười rồi bỏ đi, Tần Thanh Tâm không ngăn kịp.

Tiếng xe nổ máy mau chóng vang lên.

Sau đó Tần Thanh Tâm cũng về phòng, hung dữ lườm Dương Thanh: “Đều tại anh!”
Dương Thanh mỉm cười bất lực, cũng không phản bác.

Tần Y thực sự tức giận, cơm tối cũng không chịu ăn.

“Sao Tô San lại tới đây?”
Lúc ăn cơm, Dương Thanh hỏi.

Tần Thanh Tâm thở dài nói: “Cô ấy tới giải thích chuyện ảnh chụp, nhưng Y Y không chịu tha thứ.

Ăn xong anh giúp em khuyên nhủ con bé đi”.

“Tô San là bạn thân nhất của em.

Em tin cô ấy sẽ không làm gì có lỗi với mình, cũng tin tưởng anh”.

Nghe Tần Thanh Tâm nói vậy, Dương Thanh không khỏi chột dạ.

Đồng thời cũng cảm thấy không đáng thay Tần Thanh Tâm.

Tô San chính là một người đàn bà xảo trá, giả bộ trước mặt cô tốt như vậy, chỉ sợ anh nói cô ta xấu, cô cũng không chịu nghe.

“Anh thấy Y Y không làm gì sai”.

Dương Thanh đột nhiên nói.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm lập tức cứng đờ: “Ý anh là gì?”
“Anh chỉ muốn nói Y Y là em gái em.

Dù Tô San và em có thân tới đâu cũng chỉ là người ngoài.

Đừng vì cô ta mà ảnh hưởng tới tình chị em của hai người”.

Dương Thanh định nói thật, cuối cùng vẫn phải đổi giọng.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn anh: “Tô San không phải người ngoài mà là bạn thân của em.

Anh không được nói cô ấy như vậy.

Hơn nữa chuyện này là tại anh còn gì? Nếu anh không uống say, trùng hợp gặp được Tô San, chắc anh đã phải ngủ ngoài đường rồi”.

Dương Thanh biết Tần Thanh Tâm rất coi trọng Tô San.

Nhưng càng như vậy, anh càng thấy mâu thuẫn, không biết đối mặt với Tô San kiểu gì.

Anh biết rõ Tô San có ý xấu, nhưng Tần Thanh Tâm lại rất coi trọng người bạn này.

Sau khi xác nhận Dương Thanh cũng không thích Tô San, Tần Y mới nở nụ cười, kiêu ngạo nói: “Xem như anh biết điều! Nể tình anh thẳng thắn, em sẽ không để bụng chuyện anh thân mật với ả trà xanh kia!”
Dương Thanh thấy dở khóc dở cười.

Cô gái này đúng là dễ giận dễ cười.

“Không đúng!”
Tần Y bỗng nhíu mày nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Có phải Tô San đã làm gì anh rồi không? Nếu không sao anh biết chị ta rất giảo hoạt?”
- ————.

Chương 757: 757: Dọn Về Nhà Mới

Dương Thanh vội vàng phủ nhận: “Sao có thể như vậy được? Anh là một người đàn ông, cô ta có thể làm gì được anh?”
“Anh rể chột dạ rồi!”, Tần Y nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh.

Dương Thanh thầm kinh hãi, nhưng anh không thể nói cho Tần Y biết mình và Tô San ở cùng một phòng khách sạn suốt cả đêm.

Với tính cách của Tần Y nhất định sẽ xông tới nhà họ Tô tát vào mặt Tô San.
Đến lúc đó mọi chuyện vỡ lở ra, Tần Thanh Tâm bị kẹp ở giữa sẽ đau lòng nhất.

“Được rồi, em đừng đoán mò nữa.

Anh với cô ta thực sự không có gì hết”.

Dương Thanh nói: “Vì anh từng tiếp xúc vài lần với nhà họ Tô, có ấn tượng không tốt lắm.

Có thể là giận cá chém thớt nên anh cũng không thích Tô San”.

“Chắc em cũng biết hiện giờ ở Giang Bình, ba nhà Hàn, Quan, Tô lớn nhất.

Nhà họ Hàn và nhà họ Quan đều đã quyết định theo anh tới Yến Đô”.
“Nhà họ Tô cũng muốn nhưng bị anh từ chối”.

Nghe Dương Thanh nói thế, Tần Y không nghi ngờ nữa, chỉ là không muốn thể hiện ra ngoài.

“Hứ! Đàn ông các anh đều như nhau, đứng núi này trông núi nọ.

Anh với ả đàn bà kia không có gì thì thôi.

Nếu để em thấy hai người thân mật nữa, em sẽ không tha cho anh đâu”, Tần Y hung dữ dọa nạt.

Dương Thanh bất lực nói: “Em dùng chữ “lại” này không ổn”.

Tần Y cười lạnh: “Đừng quên lúc ở hội võ hai tỉnh Giang Bình và Nam Dương, em đã tận mắt nhìn thấy ả trà xanh kia kéo tay anh.

Lúc đó hai người thân thiết lắm đấy!”
Dương Thanh đột nhiên muốn tự vả một cái, vội vàng đứng dậy nói: “Được rồi, anh không nói với em nữa.

Chị em phần cơm cho em đấy, mau đi ăn đi”.

Dứt lời, anh hốt hoảng chạy mất dép.

Sau khi Dương Thanh rời đi, Tần Y không nhịn được cười phá lên.

Dương Thanh về phòng, Tần Thanh Tâm vội vàng hỏi: “Anh khuyên Y Y thế nào rồi?”
“Em ấy vẫn ghét Tô San lắm”.

Dương Thanh đáp.

Sắc mặt Tần Thanh Tâm trở nên tái nhợt.

Một bên là em gái ruột, một bên là bạn thân nhất, dù là ai cô cũng không nỡ từ bỏ.

“Em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.

Y Y không thích Tô San thì đừng cho họ gặp nhau là được, không cần phải tự kẹp mình vào giữa”.

Dương Thanh an ủi: “Em đâu thể vì chơi thân với ai mà buộc người đó cũng phải trở thành chị em tốt với mình?”
Anh vốn muốn thuyết phục Tần Thanh Tâm tránh xa Tô San một chút, nhưng Tần Y ghét Tô San đã khiến cô rất khó chịu.

Nếu anh cũng ghét bỏ Tô San, cô sẽ càng đau lòng.

Sáng hôm sau, người nên đi làm vẫn đi làm, nên đi học vẫn đi học.

Dương Thanh cũng tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Đại Dũng đã bàn giao hết công việc ở công ty vật liệu xây dựng Long Hà.

Tần Thanh Tâm cũng giải quyết xong chuyện ở tập đoàn Tam Hòa.

Hiện giờ chỉ còn lại tập đoàn Nhạn Thanh vẫn còn một vài việc cần bàn giao.

Chắc khoảng hai ba ngày nữa là hoàn tất.

Đến lúc đó cả nhà có thể tới yến Đô.

Nhà họ Quan và nhà họ Hàn nghe theo Dương Thanh tới Yến Đô trước.

Nhưng sản nghiệp của hai nhà không thể lập tức dời đến Yến Đô.

Việc hai gia tộc cần làm bây giờ chính là tới Yến Đô ổn định trước mới di dời sản nghiệp sau.

Nhưng Dương Thanh đã nhờ nhà họ Trần giúp đỡ.

Dù không có anh, nhà họ Quan và nhà họ Hàn cũng sẽ mau chóng vững chân ở Yến Đô.

Mấy ngày này Tô San không xuất hiện, Dương Thanh an tâm hơn nhiều.

Đến khi rời khỏi Yến Đô sẽ ít phải chạm mặt hơn, mắt không thấy tâm không phiền.

Công việc ở tập đoàn Nhạn Thanh nhanh chóng được bàn giao hoàn tất.

Dương Thanh dẫn người nhà tới Yến Đô.

“Bố ơi, sau này chúng ta sẽ sống ở thành phố lớn này sao?” Tới Yến Đô, người vui vẻ nhất là Tiêu Tiêu.

Trên đường đi cô bé dán mắt vào cửa sổ ngắm nhìn.

So với Giang Hải, Yến Đô có rất nhiều nhà cao tầng, không gian xanh rất tốt nên Tiêu Tiêu rất thích.

Dương Thanh cười đáp: “Đây chính là Yến Đô, nơi chúng ta sẽ sống.

Tiêu Tiêu có thích nơi này không?”

“Thích ạ!”
Tiêu Tiêu cười ngọt ngào nói.

Tần Đại Dũng cũng rất vui.

Ông ấy ở Giang Hải cả một đời, không ngờ về già lại tới sống ở Yến Đô.

Nhưng đối với ông ấy, Giang Hải chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Ở nhà họ Tần, ông ấy chỉ là một đứa con riêng bị hắt hủi.

Đến cả vợ cũng muốn dồn ông ấy vào chỗ chết.

Nếu không nhờ Dương Thanh, chỉ sợ ông ấy đã chết từ lâu rồi.

Dương Thanh mỉm cười dịu dàng: “Giữa chúng ta còn cần nói hai chữ này sao?”
Dứt lời, anh ôm Tần Thanh Tâm ngã xuống giường.

“Đừng mà anh.

Tối nay anh muốn gì em cũng chiều được không… ưm… ưm…”
Tần Thanh Tâm chưa nói hết câu đã bị Dương Thanh dùng môi chặn miệng.

- ————.

Chương 758: 758: Bạn Học Nổi Tiếng

Không biết trôi qua bao lâu, đến khi Dương Thanh và Tần Thanh Tâm ra khỏi phòng trời đã tối mịt.

“Mặt dày!”
Tần Y đang bế Tiêu Tiêu ngồi xem tivi ở phòng khách trừng mắt nhìn Dương Thanh.

Lúc ở Giang Hải, phòng của Tần Y ngay sát vách phòng của Dương Thanh và Tần Thanh Tâm, ở Yến Đô cũng vậy.
Vừa nãy Tần Y đang dọn phòng, phòng bên cạnh đột nhiên truyền tới vài tiếng động, cô ta còn mặt mũi nào ở lại, vội vàng chạy ra phòng khách với Tiêu Tiêu.

Tần Thanh Tâm đỏ bừng mặt, cũng hung dữ lườm anh.

Dương Thanh cũng hơi xấu hổ, không ngờ hiệu quả cách âm lại kém như vậy.

“Anh sẽ gọi người tới làm phòng cách âm”, Dương Thanh nói.
“Hừ!”
Tần Y ghét bỏ nói: “Không biết xấu hổ!”
“Chị nuông chiều anh ấy quá rồi.

Ban ngày ban mặt mà còn…”
Tần Y lại nhìn sang Tần Thanh Tâm, giận dữ hỏi: “Chị không biết em là phận FA à?”
“Chị đi nấu cơm!”
Tần Thanh Tâm không ngồi nổi nữa, cuống quít chạy vào phòng bếp.

“Vợ ơi, không cần nấu cơm cho anh.

Anh có việc phải ra ngoài một chuyến”.

Dương Thanh nói xong liền quay lưng rời đi.

Nửa tiếng sau, anh tới tiệm ăn họ Trần.

“Dương Thanh phải không?”
Dương Thanh vừa đi tới cổng đã nghe thấy có người gọi.

“Cậu là…”
Dương Thanh nhìn đối phương, cảm thấy hơi quen mắt nhưng không nhớ ra tên.

“Tôi là bạn cấp ba của cậu, Từ Vỹ Tài đây!”, đối phương lên tiếng.

“Thì ra là bạn cấp ba! Nhiều năm không gặp mà cậu vẫn nhận ra được tôi, đỉnh thật!”
Dương Thanh cười nói.

Anh đã quên bạn cấp ba của mình từ lâu rồi, chỉ nhớ mang máng có người tên là Từ Vỹ Tài.

Đối phương thực sự rất quen mắt, cái tên cũng quen nên anh mới xác định thực sự là bạn học của mình.

Bên cạnh Từ Vỹ Tài có một cô gái trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp đang rúc vào người hắn.

“Ông xã, đồ nhà quê này là ai vậy? Sao anh cứ tùy tiện nhận bạn bè thế? Không sợ nhận lầm à?”
Cô ta đánh giá Dương Thanh vài lần, gắn cho anh cái danh nhà quê.

Dương Thanh thất vọng thấy Từ Vỹ Tài không ngăn cản bạn gái còn châm biếm nói: “Vợ anh đoán đúng rồi.

Hồi cấp ba cậu ta chính là đồ nhà quê, không ngờ mười mấy năm sau vẫn quê mùa như vậy”.

“Thảo nào anh nhận ra được anh ta, thì ra là quá quê mùa!”, cô gái kia che miệng cười nói.

Trông bộ dạng Từ Vỹ Tài có vẻ làm ăn khá tốt, mặc toàn đồ đắt tiền, ánh mắt nhìn Dương Thanh rất ngạo mạn.

“Dương Thanh, cậu đừng giận nhé! Quan hệ tốt mới trêu nhau như vậy, không đến mức tức giận đâu nhỉ?”, Từ Vỹ Tài cợt nhả nói.

Tuy hắn đang cười nhưng ánh mắt không hề có ý tốt.

Loại bạn cũ mắt chó coi thường người khác này không đáng để Dương Thanh nổi giận, chỉ hơi thất vọng mà thôi.

“Không còn việc gì khác thì tránh ra đi!”
Dương Thanh lạnh nhạt nói.

“Cậu đừng nói là cậu tới đây để ăn cơm đấy nhé?”
Từ Vỹ Tài khoa trương nói: “Cậu có biết tiệm ăn họ Trần là tiệm ăn yêu thích của người nổi tiếng trên mạng.

Món rẻ nhất cũng phải trên một nghìn”.

“Không tới đây để ăn cơm thì làm gì? Đi vệ sinh à?”, Dương Thanh khó hiểu hỏi ngược lại.

Từ Vỹ Tài sửng sốt, bật cười hỏi: “Cậu tới đây để ăn cơm thật sao?”
“Ông xã đừng coi thường người ta.

Tuy đồ ăn ở đây đều trên một nghìn nhưng cơm trắng miễn phí đấy!”
Cô gái xinh đẹp kia cười nói: “Anh đừng quên làm sao nơi này hot được, bởi vì cứu tế mấy thằng lang thang, trở thành tiệm cơm năm sao đầu tiên của Chiêu Châu cho phép lũ ăn mày đi vào đó”.

“Ừ nhỉ! Em không nói là anh quên mất đấy!”, Từ Vỹ Tài bừng tỉnh nói.

Dương Thanh có tốt tính đến đâu bị người ta năm lần bảy lượt khiêu khích cũng phải cau mày: “Tôi khuyên các người, làm người phải khiêm tốn một chút!”
Dứt lời, Dương Thanh đi lướt qua hai người họ đi vào trong.

“Con mẹ nó! Sao mày dám? Đứng lại cho tao!”
Từ Vỹ Tài cả giận quát, xông lên chặn đường Dương Thanh.

Dương Thanh híp mắt nhìn chằm chằm hắn hỏi: “Có việc gì à?”
“Dương Thanh, mày chỉ là một thằng lang thang, vênh váo nỗi gì? Mày có biết bây giờ tao là ai không?”, Từ Vỹ Tài lên tiếng chất vấn.

“Cậu nổi tiếng lắm sao?”
Lời của hắn khiến Dương Thanh sinh lòng hiếu kỳ.

Chẳng lẽ hắn là ngôi sao nổi tiếng?
Anh không chú ý tới giới giải trí cho lắm.

Dù Từ Vỹ Tài là sao hạng A anh cũng không nhận ra được.

“Tao chính là Food reviewer nổi tiếng của Mỗ Âm, mỗi lần livestream kiếm được mấy trăm nghìn.

Thu nhập từ một bữa ăn của tao có thể bằng mấy năm tiền lương của mày đấy”, Từ Vỹ Tài khoe khoang.

Bấy giờ Dương Thanh mới biết đối phương là một Food reviewer.

“Cậu giỏi vậy cơ à?”, Dương Thanh làm bộ kinh ngạc hỏi.

Từ Vỹ Tài ngạo nghễ nói: “Coi như mày biết điều.

Gặp nhau ở Yến Đô coi như có duyên.

Tao mời mày một bữa để mày biết thế nào là cuộc sống xa hoa của người giàu”.

Dương Thanh chưa kịp từ chối, cô gái xinh đẹp đã mở điện thoại quay Từ Vỹ Tài.

“Xin chào các bạn fan hâm mộ, chúc mọi người buổi tối tốt lành.

Tôi là Food reviewer Có Tài tới nếm thử 9999 món ngon của tiệm ăn họ Trần.

Hôm nay là livestream lần thứ 99 của tôi ở đây”.

“Hôm nay may mắn gặp lại bạn học cấp ba hơn mười năm trước ở đây.

Chỉ là vật đổi sao dời, không ngờ cậu ấy lại thành kẻ ăn mày.

Cậu ấy đang tới tiệm ăn họ Trần nhận đồ miễn phí thì bị tôi bắt gặp”.

“Ngẫu nhiên gặp là duyên phận.

Hôm nay tôi sẽ mời cậu bạn này một bữa tiệc xa hoa”.

Từ Vỹ Tài nói với camera rồi nhìn Dương Thanh: “Nào, mau tới chào hỏi fan hâm một của tôi đi”.

Cô gái xinh đẹp lập tức quay camera về phía Dương Thanh.

Anh không thèm để ý tới, lập tức quay lưng rời đi.

“Cậu đừng đi! Tôi mời cậu một bữa ngon.

Nếu bỏ lỡ, đời này cậu không còn cơ hội nữa đâu!”
Từ Vỹ Tài gọi với theo.

Nhưng bóng dáng Dương Thanh đã biến mất.

“Cậu bạn này của tôi hơi xấu hổ, không muốn xuất hiện trong ống kính.

Vậy thì lát nữa tôi sẽ gọi riêng cho cậu ấy một bữa”.

Để tỏ ra hào phóng trước mặt fan hâm mộ, hắn nhiệt tình nói.

Trong livestream có rất nhiều người tặng quà, còn khen Từ Vỹ Tài là người tốt, thậm chí còn có người tặng quà để bố thí cho Dương Thanh.

Từ Vỹ Tài sướng phát rồ, lần đầu tiên được nhiều người tặng quà như vậy.

“Không được, mình nhất định phải kéo Dương Thanh vào livestream này, nói không chừng ngày mai mình sẽ lên báo, tiêu đề sẽ là: “Food reviewer Có Tài siêu nổi tiếng mở tiệc chiêu đãi bạn học ăn mày”.

Từ Vỹ Tài đã nghĩ xong tiêu đề báo của mình.

- ————.

Chương 759: 759: Không Tha Cho Mày

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đi vào tiệm ăn
Nhà họ Hàn và nhà họ Quan đến Yến Đô trước, hôm nay anh cũng đã tới.

Trần Hưng Hải tranh thủ cơ hội mời Dương Thanh, Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn tới dùng bữa.

Thời gian hẹn trước là tám giờ tối nhưng bây giờ mới bảy giờ hơn.

Bởi vì Dương Thanh và Tần Thanh Tâm làm mấy chuyện không thể miêu tả giữa ban ngày ban mặt bị Tần Y phát hiện nên anh không còn mặt mũi nào ở nhà, vội vàng chạy ra khỏi nhà.
Anh đang ngồi ở khu vực công cộng nghỉ ngơi thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Cuối cùng cũng tìm được người bạn lang thang này của tôi.

Quả nhiên cậu ta đang ngồi ở khu vực công cộng.

Mọi người có thể nhìn xem, ở đây có rất nhiều kẻ lang thang”.

Từ Vỹ Tài tươi cười nhìn với ống kính, chỉ vào Dương Thanh và đám người lang thang ăn mặc tầm thường ở cách đó không xa.

Bấy giờ Dương Thanh mới phát hiện bên cạnh mình quả thực có mấy người lang thang, nhưng đa số đều là người nhà ăn mặc rách rưới, chỉ mình anh là trẻ tuổi.
“Dương Thanh, mày diễn với tao một vở kịch, tao trả mày một trăm”.

Từ Vỹ Tài bảo cô gái xinh đẹp quay camera ra chỗ khác rồi đưa cho Dương Thanh một tờ một trăm.

Dương Thanh nhìn hắn như đang nhìn kẻ ngốc: “Tôi cho cậu một nghìn để cậu cút nhé?”
Sắc mặt Từ Vỹ Tài lập tức cứng đờ.

Hắn lấy thêm mấy tờ một trăm, cắn răng nói: “Mày đừng quá tham lam.

Giúp tao diễn kịch, năm trăm này sẽ thuộc về mày”.

Dương Thanh ngó lơ, lấy điện thoại ra nghịch.

Từ Vỹ Tài giận dữ nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng hắn đang livestream, ở đây là khu vực công cộng, không được phép tức giận, phải duy trì hình tượng tốt bụng tiếp tế người nghèo.

“Mày đừng ép tao.

Tao làm food reviewer cũng quen nhiều lắm.

Mày có tin tao gọi một tiếng sẽ có một lũ tới tẩn mày không?”
Từ Vỹ Tài thấy đưa tiền không được bèn đổi sang uy hiếp.

Nhưng Dương Thanh không thèm phản ứng lại.

.

Được tại [TRUMt ruyen.ne t]
“Dương Thanh…”
Từ Vỹ Tài đang định tiếp tục uy hiếp, Dương Thanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Được, tôi diễn với cậu!”
Nghe Dương Thanh đồng ý, Từ Vỹ Tài đắc ý nói: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Chỉ cần mày diễn tốt, năm trăm chẳng đáng là bao! Tao cho mày thêm một nghìn”.

Từ Vỹ Tài lập tức nhét năm trăm vào tay anh, bật ngón tay ra hiệu.

Cô gái xinh đẹp phối hợp quay camera về phía hắn và Dương Thanh.

“Xin lỗi các fan hâm mộ, để mọi người đợi lâu rồi.

Người bạn cũ này của tôi xấu hổ không chịu lộ mặt, tôi nói hết nước hết cái cậu ta mới đồng ý”.

Từ Vỹ Tài cười nói: “Nào, lại đây chào hỏi với mọi người đang xem livestream đi!”
Dương Thanh nhếch miệng cười lạnh, nói với ống kính: “Chào

mọi người, thực ra tôi không phải bạn cũ của cậu ta, cũng không phải kẻ thang thang.

Cậu ta cho tôi tiền, bảo tôi diễn một vở kịch để được mọi người yêu thích".

Dương Thanh vừa nói vừa giơ năm trăm Từ Vỹ Tài cho mình ra trước ống kính: "Đây chính là tiền cậu ta vừa cho tôi, còn nói nếu tôi diễn tốt sẽ cho thêm một nghìn sau khi kết thúc livestream".

"Hiện giờ rất nhiều người lên mạng lừa gạt mọi người thông cảm, để mọi người tặng quà.

Hi vọng sau này cư dân mạng có thể cảnh giác cao độ, đừng để bị lừa".

Từ Vỹ Tài và cô gái xinh đẹp đều sợ ngây người.

Bọn họ không ngờ Dương Thanh sẽ nói như vậy, sợ đến quên cả đang livestream.

"Đồ khốn nạn nhà mày dám bán đứng tao.

Tao phải đập chết mày!"
Từ Vỹ Tài tức giận định đấm vào mặt Dương Thanh.

"Bốp!"
Dương Thanh hờ hững nắm lấy tay hắn, cười lạnh một tiếng:
"Mày đang thẹn quá hóa giận đấy à?"
"Con mẹ mày mau buông ra!"
Từ Vỹ Tài nổi giận quát lớn: "Mày đừng tưởng không có mày tao sẽ hết cách.

Tao có tiền thuê thằng nhà nghèo khác tới diễn kịch với tao".

"Mày biết bây giờ làm gì dễ kiếm tiền nhất không? Chính là livestream trên mạng.

Bởi vì có rất nhiều fan ngu ngốc chỉ là mấy kẻ làm công nghèo đói, mấy đứa học sinh không có tiền".

"Chỉ cần tao giả vờ một tí, bọn họ sẽ ngu ngốc tặng tiền cho tao".

“Đồ đần nhà mày có biết một buổi livestream của tao có thể kiếm được bao nhiêu quà từ đám fan ngu ngốc kia không?”
“Ít nhất là một trăm nghìn! Ông đây chỉ cần livestream nửa năm là lấy tiền từ số quà tặng của đám fan ngu ngốc kia mua được cả nhà lẫn xe đấy.

Cả đời thằng vô dụng như mày cũng không kiếm được nhiều tiền bằng ông!”
Từ Vỹ Tài đỏ mắt gào thét.

Dương Thanh vốn định ra tay đánh người, chợt phát hiện cô gái xinh đẹp kia vẫn đang mở camera quay bọn họ, anh không muốn nữa.

“Tao khuyên mày hãy đi xem livestream của mình trước đi!” Dương Thanh cười nói.

“Tao muốn đánh mày trước đấy.

Đám người ngu ngốc trong livestream có gì đáng xem?”, Từ Vỹ Tài nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhưng hắn vừa dứt lời đã ý thức được gì đó, quay ngoắt đầu nhìn cô gái xinh đẹp kia.

“Con mẹ cô không tắt livestream đi à?”
Từ Vỹ Tài trợn mắt hỏi.

Cô gái xinh đẹp giật nảy mình, cuống quít tắt đi.

Nhưng cô ta vừa tắt livestream đã nhận được tin nhắn từ công ty quản lý nền tảng livestream.

“Vỹ, Vỹ Tài, công ty gửi tin nhắn đến cho anh”.

“Bịch!”
Hắn chưa chạm vào người Dương Thanh đã bị anh đá bay:
“Nếu mày còn dám làm loạn, đừng trách tao nặng tay”.

Từ Vỹ Tài bò lồm cồm dậy, trong mắt tràn đầy lửa giận:
“Dương Thanh, tao sẽ không tha cho mày đâu!”
- ————.

Chương 760: 760: Doanh Nghiệp Tử Tế

Dương Thanh không thèm để ý tới lời đe dọa của Từ Vỹ Tài, chỉ hờ hững nói: “Dù sao cũng từng là bạn học cũ, tao khuyên mày sau này tử tế một chút đi!”
Từ Vỹ Tài không lên tiếng chỉ hung hăng trừng Dương Thanh, sau đó xoay người rời đi.

Dương Thanh biết Từ Vỹ Tài sẽ không nghe lọt tai, lắc đầu bất đắc dĩ.

Đúng lúc này một loạt tiếng bước chân hoảng loạn vang lên, tiếp theo liền nghe thấy: “Cậu Thanh, thành thật xin lỗi vì đã để cậu đợi lâu!”
Là Hàn Khiếu Thiên, Quan Chính Sơn và Trần Hưng Hải đến.

Mỗi người đều dẫn theo người tới đây, Hàn Khiếu Thiên dẫn theo Hàn Diệp, Quan Chính Sơn thì dẫn theo Quan Tuyết Tùng, còn Trần Hưng Hải dẫn theo Trần Hạo.

Nói ra những ông lão này đều đã nhượng chức cả rồi, bây giờ Hàn Diệp, Quan Tuyết Tùng và Trần Hạo mới là ông chủ của gia tộc bọn họ.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, cười nói: “Đã hẹn xong tám giờ, bây giờ mới bảy giờ rưỡi, là tôi đến sớm, tôi phải là người xin lỗi mới đúng”.
Trần Hưng Hải dẫn mọi người đi đến phòng Đế Vương ở tầng cao nhất của tiệm cơm nhà họ Trần.

Dương Thanh ngồi ở vị trí đầu, Hàn Khiếu Thiên và Trần Hưng Hải ngồi hai bên, Quan Chính Sơn ngồi bên cạnh Hàn Khiếu Thiên, sau đó nữa mới tới Hàn Diệp, Trần Hạo và Quan Tuyết Tùng.

Còn Trần Anh Hào bây giờ là người thừa kế đời thứ ba của nhà họ Trần lại không có tư cách vào ngồi, mà chỉ đứng bên cạnh rót nước bưng trà cho các ông lớn ở đây.

“Ông chủ Trần, bây giờ đúng là huy hoàng! Tôi vừa mới đến Yến Đô, đã nghe nói vô số việc liên quan đến nhà họ Trần rồi”.

Hàn Khiếu Thiên cười nói.

Quan Chính Sơn cười nói theo: “Thì thế, lỗ tai tôi cũng sắp mọc kén rồi đây.

Ai cũng nói nhà họ Trần là gia tộc phát triển nhanh nhất, mới đến ở Yến Đô chưa được nửa năm đã trở thành gia tộc giàu nhất sau tám gia tộc đứng đầu Yến Đô rồi”.

Trần Hưng Hải cười sang sảng nói: “Các ông đừng khen tôi nữa, hết thảy mọi thứ đều là nhờ có cậu Thanh, nếu cậu Thanh không cho chúng tôi cơ hội này, thì dù nhà họ Trần có phấn đấu thêm một trăm năm nữa cũng không thể đạt được thành tựu như bây giờ”.

Mấy lời này đều là sự thật.

Tuy nhà họ Trần là một trong ba gia tộc lớn đến Yến Đô sớm nhất, nhưng nếu không phải Dương Thanh vừa lúc đuổi nhà họ Thái ra khỏi Yến Đô thì nhà họ Trần sẽ không có cơ hội thay thế nhà họ Thái tốt như vậy.

Thoạt nhìn nhà họ Trần có vẻ huy hoàng vô hạn nhưng những người có mặt ở đây đều rõ, nhà họ Trần chỉ là đang giúp Dương Thanh quản lý sản nghiệp của nhà họ Thái mà thôi.

Dù chỉ giúp Dương Thanh quản lý sản nghiệp của nhà họ Thái, nhưng với địa vị của nhà họ Trần hiện giờ cũng đã mang đến rất nhiều lợi ích cho bọn họ rồi.

“Nào, để chúng ta lấy trà thay rượu cùng mời cậu Thanh một ly!”
Trần Hưng Hải chủ động bưng tách trà lên, mọi người cũng đồng loạt nâng ly đứng lên.

Trần Hưng Hải biết ơn nói: “Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”
“Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”
“Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”
…!
Nhất thời, mọi người trong phòng đều lên tiếng cảm ơn Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Các vị khách sáo rồi, các vị có được mọi thứ ngày hôm nay tuy có sự giúp đỡ của tôi, nhưng

cũng là do các vị biết nắm bắt cơ hội mới có thể làm cho gia tộc của mình càng ngày càng thịnh vượng".

"Hơn nữa, giúp đỡ các vị cũng như đang giúp tôi, mọi người không cần khách sáo, nào, cạn ly!"
Người ở chỗ này đều biết Dương Thanh không uống rượu, cho nên chỉ có mỗi trà.

Chẳng mấy chốc, các món ăn đều đã được dọn lên, Trần Hưng Hải rất có lòng, tất cả đều là những món ăn của Giang Hải.

"Ông chủ Trần, nghe nói tiệm ăn nhà họ Trần còn cung cấp thức ăn miễn phí cho những người lang thang?"
Dương Thanh bỗng hỏi.

Trần Hưng Hải gật đầu, vội vàng nói: "Lúc tiệm ăn nhà họ Trần khai trương, còn chưa đắt khách như bây giờ, có một hộ gia đình lớn, vốn đã đặt một trăm bàn tiệc cưới, nhưng kết quả ngày kết hôn đối phương lại nói đổi chỗ".

"Nhưng yến tiệc đã chuẩn bị xong, lại vừa mới khai trương không bao lâu, việc làm ăn cũng làng nhàng, nhiều thức ăn như vậy nếu không dùng hết trong thời gian ngắn thì rất lãng phí".

"Lúc này, Anh Hào đưa ra ý kiến đó là chiêu đãi những người lang thang, sẵn tiện phát động hoạt động mỗi ngày cung cấp một trăm phần ăn miễn phí cho những người lang thang".

"Kết quả ngày mời tiệc, tiệm ăn nhà họ Trần nhờ vậy mà nổi tiếng, từ đó mới đắt khách như bây giờ, còn trở thành thánh địa để những người nổi tiếng trên mạng check-in.".."
Trần Hưng Hải rất vui vẻ, cười nói.

"Khá lắm!"
Dương Thanh liếc nhìn Trần Anh Hào.

Nhưng chính vì một câu "khá lắm" của Dương Thanh lại khiến Trần Anh Hào cảm thấy được yêu thương mà sợ, vội nói:
"Cảm ơn cậu Thanh!"
"Tuy chỉ là hành động vô tình, mượn hoạt động cứu trợ người lang thang, khiến nhà hàng Trần mang tiếng thơm vang xa, nhưng tôi mong các người có thể giữ vững bản tâm, làm một doanh nghiệp tử tế".

Dương Thanh bỗng nghiêm túc nói: “Nếu đã làm hoạt động này thì sau này hãy cứ tiếp tục”.

“Nhất là đối với dịch vụ ăn uống này, nhất định phải chủ trương hành vi tiết kiệm thức ăn, đối với những trường hợp lãng phí, nên phạt thì phải phạt!”

“Không chỉ là tiệm ăn nhà họ Trần, còn có những sản nghiệp thuộc gia tộc của các ông, cũng phải lấy dân làm gốc, nếu các ông phát đạt, cũng nên đóng góp cho xã hội”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, ba ông lão đều xúc động, vội nói: “Cậu Thanh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không khiến cậu thất vọng!”
“Được, tôi kính các vị một ly!”
Tâm trạng Dương Thanh rất vui vẻ, nâng ly nói.

Trong lúc Dương Thanh đang trò chuyện vui vẻ với đám người Hàn Khiếu Thiên trong phòng, thì bên ngoài tiệm ăn nhà họ Trần xuất hiện mấy chiếc xe hơi Audi A4 màu đen, hai mươi mấy gã côn đồ xông thẳng vào nhà hàng.

Lập tức trong nhà hàng vang lên tiếng hét chói tai, quản lý nhà hàng nhanh chóng bước tới: “Các người là ai? Các người định làm gì?”
“Anh hãy nói cho tôi biết gã khốn kiếp Dương Thanh kia đang ở phòng nào?”
Lúc này đám người kia mới chịu bỏ qua không đánh quản lý nữa, bọn họ đi theo nhân viên kia đến tầng cao nhất.

Đám người Dương Thanh đang nói cười thì “ầm” một tiếng cửa phòng đột nhiên bị người ta đá văng, mấy tên du côn vọt vào.

“Anh Hoàng, chính là tên khốn kiếp này phá hủy công ăn việc làm của em!”, Từ Vỹ Tài chỉ Dương Thanh, cực kỳ giận dữ nói.

- ————.

Chương 761: 761: Sự Tức Giận Của Anh Hào

Từ Vỹ Tài xông vào căn phòng VIP với thái độ cực kỳ ngạo mạn và chỉ tay vào Dương Thanh.

Trần Hưng Hải nhìn thấy cảnh này thì suýt nữa ngất xỉu, lão ta mời Dương Thanh trên địa bàn của mình, thế mà lại có người xông thẳng vào phòng VIP của lão để tìm Dương Thanh gây phiền phức.

Lông mày Dương Thanh cũng cau lại, anh không ngờ đã tha cho Từ Vỹ Tài rồi mà đối phương còn dám đưa người đến tìm anh.

"Dương Thanh, vừa rồi chẳng phải mày kiêu ngạo lắm sao? Bây giờ tiếp tục đi! Để xem hôm nay ông đây có đánh cho mày tàn phế luôn không".
Từ Vỹ Tài đầy vẻ hống hách, đắc ý nói: "Có biết đây là ai không? Anh ấy là anh Hoàng, tổng giám đốc Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào, còn tao là ngôi sao có ký hợp đồng với anh ấy.

Mày dám phá hỏng sự nghiệp livestream của tao, anh Hoàng tuyệt đối không tha cho mày đâu".

Người đàn ông trẻ với bím tóc được Từ Vỹ Tài gọi là anh Hoàng mỉm cười nhìn Dương Thanh và hỏi: "Thằng kia, chính là mày đã phá hỏng buổi livestream của Từ Vỹ Tài phải không? Mày có biết phá hoại buổi livestream đó sẽ gây ra sự tổn hại lớn thế nào đối với công ty tao không?"
Dương Thanh còn chưa kịp nói gì, gã thắt bím tóc lại nói: "Đó là tổn nhất ít nhất một tỷ tệ.

Nếu như hôm nay mày không nôn ra một tỷ tệ, ông đây cho mày chết!"
Dương Thanh hoàn toàn không để ý đến những tên ngốc này, đột nhiên anh nhìn Trần Anh Hào đang đứng ở một bên với ấm trà trong tay và khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi.
"Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào có liên quan gì

đến anh không?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lúc này Trần Anh Hào mới hoàn hồn trở lại, cả người run lên vì sợ hãi, trước đám đông, Trần Anh Hào quỳ dưới chân Dương Thanh ‘phịch’ một cái và lo lắng nói: “Cậu Thanh, đây là công ty do tôi sáng lập ra, tôi cũng không biết cái đám không có mắt này lại dám xúc phạm đến cậu”.

“Tôi đâu có trách anh, anh căng thẳng gì chứ? Đứng dậy đi!”
Dương Thanh hơi bất lực nói.

Chỉ là anh nghe thấy đối phương nhắc đến tên Công ty người nổi tiếng kia có hai chữ ‘Anh Hào’ nên anh liền nghĩ có khi nào công ty này lại liên quan gì đến Trần Anh Hào hay không thôi.

Lúc này Trần Anh Hào mới vội vàng đứng dậy.

Trần Hưng Hải cũng rất tức giận, ở trên địa bàn của mình lại có người xông vào phòng VIP.

Mấu chốt là đám người này còn là người của công ty Trần Anh Hào, lão ta chợt nổi giận: “Đồ khốn kiếp, còn không mau giải quyết chuyện này đi!”
Trần Hạo cũng lạnh lùng nói: “Bố đã nói từ lâu rồi, bảo con đừng có chơi mấy cái công ty người nổi tiếng quái dị gì đó, nhưng con không nghe.

Nhìn xem công ty con toàn là những thứ chết tiệt gì đi!”
Trần Anh Hào vội lau mồ hôi lạnh trên trán, đi thẳng về phía trước, tức giận nói với tên bím tóc: “Mấy người là người của ai?”
“Mẹ kiếp! Anh là ai mà lại dám huênh hoang trước mặt anh Hoàng chứ?”
Từ Vỹ Tài tiến lên một bước và ngạo mạn nói.

Trần Anh Hào cười khẩy: “Cậu hỏi tôi là ai à? Tôi chính là Trần Anh Hào, chủ tịch của Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào!”
“Ha ha ha ha…”
Người thanh niên thắt bím tóc đột nhiên bật cười: “Mẹ kiếp,

nếu như anh là Trần Anh Hào thì ông đây chính là Trần Hưng Hải rồi".

Gã bím tóc tên là Hoàng Lỗi, hoàn toàn không phải là thành viên của Công ty môi giới mgười nổi tiếng Anh Hào mà chỉ là một nhà môi giới nhỏ hợp tác với Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào mà thôi.

Gần đây, nhà họ Trần đang nổi như cồn, tất nhiên hắn biết Trần Hưng Hải là ai.

Nhưng, ở tầng lớp của hắn làm sao có thể biết nhiều hơn thế nữa cơ chứ?
Giống như nhà hàng của nhà họ Trần, nếu hắn biết đây là tài sản của nhà họ Trần, có đánh chết hắn cũng không dám dẫn người xông vào đây.

Nghe những gì hắn nói, Trần Hưng Hải trừng mắt và hét lên: "Nếu cậu là Trần Hưng Hải thì tôi là ai?"

"Mẹ kiếp, ông là ai liên quan đếch gì đến tôi?"
Hoàng Lỗi giễu cợt nói: "Không muốn chết thì câm miệng lại cho ông.

Nếu không đừng trách ông đây không kính già yêu trẻ!"
"Trần Anh Hào, cháu xử lý chuyện này ngay lập tức, nếu không đừng trách ông xử lý bằng gia pháp!", Trần Hưng Hải thực sự tức giận đến phát run lên.

Trần Anh Hào cũng lo lắng, anh ta nhìn Hoàng Lỗi rồi tức giận nói: "Cậu tên gì?"
"Đại gia tôi đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ, tôi chính là Hoàng Lỗi!", Hoàng Lỗi vô cùng hống hách nói.

Trần Anh Hào cười khẩy một tiếng, ánh mắt đầy sát khí, anh ta trực tiếp bấm một cuộc điện thoại: "Công ty có người nào tên là Hoàng Lỗi sao?"
Khi người bên kia nhìn thấy đó là cuộc gọi của Trần Anh Hào và cũng nghe thấy giọng điệu của Trần Anh Hào rất tệ.

Nghe thấy tên của Hoàng Lỗi, vẻ mặt anh ta đột nhiên thay đổi, anh ta vội nói: "Chủ tịch Hào, có phải là cái gã để bím tóc phía sau gáy không?"
"Đúng, chính là hắn!", Trần Anh Hào tức giận nói.

“Chủ tịch Hào, cậu ta hoàn toàn không phải là nhân viên của công ty mà chỉ là một nhà môi giới nhỏ.

Trong tay cậu ta có một vài người nổi tiếng trên mạng, dựa vào công ty chúng ta kiếm miếng ăn mà thôi.

Nếu như không có công ty chúng ta, họ chỉ có thể đi bốc cứt mà ăn thôi”, đối phương vội nói.

“Chủ tịch Hào, có phải tên khốn đó đắc tội với anh không? Nếu như đúng là như vậy, chỉ một câu của anh thôi, tôi lập tức hủy bỏ hợp tác với tên khốn đó, để cậu ta từ sau này gặm phân mà ăn!”, bên kia vội nói.

“Tôi không chỉ muốn bọn chúng đi ăn cứt mà còn muốn chúng vĩnh viễn biến mất trên thế giới này, cậu hiểu ý tôi chứ?”, Trần Anh Hào nói với vẻ đầy sát khí.

Người bên kia nghe thấy vậy chợt cảm thấy kinh ngạc, anh ta vội nói: “Chủ tịch Hào, xin hãy nói cho tôi biết, tên oắt đó giờ đang ở đâu? Giờ tôi đưa người qua đó luôn!”
“Tiệm ăn nhà họ Trần, trong vòng mười phút nữa, nếu như cậu còn không mang người tới đây thì cậu cũng cút luôn cho tôi!”, Trần Anh Hào nói rồi cúp luôn điện thoại.

“Ha ha ha ha…”
Bây giờ, anh ta chỉ muốn làm cho tất cả những người này biến mất trên thế giới này.

Trong nháy mắt mười phút đã trôi qua, nhưng người của Trần Anh Hào vẫn chưa tới.

“Thằng ranh, đã mười phút trôi qua rồi mà người của mày còn chưa tới, bây giờ chúng ta nói chuyện bồi thường được chưa?” Hoàng Lỗi cười híp mắt nói.

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên một loạt những tiếng bước chân, sau đó một nhóm người xông vào trong phòng.

- ————.

Chương 762: 762: Phiền Phức Của Nhà Họ Trần

“Sếp Ngô! Sao…sao anh lại đến đây?”
Khi Hoàng Lỗi nhìn thấy đám người tới, hắn vô cùng kinh ngạc, cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ lan tràn khắp cơ thể.

Trần Anh Hào vừa gọi điện và yêu cầu bên kia đến trong vòng mười phút, kết quả là sếp Ngô từ Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào đã đến nơi trong vòng mười phút.

Điều này thể hiện điều gì? Chỉ có thể giải thích rằng người mà Trần Anh Hào gọi vừa rồi chính là sếp Ngô.
Lúc này, không chỉ có sếp Ngô, mà phía sau anh ta còn có mười mấy người đàn ông vạm vỡ oai phong lẫm liệt.

Mặc dù Hoàng Lỗi cũng đưa người tới, nhưng đó đều chỉ là những nhân vật nhỏ bé trên đường phố, còn sếp Ngô thì khác, những người anh ta đưa tới đều là vệ sĩ được mời đến từ công ty vệ sĩ chuyên nghiệp.

Xét cho cùng, đó là một công ty người nổi tiếng.

Một số người nổi tiếng hàng đầu trên mạng khi đi ra ngoài cần phải có vệ sĩ đi theo.

Dù không có tác dụng gì lắm, nhưng ít nhất cũng có thể tỏ ra rằng người nổi tiếng đó rất quyền lực.

Sếp Ngô không thèm nhìn Hoàng Lỗi, anh ta đến thẳng trước mặt Trần Anh Hào quỳ ‘phụp’ xuống một tiếng, lo sợ nói:
“Sếp Hào, tôi đến muộn rồi, mong anh tha cho tôi lần này!”
Trần Anh Hào trước mặt Dương Thanh giống như một tên đàn em thấp hèn, nhưng dù sao anh ta cũng là cậu chủ cả của nhà họ Trần, là chủ gia tộc tương lai của họ Trần.

Trần Anh Hào trước mặt đám người sếp Ngô chính là một nhân vật lớn.

Khi vừa bước vào phòng VIP, anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng khiến anh ta bị sốc.

Nhân vật to lớn trong mắt anh ta còn không có tư cách ngồi, mà chỉ cầm ấm trà trong tay đứng ở một bên.

Có rất nhiều người đang ngồi trong bàn ăn, những người này có khí chất phi phàm, rõ ràng là những nhân vật không đơn giản.

Mấu chốt là anh ta đã nhìn thấy Trần Hưng Hải, người này là chủ gia tộc họ Trần đang rất nổi hiện nay.

Đây là lần thứ hai anh ta được gặp Trần Hưng Hải.

Nhưng đây vẫn chưa phải điểm chính, điểm mấu chốt là Trần Hưng Hải không phải ngồi ở vị trí cao nhất, mà là ngồi ở bên cạnh người thanh niên đang ngồi ở vị trí cao nhất.

Thứ tự chỗ ngồi này đủ để giải thích danh tính của nam thanh niên ngồi ở vị trí cao nhất đáng sợ đến như thế nào.

Gia tộc họ Trần đã là gia tộc giàu có số một dưới tám gia tộc của Yến Đô rồi, có thể khiến chủ gia tộc họ Trần ngồi cùng và cậu chủ cả nhà họ Trần làm phục vụ bưng trà rót nước đã nói rõ được vấn đề.

Sếp Ngô thực sự cảm thấy sợ hãi và bất an, Trần Anh Hào ra hạn cho anh ta phải đến trong vòng mười phút nhưng anh ta đã phải dùng đến mười một phút.

Trần Anh Hào dửng dưng nói: “Chính là cái gã thắt bím tóc kia nói mình là người của công ty chúng ta và còn cao giọng muốn cậu Thanh phải đền một tỷ tệ.

Chuyện này cậu hãy cho tôi một lời giải thích!”
Nghe đến đây, sếp Ngô run lên vì sợ, bên kia táo tợn đến mức dám há mồm dám tống tiền một tỷ tệ.

Mấu chốt là Trần Anh Hào tôn trọng gọi người bị tống tiền kia là cậu Thanh.

Cảnh tượng sếp Ngô quỳ gối trước Trần Anh Hào khi gặp mặt đã nói rõ rằng Trần Anh Hào chính là chủ tịch của Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào.

Những người mà Từ Vỹ Tài mang đến lúc này đều sững sờ.

Đặc biệt, Hoàng Lỗi còn sợ hãi hơn, hắn chỉ tùy tiện chiêu mộ những người nổi tiếng nhỏ trên mạng nên tự coi mình là người môi giới, đồng thời hợp tác với Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào.

.

truyện tiên hiệp hay
Có thể nói, nếu không có công ty của Trần Anh Hào, hắn chỉ là một tên rác rưởi mà thôi.

Bây giờ, hắn đã đắc tội với vị đại thần là Trần Anh Hào, vừa rồi hắn còn mắng Trần Anh Hào nữa.

Không chỉ vậy, còn có cả người đàn ông tự xưng mình là Trần Hưng Hải, chẳng lẽ ông ta thật sự là chủ gia tộc họ Trần hay sao?
Nếu không, tại sao Trần Anh Hào lại phải phục vụ bưng trà rót nước?
Hoàng Lỗi càng nghĩ càng sợ, cả người run lên.

Chân hắn chợt mềm nhũn, hắn quỳ ngay xuống đất: "Chủ tịch Hào, xin lỗi, tôi sai rồi, là tôi có mắt không tròng đã đắc tội với anh.

Mong anh đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân, cứ coi như tôi là cái rắm đi, xin hãy tha cho tôi lần này!"
Sếp Ngô bước tới, đạp Hoàng Lỗi xuống đất, gầm lên: "Mẹ kiếp, ngay đến cả chủ tịch Hào mà cậu cũng dám đắc tội, cậu lại còn mơ tưởng được tha mạng à?"

Trần Anh Hào bước tới, giẫm lên ngực Hoàng Lỗi, nhìn hắn và nói một cách trịch thượng: "Mày nói là muốn cậu Thanh phải đền một tỷ tệ phải không?"
"Không không, tôi không dám!", Hoàng Lỗi nhanh chóng phủ nhận.

"Mày còn nói rằng nếu tao là Trần Anh Hào thì mày chính là bố của Trần Anh Hào?", Trần Anh Hào lại hỏi.

Hoàng Lỗi sợ tè cả ra quần, hắn vừa khóc vừa nói: "Chủ tịch Hào, tôi là thằng khốn nạn, cái miệng chỉ biết đánh rắm, vừa rồi đánh rắm bừa bãi là tôi đã sai.

Tôi sai rồi, xin anh tha cho tôi!”
“Bây giờ biết sai rồi à? Mọi thứ đã quá muộn rồi!”
Trần Anh Hào tức giận nói, trực tiếp xua tay ra lệnh: “Mang hết đi cho tôi!”
“Vâng!”
Sếp Ngô vội vàng đáp.

Trong nháy mắt, hơn mười vệ sĩ tràn đến, ngay lập tức phế bỏ tay chân của đám người Hoàng Lỗi rồi mới khiêng ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Từ Vỹ Tài đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Từ Vỹ Tài đã sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, ngồi đờ đẫn dưới đất.

Giờ phút này, hắn đâu còn cái vẻ hống hách khi nãy nữa, sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân đổ đầy mồ hôi và không ngừng run rẩy.

“Từ Vỹ Tài, người mà mày gọi đến có vẻ không ăn nhằm gì lắm nhỉ!”
Dương Thanh cười nhìn Từ Vỹ Tài và nói.

Từ Vỹ Tài như tỉnh lại từ trong cơn mơ, con ngươi tràn đầy sợ hãi và sự bất an: “Dương Thanh, vừa rồi tôi chỉ đùa với cậu thôi.

Cho dù thế nào chúng ta cũng là bạn cấp ba, sao tôi có thể tìm người đối phó với cậu được chứ?”
“Muốn trách thì hãy trách tên khốn kiếp Hoàng Lỗi kia, tôi là người nổi tiếng trên mạng đi theo anh ta.

Bây giờ sự nghiệp livestream của tôi bị hủy hoại, anh ta rất tức giận mới ép tôi đưa anh ta đến đây để đối phó với cậu”.

“Nhưng bây giờ, Hoàng Lỗi đã phải trả giá, chuyện này xem như đã kết thúc rồi phải không?”
Dương Thanh ngồi đó nhìn Từ Vỹ Tài cười híp mắt và nói:
“Mày nói kết thúc thì là kết thúc sao?”
“Cậu Thanh, chúng ta là anh em tốt ở thời học cấp ba, chẳng lẽ cậu không nể mặt chút nào sao?”
Từ Vỹ Tài nói với vẻ mặt cay đắng: “Như thế này đi, cậu xem, dù sao tôi cũng là một người cực kỳ nổi tiếng trên mạng với năm triệu fan hâm mộ.

Bạn của cậu lại là chủ tịch Công ty môi giới người nổi tiếng Anh Hào, hay là tôi đến làm việc cho anh ấy nhé?”
“Với danh tiếng của tôi, nhất định có thể khiến công ty bạn của cậu kiếm được nhiều tiền.

Đây là mối làm ăn chỉ có được mà không có mất.

Bạn học Dương Thanh, cậu nhất định sẽ đồng ý với tôi, đúng không?”
Dương Thanh lắc đầu: “Không thể!”
Trần Anh Hào trực tiếp xông lên, đạp Từ Vỹ Tài ngã xuống đất và tức giận nói: “Mẹ kiếp, lại còn lên mặt nữa à? Dựa vào bộ dạng này của mày mà cũng dám tự xưng là ngôi sao siêu nổi tiếng qua mạng sao?”
“Mang đi!”
Dương Thanh không có tâm trí tiếp tục đùa với Từ Vỹ Tài nữa, anh nói: “Phế bỏ tay chân cậu ta, khiến cậu ta biến mất khỏi nghề livestream!”
“Vâng!”
Trần Anh Hào gật đầu, hai vệ sĩ bước tới, người bên trái người bên phải kéo Từ Vỹ Tài ra ngoài.

“Thế này đi, tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc, mời tất cả các gia tộc chống đối với nhà họ Trần đến để giải quyết một thể các vấn đề phiền phức này”.

Sau khi im lặng một lúc, Dương Thanh đột nhiên nói.

- ————.

Chương 763: 763: Bị Tấn Công Giữa Đường

“Tổ chức tiệc?”
Trần Hưng Hải cảm thấy hơi khó hiểu.

Những người khác cũng lần lượt nhìn Dương Thanh, chờ Dương Thanh giải thích.

“Bữa tiệc bẫy!”
Dương Thanh chỉ nói ba từ.

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy chấn động.

Không phải chỉ có một gia tộc nhắm tới nhà họ Trần, mà là rất nhiều gia tộc.

Dương Thanh lại muốn tổ chức bữa tiệc bẫy, chẳng lẽ anh muốn tóm gọn trong một lần hay sao?
Ba người nhà họ Trần tuy rằng kinh ngạc, nhưng họ đã nghĩ ngay tới thực lực khủng khiếp của Dương Thanh, ngay cả tám gia tộc lớn ở Yến Đô cũng đều chủ động kết bạn với Dương Thanh, thậm chí ngay cả Hiệp hội Võ thuật ra mặt cũng không giữ được nhà họ Thái.
Chỉ cần Dương Thanh ra mặt, đừng nói là hạ gục đám gia tộc kia, cho dù hạ gục cả tám gia tộc lớn ở Yến Đô, e rằng cũng không thành vấn đề.

Hàn Khiếu Thiên biết thân phận Tướng quân biên giới phía Bắc của Dương Thanh, sau khi kinh ngạc một chút mới chợt vỡ ra.

Chỉ có mỗi Quan Chính Sơn mới chân ướt chân ráo tới đây, không biết năng lực hiện giờ của Dương Thanh ở Yến Đô, nhưng trong lòng ông ta cũng vô cùng tin tưởng Dương Thanh.

Bây giờ Dương Thanh đã nói như vậy rồi, đương nhiên anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

“Nếu cậu Thanh ra mặt, làm gì có gia tộc nào ở Yến Đô dám tác oai tác quái chứ?”
Trần Hưng Hải vui vẻ nói.

Họ Trần đã bị người ta dò xét suốt một thời gian rồi, chuyện này luôn là chuyện khiến lão ta phải trăn trở, vốn dĩ lão ta muốn dựa vào thực lực của chính gia tộc họ Trần để giải quyết.

Nhưng khi lão ta muốn giải quyết mới chợt nhận ra rằng thực lực của nhà họ Trần hiện tại hoàn toàn không thể giải quyết được khi đối phương liên thủ lại với nhau.

“Nếu tôi không đoán sai, trong số những gia tộc chống đối nhà họ Trần, chắc hẳn phải có một gia tộc hung hăng nhất nhỉ?”, Dương Thanh hỏi.

Trần Hưng Hải vội vàng gật đầu: “Là nhà họ Lê!”.

truyện xuyên nhanh
Sau đó, lão ta lại nhìn về phía Trần Hạo nói: “Trần Hạo, con hãy nói chi tiết cho cậu Thanh biết đi!”
Trần Hạo nhanh chóng đứng dậy nói: “Lúc nhà họ Thái vẫn còn, nhà họ Lê là gia tộc có thực lực chỉ xếp sau nhà họ Thái.

Lần này chính là nhà họ Lê dẫn đầu chống đối với nhà họ Trần.

Nghe nói họ còn triệu tập rất nhiều gia tộc chuyên tâm nghiên cứu để chống lại nhà họ Trần nữa”.

“Dù sao nhà họ Lê cũng là một gia tộc giàu có ở địa phương, nhà họ Trần đã cướp đi vị trí gia tộc giàu có thứ nhất dưới tám gia tộc lớn của Yến Đô nên nhà họ Lê rất bất mãn.

Nhưng họ cũng kiêng dè nhân vật lớn sau lưng nhà họ Trần nên vẫn chưa dám manh động”.

“Nhà họ Lê cũng rất thông minh.

Tuy họ chủ trì triệu tập cuộc gặp mặt với gia tộc giàu có, tỏ ra muốn đối phó với nhà họ Trần, nhưng nhà họ Lê lại đẩy các gia tộc khác làm họng súng còn gia tộc họ không trực tiếp ra tay với nhà họ Trần”.

“Bây giờ, nhà họ Lê đang chờ đợi cơ hội.

Nếu tôi không đoán sai, chẳng bao lâu nữa, gia tộc bị nhà họ Lê xúi giục sẽ đến thăm dò nền tảng của nhà họ Trần”.

Trần Hạo nói liền tù tì một hơi, nói xong liền trở về chỗ ngồi của mình.

Trần Hưng Hải nói: “Nếu là trước đây, tôi còn có chút lo lắng không thể trấn áp được đại gia địa phương như nhà họ Lê, nhưng bây giờ nhà họ Hàn và nhà họ Quan cũng đến rồi, tôi đã lại tràn đầy tự tin rồi”.

“Tôi nghĩ đây là cơ hội tuyệt vời để giúp nhà họ Hàn và nhà họ Quan có chỗ đứng ở Yến Đô.

Chỉ cần chúng ta hợp tác tốt, nhà họ Trần, nhà họ Hàn và nhà họ Quan sẽ là to nhất chỉ đứng sau tám gia tộc lớn nhất ở Yến Đô thôi”.

“Ba gia tộc lớn chúng ta liên thủ, cho dù là tám gia tộc của Yến Đô cũng không dám khinh thường chúng ta”.

Sau khi nghe Trần Hưng Hải nói, ánh mắt Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều tràn đầy mong đợi.

Dương Thanh cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là một cơ hội tốt, nếu đã như vậy thì quyết định như vậy đi.

Ngày mai nhà họ Trần sẽ nhân danh nhà họ Trần mời các gia tộc mà đứng đầu là nhà họ Lê, nhà họ Hàn và nhà họ Quan cũng phải chuẩn bị cho tốt”.

“Rõ!”
Mấy người vội lên tiếng.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn rất phấn khích, họ vốn nghĩ rằng họ vừa đến Yến Đô, còn lâu mới có thể đạt được thành tựu như nhà họ Trần.

Không ngờ bọn họ mới đến được có mấy ngày thì đã có cơ hội tốt như vậy rồi.

Chỉ cần Dương Thanh ra tay, chẳng phải chuyện đã chắc như đinh đóng cột rồi hay sao?

“Chỉ là, nếu những gia tộc đó không đến thì sao?”
Trần Hưng Hải đột nhiên hỏi lại, ánh mắt có chút lo lắng.

“Ông cứ yên tâm, chắc chắn bọn họ sẽ tới!”
Khóe miệng Dương Thanh cong lên hình vòng cung: “Cứ nói là nhà họ Trần muốn bàn chuyện hợp lực với bọn họ”.

“Tôi hiểu rồi.

Nhà họ Lê vốn dĩ muốn trở thành gia tộc đứng đầu chỉ dưới tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Nếu nói về việc hợp lực, bọn họ nhất định sẽ tới”.

Trần Hưng Hải cười nói: “Nếu như bọn họ không tới, họ cũng sẽ sợ rằng nhà họ Trần sẽ liên thủ với những gia tộc khác, đến lúc đó đối phó với nhà họ Trần sẽ càng khó hơn”.

Sau khi nghe Trần Hưng Hải giải thích, mọi người vừa rồi còn chưa kịp phản ứng đều đột nhiên vỡ lẽ.

Dương Thanh cười gật đầu: “Đúng vậy, nhà họ Lê từ trước đến nay đều dùng những gia tộc khác làm lá chắn, e rằng những gia tộc đó đã bất mãn với nhà họ Lê từ lâu, nhưng vì kiêng dè địa vị của nhà họ Lê nên bọn họ không dám làm gì”.

“Có thể nói, đám gia tộc nhà họ Lê bây giờ chỉ là một đám rời rạc.

Người của các gia tộc lớn không phải là những kẻ ngu, e rằng ai nấy đều có toan tính riêng của mình.

Một khi con chim đầu đàn là nhà họ Lê bị đánh thì các gia tộc khác đâu dám không nghe theo chứ?”
Sau khi nghe những lời của Dương Thanh, tất cả mọi người đều vui mừng không ngớt.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán đi! Thời gian buổi tiệc sẽ là tối mai”.

Dương Thanh đứng dậy trước và nói.

“Được!”
Mọi người lần lượt đứng dậy, đích thân chủ của ba gia tộc hàng đầu ở Yến Đô trong tương lai đã tiễn Dương Thanh ra ngoài.

Sau khi Dương Thanh rời đi, người của ba gia tộc đều rất phấn khích.

“Ông chủ Hàn, ông chủ Quan, tôi xin chức mừng hai vị trước nhé, Yến Đô sắp có thêm hai gia tộc lớn nữa rồi”.

Trần Hưng Hải cười lớn nói.

Thấy hai chiếc xe sắp tông vào con Phaeton, Dương Thanh bất ngờ nhấn mạnh ga.

Động cơ phát ra tiếng gầm điên cuồng, chiếc Phaeton lao ra xa hàng chục mét trong tích tắc.

“Bùm!”
Ngay tức thì, hai chiếc Prado va chạm với nhau, hơn nữa do đang chạy với tốc độ cao, hai chiếc xe đã bị lật nhào.

Dương Thanh cũng dừng xe và bước ra ngoài.

- ————.

Chương 764: 764: Đã Điều Tra Rõ Rồi

Hai chiếc xe va chạm dữ dội và lăn vài vòng trên không trước khi rơi xuống đất.

Ngay khi Dương Thanh bước ra khỏi xe, anh đã thấy một số người bị thương đang chật vật bò ra khỏi chiếc xe bị biến dạng.

Việc có thể giữ tỉnh táo trong một vụ tai nạn xe hơi dữ dội như vậy cũng đủ cho thấy sức mạnh về thể lực của đối thủ.

"Ai cử bọn mày tới đây?"
Dương Thanh bước lên trước và nhìn chằm chằm vào mấy người đang bò ra khỏi xe.

Bốn người trèo ra ngoài từ hai chiếc xe, còn một số người khác vẫn bị mắc kẹt trong xe, chưa rõ sống chết.

Bốn người bọn họ đầy cơ bắp rắn chắc, ánh mắt sắc bén đầy sát khí, trong cú va chạm vừa rồi, một vài người bị thương nặng, vỡ đầu chảy máu.

"Ra tay!"
Một trong mấy tên to con đột nhiên hét lên.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bốn người liền lao về phía Dương Thanh.

Vẻ mặt Dương Thanh lạnh lùng, anh nói: "Tự tìm cái chết!"
Mấy tên vừa xông tới trước mặt Dương Thanh, còn chưa kịp đụng vào quần áo của Dương Thanh thì đã bị bay ra tứ phía.

"Nói, ai cử bọn mày tới đây!"
Dương Thanh bước lên trước, anh đưa chân giẫm lên ngực tên to con cầm đầu và lạnh lùng nói.

Nhưng ánh mắt đối phương lại không hề sợ hãi, ngược lại là lộ ra vẻ châm chọc và sùi bọt mép.

Ba người còn lại cũng đều sùi bọt mép, dường như họ đã cắn túi độc được giấu sẵn trong miệng.

“Tử sĩ!”
Dương Thanh cau mày.

Cho dù là sát thủ hàng đầu thế giới cũng không có gì đáng sợ, nhưng loại tử sĩ này chính là loại người nguy hiểm nhất.

Hơn nữa, hầu như không có hy vọng tìm ra manh mối đằng sau những người như vậy.

“Tôi đang ở trên đường Quang Minh và gặp phải một số tử sĩ.

Chúng đã chết rồi.

Hãy kiểm tra cho tôi xem những người này đến từ đâu”.

Dương Thanh gọi điện thoại và căn dặn.

Sự xuất hiện của những tử sĩ này khiến Dương Thanh cảm thấy bất an.

Anh vừa mới mang theo người nhà đi đến Yến Đô thì gặp phải tử sĩ.

Bản thân anh thì không sợ, nhưng Tần Thanh Tâm và những người khác nếu thật sự gặp phải những tử sĩ này thì chỉ có đường chết.

“Có vẻ như đã đến lúc phải tìm kiếm vài cao thủ hàng đầu rồi”, Dương Thanh nói.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh trở lại dinh thự Vân Phong ở Yến Đô.

Khi về đến nhà, Tiêu Tiêu đã ngủ, còn Tần Thanh Tâm thì mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng và ôm một chiếc máy tính xách tay.

“Em đang làm gì thế?”
Dương Thanh bước tới, choàng tay qua vai Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm nói: “Ngày mai em phải đến tập đoàn Nhạn Thanh, phải tìm hiểu trước tình hình của công ty”.

“Muộn rồi, đi ngủ sớm đi!”
Dương Thanh xót xa nói.

Anh đưa gia đình mình đến Yến Đô không phải để gia đình mình phải làm việc vất vả mà để họ có một cuộc sống tốt đẹp

hơn.

Tần Đại Dũng đã quyết định về hưu để chăm sóc cháu ngoại, còn Tần Y và Tần Thanh Tâm vẫn ra sức làm việc.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn Dương Thanh, vỗ vỗ hai tay Dương Thanh đang sờ soạng và tức giận nói: "Dương Thanh, em cảnh cáo anh, trước khi chưa làm cách âm căn phòng, anh đừng hòng đụng vào em!"
"Hả? Phải làm cách âm thật à?"

Vốn dĩ Dương Thanh chỉ là nói vậy thôi, nhưng Tần Thanh Tâm lại nghĩ là thật.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn Dương Thanh nói: "Vớ vẩn! Ban ngày anh động tay động chân với em đã khiến Tần Y tức giận rồi.

Hơn nữa còn có cả Tiêu Tiêu, nhỡ đâu Tiêu Tiêu bất chợt xông vào thì phải làm sao?"
"Lại không phải do em hét to quá à!"
Dương Thanh lẩm bẩm.

"Anh nói cái gì?", vẻ mặt Tần Thanh Tâm đầy xấu hổ.

Dương Thanh vội nói: "Anh nói là hôm nay sắp xếp người đến làm cách âm đi".

"Có điều trước khi làm cách âm, có phải chúng ta nên làm một cuốc không?"
Dương Thanh nhếch mép nói, Tần Thanh Tâm còn chưa kịp phản ứng, Dương Thanh đã chồm lên.

Sau trận mây mưa, Tần Thanh Tâm lại rúc vào trong vòng tay của Dương Thanh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt Tần Thanh Tâm vẫn ửng hồng.

"Chồng à, gần đây anh có phải chịu quá nhiều áp lực không?", Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh sửng sốt: "Sao em lại hỏi vậy?"
"Mấy ngày nay, nhu cầu của anh ở phương diện nào nhiều nhất?", Tần Thanh Tâm nhỏ giọng nói.

Ngay cả Dương Thanh cũng không để ý, nghe thấy Tần Thanh Tâm nói như vậy anh mới nghĩ ra, hôm nay đây đã là lần thứ hai rồi.

Lẽ nào nói đó thực sự là do áp lực lớn quá hay sao?
Với địa vị thân phận của Dương Thanh và cả thực lực mạnh mẽ của bản thân anh nữa, đáng lý mà nói anh không có gì phải áp lực cả.

Nếu thực sự nói đến áp lực, đó chỉ có thể là người thân bên cạnh anh mà thôi.

"Em đừng nghĩ nhiều, anh thì có áp lực gì chứ?", Dương Thanh phủ nhận, anh không muốn Tần Thanh Tâm phải lo lắng.

Tần Thanh Tâm thở dài: "Em biết ngay mà, anh sẽ không nói cho em biết đâu, bởi vì lúc anh anh cũng chỉ biết tự mình gánh vác tất cả mọi thứ".

Dương Thanh nở nụ cười: "Em đừng nghĩ linh tinh nữa, mau ngủ đi! Ngày mai còn phải đi làm, đây là ngày đầu tiên em đến tập đoàn Nhạn Thanh đó".

Thấy Dương Thanh không muốn nói thêm, Tần Thanh Tâm cũng không hỏi nhiều, cô nép vào trong tay Dương Thanh rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Dương Thanh không ngủ được, trong lòng anh vẫn có chút lo lắng.

"Anh rể, sao em thấy anh càng ngày ăn nói lẻo mép vậy? Nói thật đi, anh đã dan díu với cô gái khác ở bên ngoài đúng không?"
Tần Y cười đểu hỏi.

Dương Thanh nhìn Tần Thanh Tâm với ánh mắt vô tội, thấy cô ta không tức giận, liền hung hăng nói với Tần Y: "Em còn nói linh tinh nữa thì anh sẽ gả em đi đấy".

Cả gia đình nói chuyện cười đùa, không khí rất mực hòa thuận.

Sau bữa sáng, Tần Thanh Tâm và Tần Y cùng nhau đến tập đoàn Nhạn Thanh, còn Dương Thanh thì đưa Tiêu Tiêu đến

nhà trẻ.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Tiêu đến trường mẫu giáo ở Yến Đô, còn có một số thủ tục anh phải tự mình làm.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ, Tiêu Tiêu dù đến trường mẫu giáo mới nhưng không hề cảm thấy xa lạ, cô nhóc đã mạnh dạn giới thiệu bản thân với đám bạn nhỏ của mình.

Vừa rời khỏi nhà trẻ, Dương Thanh liền nhận được cuộc gọi từ Mã Siêu: “Anh Thanh, mấy tử sĩ tối qua là do nhà họ Tiết cử tới!”

- ————.

Chương 765: 765: Ông Sẽ Phải Hối Hận

“Quả nhiên là nhà họ Tiết!”
Dương Thanh cau mày, ánh mắt đã lạnh như băng.

Ngay từ đầu anh đã đoán được, chỉ thiếu chứng cứ mà thôi, bởi chỉ khi đạt đến cấp độ của tám gia tộc quyền thế ở Yến Đô thì gia tộc đó mới có khả năng bồi dưỡng ra tử sĩ.

Hiện giờ, chỉ có nhà họ Tào và nhà họ Tiết là có xung đột với anh.
Nhà họ Tào chỉ có mình Tào Huy thực sự từng có xung đột với anh, nhưng địa vị của Tào Huy ở trong gia tộc dường như không quá quan trọng.

Nhưng nhà họ Tiết thì khác, lần này kẻ có xung đột với anh chính là con trai thứ ba được Tiết Vương yêu thích nhất, tương lai có thể trở thành chủ mới của Vương tộc.

“Anh Thanh, là do Tiết Khải làm, em nghi rằng chuyện này nhà họ Tiết không rõ”.

Mã Siêu nói ra suy đoán của mình.
Dương Thanh gật đầu: “Tôi biết rồi”.

“Anh Thanh, nhà họ Tiết đã nắm giữ được Nam Dương và Đông Lan, nay Tiết Khải còn đang ở Đông Lan, hay là để em đích thân tới Đông Lan xem sao?”
Mã Siêu hiện đã cực kì muốn giết Tiết Khải, gã này quả là muốn chết, ngay cả anh Thanh mà cũng dám động tới.

Dương Thanh nheo mắt nói: “Đúng là cần phải cho nhà họ Tiết một bài học, cậu đi đi, chú ý an toàn”.

“Vâng!”
Mã Siêu vội đáp.

Cao thủ phụ trách bảo vệ Tiết Khải có thực lực rất mạnh, bên cạnh Dương Thanh chỉ có Mã Siêu có năng lực đối phó với ông ta.

Đây cũng là một dịp để Mã Siêu trải nghiệm, mặc dù thực lực của anh ta đã tăng cao nhưng so với các cao thủ hàng đầu

trong Vương tộc và Hoàng tộc thì vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh tới trang viên nhà họ Trần.

Nơi đây vốn là trang viên nhà họ Thái, sau khi lên thay thế vị trí nhà họ Thái, gia tộc họ Trần đã chuyển vào ở.

"Cậu Thanh!"
Thấy Dương Thanh tới, Trần Hưng Hải vội ra tận cửa đón tiếp.

Ngoài Trần Hưng Hải còn có cả Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn.

"Chuẩn bị thế nào rồi?"
Dương Thanh vừa đi vừa hỏi.

Trần Hưng Hải vội đáp: "Cậu Thanh, cậu cứ yên tâm, tôi đã chuẩn bị xong, mười hai giờ trưa mở tiệc chiêu đãi chủ gia tộc họ Lê và các gia tộc khác trong trang viên nhà chúng tôi".

"Nhà họ Hàn và nhà họ Quan thì sao?"
Lúc này, bọn họ đã vào trong nhà.

"Nhà họ Hàn đã chuẩn bị xong, sẵn sàng nghe theo sự sắp xếp của cậu".

"Nhà họ Quan cũng đã chuẩn bị kĩ càng, sẵn sàng đợi lệnh của cậu".

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn nhanh nhẹn đáp.

Dương Thanh nhìn đồng hồ, nói: "Còn nửa giờ".

Khi đang nói chuyện, Trần Hạo đã đi vào phòng, chào hỏi Dương Thanh xong mới nói với Trần Hưng Hải: "Thưa bố, người nhà họ Hồng tới rồi, Hồng Hưng nói muốn gặp bố".

"Hả? Nhà họ Hồng?"
Trần Hưng Hải kinh ngạc, vội nhanh chóng giải thích với Dương Thanh: "Nhà họ Hồng xưa nay luôn có xích mích với nhà họ Lê, nghe nói vì muốn bám vào nhà họ Thái mà hai gia tộc này từng có xung đột rất lớn, nhà họ Hồng cũng không nằm trong danh sách đối đầu với gia tộc tôi, tôi không mời họ".

“Vậy xem ra, nhà họ Hồng đã nhận ra điều gì đó, cho nên vội tới đây lấy lòng”.

Hàn Khiếu Thiên cười nói.

Trần Hưng Hải lại lắc đầu: “Theo những gì tôi biết về nhà họ Hồng thì hẳn không phải là lấy lòng mà là muốn hợp tác”.

Quan Chính Sơn khinh thường cười một tiếng: “Hợp tác? Cậu ta định lấy gì để hợp tác với nhà họ Trần? Có cậu Thanh ở đây, chúng ta còn cần tới nhà họ Hồng sao?”

“Nếu cậu ta đã muốn gặp tôi thì cứ để cậu ta vào đi”.

Trần Hưng Hải lên tiếng, Trần Hạo vội vàng đi thông báo.

“Hồng Hưng là chủ nhà họ Hồng, cùng lứa với Trần Hạo, là một người trẻ tuổi rất quyết đoán, đồng thời cũng rất có tài, người như thế thường sẽ khá kiêu ngạo, không thể có chuyện muốn quy phục nhà họ Trần đâu”.

Trần Hưng Hải bình tĩnh nhận xét.

Đúng lúc này, Trần Hạo đã dẫn một người đàn ông trung niên tới.

“Xin chào ông chủ Trần!”
Hồng Hưng vừa bước vào phòng liền nhìn về phía Trần Hưng Hải.

Trần Hưng Hải bình thản nhìn ông ta, hỏi: “Cậu tìm tôi có việc gì?”
“Nghe nói ông chủ Trần có mời vài gia tộc tới tụ hội, tôi đây không mời mà tới, ông chủ Trần sẽ không trách chứ?”
Quả nhiên đúng như lời Trần Hưng Hải nhận xét, thái độ của Hồng Hưng cực kì kiêu ngạo.

Trần Hưng Hải cau mày: “Nếu tôi nói có thì sao?”
Hồng Hưng sửng sốt, hiển nhiên ông ta cũng không ngờ Trần Hưng Hải sẽ trả lời như vậy.

Ông ta liếc nhìn mấy gương mặt xa lạ bên cạnh Trần Hưng Hải, đột nhiên lại nói: “Ông chủ Trần, tôi có vài chuyện muốn tâm sự riêng với ông”.

“Những người này đều là bạn tốt của tôi, không có chuyện gì mà họ không thể nghe được, cậu cứ nói đi”, Trần Hưng Hải lạnh nhạt nói.

Hồng Hưng âm thầm kinh ngạc nhìn, Trần Hạo lúc này đã là chủ gia tộc họ Trần, vậy mà còn không có tư cách ngồi cùng.

Vậy thì ba người đang ngồi với Trần Hưng Hải là những ai? Điều khiến ông ta kinh ngạc hơn cả là, trong đó còn có một thanh niên mới chừng hơn hai mươi tuổi.

“Nếu ông chủ Trần cũng đã nói vậy thì tôi cũng không giấu nữa.

Lần này tôi tới tìm ông là muốn nói cho ông biết một bí mật.

Nhà họ Lê đã bắt tay với bốn gia tộc khác, chuẩn bị ra tay với nhà họ Trần ngay trong hôm nay”.

Hồng Hưng nói tiếp: “Tôi tới đây là muốn đàm phán với nhà họ Trần một giao dịch, nếu ông chủ Trần có thể nhận lời thì tôi dám bảo đảm liên minh của nhà họ Lê không thể đe dọa đến nhà họ Trần được”.

Nhưng điều khiến Hồng Hưng phải thất vọng là, dù ông ta đã nói ra chuyện nhà họ Lê bắt tay với bốn gia tộc khác để đối phó với nhà họ Trần, Trần Hưng Hải vẫn không hề bất ngờ, lão ta bình tĩnh lạ thường.

Không chỉ có Trần Hưng Hải, ba người ngồi cạnh lão ta cũng bình thản như không.

Ban đầu Hồng Hưng còn cho rằng, sau khi biết tin này, nhà họ Trần chắc chắn sẽ rất lo lắng, bức thiết cần sự giúp đỡ của nhà họ Hồng, nhưng thực tế hoàn toàn trái ngược.

Trần Hưng Hải đâu thèm tỏ vẻ hòa nhã với Hồng Hưng, lão ta ra lệnh một tiếng, lập tức có hai vệ sĩ cao lớn lực lưỡng tiến tới, một trái một phải túm lấy cánh tay Hồng Hưng, xách ra ngoài.

“Khốn kiếp! Buông ra! Các người buông ra ngay!”
“Trần Hưng Hải, ông sẽ phải hối hận!”
“Ông cứ chờ hứng lửa giận của ông chủ Tôn đi!”

Hồng Hưng đã bị kéo đi xa nhưng giọng nói đầy tức tối của ông ta vẫn vẳng lại.

- ——————.

Chương 766: 766: Mượn Ít Đất

“Thứ chó cậy thế chủ mà cũng dám giương oai trước mặt cậu Thanh đây!”
Trần Hưng Hải nổi giận đùng đùng, nói.

Lão ta biết, ngay cả cao thủ đứng hàng thứ tư của Hiệp hội Võ Thuật còn thua dưới tay Dương Thanh, huống chi là tám gia tộc hàng đầu của Yến Đô?
Tuy chưa từng tận mắt chứng kiến thái độ cung kính của những ông chủ tám gia tộc lớn ở Yến Đô trước Dương Thanh nhưng đã lên đến địa vị của lão ta thì cũng từng nghe được không ít chuyện.
Còn về nhà họ Tôn, bọn họ càng không có tư cách kiêu ngạo trước mặt Dương Thanh.

Quan Chính Sơn là người thiếu hiểu biết về Dương Thanh nhất, ông ta lo âu nói: “Ông chủ Trần, ông đuổi gã Hồng Hưng kia đi như thế, nếu người của nhà họ Tôn cũng tới thì dù chúng ta liên hợp lại cũng chưa chắc đã đối phó được đâu”.

Trần Hưng Hải cười cười, vẻ cao thâm: “Ông Sơn, ông nên tin tưởng cậu Thanh hơn”.

Nghe vậy, Quan Chính Sơn lập tức bối rối, vội vã giải thích: “Cậu Thanh, tôi không có ý không tin cậu, nhưng dù sao nhà họ Tôn cũng là một trong tám gia tộc lớn nhất của Yến Đô, nay nhà họ Lê lại đã bắt tay với bốn gia tộc khác để đối phó với chúng ta, tôi cũng hơi lo lắng!”
Dương Thanh chỉ cười cười, anh không quá để ý khi Quan Chính Sơn lo lắng như vậy: “Yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Hàn Khiếu Thiên cũng cười nói: “Ông Sơn này, ông Hải nói đúng đó, có cậu Thanh ở đây, ông cứ yên chí đi thôi”.

Thấy Hàn Khiếu Thiên cũng nói vậy, Quan Chính Sơn mới nhận ra mình còn thiếu hiểu biết về Dương Thanh nhiều lắm, nỗi bất an trong lòng cũng dần biến mất.

“Bố, khách tới rồi, bố định khi nào ra?”
Đúng lúc này, Trần Hạo bỗng bước vào thông báo.

Trần Hưng Hải nhìn đồng hồ, đã đến mười hai giờ trưa.

Lão ta vừa định đứng dậy thì Dương Thanh đã ngăn lại:
“Đừng nóng vội, cứ để bọn họ chờ đi đã”.

Nghe Dương Thanh nói thế, Trần Hưng Hải mới giật mình hiểu ra, lão bèn cười nói: “Cậu Thanh định cho bọn họ một đòn phủ đầu?”
Dương Thanh cười cười, không giải thích gì thêm.

Lúc này, phòng tiệc của trang viên nhà họ Trần đã rất đông khách chờ.

Những người đứng đầu năm gia tộc lớn cùng ngồi quây quần một chỗ, sau lưng còn có mấy thành viên dòng chính và cao thủ đi theo, chủ gia tộc họ Lê cầm đầu.

“Nhà họ Trần làm thế là có ý gì? Đã mười hai giờ rồi, sao còn chưa thấy ông chủ Trần đâu?”
Lê Triết, chủ nhà họ Lê tỏ vẻ tức giận nói.

“Đúng vậy, nhà họ Trần nói muốn tổ chức yến tiệc, mời chúng ta tới bàn bạc chuyện lớn, giờ lại để chúng ta ngồi trơ ở đây, thế này là tính không cho chúng ta chút thể diện nào đây mà!”
“Ông chủ Trần đâu? Mau gọi ông ta tới đi!”.

Bạn có biết trang truyện — TRUMTRUY EN.

n e t —
“Nếu ông chủ Trần không nể mặt chúng tôi thì đừng trách chúng tôi không khách sáo đấy”.

…!
Trong phòng tiệc lúc này ồn ào xôn xao, năm ông chủ gia tộc đều lộ vẻ tức giận.

Nhưng trong phòng này lại chỉ có vài kẻ sai vặt tới đáp lời, nhân vật trọng yếu của nhà họ Trần vẫn chưa chịu ra mặt.

Trần Hưng Hải không chịu xuất hiện, người của năm gia tộc càng thêm căng thẳng.

Tuy bọn họ đã thương lượng ổn thỏa với nhau để liên thủ tấn công nhà họ Trần nhưng đó chỉ là sự chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Nếu nhà họ Trần chịu thỏa hiệp, bọn họ cũng không muốn ra tay.

Tuy trong Yến Đô vẫn truyền nhau một câu rằng, nhà họ Trần thay thế vị trí của nhà họ Thái nhưng không thể đạt đến địa vị cao như nhà họ Thái trước đây.

Song lại có tin đồn, sau lưng nhà họ Trần có một vị quyền cao chức trọng hỗ trợ.

Bất kể thế nào đều không thể phủ nhận một sự thật, nhà họ Trần rất mạnh, bằng không sẽ không có khả năng thay thế nhà họ Thái chỉ trong một đêm.

"Ông chủ Lê, rốt cuộc nhà họ Trần tính làm gì thế? Sao tôi cứ có cảm giác không ổn ở đâu đó?"
Bỗng có một chủ gia tộc lo âu nói.

"Đúng, tôi cũng có cảm giác rất bất thường, nhà họ Trần chỉ mời mấy gia tộc chúng ta, như biết năm gia tộc chúng ta có quan hệ tốt với nhau rồi vậy".

Một vị chủ gia tộc khác cũng lên tiếng.

"Chắc chắn nhà họ Trần đã biết quan hệ giữa chúng ta rất tốt, nhưng nếu biết mà còn dám mời chúng ta tới, chẳng lẽ bọn họ không sợ chúng ta xử lí luôn bọn họ sao?"
"Chẳng lẽ nhà họ Trần đã biết chúng ta muốn ra tay với họ cho nên đã chuẩn bị kĩ càng rồi?"
"Ông chủ Lê, hay là chúng ta rút trước đã?"
Mấy vị chủ gia tộc khác cũng lao nhao nói.

Sắc mặt từng người đều tràn ngập lo âu.

Lê Triết đã sa sầm mặt lại, ông ta vốn tưởng lần này liên thủ sẽ có thanh thế cực kì mạnh, không cần đánh cũng có thể ép nhà họ Trần nghe theo, chí ít cũng có thể kéo được nhà họ Trần gia nhập liên minh của bọn họ.

Nhưng giờ đây, người của nhà họ Trần còn chưa xuất hiện, chủ các gia tộc trong liên minh đã bắt đầu khẩn trương lo lắng.

“Sợ cái gì?”
Lê Triết cau mày, lộ vẻ không vui: “Đừng quên chúng ta tới đây làm gì, nếu giờ các ông đã sợ thì có thể rút khỏi liên minh này!”
“Chỉ có điều, nếu sau này các ông nghĩ tới việc gia nhập liên minh một lần nữa thì cũng đã muộn!”
Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Bọn họ đều là những gia tộc bám vào nhà họ Lê để sinh tồn, nếu bây giờ rời khỏi liên minh, bọn họ nhất định sẽ bị cô lập, ai biết được gia tộc bọn họ còn có thể tiếp tục tồn tại nữa hay không.

Từng giây từng phút trôi đi, chớp mắt đã qua nửa giờ.

Tuy rất tức giận nhưng ông ta biết, hiện giờ không phải lúc xử lí chuyện này.

“Ông mời chúng tôi tới là có chuyện gì?”, Lê Triết đổi giọng hỏi.

“Không giấu các vị, tôi có hai người anh em mới tới Yến Đô, còn chưa tìm được chỗ ở, tôi mời các vị tới đây là muốn mượn vài chỗ của các vị”.

Trần Hưng Hải cười ha hả, nói: “Đương nhiên, bọn tôi không tham lam gì, từng gia tộc giao ra một nửa sản nghiệp thì chúng ta vẫn là chỗ bạn bè”.

Lão ta vừa thốt ra những lời này, cả đám người lập tức khiếp sợ ngây ra.

Bọn họ thật không ngờ Trần Hưng Hải lại thẳng thừng đến thế, vừa mở miệng liền đòi đất, lại còn muốn mỗi gia tộc giao ra nửa sản nghiệp.

Thế này là mượn hay sao? Rõ ràng là cướp đoạt trắng trợn!
- ————.

Chương 767: 767: Liên Minh Năm Gia Tộc

Mọi người đờ đẫn một lúc lâu mới lấy lại tinh thần.

Các chủ gia tộc trong liên minh năm gia tộc do Lê Triết cầm đầu cũng tức điên.

“Trần Hưng Hải, ông đúng là quá tham lam, một lần đòi nuốt cả nửa gia sản của cả năm gia tộc chúng tôi sao?”
Lê Triết tức giận nói: “Nếu ông bất nhân thì đừng trách chúng tôi bất nghĩa!”
“Ông chủ Lê nói không sai, chỉ với một nhà họ Trần cũng muốn đoạt một nửa sản nghiệp của chúng tôi sao?”
“Trần Hưng Hải, đừng tưởng các ông cướp hết nhà họ Thái thì thật sự có thể thay thế được địa vị bọn họ ở Yến Đô”.

Năm chủ gia tộc đều tức giận đùng đùng.

Dù sao Trần Hưng Hải đòi một nửa sản nghiệp của mỗi gia tộc bọn họ, nếu bọn họ có thể nhịn được, sẽ biến thành Ninja Rùa mất.

Trần Hưng Hải vẫn chờ đám người nói xong, mới nói: “Các vị nói không sai.

Sau khi nhà họ Trần tiếp nhận mọi thứ của nhà họ Thái, vẫn không thể thật sự thay thế được địa vị của bọn họ trước đây.

Nhưng chờ giải quyết các vị xong, chúng tôi lại có thể thật sự thay thế được, thậm chí còn mạnh hơn”.
Lão ta nói dứt lời lại vỗ tay một cái.

Chợt có mấy chục cao thủ xông vào phòng tiệc.

Nhất thời, cả phòng tiệc đông nghịt người.

Ngoài đám chủ nhà vốn ở trong phòng tiệc còn có hơn trăm cao thủ khác.

“Bây giờ, tôi cho các vị hai sự lựa chọn.

Một là giao ra nửa sản nghiệp của mỗi gia tộc, sau đó thần phục chúng tôi, gia tộc các vị còn có thể tiếp tục được giữ lại”.

Trần Hưng Hải nói vô cùng ngang ngược: “Hai là các vị liên thủ chống lại.

Chờ chúng tôi xử lý cả năm nhà, đến lúc đó đừng nói là giữ lại gia tộc, chúng tôi sẽ chiếm hết tất cả gia tộc của các vị”.

“Tôi đã nói xong, các vị có năm phút để suy nghĩ.

Nghĩ xong thì nói cho tôi biết đáp án!”
Trần Hưng Hải dứt lời, lấy điện thoại di động ra điều chỉnh đếm ngược ba trăm giây.

Có lẽ khí thế của Trần Hưng Hải quá mạnh mẽ, lại thêm hơn trăm cao thủ trong sảnh tiệc, lúc này năm chủ gia tộc đều câm như hến, không dám hó hé gì.

Bọn họ đều thấp thỏm lo âu.

Lúc này, ngay cả Lê Triết cũng hoảng loạn.

Ông ta biết nhà họ Trần có thể thay thế được nhà họ Thái.

Nhưng cho dù phía sau nhà họ Trần có nhân vật lớn ủng hộ thì nhà họ Trần cũng không dám giam giữ năm chủ gia tộc bọn họ cùng một lúc, còn muốn ép buộc bọn họ giao ra nửa sản nghiệp.

Nhưng trên thực tế, nhà họ Trần không chỉ làm vậy, còn dám uy hiếp bọn họ, nếu không thần phục và giao ra một nửa sản nghiệp, có thể sẽ cướp cả gia tộc của bọn họ.

Hai ông già ngồi hai bên Trần Hưng Hải là ai?
Còn có người thanh niên ngồi cùng ba lão già đó có thân phận gì?
Sao cậu ta còn trẻ như vậy, lại có thể ngồi cùng đám người Trần Hưng Hải?
Trong lòng Lê Triết bỗng nảy ra mười nghìn câu hỏi vì sao.

Không phải ông ta tò mò mà vẫn luôn kiêng kỵ nhân vật lớn phía sau nhà họ Trần.

Bây giờ hai ông già và một người thanh niên ngồi cùng Trần Hưng Hải rõ ràng không phải là người nhà họ Trần, hơn nữa phong độ phi phàm.

Có lẽ những người này chính là nhân vật lớn phía sau nhà họ Trần?
Các chủ gia tộc khác không thắc mắc nhiều như vậy.

Bọn họ còn đang hoảng loạn.

Bây giờ Lê Triết chính là chỗ dựa của bọn họ.

“Ông chủ Lê, ông mau nghĩ cách đi.

Rốt cuộc chúng ta nên làm gì?”
Một chủ nhà sốt ruột hỏi.

Lê Triết nhíu mày và quát: “Hoảng loạn cái gì?”
Ông ta biết rõ, bây giờ một khi mình có chút khiếp sợ nào, liên minh năm gia tộc sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cho nên dù ông ta rất hoảng loạn cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

“Trần Hưng Hải, ông làm vậy có quá đáng không? Ông vừa mở miệng đã đòi một nửa sản nghiệp của năm gia tộc chúng tôi?”
Lê Triết căm tức nhìn Trần Hưng Hải nói: “Ban đầu, năm gia tộc chúng tôi đến đây định bàn với ông thành lập một thế lực liên minh siêu cấp, chống lại sự bóc lột của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đối với chúng ta”.

“Tuy bây giờ ông muốn chiếm đoạt năm gia tộc chúng tôi, chúng tôi vẫn có thể không so đo với ông về chuyện này”.

“Ông cũng hiểu, bây giờ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đang xưng vương, hoàn toàn khinh thường những thế lực phía dưới như chúng ta, chèn ép chúng ta đủ chỗ”.

“Chính bởi vậy, sự phát triển của mấy gia tộc chúng ta bị hạn chế cực lớn.

Cho nên chúng tôi định thành lập một liên minh.

Một khi tám gia tộc đứng đầu Yến Đô dám áp chế bất kỳ gia tộc nào trong liên minh chúng ta, chúng ta sẽ cùng ra tay đấu với gia tộc đó tới cùng”.

“Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô vốn đã hình thành sự cân bằng.

Sợ là bất kỳ gia tộc nào cũng không dám tùy ý tranh đấu với thế lực liên minh của chúng ta.

Nếu không thì một khi bọn họ yếu đi, những gia tộc khác sẽ mạnh hơn".

"Đến lúc đó, chúng ta không bị tám gia tộc đứng đầu Yến Đô áp chế, mượn thế phát triển bây giờ sớm muộn gì cũng sẽ có ngày trở thành tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới, thậm chí vượt qua bọn họ".

Lê Triết nói một hơi về suy nghĩ của mình.

Đây thật sự là suy nghĩ của bọn họ khi thành lập liên minh nhưng không định kéo nhà họ Trần vào.

Chẳng qua bây giờ bọn họ bị Trần Hưng Hải uy hiếp, muốn mượn cớ chạy ra khỏi nhà họ Trần trước.

Trần Hưng Hải không ngắt lời.

Chờ đối phương nói xong, lão ta liếc nhìn đồng hồ và nói:
"Còn một trăm giây cuối cùng!"
"Trần Hưng Hải, ông đừng khinh người quá đáng.

Đừng nói là một nửa sản nghiệp, ông đừng mong cướp được một xu nào từ liên minh năm gia tộc chúng tôi!"
Lê Triết cuối cùng nổi giận, hét lên: "Đừng tưởng chỉ có ông đã chuẩn bị sẵn.

Liên minh năm gia tộc chúng ta cũng có sự chuẩn bị.

Ông muốn chiến, chúng tôi theo tới cùng!"
- ————.

Chương 768: 768: Cuộc Chiến Công Tâm

Lê Triết vừa dứt lời, Trần Hưng Hải cười lạnh: “Nói vậy, cậu chọn con đường chết?”
Lúc này, chỉ có một mình Lê Triết tỏ thái độ, chủ nhà của bốn gia tộc khác đều im lặng như ve sầu mùa đông, thậm chí không dám thở mạnh.

Nghe thấy Trần Hưng Hải nói vậy, mí mắt Lê Triết giật giật.

Ông ta nổi giận khi thấy người của liên minh năm gia tộc đều không nói lời nào: “Các ông đều câm rồi sao? Chẳng lẽ các ông thật sự muốn chờ nhà họ Trần tới tiêu diệt mới hối hận sao?”
“Tôi nói cho các ông biết, nhà họ Trần chỉ đoạt được sản nghiệp của nhà họ Thái, họ hoàn toàn là rác rưởi so với nhà họ Thái trước đây!”
“Bất kỳ gia tộc nào trong chúng ta đều mạnh hơn nhà họ Trần bây giờ!”
Lê Triết căm giận nói với người của liên minh năm gia tộc.

Trần Hưng Hải để mặc cho Lê Triết khuyên bảo, chỉ nhìn người của liên minh gia tộc cười chế giễu, không hề sợ hãi.

Lão ta càng bình tĩnh, người của liên minh gia tộc càng căng thẳng.
Bất kể Lê Triết khuyên thế nào, người của liên minh gia tộc đều không tỏ thái độ.

Lê Triết giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Trần Hưng Hải, nếu ông là đàn ông thì thả chúng tôi đi trước, chúng ta chiến đấu công bằng.

Ông dùng kế nhốt chúng tôi ở đây lại tính là gì?”
Trần Hưng Hải mỉm cười: “Chẳng phải các vị đều chuẩn bị ra tay với nhà họ Trần sao? Đã vậy, tôi không gây khó dễ với các vị nữa.

Các vị điện thoại gọi người tới, gọi tất cả thế lực mà các vị có thể dùng được tới nhà họ Trần”.

Nghe Trần Hưng Hải nói vậy, người của liên minh gia tộc đều giật mình.

Lê Triết kinh ngạc nói: “Ông nói thật à?”
“Cậu thấy tôi sẽ nói đùa với cậu sao?”
Trần Hưng Hải mỉm cười hỏi.

Lúc này Lê Triết mới hiểu được, Trần Hưng Hải thật sự cho bọn họ điện thoại gọi người.

Nhất thời, ông ta có dự cảm rất tệ.

Sự thản nhiên của Trần Hưng Hải làm ông ta không thể bình tĩnh được.

Nếu liên minh năm gia tộc gọi hết tất cả cao thủ giỏi trong từng gia tộc tới, cho dù là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không chịu nổi nhỉ?
Trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô còn chẳng có một gia tộc nào làm được chuyện này, Trần Hưng Hải chỉ là một gia tộc vừa thay thế nhà họ Thái, sao có thể làm được?
“Các vị có thể gọi người nhưng phải suy nghĩ kỹ.

Nếu bây giờ các vị tỏ thái độ, bằng lòng giao ra nửa sản nghiệp của mỗi gia tộc còn có thể giữ lại được một nửa thực lực”.

Trần Hưng Hải bỗng nói: “Nhưng một khi các vị gọi người đến, vậy chúng ta hoàn toàn là kẻ thù không đội trời chung, sống còn với nhau.

Một là các vị liên thủ diệt nhà họ Trần, hai là chúng tôi tiêu diệt liên minh của các vị”.

“Bây giờ tôi cho các vị quyền lựa chọn.

Các vị nghĩ kỹ rồi quyết định.

Tôi cho các vị nửa giờ để gọi người!”
Trần Hưng Hải dứt lời, đột nhiên đứng lên và dẫn theo đám người Quan Chính Sơn rời đi luôn.

Nhưng hơn trăm cao thủ nhà họ Trần đã bao vây sảnh tiệc.

Bây giờ, bọn họ chỉ có thể điện thoại gọi người, không có cách nào rời đi.

Đám người Trần Hưng Hải vừa đi, người của liên minh năm gia tộc càng thấy áp lực hơn.

“Ông chủ Lê, tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Sợ là nhà họ Trần thật sự có năng lực đối phó với năm gia tộc chúng ta cùng một lúc.

Nếu không, làm sao ông ta có thể để chúng ta gọi người?”
“Tôi cũng nghĩ vậy.

Xem ra, chúng ta đều đã đánh giá thấp nhà họ Trần rồi”.

“Đúng vậy, nhà họ Thái bị nhà họ Trần thay thế chỉ trong vòng một đêm.

Sợ là bất kỳ một gia tộc nào trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không làm được như vậy nhỉ?”
“Nếu nói vậy, rất có thể thực lực của nhà họ Trần còn hơn tám gia tộc đứng đầu Yến Đô?”
Ngoài Lê Triết, chủ của bốn gia tộc khác đều chấn động.

“Hay chúng ta đồng ý giao ra nửa sản nghiệp gia tộc? Ít nhất, chúng ta còn có thể bảo vệ được gia tộc của mình”.

Một chủ gia tộc chợt nói.

Ông ta nói ra những lời này, những chủ nhà khác cũng xiêu lòng nhưng không ai tỏ thái độ, tất cả đều nhìn Lê Triết.

Lê Triết đầy tức giận, nghiến răng nói: “Tôi có thể nói cho các ông biết, hôm nay nhà họ Lê tôi chắc chắn sẽ đấu với nhà họ Trần.

Các ông tự quyết định xem có bằng lòng cùng nhà họ Lê đối phó với nhà họ Trần không, tôi cũng không ép buộc hay ngăn cản”.

“Nhưng tốt nhất các ông nên nghĩ kỹ, ai lựa chọn rời khỏi liên minh gia tộc, chờ tới khi liên minh tiêu diệt nhà họ Trần xong, sẽ đến lượt các ông!”
Lê Triết nói không ngăn cản năm gia tộc lựa chọn nhưng giọng điệu uy hiếp rất rõ ràng.

Bất kể thế nào, nhà họ Lê cũng có thực lực mạnh gần với nhà họ Thái.

Sau khi nhà họ Thái bị nhà họ Trần thay thế, rất nhiều người đều cho rằng nhà họ Lê sẽ là gia tộc đứng đầu dưới tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô.

Chính bởi vậy, Lê Triết mới có thể dễ dàng thành lập liên minh năm gia tộc như vậy.

Chỉ là liên minh năm gia tộc mới được lập ra không lâu, bây giờ lại phải đối mặt với bờ vực sụp đổ.

"Ông chủ Lê, ông đã nói vậy, còn nói không miễn chúng tôi làm gì nữa?"
Chủ gia tộc trước đó muốn quy thuận bất đắc dĩ nói.

"Liên minh năm gia tộc chúng ta đến nhà họ Trần, mục đích ban đầu là cùng chống kẻ thù chung.

Lúc này, bất kỳ một gia tộc nào rời đi đều sẽ khiến thực lực của liên minh chúng ta suy yếu đi".

"Đổi một góc độ khác, rời khỏi chính là đối đầu với liên minh.

Các người đều chuẩn bị cùng nhà họ Trần tiêu diệt liên minh năm gia tộc của tôi rồi, chẳng lẽ còn không cho phép chúng tôi tiêu diệt nhà họ Trần xong, quay lại tiêu diệt gia tộc các ông à?"
Lê Triết châm chọc: "Được rồi, tôi không nói nhiều nữa.

Rốt cuộc các ông lựa chọn thế nào thì tự quyết định đi.

Tôi phải gọi người đây!"
Lê Triết dứt lời, lại bắt đầu điện thoại gọi người.

Bốn chủ gia tộc khác vẫn chưa gọi người, có vẻ do dự.

Cùng lúc đó, đám người Trần Hưng Hải đã quay về phòng chiêu đãi khách quý của mình.

"Ông chủ Trần, không ngờ mới mấy tháng không gặp mà ông đã quyết đoán như thế, một lời không hợp là muốn ép lấy nửa sản nghiệp của năm gia tộc".

Quan Chính Sơn vừa cười vừa nói.

Hàn Khiếu Thiên cũng nói: "Ông chủ Trần đúng là thay đổi quá lớn, rất có phong độ của người đứng đầu".

Trần Hưng Hải bất đắc dĩ cười lắc đầu: “Các ông đừng chế nhạo tôi.

Trước mặt cậu Thanh, tôi đâu dám xưng là người đứng đầu chứ? Nhờ có cậu ấy, nhà họ Trần mới được như bây giờ”.

“Chúng tôi đã thương lượng xong, vẫn quyết định giao ra nửa sản nghiệp.

Làm vậy, ít nhất có thể bảo vệ được gia tộc của chúng tôi”, người kia nói.

“Tôi cũng lựa chọn giao ra nửa sản nghiệp!”
Ngay sau đó, lại có một chủ gia tộc tỏ thái độ.

“Tôi cũng lựa chọn thỏa hiệp với nhà họ Trần!”
“Tôi cũng lựa chọn quy thuận!”
Hai chủ nhà còn lại cũng tỏ thái độ.

Liên minh năm gia tộc đến đây thì tan rã.

Chỉ còn lại một nhà họ Lê định đấu với nhà họ Trần tới cùng.

- ————.

Chương 769: 769: Lời Nhắn Của Dương Thanh

Sắc mặt Lê Triết trở nên cực kì khó coi, trước đó ông ta mới đe dọa bốn chủ gia tộc khác, lòng còn cho rằng bọn họ sẽ đứng về phía mình.

Nhưng chẳng thể nào ngờ, bốn chủ gia tộc kia lại đồng loạt chọn thần phục.

Như vậy, lời đe dọa của ông ta đã không còn giá trị, trái lại còn khiến ông ta rơi vào tình thế đâm lao phải theo lao.

Trong liên minh năm gia tộc, nhà họ Lê có thực lực mạnh nhất, nhưng lúc này, bốn gia tộc khác đều đứng về phía nhà họ Trần, nhà họ Lê hoàn toàn không có một tia hi vọng thắng cuộc nào.
"Các ông điên cả rồi à?"
Lê Triết ra sức khuyên thêm một lần nữa: "Ngày hôm nay nhà họ Trần đòi lấy một nửa sản nghiệp của các ông, hôm sau, ông ta sẽ dám chiếm toàn bộ sản nghiệp của các ông!"
"Nhà họ Trần chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi, bọn họ muốn chơi chiêu tay không bắt sói, đến khi các ông quy thuận rồi, nhà họ Trần sẽ thực sự trở thành gia tộc quyền thế nhất, chỉ thua tám gia tộc của Yến Đô thôi".

"Đến khi đó, liệu nhà họ Trần có còn coi trọng mấy gia tộc nhỏ yếu lại còn vừa mất nửa sản nghiệp như nhà các ông không?"
"Nếu các ông đồng ý đứng về phía tôi, lấy thực lực của liên minh năm gia tộc chúng ta, nhà họ Trần tuyệt đối không có đường thắng! Đến khi đó, năm gia tộc chúng ta phân chia sản nghiệp nhà họ Trần, thực lực chúng ta sẽ càng thêm mạnh!"
Lê Triết đã thực sự nóng ruột, nhưng ông ta đã ra sức khuyên bảo đến thế mà những vị chủ gia tộc khác vẫn không chịu đổi ý.

"Ông chủ Lê, người thức thời mới là trang tuấn kiệt, nhà họ Trần chỉ cần một đêm đã có thể thay thế nhà họ Thái, điều này

chứng tỏ thực lực nhà họ Trần mạnh đến cỡ nào.

Dù đây không phải là thực lực chân thật của họ thì cũng có thể nói rõ, sau lưng họ có một chỗ dựa cực lớn".

Một chủ gia tộc lên tiếng: "Một đối thủ như vậy, dù chúng ta có liên thủ cũng không có khả năng đánh bại được đâu!"
"Đúng thế, ông chủ Trần đột nhiên mời cả năm gia tộc chúng ta tới đây, rõ ràng đã chuẩn bị tốt nhất để chiếm đoạt sản nghiệp của chúng ta.

Ông ta không phải kẻ ngu, nếu quả thật ông ta sợ liên minh năm gia tộc thì sao lại mời chúng ta tới?"
Một người phân tích thêm.

"Ông chủ Lê, chúng ta thực sự không có khả năng đối kháng với nhà họ Trần đâu, hãy bỏ cuộc đi! Bỏ cuộc mới mong bảo vệ được gia tộc chúng ta, nếu không, kết cục của nhà họ Thái chính là tương lai của chúng ta đấy!"
Hai vị chủ gia tộc còn lại cũng lên tiếng khuyên can.

Lê Triết tức giận nghiến răng ken két: "Lúc trước, khi tôi nói đến việc ra tay đánh nhà họ Trần, các ông đều tỏ vẻ ủng hộ ghê lắm, vậy mà đến thời điểm quyết định lại trở mặt bỏ cuộc nhanh như vậy!"
Bốn vị chủ gia tộc kia đều xấu hổ ra mặt, nhưng hành vi của Trần Hưng Hải hôm nay khiến cho bọn họ có một áp lực rất lớn.

Để bảo vệ gia tộc mình, bọn họ đành lựa chọn con đường thỏa hiệp.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vẳng lại một tràng tiếng vang, ngay sau đó, mấy chục chiếc xe Mercedes màu đen xông thẳng vào trang viên nhà họ Trần, từ trên mỗi xe đều có bốn, năm gã đàn ông cao lớn lực lưỡng nhảy xuống.

Chỉ trong nháy mắt, bên ngoài khu biệt thự đã bị hai, ba trăm gã đàn ông lực lưỡng bao vây.

Các vị chủ gia tộc của liên minh năm gia tộc chứng kiến cảnh tượng này đều sợ ngây cả người.

“Ông chủ Lê, đây là người do ông gọi tới à?”
Có ai đó kinh ngạc hỏi.

Lê Triết lắc đầu, giọng trầm xuống: “Dùng Mercedes Benz S class thuần một màu, trông tình hình kia phải có chừng bốn chục chiếc, ra quân hoành tráng như vậy, hẳn chỉ có tám gia tộc của Yến Đô mà thôi”.

“Tám gia tộc lớn của Yến Đô?”
Có người sửng sốt kêu lên: “Chẳng lẽ các gia tộc lớn của Yến Đô tính ra tay với nhà họ Trần sao?”
“Đó là Hồng Hưng!”
Một chủ gia tộc bỗng thốt lên kinh ngạc.

Lúc này mọi người mới phát hiện, Hồng Hưng của nhà họ Hồng cũng vừa bước xuống từ một chiếc xe.

“Các ông nhìn xem, người bên cạnh Hồng Hưng có phải là Tôn Húc, ông chủ nhà họ Tôn không?”
Lê Triết bỗng chỉ vào người đi bên cạnh Hồng Hưng hỏi.

“Trời đất, đúng thật là Tôn Húc rồi! Người nhà họ Tôn cũng tới, vậy là tính ra tay với nhà họ Trần sao?”
Mọi người đều kinh ngạc kêu.

Lê Triết hơi nhếch miệng cười giễu cợt: “Xem ra chúng ta sắp được xem một vở kịch hay rồi đây!”
Có thể khẳng định, lúc này người vui vẻ nhất chính là ông ta.

Nếu không có đám người nhà họ Tôn tới, bốn gia tộc kia đều đã quy thuận nhà họ Trần, một mình nhà họ Lê không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng giờ đây, nhà họ Tôn - một trong tám gia tộc lớn của Yến Đô đã tới, nhà họ Trần có thể tồn tại hay không đã là vấn đề.

“Ông chủ Lê, đúng là trời cũng giúp chúng ta rồi!”

“Ông chủ Lê vẫn là người sáng suốt nhất, chúng ta nên liên thủ đối phó với nhà họ Trần mới có cơ hội lớn mạnh!”
“Hôm nay chúng ta làm khán giả ngồi xem hai hổ đánh nhau thôi”.

“Liên minh năm gia tộc muôn năm! Nhà họ Trần là thứ gì? Xứng được đối đầu với liên minh của chúng ta sao?”
Mấy chủ gia tộc vừa rồi còn tỏ thái độ muốn quy thuận nhà họ Trần nay đều đã nhanh chóng đổi giọng.

Lê Triết vô cùng khinh bỉ đám người gió chiều nào xoay chiều đó, nhưng ông ta cũng không châm chọc bọn họ làm gì, dẫu sao, liên minh năm gia tộc này vẫn còn cần bọn họ góp sức để lớn mạnh hơn.

“Ông chủ Tôn, sao ông lại tới đây?”
Lê Triết dẫn đoàn người đi ra, nhanh chóng bước tới, nịnh nọt hỏi thăm.

Tôn Húc thờ ơ liếc nhìn Lê Triết một cái, cười lạnh: “Lê Triết, các ông đã quy thuận nhà họ Trần rồi à?”
Lê Triết vội lắc đầu: “Ông chủ Tôn, sao có thể như thế được ạ? Bọn tôi bị nhà họ Trần gài bẫy, nhốt ở trong này thôi”.

“Giờ tôi cho các ông một cơ hội lựa chọn, hoặc là quy thuận nhà họ Tôn, từ nay về sau, mỗi năm nộp cho nhà họ Tôn 50% lợi nhuận của gia tộc, hoặc là tôi sẽ coi các ông cùng nhà họ Trần là một phe, cùng diệt luôn cho gọn”.

Tôn Húc bỗng lên tiếng.

Nghe vậy, liên minh năm gia tộc đều ngây người ra, mẹ kiếp, hôm nay là ngày đen đủi của liên minh bọn họ sao?
Trước đó vừa bị nhà họ Trần đe dọa đòi bọn họ giao ra một nửa sản nghiệp, giờ lại đến lượt nhà họ Tôn dọa dẫm bắt bọn họ cống nạp 50% lợi nhuận hàng năm.

Bất luận là nhà họ Tôn hay nhà họ Trần thì dường như đều muốn dồn liên minh năm gia tộc đến đường cùng.

Hồng Hưng nheo mắt cười nói: “Tốt nhất là các ông nên ra quyết định nhanh chút đi, nếu không, chờ đến lúc nhà họ Tôn tiêu diệt nhà họ Trần rồi, các ông sẽ không còn cơ hội lựa chọn nữa đâu”.

“À đúng rồi, tiện thể nói cho các ông hay, nhà họ Hồng tôi đã quy thuận nhà họ Tôn, đợi khi các ông cũng về dưới trướng nhà họ Tôn, chúng ta sẽ thành gia tộc anh em rồi”.

Nghe Hồng Hưng nói vậy, năm ông chủ gia tộc kia đều kinh ngạc ra mặt.

Nhà họ Hồng ở Yến Đô có địa vị tương đương với nhà họ Lê, chỉ có điều, xưa nay hai gia tộc này vốn không hợp nhau.

Thời khắc này, các thành viên của liên minh năm gia tộc đều trầm mặc.

Một bên là nhà họ Tôn trong tám gia tộc lớn của Yến Đô, một bên là nhà họ Trần được một vị quyền cao chức trọng nào đó đứng sau hỗ trợ.

Lựa chọn đứng về phía nào cũng sẽ khiến lợi nhuận của gia tộc giảm đi một nửa.

Điểm quan trọng nhất là, bất kể lựa chọn bên nào cũng không thể nắm chắc thắng lợi 100%.

Hai bên đều buộc bọn họ lựa chọn, nhưng một khi chọn sai thì không còn tương lai.

"Bốp!"
Nào ngờ, Hồng Hưng vừa dứt lời đã bị Tôn Húc tát cho một cái thật mạnh.

"Khốn kiếp, ông muốn chết thì cũng đừng kéo tôi theo, cậu Thanh là người mà loại rác rưởi như ông có thể xúc phạm sao?"
Tôn Húc cực kì sợ hãi, tát cho Hồng Hưng một cái, lại bồi thêm một cước, đá ông ta ngã lăn.

Lúc này, bầu không khí bất chợt lặng ngắt không một tiếng động, lời của Tôn Húc vừa nói cứ vờn quanh bên tai mỗi người như thứ âm thanh của ma quỷ.

- ————.

Chương 770: 770: Cho Tôi Mượn Vài Người

Tôn Húc tát Hồng Hưng một cái rồi vội vàng chạy tới trước mặt Dương Thanh.

“Sao cậu Thanh lại ở đây?”
Tôn Húc cúi đầu khom lưng dò hỏi, thái độ cực kỳ cung kính, Sắc mặt của Hồng Hưng đã quy thuận nhà họ Tôn rất khó coi, đồng thời trong lòng dấy lên nỗi khiếp sợ.
Sau khi nhà họ Thái bị diệt đã có tin đồn một gia tộc tỉnh lẻ như nhà họ Trần có thể thay thế nhà họ Thái vì có ông lớn chống lưng.

Bây giờ đến cả chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng phải cung kính với Dương Thanh.

Trước đó ông ta tới nhà họ Trần khuyên hàng đã thấy Dương Thanh ở đó, còn ngồi cao hơn Trần Hưng Hải.

Tất cả đều chứng minh, Dương Thanh chính là ông lớn thần bí sau lưng nhà họ Trần.

Nghĩ vậy, Hồng Hưng chỉ thấy toàn thân xụi lơ, sợ chết khiếp. Không chỉ mình ông ta, liên minh năm gia tộc do Lê Triết cầm đầu cũng sợ ngây người.

Trong mắt bọn họ, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là mạnh nhất, vậy mà giờ đây chủ của một nhà trong số đó lại cúi đầu trước Dương Thanh, có vẻ rất e sợ.

Dương Thanh nhìn Tôn Húc, cười lạnh nói: “Khí thế của ông chủ Tôn lớn thật đấy, dẫn nhiều người tới để tiêu diệt nhà họ Trần à?”
Tôn Húc bị dọa run bần bật, cuống quít lắc đầu: “Nếu tôi biết nhà họ Trần quen biết cậu Thanh từ trước, cho tôi trăm lá gan cũng không dám dẫn người tới đây!”.

Dứt lời, ông ta quay lại quát tháo đám cao thủ mình dẫn tới: “Còn ngây ra đấy làm gì? Mau cút đi!”

Lần trước ông ta dẫn người tới nhà họ Diệp đã bị Dương Thanh chiêu mộ một nhóm cao thủ hàng đầu.

Khó khăn lắm mới bồi dưỡng được những người này, ông ta sợ lại bị Dương Thanh đoạt mất.

Nhưng khi đám người định rời đi, Dương Thanh bỗng lên tiếng: "Đợi đã!"
Tôn Húc thấp thỏm hỏi: "Cậu Thanh muốn giữ bọn họ lại giải quyết phiền phức cho cậu sao?"
Dương Thanh cười híp mắt nói: "Ông đoán đúng rồi.

Tôi muốn mượn dùng bọn họ một khoảng thời gian".

Tôn Húc sắp khóc đến nơi: "Cậu Thanh, tôi thực sự biết sai rồi, xin cậu tha cho tôi đi!"
Dương Thanh cau mày hỏi: "Tôi chỉ muốn mượn vài người của ông cũng không được à?"
Mọi người thấy Tôn Húc ăn nói khép nép đều trố mắt nhìn.

Từ bao giờ chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô dễ bị bắt nạt như vậy?"
"Cậu Thanh cần mượn bao nhiêu người?"
Tôn Húc biết muốn toàn vẹn rời đi là điều không thể.

Dương Thanh liếc nhìn một cái, ước lượng Tôn Húc dẫn theo khoảng ba trăm người.

"Tôi cũng không làm khó ông, cho tôi mượn hai trăm người, dùng xong sẽ trả về cho ông", Dương Thanh nói.

Tôn Húc cứ tưởng Dương Thanh sẽ cướp hết ba trăm người, nghe anh đòi hai trăm người mới thở phào một hơi.

"Được, cậu Thanh đã mở lời, tôi sẽ cho cậu mượn hai trăm người.

Nhưng tôi muốn biết đến khoảng lúc nào cậu mới dùng hết số người này?"
Tôn Húc cắn răng đồng ý, không yên lòng lại dè dặt hỏi.

"Ông là chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cơ mà, sao lại lằng nhằng thế? Mượn ông có hai trăm người thôi, không muốn thì từ chối, tôi cũng đâu làm khó ông".

Dương Thanh bực bội nói.

Tôn Lúc vội vàng lắc đầu: “Cậu Thanh bớt giận.

Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn xem thử số người này đã đủ dùng chưa thôi”.

“Sao hả? Không đủ thì ông cho tôi mượn tiếp à?”, Dương Thanh châm chọc hỏi.

Tôn Húc rất muốn tự vả một phát, nói vớ vẩn gì không biết.

“Không dám giấu diếm cậu, ba trăm người này là toàn bộ cao thủ nhà họ Tôn nắm giữ.

Nếu còn cho cậu mượn tiếp, nhà họ Tôn sẽ sụp đổ”, Tôn Húc đau khổ nói.

“Được rồi, trông ông keo kiệt chưa kia.

Chỉ mượn hai trăm người của ông chứ bao nhiêu? Mau dẫn đám còn lại xéo đi!”
Dương Thanh phất tay nói.

Tôn Húc nào dám ở lại, cuống cuồng dẫn theo một trăm người rời khỏi, để lại hai trăm người.

“Ông chủ Tôn, đợi tôi với”.

Hồng Hưng thấy Tôn Húc đi xa mới giật nảy mình vội vàng đuổi theo.

“Tôi cho phép ông đi chưa?”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Chân Hồng Hưng mềm nhũn, suýt ngã nhào.

“Cậu Thanh, tôi chỉ là kẻ truyền lời, xin cậu đừng làm khó tôi”, Hồng Hưng nơm nớp lo sợ nói.

Dương Thanh ngó lơ ông ta.

Hồng Hưng đi không được, ở lại cũng không xong.

Hiện giờ ở đây chỉ còn sáu gia tộc, liên minh năm nhà và nhà họ Hồng.

“Tôi cho các người nửa tiếng đã suy nghĩ kĩ chưa? Các người định giao ra một nửa sản nghiệp hay là muốn bị xóa sổ?”

Dương Thanh quét mắt về phía liên minh năm gia tộc.

Bọn họ vốn còn ôm một tia hi vọng, sau khi thấy Tôn Húc cung kính với Dương Thanh nào còn ai dám chọn bị diệt?
"Cậu Thanh, nhà họ Phùng đồng ý giao ra một nửa sản nghiệp, từ nay quy phục cậu!"
"Nhà họ Viên cũng đồng ý giao ra một nửa sản nghiệp, từ nay quy phục cậu!"
"Nhà họ Tăng đồng ý giao ra một nửa sản nghiệp, từ nay quy phục cậu!"
"Nhà họ Trương đồng ý giao ra một nửa sản nghiệp, từ nay quy phục cậu!"
Ngoại trừ Lê Triết, chủ của bốn gia tộc còn lại đều lần lượt đồng ý.

Trước đó bọn họ đã định giao sản nghiệp ra, chỉ là Tôn Húc dẫn người tới nên mới dao động.

Hiện giờ đến cả một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám đắc tội Dương Thanh.

Bọn họ đều không bằng nhà họ Tôn, liên thủ lại cũng chẳng được trò trống gì.

Hồng Hưng thấy vậy vô cùng khiếp sợ.

Bốn gia tộc không hề thua kém nhà họ Hồng đều đồng ý giao ra một nửa sản nghiệp và đi theo Dương Thanh.

Ông ta cảm thấy như đang nằm mơ.

Đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không làm nổi chuyện này, vậy mà Dương Thanh làm được!
Dương Thanh nói.

Lê Triết chỉ cảm thấy bắp chân cũng đang run rẩy.

"Ông chủ Lê đã gọi tới toàn cao thủ hàng đầu, sao có thể rời đi như vậy?"
Dương Thanh bỡn cợt nói.

Sắc mặt Lê Triết lập tức tái mét.

Chẳng lẽ ông ta cũng phải để năm mươi cao thủ mạnh nhất gia tộc được bồi dưỡng tỉ mỉ lại đây sao?

- ————————.

Chương 771: 771: Người Biết Thời Thế

Lê Triết rất bối rối.

Nhà họ Lê phải mất rất nhiều tiền của mới bồi dưỡng được năm mươi cao thủ này.

Nếu bị Dương Thanh giữ lại sẽ là tổn thất khổng lồ.

Có thể nói không có năm mươi cao thủ này sẽ không có nhà họ Lê ngày hôm nay.

"Tôi đã đồng ý giao một nửa sản nghiệp, cũng đồng ý quy thuận cậu rồi.

Cậu có thể cho tôi dẫn họ về được không?"
Lúc trước Lê Triết phách lối bao nhiêu, bây giờ lại khúm núm bấy nhiêu, cay đắng nói: "Tôi sẽ tới tập đoàn Nhạn Thanh giao một nửa sản nghiệp ra ngay bây giờ".

Dương Thanh mỉa mai hỏi: "Thì ra ông dẫn năm mươi cao thủ này tới không phải để tặng tôi à?"
Lê Triết vội vàng lắc đầu: "Không phải!"
"Nếu không tặng tôi, không lẽ ông định dùng họ đối phó tôi sao?", Dương Thanh lại hỏi.
Lê Triết trợn tròn mắt, không biết nên trả lời thế nào.

Dù nói phải hay không phải, ông ta đều sai!
"Cậu Thanh, tôi biết sai rồi, xin cậu tha cho tôi một mạng.

Sau này tôi không dám nữa", Lê Triết khẩn khoản cầu xin.

Lúc này Trần Hưng Hải cười lạnh một tiếng: "Nếu không nhờ cậu Thanh, người phải cầu xin sẽ là tôi.

Nếu vậy cậu có tha cho tôi không?"

Vẻ mặt Lê Triết cứng ngắc.

Chắc chắn ông ta sẽ không tha cho Trần Hưng Hải, nhưng lại không dám nói ra!
"Đương nhiên tôi sẽ tha cho ông!", Lê Triết dối lòng nói.

Trần Hưng Hải cười nhạo: “Chỉ e đến cả cậu cũng không tin câu nói này đâu nhỉ?”
Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Năm mươi người này coi như cái giá ông phải trả.

Giờ ông cút được rồi!”
Mặc dù Lê Triết rất muốn dẫn người đi nhưng thái độ của Dương Thanh quá cứng rắn, sao ông ta có thể dẫn người về được chứ?
Chỉ đành hốt hoảng chạy bán mạng.

Cuối cùng chỉ còn lại Hồng Hưng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ông ta.

Hồng Hưng chứng kiến bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy, đã sợ choáng váng từ lâu.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, chân ông ta mềm nhũn quỳ rạp xuống.

“Cậu Thanh, tôi sai rồi, xin cậu cho tôi thêm một cơ hội.

Tôi cũng sẽ giao ra một nửa sản nghiệp của gia tộc, từ nay quy thuận cậu.

Xin cậu tha cho tôi”.

Hồng Hưng đau khổ cầu xin.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: “Nhà họ Hồng có bao nhiêu tài sản?”
Hồng Hưng sững sờ một lúc mới đáp: “Năm mươi tỷ!”
Dương Thanh lại nhìn sang Trần Hưng Hải.

Lão ta nói: “Năm mươi tỷ là thấp nhất, nếu nhờ chuyên gia giám định ít nhất phải được sáu mươi tỷ!”
Dương Thanh gật đầu lên tiếng: “Nhà họ Thái trị giá một trăm tỷ, tôi cho họ mười tỷ để họ rời khỏi Yến Đô mãi mãi”.

“Ông thấy tôi nên cho ông bao nhiêu tiền? Để đuổi nhà họ Hồng ra khỏi Yến Đô?”
Ánh mắt sắc bén của Dương Thanh dán lên người Hồng Hưng.

Ông ta trợn trừng mắt, vẻ mặt khó tin.

Dương Thanh đang muốn mua lại nhà họ Hồng sao?
Nhà họ Thái trị giá một trăm tỷ, Dương Thanh chỉ dùng một phần mười chỗ đó để mua lại.

Chẳng lẽ nhà họ Hồng trị giá sáu mươi tỷ sẽ bị Dương Thanh mua về với giá sáu tỷ?
"Cậu Thanh muốn mua lại nhà họ Hồng sao?"
Hồng Hưng ngơ ngác một lúc, đột nhiên hỏi.

"Không lẽ ông muốn tặng tôi miễn phí?", Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

Hồng Hưng lập tức hốt hoảng: "Đừng nói là sáu tỷ, trả sáu mươi tỷ tôi cũng không thể bán nhà họ Hồng".

Thái độ của ông ta cực kỳ kiên định, hai mắt đỏ ngầu, bộ dạng chó cùng rứt giậu.

"Ai bảo tôi muốn dùng sáu tỷ mua lại nhà họ Hồng?", Dương Thanh nhíu mày.

Hồng Hưng giật mình dò hỏi: "Cậu định dùng sáu mươi tỷ mua nhà họ Hồng sao?"
Dương Thanh nhìn ông ta như nhìn kẻ ngốc, bỗng nhiên giơ năm ngón tay: "Tôi cho ông năm trăm triệu để cút khỏi Yến Đô!"
Ầm!
Hồng Hưng cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung.

Tài sản sáu mươi tỷ mà Dương Thanh chỉ bỏ ra năm trăm triệu?
Đây chính là cướp đoạt trắng trợn!
"Chết tiệt, tôi liều mạng với cậu!"
Hồng Hưng thẹn quá hóa giận lao về phía Dương Thanh.

"Cậu chán sống rồi!"
Trần Hưng Hải nổi giận.

Hai gã cao thủ nhà họ Trần tự giác xông lên ấn Hồng Hưng xuống mặt đất.

"Thả tôi ra! Các người thả tôi ra! Muốn cướp nhà họ Hồng của tôi hả? Tôi phải liều mạng với các người!"
Hồng Hưng đỏ mắt gào thét.

Nếu Hồng Hưng không dẫn người tới nhà họ Trần, có lẽ Dương Thanh sẽ tha cho nhà họ Hồng.

Anh đã cho ông ta cơ hội, ông ta không thèm quý trọng, còn dẫn người tới.

Từ lúc Hồng Hưng dẫn người nhà họ Tôn tới, kết cục của ông ta đã được định sẵn.

"Ông không đồng ý cũng không sao.

Chỉ cần giết ông, tôi không cần tốn một đồng nào vẫn có thể chiếm được nhà họ Hồng.

Sao tôi lại không làm?", Dương Thanh cười híp mắt nói.

Vừa rồi Hồng Hưng bị kích động mới muốn ra tay với Dương Thanh.

Khi bị hai gã cao thủ nhà họ Trần đè xuống, ông ta đã tỉnh táo lại.

Đến cả Tôn Húc cũng phải khúm núm trước mặt Dương Thanh, ông ta có tư cách gì bàn điều kiện với anh?
"Nếu cậu Thanh chịu thu nhận tôi, nhất định nhà họ Trần sẽ phát triển nhanh hơn".

Ông ta đã đoán đúng được một nửa.

Dương Thanh không chỉ muốn dồn toàn bộ tài sản nhà họ Hồng cho nhà họ Trần mà còn muốn bồi dưỡng cả nhà họ Hàn và nhà họ Quan.

"Cậu Thanh, tuy Hồng Hưng ngang ngược nhưng cũng có năng lực, năm xưa đấu với nhà họ Lê cũng ngang tài.

Cậu ta sẽ giúp được cậu rất nhiều".

Trần Hưng Hải nhỏ giọng khuyên nhủ.

Dương Thanh khá bất ngờ vì Trần Hưng Hải nói vậy.

Điều này cho thấy Hồng Hưng thực sự có tài, nếu không sao Trần Hưng Hải không bảo anh giữ lại các chủ gia tộc trong liên minh năm gia tộc?
Nhưng giữ lại Hồng Hưng liệu có thể trở thành tai họa ngầm

hay không?

- _____.

Chương 772: 772: Liên Minh Bốn Gia Tộc

“Đương nhiên, cuối cùng có thu nhận cậu ta không thì vẫn phải do cậu Thanh quyết định!”
Trần Hưng Hải lại nói khẽ.

Chỉ có Dương Thanh mới nghe được lão ta nói gì, còn những người khác thì không.

Hồng Hưng cũng chờ mong nhìn Dương Thanh, lần nữa tỏ thái độ nói: “Chỉ cần cậu Thanh đồng ý thu nhận tôi, chắc chắn tôi sẽ không khiến cậu thất vọng!”
Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn không hiểu rõ tình hình của Hồng Hưng, đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, mọi người đều đang chờ quyết định của Dương Thanh.

Dương Thanh im lặng hồi lâu, bỗng hỏi: “Làm sao để bảo đảm ông sẽ không phản bội tôi?”
Đây là điều Dương Thanh lo lắng nhất.

Nếu chỉ một mình anh, thì đừng nói là Hồng Hưng phản bội, cho dù cả thế giới phản bội, anh cũng không sợ.

Nhưng anh không phải một mình, sở dĩ anh muốn nâng đỡ những gia tộc này là vì muốn mở rộng thế lực của mình, có như vậy anh mới bảo vệ được người thân của mình.
Dương Thanh thừa nhận Hồng Hưng rất thông minh, lại có tầm nhìn xa.

Dương Thanh muốn mua rẻ lại sản nghiệp của nhà họ Hồng, vậy mà Hồng Hưng còn muốn làm việc cho anh.

Điều này nói rõ, tầm nhìn của Hồng Hưng rất rộng.

Hồng Hưng cũng không ngờ Dương Thanh sẽ lo lắng việc ông ta phản bội, ông ta không suy nghĩ quá lâu đã nói: “Cho dù sau này tôi thật sự phản bội, lẽ nào cậu Thanh không có bất cứ kế hoạch ứng phó gì sao?”
Câu trả lời của ông ta khiến tất cả mọi người ngây ra như phỗng.

Nhưng nó lại khiến Dương Thanh cực kỳ hài lòng.

Điều quan trọng nhất là hễ người nào đi theo Dương Thanh, anh đều sẽ không khiến họ thất vọng.

Cho dù bây giờ Hồng Hưng có ý nghĩ muốn phản bội, nhưng Dương Thanh tin không lâu nữa Hồng Hưng sẽ một lòng một dạ với anh.

"Được, vậy hôm nay tôi sẽ cho ông cơ hội đi theo tôi!"
Dương Thanh không do dự nữa, quyết định ngay lập tức.

Nghe được Dương Thanh đồng ý, Hồng Hưng cảm thấy như đang nằm mơ.

Ông ta vốn chỉ muốn giãy dụa lần cuối trước khi chết, nào ngờ Dương Thanh lại thật sự đồng ý.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!"
Hồng Hưng kích động nói.

"Còn về sản nghiệp của nhà họ Hồng thì vẫn cứ thuộc về nhà họ Hồng, tôi chỉ có một yêu cầu đó là nếu đã đồng ý đi theo tôi thì phải tuyệt đối trung thành".

Dương Thanh dõng dạc nói: "Nếu ngày nào đó tôi phát hiện ông dám phản bội, giết chết không tha!"
Hồng Hưng cũng sững sờ, vốn ông ta tưởng Dương Thanh bằng lòng để mình đi theo đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nào ngờ ngay cả sản nghiệp của nhà họ Hồng anh cũng không cần.

"Cậu Thanh, cậu cứ yên tâm, nếu tôi đã lựa chọn quy thuận cậu, thì cho đến chết cái mạng này cũng thuộc về cậu, tuyệt đối không phản bội!"
Hồng Hưng thề thốt.

"Ông chủ Hồng xin chúc mừng!"
Lúc này Trần Hưng Hải tươi cười bước lên, chủ động đưa tay ra.

Hồng Hưng nhanh chóng bắt tay Trần Hưng Hải, vui mừng nói: "Ông chủ Trần, tôi xin lỗi ông về những chuyện vô lễ đã xảy ra trước đó, mong ông rộng lượng bỏ qua!"
"Ha ha, nếu cậu đã lựa chọn cậu Thanh thì sau này chúng ta là người một nhà rồi, mà đã là người một nhà thì không cần

khách sáo như vậy!”
Trần Hưng Hải cười sang sảng nói.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn cũng đi lên trước cười nói: “Ông chủ Hồng chúc mừng!”
Hồng Hưng cũng không quen biết Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn nhưng dựa vào việc hai người họ và Trần Hưng Hải đều đi theo Dương Thanh, ông ta cũng có thể đoán ra được mối quan hệ không tầm thường của hai người này với Dương Thanh.

“Cảm ơn hai vị tiền bối!”, Hồng Hưng cười nói.

“Đúng rồi, để tôi giới thiệu một chút, vị này là Hàn Khiếu Thiên - ông chủ nhà họ Hàn ở Yến Đô trong tương lai!”
Trần Hưng Hải cũng vội vàng giới thiệu: “Vị này là Quan Chính Sơn - ông chủ nhà họ Quan ở Yến Đô trong tương lai!”
Hồng Hưng âm thầm cả kinh, Yến Đô không hề có nhà họ Hàn và nhà họ Quan, hơn nữa Trần Hưng Hải cũng đã nói, bọn họ là nhà họ Hàn và nhà họ Quan ở Yến Đô trong tương lai.

Ông ta biết, nhà họ Trần là gia tộc ở tỉnh khác đến, sau lưng bọn họ có một chỗ dựa rất lớn, bây giờ thì ông ta cũng biết chỗ dựa đó chính là Dương Thanh.

Mà Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn lại cùng chung một phe với Dương Thanh, như vậy chẳng phải nói hai nhà này cũng là gia tộc từ tỉnh khác đến?
Sau đó ông ta lại nhớ tới hôm nay nhà họ Trần bỗng tổ chức tiệc mời liên minh năm gia tộc tới, trong lòng ông ta đột nhiên xuất hiện một suy đoán rất táo bạo.

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay đều là kế hoạch của Dương Thanh, cậu ấy đoạt lấy một nửa sản nghiệp của năm gia tộc, thật ra chỉ vì muốn nâng đỡ nhà họ Hàn và nhà Quan lên ngôi.

Đối với Dương Thanh, nhà họ Hồng chỉ là việc ngoài ý muốn.

Nhớ tới nhà họ Thái bị diệt trước kia, sau đó nhà họ Trần phất lên, suy nghĩ của ông ta càng lúc càng rõ ràng.

Ông ta biết không bao lâu nữa, dưới tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sẽ có thêm hai gia tộc đỉnh cao có thể sánh ngang với nhà họ Trần.

“Ông chủ Hàn! Ông chủ Quan! Sau này xin giúp đỡ nhiều hơn!”
Hồng Hưng chỉ sững sờ trong chốc lát sau đó tỉnh táo lại vội chắp tay nói.

Tiếp theo, Trần Hưng Hải dẫn mấy người đến phòng họp nhỏ của nhà họ Trần.

Ngoài Dương Thanh và Hồng Hưng ra, Trần Hưng Hải dẫn theo Trần Hạo và Trần Anh Hào, Hàn Khiếu Thiên dẫn theo Hàn Diệp, Quan Chính Sơn dẫn theo Quan Tuyết Tùng.

Trần Anh Hào vẫn đảm nhiệm công việc bưng trà rót nước.

Dương Thanh ngồi ở vị chủ tọa, những ông chủ cũ mới của các gia tộc khác thì chia nhau ngồi hai bên.

“Hôm nay mượn đỡ phòng họp của nhà Trần để mở một cuộc họp nhỏ với mọi người”.

Dương Thanh bỗng nói, mọi người cùng chăm chú lắng nghe.

Nhất là người nhà họ Hàn và họ Quan, ai cũng vô cùng chờ mong, dường như bọn họ đã biết Dương Thanh muốn nói gì.

“Trước hết, liên minh năm gia tộc đã giao ra một nửa sản nghiệp, tôi sẽ chia những sản nghiệp này ra hai phần, do nhà họ Hàn và nhà họ Quan giúp tôi quản lý”.

“Nhà họ Trần đã quản lý sản nghiệp của nhà họ Thái thay tôi rồi nên lần này tôi sẽ không chia sản nghiệp của liên minh năm gia tộc nữa.

Còn về nhà họ Hồng, vốn đã là một nhà giàu có ở Yến Đô nên không cần phải thay đổi hệ thống phát triển vốn có của mình”.

“Các vị có ý kiến gì với cách chia của tôi không?”
Dương Thanh nhìn mọi người hỏi.

“Còn về người của nhà họ Trần và nhà họ Hồng, có thể không đụng đến thì cố gắng giữ nguyên”.

Dương Thanh nói xong thì nhìn mọi người hỏi: “Các ông có ý kiến gì không?”
“Cậu Thanh, tôi có một ý tưởng!”
Đúng lúc này Hồng Hưng bỗng nói.

Lập tức ánh mắt của mọi người đều nhìn sang ông ta.

“Ông nói đi!”
Dương Thanh cũng nói.

- ————.

Chương 773: 773: Dương Thanh Bất An

Hồng Hưng nhìn mọi người rồi mới chậm rãi nói: “Bây giờ ở Yến Đô, kẻ mạnh làm vua, các gia tộc quyền thế có thực lực tổng hợp mạnh mẽ thì thực lực của cao thủ hàng đầu càng mạnh, số lượng cao thủ càng nhiều”.

“Sở dĩ tám nhà quyền thế ở Yến Đô giữ được vị trí đó cũng vì họ đã truyền thừa mấy đời, có nền tảng vững chắc, cao thủ như mây”.

“Nếu chúng ta đều đã đi theo cậu Thanh thì có thể nói, bốn gia tộc chúng ta vốn là một khối”.

“Không gia tộc nào trong số chúng ta có thể sánh bằng tám nhà quyền thế ở Yến Đô, nhưng nếu chúng ta thành lập liên minh bốn gia tộc, số cao thủ mà chúng ta có sẽ không thua kém bất cứ gia tộc nào trong tám nhà này”.
Nghe Hồng Hưng nói thế, mọi người đều mỉm cười chứ không hề có vẻ bất ngờ.

Nhà họ Trần, nhà họ Hàn và nhà họ Quan đã làm việc cho Dương Thanh từ trước, nhân tiện đưa gia tộc mình đến Yến Đô.

Do đó có thể nói, ba gia tộc họ vốn là một khối, chỉ có Hồng Hưng tới sau mà thôi.

Thấy mọi người không có vẻ bất ngờ, tuy Hồng Hưng hơi khó hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Chúng ta có thể chọn các cao thủ tinh nhuệ nhất từ bốn gia tộc để thành lập một đội ngũ rồi cử ra một thủ lĩnh”.
“Hơn nữa theo ý kiến của tôi, đội ngũ này không cần quá nhiều người, coi trọng chất lượng là chính, cao thủ dẫn đầu phải vừa mạnh vừa trung thành”.

“Người này có cấp bậc ngang với chúng ta, đều nghe lệnh cậu Thanh hết”.

“Không những thế, cậu Thanh còn có thể cử đội ngũ này giám sát bốn gia tộc chúng ta, để xem có ai dám làm trái với hiệp ước”.

Nghe Hồng Hưng nói thế, những người vốn đang xem thường đều sáng mắt lên.

Dù sao Hồng Hưng cũng gia nhập sau, đám người Hàn Khiếu Thiên vẫn chưa tin tưởng ông ta hẳn, chỉ lo sau này Hồng Hưng sẽ phản bội.

Nhưng sau khi nghe Hồng Hưng nói thế, họ thấy đây đúng là cách hay để giám sát bốn gia tộc, có thể hạn chế chuyện phản bội Dương Thanh tới mức tối đa.

"Tôi nói xong rồi, có thành lập đội ngũ hay không phụ thuộc vào ý cậu Thanh", Hồng Hưng nói.

Dương Thanh nhìn Hồng Hưng với vẻ nghiền ngẫm, bỗng hiểu tại sao Trần Hưng Hải lại thuyết phục anh giữ lại Hồng Hưng.

Vì ông ta đúng là nhân tài, rất thông minh.

Ông ta cũng hiểu rõ, nếu muốn hoàn toàn nhập bọn với đám Dương Thanh chỉ trong thời gian ngắn thì không thể nào.

Nhưng nếu Dương Thanh đồng ý với đề nghị thành lập đội ngũ vừa rồi của ông ta, Dương Thanh sẽ bớt nghi ngờ ông ta rất nhiều, đồng thời ông ta còn giành được thiện cảm từ ba gia tộc kia nữa.

"Mọi người thấy đề nghị của ông chủ Hồng thế nào?", Dương Thanh nhìn về phía những người khác.

"Cậu Thanh, đề nghị của ông chủ Hồng rất hay, có thể liên kết bốn gia tộc thật chặt chẽ, đồng thời tránh được chuyện phản bội".

Hàn Khiếu Thiên lập tức tỏ thái độ.

Trần Hưng Hải nói: "Tôi cũng đồng ý thành lập một đội ngũ như thế!"
Quan Chính Sơn cũng nói: "Tôi không ý kiến gì!"
Dương Thanh gật nhẹ đầu: "Nếu mọi người đã không ý kiến gì thì quyết định thế đi, tiếp theo tôi sẽ cử người tới từng gia tộc để chọn ra các cao thủ tinh nhuệ nhất rồi lập thành một đội".

Nghe thấy anh nói thế, rốt cuộc Hồng Hưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta vừa đi theo Dương Thanh, đang cần giành lấy sự tin tưởng từ anh.

Dương Thanh đồng ý với lời đề nghị của ông ta, tức là anh đã tin ông ta rồi.

"Cậu Thanh, đội ngũ này tên gì? Sẽ do ai phụ trách ạ?"
Hồng Hưng bỗng hỏi.

Dương Thanh trầm ngâm một lát rồi nói: "Đội ngũ này tên Ảnh Vệ, về phần thủ lĩnh của Ảnh Vệ, tôi sẽ sắp xếp sau!"
"Được rồi, hôm nay họp đến đây thôi, tôi sẽ giao sản nghiệp của năm gia tộc cho nhà họ Hàn và nhà họ Quan, còn 250 cao thủ tinh nhuệ đang ở nhà họ Trần thì tùy các ông phân phối".

Dương Thanh đứng dậy.

"Vâng, thưa cậu Thanh!"
Đám người thi nhau đứng dậy, đáp.

Sau khi rời khỏi nhà họ Trần, Dương Thanh về tập đoàn Nhạn Thanh.

Năm nhà do Lê Triết dẫn đầu đã giao một nửa sản nghiệp của gia tộc cho tập đoàn Nhạn Thanh.

"Chủ tịch, sau khi có được một nửa sản nghiệp từ các gia tộc kia, giá trị của tập đoàn Nhạn Thanh trên thị trường đã tăng gấp đôi rồi!"
Khi thấy Dương Thanh, Lạc Bân kích động nói.

Dương Thanh không hề ngạc nhiên, chỉ nói: "Ông tổng hợp số liệu về sản nghiệp của năm gia tộc kia rồi chia thành hai phần, tôi sẽ cử chuyên gia quản lý".

Lạc Bân vội gật đầu: "Vâng, thưa cậu Thanh!"
Nửa tiếng sau, Mã Siêu tới tập đoàn Nhạn Thanh.

"Anh Thanh, anh tìm em à?"
Mã Siêu bước vào văn phòng Dương Thanh rồi ngồi xuống sofa.

Dương Thanh nói chuyện thành lập Ảnh Vệ cho Mã Siêu biết.

“Anh Thanh, anh định để em làm thủ lĩnh của Ảnh Vệ đấy à?”
Sau khi nghe xong, Mã Siêu kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh nhíu mày: “Sao thế? Cậu không muốn hả?”
Mã Siêu nói với vẻ đau khổ: “Toàn một đám gà mờ, anh bảo em làm thủ lĩnh của một đám gà mờ thì có khác gì đang làm khó em đâu?”
“Nếu cậu không đồng ý thì quên đi, để tôi cử người khác”, Dương Thanh nói.

“Anh Thanh, em đùa tí thôi, sao em lại từ chối mệnh lệnh của anh được?”
Thấy Dương Thanh hơi bất mãn, Mã Siêu vội mỉm cười: “Anh cứ yên tâm, cho dù đó chỉ là gà mờ, em cũng sẽ biến họ thành phượng hoàng!”
Mã Siêu đã từ bỏ tiền đồ của mình để đi theo anh, tuy cuối năm nay anh ta sẽ kết hôn với Ngải Lâm, nhưng người nhà họ Ngải vẫn hơi xem thường anh ta.

Mã Siêu khoát tay rồi quay người rời đi.

Không hiểu sao Dương Thanh cứ cảm thấy bất an.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Mã Siêu, trừ mấy cao thủ mạnh nhất nhà họ Tiết ra, không ai có khả năng giữ anh ta lại, Dương Thanh cũng yên tâm hơn đôi chút.

- ————.

Chương 774: 774: Tiêu Tiêu Bị Đánh

Chưa đến năm giờ chiều, Tần Đại Dũng đã tới nhà trẻ Anh Tài.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Tiêu đi học ở nhà trẻ mới, cũng là ngày Tần Đại Dũng chính thức bắt đầu cuộc sống chăm cháu sau khi về hưu.

"Ông ngoại!"
Tiêu Tiêu chưa ra khỏi nhà trẻ thì đã trông thấy Tần Đại Dũng từ xa, bèn vui vẻ huơ tay chào.
Tần Đại Dũng cũng vội giơ tay chào lại với vẻ trìu mến.

"Tiêu Tiêu, hôm nay đi học có ai bắt nạt cháu không thế?"
Trên đường về, Tần Đại Dũng dắt tay Tiêu Tiêu, cười hỏi.

Tiêu Tiêu lắc đầu: "Tiêu Tiêu siêu siêu siêu đáng yêu thế này, sao lại bị ai bắt nạt được!"
Lời Tiêu Tiêu nói khiến Tần Đại Dũng bật cười: "Cũng đúng nhỉ, Tiêu Tiêu rất đáng yêu!"
"Ông ngoại nói nhầm rồi, phải là siêu siêu siêu đáng yêu mới đúng!"
"Được rồi được rồi, siêu đáng yêu!"
"Ông ngoại, ông ngốc thật đấy, Tiêu Tiêu đã dạy ông hai lần rồi mà ông vẫn nói sai, phải là siêu siêu siêu đáng yêu cơ mà!"
"Tiêu Tiêu siêu siêu đáng yêu!"
"Lại sai rồi ạ!"

…
Hai ông cháu vừa đi vừa cười nói.

Dinh thự Vân Phong ở Giang Hải nằm trên đỉnh núi, còn dinh thự Vân Phong ở Yến Đô thì không.

Trừ việc có sân riêng ra, nó cũng khá gần các biệt thự khác, chỉ cách mấy trăm mét.

Nhà trẻ Anh Tài cũng nằm trong khu biệt thự này, Tần Đại Dũng cũng dễ đưa đón Tiêu Tiêu, không cần lái xe, chỉ cần đi bộ là được.

“Ông ơi, cháu chưa muốn về nhà, cháu muốn vào kia chơi ạ!”
Khi đi ngang qua một công viên nhỏ, Tiêu Tiêu vui vẻ nói.

Tần Đại Dũng nhìn đồng hồ, mới năm giờ hơn, chắc đám Dương Thanh vẫn chưa về, ông ấy đã nấu xong cơm tối, chỉ cần xào lại đồ sau khi về là ăn được ngay.

Tần Đại Dũng nói: “Chỉ được chơi nửa tiếng thôi nhé, bằng không ông không kịp nấu cơm cho bố mẹ và dì út của cháu đâu”.

Tiêu Tiêu vội đồng ý: “Vâng ạ!”
Không hổ là khu biệt thự xa hoa nhất Yến Đô, ngay cả công viên trong này cũng rất đẹp.

Lúc này, trong công viên khá đông, phần lớn là người già.

Có người đang chơi cờ, có người đang thổi sáo, tập thể dục, cũng có người đang cầm cọ lớn nhúng nước, viết thư pháp trên mặt đất.

Ngoài ra còn có một số người dẫn cháu tới đây chơi.

Tần Đại Dũng mỉm cười: “Ông phát hiện chỗ này vui thật đấy, sáng mai ông sẽ tới đây”.

Tần Đại Dũng mới đến đây, tuy công viên này cách nhà họ không xa nhưng đúng là ông ấy không biết thật.

“Ông ngoại, mau lên! Mau lên!”
Tần Đại Dũng tò mò nhìn xung quanh, còn Tiêu Tiêu thì kéo tay ông ấy với vẻ hơi nôn nóng, chạy tới chỗ có trẻ con ở cách đó không xa.

Ở đó có cầu trượt và xích đu, khó trách cô bé lại muốn tới nơi này.

“Ông ngoại, cho cháu chơi nửa tiếng nhé!”
Tiêu Tiêu nói rồi để cặp sách lại, tung tăng chạy đi như một chú chim nhỏ vui sướng.

Từ khi Dương Thanh quay về, Tiêu Tiêu có bố, tính cách cũng hoạt bát hẳn lên.

Cô bé nhanh chóng hòa nhập với các bạn, cùng nhau chạy nhảy chơi đùa.

Tần Đại Dũng ngồi ở ghế đá, nhìn theo Tiêu Tiêu với nụ cười hiền hòa.

Từng giây từng phút trôi đi, nhoằng cái đã hết nửa tiếng.

“Tiêu Tiêu à, chúng ta về thôi!”
Tần Đại Dũng mỉm cười bước tới.

“Ông ơi, Tiểu Quân gây họa rồi!”
Tần Đại Dũng vừa đến gần, Tiêu Tiêu đã ủ rũ nói.

“Gây họa gì cơ?”
Tần Đại Dũng hỏi với vẻ khó hiểu.

Lúc này ông ấy mới phát hiện, trừ một bé trai ra, những đứa trẻ vừa chơi cùng Tiêu Tiêu đã đi hết.

Nào ngờ Tiêu Tiêu vừa dứt lời, Tiểu Quân đã tức tối nói: “Tớ không gây họa, rõ ràng là cậu làm cơ mà!”

“Cậu đã bẻ gãy tượng! Cậu mới gây họa ấy!”
Tiêu Tiêu rất tức giận, rõ ràng Tiểu Quân sai, không ngờ Tiểu Quân lại đổ oan cho cô bé.

Lúc này Tần Đại Dũng mới phát hiện, bức tượng ở đầu chiếc xe Rolls-Royce đắt đỏ đỗ bên cạnh đã bị bẻ gãy, Tiểu Quân vẫn đang cầm bức tượng kia.

“Chẳng phải tượng đang ở trong tay cháu ư? Sao cháu lại nói oan cho Tiêu Tiêu thế?”
Tần Đại Dũng biết rõ Tiêu Tiêu sẽ không bao giờ nói dối, bức tượng đang nằm trong tay Tiểu Quân, chỉ có thể là do Tiểu Quân làm.

“Hu hu!”
Tiểu Quân bị Tần Đại Dũng dọa, lập tức nhét tượng vào tay Tiêu Tiêu rồi bất chợt khóc rống lên.

“Tiểu Quân, con sao thế? Ai bắt nạt con à?”
Nhưng câu “con ranh” của đối phương khiến Tần Đại Dũng rất tức giận: “Cô nói năng cho tử tế vào! Bằng không cô sẽ hối hận đấy!”
“Ôi chao! Ông còn dám mạnh miệng à?”
Mẹ Tiểu Quân tức giận bật cười: “Giỏi lắm, tôi không nói với ông nữa, giờ tôi sẽ gọi chồng tới xử lý chuyện này, nói cho

ông biết, chồng tôi không tốt tính lắm, sẽ không dễ dàng tha cho ông đâu!”
Mẹ Tiểu Quân nói rồi gọi điện thoại luôn: “Chồng ơi, con bị đánh ở công viên này, anh mau dẫn người tới đây đi!”
- ————.

Chương 775: 775: Cặp Nam Nữ Chó Má

Tần Đại Dũng không ngờ đối phương lại ngang ngược đến thế, trái ý một cái là gọi người tới luôn.

Quan trọng nhất chính là, rõ ràng người bẻ gãy bức tượng là con trai họ.

Chẳng những đối phương đánh Tiêu Tiêu mà còn bắt ông ấy bồi thường nữa.

Lúc này Tiêu Tiêu cũng sợ, cứ rúc vào lòng Tần Đại Dũng, rụt rè nhìn mẹ Tiểu Quân.
"Ông à, ông mau xin lỗi đi! Nhà họ Lê đang lên như diều gặp gió, người tới từ nơi khác như ông không đắc tội được đâu".

"Đúng thế, mau xin lỗi đi! Bằng không, chờ người nhà họ Lê đến đây, hai ông cháu sẽ phiền to đấy, cứ chịu chút thiệt thòi là được".

Một số ông bà lão đang đứng xem tốt bụng khuyên nhủ.

Mẹ Tiểu Quân trông rất kiêu ngạo, hừng hực khí thế, nhìn Tần Đại Dũng với vẻ khinh thường.
Nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo đó, Tần Đại Dũng càng giận dữ hơn.

Ông ấy bị đối phương cào thì cũng thôi, nhưng cô ta còn tát cả Tiêu Tiêu nữa, giờ trên mặt cô bé vẫn hằn rõ dấu tay kia kìa.

Hơn nữa, lần này ông ấy về hưu, theo Dương Thanh tới Yến Đô cũng là để chăm sóc Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mới đi học ngày đầu tiên đã bị người ta đánh, sao ông ấy có thể nhịn được chứ?
"Nếu cô đã muốn làm to chuyện thì tôi cũng chơi với cô!"
Tần Đại Dũng cắn răng.

"Ông già, ông còn muốn chơi với tôi á? Một lão già tới từ nơi khác như ông cũng dám đấu với nhà họ Lê à? Tốt lắm! Nếu ông giỏi đến thế thì mau gọi người tới đây đi!"
Mẹ Tiểu Quân cười lạnh: "Tôi cũng muốn xem xem, lão già khú đế như ông sẽ gọi được ai tới giúp".

Trông thấy thế, những người đứng xem xung quanh cũng hơi tức giận, ai cũng nghĩ Tần Đại Dũng không biết điều, đấu với người nhà họ Lê thì có khác gì chán sống đâu.

Tần Đại Dũng không quan tâm đến người khác, gọi điện thoại luôn: "Dương Thanh, bây giờ bố và Tiêu Tiêu đang ở công viên trong khu biệt thự, bị người ta giữ lại, Tiêu Tiêu còn bị tát!"
"Sao cơ?"
Khi biết con gái mình bị đánh, Dương Thanh đang ở tập đoàn Nhạn Thanh bỗng đứng phắt dậy, tức giận nói: "Có người dám động đến con gái con ư, chán sống rồi à?"
Anh vẫn luôn cảm thấy mình nợ con, thương con gái như mạng sống.

Chỉ cần Tiêu Tiêu chịu chút ấm ức, anh cũng thấy tim mình như sắp vỡ đến nơi, bây giờ cô bé lại bị tát, có thể tưởng tượng được Dương Thanh tức giận tới mức nào.

"Bố, bây giờ con qua đó ngay, cho dù thế nào, bố cũng đừng làm căng với họ, cứ đảm bảo cho Tiêu Tiêu được an toàn, chờ con tới rồi tính sau!"
Tuy Dương Thanh tức giận nhưng cũng biết tình hình hiện giờ, vội dặn dò.

"Con cứ yên tâm, bố đang ôm Tiêu Tiêu rồi, cho dù có chết, bố cũng không để bất cứ ai tổn thương Tiêu Tiêu đâu!"
Tần Đại Dũng cam đoan.

"Thế là tốt rồi!"
Dương Thanh vừa gọi điện với Tần Đại Dũng vừa rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh lái xe như bay, chỉ hận mình không thể bay qua đó.

Trong công viên.

Sau khi Tần Đại Dũng gọi cho Dương Thanh được khoảng 15 phút, lại có thêm một chiếc Rolls-Royce đắt đỏ chậm rãi đỗ lại.

Một thanh niên khoảng ba mươi tuổi bước xuống xe.

“Chồng!”
Thấy thanh niên kia, mẹ Tiểu Quân lập tức chạy tới, vừa khóc vừa nói: “Chồng, chính là lão già kia, chẳng những ông ta đánh em mà còn đánh cả Tiểu Quân nữa, anh phải đòi lại công bằng cho mẹ con em!”
“Ông ta muốn chết à!”
Trong mắt bố Tiểu Quân tràn ngập sự lạnh lùng và sát khí.

Khi thấy bố Tiểu Quân, những người đang đứng xem xung quanh đều biến sắc.

“Không ngờ bố cậu bé đó lại là Lê Chí Khuê!”
“Lê Chí Khuê là ai thế?”
“Lê Chí Khuê là con trai duy nhất của Lê Triết - chủ gia tộc họ Lê.

Lê Triết rất thương đứa con trai này, đã lập anh ta làm người thừa kế đời tiếp theo đấy”.

“Xem ra hai ông cháu kia thảm rồi!”
Khi thấy thanh niên kia, trong mắt những người đứng xung quanh đều có vẻ e ngại.

Tần Đại Dũng cũng không biết nhiều về thân phận của Dương Thanh, chỉ biết Dương Thanh là con rơi của gia tộc Vũ Văn.

Truyện thuộc sở hữu của ReadMe (Android) và FindNovel (iOS).

Bây giờ thấy đối phương có lai lịch lớn như thế, ông ấy bỗng thấy rất căng thẳng, chỉ sợ Dương Thanh tới rồi cũng bị liên lụy theo.

Bây giờ ông ấy rất hối hận, nếu sớm biết thế này thì đã không dẫn Tiêu Tiêu tới công viên, cũng sẽ không gặp phải chuyện này.

“Ông già, ông dám đánh vợ con tôi hả, ông chán sống rồi đúng không?”
Lê Chí Khuê bước tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Đại Dũng.

Tuy Tần Đại Dũng e ngại nhưng vẫn tức giận nói: “Tôi không hề động vào vợ con cậu, chỉ có vợ cậu đánh tôi và cháu gái tôi

thôi”.

“Ông còn dám già mồm à? Câm miệng lại!”
Mẹ Tiểu Quân tức giận nói.

Tần Đại Dũng không quan tâm đến mẹ Tiểu Quân, nói với Lê Chí Khuê: “Nếu cậu không tin thì cứ hỏi đại ai đó về chuyện xảy ra hồi nãy đi, họ đều thấy cả”.

“Ồ? Thế ư?”
“Được, cứ làm theo lời em nói!”
Lê Chí Khuê mỉm cười.

Gã vỗ tay, hai tên đàn ông vạm vỡ lập tức bước về phía Tần Đại Dũng.

- ————.

Chương 776: 776: Siêu Anh Hùng

Nghe thấy mẹ Tiểu Quân nói thế, Tần Đại Dũng căng thẳng tới mức suýt ngất.

Vừa nhìn đã biết hai gã đàn ông vạm vỡ bên cạnh Lê Chí Khuê đều là kẻ đáng gờm, nếu họ định đánh ông ấy tàn phế thật thì đúng là dễ như bỡn.

Thấy hai gã đàn ông vạm vỡ kia sắp tới gần, Tần Đại Dũng ngày càng căng thẳng, đừng nói là đánh tàn tật, cho dù họ giết ông ấy, ông ấy cũng không sợ.

Nhưng Tiêu Tiêu phải làm sao đây?
Vừa nãy người phụ nữ độc ác kia đã tát Tiêu Tiêu một phát, nếu Tiêu Tiêu bị họ đưa đi thật, chẳng biết sẽ phải chịu đựng những gì.

Tiêu Tiêu cũng sợ, cơ thể nhỏ bé cứ run lẩy bẩy trong lòng Tần Đại Dũng.

“Tiêu Tiêu đừng sợ, có ông rồi, không ai làm hại cháu được đâu!”
Tần Đại Dũng cố gắng an ủi bằng giọng dịu dàng.
“Ông già, ông là cái thá gì chứ, ông bảo vệ nổi con ranh đó ư?”
Mẹ Tiểu Quân cười lạnh.

“Các người cứ nhắm vào tôi đây này, ức hiếp một đứa bé con thì ra thể thống gì chứ?”
Tần Đại Dũng lấy hết can đảm, tức giận quát lên.

Cùng lúc đó, Tần Đại Dũng bỗng đặt Tiêu Tiêu xuống đất rồi hô lớn: “Tiêu Tiêu, mau chạy đi!”
Sau khi đẩy Tiêu Tiêu đi, Tần Đại Dũng lập tức lao tới chỗ hai gã đàn ông vạm vỡ với đôi mắt đỏ ngầu: “Tôi liều mạng với các người!”
“Rầm!”

Tần Đại Dũng còn chưa chạm vào đối phương thì đã bị một gã đàn ông đá bay.

“Ông ơi!”
Thấy Tần Đại Dũng bị đá bay, Tiêu Tiêu hét lên rồi chạy về phía ông ấy.

“Tiêu Tiêu, cứ mặc kệ ông, cháu mau chạy đi!”
Tần Đại Dũng ngã lăn ra đất, cảm thấy xương cốt toàn thân sắp vỡ tan.

Ông ấy gắng gượng hô lên, chỉ muốn Tiêu Tiêu chạy trốn.

Nhưng sao Tiêu Tiêu có thể mặc kệ ông ngoại mình được?
“Con ranh này, đi theo bọn tao!”
Tiêu Tiêu chạy đến, định đỡ Tần Đại Dũng dậy, nhưng cô bé còn chưa kịp chạm vào Tần Đại Dũng thì đã bị một gã đàn ông tóm lấy tay.

“Chú đánh ông cháu, chú là người xấu! Đồ xấu xa!”
Tiêu Tiêu ra sức giãy giụa, nhưng sao có thể thoát được chứ?
Thấy không thoát được, Tiêu Tiêu bỗng cắn mạnh vào tay gã đàn ông, khiến gã hét lên: “Mày chán sống rồi chứ gì!”
Gã giơ tay đánh vào đầu Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu!”
Tần Đại Dũng mở to mắt, tức giận quát lên rồi cố gắng nhào tới.

Những người đang đứng xem xung quanh cũng sững sờ.

Tiêu Tiêu chỉ là một bé gái hơn bốn tuổi, còn gã đàn ông vạm vỡ là vệ sĩ của nhà họ Lê, cánh tay gã to thế kia, nếu đánh vào đầu Tiêu Tiêu thì chẳng phải sẽ khiến cô bé vỡ đầu à?
Lê Chí Khuê và mẹ Tiểu Quân, không hề định ngăn cản gã, còn nở nụ cười khinh miệt, như thể trong mắt họ, Tiêu Tiêu và Tần Đại Dũng chỉ là sâu kiến, cho dù bị giẫm chết thì cũng chẳng có ai quan tâm.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía Tiêu Tiêu, không ai chú ý tới một chiếc Phaeton đang lao như bay đến, ngay sau đó, một thanh niên bước xuống xe.

Đúng lúc gã đàn ông kia sắp đập trúng Tiêu Tiêu, tiếng hét giận dữ bỗng vang lên: “Mày chán sống rồi!”
Nghe thấy tiếng hét giận dữ ấy, gã đàn ông kia chỉ thấy sởn da

gà, đầu bỗng ù đi, như thể nội tạng đã bị thương vì tiếng hét kia vậy.

Đúng lúc gã chần chừ, một luồng khí kình mạnh mẽ bỗng lao tới.

“Rầm!”
Một tiếng động rất lớn vang lên, gã đàn ông vạm vỡ nặng gần 100kg bay đi như quả bóng.

“Rầm!”
Ngay sau đó lại có thêm một tiếng vang nữa, cơ thể gã đàn ông vạm vỡ đập mạnh vào chiếc Rolls-Royce đắt tiền của mẹ Tiểu Quân.

Sau đó gã nằm im, không rõ còn sống hay đã chết.

Vào giờ phút này, mọi người đều kinh ngạc!
“Bố ơi!”
Khi thấy Dương Thanh, Tiêu Tiêu lập tức ấm ức gọi rồi nhào vào lòng anh, khóc òa: “Bố ơi, Tiêu Tiêu không bẻ gãy tượng đâu, là Tiểu Quân làm đấy.

Họ bắt nạt Tiêu Tiêu và ông, còn định đưa Tiêu Tiêu đi nữa kìa”.

Tiêu Tiêu khóc lóc thảm thiết, khiến Dương Thanh cảm thấy tim mình như sắp vỡ tới nơi.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của anh tràn ngập sát khí dữ dội.

“Tiêu Tiêu đừng sợ! Có bố ở đây rồi, không ai dám bắt nạt con nữa đâu!”, Dương Thanh cố gắng nói thật dịu dàng.

“Thanh, cuối cùng con cũng đến!”
Tần Đại Dũng cũng bước tới, nhưng sắc mặt ông ấy tái mét, trên ngực áo vẫn còn dấu chân hết sức rõ ràng.

“Bố không sao chứ?”
Dương Thanh hỏi với vẻ tự trách.

Tần Đại Dũng lắc đầu, trong mắt tràn ngập sự lo lắng, nói khẽ: “Hình như đối phương có lai lịch không tầm thường, con đừng làm căng với họ”.

Tần Đại Dũng không biết rõ thân phận thực sự của Dương Thanh, ông ấy rất sợ Dương Thanh sẽ chuốc họa vào thân trong cơn tức giận.

Dương Thanh nói: “Bố cứ yên tâm, chuyện tiếp theo để con xử lý cho ạ”.

Tần Đại Dũng gật nhẹ đầu.

Lúc này đám đông mới biết, thanh niên vừa xuất hiện là bố của cô bé kia.

“Ê, mày chính là bố của con ranh kia à?”
Tần Đại Dũng lắc đầu, tuy hồi nãy ông ấy bị đá bay nhưng chỉ thấy hơi khó chịu ở ngực chứ không bị thương nặng.

“Tiêu Tiêu, con về nhà với ông trước nhé, để bố xử lý chuyện này, được không?”, Dương Thanh hỏi.

Tiêu Tiêu vội vàng lắc đầu: “Bố, bố chỉ có một mình, còn họ rất đông và xấu xa, Tiêu Tiêu sợ bố bị thương mất”.

Nhìn đứa con gái hiểu chuyện, Dương Thanh vô cùng đau lòng.

“Tiêu Tiêu, chẳng phải con nói bố là siêu anh hùng của con à? Con đã thấy kẻ xấu nào có thể làm hại đến siêu anh hùng chưa?”, Dương Thanh dịu dàng nói.

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Chưa ạ!”
“Nếu chưa thì con phải tin tưởng bố chứ, con cứ về nhà với ông đi, lát nữa bố sẽ về chơi với con!”
Dương Thanh nói tiếp.

“Vâng ạ!”
Lúc này Tiêu Tiêu mới đồng ý: “Nhưng bố phải cẩn thận nha, đừng để thua người xấu đấy!”
“Được, bố cam đoan với con, chắc chắn bố sẽ đánh bại người xấu!”, Dương Thanh nói một cách chắc chắn.

- ————.

Chương 777: 777: Nó Tên Là Dương Thanh

“Định đi đấy à? Đã hỏi tao chưa thế?”
Tần Đại Dũng đang định dẫn Tiêu Tiêu rời đi, Lê Chí Khuê chợt nói.

“Bố, hai ông cháu cứ đi đi, có con ở đây rồi, không ai ngăn cản hai người được!”, Dương Thanh nói.

Tuy Tần Đại Dũng căng thẳng nhưng cũng biết, nếu họ ở lại thì chỉ thêm gánh nặng cho Dương Thanh, do đó ông ấy dặn Dương Thanh phải cẩn thận rồi dắt Tiêu Tiêu về nhà.
“Ngăn họ lại cho tôi!”
Sắc mặt của Lê Chí Khuê hết sức khó coi, gã ra lệnh một tiếng, tên vệ sĩ còn lại lập tức lao về phía Tần Đại Dũng.

Nhưng đối phương còn chưa tới nơi thì đã bị Dương Thanh chắn đường.

“Nếu mày không muốn chết, tốt nhất là ngoan ngoãn cút ra chỗ khác đi!”
Dương Thanh híp mắt, nhìn chằm chằm vào tên vệ sĩ.

Đến giờ tên vệ sĩ đã bị Dương Thanh đá bay lúc nãy vẫn chưa tỉnh lại.

Sau khi nghe thấy Dương Thanh nói thế, tên vệ sĩ còn lại lập tức hiểu ngay, đối phương chính là người luyện võ.

Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Đại Dũng dẫn Tiêu Tiêu rời đi.

Sắc mặt Lê Chí Khuê vô cùng u ám, gã là cậu cả của nhà họ Lê, làm gì có ai dám chống đối gã đâu cơ chứ?
Bây giờ, một thanh niên trẻ măng lại dám đánh người của gã ngay trước mặt gã, đúng là sự sỉ nhục lớn lao.

“Anh vừa bảo tôi bồi thường nhỉ? Đúng rồi, bao nhiêu tiền thế?”
Dương Thanh chợt hỏi.

“Một tỷ! Nếu hôm nay mày không lấy ra được một tỷ thì đừng hòng sống sót rời khỏi đây”.

Lê Chí Khuê còn chưa đáp lời, mẹ Tiểu Quân đã hống hách nói.

“Hai người chắc chắn rằng muốn tôi bồi thường một tỷ à?”, trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Thằng oắt kia, tao chỉ cho mày một tiếng thôi, trong vòng một tiếng, nếu chưa có một tỷ, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết”.

Trong mắt Lê Chí Khuê tràn ngập vẻ trêu ngươi: “Tao thấy con gái mày xinh xắn thế kia, chắc vợ mày cũng đẹp lắm nhỉ?”
“Nếu mày không bồi thường nổi thì để vợ mày ngủ với tao một đêm đi, tao sẽ miễn cưỡng đồng ý”.

Dương Thanh bỗng bật cười.

Nếu Mã Siêu đang ở đây, chắc chắn anh ta cũng biết, nếu Dương Thanh cười trong tình huống này thì sẽ xảy ra chuyện đáng sợ tới mức nào.

“Được, nếu anh muốn một tỷ, tôi sẽ cho anh”.

Dương Thanh nói rồi gọi điện thoại: “Chuyển cho nhà họ Lê một tỷ ngay nhé!”
Sau khi cúp máy, Dương Thanh nói: “Không cần đến một tiếng, chắc chưa đầy năm phút nữa, một tỷ sẽ được chuyển vào tài khoản của nhà họ Lê”.

“Mày đang đùa tao đấy à?”
Sắc mặt của Lê Chí Khuê u ám đến mức đáng sợ, gã nghiến răng ken két.

“Đùa anh á? Sao tôi phải đùa với anh?”, Dương Thanh hỏi.

“Mày tưởng mày nói đã chuyển một tỷ vào tài khoản của nhà họ Lê thì sẽ có ngay à?”
Lê Chí Khuê tức giận chất vấn.

“Nếu anh không tin thì tôi cũng bó tay”.

Dương Thanh cười lạnh: “Đúng rồi, anh có thể gọi điện cho Lê Triết cơ mà, bảo với ông ta tôi tên là Dương Thanh nhé!”

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lê.

Trong phòng của chủ gia tộc, tiếng đập đồ liên tục vang lên, dòng chính của nhà họ Lê đứng hết ngoài cửa, không ai dám vào.

“Khốn kiếp! Tài sản của nhà họ Lê có hơn bảy mươi tỷ, giờ tự dưng phải tặng một nửa cho người ta!”

“Đến khi chết đi, tôi biết đối mặt với liệt tổ liệt tông của nhà họ Lê kiểu gì bây giờ?”
“Tổ tiên của nhà họ Lê ơi, con có tội! Con có lỗi với nhà họ Lê!”
Lê Triết - chủ gia tộc họ Lê vừa ném đồ, vừa hét lớn với vẻ tự trách.

Lúc này ông ta đang thấy vô cùng hối hận, nếu biết chỗ dựa của nhà họ Trần mạnh mẽ đến thế, có chết ông ta cũng không dám dây vào họ đâu.

Giờ thì hay rồi, chẳng những không tiêu diệt được nhà họ Trần mà còn phải dâng một nửa sản nghiệp của nhà họ Lê cho người ta nữa.

“Dương Thanh, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu, tao thề, tao sẽ không bao giờ bỏ qua cho mày!”
Lê Triết nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi trút giận xong, Lê Triết mới ra khỏi phòng, thấy dòng chính của nhà họ Lê đã đứng hết ở bên ngoài.

“Chủ gia tộc, ông không sao chứ?”
Những người thuộc dòng chính của gia tộc đang định đến hỏi xem tại sao Lê Triết lại giao một nửa sản nghiệp của gia tộc cho người khác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thấy Lê Triết tức giận như vậy, không ai dám nhắc tới chuyện này nữa.

Lê Triết cắn răng: “Mọi người vào đi, bây giờ chúng ta sẽ mở cuộc họp gia tộc!”
Người nhà họ Lê nhanh chóng ngồi vào với nhau, Lê Triết ngồi ở ghế giữa.

Ông ta nhìn đám người, chợt hỏi: “Lê Chí Khuê đâu rồi?”
“Chủ gia tộc, Tiểu Quân gặp chút chuyện nên Chí Khuê đi xem rồi”, một bề trên có quan hệ không tệ với Lê Chí Khuê lên tiếng.

“Tiểu Quân không sao chứ?”, Lê Triết hỏi.

Cho dù thế nào, Tiểu Quân cũng là cháu ông ta.

Người vừa trả lời lại nói tiếp: “Chủ gia tộc cứ yên tâm, Chí Khuê đã đến đó rồi, chắc chắn sẽ không sao hết”.

“Tiểu Quân không sao là tốt rồi!”
Lê Triết nói rồi nhìn đám người, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi biết mọi người đến đây để làm gì, mọi người đang muốn hỏi tại sao tôi lại giao một nửa sản nghiệp của gia tộc cho tập đoàn Thịnh Thiên đúng không?”
“Bây giờ tôi sẽ cho mọi người biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”
Lê Triết bắt đầu kể lại chuyện liên minh năm gia tộc định tiêu diệt nhà họ Trần để tăng địa vị của nhà họ Lê ở Yến Đô, nhưng lại gặp phải Dương Thanh.

“Lần này tôi đã tính sai, đánh giá thấp thực lực của đối thủ nên mới khiến nhà họ Lê bị thiệt hại nặng nề, tôi sẽ gánh chịu mọi hậu quả!”
Lê Triết cắn răng: “Nhưng mọi người cứ yên tâm, tôi không bao giờ từ bỏ thế đâu.

Cho dù nhà họ Trần có chỗ dựa mạnh mẽ đến mấy, tôi cũng không bao giờ dễ dàng bỏ qua cho việc họ đã cướp mất một nửa sản nghiệp của chúng ta!”
Lê Chí Khuê cũng sững sờ: “Ôi mẹ ơi! Thằng ngu kia thật sự chuyển một tỷ cho nhà họ Lê ạ?”
“Ai chuyển tiền thế?”
Lê Triết có linh cảm rất xấu, ngay cả giọng nói cũng run lên.

“Là một thanh niên khoảng hai bảy, hai tám tuổi ạ.

Bố, bố không biết thằng ngu này vênh váo tới mức nào đâu”.

Lê Chí Khuê rất vui mừng, cười nói: “Chính thằng ngu này đã bảo con gọi điện cho bố, đúng rồi, nó còn bảo con nói với bố,

nó tên là Dương Thanh!”

- ——————.

Chương 778: 778: Bố Tao Đến Rồi

Khi nghe thấy Lê Chí Khuê nói người chuyển tiền cho nhà họ Lê chính là Dương Thanh, Lê Triết sợ tới mức suýt tè ra quần.

“Lê Chí Khuê, con nghe đây, bây giờ con lập tức quỳ xuống xin tha cho bố, bằng không con chỉ còn đường chết mà thôi!”
Lê Triết nghiến răng nghiến lợi.

Nhà họ Lê phải giao một nửa sản nghiệp cho người khác cũng là vì Dương Thanh.
Ông ta mở cuộc họp để nhắc nhở các thành viên trong gia tộc, không được đắc tội với Dương Thanh trước khi họ tìm được chỗ dựa mạnh mẽ.

Kết quả cuộc họp còn chưa kết thúc, con trai ruột của ông ta đã đắc tội với Dương Thanh rồi.

“Bố, bố đang nói gì thế? Nó chỉ là một thằng khố rách áo ôm lái con Phaeton mà thôi, sao con phải quỳ xuống cầu xin nó ạ?”
Lê Chí Khuê không tin người lái chiếc Phaeton chỉ trị giá mấy triệu lại có tư cách khiến cậu cả nhà họ Lê như gã phải quỳ xuống xin tha.
“Thằng trời đánh này! Bố đã bảo con quỳ thì con cứ quỳ cho bố!”
Lê Triết giận dữ quát: “Bây giờ bố sẽ đến chỗ con, nếu trước khi bố tới, con vẫn chưa được người ta tha thứ cho thì bố sẽ đích thân đánh gãy chân chó của con đấy!”
Lê Triết nói rồi cúp máy luôn.

Thấy Lê Triết cúp máy, Lê Chí Khuê cũng sững sờ, gã lại nhìn về phía Dương Thanh.

Theo gã thấy, Dương Thanh chỉ là tên nhãi nhép mặc đồ vỉa hè, lái Phaeton, cho dù gia thế của anh mạnh mẽ đến mấy thì cũng không thể ngang hàng với gã được.

“Chồng ơi, bố nói gì thế?”
Mẹ Tiểu Quân hỏi.

Lê Chí Khuê cười khan: “Bố bảo chúng ta quỳ xuống xin tha!”
“Sao cơ? Quỳ xuống xin tha á? Bố điên rồi à? Bố bảo chúng ta quỳ xuống để xin một thằng đến từ nơi khác tha thứ ư?”
Sắc mặt của mẹ Tiểu Quân thay đổi hẳn.

Lê Chí Khuê lại nhìn Dương Thanh rồi nói với vợ: “Anh nghĩ bố đã nhận nhầm người, chắc chắn ông ấy tưởng thằng ranh này là một nhân vật lớn mà ông ấy biết”.

“Nói thừa! Chắc chắn bố đã nhận nhầm rồi, bằng không, sao bố lại bảo chúng ta quỳ xuống xin tha chứ?”, mẹ Tiểu Quân nói.

“Thằng ranh kia, tao đã hỏi bố tao rồi, ông ấy nói tiền đã về tài khoản, mày cũng biết điều đấy”.

Lê Chí Khuê vênh váo nói: “Đấy mới là khoản bồi thường cho xe của vợ tao thôi, còn chuyện bố vợ mày đánh vợ con tao nữa, mày định xử lý thế nào?”
“Anh muốn thế nào?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Lê Chí Khuê chưa kịp mở lời, mẹ Tiểu Quân đã nói: “Giờ mày bồi thường thêm một tỷ phí tổn thất về mặt tinh thần nữa, bọn tao sẽ cho mày rời đi”.

Dương Thanh bỗng mỉm cười: “Hồi nãy hai người vừa nói, trong một tỷ kia đã có cả phí bồi thường tổn thất về mặt tinh thần cơ mà?”
“Bọn tao muốn mày đưa tiền mặt cho bọn tao, nhưng mày lại chuyển tiền vào tài khoản của nhà họ Lê, xem như không có nữa!”
Mẹ Tiểu Quân nói với vẻ tham lam.

Theo cô ta thấy, Dương Thanh dễ dàng chuyển một tỷ vào tài khoản của nhà họ Lê như thế, chắc chắn đã bị danh tiếng của nhà họ Lê hù dọa rồi.

Nếu Dương Thanh đã có thể dễ dàng lấy ra một tỷ thì rõ ràng cũng không phải kẻ thiếu tiền, đòi thêm một tỷ nữa cũng chẳng sao.

Lê Chí Khuê cũng nghĩ thế, gã cười híp mắt: “Mày nghe vợ tao nói rồi chứ? Bồi thường một tỷ, tao sẽ bỏ qua cho mày!”

Những người đang đứng xem đều sững sờ.

Rất nhiều người đang kinh ngạc trước sự trơ trẽn của Lê Chí Khuê và mẹ Tiểu Quân.

Nhưng vì e ngại địa vị của nhà họ Lê ở Yến Đô nên không ai dám nói gì.

Họ cứ tưởng Dương Thanh sẽ ngoan ngoãn chuyển thêm một tỷ nữa cho Lê Chí Khuê và mẹ Tiểu Quân, nào ngờ anh lại lắc đầu: "Tôi thấy một tỷ là đủ rồi, nhiều hơn nữa thì không có đâu!"
"Vâng ạ!"
Mã Siêu đáp rồi khoát tay: "Đập cho tôi!"
Sau khi anh ta ra lệnh xong, một trăm người đàn ông lập tức lao tới chỗ hai chiếc Rolls-Royce của vợ chồng Lê Chí Khuê, giơ vũ khí lên đập thật lực.

"Khốn kiếp! Dừng tay! Bọn mày dừng tay cho tao! Đây là xe của tao, bọn mày không được đập!"
Thấy chiếc xe yêu quý của mình bị đập, mẹ Tiểu Quân cuống quýt hô lên.

Chẳng riêng gì xe của mẹ Tiểu Quân, xe của Lê Chí Khuê cũng bị đập nốt.

Đám đông đứng xung quanh đều rất ngạc nhiên, hai chiếc xe này là Rolls-Royce trị giá tận mấy chục triệu đấy! Cứ thế đập luôn à?
"Thằng khốn! Mày bồi thường cho bọn tao ngay! Mày bồi thường xe cho bọn tao ngay!"
Mẹ Tiểu Quân nhào tới chỗ Dương Thanh.

"Rầm!"
Cô ta còn chưa đến gần thì đã bị Mã Siêu đá bay.

Dương Thanh nhìn mẹ Tiểu Quân từ trên cao, cười lạnh: "Chẳng phải tôi vừa chuyển một tỷ cho nhà họ Lê rồi à? Bây giờ hai chiếc xe này thuộc về tôi, tôi đập xe của tôi thì liên quan gì tới cô chứ?"
Mẹ Tiểu Quân hoàn toàn sững sờ, lúc này mới nhớ ra họ vừa lừa Dương Thanh một tỷ.

Nhưng cô ta có định đưa Dương Thanh hai chiếc xe này đâu! Ban đầu cô ta chỉ tốn hai, ba trăm nghìn để sửa lại bức tượng bị gãy.

Giờ thì hay rồi, Rolls-Royce mấy chục triệu đã hoàn toàn trở thành đồ bỏ đi.

“Mày dám động đến vợ tao, mày muốn chết à?”
Lê Chí Khuê lao đến, tức giận quát.

Đúng lúc gã dứt lời, một chiếc Rolls-Royce phiên bản dài đã nhanh chóng đỗ lại.

Trong mắt Lê Chí Khuê lập tức lóe lên vẻ đắc ý: “Bố tao đến rồi, mày xong đời là cái chắc!”
- ————.

Chương 779: 779: Bắt Đầu Trả Thù

Đúng là Lê Triết thật, ông ta bước xuống khỏi chiếc Rolls-Royce phiên bản dài kia.

“Không ngờ lại là Lê Triết - chủ gia tộc họ Lê thật kìa!”
“Xem ra cậu thanh niên này gây họa lớn rồi, giờ nhà họ Lê đang lên như diều gặp gió, sau khi nhà họ Thái bị nhà họ Trần thay thế, nhà họ Lê có xu hướng trở thành gia tộc mạnh nhất sau tám nhà quyền thế ở Yến Đô”.

“Nghe nói nhà họ Lê đã bắt tay với bốn gia tộc khác để lập nên liên minh năm gia tộc, còn Lê Triết chính là người đứng đầu liên minh này”.
Khi thấy Lê Triết, những người đứng xem đều có vẻ kinh ngạc, xì xào bàn tán.

Lê Chí Khuê và mẹ Tiểu Quân mừng rỡ như điên, mẹ Tiểu Quân vênh váo nói: “Chẳng phải mày vừa hống hách lắm à? Hống hách nữa đi!”
“Nó đã sợ tới mức tè ra quần rồi, làm sao dám nữa! Bây giờ nhà họ Lê chúng ta chỉ thua mỗi tám nhà quyền thế ở Yến Đô, bố anh là chủ gia tộc họ Lê, ai dám đắc tội với chúng ta nào?” Lê Chí Khuê ngạo nghễ nói.
Dương Thanh nhìn Lê Chí Khuê, nói với vẻ dí dỏm: “Nhỡ bố anh đến đây để dạy dỗ anh thì sao?”
“Đã đến nước này rồi mà mày vẫn tinh tướng trước mặt tao à?”
Lê Chí Khuê tức giận nói: “Tao cho mày cơ hội cuối cùng, lập tức quỳ xuống cầu xin tao, có lẽ mày vẫn còn đường sống!”
Dương Thanh khinh thường liếc Lê Chí Khuê rồi nhìn về phía Lê Triết đang vội vàng đi đến.

Trông Lê Triết rất lo lắng, còn chạy bước nhỏ luôn.

“Bố! Rốt cuộc bố cũng đến rồi, chính là thằng nhãi này, nó vừa đòi giết con, còn nói cho dù bố tới đây thì bố cũng không dám làm gì nó hết, nó còn gọi cả đống người nữa ạ”.

Lê Chí Khuê vội tiến lên đón.

Mẹ Tiểu Quân cũng nói: “Bố, thằng khốn này có một đứa con gái, chính con ranh đó đã đánh cháu bố đấy, bố phải làm chủ cho chúng con!”
“Bốp!”
Lê Triết tát mẹ Tiểu Quân một phát, khiến cô ta lảo đảo, ngồi bệt xuống đất luôn.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Sao Lê Triết lại tát con dâu vậy?
“Bố! Sao bố lại đánh con?”
Mẹ Tiểu Quân ngơ ngác hỏi.

“Ông đây đánh cô vì cô ăn nói xằng bậy đấy!”, Lê Triết giận dữ quát.

Lúc này, đừng nói là đánh mẹ Tiểu Quân, ông ta còn muốn giết người phụ nữ này luôn kia kìa.

“Bố! Rõ ràng con gái của thằng súc sinh này đã đánh cháu bố, sao bố lại đánh em Ngọc ạ?”
Lê Chí Khuê cũng ngơ ngác, ngờ vực hỏi.

“Bốp!”
Nào ngờ Lê Triết lại quay sang tát Lê Chí Khuê.

“Sao ông đây lại sinh ra thằng ngu như mày nhỉ?”
Trong mắt Lê Triết hừng hực lửa giận, sau khi tát Lê Chí Khuê xong thì xông tới đạp thêm mấy phát.

Lê Chí Khuê không dám đánh trả, chỉ có thể kêu đau: “Bố, bố đánh nhầm rồi! Đánh nhầm rồi! Con gái của thằng khốn kia đánh cháu bố, bố phải đánh nó mới đúng chứ”.

“Mày câm miệng lại cho tao!”
Lê Triết tức điên, tẩn Lê Chí Khuê tơi bời.

Hồi nãy ông ta đã dặn Lê Chí Khuê quỳ xuống đất, xin Dương Thanh tha thứ, nhưng giờ thì hay rồi, chẳng những Lê Chí Khuê không xin lỗi mà còn chửi người ta là đồ khốn nữa cơ.

Mẹ Tiểu Quân còn chửi con gái của Dương Thanh là con ranh, chẳng phải là đang chán sống à?
Dương Thanh khoanh tay, lạnh lùng nhìn mọi chuyện xảy ra, vẫn không nói gì.

Mã Siêu đứng cạnh anh như một tòa tháp sắt.

Một trăm người đàn ông vạm vỡ im lặng đứng xung quanh, chờ đợi mệnh lệnh từ Dương Thanh.

Còn đám đông đang đứng xem thì sững sờ.

Họ không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, họ cứ tưởng sau khi Lê Triết tới đây, chắc chắn Dương Thanh sẽ phải trả giá đắt, nào ngờ bây giờ Dương Thanh vẫn yên ổn đứng đó, còn Lê Chí Khuê thì bị Lê Triết tẩn cho một trận.

Lê Triết cũng rất mạnh tay, trên mặt Lê Chí Khuê nhanh chóng dính đầy máu.

"Cậu Thanh, rất xin lỗi cậu, đều do tôi không biết dạy con!" Lúc này Lê Triết mới đi đến trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, nói bằng giọng cầu khẩn: "Xin cậu Thanh cho con trai tôi một con đường sống!"
Rầm!
Nghe thấy thế, ai cũng kinh ngạc!
Lời Lê Triết nói như tiếng sấm, nổ vang trong đầu Lê Chí Khuê và mẹ Tiểu Quân.

Họ bỗng cảm thấy mình đang nằm mơ.

Lê Triết là chủ gia tộc họ Lê, bây giờ lại cúi đầu xin lỗi Dương Thanh, còn xin anh cho Lê Chí Khuê một con đường sống nữa.

Cho đến giờ phút này, Lê Chí Khuê mới hiểu được tại sao trong điện thoại, Lê Triết lại bảo gã quỳ xuống xin tha.

Vừa nãy ông ta đánh gã cũng là để tỏ thái độ với Dương Thanh.

Mẹ Tiểu Quân còn hoảng sợ hơn.

Cô ta nghĩ đến việc mình đã tát con gái Dương Thanh, còn chửi cô bé nữa, chỉ muốn khâu miệng lại cho rồi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Ông không có tư cách lên tiếng, cứ câm miệng rồi đứng sang bên đi, tôi sẽ đích thân xử lý!"

Nghe thấy thế, sắc mặt Lê Triết khó coi tới cực điểm, ông ta cắn răng: "Cậu Thanh, rốt cuộc phải làm thế nào thì cậu mới

nguôi giận?”
“Bốp!”
Dương Thanh tát Lê Triết rồi quát: “Tôi bảo ông câm mồm!”
Lần này Lê Triết sợ hết hồn, khi ở nhà họ Trần, Dương Thanh cũng không tức giận đến thế, còn giờ anh tức giận thật rồi.

Cũng có nghĩa là hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Đám đông vây xem đều trợn tròn mắt, có người còn dụi mắt thật mạnh để xem mình có bị hoa mắt không.

Không ngờ chủ gia tộc họ Lê lại bị Dương Thanh tát cho, quan trọng nhất là Lê Triết thực sự không dám nói gì nữa.

“Vụ anh đánh bố vợ tôi cũng dễ tính lắm”.

Dương Thanh bỗng nhìn về phía Lê Chí Khuê: “Ở đây tôi có một trăm anh em, mỗi người sẽ đá anh một phát, nếu anh vẫn sống sót thì xem như anh may!”
“Được rồi, bắt đầu đi!”
Dương Thanh ra lệnh, Mã Siêu lập tức đi về phía mẹ Tiểu Quân.

Còn một trăm người đàn ông vạm vỡ thì bao vây Lê Chí Khuê lại.

- ————.

Chương 780: 780: Trả Lại Gấp Mười Lần

Thấy đám người đông như kiến vây xung quanh mình, Lê Chí Khuê sợ đến nỗi sắp tè ra quần.

Những người này nhìn là biết không phải người hiền lành.

Một trăm người, mỗi người một cú đá, dù là người sắt cũng sẽ mất mạng như chơi.

"Bố, cứu con! Cứu con với!"
Lê Chí Khuê bỗng nhìn Lê Triết, bây giờ chỉ có bố gã mới có thể cứu được gã.

Cùng lúc đó Mã Siêu đi tới trước mặt mẹ Tiểu Quân, lạnh lùng nói: "Giơ bàn tay đánh Tiêu Tiêu ra!"
Mẹ Tiểu Quân sợ xanh mặt, quỳ bịch xuống chân Mã Siêu, khóc lóc cầu xin nói: "Tôi sai rồi, tôi biết sai thật rồi.

Sau này tôi sẽ không dám tùy tiện đánh người nữa, cầu xin cậu cho tôi một cơ hội, tôi biết sai thật rồi".

Mã Siêu vẫn thờ ơ nói: "Lúc cô đánh một đứa bé mới bốn tuổi sao không biết sai? Bây giờ mới biết sai à? Muộn rồi!"
"Nếu cô không tự giơ tay ra, tôi sẽ phế bỏ hai cánh tay của cô".

Mẹ Tiểu Quân biết, Mã Siêu sẽ không bỏ qua cho mình.

"Bố ơi, xin bố hãy cứu con.

Con biết sai rồi!", mẹ Tiểu Quân lại cầu xin Lê Triết.

Lê Triết đứng bên cạnh, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ông ta đường đường là chủ nhà họ Lê nhưng bây giờ con trai và con dâu đều bị người của Dương Thanh khống chế.

Một trăm cao thủ sắp thay nhau đạp con trai ông ta mỗi người một cước, con ông ta còn sống nổi không?
Còn con dâu của mình cũng sắp đối mặt với nỗi đau bị chặt tay, thậm chí mãi mãi sẽ không nói chuyện được nữa.

Ông ta cũng chỉ có mỗi đứa con trai Lê Chí Khuê này, nếu gã chết thật, vậy sau này nhà họ Lê nên làm thế nào đây?
"Ra tay!"
Dương Thanh bỗng ra lệnh.

"Bốp!"
Dương Thanh vừa dứt lời, Lê Chí Khuê liền bị người ta đạp văng ra mười mấy mét, sau đó cơ thể ngã phịch xuống đất, bị đụng trúng hai lần.

"A! Con sắp chết rồi! Con sắp chết rồi! Bố ơi, cứu con! Cứu con với!"
Lê Chí Khuê đau đớn kêu lên.

Đây mới chỉ là cú đá đầu tiên mà gã đã gãy mấy cái xương, sao gã có thể chịu nổi chín mươi chín cú đá còn lại chứ?
"Răng rắc!"
Cùng lúc đó, Mã Siêu cũng đạp lên tay phải của mẹ Tiểu Quân, tiếng xương gãy răng rắc vang lên.

"Á!"

Mẹ Tiểu Quân chỉ hét lên một tiếng rồi ngất đi.

Lúc này những người xem xung quanh đều sững sờ, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Đường đường là cậu cả nhà họ Lê và vợ của gã, một người thì bị người khác đạp gãy tay, còn một người thì sắp bị một trăm cao thủ đá một trăm cước trước mặt ông chủ nhà họ Lê.

"Bốp bốp bốp!"
Tiếp đó là năm sáu cái chân liên tiếp đá ra, Lê Chí Khuê không biết mình đã gãy bao nhiêu cái xương, gã chỉ biết không ngừng gào thét.

"Đủ rồi!"
Rốt cuộc Lê Triết cũng không thể chịu đựng được nữa, ông ta vọt tới trước mặt Dương Thanh rống lên.

Hai mắt Dương Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Lê Triết nói: "Con trai và con dâu của ông sỉ nhục, đánh đập bố vợ và con gái tôi trước mặt mọi người, bây giờ ông nói với tôi đủ rồi?"
Đối diện với ánh mắt sắc lạnh của Dương Thanh, Lê Triết sợ

run người, cắn răng nói: “Cậu Thanh, tôi thừa nhận, con trai và con dâu tôi đã làm sai chuyện, nhưng cũng không đến nỗi bị phạt nặng như vậy chứ?”
“Cậu xem, cánh tay đánh người của con dâu tôi đã gãy, con trai tôi cũng bị đạp bảy tám cái rồi, cậu có thể nể mặt tôi tha cho bọn chúng một con đường sống không?”
Giọng nói của Lê Triết dịu lại rất nhiều.

Ông ta hiểu rõ, bây giờ ông ta không hề có tư cách bàn điều kiện với Dương Thanh.

Nhưng nếu ông ta không cầu xin Dương Thanh bỏ qua thì con trai và con dâu của ông ta chỉ còn đường chết.

Dương Thanh lắc đầu: “Không được!”
“Không phải con trai và con dâu ông rất thích đòi người khác bồi thường tổn thất tinh thần sao?”
Dương Thanh bỗng nói: “Vậy hôm nay tôi cũng đòi chút phí tổn thất tinh thần cho bố vợ và con gái tôi.

Mười tỷ! Trong vòng mười phút, tôi muốn thấy số tiền đó được chuyển tới tài khoản của tập đoàn Nhạn Thanh, như vậy việc hôm nay sẽ xem như kết thúc”.

Lê Triết sững sờ, Dương Thanh đã lấy đi một nửa sản nghiệp của nhà họ Lê, đó là tài sản ba, bốn chục tỷ rồi.

Thế mà bây giờ anh còn đòi thêm mười tỷ tiền mặt nữa.

Anh muốn vét sạch của cải của nhà họ Lê sao?
Ông ta đột nhiên hiểu rõ tại sao lúc trước Dương Thanh lại thoải mái đưa cho nhà họ Lê một tỷ như vậy.

- ————.

Chương 781: 781: Nhà Họ Lê Tranh Chấp

Lê Triết thoáng do dự, sau đó cắn răng nói: "Được, tôi đồng ý với cậu!"
Nói xong ông ta trực tiếp gọi điện thoại: "Lập tức chuyển khoản cho tập đoàn Nhạn Thanh mười một tỷ!"
Ông ta không quên tài khoản của nhà họ Lê còn có số tiền một tỷ mà Lê Chí Khuê đã bắt chẹt Dương Thanh.

Không biết đối phương nói gì mà Lê Triết nổi giận gầm lên: "Tôi dặn cậu thế nào thì cậu làm thế đó đi? Hỏi nhiều làm gì?"
Rõ ràng người nhà họ Lê đã phản đối ông ta.

Bởi vì mới lúc trưa một nửa sản nghiệp nhà họ Lê đã được chuyển khoản miễn phí cho tập đoàn Nhạn Thanh mà bây giờ chưa được bao lâu lại phải chuyển cho tập đoàn Nhạn Thanh thêm mười tỷ nữa.

Chưa đầy năm phút, Dương Thanh đã nhận được điện thoại: "Chủ tịch, nhà họ Lê đã chuyển khoản mười một tỷ."
"Được!"
Dương Thanh không hề bất ngờ, sau khi cúp điện thoại, anh nói với Lê Triết: "Các người đi được rồi!"
Lê Triết cố nén giận, dẫn đám người người rời đi.

"Anh Thanh, chúng ta bỏ qua cho bọn họ thật sao?"
Mã Siêu gằn giọng nói: "Tôi luôn cảm thấy nhà họ Lê là mối họa!"
Dương Thanh hờ hững nói: "Sai người theo dõi, nếu nhà họ Lê muốn chết thì cho bọn họ toại nguyện!"
"Dạ!"
Mã Siêu không dám nói thêm nữa.

"Đúng rồi, không phải cậu đi Đông Lan sao?"
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Buổi trưa, Dương Thanh vừa mới gặp Mã Siêu, Mã Siêu nói muốn đáp chuyến bay buổi chiều tới Đông Lan để dạy cho nhà họ Tiết một bài học.

Mã Siêu bất đắc dĩ nói: “Em cũng đến sân bay nhưng bỗng nhận được tin tức từ Đông Lan nói, không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhà họ Tiết đột nhiên từ bỏ Đông Lan và Nam Dương, sáng nay đã rời đi rồi”.

“Ồ?”
Dương Thanh cũng hơi ngạc nhiên.

Trước đây nhà họ Tiết muốn lấy cho bằng được ba tỉnh phía Tây, bởi vì Dương Thanh mà nhà họ Tiết đành phải từ bỏ Giang Bình, nên sau đó bọn họ dồn hết trọng tâm vào Đông Lan và Nam Dương.

Nhưng nào ngờ bọn họ lại cũng từ bỏ luôn cả Nam Dương và Đông Lan.

“Tại sao bọn họ phải từ bỏ?”, Dương Thanh nghi ngờ hỏi.

Mã Siêu lắc đầu: “Theo tin từ thám tử bên kia nói, nhà họ Tiết rời đi mà không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Nghe nói sáng nay bọn họ vẫn đang thuyết phục mấy gia tộc đứng đầu Đông Lan đầu hàng, thế mà buổi trưa đã rời đi”.

“Thời gian này chú ý động tĩnh của nhà họ Tiết, bọn họ đã dám phái tử sĩ đến đối phó tôi thì e rằng sẽ không bỏ qua như vậy đâu”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói.

Mã Siêu vội gật đầu, tiếp theo lại hỏi: “Anh Thanh, anh nói xem liệu có phải tử sĩ nhà họ Tiết không trở về nên bọn họ đoán được anh sẽ điều tra bọn họ vì vậy mới rời đi đột ngột như vậy?”
“Cũng có khả năng này!”
Dương Thanh gật đầu: “Mặc kệ thế nào, trước hết phải sai người theo dõi bọn họ chặt chẽ, nhất là Yến Đô, một khi người nhà họ Tiết xuất hiện, phải báo cho tôi ngay!”
“Dạ!”
Mã Siêu đáp.

Nhà họ Tiết đã dám phái tử sĩ tới đối phó Dương Thanh, thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ dám sai người đối phó người thân của anh.

Đây là điều Dương Thanh lo lắng nhất.

Dương Thanh vừa về nhà, Tiêu Tiêu đã nhào vào lòng anh, trên gương mặt thơ ngây vẫn còn hiện lên nét lo lắng: “Bố ơi, bố đã đánh bại người xấu chưa?”
Thấy con gái lo lắng, Dương Thanh rất áy náy, dịu dàng nói: “Bố là siêu anh hùng vô địch mà, bọn người xấu đã bị bố đánh chạy mất dép rồi!”
“Bố thật tuyệt vời!”
Tiêu Tiêu nghe bố mình nói vậy thì cười vui vẻ nói: “Bố là siêu anh hùng vô địch, con là bé dễ
thương vô địch siêu cấp!”
“Ha ha!”
Dương Thanh cười to nói: “Con gái của bố là bé dễ thương vô địch siêu cấp!”
Tần Đại Dũng vẫn đang lo lắng cho Dương Thanh, thấy anh không bị thương, trong lòng ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng họp nhà họ Lê.

Lê Triết ngồi ở vị trí đầu, người nhà họ Lê ngồi xung quanh bàn họp.

Bên cạnh Lê Triết còn có một người đàn ông trung niên khá giống ông ta, lúc này trên mặt người đàn ông kia đang lộ ra vẻ tức giận.

“Chủ gia tộc, có phải anh nên cho chúng tôi một lời giải thích không?”
Người đàn ông trung niên lạnh giọng nói: “Chỉ trong ngày hôm nay, nhà họ Lê chúng ta đã tổn thất một nửa sản nghiệp, mới vừa nãy thôi chúng ta lại tổn thất mười tỷ.

Là chủ gia tộc, anh nhất định phải giải thích cho rõ ràng”.

Người đàn ông trung niên đang nói chuyện chính là Lê Trí em họ của Lê Triết.

Là một gia tộc có tuổi đời hàng thế kỷ, nhà họ Lê là một gia tộc khổng lồ với nhiều phe phái.

Trong đó, hai phe Lê Triết và Lê Trí khá mạnh, không ai có thể uy hiếp được địa vị của hai phe này trong nhà họ Lê.

Lúc này, không chỉ có Lê Trí mà còn rất nhiều người đều tỏ ra bất bình.

“Chủ gia tộc, ông nhất định phải cho chúng tôi câu trả lời hợp lý!”
Sau khi Lê Trí mở màn, lập tức có người hỏi tiếp.

Sắc mặt của Lê Triết cực kỳ khó coi.

Ông ta quản lý nhà họ Lê lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với mình trong cuộc họp gia tộc.

“Tôi đã giải thích với các người rất rõ ràng rồi, ngay cả Tôn Húc - ông chủ nhà họ Tôn một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng phải khúm núm trước Dương Thanh, huống chi là nhà họ Lê chúng ta?”

Ánh mắt Lê Triết liếc nhìn xung quanh phòng họp, lạnh lùng nói: “Nếu đã không đấu lại, các người còn muốn tôi trả lời thế nào?”
“Anh dẫn liên minh năm gia tộc đến nhà họ Trần, muốn chiếm đoạt nhà họ Trần để phát triển nhà họ Lê, nhưng nào ngờ lại bị Dương Thanh lấy hết nửa sản nghiệp, chúng tôi có thể hiểu”.

Lê Trí nói: “Nhưng vừa nãy, anh lại sai người chuyển mười tỷ cho tập đoàn Nhạn Thanh, anh giải thích việc này thế nào?”
“Có người nói việc này liên quan đến đứa con trai vô dụng kia của anh.

Chủ gia tộc, chắc tôi nói không sai nhỉ?”
Lê Trí cười lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Lê Triết nhất thời như đóng băng: “Cậu điều tra tôi?”
“Đừng nói khó nghe như vậy, dù sao việc này cũng xảy ra ở nơi công cộng, cần gì phải đi điều tra?”
Bỗng nhiên mấy chục gã đô con vọt vào phòng họp.

Lúc Lê Triết thấy những người này thì xanh mặt, bởi vì những người này đều không phải là người của nhà họ Lê.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài của mấy chục gã đô con này cũng có thể biết thực lực của bọn họ không tầm thường.

“Lê Trí, cậu lại dám lén lút bồi dưỡng cao thủ!”
Lê Triết lập tức nổi giận.

- ——————.

Chương 782: 782: Lấy Đầu Dương Thanh

Lê Trí bình tĩnh ngồi nhìn Lê Triết, cười híp mắt nói: “Lê Triết, anh nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Bây giờ anh còn tư cách tranh với tôi sao?”
“Giỏi! Giỏi lắm!”
Lê Triết nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu muốn cục diện rối rắm này hả? Tôi sẽ cho cậu!”
Dứt lời, Lê Triết quay lưng rời đi.
“Lê Triết đi rồi.

Tôi tuyên bố từ nay trở đi, tôi chính là chủ gia tộc mới của nhà họ Lê, mọi người không có ý kiến gì chứ?”
Lê Trí cười đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh.

“Chúc mừng chủ gia tộc!”
“Chúc mừng chủ gia tộc!”
…
Đám dòng chính nhà họ Lê rối rít chúc mừng.

Lê Trí vui tới mức mặt sắp nở hoa.

Cùng lúc đó Lê Triết rời khỏi phòng họp gia tộc, tức giận nói: “Dương Thanh, tôi không tha cho cậu đâu.

Cứ chờ đấy!”
“Ông là Lê Triết phải không?”
Bỗng một giọng nói bình thản vang lên.

Lê Triết vừa trờ về phòng mình giật mình hoảng sợ, đứng bật dậy quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn.

“Các cậu là ai?”
Lê Triết nổi giận chất vấn.

Người đàn ông cao lớn kia ăn mặc rất xa hoa, sau lưng có hai người trung niên mặc áo vải.

Hai người trung niên rất mờ nhạt, Lê Triết có cảm giác như bọn họ đang hòa làm một với không khí.

Đương nhiên là không phải, chỉ có thể là vì thực lực của đối phương quá mạnh.

"Tôi họ Tiết!"
Người đàn ông cao lớn đáp lại ba chữ.

Lê Triết nghĩ tới gì đó, lập tức hoảng hốt hỏi: "Ông là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, Tiết Nguyên Bá sao?"
Lê Triết là chủ nhà họ Lê, đương nhiên biết về Vương tộc.

Người trung niên trước mắt ăn mặc rất sang trọng, chắc chắn là một người có địa vị cao.

Trong Vương tộc nhà họ Tiết chỉ có một người giữ địa vị cao lại có thể hình cao lớn như vậy, chính là Tam vương tử được Tiết Vương yêu quý nhất Tiết Nguyên Bá.

Tiết Nguyên Bá khẽ gật đầu, cười híp mắt nói: "Bây giờ tôi cho ông một cơ hội, phải xem ông có muốn hay không".

Lê Triết vừa bị đoạt mất vị trí chủ gia tộc đột nhiên gặp được Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, không khỏi kích động tột độ.

Ông ta vội vàng gật đầu đáp: "Muốn, đương nhiên là muốn!"
"Tốt.

Hai người này là cao thủ hàng đầu được nhà họ Tiết bí mật bồi dưỡng.

Các Vương tộc và Hoàng tộc khác cũng không biết đến sự tồn tại của họ".

Tiết Nguyên Bá bật cười nói: "Tôi sẽ cho hai người họ đi theo ông, làm theo mọi mệnh lệnh của ông, kể cả giết người!"
Lê Triết sợ ngây người, không ngờ Tiết Nguyên Bá lại cho hai cao thủ mạnh như vậy đi theo bên mình, quan trọng là bọn họ sẽ nghe lệnh của ông ta.

"Ông muốn tôi làm gì?"
Lê Triết không phải kẻ ngu.

Đối phương chủ động tìm đến mình, còn cho mình hai cao thủ được nhà họ Tiết bí mật bồi dưỡng, chắc chắn không đơn giản.

“Giao dịch với người thông minh rất sảng khoái!”
Tiết Nguyên Bá cười híp mắt lại: “Tôi chỉ có một yêu cầu, đối phó Dương Thanh!”
Nếu thất bại, nhà họ Tiết có thể rũ bỏ trách nhiệm.

“Tôi cho ông mười phút suy nghĩ, nghĩ xong cho tôi biết đáp án!”
Tiết Nguyên Bá lại nói tiếp: “Tôi cũng có thể cam đoan với ông, nếu ông hoàn thành nhiệm vụ tôi giao trong vòng ba ngày, tập đoàn Nhạn Thanh sẽ thuộc về ông!”
Lê Triết vốn còn do dự, nghe vậy lập tức hạ quyết tâm.

“Tam vương tử, không cần nghĩ nữa.

Tôi đồng ý nhận nhiệm vụ này!”
Lê Triết vội vàng lên tiếng.

- ————.

Chương 783: 783: Thiếu

Cập nhật sau

- ————.

Chương 784: 784: Tình Hình Không Ổn

Mười phút sau, Tần Thanh Tâm và Lữ Oánh cùng tới một nhà hàng cách tập đoàn Nhạn Thanh không xa.

Lữ Oánh gọi ba món mặn một món canh và một bình trà bưởi.

“Bây giờ đang có phong trào tiết kiệm lương thực, chúng ta gọi đơn giản một chút.

Sếp Tần không có ý kiến gì chứ?”
Lữ Oánh cười hỏi.
Tần Thanh Tâm đương nhiên không có ý kiến, vội vàng lắc đầu: “Tôi thấy ở cùng sếp Lữ rất thoải mái.

Chắc chắn chúng ta sẽ hợp tác cực kỳ thuận lợi”.

Trong lúc chờ đồ ăn lên, Lữ Oánh cười nói: “Sếp Tần đã nhắc tới chuyện hợp tác, tôi cũng không dài dòng nữa”.

“Không dám giấu sếp Tần, tập đoàn của tôi rất xem trọng dự án Thành Cửu Châu ở ngoại ô phía Nam của tập đoàn Nhạn Thanh, định đầu tư mười tỷ vào đó”.

Nghe Lữ Oánh nói muốn đầu tư vào dự án thành Cửu Châu, Tần Thanh Tâm lập tức thất vọng.
Tuy hôm qua cô mới tới tập đoàn Nhạn Thanh nhưng đã tìm hiểu trước về những vấn đề quan trọng nhất của tập đoàn.

Tập đoàn Nhạn Thanh vốn không định kêu gọi đầu tư cho dự án Thành Cửu Châu mà muốn nắm giữ toàn bộ cổ phần.

“Xin lỗi sếp Lữ, tập đoàn Nhạn Thanh không có ý định hợp tác với công ty khác để xây dựng Thành Cửu Châu”.

Tần Thanh Tâm áy náy nói.

“Vậy sao?”
Lữ Oánh tỏ vẻ thất vọng.

Sau một hồi im lặng, cô ta cười nói: “Không sao.

Nếu dự án này không kêu gọi đầu tư, tôi cũng không làm khó sếp Tần nữa”.

“Tuy không đầu tư được nhưng vật liệu xây dựng cùng với việc trang hoàng hậu kỳ của dự án, hẳn là có thể thương lượng chứ?”
Tần Thanh Tâm mừng rỡ gật đầu: “Tập đoàn chúng tôi đang tìm kiếm công ty cung cấp vật liệu trang hoàng phù hợp.

Tuy việc trang hoàng phải đợi sau khi xây dựng nhưng có thể bàn bạc trước chuyện hợp tác”.

“Thế thì không còn gì tốt hơn!”
Lữ Oánh cười nói: “Chủ tịch chúng tôi đã nói, chỉ cần tập đoàn Nhạn Thanh đồng ý hợp tác, chúng tôi có thể lấy giá thấp hơn giá trung bình trên thị trường 10%”.

Tần Thanh Tâm bỗng có cảm giác nhặt được miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Dự án Thành Cửu Châu vô cùng hùng vĩ, nhu cầu về vật liệu rất lớn.

Bình thường nhà cung cấp chịu lấy giá thấp hơn giá trị trường 5% đã là tối đa.

Vậy mà tập đoàn Thịnh Thiên lại đồng ý lấy thấp hơn 10% so với giá thị trường.

Đối với một dự án có vốn đầu tư mấy chục tỷ, 5% tăng thêm này đúng là tiết kiệm được mấy tỷ phí vật liệu.

Lữ Oánh như nhìn thấu suy nghĩ của Tần Thanh Tâm: “Sếp Tần đừng lo lắng.

Tập đoàn chúng tôi lọt vào top 500 tập đoàn lớn nhất thế giới, sẽ không lừa gạt các cô đâu”.

“Chủ tịch của tôi nói muốn kết bạn nên mới đưa ra ưu đãi lớn như vậy cho tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Hơn nữa, tập đoàn Thịnh Thiên nắm giữ rất nhiều nhà máy sản xuất vật liệu xây dựng.

Giá chúng tôi đưa ra với tập đoàn Nhạn Thanh vốn là giá bán buôn, cùng lắm thì ít lợi nhuận hơn một chút mà thôi”.

“Bớt đi vài tỷ lại kết bạn được với tập đoàn Nhạn Thanh là một lợi ích lớn.

Không phải ý của tôi đâu, chủ tịch của tôi đã nói như vậy đấy".

Nghe Lữ Oánh giải thích, Tần Thanh Tâm mới hiểu ra.

"Vậy thì cảm ơn sếp Lữ nhiều.

Tôi sẽ báo cáo lại chuyện hợp tác với cấp trên, nếu không có vấn đề sẽ liên hệ với chị sau".

Tần Thanh Tâm cẩn trọng nói.

Tuy mối làm ăn này rất lớn, rất có lợi cho tập đoàn Nhạn Thanh nhưng cô vẫn phải báo cáo với Lạc Bân trước.

Lữ Oánh cũng không để bụng, khẽ cười đáp: "Được, không thành vấn đề!"
Lúc này, đồ ăn cũng được dọn ra.

"Bàn xong chuyện công việc rồi.

Bây giờ chúng ta cứ ăn uống thoải mái, nói chuyện phiếm thôi".

Lữ Oánh bật cười nói.

Lữ Oánh rất có tài ăn nói, học rộng biết nhiều.

Dường như không có chuyện gì khắp trời Nam đất Bắc mà cô ta không biết.

Hai người trò chuyện từ quần áo đến mỹ phẩm, từ ăn uống tới làm đẹp.

Bữa cơm này kéo dài hai tiếng đồng hồ.

"Nào Thanh Tâm, chúng ta uống thêm một ly.

Uống xong ly này là phải tạm biệt rồi".

Lữ Oánh rót cho Tần Thanh Tâm và mình mỗi người một ly trà bưởi.

Tần Thanh Tâm cũng vui vẻ nhận chén rồi cười đáp: "Em rất vui vì được quen biết người phụ nữ giỏi giang như chị Lữ".

"Chị Lữ, em xin dùng trà thay rượu kính chị một ly!"
Một bữa cơm đã khiến hai người phụ nữ trở thành chị em tốt.

Trong mắt Lữ Oánh hiện lên một tia trêu tức, ngoài mặt vẫn vui vẻ nâng chén: “Được, chúng ta cạn nào!”
Hai người đều uống một hơi cạn sạch.

“Thanh Tâm, lát nữa chị còn phải đi gặp một khách hàng lớn, tiện được đưa em về tập đoàn Nhạn Thanh luôn!”
Sau khi ra ngoài, Lữ Oánh đột nhiên nói.

Lúc hai người đi ăn, Tần Thanh Tâm không lái xe mà đi cùng xe với Lữ Oánh.

Dương Thanh sa sầm mặt, trầm giọng nói: “Ông cứ âm thầm theo dõi, thường xuyên báo cáo tuyến đường của ông cho tôi!”
“Vâng!”
Tiền Bưu đáp lời.

Nhưng ông ta vừa mới cúp máy, một chiếc xe tải hạng nặng đột nhiên lao tới.

“Rầm!”
Chiếc Passat bay lên không trung lộn mấy vòng liên tục rồi rơi xuống đất, trượt dài mấy chục mét về phía trước mới dừng lại.

- ————.

Chương 785: 785: Cậu Phải Chết

Trông thấy tai nạn kinh hoàng ấy, người đi đường bốn phía đều sợ ngây người.

Nếu là bình thường, người trong xe đã chết tươi rồi.

Nhưng cửa xe lại bị đá văng ra từ bên trong, một người máu me toàn thân giãy giụa bò ra khỏi xe.

Tiền Bưu đứng trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

May mà chiếc Passat này đã được cải tiến đặc biệt, tính an toàn cực mạnh.
Nếu không dù Tiền Bưu từng là Vua Bóng Đêm của biên giới phía Bắc cũng phải bỏ mạng trong tai nạn xe này.

Giờ ông ta muốn tìm kiếm xe của Lữ Oánh cũng không còn bóng dáng.

"Chết tiệt!"
Tiền Bưu nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ ngầu tràn đầy lửa giận.
Rốt cuộc ông ta ý thức được, Tần Thanh Tâm thực sự gặp chuyện.

Tai nạn xe nghiêm trọng vừa rồi không thể là chuyện trùng hợp.

Còn chiếc xe tải kia đã biến mất lâu rồi.

"Ông đừng động đậy nhiều, tôi gọi cấp cứu rồi.

Đợi bác sĩ tới kiểm tra đã".

Có người tốt bụng bước tới khuyên nhủ.

Tiền Bưu thấy đối phương cầm điện thoại, dứt khoát cướp đi gọi cho Dương Thanh: "Cậu Thanh, xảy ra chuyện rồi!"
Dương Thanh đang đuổi trên đường nghe vậy lập tức nổi giận: "Dù là ai cũng phải trả giá đắt cho chuyện này!"
Sau khi cúp máy, Dương Thanh lập tức gọi thêm mấy cuộc điện thoại.

Toàn bộ các gia tộc lớn của Yến Đô đồng loạt hành động.

“Điều động toàn bộ người ra ngoài tìm kiếm Tần Thanh Tâm!”
Ở nhà họ Diệp, Diệp Mạn nghe Dương Thanh báo tin lập tức gọi cả gia tộc đi tìm.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Cao Dương cũng ra lệnh cho người trong gia tộc Vũ Văn: “Lập tức phong tỏa toàn bộ Yến Đô!”
Hoàng Thiên Hành cũng vội vàng triệu tập toàn bộ người đi tìm kiếm Tần Thanh Tâm.

Lần đầu tiên ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô ăn ý hành động, khí thế rất lớn.

Không chỉ như vậy, bốn nhà Hàn, Quan, Trần, Hồng cũng triệu tập hết thảy mọi người tìm kiếm.

Rất nhiều gia tộc ở Yến Đô giật mình kinh hãi.

Nếu các gia tộc lớn kia muốn nhằm vào một nhà nào đó, chỉ sợ dù là ai cũng không chống đỡ nổi.

“Yến Đô sắp biến đổi rồi!”
Nhiều người có máu mặt nghe tin nhiều gia tộc lớn đồng loạt hành động đều cảm thán.

Lúc này Dương Thanh như một con dã thú điên cuồng, lái xe đến vận tốc cực đại.

Chiếc Phaeton đặt làm riêng lao vun vút trên đường lớn như tia chớp.

Trong đầu Dương Thanh xuất hiện một vài đối tượng đáng nghi.

Tiền Bưu là Vua Bóng Đêm theo dõi người ta còn có thể bị phát hiện, chứng tỏ lai lịch của đối phương không nhỏ, chỉ sợ đã biết Tiền Bưu âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm từ trước.

Nếu không Tiền Bưu sẽ không trùng hợp gặp tai nạn nghiêm trọng như vậy.

Thế lực có thể làm được như vậy ngoài nhà họ Tiết và nhà họ Tào từng có xích mích với Dương Thanh cũng chỉ còn Hiệp hội Võ thuật.

Dù là tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không thể có người phát hiện ra Tiền Bưu.

Hiệp hội Võ thuật chính là thế lực lấy võ làm chính, mấy lần giao đấu trước đó đều là công khai.

Sau khi Dương Thanh đánh bại cao thủ xếp thứ tư là Lý Kình, Hiệp hội Võ thuật không tiếp tục phái người tới đối phó anh nữa.

Vậy nên khả năng là Hiệp hội Võ thuật không lớn.

Còn nhà họ Tào, lần trước Dương Thanh thắng hơn mười tỷ ở club Hoàng Kim đã dọa sợ Tào Huy.

Nghe nói đến tận bây giờ nhà họ Tào vẫn chưa biết Tào Huy làm tổn thất hơn mười tỷ của club Hoàng Kim.

Chắc chắn là Tào Huy cố ý giấu diếm chuyện này, nếu không nhà họ Tào sẽ không nén giận lâu như vậy.

Vậy nên trước khi nhà họ Tào biết chuyện có lẽ sẽ không làm gì Dương Thanh.

Chỉ còn lại nhà họ Tiết.

Trước đó nhà họ Tiết phái hai tử sĩ tới ám sát Dương Thanh nhưng đều thất bại.

Lần này Tần Thanh Tâm bị bắt đi rất có thể là do nhà họ Tiết giở trò, biết không thể đấu lại Dương Thanh nên ra tay từ người bên cạnh anh.

Bây giờ ông ta chỉ cần chờ tin tốt Dương Thanh bỏ mạng.

Cùng lúc đó, Lữ Oánh đã lái xe tới một trường học bị bỏ hoang.

“Chủ gia tộc, tôi đưa người tới rồi”.

Lữ Oánh xuống xe nhìn thấy Lê Triết dẫn theo hai người trung niên mặc áo vải đi tới.

Lúc này, trong mắt Lê Triết tràn đầy sát khí, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dương Thanh, cậu nhất định phải chết!”

- ————.

Chương 786: 786: Thà Chết Giữ Trong Sạch

Tần Thanh Tâm cũng bị mang ra khỏi xe.

Bấy giờ cô cũng dần tỉnh lại, mở mắt liền hoảng sợ phát hiện mình bị đưa tới một trường học bị bỏ hoang.

“Chị Lữ, sao chị lại đưa em tới đây?”
Tần Thanh Tâm vẫn chưa ý thức được tình cảnh của mình, sốt ruột hỏi Lữ Oánh.
Lữ Oánh cười lạnh một tiếng: “Ranh con, mày đừng gọi tao là chị.

Mày không xứng!”
Ầm!
Trong đầu Tần Thanh Tâm nổ ầm ầm, vẻ mặt khó tin nhìn Lữ Oánh.

Lúc ở nhà hàng, Lữ Oánh rất thân thiện, cô cũng rất kính nể học thức của cô ta, cứ tưởng mình đã tìm được người chị tri kỷ.
Bây giờ Lữ Oánh lại đưa cô tới nơi hoang tàn này, quan trọng là còn có ba gương mặt xa lạ.

Nhất là người trung niên dẫn đầu, vẻ mặt dữ tợn như muốn nuốt chửng cô.

Tần Thanh Tâm có ngốc đến đâu cũng phải biết mình đã bị bắt cóc.

“Các người là ai? Sao lại đưa tôi tới đây?”
Tần Thanh Tâm cố kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, cắn răng hỏi.

“Bốp!”
Lữ Oánh tát vào mặt cô, quát lớn: “Câm miệng cho tao.

Nếu mày còn nói nhảm thêm một câu, tao sẽ đập chết mày!”
Tần Thanh Tâm sợ phát khóc, cảm thấy vô cùng hối hận.

Tại cô quá ngu ngốc, mới gặp Lữ Oánh lần đầu đã tin tưởng cô ta, còn tưởng là chị em tốt.

Nếu cô biết cảnh giác một chút đã không bị bắt tới đây.

“Chủ gia tộc, tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước đây”.

Lữ Oánh không muốn bị liên lụy quá nhiều, định bỏ đi.

Lê Triết lạnh lùng nhìn cô ta: “Đi đi!”
“Đoàng!”
Nhưng Lữ Oánh vừa quay người, tiếng súng chói tai chợt vang lên, cô ta ngã lăn ra đất.

“Á…”
Tần Thanh Tâm thấy Lữ Oánh trúng đạn mà chết, hoảng sợ hét toáng lên.

“Toàn bộ người liên quan đến chuyện này đều phải chết!”
Trong mắt Lê Triết tràn đầy tàn nhẫn, khẩu súng Colt trong tay ông ta còn phả ra khói xanh.

Tiết Nguyên Bá đã dặn dò phải làm thật sạch sẽ, nếu không sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

“Các ông thả tôi ra đi.

Chồng tôi là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, anh ấy rất giàu có.

Chỉ cần ông thả tôi ra, muốn bao nhiêu tiền cũng được”.

Tần Thanh Tâm thấy Lê Triết nhìn mình, vội vàng run rẩy nói.

“Tôi biết chồng cô là ai, không cần phải giới thiệu.

Nói cho cô biết, cô bị bắt cóc là vì thằng chồng khốn nạn kia của cô đấy!”
Lê Triết nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu ta hủy hoại toàn bộ của nhà họ Lê, cậu ta phải đền mạng!”

Nghe vậy, Tần Thanh Tâm sợ phát khiếp.

Lê Triết có thể dứt khoát bắn chết Lữ Oánh, bây giờ lại căm hận Dương Thanh như vậy.

Nếu Dương Thanh tới sẽ chỉ còn đường chết.

Huống hồ cô đã bị Lê Triết khống chế.

Nếu ông ta dùng tính mạng của cô để uy hiếp, Dương Thanh chỉ có thể nghe theo.

Càng nghĩ Tần Thanh Tâm càng lo sợ.

“Nhưng trước khi chồng cô tới, chúng ta có thể chơi đùa một chút!”
Lê Triết nhìn gương mặt xinh đẹp của Trần Thanh Tâm, dục vọng trỗi dậy, trong mắt chỉ còn sự tà ác.

Tần Thanh Tâm biết đối phương muốn làm gì, hốt hoảng đứng dậy bỏ chạy.

“Cô há miệng ra cho tôi!”
Lê Triết nổi giận gào lên muốn ngăn lại.

Tần Thanh Tâm đã cắn vào đầu lưỡi, ánh mắt tuyệt vọng dữ tợn nhìn Lê Triết.

Cô muốn nhớ kĩ kẻ hại chết mình.

Đến khi làm quỷ sẽ không tha cho kẻ cầm thú này.

“Grừ!”
Đúng lúc này tiếng động cơ gào thét vang lên, một chiếc Phaeton màu đen vọt vào.

“Kít!”
Lốp xe ma sát trên mặt đất.

Chiếc xe lượn một vòng đẹp mắt đỗ lại ngay giữa trường học bị bỏ hoang.

Dương Thanh bước ra khỏi xe, thấy Tần Thanh Tâm tuyệt vọng cắn lưỡi, lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

“Tâm, em đừng làm vậy!”
Dương Thanh nổi giận gầm lên.

- ————.

Chương 787: 787: Không Phải Đối Thủ

Tần Thanh Tâm vốn đang tuyệt vọng nghe thấy giọng nói của Dương Thanh lập tức sững người.

Lê Triết cũng kinh hãi nói: “Sao cậu biết chúng tôi ở đây?”
Ông ta chọn nơi hoang vu này vì xung quanh không hề có camera giám sát.

Dù Dương Thanh có thể tìm tới đấy cũng phải tốn ít nhất hai tiếng.

Nhưng lúc này mới trôi qua được nửa tiếng ngắn ngủi.
“Chồng ơi!”
Tần Thanh Tâm hét lên, nước mắt rơi lã chã.

Cô đã quyết định thà chết, thế nhưng trông thấy Dương Thanh, cảm xúc hoàn toàn vỡ òa.

Hai mắt Dương Thanh đỏ sậm, cố gắng dịu giọng nói: “Vợ ơi, có anh ở đây rồi.

Không ai có thể làm hại em được!”
Hai cao thủ mặc áo vải sau lưng Lê Triết nghiêm túc nhìn Dương Thanh.

Bọn họ cảm thấy một luồng sát khí mãnh liệt tỏa ra từ người anh.

Trước khi đi theo Lê Triết, bọn họ đã biết lần này phải đối phó với một cao thủ rất mạnh.

Nhưng đến khi gặp được Dương Thanh, bọn họ vẫn không khỏi kinh ngạc.

Một người trẻ tuổi có khí thế đáng sợ như vậy, quả thực rất dọa người.

“Lê Triết, ông mau thả vợ tôi ra, tôi có thể tha cho ông và nhà họ Lê một con đường sống!”
Dương Thanh nén giận nhìn chằm chằm Lê Triết.

Anh không ngờ người bắt cóc Tần Thanh Tâm lại là ông ta.

“Vợ cậu đang nằm trong tay tôi, sao cậu còn dám phách lối như vậy?”
Lê Triết châm chọc nói, dí họng súng Colt vào huyệt Thái Dương của Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm hoảng sợ run lẩy bẩy.

Thấy vợ mình sợ hãi, Dương Thanh thấy lòng mình tan nát.

Anh cố giữ bình tĩnh nói: “Coi như là vì nhà họ Lê, hi vọng ông đừng làm gì xúc động!”
“Con mẹ nó sao mày còn dám uy hiếp tao? Tao đã dám bắt cóc vợ mày nghĩa là không màng sống chết.

Mày dùng nhà họ Lê để uy hiếp tao có tác dụng gì?”
Nào ngờ Lê Triết lại càng xúc động, giận dữ hét: “Quỳ xuống! Mày lập tức quỳ xuống cho tao!”
“Quỳ xuống dập đầu xin lỗi, cầu xin tao tha cho vợ mày!”
Tần Thanh Tâm hốt hoảng giãy giụa: “Chồng ơi, anh đừng nghe theo ông ta!”
“Ông ta điên rồi.

Dù anh quỳ xuống cầu xin, ông ta cũng không bỏ qua cho chúng ta đâu”.

“Nếu em chết đi, anh nhất định phải bảo vệ con gái chúng ta thật tốt”.

“Vì con gái, anh phải sống bình an!”
Tần Thanh Tâm điên cuồng giãy giụa.

“Câm miệng! Cô câm ngay cho tôi!”
Lê Triết bóp cổ Tần Thanh Tâm, quát lớn.

Ầm ầm ầm!
Đúng lúc này, tiếng động cơ xe gầm thét lại vang lên, từng chiếc xe hơi xông thẳng vào.

Mười chiếc!
Ba mươi chiếc!
Năm mươi chiếc!
Một trăm chiếc!
Vậy mà vẫn chưa kết thúc, xe vẫn không ngừng xông vào.

Mỗi chiếc xe đều có bốn năm gã cao to lực lưỡng bước xuống.

Lê Triết thấy vậy sợ chết khiếp, toàn thân run bần bật.

Ông ta biết Dương Thanh không đơn giản nhưng không ngờ chỉ trong vòng nửa tiếng anh đã có thể huy động được nhiều người tới vậy.

Vù vù vù…
Trên bầu trời chợt truyền ra tiếng quạt xé gió.

Lê Triết ngẩng đầu trông thấy ba chiếc trực thăng bao vây ở phía trên.

Đến tận lúc này, Lê Triết mới biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Ông ta cứ nghĩ bắt được Tần Thanh Tâm, Dương Thanh sẽ phải ngoan ngoãn chịu trói.

Nhưng bây giờ có nhiều người đến vậy.

Quan trọng là chắc chắn có cả tay súng bắn tỉa.

Chỉ cần lơ là sẽ bị bắn nổ đầu ngay lập tức.

Ông ta cứ nghĩ sau khi giết được Dương Thanh, mình có thể an toàn trở ra.

Nhưng hiện giờ dù có diệt được Dương Thanh, ông ta cũng không có khả năng sống sót rời đi.

Hai cao thủ áo vải sau lưng Lê Triết cũng đang hoảng sợ.

Nhiệm vụ của bọn họ là giúp Lê Triết lấy mạng Dương Thanh, sau đó giết Lê Triết diệt khẩu.

Chuyện này không được liên lụy tới nhà họ Tiết.

Nhưng ở đây có nhiều người như vậy, chỉ e bọn họ sẽ phải thất bại.

“Lùi lại! Mau bảo bọn họ lùi lại hết đi!”
Lê Triết biết mình không thoát được, kích động hét lên: “Cút hết đi cho tao!”
“Dương Thanh, mày mau bảo bọn họ cút đi, nếu không tao sẽ giết vợ mày! Mau đuổi bọn họ đi!”
Lê Triết vừa khống chế Tần Thanh Tâm lùi lại tìm kiếm sự che chắn vừa gào lên.

“Đoàng!”
Đúng lúc này, tiếng súng bỗng vang lên.

Lê Triết đang ép Tần Thanh Tâm lùi về sau chợt ngừng bước, giữa trán xuất hiện một lỗ máu.

“Á…”
Tần Thanh Tâm hoảng sợ hét lên rồi ngất xỉu.

“Lên!”
Hai cao thủ áo vải sau lưng Lê Triết đồng loạt vọt tới chỗ cô.

Nhiệm vụ của bọn họ là giết Dương Thanh.

Lê Triết đã chết, vậy thì bọn họ chỉ có thể tự ra tay.

“Cút!”
Từ lúc tiếng súng bắn tỉa vang lên, Dương Thanh đã biến mất tại chỗ.

Tần Thanh Tâm sợ quá ngất xỉu, chưa kịp ngã xuống đất đã được anh kịp thời đỡ lấy.

“Dương Thanh, con yên tâm, mọi người đều sẽ bảo vệ Thanh Tâm!”
Vũ Văn Cao Dương cũng dẫn cao thủ tới, nghiêm giọng nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu, cất bước đi tới chiến trường.

“Cậu không phải đối thủ của bọn họ, tránh ra đi!”
Dương Thanh từng bước tới gần, cả người tỏa ra sát khí dày đặc như ác ma đến từ địa ngục.

- ————.

Chương 788: 788: Không Thể Nào

Mã Siêu đang đấu với hai cao thủ nghe Dương Thanh nói thế lập tức tránh ra.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi anh ta đã bị hai người họ liên thủ đánh bị thương nặng, nếu không vì mới đột phá thì đã bị lấy mạng rồi.

“Anh Thanh, nhớ giữ lại người sống!”
Mã Siêu nhắc nhở một câu.

Anh ta lo lắng Dương Thanh quá tức giận sẽ giết chết họ.
Chuyện hôm nay rất kỳ quặc.

Một mình nhà họ Lê sẽ không dám động tới vợ Dương Thanh.

Nhất là đột nhiên xuất hiện hai cao thủ mạnh như vậy.

Tám gia tộc đứng đầu Yến Đô không thể có cao thủ cấp bậc này được.

Dương Thanh không đáp lời, trong mắt chỉ còn sát khí mãnh liệt.
Hai cao thủ áo vải cũng cảm thấy áp lực khủng khiếp, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sao cậu lại trở về? Mau đi giúp Dương Thanh đi!”
Diệp Mạn thấy Mã Siêu chạy ra, vội vàng nói.

Vũ Văn Cao Dương cũng vô cùng lo lắng.

Thấy Mã Siêu và hai cao thủ kia giao đấu, ông ta biết bọn họ rất mạnh.

Đến cả chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô như ông ta cũng chưa từng nghe tới hai cao thủ này.

“Mã Siêu, cậu đi giúp Dương Thanh đi!”, Vũ Văn Cao Dương cũng trầm giọng nói.

Mã Siêu đắng chát nói: “Mọi người yên tâm, anh Thanh đã ra tay, bọn họ chỉ còn đường chết!”
Thực ra Mã Siêu muốn nói vừa rồi mình đã bị thương nặng,

bây giờ muốn giúp Dương Thanh cũng không thể!
“Thật sao?”
Diệp Mạn hoài nghi hỏi.

Từ khi bà ta nhận đứa con rể này vẫn luôn thấy áy náy, muốn đền bù.

Bà ta rất lo lắng khi thấy một mình Dương Thanh phải đối mặt với hai cao thủ mạnh như vậy.

“Chắc chắn!”
Mã Siêu dứt lời liền ho ra máu.

Bấy giờ mọi người mới biết anh ta đã bị thương dù chỉ đánh vài giây ngắn ngủi.

“Cậu bị thương rồi sao?”
Diệp Mạn hoảng sợ hô lên.

Mã Siêu khẽ gật đầu, cảm thấy kiệt sức.

“Hay là chúng ta dùng tay súng bắn tỉa?”, Diệp Mạn hỏi Vũ Văn Cao Dương.

Vũ Văn Cao Dương thở dài nói: “Thực lực của hai cao thủ kia quá kinh khủng, súng bắn tỉa không thể khóa chặt mục tiêu, rất có thể sẽ bắn phải Dương Thanh”.

“Thế ông nói đi, phải làm thế nào bây giờ?”
Diệp Mạn không hài lòng với câu trả lời của Vũ Văn Cao Dương, đỏ mắt nói: “Nó là con trai ông, chẳng lẽ ông muốn trơ mắt đứng nhìn một mình nó nghênh chiến sao?”
Mã Siêu đứng cạnh cảm thấy bất lực.

Rõ ràng Diệp Mạn không hề tin Dương Thanh có thể đánh bại hai cao thủ áo vải kia.

Vũ Văn Cao Dương cũng lo lắng, trầm giọng nói: “Chính vì nó là con tôi nên tôi còn lo lắng hơn bà.

Nhưng nó đấu với cao thủ cấp bậc này, chúng ta có tư cách tham gia không?”

“Cậu Thanh ra tay rồi!”
Đúng lúc này có người giật mình hô lên.

Diệp Mạn và Vũ Văn Cao Dương vội vàng nhìn sang.

“Bịch!”
“Bịch!”
Ngay sau đó, hai cao thủ áo vải lần lượt bay ngược ra ngoài.

Người chưa chạm đất đã phun máu.

Hai người kia ngã lăn ra đất, muốn bò dậy mà không thể.

Mọi người thấy thế đều sợ ngây người!
Diệp Mạn Và Vũ Văn Cao Dương há hốc mồm.

Dù bọn họ từng chứng kiến sự lợi hại của Dương Thanh nhưng hai cao thủ hôm nay mạnh hơn toàn bộ đối thủ lúc trước của anh.

Chỉ e là người của Vương tộc và Hoàng tộc.

Thế mà bọn họ chưa kịp phản ứng đã thấy hai người kia bị đánh bay mười mấy mét, phụt máu ngã nhào.

Dương Thanh mạnh tới mức này rồi sao?
“Nhà họ Tiết phái các ông tới phải không?”
Dương Thanh bỗng hỏi.

Sắc mặt hai người lập tức biến đổi.

Dương Thanh tinh mắt phát hiện ra.

Khi hai người kia ý thức được mình đã bại lộ nhà họ Tiết, tất cả đều đã muộn.

Nhưng việc đến nước này, bọn họ cũng bất lực, cùng nhau cắn nát túi thuốc động trong miệng.

Cả hai đồng loạt sùi bọt mép, co quắp vài cái rồi tắt thở.

Dương Thanh đứng tại chỗ, sát khí lấp lóe trong con ngươi đen nhánh.

“Nhà họ Tiết đã muốn chơi, tôi sẽ chơi cùng các người!”
Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Cùng lúc đó trong một căn biệt thự cao cấp ở ngoại ô.

Tiết Nguyên Bá đứng cạnh cánh cửa sổ sát sàn nhìn về phương xa, không biết vì sao thấy sống lưng rét lạnh, tinh thần hoảng

hốt.

“Không thể nào, Dương Thanh chắc chắn phải chết!”
Ông ta nghĩ tới khả năng nào đó, vội vàng tự phủ nhận.

- ————.

Chương 789: 789: Đi Nhầm Phòng

Hôm nay có rất nhiều gia tộc tham gia giải cứu Tần Thanh Tâm, chứng kiến Dương Thanh tiện tay đánh giết hai cao thủ cực mạnh kia, tất cả đều chết sững.

Vũ Văn Cao Dương nghĩ tới Dương Thanh vốn là người của gia tộc Vũ Văn lại cảm thấy đau thương.

Nhưng ông ta cũng không hối hận đã đuổi hai mẹ con anh ra khỏi Yến Đô.

Ông ta làm vậy cũng vì bảo vệ họ.
Diệp Mạn vẫn luôn lo lắng cho Dương Thanh trố mắt nhìn.

Tuy bà ta từng chứng kiến thực lực của Dương Thanh nhưng không ngờ anh có thể mạnh tới mức này.

Thực lực của hai cao thủ áo vải kia mạnh hơn toàn bộ người của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Nhưng ở trước mặt Dương Thanh, hai người kia lại không chịu nổi một đòn, chưa chạm được tới quần áo của anh đã bị lấy mạng.
"Anh Thanh yên tâm, chị dâu chỉ bị dọa sợ nên mới ngất đi thôi".

Thấy Dương Thanh lo âu nhìn Tần Thanh Tâm, Mã Siêu vội vàng bước tới an ủi.

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Về đi!"
Tần Thanh Tâm quả thực không sao, quá sợ hãi nên mới ngất xỉu.

Cô vừa mở mắt ra đã thấy Dương Thanh đang ngồi cạnh giường bệnh, lập tức òa khóc nhào vào lòng anh.

Dương Thanh lẳng lặng ôm vợ mình, sát khí trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Lần này suýt chút nữa cô đã bị anh liên lụy, bây giờ nghĩ lại vẫn chưa hết hoảng sợ.

Anh có thể chắc chắn nhà họ Tiết đứng sau toàn bộ.

Nếu không, nhà họ Lê chắc chắn sẽ không dám làm vậy.

Khi màn đêm buông xuống, Mã Siêu gọi điện tới.

“Anh Thanh, không tìm thấy người nhà họ Tiết!”
Mã Siêu trầm giọng báo cáo.

Dương Thanh đã đoán trước được kết quả này.

Yến Đô rất rộng lớn, dù anh có thể huy động được nhiều thế lực, nhà họ Tiết vẫn có thể dễ dàng lẩn trốn ở Yến Đô.

“Được, tôi biết rồi!”
Dương Thanh lạnh nhạt đáp.

Ba ngày sau đó, Yến Đô đều bị lục tung lên.

Mấy gia tộc hàng đầu âm thầm tìm kiếm người nhà họ Tiết nhưng vẫn không có kết quả.

Trong một tòa biệt thự cao cấp nào đó ở ngoại ô Yến Đô.

Tiết Nguyên Bá chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, nơm nớp lo sợ.

Ông ta bị vây ở đây suốt ba ngày, bây giờ không có cách nào rời khỏi Yến Đô.

Thám tử của gia tộc ở Yến Đô báo tin, hầu như toàn bộ Yến Đô đều đang tìm kiếm người nhà họ Tiết.

Tiết Nguyên Bá cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Ông ta là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, đứa con được Tiết Vương yêu quý nhất, có khả năng thừa kế vị trí chủ Vương tộc nhất.

Vậy mà ông ta lại bị vây hãm ở Yến Đô.

“Chết tiệt!”
Tiết Nguyên Bá nghiến răng nghiến lợi nói: “Dương Thanh, sao mày dám ra tay với nhà họ Tiết? Không biết chữ chết viết thế nào à?”
Ông ta mới nhận được tin sản nghiệp của nhà họ Tiết ở Yến đô bị tổn thất nghiêm trọng, nơi bị niêm phong, nơi bị đóng cửa hoặc người quản lý cuỗm tiền bỏ trốn.

“Mày đã muốn đâm đầu vào chỗ chết thì đừng trách tao!”
Hai mắt Tiết Nguyên Bá lóe sáng, lập tức gọi một cuộc điện thoại: “Tôi muốn tập đoàn Nhạn Thanh đóng cửa trong vòng ba ngày!”
Trong phòng chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh đang đọc tài liệu xếp la liệt trên mặt bàn.

Vừa thấy đến giờ tan làm, Lạc Bân đã hốt hoảng chạy vào.

“Chủ tịch, dự án Thành Cửu Châu xảy ra chuyện rồi!”
Lạc Bân lo lắng kêu lên.

“Từ từ nói!”
Dương Thanh bình tĩnh lên tiếng.

Đến cả sản nghiệp nhà họ Tiết anh cũng dám động vào, còn gì khiến anh sợ được nữa?
“Công ty cung ứng vật liệu đột nhiên đơn phương hủy bỏ hợp đồng”.

Lạc Bân đỏ mắt nói: “Tôi đã dùng toàn bộ quan hệ cũng không tìm được công ty nào chịu cung cấp vật liệu cho dự án này”.

Nghe vậy, Dương Thanh đã biết chuyện gì xảy ra.

Với địa vị hiện giờ của tập đoàn Nhạn Thanh ở Yến Đô, công ty cung ứng nào dám đơn phương hủy hợp đồng?
Rõ ràng là nhà họ Tiết đang giở trò quỷ.

“Bọn họ làm vậy không sợ phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng khổng lồ sao?”, Dương Thanh hỏi.

“Ồ? Xem ra lợi ích này rất béo bở, nếu không sao chủ tịch Kim lại không tiếc đắc tội tập đoàn Nhạn Thanh, đơn phương hủy hợp đồng với họ”.

Người trung nên nằm trên giường cười nói.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một người thanh niên bước vào: “Các cô ra ngoài hết đi!”
Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Mấy cô gái massage nước ngoài tưởng Dương Thanh quen biết chủ tịch Kim bèn đứng dậy rời đi.

Thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại chủ tịch Kim, người trung niên nằm trên giường massage và Dương Thanh.

“Này chàng trai, cậu vào nhầm phòng rồi à?”
Người trung niên trên giường bỗng nhiên lên tiếng.

- ————.

Chương 790: 790: Tin Dữ Liên Tục Kéo Tới

Dương Thanh ngó lơ ông ta, đi tới cạnh hồ bình tĩnh nhìn chủ tịch Kim: "Chào chủ tịch Kim, tôi là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh!"
Hầu như ai ở Yến Đô cũng biết tới tập đoàn Nhạn Thanh nhưng rất ít người biết chủ tịch của tập đoàn này là ai.

Lúc này Dương Thanh đột nhiên xuất hiện tự xưng là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh khiến chủ tịch Kim và bạn sửng sốt.

"Ha ha ha ha…"
Hai người im lặng rồi cùng cười phá lên.

"Buồn cười chết mất.

Một thằng nhóc ranh cũng dám nhận là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh sao?"
Chủ tịch Kim cười lớn nói: "Nếu cậu là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, ông đây chính là chủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô".

Người trung niên nằm trên giường massage cũng cười nói: "Ranh con, nếu cậu tới làm trò thì khỏi đi, tranh thủ lúc chúng tôi còn hiền, mau cút đi!"
Hai người họ không thèm coi Dương Thanh ra gì, bởi vì trông anh còn quá trẻ.

Từ rất nhiều năm về trước tập đoàn Nhạn Thanh đã tiến vào top 500 công ty lớn nhất thế giới, sao lại có thể nằm trong tay một chàng trai trẻ được?
Dương Thanh cũng không tức giận, chỉ cười nhạt một tiếng: "Chủ tịch Kim, tôi rất muốn biết rốt cuộc nhà họ Tiết đã cho ông bao nhiêu lợi ích để ông từ bỏ đối tác lớn như tập đoàn Nhạn Thanh?"
Ầm!

Nghe thấy thế chủ tịch Kim lập tức hoảng hốt, không dám tin vào tai mình.

Người nằm trên giường massage cũng kinh hãi ngồi dậy.

Chủ tịch Kim là người kinh sợ nhất.

Bởi vì nhà họ Tiết đã cảnh cáo không được để lộ quan hệ của mình với bọn họ ra ngoài.

Đến cả bạn tốt nhất của ông ta là Lưu Long cũng không biết, vậy mà Dương Thanh lại biết được.

Lưu Long chính là người trung niên trên giường massage, trông thấy vẻ mặt của chủ tịch Kim liền biết Dương Thanh nói đúng.

“Ranh con, cậu đừng nói lung tung! Hủy hợp đồng với tập đoàn Nhạn Thanh là do tôi tự quyết định, không liên quan đến bất cứ ai khác”.

Chủ tịch Kim vội vàng phủ nhận.

Dương Thanh cười lạnh nói: “Ông không muốn thừa nhận cũng không sao.

Tôi tới tìm ông chỉ vì một chuyện”.

“Chuyện gì?”, chủ tịch Kim vô thức hỏi.

Dương Thanh nhếch khóe môi cười châm chọc: “Thu mua công ty vật liệu xây dựng Chấn Long!”
Cả chủ tịch Kim và Lưu Long đều sợ ngây người.

Một lúc lâu sau, chủ tịch Kim mới lấy lại tinh thần, lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc cậu là ai? Cậu có chắc không phải đang nói đùa hay không?”
“Ông trông tôi có giống đang nói đùa không?”, Dương Thanh cười híp mắt hỏi.

Không biết tại sao chủ tịch Kim và Lưu Long cứ cảm thấy nụ cười của Dương Thanh rất rùng rợn.

“Cút!”
Chủ tịch Kim nổi giận quát: “Lúc ông đây sáng lập công ty Chấn Long, con mẹ nó cậu còn chưa sinh ra đấy! Cậu xứng thu mua công ty của ông đây sao?”
“Một trăm tỷ!”
Dương Thanh hào phóng nói.

Sắc mặt chủ tịch Kim lập tức trở nên âm trầm.

Giá thị trường của công ty vật liệu xây dựng Chấn Long đã đạt tới ba trăm tỷ.

Vậy mà Dương Thanh muốn dùng một trăm tỷ để thu mua công ty của ông ta.

“Tôi cho cậu cơ hội xin lỗi, nếu không tôi sẽ khiến cậu phải hối hận vì đã được sinh ra!”
Chủ tịch Kim lạnh giọng uy hiếp.

Dương Thanh bình thản lên tiếng: “Tám mươi tỷ!”
Chủ tịch Kim và Lưu Long nhìn anh như đang nhìn kẻ ngốc.

“Con mẹ nó cậu bị điên à? Cậu là con cái nhà ai? Mau gọi điện cho bố cậu tới đón đi”.

Lưu Long giễu cợt.

Chủ tịch Kim cũng sa sầm mặt nói: “Trong vòng mười giây lập tức cút đi cho tôi!”
Dương Thanh lại nói tiếp: “Năm mươi tỷ!”
Bấy giờ, chủ tịch Kim hoàn toàn bị chọc giận, rút một khẩu súng lục từ trong khăn tắm chĩa thẳng vào đầu anh: “Cậu muốn chết hả?”
Thấy ông ta rút súng, Dương Thanh vẫn chẳng mảy may sợ hãi, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc.

“Xem ra chủ tịch Kim thật sự không muốn cho tôi thu mua công ty vật liệu xây dựng Chấn Long.

Vậy thì tôi đành phải chờ đến khi giá thị trường của công ty ông sụt giảm lại tới bàn chuyện tiếp”.

Dứt lời, Dương Thanh quay lưng ra ngoài.

“Một thằng ngu cũng dám đùa cợt với tao? Mày có tư cách sao?”
Thấy Dương Thanh định rời đi, chủ tịch Kim lại tưởng anh sợ, lạnh giọng mắng.

Rồi lấy một điếu thuốc nhét vào miệng.

“Két!”
Họng súng của ông ta đột nhiên bật ra một ngọn lửa đốt cháy

đầu thuốc.

Ngay sau đó lại có một người xông vào hoảng sợ báo cáo.

“Chủ tịch Kim, kho vật liệu của chúng ta bị niêm phong rồi!” Chủ tịch Kim chưa kịp lấy lại tinh thần lại có thêm người chạy tới báo tin dữ.

- ——————.

Chương 791: 791: Chủ Tịch Kim Tuyệt Vọng

Chủ tịch Kim xụi lơ trên ghế làm việc, vẻ mặt bàng hoàng.

“Sao, sao lại như vậy?”
Công ty vật liệu xây dựng Chấn Long vừa dựa vào nhà họ Tiết, thế mà bây giờ lại gặp phải nhiều phiền phức như vậy.

Mỗi cái đều là tai họa lớn.
Công ty ở cấp bậc như Chấn Long chỉ cần có một tin tức bất lợi đã đủ để khiến giá trị trường sụt giảm.

“Ai có thể nói cho tôi biết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Chủ tịch Kim nổi giận gào lên.

Lưu Long cau mày, bỗng lên tiếng: “E là có người đứng sau đang nhằm vào ông!”
Chủ tịch Kim nghiến răng nghiến lợi nói: “Với địa vị của công ty vật liệu xây dựng Chấn Long, ai dám động vào?”
“Chủ tịch Kim, giá cổ phiếu của công ty vẫn đang không ngừng sụt giảm.

Ước tính từ lúc bắt đầu giao dịch đến giờ đã mất hơn chục tỷ.

Cứ thế này chỉ sợ hôm nay sẽ còn giảm thêm hơn mười tỷ nữa”.

Phó tổng giám đốc bộ phận tài chính trầm giọng nói: “Hiện giờ giá trị sụt giảm chỉ là việc nhỏ.

Quan trọng là trên mạng có rất nhiều tin tức vật liệu của công ty chúng ta có vấn đề.

Nếu không mau chóng ép xuống chỉ sợ đến phiên giao dịch chứng khoán ngày mai sẽ xuống kịch sàn”.

“Với tốc độ sụt giảm giá trị hiện giờ, tối đa ba ngày nữa, công ty vật liệu xây dựng Chấn Long sẽ phải xin phá sản”.

Sắc mặt chủ tịch Kim trắng bệch.

Ông ta vừa mới thảo luận với Lưu Long tập đoàn Nhạn Thanh có thể chống đỡ mấy ngày.

Bây giờ công ty của ông ta lại có nguy cơ sụp đổ trước.

“Chủ tịch Kim, liệu chuyện này có liên quan tới thằng nhóc chúng ta gặp ở Ngự Thủy Uyển tối qua không?”
Lưu Long bỗng hỏi.

Chủ tịch Kim lập tức lắc đầu: “Không thể nào! Một thằng ranh con như nó làm được như vậy, tôi sẽ ăn sạch ba cân cánh gà nướng!”
“Không biết chủ tịch Kim có hài lòng với món quà của tôi không?”
Đúng lúc này, có hai người đột nhiên bước vào văn phòng của ông ta.

Chủ tịch Kim và Lưu Long trông thấy người trẻ tuổi trước mặt liền xanh mặt.

Chính là Dương Thanh mà bọn họ vừa mới gặp tối qua ở Ngự Thủy Uyển.

Lạc Bân đi theo sau lưng anh.

Chủ tịch Kim và Lưu Long không biết Dương Thanh nhưng đã từng gặp mặt Lạc Bân, lại còn rất quen thuộc.

“Phải rồi, tôi xin chính thức giới thiệu với chủ tịch Kim, tôi là Dương Thanh, chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh!”, Dương Thanh cười híp mắt nói.

Đến tận lúc này, chủ tịch Kim và Lưu Long mới biết Dương Thanh thực sự là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu không sao Lạc Bân lại đi theo cậu ta tới đây?
“Chuyện của công ty Chấn Long đều do mày gây ra hả?”
Chủ tịch Kim căm tức chất vấn Dương Thanh.

Anh cười nhạt một tiếng, ngồi xuống sofa đáp: “Nếu chủ tịch Kim đồng ý bán lại Chấn Long cho tôi, mức giá một trăm tỷ tối qua sẽ vẫn giữ nguyên!”
Chủ tịch Kim chợt nở nụ cười: “Ranh con, mày là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh thì đã sao? Mày nói mày chèn ép cổ phiếu của công ty tao là tao phải tin à?”
Lạc Bân cười lạnh nói: “Ông đừng không tin chủ tịch của chúng tôi, mọi chuyện đều do cậu ấy làm đấy”.

“Con mẹ nó ông là cái thá gì mà dám nói chuyện với tôi?”

Chủ tịch Kim giận tím mắt quát lớn.

Dương Thanh híp mắt nói với Lạc Bân: “Xem ra chủ tịch Kim không tin rồi.

Sếp Lạc cho ông ta thêm chút gia vị đi”.

“Vâng”.

Lạc Bân gật đầu đáp, lập tức gọi điện thoại: “Làm đi!”
Vẻn vẹn hai chữ khiến chủ tịch Kim có dự cảm không lành.

“Đúng là giả thần giả quỷ.

Tao muốn xem chúng mày có thể giả vờ đến lúc nào?”
Chủ tịch Kim cười lạnh một tiếng.

Nhưng ông ta vừa dứt lời, chuông điện thoại riêng của ông ta chợt reo lên.

Chủ tịch Kim vội vàng nghe máy: “Tôi là Lưu Kim Tinh, giám đốc ngân hàng Yến Đô.

Yêu cầu công ty của ông trả lại khoản nợ năm mươi tỷ trong ngày hôm nay!”
“Cái gì?”
Chủ tịch Kim hốt hoảng vội vàng cầu xin: “Giám đốc Lưu, ông không thể làm vậy được.

Hiện giờ công ty của tôi chỉ đang gặp chút vấn đề nhỏ, có thể nhanh chóng giải quyết.

Ông không thể ép chúng tôi trả hết năm mươi tỷ nhanh như vậy được”.

“Chủ tịch Kim, tôi có lòng tốt nhắc nhở ông một câu.

Ông đắc tội phải người không nên đắc tội rồi.

Đây là chỉ đạo của tổng giám đốc ngân hàng, ông hiểu chưa?”
Nói xong, giám đốc Lưu lập tức cúp máy.

Chủ tịch Kim vô cùng sợ hãi.

Giám đốc Lưu đã nói rất rõ ràng, ông ta đắc tội người khác.

Chủ tịch Kim cắn răng nói: “Đối với tao, mấy chuyện này chẳng phải phiền phức gì lớn, sẽ giải quyết được nhanh thôi!”
“Nhưng tập đoàn Nhạn Thanh chúng mày không được bọn tao cung ứng vật liệu xây dựng, dự án Thành Cửu Châu có thể kiên trì được bao lâu?”
Dương Thanh cười đáp: “Cái này không cần chủ tịch Kim quan tâm”.

“Sếp Lạc, chủ tịch Kim cảm thấy đây chỉ là phiền phức nhỏ, ông mau tăng thêm mức độ đi, cho ông ta thấy thực lực của chúng ta”.

Dương Thanh lại ra lệnh.

Lạc Bân nhếch miệng cười: “Được!”
- ————.

Chương 792: 792: Không Hề Đáng Tin

Lạc Bân chỉ gọi thêm một cuộc điện thoại.

Ngay sau đó một lãnh đạo cấp cao của công ty hốt hoảng chạy vào.

"Chủ tịch Kim, không xong rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!"
Vị lãnh đạo kia hét toáng lên.

Chủ tịch Kim có dự cảm rất không tốt, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con mẹ nó mau nói đi!"
"Sếp Liễu, sếp Tề, sếp Phùng và cấp dưới của bọn họ đồng loạt xin từ chức!"
Người kia đưa cho chủ tịch Kim một xấp đơn xin từ chức.

Chủ tịch Kim chợt thấy sức lực toàn thân như bị rút cạn, ngồi bệt xuống ghế, vẻ mặt khó tin.

Bởi vì mấy sếp lớn kia đều nắm giữ tài liệu cơ mật của công ty và nhiều dự án lớn.
Có thể nói nếu không có bọn họ, công ty vật liệu xây dựng Chấn Long sẽ không được như ngày hôm nay.

Giá cổ phiếu bị chèn ép ác ý, công ty vẫn còn đường sống.

Nhưng những người giữ vai trò quan trọng nhất trong công ty rời đi mới là tận thế của công ty Chấn Long.

Vào giai đoạn khó khăn nhất, nhiều lãnh đạo cấp cao của công ty lại đồng loạt từ chức, làm sao công ty Chấn Long có thể chống đỡ nổi?
"Là mày!"
Chủ tịch Kim đứng bật dậy chỉ vào mặt Dương Thanh, tức giận nói: "Mày làm hết sao?"
"Có vẻ chủ tịch Kim vẫn chưa tin nhỉ?"
Dương Thanh cười híp mắt nói: "Hay là để tôi tăng thêm mức độ nhé?"
Lạc Bân cũng cười lạnh: "Kim Chí Bằng, tôi khuyên ông mau giao công ty vật liệu xây dựng Chấn Long ra.

Nếu không công ty của ông sẽ phá sản trong vòng ba ngày, người làm chủ tịch như ông cũng sẽ phải gánh món nợ khổng lồ".

"Chúng mày ác ý chèn ép giá cổ phiếu của công ty tao quá đáng như vậy, tao phải kiện chúng mày ra tòa!"
Kim Chí Bằng gầm lên
"Quá đáng?"
Dương Thanh cười lạnh một tiếng: "Sao lúc đơn phương hủy bỏ hợp đồng với tập đoàn Nhạn Thanh ông không biết quá đáng?"
"Bây giờ lại nói tôi quá đáng? Ông xứng sao?"
"Muốn thì cứ kiện đi.

Tôi cũng muốn xem thử trong vòng ba ngày, ông có thể làm gì được chúng tôi!"
Dứt lời, Dương Thanh đứng dậy nói: "Đi thôi!"
Lạc Bân lạnh lùng nhìn Kim Chí Bằng, lớn tiếng cười nhạo: "Tôi sẽ chờ tin tức cổ phần công ty vật liệu xây dựng Chấn Long xuống kịch sàn lúc bắt đầu phiên giao dịch chứng khoán vào sáng mai!"
Kim Chí Bằng giận dữ nhìn theo bóng lưng Dương Thanh và Lạc Bân rời đi.

Ông ta vội vàng gọi điện thoại: "Sếp Tiết, công ty vật liệu xây dựng Chấn Long xảy ra chuyện, ông không thể khoanh tay đứng nhìn được!"
"Vô dụng!"

Đối phương hừ lạnh một tiếng: "Đến cả tập đoàn Nhạn Thanh cũng không giải quyết được mà đòi dựa vào nhà họ Tiết?"
Kim Chí Bằng rất tức giận nhưng vì thân phận của đối phương nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Yên tâm, có tôi ở đây, Chấn Long sẽ không xảy ra chuyện đâu!"
Đối phương im lặng một hồi mới chịu lên tiếng.

Nghe vậy, Kim Chí Bằng mừng rỡ vội đáp: "Cảm ơn sếp Tiết!"
Cùng lúc đó, Dương Thanh và Lạc Bân đã rời khỏi công ty vật liệu xây dựng Chấn Long.

“Chủ tịch, cậu nghĩ Kim Chí Bằng có nhượng lại công ty Chấn Long cho chúng ta không?”
Trên đường trở về, Lạc Bân tò mò hỏi.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Ngày mai ông ta sẽ cầu xin chúng ta mua lại công ty vật liệu xây dưng Chấn Long!”
Tuy Lạc Bân không biết Dương Thanh lấy đâu ra tự tin nhưng cũng rõ thực lực của anh vô cùng khó lường, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Nếu tập đoàn Nhạn Thanh thu mua một doanh nghiệp có giá trị ngang bằng với mình là công ty vật liệu xây dựng Chấn Long, quản lý vận hành thật tốt, chắc chắn xếp hạng trong top 500 doanh nghiệp thế giới sẽ tăng vọt.

Lần này sẽ tạo ra thay đổi lớn về chất cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Hai năm nữa, Thành Cửu Châu hoàn thành, chắc chắn giá trị của tập đoàn Nhạn Thanh sẽ lại tăng vọt.

Nghĩ tới tương lai huy hoàng này, Lạc Bân vô cùng mong đợi.

Ngày hôm sau khi phiên giao dịch chứng khoán bắt đầu, giá cổ phiếu của công ty Chấn Long lập tức giảm kịch sàn.

Quan trọng là ngân hàng đã đòi nợ tới cửa, một số lượng lớn nhân viên trong công ty lại đồng loạt từ chức.

Bấy giờ, Kim Chí Bằng mới ý thức được, nhà họ Tiết không hề đáng tin, nếu không bọn họ đã giải quyết được ngân hàng Yến Đô rồi.

“Phải rồi, danh thiếp!”
Ông ta đột nhiên nhớ ra hôm qua trước khi đi, Dương Thanh có để lại một tấm danh thiếp nhưng đã bị ông ta ném vào thùng rác.

Ông ta vội vã đổ rác ra ngoài, lục tung đống rác tìm kiếm danh thiếp của Dương Thanh.

- ————.

Chương 793: 793: Bỏ Lỡ Cơ Hội

Lúc này Dương Thanh đang ngồi trong phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh không hề sốt ruột chuyện của công ty vật liệu xây dưng Chấn Long, bình tĩnh ngồi xem mấy bản vẽ trên mặt bàn.

Những bản vẽ này đều là giáo sư Đỗ thiết kế cho Thành Cửu Châu.

Dương Thanh không ngờ đến cả hai con sư tử đá ngoài cổng bà ấy cũng tự thiết kế.

Không chỉ như vậy, đến cả cách bài trí trong thành cũng có bản thiết kế chi tiết.
"Giáo sư Đỗ không hổ là người nổi danh trong giới kiến trúc, những bản thiết kế này quá hoàn mỹ!"
Dương Thanh không tiếc lời tán thưởng.

Lạc Bân cũng vui sướng cười nói: "Mấy ngày nay bị mất nguồn cung ứng vật liệu, công trường Thành Cửu Châu đình công.

Giáo sư Đỗ còn tưởng là dự án chết yểu, gấp phát điên rồi".

Dương Thanh cười bảo: "Ông không nói cho bà ấy biết à? Trong vòng ba ngày tới dự án thành Cửu Châu lại có thể tiếp tục tiến hành".
Lạc Bân cười khổ nói: "Tôi nói rồi, nhưng giáo sư Đỗ không thấy công trường làm việc cũng không chịu tin!"
"Ông mau thông báo đi, có lẽ chiều nay vật liệu sẽ được chuyển tới, dặn phía công trường chuẩn bị sẵn sàng đi".

Dương Thanh đột nhiên nói.

Lạc Bân giật mình thầm nghĩ, công ty Chấn Long vẫn chưa thỏa hiệp, Dương Thanh lại nói chiều nay có thể khởi công lại, rõ ràng là nắm chắc thắng lợi trong tay!
Không phải Lạc Bân không tin tưởng Dương Thanh, mà là kẻ địch lần này của tập đoàn Nhạn Thanh quá mạnh.

Lạc Bân đang định rời đi, điện thoại riêng của Dương Thanh bỗng reo lên.

Dương Thanh ấn mở loa ngoài, giọng nói quen thuộc tràn ngập lo lắng vang lên: “Chủ tịch Dương, tôi đồng ý chuyển nhượng công ty cho tập đoàn Nhạn Thanh với giá một trăm tỷ!”
Nghe vậy, Lạc Bân không khỏi kinh hãi.

Cứ tưởng công ty vật liệu xây dựng Chấn Long sẽ còn kiên quyết từ chối, không ngờ lại thỏa hiệp nhanh như vậy.

Dương Thanh nói đúng rồi, chiều nay công trường có thể khởi công lại.

“Chủ tịch Kim, dường như ông đang hiểu nhầm gì đó.

Hôm qua giá thị trường của công ty ông là ba trăm tỷ, tôi đồng ý trả một trăm tỷ.

Hôm nay giá thị trường của công ty ông chỉ còn một trăm tỷ thì phải, ông nghĩ tôi vẫn bỏ ra một trăm tỷ sao?”
Dương Thanh bình thản nói: “Với xu thế giảm mạnh giá thị trường hiện nay, ông nghĩ công ty Chấn Long của ông còn đáng giá sao?”
“Thế cậu muốn bỏ ra bao nhiêu tiền?”
Kim Chí Bằng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Mười tỷ!”
Dương Thanh hờ hững đáp.

Đến cả Lạc Bân cũng chết sững người.

Hôm qua vẫn là công ty trị giá ba trăm tỷ, hôm nay đã bị trả giá mười tỷ để mua lại?
“Cậu nói cái gì? Mười tỷ? Mười tỷ mua lại công ty vật liệu xây dựng Chấn Long trị giá ba trăm tỷ?”
Kim Chí Bằng tức giận nói: “Cậu đừng quá đáng! Tôi nói cho cậu biết, nếu không trả tôi một trăm tỷ, dù Chấn Long có phải phá sản tôi cũng sẽ không bán lại cho cậu”.

Lạc Bân hốt hoảng rất muốn bảo Dương Thanh mau đồng ý mức giá một trăm tỷ đi.

Nào ngờ, Dương Thanh lại lạnh lùng nói: “Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Ông cứ tiếp tục chống mắt chờ đợi ngày mai công ty ông phá sản đi!”
“Phải rồi, tôi phải nhắc nhở ông một chuyện, dù công ty vật liệu xây dựng Chấn Long phá sản thì vẫn sẽ có công ty vật liệu xây dựng khác thay thế.

Với địa vị của tập đoàn Nhạn Thanh ở Yến Đô, chúng tôi sẽ nhanh chóng đạt được hợp đồng cung ứng.

Dự án Thành Cửu Châu sẽ tiếp tục được khởi động lại”.

“Đến lúc đó không còn cách nào ngăn cản việc thi công Thành Cửu Châu.

Ông và công ty của ông cũng mất giá trị lợi dụng với nhà họ Tiết!”
“Chủ tịch Kim nghĩ thử xem, liệu nhà họ Tiết có còn cho ông lợi ích đã từng hứa hẹn nữa không?”
Dương Thanh nói rất thản nhiên, khiến Lạc Bân cũng cảm thấy sống lưng rét lạnh.

Dứt lời, Dương Thanh dứt khoát cúp máy.

Còn rút dây cắm điện thoại ra.

“Chủ tịch định từ bỏ thu mua Chấn Long sao?”, Lạc Bân nghi hoặc dò hỏi.

Dương Thanh lắc đầu cười đáp: “Kim Chí Bằng không liên lạc được với tôi, nhất định sẽ chạy tới tập đoàn Nhạn Thanh cầu xin tôi.

Bây giờ toàn bộ Yến Đô đều bị chúng ta khống chế.

Ngoại trừ Nhạn Thanh không ai có thể cứu được công ty của ông ta”.

Lạc Bân tỉnh ngộ, càng thêm sùng bái Dương Thanh.

Quả nhiên, chưa đầy hai mươi phút sau, Kim Chí Bằng đã tìm tới tập đoàn Nhạn Thanh.

“Chủ tịch Dương, tôi bán! Mười tỷ cũng được, tôi bán lại công ty vật liệu xây dựng Chấn Long cho cậu!”
Kim Chí Bằng trông thấy Dương Thanh, vội vàng cầu xin.

Ông ta vừa nói vừa thở hồng hộc, rõ ràng là chạy một mạch tới văn phòng của Dương Thanh.

Giờ phút này, nỗi lo trong lòng Lạc Bân mới tan biến, vẻ mặt kích động.

Công ty có giá thị trường ba trăm tỷ lại bị tập đoàn Nhạn Thanh thu mua với giá mười tỷ.

Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh: “Sếp Lạc thương lượng với chủ tịch Kim đi!”
“Vâng!”
Lạc Bân cung kính đáp, trào phúng liếc nhìn Kim Chí Bằng: “Chủ tịch Kim đi nào!”
Từ đầu đến cuối, Dương Thanh chỉ chăm chú xem bản thiết kế Thành Cửu Châu, không thèm nhìn Kim Chí Bằng.

Nhưng hiện giờ không chỉ không tiêu diệt được Dương Thanh mà còn bị anh nhốt lại ở Yến Đô.

Tới tận bây giờ nhà họ Tiết vẫn chưa biết được chuyện này.

Nếu hai người anh trai của ông ta biết ông ta tốn bao nhiêu thời gian vẫn không chiếm được ba tỉnh phía Tây, lại còn bị Dương Thanh vây lại ở Yến Đô, địa vị của ông ta trong gia tộc sẽ bị giảm sút.

“Đến lúc rời khỏi đây rồi!”
Tiết Nguyên Bá im lặng hồi lâu, bỗng cắn răng nói: “Nhưng trước tiên phải khiến Yến Đô loạn lên, tôi mới có cơ hội rời đi!”
- ————.

Chương 794: 794: Mục Đích Của Nhà Họ Tiết

Từ khi công ty vật liệu xây dựng Chấn Long bị tập đoàn Nhạn Thanh thu mua, những người từng xin từ chức đều quay trở về.

Ngân hàng Yến Đô từng ráo riết đòi nợ lại chủ động nâng cao hạn mức vay của công ty vật liệu xây dựng Chấn Long.

Giá cổ phiếu của tập đoàn Nhạn Thanh cũng tăng liên tục suốt mấy ngày.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, giá trị của tập đoạn Nhạn Thanh đã tăng hơn gấp đôi.
Dù sao Chấn Long cũng là công ty có giá trị không hề thua kém tập đoàn Nhạn Thanh, sau khi thu mua giá thị trường tăng gấp đôi cũng là bình thường.

Thứ hạng của tập đoàn Nhạn Thanh trong top 500 doanh nghiệp thế giới cũng tăng lên mấy chục hạng.

“Chúc mừng cậu Thanh!”
Quan Chính Sơn và Hàn Khiếu Thiên chủ động mang theo quà mừng tới tập đoàn Nhạn Thanh.
Dương Thanh cười đáp: “Trông hai người hăng hái như vậy, tôi thấy hai người vẫn có thể tiếp tục làm chủ gia tộc thêm mấy năm nữa”.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Hàn Khiếu Thiên bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng muốn tiếp tục dẫn dắt gia tộc nhưng sức khỏe không cho phép, chỉ có thể để Hàn Diệp thay thế”.

Quan Chính Sơn cũng cười nói: “Tương lai vẫn là thế giới của người trẻ tuổi, chúng ta đều già rồi”.

Bởi vì không yên lòng, sau khi tới Yến Đô, Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn vốn đã nhường vị lại quay về quản lý gia tộc.

Nhiệm vụ dẫn dắt gia tộc đứng vững ở Yến Đô quá quan trọng, bọn họ không yên tâm giao cho con cháu làm.

“Cậu Thanh, hôm nay chúng tôi tới đây không chỉ để chúc mừng tập đoàn Nhạn Thanh lại thêm lớn mạnh mà còn để chào tạm biệt cậu!”
Hàn Khiếu Thiên bỗng lên tiếng: “Bây giờ nhà họ Hàn đã cắm sâu rễ ở Yến Đô.

Tôi định giao toàn bộ gia tộc cho Hàn Diệp, an hưởng tuổi già!”
Quan Chính Sơn cũng nói: “Tôi cũng muốn chào tạm biệt cậu, giao lại vị trí chủ gia tộc cho cháu tôi, Quan Tuyết Tùng!”
Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Hai người quyết định là được rồi, không cần phải chạy tới chào tôi đâu.

Hàn Diệp và Quan Tuyết Tùng đều rất khá, cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Tôi tin tưởng chẳng mấy chốc nhà họ Quan và nhà họ Hàn sẽ vươn lên ngang hàng với nhà họ Trần”.

“Cảm ơn cậu Thanh hiểu cho!”
Hai người cười nói.

Nhà họ Trần đến sớm hơn một bước, đã cắm rễ ở Yến Đô từ lâu.

Tuy nhà họ Hàn và nhà họ Quan nắm giữ một nửa sản nghiệp của liên minh năm nhà nhưng vẫn không thể so được nhà họ Trần.

Đúng lúc này, Quan Chính Sơn có điện thoại.

Không biết đối phương nói gì khiến sắc mặt ông ta rất kém: “Cậu nói cái gì? Tuyết Tùng bị ám sát, đang cấp cứu sao?”
Ngay sau đó, Hàn Khiếu Thiên cũng nhận được điện thoại, tức giận hỏi: “Hàn Diệp bị ám sát á?”
Hai người còn chưa kịp cúp máy, điện thoại của Dương Thanh lại reo lên.

Khi thấy người gọi là Trần Hưng Hải, sắc mặt của anh đã tối sầm.

Ba gia tộc này đều được Dương Thanh nâng đỡ.

Nhà họ Quan và nhà họ Hàn vừa mới đổi chủ nhà mới đã bị ám sát.

Hiện giờ Trần Hưng Hải cũng gọi tới, rất có thể cũng là tin dữ.

“Cậu Thanh, con tôi Trần Hạo bị ám sát, hiện giờ đang được cấp cứu!”
Dương Thanh vừa nghe máy đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Trần Hưng Hải.

Không chỉ như vậy, chủ của ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng đều bị ám sát.

Sau khi nhận được tin dữ liên tiếp, trong mắt Dương Thanh đã tràn ngập sát khí.

“Cậu Thanh, tôi nghĩ chắc chắn là do nhà họ Tiết làm!”
Hàn Khiếu Thiên nghiến răng nghiến lợi nói: “Bọn họ đang cảnh cáo chúng ta.

Không giết hết những chủ gia tộc có quan hệ tốt với cậu mà đều đánh bị thương được cấp cứu”.

Quan Chính Sơn cũng trầm giọng nói: “Không sai, nhà họ Tiết muốn dùng thủ đoạn này để cảnh cáo, bọn họ muốn những người này mất mạng rất dễ dàng!”
Dương Thanh gật đầu nói: “Hai người yên tâm, tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này!”
“Chúng tôi không trách cậu.

Chỉ là nhà họ Tiết khinh người quá đáng, ỷ vào Vương tộc có thế lực mạnh mẽ sai cao thủ tới đối phó chúng ta”.

“Nhưng mà…”
Hai người định thuyết phục tiếp lại bị Dương Thanh ngăn lại: “Được rồi, hai ông mau tới bệnh viện xem Hàn Diệp và Quan Tuyết Tùng thế nào rồi đi!”
Lần này có khá nhiều người gặp chuyện, Dương Thanh cũng định tới bệnh viện xem thử.

Nhưng bọn họ vừa mới ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, mười mấy chiếc Audi màu đen đồng loạt lao tới, mỗi chiếc đều có bốn năm người đàn ông lực lưỡng bước xuống.

Đám người Dương Thanh bị bao vây ở giữa.

- ————.

Chương 795: 795: Không Dễ Bắt Nạt

Bỗng nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều hoảng loạn.

“Các người là ai? Sao dám đến tập đoàn Nhạn Thanh gây chuyện? Muốn chết hả?”
Hàn Khiếu Thiên bước lên một bước, tức giận hỏi.

Một người trẻ tuổi bước ra từ đám người, cười híp mắt nói: “Hỏi Lâm Tùng này muốn chết hả? Ông to gan phết đấy!”
Nhà họ Lâm?
Hàn Khiếu Thiên không khỏi giật mình.

.

truyện teen hay
Ở Yến Đô dám tự xưng là người nhà họ Lâm chỉ có thể là nhà họ Lâm nằm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Sau khi đoán được thân phận của đối phương, Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều căng thẳng, nhất là Hàn Khiếu Thiên thấy rất áy náy.
Ông cụ vừa giận dữ chất vấn người nhà họ Lâm có muốn chết không, chuốc thù oán cho Dương Thanh.

Trong mắt Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn, tuy Dương Thanh rất mạnh nhưng tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng mạnh không kém, gia tộc bọn họ mới đặt chân tới Yến Đô không thể sánh được.

“Xem ra nhà họ Lâm muốn bị diệt lắm rồi nhỉ?”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Trông thấy Dương Thanh, trong mắt Lâm Tùng tràn ngập ý muốn giết người, nghiến răng nghiến lợi nói: “Diệt nhà họ Lâm? Mày khoác lác vừa thôi!”
Lần trước nhà họ Lâm dẫn người tới nhà họ Diệp ép Diệp Mạn gả vào nhà mình, Lâm Tùng suýt bị Dương Thanh lấy mạng, sau đó bị Mã Siêu đánh ngất xỉu.

Còn bị đánh ở trước mắt bao người, một sự sỉ nhục lớn đối với Lâm Tùng.

Trước kia nhà họ Lâm rất kiêng kị Dương Thanh nhưng bây giờ đã khác.

“Lập tức dẫn người đi, tao sẽ để nhà họ Lâm tiếp tục là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô”.

Dương Thanh bình tĩnh như đang nói một chuyện rất thường tình.

Dường như chỉ cần anh muốn, nhà họ Lâm thật sự sẽ bị hủy diệt.

“Dương Thanh, tao biết mày có quan hệ rất tốt với nhà họ Diệp và gia tộc Vũ Văn nhưng hiện giờ, Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn đều bị ám sát, chưa chắc có thể sống sót.

Không còn hai gia tộc này làm chỗ dựa, mày nghĩ mày còn làm gì được tao sao?”
Lâm Tùng cười lạnh hỏi.

Thấy anh ta dám dẫn người tới tập đoàn Nhạn Thanh chặn đường mình, Dương Thanh đã biết tại sao nhà họ Lâm dám làm vậy.

Nhà họ Tiết ám sát các chủ gia tộc thân thiết với anh, rồi lại hứa hẹn lợi ích lớn cho các gia tộc khác.

Với địa vị của nhà họ Tiết, sao nhà họ Lâm có thể từ bỏ cơ hội nhờ vả nhà họ Tiết?
“Một đám ngu ngốc bị lợi dụng làm vũ khí cũng không biết”.

Dương Thanh châm chọc nói.

Bản thân Tiết Nguyên Bá muốn rời khỏi Yến Đô còn không làm được, người nhà họ Lâm vẫn ngu ngốc tới khiêu khích anh.

Rõ ràng Tiết Nguyên Bá muốn lợi dụng nhà họ Lâm kiềm chế Dương Thanh, tạo cơ hội cho ông ta rời đi.

“Con mẹ nó mày mắng ai ngu ngốc?”
Lâm Tùng thẹn quá hóa giận: “Tao nói cho mày biết, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sắp biến thành năm gia tộc rồi”.

“Không chỉ vậy, chủ của gia tộc Vũ Văn, gia tộc họ Diệp và gia tộc họ Hoàng đều bị thương nặng.

Năm gia tộc chúng tao sẽ liên thủ hủy diệt hết”.

“Mày lại dám dõng dạc mắng chúng tao ngu ngốc sao?”
“Mày mới là đồ ngu!”
Tin tức Lâm Tùng lơ đãng để lộ ra khiến Dương Thanh hơi lo lắng.

Hiện giờ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đang ở trạng thái cân bằng.

Nhưng Diệp Mạn, Vũ Văn Cao Dương và Hoàng Thiên Hành đồng thời bị ám sát, còn đang được cấp cứu.

Ba gia tộc đều không có chủ nhà chống đỡ nhất định sẽ bị rung chuyển.

Nhà họ Tiết còn hứa hẹn lợi ích cho năm gia tộc còn lại.

Chỉ e ba nhà này sẽ có khả năng bị liên thủ chèn ép.

Cứ như vậy, ba nhà Diệp, Hoàng và Vũ Văn sẽ bị hủy diệt.

Nhà họ Tiết ra tay quá độc ác!
Thế nhưng Dương Thanh vẫn không hề e sợ, ánh mắt càng thêm hung hiểm.

“Mày không chịu dẫn người rời đi phải không?”
Hai mắt Dương Thanh lóe lên.

Lâm Tùng bị anh nhìn chằm chằm bất giác run lên, nhưng nghĩ tới mình dẫn theo gần trăm cao thủ liền hết lo lắng.

“Con mẹ nó! Đồ ngu xuẩn này! Mày không biết tình hình hiện giờ là gì hả? Mày đang bị gần trăm cao thủ của nhà họ Lâm bao vây đấy! Một câu của tao có thể khiến mày toi đời!”
Lâm Tùng giận dữ hét lên.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn anh ta: “Vậy thì tao tuyên bố, chúng mày bị tao bao vây rồi!”
“Ha ha ha ha…”
Lâm Tùng sửng sốt một lúc, không nhịn được cười phá lên.

Gần trăm cao thủ anh ta dẫn tới cũng lớn tiếng cười theo.

Ngoài cổng tập đoàn Nhạn Thanh chỉ toàn tiếng cười điên cuồng.

“Chỉ dựa vào mày sao?”
Mỗi một câu chất vấn như lưỡi kiếm sắc bén.

Lâm Tùng hoảng sợ tột độ, rất muốn quỳ xuống xin tha nhưng lại bị Dương Thanh bóp cổ, nói còn không ra tiếng.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn cũng cực kỳ kinh hãi.

Hàn Khiếu Thiên biết thân phận của Dương Thanh còn đỡ, nhưng Quan Chính Sơn chỉ biết anh giỏi đánh đấm mà thôi.

Bây giờ trông thấy Dương Thanh cách xa mười mấy mét đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Tùng, một tay nhấc bổng người ta lên, ông ta không thể giải thích nổi.

- ————.

Chương 796: 796: Đợi Tin Của Tôi

Sắc mặt của gần trăm cao thủ nhà họ Lâm đều cực kỳ khó coi.

Dương Thanh một tay nhấc bổng Lâm Tùng lên ngay trước mặt bọn họ chính là sự sỉ nhục.

"Cút hết đi cho tao!"
Ánh mắt bén nhọn của Dương Thanh quét tới, anh rống lên. Tiếng rống giận này như một tảng đá không lồ rơi xuống đáy biển, khiến lòng người chấn động.

"Ranh con mau thả cậu Tùng ra.

Nếu mày làm gì cậu Tùng, nhà họ Lâm sẽ không tha cho mày đâu!"
Gã cao to đứng đầu lạnh giọng uy hiếp.

Dương Thanh khinh miệt nhìn gã ta, trong mắt chỉ có sát khí:
"Mày trung thành thì tới cứu cậu chủ của mày đi!"
Dứt lời, anh nắm lấy cánh tay của Lâm Tùng, nện anh ta xuống nền đất.

"Rầm!"
Lâm Tùng ngã nhào ra đất, cảm giác xương cốt toàn thân đều sắp vỡ nát, đau đớn rên rỉ.

Dương Thanh giẫm lên ngực anh ta, lạnh lùng nhìn gã cao to vừa lên tiếng: "Cậu chủ của mày đang nằm dưới chân tao, muốn cứu thì tới đây!"
"Mày muốn chết hả?"

Đối phương tức giận lao vọt tới chỗ Dương Thanh.

Trong mắt Dương Thanh bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo.

"Chết đi!"
Đối phương cách xa mười mấy mét thoáng chốc lao tới tung đấm vào đầu Dương Thanh.

Anh không thèm nhúc nhích, chỉ khinh thường liếc nhìn gã ta.

Giây phút nắm đấm của gã ta tới gần, Dương Thanh bỗng vung tay ra.

“Uỳnh!”
Hai nắm đấm va chạm vào nhau.

Nắm đấm của gã cao thủ nhà họ Lâm lập tức nứt toác, một luồng sức mạnh khủng khiếp lan tràn tới cả cánh tay.

Trước mặt tất cả mọi người, cánh tay gã ta truyền ra tiếng xương gãy giòn tan.

Ngay sau đó, gã ta như con diều đứt dây bay ra ngoài mười mấy mét rồi nặng nề rơi xuống đất.

“Á… tay tôi, tay tôi gãy rồi… Á…”
Cao thủ nhà họ Lâm khiêu khích Dương Thanh đau đớn lăn lộn dưới đất.

Còn anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, chân vẫn giẫm lên ngực Lâm Tùng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sợ hãi!
Một đấm chấn động lòng người.

“Còn ai muốn báo thù cho cậu chủ nữa không?”
Dương Thanh nhìn xung quanh, lạnh giọng chất vấn.

Ánh mắt của anh quét tới đâu, tất cả đều cúi gằm xuống.

Một người khiến gần trăm cao thủ nhà họ Lâm phải run sợ.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn có cảm giác như đang nằm mơ.

Đối phương chính là nhà họ Lâm, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô!
Từ bao giờ cao thủ nhà họ Lâm lại yếu ớt như vậy?
Bọn họ hiểu, không phải người nhà họ Lâm quá yếu, mà là Dương Thanh quá mạnh.

“Lâm Tùng, đây chính là cao thủ mày dẫn tới đấy hả?”
Dương Thanh nhìn xuống Lâm Tùng đang bị mình giẫm đạp dưới chân, châm chọc hỏi: “Mày bị tao giẫm dưới chân nhưng không ai dám trả thù cho mày?”
Lâm Tùng bị Dương Thanh đập xuống đất suýt thì tắt thở, bấy giờ mới dần dần tỉnh lại.

Anh ta vừa chứng kiến Dương Thanh đánh bay cao thủ nhà họ Lâm chỉ với một cú đấm, bây giờ nhìn thấy anh liền sợ hãi.

“Cậu Thanh, tôi sai rồi, tôi không dám dẫn người tới khiêu khích cậu nữa đâu.

Xin cậu rộng lượng tha cho tôi một mạng!”.

Lâm Tùng vội vàng cầu xin, toàn thân run lẩy bẩy vì hoảng sợ.

Gần trăm cao thủ nhà họ Lâm đều thấy thất vọng.

Đến cả cậu chủ cũng phải xin tha, bọn họ còn có thể làm gì?
“Nói cho tao biết, ai bảo mày tới khiêu khích tao? Nhà họ Lâm đang có âm mưu gì? Nếu lừa gạt tao một câu, tao sẽ đánh chết mày!”
Dương Thanh trầm giọng nói.

Đồng thời dồn lực xuống chân khiến Lâm Tùng ngạt thở, mặt mày tái mét.

Dương Thanh đoán được nhất định có người đứng sau giật dây Lâm Tùng tới chặn đường mình.

Nếu không nhà họ Lâm vốn biết anh thân với gia tộc họ Diệp và gia tộc Vũ Văn, chắc chắn sẽ không chọc vào anh.

“Bố tôi bảo tôi tới, nói là không cần làm gì nhiều, chỉ cần giữ chân cậu một tiếng để ông ấy diệt sạch gia tộc họ Diệp”.

Lâm Tùng không dám giấu diếm, vội vàng nói: “Cả gia tộc họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn đều sẽ có người tới xử lý”.

Dương Thanh không kịp giải thích, quát lớn một tiếng.

Hai người kia bừng tỉnh, vội vàng gọi điện thoại.

Chờ bọn họ nói chuyện điện thoại xong, Dương Thanh lại nói tiếp: “Hai ông đừng đi đâu cả, cứ ở lại tập đoàn Nhạn Thanh đợi tin của tôi”.

Dứt lời, anh quay lưng rời đi.

Hàn Khiếu Thiên và Quan Chính Sơn đều mờ mịt không hiểu.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, Quan Chính Sơn lên tiếng hỏi: “Ông chủ Hàn, cậu Thanh có ý gì vậy?”

Mặc dù Hàn Khiếu Thiên cũng không biết nhưng vẫn đáp:
“Cậu ấy tự có tính toán.

Chúng ta cứ ở lại đây chờ lệnh của cậu ấy là được!”
- ————.

Chương 797: 797: Không Về Được Nữa

Một mình Dương Thanh lái xe rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Anh không tới nhà họ Diệp, cũng không tới gia tộc Vũ Văn.

Dù anh tới gia tộc nào cũng không có tác dụng.

Dù sao mấy gia tộc có quan hệ tốt với anh đều đã bị các gia tộc khác liên thủ chèn ép.

Bây giờ chỉ còn một cách mới có thể giải quyết triệt để, chính là lấy đầu Tiết Nguyên Bá để cảnh cáo các gia tộc ở Yến Đô.
"Anh Thanh, hiện giờ các sân bay, nhà ga và các đường cao tốc lớn rời khỏi Yến Đô đều đã bị phong tỏa.

Người nhà họ Tiết có cánh cũng không thoát nổi".

Trên đường đi, Dương Thanh nhận được điện thoại của Mã Siêu.

"Tốt, cậu bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh.

Những chuyện khác cứ để tôi xử lý!"
Dương Thanh lạnh lùng nói.
"Vâng!"
Mã Siêu vội vàng đáp.

Cùng lúc đó, Tiết Nguyên Bá rời khỏi biệt thự ở ngoại ô tới nhà ga Yến Đô.

Bình thường với thân phận của ông ta đều sẽ đi bằng máy bay tư nhân.

Nhưng hôm nay ông ta không thể không thử cảm giác đi tàu.

Bởi vì muốn đi máy bay tư nhân vẫn phải mượn đường bay ở sân bay quốc tế Yến Đô, mà hiện giờ sân bay đã bị phong tỏa.

"Tam vương tử, nhà ga cũng bị phong tỏa rồi!"
Tiết Nguyên Bá còn chưa tới nhà ga đã nhận được tin báo.

"Cái gì? Sao lại như vậy?"
Tiết Nguyên Bá kinh ngạc nói: "Yến Đô đang loạn như cào cào, sao Dương Thanh vẫn có thể rảnh tay phong tỏa nhà ga

được?”
Người kia vội đáp: “Mấy gia tộc thân thiết với Dương Thanh không hề phản kháng, dứt khoát từ bỏ gia tộc”.

“Lúc nhà họ Lâm và nhà họ Tôn xông vào nhà họ Diệp, trong nhà không có một bóng người”.

“Tôi có cảm giác như đám gia tộc nhà họ Diệp cứ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn đang bán mạng cho Dương Thanh tìm kiếm người nhà họ Tiết khắp nơi”.

Nghe vậy, Tiết Nguyên Bá giận dữ, hai mắt đỏ ngầu: “Dương Thanh, mày đang ép tao lấy mạng mày đấy!”
Ông ta là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, rất có khả năng sẽ thừa kế vị trí chủ Vương tộc vậy mà lại phải chật vật thế này.

Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên Tiết Nguyên Bá bất lực như vậy, muốn rời khỏi Yến Đô cũng không xong.

“Tam vương tử, Dương Thanh đang đối chọi trực tiếp với nhà họ Tiết, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ phải bỏ mạng ở Yến Đô”.

Cao thủ ngồi cùng xe với Tiết Nguyên Bá lo lắng nói: “Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, chúng ta không thể giết Dương Thanh ở Yến Đô được đâu”.

“Thằng ranh con này khinh người quá đáng!”
Tiết Nguyên Bá nổi giận đùng đùng.

“Bà nói đi, bây giờ chúng ta còn có thể làm gì?”
Tiết Nguyên Bá lại nói: “Bố tôi gọi tôi về gia tộc, tôi lại bị vây ở Yến Đô.

Nếu chuyện này bại lộ, hai người anh kia của tôi sẽ có cớ nhằm vào tôi”.

“Đang vào lúc quan trọng chọn ra người thừa kế, bố tôi biết chuyện chắc chắn sẽ rất thất vọng”.

“Hậu quả chính là không còn cơ hội tranh giành vị trí chủ Vương tộc!”

“Tôi mới là người thích hợp thừa kế chủ Vương tộc nhất.

Không thể để thằng nhãi Dương Thanh này hủy hoại tương lai của tôi!”
Tiết Nguyên Bá vừa tức giận lại vừa bất lực.

Nếu không vì sợ bị hai người anh trai nắm thóp, ông ta đã xin gia tộc phái thêm cao thủ mạnh hơn tới đối phó Dương Thanh từ lâu rồi.

Vệ sĩ của Tiết Nguyên bá im lặng một lúc rồi nói: “Tam vương tử, tôi biết một thầy hóa trang cực giỏi.

Nếu ông ấy ra tay, đến cả chủ Vương tộc cũng không nhận ra ông”.

“Mau đưa tôi tới gặp người đó!”
Tiết Nguyên Bá mừng rỡ vội vàng thúc giục.

Trong lúc ông ta đi hóa trang, Dương Thanh đã tới sân bay quốc tế Yến Đô.

“Cậu Thanh!”
Anh vừa đi vào đã có người chạy tới cung kính chào hỏi.

Đối phương chính là Vương Thành, con riêng của anh cả Vũ Văn Cao Dương.

Khi Dương Thanh đấu đá với gia tộc Vũ Văn đã cho hắn ta trở về làm người thừa kế đời tiếp theo.

Từ khi biết được thực lực khủng bố của Dương Thanh, Vương Thành rất cung kính với anh.

“Rút người khỏi sân bay tới nhà ga đi!”
Dương Thanh ra lệnh.

Vương Thành nghi hoặc hỏi: “Cậu nghĩ người nhà họ Tiết sẽ đi tàu sao?”
Dương Thanh gật đầu đáp: “Với thân phận của người nhà họ Tiết phải đi máy bay tư nhân mới bình thường.

Nhưng bây giờ đang trong lúc nguy hiểm, máy bay lớn như vậy, muốn khống chế sân bay rất dễ.

Người nhà họ Tiết thừa máy bay cũng không dám dùng”.

Ông ta chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị một người trẻ tuổi chặn lại trước mặt.

Dương Thanh mỉm cười ôn hòa, người khác nhìn vào còn tưởng là nụ cười thân thiện.

Nhưng ông già kia lại thấy rợn tóc gáy.

“Anh tránh ra đi, chúng tôi phải đi soát vé, nếu không sẽ không kịp lên tàu”.

Cô gái trẻ tuổi vội vàng lên tiếng.

“Tôi nói các người không về được!”
Dương Thanh lặp lại, giọng điệu cứng rắn hơn hẳn.

- ————.

Chương 798: 798: Cô Gái Lực Điền

Thái độ của Dương Thanh cực kỳ bá đạo, ánh mắt cũng dần nghiêm túc.

Bởi vì anh đã nhận ra ông già được cô gái trẻ đỡ kia chính là Tiết Nguyên Bá.

Còn cô gái trẻ kia là cao thủ bảo vệ ông ta.

Dương Thanh có thể nhận ra vì cảm giác được một khí thế mạnh mẽ chỉ người luyện võ mới có.
Dương Thanh từng gặp Tiết Nguyên Bá, liếc mắt một cái là nhận ra.

"Mau tránh ra, chúng tôi gọi bảo vệ đấy!"
Cô gái trẻ tuổi cắn răng nói.

Ông già kia vẫn im lặng như cũ, vẻ mặt lo âu.
"Gọi bảo vệ?"
Dương Thanh cười nhạo một tiếng.

Ngay sau đó, anh biến mất tại chỗ.

"Roẹt!"
Dương Thanh xé rách tấm mặt nạ da người trên mặt cô gái trẻ kia, lộ ra một gương mặt già nua.

Quả nhiên là hóa trang, cô gái trẻ biến thành bà già.

Bà ta hốt hoảng quát lên: "Thằng nhãi ranh muốn chết hả?"
Tiết Nguyên Bá đã co giò bỏ chạy từ khi xác định Dương Thanh phát hiện ra mình.

Chỉ cần ông ta có thể lên tàu trước khi xuất phát là có thể an toàn rời khỏi Yến Đô.

Bà già kia không chút do dự xông lên tấn công.

Dương Thanh đứng im tại chỗ, ánh mắt lấp lóe.

"Bốp!"
Thấy bà già kia sắp đánh tới, anh giơ tay đánh thẳng vào bàn tay bà ta.

Bà ta chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp va vào bàn tay mình rồi tràn ra cả cánh tay.

Bà ta không chịu nổi, đau đớn hét lên, cơ thể bị đẩy lùi.

Dương Thanh nhanh tay túm lấy bà ta.

Bà ta giật mình kinh hãi, không ngờ cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết như mình lại không chịu nổi một đòn của Dương Thanh.

Quan trọng là Dương Thanh còn quá trẻ.

Bà ta chợt hiểu tại sao Tiết Nguyên Bá phải trốn ở ngoại ô ròng rã ba ngày.

"Này bà già, đi đường cẩn thận vào, đông người dễ té lắm!"
Dương Thanh nở nụ cười tươi rói nhưng bà già kia chỉ thấy sởn da gà.

Vừa rồi bà ta mới bàng hoàng nhận ra, Dương Thanh đã phế bỏ đan điền của bà ta.

Người luyện võ bị hủy đan điền chẳng khác gì tàn phế.

"Ranh con, đối đầu với nhà họ Tiết sẽ chết rất thảm!"
Mặc dù đã bị phế bỏ nhưng sắc mặt bà ta vẫn rất lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn ngập sát khí.

Dương Thanh không muốn làm lớn chuyện ở nơi công cộng nên mới kìm hãm sức mạnh của mình.

"Ngu ngốc!"
Dương Thanh cười lạnh một tiếng, quăng bà ta xuống đất rồi quay lưng đuổi theo Tiết Nguyên Bá.

Lúc này Tiết Nguyên Bá đang sợ mất mật.

Ông ta biết Dương Thanh rất mạnh, đến cả cao thủ xếp thứ ba nhà họ Tiết cũng không đánh lại được.

Tuy võ thuật của ông ta không tệ nhưng chỉ là so với hai người anh mà thôi.

So với Dương Thanh chẳng khác nào người trên trời kẻ dưới đất.

Ông ta cứ tưởng hóa trang xong là có thể an toàn rời khỏi Yến Đô, nào ngờ hóa trang thành một lão già mà vẫn bị Dương

Thanh nhận ra.

Nhưng cao thủ bên người Tiết Nguyên Bá cũng là cao thủ hàng đầu của gia tộc, dù không đánh bại được Dương Thanh nhưng cầm chân anh một lúc hẳn là có thể.

Ông ta thuận lợi qua vòng soát vé.

Lúc sắp bước lên toa tàu lại nghe thấy một giọng nói châm chọc vang lên phía sua.

“Đường đường là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết trở thành con chuột nhắt từ bao giờ vậy?”
Lông tơ toàn thân Tiết Nguyên Bá đều dựng đứng.

Ông ta ngó lơ đối phương, cố bước lên tàu.

Nhưng áo bị người ta nắm lấy.

Nếu ông ta không giãy ra thì không thể tiến lên phía trước.

“Chàng trai trẻ không biết kính già yêu trẻ chú nào!”
Tiết Nguyên Bá vờ đáng thương kêu cứu với mọi người xung quanh: “Ối giời ơi! Đánh người rồi! Cứu tôi với!”
Dương Thanh hứng thú nhìn ông ta diễn trò.

“Mau thả ông ấy ra!”
“Cậu thanh niên này sao lại bắt nạt ông cụ già? Cậu có còn là người không?”
“Thằng nhóc này mau buông ông ấy ra, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!”
…
Hành khách bốn phía thấy một ông già bị chàng trai trẻ bắt nạt đều chỉ trỏ chê trách Dương Thanh.

Có mấy người trẻ tuổi còn định tới ngăn cản.

“Vừa nãy tôi chỉ sơ ý giẫm lên giày của cậu thôi, sao cậu không chịu tha cho tôi.

Tôi đã xin lỗi rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Dương Thanh cau mày.

Anh không muốn làm loạn ở nơi công cộng nên mới không muốn ra tay.

Nào ngờ Tiết Nguyên Bá lại diễn trò kích động người dân ngăn cản anh.

“Tránh ra!”
Dương Thanh quát lên một tiếng, giơ tay bắt tóm lấy mặt Tiết Nguyên bá.

“Uỳnh!”
Ai ngờ anh còn chưa chạm được vào người ông ta đã bị cô gái kia ngăn cản.

Cô ta đấm mạnh vào cánh tay anh.

Con ngươi Dương Thanh lập tức co rút.

Bởi vì cô gái xinh đẹp này có sức lực rất lớn.

.

Ngôn Tình Hay
Trông cô ta cùng lắm chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng thực lực lại đạt tới trình độ của cao thủ đứng đầu tám gia tộc quyền thế nhất Yến Đô.

- ————.

Chương 799: 799: Thông Báo Bệnh Tình

Dương Thanh chỉ hơi kinh ngạc mà thôi.

Đối phương còn trẻ như vậy đã có sức mạnh ngang với cao thủ hàng đầu của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, đúng là không đơn giản.

Cô gái trẻ tuổi này còn kinh hãi hơn.

Vừa rồi trông thấy Dương Thanh định tóm lấy Tiết Nguyên Bá, cô ta hốt hoảng đánh vào tay anh.

Cô ta đã dùng rất nhiều sức.
Vậy mà lại cảm giác như đang đánh vào sắt thép, Dương Thanh lại như không cảm thấy gì.

Tiết Nguyên Bá thừa cơ định leo lên tàu, một chân đã bước vào.

Nhưng Dương Thanh dứt khoát lướt qua cô gái kia kéo áo ông ta lại.

“Rầm!”
Tiết Nguyên Bá ngã rầm xuống đất.

Mọi người xung quanh đều sợ ngây người, lần đầu tiên thấy thanh niên đánh người già như vậy.

“Khốn nạn!”
Cô gái lực điền kia càng nổi giận, tiếp tục ra đòn.

“Bịch!”
Cô ta đấm thẳng vào ngực Dương Thanh nhưng anh không hề nhúc nhích.

Không phải anh không né được mà là không cần phải né.

So với người bình thường, cô gái này rất mạnh nhưng với anh chỉ là gãi ngứa.

“Roẹt!”
Cô gái lực điền còn định tấn công tiếp, Dương Thanh bỗng xé

rách tấm mặt nạ da người của Tiết Nguyên Bá, lộ ra gương mặt thật của ông ta.

Tất cả đều trố mắt ra nhìn, vẻ mặt khó tin.

Cô gái lực điền cũng từ bỏ ý định tấn công Dương Thanh, ngơ ngác nhìn Tiết Nguyên Bá: "Ông ta không phải người già!"
"Dương Thanh, mày chết đi!"
Tiết Nguyên Bá bị bại lộ, còn bị Dương Thanh giẫm đạp dưới đất.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đời này của ông ta.

Hơn năm mươi năm sống trên đời, lần đầu tiên ông ta bị giẫm đạp dưới chân.

"Ông ta là tội phạm truy nã, đây là chứng nhận nghiệp vụ của tôi!"
Dương Thanh giơ một giấy chứng nhận thân phận cảnh sát khiến dân chúng hoảng sợ.

Anh nói: "Đây là tội phạm giết người vô cùng nguy hiểm.

Để bảo đảm an toàn mọi người mau lên tàu đi!"
Nghe thấy thế, đám người vây xem cuống quít trèo lên tàu.

Dương Thanh không ngờ mình tiện tay mua một tờ giấy chứng nhận thân phận cảnh sát ngoài sạp vỉa hè lại có chỗ dùng.

Tiết Nguyên Bá tức điên lên, đã bị giẫm đạp còn bị nói thành tội phạm giết người.

"Đi thôi!"
Dương Thanh áp giải ông ta rời đi.

"Chờ đã!"
Anh vừa ra khỏi nhà ga, có người chợt gọi lại.

Cô gái lực điền thở hồng hộc chạy tới, áy náy nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi hiểu lầm anh!"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn cô ta, lắc đầu đáp: "Không sao, cô không biết chuyện, tốt bụng không có lỗi!"
Cô gái này có sức lực kinh người, chắc chắn lai lịch không nhỏ nhưng lại có lòng lương thiện đáng quý.

Hơn nữa, hai cú đấm vừa rồi của cô ta chỉ như gãi ngứa.

Dương Thanh kéo Tiết Nguyên Bá rời đi nhưng lại bị cô ta đuổi theo.

Anh cau mày hỏi: “Không phải cô muốn đi Trường Hà sao? Tàu sắp chạy rồi”.

Cô ta tỏ vẻ không quan trọng nói: “Vừa nãy tôi đánh anh, nhất định phải bồi thường, tạm thời không di nữa”.

“Tôi nói rồi, không trách cô, không cần bồi thường.

Cô mau đi đi!”
Dương Thanh cũng không muốn dẫn theo một cô gái như vậy.

Cô ta lắc đầu nghiêm túc nói: “Không được, tôi đánh anh là sai, phải bồi thường mới được!”

“Tôi tên là Quan Duyệt.

Anh tên gì vậy?”
Quan Duyệt đi theo Dương Thanh tò mò hỏi.

“Cô thật sự muốn bồi thường cho tôi hả?”, Dương Thanh hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Đương nhiên rồi!”
Quan Duyệt nói: “Anh muốn bồi thường thế nào cứ việc nói.

Chỉ cần tôi có thể làm được nhất định sẽ không từ chối!”
Dương Thanh đáp: “Cô chỉ cần biến khỏi tầm mắt của tôi là bồi thường được rồi”.

Quan Duyệt sửng sốt một lúc, lập tức lắc đầu nguầy nguậy: “Không được! Nếu tôi rời đi sẽ không bồi thường được cho anh!”
Dương Thanh bỗng cảm thấy bất lực.

Sao cô gái xinh đẹp này như cao su vậy?
Đánh mình hai cái thôi mà lẽo đẽo theo mình mãi.

“Cậu Thanh!”
Đúng lúc đó, một chiếc Maybach hai màu đỗ lại bên cạnh anh.

Một người trẻ tuổi bước ra khỏi xe.

Anh ta rất kinh ngạc khi thấy Dương Thanh áp giải Tiết Nguyên Bá, nhưng nhanh chóng căm giận nói: “Cậu bắt được

đồ khốn kiếp này rồi!”
Anh ta chính là Trần Anh Hào, hiện giờ bố anh ta là Trần Hạo còn đang cấp cứu trong bệnh viện.

Tất cả đều do Tiết Nguyên Bá gây ra.

Dù biết thân phận của ông ta, Trần Anh Hào cũng chẳng mảy may e ngại, chỉ muốn giết người.

“Về rồi nói sau!”
Dương Thanh lên tiếng.

Quan Duyệt định đi theo Dương Thanh lên xe lại bị anh giơ tay chặn lại.

“Tôi bảo cô biến khỏi tầm mắt của tôi, cô không nghe hiểu tiếng người à?”
Rốt cuộc Dương Thanh cũng nổi giận.

Quan Duyệt tủi thân đứng cạnh xe, đáng thương nhìn anh:
“Tôi đi cũng được, nhưng ít nhất anh phải nói cho tôi biết tên của anh chứ?”
“Dương Thanh!”
Dương Thanh lạnh lùng đóng cửa xe.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Quan Duyệt nhìn theo chiếc xe rời đi, ánh mắt kiên định: “Tôi nhất định sẽ tìm được anh!”
Trần Anh Hào lái xe đưa Dương Thanh đến cổng Viện y học Yến Đô.

“Tôi đánh gãy tay chân ông ta rồi.

Anh đưa ông ta về nhà họ Trần trước đi.

Tôi sẽ tìm anh sau!”
Dương Thanh dặn dò Trần Anh Hào rồi xuống xe.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên bật mở, một người y tá chạy ta hô lên: “Ai là người nhà Diệp Mạn?”
“Tôi là con gái bà ấy!”
Tần Thanh Tâm vội vàng chạy tới.

“Bệnh nhân đang nguy kịch, đây là giấy thông báo bệnh tình nguy kịch của bác sĩ”.

Y tá đưa giấy thông báo cho Tần Thanh Tâm.

- ——————.

Chương 800: 800: Các Nhà Tranh Cãi

Ầm!
Lời của y tá như tiếng sấm nổ vang khiến đầu óc Tần Thanh Tâm trống rỗng, xụi lơ dựa vào người Dương Thanh.

Nước mắt rơi lã chã.

Dương Thanh cũng khiếp sợ: "Cô nói cái gì? Diệp Mạn nguy kịch? Ý cô là rất có thể bà ấy sẽ không qua khỏi sao?"
Y tá gật đầu đáp: "Đầu của bà ấy bị thương nặng, tỷ lệ tử vong rất cao.

Đương nhiên bà ấy vẫn có khả năng sống sót".

Dứt lời, y tá lại đi vào phòng cấp cứu.

"Dương Thanh, chúng ta phải làm gì bây giờ?"
"Bác sĩ thông báo mẹ em nguy kịch rồi.

Nếu bà ấy thật sự không qua khỏi, em phải làm sao đây?"
"Em vẫn chưa nhận nhau với bà ấy! Bà ấy mà đi, em sẽ không còn mẹ nữa!"
Tần Thanh Tâm rất kích động, bật khóc nức nở.

Dương Thanh ôm chặt cô, trầm giọng nói: "Em bình tĩnh lại đã!"
"Vừa rồi y tá cũng đã nói bà ấy bị thương quá nặng, chỉ muốn báo cho chúng ta biết vậy thôi, không phải báo tin tử vong!"
"Mẹ vẫn đang được cấp cứu.

Chỉ cần không thông báo tử vong thì vẫn còn cơ hội sống sót!"
"Bây giờ chúng ta phải bình tĩnh chờ đợi.

Em yên tâm, chị Lâm cũng ở trong.

Chị ấy giỏi lắm, sẽ không để mẹ xảy ra chuyện đâu!"
Dương Thanh thuyết phục một lúc, Tần Thanh Tâm mới tỉnh táo trở lại, ánh mắt tràn trề hi vọng: "Anh nói đúng, mẹ vẫn đang được cấp cứu.

Nhất định bà ấy sẽ không sao!"
"Nhất định sẽ không sao đâu!"

Dương Thanh kiên định nói.

Anh đang cực kỳ tức giận, tất cả đều do Tiết Nguyên Bá gây ra.

Đương nhiên anh cũng có trách nhiệm rất lớn.

Nếu anh không đuổi cùng giết tận người nhà họ Tiết ở Yến Đô, Tiết Nguyên Bá cũng sẽ không làm ra chuyện điên rồ này.

Bây giờ, toàn bộ gia tộc có quan hệ tốt với Dương Thanh ở Yến Đô đều đang phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Nhất là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng.

Bọn họ không chỉ phải chống đỡ sự chèn ép của các gia tộc khác, còn phải lo lắng cho an nguy của chủ nhà.

"Tiết Nguyên Bá, ông sẽ phải chết rất thảm!", Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi.

Anh đã điều tra rõ ràng.

Người ám sát các chủ gia tộc đều do Tiết Nguyên Bá sai khiến.

Với thực lực của cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết, muốn ám sát chủ của một gia tộc đứng đầu Yến Đô rất dễ dàng.

May mà bọn họ không dứt khoát giết luôn những người này.

Nếu nhiều chủ gia tộc bị giết như vậy, dù là Vương tộc họ Tiết cũng sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Nhưng dù thế nào, Dương Thanh cũng đã phán tội tử hình cho Tiết Nguyên Bá.

Một tiếng sau, rốt cuộc cửa phòng cấp cứu lại được mở ra.

Rất nhiều bác sĩ cùng đi ra ngoài.

Ngải Lâm cũng có mặt, Tần Thanh Tâm vội vàng chạy tới hỏi:
"Chị Lâm, mẹ em sao rồi?"
"Em yên tâm, mẹ em phẫu thuật rất thành công, đã vượt qua cơn nguy kịch rồi".

Ngải Lâm đau lòng nhìn cô.

"Thật sao? Mẹ em được cứu rồi sao?"

“Dương Thanh, mẹ vượt qua được rồi!”
“Tốt quá rồi, em vẫn còn mẹ!”
Tần Thanh Tâm kích động nắm tay Ngải Lâm nói: “Cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm!”
Không chỉ có Diệp Mạn, cả Vũ Văn Cao Dương và Hoàng Thiên Hành đều qua khỏi.

Nhưng dù sao bọn họ cũng bị thương nặng, thạm thời vẫn phải nằm theo dõi ở khoa hồi sức tích cực.

“Được rồi, bây giờ mẹ đang nằm trong khoa hồi sức tích cực, chúng ta cũng không vào thăm được.

Anh vẫn còn chuyện cần giải quyết, để anh đưa em về nhà trước nhé!”
Dương Thanh đau lòng nhìn Tần Thanh Tâm.

Cô vội vàng lắc đầu: “Anh bận thì cứ đi trước.

Em không sao, em phải ở đây chờ mẹ vượt qua thời kỳ nguy hiểm”.

Dương Thanh biết tính cách của cô.

Nếu cô đã quyết định ở lại thì sẽ không chịu rời đi.

“Được.

Em ở đây chờ nhé.

Anh đi trước, xong việc sẽ về chờ mẹ với em!”
Có Ngải Lâm ở bệnh viện, Dương Thanh cũng không cần lo lắng.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, anh tới thẳng nhà họ Trần.

Lúc này trong phòng họp cỡ lớn của nhà họ Trần đông nghịt người.

Ngoài người gia tộc họ Trần, thì còn có người của các gia tộc Vũ Văn, Diệp và Hoàng.

Người gia tộc họ Quan, gia tộc họ Hàn và gia tộc họ Hồng cũng tới.

Nhà họ Hồng vừa mới đi theo Dương Thanh nên Tiết Nguyên Bá chưa biết chuyện, chủ nhà họ Hồng may mắn thoát được

một kiếp.

“Chủ của mỗi gia tộc chúng ta đều bị thương nặng, đến cả nhà cũng bị người ta chiếm mất.

Chúng ta đâu thể tiếp tục chờ đợi ở đây?”
Vương Thành đột nhiên đứng dậy hỏi.

Hắn ta là người thừa kế vị trí chủ gia tộc Vũ Văn đời kế tiếp.

Chủ của các gia tộc đang có mặt đều bị ám sát, vừa mới được cấp cứu, tất cả đều đang nằm trong khoa hồi sức tích cực.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào người thừa kế của các gia tộc.

Hoàng Chính, người thừa kế nhà họ Hoàng cũng đứng lên, trầm giọng nói: “Nếu còn tiếp tục chờ đợi, gia tộc của chúng ta sẽ bị hủy diệt!”
Một phe do ba nhà Diệp, Hoàng và Vũ Văn làm chủ, phe còn lại do các gia tộc mới tới như các nhà Trần, Hàn, Quan, Hồng dẫn đầu.

“Cậu Thanh tới rồi!”
Đúng lúc này, quản gia nhà họ Trần hớt hải chạy vào phòng họp, kích động hô lên.

Ngay sau đó, Dương Thanh lôi theo Tiết Nguyên Bá đi vào.

- ————.

Chương 801: 801: Xin Hãy Bớt Giận

“Cậu Thanh!”
Trông thấy Dương Thanh tới, đám người vội vàng đứng dậy.

Lúc anh không có mặt, có người rất bất mãn.

Nhưng anh đã tới, không ai dám tỏ ra khó chịu.

“Dương Thanh, tao khuyên mày mau thả tao ra, nếu không tao sẽ không tha cho mày đâu!”
Tiết Nguyên Bá bị Dương Thanh lôi tới trước mặt nhiều người như vậy thì rất tức giận.

Ông ta là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, quyền thế ngập trời lại bị Dương Thanh ép phải trốn chui trốn lủi, không thể rời khỏi Yến Đô.

Điều khiến ông ta giận hơn là Dương Thanh còn dẫn ông ta tới trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là đang sỉ nhục ông ta.

Nghe thấy giọng nói của Tiết Nguyên Bá, mọi người mới chú ý tới ông ta.
Nhưng ngoại trừ Dương Thanh, không một ai biết Tiết Nguyên Bá là ai, cũng chưa từng gặp ông ta.

“Cậu Thanh, thằng ngu này là ai? Bị đánh te tua thế này còn dám uy hiếp cậu!”
“Dám uy hiếp cậu Thanh đúng là đồ ngu xuẩn.

Nếu cậu Thanh không ngại, tôi sẽ giết ông ta cho cậu”.

Ai cũng thi nhau lấy lòng Dương Thanh.

“Bốp bốp bốp!”
Hoàng Chính dứt khoát xông tới tát Tiết Nguyên Bá mấy cái, cả giận nói: “Con mẹ nó sao mày dám uy hiếp cậu Thanh? Chán sống rồi hả?”
“Tao nói cho mày biết, mọi người ở đây đều là người thừa kế của các gia tộc hàng đầu Yến Đô, đều nghe theo cậu Thanh sai bảo”.

“Mày dám cả gan uy hiếp cậu Thanh chính là tội chết!”
“Mày dám trợn mắt nhìn tao nữa à? Nhìn cái gì mà nhìn?”
Thấy Tiết Nguyên Bá giận dữ trừng mắt nhìn, Hoàng Chính lại tát thêm mười mấy cái nữa, đến khi đau tay mới dừng lại.

Mặt của Tiết Nguyên Bá đã sưng vù.

“Ông ta dám uy hiếp cậu Thanh, hay là để tôi chôn sống ông ta luôn nhé?”
Diệp Hoa cũng tiến lên tươi cười nịnh nọt.

Dứt lời ông ta còn nhổ nước bọt vào mặt Tiết Nguyên Bá, hung dữ nói: “Mày còn nhìn nữa tao khoét mắt mày ra đấy!”
Tiết Nguyên Bá tức phát điên nhưng không dám cãi lại.

Ông ta chưa biết Dương Thanh dẫn mình tới đây để làm gì.

Tuy bị sỉ nhục trước mặt nhiều người nhưng cũng may không ai biết ông ta là ai.

Nếu thân phận Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết bị bại lộ, ông ta sẽ mất hết mặt mũi.

“Từ bao giờ Tam vương tử nhà họ Tiết lại ngoan ngoãn như vậy? Chịu đánh chịu mắng không thèm phản kháng sao?”
Dương Thanh mỉa mai hỏi.

Tiết Nguyên Bá trợn trừng mắt, không ngờ Dương Thanh lại công khai thân phận của mình, không nhịn được rống lên:
“Dương Thanh, mày dám sỉ nhục người của Vương tộc, tao phải liều mạng với mày!”
“Bốp!”
Ông ta chưa kịp làm gì Dương Thanh đã tát ông ta gãy hai cái răng.

“Vương tử? Ai dám xưng vương trước mặt tôi?”
Dương Thanh mới tát một cái đã khiến Tiết Nguyên Bá ngã nhào ra đất.

Anh đạp lên ngực ông ta.

Dương Thanh tàn nhẫn nói: “Ông sai người ám sát chủ của các gia tộc ở Yến Đô, bây giờ bị tôi bắt được còn dám lớn lối vậy sao?”
Miệng Tiết Nguyên Bá đầy máu tươi, mắt đỏ ngầu nhìn chằm

chằm Dương Thanh, ngạo nghễ nói: “Tốt nhất mày hãy giết tao, nếu không tao sẽ lấy mạng mày!”
“Không chỉ vậy tao còn phải giết hết những người có liên quan tới mày!”
“Tao phải để mày biết, đắc tội Tiết Nguyên Bá này sẽ có hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Dù đã bị Dương Thanh giẫm dưới chân, Tiết Nguyên Bá vẫn rất phách lối.

Lúc này, toàn bộ người trong phòng họp đều trố mắt nhìn Tiết Nguyên Bá bị Dương Thanh giẫm đạp.

Nhất là Diệp Hoa và Hoàng Chính vừa mới tát ông ta mấy cái đều sợ hết hồn.

Không ngờ người Dương Thanh dẫn tới lại là Tam vương tử của Vương tộc họ TIết.

Bọn họ vừa tát Tiết Nguyên Bá, còn nhổ nước bọt vào mặt ông ta.

Nếu ông ta còn sống rời đi sẽ xử lý bọn họ thế nào?
Các gia tộc khác cũng lo lắng, tuy rất căm hận Tiết Nguyên Bá nhưng không ai dám ra mặt.

Mặc dù chủ gia tộc của bọn họ bị ông ta ám sát nhưng ít ra đều vẫn còn sống.

Tiết Nguyên Bá là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, vốn không phải người cùng thế giới với bọn họ.

Sự uy hiếp của Tiết Nguyên Bá khiến Dương Thanh hoàn toàn nổi giận.

Trước giờ anh chưa từng e ngại người khác khiêu khích, cũng không sợ bị trả thù nhưng lại không thể tha thứ kẻ dùng người nhà anh để uy hiếp.

Tiết Nguyên Bá vẫn đang không ngừng dọa nạt bỗng thấy toàn thân lạnh toát, cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ trên người Dương Thanh.

Ông ta lập tức im bặt, lúc này mới ý thức được tình cảnh của mình.

“Ông đã vội vã đi đầu thai như vậy, tôi sẽ tiễn ông một đoạn!” Dương Thanh bỗng lạnh giọng nói.

Dường như nhiệt độ trong phòng họp rộng lớn cũng giảm xuống mấy độ.

“Mày không thể giết tao.

Tao là Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết, là Tiết Vương tương lai.

Nếu mày chịu thả tao ra, tao hứa sẽ không chọc tới mày nữa”.

“Nếu tao thực sự xảy ra chuyện, bố tao là Tiết Vương sẽ không tha cho mày đâu.

Toàn bộ Yến Đô đều sẽ phải chôn cùng tao”.

Tuy Dương Thanh từng là tướng quân biên giới phía Bắc, nắm giữ một vùng biên giới nhưng cũng chỉ là đã từng.

Hiện giờ anh chỉ là một đứa con rơi của gia tộc Vũ Văn và sở hữu thực lực kinh người, quả thực không thể so được với nhà họ Tiết.

“Cậu Thanh bớt giận!”
Trần Hưng Hải và Quan Chính Sơn cũng vội vàng thuyết phục.

Tuy bọn họ không biết thân phận của Dương Thanh nhưng bốn chữ “Vương tộc họ Tiết” đã đủ để bọn họ phải dè chừng.

- ————.

Chương 802: 802: Mọi Người Đều Nổi Giận

Dương Thanh cũng không thực sự muốn giết Tiết Nguyên Bá, chỉ là nổi nóng vì ông ta dám lấy người nhà anh ra uy hiếp.

Nghe đám người Hàn Khiếu Thiên khuyên nhủ, Dương Thanh đá bay Tiết Nguyên Bá, lạnh giọng nói: "Nếu còn dám dùng người nhà tôi để uy hiếp, tôi sẽ lấy mạng chó của ông!"
Tiết Nguyên Bát bị giẫm đạp dưới chân trước mặt bao người, còn bị đám đông mắng mỏ sao còn dám mở miệng?
Ông ta nằm im trên đất nhắm mắt giả chết.
Vốn là người của Vương tộc, còn có khả năng sẽ thừa kế ngôi vị chủ Vương tộc, giờ đây lại rơi vào tay Dương Thanh và nhiều người Yến Đô như vậy, ông ta thấy rất nhục nhã.

"Cậu Thanh, liệu cậu ta có chết không?"
Thấy Tiết Nguyên Bá không nhúc nhích, Hàn Khiếu Thiên lo âu hỏi.

Dương Thanh biết ông ta là người luyện võ, vừa rồi anh đá bay ông ta nhưng không hề dùng sức.
Cùng lắm là khiến Tiết Nguyên Bá gãy thêm vài cái xương, không đến mức chết.

"Yên tâm, ông ta không chết được đâu!"
Dương Thanh lạnh lùng nhìn Tiết Nguyên Bá nằm giả chết dưới đất rồi nhìn xung quanh: "Hiện giờ chủ các gia tộc đều đã được cứu sống".

"Chỉ là bị thương quá nặng nên vẫn đang nằm trong khoa hồi sức tích cực, vẫn chưa hết nguy hiểm".

"Nhưng mọi người yên tâm, tôi đã nhờ người chăm sóc họ rồi".

Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiếp theo chúng ta phải thanh lý Yến Đô".

Dương Thanh nói tiếp.

Tất cả đều tràn đầy mong đợi.

Bọn họ biết năng lực của Dương Thanh rất mạnh, giống như vừa rồi ngang nhiên giẫm đạp Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết.

Mấy gia tộc ở Yến Đô chẳng là gì với anh.

"Cậu Thanh, lần này chúng ta không thể tha cho nhà họ Tôn, nhà họ Lâm và nhà họ Tống!"
Hoàng Chính nghiến răng nghiến lợi nói.

Diệp Hoa cũng tức giận lên tiếng: "Không sai, ba gia tộc này hung hăng nhất, thừa cơ chủ nhà của chúng ta bị ám sát liên thủ chèn ép chúng ta, đúng là hèn hạ!"
Vương Thành cũng nói: "Phải đó, ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đột nhiên liên thủ, dù là gia tộc nào cũng không chấp nhận được".

"Nếu không nhờ cậu Thanh dặn dò không được phản kháng, có lẽ mấy gia tộc chúng tôi đều đã thiệt hại nghiêm trọng".

Mọi người đều đồng ý với Vương Thành.

Tuy bốn gia tộc Trần, Hàn, Quan, Hồng cũng bị tổn hại nhưng ba gia tộc Tôn, Lâm, Tống nhằm vào gia tộc họ Diệp, gia tộc họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn là chính.

Còn mấy gia tộc như nhà họ Trần lại bị gia tộc khác chèn ép, ví dụ như liên minh năm nhà trước đó.

Liên minh năm nhà từng đối phó nhà họ Trần, kết quả lại bị Dương Thanh cướp đoạt một nửa sản nghiệp.

Bọn họ biết tin Dương Thanh gặp chuyện liền tranh thủ ra tay với nhà họ Trần.

"Cậu Thanh có dự định gì không?"
Đúng lúc này, Diệp Hoa bỗng lên tiếng hỏi.

Dương Thanh lại nhìn Tiết Nguyên Bá vẫn nằm giả chết, lạnh lùng nói: "Trong vòng mười giây nữa ông còn tiếp tục giả chết, tôi sẽ cho ông chết thật!"
Tiết Nguyên Bá lập tức ngọ nguậy bò dậy, nào còn giống

người bị thương nặng?
Tất cả đều sợ ngây người.

Lần đầu tiên Tiết Nguyên Bá cảm thấy nhục nhã đến vậy.

Nhưng ông ta đang bị Dương Thanh bắt giữ, đánh không lại anh nên chỉ đành phải nhẫn nhịn.

“Cậu muốn tôi làm gì?”
Tiết Nguyên Bá đi tới, lạnh giọng hỏi.

“Lấy danh nghĩa của ông mời toàn bộ chủ các gia tộc có liên hệ với ông tới khách sạn Đế Đô”.

Dương Thanh lạnh lùng ra lệnh.

Nghe vậy, con ngươi Tiết Nguyên Bá co rút lại.

Dương Thanh đang muốn một lưới bắt gọn toàn bộ!
Đám người Vương Thành cũng nghe ra được mục đích của anh, ai cũng vô cùng kích động.

Tám gia tộc đứng đầu Yến Đô tranh đấu nhiều năm vẫn chưa thể thống nhất.

Nếu Tiết Nguyên Bá đứng ra mời toàn bộ chủ gia tộc tới khách sạn Đế Đô, chắc sẽ không ai dám không đi.

Đây là cơ hội để thống nhất toàn bộ gia tộc ở Yến Đô.

Tiết Nguyên Bá cũng lo lắng, Yến Đô rất quan trọng, cũng là thành phố duy nhất không nằm trong sự kiểm soát của Hoàng tộc, Vương tộc và bốn biên giới.

Nhưng thành phố nhỏ bé này lại quan trọng hơn tất cả các tỉnh khác.

Nếu Dương Thanh thống nhất các gia tộc ở Yến Đô, chỉ sợ nhà họ Tiết sẽ càng khó đối phó anh hơn.

“Sao hả? Không muốn?”

Thấy Tiết Nguyên Bá im lặng, Dương Thanh nhíu mày hỏi.

Ông ta cắn răng nói: “Nếu tôi làm vậy, sau này còn ai dám hợp tác với tôi?”
“Cậu muốn tôi trở thành kẻ bất nghĩa, tôi không làm được!”
Dương Thanh nheo mắt lại: “Ông không chịu thì tôi chỉ có thể

làm thịt ông, sau đó cầm đầu ông tới từng nhà đòi nợ!”
Anh không hề che giấu sát khí của mình với ông ta.

Những người khác cũng lo Dương Thanh sẽ giết Tiết Nguyên Bá.

Bọn họ sợ Dương Thanh, nhưng càng sợ Vương tộc hơn.

Bây giờ bọn họ đứng cùng phe Dương Thanh.

Nếu anh giết Tiết Nguyên Bá, nhà họ Tiết sẽ tìm Dương Thanh tính sổ, cũng sẽ không tha cho họ.

“Đối với nhà họ Tiết, mấy người bị ám sát kia chỉ là rác rưởi!”
“Mạng của họ sao quan trọng bằng mạng tôi?”
Nghe Tiết Nguyên Bá giải thích như vậy, không chỉ Dương Thanh mà những người còn lại cũng đều nổi giận.

- ————.

Chương 803: 803: Khống Chế Tình Hình

“Xem ra ông vẫn chưa ý thức được tình cảnh của mình!”
Dương Thanh bỗng lắc đầu, lạnh giọng nói.

“Bốp!”
Ngay sau đó, tiếng bạt tai vang dội cất lên.
“Mạng của ông thì tính, mạng của chúng tôi là rác rưởi sao?
Bây giờ ông đang là tù nhân của chúng tôi, ông có tư cách gì khoe khoang thân phận ở đây?”
Mọi người kinh ngạc khi thấy người ra tay là Hoàng Chính.

Đến cả Dương Thanh cũng ngạc nhiên, không ngờ còn có người dám đánh Tiết Nguyên Bá.

Cái danh Vương tộc có thể hù dọa rất nhiều người.
Tiết Nguyên Bá cũng sững sờ.

Bị Dương Thanh đánh là vì mình đánh không lại.

Nhưng đến cả một kẻ vô danh trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng dám tát ông ta.

“Mày, mày dám đánh tao sao?”
Tiết Nguyên Bá khó tin hỏi.

“Bốp!”
Hoàng Chính lại tát thêm một cái: “Đánh ông thì sao?”

“Bốp bốp bốp!”
Hoàng Chính vừa nói vừa tát lia lịa năm sáu cái.

Tiết Nguyên Bá quên cả tránh né, cứ chết lặng nhìn Hoàng Chính.

“Không sai! Ông đáng bị đánh!”
Diệp Hoa cũng xông lên.

Ông ta hùng hổ tát Tiết Nguyên Bá.

“Thân phận của ông cao quý cũng chỉ là quá khứ.

Bây giờ ông là tù nhân của chúng tôi, dù có bị giết cũng phải rửa cổ chịu chết!”

Diệp Hoa lạnh lùng nói: “Ông lại còn dám uy hiếp cậu Thanh, đúng là chán sống rồi!”
“Đồ khốn kiếp!”
Tiết Nguyên Bá lấy lại tinh thần, nổi giận gầm lên đấm vào mặt Diệp Hoa.

Đám người sửng sốt không ngờ ông ta còn dám ra tay đánh người.

Ông ta vốn là người luyện võ, Diệp Hoa chỉ là người thường sao chịu nổi cú đấm này?
Diệp Hoa quên cả thở trợn mắt nhìn nắm đấm của Tiết Nguyên Bá ngày càng tới gần.

“Bốp!”
Trong giờ phút nguy hiểm, Dương Thanh kịp thời bắt lấy bàn tay của Tiết Nguyên Bá.

“Ông thích đánh người lắm hả? Tôi sẽ phế bỏ võ công của ông”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tôi rất muốn biết người dựa vào võ công được nhà họ Tiết coi trọng như ông khi mất đi võ công sẽ thế nào?”
Tiết Nguyên Bá chợt có dự cảm chẳng lành.

“Bịch!”
Dương Thanh đạp mạnh vào đan điền của ông ta.

Tiết Nguyên Bá phụt máu, sắc mặt tái mét: “Mày, mày dám phế bỏ võ công của tao!”
Đối với người trong Vương tộc, võ công rất quan trọng.

Ông ta được chủ Vương tộc họ Tiết yêu thương nhất cũng vì từ nhỏ tập võ, thực lực cũng nằm trong những cao thủ hàng đầu trong gia tộc họ Tiết.

Nhưng bây giờ Dương Thanh đã phế võ công của ông ta.

Trước giờ ông ta chỉ biết tập võ, không có tài kinh doanh.

Nếu mất đi võ công, ông ta sẽ trở thành kẻ vô dụng đối với gia tộc.

Chủ Vương tộc họ Tiết sẽ không bồi dưỡng một kẻ vừa không có võ công lại vừa không có tài kinh doanh làm người thừa kế.

Càng nghĩ, Tiết Nguyên Bá càng thấy hối hận tột cùng.

Nếu có thể quay trở về quá khứ, ông ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc Dương Thanh.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn màng.

"Mày giết tao đi!"
Tiết Nguyên Bá bỗng tuyệt vọng nói: "Tao sẽ không mời chủ của các gia tộc khác theo lời mày đâu!"
"Mày phế võ công của tao, tao hận mày chưa hết sao có thể giúp đỡ mày?"
"Tao nói cho mày biết, nhà họ Tiết sẽ không buông tha mày!"
Dương Thanh cười nhạo một tiếng: "Vậy sao?"
Anh búng tay một cái, hai gã cao to lôi một người trẻ tuổi máu me be bét tới.

"Bố ơi, con không muốn chết.

Cứu con với! Con không muốn chết đâu!"
Người kia trông thấy Tiết Nguyên Bá lập tức gào khóc ầm ĩ.

"Tiết Khải!"
Tiết Nguyên Bá nhìn thấy con mình, hoảng sợ hét lên: "Mau thả con tao ra!"

"Muốn thả con ông cũng được, mau liên hệ cho chủ các gia tộc kia đi!", Dương Thanh bình thản nói.

Anh vốn không có ý định dùng Tiết Khải để uy hiếp Tiết Nguyên Bá, mà là vô tình bắt được anh ta trong quá trình tìm kiếm Tiết Nguyên Bá.

Tiết Nguyên Bá có thể sai người ám sát toàn bộ chủ gia tộc quen biết Dương Thanh, anh dùng Tiết Khải uy hiếp ông ta thì có gì sai?
"Dương Thanh, tao phải giết mày!"
Hai mắt Tiết Nguyên Bá đỏ bừng lên, dường như sắp mất khống chế.

“Chôn sống Tiết Khải đi!”
Tiết Nguyên Bá hốt hoảng tự bóp cổ muốn nôn ra thứ Dương Thanh vừa nhét vào.

Nhưng viên thuốc đã trôi xuống bụng sao có thể phun ra?
“Đây là Phệ Tâm Hoàn, cứ cách ba tháng sẽ xuất hiện cơn đau nhức như bị cắn xé trái tim”.

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Sau này ba tháng tìm tôi một lần, tôi cho ông thuốc giải.

Đương nhiên ông cũng có thể không tìm.

Nhưng nếu quá hạn, uống thuốc giải cũng vô dụng!”
Nghe vậy, Tiết Nguyên Bá kinh hãi hỏi: “Cậu muốn khống chế tôi sao?”
- ————.

Chương 804: 804: Giành Lại Trang Viên

Tiết Nguyên Bá thật sự hoảng sợ.

Nếu Phệ Tâm Hoàn Dương Thanh đút cho ông ta là thật thì sau này cách ba tháng ông ta sẽ phải tìm Dương Thanh lấy thuốc giải, chẳng phải có nghĩa anh nói gì ông ta phải nghe theo sao?
Dương Thanh không thèm trả lời câu hỏi của ông ta, chỉ lạnh lùng nói: “Ông không còn giá trị ở Yến Đô nữa, cút đi được rồi đấy!”
Chủ của các gia tộc đều âm thầm kinh hãi.

Xem ra Dương Thanh thật sự có thể khống chế Tiết Nguyên Bá.

Nghĩa là sau này người thừa kế của một Vương tộc sẽ phải nghe lời Dương Thanh răm rắp sao?
Không ít người đều thấy kinh hoàng.

Có lẽ thế lực Dương Thanh đang nắm giữ đã có thể sánh với Vương tộc.

Tiết Nguyên Bá rất giận dữ, bị Dương Thanh ép uống Phệ Tâm Hoàn, còn bị nói không còn giá trị trước mặt mọi người, đuổi ông ta cút.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất với ông ta.
“Được! Tôi đi!”
Lúc này Tiết Nguyên Bá chỉ có thể chịu đựng, cắn răng rời đi.

“Cậu Thanh, cậu thật sự cho ông ta ăn Phệ Tâm Hoàn gì đó sao?”
Đợi Tiết Nguyên Bá rời đi, Diệp Hoa dè dặt hỏi.

Dương Thanh híp mắt đáp: “Các người nghĩ là thật thì là thật, không tin thì không phải”.

Nghe vậy, Diệp Hoa không khỏi rùng mình một cái.

Không chỉ Diệp Hoa, những người khác đều không dám hỏi nhiều.

Mặc kệ là thật hay giả, tin tức này truyền ra ngoài sẽ gây họa cho bọn họ.

Để giữ mạng, Tiết Nguyên Bá chắc chắn sẽ không chủ động tiết lộ bí mật này.

Dù sao ông ta chính là đứa con được Tiết Vương coi trọng nhất.

Nếu chuyện bị khống chế truyền ra ngoài, không chỉ các gia tộc có mặt bị liên lụy, bản thân ông ta cũng phải rời xa trung tâm quyền lợi của Vương tộc họ Tiết.

Hai mươi phút sau ở khách sạn Đế Đô.

Hôm nay ở đây vô cùng náo nhiệt.

Bãi đỗ xe trước cổng có rất nhiều loại xe sang trọng.

Những chiếc giá trị chục triệu, thậm chí là cả trăm triệu không ngừng kéo tới.

“Ha ha, chúc mừng ông chủ Lâm, ông chủ Tôn và ông chủ Tống!”
Trong sảnh tiệc trên tầng cao nhất tràn đầy tiếng chúc mừng.

Người bên trong đông nghịt.

Trên bàn ăn đầu tiên chỉ có ba người ngồi.

Chủ nhà họ Lâm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, Lâm Thiên Trạch.

Chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, Tôn Húc.

Chủ nhà họ Tống trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, Tống Thanh Sơn.

Đến cả người thừa kế của ba gia tộc này cũng không có tư cách ngồi cùng bàn với họ.

Nhưng vị trí chủ tiệc trên bàn vẫn để trống.

Tuy chủ tiệc vẫn chưa tới nhưng ai cũng biết người đó là ai.

“Ha ha, mọi người cùng vui!”
Tôn Húc đứng lên cười nói.

Từ khi Dương Thanh ép ông ta quỳ xuống xin tha, ông ta vẫn luôn phải xấu hổ cúi đầu.

Lần này người nhà họ Tiết tìm tới, ông ta mới dám đứng ra đối phó Dương Thanh.

Lâm Thiên Trạch cũng cười lớn: “Hôm nay mọi người vất vả rồi.

Đợi Tiết vương tử tới, Yến Đô sẽ được thanh lý sạch sẽ”.

Tống Thanh Sơn cũng đứng lên, đắc ý cười nói: “Không sai, chiến thắng hôm nay đều nhờ có mọi người ủng hộ.

Tất cả đều vất vả!”
Tuy chủ lực nhằm vào nhà họ Diệp, nhà họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn là ba nhà Lâm, Tôn, Tống nhưng các gia tộc khác cũng giúp một tay.

Không chỉ vậy, trừ nhà họ Trần họ chưa kịp ra tay vơ vét thì nhà họ Hàn và nhà họ Quan đều bị bọn họ cướp sạch.

“Tiếc là Tiết vương tử gọi chúng ta tới đây mở tiệc ăn mừng, nếu không nhà họ Trần cũng xong đời”.

“Đúng vậy, nhà họ Quan, nhà họ Hàn và nhà họ Hồng cũng chưa bị tiêu diệt hoàn toàn”.

“Không sao, hiện giờ đến cả ba nhà Diệp, Hoàng, Vũ Văn đều đã diệt vong.

Mấy gia tộc kia không có chỗ dựa thì có thể làm gì được?”
Trong sảnh tiệc, mặt ai cũng tươi cười vui vẻ.

Tuy không có đủ toàn bộ gia tộc hàng đầu ở Yến Đô nhưng cũng được hơn một nửa.

Ba người ngồi bàn đầu cười không ngậm được mồm.

Nhiều ông lớn chủ động đi tới chúc mừng, còn chắp tay dâng quà mừng.

“Ông chủ Tống, ông chủ Tôn, ông chủ Lâm, sắp hết một tiếng rồi sao Tiết vương tử vẫn chưa tới?”

Mọi người đã đợi gần một tiếng nhưng vẫn không thấy bóng dáng chủ tiệc đâu, không khỏi sốt ruột.

“Chắc là sắp tới rồi! Mọi người đừng gấp.

Tiết vương tử là người có địa vị, bận rộn trăm công nghìn việc.

Cứ kiên nhẫn chờ đi!”
Tôn Húc đứng dậy cười nói.

Nếu lúc này nhà họ Tôn xảy ra chuyện, nhà họ Lâm sẽ kiếm được lợi ích, có cơ hội vượt xa nhà họ Tôn.

Nhưng chưa đầy một phút sau, trang viên nhà họ Hoàng ông ta mới đoạt về đã bị giành lại.

Tống Thanh Sơn cũng sa sầm mặt.

Trang viên nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng liên tục bị giành lại không phải tin tức tốt.

“Chủ gia tộc, lớn chuyện rồi.

Vương Thành dẫn người giành lại gia tộc Vũ Văn, thậm chí còn tuyên bố muốn tiêu diệt nhà họ Tống chúng ta!”
Lại có thêm một người vội vàng chạy tới báo tin dữ.

- ————.

Chương 805: 805: Tin Dữ Hơn

Lần này sắc mặt của Tôn Húc, Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn đều trở nên nghiêm nghị.

Nếu chỉ đoạt lại một trang viên thì cũng bỏ đi vì điều này có thể chứng tỏ đó là do mấy gia tộc liên thủ lại mới có thể cướp được một trang viên.

Nhưng bây giờ ba trang viên lớn đều bị đoạt lại.

Điều này cũng có nghĩa là mọi vất vả trước đó của bọn họ đều uổng công.
Sắc mặt của đám ông chủ nhà giàu dưới sân khấu hết sức khó coi.

Trong số này, có nhiều gia tộc không tham gia vào hành động hôm nay, bọn họ chỉ đến để tìm cơ hội ôm chân các ông lớn thôi.

Một khi ba gia tộc lớn là Tôn, Lâm, Tống thất bại, bọn họ cũng sẽ gặp vận xui theo.

“Không được, bây giờ là lúc nhà họ Diệp, nhà họ Hoàng và nhà họ Vũ Văn yếu ớt nhất.

Chúng ta không thể để bọn họ đoạt lại trang viên như vậy được.

Nếu không đợi đến lúc gia tộc bọn họ củng cố lại, chúng ta sẽ rất khó để tiêu diệt bọn họ lần nữa!”
Tôn Húc lập tức đứng dậy nói.

“Không được, Tiết vương tử mời chúng ta tới đây chúc mừng, bây giờ Tiết vương tử vẫn chưa đến nếu chúng ta bỏ đi như vậy Tiết vương tử nhất định sẽ tức giận!”
Lâm Thiên Trạch cau mày nói.

Tống Thanh Sơn cũng lên tiếng: “Không sai, nếu chúng ta đã có Tiết vương tử làm chỗ dựa, dù bây giờ gia tộc của chúng ta bị diệt, chúng ta cũng không cần phải sợ!”
“Đúng, chỉ cần có Tiết vương tử làm chỗ dựa, chúng ta không cần sợ ai!”

Mọi người nhao nhao lên tiếng, sắc mặt cũng hòa hoãn không ít.

Nhưng Tôn Húc lại có cảm giác bất an, ông ta luôn cảm thấy Dương Thanh sắp tới rồi.

"Được rồi được rồi, ông chủ Tôn đừng lo lắng nữa, có Tiết vương tử ở đây, ông còn sợ gì nữa?"
Lâm Thiên Trạch cười nói: "Nếu bọn họ muốn đoạt lại trang viên của mình, vậy cứ để bọn họ lấy về là được, đợi Tiết vương tử đến rồi, chúng ta chúc mừng xong sẽ đi cướp lại chẳng phải được rồi sao?"
"Ông chủ Lâm nói rất đúng, nào, uống rượu thôi!"
Tôn Húc cười nâng ly lên, chỉ là nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy rất gượng gạo.

Chớp mắt đã nửa tiếng trôi qua nhưng vẫn chưa thấy Tiết Nguyên Bá tới.

"Sao Tiết vương tử vẫn chưa tới?"
Tôn Húc hơi lo lắng hỏi.

Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn cũng hơi sốt ruột, đã qua một tiếng rưỡi so với giờ hẹn nhưng Tiết Nguyên Bá vẫn chưa tới.

Điều này khiến bọn họ thấy vô cùng bất an.

"Ông chủ Tống, ở đây vai vế của ông lớn nhất, hay là ông gọi điện thoại liên hệ với Tiết vương tử đi, xem ông ấy đã tới đâu rồi?"
Lâm Thiên Trạch nói với Tống Thanh Sơn.

Tống Thanh Sơn chau mày, tuy lão ta cũng sốt ruột nhưng bảo lão ta gọi điện cho Tiết Nguyên Bá lão ta thật sự không dám.

"Các người lo gì chứ? Tiết vương tử là người chúng ta có thể tùy tiện gọi điện thoại quấy rầy sao?"
Tống Thanh Sơn nói: "Yên tâm đi, nếu Tiết vương tử đã bảo chúng ta ở đây chờ cậu ấy tới mở tiệc chúc mừng thì nhất định không có vấn đề gì đâu!"
"Nhưng…"
Tôn Húc vẫn còn muốn khuyên bảo thì Tôn Thanh Sơn đã nhíu mày nói: "Sao nào? Chủ gia tộc họ Tôn đang nghi ngờ

Tiết vương tử sao?”
Tôn Húc nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng lắc đầu: “Nào có, sao tôi lại dám nghi ngờ Tiết vương tử chứ?”

“Nếu ông ấy còn chưa tới, chắc chắn là có việc gì đó trì hoãn, chúng ta cứ tiếp tục chờ là được”.

Tôn Húc cười gượng, vội vàng uống rượu nhằm che giấu tâm trạng của mình.

Nhưng trong lòng lại thầm mắng con cáo già Tống Thanh Sơn, nếu để Tiết Nguyên Bá biết được mình không tin tưởng ông ta, thì nhà họ Tôn cách ngày bị diệt không còn xa nữa.

“Chủ gia tộc, không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”
Đột nhiên thuộc hạ lúc nãy của Tôn Húc lại chạy trở vào, lần này vẻ ngạc nhiên trên mặt được thay bằng sự sợ hãi: “Trang viên của nhà họ Tôn đã bị người nhà họ Diệp đoạt rồi.

Anh em nhà họ Tôn thương vong nặng nề!”
“Cậu nói gì? Trang viên nhà họ Tôn bị người khác cướp đi?”
Tôn Húc lập tức đứng bật lên, nắm cổ áo của tên thuộc hạ kia, giận dữ hét lên: “Cậu có biết hậu quả của việc lừa gạt tôi là gì không?”
Lúc này Tôn Húc tức giận đùng đùng, đồng thời cũng rất hoảng sợ.

Đối với danh môn vọng tộc, trang viên gia tộc là căn cơ của bọn họ.

Tuy không đáng bao nhiêu so với các sản nghiệp khổng lồ, nhưng cũng là biểu tượng của các gia tộc hàng đầu.

Ở Yến Đô, chỉ có những giàu kiểu tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mới có được trang viên riêng.

Bây giờ trang viên của nhà họ Tôn bị lấy mất, điều này chẳng phải chứng tỏ nhà họ Tôn sắp rớt khỏi hàng ngũ tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?
“Chủ gia tộc, những gì tôi nói đều là sự thật, nếu ông không tin có thể gọi điện cho quản gia Mộ sẽ biết ngay!”, gã thuộc hạ vội vàng nói.

“Chủ gia tộc, trang viên của nhà họ Lâm đã bị người nhà họ Hoàng đoạt mất rồi.

Người nhà họ Tôn thương vong vô số!”
Thuộc hạ nhà họ Tôn vừa dứt lời thì thuộc hạ nhà họ Lâm lại chạy vào, vẻ mặt cũng vô cùng sợ hãi.

Tay của Lâm Thiên Trạch bỗng run lên, cái ly đế cao đang cầm trong tay rơi thẳng xuống đất “choang” một tiếng vỡ tan tành, rượu vang bắn tung tóe lên chân ông ta.

“Chủ gia tộc, trang viên nhà họ Tống đã bị gia tộc Vũ Văn cướp đi rồi!”
“Đợi thêm nửa tiếng nữa, nếu Tiết vương tử vẫn không tới, chúng ta nhất định phải rời đi!”
Tôn Húc cắn răng nói.

“Được, vậy thì đợi thêm nửa tiếng nữa!” Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn đều đồng thanh nói.

Bọn họ cũng hiểu bây giờ là lúc không thể hành động theo cảm tính, nếu thêm nửa tiếng nữa thì bọn họ đã đợi ròng rã hai tiếng rồi.

Nếu Tiết Nguyên Bá vẫn chưa xuất hiện, dù sau khi bọn họ rời đi Tiết Nguyên Bá có tới chắc cũng không trách bọn họ đâu nhỉ?
Chớp mắt lại qua nửa tiếng, nhưng bọn họ vẫn không đợi được Tiết Nguyên Bá mà đợi được tin tức dữ hơn.

- ————.

Chương 806: 806: Rời Khỏi Yến Đô

“Chủ gia tộc, xảy ra chuyện lớn rồi.

Tập đoàn Tôn Thị đã bị niêm phong, giám đốc tài chính cũng bị dẫn đi, hơn nữa tỏ ý nói công ty làm sổ sách giả”.

“Không chỉ như vậy, còn có Truyền thông Tôn Thị cũng bị niêm phong điều tra, vụ xâm phạm bản quyền bị vạch trần”.

“Và cả tổng giám đốc của Giải trí Tôn Thị cũng bị bắt đi luôn bởi vì bị phanh phui vụ giao dịch tình tiền, Giải trí Tôn Thị đang bị niêm phong điều tra!”
…
Thuộc hạ nhà họ Tôn liên tiếp báo đến mấy tin dữ.

Chỉ là gã ta vẫn chưa kịp nói hết tin dữ mà nhà họ Tôn đang gặp phải thì Tôn Húc đã lảo đảo ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt ngập tràn hoảng sợ: “Là cậu ta, nhất định là cậu ta!”
Lúc này trong đầu Tôn Húc bỗng xuất hiện bóng dáng Dương Thanh, ngoài Dương Thanh ra ông ta thật sự không nghĩ ra ai khác có thể làm được những việc này.

Mà sau khi Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn nghe được cảnh ngộ của nhà họ Tôn thì hít sâu một hơi.

Nhà họ Tôn sắp bị tiêu diệt tận gốc luôn rồi.
Đồng thời trong đầu bọn họ cũng xuất hiện dự cảm không may.

Mỗi lần thuộc hạ nhà họ Tôn báo tin dữ xong nhà họ Lâm và nhà họ Tống đều sẽ nhận được tin dữ giống vậy, nên bọn họ rất sợ giây tiếp theo thuộc hạ của bọn họ sẽ chạy tới báo tin.

Chỉ là trên đời, càng sợ cái gì thì cái ấy sẽ tới ngay.

“Chủ gia tộc, không hay rồi, nhà họ Lâm xảy ra chuyện lớn rồi!”
“Chủ gia tộc, không hay rồi, nhà họ Tống xảy ra chuyện lớn rồi!”
…!
Hoàn cảnh của nhà họ Lâm và nhà họ Tống về cơ bản cũng

giống như nhà họ Tôn, các sản nghiệp của bọn họ đều bị phong tỏa, kiểm tra.

Đủ mọi tội danh từ trốn thuế, lậu thuế và các hoạt động mờ ám đều bị phanh phui.

Chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, ba gia tộc họ Tôn, Lâm, Tống đã hoàn toàn đi vào dĩ vãng.

Lúc này bên trong sảnh tiệc, người của các gia tộc khác sợ xanh mặt.

Hôm nay bọn họ đến chủ yếu là muốn đu bám đám cây cao bóng cả này, nào ngờ họ chưa kịp bám víu thì cây đã bị cặt trụi rồi.

Nhìn tình hình này, trừ khi Tiết vương tử giúp đỡ, nếu không ba gia tộc lớn này sẽ bị diệt thật.

"Tiết vương tử! Bây giờ hãy gọi điện cho Tiết vương tử, chỉ có ông ấy mới có thể cứu được chúng ta thôi!"
Tôn Húc bỗng gào lên.

Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn như nhìn thấy hy vọng, vội nói: "Không sai, bây giờ chỉ có Tiết vương tử mới có thể cứu được gia tộc của chúng ta!"
Nhưng sau khi Tống Thanh Sơn gọi điện thoại xong, sắc mặt lão ta xanh như tàu lá.

"Ông chủ Tống, Tiết vương tử nói gì?"
"Không phải ông ta đã biết ba gia tộc của chúng ta gặp nạn rồi đấy chứ?"
"Tất cả những thứ này đều là âm mưu của ông ấy, nhằm hãm hại Dương Thanh, đúng không?".

đam mỹ hài
"Bây giờ, có phải ông ấy đang thu lưới không?"
Vẻ mặt của Tôn Húc và Lâm Thiên Trạch vô cùng chờ mong nhìn Tống Thanh Sơn.

Sắc mặt Tống Thanh Sơn cực kỳ khó coi, giận dữ nói: "Tiết vương tử đã trở về Vương tộc họ Tiết!"
"Cái gì? Ông nói cái gì?"
Tôn Húc đột nhiên xông lên, túm chặt cổ áo Tống Thanh Sơn,

cực kỳ kích động hét lên: “Ông nói Tiết vương tử đã trở về Vương tộc họ Tiết?”
“Sao lại thế được? Ông đang lừa gạt chúng tôi phải không?”

“Không phải Tiết vương tử nói ông ấy muốn mời chúng ta đến dự tiệc chúc mừng sao?”
“Chúng ta đợi ông ấy ròng rã hai tiếng đồng hồ, thế mà ông ấy lại vứt bỏ chúng ta, một mình trở về Vương tộc họ Tiết?”
Lâm Thiên Trạch cũng giận dữ hét lên: “Tại sao Tiết vương tử lại làm như vậy? Lẽ nào không phải ông ấy đã đồng ý nâng đỡ ba gia tộc chúng ta trở thành nhà giàu trên cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sao?”
“Sao cậu ấy có thể bỏ đi? Dù có bỏ đi cũng phải nói cho chúng ta biết một tiếng chứ?”
Trong mắt Tống Thanh Sơn tràn đầy tuyệt vọng.

Lão ta cũng nghĩ giống Tôn Húc và Lâm Thiên Trạch.

Với thân phận và địa vị của Tiết Nguyên Bá thì ông ta không thể lừa gạt bọn họ được.

Thế nhưng bây giờ, sự thực đã chứng minh, Tiết Nguyên Bá thật sự bỏ rơi bọn họ, tự mình trở về Vương tộc họ Tiết.

Không có Tiết Nguyên Bá, làm sao bọn họ có thể giành lại tất cả những thứ thuộc về gia tộc mình?
Không thể!
Chuyện này hoàn toàn không thể!
“Ông chủ Tôn, rất xin lỗi! Vợ tôi sắp sinh con rồi, tôi phải nhanh chóng đến bệnh viện xem sao”.

Một ông chủ tầm bảy mươi tuổi bỗng nói.

Lão ta nói xong cũng không chờ Tôn Húc đáp lại đã quay người bỏ đi.

“Ông chủ Lâm, thật sự rất xin lỗi, tôi chợt nhớ ra hôm nay là lễ cưới của bố của cháu trai của ông nội con trai tôi, tôi phải mau đến đó cho kịp dự lễ cưới đây”.

Lại có một người rời đi.

“Ông chủ Tống, hình như tôi ăn phải thứ gì ôi thiêu nên đau bụng quá, tôi phải đến bệnh viện làm phẫu thuật thôi”.

Chẳng mấy chốc sảnh tiệc lúc nãy còn vô cùng nhộn nhịp mà bây giờ toàn bộ đám nhà giàu đều tìm đủ lý do chạy mất dạng.

Không tới năm phút, hơn trăm người trong sảnh tiệc đều chạy đi hết, chỉ còn sót lại người của ba gia tộc lớn.

“Ông chủ Lâm, ông chủ Tống, bây giờ chúng ta nên làm gì? Cũng không thể ngồi đây chờ chết chứ?”
Tôn Húc bỗng cắn răng nói: “Theo sự hiểu biết của tôi với Dương Thanh, chắc chắn cậu ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chúng ta đâu”.

“Nói không chừng, lúc này cậu ta đang trên đường đến khách sạn Đế Đô rồi”.

“Nếu chúng ta còn không nghĩ được đối sách e là sẽ mất mạng ở nơi này”.

“Để bảo đảm an toàn, chúng ta lập tức dẫn theo cao thủ mạnh nhất của gia tộc cùng rời đi với chúng ta!”
Nghe vậy Lâm Thiên Trạch và Tôn Húc đều vui mừng, vừa đi ra ngoài vừa bắt đầu gọi điện thoại sắp xếp.

Nhưng lúc bọn họ vừa ra đến bên ngoài khách sạn đã thấy trước cửa khách sạn đông nghịt người.

- ————.

Chương 807: 807: Đắc Ý Vênh Váo

Nhìn thấy đám người đen kịt bên ngoài, Tôn Húc, Lâm Thiên Trạch và cả Tống Thanh Sơn đều kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Một số người run lên vì sợ hãi.

Mấy người đứng hàng đầu là Vương Thành của gia tộc Vũ Văn, Diệp Hoa của nhà họ Diệp, còn có cả Hoàng Chính của nhà họ Hoàng.

Và người đứng giữa đám người này chính là sự tồn tại khiến họ sợ hãi nhất.
"Thanh, cậu Thanh, sao, sao cậu lại đến đây?"
Tôn Húc run rẩy nói, giọng nói cũng run lên.

Phải nói là Dương Thanh đã để lại cho ông ta nỗi ám ảnh tâm lý quá lớn, nếu không khi nhìn thấy Dương Thanh, ông ta sẽ không sợ hãi như vậy.

Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn cũng run rẩy mãi không thôi, nếu họ không bám vào lan can, e rằng họ đã không thể đứng vững được.
Dương Thanh lạnh lùng liếc nhìn mấy người đó với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lửa giận trong lòng gần như khiến anh bùng cháy.

Nếu không phải anh hạ lệnh không cho phép những gia tộc thân hữu với mình kháng cự, e rằng phe của anh sẽ bị thương vong nặng nề.

Hiện nay ngay cả mấy chủ gia tộc như Vũ Văn Cao Dương và Diệp Mạn, còn có cả Hoàng Thiên Hành và Trần Hạo, Quan Tuyết Tùng, Hàn Diệp vẫn đang ở trong khoa hồi sức tích cực.

Mặc dù tất cả những điều này đều là do Tiết Nguyên Bá mưu tính, nhưng ba gia tộc lớn là nhà họ Tôn, nhà họ Lâm và nhà họ Tống cũng đều là thủ phạm.

Thấy Dương Thanh không lên tiếng, ba chủ gia tộc này không khỏi thấp thỏm, trong lòng lo lắng vô cùng.

“Các người thuộc tám gia tộc lớn của Yến Đô nhưng lại cấu kết với người ngoài đối phó với những gia tộc giàu có ở địa phương, đây chính là tội chết!”
Ánh mắt Hoàng Chính quét qua người Tôn Húc, ông ta nói với giọng lạnh băng.

Diệp Hoa cũng tiến lên một bước, trong mắt tràn đầy sát khí, ông ta lạnh lùng nói: “Hôm nay chính là ngày diệt vong của ba gia tộc lớn các người!”
Ngay sau đó Vương Thành cũng đi về phía trước, khóe miệng có chút giễu cợt, ánh mắt quét qua ba chủ gia tộc và cười nói: ” Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại đâm đầu vào.

Nếu như các người đã muốn chết thì chúng tôi sẽ tác thành cho các người!”
“Giết giết giết…”
Đột nhiên, hàng nghìn cao thủ đứng ở cửa khách sạn đồng thanh hét lên, giọng nói của họ làm rung chuyển cả trời đất.

Khuôn mặt ai nấy đều tràn đầy sức chiến đấu mạnh mẽ.

Không chỉ có ba chủ gia tộc này, mà cả mấy chủ gia tộc giàu có mới thăng cấp là nhà họ Trần và nhà họ Hàn cũng như nhà họ Quan đều nhìn chằm chằm vào đám người Tôn Húc.

“Sau ngày hôm nay, Yến Đô sẽ không còn nhà họ Tôn, nhà họ Tống và nhà họ Lâm nữa!”
Lúc này, Dương Thanh đột nhiên nói.

Chỉ với một câu nói, anh đã kết án ba gia tộc lớn với mức án tử hình.

“Dương Thanh, cậu là cái thá gì? Cậu mà cũng đủ tư cách quyết định đến sự tồn vong sống chết của tám gia tộc lớn ở Yến Đô sao?”
Lâm Thiên Trạch chỉ vào Dương Thanh và gầm lên.

Ông ta biết Dương Thanh rất mạnh, cũng rất sợ Dương Thanh, nhưng trong lòng ông ta, Dương Thanh vẫn chỉ là một người đến từ nơi khác.

Đôi mắt Tống Thanh Sơn lóe lên tia tức giận, lão ta lạnh lùng nói: “Năm xưa khi tôi còn đang hô mưa gọi gió, bố cậu còn

đang đái dầm nghịch bùn đất, một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như cậu mà cũng dám la hét trước mặt tôi sao?”
“Dám xúc phạm cậu Thanh, tự tìm đường chết!”
Ánh mắt Hoàng Chính lạnh lùng, ông ta ra lệnh cho cao thủ bên cạnh có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho mình: “Giết Lâm Thiên Trạch!”
Một người đàn ông vạm vỡ lập tức bước ra từ phía sau lưng ông ta.

“Hổ không ra oai, các người lại cứ tưởng rằng ông đây là con mèo bệnh hay sao? Nếu như các người đã muốn chết như vậy thì ông đây tác thành cho các người!”
Lâm Thiên Trạch vẫy tay: “Xích Thố, lên đi!”
“Xích Thố!”
Nhìn thấy một người đàn ông trung niên đi ra từ phía sau Lâm Thiên Trạch, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Thì ra Xích Thố đã làm thuộc hạ của ông, tôi lại đang nghĩ là ông lấy đâu ra dũng khí đối đầu với cậu Thanh chứ? Chỉ là một tên Xích Thố thì có thể giúp ông chống đỡ được bao lâu?”
Hoàng Chính cười khẩy, sau đó lại ra lệnh: “Cậu cũng lên đi!”
Một người đàn ông mạnh mẽ vạm vỡ khác bước ra từ phía sau Hoàng Chính, toàn thân người này cuồn cuộn cơ bắp.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt của Lâm Thiên Trạch khó coi đến cực điểm, ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Hoàng Chính, tôi chỉ để Xích Thố ra trận mà ông lại cử hai cao thủ ra, ông không biết xấu hổ à?”
“Ông lại nói chuyện thể diện với tôi à?”
Hoàng Chính cười giễu cợt: “Lúc ông ỷ mình có nhà họ Tiết chống lưng, đưa người ra tay với nhà họ Hoàng tôi có nói đến thể diện không?”
“Bây giờ, các người chỉ là tù nhân của chúng tôi.

Một tù nhân mà cũng xứng nói chuyện thể diện với chúng tôi sao?”
“Giết cho tôi, giết tên Xích Thố đó đi!”
Sau khi nghe những lời Hoàng Chính nói, vẻ mặt của Lâm Thiên Trạch vô cùng ảm đạm.

Xích Thố là cao thủ số một của nhà họ Lâm, vốn dĩ ông ta muốn dùng Xích Thố để răn đe đối phương, nhưng không ngờ Hoàng Chính lại cử hai cao thủ lên.

Vẻ mặt Tống Thanh Sơn và Tôn Húc cũng rất khó coi, bọn họ là ba trong tám gia tộc lớn của Yến Đô, nhưng đối phương cũng là ba trong tám gia tộc lớn của Yến Đô.

Trông ra thế lực hai bên rất cân xứng, nhưng họ vốn tưởng rằng Tiết Nguyên Bá mời họ đến đây để tham gia tiệc mừng nên chỉ mang đến một số người thôi.

Hôm nay, trang viên của họ đã bị chiếm, những người ban đầu ở lại trang viên có lẽ ai chết thì cũng đã chết, ai đầu hàng thì cũng đã đầu hàng.

Những người mà họ có thể dùng được chắc cũng chỉ là mấy thuộc hạ họ mang theo bên mình đây thôi.

Có thể nói, hiện giờ họ có mọc cánh cũng khó thoát.

Dương Thanh không hề có ý định ra tay.

Anh đã giải quyết được Tiết Nguyên Bá rồi.

Nếu phần còn lại vẫn cần anh phải tự mình xử lý thì sự tồn tại của mấy gia tộc họ Hoàng còn có ý nghĩa gì chứ?
Hai cao thủ mà Hoàng Chính phái ra một trái một phải xông về phía Xích Thố.

Xích Thố có mái tóc ngắn màu đỏ và đôi mắt đỏ, thậm chí quần áo hắn mặc cũng là màu đỏ.

Chân hắn di chuyển như một cơn lốc màu đỏ, hắn lao ra ngay lập tức.

Với một cú đấm, không gian dường như đang rung chuyển.

“Tự tìm đường chết!”
Chiến thắng của Xích Thố khiến Lâm Thiên Trạch càng thêm kiêu ngạo, dường như trở lại thời kỳ huy hoàng nhất của nhà họ Lâm, ông ta chỉ ngón trỏ vào đám đông và nói: “Không phải tất cả các người vừa mới kêu là muốn giết chúng tôi hay sao! Tới đây đi, đừng có dừng lại chứ, tiếp tục đi!”
“Nếu ông đã muốn chết đến như vậy thì tôi sẽ tác thành cho

ông!”
Lúc này, Dương Thanh đột nhiên nói.
- ——————.

Chương 808: 808: Cướp Miếng Ăn Từ Miệng Hổ

Nghe thấy Dương Thanh nói như vậy, Tôn Húc, người đã từng chứng kiến sức mạnh của Dương Thanh chợt biến sắc.

Lâm Thiên Trạch và Tống Thanh Sơn chỉ cười khẩy.

“Sao hả? Cậu Thanh định tự mình ra tay sao?”, Lâm Thiên Trạch cười híp mắt nói.

Dương Thanh không quan tâm mà chỉ dặn dò Hoàng Chính bên cạnh: “Tất cả người trong nhà họ Hoàng, cùng nhau xông lên đi!”
Không ai nghĩ rằng Dương Thanh lại để tất cả mọi người trong nhà họ Hoàng cùng ra tay, ngay cả bản thân Hoàng Chính cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng ngay sau đó, ông ta đã nhận ra rằng Dương Thanh không muốn tiếp tục đùa giỡn với nhà họ Lâm nữa.

“Ra tay đi!”
Hoàng Chính vốn dĩ lo lắng việc mình sắp xếp cho hai cao thủ ra tay với Xích Thố sẽ khơi dậy sự bất mãn của Dương Thanh, nhưng không ngờ lại không phải vậy.

Lần này, ông ta không có bất kỳ gánh nặng nào, ông ta ra lệnh một tiếng, hàng trăm cao thủ của nhà họ Hoàng đều xông về phía Xích Thố.

Dưới mọi ánh nhìn, Xích Thố lập tức bị đám đông lấn át.

Sau vài chục giây ngắn ngủi, Hoàng Chính mới mở miệng nói: “Dừng tay lại cho tôi!”
Tất cả người nhà họ Hoàng đều lùi lại, lúc này Xích Thố vừa rồi vẫn còn sung sức đã nằm lăn ra đất như một con chó chết, thở hổn hển từng hơi.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài chục giây, nhà họ Hoàng cũng bố trí rất khôn khéo, một nhóm mười người đã bao vây Xích Thố.

Không ai ham hố chiến đấu cả, tất cả mọi người chỉ tấn công Xích Thố một lần, sau đó ngay lập tức rút khỏi cuộc chiến.

Hàng trăm người, mỗi người tấn công Xích Thố một lần, cho dù Xích Thố là người sắt cũng sẽ phải ngã xuống.

"Cậu, cậu, cậu thật đê tiện bỉ ổi!"
Lâm Thiên Trạch đờ đẫn một lúc rồi chỉ vào Dương Thanh mà gầm lên.

Xích Thố là chỗ dựa lớn nhất của ông ta, ban đầu ông ta còn muốn Xích Thố bảo vệ mình rời khỏi Yến Đô, giờ Xích Thố bị hàng trăm người vây hãm và bị thương nặng, sống được đã là một phép màu rồi.

Tôn Húc và Tống Thanh Sơn cũng hoàn toàn sững sờ, hy vọng cuối cùng trong lòng bọn họ đã hoàn toàn tan tành.

Đối phương nhiều người như vậy, đâu cần phải đánh đơn lẻ với họ làm gì chứ?
Giống như vừa rồi, khi hàng trăm người cùng ra tay, Xích Thố làm sao đấu lại được?
Bên cạnh Dương Thanh có hàng nghìn người vây quanh, còn ba gia tộc lớn bọn họ, thậm chí không có đến một trăm người bên cạnh.

Nếu thật sự gây chiến thì mười người đánh một người, cho dù cao thủ bên cạnh họ có mạnh đến mức nào thì cũng không thể chống đỡ được với nhiều người của đối phương như vậy được.

Hơn nữa, đối phương không phải là gia tộc nhỏ bé mà là một trong tám gia tộc lớn của Yến Đô, bằng vai phải lứa với họ.

"Nếu nói đến sự bỉ ổi thì nhà họ Lâm các ông là số một đó!"
Đột nhiên, một giọng nói đầy mỉa mai vang lên.

Mọi người lần lượt nhìn sang thì thấy một bóng dáng trung niên bước xuống từ chiếc Rolls Royce đắt tiền, phía sau còn có hai vệ sĩ mặc áo đen đi theo.

Nhìn thấy người tới, Dương Thanh hơi nheo mắt, khóe miệng còn mang chút đùa giỡn.

"Điền Hoa, chủ gia tộc họ Điền thuộc tám gia tộc lớn của Yến Đô".

Có người kêu lên.

Trong tám gia tộc lớn của Yến Đô, nhà họ Điền là một gia tộc kín tiếng nhất.

Họ cũng chưa bao giờ lựa chọn đứng về phía đội nào, nhưng cũng không đắc tội với gia tộc nào.

Một gia tộc khiêm tốn như vậy, hôm nay lại xuất hiện.

Điều này thật đáng để cân nhắc xem đối phương đến đây với mục đích gì.

"Ông chủ Điền, không phải ông không nhúng tay vào chuyện của chúng tôi hay sao? Ngay cả Tiết vương tử mà ông còn từ chối, sao giờ lại xuất hiện vậy?"
Khi Lâm Thiên Trạch nhìn thấy Điền Hoa, ánh mắt ông ta chợt đanh lại.

Trước đó, nhà họ Lâm đã ám sát con trai của Điền Hoa và âm mưu đổ tội cho Dương Thanh, nhưng đã bị Dương Thanh vạch trần sự thật.

Cũng chính từ lúc đó, nhà họ Điền luôn nhắm tới nhà họ Lâm, đây cũng là lần đầu tiên trong mấy chục năm gần đây nhà họ Điền luôn khiêm tốn lại chủ động tấn công gia tộc khác.

Điền Hoa nhìn Lâm Thiên Trạch vẻ mặt lạnh lùng, ông ta nói: "Chúng ta đã đấu đá với nhau lâu như vậy rồi, hôm nay hẳn là sẽ có kết quả!"
Nghe vậy, Lâm Thiên Trạch nhướng mày, khịt mũi nói: "Ông chủ Điền, ông đây là đang tính thừa nước đục thả câu phải không?"
"Đừng quên, chúng tôi là người của Tiết vương tử, nếu như ông dám đứng ở phía đối lập với chúng tôi thì có nghĩa là đứng ở phía đối lập với Tiết vương".

"Giờ ông chủ Điền có còn muốn tiếp tục khiêu chiến với tôi nữa không?"
Lâm Thiên Trạch cũng là một nhân vật tai to mặt lớn, mặc dù Xích Thố đã thất bại nhưng ông ta vẫn giữ được sự bình tĩnh, thay vào đó ông ta còn lợi dụng Tiết Nguyên Bá để uy hiếp Điền Hoa.

“Ông chủ Điền, hôm nay chuyện ân oán giữa chúng tôi với nhà họ Diệp, họ Hoàng và họ Vũ Văn không liên quan gì tới cậu, tốt nhất cậu đừng nhúng tay vào thì hơn!”
Tống Thanh Sơn nói với vẻ mặt xấu xa.

Tôn Húc cũng nghiến răng nói: “Đúng vậy, chúng tôi đều là người của Tiết vương tử, lần này nếu như không phải Tiết vương tử có chuyện gấp rời khỏi đây thì tám gia tộc lớn ở Yến Đô sẽ chỉ còn lại năm thôi”.

“Ông chủ Điền, ông nên đưa người rời khỏi đây đi!”
Lâm Thiên Trạch nhìn chằm chằm vào Điền Hoa, cười nói.

Nhưng Điền Hoa không đáp lại, ông ta chỉ đi từng bước về hướng Lâm Thiên Trạch, hai cao thủ của nhà họ Điền cũng sát nút theo sau.

Không biết tại sao, sự bình tĩnh này của Điền Hoa này lại khiến cho Lâm Thiên Trạch đột nhiên cảm thấy có áp lực rất lớn.

“Bốp!”
Khi Điền Hoa đi đến trước mặt Lâm Thiên Trạch, ông ta đột nhiên dừng lại, giơ tay tát thẳng vào mặt Lâm Thiên Trạch.

“Ông, ông dám đánh tôi?”
Lâm Thiên Trạch sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Những người khác cũng sững sờ, lúc này Điền Hoa không nói không rằng đã giáng ngay cho Lâm Thiên Trạch một cái tát, rõ ràng là ông ta có chỗ dựa nên không kiêng sợ gì cả mà!
“Đánh ông? Tôi còn dám giết ông nữa đấy!”
Đây là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng chực sẵn mà.

Có điều, Điền Hoa đã đánh giá thấp Dương Thanh.

Lâm Thiên Trạch là một con ve sầu, nhưng mấy người Dương Thanh không phải là những con bọ ngựa, còn nhà họ Điền lại càng không phải chim sẻ.

Muốn cướp thức ăn từ miệng hổ, Điền Hoa này thật quá ngông cuồng rồi!.

Chương 809: 809: Vương Của Yến Đô

Lâm Thiên Trạch ngẩn ra hồi lâu mới phản ứng lại.

Nhà họ Điền đang tính cướp gia sản nhà họ Lâm từ trong liên minh của Dương Thanh đây mà.
Tuy không biết tại sao Điền Hoa lại dám làm chuyện này, nhưng ông ta lại như mở cờ trong bụng.
Trong hoàn cảnh như hôm nay, không thể giữ được nhà họ Lâm nữa rồi.
Không ngờ Điền Hoa chỉ mang theo hai tên vệ sĩ mà lại dám tới đây, còn muốn cướp đi tài sản của nhà họ Lâm, rõ ràng là có hậu thuẫn.
Cả hai đều là một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, sau khoảng thời gian dài như vậy, họ đều rất hiểu nhau.
Với hành vi khiêm tốn của nhà họ Điền, nếu không phải có một nhân vật to lớn đứng sau nâng đỡ, nhà họ Điền nhất định sẽ không tỏ ra kiêu ngạo như vậy.
Đằng nào nhà họ Lâm cũng sắp bị cướp mất, nếu có thể tăng thêm mâu thuẫn giữa nhà họ Điền và liên minh của Dương Thanh, thì sao ông ta lại không bằng lòng cơ chứ?
Như vậy ngược lại có thể tăng thêm hi vọng sống sót rời khỏi đây của ông ta.
“Con trai của ông chủ Điền quả thực đã chết dưới âm mưu của nhà họ Lâm.

Món nợ này tôi xin nhận.

Nếu đã như vậy, từ nay về sau Yến Đô sẽ không còn nhà họ Lâm nào nữa.

Và tất cả những gì vốn thuộc về nhà họ Lâm, tôi sẽ giao lại hết cho ông chủ Điền!”
Lâm Thiên Trạch không còn chút do dự nào nữa, ông ta cầm bút ký tên của mình vào bản hợp đồng của Điền Hoa.
Bây giờ chỉ cần sản nghiệp của nhà họ Lâm đổi chủ thì nó sẽ trở thành chuyện ân oán giữa Dương Thanh và nhà họ Điền rồi, ông ta cũng có thể lợi dụng tình hình để thoát thân.
“Bùm!”

Lâm Thiên Trạch vừa cầm lấy cây bút ký xong, cả người ông ta lập tức khựng lại tại chỗ, giữa hai hàng lông mày xuất hiện một cái lỗ đầy máu.
Không ai lường trước được cảnh tượng đột ngột này.
Ngay cả Dương Thanh cũng nhìn Tôn Húc với vẻ hơi bất ngờ.
Lúc này, Tôn Húc đang cầm một khẩu súng lục, họng súng hướng về phía đầu của Lâm Thiên Trạch, trong họng súng vẫn còn bốc ra vài tia khói.
Và bàn tay cầm súng của Tôn Húc không ngừng run rẩy.
Rõ ràng, đối với ông ta mà nói, rất khó để có thể bắn ra phát súng này.
Thân thể Lâm Thiên Trạch ngã xuống đất 'rầm' một tiếng, ông ta chết không nhắm mắt!
Lúc này, toàn bộ đều lặng thinh!
Vẻ mặt Điền Hoa chợt sững lại, ông ta đột nhiên quay phắt lại nhìn Tôn Húc, trong mắt lóe lên một tia sát ý: "Tôn Húc, ông dám giết chết ông chủ Lâm ư?"
Tống Thanh Sơn cũng choáng váng, không ngờ Tôn Húc lại bắn chết Lâm Thiên Trạch trong tình huống này.
Tôn Húc chợt nhìn Điền Hoa, đôi mắt đỏ rực đầy hung dữ: "Điền Hoa, tôi giết Lâm Thiên Trạch hay không thì liên quan gì đến ông?"
"Lâm Thiên Trạch đã hứa sẽ giao toàn bộ tài sản của nhà họ Lâm, coi như nhà họ Lâm trả nợ vì đã giết con trai tôi.

Ông giết chết ông ta thì sản nghiệp nhà họ Lâm phải làm sao?" Điền Hoa tức giận hỏi.
Tôn Húc cười chế nhạo: "Ông chủ Điền, người ngay không nói lời vòng vo, dựa vào tình thế trước mắt, ông cho rằng nhà họ Lâm còn có thể tồn tại được sao?"
"Vì không thể tồn tại được nữa nên mọi thứ của nhà họ Lâm chỉ có thể thuộc về cậu Thanh thôi!"
"Nếu đã là đồ của cậu Thanh, ông có tư cách gì mà nhúng tay vào?"
Điền Hoa vô cùng tức giận: "Ông lại tự tìm đường chết sao?"

Tôn Húc không để ý tới Điền Hoa nữa, ông ta nén lại nỗi sợ hãi trong lòng, đưa mắt nhìn về phía Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu Thanh, tôi biết mình sai rồi, xin cho

tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ không bao giờ để cậu thất vọng một lần nào nữa!”
Cho đến lúc này, mọi người mới chợt nhận ra rằng Tôn Húc đã bắn chết Lâm Thiên Trạch thì ra là để thể hiện lòng trung thành với Dương Thanh.
Tuy nhiên, Dương Thanh đã tha cho ông ta một lần rồi, lần này, sự xuất hiện của Tiết Nguyên Bá đã khiến ông ta rục rịch ngóc đầu dậy, ông ta lại dám liên kết với nhà họ Tống và họ nhà Lâm để tấn công liên minh của Dương Thanh.
Dương Thanh nhìn Tôn Húc không chút cảm xúc, anh hờ hững nói: “Đây là cơ hội cuối cùng của ông!”
Nghe vậy, Tôn Húc vui mừng khôn xiết, kích động nói không nên lời, vội gật đầu lia lịa: “Cậu Thanh, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không khiến cậu phải thất vọng!”
Liên minh giữa nhà họ Tôn, nhà họ Lâm và nhà họ Tống, Lâm Thiên Trạch thì bị giết, Tôn Húc thì đầu quân cho Dương Thanh, hiện giờ chỉ còn lại nhà họ Tống nữa thôi.
Sắc mặt của Tống Thanh Sơn vô cùng ảm đạm, vốn dĩ lão ta còn mong muốn ba gia tộc lớn sẽ tập hợp những cao thủ mạnh nhất rồi giết xông ra ngoài.

Chỉ cần có thể rời khỏi Yến Đô, dựa vào khối tài sản kếch xù do ba gia tộc họ kiểm soát, chẳng mất bao lâu sẽ có thể ngóc đầu trở lại.
Tuy nhiên, phát súng của Tôn Húc đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của họ.
“Tôn Húc, cậu dám giết Lâm Thiên Trạch, cậu có biết mình đang làm gì không?”
Tống Thanh Sơn tức giận chất vấn.
Lúc này, lão ta chỉ hận một nỗi không thể giết chết Tôn Húc.

Chỉ còn lại mỗi nhà họ Tống, lão ta hoàn toàn không thể chống lại liên minh của Dương Thanh.
Tôn Húc cười khẩy nói: “Tống Thanh Sơn, đương nhiên tôi biết mình đang làm cái gì”.
“Tôi khuyên ông tốt nhất nên quy hàng cậu Thanh thì hơn.

Sau này ở Yến Đô cũng chỉ có cậu Thanh mới là thủ lĩnh của chúng ta thôi!”
Sau đó, Tôn Húc xúc động nói: “Cậu Thanh, nhà họ Tôn bằng

lòng tôn cậu làm Vương của Yến Đô!”
Ông ta biết sức mạnh của Dương Thanh, lúc này chính là lúc để ông ta thể hiện.
Từ xa xưa, Yến Đô chỉ có chín Hoàng tộc lớn, còn bốn Vương tộc xếp sau chẳng qua cũng chỉ là những Vương tộc đã bị loại khỏi danh sách Hoàng tộc sau khi suy tàn mà thôi.
Chưa bao giờ có cách nói gọi là Vương của Yến Đô, nhưng hôm nay Tôn Húc lại thể hiện trước đông người muốn tôn Dương Thanh lên làm Vương của Yến Đô.
Có thể thấy được rằng tất cả mọi người đều kinh ngạc.
Mí mắt Hoàng Chính và Diệp Hoa cũng giật giật, nếu thực sự xuất hiện Vương của Yến Đô thì chẳng phải từ giờ trở đi Chiêu Châu lại thêm một vị Vương nữa hay sao?
Nhiều người thầm bức xúc trước sự trơ trẽn của Tôn Húc nhưng lại không thể làm gì được.
“Nhà họ Hoàng bằng lòng tôn cậu Thanh làm Vương của Yến Đô”.
Đúng lúc này, một giọng nói mỉa mai đột nhiên vang lên.
Dương Thanh nheo mắt nhìn về phía Điền Hoa, người chỉ mang theo hai tên vệ sĩ, lại dám cướp thức ăn từ chính miệng của anh.
Đúng lúc này, một chiếc Rolls Royce màu đen chậm rãi dừng lại ở một bên.
Một ông già với mái tóc bạc, xung quanh là mấy tên vệ sĩ sải bước đi tới..

Chương 810: 810: Phía Đối Lập

Vẫn chỉ là ba người, đi đầu là một ông lão mặc bộ đồ dài, lão ta chừng bảy mươi tuổi, khắp người tỏa ra một khí thế vô cùng quyền uy.
Theo sau ông lão là hai vệ sĩ.
“Ông chủ Long, cuối cùng ông cũng tới rồi!”.

Truyện Hot
Điền Hoa nhìn ông lão tóc trắng, khóe miệng cong lên vẻ đắc ý.
Ông lão không phải ai khác mà chính là người thuộc gia tộc bí ẩn nhất trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô, nhưng cũng là Vương trong giới gia tộc giàu có mạnh nhất, Long Đằng.
Dương Thanh hơi híp mắt nhìn thẳng vào Long Đằng.
Long Đằng này trông có vẻ rất già, nhưng toàn thân lại lộ ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.
Hai bên thái dương của lão ta cũng nhô lên cao và có những vết chai trên khớp bàn tay già nua.
Rõ ràng, chỉ có những người đắm chìm trong giới võ thuật, luyện võ lâu năm mới có ngoại hình như vậy.
Đôi mắt như chim ưng của Long Đằng sáng quắc, đôi mắt đó không giống của một ông già mà giống của một thanh niên đang tuổi sung sức.
“Long Đằng, sao lão ta lại tới đây vậy?”
Khoảnh khắc Long Đằng xuất hiện, vẻ mặt của đám người Diệp Hoa và Hoàng Chính chợt thay đổi.
“Tôi nghe nói là có người muốn xưng Vương ở Yến Đô?”
Sau khi đi đến bên cạnh Điền Hoa thì Long Đằng mới dừng lại, lão ta nheo mắt liếc nhìn đám người trước mặt.

Điền Hoa vội vàng bước lên trước nói: “Ông chủ Long, đúng là có người không tự lượng sức mình, mưu đồ xưng Vương ở Yến Đô.

Nếu như ông đến muộn một phút thôi thì e rằng đối phương đã đạt được mục đích rồi!”
“Hừ!”
Long Đằng cười khẩy: “Ai mà lại to gan như vậy, dám xưng

Vương ở Yến Đô? Đã hỏi qua ý kiến của Long Đằng tôi hay chưa?”
Long Đằng chỉ mang theo hai cao thủ, Điền Hoa cũng mang theo hai cao thủ, tuy nhiên lúc này khuôn mặt của Long Đằng và Điền Hoa không hề tỏ ra sợ hãi.
Đối mặt với hàng nghìn cao thủ trước mặt mà họ lại không hề sợ hãi, ngược lại còn đầy vẻ tự tin chất vấn đám đông.
Cứ như thể chỉ dựa vào sáu người bọn họ là đã có thể giải quyết được hàng nghìn cao thủ của mấy gia tộc lớn trước mắt vậy.
“Lão già, ông là cái thá gì mà cũng dám hống hách trước mặt cậu Thanh?”
Đúng lúc này, Trần Anh Hào bên cạnh Trần Hưng Hải chợt duỗi tay ra chỉ vào Long Đằng, giận dữ chất vấn.
Ánh mắt Long Đằng đột nhiên rơi vào Trần Anh Hào đang chỉ vào mình, trong mắt lóe lên một tia sát ý: “Cậu đang muốn chết hay sao?”
Chỉ một lời nói thôi cũng khiến Trần Anh Hào như rơi xuống vực sâu, cơ thể cứng đờ.
Trong đôi mắt bình tĩnh của Điền Hoa không hề có một gợn sóng nào, ngược lại ông ta nhìn Dương Thanh với vẻ mặt giễu cợt: “Dương Thanh, vừa rồi không phải cậu rất hống hách muốn xưng Vương hay sao? Giờ chủ gia tộc họ Long đến rồi, sao cậu lại làm con rùa rụt cổ thế?”
Dương Thanh không ngờ rằng Điền Hoa lại hướng mũi dùi về phía mình.
Về chuyện Vương của Yến Đô gì gì đó, anh căn bản chưa từng cân nhắc tới.
Nếu như anh thực sự để ý danh hiệu rỗng tuếch này thì thà anh ở lại biên giới phía Bắc, làm Tướng quân ở đó chẳng phải sẽ tốt hơn sao?
Địa vị của Tướng quân ở bốn vùng biên giới sánh ngang với chủ của Hoàng tộc, chỉ là Vương của một Yến Đô cỏn con có gì đáng để nói đâu chứ?
Ngay cả chủ của Hoàng tộc hay Vương tộc cũng không dám kiêu ngạo trước mặt Tướng quân.
Bất kể là Hoàng tộc hay Vương tộc, chủ nhân của bọn họ có thể là một người nhánh chính thừa kế gia tộc võ đạo tầm

thường, nhưng vị trí Tướng quân của bốn vùng biên giới bắt buộc phải dùng thực lực của chính bản thân mình mới có được.
“Thực sự không ngờ chủ gia tộc họ Điền trước giờ vẫn luôn kín tiếng cũng có lúc hống hách như vậy!”
Dương Thanh nói, giọng điệu còn mang chút châm biếm.
Nếu chỉ dựa vào hai người Điền Hoa và Long Đằng thì họ sẽ không dám đối chọi lại với liên minh các gia tộc lớn do anh dẫn dắt.

Trừ khi phía sau họ có sự ủng hộ của nhân vật lớn hơn nữa. Mà nhân vật lớn ở cấp bậc này chỉ có thể là Hoàng tộc hoặc Vương tộc, hoặc là nhân vật lớn của bốn vùng biên giới.

Nếu không họ tuyệt đối không dám chỉ dựa vào sáu người mà dám khiêu chiến hàng nghìn người do Dương Thanh dẫn dắt.
Điền Hoa cười khẩy: “Cậu Thanh đến Yến Đô lâu như vậy rồi mà còn chưa rõ tôi là người như thế nào sao? Thật sự khiến người ta hơi thất vọng đó”.

“Một con rối mà thôi, có gì đáng để tôi phải làm rõ đâu!”
Dương Thanh hỏi ngược lại.
Vẻ mặt Điền Hoa đột nhiên cứng đờ, câu nói này của Dương Thanh là đang chế giễu ông ta là một con rối.
“Nhóc con, cậu sẽ phải hối hận!”
Điền Hoa lạnh lùng nói.
“Trong từ điển của tôi không có hai chữ ‘hối hận’ này!”
Dương Thanh đáp trả.
Mặc dù anh nói những lời gay gắt đầy khinh thường với Điền Hoa, nhưng anh cũng không cho phép tôn nghiêm của Tướng quân bị chà đạp như vậy.
“Được! Rất tốt! Hi vọng cậu có thể cười lâu hơn một chút!”
Điền Hoa nghiến răng.
“Cậu chính là Dương Thanh?”
Long Đằng lúc này cũng nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Dương Thanh không hề kiêng dè.
“Không biết ông chủ Long có gì chỉ giáo?”
Dương Thanh cười hỏi.
Thấy Long Đằng tỏ vẻ ngầu, Dương Thanh cảm thấy rất khinh thường, rõ ràng đối phương biết tên của anh lại còn giả bộ

thâm trầm hỏi tên của anh một lần nữa.
“Nhóc con, Yến Đô không phải là nơi mà một người từ nơi khác đến có tư cách làm loạn đâu”.
Long Đằng tỏ vẻ lạnh lùng và lão ta cảnh cáo: “Tôi gia hạn cho cậu trong vòng ba ngày phải mang người của cậu cút khỏi Yến Đô.

Tất cả những gì xảy ra trước đó tôi có thể không truy cứu nữa!”
“Bây giờ hãy quỳ lạy tạ tội, sau đó bồi thường mười tỷ tệ!”

Dương Thanh cười nói: “Mười tỷ tệ?”
“Đúng! Lấy mười tỷ tệ để mua cái mạng của cậu!”, Long Đằng nói.
Dương Thanh không đồng ý: “Nếu đã như vậy thì tôi cũng không mặc cả với ông nữa, mười tỷ tệ để mua cái đầu chó của ông!”
Bùm!
Mọi người có mặt lúc này đều sững sờ.
Dương Thanh thậm chí còn cao giọng yêu cầu Long Đằng đưa ra mười tỷ tệ để mua cái đầu chó của lão ta.
Thực sự là đang khiêu khích với quyền uy của Long Đằng mà!
“Ở Yến Đô này, cậu là người đầu tiên dám khiêu khích tôi như thế đấy!”
Sát khí lóe lên trong mắt Long Đằng, lão ta hận đến mức muốn xé xác Dương Thanh thành từng mảnh.
Điền Hoa cũng đầy vẻ tự tin, ông ta nheo mắt liếc nhìn Dương Thanh.
Sự kiêu ngạo của Dương Thanh nằm ngoài dự đoán của ông ta.
Long Đằng là một ông già cùng thế hệ với Tống Thanh Sơn, Tống Thanh Sơn biết rất rõ về thế lực đằng sau Long Đằng.
Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, có đến hơn nửa người nhà họ Diệp vốn dĩ khí thế rầm rộ lại bước ra đứng về phía sau Diệp Thương.
Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, vẫn còn rất nhiều người vốn dĩ còn đang quan sát, sau khi thấy rất nhiều người đứng xếp hàng phía sau Diệp Thương thì không do dự nữa mà cũng lần lượt bước ra.

Không đến một phút đồng hồ, mấy trăm người của nhà họ Diệp lúc này đều đứng về phía đối diện với Dương Thanh..

Chương 811: 811: Cần Gì Xưng Vương

Các gia tộc liên minh vốn dĩ vẫn đang tràn đầy tự tin, lúc này lại kinh sợ lo âu.

Nhất là Tôn Húc, người vừa mới phản bội nhà họ Lâm và nhà họ Tống lại càng đứng ngồi không yên.

Với tính khí của ông ta, giờ rời khỏi chiến tuyến của Dương Thanh mới là đúng đắn nhất, nhưng vừa rồi để thể hiện lòng trung thành, ông ta đã giết chết Lâm Thiên Trạch.

Cho dù bây giờ đứng về phía Long Đằng, nếu Long Đằng thắng, nhà họ Lâm được nhà họ Long và nhà họ Điền hỗ trợ liệu có tha cho nhà họ Tôn hay không?
Và Dương Thanh khi đã mất đi nhà họ Diệp còn có thể chống lại nhà họ Long và nhà họ Điền được hay không?
Nội tâm Tôn Húc đầy đấu tranh và mâu thuẫn.

“Gia tộc họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn, các người định tiếp tục đứng ở phía đối lập với tôi sao?”
Đột nhiên Long Đằng lên tiếng, ánh mắt thêm vài phần sắc bén.

Hoàng Chính và Vương Thành, những người tạm thời phụ trách đứng đầu gia tộc đều kinh hãi lo sợ.

Một số lời đồn đại về nhà họ Long khiến họ không khỏi cảm thấy lo sợ, mà uy lực tỏa ra từ trên người Long Đằng lại càng khiến họ run rẩy hơn.

Trái tim Tôn Húc chợt nguội lạnh, Long Đằng chỉ hỏi hai gia tộc họ Hoàng và gia tộc Vũ Văn, như thế chẳng phải lão ta đã từ bỏ ý định lôi kéo nhà họ Tôn hay sao?
Càng nghĩ, trong lòng Tôn Húc càng sợ hãi.

Tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục đứng về phía Dương Thanh như vậy, e rằng Dương Thanh sẽ bị đánh bại rất nhanh.

Khi đó, nhà họ Tôn sẽ khó có thể rời khỏi Dương Thanh một lần nữa.

Lúc này Trần Hưng Hải và Quan Chính Sơn cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Dương Thanh cũng càng ngày càng cảm thấy hứng thú với nhà họ Long, anh không quan tâm đến chuyện của những gia tộc lớn này, trừ khi họ đụng chạm đến anh, hoặc họ có quan hệ với anh thì anh mới đi thăm dò.

Anh thực sự chưa từng tìm hiểu về nhà họ Long và nhà họ Điền.

Bây giờ, Long Đằng ra mặt, lão ta chỉ nói vài câu mà đã khiến cho các gia tộc thuộc tám gia tộc lớn bằng vai phải lứa với nhà họ Long ở Yến Đô cảm thấy có áp lực rất lớn.

Thậm chí lúc này ngay cả nhà họ Diệp cũng lựa chọn phản bội anh.

"Cái lão kia, ông nói nhảm nhí nhiều quá đấy, thực sự tưởng rằng chúng tôi cũng nhát gan giống như Diệp Thương hay sao? Tôi nói cho ông biết, gia tộc Vũ Văn thề chết cùng tiến cùng lui với cậu Thanh!"
Vương Thành đột nhiên tiến lên một bước nói với thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Theo như hắn ta thấy, chính là Dương Thanh đã cho hắn vị trí người kế thừa, Vũ Văn Cao Dương cũng vô cùng coi trọng Dương Thanh.

Nếu đã như vậy, hắn có gì để mà do dự đâu chứ?
Trong mắt Long Đằng nổi lên sát khí hừng hực: "Nếu đã như vậy, tôi tuyên bố từ giờ trở đi gia tộc Vũ Văn sẽ bị đuổi ra khỏi tám gia tộc lớn của Yến Đô".

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ.

Vừa xảy ra bất đồng thì liền hủy bỏ địa vị của gia tộc Vũ Văn trong tám gia tộc lớn của Yến Đô?
"Lão già, ông là cái thá gì chứ? Ông nói gia tộc Vũ Văn bị đuổi thì là bị đuổi hay sao?"
Vương Thành không để tâm mà châm chọc: "Vậy thì tôi cũng tuyên bố nhà họ Long đã bị đuổi khỏi tám gia tộc lớn của Yến Đô! Toàn bộ tài sản của nhà họ Long đều thuộc về gia tộc Vũ

Văn, còn cái lão già nhà ông có thể lấy cái chết để đền tội được rồi đấy!”

Thái độ của Vương Thành vô cùng kiêu ngạo, hắn biết thực lực của nhà họ Long, trong tình huống này, đáng ra nên nghe lời của nhà họ Long mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng không biết tại sao, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Dương Thanh, Vương Thành luôn cảm thấy Dương Thanh sẽ không thất bại.

Tuy nhiên, khi Vương Thành nói những lời này thì ngay sau đó, một bóng người trẻ tuổi bước ra khỏi gia tộc Vũ Văn.

“Vương Thành, anh là cái thá gì? Anh cũng đủ tư cách để đưa ra quyết định cho gia tộc Vũ Văn hay sao?”
Người thanh niên dửng dưng nói.

Vương Thành nhướng mày: “Vũ Văn Bân! Cậu thật đúng là dai như đỉa! Lúc nào cũng muốn chống đối với tôi!”
“Nếu như không phải Dương Thanh dùng thủ đoạn ép buộc bố tôi thỏa hiệp, làm sao anh có thể trở thành người thừa kế của gia tộc Vũ Văn được chứ?”
Vũ Văn Bân nghiến răng nói: “Tôi nói cho anh biết, cho dù hiện tại anh là người thừa kế của gia tộc Vũ Văn, cũng sẽ không có ai trong gia tộc Vũ Văn thừa nhận anh đâu!”
“Bởi vì, anh cũng chỉ là một đứa con hoang của gia tộc Vũ Văn giống như Dương Thanh mà thôi!”
“Một đứa con bị bỏ rơi cũng muốn tranh giành với một người thừa kế chính hiệu như tôi ư? Anh mà cũng xứng đáng sao?”
Nói rồi Vũ Văn Bân vung tay, lớn giọng nói với đám người gia tộc Vũ Văn: “Mọi người trong gia tộc Vũ Văn nghe lệnh.

Từ hôm nay trở đi, Vương Thành không còn là người thừa kế nữa, và tôi, Vũ Văn Bân mới là người thừa kế duy nhất của gia tộc Vũ Văn!”
“Mọi người đi theo tôi!”
Vừa dứt lời, ngoại trừ một vài người từ đội quân của Vương Thành ra thì tất cả những người khác đều đi theo Vũ Văn Bân đến bên Long Đằng.

Sắc mặt của những người còn lại trong đội quân của Vương Thành vô cùng khó coi.

“Vũ Văn Bân, chủ gia tộc vẫn chưa chết mà cậu đã nóng lòng muốn tiếp quản ngọn cờ của gia tộc Vũ Văn như vậy sao?”

Vương Thành nheo mắt và nói: “Cậu không sợ đợi khi chủ gia tộc tỉnh lại sẽ hỏi tội cậu hay sao?”
Vũ Văn Bân cười khẩy: “Anh đừng có ăn nói nhảm nhí, tôi chỉ là thay bố mình giữ vững gia tộc Vũ Văn mà thôi.

Anh chỉ là một đứa con riêng, không thể đại diện cho gia tộc Vũ Văn được!”
“Tốt! Rất tốt!”
Vương Thành rất tức giận nhưng lại cười nói: “Tôi muốn xem xem đến khi chủ gia tộc tỉnh lại cậu sẽ giải thích như thế nào!”
“Trước tiên anh vẫn nên cầu nguyện có thể cùng Dương Thanh vượt qua kiếp nạn này rồi hãy nói!”, Vũ Văn Bân nói với vẻ đầy hống hách.

Dương Thanh hơi nheo mắt lại, anh nhìn Vũ Văn Bân nói: “Xem ra bài học lần trước tao dạy cho mày vẫn còn nhẹ nhàng quá!”
Dương Thanh vốn dĩ không muốn nói nhiều, nhưng lúc này Vũ Văn Bân lại nhảy ra, chạm vào giới hạn của anh.

Lúc trước Vũ Văn Bân lúc nào cũng chống đối anh, thậm chí lợi dụng các gia tộc giàu có ở Giang Hải và Giang Bình để đối phó với anh.

Nếu không nhờ Vũ Văn Cao Dương cầu xin thì bây giờ Vũ Văn Bân đã trở thành một xác chết rồi.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Vũ Văn Bân không khỏi run lên, nhưng anh ta vẫn cảm thấy an tâm khi nghĩ đến nhân vật lớn đằng sau nhà họ Long.

“Dương Thanh, cậu đừng nói nhiều lời nhảm nhí.

Có giỏi thì hãy đến giết tôi ngay đi!”, Vũ Văn Bân nghiến răng nói.

Dương Thanh chỉ liếc anh ta một cái thật sâu mà không nói gì.

“Nhà họ Hoàng thì sao?”
Long Đằng liếc mắt nhìn sang đám người nhà họ Hoàng.

Vẻ mặt của Hoàng Chính rất khó coi.

Nói ra thì ân oán giữa ông ta và Dương Thanh cũng không nhỏ, thậm chí ngay cả chân của ông ta cũng từng bị Dương Thanh đánh gãy.

Tuy nhiên, lý do tại sao ông ta có được vị thế như ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào Dương Thanh.

Với sự giúp đỡ của Dương Thanh, dòng dõi của ông ta mới có thể kiểm soát được nhà họ Hoàng.

Có thể nói, nếu không có Dương Thanh thì sẽ không có nhà họ Hoàng ngày hôm nay.

Nhất là Hoàng Thiên Hành, bố ông ta từng nói với ông ta là tuyệt đối không được coi thường Dương Thanh, cho dù là Vương tộc Chiêu Châu, Dương Thanh cũng chưa chắc đã coi ra gì.

Chỉ cần Dương Thanh có đủ thời gian để trưởng thành, thì ngay cả Hoàng tộc cũng không thể làm gì được Dương Thanh.

Ngay cả bố ông ta cũng đánh giá Dương Thanh cao như vậy, ông ta đâu có lý do gì để không tin tưởng anh cơ chứ?
“Long Đằng, nhà họ Hoàng chúng tôi còn chưa đến lượt ông khoa chân múa tay đâu”.

Hoàng Chính nói với vẻ đầy ngạo nghễ.

!
Trong chốc lát, tất cả mọi người đều chỉ vào Dương Thanh và mắng mỏ.

Long Đằng nhìn Dương Thanh cười đắc ý nói: “Nhóc con, bây giờ còn dám xưng Vương nữa không?”
Dương Thanh lắc đầu.

Nhìn thấy Dương Thanh lắc đầu, Long Đằng và những người khác đều tỏ vẻ đắc ý.

Tuy nhiên, giây tiếp theo Dương Thanh lại nói: “Tôi vốn là thần, đâu cần thiết phải xưng Vương?”.

Chương 812: 812: Đánh Lén

Tôi vốn là Thần, sao còn phải xưng Vương?
Câu nói ngông cuồng này khiến đám người Hàn Khiếu Thiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.
Trong số những người có mặt chỉ có Hàn Khiếu Thiên biết rõ thân phận của Dương Thanh mới hiểu được ý tứ thực sự.
Dương Thanh vốn được coi là Chiến thần của biên giới phía Bắc.

Một Vương tử nho nhỏ ở Yến Đô sao có thể hấp dẫn được cậu ấy?
"Ranh con, tôi khá coi trọng cậu vì khi tôi chưa ra mặt, cậu có thể liên hợp được nhiều gia tộc Yến Đô như vậy, chứng tỏ năng lực không tệ".
Long Đằng cười lạnh nói: "Hóa ra cậu chỉ là một thằng nhóc con ngông cuồng chưa trải sự đời, giết đi cũng chẳng sao".
Tôn Húc từng chứng kiến thực lực khủng bố của Dương Thanh, nhỏ giọng nói với Long Đằng: "Ông chủ Long, võ công của thằng nhóc này rất mạnh".
"Mạnh thì đã sao? Chỉ dựa vào nhà họ Hoàng cậu ta có thể làm được trò trống gì?"
Vũ Văn Bân cười lạnh nói.
Đương nhiên anh ta biết Dương Thanh giỏi võ, dù được cao thủ hàng đầu của Vương tộc họ Tào che chở nhưng anh ta vẫn suýt bị Dương Thanh giết hai lần.
Sau này, Dương Thanh ép gia tộc Vũ Văn nâng đỡ Vương Thành làm người thừa kế, anh ta mới mất hết tất cả.
Bây giờ ngoại trừ nhà họ Hoàng, bảy gia tộc đứng đầu Yến Đô còn lại đều đã đứng chung một chiến tuyến, sao anh ta có thể bỏ lỡ cơ hội giẫm chết Dương Thanh?
Còn nhà họ Trần và nhà họ Hàn với anh ta chỉ là gia tộc nhỏ, không đáng quan tâm.
Tôn Húc cũng từng chịu thua thiệt bởi Dương Thanh.

Nếu ông ta không cúi đầu xin tha, chỉ e đã chết từ lâu rồi.
Dương Thanh rơi vào tình cảnh hiện giờ, ông ta cũng muốn giẫm vài cái, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thanh, cậu ỷ

mình giỏi võ làm loạn Yến Đô, tội đáng chết!”
“Không sai, hôm nay chính là ngày chết của mày!”
Đám người tranh nhau chỉ trích Dương Thanh, chỉ sợ Long Đằng không nhìn thấy.
Dương Thanh vẫn không hề e sợ, bình tĩnh lên tiếng: “Nói nhảm nhiều quá.

Có thủ đoạn gì lấy ra hết đi!”
“Cậu đã vội vàng đi đầu thai tới vậy, tôi sẽ cho cậu toại nguyện!”
Ánh mắt Long Đằng tràn ngập lạnh lẽo.

Lão ta vung tay lên, một ông già mặc sườn xám nam đứng sau chậm rãi bước ra.
“Trẻ tuổi ngông cuồng cũng được, nhưng nếu quá khích sẽ là tự đâm đầu vào chỗ chết!”
Khi cách Dương Thanh bốn, năm mét, lão ta dừng bước, chắp tay sau lưng ra vẻ kẻ cả nói.
“Triệu Vô Địch!”
Hoàng Chính hoảng sợ nói nhỏ với Dương Thanh: “Cậu Thanh, ông ta chính là một trong hai cao thủ mạnh nhất bên người Long Đằng, thực lực rất khủng bố!”
“Ông già mặc sườn xám nam còn lại sau lưng Long Đằng tên là Triệu Vô Song.

Hai người họ là anh em ruột, còn là anh em kết nghĩa với Long Đằng”.
“Toàn bộ những gì Long Đằng có được đều nhờ vào hai anh em họ Triệu và bản thân ông ta cũng là cao thủ võ thuật”.
“Ngoài ra, Long Đằng cũng có thân phận rất đặc biệt, là người nhà họ Long, một trong năm Hoàng tộc của Chiêu Châu”.
Hoàng Chính nói hết mọi chuyện mình biết cho Dương Thanh.
Sau khi biết Long Đằng là người của Hoàng tộc, sắc mặt Dương Thanh trở nên nghiêm túc hơn hẳn.
Khó trách mấy gia tộc kia thấy Long Đằng xuất hiện đều kéo nhau phủi sạch quan hệ với anh, quay sang lấy lòng lão ta.
Thì ra là vì Hoàng tộc sau lưng Long Đằng!
“Cậu không xứng để tôi ra tay, biết điều tự sát đi!”
Triệu Vô Địch ngạo nghễ nói.
Lão ta đứng chắp tay sau lưng, phách lối không ai bằng.

Dường như lão ta muốn lấy mạng Dương Thanh dễ như trở bàn tay.

Dương Thanh không thèm để ý tới, chỉ nhìn chằm chằm Long Đằng.
“Ông chủ Long thực sự muốn giết tôi sao?”
Dương Thanh hỏi lại lần nữa.
Anh vẫn biết không nên trở mặt thành thù với Hoàng tộc họ Long.
Chỉ là anh không muốn kiếm chuyện, Long Đằng lại không chịu bỏ qua cho anh.
“Cậu tự sát đi! Tôi sẽ cho cậu chết toàn thây!”
Long Đằng thản nhiên nói, giống như Dương Thanh chỉ là sâu kiến lão ta có thể tùy ý giẫm đạp.
“Được! Ông chủ Long đã kiên quyết đòi mạng tôi, nếu tôi còn muốn giữ thể diện cho Hoàng tộc họ Long đúng là tự rước lấy nhục”.
Dương Thanh bỗng nhiên nói.
Nghe anh nhắc tới Hoàng tộc họ Long, sắc mặt Long Đằng cứng đờ, trong mắt còn hiện lên sát khí.
Tuy lão ta là người của Hoàng tộc họ Long nhưng lại bị đuổi khỏi gia tộc, không muốn nghe thấy bất kỳ ai nhắc tới thân phận của mình.
Dù sao đó cũng là chuyện xấu lão ta không muốn nghĩ lại.
Có thể nói bốn chữ Hoàng tộc họ Long chính là vảy ngược của lão ta.
Các chủ gia tộc biết chuyện đều trào phúng nhìn Dương Thanh.
“Vô Địch, ra tay đi!”
Long Đằng hùng hổ ra lệnh.
Ngay sau đó Triệu Vô Địch đột nhiên biến mất khiến mọi người giật mình kinh hãi.
“Ranh con chết đi!”
Đến khi mọi người lấy lại tinh thần, Triệu Vô Địch đã xuất hiện trước mặt Dương Thanh, tung đòn vào đầu anh.
Muốn một đòn lấy mạng anh.
Trong mắt Vũ Văn Bân tràn đầy kích động như đã thấy Triệu Vô Địch đánh vỡ đầu Dương Thanh.

Tôn Húc vẫn luôn bất an chờ mong thấy cảnh tượng Dương Thanh bị đánh chết.
Dương Thanh đã gây cho ông ta bóng ma tâm lý quá lớn, chỉ khi anh chết đi mới có thể xóa bỏ.
“Bốp!”
Tiếng tát chói tai chợt vang lên.
Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, Triệu Vô Địch đã bị Dương Thanh tát bay ra ngoài.
“Ông xứng với cái tên Vô Địch này sao?”
Dương Thanh thu tay về, châm chọc hỏi.
Con ngươi Long Đằng lập tức co rút lại!
Triệu Vô Địch lại lao lên lần nữa.

Quả thật vừa rồi lão ta chưa dùng hết sức, tốc độ lần này nhanh hơn nhiều.
Đám người xung quanh chưa kịp phản ứng, Triệu Vô Địch đã nhảy lên cao giơ chân đá vào đầu Dương Thanh.
Anh vẫn đứng im tại chỗ, hời hợt vung nắm đấm.
“Bịch!”
Cơ thể của Triệu Vô Địch bật ra xa mười mấy mét rồi nặng nề ngã xuống đất, phun ra máu tươi..

Chương 813: 813: Đánh Ông Phục Chưa

Xung quanh lặng ngắt như tờ!
Tất cả mọi người đều trợn tòn mắt, khó tin nhìn Triệu Vô Địch bị một đòn của Dương Thanh đánh bay mười mấy mét.
Nếu không, sao một cao thủ mạnh như Triệu Vô Địch có thể bị Dương Thanh đánh bay chỉ với một đòn được?
"Đánh lén! Đồ hèn hạ vô liêm sỉ!"
Bỗng có người tức giận gào lên.
"Mày chính là thứ rác rưởi của giới võ thuật Chiêu Châu!"
Long Đằng cũng cả giận nói: "Không sai, bọn tao phải xin Hiệp hội Võ thuật truy sát mày!"
"Loại người hèn hạ như mày nên cút khỏi Chiêu Châu!"
Vũ Văn Bân và Tôn Húc cũng rống lên.
Đám người Hàn Khiếu Thiên tức hộc máu.

Rõ ràng Dương Thanh vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ Triệu Vô Địch tới đánh.

Lão ta liên tục bại trận hai lần lại đổ thừa anh đánh lén.
Vũ Văn Bân đề nghị Long Đằng: "Ông hãy phái cả hai cao thủ Triệu Vô Địch và Triệu Vô Song ra đánh nhanh thắng nhanh đi!"
"Không sai, ông chủ Long không cần giữ tinh thần võ đạo với loại người bỉ ổi này.

Cậu ta đã muốn chết, chúng ta cứ cho cậu ta toại nguyện".
Đám người tỏ vẻ muốn trừ hại cho giới võ thuật, hùng hổ như muốn xông lên đánh chết Dương Thanh.
"Tao cho mày cơ hội, tự mày không biết trân trọng".
"Người Yến Đô đều muốn giết mày.

Mày đã không giữ tinh thần võ thuật, tao chỉ có thể cho Vô Địch và Vô Song liên thủ giết mày!"
Hàn Khiếu Thiên cũng không nhịn được, giận dữ mắng: "Lão già chết tiệt không biết xấu hổ, đánh không lại liền lấy cớ bị đánh lén.

Ông nghĩ chúng tôi đều mù hết à?"
Đến cả Hồng Hưng mới theo Dương Thanh chưa lâu cũng mỉa

mai: “Người nhà họ Long đúng là không biết xấu hổ.

Đánh không lại đổ cho cậu Thanh đánh lén.

Nếu đánh thắng lại nói cậu Thanh tài nghệ không bằng người”.
Hoàng Chính cũng cười lạnh: “Lão chó già Long Đằng vừa nói một câu rất hay, trước thực lực tuyệt đối, mánh khóe gì cũng vô dụng! Tôi tin cậu Thanh sẽ nhanh chóng vả mặt lão ta”.
“Các người muốn chết đúng không?”
“Vô Địch! Vô Song! Giết chúng nó cho tôi!”
Triệu Vô Song và Triệu Vô Địch liếc nhìn nhau, trong mắt tràn ngập sát khí, đồng thời biến mất tại chỗ.
Một giây sau, hai người xuất hiện ở hai bên người Dương Thanh.
“Bịch!”
“Bịch!”
Ngay sau đó, hai bóng người bay tới dưới chân Long Đằng như quả bóng.
Vèo!
“Bịch!”
Dương Thanh giơ chân đá bay Triệu Vô Địch vốn đã bị thương nặng.
Ngay sau đó, anh giẫm lên đầu gối Triệu Vô Song, nghiền nát đầu gối lão ta trong nháy mắt.
“Á…”
“Ông nói tôi đánh lén sao?”
Dương Thanh giẫm nát đầu gối Triệu Vô Song rồi lại giẫm lên đầu lão ta, châm chọc nói: “Thế còn bây giờ thì sao?”
Nếu bây giờ còn ai nghĩ Dương Thanh đánh lén Triệu Vô Địch thì đúng là ngu xuẩn.
Một lần đánh lén còn hiểu được, chẳng lẽ còn có thể đánh lén lần thứ hai? Lần thứ ba? Thậm chí là lần thứ tư?
Lúc này, sắc mặt của Vũ Văn Bân, Tôn Húc và Tống Thanh Sơn đều tái mét.

Bọn họ biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ anh lại mạnh đến mức này, đến cả hai cao thủ mạnh nhất bên người Long Đằng cũng không chịu nổi một đòn.
Mấy chủ gia tộc đứng về phe Long Đằng chỉ cảm thấy sợ hãi

và hối hận tột cùng.
“Dương Thanh, tao không thể không thừa nhận tao đã coi thường mày.

Nhưng nếu chỉ đánh bại Vô Song và Vô Địch mà mày đã tự cho mình lợi hại thì chỉ là ếch ngồi đáy giếng”.
Đám người Tôn Húc đang sợ hãi thấy Long Đằng ngang ngược như vậy lập tức tự tin trở lại.
“Dương Thanh, mày không biết thân phận của ông chủ Long cao quý thế nào đâu.

Biết điều mau quỳ xuống xin tha đi!”
“Nếu mày còn muốn được chết toàn thây, tự kết liễu đi! Để ông chủ Long ra tay giết mày quá ô uế!”
Đám người Vũ Văn Bân lại kêu gào ầm ĩ, đúng là đám tôm tép nhãi nhép.
“Ranh con, tao cho mày một phút, mau quỳ xuống cầu xin tao đi.

Nếu không…”
“Bốp!”
“Mày dám đánh tao sao?”
Long Đằng trợn trừng mắt khó tin hỏi.
Vũ Văn Bân chỉ thẳng vào mặt Dương Thanh quát tháo.
“Ha ha! Đánh hay lắm! Đánh hay lắm!”
“Bốp!”
Dương Thanh lại tát Long Đằng thêm một cái, cười nói: “Xin lỗi ông chủ Long! Vô cùng xin lỗi ông! Tôi sơ ý đánh lén ông rồi!”
Mặc dù lão ta đã bị đuổi khỏi Hoàng tộc họ Long nhưng thân phận này đã đủ để lão tao được người người tôn kính.

Bây giờ lại bị một thằng ranh con hơn hai mươi tuổi tát vào mặt, không khỏi nổi trận lôi đình.
Dương Thanh lại tát thêm cái nữa, cười nói: “Ông chủ Long đã có lời, tôi chỉ có thể cung kính làm theo!”
“Không ngờ ông chủ Long già vậy rồi mà còn có đam mê bị đánh!”
“Bốp bốp bốp!”
Mồm miệng Long Đằng đầy máu.

Lão ta đã bảy mươi tuổi, bị Dương Thanh tát mấy cái, mấy cái răng còn lại cũng rụng sạch.
“Không biết ông chủ Long có sướng không? Nếu không tôi sẽ đánh thêm mấy cái miễn phí”.
“Mẹ nó! Tao phải giết mày! Tao phải giết thằng ranh con này!”
Long Đằng nổi giận gầm lên, tung đấm đánh vào đầu Dương Thanh.
Nhưng lão ta còn chưa chạm được vào người Dương Thanh đã bị anh đá bay.
Dương Thanh bước tới giẫm lên ngực lão ta, ánh mắt lạnh tanh tràn đầy sát khí.
Đến tận lúc này, lão ta mới ý thức được mình đã chọc phải người đáng sợ thế nào.
“Tôi đánh anh em kết nghĩa của ông!”
“Còn giẫm đạp ông dưới chân!”
“Bây giờ ông phục chưa?”
Nói xong một câu, Dương Thanh lại dồn sức vào chân..

Chương 814: 814: Ai Dám Động Vào Cậu Thanh

Không ai ngờ được Dương Thanh lại dám đánh Long Đằng. Nhìn thấy Long Đằng bị anh giẫm đạp dưới chân, chủ các gia tộc phe lão ta có cảm giác như đang nằm mơ.
Bản thân lão ta chính là cao thủ đứng đầu tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, vậy mà giờ đây lại không hề có sức phản kháng.
Long Đằng trợn trừng mắt, giận dữ hét: "Mày biết tao là ai không? Mày đánh tao chính là đánh vào mặt Hoàng tộc họ Long".
"Tao ra lệnh cho mày lập tức thả tao ra, quỳ xuống xin tao tha thứ".
Lần đầu tiên Dương Thanh thấy có người kiêu căng như vậy, rõ ràng đã bị anh giẫm đạp dưới chân nhưng giọng điệu lại như anh mới là người bị giẫm.
Dương Thanh hơi nheo mắt lại: "Vậy thì đừng trách tôi ức hiếp người già".
"Ranh con, mày định làm gì?"
Đám người theo phe Long Đằng đều hốt hoảng, nhất là khi tận mắt chứng kiến Dương Thanh tát Long Đằng, giẫm đạp ông ta trước mặt bao người.
Bọn họ cứ tưởng Long Đằng xuất hiện là có thể dễ dàng giải quyết Dương Thanh.

Nào ngờ đến cả lão ta cũng không làm gì được.

"Dương Thanh, mày sỉ nhục ông chủ Long như vậy đúng là chán sống rồi!"
Hai mắt Vũ Văn Bân lóe lên, cả giận chỉ vào Dương Thanh: "Ông chủ Long là người của Hoàng tộc họ Long.

Mày mà làm gì ông ấy, Hoàng tộc họ Long sẽ không bỏ qua cho mày đâu".
"Nếu không nhờ gia tộc Vũ Văn thương hại giao lại tập đoàn Nhạn Thanh cho nó, có lẽ hiện giờ nó vẫn đang ở rể một gia tộc thấp kém ở Giang Hải!"
"Nó đánh ông chính là tội đáng muôn chết, không thể tha thứ.

Ông mau gọi cao thủ trong bóng tối ra giết nó đi!”
Anh tưởng Vũ Văn Bân đã bị dọa sợ mất mật, lại mất vị trí người thừa kế gia tộc Vũ Văn nên sẽ không dám khiêu khích mình nữa.
Không ngờ đến tận bây giờ anh ta vẫn tìm cách hại anh.
Tôn Húc đảo mắt một vòng, cũng lên tiếng: “Cậu ấy nói thật đấy.

Tám gia tộc chúng tôi đều biết Dương Thanh là con rơi của gia tộc Vũ Văn, chẳng có thân phận gì, chỉ giỏi võ thôi”.
“Đúng đó, cậu ta chỉ là đứa con rơi bị gia tộc Vũ Văn xua đuổi mười mấy năm về trước thôi.

Ngoài võ công cậu ta chẳng còn gì”.
“Ông chủ Long giết cậu ta đi!”
Đám người Tống Thanh Sơn cũng nhao nhao mở miệng khuyên nhủ.
Hoàng Chính đứng bật dậy, giận dữ nói: “Cậu Thanh còn có nhà họ Hoàng chúng tôi!”
“Cả nhà họ Trần chúng tôi!”
“Đừng quên còn có nhà họ Quan!”
“Nhà họ Hồng nữa!”
Dương Thanh dễ dàng đánh bại hai cao thủ mạnh nhất nhà họ Long khiến bọn họ đều vững tin vào anh.

Bọn họ biết hôm nay là một trận đánh cược.

Cược thắng, sau này bọn họ làm chủ Yến Đô.

Cược thua sẽ phải rời đi, thậm chí còn mất mạng.
“Trừ nhà họ Hoàng còn có chút thực lực, mấy nhà còn lại là cái thá gì?”
Vũ Văn Bân cười lạnh một tiếng: “Liên minh của bảy trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô sẽ sợ đám ô hợp các người sao?”
Dương Thanh bỗng nở nụ cười âm trầm.
Vũ Văn Bân sợ run người, nghĩ tới bên cạnh còn các gia tộc khác mới mạnh miệng nói tiếp: “Sao hả? Nói các người là đám ô hợp còn không chịu thừa nhận à?”
Dương Thanh cười híp mắt nói: “Tôi rất muốn hỏi các người, rốt cuộc ai mới là đám ô hợp?”

Vũ Văn Bân nghẹn họng, thẹn quá hóa giận nói: “Mày cứ hống hách đi, ông chủ Long sẽ không tha cho mày đâu.

Đắc tội Hoàng tộc đúng là tự tìm chết!”
“Ông chủ Long nói xem, nếu tôi giết ông, bọn họ có trả thù cho ông không?”
Ông ta ra lệnh cho bảy gia tộc bên phe mình: “Các người lập tức giết chết thằng ranh này cho tôi.

Nếu không sau này các người sẽ là kẻ thù của nhà họ Long!”
Không ai nghĩ tới Dương Thanh sẽ thả Long Đằng.
Bây giờ chỉ có thể trông chờ vào gia tộc khác.
Nhưng thực lực Dương Thanh vừa thể hiện đã khiến tất cả kinh sợ.
Người của bảy gia tộc kia ngơ ngác nhìn nhau, không ai chịu đứng ra đối phó Dương Thanh.
Trái lại bên phía Dương Thanh, Hoàng Chính dẫn đầu hơn trăm cao thủ kề vai sát cánh bên anh.
“Ai dám động đến cậu Thanh, nhà họ Hoàng đập chết kẻ đó!”
Hoàng Chính đứng chắn trước người Dương Thanh, căm tức nhìn đám người Long Đằng lớn tiếng hét.
“Ai dám động đến cậu Thanh, nhà họ Quan cũng sẽ không buông tha!”
“Ai dám động đến cậu Thanh, nhà họ Hàn sẽ đấu lại đến hơi thở cuối cùng!”
Nhưng mấy gia tộc kém xa bảy gia tộc bên phe Long Đằng liên thủ lại dọa bảy gia tộc bọn họ sợ hãi..

Chương 815: 815: Anh Em Của Tôi

“Ông chủ Long thấy chưa? Đây chính là các gia tộc ông muốn che chở đấy.

Bọn họ chỉ muốn lợi dụng ông, không ai chịu xông pha chiến đấu vì ông”.
Dương Thanh cười híp mắt nhìn Long Đằng: “Đám vô ơn này có đáng để ông đối đầu chúng tôi không?”
Vũ Văn Bân nghiến răng nghiến lợi nói: “Dương Thanh cố ý đấy.

Nó ỷ có võ biết trong chúng tôi không có ai đánh lại được nên mới khiêu khích ông”.
“Phải đó, ông chủ Long mau gọi cao thủ nhà họ Long tới đối phó cậu ta đi.

Đừng mắc mưu cậu ta”.
Chủ của bảy gia tộc thi nhau thuyết phục.
“Chẳng phải là đang cố ý khiêu khích quan hệ giữa chúng ta sao?”
“Rõ ràng bọn họ đang cố ý lừa ông chủ Long đối phó tôi, sau đó mượn tay tôi tiêu diệt vài cao thủ nhà họ Long”.
“Bọn họ cứ nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ chúng ta đều bị tổn thất mới liên thủ tấn công”.
Nghe Dương Thanh nói vậy, Long Đằng ngày càng tức giận.

Đám người Vũ Văn Bân hốt hoảng sốt ruột.
Bởi vì đúng là có khả năng này.
“Ông chủ Long đừng nghe thằng ranh kia nói nhăng nói cuội! Cậu ta đang cố tình chia rẽ chúng ta đấy!”
“Ông chủ Tôn nghĩ tôi đang chia rẽ các người, sao các ông không đấu với tôi trước?”
Dương Thanh khoanh tay trước ngực, cười híp mắt nói.
Cả Triệu Vô Song và Triệu Vô Địch đều bị Dương Thanh dễ dàng đánh bại.

Nhà họ Tôn còn ai có thể đánh lại anh?
“Sao hả? Ông chủ Tôn sợ à?”
Tôn Húc liên tục phản bội khiến Dương Thanh muốn giết ông

ta.
“Tôi thấy cậu ta nói không sai.

Nhà họ Tôn các cậu lên trước đi”.
Tôn Húc bất lực nói: “Ông chủ Long, không phải tôi không muốn ra tay mà nhà họ Tôn thực sự không phải đối thủ của cậu ta!”
“Chỉ người nhà họ Long mới đánh lại được Dương Thanh!”
Long Đằng tát mạnh vào mặt Tôn Húc, giận dữ hét lên: “Cậu muốn nhà họ Long làm kẻ chết thay hả?”
“Tôi nói cho cậu biết nhà họ Tôn không chịu ra tay thì đừng trách!”
Tôn Húc sắp khóc đến nơi.

Hiện giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, dù là Long Đằng hay Dương Thanh, ông ta đều không đắc tội nổi.
“Ông chủ Long, nhà họ Tôn thật sự đánh không lại.

Xin ông tha cho chúng tôi, phái cao thủ nhà họ Long tới đi!”
“Bốp!”
Long Đằng lại tát thêm cái nữa: “Loại sâu mọt như cậu cũng dám lợi dụng nhà họ Long sao?”
“Người nhà họ Tôn đông như vậy mà không dám động tới một thằng nhóc, cậu còn dám nói mình thuộc tám gia tộc đứng đầu Yến Đô?”
Long Đằng tiếp tục vung tay lên tát.

“Gia tộc Vũ Văn lên đối phó cậu ta đi!”
Long Đằng bỗng nhìn sang Vũ Văn Bân, lạnh giọng nói.
“Bốp!”
Anh ta chưa nói hết câu đã bị Long Đằng vả mặt: “Tôi bảo các người đối phó cậu ta, không phải bảo các người đề nghị với tôi!”
Vũ Văn Bân vừa mới mở mồm ra đã bị ăn vả tiếp.

Long Đằng quát: “Nhưng nhị cái gì? Nói mau, gia tộc Vũ Văn các người có định đối phó Dương Thanh không?”
Vũ Văn bân còn định mượn sức nhà họ Long giải quyết Dương Thanh hoàn toàn tuyệt vọng.
Gia tộc Vũ Văn có ai đấu lại được Dương Thanh?
Nhưng anh ta cũng không dám đắc tội Long Đằng, chỉ có thể

ngậm miệng.
Long Đằng lại nhìn về nhà họ Tống: “Các người đối phó Dương Thanh đi!”
Tống Thanh Sơn lập tức cúi đầu, không dám lên tiếng.
Long Đằng tát bay lão ta, giận dữ quát: “Vô dụng!”
“Nhà họ Lâm!”
“Nhà họ Diệp!”
Mỗi lần Long Đằng gọi tên một gia tộc, chủ gia tộc đó đều cuống quít cúi đầu, không dám nói lời nào.
Long Đằng cả giận rống lên: “Các người đều là một lũ vô dụng!”
“Các người thực sự coi tôi là đồ ngu à?”
“Muốn lợi dụng tôi giúp các người dọn chướng ngại vật sao? To gan quá nhỉ?”
“Tôi tuyên bố từ hôm nay trở đi, nhà họ Long liên thủ với cậu Thanh tuyên chiến với các người!”

“Không biết cậu Thanh có đồng ý hợp tác với nhà họ Long hay không?”
Vừa rồi Long Đằng còn hống hách đòi lấy mạng Dương Thanh, bây giờ lại đi tới khiêm tốn hỏi.
“Xong đời rồi!”
Tôn Húc chỉ cảm thấy sống lưng rét lạnh, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống.
Chủ các gia tộc còn lại cũng chết sững người.
Dương Thanh cong môi cười đáp: “Ông chủ Long đã muốn liên thủ với tôi, tôi nhất định sẽ không làm ông thất vọng!”
Long Đằng cười lớn nói: “Anh lớn hơn em vài tuổi, để anh làm anh.

Sau này em chính là em trai tôi!”
“Ha ha, được, sau này anh chính là anh của em!”
Dương Thanh cũng cười đáp, dường như rất vui vẻ.
Một ông già bảy mươi tuổi kết nghĩa anh em với một người chưa tới ba mươi.

Đúng là quá hoang đường!.

Chương 816: 816: Không Hề Đơn Giản

“Đám khốn nạn các người dám động vào em trai tôi, sau này các người chính là kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Long!”
Long Đằng nổi giận nói.
Tôn Húc vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Cậu ta chỉ là một thằng ở rể có chút võ công, không xứng làm anh em với ông!”
Lúc Long Đằng bị Dương Thanh giẫm đạp dưới chân, ông ta tin chắc hôm nay anh sẽ phải chết.
Nào ngờ sau đó Long Đằng lại kết nghĩa anh em với Dương Thanh, còn quay sang đối phó bọn họ.
“Bịch!”
“Trước khi mặt trời lặn phải bồi thường cho em trai tôi mười tỷ, sau đó giao nộp trang viên nhà họ Tôn.

Nếu không đêm nay tôi sẽ dẫn người tới diệt nhà họ Tôn!”
Tôn Húc bị đạp bay ngẩn người.
“Tôi đồng ý bồi thường.

Tôi sẽ bồi thường cậu Thanh hai mươi tỷ, ba mươi tỷ cũng được! Chỉ cần ông cho nhà họ Tôn tồn tại”.
Tôn Húc thật sự hoảng hồn.

Bồi thường không đáng sợ, đáng sợ nhất là bị đuổi khỏi Yến Đô.
“Cậu còn dám nói thêm một câu, tôi thiến cậu đấy!”

Long Đằng lườm ông ta, mặt đằng đằng sát khí.
Long Đằng nói muốn diệt nhà họ Tôn, nhà họ Tôn thật sự không còn đường sống.
Mấy gia tộc khác đều kinh hãi không dám nói xấu Dương Thanh, sợ bị Long Đằng chèn ép.
Long Đằng uy hiếp nhìn các gia tộc khác.
“Ông chủ Long, mười tỷ nhiều quá thì phải?”
“Nhà họ Tống bồi thường hai mươi tỷ!”
Long Đằng bá đạo nói: “Ông còn dám nói thêm một chữ không, tôi sẽ tăng lên gấp đôi!”
Các gia tộc khác thấy thế, không ai dám từ chối.

“Em trai thấy anh xử lý như vậy có hài lòng không?”
“Em rất hài lòng, cảm ơn anh đã ra mặt giúp em!”, Dương Thanh cười đáp.
“Ha ha, em trai hài lòng là được!”
Đám người như được tha bổng vội vàng rời đi.
“Dương Thanh, chuyện giải quyết xong rồi, anh phải về đây.

Ngày khác chúng ta gặp lại!”
“Được, anh đi thong thả!”
Dương Thanh vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.
“Cậu Thanh, tốt quá rồi.

Không ngờ Long Đằng lại nhận cậu làm em trai.

Sau này không còn ai ở Yến Đô dám đối đầu chúng ta nữa!” Hoàng Chính kích động nói.
Hoàng Chính sững sờ hỏi: “Chẳng lẽ không phải sao?”
“Long Đằng đang tự bảo vệ mình thôi!”
“Đến cả Triệu Vô Địch và Triệu Vô Song liên thủ cũng không đánh lại được cậu Thanh, ông ta có thể làm gì?”
“Bề ngoài ông ta nhiệt tình kết nghĩa anh em với cậu Dương, thực ra đây là cách thoát thân của ông ta”.
Dương Thanh không ngờ Hồng Hưng có thể nhìn ra được điều này.
Hành động của Long Đằng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bị Dương Thanh đánh còn chủ động cúi đầu nhận anh em với anh chỉ để thoát thân.
Hoàng Chính kinh ngạc nói: “Dù sao Long Đằng cũng là chủ nhà họ Long trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô”.
“ Có lẽ bây giờ ông ta đã bắt đầu nghĩ cách đối phó cậu Thanh rồi”.
Hồng Hưng nói: “Với sự hiểu biết của tôi, Long Đằng rất linh hoạt.

Chỉ cần giữ mạng, bảo ông ta quỳ xuống dập đầu cũng được”.
“Kẻ lỗ mãng không đáng sợ, loại người nhẫn nhịn giỏi như vậy mới đáng sợ”.
Long Đằng híp mắt nói: “Đến cả Hoàng tộc và Vương tộc cũng không dám xưng Vương ở Yến Đô.

Một thằng nhóc con làm thế nào được? Yên tâm, chúng ta không giải quyết ắt có người khác giải quyết cậu ta”.
“Tung tin Yến Đô sắp có người xưng Vương đi!”.

Chương 817: 817: Thay Người Quản Lý

Xế chiều hôm đó, Dương Thanh đang ở văn phòng trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, các gia tộc đứng đầu Yến Đô ngoại trừ nhà họ Hoàng và nhà họ Tôn thi nhau tìm đến.
"Chủ tịch, trừ nhà họ Hoàng và nhà họ Tôn, các gia tộc khác đều chuyển khoản cho tập đoàn mười tỷ!"
Chuyện ở khách sạn Đế Đô không được truyền ra ngoài, Lạc Bân cũng không biết gì.
Anh cau mày hỏi: "Nhà họ Tôn chưa chuyển khoản sao?"
Nhà họ Hoàng đứng về phía anh ngay từ đầu đương nhiên không phải bồi thường.

Nhưng Long Đằng đã nói nhà họ Tôn phải bồi thường hai mươi tỷ.
Tôn Húc vốn nhát gan sợ phiền phức, không thể không nghe lời.
Lạc Bân đáp.

Dương Thanh im lặng một lúc, ánh mắt lạnh hẳn xuống: "Xem ra nhà họ Tôn tìm được chỗ dựa mới rồi".
Phần lớn sản nghiệp của nhà họ Tôn đều ở Yến Đô, muốn di dời hết phải mất một khoảng thời gian dài.
Vậy nên Tôn Húc không thể không bồi thường.
"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao sáu trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều gửi cho tập đoàn chúng ta mười tỷ?"
Lạc Bân vẫn chưa hết kinh ngạc.

Tài khoản tập đoàn đột nhiên nhiều hơn sáu mươi tỷ, đây là một khoản tiền khổng lồ.
Lạc Bân nghe vậy sợ ngây người.

Dương Thanh nói số tiền khổng lồ ấy là tiền bồi thường.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh reo lên, là số lạ.
Giọng nói của Long Đằng.

Dương Thanh cười đáp: "Anh đấy à! Anh nói gì vậy, chúng ta là anh em, thất vọng cái gì chứ?"

“Em trai nói đúng, nhưng mà quả thật là do anh không giúp em tốt, nhất định phải giải thích rõ ràng với em”.
“Chắc em biết sau lưng club Hoàng Kim chính là Vương tộc họ Tào.

Tuy anh là người Hoàng tộc họ Long nhưng đã bị đuổi đi, không thể sánh bằng dòng chính Vương tộc”.
“Tào Huy sợ chuyện này lộ ra sẽ bị nhà họ Tào trừng phạt nên không dám báo cáo”.
“Nhưng ba ngày trước, không biết làm thế nào mà nhà họ Tào biết được, nghe nói rất tức giận, lập tức phái người của nhánh ba tới Yến Đô.

Còn Tào Huy chắc là bị gọi về chịu phạt rồi”..

Chương 818: 818: Phải Tính Thêm Lãi

Dương Thanh nhíu chặt mày.

Long Đằng không biết người thắng mười tỷ của club Hoàng Kim chính là anh.

Vì chuyện này, Tào Huy bị gia tộc trừng phạt, còn phái người khác tới Yến Đô.

Chỉ e club Hoàng Kim đã nhằm vào anh từ trước.

Club Hoàng Kim có Vương tộc họ Tào chống lưng, bị bọn họ để mắt tới không phải chuyện tốt.
"Không biết người thắng mười tỷ của club Hoàng Kim là ai nhỉ? Mười tỷ đấy!"
Long Đằng cảm thán: "Nhưng chỉ sợ lần này người kia gặp xui xẻo rồi.

Thắng tiền của Vương tộc chính là đánh vào mặt bọn họ".

"Nghe nói Tào Trí rất độc ác, làm việc ngang ngược".

"Em phải cẩn thận đấy.

Bây giờ nhà họ Tôn đi theo Tào Trí, hai mươi tỷ kia coi như mất rồi.

Em cũng đừng nhớ mong nữa".
"Chúng ta không đấu lại được người có khả năng trở thành chủ của Vương tộc đâu".

Dương Thanh đã hiểu kha khá về người phụ trách club Hoàng Kim, cười nói: "Anh yên tâm, em biết chừng mực!"
"Có chừng mực là được.

Nếu gặp phải rắc rối nhớ gọi cho anh.

Anh nhất định sẽ giúp em!"
Long Đằng hứa hẹn.

"Được, nếu cần em sẽ gọi cho anh!"
Dương Thanh cười nói.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh sa sầm mặt.

Anh không phải kẻ ngu.

Bề ngoài Long Đằng gọi tới để giải thích nhà họ Tôn muốn quỵt nợ nhưng thực chất là truyền tin club Hoàng Kim đổi chủ cho anh.

Nếu là người của gia tộc khác có thể không biết người thắng mười tỷ của club Hoàng Kim là anh, nhưng Long Đằng chắc chắn sẽ biết.

Ngoài miệng Long Đằng khuyên anh đừng đối đầu với nhà họ Tào nhưng kỳ thực là đang cố tình khích bác anh.

Dương Thanh chờ Tôn Húc nói dứt lời mới hỏi.

Tôn Húc cười đáp: “Nói xong rồi, cậu Thanh còn gì muốn nói không?”
“Ông chủ Long bảo trước khi mặt trời lặn ông phải bồi thường cho tôi hai mươi tỷ, chỉ còn khoảng mười phút nữa thôi”.

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Trước khi mặt trời lặn, nếu tôi chưa nhận được hai mươi tỷ chỉ đành tự mình tới tìm ông chủ Tôn đòi tiền”.

“Nhưng mà quá hạn phải tính thêm lãi đấy”.

Dứt lời, Dương Thanh không thèm đợi Tôn Húc lên tiếng đã cúp máy.

- ————.

Chương 819: 819: Gọi Về Trong Đêm

Dương Thanh dứt khoát cúp máy.

Lạc Bân chứng kiến không khỏi khiếp sợ.

Ông ta biết Dương Thanh rất mạnh, cũng rất giàu, tiện tay lấy một tấm thẻ đen của ngân hàng Thế Giới cũng có được hạn mức chục tỷ.

Nhưng ông ta không ngờ Dương Thanh nói chuyện với chủ nhà họ Tôn không thèm nể mặt, vừa gọi đã đòi đối phương trả hai mươi tỷ tiền bồi thường.

Dường như Dương Thanh định đi tìm Tôn Húc nếu ông ta không gửi hai mươi tỷ cho tập đoàn Nhạn Thanh trong vòng mười phút trước khi mặt trời lặn.
Nghĩ vậy, Lạc Bân cảm thấy lòng mình căng thẳng.

"Chủ tịch, nếu ông chủ Tôn vẫn không chịu chuyển khoản hai mươi tỷ, cậu thực sự sẽ đi tìm ông ta sao?"
Lạc Bân không nhịn được dè dặt hỏi.

Dương Thanh gật đầu đáp: "Ông cứ quản lý Nhạn Thanh cho tốt, không cần lo chuyện này".
Lạc Bân giật nảy mình, chợt phát hiện hôm nay mình hơi lắm lời.

"Đến lúc mặt trời xuống núi mà Tôn Húc vẫn chưa gửi tiền thì báo lại cho tôi", Dương Thanh nói xong đứng dậy rời đi.

Đến khi bóng lưng của anh khuất hẳn, Lạc Bân mới dám mở miệng thở dốc, lau mồ hôi lạnh trên trán, run rẩy nói: "Chẳng lẽ mấy gia tộc kia gửi mười tỷ cũng là bị chủ tịch ép gửi sao?"
Càng nghĩ Lạc Bân càng thấy sợ hãi.

Tại nhà họ Tôn.

Tôn Húc nghe thấy tiếng máy bận trong điện thoại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ông ta vội vàng gọi điện thoại: "Cậu chủ Tào, tôi cần cậu giúp đỡ!"

Cùng lúc đó ở trang viên nhà họ Long.

Phía Đông trang viên có hai người đứng cạnh một chiếc hồ nhân tạo.

Long Đằng đang cầm dụng cụ đựng thức ăn cho cá, ném từng nắm vào hồ.

“Ào ào!”
Trong hồ nước, một đàn cá chép tranh cướp đồ ăn.

Sau lưng lão ta có một lão già tóc trắng.

Lão ta mặc áo vải màu đen, đứng sau Long Đằng tựa như cái bóng.

“Chủ gia tộc, Dương Thanh đã gọi cho Tôn Húc đòi tiền.

Tôn Húc giận dữ nhờ Tào Trí giúp đỡ.

Tôi đoán Dương Thanh đang trên đường tới nhà họ Tôn rồi”.

Lão già tóc trắng đợi Long Đằng cho cá ăn xong mới lên tiếng.

Long Đằng đặt dụng cụ lên bàn đá, cầm khăn lông ướt lão già kia đưa cho để lau tay, ngồi xuống ghế đá.

“Không có gì bất ngờ!”
Long Đằng đưa mắt nhìn về phương xa, chậm rãi nói.

“Nếu phần thắng của Dương Thanh lớn như vậy, chúng ta ra mặt sẽ càng có khả năng thắng hơn.

Chúng ta có cần ra mặt không?”, Long Chiến lại hỏi.

Long Đằng lắc đầu: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc, cứ im lặng theo dõi đã!”
Dứt lời, lão ta híp mắt nói: “Gọi mười hai tướng của Long Môn về nước trong đêm nay!”
“Vâng!”
Long Chiến vội vàng đáp.

- ————.

Chương 820: 820: Một Mình Xông Vào Nhà Họ Tôn

Cùng lúc đó ở trang viên nhà họ Tôn.

Một chiếc Rolls-Royce phiên bản dài màu đen chậm rãi tiến vào.

Tôn Húc chờ sẵn ở cổng tức tốc chạy lên.

Một người trẻ tuổi bước ra khỏi xe.

"Cậu chủ Tào, cuối cùng cậu cũng tới rồi!"
Tôn Húc khúm núm nói: "Cậu chủ Tào tới thăm là vinh hạnh của nhà họ Tôn, mời cậu vào!"
Người tới chính là Tào Trí, người thừa kế nhánh ba nhà họ Tào.

Tào Trí khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc toàn hàng hiệu, chiếc Rolex đang đeo cũng là bản sưu tập trị giá chục triệu.

Trên gương mặt trẻ tuổi tràn đầy kiêu ngạo.
"Một thằng ranh con cũng giải quyết không xong, ông đúng là đồ ăn hại!"
Tào Trí lạnh lùng nhìn Tôn Húc, xem thường trắng trợn.

Tôn Húc cúi đầu khom lưng nói: "Cậu chủ Tào dạy rất phải.

Cả nhà họ Tôn chúng tôi đều là lũ ăn hại.

Nếu hôm nay cậu chủ Tào không tới, chỉ e nhà họ Tào sẽ bị xóa sổ".

"Đừng phí lời nữa.

Bao giờ thằng nhóc Dương Thanh kia mới xuất hiện?"
Tào Trí lạnh lùng hỏi.

Tôn Húc vội đáp: "Nếu tôi đoán không sai, có lẽ cậu ta đang trên đường rồi.

Chắc chắn trong vòng hai mươi phút nữa cậu ta sẽ tới đây".

"Được, tôi sẽ đợi hai mươi phút!"
Tào Trí hống hách đi thẳng vào trong.

Sau lưng hắn ta là một người trung niên theo sát như hình với bóng, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Tôn Húc không dám tới gần, dường như chỉ cần đến gần một chút sẽ lập tức mất mạng.

“Cậu chủ Tào, tôi đã chuẩn bị sẵn hợp đồng rồi và ký tên rồi, chỉ cần cậu ký vào, toàn bộ nhà họ Tôn đều sẽ thuộc về cậu”.

Tôn Húc cung kính đưa cho Tào Trí một bản hợp đồng.

Tào Trí tiện tay ném hợp đồng cho luật sư của mình.

Luật sư đọc một lượt rồi đưa cho hắn ta: “Cậu chủ Tào, không có vấn đề!”
“Coi như ông biết điều!”
Lúc này Tào Trí mới nở nụ cười: “Từ nay về sau nhà họ Tôn chính là gia tộc phụ thuộc của riêng tôi”.

“Nếu tôi có thể trở thành Tào Vương đời tiếp theo, nhà họ Tôn sẽ lập công đầu!”
Đám vệ sĩ chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay.

Dương Thanh không thèm nhìn bọn họ, chắp tay cất bước đi vào nhà họ Tôn.

“Bị tấn công rồi!’
“Có người xông vào!”
Tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp trang viên rộng lớn.

Vô số vệ sĩ mặc đồng phục vọt ra từ bốn phương tám hướng ngăn cản Dương Thanh.

- ————.

Chương 821: 821: Ngày Càng Yếu Kém

Dương Thanh quá bá đạo khiến đám vệ sĩ kinh hãi.

“Rốt cuộc mày là ai? Dám tự tiện xông vào nhà họ Tôn, muốn chết hả?”
Một người trung niên bước tới, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Xung quanh anh ít nhất cũng phải có hàng trăm cao thủ nhà họ Tôn.
“Gọi Tôn Húc lăn ra đây!”
Dương Thanh lạnh giọng nói.

Câu nói này như mang theo sấm sét rền vang bao phủ khắp toàn bộ nhà họ Tôn, khiến đám cao thủ hốt hoảng.

“Ông chủ Tôn đang tiếp đón khách quý.

Mày muốn gặp ông ấy cũng được, nhưng phải hẹn trước ba ngày!”
Người trung niên cầm đầu trầm giọng nói: “Tao khuyên mày nên cút đi thì hơn, nếu quấy rầy khách quý của ông chủ, mày không gánh nổi tội đâu!”
“Xem ra nhà họ Tôn đã quyết tâm đi tới diệt vong”.

Dương Thanh nhắm mắt lại: “Nhà họ Tôn đã muốn chết, tôi sẽ giúp các người toại nguyện.

Nói xong, anh tiếp tục tiến lên, bước chân hùng dũng, ánh mắt lạnh lẽo.

“Ngăn cậu ta lại!”
Người trung niên cầm đầu thấy thế lập tức ra lệnh.

Năm, sáu gã cao thủ đồng loạt xông tới.

“Cút!”
Dương Thanh gầm thét một tiếng, vừa đi vừa hời hợt vung tay ra.

“Bốp!”
Tiếng vả mặt chói tai vang lên.

Gã cao thủ xông tới trước tiên bị đánh bay ra ngoài.

“Mày muốn chết hả?”
Lại có thêm một gã xông tới, tức giận đấm vào đầu Dương Thanh.

“Bịch!”
Dương Thanh đấm thẳng vào mũi đối phương, tiếng xương gãy lập tức vang lên.

Gã cao thủ này hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài.

Ngay sau đó lại có ba gã cao thủ cùng tung đấm về phía Dương Thanh.

“Bịch bịch bịch!”
Mọi người không nhìn thấy Dương Thanh ra tay thế nào, chỉ thấy anh biến mất tại chỗ, đến lúc anh xuất hiện ba tên cao thủ kia đã đồng loạt bị đánh bay.

Từ lúc Dương Thanh bắt đầu ra tay đến giờ chỉ mới có vài giây ngắn ngủi.

Các cao thủ nhà họ Tôn đều trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

“Sao có thể như vậy được?”
Có người khiếp sợ nói: “Ở đây đều là cao thủ hàng đầu cảu nhà họ Tôn, sao lại không chịu nổi một đòn? Cậu ta đang làm ảo thuật à?”
“Ngu ngốc, ảo thuật khiến người khác bị thương được à? Cậu ta là cao thủ, cao thủ chân chính!”
Một cao thủ nhà họ Tôn khác bị dọa sợ, cắn răng nói.

Bấy giờ, sắc mặt của gã trung niên cầm đầu đã hoàn toàn trắng bệch.

Ông ta cứ tưởng Dương Thanh có mạnh đến đâu cũng không thể sống sót dưới sự bao vây của nhiều cao thủ hàng đầu như vậy.

Nhưng giờ đây, không một ai có thể chạm vào người Dương Thanh, còn bị Dương Thanh đánh bay hết.

Mỗi cao thủ đều bị đánh bay trong vòng một nốt nhạc.

Dường như đám cao thủ nhà họ Tôn tốn bao công sức bồi dưỡng này chẳng chịu nổi một đòn của Dương Thanh.

“Xông lên! Lên hết cho tao! Đánh nó tàn phế di!”
Người trung niên cầm đầu bỗng gào lên.

Tôn Húc đã dặn dò, vị khách ông ta đang tiếp đón rất quan trọng, không được để kẻ nào quấy rầy.

Dù là ai xông vào đều phải giết không tha.

Ông ta không thể không nghe lời ông chủ.

Dù Dương Thanh có mạnh cỡ nào, ông ta cũng phải liều mạng làm theo lệnh.

Nhưng hàng trăm cao thủ nhà họ Tôn chỉ bao vây Dương Thanh lại, không ai dám xông lên.

Dương Thanh bước lên một bước, đám người chặn đường phía trước cùng lùi lại một bước.

Bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Hàng trăm cao thủ lại bị một người trẻ tuổi dọa lui.

“Chết tiệt! Xông lên đi! Đánh cậu ta đi!”
Người trung niên cầm đầu giận dữ hét: “Nếu tao thấy ai lùi lại, người đó sẽ bị đuổi khỏi nhà họ Tôn mãi mãi!”
Nghe thấy ông ta uy hiếp, những cao thủ bị Dương Thanh dọa lùi về sau lập tức ngừng bước, nhưng vẫn không ai dám xông lên.

Tất cả đều lo lắng nhìn chằm chằm Dương Thanh, sợ anh bất chợt ra tay lấy mạng bọn họ.

“Xông lên hết đi! Nhìn cái gì mà nhìn?”
Người trung niên cầm đầu nổi giận đá vào mông của một cao thủ nhà họ Tôn.

“Vèo!”
Đúng lúc này, Dương Thanh lại biến mất.

“Bốp!”
Mọi người chưa hết kinh ngạc, Dương Thanh đã xuất hiện

trước mặt người trung niên cầm đầu, bóp cổ ông ta nhấc lên như gà con.

Tôn Húc chưa kịp lên tiếng, Tào Trí đã cười lạnh nói: “Tám gia tộc Yến Đô đúng là càng ngày càng yếu kém.

Một thằng ranh con cũng có thể xông thẳng vào”.

Tôn Húc dè dặt nói: “Cậu chủ Tào, Dương Thanh không đơn giản đâu.

Cậu ta rất giỏi võ, nghe nói là cao thủ bước ra từ chiến trường”.

“Chiến trường?”
Tào Trí cười nhạo một tiếng: “Đi ra từ chiến trường thì đã sao? Chẳng lẽ cậu ta còn có thể né được đạn nữa à?”
Nghe vậy, hai mắt Tôn Húc sáng rực.

Tào Trí đang ám chỉ ông ta dùng súng đối phó Dương Thanh sao?
“Tôi biết phải làm gì rồi!”
Tôn Húc vội vàng nói rồi làm động tác bắn súng với cấp dưới: “Đi làm đi!”
- ————.

Chương 822: 822: Tay Súng Áo Trắng

Lúc này Dương Thanh như vào chốn không người.

Mấy trăm vệ sĩ nhà họ Tôn không ai dám xông lên.

“Không ổn, còn đi tiếp chính là biệt thự của ông chủ.

Không thể cho cậu ta đi vào!”
Thấy Dương Thanh sắp đi vào cánh cổng hình vòm, một vệ sĩ nhà họ Tôn hoảng hốt cầm gậy dẫn đầu xông tới.

Thấy thế, mấy gã vệ sĩ khác cũng nhao nhao lên theo.
“Bịch bịch bịch!”
Vẫn giống như trước đó, không ai chạm tới người Dương Thanh đã bị đánh bay ra ngoài.

Dương Thanh vẫn không ngừng tiến lên.

“Răng rắc!”
Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

Một cao thủ ngã xuống dưới chân anh bị nghiền nát đầu gối.

“Á!”
Tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ nhà họ Tôn.

Hơn trăm vệ sĩ thấy vậy đều sợ hãi run rẩy.

“Ranh con dám đến nhà họ Tôn làm càn, đúng là chán sống rồi!”
Một cao thủ chặn lại trước cánh cổng hình vòm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng tưởng mày có chút võ công là có thể đến đây giương oai”.

“Nếu mấy trăm anh em chúng tao không xử lý nổi thằng ranh con như mày, sau này còn mặt mũi nào ở lại nhà họ Tôn?”
Dứt lời, gã ta nhìn về phía đám vệ sĩ còn lại, tức giận quát:
“Mau qua đây chặn đường, không được để nó xông vào cánh cổng này.

Nếu không ông chủ sẽ không tha cho chúng ta đâu”.

“Vừa rồi nó đã đánh bại nhiều người như vậy, sức lực cạn kiệt rồi.

Chẳng lẽ mấy trăm người chúng ta còn sợ nó sao?”.

truyện tiên hiệp hay
Nghe gã ta kêu gọi, vệ sĩ nhà họ Tôn lập tức chạy tới hai bên cổng canh giữ.

Thoáng chốc, cánh cổng vòm đã được hàng trăm vệ sĩ nhà họ Tôn che chắn.

Tôn Húc đang ở trong căn biệt thự sau cánh cổng này.

Dương Thanh muốn tìm ông ta phải đi qua đây.

“Các người thực sự muốn làm con tốt thí mạng cho Tôn Húc sao?”
Dương Thanh nhíu mày hỏi.

“Nó đang câu giờ để hồi sức, các anh em mau tranh thủ lúc nó mất sức xông lên đập chết nó!”
Bỗng có người hô hào, mười mấy cao thủ lao tới.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo, không hề né tránh hiên ngang tiến lên.

Vệ sĩ xông lên đầu tiên đã tới trước mặt anh.

Dương Thanh tiện tay vỗ một cái.

“Bịch!”
Lồng ngực gã ta bị đập một cái, cả người như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Trong lúc bay ra còn đâm vào ba gã vệ sĩ khác đang chuẩn bị lao tới, khiến họ ngã lăn ra đất.

Một đòn hạ gục bốn gã vệ sĩ.

“Đánh nó đi! Tiếp tục lên đánh nó đi!”
Gã vệ sĩ cầm đầu giận dữ hét: “Luân phiên lên đi, phải đập chết nó!”
“Nó sắp kiệt sức rồi, các anh em mau tiến lên!”
Bị gã cầm đầu kích động, lại có mười mấy gã vệ sĩ xông tới.

Dương Thanh không hề nương tay, lúc đấm lúc đá, mỗi lần ra đòn lại có một tên vệ sĩ phun máu bay ra ngoài.

Vẫn còn không ít người bị đánh gãy xương.

Thấy Dương Thanh không hề kiệt sức, còn càng đánh càng hăng, người chịu xông lên cũng ngày càng ít.

Sau lưng anh đã có mấy chục vệ sĩ ngã xuống.

"Tiếp tục đi! Mau lên tiếp đi! Nó sắp kiệt sức rồi, đừng dừng lại, mau xông lên cho tao!"
Gã cầm đầu thấy không ai chịu tiến lên nổi giận quát tháo.

Nhưng sự tàn nhẫn của Dương Thanh đã dọa sợ tất cả mọi người.

Nào còn ai dám xông lên?
"Bịch!"
Gã cầm đầu định nói tiếp, Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt đạp bay gã ta ra ngoài.

Lúc bị Dương Thanh đạp trúng gã ta đã gãy mất mấy cái xương sườn, sau khi rơi xuống đất lại gãy thêm vài cái, mặt mày nhăn nhó vì đau.

Lúc này, không còn ai chặn đường trước
Đám vệ sĩ nhà họ Tôn trơ mắt nhìn Dương Thanh bước vào trong cánh cổng.

Chuyện đến nước này, bọn họ có muốn ngăn cản cũng hết cách.

Không một ai có thể đánh lại Dương Thanh.

Đúng lúc đó, một người trung niên mặc áo trắng đi ra.

Ông ta cầm một khẩu súng ngắn bóng loáng, họng súng chĩa thẳng vào giữa trán Dương Thanh.

Còn anh rốt cuộc cũng dừng bước, híp mắt nhìn tay súng áo trắng.

"Ranh con, mày quá kiêu ngạo!"
Tay súng áo trắng nhàn nhạt nói.

Trong mắt Dương Thanh tràn đầy lạnh lẽo, anh híp mắt nói:
“Ông biết mình đang làm gì không?”
“Đương nhiên biết.

Tao đang chĩa súng vào đầu mày.

Chỉ cần tao động đậy một ngón tay là mày sẽ mất mạng”.

Tay súng áo trắng cười lạnh nói: “Tao biết mày rất mạnh, nhưng giỏi võ thì đã sao?”
“Trong trí nhớ của tao, người nào bị tao chĩa cái đồ chơi này vào đầu đều chết cả rồi!”
Dương Thanh vặn cổ tay, ánh mắt sắc bén.

Bị anh nhìn vào, tay súng áo trắng bỗng thấy hoảng hốt.

Rõ ràng người cầm súng là ông ta nhưng lúc này ông ta lại cảm thấy bị uy hiếp.

Dường như chĩa súng vào Dương Thanh không phải sự lựa chọn sáng suốt.

Ông ta là tay súng của riêng Tôn Húc, đã từng ám sát rất nhiều người cho Tôn Húc.

Hôm nay là lần đầu tiên ông ta không nấp trong bóng tối mà hiên ngang chĩa súng vào đầu kẻ địch ngay trước mặt đối phương.

“Mày nghĩ súng của tao ở ngay trên đầu mày còn không giết nổi mày nữa sao?”
Tay súng áo trắng đột nhiên cười lạnh hỏi.

Dương Thanh gật đầu đáp: “Ông không giết được tôi!”
“Người đâu rồi?”
Tay súng áo trắng giật mình gào lên.

“Tôi đã nói cái đồ chơi này vô dụng với tôi, sao ông không chịu tin?”
Đúng lúc đó, một giọng nói trêu tức xen lẫn bất lực vang lên sau lưng ông ta.

- ————.

Chương 823: 823: Dương Thanh Tới Rồi

Nghe thấy giọng nói sau lưng, tay súng áo trắng thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, sự nguy hiểm khủng khiếp ập tới.

Đám vệ sĩ nhà họ Tôn xung quanh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không biết tại sao Dương Thanh vốn đang bị chĩa súng vào đầu lại xuất hiện sau lưng tay súng áo trắng.

"Chết đi!"
Tay súng áo trắng hoảng hồn, tức giận gào lên rồi di chuyển họng súng.
"Đoàng đoàng đoàng!"
Tiếng súng không ngừng vang lên.

Nhưng giây phút ông ta chuyển họng súng, Dương Thanh đã biến mất.

"Răng rắc!"
Bỗng một tiếng xương gãy chói tai vang lên.
Cổ tay phải đang cầm súng của tay súng áo trắng gãy rời lộ ra xương trắng.

"Á!"
Tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp trang viên nhà họ Tôn.

Tay súng áo trắng vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, Dương Thanh đã nắm cánh tay còn lại của ông ta lên, lại một tiếng "rắc" nữa vang lên.

Lúc này, hai tay của ông ta đều đã gãy rời.

"Ông muốn giết tôi, tôi chỉ bẻ tay ông để trừng trị!"

Dương Thanh bình thản nói.

Tay súng bị gãy hai tay, dù sau này có thể chữa khỏi nhưng thực lực sẽ không thể như xưa nữa.

Hàng trăm vệ sĩ nhà họ Tôn khiếp sợ nhìn chàng trai trẻ bình tĩnh đứng đó.

Ai cũng biết từ hôm nay tay súng áo trắng này sẽ không còn lăn lộn trong giới nữa.

Bọn họ sợ hãi vì thực lực của Dương Thanh.

Có người không sợ súng, nhưng chưa thấy ai bị chĩa súng vào đầu còn có thể thong dong tránh né.

Còn kẻ cầm súng lại bị phế hai tay.

Dương Thanh không thèm nhìn ông ta, cất bước đi qua cánh cổng hình vòm.

Quả nhiên, đằng sau chính là một căn biệt thự độc lập theo kiến trúc châu Âu.

Xung quanh biệt thự là thảm cỏ xanh mướt, còn có đình đài lầu các, suối nước róc rách, chim hót hoa nở.

Đây là phiên bản hiện đại của sự kết hợp giữa kiến trúc châu Âu và thời cổ đại của Chiêu Châu.

Hai bên cửa biệt thự có hai gã vệ sĩ cao to lực lưỡng, là cao thủ hàng đầu nhà họ Tôn.

Dương Thanh hơi híp mắt lại, vì anh cảm nhận được từ lúc mình bước vào trên trán đã xuất hiện ba chấm đỏ của súng bắn tỉa.

Tôn Húc không chỉ nhát gan còn rất cẩn thận, bố trí người gác bên ngoài rất tốt, nhưng lại gặp phải Dương Thanh.

Không ngờ trong biệt thự của ông ta vẫn còn ba tay súng bắn tỉa.

Ngoại trừ hai gã vệ sĩ ở cửa còn có mấy luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra.

“Biệt thự nho nhỏ, một cõi trời riêng!”
Dương Thanh mỉm cười bước về phía trước.

Ba tay súng bắn tỉa kia vẫn luôn nhắm vào đầu anh nhưng anh lại như không phát hiện ra, chắp tay sau lưng nhanh chân bước tới.

“Số hai! Số ba! Số một không thể khóa chặt mục tiêu!”
“Số một! Số ba! Số hai cũng không thể khóa chặt mục tiêu!”

“Số một! Số hai! Số ba cũng không thể khóa chặt mục tiêu!” Ba tay súng bắn tỉa ở ba hướng khác nhau âm thầm báo cáo vào bộ đàm, ai cũng vô cùng kinh hãi.

Rõ ràng Dương Thanh chỉ nhàn nhã bước đi nhưng lần nào cũng né tránh được chấm đỏ của súng bắn tỉa.

Vốn là điều kiện bắn tỉa tốt nhất, từ lúc Dương Thanh cất bước đã không thể nhắm chuẩn mục tiêu được nữa.

Vừa nói anh vừa ngồi xuống ghế sofa đối diện Tào Trí.

Anh tự nhiên như ở nhà mình, lấy một chiếc ly bên cạnh rót đầy rượu từ chai Lafite đã mở nắp.

Anh nhấp thử một ngụm, cau mày nói: “Hương vị không đủ thuần khiết, chắc chắn đã ủ rượu vào mùa mưa to”.

Thấy bộ dạng bình thản của Dương Thanh, Tôn Húc thấy chân mình nhũn ra.

Nếu không có Tào Trí, có lẽ ông ta đã ngồi bệt xuống đất.

“Ranh con, rượu của tao quý lắm đấy, mày dám uống sao?”, Tào Trí cười híp mắt hỏi, ánh mắt khát máu.

- ————.

Chương 824: 824: Tôi Muốn Ông Ta Chết

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Tào Trí, lấy một đồng xu trong túi ném xuống chân hắn ta.

“Keng”, đồng tiền rơi xuống đất, lăn một vòng về dưới chân Tào Trí.

Nụ cười trên mặt hắn ta lập tức biến mất, trong mắt tràn ngập sát khí.

Tôn Húc vô cùng hoảng sợ.

Mặc dù cả Dương Thanh và Tào Trí đều không nói gì, cũng không đánh nhau nhưng bầu không khí cực kỳ căng thẳng. Khiến ông ta không dám thở mạnh, chân không ngừng run rẩy.

“Không biết một đồng đủ chưa? Không đủ thì tôi có thể cho anh thêm một đồng”.

Dương Thanh cười híp mắt nhìn chằm chằm Tào Trí.

“Ha ha!”
Tào Trí cười lớn, bỗng nâng ly với anh: “Mày có tư cách uống rượu của tao.

Tao mời!”
“Tí tách!”
Dứt lời, hắn ta chậm rãi đổ rượu xuống đất như đang mời rượu người chết.

Ý tứ chính là Dương Thanh đã chết.

Hai tên vệ sĩ sau lưng Tào Trí cũng trở nên căng thẳng, vô thức nhích lại gần hơn, sợ Dương Thanh ra tay bất ngờ.

Dương Thanh không hề tức giận, vẫn tươi cười đổi tư thế ngồi thoải mái hơn.

“Anh Tào đang cúng bái tổ tiên sao? Nhưng mà tôi họ Dương, hình như không phải tổ tiên của anh đâu”.

Dương Thanh híp mắt nói.

Tào Trí có bình tĩnh đến đâu cũng bị lời này chọc giận.

Chỉ là vẻ mặt của hắn ta cũng chỉ dữ tợn hơn một chút, không hề hạ bất cứ mệnh lệnh gì.

“Tao không thể không thừa nhận, tao đã coi thường mày.

Mày cũng được coi là người tài trong thế hệ trẻ”.

Tào Trí bỗng lên tiếng.

Lời nói khen ngợi Dương Thanh nhưng thái độ vẫn cao ngạo như cũ: “Mày đã dám đến đây, tao cũng không vòng vo nữa.

Từ nay nhà họ Tôn do tao bảo vệ”.

Hắn ta còn giơ hợp đồng lên nói: “Không chỉ vậy, toàn bộ mọi thứ của nhà họ Tôn đều thuộc về tao”.

“Nghĩa là nhà họ Tôn chỉ đang quản lý sản nghiệp cho tao thôi”.

Dương Thanh vẫn mỉm cười nhìn Tôn Húc trốn sau lưng Tào Trí.

Ông ta hốt hoảng, cố nén nỗi sợ hãi run rẩy nói: “Cậu chủ Tào nói đúng đấy.

Hiện giờ mọi thứ của nhà họ Tôn đều là của cậu ấy”.

“Nhà họ Tôn chỉ là người làm thuê cho cậu chủ Tào thôi”.

“Từ nay trở đi, tôi chính là người của cậu chủ Tào.

Tôi khuyên cậu biết thân biết phận cút đi”.

“Nếu cậu chủ Tào tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”
Dương Thanh bật cười: “Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng hả?”
Tôn Húc thẹn quá hóa giận, nghiến răng nói: “Cậu đừng có hống hách.

Tôi thừa nhận cậu rất mạnh, nhưng vậy thì đã sao?”
“Lần này cậu chủ Tào dẫn theo hai cao thủ hàng đầu nhà họ Tào.

Cậu có mạnh đến đâu cũng không đấu lại được!”
“Tôi khuyên cậu đi không phải vì sợ, mà là vì nể tình lúc trước

cho cậu một con đường sống!”
Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đường sống? Ông nghĩ tôi tới đây để xin ông đường sống à?”
Tôn Húc không nói nữa.

Sau một lúc nói chuyện với anh, ông ta đã bớt sợ hơn nhiều.

“Dương Thanh đúng không?”
Lúc này Tào Trí chợt lên tiếng: “Tao cho mày hai lựa chọn, một là đi theo tao, giúp tao quản lý sản nghiệp ở Yến Đô.

Cho tao ba năm tao sẽ nâng đỡ mày thành người Vương của Yến Đô”.

“Hai là tao lấy mạng mày!”
Tôn Húc hốt hoảng không ngờ bản thân đã giao cả gia tộc cho Tào Trí chỉ để xin hắn ta che chở.

Nhưng hắn ta lại muốn lôi kéo Dương Thanh.

Nếu Dương Thanh đồng ý, ông ta còn đường sống sao?
Dương Thanh cũng khá bất ngờ, nhưng nhanh chóng hiểu được.

Hiện giờ Yến Đô vững như thành đồng.

Tuy có tám gia tộc cầm đầu nhưng không một Vương tộc hay Hoàng tộc nào có thể nhúng tay.

Ông ta cũng biết giữa mình và Dương Thanh, chắc chắn Tào Trí sẽ chọn Dương Thanh.

Rất nhiều người có thể quản lý gia tộc, nhưng người vừa có năng lực vừa giỏi võ như Dương Thanh lại không nhiều.

Nếu ông ta là Tào Trí cũng sẽ biết nên chọn thế nào.

“Cậu đừng hòng chia rẽ chúng tôi.

Tôi đã tặng cậu chủ Tào cả nhà họ Tôn, cậu ấy sẽ không vứt bỏ tôi!”
Tôn Húc kích động gào lên, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an.

- ————.

Chương 825: 825: Bình Tĩnh Đòi Nợ

Tôn Húc như một tên hề nhảy nhót, dù ông ta nói gì cũng không ai để ý.

Lúc này rốt cuộc Tào Trí cũng đặt ly đế cao xuống nhìn Dương Thanh.

“Tuy tao biết mày đang chia rẽ bọn tao, nhưng tao không thèm để ý.

Dù mày có thật sự thành công thì đã sao?”
Tào Trí vênh váo nói: “Mày hỏi thử xem, Tôn Húc dám làm gì?”
“Cho nên, mày đúng là không thông minh khi giở trò vặt trước mặt tao”.

Nghe Tào Trí nói vậy, Tôn Húc mới thở phào một hơi.

Nhưng Tào Trí vẫn còn chưa nói cho Dương Thanh biết, rốt cuộc hắn ta có bằng lòng lấy cái chết của Tôn Húc để đổi lại sự quy thuận của Dương Thanh hay không, vì vậy ông ta vẫn rất hồi hộp.

“Tao chắc chắn với mày một điều, chỉ cần mày đồng ý thần phục tao, đừng nói là giết Tôn Húc, dù tặng cả nhà họ Tôn cho mày cũng chẳng sao”.

Tào Trí cười nói.
Ầm!
Tôn Húc chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, mặt dại ra.

Vì muốn Dương Thanh quy thuận mình, Tào Trí thật sự bằng lòng giết Tôn Húc.

Thậm chí còn muốn đưa cả nhà họ Tôn cho Dương Thanh.

Ngay cả Dương Thanh cũng vô cùng ngạc nhiên.

Anh biết Tào Trí có thể phát hiện được là anh cố tình gây xích mích ly gián, nhưng anh không ngờ đối phương lại nói thẳng ruột ngựa trước mặt Tôn Húc như vậy.

Dù sao nhà họ Tôn cũng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, sản nghiệp của bọn họ ít nhất cũng mấy trăm tỷ trở lên.

Sợ là ngay cả Tào Trí cũng không thể kiểm soát được khối tài sản hàng trăm tỷ, đúng không?
Nhưng lúc này, hắn ta lại bằng lòng chắp tay nhường ra tài sản mấy trăm tỷ này cho Dương Thanh chỉ để anh quy thuận hắn ta.

Điều này khiến Dương Thanh khá là xem trọng Tào Trí.

Hắn ta hoàn toàn khác xa Tiết Khải nhà họ Tiết.

“Dương Thanh, tao đã trả lời mày rồi, bây giờ đến lúc mày nên cho tao đáp án”.

Tào Trí cười híp nói với Dương Thanh.

“Roẹt!”
Dương Thanh bỗng giơ tay ra xé nát mấy bản hợp đồng chuyển nhượng tài sản nhà Tôn của Tôn Húc đưa cho Tào Trí.

“Dương Thanh, cậu đang làm gì đấy?”
Tôn Húc lập tức nổi giận, mấy bản hợp đồng này chính là chỗ dựa của ông ta thế mà bây giờ Dương Thanh lại xé nát hết rồi.

Tào Trí vẫn không ngăn cản, để mặc Dương Thanh xé nát.

“Ý mày là những bản hợp đồng này đã vô hiệu, cần phải ký lại để chuyển giao toàn bộ tài sản của nhà họ Tôn cho mày, đúng chứ?”
Tào Trí cười nói: “Tao có thể hiểu mày làm vậy coi như đã đồng ý với tao không?”
Cả người Tôn Húc run lên, lúc này mới chợt hiểu ra.

Lúc nãy Tào Trí đã nói, nếu Dương Thanh đồng ý thần phục thì sẽ giao mọi thứ của nhà họ Tôn cho cậu ta.

Tuy Dương Thanh vẫn không trả lời đồng ý quy thuận, nhưng cậu ta lại xé nát hợp đồng.

Điều này có nghĩa là cậu ta muốn ký hợp đồng với nhà họ Tôn đúng không?
Đây cũng là câu trả lời của cậu ta với Tào Trí.

Thế chẳng phải Tào Trí sẽ giết mình vì Dương Thanh sao?
Tôn Húc càng nghĩ càng sợ.

Nhưng sau khi Dương Thanh xé nát hợp đồng lại cười nói: "Tôi không nói sẽ quy thuận anh".

Tào Trí chau mày, hắn ta không ngờ Dương Thanh lại không hề có ý định quy thuận mình.

Tôn Húc bỗng ngẩn ra, dường như nhìn thấy cơ hội sống sót.

"Tôi không quan tâm nhà họ Tôn có giao hết mọi thứ cho anh không, tôi chỉ muốn đòi lại những thứ nhà họ Tôn nợ tôi mà thôi!"
Dương Thanh nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay rồi nhìn Tôn Húc nói: "Mặt trời lặn đã hơn hai tiếng rồi, tính tròn thành ba tiếng".

"Trước đó đã nói, tiền lãi một tiếng là mười tỷ".

"Ông vốn nợ tôi hai mươi tỷ, cộng thêm tiền lãi quá hạn ba mươi tỷ, tổng cộng là năm mươi tỷ".

"Ông trả nợ cho tôi trước đã, sau đó nhà họ Tôn muốn tặng cho nhà họ Tào cũng được, hoặc tự sinh tự diệt cũng chẳng liên quan gì đến tôi".

Tôn Húc há to miệng, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Ông ta vốn dĩ còn lo lắng Dương Thanh sẽ quy thuận Tào Trí, sau đó bảo Tào Trí giết ông ta.

Nhưng không ngờ Dương Thanh xé nát hợp đồng là vì muốn tạm thời giữ lại tài sản nhà họ Tôn, để bọn họ bồi thường cho anh trước.

Sau đó nhà họ Tôn và nhà họ Tào muốn giao dịch thế nào cũng không liên quan đến anh.

Nụ cười trên mặt Tào Trí hoàn toàn biến mất, trong mắt lóe lên hai vệt sáng lạnh lẽo, híp mắt nói: "Yến Đô, sẽ không cho phép một nhân vật lợi hại như mày tồn tại!"
"Nếu mày lợi hại như vậy thì chỉ có nước diệt vong!"
"Tao cho mày cơ hội cuối cùng, một là quy thuận, hai là chết!"

Dương Thanh không thèm nhìn Tào Trí, chỉ nhìn chằm chằm Tôn Húc: “Cho ông mười giây suy nghĩ.

Nếu sau mười giây, qua một phút sẽ tính mười tỷ!”
Tôn Húc chỉ cảm thấy hai vai nặng như bị núi đè.

Lúc này khí thế của Dương Thanh quá mạnh, khiến ông ta không dám phản bác.

Nhưng mà Tào Trí cũng là một nhân vật mà ông ta không trêu chọc nổi.

Cho dù là ai, ông cũng không muốn đối mặt.

Nhưng bây giờ ông ta lại phải đối mặt với hai nhân vật lợi hại này.

“Đã hết mười giây, nói cho tôi biết câu trả lời của ông”, Dương Thanh bỗng nói.

Lúc này Tôn Húc mới lấy lại tinh thần, giận dữ nói: “Dương Thanh, cậu đừng được đằng chân lân đằng đầu.

Tôi không hề thiếu cậu một đồng một cắc nào, còn về khoản bồi thường hai mươi tỷ kia, cũng là do lão già ngu xuẩn Long Đằng kia tự nói mà thôi”.

“Lão ta kêu tôi bồi thường cho cậu hai mươi tỷ thì tôi phải bồi thường sao?”
“Dựa vào cái gì? Lão ta là ai chứ? Còn cậu là cái thá gì? Các người có tư cách gì mà bắt tôi bồi thường?”
“Bây giờ tôi là người của cậu Tào, dù cậu có xé bỏ hợp đồng của chúng tôi, nhưng hết thảy mọi thứ của nhà họ Tôn cũng vẫn thuộc về cậu Tào”.

“Cậu muốn đụng đến tôi thì phải hỏi cậu Tào có đồng ý hay không trước đã!”
Tôn Húc nghiến răng nghiến lợi nói, vẻ mặt tràn ngập căm tức.

Bây giờ ông ta đã không còn cơ hội lựa chọn nữa rồi nên đành tiếp tục đi theo Tào Trí, có lẽ vẫn còn đường sống.

“Dương Thanh, tao muốn giết mày!”
Tào Trí nổi giận rống lên, sau đó vung tay lên muốn tát mặt Dương Thanh.

“Bốp!”
Chỉ là hắn ta chưa kịp đụng tới Dương Thanh, đã bị anh đạp một cước nôn máu, bay ngược ra ngoài.

“Lại qua ba phút, số nợ ông thiếu tôi tăng thêm ba mươi tỷ nữa.

Tôi tính chẵn cho ông một trăm tỷ.

Ông chủ Tôn dự định lúc nào trả đây?”
Sau khi Dương Thanh đánh bay Tào Trí lại làm như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt trêu tức đòi nợ Tôn Húc.

- ————.

Chương 826: 826: Gió Giục Mây Vần

Tôn Húc ngây ra như phỗng.

Cậu chủ Tào đến từ Vương tộc ngồi tít trên cao lại bị Dương Thanh tát vào mặt, đã vậy còn bị đạp nôn máu bay ra ngoài.

“Dương Thanh, sao cậu dám đánh cậu chủ Tào?”
“Cậu ấy là người thừa kế của nhánh ba trong nhà họ Tào, tương lai sẽ là người nắm quyền của nhánh ba đấy”.
“Cậu dám đụng đến cậu ấy, chính là đụng đến Vương tộc họ Tào.

Cậu có biết Vương tộc họ Tào đại diện cho cái gì không?”
Tôn Húc hỏi dồn dập.

Bởi vì sợ hãi nên sắc mặt ông ta trở nên méo mó.

Dương Thanh dửng dưng nói: “Tôi chẳng cần biết anh ta là ai, cản tôi đòi nợ là không được!”
“Nếu ông tiếp tục lãng phí thời gian, tiền bồi thường sẽ tiếp tục tăng lên, mỗi phút là mười tỷ đấy”.
“Nếu ông không vội tôi cũng chẳng gấp, ông cứ việc câu giờ đi, thử xem cậu chủ Tào này có bảo vệ được ông không?”
Dương Thanh lộ ra nụ cười ngây thơ vô tội, nhưng lại khiến Tôn Húc thấy sởn tóc gáy.

“Tôi không có trăm tỷ, nhiều lắm chỉ được năm mươi tỷ mà thôi!”

Tôn Húc giận dữ nói.

Mặc dù ông ta không muốn đưa tiền, nhưng khí thế của Dương Thanh quá mạnh, ngay cả Tào Trí mà Dương Thanh còn dám đánh huống chi là ông ta?
Nhưng năm mươi tỷ quả thật là hạn mức lớn nhất ông ta có thể lấy ra.

“Con người của tôi rất hẹp hòi, một cắc tôi cũng không muốn cho người khác thiếu”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Không đủ tiền có thể lấy sản nghiệp gán nợ”.

“Đúng rồi, tôi nhớ dưới trướng của nhà họ Tôn hình như có công ty giải trí, tên là công ty giải trí Ngôi Sao phải không? Giá thị trường hơn bốn mươi tỷ đấy”.

“Như vậy đi, công ty giải trí Ngôi Sao cộng thêm năm mươi tỷ tiền mặt, tôi và nhà họ Tôn coi như giải quyết xong”.

Tôn Húc nghe vậy cả người run lên, không ngờ ngay cả công ty giải trí Ngôi Sao có giá thị trường hơn bốn mươi tỷ mà Dương Thanh cũng biết rõ.

Chỉ là mấy năm gần đây đà phát triển của công ty giải trí Ngôi Sao đang rất tốt, nó chẳng khác nào cái cây hái tiền của nhà họ Tôn.

Mỗi năm có thể mang lại vài tỷ lợi nhuận cho bọn họ.

Theo đà phát triển hiện nay, phỏng chừng giá trị thị trường năm tới sẽ còn tăng đến hơn năm mươi tỷ, thậm chí là sáu mươi tỷ.

Cứ giao cho Dương Thanh như vậy ông ta thật sự rất tiếc.

“Sao thế? Ông chủ Tôn không muốn sao?”
Dương Thanh cau mày: “Đối với người thiếu nợ tôi, chỉ có hai lựa chọn: một là trả hết, hai là bị tôi giết”.

“Nhìn dáng vẻ này của ông là định chọn đường chết sao?”
Tôn Húc liếc nhìn Tào Trí bị Dương Thanh đạp bay ra ngoài, đến bây giờ còn chưa hoàn hồn lại, ông ta chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

“Được, tôi đồng ý với cậu!”
Tôn Húc cắn răng nói, sau đó lập tức gọi một cuộc điện thoại: “Chuyển khoản cho tập đoàn Nhạn Thanh năm mươi tỷ, ngoài ra chuyển nhượng công ty giải trí Ngôi Sao vô điều kiện cho bọn họ luôn”.

Dường như đối phương vô cùng khiếp sợ nên hỏi lại, liền bị Tôn Húc quát: “Tôi bảo cậu làm thế nào thì làm thế đó đi, lắm lời làm gì?”
Sau khi cúp điện thoại, Tôn Húc nói: “Tôi đã làm theo lời cậu rồi.

Bắt đầu từ bây giờ tôi và cậu không còn nợ nần gì nhau nữa đúng không?”
Dương Thanh nghiền ngẫm nhìn Tôn Húc: “Tuyệt đối đừng nghĩ cách trả thù tôi, nếu không lần sau không phải có 100 tỷ là ông có thể dễ dàng thoát nạn đâu”.

Dứt lời, Dương Thanh xoay người chuẩn bị rời đi.

“Dương Thanh, mày đứng lại cho tao!”
Tào Trí đã được hai vệ sĩ đỡ dậy, đứng lên lần nữa, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Một cước vừa nãy của Dương Thanh khiến hắn ta nghẹt thở trong giây lát, suýt chút nữa hắn ta chết vì nghẹt thở rồi.

Không chỉ có Tào Trí mà ngay cả hai cao thủ bên cạnh hắn ta cũng bị bàn trà bằng gỗ gụ đánh bay, gãy tận mấy cái xương.

“Sao vậy? Anh Tào có gì chỉ dạy sao?”
Dương Thanh dừng chân, xoay người qua nhìn Tào Trí, cười ha ha hỏi.

Tào Trí giận dữ nói: “Dương Thanh, nếu mày dám bước ra khỏi cửa nhà họ Tôn một bước, tao sẽ chơi mày đến chết mới thôi!”
“Ồ? Nói xong rồi?”
Vẻ mặt Dương Thanh dưng dửng hỏi, không hề sợ hãi bởi câu nói này của Tào Trí.

“Nếu bây giờ mày quỳ xuống xin tha, đồng ý quy thuận tao thì tao có thể cho mày thêm một cơ hội nữa!”
Tào Trí lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm Dương Thanh nói.

“Vậy anh cứ việc sống mái với tôi đi!”

Dương Thanh mỉm cười, quay người đi luôn.

Lúc anh xoay người, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Tâm tính Tào Trí thể hiện ra hoàn toàn vượt xa những người cùng lứa, thậm chí ngay cả đám chủ nhà của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng kém xa hắn ta.

Đắc tội người như thế cũng không phải là một chuyện tốt.

Dương Thanh không sợ Tào Trí nhưng chỉ sợ kiểu người làm việc không có nguyên tắc như hắn ta.

“Mong rằng anh ta sẽ không vì tức giận mà mất lý trí!” Dương Thanh hờ hững nói một câu.

Nghe Tào Trí nói vậy, Tôn Húc lập tức có cảm giác được thương mà sợ, kích động nói: “Sau này, cậu chủ Tào chính là chủ nhân của tôi, cậu muốn tôi làm cái gì, tôi sẽ làm cái đó, tuyệt đối không khiến cậu thất vọng nữa!”
Tào Trí nheo mắt: “Tôi giao cho ông một nhiệm vụ quan trọng, sáng ngày mai tôi muốn nhìn thấy tất cả tài liệu liên quan đến Dương Thanh!”
“Ngay cả tài liệu lúc học mẫu giáo cậu ta đã đi tè bao nhiêu lần cũng phải điều tra cho rõ ràng, hiểu chưa?”
Tôn Húc không khỏi rùng mình vội nói: “Dạ!”
- ————.

Chương 827: 827: Hẹn Gặp Với Người Đẹp

Dương Thanh vừa rời khỏi nhà họ Tôn thì điện thoại đổ chuông.

Anh cầm điện thoại lên xem thì thấy đó là một số lạ.

“Dương Thanh, xin chào, tôi là Hạ Hà, bây giờ đang ở Yến Đô, anh có thời gian không? Tôi muốn nhờ anh giúp một việc!”
Một giọng nói lém lỉnh phát ra từ ống nghe của điện thoại di động, hóa ra là Hạ Hà.
Dương Thanh luôn vô cùng cảm kích cô gái này, nếu không có cô ta, có lẽ Tiêu Tiêu đã phải chịu sự tổn thương rất lớn.

Tính ra, cô gái này được xem như một vị cứu tinh của Tiêu Tiêu.

“Được, giờ cô đang ở đâu, tôi qua đó tìm cô”, Dương Thanh hỏi.

“Số 320 quán bar Hồng Nhan, đường Dân Thái”, Hạ Hà nói địa chỉ.
Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh mới nhận ra rằng nơi mà cô gái này hẹn gặp là một quán bar.

“Đã nửa năm không gặp, rốt cuộc cô gái này đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”, Dương Thanh tự lẩm bẩm.

Lúc trước khi còn ở Giang Hải, mẹ của Hạ Hà bị nhiễm trùng đường tiết niệu và cần ghép thận.

Dương Thanh đã thành lập một quỹ cứu trợ dành riêng cho bệnh nhân nhiễm trùng đường tiết niệu ở bệnh viện Nhân Dân Giang Hải, quỹ này có thể được coi là giúp Hạ Hà giải quyết vấn đề chi phí y tế.

Sao một cô gái từng ngây thơ như vậy lại có thể đến quán bar? Mặc dù Dương Thanh đang nghi hoặc, nhưng anh vẫn lao đến quán bar Hồng Nhan càng sớm càng tốt.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đậu xe ở trước cửa một quán bar, đèn LED lớn phía trên cửa là bốn chữ 'Quán Bar Hồng Nhan'.

"Dương Thanh!"
Vừa đi tới cửa quán bar, Dương Thanh đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh quay lại và nhìn thấy Hạ Hà đang chạy lon ton tới với vẻ đầy kích động.

Sáu tháng trước, khuôn mặt thanh tú của Hạ Hà không hề trang điểm, nhưng bây giờ cô ta đã trang điểm.

Và bộ đồ của cô ta cũng quyến rũ hơn nhiều so với nửa năm trước.

Người còn chưa đến gần mà đã có một mùi hương ập đến.

Phải thừa nhận rằng cô gái này quả thật rất xinh đẹp, sau khi trang điểm nhẹ, cô ta còn đẹp hơn nhiều so với những ngôi sao, người đẹp kia.

Tuy nhiên, Dương Thanh vẫn quen với một Hạ Hà ngây thơ của trước đây hơn.

"Hạ Hà, cô tìm tôi có chuyện gì vậy?"
Dương Thanh thờ ơ hỏi, giọng điệu không mặn không nhạt, không mang sự nhiệt tình như Hạ Hà mong đợi.

Hạ Hà chợt cảm thấy hơi chạnh lòng.

Nhưng ngay sau đó, cô ta liền nở nụ cười: "Dương Thanh, tôi vừa xuống máy bay Yến Đô một giờ trước.

Lần này tôi đến đây là để trả tiền cho anh".

"Xin lỗi, vừa rồi tôi đã nói dối anh.

Thực ra tôi khá ổn, không cần anh giúp đỡ gì cả.

Chỉ là tôi không nói như vậy, sợ rằng anh sẽ không đến".

Sau khi nghe Hạ Hà nói xong, trong lòng Dương Thanh đột nhiên có chút áy náy.

Hóa ra cô gái này đến Yến Đô là tìm mình để trả tiền.

Đương nhiên Dương Thanh biết Hạ Hà định trả tiền gì.

Dương Thanh đã âm thầm giúp đỡ mẹ của Hạ Hà, anh còn thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu, giúp giảm bớt gánh nặng rất lớn cho Hạ Hà.

Sau khi Hạ Hà biết rằng Dương Thanh giúp đỡ mình, cô ta đã hứa sau này sẽ trả lại tiền cho Dương Thanh.

"Tôi thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu chỉ là để giúp đỡ nhiều người phụ nữ giống như mẹ của cô hơn.

Cô không cần phải cảm thấy rằng mình nợ tôi bất cứ điều gì".

Dương Thanh chân thành nói: "Tôi thực sự muốn nói lời cảm ơn, và lẽ ra phải là tôi cảm ơn cô mới đúng.

Lúc trước nếu không có cô, Tiêu Tiêu chắc chắn sẽ bị tổn thương".

Hạ Hà bất lực nói: "Tôi đã biết là anh sẽ nói như vậy mà".

Nói rồi cô ta nhét một chiếc thẻ ngân hàng vào tay Dương Thanh: "Dù sao thì đúng là nhờ có sự giúp đỡ của anh nên mẹ tôi mới vượt qua được".

"Mẹ tôi vẫn luôn nói là phải cảm ơn anh đàng hoàng, chỉ là vẫn luôn không liên lạc được với anh".

"Trong thẻ này cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ có một triệu tệ thôi, xem như là tôi đã trả tiền cho anh rồi nhé!"
Dương Thanh cảm thấy bất ngờ, anh không ngờ rằng Hạ Hà nửa năm trước vẫn đang phải kiêm một số công việc để lo chi phí điều trị cho mẹ mình giờ vừa vung tay là chi hẳn một triệu tệ.

Một triệu tệ không là gì đối với anh, nhưng đối với gia đình của Hạ Hà, đó là một con số không nhỏ.

"Hạ Hà, tôi đã nói rồi, cô đừng khách sáo như vậy.

Cô như thế này là không coi tôi là bạn rồi".

Dương Thanh vội vàng trả lại thẻ ngân hàng cho Hạ Hà, nghiêm mặt nói: "Nếu cô thật sự muốn trả lại tiền cho tôi, tôi sẽ rời đi ngay bây giờ, sau này chúng ta coi như không ai nợ ai nữa".

Hạ Hà đang muốn tiếp tục nhét lại chiếc thẻ ngân hàng vào tay Dương Thanh, nghe thấy Dương Thanh nói vậy liền vội vàng lấy lại chiếc thẻ ngân hàng.

“Dương Thanh, anh như thế sẽ khiến tôi có cảm giác nợ anh quá nhiều”.

Hạ Hà chua xót nói: “Trước đây tôi không có tiền, giờ khó khăn lắm mới có tiền mà anh lại không chấp nhận tôi trả tiền cho anh”.

Dương Thanh nở nụ cười: “Cô biết mà, giúp đỡ cô và mẹ cô đối với tôi mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi”.

“Thôi được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa.

Tôi không muốn mất đi người bạn duy nhất là anh đâu”.

Hạ Hà nói với vẻ bất đắc dĩ: “Lúc đầu tôi cũng ngăn cản, sau đó thấy công việc làm thêm của mẹ tôi không vất vả lắm nên tôi mới để mặc bà ấy làm”.

“Mẹ tôi là một phụ nữ lao động thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội.

Dù cuộc sống của bà có tốt đến đâu thì cũng khó cho phép mình có thời gian nghỉ ngơi.

Bà ấy cứ phải làm chút gì đó thì mới cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa”.

Cả hai đang trò chuyện thì một cô phục vụ bất ngờ mang một ly Bloody Mary tới.

“Chào người đẹp, cái này là anh Tào mời cô”.

Hạ Hà còn chưa kịp từ chối thì cô nhân viên phục vụ đã đặt ly Bloody Mary sáng loáng trước mặt Hạ Hà.

Cùng lúc đó, ở một chỗ cách đó không xa, một thanh niên ăn mặc sang chảnh đang vẫy tay với Hạ Hà.

.

.

Chương 828: 828: Có Thể Cân Nhắc

Nhìn thấy người kia, sắc mặt Hạ Hà chợt thay đổi, rõ ràng cô ta biết hắn.

“Bạn cô à?”, Dương Thanh hỏi.

Hạ Hà cắn đôi môi đỏ mọng của cô, rồi nói: “Hắn tên là Tào Khánh, là một tên lưu manh mà tôi gặp ở sân bay hôm nay, hắn cứ bám lấy tôi.

Ngay khi ra khỏi sân bay tôi đã bắt một chiếc taxi mới cắt đuôi được hắn”.

Sau khi nghe Hạ Hà nói, Dương Thanh mới biết chuyện gì đang xảy ra.
Khắp người Tào Khánh toàn là đồ xa xỉ, chiếc đồng hồ Patek Philippe hàng triệu tệ trên cổ tay hắn là tượng trưng cho thân phận.

Sở thích của đám cậu ấm con nhà giàu này chính là săn gái đẹp.

Hạ Hà vốn đã rất xinh đẹp, bị đối phương nhắm trúng cũng là chuyện bình thường.

“Tôi không uống rượu của người lạ”.
Hạ Hà nói với nhân viên phục vụ vừa giao rượu: “Cô mang trả lại người ta đi!”
Cô phục vụ có vẻ khó xử: “Người đẹp, anh Tào là khách quý của quán bar Hồng Nhan chúng tôi.

Cô bảo tôi đem trả lại rượu anh Tào sẽ không vui.

Mong cô đừng làm khó tôi!”
Hạ Hà định nói nhưng bị Dương Thanh chặn lại.

“Nếu là của cậu chủ Tào mời thì sao chúng tôi có thể từ chối chứ?”
Dương Thanh nhìn Hạ Hà cười, sau đó cầm lấy ly Bloody Mary trực tiếp vứt vào thùng rác bên dưới chỗ ngồi.

Hạ Hà sững sờ một lúc mới nhận ra rằng Dương Thanh đang muốn giúp mình thoát khỏi Tào Khánh.

Chỉ là Dương Thanh làm như vậy là không hề nể mặt Tào Khánh, chắc chắn sẽ khiến hắn tức giận.

Tuy rằng không biết Tào Khánh là ai, nhưng cũng có thể cảm giác được lai lịch của người ta nhất định không nhỏ.

Cô phục vụ giao rượu cũng há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Anh lại dám đổ rượu của anh Tào đi ư, anh to gan thật đấy!" Cô phục vụ hét lên với Dương Thanh.

Dương Thanh liếc nhìn đối phương một cái, lạnh lùng nói: "Bạn gái tôi đã nói là cô trả lại rượu đi, là cô tự mình không đem trả đấy chứ".

"Hơn nữa cô cũng đã nói rồi, ly rượu này là của cậu chủ Tào tặng cho bạn gái của tôi.

Nếu đã tặng cho bạn gái tôi rồi thì xử lý ly rượu như thế nào liên quan gì đến cô chứ?"
Nghe Dương Thanh nói rằng mình là bạn gái của anh, hai má của Hạ Hà bỗng trở nên đỏ bừng.

Nhưng cô ta biết rõ Dương Thanh nói cô ta là bạn gái của mình chỉ vì giúp đỡ cô ta thôi.

"Anh Tào có thân phận như thế nào chứ? Còn các người có thân phận như thế nào? Các người có tư cách gì mà không nhận rượu anh Tào tặng?"
Nhân viên phục vụ tức giận nói, như kiểu việc Hạ Hà không nhận rượu của Tào Khánh là chuyện không thể tha thứ được vậy.

"Cô…"
Hạ Hà tức giận đến mức không biết phải nói gì.

"Cô cái gì mà cô? Nếu cô không xinh đẹp thì anh Tào thèm nhìn cô chắc?"
Cô phục vụ vẻ mặt ngạo nghễ nói: "Bạn trai cô đổ rượu của anh Tào đi là không được.

Hôm nay anh ta nhất định phải xin lỗi anh Tào!”
“Xin lỗi?”
Dương Thanh cau mày: “Cô là cái thá gì mà cũng dám léo nhéo trước mặt tôi?”
“Trong vòng mười giây hãy biến khỏi tầm mắt của tôi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”
Dương Thanh từng thấy loại người coi thường người khác nhưng chưa từng gặp cái thứ chó cậy thế chủ như này.

Rõ ràng cô ta chỉ là một nhân viên phục vụ quán bar, nhưng vì thân phận của Tào Khánh, cô ta lại dám khua chân múa tay với khách hàng đến đây.

“Sao hả? Không lẽ anh còn định đánh tôi sao? Đánh đi, tôi đứng ở đây, có giỏi thì anh đánh tôi đi!”
Thái độ của nhân viên phục vụ càng thêm hống hách, thậm chí cô ta còn đưa mặt về phía Dương Thanh, giống như không hề lo lắng Dương Thanh sẽ đánh mình.

“Bốp!”
Dương Thanh không chiều theo cái thói của nhân viên phục vụ này được, anh tát vào mặt cô ta.

Hạ Hà cũng sững sờ, cô ta chỉ muốn mời Dương Thanh uống chén trà, nhưng không ngờ lại gây phiền phức cho Dương Thanh.

“Anh, anh dám đánh tôi?”
Cô phục vụ che mặt với vẻ mặt khó tin.

“Cô chìa mặt lại bảo tôi đánh, lẽ nào không phải cô bảo tôi đánh cô sao?”
Dương Thanh cười nói: “Tôi đã từng gặp những người rẻ mạt nhưng chưa gặp ai rẻ rúng như cô, lại thích bị ăn đánh như vậy!”

Tào Khánh hơi kinh ngạc, dường như hắn không ngờ có người lại từ chối mười triệu tệ của mình.

“Thằng ranh, tao đã để mắt đến người phụ nữ của mày.

Hãy để cô ấy ở lại với tao một đêm, chiếc thẻ này sẽ thuộc về mày”.

Tào Khánh đưa thẻ ngân hàng mà Hạ Hà đã ném trả lại đặt trước mặt Dương Thanh.

Theo hắn thấy, Dương Thanh mặc quần áo rất bình thường, thoạt nhìn biết ngay chỉ là một nhân vật nhỏ bé dưới tầng đáy xã hội.

Hắn tin chắc rằng mười triệu sẽ lay động được Dương Thanh.

“Mười triệu, không đủ!”
Dương Thanh lắc đầu, năm ngón tay đột nhiên duỗi ra: “Đưa cho tôi năm mươi triệu thì tôi có thể cân nhắc!”
“Dương Thanh…”
Hạ Hà chợt nhìn Dương Thanh với vẻ mặt không thể tin nổi.

- ————.

Chương 829: 829: Tiếp Tục Gọi Người Đi

Tào Khánh cũng sững người trong giây lát, nhưng ngay sau đó hắn lại phá lên cười vui vẻ và lại lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng.

“Trong thẻ này có năm mươi triệu tệ, không có mật khẩu, mày có thể kiểm tra luôn”.

Tào Khánh đặt chiếc thẻ ngân hàng đến trước mặt Dương Thanh, cười nói: “Nhưng từ nay về sau, cô ấy không liên quan gì đến mày nữa”.

Dương Thanh mỉm cười và cất luôn chiếc thẻ vào túi.
Hạ Hà hoàn toàn sững sờ, dựa vào hiểu biết của cô ta đối với Dương Thanh, anh tuyệt đối không phải loại người này, nhưng sự thật đang ở trước mắt, Dương Thanh đúng là đã lấy đi của Tào Khánh năm mươi triệu tệ.

Chẳng lẽ sau nửa năm không gặp mà Dương Thanh đã biến thành một con người khác ư?
“Chúng ta nên về nhà rồi!”
Trong lúc Hạ Hà còn đang suy nghĩ miên man, giọng nói nhẹ nhàng của Dương Thanh đột nhiên vang lên bên tai cô ta.
Hạ Hà còn chưa hoàn hồn, Dương Thanh đã nắm tay cô ta và dắt cô rời đi.

Tào Khánh cũng sững sờ, thấy Dương Thanh đã kéo Hạ Hà đi được mấy mét, hắn mới nhận ra mình đã bị chơi khăm.

“Thằng ranh, đứng lại cho tao!”
Tào Khánh tức giận hét lên.

Sau tiếng hét giận dữ của hắn, bảy tám nhân viên bảo vệ quán bar lao ra chặn đường của Dương Thanh và Hạ Hà.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các khách hàng trong quán đều có vẻ phấn khích, họ nóng lòng muốn xem chuyện gì sắp xảy ra.

“Cậu chủ Tào còn định giữ chúng tôi lại đây sao?”
Dương Thanh cười tủm tỉm hỏi.

Nụ cười trên mặt Tào Khánh đã biến mất, hắn liếc mắt nhìn Dương Thanh nói: “Ranh con, mày lấy tiền của tao mà lại dám bỏ đi ư?”
Dương Thanh giả bộ tỏ vẻ kinh ngạc: “Tiền này không phải cậu tặng cho tôi sao?”
“Tiền, mày có thể mang đi, nhưng người phụ nữ của mày thì nhất định phải ở lại!”, Tào Khánh nói.

Hạ Hà đột nhiên trở nên rất căng thẳng, Dương Thanh nhẹ nhàng nắm tay cô ta, điều này làm cô ta bớt sợ hãi hơn rất nhiều.

“Dương Thanh, hay là anh trả lại thẻ ngân hàng cho anh ta đi?”, Hạ Hà thì thào.

Dương Thanh cười: “Cái này là do cậu chủ Tào tặng cho anh.

Một cậu chủ hào phóng như vậy đã tặng tiền cho người khác rồi sao có thể đòi lại được chứ? Thế chẳng phải tự tát vào mặt mình hay sao?”
Nói xong, Dương Thanh nhìn Tào Khánh nói: “Tôi nói đúng không, cậu chủ Tào?”
“Mày như thế này là đang tự tìm cái chết đấy!”
Tào Khánh rất tức giận, hắn bỏ ra năm mươi triệu tệ, không những không thu phục được một người phụ nữ, thay vào đó còn bị Dương Thanh nuốt chửng.

“Cậu chủ Tào, vừa rồi tôi đâu có đồng ý là lấy tiền thì sẽ tặng bạn gái của tôi cho cậu, tôi chỉ nói là sẽ cân nhắc thôi mà”.

Dương Thanh cười nói: “Có điều tôi cũng đã cân nhắc rồi.

Tôi muốn năm mươi triệu tệ cậu đưa, nhưng tôi vẫn không thể đưa bạn gái của tôi cho cậu được”.

“Cậu chủ Tào, không phải cậu định giết tôi chỉ vì chút tiền này đấy chứ?”
“Giết người là phạm pháp đấy”.

“Dưới bao nhiêu con mắt thế này, chắc chắn cậu chủ Tào sẽ không làm ra chuyện gì manh động phải không?”
Dương Thanh nói xong liền dắt Hạ Hà sải bước đi.

Tào Khánh không nói, chỉ là lửa giận trong mắt như muốn thiêu đốt Dương Thanh.

Bảy tám nhân viên bảo vệ quán bar đứng chặn trước mặt Dương Thanh và Hạ Hà, nhìn thấy Dương Thanh đang đi về phía mình, trong lòng họ chợt cảm thấy bất lực.

"Đánh nó tàn phế cho tôi!"

Tào Khánh cuối cùng cũng lên tiếng.

Hắn ra lệnh xong, bảy tám nhân viên bảo vệ liền lao về phía Dương Thanh.

Hạ Hà tái mặt, vô thức nhắm mắt lại, đã làm lớn chuyện rồi, bây giờ cô ta chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào Dương Thanh thôi.

"Binh binh binh!"
"Nhưng…"
Hạ Hà muốn tiếp tục thuyết phục, nhưng bị Dương Thanh cắt ngang: "Hãy tin anh!"
Mặc dù chỉ có ba chữ, nhưng Hạ Hà liền bình tĩnh lại.

"Ranh con, mày thật là to gan, dám gây chuyện trong quán bar Hồng Nhan của tao, mày muốn chết phải không?"
Một người đàn ông trung niên mặc vest bên cạnh Tào Khánh trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi chất vấn.

Rõ ràng, ông ta chính là chủ quán bar và có quan hệ rất tốt với Tào Khánh.

"Kẻ gây rối là người đang đứng ở bên cạnh ông thì đúng hơn?"
Dương Thanh bình tĩnh nói: "Lúc cậu ta muốn cướp người phụ nữ của tôi đi, sao không thấy ông ra mặt chủ trì lẽ phải?"
"Ranh con, ở địa bàn của tao thì phải nghe theo lời tao!"
Chủ quán bar nói với vẻ mặt hung dữ: "Bây giờ mày lập tức quỳ xuống xin lỗi, sau đó dâng con đàn bà của mày cho cậu chủ Tào.

Nếu không hôm nay mày đừng mong bước chân ra khỏi quán bar Hồng Nhan này!"
"Ông nghĩ cho kỹ vào, nếu giờ không để tôi đi, lát nữa muốn

bảo tôi đi, tôi cũng không đi đâu đấy!”
Dương Thanh nheo mắt cười nói.

Chủ quán bar rất tức giận, xua tay: “Xử nó cho tao!”

Mấy gã đàn ông vạm vỡ phía sau trực tiếp lao về phía Dương Thanh.

Những nhân viên bảo vệ trói gà không chặt trước đó đương nhiên không thể so sánh được với những gã đàn ông vạm vỡ này.

Dương Thanh một tay giữ chặt Hạ Hà, tay kia nắm chặt, đột ngột vung ra nắm đấm.

“Rầm!”
Một cú đấm trúng ngực của người đàn ông lao tới trước.

Cơ thể người đàn ông to lớn như thể bị một chiếc xe tải nặng đâm phải, hắn nôn ra máu và văng ra ngoài.

“Rầm rầm rầm rầm!”
Dương Thanh không hề tung ra chiêu thức nào, anh chỉ hời hợt vung nắm đấm, chỉ trong vài chục giây, ngoại trừ Tào Khánh và chủ quán bar ra, những gã đàn ông vạm vỡ khác đều ngã xuống đất.

“Những người này hoàn toàn không ăn nhằm gì, tôi còn chưa nóng người lên đây.

Tiếp tục gọi người đi, đừng khiến tôi phải thất vọng!”
Dương Thanh cười ha hả nói.

- ————.

Chương 830: 830: Đánh Gãy Chân Chủ Quán Bar

Chủ quán bar Hồng Nhan và Tào Khánh đều sững sờ, những người vừa được gọi ra đã là những cao thủ lợi hại nhất của quán rồi, làm gì còn ai nữa?
Dương Thanh mạnh như vậy, cho dù bọn họ thật sự có thể gọi người thì có thể làm gì chứ?
Không phải tất cả đều bị một mình Dương Thanh giải quyết hết sao?
"Cậu nhóc, cậu là ai? Ở Yến Đô tôi chưa từng gặp cao thủ nào như cậu!"
Chủ quán bar nhìn Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Vẻ mặt của Tào Khánh cũng rất khó coi, xem ra hắn không có được người đẹp mà còn bị nuốt không năm mươi triệu tệ nữa.

Đây là lần đầu tiên hắn phải chịu mất mát lớn như vậy, điều này khiến hắn rất không thoải mái.

Dương Thanh hờ hững nhìn chủ quán bar nói: "Tôi là ai thì liên quan gì đến chuyện xảy ra ở đây hôm nay?"
Ông chủ quán bar chỉ vào Tào Khánh bên cạnh nói: "Cậu chủ Tào này là một nhân vật lớn của Vương tộc nhà họ Tào, hôm nay mới tới Yến Đô.

Cậu không nể mặt cậu chủ Tào như vậy, có phải là hơi quá đáng rồi không?"
"Coi như vì bản thân mình và cũng vì gia tộc mình, tốt nhất cậu nên quỳ xuống xin lỗi, chưa biết chừng cậu chủ Tào còn có thể cho cậu một con đường sống".

Ông chủ quán bar tuy sợ thực lực của Dương Thanh, nhưng lại càng sợ thân phận của Tào Khánh hơn.

Trong lời nói của ông ta nồng nặc mùi vị của sự uy hiếp.

Vừa rồi khi Dương Thanh biết được tên của Tào Khánh, anh đã đoán được thân phận của đối phương.

Ở Yến Đô, có rất nhiều người có thể bỏ ra năm mươi triệu tệ, nhưng người trẻ tuổi như Tào Khánh, để có được một phụ nữ mà tùy tiện vung ra năm mươi triệu tệ thì không có.

Tào Khánh chỉ có thể là người của Vương tộc họ Tào, xem ra tên này có địa vị cao trong nhà họ Tào, nếu không thì cũng không thể chi được nhiều tiền như vậy.

Dương Thanh nhìn Tào Khánh vài lần nữa, đối phương trông ra chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trên mặt hắn vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của Tào Trí.

Tào Khánh này rất giống với Tào Trí, rất có thể hắn là anh em ruột của Tào Trí.

"Nhóc con, giờ mày biết thân phận của tao rồi, chắc mày đã biết là mình đã đắc tội với nhân vật lớn như thế nào rồi chứ?" Tào Khánh nhìn Dương Thanh nói với vẻ đầy kiêu ngạo: "Mày nên biết trong mắt Vương tộc, cho dù là tám gia tộc lớn ở Yến Đô liên thủ với nhau cũng chỉ là con kiến thôi".

"Tám gia tộc lớn ở Yến Đô là tám gia tộc mạnh nhất ở Yến Đô, cho dù mày là người của tám gia tộc ở Yến Đô thì dám đắc tội với tao, gia tộc mày cũng tuyệt đối không tha cho mày đâu".

Thấy Dương Thanh không lên tiếng, Tào Khánh còn tưởng rằng Dương Thanh bị thân phận của hắn làm cho sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên Hạ Hà nghe nói đến Vương tộc và tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Nhưng từ lời nói của Tào Khánh, cô ta đã hiểu gia cảnh nhà họ Tào lớn mạnh như thế nào.

Nhất thời, Hạ Hà càng thêm căng thẳng, hai tay ôm chặt lấy tay Dương Thanh, trong lòng tràn đầy sự hối hận, sớm biết thì cô ta đã không hẹn Dương Thanh đến đây rồi.

"Tào Khánh, có gì anh cứ nhằm vào tôi đây này, đừng có nhằm vào bạn trai tôi".

Hạ Hà đột nhiên tiến lên, đứng chắn trước mặt Dương Thanh, trừng mắt nhìn Tào Khánh rồi nói.

Tào Khánh cười ha hả: “Vốn dĩ anh nhằm vào em mới tới đây, là bạn trai em không biết tốt xấu, không những cầm tiền của anh mà còn đòi mang em đi”.

“Dù sao anh cũng là dòng dõi của Vương tộc, đã khi nào bị người ta chơi khăm như thế này đâu chứ?”

“Muốn anh không nhằm vào bạn trai em cũng được thôi, bảo nó trả lại tiền cho anh, sau đó em ở cùng anh một đêm”.

“Nếu không, hôm nay anh không chỉ có được em mà còn phải giã chết thằng bạn trai em”.

Hạ Hà tái mặt, cắn chặt đôi môi đỏ mọng của mình và đấu tranh nội tâm.

Việc cô ta qua đêm với Tào Khánh là điều tuyệt đối không thể, nhưng nếu cô ta không đi cùng hắn thì đối phương nhất định sẽ không tha cho Dương Thanh.

Dương Thanh chính là ân nhân cứu mạng của mẹ cô ta, nếu Dương Thanh không âm thầm giúp đỡ, không giúp mẹ cô ta tìm Ngải Lâm, một bác sĩ nổi tiếng quốc tế để giúp thực hiện ca phẫu thuật thì chưa chắc mẹ cô ta đã gượng được đến bây giờ.

Khi Hạ Hà đang đấu tranh nội tâm, thậm chí đã muốn thỏa hiệp để đổi lấy sự an toàn của Dương Thanh, thì Dương Thanh đột nhiên nắm lấy tay cô ta.

“Hạ Hà, nói nhiều với loại rác rưởi như thế làm gì?”
Hạ Hà giận run lên, nhưng cũng không làm gì được Tào Khánh, một người không giỏi ăn nói như cô ta, nói ra ba chữ ‘đồ khốn nạn’ đã là lời nói cay độc nhất rồi.

Dương Thanh chợt híp hai mắt lại, vốn đã định rời đi trong yên bình, không ngờ Tào Khánh lại khiêu khích, thậm chí còn muốn giữ Hạ Hà lại.

“Các người chắc chắn muốn giữ người phụ nữ của tôi lại?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Ông chủ quán bar ngạo nghễ nói: “Này nhóc, mày làm màu quá thành nghiện luôn à? Cậu chủ Tào muốn người phụ nữ của mày chính là coi trọng mày.

Nếu mày cứ còn léo nhéo, cho dù cậu chủ Tào muốn tha cho mày, tao cũng không tha cho mày đâu”.

Tào Khánh nhìn Dương Thanh với vẻ đùa cợt, như thể hắn đã quên mất sức chiến đấu mạnh mẽ mà Dương Thanh vừa thể hiện.

Và phía sau hắn, không biết từ lúc nào đã có thêm hai vệ sĩ của nhà họ Tào, điều này khiến Tào Khánh càng cậy thế hống hách hơn.

“Nếu như ông đã thích làm chó săn như vậy thì tôi sẽ đánh gãy cái chân chó của ông trước”.

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng, giọng nói chùng xuống, giơ chân đá vào ly rượu dưới chân.

“Rầm!”
Chủ quán bar không nhận ra ý tứ trong lời nói của Dương Thanh, chiếc ly bị đá đã đập vào chân ông ta một cách nặng nề.

Với một tiếng ‘rắc’, chân của ông ta bị gãy luôn, ngay lập tức một cảm giác vô cùng đau đớn ập đến.

“Á…”
Tiếng than khóc thảm thiết vang lên khắp cả quán bar Hồng Nhan.

- ————.

Chương 831: 831: Động Đến Anh Em Của Tao

Tào Khánh sững sờ, không ngờ hắn đã nói thân phận của mình cho Dương Thanh rồi mà Dương Thanh vẫn còn dám ra tay.

Ông chủ quán bar ngã trên mặt đất, đau đến mức lăn lộn.

Nỗi đau gãy xương ở bắp chân thực sự là đau thấu tim gan, đau đến mức khiến ông ta chết đi sống lại.

Đồng tử hai vệ sĩ phía sau Tào Khánh đanh lại, họ bất giác tiến lên một bước nhỏ để đảm bảo có thể bảo vệ sự an toàn cho Tào Khánh bất cứ lúc nào.
Dương Thanh vẫn còn cách chủ quán bar hơn chục mét, việc anh có thể đánh gãy bắp chân của chủ quán bar bằng cách tùy tiện đá vào ly rượu cho thấy Dương Thanh là một mối đe dọa lớn.

Hạ Hà cũng sững sờ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Sức mạnh của Dương Thanh hết lần này đến lần khác đã làm mới lại nhận thức của cô ta.

“Mày, mày vẫn còn dám ra tay sao?”, Tào Khánh tức giận hỏi Dương Thanh.
“Mày đã muốn cưỡng ép người phụ nữ của tao ở lại rồi, tao chỉ phế bỏ một con chó của mày thôi.

So với mày, tao chỉ là ‘châu chấu đá với voi thôi’!”
Dương Thanh đầy vẻ châm chọc nói.

“Mày có biết tao là ai không?”
Tào Khánh tức giận hỏi, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi nghi ngờ, vừa rồi không phải chủ quán bar mới nói rõ thân phận của hắn rồi hay sao?

Bằng không, hắn đường đường là con cháu Vương tộc, sao Dương Thanh vẫn còn dám đối đầu với hắn chứ?
Theo kịch bản của hắn, chẳng phải sau khi biết được thân phận của hắn, Dương Thanh nên quỳ xuống dập đầu xin tha, sau đó

hai tay dâng lên người phụ nữ của anh cho hắn hay sao?
"Không phải mày chỉ là người của Vương tộc họ Tào thôi sao?"
Dương Thanh thờ ơ nói: "Tôi chẳng những biết mày là người nhà họ Tào mà còn biết mày là người của nhánh ba nhà họ Tào.

Mày còn có một người anh là người thừa kế nhánh ba, tên là Tào Trí nữa".

"Làm sao mày biết?"
Tào Khánh bất giác hỏi.

Hôm nay hắn mới đến Yến Đô, còn chưa kịp đi gặp Tào Trí, hơn nữa lần này hắn tới Yến Đô chỉ là chuyến đi rất kín tiếng.

Ngoài thuộc hạ của mình và Tào Trí ra, người ngoài căn bản không hề hay biết.

Dương Thanh không chỉ biết rằng hắn là người của nhánh ba mà còn biết hắn là em trai của người thừa kế nhánh ba Tào Trí.

"Tao chỉ cần bấm tay tính là chuyện gì cũng biết", Dương Thanh cười ha hả nói.

Tào Khánh nhíu mày, nếu hắn thật sự tin Dương Thanh bấm tay mà tính được thì hắn thật sự là một tên ngốc.

"Nhóc con, nếu như mày biết anh trai Tào Trí của tao là người thừa kế nhánh ba nhà họ Tào thì sao mày còn dám đối đầu với tao? Mày không sợ anh tao biết được sẽ giã chết mày sao?"
Tào Khánh híp mắt, nhìn chằm chằm Dương Thanh và hỏi.

Dương Thanh cười nhạt: "Nếu tao nói với mày là một tiếng trước tao mới tát anh mày vài cái bạt tai thì sao nhỉ?"
"Mày nói nhảm!"
Tào Khánh bỗng nhiên tức giận, căn bản không tin Dương Thanh dám tát vào mặt Tào Trí.

Tào Trí là người thừa kế nhánh ba nên vệ sĩ bên cạnh hắn đều là những cao thủ số một của gia tộc.

Hơn nữa những vệ sĩ đó luôn ở bên cạnh để bảo vệ Tào Trí.

Chỉ một Yến Đô cỏn con, làm sao có thể có ai tát được Tào Trí cơ chứ?
“Ranh con, nếu mày còn dám ăn nói linh tinh, tao sẽ cắt lưỡi của mày”.

Tào Khánh tức giận nói: “Vốn dĩ tao chỉ muốn giữ người phụ nữ của mày lại ở với tao một đêm thì sẽ không so đo với mày nữa.

Nhưng mày lại dám ăn nói ngông cuồng, sỉ nhục anh tao, tao tuyệt đối không tha cho mày”.

“Kẻ ngu dốt không biết sợ là gì.

Tao khuyên mày tốt nhất nên gọi điện thoại cho anh mày nói một tiếng trước đi, nếu không mày nhất định sẽ phải hối hận đấy”.

Dương Thanh cười ha hả nói.

“Được thôi, nếu như mày đã muốn chết thì tao sẽ cho mày được toại nguyện”.

Tào Khánh vừa lấy điện thoại di động ra bấm số vừa nói: “Anh tao còn thủ đoạn hơn tao nhiều, chỉ dựa vào những lời mày vừa nói đã đủ để anh tao lấy cái mạng chó của mày rồi”.

Đang nói chuyện thì bên kia đã bắt máy.

“Anh à, em đến Yến Đô rồi đây, em gặp một thằng ranh ngu si ngông cuồng ở quán bar Hồng Nhan”.

“Hắn đánh rất nhiều người trong quán bar Hồng Nhan, ngay cả chân của ông chủ cũng bị hắn đánh gãy”.

“Hắn còn cao giọng nói rằng ngay cả anh gặp hắn cũng phải quỳ xuống xin tha, còn nói là hắn sẽ ở đây chờ một tên phế vật nhát gan như anh đến nhưng anh cũng sẽ không dám đến tìm hắn đâu”.

Tào Khánh thêm mắm thêm muối, hoàn toàn không nhắc tới tên của Dương Thanh.

Nhưng không phải hắn không nhắc tới tên Dương Thanh, mà là cho đến lúc này hắn vẫn chưa biết Dương Thanh tên là gì.

Xem ra, chỉ cần người đàn ông này ở bên cạnh, không ai có thể ức hiếp cô ta cả.

Nhưng ngay sau đó, một khuôn mặt ngây thơ và dễ thương khác xuất hiện trong đầu cô ta.

Nghĩ đến Tiêu Tiêu, cô ta lại buộc phải loại bỏ mấy ý nghĩ phi thực tế ra khỏi đầu mình.

Lúc cô ta nhìn lại Dương Thanh, gương mặt cô ta vẫn còn chút tội lỗi.

Thời gian cứ thế trôi qua, chỉ trong mười phút, có tiếng bước chân ở cửa quán bar vọng tới.

“Anh, cuối cùng anh cũng đến rồi!”
Tào Khánh lập tức vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy người đang đến, hắn vội vàng đi về phía trước.

“Thằng nhóc này, đến đây rồi cũng không tìm anh mà lại tự mình chạy đến đây vui chơi”.

Tào Trí vỗ vai Tào Khánh thật nặng và nói với vẻ không vui.

Rõ ràng mối quan hệ giữa hai anh em rất thân thiết.

“Anh à, sao trách em được.

Vốn dĩ em chỉ định đến đây uống rượu rồi đi tìm anh”.

Tào Khánh thêm mắm thêm muối, chỉ tay về phía Dương Thanh: “Nhưng không ngờ lại gặp phải một thằng ngu ở đây, cao giọng muốn anh phải quỳ lạy xin tha”.

- ————.

Chương 832: 832: Thành Ý Giá Trên Trời

Trong mắt Tào Khánh tràn ngập trêu tức như đang nói với Dương Thanh đây là hậu quả khi chống đối hắn.

“Ranh con ngông cuồng, dám bảo Tào Trí tao quỳ xuống cầu xin sao?”
Tào Trí không nhìn thấy rõ mặt của Dương Thanh, vừa đến gần anh vừa nói: “Mày là cái thá gì mà dám…”
Nhưng hắn ta mới đi được mấy bước đã không nói nên lời.
Bởi vì hắn ta đã thấy rõ gương mặt của Dương Thanh, vô cùng khiếp sợ.

“Ranh con vừa rồi huênh hoang tuyên bố bắt anh tao quỳ xuống xin tha cơ mà?”
“Giờ anh tao tới rồi, huênh hoang tiếp đi?”
“Mày cũng dám bắt anh tao quỳ xuống sao?”
Tào Khánh không nhận ra vẻ mặt Tào Trí thay đổi, lại càng ngông nghênh hơn, đi tới trước mặt Dương Thanh giơ tay định tát anh.

“Bốp!”
Tiếng bạt tai vang dội.

Nhưng không phải Tào Khánh tát Dương Thanh mà là Tào Trí tát Tào Khánh.

“Sao anh lại đánh em?”
Tào Khánh trợn tròn mắt không dám tin.

Từ bé tới giờ, đây là lần đầu tiên Tào Trí đánh hắn.

Tào Trí cả giận nói: “Đánh mày đấy!”
“Bốp bốp bốp!”
Nói xong, hắn ta lại tát thêm vài cái.

Mặt Tào Khánh nhanh chóng sưng vù.

“Tào Trí, đầu anh úng nước à?”
Tào Khánh vội vàng né tránh bàn tay của Tào Trí, giận dữ nói: “Em trai anh bị người ta bắt nạt, anh không tính sổ còn đánh

lại em anh hả?”
“Mày câm mồm ngay cho tao!”
Tào Trí tức giận quát: “Còn nói nhảm thêm một câu, mày lập tức cút về gia tộc tao tao!”
Câu nói này có lực sát thương rất mạnh, Tào Khánh lập tức ngậm miệng.

Dương Thanh cười híp mắt nhìn Tào Trí.

Anh biết tại sao hắn ta đánh Tào Khánh.

Bản thân hắn ta cũng từng bị Dương Thanh vả mặt ở nhà họ Tôn, nói gì đến Tào Khánh?
Sợ là Dương Thanh dám đánh Tào Khánh tàn phế thật.

“Dương Thanh, mặc kệ cậu và em tôi có xích mích gì, tôi cũng muốn xin lỗi cậu, mong cậu bỏ qua cho nó”.

Tào Trí đi tới trước mặt Dương Thanh, trầm giọng nói.

Hắn ta căm hận Dương Thanh đến mức muốn tự tay lấy mạng anh, nhưng cũng biết mấy gã vệ sĩ bên người mình không làm gì được anh.

Lần này tới Yến Đô, hắn ta vẫn còn việc quan trọng hơn cần làm, không thể vì Dương Thanh làm hỏng chuyện lớn.

Cho nên dù không cam lòng, hắn ta cũng chỉ có thể tạm thời cúi đầu trước Dương Thanh.

“Sao anh lại xin lỗi thằng đó?”
Tào Khánh sững sờ, không ngờ Tào Trí, người thừa kế của nhánh ba nhà họ Tào có thể hô mưa gọi gió trong gia tộc lại cúi đầu xin lỗi một người trẻ tuổi ở Yến Đô.

Nhưng hắn nhanh chóng hiểu được, chắc chắn Dương Thanh có thân phận đặc biệt nên Tào Trí mới phải cúi đầu.

Nghĩ tới đây, mặt hắn thoắt cái trắng bệch.

Lúc này hắn mới hiểu tại sao vừa rồi Tào Trí lại đánh mình.

Chỉ sợ nếu Tào Trí không làm vậy, Dương Thanh sẽ bắt hắn phải chịu hậu quả nặng hơn.

Dù sao hắn đã tự khoe thân phận nhưng Dương Thanh vẫn đánh gãy chân ông chủ quán bar.

“Người sai đâu phải anh Tào, anh xin lỗi làm gì?”
Dương Thanh cười nói: “Anh không biết vừa nãy em trai anh phách lối lắm đấy, dám bắt người phụ nữ của tôi hầu hạ hắn một đêm, còn đòi đánh tôi tàn phế”.

“Nếu có người uy hiếp anh như vậy, anh có đập chết kẻ đó không?”
Tào Trí bất giác run lên.

Hắn ta biết ý của Dương Thanh là, nếu hắn ta không tỏ ra thành ý thì sẽ không tha cho Tào Khánh.

“Đồ chết tiệt, xin lỗi đi!”
Tào Trí quát Tào Khánh: “Nếu không được cậu Thanh tha thứ, tao đánh gãy chân chó của mày!”
Tào Khánh bị dọa sợ hết hồn.

Tuy đoán được Dương Thanh không đơn giản nhưng hắn vẫn không thể xin lỗi một người trẻ tuổi ở Yến Đô được.

“Anh ơi, nó chỉ là một thằng ranh con ở Yến Đô, có tư cách gì bắt em phải xin lỗi?”
Tào Khánh cả giận nói: “Anh cúi đầu với nó, nhưng em sẽ không cúi đầu trước một thằng ngu ở Yến Đô đâu”.

“Bốp!”

Tào Trí lại tát Tào Khánh, quát tháo: “Xin lỗi!”
Tào Khánh lập tức hoảng loạn.

Dường như Tào Trí rất giận, nếu hắn không xin lỗi có lẽ sẽ bị đánh gãy chân thật.

“Xin lỗi!”
Tào Khánh đi tới nhìn Dương Thanh, cắn răng nói.

“Không có thành ý gì cả”.

“Không biết như vậy đã đủ để đổi lấy tình bạn của cậu Thanh chưa?”
Vừa rồi còn đưa một tỷ, bây giờ đã đổi thành mười tỷ.

Tào Khánh chết lặng!
Hạ Hà cũng trố mắt nhìn, ngơ ngác che miệng.

Chỉ có Dương Thanh vẫn bình thản giống như mười tỷ chỉ là một con số nhỏ, không đáng là bao.

- ————.

Chương 833: 833: Bắt Tôi Thỏa Hiệp

Thấy vẻ mặt chân thành của Tào Trí, Dương Thanh khá bất ngờ.

Mấy tiếng trước anh vừa mới đánh hắn ta xong.

Lúc ấy Tào Trí còn tuyên bố muốn giết mình, sao bỗng nhiên lại đổi tính?
Ông chủ quán bar bị Dương Thanh đập gãy chân bằng cốc rượu lập tức xám xịt mặt mày.
Ông ta còn đang chờ mong Tào Trí tới trả thù cho mình, nào ngờ đến cả Tào Khánh cũng bị Tào Trí tát cho mấy cái.

Bây giờ Tào Trí còn bỏ ra mười tỷ để lấy lòng Dương Thanh.

Rốt cuộc người trẻ tuổi này là ai?
Lúc sau Dương Thanh đột nhiên cười nói: "Anh Tào cho tôi mười tỷ không phải chỉ để làm bạn với tôi đúng không?"
Dương Thanh nhanh chóng hiểu ý hắn ta.

Ở nhà họ Tôn, Dương Thanh đã dọa Tào Trí sợ.

Hiện giờ dù là Vương tộc họ Tiết hay Vương tộc họ Tào đều muốn nắm giữ thêm nhiều quyền lực ở Yến Đô.

Chắc chắn Tào Trí đã biết chuyện xảy ra hôm nay ở cổng khách sạn Đế Đô.

Mấy gia tộc đứng về phe Dương Thanh đã chứng minh anh rất có tiếng nói ở Yến Đô.

Chỉ cần lôi kéo được Dương Thanh, nhà họ Tào có thể lập tức đạt được quyền lực lớn nhất ở Yến Đô.

Mười tỷ rất nhiều, nhưng chẳng đáng là bao với quyền lực ở Yến Đô.

"Cậu Thanh quả nhiên thông minh".

Tào Trí không phủ nhận cười đáp: "Tôi cần cậu Thanh làm giúp tôi một chuyện.

Nếu cậu làm được sẽ có lợi ích rất lớn!”
“Chắc chắn hơn xa lợi nhuận của tập đoàn Nhạn Thanh!”
Dương Thanh cười hỏi: “Chắc là chuyện anh muốn tôi là không đơn giản đâu nhỉ?”
Tào Trí gật đầu: “Tôi muốn cậu Thanh ra mặt thống nhất tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Chỉ cậu mới có thể làm được chuyện này!”
“Nhà họ Tào sẽ dốc hết sức nâng đỡ cậu trở thành Vương của Yến Đô”.

Nghe thấy thế, Tào Khánh và ông chủ quán bar đều khiếp sợ.

Tuy Hạ Hà không biết Vương của Yến Đô nghĩa là gì nhưng có thể đoán được thân phận này rất khủng bố, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

“Anh ơi, thằng đó có tài cán gì mà nhà họ Tào phải ủng hộ trở thành Vương của Yến Đô?”
Tào Khánh không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tào Trí cau mày, ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu mày còn dám vô lễ với cậu Thanh, đêm nay lập tức cút về gia tộc cho tao!”
Tào Khánh tức tốc ngậm miệng, nhưng vẫn nhìn Dương Thanh với ánh mắt khinh thường.

Hắn ta thấy Dương Thanh chỉ biết chút đánh đấm mà thôi.

“Cậu Thanh không cần lập tức trả lời tôi.

Cậu cứ cầm thẻ này trước đi, tôi chờ tin tốt của cậu”.

Tào Trí đưa thẻ ngân hàng cho Dương Thanh.

Nhưng anh không thèm nhận, chỉ cười hỏi: “Tôi muốn biết nếu tôi từ chối sẽ có hậu quả gì?”
Tào Trí sững sờ, dường như không ngờ Dương Thanh sẽ hỏi như vậy.

Bởi vì hắn ta không nghĩ Dương Thanh sẽ từ chối.

Được nhà họ Tào ủng hộ trở thành Vương của Yến Đô là lợi ích khổng lồ.

Sau một hồi kinh ngạc, Tào Trí bỗng bật cười: “Tôi tin cậu Thanh sẽ không từ chối!”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo!
Nhưng câu trả lời này đã cho Dương Thanh biết đáp án.

Chỉ bằng việc anh đánh cả hai anh em nhà họ Tào và thắng mười tỷ từ tay Tào Huy khi anh ta vẫn còn phụ trách club Hoàng Kim.

Chừng đó đã đủ để sỉ nhục nhà họ Tào.

Vậy nên nếu anh từ chối sẽ phải đối mặt với sự trả thù của bọn họ.

“Thế tôi không còn lựa chọn nào khác nữa à?”, Dương Thanh hỏi.

Tào Trí chỉ cười không đáp.

“Anh Tào đã nói vậy, tôi không nhận mười tỷ này là không được rồi!”
Dương Thanh bật cười nhận lấy thẻ ngân hàng mười tỷ kia, tùy ý cất vào túi.

Thấy vậy, khóe miệng Tào Khánh co giật, rất không nỡ.

“Ai nói tôi đồng ý để nhà họ Tào nâng đỡ làm Vương của Yến Đô chó má gì đó?”
Dương Thanh nghiền ngẫm hỏi Tào Trí.

Sắc mặt Tào Trí lập tức cứng đờ: “Cậu cầm mười tỷ của tôi không phải là thỏa hiệp rồi sao?”
“Thỏa hiệp? Đây chỉ là tiền bồi thường các người đắc tội với tôi thôi”.

Dương Thanh cười nhạo, ngạo nghễ nói: “Cả Chiêu Châu này có ai có thể bắt tôi thỏa hiệp?”
- ————.

Chương 834: 834: Âm Mưu Độc Ác

Thái độ của Dương Thanh cực kỳ bá đạo.

Tào Trí và Tào Khanh đều sợ ngây người, thậm chí còn hoài nghi mình vừa nghe lầm.

"Ý của cậu là cậu coi mười tỷ là tiền chúng tôi bồi thường cho cậu à?"
Tào Trí khó tin nói: "Cậu không hề muốn chúng tôi nâng đỡ làm Vương của Yến Đô sao?"
"Chẳng lẽ mười tỷ này không đáng để đổi lại mạng chó của em trai anh à?"
Dương Thanh châm chọc nhìn Tào Khánh, lấy thẻ ngân hàng Tào Trí vừa đưa cho mình ném ra.

"Phập!"
Tào Trí khiếp sợ thấy thẻ bay sượt qua cổ mình cắm vào trụ đá cẩm thạch sau lưng.
Hắn ta kinh hãi thấy một nửa chiếc thẻ cắm sâu trong cột đá mà cái cột không vỡ vụn.

Không chỉ vậy, chỗ bị sượt qua trên cổ hắn ứa ra máu tươi.

Hai gã vệ sĩ của Tào Trí vội vàng xông lên chắn trước người hắn ta, cảnh giác nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Tào Khánh sợ choáng váng, ngơ ngác nhìn nửa tấm thẻ lộ ra ngoài cột đá, ánh mắt hoảng sợ.

Tiện tay ném một cái thẻ ngân hàng đã có thể làm được như vậy.

Nếu vừa rồi Dương Thanh muốn giết Tào Trí, hắn ta đã chết thảm rồi.

"Sao, sao lại như vậy?"
Tào Khánh ngây ngốc hỏi.

Tào Trí cũng dần lấy lại tinh thần, trong mắt cũng tràn ngập sợ hãi.

Hắn ta thực sự bị Dương Thanh dọa sợ.

“Các người tránh ra đi.

Nếu cậu Thanh muốn giết tôi thì đã giết từ vừa nãy rồi”.

Tào Trí nói với hai gã vệ sĩ trước mặt mình.

Nghe vậy, hai gã vệ sĩ kia mới tránh ra.

Bởi vì họ biết Tào Trí nói đúng, nếu Dương Thanh muốn giết hắn ta đã mất mạng rồi.

“Cậu Thanh, tôi xin lỗi vì những lời mắng chửi trước đó, mong cậu rộng lượng không chấp nhặt!”
Tào Trí hơi cúi đầu, thành khẩn xin lỗi.

Nếu trước đó hắn ta xin lỗi vì có mục đích riêng thì hiện giờ là vị sợ hãi.

“Ồ? Anh Tào biết sai rồi à?”
Dương Thanh cười nói: “Vừa rồi anh Tào đâu có như vậy, rõ ràng dung túng em trai sỉ nhục tôi đủ kiểu”.

“Còn nói tôi chỉ là con rối của nhà họ Tào.

Trong mắt các người tôi chỉ là một con chó, các người bảo cắn ai tôi phải cắn kẻ đó”.

“Còn uy hiếp tôi nếu dám lộ răng nanh sẽ rút răng chó của tôi ra”.

Nếu là trước kia, Tào Khánh đã chửi mắng Dương Thanh từ lâu rồi.

Nhưng giờ đây hắn đã sợ vỡ mật, trốn sau lưng hai gã vệ sĩ không dám thở ra tiếng.

Dương Thanh không thèm nhìn Tào Khánh, chỉ cười híp mắt hỏi Tào Trí.

Tào Trí cắn răng nói: “Cậu Thanh yên tâm, em tôi làm sai sẽ phải trả giá!”
“Trong từ điển của tôi chưa từng có hai từ tha thứ.

Em trai anh vừa sỉ nhục tôi đã đủ để phán tội chết rồi!”
Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Tôi định thu lại mười tỷ tiền bồi thường coi như các người mua lại mạng chó của em trai anh”.

“Nhưng hình như các người hiểu lầm gì đó.

Bây giờ tôi trả lại tiền, nhưng tôi phải lấy mạng của em trai anh!”
Tào Khánh sợ phát khóc, toàn thân nhũn ra, chân run lẩy bẩy.

“Dương Thanh, mày không thể giết tao.

Tao là người của Vương tộc họ Tào.

Nhà họ Tào sẽ không tha cho mày đâu”.

Tào Khánh lắp bắp nói.

“Đến lúc này rồi mày còn muốn uy hiếp tao à?”
Dương Thanh lắc đầu cười: “Đến cả nhà họ Tào đề nghị nâng đỡ tao làm Vương của Yến Đô tao cũng từ chối.

Mày nghĩ tao sẽ sợ một thằng vô dụng như mày uy hiếp sao?”
“Mày mới là đồ vô dụng! Mày…”
Tào Khánh thẹn quá hóa giận.

“Bốp!”
Hắn chưa nói ra lời mắng chửi đã bị Tào Trí tát, cả giận quát: “Câm miệng cho tao!”
“Nó sắp trèo lên đầu chúng ta rồi, anh còn muốn tha thứ sao?”
Tào Khánh giận dữ nói: “Nó mạnh thì đã sao, chẳng lẽ nhà họ Tào chúng ta không có cao thủ?”
“Chúng ta là đời sau của Vương tộc, sao lại phải chịu nỗi nhục nhã này?”
Tào Trí muốn xông lên đập chết Tào Khánh.

Thằng em này quá ngu xuẩn, đúng là đồng đội heo.

Chỉ bằng việc Dương Thanh tiện tay ném thẻ ngân hàng rạch một vết thương trên cổ hắn ta rồi cắm vào cột đá cẩm thạch.

Chứng tỏ Dương Thanh muốn giết bọn họ dễ như trở bàn tay.

Dù nhà họ Tào có cao thủ manh hơn nữa nhưng trước mắt ở Yến Đô không một ai có thể đánh lại anh.

Vậy mà Tào Khánh còn dám uy hiếp Dương Thanh, không phải muốn chết thì là gì?
“Mau đè Tào Khánh xuống đất cho tôi!”
Tào Trí ra lệnh.

Vệ sĩ của hắn ta và của Tào Khánh đều ngây dại.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Mau đè nó xuống đất đi!”
Thấy bọn họ không phản ứng, Tào Trí nổi giận gầm lên.

Bốn gã vệ sĩ mới giật mình bừng tỉnh, cuống quýt đè Tào Khánh ra đất.

“Anh định làm gì?”
Tào Khánh hoảng hồn hỏi.

Tào Trí không thèm đáp lại, đập cái ghế bên cạnh nát thành từng mảnh, chỉ còn lại một cái chân ghế.

“Anh định làm gì thế? Em là em trai anh đấy, anh không thể làm vậy với em.

Mau bảo họ thả em ra đi!”
Thấy Tào Trí cầm chân ghế tới gần, da đầu Tào Khánh trở nên tê dại.

Hắn đã biết anh trai muốn làm gì.

“Mày liên tục sỉ nhục cậu Thanh.

Nếu tao không bắt mày trả giá, sợ là mày vẫn không biết trời cao đất dày”.

Giọng nói của Tào Trí cực kỳ lạnh lẽo.

“Anh ơi, em sai rồi, em thực sự biết sai rồi.

Anh đừng đánh em, em sẽ xin lỗi anh ta.

Sau này em không khinh nhờn anh ta nữa”.

Tào Khánh hốt hoảng nói: “Bây giờ em sẽ lập tức cút khỏi Yến Đô, về gia tộc ngay”.

“Anh bảo bọn họ thả em ra đi, em biết sai rồi mà”.

“Bịch!”
Tào Trí không hề do dự hung hăng đập xuống tay Tào Khánh.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy thanh thúy, ngay sau đó Tào Khánh kêu gào thảm thiết.

Thấy cảnh tượng này, Hạ Hà hãi hùng, vô thức nắm chặt tay Dương Thanh.

Dương Thanh híp mắt lại.

Tào Trí quả nhiên không tầm thường, làm việc rất quyết đoán.

Có thể tự tay đánh gãy tay em mình.

“Cậu Thanh, tôi xin thay mặt em trai chân thành xin lỗi cậu!”
Tào Trí cúi đầu nói rồi lại nhìn Dương Thanh: “Không biết tôi làm vậy đã khiến cậu hài lòng chưa?”
Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Tôi đâu có bảo anh đánh người.

Anh tự đánh gãy tay cậu ta rồi lại đổ thừa cho tôi sao?”
“Cậu Tào, người này rất không đơn giản, thực lực cực mạnh.

Chỉ mấy cao thủ đứng đầu của nhà họ Tào mới có thể đối phó được”.

Một vệ sĩ của Tào Trí đột nhiên lên tiếng: “Nhưng cậu là người thừa kế của nhánh ba nhà họ Tào, chỉ có thể sử dụng cao thủ của nhánh ba”.

Tào Trí cười lạnh một tiếng: “Ông nghĩ tôi đánh gãy chân tay Tào Khánh chỉ vì để Dương Thanh tha thứ thôi sao?”
Mấy gã vệ sĩ đều sửng sốt.

“Các người đã không đánh lại cậu ta, cậu ta lại hùng hổ dọa người như vậy.

Nếu tôi không làm thế, cậu ta sẽ tha cho chúng ta sao?”
Tào Trí híp mắt giảo hoạt nói: “Tôi đánh Tào Khánh cũng vì muốn cứu nó”.

“Nhưng quan trọng là nếu đưa Tào Khánh về gia tộc trong tình trạng này, nhất định bố tôi sẽ rất tức giận”.

“Chỉ cần ông ấy ra mặt chắc chắn có thể gọi được mấy cao thủ mạnh nhất gia tộc kia tới Yến Đô.

Đến lúc đó, Dương Thanh lấy của tôi bao nhiêu, tôi sẽ đòi lại gấp bội!”
- ————.

Chương 835: 835: Làm Diễn Viên

Lúc này Dương Thanh đã dẫn Hạ Hà rời khỏi quán bar Hồng Nhan.

Trên đường đi, Hạ Hà không hề lên tiếng.

Chuyện vừa xảy ra khiến cô ta hiểu thêm về Dương Thanh.

Trước kia cô ta chỉ biết Dương Thanh rất giàu có nhưng không biết anh lợi hại như vậy.

Vừa nãy có người chủ động tặng Dương Thanh mười tỷ làm tiền bồi thường.
Chứng tỏ thân phận của Dương Thanh rất khủng.

“Cô ở đâu? Tôi đưa cô về”.

Đến bãi đỗ xe, Dương Thanh lên tiếng hỏi, Hạ Hà mới lấy lại tinh thần.

“Tôi ở khách sạn Mễ Phương trên đường Hương Lúa.

Làm phiền anh rồi!”
Hạ Hà khẽ đáp.

Ba mươi phút sau, Dương Thanh đưa Hạ Hà tới khách sạn Mễ Phương.

“Hôm nay vô cùng xin lỗi anh!”
Sau khi xuống xe, Hạ Hà áy náy nói: “Mặc dù tôi không biết Tào Khánh là ai nhưng cũng biết một gia tộc có thể tiện tay bỏ ra mười tỷ để bồi thường sẽ không dễ chọc”.

“Anh lại cứu tôi thêm một lần.

Sợ là đời này tôi không đền đáp được ơn huệ của anh”.

“Nếu sau này anh có gì cần giúp cứ nói, tôi nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ”.

Tuy không hề nói cảm ơn nhưng lời nói của cô ta tràn đầy ý cảm kích.

Dương Thanh cười nói:”Cô không cần cảm thấy nợ tôi.

Cô cũng thấy rồi đó, dù không có Tào Khánh thì tôi và anh trai hắn là Tào Trí cũng có thù oán trước rồi".

Hạ Hà biết Dương Thanh không muốn mình áy náy, cũng không nhiều lời, chỉ thầm ghi tạc trong lòng.

"Tôi về trước đây! Anh đi đường cẩn thận!"
Hạ Hà chào tạm biệt rồi quay lưng rời đi.

"Hạ Hà, em về rồi à?"
Nhưng cô ta vừa bước vào khách sạn đã nghe thấy một giọng nam dịu dàng.

Hạ Hà cau mày, lạnh lùng nhìn đối phương: "Ngô Thiên Hữu, anh tìm tôi có việc gì không?"
Ngô Thiên Hữu cười nói: "Không có việc gì, chỉ là muộn rồi vẫn chưa thấy em về nên hơi lo lắng.

Thấy em trở về an toàn, anh yên tâm rồi".

Hạ Hà lạnh nhạt nói: "Nếu không có chuyện gì, tôi về trước đây".

Dứt lời, cô ta quay sang nhìn Dương Thanh: "Ngủ ngon nhé!"
Dương Thanh mỉm cười: "Ngủ ngon!"
Nói xong, anh quay lưng định lên xe rời đi.

"Anh ta là ai vậy? Em không muốn giới thiệu chút sao?"
Ngô Thiên Hữu cười hỏi.

Dương Thanh vốn đã định rời đi, nhưng thấy Ngô Thiên Hữu không ngừng quấy rối Hạ Hà, anh bỗng thấy lo lắng.

Thái độ của Hạ Hà rất lạnh nhạt, rõ ràng không thích Ngô Thiên Hữu, thậm chí còn chán ghét.

Mà Ngô Thiên Hữu lại có ý với Ha Hà, tỏ ra hết lòng quan tâm cô ta.

"Anh ấy là bạn trai tôi".

Hạ Hà không chút do dự lôi Dương Thanh ra làm lá chắn.

Dương Thanh không khỏi sửng sốt, nhưng thấy ánh mắt cầu khẩn xen chút áy náy, anh mới vỡ lẽ ra.

Ngô Thiên Hữu nghe thấy thế, con ngươi lập tức co rút.

“Bạn trai?”
Ngô Thiên Hữu bật cười, ý tứ sâu xa.

“Chúng ta ở cùng đoàn làm phim hai tháng rồi, trước giờ anh chưa từng nghe nói em có bạn trai”.

Ngô Thiên Hữu cười nói: “Anh ta là lái xe taxi em gọi tới phải không?”
“Dù có muốn tìm lá chắn để từ chối anh em cũng nên tìm người nào phù hợp chứ, đâu thể tùy tiện tìm một thằng lái taxi quèn lừa anh được?”
Dứt lời, anh ta lại nhìn sang Dương Thanh: “Anh chỉ là tài xế taxi thôi, không có tư cách theo đuổi Hạ Hà.

Tôi khuyên anh sớm từ bỏ ý nghĩ viển vông này, tránh xa cô ấy ra, nghe rõ chưa?”
Ánh mắt Ngô Thiên Hữu tràn đầy uy hiếp.

Dương Thanh buồn cười nhìn anh ta: “Có phải tránh xa Hạ Hà hay không, anh và tôi nói đều không tính, cô ấy nói mới tính”.

“Ranh con, anh đang rượu mời không uống thích uống rượu phạt à? Anh biết tôi là ai không?”
Ngô Thiên Hữu khinh thường nhìn Dương Thanh.

Lúc này, sau lưng anh ta còn có hai gã vệ sĩ mặc vest đi theo.

Nhưng so với vệ sĩ của Tào Trí ở quán bar Hồng Nhan, bọn họ quá yếu.

“Chỉ cần tôi nói một câu là có thể tiệt đường nghệ sĩ của Hạ Hà.

Bây giờ anh biết chỗ dựa của tôi mạnh thế nào chưa?”
Dương Thanh vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Ngô Thiên Hữu và Hạ Hà đều là nghệ sĩ của công ty giải trí Ngôi Sao.

Trước ngày hôm nay, đây đúng là sản nghiệp của nhà họ Tôn.

Nhưng Tôn Húc không bồi thường nổi một trăm tỷ nên đã tặng lại công ty giải trí Ngôi Sao cho anh.

Tức là hiện giờ, anh mới là chủ tịch của công ty giải trí Ngôi Sao.

- ————.

Chương 836: 836: Cướp Điện Thoại

Thấy Dương Thanh không nói gì, Ngô Thiên Hữu tưởng anh sợ, phách lối nói: “Anh biết chỗ dựa của tôi mạnh thế nào chưa?”
Dương Thanh gật đầu cười đáp: “Đúng là rất mạnh.

Nhưng vẫn còn kém xa tôi”.

Nghe thấy thế, Ngô Thiên Hữu sững sờ, không nhịn được cười phá lên.

“Buồn cười chết mất.

Một thằng tài xế taxi lại dám nói có chỗ dựa mạnh hơn tôi sao?”
Ngô Thiên Hựu cười nói: “Ai cho anh cái dũng khí đó vậy? Ha ha, buồn cười quá đi mất!”
“Mau câm miệng lại cho tôi! Không được sỉ nhục bạn trai tôi!” Hạ Hạ nổi giận gào lên.

Bấy giờ Ngô Thiên Hữu mới ngừng cười, híp mắt nhìn Hạ Hà: “Anh vốn tưởng anh ta thực sự là bạn trai em, nhưng bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa”.
“Bởi vì anh ta chỉ là một thằng ngu, không xứng làm đối thủ của anh”.

“Em cũng biết chị họ anh là dòng chính nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nắm quyền lực lớn.

Nếu anh ta dám hẹn hò với em, anh sẽ bảo chị họ anh chơi chết anh ta”.

Hạ Hà sắp khóc đến nơi.

Cô ta chợt cảm thấy vô cùng áy náy, vừa rồi ở quán bar Hồng Nhan đã gây phiền phức lớn cho Dương Thanh.

Mới nửa tiếng sau đã gây cho anh thêm một phiền phức lớn nữa.

Cô ta biết tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là gì.

Bọn họ nắm quyền lực tối cao, ai dám đắc tội đều phải chết.

Dù biết Dương Thanh rất lợi hại, thân phận cũng không tầm thường nhưng không thể sánh bằng tám gia tộc này.

“Anh muốn gì thì cứ nhằm vào tôi, lấy chị họ ra uy hiếp bạn trai tôi làm gì? Anh có phải đàn ông không hả?”
Hạ Hà tức giận chất vấn.

Ngô Thiên Hữu hoàn toàn để lộ ý đồ xấu xa của mình: “Muốn biết anh có phải đàn ông hay không, đêm nay em có thể thử xem”.

“Đồ không biết xấu hổ!”
Hạ Hà thẹn quá hóa giận.

“Em đừng quên anh là nam chính của bộ phim này, còn em chỉ là nữ phụ”.

“Nếu làm anh không vui, anh có thể dễ dàng thay vai diễn nữ phụ không có bao nhiêu đất diễn này”.

…!
Chợt giọng nói của Ngô Thiên Hữu phát ra từ điện thoại của Dương Thanh.

Anh ta giật nảy mình, căm tức nhìn Dương Thanh.

Anh ta không ngờ Dương Thanh lại ghi âm lời mình nói lúc nãy.

Hạ Hà cũng vô cùng ngạc nhiên.

Dương Thanh cười nói: “Ngô THiên Hữu đúng không? Anh nói nếu tôi phát tán đoạn ghi âm này lên mạng liệu anh có được lên trang đầu không?”
“Đến cả tiêu đề tôi cũng nghĩ xong giúp anh rồi”.

“Nam diễn viên tuyến mười tám cầm thú dùng quan hệ của mình uy hiếp nữ diễn viên lên giường”.

“Đến lúc đó danh tiếng của anh sẽ tăng vọt đấy nhỉ?”
Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán Ngô Thiên Hữu.

Đối với nghệ sĩ, chỉ cần nói sai một câu là có thể khiến dư luận căm phẫn, tự hủy sự nghiệp.

Nếu đoạn ghi âm này bị tung lên mạng, chắc chắn sẽ gây chấn động.

Khi đó anh ta sẽ không chỉ bị đuổi khỏi đoàn làm phim mà còn phải đền một khoản tiền khổng lồ.

Càng nghĩ Ngô Thiên Hữu càng sợ hãi.

“Ranh con, sao mày lại hèn hạ như vậy? Mau xóa ghi âm ngay cho tao!”
Ngô Thiên Hữu nghiến răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh cười đáp: “Nếu nói về hèn hạ, anh mạnh hơn tôi nhiều.

Dùng gia thế uy hiếp một nữ diễn viên không có chỗ dựa.

Tôi còn kém xa anh”.

“Ranh con, mày đang rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?”
Ngô Thiên Hữu cả giận nói: “Tao cho mày cơ hội cuối cùng, mau xóa ghi âm đi, nếu không tao sẽ khiến mày biến mất khỏi Yến Đô!”
“Mày nên biết nhà họ Tôn muốn lấy mạng một thằng tài xế taxi quèn dễ như trở bàn tay!”
Đến nước này Ngô Thiên Hữu vẫn còn dám uy hiếp Dương Thanh.

Anh bỗng tò mò không biết kẻ hống hách này lớn lên kiểu gì?
“Tao cho mày cơ hội cuối cùng, mau xóa ghi âm đi, nếu không tao sẽ khiến mày biến mất khỏi Yến Đô!”
“Mày nên biết nhà họ Tôn muốn lấy mạng một thằng tài xế taxi quèn dễ như trở bàn tay!”
Giọng nói của Ngô Thiên Hữu lại vang lên trong điện thoại của Dương Thanh.

Dương Thanh bật cười: “Ngã một keo leo một nấc.

Tôi nên nói anh bản tính khó dời hay là ngu xuẩn đây?”
“Bây giờ tôi sẽ đăng hai đoạn ghi âm này lên mạng.

Nếu tôi thực sự xảy ra chuyện, chắc chắn anh không thoát nổi tội”.

Dương Thanh bật điện thoại lên.

Ngô Thiên Hữu hốt hoảng quát lớn: “Dừng tay! Mày dừng ngay lại cho tao!”

“Sao thế? Bây giờ biết sợ rồi hả?”
Dương Thanh cười nói: “Biết sai thì xin lỗi đi!”
“Ranh con, mày đừng có được nước lấn tới!”
Ngô Thiên Hữu cắn răng nói.

“Diễn viên tuyến mười tám lại định uy hiếp người ta rồi”.

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: “Tôi vẫn nên đăng lên mạng thì hơn.

Chỉ có vậy mới có thể đảm bảo an toàn”.

“Xin lỗi, tôi sai rồi!”
Ngô Thiên Hữu bị dọa sợ run lên, cuống quýt xin lỗi.

“Anh yên tâm, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp.

Chỉ cần anh không quấy rối bạn gái tôi nữa, những thứ này sẽ chỉ là kỷ niệm”.

Ngô Thiên Hữu sa sầm mặt, giận dữ hét: “Mày đã muốn chết thì đừng trách tao!”
Nói xong, anh ta vung tay lên: “Cướp điện thoại của nó cho tao!”
Hai gã vệ sĩ sau lưng anh ta lập tức xông tới chỗ Dương Thanh.

- ————.

Chương 837: 837: Thân Phận Đặc Biệt

Ngô Thiên Hữu đã tức phát rồ, không thèm tin lời Dương Thanh.

Chỉ khi tự xóa video và ghi âm anh ta mới có thể yên tâm.

Anh ta rất có lòng tin với vệ sĩ của mình.

Hai gã vệ sĩ lao vọt tới chỗ Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn đứng im tại chỗ, không coi họ ra gì.
"Dương Thanh cẩn thận!"
Trông thấy hai gã vệ sĩ đồng loạt tung đấm, Hạ Hà hốt hoảng hô lên.

Ngô Thiên Hữu khinh thường cười lạnh: "Vệ sĩ của tao là top đầu của công ty vệ sĩ nổi tiếng toàn quốc, lương một triệu một năm.

Một thằng lái xe taxi quèn…"
"Bịch! Bịch!"
Ngô Thiên Hữu chưa nói hết câu đã im bặt, trợn tròn mắt không dám tin.

Bởi vì hai gã vệ sĩ mà anh ta lấy làm kiêu ngạo chưa chạm được tới quần áo Dương Thanh đã bị đánh bay ra ngoài như quả bóng.

Thậm chí anh ta còn chưa kịp thấy Dương Thanh ra tay thế nào.

"Sao, sao lại như vậy?"
Ngô Thiên Hữu trừng to mắt, khó tin nói: "Sao một thằng lái taxi như mày lại đánh bại được vệ sĩ lương một triệu một năm của tao?"

"Không đúng, nhất định mày đã giở trò gì đó.

Mày dùng ám khí!"
"Không sai, nhất định là mày đã dùng ám khí! Nếu không sao vệ sĩ của ta còn chưa chạm vào người mày đã tự bay ra ngoài?"

“Đồ hèn hạ!”
Dương Thanh cạn lời: “Anh bảo họ cướp điện thoại của tôi, coi như tôi dùng ám khí thì đã sao?”
“Kẻ hèn thật sự phải là anh mới đúng!”
“Tôi vốn định nể mặt Hạ Hà tha cho anh một mạng.

Không ngờ anh lại sai vệ sĩ cướp điện thoại của tôi.

Anh đã không biết xấu hổ như vậy, tôi cũng không cần do dự, cứ đăng hết lên đi!”
Ngô Thiên Hữu hốt hoảng quỳ rạp xuống.

“Anh Thanh, tôi sai rồi.

Tôi thực sự biết sai rồi.

Tôi không dám nữa đâu.

Xin anh đừng đăng những cái đó lên mạng”.

“Sự nghiệp của tôi sẽ chấm dứt thật đấy”.

“Tôi có tiền.

Chỉ cần anh không đăng lên mạng, anh đòi bao nhiêu tôi cũng cho”.

Ngô Thiên Hữu thật sự biết sợ.

Dương Thanh cười hỏi: “Cát xê của anh trong bộ phim kia là bao nhiêu?”
“Tám triệu!”
Ngô Thiên Hữu vội vàng đáp.

“Được, tôi cũng không làm khó anh, lấy tám triệu thôi”.

Dương Thanh ném một thẻ ngân hàng ra: “Lập tức chuyển tiền tới tài khoản này trong vòng năm phút.

Nếu không cứ đợi ngày mai lên báo đi!”
Ngô Thiên Hữu run rẩy, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đối với anh ta, tám triệu không phải số tiền nhỏ.

Anh ta chỉ là diễn viên hơi nổi một chút, có cát xê tám triệu đã rất cao rồi.

Nhưng nếu không đưa tiền, chắc chắn Dương Thanh sẽ đăng video và ghi âm lên mạng, sự nghiệp của anh ta cũng sẽ bị hủy.

Sau này đừng nói là tám triệu, tám mươi nghìn cũng không ai thèm mời anh ta quay phim.

Nghĩ vậy, Ngô Thiên Hữu không do dự nữa, vội vàng mở điện thoại chuyển tiền.

Chưa đầy hai phút sau, Dương Thanh đã nhận được tin nhắn chuyển khoản.

"Tôi đã gửi tiền theo như anh bảo.

Bây giờ anh đã có thể xóa video và ghi âm được chưa?"
Ngô Thiên Hữu dè dặt hỏi.

Có bài học vừa rồi, anh ta không còn dám phách lối nữa, thái độ rất khúm núm.

Dương Thanh cười híp mắt nói: "Với đạo đức rác rưởi của anh, tôi chỉ có thể tạm thời giữ lại video và ghi âm làm kỉ niệm".

"Anh yên tâm, chỉ cần anh không quấy rối bạn gái rôi nữa.

Chúng sẽ chỉ là đồ kỉ niệm mà thôi".

Mặc dù Ngô Thiên Hữu chưa yên tâm nhưng không làm gì được Dương Thanh nên chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

"Được, hi vọng anh Thanh có thể giữ lời hứa!"
Anh ta cắn răng nói.

"Mau cút đi! Đừng quấy rầy bạn gái tôi nghỉ ngơi", Dương Thanh phất tay nói.

Ngô Thiên Hữu vội vàng dẫn vệ sĩ rời đi.

Hạ Hà áy náy nói: "Xin lỗi anh, tôi lại liên lụy anh rồi.

Cảm ơn anh lại giúp tôi thêm lần nữa".

Dương Thanh vội vàng xua tay: "Đừng nói vậy, tôi cảm ơn cô còn không kịp, cô đúng là thần tài của tôi".

Vệ sĩ đã chuẩn bị trước, vội vàng mở trang web trên điện thoại giới thiệu chiếc Phaeton đặt làm riêng: “Cậu chủ xem đi, xe của cậu ta chính là chiếc này”.

“Giá khởi điểm 12 triệu 900 nghìn.

Đây còn là phiên bản cấp thấp nhất”.

“Không phải cứ có tiền là mua được loại xe này đâu.

Chỉ những nhân vật có máu mặt được Volkswagen chủ động mời mới có tư cách mua”.

Trong mắt Ngô Thiên Hữu bừng bừng lửa giận, nghiến răng nói: “Anh ta có thân phận đặc biệt thì đã sao? Chị họ tôi là người nhà họ Tôn của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cơ mà”.

“Ở Yến Đô này, ai dám chống đối nhà họ Tôn đều phải chết!” - ————.

Chương 838: 838: Công Trường Có Chuyện

Sáng hôm sau, Dương Thanh tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Lạc Bân đứng trước bàn làm việc, đang báo cáo tài chính cho Dương Thanh.

“Ông cho tôi một bản báo cáo này là được, không cần phải nói lại từng chữ đâu”.

Dương Thanh chỉ nghe vài câu rồi chỉ vào sofa trước bàn làm việc: “Ngồi xuống đi, nói mấy thứ không có trong báo cáo”.
Lạc Bân rất tốt, chỉ là mỗi lần gặp Dương Thanh đều rất căng thẳng, anh bảo ngồi mới dám ngồi.

Sau khi ngồi xuống, ông ta nói tiếp: “Chi nhánh nước ngoài của chúng ta đang phát triển rất tốt.

Lý Hải Vinh dẫn theo Tống Hoa Nghĩa và Tống Hoa Nhã làm việc rất hiệu quả”.

“Cứ thế này chẳng bao lâu nữa, lợi nhuận của chi nhánh nước ngoài có thể đạt được một phần tư lợi nhuận của tập đoàn trong nước rồi”.

Dương Thanh khẽ gật đầu, khá kinh ngạc.
Tuy lúc trước anh giao cho Lý Hải Vinh và hai con phát triển thị trường nước ngoài của tập đoàn Nhạn Thanh một phần là do Lạc Bân đề cử nhưng chủ yếu là vì muốn giúp đỡ bọn họ khi bị đuổi khỏi nhà họ Tống.

Không ngờ bọn họ lại có năng lực như vậy, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã phát triển chi nhánh nước ngoài được như hiện giờ.

Hiện giờ tập đoàn Nhạn Thanh nằm trong top 500 công ty của thế giới, xếp hạng vốn đã tăng vọt.

Nếu lợi nhuận của chi nhánh nước ngoài có thể đạt được một phần tư trong nước, đây quả thực chính là sự biến đổi lớn về chất.

“Xem ra giao nhiệm vụ khai thác thị trường nước ngoài cho bọn họ là sự lựa chọn sáng suốt”.

Dương Thanh cười nói: “Lý Hải Vinh do ông tiến cử.

Vậy nên thành tựu của chi nhánh nước ngoài cũng có công của ông”.

Lạc Bân vội vàng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Đây là nhờ bọn họ có năng lực xuất sắc, tôi không thể tranh công của họ được”.

Dương Thanh chỉ cười không nói thêm nữa, chợt hỏi: “Dự án Thành Cửu Châu thế nào rồi?”
“Vốn lưu động rất dồi dào, tiến độ xây dựng cũng nhờ đó mà tăng lên nhanh chóng”.

.

ngôn tình hay
Lạc Bân vội đáp; “Theo tình hình hiện giờ, cuối năm sau có thể hoàn thành sơ bộ.

Mất thêm bốn, năm tháng của năm tiếp theo là có thể vận hành”.

Dương Thanh biết đây đã là tốc độ nhanh nhất, cũng không thúc giục, chỉ nghiêm giọng dặn dò: “Tiến độ nhanh càng tốt, nhưng nhất định phải bảo đảm an toàn!”
Mỗi lần hỏi đến dự án này, Dương Thanh đều nhấn mạnh vấn đề an toàn với Lạc Bân.

Lạc Bân lập tức đáp: “Cậu yên tâm, tôi vẫn tự mình phụ trách vấn đề an toàn của dự án Thành Cửu Châu.

Người quản lý an toàn ở công trường cũng do tôi tự lựa chọn”.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lạc Bân bỗng reo lên.

Lạc Bân cuống quýt tắt máy.

“Phải rồi, hoàn thành thủ tục chuyển nhượng công ty giải trí Ngôi Sao chưa?”
Dương Thanh đột nhiên nhớ tới chuyện nhà họ Tôn dùng sản nghiệp gán nợ.

Lạc Bân gật đầu: “Làm xong rồi.

Hiện giờ cậu chính là chủ tịch công ty giải trí Ngôi Sao, tất cả đều do cậu định đoạt".

Dương Thanh khẽ cong môi, nhớ tới Ngô Thiên Hữu là nghệ sĩ của công ty này, tự xưng có nhà họ Tôn làm chỗ dựa.

"Dạo này công ty giải trí Ngôi Sao đang quay phim mới à?", Dương Thanh lại hỏi.

"Tôi không biết cụ thể, nhưng có nghe nói đang quay một bộ phim chiếu mạng có vốn đầu tư thấp".

"Bởi vì kịch bản lấy bối cảnh ở Yến Đô nên đoàn phim mới tới đây từ mấy ngày trước".

Lạc Bân cười nói: "Nhưng bộ phim này chỉ là dự án nhỏ, diễn viên cũng không nổi, không phải dự án trọng điểm của công ty".

"Tôi biết tới bộ phim này bởi bây giờ nó đang rất hot, còn bị đánh giá là bộ phim đầu tiên có nữ phụ xinh hơn nữ chính".

"Cũng nhờ có nữ phụ nên nam nữ chính của bộ phim này mới có chút tiếng tăm".

Nghe Lạc Bân báo cáo, Dương Thanh bật cười.

Không ngờ bộ phim chiếu mạng có vốn đầu tư thấp này lại được Hạ Hà giúp nổi tiếng.

Nhưng nghĩ tới nhan sắc xinh đẹp của cô ta, Dương Thanh có thể hiểu được.

Hạ Hà vốn rất xinh đẹp, lúc quay phim lại có thợ trang điểm chuyên nghiệp tô điểm nên càng hoàn mỹ.

"Cho nữ phụ tiền lương gấp đôi".

Dương Thanh đột nhiên nói.

"Vậy nên dự án Thành Cửu Châu chỉ đem lại lợi ích khổng lồ cho mảnh đất kia và khu vực xung quanh, không thể uy hiếp tới lợi ích của người khác được".

"Chúng ta cũng không đắc tội với ai.

Hiện giờ không có mấy ai dám ngáng chân dự án Thành Cửu Châu".

Dương Thanh nheo mắt nói: “Vậy thì chỉ có thể là tôi đắc tội ai đó rồi”.

Lạc Bân sững sờ há hốc mồm nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

“Bây giờ mau điều tra toàn bộ thông tin về hai công nhân ngã chết kia, gần đây đã tiếp xúc với ai, trạng thái tinh thần có gì bất thường không, sức khỏe thế nào”.

Dương Thanh dặn dò Lạc Bân.

Chuyện đã xảy ra, còn có khả năng rất lớn là có người cố ý gây chuyện, đương nhiên phải điều tra rõ ràng.

- ————.

Chương 839: 839: Đây Là Âm Mưu

Lạc Bân vội vàng gọi người đi điều tra.

Hai người vẫn chưa tới công trường Lạc Bân đã nhận được điện thoại, biết được một vài manh mối.

“Hai người đã chết là công nhân mới được đốc công tuyển vào.

Trùng hợp nhất là hai bọn họ đều không mua bảo hiểm”.

“Kỳ lạ nhất là hôm nay đốc công đó không tới công trường, cũng không liên lạc được”.
“Còn tình trạng sức khỏe của họ, dạo gần đây có tiếp xúc với ai không thì tạm thời chưa rõ”.

“Nhưng lại nghe ngóng được trạng thái tinh thần của họ.

Có công nhân nói dạo gần đây hai người gặp nạn kia có vẻ có tâm sự, thái độ làm việc rất tiêu cực.

Chỉ là đốc công không quan tâm, các công nhân khác cũng không dám nói gì”.

Lạc Bân kể lại toàn bộ cho Dương Thanh nghe.

“Xem ra chuyện này thực sự không phải ngoài ý muốn mà là âm mưu nhằm vào chúng ta”.
Dương Thanh gần như có thể chắc chắn, lạnh giọng nói: “Điều tra tiếp về gia đình người gặp nạn liệu có ai mắc bệnh nặng không”.

“Ngoài ra, chặn sóng liên lạc ở công trường cho tôi!”
Chuyện xảy ra chưa đầy năm phút đã có phóng viên chạy tới, rõ ràng rất bất thường.

Nếu thực sự là lỗi của tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh sẽ không giấu diếm công chúng.

Nhưng nếu là âm mưu, anh cũng không cho phép bất cứ ai sỉ nhục tập đoàn Nhạn Thanh.

“Vâng!”, Lạc Bân vội đáp.

Lúc trước Châu Ngọc Thúy thuê người tông chết Tần Đại Dũng đã chọn người có con gái bị bệnh máu trắng không có tiền chữa trị nên mới không còn cách nào khác.

Dương Thanh nhớ tới chuyện này nên mới bảo Lạc Bân thăm dò tình cảnh của công nhân gặp nạn.

Hiệu suất của Lạc Bân rất nhanh, chưa đầy mười phút đã nhận được điện thoại.

“Chủ tịch, gia cảnh của hai người kia không có gì bất thường, chỉ là gia đình bình thường, bố mẹ và con cái đều ở quê, vợ theo chồng ra ngoài làm công”.

Lạc Bân thất vọng nói.

Lúc này, hai người đã tới công trường Thành Cửu Châu.

Dương Thanh biết Lạc Bân rất áy náy, vỗ vai ông ta nói: “Đừng mặt ủ mày chau nữa, chuyện này không liên quan đến ông.

Rất có khả năng là vì tôi mới gặp phải phiền phức này”.

“Hiện giờ điều chúng ta cần làm là phải trấn an người nhà họ, gánh chịu những trách nhiệm phải gánh, phối hợp điều tra với cảnh sát”.

“Tạm dừng thi công ở công trường đi!”
Lạc Bân khiếp sợ hỏi: “Nếu bây giờ tạm dừng thi công sẽ bị tổn thất rất lớn”.

“Trong công trường có rất nhiều công nhân làm thời vụ.

Sau này sẽ rất khó tìm được nhiều công nhân như thế”.

“Rõ ràng đang có người cố ý hãm hại chúng ta.

Làm vậy chẳng phải là đúng ý kẻ ác sao?”
“Có thể công chúng cũng sẽ cho rằng chúng ta chột dạ nên mới tạm dừng thi công”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông nghĩ chúng ta không tạm dừng, chính phủ sẽ cho chúng ta thi công tiếp à?”
Nghe vậy, sắc mặt Lạc Bân trở nên cứng đờ.

Ông ta biết Dương Thanh nói đúng.

Dù sao chết người mà vẫn chưa điều tra rõ ràng, chắc chắn công trường sẽ bị cưỡng chế dừng thi công.

Ông ta bỏ ra rất nhiều công sức cho dự án này, đương nhiên không cam lòng.

Nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Ông yên tâm.

Tổn thất của chúng ta sẽ có người trả giá, hơn nữa còn là gấp bội!"
Dương Thanh lạnh giọng nói.

"Tôi biết rồi!"
Lạc Bân mất mát nói.

Hai người vừa xuống xe đã thấy sâu trong công trường tập trung đầy người.

Cảnh sát cũng phong tỏa hiện trường trong đó.

Bên ngoài dải phân cách có rất nhiều phóng viên vác máy quay, còn có mấy chiếc xe nối đuôi nhau đi vào, đều là đám phóng viên tới để lấy tin.

Dương Thanh cau mày hỏi: "Không phải ông đã dặn dò phải phong tỏa hiện trường rồi sao? Tại sao vẫn còn phóng viên đi vào được?"
Lạc Bân cũng vô cùng kinh ngạc, cắn răng nói: "Chủ tịch, tôi đi giải quyết ngay đây".

Dứt lời, ông ta liền gọi một cuộc điện thoại.

Nhưng mãi không thấy ông ta nói chuyện, rõ ràng là không thể liên hệ được.

"Chết tiệt!"
Lạc Bân gọi mấy lần liên tiếp cũng không liên lạc được, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không gọi được cho người quản lý công trường".

"Nếu tôi đoán không lầm, ông ta cũng bị mua chuộc rồi, có lẽ đã bỏ trốn".

“Xin lỗi chủ tịch, tại tôi không biết nhìn người gây ra rắc rối lớn cho công ty!”

Dương Thanh nhíu mày: “Bây giờ không phải lúc nói mấy lời vô dụng này.

Xử lý phiền phức đi đã!”
“Vâng!”
Lạc Bân vội vàng đáp.

Hai người càng đến gần hiện trường tai nạn, sắc mặt Dương Thanh càng sa sầm.

Bởi vì hiện trường vô cùng hỗn loạn, xung quanh ngổn ngang các đồ vật có thể đâm vào người khác, khác hẳn lúc anh đến thị sát trước đó.

Tình trạng hiện giờ của công trường không hề đạt chuẩn an toàn.

Công trường thế này không xảy ra chuyện mới lạ.

“Lạc Bân, đây chính là công trường ngày nào ông cũng tới kiểm tra sao?”
Dương Thanh giận dữ hỏi.

Lạc Bân không tin nổi, vội nói: “Chủ tịch, tôi thực sự đã đến đây mỗi ngày! Chiều hôm qua tôi mới tới công trường, hoàn toàn khác hẳn hiện giờ”.

“Rõ ràng chiều hôm qua vẫn là công trường gọn gàng an toàn, làm sao có thể trở nên hỗn loạn như vậy chỉ sau một đêm?”
Nghe vậy, sắc mặt Dương Thanh hòa hoãn hơn, cũng hiểu ra rất nhiều.

“Đốc công thuê hai công nhân xảy ra chuyện kia đột nhiên biến mất, đến cả người quản lý công trường cũng không thấy đâu.

Trong vòng một đêm, công trường bỗng trở nên hỗn loạn”.

Dương Thanh híp mắt nói: “Xem ra kẻ địch rất giảo hoạt! Có lẽ đã ủ mưu từ lâu rồi!”
Lạc Bân cũng vỡ lẽ, cả giận nói: “Đám hèn hạ này dám dùng mạng người để đối phó chúng ta!”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới hiện trường xảy ra tai nạn.

“Chồng ơi! Sao anh lại đi như vậy? Sau này em và con trai phải sống thế nào? Bố mẹ chúng ta phải sống thế nào?”
“Em không muốn sống nữa, em cũng muốn đi theo anh!”
Một người phụ nữ trung niên nằm sấp cạnh xác công nhân gặp nạn, gào khóc ầm ĩ.

Đột nhiên cô ta đứng dậy lao tới bước tường.

“Mau ngăn bà ấy lại!”
Một chàng trai trẻ mặc đồng phục nhanh nhẹn chạy tới cản lại bà ta, ngăn được chuyện xấu xảy ra.

Bên cạnh xác người còn lại cũng có một người phụ nữ trung niên khác đang khóc lóc om sòm.

Gần đó còn có một phóng viên cầm máy quay đang quay lại hiện tường, lên án tập đoàn Nhạn Thanh coi mạng người như cỏ rác.

Lạc Bân tức phát điên định ngăn cản lại bị Dương Thanh giữ lại: “Bây giờ ngăn phóng viên lại sẽ khiến mọi chuyện loạn thêm.

Nghe vậy, Lạc Bân mới bình tĩnh lại, cắn răng nói “Mấy tên khốn kiếp này quá ghê tởm!”
“Chủ tịch và tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh tới rồi!”
Bỗng có người giật mình hô lên.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh và Lạc Bân.

Người vừa hô lên đã lẩn trốn vào đám đông, gia nhập đám người căm giận mắng chửi hai người họ.

Đối phương nấp rất kỹ nhưng vẫn bị Dương Thanh phát hiện.

Anh rất ít khi ra mặt.

Người biết anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh không nhiều.

Nhưng người trung niên vừa nhận ra anh rõ ràng là công nhân trên công trường.

Lạc Bân vội chạy tới báo lại chuyện đốc công thuê hai công nhân kia và quản lý công trường đều đồng loạt biến mất, cả chuyện phóng viên chạy tới chỉ sau năm phút xảy ra sự cố cho Cung Chính.

“Xem ra chuyện này thực sự có vấn đề.

Hai người yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng!” Cung Chính nghiêm túc nói.

Ầm!
Đúng lúc ấy, một tiếng động rung chuyển đất trời vang lên.

Mấy chiếc xe tải quân đội màu xanh lao tới.

Ngay sau đó, mấy trăm chiến sĩ trang bị súng ống đầy đủ xông lên bao vây hiện trường.

- ————.

Chương 840: 840: Đúng Là Có Vấn Đề

Đột nhiên thấy nhiều người xuất hiện như vậy, Dương Thanh cau mày.

Trông thấy Mã Siêu tới, chân mày anh mới dãn ra.

Cung Chính cũng sợ ngây người.

Sau khi có người báo cảnh sát, ông ta là người đầu tiên chạy tới hiện trời.

Nhưng bây giờ, người của quân đội lại tới, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
Đám phóng viên đang quay Dương Thanh lập tức bị bao vây, "Tất cả giao ra toàn bộ thiết bị thu hình và ghi âm".

Người đàn ông dẫn đầu nghiêm giọng ra lệnh.

"Các người muốn làm gì?"
Phóng viên mặc đồ Armani vừa quay Dương Thanh tức giận chất vấn.
"Chuyện này liên quan tới cơ mật của chúng tôi.

Tất cả thiết bị quay phim và ghi âm đều phải được chúng tôi kiểm tra.

Nếu không có vấn đề sẽ trả lại nguyên vẹn cho các người".

Người đàn ông dẫn đầu lạnh giọng nói.

Tuy ở đây có rất nhiều phóng viên nhưng không phải ai cũng có vấn đề.

Bị nhiều chiến sĩ vác súng ống bao vây như vậy, bọn họ đã sợ choáng váng, nào dám phản kháng?
Chẳng mấy chốc, phần lớn đều chủ động nộp thiết bị quay phim và ghi âm.

Nhưng vẫn còn một số người không chịu giao nộp.

"Trong này có bằng chứng quan trọng của chúng tôi, không thể nộp cho các người được!"

Đám phóng viên nhằm vào Dương Thanh ôm chặt camera vào ngực không chịu giao ra.

Bộ dạng như nếu cướp camera của họ, họ sẽ liều mạng.

“Trong vòng ba mươi giây, ai dám chống đối sẽ xử bắn tại chỗ theo tội phản quốc!”
Người đàn ông cầm đầu nhíu mày, lạnh lùng nói.

“Tạch tạch tạch!”
Hơn trăm khẩu súng được lên nòng.

Đám phóng viên kia đều sợ chết khiếp.

Bọn họ cứ tưởng kiên quyết chống đối là được, không ngờ đối phương ra tay thật.

“Tôi sẽ giao ra tất cả thiết bị!”
Một người đứng sau phóng viên mặc đồ Armani lập tức đứng dậy.

“Tôi cũng giao toàn bộ thiết bị!”
“Tôi cũng giao!”
Ngay sau đó, tất cả đều tự giác giao nộp thiết bị, ngoại trừ gã phóng viên mặc đồ Armani kia.

Tuy bọn họ biết tư liệu trong máy quay rất giá trị nhưng bọn họ quý trọng tính mạng hơn.

“Còn mười giây cuối cùng!”
Người đàn ông dẫn đầu lạnh lùng nhìn gã ta, giơ súng ngắn lên, họng súng đen ngòm chĩa thẳng giữa trán đối phương.

Gã phóng viên mặc đồ Armani bị dọa sợ run lẩy bẩy, cuống quýt giao camera ra: “Tôi cũng giao!”

“Hừ!”
Người đàn ông cầm đầu lạnh nhạt nhìn gã ta rồi nhận lấy camera, không thèm nhìn mà tiện tay ném cho chiến sĩ sau lưng.

Toàn bộ điện thoại và camera của mấy trăm người ở hiện trường đều tập trung lại một chỗ.

Còn có người chuyên kiểm tra những thứ này.

Công trường rộng lớn lặng ngắt như tờ, ai cũng hoảng sợ.

Nhất là đám phóng viên do gã mặc đồ Armani cầm đầu lại càng khiếp hồn.

Mấy chục nhân viên kiểm tra điện thoại chỉ cần kết nối số liệu trên laptop thao tác chưa đầy một phút đã hoàn tất.

Hiện trường có cả phóng viên và công nhân nên phải kiểm tra rất nhiều điện thoại.

Ai cũng im lặng chờ phối hợp điều tra.

May mà nhân viên kiểm tra nhiều nên chỉ mất nửa tiếng đã kiểm tra xong mấy trăm điện thoại và mười mấy camera.

“Thưa sếp, những thiết bị này đều có vấn đề”.

Một chiến sĩ mặc đồng phục đi lên báo cáo với người đàn ông dẫn đầu.

Người kia lạnh lùng nhìn đống thiết bị có vấn đề bày la liệt trên mặt đất: “Dẫn chủ của những thiết bị này về điều tra!”
“Vâng!”
Chiến sĩ vội vàng đáp.

Phần lớn những thiết bị này đều là camera và bút ghi âm.

Hơn nữa đều là thiết bị của đám người do gã phóng viên mặc đồ Armani cầm đầu.

“Đúng, chúng tôi sẽ không đồng ý hòa giải.

Chúng tôi phải dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi!”
“Tập đoàn Nhạn Thanh chính là doanh nghiệp ăn trên xương máu người khác.

Nếu không tại công trường của các người không đảm bảo tiêu chuẩn an toàn, sao chồng tôi lại ngã chết được?”
“Không sai, toàn bộ trách nhiệm đều là của tập đoàn Nhạn Thanh.

Chúng tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu”.

…
Người nhà của công nhân gặp nạn kích động nhao nhao chỉ trích.

Nhưng vẻ mặt của bọn họ lại chẳng hề đau thương, như đã biết người thân của mình sẽ chết từ trước.

- ————.

Chương 841: 841: Tôi Khai Hết

Dương Thanh không khỏi cau mày, bỗng lên tiếng nói: “Các người đã muốn dùng pháp luật bảo vệ quyền lợi, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp!”
“Nhưng tôi thấy trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Tôi nghi sức khỏe của hai công nhân gặp nạn có vấn đề, đề nghị kiểm tra giấy khám sức khỏe gần nhất của họ”.

“Nếu cần thiết còn có thể khám nghiệm tử thi!”
Ai ngờ vừa nghe anh nói vậy, người thân của công nhân gặp nạn đã hốt hoảng nói: “Không được, chúng tôi từ chối khám nghiệm tử thi!”
“Rõ ràng là công trường của các người không đạt chuẩn yêu cầu an toàn nên mới xảy ra tai nạn.

Bọn họ đã chết rồi, sao còn muốn giày vò thi thể của họ?”
“Các người quá ác độc.

Nếu người chết là người nhà các người, các người sẽ làm gì?”
“Chúng tôi phản đối khám nghiệm thi thể và kiểm tra giấy khám sức khỏe gì đó”.

“Các người đúng là công ty hút máu người.

Cứ đợi đi, chúng tôi sẽ bóc phốt các người với báo chí!”
Người thân của công nhân ngã chết kích động kêu trời trách đất.

Cảm xúc kích động là thật, nhưng kêu trời trách đất lại rất giả dối.

Cung Chính cũng cau mày.

Nghe Lạc Bân nói tới mấy điểm đáng nghi, ông ta cũng thấy có vấn đề, nhưng thói quen nghề nghiệp khiến ông ta không thể khẳng định khi chưa có chứng cứ rõ ràng.

Thế nhưng bây giờ vừa nhắc tới kiểm tra giấy khám sức khỏe và khám nghiệm tử thi, bọn họ lại nổi đóa.

Nếu là bình thường gặp phải chuyện như vậy, người nhà nạn nhân không thể tiếp nhận được hiện thực, chỉ muốn đập tan doanh nghiệp đó.

Nhưng sau đó họ sẽ nhanh chóng khôi phục lý trí, biết hòa giải riêng mới thích hợp nhất.

Bình thường mọi người đều sẽ đồng ý.

Tai nạn này, cả thái độ của người nhà nạn nhân đều rất bất thường.

Cung Chính bỗng có ảo giác, những người thân này không hề để ý tới cái chết của người nhà, không thèm nhận tiền bồi thường, chỉ rắp tâm bôi nhọ tập đoàn Nhạn Thanh.

Điều này rất không bình thường.

Dương Thanh không thèm để ý tới bọn họ, nói với Cung Chính: "Tôi đề nghị kiểm tra cả tài khoản ngân hàng của người nhà nạn nhân xem có phải đột nhiên nhận được tiền hay không".

Quả nhiên là bất thường.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, đám người nhà nạn nhân lập tức tỏ ra kinh hãi.

Dù bọn họ đã nhanh chóng che giấu nhưng vẫn không thoát được ánh mắt của Dương Thanh và Cung Chính.

"Cậu Vương, cậu liên hệ với người trong đội kiểm tra tài khoản ngân hàng của nạn nhân và người nhà bọn họ xem có gì đáng nghi không".

Cung Chính ra lệnh cho một cảnh sát trẻ bên cạnh: "Cả tình trạng sức khỏe của người chết nữa!"
"Vâng thưa đội trưởng Cung!"
Cậu Vương vội vàng đáp.

"Đội trưởng Cung, nếu có người bị mua chuộc, giấu diếm sự thật, khai man sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật phải không?"
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

“Cố tình khai man vu oan người khác, khiến người khác phải chịu trách nhiệm hình sự là tội nặng, sẽ bị xử từ ba năm tù trở xuống, tạm giam hoặc quản chế.

Nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng sẽ phạt tù từ ba đến mười năm”.

Cung Chính nghiêm túc nói: “Nếu vụ án này có tình tiết khai man, giấu diếm sự thật sẽ gây ra tổn thất rất lớn cho tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Có thể nói nếu thực sự có người ác ý đứng đằng sau chuyện này vu cáo các cậu, hoàn toàn có thể xử theo tình tiết gây ra hậu quả nghiêm trọng”.

Dương Thanh lại nói tiếp: “Vậy là nếu khiến tập đoàn Nhạn Thanh bị thiệt hại nặng nề, người cố tình khai man vu cáo chúng tôi sẽ bị phạt tù từ ba đến mười năm sao?”
Cung Chính gật đầu đáp: “Tập đoàn Nhạn Thanh có thể kiện người khai man, yêu cầu bồi thường thiệt hại”.

Dương Thanh gật đầu, thản nhiên nói: “Nếu danh tiếng của tập đoàn Nhạn Thanh bị tổn hại, ít nhất sẽ bị tổn thất một trăm tỷ”.

“Một trăm tỷ đấy! Nếu bị cáo không trả nổi thì có thể sẽ liên lụy đến cả chín đời nhỉ?”
Nghe thấy hai người họ nói chuyện, người nhà nạn nhân đều hãi hùng.

Bọn họ quả thực biết sự thật, cũng đang muốn khai man để kiện tập đoàn Nhạn Thanh.

Không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng như vậy, còn có nguy cơ phải ngồi tù.

Kinh khủng hơn là phải bồi thường cho tập đoàn Nhạn Thanh một trăm tỷ.

Đừng nói là một trăm tỷ, dù là một triệu bọn họ cũng không đền nổi!
“Các người còn muốn kiện tập đoàn Nhạn Thanh nữa không?” Dương Thanh hỏi bọn họ.

“Cậu, cậu muốn nói gì?”
Một người chột dạ, lắp bắp nói: “Chúng tôi không hãm hại các

người, chúng tôi chỉ nói sự thật”.

“Dẫn bọn họ đi!”
Cung Chính vung tay ra lệnh.

Mấy người cảnh sát lập tức tiến lên.

Đúng lúc này, một công nhân mặc quần áo lao động bỗng lao tới hai người phụ nữ kia.

Trong tay ông ta còn cầm một lưỡi dao sáng loáng đâm thẳng vào tim bọn họ.

- ————.

Chương 842: 842: Theo Dõi Chặt Chẽ Cho Tôi

Không ai nghĩ tới cảnh tượng xảy ra bất thình lình này, ngay cả Dương Thanh cũng ngạc nhiên.

Thấy con dao găm trên tay tên sát thủ sắp đâm vào tim người phụ nữ trung niên, Dương Thanh không ngần ngại giật lấy khẩu súng lục từ tay Cung Chính.

"Pằng!"
Tiếng súng chát chúa bỗng vang lên, cổ tay của tên sát thủ bị viên đạn xuyên thủng.
"A!"
Tên sát thủ gào lên đau đớn, cây dao găm đã rớt xuống đất, cổ tay cũng trúng đạn, gã ta muốn giết người diệt khẩu cũng không còn cơ hội.

Gã ta xoay người định bỏ chạy.

"Pằng! Pằng!"
Ngay sau đó, hai tiếng súng liên tiếp vang lên, viên đạn găm chính xác vào chân tên sát thủ.

Từ lúc tên sát thủ nổi lên ý định giết người cho đến khi Dương Thanh đoạt súng bắn gã ta, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc.

Cho đến lúc tên sát thủ ngã trên mặt đất mọi người mới hoàn hồn lại.

Ngay khi tiếng súng vang lên, Mã Siêu đã lao ra ngoài.

"Cạch" một cái, quai hàm của tên sát thủ bị cạy ra, Mã Siêu lấy một túi thuốc độc từ trong miệng tên sát thủ ra: "Trong miệng gã ta có độc, là một con cá lớn!
Vài cảnh sát lao tới, đè tên sát thủ xuống đất, còng tay lại.

Tên sát thủ không còn đường thoát thân, hai mắt trợn trừng dữ tợn.

"Là sát thủ của Địa Ngục Môn!"
Mã Siêu đi tới bên cạnh Dương Thanh nói.

Khi Cung Chính ở bên cạnh nghe được ba chữ "Địa Ngục Môn" sắc mặt tái mét, khó tin nói: "Sao có thể?"
Địa Ngục Môn là tổ chức sát thủ nổi tiếng quốc tế.

Thực lực sát thủ của bọn họ cực kỳ mạnh, ngay cả một số nhân vật nổi tiếng của nước ngoài cũng dám giết.

Quan trọng nhất là sát thủ của Địa Ngục Môn rất bí ẩn, gần như chưa từng thất thủ, dù có bắt được cũng chỉ để lại cái xác.

Mã Siêu cũng không trả lời Cung Chính mà nói với Dương Thanh: "Thứ hạng của sát thủ này ở Địa Ngục Môn hẳn là khá cao, phỏng chừng nằm trong top 20!"
Lúc tên sát thủ kia thấy Mã Siêu nhận ra gã ta, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, dường như không ngờ ở đây lại có người nhận ra mình.

Càng khiến gã ta khiếp sợ hơn là Mã Siêu không chỉ nhận ra gã ta mà còn biết được thực lực của gã ta nằm trong top 20 ở Địa Ngục Môn nữa.

"Rốt cuộc các người là ai?"
Sát thủ nghiến răng nghiến lợi hỏi Dương Thanh và Mã Siêu.

Với thực lực của gã ta, vừa rồi có thể dễ dàng giết chết vợ của hai người đã chết kia nhưng nào ngờ lại gặp phải Dương Thanh.

Khả năng bắn súng chính xác và tốc độ phản ứng của Dương Thanh vượt xa người thường.

Hơn nữa còn có Mã Siêu, chỉ chớp mắt đã nhận ra gã ta là sát thủ của Địa Ngục Môn càng khiến gã ta sốc hơn.

"Lắm lời!"
Mã Siêu đi tới, đá vào cổ tên sát thủ, hai mắt gã ta trợn ngược lên rồi ngất xỉu.

Dương Thanh nói với Cung Chính: "Đội trưởng Cung, hồ sơ bệnh án của người chết cũng đã được tìm thấy, người thân của người chết cũng sẵn sàng hợp tác điều tra với các anh, hơn nữa còn bắt được một tên sát thủ, tôi nghĩ chẳng mấy chốc sẽ điều tra ra sự thật thôi, những chuyện còn lại phiền ông rồi".

Cung Chính không dám xem thường Dương Thanh, vội nói: "Chủ tịch Thanh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng điều tra ra sự thật, cho các cậu một câu trả lời hợp lý!"
Từ việc Dương Thanh đoạt súng phế bỏ một cánh tay cộng với hai chân của sát thủ và cả việc Mã Siêu nhận ra được sát thủ của Địa Ngục Môn, Cung Chính biết Dương Thanh là một người không đơn giản.

Thậm chí ông ta còn nghi ngờ, hơn một trăm chiến sĩ trang bị súng ống xuất hiện lúc nãy cũng là có liên quan đến Dương Thanh.

Nếu không nơi này chỉ là công trường của một dự án Thành Cửu Châu, sao có thể liên quan đến bí mật quân sự được chứ? Có lẽ những thứ này chỉ là viện cớ mà thôi.

Bởi vì những người đó đưa phóng viên đi chính là cách bảo vệ danh tiếng của tập đoàn Nhạn Thanh tốt nhất.

Mặc dù ông ta cũng biết các phóng viên có vấn đề, nhưng cũng không dám ra lệnh bắt người đi điều tra.

"Dù sao việc này cũng có liên quan đến danh tiếng của tập đoàn Nhạn Thanh, nên vẫn nhờ đội trưởng Cung xử lý thỏa đáng".

Trong lúc Cung Chính vẫn còn đang suy nghĩ thì Dương Thanh lại nói: "Về việc bắt được sát thủ của Địa Ngục Môn, là do đội trưởng Cung phát hiện sát thủ muốn giết người diệt khẩu, tinh mắt lẹ tay, lập tức nổ súng nên mới bắt được gã ta".

Cung Chính nghe vậy hai mắt sáng lên.

Ông ta không ngờ Dương Thanh lại nhường công lao lớn như vậy cho ông ta.

Dù sao kẻ bị bắt cũng là một tên sát thủ của tổ chức sát thủ nổi tiếng thế giới, chắc chắn gã ta có liên quan đến rất nhiều vụ án giết người.

Có thể bắt được một sát thủ như vậy chẳng khác nào lập được công lớn.

Nhưng nhận ra thân phận Dương Thanh không đơn giản, ông ta cũng không dám nói gì, chỉ nói: "Cảm ơn chủ tịch Thanh!"

Nói xong ông ta dẫn người rời đi.

Sự việc cũng khá là lớn nhưng lại không xảy ra nguy hiểm hiểm gì, cuối cùng cũng qua đi, Dương Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là trong mắt anh hơi lóe lên nói: “Cũng không biết, lần này kẻ nào lại tặng tôi món quà lớn như vậy?”
“Được, tôi biết rồi!”
Sau khi cúp điện thoại, Mã Siêu nhìn Dương Thanh nói: “Đã điều tra được hung thủ đứng sau lưng việc này rồi”
- ————.

Chương 843: 843: Kẻ Giật Dây

Dương Thanh nghe Mã Siêu nói vậy, hai mắt lạnh lẽo, lạnh giọng hỏi: “Ai?”
“Vũ Văn Bân!”
Mã Siêu nói ra một cái tên.

Khi Dương Thanh nghe đến tên Vũ Văn Bân, vẻ mặt chợt cứng ngắc.
Anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không ngờ lại là Vũ Văn Bân.

“Những phóng viên bị bắt đi đều đã thú nhận, có người đưa cho bọn họ một khoản tiền để vạch trần sự cố ở tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Mà người đã đưa tiền cho bọn họ tên là Trần Quân, chính là người của Vũ Văn Bân”.

“Vừa nãy đã tìm được Trần Quân nhưng hắn ta chết rồi”.
Mã Siêu nghiêm nghị nói: “Người thân của hai công nhân thiệt mạng ngoài ý muốn trong vụ tai nạn cũng đã khai với cảnh sát chính Trần Quân đã đưa tiền cho bọn họ, bảo bọn họ không chấp nhận bất kỳ hòa giải nào”.

“Hơn nữa, Trần Quân chỉ đưa cho họ một trăm nghìn tiền đặt cọc, nói rằng chỉ cần bọn họ làm lớn chuyện, sau khi thành công sẽ cho mỗi người một triệu”.

“Còn cái gã sát thủ của Địa Ngục Môn kia đúng là cứng đầu cứng cổ, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng không chịu khai ra người thuê gã ta là ai”.

“Nhưng dựa vào việc người thân của hai công nhân đã chết và những phóng viên đó đã tiếp xúc với Trần Quân cũng có thể giải thích được mọi vấn đề.

Hết thảy mọi việc đều do Vũ Văn Bân đứng sau lưng sai khiến.

Sát thủ của Địa Ngục Môn phỏng chừng cũng là tác phẩm của Vũ Văn Bân”.

“Chỉ là tất cả các bằng chứng đều chỉ vào Trần Quân.

Hắn ta đã bị diệt khẩu, không thể trực tiếp chứng minh những việc đó đều do Vũ Văn Bân làm”.

Dương Thanh không nói gì, nhắm hai mắt lại, dựa đầu vào ghế ngồi, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đau lòng.

Những việc Mã Siêu nói gần như không cần thêm bằng chứng gì nữa cũng đã đủ chứng minh Vũ Văn Bân chính là kẻ sau lưng sai khiến mọi thứ.

Một lúc lâu sau, Dương Thanh đột nhiên mở mắt ra, hơi tự giễu nói: “Anh cả tôi đúng là chưa từng bỏ ý định giết chết tôi mà!”
Anh đã biết Vũ Văn Cao Dương cũng không phải là bố ruột của mình, và anh cũng không có quan hệ ruột thịt gì với Vũ Văn Bân.

Nhưng mà dù sao từ nhỏ anh cũng đã lớn lên ở gia tộc Vũ Văn.

Anh đã từng xem Vũ Văn Bân là anh ruột của mình.

Nhưng từ trước tới nay Vũ Văn Bân rất xem thường mình, ngược lại lúc nào cũng gây khó dễ cho mình.

Bây giờ anh ta lại còn muốn lấy mạng mình.

Dương Thanh thật sự rất khó chịu, dù gì nhà họ Vũ Văn cũng có lòng tốt nuôi dưỡng anh.

Bây giờ, Vũ Văn Cao Dương còn bị anh liên lụy, đang nằm trong khoa hồi sức tích cực vẫn chưa tỉnh lại.

“Anh Thanh, em biết được tình cảm của anh dành cho gia tộc Vũ Văn rất phức tạp, không đành lòng ra tay với người của gia tộc Vũ Văn”.

Mã Siêu bỗng nói: “Thật ra, em có thể thay anh làm rất nhiều việc”.

Dương Thanh lắc đầu: “Tạm thời tha mạng cho anh ta trước đã, hết thảy mọi việc đợi Vũ Văn Cao Dương tỉnh lại rồi tính sau”.

Dương Thanh rất biết ơn công lao nuôi dưỡng của Vũ Văn Cao Dương, nhưng vẫn rất khó để anh từ bỏ thành kiến với Vũ Văn Cao Dương trong thời gian ngắn.

Ngay cả khi anh thực sự muốn xử lý Vũ Văn Bân, thì ít nhất anh cũng phải đợi Vũ Văn Cao Dương tỉnh lại và xem ông ta xử lý thế nào trước đã.

Lát sau Mã Siêu bỗng nói: "Anh Thanh, anh đã thay đổi rồi!"
"Có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra, kể từ khi rời biên giới phía Bắc, nhiệt huyết của anh đã dần biến mất".

"Nghe nói người của cảnh sát đã đang trên đường đến gia tộc Vũ Văn để tìm cậu điều tra".

Lời của gã béo khiến Vũ Văn Bân sững sờ.

"Mày nói cái gì? Tất cả bọn họ đều bị cảnh sát dẫn đi điều tra?"
Vũ Văn Bân giận như điên nói: "Người thân của người chết bị mang đi thì thôi, sao mà ngay cả đám phóng viên cũng bị đưa đi luôn chứ?"
"Chẳng lẽ bọn họ làm như vậy không sợ bị đám phóng viên kia vạch trần sao?"
Gã béo lắc đầu, lo lắng nói: "Mọi chuyện rất kỳ lạ, dường như đang cố ý nhắm vào chúng ta.

Đám phóng viên bị đưa đi điều tra kia, đều là những người do Trần Quân sắp xếp".

"Về phần các phóng viên khác đều bình thường.

Ngay cả khi đưa cho bọn họ một khoản tiền rất lớn, bọn họ cũng không chịu tiết lộ cho chúng ta biết rốt cuộc công trường dự án Thành Cửu Châu đã xảy ra chuyện gì".

"Tôi có cảm giác tất cả những điều này như có một bàn tay đang ở phía sau, thao túng mọi thứ!"
Khi gã béo vừa nói xong thì vài người đàn ông mặc đồng phục bước vào.

Người đi đầu chính là Cung Chính, chính là Cung Chính ở công trường dự án Thành Cửu Châu trước đó.

“Xin chào, chúng tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến một vụ án giết người.

Đây là lệnh điều tra, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến!” Cung Chính bước tới, lấy lệnh điều tra ra rồi nói với Vũ Văn Bân.

- ————.

Chương 844: 844: Tìm Anh Xin Lỗi

Vũ Văn Bân thấy lệnh điều tra nhất thời sắc mặt tái mét.

Anh ta cũng không ngờ, nhanh như vậy đám người này đã điều tra đến chỗ mình.

“Các người đang nói nhăng nói cuội gì đấy?”
Vũ Văn Bân chỉ sững sờ trong chốc lát sau đó cả giận nói: “Mấy ngày nay, tôi chưa từng rời khỏi nhà họ Vũ Văn, camera trong trang viên có thể chứng minh việc này”.

“Sao tôi có thể liên quan đến vụ án giết người được chứ?”
Cung Chính lấy một bức ảnh ra, vẻ mặt hờ hững nói: “Cậu biết người này chứ?”
Vũ Văn Bân cau mày, tức giận nói: “Anh ta là nhân viên của công ty thuộc sản nghiệp của gia tộc Vũ Văn chúng tôi, cũng là nhân viên xuất sắc nhất, tên là Trần Quân.

Sao tôi có thể không nhận ra anh ta chứ?”
“Chỉ nửa giờ trước, chúng tôi đã tìm thấy thi thể của cậu ta ở sông Lão Long, hơn nữa cuộc gọi cuối cùng trong lịch sử cuộc gọi của cậu ta là gọi cho cậu”.

Vũ Văn Bân giả vờ kinh ngạc: “Ông nói cái gì? Anh ta chết rồi sao? Tại sao lại chết? Mới một giờ trước, anh ta còn gọi điện thoại báo cáo công việc với tôi cơ mà”.
“Anh ta là nhân viên xuất sắc như vậy sao lại chết được? Các người nhất định phải điều tra cho ra hung thủ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho gã hung thủ kia đâu!”
Nhìn dáng vẻ giận dữ của Vũ Văn Bân dường như thật sự rất quan tâm Trần Quân.

Cung Chính nhíu mày, Vũ Văn Bân này đúng là hỏi một đường trả lời một nẻo, nhưng cũng coi như đã trả lời ông ta rồi.

“Đồng chí cảnh sát, không phải ông nghĩ cái chết của Trần Quân có liên quan đến tôi đấy chứ?”
Vũ Văn Bân lại nhìn Cung Chính nói: “Nếu chỉ vì cuộc gọi cuối cùng anh ta gọi cho tôi mà các người nghi ngờ tôi, điều

này có quá đáng không?”
“Cho dù muốn dẫn tôi đi điều tra thì cũng phải có bằng chứng chứ? Nếu không có bằng chứng tôi sẽ không đi với các người đâu”.

“Bây giờ, bố tôi đang bị thương nặng, vẫn còn đang nằm trong khoa hồi sức tích cực, nhân viên xuất sắc nhất của tôi cũng chết rồi, các người không đi tìm hung thủ ngược lại chạy tới điều tra tôi?”
“Bây giờ tôi tạm thời quản lý gia tộc Vũ Văn thay bố tôi.

Nếu các người không có bằng chứng mà dẫn tôi đi như vậy, thì gia tộc Vũ Văn phải làm sao đây?”
“Còn danh tiếng của tôi thì sao? Danh tiếng của gia tộc Vũ Văn thì thế nào? Các người không gánh vác nổi đâu”.

Cung Chính nhăn mày, không vui nói: “Cậu Vũ Văn, cậu đây là muốn từ chối hợp tác điều tra sao?”
“Không phải tôi từ chối điều tra mà là các người phải đưa ra được bằng chứng.

Không có bằng chứng tôi xem ai dám dẫn tôi rời khỏi gia tộc Vũ Văn này?”
Thái độ Vũ Văn Bân cực kỳ hung hăng.

“Được, nếu cậu muốn có bằng chứng tôi sẽ đưa bằng chứng cho cậu xem!”
Cung Chính hừ lạnh, trực tiếp bật một đoạn ghi âm, lập tức có tiếng nói vang lên.

“Cậu Bân, tôi thật sự hết cách rồi.

Bây giờ có rất nhiều người đang tìm tôi, một khi tôi bị bắt sẽ có rất nhiều việc của cậu Bân bị lộ ra ngoài.

Cậu nhất định phải nghĩ cách cứu tôi!”
“Bây giờ anh đang ở đâu? Tôi sẽ cho người đi tìm anh, trước mắt sẽ đưa anh ra nước ngoài tránh sóng gió đã”.

“Cảm ơn cậu Bân! Cảm ơn cậu Bân! Tôi đang ở nhà kho số ba của bến cảng sông Lão Long”.

Chỉ có ba đoạn ghi âm, nhưng đoạn ghi âm thứ hai lại là giọng nói của Vũ Vân Bân.

Hai đoạn còn lại đều là giọng nói của Trần Quân.

Dù nội dung đối thoại rất ít nhưng có thể chứng minh, Trần Quân đã gây ra chuyện lớn gì đó đang bị nhiều người đuổi giết.

Nhưng Vũ Văn Bân lại nói sẽ sắp xếp cho hắn ta ra nước ngoài né tránh khó khăn, điều đó đã đủ chứng tỏ Vũ Văn Bân biết Trần Quân gây ra việc gì.

Vũ Văn Bân cũng sững sờ.

Đoạn đối thoại này là nội dung cuộc gọi cuối cùng của Trần Quân trước khi bị giết, không ngờ lại bị Trần Quân ghi âm lại.

“Theo điều tra của chúng tôi, dự án Thành Cửu Châu xảy ra chuyện là do Trần Quân tìm đám phóng viên tọa soạn Yến Đô đến, hơn nữa còn sắp xếp bệnh nhân mắc ung thư thời kỳ cuối trà trộn vào công trường Thành Cửu Châu”.

“Mà trong điện thoại của cậu ta còn có đoạn ghi âm cuộc gọi cuối cùng của cậu ta và cậu”.

“Không những vậy, xác của Trần Quân được phát hiện ở sông Lão Long.

Mà lúc còn sống cậu ta đã báo cho cậu biết chỗ trốn của mình”.

“Dù những chứng cứ này không thể trực tiếp chứng minh cậu có liên quan đến sự cố công trình dự án Thành Cửu Châu, nhưng ít nhất cũng có thể giải thích cậu chính là nghi phạm lớn nhất đúng không?”
“Ngoài ra cậu cũng là nghi phạm lớn nhất liên quan đến cái chết của Trần Quân, nên hôm nay dù ông trời có xuống đây, cậu cũng phải đi theo chúng tôi về đồn một chuyến!”
Cung Chính thẳng thắn nói, hoàn toàn không thấy sợ hãi bởi thân phận của Vũ Văn Bân.

“Được, rất tốt.

Nếu ông đã muốn dẫn tôi đi điều tra, tôi theo các ông là được chứ gì? Chỉ là ông có chắc sẽ làm như vậy không?”
Đối phương vội nói sau đó lại hỏi: “Anh Thanh, lúc nào anh

trở về biên giới phía Bắc thăm anh em vậy? Đám anh em nhớ anh chết đi được”.

Trên mặt Dương Thanh cũng xuất hiện ý cười nhàn nhạt, vẻ mặt hoài niệm trò chuyện với đối phương vài câu rồi mới cúp máy.

Mã Siêu biết được sắp có một đám hạt giống tốt tới đây thì sướng rơn người.

Sau khi đưa Dương Thanh trở về tập đoàn Nhạn Thanh thì anh ta chạy thẳng tới căn cứ huấn luyện Ảnh Vệ.

Buổi chiều vừa tới giờ tan tầm, Dương Thanh nhận được điện thoại của Hạ Hà: “Dương Thanh, anh có thể giúp tôi một lần nữa không?”
Không đợi Dương Thanh hỏi thăm chuyện gì, Hạ Hà đã giải thích nói: “Ngô Thiên Hữu đã nói sẽ không làm phiền tôi nữa, nhưng anh ta bắt tôi phải đồng ý với anh ta một việc.

Đó là anh ta làm chủ mời anh ăn một bữa cơm hơn nữa còn muốn xin lỗi anh”.

- ————.

Chương 845: 845: Có Lộc Ăn No

Nghe Hạ Hà nói Ngô Thiên Hữu muốn mời mình ăn cơm, còn muốn xin lỗi mình, vẻ mặt Dương Thanh rất kỳ lạ.

Cũng chỉ có cô gái đơn thuần như Hạ Hà mới tin chuyện hoang đường này.

Dương Thanh tuyệt đối không tin Ngô Thiên Hữu thật lòng muốn xin lỗi anh.

"Được, nói cho tôi biết thời gian và địa điểm, tôi sẽ có mặt đúng giờ".
Dương Thanh vẫn đồng ý.

Một là vì Hạ Hà, hai là anh muốn nhìn thử xem rốt cuộc Ngô Thiên Hữu muốn làm gì.

Thấy Dương Thanh đồng ý, Hạ Hà lập tức vui vẻ nói: "Bảy giờ tối nay, tiệm ăn nhà họ Trần, được không?"
"Không thành vấn đề, đợi lát nữa tôi sẽ tới đón cô".
Dương Thanh nói xong liền cúp điện thoại.

Sau đó anh gọi điện cho Lạc Bân hỏi: "Tiến độ bộ phim chiếu mạng "Chiến Thần Bất Bại" thế nào rồi?"
Hạ Hà đảm nhiệm vai nữ phụ trong bộ phim chiếu mạng "Chiến Thần Bất Bại" này.

Buổi sáng, Lạc Bân đã phát hiện Dương Thanh khá thích bộ phim này, nên đã chuẩn bị đầy đủ.

Ông ta vội vàng nói: "Bộ phim này đã quay được hai tháng, nhưng vì công ty giải trí Ngôi Sao cùng lúc còn quay thêm mấy bộ phim lớn khác, nên tuy bộ phim chiếu mạng này đã quay được hai tháng, trên thực tế lại chẳng quay được nhiều nội dung".

"Vì gần đây tạo hình của nữ phụ trong bộ phim này bị lộ ra nên phim mới nổi theo.

Vì thế công ty giải trí Ngôi Sao mới đẩy nhanh tiến độ quay".

“Nếu chủ tịch thích tôi sẽ thông báo với công ty giải trí Ngôi Sao bảo bọn họ đẩy nhanh tiến độ hơn nữa”.

Sau khi cân nhắc một hồi, Dương Thanh nói: “Nói cách khác nếu tạm thời đổi diễn viên chính nào đó cũng sẽ không ảnh lớn đến bộ phim này, đúng không?”
Lạc Bân nói: “Chỉ cần không đổi nữ phụ Hạ Hà thì sẽ không sao”.

“Được, tôi biết rồi.”
Sau khi biết được việc cần biết, Dương Thanh liền cúp điện thoại.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, vẻ mặt Lạc Bân mê man: “Chủ tịch có ý kiến với diễn viên chính nào đó của bộ phim này sao?”
Ông ta bỗng nhớ tới sáng nay Dương Thanh mới bảo ông ta giảm bớt phân nửa tiền cát-xê của nam chính Ngô Thiên Hữu, ngược lại tăng gấp đôi tiền cát-xê cho nữ phụ Hạ Hà.

Ông ta phản ứng rất nhanh: “Chủ tịch là vô cùng bất mãn với Ngô Thiên Hữu, lẽ nào chủ tịch đang ám chỉ mình đổi Ngô Thiên Hữu?”
Lạc Bân nghĩ vậy liền lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách công ty giải trí Ngôi Sao: “Chuẩn bị thay đổi Ngô Thiên Hữu bất cứ lúc nào!”
Đây là lý do chính khiến Lạc Bân được Dương Thanh xem trọng.

Ông ta có thể đoán được ý đồ trong mỗi câu nói của Dương Thanh, nên mỗi lần Dương Thanh giao nhiệm vụ cho ông ta, ông ta đều hoàn thành ngay lập tức.

Nhưng Dương Thanh lại không biết chỉ vài lời nói của anh lại khiến cho Lạc Bân âm thầm làm nhiều việc như vậy.

Sau khi tan làm, Dương Thanh ở lại phòng làm việc.

Ngồi hơn nửa giờ anh mới lái xe đến khách sạn Mễ Phương.

“Dương Thanh, thật ngại quá, lại làm phiền anh rồi”.

Hạ Hà thấy Dương Thanh tới, thật sự áy náy nói.

Nếu không phải nóng lòng muốn thoát khỏi sự quấy rầy của Ngô Thiên Hữu, chắn chắn cô ta sẽ không tìm Dương Thanh giúp đỡ nữa.

Dương Thanh cười lắc đầu nói sang chuyện khác: “Tôi nghe nói bộ phim chiếu mạng cô đang quay nhờ có cô mới bỗng nhiên trở nên nổi tiếng?”
“Nghe nói cô được giới truyền thông nước ngoài đánh giá là mỹ nữ ngàn năm có một?”
Hạ Hà hơi xấu hổ, đỏ mặt nói nhỏ: “Chỉ là những lời đồn đại mà thôi, nào có khoa trương như vậy.

Sở dĩ bộ phim này trở nên ăn khách là do kịch bản được viết rất tốt”.

Dương Thanh mỉm cười nói: “Khiêm tốn quá sẽ trở thành kiêu ngạo.

Nói ra cô là người có công lớn với bộ phim này, tôi nghĩ dù quan hệ của cô và Ngô Thiên Hữu có căng thẳng hơn nữa, công ty cũng sẽ không chèn ép cô đâu”.

“Hơn nữa, công ty giải trí Ngôi Sao sau này chỉ sẽ lăng xê cô, nói không chừng bộ phim tiếp theo cô sẽ là nữ chính đấy”.

Hạ Hà thở dài thườn thượt: “Tôi cũng không muốn làm đại minh tinh gì đó, tôi tiến vào giới giải trí chẳng qua chỉ là muốn kiếm sống mà thôi”.

“Như bây giờ ngược lại ảnh hưởng rất lớn đối với tôi, chỉ ra cửa thôi cũng phải mang khẩu trang, chỉ sợ bị quần chúng vây xem”.

Đây là nỗi rầu lớn nhất của tất cả minh tinh, nhất là những minh tinh hơi nổi tiếng kia, bọn họ hoàn toàn không có không gian riêng tư.

“Nếu không thích thì có thể từ bỏ”.

Dương Thanh nổ máy xe, vừa lái xe vừa nói: “Chờ cô quay xong bộ phim này, trong tay hẳn là tích lũy được một khoản tiền, cô có thể thử nghiệm cảm giác tự mình làm chủ công ty”.

“Làm vậy cô cũng không cần lo lắng mất đi không gian riêng tư”.

Dương Thanh không nói thẳng ra anh sẽ giúp đỡ Hạ Hà.

Với địa vị bây giờ của anh, dù Hạ Hà mở công ty gì, chỉ cần anh cho cô ta một dự án nho nhỏ cũng có thể bảo đảm cho Hạ Hà hốt bạc.

Hạ Hà lập tức im lặng, tuy cô ta đơn thuần nhưng không có nghĩa là ngu ngốc.

Nếu cô mở công ty chắc chắn Dương Thanh sẽ ra tay giúp đỡ.

Cô ta luôn thấy bản thân đã thiếu nợ Dương Thanh rất nhiều, nên cô ta không muốn làm phiền anh nữa.

Nhưng Dương Thanh lại cũng thấy mình mắc nợ Hạ Hà.

Lúc trước Hạ Hà thà rằng hy sinh sự trong sạch của mình cũng nhất quyết bảo vệ Tiêu Tiêu, phần ân tình này Dương Thanh ghi lòng tác dạ.

Còn về việc Dương Thanh giấu tên giúp đỡ cho mẹ con Hạ Hà, hơn nữa còn giúp tìm được Ngải Lâm, chữa bệnh cho bà ta cũng chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hai mươi phút sau Dương Thanh dừng xe trước tiệm ăn nhà họ Trần.

Không ngờ anh lại tới đây nữa rồi.

Dường như lần nào anh tới đây cũng đều xảy ra một số chuyện.

Dưới sự dẫn đường của Hạ Hà, chẳng mấy chốc hai người đã đi tới một phòng VIP xa hoa.

“Hạ Hà, cô đến rồi à!”
“Người anh em này, rất xin lỗi tối nay là buổi gặp mặt của đoàn phim chúng tôi.

Anh cũng thấy rồi đấy, bạn của tôi không chào đón anh”.

“Hơn nữa, đây là tiệm ăn nhà họ Trần, không phải ai cũng có tư cách ăn ở đây đâu.

Chỉ mỗi tiền đặt phòng VIP này thôi đã tốn hai trăm nghìn rồi đấy”.

“Nếu anh thật sự muốn ăn cơm ở đây thì đợi sau khi chúng tôi ăn uống xong sẽ bảo Hạ Hà gói thức ăn thừa đem về cho anh, xem như nể mặt Hạ Hà cho anh có lộc ăn”.

“Ha ha ha ha…”
Nghe được lời này của Ngô Thiên Hữu, mọi người cùng cười ồ lên.

- ————.

Chương 846: 846: Hạ Hà Tức Giận

Ngoài Dương Thanh và Hạ Hà ra những người còn lại đều đang cười to.

Nhìn đám người đang cười ngả nghiêng kia Dương Thanh bỗng thấy buồn cười.

Những người này đều là diễn viên của đoàn phim, nếu bọn họ biết chủ tịch của công ty giải trí Ngôi Sao chính là Dương Thanh, bọn họ còn cười được nữa không?
"Ngô Thiên Hữu anh quá đáng lắm!"
Hạ Hà giận run người.

Có thể khiến một cô gái hiền lành tức giận thành bộ dạng này, có thể tưởng tượng được Hạ Hà giận đến mức nào.

"Hạ Hà, cô cũng đừng trách anh Thiên Hữu nói chuyện khó nghe, vì sự thật là vậy mà!"
Người phụ nữ ngồi bên cạnh Ngô Thiên Hữu cười ha ha nói: "Làm người phải tự biết mình, chúng ta đều là diễn viên của bộ phim mới, tuy bây giờ vẫn chưa nổi tiếng lắm nhưng đợi sau khi bộ phim này được công chiếu, thì độ hot của chúng sẽ tăng vọt".
"Độ hot tăng vọt có nghĩa là tiền cát-xê tăng vọt.

Dù gì cô cũng là đồng nghiệp trong đoàn phim chúng ta, nếu có tìm bạn trai cũng phải tìm người tử tế một chút chứ?"

Một cô gái khác cũng hùa theo: "Đúng đấy, ví dụ người đàn ông như anh Thiên Hữu đây, không chỉ có tài diễn xuất mà còn có gia thế hùng hậu".

"Anh chàng bên cạnh cô là hàng gì thế? Cả người cộng lại sợ chưa được một nghìn nữa đúng không?"
"Tiệm ăn nhà họ Trần là nhà hàng đứng đầu Yến Đô, người bình thường hoàn toàn không có tư cách vào đây.

Anh Thiên Hữu đồng ý để chúng ăn xong sẽ cho cô gói thức ăn thừa mang về cho bạn trai cô, đây cũng là coi trọng anh ta đấy, cô biết không?"
Đám diễn viên trong phòng lần lượt chế giễu Dương Thanh.

“Câm miệng!”
Rốt cuộc Hạ Hà cũng nổi nóng, quát một tiếng.

Lập tức cả căn phòng im lặng như tờ.

Không ai ngờ Hạ Hà sẽ nổi giận như vậy.

Bởi vì Hạ Hà là diễn viên mới, hơn nữa còn không phải là diễn viên được đào tạo bài bản, nhưng lại được làm nữ phụ trong đoàn phim.

Bây giờ phim này nổi tiếng là nhờ Hạ Hà.

Mọi người ở đây ai cũng biết rõ việc này nhưng chẳng ai muốn thừa nhận.

Mấy tháng này, Hạ Hà luôn là một chú cừu nhỏ, tuy là nữ phụ nhưng chẳng có mấy ai xem trọng cô ta.

Về phần Hạ Hà, cô ta vẫn luôn đóng vai chú cừu nhỏ nhẫn nhục chịu đựng, chưa bao giờ tức giận với ai.

“Ngô Thiên Hữu anh đúng là đồ đê tiện, vô liêm sỉ!”
Hạ Hà căm tức đỏ mắt quát Ngô Thiên Hữu: “Rõ ràng là anh nói muốn mời bạn trai tôi ăn cơm, còn nói anh biết sai rồi, muốn xin lỗi bạn trai tôi”.

“Nhưng không ngờ anh lại là kẻ đê hèn như vậy.

Tôi nói cho anh biết dù đời này tôi không kết hôn cũng không bao giờ để mắt đến anh!”
Sau khi Hạ Hà nổi nóng với Ngô Thiên Hữu xong, lại tức giận đùng đùng liếc mắt nhìn những người khác trong phòng: “Còn các người nữa, những ngày sống trong đoàn phim, tôi luôn nghe theo các người, nhưng chưa từng nhận được chút chân thành nào từ các người”.

“Các người thật sự nghĩ rằng người thành thật rất dễ bắt nạt sao? Tôi không dễ bắt nạt đâu, mà chỉ là không muốn so đo với các người mà thôi!”
“Hôm nay sẵn ở đây tôi nói luôn, sau này chớ dại mà bắt nạt tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu!”
“Tốt nhất các người hãy trù ẻo tôi đừng bao giờ nổi tiếng được đi!”
Nói xong Hạ Hà nắm tay Dương Thanh: “Dương Thanh,

chúng ta đi!”
Dương Thanh cười gượng.

Thật ra anh không có ý muốn so đo với mấy người trong đoàn phim kia.

Nếu gà chó gì cũng phải để anh tới xử lý thì liệu anh có thể sống nổi một ngày không?
Có điều khí thế hung hăng và mấy lời nói lúc nãy của Hạ Hà vô cùng mạnh mẽ, khiến Dương Thanh rất tán thưởng.

Cũng chỉ có như vậy mới khiến những người khác biết được Hạ Hà không phải là người dễ bắt nạt, nếu không cô ta thật sự không thích hợp với giới giải trí này.

Bây giờ cô ta chỉ qua lại với một số diễn viên ít tên tuổi, sau này khi cô ta nổi tiếng rồi, sợ rằng sẽ gặp phải những người mưu mô và xấu xa hơn.

“Hạ Hà, chờ chút!”
Thấy Hạ Hà nắm tay Dương Thanh muốn bỏ đi, Ngô Thiên Hữu vội đứng dậy hô lên.

Hạ Hà cau mày nhìn Ngô Thiên Hữu nói: “Anh còn muốn giở trò gì nữa?”
Bây giờ cũng chỉ có Ngô Thiên Hữu có chỗ dựa là chị họ trong dòng chính của nhà họ Tôn là có thể chèn ép được Hạ Hà.

“Nào, anh Thanh tôi kính anh một ly, chúc anh và Hạ Hà trăm năm hòa hợp, đầu bạc răng long!”
Ngô Thiên Hữu bỗng rót hai ly rượu đưa cho Dương Thanh một ly, cười nói.

Dương Thanh vốn không uống rượu, nhưng khi thấy Ngô Thiên Hữu nháy mắt với những người khác thì lập tức hiểu rõ ý đồ của những người này.

Anh nhếch miệng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, sau đó nhận ly rượu uống cạn một hơi.

- ————.

Chương 847: 847: Hạ Hà Khóc

“Anh Thanh uống giỏi thật đấy, em đây khâm phục vô cùng, em xin được mời anh một ly!”
Ngô Thiên Hữu vừa đặt ly xuống, Liễu Mi vừa sỉ nhục Dương Thanh dữ dội nhất đã cầm ly rượu lên.

Dương Thanh cười nhạt, lại uống cạn.

“Anh Thanh, em và anh vừa gặp đã thân, em cũng muốn mời anh một ly, nếu anh không uống là không nể mặt em đấy”.

“Anh Thanh, còn em nữa, em cũng mời anh một ly!”
…
Trong lúc nhất thời, trừ Hạ Hà ra, những người khác đều thi nhau đứng dậy, chủ động mời rượu Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không từ chối ai, cứ uống hết ly này tới ly khác, như thể đang uống nước lọc vậy.

Nếu Hạ Hà không ngăn cản, có lẽ những người này vẫn định kiếm cớ để mời rượu Dương Thanh tiếp.

Sau khi uống xong ly rượu từ người cuối cùng, Dương Thanh hơi nhếch môi, mỉm cười dí dỏm.

Anh chủ động rót một ly rượu đầy cho mình: “Nếu mọi người đã nhiệt tình như thế, đương nhiên tôi không thể khiến mọi người mất hứng được”.

“Nào, anh Thiên Hữu, tôi cũng mời anh một ly đây”.

Dương Thanh cười nói, chủ động mời rượu Ngô Thiên Hữu.

Trong mắt Ngô Thiên Hữu lóe lên vẻ kinh ngạc, từ đầu đến giờ, Dương Thanh đã uống mười mấy ly nhưng vẫn không xi nhê.

Bây giờ Dương Thanh còn mời lại anh ta nữa.

“Ha ha, được, cảm ơn anh Thanh!”
Ngô Thiên Hữu phá lên cười, cụng ly rồi uống cạn.

“Nào, người đẹp Liễu, tôi mời cô một ly! Chúc cô nổi như cồn trong tương lai nhé”.

Dương Thanh lại rót một ly rượu đầy cho mình, bước đến trước mặt Liễu Mi, cười ha hả.

Lúc này, Liễu Mi đã uống mấy ly, sắc mặt ửng hồng, dưới ánh đèn lờ mờ, trông cô ta rất quyến rũ.

“Cảm ơn anh Thanh, em cũng chúc anh và Hạ Hà hạnh phúc”.

Liễu Mi nháy mắt với Dương Thanh, dán sát vào người anh.

Sau khi mời Liễu Mi xong, Dương Thanh tiếp tục mời rượu những người khác.

Chỉ trong thoáng chốc, trừ Hạ Hà ra, Dương Thanh đã mời mỗi ngôi sao một ly rồi.

Mọi người cứ tưởng Dương Thanh đã mời xong, nào ngờ anh lại rót một ly rượu đầy cho mình.

“Anh Thiên Hữu, tôi và anh đúng là mới gặp đã thân, ngày càng hợp nhau, nào, chúng ta uống tiếp!”
Dương Thanh thân mật khoác vai Ngô Thiên Hữu, như thể đã say quắc cần câu.

Trong mắt Ngô Thiên Hữu lóe lên vẻ ranh mãnh, anh ta cười lớn: “Được thôi, chúng ta uống tiếp, hôm nay không say không về!”
Những người khác cũng nhốn nháo theo.

Thấy Dương Thanh sắp say, Hạ Hà cuống phát khóc, liên tục khuyên: “Dương Thanh, anh đừng uống nữa, bằng không sẽ say đấy”.

“Hạ Hà, hiếm khi bạn trai cô được uống thỏa thuê, cô đừng ngăn anh ta, cứ để anh ta uống cho đã”.

Liễu Mi ôm tay Hạ Hà, nói với vẻ thân mật: “Chúng ta cứ im lặng nhìn là được”.

Dương Thanh bỗng cầm một cái cốc lớn lên, mỉm cười: “Anh Thiên Hữu, cứ uống thế này thôi thì chán lắm, hay chúng ta đổi cốc to hơn đi?”
Ngô Thiên Hữu cười ha hả: “Được chứ, chuyển sang cốc to

nào!”
Bên Ngô Thiên Hữu có tận ba người đàn ông, cho dù uống kiểu gì thì Dương Thanh cũng chịu thiệt.

Dương Thanh vẫn chưa gục, chuyện này khiến Ngô Thiên Hữu cảm thấy rất thất bại, giờ Dương Thanh lại chủ động yêu cầu đổi cốc to hơn, đương nhiên anh ta sẽ không từ chối.

Chỉ sau thoáng chốc, trước mặt bốn người đàn ông đã có thêm mấy cốc uống bia to.

“Nào, anh Thanh, chúng tôi mời anh thêm cốc nữa!”
“Bành Huy, anh đang khinh thường ai thế? Anh Thanh uống giỏi thế kia, sao chúng ta có thể cùng mời anh ấy được? Chẳng phải là đang xem thường anh Thanh à?”
“Ha ha, đúng đấy nhỉ, vậy chúng tôi sẽ lần lượt mời anh Thanh, mọi người đừng cắt ngang nhé!”
Đám người cười lớn, Ngô Thiên Hữu vừa cười vừa hỏi: “Anh Thanh, mỗi người chúng tôi mời anh một cốc cũng không sao chứ?”
“Mọi người mời tôi như thế tức là coi trọng tôi, tôi vui còn không kịp, sao lại trách mọi người được?”
Dương Thanh hùng hồn nói.

“Ha ha, anh Thanh thẳng thắn lắm, nào, tôi mời anh!”
Ngô Thiên Hữu cười lớn rồi giơ cốc lên, uống cạn.

Tốc độ của Dương Thanh còn nhanh hơn, Ngô Thiên Hữu chưa đặt cốc xuống, anh đã uống xong rồi.

“Ha ha, đã thật đấy!”
“Nào, tiếp tục!”
“Các anh em, khô máu đi!”
“Anh Thiên Hữu, uống tiếp đi, đàn ông không được nói không đâu, chúng ta uống tiếp!”
…
Chỉ sau mười mấy phút ngắn ngủi, chai rượu đã xếp đầy bàn, đám Ngô Thiên Hữu và Bành Huy đã đi vệ sinh hai lượt.

Lúc này, trừ Dương Thanh ra, ba người khác đã gục hết.

Dương Thanh kéo Ngô Thiên Hữu đã ngã lăn ra đất dậy, mở nắp chai rượu vang, một tay nắm cổ áo Ngô Thiên Hữu, còn

tay kia thì đổ rượu vào miệng anh ta.

“Ha ha, anh Thiên Hữu, uống tiếp nào!”
Có vẻ Dương Thanh đã say hẳn, bắt đầu lắp bắp.

Ngô Thiên Hữu đã vào nhà vệ sinh nôn hai lần, giờ lại bị Dương Thanh đổ rượu vào miệng, anh ta cảm thấy dạ dày như không còn thuộc về mình nữa, điên cuồng giãy giụa.

Nhưng cho dù anh ta giãy kiểu gì thì cũng không thoát được.

“Ọe…”
Hạ Hà lập tức nói với vẻ áy náy: “Dương Thanh, xin lỗi anh!”
“Được rồi, hôm nay cô cũng cảm ơn với xin lỗi tôi mấy lần rồi đấy, nếu nói thêm nữa thì chúng ta không còn là bạn đâu”.

Dương Thanh cố tình nghiêm mặt.

Hạ Hà không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ hoe, bỗng bật khóc.

- ————.

Chương 848: 848: Mượn Dao Giết Người

“Sao cô lại khóc? Có phải tôi nói sai gì không? Tôi xin lỗi mà!”
Thấy Hạ Hà bỗng dưng bật khóc, Dương Thanh cuống cả lên.

Anh không thể chịu được khi thấy phụ nữ khóc.

Hạ Hà giơ tay lau nước mắt, nhìn Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ hoe: “Do tôi cảm động quá thôi, từ nhỏ tới giờ, tôi chưa gặp được người bạn thật lòng nào, chỉ mình anh đồng ý giúp tôi”.
“Thật ra tôi biết, đám người Ngô Thiên Hữu đã uống tới mức chảy máu dạ dày, anh còn uống nhiều hơn họ ít nhất ba lần, nên chắc chắn bây giờ anh sẽ thấy khó chịu lắm”.

“Anh sợ tôi lo nên mới giả vờ thoải mái, nói với tôi rằng anh không sao”.

Dương Thanh cạn lời, nói với vẻ dở khóc dở cười: “Tôi không sao thật mà, tôi lừa cô làm gì chứ? Nếu tôi bị sao, tôi đã đến bệnh viện với đám Ngô Thiên Hữu rồi”.

Tuy có vẻ hồi nãy anh đã uống rất nhiều, nhưng thật ra anh không uống bao nhiêu hết.
Nếu kiểm tra thùng rác ở phòng riêng thì sẽ phát hiện, rượu trong đó sắp tràn ra ngoài rồi.

Anh đã dựa vào tốc độ của mình để đổ hoặc nôn hết rượu vào thùng rác.

Có lẽ số rượu mà anh đã uống còn không nhiều bằng Liễu Mi.

Nhưng bây giờ, cho dù anh nói gì thì Hạ Hà cũng không tin.

“Tôi biết, hôm nay anh liều mạng uống rượu như thế cũng vì muốn giúp tôi”.

“Tôi không ngốc, thật ra tôi biết Ngô Thiên Hữu có ý đồ gì, anh ta cố tình gọi nhiều người đến để chuốc say anh”.

“Sau đó anh ta sẽ chuốc say tôi, rồi thích làm gì thì làm”.

“Nhưng anh ta không ngờ cả đám người mà vẫn không thể uống lại anh, đã thế họ còn phải vào viện nữa”.

Hạ Hà vừa nói vừa nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt rất dịu dàng.

Dương Thanh thầm cười khổ, anh cứ tưởng Hạ Hà không biết gì, hóa ra cô ta hiểu hết.

“Cô cứ yên tâm, Ngô Thiên Hữu không ở lại đoàn làm phim lâu đâu, sau này ở công ty giải trí Ngôi Sao, không ai dám làm khó cô nữa”.

Dương Thanh nói.

Hạ Hà hỏi với vẻ khó hiểu: “Sao anh biết thế?”
“Nếu tôi nói tôi chính là chủ tịch của công ty giải trí Ngôi Sao thì cô có tin không?”, Dương Thanh cười hỏi.

Hạ Hà thoáng sững sờ rồi kinh ngạc nói: “Tôi đang không hiểu sao cát-xê của tôi bỗng tăng gấp đôi, còn cát-xê của Ngô Thiên Hữu lại giảm một nửa, hóa ra vì anh à?”
Lần này, đến lượt Dương Thanh sững sờ.

Anh nói mình là chủ tịch của công ty giải trí Ngôi Sao bằng giọng điệu như đùa, không ngờ Hạ Hà tin thật.

Cô gái này tin tưởng anh thật đấy!
“Lúc trước tôi đã nói với cô rồi, nếu cô không thích ngành giải trí thì có thể rời đi bất cứ lúc nào rồi tự lập công ty riêng”.

Dương Thanh không xoắn xuýt về việc thân phận bị lộ nữa, anh nói: “Cô cũng biết tôi là chủ tịch của công ty giải trí Ngôi Sao rồi đấy, cô hoàn toàn có thể thành lập công ty riêng, chỉ cần tôi giúp cô một chút là doanh nghiệp sẽ ổn định”.

“Hoặc cô có thể đến Công ty giải trí Ngôi Sao làm việc, chắc chắn lương sẽ không thấp đâu”.

“Cô cũng đừng thấy ngại khi nhờ tôi giúp, nếu chúng ta đã là bạn bè thì không cần tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt này”.

Hạ Hà lắc đầu, nghiêm túc nhìn Dương Thanh: “Dương Thanh, tôi đã nợ anh nhiều lắm rồi, cho dù chúng ta là bạn thì tôi cũng không thể để anh giúp như thế”.

“Hơn nữa tôi cũng thích diễn xuất, công việc này có thể mang lại cho tôi rất nhiều cát-xê, tôi đã hài lòng lắm rồi”.

Thấy Hạ Hà nói vậy, Dương Thanh không thuyết phục nữa, anh bỗng thấy hơi hối hận khi nói cho Hạ Hà biết mình chính là chủ tịch của Công ty giải trí Ngôi Sao.

Vì hồi trước anh đã giúp Hạ Hà, lần này tới Yến Đô, cô ta còn cầm theo một triệu để trả anh nữa.

Cô ta không muốn nợ ai hết, Dương Thanh chỉ lo Hạ Hà nghĩ sẽ giúp được anh nếu vào Công ty giải trí Ngôi Sao, rồi cứ ép bản thân làm những chuyện mà mình không thích.

"Được rồi, đi thôi, để tôi đưa cô về khách sạn".

Dương Thanh đi về phía xe mình.

Hạ Hà vội bước lên, ngồi vào ghế lái trước rồi nói: "Tôi không uống rượu, cứ để tôi đưa anh về cho".

Dương Thanh không từ chối, ngồi ở ghế phụ, Hạ Hà lái xe đưa anh về.

"Hay đêm nay cô ở nhà tôi nhé?"
Sau khi xuống xe, Dương Thanh nhìn Hạ Hà, hỏi.

Vừa dứt lời, anh đã thấy sai sai, vội nói thêm: "Cô cứ yên tâm, vợ, em vợ và bố vợ tôi đều ở đây hết".

Lúc này Dương Thanh mới nhớ đến chuyện hôm qua, anh đã hỏi Lạc Bân xem có thể thay đổi nam chính của đoàn làm phim không.

"Cho Ngô Thiên Hữu thêm một cơ hội đi!"
Dương Thanh nói: "Cho họ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai đoàn làm phim sẽ quay tiếp".

"Vâng!"
Lạc Bân đáp.

Gần như cùng lúc đó, trong một bệnh viện tư nhân.

Ngô Thiên Hữu nằm trên giường bệnh với sắc mặt tái nhợt, bên cạnh giường còn có mấy đồng nghiệp trong đoàn làm phim nữa.

"Anh Thiên Hữu, Dương Thanh đúng là quá quắt, nếu hắn không ép anh uống cả chai rượu vang, anh đã không nôn ra

máu rồi hôn mê rồi”.

Liễu Mi nói với vẻ mặt căm hận: “Theo em, không thể dễ dàng tha cho tên khốn đó”.

“Hắn tưởng có Hạ Hà làm chỗ dựa rồi thì có thể làm trời làm đất à?”
“Nếu đã vậy, chúng ta hãy hủy hoại Hạ Hà đi, phải cho hắn biết kết cục khi đối đầu với anh Thiên Hữu”.

Liễu Mi là nữ chính của đoàn làm phim, nhưng giờ danh tiếng đã bị Hạ Hà cướp hết, trên mạng còn có rất nhiều người so sánh cô ta với Hạ Hà.

Có thể tưởng tượng được kết quả, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Liễu Mi không xứng làm nữ chính.

Thậm chí có người còn chửi Liễu Mi xấu, đương nhiên một cô gái sẽ ghét việc bị người khác chê xấu nhất rồi.

Liễu Mi cũng không xấu, còn khá xinh đẹp, chẳng qua không thể sánh bằng Hạ Hà mà thôi.

Vì người khác bất mãn với cô ta nên cô ta đổ cho Hạ Hà hết.

Bây giờ cô ta đang định mượn tay Ngô Thiên Hữu để loại bỏ Hạ Hà.

- ————.

Chương 849: 849: Không Đến Đoàn Làm Phim

Sau khi nghe Liễu Mi nói hãy hủy hoại Hạ Hà, những người khác đều giữ im lặng.

Ai cũng hiểu rõ, bộ phim mà họ đang quay hot được như thế cũng nhờ sự xinh đẹp của Hạ Hà.

Nếu không còn Hạ Hà, có lẽ bộ phim này cũng đi tong.

Họ đều là diễn viên hạng bét, cho dù đi ngoài đường thì cũng không ai nhận ra cả.
Tất cả đều trông chờ vào bộ phim chiếu mạng này để được nổi tiếng, nếu bộ phim này đi tong thật, có lẽ họ sẽ rất khó quay được bộ phim nào hot đến vậy.

"Các người câm hết rồi à? Sao không nói gì thế?"
Liễu Mi thấy không ai hùa theo mình, lập tức nói với vẻ không vui.

Cô ta là nữ chính nên đã quen với việc hất hàm sai khiến người khác, hồi trước, cho dù cô ta nói gì thì mọi người cũng sẽ hùa theo, còn bây giờ lại chẳng có ai, đương nhiên cô ta sẽ mất vui rồi.
"Chị Mi, bộ phim này đang rất hot, nếu bây giờ loại bỏ Hạ Hà thì chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng rất lớn tới phim".

Một nữ diễn viên trẻ lên tiếng: "Hơn nữa, chúng ta biết lấy gì để hủy hoại Hạ Hà? Cho dù chúng ta làm được thật thì Công ty giải trí Ngôi Sao sẽ đồng ý chắc?"
"Cho dù chúng ta giấu giếm, một khi bị lộ ra, không chừng chúng ta sẽ phải bồi thường một khoản khổng lồ, sự nghiệp cũng chấm dứt luôn".

Tuy những người khác không tỏ thái độ nhưng vẫn có rất nhiều người gật đầu, rõ ràng đang đồng ý với nữ diễn viên này.

"Viên Phương, cô có ý gì hả?"
Liễu Mi lập tức bùng nổ: "Chúng ta là một phe cơ mà, nếu hủy hoại Hạ Hà, chúng ta không nói thì ai biết được chứ?"

“Anh Thiên Hữu đã bị thằng trai bao mà Hạ Hà bao nuôi hại cho thê thảm, chẳng lẽ cứ để anh Thiên Hữu chịu khổ thế ư?”
“Cô còn lương tâm không? Nếu không có anh Thiên Hữu, các người có thể nhận bộ phim này à?”
“Chẳng lẽ trong mắt các người, một con điếm còn quan trọng hơn cả anh Thiên Hữu ư?”
Liễu Mi nói rồi nhìn Ngô Thiên Hữu với vẻ tội nghiệp: “Anh Thiên Hữu, anh xem, thường ngày anh tốt với họ như thế, kết quả họ chỉ nghĩ cho mình, không ai muốn báo thù cho anh cả”.

Sắc mặt của những người khác đều hết sức khó coi, nhưng họ cũng không dám hó hé gì trước mặt Ngô Thiên Hữu.

Ngô Thiên Hữu vẫn rất bình tĩnh, cũng không đáp lại Liễu Mi, như thể đang suy nghĩ gì đó, thỉnh thoảng còn nhíu mày.

Anh ta không nói cho người khác biết, Công ty giải trí Ngôi Sao đã được chuyển nhượng cho tập đoàn Nhạn Thanh, mãi hôm qua anh ta mới biết chuyện này.

Không những thế, cát-xê tám triệu của anh ta cũng bị cắt giảm, chỉ còn bốn triệu.

Anh ta còn biết, cát-xê của Hạ Hà mới quay phim lần đầu tiên lại được tăng gấp đôi.

Chuyện này khiến anh ta cảm thấy hơi khác thường, bởi vì nó chưa bao giờ xảy ra trước kia, đây là lần đầu tiên anh ta nghe nói về việc đó.

Anh ta có cảm giác mình đã đắc tội với ai đó rồi.

“Anh Thiên Hữu, bọn em cũng muốn báo thù cho anh, nhưng bọn em thực sự không tìm được lý do ạ!”
Lúc này, một nam diễn viên trẻ lên tiếng: “Hôm qua chúng ta uống đến mức nôn ra máu, nhưng bạn trai Hạ Hà còn uống nhiều hơn chúng ta, nếu nói chuyện này ra thì em cũng cảm thấy mất mặt”.

“Cả đám chúng ta bị một mình anh ta chuốc cho say khướt, thế đã mất mặt lắm rồi, chúng ta còn làm gì được nữa đây?”
Một nam diễn viên khác cũng nói: “Anh Thiên Hữu, dù sao Công ty giải trí Ngôi Sao cũng là sản nghiệp của nhà chị họ anh, nếu Hạ Hà bị hủy hoại thì sẽ mang lại ảnh hưởng lớn cho

đoàn làm phim, cũng khiến Công ty giải trí Ngôi Sao bị thiệt hại nặng nề".

"Theo em thấy, nếu anh Thiên Hữu vẫn muốn báo thù thì nên hỏi ý chị họ anh trước xem sao, để xem thái độ của chị ấy thế nào đã".

"Nếu chị ấy cảm thấy việc hủy hoại Hạ Hà sẽ không ảnh hưởng nhiều đến bộ phim này, em cũng đồng ý làm thế".

Ngay sau đó, một nữ diễn viên cũng nói: "Anh Thiên Hữu, em cũng đồng ý làm vậy, hay anh hỏi chị họ đi?"
Lúc này Ngô Thiên Hữu vẫn đang im lặng mới ngẩng đầu, nhìn về phía đám người.

Ngô Thiên Hữu cười lạnh: "Cả Công ty giải trí Ngôi Sao là của nhà chị họ tôi, cô biết mỗi năm Công ty giải trí Ngôi Sao quay bao nhiêu bộ phim lớn nhỏ không? Trong mắt Công ty giải trí Ngôi sao, bộ phim của chúng ta vẫn chưa là gì hết!"
"Chẳng qua tôi không muốn dùng thân phận để chèn ép người khác, bằng không, đoàn làm phim còn phải coi tôi là ông nội.

Về việc Hạ Hà có được ở lại đoàn làm phim hay không, chỉ cần tôi nói một tiếng thôi!"
Ngô Thiên Hữu kiêu ngạo nói: "Mọi người cứ yên tâm, chỉ cần mọi người làm tốt chuyện này, sau này mọi người sẽ là người của tôi hết".

"Sau này tôi khá lên rồi, chắc chắn sẽ không quên mọi người đâu".

- ————.

Chương 850: 850: Chờ Vào Tù

“Cảm ơn anh Thiên Hữu!”
Liễu Mi là người đầu tiên lên tiếng, trông vô cùng kích động.

Cô ta lập tức ngạo nghễ nhìn về phía những người khác, mỉa mai: “Anh Thiên Hữu đã nói đến mức này rồi, các người không định từ chối nữa chứ?”
“Làm gì có chuyện đó? Anh Thiên Hữu, em ủng hộ anh, mai em sẽ không đến đoàn làm phim, anh bảo lúc nào thì em đi lúc đó!”
Một nam diễn viên lập tức tỏ thái độ.

“Mai em cũng không đến đoàn làm phim, em sẽ nghe anh Thiên Hữu hết”.

“Em cũng nghe theo sự sắp xếp của anh Thiên Hữu ạ!”
Trong lúc nhất thời, mấy diễn viên hạng bét trong phòng thi nhau lên tiếng.
Ngô Thiên Hữu mỉm cười: “Thế mới là bạn tốt của tôi chứ, mọi người cứ yên tâm, Công ty giải trí Ngôi Sao là doanh nghiệp của nhà chị họ tôi, lần này chúng ta đình công, chắc chắn sẽ không sao hết”.

“Không những thế, tôi đang định trả giá tại chỗ, bảo họ tăng cát-xê cho chúng ta”.

“Cho dù thế nào, ít nhất cũng phải tăng 50% cát-xê cho chúng ta chứ?”
“Dù sao bộ phim này cũng hot nhờ chúng ta mà”.

Ngô Thiên Hữu trơ trẽn nói.

Liễu Mi vội hùa theo: “Cát-xê của bọn em tăng 50% thôi cũng được, nhưng anh Thiên Hữu là nam chính của phim, nói thế nào thì cát-xê cũng phải tăng gấp đôi chứ?”
“Đúng thế đúng thế, cát-xê của anh Thiên Hữu phải được tăng gấp đôi, bằng không chúng ta cứ đình công đấy!”
Những người khác vội nói, sợ nếu hùa theo chậm thì sẽ khiến Ngô Thiên Hữu mất vui.

Họ không hề nghĩ xem hậu quả của việc này sẽ nghiêm trọng tới mức nào.

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh VIP ở Bệnh viện nhân dân Yến Đô.

Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đều ở đây, trên giường bệnh có người đang nằm.

Người trông hết sức suy nhược này không phải ai khác, chính là Diệp Mạn.

Sáng sớm hôm nay, vừa tỉnh lại, bà ta đã được chuyển từ phòng hồi sức tích cực sang phòng bệnh VIP.

"Bà chủ Diệp, giờ bà thấy thế nào rồi?"
Ngải Lâm mặc áo blouse trắng kiểm tra cho Diệp Mạn rồi hỏi.

Diệp Mạn cười gượng: "Tôi thấy rất ổn, có lẽ ngày mai có thể ra viện rồi".

Nghe thấy Diệp Mạn nói thế, Tần Thanh Tâm lập tức cuống lên, vội nói: "Sao thế được? Sáng nay bà vừa chuyển từ phòng hồi sức tích cực về đây, phải mười ngày nửa tháng nữa mới ra viện được chứ".

Tần Thanh Tâm đang sốt ruột thật, sắc mặt cũng rất khó coi.

Diệp Mạn đã nằm ở phòng hồi sức tích cực mấy ngày nay, khiến cô rất lo lắng.

Nếu được vào phòng hồi sức tích cực, có lẽ cô đã đến bệnh viện để chăm sóc bà ta từ lâu rồi.

Mắt Diệp Mạn đỏ hoe, rơm rớm nước mắt, bà ta đang kích động.

Lần này, tuy bà ta bị thương nặng suýt chết, nhưng thấy Tần Thanh Tâm quan tâm mình như thế, bà ta cảm thấy chết cũng đáng.

"Được rồi, mẹ nghe theo con, con bảo mẹ ra viện lúc nào thì mẹ sẽ ra viện lúc đó".

Diệp Mạn nắm lấy tay Tần Thanh Tâm, dịu dàng nói.

Bị Diệp Mạn nắm tay, tuy Tần Thanh Tâm hơi mất tự nhiên nhưng vẫn không rụt tay lại, chỉ trừng mắt nhìn Diệp Mạn, ngượng ngùng nói: “Gì mà nghe theo tôi chứ? Ở bệnh viện, mọi chuyện đều do bác sĩ quyết định”.

“Được, vậy bác sĩ bảo mẹ ra viện lúc nào thì mẹ sẽ ra viện lúc đó”.

Diệp Mạn mỉm cười, nhìn con gái bằng ánh mắt trìu mến.

“Dương Thanh, bây giờ nhà họ Diệp thế nào rồi?”
Tuy Diệp Mạn đang chìm đắm trong sự quan tâm của con gái, nhưng vẫn lo lắng cho nhà họ Diệp.

Dương Thanh mỉm cười: “Mẹ cứ yên tâm, có con ở đây, nhà họ Diệp sẽ không gặp vấn đề gì hết”.

Đương nhiên anh biết tại sao những người này lại có thái độ thù địch với anh.

Tối qua, một mình anh đã khiến cả ba người đàn ông bên phía Ngô Thiên Hữu say tới mức ngã lăn ra đất, nhất là Ngô Thiên Hữu còn bị chảy máu dạ dày, cuối cùng được xe cứu thương đưa đi.

Không những thế, khi rời đi, Dương Thanh còn gọi thêm mấy chai rượu từ tiệm ăn họ Trần với giá tiền lên đến cả triệu.

Những khoản này đều được tính cho Ngô Thiên Hữu.

“Dương Thanh, không ngờ anh vẫn dám xuất hiện, tôi nói cho anh biết, chúng tôi đã báo cảnh sát về việc anh lấy thêm mấy chai rượu từ tiệm ăn họ Trần rồi, anh cứ chờ vào tù đi!”
Liễu Mi căm hận nói.

- ————.

Chương 851: 851: Nữ Thần Chính Nghĩa

Những người khác cũng có vẻ căm thù, nhất là hai nam diễn viên đã bị Dương Thanh chuốc say hôm qua, nếu không được đưa đến bệnh viện kịp thời, có lẽ họ đã ngộ độc cồn rồi.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Liễu Mi: "Cứ việc!"
Tiệm ăn họ Trần vốn là sản nghiệp của nhà họ Trần, Dương Thanh cũng không cầm rượu đi, chỉ dặn Trần Anh Hào tính thêm một triệu cho đám người Ngô Thiên Hữu.

Lý do chính là họ đã uống hết mấy chai rượu đắt tiền, nhưng đám Liễu Mi không tin điều đó, cho rằng Dương Thanh đã cầm theo chai rượu có giá cả triệu khi rời đi.
"Dương Thanh, anh cứ chờ vào tù đi!"
Thấy Dương Thanh bình tĩnh như thế, Liễu Mi càng thêm tức giận.

Dương Thanh không buồn quan tâm đến cô ta, nếu không vì Hạ Hà, sao anh có thể uống rượu với đám người này tối qua chứ?
"Dương Thanh, anh vẫn chưa nói rõ, anh không được đi!"
Thấy Dương Thanh định đi, Liễu Mi vội bước đến kéo tay anh rồi hô lớn: "Bắt trộm! Bắt trộm này!"
Rất nhiều người nhanh chóng chú ý đến họ.

Dương Thanh lập tức nhướng mày, không ngờ cô ta lại giở trò này với anh.

"Hình như cô gái đó là Liễu Mi!"
Có người bỗng hô lên kinh ngạc.

"Đúng thế, cô ta chính là nữ chính Liễu Mi của đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại, cũng là nữ chính xấu nhất trong lịch sử".

"Đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại đúng là ngu xuẩn, không ngờ họ lại cho người phụ nữ xấu xí đó làm nữ chính, tại sao không để Hạ Hà vào vai nữ chính nhỉ?"
"Đúng thế! Ban đầu tôi cũng ủng hộ Liễu Mi, nhưng sau khi thấy mặt thật của cô ta, còn xấu hơn cả ảnh chụp trên mạng, tôi đã quyết định từ bỏ cô ta rồi".

“Không được, tôi phải đăng bài ném đá Liễu Mi, bảo cô ta cút khỏi đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại, để Hạ Hà lên làm nữ chính”.

“Ý của anh hay đấy, mau đăng bài đi, chắc chắn tôi sẽ bỏ phiếu ủng hộ Liễu Mi cút khỏi đoàn làm phim”.

…

Dương Thanh không ngờ bộ phim này lại hot đến thế, ngay cả nữ diễn viên hạng bét như Liễu Mi cũng bị nhận ra.

Anh càng không ngờ Liễu Mi lại bị ghét như vậy, rõ ràng cô ta cũng khá xinh đẹp, nhưng lại bị chê là xấu xí.

Khoa trương nhất chính là, có người đang định đăng bài ném đá cô ta, dùng sức mạnh của dư luận để đuổi Liễu Mi khỏi đoàn làm phim.

Liễu Mi cũng sững sờ, cô ta đến thăm Ngô Thiên Hữu, tình cờ bắt gặp Dương Thanh nên mới tóm lấy Dương Thanh, định khiến Dương Thanh mất mặt trước mọi người.

Cô ta đã quên, cô ta xấu hơn nữ phụ quá nhiều, đang bị mọi người bàn tán, nếu gây chuyện ngay trước đám đông lúc này thì chẳng khác nào đang đẩy bản thân lên đầu sóng ngọn gió cả.

“Nếu không mau thả tôi ra, cô sẽ bị bao vây đấy”.

Dương Thanh nói với vẻ nghiền ngẫm.

Liễu Mi tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: “Dương Thanh, anh đừng tưởng thế này sẽ khiến tôi tha cho anh, bây giờ tôi đang bắt trộm, đến khi đó, chắc chắn dân mạng sẽ cảm phục trước hành động của tôi”.

“Không chừng chuyện này còn lên top tìm kiếm nữa, đến khi đó tên trộm như anh cũng nổi tiếng rồi”.

“Còn nữ chính như tôi sẽ trở thành nữ thần chính nghĩa, không e sợ tội phạm, dám bắt trộm trước mặt mọi người”.

Dương Thanh cười khẩy: “Nếu vậy thì chúng ta cứ chờ xem sao”.

“Mọi người yên tâm, tôi đã báo cảnh sát rồi, giờ tôi đang giữ tên trộm này, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây, khi đó hắn không thoát được nữa”.

Liễu Mi đắc ý nói lớn với đám người.

“Cô ả xấu xí này đang bắt trộm thật hả?”
Có người kinh ngạc hỏi.

Tuy họ bị câu “Bắt trộm” của Liễu Mi thu hút, nhưng thứ khiến họ thực sự chú ý lại là thân phận của Liễu Mi.

Lúc này Liễu Mi lại chứng tỏ mình đang bắt trộm, mọi người mới chú ý đến việc này.

“Chắc là thật đấy, tuy Liễu Mi xấu nhưng vẫn là người của công chúng, sẽ không đặt điều trước mặt mọi người đâu nhỉ?”
“Nhưng người đàn ông bị Liễu Mi giữ tay trông rất chính trực, không giống trộm chút nào!”
“Ai biết được chứ? Trên mặt trộm có viết chữ trộm đâu.”
“Xem ra thành kiến của chúng ta với Liễu Mi quá lớn rồi, không ngờ cô ta cũng là một người chính trực, tôi muốn chuyển sang làm fan của Liễu Mi”.

“Tôi cũng thế”.

…
Trong lúc nhất thời, những người vừa nói muốn đuổi Liễu Mi ra khỏi đoàn làm phim đều đứng về phía cô ta.

Thấy thế, Liễu Mi đắc ý nói khẽ: “Dương Thanh, anh thấy chưa? Giờ ai cũng nghĩ tôi là nữ thần chính nghĩa rồi đấy”.

Dương Thanh cười khổ.

Thấy Dương Thanh quen Cung Chính, Liễu Mi bỗng có linh cảm xấu.

“Cậu Thanh, có chuyện gì vậy?”, Cung Chính hỏi.

“Tối qua tên này ăn cơm chung với chúng tôi, khi rời đi còn trộm mất chai rượu trị giá một triệu”.

Liễu Mi vội nói.

Cung Chính nhíu mày, ông ta biết rõ Dương Thanh chính là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh.

Người có giá trị cá nhân tận mấy trăm tỷ như anh sẽ trộm chai rượu giá một triệu chắc?
Sao có thể thế được?
- ————.

Chương 852: 852: Chứng Minh Sự Trong Sạch

“Cô gái à, cô báo án giả là phạm pháp đấy!”, Cung Chính nghiêm nghị nói.

“Tôi không báo án giả, tôi nói thật mà! Mấy người bạn này có thể làm chứng cho tôi”.

Liễu Mi vội chỉ vào mấy diễn viên khác trong đoàn làm phim rồi nói: “Mọi người mau nói cho ông ấy biết, có phải tối qua Dương Thanh đã trộm chai rượu trị giá một triệu không?”
“Đúng thế đúng thế, tối qua chúng tôi đều ăn cơm ở tiệm ăn họ Trần, chúng tôi có thể làm chứng”.
“Khi rời đi, Dương Thanh đã dùng danh nghĩa của anh Thiên Hữu để cầm theo chai rượu trị giá một triệu”.

“Dương Thanh chính là kẻ trộm, các ông mau bắt anh ta về rồi thẩm vấn kỹ vào, chắc chắn sẽ có kết quả thôi”.

Mấy diễn viên trong đoàn làm phim thi nhau nói.

Bây giờ Liễu Mi thân thiết với Ngô Thiên Hữu nhất, họ cũng không dám đắc tội cô ta.
Liễu Mi ngẩng đầu nhìn đám người vây xem: “Tôi khuyên mọi người nên kiểm tra lại túi mình, đừng để mất thứ gì quý giá”.

“Tên trộm này cao tay lắm đấy, nhưng bây giờ tôi đã tóm được hắn rồi, hắn không thoát được đâu”.

Nghe thấy Liễu Mi nói thế, hầu như ai cũng kiểm tra lại những thứ quý giá trên người theo bản năng.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn, không giải thích gì.

Trong tình huống này, anh càng giải thích thì càng khiến đám đông căm phẫn.

Cung Chính nhíu mày chặt hơn, ông ta không tin Dương Thanh sẽ trộm chai rượu chỉ có một triệu.

Ông ta biết rõ, Dương Thanh là chủ tịch của doanh nghiệp trị giá mấy trăm tỷ, sao có thể trộm chai rượu một triệu chứ?
Lúc trước, ở công trường Thành Cửu Châu, đám chiến sĩ bỗng dưng xuất hiện cũng rất kỳ lạ.

Về việc họ nói những gì mà phóng viên quay được là cơ mật, ông ta cũng không tin.

Một công trường tan hoang thì có cơ mật gì chứ?
Thế nên ông ta đoán, những người kia đến công trường thành Cửu Châu cũng vì Dương Thanh gọi.

Một người có sức mạnh lớn như thế, sao có thể là kẻ trộm đây?
"Thưa cô, chuyện gì cũng cần chứng cứ, nếu cô không có chứng cứ thì chúng tôi không thể tùy tiện bắt người được".

Cung Chính lạnh lùng nói.

Nếu bảo ông ta bắt Dương Thanh, trừ khi ông ta không muốn mặc bộ đồ này nữa.

Hồi nãy Cung Chính gọi Dương Thanh là cậu Thanh nên Liễu Mi đã biết họ quen nhau, lúc này lại nghe Cung Chính nói thế, cô ta hiểu rõ Cung Chính không muốn bắt Dương Thanh đi.

"Hồi nãy ông đã gọi anh ta là cậu Thanh, chắc hai người có quen nhau nhỉ?"
Liễu Mi cười lạnh: "Đồng nghiệp trong đoàn làm phim của tôi đều có thể chứng minh, Dương Thanh đã lấy mất chai rượu trị giá một triệu khi chưa được anh Thiên Hữu cho phép, chẳng lẽ đó không phải chứng cứ à?"
"Chứng cứ rõ ràng như thế mà ông vẫn không đồng ý, cứ bắt tôi phải đưa ra chứng cứ khác, chẳng phải là đang làm khó tôi ư?"
"Ông cũng không thể để mặc Dương Thanh phạm tội vì quen biết với anh ta chứ?"
Liễu Mi vừa dứt lời, đám đông đang vây xem cũng kích động theo, ai cũng gào lên: "Bắt hắn! Bắt hắn!"
Trong lúc nhất thời, khắp bệnh viện toàn tiếng hô bắt người.

Sắc mặt Cung Chính khó coi tới cực điểm, ông ta không bắt người cũng không phải vì có quen biết với Dương Thanh.

Theo quy định, Liễu Mi phải có chứng cứ chứng minh Dương Thanh đã trộm chai rượu trị giá một triệu kia thì ông ta mới bắt người được.

Nhưng Liễu Mi làm thế này đã khiến đám đông căm phẫn.

Cùng lúc đó, một thanh niên vừa bước ra khỏi phòng bệnh VIP ở bên kia.

"Ở đó có chuyện gì vậy?"
Thanh niên ngờ vực hỏi.

Anh ta vừa dứt lời, bỗng trông thấy một gương mặt quen thuộc đang bị bao vây, lập tức biến sắc: "Là cậu Thanh!"
Tuy anh ta không biết Dương Thanh có chuyện gì nhưng cũng hiểu anh đang gặp rắc rối, bèn vội vàng chạy tới chỗ Dương Thanh.

"Cậu Thanh, có chuyện gì vậy?"
Sau khi lách qua đám người, anh ta vội hỏi.

"Sếp Trần, sao anh cũng ở đây thế?"
Liễu Mi cũng không chú ý đến việc đối phương vừa gọi Dương Thanh là cậu Thanh, mà kinh ngạc hỏi.

"Tôi…"
Đối phương chưa kịp lên tiếng, Liễu Mi bỗng mừng rỡ kéo tay anh ta: "Thưa ông, đây chính là tổng giám đốc của tiệm ăn họ Trần, cũng là người thừa kế của nhà họ Trần - Trần Anh Hào".

Liễu Mi nói rồi vội bảo Trần Anh Hào: "Sếp Trần, anh đến đúng lúc quá, tối qua, anh Thiên Hữu đã mời đoàn làm phim chúng tôi ăn cơm ở tiệm ăn họ Trần".

"Kết quả tên này đã lấy mất chai rượu trị giá cả triệu khi chưa được sự cho phép của anh Thiên Hữu, còn để anh ấy thanh toán nữa".

Liễu Mi lập tức biến sắc, bây giờ nhà họ Trần đang rất hùng mạnh, có thực lực gần với tám nhà quyền thế nhất Yến Đô.

Trần Anh Hào là người thừa kế của nhà họ Trần, nếu anh ta định mời luật sư để kiện cô ta, tiền đồ của cô ta sẽ đi tong mất.

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Anh Hào bỗng vang lên, anh ta mở ra xem, trông thấy một đoạn video giám sát.

“Đội trưởng Cung, ông xem, đây chính là video quay cảnh cậu Thanh rời khỏi tiệm ăn họ Trần tối qua”.

Trần Anh Hào nói: “Sau khi rời khỏi phòng riêng, cậu Thanh đi ra ngoài luôn, cũng không cầm bất cứ thứ gì”.

“Càng không thể lấy đi chai rượu trị giá một triệu được”.

Cung Chính vốn đã tin Dương Thanh không phải kẻ trộm, giờ thấy Trần Anh Hào lấy chứng cứ ra, rốt cuộc ông ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu Thanh, chứng cứ mà sếp Trần đưa ra đã cho thấy cậu không lấy trộm rượu, nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây”.

Cung Chính nói rồi khoát tay: “Về thôi!”

- ————.

Chương 853: 853: Bị Đuổi

“Đội trưởng Cung, ông vẫn chưa bắt Dương Thanh mà, sao ông có thể đi được chứ?”
Thấy Cung Chính sắp đi, Liễu Mi cuống cả lên, vội kéo ông ta lại.

Cung Chính lập tức nhướng mày: “Sếp Trần đã đưa ra chứng cứ đủ để chứng minh rằng cậu Thanh không trộm rượu”.

“Tốt xấu gì cô cũng là người của công chúng, thế mà vẫn dám báo án giả à?”
“Cô tưởng tôi không dám bắt cô ư?”
Liễu Mi cắn răng: “Tôi không báo án giả, nếu Dương Thanh không trộm rượu, tại sao hóa đơn tối qua lại cao như thế chứ?”
“Cho dù Dương Thanh không trộm rượu, anh ta có quen biết với tổng giám đốc Hào, chắc chắn Dương Thanh đã bảo anh ta tính thêm một triệu cho chúng tôi”.

Bây giờ Liễu Mi chỉ muốn khiến Dương Thanh thân bại danh liệt, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.
“Tối qua các người gọi bao nhiêu rượu ngon mà cũng không nhớ à?”
Trần Anh Hào lạnh lùng nói: “Tôi sợ các người sẽ quỵt nợ sau khi tỉnh rượu, nên vẫn giữ nguyên mọi thứ trong phòng riêng mà các người đặt hôm qua”.

“Nếu cô không tin, video giám sát hành lang 24/24 có thể chứng minh, sau khi các người rời đi, không ai tiến vào phòng riêng kia hết”.

“Nếu cô không tin, tôi đành phải kiện cô vì đã vu khống tiệm ăn họ Trần vậy, cô cứ chờ thư mời từ luật sư nhà họ Trần đi!”
Cung Chính cũng lạnh lùng nói: “Cô Liễu, cô báo án giả, còn gây rối ở nơi công cộng, theo quy định, chúng tôi chỉ có thể mời cô đi với chúng tôi một chuyến”.

Cung Chính khoát tay, hai người đàn ông mặc đồng phục lập tức bước đến, giữ lấy tay Liễu Mi.

Lúc này Liễu Mi mới nhận ra mình đã chọc phải phiền phức lớn đến mức nào.

Để lăng xê cho bản thân, cô ta đã cố ý làm to chuyện, đám đông ở đây đã quay lại hết những gì vừa xảy ra.

Một khi cô ta bị đưa đi, chắc chắn cô ta sẽ lên trang nhất.

Để giảm bớt ảnh hưởng trái chiều, chắc chắn Công ty giải trí Ngôi Sao sẽ đuổi cô ta khỏi đoàn làm phim.

Không những thế, sự nghiệp của cô ta cũng sẽ hoàn toàn chấm dứt vì việc này.

"Sếp Trần, tôi sai rồi, xin anh tha cho tôi, tôi thật sự biết sai rồi".

Liễu Mi vội nhìn về phía Trần Anh Hào, nước mắt nước mũi đầm đìa, lớp trang điểm đậm trên mặt cũng nhòe đi.

"Ôi mẹ ơi! Cô ả xấu xí kia đúng là Liễu Mi à?"
"Tôi vốn cảm thấy cô ta cũng khá xinh, không ngờ lại trang điểm đậm như thế, bây giờ lớp trang điểm trôi hết nên mới để lộ bộ mặt thật à?"
"Đúng thế, hồi nãy tôi còn nghĩ nếu bảo cô ta xấu xí thì hơi quá đáng, bây giờ mới thấy không quá đáng chút nào".

"Đã xấu mà còn đóng vai ác, báo án giả để vu oan cho người khác nữa cơ".

"Tôi phải bóc phốt cô ta trên mạng, để tất cả cư dân mạng biết nhân phẩm của cô ta tồi tệ đến mức nào".

…
Trong lúc nhất thời, những người vừa quay sang làm fan của Liễu Mi lại anti cô ta.

Rất nhiều người lấy điện thoại ra chụp ảnh Liễu Mi.

Liễu Mi chỉ cảm thấy người mềm nhũn, hồi nãy cô ta còn ôm hy vọng, nhưng bây giờ mọi chuyện đã muộn rồi.

Nước mắt đã làm nhòe lớp trang điểm, để lộ bộ mặt thật của cô ta, đây là đòn trí mạng nhất với cô ta đấy.

“Đưa đi!”
Cung Chính khoát tay, ra lệnh, hai người đàn ông nhanh chóng đưa Liễu Mi đi.

Lúc này, những thành viên khác trong đoàn làm phim đều trợn tròn mắt.

Họ cứ tưởng hôm nay Liễu Mi sẽ thay đổi hình tượng của mình, nào ngờ chẳng những không thay đổi được mà còn khiến hình tượng tệ hơn.

“Xong! Sự nghiệp của Liễu Mi hoàn toàn kết thúc rồi!”
Mấy người trong đoàn làm phim thở dài.

“Bây giờ, chắc chỉ có anh Thiên Hữu mới giúp được Liễu Mi thôi”, một thành viên trong đoàn làm phim nói.

Dương Thanh nhìn họ với vẻ dí dỏm: “Các người cũng định vu khống tôi à?”
“Không! Không! Chúng tôi chỉ đi ngang qua mà thôi!”
Đám người vội vàng rời đi.

“Tôi đã nói rồi, chỉ cần ngày mai chúng ta đình công, không đến đoàn làm phim nữa, chắc chắn họ sẽ phải cầu xin chúng ta, thậm chí còn đồng ý tăng cát-xê”.

“Nhưng cô ta cứ vội vã xông ra, muốn thay đổi hình tượng trong mắt công chúng, giờ thì hay rồi, mất cả chì lẫn chài”.

Nghe Ngô Thiên Hữu nói thế, những người trong đoàn làm phim người đều im lặng.

Họ biết Ngô Thiên Hữu nói không sai, bây giờ sự nghiệp của Liễu Mi đã hoàn toàn chấm dứt, thậm chí có lẽ sẽ bị đuổi khỏi đoàn làm phim.

Quả nhiên, Ngô Thiên Hữu vừa dứt lời thì nhận được cuộc gọi, sau khi nghe máy xong, anh ta lập tức biến sắc.

“Anh Thiên Hữu, có chuyện gì thế?”
Sau khi Ngô Thiên Hữu cúp máy, đám người vội hỏi.

Ngô Thiên Hữu nói: “Liễu Mi bị đoàn làm phim đuổi rồi!”
- ————.

Chương 854: 854: Rời Khỏi Đoàn Làm Phim

Tuy họ đã đoán được Liễu Mi sẽ bị đoàn làm phim khai trừ, nhưng khi nhận được thông báo, họ vẫn rất khó chấp nhận.

“Anh Thiên Hữu, Liễu Mi là nữ chính cơ mà, sao chị ấy có thể bị đuổi chứ?”
“Đúng thế, nếu thiếu Liễu Mi, đoàn làm phim biết quay cái gì đây?”
“Liệu bộ phim mà chúng ta đang quay có bị ngừng không thế?”
Đám người đều rất kinh ngạc, nhưng vẫn lo chuyện Liễu Mi bị đuổi sẽ gây ảnh hưởng đến bộ phim hơn.

Khó khăn lắm họ mới nhận được một bộ phim hot, ai cũng muốn nổi tiếng nhân cơ hội này.

Nếu bộ phim này bị ngừng quay, họ chỉ có thể tiếp tục làm diễn viên hạng bét.

Chỉ những diễn viên hạng bét đã lăn lộn ở tầng dưới chót rất nhiều năm như họ mới hiểu được việc nổi tiếng khó khăn đến mức nào.
Ngô Thiên Hữu lắc đầu: “Phim không bị ngừng quay, hơn nữa bộ phim của chúng ta cũng sẽ không bị ảnh hưởng, trái lại còn nổi tiếng”.

“Đoàn làm phim đuổi Liễu Mi đi là quyết định tốt nhất, chỉ như thế thì mới có thể thoát khỏi những ảnh hưởng trái chiều mà cô ta mang lại”.

“Nhưng sau khi Liễu Mi bị đuổi đi, cư dân mạng đều ủng hộ Hạ Hà làm nữ chính, tôi lo đoàn làm phim sẽ để Hạ Hà đảm nhiệm vai diễn này”.

Không thể không thừa nhận, Ngô Thiên Hữu vẫn rất thông minh, Liễu Mi vừa gặp chuyện, anh ta đã đoán được rất nhiều khả năng rồi.

Những người khác lập tức im lặng, trên mặt còn có vẻ lo lắng.

Họ chợt nhớ ra, ở tiệm ăn họ Trần hôm qua, Hạ Hà đã nói, tốt nhất họ nên cầu nguyện cho cô ta không được nổi tiếng.

Bây giờ xem ra, rất có thể Hạ Hà sẽ được làm nữ chính, bằng nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất của cô ta, có lẽ sau khi quay bộ phim này xong, cô ta cũng hoàn toàn nổi tiếng rồi.

"Anh Thiên Hữu, không thể để Hạ Hà lên làm nữ chính được!"
Nam diễn viên tên Bành Huy chợt nói.

"Đúng thế, không thể để Hạ Hà làm nữ chính, chúng ta đều đã đắc tội với cô ta, nếu cô ta nổi tiếng thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu".

Những người khác cũng thi nhau nói, không ai muốn Hạ Hà làm nữ chính cả.

"Anh Thiên Hữu, hay anh nhờ chị họ đi! Bây giờ chỉ có chị ấy mới ngăn được việc Hạ Hà lên làm nữ chính".

"Đúng thế, nếu Hạ Hà làm nữ chính, ngày tháng tốt lành của chúng ta sẽ chấm dứt ngay".

"Thằng trai bao Dương Thanh cũng được dịp để vênh váo".

Đám người mở miệng nói.

Ngô Thiên Hữu im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Cứ yên tâm, cho dù không có Liễu Mi, Hạ Hà cũng không thể trở thành nữ chính được".

"Chúng ta cứ làm theo những gì đã bàn trước đó, ngày mai không đến đoàn làm phim, tôi cũng muốn xem xem đoàn làm phim sẽ làm gì được chúng ta nào?"
"Đến khi đoàn làm phim tới tìm chúng ta, chúng ta sẽ yêu cầu Hạ Hà không được làm nữ chính, bằng không chúng ta sẽ đình công".

Nghe thấy thế, đám người nói ngay: "Vâng, chúng tôi nghe theo anh Thiên Hữu hết".

Ngày tiếp theo, Dương Thanh vẫn đến tập đoàn Nhạn Thanh đúng giờ.

Hôm qua Tần Thanh Tâm đã đồng ý với Diệp Mạn, sẽ đến làm tổng giám đốc ở tập đoàn Mamba Đỏ.

“Chủ tịch, đây là mấy diễn viên mà tôi đã chọn cho đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại, cậu xem xem có hài lòng không?”
Lạc Bân cầm một bản danh sách tới văn phòng của Dương Thanh.

Sau chuyện ở bệnh viện hôm qua, Dương Thanh đã bảo Lạc Bân bắt đầu chọn diễn viên mới.

Dương Thanh nhận lấy danh sách rồi đọc qua, lập tức nhíu mày.

Lạc Bân lập tức căng thẳng, thận trọng hỏi: “Chủ tịch, nếu cậu muốn đề cử ai, tôi sẽ đích thân đi nói chuyện với đối phương”.

Dương Thanh nói: “Tôi chưa bao giờ nghe đến tên của những diễn viên trong danh sách, sao có thể để họ quay bộ phim này được?”
“Chủ tịch, mấy diễn viên này đã có không ít fan rồi đấy”.

Lạc Bân vội giải thích: “Tôi cũng muốn tìm diễn viên nổi tiếng, nhưng lịch trình của họ đã kín, tạm thời không thể tham gia bộ phim này”.

“Tôi không cần biết ông dùng cách gì, ít nhất cũng phải tìm diễn viên thuộc top 20 trong nước cho tôi”, Dương Thanh nói.

Lạc Bân lau mồ hôi lạnh trên trán, vội đáp: “Vâng, thưa chủ tịch!”
Dương Thanh vốn chỉ định thay nam chính Ngô Thiên Hữu, nhưng chuyện xảy ra ở bệnh viện hôm qua đã khiến Dương Thanh hoàn toàn thất vọng với đám người Ngô Thiên Hữu rồi.

Tuy họ e ngại thân phận của Ngô Thiên Hữu nên mới làm thế, nhưng vẫn phải chịu hậu quả thôi.

Nếu Hạ Hà đã muốn quay bộ phim này thì cứ tìm mấy diễn viên nổi tiếng để phối hợp với cô ấy.

Chỉ cần Hạ Hà có kỹ thuật diễn xuất, bằng vẻ đẹp xuất chúng của cô ta, chắc chắn cô ta sẽ thực sự nổi tiếng nhờ bộ phim này.

Cùng lúc đó, ở đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại trong phim trường Yến Đô.

Lúc này, tất cả các nhân viên của đoàn làm phim đã có mặt, nhưng trừ Hạ Hà ra, không có diễn viên nào nữa.

Đạo diễn nhìn đồng hồ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trong lúc nhất thời, mấy người khác nhao nhao nói.

Sắc mặt của đạo diễn Vương càng thêm khó coi.

Hạ Hà bước tới, mở miệng nói: “Ngô Thiên Hữu, anh đừng vờ vịt nữa, tôi đã hỏi bác sĩ khám cho anh rồi, bác sĩ nói anh có thể ra viện từ chiều qua”.

“Tôi biết anh cố ý không đến đoàn làm phim, tôi đã đắc tội với anh, có gì thì anh cứ nhắm vào tôi đây này, đừng làm lỡ công việc của đoàn làm phim nữa”.

Ngô Thiên Hữu cười lạnh: “Tốt lắm, nếu cô đã nói thế, vậy tôi sẽ nhắm vào cô, chỉ cần cô rời khỏi đoàn làm phim, chúng tôi sẽ đến quay phim ngay lập tức”.

- ————.

Chương 855: 855: Hai Điều Kiện

Hạ Hà không ngờ cô ta tốt bụng đến khuyên Ngô Thiên Hữu tới đoàn làm phim, nhưng anh ta lại yêu cầu cô rời khỏi đoàn làm phim.

Dương Thanh đã nói, anh chính là chủ tịch của Công ty giải trí Ngôi Sao.

Với quan hệ giữa cô ta và Dương Thanh, Dương Thanh không bao giờ đuổi cô ta khỏi đoàn làm phim hết.

Trái lại, chỉ cần cô ta nói một tiếng là có thể khiến Dương Thanh đuổi Ngô Thiên Hữu khỏi đoàn làm phim.
Cô ta đến khuyên Ngô Thiên Hữu vì không muốn các nhân viên trong đoàn làm phim phí công, cũng không mong bộ phim này ngừng quay.

"Không được!"
Hạ Hà còn chưa lên tiếng, đạo diễn Vương đã nói ngay: "Ai cũng có thể rời khỏi đoàn làm phim, chỉ riêng Hạ Hà thì không!"
Thái độ của ông ta vô cùng cứng rắn.
Chuyện của Liễu Mi đang rần rần trên mạng nên đoàn làm phim bắt buộc phải đuổi cô ta đi.

Cũng nhờ đó mà bộ phim này đã hot hơn, fan của Hạ Hà cũng tăng vọt, thậm chí vượt qua một số diễn viên nổi tiếng trong nước.

Nếu Hạ Hà rời khỏi đoàn làm phim, có lẽ bộ phim này sẽ bị cư dân mạng mắng chửi.

"Đạo diễn Vương, rốt cuộc ông cũng nói thật lòng rồi!"
Ngô Thiên Hữu cười lạnh: "Thật ra, Liễu Mi bị đuổi khỏi đoàn làm phim cũng do ông làm đúng không?"
"Ông muốn cho Hạ Hà lên làm nữ chính để chiều ý cư dân mạng à?"
"Đối với ông, có chúng tôi hay không cũng không sao hết!"
Ngô Thiên Hữu nói bằng giọng mỉa mai, không hề sợ sẽ đắc tội với đạo diễn Vương.

Đạo diễn Vương biến sắc, vội phủ nhận: “Liễu Mi bị đoàn làm phim khai trừ chứ không liên quan gì đến tôi, tất cả đều do công ty quyết định!”
“Hơn nữa, tôi cũng không muốn ai rời đi hết, dù sao chúng ta cũng đã tốn rất nhiều tâm huyết cho bộ phim này”.

Hạ Hà cắn môi, cũng nói: “Ngô Thiên Hữu, anh đừng ăn nói lung tung.

Chẳng lẽ anh không biết tại sao Liễu Mi bị đuổi khỏi đoàn làm phim à?”
“Tất cả đều do cô ta tự làm tự chịu, đừng nói là cô ta, ngay cả diễn viên nổi tiếng cũng sẽ gặp họa nếu dám làm những chuyện như thế!”
Ngô Thiên Hữu nhíu mày: “Hạ Hà, có phải cô nghĩ mình sắp được làm nữ chính nên có tư cách vênh váo trước mặt tôi không?”
“Tôi không hề nghĩ thế!”, Hạ Hà vội phủ nhận.

“Không thì tốt!”
Ngô Thiên Hữu hơi híp mắt, nhìn đạo diễn Vương: “Đạo diễn Vương, chúng ta không vòng vo nữa nhé, nếu ông muốn chúng tôi về đoàn làm phim thì cũng được thôi”.

“Tôi không bắt ông đuổi Hạ Hà đi nữa, chỉ cần ông đồng ý với tôi hai điều kiện, bây giờ chúng tôi sẽ về quay ngay”.

Đạo diễn Vương vội đáp: “Được, cậu cứ nói đi!”
“Điều kiện thứ nhất, trừ Hạ Hà ra, cát-xê của mấy diễn viên chính như tôi phải tăng gấp đôi!”

Ngô Thiên Hữu nói.

Đạo diễn Vương hơi sững sờ, tuy biết Ngô Thiên Hữu đang chặt chém nhưng vẫn chấp nhận được.

Cát-xê được quyết định trước khi quay bộ phim này, nhưng bây giờ phim đã hot vì Hạ Hà và chuyện của Liễu Mi.

.

Kiếm Hiệp Hay
Nếu muốn tăng gấp đôi cát-xê cho diễn viên chính thì cũng không phải là không được.

“Tôi không thể đồng ý với chuyện này ngay, nhưng tôi cam đoan sẽ xin công ty giúp mọi người, nhưng có thành công không thì tôi không chắc”.

Đạo diễn Vương nói rồi hỏi tiếp: “Cậu nói về điều kiện thứ hai đi, nếu tôi làm được thì sẽ liên hệ công ty để xin tăng cát-xê sau”.

“Đạo diễn Vương thẳng thắn thật đấy!”
Ngô Thiên Hữu cười vui vẻ, mấy người khác cũng rất kích động.

“Điều kiện thứ hai, Liễu Mi đã bị đuổi khỏi đoàn làm phim, chắc chắn phải chọn nữ chính mới, chuyện này cứ để tôi quyết định!”
Ngô Thiên Hữu nói: “Hơn nữa ông cứ yên tâm, chắc chắn nữ chính mà tôi chọn sẽ thích hợp hơn Liễu Mi nhiều”.

Ngay cả đạo diễn Vương cũng trợn tròn mắt, nói với vẻ không dám tin: “Nhiếp Nhã Kỳ đồng ý đến đoàn làm phim của chúng ta thật à?”
Ngô Thiên Hữu kiêu ngạo nói: “Đạo diễn Vương, ông quên chị họ tôi là ai à? Chị ấy là dòng chính của nhà họ Tôn, quan trọng nhất là chị ấy cũng là bạn thân của Nhiếp Nhã Kỳ”.

“Nhưng cát-xê của cô ấy hơi cao, phải xem đoàn làm phim có đồng ý không”.

Đạo diễn Vương nói ngay: “Đồng ý! Đồng ý! Chỉ cần cô ấy không yêu cầu quá đáng, chắc chắn công ty sẽ đồng ý thôi!”
“Vậy cát-xê của mấy diễn viên chính như chúng tôi có được tăng gấp đôi không thế?”, Ngô Thiên Hữu cười híp mắt, nhìn đạo diễn Vương.

Đạo diễn Vương gật đầu lia lịa: “Được, được chứ! Giờ tôi liên lạc với công ty ngay”.

- ————.

Chương 856: 856: Cơn Giận Của Hạ Hà

Đạo diễn Vương lập tức gọi điện thoại rồi nhanh chóng cúp máy.

"Đạo diễn Vương, công ty nói thế nào?"
Đám người Ngô Thiên Hữu mấy người đều có vẻ chờ mong.

Đạo diễn Vương vui vẻ nói: "Công ty đã đồng ý, chỉ cần Viên Nhã Kỳ bằng lòng tham gia đoàn làm phim rồi đảm nhiệm vai nữ chính, cát-xê của mọi người sẽ tăng gấp đôi!"
Viên Nhã Kỳ là một trong bốn tiểu hoa đán trong nước, bây giờ đang nổi như cồn, trừ khi bỏ ra số tiền khổng lồ để mời cô ta quay phim, bằng không cô ta sẽ từ chối hết.

Nhưng những bộ phim có Viên Nhã Kỳ làm nữ chính đều có tỷ lệ người xem và doanh thu phòng vé cực cao.

Có thể tưởng tượng, một khi Viên Nhã Kỳ đến đoàn làm phim Chiến Thần Bất Bại, chắc chắn bộ phim này sẽ được rất nhiều người chú ý.

Ngô Thiên Hữu đã đạt được điều mình muốn, cũng không giả vờ nữa, lập tức đứng dậy.
"Đạo diễn Vương, đây là xe bảy chỗ, trừ đạo diễn Vương và tài xế thì chỉ còn năm chỗ mà thôi, hình như chúng ta thừa ra một người ".

Hạ Hà đang định lên xe thì bị Ngô Thiên Hữu chắn đường, anh ta cười ha hả.

Đạo diễn Vương cũng rất khôn khéo, tuy ông ta rất tán thưởng nhân phẩm và kỹ thuật diễn xuất của Hạ Hà, nhưng cũng biết Ngô Thiên Hữu đang cố ý làm khó cô ta.

Thế nên ông ta nhìn Hạ Hà, áy náy nói: "Hạ Hà, cô xem, họ đều vào nghề sớm hơn cô, cũng xem như đàn anh đàn chị của cô, hay cô chịu khó bắt xe đến đoàn làm phim nhé?"
Đạo diễn Vương nói rồi đưa một trăm tệ cho Hạ Hà: "Xem như đây là tiền bắt xe".

Ngô Thiên Hữu hơi nhếch môi, mỉm cười trêu tức: “Hạ Hà, cô chịu khó nhé, các đàn anh đàn chị đến đoàn làm phim trước đây, cô cũng đừng tới muộn, bằng không đoàn làm phim sẽ trừ cát-xê của cô đấy”.

Mắt Hạ Hà đỏ hoe, rơm rớm nước mắt.

Cô ta ném luôn tờ một trăm tệ vào người đạo diễn Vương đang ngồi ở ghế phụ: “Đạo diễn Vương, tôi vẫn trả được tiền bắt xe ạ!”
Hạ Hà nói rồi quay người rời đi.

Nhìn xe công vụ rời đi, Hạ Hà không kìm nổi nước mắt nữa: “Tại sao chứ? Mình đã nhường nhịn họ lắm rồi, tại sao họ vẫn đối xử với mình như vậy?”
Hạ Hà rất ấm ức, lần đầu tiên cô ta nghĩ đến việc rời khỏi đoàn làm phim.

Có lẽ cô ta không phù hợp với con đường này.

Nửa tiếng sau, Hạ Hà tới đoàn làm phim.

“Hạ Hà, sao giờ cô mới đến? Chúng tôi chờ cô hai tiếng rồi”.

“Có phải cô nghĩ cô nổi tiếng rồi nên có thể lên mặt không?”
“Cô biết việc cô đến muộn hai tiếng sẽ ảnh hưởng thế nào tới đoàn làm phim không hả?”
“Cô biết các diễn viên quần chúng rất vất vả khi phải chờ cô không?”
…
Hạ Hà vừa bước vào đoàn làm phim thì đã bị bao vây.

Ngô Thiên Hữu nhếch môi, trông rất đắc ý.

Mấy diễn viên chính đang đứng với anh ta cũng có vẻ trêu ngươi.

Rõ ràng tất cả đều do họ sắp đặt.

“Không phải thế, tôi đến đoàn làm phim từ sáng sớm rồi, tôi mới tới bệnh viện tìm Ngô Thiên Hữu với đạo diễn Vương”.

Hạ Hà vội giải thích.

“Hạ Hà, cô đừng đổ lỗi cho chúng tôi đấy nhé?”
Ngô Thiên Hữu đi tới, lạnh lùng nói: “Rõ ràng cô đến trễ nên

chúng tôi mới phải đợi rất lâu, cô đến bệnh viện tìm tôi bao giờ?”
“Hơn nữa tôi đã đến đoàn làm phim từ nãy, vì cô mãi không đến nên tôi phải ngồi trên xe chờ cô”.

“Cô đến bệnh viện tìm tôi làm gì?”
Hạ Hà cắn môi, nhìn những gương mặt ghê tởm kia, rất muốn tát bọn họ.

Cô ta đang định đến tìm đạo diễn Vương để xin nghỉ, cô ta muốn rời khỏi đây.

Không ngờ đạo diễn Vương lại vu khống cô ta, khiến cô ta tổn thương sâu sắc.

Hành động của Ngô Thiên Hữu càng khiến cô ta tức giận.

“Có phải các người đều đang chờ tôi bị đuổi khỏi đoàn làm phim không?”
Hạ Hà chợt hỏi.

- ————.

Chương 857: 857: Nữ Chính Xuất Hiện

Cái tát này dứt khoát vang vọng, tất cả mọi người đều chợt sửng sốt.

Ngay cả bản thân Ngô Thiên Hữu cũng choáng váng, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng Hạ Hà sẽ ra tay, càng không ngờ lần đầu tiên thấy Hạ Hà ra tay mà lại là tát vào mặt mình.

"Ngô Thiên Hữu, nếu như anh dám ăn nói linh tinh ở đây, tôi đảm bảo anh sẽ không ở đoàn phim này được nữa!"
Giọng điệu của Hạ Hà cực kỳ chắc chắn, như thể nếu cô ta muốn thì có thể đuổi Ngô Thiên Hữu ra khỏi đoàn phim bất cứ lúc nào vậy.
"Con đàn bà đê tiện này, cô lại dám đánh tôi ư?"
Ngô Thiên Hữu lúc này mới hoàn hồn, vẻ mặt đầy hung dữ.

"Hạ Hà, cô điên rồi sao? Sao cô lại dám đánh anh Thiên Hữu?"
"Cô thực sự coi mình là ông nọ bà kia sao? Dám đánh anh Thiên Hữu, cô thực sự nghĩ thể diện mình lớn hơn của anh Thiên Hữu hay sao?"
"Theo tôi thấy, anh Thiên Hữu nên dùng mối quan hệ của mình chặn triệt để con đường của Hạ Hà đi, để sau này cô ta không được đóng phim nữa".

"Đúng, phải cấm cô ta".

Trong một lúc, lũ chó săn của Ngô Thiên Hữu đều kêu lên muốn triệt đường đóng phim của Hạ Hà.

Hạ Hà hoàn toàn cảm thấy trái tim mình đau nhói, cô ta nhìn quanh một vòng rồi lạnh lùng nói: "Mọi người lại muốn tôi bị cấm đến như thế hay sao?"
"Hạ Hà, cô giả bộ gì chứ? Từ lâu tôi đã không ưa gì cô rồi".

Một nữ diễn viên mỉa mai nói: "Nếu không phải lúc trước đạo diễn Vương nhận cô vào, liệu cô có thể trở thành nữ phụ trong đoàn phim không?"
"Tôi nói cho cô biết, cho dù cô là nữ phụ thì chúng tôi cũng đều là tiền bối của cô, cô vênh váo cái gì chứ? Cô mà cũng có

tư cách tỏ vẻ trước mặt chúng tôi sao?”
Một nam diễn viên khác cũng mở miệng nói: “Đúng vậy, trước mặt chúng tôi, cô tỏ vẻ cái gì chứ? Anh Thiên Hữu có thể để mắt tới cô là vinh hạnh của cô, còn giả vờ thanh cao gì chứ?”
“Hạ Hà, lập tức xin lỗi anh Thiên Hữu đi.

Nếu không cho dù anh Thiên Hữu có tha thứ cho cô thì chúng tôi cũng sẽ dùng tới mối quan hệ của mình ngăn cấm sự nghiệp của cô”.

“Xin lỗi! Xin lỗi ngay lập tức!”
Mấy diễn viên xung quanh Ngô Thiên Hữu đều lũ lượt giận dữ hét lên.

Lúc này trong lòng Hạ Hà chỉ cảm thấy hơi khó chịu, nhưng trên mặt không hề sợ hãi.

“Các người sẽ phải trả giá cho những gì mình nói ra”.

Hạ Hà như biến thành một con người khác, mặt cô lạnh băng: “Tốt hơn hết các người nên dùng mối quan hệ của mình để ngăn tôi lại, nếu không một khi tôi tức giận, nhất định các người sẽ hối hận đấy!”
Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hạ Hà, đám người Ngô Thiên Hữu đột nhiên cảm thấy không ổn.

Họ chưa bao giờ thấy thái độ cứng rắn của Hạ Hà, hôm nay nhìn thấy như vậy chợt khiến họ cảm thấy rợn người.

“Hạ Hà, đã tới bước này rồi mà cô còn muốn giả bộ sao?”
Ngô Thiên Hữu mỉa mai: “Cô thật sự cho rằng trước đây đạo diễn Vương tốt với cô là vì thực sự rất thích tài năng của cô sao? Tôi nói cho cô biết, hoàn toàn không phải như vậy!”
“Đạo diễn Vương chọn cô làm nữ phụ là vì để tâm đến nhan sắc của cô, muốn có được cô.

Chỉ là không ngờ mức độ nổi tiếng của cô lại tăng vọt như vậy”.

.

Đam Mỹ Hài
“Nếu không phải vì cô đột nhiên nổi như cồn, đạo diễn Vương

còn muốn dùng sự nổi tiếng của cô để tạo đà cho bộ phim của chúng ta thì ông ấy đã làm thịt cô từ lâu rồi.

Cô dám không đồng ý sao? Vậy thì cô đợi đến lúc sau này chỉnh sửa bị cắt và chỉnh sửa một phần lớn phân cảnh của mình đi!”
Hạ Hà đầy vẻ khó tin, nếu là trước đây, cô ta thật sự sẽ không tin đạo diễn Vương, người vẫn luôn đối xử tốt với mình lại là người như vậy.

Nhưng vừa rồi đạo diễn Vương đã vu khống cô ta ở chốn đông người, rõ ràng cô ta đã đến đoàn phim từ rất sớm, cùng với đạo diễn Vương đến bệnh viện để tìm Ngô Thiên Hữu mà.

Tuy nhiên, đạo diễn Vương lại không thừa nhận điều đó, thay vào đó, ông ta lại vu khống Hạ Hà đã đến trễ hơn hai tiếng đồng hồ và làm trì hoãn việc quay phim của cả đoàn.

Giờ đây, cô ta đã tin rằng đạo diễn Vương căn bản chính là một người có lòng dạ không ngay thẳng.

Cô ta chợt nhớ lại những lần tiếp xúc với đạo diễn Vương trước đây, mỗi lần đạo diễn Vương nhìn cô đều là dáng vẻ háo sắc.

Hạ Hà vốn cho rằng cái nhìn của đạo diễn Vương là tán thưởng cô, nhưng bây giờ cô ta mới biết rằng không phải vậy.

“Hạ Hà, cô cũng biết đấy, Viên Nhã Kỳ sắp đến đoàn phim đảm nhận vai nữ chính rồi, hiện giờ đối với đoàn phim, có cô hay không cũng không quan trọng”.

Đạo diễn Vương vội lắc đầu: “Không, không có, tôi sẽ thu xếp người đi mua ngay!”
“Tôi chỉ muốn ông đi mua cho tôi!”
Viên Nhã Kỳ lại nói.

Sắc mặt đạo diễn Vương chợt cứng đờ, nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, ông ta chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt và vội nói: “Được rồi, tôi đi, giờ tôi sẽ đi!”
Đạo diễn Vương vừa đi thì Ngô Thiên Hữu vội vàng bước tới, trên môi nở nụ cười tỏa nắng, vươn cánh tay về phía Viên Nhã Kỳ: “Nhã Kỳ, xin chào, tôi là Ngô Thiên Hữu, là nam chính, bạn diễn cặp với cô!”

“Cút!”
Viên Nhã Kỳ nói gọn lỏn một chữ, nụ cười trên mặt Ngô Thiên Hữu đột nhiên đông cứng lại.

- ——————.

Chương 858: 858: Gây Khó Dễ Trước Đám Đông

Những người khác đều sửng sốt, Viên Nhã Kỳ là nữ chính mà Ngô Thiên Hữu tìm cho đoàn phim.

Mặc dù cô ta rất nổi tiếng, yêu cầu đạo diễn Vương đích thân đi mua cà phê cũng đã đành, nhưng sao cô ta có thể công khai sỉ nhục Ngô Thiên Hữu, người đã mời cô ta đến đoàn phim chứ?
Trong mắt mọi người, Viên Nhã Kỳ đang làm nhục Ngô Thiên Hữu.

Ngô Thiên Hữu nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, anh ta thu tay lại, cười nói: "Nhã Kỳ, chị họ của tôi là Tôn Chí Kiều.

Lần này, tôi đã nhờ chị họ tôi giúp đỡ mới mời cô đến đoàn phim chúng tôi hỗ trợ".
"Ha ha!"
Viên Nhã Kỳ đột nhiên nở nụ cười quái dị: "Tôn Chí Kiều? Cô ta là cái thá gì? Còn anh là cái thá gì mà cũng có tư cách gọi tôi đến một đoàn phim nhỏ như vậy?"
Bùm!
Lời nói của Viên Nhã Kỳ giống như một quả bom khiến cho tất cả mọi người đều choáng váng.
Ngô Thiên Hữu thậm chí còn có cảm giác như bị giáng một gậy vào đầu, Viên Nhã Kỳ không phải do chị họ anh ta mời đến ư?
"Viên Nhã Kỳ, cô nói như vậy hơi quá đáng rồi đấy!"

Ngô Thiên Hữu trông hoàn toàn ủ dột, anh ta lạnh lùng nói: "Cô có được ngày hôm nay đều nhờ nhà họ Tôn.

Chị họ Tôn Chí Kiều của tôi là người của nhà họ Tôn, nếu như không nhờ chị ấy, cô có được thành tựu như ngày hôm nay sao?"
"Bây giờ cô đã nổi tiếng rồi thì liền quên nhà họ Tôn đã từng nâng đỡ mình sao?"

Viên Nhã Kỳ cười khẩy: “Nhà họ Tôn? Lý do khiến Viên Nhã Kỳ tôi trở nên hot không liên quan gì đến nhà họ Tôn.

Mọi thứ đều do tôi tự nỗ lực”.

“Anh nói là chị họ anh bảo tôi được cô ta cất nhắc phải không? Phải rồi, chị họ anh tên là…cái gì ấy nhỉ?”
Viên Nhã Kỳ không hề quan tâm đến thân phận của Tôn Chí Kiều, cô ta hỏi đầy vẻ bỡn cợt.

Ngô Thiên Hữu gần như tức đến phát điên, anh ta nghiến răng: “Chị họ tôi tên là Tôn Chí Kiều, chị ấy không phải là ‘cái gì’!”
“Ồ! Vậy ra cô ta thực sự không phải là ‘cái gì’ à?”
Viên Nhã Kỳ cười và nói đầy vẻ vô tội.

“Ha ha…”
Những người xung quanh đều cảm thấy thích thú, Ngô Thiên Hữu cũng kịp phản ứng lại, bản thân anh ta đã bị trúng kế của Viên Nhã Kỳ nên vừa xấu hổ vừa tức.

Đôi mắt lạnh lùng của anh ta quét qua toàn bộ mọi người ở đó, tiếng cười đột nhiên im bặt.

“Viên Nhã Kỳ, cô thật quá đáng!”
Ngô Thiên Hữu tức giận nói.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Nếu như anh cho rằng tôi được chị họ anh cất nhắc, vậy bây giờ anh gọi điện cho chị họ mình, hỏi cô ta một câu là Viên Nhã Kỳ tôi có quen cô ta không?”

Viên Nhã Kỳ thờ ơ nói.

“Được thôi, nếu như cô tự mình chuốc lấy sự mất mặt thì bây giờ tôi sẽ cho mọi người biết, cô là người vong ơn bội nghĩa như thế nào!”
Ngô Thiên Hữu nói rồi liền bấm một số điện thoại, chẳng mấy chốc đối phương đã bắt máy, giọng một người phụ nữ trẻ vang lên: “Anh tìm ai?”
“Xin chào chị họ, em là em họ chị, Thiên Hữu đây!”
Ngô Thiên Hữu vội nói, rõ ràng đối phương chính là chị họ Tôn Chí Kiều mà anh ta nhắc đến.

“Thiên Hữu? Từ khi nào mà tôi lại có một người em họ như vậy chứ? Cút!”
Giọng điệu của Tôn Chí Kiều vô cùng lạnh lùng, sau một hồi quát mắng, cô ta liền cúp điện thoại.

Ngô Thiên Hữu bật loa ngoài, mọi người có mặt đều nghe thấy những gì Tôn Chí Kiều quát mắng anh ta.

Mọi người nhất thời đều trợn tròn mắt, đặc biệt là những diễn viên thân cận với Ngô Thiên Hữu càng kinh ngạc hơn.

Ngô Thiên Hữu đã khoe khoang trước mặt họ rằng chị họ của anh ta là người của nhà họ Tôn và là tổng giám đốc của Công ty giải trí Ngôi Sao của nhà họ Tôn.

Nhưng bây giờ, người chị họ có mối quan hệ gần gũi mà Ngô Thiên Hữu nói không những không lưu số điện thoại của Ngô Thiên Hữu mà cô ta còn không biết Ngô Thiên Hữu, thậm chí còn quát kêu anh ta ‘cút đi’.

Biểu cảm trên gương mặt của Ngô Thiên Hữu vô cùng hấp dẫn.

Viên Nhã Kỳ bật cười: “Đây là bà chị họ đó của anh hả? Hình như cô ta không quen anh!”
Ngô Thiên Hữu trông vô cùng khó coi, anh ta nghiến răng nói: “Chị họ tôi thuộc nhánh chính của nhà họ Tôn thuộc tám gia tộc lớn của Yến Đô.

Mỗi ngày chị ấy đều bận rộn như thế, chắc chắc là có rất nhiều người mạo danh là thân thích của chị ấy mới khiến chị ấy lầm tưởng tôi mạo danh em họ của chị ấy!”
Ông ta mang theo cà phê trong tay, chạy cà nhắc đến bên cạnh Viên Nhã Kỳ: “Nhã Kỳ, cà phê đến rồi đây, cô mau tranh thủ lúc còn nóng uống đi!”
Viên Nhã Kỳ khẽ nhấp một ngụm, sau đó lại vứt cà phê sang một bên, lạnh lùng nói: “Ông nghe không hiểu tiếng người à? Tôi muốn cà phê bốn mươi độ, cà phê mà ông mua có được bốn mươi độ không? Còn không nổi ba mươi lăm độ!”
Vẻ mặt của đạo diễn Vương đột nhiên đông cứng lại: “Viên Nhã Kỳ, cô đang cố tình làm khó tôi phải không?”
“Đúng vậy, tôi đang làm khó dễ ông đấy!”

Ai ngờ Viên Nhã Kỳ lại thẳng thắn thừa nhận trước đám đông là mình đang cố tình gây khó dễ.

- ——————.

Chương 859: 859: Các Ngôi Sao Lớn Tề Tựu

Đạo diễn Vương cũng sững sờ mất một lúc.

Một lúc sau, ông ta mới hoàn hồn và hỏi với vẻ khó hiểu: "Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi và cô quen biết nhau, tôi tự hỏi mình chưa từng đắc tội với cô, không biết vì sao cô lại làm khó tôi?"
"Ông làm chuyện gì quá đáng, lẽ nào còn không rõ hay sao?"
Viên Nhã Kỳ cười mỉa mai: "Hay là đạo diễn Vương cần tôi nói nói trước đám đông về những chuyện đáng xấu hổ mà ông đã làm?"
Sau khi nghe những lời của Viên Nhã Kỳ, đạo diễn Vương đột nhiên có dự cảm không lành.

Mặc dù bao nhiêu năm làm đạo diễn không đạt được nhiều thành tựu nhưng ông ta cũng đã làm rất nhiều chuyện xấu xa.

Lúc này trong đầu ông ta chỉ toàn những chuyện xấu xa mà ông ta đã từng làm, chẳng lẽ một trong những việc này có liên quan gì đến Viên Nhã Kỳ?
Lúc này Ngô Thiên Hữu mới mở miệng nói: "Viên Nhã Kỳ, dù thế nào thì đạo diễn Vương cũng là đạo diễn của đoàn phim chúng tôi.

Nếu cô làm khó ông ấy, cô không sợ chúng tôi sẽ phơi bày mọi chuyện ở đây, làm ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của cô sao?"
Viên Nhã Kỳ liếc nhìn Ngô Thiên Hữu một cách mỉa mai:
"Tôi chỉ cố ý làm khó một thứ cặn bã, cho dù bị bại lộ thì đã sao?"
"Chỉ cần tôi tùy tiện vạch trần một chút những gì đạo diễn Vương đã làm thì đã đủ để tất cả mọi người hướng mũi dùi vào ông ta rồi".

"Không chỉ vậy, tôi còn cố ý làm khó dễ anh nữa đấy, nếu như anh có khả năng thì cũng vạch trần tôi đi!"
"Viên Nhã Kỳ tôi không làm chuyện trái với lương tâm nên tôi không sợ ma gõ cửa.

Chỉ sợ mấy người sẽ không vạch trần chuyện tôi cố tình làm khó dễ mấy người thôi.

Nếu không sao tôi có thể vạch trần những giao dịch bẩn thỉu đằng sau mấy người chứ?”
Nghe thấy vậy, biểu cảm của cả đạo diễn Vương và Ngô Thiên Hữu đều thay đổi rõ rệt.

Hai người nhìn nhau, họ có thể thấy được vẻ sợ hãi trong mắt nhau.

Rõ ràng họ đã biết Viên Nhã Kỳ có ý gì.

Một khi cô ta thực sự vạch trần những chuyện đó, tuyệt đối không ai trách Viên Nhã Kỳ mà ngược lại sẽ khiến đạo diễn Vương và Ngô Thiên Hữu phải hoàn toàn cút ra khỏi giới diễn xuất.

“Cô Nhã Kỳ dạy phải, chúng tôi là những kẻ cặn bã, cô làm khó chúng tôi cũng là đáng đời chúng tôi thôi”.

Đạo diễn Vương lau mồ hôi lạnh trên trán, vội nói.

Mặc dù Ngô Thiên Hữu không cam tâm, nhưng anh ta cũng nghiến răng nói: “Cô Nhã Kỳ, công ty có yêu cầu rất cao đối với bộ phim của chúng ta.

Chúng ta có thể bắt đầu quay phim được chưa?”
Viên Nhã Kỳ thờ ơ liếc nhìn hai người họ, sau đó ánh mắt đột nhiên hướng về phía một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Dưới sự kinh ngạc của mọi người, Viên Nhã Kỳ di chuyển từng bước, trên mặt mang nụ cười dịu dàng bước đến trước mặt người kia.

“Hạ Hà, chào cô, tôi là fan hâm mộ số một của cô.

Tôi đã xem video quảng cáo ‘Chiến Thần Bất Bại’ trước đây của cô, cô thật sự quá tuyệt luôn, thực sự là nữa thần hoàn hảo!”
Viên Nhã Kỳ trìu mến nắm lấy tay Hạ Hà, cười nói: “Cô mới là người duy nhất phù hợp nhất với vai nữ chính trong bộ phim này”.

Bùm!
Lời nói của Viên Nhã Kỳ hoàn toàn khiến mọi người choáng váng.

Viên Nhã Kỳ là một trong bốn tiểu hoa đán, vào thời điểm mức độ nổi tiếng của cô ta đang cao nhất, vô số đạo diễn tên tuổi trong nước đã tích cực mời cô ta tham gia vào các bộ phim điện ảnh và truyền hình.

Nhưng tất cả các bộ phim điện ảnh và truyền hình cô ta tham gia đều là nữ chính, hơn nữa rating và doanh thu phòng vé của mỗi bộ phim đều cực cao.

Có thể nói, chỉ cần Viên Nhã Kỳ có thể tham gia vào bộ phim truyền hình 'Chiến Thần Bất Bại' thì rating của bộ phim này chắc chắn sẽ rất ổn định.

Hạ Hà cũng sửng sốt, vừa rồi khi thấy Viên Nhã Kỳ cố ý làm khó đạo diễn Vương, cô ta còn đang cảm thấy cô gái này hơi quá đáng, rõ ràng là đang lên mặt dữ lắm.

Nhưng bây giờ, hóa ra Viên Nhã Kỳ chỉ giống như một fan hâm hộ nhỏ nhoi, nắm tay cô ta rất nhiệt tình và không ngần ngại khen ngợi cô ta.

"Viên Nhã Kỳ, cảm ơn chị, cảm ơn rất nhiều!"
Một lúc lâu sau, Hạ Hà mới hoàn hồn, cô ta vội vàng cảm ơn.

Viên Nhã Kỳ dịu dàng nói: "Chị đã xem hết thông tin của em rồi.

Chị lớn hơn em hai tháng.

Từ nay về sau em hãy gọi chị là chị Nhã Kỳ, giữa chị và em không được khách sáo với nhau như thế nữa".

Hạ Hà liền gọi: "Chị Nhã Kỳ".

"Được rồi, từ nay em sẽ là em gái của Viên Nhã Kỳ chị".

Viên Nhã Kỳ chủ động vòng tay qua vai Hạ Hà, lập tức lấy điện thoại di động ra chụp ảnh hai người tự sướng.

"Hạ Hà, chụp ảnh với em làm chị đột nhiên cảm thấy mình thật là xấu".

Viên Nhã Kỳ nói với vẻ mặt tủi hờn.

Hạ Hà hơi xấu hổ, cô ta đỏ bừng mặt: “Chị Nhã Kỳ, chị đẹp hơn em nhiều”.

Viên Nhã Kỳ cũng không tranh cãi gì, cô ta vừa cầm điện thoại di động trau chuốt lại vừa cười nói: “Từ hôm nay tôi sẽ tham gia vào đoàn phim ‘Chiến Thần Bất Bại’, mọi người nhìn xem em gái Hạ Hà của tôi có đẹp không?”
Ngay sau đó, cô ta đã đăng một status.

“Ôi trời! Viên Nhã Kỳ đã đăng status và nói rằng Hạ Hà là em gái của cô ấy!”
“Trời ơi! Anh Hổ, người trong mộng của hàng nghìn cô gái cũng đến rồi kìa!”
“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Rất nhiều tên tuổi lớn trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình đều đến đây!”
“Nhiều tên tuổi lớn như vậy ở đây mà Hạ Hà vẫn là nữ chính!”
…!
Mọi người trong đoàn phim đều như phát điên lên.

Đây chỉ là một bộ phim chiếu mạng nhưng đội ngũ hiện giờ lại lớn mạnh như vậy.

Dù là một bộ phim lớn do đạo diễn hàng đầu trong nước thực hiện thì cũng không thể mời được nhiều tên tuổi lớn như vậy.

- ————.

Chương 860: 860: Tan Tành Hết Cả Tồi

Hạ Hà cũng sững sờ một hồi, mắt chữ A miệng chữ O nhìn những gương mặt quen thuộc đó.

Dù bước chân vào làng giải trí chưa được bao lâu nhưng cô ta cũng đã biết đến những ngôi sao lớn của làng giải trí trong nước.

Giờ đây, những ngôi sao góp mặt đều là những tên tuổi lớn trong làng giải trí.

Mấu chốt là tất cả những người này đều muốn gia nhập đoàn phim, còn bản thân cô ta vẫn là vai nữ chính số một.
"Xin chào Hạ Hà, tôi là Hạo Thần, sắp đảm nhiệm vai nam chính.

Sau này mong cô chỉ bảo thêm!"
"Xin chào Hạ Hà, tôi là Huyên Huyên, tôi cũng gia nhập đoàn phim của cô.

Tôi chuẩn bị đảm nhận vai nữ phụ thứ hai".

"Xin chào Hạ Hà, tôi là anh Hổ, tôi là nam phụ trong đoàn phim của mọi người".

Hạ Hà còn chưa hoàn hồn thì những tên tuổi lớn trong nước đã bước tới, từng người một chủ động đưa tay bắt tay Hạ Hà.
Lúc này Hạ Hà mới như tỉnh cơn mơ, hóa ra những tên tuổi lớn này thực sự đã gia nhập đoàn phim.

Ngô Thiên Hữu ở một bên đã hoàn toàn sững sờ, hai mắt anh ta mở to, vẻ mặt đầy khó tin.

"Làm sao có thể?"
"Làm sao có thể như vậy được?"

"Chắc chắn là mình đang nằm mơ, làm sao Hạ Hà lại có thể hợp tác với nhiều tên tuổi lớn có lượng fans hàng đầu như vậy chứ?"
Ngô Thiên Hữu tự lẩm bẩm một mình, bộ dạng thất thần.

Đạo diễn Vương cũng vô cùng phấn khích khi nhìn thấy nhiều tên tuổi lớn như vậy, ông ta lon ton tiến về phía trước và chủ động đưa tay ra nói: “Hạo Thần, Huyên Huyên, anh Hổ, hoan nghênh các vị tham gia đoàn phim của chúng tôi”.

“Sau này chúng ta đã là đồng nghiệp với nhau rồi, mong các vị quan tâm giúp đỡ”.

Tuy nhiên, không ai bắt tay ông ta.

“Một đạo diễn rác rưởi có vấn đề về đạo đức mà cũng đủ tư cách làm đạo diễn của chúng ta sao?”
Trên mặt Hạo Thần lộ ra vẻ châm chọc, anh ta lập tức hét lớn: “Cút!”
Huyên Huyên và anh Hổ cũng khinh thường nhìn đạo diễn Vương, họ lần lượt nói: “Cút ngay!”
Đạo diễn Vương chưa bao giờ nghĩ rằng những tên tuổi lớn này lại không cho mình một chút thể diện nào như thế.

Vừa rồi đã bị Viên Nhã Kỳ bỡn cợt, giờ lại bị bao nhiêu tên tuổi lớn nhắm tới, trong lòng ông ta đầy căm phẫn.

Nhưng ông ta vẫn nín nhịn, nghiến răng hỏi: “Tôi không biết mình đã làm gì sai? Hay là tôi đã xúc phạm đến các vị để rồi các vị nhắm vào tôi như thế này?”
“Hơn nữa, ngay cả khi các vị là những tên tuổi lớn và cực kỳ nổi tiếng thì tôi vẫn là đạo diễn của đoàn phim nay.

Tôi hy vọng các vị có thể tôn trọng tôi một chút”.

Lúc này Viên Nhã Kỳ đi tới và nói với một vẻ mặt khinh thường: “Ông là cái thá gì mà cũng xứng để chúng tôi tôn trọng?”
“Cô…”
Đạo diễn Vương tức giận đến mức giờ ngón tay chỉ vào Viên Nhã Kỳ, nhưng lại tức đến mức không nói được lời nào.

Viên Nhã Kỳ cười khẩy: “Cô cái gì mà cô? Ông thực sự tưởng rằng mình là đạo diễn bộ phim này của chúng tôi sao?”
“Ý cô là sao?”
Đạo diễn Vương đột nhiên có dự cảm không lành.

Bùm!
Đúng lúc này, một chiếc Mercedes-Benz RV màu đen bất ngờ

lao tới rồi từ từ dừng lại.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía đó.

.

||||| Truyện đề cử: Sự Hấp Dẫn Của Tổng Tài (Công Lược Trái Tim) |||||
Chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên với mái tóc dài bước ra khỏi xe.

"Là đạo diễn Lý! Tại sao ông ta lại đến đây?"

"Bộ phim truyền hình cung đấu tháng trước do đạo diễn Lý đạo diễn đã thống trị màn ảnh suốt cả tháng!"
"Bây giờ đạo diễn Lý đang ở thời kỳ đỉnh cao, nghe nói hợp đồng của ông ấy đã đến hạn rồi, giờ rất nhiều doanh nghiệp đều đang muốn ký với đạo diễn Lý.

…!
Nhiều người thốt lên khi nhìn thấy người đàn ông trung niên đó.

"Xin chào, đạo diễn Lý, tôi họ Vương, trước đây chúng ta đã gặp nhau ở một buổi tiệc chiêu đãi".

Đạo diễn Vương nhìn thấy đạo diễn Lý liền vội vàng tiến về phía trước, bộ dạng khom lưng uốn gối như một con chó nịnh bợ.

"Cút ra!"
Đạo diễn Lý đẩy đạo diễn Vương ra, ánh mắt ông ta đang tìm kiếm thứ gì đó trong đám người, chẳng mấy chốc ông ta đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, ông ta chợt lộ ra nụ cười và vội vàng đi về phía trước.

"Hạ Hà, cuối cùng tôi cũng gặp được cô rồi!"
Đạo diễn Lý bước nhanh đến gần Hạ Hà, với vẻ mặt phấn khích và ánh mắt đầy tán thưởng: "Hạ Hà, cô là người phụ nữ hoàn hảo nhất mà tôi từng thấy.

Tôi tin rằng sau khi bộ phim được công chiếu, chắc chắn cô sẽ lập tức trở nên nổi tiếng khắp cả nước!"
Hạ Hà cũng biết về đạo diễn Lý, cô ta cảm thấy hơi ngạc nhiên khi nghe đạo diễn Lý nói như vậy, nhưng cô ta vẫn nói rất lịch

sự: “Cảm ơn đạo diễn Lý!”
Chứng kiến cảnh này, vẻ mặt của đạo diễn Vương đột nhiên hoàn toàn đông cứng.

Trong giới đạo diễn, nếu đạo diễn Lý là ông trùm cấp bậc giáo sư, thì ông ta chỉ là một học sinh nhỏ bé mà thôi.

Hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ngày nay không chỉ có rất nhiều tên tuổi lớn đổ xô đến với Hạ Hà, bây giờ ngay cả đạo diễn Lý cũng chủ động tìm Hạ Hà, cho dù Hạ Hà không đóng bộ phim này, cô ta cũng lập tức có thể nhận được các bộ phim lớn với khoản đầu tư lớn hơn bộ phim này gấp trăm lần.

Đám người Ngô Thiên Hữu thậm chí còn ngạc nhiên hơn.

“Anh Thiên Hữu, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Rất nhiều tên tuổi lớn đều tới đây vì Hạ Hà, bây giờ ngay cả đạo diễn Lý cũng đến đây”.

“Vừa rồi, Hạo Thần nói rằng anh ấy sắp đóng vai nam chính trong bộ phim này, anh Hổ cũng sẽ đóng vai nam phụ, Viên Nhã Kỳ sẽ đóng vai nữ phụ, Huyên Huyên sẽ đóng vai nữ phụ thứ hai, vậy còn chúng ta thì sao?”
Các diễn viên bên cạnh Ngô Thiên Hữu đều hoảng sợ.

Bởi vì vốn dĩ họ là những người đảm nhiệm những vai diễn này.

Ngô Thiên Hữu không nói gì nhưng khuôn mặt của anh ta ảm đạm đến đáng sợ.

“Được rồi, nếu như mọi người đều ở đây, chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu và quay lại bộ phim”.

Đạo diễn Lý nhìn mọi người và nói.

“Được, đạo diễn Lý!”
Những tên tuổi lớn như Viên Nhã Kỳ lần lượt lên tiếng.

“Dương Thanh, là mày, chắc chắn là mày!”
Ngô Thiên Hữu đột nhiên hét lên, lúc trước khi anh ta uy hiếp Hạ Hà đã bị Dương Trần ghi âm lại.

Anh ta gần như có thể chắc chắn rằng mọi chuyện phơi bày bây giờ đều là do Dương Thanh gây ra.

- ——————.

Chương 861: 861: Bị Ngăn Lại

Một hình bóng quen thuộc hiện lên trong tâm trí của Hạ Hà, Dương Thanh đã từng nói rằng anh ấy chính là chủ tịch của Công ty giải trí Ngôi Sao.

Tất cả những việc hiện giờ, ngoại trừ Dương Thanh ra thì không ai có thể làm được.

.

truyện ngôn tình
Lúc này, Hạ Hà càng cảm thấy biết ơn Dương Thanh nhiều hơn.

“Dương Thanh, cám ơn anh!”, cô ta nói thầm trong lòng.
Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, bên trong văn phòng chủ tịch.

Dương Thanh đang ở trong văn phòng một mình, ngay sau đó Lạc Bân đã chạy vào.

“Chủ tịch, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

Sau khi vụ bê bối của đạo diễn Vương và Ngô Thiên Hữu bị phanh phui, bọn họ đã bị cả nước phong tỏa”.

Lạc Bân nói: “Không chỉ vậy, đoàn phim ‘Chiến Thần Bất Bại’ đã trải qua một cuộc thay máu hoàn toàn.

Ngoại trừ Hạ Hà là người mới ra thì các diễn viên khác đều là những tên tuổi lớn với đông đảo fans hâm mộ”.
“Vì vụ lùm xùm giữa đạo diễn Vương và Ngô Thiên Hữu, độ hot của ‘Chiến Thần Bất Bại’ đã tăng vọt trở lại.

Hiện tại, nhiều khán giả đặt kỳ vọng rất cao vào bộ phim này”.

Dương Thanh không khỏi bất ngờ, anh gật đầu nói: “Được rồi, tiếp theo đây công việc chính của ông là có thể tiếp tục tập trung vào dự án Thành Cửu Châu rồi”.

Lạc Bân vội vàng gật đầu: “Chủ tịch hãy yên tâm, tôi đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, hôm nay dự định bắt đầu.

Tất cả việc ăn ở đều sẽ ở công trường dự án Thành Cửu Châu.

Tôi sẽ đích thân giám sát mọi việc".

Dương Thanh hơi ngạc nhiên, anh chỉ không muốn dự án Thành Cửu Châu là mục tiêu của một số người quan tâm chứ không có ý định để Lạc Bân sống trên công trường.

Nói thế nào thì Lạc Bân cũng là tổng giám đốc lương cả năm hàng chục triệu tệ, sao có thể đến công trường ngủ được chứ?
"Sếp Lạc, ông không cần phải quá sức như vậy, chỉ cần có thể sắp xếp một cấp dưới đáng tin cậy trông chừng là được rồi".

Dương Thanh nói.

Lạc Bân vội nói: "Chủ tịch yên tâm, tôi không sao.

Hơn nữa tôi đến công trường không hẳn chỉ vì chuyện của công trường, mà là chuyển trước văn phòng đến Thành Cửu Châu mà thôi".

"Đợi sau khi Thành Cửu Châu hoàn thành, trụ sở tập đoàn Nhạn Thanh của chúng ta chắc chắn sẽ phải dời đến đó.

Cứ coi như tôi đến trải nghiệm trước môi trường văn phòng mới đi!"
Nghe Lạc Bân nói vậy, Dương Thanh liền hiểu rằng đây không phải là Lạc Bân nhất thời cao hứng, mà là đang chuẩn bị tốt nhất.

"Được rồi, nếu như ông đã có sự sắp xếp vậy thì tôi cũng không nói gì nữa".

Dương Thanh hài lòng nói.

"Cảm ơn chủ tịch!"
Lạc Bân vội nói.

Lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên ông ta nghĩ tới điều gì đó liền nói nhanh: "Chủ tịch, không phải sếp Tần đã đến tập đoàn Mamba Đỏ sao? Tôi nghĩ là cậu cần giúp đỡ sếp Tần".

Dương Thanh sửng sốt, sếp Tần mà Lạc Bân nói chính là Tần Thanh Tâm.

“Ý ông là, Thanh Tâm đến gặp tổng giám đốc của Mamba Đỏ sẽ gặp phải phiền phức?”
Dương Thanh hỏi.

Lạc Bân gật đầu, trầm giọng nói: “Mặc dù tập đoàn Mamba Đỏ là công ty do bà chủ Diệp thành lập, nhưng trên thực tế, nó đã bị thế lực gia tộc xâm nhập từ lâu”.

“Bây giờ bà chủ Diệp đang nằm viện chữa bệnh, nội bộ nhà họ Diệp tranh giành quyền lực, mà tài sản của Mamba Đỏ lên tới hàng trăm tỷ tệ nên nó chắc chắn là nơi mà nhà họ Diệp tranh quyền đoạt thế”.

“Vốn dĩ dòng chính của nhà họ Diệp đang tranh giành vị trí tổng giám đốc tập đoàn Mamba Đỏ, nhưng bây giờ đột nhiên mọc đâu ra một sếp Tần, bọn họ chắc chắn không phối hợp đâu”.

Trước đây Dương Thanh không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ nghe Lạc Bân nói, anh mới nhận ra Tần Thanh Tâm sắp phải đối mặt với bao nhiêu rắc rối.

“Đương nhiên, vừa rồi tôi chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện này nên tùy tiện nhắc tới, còn làm như thế nào thì chủ tịch quyết định là được”.

Lạc Bân thận trọng nói: “Chủ tịch, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước nhé!”
“Được rồi, ông đi đi!”
Dương Thanh nói.

Sau khi Lạc Bân rời đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Dương Thanh, anh ngồi ở bàn làm việc, vẻ mặt hơi đanh lại.

Diệp Mạn không hề hay biết tình hình hiện tại của nhà họ Diệp, bà ta bảo Tần Thanh Tâm đến Mamba Đỏ, ngoài việc muốn Tần Thanh Tâm làm quen trước, để sau này kế thừa Mamba đỏ ra, bà ta cũng có ý rèn luyện thêm cho Tần Thanh Tâm.

Chỉ là bà ta hoàn toàn không biết tình hình hiện giờ của nhà họ Diệp.

Dương Thanh cảm thấy hơi khó xử, tự hỏi rốt cuộc mình có nên nhúng tay vào chuyện này không.

Nếu anh ra mặt, anh có thể dễ dàng trấn áp được nhà họ Diệp.

Chỉ là nếu như vậy, Tần Thanh Tâm sẽ có thể thuận lợi tiếp quản Mamba Đỏ mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Mặc dù Tần Thanh Tâm rất có tài kinh doanh và thành lập công ty riêng khi còn đang học đại học, nhưng so với Mamba Đỏ, tập đoàn Tam Hòa hoàn toàn không thể nào đọ được.

Có thể nói, lần này đến tập đoàn Mamba Đỏ tạm thời tiếp quản vị trí tổng giám đốc là cơ hội rất tốt để Tần Thanh Tâm trải nghiệm.

Dương Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi thở dài: "Vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn, nếu như Tâm cần, chắc chắn sẽ chủ động liên hệ với mình".

Bên cạnh Tần Thanh Tâm có Tiền Bưu bí mật bảo vệ cho cô, cho dù cô thực sự gặp nguy hiểm ở Mamba Đỏ thì có thể ứng phó được.

Gần như cùng lúc đó, tại tầng cao nhất của tập đoàn Mamba Đỏ, trong phòng họp lớn đã chật kín người.

Vị trí đầu vẫn còn trống.

Hai bên vị trí đầu, một bên là Diệp Hoa, một bên là Diệp Thương.

"Đã mười giờ rồi.

Tổng giám đốc mới của chúng ta đúng là cao giá quá nhỉ, lại dám để chúng ta chờ cả nửa tiếng".

Diệp Thương đột nhiên nói.

Diệp Hoa cau mày, bất mãn nói: "Sếp Tần được chủ gia tộc cử tới tạm thời đảm nhiệm chức tổng giám đốc của Mambo Đỏ, hôm nay mới là ngày đầu tiên, cô ấy cũng có chuyện riêng cần sắp xếp, chúng ta đợi nửa tiếng thì đã làm sao?"
"Diệp Hoa, đừng nói mấy lời nhảm nhí này, tôi không quan tâm cô ta có bận hay không, tôi chỉ biết là tối hôm qua tôi đã

thông báo cuộc họp vào lúc chín giờ ba mươi phút sáng nay, và cô ta đã đến muộn nửa tiếng”.

Người vừa đến không phải ai khác, mà chính là Tần Thanh Tâm.

Cô không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vừa vào phòng họp liền thấy rất nhiều người đang giơ tay.

“Mọi người đang làm gì vậy?”
Tần Thanh Tâm nghi hoặc hỏi.

“Cô đã bị đuổi việc, giờ có thể rời đi được rồi!”
Diệp Thương đứng lên, lạnh lùng nói với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm chợt ngẩn ra, vừa mới ngày đầu tiên cô đến Mamba Đỏ thì đã bị đuổi việc?
Tuy nhiên, cô được Diệp Mạn tìm đến để tạm thời thay thế vị trí tổng giám đốc, Diệp Mạn mới là chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ, sao cô có thể bị sa thải được chứ?
- ————.

Chương 862: 862: Rời Đi Một Cách Vẻ Vang

Trong lúc Tần Thanh Tâm còn đang thắc mắc thì Diệp Hoa tức giận nói: “Diệp Thương, tập đoàn Mambo Đỏ là tài sản riêng của chủ nhà họ Diệp, chủ gia tộc đã sắp xếp cho sếp Tần đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc.

Ngoài bà ấy ra thì không có ai đủ tư cách đuổi việc cô ấy! “
Diệp Thương cười khẩy: “Thế nào gọi là tài sản cá nhân thuộc về gia tộc? Nếu như không có gia tộc, Mamba Đỏ sao có thể phát triển được đến quy mô như ngày hôm nay?”
“Tôi đề nghị chia lại cổ phần của tập đoàn Mambo Đỏ, như vậy mới phù hợp với lợi ích của gia tộc”.

“Nếu không, dựa vào thân phận là chủ gia tộc họ Diệp, bà ta chỉ có thể mang lại lợi nhuận lớn hơn nữa cho tập đoàn Mambo Đỏ.

Chỉ cần bà ta còn là chủ gia tộc thì Mambo Đỏ chỉ có thể thuộc quyền sở hữu của tất cả mọi người trong nhà họ Diệp”.
Nghe Diệp Thương nói vậy, con cháu dòng chính của nhà họ Diệp lúc trước vẫn đứng bên cạnh Diệp Hoa lúc này trong mắt đều lộ ra vẻ tham lam.

Giá trị thị trường của Mambo Đỏ hiện đang là hàng trăm tỷ tệ, nếu tất cả con cháu dòng chính của nhà họ Diệp có thể cùng sở hữu sản nghiệp hàng trăm tỷ tệ này thì trung bình mỗi người đều có thể sở hữu mấy trăm triệu tệ.

Đối với họ, đây rõ ràng là một khoản phát tài ngoài mong đợi mà.

“Bốp!”
Diệp Hoa đột nhiên nổi giận, ông ta đập bàn họp đứng lên, tức giận chỉ vào Diệp Thương: “Đồ khốn kiếp đê tiện vô liêm sỉ, ông thật sự cho rằng chủ gia tộc còn chưa xuất viện thì có thể muốn làm gì thì làm ở nhà họ Diệp sao?”
Diệp Thương lại rất bình tĩnh, ông ta ngồi ở vị trí của mình, nheo mắt nhìn chằm chằm Diệp Hoa và nói: “Đừng lôi chủ gia

tộc ra đây để chèn ép tôi, nhà họ Diệp là của tất cả mọi người nhà họ Diệp, không phải nhà họ Diệp của chủ gia tộc".

"Tôi làm như vậy cũng chính là vì cả nhà họ Diệp.

Chỉ khi để mọi người nhận được cổ phần của Mambo Đỏ, mọi người mới có thể coi Mambo Đỏ như tài sản của mình và đối đãi với nó một cách nghiêm túc".

"Dù sao thì Mambo Đỏ có thể có quy mô như hiện tại đều là nhờ vào nền tảng của nhà họ Diệp, bây giờ là lúc mang lợi ích có được từ nhà họ Diệp trả lại cho dòng chính của nhà họ Diệp rồi".

Khi Diệp Thương nói ra những lời này, ánh mắt của rất nhiều người đột nhiên trở nên sáng rực.

Mãi đến tận giờ phút này, Tần Thanh Tâm mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Sự vắng mặt của Diệp Mạn khiến nhà họ Diệp bị chia thành hai phe, may mà một trong hai phe vẫn ủng hộ Diệp Mạn.

"Chủ gia tộc vẫn còn sống mà các người đã không thể chờ đợi được, nóng lòng muốn tranh cướp Mamba Đỏ của bà ấy rồi sao?"
Lúc này, Tần Thanh Tâm đột nhiên lên tiếng, cô ngồi luôn lên vị trí cao nhất.

Bất chợt mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô.

Chỉ là khi nhiều người nhìn về phía Tần Thanh Tâm, trong mắt đều mang vẻ đầy thù địch.

Cô tiếp nhận quyền tổng giám đốc do Diệp Mạn sắp xếp, và sự can thiệp của cô sẽ ảnh hưởng đến việc phân chia cổ phần của dòng chính nhà họ Diệp.

Diệp Thương cau mày: "Cô là một người ngoài, là cái thá gì chứ? Cô cũng xứng ngồi ở vị trí đó sao?"
Diệp Hoa lập tức phản bác: "Sếp Tần được chủ gia tộc sắp xếp làm tổng giám đốc, tại sao cô ấy không thể ngồi vào vị trí đó?"
Tần Thanh Tâm cũng lạnh lùng nhìn Diệp Thương.

Diệp Thương giễu cợt: “Chưa nói đến việc cô ta có đủ tư cách ngồi đó hay không, chỉ riêng việc cô ta đến muộn nửa tiếng, chúng ta đã có quyền sa thải cô ta rồi”.

“Các người thông báo với tôi rằng thời gian họp là mười giờ sáng.

Tuy tôi không đến sớm nhưng tôi cũng không đến muộn, thay vào đó, tôi bước vào phòng họp này đúng vào lúc mười giờ.

Tại sao lại nói tôi đến muộn nửa giờ?”
Tần Thanh Tâm lập tức phủ nhận.

“Ai nói với cô rằng cuộc họp được tổ chức vào lúc mười giờ? Cuộc họp buổi sáng của Mambo Đỏ luôn bắt đầu đúng giờ vào lúc chín giờ ba mươi phút”.

Diệp Thương cười khẩy: “Mấy chục người có mặt ở đây đều có thể đúng chín giờ ba mươi phút có mặt, sao chỉ có một mình cô đến lúc mười giờ?”
Sắc mặt Tần Thanh Tâm đột nhiên thay đổi, cô nhớ rõ tối hôm qua nhận được một cuộc gọi, bảo cô rằng có cuộc họp vào lúc mười giờ sáng nay.

Vì vậy, cô đã bước vào phòng họp đúng giờ, nhưng lúc này, Diệp Thương lại nói rằng thời gian họp được thông báo là chín giờ ba mươi phút.

Kết hợp với tình hình hiện tại, rõ ràng có người đã cố tình giở trò ngăn cản mình.

Nếu bây giờ cô còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì đúng là chiếc bình hoa rồi.

Rất nhanh sau đó Tần Thanh Tâm đã bình tĩnh trở lại, cô hỏi: “Nếu như ông muốn dùng thủ đoạn đê hèn như vậy để đuổi tôi ra khỏi tập đoàn Mambo Đỏ thì ông cũng hơi xem thường tôi rồi đấy”.

Diệp Thương nhướng mày: “Tôi đâu cần phải dùng thủ đoạn bẩn thỉu để đuổi cô đi? Chỉ cần một câu nói của tôi thôi thì có đến tám mươi phần trăm những lãnh đạo cấp cao ngồi ở đây sẽ bắt cô phải cút ra khỏi Mamba Đỏ, cô có tin không?”
Tần Thanh Tâm lắc đầu cười khẩy: “Chỉ vì các người cho rằng

đến muộn nửa giờ là tại tôi sao?”
“Đúng vậy!”
Diệp Thương nói: “Theo quy định của Mambo Đỏ, phàm là những lãnh đạo cấp cao từ chức vụ giám đốc trở lên, chỉ cần họ đến muộn nửa giờ trong một cuộc họp quan trọng thì sẽ phải cút xéo dựa theo quy trình sa thải”.

Diệp Hoa không nhịn được, lập tức nói: “Hôm nay chỉ là chào đón sếp Tần nhận chức tổng giám đốc thôi, không phải cuộc họp quan trọng gì”.

Diệp Thương cười nói: “Diệp Hoa, ông sai rồi.

Buổi gặp mặt hôm nay căn bản không phải để chào đón một người phụ nữ không phải họ Diệp”.

Ông ta nói dứt lời, Diệp Hoa đột nhiên có linh cảm không tốt, với sự hiểu biết của ông ta về Diệp Thương, ông ta sẽ không nói vu vơ.

“Hôm nay là ngày tập đoàn Mambo Đỏ của chúng ta ký kết hợp đồng hợp tác với tập đoàn Tào Thị.

Nội dung buổi họp hôm nay, ngoài việc sắp xếp công việc hàng ngày ra chính là ký kết hợp đồng”.

Diệp Thương dựa vào chỗ ngồi một cách đầy thoải mái, cười ha hả hỏi Tần Thanh Tâm.

“Cút ra ngoài!”
“Tập đoàn Mambo Đỏ không cần một người khác họ”.

“Tần Thanh Tâm, cút khỏi tập đoàn Mambo Đỏ ngay lập tức! Nếu không, chúng tôi sẽ không khách sáo với cô!”
Trong chốc lát, Tần Thanh Tâm bị cả một nhóm người công kích.

Ngay cả Diệp Hoa cũng hoàn toàn bỏ cuộc, để mặc mọi người làm ầm lên.

- ————.

Chương 863: 863: Đó Là Mẹ Ruột Của Tôi

Vẻ mặt Tần Thanh Tâm bình tĩnh nhìn thẳng Diệp Thương: "Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu, nếu như tôi đến muộn là do các người thông báo sai thời gian thì sao?"
Diệp Thương không chút do dự, lập tức nói: "Nếu thật sự là do chúng tôi, đương nhiên không thể coi là cô đến muộn.

Chúng tôi hoan nghênh cô làm tổng giám đốc".

"Được, nếu như ông đã nói vậy thì tôi yên tâm rồi".

Tần Thanh Tâm cười nói, khóe miệng chợt hiện một nụ cười. Không biết vì sao Diệp Thương đột nhiên có dự cảm không tốt.

Người thư ký thông báo cho Tần Thanh Tâm cuộc họp lúc mười giờ vốn là người của ông ta, ông ta cho rằng mình đã sắp xếp thật khéo léo không có sơ hở, thực sự không ngờ được còn có chỗ nào xảy ra sai sót.

Diệp Hoa cũng đột nhiên như nhìn thấy hy vọng, ông ta đầy vẻ mong chờ.

Những người khác cũng lần lượt nhìn Tần Thanh Tâm, muốn xem người phụ nữ này làm sao để chứng tỏ cô đến trễ nửa tiếng không phải do cô.
"Xin chào, xin hỏi là sếp Tần - Tần Thanh Tâm phải không?
"Chào cô, chính là tôi!"
"Là thế này, mười giờ sáng mai tại phòng họp trên tầng cao nhất của tập đoàn Mamba Đỏ sẽ tổ chức một cuộc họp, mong sếp Tần ngày mai đến họp đúng giờ".

"OK, cảm ơn cô!"
Đúng vào lúc mọi người đang suy đoán xem Tần Thanh Tâm sẽ dùng phương pháp gì để chứng minh thì cô lấy điện thoại di động ra và phát đoạn ghi âm cuộc gọi.

Trong khoảnh khắc, cả phòng họp lớn im phăng phắc.

Diệp Thương cũng hoàn toàn sững sờ, ông ta không hề nghĩ rằng Tần Thanh Tâm lại ghi âm cuộc gọi.

Chỉ nghe Tần Thanh Tâm nói: "Tôi vốn là người có thói quen tốt, mỗi khi nói chuyện điện thoại đều bật ghi âm cuộc gọi, tình cờ ghi lại được đoạn ghi âm thông báo cuộc họp tối hôm qua".

"Giờ các người đã tin rằng nguyên nhân khiến tôi đến muộn nửa giờ không phải là do tôi gây ra rồi đúng không?"
Diệp Hoa nói ngay: "Đây quả thực không phải là nguyên nhân từ phía sếp Tần.

Ngược lại, theo quy định và điều lệ của tập đoàn, người chịu trách nhiệm thông báo và truyền đạt các cuộc họp quan trọng nên tuân theo thủ tục sa thải nếu thông báo thời gian và địa điểm họp không chính xác".

"Diệp Thương, ông là người phụ trách bộ phận hành chính.

Chuyện này là do ông phụ trách đúng không?"
"Nếu như ông luôn miệng nói với chúng tôi về các quy tắc và quy định của tập đoàn, vậy bây giờ, có phải ông nên cho chúng tôi một lời giải thích không?"
Diệp Thương hoàn toàn choáng váng, tất cả mọi chuyện ông ta đã lên kế hoạch ngược lại còn để mình bị liên lụy.

Bây giờ, ông ta chẳng khác nào nhặt một tảng đá và tự đánh vào chân mình.

"Diệp Thương, ông định tự mình rời đi hay là định để tôi gọi người ném ông ra ngoài đây?"
Tần Thanh Tâm cười nói, trả lại nguyên vẹn những gì Diệp Thương nói với cô vừa rồi.

Diệp Thương tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Cô là cái thá gì? Ở trên địa bàn của tôi mà cũng dám đuổi tôi ra ngoài?"
Ông ta vừa dứt lời liền hét lên: "Người đâu, hãy đuổi một kẻ ngoài cuộc gây rối cuộc họp này ra khỏi Mamba Đỏ cho tôi".

Ông ta vừa nói xong thì hai nhân viên bảo vệ mặc đồng phục xông vào, trực tiếp bước tới chỗ Tần Thanh Tâm.

“Diệp Thương, ông định làm gì?”
Diệp Hoa rất tức giận, sau đó quay lại nhìn nhân viên bảo vệ và mắng: “Cút hết ra ngoài cho tôi”.

Hai nhân viên bảo vệ không đáp lại, coi như không nghe thấy lời của Diệp Hoa, tiếp tục đi về phía Tần Thanh Tâm.

Diệp Thương đầy vẻ đắc ý, ông ta cười khẩy: “Diệp Hoa, ông thật sự cho rằng lần này Diệp Mạn lần bị ám sát, bị thương nặng nhập viện còn có thể quay lại quản lý nhà họ Diệp hay sao?”
“Để tôi nói cho ông biết, đừng nói là nhà họ Diệp, cho dù là Mamba Đỏ, sau này cũng không liên quan gì đến bà ta nữa”.

“Tôi đã thương lượng với tập đoàn Tào Thị rồi.

Chỉ cần tôi là người đứng đầu nhà họ Diệp và tôi là chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ, tập đoàn Tào Thị sẵn sàng hợp tác với chúng ta”.

“Nói cách khác, chỉ cần tôi là chủ nhà họ Diệp mới có thể thu được lợi ích ở cấp bậc hàng trăm tỷ tệ cho nhà họ Diệp.

Tôi kế thừa chức chủ gia tộc họ Diệp cũng là chuyện mà ai nấy đều mong đợi”.

Vốn dĩ Diệp Thương không muốn để lộ tham vọng của mình quá nhanh, nhưng bây giờ ông ta buộc phải làm như vậy.

Mamba Đỏ là doanh nghiệp kiếm được nhiều tiền nhất của nhà họ Diệp, cũng có thể nói rằng ai có thể kiểm soát được tập đoàn Mamba Đỏ thì người đó có thể kiểm soát được toàn bộ nhà họ Diệp.

Vì vậy, ông ta không cố gắng đảm nhận vị trí tổng giám đốc Mamba Đỏ, mà là chủ tịch hội đồng quản trị.

Tất cả những người có mặt đều là con cháu dòng chính của gia tộc họ Diệp và họ đều cảm thấy kinh ngạc sau khi nghe những gì Diệp Thương nói.

Diệp Thương nói tiếp: “Chỉ cần tôi trở thành người đứng đầu nhà họ Diệp, thì chúng ta sẽ là đối tác của tập đoàn Tào Thị.

Từ nay về sau, địa vị của nhà họ Diệp trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô cũng sẽ được nâng cao".

"Đương nhiên, địa vị của nhà họ Diệp tăng lên sẽ có thể mang lại lợi ích rất lớn cho mọi người ở đây, tôi nghĩ, mọi người sẽ không phản đối việc tôi trở thành người đứng đầu nhà họ Diệp chứ?"
"Nếu như tôi đã là người đứng đầu nhà họ Diệp, vậy có phải tôi có thể nói tôi là người có tư cách nhất để làm chủ tịch tập đoàn Mamba Đỏ hay không?"
Diệp Thương nói xong thì những người có mặt tại đó đều nhốn nháo lên, nhưng không ai dám là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Diệp Thương.

Vừa rồi họ dám ủng hộ Diệp Thương là vì ông ta không bày tỏ ý định muốn trở thành người đứng đầu nhà họ Diệp.

Theo quy tắc của gia tộc, chức vị chủ gia tộc là do chủ gia tộc chỉ định.

Nếu như có ai dám xúi giục dòng chính gia tộc tranh quyền đoạt lợi thì đó chính là tội chết.

Năm xưa Diệp Mạn có thể trở thành chủ gia tộc là vì bà ta đã thành công.

Nếu thất bại, bà ta chỉ có con đường chết.

Chính vì sự nghiêm trọng của chuyện này mà không ai dám là người đầu tiên lên tiếng.

Diệp Hoa tức giận nói: "Diệp Thương, ông định đưa nhà họ Diệp vào chỗ chết sao? Chủ gia tộc còn đang ở bệnh viện, mà ông đã muốn làm chủ gia tộc họ Diệp, ông có còn coi quy tắc của gia tộc họ Diệp ra gì không hả?"
"Diệp Hoa, đừng nói cao thượng như vậy, ai không biết Diệp Mạn có thể trở thành chủ gia tộc cũng là nhờ vào việc bức ép.

Nếu như không phải là bà ta thì chức vị chủ gia tộc phải thuộc về tôi mới đúng".

Tâm trạng Diệp Thương đầy kích động, ông ta nói: "Vị trí chủ gia tộc vốn thuộc về tôi, giờ tôi chỉ muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình thôi".

“Không chỉ vậy, sau khi tôi kế thừa chức vị chủ gia tộc, tôi còn có thể nhận được sự hợp tác của tập đoàn Tào Thị, mang lại lợi ích rất lớn cho gia tộc, tôi đã làm gì sai sao?”
Tần Thanh Tâm cũng không ngờ hôm nay mình chỉ đến đây với tư cách tổng giám đốc tạm thời, sao lại đột nhiên rơi vào tranh chấp quyền lợi với nhà họ Diệp rồi vậy?
Giờ đây, cô hoàn toàn không có năng lực can thiệp mà chỉ có thể đứng nhìn.

Sắc mặt Diệp Hoa lộ ra vẻ sắc sảo: “Nếu như ông vẫn quyết làm theo ý mình thì cái mà ông sắp phải đối mặt chính là sự diệt vong”.

“Cho dù có diệt vong, thì người đó cũng chỉ có thể là các người mà thôi!”
Diệp Thương cười khinh thường, sau đó nhìn lướt qua mọi người rồi lạnh lùng nói: “Tôi có thể nói thật cho các người biết này, sau khi Diệp Mạn bị ám sát và bị thương nặng, bà ta đã không còn sống được bao nhiêu ngày nữa rồi”.

“Trước giờ tin tức vẫn chưa lộ ra ngoài, cũng là vì lo lắng tin tức bà ta bị thương nặng sẽ mang đến tai họa cho nhà họ Diệp, vậy nên mới không nói cho các người biết”.

“Bây giờ, tôi nói sự thật cho các người là vì tôi tin rằng các người sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

Chỉ có như vậy mới không gây ra phiền phức gì cho nhà họ Diệp”.

“Bây giờ, ai là người đầu tiên đứng lên bày tỏ thái độ, sau khi tôi trở thành chủ gia tộc, người đó sẽ được làm tổng giám đốc của tập đoàn Mamba Đỏ!”
Khi Diệp Thương nói những lời này, sắc mặt của mọi người đều thay đổi rõ rệt.

“Tôi bằng lòng ủng hộ Diệp Thương làm chủ gia tộc!”
“Tôi bằng lòng ủng hộ Diệp Thương làm chủ gia tộc!”
…!
Ông ta vừa dứt lời thì năm sáu thành viên dòng chính của gia tộc gần như nói ra cùng một lúc.

Ngay sau đó, những người khác cũng lên tiếng, họ đều bày tỏ nguyện vọng ủng hộ Diệp Thương làm chủ gia tộc.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ngoại trừ Tần Thanh Tâm và Diệp Hoa ra, những người khác đều giơ tay bày tỏ sự ủng hộ dành cho Diệp Thương.

Diệp Thương cười khẩy đứng dậy, chống tay lên bàn họp, nhìn Diệp Hoa ở phía đối diện với vẻ trịch thượng: "Bây giờ, ông cho rằng người nên bị diệt vong là ai?"
"Ông ăn nói linh tinh!"
Tần Thanh Tâm rốt cuộc nhịn không được, cô đứng lên và quát: "Vết thương của bà Diệp đã không còn gì nghiêm trọng nữa, cùng lắm là một tuần nữa bà ấy có thể xuất viện được rồi".

Diệp Thương lại hét lên.

Hai nhân viên bảo vệ không hề do dự nữa mà cùng tiến lên, đưa tay định nắm lấy cánh tay của Tần Thanh Tâm.

"Nhiều người như vậy lại cùng nhau bắt nạt một người phụ nữ.

Các người có từng nghĩ đến hậu quả chưa?"
Đúng lúc này, một bóng người như quỷ sứ đột nhiên đứng trước mặt Tần Thanh Tâm, dửng dưng nhìn Diệp Thương và lạnh lùng hỏi.

- ————.

Chương 864: 864: Công Lao Của Ai

Âm thanh đột ngột này vang lên khắp phòng họp.

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên, bởi vì khi Dương Thanh xuất hiện, họ hoàn toàn không nhận ra.

Có vẻ như anh đã luôn ở đây, nhưng cũng có vẻ như anh bỗng chốc xuất hiện.

Tất nhiên, mọi người đều biết rằng điều này là không thể.
"Dương Thanh!"
Tần Thanh Tâm lộ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy thân hình thẳng tắp đứng trước mặt mình.

Khi Diệp Thương nhìn thấy Dương Thanh, toàn thân ông ta bất giác run lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Là cậu!"
Cơ thể Diệp Thương khẽ run lên.

Đây là lần thứ ba ông ta tiếp xúc với Dương Thanh, lần đầu tiên Dương Thanh xuất hiện là khi Diệp Mạn tranh đoạt quyền lực.

Ông ta nhớ rõ ràng rằng một thuộc hạ bên cạnh Dương Thanh đã trấn áp cao thủ nhà họ Diệp chỉ bằng một cú đấm.

Lần thứ hai là khi Dương Thanh đối đầu với nhà họ Long, ông ta cho rằng dựa vào đại thụ như nhà họ Long thì bản thân mình có thể thay thế được Diệp Mạn.

Tuy nhiên, điều ông ta không ngờ là dù nhà chủ gia tộc họ Long có đích thân tới cũng không thể làm gì được Dương Thanh, ngược lại còn xưng anh gọi em với Dương Thanh.

Hôm nay là lần thứ ba.

Hai lần tiếp xúc đầu tiên, mỗi lần Dương Thanh đều mang đến cho ông ta áp lực cực lớn, lần này áp lực lại càng lớn hơn.

"Đây là chuyện gia đình của nhà họ Diệp chúng tôi, cậu như thế này là đang định nhúng tay vào hay sao?"

Diệp Thương cố nén lại nỗi sợ hãi trong lòng, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Dương Thanh hờ hững liếc nhìn Diệp Thương: “Nếu không phải ông mang dòng máu nhà họ Diệp, lần đầu tiên khi gặp ông, e rằng ông đã trở thành xác chết rồi”.

Nghe đến đây, Diệp Thương run rẩy không kiềm chế được.

Diệp Hoa biết Dương Thanh có quan hệ mật thiết với Diệp Mạn, ông ta cũng đã từng chứng kiến thực lực của Dương Thanh, lúc này trong lòng ông ta đầy sự kích động.

“Cậu Thanh, cuối cùng cậu cũng đến rồi”.

Diệp Hoa vội vàng bước tới, vẻ mặt đầy nịnh nọt nói: “Chủ gia tộc đã chỉ định sếp Tần làm tổng giám đốc, nhưng Diệp Thương không chịu tuân theo.

Thay vào đó, ông ta cố tình thông báo sai thời gian cuộc họp và tạo ra lý do để cách chức sếp Tần”.

“Không chỉ vậy, ông ta còn công khai nói rằng chủ gia tộc không còn sống được bao lâu nữa, tự bản thân ông ta muốn trở thành chủ gia tộc”.

Dương Thanh đều đã biết những gì Diệp Hoa nói.

Chính vì biết được chuyện này là cuộc tranh giành quyền lực trong nội bộ nhà họ Diệp, Tần Thanh Tâm không có cách nào giải quyết được, nên anh mới đích thân ra mặt.

“Dám vu khống người phụ nữ của tôi? Ai cho ông lá gan đó?” Dương Thanh nhìn Diệp Thương, nghe giọng điệu thì có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại tràn đầy khí thế.

Một câu hỏi làm cho chân của Diệp Thương mềm nhũn ra, nếu không phải đang ngồi thì chắc chắn ông ta đã không đứng vững được nữa rồi.

“Diệp Hoa, ông đừng có ăn nói linh tinh.

Tôi thừa nhận việc tổng giám đốc Tần đến muộn là sơ suất của tôi.

Tôi cũng sẽ cách chức thư ký đã thông báo sai thời gian và địa điểm họp".

Diệp Thương nhanh chóng phủ nhận rồi lại nói: "Nếu như sếp Tần là tổng giám đốc tạm thời mà chủ gia tộc chỉ định, đương nhiên là tôi sẽ hết sức ủng hộ".

Diệp Hoa cười mỉa mai: "Thật đúng là nói còn hay hơn hát, sếp Tần đã mang ra chứng cứ rồi mà ông vẫn còn muốn đuổi cổ cô ấy ra khỏi Mamba Đỏ, thậm chí còn gọi bảo vệ tới đuổi cổ sếp Tần".

"Đây chính là cách ông giải quyết hay sao?"
"Tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Trước mặt tất cả những người ở đây, ông vừa mới ép mọi người đứng về phía ông, ủng hộ ông trở thành chủ gia tộc mới của gia tộc họ Diệp, ông giải thích chuyện này như thế nào đây?"
Sắc mặt Diệp Thương biến đổi trầm trọng, ông ta vội nói: "Tôi làm như vậy là vì nhà họ Diệp.

Tập đoàn Tào Thị bằng lòng hợp tác với chúng ta, nhưng họ muốn tôi trở thành chủ gia tộc họ Diệp thì họ mới có thể yên tâm hợp tác với chúng ta!"
"Phía sau tập đoàn Tào Thị là nhà họ Tào, vì tôi được sự che chở của Vương tộc họ Tào, tôi có cống hiến lớn lao như vậy cho nhà họ Diệp, cho dù tôi làm chủ gia tộc thì có gì là không đúng chứ?"
Diệp Thương kích động, ánh mắt quét qua toàn bộ phòng họp rồi lại rơi vào trên người Diệp Hoa: "Nhà không thể một ngày không có chủ, chủ gia tộc trị bệnh đã lâu không thể xuất viện được, chắc chắn là bệnh tình nghiêm trọng hơn rồi".

Những lời nói này ngay lập tức khơi dậy thiện cảm của mọi người trong nhà họ Diệp.

"Nói hay lắm! Nhà họ Diệp nhất định phải thay đổi thôi!"
"Đúng vậy, nhà họ Diệp sau này ai có năng lực thì người ấy làm chủ, ai có thể đóng góp lớn cho nhà họ Diệp sẽ là người đứng đầu nhà họ Diệp".

“Diệp Thương có thể mang lại hợp đồng từ tập đoàn Tào Thị cho nhà họ Diệp.

Đây là một thành tựu lớn, tôi đồng ý để ông ấy trở thành chủ mới của nhà họ Diệp”.

…!

Đột nhiên, hàng chục con cháu dòng chính của nhà họ Diệp có mặt đều lần lượt lên tiếng.

Khóe miệng Diệp Thương nở ra một nụ cười, ông ta nhìn Dương Thanh hỏi: “Cậu Thanh, cậu đã nhìn thấy chưa? Mọi người đều ủng hộ sự thay đổi của nhà họ Diệp.

Tôi nghĩ bây giờ cho dù chủ gia tộc có trở về thì cũng chỉ có thể thuận theo ý mọi người mà thôi phải không?”
Dương Thanh không nói mà chỉ cười: “Ý của ông là ông có thể giúp tập đoàn Mamba Đỏ có được sự hợp tác của tập đoàn Tào Thị”.

Diệp Thương lộ vẻ tự hào: “Đúng vậy, sếp Hoàng của tập đoàn Tào Thị đã hứa với tôi rằng chỉ cần tôi có thể trở thành chủ nhà họ Diệp thì hộ sẽ đồng ý tạo dựng quan hệ hợp tác với tập đoàn Mamba Đỏ”.

“Cậu Thanh nên biết ai đang đứng sau tập đoàn Tào Thị!”
Dương Thanh gật đầu: “Đương nhiên là tôi biết, nhưng tôi rất tò mò, tập đoàn Mamba Đỏ là do Diệp Mạn một tay gây dựng nên.

Theo như tôi được biết, lúc trước nhà họ Diệp không hề giúp đỡ gì cho Mamba Đỏ”.

“Nói cách khác, Mamba Đỏ có thể phát triển được như quy mô ngày hôm nay đều là dựa vào chính bản thân của Diệp Mạn”.

“Nếu như toàn bộ Mamba Đỏ đều là của Diệp Mạn, ông chỉ là đang giúp Mamba Đỏ đàm phán được mối hợp tác với tập đoàn Tào Thị thôi, ông muốn so sánh công lao với chủ gia tộc các ông à? Ông có so được với bà ấy không?”
“Nếu thực sự muốn so sánh thì đợi đến khi nào ông tự dựa vào chính sức lực của mình sáng lập nên cơ nghiệp có được quy

mô như Mamba Đỏ rồi hãy so!”
- ——————.

Chương 865: 865: Bị Thu Mua Rồi

Nghe Dương Thanh nói vậy, Diệp Thương chỉ thấy sống lưng lạnh toát.

Ông ta vẫn luôn xem nhẹ quan hệ giữa Diệp Mạn và tập đoàn Mamba Đỏ, còn tuyên bố muốn phân chia toàn bộ cổ phần của Mamba Đỏ cho toàn bộ dòng chính nhà họ Diệp.

Nhưng bởi vì sự xuất hiện của Dương Thanh, chỉ sợ có biến số.

Tần Thanh Tâm cũng châm chọc nói: "Ngang nhiên phân chia đồ của người khác, ông đúng là không mặt dày".
Diệp Hoa cũng cười lạnh một tiếng: "Nếu ông hào phóng như vậy, tại sao không phân chia tài nguyên của chính ông cho mọi người trong gia tộc?"
Những lời này khiến đám dòng chính nhà họ Diệp vừa nãy còn hừng hực khí thế tưởng lấy được cổ phần của Mamba Đỏ dần tỉnh táo lại.

Bởi vì Dương Thanh nói không sai.

Lúc trước Diệp Mạn sáng lập Mamba Đỏ thực sự rất gian khổ, chủ gia tộc đời trước lại không coi trọng nên không thèm trợ giúp.

Hiện giờ Mamba Đỏ phát triển cũng không thể lấy lí do Diệp Mạn là người nhà họ Diệp để đòi chia cổ phần cho những người khác.
Diệp Thương đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận nói: "Các người đều là người ngoài, biết gì mà nói? Mamba Đỏ có được quy mô lớn như hiện tại chính vì mượn dùng tài nguyên của nhà họ Diệp".

"Nếu không, một người phụ nữ như bà ta sao có thể sáng lập được tập đoàn lớn như vậy?"
"Nếu đã lợi dụng tài nguyên của gia tộc để phát triển Mamba Đỏ, bây giờ đương nhiên phải phân chia cổ phần của tập đoàn cho người nhà họ Diệp".

Diệp Thương giống như người dẫn đầu đám đông giành lại lợi ích.

Thế giới này chính là như vậy, khi người đứng đầu trông có vẻ yếu ớt, người xem sẽ không bao giờ tìm hiểu người mạnh hơn có thực sự đoạt quyền lợi của người yếu hay không.

Bọn họ sẽ giúp đỡ người yếu kia chống lại người mạnh.

Lúc này, trong mắt người nhà họ Diệp, Diệp Thương chính là kẻ yếu, người có tấm lòng cao thượng giúp bọn họ giữ gìn quyền lợi.

“Diệp Thương nói không sai.

Tập đoàn Mamba Đỏ có thể phát triển như hiện giờ chính là nhờ vào tài nguyên của nhà họ Diệp”.

“Chúng tôi là dòng chính nhà họ Diệp, có tư cách được chia cổ phần của Mamba Đỏ”.

“Đương nhiên, chúng tôi cũng không phải loại người không chịu nói lý.

Diệp Mạn là người sáng lập tập đoàn Mamba Đỏ, chúng tôi sẽ cho bà ta giữ nhiều cổ phần hơn một chút”.

Đám dòng chính nhà họ Diệp vì cướp đoạt lợi ích, tự cho mình là đúng nhao nhao lên tiếng.

Cảm xúc của mọi người đều rất kích động.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn đám người lòng đầy căm phẫn kia, bỗng cảm thấy ghê tởm.

Đây chính là tình người của dòng chính trong gia tộc lớn sao? Hay chính là lòng tham không đáy?
Mặc dù Tần Thanh Tâm rất giỏi kinh doanh nhưng trước giờ chưa từng gặp phải nhiều người vô liêm sỉ như vậy, không khỏi kinh hãi không biết nên làm gì, chỉ có thể nhìn Dương Thanh.

Cũng chỉ khi có Dương Thanh bên cạnh, cô mới có thể cảm thấy an tâm.

Chỉ cần có người đàn ông này, dường như không có chuyện gì là không giải quyết được.

“Các người nói đủ chưa?”
Dương Thanh chờ đám người bình tĩnh lại, phòng họp yên tĩnh một lúc mới lên tiếng hỏi.

“Cậu là cái thá gì? Đây là chuyện của nhà họ Diệp chúng tôi, người ngoài như cậu có tư cách gì khoa tay múa chân?”
“Bảo vệ đâu? Mau đuổi cậu ta ra ngoài!”
“Không sai, người ngoài không có quyền nhúng tay vào chuyện của nhà họ Diệp.

Mau cút ra ngoài đi!”
“Cút ra ngoài!”
Toàn bộ phòng họp vang lên tiếng hò hét đuổi Dương Thanh ra ngoài.

“Rầm!”
Dương Thanh đột nhiên vỗ tay xuống mặt bàn cứng rắn.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, từ chỗ Dương Thanh đập tay xuống mặt bàn có vô số vết nứt lan tràn ra bốn phía.

“Uỳnh!”
Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, chiếc bàn họp cỡ lớn gần trăm người cũng ngồi đủ sụp đổ ngã xuống, nát thành từng mảnh.

Bấy giờ, tất cả mới im lặng, trợn tròn mắt hoảng sợ nhìn Dương Thanh.

“Các người đúng là một lũ vô dụng không biết xấu hổ.

Bản thân không có năng lực liền giúp đỡ kẻ ác cướp đoạt lợi ích không thuộc về mình sao?”
Dương Thanh lạnh giọng nói: “Ở nhà họ Diệp, tôi là người ngoài.

Nhưng ở tập đoàn Mamba Đỏ, các người mới là người ngoài!”
“Trước khi các người kiếm chuyện phải làm rõ ràng một chuyện.

Đây không phải là nhà họ Diệp, nếu còn ai dám ăn nói lung tung, đừng trách tôi không khách sáo!”

Sau khi trông thấy cảnh tượng vừa rồi, không một ai dám mở miệng.

Đến cả Diệp Thương cũng nơm nớp lo sợ.

Nhưng ông ta vẫn còn mơ mộng được làm chủ gia tộc, cắn răng hỏi: “Cậu Thanh, tôi không hiểu tại sao cậu lại nói mình không phải người ngoài? Mamba Đỏ là sản nghiệp của nhà họ Diệp cơ mà!”
Đến cả Diệp Hoa và Tần Thanh Tâm cũng rất kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh lại thu mua tập đoàn Mamba Đỏ.

“Sao hả? Không tin à?”
Dương Thanh cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại ra gọi: “Bà chủ Diệp, bây giờ con đang ở tập đoàn Mamba Đỏ.

Mẹ nói cho mọi người biết có phải tập đoàn này đã bị con mua lại rồi hay không đi”.

“Mamba Đỏ vốn là sản nghiệp của riêng mẹ, người đại diện pháp luật cũng là mẹ, cổ đông lớn nhất cũng là mẹ.

Đương nhiên mẹ có toàn quyền quyết định”.

“Bị con thua mua thì là của con, kẻ nào có tư cách chất vấn?”
Giọng nói của Diệp Mạn truyền ra từ điện thoại.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, tất cả ngơ ngác nhìn Dương Thanh.

- ————.

Chương 866: 866: Cướp Đoạt Quyền Lực

Dương Thanh cúp máy rồi nhìn sang đám người: “Tất cả cút hết đi cho tôi.

Nếu mười phút sau còn chưa cút, cứ đợi bị bảo vệ ném ra ngoài đi”.

Ai cũng tỏ vẻ không cam lòng.

Lúc tập đoàn Mamba Đỏ được sáng lập, không một ai chịu giúp đỡ Diệp Mạn.

Sau này tập đoàn ngày càng phát triển, người nhà họ Diệp dần dần chạy vào đây làm việc.
Dù sao Diệp Mạn cũng là người nhà họ Diệp, không thể chống đối mệnh lệnh của chủ gia tộc, chỉ có thể nghe theo.

Sao nhiều năm, hầu hết các chức vụ cao của Mamba Đỏ đều bị người nhà họ Diệp chiếm đoạt.

Diệp Mạn cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, chỉ cần bọn họ không làm gì trái với quy định của Mamba Đỏ, bà ta cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng không ngờ sự dung túng của bà ta lại khiến người nhà họ Diệp ngày càng to gan, hiện giờ còn muốn chiếm hữu cổ phần của tập đoàn.
“Cậu Thanh không thể đuổi chúng tôi ra khỏi Mamba Đỏ được”.

Diệp Thương cắn răng nói: “Chúng tôi đều là lãnh đạo cấp cao của Mamba Đỏ.

Nếu tất cả đều rời đi, tập đoàn sẽ sụp đổ”.

“Cút!”
Dương Thanh không thèm nể mặt quát lớn.

Diệp Thương biết không còn hi vọng, chỉ có thể xụ mặt rời đi.

Chưa đầy mười phút sau, toàn bộ người nhà họ Diệp trừ Diệp Hoa đều bị sa thải.

Trong văn phòng của tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tập đoàn Mamba Đỏ.

“Dương Thanh, anh thực sự thu mua Mamba Đỏ rồi sao?”
Tần Thanh Tâm kìm nén sự tò mò đến khi vào văn phòng mới lên tiến ghỏi.

Dương Thanh bỗng bật cười lắc đầu: “Dù sao tập đoàn Mamba Đỏ cũng có giá trị hơn ba trăm tỷ.

Nếu anh muốn thu mua chỉ có nước bán tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Hả?”
Tần Thanh Tâm ngạc nhiên, tròn mắt hỏi: “Thế vừa nãy là anh lừa bọn họ à?”
Dương Thanh gật đầu: “Mamba Đỏ vốn chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Bảo bọn họ cút thì đã sao?”
“Nhưng bà chủ Diệp cũng nói Mamba Đỏ bị anh mua lại rồi cơ mà?”
Tần Thanh Tâm nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh nói: “Em thực sự tưởng bà ấy chỉ muốn em tới thay chức tổng giám đốc thôi à?”.

truyện ngôn tình
Tần Thanh Tâm ngơ ngác hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải sao?”
“Em thực sự nghĩ bà ấy không biết cục diện hiện giờ ở nhà họ Diệp sao?”
“Nếu bà ấy không biết thì đã không thể một tay sáng lập tập đoàn Mamba Đỏ”.

“Bà ấy bảo em tới thay chức tổng giám đốc nhưng thật ra là để rèn luyện cho em, thuận tiện để em làm quen với Mamba Đỏ.

Đợi cơ hội thích hợp sẽ tặng lại cả tập đoàn cho em”.

Dương Thanh vốn không định nói cho Tần Thanh Tâm biết những chuyện này nhưng anh biết rõ tính cách của cô.

Dù cô có thể quen thuộc nghiệp vụ của Mamba Đỏ cũng không thể đón nhận món quà của Diệp Mạn.

Giống như lúc trước Dương Thanh đoạt lại được tập đoàn Tam Hòa từ tay nhà họ Tần, muốn tặng lại cho cô nhưng cô không chịu, chỉ tới làm thuê.

Diệp Mạn vẫn chưa hiểu rõ Tần Thanh Tâm, nếu không đã không làm như vậy.

Quả nhiên nghe anh nói thế, Tần Thanh Tâm lập tức im lặng, vẻ mặt đau thương.

Một lúc lâu sau cô mới nói: “Em sẽ không tiếp nhận Mamba Đỏ”.

“Đây là tập đoàn bà ấy đổ bao công sức sáng lập ra, sao em có thể chiếm hữu một mình?”
“Bà ấy cho em sinh mệnh là đủ rồi.

Dù không thể nuôi dưỡng em nhưng sự thật bà ấy vẫn là mẹ của em”.

Tần Thanh Tâm đỏ bừng mắt nói: “Em có thể tiếp nhận tình yêu của bà ấy, cũng đồng ý nhận người mẹ này, nhưng không thể đón nhận món quà lớn như vậy”.

Dương Thanh không hề bất ngờ.

Chắc chắn cô gái lương thiện này sẽ nhận Diệp Mạn, vấn đề chỉ là thời gian.

Dương Thanh ôm cô vào lòng mình, dịu dàng nói: “Chính vì biết em sẽ nói như vậy nên anh mới nói sự thật cho em biết”.

Tần Thanh Tâm rúc vào ngực anh, nhắm mắt lại, hàng mi dài khẽ chớp.

Dường như cô rất thích cảm giác ấm áp này.

Một lúc sau cô mới chậm rãi mở mắt ra, ngắm nhìn gương mặt cương nghị gần trong gang tấc, trong lòng tràn đầy hạnh phúc: “Cảm ơn anh!”
Dương Thanh mỉm cười: “Anh chỉ muốn em sống hạnh phúc, không muốn em phải gánh chịu quá nhiều”.

Hai người ân ái trong văn phòng, chợt có tiếng gõ cửa.

Tần Thanh Tâm cuống quýt rời khỏi lồng ngực Dương Thanh, sửa sang lại cổ áo.

Rồi mới lên tiếng: “Mời vào!”
Cửa phòng làm việc vị đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc bước vào, chính là Diệp Hoa vẫn luôn bảo vệ Tần Thanh Tâm.

“Sếp Tần, đây là báo cáo tình hình hiện tại của công ty và các dự án đang tiến hành”.

Diệp Hoa đi tới trước bàn làm việc, đặt xuống rất nhiều tài liệu.

Tần Thanh Tâm gật đầu đáp: “Ừ, cảm ơn ông!”
Nụ cười trên mặt Diệp Thương chợt biến mất, híp mắt nói: “Nếu quả thực là như vậy, bà ta quá đáng sợ”.

Chú Lê còn nói: “Vậy nên tôi cho rằng bây giờ là lúc đoạt quyền tốt nhất”.

“Nếu Diệp Mạn thực sự đang nguy kịch, bây giờ cậu lên thay vị trí chủ nhà cũng là mong muốn của mọi người”.

“Chỉ sợ Diệp Mạn giả vờ, cố tình tung tin cô ta sắp chết để kéo dài thời gian hồi phục”.

“Một khi cô ta khỏe mạnh quay về nhà họ Diệp, cậu có muốn đoạt quyền cũng chỉ là hi vọng xa vời!”
Nghe chú Lê nói vậy, trong mắt Diệp Thương chợt lóe lên.

- ————.

Chương 867: 867: Dặn Dò Chuyện Hậu Sự

Trong biệt thự đều là người theo phe Diệp Thương, rất tin tưởng lẫn nhau.

Nếu có người trong phe trở thành chủ gia tộc sẽ là chuyện cực kỳ tốt.

Vậy nên Diệp Thương cũng không cần lo lắng, ánh mắt lóe sáng: “Mọi người đã nhất trí cho rằng hiện giờ là thời cơ tốt nhất của chúng ta, đương nhiên không thể bỏ lỡ”.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày.

Đợi tôi báo lại với tập đoàn Tào Thị sẽ bắt đầu hành động luôn!”
Mỗi người đều thấy lo lắng.

Tuy bọn họ đều muốn Diệp Thương làm chủ nhà nhưng chuyện này rất nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng.
Diệp Thương lập tức gọi một cuộc điện thoại, đối phương nhanh chóng bắt máy: “Chuyện gì?”
Chỉ đáp hai chữ đơn giản, tựa như nói nhiều hơn một câu cũng lãng phí nước bọt.

Đối phương còn dùng phần mềm biến âm, lo Diệp Thương ghi âm lại.

Diệp Thương chẳng hề bất ngờ, chỉ nói: “Sếp Hoàng, lúc trước ông hứa chỉ cần tôi trở thành chủ nhà họ Diệp, tập đoàn Tào Thị sẽ hợp tác với nhà họ Diệp.

Bây giờ còn tính không?”
“Ông cứ thoải mái mà làm!”
Sếp Hoàng tích chữ như vàng, vẫn chỉ đáp lại một câu đơn giản.

“Cảm ơn sếp Hoàng!”
Mặc dù đối phương chỉ đáp lại vài chữ nhưng lại khiến Diệp Thương an tâm hơn hẳn, không còn dao động nữa.

Sau khi cúp máy, Diệp Thương trầm giọng nói: “Bây giờ chúng ta cần phải xây dựng kế hoạch kĩ càng, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào!”
“Trước khi ra tay, tôi có một đề nghị”.

Đúng lúc này, chú Lê đột nhiên lên tiếng.

“Mời chú nói!”
Diệp Thương vội vàng đáp.

Chú Lê là người có bối phận cao nhất ở phe Diệp Thương, có tiếng nói trong gia tộc.

Có thể nói nhờ lão ta ủng hộ, Diệp Thương tự tin hơn hẳn.

Trong đôi mắt già nua vẩn đục của chú Lê bỗng lóe lên một tia sát khí, híp mắt nói: “Một khi chúng ta hành động sẽ không còn đường lui.

Dù được Diệp Mạn tha mạng, phe chúng ta cũng hoàn toàn xuống dốc”.

“Còn cậu, chắc chắn Diệp Mạn sẽ không chịu bỏ qua, cậu chỉ có thể thắng, không được phép thất bại!”
“Cậu là người có khả năng trở thành chủ gia tộc nhất trong phe chúng ta, cũng là niềm hi vọng của tất cả mọi người”.

Nghe chú Lê nói vậy, sắc mặt Diệp Thương vô cùng nghiêm túc, gật đầu nói: “Cháu hiểu rồi!”
Chú Lê gật đầu: “Hiện giờ điều khó xác định nhất chính là bệnh tình thực sự của Diệp Mạn, chúng ta cứ coi như bệnh tình của cô ta không nghiêm trọng đi”.

“Cũng có thể nói là Diệp Mạn cố ý truyền tin mình đang nguy kịch để xem ai có ý đồ đoạt vị trí chủ gia tộc”.

“Vậy nên một khi chúng ta hành động sẽ bị cô ta coi là kẻ địch.

Vậy thì tại sao chúng ta không xử lý cô ta trước?”
Tất cả đều giật nảy mình, sợ toát mồ hôi.

Diệp Thương cũng run rẩy nói: “Chú Lê, nếu chúng ta chỉ tranh đoạt vị trí chủ gia tộc thì vẫn còn đường sống.

Nhưng nếu ra tay với Diệp Mạn, đây chính là tội chết!”
Chú Lê cười lạnh nói: “Ai bảo chúng ta phải ra tay với cô ta?”
“Hả?”
Diệp Thương sững sờ: “Ý của chú là gì?”
“Sát thủ!”
Chú Lê gằn giọng nói từng chữ.

“Bốp!”
Diệp Thương bỗng đập bàn đứng bật dậy, kích động nói: “Phải rồi! Sao cháu lại không nghĩ tới chuyện thuê sát thủ?”
“Chiêu này của chú Lê quá đỉnh!”
“Diệp Mạn là hòn đá ngáng chân chúng ta.

Nếu bà ta chết, nhà họ Diệp còn ai tranh được với chúng ta?”
“Thuê sát thủ dù có thất bại cũng không tra ra được chúng ta”.

Dương Thanh lẳng lặng ngồi trên sofa, ngắm nhìn người phụ nữ đang làm việc, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Bỗng anh nhận được một tin nhắn Diệp Mạn gửi tới.

“Nếu mẹ xảy ra chuyện, con nhất định phải bảo vệ Thanh Tâm và Tiêu Tiêu thật tốt.

Coi như lời dặn dò của mẹ vợ với con rể đi”.

Chỉ vài câu đơn giản lại khiến anh cau mày.

Dường như Diệp Mạn đang dặn dò chuyện hậu sự.

Chẳng lẽ bà ta đang gặp nguy hiểm gì sao?
Dương Thanh nhìn Tần Thanh Tâm một lúc mới trả lời một chữ: “Được!”
Sau đó, anh lại gửi thêm một tin nhắn: “Mấy ngày này cậu bảo vệ Diệp Mạn đi”.

- ————.

Chương 868: 868: Anh Uy Hiếp Tôi À

Suốt cả sáng nay, Dương Thanh đều ở tập đoàn Mamba Đỏ với Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm thực sự rất bận rộn, ngày đầu tới đây thay chức tổng giám đốc còn rất nhiều điều cần nắm rõ.

Đến giờ cơm trưa, Dương Thanh mới không nhịn được nhắc nhở: "Vợ ơi, đến giờ ăn trưa rồi".

"Hả? Đến giờ ăn trưa rồi á?"
Tần Thanh Tâm như người vừa tỉnh mộng, nhìn đồng hồ mới biết đã đến giờ ăn trưa.

"Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, em còn chưa hiểu được bao nhiêu chuyện về Mamba Đỏ đã hết một buổi sáng rồi".

Tần Thanh Tâm buồn bực nói.

Dương Thanh rót một cốc nước nóng cho cô, cười bảo: "Nói chính xác có lẽ chỉ có nửa tiếng thôi, phần lớn thời gian đều phải họp".
Nếu không bị Diệp Thương quấy rối cũng không tốn nhiều thời gian như vậy.

"Ăn trưa xong anh đi làm việc của anh đi, đợi em ở đây chẳng có chuyện gì làm, còn chậm trễ thời gian của anh".

Tần Thanh Tâm dọn bàn làm việc rồi nói với Dương Thanh.

Sáng nay là vì Tần Thanh Tâm không giải quyết được phiền phức của Mamba Đỏ nên Dương Thanh mới phải vội vàng chạy tới giúp đỡ.

Anh ở đây đúng là không giúp được gì, bèn gật đầu đáp: "Được, ăn trưa xong anh sẽ đi.

Tan làm anh lại tới đón em".

"Được!"
Tần Thanh Tâm mỉm cười hạnh phúc.

Bởi vì cô có chuyện gấp ở công ty nên chỉ ăn cùng Dương Thanh một bữa ở một nhà hàng nhỏ gần tập đoàn Mamba Đỏ đã phải rời đi.

Thấy cô định đi, Dương Thanh đột nhiên lên tiếng: "Chiều nay anh đón Tiêu Tiêu và em xong, chúng ta đi thăm bà chủ Diệp đi!"
Tần Thanh Tâm ngừng bước, nhìn Dương Thanh mấy giây rồi gật đầu: "Được, em đợi anh ở Mamba Đỏ".

Dứt lời, cô quay lưng rời đi.

Thấy cô đi vào trong tập đoàn, Dương Thanh mới rời khỏi.

Dù sao Diệp Mạn vẫn là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, lần này bị ám sát suýt nữa mất mạng, cô lo lắng sắp phát điên rồi.

Vừa nãy Diệp Mạn nhắn tin cho anh như đang dặn dò hậu sự, khiến anh cảm thấy bất an.

Vậy nên anh mới nghĩ tới chuyện đưa Tiêu Tiêu đi gặp bà ta.

"Dương Thanh!"
Anh mới đi được vài bước đã nghe thấy một giọng nói tràn ngập tức giận.

Dương Thanh quay lại thấy một chàng trai trẻ đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang đen, đôi mắt đỏ ngầu nhìn mình chằm chằm.

Dương Thanh nhận ra giọng nói của đối phương, là Ngô Thiên Hữu cùng đoàn phim với Hạ Hà.

Nhưng hiện giờ anh ta đã bị cấm sóng toàn mạng, e là đời này không thể làm nghệ sĩ được nữa.

"Có việc gì?"
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Ngô Thiên Hữu nghiến răng nghiến lợi nói: "Đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại gặp mày ở đây.

Mày hủy hoại sự nghiệp của tao, chẳng lẽ không định giải thích gì sao?"
"Đây là anh gieo gió gặt bão bị nghiệp quật, liên quan gì đến tôi?"
Dương Thanh cười nói: "Anh tưởng anh bị như vậy là tôi hại

à?”
“Chẳng lẽ không phải?”
Ngô Thiên Hữu cả giận nói: “Mày đừng giả bộ nữa.

Chính mày phán tán video và ghi âm bóc phốt tao nên sự nghiệp của tao mới bị hủy!”
Dương Thanh có thể cảm giác được anh ta đang cực kỳ giận dữ.

“Mày không có tiền có thể xin Hạ Hà.

Hôm nay mày nhất định phải bồi thường cho tao năm mươi triệu.

Nếu không tao sẽ giết chết lũ chúng mày”.

Dương Thanh vốn còn định đùa giỡn Ngô Thiên Hữu, nhưng nghe thấy anh ta uy hiếp mình, sắc mặt lập tức sa sầm.

“Anh uy hiếp tôi à?”
Dương Thanh híp mắt hỏi.

- ————.

Chương 869: 869: Tăng Tiền Lương

Ngô Thiên Hữu hừ lạnh nói: “Uy hiếp mày thì sao? Tao mất tất cả vì mày, muốn mày bồi thường năm mươi triệu cũng không được à?”
Dương Thanh lắc đầu: “Anh có thể đòi bồi thường nhưng không được uy hiếp.

Với tôi hiện giờ anh chỉ là một con chó dại, cút đi thì thôi, nhưng nếu muốn cắn càn, tôi sẽ khiến anh thảm hại hơn nữa”.

“Mày diễn đến nghiện rồi à? Khiến tao thảm hại hơn? Dựa vào đâu? Dựa vào cái mồm của mày hả?”
Ngô Thiên Hữu cười lạnh: “Tao nói cho mày biết, lúc trước tao và chị họ có chút hiểu lầm nên lúc gọi điện chị ấy mới không nhận ra tao”.
“Nhưng bây giờ bọn tao đã nhận nhau rồi.

Chị ấy nói sau này sẽ che chở cho tao ở Yến Đô, kẻ nào dám động đến tao chính là đắc tội chị ấy.

Nếu hôm nay mày không bồi thường cho tao năm mươi triệu, dù tao có tha cho mày, chị họ tao cũng sẽ không để yên”.

Dương Thanh thờ ơ nói: “Được, nếu chị họ anh lợi hại như vậy cứ bảo cô ta tới gặp tôi đi”.

Dứt lời, anh quay lưng rời đi, được vài bước lại dừng lại nói tiếp: “Phải rồi, anh có thể nói cho chị họ anh biết, tôi là Dương Thanh, chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu cô ta muốn tìm tôi gây chuyện có thể tới Nhạn Thanh”.

Lần này, anh rời đi thẳng.
“Mày đứng lại ngay cho tao!”

Khó khăn lắm Ngô Thiên Hữu mới tìm được Dương Thanh, sao có thể dễ dàng bỏ qua?
Anh ta nổi giận hét ầm lên, đuổi theo túm lấy cánh tay Dương Thanh.

“Hôm nay mày không bồi thường cho tao thì không thể rời đi!”, Ngô Thiên Phù giận dữ quát.

Dương Thanh nheo mắt hỏi: “Anh thực sự không chịu để tôi đi hả?”
“Nói nhảm nhiều thế? Mau đưa tiền đây!”, Ngô Thiên Hữu vô lại nói.

Dương Thanh khẽ nhếch môi, bỗng nhiên dùng sức rút cánh tay đang bị Ngô Thiên Hữu túm lấy.

Ngay sau đó giơ tay lên mặt anh ta.

Khẩu trang và mũ lưỡi trai của Ngô Thiên Hữu đều bị anh giật ra, để lộ cả khuôn mặt.

“Anh ta chính là gã bại hoại bị cấm sóng toàn mạng, Ngô Thiên Hữu kìa!”
“Vãi chưởng! Đúng là anh ta rồi!”
“Đồ súc sinh mặt người dạ thú, xấu như vậy cũng đòi sàm sỡ Hạ Hà xinh đẹp như tiên!”
“Ngô Thiên Hữu, mày dám muốn làm ô uế nữ thần của tao, tao phải đập chết mày!”
…
Ngô Thiên Hữu chưa kịp phản ứng lại đã bị mấy thanh niên đi ngang qua xông vào đánh hội đồng.

Thấy anh ta bị đánh lăn ra đất, liên tục xin tha, Dương Thanh sợ ngây người: “Fan hâm mộ của Hạ Hà đều điên cuồng như vậy sao?”
Dương Thanh không có ý định xem kịch, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Nửa tiếng sau, Ngô Thiên Hữu được xe cấp cứu đưa đi.

Nếu không nhờ có người báo cảnh sát, chỉ e anh ta đã bị đánh tàn phế.

Trong bệnh viện, Ngô Thiên Hữu mặt mũi sưng vù đang được hai y tá xử lý vết thương.

“Đau đau đau! Các người nhẹ chút đi, làm nhẹ thôi!”
“Á! Đau! Các người có biết xử lý vết thương không vậy? Không nhẹ tay được à?”
“Á! Đau chết mất! Con mẹ nó nhẹ tay thôi!”
…
Ngô Thiên Hữu không ngừng kêu rên trong phòng bệnh.

Một lúc lâu sau việc xử lý vết thương ngoài da mới hoàn tất.

Chỉ là đến khi Dương Thanh phản ứng kịp, Tần Y đã cắp mông bỏ chạy.

“Con bé này”, Dương Thanh lắc đầu cười khổ.

Anh vẫn luôn coi Tần Y là em gái.

Hơn nữa anh cũng không thiếu tiền, tăng gấp đôi lương cho cô ta cũng chỉ như giật mất một sợi lông.

Đúng lúc này, Dương Thanh nhận được điện thoại: “Anh Thanh, Diệp Mạn bị ám sát!”

- ————.

Chương 870: 870: Chị Họ Tìm Cô

“Cái gì?”
Dương Thanh nghe tin Diệp Mạn bị ám sát lập tức hốt hoảng kêu lên, đứng bật dậy vội hỏi: “Diệp Mạn không sao chứ?”
Mã Siêu trầm giọng nói: “Người không sao!”
Nghe thấy vậy, Dương Thanh mới thở phào một hơi.
“Biết kẻ nào ra tay không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Mã Siêu đáp: “Sát thủ của Hồng Trần”.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên rét lạnh: “Ra tay hào phóng thật, mời cả sát thủ của Hồng Trần tới”.

Anh biết tổ chức sát thủ Hồng Trần này.
Đương nhiên cũng biết sát thủ của Hồng Trần rất khó đối phó, một khi đã nhận nhiệm vụ sẽ liên tục ra tay tới khi mục tiêu bị giết.

Tiền thù lao của bọn họ ít nhất phải từ một trăm triệu trở lên.

Mã Siêu cũng nói: “Lúc em đánh bại gã sát thủ kia, gã ta lập tức cắn túi thuốc độc tự sát”.

“Tuy rất khó tra khảo được người thuê bọn họ là ai nhưng sau khi điều tra em nghi ngờ một người”.

Dương Thanh đã biết là ai, tiếp lời: “Diệp Thương!”
Mã Siêu nói: “Không sai, chính là DIệp Thương!”
“Không ít người muốn dồn Diệp Mạn vào chỗ chết, nhưng có thể mời được sát thủ của Hồng Trần lại không có mấy người”.

“Diệp Thương có hiềm nghi lớn nhất.

Chỉ khi Diệp Mạn chết, ông ta mới có thể dễ dàng đoạt được vị trí chủ nhà”.

Dương Thanh không trả lời, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bà ấy không sao là tốt rồi.

Mấy ngày này cậu vất vả một chút, âm thầm bảo vệ Diệp Mạn.

Sát thủ của Hồng Trần không dễ đối phó”.

“Anh Thanh yên tâm, tiện thể luyện tay với bọn họ cũng dược.

Rời khỏi biên giới phía Bắc quá lâu, em ngứa tay rồi”.

Mã Siêu cười nói.

Bỗng nhiên anh ta trầm giọng nói: “Anh Thanh, em phát hiện có một luồng khí thế nguy hiểm trong phòng bệnh của Diệp Mạn.

Nếu không vì không tiện tìm kiếm, em nhất định sẽ bắt được người đó”.

Dương Thanh đã biết trong phòng bệnh của Diệp Mạn còn có người khác từ lần tới thăm trước đó.

Nhưng nghĩ tới tin nhắn bà ta đột nhiên gửi, dặn dò anh chăm sóc Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu, Dương Thanh lập tức hiểu ra.

“Có lẽ người cậu nói là người của Diệp Mạn, cứ coi như không biết đi”, Dương Thanh dặn dò.

“Vâng!”
Mã Siêu đáp.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh dựa lưng vào ghế, ánh mắt dần trở nên âm trầm.

Yến Đô hiện giờ đúng là gió giục mây vần.

Tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng chỉ còn trên danh nghĩa.

Nhà họ Tôn đã trở thành gia tộc phụ thuộc của nhà họ Tào.

Chủ của nhà họ Long - Long Đằng là người của Hoàng tộc họ Long.

Cũng có thể nói nhà họ Long ở Yến Đô vốn là gia tộc phụ thuộc của Hoàng tộc họ Long.

Gia tộc Vũ Văn có quan hệ khá sâu với Dương Thanh, nhà họ Diệp lại là gia tộc của mẹ ruột Tần Thanh Tâm.

Nhà họ Hoàng đã đi theo Dương Thanh, biểu hiện lần này đã tỏ rõ lòng trung thành.

Tính ra chỉ còn lại nhà họ Điền, nhà họ Tống và nhà họ Lâm.

Mấy gia tộc này đều nhát gan, gió chiều nào xoay chiều nấy.

Vương tộc họ Tào đã chen chân vào Yến Đô.

Tam vương tử Tiết Nguyên Bá của Vương tộc họ Tiết bị buộc rút lui khỏi Yến Đô nhưng Dương Thanh có cảm giác nhà họ Tiết sẽ nhanh chóng ngóc đầu trở lại.

Bây giờ nhà họ Diệp đang tranh đấu nội bộ, Diệp Thương muốn đoạt quyền, sau lưng còn có nhà họ Tào ủng hộ.

Sau lưng gia tộc Vũ Văn cũng có cái bóng của nhà họ Tào.

Mẹ của Vũ Văn Bân vốn là người của Vương tộc họ Tào.

Xem ra cũng chỉ nhà họ Hoàng tạm thời đang bị Dương Thanh khống chế.

Mặc dù nhà họ Trần, nhà họ Quan, nhà họ Hàn và nhà họ Hồng cũng thuộc về anh nhưng dù sao cũng không phải là tám nhà đứng đầu Yến Đô, dù có liên thủ cũng chưa chắc có thể so sánh với một nhà trong đó.

Trong lúc Dương Thanh đang suy nghĩ về cục diện của Yến Đô ở tập đoàn Nhạn Thanh, một chiếc Ferrari màu đỏ lao vọt vào phim trường Hoành Điếm ở Yến Đô.

Kít!
Tiếng lốp xe ma sát với mặt đất vang lên chói tai.

Chiếc Ferrari lượn một vòng xinh đẹp đỗ ngay cạnh đoàn làm phim của Hạ Hà.

Một cô gái trẻ tuổi mặc áo khoác nỉ màu đỏ bước ra khỏi xe.

“Cô nàng này thật nóng bỏng!”
Sự xuất hiện của cô ta lập tức hấp dẫn ánh nhìn của rất nhiều người trẻ tuổi.

Đến cả nam diễn viên hơi nổi trong đoàn phim cũng khó nén lửa nóng trong lòng.

Có vẻ cô gái này rất thích màu đỏ, xe màu đỏ chót, áo khoác màu đỏ, để cả mái tóc ngắn cũng nhuộm màu đỏ rượu.

Cô gái áo đỏ vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt lạnh lùng khó gần.

“Chị họ, em tới rồi!”
Đúng lúc này, một chiếc Audi R8 màu đen cũng đỗ lại.

Một bóng người trẻ tuổi vội vàng xuống xe chạy tới trước mặt cô gái áo đỏ, thái độ rất cung kính.

Tôn Chí Kiều hừ lạnh một tiếng: “Đi gọi Hạ Hà tới đây cho tao!”
Ngô Thiên Hữu lập tức mừng rỡ chạy tới chỗ Hạ Hà: “Ê, chị họ tôi muốn gặp cô, mau đi theo tôi!”
Hạ Hà đang quay phim đột nhiên bị Ngô Thiên Hữu hùng hổ xông tới kéo đi.

- ————.

Chương 871: 871: Cô Chắc Chứ

“Ngô Thiên Hữu, anh muốn làm cái gì?”
Hạ Hạ cực kỳ tức giận vì quay phim bị làm phiền.

Viên Nhã Kỳ cũng đi tới lạnh lùng nhìn Ngô Thiên Hữu: “Anh đúng là không biết xấu hổ.

Bị đuổi khỏi đoàn phim còn dám quay lại nữa à?”
“Anh tin tôi gọi phóng viên tới phỏng vấn trực tiếp anh luôn không?”
Hạo Thần và Hổ Ca cũng vội vàng chắn trước người Hạ Hà, trừng mắt nhìn Ngô Thiên Hữu: “Ranh con mau cút đi.

Mày dám làm phiền Hạ Hà quay phim, chán sống rồi hả?”
Đạo diễn Lý cũng bước tới hừ lạnh nói: “Đến cả tôi cũng dám chọc giận, cậu muốn chết à?”
Những người đang che chở cho Hạ Hà đều là người có máu mặt đối với Ngô Thiên Hữu.

Nhiều người có máu mặt đứng ra như vậy, anh ta cảm thấy nghẹt thở.
Nhưng nghĩ tới hôm nay có Tôn Chí Kiều ở đây, anh ta liền an tâm, cả giận nói: “Câm miệng hết cho tôi!”
“Các người chẳng qua chỉ là đám con hát mua vui mà thôi.

Trước mặt chị họ tôi, các người không là cái thá gì”.

“Bây giờ chị họ tôi muốn gặp Hạ Hà, các người mau cút đi, cẩn thận đắc tội chị họ tôi lại bị cấm sóng đấy”.

Vừa nãy Ngô Thiên Hữu còn tỏ ra e sợ, bây giờ đã trở nên kiêu căng hống hách.

Bấy giờ đám người anh Hổ mới phát hiện Tôn Chí Kiều lạnh lùng đứng cách đó không xa, lập tức hoảng hốt.

Tôn Chí Kiều là dòng chính nhà họ Tôn, còn từng là tổng giám đốc công ty giải trí Ngôi Sao.

Tuy chỉ là một người làm kinh doanh nhưng muốn bôi nhọ nghệ sĩ bọn họ vẫn rất dễ dàng.

Trong thời đại hiện giờ, những nghệ sĩ lớn như họ làm gì có ai sạch sẽ?
Chỉ cần có tiền có quyền là có thể tìm thấy lịch sử đen của họ, lộ một chút ra ngoài đã đủ để họ mất hết sự nghiệp.

Đạo diễn Lý cũng lo lắng.

Tôn Chí Kiều là tổng giám đốc tiền nhiệm của công ty giải trí Ngôi Sao, quan hệ trong giới giải trí rất rộng.

Không thể đắc tội loại người này được.

"Ngô Thiên Hữu, rốt cuộc anh muốn làm gì?"
Hạ Hà cũng biết cái nào là lợi là hại, bước lên đỏ mắt hỏi.

Thấy cô ta như vậy, Ngô Thiên Hữu cảm thấy sung sướng như báo được thù lớn.

Thực ra anh ta chẳng hề căm hận Hạ Hà, chủ yếu là vì Dương Thanh.

"Chị họ tôi tới, nói muốn gặp cô.

Tôi cũng không biết chị ấy muốn nói gì với cô".

Ngô Thiên Hữu uy hiếp: "Nếu không muốn người bên cạnh cô bị liên lụy, tốt nhất hãy ngoan ngoãn đi theo tôi!"
Mặc dù Hạ Hà không muốn đi nhưng cũng không muốn liên lụy tới mấy người đạo diễn Lý, bèn nói: "Được, tôi đi với anh!"
"Hạ Hà!"
Đạo diễn Lý lo lắng ngăn cô ta lại.

Ông ta thật sự rất thích diễn viên mới này.

Lần đầu tiên quay phim đã diễn tốt như vậy, quan trọng là cô ta rất chăm chỉ nỗ lực.

Đạo diễn Lý đã nhìn thấy tiềm năng trở thành ngôi sao lớn của Hạ Hà.

Ông ta tin tưởng sau bộ phim này, độ nổi tiếng của Hạ Hà sẽ tăng vọt.

Chỉ cần quay thêm một bộ phim lớn, Hạ Hà sẽ có thể trở thành diễn viên siêu hot.

“Sao hả? Đạo diễn Lý định ngăn cản Hạ Hà đi gặp chị họ tôi à? Ông có gánh chịu được lửa giận của chị họ tôi không?”
Ngô Thiên Hữu cười híp mắt nói.

Hạ Hà trông thấy vẻ lo lắng trong mắt đạo diễn Lý, cười nói: “Ông yên tâm, ở đây có nhiều người như vậy, bọn họ không dám làm gì tôi đâu.

Tôi đi nói chuyện với cô ta một lúc rồi về”.

“Được, cô nhất định phải cẩn thận người phụ nữ kia!”
Đạo diễn Lý trầm giọng nói, rõ ràng cũng hiểu khá rõ về Tôn Chí Kiều.

Hạ Hà mỉm cười đi tới chỗ Tôn Chí Kiều.

Cô ta nhanh chóng bước đến trước mặt Tôn Chí Kiều.

Tôn Chí Kiều không lên tiếng, ánh mắt vốn đang lạnh lẽo nhìn thấy Hạ Hà lập tức dịu dàng hơn hẳn, khẽ cong môi cười.

“Đẹp! Đúng là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ!”
“Không thể không thừa nhận, cô là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng gặp”.

“Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao một bộ phim chiếu mạng chỉ vẻn vẻn có mấy chục triệu tiền vốn, cô còn là diễn viên mới lại đột nhiên hot lên.

Bởi vì cô thực sự quá xinh đẹp!”
Tôn Chí Kiều không tiếc lời khen ngợi Hạ Hà, giọng điệu nhẹ nhàng, thái độ ôn hòa.

Hạ Hà vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Cô quá khen rồi!”
Hạ Hà được khen cảm thấy ngượng ngùng, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, hỏi thẳng: “Không biết cô tìm tôi có chuyện gì?”
Ngô Thiên Hữu cười lạnh một tiếng: “Chị họ tôi khen cô mấy câu cô đã phổng mũi rồi à? Chị ấy tìm cô đương nhiên là vì tôi, mau bảo Dương Thanh tới đây quỳ xuống xin tôi tha thứ…”
“Bốp!”

Ngô Thiên Hữu chưa nói xong đã bị Tôn Chí Kiều tát thêm một cái.

Đám người xung quanh đều sợ ngây người, không ngờ Tôn Chí Kiều sẽ tự mình tới mời chào Hạ Hà, còn đưa ra lời hứa hẹn hấp dẫn như vậy.

Nếu là người khác, bọn họ sẽ nghĩ là đang khoác lác, nhưng Tôn Chí Kiều là dòng chính nhà họ Tôn, tổng giám đốc tiền nhiệm của công ty giải trí Sao Trời.

Tài năng và thế lực sau lưng cô ta đều có thể đảm bảo lời cô ta nói là thật.

Thế nhưng Hạ Hà vẫn kiên quyết lắc đầu: “Xin lỗi!”
Lần này, nụ cười trên mặt Tôn Chí Kiều dần biến mất.

Cô ta híp mắt nói: “Cô có chắc muốn ở lại công ty giải trí Ngôi Sao không?”
- ————.

Chương 872: 872: Tốt Nhất Đừng Đi

Thấy sắc mặt Tôn Chí Kiều biến đổi, Hạ Hà cảm thấy lo sợ, nhưng cô ta vẫn kiên định lắc đầu: “Xin lỗi, cả đời này tôi sẽ chỉ ở lại công ty giải trí Ngôi Sao”.

Câu nói này chặn đứng con đường khuyên nhủ của Tôn Chí Kiều.

Ngô Thiên Hữu định lên tiếng, nhớ lại lời cảnh cáo vừa rồi của Tôn Chí Kiều bèn nhịn xuống, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Chỉ cần Hạ Hà từ chối, hi vọng báo thù của anh ta sẽ rất lớn.
Tôn Chí Kiều không nói chuyện, nhìn chằm chằm Hạ Hà không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bỗng cô ta cười rộ lên: “Được, cô đã kiên quyết ở lại giải trí Ngôi Sao, tôi cũng không ép buộc”.

Hạ Hà thở phào một hơi, vội vàng nói: “Cảm ơn sếp Tôn!”
Ngô Thiên Hữu lập tức hốt hoảng: “Chị họ, chị tự tới đây mời cô ta, sao cô ta có thể từ chối chị?”
“Bốp!”
Tôn Chí Kiều lại tát Ngô Thiên Hữu hai cái, híp mắt nói: “Tao cần mày dạy tao làm việc à?”
Ngô Thiên Hữu ấm ức, lần này thực sự hoảng rồi, không dám nói nữa, chỉ liều mạng lắc đầu.

Tôn Chí Kiều không dạy dỗ anh ta nữa, lại nhìn sang Hạ Hà, cười híp mắt nói: “Cô có thể từ chối đến giải trí Tôn Thị, nhưng cô sẽ không từ chối lời mời ăn cơm của tôi chứ?”
Hạ Hà sững sờ một lúc mới hiểu ý của Tôn Chí Kiều.

Cô ta mừng rỡ gật đầu: “Được, chỉ cần sếp Tôn muốn, tôi có thể đi ăn với cô bất cứ lúc nào”.

Trong mắt cô ta, Tôn Chí Kiều là người có địa vị cao, không thể đắc tội.

Dù thế nào Tôn Chí Kiều và Ngô Thiên Hữu cũng cùng một bọn.

Nếu Ngô Thiên Hữu vẫn muốn tiếp tục đối phó Dương Thanh, chắc chắn sẽ mượn sức Tôn Chí Kiều.

Nhưng nếu cô ta có thể quen biết Tôn Chí Kiều, biết đâu lại có thể ngăn cản Ngô Thiên Hữu mượn sức Tôn Chí Kiều đối phó Dương Thanh?
Cô ta nghĩ thân phận của Tôn Chí Kiều quá khủng bố, không muốn gây phiền phức cho Dương Thanh.

"Được, bảy giờ tối nay tôi đợi cô ở Nam Tương Viên!"
Tôn Chí Kiều mỉm cười đưa cho Hạ Hà một tấm danh thiếp: "Đây là danh thiếp của tôi, có cả số điện thoại".

"Được, tối nay tối sẽ tới đúng giờ", Hạ Hà giơ hai tay nhận danh thiếp, cười đáp.

"Được, buổi tối gặp nhé!"
Tôn Chí Kiều mỉm cười quay người rời đi.

Brừm!
Tiếng động cơ xe vang lên.

Chiếc Ferrari màu đỏ lao vút đi như một tia chớp màu đỏ.

Ngô Thiên Hữu chết sững, người mình mời tới giúp cứ bỏ đi như vậy sao?
Không chỉ không giúp anh ta trả thù, ngược lại còn mời Hạ Hà ăn cơm?
"Ngô Thiên Hữu, cậu đúng là đáng thương!"
"Phải đó, cậu nhờ chị họ tới trả thù, kết quả lại bị cô ta tát mấy cái, ha ha ha ha!"
Đám người trong đoàn làm phim đều cười phá lên.

Ngô Thiên Hữu chỉ muốn kiếm một lỗ nẻ để chui, hung dữ trừng mắt nhìn bọn họ: "Các người cứ cười đi! Sẽ có lúc các người phải hối hận!"
Nói xong, anh ta vội vã lên xe rời đi.

"Chúc mừng cô, Hạ Hà!"

Viên Nhã Kỳ đi tới cười nói: "Tôn Chí Kiều có thế lực rất lớn.

Nếu có thể dựa dẫm cô ta, tiền đồ của cô sẽ vô cùng rộng mở!"
"Đúng vậy, Tôn Chí Kiều là người nhà họ Tôn, còn là tổng

giám đốc tiền nhiệm của công ty giải trí Ngôi Sao, năng lực rất xuất sắc, nắm giữ cực nhiều tài nguyên".

"Nếu thực sự xảy ra chuyện không may, hối hận cũng không kịp.

Thế nên cô nhất định phải nghe lời tôi, không tới Nam Tương Viên nữa, hoặc là dẫn Dương Thanh đi cùng".

Nghe vậy, Hạ Hà cũng ý thức được bữa cơm tối nay không đơn giản, vội vàng gật đầu: "Ông yên tâm, tối nay tôi sẽ dẫn Dương Thanh đi cùng".

Bấy giờ đạo diễn Lý mới an tâm, gật đầu nói: "Được, cô đi chuẩn bị đi, sắp quay tiếp rồi".

"Vâng!"
Hạ Hà quay lưng rời đi.

Đạo diễn Lý nhìn theo bóng lưng của Hạ Hà, khẽ lẩm bẩm: "Hi vọng cô đừng mắc mưu của cô ta, nếu không đời này sẽ bị hủy hoại".

Chưa tới giờ tan làm, Dương Thanh đã tới trường mầm non đón Tiêu Tiêu.

Sáng nay anh đã hẹn Tần Thanh Tâm tối nay sẽ dẫn Tiêu Tiêu cùng tới bệnh viện thăm Diệp Mạn.

"Bố bảo chúng ta sẽ đi thăm bà á?"
Trên đường đi đón Tần Thanh Tâm, Tiêu Tiêu nghi ngờ hỏi: "Bà là mẹ của bố ạ?"
Dương Thanh cười nói: "Nói đúng hơn thì chúng ta sắp đi thăm bà ngoại, cũng chính là mẹ của mẹ con".

"Mẹ của mẹ con?"
Vẻ mặt của Tiêu Tiêu lập tức ỉu xìu, viền mắt đỏ hoe: "Mẹ nói bà ngoại đã đi đến một nơi rất xa, sau này không gặp lại được nữa".

Thấy Tiêu Tiêu buồn bã, Dương Thanh rất đau lòng: "Lần này chúng ta đi thăm một bà ngoại khác.

Bà ấy cũng là mẹ của mẹ con".

Dương Thanh đang giải thích với Tiêu Tiêu, chuông điện thoại chợt reo lên.

“Dương Thanh, bảy giờ tối nay tôi phải tới Nam Tương Viên ăn một bữa cơm.

Anh có thể đi cùng tôi không?”
Người gọi là Hạ Hà.

Dương Thanh áy náy nói: “Xin lỗi cô, tối nay tôi và Tâm phải đưa Tiêu Tiêu tới bệnh viện thăm người ốm”.

- ————.

Chương 873: 873: Một Nhà Đoàn Tụ

Giọng nói của Dương Thanh tràn đầy áy náy.

Anh rất hiểu tính cách của Hạ Hà, nếu không phải thực sự cần giúp đỡ, cô ta sẽ không chủ động nhờ vả.

“Không sao, anh có việc bận thì cứ làm đi!”
Tuy Hạ Hà muốn Dương Thanh đi cùng mình nhưng cũng sẽ không vì việc riêng của mình ép anh phải giúp đỡ.

“Thế này nhé, cô cứ tới Nam Tương Viên trước, tôi xong chuyện sẽ chạy tới sau”.
Dương Thanh đột nhiên nói.

“Không sao đâu, anh không cần vì tôi làm chậm trễ chuyện của mình”.

Hạ Hà vội vàng từ chối, sợ làm ảnh hưởng đến việc riêng của Dương Thanh.

“Cứ quyết định như vậy đi.

Được rồi, tôi đang lái xe, không tiện nói với cô nữa”.
Dứt lời, Dương Thanh liền cúp máy.

“Bố ơi, cô Hạ Hà gọi đến ạ?”
Vì đang lái xe nên Dương Thanh mở loa ngoài.

Tiêu Tiêu nghe thấy giọng nói của Hạ Hà thì rất vui mừng.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Cô Hạ Hà đấy.

Dạo này cô ấy rất bận, đợi khi nào cô ấy rảnh bố sẽ dẫn cô ấy tới thăm con”.

“Vâng ạ, con cũng nhớ cô Hạ Hà lắm”.

Tiêu Tiêu vui vẻ đáp.

Mười lăm phút sau, Dương Thanh đưa Tiêu Tiêu tới tập đoàn Mamba Đỏ.

Anh gọi điện cho Tần Thanh Tâm, rất lâu sau cô mới bắt máy: “Anh đợi em thêm năm phút nữa nhé, em sắp xong rồi”.

“Ừ, em cứ làm đi!”
Dương Thanh cúp máy.

Thời gian dần trôi qua, Dương Thanh chơi với con gái dưới tòa nhà của tập đoàn Mamba Đỏ.

Năm phút nhanh chóng trôi qua, Tần Thanh Tâm vẫn chưa xuống.

Đợi thêm mười phút nữa vẫn không thấy cô đâu.

“Bao giờ mẹ mới tan làm hả bố?”
Tiêu Tiêu chơi mệt rồi, dựa vào lòng Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh nhìn đồng hồ.

Anh tới Mamba Đỏ sắp được một tiếng rồi, Tần Thanh Tâm vẫn chưa xuống.

Năm giờ trường mầm non đã tan học, bây giờ đã là sáu giờ hai mươi phút rồi.

Dương Thanh vốn muốn thăm Diệp Mạn trước bảy giờ để tới Nam Tương Viên tìm Hạ Hà.

Nhưng xem ra rất khó có thể gặp được Hạ Hà lúc bảy giờ.

“Tâm à, em xong việc chưa?”
Dương Thanh lại gọi điện thoại cho Tần Thanh Tâm.

“Xin lỗi anh!”
Cô cuống quýt xin lỗi: “Em mải làm quên cả thời gian.

Giờ em xuống ngay đây”.

Dương Thanh lắc đầu cười khổ.

Anh sợ làm phiền Tần Thanh Tâm nên không muốn gọi điện, không ngờ cô lại mải làm quên cả thời gian.

Lần này chỉ mất năm phút, Tần Thanh Tâm đã ra khỏi tòa văn phòng.

“Mẹ ơi!”
Tiêu Tiêu vui sướng hô lên, chạy tới chỗ cô.

“Xin lỗi con gái yêu của mẹ, mẹ bận quá quên mất thời gian”.

Tần Thanh Tâm bế Tiêu Tiêu lên, thơm vào má cô bé.

Tiêu Tiêu chu môi nói: “Con với bố đợi mẹ lâu lắm rồi”.

Dương Thanh đi tới cười nói: “Mẹ bận làm mà con! Con tha thứ cho mẹ lần này nhé”.

Tần Thanh Tâm cũng tỏ vẻ đáng thương: “Mẹ biết lỗi rồi, sau này sẽ dành nhiều thời gian ở bên con”.

Nghe vậy Tiêu Tiêu mới vui hơn: “Thấy mẹ khổ cực như vậy, con tha thứ cho mẹ đấy”.

.

||||| Truyện đề cử: Sự Hấp Dẫn Của Tổng Tài (Công Lược Trái Tim) |||||
“Cảm ơn Tiêu Tiêu nhé!”
Tần Thanh Tâm vội vàng nói.

Thấy cảnh tượng đẹp đẽ này, Dương Thanh bất giác nở nụ cười hạnh phúc.

Nửa tiếng sau, anh lái xe đưa vợ con tới bệnh viện Nhân Dân Yến Đô.

“Dương Thanh, sao con lại tới đây?”
Diệp Mạn thấy Dương Thanh tới, kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh mỉm cười đi vào phòng bệnh trước, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đi theo sau.

Giây phút Diệp Mạn nhìn thấy Tiêu Tiêu, vẻ mặt lập tức cứng đờ, hai mắt đỏ bừng.

“Mẹ cháu nói bà là bà ngoại của cháu ạ?”
Tiêu Tiêu nhìn Diệp Mạn, giọng nói non nớt ngọt ngào bỗng vang lên.

Diệp Mạn nghe thấy thế không kìm được nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu lia lịa.

Diệp Mạn thấy vô cùng cảm kích, Tần Thanh Tâm nghe thấy thế cũng không do dự nữa, mỉm cười gật đầu với Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu lập tức vui sướng reo hò, vội vàng giơ cánh tay trắng trẻo của mình ra.

Diệp Mạn tự mình đeo vòng tay kim cương cho Tiêu Tiêu, quả nhiên rất hợp với cô bé.

Tiêu Tiêu vốn được thừa hưởng vẻ đẹp của Tần Thanh Tâm, tuy bây giờ còn nhỏ nhưng trông đáng yêu hệt búp bê.

Đeo thêm chiếc vòng tay lấp lánh này lại càng đáng yêu hơn.

“Cảm ơn bà ngoại!”
Tiêu Tiêu vui vẻ nói, còn thơm một cái lên má Diệp Mạn.

Diệp Mạn cảm thấy hạnh phúc tới quá đột ngột, trái tim mềm nhũn.

Trong lúc cả nhà Dương Thanh đang đoàn tụ, Hạ Hà đã tới Nam Tương Viên.

Đứng trước cổng Nam Tương Viên, Hạ Hà bỗng thấy do dự.

Cô ta vẫn nhớ lời dặn dò của đạo diễn Lý.

Tuy cô ta tốt bụng hiền lành nhưng cũng không phải đồ ngu.

Loại phụ nữ như Tôn Chí Kiều rất nguy hiểm.

Thế nhưng Dương Thanh lại có chuyện không tới được.

Cô ta không còn bạn khác giới nào khác ở Yến Đô, cũng không thể đắc tội Tôn Chí Kiều.

Dù thế nào cô ta cũng phải tới gặp Tôn Chí Kiều.

- ————.

Chương 874: 874: Tao Tin Mày Cũng Chẳng Dám

“Xin chào, cô có phải là cô Hạ Hà không ạ?”
Trong khi Hạ Hà đang chần chừ trước cổng Nam Tương Viên, một người phụ nữ trung niên mặc vest đi tới.

Trên ngực người đó có bảng tên và chức vụ.

Bà ta tên là Vương Kiến Hồng, giám đốc của Nam Tương Viên.
“Đúng vậy!”
Hạ Hà gật đầu đáp.

“Chào cô, tôi là Vương Kiến Hồng giám đốc của Nam Tương Viên.

Sếp Tôn đang đợi cô ở bên trong, bảo tôi đón cô ở đây”.

Vương Kiến Hồng nở nụ cười lịch sự chuyên nghiệp.
Bây giờ không muốn đi vào cũng đã muộn, Hạ Hà chỉ có thể đi theo Vương Kiến Hồng vào Nam Tương Viên.

Hạ Hà rất bất ngờ vì thời gian này nên là lúc đông khách nhất của Nam Tương Viên nhưng lúc này chỉ có nhân viên, không có một khách hàng nào.

Dường như Vương Kiến Hồng nhìn ra được hoài nghi của Hạ Hà, mỉm cười giải thích: “Sếp Tôn thích yên tĩnh nên mỗi lần ăn cơm đều bao cả quán”.

“Nam Tương Viên là sản nghiệp của nhà họ Tôn, hiện giờ do sếp Tôn phụ trách.

Cô ở đây sẽ rất an toàn”.

Hạ Hà âm thầm kinh hãi nhưng không nói gì.

Nam Tương Viên rất rộng.

Nếu không có Vương Kiến Hồng chỉ đường, e rằng Hạ Hà có biết phòng Tôn Chí Kiều đang ngồi cũng tìm không ra.

Vương Kiến Hồng nhanh chóng dẫn cô ta tới một phòng VIP, khẽ cười nói: “Sếp Tôn đang ở trong, mời cô Hạ vào!”
“Cảm ơn!”
Hạ Hà nhẹ nhàng gõ cửa, ngay sau đó nghe thấy tiếng Tôn Chí Kiều vọng ra: “Vào đi!”
Vừa bước vào phòng, Hạ Hà đã nhìn thấy Tôn Chí Kiều, nhưng ngoài ra còn có một gương mặt quen thuộc khác.

“Hạ Hà, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Ngô Thiên Hữu cười nói.

Trong phòng VIP chỉ có hai người Tôn Chí Kiều và Ngô Thiên Hữu.

Hạ Hà khẽ cau mày, không vui hỏi: “Sao anh lại ở đây?”
“Tôi đưa nó tới”.

Tôn Chí Kiều cười bảo: “Cô sẽ không khó chịu đâu nhỉ?”
Hạ Hà thực sự rất khó chịu, nhưng sẽ không thẳng thắn nói ra, chỉ lắc đầu: “Không!”
“Không là tốt rồi, mau tới đây ngồi đi!”
Thái độ của Tôn Chí Kiều vô cùng nhiệt tình.

Sau khi Hạ Hà ngồi xuống, sắc mặt rất bình tĩnh, không có chút vui vẻ nào.

“Sếp Tôn hẹn tôi tới đây chắc là vì có chuyện quan trọng nào đó phải không?”
Hạ Hà đi thẳng vào vấn đề.

Đạo diễn Lý nhắc cô ta nếu muốn đến phải dẫn Dương Thanh đi cùng.

Bây giờ, cô ta lại tới một mình.

Cô ta chợt thấy hơi lo lắng.

Nam Tương Viên đã bị bao hết, còn là sản nghiệp của nhà họ Tôn do Tôn Chí Kiều phụ trách.

Có thể nói mọi chuyện ở đây do cô ta định đoạt.

Nếu Tôn Chí Kiều muốn làm gì Hạ Hà, cô ta sẽ không thể phản kháng.

Tôn Chí Kiều khẽ cười: “Cô đừng vội, chúng ta ăn cơm trước đã”.

Dứt lời, cô ta vỗ tay một cái, Vương Kiến Hồng đi vào: “Sếp Tôn có gì dặn dò?”
Tôn Chí Kiều lạnh lùng nói: “Dọn món lên đi!”
“Vâng!”
“Chỉ cần sau này anh đừng làm phiền tôi, cũng đừng gây sự với Dương Thanh, tôi sẽ tha thứ cho anh”.

Ngô Thiên Hữu nổi giận nhưng có Tôn Chí Kiều ở đây, anh ta không dám tỏ thái độ, chỉ có thể nói: “Cô yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền cô, cũng không gây sự với Dương Thanh”.

“Tao cảnh cáo mày, từ hôm nay trở đi, Hạ Hà chính là em gái tao.

Nếu để tao biết mày dám bắt nạt em ấy, tao sẽ xử lý mày”.

Tôn Chí Kiều lên tiếng uy hiếp.

Ngô Thiên Hữu vội vàng cam đoan: “Chị yên tâm, em thề sau này sẽ không bắt nạt cô ấy nữa”.

“Tao tin mày cũng chẳng dám!”
Tôn Chí Kiều lạnh giọng nói.

- ————.

Chương 875: 875: Thích Phụ Nữ

Hạ Hà bỗng cảm thấy bất lực.

Tôn Chí Kiều đối với cô ta quá tốt, đến cả Ngô Thiên Hữu cũng không quan trọng bằng cô ta.

Chính vì vậy, cô ta mới không thể rời đi.

“Hạ Hà, em cũng đừng gọi chị là sếp Tôn nữa, sau này cứ gọi là chị đi”, Tôn Chí Kiều đột nhiên nói.

Hạ Hà không muốn quá thân thiết với Tôn Chí Kiều: “Sếp Tôn, dù sao tôi cũng là nghệ sĩ của công ty giải trí Ngôi Sao, cô là tổng giám đốc của giải trí Tôn Thị.

Nếu chúng ta quá thân thiết, tôi sợ người khác sẽ nói ra nói vào”.
“Ai dám?”
Tôn Chí Kiều kiêu ngạo nói: “Chúng ta kết nghĩa chị em cũng là chuyện riêng của hai chúng ta, cũng không liên quan tới lợi ích của ai, kẻ nào dám nói xấu em?”
“Nếu là nhân viên của công ty giải trí Ngôi Sao, chị sẽ cho họ mất việc”.

“Nếu là nghệ sĩ, chị sẽ cấm sóng toàn mạng.

Ai dám nói gì em, chị sẽ khiến bọn họ không được yên ổn”.
Giọng điệu của Tôn Chí Kiều rất lạnh lẽo, không giống như đang nói dối.

Hạ Hà mờ mịt không biết tại sao cô ta lại đối xử tốt với mình như vậy.

“Em chăm sóc da kiểu gì thế? Da em đẹp quá!”
Tôn Chí Kiều bất chợt giơ tay sờ trên mặt Hạ Hà mấy cái, hâm mộ nói.

Hạ Hà không quen bị cô ta sờ như vậy, vô thức trốn tránh.

“Tôi cũng không biết”.

Hạ Hà ngượng ngùng lên tiếng.

Tôn Chí Kiều bật cười, nắm tay Hạ Hà nói: “Sau này em chính là người của chị, đừng xa lạ với chị như vậy, không tốt đâu”.

Lần này đến cả lời nói cũng có vấn đề.

Hạ Hà giật mình rút tay về.

Đến cả Ngô Thiên Hữu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tôn Chí Kiều động tay động chân với Hạ Hà, thấy thế nào cũng sai sai.

Nếu Tôn Chí Kiều là nam, hành động vừa rồi chính là sàm sỡ Hạ Hà.

“Em tránh cái gì? Chị đâu phải quái vật, trông em sợ chưa kìa?”
Tôn Chí Kiều bất đắc dĩ nói.

Cô ta lại định nắm lấy tay Hạ Hà, Hạ Hà sợ hãi né tránh.

Hạ Hà tức giận nói: “Sếp Tôn có gì cứ nói thẳng, tôi còn có việc, sợ là không ở lại đây lâu được”.

Tôn Chí Kiều cau mày nói: “Em có thể có chuyện gì? Dù có chuyện gì thật thì cũng không quan trọng bằng việc ăn với chị đâu nhỉ?”
Giọng điệu của cô ta rất bá đạo.

Nhưng cô ta là dòng chính nhà họ Tôn, nắm giữ mấy sản nghiệp của gia tộc, có tư cách để bá đạo.

Hạ Hà mím môi nói: “Lát nữa bạn trai tôi sẽ tới đón”.

“Bạn trai?”
Sắc mặt Tôn Chí Kiều lập tức sa sầm, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

Ngô Thiên Hữu cũng cảm nhận được cô ta đang tức giận.

Ngô Thiên Hữu bỗng có một suy đoán dọa người.

Chẳng lẽ Tôn Chí Kiều thích phụ nữ?
Nghĩ vậy, vẻ mặt của anh ta cực kỳ đặc sắc.

Chỉ có khả năng này mới có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện.

“Cạch!”
Sau khi uống hết nửa chai rượu vang, Hạ Hà đặt chai rỗng lên mặt bàn, nhìn Tôn Chí Kiều nói: “Hi vọng cô nói lời giữ lời”.

Nói xong, cô ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, hai chân lảo đảo ngã ngồi xuống ghế.

Trông thấy Hạ Hà đã say mèm, trong mắt Tôn Chí Kiều nóng rực, cười híp mắt nói: “Chị đương nhiên sẽ giữ lời.

Sau khi em say tuyệt đối sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào chạm tới một sợi tóc của em”.

Dứt lời, cô ta cất bước về phía Hạ Hà.

- ————.

Chương 876: 876: Cô Mau Đồng Ý Đi

Tuy Hạ Hà uống khá nhiều nhưng rượu vang có tác dụng chậm, tạm thời vẫn chưa quá say.

Chỉ là vừa rồi một hơi uống cạn nửa chai rượu vang nên người ít khi uống rượu như cô ta bị choáng váng.

Thấy Tôn Chí Kiều bước từng bước về phía mình, Hạ Hà cứ cảm thấy là lạ.

"Sếp Tôn, cô đừng chạm vào tôi".
Tôn Chí Kiều vừa nắm lấy tay Hạ Hà, Hạ Hà đã cuống quýt rụt tay lại như bị giật điện.

Từ ngày đầu tiên Hạ Hà gia nhập đoàn phim, Ngô Thiên Hữu đã thèm muốn cô ta, chỉ là vẫn không tìm được cơ hội.

Bây giờ đoán được Tôn Chí Kiều thích phụ nữ, còn động tay động chân với Hạ Hà, Ngô Thiên Hữu bỗng cảm thấy tủi thân.

Rõ ràng Tôn Chí Kiều đã hứa sẽ trả thù cho anh ta, khiến Dương Thanh sống không bằng chết.
Nào ngờ cô ta chẳng thèm để ý tới chuyện này, còn mượn cơ hội ở bên Hạ Hà.

"Em đừng kích động, chị hứa rồi mà.

Dù em uống say cũng sẽ không để người đàn ông nào chạm vào em".

Tôn Chí Kiều bị Hạ Hà đẩy ra cũng không tức giận, cười nói: "Em yên tâm, chị nói lời giữa lời.

Ngoài chị ra, không ai được phép động tới em".

Giờ phút này Hạ Hà mới bàng hoàng nhận ra Tôn Chí Kiều thích phụ nữ.

Cô ta tỉnh ngộ, hiểu ra tại sao lúc ở đoàn phim, Tôn Chí Kiều không làm khó mình, còn vì mình tát Ngô Thiên Hữu mấy cái.

"Sếp Tôn, xin cô tự trọng!"
Hạ Hà cắn chặt răng, cố lùi về sau định chạy trốn.

Tôn Chí Kiều không sợ Hạ Hà có thể chạy khỏi đây, cười phá lên: “Em đừng hòng chạy được khỏi nơi này.

Đây là địa bàn của chị, không được chị cho phép em không thể rời đi”.

“Thế nên đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn đi theo chị đi.

Chị sẽ không bạc đãi em đâu”.

“Đám đàn ông chó má kia không có gì tốt đẹp.

Ngoại trừ có thể cống hiến t*ng trùng để phụ nữ sinh con, bọn họ còn tác dụng gì nữa?”
Tôn Chí Kiều luôn miệng nói lời tục tĩu, khác hẳn với gương mặt xinh đẹp của cô ta.

Ngô Thiên Hữu sợ ngây người.

Dù đã đoán ra được Tôn Chí Kiều thích phụ nữ, nhưng chính tai nghe cô ta thừa nhận, anh ta vẫn rất khiếp sợ.

Hạ Hà cắn chặt môi để giữ tỉnh táo.

Lúc này cô ta chỉ cảm thấy vô cùng hối hận.

Đạo diễn Lý đã dặn dò không được tới gặp Tôn Chí Kiều một mình, nhưng cô ta không chịu nghe.

Nếu bị một người phụ nữ làm nhục, đối với người phụ nữ bảo thủ như cô ta chính là ác mộng.

Lúc này cô ta đột nhiên nghĩ tới Dương Thanh, nếu anh ấy có thể như thiên thần đột nhiên xuất hiện cứu mình như lúc ở Giang Hải thì tốt biết mấy.

Anh ta có sở thích chơi đùa với phụ nữ còn trinh, cũng có thể chắc chắn Hạ Hà phù hợp yêu cầu.

Dù Hạ Hà chỉ bị một người phụ nữ làm ô uế nhưng vẫn sẽ không còn hoàn chỉnh.

Anh ta đã coi Hạ Hà là người mình phải có được, sao có thể trơ mắt nhìn cô ta rơi vào tay người khác?
Nhưng địa vị của Tôn Chí Kiều rất cao, anh ta không đắc tội nổi.

“Hạ Hà, cô mau đồng ý với chị tôi đi!”
Ngô Thiên Hữu bỗng lên tiếng: “Lúc đó, cô và Dương Thanh cũng không có tương lai đâu, cứ ngoan ngoãn đi theo chị tôi đi”.

“Chị tôi nắm giữ rất nhiều tài nguyên, muốn nâng đỡ cô trở thành nghệ sĩ hàng đầu thế giới cũng không thành vấn đề”.

“Một thằng đàn ông quan trọng bằng tiền đồ sự nghiệp sao?”
- ————.

Chương 877: 877: Chạy Thoát Được Không

Hạ Hà bỗng run lên, trong đầu văng vẳng câu nói của Ngô Thiên Hữu.

Nếu cô ta đi theo Tôn Chí Kiều, bản thân và Dương Thanh sẽ không có tương lai.

Cô ta biết rõ mình và Dương Thanh không hề có gì vượt giới hạn, nhưng lúc này lại bị câu nói của Ngô Thiên Hữu ảnh hưởng rất lớn.

Cô ta bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu mình bị làm nhục, liệu Dương Thanh còn giúp đỡ mình như trước không?
Bản thân cô ta cũng không biết tại sao lại nghĩ như vậy?
Chẳng lẽ cô ta thích Dương Thanh?.

Ngôn Tình Ngược
Hạ Hà bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ.

Dương Thanh là người đã có vợ, còn có một đứa con gái đáng yêu.

Hiện giờ gia đình của anh ấy đang rất hạnh phúc, sao mình lại có ý nghĩ này được?
Hiện giờ nội tâm Hạ Hà đang cực kỳ mâu thuẫn.

Cô ta biết rõ mình và Dương Thanh không có hi vọng, nhưng lại sợ bản thân bị ô uế sẽ hoàn toàn đánh mất Dương Thanh.

“Được rồi, chị cho em một phút suy nghĩ.

Nếu em không chịu, chị chỉ có thể cưỡng ép em, sau đó gửi video của chúng ta cho Dương Thanh”.

Tôn Chí Kiều cười nói: “Nếu Dương Thanh biết em là loại phụ nữ như vậy, có lẽ sau này sẽ không thích em nữa đâu”.

Ngô Thiên Hữu cũng vội vàng lên tiếng: “Phải đó, chắc chắn không thể tiếp nhận.

Nếu là tôi tôi cũng sẽ không tiếp nhận người phụ nữ đã bị ô uế”.

Nói xong anh ta mới ý thức được mình lỡ lời.

Một ánh mắt lạnh như băng bắn về phái anh ta.

“Chị ơi, em không có ác ý, chỉ mong có thể thuyết phục Hạ Hà đi theo chị”.

Ngô Thiên Hữu hốt hoảng giải thích.

“Câm miệng!”
Tôn Chí Kiều quát lớn một tiếng, chỉ ra cửa: “Cút ra ngoài cho tao!”
Ngô Thiên hữu vội vàng nói: “Chị ơi, em sai rồi, xin chị đừng đuổi em đi!”
“Không phải chị đã hứa với em, dù Hạ Hà có đi theo chị hay không, chị cũng giúp em trả thù Dương Thanh sao?”
“À không phải, nếu Hạ Hà không theo chị, chị sẽ giúp em báo thù”.

Trông có vẻ anh ta lỡ miệng nói ra, nhưng thực chất chính là cố ý nói cho Hạ Hà biết, dù cô ta đi theo Tôn Chí Kiều, Tôn Chí Kiều cũng không bỏ qua cho Dương Thanh.

Quả nhiên, Hạ Hà bàng hoàng nói: “Cô, cô vốn dĩ không có ý định tha cho Dương Thanh sao?”
Tôn Chí Kiều hừ lạnh đứng lên.

Tuy Hạ Hà chưa nghe thấy đáp án nhưng đã hiểu được, Tôn Chí Kiều sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh.

Cô ta lập tức cắn lưỡi tiếp, tranh thủ mình vẫn còn một chút tỉnh táo cuống cuồng quay lưng chạy trối chết.

“Muốn chạy sao? Ở địa bàn của chị, em chạy thoát nổi không?”
Tôn Chí Kiều cười lạnh, ung dung đi ra ngoài
- ————.

Chương 878: 878: Tha Cho Tôi Đi

Sau khi Hạ Hà lao ra khỏi phòng thì không biết phải đi đường nào.

Cô ta cũng không để ý gì cả, dứt khoát xoay người chạy về phía bên trái.

Mặc kệ lối ra ở đâu, trước khi bị Tôn Chí Kiều chiếm được cô ta phải cố gắng một lần.

Cùng lúc đó, Ngô Thiên Hữu cũng đã rời khỏi Nam Tương Viên.

Sau khi lên xe, Ngô Thiên Hữu càng nghĩ càng thấy tức.
Anh ta cũng không phải họ hàng gì với Tôn Chí Kiều, chỉ là mẹ của Tôn Chí Kiều và mẹ anh ta trước đây quen biết nhau.

So với điều đó anh ta càng quan tâm đến trinh tiết của Hạ Hà hơn.

Anh ta thích Hạ Hà lâu như vậy mà vẫn chưa có được cô ta, sao có thể để Tôn Chí Kiều phỗng tay trên được?
Nhất là Tôn Chí Kiều lại rất xem thường anh ta.

Cô ta không chỉ tát anh ta một bạt tai mà còn sỉ nhục anh ta trước mặt mọi người nữa.
Chuyện này khiến anh ta mất sạch mặt mũi trước mặt đồng nghiệp trong đoàn phim.

“Khốn kiếp, các người đều là lũ khốn kiếp!”
Ngô Thiên Hữu giận dữ đập mạnh lên vô lăng.

Vừa nghĩ tới người con gái mình muốn có lại sắp bị Tôn Chí Kiều vấy bẩn, anh ta liền nổi nóng.

Nhưng anh ta đã bình tĩnh lại rất nhanh.

“Đúng rồi, không phải Dương Thanh là bạn trai của Hạ Hà sao? Nếu để anh ta biết bây giờ Hạ Hà đang gặp nguy hiểm, chắc anh sẽ đến cứu Hạ Hà chứ?”
Ngô Thiên Hữu lập tức vui vẻ: “Đúng, chính là như vậy, chỉ

cần Dương Thanh dám tới, nhất định sẽ phá hỏng chuyện này".

"Với tính tình của Tôn Chí Kiều chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh".

"Cứ như vậy, Tôn Chí Kiều nhất định sẽ ra tay với Dương Thanh, đến lúc đó không chỉ có thể giúp mình trả thù rửa hận mà còn có thể khiến Hạ Hà cảnh giác hơn.

Sau này nếu Tôn Chí Kiều muốn chiếm được Hạ Hà, cũng không phải dễ".

Nghĩ vậy anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra.

Nhưng lúc anh ta định báo tin cho Dương Thanh biết thì lại phát hiện mình không có số điện thoại của Dương Thanh.

"Đúng rồi, quan hệ của Hạ Hà với đạo diễn Lý rất tốt, chắc chắc đạo diễn Lý cũng quen biết Dương Thanh".

Ngô Thiên Hữu không có số điện thoại của Dương Thanh nhưng lại có số điện thoại của đạo diễn Lý.

"Đạo diễn Lý không may rồi, Hạ Hà đang gặp nguy hiểm tính mạng ở nhà hàng Nam Tương Viên, tôi không có cách nào cứu Hạ Hà được, anh mau tìm bạn trai Dương Thanh của cô ấy, chắc chắn anh ta sẽ đến cứu Hạ Hà".

Đạo diễn Lý vừa nhận điện thoại, Ngô Thiên Hữu đã tỏ ra sốt ruột nói: "Đạo diễn Lý, tôi không nói với ông nữa, người của bọn họ đã đuổi tới rồi, tôi phải chạy trốn đây, nếu không bị bọn họ bắt được, tôi sẽ chết chắc".

Anh ta nói xong thì cúp ngay điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Thiên Hữu rất đắc ý nói: "Mình đúng là thiên tài, nếu Dương Thanh đến đây chắc chắn sẽ mất mạng".

Thậm chí anh ta đã bắt đầu nghĩ tới cảnh tượng sau khi Dương Thanh chết, Hạ Hà sẽ đau lòng khổ sở cỡ nào, nếu anh ta lợi dụng lúc này chắc chắn sẽ chiếm được trái tim của Hạ Hà.

Cùng lúc đó Dương Thanh đang dẫn Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu rời khỏi bệnh viện.

“Tâm, anh thấy em vẫn rất quan tâm bà chủ Diệp”.

Trên đường lái xe trở về, Dương Thanh nói: “Nếu đã quan tâm bà ấy tại sao em còn dằn vặt bản thân như vậy? Em tìm cơ hội để hai mẹ con nhận nhau đi!”
Tần Thanh Tâm nghe vậy nhất thời im lặng.

Đúng là cô rất quan tâm Diệp Mạn, nhất là lần trước Diệp Mạn gặp phải sám sát, lúc được đưa vào phòng cấp cứu, cô có cảm giác đất trời sụp đổ.

Sau đó nữa Diệp Mạn tìm cô, mong cô có thể đến tập đoàn Mamba Đỏ đảm nhiệm chức tổng giám đốc một thời gian, coi như giúp đỡ Diệp Mạn.

Tần Thanh Tâm không hề do dự đã đồng ý ngay.

Hôm nay Dương Thanh dẫn cô và Tiêu Tiêu đến bệnh viện thăm Diệp Mạn, cô cũng ngầm thừa nhận.

Lúc ở bệnh viện cô cũng không ngăn Tiêu Tiêu nhận món quà lắc tay bằng kim cương trị giá hàng chục triệu, cũng ngầm thừa nhận Tiêu Tiêu gọi Diệp Mạn là bà ngoại.

Thật ra cô đã chấp nhận Diệp Mạn rồi bây giờ chỉ còn chưa gọi mẹ mà thôi.

Một lúc sau Tần Thanh Tâm nói: “Em sẽ cân nhắc!”

Dương Thanh biết suy nghĩ của Tần Thanh Tâm nên cũng không nói thêm nữa.

Anh không có ý định can thiệp, nhưng một số việc xảy ra gần đây khiến anh cảm thấy nguy hiểm.

Tuy anh không sợ, cũng tự tin không ai có thể tổn thương anh được.

Nhưng Diệp Mạn là chủ nhà họ Diệp, bản thân vốn đã là trung tâm quyền lực, cho nên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lần áo.

Chưa hết, lúc ở bệnh viện bà ta lại gặp ám sát lần nữa may nhờ có Mã Siêu ra tay nên mới cứu được Diệp Mạn.

Người ám sát Diệp Mạn chính là tổ chức sát thủ Hồng Trần.

Khi tổ chức này nhận nhiệm vụ thì họ sẽ giết cho bằng được mới thôi.

Tuy lần ám sát này thất bại nhưng không bao lâu nữa sẽ có sát thủ lợi hại hơn đến đối phó Diệp Mạn.

Tuy anh đã cho Mã Siêu đến bảo vệ nhưng ai có thể cam đoan rằng Mã Siêu nhất định có thể bảo vệ được Diệp Mạn?
"Mà đêm nay người hẹn Hà Hạ đi ăn cơm là người phụ trách Nam Tương Viên, là con cháu nhà họ Tôn tên Tôn Chí Kiều".

"Đạo diễn Lý tiết lộ người phụ nữ này là less!"

Tình huống này chỉ có thể nói rõ một việc, tín hiệu của Nam Tương Viên đã bị chặn.

"Đồ thứ đàn bà khốn nạn!"
Dương Thanh giận dữ quát lên, sau đó lại gọi một cuộc điện thoại khác.

Cuộc gọi được nối máy rất nhanh: "Tôn Húc, bạn của tôi bị Tôn Chí Kiều nhốt ở nhà hàng Nam Tương Viên.

Nếu bạn tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ khiến cả nhà Tôn chôn cùng!"
Tôn Húc đang ở nhà họ Tôn cách đó rất xa nghe được lời của Dương Thanh cả người run lên.

Ông ta biết Dương Thanh rất lợi hại, ngay cả Tào Trí nhà họ Tào cũng thua thiệt trong tay anh, huống chi là ông ta?

"Thứ đàn bà ngu xuẩn, ngay cả người phụ nữ của Dương Thanh cũng dám đụng đến, đây không phải là muốn chết sao?"
Tôn Húc cực kỳ giận dữ lập tức gọi điện cho Tôn Chí Kiều.

Trong lúc Dương Thanh gấp rút chạy về phía Nam Tương Viên thì Hạ Hà đang chạy trốn khắp nơi ở đó.

Nhưng đây vốn là địa bàn của Tôn Chí Kiều, Hạ Hà có thể trốn đi đâu?
Khng, lúc này cô đã cạn sức, cảm thấy đầu óc choáng váng đến mức không thể chạy nổi nữa.

Nếu không có ý chí chống đỡ thì cô đã ngã xuống từ lâu rồi.

"Hạ Hà, chị nói rồi em trốn không thoát đâu".

Tôn Cnh: “Phá cửa cho tôi!”
“Ầm!”
Một tiếng vang thật lớn, Hạ Hà trốn sau cánh cửa phòng ngã phịch xuống đất.

Tôn Chí Kiều dẫn theo hai vệ sĩ bước vào.

Lúc này cả người Hạ Hà run cầm cập đang đứng trong góc, thấy Tôn Chí Kiều xuất hiện trong lòng càng thêm khủng hoảng.

“Sếp Tôn, tôi xin cô tha cho tôi được không?”
Hà Hạ khóc lóc cầu xin.

- ————.

Chương 879: 879: Tôi Không Biết

Hạ Hà bị ép đến góc tường, vẻ mặt khẩn khoản van nài.

Lúc này đầu óc cô ta lại choáng váng, cảm thấy hai chân đứng không vững.

Nếu không phải sau lưng là vách tường thì cô ta đã ngã xuống rồi.

Tôn Chí Kiều cười lạnh: "Tôi chưa bao giờ buông tha cho người phụ nữ mà mình nhìn trúng".
Dứt lời, Tôn Chí Kiều phất tay ra lệnh cho hai vệ sĩ bên cạnh: "Dẫn đi!"
Hai vệ sĩ vội vàng bước lên kẹp chặt tay Hạ Hà, lôi cô ta đi.

Hạ Hà không còn chút sức phản kháng nào, bị đưa đến một căn phòng dành cho tổng thống trên tầng cao nhất của Nam Tương Viên.

"Sếp Tôn, tôi cầu xin cô tha cho tôi được không? Chỉ cần cô có thể tha cho tôi, cô bảo tôi làm gì cũng được".
Hạ Hà ngã lên chiếc giường lớn mềm mại, không còn sức lực để đứng lên, khổ sở cầu xin.

Tôn Chí Kiều liếc mắt ra hiệu, hai vệ sĩ nữ vội vàng rời đi, nhất thời trong căn phòng chỉ còn lại Tôn Chí Kiều và Hạ Hà.

"Hạ Hà, bây giờ em còn tư cách bàn điều kiện với chị sao?"
Tôn Chí Kiều lấy trong tủ rượu ra một chai rượu vang thượng hạng, tự rót cho mình một ly.

Cô ta lắc nhẹ cái ly đế cao, nước rượu màu nâu sóng sánh, hai mắt cô ta nhìn chằm chằm Hạ Hà như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

"Phải công nhận em rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả những nữ minh tinh chơi quy tắc ngầm với chị trước kia nữa".

Tôn Chí Kiều cười ha ha nói: "Thật ra so với cưỡng bức, chị càng muốn để em cam tâm tình nguyện chiều theo chị hơn".

"Nếu không chẳng có gì hay.

Chị nghĩ vì gã tình nhân kia, em hẳn nên ngoan ngoãn nghe lời chị nhỉ?”
Cơ thể mềm mại của Hạ Hà run lên, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất lực.

Đã đến nước này rồi cô ta cũng không còn cơ hội rời đi nữa.

Nếu phải thất thân thì cần gì chống cự, ngược lại còn liên lụy đến Dương Thanh.

Nghĩ vậy Hạ Hà cắn môi, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Tôn Chí Kiều nói: “Được, tôi đồng ý với cô!”
“Ha ha, được!”
Thấy Hạ Hà thuận theo, trên mặt Tôn Chí Kiều tràn ngập nụ cười.

“Nhưng cô phải hứa không được gây phiền phức cho Dương Thanh”.

Hạ Hà đỏ mắt nói.

“Em cứ yên tâm.

Tôn Chí Kiều chị từ trước đến nay nói là giữ lời, nếu chị đã đồng ý với em thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời”.

Tôn Chí Kiều vỗ ngực đảm bảo.

Nhưng nhìn ánh mắt khẽ nhếch lên của cô ta nhìn thế nào cũng không tin được.

Chỉ là Hạ Hà đã không còn đường lựa chọn.

Cùng lúc đó, một chiếc Phaeton màu đen đột ngột phanh gấp, chiếc xe trôi dạt thành một vòng cung tuyệt đẹp ở giữa đường, sau đó đậu vững vàng trước cửa Nam Tương Viên.

Khi cả hai rơi xuống đất liền bất tỉnh tại chỗ.

“Cậu tìm ai?”

“Cậu, cậu muốn tìm ai?”
Vương Kiến Hồng run rẩy hỏi.

“Hạ Hà đâu?”
Dương Thanh hỏi lại lần nữa.

“Tôi, tôi không biết.”

- ——————.

Chương 880: 880: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Sau khi biết Dương Thanh muốn tìm Hạ Hà, Vương Kiến Hồng càng thêm khiếp sợ.

Có lẽ người khác không biết rõ Tôn Chí Kiều là người thế nào nhưng bà ta lại rõ như lòng bàn tay, đương nhiên cũng biết Tôn Chí Kiều muốn làm gì Hạ Hà.

Bởi vì Tôn Chí Kiều đã làm quá nhiều chuyện như vậy.

Nhưng thấy khí thế mạnh mẽ của Dương Thanh, trước khi có được sự đồng ý của Tôn Chí Kiều, bà ta không dám nói cho anh biết Hạ Hà đang ở đâu.
"Bốp!"
Dương Thanh không nói nhiều lời, chụp cổ Vương Kiến Hồng.

Trong lúc nhất thời một luồng sức mạnh to lớn truyền từ tay Dương Thanh đến, hai mắt Vương Kiến Hồng trợn ngược, cảm giác nghẹt thở khiến bà ta cảm thấy cái chết gần ngay trước mắt.

"Tôi cho bà cơ hội cuối cùng, nếu bà không nói cho tôi biết Hạ Hà đang ở đâu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!"
Dương Thanh không bóp cổ Vương Kiến Hồng nữa, sau khi đe dọa xong liền buông tay ra.

Lần nữa được hít thở không khí trong lành, Vương Kiến Hồng cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Đến từng tuổi này rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bà ta có cảm giác cận kề cái chết.

Bà ta hoàn toàn tin tưởng nếu bà ta dám nói dối, Dương Thanh sẽ vặn gãy cổ bà ta.

"Ầm!"
Dương Thanh đấm mạnh xuống, mặt bàn tiếp tân bằng cẩm thạch cứng chắc lập tức vỡ vụn.

Trái tim Vương Kiến Hồng run lên bần bật, cả người bà ta mất kiểm soát run dữ dội.

Bà ta không muốn nói cho Dương Thanh biết Hạ Hà ở đâu bởi vì một khi bà ta nói ra thì Tôn Chí Kiều chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Thậm chí có thể giết bà ta.

Nhưng nếu không nói cho Dương Thanh biết, sợ là Dương Thanh sẽ giết bà ta ngay bây giờ.

"Tôi cho bà suy nghĩ ba mươi giây, nếu không nói rõ tôi sẽ tiễn bà lên đường!"
Dương Thanh giơ tay liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay nói: "Bắt đầu tính giờ!"

Trong đại sảnh rộng lớn im phăng phắc.

Vương Kiến Hồng dường như có thể nghe thấy tiếng kim giây của chiếc đồng hồ trên cổ tay Dương Thanh đang quay tích tắc.

"Tôi, tôi nói! Tôi nói!"
Sau khi im lặng vài giây, Vương Kiến Hồng không còn chịu được bầu không khí khiến bà ta sống không bằng chết này nữa, vội nói: "Hạ Hà đang ở tầng cao nhất của nhà hàng này, sếp Tôn muốn làm chuyện xấu với cô ấy".

"Ầm!"
Lời của Vương Kiến Hồng hoàn toàn chọc giận Dương Thanh.

Một luồng sát khí mạnh mẽ toát ra từ trên người Dương Thanh.

"Dẫn tôi đi!"
Ánh mắt Tôn Chí Kiều nóng bỏng nhìn Hạ Hà.

"Sau này em sẽ là siêu sao hàng đầu, tùy tiện làm đại diện thôi cũng nhận được thù lao giá trên trời".

"Chỉ cần có tiền, em muốn gì mà không được? Em đừng nghĩ tới mấy gã đàn ông xấu xa kia nữa, sau này cứ ngoan ngoãn làm người đàn bà của chị là được!"

- ————.

Chương 881: 881: Tao Đang Nói Với Mày Đấy

Người thanh niên xuất hiện ở cửa không phải ai khác mà chính là Dương Thanh đang mang theo vẻ mặt đầy căm tức.

Anh vừa vào tới cửa liền nhìn thấy Hạ Hà không mảnh vải che thân đang nằm trên giường, nhất thời lửa giận bốc lên đỉnh đầu.

Đương nhiên anh cũng nhìn thấy Tôn Chí Kiều đang quấn ga giường.

Tuy nhiên lúc này anh không có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp trước mặt mà chỉ nhắm mắt đi về phía Hạ Hà.
"Đồ khốn kiếp! Anh là ai? Tại sao dám xông vào địa bàn của tôi.

Tôi ra lệnh cho anh cút khỏi đây ngay.

Nếu không tôi sẽ cho anh biết tay!"
Tôn Chí Kiều còn chưa chiếm được Hạ Hà đã bị sự xuất hiện đột ngột của Dương Thanh phá hỏng, nhất thời tức như điên.

Điều khiến cô ta tức giận hơn là một người đàn ông đã nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình.

Dương Thanh không thèm nhìn cơ thể của Tôn Chí Kiều mà chỉ đi tới bên giường lấy chăn che thân thể Hạ Hà lại.
Lúc này Hạ Hà mới nhận ra có gì đó không ổn, dè dặt mở mắt ra thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hóa ra là người mà lúc nãy cô ta vẫn luôn nhớ tới.

Nhất thời cô ta không kiềm chế được cảm xúc, nước mắt rơi tuôn trào.

"Dương Thanh, đúng là anh sao? Hay là tôi đang nằm mơ?"
Hạ Hà nghẹn ngào nói: "Hoặc là do toi say rồi muốn thấy được anh, nên mọi chuyện đều là giả?"
Nhìn Hạ Hà nước mắt lã chã, Dương Thanh tự trách không thôi.

“Hạ Hà, thật sự là tôi! Cô không nằm mơ, cũng không phải say rượu rồi sinh ra ảo giác, thật sự là tôi!”
Dương Thanh cực kỳ áy náy nói: “Xin lỗi, tôi tới muộn!”
Lời xin lỗi này rốt cục cũng khiến Hạ Hà bình tĩnh lại, Dương Thanh thật sự tới rồi.

Cuối cùng Tôn Chí Kiều cũng biết người nọ là ai, giận dữ nói: “Đồ khốn kiếp! Tao chưa tìm mày mà mày lại dám phá đám tao”.

“Thằng nhóc, mày có biết tao là ai không? Dám phá hoại chuyện tốt của tao, mày chán sống rồi sao?”
“Tao ra lệnh cho mày, bây giờ lập tức quỳ xuống xin tha, có lẽ tao sẽ nể mặt Hạ Hà sắp trở thành người phụ nữ của tao mà tha cho mạng chó của mày”.

“Bằng không, tao sẽ khiến mày hối hận vì đã sinh ra trên đời này!”
Uy hiếp!
Uy hiếp trắng trợn!
Hạ Hà cũng đột nhiên bình tĩnh lại, cô ta nghĩ dù Dương Thanh có lợi hại cỡ nào cũng không thể lợi hại hơn nhà họ Tôn.

Giờ phút này, lòng cô ta đầy lo lắng.

“Sếp Tôn, coi như tôi cầu xin cô bỏ qua cho tôi và Dương Thanh được không?”
Hạ Hà cầu khẩn nói: “Chỉ cần cô tha cho tôi, tôi bằng lòng rời khỏi công ty giải trí Ngôi Sao, gia nhập công ty giải trí Tôn thị, làm không công cho cô”.

“Hừ!”
Tôn Chí Kiều cười lạnh: “Không phải chị không muốn bỏ qua cho em, mà là bạn trai cô em phá hoại chuyện tốt của chị, khiến chị rất tức giận”.

“Chị nói rồi, chỉ cần bạn trai em quỳ xuống dập đầu xin lỗi chị, chị có thể để anh ta rời đi!”
“Bằng không đừng trách chị không khách sáo!”
Vẻ mặt Hạ Hà tràn đầy hối hận, bắt Dương Thanh quỳ xuống xin lỗi là đang chà đạp lên lòng tự trọng của anh.

Vừa nãy tâm trạng cô ta hơi xúc động, lúc ngồi lên nói chuyện, tấm chăn trượt xuống, lộ ra những chỗ khó miêu tả trên người.

Hạ Hà vội vã chui vào trong chăn, Dương Thanh quay lưng lại với cô ta.

Hạ Hà giống một cô dâu nhỏ ngoan ngoãn nghe lời nhận ly nước, uống hơn nửa ly.

Tôn Chí Kiều gần như phát điên, Dương Thanh hoàn toàn phớt lờ cô ta, quả thật xem cô ta là không khí.

“Đồ khốn kiếp! Tao đang nói chuyện với mày đấy, mày có nghe không?”
Tôn Chí Kiều giận dữ hét.

- ————.

Chương 882: 882: Giơ Cao Đánh Khẽ

Sau đó cô ta lại nhìn sang Hạ Hà, nghiến răng nói: “Hạ Hà, cô thật sự cho rằng người đàn ông của mình đến rồi thì có thể làm gì được tôi à?”
“Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay anh ta không quỳ xuống xin lỗi thì tôi không những không buông tha cho anh ta, mà ngay cả cô, tôi cũng sẽ không bỏ qua”.

“Sau khi chơi chán cô rồi, tôi sẽ giam cô ở Nam Tương Viên mãi mãi, để cho vô số gã đàn ông chà đạp thứ đàn bà đê tiện như cô”.

Vẻ mặt Hạ Hà ngập tràn sợ hãi, chưa kịp nói gì đã nghe thấy Dương Thanh nói: “Nếu cô dám nói thêm mấy lời bậy bạ nữa tôi sẽ khiến cô đẹp mặt”.
“Khốn kiếp, mày dám uy hiếp tao?”
Tôn Chí Kiều cả giận nói.

“Chát!”
Cô ta vừa dứt lời, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt cô ta như bóng ma, sau đó tát mạnh vào mặt cô ta.
“Tôn Húc dạy dỗ ra thứ chó má như cô sao?”
Vẻ mặt Dương Thanh hung tợn tát Tôn Chí Kiều một bạt tai nữa, tức giận nói: “Tôi không phản đối yêu đồng giới nhưng cô dám cưỡng bức bạn tôi làm người phụ nữ của cô thì không được!”
“Chát!”
Dương Thanh lại tát thêm một cái: “Còn dám uy hiếp bạn tôi, bắt cô ấy ở lại Nam Tương Viên mãi mãi, còn muốn cho vô số đàn ông chà đạp cô ấy sao?”
“Chát!”

Tay Dương Thanh không ngừng vung lên hạ xuống, mỗi lần tát một cái anh lại hỏi Tôn Chí Kiều một câu.

Sau khi hứng chịu sáu bảy cái tát, lúc này khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của Tôn Chí Kiều đã sưng vù lên.

Hà Hạ ở bên cạnh sợ ngây người.

Cô ta không ngờ Dương Thanh lại dám đánh Tôn Chí Kiều, còn đánh liên tục sáu bảy cái như vậy.

Tôn Chí Kiều cũng bị đánh ngu người.

Cô ta có nhà họ Tôn làm hậu thuẫn, nắm giữ quyền cao chức trọng trong nhà họ Tôn, chưa ai dám đánh cô ta bao giờ.

Hôm nay cô ta không những chỉ bị tát tai mà còn bị đánh liên tục sáu bảy cái.

"A…Tao phải giết mày!"
Tôn Chí Kiều bỗng nổi giận gầm lên, giương nanh múa vuốt lao vào Dương Thanh.

"Bốp!"
Dương Thanh không hề nương tay đạp bay cô ta.

Khăn tắm trên người Tôn Chí Kiều cũng tuột ra, cơ thể mềm mại xinh đẹp hoàn toàn lộ ra trước mắt Dương Thanh.

Quả nhiên là người phụ nữ đẹp, vóc người cũng không tồi.

Dương Thanh theo bản năng nhìn vài lần.

"Dương Thanh!"
Hạ Hà bỗng kêu lên, Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, vội vã thu hồi ánh mắt, hơi lúng túng nói: "Người phụ nữ này ngứa đòn".

Tôn Chí Kiều hơi chột dạ, đành phải dựa hơi Tôn Húc để de đọa Dương Thanh.

"Hừ!"
Tôn Chí Kiều không hề tin Dương Thanh, lạnh giọng nói: "Mạnh miệng nhỉ? Mày tưởng mày là ai mà có thể kêu bác của tao đến đây?"

Người đến chính là Tôn Húc, vừa nhìn thấy Dương Thanh liền quỳ sụp xuống, đau khổ cầu xin nói: "Cậu Thanh, xin cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho cháu gái tôi một mạng!"
- ————.

Chương 883: 883: Tội Sống Khó Thoát

Thấy Tôn Húc vừa gặp Dương Thanh đã quỳ xuống, vẻ mặt của Tôn Chí Kiều bỗng nhiên đông cứng lại, cực kỳ kinh ngạc.

Hạ Hà cũng ngây ra như phỗng, tuy cô ta không biết thân phận của Tôn Húc nhưng từ lời nói của ông ta cũng đoán được thân phận của đối phương không tầm thường.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Tôn Húc nói: "Tôi gọi điện thoại cho ông ngay lập tức là muốn ông có thể xử lý tốt việc này, nhưng bây giờ tôi đã xử lý xong rồi ông còn đến làm gì nữa?"
Tôn Húc tát vào mặt mình, cắn răng nói: "Cậu Thanh, tôi đáng chết, tôi đã không xử lý việc này trước cậu, là lỗi của tôi".
Tôn Côn ăn trên ngồi trước trong mắt cô ta lúc này đang quỳ dưới chân Dương Thanh thì cũng thôi đi, ấy vậy mà ông ta còn tự tát vào mặt mình nữa chứ.

"Ông muốn giải quyết việc này chỉ bằng một cái tát thôi à?"
Dương Thanh cười lạnh hỏi.

"Bốp! Bốp! Bốp!"
Tôn Húc không nói nhiều lại giơ tay tát lên mặt ba cái liên tiếp.

Rõ ràng là tát rất mạnh, sau ba cái tát liên tiếp hai gò má của ông ta đã sưng vù.

"Cậu Thanh, tôi biết bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Chỉ cần cậu đồng ý tha cho cháu gái tôi, cậu muốn gì tôi cũng chịu".

Tôn Húc nói.

Hành đờ.

Vì Tôn Chí Kiều mà Tôn Húc không chỉ quỳ xuống cầu xin anh, mà còn tự tát vào mặt mình.

Thậm chí còn không tiếc bất kỳ điều kiện gì để Dương Thanh bỏ qua cho cô ta.

Xem ra người phụ nữ này rất quan trọng với ông ta.

Bằng không Tôn Húc sẽ không làm đến mức này.

“Bác à, bác mau đứng lên.

Sao bác có thể quỳ trước thằng nhóc này? Lại còn tự tát nữa chứ?”
Lúc này Tôn Chí Kiều mới hoàn hồn, vội vã đi tới kéo Tôn Húc đứng lên.

“Câm miệng!”
Tôn Húc giận dữ quát lên: “Còn không quỳ xuống xin lỗi cậu Thanh, xin cậu ấy tha mạng nhanh lên?”
Đến lúc này Tôn Chí Kiều mới giật mình tỉnh lại.

Dương Thanh đúng là có lai lịch không tầm thường, bằng không sao có thể khiến Tôn Húc làm như vậy?
Nhưng trong mắt cô ta Dương Thanh vẫn chỉ là bạn trai của Hạ Hà, một gã trai thấp kém tầm thường.

Nếu Dương Thanh đúng là một người có vai vế gì đó thì tại sao Hạ Hà không hot?
Cô ta nhất thời không chấp nhận được sự thật Dương Thanh là ông lớn nào đấy, vẻ mặt rất không cam lòng.

“Quỳ xuống!”
Tôn Húc giận dữ quát lên lần nữa.

Nếu không phải ông ta đang quỳ thì ông ta đã đè cổ bắt cô ta quỳ xuống xin lỗi từ nãy giờ rồi.

Tôn Chí Kiều cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng.

Từ trước tới nay cô ta chưa từng quỳ với ai bao giờ.

Nhất thời trong lòng cô ta tràn đầy nhục nhã và không cam lòng, hai mắt mang theo lửa giận nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh khinh thường nhìn Tôn Chí Kiều sau đó nhìn Tôn Húc cười ha ha nói: “Xem ra đứa cháu gái này của ông rất hận tôi đấy!”
“Để tôi nói này, không cần quỳ đâu, dù cô ta có quỳ xuống xin tha thì cũng không phải thật lòng”.

“Nếu tôi đoán không sai có lẽ cô ta đang nghĩ cách trả thù tôi đấy?”

Dưiều đã lên tiếng: “Thằng nhóc, mày đừng tưởng mày nắm được thóp của bác tao thì muốn làm gì cũng được”.

“Tao nói cho mày biết, một ngày nào đó tao sẽ khiến mày hối hận vì chuyện hôm nay”.

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ, đã đến lúc này rồi mà Tôn Chí Kiều vẫn dám uy hiếp anh, nhất thời sa sầm mặt mũi.

Sắc mặt Tôn Húc cũng xanh mét, ông ta không suy nghĩ gì nữa, đứng bật dậy.

“Bốp!”
Ông ta tát một cái thật mạnh vào mặt Tôn Chí Kiều, giận dữ hét lên: “Quỳ xuống! Xin lỗi!”
Tôn Chí Kiều bị đánh lùi về sau vài bước, trên mặt hiện lên dấu tay sưng đỏ, khóe miệng còn vương tơ máu.

Cô ta sững sờ, tuy Tôn Húc không phải là bố cô ta nhưng đối xử với cô ta cực kỳ tốt.

Cô ta lớn từng này mà chưa từng bị Tôn Húc mắng một câu chứ đừng nói chi là bị đánh.

Thế mà hôm nay cô ta lại bị tát một bai, đã vậy lại còn đánh thẳng tay nữa chứ.

“Bác, bác đánh cháu?”
Tôn Chí Kiều run rẩy nói.

“Đồ khốn nạn! Tao bảo mày quỳ xuống xin lỗi, mày điếc à?”
Tôn Húc giận dữ hét: “Nếu không phải nể mặt bố mày chết vì tao, thì chỉ riêng việc mày dám đụng tới bạn của cậu Thanh thôi cũng đủ khiến tao xử mày tội chết rồi!”
“Nhân lúc tao còn chưa nổi nóng lập tức quỳ xuống xin lỗi cậu Thanh ngay”.

“Nếu không mày đừng mong sống hết ngày hôm nay”.

Giọng nói của Tôn Húc ngập tràn uy hiếp.

Tôn Chí Kiều không khỏi run người, hoảng sợ không thôi.

Tôn Húc rất yêu thương cô ta nhưng ông ta không bao giờ nói đùa.

Câu nói cuối lúc nãy của ông đã khẳng định nếu cô ta không quỳ xuống xin lỗi nhận sai thì ông ta sẽ tự tay giết cô ta.

“Phịch!”
Tôn Chí Kiều cũng không dám đôi co nữa.

Dù trong lòng không phục nhưng vẫn quỳ xuống.

Cô ta giận dữ nói: “Anh Thanh, xin lỗi.

Tôi sai rồi, tôi không nên đụng đến người phụ nữ của anh, xin anh rộng lượng bỏ qua cho tôi!”
Tuy cô ta đang xin lỗi nhưng thái độ rất phách lối, không hề có thành ý.

Dương Thanh cũng không để ý đến lời xin lỗi của người đàn bà này.

Việc khiến anh thấy sợ chính là nếu không phải Hạ Hà quen biết anh thì bây giờ Hạ Hà đã bị người đàn bà này chà đạp rồi.

Ghê tởm nhất chính là cô ta lại còn dám uy hiếp anh.

Dương Thanh không thèm nhìn Tôn Chí Kiều, chỉ nhìn Tôn Húc nói: “Tôi muốn mạng của người phụ nữ này, ông tính tự mình ra tay hay để tôi đích thân xử lý?”
Tôn Húc nghe vậy hai chân mềm nhũn, lại quỳ xuống lần nữa.

“Không chỉ có vậy, tôi còn sẽ miễn phí lăng xê cô và sử dụng tất cả tài nguyên giải trí của mình để xây dựng cô thành một siêu sao thế giới”.

Tôn Chí Kiều thấy Dương Thanh không nói lời nào thì vội quay sang cầu xin Hạ Hà.

Hạ Hà vẫn còn đang ngây người, khi Tôn Chí Kiều cầu xin thì cô ta mới tỉnh táo lại.

Cô tớm, nhưng không ngờ lại ghê gớm đến mức này, ngay chủ gia tộc họ Tôn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng sợ anh.

Hạ Hà không biết Dương Thanh nói muốn giết Tôn Chí Kiều là nói đùa hay nói thật.

Lúc này trong lòng cô ta rất thấp thỏm lo âu, trên mặt hơi do dự.

Dù sao Dương Thanh cũng là tới cứu mình, nếu bây giờ mình lại ra mặt khuyên Dương Thanh bỏ qua cho Tôn Chí Kiều liệu có không nể mặt anh không?
Hơn nữa nếu không phải Dương Thanh tới cứu cô ta kịp lúc, sợ là bây giờ cô ta đã bị Tôn Chí Kiều chà đạp rồi.

Dương Thanh đương nhiên biết Hạ Hà là người rất hiền lành, không đợi Hạ Hà chủ động lên tiếng anh đã nói trước: "Có phải cô muốn tôi tha mạng cho cô ta không?"
Hạ Hà không dám nhìn thẳng Dương Thanh chỉ yếu ớt gật đầu, không nói tiếng nào.

Dương Thanh thở dài, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hạ Hà, cô phải biết nếu bỏ qua cho loại người không có giới hạn thế này thì rất có thể bọn họ sẽ lại hại cô lần nữa".

"Lần này, là tôi chạy tới kịp.

Nếu còn có lần sau thì sao? Chẳng lẽ lần nào tôi cũng kịp thời chạy tới cứu cô sao?"
"Ngoài ra, cô phải suy nghĩ cho kỹ, nếu hôm nay tôi không làm gì được nhà họ Tôn thì chuyện gì sẽ xảy ra khi đến đây cứu cô?"
Mấy câu nói của Dương Thanh khiến trong lòng Hạ Hà ngập tràn hổ thẹn.

Nhưng bởi vì cô ta mà hại chết Tôn Chí Kiều, đúng là cô ta không làm được.

"Dương Thanh, xin lỗi!"
Qua một lúc, Hạ Hà bỗng lên tiếng, trong giọng nói ngập tràn cảm giác áy náy.

Dương Thanh đã đoán được Hạ Hà sẽ làm như vậy.

Anh cũng không thật sự muốn giết chết Tôn Chí Kiều trước mặt Hạ Hà mà chỉ muốn thông qua chuyện này khiến Hạ Hà tỉnh ngộ.

"Được, nể mặt cô tôi sẽ tha cho cô ta một con đường sống".

Dương Thanh bỗng lên tiếng, sau đó nhìn Tôn Chí Kiều lạnh lùng nói: “Tội chết có thể tha nhưng tội sống thì khó thoát!”

- ——————.

Chương 884: 884: Anh Thất Vọng Rồi

Dương Thanh nói xong, một luồng khí mạnh mẽ toát ra từ người anh.

Tôn Chí Kiều cảm thấy rõ ràng nhất.

Cô ta bỗng thấy một biển máu che ngợp trời cuốn lấy cô ta, khiến cô ta nghẹt thở.

Tôn Húc nhất thời sốt ruột nói: "Cậu Thanh, cậu muốn thế nào?"
"Tôi muốn một tay và một chân của cô ta được không?"
Dương Thanh hỏi Tôn Húc.

Tôn Húc gật đầu lia lịa: "Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Cảm ơn cậu Thanh!"
Dứt lời, ông ta lại nhìn Tôn Chí Kiều giục: "Còn không mau cảm ơn cậu Thanh?"
Trong lòng Tôn Chí Kiều tràn đầy nhục nhã.

Dương Thanh muốn phế một chân và một tay của cô ta, thế mà cô ta vẫn phải cảm ơn anh, nực cười cỡ nào?
Nhưng cô ta không dám phản kháng: "Cảm ơn anh Thanh!"
"Ông tự ra tay đi!"
Dương Thanh nói với Tôn Húc.

"Pằng!"
"Pằng!"
Tôn Húc không hề do dự, rút ngay khẩu súng từ trong áo vest ra bắn hai phát vào người Tôn Chí Kiều.

Tôn Chí Kiều đau đến cả khuôn mặt trở nên vặn vẹo, nhịn không nổi kêu rên.

Chỗ trúng đạn trên cánh tay và bắp đùi khiến cô ta đau đến gần như bất tỉnh.

Nhưng cô ta không hề biết ơn vì Dương Thanh đã tha mạng cho mình, ngược lại còn đổ hết mối hận bị phế bỏ tay chân lên người Dương Thanh.

Dương Thanh cảm thấy rất rõ sự thù hận từ đáy mắt Tôn Chí Kiều.

Hạ Hà tận mắt thấy Tôn Cào người, sắc mặt trắng như tờ giấy, hai tay nắm chặt áo Dương Thanh.

“Cậu Thanh, tôi làm vậy cậu đã hài lòng chưa?”
Tôn Húc hỏi.

Dương Tây là lần cuối cùng, nếu lần sau còn có người của nhà họ Tôn đụng đến người thân của tôi nữa, thì nhà họ Tôn cũng không cần thiết tồn tại nữa đâu”.

“Đừng tưởng rằng dựa vào nhà họ Tào thì có thể đạp tôi dưới chân”.

“Nếu đúng vậy, ông tưởng với ân oán giữa tôi và nhà họ Tào, tôi có thể sống tới bây giờ sao?”
Sắc mặt Tôn Húc hết sức khó coi, ông ta biết Dương Thanh nói không sai.

Ngay cả Tào Trí cũng chịu thiệt trong tay anh, huống chi là ông ta.

.

truyện kiếm hiệp hay
“Sao cậu Thanh lại nói vậy? Tôi nào dám làm gì cậu chứ?”
Tôn Hảo đảm đây là lần cuối cùng, sau này người nhà họ Tôn tuyệt đối sẽ không dám đụng đến bất kỳ người thân nào của cậu nữa”.

“Dương Thanh, xin lỗi, tôi khiến anh thất vọng rồi!”
Ra khỏi Nam Tương Viên, Hạ Hà áy náy nói.

Gió lạnh thổi tới, men say trên người Hạ Hà hoàn toàn biến mất.

Sau khi nhớ lại mọi việc vừa xảy ra, cô có giảm giác như đang nằm mơ.

- ————.

Chương 885: 885: Đưa Tôi Vào

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi không thất vọng gì cả.

Cô có thể giữ được sự lương thiện như vậy là rất tốt”.

“Hôm nay tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, không phải tất cả mọi người đều đáng để cô đối xử tử tế như vậy”.

“Giới giải trí rất phức tạp, rất nhiều khi chỉ vì một vai diễn cũng khiến người khác sinh lòng thù hận với cô”.

“Cũng có thể vì câu nói hoặc một tin tức trên ứng dụng xã hội nào đó mà khiến cô gặp rắc rối.”
“Tôi mong rằng sau này lúc cô giao thiệp với người khác, có thể duy trì khoảng cách thích hợp, ý tôi không phải là muốn cô trở thành người phụ nữ lòng dạ mưu mô mà chỉ hy vọng cô có thể nâng cao cảnh giác”.

.

truyện đam mỹ
Nghe xong lời của Dương Thanh, Hạ Hà đăm chiêu.

Một lúc sau cô ta mới nhìn Dương Thanh nghiêm túc gật đầu: “Anh yên tâm đi, sau này tôi sẽ cảnh giác hơn khi qua lại với người khác”.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Đi thôi, tôi đưa cô về khách sạn”.
Khi Dương Thanh dẫn Hạ Hà rời đi, trên tầng cao nhất của Nam Tương Viên.

Vẻ đau đớn trên khuôn mặt của Tôn Chí Kiều dần trở nên méo mó, dữ tợn.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Dương Thanh, tao xin thề bất kể mày là ai, tao cũng phải bắt mày trả giá đắt!”
“Câm miệng!”
Tôn Húc quát lên: “Ngay cả bác cũng không dám nói câu này, cháu vừa trở về từ cõi chết liền muốn trả thù rồi sao?”
“Bác cảnh cáo cháu, nếu sau này cháu còn dám trêu chọc Dương Thanh nữa thì đừng trách bác độc ác”.

“Cháu muốn chết thì đi chỗ khác mà chết, đừng liên lụy tới nhà họ Tôn phải chôn theo cháu”.

Bây giờ Tôn Húc vừa sợ lại vừa hận Dương Thanh.

Từ sau khi gặp phải Dương Thanh, tôn nghiêm của chủ gia tộc họ Tôn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là ông ta đã bị Dương Thanh đạp nát dưới chân.

Thậm chí ông ta cũng đã quên mình quỳ dưới chân Dương Thanh bao nhiêu lần, chịu thiệt thòi cỡ nào trong tay anh.

Có thể nói, mỗi lần giao đấu với Dương Thanh ông ta đều là kẻ thua trận.

Thậm chí dù có Vương tộc họ Tào chống lưng, ông ta vẫn thất bại như thường.

“Bác, rốt cuộc thằng nhóc là ai? Sao bác lại sợ anh ta như vậy?”
Tôn Chí Kiều khó hiểu hỏi: “Với địa vị và thực lực của nhà họ Tôn, dù không tự mình ra tay, vẫn có thể tìm đại mấy sát thủ quốc tế lặng lẽ giết chết thằng nhóc đó rồi, đúng không?”
“Bác cũng không biết rốt cuộc cậu ta là ai.

Nhưng bác có thể nói cho cháu biết trong mắt cậu ta tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chỉ là hạt bụi”.

Vẻ mặt Tôn Húc nghiêm nghị nói: “Thậm chí ngay cả dòng chính của Vương tộc cũng chịu thiệt trong tay cậu ta, đến nay cũng không làm gì được”.

“Cháu thử nói cho bác biết, ngay cả Vương tộc cũng chịu thiệt không làm gì được cậu ta, một cô gái như cháu thì có thể làm gì cậu ta?”
Tôn Chí Kiều nghe vậy nhất thời im lặng.

Không phải cô ta bị Tôn Húc dọa sợ mà là cô ta đã hiểu rõ Tôn Húc sợ Dương Thanh đến cỡ nào.

Mặc kệ cô ta nói gì, Tôn Húc cũng không đồng ý.

Hạ Hà cãy đối với người bình thường như cô ta chẳng khác gì hình ảnh chỉ có thấy trên tivi, muốn quên đâu có dễ?

Vẻ mặt Hạ Hà đột nhiên hơi đắn đo, dường như có gì muốn nói với Dương Thanh.

“Cô muốn nói gì sao?”
Dương Thanh hiểu ý hỏi.

“Dương Thanh, anh, anh có thể đưa tôi vào trong không?”, Hạ Hà bỗng nói.

Chỉ là sau khi nói xong hai má cô ta đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh cũng ngẩn ra, không ngờ Hạ Hà sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Nhưng trời đã khuya, nếu bảo anh đưa Hạ Hà vào khách sạn liệu có thích hợp không?
“Tôi hơi sợ, anh đưa tôi vào trong, chờ tôi bình tĩnh lại rồi hãy đi được không?”
Đợi hồi lâu vẫn không nghe Dương Thanh đồng ý, Hạ Hà lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn Dương Thanh, trong mắt hiện rõ vẻ cầu xin.

- ————.

Chương 886: 886: Tiếng Thét Của Phụ Nữ

Thấy dáng vẻ e thẹn và hoảng sợ của Hạ Hà, Dương Thanh mới nhận ra việc tối nay đã đả kích cô ta đến cỡ nào.

“Được, để tôi đưa cô lên.”
Dương Thanh không do dự nữa, gật đầu đồng ý.

Hai người lần lượt bước vào khách sạn, Hạ Hà đi theo sau lưng Dương Thanh, thoạt nhìn giống như cô ta đi theo Dương Thanh đến đây.
Cũng may bây giờ đã rất khuya, không có nhiều người đến khách sạn nên bọn họ cũng không gặp mấy người.

Bằng không, với độ nổi tiếng hiện giờ của Hạ Hà, e rằng sẽ bị người ta dòm ngó ngay.

Nếu bị kẻ có ý đồ xấu nào đó chụp được hình ảnh của Dương Thanh và Hạ Hà cùng ra vào khách sạn, có thể sẽ khiến Hạ Hà gặp rất nhiều rắc rối.

Mọi việc diễn ra tốt đẹp, cả hai bước vào phòng một cách suôn sẻ.
“Anh chờ tôi một lát thôi, tôi tắm xong sẽ đi ngủ ngay”.

Hạ Hà có vẻ ngượng ngùng, sau khi nói với Dương Thanh xong, thì chạy vội vào phòng tắm.

Vẻ mặt Dương Thanh rất gượng gạo, giữa đêm khuya thanh vắng trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, mấu chốt là Hạ Hà còn là nữ diễn viên mới nổi đình nổi đám.

Nếu việc này bị truyền ra sẽ không có ai tin bọn họ trong sáng.

Một mình Dương Thanh ở trong phòng cũng hơi buồn chán, anh lấy điện thoại ra lướt xem tin tức.

Anh đang xem tin tức thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Tần Thanh Tâm gọi tới, Dương Thanh bỗng hơi luống cuống.

Nhưng anh vẫn bắt máy ngay, sau đó nghe thấy tiếng khóc của trẻ con.

Giọng nói của Tần Thanh Tâm cũng vang lên: “Chồng à, sắp mười một giờ rồi, khi nào thì anh về? Tiêu Tiêu đột nhiên khóc quấy đòi bố, không chịu ngủ”.

“Bố, con muốn bố, hức hức…”
Dương Thanh nói.

“Bố, khi nào bố về? Con muốn bố ngủ với con”.

Tiêu Tiêu khóc rấm rức nói: “Lâu lắm rồi bố không ngủ với Tiêu Tiêu và mẹ, Tiêu Tiêu muốn ngủ với bố”.

Tần Thanh Tâm hơi thất vọng nói.

“A…”
Đúng lúc này trong phòng tắm bỗng vang lên tiếng thét chói tai.

Dương Thanh lập tức hoảng hốt.

Con gái không ngừng khóc, anh mới nói với Tần Thanh Tâm không rời đi được, kết quả lúc này tiếng thét của Hạ Hà đột nhiên vang lên.

Bây giờ đã muộn như vậy, con gái khóc lóc đòi bố nhưng Dương Thanh lại nói anh bận đến nỗi không dứt ra được.

Thế mà lại vang lên tiếng thét của phụ nữ.

- ————.

Chương 887: 887: Tâm Hồn Thiếu Nữ Run Rẩy

Dương Thanh cũng chưa gặp phải những tình huống này, từ trước tới nay Tần Thanh Tâm rất tin tưởng anh.

Anh cũng không quen nói dối, bởi vậy Tần Thanh Tâm vừa hỏi như vậy, anh nhất thời hoảng hốt.

“Hình như có người phụ nữ đi ngang qua bị sái chân, anh thấy bên kia có rất nhiều người đang giúp đỡ cô ta”.

Dương Thanh sợ Tần Thanh Tâm suy nghĩ lung tung, đành lựa chọn nói dối cô.
Đây là lần đầu tiên anh nói dối Tần Thanh Tâm, nhưng vừa nói xong ngay cả anh cũng thấy chẳng đáng tin chút nào.

Tần Thanh Tâm ở đầu điện thoại bên kia càng thêm thất vọng.

Tiếng thét lúc nãy rõ ràng là đang ở ngay bên cạnh Dương Thanh.

Điều quan trọng nhất là trước đó Dương Thanh nói rất tự tin, nhưng bây giờ giọng anh rất yếu ớt.
Rõ ràng là đang chột dạ.

“Được, em biết rồi, vậy anh làm xong nhớ về nhà sớm”.

Tần Thanh Tâm cố gắng đè nén lửa giận, bình tĩnh nói.

“Dương Thanh, anh có thể giúp tôi một chút không? Hình như tôi bị trật chân rồi? Nền phòng tắm trơn quá, tôi không đứng lên được”.

Tần Thanh Tâm vẫn chưa cúp điện thoại, tiếng cầu cứu của Hạ Hà lại vang lên lần nữa.

Dương Thanh cũng không phát hiện anh chưa cúp điện thoại, vội vàng nói: “Tôi đến đây!”
Cùng lúc đó, bên trong dinh thự Vân Phong.

Bàn tay đang siết chặt điện thoại của Tần Thanh Tâm bỗng run lên, trong mắt ngập tràn khó tin.

Cho dù lời nói lúc nãy của Dương Thanh đầy rẫy sơ hở, nhưng cô vẫn bằng lòng tin anh.

Nhưng trước khi cúp điện thoại cô rõ ràng nghe được giọng nói của phụ nữ.

Mấu chốt là trong lời nói lúc nãy của người phụ nữ kia còn có mấy từ rất quan trọng.

“Trật chân”, “Phòng tắm”, “Không đứng lên được”.

Không phải điều này đã chứng tỏ Dương Thanh đang ở trong khách sạn với người phụ nữ khác sao?
Người phụ nữ đang tắm, kết quả trượt chân té xuống không đứng lên được, nêu phải cầu cứu Dương Thanh.

Điều khiến cô sụp đổ nhất là khi người phụ nữ kia nhờ Dương Thanh giúp đỡ, anh đã nói không chút do dự: “Tôi đến đây!”
Tần Thanh Tâm không nói gì, chỉ ôm chặt con gái vào lòng.

Cùng lúc đó trong khách sạn, sau khi Dương Thanh nghe được tiếng kêu cứu của Hạ Hà thì vọt ngay vào phòng tắm.

Góc độ mà cô ta ngã xuống rất trùng hợp, đó là úp mặt xuống đất.

Mà phía dưới mặt cô là thành bồn tắm.

Cô ta đột ngột mở mắt ra, trong tầm mắt hiện lên một khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, nhất thời cô ta không dời mắt được nữa, tâm hồn thiếu nữ run rẩy.

- ————.

Chương 888: 888: Tôi Đi Trước Đây

Lúc này Hạ Hà cảm thấy cả thế giới dường như biến mất, chỉ còn lại cô ta và Dương Thanh.

Thậm chí cô ta đã quên lúc này cô ta đang trần như nhộng.

Nhưng Dương Thanh không hề thưởng thức vẻ đẹp hoàn mỹ của Hạ Hà, trong mắt anh chỉ có sự lo lắng và quan tâm.

Nhưng đó chỉ là sự quan tâm và lo lắng dành cho bạn bè. Nhưng trong mắt Hạ Hà sự quan tâm đó chính là sự yêu mến Dương Thanh đối với cô ta.

"Cô không sao chứ?"
Hạ Hà vẫn chưa cảm nhận hết sự ấm áp từ vòng tay của Dương Thanh thì phát hiện vòng ôm ấm áp kia đột nhiên biến mất.

Cô ta cảm thấy hụt hẫng.
"Tôi không sao, chỉ là đầu gối bị thương nên hơi đau".

Hạ Hà cúi đầu nhìn xuống đầu gối đang chảy máu của mình.

Ánh mắt của Dương Thanh dời xuống phía dưới, khi tầm nhìn lướt qua không ít phong cảnh quyến rũ thì anh mới nhớ ra mình đang ở trong phòng tắm với Hạ Hà.

"Tôi đi ra ngoài trước".

Dương Thanh vội vã quay đầu sang hướng khác, sau đó quay người đi ra ngoài

"Dương Thanh…"
Hạ Hà kêu lên, chỉ là khi vừa thốt lên tên Dương Thanh cô ta bỗng phát hiện cả người mát lạnh, lúc này mới sực tỉnh.

Mãi đến lúc này cô ta mới phát hiện lúc nãy cô ta đã để lộ cả cơ thể trước mặt Dương Thanh, gương mặt chợt đỏ lựng.

Cô ta vốn muốn gọi Dương Thanh dìu cô về giường, nhưng dáng vẻ của cô ta lúc này không tiện lắm.

Sau khi bình tĩnh lại, ngay cả Hạ Hà cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Cô ta bị Dương Thanh nhìn thấy hết thân thể, chẳng những không thấy chán ghét, mà ngược lại còn chờ mong sẽ xảy ra chuyện gì đó với anh.

"Mình đang suy nghĩ bậy bạ gì thế này?"
Một lúc sau Hạ Hà mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt cô đơn nói: "Anh ấy đã kết hôn, còn có một cô gái rất đáng yêu.

Mình không nên quấy rầy hạnh phúc của bọn họ".

Sau khi ra khỏi phòng tắm, trên mặt Dương Thanh nóng như lửa đốt, anh từng tuổi này rồi mà chỉ có một người phụ nữ là Tần Thanh Tâm.

Hơn nữa anh và Tần Thanh Tâm rất yêu thương nhau, chưa từng nghĩ đến việc dây dưa với những người phụ nữ khác.

Chỉ là cảnh tượng trong phòng tắm vừa rồi cứ thiêu đốt tâm trí anh, càng muốn quên lại càng thấy nhớ, thậm chí còn nhớ rất rõ ràng.

"Đồ vô lại! Mình đúng là một tên khốn!"
Dương Thanh bỗng tát mình một bạt tai nói: "Tiêu Tiêu còn đang khóc lóc đợi mình ở nhà, thế mà mình lại suy nghĩ bậy bạ như vậy".

Dù biết anh giúp đỡ Hạ Hà chỉ là hành động bất đắc dĩ nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất hổ thẹn.

Hạ Hà ở phòng tắm hơn mười phút mới khập khiễng đi ra.

Lúc này cô ta đã mặc xong quần áo.

Thấy dáng vẻ vẫn còn đau đớn của Hạ Hà, Dương Thanh càng áy náy hơn.

Không chỉ đối với vợ con mà còn với cả Hạ Hà.

Hai đầu gối Hạ Hà bị thương rách da, mà anh còn dám suy nghĩ bậy bạ với cô ta, đúng là không bằng cầm thú mà.

"Tôi dẫn cô đi bệnh viện nhé?"
Thế nhưng trong lòng cô ta ngập tràn chờ mong, hy vọng

Dương Thanh sẽ ở lại giúp cô ta thoa thuốc, sau đó chờ cô ta ngủ rồi anh hãy rời đi.

Nhưng cô ta đã thất vọng.

Dương Thanh vốn đang lo lắng cho Tiêu Tiêu, việc xảy ra ngoài ý muốn trong phòng tắm lúc nãy khiến anh cảm thấy xấu hổ khi tiếp tục ở lại trong phòng Hạ Hà.

“Vậy tôi đi trước đây!”

Chiếc Phaeton đã được tân trang như tia chớp đen rít gào trong đêm, chạy như bay về phía dinh thự Vân Phong.

Dương Thanh chỉ lo tập trung lái xe về nhà, hoàn toàn không phát hiện mình đã bị người khác theo dõi từ lâu.

- ————.

Chương 889: 889: Kỹ Thuật Bắn Súng Quá Tệ

“Rầm!”
Lúc xe của Dương Thanh chạy ngang ngã ba, một chiếc xe tải giống như một con thú dữ đang rít gào, đâm thẳng vào chiếc Phaeton.

“Ầm!”
Tiếng nổ vang lên cực lớn, chiếc Phaeton bị đâm trúng, nhào lộn trên không trung vài vòng.
Sau đó “ầm” một tiếng, nặng nề rơi xuống đất.

Lúc xe bị va chạm mạnh, các túi khí trên xe đều bung ra.

Dương Thanh bị đụng mạnh đến nỗi đầu óc choáng váng, trên cánh tay cũng có một vết cắt dài, máu chảy lênh láng.

“Đồ khốn khiếp!”
Dương Thanh khẽ gầm lên, trong mắt tràn đầy tức giận.

Đầu Dương Thanh cũng bị đụng trúng, máu chảy từ trên đầu xuống tràn vào mắt anh.

Lúc này, hai mắt Dương nhuộm màu máu đỏ tươi, cả thế giới của anh chỉ đỏ rực như máu.

“Ầm!”
Anh đạp văng cửa xe, bước ra ngoài.

Lúc anh vừa bước xuống xe, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập tới, anh bỗng nhấc chân, biến mất tại chỗ.

“Pằng!”
Gần như ngay lúc đó tiếng súng chát chúa vang lên.

Chỗ Dương Thanh vừa đứng hõm xuống như hố bom.

Rõ ràng đây không phải là súng bắn tỉa bình thường.

Nếu lúc nãy Dương Thanh trúng phải phát súng này, dù anh có mạnh hơn nữa cũng sẽ bị thương.

“Trời ạ! Cậu ta là quỷ sao? Cậu ta có thể sống sót sau tai nạn xe nghiêm trọng như vậy, đã là kỳ tích rồi.

Thế mà cậu ta còn tránh được viên đạn kia nữa đấy?”
Cách đó một nghìn mét, một khuôn mặt người nước ngoài như đang gặp quỷ, trong lòng tràn ngập sợ hãi và lo lắng.

Tay bắn tỉa nhất định phải giết người bằng một phát súng, nếu thất thì phải lập tức rút lui.

Bằng không một khi bị khóa chặt mục tiêu, ông ta chỉ có nước chết.

Tay súng bắn tỉa người nước ngoài này là một sát thủ nổi tiếng quốc tế tên là Sith.

Ông ta giỏi sử dụng nhiều loại súng bắn tỉa khác nhau.

Trong giới sát thủ, ông ta tồn tại như một vị thần.

Ông ta chưa từng phạm phải sai lầm nào khi nhận nhiệm vụ.

Lần nào mục tiêu của ông ta cũng bị hạ gục bởi một phát súng, ông ta chưa từng thất thủ.

Hôm nay là lần đầu tiên ông ta thất thủ.

Dù vậy ông ta cũng không hề do dự, một phát không trúng liền rút lui.

“Ông muốn đi đâu?”
Sith sợ hãi không yên, tự lẩm bẩm.

Với thực lực bắn súng của ông ta, dù kẻ địch có đứng sau lưng, chỉ cần dựa vào giọng nói cũng có thể bắn trúng kẻ địch.

Vì thế lúc nãy ông ta mới dứt khoát quay người lại nổ súng, nhưng kết quả lại khiến ông ta không thể tin được.

Ông ta không phát hiện ra đối phương đã rời đi nhưng sự thật là người kia đã biến mất.

Ông ta cảm thấy khi mình quay người lại, đối phương đã biến mất tại chỗ.

“Kỹ thuật bắn súng tệ như thế mà cũng dám giết tôi?”
Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng đột nhiên vang lên sau lưng Sith.

- ————————.

Chương 890: 890: Không Về Nhà Được

Lúc này Sith hoảng sợ dựng tóc gáy.

Ông ta không tin được một người sống sờ sờ lại có thể biến mất ngay dưới mí mắt mình, rồi lại xuất hiện sau lưng mình.

Sao lại như vậy được?
"Rốt cuộc cậu là ai?"
Sith run rẩy nói: "Tôi có thể chắc chắn cậu không phải kẻ tầm thường".

Sith là sát thủ hàng đầu thế giới, từng giết rất nhiều người có máu mặt và cao thủ nhưng chưa từng thấy người có thể né tránh súng đạn như Dương Thanh.

Dương Thanh không đáp lại, chỉ hỏi: "Nói đi, ai thuê ông tới giết tôi? Chỉ cần nói ra, tôi sẽ tha cho ông một mạng".

Sith không hề do dự lắc đầu: "Người như cậu chắc hẳn phải biết quy tắc của giới sát thủ, không được để lộ người thuê".
"Tức là ông chọn cái chết?"
Dương Thanh híp mắt lại, một luồng sát khí ẩn hiện bao quanh Sith.

"Ra tay đi!"
Sith vô cùng bình tĩnh nói.

Nhưng ông ta bất chợt quay người lại.

Vừa rồi Dương Thanh lặng lẽ xuất hiện sau lưng ông ta.

Lúc ông ta quay lưng lại nổ súng, Dương Thanh dễ dàng tránh né.

Ông ta không phải người luyện võ, chỉ là một tay súng giỏi.

Giây phút súng của ông ta không lấy được mạng của Dương Thanh, kết cục của ông ta đã được xác định.

"Phốc!"
Dương Thanh không nhiều lời, cong tay búng một hòn đá nhỏ vào sau đầu Sith.

Hòn đá xuyên qua giữa trán ông ta.

Khả năng bắn súng của Sith rất xuất sắc, nhiệm vụ thất bại cũng cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh ngay cả khi đối mặt với cái chết.

Muốn điều tra người thuê từ miệng loại sát thủ này là không thể.

"Tới xử lý rác rưởi đi!"
Dương Thanh gọi một cuộc điện thoại ra lệnh.

Chưa đầy mười phút sau, một chiếc Phaeton cùng loại với chiếc của Dương Thanh chậm rãi đỗ lại bên người anh.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu bước ra khỏi xe.

Sau xe Mã Siêu còn có một chiếc Land Cruiser màu đen.

Mấy tên Ảnh Vệ tức tốc chạy xuống xử lý thi thể của Sith.

Mã Siêu đi tới kiểm tra thi thể của Sith rồi quay về bên cạnh Dương Thanh, trầm giọng nói: "Sát thủ của Hồng Trần".

"Lại là Hồng Trần!"
Dương Thanh nheo mắt lại.

Sáng nay Diệp Mạn bị sát thủ của Hồng Trần ám sát, bây giờ lại đến lượt anh.

Mã Siêu còn nói: "Anh Thanh, sát thủ của Hồng Trần không đơn giản, chi nhánh trải rộng toàn thế giới.

Một khi nhiệm vụ thất bại sẽ có sát thủ mạnh hơn tới hoàn thành nhiệm vụ".

"Bà chủ Diệp bị sát thủ của Hồng Trần ám sát, anh cũng bị.

E là chẳng mấy chốc, bọn họ sẽ phái cao thủ mạnh hơn tới ám sát hai người".

Dương Thanh nói: "Bọn họ đã không sợ chết thì cứ để họ tới, tới người nào giết người đó!"
"Hay là để em đi giết sạch mấy sát thủ hàng đầu của Hồng Trần để cảnh cáo?"
Mã Siêu hỏi.

“Muốn tìm sát thủ của Hồng Trần không dễ đâu, chỉ có thể đợi họ tìm tới cửa.

Mấy ngày này phiền cậu âm thầm bảo vệ bà chủ Diệp”.

Dương Thahh từ chối, lại dặn dò: “Có thể dùng tới người của Ảnh Vệ theo dõi tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, nhất là nhà họ Long”.

“Vâng!”
Mã Siêu nghiêm giọng đáp theo bản năng.

Hiện giờ người có năng lực đấu với sát thủ của Hồng Trần bên cạnh Dương Thanh chỉ có Tiền Bưu và Mã Siêu.

Tiền Bưu đang bảo vệ Tần Thanh Tâm, vậy nên người giải quyết sát thủ của Hồng Trần chỉ có thể là Mã Siêu.

“Em đưa anh về nhà nhé?”
Mã Siêu nhìn chiếc Phaeton bị tông hỏng của Dương Thanh.

Dương Thanh do dự vài giây rồi nói: “Tối nay tôi ở lại chỗ cậu”.

Trong tai nạn xe vừa rồi, Dương Thanh bị thương ngoài da không ít.

Mặc dù không tạo thành tổn thương lớn với anh nhưng trông thấy thê thảm.

Nếu trở về nhà với bộ dáng máu me này, chắc chắn sẽ dọa Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu.

Hai mươi phút sau, Mã Siêu lái xe tới một căn biệt thự.

Đây là nhà của anh ta.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Cậu vừa đi đánh nhau về đấy à?”
Dương Thanh và Mã Siêu vừa bước vào, Ngải Lâm đang mặc đồ ngủ kinh ngạc hỏi.

Trông thấy Dương Thanh bị thương, cô ấy rất khiếp sợ.

Cô ấy từng ở biên giới phía Bắc một khoảng thời gian, dù là trên chiến trường cũng chưa từng thấy Dương Thanh thảm hại như vậy.

Dương Thanh lắc đầu cười khổ: “Vội về nhà không để ý, bị sát thủ phục kích.

Nhưng đều là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại”.

“Chị đi lấy hòm thuốc”.

Ngải Lâm cũng không nhiều lời, lập tức quay người đi.

Sau một hồi do dự, Dương Thanh mới nghe máy: “Vợ ơi, tối nay anh không về được.

Em và Tiêu Tiêu đừng đợi anh, cứ ngủ trước đi nhé!”

- ————.

Chương 891: 891: Không Cần Cháu Nữa

Trước đó ở lại khách sạn Hạ Hà đang ở, Dương Thanh đã lừa Tần Thanh Tâm một lần.

Lần này anh không nói rõ tại sao mình không về nhà, chỉ bảo cô và con gái không cần đợi mình.

Dương Thanh cứ tưởng cô sẽ hỏi, thế nhưng cô không hề hỏi gì, chỉ lạnh nhạt đáp: "Ừ!"
Tần Thanh Tâm chỉ nói một chữ rồi cúp máy.
"Chị dâu gọi đến ạ?"
Mã Siêu hỏi.

Dương Thanh gật đầu, trong lòng chợt thấy buồn bực.

Tần Tần Thanh Tâm chỉ nói một chữ "Ừ" nhưng Dương Thanh lại cảm nhận được tâm trạng của cô không tốt.
"Anh không về cũng được.

Trông anh thế này ai nhìn cũng tưởng bị thương nặng lắm".

Mã Siêu nói: "Nếu không biết rõ thực lực của anh, chắc chắn em sẽ nghĩ anh sắp không xong rồi".

Dường như Dương Thanh không muốn nói nhiều, đứng dậy bảo: "Cho anh một phòng đi, anh muốn đi ngủ".

"Được!"
Mã Siêu nhìn ra được tâm trạng của Dương Thanh không bình thường, cũng không hỏi nhiều, lập tức dẫn anh đến phòng cho khách.

Dương Thanh trằn trọc trên giường không ngủ nổi, trong đầu toàn nghĩ tới Tần Thanh Tâm.

Lúc anh ở phòng Hạ Hà, Tần Thanh Tâm gọi điện tới, anh lừa cô nói là mình đang bận làm việc.

Đó là lần đầu tiên anh lừa cô, cảm thấy vô cùng áy náy.

Bây giờ anh lại lo lúc Hạ Hà ngã trong phòng tắm đã hét lên một tiếng bị Tần Thanh Tâm nghe thấy.

Tuy anh lừa Tần Thanh Tâm là cô gái bên đường bị trẹo chân, nhưng vẫn cảm thấy chột dạ.

Vừa nãy Tần Thanh Tâm gọi tới, anh bảo không về được, cô chỉ đáp lại một chữ "Ừ", rõ ràng tâm trạng không vui.

Trong lúc Dương Thanh trằn trọc lăn lộn trên giường, Hạ Hà ở khách sạn cũng khó ngủ.

Dương Thanh đã rời đi từ hai tiếng trước nhưng cô ta vẫn không thể ngủ nổi, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện xảy ra trong nhà tắm.

Lúc cô ta suýt đập mặt vào bồn tắm, Dương Thanh như thiên thần xuất hiện ôm cô ta lại, giúp cô ta tránh khỏi kết cục nát mặt.

Không chỉ vậy, lần đầu tiên gặp Dương Thanh, tuy anh tới cứu Tiêu Tiêu nhưng cũng cứu cả cô ta.

Sau đó, anh lại âm thầm giúp cô ta cứu chữa người mẹ bị nhiễm trùng đường tiết niệu, còn lo cô ta biết chuyện sẽ thấy áy náy mà cố ý thành lập quỹ chữa trị nhiễm trùng đường tiết niệu.

Từ đó về sau, Dương Thanh giúp cô ta rất nhiều lần, mỗi lần đều cực kỳ quan trọng.

"Rốt cuộc mình đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?"
Hạ Hà bỗng nhiên thở dài, nhắm mắt lại.

Nhưng nước mắt lại lăn ra khỏi khóe mắt đóng chặt.

Cô ta biết mình đã đem lòng yêu Dương Thanh, người đàn ông mà cô ta không thể yêu.

Cùng lúc đó ở trong dinh thự Vân Phong, Tần Thanh Tâm cũng không ngủ được.

Tiêu Tiêu đã ngủ say từ lâu, đang rúc vào lòng cô.

Hai mắt cô hơi sưng đỏ, rõ ràng vừa mới khóc xong.

"Tại sao? Tại sao anh lại lừa gạt em?"
Tần Thanh Tâm nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại rơi xuống.

Cô không biết đây là lần thứ mấy mình khóc trong đêm nay.

Mỗi lần chỉ kìm nén được một lúc cô lại bật khóc.

Cô cảm thấy rất đau khổ, nghĩ mãi không ra tại sao Dương Thanh lại lừa gạt mình.

Lúc nghe thấy tiếng hét chói tai của phụ nữ trong điện thoại, Dương Thanh giải thích là người đi đường bị trẹo chân, Tần Thanh Tâm vốn đã định tin.

Nhưng cô lại phải thất vọng khi nghe thấy người phụ nữ kia nói mình ngã trong nhà tắm, nhờ Dương Thanh tới giúp ngay trước khi cúp máy.

Tuyệt vọng hơn cả chính là Dương Thanh nói mình sẽ tới ngay.

Lúc ở nhà, Tần Thanh Tâm làm việc và nghỉ ngơi rất đúng giờ.

Bởi vì sáng nào cũng phải chải tóc cho Tiêu Tiêu nên cô thường dậy rất sớm.

Sửa soạn cho mình xong xuôi rồi mới chải tóc cho Tiêu Tiêu.

Sau khi cho Tiêu Tiêu mặc quần áo xinh đẹp, hai mẹ con mới xuống phòng bếp ăn sáng.

Tần Đại Dũng đã dọn đồ ăn ra bàn, nghi hoặc hỏi: “Tần Y, sao chị con vẫn chưa ra?”
Tần Y cũng cảm thấy kỳ quái: “Để con đi gọi chị”.

“Tiêu Tiêu, cháu mau nói cho dì biết, có phải bố mẹ cháu cãi nhau rồi không?”
Tần Y quay sang hỏi Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mếu máo, nước mắt ào ào tuôn ra.

“Sao cháu lại khóc? Bố mẹ cháu cãi nhau à?”, Tần Y hốt hoảng hỏi.

Tiêu Tiêu khóc nức nở: “Bố mẹ ly hôn rồi.

Bố cháu không cần cháu nữa rồi!”
Nghe thấy thế, Tần Y sững sờ như bị sét đánh, ngơ ngác hỏi: “Sao lại như vậy? Tình cảm của hai người họ rất sâu nặng, sao

có thể ly hôn được?”

- ——————.

Chương 892: 892: Tôi Muốn Từ Chức

Chất lượng cách âm của biệt thự vô cùng tốt, Dương Thanh lại đứng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy mọi thứ trong biệt thự, không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Anh chỉ thấy Tần Y tới gõ cửa phòng Tần Thanh Tâm, không biết hai người đã nói gì, Tần Thanh Tâm xuống phòng bếp trước.

Sau đó Tần Y lại nói gì đó với Tiêu Tiêu, cô bé bất chợt bật khóc.

"Nhất định Thanh Tâm có chuyện gì đó!"
Dương Thanh lo lắng nhưng không dám vào nhà với bộ dạng hiện giờ.

Tuy vết thương trên người có thể giấu trong quần áo nhưng trên mặt lại có vết xước rõ ràng, dù đã kết vảy nhưng trông vẫn rất dọa người.

Dương Thanh có tố chất thân thể siêu nhiên nên chỉ sau một đêm, các vết thương đã hầu như khỏi hẳn.

Nếu là người mình thường gặp phải tai nạn xe tối qua, không chết cũng bị thương nặng, không nằm viện nửa tháng không hồi phục.
Trong phòng, Tần Y vội vàng ôm Tiêu Tiêu, đỏ mắt nói:
"Cháu yên tâm, bố mẹ cháu không thể ly hôn được.

Bố cháu cũng không thể không cần cháu".

"Dì nói thật không?"
Hàng mi dài của Tiêu Tiêu ướt đẫm nước mắt.

Cô bé nghẹn ngào hỏi.

Tần Y gật đầu: "Có bao giờ dì lừa cháu chưa?"
"Nhưng bạn Hoa ở trường mầm non nói bố mẹ không ngủ cùng nhau rồi ly hôn".

Tiêu Tiêu nói hết câu đã không kìm được nước mắt.

Tần Y vốn đang kinh hãi nghe thấy vậy lập tức dở khóc dở cười.

“Cháu yên tâm, bố mẹ cháu không ly hôn đâu.

Chỉ là bố bận việc không về nhà với mẹ cháu được thôi”.

Tần Y cười nói: “Đợi bố cháu hết bận chắc chắn sẽ ở bên hai mẹ con cháu mỗi ngày”.

“Nhưng tối hôm qua, mẹ gọi cho bố mấy lần liền, bố vẫn không hề nhà, gọi xong thì mẹ khóc”.

Tiêu Tiêu ngây thơ nói.

Tần Y vừa mới thả lỏng đã lập tức căng thẳng.

Xem ra giữa Dương Thanh và Tần Thanh Tâm thực sự đã xảy ra chuyện gì đó.

Nếu không tại sao cô lại khóc sau khi gọi điện thoại cho Dương Thanh?
“Được rồi Tiêu Tiêu đừng nghĩ lung tung.

Dì cam đoan với cháu, bố mẹ cháu sẽ không ly hôn đâu”.

Tần Y nắm bàn tay nhỏ bé của Tiêu Tiêu: “Chúng ta mau đi ăn sáng thôi”.

Khi hai người tới bàn ăn, Tần Thanh Tâm đang bê bát, ngẩn người nhìn bánh trứng trên bàn, không biết Tần Y đã dẫn Tiêu Tiêu tới.

Thấy vậy, Tần Y lại càng lo lắng.

Tần Đại Dũng cũng thấy con gái có điều bất thường nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ đưa mắt ra hiệu hỏi Tần Y.

Tần Y lắc đầu rồi nói: “Bố ơi, bữa sáng hôm nay phong phú thật đấy!”
Tần Đại Dũng cười nói: “Bố thấy mấy đứa dạo này cực khổ quá, muốn làm bữa sáng thật ngon cho các con, ăn no mới có sức làm việc”.

Hai bố con nói chuyện Tần Thanh Tâm mới hoàn hồn.

Cô vẫn không nói năng gì, chỉ cúi đầu ăn sáng.

“Y Y, hôm nay con đưa chị con đi làm đi.

Để con bé lái xe, bố không yên tâm”.

Tần Thanh Tâm ăn xong quay người ra khỏi phòng bếp.

Tần Đại Dũng vội vàng nói: “Để bố đưa Tiêu Tiêu đi học cho”.

“Vâng!”
Tần Y không nhiều lời, vội vàng đuổi theo cô.

Dương Thanh tận mắt nhìn thấy Tần Thanh Tâm đi ra khỏi biệt thự như người mất hồn.

Có vài lần anh rất muốn lao ra, nhưng lại sợ mình thế này sẽ khiến cô lo lắng, đành phải nhịn lại.

May mà Tần Y đuổi kịp, kéo tay Tần Thanh Tâm nói: “Chị ơi, sáng nay em có việc cần bàn, đúng lúc đi qua tập đoàn Mamba Đỏ.

Để em đưa chị tới công ty nhé”.

“Chắc chỉ có Dương Thanh mới có thể khiến chị trở nên như vậy thôi nhỉ?”
Tần Thanh Tâm lập tức im lặng cúi đầu như một đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Tần Y lại càng gấp, nắm chặt vai cô kích động hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế chị? Chẳng lẽ đến cả em chị cũng không muốn nói sao?”
“Hay là chị vốn không hề coi em là em gái?”
“Chết tiệt! Dương Thanh anh đúng là đồ khốn!”
Tần Y cả giận nói: “Tôi không cần biết tại sao anh không thể tới gặp chị tôi giải thích.

Anh khiến chị tôi đau lòng chính là lỗi của anh!”
“Bà đây cũng không thèm làm nữa.

Tôi muốn từ chức”.

“Sau này anh tự giải quyết chuyện của tập đoàn Nhạn Thanh đi!”
Dứt lời, Tần Y lập tức cúp máy.

- ————————.

Chương 893: 893: Chắc Mẹ Còn Làm Việc

Sau khi Tần Y cúp máy, Dương Thanh ngây ngẩn cả người.

Anh cứ tưởng tối qua đã lừa được Tần Thanh Tâm, xem ra không phải rồi.

Nếu không, cô đã không khóc suốt đêm.

Hiện giờ, trong đầu Dương Thanh hiện lên cảnh tượng tối qua. Tần Thanh Tâm ngồi trên giường.

Tiêu Tiêu ngủ say ở bên cạnh, mình cô lặng lẽ rơi nước mắt.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh cảm thấy lòng mình tan nát.

Anh vội vàng gọi điện thoại cho Tần Thanh Tâm, nhưng chỉ nghe thấy lời nhắc nhở: "Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!" Anh gọi liên tiếp mấy lần đều như vậy.

"Có lẽ cô ấy đã chặn số của mình rồi".

Dương Thanh lắc đầu cười khổ: "Xem ra lần này thực sự đã khiến cô ấy bị tổn thương".

Chẳng bao lâu sau, Dương Thanh đã nhận được cuộc gọi từ Lạc Bân.

"Chủ tịch, sao Tần Y lại từ chức? Tần Thanh Tâm cũng muốn từ chức".

Lạc Bân kinh ngạc hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hiện giờ đang là giai đoạn phát triển quan trọng của tập đoàn Nhạn Thanh, công ty không thể không có bọn họ!"
"Thanh Tâm cũng muốn từ chức sao?"
Dương Thanh rất bất ngờ.

Tần Y từ chức thì anh có thể hiểu được, nhưng tại sao Tần Thanh Tâm cũng từ chức?
Xem ra hiểu lầm tối qua rất lớn, nếu không Tần Thanh Tâm không thể từ chức được.

“Được, tôi biết rồi!”
Dương Thanh nói xong liền cúp máy.

Bây giờ chỉ có thể nghĩ cách giải thích rõ ràng chuyện tối qua, nếu không Tần Thanh Tâm và Tần Y sẽ không chịu quay về tập đoàn Nhạn Thanh.

Hai ngày sau đó, Dương Thanh vẫn không về nhà.

Mãi đến ngày thứ ba, vết thương không thể che giấu trên người anh mới hồi phục.

Thế nhưng hai bố con đợi mãi không thấy Tần Thanh Tâm đâu.

“Bố ơi, sao mẹ vẫn chưa tan làm?”
Tiêu Tiêu bắt đầu sốt ruột.

Dương Thanh nhìn đồng hồ, từ lúc tan tầm đến giờ đã hơn nửa tiếng.

“Chắc là mẹ vẫn đang làm việc, chúng ta đợi một chút”.

- ————.

Chương 894: 894: Biết Cả Rồi

Dương Thanh bế con gái lên, nhìn chằm chằm vào cổng tập đoàn Mamba Đỏ.

Hai bố con đợi khoảng năm phút nữa, cuối cùng cũng trông thấy bóng dáng quen thuộc của cô bước ra ngoài.

Mấy ngày không gặp, dường như cô đã gầy đi nhiều, sắc mặt tiều tụy hơn hẳn.
Nhưng trông thấy bên cạnh Tần Thanh Tâm còn có một người thanh niên, Dương Thanh hơi khó chịu.

Người đó khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc vest lịch lãm, gương mặt điển trai.

Hai người cách nhau rất gần.

Không biết người thanh niên nói gì khiến Tần Thanh Tâm mỉm cười.

Thấy cảnh này, trong anh nổi lên lửa giận.
"Mẹ ơi!"
Tiêu Tiêu cũng trông thấy Tần Thanh Tâm, hô lên một tiếng rồi chạy vọt tới.

Nghe thấy tiếng con gái, Tần Thanh Tâm mới phát hiện ra Tiêu Tiêu.

Nhưng khi trông thấy Dương Thanh, nụ cười trên mặt cô lập tức biến mất.

"Anh là ai?"
Dương Thanh không để ý tới cô, lạnh lùng hỏi người thanh niên bên cạnh, giọng nói tràn đầy tức giận.

Đối phương lịch sự mỉm cười với Dương Thanh: "Tôi là…"
"Anh ấy là bạn tôi".

Anh ta chưa kịp nói xong đã bị Tần Thanh Tâm chen ngang.

Dương Thanh không ngờ cô lại kéo tay anh ta ngay trước mặt mình.

Vẻ mặt của anh lập tức cứng đờ, không dám tin vào mắt mình.

Anh không bao giờ nghĩ cô sẽ kéo tay của người đàn ông khác.

Tức giận khiến anh gần như mất kiểm soát.

“Bịch!”

Dương Thanh không nói năng gì, xông lên tung đấm.

Người thanh niên chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị đánh ngã.

“Dương Thanh, anh đang làm cái gì vậy?”
Tần Thanh Tâm thấy thế lập tức hoảng sợ, đẩy Dương Thanh ra, giận dữ nói: “Cút! Anh mau cút đi!”
Sau đó, cô vội vàng chạy tới đỡ người thanh niên kia đứng dậy.

“Có phải anh ngạc nhiên lắm không? Có phải đang nghĩ mình giấu kĩ như vậy sao tôi lại biết được đúng không?”
Tần Thanh Tâm lau nước mắt, châm chọc nói: “Tôi nói cho anh biết, đêm hôm đó anh chưa thèm cúp điện thoại của tôi đã chạy đi giúp ả đàn bà kia rồi”.

Bấy giờ Dương Thanh mới hiểu được mọi chuyện.

Thì ra lúc đó anh vội vã đi xem Hạ Hà, quên cúp máy.

Nhưng hiện giờ xem ra, Tần Thanh Tâm vẫn không biết người phụ nữ kia chính là Hạ Hà, nếu không đã không hiểu lầm anh như vậy.

“Tâm à, chuyện này không phải như em nghĩ đâu.

Hôm nay anh đến đây là để giải thích…”
Dương Thanh hạ giọng nói, nhưng chưa nói hết câu đã bị Tần Thanh Tâm chặn họng: “Câm miệng! Tôi không muốn nghe anh giải thích.

Bây giờ tôi chỉ muốn anh mau cút khỏi tầm mắt của tôi!”
- ————.

Chương 895: 895: Dương Thanh Xin Lỗi

Lần đầu tiên Dương Thanh thấy Tần Thanh Tâm tức giận tới vậy, ngơ ngác nhìn cô.

Nhưng nghĩ tới cô nghe thấy mình và Hạ Hà nói chuyện, cô tức giận như vậy cũng dễ hiểu.

"Hu hu…"
Đúng lúc này, Tiêu Tiêu đột nhiên òa khóc; "Mẹ ơi, con không muốn bố đi.

Con muốn bố mẹ ở cùng nhau".

"Hai người đừng ly hôn được không? Con không muốn bố mẹ ly hôn đâu".

Thấy Tiêu Tiêu đau lòng, Tần Thanh Tâm cũng không nhịn được ôm chặt con gái.

Cô đang rất mâu thuẫn, muốn Dương Thanh đi nhưng con gái lại kêu khóc không muốn.
"Cậu Thanh, hình như cậu hiểu lầm tôi và Thanh Tâm rồi".

Người thanh niên vừa bị Dương Thanh đấm đột nhiên bước tới nhìn anh, nghiêm túc nói.

"Hiểu lầm?"
Ánh mắt Dương Thanh lạnh lùng đến đáng sợ, nhìn chằm chằm anh ta nói: "Thanh Tâm là cái tên anh gọi được à?"
"Tôi gọi cô ấy là sếp Tần là được rồi chứ?"
Người thanh niên vội vàng nói, ánh mắt nhìn Dương Thanh có vẻ kính nể.

Dương Thanh cảm thấy khó hiểu, mình vừa đánh anh ta, sao anh ta lại kính nể mình?
Nhưng thế này chứng tỏ Tần Thanh Tâm và anh ta không có quan hệ gì.

Thấy Dương Thanh không lên tiếng, người kia mới cười khổ nói: "Tôi là Diệp Phàm, bố tôi là Diệp Hoa.

Tính ra sếp Tần phải là em họ tôi".

Nghe anh ta giải thích, Dương Thanh bàng hoàng nhận ra, vừa nãy anh rất ấu trĩ.

Dương Thanh lại nhìn Tần Thanh Tâm đang ôm lấy Tiêu Tiêu, trong lòng càng thêm áy náy.

Anh nên biết cô chắc chắn sẽ không phản bội mình, cũng sẽ không mập mờ với người đàn ông khác.

Nếu không cô đã không chịu lấy chồng trong năm năm anh biến mất kia.

Vừa rồi cô chỉ muốn giữ Diệp Phàm lại, cố ý chọc giận Dương Thanh.

Nào ngờ Dương Thanh thực sự hiểu lầm, xông lên đấm Diệp Phàm.

May mà Dương Thanh còn có chừng mực, một đấm vừa rồi cũng không dùng nhiều sức.

Nhưng dù vậy, anh vẫn đánh Diệp Phàm chảy máu mũi.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi quá xốc nổi.

Anh không sao chứ?”
Dương Thanh ngượng ngùng nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm lắc đầu cười: “Tôi không sao, cậu Thanh cũng không cần tự trách.

Trong tình huống vừa rồi, cậu đánh người mới bình thường”.

“Mấy ngày nay trạng thái của Thanh Tâm vẫn không tốt, thì ra là có hiểu lầm với cậu”.

“Đã là hiểu lầm thì nên giải thích rõ ràng”.

Diệp Phàm có ý tốt nhắc nhở rồi vỗ vai Dương Thanh.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười một cái, coi như xóa bỏ thù oán.

Nhưng trông Diệp Phàm khá thê thảm, vừa rồi bị Dương Thanh đấm trúng mặt, chảy cả máu mũi.

Áo sơ mi trắng tinh cũng bị máu nhiễm đỏ, nhìn rất chật vật.

“Được rồi, tôi không làm kỳ đà cản mũi nữa, cả nhà mọi người trò chuyện đi!”
Dứt lời, Diệp Phàm quay người rời đi.

Bởi vì Tiêu Tiêu bật khóc, Tần Thanh Tâm cũng không xua đuổi Dương Thanh nữa.

Trên đường trở về, anh liên tục xin lỗi: “Tâm à, xin lỗi em, anh sai rồi”.

“Thực ra chuyện đêm đó đều là hiểu lầm.

Em có nhớ ân nhân cứu mạng của Tiêu Tiêu, Hạ Hà không?”
“Giọng nói em nghe thấy trong điện thoại chính là của Hạ Hà”.

Nghe thấy cái tên này, Tần Thanh Tâm mới lên tiếng: “Ý anh là, người phóng túng với anh trong khách sạn đêm đó chính là Hạ Hà sao?”
“Đúng vậy! Ơ không, không đúng, sao lại là phóng túng?”
Dương Thanh bất đắc dĩ nói: “Em thử nghĩ kĩ lại xem, có phải giọng nói trong điện thoại hôm đó là của Hạ Hà không?”
Tần Thanh Tâm nghĩ một lúc, lập tức bừng tỉnh.

Cô vẫn luôn cảm thấy giọng nói đó rất quen thuộc, chỉ là nghĩ không ra.

Bây giờ nghe Dương Thanh nói thế, cô mới nhớ ra người nhờ anh giúp đỡ hôm đó chính là Hạ Hà.

Tần Thanh Tâm từng gặp Hạ Hà, cũng biết tính cách của cô ta, tâm trạng lập tức thả lỏng không ít.

Nhưng nghĩ tới Dương Thanh ở khách sạn với Hạ Hà suốt cả đêm, cô vẫn vô cùng tức giận.

Dù là ân nhân cứu mạng của con gái cũng đâu thể qua lại với chồng cô được?
“Đêm hôm đó Hạ Hà gặp chút chuyện, bị dọa hết hồn.

Anh phải đưa cô ấy về khách sạn”.

“Anh chỉ định xem cô ấy một lúc, đợi cô ấy bình tĩnh lại sẽ rời đi”.

“Nào ngờ cô ấy đang tắm thì trượt chân ngã”.

“Nhưng anh thề, anh không nhìn thấy gì cả.

Lúc anh đi vào phòng tắm, cô ấy đã quấn khăn tám lên người rồi”.

Dương Thanh vội vàng giải thích, trừ câu cuối cùng là lừa gạt.

Nếu để Tần Thanh Tâm biết Dương Thanh đã nhìn thấy cơ thể Hạ Hà, chắc chắn cô sẽ không tha thứ cho anh.

“Hừ! Ai biết được?”
Tần Thanh Tâm lạnh lùng noi.

Thoạt nhìn cô vẫn rất khó chịu nhưng ít nhất đã đáp lại Dương Thanh, khiến anh dễ chịu hơn nhiều.

Dương Thanh cười nói, lập tức hỏi tiếp: “À, tôi phải xin lỗi cô, tối hôm đó đã nói sẽ ở với cô một lúc, chờ cô bình tĩnh lại mới đi.

Kết quả tôi lại bỏ đi trước, xin lỗi nhé!”
“Anh nói gì vậy? Tôi nên cám ơn ảnh mới phải.

Nếu không nhờ có anh, chỉ sợ tôi đã bị người khác chà đạp rồi”.

Hạ Hà cười đáp.

Hai người nói chuyện rất thoải mái, nhưng chỉ mấy câu nói đơn giản này đã giúp Tần Thanh Tâm đoán được chuyện xảy ra tối hôm đó.

Sau khi Dương Thanh cúp máy, cô mới lên tiếng hỏi: “Có người muốn hại Hạ Hà à?”
Vừa nãy cô nghe chính miệng Hạ Hà nói nếu không có Dương Thanh sẽ bị người khác chà đạp, không khỏi sinh lòng lo lắng.

Dương Thanh gật đầu nói: “Là người nhà họ Tôn trong tám gia tộc Yến Đô.

Anh ra mặt giúp cô ấy một tay”.

- ————.

Chương 896: 896: Nhị Vương Tử Nhà Họ Tiết

Bởi vì biết giọng phụ nữ trong điện thoại của Dương Thanh trong đêm đó là Hạ Hà, Tần Thanh Tâm mới tin anh không lăng nhăng với người khác.

Vừa rồi Dương Thanh còn kích động gọi điện cho Hạ Hà ngay trước mặt cô.

Từ cuộc nói chuyện của hai người, rõ ràng sau đêm đó Dương Thanh không hề ở cùng Hạ Hà.
Cũng chính vì thế, Tần Thanh Tâm càng vững tin Dương Thanh không phản bội mình.

“Hạ Hà cũng là một cô gái đáng thương”.

Tần Thanh Tâm thở dài, bỗng nhiên lại nói: “Sau này nếu cô ấy lại cần trợ giúp, anh nhất định không được từ chối”.

Dương Thanh cảm thán, cô vẫn luôn lương thiện như vậy.
“Không giúp, hôm đó là lần cuối cùng anh giúp cô ấy”.

Dương Thanh cố ý lắc đầu nói.

“Sao anh lại như vậy? Hạ Hà cũng là cô gái đáng thương, còn là ân nhân cứu mạng của Tiêu Tiêu.

Đối với anh giúp cô ấy cũng chỉ là tiện tay, sao anh lại không giúp?”
Tần Thanh Tâm vội vàng chất vấn, giọng nói còn chứa sự tức giận.

Dương Thanh vô tội nói: “Nhưng nếu anh giúp cô ấy tiếp lại gây hiểu lầm, em giận anh thì phải làm sao?”
“Cho nên sau này vẫn không nên giúp cô ấy thì hơn, đỡ ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng của chúng ta”.

Tần Thanh Tâm trừng mắt nhìn anh: “Nếu còn gặp chuyện như vậy, anh chỉ cần giải thích rõ ràng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta”.

“Ha ha, được rồi, nghe vợ hết!”
Dương Thanh cười đáp.

Lúc này, Tần Thanh Tâm mới nhận ra anh đang cố ý, hờn dỗi không thèm để ý tới anh nữa.

Xe lao vun vút trên đường, hai mươi phút sau đã về tới dinh thự Vân Phong.

“Sao chị lại về với tên khốn này?”
Ba người vừa bước tới cửa, Tần Y đã kinh ngạc hỏi.

Tần Thanh Tâm lập tức đỏ mặt.

Vốn là cô hiểu lầm Dương Thanh, không ngờ lại liên lụy anh bị Tần Y ghi hận.

“Anh ấy đã giải thích rõ ràng với chị rồi”.

Tần Thanh Tâm vẫn nói thật.

Nỗi lo trong lòng Tần Y cũng hoàn toàn biến mất.

Cô ta là người đầu tiên trong nhà họ Tần tiếp nhận Dương Thanh.

Người không hi vọng Dương Thanh và Tần Thanh Tâm ly hôn nhất chính là cô ta.

Nhưng nếu hai người xảy ra mâu thuẫn, chắc chắn cô ta sẽ đứng về phía chị mình.

Đây chính là tình chị em thắm thiết giữa cô ta và Tần Thanh Tâm.

Người phụ nữ nào không có chị em sẽ không thể hiểu được.

“Dương Thanh, em cảnh cáo anh, nếu để em biết anh dám tổn thương chị em thêm lần nữa, em sẽ không tha cho anh đâu”.

Tần Y giơ nắm đấm cảnh cáo Dương Thanh.

Dương Thanh vội vàng gật đầu: “Yên tâm, anh chắc chắn không bao giờ làm tổn thương chị em đâu”.

Dứt xong, anh lại cố ý nói với Tần Thanh Tâm: “Vợ ơi, chắc là bà chủ Diệp sắp ra viện rồi nhỉ? Em vẫn chưa trở về tập đoàn Nhạn Thanh à?”

“Lạc Bân đến công trường xây dựng Thành Cửu Châu, Y Y cũng từ chức rồi.

Nếu em còn không chịu quay về, anh sẽ bận chết mất”.

“Nhưng nếu em không về được cũng không sao.

Anh đành phải bổ nhiệm thêm mấy phó tổng giám đốc, tăng gấp đôi tiền lương cho họ”.

Tần Thanh Tâm giật mình hỏi Tần Y: “Em từ chức rồi á?”
Mặt mũi Tần Y đỏ rực.

Cô ta nhất thời xúc động nên mới đòi từ chức.

Bây giờ Dương Thanh và Tần Thanh Tâm đã làm hòa, cô ta còn từ chức làm gì?
Nhưng vừa rồi cô ta đã kiêu ngạo cảnh cáo Dương Thanh, cũng chính cô ta là người đòi từ chức.

Nếu bây giờ nói với Dương Thanh mình không từ chức nữa thì quá mất mặt.

“Sao em có thể từ chức được? Hiện giờ chính là giai đoạn phát triển quan trọng nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, chị và sếp Lạc đều không có mặt, em mà từ chức thì tập đoàn Nhạn Thanh phải làm sao?”
Tần Thanh Tâm sốt ruột nói: “Anh rể em chỉ biết vung tiền đầu tư, không hiểu việc kinh doanh, bên người không có mấy lãnh đạo cấp cao đáng tin cậy.

Anh ấy phải điều hành tập đoàn thế nào?”
“Em… em…”
Tần Y bị nói đến mơ hồ, một lúc sau mới hậm hực nói: “Còn không phải vì chị bị anh ấy ức hiếp, em mới tức giận từ chức sao?”
“Haizz, tiếc quá”.

Dương Thanh cố ý nói: “Vợ à, em không biết đâu.

Sau khi sếp Lạc và em rời đi, anh đã tăng lương cho Y Y gấp ba lần.

Em ấy từ chức thì anh chỉ có thể tuyển lại một phó tổng giám đốc khác để thay thế”.

Tần Y vội vàng hét lên: “Đừng mà!”
Công việc tốt như vậy, sao cô ta có thể từ bỏ được?
“Nhưng mà em từ chức rồi đấy!”, Dương Thanh nở nụ cười xấu xa.

Tần Y hung dữ trừng Dương Thanh.

Sao cô ta không biết anh đang muốn mình thỏa hiệp chứ?
“Anh rể nghĩ xem, dù sao em cũng là em vợ anh, rời khỏi quê nhà theo anh đến Yến Đô xa xôi, trợ giúp anh lúc anh cần người nhất”.

“Anh không thể vô tình cho em từ chức được”.

“Hơn nữa anh còn từng nói sau này sẽ làm anh trai em.

Chúng ta là anh em, quan hệ thân thiết như vậy, sao anh có thể tìm người ngoài thay thế em hả?”
Ông ta không dám tỏ thái độ, chỉ đành cắn răng nói: “Anh hai, lúc trước là em chủ quan khinh địch, khinh thường người trẻ tuổi kia.

Nếu cho em thêm một cơ hội, hiện giờ Yến Đô đã thuộc về nhà họ Tiết chúng ta rồi”.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ông ta chính là Tiết Nguyên Bá, Tam vương tử nhà họ Tiết từng bị anh ép rời khỏi Yến Đô.

Người trung niên đứng đầu được Tiết Nguyên Bá gọi là anh hai có thân phận rất cao quý.

- ————.

Chương 897: 897: Điên Cuồng Tranh Đấu Nội Bộ

“Thất bại chính là thất bại.

Người nhà họ Tiết không cần phải kiếm cớ”.

Nhị vương tử nhà họ Tiết không thèm nể mặt nói.

Sắc mặt của Tiết Nguyên Bá cực kỳ khó coi.

Ở nhà họ Tiết, ông ta mới là đứa con trai được Tiết Vương yêu thương nhất.
Nhưng lần này bị Dương Thanh đuổi khỏi Yến Đô khiến địa vị của ông ta trong lòng Tiết Vương bị giảm sút.

Nếu không nhờ Tiết Vương muốn cho ông ta cơ hội lấy công chuộc tội, chỉ e ông ta đã mất cơ hội tranh giành vị trí Tiết Vương đời sau.

“Tiết Nguyên Cát, đừng tưởng lần này bố cho anh làm người phụ trách ở Yến Đô là có thể tùy tiện dạy dỗ tôi.

Anh chưa có tư cách này đâu!”
Tiết Nguyên Bá không nhịn được lên tiếng nói.
Dường như Tiết Nguyên Cát đã quen với chuyện này, không hề nổi giận chỉ khinh thường nói: “Bố cho tôi phụ trách chuyến đi tới Yến Đô lần này, vậy thì ở Yến Đô tôi có tư cách dạy dỗ cậu”.

“Không phục thì cứ việc rời đi, đừng làm chướng mắt tôi”.

Tiết Nguyên Bá cả giận nói: “Đợi anh đoạt được Yến Đô hẵng nói với tôi mấy lời ngông cuồng này”.

Dứt lời, ông ta nổi giận đùng đùng rời đi.

“Hừ! Một thằng ăn hại được bố chiều còn tưởng mình thực sự là người thừa kế?”
Tiết Nguyên Cát nhìn theo bóng lưng Tiết Nguyên Bá, hừ lạnh một tiếng rồi dẫn người đi khỏi.

Cùng lúc đó ở dinh thự Vân Phong.

Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã ngủ, còn Dương Thanh bị cô đuổi sang phòng cho khách.

Một mình anh lăn lộn trên giường, trằn trọc không ngủ được.

Khi mới rời khỏi biên giới phía Bắc trở lại Giang Hải, anh chỉ muốn yên ổn ở bên Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu, sau đó phát triển tập đoàn Nhạn Thanh mẹ anh để lại thành doanh nghiệp đứng đầu thế giới.

Nào ngờ chỉ mới nửa năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, gặp phải không ít phiền phức.

Tập đoàn Nhạn Thanh ngày càng phát triển, nhưng phiền phức cũng ngày càng lớn hơn.

Hiện giờ anh đã phải đối đầu với người của Vương tộc.

.

Truyện Teen Hay
Bốn khu vực biên giới Đông, Tây, Nam, Bắc, các Hoàng tộc và Vương tộc là các thế lực nổi danh nhất Chiêu Châu.

Mặc dù thực lực chênh lệch nhưng vẫn nổi danh, chứng tỏ thực lực của Hoàng tộc và Vương tộc rất mạnh, địa vị ở Chiêu Châu cũng cực cao.

Còn Dương Thanh đã rời khỏi biên giới phía Bắc, không thể dùng quyền thế để trấn áp Hoàng tộc và Vương tộc nữa.

Nếu chỉ có mình anh, dù là Hoàng tộc hay Vương tộc anh cũng không hề e ngại.

Toàn bộ Chiêu Châu chẳng có mấy ai có thể uy hiếp được anh.

Nhưng hiện giờ anh đã có gia đình hạnh phúc, có tập đoàn lớn, cũng quen biết không ít người.

Mối bận tâm của anh ngày càng nhiều, nguy hiểm càng gia tăng.

“Có lẽ đây chính là số mệnh của mình!”
Một lúc lâu sau, Dương Thanh thở dài một tiếng.

Anh đang định đi ngủ thì có tiếng chuông điện thoại.

Số lạ gọi tới.

Dương Thanh cau mày, gọi điện muộn như vậy chỉ sợ không phải chuyện tốt.

“Chào cậu Thanh, tôi là Tiết Nguyên Bá!”
Dương Thanh bắt máy, nghe thấy giọng nói của Tiết Nguyên Bá.

“Tiết Nguyên Bá? Muộn thế này ông còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Lúc trước đuổi ông ta ra khỏi Yến Đô, anh đã cảnh cáo người nhà họ Tiết không được đặt chân vào Yến Đô nửa bước.

Giờ này Tiết Nguyên Bá đột nhiên gọi đến, nhất định không bình thường.

Tiết Nguyên Bá vội vàng nói: “Xin cậu Thanh bớt giận.

Xin lỗi vì đã quấy rầy cậu vào lúc muộn thế này.

Nhưng tôi thực sự có chuyện quan trọng cần báo cho cậu biết”.

“Nói!”
Dương Thanh nhíu mày, cảm giác buồn ngủ lập tức biến mất.

“Tôi lại tới Yến Đô rồi”.

Tiết Nguyên Bá sợ Dương Thanh nổi giận, vội vàng giải thích: “Lần trước tôi thất bại, bố tôi rất tức giận, cũng rất thất vọng về tôi”.

“Lần này phái anh hai tôi đến Yến Đô để đoạt quyền”.

“Bởi vì bố tôi vẫn luôn có ý truyền lại vị trí Tiết Vương cho tôi, dù lần trước tôi thất bại trở về, vốn phải mất quyền tranh đoạt nhưng vẫn được cho cơ hội lấy công chuộc tội, để tôi và anh hai cùng tới Yến Đô”.

Dương Thanh kiên nhẫn nghe hết mới lạnh giọng hỏi: “Ông gọi cho tôi vào lúc này không phải chỉ để nói chuyện này đấy chứ?”
Tiết Nguyên Bá vội nói: “Cậu Thanh nói đúng! Tôi có hai mục đích”.

“Thứ nhất tôi muốn nhắc nhở cậu, anh hai tôi Tiết Nguyên Cát là người gian trá giảo hoạt, chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để chiếm đoạt Yến Đô, mong cậu chuẩn bị sẵn sàng”.

Anh biết nội bộ Vương tộc và Hoàng tộc cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, không ngờ nội bộ nhà họ Tiết tranh giành khủng khiếp tới vậy.

Tiết Nguyên Bá lại muốn giết Tiết Nguyên Cát.

Cả hai người họ đều là con trai ruột của Tiết Vương.

Dù ai chết cũng sẽ gây nên sóng gió.

Nếu Dương Thanh thực sự giết Tiết Nguyên Cát, e là Tiết Vương sẽ tự mình tới Yến Đô trả thù cho con trai.

Chỉ khi xử lý tốt chuyện này mới đạt được kết quả khác.

- ————.

Chương 898: 898: Phiền Phức Tới Rồi

Thấy Dương Thanh không nói gì, Tiết Nguyên Bá sốt ruột nói:
“Cậu Thanh, chuyện lần này đối với cậu chỉ có lợi mà không hại!”
“Cậu phải đồng ý với tôi.

Nếu anh hai tôi giành được quyền thừa kế, tôi ở nhà họ Tiết sẽ không còn đường sống”.

“Tôi đã uống Phệ Tâm Hoàn của cậu.

Có thể nói mạng của tôi nằm trong tay cậu.

Nếu tôi dám hại cậu sẽ chỉ còn đường chết!”
Giọng nói của Tiết Nguyên Bá có chút cầu khẩn, dường như chỉ cần Dương Thanh giết Tiết Nguyên Cát giúp ông ta, bảo ông ta làm gì cũng được.
“Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này, sáng mai trả lời ông sau!”
Dương Thanh bình tĩnh nói.

Dứt lời, anh lập tức cúp điện thoại.

Anh vốn đã khó ngủ, bị Tiết Nguyên Bá làm phiền lại càng không ngủ nổi.
Tuy đã rất muộn nhưng anh vẫn gọi một cuộc điện thoại:
“Điều tra cho tôi quan hệ của Nhị vương tử và Tam vương tử nhà họ Tiết cùng với ân oán giữa hai người họ”.

Cùng lúc đó, Tiết Nguyên Bá thấy Dương Thanh cúp máy mới lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Dương Thanh, không ngờ mày cẩn thận như vậy.

Nhưng thế thì đã sao?”
“Dù mày không giết Tiết Nguyên Bá, anh ta cũng sẽ giết mày!”
Tiết Nguyên Bá nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tam vương tử, Dương Thanh rất mạnh.

Đến cả ông Lạc cũng nói mình không đánh lại được.

Chúng ta đừng nên đối đầu với cậu ta thì hơn”.

Người trung niên đứng cạnh Tiết Nguyên Bá trầm giọng nói.

Ông ta được coi như quân sư của Tiết Nguyên Bá, tên là Nhậm Kiến Vinh.

Lần trước Tiết Vương phái một trong các cao thủ hàng đầu nhà họ Tiết là Lạc Trần tới trợ giúp Tiết Nguyên Bá.

Kết quả lão ta ra ngoài một vòng rồi nói với Tiết Nguyên Bá là mình không phải đối thủ của Dương Thanh.

Lần này, bên người Tiết Nguyên Bá không còn cao thủ mạnh như Lạc Trần đi theo, nếu còn đối đầu với Dương Thanh chính là tự tìm chết.

Tiết Nguyên Bá cả giận nói: "Trước giờ tôi chưa từng bị người khác xua đuổi.

Cậu ta khiến tôi trốn chui trốn lủi như chuột, suýt nữa không thể rời khỏi Yến Đô.

Mối thù này nhất định phải tính sổ".

"Nhưng…"
Nhậm Kiếm Vinh còn muốn nói thêm nhưng bị Tiết Nguyên Bá chặn họng: "Câm miệng!"
"Chuyện này không thể thương lượng, Dương Thanh bắt buộc phải chết! Chỉ khi cậu ta chết, tôi mới rửa sạch mối nhục nhã".

Tiết Nguyên Bá lại hỏi: "Phệ Tâm Hoàn tôi nuốt phải có ảnh hưởng gì đến cơ thể tôi không? Tại sao đến giờ vẫn chưa có kết quả?"
Nhậm Kiến Vinh cuống quýt giải thích: "Chuyên gia nói tạm thời không phát hiện ra bất cứ dị thường nào trong người ông.

Bây giờ chỉ có thể đợi đến khi đủ ba tháng sau khi ông uống Phệ Tâm Hoàn mới biết có phát bệnh hay không".

"Ý của ông là đám vô dụng kia phải chờ đến khi tôi phát bệnh mới có thể nghĩ cách giải quyết mối họa ngầm Phệ Tâm Hoàn này hả?"
Tiết Nguyên Bá cau mày, ánh mắt hung ác.

Nhậm Kiến Vinh lau mồ hôi lạnh trên trán: "Tam vương tử, ý của chuyên gia là Phệ Tâm Hoàn ông uống có thể là giả…"

Ông ta không dám nói tiếp mấy câu sau.

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của bọn họ, cũng không thể chắc chắn 100%.

Bọn họ cũng không biết sau ba tháng có thực sự phát bệnh hay không chứ gì?”
Tiết Nguyên Bá trợn trừng mắt, tức giận nói ra lời Nhậm Kiến Vinh không dám nói.

Nhậm Kiến Vinh không lên tiếng, chỉ gật đầu ngầm thừa nhận.

“Một lũ vô dụng!”
Tiết Nguyên Bá nổi trận lôi đình đá bay cái ghế bên cạnh:
“Nhà họ Tiết tốn bao nhiêu tiền cho bọn họ nghiên cứu khoa học.

Thế mà đến cuối cùng một viên Phệ Tâm Hoàn có gây hại cho tôi hay không cũng không biết.

Đúng là lũ ăn hại!”
Nhậm Kiến Vinh đứng bên cạnh mặc kệ ông ta nổi giận, sợ liên lụy đến mình.

Từ sau khi Dương Thanh cho Tiết Nguyên Bá uống một viên Phệ Tâm Hoàn rồi đuổi khỏi Yến Đô, ông ta vừa về tới gia tộc đã bắt chuyên gia y học do nhà họ Tiết bồi dưỡng kiểm tra toàn thân cho mình.

Nhưng sắp hơn nửa tháng rồi vẫn chưa có thành quả nghiên cứu gì.

Chuyện này cũng không thể trách chuyên gia y học của nhà họ Tiết.

Viên Phệ Tâm Hoàn kia vốn là giả, sao có thể tra ra được vấn đề?
Ngày hôm sau, cuộc sống sinh hoạt lại khôi phục bình thường.

Sau bữa sáng, Dương Thanh tự mình lái xe đưa Tần Thanh Tâm tới Mamba Đỏ.

Hiện giờ Tần Đại Dũng đang nghỉ hưu nên phụ trách đưa đón Tiêu Tiêu, không cần Dương Thanh và Tần Thanh Tâm lo lắng.

Hiểu lầm đã không còn, Tần Thanh Tâm cũng sẽ chủ động nói cho Dương Thanh biết về công việc của cô ở Mamba Đỏ.

“Tối nay anh có rảnh không?”
Khi tới cổng tập đoàn, Tần Thanh Tâm đột nhiên hỏi.

“Chắc là không bận gì đâu”.

Dương Thanh nghĩ một lúc rồi hỏi: “Tối nay em có việc gì à?”
Tần Thanh Tâm gật đầu: “Khoảng thời gian này, Diệp Phàm đã giúp em không ít.

Diệp Phàm là con trai bác Diệp Hoa, bác ấy vẫn luôn ủng hộ em”.

Lâu rồi anh không tới công trường xây dựng Thành Cửu Châu, tạm thời ở tập đoàn cũng không có gì cần anh xử lý.

Thế là anh quay đầu xe đi tới công trường.

Hai mươi phút sau Dương Thanh đã tới nơi.

“Chủ tịch!”
Một người quản lý đội mũ bảo hộ vội vàng nói: “Để tôi đi gọi sếp Lạc”.

“Đừng quấy rầy ông ấy, cứ làm việc như bình thường đi! Để tôi tự đi xem”.

Lạc Bân quay lưng lại giật mình trông thấy Dương Thanh, vội vàng chạy tới.

Thấy bộ dạng bụi bặm đầy mình của Lạc Bân, Dương Thanh rất yên tâm.

“Tôi tới xem một chút.

Khoảng thời gian này ông vất vả nhiều rồi!”
Dương Thanh chân thành nói.

Lạc Bân hốt hoảng: “Chết tiệt! Xảy ra chuyện gì vậy?”
Ông ta tự mình tới công trường để phụ trách vấn đề an toàn.

Mãi mới thấy Dương Thanh tới một lần, nào ngờ lại xảy ra chuyện.

Trong cơn tức giận, ông ta không kìm được nói tục.

Sắc mặt Dương Thanh dần trở nên nghiêm túc.

Tiếng nổ vừa rồi không phải sự cố lao động, mà là phiền phức tới rồi.

- ————.

Chương 899: 899: Công Sức Bị Hủy

“Sếp Lạc, không xong rồi, có người đến đập phá công trường!”
Một giám sát viên đội mũ bảo hộ thở hổn hển chạy tới, hoảng loạn nói.

“Đập phá công trường?”
Lạc Bân ngơ ngác hỏi: “Đập phá cái gì? Ở công trường có cái gì để đập phá?”
“Rầm rầm rầm!”
Ngay sau đó lại có tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, còn kèm theo tiếng máy móc xây dựng cỡ lớn.

“Vẫn còn á?”
Giám sát viên bỗng chỉ ra cổng công trường, khiếp sợ nói.
Bấy giờ Lạc Bân mới vội vàng nhìn sang, chỉ thấy một chiếc máy xúc cỡ lớn đang tới gần.

Mười giây sau, mười mấy chiếc máy xúc cùng đi vào.

Các máy xúc này đồng loạt lao thẳng tới các công trình đang thi công.

Mấy tòa nhà đã xây xong đều bị va chạm nghiêm trọng.

Như vậy vẫn chưa đủ, máy xúc còn điên cuồng đào móc, quả thực chính là hiện trường phá dỡ cỡ lớn.

“Mau ngăn lại! Ngăn lại ngay cho tôi!”
Trông thấy các công trình kiến trúc bị tổn hại, Lạc Bân hốt hoảng gào lên, hai mắt đỏ bừng.

Ánh mắt của Dương Thanh cũng trở nên lạnh lẽo.

Thành Cửu Châu là dự án xây dựng trọng điểm của tập đoàn Nhạn Thanh, có vốn đầu tư khổng lồ.

Nhưng giờ đây đột nhiên xuất hiện mấy cái máy xúc tự tiện phá dỡ các công trình kiến trúc.

Đây chính là gây hấn trắng trợn!
Hiện giờ ở Yến Đô, không một ai không biết dự án Thành Cửu

Châu thuộc về tập đoàn Nhạn Thanh.

Cũng không ai không biết tập đoàn Nhạn Thanh là của Dương Thanh.

Vậy mà vẫn có người dám làm như vậy, rõ ràng không hề coi Dương Thanh ra gì.

"Uỳnh!"
Dương Thanh tiện tay nhặt một thanh sắt lên ném ra ngoài.

Một chiếc máy xúc cách anh không xa bị ném trúng, bánh xe kẹt chặt không thể di chuyển.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Dương Thanh giống như một xa thủ tiện tay ném mười mấy thanh sắt liên tiếp.

Thoáng chốc, mười mấy chiếc máy xúc đều bị chặn bánh, không di chuyển được.

Lúc này, Lạc Bân đã bắt đầu huy động người, toàn bộ máy móc có thể di chuyển trên công trường đều được cho ra sân.

Chưa đầy năm phút sau, một phần máy xúc từ ngoài xông vào bị Dương Thanh làm kẹt bánh xe, phần còn lại bị mấy chiếc xe tải hạng nặng bao vây không di chuyển nổi.

Nhưng hiện trường vẫn vô cũng hỗn loạn.

Mấy tòa nhà vừa mới xây xong đều bị tổn hại nghiêm trọng.

Tuy chúng vẫn còn đứng sừng sững nhưng bọn họ vẫn phải đập đi xây lại lần nữa.

Lạc Bân nuối tiếc nhìn các công trình kiến trúc bị hủy hoại, đau lòng suýt khóc.

Ông ta chạy tới một chiếc máy xúc bị khống chế, tát thật mạnh vào mặt người lái, giận dữ quát: "Ai cho phép bọn mày làm vậy?"
Đến cả Dương Thanh cũng phải kinh ngạc, trước giờ ở trước mặt anh Lạc Bân vẫn rất bình tĩnh.

Lần đầu tiên anh thấy ông ta nổi giận tới mức ra tay đánh người.

Người lái máy xúc nhổ nước bọt xen lẫn máu, ngạo nghễ cười lạnh nói: “Ông dám đánh tôi sao?”
“Bốp!”
Lạc Bân lại tát thêm cái nữa, cả giận nói: “Chúng mày làm tổn hại nhiều công trình kiến trúc của bọn tao như vậy, đánh mày thì sao?”

Đối phương còn biết ông ta, rõ ràng đã có chuẩn bị trước.

Lạc Bân nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Mau thả chúng tôi ra.

Nếu không các người không còn thời hạn một ngày nữa đâu”.

Lái xe kiêu căng hăm dọa.

Lạc Bân lo lắng nhìn chằm chằm lái xe, nhưng vẫn không chịu thả người.

“Cút ra!”
Lái xe đột nhiên đẩy Lạc Bân ra định rời đi.

Lạc Bân lảo đảo suýt ngã, may có công nhân đỡ được.

Dương Thanh nhanh chóng được Lạc Bân dẫn tới phòng làm việc của mình.

Đây là một gian phòng được dựng tạm bằng tôn, chỉ rộng chừng hai mươi mét vuông.

Lúc này ông ta mới giật mình phát hiện trong căn phòng giản dị này không còn chỗ ngồi nào khác ngoài giường xếp và ghế máy tính.

“Chủ tịch ngồi trước đi!”
Lạc Bân vội vàng kéo ghế máy tính tới.

Dương Thanh cũng không khách sáo ngồi xuống, bất đắc dĩ nói với Lạc Bân đang đứng trước mặt: “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, không cần câu nệ với tôi như vậy.

Ông cũng ngồi đi!”

Anh vừa nói vừa chỉ vào giường xếp.

Lạc Bân cười ngây ngô một tiếng rồi ngồi xuống giường.

Hai người trò chuyện về việc nhà.

Dương Thanh không hề nhắc tới công việc, Lạc Bân cũng dần thả lỏng.

“Chủ tịch, cậu nghĩ hiện giờ ở Yến Đô còn ai dám đắc tội tập đoàn Nhạn Thanh?”
Cuối cùng Lạc Bân vẫn chủ động nói tới công việc.

Dương Thanh cười lạnh: “Có lẽ ở Yến Đô không có, nhưng không có nghĩa cả Chiêu Châu này không có ai dám đắc tội chúng ta”.

“Ý cậu là người đứng sau chuyện này không phải ở Yến Đô?” Lạc Bân căng thẳng hỏi.

Ông ta đã nghĩ tới một khả năng nhưng không dám xác định.

Dương Thanh gật đầu: “Ông sẽ biết là ai sớm thôi”.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Dương Thanh reo lên.

- ————.

Chương 900: 900: Ông Biết Cái Gì

Là số lạ gọi tới, nhưng Dương Thanh lại rất quen thuộc.

Đây chính là số đêm qua Tiết Nguyên Bá gọi cho anh.

“Cậu Thanh, tôi muốn báo cho cậu một chuyện.

Tôi vừa nhận được tin Tiết Nguyên Cát định ra tay với dự án Thành Cửu Châu.

Cậu nên chuẩn bị đi”.

Dương Thanh vừa bắt máy, Tiết Nguyên Bá đã lên tiếng.

“Tin tức của ông chậm quá”.
Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Cậu biết rồi à? Không thể nào, tôi vừa mới nhận được tin này mà!”
Giọng điệu của Tiết Nguyên Bá tràn đầy kinh ngạc, tựa như thực sự vừa mới biết tin.

“Ông nghĩ sao?”
Dương Thanh hỏi ngược lại.

Anh không hề tin tưởng Tiết Nguyên Bá.

Tam vương tử nhà họ Tiết sao có thể khách sáo với anh như vậy?
Nếu nói Tiết Nguyên Bá không có ý đồ riêng, chắc chắn anh sẽ không tin.

Tiết Nguyên Bá và Tiết Nguyên Cát là quan hệ cạnh tranh, ai biết chuyện này có phải do Tiết Nguyên Bá đứng sau để châm ngòi Dương Thanh và Tiết Nguyên Cát hay không?
“Xin lỗi cậu! Xin lỗi cậu”
Tiết Nguyên Bá cuống cuồng nói xin lỗi: “Lần này tại tôi chậm trễ, vô cùng xin lỗi cậu! Nhưng tôi cam đoan lần sau sẽ không như vậy nữa”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Bây giờ ông mau nói cho tôi biết địa chỉ và số điện thoại của Tiết Nguyên Cát đi.

Không cần biết chuyện này có phải do ông ta làm hay không, tôi cũng phải tới tìm ông ta".

"Ngoài ra, tôi đồng ý lời đề nghị tối qua của ông với điều kiện, nếu lần sau còn có chuyện thế này, ông buộc phải báo ngay cho tôi biết".

Nghe Dương Thanh nói thế, Tiết Nguyên Bá vô cùng kích động: "Cảm ơn cậu Thanh cho tôi cơ hội.

Cậu yên tâm, sau này tôi sẽ không chậm trễ báo tin nữa đâu.

Bây giờ tôi sẽ gửi địa chỉ và số điện thoại của Tiết Nguyên Cát cho cậu".

Dương Thanh dứt khoát cúp máy.

Trong quá trình nghe điện thoại, anh không hề giấu Lạc Bân.

Lạc Bân theo anh đã lâu, rất đáng tin tưởng, không cần phải giấu ông ta những chuyện này.

"Chủ tịch, là Tiết Nguyên Cát làm ạ?"
Lạc Bân tò mò hỏi.

Vừa nãy Dương Thanh và Tiết Nguyên Bá nói chuyện điện thoại, ông ta nghe thấy cái tên này.

Dương Thanh không hề giấu diếm: "Là Nhị vương tử của Vương tộc họ Tiết, mới tới Yến Đô tối qua".

Lạc Bân kinh sợ run rẩy nói: "Lần trước chúng ta đấu giá được mảnh đất ở ngoại ô phía Nam này, Tam vương tử nhà họ Tiết đã muốn chiếm đoạt.

Không ngờ ông ta thất bại, Nhị vương tử lại tới".

"Nhà họ Tiết đúng là không coi ai ra gì, lần này dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, làm hỏng 13 công trình kiến trúc của chúng ta, thiệt hại ít nhất một tỷ".

Lạc Bân tức giận nói, vừa rồi đã tính qua mức tổn thất.

Dương Thanh nói: "Nhất định phải có người chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Yên tâm đi, chúng ta tổn thất một tỷ, ít nhất bọn họ phải lấy ra mười tỷ".

Trong lúc đó, Tiết Nguyên Bá đã gửi địa chỉ và số điện thoại của Tiết Nguyên Cát tới.

Dương Thanh gọi thẳng cho Tiết Nguyên Cát, đối phương nhanh chóng nghe máy, giọng nói cực kỳ hống hách: "Ai?"
"Dương Thanh!"
Dương Thanh đáp.

"Dương Thanh là ai? Bây giờ loại thấp kém nào cũng gọi được cho tôi rồi à?"
Lời nói tràn đầy khinh thường, mang theo chút bỡn cợt, hiển nhiên biết anh là ai.

Thái độ của Tiết Nguyên Cát còn ngạo mạn hơn cả Tiết Nguyên Bá lúc mới tới Yến Đô.

Dương Thanh khẽ cau mày: "Nhị vương tử, ông không định bồi thường cho tôi à?"
"Người trẻ tuổi bây giờ túng dục quá độ, đầu óc đần độn, tai điếc cả rồi sao?"
Tiết Nguyên Cát nói: "Tôi bảo cậu bồi thường năm mươi tỷ cho nhà họ Tiết chứ không phải chúng tôi bồi thường cho cậu, hiểu chưa? Nếu vẫn không hiểu thì để tôi dạy câu".

"Được thôi, tôi chờ ông đến dạy ở công trường xây dựng Thành Cửu Châu".

Dương Thanh cười lạnh nói rồi cúp máy.

Tiết Nguyên Cát đang ngồi trên sofa cỡ lớn, gõ tay xuống bàn trà, khinh thường nói: "Một thằng nhóc đi lính mấy năm tưởng địa vị của mình cao lắm sao?"
"Cậu có tư cách gì bảo tôi đến công trường dạy dỗ cậu?"
Người trung niên bên cạnh ông ta đột nhiên lên tiếng: "Nhị vương tử, nhiệm vụ lần này của chúng ta là nắm quyền toàn bộ Yến Đô, không nên phí sức với một thằng ranh con".

"Ông biết Dương Thanh không đơn giản sao còn trêu chọc cậu ta?", người trung niên lại hỏi.

Tiết Nguyên Cát nói: "Đánh giặc phải bắt kẻ cầm đầu.

Nếu Dương Thanh đã có khả năng xưng Vương ở Yến Đô, chỉ cần cậu ta nghe lời chúng ta, muốn nắm quyền ở Yến Đô sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

“Nhưng chúng ta làm vậy đã đắc tội Dương Thanh, sao có thể khiến cậu ta nghe lời”, người trung niên lại càng mờ mịt.

Tiết Nguyên Cát cười lạnh một tiếng: “Ông thì biết cái gì?”

- ————.

Chương 901: 901: Liên Tục Xảy Ra Chuyện

Dương Thanh ở công trường xây dựng thành Cửu Châu suốt cả ngày nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiết Nguyên Cát đâu.

Lúc tan làm, Lạc Bân không nhịn được lên tiếng hỏi: "Chủ tịch, sao Tiết Nguyên Cát vẫn chưa tới? Làm sao bây giờ?"
"Ai bảo ông Tiết Nguyên Cát sẽ tới đây?"
Dương Thanh hỏi ngược lại.
"Hả?"
Lạc Bân lập tức sửng sốt.

Dương Thanh ở lại công trường cả ngày, ông ta cứ tưởng anh đang chờ Tiết Nguyên Cát, thì ra không phải.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Lạc Bân, Dương Thanh cười nói: "Tiết Nguyên Cát sẽ không tới đâu.

Trong mắt ông ta chỉ có người khác tới tìm mình, sao có thể chủ động đi tìm người khác?"
"Ý của cậu là cậu định đi tìm ông ta hả?", Lạc Bân lại hỏi.
Dương Thanh lắc đầu không giải thích, chỉ dặn dò: "Nếu công trường lại xảy ra chuyện, ông bảo mọi người chú ý an toàn là được, đừng xung đột với đối phương.

Chỉ cần báo lại tổn thất của Thành Cửu Châu cho tôi".

"Dù cả Thành Cửu Châu đều bị san bằng, chỉ cần người của chúng ta không sao là được".

Dứt lời, Dương Thanh quay người rời đi.

Lạc Bân lại càng mờ mịt.

Hôm nay công trường đã bị tổn thất ít nhất một tỷ, sao Dương Thanh không sốt ruột?
Ông ta đi theo Dương Thanh đã lâu nhưng chưa từng thấy anh thất bại.

Kể cả như vậy, ông ta vẫn rất lo lắng.

Dù sao lần này kẻ địch cũng là thế lực khổng lồ đến cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không đắc tội nổi.

Cả ngày hôm nay ông ta cứ cảm thấy thấp thỏm lo âu như sắp có chuyện lớn xảy ra.

"Mình đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?"
Lạc Bân đột nhiên lắc đầu, ánh mắt trở nên kiên định: "Mình nên tin tưởng chủ tịch, cứ làm theo lời cậu ấy dặn là được".

"An toàn! An toàn! An toàn! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!"
Lạc Bân tự nhắc nhở chính mình rồi vội vàng chạy ra ngoài công trường tự mình giám sát.

Cùng lúc đó, Tiết Nguyên Bá chờ Dương Thanh tới gây sự với Tiết Nguyên Cát nhưng chờ cả ngày vẫn không thấy tin tức gì.

"Còn tin tức gì nữa không?"
Tiết Nguyên Bá gọi quân sư Nhậm Kiến Vinh tới hỏi.

Nhậm Kiến Vinh lắc đầu: "Vừa rồi thám tử ở công trường xây dựng Thành Cửu Châu báo tin, Dương Thanh ở đó cả ngày, ban nãy mới rời đi".

Tiết Nguyên Bá cau mày nói: "Không đúng, Dương Thanh không phải loại người cam lòng chịu thiệt.

Tiết Nguyên Cát suýt san bằng cả Thành Cửu Châu, sao cậu ta không phản ứng gì?"
Nhậm Kiến Vinh lại nói: "Hiện giờ công trường đã khôi phục như bình thường.

Nghe nói Dương Thanh yêu cầu đập toàn bộ công trình kiến trúc bị hư hỏng dể xây lại".

"Lần này cậu ta bị tổn thất ít nhất một tỷ, chưa kể chậm trễ tiến độ thi công".

Tiết Nguyên Bá rất muốn gọi điện thoại hỏi Dương Thanh nhưng không dám.

"Tam vương tử, có cần phải theo dõi Dương Thanh nữa không?", Nhậm Kiến Vinh bỗng hỏi.

Tiết Nguyên Bá lắc đầu: “Đến cả ông Lạc còn chẳng phải đối thủ của cậu ta.

Chỉ e toàn bộ nhà họ Tiết không có mấy ai tiếp cận được cậu ta”.

Ông ta vẫn tự biết lượng sức mình, lần trước chịu nhục rời khỏi Yến Đô, ông ta đã điều tra kĩ càng về Dương Thanh.

Mặc dù không biết tại sao Tiết Nguyên Cát suýt phá hủy cả Thành Cửu Châu mà Dương Thanh vẫn không hành động, nhưng ông ta dám chắc anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Mấy chuyện tôi giao cho ông thế nào rồi?”
Tiết Nguyên Bá đột nhiên hỏi.

Nhậm Kiến Vinh gật đầu: “Ông yên tâm, chỗ ở của Tiết Nguyên Cát cũng do chúng ta sắp xếp.

Dù là một con kiến bò vào cũng có thể giữ lại chứng cứ”.

Dương Thanh cũng cười đáp: “Tính ra em còn phải gọi anh là anh họ.

Sau này đừng khách sáo như thế, cứ gọi em là Dương Thanh đi”.

Diệp Phàm sảng khoái cười một tiếng: “Được, anh không khách sáo với cậu nữa, sau này gọi thẳng tên cậu luôn”.

Diệp Phàm lại có ấn tượng mới về Dương Thanh.

Anh ta từng nghe Diệp Hoa kể nhiều về Dương Thanh, cũng tận mắt chứng kiến sự lợi hại của anh.

Không ngờ anh cũng thân thiện như vậy.

Nửa tiếng sau, trong phòng Đế Vương của tiệm ăn nhà họ Trần.

“Dương Thanh lấy được em làm vợ là phúc của cậu ấy”.

Bấy giờ sắc mặt của Tần Thanh Tâm mới tốt hơn một chút, cười đáp: “Cảm ơn anh!”
Hai người nhìn nhau cười rồi cùng ngồi xuống.

Dương Thanh nhìn ra được Diệp Phàm rất chân thành, trong lòng thấy cảm kích.

Trong bữa cơm, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên.

“Chủ tịch, nguy rồi! Công trường lại xảy ra chuyện rồi!”
Lạc Bân gào ầm lên, giọng nói nghẹn ngào.

- ————.

Chương 902: 902: Thì Ra Là Anh

Trước khi Dương Thanh rời khỏi công trường đã nhắc nhở Lạc Bân sẽ còn xảy ra chuyện, dù thế nào cũng chỉ cần bảo đảm an toàn cho công nhân là được.

Nhưng bây giờ Lạc Bân đột nhiên gọi tới nói công trường xảy ra chuyện lớn, vậy thì thực sự có chuyện lớn rồi.

"Ông đừng hoảng, cứ từ từ nói.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Dương Thanh đứng dậy nói với Diệp Phàm và Tần Thanh Tâm: "Xin lỗi, anh không ăn cùng hai người được!"
Tần Thanh Tâm và Diệp Phàm cũng nhìn ra anh đang sốt ruột.

Diệp Phàm vội nói: "Cậu cứ đi đi, không cần lo cho bọn anh.

Cậu yên tâm, lát nữa anh sẽ đưa Thanh Tâm về nhà".

"Cảm ơn anh!"
Dương Thanh đáp.

Tần Thanh Tâm cũng vội vàng nói: "Anh mau đi đi!"
Dương Thanh gật đầu rời khỏi tiệm cơm.

Sau khi anh lên xe, Lạc Bân đã kể lại mọi chuyện.

Bởi vì chuyện sáng nay nên Lạc Bân đã phái thêm nhiều người trông chừng ở cửa ra vào, kiểm tra nghiêm ngặt mỗi chiếc xe đi vào công trường.

Trùng hợp tối nay có một lô vật liệu xây dựng được chuyển đến.

Vì đều là đối tác lúc trước nên Lạc Bân không hề hoài nghi.

Nhưng sau khi hơn hai mươi chiếc xe tải lớn chất đầy vật liệu xây dưng đi vào công trường lại đột nhiên tăng tốc, điên cuồng tông vào các công trình kiến trúc của Thành Cửu Châu.

Vì là buổi tối, ánh đèn yếu ớt, không ai ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Thoáng chốc lại có mười mấy công trình bị hư hỏng nghiêm trọng.

Nếu Lạc Bân không phản ứng kịp thời, lập tức gọi người ngăn lại, chỉ e số lượng công trình bị hủy hoại sẽ vượt quá con số hai mươi.

“Chủ tịch, bọn họ khinh người quá đáng, mua chuộc cả nhà cung cấp vật liệu xây dựng cho chúng ta”.

Lạc Bân tức giận nói: “Hiện giờ tổn thất quá lớn, các khoản đầu tư của chúng ta trong khoảng thời gian này đều mất trắng”.

“Toàn bộ công trình bị hư hỏng đều phải dỡ bỏ xây lại.

Đây quả thực chính là tai họa”.

Dương Thanh cũng nổi giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Ông còn nhớ lời tôi dặn trước khi đi không?”
Lạc Bân sửng sốt rồi đáp: “Cậu nói dù thực sự xảy ra chuyện, chỉ cần người không sao là tốt.

Còn tổn thất của chúng ta, cậu sẽ bắt đối phương đền gấp trăm nghìn lần”.

“Không sai! Chính là câu nói này”.

Dương Thanh vừa lái xe vừa nói: “Ông là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, cũng là người phụ trách cao nhất của dự án Thành Cửu Châu.

Ai cũng có thể hoảng, nhưng ông thì không được”.

“Bây giờ ông phải coi như không có gì, coi như chúng ta phải tiếp nhận một công trình bỏ đi cần xây dựng lại”.

“Ngoài ra, thống kê thiệt hại trong ngày hôm nay cho tôi, không cần chính xác, áng chừng là được”.

Nghe anh nói thế, Lạc Bân mới dần tỉnh táo lại.

Trong vòng một ngày công trường liên tục xảy ra chuyện lớn hai lần nên Lạc Bân bị đả kích rất lớn, lúc gọi cho Dương Thanh cũng nghẹn ngào.

Có thể thấy ông ta đang vô cùng giận dữ.

“Tôi biết phải làm gì rồi.

Cậu cứ giao chuyện ở công trường cho tôi.

Chuyện bồi thường thiệt hại phiền cậu giải quyết nhé”.

Lạc Bân nói.

“Được, trong vòng hai mươi phút thống kê sơ bộ thiệt hại rồi gửi cho tôi”, Dương Thanh nói xong lập tức cúp máy.

Xe lao vun vút trên đường.

Dương Thanh bình tĩnh đến đáng sợ, không ai biết trong lòng anh đang cuồn cuộn lửa giận.

Hiện giờ anh có thể xác định, chuyện lúc sáng và vừa nãy đều do Tiết Nguyên Cát gây ra.

Chợt chuông điện thoại reo lên.

Anh ấn mở loa ngoài, lạnh giọng nói: “Nếu ông không thể cho tôi một lời giải thích thuyết phục, trước 12 giờ đêm nay phải cút khỏi Yến Đô!”
“Cậu Thanh, Tiết Nguyên Cát quá giảo hoạt.

Tôi cũng không ngờ anh ta lại ra tay với cậu, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức”.

Giọng nói của Tiết Nguyên Bá vang lên.

“Ông đòi hợp tác với tôi, cam đoan sẽ không chậm trễ báo tin cho tôi.

Thành Cửu Châu xảy ra chuyện, tôi còn biết sớm hơn ông.

Ông nói tôi phải tin ông thế nào?”
Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

“Cậu Thanh bớt giận, tôi không kịp thời biết được tin tức Thành Cửu Châu xảy ra chuyện”.

Tiết Nguyên Bá nói: “Nhưng hiện giờ còn có tin quan trọng hơn.

Cậu nghe tôi nói trước đã”.

Dương Thanh cau mày quát: “Nói!”
“Tôi vừa nhận được tin Tiết Nguyên Cát định động đến vợ

cậu.

Chuyện ở công trường chỉ là đánh lạc hướng”.

“Tiết Nguyên Cát biết vợ cậu chính là điểm yếu của cậu, cũng biết thực lực của cậu rất mạnh nên định bắt cóc vợ cậu để uy hiếp”.

Tiết Nguyên Bá vội vàng nói.

“Kít!”

Dương Thanh lập tức cúp máy, lại gọi cho Tần Thanh Tâm.

Cô nhanh chóng bắt máy: “Anh giải quyết xong việc chưa?”
“Hai người vẫn đang ở tiệm ăn nhà họ Trần à?”, Dương Thanh hỏi.

Dù vậy, cô vẫn rất lo lắng.

Tần Thanh Tâm vội vàng ngăn cản.

Nhưng người anh họ trong mắt cô đột nhiên như biến thành người khác, không nói một lời nắm chặt tay lái, đạp mạnh chân ga.

Chiếc xe điên cuồng lao trên đường.

Bấy giờ Tần Thanh Tâm mới ý thức được gì đó, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Anh chính là người muốn bắt cóc tôi đúng không?”
- ————.

Chương 903: 903: Đùa Giỡn Dương Thanh

“Diệp Phàm, rốt cuộc anh là ai? Tại sao anh lại làm vậy?”
Tần Thanh Tâm giận dữ chất vấn, một tay lặng lẽ thò vào túi xách định lén lút gọi cho Dương Thanh.

Cô để số của Dương Thanh là số khẩn cấp đầu tiên, không cần nhìn cũng có thể gọi cho anh.

Mặc dù đang chất vấn Diệp Phàm nhưng trong lòng cô lại rất sợ bị anh ta phát hiện.
Động tác nhỏ này của cô vẫn không qua được mắt Diệp Phàm.

“Không muốn chết thì tốt nhất đừng giở trò”.

Diệp Phàm không thèm quay đầu lại, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, lạnh giọng nói: “Ném điện thoại của cô ra ngoài cửa sổ đi”,
Cánh tay mới luồn vào túi xách của Tần Thanh Tâm trở nên cứng đờ.

Cô không ngờ mình vẫn bị phát hiện.
“Dừng xe! Mau dừng xe cho tôi!”
Tần Thanh Tâm biết mình bị lộ, không thể gọi cho Dương Thanh được nữa bèn cầm túi xách đập vào đầu Diệp Phàm.

“Bốp!”
Nhưng túi xách chưa đập trúng đầu anh ta, anh ta đã nắm chặt cổ tay của cô.

Diệp Phàm vẫn không thèm nhìn Tần Thanh Tâm, bỗng đoạt lấy túi xách ném ra ngoài cửa sổ.

Tần Thanh Tâm hoàn toàn tuyệt vọng.

Điện thoại là hi vọng duy nhất để liên lạc với Dương Thanh đã bị ném ra ngoài.

“Không đúng! Anh không phải Diệp Phàm!”
“Tuy tôi quen Diệp Phàm chưa lâu nhưng vẫn biết anh ấy là người như thế nào”.

“Hơn nữa, tôi rất quen thuộc các động tác nhỏ của anh ấy.

Động tác của anh khác hẳn anh ấy”.

Tần Thanh Tâm nhìn chằm chằm Diệp Phàm, chợt kinh hãi lên tiếng.

Sau khi lên xe, cô đã cảm thấy Diệp Phàm có gì đó sai sai.

Sau khi tỉnh táo lại, cô mới từ từ phát hiện ra từng động tác của Diệp Phàm.

Giọng nói của một người có thể là giả, nhưng thói quen sinh hoạt và cử chỉ động tác không thể làm giả được.

Hiện giờ cô có thể xác định, người này không phải Diệp Phàm vừa mới ăn cơm cùng mình.

Nghe vậy, Diệp Phàm lập tức nhíu mày, bấy giờ mới nhìn Tần Thanh Tâm.

Nhưng chỉ nhìn một cái rồi thôi, tốc độ xe càng tăng nhanh, cảnh vật hai bên đường không ngừng lùi lại về sau.

“Tinh mắt đấy, không ngờ cô có thể nhìn ra tôi không phải bạn cô”.

Một giọng nói già nua xa lạ vang lên từ miệng Diệp Phàm.

Ông ta tiện tay xé mặt nạ, lộ ra một gương mặt già khọm.

Tần Thanh Tâm trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Tuy cô đoán được người này không phải Diệp Phàm nhưng khi tận mắt xác nhận, cô vẫn không khỏi kinh hãi.

“Rốt, rốt cuộc ông là ai?”
Tần Thanh Tâm run rẩy nói.

Người lái xe là một ông già đầu tóc bạc trắng nhưng không hề hiền lành.

Gương mặt chằng chịt những vết sẹo bỏng.

Đây là một gương mặt hoàn toàn bị hủy hoại.

“Tôi không tên không họ, người đời gọi là Quỷ Kiến Sầu”.

Rõ ràng đây chỉ là một biệt danh.

Giọng nói của ông ta rất khàn, cộng với gương mặt chằng chịt vết sẹo trông rất đáng sợ.

Bộ dạng này với cái tên này quả thực rất hợp.

“Dừng xe! Tôi bảo ông dừng xe!”
Tần Thanh Tâm quên đi nỗi sợ, giơ tay túm lấy vô lăng.

Quỷ Kiến Sầu đập vào gáy Tần Thanh Tâm khiến cô ngất xỉu, đầu dựa vào lưng ghế.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đuổi tới tiệm ăn nhà họ Trần.

Nhưng anh gọi mấy cuộc điện thoại vẫn không thấy Tần Thanh Tâm nhấc máy.

Lòng anh trầm xuống.

Anh đã cố hết sức chạy tới nhưng vẫn không thấy người đâu.

Rất có thể cô đã bị bắt đi.

Chợt Dương Thanh trông thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra khỏi tiệm ăn.

Anh ta chính là Diệp Phàm.

“Diệp Phàm, Tâm đâu rồi?”
Dương Thanh vội vã chạy tới gặng hỏi.

“Xin lỗi cậu, có lẽ Thanh Tâm gặp chuyện không may rồi”.

Giọng điệu tràn đầy trêu tức.

Dương Thanh cố nén giận nói: “Ông biết tôi đang nói gì mà.

Nếu ông đã tới Yến Đô, chắc cũng biết tôi là người thế nào rồi”.

“Ông làm vậy thực sự không sợ gây thù với tôi sao?”
Anh vẫn luôn cho rằng Tần Thanh Tâm bị Tiết Nguyên Cát bắt cóc, Tiết Nguyên Bá cũng báo tin này cho anh biết.

“Sao lại nói là tôi chơi cậu? Vợ cậu thực sự không phải do tôi bắt đâu! Quỷ Kiến Sầu còn chưa đưa người tới, tôi nói cô ta không ở trong tay tôi đâu có sai?”
Tiết Nguyên Cát bật cười bỡn cợt.

- ——————.

Chương 904: 904: Thuần Phục Dương Thanh

Dương Thanh hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh.

Lâu lắm rồi anh mới tức giận đến mức mất kiểm soát như lúc này.

“Tiết Nguyên Cát, ông có biết mình đang làm gì không? Ông đang chơi với lửa đấy!”
Dương Thanh trầm giọng nói: “Ông muốn miếng đất ở ngoại ô phía Nam đúng không? Được, tôi cho ông!”
“Chỉ cần ông thả vợ tôi ra, tôi cam đoan sẽ khôi phục lại nguyên vẹn mảnh đất đó trong vòng ba ngày”.
Vì Tần Thanh Tâm anh có thể làm bất cứ chuyện gì, hiện giờ đã không còn giới hạn.

“Ha ha…”
Tiết Nguyên Cát bật cười đắc ý.

Cười đủ rồi ông ta mới lên tiếng: “Lúc trước đúng là tôi muốn mảnh đất kia, nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi”.
“Ông muốn gì?”
Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

“Tôi muốn cậu nghe lời tôi!”
Tiết Nguyên Cát ngừng cười: “Tôi có niềm đam mê chinh phục những kẻ bất trị”.

“Chỉ cần cậu chịu nghe lời tôi, tôi sẽ cho cậu làm Vương của Yến Đô”..

“Hơn nữa tôi có thể bảo đảm với cậu, nhà họ Tiết sẽ không nhúng tay vào, mọi chuyện ở Yến Đô đều do cậu định đoạt”.

“Chỉ cần lúc tôi cần, cậu có thể ngoan ngoãn làm việc cho tôi là được”.

Ông ta cười một tiếng rồi nói tiếp: “Tôi nhìn ra được vợ cậu rất quan trọng với cậu, là điểm yếu lớn nhất của cậu.

Vì cô ta, cậu có thể từ bỏ cả thế giới, đúng không?”
“Hiện giờ chỉ cần cậu đi theo tôi, cậu sẽ đạt được lợi ích khổng lồ, còn giữ được mạng cho vợ, chuyện tốt như vậy sao lại không chịu làm?”
“Cậu nên biết đấu với nhà họ Tiết không thắng nổi.

Sao không chọn đi theo tôi?”
“Tôi cho cậu một đêm để suy nghĩ.

Tôi hứa vợ cậu sẽ không gặp chuyện gì.

Nếu trước khi mặt trời mọc cậu vẫn chưa cho tôi câu trả lời chắc chắn, vậy thì vợ cậu…”
Tiết Nguyên Cát không nói nốt, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

“Ngoài ra, đừng có giở trò gì.

Tôi nhát gan lắm, nhỡ bị dọa sợ không cẩn thận làm vợ cậu bị thương thì không tốt đâu”.

Dứt lời, ông ta lập tức cúp máy.

Dương Thanh nghe thấy thông báo máy bận, sắc mặt trở nên âm trầm: “Tiết Nguyên Cát, ông chết chắc rồi!”
Lúc Tiết Nguyên Bá nói Tiết Nguyên Cát là kẻ hèn hạ không từ thủ đoạn, anh còn xem thường.

Nhưng giờ đây anh mới biết ông ta là kẻ khốn nạn không có chừng mực.

Đúng lúc này lại có người gọi tới.

Lúc Dương Thanh nhìn thấy số gọi tới liền mừng rỡ: “Sao mình lại quên mất Tiền Bưu được nhỉ?”
Tiền Bưu vẫn luôn âm thầm bảo vệ Tần Thanh Tâm.

Bây giờ cô bị bắt đi, sao ông ta lại không biết được?
Anh vội vàng nghe máy: “Cậu Thanh, tôi liên tục đuổi theo vợ cậu, không rảnh báo lại cho cậu, bây giờ mới có thời gian”.

“Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Khó trách chỉ cho mình một đêm suy nghĩ.

Chỗ này có lẽ phải tới mấy trăm nghìn container, nếu phải đi tìm từng cái e là cũng phải tìm tới sáng mai”.

Dương Thanh nhìn đống container xếp la liệt, ánh mắt rét lạnh.

“Cậu Thanh!”
Đúng lúc này, Tiền Bưu xuất hiện, áy náy nói: “Xin lỗi cậu, tại tôi không bảo vệ được cô ấy”.

Dương Thanh hỏi: “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”
Chỉ là thỉnh thoảng Tiền Bưu sẽ nhìn Dương Thanh một cái.

Cùng lúc đó trong một tòa biệt thự xa hoa ở Yến Đô, Tiết Nguyên Cát đang trào phúng nhìn TV.

Trên màn hình TV cỡ lớn chính là bến tàu ở ngoại ô phía Bắc, xung quanh chỉ toàn container.

Dương Thanh không thể ngờ được, cô đã bị dẫn tới bên cạnh Tiết Nguyên Cát.

“Ranh con độc mồm độc miệng lắm, tôi thích! Nếu không phải cô còn tác dụng với tôi, cô đã nằm trên giường tôi từ lâu rồi”.

Tiết Nguyên Cát cười híp mắt nói.

- ————.

Chương 905: 905: Chết Rồi

Tần Thanh Tâm run rẩy vô thức ngồi ngay ngắn.

Cô nhìn thấy dục vọng nóng bỏng trong mắt Tiết Nguyên Cát.

“Tại sao ông lại giày vò Dương Thanh như vậy?”
Tần Thanh Tâm bỗng cắn răng hỏi.
Mặc dù cô bị người của Tiết Nguyên Cát dẫn tới đây nhưng chỉ lúc cướp vô lăng trên xe mới bị đánh ngất.

Sau đó cô không hề bị thương.

Cô có cảm giác Tiết Nguyên Cát không có ý làm hại mình và Dương Thanh, mà là có mục đích không thể nói cho ai biết.

Tiết Nguyên Cát cười híp mắt nhìn chằm chằm Tần Thanh Tâm: “Cô nghĩ tại sao tôi phải làm vậy?”
Cô chỉ tỏ ra tức giận, không chịu trả lời.

“Trần Quân, ông nói cho cô Tần biết tại sao tôi phải làm vậy đi!”
Tiết Nguyên Cát đột nhiên nói với người trung niên đứng bên cạnh.

Trần Quân khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc vest, đeo kính gọng vàng.

Dưới ánh đèn, ánh mắt ông ta trở nên gian trá.

Ông ta đẩy giọng kính, cười nói: “Nếu tôi đoán không sai, Nhị vương tử muốn thuần phục Dương Thanh phải không?”
Tiết Nguyên Cát không đáp, chỉ mỉm cười nhấp một ngụm trà, vẻ mặt hài lòng.

Trần Quân lại nói tiếp: “Lần đầu Nhị vương tử cho người tới san bằng một phần công trình ở Thành Cửu Châu đã bắt đầu xây dựng kế hoạch”.

“Đầu tiên phá công trình khiến Dương Thanh tức giận mất kiểm soát”.

“Lần thứ hai lại mua chuộc nhà cung cấp vật liệu phá công trường tiếp để đánh lạc hướng”.

“Nếu Dương Thanh không vội vàng chạy tới công trường, sao Quỷ Kiến Sầu có cơ hội bắt cô Tần đi?”
Tần Thanh Tâm kinh hãi, không ngờ hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy đều là âm mưu nhằm vào Dương Thanh.

“Bắt tôi đến đây có tác dụng gì?”
Tần Thanh Tâm hỏi.

Trần Quân cười nói: “Một người đàn ông có thể vì cô từ một kẻ vô dụng trở thành người có thực lực mạnh mẽ như ngày hôm nay, chứng tỏ cô rất quan trọng với cậu ta”.

“Chỉ cần cô gặp chuyện, cậu ta sẽ hoảng loạn.

Sự thật chứng minh cậu ta đã rối trí vì cô”.

Tần Thanh Tâm vô thức run rẩy, không ngờ mình lại quan trọng với Dương Thanh đến vậy.

Hai mắt cô ướt nhòe, vành mắt hoe đỏ.

“Cô Tần đúng là khiến người ta phải ghen tỵ.

Được một người đàn ông yêu thương như vậy, nếu những người phụ nữ khác biết được đều sẽ ghen tỵ muốn chết”.

Trần Quân mỉm cười nói tiếp: “Chỉ cần cô vẫn ở trong tay chúng tôi, bắt Dương Thanh từ bỏ tất cả cũng không thành vấn đề”.

“Nhưng Nhị vương tử không cần những thứ cậu ta đang có, mà cần chính cậu ta”.

“Nhưng người như cậu ta chỉ khi thuần phục được cậu ta, cậu ta mới chịu nghe thời”.

“Nhị vương tử giày vò Dương Thanh như vậy là để cậu ta biết, dù cậu ta ở Yến Đô lợi hại đến mức nào thì đối với Nhị vương tử, cậu ta chẳng là cái thá gì”.

“Chỉ khi hủy hoại lòng tin của cậu ta mới có thể hoàn toàn thu phục”.

Tiết Nguyên Cát cười lớn nói: “Tốt, nói hay lắm!”
Câu nói này cũng thừa nhận suy đoán của Trần Quân.

Tiết Nguyên Cát mỉm cười: “Ông sẽ biết thôi.

Nhưng e là đêm nay không xem được nữa rồi”.

Dứt lời, ông ta quay người lên tầng, trước khi đi còn căn dặn: “Đưa cô Tần đến phòng cho khách nghỉ ngơi.

Sáng mai cô ta còn phải xem kịch hay với tôi”.

“Vâng!”
Hai nữ vệ sĩ lập tức tiến lên lôi Tần Thanh Tâm tới phòng cho khách, không cho cô cơ hội phản kháng.

Cùng lúc đó ở bến tàu ngoại ô phía Bắc.

Bốn phía toàn là container, Dương Thanh vẫn không ngừng tìm kiếm, không bỏ lại một cái nào.

Tiền Bưu tìm chậm hơn anh rất nhiều.

“Thúc Cốt Công?”
Dương Thanh nhíu mày chứng kiến Quỷ Kiến Sầu thoát khỏi tay mình.

Dương Thanh lạnh lùng hỏi: “Ông làm gì Tiền Bưu rồi? Ông ấy đang ở đâu?”
Anh đã hoài nghi ông ta từ lâu, chỉ là bất đắc dĩ phải giả vờ không biết để che giấu.

Trước giờ Tiền Bưu chưa từng nói nhảm nhiều như thế, cũng không chủ động hỏi anh quá nhiều.

Vừa nãy tranh thủ nghỉ ngơi rời đi mới tìm được cơ hội đối phó ông ta.

“Chết rồi!”
Quỷ Kiến Sầu cười khanh khách, giọng điệu cực kỳ rùng rợn.

- ————.

Chương 906: 906: Làm Việc Cho Cậu

Quỷ Kiến Sầu vừa dứt lời, toàn thân Dương Thanh tỏa ra khí lạnh.

Mặc dù hai người vẫn cách nhau một khoảng nhỏ nhưng ông ta vẫn cảm nhận được.

“Tôi hỏi ông lần cuối, ông làm gì Tiền Bưu rồi? Ông ấy đang ở đâu?”
Dương Thanh hỏi lại lần nữa.
Lần này nụ cười trên mặt Quỷ Kiến Sầu đã biến mất.

Ông ta cảm thấy sát khí khủng khiếp từ trên người Dương Thanh.

Dương Thanh không tin Tiền Bưu thực sự đã chết.

Anh biết chỉ cần có người muốn dẫn Tần Thanh Tâm đi, chắc chắn Tiền Bưu sẽ liều chết cứu cô.

Nhưng Tiền Bưu gặp phải đối thủ quá mạnh, không đánh lại nổi.

“Tôi nói rồi, hắn chết rồi, sao cậu không chịu tin?”
“Không thể không thừa nhận gã Tiền Bưu này cũng có chút thực lực.

Tôi mà không đánh hết sức đã không giết nổi hắn”.

Quỷ Kiến Sầu cười nói: “Tôi rất tò mò, trong tình hình hiện giờ không phải cậu nên quan tâm đến vợ mình nhất sao?”
Dương Thanh không trả lời.

Không phải anh không muốn biết Tần Thanh Tâm ở đâu, mà là đối phương tự xông tới, đương nhiên biết rõ giá trị của Tần Thanh Tâm.

Đã vậy, sao họ có thể để anh dễ dàng biết được?
“Nếu ông không chịu nói, tôi chỉ có thể ra tay”.

Dương Thanh nói xong, cả người lập tức biến mất.

Một giây sau, anh đã xuất hiện trước mặt Quỷ Kiến Sầu.

Lúc này Quỷ Kiến Sầu mới ý thức được, kẻ địch của mình mạnh tới mức nào.

Ông ta lập tức hốt hoảng, không hề do dự tung đấm về phía Dương Thanh.

“Bịch!”
Dương Thanh cũng tung ra một đấm.

Hai nắm đấm va chạm vào nhau tạo ra nguồn năng lượng khổng lồ.

Quỷ Kiến Sầu bay ngược ra ngoài.

Ông ta vô cùng kinh hãi.

Tiết Nguyên Cát đã cảnh cáo ông ta, nếu bị phát hiện phải lập tức bỏ chạy.

Nhưng ông ta không tin mình không đánh lại được Dương Thanh.

Cho dù thực sự không phải là đối thủ cũng không đến mức chạy không thoát.

Nhưng giờ đây, ông ta lại hối hận vì không chạy ngay từ đầu.

Cú đấm vừa rồi đã khiến cả cánh tay phải của ông ta gãy nát, không còn sức chiến đấu.

“Nói mau, Tiền Bưu ở đâu?”
Giọng nói của Dương Thanh cực kỳ lạnh lùng, không cho Quỷ Kiến Sầu cơ hội chạy trốn.

Anh khẽ động đậy đã chặn đứng đường lui duy nhất của ông ta.

“Rốt cuộc cậu còn muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa? Hắn chết rồi, cậu không nghe hiểu tiếng người à?”
Quỷ Kiến Sầu biết trốn không thoát, chỉ có thể uy hiếp:
“Nhưng đừng quên, vợ cậu vẫn đang ở trong nay chúng tôi.

Nếu cậu dám làm gì tôi, vợ cậu chỉ còn đường chết”.

“Bịch!”
Dương Thanh lại tung đấm vào mặt Quỷ Kiến Sầu.

Ông ta không thể phản kháng, cả người bay ngược ra ngoài.

“Tôi hỏi ông lần cuối, nói hoặc chết!”

Quỷ Kiến Sầu trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Ông ta cứ tưởng ở đây chỉ có mình và Dương Thanh, nào ngờ vẫn còn có người khác.

Đến cả ông ta cũng không phát hiện ra sự tồn tại của người đó.

“Còn sống là tốt rồi!”
Nỗi lo trong lòng Dương Thanh rốt cuộc tan biến.

Vừa rồi anh vẫn lo lắng Tiền Bưu có khả năng đã bị giết.

Tiết Nguyên Cát không giết Tần Thanh Tâm, nhưng ai biết ông ta có giết người khác không.

“Ông đã mất đi giá trị cuối cùng”.

Dương Thanh hờ hững nhìn Quỷ Kiến Sầu.

Một câu nói khiến ông ta cảm nhận được sát khí kinh người, hoảng sợ nói: “Cậu không thể giết tôi, tôi là người của Nhị vương tử.

Cậu giết tôi sẽ trở thành kẻ địch của nhà họ Tiết”.

“Trở thành kẻ địch của nhà họ Tiết?”
Dương Thanh cười nhạo một tiếng: “Ông nghĩ bây giờ tôi với nhà họ Tiết còn có đường lui nữa à?”
Sắc mặt Quỷ Kiến Sầu lập tức cứng đờ.

Ông ta cứ tưởng Tiết Nguyên Cát liên tục nhằm vào Dương Thanh là có thể khiến anh thần phục, không ngờ mọi chuyện không hề đơn giản.

Ông ta cũng đã chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh.

Đối với loại người này chỉ có hai cách tiếp xúc.

Một là làm bạn bè, hai là giết chết, tuyệt đối không nên trở thành kẻ thù của anh.

Tiền Bưu áy náy định nói xin lỗi lại bị Dương Thanh chen ngang: “Ông không làm sai gì cả, chỉ là kẻ địch quá mạnh.

Ông cứ về dưỡng thương trước đi”.

Tiền Bưu biết Dương Thanh vội tìm kiếm Tần Thanh Tâm, cũng không nhiều lời, gật đầu rồi được Ảnh Vệ đỡ đi.

Mã Siêu cười lạnh một tiếng: “Nhiều người muốn làm việc cho anh Thanh lắm, ông có tư cách gì?”
“Ít nhất tôi cũng mạnh hơn người bảo vệ vợ cậu ta”.

Quỷ Kiến Sầu phản bác.

Mã Siêu lập tức nghẹn họng, không biết phải nói gì.

Dương Thanh híp mắt hỏi: “Ông thực sự muốn làm việc cho tôi sao?”
- ————.

Chương 907: 907: Lập Ra Quy Định

Sao Dương Thanh có thể tin tưởng Quỷ Kiến Sầu thực sự muốn đi theo mình chứ?
Hiện giờ anh chỉ muốn giết sạch người của nhà họ Tiết.

Quỷ Kiến Sầu không hề e ngại nhìn Dương Thanh nói:
"Đương nhiên tôi có tư cách!"
"Dựa vào việc tôi có thể cứu vợ cậu ra và trợ giúp cậu đối phó nhà họ Tiết".
"Nếu cậu không tin, tôi có thể ký giấy cam kết chỉ trung thành với cậu trước".

Dương Thanh nói: "Được thôi! Cứ cho tôi một bản cam kết trước đi!"
"Được!"
Quỷ Kiến Sầu không hề do dự lập tức đồng ý, còn nói:
"Nhưng tôi nghĩ hiện giờ quan trọng nhất là phải cứu vợ cậu ra".
"Còn về giấy cam kết có thể đợi cứu người xong rồi nói tiếp".

Lần này đến cả Dương Thanh cũng sững sờ.

Anh chỉ tùy tiện nói vậy, không ngờ ông ta lại sảng khoái đồng ý, giống như một bản cam kết chẳng đáng là bao.

"Ông nói có thể cứu vợ tôi ra.

Vậy thì cứ cứu người trước đi, chuyện còn lại nói sau".

Dương Thanh không hề hứa hẹn sẽ cho Quỷ Kiến Sầu đi theo mình.

Không phải Dương Thanh không muốn thu nhận cao thủ như vậy, mà là ông ta quá nguy hiểm.

Tạm thời anh không thể xác nhận rốt cuộc ông ta có phải gián điệp nhà họ Tiết phái tới hay không.

Tuy trông có vẻ không giống nhưng vẫn đáng để hoài nghi.

"Anh Thanh, sao anh lại tin lời ông ta?"
Mã Siêu hốt hoảng nói.

Dương Thanh cau mày: “Tôi tự biết nên làm thế nào”.

Nghe vậy, Mã Siêu không khuyên anh nữa.

“Cậu Thanh, việc này không nên chậm trễ.

Bây giờ chúng ta đi cứu vợ cậu luôn được không?”
Quỷ Kiến Sầu đề nghị.

“Đi!”
Dương Thanh đáp.

Cho dù biết phía trước là hố lửa, chỉ cần có thể cứu được Tần Thanh Tâm, anh sẽ không chần chừ nhảy vào.

“Cậu đừng lo, hiện giờ vợ cậu rất an toàn.

Trước khi mặt trời mọc, cô ấy sẽ không có việc gì”.

Trên đường đi cứu Tần Thanh Tâm, Quỷ Kiến Sầu thấy Dương Thanh lo lắng bèn nói.

Dương Thanh cau mày nhìn ông ta: “Rốt cuộc Tiết Nguyên Cát đang giở trò gì?”
“Ông ta muốn thuần phục cậu!”
Quỷ Kiến Sầu nói xong lập tức bật cười: “Nhưng ông ta vốn không biết người lần này ông ta muốn thuần phục là ai”.

“Thuần phục tôi?”
Dương Thanh cảm thấy rất kỳ quái.

Dưới gầm trời này, ai dám nói có thể thuần phục được anh?

Một đứa con cháu của Vương tộc cũng dám phát ngôn bừa bãi?
“Tiết Nguyên Cát rất ngạo mạn, nhưng ông ta đã nhìn trúng ai thì người đó chỉ có chết hoặc bị thuần phục”.

Dương Thanh thấy mờ mịt.

Mặt của Quỷ Kiến Sầu bị hủy hoại nghiêm trọng, không nhìn ra được tuổi tác, chỉ có một đầu tóc trắng khiến anh tưởng ông ta rất lớn tuổi.

Nào ngờ Quỷ Kiến Sầu cũng rất biết đùa, không hề giống một ông già lớn tuổi.

Bây giờ nghe Quỷ Kiến Sầu nói thế cũng thấy hứng thú.

Đến cả Mã Siêu cũng tò mò nghe ngóng.

Quỷ Kiến Sầu nói tiếp: “Nghe đồn Yến Đô từng được gọi là Đế Thành.

Khi đó vẫn còn chín Hoàng tộc chia nhau cai quản chín châu vực lớn.

Duy nhất Yến Đô không thuộc về châu vực nào nhưng lại có thể dẫn đầu chín châu vực lớn”.

“Cũng từ lúc đó, Yến Đô vẫn luôn độc lập với bốn biên giới và chín châu vực lớn.

Không một Hoàng tộc nào dám ngấp nghé vùng đất này”.

“Nhưng thời gian trôi đi, ngày càng có nhiều Hoàng tộc mơ ước có được Yến Đô”.

“Cho đến một ngày, năm trong chín Hoàng tộc âm thầm bàn bạc, quyết định liên thủ khống chế Yến Đô rồi mới quyết định chủ nhân mới của Yến Đô”.

“Đáng buồn là năm Hoàng tộc dẫn một triệu quân tới tấn công Yến Đô thì người đó xuất hiện, tức giận dùng sức một người trấn áp cả năm Hoàng tộc đó”.

“Người đó nể tình Hoàng tộc có cùng dòng máu với mình mới tha cho năm Hoàng tộc kia.

Chính vì vậy, thế lực của năm Hoàng tộc kia bị suy yếu rất lớn, trở thành năm Vương tộc ngày nay”.

Nghe vậy, Dương Thanh hơi thất vọng.

Bởi vì người đó và người anh quen biết kia không thể là cùng một người.

Người anh quen biết kia chỉ là một người trung niên.

“Người đó từng lập ra quy định, dòng chính của Hoàng tộc và Vương tộc không được đặt chân vào Yến Đô cho đến ngày Yến Đô xuất hiện một vị Vương mới”.

Quỷ Kiến Sầu nhìn Dương Thanh: “Lần này Vương tử nhà họ Tiết dám tới Yến Đô là vì nghe tin đồn có người xưng Vương ở Yến Đô”.

“Theo tôi được biết, người xưng Vương ở Yến Đô kia chính là cậu”.

- ————.

Chương 908: 908: Tập Kích Lúc Nửa Đêm

Dương Thanh sửng sốt, không ngờ người của Vương tộc liên tiếp xuất hiện ở Yến Đô là vì mình.

“Tôi xưng Vương lúc nào?”
Dương Thanh hỏi.

Anh bỗng nhớ tới lần trước Tiết Nguyên Bá bị anh đuổi khỏi Yến Đô, còn bị anh ép triệu tập các gia tộc bên phe ông ta tới khách sạn Đế Đô.
Đám gia tộc do nhà họ Tôn cầm đầu biết không còn cơ hội trở mình nhao nhao tỏ thái độ tôn anh lên làm Vương của Yến Đô.

Lúc ấy anh còn nói một câu: “Tôi vốn là Thần, sao còn phải xưng Vương?”
Ý của anh là lúc ở biên giới phía Bắc anh được gọi là Chiến Thần Bất Bại.

Đến cả vinh dự này anh cũng từ bỏ, sao phải làm Vương của Yến Đô?
Không ngờ câu nói này lại bị biến tấu thành anh muốn xưng Vương.
“Không đúng, theo lời ông nói, trước khi tôi chưa xưng Vương, dòng chính của Vương tộc không thể tới Yến Đô.

Nhưng club Hoàng Kim thì sao?”
“Cả lúc Tiết Nguyên Bá đến Yến Đô cũng chẳng liên quan tới chuyện tôi xưng Vương”.

Dương Thanh phản bác.

Quỷ Kiến Sầu lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ.

Tôi chỉ biết nhà họ Tiết dám gióng trống khua chiêng tới Yến Đô là vì tin đồn cậu xưng Vương ở đây”.

“Đương nhiên có lẽ đây chỉ là một cái cớ.

Giống như cậu nói, trước khi cậu xưng Vương đã có dòng chính nhà họ Tào và nhà họ Tiết chạy tới Yến Đô”.

“Hơn nữa, lúc người đó lập ra quy định dòng chính của Hoàng tộc và Vương tộc không được đặt chân vào Yến Đô đã là hơn trăm năm trước.

Chắc hẳn người đó đã qua đời từ lâu, không còn uy hiếp tới Hoàng tộc và Vương tộc nữa”.

Mời đọc tiếp tại T*amlinh*247.*com
Dương Thanh im lặng không nói, đang cố tiêu hóa câu chuyện Quỷ Kiến Sầu vừa kể.

Theo lời ông ta nói, có lẽ người nhà họ Tiết và nhà họ Tào chạy tới Yến Đô mới chỉ là bắt đầu.

Trong bốn Hoàng tộc và năm Vương tộc mới chỉ có hai nhà tới.

Bảy nhà còn lại sao có thể trơ mắt đứng nhìn Yến Đô rơi vào tay gia tộc khác?
Có lẽ, các gia tộc còn lại chỉ đang quan sát từ xa.

“Dừng xe!”
Quỷ Kiến Sầu bỗng lên tiếng.

Tài xế đưa mắt nhìn Dương Thanh, thấy anh gật đầu mới dám dừng xe.

Chỗ xe đỗ lại rất tối, không có đèn đường.

Quỷ Kiến Sầu giải thích: “Cách đây một nghìn mét về phía trước có một biệt thự trên đỉnh núi, chính là chỗ ở của Tiết Nguyên Cát.

Tiến lên thêm một trăm mét nữa sẽ vào phạm vi giám sát của camera”.

“Tiết Nguyên Cát làm việc cực kỳ cẩn trọng.

Trong vòng một nghìn mét quanh biệt thự đã lắp đặt camera giám sát nhưng vẫn sai người canh gác suốt 24/24.

“Nếu chúng ta ngang nhiên lái xe vào chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Khi đó vợ cậu Thanh sẽ gặp nguy hiểm”.

Mã Siêu cắn răng nói: “Đúng là một gã khó chơi, không ngờ lại cẩn thận tới mức này”.

Dương Thanh nhìn ông ta, cảm thấy cái người mặt quỷ này cũng có chút tác dụng.

Tài xế ở lại tiếp ứng.

Ba người Dương Thanh, Mã Siêu và Quỷ Kiến Sầu lặng lẽ đột nhập vào khu vực nghìn mét quanh biệt thự.

Nhờ Quỷ Kiến Sầu, bọn họ dễ dàng tránh được vệ sĩ và camera giám sát tới gần biệt thự.

Đây là một tòa biệt thự ba tầng rộng khoảng hơn một nghìn mét vuông, bên ngoài còn có một bể bơi ngoài trời.

Lối vào biệt thự có bốn vệ sĩ trang bị súng ống đầy đủ.

Bởi vì đang vào mùa đông nên tất cả cửa sổ đều bị đóng chặt.

Tức là muốn vào trong biệt thự, bọn họ chỉ có thể đi từ cửa chính.

Mã Siêu nhìn Quỷ Kiến Sầu, dùng tay ra hiệu hỏi: “Chúng ta vào kiểu gì?”
Ông ta nhìn cửa biệt thự, nhỏ giọng nói: “Cậu Thanh, ngoài cửa biệt thự có camera.

Nếu chúng ta hành động sẽ lập tức bị phát hiện”.

“Bây giờ chỉ có thể để tôi đi vào trước, đợi tìm được vợ cậu, đảm bảo cô ấy vẫn an toàn sẽ báo cho hai người.

Chúng ta trong ngoài kết hợp cứu vợ cậu ra”.

Gã cầm đầu chợt lên tiếng.

“Đương nhiên rồi!”
Nói xong, Quỷ Kiến Sầu bước vào trong biệt thự.

“Có kẻ tập kích!”
Cùng lúc đó trong biệt thự vang lên tiếng hét thất thanh.

- ————.

Chương 909: 909: Âm Mưu Liên Hoàn

Khắp nơi trong căn biệt thự đều có người, tiếng gào thét "có kẻ tập kích" vẫn cứ vang vọng.

Chỉ mười giây sau Dương Thanh và Mã Siêu đã đột nhập được vào bên trong.

"Tách!"
Đúng lúc này, ánh đèn trong căn biệt thự bừng sáng trở lại.
Dương Thanh vô thức nhắm mắt lại, nhưng nhanh chóng trợn trừng mắt.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh có rất nhiều người, mà trên sofa giữa phòng khách là một bóng hình quen thuộc đang mở to mắt, lồng ngực bị một lưỡi dao sáng loáng đâm vào.

"Tam vương tử!"
Từng tiếng hô hào vang lên, tất cả mọi người đều đằng đằng sát khí nhìn Dương Thanh và Mã Siêu.
Dương Thanh cũng ngây dại vì thi thể trên sofa kia chính là người từng đề nghị hợp tác nhờ anh giết Tiết Nguyên Cát, Tam vương tử Tết Nguyên Bá.

"Chính mày đã giết Tam vương tử!"
Gã vệ sĩ cầm đầu căm tức nói.

"Dương Thanh giết Tam vương tử, chúng ta phải báo thù cho ông ấy!"
Gã ta bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đầu lao về phía Dương Thanh.

"Cút!"

Mã Siêu giận dữ quát, bỗng tiến lên một bức đấm bay gã vệ sĩ đầu tiên xông lên.

Cùng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, cao thủ Ảnh Vệ cũng nhao nhao xuất hiện, thoáng chốc bao vây mười mấy gã vệ sĩ ở phòng khách.

Trước khi Dương Thanh và Mã Siêu tới đây đã dặn dò đám Ảnh Vệ.

“Các anh em, Tam vương tử bị giết, dù chúng ta có thể thoát chết nhà họ Tiết cũng sẽ không tha cho chúng ta.

Sao chúng ta không liều chết một trận, dù có hi sinh thì người nhà chúng ta cũng được nhà họ Tiết cho một khoản tiền lớn”.

“Anh em xông lên, trả thù cho Tam vương tử!”
Gã vệ sĩ cầm đầu rống giận, lôi ra một lưỡi dao sáng loáng xông ra ngoài.

“Giết, trả thù cho Tam vương tử!”
Mười mấy gã vệ sĩ nhà họ Tiết đồng loạt xông thẳng vào đám Ảnh Vệ.

Mời đọc tiếp tại T*amlinh*247.*com
Sắc mặt Dương Thanh cực kỳ âm trầm.

Nếu bây giờ anh vẫn chưa ý thức được mình bị lừa thì đúng là đồ con lợn.

Quỷ Kiến Sầu không hề thật lòng muốn làm việc cho anh, cũng không phải muốn giúp anh cứu Tần Thanh Tâm, mà là lừa anh vào tròng.

Đây không phải nơi ở của Tiết Nguyên Cát, mà là của Tiết Nguyên Bá.

Quỷ Kiến Sầu dẫn anh tới để giết Tiết Nguyên Bá rồi đổ tội cho anh.

Vệ sĩ của Tiết Nguyên Bá chỉ có mười mấy người, đám Ảnh Vệ có năm mươi người.

Cộng thêm Mã Siêu gia nhập, cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Mười mấy gã vệ sĩ của Tiết Nguyên Bá đều bị giết sạch.

“Anh Thanh, tìm thấy chị dâu rồi”.

Mã Siêu bỗng lên tiếng.

“Cô ấy không sao chứ?”
Dương Thanh không hề thấy vui sướng vì đã cứu được Tần Thanh Tâm, mà đang lo lắng phiền phức lớn hơn sắp kéo tới.

Mã Siêu lắc đầu: “Chị dâu không sao, chỉ đang hôn mê ở trong phòng”.

Nghe vậy, Dương Thanh mới thở phào một hơi.

“Cậu dẫn Ảnh Vệ rút đi trước, tôi sẽ đưa Tâm đi”.

Tiết Nguyên Cát giận dữ hét: “Cậu đừng nói hươu nói vượn.

Em trai của tôi bị cậu giết, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực.

Cậu có thể giải thích kiểu gì?”
“Đến cả Tam vương tử nhà họ Tiết cũng dám giết, cậu to gan thật đấy”.

“Nếu hôm nay cậu không thể giải thích rõ ràng, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cậu”.

Không chỉ vậy, Dương Thanh còn đoán được hung thủ giết Tiết Nguyên Bá chính là Quỷ Kiến Sầu chạy vào biệt thự trước anh.

Từ đầu đến cuối anh vẫn luôn bị Tiết Nguyên Cát dắt mũi.

Ngay từ khi bắt đầu anh đã rơi vào bẫy của ông ta.

Đến tận lúc này Dương Thanh mới ý thức được, mình đã xem thường Tiết Nguyên Cát rất nhiều.

Đương nhiên đây là lỗi của anh, nhưng chỉ cần liên quan tới Tần Thanh Tâm, anh đều không thể giữ được tỉnh táo.

Nếu trước đó nghe lời Mã Siêu, anh đã không bị Quỷ Kiến Sầu lừa vào tròng.

Có lẽ Quỷ Kiến Sầu dẫn anh tới đây vốn là để giết Tiết Nguyên Bá.

Tiết Nguyên Bá mỉm cười nói tiếp: “Chuyện xảy ra ở đây chỉ có người của tôi và người của cậu biết.

Tôi nghĩ chắc chắn cậu sẽ không chủ động nói ra chuyện này”.

“Chỉ cần cậu chịu đi theo tôi, tôi có thể đảm bảo chuyện tối nay không liên quan gì tới cậu”.

“Lời hứa hẹn trước đó vẫn còn hiệu lực.

Tôi sẽ nâng đỡ cậu trở thành Vương của Yến Đô, nắm giữ toàn bộ quyền hành ở Yến Đô”.

“Sao hả, tôi đủ thành ý chưa? Đến cả chuyện cậu giết em trai của tôi tôi cũng có thể bỏ qua”.

- ——————.

Chương 910: 910: Sao Lại Ép Tôi

Dương Thanh không nói chuyện, ánh mắt ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Lâu lắm rồi anh chưa bị mắc bẫy kẻ khác.

Phải thừa nhận Tiết Nguyên Cát này rất giỏi.

Nhưng ông ta lại gặp phải Dương Thanh.

Nếu đổi thành người khác có lẽ đã bị ông ta uy hiếp thành công.

"Tào lao!"
Mã Siêu tức giận nói: "Ông cũng xứng đòi anh Thanh đi theo ông chắc?"
"Rốt cuộc tại sao Tiết Nguyên Bá lại chết, bản thân ông biết rất rõ.

Ông muốn giá họa cho anh Thanh hả? Ông giá họa nổi không?"
Mã Siêu vô cùng giận dữ, lần đầu tiên uất ức như vậy từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc.

Tiết Nguyên Cát nheo mắt lại: "Người trẻ tuổi phải biết khiêm tốn một chút.

Cậu chưa đủ tư cách nói chuyện với người có địa vị như tôi đâu".
Mã Siêu nổi trận lôi đình: "Ông là cái thá gì? Nếu không có nhà họ Tiết chống lưng, dám phát ngôn bừa bãi trước mặt anh Thanh, ông đã chết rất nhiều lần rồi".

"Cậu tên là Mã Siêu, năm nay hai mươi lăm tuổi, là trẻ mồ côi.

Vợ chưa cưới của cậu là Ngải Lâm của nhà họ Ngải ở Yến Đô, hai người định làm đám cưới vào cuối năm nay".

Tiết Nguyên Cát bỗng nhiên cười híp mắt nói: "Tức là chỉ còn năm ngày nữa sẽ đến ngày cưới của hai người".

Nghe thấy thế, sắc mặt Mã Siêu lập tức biến đổi, cả giận nói: "Ông uy hiếp tôi?"

Tiết Nguyên Cát cười đáp: “Muốn bị tôi uy hiếp cũng phải đủ tư cách.

Năng lực của cậu chưa đủ”.

“Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở, sắp tới ngày vui của cậu rồi.

Cậu cũng không muốn vợ chưa cưới của cậu vừa kết hôn đã trở thành quả phụ đâu nhỉ?”
“Hay là để cậu mất vợ?”
Tiết Nguyên Cát không hề uy hiếp, nhưng mỗi câu nói lại tác động mạnh mẽ đến Mã Siêu.

“Anh Thanh mau đưa chị dâu đi đi.

Em sẽ khiến thằng khốn này bỏ mạng ở đây!”
Sát khí lấp lóe trong mắt Mã Siêu, ý muốn giết người cực kỳ mãnh liệt.

Tiết Nguyên Cát cười nói: “Tôi biết hai người các cậu đều rất mạnh.

Tôi cũng công nhận đám người tôi dẫn tới vẫn chưa đủ để hai cậu nhét kẽ răng”.

Mời đọc tiếp tại T*amlinh*247.*com
“Nhưng các cậu nghĩ tôi biết vậy vẫn dám dẫn người tới mà không có kế hoạch gì sao?”
Dương Thanh vẫn không hành động thiếu suy nghĩ chính vì lo lắng như vậy.

Anh đấu với Tiết Nguyên Cát mấy lần, lần nào cũng thua.

Nhị vương tử nhà họ Tiết này rất không đơn giản, thủ đoạn vô cùng hèn hạ, nếu không đã không dùng Tần Thanh Tâm để dụ Dương Thanh tới.

Vì quyền thế không tiếc giết hại em ruột của chính mình.

Nếu không thể giải quyết chuyện Tiết Nguyên Bá bị hại, chắc chắn Tiết Vương sẽ nổi giận.

Một khi Tiết Vương tới Yến Đô sẽ rất phiền phức.

Dù sao Tiết Nguyên Bá cũng là đứa con trai được Tiết Vương yêu thương nhất, bồi dưỡng như người thừa kế.

“Đợi tôi trở thành Tiết Vương đời tiếp theo, cậu chính là người có công lớn nhất, muốn bao nhiêu quyền lực, địa vị, gái đẹp sẽ có bấy nhiêu”.

“Chỉ cần cậu chịu đi theo tôi sẽ có được mọi thứ.

Rốt cuộc cậu đang do dự điều gì?”
Tiết Nguyên Cát cứ như một diễn thuyết gia, ăn nói hùng hồn, cũng giống một ông chú xấu xa lừa gạt cô gái nhỏ.

Nhưng Dương Thanh không phải thính giả, cũng chẳng phải cô gái nhỏ ngây thơ.

Tiết Nguyên Cát có nói hay đến đâu, anh cũng không có hứng thú.

“Tôi từ chối!”
Dương Thanh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải ông vẫn luôn thèm muốn miếng đất ở ngoại ô phía Nam kia sao? Trước khi ông xuất hiện, người nhà họ Tào cũng muốn cướp nó về.

Hiện giờ tôi có thể làm chủ tặng miếng đất đó cho ông”.

“Về chuyện nhà họ Tiết các người muốn làm gì, sau này muốn làm gì ở Yến Đô, tôi đều sẽ không nhúng tay vào”.

“Tôi chỉ cần xóa bỏ mọi thù oán với nhà họ Tiết!”
Nhưng nếu anh thật sự làm như vậy sẽ trở thành kẻ thù của toàn dân, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Tiết Nguyên Cát cũng nhìn chằm chằm Dương Thanh, dường như cảm nhận được nét tang thương trong mắt anh.

Dường như chàng trai trẻ hơn con trai ông ta này còn trải qua nhiều chuyện hơn cả ông ta.

“Không được!”

“Bọn họ đã muốn tự tìm chết, chúng ta cứ giết sạch bọn họ là được.

Sao phải nhẫn nhịn chịu nhục như vậy?”
Lần đầu tiên Mã Siêu tức giận với Dương Thanh.

Anh của hiện giờ khiến anh ta cực kỳ thất vọng.

Dương Thanh vẫn làm như không nghe thấy, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng mấy chốc, mười phút ngắn ngủi đã trôi qua.

“Dương Thanh, hết mười phút rồi, cậu có thể cho tôi biết câu trả lời được chưa?”
Tiết Nguyên Cát cười hỏi.

Dương Thanh nhìn Tiết Nguyên Cát, vẻ mặt phức tạp hỏi:
“Tiết Nguyên Bá đã chết, không còn ai tranh đoạt quyền thừa kế với ông nữa.

Tại sao ông còn muốn ép tôi như vậy?”
- ————.

Chương 911: 911: Đêm Tuyệt Vọng

Trông Dương Thanh có vẻ bình tĩnh nhưng lại khiến người ta cảm thấy nguy hiểm tột độ.

Nhất là Tiết Nguyên Cát càng cảm thấy rõ ràng hơn.

Hiện giờ Dương Thanh càng bình tĩnh, ông ta càng sợ hãi.

Trong lòng Mã Siêu kích động, anh ta là là cấp dưới cũng là anh em thân thiết nhất của Dương Thanh.

Anh ta biết rõ trạng thái hiện giờ của Dương Thanh là nguy hiểm nhất.
"Không phải tôi muốn ép cậu mà là muốn thuần hóa cậu, để cậu trở thành con chó của nhà họ Tiết chúng tôi, bảo cậu cắn ai cậu phải cắn người đó!"
Ánh mắt của Tiết Nguyên Cát nghiêm túc hẳn lên, dường như muốn dùng sự tức giận để che giấu nỗi sợ.

Hai gã vệ sĩ nhà họ Tiết đứng sau lưng ông ta cũng vội vàng tiến lên bảo vệ ông ta, rõ ràng đã cảm nhận được nguy hiểm từ phía Dương Thanh.

Có vẻ Dương Thanh không hề tức giận khi bị Tiết Nguyên Cát nói thành chó, sắc mặt bình thản lắc đầu: "Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, bảo vệ người thân bên cạnh tôi".
"Nhưng tại sao các người không chịu tha cho tôi? Cứ phải ép buộc tôi?"
Dương Thanh đột nhiên cất bước về phía Tiết Nguyên Cát, vừa đi vừa nói: "Dù sao Yến Đô cũng không phải là quê hương của tôi, các người muốn tranh thế nào cũng được.

Tại sao các nhà người cứ phải kéo tôi vào?"
"Bây giờ còn bắt tôi làm chó cho các người? Từ bao giờ con cháu của Tiết Vương lại trở nên ngang ngược như vậy?"
Thấy Dương Thanh tới gần,Tiết Nguyên Cát lập tức hốt hoảng, cắn răng nói: "Cậu mau đứng lại cho tôi!"
Nhưng Dương Thanh chẳng hề nghe lời ông ta nói, vừa bế Tần Thanh Tâm vừa cất bước đi tới.

Hơn trăm cao thủ nhà họ Tiết đều khiếp sợ, không ngừng lùi lại về phía sau.

Mã Siêu nhếch miệng cười trào phúng: “Một Vương tử của nhà họ Tiết mà tưởng mình cao sang lắm”.

Đúng lúc này, Dương Thanh đang ôm Tần Thanh Tâm đột nhiên biến mất.

“Bịch! Bịch!” Mời đọc tiếp tại T*amlinh*247.*com
Ngay sau đó, hai gã vệ sĩ vốn đang che chắn trước người Tiết Nguyên Cát đột nhiên bay ngược ra ngoài, phun máu ngất xỉu.

Tất cả mọi người hoảng sợ thấy Dương Thanh vừa mới cách xa Tiết Nguyên Cát mười mấy mét giờ đây đã đứng trước mặt ông ta.

Hai gã vệ sĩ kia đã bị anh đánh bay.

Tiết Nguyên Cát trợn mắt khó tin.

Ông ta từng điều tra về Dương Thanh, biết anh rất mạnh nhưng dù sao cũng chỉ là miêu tả trên giấy, chưa được tận mắt chứng kiến.

Lúc này ông ta mới ý thức được mình chọc phải người kinh khủng đến mức nào.

Quan trọng là Dương Thanh vẫn đang bế một người phụ nữ.

Ông ta bắt cóc Tần Thanh Tâm giấu ở chỗ của Tiết Nguyên Bá để dụ Dương Thanh tới, đồng thời cũng cho rằng Tần Thanh Tâm sẽ trở thành gánh nặng cho Dương Thanh.

Dù Dương Thanh có lợi hại đến đâu cũng sẽ bị Tần Thanh Tâm đang hôn mê làm vướng víu, không thể gây ra uy hiếp lớn.

Nhưng kết quả khiến ông ta phải thất vọng.

Hai gã vệ sĩ ông ta vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo không thể chịu nổi một đòn của Dương Thanh.

Đây còn là trong lúc Dương Thanh đang phải bế Tần Thanh Tâm.

Nếu không Dương Thanh sẽ còn khủng bố cỡ nào?
“Cậu muốn làm gì?”
Dương Thanh bế Tần Thanh Tâm đứng trước mặt khiến Tiết Nguyên Cát không dám nhúc nhích, thấp thỏm dò hỏi.

“Không phải tôi muốn làm gì, mà là Nhị vương tử ông muốn làm gì?”
Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông bày ra nhiều cạm bẫy như vậy, còn muốn đổ cái chết của Tiết Nguyên Bá lên đầu tôi, vợ tôi cũng bị ông bắt cóc.

Ông còn dám hỏi tôi muốn làm gì sao?”
Tiết Nguyên Cát nghiến răng nói: “Cậu phải biết tôi không có ác ý, chỉ là coi trọng năng lực của cậu nên mới muốn cậu giúp tôi kiểm soát Yến Đô”.

“Hơn nữa, tuy vợ cậu bị tôi lợi dụng nhưng tôi không hề làm gì cô ta.

Nếu không sao cô ta có thể còn nguyên vẹn được cậu bế đi như vậy?”
Dương Thanh cúi đầu nhìn người con gái đang hôn mê trong ngực mình, bỗng giơ tay vuốt tóc cô.

“Cậu nghĩ bố tôi sẽ trả thù cho chúng tôi thế nào? Theo như tôi đoán, ông ấy sẽ tạm thời giữ lại mạng sống cho cậu, để cậu tận mắt nhìn thấy tất cả mọi người xung quanh cậu đều phải chết vì cậu”.

Dứt lời, Tiết Nguyên Cát cười phá lên, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

“Bốp!”

“Kiếp sau nhớ đầu thai làm người tốt, càng ngang ngược chỉ càng chết sớm thôi”.

Dứt lời, Dương Thanh bỗng dồn thêm sức vào tay.

Tiết Nguyên Cát điên cuồng giãy giụa giữa không trung.

Cảm nhận được sức ép lên cổ mình ngày càng tăng khiến ông ta hoàn toàn tuyệt vọng.

- ————.

Chương 912: 912: Vương Tử Cúi Đầu

Lúc này ánh mắt Dương Thanh rất thờ ơ như đang nhìn một con kiến hôi.

Tiết Nguyên Cát đã tuyệt vọng.

Nếu cho ông ta cơ hội làm lại từ đầu, ông ta sẽ không dám trêu chọc Dương Thanh.

"Thả Nhị vương tử ra!"
Trông thấy hai mắt Tiết Nguyên Bá dần dại tra, vệ sĩ nhà họ Tiết mới nhận ra Dương Thanh thực sự muốn giết ông ta, hốt hoảng gào ầm lên.
"Tạch tạch tạch!"
Mười mấy tay súng đồng loạt rút súng ra chĩa vào Mã Siêu và các Ảnh Vệ.

Thấy không ai dám chĩa súng vào mình, Dương Thanh híp mắt nghĩ, Tiết Nguyên Cát có người chỉ dẫn.

Trong lúc này uy hiếp người khác còn có tác dụng hơn là uy hiếp Dương Thanh.
Bởi vì anh là người coi trọng tình nghĩa, chính vì vậy mới có người anh em tốt như Mã Siêu.

Khi Dương Thanh muốn rời khỏi biên giới phía Bắc, nếu không vì anh từ chối, sợ là hơn một nửa lãnh đạo cấp cao ở đó sẽ đòi đi theo.

Đây chính là sự hấp dẫn về tính cách của Dương Thanh.

Đương nhiên cũng là nhược điểm lớn nhất.

Bởi vì coi trọng tình nghĩa nên bất cứ ai ở cạnh anh đều có thể trở thành điểm yếu.

"Tao muốn xem thử kẻ nào dám ra tay?"
Mã Siêu nổi giận ra lệnh, năm mươi cao thủ Ảnh Vệ cũng nhao nhao rút súng chĩa lại về phía vệ sĩ nhà họ Tiết.

Không khí xung quanh nồng nặc mùi thuốc súng.

Ai cũng biết một khi tiếng súng vang lên sẽ chết vô số người.

“Chắc hẳn cậu Thanh nên biết nếu cậu giết Nhị vương tử, dù cậu có thể thoát thân nhưng cậu dám đảm bảo những người khác cũng có thể rời đi không?”
Đúng lúc này, một người trung niên mặc vest chậm rãi cất bước đi ra, vẻ mặt tươi cười.

Nãy giờ người này vẫn luôn đứng cạnh Tiết Nguyên Cát, rõ ràng có thân phận không tầm thường.

Dương Thanh cũng biết điều này.

Bàn tay sắp bóp gãy cổ Tiết Nguyên Cát đột nhiên buông ra.

Cả người ông ta rơi thẳng xuống đất.

Một lần dạo tới cửa địa ngục khiến ông ta cảm nhận sâu sắc tầm quan trọng của sự sống.

Toàn thân ông ta xụi lơ, hít lấy hít để không khí tươi mới.

Nhưng ông ta vẫn chưa hưởng thụ đủ sự tự do đã bị Dương Thanh đá một cái ngã nhào ra đất, bị anh dẫm lên ngực.

“Cậu…”
Người trung niên thấy thế lập tức lo sợ, nhưng không thể nói được gì.

Ông ta tên là Nhiếp Khải Quân, là người chuyên dạy cho Tiết Nguyên Các các âm mưu quỷ kế.

Chuyện tối nay cũng do ông ta bày mưu, Tiết Nguyên Cát làm theo.

Nhưng bọn họ vẫn đánh giá thấp thực lực của Dương Thanh.

Mời đọc tiếp tại T*amlinh*247.*com

Nhiếp Khải Quân lập tức ra lệnh.

Ông ta đi theo Tiết Nguyên Cát có địa vị rất cao.

Hơn trăm vệ sĩ nhà họ Tiết đồng thanh đáp: “Vâng!”
“Cậu Thanh, chuyện tối nay là lỗi của chúng tôi.

Tôi có thể thay mặt Nhị vương tử cam đoan với cậu, chỉ cần cậu thả ông ấy ra, chúng tôi sẽ thả các cậu rời đi”.

Nhiếp Khải Quân nở nụ cười nghiền ngẫm: “Tôi nghĩ có lẽ cậu cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu chảy thành sông, nhất là với người của cậu, phải không?”
Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta: “Tôi cũng hứa với ông, nếu để người của tôi an toàn rời đi, tôi có thể tha mạng cho ông ta”.

Dứt lời, anh lại giẫm mạnh hơn.

“Á…”
Tiếng kêu gào thảm thiết bất chợt vang lên.

Tiết Nguyên Cát cảm thấy xương sườn ở lồng ngực sắp vỡ nát, hốt hoảng hét lên: “Thả bọn họ đi!”
“Tạch tạch tạch!”
Tiết Nguyên Cát vừa được tự do, mấy chục họng súng đen ngòm lập tức chĩa vào Dương Thanh.

“Dừng tay!”
Tiết Nguyên Cát nổi giận gầm lên: “Mau rút súng về!”

Tiết Nguyên Cát trầm giọng nói: “Em của tôi bị kẻ thù ám sát ở Yến Đô mới phải chết oan uổng.

Người nó tin tưởng nhất chính là gián điệp của kẻ thù”.

“Chuyện tối nay đều là hiểu lầm, tôi vô cùng xin lỗi vì đã ảnh hưởng tới cậu”.

“Ngoài ra vì một chút hiểu lầm giữa chúng ta nên người của tôi đã phá hỏng rất nhiều công trình kiến trúc của Thành Cửu Châu.

Tôi sẽ bồi thường toàn bộ tổn thất đối với dự án này!”
- ————.

Chương 913: 913: Khiến Cậu Ta Phá Sản

Nghe thấy Tiết Nguyên Cát nói vậy, tất cả đều sợ ngây ngời, đến cả Nhiếp Khải Quân cũng trợn mắt há hốc mồm.

Ông ta biết Tiết Nguyên Cát là một vương tử cực kỳ kiêu ngạo, vậy mà bây giờ lại cúi đầu.

Hiện giờ ông ta nói vậy chính là ôm hết trách nhiệm về mình.

Nếu vậy, cố gắng suốt mấy ngày nay của bọn họ đều thành công cốc.
Không chỉ không thể thuần phục Dương Thanh, còn phải cúi đầu xin bồi thường một khoản tiền khổng lồ.

Nếu Tiết Nguyên Cát kiên trì đấu với Dương Thanh đến cùng, thậm chí sau khi được thả ra còn muốn ra lệnh giết anh, có lẽ anh sẽ không coi ông ta ra gì.

Nhưng hiện giờ, anh lại không thể không xem trọng Nhị vương tử nhà họ Tiết này.

“Được, nếu Nhị vương tử đã nói vậy, thù oán giữa hai ta lập tức xóa bỏ”.
Dương Thanh tỏ thái độ.

Chỉ cần có thể giải quyết ổn thỏa cái chết của Tiết Nguyên Bá, đây chính là chuyện tốt với anh.

Dù sao Tiết Nguyên Bá cũng là đứa con được Tiết Vương yêu thương nhất.

Nếu cái chết của ông ta bị đổ lên đầu Dương Thanh, Tiết Vương nổi giận, e là cả Yến Đô đều sẽ rung chuyển.

Dương Thanh thực sự không thể đối đầu với nhà họ Tiết.

Ngược lại còn liên lụy đến người thân, thế nên anh không thể không tha mạng cho Tiết Nguyên Cát.

“Trong chiếc thẻ này có mười tỷ, coi như tiền bồi thường cho dự án thành Cửu Châu”.

Tiết Nguyên Cát lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa cho Dương Thanh bằng hai tay.

Dương Thanh không thèm khách sáo lập tức nhận lấy, nhìn chằm chằm ông ta rồi nói: “Hy vọng Nhị vương tử có thể giữ lời hứa”.

Nói xong, anh quay người rời đi.

Mãi đến khi rời khỏi biệt thự của Tiết Nguyên Cát, Mã Siêu mới cau mày hỏi: “Anh Thanh, Tiết Nguyên Cát này đúng là rất có tài, co được duỗi được.

Loại người như ông ta rất nguy hiểm, nếu không trừ khử sẽ để lại tai họa ngầm”.

Dương Thanh nói: “Bây giờ ông ta chưa thể chết được.

Tiết Nguyên Bá vừa mới bị giết, nếu ông ta cũng chết, Tiết Vương sẽ mất hai đứa con trai.

Cậu nghĩ Tiết Vương sẽ cam lòng để yên sao?”
Mã Siêu lắc đầu: “Xem ra đồ khốn này thực sự không thể chết”.

Bỗng anh ta chợt nghĩ tới điều gì đó,, kinh ngạc hỏi: “Vậy là vừa nãy anh không hề có ý định giết Tiết Nguyên Cát, tất cả đều là kế hoạch của anh sao?”
Dương Thanh gật đầu đáp: “Chỉ khi con người tự trải nghiệm cảm giác kề cận cái chết mới biết mạng sống quan trọng nhường nào.

Tiết Nguyên Cát là Nhị vương tử nhà họ Tiết, chắc là chưa từng trải qua chuyện này”.

“Tôi tỏ ra muốn giết ông ta chính là để ông ta hiểu rõ, tôi có thể dễ dàng lấy mạng ông ta”.

“Đây cũng là lý do vì sao cuối cùng tôi thả ông ta ra dù có mấy chục khẩu súng nhằm vào tôi nhưng ông ta vẫn không dám hạ lệnh nổ súng”.

“Ông ta là Nhị vương tử nhà họ Tiết, chắc chắn đã từng gặp rất nhiều người có tài năng đặc biệt.

Tôi thể hiện thực lực mạnh mẽ để ông ta thấy tôi không hề thua kém họ".

"Ông ta vừa mới suýt chết một lần, sao có thể đánh cược tính mạng của chính mình thêm lần nữa? Ít nhất là bây giờ ông ta không dám nên mới cúi đầu xin lỗi, tự nhận bồi thường".

Hai người ngày càng cách xa biệt thự.

Cùng lúc đó ở trong biệt thự.

Đến khi bóng dáng của Dương Thanh hoàn toàn biến mất, Tiết Nguyên Cát mới như trút được gánh nặng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Vừa nãy ông ta vẫn luôn giả vờ trấn tĩnh.

Dương Thanh chèn ép quá kinh khủng khiến ông ta không dám tung chiêu tiếp theo.

"Cứ như vậy, Dương Thanh lại càng trở thành mục tiêu bị mọi người công kích".

Tiết Nguyên Cát híp mắt nói: "Không sai, tôi chính là muốn khiến cậu ta trở thành mục tiêu công kích!"
Dương Thanh còn chưa về tới dinh thự Vân Phong đã nhận được tin tức Tiết Nguyên Cát tung ra.

"Đúng là hòn đá dưới gầm cầu, vừa cứng vừa thối!"
Dương Thanh nheo mắt lại: "Ông đã thích dùng thủ đoạn, tôi sẽ chơi với ông".

Ngay sau đó lại có tin tức khác truyền ra khắp Yến Đô.

Trang web chính thức của tập đoàn Nhạn Thanh đăng văn bản thanh minh, Dương Thanh phủ nhận quan hệ với Tiết Nguyên Cát, còn công bố tin tức ông ta cho người phá hỏng mất tòa công trình kiến trúc ở Thành Cửu Châu.

Ngay đêm hôm đó, tập đoàn Nhạn Thanh đã tiến hành dỡ bỏ các công trình bị hủy hoại.

Đây là phản ứng của dân thường.

Còn các Hoàng tộc và Vương tộc đã lần lượt phái người tới Yến Đô lại càng chú ý tới chuyện Dương Thanh phủ nhận

quan hệ với Tiết Nguyên Cát.

Có lẽ Dương Thanh chính là người đầu tiên dám công khai vả mặt Nhị vương tử nhà họ Tiết.

“Chết tiệt!”
Trong căn biệt thự to lớn, Tiết Nguyên Cát nổi giận đùng đùng.

Ông ta muốn khiến Dương Thanh trở thành đối tượng bị Hoàng tộc và Vương tộc công kích, nào ngờ anh lại trả đòn như vậy.

Không chỉ giúp mình thoát khỏi nguy cơ khốn khó, còn khiến ông ta trở thành trò cười.

“Dương Thanh nhất định phải trả giá đắt cho chuyện này!” Tiết Nguyên Cát nghiến răng nghiến lợi nói: “Huy động toàn bộ tài nguyên của nhà họ Tiết chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh, tôi muốn Nhạn Thanh phải phá sản trong vòng ba ngày”.

- ————.

Chương 914: 914: Lửa Giận Của Tiết Vương

Dương Thanh không hề hay biết, Tiết Nguyên Cát muốn mượn sức của nhà họ Tiết để chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh.

Hiện giờ tuy Dương Thanh đang rất giàu có nhưng vẫn không thể so được với Hoàng tộc và Vương tộc.

Bốn Hoàng tộc và năm Vương tộc đều là hoàng thân quốc thích, nắm quyền quản lý cả một châu vực lớn.

Bọn họ mới là thế lực nắm giữ nhiều tài sản nhất.

"Chủ tịch, cổ phiếu của tập đoàn Nhạn Thanh bị chèn ép ác ý, từ lúc thị trường chứng khoán mở bán cho đến bây giờ, giá cổ phiếu của chúng ta đã bị sụt giảm 5%".
Chưa tới giờ nghỉ trưa, Lạc Bân đã gọi điện thoại báo tin cho Dương Thanh, có vẻ rất sốt ruột.

Dương Thanh ngày càng thể hiện ra nhiều năng lực kinh người khiến Lạc Bân dù lo lắng nhưng cũng không còn giống như trước kia, mỗi lần gặp chuyện đều luống cuống tay chân nữa.

"Ông tra ra được gì rồi đúng không?"
Dương Thanh không hề lo âu, bình tĩnh hỏi.
Giá cổ phiếu bị sụt giảm vẫn có thể kéo lại được.

Với tập đoàn có quy mô như Nhạn Thanh, giá cổ phiếu tăng giảm là chuyện bình thường như cơm bữa.

Dù đối phương muốn chèn ép ác ý cũng không tránh khỏi tự hại chính mình.

Thế lực có thể làm được chuyện này ở Chiêu Châu chỉ có Hoàng tộc và Vương tộc.

Quả nhiên, Lạc Bân đáp: "Có liên quan đến nhà họ Tiết".

Dương Thanh biết Tiết Nguyên Cát sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, nhưng không ngờ ông ta lại xuống tay với tập đoàn Nhạn Thanh nhanh như vậy.

“Bây giờ tôi có thể làm gì?”
Dương Thanh hỏi thẳng.

Anh không hiểu về kinh doanh.

Chuyện như này để người chuyên nghiệp xử lý mới tốt, anh hoàn toàn tin tưởng Lạc Bân.

“Tôi cần năm mươi tỷ, cam đoan có thể giải quyết tốt chuyện này”.

Lạc Bân tràn trề tự tin nói.

“Được!”
Dương Thanh không chút do dự đồng ý.

Đối với anh năm mươi tỷ không có gì khó.

Trong tay anh có mấy cái thẻ đen của ngân hàng Thế Giới, mỗi cái đều có hạn mức mấy chục tỷ.

Hơn nữa, năm mươi tỷ chưa đủ để anh phải dùng đến thẻ này.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh lập tức chuyển khoản cho Lạc Bân.

Có một số việc không nên lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ có thể âm thầm hành động.

“Xem ra Tiết Nguyên Cát quá nhàn nhã rồi”.

Dương Thanh nhắm mắt thì thào.

Anh lập tức gọi một cuộc điện thoại: “Tung tin Tam vương tử Tiết Nguyên Bá của nhà họ Tiết chết vì tranh chấp quyền lực trong gia tộc”.

“Anh thực sự muốn tung tin này ra á?”
Mã Siêu cực kỳ kinh ngạc, trầm giọng nói: “Em đoán hiện giờ Tiết Vương vẫn chưa biết Tiết Nguyên Bá đã bỏ mạng ở Yến Đô.

Sau khi tung tin này ra, anh sẽ trở thành kẻ tình nghi lớn nhất”.

“Chọc giận Tiết Vương không tốt lắm đâu!”
Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Yên tâm, bây giờ Hoàng tộc và Vương tộc đều muốn nhúng tay vào Yến Đô.

Dù Tiết Vương nổi giận cũng không thể gióng trống khua chiêng tới Yến Đô được".

Anh ta lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, tuy vẫn lo lắng nhưng không hề e ngại chiến với nhà họ Tiết một trận.

"Em hiểu rồi, em sẽ lập tức cho người tung tin".

Mã Siêu vội vàng nói.

Hiệu suất làm việc của anh ta rất cao.

Chưa đầy mười phút sau khi Dương Thanh cúp máy, tin tức Tam vương tử của Vương tộc họ Tiết bỏ mạng ở Yến Đô đã truyền ra khắp Yến Đô.

Người giúp việc bị bóp cổ sợ xanh mặt, muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

"Đúng là Tiết Nguyên Bá điện hạ.

Chuyện này đã truyền khắp Yến Đô, nói là Tam vương tử chết vì tranh đoạt quyền lực trong gia tộc, có báo còn viết là Tam vương tử chết trong tay Nhị vương tử".

Tiết Vương thả tay ra.

Người giúp việc vội vàng quỳ rạp xuống, nói hết những gì mình biết.

"Bịch!"
Người giúp việc vừa dứt lời, Tiết Vương đã vỗ xuống đỉnh đầu người đó, khiến hắn phun máu tươi ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Sắc mặt lão già áo vải cũng nghiêm túc hẳn lên, không nói lời nào.

Tiết Vương nhắm chặt hai mắt, một phút sau mới chậm rãi mở mắt ra.

"Điều tra cho tôi Nguyên Bá chết thế nào!"
Tiết Vương ra lệnh.

Người giúp việc sau lưng lão ta vội vàng nghe lệnh rời đi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tiết Vương reo lên, là Tiết Nguyên Cát gọi tới.

“Con xin lỗi bố vì không bảo vệ được em, khiến em ấy bị kẻ khác hãm hại.

Xin bố trừng phạt!”
Tiết Vương vừa nghe máy, Tiết Nguyên Cát đã chủ động nhận tội, giọng nói buồn bã như đang vô cùng đau khổ.

“Nguyên Bá chết được ba ngày trời rồi, tôi vừa nhận được tin, anh đã gọi điện tới”.

Tiết Vương lạnh lùng nói: “Nếu chuyện này không bị lộ ra ngoài, chắc anh sẽ không liên lạc với tôi sớm vậy đâu nhỉ?”
- ————.

Chương 915: 915: Người Tài Mang Tội

Tiết Vương nổi giận, dường như cả thành Tiết cũng đang chìm trong lửa giận.

Cách nhau một cái điện thoại nhưng Tiết Nguyên Cát vẫn hoảng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc.

Tiết Vương có ba đứa con trai, con cả là một kẻ ngốc, tức là người có tư cách thừa kế Tiết Vương chỉ còn Tiết Nguyên Bá và Tiết Nguyên Cát.

Từ nhỏ hai người họ đã hiểu được điều này nên không hợp nhau.
Hai người vẫn luôn âm thầm đấu đá, Tiết Vương không thể không biết nhưng vẫn chưa từng nói ra.

Vương tộc vốn tàn khốc, chỉ có không ngừng đấu đá mới có thể tôi luyện ra người thừa kế xứng đáng.

Có thể âm thầm tranh đấu, nhưng không được giết hại lẫn nhau.

"Xin bố bớt giận!"
Tiết Nguyên Cát vội vàng nói: "Con không dám báo chuyện này cho bố bởi vì hung thủ vẫn còn sống, con không có năng lực trả thù cho em, không có mặt mũi báo cáo với bố!"
"Nhưng bố yên tâm, con nhất định sẽ bắt hung thủ phải trả giá đắt, khiến cậu ta sống không bằng chết".

Tiết Vương hừ lạnh một tiếng: "Ý anh là anh biết hung thủ là ai?"
Tiết Nguyên Cát vội vàng nói: "Con biết, là một cao thủ giải ngũ từ biên giới phía Bắc, thực lực siêu mạnh, đến cả con cũng suýt bị cậu ta lấy mạng".

Tiết Vương nghe thấy bốn chữ biên giới phía Bắc liền sửng sốt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Anh nói cậu ta đến từ biên giới phía Bắc hả?"
Tiết Vương hỏi lại lần nữa.

Tiết Nguyên Cát nói: "Con chắc chắn.

Con đã điều tra toàn bộ thông tin về cậu ta.

Năm năm trước cậu ta mới tới biên giới phía Bắc, nhưng bây giờ đã có thực lực khủng bố".

"Đến cả Lạc Trần mà bố từng phái đi theo em trai cũng không phải đối thủ của cậu ta".

Lần này, Tiết Vương im lặng, không chất vấn Tiết Nguyên Cát nữa, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Tuy Lạc Trần không phải người nhà họ Tiết nhưng cũng đã làm việc cho bọn họ từ lâu, thực lực thuộc top 3 đứng đầu nhà họ Tiết.

Đương nhiên đây chỉ là những gì người khác nhìn thấy, còn có rất nhiều các cao thủ đỉnh cao mà người khác không thấy được.

Nếu Lạc Trần cũng không đánh lại được, chỉ sợ địa vị của người này ở biên giới phía Bắc không hề thấp, rất có khả năng là người bên cạnh Tướng quân.

"Mặc dù cậu ta rất mạnh nhưng lại có hai nhược điểm trí mạng".

Thấy Tiết Vương không lên tiếng, Tiết Nguyên Cát lại vội vàng nói: "Cậu ta là người coi trọng tình nghĩa, bất cứ ai bên cạnh cậu ta cũng đều có thể trở thành gánh nặng".

"Ngoài ra còn có tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mẹ cậu ta để lại trên đời, có vị trí đặc biệt quan trọng với cậu ta.

Bây giờ con đang huy động thế lực của gia tộc để chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh".

"Nhưng lực lượng mà con huy động được vẫn chưa đủ, không biết có thể quật ngã tập đoàn Nhạn Thanh hay không".

Ý tứ của ông ta rất rõ ràng, muốn xin Tiết Vương cho ông ta đầy đủ quyền lợi.

Tiết Vương hừ lạnh nói: "Lập tức ngừng chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh.

Trước khi xác định rõ ràng thân phận của cậu ta, anh không được động tới cậu ta".

"Đừng quên nhiệm vụ tôi giao cho anh là gì".

Nghe thấy thế, Tiết Nguyên Cát lập tức hốt hoảng: "Bố ơi, em trai bị cậu ta giết hại, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy?"
"Câm miệng!"
Tiết Vương cả giận nói: "Tôi ắt cho người điều tra cái chết của Nguyên Bá.

Trước khi không có chứng cứ chứng minh cậu ta là hung thủ, nếu anh còn dám trêu chọc cậu ta thì tự gánh lấy hậu quả đi!"
Người nhà họ Tiết đã quên mất tên của lão ta, tất cả đều gọi là ông Đỗ.

Dần dà, ông Đỗ cũng trở thành tên gọi của lão ta.

Ông Đỗ thấy Tiết Vương nổi lên sát khí, bèn nói: "Nếu người trẻ tuổi kia là người của Tướng quân biên giới phía Bắc, sợ là giết cậu ta sẽ gây ra phiền phức rất lớn cho nhà họ Tiết".

"Biên giới phía Bắc nổi tiếng thích bao che cho thuộc hạ.

Đừng nói là người thân cận với Tướng quân, dù chỉ là một người lính bình thường đã giải ngũ bị ám sát, bọn họ cũng phải tra bằng được hung thủ".

Tiết Vương nhíu mày, không phải không biết biên giới phía Bắc rất bao che cho người mình.

Nhưng lần này người chết là đứa con trai lão ta yêu thương nhất.

Lão ta vốn định truyền lại vị trí Tiết Vương cho Tiết Nguyên Bá, nào ngờ ông ta lại chết.

"Giết!"
Tiết Vương im lặng một lúc, giọng điệu cực kỳ kiên định.

Ông Đỗ gật đầu không thuyết phục nữa.

Khuyên rồi mà Tiết Vương vẫn quyết tâm muốn giết, vậy thì khuyên nữa cũng vô dụng.

Cùng lúc đó ở tập đoàn Nhạn Thanh.

Chỉ vì có người tung tin nói anh muốn xưng Vương ở Yến Đô đã phá vỡ sự yên ổn suốt trăm năm của Yến Đô.

Dù là Hoàng Tộc hay Vương tộc đều có thể dễ dàng tra ra được, anh rất có quyền lực ở Yến Đô.

Ai cũng muốn chiếm đoạt Yến Đô, chỉ cần khống chế được anh chẳng khác nào nắm giữ được một nửa giang sơn của Yến Đô.

Các Hoàng tộc và Vương tộc khác sẽ từ bỏ lợi ích khổng lồ như vậy sao?
"Chủ tịch, có người muốn gặp anh, nói mình họ Quan".

Đúng lúc này, thư ký gõ cửa đi đến báo cáo với Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày nghĩ tới, trong năm Vương tộc có một nhà họ Quan.

- ————.

Chương 916: 916: Sư Phụ Ở Trên

Người của Vương tộc khác cũng đã tới rồi sao?
"Cho cô ta vào đi!"
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Vẫn chưa biết mục đích của người tới là gì, đợi gặp mặt rồi nói tiếp.
Ngay sau đó, cửa phòng làm việc được mở ra, thư ký dẫn một cô gái trẻ tuổi bước vào.

Dương Thanh vừa nhìn thấy cô ta liền nhíu mày: "Là cô à?"
"Cuối cùng em cũng tìm được sư phụ rồi".

Cô gái kia trông thấy Dương Thanh lập tức nở nụ cười kích động nói.
"Cô đừng gọi lung tung, tôi làm sư phụ cô từ bao giờ?"
Dương Thanh bực bội nói.

Cô gái này khoảng chừng hai mươi tuổi, xinh đẹp, mái tóc đen dài, dáng người cao một mét bảy, ngực nở mông cong vô cùng nóng bỏng.

Hôm nay là lần thứ hai anh gặp cô ta.

Lần trước là ở nhà ga lúc anh tìm được Tiết Nguyên Bá giả làm một lão già.

Kết quả Tiết Nguyên Bá giả vờ đáng thương khiến người xung quanh giận dữ để thừa cơ chạy trốn.

Lúc anh đang định bắt người thì cô gái này xuất hiện đánh anh.

Nhưng sau khi anh lột mặt nạ của Tiết Nguyên Bá trước mặt mọi người, cô ta mới biết mình đã hiểu lầm Dương Thanh, lập tức xin lỗi.

Nào ngờ, mười mấy ngày không gặp, cô gái này lại tìm đến tận tập đoàn Nhạn Thanh.

"Sư phụ trách em chưa làm lễ bái sư ạ?"
Quan Duyệt cười nói: "Em chuẩn bị xong hết rồi".

Dứt lời, cô ta tiện tay cầm một cái chén trên bàn làm việc của Dương Thanh, chạy tới máy lọc nước đổ đầy chén.

“Sư phụ, điều kiện có hạn, không có lá trà, em đành phải dùng nước thay trà kính sư phụ một chén”.

Quan Duyệt dùng hai tay nâng chén nước, khẽ cúi đầu, giống như đang bái sư: “Mời sư phụ dùng trà!”
Dương Thanh cảm thấy dở khóc dở cười, đúng là một cô nàng lanh lợi.

May mà cô ta còn nhỏ tuổi, nếu không Dương Thanh đã đuổi cổ ra ngoài từ lâu rồi.

“Tôi không nói sẽ nhận cô làm đồ đệ.

Cô đi đi!”
Dương Thanh không nhận lại chén nước, tức giận nói.

Anh thực sự không có ý định nhận đồ đệ, dù có cũng không thể nhận một cô gái trẻ.

Hơn nữa, anh không hề quen biết cô gái này, sao có thể nhận đồ đệ?
“Nếu sư phụ không đồng ý, em sẽ khóc cho sư phụ xem!”
Quan Duyệt ngẩng đầu tỏ vẻ đáng thương, viền mắt đỏ hoe như sắp khóc.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô tốt nghiệp khoa diễn xuất à?”
“Sao sư phụ biết? Chuyên ngành đại học thứ hai của em chính là diễn xuất đấy”.

Quan Duyệt kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh thực sự cạn lời, bất lực lắc đầu: “Tôi nói rồi, tôi không nhận đồ đệ đâu.

Cô đi đi!”
“Con không đi!”

Quan Duyệt lắc đầu nguầy nguậy: “Nếu em đi, sao anh chịu nhận em làm đồ đệ?”
“Sư phụ nhận em đi.

Dù là học võ hay làm ấm giường, chỉ cần sư phụ yêu cầu em đều sẽ nghe theo”.

Dứt lời, Quan Duyệt còn cúi đầu ra vẻ thẹn thùng.

Dương Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Cô gái này diễn xuất giỏi, nhan sắc cao, không đi làm diễn viên đúng là quá phí.

“Cô chưa tốt nghiệp đại học đúng không?”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

“Sư phụ muốn đi đâu? Em muốn đi cùng”.

Quan Duyệt tức tốc chạy tới trước mặt Dương Thanh, chờ mong hỏi.

Dương Thanh biết cô gái này rất khó chơi, cũng không ngăn cản, dứt khoát quay người rời đi.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc, nhiều người trông thấy Quan Duyệt đi theo sau Dương Thanh đều rất kinh ngạc, không biết chủ tịch có thêm một cô gái theo đuôi từ bao giờ.

“Dương Thanh, cô ta là ai?”
Dương Thanh vừa bước ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đã nghe thấy một giọng nói ngập tràn tức giận ở sau lưng.

Thấy Tần Y nổi giận, Dương Thanh biết cô ta hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Em đừng hiểu lầm, cô ta chính là đồ không…”

“Cô đừng nhận sư mẫu lung tung!”
Dương Thanh nổi giận quát: “Cô ấy là em gái của sư mẫu cô, tên là Tần Y”.

“À không, là em gái của vợ tôi”.

Quan Duyệt cứ lải nhải không ngừng bên tai Dương Thanh khiến anh cũng bị tẩy não.

“Rốt cuộc sư phụ cũng thừa nhận em là đồ đệ rồi.

Tốt quá!”
“Tôi nói rồi, tôi không nhận đồ đệ, cũng không quen biết cô! Cô mau đi ra chỗ khác đi!”

“Vừa nãy sư phụ nói chị Tần Y là em gái của sư mẫu em, tức là đã đồng ý rồi.

Đàn ông nói lời phải giữ lời”.

“Tôi không nói gì cả!”
“Sư phụ có nói mà!”
…!
Tần Y kinh ngạc nhìn Dương Thanh bị Quan Duyệt đuổi theo gọi sư phụ.

- ————.

Chương 917: 917: Sức Mạnh Của Một Đấm

Nửa tiếng sau, Dương Thanh lái xe tới công trường xây dựng Thành Cửu Châu.

Hiện giờ Thành Cửu Châu là dự án lớn nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Mấy ngày trước bị người của Tiết Nguyên Cát tới quấy phá, rất nhiều tòa nhà phải đập đi xây lại.

“Thì ra Thành Cửu Châu cũng là sản nghiệp của sư phụ!”
Quan Duyệt vừa xuống xe đã kinh ngạc thốt lên.
Dương Thanh không thèm để ý, đi thẳng vào trong công trường.

Quan Duyệt lập tức đi theo.

Cô ta không hề cảm thấy xấu hổ, nói gì Dương Thanh cũng không đáp, cô ta vẫn tự nói một mình.

“Chủ tịch tới rồi à?”
Sau khi vào công trường, anh nhanh chóng tìm được Lạc Bân.
Dương Thanh gật đầu hỏi: “Công trường đã phục hồi lại bình thường chưa?”
Lạc Bân gật đầu, vui vẻ nói: “Hiện giờ đều đã khôi phục bình thường.

Tôi cứ nghĩ lần này chúng ta sẽ bị tổn thất rất lớn, nhưng chuyện lần này lại trở thành một cái quảng cáo miễn phí cho Thành Cửu Châu”.

“Cậu nhìn kìa, đằng trước mấy tòa nhà đã xây xong có rất nhiều streamer đang livestream.

Bây giờ có vô số người nổi tiếng trên mạng làm video về Thành Cửu Châu”.

Dương Thanh cũng không ngờ Tiết Nguyên Cát muốn phát hủy Thành Cửu Châu, kết quả lại giúp dự án này nổi tiếng.

Thành Cửu Châu vốn là một tòa thành thương mại đặc biệt kết hợp hai loại phong cách cổ điển và hiện đại, rất dễ trở thành nơi yêu thích của các streamer nổi tiếng.

“Mấy ngày này đã có người tìm tới muốn mua cửa hàng củaThành Cửu Châu, thậm chí còn muốn treo quảng cáo của bọn họ ở đây, nhưng tôi đều từ chối cả rồi”.

Lạc Bân hưng phấn nói: “Đây đều là lợi nhuận nhỏ.

Đợi Thành Cửu Châu hoàn thành mới có thể phát huy tối đa giá trị của nơi này”.

Dương Thanh gật đầu: “Ông cứ tự quyết định là được”.

Anh chỉ là một người bỏ tiền đầu tư.

Có Lạc Bân giúp sức, anh không cần phải phiền não vì những chuyện này.

Lạc Bân cũng có ước mơ của riêng mình.

Có thể nói Dương Thanh đã cho ông ta cơ hội phát triển.

Việc anh không muốn nhúng tay vào lại chính là việc ông ta hứng thú nhất.

Dương Thanh đi thị sát công trường một lượt rồi căn dặn Lạc Bân chú ý an toàn mới chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh chưa kịp đi khỏi, một chiếc Rolls-Royce màu đen đã chậm rãi lái tới đỗ ngay bên cạnh.

Ngay sau đó, hai vệ sĩ mặc áo đen bước ra khỏi xe.

Tiếp đó là một người trẻ tuổi ra ngoài từ vị trí ghế sau.

Trông anh ta khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, trên người toàn đồ hiệu, tay đeo một chiếc đồng hồ Rolex mấy chục triệu.

Cộng thêm hai gã vệ sĩ đi theo trông rất khí thế.

“Cậu là ai?”
Lạc Bân lập tức đứng chắn trước người Dương Thanh lên tiếng hỏi.

Người kia không thèm để ý tới Lạc Bân, nhìn Dương Thanh hỏi: “Anh là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh

phải không?”
Dương Thanh khẽ cau mày.

Rõ ràng đối phương trẻ tuổi hơn anh nhưng giọng điệu cực kỳ phách lối.

Ở Yến Đô không có ai dám nói chuyện với anh như vậy.

Rất có thể người trẻ tuổi này chính là dòng chính của Hoàng tộc hoặc Vương tộc nào đó.

“Cậu là ai?”

Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

Người kia nhếch môi nở nụ cười: “Tôi họ Bạch, đến từ Vương tộc họ Bạch.

Còn tên của tôi, anh vẫn chưa có tư cách biết”.

Quả nhiên có thân phận không tầm thường, lại là người của Vương tộc

Người kia sững sờ, lập tức hỏi: “Anh còn vấn đề gì?”
“Nói xong rồi thì cút đi!”
Dương Thanh lạnh giọng quát.

“Anh nói cái gì? Đuổi tôi cút á?”
Quan Duyệt cười lạnh một tiếng: “Bây giờ anh có máu mặt lắm rồi, dám phách lối trước mặt sư phụ của tôi như vậy, ngứa đòn rồi hả?”

Một cô gái trẻ tuổi có thể dọa người của Vương tộc sợ mất mật sao có thể đơn giản được?
- ————.

Chương 918: 918: Vẫn Giúp Đỡ

Quan Duyệt lập tức im bặt, ánh mắt hiện vẻ đau thương.

Dương Thanh không ngờ cô nàng tùy tiện này cũng có lúc trở nên yên lặng như vậy.

Mười mấy giây sau, cô ta mới nói: “Em đến từ Vương tộc họ Quan.

Ông nội em là Quan Vương.

Lần này là em trốn tới đây”.

“Trốn tới đây?”
Dương Thanh không hề bất ngờ khi biết Quan Duyệt đến từ Vương tộc, nhưng lại khá ngạc nhiên khi nghe cô ta nói trốn tới đây.

Quan Duyệt nói tiếp: “Ông nội em muốn liên hôn với Hoàng tộc, định gả em đi.

Em đào hôn đấy”.

“Lần trước anh gặp em ở nhà ga, em vốn định rời khỏi Yến Đô tới thành phố khác du lịch”.

“Không ngờ lại gặp được anh.

Sau đó em muốn tìm anh xin lỗi, trong lúc tìm kiếm đã nghe được rất nhiều chuyện về anh”.

“Ngoại trừ Hoàng tộc, có lẽ trên đời này chỉ có anh không sợ Vương tộc”.

Dứt lời, Quan Duyệt cúi đầu, vẻ mặt áy náy.

“Thế nên cô không thực sự muốn bái tôi làm sư phụ mà là muốn tôi giúp cô không phải gả vào Hoàng tộc đúng không?” Dương Thanh vỡ lẽ ra hỏi.

Quan Duyệt gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu: “Em thực sự muốn anh giúp em, nhưng em cũng thật lòng muốn bái anh làm sư phụ”.

Ánh mắt của cô ta rất chân thành, không giống nói dối.

Dương Thanh bỗng thấy đồng tình với cô gái hoạt bát tùy tiện này.

Đây chính là nỗi bi ai của người phụ nữ sinh ra trong gia tộc lớn, vốn không hề có tự do, chỉ có thể trở thành vật hi sinh cho lợi ích của gia tộc.

Không chỉ các gia tộc lớn, đến cả các gia tộc nhỏ cũng vậy.

Lúc trước Tần Thanh Tâm cũng suýt nữa bị ép gả cho người khác.

"Sư phụ nhất định sẽ giúp em đúng không?"
Quan Duyệt mong đợi nói: "Em biết anh rất coi trọng tình nghĩa.

Em là đồ đệ của anh, anh sẽ không bỏ mặc em đâu".

Dương Thanh cảm thấy bất lực.

Tuy anh rất muốn giúp Quan Duyệt nhưng anh thực sự không muốn dây vào Hoàng tộc và Vương tộc nữa.

Anh chỉ muốn đứng ngoài tất cả, bảo vệ được người thân bên cạnh, phát triển tập đoàn Nhạn Thanh trở thành doanh nghiệp đứng đầu thế giới.

"Xin lỗi, tôi không giúp được cô đâu".

Dương Thanh lắc đầu.

Hai mắt Quan Duyệt lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn cố nén nước mắt, cười tự giễu nói: "Xin lỗi, làm phiền anh rồi".

"Dù sao em với anh mới gặp nhau lần thứ hai, thế mà em đã quấn lấy anh đòi nhận em là đồ đệ, còn muốn anh giúp em giải quyết chuyện liên hôn, đúng là rất quá đáng!"
Dương Thanh không đành lòng, nhưng vẫn kiên quyết từ chối.

Chưa kể anh không muốn dính dáng tới Vương tộc, dù có thực sự dây vào anh cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện liên hôn của bọn họ.

Mỗi người đều có một số mệnh.

Quan Duyệt là người của Vương tộc họ Quan, sinh ra trong nhung lụa nhưng cũng phải gánh lấy trách nhiệm của gia tộc.

“Em đi đây!”
Quan Duyệt nhìn chằm chằm Dương Thanh một lúc lâu rồi quay lưng rời đi.

Mãi đến khi bóng lưng cô ta khuất hẳn, Lạc Bân mới lên tiếng: “Chủ tịch, cô gái này thật đáng thương”.

Dương Thanh thầm thở dài, không muốn nói tới Quan Duyệt nữa: “Bây giờ người của bốn trong năm Vương tộc đều đã xuất hiện.

Có lẽ tôi đã bị bọn họ đưa vào tầm ngắm, ông phải tốn nhiều công sức cho tập đoàn Nhạn Thanh rồi”.

Lạc Bân vội vàng nghiêm mặt nói: “Chủ tịch yên tâm, tôi sẽ không làm cậu thất vọng”.

Dương Thanh vỗ vai ông ta, lập tức lên xe rời đi.

Nhưng anh vừa lái xe ra khỏi công trường được một đoạn đã trông thấy Quan Duyệt đang lững thững bước đi như người mất hồn.

“Lên xe!”
Dương Thanh đỗ lại bên cạnh cô ta.

“Sư phụ!”
Thấy anh tới, Quan Duyệt mừng rỡ, vẻ lo lắng trên mặt lập tức tan biến.

“Sư phụ, anh định nhận em làm đồ đệ sao?”
Sau khi lên xe, Quan Duyệt kích động hỏi.

Dương Thanh lắc đầu nói: “Công trường của Thành Cửu Châu cách trung tâm thành phố nửa tiếng đi đường, vốn là vùng ngoại ô hẻo lánh, ít xe qua lại.

Cô định đi bộ tới khi nào?”
Thấy Dương Thanh lắc đầu, nụ cười trên mặt Quan Duyệt lập tức cứng đờ.

Dương Thanh cười khổ lắc đầu, nổ máy chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này có mấy gã cao lớn xông tới cản đường Quan Duyệt.

“Cô đang định đi đâu vậy? Ông nội vẫn đang ở nhà chờ cô đấy”.

Nói xong, Quan Hân giơ tay định tát vào mặt Quan Duyệt.

“Bốp!”
Nhưng cô ta vừa giơ tay lên đã bị tóm chặt cổ tay, không thể nhúc nhích nổi.

- ————.

Chương 919: 919: Cô Gái Chắn Đạn

“Anh là ai?”
Quan Hân quay lại thấy một người đàn ông lạ mặt đang nắm chặt cổ tay mình, lập tức cau mày lạnh giọng quát: “Buông ra!”
“Sư phụ!”
Quan Duyệt thấy anh kinh ngạc hô lên.
Người được Quan Duyệt gọi là sư phụ chỉ có thể là Dương Thanh.

“Cô bắt nạt một cô gái yếu đuối như vậy hơi quá đáng rồi đấy!”
Dương Thanh lạnh nhạt chất vấn Quan Hân rồi buông tay.

Bốn gã vệ sĩ áo đen bỏ mặc Quan Duyệt, nhao nhao tiến lên che chắn cho Quan Hân.
Còn Dương Thanh lại đi tới chỗ Quan Duyệt, cởi trói cho cô ta.

“Dừng tay!”
Quan Hân gào lên: “Sao anh dám nhúng tay vào chuyện của nhà họ Quan chúng tôi? Muốn chết hả?”
Dương Thanh làm như không nghe thấy, tiện tay kéo dây thừng một cái.

“Tạch tạch tạch!”
Sợi dây thừng kia vang lên tiếng đứt gãy.

Quan Hân trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Bốn gã vệ sĩ áo đen đang bảo vệ cô ta cũng sợ ngây người.

Quan Duyệt rất khỏe nên dây thừng để trói cô ta được chế tạo bằng vật liệu đặc thù, dùng xe kéo đi cũng không hề hấn gì.

Loại dây thừng bền chắc dẻo dai như vậy lại bị Dương Thanh dùng tay kéo đứt, rốt cuộc anh phải mạnh tới mức nào?
Sau khi được tự do, Quan Duyệt kích động nói: “Em biết nếu em gặp chuyện, sư phụ sẽ không bỏ mặc em mà”.

Dương Thanh bình thản nói: “Tôi chỉ không quen nhìn một đám đàn ông xúm vào bắt nạt một cô gái yếu đuối.

Dù là người khác tôi cũng sẽ giúp”.

Nghe vậy, vẻ mặt Quan Duyệt trở nên buồn bã.

Quan Hân nghe xong cũng biết được quan hệ của hai người họ.

“Nếu anh không phải sư phụ của Quan Duyệt, tôi khuyên anh tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác”.

Quan Hân lạnh lùng nói: “Chính ông nội hạ lệnh chúng tôi phải dẫn Quan Duyệt về.

Anh đang nhúng tay vào chuyện của ông nội tôi đấy”.

“Chắc anh đã biết ông nội tôi là ai rồi nhỉ?”
Hành động vừa rồi của Dương Thanh đã dọa sợ Quan Hân.

Nếu là người khác dám xen vào chuyện này, cô ta đã cho vệ sĩ ra tay rồi.

Dương Thanh thờ ơ nói: “Không cần dùng Quan Vương để dọa tôi.

Dù hôm nay ông ta ở đây, tôi cũng sẽ nhúng tay”.

“Nếu Quan Duyệt đồng ý đi theo các người, tôi tuyệt đối không ngăn cản.

Nhưng cô ấy không muốn, đừng hòng dẫn cô ấy đi”.

Quan Duyệt được Dương Thanh bảo vệ, đứng sau nhìn bóng lưng anh, trong mắt tràn đầy cảm động.

Bao nhiêu năm ở nhà họ Quan, đây là lần đầu tiên có người đứng ra bảo vệ cô ta.

Sắc mặt Quan Hân tối sầm lại, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Từ bao giờ ở Yến Đô xuất hiện một người như vậy?
Còn trẻ mà đã có khí thế kinh người.

Thậm chí cô ta còn hoài nghi Dương Thanh là Hoàng tử của Hoàng tộc nào đó.

“Tức là anh định che chở cho Quan Duyệt?”
Quan Hân chất vấn.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

“Hi vọng anh có thể mãi mãi che chở cho nó”.

Dứt lời, Quan Hân vung tay ra lệnh: “Đi!”
Cô ta lập tức dẫn theo bốn gã vệ sĩ bỏ đi.

“Xin lỗi sư phụ, em gây rắc rối cho anh rồi”.

Quan Duyệt áy náy nói.

Dương Thanh hờ hững lắc đầu: “Không có gì là rắc rối cả.

Tôi chỉ có thể giúp cô tới đây thôi.

Người của nhà họ Quan đã tới Yến Đô, nếu cô cứ tiếp tục ở lại sẽ rất dễ bị bắt về.

Cô mau rời khỏi đây đi”.

Quan Duyệt vốn đã định rời khỏi Yến Đô, chỉ là gặp phải Quan Hân ở sân bay, nếu không có lẽ lúc này đã đi rồi.

“Được, em lập tức đi luôn”.

“Đoàng!”
Cùng lúc đó, tiếng súng nổ vang trời.

Sau lưng Quan Duyệt tướm ra máu tươi, cả người đổ xuống.

“Quan Duyệt!”
Dương Thanh nổi giận gầm lên một tiếng, đỡ lấy cô ta.

Anh không thể ngờ được, một cô gái mới gặp anh hai lần đã sẵn sàng đỡ đạn cho anh.

Thực ra vừa rồi anh đã khóa chặt vị trí của tay súng.

Cho dù Quan Duyệt không chắn đạn, anh cũng có thể tránh được công kích của đối phương.

Nào ngờ, Quan Duyệt lại xông lên chắn cho anh.

“Vua Súng lần này phải có xếp hạng cao hơn Sith không ít”.

“Vua Súng bị thất bại, e là hắn vẫn sẽ tìm cơ hội ra tay với anh”.

Dương Thanh híp mắt lại: “Tôi chỉ lo hắn ta không dám làm gì tôi”.

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu bỗng nhiên mở ra.

- ————.

Chương 920: 920: Nhờ Con Một Chuyện

“Lấy đạn ra rồi, may mà không bị thương đến nội tạng, cũng không ảnh hưởng đến xương cốt.

Cô bé này rất may mắn”.

Ngải Lâm ra ngoài trước tiên nói với Dương Thanh: “Người không sao, cậu yên tâm đi!”
Hôm nay đúng ngày Ngải Lâm đi làm nên tự mình làm phẫu thuật cho Quan Duyệt luôn.

Nghe thấy thế, Dương Thanh mới hết lo.
“Cảm ơn chị Lâm!”
Dương Thanh cảm kích nói.

Dù sao Quan Duyệt cũng chắn đạn cho anh nên mới bị thương.

Mặc kệ khi đó anh có tránh được hay không, Quan Duyệt làm vậy chứng tỏ cô ta rất lương thiện.
Một dòng chính của Vương tộc đi tới đâu cũng được người người tôn kính lại làm được như vậy quả thực không dễ dàng.

“Anh Thanh, thực lực của cô ấy cũng không tồi.

Cô ấy muốn bái anh làm thầy như vậy, hay anh nhận luôn đi?”
Trong phòng bệnh, Mã Siêu đã biết chuyện về Quan Duyệt.

Anh ta rất tán thưởng cô gái này.

Dương Thanh thở dài, vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Quan Duyệt.

Dù sao Quan Duyệt cũng là cháu gái của Quan Vương.

Lão ta muốn gả Quan Duyệt cho Hoàng tộc, anh mà nhúng tay vào sẽ đắc tội với cả hai nhà đó.

Hiện giờ anh đã gây hấn với nhà họ Tào và nhà họ Tiết, nếu còn đắc tội thêm một Vương tộc và Hoàng tộc, vậy chính là đắc tội với bốn gia tộc đỉnh cao rồi.

Cả Chiêu Châu tính cả Hoàng tộc và Vương tộc mới có chín nhà, Dương Thanh đắc tội với bốn nhà một lần.

Có lẽ trên đời này không còn người thứ hai như anh.

“Quan Duyệt đỡ đạn thay tôi, bây giờ có muốn từ chối nhận đồ đệ cũng không được nữa rồi”.

Dương Thanh bất lực nói.

Mã Siêu biết rõ anh là người coi trọng tình nghĩa, không hề bất ngờ với câu trả lời này.

“Anh Thanh, em nhớ anh từng nói một câu rất hay”.

Mã Siêu bỗng nghiêm mặt nói: “Anh nói chiến sĩ của biên giới phía Bắc chúng ta làm việc không cần biết đúng sai, chỉ cần không thẹn với lòng mình!”
“Em thấy bây giờ anh đang rất mâu thuẫn.

Có nhiều chuyện rõ ràng anh biết nên làm gì nhưng lại lo nghĩ quá nhiều, tay chân bị gò bó”.

“Tuy anh đã rời khỏi biên giới phía Bắc nhưng chỉ cần anh nói một câu, có ai dám không nghe?”
“Vương tộc Hoàng tộc gì đó, trước mặt chiến sĩ của biên giới phía Bắc cũng chẳng là cái thá gì?”
Nghe Mã Siêu nói thế, Dương Thanh bỗng cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

“Sư phụ!”
Đúng lúc này, Quan Duyệt tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền gọi sư phụ.

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, đi lên xem thử.

Thấy dáng vẻ yếu ớt của cô ta, anh rất áy náy.

“Bác sĩ nói vết thương của em không nặng, đạn không tổn thương tới nội tạng và xương cốt của em.

Dưỡng bệnh một thời gian là có thể hoàn toàn hồi phục”.

Dương Thanh vội vàng nói cho Quan Duyệt nghe lời chẩn đoán của bác sĩ.

Quan Duyệt nở nụ cười tươi rói: “Sư phụ, em không lừa anh đúng không? Em cũng có chút tác dụng, ít nhất có thể đỡ đạn cho anh”.

Dương Thanh trừng mắt nhìn cô ta: “Lúc nào rồi còn có tâm trạng đùa giỡn? Em không sợ đỡ đạn cho tôi sẽ đi đời nhà ma à?”
Quan Duyệt cười lắc đầu nói: “Không sợ! Nghe nói con gái thích cười đều rất may mắn, em rất thích cười nên số cũng may.

Anh xem đi, đạn xuyên qua lưng em mà không hề tổn hại tới nội tạng và xương cốt”.

Mã Siêu cũng cười nói: “Cô bé này thật thú vị.

Nếu em bái anh Thanh làm sư phụ chắc sẽ rất náo nhiệt”.

Anh ta vốn xem trọng Quan Duyệt, nghe tin cô ta có thể đấm bay vệ sĩ của Vương tộc lại càng kinh hãi.

Anh ta cũng muốn Dương Thanh nhận Quan Duyệt làm đồ đệ nên mới cố ý nhắc tới chuyện này.

Nhưng lần này, Quan Duyệt không nói đến chuyện bái sư nữa, sắc mặt hơi ảm đạm.

“Sao thế? Em không muốn bái anh làm sư phụ nữa à?”

“Em gọi anh là sư phụ chỉ là đùa thôi, anh đừng coi là thật!”
Quan Duyệt vội vàng nói, lập tức mỉm cười: “Anh đừng vì trả ơn cứu mạng mà nhận em làm đồ đệ.

Bà đây không thèm đâu, em muốn anh nợ em, đợi khi em cần sẽ phải trả lại”.

Nghe hai người họ nói chuyện, Mã Siêu bật cười: “Hai người đúng là kỳ người.

Lúc em muốn bái sư, anh Thanh không chịu.

Đến lúc anh ấy đồng ý, em lại không muốn nữa”.

Dương Thanh cũng không xoắn xuýt chuyện bái sư, chỉ nói: “Được rồi, không bái thì thôi.

Em vừa phẫu thuật xong, nghỉ ngơi cho tốt!”
Sau khi thu xếp cẩn thận cho Quan Duyệt, Dương Thanh và Mã Siêu rời đi.

“Dương Thanh, bố muốn nhờ con một việc!”
Vũ Văn Cao Dương bỗng cầu khẩn nhìn anh.

- ————.

Chương 921: 921: Bí Mật Của Đế Thôn

Dương Thanh không ngờ Vũ Văn Cao Dương sẽ nhờ mình.

“Chỉ cần Vũ Văn Bân không động đến tôi, tôi cam đoan không làm gì anh ta”.

Dương Thanh đáp, coi như cho Vũ Văn Cao Dương một viên thuốc an thần.

Dù thế nào khi anh còn nhỏ, ông ta đã đối xử với anh rất tốt. Anh không phải con ruột nhưng ông ta vẫn làm hết trách nhiệm của một người bố dượng.

Quan trọng nhất là ông ta đuổi anh và mẹ ra khỏi Yến Đô là vì bảo vệ hai người, ngược lại bị anh ghi hận mười mấy năm.

Về tình về lý, Dương Thanh đều đang nợ Vũ Văn Cao Dương.

“Bố không định xin con tha cho Vũ Văn Bân, bố mong con có thể làm chủ gia tộc Vũ Văn!”
Vũ Văn Cao Dương chân thành nói.

Dương Thanh cứ tưởng ông ta muốn cầu xin cho Vũ Văn Bân, không ngờ lại muốn anh trở thành chủ gia tộc Vũ Văn.

Rõ ràng anh đâu mang huyết thống của gia tộc Vũ Văn.

“Chỉ cần Vũ Văn Bân chịu hối lỗi sửa sai, tôi có thể nâng đỡ anh ta, đồng thời cam đoan chỉ cần tôi còn sống sẽ không để ai làm hại gia tộc Vũ Văn”.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Dương Thanh lên tiếng đáp.

Đây là cách duy nhất để anh trả nợ cho Vũ Văn Cao Dương, anh đồng ý tha cho Vũ Văn Bân.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Vũ Văn Bân cũng phải để yên cho anh.

Vũ Văn Cao Dương lắc đầu, phức tạp nhìn Dương Thanh:
“Con thực sự cho rằng bố muốn con làm chủ gia tộc Vũ Văn chỉ là vì gia tộc thôi sao?”
Dương Thanh sửng sốt, lập tức im lặng.

Anh thực sự đã nghĩ như vậy.

Với thực lực hiện giờ của anh, còn có khí thế trấn áp gia tộc, không hề thua kém gia tộc Vũ Văn.

Nhưng xem ra ý của Vũ Văn Cao Dương cũng không phải vì nghĩ cho gia tộc.

"Ông có ý gì?"
Dương Thanh hỏi.

Vũ Văn Cao Dương trầm giọng nói: "Dạo gần đây có rất nhiều người tới Yến Đô, cũng xảy ra rất nhiều chuyện, chắc con cũng biết chứ?"
Dương Thanh gật đầu: "Trong năm Vương tộc, người của các Vương tộc họ Tiết, Tào, Bạch, Quan đều đã xuất hiện.

Có lẽ còn người của Hoàng tộc khác đã đến nhưng tôi chưa biết".

Chỉ cần người khác không trêu chọc Dương Thanh và những chuyện liên quan đến anh, anh sẽ không để ý.

Vậy nên cũng không điều tra xem người của Hoàng tộc và Vương tộc nào đã tới Yến Đô.

Vũ Văn Cao Dương nói tiếp: "Trước kia Hoàng tộc và Vương tộc vẫn sẽ phát triển sản nghiệp của mình ở Yến Đô, nhưng đều làm trong thầm lặng.

Chưa từng có gia tộc nào dám gióng trống khua chiêng dẫn người tới Yến Đô, con có biết vì sao không?"
Lúc trước để lấy lòng tin của Dương Thanh, Quỷ Kiến Sầu đã kể rất nhiều chuyện bí mật.

Dương Thanh đương nhiên biết rõ, lên tiếng đáp: "Bởi vì người kia từng lập ra một quy định, trừ phi Yến Đô lại xuất hiện một vị Vương, nếu không dòng chính của Hoàng tộc và Vương tộc không được phép đặt chân tới Yến Đô".

Nói xong, anh đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, đoán được ý đồ của Vũ Văn Cao Dương.

Quả nhiên, ông ta gật đầu nói: "Hoàng tộc và Vương tộc ngấp nghé Yến Đô từ lâu.

Từng có lời đồn người nào đoạt được Yến Đô sẽ có được cả thiên hạ!”
“Yến Đô không hề đơn giản như con thấy đâu! Mọi người đều coi tám gia tộc đứng đầu Yến Đô là thế lực mạnh nhất ở đây, nhưng điều này có thể xảy ra sao?”
“Một thành phố sao có thể đồng thời có tám gia tộc mạnh nhất được?”
Quả thực Dương Thanh chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nghe Vũ Văn Cao Dương nói xong không khỏi chấn động: “Chẳng lẽ ở Yến Đô còn có gia tộc mạnh hơn nữa sao?”
Vũ Văn Cao Dương gật đầu đáp: “Đế Thôn!”
“Đế Thôn?”
Lần đầu tiên Dương Thanh nghe thấy hai chữ này: “Đế Thôn là địa danh à?”
“Là một thôn chỉ có hơn trăm hộ dân”.

Lúc nhắc tới Đế Thôn, trên mặt Vũ Văn Cao Dương hiện lên vẻ tôn kính.

Trước kia anh cứ nghĩ bản thân đã rất mạnh, bây giờ mới ý thức được mình vẫn rất thiển cận.

Thế giới rộng lớn không thiếu điều hiếm lạ, anh không biết các cao thủ siêu mạnh không chịu lộ diện không có nghĩa là họ không tồn tại.

“Vậy nên lần này người của Hoàng tộc và Vương tộc liên tiếp xuất hiện ở Yến Đô là để chiếm đoạt Đế Thôn sao?”
Dương Thanh to gan suy đoán.

Vũ Văn Cao Dương nói: “Con chỉ đoán đúng một nửa”.

“Người kia lập quy định từ một trăm năm trước nhưng Hoàng tộc và Vương tộc vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chứng tỏ bọn họ đều kiêng kị quy định này”.

“Chỉ cần tin đồn con xưng Vương ở Yến Đô bị phủ nhận, dù Hoàng tộc và Vương tộc muốn đoạt lấy Đế Thôn cũng sẽ phải cân nhắc xem người kia có chuẩn bị chiêu gì phía sau không”.

- ————.

Chương 922: 922: Tâm Sự Về Cuộc Đời

Nghe Vũ Văn Cao Dương nói vậy, Dương Thanh mới biết ông ta làm vậy vì nghĩa lớn.

“Tôi có thể tuyên bố không có hứng thú làm Vương của Yến Đô”.

Dương Thanh nói.

Anh vẫn không muốn làm chủ gia tộc Vũ Văn.

Dù sao anh cũng không mang huyết thống của gia tộc Vũ Văn, nếu thừa kế vị trí chủ nhà, người trong gia tộc sẽ nghĩ thế nào về anh?
E là sẽ có rất nhiều người không đồng ý.

“Đám người kia chờ đợi bao nhiên năm mới vớ được cơ hội lần này, con giải thích thì làm được gì?”
Vũ Văn Cao Dương hỏi ngược lại.

Dương Thanh lập tức im bặt.

Anh vốn chưa từng nói muốn làm Vương của Yến Đô, người của Hoàng tộc và Vương tộc không thể không biết được.
Đúng như lời Vũ Văn Cao Dương nói, bọn họ chờ cơ hội này suốt trăm năm, sao có thể bỏ qua được?
Nói anh xưng Vương ở Yến Đô chỉ là cái cớ che giấu dã tâm của Hoàng tộc và Vương tộc mà thôi.

Dù người đó có chuẩn bị chiêu gì ở phía sau, bọn họ hoàn toàn có thể lấy lý do là nghe tin có người xưng Vương ở Yến Đô nên mới tới.

Lý do này vô cùng phù hợp.

Rõ ràng có kẻ cố tình tung tin anh muốn xưng Vương, dù là tin giả cũng có thể bị lợi dụng.

Quan trọng là trước khi Hoàng tộc và Vương tộc tới, anh thực sự có năng lực xưng Vương ở Yến Đô.

“Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này”.

Dương Thanh im lặng một lúc rồi đáp.

Vũ Văn Cao Dương cũng biết Dương Thanh tự có tính toán của mình.

Cái gì nên nói ông ta đều đã nói hết nên cũng không thuyết phục nữa, chỉ dặn dò: “Dù thế nào con cũng phải thật cẩn thận.

Bố chờ câu trả lời của con”.

“Được!”
Dương Thanh gật đầu.

Anh ở lại bệnh viện một lúc rồi tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Một mình Dương Thanh ở trong phòng làm việc như lão tăng ngồi thiền, thỉnh thoảng cau mày.

Anh đang rất rối bời, lần đầu tiên thấy mờ mịt như vậy.

Lúc đến Yến Đô, anh không hề muốn tranh đoạt quyền thế, chỉ muốn tự mình quản lý tập đoàn Nhạn Thanh, cố gắng phát triển nó thành doanh nghiệp đứng đầu thế giới, coi như hoàn thành tâm nguyện khi còn sống của mẹ mình.

Nhưng bây giờ anh mới nhận ra, anh đã vô tình lún sâu vào vòng xoáy tranh chấp quyền lực ở Yến Đô, rất khó thoát ra.

Giờ phút này, anh nghĩ tới rất nhiều chuyện, cũng nghĩ tới rất nhiều người.

Dương Thanh cứ ngồi ngẩn người trước bàn làm việc cho đến khi có tiếng gõ cửa, anh mới giật mình lấy lại tinh thần.

“Mời vào!”
Anh vừa dứt lời, thư ký đã mở cửa bước vào.

“Chủ tịch, có một người đàn ông chừng hai lăm tuổi nói mình họ Bạch, có quen biết với anh, xin được gặp anh”.

Thư ký báo cáo.

Dương Thanh cau mày nói: “Không gặp, bảo cậu ta cút đi!”

Thấy thư ký tới, anh ta vội vàng đứng lên hỏi: “Tôi có thể gặp chủ tịch Dương được chưa?”
Thư ký lắc đầu: “Xin lỗi anh, chủ tịch bộn bề nhiều việc, không có thời gian gặp anh”.

Thư ký uyển chuyển truyền đạt lại ý của Dương Thanh.

Sắc mặt của Bạch Tuấn Hào lập tức cứng đờ, lạnh giọng nói: "Cô không nói cho anh ta biết tôi họ Bạch à?"
Anh ta lại trở về dáng vẻ kiêu căng như lúc sáng.

Thư ký không vui, lạnh nhạt nói: "Chính vì biết anh họ Bạch nên chủ tịch mới không có thời gian gặp anh".

Nếu Bạch Tuấn Hào còn chưa hiểu ra thì đúng là quá ngu xuẩn.

"Chết tiệt!"
Trong lòng cảm thấy rất ghê tởm, nhưng Tần Y vẫn bình tĩnh nói: "Chỉ cần là chuyện công việc, anh đều có thể nói với tôi".

"Thế thì không được, bàn công việc với người đẹp có gì vui?"
Bạch Tuấn Hào híp mắt cười: "Chúng ta đi thuê phòng khách sạn, tâm sự về cuộc đời còn thú vị hơn nhiều.

Người đẹp thấy sao?"
- ————.

Chương 923: 923: Đồ Phá Nhà

Bạch Tuấn Hào cười híp mắt.

Tần Y cũng không phải kẻ ngây ngô mới đi làm, biết rõ ý của anh ta, lập tức nổi giận.

“Anh câm miệng cho tôi!”
Tần Y giận dữ quát: “Đây là tập đoàn Nhạn Thanh, không phải nơi để anh giương oai, cút ra ngoài đi!”
Dứt lời, cô ta còn hô lên: “Bảo vệ đâu? Ném anh ta ra ngoài cho tôi!”
Mười mấy gã bảo vệ đã bao vây Bạch Tuấn Hào từ trước, chỉ chờ câu nói này của Tần Y.

Nhân viên vây xem thấy thái độ của Tần Y đều rất hả dạ.

Bạch Tuấn Hào quả thực quá phách lối, ai cũng chướng mắt.

“Người đẹp, cô muốn người vô tội bị thương sao?”
Bạch Tuấn Hào nhìn mười mấy gã bảo vệ xông tới, không về e sợ, thậm chí còn châm chọc hỏi Tần Y.

Hai gã vệ sĩ cao lớn như cột điện lạnh lùng đứng sau lưng anh ta, khí thế ngập trời.

Tần Y bỗng có dự cảm chẳng lành.

Đối phương biết chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh là Dương Thanh còn có gan chỉ dẫn theo hai gã vệ sĩ, chắc chắn không đơn giản.

“Bịch!”
Bạch Tuấn Hào vừa dứt lời, hai gã vệ sĩ sau lưng bỗng dậm chân một cái.

Nền đá cẩm thạch dưới chân họ lập tức rạn nứt như mạng nhện.

Lúc này, xung quanh lặng ngắt như tờ, đến cả Tần Y cũng sợ ngây người.

Từ khi làm phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, tuy cô ta đã nhìn thấy nhiều nhưng chưa từng thấy cao thủ khủng bố

như vậy ngoài Dương Thanh.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Cô ta trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt sợ hãi.

Ba gã bảo vệ đang định lao về phía Bạch Tuấn Hào vô thức dừng bước.

Màn thể hiện vừa rồi của hai gã vệ sĩ đã dọa sợ bọn họ.

“Người đẹp, tôi khuyên cô nên suy nghĩ lại đề nghị lúc trước của tôi, xem có muốn theo tôi tới khách sạn tâm sự chuyện cuộc sống không”.

Bạch Tuấn Hào cười híp mắt nói: “Trông cô còn trẻ như vậy, chắc là vẫn chưa kết hôn nhỉ?”
“Phải rồi, tôi quên không tự giới thiệu”.

“Tôi là Bạch Tuấn Hào, đến từ Vương tộc họ Bạch.

Hôm nay tôi đến tập đoàn Nhạn Thanh để thu mua lại các người”.

“Người đẹp chẳng chịu nể mặt tôi gì cả.

Tôi là dòng chính của Vương tộc, được tôi nhìn trúng là vinh hạnh của cô đấy”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Bạch Tuấn Hào bật cười nói: “Chỉ cần cô khiến tôi hài lòng, biết đâu có thể gà rừng biến thành phượng hoàng, có hi vọng trở thành Vương hậu tương lai?”
“Anh im đi!”
Tần Y gào lên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lập tức cút ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh!”
Bộ dạng hùng hổ bức người của anh ta khiến Tần Y mất khống chế.

“Bảo vệ đâu, mau đuổi họ ra ngoài cho tôi!”
Tần Y ra lệnh.

Hiện giờ cô ta chỉ muốn đuổi thẳng cổ Bạch Tuấn Hào đi, cơn giận khiến cô ta quên mất thân phận của đối phương và thực lực mạnh mẽ của vệ sĩ đối phương.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Mời các cậu lập tức ra khỏi đây!”
“Tôi không đánh chủ tịch của cô nữa, chỉ cần cô chịu theo tôi đến khách sạn tâm sự một đêm, sau đó bảo chủ tịch của cô ngoan ngoãn quỳ xuống xin tôi tha thứ, tôi có thể không so đo với các người”.

Tần Y cắn chặt răng.

Cô ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng đối phương là người của Vương tộc, còn có hai vệ sĩ khủng bố bảo vệ.

Cô ta lo lắng Dương Thanh không giải quyết được phiền phức này, lòng nóng như lửa đốt.

Muốn gọi Dương Thanh tới giải quyết, lại sợ anh bị thương.

“Xảy ra chuyện gì?”
Trong lúc Tần Y đang lo lắng bất an, một giọng nói thô kệch bỗng vang lên.

“Sao hả? Tao nói mày là loại người đấy không đúng à? Tao hiểu rồi, ý mày là mày không phải người”.

Mã Siêu nhếch mép cười xấu xa nói.

- ————.

Chương 924: 924: Làm Tròn Số

“Chết tiệt! Sao mày dám chửi tao? Chết đi!”
Bạch Tuấn Hào nổi giận hét lên: “Đánh nó tàn phế cho tao!”
Hai gã vệ sĩ lập tức lao vọt tới chỗ Mã Siêu.

“Anh Siêu cẩn thận!”
Tần Y hốt hoảng hô lên.

Vừa nãy cô ta đã chứng kiến thực lực của hai gã vệ sĩ kia, lo Mã Siêu sẽ bị thương.

Nhưng cô ta lên tiếng quá muộn.

Bởi vì tốc độ của hai gã vệ sĩ nhà họ Bạch quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Mã Siêu, đồng loạt tung nắm đấm.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Đám nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh đang vây xem đều vô thức nhắm mắt lại, không dám nhìn chuyện sắp xảy ra.

Lúc nãy hai gã vệ sĩ kia có thể đánh bại mười mấy bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh chỉ trong mấy giây ngắn ngủi.

Mã Siêu có mạnh đến mấy cũng đâu thể đấu lại được vệ sĩ khủng bố như vậy?
“Anh Siêu…”
Tần Y giật mình hét lên, gắt gao nhìn chằm chằm Mã Siêu, không dám chớp mắt sợ anh ta cũng thất bại.

“Bịch!”

“Bịch!”
Ngay sau đó, hai tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Nắm đấm của hai gã vệ sĩ đều đập vào ngực Mã Siêu.

Tần Y khiếp sợ tột độ vì Mã Siêu không bị đánh bay, vẫn đứng sừng sững tại chỗ, không hề động đậy.

Dường như hai nắm đấm kia chỉ là gãi ngứa với anh ta.

Nếu không phải vừa tận mắt chứng kiến thực lực của hai gã vệ sĩ kia, chắc chắn Tần Y sẽ hoài nghi bọn họ chỉ là một lũ ăn hại.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Hai gã vệ sĩ nhà họ Bạch vô cùng kinh sợ.

Bọn họ rất tự tin có thể tung hoành ở Yến Đô.

Thế nhưng giờ đây, một gã trai mới hai lăm hai sáu tuổi dám dùng cơ thể cứng rắn đỡ lấy nắm đấm của cả hai bọn họ.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Sao có thể như vậy được?
Cả hai đều thầm kinh hãi.

Chẳng lẽ, gã trai trẻ này luyện Kim Chung Tráo, có sức phòng ngự mạnh mẽ nhưng tốc độ và lực tấn công quá yếu nên vừa nãy mới không phản đòn bọn họ?
Bọn họ vừa mới nghĩ vậy, cảnh tượng trước mắt đã khiến bọn họ phải khiếp sợ.

“Ăn thử một đấm của tao đi!”
Hai người chỉ nghe thấy Mã Siêu nói một câu như vậy, chưa kịp phản ứng lại đã thấy ngực mình như bị nghìn cân đè lên.

Tiếng xương gãy kích thích trái tim họ.

Sau tiếng xương gãy, một cơn đau mãnh liệt từ lồng ngực lan tràn ra khắp cơ thể.

“Bịch!”
“Bịch!”
Hai tiếng va chạm liên tục vang lên.

Hai gã vệ sĩ bị đánh bay đâm sầm vào cửa lớn tập đoàn Nhạn Thanh rồi lăn ra nền đá cẩm thạch cứng rắn.

Tần Y thấy vậy, kinh ngạc không nói nên lời.

Đám người còn lại nghe thấy tiếng cửa tập đoàn bị đâm sầm mới dám mở mắt ra.

Khi trông thấy Mã Siêu vẫn đứng tại chỗ, tất cả đều ngơ ngác.

Không phải anh ấy bị đánh bay rồi à?
Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?
Các nhân viên không dám nhìn chỉ cảm thấy tiếc nuối vô hạn.

Gương mặt kiêu căng của Bạch Tuấn Hào lập tức tái nhợt không còn một giọt máu, ánh mắt khó tin tràn đầy hoảng sợ.

"Sao, sao lại như vậy?"
Bạch Tuấn Hào thì thào.

Đây là lần đầu tiên anh ta rời khỏi thành Bạch.

Khi còn ở thành Bạch, anh là là người nhà họ Bạch, không ai dám trêu chọc.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Rất nhiều người đều nói trừ Hoàng tộc và Vương tộc, chẳng mấy ai có thể mạnh bằng cao thủ nhà họ Bạch.

Không phải nói là chẳng mấy ai sao?
Anh ta vừa tới Yến Đô, hai gã vệ sĩ mạnh nhất mà anh ta dẫn tới đã bị một thằng ranh tầm tuổi anh ta đấm bay như bóng da.

Cảnh tượng vừa rồi đã khiến anh ta bị bóng ma tâm lý rất lớn.

Bạch Tuấn Hào không biết rằng, đúng là cả Chiêu Châu chẳng mấy ai mạnh được như Mã Siêu.

Chỉ có cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc và Vương tộc mới sánh được.

Nhưng rất không khéo, anh ta vừa tới Yến Đô đã gặp phải cao thủ mạnh như vậy.

"Y Y, em tính tổn thất đi!"
Mã Siêu giẫm lên ngực anh ta, quay đầu lại nói với Tần Y.

Bấy giờ Tần Y mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Anh Siêu, chỉ cần bọn họ không đến tập đoàn Nhạn Thanh gây sự nữa, chuyện bồi thường coi như xong".

"Sao có thể như vậy được?"
Mã Siêu phản bác: "Bọn họ đánh nhiều bảo vệ của chúng ta như vậy, còn giẫm nát hai miếng đá cẩm thạch, đâm vỡ cửa tập đoàn Nhạn Thanh, khiến nhiều nhân viên trong tập đoàn bị tổn thương tinh thần.

Tất cả đều phải bồi thường chứ?”
“Anh Siêu, tính xong tổn thất rồi.

Đá cẩm thạch và cửa lớn bị hỏng hết 500 nghìn!”

“445 triệu!”
“Được, tiếp tục làm tròn lên một tỷ đi!”
Nghe thấy thế, Bạch Tuấn Hào trố mắt ra nhìn.

Đây chính là ăn cướp trắng trợn!
“Ranh con, mày nghe thấy chưa? Trong vòng năm phút nếu mày không bồi thường đủ một tỷ, tao sẽ tăng gấp đôi tiếp”.

Mã Siêu giẫm lên ngực Bạch Tuấn Hào, ngạo nghễ nhìn xuống anh ta.

- ————.

Chương 925: 925: Đám Cưới Ngày Kia

Nghe Mã Siêu nói vậy, Bạch Tuấn Hào chỉ cảm thấy cổ họng tanh nồng, bỗng phụt máu.

Anh ta bị tức đến phụt máu.

Anh ta ngậm thìa vàng lớn lên, trước giờ đều là anh ta giẫm lên người khác, dọa dẫm người khác.

Nhưng hôm nay anh ta lại bị một kẻ vô danh đồng trang lứa giẫm đạp dưới chân, còn bắt anh ta phải bồi thường một tỷ.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Đối với nhà họ Bạch, một tỷ chẳng đáng là bao, nhưng đối với anh ta lại là một số tiền khổng lồ.

Một tỷ đã gần bằng toàn bộ tài sản của anh ta.

Trong Vương tộc, anh em tranh giành quyền lực, không có tiền không làm gì được.

Nếu quả thực phải bồi thường một tỷ, về sau anh ta phải tranh đấu với các anh em khác kiểu gì?
"Tôi không có tiền!"
Bạch Tuấn Hào nghiến răng nghiến lợi nói.

Mã Siêu lạnh giọng nói: "Một tỷ cũng không có, thật mất mặt nhà họ Bạch".

Dứt lời, anh ta cũng mặc kệ Bạch Tuấn Hào, nói với một bảo vệ: "Giam thằng ranh này lại, nếu năm phút sau vẫn chưa bồi thường, tăng lên hai tỷ, năm phút nữa mà vẫn chưa bồi thường thì đừng lãng phí thời gian nữa, đánh gãy năm chi của nó đi".

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
"Năm chi?"
Bảo vệ ngơ ngác hỏi.

Mã Siêu cười híp mắt nhìn vào giữa háng hắn ta, bảo vệ lập tức bừng tỉnh thốt lên: "Thì ra là biến cậu ta thành thái giám!"
Tần Y với thư ký và đám nhân viên nữ nghe thấy thế lập tức đỏ bừng mặt.

“Anh Siêu yên tâm, chúng tôi biết phải làm gì rồi”.

Mấy gã bảo vệ đều lạnh lùng nhìn Bạch Tuấn Hào.

Bọn họ chỉ là nhân viên ở tầng dưới chót, không hề biết anh ta là ai, chỉ biết bọn họ có một chủ tịch rất lợi hại.

“Còn hai phút nữa!”
“Còn một phút!”
“59! 58!57…”
Các bảo vệ vây quanh Bạch Tuấn Hào, bắt đầu đếm ngược.

Mỗi lần họ nói ra một con số, sắc mặt Bạch Tuấn Hào lại càng tái nhợt.

“Đừng đếm nữa! Tôi xin các người đừng đếm nữa! Tôi bồi thường! Bây giờ tôi lập tức chuyển khoản cho tập đoàn các người, được chưa?”
Rốt cuộc tinh thần của Bạch Tuấn Hào cũng sụp đổ.

Đến cả hai gã vệ sĩ mạnh nhất bên người đều bị đánh bại, vẫn đang nằm lăn lóc ngoài cửa tập đoàn không dậy nổi, anh ta có thể làm gì được?
Dương Thanh gật đầu: “Sau này chúng ta không cần cố gắng trốn tránh, cũng không phải cố ý làm gì.

Tất cả cứ để thuận theo tự nhiên đi”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Hoàng tộc hay Vương tộc cũng như nhau, bọn họ không trêu chọc chúng ta thì thôi.

Nhưng nếu muốn đè đầu cưỡi cổ chúng ta, dù là chủ của Hoàng tộc tới chúng ta cũng không sợ”.

Đây chính là thái độ hiện giờ của Dương Thanh.

Nếu anh thực sự nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc và Vương tộc, e là sẽ liên lụy tới người bên cạnh.

“Em thấy anh có thể cân nhắc đề nghị của ông chủ Vũ Văn.

Một khi Đế Thôn bị người ta chiếm được, rất có thể sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn”.

Mã Siêu bỗng nhiên nói.

Đám cưới của Mã Siêu và Ngải Lâm là chuyện anh mong đợi nhất trong khoảng thời gian này.

Nhưng bọn họ không hề hay biết, trong đám cưới ấy sẽ xảy ra biến cố lớn đến mức nào.

- ————.

Chương 926: 926: Là Con Cóc Ghẻ

Mã Siêu vừa rời khỏi, Dương Thanh liền gọi điện thoại: “Ngày kia là đám cưới của Mã Siêu, chuyện tôi dặn ông làm đến đâu rồi?”
“Cậu Thanh yên tâm, tất cả đều sẵn sàng.

Chắc chắn Mã Siêu sẽ rất thích món quà này của cậu”.

Giọng nói của Tiền Bưu truyền tới.

Sau khi biết Mã Siêu muốn cưới Ngải Lâm vào cuối năm, Dương Thanh đã bảo Tiền Bưu chuẩn bị một món quà đặc biệt có ý nghĩa với Mã Siêu.
Bây giờ quà đã chuẩn bị xong, chỉ cần đợi tới ngày kia.

“Quà đặc biệt đã xong, nhưng quà bình thường vẫn chưa có”.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh nhủ thầm.

Bình thường anh em thân thiết cưới vợ đều sẽ mừng tiền, nhưng quan hệ của anh và Mã Siêu còn thân hơn cả anh em ruột.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Quan trọng nhất là bố mẹ Mã Siêu qua đời vì tai nạn giao thông từ khi anh ta còn rất nhỏ, chỉ để lại anh ta và em gái.

Khi đó Mã Siêu mới năm tuổi, em gái mới ba tuổi.

Cuối cùng dì của Mã Siêu mang hai anh em về nuôi.

Nhưng lâu dần, dượng của Mã Siêu không thích, thường xuyên đánh hai anh em họ.

Mã Siêu vừa lên cấp hai đã bị dượng bắt nghỉ học, ép phải đi làm nông với mình.

Em gái nhỏ hơn Mã Siêu hai tuổi cũng bị bắt bỏ học.

Bị dượng ngược đãi quá lâu, Mã Siêu dẫn em gái chạy trốn.

Khi đó, Mã Siêu chỉ mới mười ba tuổi, chưa biết lòng người hiểm ác.

Lúc ở nhà ga, hai anh em bị bọn buôn người bắt cóc, sau đó Mã Siêu chạy được, nhưng lạc mất em gái.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Bao nhiêu năm nay, Mã Siêu vẫn luôn tìm kiếm em gái nhưng không có kết quả.

Mặc dù gia thế của Dương Thanh cũng lận đận, nhưng còn kém xa Mã Siêu.

Ít nhất anh vẫn còn người mẹ yêu thương mình đến tận khi tốt nghiệp đại học.

"Anh rể!"
Anh đang mải mê nghĩ xem nên tặng gì cho Mã Siêu, chợt có người gõ cửa.

"Tần Y, em sao thế?"
Tần Y chạy vào, sắc mặt tái nhợt.

Lúc ở công ty, Tần Y đều gọi anh là chủ tịch, đột nhiên gọi anh rể chắc chắc là có chuyện.

Không biết tại sao mỗi lần gặp phải phiền phức lớn, Dương Thanh đều rất bình thản.

Tần Y cũng sẽ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
"Phải rồi Y Y, ngày kia anh Siêu của em lấy vợ đấy.

Anh đang không biết tặng gì cho cậu ấy, em giúp anh nghĩ thử xem!"
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Tần Y kinh ngạc nói: "Anh Siêu lấy vợ á? Sao lại đột ngột như vậy?"
Hai người tới phòng sales của Thành Mộng Hoan.

Bất động sản Thành Mộng Hoan là công ty bất động sản nổi tiếng thế giới, cũng đứng đầu Chiêu Châu.

Ở Yến Đô, bọn họ chủ yếu đánh vào thị trường nhà ở cao cấp.

"Khả năng tài chính của anh là bao nhiêu?"
Mễ Tuyết cười hỏi.

“Dương Thanh đấy à?”
Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc bỗng vang lên.

Dương Thanh bị người ta gọi tên cũng ngạc nhiên quay lại, trông thấy một cô gái mặc đồng phục vest của phòng sales đi tới.

Dương Thanh chỉ cảm thấy đối phương quen mắt, cũng biết là bạn học cấp ba.

Nhưng đáng xấu hổ thay, đối phương biết tên anh, nhưng anh không nhớ đối phương là ai.

“Tiêu Chỉ Tinh, lâu rồi không gặp!”
Dương Thanh lén nhìn thẻ tên trước ngực cô ta mới biết tên đối phương.

“Không ngờ đúng là con cóc ghẻ nhà cậu!”
Tiêu Chỉ Tinh cười nói.

Nghe vậy, Dương Thanh lập tức cau mày.

Sao mình lại biến thành con cóc ghẻ?
- ————.

Chương 927: 927: Cậu Ta Không Mua Nổi

Tần Y cũng cau mày, đang định nổi giận thì Tiêu Chỉ Tinh vội vàng che miệng nói: “Xin lỗi nhé, tôi lỡ lời.

Cậu đừng so đo với tôi đấy”.

Nói lời xin lỗi nhưng thái độ không hề thành khẩn, nhất là ánh mắt cô ta nhìn Dương Thanh tràn đầy khinh bỉ.

Dường như rất xem thường người bạn học như Dương Thanh.

“Không sao!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Tính ra chúng ta đã không gặp nhau mười năm rồi nhỉ?”
Tiêu Chỉ Tinh khoanh tay trước ngực cười nói: “Tôi vẫn còn nhớ cậu từng viết thư tình cho tôi hồi cấp ba đấy”.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
“Nhưng tôi không có hứng thú với cậu, còn đọc thư tình cậu viết cho mọi người nghe.

Chính vì thế mọi người đều bảo cậu cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga”.
Tần Y không nghe nổi nữa, bỗng thân mật ôm cánh tay Dương Thanh, cười hỏi: “Ông xã, chắc lúc anh học cấp ba bị cận đến mức thường xuyên không nhìn rõ đồ vật phải không?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh bị hành động lớn mật của Tần Y dọa giật nảy mình, chưa kịp phản ứng lại: “Không…”
Anh còn chưa nói hết câu đã thấy cánh tay đau nhói, bấy giờ mới nhận ra Tần Y đang cố ý.

“Sao em biết hay vậy? Đúng là lúc đó mắt anh không tốt, không nhìn rõ vật, còn không đeo kính”.

Dương Thanh đổi giọng, cười đáp.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
“Em nói rồi mà, chồng em đẹp trai như vậy sao lại bị gọi là

cóc ghẻ?”
Tần Y mỉm cười nhìn Tiêu Chỉ Tinh đang cau có, híp mắt nói: “Chị gái ơi, chị nói cấp ba chồng tôi viết thư tình cho chị, chắc chắn là vì mắt chồng tôi không tốt, chị đừng coi là thật nhé!”
Tiêu Chỉ Tinh đương nhiên nghe ra được Tần Y đang nói Dương Thanh mù mắt nên mới viết thư tình cho cô ta.

Dương Thanh cười khổ.

Tuy Tiêu Chỉ Tinh cố tình nhắc tới chuyện này để sỉ nhục anh nhưng dù sao cũng đã xảy ra từ mười năm trước, anh lười so đo.

Đúng lúc này có một cặp vợ chồng trung niên mặc toàn đồ hiệu đi tới, nhìn là biết rất giàu có.

Dương Thanh bất lực lắc đầu: “Em tưởng anh tỏ tình với cô ta thật à?”
“Chẳng lẽ còn có ẩn tình gì khác sao?”

Tần Y lập tức nổi lên hứng thú.

Dương Thanh lo Tần Y sẽ kể cho Tần Thanh Tâm nghe chuyện mình tỏ tình, vội vàng kể lại: “Năm đó anh chỉ là một học sinh nghèo, chỉ tập trung học hành, sao có thể yêu đương được?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Không phải anh tỏ tình cô ta, mà là cô ta tỏ tình anh, bị anh từ chối.

Cô ta thẹn quá hóa giận, không biết tìm được bức thư tình ở đâu ra đọc cho mọi người nghe, nói là anh viết, còn sỉ nhục anh là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga ở trước mặt mọi người”.

“Thì ra là vậy!”
Tần Y không hề hoài nghi Dương Thanh nhưng vẫn cười xấu xa nói: “Nếu anh không thành thật khai báo, em sẽ mách chị em đấy”.

Biệt thự trị giá một tỷ rưỡi!
“Được, tôi sẽ dẫn anh chị đi xem biệt thự, chắc chắn hai người sẽ hài lòng”.

Mễ Tuyết kích động nói.

“Toàn bộ biệt thự cao cấp của Thành Mông Hoan đều được trưng bày ở đây”.

Đúng lúc này, Tiêu Chỉ Tinh dẫn cặp vợ chồng trung niên vừa rồi đi vào.

Nói xong, Mễ Tuyết áy náy nhìn cặp vợ chồng trung niên, tươi cười nói: “Xin lỗi hai vị, căn biệt thự này đã được bán.

Hai vị xem các căn khác nhé”.

“Mễ Tuyết, cô đang làm gì vậy?”
Tiêu Chỉ Tinh lập tức lạnh giọng nói: “Đúng là sinh viên đại học mới ra trường, ngu ngơ dễ bị lừa”.

“Cô có thể động não một chút được không? Biệt thự trị giá tỷ rưỡi là thứ loại người nào cũng mua được hả?”
“Cứ tùy tiện dẫn bọn họ đi xem biệt thự, nhỡ làm hư hỏng đồ trong biệt thự, cô đền nổi không?”
Tiêu Chỉ Tinh ra vẻ răn dạy Mễ Tuyết nhưng rõ ràng đang nói Dương Thanh không mua nổi biệt thự một tỷ rưỡi.

- ————.

Chương 928: 928: Đừng Có Học Theo

“Chị, chị…”
Lời nói của Tiêu Chỉ Tinh khiến Mễ Tuyết nổi giận.

Cô ta đỏ mắt chỉ vào đối phương nhưng lại không nói nên lời.

Tiêu Chỉ Tinh nói cô ta ngu ngơ vì cô ta mới tốt nghiệp đại học không lâu, đây là công việc đầu tiên của cô ta.

Còn Tiêu Chỉ Tinh đã là nhân viên kỳ cựu ở đây, tháng trước còn là nhân viên bán hàng giỏi nhất.
Sau khi Mễ Tuyết vào làm ở phòng sales của Thành Mộng Hoan, Tiêu Chỉ Tinh vẫn luôn cướp đơn hàng của cô ta.

Ba tháng thử việc sắp kết thúc nhưng cô ta vẫn chưa bán được căn nhà nào.

Nếu trong thời gian thử việc không bán được hàng thì chỉ có thể bị sa thải.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Khó khăn lắm mới gặp được Dương Thanh.

Cô ta có cảm giác anh thực sự muốn mua căn biệt thự một tỷ rưỡi này.

Thế nhưng người Tiêu Chỉ Tinh dẫn tới cũng giàu có, rất có thể cũng sẽ mua căn biệt thự vườn này.
“Chị chị cái gì? Tôi làm việc ở đây ba năm rồi, phải biết kính trọng đàn chị biết chưa? Gọi tôi là chị Tinh!”
Tiêu Chỉ Tinh ra vẻ ma cũ bắt nạt ma mới, chỉ vào mô hình biệt thự cao cấp trên bàn cát rồi quát: “Để chìa khóa lại rồi cút ra ngoài cho tôi!”
Mễ Tuyết đỏ bừng mắt, khóe mắt ươn ướt.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Nhưng công việc này rất quan trọng, dù có bị bắt nạt cô ta cũng phải nhẫn nhịn.

“Tiêu Chỉ Tinh, cô quá đáng rồi đấy!”
Dương Thanh không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, lạnh giọng nói.

Tiêu Chỉ Tinh vội vàng đổi vẻ mặt tươi cười nói với anh: “Xin lỗi cậu nhé, tôi không cố tình nhằm vào cậu đâu.

Có một số việc cậu không biết, đừng quan tâm ả ta”.

“Chồng ơi, em thích căn biệt thự vườn này, nó cũng ở xa hơn các căn khác.

Sống ở đây sẽ rất thoải mái”.

Người đàn ông trung niên bỗng hỏi Tiêu Chỉ Tinh.

Tiêu Chỉ Tinh vội vàng nói: “Không phải một trăm mươi triệu đâu anh, là một tỷ rưỡi đấy ạ.

Các biệt thự được triển lãm trong này đều là biệt thự cao cấp nhất Yến Đô, giá khởi điểm từ 500 triệu trở lên.

Căn biệt thự vườn này còn là…”
“Chờ đã!”
Người đàn ông trung niên chen ngang Tiêu Chỉ Tinh đang khoác lác, cau mày hỏi: “Cô nói căn biệt thự vườn này có giá một tỷ rưỡi hả?” Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
Tiêu Chỉ Tinh khẽ cười nói: “Vâng.

Nhưng với khí chất của anh, đừng nói là một tỷ rưỡi, dù có là biệt thự mười lăm tỷ chắc chắn anh cũng sẽ mua đúng không ạ?”
“Tôi mua con mẹ nhà cô!”
“Một tỷ rưỡi? Sao cô không đi cướp ngân hàng luôn đi?”
“Một căn biệt thự rách nát cũng dám bán tỷ rưỡi?”
Nào ngờ người đàn ông trung niên lập tức nổi giận chửi ầm lên.

Tiêu Chỉ Tinh sững sờ, vội vàng nói: “Thưa anh, tôi có thể chiết khấu 3% cho anh.

Tức là anh chỉ cần trả 1 tỷ 455 triệu, có thể tiết kiệm 45 triệu, vô cùng ưu đãi, không hề chịu thiệt”.

“Được, không đắt thì cô tự mua một căn đi!”

Người đàn ông trung niên tát vào mặt cô ta, cả giận nói: “Con ả chết tiệt này, mau cút ra cho tao!”

Dứt lời, ông ta kéo vợ mình rời đi.

“Chờ đã, nếu anh đồng ý mua căn biệt thự này, anh bảo tôi làm gì cũng được”.

“Cũng phải chuẩn bị tinh thần trước đi, nếu xem nhà xong cậu ta kiếm cớ nói không thích hoặc là đợi lúc khác mua sau, cô đừng có tin là thật đấy”.

“Được rồi, tôi khuyên xong rồi.

Cô dẫn khách của cô đi đi”.

Nhưng cô ta còn chưa kịp khoác lác đã thấy Tần Y nói với Mễ Tuyết: “Cô phải giữ vững đạo đức nghề nghiệp của mình, đừng có học cái xấu của người ta”.

“Tôi nghe nói có một số nhân viên vì để bán được hàng mà sẵn sàng ngủ với khách”.

“Không chỉ vậy, tôi còn tận mắt chứng kiến một nhân viên bán nhà giữ khách lại nên mới bị ăn tát, đã vậy còn không biết xấu hổ đuổi theo cầu xin khách mua nhà”.

- ————.

Chương 929: 929: Mua Nhà Bằng Điểm Tích Lũy

Nghe Tần Y nói thế, Tiêu Chỉ Tinh lập tức nổi giận.

Người Tần Y nói chính là cô ta.

Các nhân viên khác trong phòng sales đều cười châm chọc nhìn cô ta.

"Cô mắng ai không biết xấu hổ?"
Tiêu Chỉ Tinh giận dữ chất vấn.
Tần Y nghi hoặc nhìn cô ta hỏi: "Tôi chỉ đang dạy Mễ Tuyết cách làm người thôi, mắng chị không biết xấu hổ lúc nào?"
"Chẳng lẽ chị cũng làm mấy chuyện tôi vừa nói à?"
Tần Y lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, vội vàng che miệng nói: "Xin lỗi! Tôi không biết chị từng làm những chuyện này".

"Chị là bạn học của chồng tôi, sao tôi lại mắng chị không biết xấu hổ được?"
"Dù chị thực sự làm những chuyện kia, tôi cũng phải nể mặt chồng tôi, mắng chị sao được?"
Tiêu Chỉ Tinh tức phát điên, vừa bị cặp vợ chồng trung niên kia cho ăn tát đang định xả giận lên Mễ Tuyết.

Nào ngờ mình lại bị Tần Y mắng.

Trông thấy Tiêu Chỉ Tinh ngày càng nổi giận, Mễ Tuyết vội vàng nói: "Chúng ta đi xem nhà đi!"
Dương Thanh cũng lên tiếng: "Vậy thì đi thôi!"
Lúc này Tần Y mới chịu buông tha, còn cười khanh khách vẫy tay với Tiêu Chỉ Tinh: "Đợi lát nữa gặp lại nhé!"
Nhìn theo ba người rời đi, Tiêu Chỉ Tinh phát rồ: "Chết tiệt, các người đều là lũ khốn kiếp!"

"Anh rể có hài lòng với màn thể hiện vừa rồi của em không?"
Trên đường đi xem biệt thự, Tần Y cười hỏi.

Dương Thanh bất lực nói: "Dù sao em cũng là phó tổng giám đốc của một tập đoàn, sao lại tự hạ thấp thân phận cãi nhau với một người phụ nữ đạo đức kém như vậy?"

Tần Y trợn mắt nói: “Em nói rất nhẹ nhàng mà, đâu có cãi nhau?”
“Rốt cuộc chị với anh Thanh có quan hệ gì vây?”
Mễ Tuyết rất khó hiểu, lúc Tần Y gọi Dương Thanh là chồng, lúc lại gọi là anh rể.

Tần Y phì cười đáp: “Tôi chỉ tức con ả mắt chó coi thường người khác kia thôi! Anh ấy là anh rể, cũng là anh trai của tôi!”
“À!”
Mễ Tuyết chợt hiểu ra.

Dương Thanh lái xe.

Trong lúc nói chuyện, cả ba đã tới khu biệt thự của Thành Mộng Hoan.

Xe vừa vào cổng, bảo vệ lập tức cúi chào cho qua.

Tần Y vui vẻ đáp.

Nghe hai người nói chuyện, Mễ Tuyết rất hâm mộ.

Trong đầu cô ta chợt xuất hiện một bóng người chôn sâu trong ký ức, trái tim nhói đau.

Dương Thanh và Tần Y không xem quá lâu, chỉ tùy tiện đi lòng vòng rồi rời đi.

Lúc ở phòng sales, bọn họ đã quan sát bố cục trên bàn sát và tỉ lệ của mô hình.

Có thể nói mô hình và biệt thự thực tế hoàn toàn giống hệt.

Dù là dinh thự Vân Phong của Dương Thanh cũng chưa chắc tốt bằng căn biệt thự vườn này.

“Xem nhà nhanh vậy sao?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Đám người Dương Thanh vừa bước vào phòng sales, giọng điệu chán ghét của Tiêu Chỉ Tinh đã vang lên: “Không thích à? Hay là định lúc khác mua sau?”
Lời nói của cô ta tràn đầy sự mỉa mai.

Sau đó cô ta còn nói tiếp: “Nể tình là bạn học cũ, tôi có thể giới thiệu cho cậu nhà bán lại, chỉ hơn trăm nghìn là mua được

một căn nhà rộng hai mươi mét vuông”.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
“Tuy diện tích chỉ có hai mươi mét vuông nhưng mua được nhà ở Yến Đô là tốt lắm rồi.

Sao hả? Cần thì để tôi liên hệ luôn, thuận tiện xin cho cậu ưu đãi mấy nghìn”.

Dương Thanh không nổi giận, chỉ cười nhìn cô ta: “E là khiến cô thất vọng rồi.

Tôi đang định mua căn biệt thự vườn kia”.

“Không cần cũng không sao.

Khoan đã, cậu nói cái gì?”
Tiêu Chỉ Tinh đáp lại một câu mới kịp phản ứng lại, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Dương Thanh không thèm để ý tới cô ta, đưa cho Mễ Tuyết một thẻ ngân hàng: “Cô quẹt thẻ đi!
“Vâng thưa anh Thanh!”
Mễ Tuyết nhận lấy thẻ ngân hàng, kích động muốn chết.

Căn biệt thự này trị giá tỷ rưỡi, chỉ riêng hoa hồng thôi đã gần một triệu.

Cô ta vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu đã có thể kiếm được gần một triệu.

Đối với cô ta, đây là một số tiền khổng lồ.

Tiếp tục ủng hộ team T*amlinh2*47.*com nha!
“Cảm ơn anh Thanh!”
Mễ Tuyết cuống quýt cảm ơn, chuẩn bị đi quẹt thẻ.

“Chờ đã!”
Tiêu Chỉ Tinh thấy Mễ Tuyết sắp đi quẹt thẻ, rốt cuộc xác định Dương Thanh thực sự muốn mua căn biệt thự tỷ rưỡi kia, vội vàng ngăn Mễ Tuyết lại.

“Không phải chị định cho chúng tôi ưu đãi 3% sao?”

“Anh Thanh cũng đừng nhụt chí.

Cho dù bây giờ anh không mua nổi biệt thự tỷ rưỡi nhưng tôi tin chắc sau này anh sẽ làm được!” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Mễ Tuyết chân thành khích lệ Dương Thanh.

Dương Thanh bị cô gái đơn thuần này làm cảm động, bỗng nghĩ nếu cô ta là em gái của Mã Siêu thì tốt biết mấy.

“Cô gái ngốc này, đây là thẻ đen của ngân hàng Thế Giới, hạn mức mười tỷ đấy.

Mau đi quẹt thẻ đi!”
Tần Y bật cười thúc giục.

Vừa rồi cô ta chỉ cố ý chọc tức Tiêu Chỉ Tinh, không ngờ lại bị cô gái không kém mình bao nhiêu tuổi này làm cảm động.

- ————.

Chương 930: 930: Sỉ Nhục Chủ Tịch Dương

Nghe lời Tần Y nói, Mễ Tuyết sợ ngây người.

Thẻ ngân hàng có hạn mức mười tỷ sao?
Tính tình cô ta ngây thơ cũng không nghi ngờ gì, chỉ vô cùng kinh hãi.

Rốt cuộc Dương Thanh là ai mà lại có thẻ ngân hàng này?
"Mau đi quẹt thẻ đi, tôi còn bận chuyện khác".

Dương Thanh cũng thúc giục.
Lúc này Mễ Tuyết mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Tôi lập tức tới phòng tài chính quẹt thẻ".

Tiêu Chỉ Tinh không biết sự thật, đi tới mấy nhân viên bán hàng khá thân với mình, tức giận nói: "Đúng là một thằng nghèo kiết xác, muốn mua một căn biệt thự tỷ rưỡi bằng thẻ hội viên, nằm mơ giữa ban ngày à?"
"Cái gì? Dùng thẻ hội viên mua nhà? Bọn họ là khỉ đột tới mua vui à?"
Những người khác đều cười phá lên.
"Nói cho mấy cô nghe, cậu ta là bạn cấp ba của tôi, nghèo từ lúc đi học rồi, còn từng tỏ tình với tôi nhưng bị tôi từ chối.

Từ đó tất cả mọi người đều gọi cậu ta là con cóc ghẻ".

Tiêu Chỉ Tinh đắc ý cười: "Bởi vì cậu ta là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga".

"Ha ha…"
Đám người nhao nhao cười lớn.

Đúng lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen đỗ lại trước cửa phòng sales, một người đàn ông trung niên hớt hải chạy vào, trên trán lấm tấm mồ hôi.

"Sao chủ tịch lại tới đây?"

Giám đốc phòng sales trông thấy người trung niên kia, kinh ngạc chạy tới hỏi.

Tiêu Chỉ Tinh cũng sợ ngây người, lần đầu tiên gặp được chủ tịch của bất động sản Thành Mộng Hoan.

Cô ta làm việc ở đây ba năm, hôm nay mới được nhìn thấy ông ta một lần.

"Các người gặp được chủ tịch Dương chưa?"
Chủ tịch Thành Mộng Hoan lo lắng hỏi.

Giám đốc lắc đầu hỏi lại: "Chủ tịch Dương là ai?"
"Chủ tịch Dương là cổ đông lớn nhất của Thành Mộng Hoan chúng ta.

Tôi vừa nhận được tin cậu ấy muốn tới đây mua nhà".

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Chủ tịch Thành Mộng Hoan vội nói.

Thực ra trong lòng ông ta rất thấp thỏm không yên.

Mặc dù ông ta là chủ tịch nhưng từ một tháng trước, tập đoàn Nhạn Thanh đầu tư năm mươi tỷ cho Thành Mộng Hoan, lập tức trở thành cổ đông lớn nhất.

Nếu tập đoàn Nhạn Thanh muốn thì có thể cách chức ông ta bất cứ lúc nào.

"Chẳng lẽ chính là vị khách quý tôi vừa đón tiếp?"
Tiêu Chỉ Tinh bỗng giật mình hô lên.

Tiêu Chỉ Tinh giật nảy mình, quay người đi tới phòng tài chính làm thủ tục gửi trả lại tiền.

Nhưng cô ta vừa chạy được mấy bước, bước chân lập tức cứng đờ.

"Lại sao nữa?"
Chủ tịch Thành Mộng Hoan giận dữ chất vấn.

Tiêu Chỉ Tinh bị tát, vẻ mặt ấm ức.

Nhưng cô ta cũng biết mình đã bỏ lỡ vị khác quý giá thế nào, trong lòng cực kỳ hối hận.

Biết trước như vậy cô ta đã quấn lấy chủ tịch Dương đòi ông ta mua nhà.

"Chủ tịch, tôi, tôi không có số của chủ tịch Dương".

Tiêu Chỉ Tinh cúi đầu, đỏ mắt nói.

“Bốp!”
Chủ tịch Thành Mộng Hoan lại tát thêm cái nữa: “Con mẹ nó cô làm ăn kiểu gì vậy? Chủ tịch Dương tự mình tới mua nhà, thế mà cô còn không nhận ra, đến cả số điện thoại của người ta cũng không có.

Cô là lợn à?”
Mễ Tuyết nhiệt tình tạm biệt Dương Thanh và Tần Y.

Nhưng lúc họ vừa mới đi tới sảnh bán hàng đã thấy một đám người túm tụm vào một chỗ.

Nhưng lời nói của Tiêu Chỉ Tinh lại dọa ông ta suýt tè ra quần.

“Bốp!”
Ông ta tát vào mặt cô ta, tức giận nói: “Sao cô dám sỉ nhục chủ tịch Dương? Con mẹ nó cô chán sống rồi à?”
- ————.

Chương 931: 931: Chúc Mừng Sếp Mễ

Lần này chủ tịch Thành Mộng Hoan tát rất mạnh, Tiêu Chỉ Tinh bị đánh ngã lăn ra đất, khóe miệng rướm máu.

Các nhân viên khác đều sợ ngây người, trơ mắt nhìn chủ tịch Thành Mộng Hoan chạy tới trước mặt Dương Thanh.

“Chào chủ tịch Dương, tôi là chủ tịch của Thành Mộng Hoan, tên Lưu Dương.

Rất vui được gặp cậu!”
Lưu Dương kích động nói.
Dương Thanh sững sờ hỏi: “Ông biết tôi à?”
Lần này đổi lại Lưu Dương ngơ ngác nói: “Tháng trước, tập đoàn của cậu đầu tư năm mươi tỷ vào Thành Mộng Hoan, hiện giờ cậu là cổ đông lớn nhất ở đây”.

“À! Thì ra là thế”.

Dương Thanh chợt nhớ lại, tháng trước Lạc Bân nhờ anh ký vào một văn bản, chính là đầu tư năm mươi tỷ vào một công ty bất động sản.
Nhưng trước giờ anh không hỏi đến công việc của tập đoàn, chỉ phụ trách ký tên.

Thế nên hiện giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã đầu tư vào bao nhiêu doanh nghiệp, anh đang có bao nhiêu tài sản, bản thân anh cũng không biết.

Mễ Tuyết đứng cạnh há hốc mồm, vẻ mặt khó tin.

Đến tận lúc này cô ta mới ý thức được, Dương Thanh thân thiện như một người anh trai lại là người có địa vị cao như vậy.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Không chỉ Mễ Tuyết, các nhân viên khác cũng khiếp sợ.

Tiêu Chỉ Tinh bị Lưu Dương đánh ngã xuống đất lại càng kinh hãi.

“Chủ tịch Dương, cậu muốn mua nhà ở Thành Mộng Hoan, chúng tôi không thể lấy tiền của cậu”.

Lưu Dương vội vàng dặn dò giám đốc phòng sales bên cạnh: “Cậu mau đi làm thủ tục gửi lại tiền cho chủ tịch Dương.

Một tỷ rưỡi kia cứ để tôi thanh toán”.

“Vâng!”
Giám đốc phòng sales vội vàng nói.

“Chờ đã!”
Dương Thanh lập tức ngăn cản: “Căn biệt thự này là quà tân hôn tôi tặng anh em, sao lại để ông trả tiền?”
Lưu Dương cười nói: “Chủ tịch Dương nói gì vậy, anh em của cậu cũng là anh em của tôi.

Mua nhà tân hôn cho em trai là bổn phận của tôi”.

Dương Thanh cau mày nói: “Không cần!”
Nghe thấy giọng nói Dương Thanh hơi tức giận, Lưu Dương mới hốt hoảng nói: “Xin lỗi chủ tịch Dương, tại tôi làm việc qua loa”.

Tiêu Chỉ Tinh nghe Dương Thanh nói mua biệt thự tỷ rưỡi chỉ để làm quà cưới cho anh em lại càng kinh sợ.

Tiện tay mua một căn biệt thự tỷ rưỡi, rốt cuộc Dương Thanh giàu có tới mức nào?
Cô ta đảo mắt vội vàng tươi cười đi tới: “Không ngờ bây giờ anh lại là cổ đông lớn nhất của Thành Mộng Hoan”.

Lưu Dương càng hoảng sợ.

Vừa nãy ông ta tát Tiêu Chỉ Tinh mấy cái, không ngờ cô ta lại là bạn học của Dương Thanh, gây họa lớn rồi.

Khi Lưu Dương đang định xin lỗi, Tần Y trào phúng nói với Tiêu Chỉ Tinh: “Hình như vừa nãy chị đâu có nói như vậy? Chị vu oan cho chồng tôi từng theo đuổi chị, bị chị từ chối, còn bị mắng là cóc ghẻ”.

Tiêu Chỉ Tinh cười nói: “Vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi.

Dương Thanh trẻ tuổi lại có triển vọng như vậy, sao có thể theo đuổi tôi được?”

Dứt lời, cô ta lấy điện thoại ra: “Dương Thanh, anh cho em số điện thoại đi.

Tối nay em mời anh ăn cơm”.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Tôi chỉ là con cóc ghẻ mà thôi, không xứng ăn tiệc của người đẹp như cô mời”.

Bấy giờ, Lưu Dương mới hết lo.

Rõ ràng Tiêu Chỉ Tinh đã chọc giận Dương Thanh.

“Con ả đê tiện này, mau câm miệng cho tôi!”

Dứt lời, ông ta nhìn Tiêu Chỉ Tinh, chỉ tay ra cửa: “Cút ngay cho tôi!”
“Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi.

Sau này tôi không dám mắt chó coi thường người khác nữa.

Tôi nhất định sẽ làm thật nhiều cho công ty”.

“Đuổi con đàn bà đê tiện này ra ngoài đi!”
Lưu Dương ra lệnh, mấy gã bảo vệ liền lôi Tiêu Chỉ Tinh ra khỏi phòng sales.

Nhưng bây giờ, Lưu Dương lại bổ nhiệm cô ta làm tổng giám đốc quản lý toàn bộ phòng sales của bất động sản Thành Mộng Hoan.

Đây là sự thăng chức nhảy vọt.

“Chúc mừng sếp Mễ!”
“Chúc mừng sếp Mễ!”
…
Các nhân viên còn lại của phòng sales nhao nhao lên tiếng chúc mừng, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

- ————.

Chương 932: 932: Lão Già Ra Tay

Sau khi rời khỏi phòng sales Thành Mộng Hoan, Dương Thanh lại dẫn Tần Y đi mua xe.

“Không ngờ anh rể lại tốt bụng như vậy.

Em thấy lo lắng cho chị em rồi đấy”.

Trên đường tới cửa hàng Rolls-Royce, Tần Y bật cười nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dương Thanh đang lái xe, mắt nhìn về phía trước, bắt đắc dĩ nói: “Em cũng nói anh tốt bụng thì còn lo lắng cho chị em gì nữa?”
Tần Y cười nói: “Cũng chính vì anh quát tốt nên mới sợ những người phụ nữ được anh giúp sẽ không nhịn được yêu anh”.

Dương Thanh cười khổ nói: “Không phải vì em muốn giúp Mễ Tuyết nên anh mới tiện tay giúp cô ấy đó sao?”
Hai người vừa nói vừa đi tới cửa hàng Rolls-Royce 4S.

Tuy loại xe này quá hào nhoáng, chưa chắc Mã Siêu đã thích, nhưng dù sao cũng là chuyện vui lớn nhất đời người, dù không thích cũng phải cho Mã Siêu nở mày nở mặt.
Mấy chuyện cần mặt mũi thế này vẫn phải đi xe sang một chút.

Ròng rã cả một buổi chiều, Dương Thanh và Tần Y tất bật ở bên ngoài, mua hết những thứ nhà trai cần chuẩn bị, tất cả đều theo tiêu chuẩn cao nhất.

Mua đồ xong xuôi, sắc trời đã tối đen, hai người tới một quán mỳ gần đó.

Cả hai mới ăn được vài miếng, một lão già mặc áo vải xám bỗng cất bước đi vào quán mỳ, ngồi vào bàn ngay sát bàn Dương Thanh.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Ông muốn ăn gì ạ?”
Nhân viên phục vụ vội vàng đi tới cười hỏi.

Lão già áo vải mỉm cười, chỉ vào bàn của Dương Thanh và Tần Y: "Ăn giống bọn họ!"
Đây là một quán mỳ, Dương Thanh gọi một bát mỳ và một suất salad.

Tần Y nói đang giảm cân, không ăn gì, chỉ ngồi cùng Dương Thanh.

Nghe thấy thế, cả Dương Thanh và Tần Y đồng loạt nhìn sang lão ta.

Lão già áo vải tươi cười nhìn bọn họ: "Lâu rồi không ăn ở ngoài, cũng không biết cái gì ngon đành phải ăn theo cô cậu.

Cô cậu không để bụng chứ?"
Tần Y vội vàng cười đáp: "Ông nói gì thế, ông cứ tùy ý gọi!"
Từ lúc lão già áo vải bước vào quán mỳ, Dương Thanh đã chú ý tới lão ta.

Anh cảm thấy khí thế nguy hiểm toát ra từ người lão ta.

Bây giờ lão ta lại ngồi ngay cạnh.

Dạo gần đây xung quanh anh đã xảy ra không ít chuyện, Dương Thanh bỗng sinh lòng cảnh giác.

"Tần Y, anh đột nhiên nhớ ra lát nữa còn có chuyện phải giải quyết.

Anh để xe lại tí em tự lái về nhé".

Dương Thanh đưa chìa khóa cho Tần Y.

"Nếu anh có việc thì cứ đi đi.

Em gọi taxi về cũng được, anh đi xe đi".

Tần Y không hề nghi ngờ, đẩy chìa khóa lại cho Dương Thanh.

"Anh rể, anh ăn đi, em về nhà trước".

Tần Y đứng dậy nói.

Dương Thanh gật đầu: "Đi đường cẩn thận!"

Quả nhiên có vấn đề.

Nếu bây giờ Dương Thanh vẫn còn nghĩ ông ta chỉ là một người bình thường thì đúng là ngu xuẩn.

Đối phương biết họ của mình, có chuyện trùng hợp như vậy sao?
"Ông biết tôi à?"
Dương Thanh híp mắt hỏi.

Lão già áo vải lắc đầu: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu ở ngoài đời".

Câu nói này của lão ta có nghĩa là, hôm nay ông ta mới gặp Dương Thanh ở ngoài đời, còn trước đó đã nhìn thấy anh bằng những cách khác.

"Tôi họ Đỗ, cậu có thể gọi tôi là ông Đỗ".

Ông Đỗ lại chủ động lên tiếng.

Lão ta chính là cấp dưới thân thiết như anh em của Tiết Vương, cũng là người có thực lực mạnh nhất trong nhà họ Tiết.

"Không liên quan!"
Một lúc sau, Dương Thanh lên tiếng đáp.

"Thì ra là vậy!"
Ông Đỗ lùi mạnh về sau ba bước.

Ngược lại Dương Thanh vẫn sừng sững tại chỗ, ánh mắt hờ hững, nhưng nền đất xi măng dưới chân anh đã vỡ nát.

"Xem ra ông vẫn không tin lời tôi nói".

Dương Thanh híp mắt lại: "Ông định tính hết mọi trách nhiệm về cái chết của Tiết Nguyên Bá lên đầu tôi, muốn trả thù cho ông ta sao?"
- ————.

Chương 933: 933: Bị Bắt Đi Rồi

Giờ phút này, toàn thân ông Đỗ đột nhiên cứng ngắc, không dám nhúc nhích.

Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, lão ta thấy sống lưng lạnh toát.

Lão ta cảm nhận được khí thế hùng mạnh từ trên người Dương Thanh.

Dường như trước mặt anh, lão ta chỉ là sâu kiến có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào, hít thở cũng khó nhọc.
"Cậu Thanh nói đùa rồi.

Với thực lực của cậu muốn giết Tiết Nguyên Bá dễ như trở bàn tay.

Cậu đã nói cậu không giết, chắc chắn là thật".

Ông Đỗ cố chịu đựng áp lực Dương Thanh gây ra, cười đáp.

Bấy giờ Dương Thanh mới chịu thu lại khí thế của mình, lạnh nhạt nhìn ông Đỗ: "Về chuyển lời cho Tiết Vương, tôi vô tình bị cuốn vào cuộc chiến ở Yến Đô.

Nhưng nếu nhà họ Tiết muốn khiêu khích tôi, đừng trách tôi không khách sáo!"
"Ầm!"
Dứt lời, Dương Thanh quay người rời đi.

Nhưng ngay khi anh bước ra bước đầu tiên, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển.

Khối xi măng bị anh giẫm lên lập tức rạn nứt.

Đến khi Dương Thanh lái xe rời đi, ông Đỗ mới thấy dễ thở hơn một chút.

Lão ta bước tới xem nơi Dương Thanh vừa giẫm lên, hoảng sợ phát hiện có một dấu chân rất rõ.

Lấy dấu chân làm trung tâm, mặt đất xung quanh đều nứt ra.

Chỉ duy nhất dấu chân kia bị chia thành tám khối y hệt nhau.

“Thần Cảnh!”
Ông Đỗ hít sâu một hơi, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Tùy tiện giẫm một cái có thể in dấu chân xuống nền đất xi măng, lão ta cũng làm được.

Nhưng giẫm ra tám miếng y hệt nhau, lão ta làm không nổi.

Chỉ cao thủ Thần cảnh mới có được lực khống thế hoàn mỹ như vậy.

Trong giới võ thuật chia thực lực thành ba đẳng cấp Nhân Cảnh, Vương Cảnh và Thần Cảnh.

Trong Nhân Cảnh lại chia làm Minh Kình, Ám Kình và Hóa Kình.

Người luyện võ bình thường chỉ biết tới Nhân Cảnh, tức là Minh Kình, Ám Kình và Hóa Kình, mỗi Kình lại chia nhỏ ra thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Trong các gia tộc có đẳng cấp như tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, cao thủ Hóa Kình đỉnh phong chính là người mạnh nhất.

Trên Nhân Cảnh chính là Vương Cảnh.

Cao thủ Vương Cảnh vô cùng ít ỏi, chỉ có Hoàng tộc và Vương tộc nắm giữ cả một châu vực lớn mới có được.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Người đứng đầu của bốn Hoàng tộc và năm Vương tộc ở Chiêu Châu đều là cao thủ Vương Cảnh.

Về phần cao thủ Thần Cảnh chỉ có ở gia tộc Cổ Võ trong truyền thuyết, dù có cũng sẽ không có quá nhiều.

Ông Đỗ chính là cao thủ Vương Cảnh.

Ở trước mặt Dương Thanh, lão ta không hề có sức phản kháng, chứng tỏ thực lực của Dương Thanh là Thần Cảnh.

Nghĩ tới người trẻ tuổi như vậy đã có thực lực Thần Cảnh, ông Đỗ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy.

Toàn bộ người có thực lực Thần Cảnh đều là cao thủ đỉnh cao thế giới.

Dù là Hoàng tộc và Vương tộc cũng không dám tùy tiện trêu chọc một cao thủ Thần Cảnh.

“Vương của Yến Đô?”
Một lúc lâu sau, ông Đỗ bỗng cười nhạo một tiếng: “Trong mắt cao thủ Thần Cảnh, Vương của Yến Đô là cái thá gì?”

“Cái gì?”
Tiết Vương sợ ngây người.

Thần Cảnh là cảnh giới mà tất chủ của Hoàng tộc và Vương tộc đều hướng tới.

Nhưng một trăm năm nay, cả Hoàng tộc và Vương tộc đều chưa từng xuất hiện cao thủ Thần Cảnh nào.

“Đây là ảnh chụp từng giai đoạn của em gái Mã Siêu, bức cuối cùng là trang phục làm việc gần nhất của cô ấy”.

Tiền Bưu lên tiếng giải thích.

Dương Thanh càng xem càng thấy quen mắt, đến bức ảnh cuối cùng, anh giật mình hỏi: “Ông nói cô gái này chính là em gái của Mã Siêu sao?”
Dương Thanh kích động cầm ảnh chụp hỏi Tiền Bưu.

Hôm qua anh và Tần Y tới phòng sales của thành Mộng Hoan mua nhà cưới cho Mã Siêu, người tiếp đón họ chính là Mễ Tuyết, em gái của Mã Siêu.

“Tuy cô gái này là em gái của Mã Siêu nhưng tôi từng tiếp xúc với cô ấy.

Cô ấy rất ghét chuyện tìm người thân này”.

Tiền Bưu đột nhiên nói.

“Đợi lát nữa tôi đi nói chuyện với cô ấy.

Ngày mai là đám cưới của Mã Siêu, nếu không có cô em gái này, đám cưới sẽ không được hoàn hảo”.

Dương Thanh lập tức đáp.

Anh đang định xuất phát, chuông điện thoại gấp gáp reo lên.

Anh cầm lên xem thử, người gọi là Mã Siêu.

“Anh Thanh, Quan Duyệt bị người khác bắt đưa ra khỏi bệnh viện rồi!”
Mã Siêu nói.

- ——————.

Chương 934: 934: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy

“Cái gì? Quan Duyệt bị bắt đi rồi?”
Dương Thanh nhất thời ngây ra.

Hôm qua Quan Duyệt giúp anh chắn đạn, sau lưng trúng một phát súng đáng lẽ ra lúc này cô ta nên ở trong bệnh viện mới đúng, sao đột nhiên bị dẫn đi rồi?
“Bị ai dẫn đi?”
Dương Thanh hỏi tiếp.
“Quan Hân, chị họ của Quan Diệp, mới vừa nãy cô ta đến bệnh viện một mực dẫn người đi rồi”.

Mã Siêu gằn giọng nói, trong giọng nói ngập tràn áy náy.

Không chỉ vậy giọng nói của anh ta cũng có vẻ yếu ớt.

“Cậu bị thương?”
Dương Thanh kinh ngạc nói.

Mã Siêu nói: “Anh Thanh, em không sao.

Anh yên tâm đi, Quan Duyệt đỡ đạn thay anh, anh đừng để một cô gái tốt như vậy bị dẫn đi, anh mau cứu cô ấy đi, không cần lo cho em”.

Tuy Mã Siêu không trả lời Dương Thanh là mình có bị thương không, nhưng ý của câu nói này rất rõ ràng, anh ta bị thương thật rồi.

“Mai là ngày vui của cậu.

Cậu đừng lo lắng những việc khác, bây giờ tôi sẽ bảo Tiền Bưu qua đấy”.

Dương Thanh nói xong cúp điện thoại.

“Cậu Thanh, Mã Siêu bị thương à?”
Thấy Dương Thanh cúp điện thoại, Tiền Bưu ngạc nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu, trong ánh mắt lóe lên sát khí mãnh liệt: “Bây giờ ông đi bệnh viện xem thử Mã Siêu thế nào rồi.

Dù thế nào cũng phải bảo cậu ấy nhập viện điều trị, công việc của cậu ấy tạm thời do ông tiếp quản".

"Vâng!"
Tiền Bưu vội đáp.

Cùng lúc đó chiếc xe Mercedes Benz RV màu đen chậm rãi rời khỏi bệnh viện Nhân Dân Yến Đô.

Trong xe, hai tay Quan Duyệt bị trói chặt, sau lưng máu nhuộm đỏ tươi, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Quan Hân, chị biết chị đang làm gì không?"
Quan Duyệt nhìn người phụ nữ ở đối diện giận dữ nói.

Quan Hân cười lạnh nói: "Đương nhiên tôi biết mình đang làm gì.

Ngược lại tôi muốn hỏi cô một câu, đỡ đạn cho một người đàn ông mới quen biết không bao lâu, cô có biết mình đang làm gì không?"

"Anh ấy là sư phụ của tôi, dù chết vì anh ấy cũng là việc nên làm, việc này có liên quan gì tới chị chứ?"
Quan Duyệt đỏ mắt hỏi ngược lại Quan Hân.

"Bốp!"
Quan Hân tát mạnh vào mặt Quan Duyệt, giận dữ nói: "Mày câm miệng cho tao!"

"Tao đợi!"
Tuy Quan Hân sợ hãi nhưng mồm mép cũng không chịu thua kém, nghiến răng nói.

Thấy Quan Hân không nói gì nữa, Quan Duyệt cũng không muốn nói gì thêm, hai mắt nhắm chặt giống như đang nghỉ ngơi.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Hai mươi phút sau, chiếc RV chậm rãi lái vào sân một căn biệt thự.

"Xuống xe đi!"
Quan Hân lạnh giọng nói.

Lúc này Quan Duyệt mới mở mắt ra nhíu mày nói: “Đây là đâu? Tại sao các người muốn dẫn tôi tới đây?”
Quan Duyệt vốn nghĩ bây giờ Quan Hân muốn đưa cô ta về Vương thành Quan nhưng không ngờ cô ta lại bị dẫn tới một căn biệt thự riêng này.

“Mày nói thử xem mày đã đỡ đạn thay sư phụ mình, vậy sau khi sư phụ mày biết mày bị bắt đi liệu anh ta có tự mình đến đây cứu mày không?”
Quan Duyệt thật sự cuống lên, tức giận nói: “Quan Hân, tốt nhất chị đừng làm như vậy, sư phụ tôi không phải là người bình thường đâu”.

“Nếu anh ta là người bình thường, mày thấy anh ta có thể sống sót đến bây giờ sao?”

Nhưng một khi Quan Hân muốn giết chết Dương Thanh thì phiền phức to rồi.

“Quan Duyệt, mày không hề biết tao đã bố trí thiên la địa võng ở nơi này rồi, trừ khi anh ta là cao thủ Vương Cảnh, bằng không, một khi anh ta bước vào sân của căn biệt thự này thì đừng hòng sống sót trở ra!”
Quan Hân kiêu ngạo nói.

- ————.

Chương 935: 935: Hung Hăng Càn Quấy

Sắc mặt Quan Duyệt trắng bệch, cắn răng nói: “Quan Hân, tôi khuyên chị trước khi làm việc này, vẫn nên báo cho ông nội biết trước một tiếng, nếu không lỡ như xảy ra việc gì, chị không gánh nổi trách nhiệm đâu!”
“Mày không cần lo việc này, đợi sau khi khống chế được Yến Đô, chắc chắn ông nội sẽ nhớ tới công lao lớn này của tao”.

Quân Hân đắc ý nói.

Quan Duyệt thấy thế hoàn toàn mất hết hy vọng, cũng không khuyên thêm gì nữa, chỉ nói: “Chị tự lo thân mình đi!”
Hôm qua Quan Duyệt mới bị thương, còn bị Quan Hân cưỡng ép dẫn ra khỏi bệnh viện, bây giờ sau lưng cô ta đã thấm đẫm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, không còn chút sắc hồng nào.

“Sếp, con ả này chảy máu quá nhiều, liệu có chết không?”
Lúc này, một gã thuộc hạ của Quan Hân hơi lo lắng nói.

Quan Hân hờ hững liếc nhín sau lưng Quan Duyệt: “Yên tâm đi, nó không chết đâu mà lo, cùng lắm cũng chỉ hôn mê vì mất máu nhiều thôi”.
“Đương nhiên, cho dù có chết cũng không sao.

Dù sao nó cũng vì chắn đạn cho người đàn ông kia nên mới chết, đáng đời nó”.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Gã thuộc hạ nghe vậy cũng không khuyên nhủ nữa.

Quan Duyệt cắn chặt môi, sâu trong đáy mắt vẫn hiện lên vẻ đau lòng.

Dù gì thì Quan Hân cũng là chị họ của cô ta, thế mà Quan Hân lại nói ra những lời như vậy, đây chẳng khác nào Quan Hân hoàn toàn xem thường mạng sống của cô ta.

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?”
Quan Hân bỗng hỏi.

Gã thuộc hạ gật đầu: “Cô yên tâm, trừ khi đối phương là cao thủ Vương Cảnh, nếu không có chạy đằng trời”.

“Được, vậy hãy dẫn nó vào trong đi, phỏng chừng thằng khốn kia cũng sắp đến rồi”.

Quan Hân nói.

Quan Duyệt bị mang vào bên trong, còn Quan Hân lại ngồi trên cái ghế trong sân tận hưởng ánh nắng mặt trời.

Tuy đang là mùa đông, nhưng mùa đông ở Yến Đô không lạnh lắm, ánh nắng ấm áp chiếu lên người rất dễ chịu.

Sau lưng cô ta còn có hai vệ sĩ nhà họ Quan, đang đứng im lặng như tượng.

Ầm!
Đột nhiên, tiếng gầm của động cơ vang lên, sau đó một chiếc Phaeton màu đen lao tới như tia chớp.

Dương Thanh bước từ bên trong ra, lập tức mười mấy vệ sĩ nhà họ Quan bao vây anh.

“Rốt cuộc anh cũng đến rồi!”
Thấy Dương Thanh, Quan Hân cười rộ lên, trong mắt cũng hiện lên vẻ bỡn cợt.

Lúc này, các vị trí đầu, tim và tứ chi của Dương Thanh đều hiện lên những điểm laser ngắm bắn.

Đếm sơ thì lúc anh vừa bước xuống xe, trên người anh bị hơn chục họng súng bắn tỉa nhắm vào.

Điều này chứng tỏ, trong góc khuất của biệt thự này còn ẩn nấp mười mấy tay súng bắn tỉa, mà tất cả các họng súng kia đều đang chĩa vào anh.

“Quan Duyệt đâu?”
Dương Thanh dường như không nhận thấy mình đang bị họng súng chĩa vào, vẻ mặt rất bình tĩnh nhìn Quan Hân.

“Mười hai tay súng bắn tỉa, bốn người nhắm vào tứ chi của anh, bốn người nhắm vào tim anh, còn bốn người nữa sẽ bắn vào đầu anh”.

“Không phải anh ngây thơ nghĩ rằng mười hai tay súng bắn tỉa sẽ phạm sai lầm cùng một lúc đấy chứ?”

“Anh muốn từ chối?”
Quan Hân chất vấn: “Lẽ nào anh thật sự cho rằng mấy chấm đó trên người anh chỉ là đèn laser sao?”
“Trong mắt tôi mấy chấm đỏ kia chẳng khác gì đèn laser”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Vẻ mặt Quan Hân dần trở nên vặn vẹo, nghiến răng nói: “Bây giờ anh đang khiêu khích uy quyền của tôi, anh thật sự nghĩ rằng tôi không dám giết anh sao?”

“Dương Thanh, tôi cho anh ba giây: một là thần phục, hai là chết!”
Quan Hân cắn răng nói: “3! 2! 1! Giết!”
Nhưng khi ra lệnh xong cô ta lại không nghe được bất kỳ tiếng súng nào vang lên, mà tất cả mười mấy chấm đỏ vốn dĩ đang ở trên người Dương Thanh cũng đã biến mất.

- ————.

Chương 936: 936: Chán Sống Lắm À

“Tay bắn tỉa, bắn cho tôi, bắn ngay cho tôi!”
Quan Hân tức giận quát.

Nhưng tiếng súng vẫn không vang lên, ngay cả chấm đỏ cũng hoàn toàn biến mất.

Lúc này, ngay cả Dương Thanh cũng không nhịn được mà nhíu mày.
Bởi vì anh cũng không hiểu sao mười hai tay súng bắn tỉa kia bỗng không có động tĩnh gì nữa.

“Các người xông lên giết chết tên khốn kiếp này cho tôi!” Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Quan Hân lại quát lên với mười mấy vệ sĩ.

Nhưng đúng lúc này, một hơi thở mạnh mẽ bỗng ập tới.
“Rầm rầm rầm!”
Chỉ một giây sau, mười mấy vệ sĩ nhà họ Quan đã ngã lăn ra đất.

Còn Dương Thanh thì vẫn đứng im, không hề ra tay.

Thấy cảnh tượng này, Quan Hân trợn tròn mắt, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi và không dám tin.

“Con cháu nhà họ Quan ngày càng ngông cuồng đấy nhỉ”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Một lão già mặc áo vải màu xám bỗng xuất hiện, hờ hững nhìn chằm chằm vào Quan Hân.

“Ông Đỗ!”
Lão già đang chắn trước mặt Quan Hân lập tức hô lên kinh ngạc.

Người vừa giúp Dương Thanh giải quyết hết đám vệ sĩ nhà họ Quan không phải ai xa lạ, chính là ông Đỗ của nhà họ Tiết.

Dương Thanh hơi híp mắt, ông Đỗ này thú vị thật, không ngờ lão ta lại chủ động chạy đến để giải quyết phiền phức giúp anh.

Rõ ràng mười hai tay bắn tỉa vừa rồi cũng đã bị lão ta giải quyết.

Quan Hân cũng không nhận ra ông Đỗ, chỉ nghĩ ông Đỗ là trợ thủ do Dương Thanh gọi tới, lập tức giận dữ nói.

"Mau im đi!"
Lão già nhà họ Quan lập tức cảm thấy người lạnh toát, vội ngăn cản.

Sỉ nhục ông Đỗ cũng không khác gì sỉ nhục Tiết Vương, cho dù ông Đỗ giết Quan Hân ngay, Quan Vương cũng không thể nói gì.

Lão già nhà họ Quan vội nói.

"Hừ!"
Ông Đỗ không nói gì, chỉ hơi nhích chân, bóng dáng lão ta lập tức biến mất.

"Bốp!"
Ngay sau đó, tiếng bạt tai bỗng vang lên, Quan Hân lập tức bị đánh bay đi, trong miệng toàn máu.

Nếu ông Đỗ không nương tay, cái tát này đã đủ để lấy mạng Quan Hân rồi.

Quan Hân có vẻ rất không cam lòng, nghiến răng nghiến lợi.

Quan Duyệt nhanh chóng được đưa ra ngoài.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Nhưng khi nhìn thấy Quan Duyệt, Dương Thanh rất tức giận.

"Cô chán sống lắm à?"
Dương Thanh chợt quát: "Nếu vậy thì tôi sẽ giúp cô!"
Ngay sau đó, anh đã xuất hiện trước mặt Quan Hân, tóm lấy cổ cô ta rồi nhấc bổng lên.

Lão già nhà họ Quan còn chưa kịp phản ứng gì thì chủ nhân đã bị người ta xách cổ lên, chuyện này khiến lão ta rất sợ hãi.

Đến giờ lão ta mới nhận ra, người thanh niên trước mặt đáng sợ tới mức nào.

- ————.

Chương 937: 937: Thành Ý Của Tiết Vương

Khi thấy Dương Thanh nhấc bổng Quan Hân lên bằng một tay như đang xách gà con, Quan Duyệt vốn sắp hôn mê lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Sư phụ, đừng!”
Quan Duyệt vội chạy tới, tóm lấy tay Dương Thanh rồi cầu xin: “Sư phụ, người như chị ta không đáng để anh làm như thế, anh mau buông chị ta ra đi”.

Không ai ngờ Quan Duyệt lại cầu xin cho Quan Hân.
Sở dĩ Dương Thanh tức giận, định giết Quan Hân cũng vì thấy lưng áo của Quan Duyệt đã đẫm máu, còn sắc mặt thì tái nhợt.

“Cô ta đối xử với em như thế mà em vẫn muốn cầu xin cho cô ta à?”
Dương Thanh nhíu mày.

Quan Duyệt nhìn chằm chằm vào Quan Hân với vẻ mặt phức tạp, cắn môi, một lúc lâu sau mới nói: “Sư phụ, tha cho chị ta đi!” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Rầm!”
Một tiếng động rất lớn vang lên, Quan Hân bay đi, nặng nề bay vào biệt thự qua cửa sổ.

“Nể mặt Quan Duyệt, tôi tạm thời tha cho cô, nhưng không có lần sau nữa!”
Dương Thanh nói vọng vào biệt thự với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Lão già nhà họ Quan sững sờ, không ngờ khí thế của Dương Thanh lại khiến lão ta có cảm giác ngạt thở.

“Để anh đưa em đến bệnh viện”.

Dương Thanh không nói gì thêm, bước tới rồi bế Quan Duyệt dậy.

Ông Đỗ nói rồi quay người rời đi.

Lão già nhà họ Quan vừa ngơ ngác vừa chấn động.

Ngay cả Ông Đỗ cũng nói thế, rốt cuộc Dương Thanh lợi hại tới mức nào đây?
Vừa nãy, khi Dương Thanh ra tay với Quan Hân, lão ta còn không kịp phản ứng.

Tốc độ của anh chẳng khác gì dịch chuyển tức thời cả.

"Chẳng lẽ cậu thanh niên kia cũng là cao thủ Vương Cảnh như ông Đỗ ư?"
Lão già nhà họ Quan bỗng tự hỏi.

Vừa nói xong, sắc mặt lão ta bỗng tái mét.

Quan Hân rú lên với vẻ mặt dữ tợn, mắt đỏ ngầu, trông như sắp phát điên.

Đương nhiên lão già nhà họ Quan biết Quan Hân muốn giết ai, chỉ có thể là Dương Thanh rồi.

"Cô chủ, cô đừng chọc vào cậu thanh niên kia nữa, cậu ta rất khó lường, ngay cả ông Đỗ nhà họ Tiết cũng vô cùng cung kính với cậu ta, có lẽ thực lực của cậu ta ở Vương Cảnh đấy".

Lão già nhà họ Quan vội khuyên.

"Đường Tam, ông im ngay cho tôi!"
Quan Hân nghiến răng nghiến lợi: "Nếu ông không vô dụng đến mức thua cả một thanh niên hơn hai mươi tuổi, sao tôi phải chịu nhục nhã thế này chứ?"
"Tiết Vương còn nói, nếu cậu Thanh rảnh thì có thể tới thành Tiết bất cứ lúc nào, ông ấy sẽ đích thân tiếp đón cậu".

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Quà dâng tới cửa, không nhận thì phí.

Dương Thanh cầm hợp đồng lên xem, đúng là hợp đồng chuyển nhượng vô điều kiện cho anh của nhà họ Tiết, nhà họ Tiết đã ký tên và đóng dấu xong xuôi cả rồi.

Giờ chỉ cần anh ký tên và đóng dấu, số sản nghiệp trị giá năm mươi tỷ này sẽ thuộc về anh.

"Đúng rồi, Tiết Vương bảo tôi nói với cậu một câu, nể mặt cậu, nhà họ Tiết sẽ rời khỏi cuộc chiến ở Yến Đô".

Ông Đỗ chợt nói: “Tiết Vương chỉ hy vọng, nếu có ngày cậu Thanh thừa kế Đế Thôn, xin cậu hãy nâng đỡ Vương tộc họ Tiết đôi chút”.

- ——————.

Chương 938: 938: Đắc Ý

Dương Thanh nhìn ông Đỗ với vẻ mặt kỳ lạ, khó trách Tiết Vương lại chủ động lấy lòng, còn tặng quà có giá trị lớn như thế, hóa ra lão ta vẫn nhớ đến Đế Thôn.

“Tôi nói tôi định thừa kế Đế Thôn khi nào thế?”
Dương Thanh cười híp mắt.

Ông Đỗ mỉm cười thần bí: “Nếu cậu Thanh không thể thừa kế Đế Thôn, tôi thực sự không tìm ra ai có tư cách đó”.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
“Được rồi, nhiệm vụ của tôi xem như đã hoàn thành, tôi cũng nên rời khỏi Yến Đô thôi”.

“Sau này, sản nghiệp của nhà họ Tiết ở Yến Đô sẽ do cậu Thanh toàn quyền xử lý”.

Ông Đỗ nói rồi quay người rời đi.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Đến khi ông Đỗ đi khuất hẳn, nụ cười của Dương Thanh mới dần biến mất.
Anh ngẩn người nhìn mấy bản hợp đồng trong tay mình, không hề thoải mái như hồi nãy.

Năm mươi tỷ do Tiết Vương chủ động đưa tới dễ cầm lắm ư? Có thể nói, đây là một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Bây giờ người của các Vương tộc đang lũ lượt kéo tới Yến Đô, đều nhắm đến Đế Thôn.

Dương Thanh không hề muốn quan tâm, nhưng người của gia tộc nào cũng chủ động tìm anh hết.

Hình như anh đã lún sâu vào vũng bùn này, cho dù anh nói mình không hứng thú với Đế Thôn thì cũng không ai tin.

“Chẳng lẽ mình phải tham gia trận chiến tranh giành Đế Thôn thật à?”
Dương Thanh lẩm bẩm.

“Cậu không sao là tốt rồi”.

Thấy Mã Siêu vẫn đùa được, anh cũng yên tâm.

Anh chợt nói: “Đúng rồi, bây giờ cậu đến tập đoàn Tân Thảo đi, tôi cũng qua đó”.

“Vâng!”
Mã Siêu đáp ngay.

Tập đoàn Tân Thảo chính là sản nghiệp của nhà họ Tiết ở Yến Đô, vừa nãy ông Đỗ đã đưa cho anh hợp đồng chuyển nhượng tập đoàn này.

Mã Siêu đã đến từ lâu, khi thấy Dương Thanh thì lập tức tiến lên đón.

“Cậu bị nội thương à?”

Dương Thanh nhíu mày nhìn Mã Siêu.

Với cấp bậc của Dương Thanh, anh có thể cảm nhận được hơi thở của Mã Siêu hơi hỗn loạn, rõ ràng đã bị nội thương.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!
Mã Siêu mỉm cười: “Anh Thanh, anh còn không rõ năng lực hồi phục của em mạnh đến đâu à? Hơn nữa, em có người vợ giỏi y học như Ngải Lâm, mấy vết thương ấy đã là gì chứ?”
“Cậu cứ đắc ý thế đi!”
Dương Thanh cười mắng.

Tuy Mã Siêu bị nội thương nhưng đúng là không nghiêm trọng lắm, mấy ngày là khỏi rồi.

“Anh Thanh, anh gọi em đến tập đoàn Tân Thảo làm gì thế?”
Mã Siêu hỏi.

“Dẫn cậu tới làm quen”.

Khi thấy Dương Thanh, Tiêu Chỉ Tinh hỏi với vẻ nghiền ngẫm.

“Tôi đến tìm tổng giám đốc của các cô”.

Dương Thanh nói: “Nếu cô là thư ký, chắc có thể liên lạc với anh ta nhỉ?”
Tiêu Chỉ Tinh mỉm cười lắc đầu: “Dương Thanh, có lẽ hôm nay cậu không gặp được sếp Lưu đâu”.

Dương Thanh nhíu mày.

“Vì sếp Lưu đã nói, trừ chủ tịch mới của tập đoàn Tân Thảo ra, anh ấy không tiếp ai cả, cậu nên rời đi thì hơn”.

Tiêu Chỉ Tinh nói với vẻ đắc ý.

- ————.

Chương 939: 939: Dương Thanh Là Ai

Trông Tiêu Chỉ Tinh đúng kiểu tiểu nhân đắc chí.

Hôm qua, sau khi bị Thành Mộng Hoan đuổi việc vì Dương Thanh, cô ta lập tức bám víu được vào Lưu Kỳ vừa lên chức, trở thành thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Tân Thảo.

Tuy nói là thư ký nhưng thật ra chỉ là đồ chơi của Lưu Kỳ mà thôi.

Hồi trước, khi vẫn là một trong vô số phó tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo, Lưu Kỳ từng mua biệt thự từ chỗ Tiêu Chỉ Tinh, hai người liếc mắt đưa tình với nhau rồi bắt đầu dan díu. Hôm qua Lưu Kỳ vừa lên chức, lúc này hắn mới dám cho Tiêu Chỉ Tinh làm thư ký của mình.

“Nếu vậy thì cô gọi sếp Lưu của các cô xuống đây tiếp đón đi”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Dáng vẻ đắc ý của Tiêu Chỉ Tinh khiến anh thấy rất khó chịu.
“Tiếp đón á? Chủ tịch mới vẫn chưa tới, sếp Lưu phải tiếp đón ai?”
Tiêu Chỉ Tinh thoáng sửng sốt rồi sực hiểu, Dương Thanh đang bảo Lưu Kỳ xuống tiếp đón anh đây mà.

“Dương Thanh, cậu không định nói cho tôi biết cậu chính là chủ tịch mới của tập đoàn Tân Thảo đấy chứ?”

Cô ta phá lên cười.

“To mồm thật đấy, vừa nói mình là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh, giờ lại bảo mình là chủ tịch mới của tập đoàn Tân Thảo, sao anh không nói anh chính là Vương của Yến Đô luôn đi?”
Nhân viên lễ tân vừa tiếp đón Dương Thanh cũng mỉa mai.

“Dương Thanh, tôi khuyên cậu mau cút đi thì hơn, để tránh bị bẽ mặt!”
Tiêu Chỉ Tinh vẫn ghi hận chuyện hôm qua, cũng không giả

vờ nữa mà trở mặt luôn: “Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi cậu đi đấy”.

“Cô dám à!”
Mã Siêu lập tức nổi giận, bước lên chắn trước mặt Dương Thanh, nhìn đám bảo vệ xung quanh bằng ánh mắt hung dữ.

“Tiêu Chỉ Tinh, cô chắc chắn rằng muốn đuổi tôi đi à?”
Dương Thanh bình tĩnh hỏi bằng giọng nghiền ngẫm.

Không hiểu sao, Tiêu Chỉ Tinh bỗng thấy hơi bối rối.

Hôm qua, ở phòng sales của Thành Mộng Hoan, chính mắt cô ta đã trông thấy dáng vẻ cung kính của chủ tịch Thành Mộng Hoan khi ở trước mặt Dương Thanh.

Điều này đủ để cho thấy, bây giờ Dương Thanh cũng là người có máu mặt ở Yến Đô.

Nếu đuổi Dương Thanh đi, cô ta sẽ không gặp phải phiền phức gì chứ?
Nhưng cô ta bỗng nghĩ ra, chỗ dựa của tập đoàn Tân Thảo là một gia tộc vô cùng mạnh mẽ, ngay cả tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không dám đắc tội với tập đoàn Tân Thảo.

Nghĩ đến đây, sự lo lắng của Tiêu Chỉ Tinh lập tức tan thành mây khói.

“Bảo vệ, đuổi hai tên khốn này ra ngoài cho tôi!”
Tiêu Chỉ Tinh nghĩ tới việc mình bị đuổi khỏi phòng sales của Thành Mộng Hoan ngày hôm qua, tức giận quát.

Mười bảo vệ lập tức đến gần Dương Thanh và Mã Siêu.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Hai anh định tự cút khỏi tập đoàn Tân Thảo hay để chúng tôi ném hai anh ra ngoài thế?”

Đội trưởng đội bảo vệ đứng đầu, lạnh lùng hỏi.

“Anh muốn chết đúng không!”
Mã Siêu nổi giận, đang định ra tay.

“Khoan đã!”
Dương Thanh kéo Mã Siêu lại.

Những bảo vệ này cũng chỉ làm việc theo lệnh chứ chưa gây ra chuyện gì quá đáng, người sai là Tiêu Chỉ Tinh.

“Tiêu Chỉ Tinh, chắc chắn cô sẽ hối hận”.

Dương Thanh hờ hững nói.

Anh nói rồi gọi điện thoại: “Tìm số tổng giám đốc Lưu của tập đoàn Tân Thảo cho tôi”.

“Ha ha, cậu nghĩ cậu là ai? Còn bảo người ta tìm số điện thoại của sếp Lưu cơ à?”
Tiêu Chỉ Tinh cười lạnh: “Dương Thanh, đừng tưởng bây giờ cậu sống tốt thì lợi hại lắm, tôi nói cho cậu biết, chỗ dựa của tập đoàn Tân Thảo là một gia tộc vô cùng mạnh mẽ, cho dù cậu đến từ tám nhà quyền thế ở Yến Đô thì cũng không chọc nổi tập đoàn Tân Thảo đâu”.

“Được, nếu cậu đã muốn liên lạc với sếp Lưu của chúng tôi bằng quan hệ, tôi sẽ cho cậu mười phút, để xem cậu có năng lực đó không”.

Dương Thanh nhìn Tiêu Chỉ Tinh như đang nhìn đồ đần.

Nào ngờ sau khi nghe Dương Thanh nói xong, Lưu Kỳ bỗng giận dữ quát: “Mày là ai hả? Báo mỗi cái tên mà dám bắt ông đây xuống gặp mày à?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Bây giờ ông đây đang bận, nếu mày dám gọi điện quấy rối nữa, tao sẽ giết mày đấy”.

“Dương Thanh, chắc chắn cậu không biết, sếp Lưu đã giật giải quán quân đấu vật rất nhiều lần, thế mà cậu vẫn dám quấy rầy anh ấy, cậu xong rồi, xong đời rồi”.

Tiêu Chỉ Tinh kích động nói, rất muốn xem cảnh Dương Thanh bị Lưu Kỳ đánh một trận rồi ném ra ngoài.

“Thế ư?”

Không đáng để tức giận vì người phụ nữ này.

“Dương Thanh là ai? Cút ra đây cho tao!”
Đúng lúc này, một bóng người cường tráng bước ra khỏi thang máy rồi tức giận quát.

- ————————.

Chương 940: 940: Không Ngờ Lại Là Cậu

Mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.

Trong mắt Tiêu Chỉ Tinh tràn ngập vẻ trêu ngươi, như thể đã thấy cảnh Dương Thanh bị Lưu Kỳ đánh tơi bời rồi ném khỏi tập đoàn Tân Thảo.

Lưu Kỳ cũng chú ý đến Dương Thanh và Mã Siêu đang bị đám bảo vệ bao vây, lập tức nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Chính mày đã bảo tao xuống gặp mày à?"
"Muốn chết đúng không!"
Mã Siêu nhíu mày, tức giận quát.

"Mẹ kiếp! Ở địa bàn của ông đây mà vẫn dám nói chuyện với ông đây như thế, đúng là không biết trời cao đất dày".

Lưu Kỳ khoát tay: "Đánh gãy tay chân thằng oắt này rồi ném khỏi tập đoàn Tân Thảo cho tôi".

"Sếp Lưu không phân biệt đúng sai, chưa gì đã định đánh gãy tay chân anh em của tôi à?"
Dương Thanh lạnh lùng nói: "Anh là tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo, có người đến tìm anh, anh không sợ làm lỡ việc quan trọng của tập đoàn ư?"

Dương Thanh vốn có thể lấy hợp đồng và thủ tục mà nhà họ Tiết đã chuẩn bị sẵn ra luôn.

Nhưng anh không làm thế, anh muốn xem xem rốt cuộc người đàn ông hống hách này có tư cách ở lại tập đoàn Tân Thảo không.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Mã Siêu cũng không phải người thích quản lý doanh nghiệp, hay nói cách khác, chỉ cần Lưu Kỳ thích hợp, sau này chuyện ở tập đoàn Tân Thảo sẽ do hắn quyết định.

Còn Mã Siêu chỉ là ông sếp ngồi không mà thôi.

“Tao làm việc thế nào cũng không cần giải thích với mày nhỉ?”
Lưu Kỳ ngạo nghễ nói: “Ông đây là tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo, trừ chủ tịch ra, ông đây to nhất!”
“Dương Thanh, sếp Lưu đã làm ở tập đoàn Tân Thảo nhiều năm, bằng không tập đoàn đã không bổ nhiệm anh ấy làm tổng giám đốc rồi”.

“Tôi khuyên cậu nên quỳ xuống xin tha thì hơn, không chừng sếp Lưu sẽ nể mặt tôi, để lại cái mạng chó cho cậu đấy”.

“Chứ không lát nữa, có khi cậu sẽ bị đánh gãy tay chân rồi ném xuống sông nuôi cá ngay”.

Tiêu Chỉ Tinh đắc ý nói.

“Ồ? Chỉ Tinh, em biết thằng ngu này hả?”
Lưu Kỳ ôm Tiêu Chỉ Tinh vào lòng rồi hỏi.

Rõ ràng tác phong làm việc của hắn chính là như thế, những nhân viên xung quanh cũng không có vẻ bất ngờ, hình như đã biết Lưu Kỳ là loại người gì từ lâu.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!

Tiêu Chỉ Tinh cũng không quan tâm đến việc Lưu Kỳ đang sờ soạng người mình, chỉ cười duyên, ỏn ẻn nói: “Sếp Lưu, hôm qua em bị Thành Mộng Hoan đuổi việc vì tên khốn này đấy”.

“Sao cơ?”
Lưu Kỳ giận dữ: “Thằng khốn kia, mày dám hại người phụ nữ của tao, chán sống rồi à?”
“Đánh cho tôi, đập gãy tay chân của hai thằng ngu này rồi ném chúng nó ra ngoài!”
Dương Thanh lắc đầu, anh từng gặp người ngông cuồng nhưng chưa thấy ai hống hách đến thế.

Ngay cả người của Vương tộc cũng không hống hách với anh đến thế nhỉ?
“Tôi là Dương Thanh - chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh, anh có chắc muốn đối xử với chúng tôi như thế này không?”
Dương Thanh hơi híp mắt.

Quả nhiên, tập đoàn Nhạn Thanh vẫn có tiếng tăm, sắc mặt Lưu Kỳ lập tức nghiêm nghị hẳn.

“Thằng kia, mày biết hậu quả khi lừa tao là gì rồi chứ?”
Lưu Kỳ hung tợn hỏi.

“Anh là tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo, nếu muốn biết tên của chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, chẳng phải sẽ rất dễ dàng à?”
Dương Thanh nói.

Lưu Kỳ lập tức gọi điện thoại: “Sếp Vương, tìm hiểu cho tôi, tên của chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh là gì? Bao nhiêu tuổi?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Tôi định bàn chuyện hợp tác với quý công ty, không biết sếp Lưu có thấy hứng thú không?”
Lưu Kỳ tức giận nói: “Cho dù cậu là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh thì sao nào?”

“Đúng là không biết tự lượng sức mình!”
Dương Thanh cười lạnh, lập tức ném mấy bản hợp đồng về phía Lưu Kỳ: “Mở to mắt chó ra mà đọc nội dung của mấy bản hợp đồng này đi”.

Lưu Kỳ nhận lấy hợp đồng, nhưng vừa đọc qua thì đã biến sắc.

Hắn nhìn về phía Dương Thanh với vẻ không dám tin: “Cậu… cậu chính là chủ tịch mới của tập đoàn Tân Thảo à?”
- ————.

Chương 941: 941: Mã Siêu Nhậm Chức

Lưu Kỳ vừa nói dứt lời thì tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ngay cả Mã Siêu cũng ngẩn ra, vừa rồi Dương Thanh bảo anh ta đến tập đoàn Tân Thảo, anh ta còn tưởng là có công việc gì, nhưng không ngờ lại là đến tiếp để quản tập đoàn Tân Thảo.

Người cảm thấy bàng hoàng nhất chính là Tiêu Chỉ Tinh.

Lúc này, cô ta trợn trừng hai mắt: "Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể.

Đứng sau tập đoàn Tân Thảo là một gia tộc siêu lớn, một doanh nghiệp có nền tảng vững chắc như vậy, sao chủ tịch có thể là cậu được chứ?"
Nhìn nội dung hợp đồng mà tay Lưu Kỳ run lên.

"Chủ tịch, thực xin lỗi, tôi không biết là cậu, nếu không tôi sẽ không bao giờ bất kính với cậu, xin cậu hãy tha thứ cho tôi!"
Lưu Kỳ bước tới và kính cẩn trả lại hợp đồng cho Dương Thanh bằng cả hai tay.

Các nhân viên bảo vệ bao vây Dương Thanh và Mã Siêu cũng rút lui ngay lập tức.
Càng nghĩ vừa rồi suýt chút nữa họ đã ra tay với chủ tịch mới của tập đoàn, bọn họ lại càng thêm sợ hãi.

"Sếp Lưu, anh đang làm gì vậy?"

Tiêu Chỉ Tinh lao tới, kéo tay Lưu Kỳ và xúc động nói: "Cậu ta chỉ là một kẻ dối trá, tuyệt đối không thể là chủ tịch mới của tập đoàn được".

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
"Bốp!"
Lưu Kỳ tát vào mặt Tiêu Chỉ Tinh, gầm lên: "Mẹ kiếp, câm ngay miệng lại cho ông!"
"Mở mắt chó của cô ra mà xem nội dung trong bản hợp đồng này này!"
Tiêu Chỉ Tinh bị đánh đến choáng váng, nhìn thấy nội dung

hợp đồng mà Lưu Kỳ bảo cô ta đọc, khuôn mặt cô ta liền đờ đẫn.

“Chuyện này…chuyện này sao có thể như thế được?”
“Sao Vương tộc họ Tiết có thể chuyển nhượng tập đoàn Tân Thảo miễn phí cho Dương Thanh được?”
“Cậu ta chỉ là một kẻ lừa lọc thôi, lẽ nào Vương tộc họ Tiết cũng bị lừa rồi sao?”
Tiêu Chỉ Tinh lẩm bẩm, vẻ mặt không thể tin được.

“Bốp!”
Lưu Kỳ lại tát một phát nữa, lần này hắn dùng sức rất mạnh khiến cho Tiêu Chỉ Tinh bị ngã xuống đất, miệng đầy máu.

“Cút! Con đàn bà khốn khiếp, cút khỏi tập đoàn Tân Thảo ngay cho tôi!”
Lưu Kỳ rống lên: “Nếu không phải con đàn bà hèn hạ cô ngăn cản, làm sao tôi có thể làm lỡ chuyện tiếp đón chủ tịch chứ?”
“Phải rồi, còn cả con đàn bà đê tiện này nữa, cút đi luôn cho tôi!”

Lưu Kỳ nhìn nhân viên lễ tân đang run rẩy và hét lên đầy tức giận.

“Chủ tịch, văn phòng của cậu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cậu lên!”

Dương Thanh nhướng mày: “Đây là mệnh lệnh!”
Nghe thấy hai từ mệnh lệnh, Mã Siêu lập tức đứng thẳng, vẻ mặt cung kính và nghiến chặt răng.

Nhưng một người phụ nữ yếu đuối như cô ta sao thể thoát ra được đây?
Ngay sau đó, cô ta bị mấy nhân viên bảo vệ kéo ra khỏi tập đoàn Tân Thảo.

“Chủ tịch, cậu ký tên đi ạ!”
Cây bút ký vừa rồi đã bị Tiêu Chỉ Tinh giật mất, Lưu Kỳ không biết tìm một cây bút ký khác ở đâu ra đưa cho Mã Siêu và cúi đầu nói.

Cái cách hắn cúi đầu khom lưng lúc này, so với dáng vẻ kiêu căng hống hách của hắn vừa rồi quả là một sự mỉa mai lớn.

Mã Siêu ký tên mình lên đó.

Mặc dù Lưu Kỳ đang cầu xin, nhưng sâu thẳm trong đôi mắt hắn vẫn có chút gì đó lạnh lẽo.

“Cút!”
Mã Siêu hét lên và đạp cho Lưu Kỳ một cái.

- ————.

Chương 942: 942: Âm Mưu Của Nhà Họ Tiết

Lưu Kỳ giống như một quả bóng, thân hình vạm vỡ bay ra xa mấy mét rồi đáp xuống một cách nặng nề, còn phun ra một ngụm máu nữa.

Có thể thấy rằng Mã Siêu ra tay không chút lưu tình.

Những người xung quanh đều sửng sốt, Lưu Kỳ vốn chỉ là phó tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo, nhưng sau khi Vương tộc họ Tiết tặng tập đoàn Tân Thảo cho Dương Thanh, họ đã bổ nhiệm Lưu Kỳ làm tổng giám đốc, điều này cho thấy thân phận lai lịch của Lưu Kỳ không hề nhỏ.

Dù vậy, Mã Siêu vẫn không hề khách sáo đạp hắn nôn ra máu. Dương Thanh không ngăn cản, anh coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ tập đoàn Tân Thảo đã được chuyển giao cho Mã Siêu, vậy thì những chuyện ở đây, Mã Siêu là người có tiếng nói cuối cùng.

"Đồ khốn kiếp, cậu lại dám ra tay ư?"
Lưu Kỳ chật vật đứng dậy khỏi mặt đất, trong mắt hắn hiện lên một vẻ hung dữ.
Mã Siêu đã muốn ra tay với Lưu Kỳ từ lâu rồi, nếu không phải vì Dương Thanh muốn thăm dò gã này thì anh ta đâu cần phải nhẫn nhịn đến tận bây giờ chứ?
"Ra tay với anh thì đã làm sao?"
Mã Siêu thờ ơ nhìn Lưu Kỳ, ánh mắt anh ta lạnh lùng như đang nhìn một người đã chết.

"Cho dù cậu là chủ tịch của tập đoàn Tân Thảo thì đã làm sao?"
Lưu Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi là nhân viên kỳ cựu của tập đoàn, cậu thực sự tưởng tôi và Vương tộc họ Tiết không có chút quan hệ nào hay sao?"
Mã Siêu nhìn hắn như nhìn một tên ngốc: "Cho nên?"
"Nhóc con, cậu sẽ phải hối hận, cậu nhất định sẽ hối hận!"

Lưu Kỳ đột nhiên nghẹn ngào, buông lời đe dọa sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi của hắn, Dương Thanh nhíu mày và lập tức nói: “Ngày mai là ngày vui lớn của cậu, đừng vì một người không quan trọng mà để xảy ra chuyện gì lộn xộn!”
Mã Siêu cũng cau mày: “Anh ta biết khó mà lui thì cũng đã đành, nếu như còn muốn báo thù, nhất định em sẽ khiến anh ta hối hận vì đã đến với thế giới này!”
Dương Thanh không nói thêm, hai người đi đến văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của tập đoàn Tân Thảo.

“Thật không hổ danh là tài sản của Vương tộc họ Tiết, văn phòng mà cũng sang trọng như thế này”.

Nhìn văn phòng cực kỳ sang trọng, Mã Siêu cảm thấy hơi kinh ngạc: “Ngay cả văn phòng của tập đoàn Nhạn Thanh cũng đâu xa hoa như thế này đâu!”
Dương Thanh cười: “Sao hả? Sang trọng quá nên không quen à?”
Mã Siêu trịnh trọng gật đầu nói: “Lát nữa em cho người dỡ đi!”
“Dỡ đi làm gì?”
Dương Thanh đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

“Văn phòng của em sao có thể hơn văn phòng của anh Thanh được?”, Mã Siêu nói một cách nghiêm túc.

Dương Thanh trợn tròn mắt: “Cậu mới tiếp quản tập đoàn Tân Thảo đã bắt đầu tự cao rồi sao? Đập phá trang trí xa hoa, sau đó trang trí lại bình thường?”
Mã Siêu cười gượng rồi sờ đầu mình nói: “Chỉ là em không muốn văn phòng của mình đẹp hơn văn phòng của anh thôi”.

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: “Tôi đã đến văn phòng của tập đoàn Nhạn Thanh được bao nhiêu lần rồi? Cậu nghĩ là sau này cậu sẽ đến tập đoàn Tân Thảo được bao nhiêu lần?”
Mã Siêu sửng sốt một chút rồi như chợt hiểu ra: “Anh Thanh, em hiểu rồi, anh như thế này là muốn em cũng như anh, sau này làm ông chủ bỏ mặc công ty phải không?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh hoàn toàn cạn lời.

“Nếu cậu cho rằng mình có đầu óc kinh doanh, vậy thì sau này ngày nào cũng phải đến công ty làm việc đúng giờ.

Tôi chưa từng nói là muốn cậu làm ông chủ bỏ mặc chuyện công ty đâu đấy”.

Dương Thanh suy nghĩ một chút rồi lại nói.

Việc anh không có hứng thú với kinh doanh không có nghĩa là Mã Siêu cũng vậy.

Biết đâu Mã Siêu thích kinh doanh thì sao?
Cũng có thể anh ta có năng khiếu kinh doanh thì sao? Không thể chỉ vì một lời nói của anh mà làm lỡ dở sở thích của Mã Siêu được.

“Không, không, không, em không có hứng thú gì cả, sau này em cũng giống như anh Thanh vậy thôi, làm ông chủ bỏ mặc công ty là được rồi”.

Mã Siêu vội vàng xua tay, vẻ mặt lại trở nên khó hiểu, anh ta nói: “Có điều Ngải Lâm cũng không thích kinh doanh, em cũng không có cô em vợ hay cậu em vợ nào thích kinh doanh, thế thì phải làm sao đây?”
“Anh Thanh, hay là anh cho em mượn sếp Lạc mấy năm, đợi ông ấy giúp em lo liệu việc ông ty ổn rồi thì em trả lại ông ấy cho anh được không?”
Dương Thanh tức giận nói: “Cút, cút, cút, cho cậu mượn sếp Lạc thì tôi phải làm sao? Đâu thể để người không hiểu về kinh doanh như tôi làm ăn buôn bán chứ?”
Hai anh em bỗng nhiên phá lên cười, cả văn phòng rộn rã tiếng cười.

Cùng lúc đó, Lưu Kỳ đã rời khỏi tập đoàn Tân Thảo.

Nửa giờ sau, hắn đến một sân nhỏ của một căn biệt thự độc lập.

“Lưu Kỳ, sao em lại đến đây?”

Hắn vừa bước vào sân nhỏ của biệt thự thì một người phụ nữ trung niên bước ra, nhìn Lưu Kỳ hỏi.

“Chị ơi, em bị người ta bắt nạt, anh rể em có đó không?”
Lưu Kỳ hỏi.

Người phụ nữ trung niên nhận ra vết thương trên mặt Lưu Kỳ, bất giác cau mày, tức giận nói: “Người nào mà lại to gan như vậy, dám động vào em trai chị?”
“Bạch Khánh, rốt cuộc anh có ý gì hả?”

“Tập đoàn Tân Thảo có giá trị thị trường hơn năm mươi tỷ tệ, đem tặng nó đi đối với Vương tộc họ Tiết mà nói không hề có ảnh hưởng gì nhiều”.

“Tuy nhiên, Vương tộc họ Tiết làm như vậy lại chính là một lời cảnh cáo đối với nhà họ Bạch chúng ta, thừa dịp để chúng ta đối đầu với Dương Thanh để làm suy yếu cơ hội chiến thắng của nhà họ Bạch ở Yến Đô”.

Lưu Kỳ và người phụ nữ trung niên đều tỏ vẻ ngạc nhiên, Lưu Kỳ bất giác nói: “Anh rể, chuyện này làm sao có thể? Dương Thanh chỉ là chủ tịch một công ty ở Yến Đô mà thôi.

Cậu ta có tư cách gì để làm suy yếu cơ hội chiến thắng của nhà họ Bạch chứ?”
- ————.

Chương 943: 943: Thật Là Một Ván Cờ Hay

Lưu Kỳ đầy vẻ không tin, trong mắt hắn, ngoài người của Vương tộc và Hoàng tộc ra thì không có ai đáng sợ hết.

Nhưng bây giờ anh rể hắn Bạch Khánh - thế hệ sau của nhà họ Bạch, người thừa kế của Vương tộc họ Bạch, lần này đến Yến Đô chịu trách nhiệm mọi chuyện của nhà họ Bạch ở Yến Đô.

Một người tầm cỡ như vậy lại còn nói rằng Dương Thanh có thể làm ảnh hưởng đến cơ hội chiến thắng của Vương tộc họ Bạch ở Yến Đô.

“Hừ!”
Bạch Khánh lạnh lùng nói: “Cậu ở tập đoàn Tân Thảo đã nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào còn không rõ Vương tộc họ Tiết đã chuẩn bị tay sau từ lâu rồi hay sao?”
“Tay sau?”
Lưu Kỳ sững sờ.

“Đúng vậy, chính là tay sau, là tay sau dùng để ứng phó với việc xuất hiện Vương của Yến Đô”.
Bạch Khánh nói: “Không chỉ Vương tộc họ Tiết mà cả club Hoàng Kim của Vương tộc họ Tào, tập đoàn Quan Thị của Vương tộc họ Quan, Bổn Trai Các của Vương tộc họ Mã và cả tập đoàn Phúc Vinh của Vương tộc họ Bạch chúng ta đều là tài sản của năm Vương tộc lớn ở Yến Đô”.

“Những tài sản này có cái nào thực sự là cái mà các Vương tộc kinh doanh chính thống chứ? Chẳng qua chỉ là vỏ bọc mà thôi, năm Vương tộc lớn đều đang đợi ngày này”.

Nghe Bạch Khánh nói nhiều như vậy, Lưu Kỳ ngẩn ra, nhưng hắn vẫn không hiểu những chuyện này thì có liên quan gì đến Dương Thanh?
“Anh rể, em vẫn không hiểu.

Dương Thanh chỉ là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh.

Ngoài giàu có ra, cậu ta còn có cái gì nữa?”
Lưu Kỳ thận trọng hỏi.

“Vô dụng thì vẫn là vô dụng.

Lúc trước sắp xếp cậu gia nhập tập đoàn Tân Thảo hoàn toàn là một quyết định ngu ngốc”.

Bạch Khánh nói không hề nể nang.

Sắc mặt Lưu Kỳ hơi khó coi, nhưng ở trước mặt Bạch Khánh, hắn thật sự không dám lộ ra một chút giận dữ nào.

“Bạch Khánh, rốt cuộc ý anh là sao? Lúc đầu bảo anh sắp xếp cho em trai tôi vào doanh nghiệp nhà họ Bạch thì anh lại không đồng ý, ngược lại lại nhét em trai tôi vào tập đoàn Tân Thảo”.

“Bây giờ thì hay rồi, cậu ấy đã giúp nhà họ Bạch thu thập không biết bao nhiêu tin tức về Vương tộc họ Tiết, anh dùng người xong thì có thể sỉ nhục em trai tôi như vậy sao?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Bà vợ Bạch Khánh đột nhiên cảm thấy không hài lòng, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

“Câm miệng!”
Bạch Khánh tát bà ta một cái, tức giận nói: “Ban đầu tôi để nó vào tập đoàn Tân Thảo đúng là vì muốn nó thu thập tin tức tình báo liên quan đến Vương tộc họ Tiết cho nhà họ Bạch, nhưng cũng vì muốn nó lập được công lao, đợi sau này tôi thừa kế chức ngôi vị Bạch Vương thì có thể danh chính ngôn thuận dùng nó, nhưng kết quả thì sao đây?”
“Đã bao nhiêu năm rồi nó vẫn không có cách nào trừ bỏ lực lượng nòng cốt của Vương tộc họ Tiết.

Những thông tin rác rưởi mà nó thu thập được cũng gọi là tình báo sao?”
“Ngược lại bây giờ còn bị Vương tộc họ Tiết gài bẫy.

Nó đã gây ra họa lớn rồi, cô có hiểu hay không hả?”
Bạch Khánh hiếm khi nổi giận, thậm chí lúc này còn tát vợ mình một cái, điều này khiến cả Lưu Kỳ và bà vợ đều hoảng sợ.

Lưu Kỳ vội nói: “Chị, anh rể nói không sai, em quả thực quá vô dụng mới để anh rể mất mặt.

Chị đừng trách anh rể, anh ấy cũng là đặt kỳ vọng vào em nhưng lại phải thất vọng thôi”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Xem như thằng nhóc cậu vẫn còn chưa đến nỗi không có thuốc nào cứu chữa được”.

Bạch Khánh cười khẩy, sau đó trả lời sự nghi hoặc trước đó của Lưu Kỳ: “Anh đã để mắt đến tên Dương Thanh đó từ lâu rồi.

Không chỉ anh mà ngay cả bốn Vương tộc lớn còn lại cũng đã sớm nhắm tới cậu ta”.

“Và lần này, sở dĩ năm Vương tộc lớn dám gióng trống khua chiêng làm lớn chuyện ở Yến Đô như vậy hoàn toàn là nhờ vào Dương Thanh”.

“Bởi vì ai đó đã tung ra tin tức rằng Dương Thanh sẽ trở thành Vương của Yến Đô”.

“Nếu nói những người khác muốn làm Vương của Yến Đô, có lẽ năm Vương tộc lớn cũng không dám có động tĩnh lớn như vậy, nhưng là vì có Dương Thanh nên các Vương tộc lớn mới dám làm”.

Lưu Kỳ trước kia hoàn toàn không biết đến Dương Thanh, lúc này nghe Bạch Khánh nói vậy hắn càng thêm khó hiểu: “Anh rể, sao lại như thế?”
“Bởi vì Dương Thanh là người gần nhất với sự thống nhất của Yến Đô trong một trăm năm nay.

Hiện nay tám gia tộc lớn của Yến Đô như nhà họ Hoàng, họ Diệp và họ Long đều có quan hệ tốt với cậu ta”.

“Không chỉ như vậy, còn có một số gia tộc giàu có có thực lực chỉ đứng sau tám gia tộc lớn ở Yến Đô đều phục tùng Dương Thanh”.

“Cậu đã đắc tội với một cao thủ thống lĩnh Đế thôn, một người rất có khả năng trở thành Vương của Yến Đô.

Cậu không nghĩ rằng mình đã phạm một sai lầm lớn sao?”
Lưu Kỳ gật đầu, không dám nhìn Bạch Khánh.

Bạch Khánh nhìn Lưu Kỳ như nhìn một kẻ ngốc: “Chứ cậu nghĩ sao? Không tin cậu có thể thử liên hệ với cô ta xem!”
Lưu Kỳ vội vàng bấm số của Tiêu Chỉ Tinh, nhưng hắn gọi vài lần liên tiếp đều không có tín hiệu gì.

- ——————.

Chương 944: 944: Để Tôi Ra Tay

Không liên hệ được với Tiêu Chỉ Tinh gần như có thể chứng minh suy đoán của Bạch Khánh, Lưu Kỳ càng cảm thấy sợ hãi, sống lưng lạnh ngắt.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Bạch Khánh lại tức giận như vậy, bởi vì hắn đã gây ra họa lớn.

“Xin lỗi anh rể, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi”.

Lưu Kỳ đỏ mắt nói: “Có điều anh rể yên tâm, giờ em sẽ đến tập đoàn Tân Thảo ngay để xin lỗi Dương Thanh và nói cho cậu ta biết mọi tính toán của Vương tộc họ Tiết”.
Bà vợ Bạch Khánh cũng không dám nói gì nữa, sắc mặt bà ta rất khó coi.

Bạch Khánh trở lại bình tĩnh như trước, ông ta đẩy chiếc kính gọng vàng của mình, trên tròng kính dường như có ánh vàng lấp lánh.

“Không cần!”
Sau một hồi im lặng, Bạch Khánh mới lắc đầu nói: “Nếu như Vương tộc họ Tiết đã muốn tính toán thì chúng ta tương kế tựu kế là được”.
“Anh rể, từ nay về sau, anh có bất cứ điều gì căn dặn, em đều tình nguyện phối hợp!”
Lưu Kỳ vội vàng hứa hẹn.

Bạch Khánh nhìn chằm chằm Lưu Kỳ một hồi lâu, sau đó đột nhiên vươn tay vỗ vai hắn và mỉm cười nói: “Cậu yên tâm đi, anh sẽ sắp xếp cho cậu một nhiệm vụ quan trọng ngay thôi”.

Không biết tại sao Lưu Kỳ cứ cảm thấy là lạ, hắn cứ cảm thấy ánh mắt này của Bạch Khánh không có ý gì tốt đẹp.

Nhưng hắn vẫn nghiêm túc nói: “Anh rể yên tâm, em tuyệt đối không để anh phải thất vọng nữa”.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã rời khỏi tập đoàn Tân Thảo và quay trở lại bệnh viện.

“Sư phụ!”
Dương Thanh vừa mới đến phòng bệnh của Quan Duyệt thì cô ta liền gắng sức ngồi dậy.

“Nằm yên đừng nhúc nhích!” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh vội vàng bước tới, ấn Quan Duyệt xuống giường bệnh.

Vì bị bắn vào lưng nên Quan Duyệt chỉ có thể nằm nghiêng.

“Em cảm thấy thế nào rồi? Vết thương còn đau không?”
Nhìn sắc mặt Quan Duyệt vẫn đang tái nhợt, vẻ mặt Dương Thanh đầy phức tạp.

Quan Duyệt miễn cưỡng lắc đầu cười nói: “Sư phụ đừng lo, chút thương tích này của em hoàn toàn không là gì cả, chẳng mấy ngày nữa em có thể bình phục rồi”.

“Bác sĩ nói rồi, vết thương của em không được để nứt ra nữa, nếu không sẽ gây tổn hại lớn cho cơ thể, thậm chí có thể bị tàn phế”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Lần này em nhất định phải dưỡng thương cho cẩn thận, đợi đến khi vết thương lành hẳn mới có thể luyện võ”.

Được Dương Thanh quan tâm, Quan Duyệt cảm thấy ngọt ngào, cô ta cười gật đầu: “Được rồi, sư phụ nói gì em cũng nghe hết!”
Dương Thanh bất lực lắc đầu: “Sau này còn gặp chuyện như thế này, em tuyệt đối không được dùng cơ thể mình đỡ đạn nữa, em tưởng mình là cao thủ Vương Cảnh chắc?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Quan Duyệt chỉ nhếch khóe miệng cười và không ngừng gật đầu, giống y như một đứa bé ngoan.

Vốn dĩ Dương Thanh còn muốn thuyết giáo một hồi nữa, nhưng cuối cùng cũng đành thở dài không nói nữa.

“Sư phụ, anh không nên ra tay với Quan Hân”.

Quan Duyệt đột nhiên nói, vẻ mặt hơi lo lắng.

“Người phụ nữ đó là chị họ của em mà thủ đoạn lại tàn độc như vậy, đến súc sinh cũng không vô tình như cô ta”.

Nhắc tới Quan Hân, trong lòng Dương Thanh đột nhiên lại cảm thấy hơi tức giận.

“Lý do Quan Hân được ông nội thiên vị là vì chị ta không nhận người thân, tác phong làm việc cứng rắn, thủ đoạn tàn ác.

Xét theo vai vế thì em phải là chị của chị ta, nhưng lúc nhỏ, ít tuổi hơn nên em gọi chị ta bằng chị, đến lớn người trong nhà cũng nhắc sửa xưng hô lại nhưng em gọi quen rồi, cứ gọi vậy thôi”.

Quan Duyệt nói với vẻ mặt lo lắng: “Suýt chút nữa thì anh đã giết chị ta rồi, em sợ chị ta còn muốn ra tay với anh”.

“Nếu cô ta chán sống thì anh cũng không ngại tiễn cô ra lên đường sớm hơn đâu”.

Dương Thanh nói với vẻ đầy sát khí.

Anh không bao giờ giết người vô tội một cách bừa bãi, nhưng một số người thách thức giới hạn của anh từ lâu đã bị anh đưa vào danh sách tử hình.

Thấy Dương Thanh nói như vậy, Quan Duyệt cũng rất đau đầu.

Sự sống chết của Quan Hân đối với cô ta mà nói không hề quan trọng.

Vấn đề là, nếu Dương Thanh giết Quan Hân, Quan Vương nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Dương Thanh.

Cô ta biết rất rõ Quan Vương yêu thương Quan Hân như thế nào, nếu không lão ta cũng sẽ không để cho cô em gái nhỏ hơn Quan Hân mấy tuổi là cô ta đi kết hôn với người ta.

Sắc mặt ông ta bỗng trở nên u ám: “Nhóc con, chính là mày suýt chút nữa đã giết chết con gái tao?”
Quan Duyệt biến sắc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chú hai, cháu và sư phụ là trong sạch, chú đừng có nói bừa”.

“Nói bừa?”

Người đàn ông trung niên tiến tới, ghé sát mặt vào, vẻ mặt khinh thường nói: “Mày cứ thử động vào một sợi lông của tao xem?”
“Bốp!”
Một tiếng tát tai chát chúa vang lên, người đàn ông trung niên đã lãnh trọn cái tát mạnh vào mặt.

Một bóng người ẩn hiện trong bóng tối đứng chắn trước mặt Dương Thanh, trên tay mang theo một con dao găm sáng lóe, nhìn người đàn ông trung niên với vẻ mặt sát khí: “Loại rác rưởi như ông cần gì cậu Thanh phải tự mình ra tay chứ?”
- ————.

Chương 945: 945: Chỉ Đợi Đến Ngày Mai

Kể từ khi Mã Siêu bảo vệ Quan Duyệt và bị thương bởi cao thủ nhà họ Quan, Tiền Bưu đã thay thế Mã Siêu, luôn bí mật bảo vệ Quan Duyệt.

Nhìn thấy dáng vẻ kiêu căng hống hách của chú hai Quan Duyệt, ông ta đã sớm không nhịn được rồi.

"Ông, ông dám đánh tôi?"
Vẻ mặt bác hai của Quan Duyệt không thể tin được, khóe miệng còn vết máu, Tiền Bưu hoàn toàn không hề nương tay.
"Ông có biết tôi là ai không mà lại dám đánh tôi?"
"Tôi là Quan Hồng Vĩ của Vương tộc họ Quan, Quan Vương là bố của tôi, ông dám đánh tôi, có phải là chán sống rồi hay không?"
Quan Hồng Vĩ gầm lên.

Trong mấy người con trai của Quan Vương, Quan Hồng Vĩ đứng thứ hai, là Nhị vương tử danh xứng với thực của nhà họ Quan.
Vào ngày đầu tiên đến Yến Đô đã bị người ta tát vào mặt.

Có thể tưởng tượng được ông ta đã tức giận như thế nào.

"Bốp!"
Tiền Bưu lại tát thêm cái nữa và lạnh lùng nói: "Tôi lại tát ông cái nữa đấy, ông có thể làm gì được tôi?"

Vua Bóng Đêm của biên giới phía Bắc đâu có coi Nhị vương tử của một Vương tộc ra gì chứ? Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Hồi đó, rất nhiều Vương tử ở nước ngoài đều chết trong tay ông ta.

Trong mắt các chiến binh biên giới phía Bắc, ngoài Tướng quân ra, không ai đáng để họ phải sợ cả.

"Đồ khốn, ông lại còn dám đánh tôi nữa?"
Quan Hồng Vĩ vô cùng tức giận, quát những tên thị vệ nhà họ Quan mà ông ta mang theo: "Các người đều bị mù rồi sao? Các người không thấy là tôi bị đánh à? Ra tay giết chết ông ta

cho tôi!”
Lúc này đám thị vệ của nhà họ Quan mới chợt hoàn hồn.

Bọn họ chưa từng thấy Quan Hồng Vĩ bị tát vào mặt, nhất thời hơi ngây ra nên mới chưa kịp định thần lại.

“Sư phụ, đừng mà!”
Thấy ân oán giữa hai bên càng ngày càng sâu, Quan Duyệt vội lên tiếng ngăn cản.

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy Tiền Bưu, nhưng cô ta biết rằng người đàn ông trung niên cầm dao găm này chỉ nghe theo mệnh lệnh của Dương Thanh thôi.

“Quan Duyệt, không phải anh không muốn để mọi chuyện êm xuôi, mà là chú hai của em không chịu tha cho chúng ta”.

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Trong khi nói, hai thị vệ mà Quan Hồng Vĩ mang theo đã lao về phía Tiền Bưu.

Trong giây tiếp theo, cơ thể của Tiền Bưu biến thành một dư ảnh và ngay lập tức biến mất tại chỗ.

“Phụt!”
“Phụt!”
Chỉ nghe thấy hai tiếng của con dao găm lướt qua, sau đó thắt lưng của hai tên thị vệ nhà họ Quan bị đứt lìa, quần của họ cũng tụt xuống.

Trước khi hai tên thị vệ kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra thì họ đã vấp phải chiếc quần bị tuột xuống của mình.

“Còn dám vô lễ với cậu Thanh thì lần sau mục tiêu của con dao này chính là cái đầu của các người”.

Tiền Bưu đứng trước mặt Quan Hồng Vĩ, dửng dưng nói.

Hai tên thị vệ cũng như tháo chạy khỏi đó.

Cuối cùng phòng bệnh cũng yên tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, Quan Hồng Vĩ đã rời khỏi bệnh viện và đi đến một chiếc sân nhỏ trong một biệt thự độc lập.

“Bố, sao bố lại đến đây?”
Quan Hồng Vĩ vừa xuống xe thì một cô gái trẻ bước ra, khi nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của Quan Hồng Vĩ, cô ta đã rất ngạc nhiên: “Bố, bố bị làm sao thế? Sao mặt lại sưng đến nông nỗi này?”
Vừa rồi Tiền Bưu dùng sức rất mạnh, hai bên má của Quan Hồng Vĩ đã sưng đỏ cả lên.

“Bố biết con đã phải chịu uất ức ở Yến Đô nên đến tìm ông nội con để bố đến đây giúp con.

Bố vừa đến Yến Đô thì liền đến tìm ngay đứa con gái đê tiện Quan Duyệt kia”.

“Nhưng bố không ngờ bên cạnh đứa con gái đê hèn đó lại có cao thủ bảo vệ, còn đánh bố hai cái bạt tai.

Mối thù này bố nhất định phải trả”.

Khuôn mặt của Quan Hân hiện lên một vẻ xấu xa.

“Ồ? Con có cách giải quyết sư phụ của Quan Duyệt sao?”
Quan Hồng Vĩ lập tức trở nên đầy mong đợi.

“Sư phụ của Quan Duyệt tên là Dương Thanh, bên cạnh còn có một người anh em tốt tình cảm như anh em tên là Mã Siêu.

Ngày mai chính là ngày vui của Mã Siêu”.

Quan Hân nheo mắt nói: “Ngày mai con sẽ để Dương Thanh biết hậu quả khi dám chống đối với con là như thế nào”.

- ————.

Chương 946: 946: Người Phụ Nữ La Lối Om Sòm

Ở một bên khác, sau khi Dương Thanh ra khỏi bệnh viện, anh liền đến phòng sales của Thành Mộng Hoan.

Ngày mai là ngày cưới của Mã Siêu, Mễ Tuyết là người thân duy nhất của Mã Siêu trên thế giới này nên chắc chắn cô ta sẽ có mặt ở đó.

Mặc dù Tiền Bưu đã tìm thấy Mễ Tuyết, nhưng ông ta không nói rõ rằng Mễ Tuyết vẫn còn một người anh trai trên thế giới này.

“Chủ tịch Dương, anh tới rồi!” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh vừa bước vào phòng sales của Thành Mộng Hoan thì mấy nhân viên ngay lập tức chủ động chào hỏi.

Mấy phụ nữ có vẻ ngoài ngọt ngào chỉ hận một nỗi không dính được vào người Dương Thanh.

“Mễ Tuyết đâu?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.
“Sếp Mễ đang thu dọn đồ cá nhân.

Vài ngày nữa, cô ấy sẽ đến trụ sở chính bất động sản Thành Mộng Hoan để làm việc”.

Một người đẹp trẻ tuổi đầy vẻ ghen tị, nói xong chỉ tay vào văn phòng bên trong: “Chủ tịch Dương, để tôi gọi Mễ Tuyết lại đây nhé?”
Dương Thanh từ chối: “Tôi lại đó là được rồi”.

Trong sự ghen tị của mấy người đẹp đó, Dương Thanh đi vào văn phòng bên trong.

Lúc này, một chồng tài liệu lớn đã được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Mễ Tuyết.

Cô ta đang cầm giẻ lau dọn văn phòng.

Cô ta đúng là một cô gái tốt bụng, sắp rời khỏi phòng sales lại còn dọn dẹp văn phòng sạch sẽ trước khi rời đi.

Lúc trước Dương Thanh vẫn lo lắng không biết em gái Mã Siêu là cô gái như thế nào, nhưng bây giờ anh không lo lắng chút nào nữa, ngược lại còn cảm thấy may mắn cho Mã Siêu.

Nhìn Mễ Tuyết đang nghiêm túc dọn dẹp phòng làm việc, Dương Thanh không đành lòng làm phiền mà đứng ở cửa chờ đợi.

Không biết đã qua bao lâu, sau khi Mễ Tuyết lau sạch bụi trong phòng làm việc, vừa đặt giẻ xuống liền nhìn thấy Dương Thanh đang đứng ở cửa.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
"Anh Thanh, sao anh lại ở đây?"
Mễ Tuyết đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó chợt nhớ tới cái gì, liền kinh ngạc nói: "Anh Thanh, không phải anh đã đến một lúc và đợi tôi ở đây đấy chứ?"
Dương Thanh khẽ mỉm cười: "Tôi mới tới được một lúc thôi, cô cứ làm xong việc đi".

Mễ Tuyết cảm thấy hơi xấu hổ, cô ta đặt giẻ xuống, cười nói: "Anh Thanh, anh tìm tôi chắc là có chuyện gì phải không?"
"Tôi thấy sắp tan làm rồi, muốn mời cô ăn tối.

Chỉ là không biết Tuyết có cho anh Thanh cơ hội này hay không thôi".

Dương Thanh cười nói.

"Anh Thanh nói gì vậy, trước mặt anh tôi đâu có là cái gì chứ? Anh Thanh mời tôi ăn cơm, tôi mừng còn chẳng kịp nữa là, làm sao có thể từ chối được đây!"
Mễ Tuyết mỉm cười liếc nhìn thời gian rồi nói: "Có điều còn mười phút nữa mới tan làm, đây là ngày cuối cùng tôi làm việc ở phòng sales, tôi muốn làm nốt ngày cuối cùng".

"Được, tôi ra ngoài đợi cô".

Dương Thanh cười nói.

Anh vừa định đi ra ngoài thì một người phụ nữ trung niên đột nhiên hùng hổ xông vào.

“Mễ Tuyết đâu? Cô cút ra đây cho tôi!”
Ngay khi người phụ nữ trung niên bước vào sảnh bán hàng, bà ta hét lên.

Dương Thanh tức giận hét lên.

“Năm trăm nghìn tệ?”

Mễ Tuyết ngẩn ra: “Mẹ, con mới đi làm có mấy tháng, lấy đâu ra năm trăm nghìn tệ?”
“Sao mày không lấy ra được chứ?”

Nếu không, đừng nói là được làm tổng giám đốc phòng kinh doanh bất động sản của Thành Mộng Hoan, ngay cả làm nhân viên kinh doanh trong đại sảnh bán hàng này cô ta cũng không có cơ hội.

“Không được, hôm nay mày bắt buộc phải đưa năm trăm nghìn tệ cho tao.

À không, phải là một triệu tệ mới đúng.

Năm trăm tệ làm sính lễ cưới hỏi cho em trai mày, còn năm trăm nghìn tệ là tiền dưỡng lão cho tao với bố mày”.

Nói rồi Phạm Xuân Quyên ngồi luôn xuống nền nhà ở đại sảnh bán hàng: “Nếu mày không đưa tiền thì hôm nay tao sẽ không đi đâu cả”.

- ————.

Chương 947: 947: Hai Anh Trai

“Mẹ, sao mẹ có thể như vậy được chứ?”
Mễ Tuyết tức đến phát khóc: “Con đã nói rồi, giờ con không có tiền đâu, mẹ có ngủ ở đây thì con cũng không có tiền đưa cho mẹ!”
“Tháng sau có lương con đảm bảo sẽ đưa cho mẹ năm trăm nghìn tệ, có được không?”
Giọng Mễ Tuyết đầy cầu xin.
Bao nhiêu năm nay, cô ta chưa từng nhận được một chút yêu thương nào từ bố mẹ mà chỉ là sự siết chặt đến vô tận.

Từ khi học trung học, bố mẹ nuôi cô ta đã không cho cô ta đi học, họ còn gửi cô ta đến làm việc trong một nhà hàng nhỏ.

Nếu không nhờ một cuộc kiểm tra đột xuất chính thức phát hiện ra nhà hàng nhỏ sử dụng lao động trẻ em thì e rằng Mễ Tuyết đã phải làm việc trong nhà hàng nhỏ đó cả đời.

Cho dù sau này cô ta lại đi học, bố mẹ nuôi cũng không cho cô ta một đồng nào, hàng ngày sau khi tan học, cô ta phải nhặt đồng nát để dành dụm đủ tiền học.
Cứ như vậy, cô ta đã học tiểu học, trung học cơ sở cũng như trung học phổ thông theo cách này.

Sau khi lên đại học, cuối cùng cô ta cũng đã rời khỏi ngôi nhà đầy bi thương đó.

Tuy nhiên, bố mẹ nuôi vẫn không muốn buông tha cho cô ta, họ hoàn toàn không lo việc Mễ Tuyết phải đi học và đi làm thêm mệt mỏi như thế nào, gần như mỗi tháng họ đều lấy đi toàn bộ tiền Mễ Tuyết làm thêm.

Mễ Tuyết sống rất tiết kiệm và nộp đơn vay tiền sinh viên mới thuận lợi học xong đại học.

Bây giờ khó khăn lắm cô ta mới đi làm được thì bố mẹ nuôi vẫn còn bám dính lấy cô ta.

Lần này, thậm chí họ còn tìm cô ta đòi một triệu tệ.

“Mễ Tuyết, là tao nói còn chưa rõ ràng phải không? Hay là mày căn bản không định đưa tiền cho tao?”
Phạm Xuân Quyên giận dữ hỏi.

“Tháng sau có lương con sẽ đưa cho mẹ, mẹ về trước đi, đừng có quấy nhiễu ở đây nữa có được không?”
Mễ Tuyết van xin, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

“Mày hỏi cấp trên của mày ấy? Cậu ta ngủ với mày, đưa một triệu tệ cho chúng ta lẽ nào có vấn đề gì sao?” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Phạm Xuân Quyên la hét, không hề nể nang chút nào.

Các nhân viên đứng xem cũng nhìn sang Dương Thanh.

Tất cả đều biết rằng chính vì Mễ Tuyết đã tiếp đón Dương Thanh mới có thể một bước trở thành tổng giám đốc kinh doanh của bất động sản Thành Mộng Hoan.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*4*7.*com nha!
Cho dù họ đều biết rõ, khi Dương Thanh đến chỗ Mễ Tuyết mua nhà, hai người mới chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng trong lòng họ vẫn còn nghi ngờ.

“Bà muốn một triệu tệ?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Phạm Xuân Quyên nghe thấy Dương Thanh nói vậy thì lập tức trả lời: “Vừa rồi cậu mới đánh tôi, còn phải bồi thường tổn thất về mặt tinh thần nữa, một triệu tệ sao đủ?”
“Vậy bà muốn bao nhiêu?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Phạm Xuân Quyên mắt chợt sáng lên, bà ta buột miệng nói: “Hai triệu tệ! Chỉ cần cậu đưa cho tôi hai triệu tệ, sau này Mễ Tuyết sẽ là người phụ nữ của cậu, cho dù làm bồ nhí của cậu thì tôi cũng không có bất cứ ý kiến gì”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh nhướng mày: “Nếu bà còn dám tùy tiện sỉ nhục Mễ Tuyết, bây giờ tôi sẽ cho bảo vệ đuổi bà ra ngoài ngay!”
Lúc này Phạm Xuân Quyên mới vội im lặng.

Mễ Tuyết nghe thấy Dương Thanh nói vậy liền biết ngay Dương Thanh muốn làm gì, cô ta rối trí và vội nói: “Anh Thanh, chuyện này vốn không liên quan gì đến anh, anh đừng nhúng tay vào, tôi có thể xử lý được!”
“Con ranh chết tiệt này ăn nói linh tinh cái gì thế? Nếu như cậu ta đã có quan hệ với mày rồi thì chuyện của mày sao có thể không liên quan gì đến cậu ta được chứ?”
Phạm Xuân Quyên vội nói, thấy Dương Thanh nhìn mình chằm chằm bà ta mới ngậm miệng lại.

“Thế này đi, tôi đưa cho bà ba triệu tệ.

Nhưng từ nay về sau cả nhà bà không được phép quấy rầy cuộc sống của Mễ Tuyết nữa.

Chỉ cần bà đồng ý, bây giờ tôi sẽ đưa tiền cho bà!”
Dương Thanh đột nhiên nói.

“Năm triệu, chỉ cần cậu đưa cho tôi năm triệu, về sau chuyện gia đình của chúng tôi sẽ không liên quan gì đến Mễ Tuyết nữa, chúng tôi cũng sẽ không bao giờ quấy rầy nó nữa”.

Ánh mắt Phạm Xuân Quyên sáng lên, mặt đầy vẻ mong đợi.

Nếu không phải để tâm đến cảm nghĩ của Mễ Tuyết, chỉ dựa vào việc họ đã chèn ép Mễ Tuyết bao nhiêu năm nay thôi cũng đủ lý do để Dương Thanh tiêu diệt cả nhà họ rồi.

“Anh Thanh, đừng mà!”
Mễ Tuyết khẽ gật đầu rồi đi theo Dương Thanh.

Giờ Mễ Tuyết đã mất bố mẹ nuôi, nhưng kể từ đây, cô ta đã có thêm hai người anh trai.

Một người là Mã Siêu, anh trai ruột của cô ta và Dương Thanh, cũng là anh trai ruột của cô.

“Từ nay về sau, em sẽ là em gái của Dương Thanh này!”
Dương Thanh lên tiếng với vẻ mặt nghiêm túc: “Kẻ nào dám bắt nạt em, anh nhất định sẽ khiến kẻ đó phải trả đắt”.

- ————.

Chương 948: 948: Anh Trai Ruột Của Em

Nghe lời Dương Thanh nói, Mễ Tuyết rất cảm động.

Cô ta đã hơn hai mươi tuổi rồi, lần đầu tiên được người khác quan tâm như vậy.

“Cảm ơn anh Thanh!”
Mễ Tuyết cảm kích nói.
Dương Thanh cười đáp: “Sau này không cần khách sáo với anh như vậy”.

Mễ Tuyết gật đầu, bỗng nghĩ tới vừa rồi Dương Thanh trả ba triệu cho bố mẹ nuôi giúp mình, lại vội vàng nói: “Nhưng mà em nhất định phải trả anh ba triệu.

Anh không được từ chối, đây là vấn đề nguyên tắc”.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Mễ Tuyết, Dương Thanh bất lực cười, gật đầu đáp: “Được, em muốn trả thì cứ trả đi”.

Mễ Tuyết không hề biết Dương Thanh vừa mới tặng cho anh ruột của cô ta là Mã Siêu tập đoàn Tân Thảo trị giá năm mươi tỷ.

Mễ Tuyết là em ruột của Mã Siêu, ba triệu này chẳng thấm vào đâu.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh đưa Mễ Tuyết tới tiệm cơm nhà họ Trần.

Tiệm cơm nhà họ Trần là sản nghiệp của nhà họ Trần, hiện giờ đã mở cơ sở trên toàn quốc.

“Em ăn cái gì cứ gọi, hôm nay anh mời”.

Sau khi vào phòng VIP, Dương Thanh cười nói.

Mễ Tuyết kinh ngạc nhìn phòng Đế Vương xa hoa trước mắt: “Lần đầu tiên em tới một nhà hàng xịn như vậy”.

“Anh Thanh thật lợi hại, đến cả tiệm ăn nhà họ Trần cũng chuẩn bị cho anh một phòng riêng”.

Mễ Tuyết hơi mất tự nhiên, dù sao cũng là lần đầu tiên tới nhà hàng đẳng cấp này.

Từ nhỏ cô ta đã quen sống khổ cực, đột nhiên thấy căng thẳng.

Dương Thanh cười nói: “Anh quen biết ông chủ của tiệm cơm này”.

Mễ Tuyết không hỏi nhiều nữa, nhưng trong lòng lại vô cùng khiếp sợ về thân phận của anh.

Mặc dù cô ta mới tới tiệm cơm nhà họ Trần lần đầu nhưng đã nghe danh từ trước, đây là một trong những nhà hàng cao cấp nhất Yến Đô.

Vừa rồi Dương Thanh dẫn cô ta đi vào, giám đốc tiệm cơm tự tới tiếp đón hai người, thái độ vô cùng cung kính, thậm chí còn hỏi Dương Thanh: “Có cần gọi ông chủ của chúng tôi tới không ạ?” Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*4*7.*com nha! Rõ ràng, chỉ khi thân phận của anh cao hơn cả ông chủ của tiệm cơm nhà họ Trần thì giám đốc mới nói như vậy.

“Mễ Tuyết, anh có một số chuyện muốn nói với em”.

Trong lúc đợi đồ ăn được mang lên, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Có những chuyện sớm muộn đều phải nói.

Ngày mai đã là ngày cưới của Mã Siêu, anh nhất định phải giải quyết được chuyện của Mễ Tuyết.

“Anh có gì cứ nói, không cần trịnh trọng như vậy”.

Thấy vẻ mặt Dương Thanh nghiêm túc, Mễ Tuyết cười nói.

Dương Thanh nhìn gương mặt vui vẻ của Mễ Tuyết, bỗng thấy không đành lòng nhắc tới chuyện buồn của cô ta.

Anh do dự mãi mới chịu nói; “Đầu tiên, anh muốn xin lỗi em!”
Trông thấy bộ dạng trịnh trọng của Dương Thanh, Mễ Tuyết bỗng cảm thấy có gì đó sai sai.

“Anh sao thế? Sao đột nhiên lại xin lỗi em?”
Mễ Tuyết bất an hỏi.

Dương Thanh trầm giọng nói: “Bởi vì một ít nguyên nhân, anh đã cho người điều tra em, cũng biết không ít chuyện của em”.

“Anh biết, năm em ba tuổi, bố mẹ qua đời vì tai nạn giao thông, chỉ để lại em và người anh trai lớn hơn em hai tuổi.

Sau đó em và anh trai ở nhờ nhà dì”.

“Nhưng lâu dần, chú dượng của em bắt đầu ghét bỏ, đánh đập hai anh em, còn không cho đi học.

Cuối cùng anh trai dẫn em rời khỏi cái nhà kia”.

Khi Dương Thanh chậm rãi nói ra những lời này, Mễ Tuyết đều kinh hãi.

Khi thấy trong bát toàn là tôm đã được lột sạch vỏ, hai mắt Mễ Tuyết đỏ bừng, nước mắt tuôn rơi như vỡ đê, mặt mũi ướp nhẹp.

“Em đừng khóc, có phải anh lại nói gì sai rồi không?”

“Anh Thanh cất công điều tra một cô gái mới tốt nghiệp đại học như em, chắc là không chỉ để mời em một bữa cơm đúng không?”
Ăn uống no đủ, tâm trạng của Mễ Tuyết cũng tốt hơn rất nhiều, cười nói với Dương Thanh: “Anh có lời gì cứ nói thẳng.

Anh đã coi em là em gái thì đừng lo sẽ nói lời làm tổn thương em”.

“Anh yên tâm, dù anh muốn nói gì, em đều có thể chịu đựng được”.

Dương Thanh hít sâu một hơi, rốt cuộc lên tiếng: “Anh tìm được anh trai em rồi!”
- ————.

Chương 949: 949: Đám Cưới Của Mã Siêu

Nghe thấy Dương Thanh nói đã tìm được anh trai, Mễ Tuyết lập tức sững sờ.

“Anh trai? Anh trai nào?”
Mễ Tuyết ngơ ngác hỏi, chưa kịp phản ứng lại, đầu óc trống rỗng.

Đối với cô ta, hai chữ anh trai chỉ là một ký ức xa xăm.
Chỉ mấy ngày gần đây quen biết được Dương Thanh, cô ta mới cảm nhận được tình thương của anh trai.

Vẻ mặt của Mễ Tuyết rất phức tạp.

Dương Thanh lại lên tiếng, nói chắc nịch: “Anh nói anh tìm được anh trai ruột của em rồi”.

“Nói chính xác hơn phải là anh giúp anh trai em tìm thấy cô em gái thất lạc mười hai năm trước”.
“Năm đó lạc mất em, cậu ấy vẫn luôn áy náy.

Mười hai năm nay, cậu ấy vẫn luôn đi tìm em”.

Mễ Tuyết bình tĩnh lạ thường, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh: “Thế nên lúc trước anh tìm em mua nhà, còn đề bạt em với chủ tịch Thành Mộng Hoan đều là vì anh ta sao?”
Dương Thanh bỗng thấy lo lắng, vì Mễ Tuyết nói là “anh ta”, chứ không phải “anh trai”.

“Anh mua nhà ở chỗ em hoàn toàn là trùng hợp.

Khi đó anh vẫn không biết em chính là em gái thất lạc nhiều năm của cậu ấy”.

Dương Thanh vội vàng phủ nhận: “Sau khi quen biết anh trai em, cậu ấy cũng nhờ anh tìm kiếm em giúp.

Cho nên mấy năm nay, anh cũng đang tìm kiếm em”.

“Có lẽ là vào một năm trước, anh và anh em mới rời khỏi chiến trường.

Bọn anh từng là anh em từng kề vai chiến đấu trên chiến trường, thân thiết hơn cả anh em ruột thịt".

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*4*7.*com nha!
Hai mắt Mễ Tuyết đỏ bừng, cả người khẽ run, giống như đang cố gắng giữ bình tĩnh.

Dương Thanh không dám nói nữa, sốt ruột nhìn chằm chằm Mễ Tuyết, đợi cô ta bình tĩnh lại.

Chỉ khi Mễ Tuyết tỉnh táo, anh mới có thể nói tiếp.

Căn phòng rộng lớn chìm vào yên tĩnh suốt năm phút, Mễ Tuyết mới nói: "Thế nên, hôm nay anh mời em ăn cơm là muốn bảo em nhận người thân với anh ta à?" Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*4*7.*com nha!
Dương Thanh gật đầu: "Bây giờ cậu ấy vẫn chưa biết anh đã tìm được em.

Ngày mai là đám cưới của cậu ấy, cho nên anh hi vọng em có thể có mặt trong ngày vui lớn nhất đời cậu ấy".

"Em đã phải chịu khổ rất nhiều năm.

Nhưng anh có thể khẳng định với em, cậu ấy cũng phải chịu nhiều gian khổ, từng suýt chết trên chiến tường không biết bao nhiêu lần".

"Cậu ấy là một người anh hùng, chiến đấu vì tổ quốc!"
"Nếu cậu ấy biết người thân duy nhất trên đời của mình vẫn còn sống, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng".

Dương Thanh khẩn khoản nói, thái độ chân thành.

"Xin lỗi anh, em không làm được!"
Nào ngờ Mễ Tuyết lại từ chối nhận anh em với Mã Siêu.

"Rốt cuộc em đang lo lắng điều gì?"
Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh tỉnh dậy, nhìn thấy vợ và con gái ngủ bên cạnh mình, trong lòng tràn trề hạnh phúc.

Đột nhiên anh nhớ ra, hôm nay là đám cưới của Mã Siêu.

Có lẽ sau này Mã Siêu và Ngải Lâm cũng sẽ hạnh phúc suốt đời.

Nhưng nghĩ tới Mễ Tuyết, anh lại thấy đau lòng.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời trong xanh, không có mây mù.

Tối hôm qua chỉ rơi một trận tuyết nhỏ, mặt đất được bao trùm một tầng tuyết mỏng.

Cả nhà thay quần áo trang điểm xong xuôi mới đi tới khách sạn Đế Đô.

Hôm nay là đám cưới của Mã Siêu, tổ chức ở khách sạn Đế Đô.

Nhưng không biết tại sao, Dương Thanh vẫn cứ cảm thấy bất an, không hề có cảm giác vui mừng khi anh em tốt của mình lấy vợ.

- ————.

Chương 950: 950: Quan Tài Màu Đỏ

Hôm nay nhà họ Ngải giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều một màu đỏ chót.

“Ngải Lâm, hâm mộ cậu thật đấy, được gả cho người chồng tốt như vậy”.

“Nghe nói chồng cậu là anh em tốt của chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh phải không?”
“Thế đã là gì, các cậu chưa thấy chồng của Ngải Lâm lợi hại thế nào đâu, từng một mình đánh bại toàn bộ cao thủ của tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, trấn áp tất cả mọi người!”
Trong phòng của Ngải Lâm, mấy cô bạn thân đang vây quanh cười nói không ngừng.

Ngải Lâm đang trang điểm bất đắc dĩ cười một tiếng: “Các cậu càng nói càng khoa trương.

Anh ấy đâu có lợi hại được như vậy?” Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*4*7.*com nha!
Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Dù sao người được mọi người khen ngợi kia chính là người đàn ông của cô ấy.
Hai người họ trải qua nhiều như vậy, đi được đến ngày hôm nay thực sự rất không dễ dàng.

Sau khi hẹn hò, Mã Siêu đã thay đổi rất nhiều vì Ngải Lâm.

Bản thân cô ấy cũng thay đổi nhiều vì Mã Siêu.

Ngải Lâm vô cùng chờ mong cuộc sống vợ chồng sắp tới.

Cô ấy đột nhiên sờ lên bụng mình, vẻ mặt hạnh phúc.

Cô ấy không hề nói cho ai biết, một tuần trước cô ấy đã biết mình mang thai.

Vừa nghĩ tới mười tháng sau sẽ có thể sinh cho Mã Siêu một đứa bé, cô ấy lại càng cảm thấy hạnh phúc đong đầy.

Cùng lúc đó, Mã Siêu cũng hiếm khi ăn diện một phen.

Anh ta mặc vesrt đen, sơ mi màu đỏ rượu, chân đi giày da màu đen, dáng người cao lớn khôi ngô như ngọn núi.

Mã Siêu vẫn quen để tóc ngắn, nhìn rất gọn gàng nhanh nhẹn, ánh mắt sáng ngời.

“Ngải Lâm, từ ngày hôm nay, em chính là vợ anh.

Sau này anh nhất định sẽ đối xử tốt với em!”
Mã Siêu nhìn mình trong gương, chân thành nói.

Hôm nay khách sạn Đế Đô cực kỳ náo nhiệt, ngoài cổng có nhiều xe hơi sang trọng đỗ kín.

Mã Siêu là anh em của Dương Thanh, ở Yến Đô, rất nhiều người biết hai người họ rất thân thiết.

Đám cưới của Mã Siêu chính là chuyện lớn của Dương Thanh, bọn họ không dám lười biếng.

Trong khách sạn rộng lớn tràn ngập tiếng nói cười.

Cả nhà Dương Thanh vừa bước ra khỏi xe đã có người đến đón.

“Chúc mừng cậu Thanh, chúc mừng!”
Khắp nơi đều là tiếng chúc mừng.

Hôm nay tâm trạng của Dương Thanh cũng rất tốt, dù là quen biết hay xa lạ, chỉ cần chủ động đến chúc mừng, anh đều sẽ tươi cười đáp lại.

Mã Siêu không có bố mẹ, anh là anh trai khác họ, đương nhiên phải đón tiếp khách khứa chu đáo.

Thực ra bên phía Mã Siêu cũng chẳng có mấy ai, chủ yếu người tới là vì nể mặt anh.

Nhưng chỉ cần hôm nay tới để chúc phúc, Dương Thanh đều sẽ hoan nghênh.

“Cậu Thanh!”
Lúc này, một người đàn ông trung niên bước tới, bên cạnh ông ta còn có một người phụ nữ trung niên.

Trước ngực hai người đều cài hoa đỏ, là bố mẹ của Ngải Lâm.

Dương Thanh khẽ gật đầu, cười nói với Ngải Minh Húc: “Chú Húc, sau này là người một nhà rồi, đừng gọi xa lạ như vậy, cứ gọi tên cháu là được”.

Bọn họ là người của gia tộc lớn ở Yến Đô, đương nhiên biết Vương của Yến Đô có nghĩa là gì.

Mã Siêu là anh em của Dương Thanh, lại là con rể của họ.

Đây chính là cơ hội để nhà họ Ngải lên như diều gặp gió.

Trong lúc hai người đang ân ái, đám cưới cũng bước vào bước quan trọng nhất.

“Xin hỏi chú rể có đồng ý làm chồng của cô Ngải Lâm, dù sau này khỏe mạnh hay ốm đau, giàu có hay nghèo khó đều ở bên cạnh cô ấy suốt đời không?”

Một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

“Uỳnh!”
Tiếng động thật lớn vang lên.

Một chiếc quan tài đỏ chói được dỡ xuống khỏi xe tải.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn vị khách không mời mà đến này.

- ————.

Chương 951: 951: Tình Nghĩa Anh Em

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt vào người đang nói chuyện.

Dương Thanh cũng nhìn sang, thấy kẻ cầm đầu là một người trung niên.

Chính ông ta là người nói tặng quan tài.

Anh còn từng gặp ông ta, chính là chú hai của Quan Duyệt, cũng là bố của Quan Hân, Quan Hồng Vĩ.

Hôm qua Quan Hồng Vĩ còn tới bệnh viện định mắng chửi Quan Duyệt.

Nếu không nhờ Quan Duyệt cầu xin, Dương Thanh đã ra tay với ông ta rồi.
Nhưng Tiền Bưu đã xuất hiện tát Quan Hồng Vĩ vài phát.

Dương Thanh chỉ nhìn ông ta một cái rồi nhìn sang bóng người quen thuộc sau lưng ông ta.

Chính Quan Hân từng suýt bị Dương Thanh giết chết.

Lúc trước Quan Duyệt từng nói Quan Hân được Quan Vương phái tới phụ trách Yến Đô.
Nhưng giờ đây, bố cô ta lại chạy tới, rõ ràng hiện giờ Quan Hồng Vĩ mới là người phụ trách của nhà họ Quan ở Yến Đô.

“Vương tộc họ Quan? Yến Đô có gia tộc nào như vậy à?”
“Ngu ngốc, làm sao Yến Đô có thể có Vương tộc? Cả Chiêu Châu này chỉ có năm Vương tộc thôi, nhà họ Quan chính là một trong số đó”.

“Trời ạ, người của Vương tộc họ Quan cũng tới rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Rất nhiều khách khứa đều vô cùng khiếp sợ, thậm chí còn một số người chưa từng nghe nói tới Vương tộc.

“Xin hỏi ông là?”
Lúc này, bố của Ngải Lâm là Ngải Minh Húc bước tới, cẩn thận hỏi.

Mặc dù đối phương nói mình là người của Vương tộc họ Quan, nhưng hôm nay là đám cưới của Mã Siêu và Ngải Lâm, đương nhiên ông ta phải ra mặt.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Nhưng ông ta không biết tại sao một gia tộc khổng lồ như Vương tộc họ Quan lại tới đám cưới này.

Nếu đối phương thực sự đến để chúc mừng thì còn được, nhưng đối phương lại mang quan tài tới, rõ ràng không có ý tốt.

Mã Siêu cũng vô cùng tức giận, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Quan Hồng Vĩ.

"Bốp!"
Người đàn ông trung niên tát vào mặt Ngải Minh Húc khiến ông ta bay ra xa mấy mét.

Sảnh tiệc rộng lớn lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều hãi hùng nhìn người đàn ôn trung niên.

Một cái tát đánh bay một người trưởng thành, rốt cuộc ông ta mạnh tới mức nào?
"Bố!"
Ngải Lâm hét toáng lên, vội vàng chạy tới chỗ Ngỉa Minh Húc.

Mã Siêu nghiến răng nghiến lợi quát: "Các người quá đáng rồi đấy!"
Lúc này, Quan Hân bước tới, châm chọc nhìn Mã Siêu: "Thế này không hề quá đáng, tất cả đều nhờ người anh em tốt của anh ban tặng đấy.

Anh ta dám đắc tội nhà họ Quan, hôm nay chúng tôi chỉ đành phải tính sổ món nợ này".

Sắc mặt Mã Siêu cứng đờ, ánh mắt phức tạp nhìn Dương Thanh.

Lúc này, trong mắt Dương Thanh đang lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Mã Siêu là anh em tốt nhất của anh.

Anh đợi bao nhiêu năm mới đợi được đến ngày Mã Siêu lấy vợ.

Vậy mà tại vì mình khiến nhà họ Quan chạy tới phá hoại ngày vui của Mã Siêu.

“Người đắc tội nhà họ Quan là tôi, có chuyện gì các người cứ nhằm vào tôi, sao phải phá đám cưới của anh em tôi?”
Dương Thanh nhìn Quan Hân, lạnh giọng nói: “Bây giờ các người rời đi, tôi có thể coi như không có gì, thậm chí còn đồng ý bồi thường cho nhà họ Quan”.

“Bồi thường? Mày suýt giết chết con gái tao, mày lấy gì ra bồi thường?”
Quan Hồng Vĩ giận dữ chất vấn.

Hôm qua ông ta vừa xuống máy bay đã chạy đi tìm Quan Duyệt trả thù cho con gái, lại bị người của Dương Thanh tát mấy phát.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Đây là sự sỉ nhục to lớn đối với ông ta.

Hai gã cao thủ nhà họ Quan đứng sau lưng ông ta đang nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Ông muốn bồi thường cái gì?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Khách khứa đang có mặt đều sợ chết khiếp, nghe Quan Hồng Vĩ nói mới biết Dương Thanh suýt giết chết con gái ông ta.

Thế nên nhà họ Quan mới dẫn người tới phá rối đám cưới của Mã Siêu.

Thế này chẳng khác gì Mã Siêu bị tai bay vạ gió.

“Được thôi, mày đã hỏi tao muốn bồi thường gì thì nghe cho rõ đây”.

“Rất đơn giản, chỉ cần mày chết, thù oán giữa mày với nhà họ Quan sẽ được xóa bỏ”.

Quan Hồng Vĩ cười híp mắt nói: “Phải rồi, nghe nói mày cũng có một đứa con gái nhỉ?”
“Mày suýt giết chết con tao, thế tao cũng thử suýt giết con gái

mày xem thế nào nhé?”
Dứt lời, ông ta còn híp mắt nhìn Tiêu Tiêu ngồi cạnh Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm vô thức ôm chặt con gái, gương mặt xinh đẹp tràn đầy hoảng sợ.

Ầm!
Ngay sau đó, một luồng sát khí hung ác tỏa ra từ người Dương Thanh.

Dường như cả sảnh tiệc cũng bị nhấn chìm trong lửa giận của anh.

Quan Hồng Vĩ đối mặt với Dương Thanh, cảm giác được áp lực mãnh liệt đè nén khiến ông ta lùi lại một bước theo bản năng, vẻ tức tối trên mặt càng nồng đậm.

Dương Thanh nhìn chằm chằm Quan Hồng Vĩ: “Nhưng muốn tôi quỳ xuống xin tha là điều không thể!”
“Chỉ cần các người lập tức rời đi, tôi sẽ bảo người mang hợp đồng tới”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

Nhưng anh ta vẫn không muốn Dương Thanh vì mình mà mạo hiểm như vậy.

Dương Thanh cười tự giễu nói: “Tôi vốn muốn lấy thân phận anh trai của cậu tổ chức cho cậu một đám cưới hoàn hảo, nào ngờ cuối cùng nó lại bị hủy hoại vì tôi”.

“Xin lỗi người anh em!”
Nghe thấy thế, hai mắt Mã Siêu lập tức ướt nhòe.

- ————.

Chương 952: 952: Chuyển Nhượng Cổ Phần

Dương Thanh mỉm cười nhìn Mã Siêu rồi nhìn sang Ngải Lâm, áy náy nói: “Xin lỗi chị!”
Ngải Lâm biết nhà họ Quan đến gây sự không thể trách anh được.

Cô ấy lắc đầu nói: “Chị không trách cậu, không cần tự trách”.

“Phải đấy anh Thanh, em và Ngải Lâm không trách anh đâu”.
Mã Siêu cũng vội vàng lên tiếng: “Anh đừng làm chuyện khờ khạo.

Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất bác gái để lại cho anh, không thể để nó bị tổn hại”.

“Muốn bồi thường cứ cho họ tập đoàn Tân Thảo là được”.

Dương Thanh lắc đầu.

Đối phương đã nhắc tới tập đoàn Nhạn Thanh, đương nhiên phải biết rõ tầm quan trọng của nó với anh.

Sao các tập đoàn khác có thể thay thế được?
“Tình anh em thật sâu nặng!”
Quan Hân cười trào phúng nói: “Anh không biết hôm nay chúng tôi tới đây đều nhờ người anh tốt của anh ban tặng sao?”
Cô ta châm chọc nhìn Mã Siêu.

“Cô câm miệng đi!”

“Người ngoài không thể chia rẽ tôi và anh Thanh!”
Mã Siêu cả giận nói: “Tôi khuyên các người tốt nhất hãy nghe lời anh Thanh lập tức rời đi.

Nếu không các người sẽ phải trả giá đắt vì chuyện ngày hôm nay!”
“Thật đáng tiếc”.

Quan Hân lắc đầu cười nói: “Bị người anh tốt liên lụy đến cả đám cưới cũng bị phá, thế mà anh vẫn không trách móc anh

ta”.

“Xem ra trong lòng anh, người anh này còn quan trọng hơn cả vợ cậu”.

Quan Hân vẫn tiếp tục châm ngòi ly gián.

“Nếu cô muốn châm ngòi, tôi khuyên cô dừng được rồi đấy”.

Mã Siêu chưa lên tiếng, Ngải Lâm đã bước tới nắm tay anh ta, nhìn Quan Hân nói: “Cô không biết Dương Thanh là ai, cũng sẽ không hiểu được quan hệ của hai vợ chồng chúng tôi và cậu ấy”.

Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
“Kể cả Dương Thanh có địa vị cao hơn tôi trong lòng chồng tôi, tôi cũng sẽ không giận”.

“Nhưng nếu tôi biết Mã Siêu coi trọng tôi hơn Dương Thanh, tôi sẽ tức giận”.

Nghe Ngải Lâm nói vậy, Mã Siêu vô cùng cảm động.

Dương Thanh là anh em kề vai sống chết với anh ta, Ngải Lâm là người con gái anh ta yêu nhất đời này.

Cả hai đều có địa vị rất cao trong lòng anh ta, thậm chí còn cao hơn chính bản thân anh ta.

Nếu bắt anh ta phải lựa chọn giữa hai người họ, anh ta thà chết đi còn hơn.

Anh ta hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Ngải Lâm.

Dương Thanh cũng rất cảm động.

Nhưng Ngải Lâm và Mã Siêu càng không trách anh, anh lại càng thấy áy náy.

“Các người có muốn một nửa cổ phần của tập đoàn Nhạn Thanh không?”
Dương Thanh nhìn hai bố con Quan Hồng Vĩ và Quan Hân hỏi lại lần nữa.

“Muốn cổ phần, nhưng mày cũng phải quỳ xuống xin tha”.

Quan Hồng Vĩ lạnh giọng nói: “Con tao đường đường là con cháu của Vương tộc, sao có thể để mày chà đạp tôn nghiêm

của nó? Mày nhất định phải quỳ xuống xin nó tha thứ!” Nhớ quay lại web t ruyện T amlinh nha!
Dương Thanh ngày càng giận dữ: “Không thể!”
“Không quỳ xuống xin tha cũng được”.

Quan Hân bỗng cười híp mắt nói: “Thế này đi, chúng ta đổi cách khác”.

“Vừa nãy anh cũng thấy Mã Siêu coi trọng anh như thế nào.

Bây giờ để chúng tôi thử xem cậu ta quan trọng với anh đến mức nào nhé”.

Dương Thanh bỗng có dự cảm chẳng lành.

Ả đàn bà này thực sự quá ác độc, liên tục nghĩ ra trò mới để hành hạ người khác.

Tuy anh biết cô ta không thể gây ảnh hưởng đến quan hệ của mình và Mã Siêu.

Mã Siêu nổi giận quát: “Câm miệng ngay cho tôi!”
Ngải Lâm cũng cực kỳ giận dữ, đưa mắt nhìn Mã Siêu: “Trong lòng em, anh đã là chồng em rồi.

Đám cưới chỉ là hình thức, hay là chúng ta kết thúc luôn bây giờ?”
“Dù sao hôm nay cũng không còn tâm trạng.

Dù có tiếp tục chị cũng không có cảm giác gì, chẳng bằng tổ chức lại”.

Đương nhiên Dương Thanh biết bọn họ chỉ không muốn gây áp lực cho mình.

“Hai người đừng khuyên tôi nữa.

Tôi tự biết phải làm gì”.

Dương Thanh kiên quyết nói.

“Bây giờ các người đi được chưa?”

“Xảy ra chuyện gì thế chủ tịch? Cậu muốn chuyển nhượng cổ phần của tập đoàn Nhạn Thanh sao?”
Lạc Bân cắn răng hỏi.

Ông ta coi tập đoàn Nhạn Thanh là nhà, nhưng chỉ khi Dương Thanh là chủ tịch, nơi đây mới là bến đỗ của ông ta.

Đột nhiên nghe tin Dương Thanh muốn chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của tập đoàn cho người ngoài, ông ta vô cùng thất vọng.

Dương Thanh nhìn Lạc Bân nói: “Xin lỗi, e là sau này tôi không còn quan hệ gì với tập đoàn Nhạn Thanh nữa”.

Dứt lời, anh cầm bút ký tên lên hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

- ————.

Chương 953: 953: Anh Là Anh Trai Em

Không ai ngờ tới Dương Thanh thực sự ký vào hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, lại còn là toàn bộ cổ phần của anh.

Tức là sau khi hợp đồng này được ký kết, giữa Dương Thanh và tập đoàn Nhạn Thanh không còn quan hệ gì nữa.

Khối tài sản này gần nghìn tỷ đấy!
Vậy mà khi ký hợp đồng, trông Dương Thanh rất bình thản, không hề tiếc nuối.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu bước tới nắm lấy cánh tay Dương Thanh, đỏ bừng hai mắt, cắn răng nói: "Hi sinh nhiều như vậy chỉ để đám cưới của chúng em được tiếp tục không đáng đâu!"
Ngải Lâm cũng vội nói: "Nếu cậu làm như vậy, sau này chị và Mã Siêu phải làm thế nào? Thà bảo vệ đám cưới của bọn chị, ép cậu phải dâng cả tập đoàn Nhạn Thanh cho người khác sao?"
Tần Thanh Tâm cũng nắm chặt tay anh, nghẹn ngào nói: "Chồng ơi, anh đừng kích động!"
"Tập đoàn Nhạn Thanh là sản nghiệp mẹ cậu để lại cho cậu, cậu không thể để mất nó".
"Nếu cậu làm vậy, nếu mẹ cậu dưới suối vàng biết được sẽ rất thất vọng!"
"Đám cưới chỉ là hình thức, cùng lắm thì tổ chức lại".

Mấy người thân với Dương Thanh đều nhao nhao lên tiếng khuyên nhủ.

Bọn họ biết rõ ý nghĩa của tập đoàn Nhạn Thanh với Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh nhìn bọn họ, nở nụ cười tùy ý nói: "Chỉ cần có thể bảo vệ người thân và bạn bè của tôi là đủ rồi".

"Được rồi, tôi biết ý tốt của mọi người.

Tôi đã hạ quyết tâm, mọi người đừng khuyên tôi nữa".

Dứt lời, anh đưa hợp đồng đã ký xong cho Quan Hân, lạnh giọng nói: “Hiện giờ tập đoàn Nhạn Thanh đã thuộc về nhà họ Quan.

Các người đi được chưa?”
Quan Hân không hề có ý định cướp đoạt tập đoàn Nhạn Thanh, chỉ muốn ép Dương Thanh ra tay đánh người.

Nào ngờ anh thực sự đồng ý chuyển nhượng nó cho nhà họ Quan.

Cô ta bỗng có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Bọn họ đã nhận tập đoàn Nhạn Thanh, không còn lý do khiêu khích Dương Thanh nữa.

Nhưng nếu cứ rời đi như vậy, cô ta rất không cam lòng.

Cô ta là người phụ nữ tài giỏi nhất gia tộc, thích cảm giác khống chế mọi thứ trong tay.

Thế nhưng hiện giờ, cô ta không hề có cảm giác đó.

Dứt lời, cô ta giật lấy hợp đồng trong tay Dương Thanh, sảng khoái ký tên lên đó.

“Từ hôm nay, tập đoàn Nhạn Thanh đã thuộc về nhà họ Quan”.

Quan Hân đắc ý nói, khinh miệt nhìn Dương Thanh: “Tôi cứ tưởng anh lợi hại thế nào, xem ra tôi đã đánh giá anh quá cao.

Anh chỉ là một thằng hèn, đến cả thứ duy nhất mẹ ruột để lại cũng bị anh bán đi”.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên một tia lạnh lẽo, Mã Siêu cũng giận dữ lườm Quan Hân, chỉ muốn xông lên cào xé cô ta.

“Chúng ta đi thôi!”
Quan Hân quay lưng dẫn người rời đi.

Sau đó, tất cả lại khôi phục bình thường.

Lạc Bân nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt phức tạp, đang định lên tiếng lại bị Dương Thanh chen ngang: “Ông thực sự nghĩ bọn họ đoạt được cổ phần của tập đoàn Nhạn Thanh là có thể nắm giữ toàn bộ tập đoàn sao?”

Nghe vậy, hai mắt Lạc Bân sáng bừng, mừng rỡ nói: “Ý của chủ tịch là…”
“Em, em là Tuyết phải không?”
Mã Siêu run rẩy hỏi.

“Anh trai!”
Mễ Tuyết không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa, hô lên một tiếng rồi chạy vọt tới chỗ Mã Siêu.

- ————.

Chương 954: 954: Nhà Họ Bạch Lấy Lòng

Tiếng gọi anh trai của Mễ Tuyết đã giải thích cho nghi hoặc của mọi người.

Vừa rồi còn có người tưởng Mễ Tuyết là bạn gái cũ của Mã Siêu, tới đây để phá rối.

Mễ Tuyết xông thẳng lên sân khấu, nhào vào lòng Mã Siêu bật khóc nức nở: "Mười hai năm rồi, cuối cùng em cũng được gặp lại anh!"
Mãi đến khi Mễ Tuyết nhào vào ngực mình, Mã Siêu mới tin tưởng cô gái trước mắt chính là người em gái thất lạc nhiều năm, người thân duy nhất trên đời này của mình.
"Ha ha ha ha…"
Mã Siêu sung sướng cười phá lên, kích động nói: "Anh tìm được em rồi, cuối cùng Mã Siêu anh cũng tìm lại được em gái rồi!"
Dù đang cười nhưng lòng đau như cắt.

Anh ta không thể tưởng tượng nổi, biến cố mười hai năm trước đã khiến Mễ Tuyết bị đả kích lớn thế nào.
Cũng không dám nghĩ tới mấy năm nay cô ta sống ra sao.

Thấy Mã Siêu kích động ôm chầm Mễ Tuyết quay vòng vòng, Ngải Lâm cũng rưng rưng nước mắt.

Khi còn ở biên giới phía Bắc, cô ấy đã nghe Mã Siêu kể mình còn một cô em gái.

Suốt những năm qua, cô ấy cũng nhờ người tìm kiếm Mễ Tuyết khắp nơi.

Cô ấy biết rõ cô em gái này vô cùng quan trọng với Mã Siêu.

"Tuyết, em mau tới chào chị dâu đi".

Sau khi bình tĩnh lại, Mã Siêu thả Mễ Tuyết xuống, kéo tới trước mặt Ngải Lâm.

Ngải Lâm vẫn đang rơi nước mắt, nhìn Mễ Tuyết chủ động nói: “Chào em, chị là Ngải Lâm, chị dâu của em”.

“Chào chị ạ!”
Mễ Tuyết ngoan ngoãn nói: “Chị dâu thật xinh đẹp!”
Đây là lời khen từ tận đáy lòng của Mễ Tuyết.

Trước khi tới đây, cô ta còn đang tò mò không biết anh trai sẽ lấy người như thế nào làm vợ, bây giờ xem ra người chị dâu này rất xứng đôi với anh trai.

“Em đi theo anh nào”.

Mã Siêu lại kéo Mễ Tuyết đi gặp Dương Thanh, kích động nói: “Anh ấy là anh của anh, sau này cũng là anh của em, mau gọi anh cả đi”.

Mễ Tuyết cảm kích nhìn Dương Thanh: “Cảm ơn anh Thanh!”
Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Anh còn tưởng em không đến.

Anh rất vui em vì đã đến đấy”.

Đến tận lúc này, Mã Siêu mới biết Dương Thanh quen Mễ Tuyết.

“Cô ấy là vợ anh, cũng là chị dâu của em”.

Dương Thanh dẫn Mễ Tuyết ngồi xuống bên cạnh Tần Thanh Tâm, tươi cười giới thiệu.

Mễ Tuyết kinh ngạc nhìn Tần Thanh Tâm, không kìm được lên tiếng hỏi: “Chị dâu là tiên nữ giáng trần sao? Nếu không sao có thể xinh đẹp như vậy được?”
“Ha ha!”
Tần Thanh Tầm phì cười, kéo tay Mễ Tuyết nói: “Chị không phải tiên nữ gì cả, chị là chị dâu của em, tên là Tần Thanh Tâm”.

Tần Thanh Tâm thấy sắc mặt chồng mình không tốt, lo lắng hỏi.

“Dù lát nữa xảy ra chuyện gì các em cũng đừng lo, có anh ở đây rồi!”
Dương Thanh vừa dứt lời, hơn chục gã áo đen xông vào.

Cầm đầu là một người đàn ông trung niên.

“Náo nhiệt quá nhỉ?”
Bây giờ đối phương lại chủ động mừng cưới mười tỷ, còn ra sức lấy lòng khiến anh ta bỗng không biết phải làm sao, vô thức nhìn sang Dương Thanh.

Bạch Khánh cứ như không biết Dương Thanh là ai, chỉ nhìn vào Mã Siêu.

Thấy Dương Thanh gật đầu, Mã Siêu mới bắt tay Mã Siêu, sau đó lập tức từ chối: “Tôi xin nhận ý tốt của ông Bạch, nhưng mười tỷ quá lớn, tôi không thể nhận được”.

- ————.

Chương 955: 955: Tiễn Mày Lên Đường

Bạch Khánh đích thân tới đám cưới của Mã Siêu, còn tặng mười tỷ làm tiền mừng đã đủ để khiến mọi người kinh hãi.

Nhưng Mã Siêu từ chối lại càng khiến mọi người khiếp sợ.

Đừng nói là mười tỷ, dù chỉ là một trăm triệu bọn họ cũng chưa từng nghe thấy.

Có vẻ Bạch Khánh không hề bất ngờ, chỉ cười nói: "Xem ra cậu Mã không hoan nghênh tôi".
Mã Siêu từ chối chỉ vì không muốn gây thêm phiền phức cho Dương Thanh.

Hiện giờ người của năm Vương tộc liên tiếp xuất hiện ở Yến Đô, mục tiêu của bọn họ đều là khống chế Yến Đô, từ đó chiếm đoạt Đế Thôn.

Dương Thanh là người có khả năng trở thành Vương của Yến Đô, tức là chỉ cần một Vương tộc nào đó khống chế được Dương Thanh chẳng khác nào khống chế được cả Yến Đô.

Nếu đã biết được chuyện này, trước khi biết được ý đồ thực sự của Bạch Khánh là gì, đương nhiên Mã Siêu sẽ không trở mặt với đối phương.
"Ông Bạch nói nghiêm trọng quá.

Ông tới tham dự đám cưới của tôi là vinh hạnh của tôi.

Nhưng mười tỷ là một số tiền quá lớn, tôi sợ sau này không thể đáp lại món quà này của ông".

Giọng điệu của Mã Siêu không kiêu ngạo cũng không tự ti, bình tĩnh nói: "Ông Bạch đích thân tới là món quà lớn nhất rồi".

Đến cả Dương Thanh cũng không ngờ Mã Siêu có thể nói ra những lời như vậy.

Bạch Khánh cười đáp: "Vậy thì tôi không ép buộc nữa".

Dứt lời, ông ta đưa mắt ra hiệu cho vợ lấy ra một phong bì trong túi xách.

Phong bì dày cộp, chắc hẳn phải có hơn mười nghìn.

“Vậy tôi tặng chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng, chúc cậu Mã Siêu và cô Ngải Lâm bên nhau dài lâu, tân hôn vui vẻ!”
Bạch Khánh mỉm cười đưa phong bì cho Mã Siêu, trêu chọc nói: “Lần này cậu Mã không cảm thấy tiền mừng quá lớn, không trả nổi nữa đấy chứ?”
Lần này, Mã Siêu đồng ý nhận tiền mừng: “Cảm ơn ông Bạch, mời ông ngồi!”
“Con mẹ nó!”
Mã Siêu đang định dẫn Bạch Khánh tới bàn của Dương Thanh, Lưu Kỳ từng tới làm loạn đột nhiên nổi giận hét lên:
“Mẹ mày không coi tao ra gì hả?”
“Ai cũng là khách quý của mày, mày coi tao là cái gì?”
“Mày biết tao là ai không? Nói cho mày biết, tao là người được Vương tộc họ Tiết giao đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của tập đoàn Tân Thảo.

Mày là chủ tịch thì đã sao?”
“Mày có tin chỉ cần tao gọi một cú điện thoại, mày sẽ bị đuổi khỏi tập đoàn Tân Thảo không?”
Thái độ của Lưu Kỳ vô cùng hống hách, lôi điện thoại ra định gọi.

“Vương tộc họ Tiết?”
Bạch Khánh đang định ngồi vào chỗ nghe thấy thế, lập tức cau mày: “Cậu là người của Vương tộc họ Tiết sao?”
“Đây là chuyện lúc trước của tôi với cậu ta, anh đừng xen vào”.

Dù là với Bạch Khánh, Lưu Kỳ vẫn rất phách lối.

“Bốp!”
Bạch Khánh tát Lưu Kỳ một cái.

Mặt hắn lập tức có một dấu bàn tay.

“Anh dám đánh tôi sao?”
Lưu Kỳ cả giận hỏi.

“Một con chó của Vương tộc họ Tiết cũng dám hô to gọi nhỏ trước mặt tôi sao?”

Bạch Khánh lạnh giọng nói: “Đừng nói là đánh cậu, dù có giết cậu, nhà họ Tiết cũng sẽ không trách tôi.

Cậu tin không?”
“Anh…”
Lưu Kỳ hoàn toàn nổi giận, vừa mới thốt lên một tiếng.

Đã thấy Bạch Khánh phất tay, hai gã vệ sĩ nhà họ Bạch lập tức đi tới.

“Đưa cậu ta đi, cho cậu ta biến thành chó chết luôn đi!”
Bạch Khánh dặn dò.

“Vâng!”
Hai gã vệ sĩ xông tới định dẫn Lưu Kỳ đi.

“Đánh chúng nó cho tao!”
“Sao có thể như vậy được? Tôi phải cảm ơn ông Bạch mới đúng”.

Mã Siêu lên tiếng: “Mời ông ngồi!”
Hai gã vệ sĩ nhà họ Bạch dẫn hắn ra khỏi khách sạn đang ngồi ngay bên cạnh.

Lưu Kỳ chợt có dự cảm chẳng lành: “Đi xa khách sạn lắm rồi, kịch cũng đã diễn xong rồi, mấy người còn nghiêm túc như vậy làm gì?”
“Câm miệng!”
Vệ sĩ nhà họ Bạch bỗng nhiên quát lớn.

“Con mẹ nó sao mày dám quát tao? Mày biết tao là ai không? Bạch Khánh là anh rể của tao! Mày có tin tao bảo anh rể tao đập chết mày không?”
Lưu Kỳ hống hách uy hiếp.

Gã vệ sĩ vừa quát tháo Lưu Kỳ chợt cười lạnh một tiếng:
“Chính anh rể của mày bảo bọn tao tiễn mày lên đường đấy!”
- ————.

Chương 956: 956: Đám Cưới Kết Thúc

Nghe vệ sĩ nhà họ Bạch nói vậy, Lưu Kỳ sợ ngây người.

Hắn đột nhiên nhớ ra hôm qua lúc bị đuổi khỏi tập đoàn Tân Thảo, hắn đi tìm Bạch Khánh nhờ trả thù, Bạch Khánh nói muốn giao cho hắn một nhiệm vụ quan trọng.

Khi đó hắn đã cảm thấy ánh mắt của Bạch Khánh tràn đầy sát khí.

Cả lúc vừa rồi ở khách sạn Đế Đô, lúc Bạch Khánh nói muốn khiến hắn biến thành chó chết, hắn cũng có dự cảm chẳng lành.
Bây giờ nghĩ lại tất cả, Lưu Kỳ chỉ thấy sống lưng lạnh toát.

Thì ra Bạch Khánh nói tương kết tựu kế, cả nhiệm vụ quan trọng giao cho hắn chính là lấy mạng hắn.

“Không! Không thể như vậy được!”
“Chị gái tao là vợ của anh ta.

Sao anh ta có thể giết tao được?”
“Chúng mày đang đùa tao đúng không? Sao anh rể của tao có thể giết tao được?”
Lưu Kỳ kích động gào thét ầm ĩ.

Lúc này, xe đã đi vào bãi tha mã.

Lưu Kỳ nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa sổ, hai chân lập tức nhũn ra.

“Ông chủ bảo tao chuyển lời với mày, ông ấy nói mày sẽ không chết vô ích đâu”.

Vệ sĩ nhà họ Bạch đột nhiên rút súng ra, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Lưu Kỳ.

“Đừng! Đừng mà! Chắc chắn có hiểu nhầm gì đó, tao phải gọi điện thoại cho anh rể!”
Lưu Kỳ run rẩy lấy điện thoại.

“Đoàng!”
Tiếng súng vang lên.

Giữa trán Lưu Kỳ xuất hiện một lỗ máu, ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

Cùng lúc đó, Bạch Khánh đang ở trong khách sạn Đế Đô nhận được một tin nhắn.

Ông ta nhìn lướt qua, vẻ mặt bình thản cất điện thoại đi.

"Sao thế anh?"
Vợ của Bạch Khánh lên tiếng hỏi, vẻ mặt tươi cười dịu dàng.

Vừa nãy trông thấy Lưu Kỳ bị đánh, tuy bà ta rất đau lòng, thế nhưng Bạch Khánh đã nói chỉ cần Lưu Kỳ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này sẽ cho hắn gia nhập Vương tộc họ Bạch, còn tìm cho hắn một người vợ là dòng chính nhà họ Bạch.

Hiện giờ, bà ta không hề hay biết đứa em trai duy nhất của mình đã chết.

Bạch Khánh cười đáp: "Tin nhắn rác của tổng đài thôi".

Trong mắt ông ta lóe lên sát khí rồi nhanh chóng biến mất nhưng vẫn bị Dương Thanh bắt gặp.

Dương Thanh rất ngạc nhiên, rõ ràng vừa rồi Bạch Khánh sinh ra sát khí với vợ mình.

Cả lúc Bạch Khánh tát Lưu Kỳ trước mặt mọi người, trong mắt vợ của ông ta có chút không đành lòng.

Đương nhiên, Dương Thanh cũng chỉ thấy hiếu kỳ mà thôi.-z-Anh không hứng thú với chuyện riêng của Vương tộc họ Bạch.

Bấy giờ, đám cưới cũng kết thúc.

Mã Siêu đã mời rượu xong, khách khứa cũng ra về gần hết.

"Được rồi, chúng tôi cũng phải về đây".

Bạch Khánh liếc nhìn đồng hồ, đứng dậy cười nói.

Trước khi đi, ông ta còn hiền từ nhìn Tiêu Tiêu nói: "Ông Bạch phải đi rồi.

Trước khi đi, ông tặng cháu một món quà nhỏ nhé".

Dứt lời, Bạch Khánh gỡ một con búp bê nhỏ trên chìa khóa xe ra.

Vừa rồi Bạch Khánh để chìa khóa xe trên bàn ăn.

Thỉnh thoảng Tiêu Tiêu lại liếc nhìn con búp bê nhỏ đó, rõ ràng rất thích.

Bây giờ nghe Bạch Khánh nói muốn tặng búp bê cho mình, gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu tràn đầy kích động, nhưng vẫn e ngại liếc nhìn Tần Thanh Tâm.

“Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng mà không cần đâu”.

Tần Thanh Tâm vội vàng nói.

Bạch Khánh cười bảo: “Chỉ là một con búp bê thôi mà, không đáng bao nhiêu tiền.

Cô bé này thích nó như vậy, tôi tặng cho cô bé là được”.

“Tiêu Tiêu, con mau cảm ơn ông Bạch đi”.

Tần Thanh Tâm không biết nói gì, đành phải đồng ý.

Tiêu Tiêu nhận được quà, vui vẻ nhìn Bạch Khánh, nũng nịu nói: “Cảm ơn ông Bạch!”
“Không cần khách sáo! Tiêu Tiêu ngoan lắm!”
Nói rồi, Bạch Khánh dịu dàng nhéo má Tiêu Tiêu, vẻ mặt cưng chiều.

Thấy Bạch Khánh và vợ hiền hòa như vậy, cô gái thiện lương này thực sự tưởng bọn họ quý Tiêu Tiêu.

Dương Thanh lập tức im lặng.

Tần Thanh Tâm tưởng anh giận, cuống quýt hỏi: “Có phải anh biết chuyện gì rồi không?”
Mã Siêu lắc đầu: “Em không quen biết người của Vương tộc họ Bạch, hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp Bạch Khánh”.

Sau khi xác nhận Mã Siêu không có quan hệ gì với Vương tộc họ Bạch, Dương Thanh mới dám chắc hôm nay Bạch Khánh tìm tới đám cưới của Mã Siêu là vì mình.

Ít nhất Mã Siêu cũng đã tìm lại được cô em gái thất lạc nhiều năm, sau này không còn cô đơn một mình nữa.

Đúng lúc này, một tin tức động trời truyền khắp Yến Đô.

“Lưu Kỳ của Vương tộc họ Tiết chết thảm ở bãi tha ma, toàn bộ mũi dùi đều đang chĩa vào Vương tộc họ Bạch!”

- ——————.

Chương 957: 957: Hợp Đồng Có Vấn Đề

Lúc biết tin này, Dương Thanh đã rời khỏi khách sạn Đế Đô.

Trong một văn phòng trên tầng cao nhất của một tòa nhà mang phong cách Chiêu Châu của Thành Cửu Châu ở Yến Đô.

Dương Thanh đang đứng trước cửa sổ khổng lồ, Lạc Bân đứng sau đang báo cáo tin tức Lưu Kỳ chết ở bãi tha ma.

“Chủ tịch nghĩ cái chết của Lưu Kỳ có thực sự do Bạch Khánh gây ra như lời đồn không?”
Sau khi báo cáo, Lạc Bân nghi hoặc hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: “Chuyện này rất kỳ lạ.

Tạm thời vẫn chưa thể kết luận rốt cuộc Lưu Kỳ có phải người của nhà họ Tiết hay không”.

“Dù anh ta có phải là người của nhà họ Tiết hay không thì tại sao lại phải đối đầu với chúng ta?”
“Còn nữa, Bạch Khánh cũng rất không đơn giản.

Ông ta là dòng chính Vương tộc nhưng lại khiêm tốn hòa nhã, không hề kiêu ngạo đã rất bất thường”.
“Tôi thấy Bạch Khánh không mời mà tới, còn mừng cưới mười tỷ, sau đó lại cho người đưa Lưu Kỳ đi ngay trước mặt bao người cũng không bình thường”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Lạc Bân cũng nghi ngờ.

“Liệu Lưu Kỳ có phải người của Tiết Nguyên Cát không?”
Lạc Bân đột nhiên lên tiếng: “Tiết Nguyên Cát vẫn luôn muốn dùng thủ đoạn hèn hạ ép cậu đi vào khuôn khổ.

Kết quả chưa kịp thành công đã bị nhà họ Tiết triệu tập về”.

“Đến cả em trai cùng cha khác mẹ mà ông ta cũng giết được, chứng tỏ ông ta vô cùng ngoan độc”.

“Tôi nghĩ lần này ông ta bị Vương tộc họ Tiết triệu tập về chắc chắn sẽ phải trả giá rất lớn.

Thế nên mới âm thầm sai Lưu Kỳ đối phó cậu chăng?”
Dương Thanh nghe thế thế lại càng thấy mờ mịt.

Anh cảm thấy Lưu Kỳ chính là nhân vật mấu chốt, nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao một kẻ không phải dòng chính Vương tộc lại trở thành quân cờ lớn như vậy.

“Cũng có thể!”
Dương Thanh nói: “Tiết Vương phái người tới chủ động tuyên bố sau này người nhà họ Tiết sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến ở Yến Đô, thậm chí còn tặng tập đoàn Tân Thảo trị giá hơn năm mươi tỷ để bồi thường cho chúng ta”.

“Tiết Vương không nên phái một kẻ vô dụng như Lưu Kỳ tới đối phó tôi”.

“Bạch Khánh chủ động lấy lòng nhưng không chịu để lộ mục đích thực sự, còn ra tay với Lưu Kỳ, có vẻ cũng không nhằm vào chúng ta”.

“Sao tôi lại thấy Lưu Kỳ giống quân cờ của Bạch Khánh hơn nhỉ?”
Lạc Bân sững sờ, lập tức lắc đầu: “Chắc là không phải đâu.

Lưu Kỳ làm ở tập đoàn Tân Thảo nhiều năm như vậy, có thể phát triển như hiện giờ cũng không kỳ quái”.

“Sao Vương tộc họ Bạch có thể cài cắm một người vô danh như cậu ta vào tập đoàn Tân Thảo được?”

“Đương nhiên, tất cả đều chỉ là suy đoán của chúng ta.

Còn sự thật không đáng để tôi quan tâm”.

Dương Thanh bình thản nói, sau đó lại hỏi: “Chuyện tôi bảo ông làm đến đâu rồi?”
“Chủ tịch yên tâm, mọi chuyện đều được sắp xếp thỏa đáng.

Trụ sở chính của tập đoàn Nhạn Thanh đã được dời tới Thành Cửu Châu.

Còn trụ sở chính cũ bây giờ chỉ là chốn không người”.

“Lúc đó chỉ cần anh ta ra tay, cao thủ ông nội sai tới bảo vệ chúng ta sẽ có lý do tiêu diệt anh ta”.

Đúng lúc này, một luật sư trung niên đeo kính gọng vàng hớt hải chạy vào, hoảng loạn kêu lên.

“Hợp đồng có vấn đề?”
Nụ cười trên mặt Quan Hân lập tức cứng đờ, không biết tại sao lại cảm thấy hốt hoảng.

- ————.

Chương 958: 958: Chỉ Có Một Con Đường Chết

Luật sư gật đầu, vội vàng bước tới, lấy hợp đồng ra, chỉ vào dòng chữ 'Tập đoàn Nhạn Thành': "Cô Quan, cô nhìn đây!"
"Là tập đoàn Nhạn Thanh, có vấn đề gì sao?"
Mặc dù luật sư đã chỉ ra vấn đề nhưng Quan Hân vẫn không nhận ra vấn đề.

Quan Hồng Vĩ cũng tỏ vẻ khó hiểu.
"Đây là chữ "Thành" chứ không phải chữ "Thanh".

Luật sư giải thích.

Cho đến giờ phút này, hai bố con Quan Hồng Vĩ và Quan Hân mới chợt nhận ra.

Vẻ mặt Quan Hân dữ tợn, cô ta nói: "Đồ khốn kiếp, anh lại dám chơi tôi".
"Không chỉ như vậy, công ty mà bọn họ chuyển nhượng cho cô Quan còn có món nợ một trăm tỷ tệ nữa!"
Luật sư lại nói một cách thận trọng.

"Cái gì? Một trăm tỷ tệ?"

Quan Hân vô cùng tức giận: "Nói cách khác, tôi không những không có được tập đoàn Nhạn Thanh gần nghìn tỷ tệ, ngược lại còn gánh thêm món nợ một trăm tỷ tệ sao?"
Luật sư gật đầu: "Chính là như vậy!"
"Dương Thanh, tôi muốn anh phải chết!"
Quan Hân rống lên.

Cô ta chưa bao giờ có ý định cướp tập đoàn Nhạn Thanh mà chỉ là cố ý đưa quan tài tới đám cưới của Mã Siêu để chọc giận Dương Thanh thôi.

Bởi vì Vương tộc họ Quan đã bố trí sẵn những cao thủ hàng đầu của nhà họ Quan, nhưng những cao thủ này không thể xuất hiện khi họ không bị đe dọa tính mạng.

Không chỉ nhà họ Quan mà một số dòng chính của các Vương tộc lớn khác ở Yến Đô đều có cao thủ hàng đầu của họ âm

thầm bảo vệ, hơn nữa còn đều là cao thủ Vương Cảnh.

Đây cũng có thể coi là luật ngầm của các Vương tộc lớn, một khi cao thủ Vương Cảnh nhúng tay vào tranh chấp ở Yến Đô thì sẽ tạo thành sự ảnh hưởng cực lớn.

Thậm chí có thể thu hút cả Hoàng tộc.

Nếu Hoàng tộc đến, Vương tộc vẫn còn muốn tranh đoạt Yến Đô thì tỷ lệ chiến thắng sẽ thấp hơn nhiều.

Vài ngày trước, vì Quan Duyệt mà Dương Thanh suýt giết chết Quan Hân, điều này khiến Quan Hân cảm thấy rất muốn giết chết Dương Thanh.

Tuy nhiên, cao thủ mà cô ta có thể điều khiển hoàn toàn không phải là đối thủ của Dương Thanh.

Vì vậy, cô ta chỉ có thể trông cậy vào những cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Quan.

Nhưng không ngờ, Dương Thanh đã chuyển nhượng công khai trăm phần trăm cổ phần của tập đoàn Nhạn Thanh cho cô ta.

Trong tình cảnh bất đắc dĩ, cô ta mới phải rời khỏi đám cưới.

Nhưng không ngờ Dương Thanh đã lừa cô ta, giao cho cô ta một công ty với khoản nợ một trăm tỷ tệ.

“Bố, con muốn anh ta phải chết.

Trong vòng hôm nay, anh ta nhất định phải chết! Nếu anh ta không chết thì khó có thể giải tỏa được mối hận trong lòng con!”
Quan Hân nói với đôi mắt đỏ hoe.

Quan Hồng Vĩ vội nói: “Con đừng rối, trước tiên phải bình tĩnh, chúng ta cần nghĩ một kế sách vẹn toàn”.

Sau khi thuyết phục hồi lâu, tâm trạng của Quan Hân mới ổn định lại, nhưng vẻ tức giận trên mặt vẫn như cũ.

“Con biết đấy, thực lực của Dương Thanh rất mạnh.

Ở Yến Đô, thực lực của cậu ta có thể coi là hàng đầu”.

Thấy tinh thần con gái đã ổn định lại, ông ta mới nói: “Nếu con muốn giết cậu ta, trừ khi cao thủ Vương Cảnh ra tay, nếu

không sẽ không có hi vọng đâu”.

“Chỉ khi tính mạng của chúng ta bị đe dọa thì những cao thủ Vương Cảnh mà ông nội con cử đến để bảo vệ chúng ta mới ra tay”.

Quan Hân nghiến răng nghiến lợi nói: “Nói một cách chính xác là tính mạng của bố bị đe dọa, con là thân con gái còn chưa có tư cách này”.

Quan Hồng Vĩ nhướng mày: “Không phải con định để bố đi khiêu khích Dương Thanh, ép cậu ta ra tay đấy chứ?”
Dù rất muốn trút giận cho con gái, nhưng ông ta cũng không dám lấy tính mạng của mình ra để mạo hiểm.

Tuy rằng có cao thủ Vương Cảnh bí mật bảo vệ, nhưng với thực lực của Dương Thanh, cao thủ Vương Cảnh muốn cứu ông ta trước khi Dương Thanh ra tay, e rằng không thể đảm bảo một trăm phần trăm.

Quan Hồng Vĩ vẫn còn hơi lo ngại.

Quan Hồng Vĩ đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Quan Hồng Vĩ đột nhiên hiểu ra: “Với tình cảm anh em giữa Dương Thanh và Mã Siêu, chắc chắn sẽ kích động ý nghĩ giết chóc của Dương Thanh.

Chỉ cần Dương Thanh dám đến giết chúng ta thì cao thủ của Vương tộc họ Quan sẽ ra mặt”.

“Cao thủ Vương Cảnh ra tay, cho dù Dương Thanh có ba đầu sáu tay cũng chỉ có một con đường chết mà thôi”.

- ————.

Chương 959: 959: Đau Nát Tâm Can

Quan Hân đôi mắt hơi híp lại: “Không chỉ như vậy, con còn muốn Dương Thanh và Mã Siêu trở mặt thành thù!”
“Bọn họ quan hệ tốt như vậy, làm sao có thể trở mặt với nhau được chứ?”
Quan Hồng Vĩ nghi ngờ hỏi.

Mặc dù ông ta là con cháu của Vương tộc họ Quan, nhưng trong đám con cháu của nhà họ Quan, ông ta lại là người không có sức cạnh tranh nhất.
Nếu không phải ông ta có cô con gái thông minh tháo vát như Quan Hân, e rằng từ lâu ông ta đã không đủ tư cách để tranh giành vị trí người thừa kế của Vương tộc họ Quan rồi.

Cho nên trước giờ trước mặt Quan Hân ông ta vẫn luôn vô cùng khiêm tốn, có chuyện gì cũng đều hỏi con gái.

Ánh mắt Quan Hân lóe lên một sự nham hiểm, cô ta nói: “Bố nói xem, nếu như Mã Siêu tận mắt chứng kiến cô em gái ruột thịt mới nhận chết trước mặt mình thì liệu anh ta có còn liều mình bán mạng vì Dương Thanh như lúc trước nữa hay không?”
“Anh ta không phải đồ ngốc, chắc chắn anh ta sẽ biết vì sao em gái mình chết, đó là do Dương Thanh - người anh em tốt của anh ta chơi con nên con mới tìm đến anh ta để báo thù”.
“Bố nói xem, em gái ruột của mình chết rồi, liệu anh ta có còn nghĩ đến tình cảm anh em từng có hay không?”
Quan Hân giải thích điều như vậy khiến Quân Hồng Vĩ như được mở mang: “Hóa ra là như vậy! Cao minh! Chiêu này quả là cao minh!”
Dương Thanh không hề nghĩ rằng Quan Hân lại muốn giết mình đến như vậy, anh càng không ngờ được lại có người muốn động đến Mã Siêu.

Mã Siêu lại càng không nghĩ tới những điều này.

Tuy rằng anh ta là người anh em thân thiết nhất bên cạnh Dương Thanh và cũng là thanh kiếm sắc bén trong tay Dương Thanh.

Có Dương Thanh ở đó, anh ta cực kỳ mờ nhạt.

Dù vậy, vẫn có kẻ nhắm tới anh ta.

Lúc này, Dương Thanh đã chuyển tới tầng cao nhất của trụ sở tập đoàn Nhạn Thanh ở Thành Cửu Châu.

Sau khi rời khỏi đám cưới của Mã Siêu, anh không có tâm tư làm việc, tâm trạng cứ bức bối một cách khó hiểu.

Trong tay anh cũng không có nhiều việc, chỉ có vài bản tài liệu cần anh ký thôi.

Anh chỉ cần xem qua một lượt, ký tên mình vào là xong.

Dù chỉ với một công việc đơn giản như vậy nhưng anh vẫn không thể tĩnh tâm được, trong người cứ có dự cảm chẳng lành.

"Chủ tịch, cậu bị sao thế?"
Lạc Bân thấy Dương Thanh có gì đó không ổn, ông ta hơi lo lắng nói: "Có phải cậu cảm thấy trong người không khỏe không?"
Vừa rồi ông ta gõ cửa hồi lâu Dương Thanh mới mở cửa cho ông ta vào.

Dương Thanh lắc đầu: "Tôi không sao, ông tìm tôi có chuyện gì à?"
Lạc Bân vội vàng lắc đầu nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi quên cuốn sổ ở chỗ cậu, giờ đang cần dùng".

Sau khi lấy cuốn sổ, Lạc Bân thận trọng rời đi.

Mãi sau khi rời khỏi phòng làm việc của Dương Thanh, Lạc Bân mới lắc đầu tự nhủ: "Chủ tịch có chuyện gì vậy nhỉ? Mình chưa bao giờ thấy cậu ấy lơ đễnh như vậy".

Trong phòng làm việc, sau khi Dương Thanh ép mình đọc một số tài liệu, cảm thấy không có cách nào xem tiếp được nên anh quyết định không làm gì nữa mà đi tới cửa sổ ở bên cạnh.

Từ vị trí của mình, anh có thể nhìn bao quát khung cảnh của Thành Cửu Châu.

Ngày nay, hầu hết các tòa nhà ở Thành Cửu Châu đã hoàn thành, chỉ có một số tòa nhà trước đó đã bị Tiết Nguyên Cát

sai người phá hỏng đang được xây dựng lại.

“Rốt cuộc mình bị làm sao vậy nhỉ?”
Dương Thanh không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp của Thành Cửu Châu, anh tự lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, tại khách sạn Đế Đô.

Hầu hết tất cả các khách mời đã rời đi, khách sạn chỉ còn lại những người thân của nhà họ Ngải, cũng như một số người của các gia tộc có mối quan hệ tốt với nhà họ Ngải.

“Tuyết à, sau này em sống cùng với anh chị nhé”.

Trong khách sạn Đế Đô, Mã Siêu và Ngải Lâm đích thân tiễn Mễ Tuyết ra tận cửa, Ngải Lâm nắm lấy tay Mễ Tuyết và nói một cách trìu mến.

Ngải Lâm không có anh chị em ruột, từ nhỏ cô ấy đã trưởng thành trong một gia tộc lớn, do sự đấu đá lẫn nhau trong gia tộc nên không có kiểu gọi là quan hệ tốt giữa anh chị em họ.

Mễ Tuyết cười tủm tỉm: “Chị dâu, anh chị phải nhanh chóng sinh cho em một thằng cu tí, như thế anh chị sẽ không còn cô đơn nữa”.

Ngải Lâm đỏ mặt.

“Được rồi! Cám ơn chị dâu, giờ em đang sống rất tốt.

Anh chị cứ yên tâm, không cần lo lắng cho em.

Sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt, cũng không khác gì ở cùng với nhau đâu mà”.

Mễ Tuyết cười rạng rỡ rồi quay lưng bỏ đi.

Ngải Lâm nhẹ nhàng nắm lấy tay chồng, dịu dàng nói: “Đừng tự trách bản thân, em ấy đã tha thứ cho anh rồi”.

“Sau này chúng ta sẽ đối xử tốt với em Tuyết gấp nhiều lần, cố gắng bù đắp cho em ấy.

Tuy rằng không thể bù đắp được hết những cực khổ bao năm qua mà em ấy phải chịu, nhưng ít nhất cũng để tương lai em ấy được hạnh phúc, phải không?”
Sau khi nghe những lời vợ nói, Mã Siêu nắm tay Ngải Lâm

thật chặt và nói với vẻ biết ơn: “Vợ à, cảm ơn em!”
Đây là lần đầu tiên Mã Siêu gọi Ngải Lâm là vợ, khi anh ta gọi từ này không hề cảm thấy ngượng ngùng mà ngược lại rất thuận miệng.

Khuôn mặt thanh tú của Ngải Lâm hơi ửng hồng, cô ấy nắm lấy tay Mã Siêu nói: “Đi thôi!”
Tuy nhiên, khi cả hai vừa quay lại thì bất ngờ có tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Cặp đôi quay lại gần như cùng lúc và nhìn thấy một chiếc xe tải hạng nặng màu đỏ đang mất kiểm soát lao tới.

Hướng mà chiếc xe tải hạng nặng lao tới là chiếc xe nhỏ màu đen mà Mễ Tuyết vừa vào trong.

“Không!”
Nhìn thấy chiếc xe tải nặng sắp đâm vào chiếc xe mà Mễ Tuyết đang ngồi, Mã Siêu trợn trừng hai mắt và hét lên một tiếng đau lòng.

Ngải Lâm cũng mở to mắt, vẻ mặt hoảng hốt và tuyệt vọng.

- ————.

Chương 960: 960: Vẫn Chưa Chết

“Rầm!”
Với một tiếng động lớn, chiếc xe tải hạng nặng tông trực diện vào chiếc ô tô con.

Mã Siêu giương mắt đứng nhìn chiếc xe mà em gái mình đang ngồi lăn lộn vài vòng rồi nặng nề rơi xuống đất.

“Phụt!”
Lúc này Mã Siêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, anh ta phun ra một ngụm máu.

“Tuyết ơi!”
Toàn thân Mã Siêu run lên dữ dội, nước mắt tuôn ra như lũ lập tức trào ra khóe mắt, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

Ngải Lâm cũng hoàn toàn choáng váng, hai chân cô ấy mềm nhũn và ngồi bệt xuống đất.
Là một chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực y tế, cảnh tàn khốc nào mà Ngải Lâm chưa từng nhìn thấy kia chứ?
Nhưng bây giờ, cô ấy đã tận mắt chứng kiến cảnh chiếc xe của Mễ Tuyết bị tông văng ra vài chục mét.

Đối với Mã Siêu mà nói đây thực sự là một thảm họa.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, sau khi chiếc xe tải hạng nặng tông vào xe của Mễ Tuyết, nó không những không dừng lại mà còn tăng thêm mã lực lao về hướng chiếc ô tô con.

“Không, không, không!”
Mã Siêu gầm lên, cảm giác bầu trời sắp sụp đổ, anh ta chạy nhanh, toàn thân như hóa thành tia chớp, trực tiếp lao tới.

“Mã Siêu!”
Lúc này Ngải Lâm cũng kinh sợ gầm lên.

Mã Siêu muốn chặn chiếc xe tải hạng nặng hàng chục tấn bằng cơ thể mình, như thế không phải muốn chết thì là gì đây?
Lúc này trong đầu Mã Siêu chỉ có một suy nghĩ, dù có chết cũng không bao giờ để chiếc xe mà Mễ Tuyết đang ngồi bị tông lần thứ hai.

Với cú va chạm vừa rồi, may ra người vẫn còn sống.

Nhưng nếu bị tông lần nữa, đừng nói là Mễ Tuyết, cho dù là anh ta e rằng cũng sẽ chết.

Anh ta đã không thể quan tâm được đến bất cứ điều gì nữa, lúc này anh ta chỉ muốn cố gắng hết sức mình.

Tuy nhiên, anh ta đã nổ hết tốc lực mà vẫn không thể đuổi kịp chiếc xe tải hạng nặng cũng đang di chuyển hết tốc lực.

Mười một năm trước, anh ta đã từng hứa với Mễ Tuyết rằng anh ta sẽ không bao giờ rời xa em gái mình, nhưng anh ta vẫn để mất cô em gái của mình.

Mười một năm sau, anh em cuối cùng cũng nhận ra nhau, vừa mới gặp mặt, bản thân anh ta còn chưa kịp làm gì cho em gái, lẽ nào lại một lần nữa mất đi em gái của mình hay sao?
"Không! Đừng mà! Đừng mà!"
Thấy chiếc xe tải hạng nặng lại chuẩn bị tông vào chiếc xe con, Mã Siêu rú lên ầm ĩ.

"Rầm!"
Đột nhiên, một thanh sắt bay đi trên không với tốc độ cao.

"Xoẹt…"
Ngay sau đó, một tiếng lốp xe cọ xát mạnh vào mặt đất vang lên, một mùi cao su nồng nặc lập tức tràn ngập trong không khí.

Trong sự ngỡ ngàng của Mã Siêu, bánh trước của xe tải nặng bị một thanh sắt kẹp chặt, khoảnh khắc đầu xe tải nặng chuẩn bị va chạm với xe ô tô con thì phần đầu xe tải nghiêng mạnh sang một bên.

Toàn bộ chiếc xe tải nặng hoàn toàn mất kiểm soát, vừa lúc tránh khỏi chiếc xe con.

"Rầm!"
Lại có một tiếng động lớn vang lên, chiếc xe tải hạng nặng lật nhào và đổ ra giữa đường.

Mã Siêu nhìn khuôn mặt đã bị nhuộm đỏ bởi máu, run rẩy nói.

Lúc này Ngải Lâm cũng chạy tới.

“Mau tránh ra, đừng có ngăn cản tôi!”
Cùng lúc đó trong một biệt thự sang trọng độc lập.

Quan Hân và Quan Hồng Vĩ đều đang chờ tin vui, đúng lúc này, điện thoại di động của Quan Hân đột nhiên vang lên.

“Con nhỏ đó chết rồi phải không?”
Quan Hân nhấc điện thoại đã hỏi ngay.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt cô ta đột nhiên cứng đờ: “Cậu nói cái gì? Cô ta chưa chết và đang được cấp cứu ư? Sao có thể như vậy được?”
“Chiếc xe mà Mễ Tuyết lên đã được cải tạo.

Tất cả các bộ phận đều đạt tiêu chuẩn quân sự, thậm chí còn có cả kính chống đạn”.

“Mặc dù Mễ Tuyết bị thương rất nặng nhưng không chết ngay tại chỗ, cô ta lại được Ngải Lâm là một chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực y tế cứu, e rằng có thể cứu được tính mạng của cô gái đó”.

Người ở đầu dây bên kia cất tiếng.

“Khốn kiếp! Không ngờ Dương Thanh đã sớm có chuẩn bị!”
Sắc mặt Quan Hân vô cùng khó coi, một người thông minh như cô ta lập tức nghĩ ngay đến việc chiếc xe đó chắc chắn là do Dương Thanh sắp đặt.

Dựa trên hiểu biết của cô ta về Mễ Tuyết thì Mễ Tuyết chỉ là một cô gái bình thường, làm sao có thể đi một chiếc xe cải tiến cấp quân sự?
“Tuy nhiên, Dương Thanh đã biết chuyện này do cô đứng phía sau chỉ thị.

Cậu ta đang đi về phía cô rồi, cô Quan hãy cẩn thận”.

Bên kia lại nói.

Nụ cười trên mặt Quan Hân khôi phục trở lại, chỉ là trong nụ cười ấy mang theo sát khí nồng đậm: “Tuy rằng kịch bản không xảy ra như tôi nghĩ, nhưng kết quả cũng giống như sự sắp đặt của tôi”.

“Nếu như anh muốn tới tìm tôi thì tôi sẽ ở đây đợi anh!”

- ——————.

Chương 961: 961: Im Hơi Lặng Tiếng

Đột nhiên Quan Hồng Vĩ nhíu mày lại: “Hân à, chúng ta có nên báo cáo chuyện này với ông nội con không?”
Không biết tại sao, ông ta luôn có cảm giác bồn chồn.

Quan Hân mỉm cười: “Bố, chắc là lần trước bố đi tìm Quan Nguyệt giúp con ra mặt đã bị Dương Thanh dọa sợ phải không?”
“Chẳng qua anh ta chỉ là cao thủ có chút võ thuật mà thôi, con đã điều tra rõ ràng về anh ta rồi.

Bố cho rằng một nhân vật nhỏ không có bất kỳ lai lịch như anh ta thì có thể gây nên sóng gió gì được chứ?”
“Hơn nữa, nếu như bố báo cáo chuyện nhỏ như vậy với ông nội, ông nội nhất định sẽ xem thường bố, sau này làm sao có thể sắp xếp công việc quan trọng cho bố được?”
Quan Hồng Vĩ gật đầu: “Cũng có lý, là bố đã không cân nhắc kỹ”.

Mặc dù Quan Hân đã nói như vậy, nhưng Quan Hồng Vĩ vẫn cảm thấy hơi lo.

Quan Hân thấy bố mình lo lắng thì cười an ủi: “Bố, bố yên tâm đi, con gái bố đã chuẩn bị xong mọi thứ, bây giờ chỉ chờ Dương Thanh chủ động đi chết thôi”.
Cùng lúc đó, Dương Thanh đang tự mình lái xe và đi về phía biệt thự nơi Quan Hân đang ở.

Con Phaeton giống như một tia chớp đen, không ngừng vụt qua giữa dòng xe cộ.

Đầu óc anh chỉ toàn là hình ảnh toàn thân đầy máu của Mễ Tuyết, cơn tức giận làm anh gần như bùng nổ.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, anh tức giận đến vậy, bởi vì tức giận mà hai mắt anh trông đỏ như máu.

Mễ Tuyết chỉ là một nhân vật nhỏ bé vô tội, nhưng lại bị anh làm liên lụy, trong lòng Dương Thanh vẫn còn hận, hận mình không thể bảo vệ được những người xung quanh.

Anh thậm chí không dám nghĩ, nếu chuyện tương tự xảy ra với Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu thì anh sẽ ra sao?
Vốn dĩ phải mất đến bốn mươi phút để lái xe, nhưng Dương Thanh chỉ mất mười lăm phút để đến biệt thự nơi Quan Hân ở.

"Rầm!"
Phaeton đâm thẳng vào cánh cổng sắt của sân biệt thự rầm một tiếng, cánh cổng sắt trực tiếp bị hất tung lên không trung.

Quan Hân và Quan Hồng Vĩ đang đợi Dương Thanh trong sân nhỏ của biệt thự, trong mắt họ tràn đầy sự thù hận khi thấy Dương Thanh xuất hiện.

Quan Hân suýt bị Dương Thanh bẻ gãy cổ, còn Quan Hồng Vĩ suýt bị Tiền Bưu giết chết.

Có thể nói, một phần lớn lý do khiến hai bố con nhà này căm hận Dương Thanh đến vậy là vì suýt chết trong tay Dương Thanh.

Khi Dương Thanh nhìn thấy hai người, anh cũng cảm thấy vô cùng căm phẫn.

Khi kẻ thù gặp nhau, dường như có một mùi thuốc súng nồng nặc lan tỏa trong không khí.

"Là cô muốn giết chết Mễ Tuyết?"
Sau khi Dương Thanh xuống xe, ánh mắt sắc bén đột nhiên rơi trên người Quan Hân, giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng.

Bên cạnh Quan Hân và Quan Hồng Vĩ là những người bảo vệ của nhà họ Quan, ai nấy đều nhìn Dương Thanh chằm chằm.

Không chỉ vậy, còn có cả hàng chục tay súng, họng súng đen ngòm nhằm vào đầu Dương Thanh.

Bất luận như thế nào, Dương Thanh đều chỉ có con đường chết.

Nhưng điều khiến Quan Hân thất vọng là từ gương mặt của Dương Thanh có thể thấy anh không hề sợ hãi, ngược lại chỉ có mùi sát khí nồng nặc.

Quan Hân bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, toàn thân cô ta không khỏi run lên.

Khi nhận ra mình đã chuẩn bị tốt như vậy mà vẫn bị Dương Thanh làm cho sợ hãi, cô ta đột nhiên thẹn quá hóa giận: “Là tôi làm đấy, thì đã làm sao nào?”
Dương Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho cảm xúc của mình ổn định nhất có thể.

Anh biết rất rõ một khi anh tức giận thì sẽ xảy ra những chuyện khủng khiếp như thế nào.

“Cô ấy chỉ là một cô gái vô tội, không có thù oán gì với cô, thậm chí còn không quen biết cô.

Vậy mà cô lại đối xử với cô ấy như thế, sao con người cô lại có thể độc ác như vậy được chứ?”
Hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu, anh nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Hừ!”
Quan Hân cười khẩy: “Cô ta có vô tội hay không thì liên quan gì đến tôi? Lẽ nào anh không hiểu tại sao tôi lại ra tay giết cô ta sao?”
Không đợi Dương Thanh phản ứng, Quan Hân duỗi ngón tay ra với Dương Thanh, tức giận nói: “Đều là do anh!”
“Nếu anh ngoan ngoãn nghe lời tôi, làm một con chó của nhà họ Quan chúng tôi, có sự ủng hộ của Vương tộc họ Quan, anh sẽ chính là Vương của Yến Đô”.

“Nhìn ra khắp Chiêu Châu, ngoài các Vương tộc và Hoàng tộc lớn ra thì chỉ anh là người có tiếng nói.

Thế nhưng anh lại nhất mực không chịu, cứ nhất định phải chống đối với tôi”.

“Không chỉ vậy, anh thậm chí còn suýt giết chết tôi và bố tôi.

Nếu như giữa chúng ta đã có ân oán thì tại sao tôi lại phải cho anh một con đường sống chứ?”
Quan Hân như muốn phát điên lên, cô ta cười ha hả và nói: “Vậy nên, tôi muốn để anh sống không bằng chết thì chỉ có cách khiến người bên cạnh anh bị tổn thương, để họ biết được rằng anh chính là một sao chổi”.

Cảm giác đó rất lạ nhưng lại khiến họ lạnh sống lưng.

Lúc này, tay cầm súng của hơn chục tay súng không ngừng run rẩy.

Mặc dù Quan Hân cũng rất kinh ngạc, nhưng tất cả sợ hãi trong lòng đã sớm tiêu tan, ngược lại cô ta lại rất cao hứng.

Khoảng sân nhỏ của ngôi biệt thự khổng lồ được bao phủ bởi một bầu không khí kỳ lạ.

Ngoại trừ Quan Hồng Vĩ và Quan Hân, những người khác đều ngã xuống đất.

Ngay sau đó, một vệt máu xuất hiện trên lông mày của mỗi tay súng và cận vệ, máu không ngừng chảy ra, và một mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí.

- ————.

Chương 962: 962: Không Tự Lượng Sức Mình

Quan Hồng Vĩ và Quan Hân hoàn toàn choáng váng.

Ngay cả ánh mắt của Quan Hân lúc này cũng chứa đầy sự sợ hãi.

Là thành viên của Vương tộc họ Quan, họ đã từng gặp rất nhiều cao thủ hàng đầu, thậm chí là cao thủ Vương Cảnh họ cũng đã gặp không ít.

Nhưng họ chưa bao giờ thấy một thủ đoạn nào đáng sợ như vậy.
Tránh được đạn thì cũng đã đành, mấu chốt là anh đã giết hơn chục tay súng và cận vệ gần như trong nháy mắt.

Cho tới bây giờ, bọn họ cũng không biết Dương Thanh đang trốn ở đâu, cứ như là anh đã biến mất ở trong không khí rồi vậy.

Nếu như Dương Thanh đã có thể giết hàng chục cao thủ trong chớp nhoáng, điều đó cũng có nghĩa là nếu Dương Thanh muốn giết họ, thì bây giờ họ đã trở thành xác chết rồi.

Không biết từ khi nào, một ông lão mặc bộ đồ Đường xuất hiện trước mặt Quan Hồng Vĩ và Quan Hân, ánh mắt lão ta đầy vẻ uy nghiêm chưa từng thấy.
"Chú Đức!"
Nhìn thấy ông lão xuất hiện, Quan Hồng Vĩ lên tiếng gọi.

Chú Đức là một trong những cao thủ hàng đầu của gia tộc họ Quan, là cao thủ Vương Cảnh thực sự.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của chú Đức không hề làm giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng ông ta.

Chú Đức cũng không quan tâm mà chỉ tập trung ánh mắt về một hướng và nói với vẻ vô cùng nghiêm nghị: "Người anh em là cao thủ Vương Cảnh nhưng lại ra tay độc ác với người bình thường như vậy, nghe chừng hơi quá đáng rồi đấy".

“Quá đáng?”
Một giọng nói vô cùng lạnh lùng đột nhiên vang lên, ngay sau đó, Dương Thanh từ trên cây cổ thụ cao ngất nhảy xuống như một bóng ma.

“Rầm!”
Khi chân anh đáp xuống, mặt đất như rung lên.

Và nơi mà anh vừa đặt chân xuống đã hằn sâu một đôi dấu chân rồi.

Với dấu chân là trung tâm, các vết nứt giống như mạng nhện tiếp tục lan rộng ra xung quanh cho đến khi chạm đến chân của Quan Hồng Vĩ và Quan Hân.

“Người của Vương tộc họ Quan tùy tiện lạm sát người bình thường thì được, đến lượt tôi giết người nhà họ Quan thì lại thành quá đáng rồi sao?”
Dương Thanh nhìn chú Đức châm chọc nói.

Lúc này, hai mắt anh đỏ rực, toàn thân toát ra sát khí đáng sợ bao phủ cả người phụ nữ độc ác Quan Hân này.

Quan Hân lúc trước vô cùng hống hách, lúc này đang không ngừng run rẩy, cô ta bị sát khí của Dương Thanh bao trùm, thậm chí không thể nhúc nhích được bước chân của mình.

“Những gì Quan Hân đã làm đúng là quá đáng.

Cũng may là không gây ra sự chết chóc”.

Chú Đức nói: “Hi vọng người anh em có thể nể mặt Vương tộc họ Quan, tha cho họ một con đường sống”.

“Quỳ xuống!”
Dương Thanh không thèm quan tâm đến chú Đức mà quát nạt.

Hai người Quan Hân và Quan Hồng Vĩ đã bị bao phủ bởi sát khí, chỉ cảm thấy giọng nói của Dương Thanh giống như một tiếng sấm nổ bên tai.

“Phụp!”
“Phụp!”
Hai bố con lần lượt quỳ gối, cả người run lên bần bật.

Giờ phút này, hai người bọn họ đâu còn vẻ kiêu căng hống hách của cái được gọi là con cháu Vương tộc họ Quan nữa chứ?
Chú Đức đột nhiên cau mày: “Chàng trai trẻ, cậu quá đáng rồi đấy!”
“Hôm nay bọn họ nhất định phải chết!”
Dương Thanh tức giận nói.

Vừa dứt lời, anh liền bước về phía hai người họ từng bước một.

Nói sao thì chú Đức cũng là cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Quan, cho dù là Vương tử hay công chúa cũng đều phải đối đáp bằng lễ nghĩa.

-z-
Bây giờ lão ta lại bị một thanh niên hơn hai mươi tuổi liên tục quát tháo, điều này khiến lão ta dần cảm thấy giận dữ.

“Nếu cậu còn dám tiến lên bước nữa thì đừng trách già đây không khách sáo!”
Chú Đức bước tới đứng chắn trước mặt Quan Hồng Vĩ và Quan Hân.

Cùng lúc đó, một luồng hào quang to lớn và mạnh mẽ tỏa ra từ trên người lão ta, lúc này Quan Hồng Vĩ và Quan Hân mới cảm thấy tốt hơn nhiều, hai người vội vàng đứng dậy.

Khi họ nhìn Dương Thanh lần nữa, trên mặt hai người chỉ có sự kinh hãi, nhưng trên mặt Quan Hân vẫn mang chút phẫn nộ.

Cô ta sợ Dương Thanh, nhưng so với việc sợ hãi, cô ta càng hy vọng có thể tự tay mình giết chết Dương Thanh.

“Ông Đức, tên khốn kiếp này căn bản không coi Vương tộc họ Quan chúng ta ra gì.

Anh ta đã giết bao nhiêu người của nhà họ Quan chúng ta.

Giờ ngay cả cháu và bố cháu, anh ta cũng muốn giết luôn”.

Quan Hân nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhất định phải giết anh ta, nếu không bao nhiêu người của chúng ta đều chết vô ích rồi”.

“Câm miệng!”

Chú Đức cười lớn, vẻ mặt càng tức giận hơn: “Người thanh niên, già đây thừa nhận là cậu rất mạnh, trong thế hệ trẻ, tôi chưa từng gặp một người nào mạnh như cậu”.

“Cút!”
Dương Thanh tức giận hét lên: “Hôm nay tôi nhất định phải lấy mạng chó của họ!”
Dứt lời anh liền đạp chân lao về phía Quan Hân trong nháy mắt.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”
Chú Đức cũng rất tức giận, là một cao thủ Vương Cảnh của Vương tộc họ Quan, lão ta đâu đã có khi nào phải thẽ thọt khúm núm như bây giờ?
Lão ta giơ tay đập về phía đầu Dương Thanh.

“Hừ!”
Dương Thanh cười khẩy, anh cũng vung nắm đấm ra.

“Rầm!”
Khi hai lòng bàn tay va vào nhau, một lực mạnh mẽ đột nhiên bật ra từ vị trí hai lòng bàn tay gặp nhau.

“Phụt!”
Trong giây tiếp theo, cơ thể của chú Đức bay lên trời, cả người lơ lửng trên không và phun ra một ngụm máu.

Ngược lại, Dương Thanh không hề bị đánh lùi lại, anh không thèm nhìn chú Đức bị mình đánh bay mà giơ tay túm về phía Quan Hân đang đờ đẫn cả ra.

- ————.

Chương 963: 963: Lại Một “người Kia” Thứ Hai

Quan Hân đã sợ đến há hốc miệng, cao thủ Vương Cảnh siêu quần trong mắt cô ta lại không đỡ nổi một chiêu.

Ngay cả cao thủ Vương Cảnh cũng không đỡ nổi một chiêu của Dương Thanh thì Dương Thanh này là cao thủ đạt cảnh giới nào?
Quan Hồng Vĩ cũng kinh ngạc ngây người, đứng chôn chân tại chỗ, thân mình run lẩy bẩy, không dám cử động mạnh.

“Bộp!”
Dương Thanh tóm cổ Quan Hân, nhẹ nhàng siết lại, thân thể Quan Hân bị nhấc bổng lên.

Một sức mạnh khủng bố đột ngột tản ra từ người Dương Thanh, khiến Quan Hân hoàn toàn nghẹt thở.

Nhưng cơn đau trên thân thể vẫn thua xa nỗi sợ hãi trong nội tâm cô ta lúc này.

“Nếu không phải vì người anh em của tôi muốn tự tay giải quyết cô thì bây giờ cô đã là một cái xác rồi!”
Mắt Dương Thanh đã đỏ bừng, nhìn chằm chằm Quan Hân, giọng trầm trầm âm u như một ác quỷ đến từ địa ngục.

Quan Hân lại như thấy được một tia hi vọng sống sót, nhưng cô ta còn chưa kịp vui mừng thì Dương Thanh đã nói tiếp:
“Nếu cô đã thích làm người khác cảm nhận nỗi thống khổ vì li biệt sinh tử với người thân thì hôm nay để tôi giúp cô được trải nghiệm cảm giác đó một lần”.

“Huỵch!”
Dứt lời, Dương Thanh vung tay ném ra, thân thể Quan Hân nặng nề va mạnh vào vách tường, hộc một ngụm máu tươi.

Quan Hân bị ném vào tường, đầu choáng váng, cảm thấy xương cốt toàn thân đã rã rời.

“Cậu, cậu định làm gì?”
Cô ta còn chưa lấy lại tinh thần, chợt nghe thấy giọng bố mình

run rẩy vang lên.

Trong khoảnh khắc, cô ta bỗng hiểu ra, câu nói vừa rồi của Dương Thanh là có ý gì.

“Đừng, đừng làm thế, tôi cầu xin anh đừng làm thế!”
Nhận ra ý định của Dương Thanh, Quan Hân cuống cuồng cầu xin.

Cơn đau thể xác cùng với nỗi sợ hãi trong lòng khiến cho cô ta có cảm giác sống không bằng chết.

Quan hệ giữa cô ta và Quan Hồng Vĩ vô cùng gắn bó, có thể nói, cô ta có được địa vị ở trong Vương tộc họ Quan như ngày hôm nay đều nhờ có Quan Hồng Vĩ giúp đỡ.

Bằng không, cô ta chẳng là gì cả, có lẽ đã sớm bị Vương tộc gả ra ngoài để tạo dựng quan hệ với gia tộc khác.

“Cậu, cậu đừng có lại đây, tôi, tôi chính là Vương tử của Vương tộc họ Quan đấy, bố tôi là Quan Vương, cậu không thể đụng đến tôi, bằng không, bố tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu đâu”.

Quan Hồng Vĩ vừa lùi lại vừa run rẩy đe dọa, con ngươi ông ta ngập tràn nỗi sợ hãi.

Là một Vương tử của Vương tộc họ Quan, đã bao giờ ông ta gặp phải chuyện như thế này?
Từ trước đến nay ông ta luôn là người nắm sự sống chết của kẻ khác trong tay, nhìn người khác bị nỗi sợ bao phủ chẳng khác nào một con sâu cái kiến.

Quan Hồng Vĩ chưa bao giờ rơi vào tình thế này, ông ta cảm thấy như mình chỉ đang gặp ác mộng mà thôi.

“Con hư tại bố”.

Dương Thanh bình thản nhìn về phía Quan Hồng Vĩ, nói: “Cô ta có ngày hôm nay đều nhờ ông ban tặng cả”.

“Tôi vốn không định trở mặt với Vương tộc họ Quan, nhưng các người lại không chịu buông tha tôi”.

“Nếu như các người thuê sát thủ tới ám sát tôi, chưa chắc tôi đã muốn giết các người như lúc này”.

“Kiếp sau hãy chọn một gia đình bình thường mà đầu thai, làm một người tốt đi!”
Khi nói những lời này, sắc mặt Dương Thanh cực kì bình thản, giống như thể giữa anh và Quan Hồng Vĩ chẳng có thù hận gì, chỉ là bạn bè nói chuyện với nhau mà thôi.

Nhưng chính sự bình thản đó lại làm Quan Hồng Vĩ dựng cả tóc gáy, nỗi sợ hãi bao phủ khiến ông ta tuyệt vọng.

“Dương Thanh, tôi, tôi sai rồi, tôi thực sự biết lỗi rồi, cầu xin cậu đừng giết tôi, tôi bảo đảm với cậu, chỉ cần cậu chịu buông tha tôi, từ nay về sau, Vương tộc họ Quan không bao giờ đến gây hấn với cậu nữa”.

Quan Hồng Vĩ nói đến đó, hai đầu gối đã quỳ phịch xuống đất: “Tôi xin cậu cho tôi một con đường sống đi”.

Quan Hân cũng quỳ xuống theo: “Đúng đúng đúng, chúng tôi cam đoan với anh, từ nay về sau người của Vương tộc họ Quan tuyệt đối sẽ không bao giờ gây phiền phức cho anh nữa”.

Dương Thanh khinh thường cười một tiếng: “Các người cho rằng, một Vương tộc họ Quan có thể làm gì tôi chắc?”
Nghe vậy, nụ cười trên mặt Quan Hồng Vĩ và Quan Hân lập tức cứng đờ.

Khắp Chiêu Châu này, có bao nhiêu cao thủ già cả trăm tuổi, nhưng có được mấy người có thể lên tới Vương Cảnh đỉnh phong?
Có thể nói, đây là cấp bậc mà vô số cao thủ hàng đầu tha thiết ước mơ đạt được, rất nhiều người phấn đấu trọn đời cũng không thể đạt tới cấp bậc này.

Dương Thanh vẫn còn trẻ như vậy, có thể đoán được tiềm lực của anh khủng khiếp cỡ nào.

Có lẽ, người này trong tương lai còn có thể đặt chân tới Thần Cảnh, một cảnh giới mà toàn bộ các cao thủ đều ước ao.

Trở mặt với một người trẻ tuổi giàu tiềm năng như vậy, quả thật chính là hành vi đâm đầu vào chỗ chết.

“Ý ông muốn nói, vì ông ta là con trai Quan Vương nên tôi không thể giết ông ta?”

Sắc mặt chú Đức cứng đờ cả ra, ông ta biết, Dương Thanh đã quyết tâm muốn lấy mạng Quan Hồng Vĩ và Quan Hân rồi.

“Nói vậy tức là cậu Thanh đây nhất định không thể buông tha bọn họ?”
Chú Đức đột nhiên hỏi, giọng bỗng điềm tĩnh hẳn đi.

“Đúng vậy thì thế nào?”
Dương Thanh hỏi ngược lại.

“Nếu đã vậy, tôi đây chỉ có thể liều mạng đánh với cậu một trận!”
Chú Đức hít sâu một hơi, khí thế toàn thân như đã biến hóa hẳn đi.

Lão ta che trước mặt Quan Hồng Vĩ và Quan Hân, nhìn về phía Dương Thanh, sắc mặt cực kì căng thẳng.

“Tính tình người của Vương tộc họ Quan thế nào, ông hẳn đã hiểu rất rõ, liều mạng vì hai kẻ bại hoại như thế, có đáng không?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Dẫu sao Chú Đức cũng là cao thủ Vương Cảnh, nếu cứ vậy giết mất thì đúng là hơi đáng tiếc.

“Có gì mà đáng hay không đáng, nếu tôi đã là người của Vương tộc họ Quan thì bảo vệ người của Vương tộc này chính là trách nhiệm của tôi”.

Chú Đức bình thản đáp.

“Quy thuận tôi, tôi thưởng cho ông một cơ hội!”
Dương Thanh vừa dứt lời, một hơi thở hùng hồn tản ra từ trên người anh, trong nháy mắt đã bao phủ cả chú Đức vào trong đó.

Thời khắc này, ánh mắt chú Đức trở nên khiếp sợ cực độ, lão ta không dám tin, thốt lên: “Cậu, cậu là cao thủ Thần Cảnh?”
- ————.

Chương 964: 964: Tất Cả Đều Tại Mày

Chú Đức còn tưởng rằng Dương Thanh là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chưa từng nghĩ tới chuyện anh là cao thủ Thần Cảnh.

Mãi cho tới giây phút này, lão ta cảm nhận được một hơi thở mạnh mẽ không thể hình dung nổi đang toát ra từ Dương Thanh, kể cả Quan Vương cũng không có được hơi thở mạnh mẽ cỡ đó.

Trước mặt Dương Thanh, lão ta chợt nảy sinh ý tưởng quỳ xuống quy phục.

Đúng vậy, chỉ có cao thủ Thần Cảnh mới có thể phát ra hơi thở mạnh mẽ cỡ đó.
Tới lúc này, chú Đức mới ý thức được, trước đây mình chủ động tấn công Dương Thanh là hành vi buồn cười cỡ nào.

Có thể nói hành vi của lão ta khi đó chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Trước mặt một cao thủ mang thực lực khủng bố vượt qua cả Vương Cảnh thì một cao thủ Vương Cảnh nho nhỏ như lão ta có thể làm gì để ngăn cản người này?
"Xin lỗi, tôi xin từ chối!"
Lát sau, chú Đức bỗng lắc đầu, nội tâm đã bình tĩnh trở lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Dương Thanh, nói: "Tôi là người của Vương tộc họ Quan thì chết cũng phải làm ma của Vương tộc họ Quan này, tính mạng của tôi là do Quan Vương ban cho, đời này tuyệt đối không thể quy phục người thứ hai".

Nghe lão ta nói thế, sắc mặt Dương Thanh lộ vẻ cảm khái nhưng lòng lại vẫn không cam.

"Nếu đã vậy thì thôi!"
Dứt lời, Dương Thanh thong thả bước về phía Quan Hồng Vĩ.

Hai bố con Quan Hồng Vĩ và Quan Hân đã sợ choáng váng cả người tự bao giờ.

Thông qua cuộc đối thoại của Dương Thanh và chú Đức, bọn họ đã biết, Dương Thanh là một cao thủ Thần Cảnh.

Đối với bọn họ, cao thủ Vương Cảnh đã là những nhân vật có thực lực khủng khiếp nhất rồi, Thần Cảnh trong suy nghĩ của bọn họ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mà lúc này, một cao thủ trong truyền thuyết đang muốn giết bọn họ, bọn họ lấy gì để ngăn cản đây?
"Cậu không thể giết ông ta!"
Chú Đức lại một lần nữa bước tới, che chở trước mặt Quan Hồng Vĩ.

Dương Thanh nhíu mày, nói: "Nể tình ông chỉ biết nghe lệnh người khác mà làm việc nên tôi không làm khó dễ ông, nhưng ông đừng nên được đằng chân lân đằng đầu!"
Chú Đức trầm giọng: "Xin được chịu chết!"
Chỉ bốn chữ đáp lại đã khiến Dương Thanh không khỏi kính nể ông già này.

Đối với bất kì một vị cao thủ Vương Cảnh nào, nếu được cao thủ Thần Cảnh chỉ bảo cho đôi câu thì đều có thể thu được lợi ích không nhỏ.

Vừa rồi, Dương Thanh chủ động đề nghị chú Đức quy phục mình chính là vì anh khâm phục tấm lòng trung của người này.

Thật không ngờ, lão ta lại có thể nhanh chóng cự tuyệt cám dỗ lớn như vậy.

Biết rõ ngăn cản Dương Thanh chỉ có một con đường chết, nhưng ông ta vẫn tình nguyện xin chịu chết.

"Chú Đức…"
Quan Hồng Vĩ cũng sợ ngây ra, nhìn bóng dáng già nua chắn trước mặt mình kia, trong lòng cảm động không thôi.

Giây phút này, cuối cùng ông ta cũng biết mình sai rồi.

Sự hối hận dâng trào dữ dội trong lòng ông ta.

Ông ta không nên dung túng Quan Hân, bằng không Quan Hân cũng không đến nỗi trở thành người như ngày nay.

Dương Thanh nói rất đúng, con hư tại bố.

Đây chính là sai lầm của ông ta.

Xúc phạm đến một vị cao thủ Thần Cảnh, quả thực chẳng khác nào rước về cho Vương tộc họ Quan một kẻ thù cực mạnh.

Cao thủ Thần Cảnh, một người có thể địch cả một tộc!
"Chú Đức, chú đã làm cho cháu quá nhiều, chú đi đi thôi!"
Quan Hồng Vĩ bỗng lên tiếng.

Chú Đức kiên định lắc đầu: "Tôi đã nhận lời với Quan Vương, trừ khi tôi chết, nếu không, không ai có thể giết cậu".

Quan Hồng Vĩ cười cười tự giễu, biết không thể khuyên bảo chú Đức, ông ta bèn nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn vào mắt ông ta, chợt cảm thấy thật kì quái, bởi trong mắt Quan Hồng Vĩ lúc này không có lấy một tia thù hận, chỉ còn lại đầy những khẩn cầu.

"Cậu Thanh, tôi vô cùng xin lỗi vì bố con tôi đã gây thương tổn cho cậu và bạn cậu!"
Quan Hồng Vĩ nói, lại đột ngột cúi đầu: "Xin lỗi!"
Dương Thanh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn ông ta.

Quan Hồng Vĩ và Quan Hân câu kết với nhau hại người, để trả thù anh mà không tiếc nhằm vào một cô gái yếu ớt vô tội như Mễ Tuyết.

Hành vi này đã khiến bọn họ chỉ có một kết cục, đó là cái chết!
Đến bây giờ, Dương Thanh vẫn chưa biết rốt cuộc có cứu được Mễ Tuyết hay không.

Nhưng bất kể kết quả thế nào, khi Mễ Tuyết phải chịu thương tổn lớn như vậy, Dương Thanh cũng đã định ra cho hai bố con Quan Hồng Vĩ và Quan Hân một bản án cuối cùng: Tử hình.

"Tôi biết, dù bây giờ tôi nói gì hoặc làm gì chăng nữa đều không thể bù đắp lại được những thương tổn đã gây ra cho bạn cậu".

"Bây giờ tôi cũng không có mong muốn gì, chỉ cầu mong cậu Thanh có thể cho Vương tộc họ Quan chúng tôi một cơ hội".

“Sai là sai, đúng là đúng, tôi và con gái tôi đã phạm phải sai lầm, nhưng tôi mong cậu Thanh đây có thể nể mặt Quan Duyệt mà tha cho Vương tộc họ Quan chúng tôi”.

Quan Hồng Vĩ khẩn khoản cầu xin, mặc dù Vương tộc họ Quan còn có Quan Vương trấn thủ, nhưng một cao thủ Thần Cảnh hoàn toàn có dư năng lực phá vỡ toàn bộ Vương tộc họ Quan này.

Đây là chuyện cuối cùng ông ta có thể làm vì Vương tộc họ Quan.

Quan Duyệt là đệ tử của Dương Thanh, trước còn từng chắn đạn cho Dương Thanh.

Quan Hồng Vĩ đã từng điều tra về Dương Thanh, biết anh là người trọng tình trọng nghĩa.

Nể tình Quan Duyệt, có lẽ anh sẽ buông tha Vương tộc họ Quan.

“Được, tôi đồng ý! Chỉ cần người của Vương tộc họ Quan không cố tình gây hấn với tôi, tôi sẽ không ra tay với Vương tộc họ Quan các ông”.

Dương Thanh gật đầu đồng ý.

Anh chưa bao giờ muốn trở thành kẻ địch với bất kì gia tộc nào, cho tới ngày nay, mọi chuyện đều là bị người ta ép buộc bất đắc dĩ phải làm.

“Cảm ơn cậu Thanh!”
Quan Hồng Vĩ cảm kích nói.

“Đoàng!”
Một tiếng súng vang lên đinh tai.

Quan Hân cảm nhận được ý muốn giết người trong mắt Dương Thanh, cô ta nhìn về phía Dương Thanh bằng đôi mắt đẫm lệ, tức tối rít gào: “Tất cả là tại anh, nếu không phải tại anh, bố tôi sẽ không phải chết!”
- ————.

Chương 965: 965: Cô Ấy Sao Vậy

Quan Hân phẫn nộ rít gào, dù biết Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho mình nhưng sau khi Quan Hồng Vĩ tự sát, cô ta đã không còn sợ hãi điều gì nữa.

Dương Thanh cau mày: "Lẽ nào đầu sỏ gây ra hết thảy những chuyện này không phải chính là cô hay sao?"
"Nếu không phải cô lập kế ám sát một cô gái yếu ớt vô tội thì sao tôi lại phải đích thân đến đây?"
"Cho nên, cô đã tự tay hại chết bố mình và một vị cao thủ hàng đầu của Vương tộc họ Quan".
Những lời Dương Thanh thốt ra sắc bén vô cùng, từng câu từng chữ hóa thành lưỡi dao nhọn, thọc sâu vào trái tim Quan Hân.

Nhìn Quan Hồng Vĩ nằm lặng trong vũng máu, ánh mắt Quan Hân tràn đầy tuyệt vọng, cô ta nở nụ cười sầu thảm: "Anh nói đúng, tất cả đều là lỗi của tôi".

Dứt lời, cô ta đứng dậy nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt ngập tràn thù hận.

"Bố tôi bị tôi liên lụy mà chết, nhưng anh mới chính là gã đao phủ giết chết ông ấy, dù anh có mạnh đến đâu thì nếu đã dám xúc phạm tới Vương tộc họ Quan này, ông nội tôi sẽ không bỏ qua cho anh".
Quan Hân nhìn Dương Thanh chằm chằm đầy oán hận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi sẽ ở dưới đó chờ anh, tôi tin rằng mình sẽ không phải chờ quá lâu đâu".

Nói xong, Quan Hân vọt về phía cây cột đá gần đó.

Ngay khoảnh khắc đầu cô ta gần đụng vào cột đá, thân thể Dương Thanh chợt hóa thành một vệt mờ, chớp mắt đã vọt tới đó.

"Buông ra ngay, anh buông ra ngay!"

Bị Dương Thanh ngăn cản lại, Quan Hân gào rống lên.

“Cái mạng này của cô, người anh em của tôi đã đặt trước rồi, cậu ấy còn chưa cho cô chết, sao cô có thể chết được?”
Dương Thanh châm chọc cười lạnh nói.

Trước khi anh tới đây, Mã Siêu đã dặn anh phải giữ lại tính mạng Quan Hân, anh ta muốn tự mình báo thù rửa hận cho em gái.

Những lời của Dương Thanh làm Quan Hân lạnh buốt cả người, cô ta thật không ngờ, bản thân đường đường là con cháu dòng chính của Vương tộc họ Quan mà lại bị dồn đến tình cảnh này.

Ngay cả chết cũng không làm được.

“Bốp!”
Dương Thanh vung tay đập xuống gáy Quan Hân, cô ta trợn trắng mắt, ngất đi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo vang, giọng Tiền Bưu bỗng vang lên: “Cậu Thanh, Quan Duyệt bị người ta cướp đi rồi!”
Ầm!
Vừa nghe Tiền Bưu nói thế, một ngọn lửa hận bùng lên trong người Dương Thanh, hừng hực như muốn thiêu đốt cả bầu trời.

“Là ai?”
Dương Thanh hỏi.

Quan Duyệt bị thương rất nặng, hôm qua bác sĩ còn nói, nếu vết thương này lại bị tổn hại thêm một lần, rất có thể sẽ tàn phế.

Vì vậy, Dương Thanh mới bố trí Tiền Bưu tự mình trông coi Quan Duyệt ở bệnh viện, anh không ngờ, dù đã có Tiền Bưu bảo vệ lại vẫn có người cướp Quan Duyệt đi.

“Đối phương có bốn gã cao thủ, thực lực mỗi gã đều ngang ngửa tôi, gã cao thủ cầm đầu thậm chí còn vượt cả tôi”.

Tiền Bưu trầm giọng thuật lại, nghe hơi thở ông ta vẫn còn hỗn loạn lắm.

Hiển nhiên, Tiền Bưu đã bị thương rồi.

“Được rồi, tôi biết”.

Dương Thanh hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân tỉnh táo trở lại.

“Phải rồi, Mễ Tuyết hiện thế nào?”
Dương Thanh lại hỏi.

Tiền Bưu đang ở bệnh viện, hẳn có biết tình trạng hiện tại của Mễ Tuyết.

“Vẫn còn đang cấp cứu, tình hình cụ thể thì không rõ, Mã Siêu vẫn đang đứng chờ ở cửa phòng cấp cứu”.

Tiền Bưu đáp.

“Được, giờ ông hãy tới dinh thự Vân Phong, nếu có bất cứ tình huống khác thường nào thì phải báo ngay cho tôi biết”.

Quan Duyệt đã bị người mang đi, đối phương còn có thể cử bốn gã cao thủ ngang ngửa Tiền Bưu tới cướp người, Dương Thanh dám chắc rằng, trừ người của Vương tộc, không thế lực nào có thể làm được chuyện đó.

Tốc độ của Ảnh Vệ rất nhanh, chỉ trong mấy phút, toàn bộ khu biệt thự đã khôi phục như trước, ngoại trừ mùi máu tươi nồng nặc trong không khí, không chỗ nào có thể nhìn ra, nơi đây vừa có hơn chục kẻ mất mạng.

Dương Thanh đang trên đường tới bệnh viện.

Nếu Quan Duyệt đã bị người ta cưỡng chế mang đi, đối phương còn có bốn gã cao thủ ngang cỡ Tiền Bưu thì muốn tìm được Quan Duyệt e rằng hơi khó.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, cửa phòng cấp cứu mới mở ra, Mễ Tuyết được đẩy ra.

“Tuyết Tuyết!”
Mã Siêu lập tức vui vẻ xông tới.

Khi người chết bị đẩy ra thì thi thể sẽ được phủ vải trắng, nhưng Mễ Tuyết không bị phủ vải, vậy có nghĩa là cô ta còn sống.

Chỉ có điều, toàn thân Mễ Tuyết đều quấn kín băng vải, trông chẳng khác nào xác ướp.

“Chị Ngải, em Tuyết thế nào rồi?”
Dương Thanh để ý thấy sắc mặt Ngải Lâm có vẻ không ổn, nhất là khi nhìn về phía Mã Siêu, ánh mắt cô ấy đau xót vô cùng, điều này làm Dương Thanh bỗng có một dự cảm cực kì xấu.

Mã Siêu vội nhìn sang phía Ngải Lâm, nói: “Nhất định đã cấp cứu rất thành công, Tuyết Tuyết đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đúng không?”
Ngải Lâm không lên tiếng, nước mắt chợt chảy ra.

Ầm!
Thấy Ngải Lâm rơi lệ, lòng Mã Siêu chợt nảy lên một tia bất an cực kì mãnh liệt.

“Rốt cuộc Tuyết Tuyết làm sao vậy? Em cứ yên tâm nói cho anh đi, bất kể kết quả thế nào, anh đều có thể chịu được!”
Mã Siêu run rẩy nói với Ngải Lâm.

- ————.

Chương 966: 966: Lời Thỉnh Cầu Của Dương Thanh

“Tuyết Tuyết, em ấy, em ấy có thể suốt đời không tỉnh dậy được nữa!”
Ngải Lâm rốt cuộc cũng nói ra.

“Cộp cộp cộp!”
Những lời này như một tiếng sét nổ vang trong đầu Mã Siêu, anh ta lảo đảo lùi lại bảy, tám bước.
“Không! Không thể nào! Sao có thể như vậy được!”
Mã Siêu lắc đầu, nức nở: “Anh tìm con bé đã mười hai năm, khó khăn lắm mới tìm được nó, nó lại vừa gặp mặt anh có một lần, sao có thể vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa chứ?”
“Vợ à, em đang lừa anh thôi đúng không? Nhất định là em đang lừa anh, đúng không?”
Tâm trạng của Mã Siêu lúc này đang vô cùng kích động, anh ta đột nhiên chạy lên, nắm vai Ngải Lâm, run rẩy hỏi.
Nước mắt Ngải Lâm đã rơi ướt mặt, thực ra quy trình cấp cứu đã kết thúc từ một tiếng trước, nhưng Ngải Lâm không muốn chấp nhận hiện thực.

Cho nên, cô ấy cứ liên tục cấp cứu.

Mãi đến khi cô ấy hoàn toàn kiệt sức, không còn có thể tiếp tục cấp cứu nữa thì mới đau lòng buông xuôi.

Cô em chồng vừa mới quen biết này thật sự rất ngoan rất lễ phép.

Cô ấy thật tâm muốn đón Mễ Tuyết về nhà mình, cùng chung sống với hai vợ chồng cô.

Cô ấy muốn giúp Mã Siêu, cùng nhau chăm sóc Mễ Tuyết, bù đắp lại những tiếc nuối trong lòng Mã Siêu suốt mười mấy năm lạc mất em gái.

Nhưng từ khi gặp mặt tới giờ chưa đầy nửa ngày lại đã xảy ra chuyện thương tâm này.

Ngải Lâm thực sự rất đau lòng, đồng thời cũng rất thương xót chồng mình.

“Chồng à, em xin lỗi, em đã cố hết sức rồi, thật sự đấy, em cũng không còn cách nào nữa, em thực sự không còn cách nào chạy chữa cho em Tuyết tốt hơn.

Xin lỗi, thật lòng xin lỗi anh!”
Ngải Lâm khóc òa lên, cô ấy nắm chặt tay Mã Siêu nói: “Nhưng anh cứ yên tâm, sau này hàng ngày em sẽ tự tay chăm sóc em Tuyết”.

“Một ngày em ấy chưa tỉnh thì em sẽ chăm sóc em ấy một ngày, một năm chưa tỉnh em sẽ chăm sóc một năm, cả đời Tuyết Tuyết không tỉnh dậy, em sẽ chăm sóc em ấy cả đời!” Ngải Lâm vừa khóc vừa nói.

Nhưng Mã Siêu đã thất hồn lạc phách, như một cái xác rỗng, ngây ra nhìn Mễ Tuyết nằm lặng im trên giường bệnh, toàn thân quấn kín băng trắng, không nghe thấy cô ấy nói gì.

“Chồng à, anh đừng làm em sợ có được không? Anh nói gì đi được không?”
Ngải Lâm ôm chặt lấy Mã Siêu, khóc lớn: “Em Tuyết chỉ tạm thời hôn mê thôi, không hẳn là cả đời sẽ không tỉnh dậy mà”.

“Sau này chỉ cần chúng ta chăm sóc tốt cho em ấy, nhất định sẽ có ngày em ấy tỉnh lại, anh tin em đi có được không?”
Khi nghe nói Mễ Tuyết có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại, Dương Thanh cũng choáng váng như bị sét đánh.

Anh cảm thấy trái tim mình cũng đã vỡ nát, trong đầu chỉ toàn hình bóng cô nhân viên bất động sản thiện lương ngây thơ kia.

Ngải Lâm là một chuyên gia y học nổi tiếng cả nước, ngay cả Ngải Lâm cũng không dám đảm bảo Mễ Tuyết có khả năng tỉnh lại, điều này cho thấy Mễ Tuyết bị thương nặng cỡ nào.

Vậy có nghĩa là, hiện giờ Mễ Tuyết đã trở thành người thực vật rồi.

Trong hiểu biết của Dương Thanh, người sống đời sống thực vật gần như đã chết.

Mặc dù cũng có người thực vật tỉnh lại được nhưng số lượng cực kì ít.

“Bốp bốp bốp!”
Mã Siêu bỗng vươn tay ra sức tát vào mặt mình, từng cái từng cái cực kì vang dội.

“Tại anh cả! Đều tại anh!”
“Nếu không phải vì năm đó anh làm lạc mất Tuyết Tuyết thì sao đến nỗi con bé mất tích suốt mười hai năm ròng?”
“Nếu không phải tại anh khăng khăng muốn dời ngày hôn lễ tới hôm nay thì sao Tuyết Tuyết có thể bị người ta ám sát?”
“Tuyết Tuyết, anh trai có lỗi với em, anh có lỗi với em lắm!”
Trái tim Mã Siêu đã hoàn toàn tan vỡ, anh ta gào khóc.

Đàn ông không phải không biết khóc, chẳng qua là chưa tới ranh giới đau lòng mà thôi.

Ai có thể ngờ được, một Mã Siêu cao lớn, mạnh mẽ kiên cường như thế, lại có thời điểm khóc thảm thương thế này?
“Phụt!”
Mã Siêu đau lòng đứt ruột, nóng vội quá mức, hộc ra một ngụm máu tươi rồi hôn mê ngã xuống.

“Chồng ơi!”
Ngải Lâm vội hô to, giữ chặt lấy anh ta.

Mễ Tuyết bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, Mã Siêu cũng hộc máu hôn mê.

Trong phòng bệnh, Dương Thanh nhìn Mã Siêu nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, lòng anh day dứt khó chịu lắm.

Trong kí ức của anh, đây là lần đầu tiên Mã Siêu đau lòng đến thế.

Trước đây, khi còn ở chiến trường biên giới phía Bắc, dù là chiến dịch cửu tử nhất sinh, anh ta cũng chưa từng lui bước.

Có một lần, Mã Siêu một thân một mình thâm nhập vào vòng vây của quân địch.

Anh ta xách đao, tung hoành ngang dọc, giết chết hơn mấy trăm tên địch, cho đến phút cuối cùng, bản thân bị trọng

thương nhưng gương mặt vẫn tươi cười, chờ Dương Thanh tới cứu.

Nhưng ngày hôm nay, chuyện của Mễ Tuyết lại khiến anh ta bị kích động mạnh đến thế.

Vì chuyện em gái bị thương mà nóng ruột đến hộc máu, khiến thân thể bị thương nặng.

Ngải Lâm ngồi bên giường bệnh, lẳng lặng nắm tay Mã Siêu, mặt vẫn còn ướt lệ.

Hôm nay là ngày vui của cô ấy, vốn cho rằng từ hôm nay trở đi, cô ấy đã có thể cùng Mã Siêu bên nhau hạnh phúc đến cuối đời.

Cô ấy không thể ngờ rằng, ngay trong ngày quan trọng nhất này, Mễ Tuyết lại bị người ta ám sát, trọng thương.

Nếu Mễ Tuyết thật sự không qua khỏi, sau này mỗi khi đến dịp kỉ niệm ngày kết hôn, chỉ e Mã Siêu đều sẽ chìm đắm trong đau thương ân hận.

“Chị Lâm, thật sự không còn biện pháp nào sao?”
Dương Thanh cố nén đau lòng, hỏi.

Ngải Lâm lắc đầu, mắt đã đỏ lên: “Bản thân chị đã là chuyên gia trong lĩnh vực này rồi, vết thương của em Tuyết vô cùng nghiêm trọng, đã tạo thành thương tổn cực lớn cho não bộ”.

“Chị không biết trên đời này liệu còn có những vị thần y ẩn dật hay chăng, cũng không biết thần y đó có thể giúp em Tuyết tỉnh lại không, nhưng theo như chị biết, vết thương của em Tuyết, không ai có thể chữa trị được”.

Dù có nhận lại nhau cũng có thể để bọn họ gặp lại trong một tình huống riêng tư hơn.

Anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số đã phủ bụi từ lâu.

Nếu không phải vì Mễ Tuyết, có lẽ cả đời anh cũng sẽ không gọi cho số điện thoại này.

- ————.

Chương 967: 967: Tìm Cậu Để Đòi Người

Giọng Dương Thanh còn mang theo đôi chút cầu khẩn.

Chỉ lát sau, đầu bên kia truyền đến một giọng nói già nua: "Được!"
Tuy chỉ là một chữ nhưng lại khiến cho Dương Thanh có cảm giác trút được gánh nặng.

Bất kể thế nào, bất hạnh mà Mễ Tuyết gặp phải hiện nay đều do anh mà ra.
Ngay khi Dương Thanh chuẩn bị cúp điện thoại, giọng nói già nua kia bỗng vang lên một lần nữa: "Cậu không thử tính đến chuyện tiếp quản Đế Thôn sao?"
Dương Thanh bỗng sửng sốt, anh thật sự không ngờ, một người vốn dĩ trước nay không hỏi đến chuyện thế sự lại có lúc quan tâm đến thế tục như vậy.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thanh mới lên tiếng: "Tạm thời không có tính toán này".

"Tầm ảnh hưởng của Đế Thôn vượt ngoài sức tưởng tượng của cậu, nếu cậu có thể nắm được Đế Thôn trong tay thì chí ít cũng có thể bảo đảm sự an toàn của những người bên cạnh cậu".
Người kia lại nói thêm: "Tôi chỉ tiện thể đề cập tới thôi, về phần lựa chọn thế nào, đều do cậu quyết định".

"Mặt khác, tôi sẽ sắp xếp cho một vị bác sĩ hàng đầu tới chỗ cậu, nhưng có chữa khỏi được cho cô gái kia không, tôi không thể bảo đảm".

Dương Thanh trầm giọng: "Coi như tôi nợ ông một lần".

"Không cần khách sáo!"
Đối phương nói xong bèn cúp điện thoại.

Không ai hay biết, vì một cuộc điện thoại này, Dương Thanh đã phải trả một cái giá lớn thế nào.

Dương Thanh không ở lại bệnh viện quá lâu, sau khi gọi điện thoại xong bèn rời khỏi đây luôn.

Anh vừa mới lên xe thì chuông điện thoại đã đổ, Tiền Bưu gọi tới.

“Cậu Thanh, tôi đã tra ra được tung tích của Quan Duyệt, ba giờ trước, cô ấy đã bị mang về Vương thành Quan rồi”.

Tiền Bưu trầm giọng nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì người cướp Quan Duyệt đi chính là người của Vương tộc họ Quan”.

Trước đó Dương Thanh đã đoán ra chuyện này, anh chỉ còn thiếu bằng chứng mà thôi.

Nay đã biết Quan Duyệt bị mang về Vương thành Quan, anh gần như có thể chắc chắn, người cướp Quan Duyệt đi chính là người của Vương tộc họ Quan.

“Được rồi, tôi đã biết!”
Dương Thanh nói.

Chỉ cần không phải do người khác mang Quan Duyệt đi, anh có thể yên tâm phần nào.

Vương tộc họ Quan muốn cướp Quan Duyệt về, hẳn là để gả Quan Duyệt vào Hàng tộc, lấy hôn nhân của cô ta để tạo quan hệ với Hoàng tộc.

Nếu đã thế, Vương tộc họ Quan nhất định sẽ dốc hết sức để chữa trị cho Quan Duyệt.

Vết thương của Quan Duyệt rất nặng, trong thời gian ngắn sắp tới, Vương tộc họ Quan chắc chắn sẽ không ép cô ta lập gia đình.

“Cậu Thanh, hay là để tôi đến Vương thành Quan thử xem có thể cứu Quan Duyệt ra không?”
Tiền Bưu đột nhiên hỏi.

Dương Thanh từ chối ngay: “Nếu Quan Duyệt bị mang về Vương thành Quan thì chắc chắn đang được bảo vệ trong Vương tộc họ Quan, chỉ với thực lực của ông, e là chưa bước vào địa giới của Vương tộc họ Quan đã bị bao vây rồi”.

“Chuyện này cứ tạm gác ở đó trước đã, không cần nóng vội, tôi sẽ đích thân giải quyết.

Trong thời gian này, ông hãy giúp tôi âm thầm bảo vệ người nhà tôi cẩn thận".

Tiền Bưu vội đáp: "Vâng, thưa cậu!"
Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh khởi động xe, rời khỏi bệnh viện.

"Bố ơi!"
Vừa trở lại dinh thự Vân Phong, một tiếng gọi thánh thót vang lên, Tiêu Tiêu chạy ào tới, nhào vào lòng Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều lo lắng nhìn anh, ngay cả Tần Đại Dũng trông cũng rất lo lắng.

"Nhớ bố à?"
Dương Thanh cúi xuống bế con gái lên, cười hỏi.

Tiêu Tiêu gật đầu, thơm một cái lên má Dương Thanh, ngọt ngào nói: "Bố ơi, bố đừng không vui như thế, Tiêu Tiêu sẽ luôn ở bên bố mà".

Nghe Tiêu Tiêu nói thế, Dương Thanh bỗng cảm thấy sống mũi cay cay.

Chuyện xảy ra trong khách sạn Yến Đô hôm nay đã truyền đi khắp chốn.

Mã Siêu là anh em thân thiết của Dương Thanh, Mễ Tuyết lại là em gái ruột đã thất lạc nhiều năm của Mã Siêu, Tần Y từng cùng Dương Thanh đi mua nhà cho Mã Siêu, cũng đã gặp Mễ Tuyết một lần.

Hiện tại Mễ Tuyết gặp tai nạn nghiêm trọng như vậy, đương nhiên Dương Thanh không thể vui nổi.

"Mọi người cứ yên tâm, anh không sao đâu".

Dương Thanh cố gắng ổn định tâm trạng, mỉm cười nói với người thân.

Nhưng mặc dù anh đang cười, nụ cười ấy lại hết sức miễn cưỡng, sắc mặt uể oải vô cùng.

Tần Thanh Tâm nhìn anh mà đau lòng thương xót.

“Con thấy hơi đói, bố, có cơm tối chưa ạ?”
Dương Thanh cười hỏi.

Bấy giờ Tần Đại Dũng mới lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu nói: “Có rồi, có rồi, chỉ chờ mỗi mình con thôi, mấy đứa ra bàn trước đi, bố vào bếp dọn cơm cho”.

Người một nhà quây quần một chỗ, Tần Thanh Tâm và Tần Y bình thường vốn không ăn tối nhưng hôm nay cũng ngồi xuống cùng Dương Thanh dùng cơm.

Mặc dù Dương Thanh đã cố gắng che giấu nỗi đau buồn trong lòng nhưng vẫn thật khó khăn.

Người một nhà ngồi chung một chỗ trò chuyện vài câu vẫn chưa thể khiến Dương Thanh thả lỏng hơn, trái lại, áp lực trong anh càng lớn hơn nữa.

Nơi này là lối ra vào dinh thự Vân Phong, có thể coi như là cổng lớn nhà Dương Thanh.

Người kia xuất hiện ở đây, hiển nhiên không có ý tốt lành gì.

“Tôi là Quan Hồng Nghị, Quan Hồng Vĩ là em ruột của tôi”.

Người đàn ông trung niên mỉm cười nhìn về phía Dương Thanh: “Tôi tới tìm cậu là để đòi người!”
- ————.

Chương 968: 968: Chết Thì Chết

Dương Thanh hơi híp mắt, không ngờ đối phương lại là anh ruột của Quan Hồng Vĩ.

Hôm qua Quan Hồng Vĩ và chú Đức mới tự sát, hôm nay Quan Hồng Nghị lại đích thân đến đòi người rồi.

Quan Hồng Vĩ xếp thứ hai trong mấy đứa con trai của Quan Vương.

Quan Hồng Nghị tự xưng là anh trai ruột của Quan Hồng Vĩ, nghĩ cũng biết thân phận của ông ta rồi.

Con trai trưởng của Quan Vương, người thừa kế hợp pháp nhất của Vương tộc họ Quan.
"Tìm tôi đòi người?"
Dương Thanh cười giễu: "Sợ là ông đến nhầm chỗ rồi".

"Cậu định tiếp tục giấu diếm sao?"
Quan Hồng Nghị dường như không bất ngờ với câu trả lời của Dương Thanh, trên mặt vẫn tươi cười rạng rỡ: "Nếu tôi đã đến tìm cậu đương nhiên là có đủ bằng chứng chứng minh bọn họ đều đang ở trong tay cậu".
"Tôi biết cậu Thanh rất lợi hại, dễ dàng đàn áp cả cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, nhưng như vậy thì sao?"
"Đâu phải tất cả bạn bè của cậu Thanh đều có thể dễ dàng đánh bại cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ như cậu đúng không?"
Ầm!
Quan Hồng Nghị vừa dứt tiếng, một luồng sát khí bùng nổ từ trên người Dương Thanh.

"Bụp!"
Một giây sau, bóng dáng Dương Thanh đã lao tới trước mặt Quan Hồng Nghị, giơ tay tóm cổ đối phương.

Lúc này hơi thở trên người Quan Hồng Nghị đột nhiên bộc phát, cũng là hơi thở của cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, cố gắng chống lại Dương Thanh.

Chỉ là khi ông ta dự định tránh thoát tay của Dương Thanh thì lại khiếp sợ phát hiện sức mạnh của Dương Thanh lại khủng

bố như vậy, thậm chí với thực lực Vương Cảnh sơ kỳ của ông ta cũng không cách nào thoát được.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ giấu diếm việc gì.

Bây giờ tôi có thể nói cho ông biết em trai của ông Quan Hồng Vĩ đã chết rồi!”
“Ngoài Quan Hồng Vĩ ra còn có chú Đức cao thủ Vương Cảnh của Vương tộc hị Quan cũng chết rồi!”
“Người sống sót duy nhất chính là Quan Hân nhưng cô ta đã phạm tội chết, tôi không cho phép bất kỳ ai mang cô ta đi”.

Vẻ mặt Dương Thanh toát ra sát khí, nhìn chằm chằm Quan Hồng Nghị nói.

Anh không hề giấu diếm về cái chết của Quan Hồng Vĩ và chú Đức.

Với thực lực của Vương tộc họ Quan có thể dễ dàng điều tra rõ những việc này.

Mặc dù không tìm được bằng chứng nhưng vẫn có thể chắc chắn cái chết của Quan Hồng Vĩ và chú Đức là do Dương Thanh gây ra.

“Ầm!”
Dương Thanh tiện tay ném đi, thân thể của Quan Hồng Nghị bay ra xa mười mấy mét, va mạnh vào một thân cây liễu.

Hơi thở Vương Cảnh sơ kỳ của ông ta trong nháy mắt trở nên ủ rũ.

Ông ta giãy dụa bò dậy từ trên mặt đất, lau vết máu nơi khóe miệng, nụ cười trên mặt đã biến mất, khi ngẩng đầu nhìn Dương Thanh trong mắt chỉ còn lại vẻ nghiêm trọng và ngạc nhiên.

“Rốt cuộc cậu là ai?”
Quan Hồng Nghị lên tiếng hỏi.

“Tôi là người mà Vương tộc họ Quan không thể đụng vào!”
Vẻ mặt Dương Thanh ngạo nghễ nhìn Quan Hồng Nghị lạnh lùng nói: “Tôi có thể giao thi thể Quan Hồng Vĩ và chú Đức cho ông, nhưng còn Quan Hân, cô ta đã sắp xếp người ám sát

em gái tôi cho nên cô ta nhất định phải chết!”
“Là cậu đã giết Quan Hồng Vĩ và chú Đức?”

Quan Hồng Nghị lại hỏi, dường như không hề quan tâm đến sống chết của Quan Hân.

“Quan Hồng Vĩ là tự sát bằng súng, còn chú Đức là đập đầu tự sát, Quan Hân tạm thời không chết, nhưng cách cái chết cũng không xa”.

Dương Thanh không hề giấu diếm.

Dù là Quan Hồng Vĩ hay chú Đức, vết thương của bọn họ đều rất rõ ràng, với năng lực của Vương tộc họ Quan, không khó để tìm ra nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Quan Hồng Nghị hít sâu một hơi: “Chết hết rồi sao?”
Dương Thanh không lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Quan Hồng Nghị.

Tuy đối phương cũng là người của Vương tộc họ Quan, nhưng dù sao cũng không có xung đột trực tiếp với anh, cũng không có thù không đội trời chung gì.

“Tôi muốn mang thi thể của họ về Vương tộc họ Quan, nhưng tôi cũng muốn dẫn cháu gái Quan Hân của tôi về cùng!”
Quan Hồng Nghị bỗng thốt lên, thái độ cực kỳ hung hăng, dường như không hề sợ Dương Thanh dưới con nóng giận sẽ giết chết ông ta.

Dương Thanh híp mắt: “Ông không hiểu ý tôi sao?”
Quan Hồng Nghị gật đầu: “Tôi hiểu rất rõ ý của cậu Thanh, Quan Hân tìm người ám sát em gái của cậu quả thật rất quá đáng nhưng theo tôi biết cô gái kia vẫn chưa chết”.

“Tuy Quan Hân có tội nhưng cũng không đáng tội chết!”
“Em trai tôi chỉ có một đứa con gái này, bây giờ em trai cũng đã chết, mặc kệ thế nào, Quan Hân cũng là cốt nhục duy nhất trên đời này của em tôi, tôi nhất định phải bảo vệ con bé”.

Quan Hồng Nghị gằn giọng nói: “Rốt cuộc làm thế nào cậu mới bỏ qua cho Quan Hân? Cậu cứ ra giá đi”.

Không hổ là người thừa kế hợp pháp nhất của Vương tộc Quan, quả nhiên rất kiêu ngạo.

Dương Thanh cười lạnh: “Nếu ông bảo tôi ra giá, vậy thế này đi, rốt cuộc thế nào ông mới từ bỏ người phụ nữ này này? Ông cứ ra giá đi”.

Quan Hồng Nghị lập tức cau mày: “Cậu Thanh, tôi kính trọng cậu là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ mới ôn hòa nhã nhặn thương lượng với cậu”.

“Nếu cậu thật sự ép tôi đến đường cùng thì tôi không ngại làm ra bất cứ việc gì đâu”.

“Cậu là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, mà Vương tộc Quan không chỉ có cao thủ Vương Cảnh trung kỳ thôi đâu”.

Sặc mùi uy hiếp!
Quan Hồng Nghị tự cho Dương Thanh chỉ là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, không hề nghĩ tới Dương Thanh còn lợi hại hơn thế nữa.

“Quan Hồng Vĩ bắn súng tự sát đã đành, nhưng chú Đức tại sao lại tự vẫn theo, ông thật sự không muốn biết sao?”
Dương Thanh bỗng hỏi: “Ông không muốn biết trước khi chết, bọn họ đã cầu xin tôi điều gì sao?”
Quan Hồng Nghị cau mày nhìn thẳng Dương Thanh: “Bọn họ nói gì?”
“Bọn họ đều mong rằng tôi có thể nể mặt Quan Duyệt mà bỏ qua cho Vương tộc họ Quan”.

Dương Thanh nói.

“Ha ha ha ha!”
Quan Hồng Nghị hoàn toàn không tin, lập tức cười to: “Cậu Thanh, cậu đúng là biết nói đùa!”
“Xem ra, ông không hề tin, nếu đã vậy thì tôi cũng không còn gì để nói”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Nể mặt Quan Duyệt tôi không so đo với ông, bây giờ ông rời đi tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra”.

“Tôi muốn dẫn Quan Hân đi!”
Thái độ của Quan Hồng Nghị vô cùng kiên quyết.

“Nếu ông vẫn khăng khăng như thế thì tôi cũng không ngại khiến cho dòng dõi nhà họ Quan mất đi một người đâu!”
Trên mặt Dương Thanh lộ ra sát khí.

Tuy Quan Hồng Vĩ tự sát bằng súng nhưng Dương Thanh tin rằng Vương tộc họ Quan sẽ đổ hết tội lỗi này lên người anh.

Cho nên anh thật sự không ngại khiến cho Quan Hồng Nghị mãi mãi ở lại Yến Đô.

Đương nhiên làm vậy sẽ khiến anh gặp thêm một vài rắc rối lớn.

Với tình cảnh hiện giờ của anh, còn gì tệ hơn nữa?
“Hình như cậu đã quên một việc”.

Quan Hồng Nghị bỗng nói.

“Ông nói là Quan Duyệt sao?”
Dương Thanh đã đoán được ý đồ của đối phương.

Quan Hồng Nghị bình tĩnh gật đầu: “Nói thật với cậu, người dẫn Quan Duyệt đi là do tôi sắp xếp, vì vậy bây giờ Quan Duyệt đang ở trong tay tôi”.

“Cậu nói xem, nếu người của tôi lỡ tay giết chết Quan Duyệt thì liệu cậu có thấy khó chịu vì mình đã liên lụy đến một người vô tội không?”
Sát khí trong mắt Dương Thanh càng đậm: “Vậy chẳng phải nếu ông chết ở đây thì sẽ không có ai biết sao? Mà nếu không có ai biết thì chẳng phải tôi sẽ có đủ thời gian để đi cứu Quan Duyệt à?”
Anh cũng lười nói đạo lý Quan Duyệt là cháu gái của nhà họ Quan với ông ta nữa rồi.

Nói những thứ này với loại cầm thú chỉ biết có lợi ích, không hề có tình cảm này sẽ có tác dụng sao?
“Trong vòng một tiếng, nếu người của tôi không tìm được tôi thì Quan Duyệt sẽ chết rất thê thảm!”
Quan Hồng Nghị không hề sợ hãi trái lại trong mắt còn hiện lên vẻ trêu ngươi: “Nếu cậu Thanh không tin, có thể thử xem!”
“Chỉ là tôi chết cũng chẳng sao, chỉ tiếc cho một cô gái vô tội vì bị cậu liên lụy mà chết theo tôi”.

“Nhưng không sao cả, dù gì hôm qua cũng đã có một cô gái vô tội bị cậu liên lụy suýt chút nữa đã mất mạng, dù còn sống thì sau này cũng chỉ là người thực vật, đúng là đáng thương”.

“Điều quan trọng nhất là nếu người thừa kế Vương vị là tôi chết rồi, một khi Vương tộc Quan nổi điên lên, e là tất cả người thân của cậu đều sẽ bị liên lụy”.

- ————.

Chương 969: 969: Sốt Ruột Trả Thù

Phải thừa nhận Quan Hồng Nghị mạnh hơn Quanh Hồng Vĩ nhiều, dù đối mặt với một cao thủ có thể giết ông ta như giết một con kiến nhưng ông ta vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên đối phó.

Hai mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt.

Quan Hồng Nghị này chỉ mới gặp Dương Thanh lần đầu tiên, nhưng ông ta đã không ít lần đe dọa anh và người thân của anh.

"Cậu Thanh, cậu nên hiểu rõ, những gì tôi nói đều là sự thật".
"Nếu vậy sao cậu không vui vẻ nhận lấy một khoản bồi thường lớn của Vương tộc họ Quan chứ?"
Quan Hồng Nghị cười ha ha nói: "Như vậy đi, tôi cho cậu một phút suy nghĩ, một là thả Quan Hân ra, tôi sẽ đưa cậu mười tỷ, hai là cậu tự xử lý Quan Hân nhưng chắc chắn kết cục của Quan Duyệt sẽ rất thảm".

"Tôi nghĩ, cậu là sư phụ của Quan Duyệt, con bé ngu xuẩn này còn đỡ đạn thay cậu, chắc chắn cậu sẽ không trơ mắt ra nhìn con bé chết vì bị cậu liên lụy chứ?"
Lần này Dương Thanh vẫn không nổi giận, ngược lại khóe miệng anh còn hơi cong lên lộ ra nụ cười mỉa mai: "Ông thật sự không tin mấy lời trước khi Quan Hồng Vĩ và chú Đức tự sát đã nói sao?"
Quan Hồng Nghị phì cười: "Xin lỗi, tôi không thể giả vờ tin tưởng được".

"Được, nếu ông muốn Quan Hân thì tôi đưa người cho ông là được".

Dương Thanh không nói thêm gì nữa, móc điện thoại ra gọi đi: "Lập tức dẫn Quan Hân đến đây!"
Quan Hồng Nghị có thể bỏ mặc sống chết của Quan Hân nhưng Dương Thanh không thể không quan tâm đến an nguy của Quan Duyệt được.

Sau khi Dương Thanh cúp điện thoại, Quan Hồng Nghị lấy ra một tấm thẻ, mỉm cười đưa cho Dương Thanh: “Trong tấm thẻ này có mười tỷ, xem như lời xin lỗi của tôi với cậu”.

“Chỉ mong cậu Thanh đừng vì việc này mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa Vương tộc họ Quan và cậu”.

Dương Thanh cũng không khách sáo, nhận ngay tấm thẻ, vẻ mặt trào phúng nói: “Tôi cần duy trì quan hệ với Vương tộc Quan sao?”
Mười tỷ đưa tận tay không lấy cũng uổng.

Quan Hồng Nghị hơi sững sờ, sau đó vẻ mặt ngập tràn tự tin, cười rạng rỡ: “Tôi biết, tôi làm vậy đã đắc tội cậu Thanh, nhưng tôi hy vọng cậu Thanh có thể hiểu”.

“Dù sao Quan Hân cũng là máu mủ duy nhất của em trai tôi.

Bây giờ em trai tôi đã chết rồi, tôi bắt buộc phải bảo vệ đứa con duy nhất của em tôi”.

“Thật ra, tôi vẫn luôn coi trọng cậu Thanh, với năng lực của cậu Thanh muốn trở thành Vương của Yến Đô dễ như trở bàn tay”.

“Chỉ cần cậu Thanh đồng ý, Vương tộc họ Quan bằng lòng dốc hết sức giúp đỡ cậu Thanh ngồi lên vị trí Vương của Yến Đô”.

Không có bạn bè vĩnh viễn chỉ có lợi ích mãi mãi.

Quan Hồng Nghị diễn đạt hàm ý của câu nói này vô cùng nhuẫn nhuyễn.

Vừa rồi còn dùng người thân của Dương Thanh uy hiếp anh, bây giờ lại bày tỏ thái độ muốn nâng đỡ anh lên ngôi.

“Nếu tôi thật sự muốn trở thành Vương của Yến Đô, còn đến lượt Vương tộc họ Quan nâng đỡ hay sao?”
Dương Thanh hờ hững hỏi.

Bây giờ nếu muốn hỏi ai là người có tư cách trở thành Vương của Yến Đô nhất, thì ngoài Dương Thanh ra sẽ không tìm được người thứ hai.

Năm Vương tộc lớn ngoài Vương tộc họ Mã Dương Thanh chưa tiếp xúc ra, bốn Vương tộc lớn khác đều đã tỏ ý muốn hợp tác với anh.

Quan Hồng Nghị cười lắc đầu: “Nếu đã vậy thì tôi không miễn cưỡng cậu nữa.

Chỉ là ngày nào đó cậu Thanh thật sự trở thành Vương của Yến Đô, lúc muốn tìm Vương tộc nào đó hợp tác thì có thể nghĩ tới Vương tộc họ Quan của chúng tôi trước không?”
“Ông cứ yên tâm, dù tôi thật sự muốn hợp tác với Vương tộc nào đó, chỉ dựa vào hành vi của ông ngày hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với Vương tộc họ Quan”.

Dương Thanh không hề khách sáo nói.

Khi Quan Hồng Nghị uy hiếp người thân của Dương Thanh thì ông ta đã bị anh liệt vào danh sách đen chết chóc rồi.

Dương Thanh sẵn giọng đáp lại nhưng Quan Hồng Nghị cũng không hề tức giận, chỉ là đầy ẩn ý nói: “Nếu thật sự có một ngày như vậy, sợ là có một số việc cậu Thanh sẽ không tự mình làm chủ được mà thôi”.

Đúng lúc này một chiếc Audi A8 màu đen chạy đến, đậu vững vàng bên cạnh Dương Thanh.

“Cậu Thanh!”
Tiền Bưu đi từ bên trong xe ra.

Dương Thanh gật đầu: “Thả người phụ nữ kia ra”.

Lúc nãy khi Dương Thanh gọi điện thoại anh cũng không nói cho Tiền Bưu biết muốn dẫn Quan Hân đến làm gì?
Lúc này vừa nghe Dương Thanh nói muốn thả Quan Hân ra, nhất thời ông ta cuống lên: “Cậu Thanh, con ả này tìm người ám sát em gái ruột của Mã Siêu, sao cậu có thể bỏ qua cho cô ta chứ?”
“Thả người!”
Dương Thanh cau mày quát lớn.

Tiền Bưu lấy lại tinh thần, trong lòng ngập tràn không cam lòng.

Ông ta nhìn Quan Hồng Nghị thật kỹ, hình như nhận ra điều gì đó.

Lúc này ông ta mới hậm hực kéo cửa xe lôi Quan Hân từ trong xe ra.

Ông ta làm rất mạnh, sau khi Quan Hân bị lôi ra ngoài ngã rầm trên mặt đất.

"Bác cả!"
Quan Hân bị đau, nhưng khi cô ta nhìn thấy Quan Hồng Nghị, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên, vui mừng.

Quan Hồng Nghị không để ý đến cô ta chỉ cười nói với Dương Thanh: "Vậy thì cảm ơn cậu Thanh.

Tôi sẽ dẫn người đi.

Cậu cứ yên tâm về Quan Duyệt.

Chỉ cần tôi có thể dẫn Quan Hân trở về Vương thành Quan an toàn, tôi bảo đảm sẽ không làm tổn thương đến Quan Duyệt dù chỉ là một sợi tóc".

Dương Thanh hừ lạnh, không nói gì chỉ trơ mắt nhìn Quan Hồng Nghị dẫn Quan Hân đi.

"Cậu Thanh, đến bây giờ Mễ Tuyết vẫn chưa tỉnh lại vì bị thương nặng ở đầu nhưng cậu lại thả cô ta đi".

Tiền Bưu cắn răng nói: "Cậu làm như vậy, chắc chắn Mã Siêu sẽ không chấp nhận".

"Nếu tôi đã hứa để người phụ nữ kia cho cậu ấy thì nhất định sẽ không nuốt lời".

Dương Thanh vô cảm nói.

Nếu không phải lo lắng cho sự an nguy của Quan Duyệt anh tuyệt đối sẽ không để Quan Hân rời đi.

Tiền Bưu nghe vậy nhất thời cả kinh: "Cậu Thanh, chắc không phải cậu định một mình đi đến Vương tộc họ Quan đấy chứ?"
Dương Thanh thản nhiên gật đầu: "Quan Duyệt là đệ tử của tôi, còn đỡ đạn thay tôi, bây giờ cô ấy lại bị ép nhốt ở Vương thành Quan chờ gả đi, sao tôi có thể bỏ mặc cô ấy cho được?"

“Còn Quan Hân kia nhất định phải chết!”
Trong mắt Dương Thanh tràn đầy kiên định, lạnh lùng nói.

Ngay cả Tiền Bưu cũng cảm thấy một luồng sát khí dữ dội khiến ông ta không khỏi run rẩy.

“Cậu Thanh, nếu muốn đi Vương tộc họ Quan thì cho tôi đi với!”
Tiền Bưu lên tiếng nói.

Mễ Tuyết là do Dương Thanh sắp xếp Tiền Bưu đi tìm về, cho nên ông ta hiểu rất rõ mọi việc của Mễ Tuyết.

Mễ Tuyết lại là em gái của Mã Siêu, cho nên ông ta cũng xem Mễ Tuyết như con cháu của mình.

Ánh mắt của Dương Thanh dần trở nên sâu xa: “Một mình tôi đi Vương tộc họ Quan là được rồi!”
Dù sao Vương tộc họ Quan cũng là một trong năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu, trong gia tộc có rất nhiều cao thủ hàng đầu, với thực lực của Tiền Bưu nếu có đi cùng cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn.

Cũng chỉ có Dương Thanh đi đến đó mới thích hợp nhất.

Cùng lúc đó, bên trong chiếc xe thương mại Mercedes-Benz màu đen.

“Bố cháu đúng là tự sát bằng súng sao?”
Vẻ mặt Quan Hồng Nghị nghiêm nghị hỏi.

Quan Hân nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhưng đều là bị Dương Thanh ép buộc.

Ngay cả ông Đức cũng bị Dương Thanh ép buộc bất đắc dĩ mới tự đánh vào đầu tự vẫn”.

“Trước khi bọn họ tự sát có nói gì không?”
Quan Hồng Nghị đột nhiên hỏi.

Dương Thanh đã nói đáp án cho ông ta biết nhưng ông ta không thèm tin.

Sát khí trong mắt Quan Hân càng lúc càng đậm, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy ý hận.

“Trước khi chết bọn họ chỉ nói cùng một câu, đó là dù bọn họ có chết thì Vương tộc họ Quan cũng sẽ báo thù rửa hận cho bọn họ!”
Quan Hân cắn răng, căm tức nói.

Cô ta không nói sự thật, lúc này, ý định giết Dương Thanh của cô ta đã lên đến mức điên cuồng.

Bây giờ cô ta chỉ muốn Dương Thanh chết, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của cô ta là không thể nào làm được.

Cho nên chỉ đành mượn tay Vương tộc họ Quan giết chết Dương Thanh.

“Bọn họ nói như vậy thật sao?”
Quan Hồng Nghị cau mày, hỏi lại ần nữa.

- ————.

Chương 970: 970: Đến Vương Thành Quan

Nét mặt Quan Hồng Nghị vô cùng nghiêm nghị, ánh mắt cũng rất sắc bén, “Nếu cháu dám lừa bác, cháu biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào rồi đấy!”
Quan Hân chưa đáp, Quan Hồng Nghị đã nhắc nhở.

“Bác, bác không tin cháu à?”
Quan Hân hỏi ngược lại với vẻ thất vọng: “Bố cháu đã bị Dương Thanh ép chết ngay trước mặt cháu, nếu ông ấy không chết, người chết đã là cháu rồi”.

“Bố cháu đã bị tên khốn đó hại chết rồi, cháu có lý do gì để lừa bác chứ?” “Những lời cháu nói đều là sự thật, trước khi bố cháu tự sát, câu cuối cùng của ông ấy chính là, Vương tộc họ Quan sẽ trả món nợ máu này cho tôi!”
Quan Hân nghiến răng nghiến lợi, mong muốn giết Dương Thanh đã lên đến đỉnh điểm.

“Bác, hay bác thấy tên đó có tiềm lực nên không định báo thù cho bố cháu nữa à?”
Quan Hân nhìn thẳng vào Quan Hồng Nghị.
Quan Hồng Nghị nhíu mày: “Cháu đang chất vấn bác à? Hay cháu định dạy bác cách làm việc thế?”
Thấy Quan Hồng Nghị tức giận, Quan Hãn giật bắn mình, vội lắc đầu: “Bác, bác đừng hiểu lầm, sao cháu dám chất vấn bác hay dạy bác phải làm thế nào chứ?” “Chẳng qua bố cháu đã bị Dương Thanh ép chết ngay trước mặt cháu, cháu đang nóng lòng muốn báo thù nên mới vậy, cháu xin lỗi bác”.
Lúc này Quan Hồng Nghị mới nói: “Cháu cứ yên tâm, Nhị vương tử của nhà họ Quan chúng ta không thể chết một cách uất ức như thế, chắc chắn Dương Thanh sẽ phải trả giá đắt.

“Cảm ơn bác! Cảm ơn bác ạ!
Quan Hân vội nói, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý vì đã thực hiện được âm mưu.
Phía bên kia, sau khi thả Quan Hân đi, Dương Thanh đến bệnh viện.

“Dương Thanh, cậu mau khuyên Mã Siêu đi!”
Dương Thanh vừa đến cửa phòng bệnh, Ngải Lâm cũng đi ra, nói với đôi mắt đỏ hoe: “Từ khi Tuyết gặp chuyện, anh ấy cứ ngồi lì cạnh giường em ấy, không chịu đi đâu, đã thức trắng cả đêm qua rồi”.
Mắt Ngải Lâm cũng đỏ hoe, trong mắt đầy tia máu, rõ ràng cũng đã thức trắng đêm.

“Chị Lâm cứ yên tâm, em sẽ cố gắng thuyết phục cậu ấy, giờ chị đi nghỉ ngơi một lát đi”.
Dương Thanh nói với vẻ tự trách.

“Ừ, cảm ơn cậu!”
Ngải Lâm nói rồi quay người rời đi.
Nhưng cô ấy vừa đi được mấy bước, một giọng nói đã vang lên: “Giáo sư Lâm, chín giờ sáng nay viện trưởng sẽ tổ chức một cuộc họp quan trọng đấy ạ, chị nhớ tham dự đúng giờ nhé!” “Um!”
Ngải Lâm nói với vẻ mệt mỏi.
Dương Thanh nhìn bóng lưng Ngải Lâm, càng thêm áy náy.
Nếu không bị anh liên lụy, chắc chắn đám cưới giữa Ngải Lâm và Mã Siêu sẽ rất thuận lợi, không chừng bây giờ họ đang hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài rồi.
Bây giờ Tuyết bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh, Mã Siêu suy sụp, Ngải Lâm vừa phải đi làm, vừa phải chăm sóc Mã Siêu.
Cả gia đình họ đã bị anh liên lụy.

“Két!”
Dương Thanh đẩy cửa bước vào phòng bệnh.
Mễ Tuyết đã được chuyển đến phòng VIP, lúc này cô ta đang nằm trên giường bệnh với nét mặt thản nhiên, như thể đã ngủ thiếp đi.
Mã Siêu không phát hiện Dương Thanh vừa bước vào, vẫn ngồi cạnh giường bệnh, nhìn chằm chằm vào mặt Mễ Tuyết, nắm chặt lấy tay cô ta.

Sắc mặt Mã Siêu rất khó coi, trong mắt đầy tia máu, trông rất đáng sợ.

“Cậu nghỉ ngơi một lát đi, để tôi trông Tuyết cho”.
Dương Thanh không nhịn được mà nói.

Lúc này Mã Siêu mới ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thanh, lắc đầu: “Anh Thanh, em vẫn ổn, anh cứ yên tâm”.
Dương Thanh nhíu mày: “Nếu cậu bị ốm thì ai chăm sóc Tuyết chứ?”
Mã Siêu nói với đôi mắt đỏ hoe: “Anh Thanh, bây giờ em chỉ muốn nhìn thấy Tuyết, em sợ nếu em ngủ mất, nhỡ con bé tỉnh lại rồi lỡ mất cơ hội cứu chữa tốt nhất thì phải làm sao bây giờ?” “Nếu cậu ngã xuống, ai sẽ báo thù cho Tuyết?” “Nếu cậu ngã xuống, Tuyết sẽ vui khi tỉnh lại ư?” “Nếu cậu ngã xuống, ai sẽ thay cậu bù đắp nỗi áy náy với Tuyết suốt mười hai năm qua chứ?”
Dương Thanh lạnh lùng chất vấn, từng câu hỏi của anh khiến sắc mặt Mã Siêu tái dần.

“Nhưng…
Mã Siêu đang định nói gì đó thì bị Dương Thanh ngắt lời: “Tôi ra lệnh cho cậu, lên giường ngủ ngay!” “Đây là mệnh lệnh! Không được phản kháng!”
Nghe thấy đây là mệnh lệnh, Mã Siêu bỗng đứng phắt dậy theo phản xạ có điều kiện, cắn răng: “Vâng!”
Trong phòng có một chiếc giường trống, Mã Siêu bước đến nằm lên đó.
Tiếng ngáy khe khẽ nhanh chóng vang lên.
Dương Thanh bước đến, đắp áo khoác của mình cho Mã Siêu, có vẻ đau lòng.
Anh coi Mã Siêu như em trai ruột.

Anh ta đã áy náy suốt 12 năm, khó khăn lắm mới tìm thấy em gái, nhưng mới gặp mặt một lần, Mễ Tuyết đã ngã xuống trong vũng máu, thậm chí có lẽ cả đời này cũng không thể tỉnh lại. Đối với anh ta, chuyện này đúng là một cú sốc khổng “Tuyết à, em phải tỉnh lại nhé!” “Anh trai em đã buồn lắm rồi, nếu em cứ hôn mê mãi, chắc cậu ấy sẽ day dứt cả đời mất thôi”.

lồ.

“Thế nên anh xin em, em nhất định phải tỉnh lại!”
Dương Thanh ngồi cạnh giường Mễ Tuyết, dịu dàng nói.
Mã Siêu ngủ ba tiếng mới dậy.

Sau khi tỉnh lại, Mã Siêu nhìn Dương Thanh.

“Anh Thanh, em ngủ bao lâu rồi thế?”
Rõ ràng anh ta đã tỉnh táo hơn nhiều, ít nhất trong mắt cũng không còn tia máu nữa.
Dương Thanh nói: “Ba tiếng rồi! Chị Lâm vừa tới, chị ấy bảo lát nữa sẽ mang cơm đến đây”.
Trong lúc anh nói, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Ngải Lâm bước vào.

“Anh dậy rồi à!”
Thấy Mã Siêu đã tỉnh táo hơn, rốt cuộc Ngải Lâm cũng bớt lo.
Nhìn thấy nét mặt mệt mỏi của Ngải Lâm, Mã Siêu rất đau lòng, bước đến nắm lấy tay cô ấy: “Xin lỗi em, anh khiến em chịu khổ rồi!”
Mắt Ngải Lâm lập tức đỏ hoe, cô ấy lắc đầu: “Em chỉ mong anh mau chóng nghĩ thông, cô bé tốt như Tuyết lại phải chịu đau đớn đến thế, anh phải đích thân báo thù rửa hận cho em ấy mới được!” “Em cứ yên tâm, chắc chắn anh sẽ không tha cho người phụ nữ kia!”
Mã Siêu nói với vẻ mặt đằng đẳng sát khí.
Dương Thanh hơi lo lắng, sáng nay anh vừa thả Quan Hân.
Giờ Mã Siêu đã bình tĩnh lại, chắc chắn việc đầu tiên mà anh ta phải làm là báo thù.

Nếu anh ta tìm anh để đòi người, anh phải giải thích thế nào đây?
Họ ăn trưa trong phòng bệnh, sau khi ăn xong, Mã Siêu nhìn Dương Thanh: “Anh Thanh, anh dẫn em đi gặp người phụ nữ kia đi!”
Dương Thanh lập tức im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Sáng nay, con trưởng của Quan Vương Quan Hồng Nghị đã đến, bây giờ Quan Duyệt đang nằm trong tay ông ta, tôi cũng hết cách, chỉ có thể dùng Quan Hân để tráo đổi”.
Nghe thấy thế, Mã Siêu cũng không tức giận, anh ta cắn rằng: “Nếu vậy thì Quan Hồng Nghị cũng phải chết!”
Bây giờ Mã Siêu chỉ muốn giết Quan Hân, những người ngăn cản anh ta làm điều đó đều bị anh ta coi là kẻ thù một mất một còn.

“Anh Thanh, em định đến Vương thành Quan một chuyến!”
Mã Siêu chợt nói.
Dương Thanh nhíu mày, anh vốn định đến Vương thành Quan một mình để cứu Quan Duyệt, nhân tiện đưa Quan Hân về Yến Độ.
Không ngờ Mã Siêu lại vội vàng muốn đến Vương thành Quan để báo thù.

“Có lẽ cao thủ đỉnh cao ở Vương thành Quan đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong, với thực lực của cậu bây giờ, nếu đi báo thù thì có lẽ chỉ còn con đường chết!”
Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Cậu đừng nôn nóng, sau khi tôi chuẩn bị xong, tôi sẽ đích thân đến Vương tộc họ Quan, tôi cam đoan sẽ bắt người phụ nữ kia về đây để cậu tự tay xử lý!”
Mã Siêu im lặng một lúc lâu, bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thanh: “Anh Thanh, khi đó cho em đi với anh nhé!”
“Được!”
Dương Thanh đồng ý.
Trạng thái tinh thần của Mã Siêu đã tốt hơn, Dương Thanh cũng yên tâm hẳn, ăn trưa xong thì rời khỏi bệnh viện.
Cho đến mười một giờ đêm, tiếng chuông điện thoại dồn dập bỗng vang lên.

“Dương Thanh, Mã Siêu đến Vương thành Quan rồi!”
Sau khi nối máy, giọng nói hốt hoảng của Ngải Lâm vang lên: “Anh ấy còn để lại di thư cho chị, anh ấy vốn không nghĩ mình sẽ sống sót quay về!”
- ————.

Chương 971: 971: Mời Cậu Quay Về

Khi biết tin Mã Siêu đã đến Vương thành Quan, Dương Thanh đã nằm trên giường, đang chuẩn bị đi ngủ lập tức bật dây.

“Cậu ấy đến Vương thành Quan rồi à?”
Dương Thanh kinh ngạc hỏi.
Sáng nay, anh vừa cam đoan với Mã Siêu rằng một thời gian ngắn nữa, anh sẽ đích thân đến Vương thành Quan một chuyến.
Không ngờ chưa được một ngày, Mã Siêu đã đến Vương thành Quan rồi.

“Trong thư, anh ấy còn nhờ chị chuyển lời cho cậu, trước kia anh ấy luôn nghe lời cậu, nhưng lần này anh ấy không làm được nữa”.

“Anh ấy biết rõ sự nguy hiểm khi đến Vương thành Quan, nên không muốn liên lụy tới cậu.

“Quan trọng nhất là, Mễ Tuyết là em gái anh ấy, anh ấy phải tự trả mối thù này!”
Giọng Ngải Lâm nghe rất lo lắng: “Dương Thanh, rốt cuộc bây giờ nên làm gì đây?” “Chị đừng sốt ruột, bây giờ em sẽ đi tìm cậu ấy!”
Dương Thanh vừa nói vừa mặc quần áo.
Chưa bàn đến việc Mã Siêu là anh em tốt nhất của anh, chỉ riêng chuyện anh đã làm liên lụy tới Mễ Tuyết, kiểu gì anh cũng phải đòi lại công bằng cho cô ta rồi.

“Chồng ơi, có chuyện gì à?”
Tần Thanh Tầm nhìn Dương Thanh đang chuẩn bị rời đi, lo lắng hỏi.

“Mã Siêu gặp phiền phức, anh phải đi giúp cậu ấy”.
Dương Thanh nhìn vợ với vẻ áy náy, hôn khẽ lên trán cô: “Chắc anh phải đi một thời gian, em nhớ chăm sóc mình và con gái thật tốt nhé”.
Dương Thanh cũng không nhiều lời, chỉ bảo mình phải đi giúp Mã Siêu

Tần Thanh Tâm là một cô gái bình thường, Dương Thanh không muốn kéo cô vào một số chuyện.

“Anh nhớ cẩn thận nhé!”
Tần Thanh Tâm chỉ dặn dò một câu.
Để Dương Thanh không lo lắng, cô tỏ vẻ thoải mái: “Em sẽ chăm sóc mình và con gái thật tốt, anh cứ yên tâm”.

“Được, vậy anh đi đây, khi nào xong chuyện anh sẽ về”.
Dương Thanh nói rồi quay người rời đi.
Tần Thanh Tầm nhìn cửa phòng đã đóng với vẻ lo lắng và mất mát.
Tuy cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ dáng vẻ hơi bối rối của Dương Thanh thì có thể biết, lần này anh gặp phải phiền phức khá lớn.

“Chồng ơi, anh nhất định phải an toàn trở về nhé!”
Tân Thanh Tâm đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn Dương Thanh lái xe rời đi.
Sau khi rời khỏi dinh thự Vân Phong, Dương Thanh gọi điện cho Ngải Lâm trước: “Em đang trên đường rồi, chị cứ yên tâm, em cam đoan sẽ đưa Mã Siêu an toàn quay về”.

“Dương Thanh, cảm ơn cậu nhé!”
Ngải Lâm nói bằng giọng cảm kích.

Bây giờ gặp phải tình huống này, Ngải Lâm chỉ còn biết nhờ Dương Thanh giúp đỡ mà thôi.

“Mã Siêu rời khỏi Yến Đô từ khi nào thế?”
Dương Thanh không có nhiều thời gian để khách sáo với Ngải Lâm, anh hỏi luôn.

“Chị cũng không biết, chị vừa thực hiện một ca phẫu thuật ở bệnh viện, đến khi về nhà thì đã không thấy Mã Siêu đâu nữa rồi, chỉ còn một bức thư anh ấy viết cho chị mà thôi”.
Ngải Lâm vội đáp.

“Ừm, vậy em cúp máy đã nhé, em phải tìm hiểu xem Mã Siêu rời khỏi Yến Đô lúc nào”.
Dương Thanh nói rồi cúp máy, sau đó gọi một cuộc điện thoại khác: “Tìm cho tôi, Mã Siêu rời khỏi Yến Độ, đến Vương thành Quan vào lúc nào thế?” “Cậu Thanh, chỉ có một chuyến

chuyến bay từ Yến Đô đến Vương thành Quan vào chín giờ tối nay thôi ạ”.
Tiền Bưu nói rồi hỏi ngay: “Mã Siêu đến Vương thành Quan rồi à?”
Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Cậu ấy để lại một bức thư rồi đến Vương thành Quan luôn, bây giờ tôi phải tới đó ngay, trong khoảng thời gian này, nhờ ông bảo vệ người nhà của tôi nhé!” “Cậu Thanh cứ yên tâm, dù có chết, tôi cũng không để người nhà của cậu chịu bất cứ tổn thương nào”.
Tiền Bưu nghe thấy thế, lập tức cam đoan.
Tuy bây giờ Ảnh Vệ vẫn chưa sánh bằng các cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc và Vương tộc, nhưng ít ra cũng được coi là thế lực mạnh mẽ bậc nhất ở Yến Đô rồi.
Có Tiền Bưu ở đó, trừ khi cao thủ đỉnh cao của Vương tộc đích thân ra tay, bằng không, không ai có thể làm hại người thân của Dương Thanh được.
Bây giờ Dương Thanh lại nhờ ông ta, chuyện này càng khiến Tiền Bưu rung động sâu sắc.

“Cảm ơn ông!”

Dương Thanh nói một cách chân thành.
Bây giờ, Mã Siêu đang đến Vương thành Quan, thề chết báo thù cho em gái, xung quanh anh có rất ít người có thể sử dụng.
Tiền Bưu là cao thủ đến từ biên giới phía Bắc, đã theo Dương Thanh lâu như thế, chắc chắn sẽ đáng tin.
Nhưng điều đó cũng chỉ giới hạn trong phạm vi Yến Đô mà thôi, bây giờ dòng chính của năm Vương tộc lớn đang liên tục xuất hiện, có lẽ sau này sẽ có cả những cao thủ mạnh hơn nữa.
Nếu lại xảy ra chuyện thế này, chỉ với mấy người Dương Thanh, đúng là không thể bảo vệ những người xung quanh anh.
Chiếc xe phóng như bay đến sân bay quốc tế ở Yến Độ.

“Tướng quân!”
Dương Thanh vừa tới sân bay, một người đàn ông trung niên mặc đồ quân đội đã bước đến.
Tối nay sân bay quốc tế ở Yến Đô đã bị phong tỏa, cả sân bay chỉ phục vụ một người, đó là Dương Thanh.
Người đàn ông trung niên tên Đổng Chiêm Cương, ở cầu vai

có một ngôi sao vàng, là vị tướng thống lĩnh khu vực.
Lúc này ông ta đang nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt cung kính.
Dương Thanh gật nhẹ đầu: "Cảm ơn ông!"
Dương Thanh rất ghét dùng đến quan hệ để làm việc, nhưng mỗi ngày chỉ có một chuyến bay từ Yến Đô đến Vương thành Quan, bây giờ máy bay đã cất cánh.
Anh không còn cách nào khác nên mới tìm người liên lạc với Đổng Chiêm Cương.

"Tướng quân quá lời rồi!"
Đổng Chiêm Cương vội đáp.
Ông ta biết rõ, cách đây không lâu, người thanh niên mới hai bảy tuổi này vẫn là Tướng quân thống lĩnh biên giới phía Bắc.
Trong mắt Đổng Chiêm Cương, Dương Thanh chính là nhân vật lớn trong truyền thuyết.
Hôm nay ông ta lại nhận được mệnh lệnh bảo ông ta phong tỏa sân bay ở Yến Đô, chỉ phục vụ Tướng quân của biên giới phía Bắc, ông ta sắp kích động phát điên rồi.

"Ông Phùng nói kể từ giờ phút này, tôi chỉ nghe theo lệnh Tướng quân!"

Đổng Chiêm Cương đứng nghiêm, nghiêm túc nói: "Chuyên cơ từ Yến Đô đến Vương thành Quan đã sẵn sàng, mời Tướng quân lên máy bay a!"
Đổng Chiêm Cương đích thân dẫn đường, đưa Dương Thanh đến chỗ một chiếc máy bay tư nhân.
Khi Dương Thanh lên máy bay, Đổng Chiêm Cương cũng đi theo anh.

"Ông đi theo tôi làm gì thế?"
Dương Thanh nhíu mày.
Đổng Chiêm Cương run rẩy, lau mồ hôi lạnh trên trán, vội nói: "Ông Phùng có lệnh, tôi phải theo sát Tướng quân, với những chuyện mà Tướng quân không tiện ra mặt thì cứ để tôi làm".
Nghe thấy Đổng Chiêm Cương nói thế, Dương Thanh mới thu bớt khí thế của mình: "Cất cánh đi!"
Đổng Chiêm Cương thầm thở phào nhẹ nhõm, vội bảo máy bay cất cánh.

“Tướng quân…
Đổng Chiêm Cương vừa mở miệng thì đã bị Dương Thanh ngắt lời: “Tôi đã rời khỏi biên giới phía Bắc rồi, gọi tôi là Tướng quân không thích hợp đầu”.
Tuy Dương Thanh là thần thoại của biên giới phía Bắc nhưng đã từ chức, bây giờ biên giới phía Bắc đã có Tướng quân mới, nếu vẫn gọi anh là Tướng quân thì đúng là không hợp lý thật.

“Cậu Thanh?”
Đổng Chiêm Cương gọi thử, thấy Dương Thanh không phản đối thì mới thận trọng nói: “Ông Phùng bảo tôi chuyển lời cho cậu, ông ấy nói “Những năm gần đây, Vương tộc ngày càng hống hách, chắc chắn phải dội cho họ một gáo nước lạnh, nhưng cậu Thanh vẫn cần có chừng mực”.

“Mặt khác, trong khoảng thời gian cậu rời khỏi Yến Độ, sẽ có người bảo vệ những người bên cạnh cậu, trừ khi chủ của Vương tộc đích thân tới đây, bằng không, không ai làm hại được người nhà của cậu hết”.
Dương Thanh hơi híp mắt: “Chắc ông Phùng không chỉ nói thế đâu nhỉ?”
Đổng Chiêm Cương hơi kinh ngạc, gật đầu: “Ông Phùng hy vọng cậu sẽ quay về, thống lĩnh bốn biên giới, viết tiếp thần thoại bất bại của cậu!”
- ————.

Chương 972: 972: Xông Vào Vương Phủ Giữa Đêm

Khi nhắc đến việc ông Phùng muốn mời Dương Thanh về thống lĩnh bốn biên giới, vẻ cung kính trong mắt Đổng Chiêm Cương càng rõ rệt hơn.
Tướng quân trấn giữ bốn biên giới Đông, Tây, Nam, Bắc của Chiêu Châu đều có quyền cao chức trọng.
Bây giờ, ông Phùng lại muốn mời Dương Thanh thống lĩnh cả bốn biên giới, đây là vinh hạnh lớn tới ức nào chứ?
Khắp cả Chiêu Châu, có lẽ chỉ mình Dương Thanh được ưu ái thế thôi nhỉ?
Dương Thanh cũng hơi ngạc nhiên, hồi trước khi thống lĩnh biên giới phía Bắc, anh đã đứng ở đỉnh cao quyền lực rồi, không ngờ bây giờ anh lại có tư cách thống lĩnh cả bốn biên giới.

"Cậu Thanh, ông Phùng nói, chỉ cần cậu đồng ý thống lĩnh bốn biên giới, sau này vợ con cậu sẽ được cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong âm thầm bảo vệ".
Đổng Chiêm Cương thận trọng nói tiếp.
Ông ta cứ nghĩ mình sắp được chứng kiến sự xuất hiện của vị Tướng quân duy nhất thống lĩnh cả bốn biên giới Chiêu Châu từ xưa đến nay.
Không ngờ Dương Thanh lại dứt khoát từ chối: "Từ giây phút rời khỏi biên giới phía Bắc, tôi chỉ muốn làm một người chồng, người cha bình thường".

"Nhưng nếu có ngày chiến tranh nổ ra, Tổ quốc kêu gọi, chắc chắn tôi sẽ về và chiến thắng!"
Dương Thanh nói bằng giọng kiên định.
Vào giờ phút này, Đổng Chiêm Cương không khỏi kính trọng anh, máu trong người cũng sôi trào.
Ông ta bằng hơi mong chờ đến ngày, ở Chiêu Châu sẽ xuất hiện một nhân vật trong truyền thuyết.
Khắp Chiêu Châu, có lẽ chỉ mình Dương Thanh đạt đến cấp bậc này thôi.
Còn bây giờ, ông ta đang được theo sát Dương Thanh, đó là

vinh hạnh của ông ta.
Dương Thanh cũng hơi lo lắng, nhưng sau khi biết ý của ông Phùng, sự lo âu trong lòng anh đã biến mất tăm.
Ông Phùng bảo Đổng Chiêm Cương chuyển lời tức là muốn nói với Dương Thanh, anh cứ yên tâm làm việc, nếu có vấn đề thì ông Phùng sẽ giải quyết.
Nhưng anh phải tuân theo một số giới hạn.
Bốn Hoàng tộc và năm Vương tộc lớn đều rất quan trọng với Chiêu Châu.

Bốn biên giới sẽ bảo vệ Chiêu Châu, nhưng Hoàng tộc và Vương tộc lại nắm giữ kinh tế của đất nước này.
Cho dù nhà nào biến mất thì cũng sẽ mang lại cho Chiêu Châu phiền phức rất lớn.
Trong lúc Dương Thanh đang ngồi chuyên cơ đến Vương thành Quan, một chiếc Boeing 747 đã đáp xuống sân bay ở Vương thành Quan.
Vương thành Quan là Vương thành của một trong chín châu vực lớn, cả kinh tế lẫn quân sự đều rất phát triển.
Tuy lúc này đã hơn mười một giờ đêm, nhưng đèn đóm ở Vương thành Quan vẫn sáng trưng, xe cộ qua lại tấp nập.
Mã Siêu đi ra khỏi sân bay, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Vương tộc họ Quan, tôi tới rồi đây!”
Mã Siêu nhìn về một hướng, lạnh lùng nói.
Ở hướng đó chính là Vương phủ họ Quan mà anh ta định xông vào đêm nay.
Đến giờ Mễ Tuyết vẫn chưa tỉnh lại.
Tuy Ngải Lâm nói Mễ Tuyết vẫn có hy vọng tỉnh lại, nhưng anh ta biết rõ hy vọng đó vô cùng xa vời.
Đối với anh ta, chuyện này đúng là cú sốc lớn.
Khi đưa Mễ Tuyết ra khỏi khách sạn vào hôm đó, anh ta đã trơ mắt nhìn Mễ Tuyết đang ngồi trong xe con bị một chiếc xe tải hạng nặng tông trúng.
Chính anh ta đã bế Mễ Tuyết với cơ thể đầy máu ra ngoài.
Mỗi khi nhớ tới cảnh tượng này, anh ta lại thấy lòng đau như cắt, chỉ muốn nằm trên giường bệnh thay cho Mễ Tuyết thôi.
Anh ta là anh trai mà lại để lạc em gái 12 năm, anh ta đã không làm tròn bổn phận.

Anh ta là chồng, nhưng vừa cưới xong đã bỏ rơi vợ để đến đây báo thù rửa hận cho em gái, anh ta cũng không làm tròn trách nhiệm của người chồng nốt.
Anh ta đã lựa chọn lặng lẽ rời đi chứ không nghe lời Dương Thanh, anh ta cũng không xứng đáng với anh em.
Tuy anh ta biết Dương Thanh sẽ báo thù cho em gái giúp anh ta, nhưng anh ta thực sự không chờ nổi nữa, chỉ muốn đích thân giết chết kẻ thù.

"Lâm, anh Thanh, xin lỗi!"

Mã Siêu khẽ nói rồi vẫy một chiếc taxi lại.

"Chào anh, cho hỏi anh định đi đâu thế?"
Tài xế hỏi.

"Vương phủ họ Quan!"
Mã Siêu lạnh nhạt nói.
Nghe thấy thế, tài xế cười: "Đêm hôm khuya khoắt, anh đến Vương phủ họ Quan làm gì thế?" "Giết người!"
Mã Siêu lạnh lùng nói.
Tài xế hơi sửng sốt rồi phá lên cười: "Người anh em hài hước thật, đến Vương phủ họ Quan để giết người ư? Tôi thà tin anh chính là người của Vương phủ họ Quan hơn đấy".
Mã Siêu không quan tâm đến tài xế nữa, nhắm nghiền mắt.

Thấy Mã Siêu im lặng, tài xế cũng không tự chuốc nhục vào thân, ngậm miệng rồi tập trung lái xe.
Hai mươi phút sau, chiếc xe chậm rãi dừng lại ở cửa Đông của Vương phủ họ Quan, tài xế cười ha hả: "Chỗ mà anh muốn đến để giết người đây, tới rồi đấy!"
Giọng anh ta có vẻ mỉa mai.
Lúc này Mã Siêu mới chậm rãi mở mắt ra, trong mắt có sát khí vô cùng lạnh lẽo.

"Không cần thối lại!"
Anh ta tiện tay đưa mấy tờ một trăm tệ cho tài xế rồi xuống xe.
Thấy Mã Siêu để lại mấy trăm tệ, tài xế lập tức sáng mắt lên, nhìn theo bóng lưng Mã Siêu với vẻ kinh ngạc: "Xem ra anh ta đúng là người của Vương phủ họ Quan rồi".
Chỉ người của Vương phủ họ Quan mới hào phóng đến thế.

Tài xế đang định rời đi, chợt nhớ ra Mã Siêu đã nói mình tới đây để giết người, thấy hơi tò mò, bèn nán lại.

“Đây là khu vực quan trọng của Vương phủ, người ngoài không được bước vào, hãy rời đi ngay!”
Mã Siêu vừa đến cửa Đông của Vương phủ thì đã bị hai vệ sĩ canh giữ ở đó chặn đường.

“Cút!”
Mã Siêu tức giận quát, bỗng bước lên phía trước, vung tay lên.

“Rầm!”
Anh ta đấm trúng ngực một tên vệ sĩ, hắn lập tức bay ra xa mấy mét như diều đứt dây, nặng nề đập vào tường, hộc máu mồm rồi ngất xỉu.

“Dám xông vào Vương phủ, đáng chết!”
Tên vệ sĩ còn lại sững sờ rồi chỉ vào mặt Mã Siêu, tức giận quát lớn.

“Rầm!”
Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Mã Siêu đấm vào mặt, lập tức hôn mê.
Thông thường, ở cửa Vương phủ chỉ có hai vệ sĩ.
Dù sao nơi này cũng là Vương phủ, hơn nữa còn nằm trong Vương thành Quan, với thực lực của Vương tộc họ Quan, không ai dám xông vào đây hết.
Thế nên vệ sĩ chỉ là cao thủ bình thường, không hề có sức chiến đấu trước mặt Mã Siêu.
Không còn vệ sĩ nữa, Mã Siêu rảo bước tiến vào Vương phủ họ Quan.

“Rốt…!rốt cuộc mình đã đưa ai đến Vương tộc họ Quan the?”
Tài xế xe taxi sợ hết hồn, nói với vẻ đờ đẫn: “Chẳng lẽ anh ta tới Vương phủ họ Quan để giết người thật ư?”
Nghĩ đến đây, tài xế không dám nán lại nữa, lập tức nhấn ga, xe taxi rời khỏi chốn thị phi này nhanh như tên bắn.

“Anh là ai mà dám xông vào Vương phủ!”
Mã Siêu vừa bước vào Vương phủ họ Quan thì đã gặp phải một tiểu đội tuần tra có năm người, năm khẩu súng tự động lập tức chĩa vào đầu anh ta.

Như thể chỉ cần anh ta nhúc nhích, vệ sĩ đi tuần tra sẽ bắn vỡ đầu anh ta vậy.
Mã Siêu cũng không ngờ mình lại xui xẻo đến thế, vừa tiến vào Vương phủ đã gặp phải tiểu đội tuần tra.
Nhưng thế đã sao chứ?
Năm người này vẫn chưa làm gì được anh ta cả.

"Xoet!"
Trước sự kinh hãi của năm vệ sĩ, Mã Siêu bỗng di chuyển với tốc độ nhanh như chớp.

"Anh dám à!"
Vệ sĩ dẫn đầu sợ hết hồn, tức giận quát rồi vội vàng bóp cò súng.

"Bùm!"
Tiếng súng vang lên.
Nhưng Mã Siêu đã sớm biến mất rồi, anh ta xuất hiện trước mặt vệ sĩ dẫn đầu rồi đấm vào mặt hắn: "Rầm!" Mặt vệ sĩ cầm đầu lập tức đầm đìa máu me, mũi lõm hẳn vào, ngất xỉu ngay tắp lự.
Bốn vệ sĩ khác vừa hoàn hồn, đang định nổ súng thì Mã Siêu lại di chuyển tiếp.
Ở khoảng cách gần như thế, súng tự động không có chút tác dụng nào, còn khiến vệ sĩ vướng víu thêm.

Họ chưa kịp đổi hướng chĩa súng thì Mã Siêu đã duỗi tay ra, nắm lấy bảng súng rồi.

"Rầm!"
Một tiếng động lớn vang lên, hai khẩu súng đập vào nhau, lập tức văng ra khỏi tay hai vệ
- ————.

Chương 973: 973: Vốn Không Phải

Vào giờ phút này, hai vệ sĩ vừa bị cướp súng đều sợ ngày người, có vẻ không dám tin.
Họ đang cảm thấy vô cùng sợ hãi.
Còn hai vệ sĩ khác thì lập tức chĩa súng vào đầu Mã Siêu nhân cơ hội này.

"Đứng im!"
Tuy hai vệ sĩ kia mới là người cầm súng nhưng tay họ lại khẽ run rẩy.
Vương tộc họ Quan đã yên bình quá lâu, mấy chục năm nay, không ai dám xông vào Vương phủ họ Quan hết.
Những vệ sĩ này đều chưa trải qua tai họa lớn nào, còn cảm thấy tự mãn vì được làm vệ sĩ của Vương tộc họ Quan.
Giờ bỗng dưng gặp được người lợi hại như Mã Siêu, họ sợ hãi cũng là điều dễ hiểu.
Mã Siêu ngó lơ hai khẩu súng đang chĩa vào đầu mình, tiện tay ném hai khẩu súng mà mình vừa phá hỏng ra chỗ khác.

"Không được nhúc nhích!"
Hai vệ sĩ cầm súng tức giận quát, tay run rẩy, định bóp "Rầm!"
"Rầm!"
Mã Siêu không thèm quan tâm đến hai vệ sĩ đang cầm súng, liên tục đẩm hai phát, khiến hai vệ sĩ vừa bị cướp súng bay ngược ra sau.
Trong số năm vệ sĩ của tiểu đội tuần tra, đội trưởng đã bị anh ta đánh bay, hôn mê bất tỉnh.
Bây giờ anh ta đã giải quyết thêm hai vệ sĩ nữa.
Chỉ còn hai vệ sĩ đang cầm súng mà thôi.

"Nổ súng đi!"
Một vệ sĩ trong đó lập tức hồ lên, lấy hết can đảm để bóp cò súng.

"Đoàng đoàng đoàng!"
Tiếng súng lập tức vang lên.
Nhưng khi thấy đồng bọn của mình bị Mã Siêu giải quyết trong nháy mắt, bàn tay cầm súng của họ đã run rẩy.

Ngay trước khi họ nổ súng, Mã Siêu đã vọt tới với tốc độ nhanh như chớp.
Khi tiếng súng vang lên, anh ta đã xuất hiện sau lưng hai vệ sĩ rồi.

"Người đâu mất rồi?"
Hai vệ sĩ vẫn chưa nhận ra Mã Siêu đã xuất hiện sau lưng mình, họ nhìn nhau với vẻ mặt sợ hãi.
Nhưng họ vừa dứt lời, một luồng sát khí mạnh mẽ đã bùng nổ sau lưng họ.

"Cop!"
Mã Siêu giữ chặt lấy đầu họ rồi đập mạnh, hai vệ sĩ lập tức đập đầu vào nhau rồi ngã lăn ra đất.
Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau khi giải quyết xong năm người, Mã Siêu biến mất ngay.
Sau khi tiếng súng hồi nãy vang lên, có lẽ tất cả vệ sĩ trong Vương tộc đã bắt đầu tìm kiếm anh ta rồi.
Cùng lúc đó, trong một căn biệt thự cổ, một người trung niên đang chuẩn bị tiến vào giấc ngủ bỗng bật dậy khỏi giường.

"Có chuyện gì thế?"
Ông ta lạnh lùng hỏi.
Tiếng súng hồi nãy rất rõ, không riêng gì ông ta, chắc hẳn mọi người trong Vương phủ họ Quan đã nghe thấy hết rồi.
Ông ta vừa dứt lời, một bóng người lập tức bước ra khỏi bóng tối: "Đại vương tử, hồi nãy có người xông vào Vương phủ họ Quan, đội vệ sĩ đang đi tuần tra đã bị tiêu diệt rồi, bây giờ tất cả vệ sĩ của Vương phủ họ Quan đều đang tìm kiếm hắn".
Ở Vương phủ họ Quan, chỉ có một người được gọi là
Đại vương tử, đó chính Quan Hồng Nghị.
Nghe thấy thế, Quan Hồng Nghị nhíu mày: "Dám đến Vương phủ họ Quan để giết người, đúng là không biết sống chết".
Không hiểu sao, ông ta bỗng cảm thấy bất an.
Một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong đầu ông ta, chính là Dương Thanh.
Ông ta là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, đã được xem như thiên tài võ thuật.
Nhưng khi đến Yến Đô, dùng Quan Duyệt để uy hiếp Dương Thanh, cứu Quan Hân ra ngoài, ông ta lại bị Dương Thanh

nằm cổ, không thể phản kháng.
Theo ông ta thấy, chắc hẳn Dương Thanh đã đến Vương Cảnh trung kỳ rồi.
Cao thủ Vương Cảnh trẻ tuổi như thế sẽ có tương lai không thể đo lường, quan trọng nhất chính là Vương tộc họ Quan còn đắc tội với người ta.
Hôm qua ông ta vừa cứu Quan Hân, hôm nay đã có cao thủ xông vào Vương phủ họ Quan.
Đúng là hơi trùng hợp.
Dù sao bao năm qua, ông ta chưa từng thấy ai dám xông vào Vương phủ họ Quan hết.

"Đại vương tử đừng lo, tôi đã cử người đi bắt hung thủ rồi.

Sau khi hành động xong, hắn đã biến mất, chắc chắn hắn cũng không quá mạnh, bằng không hẳn sẽ không lựa chọn co đầu rụt cổ như thế đâu".

Thuộc hạ nói.
Quan Hồng Nghị gật nhẹ đầu: "Tôi hy vọng sẽ nghe được tin tốt trong mười phút nữa".

"Vâng!"
Thuộc hạ đáp rồi quay người rời đi.
Bây giờ đã hơn 12 giờ đêm, Quan Hồng Nghị vừa bị đánh thức không ngủ lại được nữa.
Ông ta đứng bên cửa sổ của biệt thự, ngắm nhìn cảnh đêm ở Vương phủ họ Quan.
Nhưng ông ta không hề có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp, chỉ thấy hơi lo.
Sau khi chạm mặt với Dương Thanh hôm qua, ông ta đã nhận ra người thanh niên này không đơn giản, nhưng ông ta bắt buộc phải đối đầu với anh để bảo vệ Quan Hân.
Thật ra ngay từ khi rời khỏi Yến Đô, ông ta đã ý thức được rồi.
Đắc tội với một cao thủ Vương Cảnh mới hai bảy hai tám tuổi không phải một lựa chọn sáng suốt.
Nhưng Quan Hồng Vĩ và chủ Đức đã bị Dương Thanh ép chết, Dương Thanh và Vương tộc họ Quan chỉ có thể là kẻ thù.

“Hy vọng người xông vào Vương phủ họ Quan không phải cậu!”
Một lúc lâu sau, Quan Hồng Nghị mới lên tiếng rồi quay người về giường, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.
Nhưng lúc này đã được mười phút, vẫn chưa có tin tức tốt gì.
Chuyện này khiến ông ta càng thêm bất an.

“Đại vương tử, không xong, lại có thêm hai tiểu đội tuần tra bị tiêu diệt!”
Đúng lúc này, thuộc hạ vừa rời đi lại chạy vào, bối rối “Sao cơ? Có thêm hai tiểu đội tuần tra bị tiêu diệt á?”
Sắc mặt Quan Hồng Nghị thay đổi hẳn.
Thuộc hạ vội gật đầu: “Tiểu đội tuần tra bị tiêu diệt đều được võ trang đầy đủ, luôn mang theo súng, thực lực võ thuật cũng rất mạnh”.

“Bây giờ tất cả vệ sĩ trong Vương phủ họ Quan đã hành động, nhưng vẫn không thể tìm thấy đối phương.

“Chắc hẳn cảnh giới võ thuật của đối phương rất cao, những tiểu đội tuần tra từng đối đầu với hắn đều bị tiêu diệt, không kiên trì nổi một phút”.

“Có lẽ đối phương đã đạt đến Vương Cảnh rồi!” nói.
Lời thuộc hạ nói khiến sắc mặt Quan Hồng Nghị vô cùng khó coi.
Ông ta đang lo Dương Thanh sẽ tới đây, bây giờ câu trả lời của thuộc hạ đã khiến ông ta gần như chắc chắn, người xông vào Vương phủ họ Quan đêm nay chính là Dương Thanh rồi.

“Mau đi mời đại sư Hồ đi!”
Quan Hồng Nghị chợt nói.

“Đại vương tử, có nhất thiết phải thế không ạ?”
Thuộc hạ kinh ngạc nói: “Đại sư Hồ là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, cho dù thực lực của hung thủ mạnh đến mấy thì cũng chỉ cỡ Vương Cảnh sơ kỳ mà thôi, nếu mời đại sư Hồ thì có thành chuyện bé xé ra to không ạ?” “Câm miệng!”
Quan Hồng Nghị tức giận quát: “Bảo cậu đi mời đại sư Hồ thì cứ đi đi, sao phải nói nhảm lắm thế?”
Thuộc hạ giật mình, vội nói vâng rồi quay người rời đi.

“Dương Thanh ơi Dương Thanh, cậu không nên tới Vương phủ họ Quan, nhưng nếu đã đến rồi thì đừng đi nữa!”
Trong mắt Quan Hồng Nghị xuất hiện vẻ lạnh lùng.
Tuy ông ta lo Dương Thanh sẽ đến Vương phủ họ Quan, nhưng sau khi xác định đó là Dương Thanh, ông ta lại thấy hơi hưng phấn.
Dương Thanh đã trở thành mối đe dọa với ông ta, nếu không tiêu diệt anh thì ông ta khó mà yên tâm được.
Vương phủ họ Quan có vô số cao thủ, đừng nói là Vương Cảnh trung kỳ, ngay cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng đừng hòng chạy trốn khỏi đây.
Nhưng sao ông ta biết, người đang xông vào Vương phủ họ Quan vốn không phải Dương Thanh chứ?
- ————.

Chương 974: 974: Thì Ra Là Anh

Lúc này Mã Siêu đang liên tục băng qua Vương phủ họ Quan như một bóng ma.
Mỗi khi đụng phải tiểu đội tuần tra, anh ta sẽ tiêu diệt họ.
Mới nửa tiếng thôi mà đã có năm tiểu đội tuần tra bị anh ta tiêu diệt rồi.
Cả Vương phủ họ Quan vô cùng sợ hãi.
Vào giờ phút này, trong một căn biệt thự, một cô gái trẻ mặc đồ ngủ đang lo lắng đi quanh phòng.
Trong phòng còn có bốn vệ sĩ của Vương tộc họ Quan.
Quan Hồng Nghị đã cử bốn vệ sĩ này đến đây để bảo vệ cô ta.

"Cô Hân, cô cứ yên tâm, Đại vương tử đã cử người đi mời đại sư Hồ rồi, có đại sư Hồ ở đây, chắc chắn sẽ tìm được hung thủ thôi".
Vệ sĩ dẫn đầu nói.
Quan Hân đang cảm thấy rất bực bội, người khác không biết rõ thực lực của Dương Thanh đáng sợ đến mức nào, nhưng cô ta thì biết rõ.
Ngay cả chú Đức cũng không phải đối thủ của Dương Thanh, thậm chí còn phải chết.
Bố cô ta cũng phải ngậm súng tự sát.
Nếu cho cô ta thêm cơ hội nữa, cô ta sẽ không bao giờ đắc tội với Dương Thanh, nhưng đã quá muộn rồi.

Từ khi cô ta sắp xếp người tông Mễ Tuyết suýt chết, Dương Thanh không thể tha cho cô ta nữa.

"Không được, bay giờ tôi phải đi gặp ông nội,
Quan Hàn càng nghĩ càng thấy sợ, trong Vương tộc họ Quan, chỉ mình cô ta biết rõ thực lực của Dương Thanh đã đến Thần Cảnh.
Nếu Dương Thanh trực tiếp xuất hiện rồi đánh với người của Vương tộc họ Quan, cô ta sẽ không thấy sợ hãi
Nhưng nửa tiếng rồi mà vẫn chưa tìm được hung thủ, chuyện này khiến cô ta vô cùng bất an, thậm chí có cảm giác Dương Thanh đang tìm kiếm mình.

Đến khi Dương Thanh tìm được cô ta, cô ta chỉ còn con đường chết.

"Cô Hân, Đại vương tử đã bảo chúng tôi bảo vệ cô, cô không thể đi được".
Thấy Quan Hân định rời đi, bốn vệ sĩ vội bước tới chắn đường, vệ sĩ dẫn đầu nghiêm nghị nói.
Tuy họ không biết tại sao Quan Hồng Nghị phải cấm túc Quan Hân, nhưng lại biết Quan Hồng Nghị chính là Quan Vương đời tiếp theo, họ phải nghe lời Quan Hồng Nghị.

"Cút!"
Quan Hân tức giận quát: "Dám chắn đường tôi, các anh muốn chết à?"
Nhưng lời đe dọa của cô ta không có tác dụng, bốn vệ sĩ vẫn không chịu nhường bước.
Vệ sĩ dẫn đầu nói với vẻ khó xử: "Cô Hàn bớt giận, Đại vương tử làm thế vì muốn tốt cho cô thôi, cô cứ yên tâm, chỉ cần Đại vương tử mời được đại sư Hồ, chắc chắn sẽ bắt được hung thủ".

"Bop!"
Quan Hân vung tay tát vệ sĩ dẫn đầu, giận dữ hét: "Cút ngay cho tôi." "Tôi là cháu gái Quan Vương, các anh dám cấm túc tôi "Nếu không tránh ra thì đừng trách tôi không khách à?" khí"
Quan Hân vô cùng tức giận, cô ta đang lo Dương Thanh sẽ xuất hiện rồi giết cô ta, nào ngờ cô ta lại bị bốn vệ sĩ chắn đường.
Đừng nói là bốn vệ sĩ này, ngay cả bốn cao thủ Vương Cảnh cũng không đủ cho Dương Thanh giết.
Bây giờ phải ở cạnh Quan Vương thì mới an toàn.

"Cô Hân, rất xin lỗi, chúng tôi không thể để cô đi!"
Tuy vừa ăn đòn nhưng vệ sĩ dẫn đầu vẫn kiên định nói.

Họ là vệ sĩ của Quan Hồng Nghị, nhất định phải nghe lời ông ta.

"Nếu các anh chán sống như thế thì tôi sẽ giúp!"
Quan Hân nói rồi rút súng ngắn bỏ túi ra.

“Đoàng!”
Cô ta bắn vào đầu gối vệ sĩ dẫn đầu, khiến hắn lập tức ngã lăn ra đất.

“Để xem còn ai dám chắn đường tôi?”
Quan Hân đe dọa.

“Cô Hân, cô không thể đi được!”
Vệ sĩ dẫn đầu cũng khá cứng cỏi, tuy chân bị trúng đạn nhưng vẫn không chịu nhường bước, hắn cố nén đau đớn, cần rằng:
“Đại vương tử nói, bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm, chúng tôi phải bảo vệ cô Hân, nếu cô rời khỏi đây thì có lẽ khó giữ được mạng sống”.

“Cút!”
Quan Hân không hề khách khí, đá vào cái chân bị thương của vệ sĩ dẫn đầu.

“Rầm!”
Đúng lúc Quan Hân đi tới cửa biệt thự, đang chuẩn bị mở cửa, một tiếng động rất lớn bỗng vang lên, cửa biệt thự bay thẳng về phía cô ta.

“Rầm!”
Sau một tiếng vang lớn, Quan Hân bị văng đi.
Dù sao cô ta cũng là một cô gái yếu đuối, bị tông mạnh như thế, đương nhiên sẽ bay ra xa rồi.

Cô ta hộc máu giữa không trung.

“Bảo vệ cô Hân!”
Vệ sĩ dẫn đầu thấy thế, lập tức kinh hãi quát.
Ba vệ sĩ khác lập tức bước đến, chắn trước mặt Quan Hân.
Vệ sĩ dẫn đầu đứng trước nhất, nghiêm nghị nhìn thanh niên đang chậm rãi bước vào biệt thự.

“Anh chính là hung thủ đã tiêu diệt năm tiểu đội tuần tra ở Vương phủ họ Quan trong vòng nửa tiếng à?”
Cao thủ dẫn đầu trầm giọng hỏi.
Đúng là hỏi thừa, hơn mười năm qua, chưa từng có ai dám tự tiên xông vào Vương tộc họ Quan hết.
Người thanh niên trước mặt chỉ có thể là cao thủ đã tiêu diệt

năm tiểu đội tuần tra kia.
Nhưng anh ta đúng là rất trẻ, chỉ khoảng 25 tuổi là cùng.

Vệ sĩ dẫn đầu nhận được tin tức, có lẽ cao thủ xông vào Vương tộc họ Quan đã đạt đến Vương Cảnh sơ kỳ.
Nhưng người thanh niên này chỉ khoảng 25 tuổi mà thôi, hơi khác với thông tin mà hắn đã nhận được.
Trừ Mã Siêu ra, thanh niên này còn có thể là ai chứ?
Lúc này quanh người anh ta tràn ngập sát khí, từ khi bước vào biệt thự, anh ta đã nhìn về phía Quan Hân.
Còn mấy vệ sĩ thì đã bị anh ta ngó lơ rồi.
Quan Hân lồm cồm bò dậy, lúc này mới thấy mặt Mã Siêu.

Cô ta lập tức sững sờ.
Thanh niên này chính là Mã Siêu anh em tốt của Dương Thanh.

"Là anh à!"
Mặt Quan Hân tái nhợt.
Nghĩ đến việc người mà cô ta định ám sát chính là em gái đã thất lạc nhiều năm của Mã Siêu, trong lòng cô ta chỉ còn sự sợ hãi, người cũng run lẩy bẩy.

"Cô bất ngờ khi thấy tôi lắm à?"
Mã Siêu lạnh lùng nói.

Người anh ta đẫm máu, như Tu La vừa ra khỏi Địa Ngục, trên mặt cũng dính máu tươi.
Đương nhiên Quan Hận biết đó không phải máu của Mã Siêu, mà là máu của vệ sĩ Vương phủ họ Quan.

"Không được nhúc nhích!"
Vệ sĩ dẫn đầu lấy súng ra chĩa vào Mã Siêu.
Ba vệ sĩ khác cũng thi nhau chĩa súng vào Mã Siêu
Nhưng Mã Siêu không buồn quan tâm đến họ, chỉ lạnh lùng nhìn Quan Hân.
Anh ta đã bỏ rơi vợ, giấu anh em tốt nhất để đến Vương phủ họ Quan một mình, đương nhiên cũng không nghĩ tới việc sống sót quay về.
Bây giờ em gái anh ta vẫn đang nằm viện, có lẽ cả đời này cũng không thể tỉnh lại nữa, việc anh ta muốn làm nhất bây giờ là báo thù rửa hận.

“Ha ha, bất ngờ, đương nhiên là bất ngờ chứ!”
Quan Hân bỗng phá lên cười, nhưng nụ cười đó vô cùng dữ tợn, biểu cảm của cô ta cũng méo mó: “Nếu là Dương Thanh, có lẽ tôi còn thấy sợ, nhưng không ngờ chỉ là một con chó bên cạnh Dương Thanh mà thôi”.

“Nếu anh đã đến thì hãy sẵn sàng ở lại Vương phủ họ Quan vĩnh viễn đi!” “Sau khi anh chết thì sẽ đến lượt Dương Thanh anh em tốt của anh đấy”.

“Chẳng những tôi muốn giết anh và Dương Thanh, mà còn muốn giết cả vợ anh nữa, chẳng phải em gái anh đã biến thành người thực vật rồi à? Anh cứ yên tâm, sau khi anh chết, tôi cũng sẽ tiến cô ta xuống Địa Ngục”.

“Ha ha ha ha…”
Trong biệt thự tràn ngập tiếng cười của Quan Hân.

- ————.

Chương 975: 975: Đưa Đi Cho Tôi

Bốn vệ sĩ đều không dám coi thường, chĩa súng vào Mã Siêu.
Một thanh niên đã liên tục tiêu diệt năm tiểu đội tuần tra không phải đối tượng mà họ có thể miệt thị.
Mã Siêu nhìn Quan Hân như đang nhìn người chết.
Trước ánh mắt khác thường của Mã Siêu, Quan Hân bỗng cảm thấy người lạnh toát, không cười nổi nữa.
Chuyện này khiến cô ta thẹn quá hoá giận, nơi đây là địa bàn của cô ta mà Mã Siêu cũng dám nhìn cô ta bằng ánh mắt như thế.

"Nếu anh đã xuất hiện, bây giờ tôi sẽ tiễn anh lên đường!"
Quan Hân nói rồi chậm rãi đưa tay phải lên, tay phải cô ta đang cầm một khẩu súng ngắn bỏ túi.

"Khoan đã!"
Đúng lúc này, một tiếng quát tức giận bỗng vang lên.

"Bác!"
Khi thấy người tới, Quan Hân vô thức ngừng động tác bóp cò.

"Đại vương tử!"
Bốn vệ sĩ khác cũng thi nhau chào.
Quan Hồng Nghị bước vào, sau lưng ông ta còn có một lão già.
Cách ăn mặc của lão già kia khá đặc biệt, lão ta mặc áo vải, đeo kiếm trên lưng, tuy kiếm đang được đựng trong bao màu xám nhưng nhìn hình dạng thì có thể đoán được đó là một thanh trường kiếm.

Khi lão già kia xuất hiện, trong mắt Mã Siêu lóe lên vẻ nghiêm nghị và cả ý chí chiến đấu đang sôi trào.
Anh ta có thể cảm nhận được, lão già đeo trường kiếm này là một cao thủ đỉnh cao.
Thực lực của Dương Thanh quá mạnh, chỉ cần dùng một chiêu để giết anh ta.
Nhưng dưới Dương Thanh, không ai có tư cách khiến anh ta ra tay hết.

Bây giờ cao thủ đeo kiếm này lại khiến ý chỉ chiến đấu của anh ta sôi sục.
Phải đấu với cao thủ cùng cấp thì mới có thể rèn luyện võ thuật của mình.

"Không ngờ cao thủ bí ẩn đã khiến Vương phủ họ Quan nhốn nháo cả lên lại là cậu".
Quan Hồng Nghị cười híp mắt, nhìn Mã Siêu.
Mã Siêu lạnh lùng nói: "Đừng nói nhảm nữa, tôi muốn lấy mạng người phụ nữ này, các ông định ngăn tôi giết cô ta há?"
Quan Hồng Nghị mỉm cười: "Đúng là quyết đoán, tôi rất thích!" "Nhưng nếu cậu muốn giết người trước mặt tôi thì có lẽ không được đầu".

"Được rồi, không nói nhảm nữa, vào chuyện chính nhé, tôi rất tán thưởng thiên phú võ thuật của cậu, nếu tôi không đoán sai, chắc cậu là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhỉ?" "Chỉ cần cậu đồng ý làm việc cho tôi, tôi cam đoan cậu sẽ không phải chết".

"Không những thế, tôi còn dùng danh nghĩa của Vương tộc họ Quan để mời các chuyên gia thần kinh nổi tiếng trên thế giới về đây chữa trị cho em gái cậu".

"Sao nào? Chỉ cần cậu đồng ý phục tùng, chẳng những cậu không phải chết mà có khi còn cứu được em gái cậu nữa đấy".
Quan Hồng Nghị cười híp mắt.
Sắc mặt Quan Hân vô cùng khó coi, đến giờ cô ta mới hiểu tại sao Quan Hồng Nghị lại cho bốn vệ sĩ tới đây canh giữ mình.
Thì ra tất cả đều là mưu kế của Quan Hồng Nghị
Quan Hồng Nghị đang dùng cô ta làm mồi nhử, nhưng không ngờ lại dẫn Mã Siêu đến chứ không phải Dương Thanh.
Bây giờ ông ta còn đang định mời chào Mã Siêu nữa.
Mã Siêu cười lạnh: "Chuyên gia nổi tiếng thế giới ư? Vậy ông đã biết chuyện vợ tôi là chuyên gia y học nổi tiếng thế giới chưa nhỉ? Ngay cả cô ấy cũng hết cách, sao ông dám cam đoan người mà ông tìm về có thể giúp em gái tôi tỉnh lại đây?"
Quan Hồng Nghị cười khẩy: "Tôi không biết y thuật của vợ cậu cao siêu tới mức nào, nhưng tôi có quen mấy thần y lánh đời, họ đều là Hoa Đà tái thế.

Chỉ cần họ ra tay, chắc chắn em gái cậu sẽ tỉnh lại".
Câu nói này khiến Mã Siêu lập tức im lặng.
Đối với anh ta, chuyện quan trọng nhất bây giờ là chữa khỏi cho Mễ Tuyết.
Anh ta đến Vương phủ họ Quan với mục đích báo thù rửa hận, chứ không hề ngờ trên thế giới vẫn còn một số thần y lánh đời.
Anh ta nghĩ đến chân lý "Núi cao còn có núi cao hơn".
Không thể không thừa nhận, vào giờ phút này, Mã Siêu đã động lòng.
Nhưng anh ta không biết Quan Hồng Nghị đáng tin đến "Tôi không tin nổi ông!"
Mã Siêu nói thật.
Quan Hồng Nghị cũng không tức giận, cười ha hả: "Đến nước này rồi, cậu vẫn còn lựa chọn ư? "Chắc cậu biết rõ, tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan là chuyện nghiêm trọng tới mức nào.

"Nếu cậu từ chối, tôi sẽ giết cậu ngay.

Cậu phải biết, bây giờ tôi đang cho cậu cơ hội chứ không định đàm phán với cậu "Đây cũng là cơ hội để cậu tự cứu mình và em gái đấy".

"Bây giờ phải xem cậu có muốn cứu em gái hay không".
Quan Hồng Nghị biết rõ điểm yếu của Mã Siêu chính là em gái, nên liên tục nhắc đến em gái anh ta.
Nét mặt Mã Siêu hết sức phức tạp, khi liều mạng đến đây, anh ta không hề nghĩ đến việc sống sót nữa, chỉ muốn giết Quan Hân để báo thù cho em gái mình.
Nhưng lời Quan Hồng Nghị nói đã khiến anh ta động lòng.
Nếu có thể chữa khỏi cho em gái thì không cần báo thù nữa.
Nhưng nếu anh ta phục tùng Quan Hồng Nghị, sau này biết đối mặt với Dương Thanh thế nào đây? đâu.
Tuy anh ta không phục tùng Dương Thanh, nhưng trong lòng anh ta, mệnh lệnh của Dương Thanh chính là thánh chỉ.
Nếu không có Dương Thanh thì sẽ không có anh ta ngày hôm nay.

"Bây giờ người của Vương phủ họ Quan đều đang tìm cậu, nếu những người khác phát hiện ra cậu, cho dù cậu muốn phục tùng tôi thì cũng không còn cơ hội nữa đâu".

Truyện88.vip trang* web cập nhật nhanh nhất
Nhận ra Mã Siêu đã động lòng, Quan Hồng Nghị nói tiếp.
Lời ông ta nói đã mang lại cho Mã Siêu áp lực nặng nề.
Quan Hân không nói gì, sắc mặt hết sức khó coi.
Tuy Mã Siêu chưa ra tay với cô ta, nhưng cánh cửa bị Mã Siêu đá văng hồi nãy đã đập trúng cô ta, khiến mũi cô ta gãy luôn rồi.
Bây giờ gương mặt của cô ta đã gần như bị hủy hoại, vết thương cũng rất nghiêm trọng.
Nếu Mã Siêu không chết, cô ta khó mà hả mối hận này.
Nhưng cô ta không dám hé hé gì trước mặt Quan Hồng Nghị hết.
Bây giờ bố cô ta đã tự sát, ở Vương tộc họ Quan, cô ta chỉ có thể dựa vào Quan Hồng Nghị mà thôi.

"Đại vương tử, ông đang bắt hung thủ tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan đấy à?"
Đúng lúc này, một giọng nói trêu ngươi bỗng vang lên, một người trung niên bước vào biệt thự, sau lưng ông ta còn có một đám vệ sĩ.

Khi thấy người đến, Quan Hồng Nghị lập tức sầm mặt, nhìn về phía bốn vệ sĩ được cử tới để bảo vệ Quan Hân bằng ánh mắt sắc bén.
Ông ta nhanh chóng phát hiện vẻ sợ hãi trong mắt một vệ sĩ, lập tức biết ngay ai đã mật báo cho người kia.
Tạm thời chỉ có ông ta, bốn vệ sĩ và Quan Hân biết chuyện Mã Siêu đã tới chỗ Quan Hân.
Quan Hân đang trông chờ vào ông ta, đương nhiên sẽ không bán đứng ông ta, vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở chỗ bốn vệ sĩ, mà đúng là ông ta đã tìm ra người đó rồi.

"Sao thế? Chấp Pháp đường cũng muốn nhúng tay vào chuyện của tôi à?"
Quan Hồng Nghị chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn về phía người trung niên kia.
Người trung niên mỉm cười: "Đại vương tử nói gì thế? Chấp Pháp đường là của Vương tộc họ Quan, chứ không phải của riêng Quan Trấn Hải tôi.

Tôi cũng đang dẫn người đi tìm kiếm hung thủ xông vào Vương phủ, đúng lúc đi ngang qua nơi này”.

“Nếu chỉ đúng lúc đi ngang qua nơi này thì ông dẫn người đi được rồi đấy”.
Quan Hồng Nghị không hề nể mặt Quan Trấn Hải, rõ ràng hai người họ không hợp nhau.

“Khó làm thế lắm, nếu Đại vương tử đã tìm được hung thủ, đương nhiên phải giao cho Chấp Pháp đường xử lý rồi.

Nhưng Đại vương tử cứ yên tâm, công lao vẫn sẽ thuộc về ông”.
Quan Trấn Hải khoát tay, nói: “Đưa hung thủ đã xông vào Vương phủ đi đi!”
- ————.

Chương 976: 976: Cuộc Giằng Co Ở Vương Phủ

Quan Trấn Hải không nói sai, tuy Quan Hồng Nghị là Đại vương tử nhưng cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Chấp Pháp đường.
Nội bộ của bất kỳ Vương tộc nào cũng rất phức tạp, có tới mấy phe phái.
Quan Hồng Nghị thuộc chi của Quan Vương, còn Quan Trấn Hải lại là người cầm quyền của chi khác, nằm giữ Chấp Pháp đường của Vương tộc họ Quan.
Lúc này, người vui nhất là Quan Hân.
Dù sao cô ta cũng thuộc chi của Quan Hồng Nghị, đang muốn đẩy Mã Siêu vào chỗ chết, nhưng Quan Hồng Nghị lại cứ muốn lôi kéo anh ta.
Bây giờ Chấp Pháp đường đã nhúng tay vào, Quan Hồng Nghị không thể lôi kéo Mã Siêu được nữa, trừ khi ông ta định trở mặt với Chấp Pháp đường.
Dù sao Mã Siêu cũng đã tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan, còn liên tục tiêu diệt năm tiểu đội tuần tra, hậu quả của chuyện này vô cùng nghiêm trọng, nếu để Chấp Pháp đường xử lý Mã Siêu, chắc chắn anh ta sẽ phải chết.

"Để tôi xem ai dám làm thế?"
Quan Hồng Nghị bỗng lạnh lùng nói.
Ông ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ, Quan Trấn Hải cũng hơi kinh ngạc.

"Đại vương tử, ông có ý gì thế? Ông định nhúng tay vào chuyện của Chấp Pháp đường à?"
Quan Trấn Hải trầm giọng hỏi với vẻ không vui.
Quan Hồng Nghị lạnh nhạt nói: "Sao tôi lại nhúng tay vào chuyện của Chấp Pháp đường cơ chứ?"
Quan Trấn Hải ngơ ngác, chẳng phải hành động của Quan Hồng Nghị bây giờ chính là như thế ư? "Đại vương tử đã bắt được hung thủ tự tiên xông vào Vương phủ họ Quan, bây giờ tôi muốn dẫn người đi, Đại vương tử lại không đồng ý, chẳng

lẽ vẫn chưa tính là nhúng tay à?”
Quan Trấn Hải hỏi.

“Tôi nói cậu ta là hung thủ xông vào Vương phủ họ Quan bao giờ chứ?”
Quan Hồng Nghị hỏi ngược lại.
Quan Trấn Hải chưa kịp lấy lại tinh thần, ông ta đã nhìn về phía Mã Siêu: “Từ hôm nay trở đi, cậu hãy ở cạnh Quan Hân, bảo đảm an toàn cho con bé, nếu con bé gặp chuyện, tôi sẽ hỏi tội cậu!” “Không được!”
Quan Hân lập tức từ chối.
Tuy Quan Hồng Nghị không giận nhưng vẫn uy nghiêm, ông ta nhíu mày: “Mã Siêu là cao thủ mà bác tìm đến cho cháu, cháu có gì để bất mãn chứ?” “Bác, nếu để cao thủ như anh ta bảo vệ cháu thì hơi lãng phí, bác cứ sắp xếp những vệ sĩ khác cho cháu là được
Quan Hân cố nén giận.
Vừa nãy Mã Siêu suýt giết cô ta, không những thế, em gái ruột của Mã Siêu cũng bị cô ta cử người ám sát, giờ đã biến thành người thực vật rồi kia kìa.
Nếu giữ Mã Siêu bên cạnh, cô ta sợ một ngày nào đó, mình sẽ bị Mã Siêu giết chết.

“Câm miệng!”
Quan Hồng Nghị giận tím mặt: “Chẳng lẽ cháu không biết cháu đã gây ra họa lớn tới mức nào ở Yến Đô à?” “Bác cho Mã Siêu bảo vệ cháu cũng vì trách nhiệm với cháu, nếu cháu gặp chuyện, bác biết ăn nói với bố cháu thế nào đây?”
Mắt Quan Hân đỏ hoe, cắn môi, cúi đầu, không dám cãi Quan Hồng Nghị nữa.
Nếu bây giờ Quan Trấn Hải vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì đúng là ngu xuẩn.
Quan Hồng Nghị coi trọng Mã Siêu, cố ý sắp xếp cho Mã Siêu bảo vệ Quan Hân, cũng đang nói cho Quan Trấn Hải biết, Mã Siêu không phải hung thủ đã tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan.

“Quan Trấn Hải, ông còn việc gì à?”
Quan Hồng Nghị lại nhìn về phía Quan Trấn Hải.

Quan Trấn Hải nhìn Quan Hồng Nghị, nói với vẻ nghiền ngẫm: “Đại vương tử, ông chắc chắn rằng người thanh niên này không phải hung thủ đã tự tiện xông vào Vương phủ chứ?” “Ông không tin tôi à?”
Quan Hồng Nghị hỏi lại với vẻ không vui.
Như thể câu hỏi của Quan Trấn Hải đã sỉ nhục ông ta vậy.
Quan Trấn Hải cười nhạt: “Đại vương tử cứ đùa, sao tôi lại không tin ông chứ?” “Nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được người đã xông vào Vương phủ họ Quan, thanh niên này rất đáng nghị, tôi cần dẫn cậu ta về Chấp Pháp đường để điều tra”.

“Nếu cậu ta không phải người đã xông vào Vương phủ họ Quan, tôi cam đoan sẽ đưa cậu ta về, đồng thời đến tận chỗ Đại vương tử để xin lỗi”.
Quan Hồng Nghị nhắm mắt lại, bây giờ trong Vương tộc họ Quan, chỉ có Quan Trấn Hải dám đối đầu với ông ta thế này.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?”
Quan Hồng Nghị hờ hững hỏi.
Quan Trấn Hải lắc đầu: “Lúc trước, Chấp Pháp đường được thành lập để hạn chế Vương phủ, có nhiệm vụ giám sát dòng chính của Vương tộc, nếu Đại vương tử không đồng ý thì tôi đành báo cáo đúng sự thật thôi”.
Câu nói này có sức sát thương rất lớn với Quan Hồng Nghị, ở Vương tộc họ Quan, Chấp Pháp đường có quyền hành rất lớn, có thể điều tra bất cứ ai trừ Quan Vương.
Nếu Quan Trấn Hải muốn báo cáo thì chỉ có thể báo cáo cho hội trưởng lão của Vương tộc họ Quan, hội trưởng lão này do những người cầm quyền tối cao của các phe phái trong Vương tộc họ Quan tạo thành.
Cho dù là ý kiến của Quan Vương, nếu hội trưởng lão không thông qua thì cũng không thể chấp hành.
Trong các gia tộc hàng đầu khác đều có tổ chức như hội trưởng lão của Vương tộc họ Quan.
Nếu không có sự giám sát, quyền thế của Vương tộc sẽ chỉ nằm trong tay một số người.
Tuy Quan Hồng Nghị muốn khiến Mã Siêu phục tùng, nếu chuyện này đến tại hội trưởng lão thì chỉ có thể nhờ Quan Vương ra mặt thôi.

Quan trọng nhất, Quan Hồng Nghị biết rõ Mã Siêu chính là người đã xông vào Vương phủ họ Quan.

Nếu làm lớn chuyện thì ông ta cũng chẳng được lợi lộc gì.

Nhưng ông ta biết, Mã Siêu cũng là cao thủ Vương Cảnh.
Chỉ cần lôi kéo được Mã Siêu thì sẽ dễ mượn sức Dương Thanh hơn nhiều.
Một khi hai cao thủ Vương Cảnh này đồng ý làm việc cho ông ta, ông ta không phải lo về việc tranh giành vị trí Quan Vương trong tương lai nữa.
Không những thế, phe phái của ông ta cũng sẽ hùng mạnh hơn nhiều.

"Nếu vậy thì để cậu ta đi với ông một chuyến cũng được".
Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Quan Hồng Nghị lạnh lùng nói.
Trong quá trình xâm nhập vào Vương phủ họ Quan, đương nhiên Mã Siêu sẽ để lại chứng cứ, nhưng Quan Hồng Nghị là Đại vương tử, vẫn có khả năng xóa hết những chứng cứ kia.
Chỉ cần Quan Trấn Hải không điều tra được vấn đề gì ở Mã Siêu, ông ta vẫn sẽ phải thả người.

"Cảm ơn Đại vương tử đã hợp tác".
Quan Trấn Hải mỉm cười: "Đưa cậu ta đi!"
Hai tên lính thuộc Chấp Pháp đường bước đến, định giữ lấy Mã Siêu.

"Cút!"
Mã Siêu tức giận quát rồi vung tay lên, đánh bay hai tên lính.
Quan Hồng Nghị lập tức biến sắc, quát lên: "Ngừng tay!"
Về chuyện Mã Siêu tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan, chỉ cần không có chứng cứ là được, nhưng nếu Mã Siêu ra tay với người của Chấp Pháp đường thì sẽ có vấn đề ngay đấy.
Quan Trấn Hải giận tái mặt: "Cậu dám ra tay với người của Chấp Pháp đường, đúng là chán sống!"

Ông ta nói rồi hơi nhích chân, lập tức vọt về phía Mã Siêu.

"Cút!"
Quan Hồng Nghị cũng hành động, chắn trước mặt Mã Siêu, tung chưởng về phía Quan Trấn Hải.

“Oành!”
Khi hai người so đấu, khí thế đáng sợ bùng nổ từ chỗ bàn tay họ rồi khuếch tán ra xung quanh.

“Bich bich bich!”
Sau đó cả hai cùng lui lại, Quan Trấn Hải lùi năm bước, còn Quan Hồng Nghị thì lùi bốn bước.
Ở chỗ mà họ ngừng chân, sàn nhà tinh xảo bằng đá cẩm thạch lập tức vỡ nát.
Sắc mặt Quan Hồng Nghị vô cùng u ám, tuy thực lực của Quan Trấn Hải không bằng ông ta nhưng vẫn khiến ông ta bất ngờ.
Quan Trấn Hải cũng sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đại vương tử, ông mặc kệ người của ông ra tay với Chấp Pháp đường thì cũng thôi, giờ còn định ngăn cản chúng tôi động đến cậu ta nữa, ông nghĩ Chấp Pháp đường dễ ức hiếp lắm à?”
Quan Hồng Nghị hừ lạnh: “Tuy cậu ta là người của tôi nhưng vừa mới gia nhập không lâu, không biết quy tắc của Vương phủ họ Quan, người không biết thì không có tội, ông không hiểu điều đó chắc?” “Tôi không quan tâm được nhiều đến thế, chỉ biết quy định của Chấp Pháp đường chính là, chúng tôi có tư cách điều tra tất cả những người đáng nghi”.
Quan Trấn Hải bốp chát lại.
Mã Siêu cũng không ngờ người trong Vương tộc họ
Quan lại giằng co với nhau vì anh ta.

- ————.

Chương 977: 977: Thú Bị Nhốt Trong Lồng

Đại sảnh của biệt thự bị bao trùm bởi khí thế mạnh mẽ khiến người ta ngạt thở.
Quan Hồng Nghị và Quan Trấn Hải đều là cao thủ Vương Cảnh, cuộc giằng co giữa hai người cũng là vụ đọ sức giữa các cao thủ đỉnh cao.

"Xem ra tôi phải báo cáo chuyện này cho hội trưởng lão rồi".
Quan Trấn Hải nhìn chằm chằm vào Quan Hồng Nghị, lạnh lùng nói.
Quan Hồng Nghị không nói gì, chỉ nhìn Quan Trấn Hải với vẻ mặt lạnh lẽo, ý chí chiến đấu cũng bùng nổ.
Quan Trấn Hải không chịu yếu thế, nhìn thẳng vào Quan Hồng Nghị, chờ Quan Hồng Nghị đáp lời.
Mã Siêu đứng cạnh như người không liên quan, nét mặt rất bình tĩnh, trong mắt loé lên tia sáng.

"Cậu đi với họ một chuyến đi!"
Xung quanh im ắng một phút, Quan Hồng Nghị mới nhìn về phía Mã Siêu.
Rõ ràng sau khi suy nghĩ, Quan Hồng Nghị vẫn không muốn chuyện đến tại hội trưởng lão.
Tuy giá trị của Mã Siêu rất cao, nhưng nếu làm lớn chuyện thì ngay cả Quan Vương bố ông ta cũng sẽ rất bị động.
Mã Siêu lạnh lùng nói: "Nếu tôi không muốn, ai có thể dẫn tôi đi?"
Quan Trấn Hải hơi nhếch môi, mỉm cười hài hước.
Quan Hồng Nghị nhíu mày: "Cậu đang định chống lại mệnh lệnh của tôi hả?" "Trừ khi ông tìm được người chữa khỏi cho em gái tôi, bằng không, tôi và ông không có bất cứ quan hệ gì hết".
Mã Siêu nói.
Anh ta vốn đang xem họ đấu đá với nhau, nếu không vì chữa trị cho em gái, anh ta không bao giờ cân nhắc đến chuyện phục tùng Quan Hồng Nghị.
Nhưng anh ta không ngu, đương nhiên cũng hiểu đối phương

coi trọng tiềm lực của mình.
Nếu phục tùng Quan Hồng Nghị rồi mới yêu cầu đối phương tìm người chữa trị cho Mễ Tuyết thì không dễ như bây giờ đâu.

“Mã Siêu, anh đừng được voi đòi tiên nhé!”
Quan Hân nói: “Bác tôi là Đại vương tử của Vương tộc họ Quan, nếu ông ấy đã đồng ý sẽ tìm người chữa trị cho em gái anh thì chắc chắn không bao giờ nuốt lời.

“Bây giờ, Chấp Pháp đường của Vương tộc họ Quan đang muốn điều tra anh, anh phải đi với họ một chuyến, nếu không thể chứng minh trong sạch, anh chỉ còn con đường chết mà thôi”.
Nghe thấy Quan Hân nói thế, sát khí trong mắt Mã Siêu càng rõ rệt hơn.

“Cô câm miệng cho tôi!”
Mã Siêu tức giận nói: “Ai cũng có tư cách nhúng tay vào chuyện này, trừ cô!” “Anh..
Bị Mã Siêu quát trước mặt mọi người như thế, Quan Hân thẹn quá hoả giận, nhưng lại bị Quan Hồng Nghị lườm cho nên không dám nói gì.
Lúc này Quan Trấn Hải cũng không vội, cười híp mắt xem trò vui.

“Nếu tôi nói, bây giờ cậu phải đến Chấp Pháp đường một chuyến thì sao?”
Rõ ràng Quan Hồng Nghị đã có vẻ tức giận.
Ý đe dọa của ông ta rất rõ ràng.
Mã Siêu lại như không hiểu tình hình bây giờ, nhìn về phía ông ta: “Nếu thế thì những đàm phán trước đó cũng mất giá trị”.
Anh ta nói rồi hành động ngay tức khắc.
Quan Hồng Nghị và Quan Trấn Hải không ngờ Mã Siêu lại dứt khoát đến thế, họ còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy anh ta biến mất rồi.

“Vù!”
Đến khi họ lấy lại tinh thần, Mã Siêu đã xuất hiện trước mặt

Quan Hân, một tay giữ chặt lấy Quan Hân, tay kia chộp vào cổ cô ta.

"Rắc!"
Tiếng xương gãy giòn giã vang lên, thậm chí Quan Hân còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã chết rồi.
Những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, không ai ngờ Mã Siêu vẫn có thể giết người trước mặt hai cao thủ Vương cảnh của Vương tộc họ Quan.

"Cậu giết Quan Hân à?"
Nhìn xác Quan Hân trên đất, Quan Hồng Nghị hỏi với vẻ không dám tin.

"Ngu xuẩn!"
Mã Siêu chỉ để lại hai chữ rồi nhích chân, lập tức xuất hiện trên cửa sổ.

"Xoảng!"
Mã Siêu đập vỡ kính rồi nhảy ra ngoài.
Anh ta đến Vương tộc họ Quan để tìm Quan Hân bảo
Nếu Quan Hồng Nghị không đưa ra đề nghị sẽ tìm thần y chữa trị cho Mễ Tuyết, anh ta đã ra tay với Quan Hân từ lâu.
Nhưng sau khi Quan Trấn Hải xuất hiện, anh ta dần nhận ra Quan Hồng Nghị chỉ coi trọng tiềm lực của mình mà thôi, có vẻ việc tìm thần y chữa trị cho Mễ Tuyết chỉ là lời nói dối.
Nếu anh ta bị Quan Trấn Hải đưa đến Chấp Pháp đường, chưa chắc có thể sống sót rời đi.
Chưa bảo được thù, sao anh ta có thể mạo hiểm như thế chứ?
Tuy anh ta đến Vương tộc họ Quan với quyết tâm thề chết để trả thù, nhưng cũng không định ngồi chờ chết ở đây.

Nếu có thể sống sót rời đi, sao anh ta phải chết ở nơi này?
Anh ta vẫn còn người vợ mới cưới và cô em gái chưa tỉnh lại nữa.
Lúc này, anh ta chỉ nghĩ đến chuyện sống sót rời đi.

"Cậu chán sống rồi!"
Quan Hồng Nghị giận dữ quát rồi lập tức đuổi theo.
Để lôi kéo Mã Siêu, ông ta sẵn sàng đối đầu với Chấp Pháp đường, nào ngờ Mã Siêu lại đùa bỡn ông ta, còn giết Quan Hân ngay trước mặt ông ta nữa.

Đúng là sự sỉ nhục lớn lao.
Quan Hồng Nghị đã rời khỏi biệt thự một lúc, Quan Trấn Hải mới hoàn hồn, nói với vẻ nghiền ngẫm: “Lần này ông ta gây họa lớn rồi”.
Quan Hồng Nghị là Đại vương tử của Vương tộc họ Quan mà lại bao che cho hung thủ tự tiên xông vào Vương phủ họ Quan, bây giờ hung thủ kia còn giết Quan Hân ngay trước mặt ông ta nữa.
Tuy Quan Hân chỉ là con gái nhưng lại rất được Quan Vương yêu quý.

Bây giờ Quan Hân đã bị giết, Quan Hồng Nghị không thể trốn tránh trách nhiệm.
Cùng lúc đó, sau khi xông ra khỏi biệt thự, Mã Siêu lập tức chạy trốn theo hướng đã vạch sẵn.
Từ khi xông vào Vương phủ họ Quan, trong lúc vừa tiêu diệt tiểu đội tuần tra, vừa tìm kiếm chỗ ở của Quan Hân, anh ta cũng đã vạch sẵn đường lui.
Bây giờ Quan Hân đã chết, anh ta đã đạt được mục đích.
Cho dù chết ở Vương tộc họ Quan, anh ta cũng không có gì phải hối tiếc cả.
Nhưng đương nhiên, nếu có thể sống sót rời đi là tốt nhất.
Anh ta vẫn nợ vợ một lời xin lỗi.
Cả Vương phủ họ Quan đều đang tìm kiếm tung tích của Mã Siêu, Quan Hồng Nghị giận dữ quát: “Phong tỏa Vương phủ họ Quan, cho dù hôm nay đào sâu ba tấc đất thì cũng phải tìm thấy hung thủ cho tôi!” “Vâng!”
Thuộc hạ vội đáp.
Vương phủ họ Quan được bao bọc bởi tường cao thẳng đứng, nếu đóng cửa thành thì đúng là rất khó thoát thân.
Trừ cao thủ Thần Cảnh ra, không ai có thể thoát khỏi nơi này hết.

“Cút!”
Mã Siêu vừa đi ngang qua một tiểu đội tuần tra, bèn hơi nhích chân, lập tức xông tới, vung nắm đấm lên liên tục.
Mấy vệ sĩ liên tiếp văng ra xa.
Bây giờ đang là ban đêm, Mã Siêu chỉ có một mình, trong Vương phủ họ Quan rộng lớn này, anh ta rất khó bị bắt.

Nhưng giờ vệ sĩ của Vương phủ họ Quan đang có mặt ở khắp nơi.
Mỗi khi bắt gặp tiểu đội tuần tra, hành tung của Mã
Siêu sẽ bị lộ, sau đó sẽ có cao thủ của Vương phủ chạy đến.

“Muốn chạy trốn ư, cậu trốn được à?”
Đúng lúc Mã Siêu sắp chạy đến cửa Đông, một lão già đeo trường kiếm bỗng xuất hiện ở đó, lạnh lùng nhìn anh ta.
Khi thấy người này, sắc mặt Mã Siêu hết sức khó coi.
Hồi nãy, lão ta vẫn luôn đi theo Quan Hồng Nghị.
Anh ta đã dùng hết sức để chạy trốn nhưng vẫn bị đối phương chắn đường, có thể tưởng tượng được thực lực của lão già đeo trường kiếm này mạnh đến đâu.
Không những thế, Quan Hồng Nghị đang giận dữ cũng chạy tới.

“Bao năm qua, cậu là người đầu tiên dám đùa bỡn tôi đấy!”
Quan Hồng Nghị nhìn chằm chằm vào Mã Siêu với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

“Đại vương tử, hình như con chó mà ông muốn thu phục không hợp tác lắm nhỉ!”
Quan Trấn Hải cũng đến, nhìn Quan Hồng Nghị với vẻ mia mai.
Trong lúc nhất thời, Mã Siêu đã bị ba cao thủ Vương Cảnh là lão già đeo trường kiếm, Quan Hồng Nghị và Quan Trấn Hải bao vây.
Ngoài ra còn có thêm mấy chục vệ sĩ được võ trang đầy đủ của Vương tộc họ Quan nữa.
Mã Siêu lập tức biến thành thú bị nhốt trong lồng.

- ————.

Chương 978: 978: Cậu Là Ai

Mã Siêu đã đoán được từ trước, dù gì cũng là Vương tộc họ Quan sao có thể dễ dàng trốn thoát?
Bị ba cao thủ Vương Cảnh vây nhốt, Mã Siêu không hề hoảng hốt, ngược lại cả người còn sục sôi ý chí chiến đấu.
Nhưng trong lòng anh ta lại cảm thấy hổ thẹn với vợ nhiều hơn.
Vừa mới cưới xong Mã Siêu đã để lại một bản di thư sau đó bỏ đi, đúng là rất quá đáng.

"Muốn đánh thì đánh đi, nói nhiều làm gì?"
Mã Siêu dứt khoát nói.

"Đại sư Hồ, giết cậu ta!"
Quan Hồng Nghị giận dữ nói.
Đại sư Hồ bước lên, kiếm dài đeo sau lưng nhưng lại không có ý định rút ra.

"Cậu nhóc, cậu nên tự kết liễu đi.

Bằng không một khi tôi đã ra tay thì cậu sẽ chết không toàn thấy đấy!"
Đại sư Hồ khinh thường nhìn Mã Siêu.

Lão ta thấy Mã Siêu còn quá trẻ, dù có mạnh cỡ nào cũng không mạnh bằng lão ta được.
Mã Siêu hơi nheo mắt, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.
Bây giờ anh ta đã không màng đến sống chết nữa rồi, ai ngăn anh ta đều sẽ chết.
Bảo anh ta tự sát? Đừng hòng.

"Lão già kia, muốn đánh thì đánh đi, nói nhiều làm gì.
Hay là sợ tôi đánh rụng hết rằng, sau này không nói chuyện được nữa?"

Mã Siêu cười châm chọc nói.

"Muốn chết!"
Đại sư Hồ nhăn mày, khẽ nhún chân, thân hình nhẹ như chim nhạn, lao nhanh về phía Mã Siêu.

Mã Siêu dồn khí xuống bụng, một luồng hơi thở mạnh mẽ không ngừng bộc phát ra từ cơ thể anh ta.

Lúc này Mã Siêu như trở thành người khác, ngay cả Quan Hồng Nghị cũng nhận ra được.
Đại sư Hồ đang xông về phía Mã Siêu cũng chỉ cười lạnh: "Không biết tự lượng sức mình!"
Chớp mắt đại sư Hồ đã vọt tới trước mặt Mã Siêu, giơ tay đánh xuống: "Đi chết đi!"
Nhất thời một luồng khí thế như dời non lấp biển cuốn lấy Mã Siêu.
Mã Siêu không dám sơ suất, hai chân bám chặt dưới đất, tay phải siết chặt đánh vào lòng bàn tay của đại sư Hồ.
Hai nằm đấm chạm vào nhau, một luồng khí thế khủng bố lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh như cơn gió lốc.
Mã Siêu vốn đã đứng vững trên mặt đất, lúc này chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không cách nào đỡ được truyền ra từ nằm đấm, hai bàn chân của anh ta cọ xát trên mặt đất, trượt về phía sau vài mét.
Mã Siêu chỉnh lại cánh tay hơi run run của mình.
Sức mạnh của đại sư Hồ khiến anh ta cảm thấy bị uy hiếp.
Ngược lại đại sư Hồ cũng lùi mạnh về sau năm sáu bước.
Chỉ một lần so chiều lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.
Con người của Quan Hồng Nghị co rút lại, vẻ mặt khó tin: "Sao có thể như thế?"
Quan Trấn Hải còn khiếp sợ hơn cả Quan Hồng Nghị.
Tuy đại sư Hồ không phải là cao thủ đứng đầu của Vương tộc họ Quan nhưng cũng là một trong những cao thủ mạnh nhất, thực lực của lão ta đã đạt tới Vương Cảnh trung kỳ.
Đã vậy còn trong tình huống đại sư Hồ chủ động tấn công, thế mà Mã Siêu lại có thể đỡ được đòn này, chỉ lùi về sau mấy mét mà thôi.
Mà đại sư Hồ cũng lùi về sau năm sáu bước.
Thoạt nhìn khó phân thắng bại.
Nhưng có thể khẳng định thực lực của Mã Siêu và đại sư Hồ tương đương nhau.

Vậy chẳng phải thực lực của Mã Siêu cũng là Vương Cảnh trung kỳ sao?
Bọn họ chưa từng nghe nói trẻ tuổi như vậy mà là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.
Trong lòng Quan Hồng Nghị hơi phiền muộn.

Lúc nãy ông ta đã gần như thuyết phục được Mã Siêu, nếu không phải Quan Trấn Hải đột nhiên xuất hiện, nói không chừng Mã Siêu đã thần phục ông ta rồi.
Bây giờ Mã Siêu đã giết Quan Hân, giữa anh ta và Vương tộc họ Quan không còn khả năng hòa giải nữa rồi.
Nếu thật sự có thể thu phục được Mã Siêu, sau đó thông qua Mã Siêu chinh phục luôn Dương Thanh, thì từ đây về sau còn ai có tư cách tranh giành Vương vị của Vương tộc họ Quan với ông ta nữa chứ?
Nhưng bây giờ mọi thứ đã muộn.
Tuy Quan Trấn Hải rất kinh ngạc, nhưng trong lòng lại mừng thầm, bởi vì phe của Quan Hồng Nghị mạnh chừng nào phe phái của ông ta sẽ yếu chừng đó.
Lúc này có rất nhiều cao thủ của Vương tộc họ Quan đều đang ở đây, ai có thể cứu được Mã Siêu chứ?
Nhưng lúc này người kinh ngạc nhất vẫn là đại sư Hồ.
Sự khinh bỉ trong mắt lão ta đã dần biến mất thay vào đó là sự nghiêm nghị.
Lão ta cũng không phải là người của Vương tộc họ Quan, mà chỉ là khách của bọn họ, kiến thức và thực lực đều vượt xa một Vương tử như Quan Hồng Nghị.
Cao thủ Vương Cảnh trẻ như vậy đừng nói là Vương tộc, ngay cả Hoàng tộc cũng không thể có được.
Chỉ có gia tộc Cổ Võ trong truyền thuyết mới tồn tại thiên tài võ đạo như thế này.

“Rốt cuộc cậu là ai?”
Đại sư Hồ bỗng trầm giọng hỏi.
Nếu Mã Siêu là thiên tài của gia tộc Cổ Võ thì ông ta thà rằng đắc tội Vương tộc họ Quan cũng không đối phó Mã Siêu.
Bởi vì đắc tội với gia tộc Cổ Võ, dù ông ta có chạy đẳng trời cũng không thoát chết.

“Ông không có tư cách để biết tôi là ai”.

Mã Siêu cũng không biết đại sư Hồ nghĩ thế nào, chỉ cười lạnh giậm mạnh xuống đất, thân hình như sấm sét lao thẳng về phía đại sư Hồ.
Đòn tấn công vừa rồi đã để Mã Siêu biết được thực lực của đại sư Hồ.
Bây giờ cảnh giới võ thuật của anh ta là Vương Cảnh sơ kỳ, chỉ chút nữa thôi là bước vào Vương Cảnh trung kỳ.
Cao thủ cấp bậc kiểu đại sư Hồ chỉ có thể gặp không thể cưỡng cầu và cũng chỉ có giao đấu với cao thủ như đại sư Hồ mới rèn luyện được thực lực của anh ta, để anh ta nhanh chóng đột phá Vương Cảnh trung kỳ.
Nhìn khí thế hung hãn của Mã Siêu, đại sư Hồ chỉ có thể nhằm mắt tiến lên.
Nhưng vì trong lòng ông ta luôn nghi ngờ thân phận của Mã Siêu nên không thể dốc hết sức đánh.

Ngược lại Mã Siêu càng đánh càng hăng, đòn nào cũng muốn lấy mạng đối phương.
Vốn dĩ là cuộc chiến sống còn, cần gì phải che giấu thực lực?
Quan Hồng Nghị sững sờ, sát khí trong mắt càng lúc càng đậm.
Cao thủ như Mã Siêu nếu đã định không cách nào thu phục được, thì nhất định phải giết đi để diệt trừ mối họa về sau.
Nhưng bây giờ ông ta bỗng hơi tò mò.

Bởi người có thực lực như Mã Siêu thế mà luôn phục tùng nghe lệnh Dương Thanh, vậy thực lực của Dương Thanh sẽ khủng bố cỡ não? “Thực lực của ông chỉ đến thế thôi sao?”
Sau khi Mã Siêu tung một đòn đánh lùi đại sư Hồ, cười lạnh hỏi.
Vẻ mặt đại sư Hồ hơi phức tạp, trước khi làm rõ thân phận của Mã Siêu lão ta không dám ra sát chiêu “Đại sư Hồ, rốt cuộc ông đang làm gì vậy?”
Quan Hồng Nghị nóng nảy hỏi: “Cậu ta chỉ là một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, còn ông đường đường là Vương Cảnh trung kỳ sao lại bị cậu ta đàn áp?”
Đại sư Hồ không để ý Quan Hồng Nghị, hai mắt nhìn thẳng Mã Siêu, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc cậu là ai?”
Lúc này Quan Hồng Nghị mới nhận ra, thì ra đại sư Hồ đang

lo lắng Mã Siêu là người có bối cảnh, nên không dám giết anh ta.

“Đại sư Hồ, ông cứ yên tâm, cậu ta chỉ là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đã mất bố mẹ, bị bọn buôn người bắt cóc, sau đó thì đi lính mấy năm mà thôi”.
Quan Hồng Nghị lớn tiếng nói: “Nếu cậu ta thật sự có bối cảnh mạnh mẽ thì cũng không đến nỗi lưu lạc tới mức này”.
Mã Siêu vốn dĩ bừng bừng ý chí chiến đấu, cũng tự biết rõ anh ta không thể nào trốn thoát nên dứt khoát thừa nhận nói: “Ông ta nói không sai, tôi chính là một đứa trẻ mồ côi, không có bối cảnh gì”.

“Nếu vậy tôi đành giết cậu thôi”.
Khí chất trên người đại sư Hồ bỗng thay đổi nghiêng trời lệch đất, khí thế đột nhiên vọt lên tới đỉnh điểm.

“Keng!”

Thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ, ánh kiếm lập lòe, mùi máu tanh đáng sợ ngập tràn xung quanh.
Thanh trường kiếm này là thanh kiếm giết người, hơn nữa đã giết rất nhiều người.
Sắc mặt Mã Siêu cũng trở nên nghiêm nghị nhìn chăm chằm đại sư Hồ.
Lúc này khí thế trên người đại sư Hồ đã vượt xa Vương Cảnh trung kỳ, dù nói ông ta là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng không sai.
Còn Mã Siêu chỉ là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, sợ là rất khó để đỡ được một đòn dùng hết sức đánh của đại sư Hồ.

“Cậu nhóc, tiếp chiêu đi!”
Đại sư Hồ quát lớn, nhấc chân lên, cơ thể lóe lên.
Thanh kiếm xẹt qua một đường vòng cung đẹp để trên không trung, ánh kiếm lấp lóe, lưỡi kiếm chém thẳng xuống đầu Mã Siêu.

“Pảng!”
Đúng lúc này, tiếng súng bỗng vang lên.
Mã Siêu đang tập trung tất cả tinh thần và sức lực lên người đại sư Hồ, không hề nghĩ tới lại có người nổ súng vào lúc này.
Viên đạn xuyên qua lồng ngực anh ta, máu tươi như cánh hoa

hồng, dần dần nở rộ.
Chỉ thấy Quan Hồng Nghị nắm chặt khẩu súng trong tay, nòng súng còn bốc khói xanh, lúc ông ta nhìn Mã Siêu, trong mắt ngập tràn sát khí.

Cùng lúc đó thanh trường kiếm của đại sư Hồ cũng đã chém xuống, chỉ chút nữa thôi đã chém vào đầu Mã Siêu.

"Keng!"
Trong chớp mắt, một tiếng động vang lên lanh lảnh, chỉ thấy thanh kiếm trong tay đại sư Hồ giống như thủy tinh chưa đụng tới đầu Mã Siêu đã vỡ nát trong tích tắc.
Chuôi kiếm bay ra khỏi tay đại sư Hồ, mà chỗ gan tay của đại sư Hồ lại nứt ra, máu chảy không ngừng.

bàn "Người nào?"
Quan Hồng Nghị, Quan Trấn Hải và đại sư Hồ đồng thời giận dữ quát.
Giây tiếp theo một bóng người giống như yêu ma lướt qua, trong chớp mắt đại sư Hồ thực lực Vương Cảnh trung kỳ như diều đứt dây bay ra xa mười mấy mét.

- ————.

Chương 979: 979: Ông Lão Bí Ẩn

“Người nào?”.
Lúc này Quan Hồng Nghị và Quan Trấn Hải đều kinh ngạc đến ngày người, vội vàng lên tiếng hỏi.
Đại sư Hồ thực lực Vương Cảnh trung kỳ lại bị một đòn đánh bay, có thể tưởng tượng được đối phương mạnh đến cỡ nào.
Nhưng sau khi đối phương đánh bay đại sư Hồ thì biến mất tăm.
Ngay sau đó, bóng đen lại xẹt qua, đánh thẳng ra một đòn.
Thân hình Quan Hồng Nghị bay ra, đâm thẳng vào tường, phun ra một ngụm máu đen.
Tất cả mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc, trong số ba cao thủ Vương Cảnh, hai người đã bị cao thủ bí ẩn một đòn đánh bay, chỉ còn lại Quan Trấn Hải.
Còn những vệ sĩ của Vương tộc họ Quan ở xung quanh, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc và mờ mịt.
Là vệ sĩ của Vương tộc họ Quan, có cao thủ nào mà bọn họ chưa gặp?
Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cao thủ đánh bại cao thủ Vương Cảnh trong chớp mắt.

“Các hạ là ai? Sao lại ra tay với người của Vương tộc họ Quan?” Vẻ mặt Quan Trấn Hải nghiêm nghị, nhìn về phía hư không cao giọng hỏi.
Nhưng không có ai trả lời ông ta.
Đối phương đến đây dường như chỉ muốn đánh lùi Quan Hồng Nghị và đại sư Hồ, sau đó liền biến mất.
Qua một lúc lâu vẫn không ai đáp lại.

“Đường chủ, người biến mất rồi!”
Đúng lúc này một tên vệ sĩ của Chấp pháp Đường, vẻ mặt sợ hãi vừa nói vừa nhìn về chỗ nào đó.

“Ai biến mất?”
Quan Trấn Hải vẫn chưa hoàn hồn, cau mày hỏi.

“Người thanh niên trẻ tuổi xông vào Vương tộc họ Quan”.

Vệ sĩ run rẩy nói.
Lúc này Quan Trấn Hải mới lấy lại tinh thần, lúc ông ta nhìn về hướng ngón tay thị vệ chỉ thì phát hiện Mã Siêu đã biến mất từ bao giờ.

"Quan Hồng Nghị, lần này ông đã khiến Vương tộc họ Quan gặp rắc rối to rồi.

Tôi thật muốn xem lần này ai sẽ cứu được ông?"
Vẻ mặt Quan Trấn Hải nghiêm nghị nhìn Quan Hồng Nghị đã mê man bất tỉnh cách đó không xa nói.
Là cao thủ Vương Cảnh mà ngay cả cao thủ bí ẩn đột nhập vào Vương phủ và giải cứu Mã Siêu lúc nãy cũng không thể phát hiện được, đủ để chứng minh cao thủ bí ẩn kia mạnh đến cỡ nào.
Cao thủ cấp bậc này e là thực lực đã đạt tới cấp Vương Cảnh đỉnh phong rồi.
Đắc tội với một nhân vật như vậy chẳng khác nào một mầm họa lớn đối với Vương tộc họ Quan.

"Đường chủ, còn muốn tìm người không?"
Vệ sĩ dẫn đầu Chấp Pháp đường dè dặt hỏi
Quan Trấn Hải lạnh lùng nói: "Ngay cả đại sư Hồ cũng bị đánh bại trong nháy mắt, chỉ với thực lực của các người có thể tìm được đối phương sao?"
Vệ sĩ nghe vậy lập tức im miệng.

"Mọi việc khôi phục lại bình thường, tôi đi báo cáo việc này với hội trưởng lão".
Quan Trấn Hải nói xong liền xoay người đi luôn.
Năm phút sau, trong một phòng họp rộng rãi, bốn ông lão tóc bạc đang ngồi xung quanh.

Quan Trấn Hải chỉ có thể đứng bên cạnh, kể lại những gì vừa xảy ra.
Nghe ông ta nói xong, sắc mặt của bốn ông lão tóc bạc đều nghiêm nghị.

"Nói như vậy, đối phương hẳn là đã nương tay, bằng không đại sư Hồ và Quan Hồng Nghị đã mất mạng.
Một ông lão mặc sườn xám nam màu lam trầm giọng nói.
Mấy vị trưởng lão khác cũng lần lượt gật đầu: "Một cao thủ có

thể đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh khác trong nháy mắt sợ là thực lực ít nhất cũng đã đến Vương Cảnh đỉnh phong".

"Hẳn là đối phương có điều lo lắng, bằng không sẽ không nhẹ tay như vậy".
Một ông lão khác cũng nói.

"Người thanh niên mà Quan Hồng Nghị lôi kéo kia tên là gì? Từ đâu đến?"
Ông già mặc xườn sám nam màu tím bỗng hỏi Quan Trấn Hải.
Quan Trấn Hải vội vàng nói: "Thưa đại trưởng lão, người trẻ tuổi kia tên là Mã Siêu, đến từ Yến Độ.

Nghe nói cậu ta rất phục tùng một người tên là Dương Thanh".

"Tôi nghi ngờ cao thủ bí ẩn kia rất có khả năng là Dương Thanh".
Bốn trưởng lão khác nghe vậy đều chau mày.

"Việc này không thể nào.

Theo cậu nói, người thanh niên Dương Thanh kia hẳn cũng không lớn tuổi lắm, nhưng thực lực của cao thủ bí ẩn cứu Mã Siêu đi lúc nãy ít nhất cũng là Vương Cảnh đỉnh phong".
Nhị trưởng lão ngồi bên dưới đại trưởng lão cũng lên tiếng nói.
Tam và tứ trưởng lão cũng đồng ý gật đầu, rõ ràng bọn họ cũng suy nghĩ như vậy.

Là trưởng lão của Vương tộc họ Quan, bọn họ đều đã sống hơn trăm tuổi, có thiên tài võ học nào mà chưa gặp qua?
Mã Siêu mới chỉ là thực lực Vương Cảnh sơ kỳ thôi cũng đã khiến bọn họ ngạc nhiên, bây giờ đột nhiên lại nói cho bọn họ biết còn có một chàng trai khác cũng đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong, sao họ có thể tin được?
Quan Trấn Hải cũng rất nghi ngờ, tình huống lúc nãy rất cấp bách, đại sư Hồ dùng kiếm giết Mã Siêu, còn Quan Hồng Nghị lại dùng súng bắn anh ta.
Chỉ có ông ta là không ra tay với Mã Siêu
Kết quả người muốn tính mạng của Mã Siêu là đại sư Hồ và Quan Hồng Nghị đều bị đánh bay, bị thương nặng, nhưng ông ta lại không sao cả.

Điều này chứng tỏ đối phương là đến cứu Mã Siêu
Vừa nãy ông ta đã có được mọi tin tức liên quan đến Mã Siêu.

Ông ta biết rất rõ, Mã Siêu là một đứa trẻ mồ côi, bên cạnh anh ta ngoài Dương Thanh ra thì không còn cao thủ khác nào nữa.
Nhưng mà cao thủ vừa nãy quá bí ẩn, nếu không phải là Dương Thanh thì có thể là ai?
Nhất thời trong phòng họp rộng lớn rơi vào im lặng.
Qua hai phút, đại trưởng lão bỗng hỏi: "Các người nói xem liệu Mã Siêu kia có phải là người của gia tộc Cổ Võ không?"
"Không phải cậu ta là trẻ mồ côi sao? Lẽ nào ngay cả cậu ta cũng không biết bối cảnh và thân phận thật sự của mình luôn à?" "Mà cao thủ bí ẩn lặng lẽ dẫn cậu ta rời đi lúc nãy đã giải thích rõ vấn đề".

Đại trưởng lão vừa nói xong những lời này, mấy người còn lại đều ngạc nhiên đến ngày người.
Gia tộc Cổ Võ là gia tộc võ thuật lánh đời thật sự.

Đừng nói là Vương tộc, dù là Hoàng tộc cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ.
Nghe đồn, trong gia tộc Cổ Võ cao thủ nhiều như mây, nhưng bọn họ một lòng chỉ nghĩ đến võ thuật, không màng đến việc đời vì vậy người đời cũng không biết tới.

"Bây giờ ngoài suy đoán cậu ta là người của gia tộc Cổ Võ ra hình như là không còn khả năng nào khác".
Nhị trưởng lão khẽ gật đầu đáp.

"Nếu đúng là như vậy thì lần này Quan Hồng Nghị đã gây ra họa lớn rồi".
Vẻ mặt tam trưởng lão nghiêm nghị nói.
Nếu trước đây lỡ như Quan Hồng Nghị có gây ra việc lớn, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không ngồi họp chung, thậm chí còn mừng thầm nữa là đằng khác.
Nhưng lần này bọn họ chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Đắc tội gia tộc Cổ Võ, vốn đã là một phiền toái lớn.

"Quan Vương nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời về việc này!"

Trong mắt đại trưởng lão lóe lên một tia rét lạnh, lạnh lùng nói.
Quan Hồng Nghị là dòng chính của Vương tộc họ Quan, vậy thì chuyện này phải do Quan Vương ra mặt.
Cùng lúc đó, một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội đang chạy như bay trên đường.
Hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu nhìn Mã Siêu đã hôn mê, cả người anh đều là sát khí lạnh như băng.

"Nhanh lên một chút! Lái nhanh lên cho tôi!"
Anh cố nén giận, cắn răng nói.
Đổng Chiêm Cương đang lái xe, cả người run rẩy, vội vàng nói: "Dạ!"
Chân đạp hết ga, chiếc Jeep đã tân trang lại như con thú dữ lao vun vút về phía trước.

"Két!"
Mười phút sau, chiếc xe Jeep đột nhiên phanh lại, đậu vững vàng trong sân của một hộ nhà nông.
Vừa xuống xe đã thấy một ông lão mặc áo vải đang ngồi dưới ánh trăng, trước mặt là cây đàn cổ, lúc này hai tay đang đánh đàn, tiếng đàn ảm đạm vang lên.

"Ông Phùng, xin ông nhất định phải cứu cậu ấy!"
Đổng Chiêm Cương vừa thấy ông lão liền vội vã cầu xin.

"Cút!"
Ông Phùng bỗng dừng tay lại, giận dữ quát lên.
Chỉ một tiếng quát nhưng lại khiến tâm trí của Đổng Chiêm Cương run rẩy, như bị đánh một đòn nặng nề, sắc mặt trắng bệch.
Con người của Dương Thanh cũng co rút lại, anh ngạc nhiên phát hiện, giọng nói của ông Phùng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ một từ "cút" cũng khiến anh cảm thấy lồng ngực khó chịu.
Lão già này không hề đơn giản, không ngờ lại là cao thủ Thần Cảnh.

- ————.

Chương 980: 980: Cưới Cháu Gái Tôi

Trên đường tới đây, Đổng Chiêm Cương đã nói y thuật của ông Phùng rất lợi hại, chỉ là tính tình sáng nắng chiều mưa, cứu người phụ thuộc vào tâm trạng.
Nơi Mã Siêu trúng đạn cực kỳ nguy hiểm, rất có thể đã tổn thương đến tim.

Xung quanh không ai có thể chữa được vết thương này, chỉ còn ông Phùng mới có hi vọng.
Nhưng Dương Thanh không ngờ Đồng Chiêm Cương vừa mới mở miệng nhờ lão ta cứu người đã bị đuổi cút.

"Tinh!"
Sau khi ông Phùng giận dữ gầm lên lại gảy một bài nhạc bị thương.
Tối nay trăng tròn vành vạnh, ánh trăng chiếu sáng khắp nơi.
Nhưng Dương Thanh không hề có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp.

Hiện giờ Mã Siêu đang bị thương nặng, sống chết chưa rõ, anh chỉ muốn cứu người.
Đổng Chiêm Cương cũng vô cùng sốt ruột.

Ông ta biết Mã Siêu và Dương Thanh rất thân thiết.

Nếu Mã Siêu thực sự xảy ra chuyện không may, e là Dương Thanh sẽ lật đổ cả Vương tộc họ Quan.
Ông ta phải nghĩ cách thuyết phục ông Phùng đồng ý cứu người.
Đổng Chiêm Cương đang định bước lên tiếp tục cầu xin lại bị Dương Thanh dùng ánh mắt ngăn cản.
Dương Thanh cảm thấy rất rõ, lúc bọn họ mới đi vào, khúc nhạc ông Phùng đang đàn đã dao động, dường như đến lúc này mới ổn định lại.
Một người quái dị nửa đêm nửa hôm gảy cổ cầm trong sân chắc chắn phải yêu đàn như mạng, sao có thể cho phép người khác quấy rầy mình đánh đàn.
Bây giờ lên tiếng sẽ càng khiến ông Phùng bực bội, sơ là muốn nhờ lão ta cứu giúp sẽ càng khó hơn.

Dương Thanh kinh ngạc phát hiện, tâm tình đang hỗn loạn của mình lại chậm rãi bình tĩnh lại theo tiếng đàn của ông Phùng.
Anh vô thức nhắm mắt lại, thấy mình như đang đi vào một tiên cảnh núi non giữa trần gian.
Chim hót hoa nở khắp nơi.

Anh nằm trên thảm cỏ rộng mênh mông, gối đầu lên cánh tay, ngửa mặt ngắm nhìn trời xanh mây trắng, hơi thở sảng khoái dễ chịu.

Cả người đều thả lỏng, cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng "Tinh!"
Đúng lúc này, tiếng đàn chợt trở nên gấp gáp.
Bầu trời trong xanh đột nhiên có mây đen ùn ùn kéo tới, gió lốc gào thét, sấm chớp đùng đùng.
Quân địch đông nghịt áp sát, cuộc chiến vô cùng ác liệt.
Một giây sau, lửa bay đầy trời, đạo kiếm vung lên.

Dương Thanh mặc chiến bào cưỡi ngựa dẫn đầu xông lên trước.
Chiến sĩ chết trăm trận, tướng quân đi biền biệt mười năm mới về.
Dường như đã trôi qua thật lâu, chiến dịch mới giành được thắng lợi.

"Tinh!"
Tiếng đàn cuối cùng vang lên, cả thế giới đều yên tĩnh lại.
Dương Thanh chậm rãi mở mắt, toàn thân ướt sũng mồ hội, kinh ngạc nhìn ông Phùng đang thong thả đứng dậy.
Vừa nãy anh đã chìm đắm trong tiếng đàn của lão ta.

Đây là chuyện chưa từng có tiền lệ.
Mặc dù chỉ trong một khúc nhạc, Dương Thanh lại có cảm giác như đã trải qua cả một đời người.
Có lẽ cao thủ ẩn dật chính là chỉ người như ông Phùng.

"Ông nội, gió nổi lên rồi, ông mau về đi!"
Một cô gái trẻ tuổi ăn mặc theo phong cách cổ điển cầm một chiếc áo khoác đi tới choàng lên người ông Phùng.

"Ông Phùng, tôi là Đổng Chiêm Cương.

Chúng ta đã từng gặp mặt, ông còn nhớ chứ?"
Đổng Chiêm Cương vội vàng bước tới nói.

Ông Phùng không thèm nhìn ông ta, dứt khoát cất bước đi vào trong phòng.

“Ông Phùng!”
Đổng Chiêm Cương lập tức hoảng hốt, cuống quýt đuổi theo.

“Cút!”
Ông Phùng lại gầm lên, vẻ mặt hung tợn như một con thú dữ.
Đổng Chiêm Cương là cao thủ Vương Cảnh, vậy mà giờ đây lại bị một tiếng quát của ông Phùng dọa lui.
Ông ta có ảo giác, nếu mình không lùi lại, e là ông
Phùng sẽ lấy mạng mình.

“Ông Pùng, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Xin ông hãy cứu anh em của tôi.

Chỉ cần ông có thể cứu sống cậu ấy, tôi sẽ đồng ý làm bất cứ chuyện gì”.
Dương Thanh vội vàng tiến lên, thái độ chân thành, ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.
Ông Phùng cười lạnh, châm chọc nói: “Thực sự làm bất cứ chuyện gì sao?”
Dương Thanh đột nhiên có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Vừa rồi chỉ là anh buột miệng nói ra trong lúc cấp bách.

Khó khăn lắm ông Phùng mới chịu nói chữ khác ngoài chữ “cút”, anh đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức gật đầu đáp: “Chỉ cần có thể cứu sống anh em của tôi, ông muốn tôi chết cũng được! “Vậy thì chỉ cần cậu chịu cưới cháu gái tôi, tôi sẽ cứu anh em của cậu”.
Ông Phùng lên tiếng.
Dương Thanh giật mình ngơ ngác.

Sao lão già này lại đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy?
Cô gái ăn mặc cổ điển bên cạnh ông Phùng lập tức đỏ mặt, dường như hơi thẹn thùng, nhưng không hề phản bác.
Rõ ràng, cô ta chính là cháu gái của ông Phùng.

“Xin lỗi ông.

Tôi đã có vợ con, không thể cưới cháu gái ông được nữa.
Sau một lúc im lặng, Dương Thanh nghiêm túc nói: “Ông

Phùng, tôi xin ông cứu giúp anh em của tôi, coi như tôi nợ ông một lần.

Chỉ cần không phạm pháp, tôi sẽ làm cho ông bất cứ chuyện gì".
Ông Phùng cười lạnh hỏi: "Cậu nợ tôi một lần có tác dụng gì với tôi không?"
Đổng Chiêm Cương vội vàng nói: "Chắc ông chưa biết, cậu ấy lại anh hùng của cả quốc gia này, từng là Tưởng quân của biên giới phía Bắc.

Cậu ấy nhất định sẽ không để ông thất vọng đâu".

"Trừ phi cậu ta đồng ý cưới cháu gái tôi, không thì không cứu!".

Chuyên trang đọc truyện * TrùmTru yện.

ne t *
Ông Phùng lạnh lùng từ chối rồi đi vào phòng, đóng sập cửa lại.

Dương Thanh và Đổng Chiêm Cương bị nhốt ở ngoài cửa.

"Tôi chỉ cho cậu mười phút để suy nghĩ.

Hết mười phút mà cậu vẫn không chịu cưới cháu gái tôi thì cả đời này cũng đừng hòng mong tôi ra tay cứu người!"
Ông Phùng nói vọng ra.
Dương Thanh lập tức cau mày, không hiểu tại sao mình đã lấy vợ sinh con mà ông Phùng vẫn muốn mình lấy cháu gái lão ta.

"Ông ta đang đùa giỡn tôi sao?"
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi hỏi.
Đổng Chiêm Cương vội vàng lắc đầu: "Theo tôi được biết, trước giờ ông Phùng chưa từng đùa giỡn ai.

Nếu ông ấy đã nói muốn cậu cưới cháu gái mình thì chắc chắn là thật".
Nghe thấy thế, Dương Thanh lại càng tức giận.

Mã Siêu bị trúng đạn, hiện giờ vẫn chưa lấy đạn ra được, không cầm được máu, tính mạng đang gặp nguy hiểm.
Ông Phùng là thần y không chịu cứu người, lại còn uy hiếp Dương Thanh phải cưới cháu gái mình mới chịu ra tay.

“Chúng ta đi thôi!”
Thấy sắc mặt Mã Siêu đã tái nhợt, Dương Thanh không thể chờ đợi thêm được nữa.
Anh không tin ngoài ông Phùng ra không còn ai cứu được Mã Siêu.

“Cậu Thanh, cậu nhất định phải tin tôi.

Cả Vương thành Quan này không có ai cứu được Mã Siêu trừ ông Phùng đâu”.
Đổng Chiêm Cương hốt hoảng nói: “Hơn nữa, bệnh viện gần nhất cũng cách đây ít nhất mười cây số.

Tình hình của Mã Siêu rất nguy kịch, nếu còn không mau cứu chữa sẽ không kịp nữa đâu”.

“Ông Phùng không chịu cứu chữa, ông bảo tôi phải làm sao?”
Dương Thanh cả giận nói: “Chẳng lẽ tôi thật sự phải cưới cháu gái ông ta?”
Đổng Chiêm Cương vội vàng nhỏ giọng nói: “Cứu người quan trọng.

Cậu cứ đồng ý trước đã, đợi Mã Siêu được chữa khỏi cậu lại đổi cái khác đền bù cho ông Phùng là được mà”.
Nghe thấy thế, hai mắt Dương Thanh sáng bừng.
Đúng vậy, hiện giờ quan trọng nhất là phải cứu sống Mã Siêu, cái khác sau này nói tiếp.

“Ông Phùng, tôi đồng ý với ông!”
Dương Thanh không dám chậm trễ, lập tức lớn tiếng nói.
Anh không thể trơ mắt đứng nhìn Mã Siêu bỏ mạng ở đây, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

“Tôi có thể chữa khỏi cho cậu ta, cũng có thể giết chết cậu ta.

Nếu để tôi biết cậu dám gạt tôi, đừng trách tôi không nương tay!”
Ông Phùng lên tiếng uy hiếp rồi ra lệnh: “Đưa người vào đây!”
- ————.

Chương 981: 981: Bị Ép Cưới

Trong căn phòng nhỏ, ông Phùng đang chữa trị cho Mã Siêu.

Dương Thanh và Đổng Chiêm Cương ở nhà ngoài chờ.
Dù Đổng Chiêm Cương đã nói y thuật của ông Phùng rất lợi hại, chắc chắn có thể cứu sống Mã Siêu nhưng Dương Thanh vẫn vô cùng lo lắng.

"Anh yên tâm, nhất định ông nội em sẽ cứu sống anh em của anh".
Cháu gái của ông Phùng bưng hai cốc nước ấm đi tới, đưa cho Đổng Chiêm Cương và Dương Thanh mỗi người một cốc.
Dương Thanh nhận lấy, đáp lại một tiếng: "Cảm ơn!"
Trông cháu gái của ông Phùng chỉ mới hai mươi tuổi, mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, trên ống tay áo thêu hoa mẫu đơn cùng màu, chỉ bạc thêu lên từng đám mây trắng, vạt áo được tô điểm bằng một bức Hải Thủy Vân Đồ màu xanh, trước ngực là một lớp áo lụa rộng rãi màu vàng nhạt.
Mái tóc dài được búi cao trên đỉnh đầu, còn cài mấy cây trâm, trông y hệt mỹ nữ tới từ thời dân quốc.
Ngũ quan của cô ta vô cùng tinh xảo, không hề có son phấn, nhưng gương mặt mộc không có chút tì vết.

Dù là các nữ nghệ sĩ nổi tiếng hàng đầu đứng cạnh cô ta e là cũng phải bị đả kích nặng nề.
Với một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy, Dương Thanh cũng chỉ cảm thán chứ không có ý định cưới người ta.
Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, cháu gái của ông Phùng đỏ mặt cúi đầu,
Bấy giờ Dương Thanh mới phát hiện, hình như mình nhìn người ta hơi lâu.
Không phải anh ham mê sắc đẹp, chỉ là nghĩ mãi không ra tại sao ông Phùng lại muốn gả cô cháu gái xinh đẹp này cho mình?
Quan trọng là anh đã cưới vợ sinh con nhưng ông Phùng cũng không để bụng
Dương Thanh ho nhẹ một tiếng, chủ động hỏi để che giấu bối rối: "Cô tên gì vậy?" "Em tên Phùng Tiểu Uyển, anh Thanh cứ

gọi em là Tiểu Uyển là được”.
Phùng Tiểu Uyển khẽ cười đáp.
Nghe cô ta nói vậy, Dương Thanh lập tức sững sờ.

Bởi vì từ khi tới đây anh chưa từng nói ra tên mình, vậy mà Phùng Tiểu Uyển lại gọi anh là anh Thanh.

“Sao cô biết tên tôi?”
Dương Thanh hỏi.

“Có lẽ là vì vừa rồi Tiểu Uyển nghe thấy tôi gọi cậu là cậu Thanh”.
Đổng Chiêm Cương vội vàng lên tiếng, trông có vẻ rất sốt ruột, mặt đầy hoảng loạn.
Dương Thanh lập tức nhíu mày, lạnh lùng lườm Đồng Chiêm Cương một cái, dọa ông ta run lẩy bẩy, vội vàng ngậm chặt miệng chột dạ cúi đầu.

“Cô nghe thấy ông ta gọi tôi là cậu Thanh hả?”
Dương Thanh nhìn thẳng vào mắt Phùng Tiểu Uyển.
Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, Dương Thanh đã có cảm giác cô ta rất sạch sẽ, thuần khiết, chắc chắn sẽ không lừa gạt người khác.
Quả nhiên, Phùng Tiểu Uyển lắc đầu đáp: “Trước khi anh Thanh tới, em và ông nội đã biết anh sắp đưa một người bị thương nặng tới”.

“Thế nên chắc chắn ông nội cô sẽ cứu anh em của tôi phải không?”, Dương Thanh lại hỏi.
Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Ông cả gọi điện thoại cho ông nội nhờ vả.

Tuy ông nội rất lạnh nhạt với ông cả nhưng trước giờ chưa từng từ chối yêu cầu của ông cả”.

“Ông cả?”
Dương Thanh giật mình sửng sốt.
Người được Phùng Tiểu Uyển gọi là ông cả chắc chắn họ Phùng.

Trong số những người anh quen biết thực sự có một người họ Phùng.

Trong đầu anh bỗng xuất hiện một bóng hình quen thuộc, liên tưởng tới gương mặt của ông Phùng, anh lập tức vỡ lẽ ra.

“Ông cả tên là Phùng Ái Quốc, ông nội tên là Phùng Ái Dân”. Phùng Tiểu Uyển nói tiếp: “Trước giờ ông nội vẫn luôn kính trọng các vị anh hùng vì dân vì nước.

Anh và anh Siêu đều là anh hùng vĩ đại.

Dù ông cả không mở lời, nếu hai người tìm tới ông nội, ông nội cũng sẽ giúp”.
Cảm xúc hiện giờ của Dương Thanh rất phức tạp.
Phùng Ái Quốc là một anh hùng hết lòng vì dân vì nước, cả một đời đều dâng hiến cho quốc gia.
Tính ra Phùng Ái Quốc cũng được xem như cấp trên của anh.
Anh được như ngày hôm nay đều là nhờ hai ông cụ, một là Phùng Ái Quốc, còn lại chính là sư phụ truyền dạy võ thuật cho anh.
Đến tận bây giờ anh vẫn không biết sư phụ tên là gì, trước giờ vẫn luôn gọi ông ấy là sư phụ.

“Thế nên ông cố tình dẫn tôi tới đây đúng không?”
Dương Thanh nhìn Đổng Chiêm Cương, lên tiếng hỏi.
Đổng Chiêm Cương đã bị dọa sợ từ lâu, nghe anh hỏi lập tức giật nảy mình, đứng thẳng lưng đáp: “Phải
Ông ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ trừng phạt mình, nào ngờ anh chẳng làm gì, chỉ cười khổ nói: “Sao tôi lại có cảm giác như bị đưa vào tròng vậy?” “Cậu không giận tôi dẫn cậu tới đây sao?”

Đổng Chiêm Cương dè dặt hỏi.
Dương Thanh lắc đầu.

Cơ thể căng cứng cuối cùng cũng được thả lỏng.
Nếu Phùng Ái Dân và Phùng Ái Quốc là anh em ruột, Phùng Ái Quốc lại bảo Đổng Chiêm Cương dẫn anh tới gặp Phùng Ái Dân, chứng tỏ y thuật của lão ta rất lợi hại.
Vậy nên chắc chắn Mã Siêu sẽ không sao.

“Đối với tôi, tính mạng của anh em là quan trọng nhất.

Trong tình huống vừa rồi, ông nghĩ còn ai có thể cứu cậu ấy không?”

Dương Thanh thản nhiên hỏi.
Mặc dù anh không hiểu y thuật nhưng cũng có thể cảm giác được vết thương của Mã Siêu cực kỳ nghiêm trọng.
Trên đường tới tìm Phùng Ái Dân, Mã Siêu đã yếu lắm rồi, chỉ thần y như Phùng Ái Dân mới có thể cứu được.
Giờ phút này, Đổng Chiêm Cương bỗng thấy ghen tỵ với Mã Siêu vì có người anh em tốt như vậy.
Đúng lúc đó, cửa phòng đột nhiên được mở, Phùng Ái Dân đi ra.

"Ông Phùng, anh em của tôi sao rồi?"
Dương Thanh vội vàng tiến lên hỏi thăm.
Phùng Ái Dân lạnh lùng nói: "Không có việc gì, nghỉ ngơi một đêm đến sáng mai sẽ tỉnh".
Lúc này Dương Thanh ới hoàn toàn yên tâm, cuống quýt nói: "Cảm ơn ông Phùng!"
Đổng Chiêm Cương cũng chạy tới liên tục nói cảm ơn.
Phùng Ái Dân cười lạnh một tiếng: "Không cần cảm ơn, chỉ cần cậu đừng quên giao hẹn giữa chúng ta là được".
Dương Thanh lập tức cười khổ nói: "Ông đừng đùa giỡn tôi nữa.

Tôi biết ông rất tốt bụng, sao có thể thấy chết không cứu được".

"Nhưng ông yên tâm, tuy tôi không thể cứu Tiểu Uyển, tôi vẫn có thể hứa với ông, sau này cô ấy chính là em gái tôi".

"Tôi sẽ bảo vệ cô ấy cả đời này!"
Dương Thanh chân thành nói, không chỉ là lời nói suông mà là một lời hứa hẹn.

"Tức là cậu định vi phạm giao hẹn giữa chúng ta phải không?"
Phùng Ái Dân lập tức nheo mắt lại, giọng nói bình tĩnh khiến Dương Thanh cảm thấy uy hiếp nồng đậm.

"Ông biết mà, tôi đã kết hôn rồi.

Tôi
Dương Thanh chưa kịp nói xong, Phùng Ái Dân đã lạnh giọng hỏi: "Tôi không nghe mấy lời nói nhảm kia.

Tôi chỉ hỏi cậu một câu, rốt cuộc cậu có muốn cưới cháu gái tôi không?”
Dương Thanh ngơ ngác, không biết Phùng Ái Dân đang có ý đồ gì.
Tại sao cứ nhất định muốn anh cưới cháu gái lão ta?
Dương Thanh còn thấy bất lực hơn khi Phùng Tiểu Uyển không nói câu nào, chỉ thẹn thùng cúi đầu.
Chẳng lẽ cô ta thực sự thích anh sao?
Nhưng bọn họ mới gặp nhau lần đầu mà “Xin lỗi ông Phùng, tôi quả thực không thể cưới Tiểu Uyển!”
Im lặng một lúc, anh ngẩng đầu nhìn Phùng Ái Dân, nghiêm túc nói: “Nhưng tôi cam đoan có thể bảo vệ Tiểu Uyển cả đời!” “Tôi cứ tưởng cậu là anh hùng vĩ đại nói lời giữ lời.

Bây giờ xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi”.
Phùng Ái Dân lạnh lùng nói: “Đã vậy, cậu cút được rồi đấy!”
“Nhưng trước đó, tôi có thể nói cho cậu biết, vết thương của bạn cậu rất nặng.

Trừ tôi ra, trên thế gian này không còn ai cứu được cậu ta đâu!”
- ————.

Chương 982: 982: Thần Y Qua Đời

Phùng Ái Dân tỏ vẻ ngạo nghễ, rõ ràng rất tự tin với y thuật của mình nên mới dám nói ra những lời như vậy.

“Tiểu Uyển tiền khách!”
Phùng Ái Dân dặn dò một câu rồi quay lưng đi vào phòng.
Dương Thanh hốt hoảng đuổi theo: “Xin ông đừng tức giận.

Không phải tôi không chịu cưới Tiểu Uyển, mà là tôi đã kết hôn rồi, không thể cưới vợ thêm nữa!” “Tuy tôi không cưới được cô ấy nhưng tôi sẽ bồi thường bằng cách khác.

Ngoại trừ cưới Tiểu Uyển, ông muốn gì tôi đều sẽ đáp ứng”.
Tính tình của Phùng Ái Dân rất quái dị, Dương Thanh thực sự không dám đắc tội.
Nếu Mã Siêu thực sự gặp chuyện bất trắc, cả đời này anh sẽ không thể tha thứ cho mình.

“Cút!”
Phùng Ái Dân quát lớn rồi đóng sầm cửa lại.
Dương Thanh định cầu xin tiếp lại bị Tiểu Uyển ngăn lại.

“Anh Thanh, ông nội đang nổi giận.

Anh càng nói ông sẽ càng giận hơn.

Hay là các anh cứ đi trước, để em khuyên ông cho”.
Phùng Tiểu Uyển nói với Dương Thanh, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

“Xin lỗi cô Tiểu Uyển.

Cô đừng trách tôi, cô thực sự rất tốt.

Nhưng tôi đã có vợ con, hơn nữa tôi rất yêu vợ mình.

Nếu lời nói của tôi khiến cô bị tổn thương thì cho tôi xin lỗi”.
Dương Thanh áy náy nói.

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười lắc đầu: “Anh không cần xin lỗi, em sẽ không trách anh đâu.

Nếu anh đồng ý yêu cầu của ông nội, em sẽ coi thường anh!”
Cô gái này thực sự rất tốt, trẻ trung xinh đẹp, hiểu lòng người.

Nhưng dù có tốt tới đâu, Dương Thanh cũng sẽ không qua lại với cô ta.

“Tôi cầu xin cô một chuyện.

Chúng tôi có thể rời đi, nhưng tôi hi vọng anh em của tôi có thể ở lại đây.

Nếu chúng tôi đưa cậu ấy đi, cậu ấy sẽ chết mất”.
Dương Thanh khẩn khoản nói: “Cô nhất định phải khuyên ông Phùng giúp chúng tôi đấy nhé, đừng để ông ấy từ bỏ cứu chữa cho anh em của tôi”.
Phùng Tiểu Uyển gật đầu đáp: “Lời ông nội vừa nói đều là vì nhất thời tức giận.

Anh yên tâm, chắc chắn ông nội sẽ không để anh Siêu xảy ra chuyện đầu”.
Nghe cô ta nói vậy, Dương Thanh mới yên lòng.

Sau khi cho cô ta số điện thoại, anh dẫn Đổng Chiêm Cương rời đi.

“Cậu Thanh đừng lo lắng quá.

Ông Phùng đã nói trước với thần y Phùng.

Tôi tin thần y Phùng sẽ chữa khỏi cho Mã Siêu”.
Trên đường đi, Đổng Chiêm Cương lên tiếng an ủi.
Tuy Dương Thanh hiểu được điều này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an.
Dù sao đúng là anh đã đồng ý cưới Phùng Tiểu Uyển để ông Phùng cứu Mã Siêu.

Sau khi Mã Siêu được cứu, anh lại không giữ lời hứa.
Đây là lần đầu tiên trong đời anh thất hứa.

“Chắc ông biết lần này tôi tới Vương thành Quan để làm gì rồi chứ?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.
Đổng Chiêm Cương đang lái xe lập tức nghiêm mặt gật đầu:
“Em gái thất lạc nhiều năm của Mã Siêu bị một dòng chính của Vương tộc họ Quan ám sát.

Cậu tới đây để trả thù”.
Dương Thanh gật đầu đáp: “Nói đúng hơn, tôi tới đây chỉ để cứu Mã Siêu.

Lúc đầu tôi không hề có ý định tìm tới Vương thành Quan nhanh như vậy.

Là Mã Siêu lo sẽ liên lụy tới tôi, để lại di thư rồi một mình chạy tới Vương tộc họ Quan để báo thù”.

“Nếu vừa nãy tôi đến muộn hơn chỉ một giây thôi, Mã Siêu đã trở thành thi thể rồi.

Thù cũ nợ mới, tôi phải tự tay trả thù cho Mã Siêu!”
Nhiệt độ trong xe cũng chợt hạ xuống vài độ.

Đổng
Chiêm Cương run lên, cảm thấy một luồng sát khí mãnh liệt.

“Cậu cứ yên tâm mà làm.

Ông Phùng đã chuẩn bị giải quyết phiền phức cho cậu rồi.

Nhưng nếu cậu làm quá tay, e là ông Phùng sẽ phải chịu áp lực lớn hơn”.
Đổng Chiêm Cường trầm giọng nói.
Dương Thanh không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ điều gì.
Một lúc lâu sau, anh đột nhiên hỏi: “Thần y Phùng vẫn luôn sống cùng cháu gái sao? Bố mẹ của Tiểu Uyển đâu?”
Cảm xúc của Đổng Chiêm Cường lập tức sa sút, dừng một chút mới đáp lời: “Bố Tiểu Uyển đã hi sinh từ lúc cô ấy ra đời.

Mẹ của cô ấy cũng bị thương nặng trước khi sinh, trong lúc hấp hối sinh ra Tiểu Uyển rồi cũng qua đời”.
Cùng lúc đó trong nhà của Phùng Ái Dân.
Sau khi Dương Thanh và Đổng Chiêm Cường rời đi, Phùng Ái Dân đi ra khỏi phòng, bực bội nói: “Hừ! Tướng quân biên giới phía Bắc chó má gì? Đúng là đồ lừa đảo, không biết cái gì gọi là lời hứa ngàn vàng”.
Phùng Tiểu Uyển cười khổ, vội vàng đi rót cho Phùng Ái Dân một cốc nước ấm: “Ông nội đừng làm khó anh Thanh nữa.

Dù sao anh ấy cũng là người đã có gia đình, còn có một đứa con gái, đầu thể bỏ vợ con cưới cháu về được chứ?" "Nếu anh ấy thực sự làm vậy, đừng nói là cháu, dù là ông nội nhất định cũng sẽ coi thường anh ấy".

"Nếu cháu đoán không sai, ông nội đang cố ý ép anh ấy cưới cháu phải không?"
Phùng Ái Dân hừ lạnh một tiếng: "Ông không cần biết, cậu ta không chịu cưới cháu là cậu ta sai.

Nếu không vì nể mặt lão già kia, ông đã không thèm quan tâm đến sự sống chết của bạn cậu ta rồi".
Phùng Tiểu Uyển tỏ vẻ bất lực, nhưng cũng biết tính cách của ông nội nhà mình, cười nói: "Nghĩa là ông nội vẫn sẽ chữa cho anh Siêu đúng không?"
Phùng Ái Dân trừng mắt nhìn Phùng Tiểu Uyển: "Cháu đúng là ngốc nghếch.

Người ta không chịu cưới cháu, cháu còn muốn nói giúp người ta".

"Cháu đã nói với ông lâu rồi mà, đời này cháu sẽ không lấy chồng, chỉ muốn sống mãi bên cạnh ông".

Phùng Tiểu Uyển bỗng nhiên nói.
Nghe vậy, khóe mắt Phùng Ái Dân đỏ hoe.

Lão ta rất yêu thương đứa cháu gái này.
Thực ra mấy chục năm trước, lão ta và Phùng Ái Quốc đều là chiến sĩ
Không chỉ vậy, cả dòng họ của bọn họ đều là các chiến sĩ cống hiến hết mình cho đất nước.
Hai mươi năm trước, con trai Phùng Ái Dân hi sinh trong một trận chiến, con dâu cũng bị thương nặng.
Trong lúc hấp hối, con dâu lão ta đã sinh Phùng Tiểu Uyển còn chưa đủ tháng.
Sau khi Phùng Tiểu Uyển ra đời, con dâu của Phùng Ái Dân chỉ kịp nhìn một cái liền qua đời.
Cũng chính từ lúc đó, Phùng Ái Dân rời khỏi chiến trường, sống cùng cháu gái.

"Ông nội lớn tuổi rồi, sống lâu như vậy là quá đủ.

Thời gian ở bên cháu cũng không còn nhiều, ông không mong gì khác, chỉ mong sau khi ông chết cháu có chỗ để dựa vào, có người thay ông chăm sóc cháu thật tốt.

Vậy thì dù có chết ông cũng có thể nhắm mắt".
Phùng Ái Dân nói xong, nước mắt tuôn rơi đầy mặt "Ông nội đừng nói như vậy.

Ông rất khỏe mạnh, nhất định vẫn có thể sống lâu hơn nữa".
Phùng Tiểu Uyển lập tức bật khóc, nghẹn ngào nói.

"Khụ khụ khụ…
Phùng Ái Dân bỗng ho khan một tràng dài.

Phùng Tiểu Uyển vội vàng vỗ nhè nhẹ sau lưng lão ta.
Sau mấy lần họ khan, Phùng Ái Dân đột nhiên họ ra máu tươi.

"Ông nội!"
Phùng Tiểu Uyển hoảng sợ hét lên: "Rốt cuộc ông bị sao vậy?"
Sắc mặt Phùng Ái Dân tái mét, mặt cắt không còn một giọt máu.

Lão ta lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ một viên thuốc nuốt vào miệng rồi mới cưng chiều nhìn cháu giả: "Ông sắp không xong rồi.

Sau khi ông chết, cháu hãy đi tìm Dương Thanh".

"Cậu ta đã hứa với ông, chỉ cần ông chữa khỏi cho anh em của cậu ta, dù không lấy cháu cũng sẽ bảo vệ cháu cả đời!"
Dứt lời, Phùng Ái Dân lại họ khù khụ.

Lần này lão ta họ rất mãnh liệt, lần nào cũng ho ra máu.

"Ông đừng dọa cháu.

Cháu không muốn ông chết đâu.
Cháu chỉ muốn ở bên ông cả đời, ông đừng gặp chuyện mà!"
Phùng Tiểu Uyển gào khóc, nhưng Phùng Ái Dân đã đến lúc hấp hối, sao có thể khỏe lại được? "Tiểu Uyển, ông phải đi rồi.

Cháu nhất định phải sống thật tốt!"
Sau khi nói xong câu cuối, Phùng Ái Dân lại phun ra một ngụm máu lớn rồi lập tức tắt thở.

“Ông nội
Phùng Tiểu Uyển đau khổ khóc lớn.

- ——————.

Chương 983: 983: Xông Vào Vương Tộc

Dương Thanh vẫn chưa biết Phùng Ái Dân vừa rồi còn ép mình cưới Phùng Tiểu Uyển làm vợ đã qua đời.

Lúc này, Đổng Chiêm Cương đang lái xe đưa anh rời đi.

“Xem ra cả Vương thành Quan đều đã nâng cao phòng bị”.

Trên đường tới khách sạn, khắp nơi đều có lính đi tuần tra.

Xe của Đổng Chiêm Cương còn bị cản lại kiểm tra mấy lần. Đổng Chiêm Cương lấy thẻ căn cước mới của ông ta và Dương Thanh đã được chuẩn bị từ trước, chỉ là một cư dân bình thường ở Vương thành Quan.

Dù Quan Vương có tới cũng không thể ngờ được người trong chiếc xe này chính là cao thủ thần bí xông vào Vương phủ họ Quan.

“Cậu Thanh, Mã Siêu đã được cứu ra rồi, người phụ nữ ám sát em gái Mã Siêu cũng đã bị Mã Siêu lấy mạng.

Bao giờ chúng ta quay về Yến Đô?”
Mãi đến khi về tới khách sạn, Đổng Chiêm Cương mới lên tiếng hỏi.

Dương Thanh nhắm mắt lại: “Em gái của anh em tôi bị ám sát, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Anh em của tôi cũng bị thương nặng vì trúng đạn.

Nhưng Vương tộc họ Quan mới mất một kẻ đầu sỏ gây họa râu ria mà thôi”.
Đổng Chiêm Cương rất lo lắng.

Hiện giờ cả Vương thành Quan đều đề cao cảnh giác.

Nếu Dương Thanh lại tới Vương phủ họ Quan, e là sẽ không dễ dàng như lần trước.

Mặc dù ông Phùng đã nói cứ cho Dương Thanh ra tay, chỉ cần không quá đáng thì ông cụ đều giải quyết được.

Nhưng bây giờ, Vương phủ họ Quan đã có người chết, nếu còn chết thêm một người nữa sợ là sẽ lớn chuyện.

Nói không chừng đến cả ông Phùng cũng không thể giải quyết dễ dàng.

“Ngày mai tôi phải tới Vương phủ họ Quan một chuyến, ông không cần đi theo đâu”.

Dương Thanh bỗng nhiên nói.

“Hay là cứ để tôi đi theo cậu đi.

Tôi đi cùng có thể phòng ngừa một vài phiền phức không cần thiết”.

Đổng Chiêm Cương vội vàng nói.

Ông ta được ông Phùng phái tới bảo vệ Dương Thanh.

Nghe anh nói muốn tới Vương phủ họ Quan, sao ông ta có thể không đi theo được?
“Tôi không yên tâm Mã Siêu.

Sáng sớm mai ông hãy tới chỗ thần y Phùng, có tin tức gì của cậu ấy phải báo ngay cho tôi”.

Dương Thanh trầm giọng nói.

Đổng Chiêm Cương biết Dương Thanh không muốn liên lụy tới ông Phùng, cũng không dám phản bác, chỉ có thể nghiêm giọng đáp: “Vâng!”
Một đêm bình yên.

Sáng hôm sau, Dương Thanh rời giường đi luyện võ.

Nếu không phải biết mục đích Dương Thanh tới Vương thành Quan, Đổng Chiêm Cương sẽ tưởng anh tới đây nghỉ phép.

“Cậu Thanh!”
Dương Thanh vừa về phòng, Đổng Chiêm Cương đã chờ sẵn ở cửa.

“Có việc gì?”
Dương Thanh vừa lấy khăn lông lau mồ hôi trên mặt vừa hỏi.

“Tôi vừa mới nhận được một tin quan trọng.

Hôm nay là ngày Vương tộc họ Quan và Hoàng tộc họ Vũ đính hôn.

Người của Hoàng tộc họ Vũ đã tới Vương phủ họ Quan".

"Nghe nói lần liên hôn này rất quan trọng với cả Hoàng tộc họ Vũ và Vương tộc họ Quan".

"Nếu cậu tới Vương phủ họ Quan vào lúc này, e là sẽ đắc tội với Hoàng tộc họ Vũ".

Đổng Chiêm Cương lo lắng nói.

"Liên hôn?"
Dương Thanh nhíu mày hỏi: "Người Vương tộc họ Quan chọn để liên hôn là ai?"
"Con gái riêng của con trai thứ ba của Quan Vương, Quan Duyệt!"
Đổng Chiêm Cương biết rất rõ, lập tức trả lời.

Quả nhiên!
Lần này Dương Thanh tới Yến Đô không chỉ để giúp Mã Siêu mà còn muốn dẫn Quan Duyệt đi.

Quan Duyệt từng chắn đạn cho anh, đã đủ để anh nhận cô ta làm đồ đệ.

Tính ra phần lớn nguyên nhân khiến anh có xung đột với Vương tộc họ Quan đều là vì Quan Duyệt.

"Cậu Thanh quen biết cô gái tên Quan Duyệt này à?"
Đổng Chiêm Cương dè dặt hỏi.

Ông ta chỉ biết Dương Thanh tới đây để cứu Mã Siêu chứ không biết quan hệ của anh với Quan Duyệt.

"Cô ấy là đồ đệ của tôi!"
Dương Thanh lạnh giọng đáp.

"Cái gì?"

Đổng Chiêm Cương lập tức trợn tròn mắt.

Tuy tiếp xúc không lâu nhưng ông ta đã biết anh là người rất coi trọng tình nghĩa.

Vì Mã Siêu, Dương Thanh có thể chống lại cả Vương tộc họ Quan.

Bây giờ lại thêm một đồ đệ bị Vương tộc họ Quan ép cưới.

Có thể đoán được quan hệ giữa Dương Thanh và Vương tộc họ Quan sẽ căng thẳng tới mức nào.

"Phía Hoàng tộc họ Vũ thì sao?"
Dương Thanh đột nhiên hỏi: "Vũ Hoàng đích thân dẫn người tới Vương phủ họ Quan à?"
Đổng Chiêm Cương lập tức lắc đầu: "Là người đứng đầu một nhánh của Hoàng tộc họ Vũ tên là Vũ Ninh.

Người được nhà họ Vũ chọn để liên hôn chính là con trai của Vũ Ninh, Vũ Tử Khai".

"Nghe nói tháng trước Vũ Ninh dẫn theo Vũ Tử Khai tới Vương phủ họ Quan cầu hôn, nhưng lúc đó Quan Duyệt đã trốn khỏi gia tộc".

"Lần này Quan Duyệt trúng đạn, đến giờ vẫn chưa hồi phục, muốn trốn cũng không thoát được".

Nói đến đây, Đổng Chiêm Cương bỗng thấy căng thẳng, cẩn thận thăm dò Dương Thanh.

Thấy anh vẫn bình tĩnh, ông ta mới nói tiếp: "Tôi còn nghe nói, sau lễ đính hôn hôm nay, người của Hoàng tộc họ Vũ muốn đưa Quan Duyệt tới Hoàng thành Vũ".

"Hoàng tộc họ Vũ thật bá đạo, mới chỉ đính hôn đã muốn đưa người tới Hoàng thành Vũ rồi sao?"
Dương Thanh châm chọc nói, không hề coi Hoàng tộc họ Vũ ra gì.

Giây phút anh quyết định tới Vương thành Quan, có một số chuyện không thể nào tránh khỏi.

Hiện giờ năm Vương tộc và bốn Hoàng tộc đều đang nhòm ngó Yến Đô.

Điều khác nhau chính là, người của Vương tộc đã lần lượt xuất hiện ở Yến Đô, nhưng vẫn không thấy người của Hoàng tộc nào cả.

Có lẽ Hoàng tộc không hề coi trọng Vương tộc.

Chờ đến khi Vương của Yến Đô xuất hiện, bọn họ mới tới Yến Đô.

Hiện giờ Dương Thanh là người có khả năng xưng Vương ở Yến Đô nhất.

Trừ phi anh rời khỏi Yến Đô, nếu không sớm muộn gì cũng đụng mặt người của Hoàng tộc.

Đã vậy, bây giờ chạm mặt với người của Hoàng tộc cũng chẳng sao.

“Tác phong làm việc của Hoàng tộc họ Vũ thực sự rất bá đạo.

Không chỉ vậy, ba Hoàng tộc còn lại cũng bá đạo như thế”.

Đổng Chiêm Cương trầm giọng nói: “Sau khi năm Hoàng tộc bị biếm thành Vương tộc, sự chênh lệch giữa Hoàng tộc và Vương tộc dần dần bị kéo dài ra”.

“Nhất là thực lực và số lượng cao thủ của Hoàng tộc hơn xa Vương tộc”.

“Đây cũng là lý do Vương tộc họ Quan chủ động liên hôn với Hoàng tộc.

Bọn họ muốn tiếp tục phát triển không thể không dựa vào Hoàng tộc họ Vũ.

Đúng lúc Hoàng tộc họ Vũ cũng đang cần Vương tộc họ Quan làm một vài chuyện, thế là hai gia tộc khổng lồ không hẹn mà cùng có ý định liên hôn để củng cố quan hệ giữa hai nhà”.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Tôi không cần biết Vương tộc họ Quan muốn liên hôn với Hoàng tộc nào.

Nhưng tôi không cho phép bọn họ ép cưới đồ đệ của tôi”.

“Đừng nói là cậu định cướp người từ trong tay Hoàng tộc họ Vũ đấy chứ?”
Đổng Chiêm Cương khiếp sợ hỏi.

“Không cần nói nữa.

Bây giờ ông chỉ có hai lựa chọn, một là rời khỏi Vương thành Quan, hai là tới nhà thần y Phùng chăm sóc Mã Siêu giúp tôi”.

Dương Thanh rất kiên quyết, không cho Đổng Chiêm Cương có sự lựa chọn thứ ba.

“Được, tôi sẽ tới trông coi Mã Siêu giúp cậu!”
Sau mấy giây im lặng, Đổng Chiêm Cương cắn răng nói.

Ông Phùng đã ra lệnh ông ta đi theo Dương Thanh, vậy thì dù trời có sập ông ta cũng sẽ không lùi bước.

“Tốt!”
Dứt lời, Dương Thanh quay lưng rời đi, một mình xông tới Vương phủ họ Quan.

- ————.

Chương 984: 984: Gả Cho Thằng Ngốc

Sau khi Dương Thanh rời đi, Đổng Chiêm Cương mới gọi điện thoại.

“Ông Phùng, hôm nay Hoàng tộc họ Vũ và Vương tộc họ Quan tổ chức đính hôn, cô gái họ Quan phải liên hôn là đồ đệ của cậu Thanh”.

Đổng Chiêm Cương lập tức báo cáo: “Vừa nãy cậu Thanh đã một mình đi tới Vương phủ họ Quan”.

“Cứ theo ý cậu ấy, mọi chuyện đã có tôi!”
Một câu nói đơn giản của ông Phùng khiến Đổng Chiêm Cương vô cùng kinh hãi.

Mấy chục giây sau khi ông Phùng cúp máy, ông ta mới dần lấy lại tinh thần.

“Xem ra ông Phùng xem trọng cậu Thanh hơn mình nghĩ rất nhiều”.

Đổng Chiêm Cương thấp giọng lẩm bẩm.
Ông ta biết rõ thân phận và địa vị của ông Phùng.

Có thể nói ông Phùng chỉ cần giậm chân một cái, cả Chiêu Châu đều sẽ chấn động.

Người nắm giữ quyền lực khổng lồ như ông cụ lại gửi gắm kỳ vọng rất lớn vào Dương Thanh, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng.

Nhưng nghĩ tới những gì Dương Thanh đã làm cho Chiêu Châu, Đổng Chiêm Cương có thể hiểu được.

Ông ta thôi không suy nghĩ lung tung nữa, rời khỏi khách sạn chạy tới nhà của thần y Phùng.

Hôm nay Vương phủ họ Quan rất náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng phấn khởi.

Không một ai nhắc tới chuyện tối qua Mã Siêu giết Quan Hân, tựa như chưa từng xảy ra chuyện này.

Trong một căn biệt thự cổ điển của Vương phủ họ Quan, một cô gái trẻ tuổi đang ngồi trước bàn trang điểm, sau lưng là cả một đội thợ make up hùng hậu.

Cô ta giống như con rối, mặc cho thợ make up tô vẽ lên mặt mình.

“Cô Duyệt có hài lòng với cách trang điểm này không?”
Một lúc lâu sau, một thợ make up bỗng lên tiếng hỏi.

Cô ta rất hài lòng với kiệt tác của mình, nhưng vẻ mặt u buồn của Quan Duyệt khiến cô ta thấy uể oải.

“Dù không trang điểm tôi cũng hài lòng”.

Quan Duyệt đáp, vẻ mặt buồn bã.

Cô ta là con riêng của Vương tộc họ Quan, không có quyền lựa chọn.

Hiện giờ cô ta có giá trị lợi dụng, Vương tộc mới nhớ đến cô ta.

“Cô Duyệt có sắc đẹp trời ban, dù là mặt mộc cũng là mỹ nữ”.

Thợ make up mỉm cười che giấu sự bối rối.

“Xong chưa? Nếu đã xong, các người có thể đi được rồi”.

Quan Duyệt bình thản nói.

Ngay sau đó, đội make up lập tức rời đi.

Thoáng chốc, trong căn biệt thự rộng lớn chỉ còn một mình cô ta.

Cô ta gian nan đứng dậy lết người tới giường.

Khoảng cách vài mét ngắn ngủi, cô ta lại phải dùng rất nhiều sức lực để di chuyển.

Vết thương sau lưng do chắn đạn cho Dương Thanh vẫn chưa khỏi.

Bây giờ chỉ cần đi vài bước, cô ta cũng rất mất sức.

Nhưng đây chính là sự tàn khốc của Vương tộc.

Người như cô ta chỉ có thể trở thành vật hy sinh, không còn lựa chọn nào khác.

“Sư phụ, anh đừng đến đây!”
Quan Duyệt ngồi lên giường, ánh mắt tràn ngập lo âu.

Tâm trạng của cô ta rất phức tạp, lo Dương Thanh tìm tới, Vương tộc họ Quan sẽ không tha cho anh.

Nhưng cũng hi vọng anh có thể tới dẫn mình rời khỏi gia tộc máu lạnh này mãi mãi.

Trong người cô ta mang dòng máu của Vương tộc họ Quan nhưng cô ta không hề có chút tình cảm gì với gia tộc, ngược lại cảm thấy căm hận.

Cô ta chỉ biết, ơn sinh thành không bằng ơn dưỡng dục.

“Cô chuẩn bị xong chưa?”
Đúng lúc này, một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài đi vào, lạnh lùng hỏi Quan Duyệt.

Quan Duyệt hờ hững nhìn đối phương: “Chuẩn bị xong rồi hay chưa thì đã sao?”
Cô gái mặc váy dài lập tức cau mày, hừ lạnh nói: “Cô đừng không biết tốt xấu.

Được gả vào Hoàng tộc họ Vũ là vinh hạnh của cô”.

“Cô biết trên đời này có bao nhiêu người muốn được gả vào Hoàng tộc không?”
“Vũ Tử Khai là con trai của chủ nhân nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ, Vũ Ninh.

Một khi gả vào nhà bọn họ, cô sẽ là mợ chủ của nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ.

Nếu không nhờ tôi, cô sẽ được may mắn như vậy sao?”
Quan Cầm ngạo nghễ nói.

Lần này Vương tộc họ Quan có thể liên hôn với Hoàng tộc họ Vũ cũng là nhờ cô ta giật dây.

Bà ngoại cô ta là con gái của Vũ Hoàng, ông ngoại cũng là người của gia tộc hàng đầu Hoàng thành Vũ.

Trong Hoàng tộc họ Vũ, cô ta chỉ là người ngoài, nhưng lại được coi trọng ở Vương tộc họ Quan.

Bình thường cô ta thường xuyên tiếp xúc với dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ, những người cùng trang lứa trong Vương tộc họ Quan đều phải chủ động lấy lòng cô ta.

Chỉ có Quan Duyệt không chịu nể mặt.

Nghe Quan Cầm nói thế, Quan Duyệt lạnh nhạt nói: "Cô cảm thấy gả vào Hoàng tộc họ Vũ là vinh hạnh không có nghĩa mọi phụ nữ đều thèm muốn được gả vào Hoàng tộc họ Vũ như cô".

"Hừ!"
Quan Cầm lạnh lùng nói: "Cô cứ tiếp tục cứng đầu đi.

Khi đến Hoàng tộc họ Vũ sẽ có người rèn cô vào quy củ.

Nếu cô không chịu thay đổi tính cách, chỉ e không có kết cục gì tốt đâu".

"Nói xong chưa? Xong rồi thì cút ra ngoài đi!"
Quan Duyệt không thèm nể mặt nói.

"Cô…"
Quan Cầm giận dữ định tát Quan Duyệt nhưng lại không dám xuống tay, cuối cùng chỉ có thể buông tay xuống.

Lễ đính hôn hôm nay liên quan tới lợi ích của hai gia tộc khổng lồ là Hoàng tộc họ Vũ và Vương tộc họ Quan.

Quan Duyệt là đối tượng liên hôn, nếu bây giờ bị tát thì Quan Cầm sẽ không thể thoát tội.

"Sau này vẫn còn nhiều cơ hội dạy dỗ cô!"
Quan Cầm nổi giận nói: "Tôi đến báo cho cô một tiếng, người của Hoàng tộc họ Vũ đã tới.

Nếu không muốn chết, tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn phối hợp.

Lỡ làm mất mặt bọn họ, sau này cô sang đó, Hoàng tộc họ Vũ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đâu".

Dứt lời, cô ta quay người rời đi.

Người trung niên này chính là người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc họ Vũ, Vũ Ninh.

Còn chàng trai mặc đồ cưới chính là Vũ Tử Khai, con trai Vũ Ninh.

Vũ Tử Khai rất hống hách, không hề coi người của Vương tộc họ Quan ra gì.

Dù Quan Vương đang có mặt, anh ta cũng không thèm quan tâm, chỉ ngồi nghịch điện thoại.

"Đoàng đoàng đoàng!"
Tiếng súng nổ không ngừng truyền ra từ trong điện thoại của Vũ Tử Khai
"Con mẹ nó, chúng mày đều là lũ ngốc à? Không thấy ông đây sắp bị đánh cạn máu rồi hả? Mau cứu tao đi!"
"Túi máu đâu rồi? Thằng nào ném cho tao một túi máu đi.

Tao mà bị đánh thêm một phát nữa là ngỏm củ tỏi đấy".

"Mẹ nó, ông đây chết rồi.

Một đám ngu xuẩn, chúng mày đều là học sinh tiểu học đấy à?"
Vũ Tử Khai giận dữ ném điện thoại xuống đất.

"Bố mua bản quyền của game này cho con được không? Đến lúc đó bảo phòng kĩ thuật cho con một kĩ năng tự động nhắm chuẩn, gấp đôi lực sát thương.

Con phải xưng bá game này!"
Vũ Tử Khai đột nhiên ôm chặt cánh tay Vũ Ninh lắc lư, hệt như một đứa nhóc sáu bảy tuổi đang làm nũng.

Vũ Ninh cưng chiều xoa đầu con trai, khẽ cười đáp: "Chỉ cần con kết hôn, để vợ con sinh một thằng nhóc mập mạp, bố sẽ mua bản quyền của game này cho".

"Được, bố là tốt nhất.

Đợi con kết hôn sẽ lập tức cho vợ sinh một đứa con trai mập mạp", Vũ Tử Khai lập tức vui sướng.

Quản gia trung niên đứng sau vội vàng đưa cho anh ta một chiếc điện thoại mới tinh.

Chẳng mấy chốc, điện thoại của Vũ Tử Khai lại truyền ra tiếng súng đạn và tiếng chửi bới của anh ta.

Người của Vương tộc họ Quan ngơ ngác nhìn nhau, dường như không ngờ con trai của người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ lại là một thằng ngốc.

- ————.

Chương 985: 985: Tự Vả

Vũ Ninh không hề để bụng, vẫn cưng chiều nhìn Vũ Tử Khai rồi mới đảo mắt nhìn quanh.

Ông ta khẽ cười nói: "Tử Khai bị thiểu năng trí tuệ từ nhỏ, năm nay đã hai mươi lăm tuổi nhưng trí tuệ chỉ tương đương với một đứa trẻ mười tuổi".

"Nhưng Quan Vương yên tâm, tuy Tử Khai không thông minh nhưng năng lực sinh lý không hề có vấn đề".

Vũ Ninh nhìn Quan Vương ngồi ở vị trí trên cùng, lên tiếng giải thích.
Ánh mắt Quan Vương trầm xuống, mặc dù không vui nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, chỉ lạnh giọng nói: "Đã gả đi thì chính là người của Hoàng tộc họ Vũ, không có cái gì yên tâm với không yên tâm cả".

Vũ Ninh cười đáp: "Vậy thì cảm ơn Quan Vương!"
Quan Vương đột nhiên nhìn sang Quan Hồng Nghị: "Con phụ trách chuyện kế tiếp đi".

"Vâng thưa bố!"
Quan Hồng Nghị vội vàng đứng dậy đáp.

Những người khác cũng nhao nhao đứng dậy: "Cung tiễn Quan Vương!"
Quan Vương là người đứng đầu Vương tộc, tự mình tới gặp chủ nhân của nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ đã là nể mặt lắm rồi.

Về chuyện đính hôn lão ta không cần tiếp khách.

Quan Vương vừa mới rời đi, đám người lập tức cảm thấy dễ thở hơn hẳn.

Quan Hồng Nghị là con trai cả của Quan Vương, rất có khả năng sẽ được thừa kế vị trí Quan Vương đời tiếp theo.

Ông ta tiếp đãi Vũ Ninh cũng rất phù hợp.

Hai bên trò chuyện một lúc, Vũ Ninh đưa cho Quan Hồng Nghị một bản danh sách chi tiết, cười nói:

“Đại vương tử, đây là danh sách sính lễ.

Ông xem thử đi, nếu không có vấn đề gì thì sau khi lễ đính hôn kết thúc, chúng tôi sẽ đưa Quan Duyệt về Hoàng tộc họ Vũ”.

“Ha ha, ông Ninh khách sáo quá.

Không cần kiểm tra danh sách sính lễ đâu, sau lễ đính hôn ông cứ đưa người đi là được”.

Quan Hồng Nghị cười đáp, lập tức chủ động nâng chén: “Tôi kính ông Ninh một chén!”
Vũ Ninh khẽ cười cụng chén với Quan Hồng Nghị rồi một hơi uống cạn.

“Sau này Hoàng tộc họ Vũ và Vương tộc họ Quan chính là người một nhà, nhờ Đại vương tử chiếu cố nhiều hơn”.

Vũ Ninh vô cùng nhiệt tình, không hề kiêu căng ngạo mạn, dường như trước mặt Quan Hồng Nghị, ông ta mới là người phải nịnh nọt.

Vũ Ninh đã nể mặt, Quan Hồng Nghị đương nhiên rất vui vẻ, liên tục nói tốt.

Tuy là lễ đính hôn nhưng thực tế chính là một cuộc giao dịch của hai gia tộc hàng đầu.

Tiệc rượu kết thúc, Quan Hồng Nghị vung tay ra lệnh: “Dẫn Quan Duyệt lên đây!”
“Vâng!”
Lập tức có người đáp lời.

Lúc này, Quan Duyệt đang ngồi một mình ở đầu giường trong phòng, vẻ mặt chán chường.

Nghĩ tới bản thân phải hi sinh hạnh phúc, gả vào Hoàng tộc họ Vũ, cô ta lại càng đau khổ.

“Con xin lỗi mẹ, cuối cùng con vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Vương tộc.

Nhưng mẹ yên tâm, con sẽ nghe lời mẹ sống thật tốt”.

Hai mắt Quan Duyệt sưng đỏ, vẻ mặt kiên định nói: “Một ngày nào đó, mình sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Vũ!”
“Rầm!”
Bỗng cửa phòng bị đá văng ra ngoài.

“Quan Duyệt, cô được đấy.

Lễ đính hôn của mình lại không chịu đi, còn muốn người khác mời cô ra ngoài nữa hả?”
Quan Cầm châm chọc nói.

Sau lưng cô ta có hai gã vệ sĩ của Vương tộc họ Quan, trong mắt bọn họ chứa đầy sự khinh miệt.

Trong Vương tộc họ Quan, giá trị của phụ nữ chỉ là để liên hôn.

Huống hồ Quan Duyệt chỉ là một đứa con riêng, lại càng không được tôn trọng.

“Cô có thể ngậm cái miệng thối hoắc của cô lại không?”
Quan Duyệt lạnh lùng chất vấn: “Cô có tư cách kiêu ngạo trước mặt tôi sao?”
“Cho dù bà ngoại cô là người của Hoàng tộc họ Vũ thì đã sao?”
“Đừng quên, chồng tương lai của tôi là dòng chính của Vương tộc họ Vũ.

Cô so được với tôi chắc?”
Nghe vậy, Quan Cầm lập tức trợn trừng mắt.

Cô ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nghe Quan Duyệt nói cũng rất có lý.

Kể cả Vũ Tử Khai là một thằng ngốc thì cũng là dòng chính của Vương tộc họ Vũ, còn cô ta chỉ có bà ngoại là người của Vương tộc.

Dù là ở Vương tộc họ Quan hay Hoàng tộc họ Vũ, địa vị của phụ nữ đều rất thấp kém.

Xem ra địa vị của cô ta ở Hoàng tộc họ Vũ thực sự kém xa Quan Duyệt.

“Sau này tốt nhất cô hãy cụp đuôi làm người đi.

Nếu chọc giận tôi, đừng trách tôi không nương tay!”
Quan Duyệt ngạo nghễ nói, ánh mắt nhìn Quan Cầm tràn đầy khinh thường.

Lúc này, cô ta như biến thành một người hoàn toàn khác, không hề giống với vẻ đau khổ vừa rồi.

“Cô đang uy hiếp tôi đấy à?”
Quan Cầm nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Tôi đang uy hiếp cô đấy, cô làm gì được tôi?”
Quan Duyệt xem thường cười lạnh: “Hiện giờ tôi là vợ chưa cưới của dòng chính Hoàng tộc họ Vũ, cô là cái thá gì?”
“Sao hả? Có phải cô đang rất tức giận, muốn tát tôi lắm đúng không?”
“Tôi ngồi đây này, giỏi thì động vào một ngón tay của tôi thử xem?”
Quan Cầm tức đến run người.

Khi Quan Duyệt trở nên cứng rắn, cô ta thật sự không biết phải làm thế nào.

Ai bảo Quan Duyệt sắp gả cho dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ cơ chứ?
“Tôi cũng muốn xem thử, vợ của một thằng ngốc có thể làm được trò trống gì ở Hoàng tộc họ Vũ”.

Quan Cầm nghiến răng nghiến lợi nói: “Đại vương tử bảo cô tới đó!”
Dứt lời, Quan Cầm định rời đi.

“Chờ đã!”
Quan Duyệt bỗng lên tiếng gọi.

“Tôi nói thế bao giờ?”
Quan Cầm lập tức hoảng sợ: “Tôi cảnh cáo cô đừng có nói hươu nói vượn.

Cô chưa đủ tư cách vu oan cho tôi đâu!”
“Vậy sao?”

Quan Duyệt cười hỏi hai gã vệ sĩ của Vương tộc họ Quan đứng sau lưng Quan Cầm: “Chắc là hai người cũng nghe thấy lời Quan Cầm vừa nói rồi nhỉ?”

“Không…”
Hai gã vệ sĩ hốt hoảng lắc đầu định phủ nhận.

Nhưng bọn họ chưa kịp nói hết câu, Quan Duyệt đã nói tiếp: “Khắp nơi trong phòng tôi đều có camera giám sát.

Nếu các người dám giấu tội cho Quan Cầm, với thân phận của các người e là chỉ còn đường chết”.

“Bịch!”
Hai gã vệ sĩ kia lập tức quỳ rạp xuống, sợ xanh mặt nói: “Cô Duyệt, chúng tôi không dám giấu tội.

Cô Cầm thực sự đã nói chồng cô là thằng ngốc”.

Quan Cầm trợn tròn mắt quát: “Các người không được nói bậy!”
Nhưng hai gã vệ sĩ kia nào dám đáp lại Quan Cầm, dập đầu xuống đất sợ hãi run lẩy bẩy.

“Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, cô còn muốn nói gì nữa?”
Quan Duyệt cười hỏi.

Quan Cầm mím chặt môi, cắn răng nói: “Tôi thực sự đã coi thường cô.

Nói đi, rốt cuộc cô muốn thế nào?”
“Tự vả mình mười cái thật mạnh.

Nếu cô không chịu dùng sức, tôi không biết lát nữa gặp chồng sẽ buột miệng nói những gì đâu”.

Quan Duyệt cười híp mắt nhìn Quan Cầm.

- ————.

Chương 986: 986: Thằng Ngốc Cứu Bố

Sắc mặt Quan Cầm lập tức biến đổi, khó tin hỏi: “Cô bảo tôi tự tát mình sao?”
“Xem ra vẫn chưa bị điếc”.

Quan Duyệt mỉa mai nói.

“Cô đừng có quá đáng!”
Quan Cầm thẹn quá hóa giận: “Cho dù cô sắp gả vào Hoàng tộc họ Vũ cũng đừng hòng được vào trung tâm quyền lực của bọn họ”.

“Chồng tương lai của tôi là dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ!”, Quan Duyệt nói.

“Chưa gả vào Hoàng tộc đã tự cho mình là mợ chủ.

Cô không sợ người của Hoàng tộc họ Vũ ghét bỏ sao?”
Quan Cầm tức giận chất vấn.
“Chồng tương lai của tôi là dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ!”, Quan Duyệt vẫn lặp lại câu nói này.

“Cô…”
Quan Cầm cực kỳ tức giận, nhưng nghĩ tới Quan Duyệt sắp gả vào Hoàng tộc họ Vũ, cô ta bỗng cảm thấy bất lực.

“Muốn tôi tự vả là chuyện không thể!”
Cô ta cắn răng nói.

“Không sao!”
Quan Duyệt cười nhạt một tiếng: “Nếu cô không tát, tôi chỉ có thể nói ra chuyện cô vừa mắng chồng tương lai của tôi là thằng ngốc”.

Dứt lời, cô ta chậm rãi đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng chưa đi được bước nào, cô ta đã cảm thấy vết thương trên lưng sắp rách ra.

Dù vậy, cô ta vẫn cố nén cơn đau nhức một mình cất bước về phía trước.

Thấy Quan Duyệt đã ra khỏi phòng, Quan Cầm không nhịn được nữa, hét lên một tiếng: “Tôi tát!”
“Bốp!”
“Bốp!”
…
Tiếng bạt tai thanh thúy không ngừng vang lên.

Quan Cầm thực sự đánh rất mạnh, mỗi cái tát đều cực kỳ vang dội, da mặt nóng rát.

Nhưng cô ta không thể không làm như vậy.

Lỡ Quan Duyệt nói ra chuyện mình vừa mắng Vũ Tử Khai là thằng ngốc, chắc chắn Hoàng tộc họ Vũ sẽ không bỏ qua cho cô ta.

“Hi vọng cô giữ lời hứa!”
Quan Cầm tự tát mình mười cái, gương mặt trát đầy phấn lót sưng đỏ cả lên.

Cô ta hung tợn lườm Quan Duyệt rồi vội vã chạy đi, sợ mình không khống chế nổi liều mạng với Quan Duyệt.

Nhìn theo bóng lưng luống cuống của Quan Cầm, Quan Duyệt chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái, cười lạnh một tiếng: “Đồ vô dụng bị gia tộc coi như vật hi sinh mà cứ tưởng mình cao sang lắm”.

Dứt lời, cô ta cắn răng lê từng bước về phía sảnh tiệc.

“Quan Duyệt đâu?”
Quan Hồng Nghị thấy Quan Cầm đi tới một mình, nhíu mày hỏi.

“Bác cả, Quan Duyệt đang đi theo sau, sắp đến rồi”.

Quan Cầm cố nén giận đáp.

“Mặt cháu sao thế?”
Quan Hồng Nghị bỗng chú ý tới mặt của Quan Cầm, nghi hoặc hỏi thăm.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Quan Cầm, khiến cô ta có cảm giác như đang bị lột đồ trước mặt mọi người.

“Mặt cô xấu thế, bị chảo đập à?”
Vũ Tử Khai đang ngồi chơi PUBG đột nhiên chỉ vào mặt Quan Cầm cười ngặt nghẽo.

Sắc mặt Quan Cầm lập tức cứng đờ, lại càng trở nên khó coi.

Đến cả Vũ Tử Khai cũng bảo cô ta xấu, cô ta không thể chấp nhận được chuyện này.

Nhưng cô ta có thể làm gì được?
Vũ Tử Khai là con trai Vũ Ninh, rất được chiều chuộng.

Vũ Ninh lại là người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc họ Vũ.

Đừng nói là cô ta, đến cả bà ngoại cô ta cũng không dám đắc tội Vũ Ninh.

“Không được, đánh thế này chưa đủ mạnh.

Tôi phải đánh nữa!”
Vũ Tử Khai bỗng hét lớn: “Chảo của tôi đâu? Mau đưa đây, tôi phải đánh con đàn bà xấu xí này biến thành cái hộp!”
“Cậu chủ, chảo của cậu đây!”
Quản gia đứng sau lưng Vũ Tử Khai vội vàng lấy ra một cái chảo trong vali của mình.

Vũ Ninh không hề có ý định ngăn cản, còn mỉm cười nhìn Quan Cầm: “Cầm à, cháu biết đấy, Tử Khai chỉ có mỗi sở thích này.

Cháu cố chịu đau một chút là được”.

“Cháu, cháu…”
Quan Cầm đột nhiên không biết phải nói gì.

Vũ Ninh đã chủ động mở lời, cô ta còn có thể nói gì được nữa?
“Bốp bốp bốp!”
Vũ Tử Khai đã chạy tới trước mặt Quan Cầm, giơ chảo hung hăng đập vào mặt cô ta liên tiếp.

Mặt Quan Cầm lập tức máu me be bét.

“Vãi chưởng! Con ả xấu xí này không có mũ 3 giáp 3 mà lại có sức phòng ngự mạnh như vậy”.

Vũ Tử Khi ngạc nhiên nói: “Nhưng vậy thì đã sao! Tôi dùng chảo cũng có thể đánh cô thành cái hộp!”
“Bốp bốp bốp!”
Vũ Tử Khai lại nện mạnh cái chảo vào mặt Quan Cầm.

“Á…”
Quan Cầm hét thảm một tiếng, trợn ngược mắt ngã lăn ra đất ngất xỉu.

“Ha ha, con đàn bà xấu xí này biến thành cái hộp rồi!”
Thấy Quan Cầm ngã xuống, Vũ Tử Khai vui sướng hô lên: “Bố thấy con giỏi chưa? Chỉ dùng chảo vẫn đánh cô ta thành cái hộp được”.

Vũ Ninh cưng chiều xoa đầu con trai, cười đáp: “Con trai của bố giỏi lắm!”
Những người có mặt đều sợ ngây người.

Có thể ức hiếp người khác như vậy sao?
Nhưng Quan Cầm đã được gả đi rồi, cho dù có bị Vũ Tử Khai đánh chết ở đây cũng không liên quan gì tới Vương tộc họ Quan.

Quan Hồng Nghị co giật khóe miệng nhưng cũng không nói gì, chỉ phất tay ra lệnh: “Ném con ả xấu xí biến thành hộp này ra ngoài đi!”
“Vâng!”
Hai gã vệ sĩ của Vương tộc họ Quan vội vàng chạy tới khiêng Quan Cầm ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, Quan Cầm đã mơ màng tỉnh lại.

“Đều tại con ả đê tiện Quan Duyệt kia, tất cả là tại mày!”
Cô ta thầm gào thét điên cuồng trong lòng.

Nhưng cô ta vừa mới tỉnh lại, chưa kịp phản ứng đã bị hai gã vệ sĩ ném ra ngoài như rác rưởi.

“Bịch!”
Cơ thể của cô ta nặng nề rơi xuống đất, đập đầu vào thân cây tùng ngoài cổng sảnh tiệc, trợn mắt ngất xỉu lần hai.

Quan Duyệt vừa đến nơi chứng kiến cảnh tượng này cũng bị dọa sợ.

“Chẳng lẽ người của Hoàng tộc họ Vũ đã biết Quan Duyệt mắng Vũ Tử Khai là thằng ngốc rồi sao?”
Cô ta tự hỏi.

Nhưng cô ta cũng chỉ hơi kinh ngạc rồi nhanh chóng đi vào trong sảnh tiệc.

“Quan Duyệt, cuối cùng cháu cũng tới rồi”.

Thấy cô ta đến, Quan Hồng Nghị tươi cười nói.

Trước kia khi nhìn thấy Quan Duyệt, đừng nói là cười, đến cả nhìn ông ta cũng không thèm nhìn cô ta một cái.

Nhưng bây giờ, Quan Duyệt sắp gả vào Hoàng tộc họ Vũ, sau này sẽ là con dâu của người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ, cả thân phận và địa vị đều lên như diều gặp gió.

Còn Quan Hồng Nghị muốn làm Quan Vương bắt buộc phải được Hoàng tộc họ Vũ ủng hộ.

Chỉ cần sau khi Quan Duyệt trở thành mợ chủ của nhánh hai Hoàng tộc, cô ta đồng ý giúp đỡ ông ta, ông ta sẽ càng nắm chắc phần thắng.

Quan Duyệt không thèm để ý tới ông ta, chỉ nhìn Vũ Tử Khai.

Cô ta vừa dứt lời, mọi người đều chết lặng.

Ai cũng cực kỳ kinh hãi.

Quan Hồng Nghị cũng trợn trừng mắt.

Ông ta biết Quan Duyệt không muốn gả vào Hoàng tộc họ Vũ nhưng không ngờ cô ta to gan tới vậy, dám nói Vũ Tử Khai là thằng ngốc ngay trước mặt Vũ Ninh.

Sắc mặt Vũ Ninh lập tức cứng đờ.

Ông ta hoàn toàn không thể ngờ được trong Vương tộc họ Quan lại có người dám nói con trai mình như vậy.

Ông ta chỉ có một đứa con trai là Vũ Tử Khai, tuy đúng là thằng ngốc nhưng chưa từng có ai dám nói vậy trước mặt ông ta.

Có thể nói Vũ Tử Khai chính là vảy ngược của ông ta, chạm vào là tội chết!

“Vèo!”
Ngay sau đó, thân thể Vũ Ninh lập tức biến mất tại chỗ.

Đến khi xuất hiện, ông ta đã đứng trước mặt Quan Duyệt, cao ngạo nhìn cô ta: “Dám sỉ nhục con trai tôi thì phải chết!”
Nói xong, ông ta giơ tay phải lên vỗ xuống đầu Quan Duyệt.

“Bố đừng giết cô ấy!”
Vũ Tử Khai chợt hô lên.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế bàng bạc cuốn tới.

Tiếp đó, một bóng người đen sì xông thẳng tới chỗ Vũ Ninh.

Bấy giờ, Vũ Ninh cũng giật mình khiếp sợ.

Luồng khí thế này mạnh mẽ không gì sánh bằng, khiến ông ta cảm thấy bản thân quá nhỏ bé.

“Bịch!”
Một chưởng đập vào ngực Vũ Ninh.

Cơ thể của ông ta lập tức bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống dưới chân Quan Hồng Nghị.

“Nếu không nhờ con ông xin tha cho đồ đệ tôi, hiện giờ ông đã trở thành một cái xác rồi!”
Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Quan Duyệt mở to mắt, khó tin nhìn bóng lưng rộng lớn đang che chắn trước mặt mình, nước mắt rơi lã chã.

- ————.

Chương 987: 987: Là Vợ Của Con

Quan Hồng Nghị vẫn luôn ngồi trên ghế chủ tiệc lập tức đứng bật dậy, ánh mắt ngập tràn kinh hãi.

Bởi vì ông ta đã nhìn thấy rất rõ, người vừa đánh bay Vũ Ninh chính là Dương Thanh.

Không chỉ mình Quan Hồng Nghị, những người còn lại trong sảnh tiệc đều khiếp sợ trợn tròn mắt.

"Cậu, cậu là ai?"
Người đứng đầu Chấp Pháp đường của Vương tộc họ Quan, Quan Trấn Hải nghiêm giọng hỏi Dương Thanh.

Bản thân ông ta vốn là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, đứng đầu Chấp Pháp đường, cả thực lực và địa vị đều cực cao.

Vậy mà giờ đây, ông ta lại nhìn thấy một người chưa đầy ba mươi tuổi xuất hiện bá đạo như vậy.

Khiến ông ta sợ hãi nhất là Vũ Ninh lại không chịu nổi một đòn của Dương Thanh.
Vũ Ninh là người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ, sao thực lực võ thuật có thể kém được?
Tuy ông ta chưa thể hiện sức lực thực sự của mình nhưng mọi người đều thấy được, ít nhất ông ta cũng phải ở Vương Cảnh trung kỳ.

Một người có thực lực mạnh mẽ như ông ta lại bị thằng nhóc chưa đầy ba mươi tuổi một đòn đánh bay.

Có thể tưởng tượng được sức mạnh của Dương Thanh khủng bố cỡ nào.

Dương Thanh không thèm để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, quay lại nhìn Quan Duyệt đang bật khóc nức nở, cảm xúc rất phức tạp.

Tính ra anh và Quan Duyệt chưa gặp nhau được mấy lần, thế nhưng từ khi cô ta xả thân chắn đạn cho mình, anh đã rất coi trọng cô ta.

Dương nhiên không phải tình cảm nam nữ, mà giống như tình thân giữa hai anh em.

“Sư phụ!”
Quan Duyệt nghẹn ngào nói.

Từ lúc bị Quan Hồng Nghị bắt bề Vương tộc, mỗi ngày cô ta đều cảm thấy rất đau khổ, chỉ muốn thoát khỏi lồng giam gia tộc máu lạnh này.

Nhưng vết thương bị đạn bắn quá nghiêm trọng, cô ta muốn lén lút rời khỏi phòng mình còn khó chứ đừng nói là chạy ra khỏi Vương tộc họ Quan.

Trong lòng cô ta cũng vô cùng mâu thuẫn, vừa sợ Dương Thanh không tới cứu mình, lại vừa lo lắng anh tới sẽ bị cao thủ của Vương tộc họ Quan vây giết.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Quan Duyệt, Dương Thanh dịu dàng mỉm cười: “Đừng nghĩ nhiều như vậy.

Có anh ở đây, không ai có thể ép em làm chuyện em không muốn”.

Quan Duyệt lập tức thấy lòng mình ấm áp, dường như đã quên sạch uất ức trong suốt những ngày qua.

“Dương Thanh, không ngờ cậu vẫn dám tới Vương phủ họ Quan!”
Quan Hồng Nghị cũng lấy lại tinh thần, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiện giờ trong số những người của Vương tộc họ Quan đã tiếp xúc với Dương Thanh, Nhị vương tử Quan Hồng Vĩ và chú Đức đều đã tự sát, trước khi chết chỉ xin Dương Thanh tha cho nhà họ Quan một đường sống.

Tối qua Quan Hân cũng đã bị Mã Siêu lấy mạng.

Hiện giờ chỉ còn lại Quan Hồng Nghị vẫn còn sống sót.

Dương Thanh không thèm để ý đến ông ta, chỉ nói với Quan Duyệt: “Em cứ chờ ở đây, để anh giải quyết chuyện còn lại!”
“Rốt cuộc cậu là ai?”
Lúc này Vũ Ninh cũng đi tới, sắc mặt hơi tái nhợt.

Vừa nãy ông ta muốn giết Quan Duyệt, Dương Thanh đánh trả một đòn mạnh mẽ khiến ruột gan ông ta đều bị tổn thương không nhẹ.

Dù sao Vũ Ninh cũng là người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ, có thể leo lên vị trí này đương nhiên không phải đồ ngu.

Một đòn của Dương Thanh ông ta cũng không đỡ nổi, đương nhiên sẽ không liều mạng với anh.

Thấy Vũ Ninh đi tới, Quan Duyệt mới phản ứng lại, hốt hoảng giữ lấy cánh tay Dương Thanh: "Sư phụ cứ mặc kệ em, mau rời khỏi đây đi".

"Anh yên tâm, em không sao.

Chỉ là gả cho Hoàng tộc họ Vũ thôi mà? Dù sao sau này cũng phải gả đi, gả cho ai mà chẳng được".

Dứt lời, Quan Duyệt lại nói với Quan Hồng Nghị: "Bác cả, cháu là người của Vương tộc họ Quan, tự biết sứ mệnh của mình là gì, cũng biết bác đang muốn gì.

Chỉ cần bác đồng ý thả sư phụ cháu, sau khi cháu gả vào Hoàng tộc họ Vũ, bác muốn gì cháu đều chấp nhận".

Khóe miệng Quan Hồng Nghị khẽ co giật.

Bây giờ không phải là lúc bàn chuyện cô ta cho ông được cái gì, mà là Hoàng tộc họ Vũ có còn chịu nhận cô ta nữa không? Chủ nhân của nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ bị người ta đánh bay ngay trong Vương tộc họ Quan, dù người đánh Vũ Ninh là ai thì nhà họ Quan đều phải chịu trách nhiệm.

"Cô câm miệng ngay cho tôi!"
Quan Hồng Nghị gào lên, lập tức nhìn sang Dương Thanh: "Tối qua anh em của cậu tự ý xông vào Vương phủ họ Quan, giết người của nhà họ Quan.

Vậy mà hôm nay cậu còn dám tới đây, chê mình sống lâu quá hả?"
"Anh em của cậu rất may được người khác cứu đi.

Nhưng e là cậu không được may mắn như vậy đâu".

Ngay sau đó, mấy chục vệ sĩ của Vương phủ họ Quan chạy vọt vào bao vây Dương Thanh ở giữa.

Quan Trấn Hải là người đứng đầu Chấp Pháp đường, dù có mâu thuẫn với Quan Hồng Nghị nhưng gặp phải chuyện này, bọn họ vẫn cần đoàn kết chống lại người ngoài.

"Người của Chấp Pháp đường xông lên hết cho tôi!"
Quan Trấn Hải lớn tiếng ra lệnh, mười mấy cao thủ mặc đồng phục của Chấp Pháp đường nhanh chóng xuất hiện trong sảnh tiệc.

Thoáng chốc, trong sảnh tiệc đông nghịt người, tất cả đều là cao thủ của Vương tộc họ Quan.

Quan Duyệt sợ hãi kêu lên: "Ai dám động vào sư phụ tôi phải bước qua xác tôi trước!"
"Cô đã muốn chết như vậy thì đừng trách tôi không nương tay!"
Trong mắt Quan Hồng Nghị nổi lên sát khí mãnh liệt.

Ông ta thấy sự tồn tại của thiên tài võ thuật như Dương Thanh là sự uy hiếp lớn nhất của Vương tộc họ Quan.

Chưa tới ba mươi tuổi đã mạnh như vậy, nếu cho anh thêm mười năm sẽ còn mạnh đến mức nào?
Nếu đã không thể khống chế thiên tài như vậy để sử dụng thì chỉ có thể tiêu diệt.

"Các người không được ức hiếp vợ tôi!"
Một bóng người mập mạp bỗng nhiên lao tới, dang tay che chắn Quan Duyệt ở sau lưng.

Người đó chính là đứa con trai bị thiểu năng của Vũ Ninh, Vũ Tử Khai.

Quan Duyệt kinh ngạc nhìn Vũ Tử Khai, không ngờ mới gặp nhau một lần mà anh ta đã bảo vệ mình như vậy.

Dương Thanh cũng giật mình nhìn chằm chằm Vũ Tử Khai.

Anh nhìn ra được anh ta là một người trưởng thành bị thiểu năng trí tuệ, e là trí thông minh chỉ dừng lại ở bảy tám tuổi.

Tuy nhiên, nội tâm của anh ta lại rất thuần khiết.

Khác biệt hoàn toàn với người của các gia tộc lớn chỉ biết tranh giành quyền lực.

Đáng tiếc là anh ta bị thiểu năng.

Vũ Ninh cau mày quát: “Tử Khai, con mau về đây!”
Ông ta biết mình không phải đối thủ của Dương Thanh, lại kiêng kị thân phận của anh.

Nếu Vương tộc họ Quan đã muốn đối phó anh, đương nhiên ông ta sẽ không nhúng tay.

“Vũ Tử Khai, tôi không phải vợ anh, anh mau ra chỗ bố anh đi”.

Quan Duyệt không đành lòng để Vũ Tử Khai bảo vệ mình, không nhịn được lên tiếng khuyên nhủ.

“Anh biết em sợ liên lụy tới anh nên mới nói như vậy.

Em yên tâm, anh là người của Hoàng tộc họ Vũ.

Có anh ở đây, ai cũng đừng hòng bắt nạt em”.

Vũ Tử Khai đáp, giơ nắm đấm lên, dáng vẻ mập mạp đáng yêu lạ thường.

“Ông Ninh thấy nên giải quyết chuyện này thế nào?”
Quan Hồng Nghị hỏi Vũ Ninh.

Vũ Ninh lo lắng thân phận của Dương Thanh, Quan Hồng Nghị có khác gì đâu?
Ông ta rất muốn Dương Thanh chết.

Nếu có thể kéo Hoàng tộc họ Vũ vào, dù sau lưng Dương Thanh thực sự có thế lực lớn làm chỗ dựa cũng có thể giảm bớt áp lực cho Vương tộc họ Quan.

- ————.

Chương 988: 988: Giải Thích Rõ Ràng

Chỉ bằng câu hỏi này, Quan Hồng Nghị đã đẩy trách nhiệm cho Vũ Ninh.

Vũ Ninh lạnh lùng nhìn ông ta: "Đây là Vương tộc họ Quan các ông.

Muốn giải quyết thế nào phải do các ông quyết định chứ?"
Sao ông ta không nghe ra được ý đồ của Quan Hồng Nghị?
Giữa hai nhà vốn chỉ có quan hệ lợi ích, chuyện này chỉ liên quan đến một nhà, đương nhiên Vũ Ninh sẽ không dễ dàng tham gia.
Quan Hồng Nghị khẽ cười nói: "Ông Ninh nói rất đúng.

Nhưng hiện giờ Tử Khai một lòng muốn bảo vệ Quan Duyệt.

Chuyện này khó mà xử lý".

"Dù Tử Khai không nhúng tay thì Quan Duyệt đã sắp gả vào Hoàng tộc họ Vũ, hiện giờ người ngoài muốn dẫn nó đi, rõ ràng có liên quan với Hoàng tộc họ Vũ".

"Nếu thực sự để Dương Thanh dẫn mợ chủ của nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ đi ngay trước mặt ông Ninh, người ngoài biết được e là không hay đâu!"
"Đến lúc đó mọi người sẽ nói gì? Chỉ sợ thể diện của ông Ninh cũng khó giữ nổi".
Vũ Ninh cười lạnh một tiếng: "Cô ta vẫn chưa gả vào nhà họ Vũ chúng tôi thì vẫn là người của Vương tộc họ Quan, liên quan gì tới chúng tôi?"
"Hơn nữa, tôi có nói mối hôn nhân này nhất định phải thành sao?"
"Bây giờ tôi có thể nói cho ông biết, cô ta dám sỉ nhục con trai tôi, đã không còn tư cách gả vào Hoàng tộc họ Vũ nữa".

Dứt lời, Vũ Ninh tức giận quát tháo Vũ Tử Khai: "Cút về đây ngay!"
"Con không về!"
Vũ Tử Khai cứ như một đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi mình yêu thích, không chịu rời xa Quan Duyệt.

“Dẫn nó về đây cho tôi!”
Vũ Ninh ra lệnh cho đám vệ sĩ bên cạnh.

“Vâng!”
Hai gã vệ sĩ đi tới một trái một phải kéo tay Vũ Tử Khai lôi đi.

“Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!”

“Tôi phải bảo vệ vợ tôi! Các người mau thả tôi ra!”
Vũ Tử Khai điên cuồng giãy dụa.

Nhưng bị hai gã vệ sĩ hàng đầu của Hoàng tộc họ Vũ bắt lại, sao anh ta có thể thoát nổi?
“Bây giờ không còn ai cản đường Đại vương tử làm việc rồi nhỉ?”
Vũ Ninh lạnh lùng nhìn Quan Hồng Nghị, giọng điệu châm chọc.

Rõ ràng Quan Hồng Nghị không ngờ Vũ Ninh sẽ làm như vậy, có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Vừa nãy Vũ Tử Khai che chắn cho Quan Duyệt, ông ta còn có cái để nói.

Bây giờ Vũ Tử Khai đã bị bắt về, Vũ Ninh lại không chịu nhận Quan Duyệt là con dâu.

Vậy thì quả thực Dương Thanh tự tiện xông vào lễ đính hôn không hề liên quan với Hoàng tộc họ Vũ.

“Ông Ninh nói đúng.

Tử Khai đã được dẫn về, tôi không cần lo làm hại đến cậu ấy nữa”.

Quan Hồng Nghị gượng cười nói: “Nhưng ông Ninh yên tâm, tuy mối hôn nhân lần này thất bại nhưng trong Vương tộc họ Quan còn nhiều cô gái ưu tú khác, tùy ý Tử Khai lựa chọn”.

“Hừ!”
Vũ Ninh không hề cảm kích, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Quan Duyệt, Tử Khai coi trọng cô là phúc phận tám đời nhà cô, cô lại không biết trân trọng.

Bây giờ không còn Tử Khai bảo vệ, tôi muốn xem thử sư phụ của cô có thể dẫn cô rời khỏi Vương tộc họ Quan được hay không".

Quan Hồng Nghị lạnh lùng nói với Quan Duyệt.

Quan Duyệt mím chặt môi, đỏ mắt nhìn Dương Thanh rồi đáp: "Tôi chưa từng cần ai bảo vệ, tự làm tự chịu.

Tự tôi không đồng ý gả vào Hoàng tộc họ Vũ, không liên quan đến sư phụ.

Hãy thả sư phụ tôi đi".

"Thả đi? Sao có thể như vậy được?"
Quan Hồng Nghị cười híp mắt nhìn Dương Thanh: "Cậu tới đúng lúc lắm.

Tối qua anh em tốt của cậu là Mã Siêu xông vào Vương phủ họ Quan giết cháu gái Quan Hân của tôi".

"Nếu hôm nay cậu không giao cậu ta ra, đừng mơ rời khỏi Vương phủ họ Quan nửa bước".

Quan Duyệt cuống quýt nói: "Bác cả…"
"Bây giờ em vẫn chưa hiểu ra sao? Vương tộc họ Quan không hề coi em là người nhà, chỉ coi em là vật hi sinh mà thôi".

Dương Thanh chen ngang, hờ hững nói: "Hơn nữa, hôm nay anh đến không chỉ để dẫn em đi, còn một chuyện khác bắt buộc phải làm".

"Sư phụ, em xin anh, đừng để ý đến em, mau rời khỏi đây được không?"
Quan Duyệt đỏ mắt nói: "Vương tộc họ Quan có rất nhiều cao thủ Vương Cảnh, cả Vương Cảnh đỉnh phong cũng không ít.

Em không muốn liên lụy đến anh".

Cô ta thực sự sợ Dương Thanh bỏ mạng tại đây.

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Thanh, cô ta muốn nhận sư phụ để tìm chỗ dựa vững chắc, hi vọng Dương Thanh có thể giúp mình chống lại Vương tộc họ Quan.

Yến Đô không giống nơi khác, đến cả cao thủ đỉnh cao của Vương tộc cũng không dám tùy tiện đi vào.

Cô ta cứ tưởng thực lực của Dương Thanh đủ để đối phó lại rồi.

Nào ngờ nhà họ Quan còn phái cả Quan Hồng Nghị tới Yến Đô bắt mình về.

Tuy quen Dương Thanh chưa lâu nhưng cô ta lại cảm nhận được, anh là người đầu tiên ngoài bố mẹ đối xử chân thành với mình.

Hiện giờ trong lòng cô ta, Dương Thanh không chỉ là sư phụ, còn là anh trai.

Cô ta không muốn anh trai bị mình liên lụy, phải chết trong tay Vương tộc họ Quan.

Dương Thanh bình tĩnh nghe Quan Duyệt nói xong mới kiên định đáp: “Em cảm thấy anh ngu ngốc vậy sao?”
“Anh đã dám đến Vương tộc họ Quan, chẳng lẽ lại không biết ở đây có rất nhiều cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sao?”
Nghe vậy, Quan Duyệt lập tức sửng sốt.

Đúng vậy, Dương Thanh còn trẻ đã có được thực lực khủng bố như vậy, nếu là kẻ ngu ngốc thì có thể sống được tới tận bây giờ sao?
Quan Hồng Nghị chợt có dự cảm chẳng lành.

Dương Thanh hỏi Quan Duyệt câu này cũng là để hỏi bọn họ.

Dương Thanh biết rõ Vương tộc họ Quan lợi hại còn dám một mình xông vào sao?
Đã vậy còn dám đánh cả Vũ Ninh, người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ.

Vũ Ninh không hề chủ động khiêu khích, chỉ im lặng đứng ở một bên quan sát Vương tộc họ Quan và Dương Thanh giằng co.

Thân phận của người đứng đầu nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ cao quý tới mức nào?
Bị Dương Thanh đánh bay trước mặt mọi người vẫn coi như không có gì xảy ra, không hề tính sổ với anh.

Vũ Ninh là đồ đần sao?
Đương nhiên không phải!
Chứng tỏ tài năng võ thuật của Dương Thanh đủ để khiến người có địa vị cao trong Hoàng tộc phải kiêng kị.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Quan Hồng Nghị lại càng trở nên khó coi.

Bây giờ đúng thật là đâm lao phải theo lao.

Nếu để mặc Dương Thanh dẫn Quan Duyệt đi, một khi truyền ra ngoài nhà họ Quan sẽ trở thành trò cười của các Vương tộc.

Nhưng nếu không thả Dương Thanh, cao thủ của Vương tộc họ Quan có thể đấu lại được sao?
"Dương Thanh, giữa nhà họ Quan và cậu không hề có thù oán gì.

Tất cả đều vì Quan Duyệt mà ra".

"Vương tộc họ Quan vốn định gả Quan Duyệt cho Hoàng tộc họ Vũ.

Hiện giờ mối hôn nhân này đã hỏng, Quan Duyệt đi hay ở đều không có ý nghĩ gì với chúng tôi".

"Cậu muốn dẫn cô ta đi cũng được".

Quan Hồng Nghị đột nhiên đổi giọng: "Nhưng cậu tự tiện xông vào Vương tộc họ Quan là không nể mặt chúng tôi".

"Chỉ cần cậu chịu xin lỗi, thù oán giữa Vương tộc họ Quan và cậu sẽ được xóa bỏ.

Cậu cũng có thể dẫn Quan Duyệt đi".

Nghe thấy thế, tất cả đều sợ ngây người.

"Ông biết mình đang nói cái gì không hả?"
Quan Trấn Hải nổi giận chất vấn.

"Đại vương tử, tự tiên xông vào Vương tộc họ Quan là tội chết.

Cậu ta còn muốn dẫn Quan Duyệt đi, tội càng thêm nặng.

Sao có thể thả cậu ta được?"
"Không sai, cậu ta phải chết!"

“Không chỉ vậy, Quan Duyệt cũng phải bị trừng phạt đúng tội!”

…

“Hình như ông ảo tưởng hơi quá”.

Dương Thanh cười châm chọc: “Hôm nay tôi đến không chỉ để dẫn Quan Duyệt đi, còn có một việc phải giải quyết”.

Cùng lúc đó, khí thế trên người anh đột nhiên tăng vọt.

“Tối hôm qua, anh em của tôi là Mã Siêu bị cao thủ của Vương tộc họ Quan các người vây đánh, còn bị ông đánh lén.

Vương tộc họ Quan nhất định phải cho tôi một lời giải thích rõ ràng!”

- ————.

Chương 989: 989: Hoàng Tộc Lấy Lòng

Đến tận bây giờ Mã Siêu vẫn đang ở nhà thần y Phùng.

Dương Thanh cũng không biết anh ta đã tỉnh lại chưa.

Anh đã phái Đổng Chiêm Cương qua đó.

Vốn có thể gọi điện thoại hỏi thăm nhưng anh lại không dám, sợ nghe tin tình trạng của Mã Siêu trở nên nguy kịch.

Bây giờ tới Vương tộc họ Quan, anh còn chưa đòi công bằng cho Mã Siêu, sao có thể xin lỗi được?
"Cậu nói gì?"
Quan Hồng Nghị sa sầm mặt.

Vừa rồi người nhà họ Quan nhao nhao mở miệng yêu cầu giết Dương Thanh, chỉ mình ông ta kiêng kị thân phận của anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thậm chí còn đồng ý gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

Ông ta tự thấy mình đã đủ nể mặt Dương Thanh.

Vậy mà anh còn dám đòi Vương tộc họ Quan giải thích rõ ràng.
Vũ Ninh vẫn quan sát mọi chuyện hơi híp mắt lại.

Hiện giờ Dương Thanh kiêu ngạo càng khiến ông ta tin tưởng anh có thân phận không tầm thường.

"Tai ông có vấn đề à? Hay là không hiểu tiếng người?"
Dương Thanh cười lạnh châm chọc: "Nếu không nghe hiểu tiếng người thì có thể tìm ai đó phiên dịch cho".

"Cậu đang tự tìm đường chết đấy!"
Quan Hồng Nghị cố giữ bình tĩnh, trầm giọng nói: "Nể tình cậu là sư phụ của Quan Duyệt, tôi sẽ cho cậu thêm một cơ hội xin lỗi Vương tộc họ Quan, sau đó cậu có thể dẫn Quan Duyệt đi".

Dương Thanh bất lực lắc đầu, quét mắt nhìn đám người nhà họ Quan, cất tiếng hỏi: "Đáng buồn cho Vương tộc họ Quan, Đại vương tử lại không nghe hiểu tiếng người".

“Không phải mọi người trong Vương tộc họ Quan đều không nghe hiểu tiếng người đấy chứ? Các người ai dịch được cho ông ta hiểu tôi muốn gì không?”
Anh vừa dứt lời, mọi người đều khiếp sợ.

Dù sao ở đây cũng là Vương tộc họ Quan.

Gần một trăm năm nay làm gì có ai dám tới Vương phủ họ Quan gây sự?
Điều này khiến cho đám người cầm quyền trong Vương tộc họ Quan trước giờ vẫn tự cho là mình nắm giữ quyền lực ngập trời đều nổi giận: “Sao cậu dám đến Vương phủ họ Quan giương oai? Chán sống rồi hả?”
“Quan Hồng Nghị, đây là người ông muốn tha cho đấy.

Cậu ta sỉ nhục ông như vậy, ông còn muốn tha nữa không?” Quan Trấn Hải mỉa mai nói.

“Bất kỳ ai dám giương oai trong Vương phủ họ Quan đều phải chết!”
“Đại vương tử ra lệnh đi!”
“Giết chết kẻ dám gây sự ở Vương phủ họ Quan, treo đầu cậu ta ở ngoài cổng Vương thành Quan để răn đe đám người dám nhòm ngó Vương tộc họ Quan”.

…
Tất cả người nhà họ Quan đều đồng loạt lên tiếng.

“Sư phụ!”
Quan Duyệt lập tức hoảng sợ, vô thức chắn trước người Dương Thanh, lo lắng nói: “Anh cứ mặc kệ em, mau rời khỏi đây đi”.

Cô ta không sợ những người đang có mặt ở đây, mà là sợ làm lớn chuyện, khiến Quan Vương và hội trưởng lão của gia tộc biết.

Một khi cao thủ đỉnh cao của Vương tộc được phái ra, Dương Thanh có mọc cánh cũng khó thoát.

Dương Thanh mỉm cười nhìn Quan Duyệt: “Em không có lòng tin với sư phụ của mình đến vậy à?”
“Bây giờ không phải lúc tin hay không tin, em không muốn anh bị thương.

Nếu anh thực sự gặp chuyện bất trắc, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho mình”.

Quan Duyệt sốt ruột nói.

“Quan Duyệt, mau tránh ra.

Nếu không dựa theo quy định của gia tộc, cô cũng sẽ bị coi là đồng phạm, xử tội chết!”
Một bậc cha chú lạnh giọng nói.

“Để tôi xem ai dám động đến vợ tôi?”
Một bóng người trẻ tuổi bỗng nhiên che trước người Quan Duyệt, bá đạo lên tiếng, ánh mắt căm hận nhìn người nhà họ Quan.

Anh ta chính là đứa con trai ngốc của Vũ Ninh, Vũ Tử Khai.

“Nếu anh là sư phụ của vợ tôi thì cũng là sư phụ của tôi.

Có tôi ở đây, không ai được động đến một ngón tay của anh”.

Vũ Tử Khai cầm cái chảo nghiêm túc nói với Dương Thanh.

Dương Thanh đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

Tên ngốc này thực sự coi Quan Duyệt là vợ mình.

“Vũ Tử Khai, tôi nói rồi, tôi không phải vợ anh.

Anh không được gọi tôi như vậy”.

Quan Duyệt bực bội nói: “Ở đây rất nguy hiểm, anh cứ kệ tôi, mau ra chỗ bố anh đi”.

Nào ngờ, Vũ Tử Thư nghiêm giọng đáp: “Không ai được ngăn cản anh bảo vệ em!”
Nói xong, anh ta lại giơ chảo uy hiếp đám người Vương tộc họ Quan.

Dương Thanh lại được bảo vệ ở trong cùng.

Người của Vương tộc họ Quan thấy Vũ Tử Khai bảo vệ Quan Duyệt và Dương Thanh đều trố mắt.

“Mong ông Ninh dẫn cậu Tử Khai đi ra.

Đao kiếm không có mắt, lỡ vô tình khiến cậu ấy bị thương, ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai gia tộc chúng ta e là không tố

lắm đâu!”
Quan Hồng Nghị nhìn chằm chằm Vũ Ninh, nghiêm giọng nói.

Trước đó chỉ vì Quan Duyệt nói một câu không muốn gả cho thằng ngốc, Vũ Ninh suýt nữa đã giết cô ta.

Vậy mà lúc này ông ta lại không ngăn cả Vũ Tử Khai.

Ông ta bước lên một bước, đưa mắt nhìn người nhà họ Quan, khẽ cười nói: “Vô cùng xin lỗi mọi người, nhưng tôi cũng chỉ có một đứa con trai là Tử Khai”.

“Dù nó muốn sao trên trời tôi cũng sẽ hái xuống cho nó.

Hiện giờ nó chỉ muốn bảo vệ vợ mình, tôi thực sự không cản nổi.

Ầm!
Vũ Ninh vừa dứt lời, tất cả đều chấn động.

Đám người của Vương tộc họ Quan còn cảm thấy lo lắng.

Ý của Vũ Ninh rất rõ ràng.

Ông ta sẽ không ngăn cản Vũ Tử Khai bảo vệ Quan Duyệt.

Chẳng phải nghĩa là, nhà họ Quan muốn tiêu diệt Dương Thanh thì phải giải quyết Vũ Tử Khai trước sao?

Cho dù Vũ Tử Khai chỉ là một thằng ngốc thì vẫn là con trai của chủ nhân nhánh hai Hoàng tộc họ Vũ.

Đừng nói là Vương tộc họ Quan, kể cả trong Hoàng tộc họ Vũ cũng không có mấy người dám bắt nạt anh ta.

Không có người của Hoàng tộc họ Vũ, xử lý thế nào cũng được.

Bây giờ Vũ Ninh nhúng tay, e là không dễ giải quyết nữa.

“Ông Ninh cứ nói!”
Quan Hồng Nghị cất tiếng nói.

“Mặc dù tôi không rõ giữa Vương tộc họ Quan và cậu Thanh có thù oán gì nhưng vừa rồi nghe hai bên nói chuyện, tôi cũng biết được chút ít”.

Vũ Ninh cười nói: “Hôm nay cậu Thanh đến Vương phủ họ Quan vì hai chuyện, một là ngăn Quan Duyệt gả vào nhà chúng tôi, hai là muốn đòi lại công bằng cho anh em của mình”.

“Theo lời cậu Thanh nói là vì anh em của cậu bị cao thủ Vương tộc họ Quan vây đánh, còn bị Đại vương tử đánh lén”.

“Không biết tôi nói vậy đã đúng chưa hả cậu Thanh?”
Vũ Ninh cười híp mắt hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ quái, vốn không muốn dựa vào bất kỳ gia tộc nào.

Nhưng ý của Vũ Ninh là đang muốn giúp anh sao?
Không hổ là người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc họ Vũ, nhìn nhận sự việc rất sâu sắc.

Vũ Ninh làm vậy rõ ràng là vì cho rằng, lợi ích của việc liên hôn với Vương tộc họ Quan không bằng việc lấy lòng Dương Thanh.

- ————.

Chương 990: 990: Nỗi Nhục Của Vương Tử

Nếu Hoàng tộc họ Vũ đã chủ động lấy lòng, sao Dương Thanh có thể không nể mặt người ta được?
"Ông Ninh nói đúng lắm, chỉ là không biết ông muốn nói gì?" Dương Thanh cười híp mắt đáp.

Vũ Ninh có thể cảm nhận được, Dương Thanh không hề tôn kính mình.
Giọng điệu như đang nói chuyện với người bình thường khiến ông ta cảm thấy trên người Dương Thanh toát ra vẻ uy nghiêm.

Ông ta từng gặp không ít người có địa vị rất cao.

Ngoại trừ chủ nhân của Hoàng tộc và Vương tộc, chưa từng có ai đem đến cho ông ta cảm giác như vậy.

Ông ta càng thêm chắc chắn, Dương Thanh không phải kẻ tầm thường.

Ông ta mỉm cười, lại hỏi Quan Hồng Nghị: "Không biết lời tôi vừa nói có phải sự thật hay không?"
Quan Hồng Nghị hừ lạnh một tiếng: "Đúng là tối qua người của Vương tộc họ Quan chúng tôi đã vây đánh anh em của cậu ta.

Nhưng ông Ninh có biết tại sao chúng tôi lại vây đánh người ta không? Còn là ở trong Vương phủ họ Quan của tôi?"
Vũ Ninh hơi ngạc nhiên, cứ tưởng Mã Siêu bị cao thủ Vương tộc họ Quan vây đánh ở bên ngoài, bây giờ mới biết là ở trong phủ Quan Vương.

Nhưng như vậy cũng không khiến ông ta từ bỏ ý định đứng về phía Dương Thanh, ngược lại còn thêm quyết tâm.

Dương Thanh còn trẻ như vậy, anh em của anh sẽ còn trẻ hơn nữa.

Tối qua anh em của Dương Thanh một mình xông vào phủ Quan Vương?

Một người trẻ tuổi có thể khiến một đám cao thủ của phủ Quan Vương phải vây đánh, chứng tỏ điều gì?

Chỉ có thể chứng tỏ thực lực của người trẻ tuổi kia cực kỳ xuất chúng, mạnh đến mức cần một đám cao thủ phải cùng vây đánh.

“Xin rửa tai lắng nghe!”
Vũ Ninh cười nói.

“Mã Siêu, anh em của cậu ta đêm hôm xông vào phủ Quan Vương, tiêu diệt năm nhóm tuần tra của chúng tôi, còn ngang nhiên giết cháu gái tôi ngay trước mặt tôi”.

Quan Hồng Nghị nghiến răng nghiến lợi nói: “Thử hỏi ông Ninh, nếu ông gặp phải chuyện này sẽ xử lý thế nào?”
Vũ Ninh lại càng kinh hãi.

Ông ta biết Quan Hồng Nghị là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Vậy mà Mã Siêu lại giết chết cháu gái của Quan Hồng Nghị ngay trước mặt ông ta.

Chứng tỏ trong hàng ngũ vây đánh Mã Siêu tối qua có cả Quan Hồng Nghị.

Thiên phú võ thuật quá kinh người.

Lúc này, ông ta chợt cảm thấy hưng phấn, muốn cảm ơn thằng con trai ngốc của mình.

Nếu không nhờ anh ta, đừng nói là có cơ hội trợ giúp hai thiên tài võ thuật, thậm chí đến cả ông ta cũng đã mất mạng rồi.

“Ông đã nói như vậy, tôi cũng muốn hỏi tại sao anh em của tôi lại phải xông vào phủ Quan Vương? Còn giết cháu gái của ông?”
Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

Ánh mắt Quan Hồng Nghị khẽ biến đổi, chỉ hừ lạnh không đáp.

“Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình gì khác sao?”
Vũ Ninh tỏ vẻ kinh ngạc.

“Chính là vì cô cháu gái bị anh em tôi giết mà Đại vương tử nhắc đến kia phái người ám sát em gái thất lạc nhiều năm vừa mới tìm thấy của cậu ấy”.

“Đến tận bây giờ, cô bé kia vẫn đang hôn mê bất tỉnh, đời này còn có thể tỉnh lại hay không cũng không biết”.

“Còn cháu gái của Đại vương tử phái người ám sát cô bé ấy chỉ vì muốn chia rẽ quan hệ của tôi và Mã Siêu”.

“Cô ta muốn cậu ấy nghĩ là bị tôi liên lụy nên em gái mới gặp nạn”.

“Chỉ vì muốn châm ngòi ly gián chúng tôi, cô ta có thể nhẫn tâm ra tay với một cô bé vô tội.

Ông Ninh phân xử xem, ả đàn bà độc ác như vậy không đáng chết sao?”
Dương Thanh càng nói càng tức giận.

Nếu Mã Siêu không giết Quan Hân, hôm nay anh cũng sẽ tự mình ra tay.

Cuối cùng Vũ Ninh cũng hiểu được thù oán giữa Dương Thanh và Vương tộc họ Quan.

“Cậu Thanh nói không sai, ả đàn bà ác độc như vậy quả thực rất đáng chết!”
Vũ Ninh nghiêm túc nói, không thèm nể mặt đám người Vương tộc họ Quan.

“Không ngờ người của một trong năm Vương tộc Chiêu Châu lại có thể làm ra chuyện như vậy, đúng là làm mất mặt Vương tộc”.

Giọng điệu của Vũ Ninh lạnh hẳn xuống, dường như mọi chuyện Vương tộc họ Quan làm đều rất quá đáng.

Ông ta nhìn chằm chằm Quan Hồng Nghị: “Nhà họ Quan nhất định phải đền bù thỏa đáng cho cậu Thanh!”
Vũ Ninh chủ động ra mặt, Dương Thanh cũng không quan tâm, thờ ơ quan sát như người ngoài cuộc.

Sắc mặt của đám người Vương tộc họ Quan đều rất khó coi.

Vừa rồi Vũ Ninh vẫn còn tươi cười ôn hòa với bọn họ, thoắt cái đã trở mặt.

Quan Hồng Nghị nhìn chằm chằm Vũ Ninh nói: “Nếu muốn tính toán rõ ràng, chuyện này vẫn là vì liên hôn mà ra.

Bây giờ ông Ninh lại muốn Vương tộc họ Quan đền bù cho Dương Thanh không thích hợp lắm đâu?”
“Thích hợp? Có cái gì không thích hợp?”
Vũ Ninh lạnh giọng chất vấn: “Ý của ông là, các ông làm mọi chuyện với cậu Thanh còn có trách nhiệm của Hoàng tộc họ Vũ tôi sao?”
Quan Hồng Nghị lập tức hốt hoảng lắc đầu: “Không dám!”
Cho dù một trăm năm trước nhà họ Quan cũng là Hoàng tộc nhưng thời gian lâu dần, Vương tộc bọn họ đã bị Hoàng tộc bỏ xa từ lâu.

Một khi nảy sinh thù oán giữa Hoàng tộc và Vương tộc, Vương tộc họ Quan thật sự gặp chuyện lớn rồi.

Vũ Ninh hừ lạnh nói: “Tôi tin ông cũng không dám!”
Dứt lời, ông ta nói với Dương Thanh: “Không biết cậu Thanh muốn Vương tộc họ Quan đền bù gì? Nếu có thể, tôi sẽ ra mặt yêu cầu giúp cậu”.

Dương Thanh híp mắt đáp: “Ông Ninh không sợ làm vậy sẽ gây phiền phức cho Hoàng tộc họ Vũ sao?”
Vũ Ninh sửng sốt, lập tức cười lớn nói: “Cậu Thanh nghĩ nghiêm trọng quá.

Nếu chút chuyện nhỏ này cũng có thể gây phiền phức cho Hoàng tộc chúng tôi, vậy thì Hoàng tộc họ Vũ thực sự xuống dốc rồi”.

“Cậu Thanh cứ yên tâm.

Cậu là sư phụ của Quan Duyệt thì cũng là sư phụ của con tôi.

Ai dám đắc với tội cậu chính là đắc tội với Hoàng tộc họ Vũ!”

Nói xong, ông ta lại hỏi Dương Thanh: “Không biết đền bù như vậy đã đủ khiến cậu hài lòng chưa?”
Vũ Ninh không thèm quan tâm tới sắc mặt của đám người

Vương tộc họ Quan, cũng mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không mà hỏi ý kiến Dương Thanh trước.

Mặt đám người nhà họ Quan đều xám xịt, Quan Hồng Nghị lại càng nổi giận đùng đùng, nắm chặt hai tay.

Ông ta chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy.

“Ông Ninh yêu cầu đền bù như vậy không khác với ý của tôi là bao.

Chỉ không biết Đại vương tử có chịu đồng ý đền bù như thế hay không?”
Dương Thanh híp mắt nhìn Quan Hồng Nghị.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Quan Hồng Nghị.

Muốn ông ta nổ súng tự phế bỏ tay, còn đòi bồi thường một trăm tỷ, quả thực chính là sự sỉ nhục lớn nhất với Đại vương tử.

- ————.

Chương 991: 991: Dùng Võ Giải Quyết

Dù sao ở đây cũng là Vương tộc họ Quan, tuy Dương Thanh cũng muốn lấy mạng Quan Hồng Nghị để báo thù cho Mã Siêu nhưng cũng hiểu rõ, nếu thực sự giết ông ta ở đây, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Hơn nữa, anh vừa nhận được tin nhắn của Đổng Chiêm Cương nói Mã Siêu tỉnh lại rồi.

Nếu không anh cũng sẽ không tốn thời gian ở lại đây như vậy.

Bây giờ có người của Hoàng tộc họ Vũ chủ động ra mặt, không chỉ gây áp lực lên Vương tộc họ Quan, còn có thể báo thù cho Mã Siêu, anh còn gì không hài lòng?
Tuy vương tộc họ Quan có thể lấy ra một trăm tỷ nhưng đây cũng không phải số tiền nhỏ.

Huống hồ còn muốn phế bỏ một cánh tay của Quan Hồng Nghị, đủ để trả thù cho Mã Siêu rồi.

Chỉ là không biết Vương tộc họ Quan có chịu đền bù như vậy hay không.

Sắc mặt Quan Hồng Nghị vô cùng khó coi.

Vũ Ninh không thèm nể mặt Vương tộc họ Quan một chút nào.
“Ông Ninh, chuyện này không liên quan tới Hoàng tộc họ Vũ.

Ông nhúng tay vào không tốt lắm đâu!”
Lúc này, một lão già bên phe Quan Hồng Nghị nhìn chằm chằm Vũ Ninh nói.

Ánh mắt Vũ Ninh trở nên lạnh lùng: “Chủ của ông còn chưa lên tiếng, ông là cái thá gì mà đòi chỉ dạy tôi?”
Vẻ mặt người kia lập tức cứng đờ, giận run người.

Dù sao lão ta cũng là một người có địa vị rất cao trong Vương tộc họ Quan, chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Thế nhưng Vũ Ninh là người của Hoàng tộc, còn đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc họ Vũ.

Dù có là Quan Hồng Nghị cũng không dám nổi giận với ông ta.

“Nếu cậu là đàn ông thì tự đứng ra chống lại Vương tộc họ Quan đi, trốn sau lưng Hoàng tộc họ Vũ làm gì?”
Quan Hồng Nghị không thèm để ý tới Vũ Ninh, chỉ nhìn Dương Thanh nói.

Dương Thanh bật cười châm chọc: “Lúc người của Vương tộc họ Quan các ông lén lút ám sát một cô gái vô tội, sao các ông đối đầu trực tiếp với tôi?”
“Lúc một đám cao thủ nhà họ Quan các người vây đánh anh em của tôi, Đại vương tử như ông còn dùng súng đánh lén, sao không nghĩ tới chuyện đối đầu trực tiếp với tôi?”
Dương Thanh liên tục chất vấn khiến sắc mặt Quan Hồng Nghị ngày càng sa sầm.

Bởi vì những lời này đều là sự thật.

Vũ Ninh cũng mỉa mai nói: “Quan Vương là người có danh tiếng lẫy lừng, không ngờ Đại vương tử như ông lại là đồ vô dụng không biết xấu hổ như vậy”.

Nếu đã lựa chọn xong, đương nhiên Vũ Ninh sẽ không nể mặt, trắng trợn sỉ nhục Quan Hồng Nghị.

Vũ Ninh đang định nói tiếp đã bị Dương Thanh chen ngang: “Không sao, Đại vương tử có thể không cần mặt mũi, nhưng tôi vẫn cần.

Ông đã muốn tôi đứng ra đối đầu chính diện với các người, tôi sẽ cho ông toại nguyện”.

Nghe thấy thế, Vũ Ninh vội vàng nói: “Cậu Thanh yên tâm.

Nếu Vương tộc họ Quan dám làm gì không biết xấu hổ, tôi cũng sẽ không để yên đâu”.

Dương Thanh cười đáp: “Vậy thì cảm ơn ý tốt của ông Ninh”.

Vũ Ninh lập tức lắc đầu đáp: “Cậu Thanh khách sáo quá!”
Dương Thanh dứt khoát bước lên giễu cợt nhìn Quan Hồng Nghị: “Không phải Đại vương tử muốn tôi không trốn sau lưng người khác đấy sao? Bây giờ tôi đứng ra rồi, không biết ông có gì chỉ dạy?”

“Đương nhiên, ông cũng có thể dùng lại thủ đoạn đã dùng với anh em của tôi, bắn súng cũng được, phái toàn bộ cao thủ trong Vương tộc họ Quan vây đánh tôi cũng được.

Các người cứ việc ra chiêu, tôi tiếp hết!”
Dương Thanh được Vũ Ninh ủng hộ, Quan Hồng Nghị không dám làm vậy.

Đám dòng chính của Vương tộc họ Quan đều âm trầm nhìn Dương Thanh, muốn dùng ánh mắt giết anh.

Dương Thanh không hề e sợ, đứng đối diện cách Quan Hồng Nghị hai mét, chờ ông ta lên tiếng.

Vũ Ninh khẽ nhếch môi nở nụ cười sâu xa.

Quan Duyệt rất lo lắng.

Vũ Tử Khai ở bên cạnh an ủi: “Vợ yên tâm, có anh ở đây, không ai có thể làm hại sư phụ đâu”.

Vũ Ninh cũng liếc nhìn Quan Duyệt, khẽ cười nói: “Cháu yên tâm, có bác ở đây, dù Quan Vương tự mình tới cũng không thể làm gì sư phụ của cháu đâu”.

“Cảm ơn ông Ninh!”
Quan Duyệt ngẩng đầu cảm kích nói.

Mọi người trong sảnh tiệc rộng lớn đều nhìn vào Quan Hồng Nghị.

Đáy mắt ông ta tràn đầy sát khí mãnh liệt.

Nhưng ông ta biết rõ với thực lực Vương Cảnh sơ kỳ của mình không thể làm gì Dương Thanh.

“Chuyện tới nước này, ai đúng ai sai cũng không còn quan trọng nữa”.

Quan Hồng Nghị im lặng một lúc mới nói: “Dù sao Quan Duyệt cũng là người của Vương tộc họ Quan.

Cậu là sư phụ của con bé, lẽ ra phải là bạn của Vương tộc chúng tôi”.

“Tôi hi vọng mọi chuyện dĩ hòa vi quý.

Nếu cậu đồng ý dàn xếp ổn thỏa, tôi cho thể bồi thường cho anh em của cậu mười tỷ".

"Đồng thời vị trí người đứng đầu nhánh ba của Vương tộc họ Quan vốn thuộc về bố của Quan Duyệt.

Nhưng bố con bé qua đời từ khi còn trẻ, bây giờ Quan Duyệt đã trở về gia tộc, vị trí này nên dành cho con bé".

"Hơn nữa tôi có thể cam đoan với cậu, sau này hôn nhân của Quan Duyệt đều do con bé tự quyết định.

Dù con bé lấy chồng cũng vẫn là chủ nhân của nhánh ba Vương tộc họ Quan".

Quan Hồng Nghị vừa dứt lời, đám người nhà họ Quan đều giật mình kinh hãi.

"Không được!"
Quan Trấn Hải là người đầu tiên phản đối: "Nhánh ba hiện giờ không còn là nhánh ba của hai mươi năm trước.

Với cả trước giờ Vương tộc họ Quan chưa từng có phụ nữ làm chủ một nhánh".

"Huống hồ, bởi vì sự phụ của Quan Duyệt phá hỏng chuyện liên hôn giữa Vương tộc họ Quan và Hoàng tộc họ Vũ.

Theo quy định của gia tộc, Quan Duyệt phải bị phạt nặng".

Ngay sau đó lập tức có người đứng ra nói: "Không sai, không thể để Quan Duyệt làm người đứng đầu nhánh ba được.

Cô ta vốn là tội đồ của gia tộc, phải bị phạt nặng!"
"Phải bị phạt nặng!"
Đám người của Vương tộc họ Quan nhao nhao lên tiếng.

Không một ai chịu ủng hộ Quan Hồng Nghị.

Thậm chí đến cả mấy người ngày thường hay theo phe ông ta lúc này cũng đứng ở phe đối lập.

Sắc mặt của Quan Hồng Nghị cực kỳ khó coi, tức giận chất vấn: "Thế các người nói thử xem phải giải quyết chuyện này thế nào?"

Nếu không có Vũ Ninh, chắc chắn Quan Hồng Nghị sẽ không tha cho Dương Thanh.

Nhưng hiện giờ Vũ Ninh đang nhìn chằm chằm, nếu bọn họ đối phó Dương Thanh sẽ khiến quan hệ giữa Hoàng tộc họ Vũ và Vương tộc họ Quan trở nên tồi tệ.

Đám người vừa mới kêu gào đòi phạt nặng Quan Duyệt lập tức im bặt.

Vũ Ninh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén quét qua đám người như đang nói: "Tôi xem ai dám?"
Dương Thanh cũng không vội, bình thản chờ Vương tộc họ Quan đưa ra quyết định.

"Vừa rồi cậu đã nói hôm nay tới đây có hai việc cần làm, một là dẫn Quan Duyệt đi, hai là đòi bồi thường cho anh em của mình".

"Cậu có thể dẫn Quan Duyệt đi! Chuyện thứ nhất coi như giải quyết xong, bây giờ chỉ cần giải quyết nốt chuyện thứ hai".

Quan Trấn Hải bước ra, hờ hững nhìn Dương Thanh: "Mặc kệ vì lí do gì, anh em của cậu tự tiện xông vào Vương phủ họ Quan chính là tội chết.

Cậu muốn chúng tôi đền bù là điều không thể!"
"Cậu đã dám một mình với đây, chứng tỏ rất tự tin về thực lực của mình.

Đã vậy chúng ta cứ dùng võ thuật giải quyết chuyện thứ hai, cậu thấy sao?"
Dương Thanh cười nhạt một tiếng; "Tôi nói rồi, tùy ý các người ra chiêu.

Nếu các người đã định dùng võ thuật xử lý chuyện này, tôi không có ý kiến".

"Dù các người lấy số lượng áp đảo vây đánh, tôi cũng dám tiếp!"
Dương Thanh không hề che giấu sự châm chọc của mình với Vương tộc họ Quan.

- ————.

Chương 992: 992: Dám Thua Dám Chịu

Quan Trấn Hải cũng không để bụng Dương Thanh châm chọc, lạnh lùng nói: “Yên tâm, Quan Hồng Nghị làm ra được chuyện không biết xấu hổ như vậy chứ tôi thì không”.

Quan Hồng Nghị nghe vậy đen mặt.

Mặc dù ông ta chưa được xác định là người thừa kế Vương vị nhưng cũng là Đại vương tử.

Người có khả năng trở thành người thừa kế của Vương tộc họ Quan nhất chỉ có thể là ông ta.

Quan Trấn Hải lại không thèm nể mặt.
Tối qua lúc đối phó Mã Siêu, tuy Quan Trấn Hải cũng có mặt nhưng đúng là không tham gia vây đánh.

Ông ta cũng có tư cách nói ra lời này.

Chỉ là nói Quan Hồng Nghị không biết xấu hổ ngay trước mặt mọi người khiến ông ta rất giận dữ.

“Quan Trấn Hải, đợi ông tự mình đánh bại cậu ta trước rồi hẵng chỉ trích tôi”.
Quan Hồng Nghị tức giận nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Quan Trấn Hải không thèm nhìn ông ta, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Nhóc con, cậu dám đánh với tôi một trận không?”
Dương Thanh lạnh lùng đáp: “Có gì mà không dám? Nhưng trước khi đánh, tôi muốn hỏi rõ ràng, sau khi các người thua võ sẽ không giở trò khác làm lãng phí thời gian của tôi đấy chứ?”
“Còn nữa, nếu các người thua thì định đền bù cho tôi thế nào?”
Quan Trấn Hải sửng sốt hồi lâu mới hiểu được ý của anh.

Ý chí chiến đấu trong mắt ông ta càng thêm nồng đậm, híp mắt nói: “Tôi chỉ có thể thay mặt Chấp Pháp đường của Vương tộc họ Quan.

Nếu tôi thua, Chấp Pháp đường sẽ không làm khó dễ cậu và Quan Duyệt".

Dương Thanh lắc đầu: "Xem ra các người vẫn chưa thống nhất được với nhau.

Được rồi, tôi cho các người năm phút thương lượng".

"Tôi không cần biết các người định đánh luân phiên hay lên cùng lúc.

Tôi chỉ quan tâm các người thua sẽ đền bù gì cho tôi".

Vũ Ninh cũng lên tiếng: "Cậu Thanh đã nói như vậy, cứ để tôi làm trọng tài.

Nếu Vương tộc họ Quan thua mà không đền bù cho cậu Thanh thì đừng trách tôi không khách sáo!"
Người của Vương tộc họ Quan đều nổi giận đùng đùng nhưng không dám nói ra.

Quan Trấn Hải sảng khoái gật đầu: "Được, chúng tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thống nhất".

Người của Vương tộc họ Quan tụ tập lại một chỗ nhỏ giọng bàn bạc, nhưng từ vẻ mặt của họ có thể thấy được không ai chịu nghe ai.

"Cậu Thanh phải cẩn thận Vương tộc họ Quan giở trò.

Bọn họ đã dám dùng súng với anh em của cậu, không thể tránh khỏi việc dùng thủ đoạn xấu xa với cậu".

Vũ Ninh trầm giọng nói: "Tuy tôi có thể trấn áp bọn họ một chút nhưng dù sao đây cũng là Vương tộc họ Quan, tôi vẫn chưa có quyền lực lớn tới vậy".

Dương Thanh gật đầu đáp: "Cảm ơn ông!"
Vũ Ninh lắc đầu: "Cậu đừng khách sáo với tôi nữa.

Nói thật lúc trước Vương tộc họ Quan muốn liên hôn với Hoàng tộc họ Vũ chúng tôi, tôi nhìn thấy ảnh của Quan Duyệt liền rất hài lòng với cô con dâu này".

"Chỉ không ngờ Quan Duyệt không muốn gả vào Hoàng tộc họ Vũ.

Tôi cũng biết đầu óc con tôi có không bình thường, quả thực không xứng với Quan Duyệt".

"Nhưng tôi muốn nhận con bé làm con gái nuôi.

Nếu con bé đồng ý, sau này chúng ta sẽ là người một nhà".

Dương Thanh đương nhiên sẽ không từ chối sự lấy lòng của ông ta.

Anh mỉm cười nhìn Quan Duyệt: "Ông Ninh muốn nhận em làm con nuôi, đây là vinh hạnh của em.

Mau gọi bố nuôi đi".

Quan Duyệt sửng sốt hồi lâu mới kịp phản ứng lại, Vũ Ninh không ép cô ta gả cho Vũ Tử Khai nữa.

Không chỉ vậy, ông ta còn muốn nhận cô ta làm con nuôi.

Đây chính là chỗ dựa khổng lồ, sau này đến cả Quan Hồng Nghị cũng không làm gì được cô ta.

"Bố nuôi!"
Quan Duyệt vội vàng gọi một tiếng.

Dương Thanh bảo cô ta nhận Vũ Ninh là bố nuôi, đương nhiên cô ta sẽ không phản đối.

"Ha ha, tốt lắm! Con gái ngoan!"
Vũ Ninh cười phá lên, lập tức kéo Vũ Tử Khai tới nói: "Sau này Quan Duyệt chính là em gái nuôi của con, mau gọi em đi con!"
Vũ Tử Khai bất mãn nói: "Không! Con muốn cô ấy làm vợ con, không muốn cô ấy làm em con!"
"Tử Khai!"
Vũ Ninh trừng mắt nhìn anh ta.

Vũ Tử Khai ấm ức nói: "Cô ấy chính là vợ con!"
"Ông Ninh đừng ép anh ấy nữa, cứ kệ anh ấy muốn gọi thế nào cũng được!"
Quan Duyệt không nhịn dược lên tiếng nói.

Cô ta chỉ không muốn gả cho một người mình không thích, thậm chí là chưa hề quen biết.

Cô ta không có ác ý gì với Vũ Tử Khai, ngược lại còn thấy thương xót.

Dù Vũ Tử Khai gọi cô ta là vợ cũng không thể chứng minh điều gì.

Cô ta thực sự không đành lòng khiến anh ta đau khổ.

"Chuyện này…"
Vũ Ninh dè dặt nhìn Dương Thanh.

Anh không mở lời, ông ta không dám để Vũ Tử Khai gọi Quan Duyệt là vợ.

"Sư phụ!"
Quan Duyệt cũng nhìn về phía anh.

Dương Thanh cười nói: "Quan Duyệt không ngại thì cứ để cậu ấy tùy ý gọi.

Chỉ là xưng hô mà thôi, kệ cậu ấy đi".

"Cảm ơn cậu Thanh!"
Vũ Ninh tươi cười đáp lại.

Vũ Tử Khai cũng vui sướng hỏi: "Vợ ơi vợ, sau này anh gọi em là vợ, em có thể chơi game với anh không?"
Thấy anh ta khoa chân múa tay, Quan Duyệt bất đắc dĩ nói.

"Em kết bạn với anh trước.

Sau này có thời gian em sẽ chơi với anh, được không?"
Quan Duyệt như đang dỗ trẻ con.

Mặc dù Vũ Tử Khai không muốn nhưng vẫn quệt miệng nói: "Được rồi, đợi em có thời gian, anh sẽ kéo em chơi game cùng".

Nói xong, Vũ Tử Khai lại ôm điện thoại chơi tiếp.

Vừa rồi lúc Vũ Ninh nhận con nuôi không hề có ý giấu diếm, thậm chí còn nói rất to nên người của Vương tộc họ Quan đều nghe thấy.

Đám người đó nhìn Quan Duyệt bằng ánh mắt rất phức tạp.

Bọn họ vốn định dùng cô ta để liên hôn với Hoàng tộc họ Vũ, bây giờ không liên hôn được, Vũ Ninh lại nhận cô ta làm con

gái nuôi.

Nhưng bọn họ đều hiểu rõ, tất cả đều nhờ chàng trai trẻ kia ban tặng.

Đúng lúc này, tâm trạng của bọn họ cũng bình tĩnh lại, đã đạt được ý kiến thống nhất.

Quan Trấn Hải đi tới nói với Dương Thanh: “Chúng tôi đã thương lượng xong.

Tôi đại diện Chấp Pháp đường, đại sư Vương đại diện nhánh một.

Hai chúng tôi sẽ đánh với cậu, chỉ cần cậu thắng được một người coi như cậu thắng, được chứ?”
“Nếu các người thua phải đền bù cho tôi thế nào?”
Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

“Nếu chúng tôi thua, chính tay tôi phế bỏ hai tay của Quan Hồng Nghị, đồng thời bồi thường cho cậu một trăm tỷ”.

Quan Trấn Hải híp mắt nói: “Nhưng nếu cậu thua thì phải bỏ mạng ở đây, Hoàng tộc họ Vũ không được nhúng tay vào.

Chỉ cần cậu dám tiếp chiêu, bây giờ chúng ta có thể đánh luôn”.

“Được, không thành vấn đề!”
Dương Thanh không hề do dự nói.

“Chờ đã!”
Vũ Ninh vội vàng đi lên, châm chọc nói: “Vương tộc họ Quan đúng là quen thói không biết xấu hổ.

Các người chọn ra hai người đánh với một mình cậu Thanh sao?”
“Đúng là không cần mặt mũi.

Sao phải phiền phức như vậy? Cứ để cao thủ mạnh nhất Vương tộc họ Quan các người đấu với cậu Thanh dễ hơn nhiều mà?”
Quan Trấn Hải lạnh giọng nói: “Cậu ta có thể không nhận!”
“Nhận chứ! Vương tộc họ Quan tặng tôi món quà lớn như vậy, sao tôi có thể không nhận được?”

Dương Thanh vội lên tiếng, nói với Vũ Ninh: “Nếu tôi thua, ông không được nhúng tay.

Tôi dám thua dám chịu!”
“Nhưng…”
Vũ Ninh định khuyên nhủ lại bị Dương Thanh ngăn lại: “Được rồi, tôi đã quyết định xong, hi vọng ông có thể tôn trọng quyết định của tôi!”
“Được, cậu Thanh đã nói vậy, tôi cũng không nhiều lời nữa!” Vũ Ninh trầm giọng nói, lập tức uy hiếp người nhà họ Quan: “Nếu các người dám dùng thủ đoạn bẩn thỉu, Hoàng tộc họ Vũ sẽ không tha cho các người!”
- ————.

Chương 993: 993: Ra Trận Bỏ Chạy

Sự uy hiếp của Vũ Ninh vẫn rất có tác dụng.

Đám người Vương tộc họ Quan vốn đang định giở trò, nghe vậy biết dù có thua cũng chỉ có thể cam chịu.

“Các người ai lên trước? Hay là lên hết cũng được”.

Dương Thanh đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn Quan Trấn Hải: “Cũng đừng nói tôi thắng một trận là thắng.

Tôi phải đánh bại cả hai người mới được coi là thắng”.

Đến cả Quan Vương tự ra mặt Dương Thanh còn không sợ nữa là cao thủ của Vương tộc họ Quan.
Nhưng người của Vương tộc họ Quan lại coi lời nói của anh là sự sỉ nhục với họ.

“Được, cậu ngông cuồng như vậy, chúng tôi sẽ cho cậu cơ hội ngông cuồng.

Cậu phải thắng được cả hai người bên chúng tôi mới được tính là cậu thắng”.

Lúc này Quan Hồng Nghị lên tiếng.

Vũ Ninh châm chọc nói: “Đúng là không biết xấu hổ, khó trách Vương tộc họ Quan vẫn chậm chạp không chịu chọn ra người thừa kế, thì ra Đại vương tử là kẻ bất tài không đào tạo nổi”.
Sắc mặt Quan Hồng Nghị vô cùng khó coi nhưng cũng không dám chống đối Vũ Ninh, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đối với ông ta, điều quan trọng nhất lúc này là giết được Dương Thanh.

Trong mắt Quan Trấn Hải lóe lên, bước lên nói: “Tôi muốn xem thực lực của cậu đến đâu”.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Tôi khuyên hai người cùng lên đi.

Nếu không thắng quá dễ dàng thì thật vô vị”.

“Cậu muốn chết hả?”
Quan Trấn Hải cảm thấy Dương Thanh đang sỉ nhục mình, lập tức thẹn quá hóa giận dậm chân xuống khiến mặt đất nứt toác.

Ông ta lao vọt về phía Dương Thanh.

Người đứng đầu Chấp Pháp đường quả nhiên có thực lực phi phàm.

Trông khí thế này có lẽ đã đạt tới Vương Cảnh sơ kỳ, còn sắp đột phá Vương Cảnh trung kỳ.

E là đến cả Đại vương tử Quan Hồng Nghị cũng không phải là đối thủ của Quan Trấn Hải.

Khó trách Quan Trấn Hải dám chống đối Quan Hồng Nghị.

Có lẽ cả Vương tộc họ Quan chỉ có Quan Trấn Hải mới có tư cách tranh giành vị trí người thừa kế với Quan Hồng Nghị.

“Vương Cảnh sơ kỳ, còn sắp đột phá Vương Cảnh trung kỳ!”
“Không ngờ thực lực của Quan Trấn Hải lại mạnh tới mức này”.

“Sợ là tương lai, ông ta mới là kẻ địch lớn nhất của Quan Hồng Nghị”.

…
Đám dòng chính nhà họ Quan nhao nhao bàn tán, ai nấy đều khiếp sợ.

Sắc mặt Quan Hồng Nghị lại càng khó coi.

Ông ta là Đại vương tử, thế mà lại thua kém người đứng đầu Chấp Pháp đường.

Trong Vương tộc họ Quan, người nắm quyền không chỉ có mình Quan Vương mà còn có bốn trưởng lão.

Dù ông ta là con trai cả của Quan Vương cũng không thể lập tức được chọn làm người thừa kế.

Nguy cơ to lớn khiến ông ta có cảm giác như đang phải cõng hai ngọn núi trên vai.

“Sư phụ cẩn thận!”
Trông thấy Quan Trấn Hải sắp đánh tới, Quan Duyệt lập tức

hô lên.

Nhưng Dương Thanh vẫn đứng im tại chỗ, bình tĩnh nhìn Quan Trấn Hải đang vung đấm tới.

Đúng lúc này, anh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Quan Trấn Hải ra đòn thất bại, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Quá chậm!"
Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên sau lưng ông ta.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt kéo tới khiến toàn thân ông ta cứng ngắc.

Những người khác đã trợn trừng hai mắt.

Bọn họ thấy rõ ràng Quan Trấn Hải đã đấm vào người Dương Thanh, thế nhưng chỉ trong chớp mắt anh đã biến mất rồi xuất hiện sau lưng Quan Trấn Hải.

"Sao lại như vậy?"
Đám người Vương tộc họ Quan lẩm bẩm, vẻ mặt khó tin.

Tốc độ của Dương Thanh quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không thể nhìn bằng mắt thường.

Thậm chí bọn họ còn nảy ra một suy nghĩ hoang đường, Dương Thanh có năng lực di chuyển tức thời.

Thế nhưng trên đời này làm gì có ai có thể di chuyển tức thời? Nếu không phải di chuyển tức thời, làm sao Dương Thanh có thể xuất hiện sau lưng Quan Trấn Hải được?
Hai mắt Vũ Ninh cũng co rút lại.

Ông ta lại càng chắc chắn, thực lực của Dương Thanh sâu không lường được.

Ông ta đã là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng lại không chịu nổi một đòn của Dương Thanh.

Có thể tưởng tượng anh mạnh tới cỡ nào.

Ít nhất cũng phải là Vương Cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong.

Nhưng Vũ Ninh lại có cảm giác, rất có thể thực lực của Dương Thanh đã vượt qua cả Vương Cảnh đỉnh phong, tức là bước vào Thần Cảnh.

Trong năm Vương tộc của Chiêu Châu không có lấy một cao thủ Thần Cảnh.

Nếu đây là sự thật, chẳng phải một mình Dương Thanh cũng có thể tung hoành cả năm Vương tộc sao?
Nghĩ tới đây, Vũ Ninh bỗng thấy vô cùng kích động.

Xây dựng quan hệ với một cao thủ Thần Cảnh chính là sự trợ giúp lớn nhất của ông ta trong Hoàng tộc họ Vũ.

Mặc dù ông ta là người đứng đầu nhánh hai nhưng nếu được cao thủ Thần Cảnh ủng hộ, thậm chí ông ta sẽ có tư cách cạnh tranh vị trí người thừa kế Hoàng vị.

Điều này càng khiến ông ta thêm quyết tâm lấy lòng Dương Thanh.

“Bịch!”
Quan Trấn Hải bỗng nhiên quay người lại, đồng thời dùng hết sức bình sinh tung hai nắm đấm.

“Quá yếu!”
Một đấm của ông ta lại bị Dương Thanh hời hợt giơ tay đón được.

Dương Thanh vẫn bình thản như cũ, không hề di chuyển.

“Không!”
Quan Trấn Hải trợn trừng mắt, khó tin nói: “Không thể nào! Sao cậu có thể đón được một đòn dùng hết sức của tôi?”
Nếu nói đòn đầu tiên của ông ta đã quá khinh địch thì đòn lần này ông ta đã dùng toàn bộ sức lực của mình.

Ánh mắt nhìn Quan Trấn Hải vốn chỉ có chiến ý mãnh liệt, lúc này lại ngập tràn kính trọng.

Đây là sự kính trọng đối với cao thủ.

“Tôi thua rồi!”
Quan Trấn Hải bỗng thu tay về, lập tức cúi đầu nói: “Cậu Thanh dạy rất phải.

Là tôi ếch ngồi đáy giếng, tự cho mình là vô địch thiên hạ, kỳ thực chỉ là trò cười".

Dứt lời, ông ta đưa mắt nhìn đám người Vương tộc họ Quan, cao giọng nói: "Từ giờ trở đi, tôi sẽ rút khỏi cuộc chiến tranh giành Vương vị, không đảm nhận Chấp Pháp đường nữa".

"Sau này, tôi sẽ chỉ một lòng luyện võ, không liên quan đến quyền thế của Vương tộc!"
Lời nói của Quan Trấn Hải khiến tất cả đều kinh ngạc, đến cả Quan Hồng Nghị cũng bất ngờ: "Ông, ông thực sự muốn rút khỏi cuộc chiến tranh giành Vương vị sao?"
Quan Trấn Hải khinh thường nhìn ông ta: "Ông yên tâm, tôi đã nói vậy thì chắc chắn sẽ không tranh với ông nữa đâu".

Nếu Quan Trấn Hải rút khỏi cuộc chiến tranh giành vương vị, cả Vương tộc họ Quan sẽ không còn ai có thể lung lay địa vị của Quan Hồng Nghị.

Thế nhưng Quan Hồng Nghị lại chẳng hề cảm thấy vui vẻ, còn thấy mỉa mai.

Chẳng lẽ thực sự giống như lời Dương Thanh nói, bọn họ chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi sao?
"Tiếp theo đến lượt ai?"
Dương Thanh lạnh nhạt hỏi Quan Hồng Nghị.

Lão già đứng sau lưng Quan Hồng Nghị chính là đại sư Vương sắp ra trận.

Thế nhưng lúc này, lão ta lại e sợ.

Tuy vừa rồi Quan Trấn Hải chỉ đánh ra hai đòn nhưng lại không thể làm gì Dương Thanh.

Đại sư Vương là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, vậy mà khi đối mặt với Dương Thanh lại muốn rút lui.

"Đại sư Vương!"
Quan Hồng Nghị nghiến răng nhìn lão ta.

Quan Trấn Hải đã thua, hiện giờ chỉ còn lại đại sư Vương.

Nếu đại sư Vương thua tiếp, ông ta sẽ bị phế bỏ cả hai cánh tay, còn phải bồi thường một trăm tỷ.

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía đại sư Vương.

“Đại vương tử, đột nhiên tôi bị đau bụng, phải đi vệ sinh đã.

Cậu cho người khác ra đánh đi!”
Đại sư Vương chợt ôm bụng, vẻ mặt nhăn nhó nói.

Không ngờ lão ta lại ôm bụng bỏ chạy ngay trước mặt bao người.

- ————.

Chương 994: 994: Dọa Sợ Quan Vương

Thấy đại sư Vương như đang chạy trốn, tất cả trố mắt nhìn.

Sắc mặt Quan Hồng Nghị càng thêm khó coi.

Đại sư Vương là cao thủ mạnh nhất bên cạnh ông ta.

Không có đại sư Vương, còn ai thắng nổi Dương Thanh?
Lúc này Vũ Ninh bước ra cười hỏi: "Đại vương tử, đây có được tính là chưa đánh đã thua không?"
Ở đây có nhiều người Vương tộc họ Quan nhưng không ai lên tiếng, ánh mắt nhìn Quan Hồng Nghị tràn đầy đồng tình.
Quan Trấn Hải thua trận, đại sư Vương chưa đánh đã thua, còn có người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc họ Vũ ra mặt.

E là Quan Hồng Nghị thực sự phải bị phế bỏ hai tay rồi.

Quan Trấn Hải cũng lên tiếng: "Quan Hồng Nghị, có chơi có chịu.

Chuyện hôm nay vốn vì ông mà ra, bây giờ cũng nên do ông kết thúc".

"Ông chuẩn bị tự phế bỏ hai tay hay là để tôi làm thay?"
Quan Hồng Nghị cúi đầu không nói, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt của ông ta.

Nhưng mọi người đều cảm nhận được hiện giờ ông ta đang vô cùng tức giận.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, chờ đợi câu trả lời của Quan Hồng Nghị.

Không ai chú ý tới trong lòng bàn tay phải đang nắm chặt của ông ta có một cái bình thủy tinh nhỏ, trong bình là một viên thuốc màu đỏ.

Lúc này, Quan Hồng Nghị cũng đang rất do dự.

Không một ai ở đây biết viên thuốc trong tay ông ta là gì.

Nhưng ông ta biết rõ nếu uống nó, thực lực của ông ta sẽ tăng vọt.

Tuy nhiên, kéo theo đó sẽ bại lộ một vài bí mật của Vương tộc họ Quan.

Nếu phải làm đến mức này, đám người Dương Thanh và Vũ Ninh phải chết hết mới có thể tiếp tục giữ bí mật.

"Người của Vương tộc họ Quan chưa bao giờ thua không chịu nhận!"
Đúng lúc này, một giọng nói vang dội cất lên.

"Quan Vương!"
Có người kinh ngạc thốt lên.

Sắc mặt Vũ Ninh cũng trở nên nghiêm trọng, vô thức đứng canh Dương Thanh, trầm giọng nói: "Đây là giọng của Quan Vương!"
Dương Thanh vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm về một hướng.

Ngay sau đó, một lão già khỏe mạnh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lão ta vốn đang ở cách đó mấy trăm mét bước từng bước về phía trước, nhưng chỉ thoáng chốc đám người giật mình phát hiện Quan Vương chỉ còn cách đó vài chục mét.

Thêm một cái chớp mắt, Quan Vương đã xuất hiện ngay bên cạnh bọn họ.

"Bố!"
Rốt cuộc Quan Hồng Nghị cũng ngẩng đầu, không cam lòng nhìn Quan Vương.

"Quan Vương!"
Người của Vương tộc họ Quan đều nhao nhao cúi đầu, vẻ mặt cung kính, thậm chí không một ai dám nhìn thẳng vào lão ta.

Đến cả Vũ Ninh cũng cúi đầu theo bản năng.

Trong sảnh tiệc rộng lớn chỉ còn một mình Dương Thanh đối mặt với lão ta.

Trên người Quan Vương toát ra khí thế uy nghiêm.

Tuy chưa thăm dò nhưng Dương Thanh có thể cảm nhận được, cảnh giới võ thuật của lão ta chắc hẳn là Vương Cảnh đỉnh phong.

Mỗi người đứng đầu trong năm Vương tộc đều có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Lúc Dương Thanh nhìn Quan Vương, lão ta cũng đang đánh giá anh.

Đây là lần đầu tiên lão ta gặp Dương Thanh nhưng lại có cảm giác không thể nhìn thấu được anh.

"Cậu là Dương Thanh?"
Quan Vương bỗng nhiên hỏi.

Dương Thanh lạnh giọng đáp: "Không biết Quan Vương có gì muốn chỉ dạy?"
Quan Vương cau mày.

Khí thế của Dương Thanh quá mạnh mẽ, khiến lão ta rất không thoải mái.

Đồng thời, lão ta cũng vô cùng khiếp sợ.

Lão ta đã nghe thấy tên anh từ lâu, dù sao hiện giờ người của năm Vương tộc đều đã tới Yến Đô.

Dương Thanh là người có khả năng trở thành Vương của Yến Đô nhất, sao Quan Vương có thể chưa từng nghe nói tới?
Chỉ là lão ta không ngờ Dương Thanh còn trẻ như vậy đã có được thực lực khủng bố.

Quan Trấn Hải là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, vậy mà dùng hết sức đánh ra một đòn vẫn không thể làm gì Dương Thanh.

Đại sư Vương là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, chưa đánh đã thua.

Bản thân lão ta cũng không thể nhìn thấu Dương Thanh, thậm chí còn cảm nhận được áp lực từ trên người anh.

"Trong thẻ này có hai trăm tỷ!"
Giữa hai ngón tay Quan Vương chợt xuất hiện một chiếc thẻ đen.

Lão ta cong ngón tay búng ta, chiếc thẻ biến thành một tia chớp màu đen thoắt cái bay về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bình thản giơ hai ngón tay đỡ được.

Quan Vương lại càng kinh hãi.

Vừa rồi lão ta đã dùng sức mạnh chỉ cao thủ trên cấp Vương Cảnh hậu kỳ mới có để phi thẻ ra, nhưng vẫn bị Dương Thanh tùy tiện đỡ được.

Có thể đoán được, thực lực của anh ít nhất phải ở Vương Cảnh hậu kỳ.

“Tiền cược là một trăm tỷ.

Quan Vương đưa tôi hai trăm tỷ chắc hẳn còn có mục đích khác phải không?”
Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Quan Vương ngạo nghễ nói: “Dù sao Quan Hồng Nghị cũng là Đại vương tử của Vương tộc họ Quan.

Nếu bị phế bỏ hai tay chẳng khác nào kẻ vô dụng.

Tôi cho cậu thêm một trăm tỷ mua lại hai tay của nó”.

Một trăm tỷ mua lại hai cánh tay, quả thực rất có thành ý.

Nhưng lần này Dương Thanh tới chỉ vì để dẫn Quan Duyệt đi thôi sao?
Đương nhiên không phải!
Anh tới để đòi lại công bằng cho anh em của mình.

Hai trăm tỷ là một số tiền khổng lồ.

Nhưng đối với anh, đây chẳng qua chỉ là gia tăng con số trong tài khoản ngân hàng mà thôi.

“Tức là mỗi một cánh tay của Đại vương tử trị giá năm mươi tỷ sao?
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Quan Vương nhíu mày, nhưng vẫn lên tiếp đáp: “Cậu có thể cho là như vậy!”
“Vậy thì tôi dùng một trăm tỷ tiền cược mua lại hai chân của Đại vương tử”.

Dương Thanh khẽ nhếch miệng, cong ngón tay búng trả tấm thẻ đen kia cho Quan Vương.

“Phốc!”
Tấm thẻ như một ám khí màu đen bay vút ra.

Mặc dù Quan Vương đã đỡ được thẻ, nhưng hai ngón tay giơ ra đỡ lại bị chảy máu.

“Quan Vương!”
Đám người Vương tộc họ Quan nhao nhao hô lên, vẻ mặt khó tin.

Quan Vương gần như không có đối thủ trong mắt bọn họ lại bị thương.

Ánh mắt Vũ Ninh lóe lên, nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Hôm nay anh đã khiến ông ta kinh ngạc quá nhiều.

Quan Vương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Lão ta phi thẻ đen tới lại Dương Thanh dễ dàng đỡ được.

Nhưng thẻ do Dương Thanh phi ra lại khiến ngón tay Quan Vương chảy máu.

Chẳng phải nghĩa là, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh cao hơn cả Quan Vương rồi sao?
Mặt mũi Quan Vương trắng bệch, ánh mắt nhìn Dương Thanh không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Ông ta bắn lén anh em của tôi, lẽ ra phải chịu tội chết, nhưng nể mặt là dòng dõi của Quan Vương, tôi mới tha cho ông ta một mạng.

Nếu Quan Vương thấy tôi hùng hổ dọa người thì cứ nói, tôi sẽ lập tức rời đi”.

Dương Thanh vừa rồi vẫn còn cực kỳ ngạo mạn lúc này lại như đang cúi đầu thỏa hiệp.

Chỉ mình Quan Vương biết, anh đang lấy lùi làm tiến.

Lão ta đã biết được sức mạnh của Dương Thanh, nếu quả thật cứ để anh rời đi như vậy, e là sau này Vương tộc họ Quan không thể yên bình.

“Quan Trấn Hải!”
Quan Vương bỗng quát lên.

“Có!”
Quan Trấn Hải vội vàng bước ra.

“Phế bỏ hai tay của Đại vương tử!”
Quan Vương lạnh lùng ra lệnh.

- ————.

Chương 995: 995: Lời Mời Của Quan Vương

Quan Vương vừa dứt lời, tất cả đều sợ ngây người.

Quan Hồng Nghị lại càng không thể tin nổi: “Bố!”
Nhưng Quan Vương không thèm liếc nhìn ông ta, ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Sau một hồi kinh ngạc, Quan Trấn Hải vội vàng đáp: “Vâng!”
Ông ta bước tới nhìn chằm chằm Quan Hồng Nghị: “Đại vương tử, có chơi có chịu! Quan Vương đã có lệnh, ông hãy phục tùng đi!”
“Dương Thanh, mày khinh người quá đáng!”
Quan Hồng Nghị đỏ bừng mắt gầm lên, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Nếu ông ta có cơ hội lấy mạng Dương Thanh, chắc chắn sẽ không nương tay.

“Làm đi!”
Quan Vương quát lớn.

Quan Trấn Hải xông tới trước mặt Quan Hồng Nghị, vung nắm đấm ra.

“Răng rắc!”
Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, một cánh tay của Quan Hồng Nghị lập tức gãy lìa.

Ngay sau đó lại vang lên tiếng xương gãy.

Cánh tay còn lại của ông ta cũng gãy nát.

Quan Hồng Nghị không hề kêu rên một tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh, ánh mắt căm hận đáng sợ.

“Trong thẻ này có một trăm tỷ!”
Quan Vương phi một chiếc thẻ đen khác của ngân hàng Thế Giới về phía Dương Thanh.

Dương Thanh sảng khoái đón lấy, giống như số tiền này vốn phải thuộc về anh.

Vũ Ninh cũng rất hưng phấn.

Dương Thanh càng tỏ ra mạnh mẽ, ông ta càng vui vẻ.

Dù sao ông ta vì Dương Thanh chống lại Vương tộc họ Quan chính là một ván cược.

Đến cả Quan Vương cũng phải thỏa hiệp, chứng tỏ giá trị của Dương Thanh cao hơn cả Vương tộc họ Quan.

Từ nay về sau, địa vị của ông ta trong Hoàng tộc họ Vũ sẽ càng tăng vọt, khoảng cách đến người thừa kế Hoàng vị cũng càng gần hơn.

"Từ hôm nay trở đi bãi bỏ tư cách người thừa kế vương vị của Quan Hồng Nghị!"
Quan Vương bỗng quét mắt nhìn đám người xung quanh, lạnh giọng nói: "Đồng thời, tôi đề nghị bổ nhiệm Quan Trấn Hải là người thừa kế.

Một khi cậu ta đạt tới Vương Cảnh trung kỳ sẽ chính thức phong cho cậu ta làm người thừa kế".

"Đợi cậu ta đạt tới Vương Cảnh hậu kỳ, tôi sẽ thoái vị nhường lại Quan Vương cho cậu ta!".

Nghe thấy thế, đám người của Vương tộc họ Quan đều trợn tròn mắt.

Trong Vương tộc họ Quan, người có tư cách tranh giành vị trí người thừa kế chỉ có Quan Hồng Nghị và Quan Trấn Hải.

Quan Hồng Nghị là con trai của Quan Vương, Quan Trấn Hải là người do phe đối lập của Quan Vương chọn ra làm người cạnh tranh Vương vị.

Vậy mà bây giờ Quan Vương lại tuyên bố bãi bỏ tư cách thừa kế của con trai mình, đề nghị bổ nhiệm Quan Trấn Hải của phe đối lập làm người thừa kế.

Không một ai ngờ được lão ta sẽ làm như vậy.

Quan Hồng Nghị cũng trợn mắt há hốc mồm, khó tin hỏi: "Bố không muốn cho con một cơ hội nào sao?"
"Câm miệng cho tao!"
Quan Vương cả giận quát: "So với Quan Trấn Hải, mày có tư

cách gì để tranh giành vị trí thừa kế Vương vị?”
Đến tận lúc này, Quan Trấn Hải mới lấy lại tinh thần.

Vừa rồi ông ta đã nói sẽ từ chức người đứng đầu Chấp Pháp đường, không quan tâm chuyện của Vương tộc, chỉ chuyên tâm luyện võ.

“Xin lỗi Quan Vương, tôi không thể đồng ý!”
Quan Trấn Hải lập tức lên tiếng.

Quan Vương nhíu mày, khí thế uy nghiêm trên người toát ra: “Cậu không muốn làm Quan Vương đời tiếp theo sao?”
Nếu là bình thường, khí thế này đủ để đè bẹp Quan Trấn Hải, nhưng lần này lại khác.

Quan Trấn Hải đứng thẳng lưng, không hề e sợ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Quan Vương, nghiêm túc nói: “Vừa rồi cậu Thanh đã nói một câu rất hay.

Chúng ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Thế giới rộng lớn, tôi không muốn cả đời chỉ sống trong Vương tộc họ Quan”.

“Tôi định hôm nay sẽ rời đi, chuyên tâm luyện võ.

Một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành cao thủ Thần Cảnh đầu tiên của Vương tộc họ Quan, thậm chí là cảnh giới cao hơn!”
“Nhưng tôi có thể thề với Quan Vương, tôi sinh ra là người nhà họ Quan, chết làm ma nhà họ Quan.

Cho dù sau này tôi có thể đạt tới cảnh giới nào cũng vẫn là người của Vương tộc họ Quan”.

Lời này của Quan Trấn Hải khiến đám người cầm quyền ngày thường chỉ biết tranh đấu vì quyền lực kia đều cảm thấy xấu hổ.

Khí thế trên người Quan Vương dần tản ra, bình tĩnh hỏi Quan Trấn Hải: “Cậu nghĩ kĩ chưa?”
“Bịch!”
Quan Trấn Hải bỗng quỳ một chân xuống đất, cúi thấp đầu, lớn tiếng nói: “Xin Quan Vương đồng ý!”
Cảnh tượng này khiến các cao thủ của Vương tộc họ Quan đều kích động theo.

Chỉ cần Quan Trấn Hải đồng ý là có thể trở thành người thừa kế Vương vị, mặc dù tạm thời vẫn chưa chính thức.

Nhưng ông ta đã là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, sắp đột phá Vương Cảnh trung kỳ.

Quan Vương cũng đã nói chờ đến ngày ông ta đột phá sẽ chính thức trở thành người thừa kế.

Với tài năng của Quan Trấn Hải, chắc chắn ngày này sẽ không quá xa.

Có nghĩa là Quan Trấn Hải đã đặt một chân lên nấc thang hướng tới vị trí tối cao của Vương tộc.

Thế nhưng ông ta lại từ chối quyền lợi khổng lồ ấy.

Trong mắt Dương Thanh cũng hiện lên vẻ khác lạ.

Mặc dù Quan Trấn Hải đã ở tuổi trung niên nhưng thiên phú võ thuật rất mạnh.

Không phải không có hi vọng bước vào Thần Cảnh trong tương lai.

Quan trọng nhất là phải chuyên tâm luyện võ.

Chỉ người cố chấp với võ thuật mới có thể đạt được cảnh giới càng cao.

Vũ Ninh cũng nghiêm mặt.

Biểu hiện của Quan Trấn Hải khiến ông ta rất bất ngờ.

Dù là ở Hoàng tộc họ Vũ, loại người như vậy cũng sẽ rất được coi trọng.

Đến cả ông ta cũng khó có được sự kiên định với võ thuật như Quan Trấn Hải.

Ông ta bỗng có dự cảm, sau này Vương tộc họ Quan sẽ nhờ có Quan Trấn Hải mà trở thành Hoàng tộc thêm một lần nữa.

“Được!”
Quan Vương nhìn chằm chằm Quan Trấn Hải hồi lâu, cao giọng nói: “Không hổ là đàn ông của Vương tộc họ Quan chúng ta, có chí hướng!”
“Nhưng tôi cũng cam đoan với cậu, trước khi tôi chết, Vương

tộc họ Quan chưa có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong xuất hiện, vị trí người thừa kế Vương vị sẽ được giữ lại cho cậu".

"Cậu có thể trở về bất cứ lúc nào, lời tôi nói vẫn luôn có tác dụng.

Chỉ cần cậu đồng ý, đợi đến khi cậu đạt tới Vương Cảnh trung kỳ, cậu chính là người thừa kế của Vương tộc họ Quan".

"Ngày cậu đạt tới Vương Cảnh hậu kỳ, tôi sẽ nhường lại Vương vị cho cậu, lùi lại phía sau trợ giúp!"
Giờ phút này, Quan Vương hào khí ngất trời.

Từng câu từng chữ của lão ta đều khiến lòng người phấn chấn, đám người Vương tộc họ Quan cảm thấy trong mình hừng hực khí thế.

Bao nhiêu năm nay chưa từng có cảm giác như vậy.

Quan Trấn Hải cũng cảm kích nói: "Vâng thưa Quan Vương!"
"Ha ha!"
Quan Vương đột nhiên cười phá lên, vung tay ra lệnh: "Mở tiệc tiễn Quan Trấn Hải!"
"Vâng!"
Lúc này, cả Vương tộc họ Quan đều đồng lòng, đám người đứng ở phe đối lập với Quan Vương cũng kính trọng lão ta.

"Quan Vương đã mở lời, sao tôi có thể không đi được?"
Sau một lúc im lặng, Dương Thanh sảng khoái bật cười đáp lại.

"Ha ha, được! Mời vào trong!"
Quan Vương cũng cười phá lên.

- ————.

Chương 996: 996: Quan Tài Màu Đỏ

Trong một phòng tiệc cổ điển của Vương tộc họ Quan có một chiếc bàn Bát Tiên được làm từ gỗ trắc cao cấp được bày ở trên cùng.

Quan Vương ngồi ở vị trí chủ tiệc.

Dương Thanh và Vũ Ninh chia nhau ngồi hai bên.

Bàn Bát Tiên chỉ có ba người họ ngồi.

Một cô gái mặc quần áo cổ đại đứng bên cạnh bưng trà rót nước.
Dưới bàn Bát Tiên là chỗ của những người còn lại trong Vương tộc họ Quan.

Dù là bốn trưởng lão cũng chỉ được ngồi ở bàn đầu tiên dưới bàn Bát Tiên.

Bởi vậy có thể thấy được, Quan Vương đang dùng lễ nghi cao nhất để tiếp đãi Dương Thanh và Vũ Ninh.

"Nếu không được gặp cậu Thanh, tôi còn không biết trên đời này còn có thiếu niên tài giỏi như cậu".
Quan Vương không hề che giấu sự tán thưởng của mình, cười nói.

Vũ Ninh cũng lên tiếng: "Dù là trong Hoàng tộc họ Vũ, đừng nói là thế hệ trẻ, cả thế hệ của tôi cũng không có ai đạt được thành tựu như cậu Thanh".

"Cậu Thanh đúng là thiên tài võ thuật.

Chỉ sợ đến cả gia tộc Cổ Võ cũng chưa chắc có được thiên tài như vậy".

Quan Vương gật đầu cười nói: "Không sai, thiên tài võ thuật của gia tộc Cổ Võ chưa chắc đã là đối thủ của cậu Thanh".

Dương Thanh lắc đầu bất đắc dĩ đáp: "Hai người đừng khen tôi nữa.

Tôi sắp đứng ngồi không yên rồi".

“Ha ha…”
Quan Vương và Vũ Ninh nhìn nhau rồi cùng cười phá lên.

“Nào, uống trà đi!”
Quan Vương chủ động nâng chén mời, Dương Thanh và Vũ Ninh lập tức nâng chén trà đáp lễ.

Nước trà ấm áp chạy qua cổ họng xuống dạ dày, Dương Thanh chỉ cảm thấy toàn thân ấm hẳn lên, trong miệng thơm ngát mùi trà.

“Trà ngon!”
Vũ Ninh nhấp một ngụm nhỏ, vẻ mặt hưởng thụ.

Quan Vương vừa cười vừa nói: “Đây là trà Đại Hồng Bào từ cây mẹ trên núi Vũ Di tôi cất giữ nhiều năm, bình thường đều không nỡ bỏ ra uống.

Hôm nay vui vẻ mới lấy ra mời hai vị”.

“Vậy thì tôi và cậu Thanh đúng là có lộc ăn”.

Vũ Ninh cười đáp.

Người nào không biết còn tưởng bọn họ là bạn bè thân thiết nhiều năm.

Đám người Vương tộc họ Quan thấy ba người trên bàn Bát Tiên đều âm thầm cảm thán.

Nửa tiếng trước, Dương Thanh còn ngông nghênh chạy tới đây gây chuyện, vậy mà bây giờ đã ngồi cùng bàn thưởng thức trà ngon với Quan Vương.

Quan Vương rất thông minh, không thăm dò thân phận của anh, cũng không nhắc lại chuyện trước kia, giống như tất cả đều đã qua.

Dù sao đây cũng là bữa tiệc tiễn Quan Trấn Hải.

Đương nhiên Quan Vương vẫn phải coi việc chào từ biệt Quan Trấn Hải là quan trọng nhất.

Quan Trấn Hải cũng rất cảm động, sau ba lần rượu, liên tục cam đoan mình mãi mãi là người của Vương tộc họ Quan.

Bữa tiệc kết thúc, Dương Thanh đứng dậy nói: “Cảm ơn Quan Vương chiêu đãi cơm ngon rượu ngon.

Tôi phải đi rồi”.

Vũ Ninh cũng đứng dậy: “Tôi rời khỏi Hoàng tộc họ Vũ đã lâu, cũng nên trở về báo cáo rồi”.

“Được, nếu hai người đều có việc, tôi không giữ lại nữa.

Để tôi tiễn hai người!”
Quan Vương đích thân dẫn theo người trong gia tộc tiễn Dương Thanh và Vũ Ninh tới tận cổng Vương thành Quan.

Trước khi đi, Quan Vương nói với Quan Duyệt: “Sau này cháu phải báo đáp sư phụ của cháu thật tốt.

Vương tộc họ Quan mãi là nhà của cháu.

Khi nào cháu muốn về, chúng ta đều hoan nghênh”.

Quan Duyệt gật đầu đáp: “Cảm ơn Quan Vương!”
“Cậu Ninh gửi lời hỏi thăm cho Vũ Hoàng giúp tôi!”
Quan Vương lại nhìn Vũ Ninh nói.

Vũ Ninh cười gật đầu: “Nhất định rồi!”
Bốn người rời khỏi phủ Quan Vương.

Mãi đến khi đi khỏi phủ Quan Vương thật xa, Vũ Ninh mới trầm giọng nói: “Không hổ là Quan Vương, làm việc rất quyết đoán”.

Dương Thanh chỉ cười không nói, biết rõ ý đồ của Quan Vương.

Lúc Quan Vương phi chiếc thẻ đen chứa hai trăm tỷ về phía anh đã dùng sức mạnh của cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, thế nhưng vẫn bị Dương Thanh dễ dàng đón lấy.

Sau đó, Dương Thanh dùng sức mạnh của Vương Cảnh đỉnh phong trả lại thẻ.

Tuy Quan Vương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhưng lão ta không ngờ Dương Thanh cũng có được sức mạnh này, chủ quan khinh địch nên mới bị thương.

Chính vì vậy, lão ta mới bị anh dọa sợ.

Trong mắt Quan Vương, ít nhất Dương Thanh cũng phải là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, dù là lão ta cũng chưa chắc có thể đánh bại.

Đã vậy chẳng bằng hi sinh Quan Hồng Nghị, xoa dịu lửa giận của anh.

Lại mượn chuyện mở tiệc tiễn Quan Trấn Hải, tỏ thái độ nhún nhường, chủ động mời Dương Thanh và Vũ Ninh.

Mặc dù không thể tạo quan hệ tốt đẹp với Hoàng tộc họ Vũ và Dương Thanh chỉ bằng bữa cơm này nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt địch ý của Dương Thanh xuống mức thấp nhất.

Không chỉ vậy, ngay trong bữa cơm vừa rồi, Quan Vương còn hứa hẹn sẽ rút toàn bộ người ở Yến Đô về.

Trước Vương tộc họ Quan, Vương tộc họ Tiết cũng đã rút lui khỏi Yến Đô.

Tức là hiện giờ chỉ còn người của ba Vương tộc vẫn đang ở Yến Đô.

“Cậu Thanh, với thực lực của cậu muốn trở thành Vương của Yến Đô dễ như trở bàn tay.

Không biết cậu có hứng thú không?”
Vũ Ninh bỗng dè dặt hỏi, sợ vấn đề này sẽ chọc giận Dương Thanh.

Ông ta lại vội vàng nói thêm: “Nếu cậu Thanh có ý định này, Hoàng tộc họ Vũ đồng ý giúp đỡ.

Tôi cũng có thể cam đoan chỉ cần cậu thừa kế Đế Thôn, Hoàng tộc họ Vũ sẽ không mơ tưởng gì tới Đế Thôn”.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ cười híp mắt nhìn chằm chằm Vũ Ninh.

Vũ Ninh chợt thấy hoảng hốt, giống như bị Dương Thanh nhìn thấu tâm tư.

Mấy giây sau, rốt cuộc Vũ Ninh không nhịn được nữa lại nói: “Không dám giấu cậu Thanh, thực ra lần này Hoàng tộc họ Vũ liên hôn với Vương tộc họ Quan chính là vì Đế Thôn”.

“Dù sao một trăm năm trước, người đó cũng xuất thân từ Đế Thôn.

Truyền thuyết nói là cao thủ trong Đế Thôn nhiều như mây.

Có được Đế Thôn sẽ có được cả thiên hạ.

Hoàng tộc họ Vũ cũng muốn đoạt lấy Đế Thôn”.

Dương Thanh híp mắt nói: “Vậy nên ông Ninh đứng ra giúp tôi thực ra cũng là vì coi trọng tiềm năng của tôi, muốn thông qua tôi khống chế Đế Thôn sao?”
“Không phải!”
Vũ Ninh giật nảy mình, vội vàng phủ nhận: “Xin cậu hãy tin tôi, tôi không hề có ý nghĩ khống chế Đế Thôn.

Tôi chỉ muốn sau khi cậu kế thừa Đế Thôn sẽ hợp tác với Hoàng tộc họ Vũ đầu tiên”.

“Ông cũng thành thật đấy!”
Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Vũ Ninh, Dương Thanh cười nói: “Tôi tin ông sẽ không có ý đồ với Đế Thôn nhưng không tin những người khác trong Hoàng tộc họ Vũ sẽ không ngấp nghé Đế Thôn”.

Vũ Ninh lập tức im bặt.

Ông ta biết điều Dương Thanh nói là thật.

“Được rồi, chúng ta tạm biệt ở đây thôi, sau này có duyên sẽ gặp lại!”
Thấy sắp đến nhà của thần y Phùng, Dương Thanh nói.

Dù sao thần y Phùng cũng là người sống ẩn dật.

Anh chưa xin phép đã dẫn người khác tới là không đúng.

Vũ Ninh nghe ra ý đuổi khách, lập tức dẫn Vũ Tử Khai rời đi.

Trước khi đi, Vũ Tử Khai còn lưu luyến nhìn Quan Duyệt: “Vợ đừng quên chơi game với anh đấy nhé!”
Sau khi tách ra với Vũ Ninh, Dương Thanh dẫn theo Quan Duyệt đi bộ tới nhà của thần y Phùng.

Nhưng bọn họ vừa đi tới cổng đã trông thấy một chiếc quan tài đỏ chót ở giữa sân.

Dương Thanh lập tức hoảng hốt: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”
- ——————.

Chương 997: 997: Nỗi Khổ Tâm

Dương Thanh nhìn thấy chiếc quan tài đỏ chót kia, trong lòng bỗng dấy lên dự cảm chẳng lành, vội vàng chạy vào.

"Cậu Thanh!"
Anh vừa đi vào sân, Đổng Chiêm Cương đã chạy tới đón.

Lúc này Phùng Tiểu Uyển đang mặc áo tang quỳ trước quan tài khóc lóc nức nở.
Không cần hỏi Dương Thanh cũng biết người trong quan tài là ai.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Trong giọng nói của anh mang theo tức giận mãnh liệt.

Anh không thể tin nổi thần y Phùng mới gặp tối qua, hôm nay đã nằm trong quan tài.
Đổng Chiêm Cương giải thích: "Tối qua thần y Phùng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Tiểu Uyển nói thần y Phùng vốn bị thương nặng, là cái chết bình thường".

Nghe thấy thế, tức giận trong lòng Dương Thanh mới dần lắng lại.

Anh còn tưởng là tối qua xảy ra chuyện gì, thần y Phùng bị ám sát, thì ra đã bị thương nặng từ trước.

"Ông nói thần y Phùng bị thương từ trước? Ai làm ông ấy bị thương?"
Dương Thanh bắt được trọng điểm, trầm giọng hỏi.

Tối qua anh đã cảm nhận được, dường như thực lực của thần y Phùng là Thần Cảnh.

Anh thực sự không hiểu tại sao một cao thủ Thần Cảnh lại có thể bị thương nặng?
Đổng Chiêm Cương lắc đầu: "Tôi không biết chuyện này.

Hiện giờ Tiểu Uyển đang chìm trong đau thương, không thể hỏi gì, chỉ đành đợi sau một khoảng thời gian lại hỏi sau".

Dương Thanh gật đầu, thắp cho thần y Phùng một nén nhang.

“Tiểu Uyển, sau này em chính là em gái anh.

Anh nhất định sẽ chăm sóc em cả đời!”
Dương Thanh đi tới bên cạnh Phùng Tiểu Uyển, trịnh trọng cam đoan.

Đây cũng là lời hứa của anh với thần y Phùng.

Bây giờ lão đã qua đời, Phùng Tiểu Uyển không còn chỗ nương tựa, đương nhiên anh phải giữ đúng lời hứa.

“Anh Thanh!”
Phùng Tiểu Uyển đột nhiên nhào vào lòng Dương Thanh òa khóc.

Cùng lúc đó trong một tòa lầu gác cổ điển của Vương phủ họ Quan.

Quan Vương ngồi trên ghế bành, Quan Hồng Nghị quỳ dưới đất.

Vì hai tay đều bị đánh gãy, Quan Hồng Nghị đau đớn quỳ dưới đất, cúi đầu mím chặt môi, trong mắt đầy vẻ không cam lòng.

“Anh biết tội chưa?”
Quan Vương lạnh giọng hỏi.

Quan Hồng Nghị nghiến răng nghiến lợi đáp: “Con không cảm thấy mình làm sai cái gì!”
“Bộp!”
Quan Vương lập tức nổi giận vỗ xuống mặt bàn.

Thoáng chốc, mặt bàn vỡ nát.

“Chuyện tới nước này anh vẫn chưa biết lỗi của mình sao?”
Quan Vương tức giận chất vấn: “Đắc tội một thiên tài võ thuật có thực lực ít nhất ở Vương Cảnh đỉnh phong mà anh còn dám nói anh không làm sai hả?”
Quan Hồng Nghị bỗng ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Quan Vương, cắn răng nói: “Dù cậu ta thực sự là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong thì đã sao?”
“Cao thủ của Vương tộc họ Quan chúng ta nhiều như mây.

Chỉ cần bố ra tay, cậu ta chỉ còn đường chết!”
“Con biết bố đang sợ cái gì, chẳng phải vì sợ cậu ta là người của gia tộc Cổ Võ sao?”
“Nhưng con đã điều tra cậu ta từ trước rồi.

Cậu ta không hề có quan hệ với gia tộc Cổ Võ, thậm chí năm năm trước cậu ta vẫn là một sinh viên bình thường”.

Quan Vương giận run người, chợt đứng dậy bước từng bước về phía Quan Hồng Nghị, giơ tay tát ông ta.

“Bốp!”
Tiếng bạt tai thanh thúy vang vọng cả căn phòng.

Quan Hồng Nghị bị tát bay ra ngoài rơi xuống đất, khóe miệng rướm máu.

Ông ta vốn đã bị đánh gãy hai tay, lại bị Quan Vương vả mặt, lúc này đến cả đứng dậy cũng không làm nổi.

Nhưng ông ta vẫn kiên cường cắn răng không để mình kêu thành tiếng.

“Con không sai!”
Ông ta vẫn không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình.

“Không sai?”
Quan Vương giận quá hóa cười: “Anh nói cậu ta không phải người của gia tộc Cổ Võ, được, coi như là thật đi.

Vậy anh nói cho tôi biết, năm năm trước cậu ta vẫn là sinh viên bình thường, làm thế nào cậu ta có thể trở thành cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi?”
“Anh nói chỉ cần tôi ra tay là có thể dễ dàng đánh bại cậu ta, thế tôi hỏi anh cả Vương tộc họ Quan này trừ tôi ra, còn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nào nữa không?”
“Kể cả tôi thật sự có thể bắt được cậu ta, thế anh nói xem phải giải quyết Vũ Ninh thế nào? Giết cùng luôn hả?”
“Coi như thật sự giết được Vũ Ninh, vậy anh nói nếu Hoàng tộc họ Vũ tra ra chân tướng, tôi phải giải thích thế nào?”
Quan Vương cực kỳ giận dữ, liên tục chất vấn khiến Quan Hồng Nghị trở nên ngây dại.

Ông ta không phải kẻ ngu ngốc, ngược lại rất thông minh, cũng rất mưu mô.

Nhưng hôm nay chỉ vì một người không có địa vị trong mắt ông ta, ông ta đã mất tư cách thừa kế vương vị.

Cho nên ông ta thẹn quá hóa giận, cho rằng Quan Vương nghĩ quá nghiêm trọng.

Sau khi ăn tát, lại bị chất vấn nhiều như vậy, dần dần Quan Hồng Nghị cũng lấy lại tỉnh táo.

"Bố ơi, con sai rồi!"
Rốt cuộc ông ta cũng cúi đầu, đỏ mắt nói: "Con sai rồi, con thực sự biết sai rồi!"
Quan Vương thấy Quan Hồng Nghị bật khóc lại không đành lòng, nghiến răng nói: "Không phải chỉ mình con điều tra Dương Thanh.

Bố đã điều tra cậu ta từ lúc cậu ta còn ở Yến Đô rồi".

"Trong năm năm ngắn ngủi từ một người bình thường đạt được thực lực như hiện giờ đủ để chứng minh, cậu ta rất có thể là đời sau của gia tộc Cổ Võ".

"Chỉ có dòng máu thuần túy nhất của gia tộc Cổ Võ mới có thể trở thành cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chỉ trong năm năm như vậy".

"Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn lựa chọn Dương Thanh.

Tại sao? Bởi vì cậu ta cảm thấy hợp tác với Dương Thanh sẽ đem lại lợi ích lớn hơn".

"Thậm chí lợi ích này còn vượt qua cả tầm quan trọng của Vương tộc họ Quan với Hoàng tộc họ Vũ".

Nghe Quan Vương nói vậy, Quan Hồng Nghị hoàn toàn tỉnh ngộ, đau khổ nói: "Bố ơi, con sai thật rồi!"
"Con thực sự nghĩ bố bãi bỏ tư cách cạnh tranh người thừa kế của con trước mặt mọi người là vứt bỏ con sao?"
Quan Vương bỗng nhiên lại hỏi.

Trong mắt Quan Hồng Nghị lập tức lóe lên: "Ý của bố là gì?"
"Hiện giờ trong Vương tộc họ Quan còn ai có tư cách tranh

đoạt Vương vị với con ngoài Quan Trấn Hải nữa?”
Quan Vương thất vọng nói: “Quan Trấn Hải một lòng hướng về võ thuật.

Tương lai thành tựu võ thuật của cậu ta chắc chắn sẽ không thua kém bố”.

“Bố bãi bỏ tư cách cạnh tranh Vương vị của con chỉ là kế hoãn binh thôi.

Chỉ cần con có thể tỉnh ngộ, một ngày nào đó con sẽ trở thành người thừa kế Vương vị duy nhất”.

“Bố chủ động đề nghị chọn Quan Trấn Hải làm người thừa kế cũng là vì muốn cậu ta nhớ kỹ ơn huệ này”.

“Quan Trấn Hải cũng không đại diện cho một mình cậu ta, mà là cả phe phái của cậu ta!”
“Bố đang trải đường cho con đấy!”
Giờ phút này, Quan Hồng Nghị đã hiểu được nỗi khổ tâm của Quan vương, trịnh trọng quỳ xuống dập đầu nói: “Bố ơi, con biết sai rồi! Sau này con nhất định sẽ không để bố thất vọng thêm nữa!”
- ————.

Chương 998: 998: Không Nên Nhuốm Máu

Thấy Quan Hồng Nghị quỳ xuống đất khóc rống lên, Quan Vương rất vui mừng.

Mọi chuyện lão ta làm hôm nay không uổng phí.

“Đứng dậy đi!”
Quan Vương đỡ Quan Hồng Nghị đứng lên.
Đợi cảm xúc của Quan Hồng Nghị ổn định lại, lão ta đột nhiên hỏi: “Nếu sau này có cơ hội, con còn ra tay với Dương Thanh nữa không?”
Quan Hồng Nghị sững sờ, lập tức hiểu ý của Quan Vương.

Ông ta lắc đầu đáp: “Không!”
“Tại sao?”
Quan Vương lại hỏi.

“Như lời bố đã nói, cậu ta có thể từ một người bình thường đạt được thực lực Vương Cảnh đỉnh phong trong vòng năm năm, chắc chắn không phải kẻ tầm thường”.

“Loại người này chỉ có thể là có thế lực võ thuật khổng lồ đứng sau, hoặc là có thiên phú siêu phàm”.

“Nhưng dù là loại nào cũng không phải người Vương tộc họ Quan chúng ta có thể tùy tiện đắc tội.

Có lẽ đến cả Hoàng tộc cũng chưa chắc dám trở mặt với cậu ta”.

Quan Hồng Nghị nghiêm túc nói: “Con sẽ không chỉ không ghi hận cậu ta mà còn biết ơn.

Nếu không nhờ cậu ta, con sẽ không trưởng thành được”.

“Nếu bố không ngại, đợi vết thương của con hồi phục sẽ tự tới Yến Đô chủ động xin lỗi cậu ta”.

Quan Vương lại lắc đầu.

Quan Hồng Nghị ngơ ngác không hiểu, chỉ nghe thấy lão ta nói: “Chờ sau khi con hồi phục đã muộn rồi.

Bây giờ con mau đi xin lỗi cậu ta, cầu xin tha thứ đi”.

“Vâng thưa bố!”
Quan Hồng Nghị biết được giá trị của Dương Thanh, cũng biết anh rất được Quan Vương coi trọng nhưng không ngờ lại đến mức này.

Ông ta lập tức nghe theo.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang giúp Phùng Tiểu Uyển xử lý chuyện hậu sự cho thần y Phùng.

Mã Siêu cũng đã tỉnh lại, chỉ là vết thương quá nặng, tạm thời không thể đứng dậy, chỉ có thể nằm trên trường.

Sau khi biết tin ân nhân cứu mạng là thần y Phùng đã qua đời, Mã Siêu vô cùng áy náy.

“Đều tại tôi.

Nếu tôi không giấu anh Thanh tự tiện xông vào phủ Quan Vương thì sẽ không bị đánh lén”.

“Nếu tôi không trúng đạn, thần y Phùng cũng không cần phí sức cứu tôi”.

Mã Siêu không ngừng tự trách, nhất là khi trông thấy Phùng Tiểu Uyển đau khổ, anh ta lại càng khó chịu.

“Chuyện cũ qua rồi, cậu đừng tự trách nữa.

Dù không cứu cậu, chỉ sợ thần y Phùng cũng không còn nhiều thời gian”.

Đổng Chiêm Cương an ủi: “Hơn nữa, bởi vì cậu bị thương nặng, chúng tôi tìm tới thần y Phùng nên ông ấy mới có cơ hội nhờ vả cậu Thanh, giải quyết được nỗi lòng lớn nhất của ông ấy”.

“Thực ra bây giờ nghĩ lại, tối qua thần y Phùng ép cậu Thanh cưới Tiểu Uyển là cố ý.

Ông ấy biết mình không sống được bao lâu, cố ý mượn chuyện cứu cậu để uy hiếp cậu Thanh”.

“Ông ấy biết rõ cậu Thanh đã có vợ con mà vẫn muốn ép buộc, mục đích là để cậu Thanh thấy áy náy.

Chỉ khi cậu Thanh nợ ông ấy, sau khi ông ấy qua đời mới có thể yên tâm Tiểu Uyển".

Đổng Chiêm Cương nhìn nhận rất sâu xa, đây quả thực là suy nghĩ của thần y Phùng.

Nhưng dù là vậy, Mã Siêu vẫn thấy rất áy náy, cứ có cảm giác bởi vì cứu mình nên thần y Phùng hao tổn quá nhiều sức lực nên mới mất sớm hơn.

"Sau này Tiểu Uyển không chỉ là em gái của anh Thanh mà còn là em gái của tôi.

Không ai được phép ức hiếp em ấy!"
Mã Siêu kiên định nói.

Đổng Chiêm Cương cảm thán: "Có câu nói này của cậu, thần y Phùng có thể yên lòng nhắm mắt rồi!"
Trong lúc đang xử lý chuyện hậu sự cho thần y Phùng, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi đỗ lại ở ngoài cổng.

Một chàng trai trẻ tuổi bước ra khỏi xe.

Còn có hai gã vệ sĩ cao lớn đi theo sau.

Ba người vội vàng đi vào trong sân.

"Chào anh, xin hỏi thần y Phùng có đây không?"
Chàng trai trẻ dẫn đầu nhìn mấy người trong sân.

Dương Thanh nhíu mày đáp: "Thần y Phùng qua đời rồi!"
Cái gì?
Nghe Dương Thanh nói vậy, chàng trai lập tức hốt hoảng.

Mặc dù vừa vào cửa hắn đã nhìn thấy quan tài nhưng không ngờ người bên trong là thần y Phùng.

"Nếu không có việc gì thì mời về cho!"
Dương Thanh lạnh nhạt nói, trắng trợn đuổi khách.

Nhưng chàng trai trẻ kia lại nhíu mày: "Không thể nào, hôm qua người của tôi mới tra ra được chỗ ở của thần y Phùng, còn sống rất tốt mà.

Sao hôm nay lại chết được?"
"Nhất định là thần y Phùng không muốn cứu giúp nên mới cố

ý không gặp chúng tôi phải không?”
Trong mắt Dương Thanh nổi lên lửa giận: “Nếu các người còn không đi, đừng trách tôi không khách sáo”.

Anh không muốn đánh người trước linh cữu của thần y Phùng.

Người kia lạnh lùng nhìn anh, ngạo nghễ nói: “Tôi là Khương Lực, đến từ nhà họ Khương của Vương thành Quan.

Hôm nay tôi đến để đón thần y Phùng về chữa bệnh cho ông nội tôi, chủ nhà họ Khương”.

“Chỉ cần ông ấy có thể chữa khỏi cho ông nội tôi, tiền bạc không thành vấn đề.

Không phải ai cũng được chữa trị cho ông nội tôi đâu, các người đừng không biết tốt xấu”.

Thái độ của Khương Lực cực kỳ hống hách, tựa như được trị bệnh cho ông nội hắn là chuyện rất đáng tự hào.

“Cút!”
Dương Thanh gầm lên.

Đổng Chiêm Cương cũng đi ra, lạnh lùng nói: “Trong vòng ba mươi giây lập tức cút khỏi đây, nếu không giết không tha!”
Dứt lời, ông ta rút một khẩu súng lục từ bên hông, hờ hững nhìn Khương Lực.

Đổng Chiêm Cương vốn đang mặc quân phục của chiến vực, lúc này lại rút súng ra, sắc mặt Khương Lực lập tức trở nên khó coi.

“Thì ra là người của chiến vực, thảo nào dám kiêu ngạo như vậy”.

“Mày đã muốn chết như vậy, tao sẽ cho mày toại nguyện!”
Đổng Chiêm Cương lạnh lùng nói, lập tức mở chốt an toàn, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò.

Đến tận lúc này, Khương Lực mới ý thức được Đổng Chiêm Cương thật sự dám giết mình, lập tức sợ chết khiếp.

“Ông, ông đừng kích động!”
Hắn lắp ba lắp bắp nói.

“Không nên nhuốm máu trước linh cữu của thần y Phùng!” Dương Thanh không thèm nhìn Khương Lực, chỉ lạnh nhạt nói một câu.

Đổng Chiêm Cương hiểu ý anh, không nên nhuốm máu trước linh cữu của thần y Phùng tức là ở chỗ khác thì được.

Thấy Khương Lực bị Đổng Chiêm Cương chĩa súng vào đầu, hai gã vệ sĩ nhà họ Khương đồng loạt xông lên che chắn cho hắn, đồng thời nhao nhao rút súng nhắm thẳng đầu Đổng Chiêm Cương.

Vừa rồi là Đổng Chiêm Cương chĩa súng vào đầu Khương Lực, bây giờ ông ta lại bị vệ sĩ của hắn chĩa súng vào đầu.

Khương Lực khôi phục thái độ kiêu căng, trốn sau lưng hai gã vệ sĩ căm tức nhìn Đổng Chiêm Cương: “Sao ông dám chĩa súng vào đầu tôi ở Vương thành Quan? Ông chán sống rồi à?” - ————.

Chương 999: 999: Bóng Người Trẻ Tuổi

Sắc mặt Đổng Chiêm Cương lập tức trầm xuống, không ngờ mình lại bị người khác chĩa súng vào đầu.

“Ranh con, mày xác định muốn người của mày chĩa súng vào đầu tao hả?”
Ông ta híp mắt hỏi.

Nếu không vì đang ở trước linh cữu của thần y Phùng, từ lúc đám người kia giương oai ông ta đã ra tay rồi.
Huống hồ còn có Dương Thanh cao hơn ông ta mấy cấp bậc đang ở đây, Khương Lực còn dám làm vậy, đúng là sự bất kính lớn nhất với anh.

Khương Lực trốn sau lưng hai gã vệ sĩ cười lạnh một tiếng: “Ngu ngốc, tưởng mình cao sang lắm à? Chĩa súng vào đầu ông thì làm sao? Ông có tin tôi còn dám sai bọn họ bắn nát đầu ông không?”
Đổng Chiêm Cương nổi trận lôi đình, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm hắn: “Mày đang tự tìm chết đấy!”
“Sao vẫn chưa đuổi ra ngoài?”
Dương Thanh nhíu mày, mất kiên nhẫn hỏi.

Đổng Chiêm Cương run lên một cái, rõ ràng ông ta không đuổi đám Khương Lực ra nhanh khiến Dương Thanh bực bội.

“Cút hết cho tao!”
Đổng Chiêm Cương lại nhìn Khương Lực, sát khí nồng đậm, giận dữ rống lên một tiếng rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ông ta là một trong các lãnh đạo của chiến vực, sao thực lực lại yếu được?
“Nổ súng!”
Khương Lực hoảng sợ vội vàng ra lệnh.

Hai gã vệ sĩ đồng loạt bóp cò.

“Keng!”
“Keng!”
Nhưng đúng lúc này, Dương Thanh búng ra hai viên đá về phía súng của hai gã vệ sĩ.

Súng của bọn họ bị đánh bay gần như cùng một lúc.

Đổng Chiêm Cương cũng xuất hiện trước mặt Khương Lực.

“Cái gì?”
Nhìn thấy Đông Chiêm Cương đứng trước mặt mình, Khương Lực không thể tin nổi.

Không chỉ vậy, hắn còn phát hiện súng của hai gã vệ sĩ đã rơi xuống đất từ bao giờ.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không ai biết súng của hai gã vệ sĩ bị đánh bay từ lúc nào.

Giờ phút này, Khương Lực mới ý thức được sức mạnh của Đổng Chiêm Cương, vẻ mặt ngập tràn sợ hãi.

“Ông, ông muốn làm gì?”
Khương Lực run rẩy hỏi, thậm chí còn không có ý định chạy trốn.

Một người có thể từ khoảng cách năm, sáu mét lao đến trước mặt hắn trong nháy mắt, hắn ta có thể chạy thoát được sao?
“Người đâu, dẫn đi cho tôi! Dẫn ra xa nghìn mét rồi xử bắn!”
Đổng Chiêm Cương bỗng nhiên lạnh giọng quát.

“Vâng!”
Ngay sau đó, mấy chiến sĩ mặc quân phục đi ra khống chế Khương Lực và hai gã vệ sĩ.

Rõ ràng bọn họ đã được Đổng Chiêm Cương sắp xếp từ trước, vẫn luôn canh gác xung quanh nơi này.

Cho nên Đổng Chiêm Cương vừa mới ra lệnh, bọn họ đã có thể kịp thời xuất hiện.

Khương Lực nhìn thấy chiến sĩ dẫn đầu, kinh hãi hỏi: “Sao ông lại ở đây?”
Thân phận của Khương Lực chưa đủ tư cách để tiếp xúc với chiến sĩ dẫn đầu, nhưng hắn đã từng nhìn thấy ông nội mình khúm núm trước mặt người đó.

Vậy mà lúc này, người đó lại rút súng chĩa vào đầu hắn.

Chiến sĩ dẫn đầu khinh thường nhìn Khương Lực: “Khương Hùng có cháu trai như mày đúng là bất hạnh.

Nếu kiếp sau vẫn đầu thai vào nhà giàu nhớ phải sống khiêm tốn”.

Dứt lời, ông ta lớn tiếng hô: “Đưa đi!”
“Vâng!”
Mấy chiến sĩ khác nhanh chóng lôi Khương Lực và vệ sĩ rời khỏi.

“Hồng Đại Cường, đến cả con trai tôi ông cũng dám động vào sao?”
Nhưng đúng lúc đó, bên ngoài chợt truyền tới một giọng nói tức giận.

Cổng nhà vẫn luôn mở nên Dương Thanh và Đổng Chiêm Cương đứng trong sân vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.

Trước cổng có mấy chiếc xe sang trọng đỗ lại.

Người vừa lên tiếng chính là người đàn ông trung niên đi ra từ chiếc Rolls-Royce phiên bản dài ở đầu tiên.

Không chỉ vậy, sau lưng ông ta còn có mười mấy gã cao thủ của nhà họ Khương.

Nhưng Đổng Chiêm Cương cũng vừa mới gọi mười mấy chiến sĩ tới.

Hai bên giằng co kịch liệt.

Chiến sĩ dẫn đầu tên Hồng Đại Cường chính là người phụ trách an toàn của Vương thành Quan do chiến vực phái tới.

“Khương Long Phi!”

Hồng Đại Cường nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn đối phương:
“Từ nay trở đi, thôn Ngô Gia do chiến vực tiếp quản, không ai được phép bước vào.

Tôi lấy danh nghĩa lãnh đạo cao nhất của chiến vực ở Vương thành Quan yêu cầu ông lập tức rời khỏi đây, nếu không tự chịu hậu quả!”
Ở Vương thành Quan, tuy Vương tộc họ Quan mạnh nhất nhưng chiến vực cũng nắm giữ quyền lực cực lớn.

Bình thường chiến vực không nhúng tay vào chuyện của Vương thành Quan, nhưng cũng không ai dám chủ động khiêu

khích chiến vực.

Nếu không vì Khương Lực đang bị Hồng Đại Cường khống chế, Khương Long Phi cũng không muốn trở mặt với chiến vực.

“Trước giờ chiến vực chưa từng nhúng tay vào chuyện của Vương thành Quan, hôm nay lại xen vào chuyện của nhà họ Khương dường như hơi quá đáng?”
Khương Long Phi hờ hững nhìn Hồng Đại Cường nói: “Con trai tôi đến mời thần y Phùng cứu bố tôi, ông lại bắt nó đi.

Ông đang muốn ngăn cản thần y Phùng cứu bố tôi sao?”
Hồng Đại Cường cười nhạo một tiếng: “Đừng nói là cứu bố ông, dù bố ông có tự mình tới đây cũng vậy.

Thôn Ngô Gia đã được chiến vực tiếp quản, người ngoài không được phép bước vào.

Nếu vi phạm đừng trách chiến vực không nương tay”.

Khương Long Phi lập tức cau mày.

Ngày thường ông ta cũng từng tiếp xúc với Hồng Đại Cường.

Tuy chiến vực nắm giữ quyền lực lớn nhưng bao nhiêu năm nay, chiến vực chưa từng điều động nhiều người như vậy.

Hơn nữa còn là lãnh đạo cao nhất của chiến vực đóng quân ở Vương thành Quan tự mình dẫn đội.

Điều này khiến ông ta cảm thấy bất thường.

Chẳng lẽ trong sân thật sự có ông lớn nào đó?
“Rốt cuộc là chuyện gì?”
Đổng Chiêm Cương đi ra ngoài, bực bội hỏi.

Hồng Đại Cường run sợ vội vàng gật đầu đáp: “Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng sếp yên tâm.

Tôi nhất định sẽ giải quyết được phiền phức này trong vòng mười lăm phút”.

“Năm phút! Tôi chỉ cho ông năm phút.

Nếu bên ngoài còn ồn ào như vậy, ông cũng đừng làm lãnh đạo chiến vực ở Vương thành Quan nữa!”

Đổng Chiêm Cương lạnh giọng nói rồi quay người đi vào trong.

Hồng Đại Cường toát mồ hôi hột, vội vàng hô lên với bóng lưng của Đổng Chiêm Cương: “Vâng!”
Ông ta biết rõ Đổng Chiêm Cương là ai.

Nếu ông ta không làm tốt, e là sẽ bị tước mất chức vụ hiện tại.

Con ngươi Khương Long Phi co rút.

Đến cả Hồng Đại Cường cũng phải cung kính như vậy, người kia có thân phận gì?
Hồng Đại Cường là người của chiến vực, vậy thì chắc chắn người trung niên vừa rồi giữ chức cao hơn.

Nhưng lúc này, Khương Long Phi còn phát hiện ra một chuyện khủng bố hơn.

Đồng Chiêm Cương đi vào trong liền đứng sau lưng một bóng người trẻ tuổi.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi đang quay lưng về phía bọn họ mới là ông lớn thực sự?
Nghĩ tới đây, sắc mặt Khương Long Phi cực kỳ khó coi.

“Tôi chỉ cho ông ba phút, nếu còn không dẫn người đi, tôi chỉ có thể dẫn người của chiến vực tới nhà họ Khương một chuyến”.

Hồng Đại Cường nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiện giờ ông ta chỉ muốn giữ nơi này yên lặng nhanh nhất có thể.

“Chỉ cần ông thả con tôi ra, tôi sẽ lập tức dẫn người rời đi!”
Lần này, Khương Long Phi không còn kiêu ngạo như vừa rồi, trầm giọng nói.

- ————.

Chương 1000: 1000: Chỉ Xin Được Chết

Khương Lực là đứa con duy nhất của Khương Long Phi.

Nếu hắn bị Hồng Đại Cường đưa đi, Khương Long Phi không dám nghĩ tới hậu quả.

Dù người trong sân có thân phận cao quý đến đâu, ông ta cũng phải dẫn Khương Lực đi.

Hồng Đại Cường cau mày nói: "Vừa rồi con trai ông chĩa súng vào sếp tôi, phạm vào tội chết.

Hiện giờ cậu ta chỉ còn một đường chết!"
"Tốt nhất ông mau dẫn người rời khỏi đây đi, đừng tiếp tục khiêu khích nữa.

Nếu không sau ngày hôm nay nhà họ Khương sẽ bị xóa sổ!"
Hồng Đại Cường cứng rắn uy hiếp.

Ngay sau đó, ông ta ra lệnh cho chiến sĩ bên cạnh: "Thông báo toàn bộ người của chiến vực chuẩn bị khai chiến, năm phút sau chờ lệnh của tôi!"
"Vâng!"
Chiến sĩ kia đáp vâng rồi thông báo trong bộ đàm.
Bộ đàm nhanh chóng truyền tới tiếng đáp lại.

Giờ phút này, Khương Long Phi đã sợ ngây người.

Ông ta sống hơn năm mươi năm trên đời chưa từng thấy người của chiến vực kiêu căng như vậy.

Không chỉ ông ta, rất nhiều gia tộc hàng đầu Vương thành Quan đã quên lãng các chiến sĩ tới từ chiến vực đang đóng quân ở đây.

Vậy mà lúc này toàn bộ người của chiến vực ở Vương thành Quan đã chuẩn bị khai chiến.

Ông ta biết rõ, chiến vực đang muốn tiêu diệt nhà họ Khương của mình.

Khương Lực bị hai chiến sĩ khống sĩ sợ phát khóc, vội vàng cầu xin: "Bố cứu con với.

Con không muốn chết đâu!”
“Bọn họ muốn đưa con đi, còn nói phải xử bắn ở nơi cách đây một nghìn mét”.

“Bố không thể để họ đưa con đi được!”

Khương Lực gào khóc ầm ĩ, bộ dạng phách lối chĩa súng vào Đổng Chiêm Cương đã biến mất.

Khương Long Phi không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng xen lẫn lo lắng.

“Hồng Đại Cường, ông không sợ làm vậy sẽ khiến Vương tộc họ Quan bất mãn sao? Đừng quên dù sao nơi này cũng là Vương thành Quan, Vương tộc họ Quan mới là người làm chủ”.

Khương Long Phi cắn răng nói.

Hồng Đại Cường lười nói nhảm, giơ tay nhìn đồng hồ: “Đã trôi qua hai phút, chỉ còn một phút cuối cùng”.

Nói xong, ông ta lại ra lệnh: “Tất cả chuẩn bị sẵn sàng khai chiến!”
“Vâng!”
Mười mấy chiến sĩ đồng loạt hô lên.

“Tạch tạch tạch!’
Tiếng động của mười mấy khẩu súng trường tự động vang lên rõ mồn một.

“Bố cứu con với! Xin bố hãy cứu con! Con cũng vì lo cho ông nội nên mới muốn mời thần y Phùng ra tay cứu giúp, đắc tội bọn họ!”
Khương Lực khóc rống lên, thật sự hoảng sợ.

Một khi hắn bị dẫn ra ngoài một nghìn mét sẽ phải nhận lấy cái chết.

Khương Long Phi mím chặt môi, nội tâm sợ hãi.

Ông ta rất muốn cứu Khương Lực, nhưng lại không dám chống đối Hồng Đại Cường hung hãn.

Huống hồ, trong sân vẫn còn hai ông lớn có thân phận khủng bố.

Ông ta tin chắc nếu mình ngăn cản, e là dù Quan Vương ra mặt cũng khó có thể giữ lại được nhà họ Khương.

“Súc sinh! Mày đắc tội người nào, còn không mau quỳ xuống xin tha đi?”
Khương Long Phi bỗng nổi giận gầm lên.

“Bịch!”
Khương Lực rất muốn sống, vội vàng quỳ rạp xuống gào khóc với bên trong: “Sếp ơi tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi.

Xin sếp tha mạng cho tôi, sau này tôi không dám kiêu căng nữa, không dám chĩa súng vào đầu sếp nữa”.

Nghe thấy thế, Khương Long Phi suýt tức điên.

Thì ra thực sự là do Khương Lực quá phách lối, còn chĩa súng vào đầu người có địa vị cao hơn cả Hồng Đại Cường.

Khó trách đối phương muốn xử bắn hắn.

“Đồ khốn nạn, xem tao có đánh chết mày không? Sao mày dám vô lễ với sếp lớn của chiến vực?”
Khương Long Phi dứt khoát xông lên đạp Khương Lực ngã lăn ra đất, dùng sức đạp liên tục vào người hắn.

Ông ta đạp rất mạnh, không dám không dùng sức.

Hiện giờ chỉ mong dùng cách này để xoa dịu cơn giận của sếp lớn chiến vực.

Nhưng dù là Dương Thanh hay Đổng Chiêm Cương đều không thèm quay đầu lại nhìn, dường như mọi chuyện xảy ra bên ngoài đều không liên quan tới họ.

“Đã hết ba phút!”
Đúng lúc ấy, Hồng Đại Cường lại lên tiếng, ngay sau đó trầm giọng ra lệnh: “Dẫn đi!”
“Vâng!”
Hai chiến sĩ xông lên chia nhau một trái một phải nắm chặt tay Khương Lực định dẫn đi.

“Bố cứu con với! Cứu con với! Không thể để họ đưa con đi được.

Bọn họ sẽ giết con thật đấy.

Con không muốn chết đâu!”
Khương Lực gào rống lên, liều mạng giãy giụa.

Nhưng hắn đang bị hai cao thủ chiến vực khống chế, sao có thể thoát ra nổi?
“Bịch!”
Khương Long Phi vọt thẳng vào trong sân, quỳ xuống sau lưng Đổng Chiêm Cương, lớn tiếng nói: “Xin sếp tha cho con tôi một mạng, tôi có thể đổi mạng mình cho nó!”
“Cút!”
Đổng Chiêm Cương gầm lên một tiếng.

Khương Long Phi sợ chết khiếp nhưng lại không dám đứng dậy, chỉ cúi đầu cắn răng nói: “Con hư tại bố.

Khương Lực phạm phải tôi lớn đều là do lỗi của tôi không dạy dỗ nó cẩn thận mới khiến nó ngang ngược như thế, đắc tội sếp”.

“Nhưng tôi chỉ có một đứa con là nó, xin sếp tha mạng cho nó.

Nếu thật sự cần người chịu trách nhiệm, tôi đồng ý gánh chịu toàn bộ thay nó!”
Hồng Đại Cường đã sợ ngây người từ lâu.

Lúc này ông ta mới kịp lấy lại tinh thần, cuống quýt chạy vào.

“Khương Long Phi, ông mau cút ra ngoài cho tôi!”
Đổng Chiêm Cương là lãnh đạo lớn của chiến vực, bây giờ còn có thêm Dương Thanh mà ông ta còn chưa biết rõ thân phận.

Khương Long Phi tự tiện xông vào chẳng phải là tự tìm đường chết sao?
Muốn chết thì cũng thôi đi, sao còn liên lụy cả ông ta nữa chứ?
“Ông đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho ông toại nguyện!”
Đổng Chiêm Cương lạnh giọng nói, nhìn sang Hồng Đại Cường: “Lập tức ra lệnh cho toàn bộ chiến sĩ của chiến vực ở Vương thành Quan lập tức xuất phát tấn công nhà họ Khương”.

“Vâng!”
Hồng Đại Cường lập tức đáp lời.

“Sếp!”
Khương Long Phi chết lặng.

Ông ta chỉ muốn cứu con mình, bây giờ không những không cứu được còn làm liên lụy đến cả gia tộc.

“Làm sai thì phải chịu phạt!”
Đổng Chiêm Cương lạnh lùng nhìn ông ta.

“Tại tôi liên lụy nhà họ Khương! Tất cả là tại tôi!”
Vẻ mặt Khương Long Phi tràn đầy đau khổ.

Ông ta biết nhà họ Khương xong đời rồi.

Dù Đổng Chiêm Cương đồng ý tha mạng, ông ta cũng sẽ không sống một mình.

“Thưa sếp, tôi không dám xin gì nhiều, chỉ mong sếp tha cho nhà họ Khương.

Hai bố con tôi đồng ý dùng cái chết để chuộc tội, xin sếp tha cho nhà họ Khương!”
Khương Long Phi hô lên, bỗng nhiên giơ tay ra, một luồng khí thế khủng khiếp tỏa ra.

Đến cả Hồng Đại Cường cũng cảm thấy áp lực đè nặng.

“Sếp cẩn thận!”
Hồng Đại Cường vô thức xông lên che chắn trước người Đổng Chiêm Cường.

Ông ta sợ Khương Long Phi phản công muốn giết Đổng Chiêm Cường trước khi chết.

Nhưng ngay sau đó, Khương Long Phi tự đánh vào trán mình.

Ông ta một lòng muốn chết, chỉ vì muốn giữ lại huyết mạch cho nhà họ Khương.

“Bịch!”
Ngay khi tay của ông ta sắp chạm vào đầu mình, một sức mạnh khổng lồ bất chợt đánh tới.

Tiếng va chạm vang lên, Khương Long Phi bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng sức mạnh này không phải dùng để công kích.

Tuy bị đánh bay ra xa mười mấy mét nhưng Khương Long Phi lại không hề cảm thấy đau đớn.

Ông ta trợn tròn mắt khó tin nhìn người vừa đánh bay mình.

Một chàng trai trẻ tuổi.

Vừa rồi Dương Thanh vẫn luôn quay lưng lại nên ông ta chỉ cảm thấy bóng lưng này rất trẻ tuổi, nhưng không ngờ anh lại là một chàng trai trẻ chưa tới ba mươi tuổi.

“Tôi nói rồi, không được nhuốm máu trước linh cữu của thần y Phùng!”
Dương Thanh cau mày lên tiếng, giọng nói tràn đầy bực bội.

- ————.

Chương 1001: 1001: Tất Cả Mọi Người Đều Kinh Ngạc

Tất cả mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, ngoại trừ Đổng Chiêm Cương biết thân phận của Dương Thanh ra, những người khác đều không biết Dương Thanh là ai.

Bất kể là Hồng Đại Cường, chỉ huy cao nhất của chiến vực Vương thành Quan, hay Khương Long Phi của nhà họ Khương đều nghĩ rằng Dương Thanh là cậu chủ của gia tộc giàu có nào đó mới có thể khiến người có thân phận như Đổng Chiêm Cương đối xử tôn trọng như vậy.

Cho đến khi Dương Thanh ra tay, họ mới nhận ra rằng Dương Thanh không hề dựa vào nền tảng gia đình mà dựa vào chính thực lực của bản thân.

Trong chiến vực, e rằng ngay cả thân phận của Đổng Chiêm Cương cũng kém xa so với thân phận của Dương Thanh. Nghĩ đến đây, Hồng Đại Cường lại nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt đầy vẻ cung kính, đó là sự kính trọng đối với kẻ mạnh.

“Xin lỗi cậu Thanh, giờ tôi sẽ đích thân dẫn bọn họ đi”.

Đổng Chiêm Cương vội vàng nói, bộ dạng sợ hãi càng khiến Hồng Đại Cường và Khương Long Phi sửng sốt.

Khương Long Phi mặt mày tái mét, Hồng Đại Cường ra tay đã có thể khiến nhà họ Khương bị xóa sổ rồi, bây giờ Đổng Chiêm Cương có thân phận cao hơn cả Hồng Đại Cường còn muốn đích thân ra tay, e rằng sau hôm nay thật sự không còn tồn tại nhà họ Khương ở Vương thành Quan nữa.
“Bùm!”
Đúng lúc này, một tiếng động cơ gầm rú đột nhiên vang lên.

“Két…”
Ngay sau đó, một tiếng lốp bốp ma sát trên mặt đất vang lên, trong không khí nồng nặc mùi cao su.

Một chiếc Rolls-Royce phiên bản đặc biệt được đặt làm dừng lại ở cổng, cửa sau mở ra, một người đàn ông trung niên với hai cánh tay buông thõng vội vã bước ra khỏi xe.

Trên hai cánh tay của người đàn ông trung niên vẫn còn những vết máu trông rất đáng sợ, rõ ràng là đã bị đánh tàn phế.

"Đại vương tử!"
Khương Long Phi vừa nhìn thấy người đàn ông trung niên thì chợt kinh ngạc.

Người đàn ông trung niên bị phế bỏ cánh tay không phải ai khác mà chính là Quan Hồng Nghị, con trai cả của Quan Vương.

Ông ta cũng không thèm nhìn tới Khương Long Phi đang bị hai cao thủ mặc đồ chiến sĩ khống chế mà bước nhanh về phía sân.

"Đứng lại!"
Nhìn thấy Quan Hồng Nghị sắp vào sân, Đổng Chiêm Cương lập tức tiến lên chặn cổng lớn lại, lạnh lùng nhìn Quan Hồng Nghị nói.

Khương Long Phi nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng kinh hãi, nhưng ông ta biết rằng Quan Hồng Nghị là con trai cả của Quan Vương, rất có thể ông ta sẽ là người nắm quyền kế thừa chức vị của Quan Vương trong tương lai.

Lúc này, Đổng Chiêm Cương đã chặn đường Quan Hồng Nghị lại.

Hồng Đại Cường cũng đanh mặt lại, tuy là chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan, nhưng giữa chiến vực và Vương tộc, trước giờ nước giếng chưa bao giờ phạm tới nước sông.

Bây giờ, Đại vương tử của Vương tộc họ Quan đích thân đến khiến ông ta cảm thấy áp lực rất lớn.

Nếu Vương tộc họ Quan thực sự muốn đối đầu với Dương Thanh, e rằng toàn bộ Vương thành Quan sẽ hoàn toàn trở nên loạn lạc.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, điều khiến Khương Long Phi và Hồng Đại Cường kinh ngạc hơn nữa đã xảy ra.

“Xin chào, tôi là Đại vương tử của Vương tộc họ Quan, tôi muốn gặp cậu Thanh!”
Quan Hồng Nghị cung kính nói.

“Cái gì?”
Vẻ mặt Khương Long Phi không thể tin nổi.

Trong ấn tượng của ông ta, Quan Hồng Nghị trước giờ luôn vô cùng kiêu ngạo, trừ khi ở trước mặt Vương Quan, còn ông ta chưa từng thấy Quan Hồng Nghị nhún nhường như vậy bao giờ.

Hồng Đại Cường cũng trố mắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của người thanh niên đó.

Lúc này, Dương Thanh đang mặc đồ chịu tang, đích thân canh giữ ở trước linh cữu của thần y Phùng, quay lưng về phía mọi người.

Ngay cả khi Quan Hồng Nghị đích thân đến thăm, anh cũng không quay đầu lại.

Đương nhiên Đổng Chiêm Cương biết thân phận của Quan Hồng Nghị, ông ta liếc mắt nhìn Dương Thanh, thấy Dương Thanh vẫn chưa tỏ thái độ gì liền thờ ơ nói: “Bây giờ cậu Thanh không rảnh, xin Đại vương tử hãy về đi!”
“Phụp!”
Quan Hồng Nghị lập tức quỳ xuống, lớn tiếng nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, tôi đến để xin đền tội với cậu, trước đây đã nhiều lần đắc tội, mong cậu rộng lượng không chấp kẻ tiểu nhân”.

“Nếu cậu không tha thứ cho tôi, tôi sẽ quỳ mãi ở đây không đứng lên”.

Cảnh tượng này khiến mọi người càng thêm choáng váng.

Quan Hồng Nghị là Đại vương tử của Vương tộc họ Quan, là người có nhiều khả năng sẽ lên nắm quyền thừa kế trong tương lai, nhưng bây giờ lại đang quỳ gối sau lưng một cậu thanh niên.

Khương Long Phi chỉ cảm thấy trong lòng như dấy lên một cơn giông tố, nghĩ đến việc con trai mình là Khương Lực dám đến làm phiền Dương Thanh, ông ta chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Ngay cả Đại vương tử cũng phải quỳ xuống xin người thanh niên đó tha thứ, liệu đó là người mà nhà họ Khương có thể đắc tội được hay sao?
E rằng ngay cả khi Dương Thanh không xuất hiện, chỉ với một câu nói của Đại vương tử cũng đủ để khiến nhà họ Khương biến mất ở Vương thành Quan rồi!
Đổng Chiêm Cương cũng rất kinh ngạc, vốn dĩ ông ta muốn đi theo Dương Thanh đến Vương thành Quan, nhưng lại bị Dương Thanh đuổi đến đây để bảo vệ Mã Siêu.

Vì vậy ông ta không hề biết Dương Thanh và Vương tộc họ Quan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều mà ông ta có thể chắc chắn đó là thực lực của Vương tộc họ Quan vô cùng mạnh mẽ, võ công của chính Quan Vương lại càng thêm kinh người, đã đạt tới cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Ngoài Quan Vương ra, còn có rất nhiều dòng chính Vương Cảnh và một vài cao thủ doVương tộc mời về.

Dương Thanh đã một thân một mình đến Vương tộc họ Quan, và không chỉ trở về nguyên vẹn mà còn mang theo Quan Duyệt ra khỏi Vương tộc họ Quan.

Bây giờ, Đại vương tử của Vương tộc họ Quan lại đích thân đến đây quỳ gối cầu xin Dương Thanh tha thứ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Vương tộc họ Quan mới khiến cho Đại vương tử thân phận cao quý hành xử như vậy đây?
Không chỉ Đổng Chiêm Cương, mà cả Hồng Đại Cường và Khương Long Phi cũng nghĩ như vậy.

Về phần kẻ gây chuyện Khương Lực, hắn lại càng thêm sợ hãi.

Lúc nhìn thấy Quan Hồng Nghị quỳ xuống cầu xin Dương Thanh tha thứ, hắn cảm thấy toàn thân bủn rủn, ngồi bệt xuống đất.

Hôm nay cho dù là ông trời có xuống đây thì e rằng cũng không cứu được hắn.

Lúc này trong lòng hắn đầy hối hận, nếu được cho cơ hội tái sinh lần nữa, hắn sẽ không bao giờ hành động hống hách, cho dù khi đối mặt với một người ăn xin, hắn cũng sẽ giữ thái độ đứng đắn.

Tuy nhiên, có lẽ đã không còn cơ hội này nữa.

"Cậu Thanh không có thời gian tiếp khách, ông nghe không hiểu sao?"
Mặc dù Đổng Chiêm Cương không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng ông ta biết lập trường của mình.

Đừng nói là Quan Hồng Nghị, cho dù là Quan Vương đích thân đến đây thì ông ta cũng sẽ giữ thái độ này.

"Cậu Thanh, tôi thực sự biết sai rồi, cậu muốn chém muốn giết thì xin hãy cho tôi được ra đi một cách thoải mái đi!"
Quan Hồng Nghị đỏ mắt nói: "Tôi không cầu xin cậu Thanh buông tha cho tôi, tôi chỉ xin cậu Thanh tha thứ cho tôi".

Mọi người đều đã tê tái và ngẩn người ra khi nhìn thấy cảnh tượng này.

"Bùm!"
Đúng lúc này, một chiếc Rolls Royce phiên bản kéo dài khác cũng dừng ở cổng.

Một ông già mặc Hoa phục chậm rãi bước ra khỏi xe.

"Quan Vương!"
Khương Long Phi nhìn thấy ông già thì hết sức kinh ngạc.

Tuy rằng ông ta đã từng gặp Quan Vương, nhưng cũng chỉ là thấy trong những dịp trang trọng, còn chưa từng gặp lão ta ở nơi nào khác.

Quan Vương cũng đích thân tới, chẳng lẽ cũng là để cầu xin Dương Thanh tha thứ sao?
"Đồ khốn kiếp, mày còn mặt mũi đến cầu xin cậu Thanh tha thứ sao?"
Quan Vương đến bên cạnh Quan Hồng Nghị, giơ chân đá vào người Quan Hồng Nghị.

Với một cú đá, Quan Hồng Nghị ngã nhào ra đất và lăn một vòng rồi mới dừng lại.

“Quan Trọng của Vương tộc họ Quan đến phúng viếng thần y Phùng!”
Sau khi Vương Quan đá văng Quan Hồng Nghị, lão ta lại đứng ở cửa và lớn tiếng nói.

Giống như là đang hỏi ý kiến của Dương Thanh vậy, Dương Thanh không nói gì, lão ta cũng không dám bước vào một bước.

Khương Long Phi hoàn toàn sững sờ, chân mềm nhũn, đổ rạp trên mặt đất.

Người thanh niên mà ngay cả Quan Vương đối mặt cũng phải thận trọng như vậy rốt cuộc là người có thân phận khủng khiếp như thế nào chứ?
Cả Đổng Chiêm Cương và Hồng Đại Cường đều cảm thấy máu trào sôi trong người, mặc dù địa vị chiến vực ở Chiêu Châu rất cao, dù ở bốn biên giới Đông Tây Nam Bắc, họ cũng chỉ sánh ngang được với Hoàng tộc và Vương tộc.

Nhưng lại chưa từng nghĩ đường đường là Quan Vương của Vương tộc họ Quan lại phải cung kính như vậy trước mặt một cao thủ chiến vực.

- ————.

Chương 1002: 1002: Huyền Thoại Ở Biên Giới Phía Bắc

Nếu chỉ là Quan Hồng Nghị đến, Dương Thanh có thể không cần quan tâm, nhưng đích thân Quan Vương đến thăm đã là nể mặt anh lắm rồi.

Nếu như anh vẫn còn không muốn tiếp đãi thì thực sự hơi quá đáng rồi.

"Quan Vương có thể đến phúng viếng thần y Phùng, thiết nghĩ thần y Phùng trên trời có biết được, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

Quan Vương, xin mời!"
Giọng của Dương Thanh đột nhiên vang lên.
Được sự cho phép của Dương Thanh, Quan Vương bước vào trong sân.

Lão ta đích thân rút ba nén hương, đứng trước linh cữu của thần y Phùng và thở dài: "Không ngờ trong Vương thành Quan của tôi lại có một thần y cấp bảo vật quốc gia như thần y Phùng!"
"Sự ra đi của thần y Phùng là sự mất mát của Vương thành Quan và cũng là sự mất mát của Chiêu Châu!"
"Cậu Thanh, xin hãy nén đau thương!"
Cuối cùng, Quan Vương nhìn Dương Thanh và nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu, đột nhiên anh nói: "Cánh tay bị phế của Đại vương tử nếu như có thể kịp thời chữa trị, có lẽ còn có hi vọng bình phục".

Quan Hồng Nghị vừa bị Quan Vương đá nghe Dương Thanh nói vậy liền vui mừng khôn xiết.

Quan Vương bảo ông ta đích thân đến xin lỗi chẳng phải vì muốn có cơ hội chữa lành cánh tay hay sao?
Mặc dù Dương Thanh không nói rõ, nhưng anh cũng thể hiện rằng mình không để tâm đến việc Quan Hồng Nghị chữa trị đôi tay của ông ta.

Quan Vương cũng ngẩn ra, sau đó trừng mắt nhìn Quan Hồng Nghị, tức giận hét lên: “Đồ khốn kiếp, cậu Thanh đã khoan hồng đại lượng như vậy mà mày còn không biết cảm ơn à?”
“Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”
Lúc này Quan Hồng Nghị mới định thần lại và gật đầu lia lịa cảm ơn.

Đúng lúc này, một chiếc xe sang trọng khác cũng đỗ lại ở cửa, lại là một ông già mặc bộ đồ vải cũng được dìu xuống xe.

Ông già trông vô cùng xanh xao, dựa vào một cây gậy gỗ bình thường.

“Bỏ tôi ra!”
Khi hai tùy tùng định đỡ lão ta thì bị lão ta quát.

Tuy nhiên, ngay sau khi người tùy tùng buông tay, lão ta liền loạng choạng và suýt ngã xuống đất.

“Tránh sang một bên!”
Người tùy tùng muốn bước tới thì lại bị lão ta quát tiếp.

Lão ta chống gậy, bước đi hơi loạng choạng nhưng vẫn nhất quyết tự mình bước đi.

“Bố!”
“Ông nội!”
Sau khi Khương Long Phi và Khương Lực nhìn thấy ông già thì liền đồng thanh kêu lên.

“Chủ nhà họ Khương, Khương Hùng!”
Có người kêu lên, rõ ràng là đã nhận ra thân phận của ông già.

Đó là Khương Hùng, người đứng đầu gia tộc họ Khương.

Ở Vương thành Quan, thực lực của họ chỉ đứng sau Vương tộc họ Quan.

Hơn nữa lão ta có thân phận rất cao, cho dù là Quan Vương cũng phải nể lão ta vài phần.

Vì Quan Vương đích thân tới đây nên nhiều lãnh đạo quyền lực hàng đầu ở Vương thành Quan cũng lần lượt kéo đến.

Lúc này thấy Khương Hùng xuất hiện, đám đông không khỏi thể hiện sự kinh ngạc.

Không phải vì lý do nào khác, mà nghe đồn nhiều năm trước Khương Hùng đã bị bệnh nặng nằm liệt giường, thế mà giờ lại xuất hiện trước mặt mọi người, tuy rằng bước đi run rẩy, nhưng vẫn đứng để bước tới.

"Phụp!"
Khương Hùng đi thẳng vào đến cổng sân thì đột nhiên quỳ gối, nói lớn về phía sân: "Khương Hùng - tội nhân ở biên giới phía Bắc không dạy dỗ tốt được con cháu của mình, đặc biệt đến đây xin được ban cho cái chết!"
"Cái gì?"
"Khương Hùng đến để xin được chết sao?"
"Sao có thể như thế chứ? Ông ấy là chủ của nhà họ Khương, nghe đồn còn xuất thân từ chiến vực.

Năm xưa đã từng lập được nhiều chiến công hiển hách trên chiến trường.

Cho dù là Quan Vương cũng chưa chắc đã có thể ban cái chết cho Khương Hùng!"
"Khương Hùng xin được ban cho cái chết, rốt cuộc là xin ai đây? Lẽ nào là đang xin Quan Vương?"
…!
Lúc này tất cả mọi người của các gia tộc thấy vậy đều hết sức kinh ngạc.

Ngay cả đồng tử của Quan Vương lúc này cũng đột nhiên co rút lại, vô thức nhìn sang người thanh niên bên cạnh mình.

Lão ta đã đoán và nghi ngờ thân phận của Dương Thanh từ lâu, chỉ là vẫn không dám chắc chắn mà thôi.

Dù sao thì thân phận của Tướng quân ở biên giới phía Bắc như lời đồn cũng vô cùng bí mật.

Cho đến bây giờ đều không có tin tức cụ thể nào về Tướng quân ở biên giới phía Bắc.

Lão ta chỉ có thể đoán rằng Dương Thanh là Tướng quân ở biên giới phía Bắc thông qua sức mạnh đáng sợ của Dương Thanh thôi.

Lúc này, Khương Hùng đã từng trở về từ biên giới phía Bắc lại đích thân tới đây, lập tức quỳ xuống cầu xin cái chết.

Mặc dù Khương Hùng không nói xin ai ban cho cái chết, nhưng Quan Vương biết rằng Khương Hùng đang cầu xin Dương Thanh.

Nếu nói ở Vương thành Quan rộng lớn này có ai là người mang đến sự uy hiếp lớn nhất đối với lão ta thì cũng chỉ có Khương Hùng mà thôi.

Đó là bởi vì Khương Hùng là một cao thủ bước ra từ biên giới phía Bắc, mà biên giới phía Bắc là một nơi cực kỳ bí mật, theo lời đồn đại thì thực lực của biên giới phía Bắc là mạnh nhất trong bốn vùng biên giới.

Không chỉ thực lực của Tướng quân biên giới phía Bắc hùng mạnh, mà bên dưới Tướng quân còn có hàng chục cao thủ Vương Cảnh.

Với đội hình như vậy, e rằng ba biên giới kia cộng lại cũng không thể so với biên giới phía Bắc.

Mà Khương Hùng chính là thế hệ cựu chiến sĩ ở biên giới phía Bắc, nếu có chuyện gì xảy ra với lão ta, e rằng toàn bộ biên giới phía Bắc sẽ không để yên cho kẻ đã khiến lão ta xảy ra chuyện.

Đây cũng là lý do vì sao bao nhiêu năm nay Quan Vương không dám động vào nhà họ Khương, thay vào đó cứ giương mắt nhìn nhà họ Khương không ngừng lớn mạnh, để họ ngồi vững chiếc ghế gia tộc hạng nhất bên dưới Vương tộc họ Quan.

Dương Thanh vốn vẫn luôn quay lưng về phía cửa, khẽ run lên khi nghe thấy Khương Hùng nhắc đến từ biên giới phía Bắc, ánh mắt anh còn mang theo chút kinh ngạc.

Nếu sớm biết người đứng đầu nhà họ Khương là chiến sĩ ở biên giới phía Bắc thì anh sẽ không bao giờ động đến hai bố con Khương Lực và Khương Long Phi.

Bất kỳ cựu chiến sĩ nào của biên giới phía Bắc thì cũng đều đã từng xông pha trên chiến trường, không có ngoại lệ, tất cả họ đều là những anh hùng của Chiêu Châu.

Có thể nói, nếu không có thế hệ cựu chiến sĩ đó thì sẽ không có Chiêu Châu như bây giờ.

Thế mà lúc này Khương Hùng lại đang quỳ ở bên ngoài cầu xin anh ban cho cái chết.

"Ông Khương, mời đứng lên!"
Dương Thanh gần như ngay lập tức di chuyển đến chỗ Khương Hùng, cúi đầu và đỡ Khương Hùng đứng dậy.

Đột nhiên Khương Hùng giàn giụa nước mắt, lão ta nhìn Dương Thanh đầy vẻ kích động.

Lão ta chưa từng nghĩ đến việc đời này vẫn còn có thể gặp được Tướng quân ở biên giới phía Bắc.

Là một chiến sĩ ở vùng biên giới phía Bắc, mặc dù đây là lần đầu tiên lão ta nhìn thấy Dương Thanh, nhưng lão ta biết sự tích về Dương Thanh rõ đến nỗi có thể đọc thuộc lòng.

Lão ta chỉ biết Dương Thanh là quân nhân ở biên giới phía Bắc, nhưng không dám chắc chắn Dương Thanh có phải là Tướng quân ở biên giới phía Bắc hay không.

Nhưng vào lúc này, hành động của Dương Thanh khiến lão ta lập tức hiểu rằng suy đoán của mình là đúng, Dương Thanh chính là truyền thuyết của biên giới phía Bắc.

"Tôi là tội nhân, tôi là tội nhân!"
Khương Hùng bất ngờ bật khóc nghẹn ngào: "Lỗi tại tôi đã không giáo dục được con cháu của mình.

Nếu tôi có thể chết trong tay cậu, tôi chết cũng không hối hận".

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người mới hiểu người mà Khương Hùng cầu xin ban cho cái chết không phải là Quan Vương của Vương thành Quan, mà là một thanh niên chưa từng gặp.

Về phần hai bố con Khương Long Phi và Khương Lực, lúc này họ chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Trong ấn tượng của bọn họ, Khương Hùng chưa từng quỳ xuống trước ai, nhưng hôm nay, lão ta lại quỳ xuống trước mặt

Dương Thanh.

Quan Vương cũng đanh mặt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Nếu trước đây lão ta chỉ chắc chắn bốn mươi phần trăm rằng Dương Thanh là Tướng quân ở biên giới phía Bắc, thì bây giờ, độ chắc chắn này đã tăng lên đến chín mươi phần trăm.

Trừ khi là Tướng quân ở biên giới phía Bắc, nếu không lão ta không thể hiểu nổi tại sao Khương Hùng, một người trước giờ luôn ngay thẳng lại yêu cầu Dương Thanh ban cho cái chết như vậy?
Điều này chỉ có thể cho thấy Dương Thanh chính là Tướng quân ở biên giới phía Bắc.

Nghĩ đến đây, Quan Vương đột nhiên đã hiểu hết mọi chuyện, tại sao Dương Thanh lại có thể dễ dàng xâm nhập vào Vương thành Quan và đánh bại nhiều cao thủ của Vương tộc họ Quan như vậy.

Ngay cả lão ta là cao thủ mạnh nhất của Vương tộc họ Quan cũng bị Dương Thanh dùng thẻ ngân hàng ném ra khiến ngón tay bị thương.

Nhìn thái độ cung kính của Dương Thanh đối với Khương Hùng, trong lòng Quan Vương cảm thấy hơi bất an, cảm giác Vương vị của mình bị uy hiếp.

- ————.

Chương 1003: 1003: Truyền Nhân Của Thần Y

Dương Thanh nhìn vẻ mặt đầy tự trách của Khương Hùng thì trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Cho dù Khương Lực và Khương Long Phi là người như thế nào thì điều anh có thể chắc chắn được là Khương Hùng chính là một anh hùng đã đổ máu vì đất nước.

"Thả người!"
Dương Thanh ra lệnh, chiến sĩ đang khống chế Khương Long Phi và Khương Lực lập tức thả họ ra.
"Phụp!"
Sau khi Khương Long Phi và Khương Lực được thả ra, cả hai cùng kéo đến trước mặt Dương Thanh và nặng nề quỳ đầu gối xuống đất.

"Cậu Thanh, chúng tôi biết sai rồi, xin cậu trừng phạt!"
Khương Long Phi nghiêm túc nói.
Về phần Khương Lực, hắn hoàn toàn ngây người ra, ngay cả việc quỳ xuống cũng bị bố mình là Khương Long Phi kéo xuống.

Lúc này, Khương Long Phi đại khái cũng đoán được thân phận của Dương Thanh rồi, ông ta nhìn về phía Dương Thanh đầy vẻ tôn kính.

Ông ta thật sự hy vọng Dương Thanh có thể trừng phạt mình, nếu không trong lòng ông ta cảm thấy không yên.

"Đứng dậy đi!"
Dương Thanh nhìn Khương Long Phi và nói: "Ông Khương là anh hùng, các người thân là con cháu của ông cụ, đừng hủy hoại danh tiếng anh hùng một thời của ông ấy".

"Sau này đừng có hành động ngạo mạn như ngày hôm nay nữa.

Tôi đã tha thứ cho các người rồi, đứng dậy cả đi!"
Khương Long Phi và Khương Lực dù sao cũng là con cháu

của mình, mặc dù Khương Hùng rất tức giận vì họ đã gây hấn với Dương Thanh, nhưng Khương Hùng chắc chắn rất vui khi được có thể giữ được tính mạng của họ.

"Nếu như cậu Thanh đã kêu các người dậy thì còn quỳ gối làm gì nữa?"
Khương Hùng hét vào mặt con trai và cháu trai lão ta.

Là một chiến sĩ của biên giới phía Bắc, dù đã giải ngũ rồi thì lão ta cũng vẫn là chiến sĩ của biên giới phía Bắc.

Lão ta sẽ thực hiện mệnh lệnh của Dương Thanh ngay lập tức.

"Cảm ơn cậu Thanh!"
Khương Long Phi và Khương Lực lần lượt cảm ơn Dương Thanh.

"Không ngờ anh Khương đây và cậu Thanh lại quen nhau.

Thật đúng là duyên phận!"
Quan Vương bước tới và cười nói: "Đây là niềm vinh dự Vương thành Quan chúng tôi".

Trước đây, mặc dù Vương Quan và Khương Hùng đã quen biết nhau từ lâu, thậm chí theo một khía cạnh nào đó, Vương tộc họ Quan chính là chỗ dựa cho nhà họ Khương.

Tuy nhiên Vương Quan chưa bao giờ xưng hô anh em với Khương Hùng, nhưng hôm nay lão ta lại gọi Khương Hùng là anh trước đám đông, điều này khiến cho Khương Hùng được nở mày nở mặt.

Những người thuộc các gia tộc trong Vương thành ở xung quanh đều rất ngạc nhiên.

Mọi người đều hiểu tại sao Quan Vương lại gọi Khương Hùng là anh, tất cả chỉ vì người thanh niên đang chịu tang thần y Phùng kia.

Khương Hùng không vui vẻ gì lắm với sự nhiệt tình của Vương Quan, lão ta chỉ hờ hững nói: "Quả đúng là duyên phận!"
Lúc này, Khương Hùng cũng đang tự trách mình.

Đương nhiên lão ta hiểu rõ có lẽ Vương Quan đã đoán được chân tướng nào đó, nếu không lão ta sẽ không chủ động gọi mình là anh.

Dù sao thì danh tính của Dương Thanh cũng là một bí mật, các quan chức ở Chiêu Châu không hề tiết lộ điều đó ra ngoài.

Bây giờ lại bởi vì xúc động của mình mà để Vương Quan đoán ra một số sự thật, lão ta phải chịu trách nhiệm về vấn đề này.

"Ông Khương, ông bị bệnh sao?"
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lúc đầu khi Khương Lực đến đây chính là để tìm thần y Phùng đến khám cho Khương Hùng nên mới xảy ra mâu thuẫn.

Bây giờ, Khương Hùng lại chống gậy, đi đứng không vững, vẻ mặt ốm yếu, rõ ràng là bệnh đã hết đường cứu chữa rồi.

Khương Hùng thở dài: "Hồi đó trên chiến trường tôi đã bị thương rất nặng, hiện giờ tuổi cũng đã cao, hậu di chứng cũng dần dần xuất hiện, thân thể ngày một không được như lúc trước nữa rồi".

"Tôi đã khám rất nhiều bác sĩ nổi tiếng, nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều.

Không biết Khương Lực lấy tin tức về thần y Phùng ở đâu, liền chạy tới đây tìm thần y Phùng".

"Nếu nó nói sớm cho tôi biết về hành tung của thần y Phùng thì tôi đã tự mình đến thăm hỏi, sao có thể để nó đến chỗ thần y Phùng gây chuyện được chứ?"
Sau khi Khương Lực nghe Khương Hùng nói vậy liền đầy vẻ tự trách: "Ông nội, cháu biết mình sai rồi!"
"Hừ!"
Khương Hùng lạnh lùng nhìn Khương Lực và nói: "Đợi lát nữa về để xem tôi trừng trị cậu thế nào".

"Ông Khương, ông đến thật không đúng lúc, tối qua thần y Phùng đã qua đời rồi.

Bệnh của ông chỉ có thể tìm thần y khác thôi!"
Dương Thanh nói, trên mặt vẫn mang vẻ bi thương.

Trong lòng anh cảm thấy rất kính trọng Khương Hùng.

Anh cũng muốn giúp Khương Hùng, nhưng thần y Phùng đã qua đời rồi.

“Không sao!”
Vẻ mặt Khương Hùng rất bình tĩnh: “Bao nhiêu năm nay tôi cũng đã sớm quen rồi.

Sau này có thể gặp được thần y có thể chữa khỏi được bệnh của tôi hay không đều nhờ vào duyên phận”.

“Qua một thời gian nữa, có thể tôi sẽ tìm một thần y để chữa trị cho em gái tôi, nếu thuận tiện, tôi có thể nhờ thần y đó đến chữa bệnh cho ông”.

Dương Thanh đột nhiên cất tiếng, ông Phùng từng đồng ý với anh là sẽ tìm một thần y khác giúp chữa bệnh cho Mễ Tuyết.

“Vậy thì cảm ơn cậu nhiều!”
Khương Hùng cảm ơn.

“Anh Thanh, em có thể trị được bệnh của ông cụ này!”
Đúng lúc này, giọng nói của Phùng Tiểu Uyển chợt vang lên.

Phùng Tiểu Uyển đã khóc cạn nước mắt, trên mặt lúc này vẫn còn lưu lại vết tích, trông cô ta rất đáng thương.

Thần y Phùng là người thân nhất của cô ta trên thế giới này, vậy nên cô ta mới là người đau buồn nhất khi ông ấy đột ngột qua đời.

“Vậy đợi qua một thời gian nữa phiền em xem bệnh cho ông Khương!”
Dương Thanh nhìn Phùng Tiểu Uyển với vẻ thương xót nói.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu với vẻ mặt kiên cường, cô ta nói:
“Lương y như từ mẫu.

Ngoài miệng thì ông nội vẫn nói là mình ghét nhất chiến sĩ, nhưng thực ra người mà ông tôn trọng nhất lại chính là những người chiến sĩ!”
“Ông Khương là một người anh hùng đã đổ máu vì đất nước.

Nếu ông nội còn sống, chắc chắn ông sẽ chữa bệnh cho ông Khương”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy, Dương Thanh không khỏi cảm thấy cung kính nể phục.

Khóe mắt Khương Hùng bất chợt hơi ướt, với tư cách là một cựu chiến sĩ của vùng biên giới phía Bắc, đương nhiên lão ta biết những chuyện đã từng xảy ra với thần y Phùng.

Cả con trai và con dâu của lão ta đều đã hi sinh trên chiến trường, năm xưa lão ta rời chiến trường không phải vì ghét chiến sĩ mà vì muốn thoát khỏi nơi đau buồn đó.

Thần y Phùng cũng là một anh hùng, năm đó lão ta đã cứu vô số người bị thương trên chiến trường.

Thật đáng tiếc khi lão ta đã cứu rất nhiều binh lính nhưng lại không cứu được con trai và con dâu của mình.

"Vậy chờ sau khi lo liệu xong tang lễ của thần y Phùng thì chúng ta sẽ chữa bệnh cho ông Khương, được không?"
Dương Thanh hỏi.

Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu, sau đó trở lại trong nhà rồi lại nhanh chóng đi ra.

Cô ta đưa cho Khương Hùng một chai sứ nhỏ màu trắng và nói: "Trong này có ba viên thuốc, tất cả đều được làm khi ông nội vẫn còn sống".

"Từ hôm nay, mỗi tối trước khi đi ngủ ông hãy uống một viên, uống trong ba ngày liên tục có thể giúp giảm cơn đau do vết thương cũ gây ra".

"Ba ngày sau, cháu sẽ đến nhà họ Khương để xem cho ông, sau đó bắt bệnh kê đơn".

Khương Hùng đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lão ta không hề nói với Phùng Tiểu Uyển về các triệu chứng của mình, nhưng Phùng Tiểu Uyển nhìn thoáng qua đã biết rằng lão ta rất đau đớn khi vết thương cũ tái phát.

"Cảm ơn thần y nhỏ!"
Sau một hồi ngớ ra, Khương Hùng vội vàng cảm ơn.

"Ông Khương, ông về trước đi, ba ngày sau chúng tôi sẽ đến nhà họ Khương thăm ông!"

Dương Thanh nói.

Khương Hùng bị thương, ở lại đây cũng không làm được gì cả, tốt hơn là nên về nghỉ ngơi sớm.

“Được, vậy tôi chờ các vị!”
Khương Hùng cũng không câu nệ, lão ta cùng với Khương Long Phi và Khương Lực rời khỏi đó.

“Mọi người cũng về cả đi!”
Quan Vương vừa ra lệnh thì những người đứng đầu của các gia tộc giàu có vây quanh cũng lần lượt rời đi.

“Cậu Thanh, vậy chúng tôi cũng không quấy rầy nữa.

Sau này có chuyện gì cần đến Vương tộc họ Quan chúng tôi xin cứ nói!”
Vương Quan lại nhìn Dương Thanh và cung kính nói.

Dương Thanh gật đầu: “Quan Vương đi thong thả”.

- ————.

Chương 1004: 1004: Còn Có Chuyện Khác Nữa

Chẳng mấy chốc, trong sân đã yên tĩnh trở lại.

“Bố, rốt cuộc Dương Thanh là ai vậy? Khương Hùng không thèm nể mặt bố, lại đi quỳ xuống trước mặt Dương Thanh trước đám đông như vậy”.
Trên đường trở về, Quan Hồng Nghị đanh mặt nói.
Nghe Quan Hồng Nghị nói vậy, vẻ mặt Quan Vương cũng dần cứng lại, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm trang chưa từng có.
Mặc dù lão ta không nói gì, nhưng Quan Hồng Nghị có thể cảm nhận được rằng thân phận của Dương Thanh không hề đơn giản.

“Con có biết ở khắp Chiêu Châu này ngoài gia tộc Cổ
Võ ra ngoài không cần biết đến ai ra thì thế lực nào mạnh nhất không?”
Quan Vương hỏi.
Sau khi suy nghĩ một lúc, Quan Hồng Nghị trả lời: “Chiêu Châu có bốn vùng biên giới, các Vương tộc và Hoàng tộc.

Mười ba thế lực này tuy rằng rất nổi danh nhưng bốn vùng biên giới vẫn là mạnh nhất, sau đó đến hoàng tộc rồi đến các vương tộc”.

“Theo con được biết, trong bốn khu vực biên giới thì biên giới phía Bắc có địa hình phức tạp và môi trường khó khăn gian khổ nhất, thực lực đương nhiên cũng đứng đầu trong bốn vùng biên giới”.

“Người ta đồn rằng Tướng quân Dương Bất Bại của ở vùng biên giới phía Bắc có thực lực rất kinh khủng, được gọi là Chiến Thần Bất Bại, một người có thể đối địch được nửa quốc gia.

Lãnh địa bất khả chiến bại ở biên giới phía Bắc mà người đó gây dựng còn có thể trấn áp được các nước ở biên giới phía Bắc.

“Cũng có tin đồn rằng Tướng quân ở biên giới phía Bắc còn rất trẻ, còn chưa đến ba mươi tuổi, nhưng đã đạt đến Thần Cảnh.

Cho dù là thiên tài võ thuật của gia tộc Cổ Võ thì cũng còn kém xa người đó”.
Khi Quan Hồng Nghị nói những điều như thế này, vẻ mặt ông ta đầy sự cung kính.

“Cũng chỉ có thanh niên anh tài như Tướng quân ở biên giới phía Bắc mới xứng đáng với danh hiệu rường cột quốc gia và cũng xứng đáng với danh hiệu Chiến Thần Bất Bại”.

“Một tài năng trẻ như vậy thực sự là may mắn cho Chiêu Châu!”
Quan Hồng Nghị lại nói.
Quan Vương gật đầu không nói gì nữa, nhưng vẻ lo lắng trên mặt lão ta càng ngày càng rõ nét hơn.

“Bố, bố bị sao vậy?”
Nhìn thấy Quan Vương không nói mà vẫn có vẻ nặng nề, Quan Hồng Nghị không khỏi hỏi.

“Con nói xem, nếu Dương Thanh là Tướng quân ở biên giới phía Bắc thì sao?”
Quan Vương nhìn thẳng vào Quan Hồng Nghị và trầm giọng hỏi.

“Cái gì?”
Quan Hồng Nghị chợt đầy vẻ kinh ngạc: “Bố, làm sao có thể như vậy được chứ?” “Cậu ta còn trẻ như vậy, cho dù thực lực của cậu ta thực sự rất mạnh nhưng cũng không thể là Tướng quân ở biên giới phía Bắc được chứ?” “Nếu cậu ta đúng là người đó thì còn nói nhiều lời nhảm nhí với chúng ta làm gì, e rằng con đã bị cậu ta giết chết từ lâu rồi”.
Quan Vương trầm giọng nói: “Chúng ta đều biết Tướng quân ở biên giới phía Bắc còn có một cái tên khác là Dương Bất Bại, có tin đồn cậu ta chưa tới ba mươi tuổi”.

“Còn Dương Thanh, cũng họ Dương, và cũng chưa đầy ba mươi tuổi”.

“Không chỉ vậy, thông tin duy nhất mà chúng ta có được là cậu ta đã đến phương Bắc vào năm năm trước.

Còn sau đó, chúng ta không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào về cậu ta”.

“Còn Khương Hùng năm xưa là chiến sĩ bước ra từ vùng biên giới phía Bắc.

Hôm nay sau khi nhìn thấy Dương Thanh, ông ta đã quỳ xuống trước đám đông và cầu xin được ban cho cái chết”.

“Còn cả Hồng Đại Cường, chỉ huy cao nhất của chiến vực đóng ở Vương thành Quan, hôm nay cũng đích thân dẫn người đến thôn Ngô Gia.

Khi đối mặt với Đổng Chiêm Cương, Hồng Đại Cường tỏ vẻ rất kính trọng và nghe răm rắp theo lời ông ta.

“Mà Đổng Chiêm Cương lại là một tùy tùng ở bên cạnh Dương Thanh”.

“Nếu cậu ta không phải là Tướng quân ở vùng biên giới phía Bắc thì tất cả những điều này phải giải thích thế nào đây?” Quan Vương liên tục nói.
Lão ta còn chưa nói ra những điểm đáng nghi thì mặt Quan Hồng Nghị đã tái mét, sau khi lão ta nói xong thì miệng Quan Hồng Nghị đã mở to, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Tất cả những dấu hiệu này có thể cho thấy Dương Thanh chính là Tướng quân vùng biên giới phía Bắc với danh hiệu là Dương Bất Bại có thể địch lại nửa quốc gia”.
Giọng nói của Quan Vương vô cùng trịnh trọng, ánh mắt cũng hiện lên vẻ lo lắng.

“Bố, cậu ta, cậu ta thực sự là Dương Bất Bại sao?”
Quan Hồng Nghị có cảm giác như đang nằm mơ, cho dù trong lòng biết rõ những suy đoán của Quan Vương là đúng, nhưng ông ta vẫn không thể tiếp nhận được Tướng quân vùng biên giới phía Bắc lại trẻ tuổi như thế.
Quan Vương gật đầu: “Mặc dù nhà họ Khương là một trong những gia tộc giàu có hàng đầu ở Vương thành Quan, nhưng Khương Hùng chưa bao giờ có ý thức của một gia tộc bị phụ

thuộc, ông ta luôn độc lập, căn bản chưa bao giờ nghe theo mệnh lệnh của Vương tộc họ Quan".

"Nếu không phải ông ta từng là chiến sĩ trở về từ biên giới phía Bắc thì làm sao bố có thể để yên cho nhà họ Khương được?" "Bây giờ Tướng quân vùng biên giới phía Bắc đích thân đến Vương thành Quan, ba ngày sau còn muốn đến nhà họ Khương.

E rằng sau này Vương tộc họ Quan sẽ càng khó khống chế nhà họ Khương hơn".
Một núi không thể có hai hổ chính là đây.
Là người đứng đầu của Vương thành Quan, đương nhiên Quan Vương không thể dung thứ cho sự tồn tại của một vị Vương thứ hai.
Bây giờ Dương Thanh đã xuất hiện, Quan Vương cảm thấy một nguy cơ chưa từng có.

"Bố, vậy chúng ta phải làm sao?"
Quan Hồng Nghị đột nhiên rối trí, sau đó ông ta vội vàng nói: "Bây giờ nhà họ Khương đều do Khương Hùng gánh vác, nếu như bệnh nặng của Khương Hùng được chữa khỏi, e rằng nhà họ Khương sẽ càng khó đối phó hơn".

"Bố, nhất định không được để Khương Hùng được chữa khỏi bệnh!"
Quan Vương cau mày, hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải tên vô dụng con xúc phạm Dương Thanh thì sao có thể xảy ra tình huống như ngày hôm nay được chứ?" "Cho dù Dương Thanh có buông tha cho Vương tộc họ Quan cũng không thể thay đổi ấn tượng của cậu ta về Vương tộc họ Quan được".

"Bố cũng không muốn Khương Hùng chữa khỏi bệnh, nhưng có thể làm gì được chứ? Ba ngày sau Dương Thanh sẽ tự mình đến nhà họ Khương, con nói cho bố biết, chúng ta phải ngăn cản như thế nào?" Ủng hộ team chúng mình* bằng cách theo dõi truyện tại TruyeлAPP.com
Quan Hồng Nghị nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt đầy tự trách. Ông ta biết tất cả những chuyện này đều là lỗi của mình, nếu không phải ông ta dễ dàng tin tưởng Quan Hân, muốn gây hấn

với Dương Thanh thì cũng không gặp phải những rắc rối như thế này rồi.

“Không thể ngăn lại được sự trỗi dậy của nhà họ Khương nữa rồi.

Bây giờ nếu muốn ngăn cản cũng đã muộn rồi”.
Quan Vương thở dài một tiếng rồi nói: “Nếu đã không thể ngăn cản vậy thì chỉ có thể chấp nhận.

Ba ngày sau bố sẽ đích thân đến nhà họ Khương một chuyến”.

“Bố muốn đến đó làm gì?”
Quan Hồng Nghị thận trọng hỏi.

“Tặng quà!”
Quan Vương nói.
Cùng lúc đó, Khương Hùng cũng quay trở lại nhà họ Khương
Hai bố con Khương Long Phi và Khương Lực được giữ trong phòng Khương Hùng.

“Có biết tại sao bố giữ hai con lại không?”
Khương Hùng ngồi trên chiếc ghế bành, nhìn hai bố con rồi hỏi.
Khương Long Phi và Khương Lực thận trọng đứng trước mặt lão ta, nghe thấy Khương Hùng hỏi vậy thì cả hai liền cúi đầu, không dám nói gì.

“Nói đi chứ!”
Khương Hùng đập bàn, tức giận nói.
Khương Long Phi vội vàng ngẩng đầu lên nói: “Bởi vì chúng con đã đắc tội với cậu Thanh”.

“Ông ơi, mọi chuyện đều là ý của cháu, đến thôn Ngô Gia tìm thần y Phùng là do thái độ của cháu hống hách mới đắc tội với anh Thanh.

Tất cả đều là lỗi của cháu.

Ông ơi, ông muốn trừng phạt thì trừng phạt một mình cháu đi, tất cả chuyện này đều không liên quan gì đến bố cháu!”
Khương Lực trực tiếp quỳ xuống, mắt đỏ hoe nói.
Hôm nay ở thôn Ngô Gia, khi Khương Long Phi vì Khương

Lực thậm chí muốn dùng cái chết của mình để gánh vác tất cả những sai lầm của Khương Lực thì Khương Lực đã ý thức được mình đã làm một chuyện sai lầm đến như thế nào.

“Khương Lực, câm miệng!”
Khương Long Phi vội vàng mắng.
Khương Lực là con trai duy nhất của ông ta, thân là người làm bố, ông ta bằng lòng gánh chịu tất cả.

“Bố, bố trừng phạt con đi!”
Khương Long Phi lớn tiếng nói.
Nhìn thấy hai bố con tranh nhau nhận phạt, cơn tức giận của Khương Hùng dần tiêu tan.

“Đứng dậy cả đi
Lão ta thở dài nói.
Lão ta giữ lại Khương Long Phi và Khương Lực không phải để trừng phạt họ mà là vì chuyện khác.
Theo nguyện vọng cuối cùng của thần y Phùng, sau khi được hỏa táng, tro của lão ta sẽ được rải trên sông Hộ Thành.
Dù có chết đi, lão ta cũng muốn hóa thành linh hồn ở sông Hộ Thành để bảo vệ đất nước này.

- ————.

Chương 1005: 1005: Đến Để Ép Buộc

Không ai biết Khương Hùng đã nói gì với con cháu của mình. Còn thần y Phùng, theo nguyện vọng cuối cùng cũng đã được hỏa táng, tro của lão ta được rải trên sông Hộ Thành.
Kể từ sau cái chết của thần y Phùng, mỗi ngày Phùng Tiểu Uyển đều sống trong nỗi đau buồn, ngày nào Dương Thanh và Quan Duyệt cũng ở bên cạnh cô ta.
Quan Duyệt và Phùng Tiểu Uyển vốn bằng tuổi nhau, nhưng Quan Duyệt rất hoạt bát và vui vẻ, chỉ trong vài ngày, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên rất thân thiết.
Mấy ngày nay vết thương của Mã Siêu cũng đã khá lên rất nhiều, mặc dù Phùng Tiểu Uyển chìm trong đau buồn nhưng vẫn không quên chữa trị vết thương cho Mã Siêu.
Ba ngày sau, Mã Siêu đã có thể đi lại, chỗ bị thương bởi súng của anh ta cũng đã đóng vảy.
Anh Thanh, hôm nay em sẽ đến nhà họ Khương với anht
Mã Siêu đầy vẻ nghiêm túc nói.
Dương Thanh hỏi: “Cậu đi làm gì?” “Dù sao đây cũng là Vương thành Quan, nhà họ Khương vốn không thân thiết gì với Vương tộc họ Quan.

Giờ đây anh lại nhúng tay vào khiến địa vị của nhà họ Khương được củng cố hơn.

Em lo Vương tộc họ Quan sẽ ra tay với anh.
Mã Siêu trầm giọng nói.
Trong khoảng thời gian này, mặc dù nằm trên giường bệnh, nhưng anh ta nằm rất rõ về tình hình của Vương thành Quan.
Một khi Dương Thanh giúp đỡ nhà họ Khương, Vương tộc họ Quan chắc chắn sẽ cảm thấy một mối đe dọa lớn.
Dương Thanh trừng mắt nhìn Mã Siêu một cái bất lực: “Khoan nói tới việc Vương tộc họ Quan có làm gì tôi hay không, với bộ dạng của cậu bây giờ, nếu Vương tộc họ Quan thật sự muốn đối phó với tôi thì cậu có đứng ra giúp tôi được không? Hay là tôi lại phải bảo vệ cậu đây?”
Mã Siêu sững sờ một lúc mới nhận ra mình vừa mới xuống được khỏi giường và bước đi được, hiện giờ một người phụ nữ

bình thường cũng có thể đẩy ngã anh ta.
Việc anh ta đề nghị đến nhà họ Khương cùng với Dương Thanh hoàn toàn là một phản ứng trong tiềm thức.

“Đừng lo, Vương Quan không phải kẻ ngốc.

Chắn hẳn lão ta có thể đoán được tôi là ai.

Nếu còn muốn động vào tôi thì lão ta đúng là kẻ ngốc”.
Dương Thanh biết rằng Mã Siêu đang lo lắng cho mình liền mỉm cười nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ ở bên cạnh cậu Thanh, tuyệt đối không để cậu ấy xảy ra chuyện gì đâu”.
Đổng Chiêm Cương nói một cách chắc nịch.

“Ông cũng không cần đi theo tôi, ông ở lại đây bảo vệ họ là được”.
Dương Thanh nói, anh không hề có ý định đưa ai đến nhà họ Khương.
Ngoài miệng thì nói nhẹ bẫng như vậy, nhưng thật ra trong lòng anh cũng hơi lo lắng.
Giống như sự lo lắng của Mã Siêu, Vương tộc họ Quan vốn là chủ của Vương thành Quan, nhưng bây giờ anh lại xuất hiện ở đây, nếu dùng thân phận của mình để giúp đỡ nhà họ Khương. Thì sau này ở Vương thành Quan rốt cục nên mang họ Quan hay mang họ Khương đây? “Anh Thanh, em không sao…
Mã Siêu còn chưa kịp nói xong, Dương Thanh đã cắt ngang:
“Tôi đã quyết định rồi, tôi chỉ đưa Tiểu Uyển đến nhà họ Khương thôi”.
Nhìn vẻ mặt của Dương Thanh trở nên nghiêm túc, Mã Siêu mới không nói nhiều nữa, nhưng ánh mắt vẫn đầy lo lảng.

“Sau khi chữa khỏi bệnh cho ông Khương chúng ta sẽ trở về Yến Đô.

Chưa biết chừng Tiểu Uyển có thể chữa khỏi bệnh được cho Tiểu Tuyết đó”.
Dương Thanh lại nói.
Nhắc đến Mễ Tuyết, khuôn mặt vốn luôn căng thẳng của Mã Siêu mới khá hơn nhiều.

Phùng Tiểu Uyển đã theo học y thuật của thần y Phùng từ khi còn bé, hoàn toàn được kế thừa y thuật của thần y Phùng nên y thuật của cô ta vô cùng giỏi.
Khả năng chữa khỏi bệnh cho Mễ Tuyết phải nói là rất lớn.

"Tiểu Uyển, chúng ta đi thôi!"
Lúc này, Phùng Tiểu Uyển đã đi ra khỏi phòng trong, trên tay còn mang theo một hộp thuốc nhỏ, tất cả là đồ y tế để chữa trị cho Khương Hùng.
Cùng lúc đó, tại nhà họ Khương.
Hôm nay sân vườn của nhà họ Khương đã được quét dọn rất sạch sẽ, rõ ràng là để đón tiếp Dương Thanh đến nhà.
Trong phòng của Khương Hùng, hai bố con Khương Long Phi và Khương Lực đang đứng trước mặt Khương Hùng một cách kính cẩn "Chuyện bố đã sắp xếp cho hai con làm tới đâu rồi?" Khương Hùng trầm giọng hỏi.
Khương Long Phi nhanh chóng nói: "Bố, con đã chuẩn bị tươm tất rồi.

Chỉ cần Vương tộc họ Quan dám động đến nhà họ Khương chúng ta, cho dù Quan Vương có đến đây cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây".
Khương Lực cũng nói: "Cháu đã chuẩn bị yến tiệc rồi.

Người làm món ăn là Vương Trùng Dương – chuyên gia làm tiệc quốc gia, tất cả đều được làm theo tiêu chuẩn yến tiệc quốc gia, chắc chắn sẽ không làm mất thân phận của anh Thanh".
Khương Hùng khẽ gật đầu: "Vậy thì ông yên tâm rồi!" "Chỉ là… "
Khương Long Phi đột nhiên do dự, chỉ ngập ngừng hai chữ mà không dám nói tiếp.

"Nói!"
Khương Hùng đột nhiên nhưởng mày, lạnh lùng nói.

"Theo như bố căn dặn, nhánh hai và nhánh ba không phối hợp lắm về việc điều động nhân lực, chỉ tùy tiện sắp xếp vài người canh giữ thôi".
Khương Long Phi thận trọng nói: "Tuy nhiên, những nhánh khác lại rất hợp tác, cao thủ tùy chúng ta điều động mới đảm

bảo được công tác an ninh cho ngày hôm nay”.
Điều làm Khương Long Phi, Khương Lực rất bất ngờ đó là Khương Hùng không hề tức giận, chỉ là sắc mặt có chút ảm đạm.

“Nhánh hai và nhánh ba đều mong bố chết đây mà!”
Khương Hùng lạnh lùng nói: “Chỉ khi bố chết đi thì họ mới có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản vị trí chủ nhà.

Có điều lần này e rằng phải khiến họ thất vọng rồi”.
Khương Long Phi không dám nói gì, chỉ run rẩy đứng ở một bên.

Nhớ đọc tr*uyện trên TгцуелAPP.сом để ủng hộ team nha!!!
Nếu không phải võ công của ông ta yếu ớt thì cũng không đến nỗi khiến Khương Hùng không có người kế vị.
Gia tộc giàu có chỉ đứng sau Vương tộc giống như nhà họ Khương, chủ gia tộc ít nhất cũng phải ở Vương Cảnh hậu kỳ.
Thực lực của Khương Long Phi thuộc Vương Cảnh sơ kỳ, nếu so với các gia tộc giàu có bình thường khác thì rất mạnh.
Nhưng thân là thế hệ sau của Khương Hùng, chỉ dựa vào chút thực lực này, ông ta không thể thay thế Khương Hùng trở thành chủ gia tộc kế nhiệm của nhà họ Khương.

“Bố, chắc là cậu Thanh cũng sắp đến rồi.

Giờ con ra ngoài tiếp đón!”
Khương Long Phi liếc nhìn thời gian rồi nói.

“Con còn chưa đủ tư cách tiếp đón cậu Thanh đâu, để bố đích thân đi!”
Khương Hùng nói xong liền chống gậy đứng lên.
Hôm trước Phùng Tiểu Uyển đưa cho lão ta ba viên thuốc, mỗi tối trước khi đi ngủ đều phải uống một viên, đến hôm nay dù chỉ mới uống được hai ngày liền nhưng lão ta có thể cảm nhận rõ ràng sức khỏe của mình tốt hơn rất nhiều.

Ba ngày trước, lão ta chống gậy rất khó khăn, nhưng hôm nay đã dễ dàng hơn rất nhiều.
Điều này khiến lão ta tin tưởng hơn về phương pháp điều trị mà mình sắp phải đối mặt.
Khương Long Phi và Khương Lực cũng vô cùng sửng sốt khi

nhìn thấy cảnh tượng này.
Tuy nhiên, bọn họ vừa bước ra khỏi phòng thì có bảy tám người đi tới, nhưng lại chia làm hai đội.
Hai đội được dẫn đầu bởi hai cụ già mặc Hoa phục.

“Chủ gia tộc, nghe nói hôm nay ông đi gặp một vị khách quý?”
Một trong hai ông già bước tới cười hớn hở, nhìn Khương Hùng và hỏi.

Một ông già khác cũng cười nói: “Nghe nói còn có một vị thần y muốn chữa trị cho chủ gia tộc nữa?”
Sắc mặt Khương Hùng hơi thay đổi, vẻ mặt lạnh lùng hơn.
Không có nhiều người biết chuyện này, lão ta chắc chắn rằng Khương Long Phi và Khương Lực sẽ không tiết lộ ra ngoài.
Mặc dù nhiều người đã tận mắt chứng kiến những gì xảy ra ở thôn Ngô Gia ngày hôm đó, nhưng với sự can thiệp của Quan Vương, không ai dám tiết lộ nửa lời.
Nhưng hai lão già này lại biết chuyện.

“Chủ nhánh hai và chủ nhánh ba, hai người đến đây hùng hổ như vậy là định ép cung sao?”
Khương Hùng trả lời câu hỏi với một khuôn mặt lạnh lùng.

“Chủ gia tộc nặng lời rồi!”
Chủ nhánh hai cười nói: “Tôi đã bàn bạc với chủ nhánh ba và quyết định bổ nhiệm người thừa kế chức vị chủ gia tộc trước”.
Chủ nhánh ba cũng cười nói: “Chủ gia tộc, bệnh tình của ông càng ngày càng nghiêm trọng, có thể thấy là sắp không thể đi lại được nữa rồi.

Tôi và chủ nhánh hai lo là thần y mà ông tìm đến nhỡ đâu chỉ là một tên lang băm, chữa trị làm cho bệnh tình của ông nghiêm trọng hơn, lỡ như ông có bề gì thì nhà họ Khương biết phải làm sao?”
- ————.

Chương 1006: 1006: Không Được Sỉ Nhục Cậu Ấy

Tuy ngoài miệng chủ nhánh hai và chủ nhánh ba nói không phải ép buộc, nhưng ý tứ trong lời nói thì vô cùng rõ ràng, họ chính là đến để ép Khương Hùng.
Ông ăn nói kiểu gì đấy?”
Khương Long Phi bỗng nhiên tức giận hỏi chủ nhánh ba: “Thế nào gọi là nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” “Bố tôi còn đang sống sở sở ra mà các ông đã không đợi được nữa rồi sao?”
Chủ nhánh ba lập tức nhướng mày: “Cậu nói chuyện với người bề trên như vậy đấy à? Có còn văn hóa hay không thế?”
Khương Long Phi dường như vẫn muốn nói nữa, nhưng đã bị Khương Hùng ngăn lại.

“Con của tôi có văn hóa hay không thì liên quan gì đến ông?”
Khương Hùng nhìn chăm chăm vào chủ nhánh ba và lạnh lùng nói: “Ngược lại tôi muốn hỏi ông, ông đến gặp chủ gia tộc mà lại nói chuyện với chủ gia tộc như thế hay sao? Ông có còn biết thế nào gọi là tôn ti trật tự nữa hay không?” “Sao tôi lại không biết tôn ti trật tự chứ?”
Chủ nhánh ba tức giận nói: “Tôi chỉ có sao nói vậy thôi.

Dù sao thi ông cũng là chủ gia tộc họ Khương, cho dù muốn tìm thần y tới chữa bệnh cũng nên để chủ các nhánh chúng tôi biết ngọn ngành, xác nhận thần y ông tìm không có vấn đề gì mới có thể tiến hành chữa bệnh cho ông được.

“Ông thì hay lắm, tìm thần y chữa bệnh cho mình, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho chúng tôi, nhỡ đâu ông thực sự có mệnh hệ gì thì nhà họ Khương phải làm sao đây?”
Chủ nhánh ba tỏ vẻ hiện ngang lẫm liệt, cứ như chuyện Khương Hùng tìm thần y chữa trị bệnh là một tội ác tày trời không thể dung thứ vậy.
Chủ nhánh hai cũng hùa theo: “Tôi cảm thấy chủ nhánh ba nói không sai.

Nhà họ Khương hiện giờ ở Vương thành Quan cũng xem như là một gia tộc có sức mạnh toàn diện chỉ xếp sau Vương tộc họ Quan".

"Ông thân là chủ gia tộc, nếu như có chuyện gì thì chắc chắn những gia tộc đang nhăm nhe dòm ngó kia sẽ nhân cơ hội gây hấn với nhà họ Khương".

"Về chuyện này, quả thực là chủ gia tộc đã thiếu cân nhắc rồi đó".
Đối mặt với uy hiếp của hai người đó, Khương Hùng không hề hoảng sợ mà cười khẩy nói: "Nói thật là hay hơn cả hát.

Nói trắng ra không phải các người đang muốn ép tôi bây giờ phải lập người thừa kế vị trí chủ gia tộc hay sao?" "Tùy ông nói gì thì nói, dù sao hôm nay ông cũng nhất định phải lập người kế vị.

Thái độ của chủ nhánh ba rất cứng rắn.
Tuy rằng chủ nhánh ba không đón ý nói hùa, nhưng lão ta đến cùng với chủ nhánh hai, đương nhiên cũng có ý như vậy.

"Muốn lập người thừa kế thì cũng được thôi, nhưng không phải bây giờ!"
Khương Hùng lạnh lùng nói.

"Nếu như chúng tôi yêu cầu ông phải lập một người thừa kế ngay bây giờ thì sao?"
Chủ nhánh ba khẽ nheo mắt lại, giọng nói mang theo sự uy hiếp.
Chủ nhánh hai cũng nói: "Chủ gia tộc, tốt hơn hết bày giờ ông hãy ra lệnh xác định người kế vị là ai đi!" "Các người thật là quả đáng!"
Ánh mắt Khương Hùng đầy lạnh lùng.
Nếu không phải vì niệm tình máu mủ ruột rà thì chủ nhánh hai và nhánh ba còn có thể sống được đến hôm nay sao?
Lúc trước khi lão ta còn ở trạng thái đỉnh cao, đừng nói là chủ nhánh hai hay nhanh ba, cho dù là Quan Vương cũng không dám nói có thể làm gì được lão ta.
Bây giờ, do vết thương của nhiều năm trước mà lão ta bị hai con kiến có thể dễ dàng bóp chết trước đó ép buộc.
Lúc này, vẻ mặt của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba chợt đanh

lại, đột nhiên có cảm giác Khương Hùng đã trở lại trạng thái đỉnh cao.

“Vậy ông cho chúng tôi một thời gian chính xác!”
Chủ nhánh hai không thể chống đỡ được sự uy nghiêm toát ra từ trên người Khương Hùng liền nói.

Chủ nhánh ba cũng không nói gì nữa.

“Không phải hôm nay các người muốn tôi cho các người đáp án hay sao?”
Khương Hùng lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, hôm nay tôi cho các ông đáp án là được chứ gì.

Có điều giờ tôi không rảnh, tất cả hãy đợi sau khi tôi được chữa trị rồi sẽ cho các ông đáp án!” “Được, vậy hôm nay chúng tôi sẽ đợi đến khi mặt trời lặn, hi vọng chủ gia tộc nói lời giữ lời!”

Chủ nhánh hai trầm giọng nói.
Chủ nhánh ba cũng nói: “Tôi lại cảm thấy hơi nóng lòng rồi đây, thần y mà chủ gia tộc tìm đến để xem bệnh rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bệnh mà ngay cả thần y của Vương tộc họ Quan cũng không chữa trị được thì còn có ai có thể chữa được đây?” “Sớm thôi, rồi các ông sẽ thấy”.
Khương Hùng lạnh lùng nói.
Lão ta rất có niềm tin với Phùng Tiểu Uyển.
Dù sao ba ngày trước Phùng Tiểu Uyển chỉ cho lão ta uống ba viên thuốc, hiện giờ lão ta mới uống hai viên và vết thương đã cải thiện rất nhiều.
Lão ta tin rằng cho lão thêm một khoảng thời gian nữa, nhất định lão ta sẽ có thể trở lại trạng thái đỉnh cao trước đây của mình.

“Thưa ông chủ, cậu Thanh và thần y Phùng tới rồi!”
Đúng lúc này, quản gia của Khương Hùng lon ton chạy tới, vẻ mặt đầy kích động nói.

“Long Phi, Lực, mau ra đón tiếp với ông!”
Khương Hùng hưng phấn nói.
So với việc điều trị bệnh, lão ta càng muốn đích thân đón

Dương Thanh đến nhà họ Khương hơn.
Chủ nhánh hai và nhánh ba đều tỏ vẻ kinh ngạc, họ chưa bao giờ thấy Khương Hùng kích động đến như vậy.
Hai người nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự nghiêm trọng trong mặt nhau.

"Chẳng lẽ thần y mà ông ta tìm được lại có y thuật cực kỳ cao sao?"
Chủ nhánh ba liếc nhìn Khương Hùng đang vội vàng rời đi, trầm giọng hỏi.
Vẻ mặt chủ nhánh hai hết sức khó coi, lão ta lắc đầu: "Ai biết được? Chúng ta chỉ có thể chờ xem".

"Không biết có phải tôi bị ảo giác không, sao tôi cứ cảm thấy bệnh của ông ta đã có chuyển biến tốt rồi nhỉ?"

Chủ nhánh ba nói với vẻ lo lắng.
Chủ nhánh hai cũng hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy".

"Mấy ngày trước, ông ta ngay cả đứng lên cũng khó, nhưng vừa rồi lại bước đi rất nhanh".
Chủ nhánh hai đanh mặt lại và nói: "Tôi linh cảm thần y mà ông ta mời đến lần này e rằng rất lợi hại".

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?" Cập nhật nhanh nhất trên T*гцyenAPP.cом
Chủ nhánh ba chợt cuống lên: "Nếu thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho ông ta thì sau này nhánh hai và nhánh ba ở nhà họ Khương này còn có tiền đồ gì nữa hay không?" "Cho dù ông ta có tìm được thần y thật, miễn là chúng ta không để thần y mà ông ta tìm đến chữa trị cho ông ta với lý do ảnh hưởng đến sự an nguy của gia tộc thì ông ta tìm thần y đến có tác dụng gì chứ?"
Chủ nhánh hai nheo mắt nói: "Chỉ cần hôm nay chúng ta tìm cách ngăn cản thần y chữa bệnh cho ông ta, sau đó lại tìm cơ hội tìm người xử lý thần y đó thì Khương Hùng cách cái chết cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu!" "Phải đó!"
Chủ nhánh ba như chợt thức tỉnh: "Ông nói đúng.

Chúng ta ngăn cản thần y đó lại trước, sau đó âm thầm cử người giết thần y đó.

Như thế Khương Hùng có muốn tìm người chữa được bệnh cho ông ta e rằng cũng khó rồi".
Hai người nhìn nhau cười, trên mặt đều mang nụ cười âm mưu đã thành công.
Dương Thanh đưa Phùng Tiểu Uyển đến cửa nhà họ Khương và bước vào trong.

"Cậu Thanh, mời vào trong!"
Khương Hùng đích thân tiến lên phía trước và hưng phấn nói.

"Xin chào cậu Thanh!"
Khương Long Phi cũng chủ động lên tiếng chào hỏi.
Về phần Khương Lực, hắn thận trọng đứng sang một bên, thậm chí không có dũng khí bước tới chào hỏi Dương Thanh.
Dương Thanh mỉm cười nhìn Khương Hùng và hỏi: "Nhìn trạng thái của ông Khương có lẽ là bệnh tình đã có tiến triển rồi".

"Ha ha!"
Khương Hùng cười lớn, lão ta nhìn Phùng Tiểu Uyển và nói: "Đều nhờ thuốc tiên mà thần y Phùng đưa cho tôi cả.

Không ngờ mới chỉ uống có hai viên mà bệnh tình của tôi đã cải thiện rất nhiều rồi".

"Cảm ơn thần y Phùng!"
Khương Hùng cảm chắp tay cảm ơn.
Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu: "Ông Khương khách sáo rồi!"
"Mau vào trong đi, yến tiệc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hai người tới nữa thôi".
Khương Hùng niềm nở mời hai người vào nhà họ Khương.
Chủ nhánh hai và chủ nhánh ba cũng mang người đến.

Khi họ nhìn thấy Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển, vốn dĩ họ vẫn đang thấp thỏm lo âu, lúc này mới có thể hoàn toàn thả lỏng.

"Chủ gia tộc, ông đừng nói với chúng tôi là hai người này chính là khách quý mà ông đợi và thần y mà có thể chữa trị bệnh cho ông đấy nhé?"
Chủ nhánh hai cười hỏi.
Chủ nhánh ba thờ ơ liếc nhìn Dương Thanh và Phùng Tiểu

uyển rồi cười nói: “Theo tôi thấy chủ gia tộc đúng là bệnh hết thuốc chữa rồi.

Trước đây còn cho rằng chủ gia tộc chỉ là bị thương trên người thôi, bây giờ xem ra ngay cả mắt cũng có vấn đề nữa”.

“Từ khi nào mà hai thanh niên cũng có thể trở thành khách quý của nhà họ Khương ta vậy? Một trong hai người lại còn là thần y nữa?”
Thấy chủ nhánh hai và chủ nhánh ba nói như vậy, sắc mặt Khương Hùng chợt đanh lại.

Một luồng khí lạnh lẽo tỏa ra từ trên người lão ta.

“Các người như thế này là đang xem thường cậu Thanh sao?”
Ánh mắt Khương Hùng lóe lên sát khí, lão ta nhìn chằm chằm hai người đó và hỏi.

- ————.

Chương 1007: 1007: Thủ Đoạn Khác

Dương Thanh cũng hơi bất ngờ, hôm nay anh đến nhà họ Khương là để đưa Phùng Tiểu Uyển đến trị bệnh cho Khương Hùng.
Anh hoàn toàn không ngờ nội bộ nhà họ Khương lại lục đục đến vậy.
Mặt Khương Hùng đầy phẫn nộ, ánh mắt ngập sát khí.

Mặc dù chủ nhánh hai và chủ nhánh ba đều là người thuộc dòng chính nhà họ Khương, hơn nữa giữa họ còn có quan hệ huyết thống.
Nhưng với Khương Hùng mà nói, không ai được phép sỉ nhục Tướng quân, chủ nhánh hai và nhánh ba thế này là không thèm xem Dương Thanh ra gì.

"Chủ gia tộc, chúng tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, sao ông phải tức chúng tôi làm gì?"
Ông chủ nhánh hai cười nói.
Ông chủ nhánh ba càng thẳng tính hơn, lão ta cười mỉa hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ chúng tôi nói gì sai à? Hai người trẻ măng mà sao lại là khách quý nhà họ Khương được?" "Nếu việc trở thành khách quý nhà họ Khương dễ dàng như vậy thì tôi tuỳ tiện ra đường mang vài người đến đây, chẳng phải sẽ thành khách quý nhà họ Khương hết à?" "Xem ra ông già quá nên hồ đồ mất rồi, đã đến lúc nên xuống đài nhường chỗ".
Bây giờ Khương Hùng đang bị thương nặng, theo ông chủ nhánh hai và nhánh ba thấy, bệnh của lão đang nguy kịch, là phế vật sống chẳng được mấy ngày.
Mặc dù Khương Hùng của quá khứ năng lực sâu không lường được, họ có bắt tay nhau thì cũng không phải đối thủ của lão ta nhưng đó đã là quá khứ rồi.
Ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba không hề lo lắng, Khương Hùng có làm gì được họ đầu.

"Hai ông muốn chết đúng không!"
Khương Hùng hoàn toàn phẫn nộ, đôi mắt đỏ rực loé sát khí: "Cậu Thanh không phải là người hai ông có quyền sỉ nhục.

Các ông xin lỗi cậu Thanh ngay cho tôi, nếu không đừng trách tại sao tôi lại mang quy định gia tộc ra phạt các ông".
Lão ta vừa dứt lời, một cao thủ lặng lẽ xuất hiện sau lưng Khương Hùng, lạnh lùng nhìn ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba.

"Quy định gia tộc?"
Ông chủ nhánh ba cười mỉa: "Xin hỏi chúng tôi đã phạm vào quy định nào của gia tộc? Ông định phạt chúng tôi thế nào?"
Ông chủ nhánh hai cũng cười nói: "Bắt chúng tôi xin lỗi một thằng nhóc miệng còn hội sữa, đó là chuyện không thể nào.

Đừng nói là ông phạt chúng tôi theo quy định gia tộc, dù ông có giết chúng tôi đi chăng nữa thì đó cũng là chuyện không thể nào!" Thái độ của hai người cực kỳ cứng rắn, đó chính là không bao giờ xin lỗi Dương Thanh.
Thân là một trong số những người cầm quyền của nhà họ Khương, Khương Hùng cũng có cao thủ riêng thì sao họ có thể thiếu cao thủ đi theo được?
Vài vệ sĩ mang hơi thở mạnh mẽ liên tục xuất hiện sau lưng ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba, nhìn chăm chằm Khương Hùng như hổ rình mồi.
Giống như chỉ cần Khương Hùng dám ra lệnh động tới ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba thì họ cũng dám ra tay bắt Khương Hùng.
Mùi thuốc súng nồng nặc bao trùm nhà họ Khương.
Dương Thanh nheo mắt, sau khi anh biết Khương Hùng là chủ gia tộc họ Khương, anh còn nghĩ nhà họ Khương phòng thủ kiên cố, mọi chuyện đều do Khương Hùng quyết định.
Bây giờ xem ra không phải vậy.
Xem ra hai lão già này thấy Khương Hùng đang yếu nên muốn tranh giành vị trí chủ gia tộc.

"Các ông định chia rẽ nhà họ Khương?"
Khương Hùng cố nén lửa giận, nghiến răng hỏi.
Lão ta rất muốn ra tay với ông chủ nhánh hại và nhánh ba nhưng lão ta hiểu rõ, một khi động đến hai người này thật thì nhà họ Khương sẽ chỉ còn là lịch sử.
Khoan nói đến các gia tộc lớn mạnh chỉ đứng sau Vương tộc

họ Quan, chỉ sợ ngay cả gia tộc hạng một trong Vương thành Quan thôi, nhà họ Khương cũng không chống đỡ nổi nữa là.

“Không phải chúng tôi muốn chia rẽ nhà họ Khương mà là chủ gia tộc đang ép người quá đáng, vì hai người ngoài mà ép chúng tôi, còn định dùng quy định gia tộc nữa”.
Ông chủ nhánh hai cười nói: “Chúng tôi chỉ đang tự bảo vệ mình thôi, tránh việc chủ gia tộc viện cớ, nhân cơ hội trừng phạt chúng tôi, làm chúng tôi biến mất”.
Mặt ông chủ nhánh ba u ám, lạnh lùng nhìn Khương Hùng nói: “Chúng tôi thừa nhận ông là chủ gia tộc họ Khương nhưng nếu ông vì lợi ích riêng mà không quan tâm đến sự an nguy của nhà họ Khương thì chúng tôi chỉ có thể khiến ông xuống đài nhường lại vị trí này”.
Khương Hùng không giận mà còn cười: “Không quan tâm đến sự an nguy của nhà họ Khương? Tôi làm ra chuyện ghê tởm gì mà bảo tôi không quan tâm đến an nguy của nhà họ Khương?”
“Thân là một trong số những người cầm quyền của nhà họ Khương, dù ông muốn tìm thần y trị liệu thì cũng phải thông qua sự đồng ý của năm nhánh còn lại”.
Ông chủ nhánh hai lạnh giọng nói: “Nhưng ông thì sao? Tuỳ tiện tìm hai người còn trẻ măng chữa bệnh cho ông.

Lỡ ông gặp bất trắc gì, nhà họ Khương không có người thừa kế, chắc chắn lúc đó mọi chuyện sẽ rối tung lên”.

“Nếu các gia tộc khác nhân cơ hội đối phó với nhà họ Khương chúng ta thì nhà họ Khương này phải làm sao bây giờ?” “Nếu ông là chủ gia tộc họ Khương thì phải chịu trách nhiệm với nhà họ Khương.

Ông có thể tìm thần y nhưng không thể tuỳ tiện tìm một người chữa bệnh cho ông”.
Ông chủ nhánh hai nói xong, ông chủ nhánh ba cũng tiếp lời: “Đúng vậy, nếu ông muốn tìm thần y thì phải được năm chủ của năm nhánh đồng ý mới được”.
Kẻ tung người hứng, mục đích cực kỳ rõ ràng là không cho Phùng Tiểu Uyển chữa bệnh cho Khương Hùng.

Truyе*лAPP.com trang web cập nhật nhanh nhất
Muốn tìm người chữa cũng được nhưng phải thông qua sự

đồng ý của họ.

"Láo xược!"
Khương Hùng phẫn nộ rít gào: "Khương Hùng tôi là chủ gia tộc mà đến việc tìm thần y khám bệnh cũng không được tự quyết định?" "Các người luôn miệng thừa nhận tôi là chủ gia tộc họ Khương nhưng tất cả hành động của các người là thừa nhận à?" "Tôi cũng muốn xem thử ai dám cản đường khách quý do Khương Hùng tôi mời đến?"
Dứt lời, lão ta dặn dò vệ sĩ sau lưng: "Ai dám cản đường cậu Thanh và thần y Phùng, giết không tha!" "Da!"
Vệ sĩ trả lời to rõ, khí thế Vương Cảnh trung kỳ bùng nổ.

"Cậu Thanh, thần y Phùng, chúng ta đi!"
Khương Hùng lịch sự kính trọng nói với Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển.
Cùng lúc đó, hơi thở Vương Cảnh hậu kỳ chợt toát ra từ người Khương Hùng.

"Ông Khương!"
Phùng Tiểu Uyển biến sắc định lên tiếng ngăn lại.
Nhưng bị Khương Hùng cắt ngang: "Chúng ta đi!"

Vốn dĩ ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba vẫn còn nuôi ý định ngăn cản nhưng giờ phút bọn họ đều đồng loạt tái mặt.
Lúc này, khí thế trên người Khương Hùng quá mạnh mẽ, không hề giống một người đang bị bệnh nặng mà giống thời kỳ đỉnh cao hơn.
Thực lực của ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba chỉ nằm ở Vương Cảnh trung kỳ, năng lực của cao thủ đứng đầu trong phe họ, mạnh nhất cũng chỉ có Vương Cảnh trung kỳ.
Khương Hùng là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, bên cạnh có một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.
Nếu họ mâu thuẫn dẫn đến xung đột, chỉ sợ trong nháy mắt, Khương Hùng có thể hạ gục ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba.
Cho nên ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba ngập ngừng không dám ra lệnh, trơ mắt nhìn Khương Hùng đưa Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển đi.
Đến khi bóng dáng của họ biến mất khỏi tầm mắt của hai người, ông chủ nhánh ba mới nói cắn răng nói: "Khốn nạn, lão

ta sắp chết rồi mà vẫn có thể bộc phát trạng thái đỉnh cao”.
Ông chủ nhánh ba nghiêm túc nói: “Xem ra chúng ta vẫn đang xem thường lão ta, nếu lão ta khỏi bệnh thật thì nhà họ Khương này không còn chỗ cho chúng ta dung thân!” “Cho nên chúng ta phải ngăn cản bất kỳ ai chữa trị cho lão ta”.
Ông chủ nhánh ba cắn răng nói.

“Nếu lão ta có thể bộc phát khí thế đỉnh cao thì có thể giết chúng ta một cách dễ dàng, chúng ta phải ngăn cản thế nào đây?”
Ông chủ nhánh hai hỏi.
Tất nhiên lão ta cũng không mong Khương Hùng được chữa khỏi nhưng lại kiêng dè thực lực của Khương Hùng.

“Nếu đã vậy thì chúng ta chỉ có thể dùng thủ đoạn khác”.
Ông chủ nhánh ba nheo mắt nói, mắt loé lên luồng sát khí rõ rệt.

- ————.

Chương 1008: 1008: Cần Phải Bảo Đảm

"Ông có cách gì?"
Mắt ông chủ nhánh hai sáng rỡ, chỉ cần có thể ngăn cản Khương Hùng chữa trị thì không bao lâu sau, họ có thể khống chế toàn bộ nhà họ Khương.
Ông chủ nhánh ba nheo mắt nói: "Chẳng phải ông ta tìm hai người trẻ à? Còn nói một trong số đó là thần y, nếu vậy thì chúng ta cứ quan sát xem rốt cuộc thần y trẻ tuổi này tài cán đến mức nào".
Ông chủ nhánh ba chưa nói hết là ông chủ nhánh hai đã hiểu ý lão ta ngay, vui vẻ nói:" Ý của ông là nếu thần y trẻ tuổi này có năng lực chữa trị cho Khương Hùng thật, chúng ta sẽ giết cô ta".

"Nếu thần y trẻ tuổi này là dân lừa đảo thì cứ để cô ta chữa trị cho Khương Hùng?"
Ông chủ nhánh hai gật đầu, khoé miệng khẽ cong cười giễu cợt: "Hai người trẻ tuổi thôi mà, giết họ dễ như trở bàn tay!"
Trong lúc ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba đang bàn mưu kế thì Khương Hùng đã dẫn Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển vào phòng tiệc.
Nhưng mọi người mới vào phòng tiệc, Khương Hùng phun một bụm máu đen ngòm.

"Ông Khương!"
Dương Thanh biến sắc vội vã đỡ Khương Hùng.
Chỉ thấy Khương Hùng mới nãy còn khoẻ khẳn hồng hào mà bây giờ mặt lại trắng bệch không còn giọt máu.
Đừng nói là Vương Cảnh hậu kỳ, đến hơi thở của Vương Cảnh sơ kỳ cũng không có.
Phùng Tiểu Uyển nhanh tay lẹ mắt lấy viên thuốc đến ra:
"Uống viên thuốc này nhanh lên!
Khương Hùng không hề do dự, nuốt viên thuốc ngay.
Mặt Khương Long Phi và Khương Lực đều đỏ bừng, nhìn Khương Hùng.

"Bố, bố đừng bị gì nhé!"
Khương Long Phi nghẹn ngào nói.

Mắt Khương Lực cũng đỏ bừng: “Ông nội, cháu xin ông, ông đừng có mệnh hệ gì nhé, ông phải sống thật tốt!”

Khương Hùng không nói gì, sau khi uống viên thuốc xong, hơi thở dần ổn định lại.
Phùng Tiểu Uyển cũng không rảnh rỗi, cô ta lấy bọc kim châm ra, rút vài cây kim châm ghim vào vài huyệt vị ở tim Khương Hùng.
Dương Thanh đỡ Khương Hùng, mặt cực kỳ tập trung.
Khương Hùng là cựu chiến sĩ ở biên giới phía Bắc, cũng là anh hùng của Chiêu Châu, Dương Thanh không mong Khương Hùng gặp chuyện.
Phùng Tiểu Uyển không nói gì, tay thoăn thoắt không ngừng.
Khoảng năm phút trôi qua, hơi thở của Khương Hùng mới hoàn toàn ổn định, lão ta thở dài, sắc mặt hồng hào hơn.
Lão ta từ từ mở mắt ra, ánh mắt khả kích động.

“Cảm ơn thần y nhỏ!”
Khương Hùng biết ơn, phần khích nói: “Không hổ là người nổi nghiệp của thần y Phùng, quả nhiên đã kế thừa được kỹ năng của thần y Phùng.

Cô còn trẻ mà đã giỏi giang vậy rồi, tôi có cảm giác chưa đầy một tuần, bệnh trạng của tôi sẽ ổn định hoàn toàn, khôi phục lại trạng thái đỉnh cao không phải là chuyện không còn hy vọng”.
Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu nói: “Ông Khương, ông không cần phải gọi tôi là thần y nhỏ đầu, cứ gọi tôi là Tiểu y Uyển”.

“Ha ha, được, vậy tôi sẽ gọi cô là Tiểu Uyển”.
Tâm trạng Khương Hùng rất vui.
Lão ta đã mắc bệnh nhiều năm rồi, đặc biệt là mấy năm gần đây bệnh càng ngày càng nghiêm trọng.

Mỗi khi phát bệnh là đau đớn muốn chết.
Mà mấy ngày gần đây, tình trạng chuyển biến xấu một cách nghiêm trọng.
Lão ta đã tìm rất nhiều thần y nhưng đều không có hiệu quả, duy chỉ có sự chữa trị của Phùng Tiểu Uyển là làm lão ta cảm nhận được hiệu quả rõ rệt.
Ban nãy lão ta quá tức giận, bộc phát toàn bộ thực lực là để

chèn ép ông chủ nhánh hai và nhánh ba.
Khi vào phòng tiệc, lão ta phun một ngụm máu, lúc đó lão ta cảm giác trời đất quay cuồng, choáng váng, thậm chí lão ta còn tưởng mình sắp chết rồi.
Lại không ngờ chỉ mới năm phút mà Phùng Tiểu Uyển đã ổn định được bệnh trạng của lão ta.
Sao lão ta không kích động cho được?
Dương Thanh cũng ngạc nhiên, anh hiểu rõ ban nãy tình hình của Khương Hùng đang nguy kịch đến nhường nào.
Cho dù Phùng Tiểu Uyển có nói Khương Hùng chết rồi, anh cũng không bất ngờ.
Nhưng Phùng Tiểu Uyển lại làm Khương Hùng tỉnh táo lại lần nữa.

"Không ngờ năng lực của Tiểu Uyển lại mạnh mẽ đến
Dương Thanh cười nói với Phùng Tiểu Uyển.

"Chút năng lực của em còn thua ông nội nhiều lắm".
Phùng Tiểu Uyển khiêm tốn, có lẽ là nhớ đến thần y Phùng nên trông cô ta hơi buồn bã.
Khương Hùng chuyển sang chuyện khác ngay, cười nói: "Cậu Thanh, Tiểu Uyển, ngồi đi!" "Mời ông Khương!"
Dương Thanh cười nói.

Mọi người lần lượt ngồi vào bàn, bàn ăn trải đầy món ngon, tất cả đều là những món do chính tay chuyên gia làm tiệc quốc gia chuẩn bị.
Khương Hùng cười nói: "Cậu Thanh, Tiểu Uyển, hai người mau nếm thử đi, hương vị thế nào?"
Mặt lão ta hơi mong chờ, giống như làm Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển hài lòng là chuyện lão ta đang mong chờ nhất vậy.

"Đây là Phật nhảy tường đúng không?"
Dương Thanh cầm đũa gắp một con rum biển, cười hỏi.
Khương Hùng vội vàng gật đầu: "Phật nhảy tường hay còn được gọi là phúc kiện toàn, là món ăn của vùng Phúc Kiến.

Nghe nói món này do chủ của tiệm ăn Tụ Xuân Viên, thuộc thời nhà Thanh sáng chế".

“Nhưng nghe nói căn cứ theo ghi chép của ông Phi Hiệu Thông, người phát minh ra món này là một người ăn xin.
Dương Thanh cười nói.

“Ha ha ha, đúng là tôi cũng có nghe đồn TrцуелAPP.com trang web cập nhật* nhanh nhất
Khương Hùng cười nói.
Dương Thanh bỏ rum biền vào miệng cần nhẹ, ngay lập tức miệng anh đầy nước, mùi thơm nồng nàn tỏa ra trong miệng.

“Vừa tươi vừa mềm, đàm vị nhưng lại không ngân, trong vị có vị
Dương Thanh hào phóng khen ngợi, đây là lần đầu tiên anh ăn mòn Phật nhảy tường ngon đến vậy.

“Ông Khương, ông mời chuyên gia làm tiệc quốc gia đúng không? Nếu không sao có thể nấu được món ngon như vậy?
Dương Thanh ăn liên tục vài món rồi đặt đũa xuống, cười hỏi.
Anh chỉ thuận miệng hỏi nhưng không ngờ Khương Hùng lại gật đầu thật, cười nói: “Đúng là chuyên gia làm tiệc quốc gia, cậu Thanh giỏi thật, mới đó đã đoán được ngay.
Thật à?”
Dương Thanh ngạc nhiên nói: “Vậy tôi phải ăn nhiều hơn chút, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này thì không biết đến khi nào mới được ăn những món ngon thế này.

“Ha ha, ăn nhiều hơn đi, tốt nhất là ăn hết.”
Khương Hùng cười nói.
Không khí cực kỳ yên bình, Dương Thanh ăn nhiều hơn thật, cuối cùng có vài món chỉ còn đĩa không.
Cơm nước xong xuôi, lúc này Dương Thanh mới hỏi: “Tiểu Uyển, em có thể chữa khỏi bệnh của ông Khương không?”
Nghe Dương Thanh nhắc đến bệnh của mình, Khương Hùng mong chờ nhìn Phùng Tiểu Uyển.
Chỉ thấy Phùng Tiểu Uyển gật khẽ nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, cô ta trầm giọng nói: “Em có thể đảm bảo sẽ chữa khỏi cho ông Khương nhưng ông Khương phải nghe em mới được, nếu không mọi sự cố gắng đều uổng phí”.

“Chỉ cần cô có thể chữa cho tôi thì bắt tôi làm gì tôi cũng sẵn sàng.

Tiểu Uyển, cô có yêu cầu gì thì cứ việc tôi, chắc chắn tôi sẽ làm theo lời cô”.
Khương Hùng vội vàng đảm bảo.
Vết thương đã tra tấn lão ta suốt mấy chục năm, rất nhiều lúc lão ta sống không bằng chết.
Vốn dĩ lão ta cho rằng mình sắp chết rồi nhưng bỗng dưng bây giờ biết bệnh của mình có thể được chữa khỏi, sao lão ta có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy được? “Chỉ cần ông có thể đảm bảo trong vòng một tháng này, ông không động đến võ, sau đó kết hợp với việc châm cứu trị liệu của tôi và sử dụng thuốc tôi kê cho ông giờ thì một tháng sau, bệnh của ông sẽ khỏi hoàn toàn”.
Phùng Tiểu Uyển vừa dứt lời, nghiêm túc nói: “Nhưng trong vòng một tháng, nếu ông động đến võ thì vết thương của ông sẽ càng nghiêm trọng hơn, cùng lắm chỉ sống được một tuần!”
Nghe vậy, nụ cười trên mặt ông Khương chợt tắt.
Dâu cười
Bây giờ ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba đang ngo nghoe rục rịch, có thể cướp vị trí chủ gia tộc bất kỳ lúc nào.
Kiên trì một tháng không động đến võ, e là rất khó.

- ————.

Chương 1009: 1009: Đây Là Mệnh Lệnh

Nhất thời tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hùng.
Thân là chủ gia tộc nhà họ Khương, lão ta phải chuẩn bị tinh thần sử dụng võ bất kỳ lúc nào.
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba đang lăm le như hổ rình mồi, một tháng không động đến võ dường như là chuyện không thể nào.

"Ông Khương, ông làm được không?"
Phùng Tiểu Uyển trầm giọng hỏi.
Dù cô ta chưa trải qua những sóng gió trong xã hội nhưng lại cực kỳ thông minh.

Ban nãy khi bước vào nhà họ Khương với Dương Thanh, cô ta đã thấy ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba ngang ngược đến nhường nào.
Dưới tình huống thế này, nếu bảo Khương Hùng đảm bảo không động võ trong vòng một tháng, đúng là rất khó.

"Tôi không thể bảo đảm!"
Khương Hùng trầm giọng nói.
Có thể chữa khỏi vết thương này, lão ta rất vui nhưng lại không thể bảo đảm không động vào võ.

"Nếu ông không thể bảo đảm thì xin lỗi tôi không thể chữa trị được".
Phùng Tiểu Uyển nghiêm túc nói.

"Tiểu Uyển!"
Dương Thanh khó hiểu nhìn Phùng Tiểu Uyển, dù Khương Hùng không thể bảo đảm không động vào võ trong vòng một tháng thì Phùng Tiểu Uyển cũng không nên từ chối như vậy.

"Anh Thanh, từ nhỏ ông nội đã dạy em rằng, nếu em đã nắm chắc việc chữa trị thì người bệnh phải làm theo yêu cầu của em, em mới chữa trị
Phùng Tiểu Uyển nhìn Dương Thanh với vẻ xin lỗi: "Bây giờ

ông Khương không thể kiên trì một tháng theo như yêu cầu của em.

Nếu em chữa cho ông ấy, ông ấy động vào võ, đến lúc đó ông ấy chỉ có thể sống được một tuần".

"Với em mà nói, đây mới là hại ông Khương.

Em chỉ muốn cứu người chết, giúp đỡ người bị thương chứ không muốn làm đạo phủ, cho nên nếu ông Khương không thể bảo đảm thì em sẽ không chữa bệnh cho ông ấy".
Nghe Phùng Tiểu Uyển nói xong, bỗng dưng Dương Thanh không biết nên nói gì
Mỗi người đều có nguyên tắc của riêng mình, những gì Phùng Tiểu Uyển nghe thì có vẻ vô lý nhưng dù sao đó cũng là đạo lý chữa bệnh mà cô ta đã học từ thần y Phùng khi cô ta còn nhỏ.
Dương Thanh không có lý do ép Phùng Tiểu Uyển phải thay đổi.
Ông Khương thở dài: "Xem ra ông trời muốn tôi chết!"
Khương Long Phi và Khương Lực đều đau buồn, Khương Long Phi vội vàng nói: "Cô Phùng, không còn cách chữa nào ổn thoả hơn à?"
Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Vết thương của ông Khương quá nặng, tôi phải châm cứu cho ông ấy liên tục một tháng.

Mỗi lần châm cứu đều nguy hiểm cực kỳ, chỉ cần hơi chếnh mảng một chút là bị hoả công tâm ngay, tình hình sẽ nghiêm trọng hơn".

"Tôi phải châm cứu cho ông ấy mỗi ngày, tìm cách thải hết chất độc tính hàn trong cơ thể ông ấy ra.

Trong quá trình này, ông Khương còn phải cố gắng bình tĩnh hoà nhã mới đảm bảo quá trình điều trị diễn ra suôn sẻ.
Khương Long Phi không cam tâm, khó khăn mới tìm được thần y chữa được bệnh của bố nhưng vì bố không thể bảo đảm không động vào võ, dẫn đến bỏ lỡ cơ hội này.
Với tình hình của Khương Hùng, nếu không chữa trị, e là khó sống nổi ba tháng.

“Cô Phùng, tôi xin cô, cô hãy cứu bố tôi đi được không?”
Khương Long Phi chợt quỳ dưới chân Phùng Tiểu Uyển, mắt đỏ hoe: “Cô là cháu gái của thần y Phùng, là người được kế thừa y thuật của thần y Phùng, chắc chắn có cách cứu bố tôi, đúng không?” “Chỉ cần cô chữa khỏi bệnh của bố tôi, sau này tôi sẵn sàng làm trâu làm ngựa cho cô.

Xin cô hãy cứu bố tôi!”
Khương Long Phi nói rất chân thành, thật lòng muốn chữa khỏi bệnh của Khương Hùng.
Người khác không hiểu sự đau đớn của Khương Hùng khi bệnh tái phát nhưng ông ta là con trai của Khương Hùng, cực kỳ rõ ràng.
Mỗi khi thấy nỗi đau mà Khương Hùng phải chịu khi phát bệnh, ông ta hận không thể chịu đựng thay bố mình.

“Cô Phùng, xin cô hãy cứu ông nội tôi!”
Khương Lực cũng quỳ xuống dưới chân Phùng Tiểu Uyển, cầu xin cô ta.
Hiển nhiên Phùng Tiểu Uyển chưa bao giờ gặp chuyện thế này nên bỗng chốc luống cuống tay chân, vội vã đứng lên muốn đỡ Khương Long Phi và Khương Lực dậy: “Hai người đứng lên đi!” “Không phải tôi không muốn cứu nhưng tôi chỉ có một cách để chữa.

Nếu ông Khương không thể đảm bảo một tháng không đụng vào võ thì dù tôi có giúp, ông ấy mà động vào võ thì cũng sống không được một tuần!” “Nhưng căn cứ theo tình hình của ông Khương, nếu ông ấy không chịu chữa trị, có lẽ còn sống được nửa năm”.
Khương Long Phi và Khương Lực quỳ dưới đất không chịu đứng lên.

“Đứng lên cho bố!”

Khương Hùng gầm lên.

“Bố, chúng con không thể trơ mắt nhìn bố bỏ lỡ cơ hội duy nhất này!”
Mắt Khương Long Phi đỏ hoe, vẫn không chịu đứng lên.
Khương Lực cũng quỳ cạnh Khương Long Phi, hắn nghiêm túc nhìn Khương Hùng, vẻ mặt cương quyết.

Vốn dĩ Khương Hùng muốn nổi giận nhưng khi nhìn sự chân thành trong mắt con trai và cháu trai, lão ta lại mềm lòng.
Dù sao cũng vì mình họ mới làm vậy.

vì "Nếu giải quyết hai mối phiền là ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba thì ông Khương có thể bảo đảm không động vào võ trong vòng một tháng không?" Cập nh*ật chương mới nhất tại TгцyenAPP.сом
Bỗng dưng Dương Thanh nãy giờ đang im lặng chợt lên tiếng hỏi.
Câu này của anh thu hút sự chú ý của mọi người.
Mắt hai bố con Khương Long Phi và Khương Lực sáng rỡ, ý của Dương Thanh là anh định ra tay?
Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Dương Thanh thật thì ông chủ nhánh hai và nhánh ba chỉ là con kiến thôi đúng không?
Khương Hùng cũng bất ngờ, thoáng chốc đã hiểu ý Dương Thanh ngay.

Lão ta cũng hơi mong chờ nhưng rồi lại nghĩ đến thân phận của Dương Thanh, không muốn Dương Thanh ra tay.

"Sao tôi có thể để cậu giúp tôi được?"
Khương Hùng lắc đầu, bình tĩnh nói: "Tôi đã sống đủ rồi, dù chết đi cũng không có gì tiếc nuối".

"Không có gì tiếc nuối thật à?"
Dương Thanh nhìn Khương Hùng chằm chằm, trầm giọng hỏi.
Ánh mắt Khương Hùng hơi trốn tránh, chậm chạp không chịu trả lời.
Nếu cứ thế chết đi, sao lão ta có thể không tiếc nuối được?
Ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba là người thế nào, lão ta hiểu rất rõ.

Nếu giao nhà họ Khương cho họ thì một ngày không xa, nhà họ Khương sẽ bị huỷ diệt.
Không những thế, căn cứ theo cách làm người của ông chủ nhánh hai và nhánh ba, nếu lão ta chết thì chỉ lo người nhánh một sẽ bị họ giận cá chém thớt.
Còn về Khương Long Phi và Khương Lực, có sống được hay không cũng không biết.

“Ông Khương, tôi biết ông không cam tâm, tôi cũng biết ông muốn sống tiếp.

Nếu đã vậy thì ông còn do dự điều gì?”
Dương Thanh nghiêm túc nói: “Tôi sẽ giúp ông giải quyết chuyện nhà họ Khương!” “Cậu Thanh.”
Mặt Khương Hùng nghiêm túc, đang định lên tiếng ngần lại thì bị Dương Thanh ngắt lời: “Đây là mệnh lệnh ” “Rö!”
Nghe hai chữ mệnh lệnh, Khương Hùng lập tức, lưng thẳng tắp, trả lời to và rõ.

Dù lão ta là cựu chiến sĩ biên giới phía Bắc nhưng bất kỳ lúc nào, đứng trước Tướng quân của biên giới phía Bắc, lão ta luôn là cấp dưới trung thành nhất.

“Ha ha, mạnh miệng quá nhỉ, muốn xử lý chuyện nhà họ Khương à?
Đúng lúc này, giọng nói đầy mỉa mai bỗng vang lên ở cửa phòng tiệc.
Ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba bước đến, sau lưng hai người đều có người đi theo.

“Ai cho các người vào đây? Cút ra ngoài cho tôi!”
Khương Hùng gầm lên.

“Chủ gia tộc, ông sốt sằng cái gì?”
Ông chủ nhánh hai cười nói: “Chúng tôi đến đây làm phiền kế hoạch đen tối của các người à?”
Ông chủ nhánh ba cười mỉa: “Ông càng ngày càng hồi đồ, tuỳ tiện tìm hai người trẻ tuổi là nghĩ có thể trở mình được à? Đúng là mơ giữa ban ngày!”
- ————.

Chương 1010: 1010: Duy Trì Trung Lập

Lời nói của chủ nhánh hai nói và chủ nhánh ba cực kỳ sắc bén, không hề nể mặt Khương Hùng.
Lúc này, ngoài bọn họ còn có mấy ông già mặc trang phục sang trọng đi cùng.
Khương Hùng giận tới run người.

Lão ta là chủ nhà họ Khương đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy?
Quan trọng là chuyện này còn diễn ra ngay trước mặt Dương Thanh.

“Nếu các ông nghe được thì tôi cũng không giấu nữa, sẽ nói rõ luôn”.

Khương Hùng cố nén giận, nhìn lướt qua mấy ông già rồi dừng lại ở vị trí của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba: “Có lẽ tại tôi ốm quá lâu nên các ông thật sự xem tôi là con mèo bệnh à?” “Khương Dục, ông đứng đầu nhánh hai của nhà họ Khương, ông tưởng tôi thật sự không biết những năm gần đây ông đã ngầm nuốt bao nhiêu tài sản của nhà họ Khương à?” “Khương Hoa, ông là chủ nhánh ba, trong mấy chục năm qua, ông đã âm thầm ngáng chân tôi, thậm chí còn từng thuê sát thủ muốn lấy mạng của tôi, ông tưởng tôi thật sự không biết là ông làm chuyện này à?”
Khương Hùng vừa dứt lời, mặt của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba lập tức biến sắc.
Mấy ông già khác đi cùng bọn họ đều kinh ngạc, đặc biệt là chuyện chủ nhánh ba ám sát Khương Hùng càng làm cho người ta chấn động hơn.
Khương Hùng rõ ràng chưa từng nói với ai về chuyện này, ngay cả hai bố con Khương Long Phi và Khương Lực cũng kinh ngạc.

“Bố, bố nói chủ nhánh ba từng thuê người ám sát bố
Khương Long Phi hỏi với vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Khương Hùng, ông đừng nói linh tinh!”
Chủ nhánh ba lập tức phản bác, giận dữ hét lên: “Ông đã muốn giết tôi từ lâu, đúng không? Nếu ông muốn đối phó với tôi thì cứ nói ra là được rồi, cần gì phải bịa đặt kiếm cớ để sỉ nhục nhân cách của tôi như vậy?”
Chủ nhánh hai cũng nói: “Ông tưởng tùy tiện bịa ra vài lời nói dối lại có thể ép chúng tôi vào khuôn khổ được sao?
Khương Hùng không để ý đến lời phản bác của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba mà đảo mắt nhìn qua mấy lão già khác, trầm giọng hỏi: “Chủ nhánh hai và chủ nhánh ba muốn tôi nhường lại vị trí cho người khác, mấy nhánh các ông thì sao? Mọi người đều nói ra xem các ông có ý gì đi?”
Còn ba lão già đi cùng chủ nhánh hai và chủ nhánh ba.

Nhà họ Khương tổng cộng có năm nhánh, ba người kia rõ ràng là chủ nhánh một, nhánh bốn và nhánh năm.
Thấy Khương Hùng nhìn mình, ba người đều cúi đầu, thậm chí không ai dám nhìn thẳng vào lão ta.
Bất kể thế nào thì Khương Hùng cũng là chủ nhà họ Khương mấy chục năm, hơn nữa còn từng là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Khương.
Cho dù Khương Hùng đang mắc bệnh nguy kịch nhưng lạc đã gầy còn lớn hơn ngựa, bọn họ vẫn hơi kiêng kỵ.

“Các ông cứ yên tâm nói cho Khương Hùng biết các ông có ý kiến thế nào là được rồi, năm nhánh chúng ta liên thủ, cho dù ông ta có là chủ nhà cũng không làm gì được chúng ta.
Chủ nhánh ba lạnh lùng nói.
Chủ nhánh hai cao giọng nói với vẻ chính nghĩa: “Nhà họ Khương là gia tộc của mọi người trong nhà họ Khương chứ không phải của riêng Khương Hùng, mọi người có gì đều có thể nói ra”.
Khương Hùng cũng không tức giận, trái lại bình thản nói: “Chủ nhánh hai nói không sai, đây là gia tộc chung của chúng ta, các ông có ý kiến gì đều có thể nói ra”.
Dương Thanh trước sau không can thiệp, ngồi ở bên cạnh hờ hững nhìn trò hề của nhà họ Khương.
Ban đầu anh tưởng chỉ có chủ nhánh hai và chủ nhánh ba sẽ tới gây sự, nhưng bây giờ xem ra bọn họ còn liên thủ với chủ

mấy nhánh khác nữa.
Nếu vậy cũng rất tốt, anh sẽ mượn cơ hội lần này giúp Khương Hùng rửa sạch cả nhà họ Khương một lần, để tránh sau khi anh rời đi, nhà họ Khương đang phát sinh rối loạn gì đó.
Cuối cùng, một người ngẩng đầu nhìn về phía Khương Hùng và trầm giọng nói: “Chủ gia tộc, ông già rồi thì cũng nên nhường lại vị trí cho người khác”.
Khương Hùng nghe người này nói vậy cũng không hề bất ngờ, thản nhiên nói: “Cũng vì tôi già nên phải nhường lại vị trí à? Dựa theo cách nói của chủ nhánh bốn, vậy chủ năm nhánh nhà họ Khương đều đã già, các ông cũng có thể nhường lại vị trí?”
“Chúng tôi già nhưng còn có sức đánh một trận chứ không bị bệnh nguy kịch như ông.

Dù sao nhà họ Khương cũng là gia tộc quyền thế hàng đầu Vương thành Quan, nếu chủ gia tộc không có sức đánh một trận, vậy chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho những gia tộc khác à?”
Chủ nhánh bốn nói chuyện tương đối gay gắt.

Nếu đã chọn chống lại Khương Hùng, lão ta tất nhiên sẽ không khách sáo với Khương Hùng nữa.

“Ai nói bố tôi đang bị bệnh nguy kịch?
Khương Long Phi đứng phắt dậy, tức giận nói: “Chúng tôi đã tìm được thần y, chỉ một tháng là có thể chữa được bệnh cho bố tôi”.

“Thần y?”
Lại một chủ nhánh bước ra, cười giễu cợt liếc nhìn Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển với vẻ khinh thường, chất vấn: “Thần y trở nên dễ làm từ bao giờ thế?” “Nếu bọn họ còn trẻ như vậy đã là thần y, tôi lập tức đâm đầu chết ở đây!
Trong mắt Khương Hùng ảnh lên vẻ sắc bén: “Cô ấy là cháu gái của thần y Phùng, kế thừa kỹ năng của thần y Phùng, sao không phải là thần y chứ?” “Nhiều năm qua, tôi tìm rất nhiều thần y nhưng không ai có thể làm bệnh của tôi đỡ hơn.

Vậy mà chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô ấy đã giúp tôi khỏe hơn, chẳng lẽ còn không thể chứng minh cô ấy là thần y à?”

Ủng hộ team chúng mình bằng cách theo dõi *truyện tại TruyeлAPP.com
Sắc mặt năm chủ nhánh thoảng thay đổi.

Vì bọn họ tưởng Khương Hùng đang bệnh nguy kịch, không thể sống được mấy ngày nữa nên mới dám chống lại Khương Hùng.
Nhưng nếu Phùng Tiểu Uyển thật sự có thể chữa được bệnh như lời Khương Hùng nói, vậy chẳng phải lão ta sẽ nhanh chóng trở lại tình trạng mạnh nhất à?
Nếu Khương Hùng thật sự bình phục, cả nhà họ Khương còn ai có thể là đối thủ của lão ta nữa?
Nghĩ tới đây, năm chủ nhánh đều tái mặt.
Chủ nhánh bốn vừa mới tranh cãi gay gắt với Khương Hùng cũng tái mặt, vô cùng lo lắng.

“Ông nói cô ta có thể chữa được bệnh của ông thì thật sự có thể chữa được sao?”
Chủ nhánh ba thấy vậy nói ngay: “Ai biết có phải ông giả vờ khỏe hơn không?”
Ánh mắt chủ nhánh hai lộ vẻ nghiêm trọng.

Bọn họ vốn vẫn định tạm thời đứng xem, nếu Phùng Tiểu Uyển thật sự chữa được bệnh của Khương Hùng, bọn họ sẽ chờ tới lúc Dương Thanh và cô ta rời đi, ám sát hai người này.
Nếu Phùng Tiểu Uyển không thể chữa được, bọn họ lại chờ bệnh của Khương Hùng xấu đi.

Với tình trạng của lão ta thì cũng chẳng sống được bao lâu.
Nhưng bọn họ không ngờ Phùng Tiểu Uyển thật sự có thể chữa được bệnh của lão ta.
Nếu không phải người được bọn họ thu xếp gài vào bên cạnh Khương Hùng báo cáo mọi chuyện xảy ra đúng lúc, e là bọn họ còn chưa biết chuyện này.
Chính vì ý thức được y thuật của Phùng Tiểu Uyển rất giỏi, bọn họ mới quyết định lập tức liên thủ với chủ ba nhánh khác cùng ép Khương Hùng nhường lại vị trí chủ nhà.
Bây giờ, Khương Hùng lại thừa nhận Phùng Tiểu Uyển có thể chữa được căn bệnh ngay trước mặt mọi người, đương nhiên bọn họ phải cố gắng phản bác.

“Chỉ cần ông bằng lòng nhường lại vị trí, chúng tôi có thể bỏ qua chuyện cũ, để ông được an hưởng tuổi già, cũng có thể bảo đảm sau này bất kể là ai lên làm chủ gia tộc cũng sẽ không phân biệt đối xử với người bên dòng của ông”.
Chủ nhánh hai cũng nói.

“Nhường lại vị trí đi!”
Chủ nhánh bốn và nhánh năm đều nói.
Nhất thời, trong năm chủ nhánh chỉ có chủ nhánh một vẫn chưa tỏ thái độ.
Khương Hùng nhìn chủ nhánh một: “Ý ông thế nào?”
Chủ nhánh một cười gượng: “Tôi có thể duy trì trung lập không?”
- ————.

Chương 1011: 1011: Y Thuật Trấn Áp

“Có thể ” “Không được!”
Chủ nhánh một vừa dứt lời, hai giọng nói khác nhau gần như cùng lúc vang lên.
Người nói “có thể” là Khương Hùng, người nói “không thể” tất nhiên là chủ nhánh hai.

“Người nhà họ Khương chúng ta mất quyền tự do lựa chọn từ bao giờ vậy?”
Khương Hùng cười lạnh, nhìn về phía chủ nhánh hai chất vấn.
Chủ nhánh hai thờ ơ nói: “Ông đừng ngầm tráo đổi khái niệm.

Nếu là chuyện khác thì mọi người có thể lựa chọn trung lập, nhưng chuyện này có liên quan đến tương lai nhà họ Khương, mỗi người đều phải đưa ra lựa chọn.

“Nói trắng ra, còn không phải các ông muốn ép chủ nhánh một chọn đứng vào bên nào à?”
Khương Hùng châm chọc rồi đảo mắt nhìn qua mấy chủ nhánh khác, thản nhiên nói: “Nếu chủ nhánh hai và chủ nhánh ba kiên trì muốn các ông lựa chọn đứng bên nào, vậy các ông nói ra lựa chọn của mình đi!” “Khương Hùng tôi nghĩ mình chưa bao giờ bạc đãi các ông, bất kể là ai trong các ông cũng từng phạm phải sai lầm lớn, có lần nào mà tôi không tha thứ cho các ông?” “Nếu các ông đã quên hết, thậm chí còn quay mũi giáo nhằm vào tôi để ép tôi vào đường cùng, vậy sau khi các ông đưa ra lựa chọn thì không cần hối hận nữa”.
Khương Hùng vừa nói xong, mấy người kể cả chủ nhánh hai và chủ nhánh hai đều biến sắc.
Lúc này, Khương Hùng đứng thẳng lộ ra khí thế của kẻ bề trên.
Chủ năm nhánh đột nhiên có ảo giác Khương Hùng vốn phải là chủ nhà họ Khương “Chủ gia tộc, không phải chúng tôi muốn nhằm vào ông.

Ông tùy tiện tìm một kẻ lang băm tới là vô trách nhiệm với bản thân ông, cũng là vô trách nhiệm với nhà họ Khương”.

Chủ nhánh bốn nói: “Dù sao ông cũng là chủ nhà, nếu ông đột nhiên có gì bất trắc thì nhà họ Khương chắc chắn sẽ lập tức rơi vào tình trạng rối loạn, đến lúc đó những gia tộc khác sẽ lợi dụng cơ hội, đây tuyệt đối là một tai họa lớn đối với nhà họ Khương”.
Chủ nhánh năm cũng nói: “Không sai, nếu ông thật sự tìm được thần y có thể chữa được bệnh cho ông, chúng tôi chắc chắn sẽ không bảo ông nhường lại vị trí chủ nhà”.

“Dù sao ông cũng là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ duy nhất của nhà họ Khương, nếu không có ông thì địa vị nhà họ Khương ở Vương thành Quan chắc chắn sẽ giảm mạnh”.
Chủ nhánh một cũng nói: “Theo ý tôi, chúng ta vẫn nên cho chủ nhà một cơ hội.

Chẳng phải Long Phi vừa nói thần y tìm được lần này có thể chữa lành bệnh cho chủ nhà trong vòng một tháng sao?” “Tôi cho rằng, nếu thần y thật sự có thể chữa lành bệnh cho chủ nhà trong vòng một tháng, năm nhánh chúng ta sẽ tiếp tục liên thủ giúp đỡ ông ấy, làm nhà họ Khương càng lúc càng lớn mạnh hơn”.

“Nếu chủ nhà không thể khỏi bệnh, vẫn nên nhường lại vị trí cho người khác”.
Nhất thời, ba chủ nhánh không còn khí thế như vừa rồi nữa.
Vẻ mặt chủ nhánh hai và chủ nhánh ba rất khó coi, “Sao một cô gái hơn hai mươi tuổi có thể là thần y được?”
Chủ nhánh hai cười giễu cợt hỏi.
Thái độ của chủ nhánh ba vô cùng cứng rắn: “Tôi cũng không tin cô ta là thần y.

Hôm nay, Khương Hùng phải nhường lại chức chủ gia tộc!”
Khương Hùng nói mà không do dự: “Các ông luôn miệng nói không tin cô ấy là thần y, vậy nhiều năm qua, các ông giúp tôi tìm nhiều thần y như vậy cũng không chữa được cho tôi, thậm chí cách chữa trị của bọn họ còn chẳng có tác dụng gì với tôi”.

“Sao Tiểu Uyển chỉ cho tôi uống thuốc liên tục hai ngày lại có thể làm tình trạng căn bệnh của tôi ổn định? Hôm nay tôi còn một hơi thở là nhờ cô ấy cứu về, lẽ nào điều này còn chưa thể chứng minh cô ấy là thần y sao?”

Chủ nhánh hai lắc đầu: “Ai biết cô ta làm sao làm được chứ? Nói không chừng chỉ là trùng hợp, nói không chừng cách điều trị của các thần y được mời tới trước đây đến bây giờ mới có hiệu quả thì sao?” “Chủ nhánh hai, lúc ông còn trẻ từng làm phẫu thuật về phổi nhưng điều kiện chữa bệnh năm đó không tốt, sau khi phẫu thuật không thể trị khỏi hẳn tình trạng ho khan, ho ra đờm, dẫn đến đờm tích tụ gây tắc đường thở, khả năng hút thở không được tốt”.

“Bây giờ ông lớn tuổi rồi, bệnh phổi của ông nặng hơn và chuyển thành ung thư phổi giai đoạn đầu.

Chủ nhánh hai đã biết, đồng thời bắt đầu chữa trị nhỉ?” “Nếu tôi đoán không sai, bác sĩ mà ông tìm tới muốn ông phẫu thuật cắt bỏ một phần phổi?” “Nhưng tôi có thể nói cho ông biết, cho dù ông làm phẫu thuật xong, e rằng cũng chỉ sống được nhiều nhất là hai năm thôi”.
Đúng lúc này, Phùng Tiểu Uyển đột nhiên nói với chủ nhánh hai.
Cô ta vừa dứt lời, chủ nhánh hai lập tức chấn động, nhất thời đờ người ra.
Bởi vì Phùng Tiểu Uyển đã nói đúng.

Lão ta vốn giấu mọi người về chuyện này, ngoại trừ bác sĩ trị liệu chính thì không có người thứ ba biết được.
Cho nên, Phùng Tiểu Uyển thật sự đã nhìn ra bệnh của lão ta.
Trước đây, lão ta phải làm rất nhiều xét nghiệm mới có thể kiểm tra ra được vấn đề này, hơn nữa chờ tới ngày hôm sau mới có kết quả.
Nhưng Phùng Tiểu Uyển mới gặp lão ta ngày đầu tiên, thậm chí không chạm vào lão ta đã biết được tình trạng căn bệnh của lão ta.

Cập nhật nhanh nhất trên T*гцуелAPP.com
Chủ nhánh hai còn đang ngần người, Phùng Tiểu Uyển lại nhìn về phía chủ nhánh bốn: “Chủ nhánh bốn, tầm mười năm trước chắc ông đã từng bị thương nặng, hơn nữa còn suýt chết”.

“Sao cô biết?”
Chủ nhánh bốn theo bản năng hỏi.

Phùng Tiểu Uyển không giải thích mà nói tiếp: “Nội tạng của ông đều bị tổn thương không nhẹ, không chỉ vậy, khi đó chắc chắn ông còn bị thương ở đầu nên có máu tụ trong đầu”.

“Cho dù nội tạng bị tổn thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua vị trí tụ máu trong đầu ông đúng lúc nằm ở khu vực trí nhớ của ông nên rất khó làm phẫu thuật, một khi phẫu thuật thì chỉ có hai phần trăm cơ hội sống sót.

Bởi vậy đến tận bây giờ, chủ nhánh bốn vẫn không làm phẫu thuật”.

“Nhưng thời gian gần đây, trí nhớ của chủ nhánh bốn càng lúc càng kém, nhiều lúc thậm chí không nhớ nổi chuyện đã xảy ra vào ngày hôm trước.

“Tôi có thể nói cho ông biết, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Chẳng bao lâu nữa, ông thậm chí không nhớ được cả chuyện xảy ra trong ngày hôm đó.

Sau đó nữa, ông còn chẳng biết mình là ai nữa”.
Mặt chủ nhánh bốn tái nhợt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi hột.

“Thần y nhỏ có thể chữa được bệnh này của tôi không?”, chủ nhánh bốn vội hỏi.
Phùng Tiểu Uyển thản nhiên nhìn lão ta: “Tôi có thể chữa được nhưng không muốn chữa cho ông”.

“Tôi
Sắc mặt chủ nhánh bốn nhất thời vô cùng khó coi, không nói được câu nào.

“Chủ nhánh năm, gần đây buổi tối ông không ngủ được nên ban ngày không có tinh thần.

Nhiều khi suốt cả ngày ông ngủ chưa đầy hai tiếng đồng hồ nhỉ?”
Phùng Tiểu Uyển lại nhìn về phía chủ nhánh năm và nói ra căn bệnh của lão ta.
Ngay sau đó, chủ nhánh ba và chủ nhánh năm cũng bị Phùng Tiểu Uyển chỉ ra căn bệnh của mình.
Năm chủ nhánh ít nhất cũng sáu mươi, bảy mươi tuổi, người

lớn tuổi tất nhiên có rất nhiều bệnh.
Nhưng điều khiến cho bọn họ chấn động là Phùng Tiểu Uyển không hề chạm vào bọn họ lại có thể nói rõ ràng tình trạng căn bệnh của từng người.
Đặc biệt là chủ nhánh hai và chủ nhánh ba, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

"Ha ha, tốt! Tốt! Tốt lắm!"
Tâm trạng Khương Hùng lập tức tốt hơn, cười lớn nói:
"Không hổ danh là cháu gái của thần y Phùng, người duy nhất kế thừa y thuật của ông ấy, quả nhiên là danh bất hư truyền!"
"Bây giờ, các ông còn cho rằng thần y được tôi mời tới là lang băm nữa không?"
Khương Hùng nhìn lướt qua gương mặt của năm chủ nhánh với vẻ trêu tức.

- ————.

Chương 1012: 1012: Tiểu Uyển Ra Tay

Lúc này, Khương Hùng chỉ cảm thấy vô cùng hả dạ.
Những lão già này đã mơ ước vị trí chủ gia tộc của lão ta không biết bao nhiêu năm, nếu không phải thái độ lão ta cứng rắn, chỉ sợ đã bị đuổi khỏi vị trí chủ gia tộc này từ lâu.
Có thể nói hôm nay tâm trạng của lão ta tốt nhất trong mấy năm qua.

"Đây chỉ là trò lừa đảo thôi.

Chắc Khương Hùng đã nói cho cô biết tình trạng của chúng tôi từ trước, nếu không cô không khám cho chúng tôi thì làm sao biết tình trạng căn bệnh của chúng tôi?"
Chủ nhánh ba chợt nói, đôi mắt lóe lên sát khí giống như mắt chim ưng vậy.
Bây giờ, lão ta rất muốn giết chết Phùng Tiểu Uyển.
Cho dù lão ta biết Khương Hùng không thể nói cho Phùng Tiểu Uyển biết tình trạng căn bệnh của bọn họ, nhưng muốn làm một vài chuyện thì nhất định phải tìm được một lý do hợp lý.
Phùng Tiểu Uyển không chết, chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh cho Khương Hùng, sau đó lão ta sẽ chẳng còn cơ hội dao động được căn cơ của Khương Hùng nữa.
Chủ nhánh hai cũng nói: "Không sai, chắc cô đã biết trước bệnh tình của chúng tôi mới có thể nói ra chính xác như vậy".
Chủ nhánh một vốn vẫn duy trì trung lập, nhưng sau khi Phùng Tiểu Uyển nói ra chính xác tình trạng căn bệnh của mình, lão ta đã chẳng còn do dự nữa, lập tức từ bỏ liên minh giữa năm chủ nhánh.

"Chủ nhánh hai, chủ nhánh ba, các ông nói vậy có hơi quá không?"
Chủ nhánh một nói: "Tôi không biết bệnh tình của các ông thế nào nhưng biết bệnh của mình và chưa từng nói với ai, ngay cả chủ nhà cũng không biết".

"Nếu vậy, chủ nhà làm sao có thể nói cho thần y biết được?"
Chủ nhánh bốn và chủ nhánh năm liếc nhìn nhau có vẻ như

đang đấu tranh tư tưởng.
Đặc biệt là chủ nhánh bốn, bệnh của lão ta rất nặng, hơn nữa Phùng Tiểu Uyển cũng vừa nói có thể chữa được.

“Ông Khương, tôi rất kính trọng ông.

Sau này, nếu bên cạnh ông có người nào cần tôi giúp đỡ thì cứ nói, tôi chắc chắn sẽ cố hết sức cứu chữa”.
Phùng Tiểu Uyển chợt nói.
Khương Hùng thoáng ngày người rồi chợt vỡ lẽ.

Phùng Tiểu Uyển làm vậy là muốn giúp mình một tay.
Lão ta vui mừng, vội nói: “Cám ơn thần y nhỏ”.
Dương Thanh hơi bất ngờ.

Anh vốn tưởng Phùng Tiểu Uyển luôn theo thần y Phùng sống ẩn dật nhiều năm, không hiểu nhân tình thế thái phức tạp bên ngoài.
Không ngờ Phùng Tiểu Uyển biết nên nói giúp Khương Hùng thế nào.

Sau khi chủ nhánh bốn và chủ nhánh năm nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy thì không còn do dự nữa.
Vẻ mặt chủ nhánh hai và chủ nhánh ba lại rất khó coi.

Một câu nói của Phùng Tiểu Uyển đã có thể thay đổi liên minh giữa năm nhánh của bọn họ.

“Các người đừng để Khương Hùng lừa gạt.
Chủ nhánh ba lập tức nói: “Thật ra những điều này đều là thủ đoạn của Khương Hùng, ông ta tìm cách điều tra về bệnh tình của chúng ta, sau đó cố ý diễn trò cùng cô gái này thôi”.

“Ông ta làm thế là để chúng ta thỏa hiệp đấy.

Khương Hùng thật bỉ ổi!”
Chủ nhánh hai cũng nói: “Các ông tốt nhất nên suy nghĩ thật kỹ.

Nếu bị Khương Hùng lừa gạt.

Chỉ riêng chuyện trước đó các ông đã lựa chọn đứng cùng một chiến tuyến với chúng tôi, các ông tưởng ông ta có thể bỏ qua cho các ông được sao?” “Bọn họ cũng chưa làm gì, sao tôi không thể bỏ qua cho bọn họ chứ?”

Khương Hùng hỏi ngược lại, sau đó nói tiếp: “Tôi có thể bảo đảm với các ông, ngoài nhánh hai và nhánh ba, ba nhánh khác vẫn như cũ!”
Những lời này đã cho thấy lão ta sẽ không bỏ qua cho nhánh hai và nhánh ba.

“Chủ nhà, chúng tôi biết sai rồi, sau này chúng tôi thề sống chết theo ông!”
Sau khi chủ nhánh bốn và chủ nhánh năm liếc nhìn nhau, hai người đột nhiên cùng quỳ xuống và nói rất thành khẩn.

“Được, ân oán lúc trước đều được xóa bỏ!”
Khương Hùng cũng không vui vẻ lắm.
Những năm gần đây, ông ta biết rõ người bên cạnh như lòng bàn tay.
Lòng người dễ thay đổi, chẳng qua cũng chỉ có vậy!
Nhất thời, trong năm chủ nhánh đã có chủ nhánh một và chủ nhánh bốn và chủ nhánh nằm lựa chọn Khương Hùng.

“Khốn kiếp, các ông sẽ hối hận cho xem, các ông chắc chắn sẽ hối hận!”
Chủ nhánh ba thẹn quá thành giận, hét lên với mấy người đó.

Chủ nhánh hai cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn bọn họ nói: “Các ông vẫn quá ngây thơ.

Các ông thật sự cho rằng cô gái còn chưa trưởng thành kia là một thần y sao?” “Rõ ràng cô ta và Khương Hùng có quan hệ không bình thường, không giống với người mới chỉ quen biết một, hai ngày”.

“Nếu cô ta thật sự có thể chữa được bệnh của Khương Hùng, sao ông ta không nhờ cô ta chữa trị từ trước? Sao ông ta phải chờ đến khi chúng ta muốn ông ta nhường lại vị trí chủ gia tộc?” “Đây rõ ràng là mưu kế của Khương Hùng.

Cho dù chúng ta không nói cho Khương Hùng biết bệnh của mình nhưng ai trong các ông có thể bảo đảm Khương Hùng không mua được bác sĩ khám bệnh cho chúng ta?” “Các ông cho rằng mình quay lại bên phía Khương Hùng thì cô gái kia có thể chữa được bệnh cho các ông à?” “Cô ta chỉ là một thần y giả thôi, làm sao có thể biết chữa bệnh chứ?”

Chủ nhánh hai suy nghĩ rất rõ ràng, nói với giọng đều đều.
Lão ta biết rõ Phùng Tiểu Uyển có phải là thần y hay không, nhưng đây là cơ hội duy nhất của lão ta trong tình hình hiện nay.

Cập nhật ch*ương mới nhất tại TгцyenAPP.coм
Một khi bọn họ thất thể thì không còn cơ hội nào nhận được vị trí chủ nhà họ Khương nữa.
Quả nhiên lời lão ta nói vẫn có tác dụng, mặt chủ nhánh bốn và nhánh năm đều biến sắc.
Bọn họ vốn đồng ý đi theo chủ nhánh hai và chủ nhánh ba ép Khương Hùng nhường lại vị trí chủ gia tộc, tất nhiên cũng đã nhận được hứa hẹn của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba.

"Két…"
Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng phanh gấp.

ngôn tình sủng
Mọi người nhất thời đều nhìn ra ngoài.
Bọn họ chỉ thấy một chiếc Rolls Royce phiên bản kéo dài màu đen đã đỗ ở trước cổng.
Một giây tiếp theo, cửa xe mở ra, mấy người thanh niên chuyển một băng ca cứu thương từ trong xe ra, trên đó còn có một bệnh nhân đang thở thoi thóp.

"Thần y Phùng, xin cô mau cứu bố tôi.

Chỉ cần cô có thể cứu được bố tôi, nhà họ Lâm bằng lòng giao ra một nửa sản nghiệp!"

Một người trung niên dẫn đầu không để ý tới sự ngăn cản của bảo vệ nhà họ Khương, xông thẳng vào sảnh tiệc và quỳ xuống trước mặt Phùng Tiểu Uyển.
Giờ phút này, mọi người trong sảnh tiệc đều kinh ngạc đến ngây người.

"Nhà họ Lâm là gia tộc quyền thế hàng đầu cùng cấp với nhà họ Khương!"
Có người nhận ra người trung niên đang quỳ dưới đất, kinh ngạc nói.
Vương tộc họ Quan mạnh nhất trong Vương thành Quan nhưng phía dưới còn có bốn gia tộc quyền thế hàng đầu.

Nhà họ Lâm cũng giống nhà họ Khương, đều là một trong bốn gia tộc này.
Mà người trung niên quỳ ở dưới chân Phùng Tiểu Uyển là người thừa kế nhà họ Lâm, Lâm Hạo.
Lúc này, có thể tưởng tượng được trong lòng mọi người nhà họ Khương khiếp sợ tới mức nào khi thấy ông ta bất ngờ quỳ dưới chân của Phùng Tiểu Uyển.

"Ông chủ Lâm làm sao vậy?"
Khương Hùng nhìn về phía ông lão trên băng ca và hỏi với vẻ nghiêm trọng.

"Bố tôi đột nhiên phát bệnh tim, bệnh viện Nhân Dân số một ở Vương thành Quan đã bỏ tay, bảo chúng tôi về nhà chuẩn bị hậu sự.
Lâm Hạo đỏ mắt nói: "Tôi biết thần y ở nhà họ Khương nên lập tức chạy tới đây, vẫn mong ông chủ Khương đừng trách!"
Trong khi ông ta nói chuyện, Phùng Tiểu Uyển đã đi tới trước băng ca.

Cô ta lấy túi châm mang theo bên người, hai tay ném ra mấy cái ngân châm với tốc độ rất nhanh.
Chiêu thức này làm mọi người đều kinh ngạc đến ngày người.
Thoạt nhìn Phùng Tiểu Uyển chỉ khẽ động tay đã có bảy tám ngân châm gần như cùng lúc cắm xung quanh vị trí trái tim của ông chủ Lâm.
Đúng lúc này, cơ thể ông chủ Lâm run rẩy kịch liệt.

Lâm Hạo lập tức biến sắc: "Bố!"
- ————.

Chương 1013: 1013: Phí Khám Bệnh Quá Cao

Giờ phút này, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người khi thấy ông chủ Lâm run rẩy kịch liệt.
Ngay cả Dương Thanh cũng hơi lo lắng.

Dù sao ông chủ Lâm được Phùng Tiểu Uyển châm cứu chữa trị xong mới run rẩy như vậy.
Nhưng Phùng Tiểu Uyển không hề hoảng loạn, trái lại vẫn bình tĩnh, ngón cái và ngón trỏ trên tay phải chợt nhẹ nhàng nằm lấy phía trên một ngân châm.
Một giây tiếp theo, cảnh tượng làm mọi người chấn động kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy ngân châm này đột nhiên rung lên với một tần số cao.

"Trời ạ! Kim châm tự nhiên rung lên!"
Có người kinh ngạc kêu lên.
Cảnh tượng này thật sự làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Phùng Tiểu Uyển còn chưa chữa trị xong.

Sau khi chạm vào làm một ngân châm rung lên, cô ta lại dùng cách tương tự với mấy ngân châm khác.
Lúc này, tổng cộng có bảy mũi ngân châm ở vị trí trái tim của ông chủ Lâm đều đã rung lên.

"Bắc Đẩu Hồi Hồn Châm!"
Đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên, sau đó nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển với vẻ cung kính.
Người này mặc áo blouse trắng, là bác sĩ đi theo ông chủ Lâm.
Ông ta có thể trở thành bác sĩ riêng của ông chủ Lâm thì tất nhiên phải có y thuật rất giỏi.

Ngay cả ông ta cũng nhìn Phùng Tiểu Uyển với vẻ kính trọng và ngưỡng mộ đã đủ để chứng minh phương pháp châm cứu của cô ta lúc này lợi hại tới mức nào.

“Tơ đỏ!” “Vị trí trái tim của ông chủ Lâm tự nhiên xuất hiện bảy tơ đỏ!”
Có người vô cùng chấn động nói.
Chỉ thấy từ chỗ bảy mũi ngân châm xuất hiện từng sợi tơ màu đỏ không ngừng tập trung về phía vị trí chính giữa.
Mấy giây ngắn ngủi qua đi, không ngờ bảy tơ máu đã tập trung lại một chỗ.

“Phụt!”
Phùng Tiểu Uyển nhanh tay nhanh mắt, lập tức đâm một ngân châm đã cầm sẵn trong tay từ lâu vào đúng điểm tơ đỏ tập trung lại.
Cô ta đã có sự chuẩn bị trước, chẳng biết trong tay xuất hiện một bình thủy tinh trong suốt từ lúc này, tay kia rút ra ngân châm đâm vào cuối cùng.
Cô ta vừa rút ra thì lập tức úp bình thủy tinh lên điểm trung tâm của bảy sợi tơ máu.
Phùng Tiểu Uyển chỉ giữ bình thủy tinh khoảng một giây đã lập tức thu về, đồng thời đóng nắp bình lại.
Tất cả những điều này giống như một bữa tiệc thị giác thịnh soạn khiến ai nấy đều nhìn không chớp mắt.

Sau khi thấy Phùng Tiểu Uyển cất cái bình đi, mọi người mới dần hoàn hồn.

“Oe!”
Ông chủ Lâm vốn đang hôn mê chợt từ trên băng ca ngồi dậy, phun ra một ngụm máu đen.

“Bố!”
Lâm Hạo vô cùng hoảng sợ, vội vàng bước tới.
Nhưng sau khi ông chủ Lâm phun ra một ngụm máu đen đã nằm xuống băng ca, hai mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt chứ không hề có sắc máu, trông giống như một người chết.
Lúc này, Phùng Tiểu Uyển đã kiệt sức, ngồi phịch xuống đất và thở hổn hển.

“Tiểu Uyển, cô không sao chứ?”
Dương Thanh vội vàng bước lên, lo lắng khi thấy trên trán Phùng Tiểu Uyển lấm tấm mồ hôi hột.
Phùng Tiểu Uyển khẽ lắc đầu và cười rạng rỡ: “Em đã cứu

được người rồi!”
Dương Thanh đang lo lắng, vừa nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy thì cũng yên tâm.

Cô ta nói đã cứu được ông chủ
Lâm về, vậy chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Bố, bố đừng làm con sợ, bố mau tỉnh lại đi!”
Lâm Hạo quỳ trước băng ca của ông chủ Lâm và sốt ruột kêu to.
Nhưng bất kể ông ta gọi thế nào, ông chủ Lâm đều không có bất kỳ phản ứng gì.

“Chủ gia tộc, đây chính là thần y có thể chữa được bệnh của ông à?”
Lúc này, chủ nhánh hai đột nhiên cười giễu cợt, liếc nhìn ông chủ Lâm nằm ở trên băng ca vẫn không nhúc nhích với vẻ hài hước, cười híp mắt nói: “Ông chủ Lâm vốn còn có thể cứu được, bây giờ cô ta vừa chữa thì sợ rằng không tỉnh lại được nữa nhỉ?” “Lâm Hạo, bố cậu chết không liên quan tới nhà họ Khương chúng tôi.

Đương nhiên, nếu cậu muốn truy cứu trách nhiệm thì cứ truy cứu lang băm vừa ra tay cứu bố câu đấy!”
Chủ nhánh ba nhìn Lâm Hạo và lạnh lùng nói.
Mặt Khương Hùng lập tức biến sắc, ánh mắt đột nhiên sắc bén nhìn chủ nhánh hai và chủ nhánh ba, nhíu mày nói: “Thần y nhỏ còn chưa nói gì về tình trạng của ông chủ Lâm, sao các ông biết ông chủ Lâm chết rồi?” “Lại nói, khi ông chủ Lâm được mang đến đã cận kề với cái chết nên nhà họ Lâm chủ động cầu xin thần y nhỏ ra tay cứu giúp.

Cho dù cô ấy thật sự không chữa được cho ông chủ Lâm thì nhà họ Lâm cũng sẽ không trách tội thần y nhỏ chứ?”
Khương Hùng nói xong thì nhìn về phía Lâm Hạo, cao giọng nói: “Thần y là khách của Khương Hùng tôi.

Cho dù cô ấy không thể cứu được ông chủ Lâm, các cậu cũng chẳng có lý do gì truy cứu trách nhiệm của cô ấy!”
Giọng nói của Khương Hùng vô cùng kiên định, cũng tiết lộ một tín hiệu với nhà họ Lâm.

Nếu nhà họ Lâm thật sự muốn gây rắc rối cho Phùng Tiểu Uyển, lão ta không chấp nhận khoanh tay đứng nhìn.

“Chuyện này không liên quan gì đến nhà họ Khương chúng ta, ông tính bất chấp mối quan hệ giữa nhà họ Khương và nhà họ Lâm cũng phải che chở cho hung thủ giết người sao?” Cập nhật nhanh nhất trên T*гцуелAPP.com
Chủ nhánh ba lạnh giọng chất vấn.

“Hung thủ giết người à?”
Khương Hùng cười lạnh: “Theo ý kiến của ông, nếu một người bị bệnh nặng đi bệnh viện, chỉ cần bệnh viện không thể cứu được người thì bác sĩ trong bệnh viện đều thành hung thủ giết người sao?” “Ông chủ Lâm có thân phận cao quý, người bệnh nặng bình thường làm sao có thể sánh được?”
Chủ nhánh hai lại hỏi.

“Hừ!”
Khương Hùng cười lạnh: “Tôi muốn xem thử là ai dám động vào thần y nhỏ?” “Ông chủ Khương, ông nói quả nghiêm trọng rồi!”
Lâm Hạo bị thương bước tới và nói: “Ông nói không sai, bố tôi vốn đã cận kề với cái chết, bệnh viện không chữa được nên chúng tôi mới tìm đến thần y nhờ cứu giúp”.

“Cho dù bố tôi qua đời cũng chẳng thể trách thần y nhỏ được.

Ông yên tâm, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của thần y nhỏ đâu”.
Lâm Hạo nghiêm mặt nói xong lại chủ động bước tới bên cạnh Phùng Tiểu Uyển đang nghỉ ngơi, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng và dùng hai tay cung kính đưa tới.

“Vất vả cho thần y rồi, trong tấm thẻ này có một tỷ coi như tiền công cô đã ra tay cứu chữa cho bố tôi.

Cho dù cô không thể chữa được cho bố tôi nhưng nhà họ Lâm sẽ không trách cô, cám ơn cô!”
Ông ta vừa ra tay đã là một tỷ khiến đám người đều kinh ngạc đến ngày người.
Chủ nhánh hai và chủ nhánh ba thấy không thể gây xích mích thì vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Phùng Tiểu Uyển cũng hơi ngây người, sau đó mới nói: “Ai nói tôi không thể cứu được ông chủ Lâm? Tôi đã chữa bệnh cho ông ấy xong rồi”.

“Cái gì? Cô nói bố tôi còn sống à?”
Lâm Hạo đang bị thương, chợt nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy thì lập tức trợn tròn mắt với vẻ ngạc nhiên.
Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu: “Tôi đã ép cổ trùng trong tim của ông chủ Lâm ra.

Ông ấy quá yếu nên trông như chết, cùng lắm năm phút nữa, ông chủ Lâm sẽ có thể tỉnh lai”.
Cô ta nói dứt lời thì đẩy lại tấm thể ngân hàng mà Lâm Hạo đưa qua, từ chối: “Tôi ra tay cứu chỉ đơn giản vì tôi là bác sĩ chứ không phải vì tiền.

Ông chỉ cần cho tôi hai trăm phí châm cứu chữa bệnh là được rồi”.

“Hừ!”
Chủ nhánh hai cười giễu cợt: “Đúng là nói khoác không biết ngượng! Cô không cần phí khám bệnh một tỷ mà chỉ cần hai trăm, cô biết mình không chữa bệnh được, làm ông chủ Lâm chết nên không dám nhận phí khám bệnh một tỷ chứ gì?”
Chủ nhánh ba cũng nói: “Ông chủ Lâm rõ ràng đã chết mà cô cứ nhất quyết nói ông ta còn sống, cô thật sự tưởng chúng tôi đều là kẻ ngu à?”
- ————.

Chương 1014: 1014: Ngọc Bội Hoàng Long

Phùng Tiểu Uyển nghe ông chủ nhánh hai và nhánh ba nói vậy, nhất thời cuống lên, vội vàng giải thích nói: “Tôi không có lừa gạt các người.

Tôi thật sự đã trị khỏi bệnh cho ông chủ Lâm rồi”.

“Giải thích chính là che giấu, tôi nghĩ nên xử bắn ả lang băm này đi!”
Vẻ mặt của ông chủ nhánh ba ngập tràn ý muốn giết người.

“Lâm Hạo, tốt nhất cậu nên suy nghĩ cho kỹ.

Nếu cậu dễ dàng tin lời ả lang băm này, đợi đến khi cậu muốn tìm cô ta trả thù e là quá muộn”.
Ông chủ nhánh hai nói với Lâm Hạo.
Lâm Hạo nhíu mày, lạnh lùng liếc nhìn ông chủ nhánh hai và nhánh ba, hờ hững nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng, dù bố tôi có chết cũng không liên quan gì tới thần y nhỏ”.

ty “Các người cứ luôn mồm khích bác mối quan hệ giữa thần y nhỏ và nhà họ Lâm, rốt cuộc là có mục đích gì?”
Lâm Hạo thật sự tức giận.

Lúc nãy Phùng Tiểu Uyển chữa trị cho ông chủ nhà họ Lâm như thế nào, ông ta đều tận mắt nhìn thấy.
Có thể nói Phùng Tiểu Uyển đã thực sự dốc hết lòng hết sức, cũng không hề lo lắng bản thân sẽ không cứu được ông chủ nhà họ Lâm, mà ngược lại nhận lấy trách nhiệm, lập tức đi cứu người.
Chỉ với tấm lòng lương thiện này của Phùng Tiểu Uyển thôi cũng đủ khiến Lâm Hạo cảm động rồi.
Nhưng ông chủ nhánh hai và nhánh ba của nhà họ Khương lại không ngừng gây xích mích, âm mưu mượn tay ông ta để giết chết Phùng Tiểu Uyển.

Việc này khiến ông ta rất phản cảm.

“Chúng tôi chỉ ăn ngay nói thật, nếu cậu không muốn nghe thì thôi”.
Ông chủ nhánh hai hờ hững nói: “Chỉ là nếu việc này truyền ra ngoài, đến lúc đó người bên ngoài đều nghĩ đứa con trai của ông chủ nhà họ Lâm là cậu không hề quan tâm đến sống chết của bố mình”.

“Tận mắt nhìn thấy kẻ thù giết bố ruột của mình vậy mà lại không muốn báo thù rửa hận cho ông ấy, sợ là người đời sẽ cười nhạo cậu”.
Khương Hùng giận dữ quát: “Câm miệng cho tôi!”
Lâm Hạo cũng lạnh lùng liếc nhìn ông chủ nhánh hai và nhánh ba nói: “Nhà họ Khương có đám người xấu xa như các người, đúng là kéo thực lực của nhà họ Khương xuống thấp”.

“Ông nói cái gì?”
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba lập tức lộ vẻ mặt tức giận.

Câu nói này của Lâm Hạo đã sỉ nhục bọn họ.

“Các người đúng là mặt dày, tôi đã nói một lần rồi mà còn muốn nghe thêm nữa à? Nếu vậy, tôi nói lại một lần nữa là được.

Ý của tôi là bởi vì các người mà thực lực tổng thể của nhà họ Khương đã bị hạ thấp”.
Lâm Hạo chế giễu nói với hai người bọn họ.
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba giận tím mặt, nhưng dù gì Lâm Hạo cũng là con trai của ông chủ nhà họ Lâm, đã vậy còn là người thừa kế của nhà họ Lâm nữa chứ.

Tuy đây là nhà họ Khương nhưng bọn họ cũng không làm gì được Lâm Hạo.

“Khụ khụ khụ..
Bỗng nhiên, một tràng tiếng ho khan vang lên dữ dội,
Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy ông chủ Lâm người vừa mới bị ông chủ nhánh hai và nhánh ba nghĩ đã chết rồi, bỗng ngồi dậy từ trên cáng cứu thương.
Lâm Hạo cực kỳ kích động, cũng không thèm phí lời với người nhà họ Khương nữa, nhanh chân chạy tới.

Sau khi ông chủ Lâm ho khan xong mới nhìn Lâm Hạo, ngạc nhiên nói: “Bố vẫn còn sống sao?” “Bố, bố vẫn còn sống! Vẫn còn sống!”
Lâm Hạo kích động khóc nức nở nói: “Là thần y nhỏ đã cứu sống bố.

Cô ấy đã ép được cổ trùng từ trong tim bố ra”.
Ông chủ nhà họ Lâm vốn còn hơi nghi ngờ, nhưng lúc nghe Lâm Hạo nói đến cổ trùng, sắc mắt lập tức thay đổi, kinh ngạc nói: “Con nói cổ trùng trong người bố đã bị ép ra ngoài rồi?”
“Đúng ạ, thần y nhỏ đã nói như vậy”.
Lâm Hạo vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, nên có sao nói vậy.
Sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, bố, tại sao trong cơ thể bố lại có cổ trùng chứ? Đó là thứ gì vậy?”
Sắc mặt ông chủ Lâm nghiêm nghị, không trả lời Lâm Hạo mà chỉ nhìn Phùng Tiểu Uyển ở bên cạnh.

Lúc nãy Lâm Hạo đã chỉ Phùng Tiểu Uyển cho lão ta biết.
Khí sắc của Phùng Tiểu Uyển cũng đã khôi phục phần nào.

Cô ta đi tới bên cạnh ông chủ Lâm rồi lấy ra bình thủy tinh trong suốt.

“Đây chính là cổ trùng lấy được từ trong người ông ra”.
Phùng Tiểu Uyển giơ bình thủy tinh lên, mọi người đều có thể nhìn thấy bên trong bình thủy tinh có một sâu nhỏ màu đen đang ngọ nguậy.

“Đây là Phệ Tâm Cổ, chỉ có người Miêu Thành mới nuôi dưỡng được, sức sống rất ngoan cường.

Cổ trùng này chuyên uống máu trái tim để sống.

Người bị hạ Phệ Tâm Cổ mỗi lần sử dụng võ, sẽ bị nó cắn xé trái tim, khiến họ phải chịu nỗi đau thấu tim”.

“Phệ Tâm Cổ đã bị ép ra ngoài.

Sau này ông chỉ cần uống thuốc bắc ba tháng liên tục theo đơn thuốc tôi kê là có thể từ từ phục hồi vết thương chỗ trái tim”.
Vừa nói chuyện Phùng Tiểu Uyển vừa viết toa thuốc, chữ viết như rồng bay phương múa chẳng mấy chốc đã viết xong toa thuốc.

“Toa thuốc này có thể mua được ở bất kỳ tiệm thuốc Đông Y nào, hơn nữa giá cũng rất rẻ.

Mỗi ngày sắc uống trước ba bữa ăn.

Tôi cũng đã viết cách sắc thuốc trong này rồi”.
Phùng Tiểu Uyển đưa toa thuốc cho Lâm Hạo.

“Cảm ơn thần y nhỏ! Cảm ơn tiểu thần y nhỏ!”
Lâm Hạo vui mừng hớn hở, liên tục nói cảm ơn.
Ông ta dẫn ông chủ Lâm đến nhà họ Khương tìm Phùng Tiểu Uyển với hy vọng còn nước còn tát, nhưng không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại thật sự chữa khỏi bệnh cho bố ông ta.
Ông chủ Lâm cũng ngạc nhiên không thôi, lão ta nhìn Phùng Tiểu Uyển với vẻ mặt vô cùng biết ơn.

“Lâm Thiên Tường tôi mãi mãi sẽ không quên ơn cứu mạng của thần y nhỏ!” Cập *nhật nhanh nhất trên ТгцуелAPP.com
Vẻ mặt Lâm Thiên Tường đầy biết ơn, sau đó lấy ra một miếng ngọc bội Hoàng Long đưa cho Phùng Tiểu Uyển nói:
“Ơn lớn không thể nói hết thành lời.

Tôi không bảo đáp được ơn cứu mạng của tiểu thần y, chỉ có thể tăng cô miếng ngọc bội này”.

“Không ngờ lại là ngọc Hoàng Long!” “Ngọc Hoàng Long của nhà họ Lâm đại diện cho quyền lợi và của cải tối cao.

Bất kỳ ai nhìn thấy ngọc Hoàng Long thì cũng như nhìn thấy chủ gia tộc họ Lâm”.

“Người có được ngọc bội này, có thể tùy ý sử dụng tất cả nhân lực và vật lực sẵn có của nhà họ Lâm.

Ngay cả một số người cùng huyết thống trực hệ của nhà họ Lâm cũng không đủ tư cách để có được”.
Khi mọi người xung quanh nhìn thấy miếng ngọc bội Hoàng Long mà Lâm Thiên Tường đưa cho Phong Tiểu Uyển thì đều tỏ ra ngạc nhiên.
Ngay cả Lâm Hạo cũng ngơ ngác.

Đây chính là ngọc Hoàng Long đại diện cho quyền lợi tối cao của nhà họ Lâm, ngay cả ông ta cũng là lúc trở thành người thừa kế của nhà họ Lâm mới có được một miếng.

Thậm chí mấy anh chị em của ông ta cũng không có.
Còn về đám con cháu cùng lứa với ông ta càng không thể có.

Thế mà một người ngoài như Phùng Tiểu Uyển lại có được miếng ngọc bội Hoàng Long này.
Sắc mặt của ông chủ nhánh hai và nhánh ba cực kỳ khó coi.
Bọn họ vốn định mượn tay nhà họ Lâm giết chết Phùng Tiểu Uyển nhưng không ngờ Phùng Tiểu Uyển không chỉ chữa khỏi bệnh cho Lâm Thiên Tường mà còn có được miếng ngọc bội Hoàng Long quyền lực tối cao của nhà họ Lâm nữa.
Việc này khiến bọn họ cảm thấy bị uy hiếp nặng nề, ngay cả Phệ Tâm Cổ trong người Lâm Thiên Tường cũng bị Phùng Tiểu Uyển ép ra ngoài.
Nếu vậy e là vết thương của Khương Hùng cũng có thể dễ dàng chữa khỏi.
Vừa nghĩ tới vết thương của Khương Hùng sắp được chữa khỏi, trong lòng ông chủ nhánh hai và nhánh ba càng thêm lo lắng.
Hai người vừa liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy sát khí mãnh liệt toát ra từ trong mắt đối phương.
Nếu tài chữa bệnh của Phùng Tiểu Uyển giỏi như vậy thì bèn phải khiến cô ta biến mất khỏi cuộc đời này.
Phùng Tiểu Uyển cũng không biết mình đã bị ông chủ nhánh hai và nhánh ba nhắm tới.

Lúc này sau khi biết được sự cao quý của ngọc bội Hoàng Long, cô ta sợ đến nỗi vội vàng muốn trả lại.

“Ông chủ Lâm, đây là báu vật của nhà họ Lâm, một người ngoài như tôi không thích hợp nhận đầu, xin ông hãy lấy lại!” Phùng Tiểu Uyển vội vàng nói.
Lâm Thiên Tường khẽ cau mày: “So với tính mạng của tôi, nó chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi, chẳng là gì cả.

Hay là cô thấy giá trị của miếng ngọc bội này còn cao quý hơn mạng sống của tôi?”
- ————.

Chương 1015: 1015: Liều Mạng Với Ông Ta

“Không phải như vậy!”
Phùng Tiểu Uyển vội vàng lắc đầu.

“Nếu không phải vậy thì cô mau nhận đi.

Lâm Thiên Tường tôi không thích nợ ân tình của người khác.

Cô nhận miếng ngọc bội này rồi thì tôi mới thoải mái uống thuốc của cô kê toa được”.

Lâm Thiên Tường nhìn Phùng Tiểu Uyển ân cần nói
“Tiểu Uyển, nếu ông chủ Lâm bảo em nhận thì em cứ nhận đi”.

Phùng Tiểu Uyển mới vừa định từ chối nữa thì Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Phùng Tiểu Uyển mới cất miếng ngọc bội đi.

Lúc này Lâm Thiên Tường mới chú ý tới Dương Thanh, trong lòng thoáng ngạc nhiên, không ngờ Phùng Tiểu Uyển này lại nghe lời Dương Thanh như vậy.

Rốt cuộc hai người có quan hệ gì?
“Ha ha, chúc mừng ông chủ Lâm đã tai qua nạn khỏi!”
Khương Hùng bỗng cười lớn nói.

Lâm Thiên Tường nhìn Khương Hùng, trên mặt lộ ra ý cười:
“Ông chủ Khương, bên cạnh ông có một thần y giỏi như vậy, thế mà ông cứ giấu diếm mãi, đúng là chẳng tử tế chút nào!”
Khương Hùng cười gượng lắc đầu nói: “Nếu có thể quen biết thần y nhỏ sớm hơn, sao tôi có thể giấu ông được chứ?”
Lâm Thiên Tường lập tức cười lớn, tâm trạng cực kỳ vui sướng.

Mặc dù không thể bước xuống cáng cứu thương, nhưng lão ta có thể cảm nhận rõ ràng vết thương của mình gần như đã được chữa lành.

Trước đây, mỗi lần phát bệnh, lão ta đều chịu nỗi đau xé tim, sống không bằng chết.

Bây giờ Phệ Tâm Cổ đã bị ép ra khỏi cơ thể, sau này lão ta không cần phải tiếp tục chịu đựng nỗi đau tột cùng kia nữa, nghĩ tới đây tâm trạng của lão ta lập tức thoải mái hơn.

“Ông Khương, nếu không còn việc khác, vậy chúng tôi đi trước đây”.

Dương Thanh bỗng nói.

Hôm nay anh dẫn Phùng Tiểu Uyển đến đây vốn là để chữa bệnh cho Khương Hùng, không ngờ còn tiện tay cứu luôn ông chủ nhà họ Lâm.

Bệnh tình của Khương Hùng khá phức tạp, cần phải châm cứu một tháng nữa.

Bây giờ lại có ông chủ nhà họ Lâm ở đây, ý định muốn giải quyết ông chủ nhánh hai và nhánh ba của anh đành phải gác lại.

“Cậu Thanh, xin dừng bước!”
Khương Hùng vội vàng nói.

Khương Hùng gọi Dương Thanh như vậy khiến Lâm Thiên Tường hơi ngạc nhiên.

Khương Hùng là ông chủ nhà họ Khương thế mà lại gọi Dương Thanh là cậu Thanh một cách đầy cung kính, đã vậy còn dùng từ “xin” nữa chứ.

Điều này chứng tỏ Khương Hùng cực kỳ tôn trọng Dương Thanh.

“Ông Khương, ông còn việc gì sao?”
Dương Thanh lên tiếng hỏi.

“Tôi còn chưa giới thiệu cho cậu biết, vị này là Lâm Thiên Tường - ông chủ nhà họ Lâm một trong bốn gia tộc lớn ở Vương thành Quan”.

Khương Hùng cười nói, sau đó giới thiệu với Lâm Thiên Tường: “Đây là cậu Dương Thanh, là bạn vong niên của tôi”.

“Ồ?”
Lần này Lâm Thiên Tường càng ngạc nhiên hơn, lão ta mỉm cười nhìn Dương Thanh nói: “Xin chào cậu Thanh, tôi là Lâm Thiên Tường!”
Dương Thanh khẽ gật đầu: “Chào ông chủ Lâm!”
Dương Thanh hơi không hiểu tại sao Khương Hùng lại giới thiệu Lâm Thiên Tường cho anh làm quen, nhưng nếu Khương Hùng đã chủ động giới thiệu thì đương nhiên anh sẽ không từ chối.

“Nếu cậu Thanh có rảnh, xin mời đến nhà họ Lâm chúng tôi chơi.

Chúng tôi nhất định sẽ tiếp đón long trọng”.

Lâm Hạo cũng đi tới tiếp lời.

Ông ta rất tán thưởng Phùng Tiểu Uyển, mà Phùng Tiểu Uyển lại nghe lời Dương Thanh răm rắp.

Trong khi đó Khương Hùng còn chủ động giới thiệu Dương Thanh với Lâm Thiên Tường, rõ ràng thân phận của Dương Thanh rất không tầm thường.

Khương Hùng đối xử rất lịch sự với Dương Thanh nên ông ta cũng không thể thất lễ được.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Nếu có rảnh tôi nhất định sẽ đến thăm nhà họ Lâm!”
“Ha ha, được! Tôi chờ cậu!”
Lâm Hạo cười lớn nói.

“Ông chủ Khương, tôi dạo một vòng trước cửa chết, có nhiều người cho rằng tôi đã chết.

Tôi phải về nhà họ Lâm giải quyết một số việc riêng, hẹn hôm khác gặp mặt!”
Lâm Thiên Tường đột nhiên lên tiếng, trong mắt lóe lên tia sắc bén.

Xem ra nhà họ Lâm cũng giống như nhà họ Khương.

Có một số người nóng lòng muốn bọn họ chết sớm để tranh giành quyền lực gia tộc.

“Được, vậy ông chủ Khương cứ đi thong thả, nếu cần người nhà họ Khương giúp đỡ thì cứ lên tiếng!”
Khương Hùng nói.

“Ông chủ Khương cũng vậy.

Tuy thần y nhỏ đã cứu tôi nhưng dù sao cũng ở nhà họ Khương của ông, coi như tôi nợ ân tình của ông.

Nếu ông có gì khó giải quyết thì cứ nói với tôi, tôi sẽ xử lý sạch sẽ giúp ông”.

Lâm Thiên Tường cũng rất thoải mái nói.

Lâm Hạo cố ý nhìn ông chủ nhánh hai và nhánh ba, giọng điệu trêu tức nói: “Bố, bố không biết đâu, vừa nãy ông chủ nhánh hai và nhánh ba cứ xúi giục con giết chết thần y nhỏ đấy.

Nếu không phải ông chủ Khương cản lại, sợ rằng con đã bị bọn họ khích bác rồi”.

“Cái gì? Còn có chuyện này nữa sao?”
Lâm Thiên Tường lập tức nổi giận: “Đúng là điếc không sợ súng.

Nếu không nể mặt ông chủ Khương, tôi chắc chắn đã giết các người rồi”.

Ông chủ nhánh hai và nhánh ba núp phía sau, cả người run lẩy bẩy, sắc mặt vô cùng khó coi nhưng cũng không dám nói gì.

“Ông chủ Khương, nếu ông có chỗ không tiện ra tay thì nhất định phải nói với tôi đấy!”
Lâm Thiên Tường híp mắt nói.

Lời này thoạt nghe như đang nói với Khương Hùng, nhưng thực tế cũng là nói cho ông chủ nhánh hai và nhánh ba nghe.

“Ha ha, được, nhất định!”
Khương Hùng cười nói.

Chẳng mấy chốc người của nhà họ Lâm đều rời đi hết, nhất thời trong phòng khách nhà họ Khương chỉ còn lại người nhà họ Khương và hai người ngoài là Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển.

“Truyền lệnh xuống, triệu tập tất cả dòng chính nhà Khương mười phút sau có mặt ở phòng họp!”
Khương Hùng bỗng ra lệnh nói.

“Dạ!”
Lập tức có người đáp, sau đó nhanh chân đi sắp xếp.

Ông chủ nhánh hai và nhánh ba bỗng nhiên sinh ra cảm giác bất an.

Cuộc họp này rất có khả năng nhắm vào bọn họ.

Ông chủ của ba nhánh khác cũng cười hờ hững nhìn ông chủ nhánh hai và nhánh ba.

Đương nhiên bọn họ cũng cảm thấy như vậy.

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, bây giờ trong lòng ông chủ nhánh hai và nhánh ba chỉ còn lại cảm giác nơm nớp lo sợ.

“Cậu Thanh, đến lúc đó mong cậu có thể tham dự cuộc họp của chúng tôi.

Có lẽ có một số việc phải làm phiền tới cậu”.

Khương Hùng nhìn Dương Thanh cung kính nói.

“Được!”
Dương Thanh không từ chối nói.

Vừa nãy người nhà họ Lâm ở đây, có một số việc anh cũng không tiện ra tay nhưng bây giờ nhà họ Lâm đã về rồi, nên anh làm gì cũng tiện.

Mặc dù ông chủ nhánh hai và nhánh ba biết tài chữa bệnh của Phùng Tiểu Uyển rất giỏi nhưng bọn họ không tin Dương Thanh là nhân vật lợi hại cỡ nào, khi nhìn Dương Thanh, trong mắt chỉ có khinh thường.

Dương Thanh cũng không để ý bọn họ, mà là rời đi với Khương Hùng.

Ông chủ nhánh hai và nhánh ba cũng rời đi, đến biệt thự của ông chủ nhánh hai.

Vẻ mặt của hai người đều nghiêm nghị.

“Khương Hùng mở cuộc họp chắc chắn là muốn đối phó chúng ta”.

Ông chủ nhánh hai gằn giọng nói: “Ông nói xem rốt cuộc chúng ta phải đối phó thế nào?”
Dáng vẻ của ông chủ nhánh ba cũng nghiêm nghị, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đều tại mấy tên khốn kiếp kia, đã bàn bạc sẽ đuổi Khương Hùng khỏi vị trí chủ nhà, thế mà bọn họ lại phản bội chúng ta”.

“Nếu Khương Hùng muốn trả thù vậy chúng ta chỉ đành liều mạng với ông ta một trận”.

Ông chủ nhánh hai kinh ngạc: “Ý của ông là sẽ dùng tới đám người kia?”
“Nếu không dùng, sẽ không còn cơ hội nữa.

Chẳng lẽ chúng ta đành ngồi chờ chết sao?”
Vẻ mặt ông chủ nhánh ba dữ tợn nói: “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, ông cũng thấy rồi đấy, tài chữa bệnh của Phùng Tiểu Uyển kia quá cao siêu.

Nếu cô ta nói có thể trị khỏi bệnh cho Khương Hùng thì chắc chắn cô ta sẽ làm được”.

“Nếu chúng ta cho Khương Hùng thêm một tháng nữa, đợi sau khi ông ta khôi phục trạng thái sung mãn nhất thì chúng ta chỉ có nước chết”.

“Nếu đã vậy, hôm nay chúng ta đành liều mạng với ông ta thôi!”
- ————.

Chương 1016: 1016: Lập Người Thừa Kế

Trong lúc ông chủ nhánh hai và nhánh ba đang bàn bạc đối sách thì lúc này trong phòng của Khương Hùng.

“Cậu Thanh, lát nữa có thể cần đến sự giúp đỡ của cậu nên tôi mới giữ cậu lại”.

Khương Hùng nghiêm túc nói: “Tạm thời cậu không cần ra tay, đợi cơ hội đến cậu hãy ra tay”.

Dương Thanh gật đầu, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ ông chủ nhánh hai và nhánh ba còn có chiêu sau?”
Trước đó khi ông chủ nhánh hai và nhánh ba liên kết với ông chủ của ba nhánh khác muốn đối phó Khương Hùng, Dương Thanh còn nghĩ đó là thủ đoạn cuối cùng của bọn họ rồi.

Khương Hùng lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị: “Theo tôi biết, ông chủ của năm nhánh đều âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng của mình.

Nhất là ông chủ nhánh hai và nhánh ba, cao thủ mà bọn họ bồi dưỡng là nhiều hơn cả”.

“Ông bảo tôi tạm thời đừng ra tay là vì muốn ép thế lực của năm ông chủ này lộ ra ngoài?”
Dương Thanh đã đoán được ý đồ của Khương Hùng, lên tiếng hỏi.
Anh biết năm nhánh của nhà họ Khương đều không đơn giản, nhưng không ngờ lại phức tạp đến mức này.

Mỗi nhánh đều âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng cho mình.

Khương Hùng gật đầu: “Trước đây, tôi cứ mắt nhắm mắt mở cho qua, chưa từng muốn vạch trần việc này là vì tránh cho năm nhánh xảy ra mâu thuẫn, ảnh hưởng đến địa vị của nhà họ Khương”.

“Nhưng gần đây ông chủ nhánh hai và nhánh ba càng ngày càng hống hách, vậy mà lại dám liên thủ với nhau khống chế nhà họ Khương”.

“Nếu nhà họ Khương thật sự rơi vào tay bọn họ, tương lai sẽ ra sao tôi cũng không biết nhưng tôi có thể khẳng định nhà họ Khương sẽ không có tương lai”.

“Để tránh cho nhà họ Khương gặp phải vấn đề tương tự trong tương lai, lần này tôi phải tìm cách hợp nhất tất cả cao thủ mà bọn họ đã dùng tài nguyên của nhà họ Khương bồi dưỡng cho riêng mình.”
“Nếu làm được như vậy, dù sau này tôi có thoái vị nhường ngôi cũng có thể bảo đảm được sự thống nhất của nhà họ Khương”.

Dương Thanh gật đầu: “Được, nếu vậy tôi sẽ tạm thời không nhúng tay vào.

Mọi việc sẽ do ông tự xử lý, nếu có chỗ nào cần thì ông cứ nói”.

“Được!”
Khương Hùng đáp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tiểu Uyển tràn đầy lo lắng: “Ông Khương, ông tuyệt đối không được sử dụng võ, nếu không dù ông nội tôi còn sống cũng không thể chữa khỏi cho ông được”.

Khương Hùng cười hiền lành nhìn Phùng Tiểu Uyển nói: “Tiểu Uyển, cô cứ yên tâm, có anh Thanh của cô ở đây, tôi cần gì phải sợ.

Dù tôi có muốn ra tay thì anh Thanh của cô cũng không chịu đâu”.

Dương Thanh là Tướng quân biên giới phía Bắc, đừng nói là ông chủ nhánh hai và nhánh ba nhỏ như hạt vừng của nhà họ Khương, dù có là Vương tộc họ Quan, thì Khương Hùng vẫn tin rằng Dương Thanh cũng có thể đối phó dễ như trở bàn tay.

“Sắp tới giờ rồi, mời cậu Thanh đi theo tôi”.

Khương Hùng nhìn đồng hồ rồi đứng dậy nói.

Phòng họp ở ngay bên cạnh chỗ ở của Khương Hùng, khi bọn họ đến nơi tất cả dòng chính của nhà họ Khương đã ngồi chờ sẵn.

Hàng đầu tiên là ông chủ của năm nhánh, sau lưng bọn họ là dòng dõi đích tôn của bọn họ.

Sau khi Khương Hùng vào phòng họp thì ngồi ngay vị trí chủ gia tộc.

Điều khiến nhiều người nhà họ Khương ngạc nhiên là Khương Hùng lại để Dương Thanh ngồi bên cạnh vị trí chủ nhà của lão ta.

Ông chủ nhánh hai và ba thấy cảnh tượng này, sắc mặt càng thêm âm u.

"Ông chủ, ông làm vậy là có ý gì?"
Lúc này ông chủ nhánh ba lên tiếng hỏi: "Đây là cuộc họp gia tộc họ Khương của chúng ta, thế mà ông lại để cho một người ngoài ngồi ở ghế chủ nhà, ông thấy thích hợp không?"
"Không hề thích hợp".

Ông chủ nhánh hai lắc đầu nói.

Sắc mặt Khương Hùng nhất thời đanh lại: "Cậu Thanh là khách quý của tôi, hơn nữa cuộc họp gia tộc hôm nay cũng có liên quan đến cậu Thanh, cậu ấy có mặt ở đây có gì mà không thích hợp".

"Đương nhiên, nếu ai cảm thấy không thích hợp bây giờ có thể rời đi".

Thái độ của Khương Hùng cực kỳ cương quyết.

Mọi người đều cảm thấy rất không bình thường, rất nhiều người vô thức nhìn về phía ông chủ nhánh hai và nhánh ba.

Sắc mặt hai người như nuốt phải ruồi, ý của Khương Hùng là nếu bọn họ không bằng lòng thì có thể không cần dự cuộc họp lần này.

"Tôi cảm thấy không có gì là không thích hợp cả".

Lúc này ông chủ nhánh một cũng thốt lên nói: "Hơn nữa, em gái của cậu Thanh là thần y nhỏ.

Cô ấy đã hứa sẽ chữa khỏi bệnh cho chủ gia tộc rồi".

“Không sai, cậu Thanh có thể tham dự cuộc họp của gia tộc Khương là vinh hạnh của chúng ta.

Tôi thay mặt tất cả người nhà của nhánh bốn chào đón cậu Thanh!”
“Nhánh năm của tôi cũng chào đón cậu Thanh tham dự cuộc họp của gia tộc chúng tôi!”
Ông chủ nhánh bốn và nhánh năm cũng liên tiếp tỏ thái độ, nhất thời trong phòng họp rộng lớn bỗng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy khiến ông chủ nhánh hai và nhánh ba giận run người.

Lúc này bọn họ dường như đã trở thành kẻ địch của cả nhà họ Khương.

Địa vị của bọn họ ở nhà họ Khương thế mà không bằng một người ngoài.

“Các người còn ý kiến gì nữa không? Nếu không chúng ta sẽ bắt đầu cuộc họp”.

Khương Hùng lại nhìn hai người kia hỏi.

Hai người chỉ hừ lạnh một tiếng chứ không trả lời.

Khương Hùng cũng không thèm để ý, ánh mắt liếc nhìn khắp phòng họp nói: “Hôm nay tôi triệu tập năm nhánh mở cuộc họp là có một việc vô cùng quan trọng muốn trưng cầu ý kiến của mọi người”.

“Đương nhiên, đây cũng là dựa theo yêu cầu của ông chủ nhánh hai và nhánh ba.

Hôm nay bọn họ muốn tôi phải xác lập người thừa kế trước khi mặt trời lặn”.

Khương Hùng vừa dứt lời, trong phòng họp xôn xao hẳn lên, nhiều người kinh ngạc không thôi.

“Chủ gia tộc, sao ông đột nhiên muốn xác lập người thừa kế chứ?”
Ông chủ nhánh tư lập tức nói: “Ông chính là biểu tượng của nhà họ Khương chúng ta, có phải sau khi lập người thừa kế

xong ông định nhường vị trí chủ gia tộc không?”
“Nhà họ Khương không thể không có ông.

Việc lập người thừa kế có thể chờ một thời gian nữa hãy bàn bạc sau.

Chúng tôi vẫn còn chờ ông dẫn dắt nhà họ Khương bước trên con đường rực rỡ huy hoàng hơn đấy”.

Ông chủ nhánh năm cũng nói, vẻ mặt rất chân thành.

Bọn họ đã thấy được năng lực mạnh mẽ của Phùng Tiểu Uyển, bệnh tình của Khương Hùng chỉ cần một thời gian nữa là sẽ được chữa khỏi.

Lúc này bọn họ đương nhiên phải cố sức nịnh nọt lấy lòng rồi.

Ông chủ nhánh một cũng gật đầu: “Tôi nghĩ tạm thời cũng không cần thiết, nếu chủ gia tộc thật sự có ý định muốn về hưu, an hưởng tuổi già, tôi sẽ đồng ý lập người thừa kế, bằng không tôi sẽ không đồng ý”.

Ngoài ông chủ nhánh hai và nhánh ba ra các nhánh khác đều tỏ thái độ muốn Khương Hùng tiếp tục đảm nhiệm vị trí chủ gia tộc.

Trong lúc vô hình bọn họ lại giáng cho ông chủ nhánh hai và nhánh ba một đòn nặng nề.

Sắc mặt của hai người kia âm trầm đáng sợ, nhưng bọn họ vẫn không nói gì mà đợi Khương Hùng lên tiếng.

Khương Hùng khẽ lắc đầu: “Tôi không có ý muốn an hưởng tuổi già, mà tôi quả thật đã già rồi, muốn nhường lại cái ghế chủ gia tộc này.

Nhưng các vị cứ yên tâm, tạm thời tôi chỉ muốn xác lập người thừa kế trước, sau này tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp để nhường lại vị trí chủ gia tộc này”.

“Dù không còn làm chủ gia tộc nữa, nhưng tôi vẫn tiếp tục làm việc cho nhà họ Khương, hơn nữa tôi có thể bảo đảm với các vị, chỉ cần Khương Hùng tôi còn sống ngày nào thì ngày đó sẽ không ai dám có ý đồ với nhà họ Khương chúng ta”.

Lúc này, vẻ mặt của nhiều người nhà họ Khương đều rất xúc động, một số người trẻ tuổi đột nhiên cảm thấy máu nóng sôi trào.

“Chủ gia tộc, vậy ông muốn lập ai làm người thừa kế?”
Ông chủ nhánh một bỗng lên tiếng hỏi.

Ông ta vừa hỏi xong, mọi người đều nhìn Khương Hùng với vẻ mặt đầy mong đợi.

- ————.

Chương 1017: 1017: Cuộc Chiến Từng Nhánh

Mắt ông chủ nhánh hai và ông chủ nhánh ba loé sáng, tất nhiên họ hiểu Khương Hùng sẽ không để người nhánh hai và nhánh ba làm người thừa kế.

“Tôi chưa nghĩ ra lập ai làm người thừa kế nhưng tôi có một ý tưởng”.

Đôi mắt đầy thông tuệ của Khương Hùng loé sáng, nhìn một vòng rồi nói: “Nhà họ Khương là nhà họ Khương của tất cả mọi người, không thể để một mình tôi quyết định được”.

“Tôi định tổ chức một cuộc thi đấu võ nội bộ nhà họ Khương.

Năm nhánh của nhà họ Khương, và cả nhánh chính của tôi sẽ chia làm sáu đội nhỏ, tiến hành đấu võ đơn, đôi và nhóm, thắng thua sẽ được phân theo điểm”.
“Nhánh nào có số điểm cao nhất sẽ được quyền quyết định ai là người thừa kế, không biết mọi người thấy thế nào?”
Sau khi nghe Khương Hùng đưa ra cách chọn người thừa kế, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Dương Thanh cũng kinh ngạc nhưng chỉ trong chớp mắt, thoáng chốc anh đã hiểu ý định của Khương Hùng.

Lúc trước Khương Hùng đã từng nói với anh, ngoài nhánh chính của lão ta ra thì năm nhánh còn lại đều đang âm thầm bồi dưỡng cao thủ.
Mỗi nhánh đều sẽ xếp người của mình làm người thừa kế, nếu thế họ phải phái cao thủ mạnh nhất ra.

Vì thế, những cao thủ mà năm nhánh đang âm thầm bồi dưỡng đành phải xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ có vậy, lão ta mới có thể thăm dò nhà họ Khương đang âm thầm bồi dưỡng bao nhiêu cao thủ, những cao thủ đó mạnh đến đâu.

Vốn dĩ năm nhánh đều cho rằng Khương Hùng sẽ trực tiếp xác lập con trai lão ta là Khương Long Phi trở thành người thừa kế

nhưng không ngờ lại chia cơ hội cho mỗi nhánh.

Con ngươi của ông chủ nhánh hai và nhánh ba co rút, hai người nhìn nhau, cảm nhận được sự điên cuồng trong mắt nhau.

“Tôi đồng ý!”

Chủ nhánh ba đi đầu.

Ngay sau đó chủ nhánh hai cũng tỏ vẻ đồng ý.

Nếu dùng cách này để xác lập người thừa kế thì với họ mà nói, họ có lợi thế rất lớn.

Họ đã thoả thuận với nhau từ trước, chỉ cần nhánh hai và nhánh ba bắt tay nhau thì dù là nhánh chính cũng không có chút phần thắng nào.

“Tôi đồng ý!”
“Tôi đồng ý!”
“Tôi cũng đồng ý!”
Ba nhánh còn lại cũng đồng ý.

Ánh mắt của từng chủ nhánh đều đầy mong chờ.

Đây là lần đầu tiên dùng cách chọn người thừa kế thế này, trong lịch sử nhà họ Khương, chưa bao giờ có tiền lệ.

Lúc trước, một là chủ gia tộc xác lập người thừa kế, hai là sáu nhánh nhà họ Khương cùng thảo luận quyết định xem ai là người thừa kế.

Nhưng lần này, lão ta chia cơ hội cho mọi nhánh.

“Chủ gia tộc, ông nói đấu đơn, đấu đôi và đấu nhóm, ông nên nói rõ nguyên tắc đấu chứ nhỉ?”
Chủ nhánh hai hỏi.

Khương Hùng gật đầu: “Đương nhiên là có! Chọn nhánh đối chiến bằng cách rút thăm.

Nhà họ Khương có sáu nhánh, tổng cộng có ba trận, đội thua sẽ bị loại, điểm không tăng cũng không giảm, đội thắng sẽ được cộng một điểm.

Lúc còn lại ba nhánh, mỗi nhánh chia ra đấu với hai nhánh còn lại, đội thắng được cộng một điểm, đội thua không bị trừ điểm, đến khi quyết định được quán quân vòng đấu đơn".

"Đấu đôi cũng thế, đội thua không bị trừ điểm nhưng đội thắng sẽ được cộng hai điểm".

"Đấu nhóm thì mỗi nhánh sẽ cử ra mười người, đội thua không bị trừ điểm nhưng đội thắng sẽ được cộng mười điểm".

"Cách này là để xem năng lực toàn bộ cao thủ nhà họ Khương chúng ta nên mỗi một tuyển thủ chỉ được xuất hiện ở một nội dung thi đấu".

Khương Hùng nhìn mọi người hỏi: "Mọi người thấy thế nào".

Lúc này, năm nhánh đều im lặng, không ai lên tiếng trả lời.

Khương Hùng đưa ra trận đấu võ, còn có quy tắc, nghe có vẻ cực kỳ công bằng, họ hoàn toàn không soi mói được vấn đề nào.

Nhưng mỗi một tuyển thủ chỉ được ra trận một lần, nói cách khác mỗi nhánh phải cho ra mười tám cao thủ.

Kết quả của vòng đấu nào cũng quan trọng.

Bởi vậy dù là nhánh nào, chỉ cần họ muốn người nhánh mình làm người thừa kế thì phải dốc hết sức.

Họ phải lấy cao thủ mình âm thầm bồi dưỡng ra thi đấu mới có thể đảm bảo phần thắng.

"Thế nào? Mọi người có ý kiến gì về cách thức mà tôi đưa ra không? Hay là mọi người hy vọng tôi sẽ làm giống như trước, chủ gia tộc sẽ quyết định người thừa kế?"
Khương Hùng thấy mọi người không nói gì nên hỏi mỉa.

"Tôi đồng ý!"
Chủ nhánh một nói.

Bốn chủ nhánh còn lại nhìn nhau, sau đó đồng loạt tỏ vẻ đồng ý.

"Được, nếu mọi người đã đồng ý thì tan họp.

Mọi người có thể tập họp cao thủ của nhánh mình, một tiếng sau trận đấu võ sẽ chính thức bắt đầu!”
Khương Hùng vung tay lên, to giọng nói.

Sau khi người của năm nhánh rời đi, Khương Long Phi mới nhìn bố mình với vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Bố, sao bố lại dùng cách này để xác lập người thừa kế?”
“Chúng ta là nhánh chính, vốn dĩ người thừa kế nên được chọn từ nhánh chính của chúng ta, sao bố lại nhường cơ hội này cho năm nhánh còn lại.

Với nhánh chính mà nói, chuyện này không công bằng chút nào!”
Căn cứ theo quy tắc trước kia, ông ta mới là người có hy vọng trở thành người thừa kế nhất.

Khương Hùng nhìn Khương Long Phi, trầm giọng hỏi: “Con không tin nhánh chính của chúng ta à?”
Khương Long Phi sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu: “Bố cũng biết ý con không phải vậy mà, có điều…”
Ông ta chưa nói xong đã bị Khương Hùng ngắt lời: “Nếu ý con đã không phải vậy thì con cứ chờ đi, người thừa kế chỉ có thể là nhánh chính chúng ta!”
Khương Hùng của giờ phút này toát ra khí thế cao quý kiêu ngạo.

Vốn dĩ Khương Long Phi còn định hỏi nhưng sau khi cảm nhận được sự tự tin trên mặt Khương Hùng, ông ta không lắm miệng nữa, khẽ cúi người: “Bố ơi, con hiểu rồi!”
Bên kia, năm nhánh nhà họ Khương đang tập họp những người bên nhánh mình, thảo luận sôi nổi.

Trong phòng họp nhánh hai, chủ nhánh hai ngồi ở vị trí trên cùng, mặt nghiêm túc tập trung.

“Bố, rõ ràng đây là mưu kế của chủ gia tộc, chúng ta không thể mắc mưu được!”

Một bóng người trung niên nhìn chủ nhánh hai nói.

“Dù là mưu kế thì chúng ta cũng chỉ có thể để ông ta tính kế”.

Ông chủ nhánh hai cắn răng nói: “Hơn nữa, nhánh hai chúng ta sợ nhánh chính hồi nào vậy?”

“Nhưng mà…”
Con trai của ông chủ nhánh hai chưa kịp nói xong đã bị lão ta ngắt lời: “Dặn dò mọi người bảo họ trong vòng một tiếng, chạy hết về nhà họ Khương đi”.

“Dạ!”
Cảnh tượng này cũng xuất hiện ở bốn nhánh còn lại.

Nhất thời rất nhiều cao thủ đều nhận được tin của gia tộc, lần lượt về gia tộc.

“Chủ nhánh, lần này là cơ hội duy nhất của chúng ta à?”
Trong phòng họp nhánh ba, một cao thủ khoảng sáu mươi tuổi nhìn ông chủ nhánh ba hỏi.

Mặt ông chủ nhánh ba toát lên vẻ tàn nhẫn, mắt đầy sát khí:
“Không thành công thì thành nhân! Nhánh ba phải lấy được vị trí người thừa kế!”
“Vậy bên nhánh hai thì sao?”
Cao thủ lại hỏi.

Ông chủ nhánh ba cười mỉa: “Nhánh hai? Đã đến bước này rồi mà chẳng lẽ ông còn trông cậy vào bản thoả thuận giữa nhánh hai và nhánh ba?”
“Lúc trước tôi đồng ý với ông chủ nhánh hai, chờ sau khi xử lý Khương Hùng xong để người nhánh hai làm chủ gia tộc mới nhưng bây giờ quy tắc đã thay đổi.

Thoả thuận giữa tôi và ông chủ nhánh hai cũng kết thúc!”
- ————.

Chương 1018: 1018: Đấu Võ Bắt Đầu

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, trong khuôn viên nhà họ Khương, đài đấu võ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, bốn phía của đài đấu toàn là người.

Sáu nhánh bao gồm cả chủ nhánh chia nhau ngồi khắp bốn phía của sân khấu.

Điều làm mọi người ngạc nhiên là mỗi một nhánh đều ngập tràn hơi thở của cao thủ, hơn nữa nhóm người này toàn là người lạ mặt.
Ngay cả bên nhánh chính cũng có vài hơi thở của cao thủ mạnh mẽ.

"Nếu mọi người đã đến đông đủ thì bây giờ trận đấu sẽ bắt đầu ngay, thế nào?"
Khương Hùng hỏi.

"Được, bắt đầu đi!"
Các chủ nhánh lần lượt lên tiếng.

Bên phía nhánh chính, bên cạnh Khương Hùng, Dương Thanh cũng có mặt.

"Cậu Thanh, lát nữa…"
Khương Hùng chợt thì thầm bên tai Dương Thanh vài câu.

"Được!"
Sau khi nghe Khương Hùng nói xong, mắt Dương Thanh loé lên tia sáng kì lạ.

Bỗng nhiên anh khá thích Khương Hùng, người thế này mà không ở lại biên giới phía Bắc, đúng là đáng tiếc.

"Long Phi, con đi rút thăm đi!"
Khương Hùng dặn Khương Long Phi.

"Dạ!"
Khương Long Phi đi đầu, năm nhánh còn lại cũng cho người đi rút thăm.

Thoáng chốc đã có kết quả rút thăm.

“Nhánh chính VS nhánh ba!”
“Nhánh một VS nhánh năm!”
“Nhánh hai VS nhánh bốn!”
Trọng tài công khai tuyên bố kết quả: “Sau đây, đầu tiên mời tuyển thủ nhánh chính và nhánh ba lên bục dự thi!”
Mắt ông chủ nhánh ba loé sáng, dặn dò cao thủ bên cạnh:
“Vòng đấu đơn, cậu lên đi, phải thắng trận đầu!”
“Vâng!”
Cao thủ nhánh ba vội vã trả lời.

Khương Hùng tuỳ tiện nhìn một người trẻ tuổi: “Trận này cậu lên đi!”
“Tôi?”
Người trẻ tuổi bị Khương Hùng chọn ngạc nhiên.

“Cậu đó, lên trên nhanh đi, thắng thua không thành vấn đề, người không sao là được!”
Khương Hùng lạnh nhạt nói.

“Dạ!”
Cao thủ trẻ tuổi đứng thẳng người, những lời của chủ gia tộc làm hắn thấy ấm áp.

Chờ sau khi cao thủ trẻ tuổi lên đài, Khương Long Phi nhìn bố mình với vẻ mặt khó hiểu: “Bố, trận đầu là trận đấu quan trọng, sao bố lại xếp người này lên? Chắc chắn sẽ thua!”
“Vòng đấu đơn đội thắng sẽ được bao nhiêu điểm?”
Khương Hùng hỏi ngược lại.

“Nếu thắng trận đầu tiên thì được một điểm, được vào trận tiếp theo.

Vào rồi thì đánh thêm hai trận nữa, nếu thắng hết sẽ được hai điểm”.

Khương Long Phi nói: “Nói cách khác, nếu là quán quân vòng đấu đơn thì tổng cộng được ba điểm!”
“Vậy quán quân vòng đấu nhóm thì sao?”
Khương Hùng lại hỏi.

Khương Long Phi buột miệng nói: “Ba mươi điểm!”
“Bây giờ đã hiểu ý của bố chưa?”
Khương Hùng cười cười hỏi.

Sau khi Khương Long Phi sững sờ một lúc mới sự tỉnh: “Bố ơi con hiểu rồi, bố định loại những người mạnh nhất rồi lấy được giải quán quân vòng đấu nhóm!”
Khương Hùng cười cười, không nói gì.

Có được đáp án của Khương Hùng, Khương Long Phi cực kỳ kích động.

Nếu Khương Hùng đã nói vậy, chắc chắn lão ta có cách trở thành quán quân trong trận chiến nhóm.

Nhưng Khương Long Phi vẫn hơi lo lắng.

Trong lúc nói chuyện, cao thủ nhánh chính và nhánh ba bắt đầu đấu với nhau.

Cao thủ trẻ tuổi của nhánh chính nhìn cao thủ trung niên của nhánh ba, mặt nghiêm túc tập trung.

“Nhóc con, cậu xin thua đi!”
Cao thủ nhánh ba nhìn cao thủ nhánh chính nói, mặt mỉa mai, ánh mắt đầy khinh thường.

“Ông muốn chết à!”
Cao thủ nhánh chính gầm lên rồi tấn công trước.

Cao thủ nhánh ba đứng tại chỗ, chẳng thèm trốn tránh, mặt khinh thường nói: “Tốc độ quá chậm!”
Khoảnh khắc khi cao thủ nhánh chính tấn công về phía này, cao thủ nhánh ba chợt chuyển động, tránh khỏi sự tấn công của cao thủ nhánh chính rồi xoay người đá một cái.

“Ầm!”
Mới có một chiêu mà cao thủ trẻ tuổi của nhánh chính đã bay lên không trung rồi ngã xuống dưới đài.

“Nhánh ba thắng!”
Đến khi trọng tài tuyên bố nhánh ba thắng, mọi người mới sực tỉnh.

“Nhánh chính mà thất bại dễ dàng vậy à?”
Rất nhiều người khiếp sợ, nhìn sang hướng chủ nhánh.

- ————.

Chương 1019: 1019: Liên Tục Bị Loại

“Không đỡ nổi một chiêu!”
Trên võ đài, vị cao thủ của nhánh ba vừa giành được thắng lợi khinh thường nói, sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi võ đài, quay lại chỗ người đứng đầu nhánh ba, ngạo nghễ nói: “Thưa chủ nhánh, tôi đã hoàn thành sứ mệnh”.

Cao thủ của nhánh ba cực kì vui vẻ, tự cho rằng mình đã thắng được trận thứ nhất của lượt đấu này, chủ nhánh ba nhất định sẽ trọng thưởng mình đây.

Chỉ tiếc ông ta đã phải thất vọng rồi, vì chủ nhánh ba không hề nhìn ông ta một lần, ánh mắt lộ vẻ căng thẳng.
Chủ nhánh ba đúng là đã phái ra vị cao thủ hàng đầu dưới tay mình, cũng đúng là rất muốn lấy được thắng lợi mỗi cuộc đấu.

Không chỉ chủ nhánh ba mà các vị chủ nhánh khác cũng đều có suy nghĩ muốn lấy được thắng lợi trong trận đầu tiên.

Dẫu sao, đây cũng là trận đầu tiên của cuộc thi đấu, kết quả của nó có liên quan tới tinh thần của toàn bộ nhánh.

Chỉ có điều, vị cao thủ nhánh chính phái ra để lên võ đài trong trận đầu tiên quả thực quá yếu, chưa nói gì đến cao thủ hàng đầu của nhà họ Khương, chỉ e người này còn chưa được xếp vào hạng cao thủ bình thường ấy chứ.
Không chỉ có chủ nhánh ba không hiểu ý đồ của Khương Hùng mà bốn vị chủ nhánh khác cũng hết sức hoang mang.

“Chẳng lẽ, ông ta muốn bảo tồn thực lực để giành lấy quán quân trong trận đấu nhóm cuối cùng sao?”
Chủ nhánh hai lộ vẻ căng thẳng, nếu quả đúng thế thì đã chứng tỏ Khương Hùng nhất định còn giữ quân bài chưa lật, hơn nữa còn là quân bài tất thắng.

Chỉ có điều, mỗi nhánh chắc chắn đều sẽ giữ mười cao thủ mạnh nhất đến trận đấu nhóm cuối cùng.

Dù Khương Hùng muốn lấy tự mình ra trận với thực lực ở trạng thái cao nhất thì cũng chưa chắc có thể trăm phần trăm đoạt được quán quân trong trận đánh nhóm mà?

Nếu đã thế, vì sao Khương Hùng lại phải chịu thua trong lượt đấu đơn?
"Đấu đơn, trận thứ hai, nhánh một VS nhánh năm! Xin mời tuyển thủ hai nhánh lên võ đài!"
Giọng trọng tài lại vang lên lần nữa, cắt đứt dòng suy tư của mọi người.

Trận đầu, nhánh chính đã hoàn toàn bị loại, lượt đấu đơn đã kết thúc, tổng số điểm là 0!

Kết quả trận đấu đơn thứ hai nhanh chóng xuất hiện, nhánh năm giành thắng lợi, lấy được một điểm, nhánh một bị loại.

Trận thứ ba, nhánh hai thắng, nhánh bốn bị loại!
Cho đến lúc này, nhánh hai, nhánh ba, nhánh năm, mỗi nhánh được một điểm, ba nhánh khác coi như bị loại khỏi lượt đấu đơn.

Ngay sau đó, ván thứ tư của giải đấu đơn đã bắt đầu, nhánh hai VS nhánh năm, nhánh hai thắng.

Trận thứ năm, nhánh hai VS nhánh ba, nhánh ba thắng!
Trận thứ sáu, nhánh ba VS nhánh năm, nhánh ba thắng!
Đến lúc này, lượt đấu đơn coi như kết thúc.

Trọng tài tuyên bố: "Lượt đấu đơn kết thúc, nhánh ba có tổng điểm là 3 điểm, nhánh hai đạt tổng điểm là 2 điểm, nhánh năm được 1 điểm, các nhánh khác, tổng điểm là 0 điểm".

Người của nhánh chính đều lộ vẻ thất vọng và cực kì không cam lòng.

Dẫu sao thì nhánh chính mới là nhánh cao nhất nắm quyền thế của nhà họ Khương trong tay, theo lẽ thường, người thừa kế nên chọn ngay trong nhánh chính mới đúng.

Nhưng bây giờ, Khương Hùng lại đưa cơ hội này cho năm nhánh khác, tổ chức ba loại phương thức đấu võ, loạt đấu đơn vừa rồi, nhánh chính không giành được điểm nào.

Một vài thành viên trong nhánh chính đã bắt đầu sinh lòng oán trách Khương Hùng, nhưng bọn họ không dám nói ra.

"Nhánh chính thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi!"
Chủ nhánh ba giễu cợt nói: "Trước đó chủ gia tộc đưa ra

phương án đấu võ quyết định người thừa kế, tôi còn tưởng ông chủ gia tộc có chiêu gì nữa chứ".

Chủ nhánh hai cũng nheo mắt cười nói: "Đây mới là phương thức đấu võ thứ nhất thôi, chưa biết chừng đến lúc đấu đôi và đấu nhóm, nhánh chính có thể lấy được thắng lợi cả đấy".

Mới nghe còn tưởng chủ nhánh hai nói đỡ cho nhánh chính nhưng ngẫm kĩ lại thấy lời nói lại sặc mùi giễu cợt châm chọc.

Người bên nhánh chính đều sa sầm mặt lại, sắc mặt cực kì khó coi.

Khương Hùng vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Vị trí người thừa kế vốn nên do cả sáu nhánh của nhà họ Khương cùng quyết định, nhưng theo ý của chủ nhánh hai và nhánh ba, chẳng lẽ vị trí người thừa kế nên do nhánh chính tôi đây quyết định mới là bình thường à?"
Khương Hùng vừa dứt lời, chủ nhánh hai và nhánh ba đều nghẹn họng, không biết phải nói gì.

Lúc này bọn họ có nói gì thì hình như đều không được thích hợp.

Dù sao bây giờ chủ gia tộc vẫn là Khương Hùng, nếu lão ta đột nhiên thay đổi ý định, muốn để nhánh chính quyết định vị trí thừa kế thì bọn họ chỉ có thể lấy vũ lực bàn chuyện với nhau, nhưng sau đó, chỉ e thực lực của nhà họ Khương sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu trong điều kiện có thể bảo toàn thực lực tổng hợp của nhà họ Khương mà lấy được vị trí người thừa kế chủ gia tộc thì sao bọn họ lại không làm?
"Lượt đấu đôi có thể bắt đầu rồi chứ?"
Chủ nhánh hai nhanh chóng lái sang chuyện khác.

"Bắt đầu đi!"
Chủ nhánh ba cũng nói ngay.

Khương Hùng cười nhạt một tiếng: "Lượt đấu đôi, bắt đầu!"
Chủ gia tộc đã tuyên bố lượt đấu đôi có thể bắt đầu, trọng tài mới tiếp tục lên chủ trì cuộc thi trên võ đài.

Quy định cũng giống như lượt đấu võ đơn, rút thăm chia nhóm, sau đó bắt đầu đấu võ.

“Trận này, các cậu lên đi!”
Đến lượt nhánh chính, Khương Hùng chỉ đại vào hai gã thanh niên, nói: “Vẫn như cũ, không cần thủ thắng, chỉ cần bình an là được, coi như đây là một lần đấu võ lấy kinh nghiệm đi”.

“Vâng, thưa chủ gia tộc!”
Hai gã thanh niên được chọn vội vã đáp.

Thấy bên nhánh chính đưa hai tuyển thủ trẻ tuổi lên võ đài, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Rốt cuộc Khương Hùng có ý gì vậy? Lượt đấu đơn, trận đầu tiên nhánh chính đã bị loại, không được điểm nào, giờ đến đấu đôi sao lại chọn bừa hai người trẻ tuổi lên đấu?”
Bên nhánh thứ hai, chủ nhánh quay sang hỏi một người trung niên đứng cạnh.

Người đàn ông trung niên kia lắc đầu, suy đoán: “Có phải là bên Khương Hùng không có cao thủ ra hồn, cho nên lão ta giữ lại toàn bộ cao thủ cho trận đấu toàn đội?”
“Không thể nào!”
Chủ nhánh hai nhanh chóng lắc đầu: “Nếu Khương Hùng đã chủ động đưa ra phương thức để sáu nhánh đấu võ quyết định người thừa kế thì chắc chắn không phải chỉ là một giây bồng bột mà đưa ra quyết định này”.

“Chắc chắn ông ta đã nắm được khả năng lấy quyền thừa kế, nếu không, ông ta sẽ không dễ dàng để cho năm nhánh khác tham dự tuyển chọn người thừa kế đâu”.

“Tôi cứ cảm thấy là lạ ở đâu đó, nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn không ra”.

Không chỉ chủ nhánh hai mà các chủ nhánh khác cũng đều hết sức thắc mắc.

Xét tình trạng chung thì tuổi đời tập võ càng cao, thực lực càng mạnh.

Nhưng Khương Hùng lại chỉ bừa hai gã thanh niên trẻ măng tham gia đấu đôi, rõ ràng cho thấy lão ta chẳng hề để ý đến kết

quả lượt đấu này.

Khi mọi người còn đang hoang mang khó hiểu, lượt đấu đôi đã bắt đầu.

Trận thứ nhất, nhánh chính đấu với nhánh bốn.

Hai gã cao thủ mà nhánh bốn phái ra đều đã trung niên, toàn thân tản ra một khí thế cực mạnh mẽ.

“Tốt hơn hết là hai người nhận thua đi!”

Cao thủ nhánh bốn khinh thường nhìn về phía cao thủ nhánh chính, giọng điệu châm chọc: “Hai người dù sao cũng là người bên nhánh chính, nếu chẳng may chúng tôi gây thương tổn cho các người, chủ gia tộc trách phạt chúng tôi thì phải làm sao đây?”
“Bớt huênh hoang khoác lác đi, đánh bại chúng tôi rồi hẵng mạnh miệng!”
Hai gã cao thủ trẻ tuổi của nhánh chính đều lộ vẻ tức giận, chia làm hai hướng trái phải, xông tới.

“Tới đúng lúc lắm!”
Cao thủ nhánh bốn nhếch mép nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Mỗi người một đứa!”
Một gã cao thủ của nhánh bốn nói.

Gã kia cũng đồng ý: “Được!”
Ngay khi chữ “Được” vừa thốt khỏi miệng, hai người lập tức rời khỏi vị trí đứng, nền võ đài dưới chân bọn lõm xuống một khoảng nhỏ.

Trận đấu đôi đầu tiên, bắt đầu!
“Oành!”
“Oành!”
Mọi người ở đây đều hoa mắt lên, một giây tiếp theo, hai bóng người gần như cùng lúc bay lên cao rồi rơi xuống dưới võ đài.

Khắp nơi chìm trong tĩnh mịch.

Không chỉ vì thực lực của hai gã cao thủ nhánh bốn quá mạnh mà còn bởi lượt đấu đôi này, nhánh chính lần thứ hai bị loại.

Vậy có nghĩa là, nhánh chính đã liên tiếp bị loại khỏi hai vòng đấu võ, nếu còn muốn giành thắng lợi thì nhất định phải giành được quán quân trong lượt đấu nhóm.

Song, trong lượt đấu đó, sáu nhánh của nhà họ Khương đều sẽ lấy ra đội hình mạnh nhất để tham gia.

Nhánh chính muốn lấy được quán quân đấu nhóm, chỉ e hơi khó.

- ————.

Chương 1020: 1020: Xin Nhờ Vào Cậu!

“Bố, lại thất bại nữa rồi!”
Khương Long Phi kinh ngạc nhìn về phía hai cao thủ của nhánh chính vừa bị đánh ngã khỏi võ đài, ngơ ngác nói.

“Con quên bố đã nói gì với con rồi à?”
Khương Hùng hơi cau mày, giọng điệu đã thoáng lộ sự tức giận.
Lão ta thật sự không được hài lòng về con mình, nếu không phải vì Khương Long Phi không thể khống chế được gia tộc họ Khương này thì sao lão ta phải giữ chặt vị trí chủ gia tộc đến nay?
Khương Long Phi thấy Khương Hùng lộ vẻ tức giận thì mới lấy lại tinh thần, vội vàng thưa: “Thưa bố, con xin lỗi, do tầm nhìn của con quá hạn hẹp!”
“Đây không phải vấn đề tầm nhìn rộng hay hẹp mà là con còn không đủ lòng tin với bố”.

Khương Hùng lạnh nhạt nói: “Con phải biết rằng, con là chủ gia tộc họ Khương sau này, gặp chuyện gì cũng phải hết sức bình tĩnh, chuyện chưa đi đến hồi cuối thì tuyệt đối không được kết luận bừa”.
“Dù nhánh chính chúng ta có lấy được quán quân đấu đơn và đấu đôi thì cùng lắm cũng chỉ có chín điểm, nhưng nếu có thể lấy được quán quân trong lượt đấu nhóm thì có thể lấy được đến ba mươi điểm”.

Khương Hùng ngạo nghễ nói: “Chừng nào tới lượt đấu nhóm thì đó mới là chiến trường của nhánh chính chúng ta!”
Khương Long Phi run lên, nhìn vẻ tự tin của Khương Hùng, ông ta không biết vì sao Khương Hùng lại tự tin đến thế, nhưng ông ta hiểu như vậy có nghĩa là bố mình đã có nắm chắc thắng lợi lượt cuối.

“Bố dạy rất phải, Long Phi đã hiểu ạ!”, Khương Long Phi dần bình tĩnh lại.

Người của năm nhánh kia không biết Khương Hùng đang nói gì với Khương Long Phi, bọn họ chỉ thấy Khương Long Phi

hoảng loạn lo lắng nói gì đó với Khương Hùng, khiến cho Khương Hùng tức giận ra mặt.

“Xem ra, lão già Khương Hùng này bắt đầu cuống lên rồi!”
Bên phía nhánh ba, chủ nhánh ba khinh miệt nhìn về phía nhánh chính, nói.

Từ đầu tới giờ, chiến tích của nhánh ba luôn là toàn thắng.

Nếu không có gì bất ngờ thì quán quân đấu đôi cũng sẽ thuộc về nhánh ba.

Quả nhiên, lượt đấu đôi nhanh chóng kết thúc, nhánh ba lại lấy được quán quân lượt này.

Như vậy, nhánh ba đã đạt được toàn thắng hai vòng, lấy được tổng cộng chín điểm.

Nhánh hai chỉ thua khi đối chiến với nhánh ba, cũng lấy được thành tích thứ nhì, tổng cộng sáu điểm.

Các nhánh khác, trừ nhánh chính, chí ít cũng lấy được một điểm.

Người bên nhánh chính đều đã tái nhợt mặt mày, nhiều người lộ vẻ tuyệt vọng.

Trái lại, người bên nhánh hai và nhánh ba đều rất kích động, như thể đã lấy được quyền lựa chọn người thừa kế rồi.

“Chủ nhánh, chủ gia tộc làm vậy là muốn bỏ quyền sao?”
Bên phía nhánh bốn, một người có quyền lộ vẻ nghiêm trang hỏi.

Chủ nhánh bốn lắc đầu, nhìn về phía nhánh chính, ánh mắt sâu xa, nói: “Tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nhưng nghĩ mãi không ra rốt cuộc lạ chỗ nào”.

“Ý của ngài là, chủ gia tộc đã dồn hết lực chiến đấu vào lượt đấu nhóm sao?”
Người nọ lại hỏi.

Chủ nhánh bốn lắc đầu: “Chúng ta đều đã biết rõ các cao thủ đứng đầu bên cạnh chủ gia tộc, cũng biết rõ thực lực của bọn họ thế nào”.

“Có điều, dù những người này đúng là rất mạnh, nhưng thực lực năm nhánh có thể dốc ra cũng không hề yếu”.

“Nhất là nhánh hai và nhánh ba, ngay cả tôi cũng đều cảm nhận được vài hơi thở cực kì mạnh mẽ, so ra không hề yếu hơn cao thủ đứng đầu bên nhánh chính”.

“Nếu nhánh chính muốn bảo vệ được quyền lựa chọn người thừa kế thì nhất định phải lấy được quán quân đấu nhóm, nhưng dựa vào tình huống trước mắt mà xét thì, chỉ sợ nhánh chính không có hi vọng đâu”.

Nghe vậy, người vừa hỏi kia chợt siết chặt tay, sắc mặt nặng nề nói: “Vậy nhánh bốn chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào?”
“Dốc toàn lực ứng phó đi!”
Ánh mắt chủ nhánh bốn xuất hiện một tia kiên định, nghiến răng nói: “Nếu nhánh bốn có thể lấy được quyền lựa chọn người thừa kế thì nhánh bốn chúng ta thực sự có thể vùng lên phát triển ở gia tộc rồi!”
Bên nhánh một và nhánh năm cũng diễn ra những cuộc hội thoại tương tự.

Một cơ hội như vậy, chớ nói cả đời hiếm gặp, xét toàn bộ lịch sử gia tộc cũng đều rất hiếm thấy.

Có thể nói, đây chính là cơ hội duy nhất để năm nhánh đổi đời.

Cũng chính vì thế nên mỗi nhánh đều dốc toàn bộ sức chiến đấu mạnh nhất của nhánh mình cho từng lượt đấu.

Nhưng làm vậy đồng thời cũng sẽ bại lộ hoàn toàn những lực lượng mà bọn họ âm thầm bồi dưỡng.

Bất kể thắng hay thua, sau này mà muốn tiếp tục giấu những cao thủ này đi thì đã không còn cơ hội nữa rồi.

Đây không chỉ là một dịp tranh đoạt vị trí người thừa kế của gia tộc họ Khương mà còn là dịp thể hiện sức chiến đấu cực mạnh của gia tộc nữa.

“Thưa chủ gia tộc, nhánh chính đã thua lượt đấu đơn và đấu đôi, đến bây giờ tổng điểm vẫn là 0, trừ khi nhánh chính có thể lấy được quán quân đấu nhóm thì mới có cơ hội bảo vệ quyền lựa chọn người thừa kế”.

Chủ nhánh hai bỗng quay sang phía Khương Hùng, cười nói: "Song tôi có điều băn khoăn, chủ gia tộc, không phải ông đang nuôi âm mưu quỷ kế gì chứ? Nếu thua, sẽ không nuốt lời chứ?"

Khương Hùng cười nhạt một tiếng: "Lượt đấu nhóm còn chưa bắt đầu mà ông đã bắt đầu ảo tưởng mình thắng rồi hay sao?"
"À không, tôi chỉ có hơi lo lắng chủ gia tộc sẽ nuốt lời thôi".

Chủ nhánh hai vẫn không hề tức giận, chỉ cười nói.

Chủ nhánh ba cười lạnh một tiếng, bảo: "Nếu ông ta thật sự dám nuốt lời thì chỉ e người của năm nhánh chúng ta không ai cho phép đâu nhỉ?"
Khương Hùng thu lại nụ cười trên mặt, nhìn chằm chằm vào chủ nhánh ba, nói: "Các ông cứ yên tâm đi, nếu tôi đã dám dùng phương thức này để quyết định quyền lựa chọn người thừa kế gia tộc sẽ về tay ai thì cũng có thể chắc chắn sẽ không thua các ông, quán quân đấu nhóm chắc chắn sẽ thuộc về tay nhánh chính".

Giờ phút này, Khương Hùng cực kì tự tin, nhìn những người khác bằng ánh mắt kiêu ngạo không cần che dấu.

Những người thuộc dòng chính của nhánh chính vừa rồi còn đang thất vọng nhụt chí vì bên mình đã bị loại nhanh chóng khỏi hai lượt đấu đơn và đấu đôi, nay nghe lão ta nói thế thì đều hết sức kích động, nắm chặt tay theo bản năng.

Các chủ nhánh khác cũng đã cảm nhận được quyết tâm tất thắng của Khương Hùng, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

"Ông thực sự cho rằng, cao thủ đứng đầu của nhánh chính là mạnh nhất sao?"
Chủ nhánh ba bỗng lớn tiếng hỏi.

"Ầm!"
Lão ta vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động cơ gào rú, ngay sau đó, hai chiếc Lincoln dài màu đen phóng vụt vào.

Vừa xuất hiện, hai chiếc xe này đã thu hút mọi ánh nhìn của đám người ở đây.

Cửa xe mở ra, một đám cao thủ mặc đồ cổ bước xuống xe, đi về phía nhánh ba.

Mười gã cao thủ đồng loạt đứng xếp hàng sau lưng chủ nhánh ba, toàn thân tỏa ra hơi thở khát máu.

Lúc này, những vị chủ nhánh khác đều hít mạnh một hơi.

Bọn họ đều có thể cảm nhận được khí thế cực mạnh trên người đám cao thủ này.

Mười gã cao thủ, hơi thở của mỗi người đều không hề kém những cao thủ đỉnh cao nhất, thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng điều khiến bọn họ khiếp sợ nhất là, nhánh ba lại dám đường đường chính chính đưa những cao thủ mình âm thầm bồi dưỡng ra ngoài thế này.

Các nhánh khác cũng đều âm thầm bồi dưỡng không ít cao thủ, cũng có mang tới buổi thi đấu hôm nay nhưng các cao thủ này đều đi theo bọn họ tới đây ngay từ đầu.

Hành vi của nhánh ba quả thực quá phách lối.

Mặc dù Khương Hùng không tức giận ra mặt nhưng trong lòng cũng cực kì khiếp sợ.

Lão ta là cao thủ số một của nhà họ Khương, nay tuy đã bị thương nhưng lực cảm nhận của lão ta không hề yếu đi.

Lão ta có thể cảm nhận được rõ ràng, mười gã cao thủ vừa tới chỗ nhánh ba kia, phần lớn đều có thực lực ở tầm Vương Cảnh sơ kỳ, thậm chí còn có hai gã cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Thực lực của Khương Hùng dù ở trạng thái tốt nhất cũng chỉ là Vương Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Các chủ nhánh khác ngoài nhánh chính, thực lực cũng chỉ ở mức Vương Cảnh trung kỳ.

Hôm nay, chủ nhánh ba lại mang đến hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, tám cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, nhìn vào dàn thực lực này có thể hình dung ra Khương Hùng đã khiếp sợ trong lòng cỡ nào.

Bên cạnh khiếp sợ còn có cả phẫn nộ!
Nếu không có tài nguyên của nhà họ Khương, chủ nhánh ba làm sao có thể bồi dưỡng ra được nhiều cao thủ Vương Cảnh như vậy?
"Chủ nhánh ba, ông bồi dưỡng ra được nhiều cao thủ như vậy từ bao giờ?"
Chủ nhánh một nhịn không được bèn hỏi.

Chủ nhánh ba lạnh nhạt liếc nhìn ông ta: "Chuyện này có liên quan gì đến ông?"
Chủ nhánh một lập tức nghẹn lời, nhưng cũng không truy xét.

Khí thế của nhánh ba ngày nay quá lớn, kể cả nhánh chính cũng chưa chắc đã đè ép được.

"Tôi biết ông rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất phẫn nộ, nhưng vậy thì đã sao?"
Chủ nhánh ba nhìn chằm chằm vào Khương Hùng, lạnh lùng nói: "Chỉ cần quyền lựa chọn người thừa kế thuộc về nhánh ba chúng tôi, những cao thủ mà tôi bồi dưỡng ra đều sẽ trở thành trụ cột vững chắc nhất cho nhà họ Khương này, nhánh ba nhất định sẽ đưa nhà họ Khương đến một vị trí huy hoàng hơn nữa".

"Ông nói đúng lắm, tôi đúng là đã rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất phẫn nộ".

Khương Hùng đã đè ép lửa giận trong lòng xuống, lạnh nhạt nói: "Đúng như ông nói, những cao thủ này dù sao cũng đều do ông bồi dưỡng cho nhà họ Khương, đây cũng là tương lai của nhà họ Khương ta".

"Nói vậy có nghĩa là, ông muốn nhận thua sao?", chủ nhánh ba cười cười hỏi.

Khương Hùng lắc đầu: "Lượt đấu nhóm còn chưa bắt đầu, sao có thể nhận thua?"
"Được, nếu đã vậy thì không cần lảm nhảm nhiều lời nữa, bắt đầu đấu nhóm đi thôi".

Chủ nhánh ba ngạo mạn nói lớn.

"Được, trận đấu nhóm, bây giờ bắt đầu!"
Khương Hùng lập tức tuyên bố lượt đấu thứ ba bắt đầu.

Thủ tục rút thăm nhanh chóng được hoàn thành.

Trọng tài tuyên bố: “Lượt đấu loại của đấu võ nhóm, bắt đầu”.

“Trận đầu tiên, nhánh năm VS nhánh hai”.

“Trận thứ hai, nhánh bốn VS nhánh ba”.

“Trận thứ ba, nhánh một đấu với nhánh chính”.

“Bây giờ thi đấu xin được bắt đầu! Xin mời mười vị cao thủ của nhánh năm và nhánh hai lên võ đài!”
Trọng tài vừa dứt lời, cao thủ của nhánh năm và nhánh hai đều đã nhảy lên võ đài.

“Cậu Thanh, cậu cho rằng cao thủ của nhánh ba thế nào?”
Khương Hùng chẳng có lòng dạ nào để xem so tài, lão ta nhìn về phía Dương Thanh đứng cạnh mình, hỏi.

Dương Thanh bình thản nói: “Dùng được thì là một con dao sắc bén của nhà họ Khương, dùng không khéo thì chính là một con dao đâm thẳng về phía nhà họ Khương đấy!”
Chỉ một câu đã nói rõ tầm quan trọng của nhánh ba với nhà họ Khương ra sao.

Khương Hùng lập tức trầm tư, ý của Dương Thanh lão ta đã hiểu, thực lực của mười gã cao thủ do nhánh ba bồi dưỡng nên quả là quá mạnh mẽ.

Nếu nhà họ Khương có thể sử dụng những cao thủ này thì đúng là như hổ thêm cánh, nhưng nếu những người này thề sống chết chỉ nghe theo chủ nhánh ba thì dù hiện tại ẩn nhẫn quy phục nhà họ Khương nhưng sau này hoàn toàn có thể trở mặt phản bội.

Đương nhiên, cũng có một biện pháp khác có thể tận dụng những người này, đó chính là giữ lại tính mạng cho chủ nhánh ba.

Chỉ có điều, dù có giữ lại tính mạng cho chủ nhánh ba thì liệu chủ nhánh ba có nguyện lòng tiếp tục phục tùng dưới trướng Khương Hùng không?
“Nhánh hai thắng!”
Đúng lúc này, trọng tài tuyên bố kết quả trận đầu tiên của lượt

đấu nhóm, không có gì bất ngờ, nhánh hai giành được thắng lợi.

Tiếp sau đó, kết quả trận thứ hai cũng nhanh chóng được thông báo, nhánh ba thắng.

Trận cuối cùng của vòng loại lượt đấu nhóm, chính thức bắt đầu.

“Cậu Thanh, việc còn lại xin nhờ cậu!”
Khương Hùng nghiêm túc nhìn về phía Dương Thanh, nói.

“Được!”
Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, cất bước thong thả đi về phía võ đài.

Thấy Dương Thanh đi lên võ đài, toàn thể thành viên của nhà họ Khương đều sợ ngây người.

- ————.

Chương 1021: 1021: Thay Đổi Quy Tắc

Thấy Dương Thanh đi lên võ đài, tất cả đều ngây ra, ngay cả Khương Long Phi cũng cực kì khiếp sợ.

“Thưa bố, cậu Thanh định làm gì vậy?”
Khương Long Phi ngơ ngác nhìn về phía Dương Thanh, hỏi Khương Hùng.

Khương Hùng hơi nhếch mép, nở một nụ cười tự tin: “Có cậu Thanh ra tay, thắng bại đã định rồi!”
“Chủ gia tộc, như thế này là sao, ông không có người dùng được nữa à?”
Chủ nhánh ba ngây ra một lát, sau đó cười phá lên: “Nếu thật là như vậy thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi có thể cho ông mượn vài người”.

Chủ nhánh hai cũng cười nói: “Nhánh hai cũng sẵn lòng cho mượn vài người đấy”.

Các chủ nhánh khác tuy cũng rất kinh ngạc, không hiểu vì sao Khương Hùng lại để Dương Thanh lên võ đài, nhưng vì không biết rõ năng lực của Dương Thanh đến đâu, lại e ngại uy thế của Khương Hùng nên chỉ im lặng duy trì thái độ trung lập. Không chỉ các chủ nhánh khác tỏ thái độ mà thành viên bên nhánh chính cũng hết sức hoang mang.

“Thưa chủ gia tộc, trận đấu nhóm là cơ hội duy nhất của nhánh chính chúng ta, hẳn nên bố trí mười người có thực lực mạnh nhất ra đấu mới phải, sao lại để cho một người trẻ tuổi lên ạ?”
Một người có chức vị bên nhánh chính thắc mắc.

“Đúng vậy, chín người khác chưa nói, nhưng để một thanh niên không rõ năng lực đến đâu lên võ đài thì nghe có vẻ không ổn đâu ạ”.

Lại một người có chức vị của nhánh chính lên tiếng.

“Thưa chủ gia tộc, tôi tình nguyện lên võ đài, xin ông cứ để tôi đi thay người trẻ tuổi kia đi ạ”.

“Chủ gia tộc, tôi cũng tình nguyện lên võ đài”.

….!

Vào lúc này, rất nhiều cao thủ của nhánh chính đều nhao nhao thỉnh chiến.

“Lui cả ra cho tôi!”
Khương Hùng cau mày, tức giận quát lớn.

Bấy giờ người của nhánh chính mới chịu yên tĩnh lại, nhưng mọi người đều lộ vẻ khó hiểu, thậm chí vài người có chức quyền còn tức giận ra mặt.

Nhưng bọn họ cũng chỉ dám tức giận thế thôi, lại chẳng dám nói ra, dẫu sao lúc này Khương Hùng vẫn còn là chủ gia tộc, lại có một vị thần y như Phùng Tiểu Uyển hỗ trợ, chưa biết chừng sẽ có một ngày Khương Hùng có thể khôi phục trạng thái tốt nhất.

“Nếu tôi đã để cậu Thanh lên võ đài thì dĩ nhiên cũng có nguyên do của nó, các vị cứ chờ coi là được, cậu Thanh sẽ không để các vị thất vọng đâu”.

Khương Hùng lên tiếng.

Nghe lão ta nói vậy, đám người nhánh chính vốn còn đang nghi hoặc bồn chồn đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Khương Hùng chính là chủ gia tộc, đương nhiên lão ta cũng muốn giữ lại quyền lựa chọn người thừa kế cho nhánh chính.

Nếu đã vậy thì lão ta đâu có lí do gì phải cố tình thua trận cơ chứ?
Chẳng lẽ, người thanh niên vừa lên võ đài kia, thực sự rất mạnh sao?
“Cậu Thanh là khách quý của nhà họ Khương ta, cậu ấy cũng đã đồng ý trở thành trưởng lão danh dự của gia tộc ta, dựa theo quy định, cậu ấy có thể tham dự lần đấu võ này, các vị không có ý kiến gì chứ?”
Khương Hùng đảo mắt nhìn qua các nhánh khác, lên tiếng hỏi.

Các vị chủ nhánh khác nhìn nhau, nhanh chóng lắc đầu:
“Không có ý kiến!”
Duy chỉ có nhánh hai và nhánh ba không trả lời.

“Thế nào? Nhánh hai, nhánh ba, có ý kiến gì khác không?” Khương Hùng quét mắt nhìn chủ nhánh hai và nhánh ba, chất vấn.

“Nếu chủ gia tộc đã để cậu ta trở thành trưởng lão danh dự của nhà họ Khương ta rồi thì chúng tôi còn có thể có ý kiến gì?” Chủ nhánh hai hỏi ngược lại.

Chủ nhánh ba cười lạnh, nói: “Xem ra, chủ gia tộc đúng là không có người để dùng thật rồi, vì tạo thuận lợi cho cậu ta lên võ đài lại còn mời cậu ta thành trưởng lão danh dự của gia tộc, vòng vo thật đấy”.

“Nếu các vị đã không có ý kiến gì thì có thể tiếp tục thi đấu được rồi”.

Khương Hùng không buồn để ý đến thái độ của chủ nhánh hai và chủ nhánh ba, tuyên bố tiếp tục đấu võ.

“Trận đấu loại thứ ba của lượt đấu nhóm, nhánh chính VS nhánh năm, chính thức bắt đầu!”
Trọng tài cũng nhanh chóng tuyên bố bắt đầu trận đấu.

Ngay khi trọng tài vừa tuyên bố xong, cao thủ của nhánh chính cũng lập tức tấn công về phía cao thủ nhánh năm, trận đấu chính thức bắt đầu.

Dương Thanh lại ung dung như chẳng có chuyện gì, chỉ đứng đó khoanh tay quan sát.

Các cao thủ nhánh chính vốn còn có chút mong đợi vào Dương Thanh, nay thấy thế, cả đám đều lộ vẻ tức giận.

“Khốn nạn, cậu ta lại dám trốn vào một góc xem trò, thật đúng là làm mất mặt nhánh chính chúng ta!”
“Chủ gia tộc, ông thật sự nghiêm túc khi để cho cậu ta tham dự đấu nhóm sao?”
“Tên ranh con khốn kiếp này, mau ra tay đánh đi chứ!”
…!
Bấy giờ, người của nhánh chính đều nhao nhao lên tiếng, phẫn nộ rít gào với Dương Thanh.

Dương Thanh chỉ thờ ơ đứng đó, hoàn toàn không có ý định ra tay.

Người của các nhánh khác thấy thế thì đều trợn mắt há hốc miệng.

“Chẳng lẽ, nhánh chính thực sự không có người dùng được nữa sao?”
Bên nhánh hai, chủ nhánh hai lộ vẻ nghi hoặc.

Chủ nhánh ba cũng cực kì thắc mắc, lẩm bẩm nói: “Khương Hùng rốt cuộc đang chơi trò gì đây? Chẳng lẽ, ý định thông qua đấu võ để quyết định quyền lựa chọn người thừa kế chỉ là kế sách để các nhánh bại lộ thực lực chân chính của mình sao?”
Không ai có thể cho bọn họ đáp án chính xác.

Trên võ đài, trận đấu nhóm thể diễn ra cực kì kịch liệt, chín cao thủ của nhánh chính quả thực rất mạnh, dưới tình huống “khuyết thiếu” một thành viên mà vẫn có thể đè ép đội của nhánh năm.

Dương Thanh đã bị đám cao thủ của nhánh năm coi như không khí.

Chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi, cao thủ đầu tiên của nhánh năm bị đánh rơi khỏi võ đài, tiếp theo đó, các cao thủ khác của nhánh năm đều lần lượt bị loại.

“Trận đấu loại thứ ba của lượt đấu toàn đội, nhánh chính thắng!”
Trọng tài tuyên bố nhánh chính thắng lợi.

“Hiện tại, trong bảng xếp hạng theo điểm tích lũy, vị trí thứ nhất, nhánh ba, 19 điểm!”
“Vị trí thứ hai, nhánh hai, 16 điểm!”
“Vị trí thứ ba, nhánh chính, 10 điểm!”
…!
Tuy nhánh chính không được điểm nào trong hai lượt đấu đơn và đấu đôi, chỉ thắng một trận đấu nhóm nhưng đã lấy được 10 điểm.

Tiếp theo là cuộc đấu giữa nhánh chính, nhánh hai và nhánh ba.

Dù vậy, nhánh hai và nhánh ba vẫn không hề coi trọng nhánh chính.

Trận chiến vừa rồi giữa nhánh chính và nhánh năm, tuy nhánh chính thắng nhưng thực lực của chín cao thủ dự thi đều thua xa cao thủ của nhánh hai và nhánh ba.

Hôm nay, biến số duy nhất chính là Dương Thanh.

Với đa số người có mặt ở đây, tuy bọn họ đều rất tò mò về thân phận thực sự của Dương Thanh nhưng lại không ai thực sự để mắt đến anh.

"Các vị vất vả rồi!"
Nhìn các cao thủ đi xuống võ đài, Khương Hùng cười nói.

"Chủ gia tộc, vất vả thì chưa đến mức, nhưng ngài bố trí cho một gã vô dụng lên võ đài, có phải không được hợp lí lắm không?"
"Nếu đã lên võ đài thì cần phải tham dự chiến đấu, dù thực lực yếu đến đâu, ít nhất cũng phải ngã trên võ đài chứ, vậy mà cậu ta lại trốn vào một góc không ra, như vậy hơi quá đáng rồi đó".

"Tôi cho rằng, nếu cậu ta không dám tham dự chiến đấu, chi bằng đừng lên võ đài, chúng ta cũng đỡ bị các nhánh khác cười nhạo".

…!
Chín gã cao thủ của nhánh chính đều nhao nhao lên tiếng, ai nấy đều cực kì khó chịu.

Khương Hùng áy náy nhìn Dương Thanh, sau đó lạnh mặt quát: "Năng lực của cậu Thanh đây, các vị còn chưa biết, cứ chờ lát nữa, cậu ấy nhất định sẽ không để các vị thất vọng đâu".

"Nhưng mà…"
Có người vừa định phản bác, Khương Hùng đã cắt ngang:
"Nếu ông không muốn lên võ đài với cậu Thanh thì ông có thể xin lui".

Lời này nói thế có hơi quá nghiêm khắc, cao thủ kia lập tức ngậm miệng, nhưng ánh mắt nhìn Dương Thanh càng thêm tức tối.

“Tiếp theo đây, về mặt lí thuyết thì còn ba trận nữa, nhưng chỉ cần hai trận là có thể kết luận thắng bại, chi bằng chúng ta chơi kích thích chút?”
Bên nhánh hai, chủ nhánh hai bỗng cười cười nhìn về phía Khương Hùng, hỏi.

“Ông muốn thay đổi quy tắc thi đấu à?”
Khương Hùng nhíu mày.

- ————.

Chương 1022: 1022: Nhà Họ Khương Mạnh Nhất

Chủ nhánh ba cũng khó hiểu nhìn sang chủ nhánh hai, không biết đối phương đang nghĩ gì.

Ông chủ nhánh hai lắc đầu cười: "Cũng không tính là thay đổi quy tắc, chỉ là đổi cách chơi thôi".

"Nói ra thử xem!"
Khương Hùng lạnh nhạt hỏi.
"Còn ba lượt đấu nữa, nhưng thực ra chỉ cần đấu hai lượt là có thể phân thắng bại".

"Nếu dựa theo cách bốc thăm, dù là hai nhánh nào đấu võ trước, thắng được một nhánh đều phải đấu võ với nhánh còn lại.

Hai nhánh đầu tiên tham gia đấu võ đã bị tiêu hao rất nhiều, nếu còn đấu tiếp thì không công bằng".

"Thế nên tôi đề nghị ba nhánh chúng ta, ba mươi cao thủ đồng thời lên sàn đấu.

Chờ đến khi các cao thủ còn lại trên sàn đấu đều là người của cùng một nhánh thì coi như nhánh đó thắng, thế nào?"
Ông chủ nhánh hai cười híp mắt nói.
"Không được!"
Khương Hùng còn chưa lên tiếng, đã có người của nhánh chính lên tiếng phản đối.

Người ở đây đều biết nhánh hai và nhánh ba đã cấu kết với nhau, nếu thật sự để ba nhánh cùng đấu võ, chắc chắn hai nhánh này sẽ liên thủ.

Khi đó nhánh chính không còn hi vọng thắng nào nữa.

"Chủ gia tộc, không thể đồng ý được!"
Người cầm quyền của nhánh chính vừa lên tiếng vội vàng khuyên nhủ: "Phần thắng của nhánh chính vốn đã không lớn, nếu nhánh hai và nhánh ba cùng liên thủ, chúng ta sẽ xong đời!"

“Tôi không có ý kiến!”
Ông chủ nhánh ba hiểu ý của ông chủ nhánh hai, lập tức tỏ thái độ.

Lúc này chỉ còn lại nhánh chính.

Khương Hùng không ngốc, đương nhiên hiểu được điều này.

“Chủ gia tộc, không thể đồng ý được!”

Lại có người cầm quyền khác của nhánh chính lên tiếng.

Đến cả Khương Long Phi cũng trầm giọng nói: “Bố ơi, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta! Bố nhất định phải thận trọng!”
Ông chủ nhánh hai mỉm cười nhìn Khương Hùng: “Tôi chỉ đưa ra đề nghị, nếu chủ gia tộc sợ không đồng ý cũng không sao.

Dù sao quy tắc đã có từ trước”.

Rõ ràng ông chủ nhánh hai đang khích tướng.

Khi mọi người đều tưởng Khương Hùng sẽ từ chối.

Khương Hùng đột nhiên cười phá lên: “Có gì mà không dám? Dù ai thắng ai thua, người thừa kế nhà họ Khương vẫn mang họ Khương.

Đều là người một nhà, người thừa kế ở nhánh nào mà chẳng được?’
“Ha ha! Được, chủ gia tộc rất sảng khoái!”
Ông chủ nhánh hai cười lớn nói.

“Nhưng tôi cũng có một đề nghị!”
Khương Hùng lại nói tiếp.

“Chủ gia tộc cứ nói, đừng ngại!”
Ông chủ nhánh hai cười đáp.

“Chắc hẳn mọi người đã đoán được mục đích tôi dùng võ để quyết định người thừa kế”.

Khương Hùng quét mắt nhìn xung quanh, lớn tiếng nói:
“Không sai, đúng như các người đoán.

Tôi giao quyền lựa chọn người thừa kế của nhà họ Khương cho cả sáu nhánh là vì muốn ép các nhánh bày ra thực lực thật

sự của mình”.

“Mọi người cũng thấy các cao thủ tham gia buổi đấu võ hôm nay hầu như đều là gương mặt xa lạ.

Nhưng những người này đều được các nhánh dùng tài nguyên của nhà họ Khương bồi dưỡng ra”.

“Vì để nhà họ Khương trở nên mạnh hơn, tôi đề nghị sau khi kết thúc đấu võ, mặc kệ người thừa kế đến từ nhánh nào, các nhánh đều giao ra toàn bộ cao thủ tham gia đấu võ hôm nay, tập hợp thành một đội quân mạnh mẽ chỉ thuộc về nhà họ Khương!”
Khương Hùng chân thành nói, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

Nghe lão ta nói thế, tất cả đều im lặng.

Bọn họ đều là người nhà họ Khương, đương nhiên đều muốn nhà họ Khương phát triển hơn.

Lời Khương Hùng nói quả thật là vì cả gia tộc.

Nhưng một khi giao hết các cao thủ được âm thầm bồi dưỡng ra, sau này thực lực của các nhánh còn lại bao nhiêu?
“Tôi đồng ý!”
Trong lúc các nhánh đều không lên tiếng, ông chủ nhánh một bỗng nói: “Chủ gia tộc nói không sai, những người này đều được các nhánh dùng tài nguyên của gia tộc bồi dưỡng nên”.

“Vậy thì bọn họ đều là người của nhà họ Khương.

Tại sao chúng ta lại muốn phát triển cho riêng mình, để thực lực nhà họ Khương bị suy yếu?”
Chủ nhánh một vừa dứt lời, chủ nhánh năm cũng tỏ thái độ:
“Nhánh năm đồng ý giao người!”
“Nhánh bốn đồng ý giao người!”
Chủ nhánh bốn cũng lên tiếng.

Chỉ còn nhánh hai và nhánh ba vẫn chưa nói gì.

Đây cũng là hai nhánh có sức chiến đấu mạnh nhất.

Mọi người lần lượt đổ dồn ánh mắt về phía ông chủ nhánh hai và nhánh ba, chờ đợi quyết định của bọn họ.

Sắc mặt của hai người họ rất nghiêm trọng.

Cả hai đều biết rõ một khi đồng ý, bọn họ sẽ mất sạch cao thủ trong tay.

Dù bọn họ thực sự đoạt được vị trí người thừa kế nhưng hiện giờ chủ gia tộc vẫn là Khương Hùng.

Lỡ sau khi Khương Hùng thu người về lại đối phó bọn họ, còn không thừa nhận kết quả đấu võ hôm nay thì phải làm thế nào?
"Tôi không thể tin ông!"
Chủ nhánh ba bỗng nhìn Khương Hùng nói.

"Tôi cũng không thể tin ông!"
Chủ nhánh hai cũng lên tiếng.

Khương Hùng hỏi: "Rốt cuộc phải thế nào hai người mới chịu tin tôi?"
"Trừ phi ông từ bỏ vị trí chủ gia tộc!"
Ông chủ nhánh ba không hề do dự nói.

Mặc dù chủ nhánh hai không lên tiếng nhưng rõ ràng cũng có ý này.

Khương Hùng cười lạnh một tiếng: "Các ông muốn tôi từ bỏ vị trí chủ gia tộc sao?"
"Nếu ông thu hết cao thủ của các nhánh về tay nhánh chính rồi quay lại đối phó với chúng tôi thì sao?"
Chủ nhánh hai hỏi ngược lại.

"Được, các ông đã muốn tôi nhường lại vị trí chủ gia tộc, tôi sẽ cho các người toại nguyện".

Khương Hùng bỗng lên tiếng đáp.

"Thật sao?"
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba đều mừng rỡ, gần như hỏi cùng một lúc.

"Chủ gia tộc!"
Người của nhánh chính đều khiếp sợ, thi nhau ngăn cản.

Người của các nhánh khác cũng kinh hãi, vẻ mặt khó tin.

"Mục đích của buổi đấu võ hôm nay là để chọn ra người thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Nếu tôi nhường lại, có phải nhánh giành quán quân sẽ giành được cả vị trí chủ mới của nhà họ Khương?”
“Nói cách khác, buổi đấu võ hôm nay phải chọn ra được chủ gia tộc mới, tôi nói vậy không có vấn đề gì chứ?”
Khương Hùng hỏi.

“Đương nhiên, nhánh nào giành chiến thắng, người thừa kế của nhánh đó chính là chủ mới của nhà họ Khương!”
Ông chủ nhánh hai cười nói.

Ông chủ nhánh ba cũng gật đầu đáp: “Không sai, chính là như vậy”.

“Được, cứ quyết định như vậy đi.

Vòng đấu võ cuối cùng là đấu nhóm, ba mươi cao thủ của ba nhánh chúng ta cùng lên sàn đấu, cuối cùng còn lại cao thủ của nhánh nào thì nhánh đó thắng.

Chủ gia tộc mới cũng sẽ chọn từ nhánh này!”
Khương Hùng không hề do dự, lập tức quyết định.

Lão ta sảng khoái đồng ý khiến ông chủ nhánh hai và nhánh ba vốn đang hài lòng lại có dự cảm chẳng lành.

Nhưng bọn họ đã đồng ý, Khương Hùng cũng chịu nhường ra vị trí chủ gia tộc, hiện giờ muốn từ chối cũng đã muộn.

“Không được đâu chủ gia tộc!”
Từng người của nhánh chính lên tiếng can ngăn.

“Bắt đầu vòng đấu võ cuối cùng đi!”
Khương Hùng nói với trọng tài.

Cao thủ của nhánh hai và nhánh ba nhanh chóng leo lên sàn đấu, chỉ sợ Khương Hùng đổi ý.

Mười cao thủ của nhánh chính cũng leo lên.

Giờ phút này, đám người nhà họ Khương vừa thấy lo lắng vừa chờ mong.

Nhưng ai cũng biết sau khi vòng đấu này kết thúc, nhà họ Khương sẽ mạnh hơn bao giờ hết.

“Đấu võ hỗn chiến chính thức bắt đầu!”
Trọng tài bỗng nhiên lớn tiếng tuyên bố.

- ————.

Chương 1023: 1023: Biến Cố Trong Trận Đấu

Theo hiệu lệnh của trọng tài, cuộc đấu võ lập tức diễn ra!
Quả nhiên đúng như suy đoán của mọi người, cao thủ của nhánh hai và nhánh ba không hẹn mà cùng vây đánh cao thủ của nhánh chính.

“Chủ gia tộc, bọn họ thật sự liên thủ với nhau rồi!”
Người của nhánh chính thấy vậy đều kinh hãi.
“Nhánh hai và nhánh ba thật không biết xấu hổ!”
“Có giỏi các người đấu một trận công bằng với nhánh chính đi, liên thủ đối phó nhánh chính tính là gì?”
…
Có người không nhịn được chửi ầm lên.
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba lại coi như không nghe thấy, cả hai lo lắng quan sát sàn đấu.

Mặc dù người của bọn họ đã liên thủ nhưng họ vẫn cảm thấy bất an.

Trừ phi toàn bộ cao thủ của nhánh chính đều bị đánh ngã khỏi sàn đấu, nếu không bọn họ không thể yên tâm được.

Trên sàn đấu rất hỗn loạn, chỉ có một người trẻ tuổi đứng khoanh tay trước ngực đứng ở một góc, trông rất không hài hòa.

Lần này không còn ai mắng Dương Thanh nữa.

So với anh, bọn họ càng tức giận nhánh hai và nhánh ba liên thủ hơn.

Dường như mỗi cao thủ của nhánh chính đều phải đồng thời đối mặt với hai cao thủ khác.

Thậm chí có người còn bị ba cao thủ bao vây.

“Chủ nhánh một, chủ nhánh năm, hai ông nghĩ nhánh nào sẽ giành chiến thắng?”
Chủ nhánh bốn cất tiếng hỏi.

Chủ nhánh một lắc đầu cười: “Chưa thể biết được!”
“Đúng là lão cáo già!”
Chủ nhánh bốn thầm nghĩ, lại nhìn sang ông chủ nhánh năm:
“Chủ nhánh năm thấy sao?”
“Trước mắt có vẻ phần thắng của nhánh hai và nhánh ba lớn hơn một chút.

Nhưng chưa thể biết được nhánh nào sẽ giành được chiến thắng cuối cùng”.

Chủ nhánh năm cũng khôn khéo nói.

Lúc này ngoài Dương Thanh, trong chín cao thủ còn của nhánh chính, đã có ba người bị loại.

Nhưng nhánh hai và nhánh ba vẫn chưa có ai bị loại.

Trong tình huống này, đồ đần cũng biết chắc chắn nhánh chính sẽ bị loại.

“Chủ nhánh bốn thấy thế nào?”
Chủ nhánh năm lại hỏi chủ nhánh bốn.

“Chắn chắn nhánh chính sắp bị loại rồi.

Giữa nhánh hai và nhánh ba, phần thắng của nhánh ba lớn hơn”.

Chủ nhánh bốn duỗi năm ngón tay ra: “Tôi đoán trong vòng năm phút, mười người của nhánh chính đều sẽ bị loại!”
Chủ nhánh một và chủ nhánh năm đều kinh ngạc, không ngờ chủ nhánh bốn lại dám ngang nhiên tỏ thái độ trước mặt mọi người, không sợ bị Khương Hùng ghi thù.

Hay là chủ nhánh bốn đang lấy lòng chủ nhánh ba?
“Chủ nhánh ba, tôi chúc mừng trước nhé!”
Chủ nhánh bốn đột nhiên đứng dậy chắp tay về phía chủ nhánh ba.

Chủ nhánh ba sảng khoái cười lớn: “Xin mượn lời chúc may mắn của chủ nhánh bốn!”
Sắc mặt của đám người nhánh chính đều trở nên khó coi.

Kết quả đấu võ vẫn chưa có, chủ nhánh bốn đã không chờ được nịnh bợ lấy lòng chủ nhánh ba, đúng là không cần thể

diện.

Chủ nhánh một và chủ nhánh năm đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu ý đối phương.

“Chúc mừng chủ nhánh ba!”
“Chúc mừng chủ nhánh ba!”
Chủ nhánh một và chủ nhánh năm lần lượt chúc mừng.

“Ha ha, được! Cảm ơn các ông!”
Chủ nhánh ba vui mừng đến mức mặt sắp nở hoa.

Sắc mặt chủ nhánh hai thì lại sầm xuống.

Theo giao hẹn trước đó với chủ nhánh ba, nhánh ba phải trợ giúp nhánh hai giành được vị trí người thừa kế.

Thế nhưng bây giờ, nhánh ba lại muốn cướp đoạt danh tiếng của nhánh hai.

Với thực lực cao thủ nhánh ba đang thể hiện, nhánh hai hoàn toàn không có phần thắng.

“Mấy người còn cần sỉ diện không thế?”
Bỗng chủ nhánh hai tức giận quát lớn với người trên sàn đấu: “Tôi cho các người lên đấu võ là để đánh một trận công bằng với nhánh chính và nhánh ba.

Các người lại liên thủ đối phó với nhánh chính”.

“Dù nhánh chính là đối thủ nhưng chúng ta cũng không thể làm ra chuyện mất mặt như vậy được.

Các người có còn là người học võ không hả?”
Đám cao thủ của nhánh hai đang bảo vây người của nhánh chính nghe thấy thế đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ đều không ngốc.

Chủ nhánh hai đã nói như vậy, chắc chắn là có ý khác.

Đối thủ trên sàn đấu chỉ có nhánh ba và nhánh chính.

Ông chủ nhánh hai lại nói bọn họ không được liên thủ đối phó nhánh chính, vậy là phải đối phó nhánh ba sao?
Thoắt cái, cao thủ dẫn đầu nhánh hai lập tức gầm lên: “Ra tay!”

Dứt lời, hắn xông thẳng về phía cao thủ nhánh ba cách mình gần nhất.

“Bịch!”
Gã cao thủ nhánh ba kia chưa kịp phản ứng lại đã bị hắn đạp ngã xuống sàn đấu.

Ngay từ lúc cao thủ cầm đầu nhánh hai ra tay với người của nhánh ba, các cao thủ còn lại của nhánh hai cũng quay sang tấn công cao thủ của nhánh ba.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, lại có năm cao thủ nhánh ba bị đánh ngã.

“Chủ nhánh hai có ý gì?”
Chủ nhánh ba lập tức hốt hoảng, giận dữ chất vấn.

Ông chủ của các nhánh khác cũng ngơ ngác, nhánh hai với nhánh ba đang trở mặt sao?
- ————.

Chương 1024: 1024: Không Có Tinh Thần Thượng Võ

Vẻ mặt ông chủ nhánh ba tràn đầy tức giận.

Mười cao thủ của nhánh ba đã bị nhánh hai đánh lén, bị loại mất năm người.

Bây giờ đến cả nhánh chính còn nhiều hơn nhánh ba hai người.

Còn về nhánh hai vẫn còn nguyên vẹn mười người.

Chủ nhánh hai thấy chủ nhánh ba nổi giận đùng đùng chỉ cười nhạt một tiếng: "Chủ nhánh ba, ông hỏi tôi có ý gì.

Người khác nghe thấy sẽ tưởng chúng ta cấu kết gì đó với nhau đấy".
"Đây vốn là cuộc cạnh tranh công bằng giữa sáu nhánh.

Nếu người của nhánh hai và nhánh ba liên thủ đối phó với nhánh chính thì còn công bằng gì nữa?"
Chủ nhánh ba lập tức nghẹn họng.

Bọn họ đã âm thầm thương lượng với nhau liên thủ đuổi Khương Hùng khỏi vị trí chủ gia tộc, thậm chí còn giao hẹn rõ ràng nhánh ba phải trợ giúp nhánh hai giành được quyền lựa chọn người thừa kế.

Nhưng bây giờ nhánh ba lại thể hiện quá xuất sắc, giống như muốn giành chiến thắng chung cuộc.

Nhánh hai bực bội với nhánh ba cũng là lẽ thường tình.
Nghĩ vậy, chủ nhánh ba tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng vẫn có cảm giác bị chủ nhánh hai phản bội, trong lòng rất khó chịu.

"Đã vậy, ông chủ nhánh hai đừng trách tôi không khách sáo!"
Hai mắt ông chủ nhánh ba tràn đầy hung ác.

Ngay sau đó, lão ta nhìn lên sàn đấu ra lệnh: "Loại hết nhánh hai trước cho tôi!"
Năm gã cao thủ còn lại của nhánh ba nghe lệnh đồng loạt lao về phía cao thủ của nhánh hai.

Cho dù nhánh hai còn cả mười cao thủ nhưng năm cao thủ của nhánh ba đều có thực lực Vương Cảnh, trong đó còn có hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Năm người đối đầu mười người nhưng không hề thua kém chút nào.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"
Một cao thủ của nhánh chính bỗng không biết phải làm gì.

Bọn họ vốn đang bị nhánh hai và nhánh ba liên thủ tấn công, đội hình tan rã.

Đột nhiên nhánh hai và nhánh ba lại quay sang đánh nhau, bỏ quên bọn họ sang một bên.

"Người trẻ tuổi phải có tinh thần thượng võ!"
Cao thủ dẫn đầu nhánh chính bỗng tỏ vẻ chính trực nói.

"Sao tôi cảm thấy câu nói này quen vậy nhỉ?"
"Tôi cũng thấy vậy!"
Người của nhánh chính không còn bị áp lực đè nặng, nhàn nhã đứng xem.

Dưới sàn đấu xôn xao ầm ĩ!
"Nhánh ba lại bị loại thêm hai người, chỉ còn lại ba người cuối cùng".

"Nhánh hai cũng bị loại sáu người, chỉ còn bốn người cuối cùng".

"Nhánh ba và nhánh hai tranh đấu kịch liệt như vậy, chẳng lẽ nhánh chính không cần chiến cũng thắng sao?"
…
Người nhà họ Khương đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình trên sàn đấu.

Mấy chủ nhánh chúc ông chủ nhánh ba thắng trước đều đen mặt như nuốt phải ruồi.

Sắc mặt ông chủ nhánh ba cũng trầm xuống, thấy từng người bên mình liên tiếp bị loại, cảm thấy nguy cơ rất lớn.

Bây giờ nhánh chính còn bảy cao thủ, mà hai nhánh bọn họ cộng lại mới được bảy người.

Bọn họ lo lắng nhất là cao thủ còn lại của hai nhánh có thực lực tương đương, muốn phân thắng bại sợ là cuối cùng nhánh thắng cũng chỉ còn một hai người.

"Chủ gia tộc đúng là đoán như thần! Xem ra chủ gia tộc mới vẫn sẽ ở nhánh chính!"
Ông chủ nhánh bốn đột nhiên cười nói.

"Đoán như thần?"
Khương Hùng sửng sốt một lúc mới hiểu ý đối phương, cười nhạt một tiếng: "Chỉ có chuyện ngoài ý muốn, đoán như thần ở đâu ra?"
Lão ta thật sự không ngờ tới.

Lão ta để Dương Thanh tham gia đấu võ tập thể chỉ vì cho rằng có anh nhánh chính sẽ không thể thua.

Lão ta không cho Dương Thanh ra tay từ đầu là vì muốn rèn luyện cao thủ của nhánh chính.

Dù sao ở thời kỳ hòa bình rất khó tìm được đối thủ xứng tầm.

Nhưng lão ta không hề nghĩ tới, nhánh hai và nhánh ba sẽ đấu đá lẫn nhau, người của hai nhánh sắp thua hết rồi.

"Trọng tài, ngừng chiến!"
Đúng lúc này, chủ nhánh hai đột nhiên lớn tiếng hô lên.

Trọng tài lập tức nhìn sang Khương Hùng.

Trước khi đấu không hề nhắc tới chuyện ngừng chiến.

"Chủ gia tộc, tôi xin ngừng chiến!"
Thấy trọng tài nhìn Khương Hùng, ông chủ nhánh hai cũng nhìn về phía lão ta, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Cuộc đấu võ đã bắt đầu, chỉ khi phân thắng bại mới có thể kết thúc.

Trước khi đấu không hề nhắc tới chuyện ngừng chiến".

Khương Hùng cười nói.

"Trước đó chúng ta nói là ba nhánh đấu tập thể, nhưng hiện giờ chỉ có nhánh hai và nhánh ba đánh nhau.

Người của nhánh chính chỉ đứng ngoài quan sát, đối với nhánh hai và nhánh ba rất không công bằng".

Vẻ mặt chủ nhánh hai tràn đầy lo lắng.

Vừa rồi nhánh hai lại bị loại thêm hai cao thủ, hiện giờ chỉ còn lại hai người cuối cùng.

Mặc dù nhánh ba cũng chỉ còn ba cao thủ nhưng trong đó có hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Người của nhánh hai không hề có cơ hội thắng.

Vậy nên lão ta chỉ có thể xin ngừng chiến, nghĩ cánh lôi kéo người của nhánh chính gia nhập đấu võ tập thể, nói không chừng nhánh hai vẫn còn một chút cơ hội.

"Hừ!"
Chủ nhánh ba cười lạnh một tiếng: "Vừa rồi chủ nhánh hai còn hống hách ra lệnh đánh lén người của nhánh ba cơ mà, sao bây giờ lại lo sốt cả vó lên thế?"
Cho dù chỉ còn lại ba người nhưng chủ nhánh ba vô cùng tin tưởng bọn họ.

Có thể nói ba người này là ba cao thủ mạnh nhất bên cạnh lão ta, đến cả nhánh chính cũng không có đội hình mạnh mẽ như vậy.

Chờ loại được nhánh hai, nhánh ba đấu với nhánh chính vẫn có phần thắng rất lớn.

"Chủ nhánh ba cảm thấy hiện giờ công bằng sao?"
Ông chủ nhánh hai hỏi ngược lại rồi nói tiếp: "Tôi cũng không ra lệnh nhánh hai đánh lén người của nhánh ba, chỉ là hi vọng cuộc đấu võ giữa ba nhánh diễn ra công bằng".

"Nhưng hiện giờ bảy cao thủ của nhánh chính đều đứng ngoài cuộc đấu.

Dù nhánh ba có thể loại được nhánh hai, chẳng lẽ bên ông không bị tiêu hao người sao?"
"Kể cả người của ông rất mạnh nhưng chiến đấu với cường độ cao như vậy, liệu bọn họ có còn sức để đấu với bảy cao thủ của nhánh chính nữa không?"
Nghe thấy thế, sắc mặt của ông chủ nhánh ba hơi biến đổi.

Lão ta vô thức ngẩng đầu nhìn lên võ đài.

Đúng là ba cao thủ của nhánh ba đã bị mất sức rất nhiều.

Tuy nhánh hai chỉ còn hai người nhưng thực lực rất mạnh.

Giống như lời ông chủ nhánh hai đã nói, cho dù nhánh ba loại được nhánh hai, người của nhánh ba cũng sẽ bị tiêu hao rất nhiều sức lực.

"Ngừng chiến đi!"
Rốt cuộc chủ nhánh ba cũng lên tiếng.

"Không cần ngừng chiến đâu".

Khương Hùng cười nói.

"Chủ gia tộc có ý gì?"
Ông chủ nhánh hai giật mình.

Ông chủ nhánh ba cũng lạnh giọng nói: "Dù không ngừng chiến chúng tôi cũng có thể liên thủ đối phó nhánh chính".

Khương Hùng cười nhạt một tiếng: "Hai người đừng vội kích động.

Không phải tôi không muốn ngừng chiến, chỉ là cảm thấy không cần thiết".

"Nói trắng ra, các người đòi ngừng chiến chẳng qua là vì muốn người của nhánh chính lập tức tham gia chiến đấu đúng không?"
"Thế này đi, hai nhánh của các người cứ liên thủ đi.

Nhánh chính vẫn còn bảy người, đồng thời đấu lại hai nhánh chắc không vấn đề đâu".

Khương Hùng vừa dứt lời, tất cả đều sợ ngây người.

"Đây là ông tự nói đấy.

Bị loại cũng đừng có hối hận!"
Ông chủ nhánh ba thẹn quá hóa giận, có cảm giác như đang bị sỉ nhục.

Ông chủ nhánh hai lại bình tĩnh lạ thường.

Ngay từ đầu lão ta đã cảm thấy Khương Hùng có vấn đề, dường như không hề lo lắng nhánh chính sẽ thua.

Hiện giờ, chỉ cần Khương Hùng kiên trì không chịu ngừng chiến, dù nhánh hai và nhánh ba liên thủ thì cũng đã bị mất sức rất nhiều.

Nhưng bảy cao thủ của nhánh chính hầu như không bị tiêu hao gì.

Nhánh hai và nhánh ba liên thủ cũng chưa chắc đánh bại được nhánh chính.

Nhưng Khương Hùng lại không hề lo lắng, chủ động đề nghị nhánh chính đối phó với cả nhánh hai và nhánh ba.

“Vậy thì chúng tôi không khách sáo nữa!”
Ông chủ nhánh hai híp mắt nói.

“Các anh em của nhánh chính hãy thể hiện thực lực thật sự của mình để người nhà họ Khương nhìn xem ai mới là chủ nhân của nhà họ Khương”.

Khương Hùng bỗng nhiên đứng dậy hét lớn.

“Vâng!”
Mấy cao thủ của nhánh chính đồng loạt lớn tiếng đáp lại.

Lúc này bọn họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết toàn thân sôi trào.

Cả nhánh hai và nhánh ba cộng vào mới có năm người, lúc này cũng đã ngừng chiến, toàn thân chằng chịt thương tích nhưng ý chí chiến đấu hừng hực.

“Tiếp tục đấu võ!”
Trọng tài ra hiệu, cao thủ của nhánh hai và nhánh ba đồng loạt xông về phía nhánh chính.

Tuy nói nhánh chính còn bảy người nhưng Dương Thanh vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát như người ngoài.

Thực tế nhánh chính chỉ còn lại sáu cao thủ.

Tình hình chiến đấu cực kỳ căng thẳng.

Cao thủ của nhánh hai và nhánh ba cũng hiểu đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Chỉ khi loại được nhánh chính, một trong hai nhánh bọn họ mới có thể trở thành chủ nhân của nhà họ Khương.

Cao thủ của nhánh hai và nhánh ba đều được âm thầm bồi dưỡng, sức chiến đấu cực mạnh.

Cao thủ của nhánh chính có dùng hết toàn bộ vốn liếng cũng không thể địch nổi.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, bảy cao thủ của nhánh chính chỉ còn lại Dương Thanh và một người nữa.

Ngược lại, chỉ có nhánh hai bị loại mất một người.

Hiện giờ, nhánh hai chỉ còn một người, nhánh chính còn hai người, nhánh ba còn tận ba người.

"Bịch!"
Một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ của nhánh ba đột nhiên ra đòn, cao thủ còn lại của nhánh chính đã bị loại.

Đến lúc này, nhánh chính chỉ còn một mình Dương Thanh.

"Ha ha ha ha!"
Ông chủ nhánh ba lập tức cười lớn: "Khương Hùng, ông thua rồi!"
Dương Thanh bị ông chủ nhánh ba quên lãng.

Nhánh hai cũng chỉ còn lại một người, chủ nhánh hai hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhánh ba vẫn còn ba người mạnh nhất, nhánh hai hết cơ hội thắng rồi.

Cho dù không cam lòng cũng phải chấp nhận sự thật.

"Chúc mừng chủ nhánh ba!"
"Chúc mừng chủ nhánh ba!"
…
Mấy ông chủ các nhánh còn lại thi nhau chúc mừng ông chủ nhánh ba.

Đến cả người của nhánh chính cùng tỏ ra thất vọng.

Nhánh chính thực sự phải thua sao?
"Ê!"

Dương Thanh bỗng gọi ông chủ nhánh ba một tiếng: “Ông quên nhánh chính còn tôi nữa à?”
Xoẹt!
Thoáng chốc, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Dương Thanh.

“Cậu?”
Ông chủ nhánh ba nhìn sang Dương Thanh, khinh thường nói: “Cao thủ mạnh nhất nhánh chính đều đã thua.

Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như cậu thì làm được gì?”
“Vậy sao?”
Dương Thanh bỗng nhếch môi nở nụ cười châm chọc.

“Đương nhiên…”
Ông chủ nhánh ba còn chưa nói hết câu chợt giật mình đứng bật dậy, vẻ mặt khiếp sợ nhìn bóng dáng trẻ tuổi biến mất trên sàn đấu.

“Bịch bịch bịch bịch!”
Ngay sau đó, từng tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Mấy bóng người bay lên không trung rồi rơi xuống dưới sàn đấu.

“Cái gì?”
“Đây… đây…”
“Sao có thể như vậy được?”
Tất cả mọi người đều bị chấn động.

Từng trưởng lão nhà họ Khương kinh hãi đứng hết lên.

Trông thấy trên sàn đấu chỉ còn lại bóng người trẻ tuổi kia, bọn họ bỗng có cảm giác như đang nằm mơ.

- ————.

Chương 1025: 1025: Không Chịu Tỉnh Ngộ

Một lúc lâu sau, rất nhiều người nhà họ Khương vẫn chưa hết kinh hãi vì Dương Thanh.

Chỉ có Khương Hùng vẫn tỏ ra bình tĩnh, chỉ là trong mắt chứa sự cảm thán.

Quả nhiên thực lực của Tướng quân biên giới phía Bắc không hề tầm thường.

Bản thân lão ta là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, mặc dù đã yếu đi vì tuổi già bệnh tật nhiều nhưng cảm giác của lão ta vẫn rất nhanh nhạy.
Vừa rồi trên sàn đấu, nhánh ba còn hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, một cao thủ Vương Vảnh sơ kỳ.

Nhánh hai còn một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Ba cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ cứ như vậy bị Dương Thanh đánh bại trong vòng một nốt nhạc.

Dù là lão ta ở trạng thái mạnh nhất cũng không thể làm được như vậy.
Cảnh giới của lão ta đã ở Vương Cảnh hậu kỳ, vậy thì cảnh giới của Dương Thanh mạnh đến đâu?
Thần Cảnh trong truyền thuyết sao?
Nghĩ tới đây, trong mắt Khương Hùng tràn đầy kích động.

Chín cao thủ còn lại của nhánh chính vừa cùng đấu võ với Dương Thanh đều cảm thấy xấu hổ.

Bọn họ bỗng hiểu tại sao anh không ra tay ngay từ đầu.

Với thực lực mạnh mẽ này, nếu anh ra tay từ đầu, bọn họ sẽ còn cơ hội chiến đấu sao?
Ông chủ của mấy nhánh còn lại cũng ngây như phỗng nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Phùng Tiểu Uyển đứng cạnh Khương Hùng cũng kinh ngạc che miệng, trên gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tràn đầy khiếp sợ.

Cô ta chợt hiểu ra tại sao dù biết Dương Thanh đã có vợ con nhưng ông nội vẫn muốn ép anh cưới mình.

Chính là vì để anh thấy áy náy, quyết tâm bảo vệ mình cả đời.

"Không! Không thể nào!"
"Sao lại như vậy?"
Đột nhiên ông chủ nhánh ba gầm lên: "Trên sàn đấu vẫn còn ba cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, sao có thể thua được?"
"Chắc chắn cậu đã dùng ám khí, nếu không cậu còn trẻ như vậy, sao có thể đồng thời đánh bại cả bốn cao thủ Vương Cảnh được?"
Vốn người của nhánh chính đều đã bị loại, chỉ còn lại một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi, nhánh hai cũng chỉ còn lại một người duy nhất.

Nhưng nhánh ba vẫn còn tận ba người.

Nhìn thế nào cũng phải là nhánh ba chiến thắng mới phải.

Trong khi ông chủ nhánh ba đã tin chắc sẽ giành thắng lợi, người của lão ta đều bị đánh ngã xuống.

Chuyện này khiến lão ta bị đả kích rất lớn.

"Ông chủ nhánh ba không chịu nhận thua sao?"
Khương Hùng cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ tự ông không nhìn ra được cậu Thanh có dùng ám khí hay không sao?
Bản thân ông chủ nhánh ba cũng là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Với người ở cảnh giới này có thể thấy rõ thực lực Dương Thanh vừa thể hiện ra mạnh tới mức nào.

Nói Dương Thanh dùng ám khí chính là lời vô căn cứ.

Không phải ông chủ nhánh ba không biết điều này, chỉ là lão ta quá cố chấp với việc thắng, không thể tiếp nhận sự thật đang bày ra trước mắt.

“Không! Cậu ta không phải người nhà họ Khương, dù có thắng cũng không được tính!”
Ông chủ nhánh ba nghiến răng nghiến lợi nói: “Khương Hùng, ông là chủ gia tộc, đâu thể không biết xấu hổ nhờ người ngoài thắng đấu võ giúp mình được?”
“Nếu đúng theo lời ông nói, những cao thủ xuất hiện trong nhà họ Khương hôm nay đều không được coi là người nhà họ Khương rồi.

Tôi chưa từng gặp mười người tham gia đấu võ của nhánh ba.

Theo như ông nói, bọn họ không thể tham giam đấu võ hả?”
Sắc mặt Khương Hùng lạnh xuống, sát khí lấp lóe trong mắt: “Huống hồ trước khi đấu võ, tôi đã nói rồi.

Cậu Thanh đã được bổ nhiệm làm trưởng lão danh dự của nhà họ Khương”.

“Cậu ấy là trưởng lão danh dự của gia tộc, sao lại không được coi là người nhà họ Khương?”
Hiện giờ Khương Hùng vô cùng tức giận, ý muốn giết chết ông chủ nhánh ba tăng vọt.

Chỉ bằng những chuyện lão ta âm thầm làm trong những năm gần đây đã đủ để bị phế sạch võ thuật.

Khương Hùng vốn có ý định, chỉ cần nhánh ba đồng ý ngoan ngoãn giao ra các cao thủ âm thầm bồi dưỡng riêng sẽ tha cho ông chủ nhánh ba một mạng.

Nhưng lúc này, lão ta không muốn tha nữa.

“Ông nói cậu ta là trưởng lão danh dự thì chúng tôi phải tin à? Năm nhánh còn lại đều không biết, sao có thể coi là thật?”
Ông chủ nhánh ba nổi giận chất vấn.

“Thế ông nói xem nên làm thế nào?”
Khương Hùng chắp tay sau lưng, hờ hững hỏi ngược lại.

“Ông chủ nhánh ba, có chơi có chịu.

Thua là thua, ông chấp nhận số phận đi!”
Đúng lúc này, chủ nhánh hai đột nhiên lên tiếng.

Bây giờ vẻ mặt của lão ta không còn hăng hái như lúc đầu, chỉ có sự tuyệt vọng cam chịu.

"Ông câm miệng cho tôi!"
Ông chủ nhánh ba giận dữ hét: "Nếu không phải tại ông bỗng nhiên ra lệnh cho người của nhánh hai đối phó với nhánh ba, sao nhánh ba có thể thua được?"
Ông chủ nhánh hai lắc đầu nói: "Nếu ông đã nói như vậy thì không còn gì để nói nữa.

Không chịu từ bỏ thì cố lên".

Dứt lời, chủ nhánh hai nhìn sang Khương Hùng nói: "Chủ gia tộc, tôi già rồi, cũng nên lui về sau thôi.

Ông tự chọn chủ nhánh hai mới đi!"
Nghe thấy thế, mấy ông chủ nhánh khác đều cực kỳ kinh ngạc.

Khương Hùng híp mắt nhìn lão ta hồi lâu rồi gật đầu đáp: "Được, vậy thì Khương Hồng Tinh sẽ làm ông chủ nhánh hai".

"Cảm ơn chủ gia tộc!"
Ông chủ nhánh hai sững sờ một lúc mới giật mình vội vàng cảm ơn.

Khương Hồng Tinh là con trai lão ta, cũng là người có tư cách thừa kế vị trí chủ nhánh hai nhất.

Lão ta cứ tưởng nhánh hai vẫn luôn đối đầu với nhánh chính, chỉ cần có cơ hội Khương Hùng nhất định sẽ nhét người của mình vào tiếp quản nhánh hai.

Nào ngờ, Khương Hùng không những không làm vậy, còn để con trai lão ta kế thừa vị trí chủ nhánh hai.

Chủ nhánh hai lập tức cảm thấy áy náy.

Biết trước như vậy, sao lão ta phải ngấp nghé vị trí chủ gia tộc làm gì?
"Khương Dục, ông thực sự muốn nhường lại vị trí chủ nhánh hai sao?"
Ông chủ nhánh ba trợn trừng mắt, khó tin hỏi.

Lão ta biết rõ ông chủ nhánh hai muốn người thừa kế gia tộc thuộc về nhánh hai như thế nào, đã bỏ ra bao nhiêu công sức.

Ngay từ đầu vốn là ông chủ nhánh hai chủ động tới nhờ lão ta trợ giúp, đồng thời hứa hẹn sau khi thành công sẽ cho nhánh ba lợi ích cực lớn.

Hai bên cấu kết với nhau nhắm vào nhánh chính.

Nhưng khi Khương Hùng đề nghị dùng đấu võ để quyết định người thừa kế, chủ nhánh ba lại thay đổi ý định, muốn cướp đoạt vị trí này, thậm chí còn phái ra cao thủ mạnh nhất mà mình âm thầm bồi dưỡng.

Bây giờ, chủ nhánh hai lại rời khỏi vị trí chủ nhánh hai.

"Ông chủ nhánh ba, tôi khuyên ông cũng nên nhường chức đi.

Tôi tin chủ gia tộc sẽ nể tình cùng huyết thống mà bỏ qua cho nhánh ba".

Ông chủ nhánh hai chân thành nói.

Lão ta đã sống từng này tuổi, là một trong những người cầm quyền của nhà họ Khương, biết rất rõ Khương Hùng là người như thế nào.

Sự tồn tại của ông chủ nhánh ba đã uy hiếp rất lớn đến sự ổn định của nhà họ Khương.

Để bảo vệ sự hưng thịnh của gia tộc, Khương Hùng sẽ dùng mạng của ông chủ nhánh ba đổi lấy.

"Chủ gia tộc, tôi đồng ý nhường lại vị trí chủ nhánh!"
"Chủ gia tộc, tôi đồng ý nhường lại vị trí chủ nhánh!"
"Chủ gia tộc, tôi đồng ý nhường lại vị trí chủ nhánh!"
Đột nhiên, mấy ông chủ nhánh khác nhao nhao lên tiếng.

Đám người nhà họ Khương khiếp sợ không gì sánh nổi!
Nhà họ Khương sắp thay máu rồi sao?
Khương Hùng quét mắt qua đám chủ nhánh, bình tĩnh nói:
"Tôi đồng ý! Chủ nhánh mới sẽ do các nhánh tự chọn ra!"
"Cảm ơn ông chủ!"
Mấy ông chủ các nhánh còn lại vội vàng đáp.

"Còn ông thì sao hả ông chủ nhánh ba?"
Khương Hùng hờ hững hỏi.

Sắc mặt ông chủ nhánh ba ngày càng dữ tợn, sát khí trong mắt nổi lên cuồn cuộn nhìn chằm chằm Khương Hùng: “Thứ tôi muốn là vị trí chủ gia tộc!”
Ngay sau đó, mười mấy cao thủ Vương Cảnh đồng loạt xông vào bao vây Khương Hùng.

- ————.

Chương 1026: 1026: Lựa Chọn Đường Chết

Lúc này, trong mắt chủ nhánh ba chỉ còn sự điên cuồng.

Lão ta đã chuẩn bị rất lâu vì vị trí chủ gia tộc.

Đến khi vị trí chủ gia tộc sắp về tới tay, giữa đường lại nhảy ra một Dương Thanh giúp nhánh chính giành quán quân của cuộc đấu võ.

“Quả nhiên ông vẫn còn chiêu sau”.

Khương Hùng không mấy ngạc nhiên, chỉ là sát khí trong mắt càng thêm nồng đậm.
Còn những người nhà họ Khương khác đều chết sững.

“Xem ra, ông đã biết tôi còn chiêu sau từ trước”.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của Khương Hùng, ông chủ nhánh ba cắn răng nói.

“Hừ!”
Khương Hùng chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói: “Biết thì sao? Không biết thì thế nào?”
“Hôm nay dù là thần tiên trên trời tới, ông cũng chỉ còn con đường chết!”
Khương Hùng không thèm che giấu sát khí trong mắt nữa, quét mắt nhìn xung quanh: “Tôi biết trong số các người có rất nhiều người muốn đuổi tôi khỏi vị trí chủ gia tộc”.

“Thậm chí đến tận bây giờ, vẫn có người muốn chờ xem kịch hay, đợi thời cơ chọn phe”.

“Nhưng ngay lúc này, các người phải đưa ra sự lựa chọn, đứng về phía tôi hay phía ông chủ nhánh ba?”
Ông chủ các nhánh khác vốn đang định đứng ngoài quan sát lập tức hốt hoảng.

Hiện giờ, trên người Khương Hùng toát ra khí thế uy nghiêm cao thượng, không hề giống với một người bị thương nặng.

Nhưng ông chủ nhánh ba lại khiến bọn họ có cảm giác sâu không lường được.

Trước đó đã phái ra mười cao thủ Vương Cảnh tham gia đấu võ, thậm chí trong số đó còn có hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Bây giờ lại xuất hiện thêm mười mấy cao thủ Vương Cảnh.

Trước ngày hôm nay, tính cả Khương Hùng và năm ông chủ các nhánh cũng chỉ mới có mười mấy cao thủ Vương Cảnh.

Nhưng sau khi đấu võ, số lượng cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Khương đã tăng lên gấp bội.

Bên cạnh ông chủ nhánh ba đã có hơn hai chục cao thủ Vương Cảnh, chiếm một nửa số lượng của cả gia tộc.

Toàn bộ nhà họ Khương đều bị khí thế của cao thủ Vương cạnh đè ép.

Mấy vệ sĩ chỉ có thực lực Nhân Cảnh đều đang run lẩy bẩy.

“Không sai, bây giờ các người phải chọn phe luôn!”
Ông chủ nhánh ba cũng lên tiếng: “Hôm nay mục đích của tôi chỉ có một, chính là vị trí chủ gia tộc”.

“Hôm nay ai cũng không thể cản bước chân của tôi, thần cản giết thần, phật cản giết phật!”
Mấy ông chủ các nhánh khác đều chần chừ do dự.

Dù là Khương Hùng hay ông chủ nhánh ba đều không phải loại người lương thiện.

“Tốt nhất các người nghĩ cho kỹ rồi hẵng quyết định!”
Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ đột nhiên vang lên.

Mọi người đồng loạt nhìn sang chàng trai trẻ tuổi đứng cạnh Khương Hùng.

Dương Thanh đứng ở đó, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên.

Đến cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ bên phe ông chủ nhánh ba cũng cảm nhận được áp lực khổng lồ.

Đến tận lúc này, người nhà họ Khương mới nhớ tới người trẻ tuổi này vừa mới một mình đánh bại cả bốn cao thủ Vương

Cảnh chỉ trong nháy mắt.

“Các người không cần sợ cậu ta.

Nếu không phải người của tôi chủ quan khinh địch, sao có thể bị cậu ta dễ dàng đánh bại trên sàn đấu được?”
Ông chủ nhánh ba nhìn về phía Dương Thanh, cắn răng nói, trong mắt bắn ra sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh không nói tiếp nữa.

Không phải anh không muốn nói, mà là câu nói vừa rồi đã đủ rồi.

Đám người cầm quyền nhà họ Khương đều không phải đồ ngu, anh tin bọn họ có thể lựa chọn chính xác.

Mấy ông chủ các nhánh khác không hẹn mà cùng nhìn sang Dương Thanh.

Nhất là ông chủ nhánh hai, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Lão ta vốn đã thương lượng với ông chủ nhánh ba là nhánh ba trợ giúp nhánh hai giành lại vị trí người thừa kế gia tộc.

Nào ngờ, nhánh hai lại trở thành phông nền.

“Thực lực của người này sâu không lường được!”
Một cao thủ trung niên bên cạnh ông chủ nhánh hai trầm giọng nói.

Vừa rồi trên sàn đấu, ông ta chính là cao thủ còn trụ lại cuối cùng của nhánh hai, bị loại cùng lúc với ba cao thủ của nhánh ba.

Bản thân ông ta có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ, đã sắp đạt tới Vương Cảnh trung kỳ.

Có lẽ người của nhánh ba thực sự khinh địch, nhưng ông ta thì không, từ đầu đến cuối vẫn đánh hết sức, không hề xem thường Dương Thanh.

Vậy nên lúc Dương Thanh tấn ông, ông ta đã dùng hết sức để đối phó.

Nhưng ông ta chưa kịp phản ứng gì đã bị Dương Thanh đạp vào ngực rơi thẳng xuống dưới sàn đấu.

Ông chủ nhánh hai khẽ gật đầu, không còn do dự lập tức nói với Khương Hùng: “Chủ gia tộc, nhánh hai thề chết cũng phải bảo vệ quyền uy của chủ gia tộc!”
Không ai ngờ chủ nhánh hai lại là người đầu tiên tỏ thái độ.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi.

“Tôi không cần bảo vệ uy quyền của nhà họ Khương, chỉ cần ông trung thành với gia tộc”.

Khương Hùng bình tĩnh nói: “Ông chủ nhánh ba là kẻ dưới lại khinh thường bề trên, ý đồ dao động gốc rễ của nhà họ Khương, là tội đồ của gia tộc.

Theo quy định của nhà họ Khương phải chịu tội chết!”
“Đợi tôi giết được ông, tôi chính là chủ nhà họ Khương, còn ông mới là kẻ tội đồ!”
Ông chủ nhánh ba cao giọng nói: “Lịch sử do người thắng soạn ra, kẻ thua chỉ có thể trở thành tội nhân thiên cổ!”
“Được lắm.

Ông tin mình sẽ giành được chiến thắng cuối cùng đến vậy sao?”
Khương Hùng cười lạnh chất vấn.

“Vậy thì cứ chờ xem!”
Ông chủ nhánh ba không hề che giấu ý muốn giết người của mình, hung tợn nhìn sang ông chủ nhánh hai: “Khương Dục, ông thực sự cho rằng đầu hàng Khương Hùng thì ông ta sẽ dễ dàng tha cho ông sao?”
“Mọi chuyện hôm nay đều là mưu kế của Khương Hùng, ông ta dùng vị trí người thừa kế làm mồi nhử ép các nhánh lộ ra sức chiến đấu mạnh nhất”.

“Sau đó lại cướp hết cao thủ của các nhánh, lập thành một đội quân phục vụ nhánh chính.

Từ đó, địa vị của nhánh chính trong nhà họ Khương sẽ không bao giờ bị lung lay”.

“Từ nay về sau, nhà họ Khương sẽ hoàn toàn do nhánh chính quyết định.

Các nhánh khác chỉ có thể nghe theo!”
Ông chủ nhánh hai không hề bị dao động, lạnh nhạt nói:
“Khương Hoa, ông đừng phí lời nữa.

Tôi đã lựa chọn thì sẽ không thay đổi”.

“Ông nói không sai.

Sau này địa vị của nhánh chính sẽ không thể bị lung lay, nhưng vậy thì đã sao? Nhánh chính vốn là trung tâm của nhà họ Khương, chỉ người ưu tú nhất mới xứng đáng được gia nhập nhánh chính”.

“Cũng chỉ khi địa vị của nhánh chính không bị lung lay, nhà họ Khương mới không bị suy tàn, ngày càng hưng thịnh”.

Ngay sau đó, Khương Hùng còn nói thêm: “Ông chủ nhánh hai nói không sai.

Nhánh chính là trung tâm của nhà họ Khương.

Chỉ những người ưu tú nhất gia tộc mới có tư cách gia nhập nhánh chính.

Địa vị của nhánh chính vững vàng thì nhà họ Khương mới không thể bị lung lay”.

“Tôi định làm cho nhà họ Khương một chuyện cuối cùng, làm xong sẽ nhường chức!”
“Từ nay về sau, sáu nhánh của nhà họ Khương sẽ được phân chia lại, chủ của năm nhánh do người tài đảm nhiệm.

Nhánh chính cũng thực hiện chế độ đào thải, người có tài gia nhập, kẻ bất tài bị đào thải”.

“Sau này nhánh chính là nhánh chính của nhà họ Khương chứ không phải của chủ gia tộc!”
Khương Hùng vừa dứt lời, tất cả đều chấn động.

Quyết định này đã thay đổi hoàn toàn hình thức hiện hữu của nhà họ Khương.

Trước giờ nhánh chính đều do chủ gia tộc nắm quyền, mà mỗi chủ gia tộc mới đều do chủ gia tộc đời trước chọn ra.

Vậy nên nhánh chính là nhánh riêng của chủ gia tộc.

Mà quyết định vừa rồi của Khương Hùng là để hoàn toàn xóa tan nhánh riêng này.

Người có tài trong năm nhánh còn lại có thể gia nhập nhánh chính, còn trong nhánh chính, dù là người thuộc nhánh của chủ gia tộc nhưng vô dụng đều sẽ bị đuổi đi.

Trong thời gian ngắn, có lẽ nhánh chính vẫn là nhánh của Khương Hùng, nhưng sau này sẽ trở thành nhánh mạnh nhất gia tộc, cũng là nhánh mà người của sáu nhánh đều hướng tới.

"Chủ gia tộc một lòng vì gia tộc, Khương Dục xin bái phục!"
Ông chủ nhánh hai hơi khom người, thái độ tôn kính.

Lần này, lão ta thực sự khâm phục Khương Hùng.

Nếu là lão ta, lão ta sẽ không thể làm được như vậy.

Tất cả người nhà họ Khương đều cực kỳ khiếp sợ.

Nhiều người cảm thấy lòng mình sôi sục.

"Chủ gia tộc một lòng vì gia tộc, nhánh một thề chết bảo vệ chủ gia tộc vì tương lai của nhà họ Khương!"
"Chủ gia tộc một lòng vì gia tộc, nhánh bốn xin đi theo chủ gia tộc!"
"Chủ gia tộc một lòng vì gia tộc, nhánh năm xin đi theo chủ gia tộc!"
Có nhánh hai dẫn đầu, ba nhánh còn lại đều liên tiếp tỏ thái độ.

Bọn họ đều đã lựa chọn đứng về phía Khương Hùng.

Thoáng chốc chỉ còn lại nhánh ba.

"Tôi cảm thấy chủ gia tộc chỉ một lòng vì gia tộc.

Hay là ông nhận sai đi, chúng ta cùng trợ giúp chủ gia tộc phát triển nhà họ Khương ngày càng cường thịnh hơn?"
Một ông già tóc trắng của nhánh ba tiến lên chân thành khuyên nhủ ông chủ nhánh ba.

"Câm miệng!"
Ông chủ nhánh ba nổi giận gầm lên: "Khương Hùng chỉ đang diễn trò thôi.

Đồ đần mới tin lời ông ta”.

“Khương Hùng, nếu ông tự giác phế bỏ tu vi, để tôi thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Tôi có thể tha cho ông một mạng!”
Khương Hùng lắc đầu, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn với ông chủ nhánh ba: “Ông đã muốn chết, tôi sẽ cho ông toại nguyện!”
- ————.

Chương 1027: 1027: Các Người Là Ai

“Ha ha ha ha…”
Chủ nhánh ba ngửa đầu cười lớn, mặt mũi dữ tợn nói: “Kẻ muốn chết là ông, không phải tôi!”
“Giết lão chó Khương Hùng đi!”
Lão ta vừa ra lệnh, hơn hai chục cao thủ Vương Cảnh đồng loạt xông về phía Khương Hùng.
“Bảo vệ chủ gia tộc!”
Khương Hùng chưa kịp ra lệnh, mấy chủ nhánh khác đã ra lệnh cho cao thủ bốn phía xông lên.

Nhà họ Khương trở nên hỗn loạn.

Những người có cảnh giới dưới Vương Cảnh đều không có tư cách tham gia trận chiến, chỉ có thể đồng loạt lùi lại phía sau. Mấy chủ nhánh khác vội vàng tiến lên che chắn trước người Khương Hùng, cảnh giác nhìn cao thủ của nhánh ba.

“Ông Khương, có vẻ tình hình không ổn đâu!”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Vì mười mấy cao thủ của chủ nhánh ba vừa mới xuất hiện này đều có thực lực Vương Cảnh trung kỳ.

Mà trong nhà họ Khương chỉ có Khương Hùng ở trạng thái mạnh nhất mới có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ.

Ông chủ của năm nhánh còn lại đều toàn là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng hiện giờ đột nhiên xuất hiện mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ.

Dù là các gia tộc khác trong Vương thành Quan cũng không có nhiều tới vậy.

Nếu những người này đều gia nhập nhà họ Khương, e là thực lực của nhà họ Khương đã có thể sánh với Vương tộc họ Quan.

Khương Hùng vẫn chưa ý thức được chuyện này, nghi hoặc hỏi: “Ý của cậu là đám người này không phải hoàn toàn do

ông chủ nhánh ba âm thầm bồi dưỡng nên sao?”
Dương Thanh gật đầu: “Tôi nghi ngờ sau lưng chủ nhánh ba còn có người khác!”
“Cái gì?”
Nghe vậy, sắc mặt Khương Hùng lập tức biến đổi.

Nếu quả thật là vậy, chẳng phải nhà họ Khương đã bị người khác để mắt từ lâu rồi sao?
Một thế lực có thể cung cấp hơn hai chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ sẽ khủng bố đến mức nào?
“Có lẽ mấy người tham gia đấu võ đều do ông chủ nhánh ba âm thầm bồi dưỡng.

Còn mười mấy người xuất hiện sau đó thì có khả năng không phải”.

Dương Thanh lại bổ sung thêm một câu.

“Bây giờ e là trong Vương thành Quan chỉ có Vương tộc họ Quan mới có thể lập tức phái ra nhiều cao thủ Vương Cảnh trung kỳ như vậy”.

Khương Hùng hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ Vương tộc họ Quan muốn động tới nhà họ Khương chúng tôi sao?”
“Dù sao Quan Vương đã ngứa mắt nhà họ Khương từ lâu.

Nếu không vì e ngại tôi tới từ biên giới phía Bắc, e là ông ta đã ra tay với nhà họ Khương rồi”.

Lúc này, Khương Hùng cũng ý thức được có gì đó sai sai.

Nhưng trong mắt lão ta, chỉ có Vương tộc họ Quan mới có thực lực mạnh như vậy, các gia tộc khác không phải đối thủ của nhà họ Khương.

Dương Thanh lại lắc đầu nói: “Không phải Vương tộc họ Quan!”
Lúc ở phủ Quan Vương, Dương Thanh đã mập mờ tiết lộ thân phận của mình với Quan Vương.

Chắc hẳn lão ta có thể đoán được anh chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Nếu đã biết thân phận của anh mà vẫn còn muốn đối phó nhà họ Khương thì Quan Vương quá ngu xuẩn.

“Không phải Vương tộc họ Quan thì có thể là ai?”
Khương Hùng càng thêm mờ mịt: “Những năm gần đây, nhà họ Khương chỉ ở Vương thành Quan, chưa từng tiếp xúc với thế lực lớn ở bên ngoài.

Rốt cuộc là ai muốn động tới nhà họ Khương?”
Nghe lão ta nói thế, Dương Thanh cũng cảm thấy nghi ngờ.

Lúc anh chưa xuất hiện, nhà họ Khương không hề gặp phải chuyện như thế này.

Dường như sau khi anh xuất hiện, nhà họ Khương mới ngày càng không yên ổn.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh bỗng có một suy đoán lớn mật.

Chẳng lẽ là vì mình?
Anh đắc tội rất nhiều người, nhưng thế lực có thể sánh với Vương tộc họ Quan cũng không nhiều, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Vương tộc họ Tiết đã gọi người ở Yến Đô trở về gia tộc, thậm chí còn tuyên bố sau này sẽ không nhúng tay vào chuyện ở Yến Đô.

Vương tộc họ Quan cũng sẽ không, vậy thì còn có thể là ai?
Càng nghĩ, Dương Thanh càng thấy lo lắng.

“Cậu Thanh, đến lúc rồi, nhờ cậu ra tay!”
Khương Hùng bỗng nói.

Mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ do ông chủ nhánh ba mang tới quá mạnh, cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Khương liên tục ngã xuống.

Cứ tiếp tục như vậy, sợ là nhà họ Khương sẽ tổn thất rất lớn.

Thấy cao thủ bên phe Khương Hùng liên tiếp bị đánh bại, trong mắt ông chủ nhánh ba tràn đầy hưng phấn, cười lớn nói: “Hiện giờ các người hối hận vẫn còn kịp.

Chỉ cần chịu đầu hàng, tôi sẽ tha cho các người!”
“Khương Hoa, câm miệng đi! Chúng tôi đã chọn theo chủ gia tộc thì sẽ không phản bội ông ấy!”
“Không sai, chúng tôi sẽ không phản bội chủ gia tộc, cũng sẽ

không phản bội nhà họ Khương!”
“Khương Hoa, ông muốn nhà họ Khương bị tiêu diệt sao? Còn không mau bảo người của ông dừng tay lại đi!”
Mấy ông chủ các nhánh khác đều giận dữ quát lớn.

“Tất cả im miệng hết đi! Đây đều là các người ép tôi.

Bệnh tình của Khương Hùng đã nguy kịch, nên sớm nhường lại vị trí chủ gia tộc mới phải”.

Ông chủ nhánh ba tức giận rít gào: “Chỉ tôi mới có thể khiến nhà họ Khương trở nên huy hoàng, cũng chỉ tôi mới có thể giúp gia tộc trở thành chúa tể của Vương thành Quan!”
“Trong tay tôi có hai mươi cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, các người lấy cái gì đấu với tôi? Còn không mau giơ tay đầu hàng đi?”
Ông chủ nhánh ba như bị phát điên, sự cố chấp với vị trí chủ gia tộc đã không còn thuốc chữa.

Mà lão ta cũng tự lộ ra dã tâm của mình, muốn trở thành chúa tể của Vương thành Quan.

Điều này cũng chứng tỏ, cao thủ lão ta dẫn tới không có quan hệ gì với Vương tộc họ Quan.

“Ông mừng sớm quá rồi đấy”.

Ông chủ nhánh ba vừa nói xong, một bóng người như ma quỷ đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt lão ta.

“Cậu, cậu muốn làm gì?”
Trông thấy Dương Thanh đứng trước mặt mình, chủ nhánh ba hoảng sợ hỏi.

“Bốp!”

Dương Thanh không thèm đáp lại, bóp cổ lão ta, lạnh giọng nói: “Tất cả dừng tay lại cho tôi!”
Muốn bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu trước.

Đám cao thủ Vương Cảnh trung kỳ kia đều do ông chủ nhánh ba đưa tới, vậy thì chỉ cần khống chế lão ta, tất sẽ đều sẽ kết thúc.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của Dương Thanh.

Đám cao thủ kia không thèm dừng tay, ngược lại còn ra tay tàn nhẫn hơn.

“Dừng tay lại cho tôi!”
Dương Thanh nổi giận quát thêm lần nữa.

Nhưng ngoại trừ các cao thủ Vương Cảnh vốn là của nhánh ba, mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ ông chủ nhánh ba vừa gọi đến đều không có ý định dừng tay.

“Các người điên hết rồi sao? Mau dừng tay lại, nếu không chủ nhánh sẽ bị giết đấy!”
Một người cầm quyền của nhánh ba tức giận nói.

Nhưng vẫn không ai để ý tới ông ta.

Thấy vậy, Dương Thanh rốt cuộc đã xác nhận suy đoán của mình.

Mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ kia vốn không phải là người của ông chủ nhánh ba.

Chứng tỏ sau lưng lão ta còn có người giật dây.

“Bốp!”
Dương Thanh tiện tay vung lên, ông chủ nhánh ba bị ném lên không trung rồi rơi xuống dưới chân Khương Hùng.

“Đừng để lão ta chết!”
Dương Thanh dặn dò một câu rồi thoắt cái xông ra ngoài.

Trong lúc người nhà họ Khương còn đang khiếp sợ, anh như sói lạc bầy dê, thậm chí bọn họ còn không thể bắt kịp bóng dáng anh.

Bọn họ chỉ nhìn thấy từng cao thủ Vương Cảnh trung kỳ hung mãnh bị Dương Thanh đánh bay như trái bóng da.

Anh cứ tung ra một đấm, hoặc một cú đá, hoặc một chưởng.

Mỗi lần anh ra đòn đều có một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ bị đánh bay.

Chỉ sau mấy chục giây ngắn ngủi, cuộc chiến đã kết thúc.

Mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đều nằm la liệt trên mặt đất.

“Nói mau, ai sai các người tới đây?”
Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

“Ranh con đừng xen vào chuyện của người khác.

Nếu không mày nhất định sẽ phải hối hận!”
Cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cầm đầu nghiến răng nói.

Các cao thủ khác đều hung dữ nhìn anh, hai mắt đỏ ngầu, không chút e ngại.

Thấy vậy, Dương Thanh lại càng ngạc nhiên.

Rốt cuộc bọn họ là ai?
Anh cứ tưởng bọn họ đến nhà họ Khương là vì mình, nhưng bây giờ xem ra, chắc là không phải.

Nếu không đối phương cũng sẽ không bảo anh đừng xen vào chuyện của người khác.

“Không nói thì tôi chỉ có thể tiễn ông lên đường”.

Dương Thanh không chút do dự đạp xuống.

“Răng rắc!”
Cao thủ cầm đầu bị Dương Thanh đạp gãy cổ, lập tức mất mạng.

Cả nhà họ Khương chìm trong yên tĩnh, tất cả khiếp sợ không nói nên lời.

Cao thủ Vương Cảnh trung kỳ mạnh mẽ ở trong tay Dương Thanh lại yếu ớt như sâu kiến, giẫm một cái là chết.

“Ông nói đi, các ông là ai? Tại sao lại tới nhà họ Khương?”
Hai mắt Dương Thanh lóe sáng, nhìn sang một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ khác.

“Ranh con, mày sẽ hối hận! Nhất định mày sẽ phải hối hận!”
Đối phương bị Dương Thanh nhìn chằm chằm vẫn không hề sợ hãi, trong mắt chỉ có sát khí và sự khinh bỉ.

Cảnh tượng sau đó khiến mọi người đều ngơ ngác.

Mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ còn lại đều sùi bọt mép, cả người co giật.

Tiếp đó, tất cả đều tắt thở.

Người nhà họ Khương trố mắt nhìn.

Mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cứ chết đi như vậy sao?
Bọn họ đều có thực lực ngang với chủ các nhánh của nhà họ Khương đó!
- ————.

Chương 1028: 1028: Thần Cảnh Khủng Bố

Sắc mặt Khương Hùng tối sầm.

Mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, nói chết là chết.

Dù là Vương tộc cũng không thể chịu được tổn thất lớn như vậy.

"Chết cả rồi!"
Lúc này, Phùng Tiểu Uyển đi tới bên cạnh Dương Thanh, mặt mũi tái nhợt nói: "Trong người bọn họ đều có một con Phệ Tâm Cổ".

"Tức là bọn họ bị Phệ Tâm Cổ trong người giết chết sao?"
Dương Thanh kinh ngạc hỏi.

Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu: "Phệ Tâm Cổ có tình tình tàn bạo trời sinh, không chỉ có thể thúc đẩy sự sống từ trái tim mà đồng thời còn thôn phệ trái tim.

Phệ Tâm Cổ đều do trùng mẹ khống chế, trùng mẹ lại do Cổ Sư khống chế".

"Trùng mẹ và Phệ Tâm Cổ không thể cách nhau quá xa vì sẽ bị đứt liên hệ".

Nghe Phùng Tiểu Uyển giải thích, đám người nhà họ Khương đều trợn mắt há hốc mồm.
"Khoảng cách để trùng mẹ khống chế Phệ Tâm Cổ là bao xa?"
Dương Thanh lại hỏi.

"Tùy theo tình trạng của trùng mẹ, nhưng để đồng thời khống chế được mười con Phệ Tâm Cổ, còn là loại có sức sống khá mạnh thì phải cách nhau trong khoảng mười cây số".

Phùng Tiểu Uyển nói đúng sự thật.

"Em có cách tìm được trùng mẹ không?"
Dương Thanh chờ mong hỏi.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Chỉ các đại sư cổ thuật am hiểu cổ trùng mới có thể tìm được".

“Ông Khương, trong vòng mười cây số xung quanh nhà họ Khương có mấy gia tộc lớn?”
Dương Thanh lại hỏi Khương Hùng.

“Nhà họ Lâm!”
Hai mắt ông Khương lập tức trở nên thâm thúy: “Lúc trước ông chủ Lâm Thiên Tường tới nhờ Tiểu Uyển chữa bệnh, hình như là vì trong người có Phệ Tâm Cổ”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu đáp: “Trong người ông chủ Lâm có Phệ Tâm Cổ, có lẽ đã từ rất nhiều năm trước.

Phệ Tâm Cổ đã quen sống trong người ông ấy, có thể thôn phệ trái tim của ông ấy bất cứ lúc nào”.

Khương Hùng im lặng, ánh mắt lóe sáng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Dương Thanh cũng thấy lo lắng.

Nếu hỏi người khó dây vào nhất trên đời này là ai, cổ sư của Miêu Thành chắc chắn xếp ở hạng cao.

Năm xưa ở biên giới phía Bắc, anh từng đấu với một cổ sư của kẻ địch.

Kẻ địch phái hơn trăm cổ sư, mỗi cổ sư lại khống chế mười mấy quân cảm tử.

Quân cảm tử bị cổ sư khống chế có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, tựa như không cảm giác được sự đau đớn, trong mắt chỉ có giết chóc.

Trong trận chiến đó, biên giới phía Bắc tổn thất nặng nề, cuối cùng vẫn phải nhờ Dương Thanh tự ra tay đột nhập vào sào huyệt của kẻ địch, giết sạch hơn trăm cổ sư, biên giới phía Bắc mới có thể chuyển bại thành thắng.

Không ngờ, nhiều năm trôi qua lại gặp được cổ sư ở Vương thành Quan.

“Khương Hoa, ông nói đi, rốt cuộc là ai đứng sau ông?”
Khương Hùng đột nhiên lên tiếng.

Lúc này Dương Thanh mới nhìn sang ông chủ nhánh ba.

Hiện giờ ông chủ nhánh ba không còn vẻ uy nghiêm như trước, quần áo tả tơi, trông rất chật vật.

“Cho dù tôi chết, ông cũng đừng hòng biết được người đứng sau tôi là ai!”
Vẻ mặt ông chủ nhánh ba dữ tợn, điên cuồng cười lớn nói: “Nhiều cao thủ Vương Cảnh chết trong nhà họ Khương như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không tha cho các người.

Nếu tôi không đoạt được nhà họ Khương, vậy thì nhà họ Khương chỉ có thể bị hủy diệt! Ha ha ha ha…”
“Câm miệng!”
Khương Hùng gầm lên, nổi giận chất vấn: “Đây là nhà của ông, ông muốn nhà họ Khương bị hủy diệt như vậy sao?”
“Nói cho tôi biết người đứng sau ông là ai! Chỉ cần chuyện này không liên quan tới người của nhánh ba, tôi đều có thể bỏ qua”.

Trên mặt ông chủ nhánh ba không hề có sự lo lắng, cười lạnh nói: “Tôi sắp chết rồi, còn quan tâm sự sống chết của người nhánh ba làm gì? Muốn chém muốn giết tùy ông.

Tốt nhất hãy giết sạch người của nhánh ba đi, để bọn họ xuống địa ngục với tôi, ha ha ha ha…”
Nghe thấy thế, sắc mặt đám người của nhánh ba thoắt cái trắng bệch.

“Từ bao giờ bố lại trở nên như vậy? Chẳng lẽ trong mắt bố chỉ có quyền lực, ngay cả sự sống chết của chúng con cũng chẳng là gì hay sao?”
Con trai của ông chủ nhánh ba không thể tin nổi cao giọng chất vấn.

“Không sai, sự sống chết của chúng mày không liên quan gì tới tao.

Nếu có thể dùng mạng của chúng mày đổi lấy vị trí chủ gia tộc, tao sẽ không thèm chớp mắt!”
Chủ nhánh ba vô cùng tàn nhẫn.

Dương Thanh từng gặp rất nhiều người vô tình, nhưng chưa từng thấy ai như lão ta.

Trong mắt lão ta, anh không hề thấy sự bi thương, ngược lại chỉ có sát khí mãnh liệt.

Anh không hề nghi ngờ, nếu cho chủ nhánh ba cơ hội, lão ta tuyệt đối sẽ không tha cho Khương Hùng.

Con trai ông chủ nhánh ba lập tức mặt mày xám xịt, tự giễu nói: “Thì ra chúng tôi chỉ là công cụ của ông mà thôi”.

“Khương Hoa, ông quá nhẫn tâm rồi đấy! Chẳng lẽ ngoại trừ quyền lực, ông không có chút tình cảm nào với nhà họ Khương sao?”
Khương Hùng tức giận hỏi.

Dù lão ta rất hận ông chủ nhánh ba nhưng vẫn muốn tìm lý do để tha chết cho đối phương.

Lão ta không thể ngờ được, ông chủ nhánh ba lại là người máu lạnh như vậy.

“Khương Hoa, nể tình cùng chung huyết thống, ông hãy nói ra người đứng sau đi.

Có lẽ chủ gia tộc sẽ cho ông thêm một cơ hội”.

“Tình nghĩa bao nhiêu năm nay, tôi không tin ông có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

Ông là người nhà họ Khương, cũng là ông chủ nhánh ba của gia tộc chúng ta.

Già như vậy rồi, sao phải vì quyền lực mà tổn hại nhà họ Khương cơ chứ?”
“Đúng vậy, chúng ta đều là người sắp xuống mồ rồi, sao phải vì quyền lực mà làm tới mức vậy?”
Ông chủ mấy nhánh khác đều thi nhau khuyên nhủ.

“Muốn giết cứ giết, nói nhảm nhiều quá”.

Ông chủ nhánh ba cười lạnh, không hề có ý hối lỗi.

“Được, ông đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho ông toại nguyện!”
Khương Hùng hoàn toàn hết hi vọng, sát khí lập lòe trong mắt, vung tay ra lệnh: “Làm đi!”

Ngay sau đó, một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ bước ra sau lưng lão ta, giẫm xuống ông chủ nhánh ba.

Lúc bàn chân này sắp giẫm xuống, ông chủ nhánh ba vốn đang thoi thóp đột nhiên nổi lên sát khí cuồn cuộn trong mắt.

"Cẩn thận!"
Dương Thanh giật mình hô lên.

Nhưng tiếng nhắc nhở của anh đã muộn.

Ông chủ nhánh ba có chuẩn bị từ trước chợt xoay người bật dậy, tay cầm một con dao sắc bén đâm thẳng vào gã cao thủ kia.

"Phốc!"
Máu bắn tung tóe.

Trên cổ gã cao thủ được Khương Hùng phái đi giết ông chủ nhánh ba xuất hiện một vết cắt sắc lẹm, ngã lăn ra đất.

Đến khi cơ thể chạm đất, máu trên cổ mới ứa ra như đóa hoa hồng nở rộ trong ngày đông.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

Cao thủ kia đã bị lấy mạng mà mọi người vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

"Khương Hoa!"
Khương Hùng nổi giận hét lên.

Tất cả đều cảm nhận được lửa giận từ trên người lão ta.

"Phụt!"
Khương Hùng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu rồi ngất xỉu.

"Chủ gia tộc!"
Người nhà họ Khương hốt hoảng chạy tới.

"Khương Hoa, chạy đi đâu?"
Mười mấy cao thủ Vương Cảnh nhà họ Khương đều xông lên bao vây Khương Hoa ở giữa.

"Chỉ dựa vào các người cũng đòi giữ chân tôi sao?"
Khương Hoa cười lạnh chất vấn, đồng thời tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ kinh người.

Giờ phút này, mọi người đều khiếp sợ.

“Ông, ông là cao thủ Thần Cảnh?”
Ông chủ nhánh hai nhìn Khương Hoa, run rẩy hỏi.

Toàn bộ Vương thành Quan, dù là Quan Vương cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, nhưng giờ đây Khương Hoa lại bộc phát khí thế của Thần Cảnh.

Có thể tưởng tượng bọn họ kinh hãi tới mức nào.

- ————.

Chương 1029: 1029: Không Liên Quan

Lúc này không chỉ đám cao thủ nhà họ Khương, đến cả Dương Thanh cũng kinh ngạc tột độ.

Vừa rồi Khương Hoa vẫn ở Vương Cảnh trung kỳ, thậm chí còn bị thương nặng, tại sao đột nhiên lại tăng vọt lên Thần Cảnh?
Dưới Thần Cảnh đều là sâu kiến.

Bây giờ Khương Hoa vô cùng nguy hiểm.

Dù toàn bộ cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Khương liên thủ cũng không đánh lại được lão ta.
"Các người còn muốn giữ chân tôi lại nữa không?"
Khương Hoa không thèm trả lời ông chủ nhánh hai, khinh bỉ nhìn đám người, cười lạnh hỏi.

"Ông ta không phải ông chủ nhánh ba!"
Đúng lúc này, Phùng Tiểu Uyển bỗng hô to một tiếng: "Ông ta chính là cổ sư khống chế mười mấy cao thủ kia!"
"Cái gì?"
Lời của Phùng Tiểu Uyển như sét đánh bên tai khiến đám người nhà họ Khương đều chết lặng.

Rõ ràng là ông chủ nhánh ba của nhà họ Khương, sao lại biến thành cổ sư được?
"Mọi người phải tin tôi, ông ta thực sự chính là cổ sư có thể khống chế cao thủ".

Vẻ mặt của Phùng Tiểu Uyển rất sốt ruột: "Thực lực hiện giờ không phải thực lực thuộc về ông ta, mà là trùng mẹ thúc đẩy tiềm lực của ông ta mới khiến thực lực tăng vọt".

"Nhưng một khi sử dụng bí thuật này sẽ khiến tim ông ta bị tổn thương rất lớn.

Muốn khôi phục lại như cũ e là cả đời này đều không còn cơ hội".

"Ông ta chỉ muốn chạy trốn nên mới dùng bí thuật cưỡng chế tăng thực lực của mình lên".

Nghe thấy thế, đám người nhà họ Khương đều cảm thấy như đang nằm mơ.

Đại sư cổ thuật thực sự có thể làm được như vậy sao?
Trong mắt Khương Hoa tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Phùng Tiểu Uyển.

"Mày chết đi!"
Lão ta gần như nghiến răng nói ra mấy chữ này.

Ngay sau đó, khối đá xanh dưới chân lão ta lập tức hóa thành bột mịn, cơ thể biến mất ngay tại chỗ.

Một luồng khí thế khủng bố càn quét về phía Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển chỉ nóng vội nói ra bí mật của Khương Hoa, không hề nghĩ tới sau đó chắc chắn lão ta sẽ không tha cho mình.

Mãi đến khi Khương Hoa biến mất, Phùng Tiểu Uyển mới cảm nhận được sát khí mãnh liệt đang bao phủ mình.

Cô ta lập tức thấy sống lưng lạnh toát, sững sờ tại chỗ không có ý định chạy trốn, bởi vì dù có chạy cũng chạy không thoát.

Dưới Thần Cảnh có ai ngăn cản được một đòn tấn công của cao thủ Thần Cảnh?
"Cút!"
Chợt một tiếng quát lớn vang lên.

Dương Thanh xuất hiện trước mặt Phùng Tiểu Uyển, tung chưởng ra.

"Bịch!"
Tiếng va chạm thật lớn.

Toàn bộ nhà họ Khương như bị rung chuyển.

Mấy người chưa đạt tới Vương Cảnh chỉ cảm thấy ruột gan mình đều bị tiếng động đó tổn thương.

Dù là cao thủ Vương Cảnh cũng cảm nhận được khí thế mạnh mẽ càn quét bốn phía.

Phùng Tiểu Uyển ngơ ngác nhìn bóng lưng trẻ tuổi trước mặt mình, trong lòng kinh hãi.

Khương Hoa run lên, cảm thấy nội tạng đều bị sức mạnh khủng bố này đánh nát, phun ra một ngụm máu, cơ thể bay ra xa mấy chục mét.

"Rầm!"
Lại là một tiếng vang thật lớn.

Khương Hoa đâm vào một cột đá rồi rơi xuống đất, khí thế Thần Cảnh lập tức tan biến.

Cảnh tượng này khiến mọi người chứng kiến đều bị chấn động.

Nhất là mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ của nhà họ Khương.

Bọn họ biết rõ khí thế Khương Hoa vừa bộc phát thực sự đã vượt qua Vương Cảnh đỉnh phong.

Vượt qua Vương Cảnh đỉnh phong chỉ có thể là Thần Cảnh.

Thế nhưng tại sao một đòn của cao thủ Thần Cảnh lại bị Dương Thanh một đòn đánh bay?
Chẳng lẽ Dương Thanh cũng là cao thủ Thần Cảnh?
Đám cao thủ nhà họ Khương chỉ cảm thấy nội tâm rung động, nhìn chằm chằm bóng dáng trẻ tuổi kia.

"Em có sao không?"
Dương Thanh quay lại hỏi Phùng Tiểu Uyển vẫn đang run lẩy bẩy.

Bấy giờ, cô ta mới lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu, thế nhưng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Thấy Phùng Tiểu Uyển không sao, Dương Thanh mới nhìn sang Khương Hoa, lạnh giọng hỏi: "Rốt cuộc ông là ai?"
Lúc này, đám người nhà họ Khương mới kịp phản ứng lại.

Mấy gã cao thủ vội vàng bao vây Khương Hoa lại.

Nhưng Khương Hoa đã không còn nguy hiểm như vừa rồi.

Khí thế Thần Cảnh đã biến mất, hiện giờ đến cả cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ cũng có thể dễ dàng lấy mạng lão ta.

"Khụ khụ khụ…"

Khương Hoa ho khan vài tiếng, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn đầy khiếp sợ.

Lão ta biết vừa rồi thực lực của mình đã đạt tới Thần Cảnh, vậy mà vẫn bị Dương Thanh đánh bại dễ như trở bàn tay.

Vậy thì cảnh giới của Dương Thanh là gì?
Cao thủ Thần Cảnh trẻ tuổi như vậy, e là đến cả gia tộc Cổ Võ trong truyền thuyết cũng không có.

"Còn cậu là ai?"
Sắc mặt Khương Hoa trắng bệch, cắn răng nói: "Dù là gia tộc Cổ Võ cũng không có cao thủ Thần Cảnh trẻ tuổi như cậu".

"Bây giờ là tôi đang hỏi ông".

Dương Thanh cau mày, lạnh lùng nói: "Nói cho tôi chân tướng tôi muốn nghe, tôi sẽ cho ông chết nhẹ nhàng".

Khương Hoa vẫn chưa nói xong, nhìn chằm chằm Dương Thanh: "Dù cậu có thiên phú hơn người, là cao thủ Thần Cảnh thì đã sao?"
"Tôi khuyên cậu tốt nhất hãy thả tôi đi, nếu không sư phụ tôi sẽ không tha cho cậu, cả nhà họ Khương cũng sẽ bị cậu liên lụy".

Đến nước này rồi, Khương Hoa vẫn dám uy hiếp Dương Thanh.

"Ầm!"
Khối đá xanh dưới chân Dương Thanh lập tức vỡ nát.

Thoáng chốc anh đã xuất hiện trước mặt Khương Hoa.

"Roẹt!"
Anh tiện tay kéo xuống một chiếc mặt nạ da người trên mặt Khương Hoa, lập tức lộ ra một gương mặt trung niên.

"Trời ạ, ông ta thực sự không phải ông chủ nhánh ba!"
Trông thấy gương mặt xa lạ này, đám người nhà họ Khương kinh ngạc thốt lên.

“Quả nhiên là giả!”
Dương Thanh cười lạnh: “Ông đã không muốn nói ra sự thật, tôi chỉ có thể lấy mạng chó của ông!”
Vừa nói, anh vừa giơ chân lên.

Một sức mạnh khủng bố tỏa ra từ người Dương Thanh.

Khương Hoa lập tức sợ hại: “Đừng giết tôi! Tôi nói, tôi sẽ nói hết!”
“Tôi là người của Quỷ Môn Miêu Thành, sư phụ tôi là môn chủ của Quỷ Môn.

Tôi tên là Miêu Chính Phong.

Cậu không thể giết tôi, nếu không sư phụ tôi sẽ không tha cho cậu đâu”.

Dương Thanh lập tức nhíu mày, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một người khác.

“Ông có biết Quỷ Kiến Sầu không?”
Dương Thanh lại hỏi.

Lúc trước đấu với người của Vương tộc họ Tiết, anh đã từng gặp một cao thủ có thủ đoạn giống hệt Miêu Chính Phong, tên là Quỷ Kiến Sầu.

Đến cả Dương Thanh cũng từng bị ông ta lừa một vố.

“Tôi không biết”.

Miêu Chính Phong vội vàng phủ nhận.

Nhưng lúc hỏi câu này, Dương Thanh vẫn luôn quan sát sắc mặt của ông ta.

Rõ ràng anh đã nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt ông ta, chắc chắn đang giấu diếm gì đó.

“Nói!”
Dương Thanh nổi giận quát lên.

“Tôi thực sự không biết Quỷ Kiến Sầu nào cả!”
Miêu Chính Phong cuống quýt đáp, bộ dạng không biết gì cả.

“Giết!”
Dương Thanh dứt khoát từ bỏ truy hỏi, ra lệnh một tiếng.

Ông chủ nhánh hai lập tức bước lên nhìn chằm chằm Miêu Chính Phong, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu tôi đoán không sai, ông chủ nhánh ba đã bị cậu tiêu diệt rồi đúng không?”
“Vậy thì cậu cút xuống địa ngục chịu tội với ông ấy đi!”
Dứt lời, lão ta giơ chân định đạp xuống ngực trái của Miêu Chính Phong.

“Tôi biết Quỷ Kiến Sầu!”
Trông thấy ông chủ nhánh hai sắp đạp tới, Miêu Chính Phong hốt hoảng hét lên.

- ————.

Chương 1030: 1030: Quỷ Môn Miêu Thành

“Bịch!”
Ông chủ nhánh hai không đạp xuống người Miêu Chính Phong mà là khối đá xanh bên cạnh.

Khối đá xanh lớn lập tức vỡ thành từng mảnh.

Ông chủ nhánh hai là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, lúc này Miêu Chính Phong lại đang bị thương nặng.

Nếu bị ông chủ nhánh hai đạp một cái, Miêu Chính Phong sẽ không còn đường sống.
“Cậu Thanh!”
Ông chủ nhánh hai cung kính nhìn Dương Thanh.

Miêu Chính Phong thở hổn hển, trong mắt tràn đầy sợ hãi và thở phào vì may mắn còn sống.

“Quỷ Kiến Sầu có quan hệ gì với ông? Tại sao ông lại giả mạo ông chủ nhánh ba?”
Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

“Quỷ Kiến Sầu cũng là người của Quỷ Môn Miêu Thành, sư đệ của tôi”.

“Còn tại sao tôi lại giả mạo ông chủ nhánh ba, tôi… tôi không thể nói được”.

Miêu Chính Phong đang định khai ra, đột nhiên nhớ tới gì đó, vẻ mặt rất kinh hoàng.

Nhưng ít nhất Dương Thanh cũng đã biết Quỷ Kiến Sầu là ai.

“Ông không nói cho tôi biết mục đích của ông, tôi còn tha mạng cho ông làm gì?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

“Bịch!”
Miêu Chính Phong bỗng quỳ rạp xuống đất, cầu khẩn nói:
“Tôi xin cậu, hãy tha cho tôi một mạng”.

“Không phải tôi không muốn nói, mà là không thể nói.

Chỉ cần tôi nói ra nửa lời sẽ lập tức bị cổ độc phản phệ, chết thảm tại chỗ".

Ông chủ nhánh hai đạp Miêu Chính Phong ngã ra đất, cả giận nói: "Mày lừa quỷ à? Mau nói ra, mày giả mạo ông chủ nhánh ba tới nhà họ Khương bọn tao có ý đồ gì?"
Dương Thanh không ngăn cản, chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Anh không tin Miêu Chính Phong nói cổ độc phản phệ gì đó.

"Tôi thực sự không thể nói được!"
Miêu Chính Phong đau khổ cầu xin: "Nếu tôi nói, nhất định sẽ chết ngay lập tức.

Xin các người tha chết cho tôi, chỉ cần không ép tôi nói ra mục đích tới nhà họ Khương, bảo tôi làm gì cũng được".

"Tiểu Uyển, có cách nào khiến ông ta chịu mở miệng không?"
Dương Thanh chợt hỏi Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu, lấy ra một bình sứ màu trắng đưa cho Dương Thanh: "Anh cho ông ta uống viên thuốc này, nói hay không không phải do ông ta quyết định nữa".

Dương Thanh hơi kinh ngạc, không ngờ còn có loại thuốc thần kỳ như vậy, không hổ là người duy nhất nhận được truyền thừa của thần y Phùng.

"Tạch!"
Dương Thanh lấy thuốc ra, búng một cái bay thẳng vào miệng của Miêu Chính Phong.

"Cậu cho tôi uống gì vậy?"
Miêu Chính Phong hoảng hốt hỏi.

Nhưng ông ta vừa lên tiếng, một cơn đau đớn kịch liệt lan rộng toàn thân.

"Á…"
Miêu Chính Phong đau khổ rên rỉ, quằn quại nằm trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

Giờ phút này ông ta chỉ cảm thấy toàn thân bị vô số kiến ăn thịt người gặm nhấm, đến cả ruột gan cũng bị cắn nuốt.

Nỗi đau khủng khiếp này khiến ông ta sống không bằng chết.

“Á… giết tôi đi, các người mau giết tôi đi!”
“Tôi xin các người, hãy giết tôi… Á…!”
Miêu Chính Phong đau đớn hét thảm.

“Chỉ cần ông chịu nói ra mục đích tới nhà họ Khương, tôi sẽ cho ông thuốc giải”.

Phùng Tiểu Uyển thản nhiên nói.

Nhưng vẻ thản nhiên này chỉ là vẻ bên ngoài.

Từ sắc mặt tái nhợt và cơ thể không ngừng run rẩy có thể thấy hiện giờ cô ta đang rất căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô ta dùng loại thuốc này.

Nếu không vì giúp Dương Thanh, có lẽ cả đời này cô ta cũng sẽ không dùng tới.

“Giết tôi đi, các người giết tôi đi!”
Miêu Chính Phong gào lên, hai mắt hơi lồi ra, mồ hôi đầm đìa.

“Ông không nói, nỗi đau này sẽ tiếp tục kéo dài.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu, ông sắp phải chịu đựng nỗi đau gấp bội so với lúc này”.

Phùng Tiểu Uyển còn nói tiếp: “Thuốc giải đang nằm trong tay tôi.

Chỉ cần ông chịu nói ra mục đích, tôi sẽ cho ông uống”.

Dương Thanh cũng lên tiếng cam đoan: “Chỉ cần ông nói ra chân tướng, tôi có thể tha cho ông một con đường sống.

Sống hay chết do ông tự lựa chọn”.

“Tôi không nói được, thực sự không thể nói được.

Nếu nói ra tôi sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Xin các người hãy cho tôi thuốc giải, tôi không chịu nổi… Á…”
Miêu Chính Phong bỗng rên lên một tiếng thảm thiết, rõ ràng đang rất đau đớn.

“Tôi tới theo lệnh của sư phụ.

Sư phụ bảo tôi…”
Rốt cuộc Miêu Chính Phong không nhịn được, bắt đầu nói ra mục đích mình tới nhà họ Khương.

Nhưng ông ta chỉ mới nói vài chữ đã không nói ra được nữa, vẻ mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, máu tuôn ra từ hai tai, hai mắt, lỗ mũi và miệng của ông ta.

Cơ thể ông ta đổ ập xuống đất, chết không nhắm mắt.

“Ông ta sao thế?”
Dương Thanh kinh ngạc nhìn Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu đáp: “Em không biết.

Thuốc em cho ông ta uống không lấy mạng người, sao ông ta lại chết được?”
“Trời ạ, mau nhìn chỗ tim ông ta kìa!”
Bỗng có người giật mình thốt lên.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía đó.

Dương Thanh cũng nhìn sang, chỉ thấy trước ngực trái của Miêu Chính Phong như đang có thứ gì đó định chui ra ngoài.

“Phụt!”
Đột nhiên, một con côn trùng màu đen to bằng ngón tay cái chui ra khỏi ngực Miêu Chính Phong.

“Á…”
Đám con gái nhà họ Khương lập tức sợ hãi hét ầm ĩ.

“Đây là cổ trùng, mau tiêu diệt nó!”
Phùng Tiểu Uyển kinh hãi hô lên.

Ông chủ nhánh hai không hề do dự, vội vàng đi lên đạp xuống.

Mọi người cứ tưởng con cổ trùng kia đã bị giẫm chết, nhưng khi ông chủ nhánh hai nhấc chân lên, nó vẫn còn sống.

“Sao không giết được thứ này?”
Ông chủ nhánh hai trợn mắt há hốc mồm.

Lão ta biết mình đã dùng rất nhiều sức, dù là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ cũng không thể chịu nổi.

Vậy mà con cổ trùng này lại chịu được, dường như còn chẳng hề bị thương.

"Đốt nó!"
Phùng Tiểu Uyển cuống quýt nói.

Nghe thấy thế, lập tức có người lôi củi ra đốt.

Sau đó, cổ trùng đang bò loạn khắp nơi mới dần dần nằm im.

Trông thấy cảnh tượng này, người nhà họ Khương đều tê cả da đầu.

"Xem ra ông ta đã bị môn chủ của Quỷ Môn khống chế bằng cổ trùng, chỉ cần nói ra mục đích tới nhà họ Khương sẽ bị cổ độc phản phệ".

Dương Thanh nghiêm mặt nói.

Đến cả anh cũng bị chấn động vì cảnh tượng vừa rồi.

"Nhưng rốt cuộc cậu ta tới nhà họ Khương vì cái gì?"
Không biết từ bao giờ, Khương Hùng đã tỉnh lại.

Lão ta đi tới bên cạnh Dương Thanh, nhìn chằm chằm Miêu Chính Phong đã chết, trầm giọng hỏi.

"Hiện giờ chúng ta chỉ có thể biết được sư phụ của ông ta, môn chủ của Quỷ Môn phái ông ta giả mạo ông chủ nhánh ba".

Dương Thanh hỏi Khương Hùng: "Ông chắc chắn chưa từng tiếp xúc với người của Quỷ Môn Miêu Thành chứ?"
Khương Hùng lắc đầu đáp: "Tôi vô cùng chắc chắn nhà họ Khương không có bất kỳ quan hệ gì với người của Quỷ Môn Miêu Thành.

Có lẽ…"
Lão ta ngừng lại một lúc, bỗng nói tiếp: "Có lẽ nhà họ Lâm biết một vài chuyện về Quỷ Môn Miêu Thành".

Dương Thanh cũng nhớ ra lúc trước ông chủ Lâm - Lâm Thiên Tường đã tới nhà họ Khương tìm Phùng Tiểu Uyển chữa bệnh.

Sau đó, Phùng Tiểu Uyển ép ra một con Phệ Tâm Cổ từ trong người lão ta.

Cùng lúc đó, trong Quỷ Môn ở Miêu Thành xa xôi.

Một lão già mặc trang phục Miêu đang sa sầm mặt, khóe miệng rướm máu.

“Dù là kẻ nào dám phá hỏng chuyện tốt của tao, tao đều sẽ không bỏ qua!”
Lão ta dữ tợn nói.

- ————.

Chương 1031: 1031: Là Tôi Phụ Bà

Nhà họ Lâm một trong bốn gia tộc lớn ở thành Vương thành Quan.

Lúc này Lâm Thiên Tường ông chủ nhà họ Lâm đang nằm trên giường bệnh trong một căn biệt thự xa hoa.

Xung quanh giường bệnh có rất nhiều máy móc y tế, hai bác sĩ riêng mặc áo khoác trắng đang bận rộn dùng một số dụng cụ y tế kiểm tra cho Lâm Thiên Tường.

Nửa tiếng sau, cuối cùng hai vị chuyên gia đầu ngành y cũng kiểm tra xong, vẻ mặt kinh ngạc tột độ.
"Nói mau, bố tôi thế nào rồi?"
Thấy sắc mặt ngạc nhiên trên mặt hai vị chuyên gia, Lâm Hạo vội vàng hỏi.

Hai vị chuyên gia nhìn nhau một hồi, một người nói: "Bệnh của ông chủ Lâm đã khỏi rồi!"
"Ông có thể nói cho tôi biết ông đã làm cách nào không?"
Trong mắt hai vị chuyên gia ngập tràn mong đợi.

Là bác sĩ riêng của Lâm Thiên Tường, y thuật của bọn họ đương nhiên thuộc loại đứng đầu, hơn nữa bọn họ còn rất tự tin y thuật của mình.

Một tiếng trước, bọn họ vừa mới cấp cứu cho Lâm Thiên Tường, hơn nữa còn thông báo bệnh tình nguy kịch, thậm chí còn bảo người nhà họ Lâm chuẩn bị hậu sự cho Lâm Thiên Tường.

Nhưng Lâm Hạo lại không cam lòng nên đã mang Lâm Thiên Tường rời đi.

Sau khi bọn họ trở về, bệnh tình của Lâm Thiên Tường thế mà đã khỏi, nhất là trái tim, không ngờ đã đập lại.

Đây đúng là kỳ tích của y học.

"Ha ha, tốt! Quá tốt rồi!"
Lâm Hạo nhất thời kích động cười lớn.

Vì cứu Lâm Thiên Tường thậm chí ông ta đã từ bỏ việc tranh giành quyền lực trong nhà họ Lâm.

Lúc bác sĩ thông báo bệnh tình của Lâm Thiên Tường đang nguy kịch, nhà họ Lâm hoàn toàn rối loạn, mấy dòng dõi của Lâm Thiên Tường, và cả mấy nhánh của nhà họ Lâm cũng nhao nhao tranh quyền đoạt thế.

Chỉ có Lâm Hạo với tư cách là người thừa kế của nhà họ Lâm, khi nghe được tin Lâm Thiên Tường đang nguy kịch, ông ta không hề tranh giành quyền thế mà chỉ nghĩ cách tìm thần y trị bệnh cho lão ta.

Bây giờ rốt cuộc bệnh tình của Lâm Thiên Tường cũng đã ổn định, chỉ chờ thời gian khôi phục mà thôi.

Trong lòng Lâm Thiên Tường cũng vui mừng khôn xiết.

Lần hoạn nạn này đã khiến lão ta hiểu rõ lòng người, chỉ có đứa con trai Lâm Hạo này mới là người quan tâm ông ta nhất.

“Lâm Hạo, vất vả cho con rồi!”
Lâm Thiên Tường nhìn Lâm Hạo, giọng nói hơi run run.

“Bố, xem bố nói kìa.

Bố là bố ruột của con, nên con phải làm tất cả vì bố rồi”.

Lâm Hạo cười nói.

“Các người ra ngoài hết đi!”
Lâm Thiên Tường bỗng phất tay, bảo hai vị chuyên gia đi ra ngoài.

Thoáng chốc trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai bố con Lâm Thiên Tường và Lâm Hạo.

“Bố, bố có việc muốn dặn dò con sao?”
Lâm Hạo hình như nhận ra được gì đó nên hỏi.

Lâm Thiên Tường khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng: “E là bây giờ bọn họ đang bận rộn tranh quyền đoạt thế, ai cũng nghĩ bố đã chết rồi”.

Lâm Hạo thở dài: “Nếu để bọn họ biết bố vẫn còn sống, không biết bọn họ sẽ nghĩ gì nữa?”

“Bây giờ con cầm theo di chúc của bố, đi lấy vị trí chủ gia tộc trở về!”
Lâm Thiên Tường bỗng nói.

Lâm Hạo nhất thời ngây người nhưng thoáng chốc đã hiểu rõ ý của Lâm Thiên Tường: “Bố, ý của bố là bảo con cố ý phao tin giả về cái chết của bố, sau đó lấy di chúc do chính tay bố viết để đi thăm dò bọn họ?”
“Không sai!”
Đôi mắt Lâm Thiên Tường lóe lên tia sáng lạnh: “Nhà họ Khương đã được tẩy rửa sạch sẽ, sau này nhà họ nhà họ Lâm của chúng ta phải cũng phải dọn dẹp cho sạch sẽ một lần rồi”.

“Bố muốn xem rốt cuộc kẻ nào vì quyền thế mà đánh mất giới hạn, hoặc là ai vì vị trí chủ gia tộc mà dám làm ra nhiều việc độc ác như vậy”.

“Con cứ mạnh dạn đi làm, chỉ cần nhớ có bố chống lưng cho con là được!”
Lâm Thiên Tường đưa mắt nhìn về phía Lâm Hạo, trong mắt chỉ còn lại sự ân cần.

Lần này bệnh nặng không chết, khiến lão ta nhìn rõ ai mới là người đối xử thật lòng với lão ta.

“Vâng, thưa bố!”
Lâm Hạo cảm động vội đáp.

Ông ta hiểu rõ Lâm Thiên Tường đang có ý định nâng đỡ ông ta lên vị trí chủ nhà.

Tuy không muốn giành giật gì nhưng ông ta cũng biết bố mình tuổi đã cao, đã đến lúc an hưởng tuổi già rồi.

Là con trai, ông ta bằng lòng gánh vác trách nhiệm thay bố mình.

“Bố, rốt cuộc Phệ Tâm Cổ trong cơ thể bố là sao thế?”
Lâm Hạo đột nhiên hỏi.

Lâm Thiên Tường chưa từng nói việc ông ta bị hạ Phệ Tâm Cổ.

Dù đã mời rất nhiều bác sĩ nổi tiếng đến chữa trị nhưng cũng không có ai biết về chuyện Phệ Tâm Cổ kia.

Chỉ có Phùng Tiểu Uyển là phát hiện ra Lâm Thiên Tường trúng cổ độc.

Bây giờ, Lâm Hạo cũng đã biết Phệ Tâm Cổ đến từ Miêu Tộc.

Người có thể hạ cổ độc với Lâm Thiên Tường chắc chắn vô cùng nguy hiểm.

Dáng vẻ Lâm Thiên Tường hơi nghiêm nghị, sau khi im lặng một hồi, vẻ mặt phức tạp nhìn Lâm Hạo nói: "Nói ra đây cũng là tại bố tự làm tự chịu, không trách ai được".

Lâm Hạo lập tức sững sờ, tự làm tự chịu sao?

Không ai hiểu bố bằng con, từ sắc mặt của Lâm Thiên Tường, Lâm Hạo đã đoán được phần nào.

"Đây là di chúc bố đã lập sẵn, con hãy cầm nó đi lấy lại mọi thứ vốn nên thuộc về mình!"
Lâm Thiên Tường dường như không muốn nói nhiều về việc trúng cổ, lấy ra di chúc đã chuẩn bị sẵn đưa cho Lâm Hạo.

"Bố!"
Lâm Hạo giơ hai tay nhận di chúc, khi ông ta thấy được nội dung trong di chúc thì hai mắt lập tức đỏ ngầu, trong mắt tràn đầy cảm động.

Thì ra bố ông ta đã định truyền lại vị trí chủ gia tộc cho ông ta từ lâu rồi.

"Đi đi!"
Lâm Thiên Tường đi tới bên cạnh Lâm Hạo, nặng nề vỗ lên vai ông ta, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Dạ!"
Lâm Hạo không do dự nữa, cầm lấy di chúc, nhanh chân rời đi.

Thứ ông ta muốn lấy lại không chỉ là của riêng mình, mà còn là mọi thứ mà bố ông ta muốn cho ông ta nữa.

"Như à, cuối cùng là tôi đã phụ bà, bây giờ Tình Cổ đã bị diệt, nghiệt duyên của tôi và bà cũng nên chấm dứt rồi!"
Sau khi Lâm Hạo rời đi, Lâm Thiên Tường đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía Nam, cảm thán nói.

Cùng lúc đó một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi đậu cửa trang viên nhà họ Lâm, hai bóng người bước xuống.

“Cậu Thanh đây chính là nhà họ Lâm!”
Khương Hùng ngẩng đầu nhìn biển hiệu Lâm Thị trên đầu nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhưng vừa bước xuống xe anh đã cảm nhận được mấy chục luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ toát ra từ trong nhà họ Lâm.

“Xem ra, nhà họ Lâm cũng đang trải qua những việc mà nhà họ Khương đã từng trải”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Khương Hùng đương nhiên cũng cảm nhận được khẽ gật đầu, vẻ mặt phức tạp nói: “Nhà họ Lâm chỉ có lột xác mới trở thành nhà họ Lâm thật sự được”.

Tuy Vương thành Quan có bốn gia tộc đứng đầu, nhưng mấy năm nay vì bệnh tình của Lâm Thiên Tường càng ngày ngày nặng, dòng dõi và các nhánh không ngừng đấu đá, nên thực lực của nhà họ Lâm giảm mạnh.

Có thể nói, nhà họ Lâm hiện nay không đủ thực lực để sánh ngang với ba gia tộc lớn kia nữa.

“Cậu Thanh, chúng ta phải đi vào sao?”
Khương Hùng hơi do dự, hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh nói đầy ẩn ý: “Có thể chúng ta sẽ giúp đỡ được ông chủ Lâm đấy.

Đi thôi!”
“Được!”
Khương Hùng dẫn Dương Thanh đi về phía trước, hai người vừa định bước vào thì bị hai vệ sĩ ngăn lại.

“Tôi là Khương Hùng ông chủ nhà họ Khương, vị này là cậu Thanh.

Chúng tôi đến thăm ông chủ Lâm, phiền hai người thông báo giúp!”
Khương Hùng lên tiếng.

“Ông chủ Khương, vô cùng xin lỗi.

Ông chủ Lâm đã qua đời rồi.

Nhà họ Lâm đang chuẩn bị hậu sự cho ông ấy, tạm thời không tiện tiếp khách".

Sau khi biết được thân phận của Khương Hùng, vẻ mặt vệ sĩ nghiêm nghị nói.

Nghe được lời của vệ sĩ, Khương Hùng và Dương Thanh đều sững sờ
"Ông chủ Lâm qua đời, chuyện xảy ra khi nào?"
Hai người liếc mắt nhìn nhau, Khương Hùng vội hỏi.

"Ông chủ bệnh nặng nhiều năm, sáng hôm nay được bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch, tiếp đó Lâm Hạo lại dẫn ông chủ ra khỏi nhà tìm thần y, lúc trở về ông chủ đã bệnh chết rồi".

Vệ sĩ ăn ngay nói thật.

Vệ sĩ không giống đang nói dối, cũng không cần thiết nói dối.

Điều đó có nghĩa là Lâm Thiên Tường đang tạm thời giả chết.

Trong nháy mắt Khương Hùng đã đoán ra được ý đồ của Lâm Thiên Tường.

- ————.

Chương 1032: 1032: Ai Dám Đuổi Tôi

Nếu Khương Hùng đã đoán được ý đồ của Lâm Thiên Tường thì đương nhiên lão ta sẽ không vạch trần, chỉ nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt dò hỏi.

"Nếu vậy, ngày khác chúng tôi sẽ ghé thăm!"
Dương Thanh cười hờ hững, sau đó xoay người lên xe.

"Lái xe!"
Sau khi Khương Hùng lên xe liền ra lệnh cho tài xế lái xe rời đi.

Xe chậm rãi rời đi, lúc này Khương Hùng mới lên tiếng hỏi: "Cậu Thanh, chúng ta phải rời đi thật sao?"
Dương Thanh lắc đầu: "Cho xe dừng lại chỗ giao lộ của đường cao tốc phía trước, ông về trước đi."
Khương Hùng lập tức biết được Dương Thanh định làm gì, không dám hỏi nhiều, vội vàng đáp: "Được!"
Còn chút nữa là tới giao lộ đường cao tốc Dương Thanh đột nhiên hỏi: "Ông nói lúc Lâm Thiên Tường còn trẻ, đã từng sống ở Miêu Thành một thời gian?"
Sở dĩ bọn họ muốn tới nhà họ Lâm là bởi vì Khương Hùng nói cho Dương Thanh biết, Lâm Thiên Tường đã từng sống ở Miêu Thành một thời gian.

Dương Thanh đã từng là Tướng quân biên giới phía Bắc, dù đã rời khỏi đó nhưng anh vẫn luôn bảo vệ Chiêu Châu.

Chuyện xảy ra ở nhà họ Khương hôm nay khiến anh cảm thấy rất nguy hiểm.

Người Miêu Tộc giả mạo ông chủ nhánh ba, âm mưu khống chế quyền lực nhà họ Khương, trước khi Miêu Chính Phong chết, cũng chỉ nói ông ta đến đây theo lệnh của sư phụ.

Mà nhà họ Khương lại không có bất kỳ tiếp xúc nào với người của Miêu Thành, điều này chứng tỏ Miêu Thành hẳn là đang sắp đặt âm mưu gì đấy.

Dù sao ở Vương tộc họ Tiết cũng đã xuất hiện một người của Miêu Tộc, đó là Quỷ Kiến Sầu.

Thậm chí ngay cả Dương Thanh cũng bị Quỷ Kiến Sầu hãm hại.

Sự ổn định của năm Vương tộc, bốn Hoàng tộc và bốn biên giới Chiêu Châu cực kỳ quan trọng đối với Chiêu Châu.

Đây cũng là lý do ông Phùng sắp xếp Đổng Chiêm Cương đi theo anh đến Vương thành Quan lần này.

Vì lão ta lo lắng anh làm lớn chuyện, sẽ khó thu dọn tàn cuộc.

Nếu Miêu Thành ngấp nghé Vương thành, vậy sẽ thành mầm họa của Vương thành, nên Dương Thanh phải làm rõ ràng tại sao người Miêu Thành lại xuất hiện ở Vương thành Quan.

Lúc này, sắc mặt của Khương Hùng dần trở nên nghiêm nghị: "Năm đó, Lâm Thiên Tường vốn dĩ chỉ là người của nhánh bên, hoàn toàn không có tư cách trở thành người thừa kế, chứ đừng nói chi là ông chủ nhà họ Lâm".

"Đại khái là năm hai mươi tuổi, ông ấy bị gia tộc phái đi làm nhiệm vụ ở Miêu Thành, tôi cũng không rõ là nhiệm vụ gì, chỉ biết lần đi làm nhiệm vụ ở Miêu Thành đó đã thất bại".

"Đã thất bại à?"

Dương Thanh hơi ngạc nhiên.

Lúc Lâm Thiên Tường hai mươi tuổi hơn nữa lại là con của nhánh bên, e rằng lão ta chỉ là con kiến trong mắt người Miêu Thành.

Nhiệm vụ thất bại mà ông ta vẫn còn sống, đúng là kỳ tích.

Khương Hùng gật đầu: "Quả thật đã thất bại.

Nghe nói ông ấy có thể sống sót rời khỏi Miêu Thành là vì được một người phụ nữ giúp đỡ".

"Mà sau chuyến đi Miêu Thành lần đó, võ thuật của Lâm Thiên Tường bỗng nhiên tiến bộ vượt bậc, trở thành một thiên tài võ thuật trong lớp trẻ của nhà họ Lâm".

"Từ đó về sau, nhánh của Lâm Thiên Tường dốc lòng dốc sức nâng đỡ ông ấy.

Năm ông ấy bốn mươi tuổi, chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Lâm qua đời, nhà họ Lâm không ngừng tranh đoạt, cuối cùng ngược lại Lâm Thiên Tường làm ngư ông đắc lợi, trở thành chủ gia tộc họ Lâm".

"Vì vậy ở Vương thành Quan này Lâm Thiên Tường là người quen thuộc Miêu Thành nhất!"
"Tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi.

Về việc rốt cuộc năm đó ở Miêu Thành đã xảy ra việc gì, tại sao võ thuật của Lâm Thiên Tường lại tiến bộ vượt bậc như thế thì không rõ".

Dương Thanh nghe Khương Hùng nói xong nhất thời đăm chiêu.

Một lúc sau anh mới lên tiếng: "Xem ra, Lâm Thiên Tường có thể có được ngày hôm nay đều là vì người phụ nữ Miêu Thành đã cứu ông ấy kia".

Trong lúc nói chuyện, xe đã chạy tới giao lộ đường cao tốc, Khương Hùng bảo tài xế dừng xe lại.

"Cậu Thanh, cậu muốn xuống xe ở chỗ này sao?"
Khương Hùng hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Ông về trước đi, tôi phải đi một chuyến!"
"Vâng!"
Khương Hùng gật đầu, sau khi thấy Dương Thanh xuống xe, lão ta mới nói: "Nhà họ Lâm lần này gặp may rồi!"
Lão ta biết rõ Dương Thanh muốn đến nhà họ Lâm làm gì.

Lão ta cũng biết lúc này nhà họ Lâm đang gặp phải cục diện ra sao.

Nếu nhà họ Lâm có thể dựa dẫm được cây đại thụ Dương Thanh này, bảo đảm trăm năm không lụn bại.

Cùng lúc đó, nhà họ Lâm.

Bên trong phòng họp rộng lớn, đều là những người đứng đầu các nhánh của nhà họ Lâm, bầu không khí nồng nặc mùi thuốc súng, mỗi nhánh đều khí thế hùng hổ.

“Nếu chủ gia tộc đã qua đời, thì vị trí này nên thuộc về nhánh chính của tôi.

Tôi là con trai cả, vị trí chủ gia tộc vốn nên thuộc về tôi!”
Một người đàn ông trung niên khí thế hùng hổ nói.

“Lâm Lang, ông nói lời này mà không biết xấu hổ à? Ông đúng là con trai trưởng nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì người thừa kế vị trí chủ gia tộc là Lâm Hạo - em ba của ông nhỉ?”
Một người đàn ông trung niên ngồi ở hướng khác, cười chế giễu nói: “Nếu tính kỹ thì cũng phải do Lâm Hạo kế thừa vị trí chủ gia tộc mới đúng, ông chẳng có liên quan gì cả”.

“Hừ!”
Lâm Lang hống hách nói: “Đó là do bố tôi bệnh nặng, tâm trí mơ hồ nên mới để cho Lâm Hạo trở thành người thừa kế”.

“Hơn nữa, Lâm Hạo chỉ mới là người thừa kế mà thôi.

Dựa theo quy định của nhà họ Lâm, chỉ khi nào chủ gia tộc thoái vị nhường ngôi thì người thừa kế mới có thể lên làm chủ gia tộc được”.

“Nhưng Lâm Hạo còn chưa lên làm chủ gia tộc thì bố tôi đã bệnh chết rồi.

Vì vậy vị trí này đương nhiên sẽ không liên quan gì tới Lâm Hạo”.

“Tôi là con cả của nhà họ Lâm, chỉ có tôi mới thích hợp nhất để kế thừa vị trí chủ gia tộc!”
Nghe Lâm Lang nói xong, một người nắm quyền khác của nhà họ Lâm phì cười: “Đừng nói năng hùng hồn như vậy, ông là người hiểu rõ ý nghĩa của người thừa kế hơn chúng tôi nữa đấy”.

“Ông đừng nói nhảm nữa.

Mấy người chúng ta đều muốn kế thừa vị trí chủ gia tộc, vì vậy phải cạnh tranh công bằng, đừng giở trò vô dụng”.

Nhà họ Lâm bây giờ đang thuộc về ba nhánh có thực lực mạnh nhất là nhánh chính, nhánh hai và nhánh ba.

Sau khi Lâm Thiên Tường được thông báo đang trong tình trạng nguy kịch thì ba nhánh này liền bắt đấu đấu đá nhau.

“Chủ gia tộc vừa bệnh qua đời, thi thể còn chưa lạnh mà các người đã bắt đầu lục đục nội bộ rồi sao?”
Đúng lúc này một giọng nói ngập tràn mỉa mai bỗng vang lên từ cửa.

Mọi người lập tức nhìn sang.

Khi bọn họ thấy Lâm Hạo, sắc mặt của chủ nhánh chính Lâm Lang, còn có chủ nhánh hai và ba vô cùng âm trầm.

“Lâm Hạo, mày không lo đi chuẩn bị hậu sự cho bố, chạy tới đây làm gì?”
Lâm Lang lạnh giọng nói: “Tao ra lệnh cho mày đi khỏi đây ngay, trong hôm nay nhất định phải chuẩn bị cho xong hậu sự cho bố”.

“Ra lệnh?”
Vẻ mặt Lâm Hạo nhìn Lâm Lang, châm chọc nói: “Anh là con trai cả của nhà họ Lâm, nên anh phải là người lo hậu sự cho bố mới phải.

Anh bảo một đứa em như tôi đi làm việc này, có thích hợp không?”
“Tao bảo mày làm thế nào thì mày làm thế đấy đi, sao lắm lời thế? Mau cút khỏi đây cho tao!”
Lâm Lang giận dữ quát Lâm Hạo.

“Lâm Hạo, ông nên đi lo hậu sự cho chủ gia tộc đi.

Ông không có quyền tham dự cuộc họp này!”
“Không sai, năm nhánh chúng tôi không đồng ý cho ông tham dự cuộc họp này!”
Ông chủ nhánh hai và nhánh ba cũng nhao nhao nói.

Ở trong mắt bọn họ, Lâm Hạo chính là uy hiếp lớn nhất, bởi vì Lâm Hạo mới là người thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Lâm Thiên Tường bệnh chết, cũng chỉ có Lâm Hạo mới là người thừa kế thích hợp nhất.

Lúc này Lâm Lang cố ý nhắm vào Lâm Hạo, muốn loại bỏ ông ta, đương nhiên bọn họ sẽ đứng về phe Lâm Lang rồi.

“Các người chắc chắn không muốn cho tôi tham dự cuộc họp này?”
Lâm Hạo bỗng lấy quyển trục bằng lụa ra, liếc mắt nhìn mấy nhánh, híp mắt hỏi.

Thấy quyển trục trong tay Lâm Hạo, sắc mặt của ông chủ mấy nhánh đều thay đổi, bọn họ đã có suy đoán của mình.

“Lâm Hạo, mày cầm gì trong tay vậy?”
Lâm Lang tức giận quát lên: “Mau đưa nó cho tao!”
“Đây là di chúc của chủ gia tộc, Lâm Lang anh có tư cách gì mà đòi xem?”
Khí thế của Lâm Hạo bỗng tăng vọt, tức giận hỏi.

Quả nhiên, nghe được lời của Lâm Hạo, sắc mặt của ông chủ mấy nhánh đều trở nên âm trầm.

Vào thời điểm này Lâm Hạo lại lấy di chúc của chủ gia tộc ra, chứng tỏ Lâm Thiên Tường chắc chắn đã đoán được những chuyện sẽ xảy ra sau khi lão ta chết, nên mới lập di chúc trước.

Từ trước tới nay Lâm Thiên Tường rất coi trọng Lâm Hạo, chắc chắn lão ta sẽ lập Lâm Hạo trở thành chủ gia tộc họ Lâm.

“Chủ gia tộc dặn dò trong di chúc, muốn tôi thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Tôi nghĩ chắc các vị sẽ không làm trái di mệnh của chủ gia tộc chứ nhỉ?”
Lâm Hạo cười híp mắt nói, sau đó mở quyển trục ra cho mọi người nhìn thấy nội dung bên trong.

Khi Lâm Lang thấy được nội dung di chúc, vẻ mặt vặn vẹo: “Lâm Hạo, mày lại dám dùng danh nghĩa của bố lập di chúc giả, mày biết tội gì không?”

Ông chủ nhánh hai, nhánh ba nghe Lâm Lang nói vậy cũng phản ứng lại, đồng loạt thốt lên: “Không sai, chủ gia tộc chưa từng lập di chúc, đây chắc chắn là di chúc giả do ông tự làm rồi”.

“Lâm Hạo thật không ngờ, bình thường mày giả vờ hiếu thảo thì ra là vì muốn đợi ngày này”.

“Mày chỉ là muốn cho mọi người có ảo giác mày rất kính trọng chủ gia tộc, nên chủ gia tộc mới lập di chúc cho mày thừa kế vị trí này đúng không?”
Trước khi bước vào phòng họp Lâm Hạo đã nghĩ tới khả năng này.

Vì thế khi đối mặt với sự trơ trẽn của bọn họ, ông ta không cảm thấy bất ngờ mà chỉ thấy xót xa.

“Các người đều biết rất rõ di chúc là thật hay giả.

Các người thật sự muốn làm trái di mệnh của chủ gia tộc sao?”
Ánh mắt của Lâm Hạo dần trở nên lạnh lẽo, trong giọng nói còn tỏa ra sát khí.

Hổ phụ không sinh khuyển tử.

Đứa con trai được Lâm Thiên Tường coi trọng nhất sao có thể là con cừu non để mặc người khác xâu xé chứ?
Bình thường ông ta hiếu thảo với Lâm Thiên Tường, chỉ là giảm bớt sự kiêu căng trước mặt bố mình mà thôi.

Nhưng điều này không có nghĩa ông ta là một người thừa kế bất tài, yếu đuối.

“Di chúc vốn là giả, tại sao chúng tôi lại phải nghe theo?”
Trong mắt Lâm Lang ngập tràn ác độc, quát lên lần nữa: “Lập tức, cút ra ngoài cho tao!”
Ông ta vừa dứt lời, hai cao thủ của nhánh chính cũng dồn dập bước lên trước, nhìn chằm chằm Lâm Hạo.

“Ngay cả các người cũng muốn phản bội chủ gia tộc?”
Lâm Hạo nhận ra hai tên cao thủ này, sắc mặt hơi khó coi.

Hai người này là cao thủ mà Lâm Thiên Tường tin tưởng nhất, bọn họ đã từng bảo vệ cho Lâm Thiên Tường.

Lúc này Lâm Hạo cũng đã lấy di chúc ra thế mà bọn họ vẫn lựa chọn đứng về phía Lâm Lang.

“Bớt nhiều lời đi, một là mày tự mình đi ra, hai là tao sẽ sai người đuổi mày ra ngoài!”
Giọng nói của Lâm Lang cực kỳ ngang tàng, hoàn toàn không coi Lâm Hạo ra gì.

“Tôi không muốn đi, ai dám đuổi?”
Khí thế của Lâm Hạo nhất thời tăng vọt, sải bước đi thẳng vào trong.

“Lâm Hạo, ông vẫn nên rời đi đi!”
Hai cao thủ của nhánh chính chặn đường đi của Lâm Hạo, cất giọng lạnh lùng, hai mắt ngập tràn uy hiếp.

“Các người có giỏi thì giết tôi đi!”
Lâm Hạo cười nhạo sau đó chen ngang giữa hai người đi thẳng vào trong.

- ————.

Chương 1033: 1033: Mối Nguy Hiểm Của Nhà Họ Lâm

Không ai ngờ rằng, Lâm Hạo lại dám coi thường cả vị cao thủ từng bảo vệ Lâm Thiên Tường.

Nói sao thì hai vị cao thủ này cũng đều là hạng cao thủ hàng đầu của nhà họ Lâm, thực lực đều thuộc Vương Cảnh trung kỳ.

Trong Vương thành Quan, chỉ có các cao thủ hàng đầu của bốn gia tộc lớn cùng các chủ nhánh của gia tộc mới có được thực lực cỡ này.

Dù là Vương tộc họ Quan cũng không có nhiều cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đâu.
Hôm nay, cao thủ bậc này đã đi theo Lâm Lang, Lâm Lang lại là người coi Lâm Hạo là kẻ địch số một trong đời.

Theo bọn họ thì Lâm Thiên Tường nay đã chết, sẽ không còn ai có thể che chở cho Lâm Hạo nữa, nay Lâm Lang lại đã khống chế được toàn bộ nhánh chính, muốn giết Lâm Hạo thật quá dễ dàng.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Hạo lại vẫn bỏ qua cảnh cáo của Lâm Lang, mang di chúc của Lâm Thiên Tường đi vào phòng họp.

“Mày muốn chết đúng không!”
Đáy mắt Lâm Lang toát ra sát khí mãnh liệt, vung tay lên:
“Đuổi Lâm Hạo ra ngoài cho tôi, nếu nó dám chống đối, lập tức giết chết!”
Là con cái của người đứng đầu một gia tộc lớn, ngay từ khi sinh ra, có lẽ bọn họ đã phải đối mặt với những khảo nghiệm sinh tử.

Tuy cùng là con của Lâm Thiên Tường nhưng Lâm Lang và Lâm Hạo chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, số mệnh đã định trước sẽ trở thành kẻ địch một sống một còn vì vị trí chủ gia tộc này.

Lâm Lang vừa ra lệnh, hai gã cao thủ vốn trước đây vẫn bảo vệ Lâm Thiên Tường lập tức đứng ra không hề do dự, đồng thời cất bước về phía Lâm Hạo.

“Lâm Hạo, chủ gia tộc đã qua đời rồi, nhà họ Lâm này đã không còn ai bảo vệ cậu, tốt nhất là cậu hãy rời xa nơi này, có lẽ đó mới là đường sống duy nhất đấy”.

Hai cao thủ chắn trước mặt Lâm Hạo, một người nghiêm nghị nói.

“Các ông là vệ sĩ được bố tôi tin tưởng nhất, vì sao lại trợ giúp kẻ phản loạn làm bậy? Tôi còn đang cầm di chúc của bố tôi trong tay, lẽ ra các ông nên bảo vệ tôi mới đúng chứ?”
Lâm Hạo bình tĩnh hỏi hai người kia, trên mặt không hề lộ chút sợ hãi.

Hai người kia thoáng lộ vẻ hổ thẹn, nhưng cũng chỉ trong một giây lát, bọn họ đã nhanh chóng bình thản trở lại.

“Con người hay con vật đều hướng tới chỗ tốt hơn, cậu Lang cho chúng tôi những điều kiện tốt không thể chối từ, cho nên chúng tôi có thể liều mạng vì cậu ấy”.

Một trong hai cao thủ lên tiếng: “Còn cậu, xưa nay bản tính đã yếu mềm, không mạnh mẽ và có dã tâm như cậu Lang, đi theo cậu vốn không có bất kì tiền đồ gì đáng nói”.

Một cao thủ khác cũng nói: “Người hiền hậu thì không nắm quyền được, người chính nghĩa thì không nắm tiền tài được, mà bản tính cậu lại vừa hiền hậu vừa chính nghĩa, cho nên, xin lỗi!”.

Truyện hay luôn có tại { T R Ù M t r u y ệ n . }
Lâm Hạo bỗng nở nụ cười: “Người hiền hậu thì không nắm quyền, người chính nghĩa thì không nắm tiền tài được, nói hay lắm, thì ra trong mắt các người, tôi chỉ là một kẻ vô năng đến thế”.

“Cũng tốt, đã như vậy, nếu tôi có làm ra vài chuyện không hay thì lòng cũng sẽ không phải nặng nề tự trách, dẫu sao, hết thảy đều là lựa chọn của bản thân các ông”.

Nghe Lâm Hạo nói xong, hai gã cao thủ kia bỗng có cảm giác thật kì quái, như thể đây là lần đầu bọn họ biết đến Lâm Hạo vậy.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Lâm Lang và các vị chủ nhánh khác của gia tộc họ Lâm cũng có cảm giác như vậy.

Chẳng lẽ, Lâm Hạo còn có chiêu gì chưa giở ra?
Nghĩ tới đó, Lâm Lang bỗng chốc hốt hoảng tâm thần, phẫn nộ quát: "Lằng nhằng vô ích làm gì? Sao còn chưa ra tay đi?"
Bấy giờ, hai cao thủ không còn do dự nữa, chỉ nói một câu:
"Lâm Hạo, mọi chuyện đều do cậu gieo gió gặt bão!"
Vừa dứt lời, hai người đã đồng loạt xông về phía Lâm Hạo.

Lâm Hạo lúc này, một tay cầm di chúc, bình thản đứng đó, tròng mắt đột ngột lóe lên một tia tàn khốc.

"Chẳng lẽ Lâm Hạo bị sợ tới ngu người rồi? Lẽ nào ông ta không hiểu rằng hai người này đều là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ hay sao?"
"Ông ta dám đứng yên đón đầu, chẳng lẽ đã biết không thoát được nên đứng yên chịu chết?"
"Kể ra cũng đáng tiếc, nói thế nào Lâm Hạo cũng là đứa con được chủ gia tộc Lâm yêu thương nhất, phải chết như thế này thật là chẳng đáng!"
Những người nhà họ Lâm thấy Lâm Hạo vẫn đứng yên bất động, có kẻ không đành lòng, nói.

"Cút!"
Đột nhiên, một tiếng quát to vang vọng khắp nơi.

Hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ vừa lao tới trước mặt Lâm Hạo bị đánh bay ra như diều đứt dây.

"Cái gì?"
"Sao lại thế được?"
"Lâm Hạo chỉ dùng một chiêu đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh trung kỳ?"
Giờ khắc này, toàn bộ những người nắm quyền trong gia tộc họ Lâm đều đứng phắt dậy, vẻ mặt khiếp sợ tột cùng.

Lâm Lang cũng trợn to mắt nhìn, hai cao thủ kia có thực lực mạnh cỡ nào, ông ta biết rất rõ, nhưng lúc này đây, cả hai đều

bị Lâm Hạo đánh bay như bóng cao su.

Đám người cầm quyền trong gia tộc họ Lâm cũng cực kì khiếp sợ, chủ nhánh của các nhánh gia tộc đều là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, toàn bộ nhà họ Lâm, chỉ có mình Lâm Thiên Tường mới có được thực lực Vương Cảnh hậu kỳ khi ở trong trạng thái đỉnh cao.

Mà hôm nay, Lâm Hạo lại bộc lộ ra thực lực của một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, không ai có thể chấp nhận sự thật này, nhưng sự thật đã phơi bày ra trước mắt bọn họ, không muốn cũng phải tiếp nhận.

Lâm Lang nhìn chằm chằm vào Lâm Hạo, sát khí điên cuồng nhân lên trong mắt.

Trước nay ông ta chưa từng để mắt đến Lâm Hạo, bởi vì theo ý ông ta thì Lâm Hạo chỉ biết nịnh bợ là giỏi, cho nên mới được lòng Lâm Thiên Tường.

Chỉ cần Lâm Thiên Tường chết đi, Lâm Hạo cũng sẽ triệt để rời khỏi trung tâm quyền lợi của nhà họ Lâm.

Một Lâm Hạo vốn chẳng có gì đáng sợ trong mắt ông ta, lúc này lại bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ khiếp người, khiến cho ông ta không thể tiếp thu sự thật này.

“Thì ra, lão già kia đã sớm truyền thụ võ thuật của mình cho mày, chẳng trách những năm gần đây, mày cứ kè kè bên cạnh lão”.

Lâm Lang tức đến nghiến răng ken két, nói: “Lâm Hạo, thật không ngờ mày lại giấu giỏi như vậy”.

Mấy vị chủ nhánh không ai dám lên tiếng, đều chỉ nhìn Lâm Hạo bằng ánh mắt cực kì căng thẳng.

Lúc này, Lâm Hạo chợt đi thẳng tới chỗ Lâm Lang, mọi người đều đang hoang mang suy đoán xem Lâm Hạo muốn làm gì.

“Bốp!”
Bỗng một tiếng tát tai vang lên, vọng khắp căn phòng.

Mọi người đều trợn mắt há miệng nhìn, Lâm Lang bị Lâm Hạo cho một cái tát, đánh bay khỏi vị trí chủ tọa.

“Ông ấy là bố chúng ta, không phải lão già nào, nếu anh còn dám nhục mạ bố, tôi sẽ tự tay giết anh”.

Lâm Hạo không hề che giấu sát khí trong mắt mình, ông ta nhìn chằm chằm vào Lâm Lang đang té ngã trên mặt đất, nói.

“Lâm Hạo!”
Lâm Lang loạng choạng bò dậy, vẻ mặt dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi gọi ra cái tên Lâm Hạo.

Nhưng Lâm Hạo chẳng buồn nhìn ông ta thêm một cái mà ngồi luôn vào vị trí chủ tọa, đảo mắt nhìn quanh khắp phòng, bình thản lên tiếng: “Dựa theo di chúc của chủ gia tộc, vị trí chủ gia tộc đời tiếp theo nên do tôi nắm giữ, các người có ai không phục không?”
Đầu tiên là lấy võ thuật trấn áp, sau đó dằn mặt Lâm Lang, lúc này có ai dám nói “không” với ông ta?
Lâm Lang đứng đó, sắc mặt vặn vẹo biến dạng, hai mắt ghim chặt vào Lâm Hạo: “Tao không phục!”
“Không phục? Một kẻ vô dụng như anh, không phục cái gì?”
Lâm Hạo lạnh giọng chất vấn: “Nếu anh đã không phục thì tiếp đó anh định đối phó với tôi thế nào? Dùng cái thực lực chỉ mới Vương Cảnh trung kỳ của anh à? Hay là kết liên minh với năm nhánh của nhà họ Lâm? Hoặc là lấy nhánh chính ra đối phó với tôi?”
Lâm Lang nghe nói mà nghẹn họng, Lâm Hạo nói không sai, chỗ dựa của ông ta trước nay chỉ có nhánh chính.

Nhánh chính vốn do chủ gia tộc nắm giữ, nay Lâm Hạo thể hiện thực lực Vương Cảnh hậu kỳ mạnh mẽ, người của nhánh chính sẽ lựa chọn thế nào, không cần hỏi cũng biết.

“Nếu đã không thể thì chớ nói mấy lời thừa thãi với tôi, từ nay về sau, nhà họ Lâm này không còn chỗ cho anh nữa, nể chút tình anh em trước đây, tôi tha cho anh một lần, cút đi!”
Lâm Hạo thẳng thừng đuổi Lâm Lang.

Ngay vừa rồi, Lâm Lang còn ngồi trên ghế chủ tọa, bên cạnh có hai vị cao thủ Vương Cảnh trung kỳ bảo vệ, ông ta vênh váo tự đắc nói muốn tống cổ Lâm Hạo khỏi nhà họ Lâm.

Chỉ mấy phút sau, hai người đã đổi vị trí cho nhau, thật nực cười biết bao.

“Lâm Hạo, mày đừng có quá đáng!”

Lâm Lang giận dữ hét lớn.

“Người đâu, đuổi Lâm Lang ra ngoài cho tôi!”
Lâm Hạo lên tiếng ra lệnh, nhưng không một ai bước ra.

Lâm Lang lập tức điên cuồng cười to: “Lâm Hạo, mày thấy chưa? Nhà họ Lâm này còn chưa đến phiên mày ra lệnh đâu, còn chưa kế thừa vị trí chủ gia tộc mà mày đã muốn sử dụng quyền lợi của chủ gia tộc à?”
“Xem ra, trước đây tôi đã quá nhân từ, thế cho nên dù tôi đã bộc lộ thực lực của mình, các người vẫn cảm thấy tôi đây là kẻ dễ bắt nạt”.

Lâm Hạo lạnh nhạt cười cười, ánh mắt đảo qua toàn bộ đám người ở đây.

Mỗi người nắm quyền trong gia tộc họ Lâm đối mặt với ánh mắt ông ta đều cúi gục đầu xuống, không ai dám nhìn thẳng vào Lâm Hạo.

“Các người định để tôi tự mình ra tay hả?”
Lâm Hạo lên tiếng hỏi, vừa dứt lời, một khí thế cực uy nghiêm bùng nổ từ trên người ông ta.

“Nếu để tôi tự ra tay, có lẽ sẽ có vài người cũng cần phải cút theo Lâm Lang đấy”.

Lâm Hạo vừa nói xong, lập tức có vị chủ nhánh lớn tiếng hô: “Nhánh một tình nguyện tôn Lâm Hạo làm chủ nhà họ Lâm”.

Bao giờ cũng thế, một khi đã có người mở đầu thì sau đó sẽ nhanh chóng có người thứ hai, người thứ ba đưa ra lựa chọn.

“Nhánh hai, nguyện tuân thủ di chúc của chủ gia tộc, tôn Lâm Hạo làm chủ gia tộc đời tiếp theo”.

“Nhánh ba, nguyện tuân thủ di chúc của chủ gia tộc, tôn Lâm Hạo làm chủ gia tộc đời tiếp theo”.

…!
Ngay sau đó, mấy nhánh của nhà họ Lâm đều tỏ thái độ tình

nguyện tôn Lâm Hạo làm chủ gia tộc đời tiếp theo của nhà họ Lâm.

Lúc này, sắc mặt Lâm Lang đã âm trầm cực điểm, hai mắt ông ta ghim chặt lấy Lâm Hạo, khóe miệng bỗng nhếch lên một nụ cười châm chọc: “Lâm Hạo, mày tưởng tao không có chuẩn bị gì sao?”
Ông ta vừa dứt lời, trong giây lát, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đã bao trùm toàn bộ căn phòng này, đặc biệt là Lâm Hạo càng cảm nhận rõ ràng hơn ai hết.

- ————.

Chương 1034: 1034: Chủ Gia Tộc Còn Sống

“Các người chết hết đi cho tôi!”
Lâm Lang bỗng phá lên cười, ngay khi mọi người còn đang khiếp sợ nhìn, ông ta bỗng giật tung áo mình ra.

Mọi người chợt thấy quanh thân ông ta đã buộc đầy thuốc nổ.

“Lâm Lang, dừng lại ngay!”
Có người nổi giận gầm lên.

“Lâm Lang, không được làm bậy, mau bỏ mồi lửa xuống ngay!”
“Lâm Lang, chúng tôi tình nguyện giúp cậu đoạt lại vị trí chủ gia tộc!”
Bấy giờ, mấy vị chủ nhánh đều nhốn nháo khuyên bảo Lâm Lang.
Ngay cả Lâm Hạo cũng phải lớn tiếng khuyên can: “Tôi tình nguyện nhường lại vị trí chủ gia tộc”.

“Tình nguyện nhường lại? Lấy thực lực Vương Cảnh hậu kỳ của mày, dù tao có thực sự ngồi lên được cái ghế chủ gia tộc ấy thì liệu có thể sống sót được sao? Chẳng phải cuối cùng cũng sẽ chết trong tay mày sao?”
Lâm Lang kích động hét lên giận dữ: “Lâm Hạo, cả lão chó già kia nữa, mọi hậu quả đều do các người ép tôi, nếu không phải tại các người chèn ép tôi quá đáng thì sao tôi sẽ đi tới bước đường cùng như hôm nay?”
“Tao mới là con trưởng của nhà họ Lâm, dựa vào đâu mà mày lại trở thành người thừa kế của gia tộc này?”
“Lão già kia đã chết rồi, sao còn để lại di chúc cho mày thừa kế gia tộc họ Lâm? Tao không phục”.

“Nếu chuyện đã đến nước này, vậy để tao kéo tất cả chết chung đi, lão chó già kia chẳng phải vẫn mong muốn nhà họ Lâm trở thành gia tộc lớn nhất ở Vương thành Quan này hay sao?”
“Lão hủy hoại ước mơ của tao, tao cũng sẽ hủy diệt giấc mộng

của lão, tao sẽ kéo tất cả các người chết chung, vậy thì nhà họ Lâm coi như triệt để bị hủy diệt rồi đi? Ha ha ha ha…”
Lâm Lang đã thực sự điên rồi, sau khi nói xong, ông ta bèn châm ngòi kíp nổ trên người mình.

“Nếu lão chó già kia muốn cho mày trở thành chủ gia tộc đến thế, vậy tao sẽ hủy diệt gia tộc này, cho các người cùng chết!”
Lâm Lang cười lớn, vẻ mặt cực kì điên cuồng.

Mặc dù Lâm Hạo đã định liệu đến mọi chuyện nhưng cũng không sao tưởng tượng nổi, Lâm Lang lại có thể trở nên điên cuồng đến vậy, vì vị trí chủ gia tộc này mà có thể liều chết đến độ buộc cả thuốc nổ vào người.

Xem ra, ông ta đã sớm có quyết tâm, nếu không thể chiếm được vị trí chủ gia tộc thì sẽ kéo tất cả mọi người chôn cùng mình.

“Khốn kiếp!”
Lâm Hạo tức tối vô cùng, mặc dù ông ta đã là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nhưng tận mắt chứng kiến ngòi nổ trên người Lâm Lang càng lúc càng ngắn lại, ông ta cũng đành bất lực.

Ông ta cực kì không cam lòng, ẩn nhẫn bao nhiêu năm nay, ngày ngày theo bố tập võ chính là vì một ngày có thể kế thừa vị trí của bố, sẻ chia gánh nặng gia tộc với bố.

Vất vả lắm mới chờ đến ngày này, ông ta đã hoàn thành cả quy hoạch cho tương lai của nhà họ Lâm, đợi đến khi kế thừa vị trí chủ gia tộc thì sẽ bắt đầu trổ tài, nỗ lực khiến nhà họ Lâm vượt lên trên các gia tộc lớn khác, thậm chí còn mong muốn có thể sánh vai với Vương tộc họ Quan.

Nhưng hết thảy chỉ vừa mới bắt đầu, lại đã chuẩn bị đổ về hướng diệt vong.

Không chỉ Lâm Hạo mà những người cầm quyền khác của gia tộc cũng cực kì không cam tâm, không cam tâm cứ thế chết đi, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ chết một cách lãng xẹt như vậy.

Từ lúc Lâm Lang châm ngòi kíp nổ cho đến giờ, tất cả đều chỉ xẹt qua trong một tích tắc, không ai có biện pháp nào ngăn cản lại được.

.

Truyện hay luôn có tại # T r ù m T r u y ệ n .or g #
Lúc này, ngòi nổ đã cháy sát đến bọc thuốc nổ, có lẽ, một giây tiếp theo chính là thời điểm bộc phát của kíp nổ này.

“Oành!”
Vào đúng thời khắc này, tất cả mọi người khiếp sợ trông thấy một bóng hình lóe lên hệt yêu ma, xuất hiện ngay cạnh Lâm Lang, nhấc chân đạp ông ta ra ngoài.

Thân thể Lâm Lang tông thẳng vào cửa sổ, bay vèo ra ngoài.

“Nằm xuống!”
Gần như cùng lúc, một tiếng quát to nổ vang bên tai mọi người.

“Ầm!”
Tất cả còn chưa lấy lại tinh thần thì đã nghe thấy một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Đồng thời, một luồng sóng xung kích cực mãnh liệt mang theo hơi nóng khủng khiếp sau vụ nổ quét tới, khiến cho những cao thủ thực lực dưới Vương Cảnh đều bị chấn động hộc máu.

Kể cả các cao thủ Vương Cảnh cũng có cảm giác vừa bị nện thật mạnh vào người, lục phủ ngũ tạng như đều lệch vị trí sau vụ nổ này.

Chỉ có vài cao thủ Vương Cảnh kịp thời nằm xuống mới có thể bình yên vô sự.

Lúc này, không chỉ nhà họ Lâm mà toàn bộ Vương thành Quan đều nghe thấy tiếng nổ mạnh trên bầu trời ở vị trí gia tộc họ Lâm.

“Nhà họ Lâm vừa xảy ra chuyện gì? Vì sao lại có tiếng nổ dữ dội như vậy?”
Rất nhiều người của các gia tộc lớn trong Vương thành Quan đều nhận ra tiếng nổ khủng khiếp vừa rồi đến từ phía nhà họ Lâm.

Tại nhà họ Khương, tất nhiên Khương Hùng cũng nghe thấy, lão ta lập tức tái nhợt mặt mày: “Cậu Thanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nếu chẳng may Dương Thanh gặp chuyện gì ở nhà họ Lâm thì Khương Hùng chắc chắn sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Bởi, Dương Thanh tới nhà họ Lâm cũng coi như là vì lão ta.

Tại Vương phủ họ Quan, sắc mặt của Quan Vương cũng căng thẳng tột cùng, mắt chăm chăm nhìn về phía nhà họ Lâm, nghiêm nghị nói: "Xem ra, nhà họ Lâm xảy ra chuyện lớn rồi".

Hầu như tất cả các gia tộc đứng đầu đều đã cho rằng nhà họ Lâm đã tan thành tro bụi trong vụ nổ khủng khiếp này.

Bởi dẫu sao, vụ nổ này quá lớn, không ai tin được rằng sau vụ nổ ấy, nhà họ Lâm còn có thể tồn tại bình yên.

Cùng lúc đó, bên trong phòng họp của nhà họ Lâm, mọi thứ ngổn ngang hỗn độn, tấm cửa thủy tinh của phòng đã bị sóng âm chấn vỡ nát.

Nhưng lúc này, mọi ánh mắt đều dồn về một bóng người trẻ tuổi đang đứng ở giữa phòng, ngay vị trí cũ của Lâm Lang.

"Cậu Thanh, là cậu!"
Lâm Hạo ngây người vài giây, sau đó khiếp sợ thốt lên.

Trước đây, khi ông ta đưa Lâm Thiên Tường tới nhà họ Khương nhờ Phùng Tiểu Uyển chữa trị cũng từng gặp mặt Dương Thanh, khi đó Khương Hùng còn đích thân giới thiệu Lâm Thiên Tường cho Dương Thanh.

Không chỉ có vậy, Phùng Tiểu Uyển dường như vô cùng cung kính với Dương Thanh, mọi sự đều đặt Dương Thanh lên trên hết.

Khi đó, ông ta còn đang thắc mắc, vì sao một người thanh niên chưa tới ba mươi tuổi lại có thể nhận được sự ưu ái của Khương Hùng, thậm chí còn có thể khiến cho một thần y như Phùng Tiểu Uyển cung kính đối đãi.

Cho đến giờ phút này, ông ta đã hiểu ra.

Bản thân ông ta đã là Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng khi đối mặt với khối thuốc nổ di động như Lâm Lang, ông ta vẫn không có bất kì biện pháp nào để tự cứu bản thân.

Nhưng Dương Thanh lại có thể cứu được toàn bộ gia tộc họ Lâm này.

Ông ta dám chắc rằng, ngay trước khi Lâm Lang châm thuốc nổ, Dương Thanh căn bản không có mặt trong phòng họp.

Khi đó, bản thân ông ta đã không còn cách nào.

Nhưng Dương Thanh lại đáp xuống như một thiên thần, đạp bay Lâm Lang khi ấy đã sắp phát nổ.

Người như thế, há là người tầm thường?
Không chỉ Lâm Hạo mà những người lãnh đạo khác của nhà họ Lâm cũng đang khiếp sợ ra mặt nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ gật đầu với Lâm Hạo rồi nói: "Dẫn tôi đi gặp ông chủ Lâm đi!"
Anh đã tới nhà họ Lâm từ sớm, nhưng cũng đã biết ý định của Lâm Thiên Tường muốn để Lâm Hạo tự mình nắm lấy gia tộc họ Lâm trong tay nên mới không đứng ra giúp từ đầu.

Nay Lâm Lang đã chết, Lâm Hạo cũng đã bộc lộ thực lực cực mạnh, những người cầm quyền khác của nhà họ Lâm nào còn ai dám tranh đoạt vị trí chủ gia tộc?
Cho nên, hiện tại để lộ ra tin tức Lâm Thiên Tường còn sống cũng không có vấn đề gì.

"Bố tôi đang ở trong phòng, ông ấy tự tu dưỡng, giờ tôi sẽ đưa cậu tới gặp ông ấy ngay!"
Lâm Hạo tỏ thái độ hết sức cung kính, nói.

"Được!"
Dương Thanh gật đầu, đi theo Lâm Hạo.

Đợi khi Dương Thanh và Lâm Hạo đi khuất, đám người cầm quyền của nhà họ Lâm trong phòng họp bắt đầu xôn xao cả lên.

"Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc vừa có chuyện gì xảy ra?"
"Vừa rồi người thanh niên kia có nói muốn gặp chủ gia tộc? Lâm Hạo còn nói, chủ gia tộc đang ở trong phòng riêng tự tu dưỡng, thậm chí còn dẫn người thanh niên kia đến gặp?"

“Không phải chủ gia tộc đã chết rồi sao?”
Bấy giờ, tất cả mọi người đều ngây ra.

Trong lòng mọi người đều tràn đầy khiếp sợ và nghi hoặc, ngay sau đó đã có người đoán ra tất cả.

“Lẽ nào chủ gia tộc chưa chết, ông ấy vẫn còn sống? Lâm Hạo mang di chúc của chủ gia tộc tới đây yêu cầu kế thừa vị trí, chính là để thử chúng ta?”
Bỗng có người thốt ra suy đoán.

Ông ta vừa dứt lời, tất cả đều trợn tròn mắt, lòng sợ hãi tột cùng.

Nếu quả là như vậy, chẳng phải những việc bọn họ đã từng làm để tranh giành quyền thế trước đây đều đã bị chủ gia tộc biết cả?
Nay bên cạnh chủ gia tộc có thêm một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ là Lâm Hạo, còn ai có thể lay động địa vị của nhánh chính?
Lúc này, Lâm Hạo đã dẫn Dương Thanh tới phòng của Lâm Thiên Tường.

“Thưa bố, vừa rồi cậu Thanh đây đã cứu nhà họ Lâm chúng ta!”
Lâm Hạo vừa vào phòng liền vội vàng báo cáo với Lâm Thiên Tường.

Lâm Thiên Tường đến nay vẫn chưa rõ chuyện gì vừa xảy ra ngoài kia, chỉ biết bên ngoài nhà họ Lâm vừa vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó đã thấy Lâm Hạo dẫn Dương Thanh tới đây.

Giờ đây nghe Lâm Hạo nói, lão ta mới lờ mờ đoán ra đã có chuyện lớn.

Lâm Hạo vội thuật lại toàn bộ sự việc với Lâm Thiên Tường.

Khi Lâm Thiên Tường biết Dương Thanh bỗng nhiên xuất hiện, đạp bay Lâm Lang cứu toàn bộ nhà họ Lâm, vẻ mặt lão ta tràn đầy cảm kích.

“Bịch!”
Lâm Thiên Tường chợt quỳ phịch hai gối xuống đất, nói với

Dương Thanh bằng giọng cảm kích vô cùng: “Xin cảm tạ ơn cứu mạng của cậu Thanh, từ nay về sau, cậu chính là ân nhân của nhà họ Lâm tôi!”

- ————.

Chương 1035: 1035: Vũ Khí Tất Thắng

Nếu để người ngoài thấy cảnh tượng Lâm Thiên Tường quỳ gối trước mặt Dương Thanh như thế này, nhất định sẽ kinh ngạc rớt cằm.

Lão ta chính là người đứng đầu gia tộc họ Lâm, một trong bốn gia tộc lớn nhất của Vương thành Quan này, tính trong khắp Chiêu Châu, đây là gia tộc có thể xếp vào hàng những gia tộc đứng đầu.

Không chỉ có thế, Lâm Thiên Tường còn là một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Một người đứng đầu gia tộc quyền thế cỡ đó lại quỳ gối trước một thanh niên chưa đầy ba mươi.
"Ông chủ Lâm xin hãy đứng lên đi!"
Dương Thanh vội vàng bước tới tự mình đỡ Lâm Thiên Tường đứng lên.

Tuy thực lực của anh vượt xa Lâm Thiên Tường nhưng trước mặt lão ta, anh vẫn chỉ là một thanh niên hàng con cháu, để một người cao tuổi như thế quỳ xuống với mình thì thật là tổn thọ.

"Cậu Thanh, vô cùng cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, nhà họ Lâm hôm nay coi như xong rồi".
Lâm Thiên Tường nắm chặt tay Dương Thanh mãi không chịu buông, ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Lâm Hạo cũng cười nói: "Đúng vậy, lần này thực sự nhờ có cậu Thanh đây, bằng không toàn bộ cấp cao trong nhà họ Lâm đã gặp nạn, ngày sau gia tộc này sẽ hoàn toàn lùi vào dĩ vãng".

Được khen nhiều, Dương Thanh cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ.

"Đúng rồi, cậu Thanh đây tới nhà chúng tôi không chỉ vì giúp chúng tôi thôi đâu nhỉ?"
Lâm Thiên Tường đột nhiên hỏi.

Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ông chủ Lâm có biết Quỷ Môn của Miêu Thành?”
Nghe đến cái tên này, Lâm Thiên Tường hơi biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, sắc mặt lão ta đã khôi phục như thường.

Sau một hồi trầm mặc, lão ta mới gật đầu: “Tôi có biết, hơn năm mươi năm trước, tôi từng tới Miêu Thành.

Thật ra cổ độc mà tôi bị trúng phải chính là do một người phụ nữ ở Miêu Thành hạ cổ trong chuyến đi đó”.

“Không chỉ có thế, những thành tựu mà tôi có được ngày hôm nay đều là nhờ người phụ nữ đó hỗ trợ”.

Nghe Lâm Thiên Tường nói xong, Dương Thanh thoáng kinh ngạc.

Trước đây Khương Hùng từng nói cho anh hay, sau khi trở về từ Miêu Thành thì thực lực của Lâm Thiên Tường bỗng tăng vọt, không ngờ hết thảy đều có liên quan tới một người phụ nữ ở Miêu Thành.

“Tôi vốn không cố ý tìm hiểu chuyện riêng tư của ông chủ Lâm, nhưng ông cũng biết đấy, tôi và nhà họ Khương có quan hệ khá đặc biệt, ngay sau khi ông rời khỏi nhà họ Khương, bên đó đã xảy ra vài chuyện không hay”.

“Mười mấy cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành đột nhiên xuất hiện, thực lực đều thuộc Vương Cảnh trung kỳ, trong đó có người đóng giả thành chủ nhánh ba của nhà họ Khương, có ý đồ thâu tóm toàn bộ gia tộc họ Khương”.

“Sau khi nhiệm vụ thất bại, hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đồng loạt tự sát”.

“Vì vụ việc quá mức nghiêm trọng, mà ông chủ Lâm lại trúng cổ độc nên tôi mới đến đây tính hỏi ông chủ Lâm chút chuyện về Quỷ Môn của Miêu Thành”.

Dương Thanh thẳng thắn nói.

Lâm Thiên Tường và Lâm Hạo nghe Dương Thanh nói đến chuyện kia thì đều lộ vẻ khiếp sợ.

“Hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đều tự sát chết sạch?”
Lâm Thiên Tường ngơ ngác hỏi lại.

Dương Thanh gật đầu: “Nói đúng hơn, bọn họ đều là những cao thủ bị hạ cổ độc, mặc dù có thể đột phát ra thực lực Vương Cảnh trung kỳ nhưng đó đều do cổ trùng trong cơ thể kích phát tiềm lực cá nhân”.

Dù vậy, việc này vẫn khiến Lâm Thiên Tường và Lâm Hạo rất kinh sợ.

Hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, toàn bộ Chiêu Châu này không có mấy gia tộc có thể sở hữu đội hình mạnh như vậy đâu.

Ở Vương thành Quan, phỏng chừng chỉ có Vương phủ họ Quan có thể có nhiều cao thủ Vương Cảnh trung kỳ như vậy thôi nhỉ?
Nhà họ Lâm bọn họ đúng là không được cỡ đó.

“Cậu Thanh muốn biết điều gì?”
Một hồi lâu sau, Lâm Thiên Tường mới bình tĩnh trở lại, nhìn về phía Dương Thanh, hỏi.

Dương Thanh đáp: “Tôi chỉ muốn biết, Quỷ Môn Miêu Thành rốt cuộc muốn làm gì?”
“Theo tôi được biết, không chỉ có Vương thành Quan mà cả Vương thành Tiết cũng có xuất hiện cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành”.

“Lần này, người đóng giả làm chủ nhánh ba của nhà họ Khương là một người tên Miêu Chính Phong thuộc Quỷ Môn ở Miêu Thành.

Người này cũng trúng cổ độc, ban đầu tôi định buộc ông ta nói ra mục đích tới nhà họ Khương là gì, nhưng ngay khi ông ta định khai báo sự thật thì cổ độc đã bộc phát, chết trong nháy mắt”.

“Ông ta mới chỉ nói mình tới đây theo mệnh lệnh của sư phụ”.

Nghe Dương Thanh nói tới những chuyện đó, ánh mắt Lâm Thiên Tường bỗng toát lên sự sợ hãi.

“Cậu Thanh, tôi cũng không biết mục đích của Quỷ Môn ở Miêu Thành là gì.

Hơn năm mươi năm trước, tuy tôi từng đến Miêu Thành, nhưng người phụ nữ mà tôi từng tiếp xúc không phải người của Quỷ Môn, tôi chỉ biết người đó là người của Miêu Thành”.

Lâm Thiên Tường nói, sắc mặt rất nghiêm túc: “Nếu không phải vì cậu Thanh đây đã cứu nhà họ Lâm chúng tôi thì có lẽ tôi sẽ không nói cho cậu những điều này, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu một câu, cao thủ của Miêu Thành nhiều vô cùng, hơn nữa thực lực còn sâu không lường được”.

“Bất kể mục đích của Quỷ Môn ở Miêu Thành là gì, tôi hi vọng cậu đừng nên coi nhẹ, Quỷ Môn là tổ chức có thực lực đứng đầu Miêu Thành, chuyện bọn họ muốn làm, chắc chắn không phải việc chúng ta có thể tùy tiện nhúng tay vào”.

“Tôi biết cậu Thanh rất mạnh, thậm chí còn là cao thủ Thần Cảnh, nhưng Miêu Thành cũng có cao thủ Thần Cảnh, hơn năm mươi năm trước đã nghe đồn nơi đó có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh”.

Lúc này đến phiên Dương Thanh kinh ngạc.

Một nơi có tới mười cao thủ Thần Cảnh, đây là lần đầu tiên anh nghe nói tới.

Ngay cả bốn khu biên giới của Chiêu Châu cũng chỉ có bốn cao thủ Thần Cảnh trấn giữ mà thôi.

Trong khi đó, xét bề ngoài, bốn khu biên giới đã có thể coi là những nơi có sức chiến đấu mạnh nhất của Chiêu Châu rồi.

Vậy mà, một Miêu Thành lại sở hữu chí ít mười cao thủ Thần Cảnh, vượt qua cả bốn khu biên giới Chiêu Châu.

Đây quả thực là điều làm người ta không thể tưởng tượng nổi, nếu đó là thật thì Quỷ Môn ở Miêu Thành đúng là nơi anh không thể dễ dàng đụng vào.

Chỉ có điều, ở nhà họ Khương đã có mười gã cao thủ Vương Cảnh trung kỳ mất mạng, hơn nữa, tất cả đều có liên quan đến anh.

Lấy thực lực của Miêu Thành, bọn họ nhất định có thể tra ra được điều này.

Bởi vậy, mối thù giữa anh và Quỷ Môn của Miêu Thành hiển nhiên đã hình thành rồi.

Dương Thanh bỗng cười khổ một tiếng: "Quỷ Môn Miêu Thành một chốc đã tổn thất mười cao thủ Vương Cảnh, chỉ e, dù tôi không muốn chọc vào bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho tôi đâu".

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Thiên Tường trở nên căng thẳng, lão ta nhìn Dương Thanh, ánh mắt phức tạp: "Cậu nói rất đúng, Miêu Thành bỗng chốc tổn thất nhiều cao thủ như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu".

"Nếu có cơ hội, tốt nhất là cậu nên rời khỏi Chiêu Châu này đi, nếu không, sau này dù cậu có đi tới đâu, Quỷ Môn của Miêu Thành cũng sẽ tìm ra".

Dương Thanh lắc đầu: "Trốn tránh không phải là phong cách làm việc của tôi".

Mặc dù thực lực của Quỷ Môn ở Miêu Thành vô cùng kinh khủng nhưng Dương Thanh cũng sẽ không e ngại bọn họ.

Đúng là Miêu Thành có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, nhưng anh chưa bao giờ thừa nhận, mình chỉ là cao thủ Thần Cảnh.

"Hôm nay cứ coi như tôi chưa từng tới nhà họ Lâm đi!" Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Nói xong, anh quay đầu rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng Dương Thanh biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Thiên Tường mới lấy lại tinh thần, lão ta biết, anh nói vậy là không muốn nhà họ Lâm bị liên lụy.

"Bố, chúng ta nên làm gì bây giờ?"
Sau khi Dương Thanh đi rồi, Lâm Hạo mới hỏi Lâm Thiên Tường, sắc mặt rất lo lắng.

Lâm Thiên Tường trầm mặc một hồi, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng kì dị, nói: "Lâm Thiên Tường ta đây, trước giờ không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa".

“Cậu Thanh đó đã cứu nhà họ Lâm ta, vậy thì dù Quỷ Môn ở Miêu Thành có thực lực kinh khủng cỡ nào, nhà họ Lâm ta cũng không sợ”.

Nghe bố mình nói thế, Lâm Hạo kinh ngạc vô cùng.

Theo như ông ta thấy, nhà họ Lâm chỉ có ông ta và Lâm Thiên Tường là mạnh nhất, nhưng thực lực mới đến Vương Cảnh hậu kỳ.

Trong khi đó, Quỷ Môn ở Miêu Thành có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh, chỉ sợ dù nhà họ Lâm muốn trở thành đối thủ của Quỷ Môn ở Miêu Thành cũng không có tư cách đó nhỉ?
Dẫu sao, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, căn bản không phải cùng một cấp bậc, không thể so sánh.

Dù vậy, Lâm Thiên Tường vẫn lựa chọn đứng về phía Dương Thanh, đây quả thực là một ván cược điên cuồng.

“Bố, bố làm thế là vì báo ơn ạ? Hay là bố muốn đặt cược vào cậu Thanh đó?”
Lâm Hạo nhạy bén cảm nhận được ý đồ của Lâm Thiên Tường, bèn trầm giọng hỏi.

Lâm Thiên Tường sửng sốt, ngay sau đó bèn vui mừng nói: “Đúng như con nghĩ đấy, bố chuẩn bị lấy tương lai toàn bộ nhà họ Lâm chúng ta ra cược cậu Thanh sẽ thắng”.

“Đương nhiên, trong đó cũng có một phần là vì báo ơn, dù sao, nếu không nhờ cậu Thanh, hiện giờ nhà họ Lâm ta đã bị diệt sạch rồi”.

“Nhưng mà, nguyên nhân lớn hơn vẫn là bố rất coi trọng cậu Thanh, một cao thủ Thần Cảnh chưa tới ba mươi tuổi, chỉ cần cậu ấy có thể sống sót, tương lai nhất định sẽ đạt tới vị trí cao nhất của thế giới này”.

Lâm Hạo khiếp sợ ra mặt, xưa nay Lâm Thiên Tường luôn nhìn người cực chuẩn, nhưng lão ta chưa từng đánh giá cao đến thế đối với bất kì người nào.

Song, ông ta ngẫm lại tuổi tác của Dương Thanh lúc này, lại liên tưởng tới thực lực khủng bố của anh, không thể không

thừa nhận, Dương Thanh chính là người có thực lực mạnh nhất trong số những người ông ta từng biết.

Điều đáng sợ hơn cả là, Dương Thanh còn rất trẻ.

“Tung tin ra ngoài, nói rằng cậu Thanh là khách quý của nhà họ Lâm ta, bất kể ai dám động đến cậu ấy thì chính là động đến gia tộc họ Lâm này”.

Lâm Thiên Tường bỗng đứng lên, mắt lóe sáng, chậm rãi nói: “Đối mặt với Quỷ Môn của Miêu Thành, cậu ấy còn có một vũ khí tất thắng”.

“Ý của bố là?”
Lâm Hạo nghi hoặc hỏi.

“Yến Đô, Đế Thôn!”
Lâm Thiên Tường thong thả đáp.

- ————.

Chương 1036: 1036: Không Có Biện Pháp Đối Phó

Nếu để người ngoài thấy cảnh tượng Lâm Thiên Tường quỳ gối trước mặt Dương Thanh như thế này, nhất định sẽ kinh ngạc rớt cằm.

Lão ta chính là người đứng đầu gia tộc họ Lâm, một trong bốn gia tộc lớn nhất của Vương thành Quan này, tính trong khắp Chiêu Châu, đây là gia tộc có thể xếp vào hàng những gia tộc đứng đầu.

Không chỉ có thế, Lâm Thiên Tường còn là một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Một người đứng đầu gia tộc quyền thế cỡ đó lại quỳ gối trước một thanh niên chưa đầy ba mươi.
"Ông chủ Lâm xin hãy đứng lên đi!"
Dương Thanh vội vàng bước tới tự mình đỡ Lâm Thiên Tường đứng lên.

Tuy thực lực của anh vượt xa Lâm Thiên Tường nhưng trước mặt lão ta, anh vẫn chỉ là một thanh niên hàng con cháu, để một người cao tuổi như thế quỳ xuống với mình thì thật là tổn thọ.

"Cậu Thanh, vô cùng cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, nhà họ Lâm hôm nay coi như xong rồi".
Lâm Thiên Tường nắm chặt tay Dương Thanh mãi không chịu buông, ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Lâm Hạo cũng cười nói: "Đúng vậy, lần này thực sự nhờ có cậu Thanh đây, bằng không toàn bộ cấp cao trong nhà họ Lâm đã gặp nạn, ngày sau gia tộc này sẽ hoàn toàn lùi vào dĩ vãng".

Được khen nhiều, Dương Thanh cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ.

"Đúng rồi, cậu Thanh đây tới nhà chúng tôi không chỉ vì giúp chúng tôi thôi đâu nhỉ?"
Lâm Thiên Tường đột nhiên hỏi.

Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ông chủ Lâm có biết Quỷ Môn của Miêu Thành?”
Nghe đến cái tên này, Lâm Thiên Tường hơi biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, sắc mặt lão ta đã khôi phục như thường.

Sau một hồi trầm mặc, lão ta mới gật đầu: “Tôi có biết, hơn năm mươi năm trước, tôi từng tới Miêu Thành.

Thật ra cổ độc mà tôi bị trúng phải chính là do một người phụ nữ ở Miêu Thành hạ cổ trong chuyến đi đó”.

“Không chỉ có thế, những thành tựu mà tôi có được ngày hôm nay đều là nhờ người phụ nữ đó hỗ trợ”.

Nghe Lâm Thiên Tường nói xong, Dương Thanh thoáng kinh ngạc.

Trước đây Khương Hùng từng nói cho anh hay, sau khi trở về từ Miêu Thành thì thực lực của Lâm Thiên Tường bỗng tăng vọt, không ngờ hết thảy đều có liên quan tới một người phụ nữ ở Miêu Thành.

“Tôi vốn không cố ý tìm hiểu chuyện riêng tư của ông chủ Lâm, nhưng ông cũng biết đấy, tôi và nhà họ Khương có quan hệ khá đặc biệt, ngay sau khi ông rời khỏi nhà họ Khương, bên đó đã xảy ra vài chuyện không hay”.

“Mười mấy cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành đột nhiên xuất hiện, thực lực đều thuộc Vương Cảnh trung kỳ, trong đó có người đóng giả thành chủ nhánh ba của nhà họ Khương, có ý đồ thâu tóm toàn bộ gia tộc họ Khương”.

“Sau khi nhiệm vụ thất bại, hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đồng loạt tự sát”.

“Vì vụ việc quá mức nghiêm trọng, mà ông chủ Lâm lại trúng cổ độc nên tôi mới đến đây tính hỏi ông chủ Lâm chút chuyện về Quỷ Môn của Miêu Thành”.

Dương Thanh thẳng thắn nói.

Lâm Thiên Tường và Lâm Hạo nghe Dương Thanh nói đến chuyện kia thì đều lộ vẻ khiếp sợ.

“Hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đều tự sát chết sạch?”
Lâm Thiên Tường ngơ ngác hỏi lại.

Dương Thanh gật đầu: “Nói đúng hơn, bọn họ đều là những cao thủ bị hạ cổ độc, mặc dù có thể đột phát ra thực lực Vương Cảnh trung kỳ nhưng đó đều do cổ trùng trong cơ thể kích phát tiềm lực cá nhân”.

Dù vậy, việc này vẫn khiến Lâm Thiên Tường và Lâm Hạo rất kinh sợ.

Hơn chục cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, toàn bộ Chiêu Châu này không có mấy gia tộc có thể sở hữu đội hình mạnh như vậy đâu.

Ở Vương thành Quan, phỏng chừng chỉ có Vương phủ họ Quan có thể có nhiều cao thủ Vương Cảnh trung kỳ như vậy thôi nhỉ?
Nhà họ Lâm bọn họ đúng là không được cỡ đó.

“Cậu Thanh muốn biết điều gì?”
Một hồi lâu sau, Lâm Thiên Tường mới bình tĩnh trở lại, nhìn về phía Dương Thanh, hỏi.

Dương Thanh đáp: “Tôi chỉ muốn biết, Quỷ Môn Miêu Thành rốt cuộc muốn làm gì?”

“Theo tôi được biết, không chỉ có Vương thành Quan mà cả Vương thành Tiết cũng có xuất hiện cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành”.

“Lần này, người đóng giả làm chủ nhánh ba của nhà họ Khương là một người tên Miêu Chính Phong thuộc Quỷ Môn ở Miêu Thành.

Người này cũng trúng cổ độc, ban đầu tôi định buộc ông ta nói ra mục đích tới nhà họ Khương là gì, nhưng ngay khi ông ta định khai báo sự thật thì cổ độc đã bộc phát, chết trong nháy mắt”.

“Ông ta mới chỉ nói mình tới đây theo mệnh lệnh của sư phụ”.

Nghe Dương Thanh nói tới những chuyện đó, ánh mắt Lâm Thiên Tường bỗng toát lên sự sợ hãi.

“Cậu Thanh, tôi cũng không biết mục đích của Quỷ Môn ở Miêu Thành là gì.

Hơn năm mươi năm trước, tuy tôi từng đến Miêu Thành, nhưng người phụ nữ mà tôi từng tiếp xúc không phải người của Quỷ Môn, tôi chỉ biết người đó là người của Miêu Thành”.

Lâm Thiên Tường nói, sắc mặt rất nghiêm túc: “Nếu không phải vì cậu Thanh đây đã cứu nhà họ Lâm chúng tôi thì có lẽ tôi sẽ không nói cho cậu những điều này, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu một câu, cao thủ của Miêu Thành nhiều vô cùng, hơn nữa thực lực còn sâu không lường được”.

“Bất kể mục đích của Quỷ Môn ở Miêu Thành là gì, tôi hi vọng cậu đừng nên coi nhẹ, Quỷ Môn là tổ chức có thực lực đứng đầu Miêu Thành, chuyện bọn họ muốn làm, chắc chắn không phải việc chúng ta có thể tùy tiện nhúng tay vào”.

“Tôi biết cậu Thanh rất mạnh, thậm chí còn là cao thủ Thần Cảnh, nhưng Miêu Thành cũng có cao thủ Thần Cảnh, hơn năm mươi năm trước đã nghe đồn nơi đó có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh”.

Lúc này đến phiên Dương Thanh kinh ngạc.

Một nơi có tới mười cao thủ Thần Cảnh, đây là lần đầu tiên anh nghe nói tới.

Ngay cả bốn khu biên giới của Chiêu Châu cũng chỉ có bốn cao thủ Thần Cảnh trấn giữ mà thôi.

Trong khi đó, xét bề ngoài, bốn khu biên giới đã có thể coi là những nơi có sức chiến đấu mạnh nhất của Chiêu Châu rồi.

Vậy mà, một Miêu Thành lại sở hữu chí ít mười cao thủ Thần Cảnh, vượt qua cả bốn khu biên giới Chiêu Châu.

Đây quả thực là điều làm người ta không thể tưởng tượng nổi, nếu đó là thật thì Quỷ Môn ở Miêu Thành đúng là nơi anh không thể dễ dàng đụng vào.

Chỉ có điều, ở nhà họ Khương đã có mười gã cao thủ Vương Cảnh trung kỳ mất mạng, hơn nữa, tất cả đều có liên quan đến anh.

Lấy thực lực của Miêu Thành, bọn họ nhất định có thể tra ra được điều này.

Bởi vậy, mối thù giữa anh và Quỷ Môn của Miêu Thành hiển nhiên đã hình thành rồi.

Dương Thanh bỗng cười khổ một tiếng: "Quỷ Môn Miêu Thành một chốc đã tổn thất mười cao thủ Vương Cảnh, chỉ e, dù tôi không muốn chọc vào bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho tôi đâu".

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Thiên Tường trở nên căng thẳng, lão ta nhìn Dương Thanh, ánh mắt phức tạp: "Cậu nói rất đúng, Miêu Thành bỗng chốc tổn thất nhiều cao thủ như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu".

"Nếu có cơ hội, tốt nhất là cậu nên rời khỏi Chiêu Châu này đi, nếu không, sau này dù cậu có đi tới đâu, Quỷ Môn của Miêu Thành cũng sẽ tìm ra".

Dương Thanh lắc đầu: "Trốn tránh không phải là phong cách làm việc của tôi".

Mặc dù thực lực của Quỷ Môn ở Miêu Thành vô cùng kinh khủng nhưng Dương Thanh cũng sẽ không e ngại bọn họ.

Đúng là Miêu Thành có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, nhưng anh chưa bao giờ thừa nhận, mình chỉ là cao thủ Thần Cảnh.

"Hôm nay cứ coi như tôi chưa từng tới nhà họ Lâm đi!" Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Nói xong, anh quay đầu rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng Dương Thanh biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Thiên Tường mới lấy lại tinh thần, lão ta biết, anh nói vậy là không muốn nhà họ Lâm bị liên lụy.

"Bố, chúng ta nên làm gì bây giờ?"
Sau khi Dương Thanh đi rồi, Lâm Hạo mới hỏi Lâm Thiên Tường, sắc mặt rất lo lắng.

Lâm Thiên Tường trầm mặc một hồi, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng kì dị, nói: "Lâm Thiên Tường ta đây, trước giờ không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa".

“Cậu Thanh đó đã cứu nhà họ Lâm ta, vậy thì dù Quỷ Môn ở Miêu Thành có thực lực kinh khủng cỡ nào, nhà họ Lâm ta cũng không sợ”.

.

ngôn tình ngược

Nghe bố mình nói thế, Lâm Hạo kinh ngạc vô cùng.

Theo như ông ta thấy, nhà họ Lâm chỉ có ông ta và Lâm Thiên Tường là mạnh nhất, nhưng thực lực mới đến Vương Cảnh hậu kỳ.

Trong khi đó, Quỷ Môn ở Miêu Thành có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh, chỉ sợ dù nhà họ Lâm muốn trở thành đối thủ của Quỷ Môn ở Miêu Thành cũng không có tư cách đó nhỉ?
Dẫu sao, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, căn bản không phải cùng một cấp bậc, không thể so sánh.

Dù vậy, Lâm Thiên Tường vẫn lựa chọn đứng về phía Dương Thanh, đây quả thực là một ván cược điên cuồng.

“Bố, bố làm thế là vì báo ơn ạ? Hay là bố muốn đặt cược vào cậu Thanh đó?”
Lâm Hạo nhạy bén cảm nhận được ý đồ của Lâm Thiên Tường, bèn trầm giọng hỏi.

Lâm Thiên Tường sửng sốt, ngay sau đó bèn vui mừng nói: “Đúng như con nghĩ đấy, bố chuẩn bị lấy tương lai toàn bộ nhà họ Lâm chúng ta ra cược cậu Thanh sẽ thắng”.

“Đương nhiên, trong đó cũng có một phần là vì báo ơn, dù sao, nếu không nhờ cậu Thanh, hiện giờ nhà họ Lâm ta đã bị diệt sạch rồi”.

“Nhưng mà, nguyên nhân lớn hơn vẫn là bố rất coi trọng cậu Thanh, một cao thủ Thần Cảnh chưa tới ba mươi tuổi, chỉ cần cậu ấy có thể sống sót, tương lai nhất định sẽ đạt tới vị trí cao nhất của thế giới này”.

Lâm Hạo khiếp sợ ra mặt, xưa nay Lâm Thiên Tường luôn nhìn người cực chuẩn, nhưng lão ta chưa từng đánh giá cao đến thế đối với bất kì người nào.

Song, ông ta ngẫm lại tuổi tác của Dương Thanh lúc này, lại liên tưởng tới thực lực khủng bố của anh, không thể không thừa nhận, Dương Thanh chính là người có thực lực mạnh nhất trong số những người ông ta từng biết.

Điều đáng sợ hơn cả là, Dương Thanh còn rất trẻ.

“Tung tin ra ngoài, nói rằng cậu Thanh là khách quý của nhà họ Lâm ta, bất kể ai dám động đến cậu ấy thì chính là động đến gia tộc họ Lâm này”.

Lâm Thiên Tường bỗng đứng lên, mắt lóe sáng, chậm rãi nói: “Đối mặt với Quỷ Môn của Miêu Thành, cậu ấy còn có một vũ khí tất thắng”.

“Ý của bố là?”
Lâm Hạo nghi hoặc hỏi.

“Yến Đô, Đế Thôn!”
Lâm Thiên Tường thong thả đáp.

- ————.

Chương 1037: 1037: Dụ Rắn Ra Hang

Quan Vương ngạc nhiên, ý của Dương Thanh là anh đã nghĩ ra biện pháp giải quyết nhưng cần sự phối hợp của Vương tộc à?
"Chi bằng cậu Thanh nói ra trước, cũng tiện cho tôi xem xét, đúng không?"
Quan Vương cười nói.

Ý của lão ta cũng rất rõ, đó chính là chờ Dương Thanh nói suy nghĩ của anh ra trước rồi lão ta sẽ quyết định có phối hợp hay không.
Dương Thanh cũng không để ý, cười nói: "Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, chính là chủ động dẫn dụ người của Quỷ Môn ở Miêu Thành, chẳng phải Vương tộc cũng phát hiện người của Quỷ Môn Miêu Thành rồi hay sao?"
Quan Vương gật đầu: "Thuật dịch dung của họ cực kỳ hay, đến tôi cũng bị lừa, thậm chí còn giả dạng làm một trưởng lão của Vương tộc họ Quan".

"Nếu không nhờ chuyện nhà họ Khương làm tôi đề phòng thì không biết khi nào mới phát hiện ra chuyện này".

Khương Hùng nói: "Nghe đồn thuật dịch dung của Quỷ Môn là dùng cổ thuật, chế tạo bằng da mặt của người sống.

Nếu muốn phát hiện, đúng là rất khó".
"Đúng là rất khó nhưng bây giờ chúng ta đã đề phòng, họ muốn dùng thuật dịch dung để lừa thành viên trong các tộc, e là cũng không dễ dàng gì".

Quan Vương gật đầu nhìn Dương Thanh nói: "Nói ra đều nhờ cậu Thanh cả.

Nếu không nhờ cậu Thanh tìm được mười người của Quỷ Môn Miêu Thành trong nhà họ Khương, chờ đến khi chúng ta phát hiện bí mật này, e là cũng khó".

Dương Thanh nheo mắt, cười tủm tỉm nói: "Quan Vương nói đùa, tôi chỉ tiện tay giúp đỡ thôi, không ngờ chó ngáp phải ruồi, lôi được đám người Quỷ Môn trà trộn trong nhà họ Khương ra".

Dương Thanh không phải đồ ngốc, Quan Vương cực lực "dồn" công lao phát hiện người Quỷ Môn ở Miêu Thành cho Dương Thanh, thật ra chỉ vì lão ta đang sợ hãi Quỷ Môn ở Miêu Thành, do đó đổ hết thù hận lên người Dương Thanh.

Thậm chí Dương Thanh còn đoán có lẽ Vương tộc họ Quan đã phát hiện khách quý trưởng lão đó có vấn đề từ lâu rồi, chỉ là Quann Vương e dè Quỷ Môn ở Miêu Thành nên chần chừ không vạch trần.

Nếu không sao lại trùng hợp như vậy?
Dương Thanh mới phát hiện người của Quỷ Môn Miêu Thành trong nhà họ Khương, ngay sau đó Vương tộc họ Quan cũng phát hiện?
"Cậu Thanh khiêm tốn quá, dù thế nào thì nếu không nhờ cậu, có lẽ bây giờ nhà họ Khương đã bị Quỷ Môn Miêu Thành khống chế rồi".

Quan Vương cười sảng khoái: "Hơn nữa, cậu Thanh đúng là cứu tinh của Vương thành Quan chúng tôi.

Nếu nhà họ Khương bị Quỷ Môn ở Miêu Thành khống chế thật, e là Vương tộc họ Quan cũng gặp nguy hiểm".

"Quan Vương, ông nói vậy hơi không đúng lắm thì phải?"
Mặt Khương Hùng bỗng sầm suống, không vui nói.

Quan Vương bất ngờ: "Ý ông Khương là sao?"
Khương Hùng hừ lạnh nói: "Ông cũng nói rồi, vài chục năm trước Miêu Thành đã có mười cao thủ Thần Cảnh.

Mà Vương thành Quan rộng lớn lại không có cao thủ Thần Cảnh nào".

"Cậu Thanh chỉ là khách của Vương thành Quan mà thôi, cậu ấy cũng chỉ giúp nhà họ Khương chúng tôi một phen, không ngờ người Quỷ Môn ở Miêu Thành lại dịch dung thành tam trưởng lão nhà họ Khương từ lâu".

"Hơn nữa, những chuyện này là chuyện riêng của Vương thành Quan, liên quan gì đến cậu Thanh đâu?"
"Ông cứ luôn miệng nói cậu Thanh phát hiện người của Quỷ Môn Miêu Thành, thế chẳng phải đang đẩy cậu Thanh vào mối nguy của Vương thành Quan à?"

Quan Vương biết từ trước đến nay Khương Hùng luôn là người thẳng tính nhưng lại không ngờ Khương Hùng lại không hề nể mặt lão ta, thẳng thắn vạch trần ý định của mình ngay trước mặt mọi người.

“Khương Hùng, ông nói quá rồi.

Tôi chỉ đang nói sự thật thôi, muốn thể hiện lòng biết ơn với cậu Thanh mà thôi, sao tôi lại đẩy cậu Thanh vào mối nguy của Vương thành Quan chứ?”
Mặt Quan Vương lạnh lùng, bực mình nói: “Tôi không hề nghĩ đến chuyện đó, do ông nhạy cảm quá thôi”.

Dứt lời, Quan Vương lại nhìn về phía Dương Thanh: “Cậu Thanh, tôi không có ý gì khác, đương nhiên nếu cậu cũng cho rằng tôi muốn lợi dụng cậu thì cậu cứ yên tâm đi.

Tôi có thể hỗ trợ cậu giấu chuyện cậu đã giúp nhà họ Khương đối phó với cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành”.

“Không những thế, thậm chí tôi còn sẵn sàng che giấu chuyện cậu Thanh đã đến Vương thành Quan”.

Khương Hùng hừ lạnh, không nó gì thêm.

Dù gì những lời Quan Vương mới nói làm lão ta không thể bới móc chỗ sai được.

“Hai vị nghiêm trọng quá rồi!”.

Cập nhật truyện nhanh tại ~ TrùmTruyệ n.

~
Dương Thanh cười cười: “Đừng vì tôi mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai tộc”.

“Dù thế nào, tôi và nhà họ Khương cũng được xem như bạn cũ.

Nếu một chuyện nhỏ như vậy mà có thể ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai tộc chúng tôi thì quan hệ giữa chúng tôi cũng mong manh quá rồi nhỉ?”
Quan Vương chợt cười, nhìn Khương Hùng hỏi: “Ông Khương, tôi nói đúng không?”

“Đó là tất nhiên! Ban nãy là tôi nhạy cảm quá, xin lỗi!”
Khương Hùng cũng lên tiếng.

Mặc dù lão ta biết đúng là Quan Vương có ý định lợi dụng Dương Thanh nhưng trước mắt, Dương Thanh cũng muốn lôi kéo Vương tộc họ Quan, đương nhiên lão ta sẽ nể mặt Quan Vương.

“Ha ha, ông Khương nghiêm trọng quá rồi, chỉ là cãi miệng thôi mà, không có gì phải xin lỗi”.

Quan Vương cười sang sảng, chủ động nâng tách trà: “Nào, uống trà đi!”
Nước trà nóng hổi tiến vào cổ họng, không khí căng thẳng ban nãy cũng hoàn toàn biến mất.

Bỗng dưng Quan Vương lại hỏi: “Cậu Dương, lúc trước cậu nói chủ động dẫn dụ người của Quỷ Môn Miêu Thành, không biết cụ thể sẽ tiến hành thế nào?”
Khương Hùng cũng nhìn về phía Dương Thanh, chuyện này liên quan đến an toàn của Vương thành Quan, cũng liên quan đến an toàn của Dương Thanh.

Dù gì đúng là Dương Thanh đã giải quyết ổn thoả chuyện nhà họ Khương.

Nếu người của Quỷ Môn Miêu Thành muốn trả thù thật, chắc chắn Dương Thanh sẽ bị xem là kẻ thù số một.

“Nói đến Quỷ Môn Miêu Thành, hẳn là hai người cũng biết một nơi khác là Đế Thôn đúng không?”
Dương Thanh cười hỏi.

Nghe đến Đế Thôn, sắc mặt hai người Quan Vương và Khương Hùng nghiêm túc hẳn lên, lần lượt gật đầu.

“Nghe cậu Thanh nhắc, đúng là Quỷ Môn Miêu Thành khá giống Đế Thôn, chỉ là Quỷ Môn Miêu Thành không được nổi tiếng như Đế Thôn”.

Quan Vương nói: “Nghe nói Quỷ Môn Miêu Thành có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh, còn về tình hình Đế Thôn thì lại hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ biết trăm năm trước, người bước ra từ Đế Thôn đã làm năm trong số chín Hoàng tộc lớn phải kinh sợ vì năng lực của mình".

"Sau sự kiện đó, năm Hoàng tộc lớn biến thành năm Vương tộc lớn, thực lực tổng hợp yếu dần, đến giờ vẫn không thể trở lại vị trí đỉnh phong của Vương tộc".

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Nhiều năm trôi qua, Đế Thôn luôn ở ẩn, chắc chắn là có quy định của Đế Thôn.

Nếu không tại sao Đế Thôn phải khép kín, thế giới bên ngoài không tốt bằng Đế Thôn à?"
Khương Hùng hiểu ra: "Cho nên hẳn là Miêu Thành cũng có quy tắc giống vậy, Quỷ Môn chỉ là thế lực đứng đầu Miêu Thành, không thể đại diện cho toàn bộ Miêu Thành".

"Có lẽ ngay cả người quản lý chân chính của Miêu Thành cũng không biết Quỷ Môn đã âm thầm xuất thế, hơn nữa còn có ý đồ khống chế Chiêu Châu".

Nghe suy đoán của Khương Hùng xong, mặt Quan Vương cũng biến sắc, khiếp sợ nhìn Dương Thanh, chờ Dương Thanh trả lời.

Nếu là vậy thật thì lá gan của Quỷ Môn lớn thật.

Trong lời đồn, Miêu Thành có mười mấy cao thủ Thần Cảnh nhưng không có nghĩa Quỷ Môn có thể điều động hết mười cao thủ Thần Cảnh đó.

Dương Thanh gật đầu: "Ông Khương cũng đoán giống tôi nhưng tất nhiên đây chỉ là đoán.

Dù sao Miêu Thành cũng giống như Đế Thôn, là nơi ở ẩn lánh đời.

Còn về Quỷ Môn xuất thế, rốt cuộc nó có phải là mong muốn của toàn bộ Miêu Thành không, chúng ta không có cách nào để chứng thực".

"Nhưng chúng ta có thể thử một chút, lần này Quỷ Môn đã bị thiệt hại mười mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, e rằng đây cũng là một thiệt hại không nhỏ với Quỷ Môn".

“Nếu chúng ta dụ người của Quỷ Môn ra, chỉ cần người họ đến thì chắc chắn sẽ có cao thủ Thần Cảnh, có thể nhân cơ hội thăm dò đối phương.

Có lẽ sẽ có đáp án chúng ta muốn biết”.

“Chỉ là một khi thất bại, e rằng hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!”
Dương Thanh nói xong, Quan Vương và Khương Hùng đều nghiêm túc và lo lắng.

Ban nãy Dương Thanh vẫn chưa nói hết câu nhưng họ đều hiểu, đó chính là nếu dẫn dụ cao thủ Miêu Thành đến, một khi thất bại, e rằng toàn bộ Vương thành Quan sẽ bị Quỷ Môn khống chế.

Dù sao Vương thành Quan to như vậy nhưng không có cao thủ Thần Cảnh nào, bây giờ người họ có thể nương tựa vào chỉ có mình Dương Thanh.

“Cậu Thanh cũng nói nếu dụ người của Quỷ Môn Miêu Thành, tất nhiên phải có cao thủ Thần Cảnh nhưng Vương thành Quan của tôi không có ai đạt đến Thần Cảnh.

Dụ kẻ thù cao thủ Thần Cảnh đến, chẳng phải đang tự tìm đường chết hay sao?”
Quan Vương bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt sáng như sao.

Dương Thanh cười nhạt: “Có một số việc Quan Vương đã đoán được thì cần gì phải thăm dò?”
Khương Hùng cũng kiêu ngạo nói: “Nếu đã có cậu Thanh hỗ trợ thì Quỷ Môn có gì đáng sợ đâu?”
“Ha ha!”
Cuối cùng Quan Vương cũng xác định được suy đoán trong lòng, lập tức cười to: “Nếu đã vậy thì cứ làm theo những gì cậu Thanh nói, chủ động dụ cao thủ Quỷ Môn ra”.

- ————.

Chương 1038: 1038: Người Của Quỷ Môn Đến

Khương Hùng nhíu mày: “Có điều chúng ta phải làm thế nào mới dụ rắn ra hang được?”
Quan Vương cũng nhìn về phía Dương Thanh, chính lão ta cũng không phát hiện ra, rõ ràng lão ta mới là chúa tể của Vương thành Quan, nhưng giờ phút này lại dồn hết hi vọng lên người Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Trong khoảng thời gian này, người dịch dung mà các tộc của Vương thành Quan tìm được đều là người của Quỷ Môn Miêu Thành.

Tôi đoán trước mắt hẳn còn rất nhiều người vẫn chưa bị phát hiện”.

“Nếu đã vậy, Vương thành Quan hãy làm một hành động lớn, công bố với bên ngoài rằng thanh lý môn hộ nhưng trên thực tế là điều tra các tộc, tiếp tục truy tìm thêm nhiều người Quỷ Môn”.
“Căn cứ theo phong cách hành động của Quỷ Môn, sợ là chúng ta không thể moi thêm tin tức gì từ họ.

Nếu đã vậy, cuối cùng họ sẽ chết vì cổ độc phát tác”.

“Hai người nói xem nếu hai người là môn chủ của Quỷ Môn, bỗng nhiên có một gia tộc nhỏ thực lực không bằng Quỷ Môn nhưng lại tìm ra được nhiều người của Quỷ Môn, hai ông sẽ làm thế nào?”
Nghe vậy, Quan Vương trả lời theo bản năng: “Tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho gia tộc này, nhất định sẽ phái cao thủ mạnh hơn đi tìm hiểu, đồng thời báo thù cho vong hồn của Vương tộc họ Quan!”
Khương Hùng cũng gật đầu, lão ta cũng sẽ làm như vậy.
Dương Thanh khẽ mỉm cười: “Nếu đã vậy thì chắc chắn môn chủ của Quỷ Môn ở Miêu Thành cũng sẽ làm thế”.

“Căn cứ theo phán đoán của tôi, tất cả hành động của Quỷ Môn đều là giấu người cầm quyền chân chính của Miêu

Thành.

Nếu Quỷ Môn phái cao thủ đến Vương thành Quan, sẽ chỉ tiến hành trong âm thầm".

"Tuy nói nhà họ Khương mới là gia tộc chủ yếu phát hiện ra cao thủ Quỷ Môn nhưng dù gì Vương tộc họ Quan mới là chúa tể chân chính của Vương thành Quan, mà người ra lệnh thanh lý môn hộ các tộc là Quan Vương, đến lúc đó chắc chắn cao thủ Quỷ Môn sẽ đến Vương phủ họ Quan trước".

"Cho nên chúng ta chỉ cần tập trung hết vũ lực của Vương thành Quan về Vương phủ họ Quan, sau đó ngồi chờ cao thủ Quỷ Môn xuất hiện".

"Đây cũng là lí do tại sao tôi nói chuyện này phải xem Quan Vương có chịu phối hợp hay không.

Dù gì nếu như vậy, Vương phủ họ Quan sẽ tự đặt mình vào nguy hiểm".

Nhất thời, Khương Hùng cũng nhìn về phía Quan Vương, mặt Quan Vương nghiêm túc, chưa đồng ý ngay, mặt thoáng vẻ do dự.

Quan Vương nhận thấy Dương Thanh làm vậy, phần lớn nguyên nhân là vì giúp đỡ nhà họ Khương.

Nhưng lão ta không biết rằng Dương Thanh còn muốn thông qua chuyện này để xác định cuối cùng là Miêu Thành hay là Quỷ Môn ở Miêu Thành muốn làm rối trật tự Chiêu Châu.

Thân đã từng là chiến thần biên giới phía Bắc của Chiêu Châu, đến lúc chết anh vẫn là lính của Chiêu Châu.

Bất kỳ người nào muốn quấy rối trật tự của Chiêu Châu, anh đều sẽ không buông tha.

Từng phút từng giây trôi qua, Quan Vương vẫn chưa trả lời.

Dương Thanh và Khương Hùng cũng rõ mức độ nguy hiểm của chuyện này, một khi Quan Vương đồng ý thì toàn bộ Vương phủ họ Quan phải đứng ở thế sống chết tồn vong.

Rất lâu sau Quan Vương chợt ngẩng đầu, mặt nghiêm túc nhìn Dương Thanh hỏi: "Nếu như chúng ta đoán sai, thứ muốn

khống chế Chiêu Châu là cả Miêu Thành thì đến lúc đó, thứ chúng ta dụ không phải là rắn mà là lửa”.

“Lúc đó chúng ta phải đối mặt thế nào? Chỉ sợ trong nháy mắt, Vương phủ họ Quan của tôi sẽ trở thành đống hoang tàn.

Từ nay về sau Chiêu Châu không còn Vương tộc họ Quan nữa!”
Sắc mặt Khương Hùng cũng cực kỳ nghiêm túc, thân là chủ của một trong số bốn gia tộc lớn của Vương thành Quan, lão ta cũng hiểu nếu Vương tộc họ Quan bị thế lực khác huỷ diệt, họ sẽ đối mặt với điều gì.

Có thể nói sự tồn vong của Vương tộc họ Quan cũng liên quan đến sự sống chết tồn vong của những gia tộc đứng đầu ở Vương thành Quan.

“Tôi có thể đảm bảo nếu đến mức đó, có lẽ Vương thành Quan sẽ bị huỷ trong một đêm nhưng chắc chắn Vương tộc họ Quan sẽ không bị huỷ diệt!”
Dương Thanh nghiêm túc hứa hẹn.

Quan Vương hiểu ý Dương Thanh, nếu toàn bộ Miêu Thanh đều muốn khống chế Chiêu Châu, đó sẽ là kẻ thù của toàn bộ Chiêu Châu.

Một khi Miêu Thành phái vài cao thủ Thần Cảnh, chỉ cần một trận chiến thôi đã đủ làm Vương phủ họ Quan biến thành đống hoang tàn.

Sở dĩ Vương tộc họ Quan có thể thành Vương tộc, không phải nhờ vào Vương phủ mà là con người và tài sản của Vương thành Quan.

Chỉ cần vẫn còn người và tài sản thì Vương tộc họ Quan sẽ không bao giờ bị huỷ diệt.

“Cuối cùng, tôi hỏi cậu Thanh thêm câu nữa, nếu chỉ có Quỷ Môn của Miêu Thành, một mình cậu có thể dễ dàng đối phó được không?”.

||||| Truyện đề cử: Thói Ở Sạch Cấm Dục Bác Sĩ |||||
Quan Vương lại hỏi.

“Có thể!”
Dương Thanh chỉ trả lời hai chữ, không nói gì thêm.

Những lúc thế này, chỉ có tin tưởng lẫn nhau, có nói nhiều hơn đi chăng nữa thì cũng toàn những lời sáo rỗng.

“Được, vậy làm theo những gì cậu Thanh nói.

Chúng ta sẽ dụ rắn ra hang, Vương tộc họ Quan tôi sẽ ra lệnh thanh lý môn hộ tất cả các tộc!”
Quan Vương nói một cách trịnh trọng.

“Được, nhờ sự quyết đoán của Quan Vương, sau này Vương tộc họ Quan là bạn của Dương Thanh tôi!”
Lòng Dương Thanh cũng cực kỳ biết ơn.

Giữa anh và Vương tộc họ Quan, mặc dù lúc trước có xích mích mâu thuẫn nhưng thủ phạm đã chết rồi, ân oán cũng kết thúc.

Quan Vương đồng ý dụ người của Quỷ Môn Miêu Thành đến, thật ra đó cũng là cống hiến lớn cho sự an toàn của Chiêu Châu.

Dù thắng hay thua, khoảnh khắc Quan Vương đồng ý, lão ta đã xứng với thân phận Vương của một Vương tộc.

“Ha ha, được, tôi thay mặt Vương tộc họ Quan chào mừng người bạn như cậu Thanh!”
Quan Vương nghe Dương Thanh nói, mặt hiện rõ vẻ kích động.

Ban nãy lúc lão ta hỏi Dương Thanh căn cứ vào năng lực bản thân, anh có thể đối phó với Quỷ Môn không, Dương Thanh trả lời có thể.

Điều này đủ để xác định Dương Thanh chính là Tướng quân bí ẩn nhất của biên giới phía Bắc, một mình có thể đấu với một nửa quốc gia.

Người thế này chấp nhận làm bạn với Vương tộc họ Quan, đây là may mắn của Vương tộc họ Quan.

Sau khi Khương Hùng nghe Dương Thanh nói, lão ta cũng cười nói: “Quan Vương, chúc mừng!”

“Ha ha, cùng chung vui!”
Quan Vương cười nói.

Hiển nhiên Khương Hùng luôn không muốn qua lại với Vương phủ họ Quan, bởi vì Dương Thanh, lão ta cũng sẵn sàng làm bạn với Vương phủ họ Quan.

Thoáng chốc, một mệnh lệnh làm cả Vương thành Quan phải náo động được ban hành từ Vương phủ họ Quan.

Mệnh lệnh rất đơn giản, chỉ có một câu: “Gần đây dị tộc ngang ngược, trà trộn vào các gia tộc của Vương thành Quan.

Dị tộc rất rành việc dịch dung giả mạo, vì để đảm bảo sự bình yên của Vương thành Quan, các gia tộc cần triển khai sàng lọc quy mô lớn, mang hết các dị tộc ra xử lý!”
Không những là Vương thành Quan náo động mà chuyện này còn ảnh hưởng đến các Vương tộc khác.

Mặc dù chuyện này bắt nguồn từ Vương thành Quan nhưng chuyện này cũng đang cảnh báo các Vương tộc khác.

Nhất thời, năm Vương tộc lớn cũng bắt đầu điều tra thanh lọc.

Mặc dù không có ai nói thế lực dị tộc xâm lấn là ai nhưng những chủ gia tộc nắm quyền thế đều biết rõ.

Dị tộc là để chỉ Quỷ Môn ở Miêu Thành.

Nhưng ai cũng hiểu rõ sự kinh khủng của Miêu Thành, tất cả mọi người đều hiểu rõ nhưng chọn giữ bí mật không nói ra.

Rất nhiều gia tộc đứng đầu chỉ biết gia tộc mình có khả năng có người dị tộc nhưng lại không rõ cuối cùng thân phận của những người này là gì.

Ba ngày liên tiếp, các gia tộc ở Vương thành Quan thông qua cuộc điều tra thanh lọc quy môn lớn, phát hiện ra vài người Quỷ Môn.

Đặc biệt là bốn gia tộc lớn ở Vương thành Quan, mỗi gia tộc đều tra được người của Quỷ Môn.

Thậm chí Vương phủ họ Quan cũng phát hiện ra thêm hai cao thủ Quỷ Môn khác, hơn nữa còn nắm chức vị cao trong Vương tộc họ Quan.

Điều này làm Quan Vương rất tức giận, không ngờ dưới mí mắt của mình cũng có người của Quỷ Môn.

Trong phòng tiếp khách của Vương phủ họ Quan, Quan Vương ngồi ở vị trí trên đầu, các chủ gia tộc đứng đầu ở Vương thành Quan cũng lần lượt ngồi vào hai bên.

Sau khi biết các gia tộc phát hiện cao thủ Quỷ Môn, mặt Quan Vương lạnh lùng, lão ta nói: "Đúng là không ngờ Vương thành Quan của chúng ta lại có nhiều người của Quỷ Môn đến vậy".

"Có lẽ vẫn còn cao thủ Quỷ Môn chưa bị phát hiện, thuật dịch dung của họ quá mạnh.

Nếu không phải Quan Vương ra lệnh, sợ là chúng tôi còn chẳng nghĩ đến người của Quỷ Môn lại trà trộn vào gia tộc của chúng tôi".

Một chủ gia tộc trong bốn gia tộc lớn nghiêm túc nói.

"Quan Vương, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"
Một chủ gia tộc trong bốn gia tộc lớn hỏi.

Quan Vương nheo mắt: "Tiếp theo các gia tộc sắp xếp cao thủ cấp Vương Cảnh trung kỳ trở lên đến Vương phủ ở tạm vài ngày.

Chắc cao thủ của Quỷ Môn cũng sắp đến rồi".

"Ầm!"
Khoảnh khắc Quan Vương vừa dứt lời, một tiếng động vang lên, cửa phòng họp bị người ta đá ra.

Giây tiếp theo, một người mặc áo đạo sĩ xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ai?"
Trong phòng họp đều là các chủ gia tộc của Vương thành Quan, bỗng nhiên có người xông vào nên ai cũng tức giận.

"Ban nãy các người còn đang thảo luận xem làm thế nào để đối phó tôi mà bây giờ lại hỏi tôi là ai?"
Lão già mặc áo đạo sĩ cười tủm tỉm nói.

Lời lão ta vừa nói làm đám người ở đây tái mặt, đến cả Quan Vương cũng đứng phắt dậy, mặt đầy vẻ đề phòng nhìn lão già

mặc áo đạo sĩ: “Ông là người của Quỷ Môn?”
- ——————.

Chương 1039: 1039: Vội Văn Tìm Đường Chết

Lao giả mặc áo đạo sĩ nói, trong phút chốc tất các tr người đều kinh hai
Quả nhiên là người của Quý Môn Miếu Thành, ban nãy họ còn đang thảo luận xem nên đối phó với cao thủ của Quý Môn thể nào, kết quả đối phương xuất hiện ngay "Đảm binh tôm tưởng tép như các người mà cũng muốn đối phó tôi?
Lão già mặc áo đạo sĩ cười nói.
Lão ta đứng đó giống như một tượng đài không thể xô đổ.

Mặc dù Quan Vương là người mạnh nhất trong số những người ở đây nhưng giờ phút này, Quan Vương cũng sợ hãi cực kỳ.
Lão ta có thể cảm nhận được áp lực toát ra từ người của lão già mặc áo đạo sĩ.

Bản thân lão ta là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, người có thể làm lão ta cảm thấy áp lực, tất nhiên là cao thủ Thần Cảnh.

"Mấy trăm năm nay, người Miêu Thành luôn ở ẩn lãnh đời, cao thủ của Quỷ Môn các người lại xuất thể liên tục, không sợ bị chủ thành của Miêu Thành biết à?"
Quan Vương trầm giọng hỏi.
Lão giả mặc áo đạo sĩ nhìn Quan Vương bằng ảnh mặt khinh miệt: "Ông đang thăm dò tôi à?"
Đúng là Quan Vương đang thăm dò, đương nhiên lão ta sẽ không thừa nhận, chỉ vờ ra vẻ bình tĩnh nói: "Tại sao phải thăm dò ông? Vốn đi thực lực của cao thủ Miêu Thành rất mạnh, trong mắt cao thủ Miêu Thành, cao thủ của thế giới bên ngoài chỉ là đám kiến".

"Nếu các người ở ẩn thì tất nhiên sẽ có quy tác riêng nhưng Quỷ Môn các ông lại cho nhiều người dịch dung tra trộn vào gia tộc chúng tôi, các người làm vậy có thấy quá đảng không?"
Quan Vương tỏ vẻ nhún nhường nhưng những gì lão ta nói cũng là sự thật, trong mắt cao thủ đứng đầu Quỷ Môn, mọi thứ

trên thế giới này chỉ là con kiến.
Lão già mặc áo đạo sĩ cười mỉa: “Trông ông có vẻ như đã biết chút gì đó, nhưng không sao.

Chỉ cần giết hết các người thì dù các người có biết gì thì cũng không sao”.
Lão ta vừa dứt lời, sắc mặt của mọi người trở nên nghiêm túc.

Họ nhìn chằm chằm lão già mặc áo đạo sĩ, sợ lão ta bất chợt ra tay.
Lúc này Quan Vương lại không hề nút nhát chút nào, lão ta đứng trước nhất, chủ của bốn gia tộc lớn lần lượt tiến lên đứng phía sau lão ta.
Các cao thủ khác cũng tiến về phía trước, đứng sau lưng nhóm người quyền quý của Vương thành Quan, sắc mặt nghiêm túc nhìn lão già mặc áo đạo sĩ.
Lúc trước họ luôn thảo luận chắc chắn cao thủ của Quỷ Môn ở Miêu Thành sẽ là cao thủ Thần Cảnh.

Bây giờ cao thủ Thần Cảnh đang đứng ngay trước mặt họ.

Mặc dù họ có thêm người nhưng chưa chắc đã là đối thủ của một cao thủ Thần Cảnh.
Nhưng lúc này họ đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bắt tay nhau đối phó địch.

“Các người giết người bừa bãi, không sợ chọc giận chiến vực Chiêu Châu?”
Quan Vương trầm giọng hỏi, trong giọng còn có chút uy hiếp: “Cho dù Miêu Thành có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh nhưng chiến vực Chiêu Châu chúng tôi cũng có cao thủ Thần Cảnh”.

“Không những thế, chiến vực Chiêu Châu còn có b pháo có lực công kích vô cùng lớn, dù các người có mạnh đi chăng nữa nhưng vẫn là người trần mắt thịt, có thể chống lại b pháo à?
Lão ta vừa dứt lời, hàng chục chấm đỏ ngay lập tức tập trung trên những vị trí trọng yếu của lão già mặc áo đạo sĩ.

“Xem ra người bên ngoài đúng là rất ngây thơ và đáng yêu.

Các người hoàn toàn không biết sự kinh khủng của cao thủ Thần Cảnh.

Đống sắt vụn đó mà có thể làm khó được tôi à?”
Lão già mặc áo đạo sĩ cười nhạo, hỏi.
Nhưng lão ta vừa dứt lời, mọi người hoảng sợ phát hiện, lão già vốn dĩ đang đứng tự dưng biến mất ngay tại chỗ.

“Ra tay!”
Mặt Quan Vương biến sắc, không hề do dự, ra lệnh xong lão ta xông về hướng lão già mặc áo đạo sĩ.
Nhất thời, các cao thủ của các gia tộc khác cũng lần lượt đuổi theo Quan Vương.
Đương nhiên họ biết cao thủ Thần Cảnh rất mạnh, cũng hiểu cao thủ Thần Cảnh có thể tránh đạn nhưng không ngờ tốc độ cơ thể của cao thủ Thần Cảnh lại nhanh đến vậy.
Bây giờ họ chỉ có thể tìm cách ngăn chặn lão già mặc áo đạo sĩ trước, sau đó tìm cơ hội để tay súng bắn tỉa bằn chết.
Nhưng khi Quan Vương dẫn đám cao thủ chạy ra ngoài thì chẳng thấy bóng dáng của lão già mặc áo đạo sĩ đâu cả.

“Người đâu?”
Một người là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ biến sắc, hoang mang nhìn xung quanh.

“Ầm ầm ầm!”
Giầy tiếp theo chỉ thấy một nhóm tay súng giống như bông cao su liên tục rồi xuống từ các vị trí cao trong Vương chủ họ Quan

Tất cả tay súng từ bộ nhiệm vụ lập tức bỏ nhiệm vụ, tim noi an nap di!”
Quan Vương sốt ruột vội vàng ra lệnh.
Nhưng mệnh lệnh của lão ta hoàn toàn vô dụng mặc dù những tay súng bắn tỉa đó đã từ bỏ nhiệm vụ, rời khỏi vị trí nhưng vẫn bị lão già mặc áo đạo sĩ tìm được
Sau mấy chục giây ngắn ngủi, dưới chân các chủ gia tộc quyền quý trong đó người đứng đầu là Quan Vương.

toàn là thi thể
Mười mấy tay súng bắn tỉa tinh nhuệ của các tộc không một ai sống sót, ai cũng chết cực kỳ thảm thiết
Đến lúc chết trên mặt họ vẫn còn ảnh lên nét sợ hãi.

“Khốn khiếp! Ông đáng chết Ông đáng chết
Quan Vương nhìn mười mấy thi thể giận rít ào, khí thế mạnh mẽ bùng nổ từ cơ thể lão ta.
Chỉ thấy mặt lão ta đỏ rực, giờ phút này lão ta như thần chết, khí thế hừng hực “Bây giờ các người có kế hoạch thứ hai nữa à?”
Bồng nhiên lão già mặc áo đạo sĩ lại xuất hiện lần nữa, nhìn Quan Vương đang trong trạng thái bùng nổ bằng ánh mắt giễu cot.
Lúc lão ta nhìn về phía Quan Vương, ánh mắt đầy khinh miệt giống như đang nhìn con kiến.
Quan Vương tức giận không thôi, các chủ gia tộc bên cạnh lão ta cũng cảm phần đến cực đỉnh
Đối diện với cao thủ Thần Cảnh, họ không hề có sức đánh trả, chỉ có thể trơ mắt nhìn người của mình bị đánh bại liên tục.

“Sao cậu Thanh vẫn chưa đến?”
Bằng có người lên tiếng hỏi.
Quan Vương hít một hơi thật sâu, họ hoàn toàn không ngờ người của Quỷ Môn lại đến nhanh như vậy.
Cho nên không hề thông báo cho Dương Thanh.
Không những thế, Dương Thanh đã nhắc nhở lão ta từ sớm, một khi cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn đến, đừng lấy đá chọi đá, cũng đừng chọc giận đối phương.
Là các gia tộc bọn họ tự ý quyết định, bố trí mười mấy tay súng bắn tỉa xung quanh Vương phủ họ Quan.

Kết quả nhiều tay súng bắn tỉa như vậy, chưa có cơ hội nổ súng đã bị cao thủ Quỷ Môn tìm ra, hơn nữa còn đánh bại trong nháy mắt.

“Cậu Thanh là ai?”
Lão già mặc áo bào nhìn người mới vừa nhắc đến Dương Thanh, mở miệng hỏi.
Người nọ biến sắc, ban nãy trong tình huống cấp bách nên lão ta mới dồn hết toàn bộ hy vọng lên người Dương Thanh, mới hỏi khi nào Dương Thanh đến.
Bây giờ bị cao thủ Quỷ Môn theo dõi, lão ta chỉ thấy người mình lạnh lẽo, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Chắc chắn ông rất muốn biết tại sao đột nhiên Vương thành Quan lại đào ra những người mà Quỷ Môn đã cài cắm nhỉ?”
Quan Vương chợt nói: “Bây giờ tôi có thể nói sự thật cho ông biết, dưới sự giúp đỡ của cậu Dương Thanh, chúng tôi mới biết cao thủ Quỷ Môn trà trộn vào các gia tộc ở Vương thành Quan”.

“Chúng tôi thừa nhận ông rất mạnh nhưng nếu cậu Thanh ở đây, ông sẽ hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Cậu Thanh có thể giết ông trong nháy mắt”.

“Cái gì mà cao thủ Quỷ Môn ở Miêu Thành? Chỉ là tên phế vật ỷ mạnh hiếp yếu thôi, chỉ có thể đối phó với vài con kiến dưới Thần Cảnh, trước mặt cao thủ chân chính, ông còn chẳng có cơ hội ra tay”.
Lão già mặc áo đạo sĩ cười tủm tỉm, sau khi nghe Quan Vương nói xong, mặt âm u đến cực đỉnh, chân nhúc nhích nhẹ, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Quan Vương.
Lão già mặc áo đạo sĩ tóm lấy cổ Quan Vương, sau đó Quan Vương bị lão nâng lên không trung.

“Dám khinh thường tôi, ông muốn chết đến thế à?”
Mặt lão già mặc áo đạo sĩ lạnh lùng, mắt loé sát khí.

- ————.

Chương 1040: 1040: Cuối Cùng Đang Ở Đâu

“Quan Vương!”
Thấy Quan Vương bị lão già mặc áo đạo sĩ khống chế, người của Vương tộc họ Quan lập tức kêu lên.
Các gia tộc khác cũng sợ hãi.
Thân là người đứng đầu các gia tộc quyền thế nhất ở Vương thành Quan, họn họ hiểu rõ ở Vương thành Quan này, Quan Vương mới là chúa tể.
Không những vì thân phận Vương tộc của lão ta mà còn vì thực lực của Quan Vương.

Vương Cảnh đỉnh phỏng, bước thêm bước nữa sẽ đến Thần Cảnh.
Cao thủ thế này nhưng đứng trước mặt lão già mặc áo đạo sĩ, Quan Vương lại không có sức đánh trả, thậm chí còn bị đối phương khống chế.
Lòng Quan Vương cũng sợ hãi, thân là Quan Vương, lão ta đã bao giờ bị sỉ nhục đến vậy đâu?
Bị tóm cổ ngay trước mặt mọi người nhưng đối diện với cao thủ Thần Cảnh, lão ta thật sự bất lực.
Dù vậy Quan Vương vẫn nhìn lão già mặc áo đạo sĩ bằng ánh mắt căm tức, hơn nữa còn hơi khinh miệt, giống như muốn nói: “Ông là cao thủ Thần Cảnh nhưng chỉ có thể ức hiếp đảm kiến như Vương Cảnh.

Có giỏi thì ông đi ức hiếp cao thủ Thần Cảnh đi?” “Xem ra ông không sợ chết, nếu đã vậy tôi sẽ cho ông lên đường ngay!”
Lão già mặc áo đạo sĩ dứt lời, bỗng nhiên sức mạnh kinh khủng bùng nổ từ cánh tay lão ta.

“Thả Quan Vương ra!”
Bỗng nhiên một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ xông đến.

“Tất cả Vương Cảnh hậu kỳ hãy cùng ra tay, nếu không Quan Vương mà chết sẽ đến lượt chúng ta”.

Lại có thêm một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ gầm lên rồi cũng xông lên.

Bỗng chốc, hơn mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cùng nhằm về phía lão già mặc áo đạo sĩ.
Dường như cùng một lúc, vài luồng công kích đập lên người lão già mặc áo đạo sĩ.

"Các người đang gãi ngứa cho tôi à?"
Lão già mặc áo đạo sĩ cười mỉa, không thèm quen tâm đến sự tấn công của mười mấy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

"Cái gì?" "Sao có thể?" "Nhiều cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ tấn công ông ta nhưng không thể làm ông ta bị thương dù chỉ một chút?"
Những cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đó đều há hốc mồm.

Bởi vì biết lão già mặc áo đạo sĩ là cao thủ Thần Cảnh nên lúc ra tay, họ đã sử dụng sát chiêu mạnh nhất của mình.
Nhưng vẫn không thể làm đối phương bị thương.
Quan Vương bị lão ta bóp cổ giơ lên không trung, mặt đầy tuyệt vọng, cảm nhận được tay lão đạo sĩ càng ngày càng chặt, hơi thở của Quan Vương đã bị bóp nghẹn hoàn toàn.
Mười mấy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ sử dụng chiêu mạnh nhất nhưng vẫn không thể làm lão già mặc áo đạo sĩ bị thương.

Bây giờ ngoài Dương Thanh ra, ai có thể chiến đấu được?
Còn về những cao thủ dưới Vương Cảnh hậu kỳ thì khiếp sợ đến cực đỉnh.

Với họ mà nói Vương Cảnh hậu kỳ đã có thể đứng trên đỉnh cao của Chiêu Châu rồi.
Những cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ liên thủ với nhau ở đây có thể nói là đội hình mạnh nhất của Vương thành Quan rồi.
Nhưng đội hình mạnh mẽ như vậy lại không thể tấn công cao thủ Thần Cảnh.
Rốt cuộc cao thủ Thần Cảnh là quái vật cỡ nào?
Chẳng lẽ giống như những gì họ nghe đồn, cao thủ
Thần Cảnh không thể giết được? "Quỷ Môn chó má, đúng là rác rưởi
Quan Hồng Nghị thấy bố mình đau khổ, giận dữ hét lên: "Dù các người có giết hết chúng tôi thì sao?" "Các người nghĩ

người của chiến vực Chiêu Châu là đồ vô dụng à?” “Ông cứ việc giết sạch chúng tôi đi.

Chúng tôi là một trong số những Vương tộc của Chiêu Châu, chúng tôi đều có vai trò cực kỳ quan trọng với Chiêu Châu.

Nếu chúng tôi chết hết, chắc chắn chiến vực Chiêu Châu sẽ đến điều tra”.

“Đến lúc đó, tin tức Quỷ Môn xuất thế sẽ bị tiết lộ, chiến vực Chiêu Châu sẽ báo thù cho chúng tôi!” “Ông nghĩ ông là cao thủ Thần Cảnh thì vô địch rồi à? Chiến vực Chiêu Châu đã nghiên cứu rất nhiều cách để đối phó với cao thủ Thần Cảnh, có rất nhiều vũ khí lực sát thương rất kinh khủng, có thể dễ dàng san bằng Miêu Thành”.
Quan Hồng Nghị không còn lo lắng gì cả, không sợ lão già mặc áo đạo sĩ nữa, phân nộ rít gào.
Vốn dĩ lão già mặc áo đạo sĩ định giết Quan Vương nhưng đôi mắt sâu thẳm lại hơi kinh ngạc.
Lão ta không biết những lời Quan Hồng Nghị nói có phải thật không, chỉ biết khi môn chủ Quỷ Môn phải lão ta đến Vương thành Quan đã cố tình cảnh cáo lão ta, không thể để lộ tin Quỷ Môn xuất thế.
Không những thế còn cố tình cảnh cáo lão ta, ở Chiêu Châu chọc ai thì chọc nhưng đừng đắc tội với chiếc vực Chiêu Châu.
Lúc đó lão ta còn hỏi tại sao, môn chủ chỉ nói một câu: “Ông nghĩ rằng đám gia tộc ở ẩn không xuất thể đó không muốn xuất thể thật à?”
Tuy chỉ có một câu nhưng lại làm lão già mặc áo đạo sĩ hiểu được một chuyện.
Chiêu Châu trông có vẻ nhỏ bé nhưng thật ra không đơn giản như vậy, nếu không sẽ không thể làm những gia tộc ẩn thế đó ở ẩn trăm năm không xuất thể.
Ngay cả Quan Hồng Nghị cũng không ngờ ông ta chỉ bịa đặt vài câu để hù lão già mặc áo đạo sĩ thôi nhưng lại làm lão ta dè chừng hơn.

Chỉ thấy lão già mặc áo đạo sĩ vung tay lên, Quan Vương bay thẳng ra ngoài.

“Tôi muốn xem thử cậu Thanh mà các người nói tài cán đến mức nào”.
Lão già mặc áo đạo sĩ hừ nói.
Quan Vương bị ném xuống đất, hít lấy hít để không khí.
Đám quyền quý của Vương thành Quan thấy lão già mặc áo đạo sĩ thả Quan Vương ra thật thì đều sững sở.
Quan Hồng Nghị ngỡ ngàng trong chớp mắt rồi lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đến bên cạnh Quan Vương: “Bố ơi, bố có sao không?”
Nhờ có Quan Hồng Nghị dìu, Quan Vương đứng lên, gương mặt vốn đang tái mét đã hồng hào trở lại, lòng sợ hãi nhìn lão già mặc áo đạo sĩ, sau đó lắc đầu: “Bố không sao!”
Ban nãy lão ta đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và cao thủ Thần Cảnh, tất nhiên sẽ không chủ động khiêu khích lão già mặc áo đạo sĩ nữa.

“Quan Vương!”
Các chủ gia tộc quyền quý chạy đến bao vây lấy Quan Vương, ai nấy đều lo lắng.

Truyện Khoa Huyễn
Quan Vương khẽ lắc đầu, hỏi tiếp: “Đã thông báo cho cậu Thanh chưa?” “Quan Vương yên tâm, cậu Thanh đã biết chuyện xảy ra bên này, chắc là sắp đến rồi”.
Lâm Hạo nói.

“Đúng, có cậu Dương ở đây, chúng ta mới có phần thắng!”
Quan Vương rất rõ tình hình giờ phút này, quan sát lão già mặc áo đạo sĩ đang ngồi bên cạnh dường như muốn chờ Dương Thanh đến thật, lão ta trầm giọng nói.
Cùng lúc đó, sau khi Dương Thanh biết những chuyện xảy ra ở Vương phủ họ Quan, anh lập tức lái xe đến đó.
Dọc đường đi, anh giẫm chân ga hết cỡ, xe phóng như tia chớp màu đen.
Mắt thấy sắp đến Vương phủ họ Quan, bỗng dưng giữa đường, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến làm mặt anh biết sắc, bỗng dưng giảm phanh lại.

“Két!”
Xe phanh gấp nên bị dạt ra giữa đường, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai.

Không khí bị lẫn mùi cao su bị đốt rất gay mũi.

"Két!"
Dường như cùng lúc đó, tiếng súng vang lên chói tai.
Viên đạn trong súng bắn tỉa bắn thẳng vào vị trí xe của Dương Thanh.
Mắt Dương Thanh loé sát ý mãnh liệt: "Vua Súng của Hồng Trần, cuối cùng cũng đã mất kiên nhẫn rồi à?"
Anh giẫm chân ga, xe lại chạy trên đường.
Lúc này, xe như một con rắn chuyển động khắp nơi trên làn đường.

"Đùng đùng đùng!"
Tiếng súng vang lên liên tục nhưng phát nào cũng bắn hụt cả.
Âm!
Trong lúc đang lái như bay, Dương Thanh mở cửa xe ra, nhoài người nhảy ra ngoài, cơ thể lăn ra giữa đường.
Giây tiếp theo, anh giống như con bảo đen nhanh nhẹn, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Người đâu?"
Trên đỉnh một tòa nhà cao tầng, một người đàn ông đang nằm sấp trên phần rìa toà nhà, bỗng nhiên phát hiện không thấy Dương Thanh trong xe nữa, mặt biến sắc.

Người đàn ông này chẳng phải ai xa lạ, chính là tay súng bắn tỉa đứng đầu Hồng Trần, lần trước đã từng ám sát Dương Thanh ở Yến Đô, được mệnh danh là Vua Súng.
Thân là tay súng bắn tỉa đứng đầu Hồng Trần, năng lực của anh ta cực kỳ mạnh mẽ, trong lịch sử ám sát, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ là trăm phần trăm.
Phàm là mục tiêu bị anh ta theo dõi thì không một ai là ngoại lệ, đều bị anh ta bắn một phát thủng đầu.
Đến khi anh ta gặp Dương Thanh, đây là lần thứ hai anh ta ám sát Dương Thanh nhưng vẫn không thể đụng đến một sợi lông của anh.
Không những thế, thậm chí anh ta còn không biết tại sao Dương Thanh lại biến mất tại chỗ.

"Không hay rồi, có thể cậu ta đã phát hiện ra mình, mình cần rời khỏi nơi này ngay!

Vua Súng thầm than không hay, cầm súng bắn tỉa đã được lắp ráp xong, thậm chí còn không kịp dọn súng lại, cầm súng bắn tỉa lên định đi ngay.
Có điều anh ta mới vừa chuẩn bị rời đi thì một tiếng động lớn vang lên.

Cánh cửa thông đến tầng cao nhất mở bật ra, bóng dáng quen thuộc bước ra.

"Dương Thanh!"
Mặt Vua Súng biến sắc, đầy kinh hãi.
Lúc này nơi anh ta đang đứng là lầu tám, ban nãy sau khi anh ta bắn tỉa thất bại, định chuẩn bị rút lui, thậm chí còn không định thu súng.
Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vốn dĩ Dương Thanh còn đang đứng dưới giữa đường cái tự dưng xuất hiện trên đỉnh tầng tám, hơn nữa còn tìm được anh ta.

"Vua Súng Hồng Trần?"

Dương Thanh nhìn Vua Súng, nheo mắt hỏi.
Lúc này, Vua Súng càng ngạc nhiên hơn, nhiệm vụ của Hồng Trần luôn được bảo mật, chỉ có người nhận nhiệm vụ biết.
Nói cách khác, ngoài chủ nhân tuyên bố nhiệm vụ và người nhận nhiệm vụ là anh ta thì không ai biết nhiệm vụ này.
Nhưng Dương Thanh lại biết anh ta là ai, thế chẳng phải Dương Thanh đã biết nhiệm vụ của Vua Súng là phải giết chết anh?
Vua Súng không cần nhìn, ném súng bắn tỉa đi, cùng lúc đó, một khẩu súng lục xuất hiện trong lòng bàn tay anh ta.

"Đùng đùng đùng!"
Tiếng súng vang lên liên tiếp nhưng Dương Thanh lại biến mất khỏi tầm mắt của Vua Súng.
Đến giờ phút này, Vua Súng mới ý thức được mục tiêu của nhiệm vụ lần này kinh khủng đến nhường nào.
Bỗng nhiên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến, Vua Súng cảm giác lông tơ dựng hết cả lên.
Một viên đạn cằm thẳng vào vùng giữa mày Vua Súng.
Đến chết Vua Súng cũng không thể ngờ thứ giết chết mình lại

là viên đạn mình mới bắn ra, có điều bị Dương Thanh lấy ra giết ngược lại anh ta.

“Chờ chuyện của Quan Vương xong xuôi, đã đến lúc tới Hồng Trần một chuyến!”
Dương Thanh nheo mắt lại, cất lời.

Anh thả mình xuống, nhảy thẳng từ lầu tám.
Sau khi giải quyết mối phiền phức là Vua Súng Hồng Trần, Dương Thanh tiếp tục đến Vương phủ họ Quan.
Anh biết cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn sẽ xuất hiện nhưng anh không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện nhóm cao thủ của Quan Vương vẫn còn sống sót.
Lúc này, trong Vương phủ họ Quan.
Lão già mặc áo đạo sĩ đã đợi mười phút, sắc mặt càng ngày càng u ám, lão ta từ từ đứng dậy nhìn Quan Vương bằng đôi mắt âm u: “Xem ra cậu Thanh mà các người nói hoàn toàn không dám tới”.

“Nếu đã vậy, tôi chỉ có thể ỷ mạnh hiếp yếu, giẫm chết đảm kiến các người trước đã”.
Lão già mặc áo đạo sĩ dứt lời, một luồng hơi thở kinh khủng bùng nổ, nhất thời dường như nhiệt độ của Vương phủ họ Quan giảm vài độ.
Đám quyền quý của Vương thành Quan lộ vẻ tuyệt vọng, ban nãy họ đã thấy lão già mặc áo đạo sĩ này mạnh đến nhường nào.
Đến Quan Vương còn bị lão ta khống chế một cách dễ dàng, dù họ có bắt tay nhau thì có thể làm gì được? “Cậu Thanh, cuối cùng cậu đang ở đâu?”
Quan Hồng Nghị vội vàng gào to.

- ————.

Chương 1041: 1041: Dương Thanh Đến Rồi

Sắc mặt Quan Vương vô cùng nghiêm nghị, hai mắt nhìn chằm chặp lão già mặc áo đạo sĩ nói: “Cậu Thanh tuyệt đối sẽ không sợ ông, chỉ dựa vào ông chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của cậu ấy”.

“Nếu ông không muốn chết, tôi khuyên ông nên rời đi, bằng không cậu Thanh mà tới ông có muốn đi cũng không còn cơ hội nữa đâu”.
Khí thế trên người lão già mặc áo đạo sĩ trực tiếp bao phủ lên người Quan Vương, lão ta híp mắt nói: “Nếu cậu Thanh mà ông nói lợi hại như vậy tại sao lại chưa tới đây?” “Chắc chắn cậu Thanh đang bận việc gì đó bằng không cậu Thanh sẽ không bao giờ bỏ mặc chúng tôi”.
Khương Long Phi của nhà họ Khương nghiêm túc nói.

“Không sai, cậu Thanh không phải kiểu người tham sống sợ chết, dù ông là cao thủ Thần Cảnh nhưng chắc chắn cũng không phải là đối thủ của cậu Thanh đâu”.
Lâm Hạo nhà họ Lâm cũng lớn tiếng nói.
Nhất thời trong phòng họp rộng lớn các bên quyền quý đều kích động, dù đối mặt với cao thủ Thần Cảnh, dường như bọn họ cũng không hề sợ hãi.
Điều này khiến lão già mặc áo đạo sĩ hết sức ngạc nhiên.

Lão ta biết, trong số những người có mặt ở đây người mạnh nhất cũng chỉ có Quan Vương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi.
Những người khác, thậm chí còn chưa đến thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ là đám tôm tép trong mắt lão ta.
Dù là ở Miêu Thành, đám cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong kia gặp cao thủ Thần Cảnh cũng vô cùng kính sợ.
Chỉ một Vương thành Quan nhỏ bé nhưng lão ta lại không hề thấy sự kính sợ đối với cao thủ Thần Cảnh từ trên mặt bất kỳ ai.

“Các người không sợ tôi sẽ giết các người sao?”
Lão già mặc áo đạo sĩ nghi ngờ nói.

“Nếu sợ thì ông sẽ tha cho chúng tôi sao? Nếu không tha thì tại sao chúng tôi phải sợ?”
Quan Vương cười lạnh nói: “Hơn nữa, cậu Thanh cũng sắp tới rồi, tại sao chúng tôi phải sợ ông?” “Ngoài ra, ông thật sự nghĩ chúng tôi không biết Miêu
Thành là nơi nào à?” “Tôi có thể nói cho ông biết, mấy chục năm trước chúng tôi đã biết Miêu thành, lúc đó Miêu Thành cũng đã có mười mấy cao thủ Thần Cảnh rồi”.

“Dù trong tình huống biết rõ những điều này mà chúng tôi vẫn ra tay moi ra thám tử được Quỷ Môn cài cắm trong các gia tộc lớn ở Vương thành Quan, ông thật sự nghĩ chúng tôi không sợ chết sao?”
Lão già mặc áo đạo sĩ vốn định ra tay nhưng sau khi nghe được lời này của Quan Vương sắc mặt lập tức thay đổi.
Lão ta nhận lệnh của môn chủ Quỷ Môn mới đến Vương thành Quan, nhằm điều tra rõ ràng tại sao thám tử ở Vương thành Quan liên tiếp bị tìm được, xóa sổ.
Mãi sau khi Quan Vương nói ra những lời này lão ta mới vỡ lẽ, thì ra người của Vương thành Quan biết rất rõ tình hình của Miêu Thành.
Nếu đã biết Miêu Thành ít nhất có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, tại sao bọn họ vẫn dám lôi toàn bộ người của Quỷ Môn Miêu Thành ra? Bọn bọ không sợ Quỷ Môn Miêu Thành trả thù sao? “Chắc ông đang nghĩ tại sao chúng tôi đã biết Miêu Thành có mười mấy cao thủ Thần Cảnh mà vẫn dám mọi người của Quỷ Môn Miêu thành ra đúng không?”
Quan Vương tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của lão già mặc áo đạo sĩ, cười giễu hỏi.
Bây giờ Dương Thanh vẫn chưa tới, Quan Vương tin chắc Dương Thanh đã gặp phiền phức gì đó, bằng không anh sẽ không đến trễ như vậy.

Nếu vậy không bằng kéo dài thêm chút thời gian.

“Vì sao?”
Quả nhiên, lão già mặc áo đạo sĩ lạnh giọng hỏi Quan Vương.

“Bởi vì chúng tôi có cách đối phó Quỷ Môn Miêu Thành!”
Quan Vương cười nói.

“Cách đối phó Quỷ Môn? Ông đang đùa à? Ông có biết Quỷ Môn có bao nhiêu cao thủ Thần cảnh không?”
Lão già mặc áo đạo sĩ chẳng những không giận mà còn cười, tự hỏi tự trả lời: “Mỗi một thế lực đứng đầu Miêu Thành đều có cao thủ Thần Cảnh trấn giữ, mà bản thân của Quỷ Môn chúng tôi vốn đã là thế lực đỉnh của đỉnh với ba cao thủ Thần Cảnh”.
Lão già mặc áo đạo sĩ liên tục cười nhạo: “Chỉ là một Vương thành Quan, ngay cả một cao thủ Thần Cảnh cũng không có, vậy mà ông lại nói cho tôi biết các người có cách đối phó Quỷ Môn?”
Quan Vương cười bí ẩn: “Ông thử nghĩ xem, nếu chúng tôi không có cách đối phó Quỷ Môn thì tại sao dám chủ động dụ cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn đến đây?”
Lão già mặc áo đạo sĩ lập tức cứng họng, quả thật lão ta không thể trả lời được câu hỏi này của Quan Vương.
Chẳng lẽ Vương thành Quan nhỏ bé này đúng là đã nghĩ ra cách đối phó Quỷ Mộn?
Nhưng trên dưới Vương thành Quan, người mạnh nhất là Quan Vương cũng chỉ là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Một Vương thành không có cao thủ Thần Cảnh, sao có thể đối phó với Quỷ Môn có ba cao thủ Thần Cảnh chứ?
Lúc này, vẻ mặt lão già mặc áo đạo sĩ ngập tràn nghi ngờ.
Quan Vương cũng không nói thêm nữa, đứng tại chỗ, hai mắt vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm lão già mặc áo đạo sĩ kia.
Lão ta đã cố gắng kéo dài thời gian, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện Dương Thanh đến nhanh một chút.
Những gia tộc quyền quý khác cũng im lặng, trong lòng bỗng hơi sốt sắng.
Ngay cả bản thân họ cũng không nhận ra vào những lúc nguy hiểm như thế này bọn họ lại hoàn toàn đặt hy vọng vào một người ngoài.
Trong đó thậm chí có rất nhiều người vẫn chưa biết Dương Thanh là ai.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây lão già mặc áo đạo sĩ vẫn không nghĩ ra được câu trả lời.

“Rốt cuộc các người làm cách nào đối phó Quỷ Môn?”
Hai mắt của lão già mặc áo đạo sĩ sắc bén nhìn chằm chăm Quan Vương, vẻ mặt ngập tràn uy hiếp.

“Sao chúng tôi có thể dễ dàng nói cho ông biết kế sách đối phó Quỷ Môn của chúng tôi được chứ?”
Quan Vương cười ha hả hỏi.

“Nếu ông không nói, thì tôi sẽ giết hết các người.

Tôi thật muốn nhìn xem, nếu tôi giết sạch những người đứng đầu của các gia tộc trong Vương thành Quan thì các người sẽ đối phó Quỷ Môn bằng cách nào?”
Lão già mặc áo đạo sĩ tức giận nói.
Đột nhiên một luồng khí thế kinh khủng bộc phát từ trên người lão ta, trực tiếp bao phủ toàn Vương phủ họ Quan.
Cả Vương phủ họ Quan từ trên xuống dưới ai cũng cực kỳ sợ hãi, dường như mọi người đều cảm nhận được luồng sát khí như hóa thành vật thể thật này.

“Nếu ông giết sạch chúng tôi, cậu Thanh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông.

Chiến vực Chiêu Châu cũng sẽ không bỏ qua cho Quỷ Môn, đến lúc đó Quỷ Môn cứ chờ đại pháo của chiến vực Chiêu Châu đi!”
Quan Vương lớn tiếng rống lên.
Lúc này, cao thủ của các gia tộc không hẹn mà cùng lấy Quan Vương làm trung tâm, tới gần lão ta.
Mỗi người đều sẵn sàng chiến đấu, đối mặt cao thủ Thần Cảnh, cảnh tượng hoành tráng như vậy e là đời này cũng không có cơ hội trải qua lần nữa.

“Một lũ tôm tép mà muốn đấu với tôi?”
Lão già mặc áo đạo sĩ cười khinh thường.
Lão ta lập tức đạp mạnh chân xuống, sàn nhà bằng đá hoa cương cao cấp lập tức nứt ra.

Cơ thể lão ta như mũi tên lao thẳng vào đội hình của Vương thành Quan trong nháy mắt.

“Giết!”
Lão già mặc áo đạo sĩ gầm lên một tiếng, sau đó đấm ra một quyền.
Đám cao thủ Vương thành Quan chỉ cảm thấy vô số nắm đấm đang đấm thẳng vào mặt mình.
Quan Vương đứng trên cùng, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị, đối mặt với một năm đấm của cao thủ Thần Cảnh, dù ông ta có thực lực của cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng không thể nào đỡ được.
Thậm chí cũng không biết đánh phản đòn như thế nào.
Không chỉ Quan Vương, mà cao thủ của các gia tộc khác cũng đều sinh ra cảm giác bất lực.

Không phải bọn họ sợ hãi đến không dám đánh trả, mà là không có cách nào bắt được bóng dáng của lão già mặc áo đạo sĩ kia.
Bọn họ cảm thấy trong khoảnh khắc này chỗ nào cũng là công kích của lão già kia.

“Mình đường đường là chúa tể của Vương thành Quan chẳng lẽ lại chết như vậy sao?”
Quan Vương tự giễu, bỗng một luồng khí thế bàng bạc bộc phát từ trong cơ thể ông ta.

Ông ta không do dự nữa, bỗng vung tay nên mạnh vào hư không.

“Oành!”
Nhưng mà đòn tấn công hết sức lực kia của Quan Vương không hề đụng đến được lão già mặc áo đạo sĩ kia, ngược lại lồng ngực giống như bị xe tải hạng nặng cần qua, khiến lão ta phun máu, cả cơ thể bay lên không trung sau đó nặng nề bay ra ngoài.

Nhớ đọc truyện trên ТгцуелAPP.com để ủng hộ tea*m nha!!!
Lúc này Quan Vương chỉ cảm thấy sự sống trong cơ thể mình từ từ tản đi, cả người hoàn toàn không có sức lực.

“Quan Vương!”
Mọi người kinh ngạc thốt lên.

“Đừng nóng vội, các người cũng sẽ chết theo thôi!”
Lão già mặc áo đạo sĩ phì cười, bóng dáng biến mất một lần nữa.
Chớp mắt lão ta lại hiện ra trước mặt Lâm Hạo.
Là cao thủ Thần Cảnh, lão ta có thể cảm nhận rõ ràng trong số những người có mặt ở đây, ngoài Quan Vương có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong ra, thì chỉ có Lâm Hạo với thực lực Vương Cảnh hậu kỳ là mạnh nhất.
Muốn giết, cũng phải giết từ mạnh đến yếu.
Ngay cả Quan Vương cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn bị lão ta đánh bay trong chớp mắt, sống chết không rõ, chứ đừng nói chi một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ như Lâm Hạo.
Lúc này Lâm Hạo cảm thấy cả người bị bao phủ trong luồng hơi thở chết chóc, thậm chí cũng không biết tránh theo hướng nào.
Không bắt được bóng dáng của lão già mặc áo đạo sĩ kia, chỉ có thể chờ chết.
Không cam lòng!
Trong lòng cực kỳ không cam lòng!
Lúc này trong lòng Lâm Hạo ngập tràn cảm giác không cam lòng.
Ông ta vừa mới kế thừa vị trí chủ gia tộc chẳng lẽ sắp bị giết sao?
Bao nhiêu năm qua đây, là lần đầu tiền ông ta thấy mình thật nhỏ bé.
Nếu có kiếp sau, ông ta nhất định sẽ chăm chỉ luyện võ, phấn đấu trở thành cao thủ Thần Cảnh thật sự, thậm chí sẽ trở thành cao thủ mạnh hơn cao thủ Thần Cảnh.

“Chết!”
Một tiếng gầm bỗng vang lên, lão già mặc áo đạo sĩ đánh vào trán Lâm Hạo.

“Lâm Hạo!”
Lâm Thiên Tường thấy cảnh tượng này, đau xé lòng hét lên.
Lâm Hạo là đứa con trai mà lão ta yêu thương nhất, cũng là hy vọng duy nhất của nhà họ Lâm.

Tuy chưa đầy năm mươi nhưng Lâm Hạo đã trở thành cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, thậm chí có thể trở thành cao thủ Thần

Cảnh trong truyền thuyết.
Vậy mà lúc này, đối mặt với cao thủ Thần Cảnh, Lâm Hạo chỉ đành chờ chết.
Ầm!”
Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, một bóng người trẻ tuổi xuất hiện trong sự kinh ngạc của mọi người, anh đứng trước mặt Lâm Hạo không nhúc nhích
Trái lại lúc này cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn mới chuẩn bị giết Lâm Hạo lại lùi về sau bảy tám bước.

“Cậu Thanh!”
Lâm Hạo nhìn bóng dáng trẻ tuổi đứng trước mặt mình, sửng sốt một hồi rồi mới hét lớn lên.
Xoạt
Lúc này, ánh mắt của mọi người đều nhìn lên người Dương Thanh, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.
Nhất là đảm quyền quý của các gia tộc trong Vương thành Quan lần đầu tiên thấy mặt Dương Thanh, càng ngạc nhiên tột độ.
Giờ phút này, bọn họ tận mắt nhìn thấy, lúc Lâm Hạo sắp bị giết, Dương Thanh như một vị thần xuống trần, đứng che trước người Lâm Hạo, một quyền đánh lui cao thủ Thần Cảnh.
Trên đời này thật sự có cao thủ Thần Cảnh trẻ tuổi vậy sao?
Lúc này ai cũng thấy khó tin, đột nhiên bọn họ cảm thấy mấy chục năm luyện võ đều là giả hết.
Quan Vương đã thoi thóp, khi thấy Dương Thanh xuất hiện, rốt cuộc trên gương mặt tái nhợt cũng hiện lên vẻ tươi cười:
“Cuối, cuối cùng cậu cũng tới rồi!” Dương Thanh áy náy nhìn Quan Vương, sau đó lấy chai thủy tinh ra, từ trong đó lấy ra một viên thuốc màu đen, dùng ngón tay bắn viên thuốc bay thẳng vào miệng Quan Vương.

“Viên thuốc này có thể giữ được mạng sống của ông!”
Dương Thanh lên tiếng nói.
Đây là viên thuốc cứu mạng mà trước kia Phùng Tiểu Uyển đã đưa cho anh.

Dù thương thế nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần kịp thời uống viên thuốc này thì vẫn có thể giữ được cơ hội sống.

Chỉ cần còn hơi thở, Phùng Tiểu Uyển chắc chắn sẽ cứu được người.

“Cậu chính là cậu Thanh mà bọn họ luôn miệng nhắc tới?”
Lúc này vẻ mặt của lão già mặc áo đạo sĩ bị đánh lùi về sau rất nghiêm nghị hỏi Dương Thanh.
Lão ta cảm thấy sự nguy hiểm mãnh liệt từ trên người Dương Thanh.

- ————.

Chương 1042: 1042: Có Một Không Hai

Dương Thanh phớt lờ lão già mặc áo đạo sĩ, liếc mắt nhìn đám người Vương thành Quan, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đã tới muộn!”
Mưu kế dụ rắn khỏi hang lần này là do anh và Quan Vương cùng bàn bạc.
Bây giờ, rắn đã ra khỏi hang mà anh mới tới, còn khiến Quan Vương bị thương nặng, đây là sai lầm của anh.
Sau khi Quan Vương nuốt xong viên thuốc, vẻ mặt vốn đã trắng bệch thật sự đã hơi hồng hào trở lại.
Lão ta vội nói: “Cậu Thanh nói quá rồi.

Là Vương thành Quan chúng tôi đã liên lụy cậu mới đúng, hơn nữa kế sách này là do chúng ta cùng bàn bạc, chỉ là không ai trong chúng ta ngờ được cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn lại tới nhanh như vậy”.
Lâm Hạo cũng vội vàng nói: “Đúng, cậu Thanh không có lỗi, cậu có thể xuất hiện lúc này không muộn chút nào”.

“Cậu Thanh, nhờ cậu!”
Khương Hùng đi lên trước, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cậu Thanh, nhờ cậu!”
Lâm Thiên Tường và vài ông chủ quyền quý trong Vương thành Quan cũng đồng loạt đi lên trước, thái độ cực kỳ chân thành.
Hình ảnh Dương Thanh xuất hiện lúc nãy đã để bọn họ biết, bây giờ chỉ có Dương Thanh mới đối phó được lão già mặc áo đạo sĩ mà thôi.
Lão già mặc áo đạo sĩ thấy Dương Thanh không thèm nhìn mình thì sắc mặt cực kỳ âm trầm.

“Thằng nhóc mày muốn chết à?”

Lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Dù ở Miêu Thành, cũng chưa từng có ai dám khinh thường tạo như thế!” “ồn ào!”
Dương Thanh bỗng hờ hững thốt lên.

“Bop!”
Tiếp đó một tiếng tát tai giòn giã vang lên khắp phòng.
Chỉ thấy trên mặt lão già mặc áo đạo sĩ kia xuất hiện dấu bàn tay rõ mồn một, khóe miệng còn đang rỉ máu.
Nhất thời mọi người đều ngạc nhiên đến sững sờ.
Vừa nãy một đòn của Dương Thanh đã đẩy lão già này lùi về sau bảy tám bước, bây giờ anh lại đánh đối phương một bạt tai.
Lão già mặc áo đạo sĩ là cao thủ Thần Cảnh đấy.
Thế mà lão ta lại bị Dương Thanh tát tại trước mặt mọi người.

“Đồ khốn kiếp! Mày dám đánh lén tao!”
Lão già mặc áo đạo sĩ thẹn quá thành giận.
Lão ta sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng bị tát tai, hôm nay lại bị một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi tát vào mặt, đúng là đang sỉ nhục lão ta mà.

“Bop!”
Nhưng lão ta vừa dứt lời lại ăn thêm một cái tát nữa.
Dương Thanh cười lạnh nói: “Đây chính là cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn Miêu Thành sao? Sao lại bị tôi dễ dàng đánh lén như vậy chứ? Thật sự ngại quá, hay tôi đánh lén ông lần nữa nhé?” “Mày…” “Bop!”
Lão già mặc áo đạo sĩ chưa nói xong trên mặt lại hứng thêm một bạt tai nữa.
Chỉ mấy giây ngắn ngủi lão ta đã ăn trọn ba bạt tai của Dương Thanh.

Hơn nữa mỗi bạt tai đều khiến miệng lão ta rỉ máu.
Lúc này những ông chủ quyền quý của Vương thành Quan kia đều ngây ra như phỗng, bọn họ đã ngây người trước cảnh tượng Dương Thanh tát liên tiếp vào mặt lão già mặc áo đạo sĩ kia.
Nếu nói cái tát đầu tiên của Dương Thanh là đánh lén, vậy hai cái tát sau nên giải thích thế nào? Cũng không thể nói là đánh lén mãi đúng không?
Điều này chứng tỏ thực lực của Dương Thanh cao hơn lão già mặc áo đạo sĩ.
Trong đám người quyền quý của Vương thành Quan, người ngạc nhiên nhất chính là Quan Vương.

Vừa nãy chỉ có lão ta suýt chút nữa là bị lão già mặc áo đạo sĩ giết chết, lão ta hoàn toàn không có sức lực chống lại lão già kia.
Có thể nói lão già mặc áo đạo sĩ này có thể giết chết Quan Vương bằng một chiêu cũng không ngoa.
Nhưng một nhân vật mạnh mẽ như vậy lại bị tát tai liên tiếp, lão ta bỗng có cảm giác như đang nằm mơ.
Nhất là nhớ tới trước kia, lúc Dương Thanh đến Vương phủ Quan, cao thủ của Vương phủ họ Quan còn muốn giết anh.
Đùa gì thế?
Đừng nói là tất cả cao thủ của Vương phủ họ Quan, dù là cao thủ của cả Vương thành Quan gộp lại e rằng cũng không phải là đối thủ của Dương Thanh.
Chỉ sau khi giao đấu với cao thủ Thần Cảnh thật sự, mới có thể cảm nhận được sự khủng bố của bọn họ.
Lúc này, trong hai mắt Quan Vương nóng hừng hực.
Một tài năng trẻ như Dương Thanh, chưa tới ba mươi tuổi mà đã mạnh như vậy rồi, nếu cho thêm vài năm nữa, liệu anh sẽ mạnh đến cỡ nào?
Quan Vương đột nhiên không dám nghĩ tới, lúc này trong lòng chỉ có một suy nghĩ, chính là bất kể thế nào, cũng phải bợ đỡ Dương Thanh.

"Ranh còn, mày muốn chết à!"
Lão già mặc áo đạo sĩ thẹn quá thành giận, tức giận rào lên, sau đó vung quyền xông lên.

"Bốp!"
Dương Thanh đứng tại chỗ, hời hợt đạp một cước.
Mọi người chỉ thấy lão già mặc áo đạo sĩ bị đạp bay ra ngoài như quả bóng.

"Ầm!"
Thân thể của lão già mặc áo đạo sĩ đập thẳng lên cửa chống trộm của phòng họp.

Cánh cửa chống trộm cực kỳ nặng nề bay thẳng ra ngoài cùng với thân thể của lão già mặc áo đạo sĩ kia.
Một tiếng vang thật lớn, lão già mặc áo đạo sĩ ngã bên ngoài phòng họp.
Lúc này cả phòng họp yên lặng như tờ, ai cũng nhìn chằm

chằm bóng dáng của người thanh niên kia.
Đến cả những ông cụ Vương Cảnh hậu kỳ kia, lúc nhìn sang Dương Thanh, trong mắt cũng ngập tràn sự kính nể.
Còn đám con cháu nhà giàu kia đã khiếp sợ nói không nên lời từ nãy giờ.
Thậm chí có người còn bắt đầu hoài nghi, liệu có phải lão già mặc áo đạo sĩ là do Quan Vương mời đến diễn kịch hay không?
Bằng không mạnh như Quan Vương, tại sao lại không đỡ nổi một đòn của đối phương?
Trái lại bị một người trẻ tuổi tát đến không không phân biệt được phương hướng? "Sao, sao cậu ấy có thể mạnh như vậy chứ?" "Quan Vương, cao thủ Quỷ Môn kia là cao thủ Thần Cảnh thật sao?" "Nếu không, tại sao lão ta lại không có chút sức chống trả nào trước mặt cậu Thanh vậy?"
Vài ông chủ nhà giàu hàng đầu Vương thành Quan ngây ngốc hỏi Quan Vương.
Quan Vương cười gượng lắc đầu: "Tôi chắc chắn cao thủ Quỷ Môn kia đúng là cao thủ Thần Cảnh thật.

Còn tại sao lão ta không có sức chống trả lại cậu Thanh là bởi vì thực lực của Dương Thanh vượt xa lão ta".

Vương Cảnh có sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, Thần Cảnh đương nhiên cũng có bốn giai đoạn nhỏ này.
Lúc này với biểu hiện của Dương Thanh chứng tỏ ít nhất thực lực của anh là Thần Cảnh trung kỳ.

Mỗi một cảnh giới nhỏ bên trong Vương Cảnh đều khó hơn lên trời, thậm chí có rất nhiều cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mấy chục năm vẫn ở cảnh giới này, không cách nào bước lên được cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.
Còn về Thần Cảnh, muốn tiến bộ hơn nữa e là càng khó hơn.
Dương Thanh trẻ như vậy mà đã là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ sao?
Mọi người đều ngây ngốc, hai tay Khương Hùng năm chặt, bởi vì kích động mà cơ thể khẽ run.
Lão ta cũng là cựu chiến sĩ đi từ biên giới phía Bắc ra, lúc này lại tận mắt nhìn thấy, một cao thủ trẻ cũng đi từ biên giới phía Bắc ra lại mạnh mẽ như vậy, lão ta thấy cực kỳ tự hào.

Cao thủ Thần Cảnh trẻ này là anh em biên giới phía Bắc của chúng ta.
Mỗi người ở đây khi nhìn Dương Thanh lần nữa, trong mắt chỉ còn kính sợ, là sự kính sợ dành cho cao thủ Thần Cảnh.
Quan Vương chợt nhớ tới, trước đây lúc lão ta hỏi Dương Thanh, nếu chỉ có Quỷ Môn Miêu Thành, liệu Dương Thanh có thể tự chỉ dựa vào sức của bản thân đối phó với bọn họ không? Lúc đó Dương Thanh không hề do dự trả lời "Được."
Khi đó, trong lòng lão ta vẫn hơi không tin, nhưng lại không tìm được cách ứng phó Quỷ Môn Miêu Thành, bất đắc dĩ mới bằng lòng phối hợp với Dươnng Thanh.
Lão ta vốn nghĩ dù cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn tới đây, lão ta cũng là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, có thể đánh một trận.
Đến lúc đó, tất cả cao thủ đỉnh phong của cả Vương thành Quan sẽ tập họp lại, còn có những tay súng bắn tỉa hàng đầu của mỗi gia tộc, dù cao thủ Thần Cảnh có đến cũng chỉ có nước chết.
Thậm chí lão ta cũng chưa từng nghĩ tới Dương Thanh đóng một vai trò lớn như thế nào, mãi đến khi sự sống chết của lão ta bị người khác khống chế, lúc này lão ta mới phát hiện cao thủ Thần Cảnh là vô địch.
Khi thực lực đạt tới cảnh giới Thần Cảnh, thì hoàn toàn không phải chỉ dựa vào số đông là có thể đối phó được.
Lão ta vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí còn nghĩ mình sắp chết.
Mãi đến khi Dương Thanh mạnh mẽ xuất hiện, khi lão già mặc áo đạo sĩ sắp giết Lâm Hạo trong chớp mắt thì anh đã chặn được đòn trí mạng của đối phương.
Tiếp đó Dương Thanh lại vả mặt lão già mặc áo đạo sĩ ba cái liên tiếp, thì bọ họ mới nhận ra, Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh hàng thật đúng giá.
Dù vậy, lão ta cũng không ngờ Dương Thanh lại có thể dễ dàng đánh bại lão già mặc áo đạo sĩ kia như thế.
Mãi đến khi lão già mặc áo đạo sĩ thử ra tay với Dương Thanh, bị anh đá lại một chiêu, thì cuối cùng lão ta mới bừng tỉnh, sự cường đại của Dương Thanh đã vượt xa sự tưởng tượng của lão ta rồi.

Đừng nói là Quỷ Môn Miêu Thành, dù là cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành liên kết lại cũng chưa chắc đã giết được Dương Thanh.

- ————.

Chương 1043: 1043: Không Thể Giết Tôi

Lão già mặc áo đạo sĩ bị Dương Thanh đạp bay ra khỏi phòng họp cảm thấy vừa kinh hãi vừa tức giận.
Kinh hãi vì một người chưa tới ba mươi tuổi lại có thực lực Thần Cảnh.

Dù là ở Miêu Thành cũng chưa từng nghe nói đến thiên tài võ thuật nào như vậy.
Tức giận là vì lão ta là một trong số các cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành, cao thủ trấn giữ của Quỷ Môn Miêu Thành.

Vậy mà ra ngoài lại bị một thằng nhóc tất trước mặt bao người, còn bị đạp bay.
Đối với lão ta đây là sự sỉ nhục lớn nhất.

"A a a…"
Mọi người còn đang bị sức mạnh của Dương Thanh dọa sợ, lão già mặc áo đạo sĩ đã bò lồm cồm dậy, gầm gừ giận dữ.

"Ranh con dám đánh tao.

Tao muốn mày phải chết!"
Lão ta nổi giận rống lên, vẻ mặt tràn đầy sát khí mãnh liệt.
Dương Thanh hờ hững nhìn đối phương, lạnh giọng nói: "Nói ra mục đích của Quỷ Môn, tôi có thể tha chết cho ông!"
Những ông lớn có địa vị cao trong Vương thành Quan lần lượt thở phào một hơi khi thấy Dương Thanh xuất hiện.

Nhìn bộ dạng chật vật của lão già mặc áo đạo sĩ, bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng hả dạ.
Dù sao vừa nãy, bọn họ đã suýt nữa bị lão ta giết sạch.

"Ranh con ngông cuồng, ăn đòn đi!
Lão già mặc áo đạo sĩ không trả lời Dương Thanh, giận dữ quát lớn một tiếng, toát ra khí thế hùng mạnh.
Ngay sau đó, mọi người đều trợn mắt há mồm.
Lão già mặc áo đạo sĩ vừa đòi giết Dương Thanh đột nhiên biến mất.
Nhưng hưởng lão ta biển mất không phải xông về phía Dương Thanh, mà là hướng ngược lại.

“Lão ta đang chạy sao?”
Lâm Hạo trố mắt hỏi.

“Hình như vậy!
Khương Long Phi ngơ ngác gật đầu.

“Lão ta thật sự là cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn Miêu Thành sao?”
Quan Hồng Nghị cũng sững sờ hỏi.
Đám người còn lại cũng không dám tin vào mắt mình.
Đối với bọn họ, cao thủ Thần Cảnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cũng là cảnh giới mà bọn họ tha thiết mơ ước.
Nhưng từ sau khi Dương Thanh xuất hiện, mọi chuyện đều khiến bọn họ thay đổi tư tưởng.
Thì ra cao thủ Thần Cảnh cũng sẽ bị ăn tát.
Thì ra cao thủ Thần Cảnh cũng sẽ bị thương.
Thì ra, cao thủ Thần Cảnh cũng sẽ chạy trốn.
Trong lúc bọn họ còn chưa hết khiếp sợ, Dương Thanh bỗng cười lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình!”
Dứt lời, anh tiện tay nhặt một hòn đá lên, tùy ý ném về phía lão già mặc áo đạo sĩ đã biến mất.

“Vèo!”
Hòn đá xé gió bay vút đi.
Lão già mặc áo đạo sĩ trốn ra xa mấy trăm mét đang thấy may mắn vì Dương Thanh không đuổi theo.
Nhưng ngay sau đó, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập “Phốc!”
Tiếng va chạm trầm đục vang lên.
Lão già mặc áo đạo hét thảm một tiếng, cả người bổ nhào ra trước mấy mét rồi ngã lăn ra đất.
Bởi vì khoảng cách quá xa nên đảm ông lớn của Vương thành Quan không hề hay biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một bóng người mờ mờ đột nhiên ngã xuống.
Mặc dù không nhìn rõ là ai nhưng mọi người đều biết chính là lão già mặc áo đạo sĩ bị Dương Thanh ném đá mới ngã xuống đất không dậy nổi.

“Tôi đã phế bỏ tu vi của lão ta, gọi hai người tới khiêng về đi!”
Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.
Đến tận lúc này, mọi người mới bừng tỉnh.

Khi biết Dương Thanh chỉ tiện tay ném một hòn đá đã có thể phế bỏ tu vi của cao thủ Thần Cảnh cách xa mấy trăm mét, tất cả đều chết lặng.
Bấy giờ bọn họ mới biết, giữa các cao thủ Thần Cảnh cũng có chênh lệch lớn tới vậy.

"Tôi đi!" tới.
Lâm Hạo xung phong nhận việc, tự giác đi khiêng lão già mặc áo đạo sĩ về.
Giờ phút này, sắc mặt lão ta trắng bệch, đan điền của lão ta be bét máu.
Rõ ràng cục đá Dương Thanh vừa ném đã trúng vào đan điền của lão ta.

Truyện Ngược
Đối với người luyện võ, đan điền là nơi quan trọng nhất.

Một khi đan điền vỡ vụn, tu vi sẽ lập tức tan biến.
Lão già mặc áo đạo sĩ không còn kiêu căng như lúc đâu.
Cả người đều như bị đả kích cực lớn, hai mắt dại ra, ngơ ngác nói: "Mày, mày phế bỏ tu vi của tao rồi sao?"
Con đường võ thuật trước giờ vẫn luôn tàn khốc.
Dương Thanh biết rõ điều này.

Rất nhiều cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ của Quỷ Môn Miêu Thành bị anh phát hiện mới bị cổ độc phản phệ mà chết.
Bắt đầu từ lúc đó, anh và Quỷ Môn Miêu Thành đã kết thù.
Lão già mặc áo đạo sĩ là một trong các cao thủ trấn giữ của Quỷ Môn.

Chỉ khi lão ta mất mạng mới có thể uy hiếp Quỷ Môn Miêu Thành.

"Bây giờ ông còn một cơ hội sống cuối cùng.

Mau nói tại sao Quỷ Môn muốn gài người vào các thế lực lớn của Chiêu Châu!"
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt của anh lạnh lẽo vô tình như đang nhìn một người chết.
Lúc này, trong mắt của lão già mặc áo đạo sĩ mới hơi có thần, khi nhìn Dương Thanh chỉ có sát khí cuồn cuộn.

“Mày phế bỏ tu vi của tao còn muốn tạo bán đứng Quỷ Môn sao? Mày nghĩ có thể không?”
Lão ta chỉ muốn xé nát Dương Thanh, ăn thịt uống máu anh, sao có thể nói cho anh biết mục đích của Quỷ Môn?
Dường như Dương Thanh đã đoán trước được câu trả lời này, không hề bất ngờ, chỉ hờ hững nói: “Nói hay không cũng không sao.

Chúng tôi đã đạt được mục đích rồi”.

“Mày muốn làm gì?”
Lão ta đột nhiên hốt hoảng, cảm thấy cái chết đang tới gần.
Dương Thanh lạnh nhạt nhìn lão ta lần cuối, lập tức lên tiếng: “Đối với một cao thủ Thần Cảnh, bị phế bỏ tu vi chẳng khác gì đã chết.

Đã vậy, tôi sẽ tiễn ông lên đường!” “Không!”
Rốt cuộc lão già mặc áo đạo sĩ cũng ý thức được, Dương Thanh thực sự muốn lấy mạng mình, vội vàng hét lớn.
Mặc dù đan điền của lão ta đã bị phế bỏ nhưng ở Miêu Thành vẫn có một vài thủ đoạn tà đạo có thể chữa khỏi.
Lão ta cũng rất rõ, cho dù bị phế đi võ công nhưng chỉ cần còn sống sẽ có cơ hội khôi phục lại thực lực ban đầu.

“Tôi nói! Tôi sẽ nói hết! Xin cậu đừng giết tôi, đừng giết tôi mà!”
Lão già mặc áo đạo sĩ có ham muốn sống sót rất lớn, gào thét ầm ĩ.
Dương Thanh vừa mới giơ chân lên bèn chậm rãi thu về.
Anh thực sự không nghĩ có thể đạt được tin tức hữu ích gì trong miệng lão ta.

Chỉ cần giết chết lão ta là có thể uy hiếp Quỷ Môn Miêu Thành.
Dù sao toàn bộ Miêu Thành cũng chỉ có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, còn Quỷ Môn lại là một trong các thế lực đứng đầu ở đó, chắc chắn không thể có nhiều cao thủ Thần Cảnh.
Vậy nên chỉ cần lão già mặc áo đạo sĩ bỏ mạng sẽ gây ra tổn thất cực lớn cho Quỷ Môn.
Trừ khi Quỷ Môn không tiếc cơ nghiệp xây dựng nhiều năm ở Miêu Thành, nếu không chỉ có thể tạm thời bỏ qua mối thù

này.
Hiện giờ lão ta lại tham sống sợ chết muốn khai ra, đương nhiên anh sẽ không ngăn cản.

“Nếu lời ông nói không có giá trị, tôi chỉ có thể khiến ông chịu đủ đau khổ mới cho ông về chầu trời.

Nói mau!”
Dương Thanh lạnh lùng nói, khiến lão già mặc áo đạo sĩ có cảm giác nếu không nói thật sẽ phải gánh chịu hậu quả thê thảm.

Lão ta cắn răng nói: “Thực ra không phải chỉ có Quỷ Môn âm thầm xuất thế như các người vẫn nghĩ”.
Nghe thấy thế, tất cả đều sợ ngây người.

“Ý của ông là các thế lực khác trong Miêu Thành cũng đã xuất thế, chỉ là chúng tôi vẫn chưa biết thôi sao?”
Quan Vương trầm giọng hỏi, hơi thở trở nên dồn dập.
Trước đó bọn họ đã suy đoán cả Miêu Thành chỉ có Quỷ Môn xuất thế.
Nhưng hiện giờ xem ra, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.
Sắc mặt Dương Thanh cũng nghiêm trọng hơn: “Nói tiếp đi!”
Lão già mặc áo đạo sĩ gật đầu nói: “Mỗi một Vương thành đều có cao thủ của Miêu Thành xâm nhập vào.

Chắc chắn các người sẽ tưởng kẻ do thám bị các Vương thành khác phát hiện đều là người của Quỷ Môn đúng không?”
“Thực ra không phải đâu.

Vương thành Quan là phạm vi đi săn của Quỷ Môn.

Các Vương thành khác thuộc về các thế lực khác của Miêu Thành”.

“Giữa các thế lực lớn ở Miêu Thành có một quy định bất thành văn, cao thủ Thần Cảnh không được xuất hiện”.

“Nếu không vì Quỷ Môn bị tổn thất quá lớn ở Vương thành Quan, môn chủ cũng sẽ không phải tôi tới”.

“Số lượng cao thủ Thần Cảnh trong Miêu Thành có hạn, các thế lực đều biết rõ.

Lần này tôi ra ngoài cũng chỉ có môn chủ của Quỷ Môn biết".

"Nếu tôi bỏ mạng tại đây, dù Quỷ Môn muốn giấu diếm e là cũng không giấu được bao lâu.

Nếu để các thế lực khác biết cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn đi ra ngoài, chỉ sợ bọn họ đều sẽ phải cao thủ Thần Cảnh ra ngoài".

"Đến lúc đó, mười mấy cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành đồng loạt xuất hiện sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng với Chiêu Châu.

Không cần nói nhiều chắc các người cũng biết rõ rồi chứ?"
"Vậy nên nên muốn bảo vệ trật tự của Chiêu Châu, các người không thể giết tôi!"
- ————.

Chương 1044: 1044: Phiền Não Của Dương Thanh

Lời nói của lão già mặc áo đạo sĩ đã dọa sợ những người đứng đầu các thế lực lớn ở Vương thành Quan.

Dù là Dương Thanh cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Ham muốn sống sót của lão già mặc áo đạo sĩ rất mạnh, trông không giống như nói dối.

Vậy có nghĩa là ngoài Quỷ Môn, vẫn còn các thế lực khác của Miêu Thành xuất thế, mà mỗi thế lực đều có cao thủ Thần Cảnh trấn giữ.
"Ông tưởng nói vậy thì chúng tôi sẽ tha cho ông sao?"
Quan Vương giận dữ chất vấn.

Lão già mặc áo đạo sĩ khinh thường nhìn Quan Vương nói:
"Nếu các người tưởng tôi muốn sống mới nói vậy thì cứ giết tôi đi".

"Nhưng tôi chết chỉ là chuyện nhỏ, cao thủ Thần Cảnh ồ ạt xông vào Chiêu Châu mới là chuyện lớn".
"Tôi thừa nhận thực lực của chiến vực Chiêu Châu rất mạnh, nhưng thế thì đã sao? Ngoài súng pháo ra, bọn họ còn có gì?"
"Có mấy cao thủ Thần Cảnh trấn giữ?"
"Nếu tôi đoán không sai, cao thủ Thần Cảnh của Chiêu Châu còn đang phải chống giặc ngoại xâm đúng không?".

Truyện Hài Hước
"Nếu mười mấy cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành đều xuất hiện, dù Chiêu Châu huy động toàn bộ cao thủ Thần Cảnh tới đối phó thì phải chống lại giặc ngoại xâm thế nào?
Rõ ràng lão ta rất am hiểu tình hình của Chiêu Châu, chỉ vài câu nói đã đâm trúng vào nỗi đau của Chiêu Châu.

Dương Thanh nheo mắt lại, lửa giận cuồn cuộn dần tràn ra từ trong người anh.

Anh từng là Tướng quân bảo vệ biên giới Chiêu Châu, kẻ nào dám xâm phạm Chiêu Châu chính là kẻ địch của anh.

“Bọn họ dám!”
Dương Thanh đột nhiên gầm lên.

Tất cả đều nhìn về phía anh.

Lửa giận trên người anh khiến các cao thủ có thực lực hơi thấp phải sợ run người.

Dù là Quan Vương có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong cũng bỗng có ý nghĩ muốn quỳ rạp xuống đất.

Đây chính là uy thế của cao thủ Thần Cảnh sao?
Lão già mặc áo đạo sĩ phức tạp nhìn Dương Thanh: “Tôi chỉ nói sự thật, bọn họ có dám hay không thì tôi không biết”.

“Tôi công nhận cậu rất mạnh, là thiên tài võ thuật trăm năm mới có.

Cả Miêu Thành đều không có người nào trẻ tuổi như cậu lại có thực lực mạnh mẽ như vậy”.

“Nhưng con đường luyện võ vốn luôn tàn khốc.

Không ai nói tinh thần thượng võ với cậu đâu.

Trừ khi cậu có thể bước lên đỉnh cao võ thuật, nếu không chắc chắn vẫn có người mạnh hơn cậu”.

“Không phải Miêu Thành không có cao thủ cùng cấp bậc với cậu.

Chỉ tính những người tôi biết đã có ba người, ai cũng đạt Thần Cảnh đỉnh phong”.

“Đây mới chỉ là tin đồn, rất có thể còn vượt qua cả Thần Cảnh đỉnh phong”.

Lão già mặc áo đạo sĩ chân thành nói.

Mặc dù bị Dương Thanh phế bỏ đan điền nhưng dù sao cũng từng là cao thủ Thần Cảnh, lão ta biết con đường tu luyện vô cùng gian nan.

Coi như cho Dương Thanh một lời nhắc nhở và khuyên bảo.

“Cậu Thanh!”
Khương Hùng đi tới, thấp giọng gọi một tiếng.

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần.

Anh nhìn lão già mặc áo đạo sĩ một cái, bỗng lấy ra một bình sứ màu trắng ném cho lão ta.

Lão ta bắt được, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Đây là cái gì?”
“Uống vào có thể ổn định vết thương.

Với khả năng của Quỷ Môn Miêu Thành, chắc là không khó khôi phục đan điền cho ông!”
Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Nghe thấy thế, tất cả đều sợ ngây người.

Lão già mặc áo đạo sĩ cũng kinh hãi.

Đương nhiên lão ta sẽ không nghi ngờ anh.

Dù sao hiện giờ lão ta đã bị phế bỏ tu vi, Dương Thanh muốn giết lão ta dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng anh lại cho lão ta một viên thuốc có thể ổn định vết thương.

Thuốc của cao thủ Thần Cảnh sao có thể đơn giản được?
“Cảm ơn cậu Thanh!”
Lão ta kìm nén kích động nói lời cảm ơn rồi không chút do dự đổ viên thuốc màu đen trong bình sứ dứt khoát nuốt vào.

Lão ta cứ tưởng viên thuốc này cùng lắm chỉ có thể ổn định vết thương giúp lão ta.

Nhưng lão ta giật mình khi thấy viên thuốc vừa vào miệng đã tan ra, hóa thành dòng nước ấm chảy vào đan điền.

Sau vài giây ngắn ngủi, đan điền trở nên ấm áp.

Lão ta kinh ngạc hô lên: “Viên thuốc này có thể khôi phục đan điền!”
Đúng là Quỷ Môn Miêu Thành có cách chữa trị đan điền, nhưng với tình hình hiện giờ của lão ta, dù có về tới Quỷ Môn cũng khó có thể chữa khỏi.

Nhưng Dương Thanh chỉ cho lão ta một viên thuốc đã khiến đan điền của lão ta dần khôi phục, tuy tốc độ rất chậm nhưng ít nhiều vẫn khiến lão ta tràn trề hy vọng.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Về nói với môn chủ của ông, nếu tôi còn phát hiện người của Quỷ Môn làm chuyện gì gây nguy hại tới Chiêu Châu, giết không tha!”
Lúc này, Dương Thanh bộc phát toàn bộ sát khí, cả người như một ác ma tới từ địa ngục.

Lão già mặc áo đạo sĩ run lẩy bẩy, dường như trước mặt lão ta không phải cao thủ Thần Cảnh mà là một ác ma thật sự.

“Cậu Thanh yên tâm, tôi sẽ chuyển lời nguyên vẹn!”
Lão ta khẽ cúi đầu hành lễ, quay lưng rời đi.

“Cậu Thanh thật sự muốn thả lão ta đi sao?”
Sắc mặt Quan Vương tràn đầy lo lắng.

Dương Thanh đáp: “Thế ông nói xem tôi nên làm thế nào?”
Quan Vương lập tức nghẹn họng, khí lạnh trên người anh khiến lão ta không khỏi rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu nói: “Xin lỗi cậu Thanh, tôi lắm mồm rồi!”
Lão ta là người đứng đầu của Vương tộc, vốn là một trong những người cầm quyền của Chiêu Châu, đương nhiên biết rõ hậu quả khi cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành xuất hiện.

Bây giờ Chiêu Châu còn bốn biên giới, bốn Hoàng tộc và năm Vương tộc.

Nếu mười mấy cao thủ Thần Cảnh đồng loạt lộ diện, e là năm Vương tộc sẽ lập tức biến mất.

Bởi vì trong năm Vương tộc không có lấy một cao thủ Thần Cảnh nào.

Đến lúc đó chỉ có thể dựa vào bốn biên giới và bốn Hoàng tộc đối phó cao thủ của Miêu Thành.

Nếu thật sự có ngày đó, số phận của Vương tộc chỉ có hai loại khả năng.

Một là bốn biên giới và bốn Hoàng tộc giành chiến thắng, chênh lệch giữa Hoàng tộc và Vương tộc lại càng lớn.

Hai là bốn biên giới và bốn Hoàng tộc thất bại.

Vậy thì Vương tộc chỉ có thể trở thành tù nhân, phụ thuộc vào các thế lực lớn của Miêu Thành.

Đây cũng là phiền não của Dương Thanh.

Miêu Thành vốn vẫn luôn sống ẩn dật không lộ diện, trước giờ chỉ coi trọng võ thuật.

Một khi Miêu Thành hoàn toàn xuất thế, anh không dám nghĩ hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào.

Cao thủ đứng đầu Miêu Thành mạnh bao nhiêu, anh cũng không biết.

“Hiện giờ đã giải quyết xong chuyện của Vương thành Quan.

Sau hôm nay, có lẽ Quỷ Môn Miêu Thành sẽ không tùy tiện phái cao thủ Thần Cảnh tới nữa, nhưng không biết biết bọn họ có phái ra cao thủ Vương Cảnh nữa không”.

“Sau này Vương thành Quan phải nhờ vào mọi người rồi!”
Dương Thanh quét mắt nhìn xung quanh, lạnh giọng nói:
“Đồng thời, mọi người phải giữ bí mật về chuyện hôm nay.

Nếu tin tức cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn bị lộ ra ngoài, sợ là mọi người sẽ không được yên ổn”.

“Cậu Thanh yên tâm, mọi chuyện xảy ra hôm nay tuyệt đối sẽ không bị lộ ra ngoài”.

Quan Vương vội vàng cam đoan, cũng nhìn đám ông lớn quyền quý của Vương thành Quan, lạnh giọng uy hiếp: “Nếu ai dám để lộ dù chỉ nửa câu, đừng trách tôi không khách sáo!”
Đám người nhao nhao tỏ thái độ sẽ giữ bí mật.

Dương Thanh cũng không lo chuyện hôm nay sẽ bị tiết lộ.

Dù sao những người có mặt đều là người đứng đầu các gia tộc lớn ở Vương thành Quan, biết rõ hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Nếu mười mấy cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành đồng loạt lộ diện, gia tộc của bọn họ chỉ có thể bị tiêu diệt.

“Chào mọi người, có duyên sẽ gặp lại!”
Nói xong, Dương Thanh quay người rời đi.

“Tạm biệt cậu Thanh!”
“Tạm biệt cậu Thanh!”

…!
Quan Vương dẫn đầu cao giọng hô lên.

Khương Hùng cũng rời đi với Dương Thanh.

Trên đường đi, lão ta hỏi: “Có cần báo cáo chuyện này với cấp trên không?”
Dương Thanh gật đầu nói: “Tôi sẽ tự báo cáo chuyện này!”
Đừng nói là mười mấy cao thủ Thần Cảnh có khả năng sẽ xuất hiện, dù chỉ là một người cũng gây ra uy hiếp cực lớn với Chiêu Châu.

Chiến vực Chiêu Châu phải biết rõ chuyện này.

Nghe vậy, Khương Hùng khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Hai mươi phút sau, xe chậm rãi đỗ lại trước cửa nhà thần y Phùng ở thôn Ngô Gia.

Chỉ là thần y Phùng đã không còn, hiện giờ trông căn nhà tràn ngập bi thương.

“Anh Thanh!”
Dương Thanh vừa đi vào đã trông thấy Mã Siêu đi lại trong sân.

Đổng Chiêm Cương cẩn thận đi theo, sợ anh ta ngã.

“Anh Thanh!”
Lúc này Phùng Tiểu Uyển cũng đi ra khỏi phòng, thấy Dương Thanh không bị thương mới yên tâm thở phào.

Dương Thanh khẽ gật đầu nói: “Chuẩn bị về nhà!”
Đổng Chiêm Cương nghe thấy thế không khỏi kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy đã sắp phải rời đi.

Ông Phùng phái ông ta tới là vì có một vài chuyện Dương Thanh không tiện giải quyết, cần ông ta làm thay.

Nhưng lần này tới Vương thành Quan, ông ta lại giống như vú em, vẫn luôn đi theo chăm sóc Mã Siêu bị thương.

Nhưng như vậy cũng tốt, chuyện ông ta lo lắng đã không xảy ra.

“Gọi ông Phùng đi, tôi có chuyện quan trọng cần báo cáo với ông ấy!”
Ngay khi Đổng Chiêm Cường đang thầm cảm thấy may mắn, Dương Thanh bỗng trầm giọng nói.

“Có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không?”
Suốt mấy năm nay, Mã Siêu vẫn luôn đi theo Dương Thanh nhưng chưa từng thấy sắc mặt của anh trở nên nghiêm trọng như vậy.

Đổng Chiêm Cương cũng cảm thấy bất thường, mặt mày tái nhợt.

Chẳng lẽ chỉ trong mấy tiếng ông ta không đi theo Dương Thanh, anh đã gây ra chuyện lớn gì rồi sao?
- ————.

Chương 1045: 1045: Chưa Từng Thất Vọng

Dương Thanh nói muốn liên lạc với ông Phùng khiến Mã Siêu và Đổng Chiêm Cương đều cực kỳ ngạc nhiên.

Ông Phùng là lãnh đạo cấp cao của chiến vực.

Dương Thanh chủ động muốn liên hệ chắc chắc là có chuyện hết sức quan trọng.

Phùng Tiểu Uyển biết đám người Dương Thanh cần bàn chuyện cơ mật, lập tức nói: "Mọi người nói chuyện đi, em đi nấu cơm!"
Đợi cô ta rời đi, Dương Thanh mới nói với Đổng Chiêm Cương: "Cứ gọi cho ông Phùng trước đi!"
Đổng Chiêm Cương không dám chậm trễ, vội vàng gọi một dãy số đã được mã hóa.

Giọng nói quen thuộc nhanh chóng vang lên: "Chuyện gì?"
Giọng nói vô cùng lạnh lùng, vang dội, mang theo sự uy nghiêm.

"Ông Phùng, tôi đây!"
Đổng Chiêm Cương chưa kịp trả lời, Dương Thanh đã lên tiếng.

"Dương Thanh, sao đột nhiên cậu lại muốn gọi cho tôi?"
Ông Phùng vốn đang nghiêm nghị nghe thấy Dương Thanh lập tức cười hỏi.

"Ông có biết cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành xuất hiện rồi không?"
Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề.

"Cậu nói cái gì?"
Giọng điệu của ông Phùng lập tức trầm xuống: "Cậu có chắc không?"
Dương Thanh nói: "Tôi gặp được một cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn Miêu Thành ở Vương thành Quan.

Ông ta nói cho tôi biết".

“Ông ta còn nói, không chỉ có cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn mà còn có cả các gia tộc đứng đầu Miêu Thành đều đã cho người xuất hiện.

Mục tiêu của bọn họ là khống chế năm Vương thành lớn trước”.

“Vương thành Quan chính là địa bàn của Quỷ Môn Miêu Thành”.

“Còn về bốn Hoàng thành lớn và các thành phố quan trọng khác có người của Miêu Thành hay không thì chưa thể biết được”.

Nghe Dương Thanh nói thế, Đổng Chiêm Cương và Mã Siêu đều sợ ngây người.

Nhất là ngay từ đầu anh đã nói có cao thủ Thần Cảnh xuất hiện.

Cao thủ Thần Cảnh chỉ có ở chiến vực và bốn Hoàng tộc, số lượng cũng không nhiều.

Bây giờ lại có cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành xuất thế, đúng là tin tức khủng khiếp.

Ông Phùng ở đầu dây bên kia cũng sa sầm mặt, im lặng một lúc rồi nghiến răng nói: “Bọn họ thực sự coi chiến vực là vật trang trí sao?”
“Lúc chúng ta cần bọn họ giúp đỡ, không một ai chịu ra tay.

Bây giờ chiến vực Chiêu Châu giành được đất nước, đám thế lực ẩn dật này lại muốn kiếm một chén canh?”
Dương Thanh còn nói thêm: “Nghe nói Miêu Thành có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, chắc là mười mấy gần hai mươi người”.

Mã Siêu và Đổng Chiêm Cương nghe thấy thế, mặt mũi trắng bệch.

Bất kỳ một cao thủ Thần Cảnh nào, dù là kẻ yếu nhất cũng có thể đồ sát cả một Vương thành.

Nếu gần hai mươi cao thủ Thần Cảnh liên thủ, có lẽ đến cả Vương tộc cũng không được đối phương coi ra gì.

Dù là bốn Hoàng tộc liên thủ cũng chỉ có kết cục diệt vong.

Khi đó, sợ là toàn bộ cao thủ Thần Cảnh của chiến vực Chiêu Châu đều phải ra mặt mới đấu lại cao thủ của Miêu Thành.

“Nhưng may là các thế lực lớn trong Miêu Thành đều có một quy định bất thành văn, không cho phép cao thủ Thần Cảnh lộ diện.

Có lẽ cao thủ đến từ Quỷ Môn kia chỉ là một ngoại lệ”.

Dương Thanh lại nói tiếp.

“Hả?”
Dường như ông Phùng hiểu ra gì đó: “Ngoại lệ? Ông ta tới vì cậu hả?”
“Lúc giải quyết chuyện ở Vương thành Quan, tôi tiện tay giúp họ tìm ra gián điệp của Quỷ Môn ở đó, khiến Quỷ Môn bị tổn thất không nhỏ”.

Dương Thanh lúng túng nói.

Mặc dù anh đã rời khỏi biên giới phía Bắc nhưng dù sao cũng từng được ông Phùng dìu dắt, vẫn phải làm hết chức trách của mình.

Lời Dương Thanh nói cũng khiến ông Phùng lập tức hiểu tại sao cao thủ Thần Cảnh của Quỷ Môn Miêu Thành phải ra mặt.

“Cậu có ý định gì?”
Ông Phùng không hề trách móc, chỉ hỏi thăm dự định của Dương Thanh.

Anh cười khổ một tiếng: “Đây là chuyện của chiến vực.

Tôi đã rời khỏi biên giới phía Bắc, còn có thể có ý định gì?”
Năm năm chinh chiến sa trường của anh so với nhiều chiến sĩ khác ngắn hơn rất nhiều.

Nhưng công lao anh lập được cho chiến vực, cho Chiêu Châu trong năm năm ngắn ngủi này quá to lớn, không có mấy ai vượt qua được.

Danh tiếng Dương Bất Bại khiến quân địch nghe thấy đều phải run sợ không chỉ là nói khoác.

Một người có thể địch lại cả cả nửa quốc gia!
Câu nói này không phải do người trong nước khoe khoang, mà là lời tán thưởng của Tướng quân đứng đầu chiến vực nước địch.

"Cậu biết mà, chiến vực luôn chào đón cậu!"
Ông Phùng trầm giọng nói: "Chỉ cần cậu đồng ý trở về chiến vực, tôi sẽ đề nghị Bộ tư lệnh chiến vực bổ nhiệm cậu làm thống lĩnh của cả bốn biên giới Đông, Tây, Nam, Bắc!"
Điện thoại vẫn luôn mở loa ngoài.

Đổng Chiêm Cương và Mã Siêu nghe thấy ông Phùng nói thế đều kinh sợ, hơi thở dồn dập.

Hai mắt Mã Siêu đỏ hoe, nắm chặt hai tay, vẻ mặt tự hào.

Dương Thanh là anh của anh ta, cũng từng là Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Bây giờ lãnh đạo chiến vực lại chủ động mời anh làm thống lĩnh của cả bốn biên giới.

Đối với biên giới phía Bắc hay Dương Thanh, đến cả mỗi chiến sĩ của biên giới phía Bắc, đây đều là niềm vinh dự lớn lao.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu không nhịn được hô lên, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Anh ta biết năng lực của Dương Thanh, cũng biết anh có tình cảm sâu nặng với chiến vực.

Đây là vinh quang cao nhất chỉ thuộc về Dương Thanh.

Anh ta là anh em của Dương Thanh, không hi vọng anh sẽ từ chối.

Nhưng anh ta cũng rõ ràng, lúc trước Dương Thanh rời đi là vì vợ con.

Anh muốn dùng cả quãng đời còn lại bù đắp thiệt thòi trong năm năm anh rời đi cho vợ con.

Vậy nên Mã Siêu thấy rất mâu thuẫn, vừa muốn Dương Thanh đồng ý trở về chiến vực, lại vừa không muốn phá hỏng cuộc sống hiện giờ của anh.

Đổng Chiêm Cương cũng vô cùng chấn động, vẻ mặt kính sợ nhìn Dương Thanh.

Lúc ông Phùng phái ông ta đi theo Dương Thanh có giao một nhiệm vụ, đó là chuyển lời chiến vực muốn anh trở thành thống lĩnh của cả bốn biên giới.

Nhưng lúc ông ta nói với Dương Thanh đã bị anh lập tức từ chối.

Hiện giờ lại là ông Phùng, một trong các lãnh đạo cao nhất của chiến vực Chiêu Châu tự mình mời.

"Cậu Thanh, tôi mong cậu có thể quay trở lại chiến vực!" Đổng Chiêm Cược bỗng quỳ một chân xuống, vẻ mặt cung kính, khẩn cần nói.

Ông ta thật lòng muốn Dương Thanh trở về.

Tuy ông ta là bậc cha chú nhưng lại từng nghe rất nhiều truyền thuyết về anh.

Lần này được đi theo anh tới Vương thành Quan chính là vinh quang của ông ta.

Trong mắt Dương Thanh hiện lên sự dao động.

Anh chợt nhắm mắt lại, im lặng không nói lời nào.

Ông Phùng cũng biết sự lựa chọn này rất gian nan với Dương Thanh.

Ông cụ cũng không sốt ruột, lẳng lặng chờ câu trả lời của anh.

Chỉ cần Dương Thanh đồng ý, ông cụ sẽ lập tức xin chiến vực mở hội nghị cấp cao để thông qua đề nghị bổ nhiệm Dương Thanh làm thống lĩnh của cả bốn biên giới.

Với năng lực của Dương Thanh, hội nghị cấp cao này chỉ là hình thức.

Sẽ không một lãnh đạo nào ngăn cản đề nghị này.

Không biết bao lâu sau, Dương Thanh đột nhiên cười khổ nói: "Tôi có tài đức gì mà có thể nhận được vinh hạnh đặc biệt này? Nếu mẹ tôi còn sống, chắc hẳn bà ấy sẽ rất tự hào".

Nghe thấy vậy, dường như ông Phùng ở đầu dây bên kia đã biết câu trả lời của anh, lặng lẽ thở dài một tiếng.

“Từ lúc rời khỏi biên giới phía Bắc, tôi chỉ muốn làm một người chồng, một người bố có trách nhiệm!”
Quả nhiên Dương Thanh đã từ chối.

Nhưng ngay sau đó, anh trịnh trọng nói: “Nhưng nếu có một ngày, đất nước có chiến tranh, chắc chắn tôi sẽ trở về, giúp đất nước giành thắng lợi!”
Mỗi một chữ anh nói ra đều vang dội.

Khiến cho Đổng Chiêm Cương run rẩy, nhiệt huyết dâng trào.

Cảm xúc căng thẳng của Mã Siêu cũng biến mất.

Anh ta nhìn về bóng người trẻ tuổi kia, ánh mắt ngập tràn kiên định.

Đời này anh ta chưa từng hối hận vì đi theo Dương Thanh.

Mà Dương Thanh cũng chưa từng khiến anh ta thất vọng!
- ————.

Chương 1046: 1046: Có Thể Tỉnh Lại

Mặc dù Đổng Chiêm Cương rất kinh ngạc nhưng cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Dương Thanh.

Câu trả lời của anh khiến ông ta càng thêm kính trọng.

Cũng chỉ có anh hùng vĩ đại như vậy mới không làm mất mặt chiến vực.

“Có câu này của cậu là đủ rồi!”
Ông Phùng thở dài một hơi cảm thán.
Ông cụ biết rõ tình hình của Dương Thanh.

Chính vì tính cách coi trọng tình nghĩa nên lúc đầu ông cụ mới nhìn trúng anh.

.

Bạn có biết trang truyện # TrùmTruyệ n.or g #
Suốt bao năm chinh chiến, Dương Thanh phải trải qua những lần hiểm nguy thừa sống thiếu chết như thế nào, ông cụ đều biết rõ.

“Cảm ơn ông đã hiểu cho tôi!”
Dương Thanh cảm kích nói.

“Đừng cảm ơn tôi quá sớm, nói không chừng chẳng mấy chốc tôi lại phải mặt dày nhờ cậu ra tay”.

Ông Phùng cười đáp.

Dương Thanh cười khổ: “Sao tôi nhận nổi chữ mời này của ông?”
“Ha ha ha ha…”
Ông Phùng sảng khoái cười lớn, bỗng chân thành nói: “Tiểu Uyển là đứa trẻ đáng thương, bố mẹ đều hi sinh trên chiến trường.

Tiểu Uyển được mổ ra sau khi mẹ nó qua đời”.

“Vợ của Ái Dân cũng hi sinh oanh liệt trên chiến tường, năm xưa Ái Dân cũng cống hiến rất nhiều cho Chiêu Châu”.

“Có thể nói cả nhà Ái Dân đều hi sinh vì quốc gia này.

Ái Dân chỉ có một đứa cháu gái, sau này nhờ cậu chăm sóc cho Tiểu Uyển!”
Nói xong, ông Phùng đã nghẹn ngào.

Ông Phùng là anh trai của thần y Phùng.

Lúc thần y Phùng qua đời, ông Phùng bận chuyện ở chiến vực không thể tới đưa tiễn lần cuối.

Dương Thanh chợt thấy tôn kính.

Trước đó anh đã biết về thân thế của Phùng Tiểu Uyển.

Giờ phút này, ông Phùng lại nhắc tới khiến anh càng thêm kính trọng cả nhà thần y Phùng.

“Ông Phùng yên tâm, sau này Tiểu Uyển chính là em gái tôi, không ai được tổn thương em ấy!”
Dương Thanh trịnh trọng nói.

“Được, tôi tin cậu!”
Nói xong, ông Phùng cúp máy.

Đổng Chiêm Cương và Mã Siêu cũng dần bớt đi cảm giác vinh dự khi nghe ông Phùng nói muốn Dương Thanh làm thống lĩnh của bốn biên giới vì nghe thấy thân thế của Phùng Tiểu Uyển.

“Sau này, Tiểu Uyển cũng giống Mễ Tuyết, đều là em gái ruột của em!”
Mã Siêu cũng lên tiếng.

Mấy tiếng sau, bốn người Dương Thanh, Mã Siêu, Đổng Chiêm Cương và Phùng Tiểu Uyển cùng lên máy bay về Yến Đô.

Vừa đến Yến Đô, Đổng Chiêm Cương lập tức tạm biệt Dương Thanh rời đi.

Đây là lần đầu tiên Phùng Tiểu Uyển rời khỏi thôn Ngô Gia.

Đừng nói là Yến Đô, đến cả Vương thành Quan cô ta cũng chưa từng dạo tới.

Lúc này đến Yến Đô, cô ta có cảm giác như nhà quê lên tỉnh.

“Đây là Yến Đô sao?”
Phùng Tiểu Uyển vui sướng nhìn thế giới mới tràn đầy màu sắc.

Dù sao cô ta cũng là thiếu nữ mới hai mươi tuổi đầu, đương nhiên sẽ hiểu kỳ với thế giới mới lạ này.

Dương Thanh gật đầu cười: “Sau này chúng ta sẽ sống ở đây, dần dần em sẽ yêu thích thành phố này thôi”.

Phùng Tiểu Uyển cười đáp: “Em đã yêu thành phố này rồi”.

“Ha ha, vậy thì tốt!”
Dương Thanh cười lớn.

Lúc trước anh còn lo lắng, Phùng Tiểu Uyển lớn lên trong thôn Ngô Gia sẽ không thích ứng được ở Yến Đô.

Không ngờ Phùng Tiểu Uyển vừa tới đã yêu thích thành phố này.

Nửa tiếng sau, một chiếc taxi đỗ lại trước cổng khu biệt thự thành Mộng Hoan.

Đây chính là quà cưới Dương Thanh mua tặng Mã Siêu.

Hiện giờ cả nhà Mã Siêu và Mễ Tuyết đều sống ở đây.

“Cậu Siêu về rồi à?”
Mã Siêu vừa dẫn mọi người về nhà, dì giúp việc Ngải Lâm thuê đã chạy tới đón, cung kính nói.

Mã Siêu khẽ gật đầu: “Dì Lý, dạo này sức khỏe của Mễ Tuyết có chuyển biết tốt hơn không?”
Nghe thấy thế, vẻ mặt dì Lý trở nên đau thương, khẽ lắc đầu: “Người tốt sẽ được trời phù hộ.

Nhất định Mễ Tuyết sẽ tỉnh lại”.

Dì Lý biết thân thế của Mễ Tuyết, cũng rõ bệnh tình hiện giờ của Mễ Tuyết.

Mã Siêu nhanh chóng dẫn Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển tới phòng của Mễ Tuyết.

Mã Siêu vốn không muốn dẫn Phùng Tiểu Uyển tới khám cho Mễ Tuyết gấp gáp đến vậy, nhưng cô ta chủ động mở lời.

Lúc ở thôn Ngô Gia của Vương thành Quan, Mã Siêu đã từng nhắc tới bệnh tình của Mễ Tuyết.

Lúc ấy Tiểu Uyển đã nói phải nhìn thấy bệnh nhân mới biết được có thể trị khỏi hay không.

Hiện giờ, Mễ Tuyết đang nằm trên giường bệnh, trông như đang ngủ thiếp đi.

"Tiểu Uyển, em xem có thể chữa khỏi cho Mễ Tuyết không?" Mã Siêu chờ mong hỏi.

Phùng Tiểu Uyển được thần y Phùng truyền dạy y thuật.

Suốt khoảng thời gian Mã Siêu bị thương vẫn luôn được cô ta chữa trị, chăm sóc.

Anh ta vô cùng tin tưởng y thuật của Phùng Tiểu Uyển.

"Em xem trước rồi nói sau!"
Phùng Tiểu Uyển đi tới bắt mạch cho Mễ Tuyết, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Điều này khiến Mã Siêu có dự cảm không tốt.

Khoảng năm phút sau, Phùng Tiểu Uyển mới ngừng kiểm tra.

"Anh Mã, em nắm chắc 70% có thể chữa khỏi cho Mễ Tuyết!" Phùng Tiểu Uyển nghiêm túc nói.

"Thật sao?"
Nghe thấy thế, Mã Siêu lập tức kích động hỏi.

Đến cả Ngải Lâm cũng không thể cứu chữa cho Mễ Tuyết, đến tận bây giờ vẫn đang tìm kiếm bác sĩ nổi tiếng thế giới.

Trước đó đã từng mời tới rất nhiều bác sĩ nổi tiếng, nhưng sau khi khám cho Mễ Tuyết, ai cũng bất lực lắc đầu.

Mã Siêu đã từng thất vọng quá nhiều lần, không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại nói nắm chắc 70% có thể khiến Mễ Tuyết tỉnh lại.

Mặc dù không phải 100% nhưng 70% đã khiến Mã Siêu nhìn thấy hi vọng rất lớn.

Phùng Tiểu Uyển khẽ gật đầu nói: "Em sẽ cố hết sức!"
"Ha ha, tốt! Tốt lắm!"

Mã Siêu kích động cười phá lên, đi tới bên cạnh giường bệnh nắm tay Mễ Tuyết nói: “Em nghe thấy không? Tiểu Uyển nói em ấy nắm chắc 70% có thể chữa khỏi cho em đấy”.

“Y thuật của Tiểu Uyển rất lợi hại.

Ông nội em ấy đã cứu anh trở về từ cõi chết.

Tiểu Uyển được truyền thừa từ thần y Phùng, nhất định sẽ trị khỏi cho em!”
Thấy Mã Siêu vui mừng đến bật khóc, Dương Thanh cũng thấy lòng mình chua xót.

Hai anh em thất lạc hơn chục năm mới gặp lại nhau, suýt nữa đã trở thành lần gặp cuối.

May mà Mễ Tuyết còn khả năng tỉnh lại, tỷ lệ còn rất lớn.

“Bây giờ em phải trị liệu cho Mễ Tuyết.

Hai anh ra ngoài trước đi”.

Phùng Tiểu Uyển vừa mở túi châm cứu vừa nói.

Dương Thanh và Mã Siêu biết trị liệu không tiện, lập tức đi ra khỏi phòng.

“Cậu yên tâm, Tiểu Uyển đã nói nắm chắc 70% thì sẽ không có vấn đề gì đâu.

Chúng ta phải tin tưởng em ấy.

Mấy ngày nữa Mễ Tuyết có thể tỉnh lại rồi”.

Mã Siêu lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng Mễ Tuyết.

Dương Thanh vỗ vai anh ta an ủi.

“Còn cậu nữa, vết thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi đi, nói không chừng sắp phải bận rộn rồi”.

Nói tới đây, vẻ mặt Dương Thanh trở nên nghiêm trọng.

Trong chuyến đi tới Vương thành Quan lần này, tuy đã cứu được Mã Siêu nhưng lại vì trợ giúp nhà họ Khương mà đắc tội Quỷ Môn của Miêu Thành.

Lúc trước anh tha cho lão già mặc áo đạo sĩ kia cũng là vì muốn mượn chuyện này làm dịu lửa giận của Quỷ Môn.

Mặc dù anh không sợ Quỷ Môn nhưng vẫn lo lắng người bên cạnh sẽ bị liên lụy.

Không chỉ vậy, sát thủ Hồng Trần cũng vẫn luôn tìm cách ám sát anh.

Dù hiện giờ người của Vương tộc họ Tiết và họ Quan đều đã rút khỏi Yến Đô.

Nhưng vẫn còn ba Vương tộc khác vẫn đang nhòm ngó Yến Đô, muốn chiếm đoạt Đế Thôn.

Tất cả đều là phiền phức.

Có lẽ một ngày nào đó lại xuất hiện thêm phiền phức mới.

Tuy Mã Siêu sốt ruột không biết bao giờ Mễ Tuyết mới tỉnh lại nhưng cũng rõ ràng tình hình hiện tại, gật đầu đáp: “Anh yên tâm, em sẽ dưỡng thương thật tốt, mau chóng hồi phục!”
“Được!”
Dương Thanh vỗ vai anh ta.

Lần này Phùng Tiểu Uyển trị liệu suốt nửa tiếng đồng hồ, Sau đó, cửa phòng Mễ Tuyết được mở ra, Phùng Tiểu Uyển mệt mỏi đi ra ngoài.

Trên trán cô ta ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt.

Rõ ràng quá trình trị liệu vừa rồi đã khiến cô ta mất rất nhiều sức.

“Em không sao chứ?”
Dương Thanh vội vàng đi tới đỡ Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển như bị rút hết sức lực.

Nếu không có Dương Thanh đỡ lấy, e là đã ngã xuống.

Cô ta lắc đầu, mỉm cười nhìn Mã Siêu: “Anh yên tâm, tình hình của Mễ Tuyết tốt hơn dự đoán của em nhiều.

Có lẽ chỉ khoảng nửa tháng nữa chị ấy sẽ tỉnh lại”.

Mã Siêu muốn hỏi nhưng thấy Phùng Tiểu Uyển quá mệt nhọc nên không mở lời.

Bấy giờ nghe thấy thế, anh ta kích động phát điên, vui mừng bật khóc: “Cảm ơn em Tiểu Uyển! Cảm ơn em nhiều lắm!”
Thấy Mã Siêu vui vẻ, Phùng Tiểu Uyển cũng nở nụ cười.

“Nhưng khoảng thời gian này em phải vất vả rồi!”
Thấy dáng vẻ mỏi mệt của cô ta, Dương Thanh thấy rất đau lòng.

Dù sao cô gái này cũng mới hai mươi tuổi, dù y thuật tài giỏi nhưng vẫn phải hao tổn rất nhiều sức lực.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh chợt reo lên, là Tần Đại Dũng gọi tới.

Anh vừa nghe máy liền nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của Tiêu Tiêu: “Bố ơi, ông ngoại sắp chết rồi.

Bố mau tới cứu ông ngoại đi!”
Dương Thanh lập tức hốt hoảng gặng hỏi: “Ông ngoại con sao rồi? Hai người đang ở đâu? Bố sẽ tới ngay!”
- ————.

Chương 1047: 1047: Kế Hoạch Hạt Giống

“Ranh con, sao mày dám gọi điện cầu cứu, có tin tao đánh chết mày không hả?”
Tiêu Tiêu chưa nói hết câu, Dương Thanh đã nghe thấy giọng nói tràn đầy tức giận.

Ngay sau đó là “bộp” một cái như tiếng điện thoại bị ném xuống đất, cuộc gọi cũng mất kết nối.

“Tiêu Tiêu!”
Dương Thanh nổi giận gầm lên.

Khi anh gọi lại chỉ nghe thấy tiếng máy thông báo không liên lạc được.

Rõ ràng điện thoại của Tần Đại Dũng đã bị đập hỏng.

Giờ phút này, Dương Thanh bừng bừng lửa giận, đến cả Mã Siêu cũng cảm thấy áp lực.

“Anh Thanh, Tiêu Tiêu sao thế?”
Mã Siêu lo lắng hỏi thăm.
Dương Thanh không đáp, chỉ gọi một cuộc điện thoại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Kiểm tra định vị của số vừa gọi cho tôi!”
Ngay sau đó anh lại gọi thêm một cuộc điện thoại khác:
“Không cần biết ông dùng cách gì, phải điều tra bố vợ và con gái tôi vừa gặp phải chuyện gì nhanh nhất có thể cho tôi”.

Gọi xong, Dương Thanh mới cắn răng nói: “Vừa nãy Tiêu Tiêu gọi tới, gào khóc bảo tôi đi cứu bố vợ, nói ông ấy sắp chết rồi”.

“Con bé vừa nói xong đã bị giật lại điện thoại, đối phương còn tuyên bố muốn đánh chết con gái tôi!”
Nghe thấy thế, sắc mặt Mã Siêu lập tức thay đổi, cơn giận tăng vọt.

Anh ta biết rất rõ vợ con quan trọng với Dương Thanh như thế nào.

Thậm chí anh còn từ bỏ vinh quang làm thống lĩnh của bốn biên giới để trở về bên cạnh vợ con, muốn đền bù cho họ, ở bên họ suốt đời.

Bây giờ lại có người muốn đánh chết Tiêu Tiêu.

Có thể tưởng tượng khi Dương Thanh tức giận có thể xảy ra chuyện kinh khủng cỡ nào.

Phùng Tiểu Uyển cũng cảm nhận được sát khí khủng khiếp tỏa ra từ trên người anh, vô thức tránh xa ra.

"Chết tiệt, em phải giết sạch bọn họ!"
Mã Siêu tức điên lên.

Nếu không phải vì bị thương quá nặng, bây giờ anh ta đã chạy đi giết người.

Anh ta vừa mới trải qua nỗi đau mất đi em gái, biết rõ cảm giác này.

Tiêu Tiêu là con gái của Dương Thanh, cũng như con gái của anh ta.

Đúng lúc này, Dương Thanh nhận được tin nhắn mới, là thông tin định vị.

Lúc đọc được tin nhắn, sắc mặt của anh lập tức sa sầm: "Nhà họ Tôn muốn chết sao?"
"Nhà họ Tôn?"
Mã Siêu nghe thấy anh nhắc tới nhà họ Tôn lập tức kinh ngạc.

Nhà họ Tôn là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, chỉ là hiện giờ đã phụ thuộc Vương tộc họ Tào.

Mọi chuyện Dương Thanh làm ở Yến Đô hẳn phải dọa hết đám gia tộc đứng đầu này rồi chứ? Tại sao nhà họ Tôn còn dám ra tay với người nhà của anh?
Ngay khi Mã Siêu vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề này, Dương Thanh đã biến mất.

"Anh Siêu, anh Thanh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"
Thấy Dương Thanh giận dữ rời đi, Phùng Tiểu Uyển rất lo lắng.

Mã Siêu lắc đầu nói: “Yên tâm, trên đời này có không ít người có thể khiến anh ấy bị thương, nhưng ở Yến Đô thì không”.

Dù nói như vậy nhưng trên mặt anh ta vẫn khó nén vẻ bất an.

Không ai có thể khiến Dương Thanh bị thương không có nghĩa là không thể làm hại người nhà của anh.

Dương Thanh là một người rất coi trọng tình cảm.

Dù là bạn bè gặp chuyện như vậy, anh cũng sẽ tức giận chạy tới, huống hồ hiện giờ bố vợ sắp chết, con gái cũng đang gặp nguy hiểm.

Cùng lúc đó trong một tầng hầm của một tòa biệt thự ở nhà họ Tôn.

Một người đàn ông trung niên máu me be bét đang nằm co quắp trên đất, toàn thân run rẩy vì đau đớn.

Trong một góc của căn hầm còn có một bé gái hoảng sợ nép vào.

Dưới ánh đèn u ám, một người trung niên đứng cạnh người đang nằm kia lại giơ chân đạp xuống.

“Ông ngoại!”
Bé gái sợ hãi hét lên, dù sợ vẫn kiên cường chạy tới bên cạnh Tần Đại Dũng.

Cô bé dùng cơ thể nhỏ bé của mình che chắn trước người ông ngoại, khóc lóc cầu xin người trung niên kia: “Cháu xin ông đừng đánh ông ngoại của cháu nữa!”
“Ranh con, mày đúng là nghé con không biết sợ cọp!”
Người đàn ông trung niên nở nụ cười tàn nhẫn, bỗng vung tay lên tát vào mặt cô bé.

Cô bé này chính là Tiêu Tiêu, còn người trung niên bị đánh máu me đầy mặt là Tần Đại Dũng.

“Đừng!”
Tần Đại Dũng nổi giận gầm lên, vốn đang thoi thóp không biết lấy đâu ra sức lực nhào tới ôm chặt Tiêu Tiêu vào lòng.

“Bốp!”
Bàn tay của người trung niên kia đánh trúng người Tần Đại

Dũng.

Ông ấy ôm Tiêu Tiêu lăn một vòng trên mặt đất.

“Đừng đánh ông ngoại cháu! Xin ông đừng đánh ông ngoại cháu nữa!”
Tiêu Tiêu bật khóc nức nở, trên gương mặt nhỏ nhắn còn một dấu bàn tay hằn rõ, sưng phồng lên.

Vừa rồi cô bé gọi điện cho Dương Thanh bị phát hiện nên bị tát một cái.

Tần Đại Dũng giãy giụa bảo vệ Tiêu Tiêu ở phía sau, xung quanh hai mắt đã sưng vù, chỉ có thể nhìn thấy hai khe hở nhỏ chứ không thấy được con ngươi.

Không biết ông ấy có nhìn thấy gì hay không nhưng vẫn hướng về phía cao thủ trung niên kia, cắn răng nói: “Tần Xương, ông làm vậy không sợ con rể tôi biết được sẽ diệt cả nhà họ Tần của ông sao?”
“Nếu ông là người của Vương thành Tào thì nên biết rõ, con rể tôi Dương Thanh có địa vị như thế nào ở Yến Đô”.

Tần Xương cười lạnh một tiếng: “Nếu con rể ông lợi hại như vậy đã kế thừa Đế Thôn từ lâu rồi.

Ông đừng nói là vì cậu ta không muốn nắm giữ một thế lực võ thuật mạnh mẽ như vậy!”
“Được rồi, ít nói nhảm thôi, rốt cuộc ông có chịu giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần không? Nếu ông đồng ý, sau này ông sẽ là đại diện của nhà họ Tần ở Yến Đô, phụ trách tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Nếu không, chúng tôi chỉ có thể giết ông, dùng con nhóc kia uy hiếp Dương Thanh.

Tôi nghĩ đến lúc đó, nhất định cậu ta sẽ vì con gái mà giao nộp tập đoàn Nhạn Thanh”.

Thì ra người trung niên tên Tần Xương này là người của nhà họ Tần ở Vương thành Tào.

Nhà họ Tần là một trong các gia tộc hàng đầu của Vương thành Tào.

Tần Đại Dũng cũng là người của gia tộc này, chỉ là từ nhỏ đã bị vứt bỏ, được nhà họ Tần ở Giang Hải mang về nuôi.

Bây giờ nhà họ Tần tìm tới cửa cũng là vì biết tin Dương Thanh là con rể của Tần Đại Dũng, muốn thông qua ông ấy để chiếm đoạt tập đoàn Nhạn Thanh.

Sau khi tin tức Yến Đô có người xưng Vương truyền ra, người của năm Vương tộc lần lượt chạy tới Yến Đô.

Hiện giờ đến cả các gia tộc lớn khác trong Vương thành cũng muốn kiếm chác ở Yến Đô.

Tần Đại Dũng nghiến răng nhìn chằm chằm Tần Xương: "Tập đoàn Nhạn Thanh không có quan hệ gì với tôi.

Dù ông có giết tôi cũng đừng hòng đoạt được".

"Ông là một thành viên trong kế hoạch hạt giống của nhà họ Tần.

Chẳng lẽ ông định từ bỏ thân phận người nhà họ Tần của mình sao?"
Tần Xương híp mắt hỏi.

Tần Đại Dũng kiên quyết nói: "Kế hoạch hạt giống cái quái gì? Chẳng liên quan gì tới tôi.

Từ ngày tôi bị nhà họ Tần vứt bỏ, tôi đã không còn quan hệ gì với nhà họ Tần của Vương thành Tào nữa".

"Ha ha, xem ra ông muốn phản bội nhà họ Tần".

Tần Xương cười lạnh một tiếng, lập tức nhìn vào Tiêu Tiêu đang run rẩy trong ngực Tần Đại Dũng: "Vậy thì tôi sẽ chơi chết con nhóc này trước".

"Dù sao các người cũng đang nằm trong tay tôi.

Con rể ông biết được thì có thể làm gì được tôi?"
Dứt lời, ông ta bước từng bước về phía Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu.

- ————.

Chương 1048: 1048: Nỗi Bất An Không Tên

Nhìn thấy Tần Xương đang từng bước tới gần, sắc mặt Tần Đại Dũng cực kỳ khó coi, giận dữ nói: “Ông dám?”
“Tôi dám hay không, ông sẽ biết nhanh thôi”.

Tần Xương cười híp mắt nói.

“Ông ngoại!”
Tiêu Tiêu co quắp trong ngực Tần Đại Dũng, toàn thân run lẩy bẩy.

Mặc dù cô bé không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn cảm nhận được Tần Xương muốn làm hại mình.

Cùng lúc này, Dương Thanh vừa ra khỏi khu biệt thự thành Mộng Hoan đã lao thẳng tới nhà họ Tôn.

Anh đang lửa giận ngút trời, nhất là tiếng kêu cứu của con gái gọi điện thoại tới vẫn không ngừng văng vẳng bên tai.
Không cần biết Tiêu Tiêu có bị thương hay không nhưng anh có thể khẳng định, cô bé đang phải chịu tổn thương tâm lý rất lớn.

Tiêu Tiêu vẫn chưa được năm tuổi mà đã phải trải qua chuyện kinh khủng như vậy, Dương Thanh không thể nào chấp nhận.

“Kẻ nào động tới con gái tao đều phải chết!”
Dương Thanh gầm nhẹ một tiếng, bỗng đạp mạnh chân ga.

Chiếc Phaeton màu đen mượn của Mã Siêu lao vun vút giữa đường lớn như một tia chớp màu đen.

Còn ở trong một tòa biệt thự xa hoa của nhà họ Tôn.

Một cô gái trẻ tuổi ngồi trên sofa cao cấp trong phòng khách, tay khẽ đung đưa ly rượu vang đế cao, khóe miệng cong lên nở nụ cười lạnh lẽo.

“Em làm vậy không sợ rước họa vào thân sao?”
Đối diện cô ta là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đang cười híp mắt hỏi.

Cô gái trẻ tuổi mỉm cười: “Chẳng lẽ trong mắt anh, em là kẻ ngu ngốc như vậy sao?”

“Ý em là gì?”
Cậu chủ họ Tào kia nhìn chằm chằm đối phương, hai mắt lóe sáng.

“Anh cứ yên tâm.

Em đã dám làm, đương nhiên sẽ phải chuẩn bị kĩ càng.

Anh cứ chờ là được”.

Cô chủ họ Tôn lộ ra vẻ mặt đắc ý chắc thắng.

Ngay sau đó, cô ta liếm môi, đứng dậy đi tới bên cạnh cậu chủ Tào, ngồi lên đùi đối phương, ôm cổ anh ta.

“Anh đã đồng ý nếu em có thể giải quyết được Dương Thanh sẽ cưới em làm vợ.

Không phải anh muốn lợi dụng nên mới lừa gạt em đấy chứ?”
Cô chủ Tôn vừa nói vừa vẽ vòng tròn trên ngực cậu chủ Tào.

“Em cảm thấy anh sẽ lừa gạt em sao?”
Cậu chủ Tào đã không nhịn nổi nữa, ôm chầm lấy cô chủ Tôn, nở nụ cười tà ác.

“Em đã thuộc về anh rồi, anh không được lừa em đâu đấy!”
Ánh mắt cô chủ Tôn trở nên mê ly, gương mặt non mềm như có thể chảy ra nước, nói xong liền ôm đầu anh Tào hôn đắm đuối.

Cả biệt thự lập tức vang lên khúc nhạc êm tai.

Cùng lúc đó, trong một tòa biệt thự khác của nhà họ Tôn, một người đàn ông trung niên đang đứng cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn ra bên ngoài.

“Hôm nay là ngày gì?”
Ông ta đột nhiên hỏi.

Một lão già tóc trắng mặc vest vội vàng bước lên đáp: “Ông chủ, hôm nay là cuối tuần, không phải ngày đặc biệt gì”.

Người đàn ông trung tiên chính là chủ nhà họ Tôn, Tôn Húc.

Không biết tại sao từ lúc ngủ dậy, Tôn Húc đã cảm thấy mí mắt không ngừng giật, trong lòng cảm thấy hoảng loạn, cứ có dự cảm chẳng lành như sắp xảy ra chuyện lớn gì đó.

“Dạo gần đây Yến Đô có xảy ra chuyện lớn gì không?”
Tôn Húc bỗng hỏi tiếp.

Quản gia nghĩ một lúc mới đáp: “Tôi nghe nói mấy ngày trước, người của Vương tộc họ Quan đột nhiên rút khỏi Yến Đô”.

“Hiện giờ trong năm Vương tộc, Vương tộc họ Tiết và Vương tộc họ Quan đều đã rút lui.

Nhưng các gia tộc lớn khác lại thi nhau tới Yến Đô”.

“Các gia tộc lớn trong Vương thành Tào, Vương thành Bạch và Vương thành Mã liên tiếp xuất hiện”.

“Vừa nãy tôi còn thấy Tào Trí đi tới chỗ Tôn Chí Kiều?”
Hả?”
Nghe thấy quản gia nói vậy, Tôn Húc lập tức cau mày: “Ông nói Tào Trí đi tới chỗ Tôn Chí Kiều? Hình như dạo này bọn họ thân thiết quá rồi đấy!”
Quản gia vội vàng gật đầu, trầm giọng nói: “Ông chủ, tôi cảm thấy dường như bọn họ đang yêu nhau.

Tôi nghe người giúp việc nói từng nhiều lần trông thấy Tào Trí qua đêm ở chỗ Tôn Chí Kiều”.

Nghe thấy thế, sắc mặt Tôn Húc lập tức trở nên khó coi.

“Thảo nào mấy ngày nay Tào Trí không liên lạc với tôi, thì ra là bị con ả kia câu mất hồn”.

Ánh mắt Tôn Húc trở nên lạnh lẽo: “Con ngu này không biết Tào Trí gian xảo như thế nào.

Dù có bị người ta bán đi, e là nó cũng không biết”.

Quản gia vội hỏi: “Có cần nhắc nhở Tôn Chí Kiều không?”
Tôn Húc suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Đừng làm gì vội, nhắc nhở nó vào lúc này rất có thể đắc tội Tào Trí”.

“Hiện giờ Vương tộc họ Tào là chỗ dựa duy nhất của nhà họ Tôn chúng ta.

Một khi không còn được họ che chở, e là Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho chúng ta".

Nghe thấy tên Dương Thanh, quản gia bỗng nói: "Phải rồi, tôi còn nhớ tới một chuyện.

Nghe nói mấy ngày trước Dương Thanh đã rời khỏi Yến Đô, hôm nay vừa mới trở lại".

"Ồ? Cậu ta rời khỏi Yến Đô vào lúc này sao? Có thể điều tra cậu ta đã đi đâu không?"
Tôn Húc vẫn rất hứng thú với tin tức về Dương Thanh.

Người trẻ tuổi này đã từng khiến ông ta chịu thiệt rất nhiều.

Hiện giờ đang vào giờ phút quan trọng, vậy mà Dương Thanh dám rời khỏi Yến Đô một khoảng thời gian.

Quản gia lắc đầu đáp: "Nhưng sau mấy ngày cậu ta rời đi, người của Vương tộc họ Quan đã rút khỏi Yến Đô".

"Ông chủ, Dương Thanh này rất không đơn giản.

Nghe nói Vương tộc họ Tiết cũng vì trở mặt với cậu ta, không còn cách nào khác mới phải rời khỏi Yến Đô".

"Tôi lo lần này cậu ta rời đi có liên quan tới chuyện Vương tộc họ Quan rút lui khỏi Yến Đô.

Nếu thật sự là vậy, chắc chắn phải điều tra thân phận của Dương Thanh thật kỹ".

Trên mặt Tôn Húc cũng lộ vẻ lo lắng.

Ông ta đã từng trở mặt mấy lần với Dương Thanh, mặc dù lần nào anh cũng tha cho nhưng ông ta vẫn phải trả giá rất lớn.

Đối với Dương Thanh, Tôn Húc vừa hận vừa sợ.

Dù sao nhà họ Tôn cũng là một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô, vậy mà lại bị anh xem thường không ít lần, thậm chí là chèn ép.

Đến cả chủ gia tộc như ông ta cũng phải quỳ xuống xin tha không biết bao nhiêu lần.

"Yên tâm, nếu cậu ta thật sự có bản lĩnh ép Vương tộc họ Tiết và Vương tộc họ Quan rút lui thì đã kế thừa Đế Thôn từ lâu

rồi, sao có thể chờ tới tận bây giờ?
Tuy Tôn Húc kiêng kị Dương Thanh nhưng vẫn không muốn tin tưởng anh có năng lực ép lui hai Vương tộc.

Quản gia khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

“Hôm nay thời tiết rất xấu.

Tôi không thích bầu trời dày đặc mây đen, trong phòng quá tối”.

Tôn Húc nhìn ra ngoài cửa sổ, bực bội trong lòng: “Bật hết đèn lên cho tôi”.

“Vâng!”
Quản gia vội vàng đi bật đèn.

“Rốt cuộc hôm nay mình làm sao vậy?”
Đèn trong nhà đều được bật sáng.

Nhưng ban ngày ban mặt, dù có bật toàn bộ đèn lên cũng không thể tăng thêm bao nhiêu ánh sáng cho căn nhà.

Tôn Húc lại càng thêm khó chịu, đồng thời trong lòng dâng lên một nỗi bất an không tên, cứ cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn.

- ————.

Chương 1049: 1049: Xông Vào Nhà Họ Tôn

Tôn Húc không hề hay biết, ngay dưới tầng hầm của một tòa biệt thự khác trong nhà họ Tôn đang xảy ra một chuyện mà đến cả ông ta cũng không dám làm.

Trong căn hầm đang giam giữ Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu, Tần Xương nhìn đồng hồ rồi đứng dậy bước từng bước về phía hai người.

“Tần Đại Dũng, tôi hỏi ông một lần cuối cùng, rốt cuộc ông có chịu mang theo tập đoàn Nhạn Thanh trở về nhà họ Tần của Vương thành Tào hay không?”
Tần Xương vừa đi vừa hỏi.

“Chẳng lẽ tôi nói chưa đủ rõ ràng sao? Tập đoàn Nhạn Thanh không có quan hệ gì với tôi”.

Tần Đại Dũng cắn răng nói: “Coi như tôi xin ông, có gì cứ tìm tôi, đừng làm hại cháu tôi”.

Trông thấy Tần Xương ngày càng gần, thái độ của Tần Đại Cũng cũng mềm mỏng hơn rất nhiều.

Dù đối phương muốn giết ông ấy, ông ấy cũng không sợ, nhưng không thể để Tiêu Tiêu gặp nạn.

.

Truyện Teen Hay
“Bây giờ chỉ có ông mới cứu được con nhóc này!”
Tần Xương cười lạnh một tiếng, hai chân vẫn không ngừng bước về phía trước.

Cảm nhận được Tiêu Tiêu đang run rẩy trong lòng mình, trái tim Tần Đại Dũng như bị rạch ra.

Tuy Tần Thanh Tâm không phải con ruột của ông ấy nhưng lại không khác gì con ruột.

Đối với ông ấy, Tần Thanh Tâm là con gái của mình, còn Tiêu Tiêu là cháu gái ruột.

Vì con gái và cháu gái, ông ấy sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

“Được, tôi đồng ý với ông!”
Cuối cùng Tần Đại Dũng vẫn phải thỏa hiệp, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng.

Ông ấy không biết Tần Xương có thể làm ra những chuyện không có tính người gì, cũng không dám đánh cược.

Hiện giờ ông ấy chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hi vọng lên người Dương Thanh.

“Thế này mới đúng chứ.

Nếu ông đồng ý sớm hơn, tôi đã không đánh ông rồi.

Tính ra ông cũng là anh họ của tôi đấy”.

Thấy Tần Đại Dũng đáp ứng, Tần Xương cười phá lên.

Tần Đại Dũng lạnh giọng nói: “Bớt nói nhảm đi, bây giờ đã thả chúng tôi ra được chưa?”
“Trước khi có được tập đoàn Nhạn Thanh, sao tôi có thể thả ông đi được?”
Tần Xương nhìn Tần Đại Dũng như đang nhìn đồ ngu.

Nói xong, ông ta lại cười híp mắt nhìn Tiêu Tiêu: “Vừa rồi mày lại gọi cho bố mày đúng không?”
Có vẻ Tiêu Tiêu rất sợ Tần Xương, run rẩy rúc vào trong ngực Tần Đại Dũng không dám trả lời.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì?”
Tần Đại Dũng cả giận nói.

“Bây giờ ông lập tức liên hệ cho con rể, bảo cậu ta chuẩn bị hợp đồng chuyển nhượng tập đoàn Nhạn Thanh cho tôi.

Trong vòng một tiếng, nếu tôi không nhìn thấy hợp đồng, tôi sẽ giết con gái cậu ta trước”.

Tần Xương cười nói.

“Được, tôi gọi!”
Tần Đại Dũng ngoan ngoãn làm theo, hiện giờ chỉ có thể trông mong vào Dương Thanh.

Nhưng ông ấy vừa nhặt điện thoại lên chuẩn bị gọi cho Dương Thanh lại phát hiện nó đã bị Tần Xương đập hỏng khi phát hiện Tiêu Tiêu lén gọi cho Dương Thanh rồi.

“Điện thoại hỏng rồi, tôi không gọi được”.

Tần Đại Dũng thành thật nói.

“Ông đang trêu đùa tôi đấy hả?”
Tần Xương lập tức hung dữ đạp Tần Đại Dũng ngã xuống, giẫm lên ngực ông ấy rồi nói với Tiêu Tiêu bị dọa sợ ở bên cạnh.

“Ranh con, chắc mày còn nhớ số điện thoại của bố mày chứ? Lập tức gọi ngay cho tao, nếu không tao đánh chết ông ngoại mày”.

Tần Xương ném điện thoại của mình cho Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu bỗng òa khóc hét ầm ĩ: “Đừng đánh ông ngoại, đừng đánh ông ngoại!”
Cô bé khóc rống lên, nhào tới chỗ Tần Xương cắn mạnh xuống cánh tay ông ta.

“Ranh con chết tiệt dám cắn tao!”
Tần Xương lập tức nổi trận lôi đình, giơ tay định tát Tiêu Tiêu.

“Chết tiệt, tao liều mạng với mày!”
Không biết Tần Đại Dũng lấy đâu ra sức mạnh xông tới đẩy ngã Tần Xương.

Nhờ vậy mới giúp Tiêu Tiêu không bị ăn tát.

“Tần Đại Dũng, ông đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho ông toại nguyện!”
Tần Đại Dũng vốn đã bị thương nặng, không hề có sức chống trả, nhanh chóng bị Tần Xương đánh ngã trên mặt đất.

Tần Xương đột nhiên giơ chân lên hung hăng đạp xuống đầu Tần Đại Dũng, dữ tợn nói: “Chờ tôi đoạt được tập đoàn Nhạn Thanh sẽ tiễn cả nhà ông xuống suối vàng với ông!”
Cùng lúc đó, một chiếc Phaeton màu đen vọt thẳng vào nhà họ Tôn.

Ngay sau đó, khắp nơi vang lên tiếng chuông cảnh báo.

“Bị tấn công! Có kẻ tấn công!”
Đám vệ sĩ nhà họ Tôn xông ra từ bốn phương tám hướng gào thét ầm ĩ.

“Tấn công? Sao nhà họ Tôn lại bị tấn công được?”
Tôn Húc đang buồn bực trong biệt thự nghe thấy thế lập tức giận dữ quát lớn.

“Ông chủ! Ông chủ! Dương Thanh, cậu ta tới rồi! Dương Thanh tới rồi!”
Đúng lúc đó, quản gia hớt hải chạy vào.

Nghe quản gia nói vậy, Tôn Húc sợ run người, hoảng hốt nói:
“Sao Dương Thanh lại tới nhà họ Tôn?”
“Vẫn chưa biết rõ.

Cậu ta lái xe lao thẳng về phía nhà chính”.

Quản gia vội vàng nói.

“Cậu ta tới nhà thờ tổ của nhà họ Tôn làm gì?”
Tôn Húc vừa sợ vừa ngơ ngác.

Nhà thờ tổ của nhà họ Tôn là nhà chính cũ, hiện giờ chỉ thờ phụng bàn thờ tổ tiên, không có người ở.

Ông ta nghĩ mãi không ra tại sao Dương Thanh lại tới nhà thờ tổ.

“Mau báo cho Tào Trí biết Dương Thanh tới rồi!”
Tôn Húc ra lệnh một tiếng rồi lao ra ngoài chạy tới nhà thờ tổ.

Lúc này, Dương Thanh đã đỗ xe trước cổng nhà thờ tổ của nhà họ Tôn, nhìn bàn thờ tổ tiên đang được thờ cúng, lạnh giọng quát: “Từ nay trở đi, nhà họ Tôn sẽ bị xóa sổ!”
“Ầm!”
Anh chỉ tiện tay vung một cái, tiếng động ầm ầm vang lên.

Bảng hiệu trước nhà thờ lập tức đổ rầm xuống, vỡ thành từng mảnh.

“Dương Thanh!”
Tôn Húc vừa mới đuổi tới trông thấy cảnh tượng này lập tức nổi giận đùng đùng, hét lên: “Cậu muốn làm gì?”
“Tôn Húc, nếu con gái tôi gặp chuyện, tôi sẽ diệt cả nhà họ

Tôn các người!”
Dương Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tôn Húc.

Dứt lời, anh đi thẳng vào trong.

Anh vừa mới nhận được tin báo, Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu bị bắt cóc tới tầng hầm của nhà thờ tổ nhà họ Tôn.

“Cút ra!”
Một gã vệ sĩ nhà họ Tôn vừa tiến lên đã bị Dương Thanh đá bay.

“Cậu khinh người quá đáng!”
Tôn Húc gầm thét.

Dương Thanh xông thẳng vào nhà thờ tổ của nhà họ Tôn, đập nát bảng hiệu, bây giờ còn muốn đi vào trong.

Điều này khiến Tôn Húc không thể chịu đựng được.

“Giết chết cậu ta cho tôi!”
Tôn Húc vô cùng tức giận lớn tiếng ra lệnh.

Mấy chục cao thủ nhà họ Tôn đồng loạt xông về phía Dương Thanh.

“Cút!”
Dương Thanh giận dữ quát, bỗng giơ chân đá một cái.

Cửa lớn của nhà thờ tổ lập tức bị đá bay đổ xuống đám vệ sĩ.

Thoắt cái, mười mấy vệ sĩ nhà họ Tôn đã bị cửa lớn của nhà thờ tổ hất bay.

Trông thấy cảnh tượng này, cả đám người nhà họ Tôn đều hoảng sợ.

Đây là điều sức người có thể làm được sao?
Tôn Húc cũng trợn mắt há mồm.

Hiện giờ Dương Thanh đang ở trạng thái mạnh nhất, làm sao nhà họ Tôn có thể chống đỡ nội?
Dương Thanh chạy thẳng xuống tầng hầm, trông thấy Tần Xương đang đạp xuống đầu Tần Đại Dũng, tàn nhẫn nói: “Ông chết đi cho tôi!”

“Ông dám!”
Dương Thanh nổi giận hét lên, lập tức chạy vọt tới.

.

Chương 1050: 1050: Không Thể Rời Đi

Tần Xương không thể ngờ được sẽ có người xuất hiện vào lúc này.
“Bịch!”
Tiếng động thật lớn vang lên.

Tần Xương bị đá bay, đâm thẳng vào tường của tầng hầm.
Tần Xương phun ra một ngụm máu.

Vốn đã bị Dương Thanh đá trúng, lại bị va đập vào tường nên lập tức tắt thở.
Gần như cùng một lúc, Dương Thanh đã ôm Tiêu Tiêu vào lòng, không cho cô bé nhìn thấy tình trạng thê thảm của Tần Xương.
“Bố!”
Mặc dù Tiêu Tiêu vẫn chưa nhìn thấy Dương Thanh nhưng đã ngửi thấy mùi hương đặc thù của bố mình, gào khóc một tiếng rồi ngất xỉu.
“Tiêu Tiêu!”
Dương Thanh không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, thấy cô bé ngất xỉu liền hoảng hốt la lên.
Lúc này, Tần Đại Dũng mới lấy lại tinh thần, yếu ớt nói:
“Chắc là Tiêu Tiêu sợ quá mới ngất đi, chỉ bị tên khốn kia tát một cái thôi, không bị gì nữa đâu”.
Nghe thấy thế, Dương Thanh mới thở phào một hơi.
“Bố để ý Tiêu Tiêu giúp con, con đi xử lý chút chuyện”.
Dương Thanh giao Tiêu Tiêu cho Tần Đại Dũng.
Ông ấy khẽ gật đầu, ôm Tiêu Tiêu ngồi ở một góc, tránh bị người khác làm bị thương.
Giờ phút này, mấy chục gã vệ sĩ của nhà họ Tôn đang tràn vào tầng hầm.
Nói đây là tầng hầm chẳng bằng nói là bãi đỗ xe dưới đất, vô cùng rộng lớn, có sức chứa hơn nghìn người.
Cho nên sau khi mấy chục gã vệ sĩ nhà họ Tôn tràn vào cũng không khiến không gian nơi này trở nên nhỏ hẹp.
Vừa rồi một mình Dương Thanh gây ra bao nhiêu chuyện ở

bên ngoài đã dọa đám vệ sĩ nhà họ Tôn, dù đều là cao thủ đứng đầu cũng cảnh giác cao độ khi đứng trước mặt anh.

Gia tộc trở mặt nhiều nhất với Dương Thanh ở Yến Đô chính là nhà họ Tôn.
Người nhà họ Tôn đều biết thực lực của Dương Thanh kinh khủng cỡ nào.
Lúc này, ba bốn mươi gã vệ sĩ nhà họ Tôn chỉ chặn Dương Thanh ở góc tường, không một ai dám tiến lên một bước.
Tần Đại Dũng ôm Tiêu Tiêu đang hôn mê trốn ở tận sâu bên trong.

Dương Thanh như một vị thần che chắn trước người bọn họ, đằng đằng sát khí nhìn về phía trước.
"Dương Thanh!"
Lúc này Tôn Húc cũng được mấy gã cao thủ hộ tống đi vào, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn đầy giận dữ.
"Cậu tự tiện xông vào nhà họ Tôn, còn ngang nhiên đi vào nhà thờ tổ của chúng tôi, đúng là không coi nhà họ Tôn ra gì".
Tôn Húc tức giận nói.
Nơi này thoạt nhìn như một bãi đỗ xe dưới lòng đất nhưng thực tế chính là vùng cấm của nhà họ Tôn, trừ những người nắm quyền ra không ai biết tới.
Bởi vì đây là một hầm trú ẩn bí mật.

Để chế tạo được nơi này, nhà họ Tôn đã mất một món tiền khổng lồ.
Vách tường bốn phía đều được xây bằng bê tông cốt thép, đến cả cửa vào cũng được dùng vật liệu hợp kim đặc thù chế tạo.
Không hề khoa trương khi nói dù một đầu đạn hạt nhân rơi xuống nhà họ Tôn, chỉ cần trốn trong căn hầm này sẽ thoát chết.
Không chỉ vậy, ở đây còn có một lượng lương thực lớn và đồ dùng sinh hoạt.
Nhưng bây giờ lại bị Dương Thanh xông vào, khiến Tôn Húc vô cùng tức giận.
Dương Thanh cũng không biết đây là hầm trú ẩn bí mật của nhà họ Tôn.

Trông thấy bộ dạng nổi giận của Tôn Húc, anh bỗng bật cười.
Chỉ là nụ cười của anh tràn đầy sát khí mãnh liệt.

“Ông nói không sai, đúng là tôi không coi nhà họ Tôn ra gì.

Đừng nói là đám người này, dù toàn bộ cao thủ của các người tới cũng chẳng là gì đối với tôi”.
Dương Thanh cười lạnh, ánh mắt chứa đựng sát khí khủng bố nhìn chằm chằm Tôn Húc: “Lá gan của các người lớn thật đấy, thực sự tưởng rằng bám được vào Vương tộc họ Tào là có thể động tới bố vợ và con gái của tôi sao?”
Tôn Húc cảm nhận được sát khí từ trên người Dương Thanh, vô thức run lên, nhất là lời nói của anh khiến ông ta cực kỳ chấn động.
Tuy ông ta đi theo Vương tộc họ Tào nhưng đã biết năng lực của Dương Thanh mạnh đến đâu.

Ông ta cũng không muốn đắc tội anh, sao có thể động tới bố vợ và con gái của anh được?
Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu trốn vào góc khuất thiếu ánh sáng nên Tôn Húc không thấy được.
Ông ta còn đang tưởng là con cháu nhà mình động tới người nhà của Dương Thanh.
Bấy giờ, Tôn Húc mới phát hiện trong góc khuất có một người trung niên chằng chịt vết thương đang bế một cô bé.
Bên cạnh đó còn có một cái xác.
Tôn Húc lập tức hốt hoảng hỏi: “Bọn họ là bố vợ và con gái của cậu sao?”
Thấy ông ta phản ứng như vậy, Dương Thanh cũng mờ mịt.

Chẳng lẽ Tôn Húc thật sự không biết chuyện này?
Nếu là vậy, có lẽ anh còn có thể cho nhà họ Tôn một cơ hội.
“Ai nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi! Tại sao ở đây lại có người?”
Tôn Húc nhìn xung quanh, giận dữ chất vấn.
Rốt cuộc ông ta cũng hiểu tại sao Dương Thanh lại dám xông thẳng vào hầm trú ẩn bí mật của nhà họ Tôn, thì ra là bố vợ và con gái Dương Thanh bị nhốt ở đây.
Vừa rồi lúc Dương Thanh xông vào chỉ có một mình, tức là bố vợ và con gái của Dương Thanh bị người khác bắt tới đây.
Cho nên Dương Thanh mới nổi giận lao đến.

Nghĩ tới sự lợi hại của Dương Thanh, Tôn Húc lại càng hoảng sợ.

Thế nhưng đám người cầm quyền nhà họ Tôn đều nhao nhao lắc đầu không hay biết gì.
“Chết tiệt!”
Tôn Húc tức giận mắng một tiếng, không ngờ có kẻ dám dẫn người tới đây.
Hơn nữa, chỉ những người có địa vị cao trong gia tộc mới có thể dẫn người khác vào đây.
“Vô cùng xin lỗi cậu Thanh, nhưng lời tôi nói đều là sự thật.

Tôi không hề biết tại sao bố vợ và con gái của cậu lại ở đây”.
Tôn Húc lập tức chịu thua, lên tiếng cam đoan: “Tôi có thể thề với cậu, chờ sau khi điều tra rõ chuyện này sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục”.
“Dù là ai bắt bố vợ và con gái cậu tới đây, tôi đều sẽ tự mình giao người ra, tùy cậu xử trí!”
Nghe thấy thế, đám người cầm quyền của nhà họ Tôn đều kinh hãi.
Nhưng nghĩ tới thực lực khủng bố của Dương Thanh, cũng chỉ có cách này mới có thể xoa dịu lửa giận của anh, bọn họ đành phải im lặng.
Dương Thanh không để ý tới Tôn Húc, quay sang hỏi Tần Đại Dũng: “Bố nói cho con biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai bắt hai người vào đây?”
Tần Đại Dũng đang ngồi trong góc khuất do dự một lúc mới nói: “Bố và Tiêu Tiêu bị ông ta bắt tới đây”.
Tần Đại Dũng chỉ vào thi thể của Tần Xương.
Mọi người đều nhìn sang.

Tôn Húc ra lệnh cho quản gia bên cạnh: “Ông qua nhìn thử xem là ai!”
Quản gia vội vàng đi tới, đánh giá thi thể Tần Xương mấy lần rồi liên tục lắc đầu.
“Ông chủ, người này không phải người nhà họ Tôn.

Tôi chưa từng gặp người này”.
Quản gia nói.
Ông ta là quản gia của nhà họ Tôn, biết rõ mọi chuyện trong gia tộc như lòng bàn tay.

Ông ta còn có một năng lực đặc biệt, chỉ cần là người nhà họ Tôn mà ông ta từng gặp, ông ta đều có thể nhận ra.

Mặc dù không nhớ được tên của từng người nhưng ít nhất có thể xác định đó có phải người trong gia tộc hay không.
Tôn Húc cau mày hỏi: “Ông chắc chứ?”
Quản gia vội vàng gật đầu: “Ông chủ, tôi chắn chắn!”
Tôn Húc nhíu mày thật chặt, im lặng một lúc mới nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh cũng nghe thấy rồi đấy, người này không phải người nhà họ Tôn”.
Dương Thanh lạnh giọng hỏi: “Rồi sao?”
“Tôi hi vọng cậu có thể cho tôi thời gian điều tra chân tướng.

Nếu chuyện này thật sự có liên quan tới nhà họ Tôn, tôi sẽ tự mình đưa kẻ cầm đầu tới gặp cậu”.
Tôn Húc chân thành nói.
Ông ta đang rất sợ hãi.

Không gia tộc lớn nào ở Yến Đô không biết Dương Thanh rất bảo vệ người nhà.
Huống hồ hôm nay người bị nhốt trong hầm trú ẩn của nhà họ Tôn còn là đứa con gái anh yêu thương nhất và bố vợ.
“Được, tôi cho ông một ngày.

Giờ này ngày mai nếu ông vẫn chưa đưa ra được câu trả lời chắc chắn, đừng trách tôi không nương tay”.
Dương Thanh lạnh lùng uy hiếp.
Tiêu Tiêu đã ngất xỉu vì hoảng sợ quá độ, Tần Đại Dũng cũng bị thương rất nặng.

Anh phải mau chóng đưa họ tới bệnh viện.
“Được!”
Tôn Húc không dám cò kè mặc cả, vội vàng đồng ý.
“Dương Thanh, cậu không rời khỏi đây được đâu!”
Ngay lúc Dương Thanh đang định đưa bố vợ và con gái rời đi, một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên vang lên..

Chương 1051: 1051: Ai Muốn Giết Tôi

Nghe thấy giọng nói này, mọi người đều nhìn về phía đó.

“Ai đấy?”
Tôn Húc lập tức biến sắc, nhìn về phía mấy bóng người vừa xuất hiện ở lối vào, tức giận hỏi.

Rõ ràng giọng nói vừa rồi không phải của người nhà họ Tôn.

“Những người không liên quan của nhà họ Tôn mau rời đi, bằng không chỉ còn con đường chết!”
Bóng người dẫn đầu phóng sát khí ra, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm.

Vào giây phút này, người nhà họ Tôn, bao gồm cả Tôn Húc đều cảm nhận được một luồng sát khí đáng sợ đang ập tới.

Dường như nhiệt độ ở nơi tránh nạn của nhà họ Tôn bất chợt giảm hẳn.

Dương Thanh hơi híp mắt, đương nhiên anh cũng cảm nhận được sát khí vô cùng mạnh mẽ từ đối phương.

Anh biết rõ, khí thế này chỉ có thể đến từ cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Hay nói đúng hơn, phải là cao thủ bán bộ Thần Cảnh (đã bước nửa bước vào Thần Cảnh)!
Bởi vì khí thế của người này hơn xa cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ kém Thần Cảnh một bước.

Ngay cả chủ Vương tộc cũng chưa chắc đã mạnh bằng người này.

Phía sau cao thủ bí ẩn còn có hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, họ thi nhau thể hiện ý chí chiến đấu nhắm vào Dương Thanh.

“Các người là ai? Dám uy hiếp nhà họ Tôn chúng tôi à!”
Một cao thủ đỉnh cao nhà họ Tôn bước lên trước, tức giận chất vấn.

“Cút!”
Cao thủ bí ẩn tức giận quát, bỗng giẫm mạnh xuống đất.

“Rầm!”
Một tiếng động rất lớn vang lên.

Điều khiến người nhà họ Tôn vô cùng rung động chính là, nơi bị cao thủ bí ẩn giẫm lên lập tức vỡ nát.

Dường như hầm trú ẩn của nhà họ Tôn cũng rung lên dữ dội vì cú đạp này.

“Bịch bịch bịch!”
Điều khiến người ta rung động hơn nữa chính là, cao thủ đỉnh cao vừa chất vấn cao thủ bí ẩn lại lùi về sau năm, sáu bước, sắc mặt trắng bệch.

Chuyện này khiến các cao thủ của nhà họ Tôn vô cùng sợ hãi.

Chỉ một tiếng quát mà đã có thể đẩy lùi cao thủ mạnh nhất nhà họ Tôn năm, sáu bước.

Một cú đạp có thể khiến nền đất bằng bê tông vỡ nát, đây là sức mạnh của con người ư?
Dưới chân cao thủ bí ẩn, bụi bay mù mịt, sau khi bụi bay hết thì chỉ còn lại khung thép mà thôi.

“Ba mươi giây! Sau ba mươi giây, nếu người nhà họ Tôn vẫn ở đây thì giết hết!”
Cao thủ bí ẩn chợt nói.

Những gì mà người này vừa thể hiện đã khiến các cao thủ nhà họ Tôn sợ hết hồn, lúc này ông ta chỉ cho người nhà họ Tôn ba mươi giây, họ nào dám nán lại chứ?
Ai cũng bỏ chạy, chủ gia tộc như Tôn Húc còn chạy nhanh hơn, chỉ trong thoáng chốc, người nhà họ Tôn đã đi hết.

Chốc lát sau, ở hầm trú ẩn rộng rãi của nhà họ Tôn chỉ còn ba cao thủ, Dương Thanh, Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu đang được Tần Đại Dũng ôm vào lòng.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng khó coi, nếu chỉ có mình anh thì không sao, nhưng bố vợ và con gái anh vẫn ở nơi này.

Ba cao thủ bên đối phương mạnh ngang ngửa với chủ Vương tộc, nếu anh muốn giải quyết ba người này trong khi bảo vệ con gái và Tần Đại Dũng thì hơi khó.

“Đóng cửa lại đi!”
Cao thủ bí ẩn dẫn đầu chợt nói.

“Rầm!”
Một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa hợp kim dày khoảng nửa mét lập tức đóng kín.

“Các người là ai?”
Dương Thanh nhìn về phía đối phương.

“Cậu đã giết hai nhân tài đỉnh cao của chúng tôi mà còn hỏi chúng tôi là ai à?”

Cao thủ bí ẩn cười lạnh.

Dương Thanh nhíu mày, có nhiều người chết dưới tay anh lắm, nhưng đối phương đã nói đó là hai nhân tài đỉnh cao, phạm vi cũng được thu hẹp hẳn.

Anh đã đắc tội với rất nhiều thế lực, nhưng hình như chỉ Miêu Thành mới đưa ra được đội ngũ thế này mà thôi.

Nhưng không có nhân tài đỉnh cao nào của Miêu Thành chết dưới tay anh hết.

Nhưng trừ Miêu Thành ra, còn thế lực khác à?
Anh chợt nhớ đến một thế lực, Hồng Trần!
“Các ông là người của Hồng Trần ư?”
Dương Thanh sầm mặt.

“Đúng thế!”
Cao thủ dẫn đầu nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đằng đằng sát khí: “Cậu đã giết tay bắn tỉa Sith và Vua Súng của chúng tôi, chúng tôi phải trả mối thù này!”
“Cậu muốn trăng trối gì thì cứ nói đi, sau khi cậu nói xong, chúng tôi sẽ tiễn cậu lên đường!”
Dương Thanh cười lạnh: “Đúng là đáng kinh ngạc thật đấy, Hồng Trần nhỏ nhoi thế mà cũng có một cao thủ bán bộ Thần Cảnh và hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ”.

“Nhưng các ông chắc chắn rằng ba người các ông có thể giết tôi ư?”
Nghe Dương Thanh nói thế, ba sát thủ Hồng Trần đều có vẻ kinh hãi.

Bởi vì Dương Thanh đã nói đúng thực lực của họ, nhất là sát thủ dẫn đầu, vô cùng ngạc nhiên.

Ông ta đã là cao thủ bán bộ Thần Cảnh rồi, sao Dương Thanh vẫn biết thực lực của ông ta chứ?
Thông thường, chỉ những cao thủ mạnh hơn ông ta mới nhìn thấu thực lực của ông ta.

Chẳng lẽ thực lực của Dương Thanh đã hơn xa bán bộ Thần Cảnh rồi?
Vậy chỉ có thể là Thần Cảnh thôi!
Nhưng Dương Thanh còn trẻ thế kia, sao có thể là cao thủ Thần Cảnh được?
Ba sát thủ Hồng Trần không chấp nhận nổi sự thật này.

“Tôi không biết cậu đã dùng thủ đoạn gì để biết được thực lực của chúng tôi, nhưng điều này không giúp cậu sống sót đâu”.

Cao thủ dẫn đầu lạnh lùng nói.

“Cho dù tôi phải chết thì cũng nên để tôi chết một cách rõ ràng chứ nhỉ?”
Dương Thanh nói tiếp: “Theo tôi biết, một khi Hồng Trần nhận nhiệm vụ thì sẽ ám sát cho đến khi đối phương chết mới thôi”.

“Sau khi tay bắn tỉa Sith bị tôi giết, Vua Súng mạnh hơn đã đến, sau đó nữa là các ông”.

“Các ông đến giết tôi, chỉ có thể là do ai đó đã trả giá cao để mời các ông tới”.

“Tôi muốn biết, rốt cuộc là ai muốn lấy mạng tôi”.

Sau khi biết đối phương là sát thủ Hồng Trần, Dương Thanh yên tâm hơn rất nhiều.

Nếu không biết lai lịch của đối phương thì mới là nguy hiểm nhất, cho dù anh giết họ thì sau này vẫn có khả năng gặp phải kẻ địch mạnh hơn.

Nhưng bây giờ, anh đã biết thân phận của đối phương, tức là có người trả giá cao để mời sát thủ Hồng Trần.

Hơn nữa có thể loại trừ mấy Vương tộc kia, dù sao chỉ có Vương tộc họ Quan và Vương tộc họ Tiết biết thực lực thực sự của anh.

Nếu người của Vương tộc mời sát thủ Hồng Trần, họ sẽ không bao giờ bảo đối phương cho cao thủ dưới Thần Cảnh đến giết Dương Thanh.

Nhưng người ám sát anh ban đầu chỉ là một tay bắn tỉa, điều đó cho thấy đối phương không biết rõ thực lực thật sự của anh.

Tức là người muốn giết anh chỉ có thể là gia tộc đỉnh cao ở Yến Đô.

Bây giờ, có lẽ Dương Thanh đã đắc tội hết với mấy nhà ở Yến Đô, nên anh không rõ rốt cuộc ai muốn giết mình.

“Sắp chết đến nơi mà vẫn lắm lời!”
Rõ ràng sát thủ Hồng Trần không định trả lời Dương Thanh, ba tên sát thủ chợt lao về phía anh.

“Nếu các ông không nói thì tôi đành giết các ông rồi đến trụ sở chính của Hồng Trần một chuyến vậy.

Tôi không tin ở đó không có danh sách nhiệm vụ ám sát”.

Dương Thanh hời hợt nói, cũng không có vẻ lo lắng khi đánh với kẻ địch mạnh.

“Cậu chán sống rồi!”
Ngay sau đó, sát thủ dẫn đầu đã lao tới trước mặt Dương Thanh, một con dao găm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đâm thẳng vào họng anh.

“Dương Thanh, cẩn thận!”
Tần Đại Dũng đang núp ở góc hẻo lánh sợ tới mức đầm đìa mồ hôi lạnh, lớn tiếng nhắc nhở.

Dương Thanh vẫn thờ ơ, đứng im, hình như không cảm nhận được sự đe dọa từ cao thủ nửa bước Thần Cảnh.

“Bộp!”
Đúng lúc dao găm sắp đâm vào họng Dương Thanh, anh bỗng chộp lấy cổ tay đối phương.

Cùng lúc đó, hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã lao đến chỗ Dương Thanh từ hai bên trái phải.

“Cút!”
Dương Thanh tức giận quát.

Vào giây phút đó, hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ cảm thấy màng nhĩ mình đã nổ tung, tim thì đập thình thịch.

“Phụt!”
“Phụt!”
Hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ hộc máu, lùi về sau mấy bước.

Rầm!
Cả ba tên sát thủ đều biến sắc.

Chỉ trong chớp nhoáng, sát thủ bán bộ Thần Cảnh mạnh nhất trong số họ đã bị Dương Thanh chộp lấy cổ tay.

Điều khiến họ khiếp sợ hơn nữa chính là, chỉ một tiếng quát của anh đã khiến hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ lùi về phía sau, hộc máu.

Không những thế, từ miệng, tai, mũi của hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ đều có máu chảy ra.

“Cậu! cậu! Chuyện này! Sao có thể?”
Cao thủ bán bộ Thần Cảnh đang bị Dương Thanh giữ tay trợn tròn mắt, nói bằng giọng run rẩy.

Ông ta là một trong những cao thủ đỉnh cao của Hồng Trần, rất ít khi ra tay, nếu tay bắn tỉa Sith và Vua Súng không bị Dương Thanh giết, chắc chắn ông ta sẽ không đích thân đến giết anh.

Ông ta không ngờ Dương Thanh lại mạnh như vậy.

“Tôi cậu cái gì? Nếu các ông tiết lộ chuyện người muốn giết tôi là ai, tôi sẽ cho các ông được chết toàn thây”.

Dương Thanh cười híp mắt.

Nhưng nụ cười của anh lại khiến sát thủ Hồng Trần rùng mình.

.

Chương 1052: 1052: Cuộc Chiến Sinh Tử

Lúc này Dương Thanh đang vô cùng tức giận, sát thủ Hồng Trần đã để mắt tới anh từ lâu, nếu thực lực của anh không mạnh mẽ thì chắc đã bị giết từ lâu rồi.

Thậm chí có mấy lần, khi anh đang gặp phải tình huống nguy cấp, sát thủ Hồng Trần bất chợt xuất hiện.

Lần này cũng thế.

Cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần bị Dương Thanh bóp cổ, không sao thở nổi, sắc mặt trắng bệch.

Sự mạnh mẽ của Dương Thanh khiến ông ta cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

"Nói!"
Dương Thanh bỗng hất mạnh tay, cao thủ nửa bước Thần Cảnh kia lập tức bay ra xa, nặng nề đập vào vách tường.

Cú va chạm mạnh khiến ông ta hộc máu, tuy ông ta là cao thủ bán bộ Thần Cảnh nhưng cũng không chịu nổi khi bị ném thế này.

Hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ còn lại đã sợ tức mức choáng váng, đứng im đó, liên tục run rẩy, còn không dám động đậy.

Vào giây phút này, rốt cuộc ba sát thủ Hồng Trần cũng biết cao thủ mà họ đang đối mặt đáng sợ tới mức nào.

Đó là cao thủ Thần Cảnh!
Trong đầu các sát thủ Hồng Trần xuất hiện danh từ đáng sợ đó.

Dù sao ngay cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh cũng không thể chống lại Dương Thanh.

"Cho dù cậu giết tôi, tôi cũng sẽ không nói cho cậu biết người thuê là ai!"
Cao thủ bán bộ Thần Cảnh kia lồm cồm bò dậy, nghiến răng nghiến lợi.

Không phải ông ta không muốn nói, mà ông ta biết rõ sự đáng sợ của chủ Hồng Trần, nếu có ai dám phản bội Hồng Trần thì

chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Không những thế, ngay cả người nhà của ông ta cũng sẽ bị liên lụy.

Đây cũng là nguyên nhân chưa từng có sát thủ nào phản bội Hồng Trần suốt bao năm qua.

Dương Thanh nhìn về phía hai sát thủ Vương Cảnh khác:
"Còn các ông thì sao? Cũng không muốn cho tôi biết đáp án à?"
Một sát thủ Vương Cảnh cắn răng: "Không phải chúng tôi không muốn nói, mà chúng tôi không thể nói cho cậu biết được.

Khi nhận nhiệm vụ ở Hồng Trần, các sát thủ không hề biết người thuê là ai, chỉ biết nhiệm vụ của mình là gì thôi".

"Cho dù chúng tôi biết người thuê thật thì cũng không thể nói cho cậu biết, vì nếu nói ra thì chúng tôi sẽ bị xử lý như kẻ phản bội, đến khi đó, chúng tôi sẽ chết thê thảm hơn".

Sát thủ Vương Cảnh còn lại cũng sợ hãi gật đầu lia lịa: "Ông ấy nói đúng đấy, chúng tôi chỉ biết yêu cầu của nhiệm vụ chứ không biết người thuê là ai đâu".

Dương Thanh cũng không nghi ngờ họ, dù sao Hồng Trần cũng là tổ chức sát thủ hàng đầu ở nước ngoài, còn có danh tiếng rất tốt trong giới sát thủ.

Nếu sát thủ có thể tùy ý tiết lộ thông tin về người thuê, làm gì có ai dám thuê họ nữa?
"Ai đã giao nhiệm vụ cho các ông?"
Dương Thanh hỏi tiếp.

Ba sát thủ nhìn nhau rồi lắc đầu, sát thủ Thần Cảnh nói:
"Chúng tôi nhận nhiệm vụ qua mạng nội bộ của Hồng Trần, chứ không có ai giao nhiệm vụ cho chúng tôi hết".

Ánh mắt Dương Thanh dần tối lại, anh cứ tưởng sẽ biết được người thuê sát thủ tới giết mình là ai, không ngờ cơ chế nhận nhiệm vụ của sát thủ lại phức tạp đến thế.

"Bây giờ cho chúng tôi đi được rồi chứ?"
Sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia chợt nói.

“Cho các ông đi ư?”
Dương Thanh cười khẩy, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng, anh híp mắt: “Từ khi các ông muốn giết tôi, số phận của các ông đã được định sẵn rồi!”
Anh vừa dứt lời, một luồng sát khí đáng sợ bỗng bùng nổ từ người anh, lao về phía ba tên sát thủ.

“Các ông muốn chết à!”
Dương Thanh tức giận quát, hơi nhích chân, lập tức biến mất.

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh lập tức biến sắc: “Mau ngăn cậu ta lại!”
Ông ta không thể ngăn cản Dương Thanh, chỉ có thể bảo hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ làm việc đó, bằng không, một khi Dương Thanh vượt qua được phòng ngự của họ, họ chết là cái chắc.

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của sát thủ bán bộ Thần Cảnh, hai tên sát thủ đang định đi bắt Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu lập tức chắn trước mặt Dương Thanh.

Gần như cùng một lúc, hai cao thủ Vương Cảnh đều vung nắm đấm lên: “Giết!”
“Rầm!”
“Rầm!”
Dương Thanh không quan tâm đến đòn tấn công của họ, thay đổi vị trí trong chớp mắt, hờ hững đấm một phát.

Nắm đấm này đánh trúng ngực một sát thủ Vương Cảnh, khiến ông ta bay thẳng vào tên sát thủ Vương Cảnh còn lại.

Trong lúc nhất thời, hai sát thủ Vương Cảnh đều hộc máu mồm, bay ngược ra sau.

“Rầm!”
“Rầm!”
Cơ thể họ đập vào vách tường kiên cố, lập tức tắt thở.

Tất cả những chuyện này xảy ra trong nháy mắt, không hề ngăn cản được hành động của Dương Thanh.

Anh đã bước đến trước mặt Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu.

Chỉ còn mỗi tên sát thủ bán bộ Thần Cảnh.

Sau khi ngăn cản Dương Thanh thất bại, ông ta muốn nhờ hai sát thủ Vương Cảnh ngăn cản Dương Thanh, dù biết việc đó là vô nghĩa nhưng ông ta vẫn ôm hy vọng.

Chỉ cần hai sát thủ Vương Cảnh này ngăn cản được Dương Thanh trong chớp nhoáng, ông ta sẽ có cơ hội bắt Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu.

Nhưng điều khiến ông ta tuyệt vọng chính là, hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ không làm gì được Dương Thanh hết.

Dương Thanh đã chắn trước mặt Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu, lần này ông ta không còn cơ hội sống sót nữa rồi.

"Bây giờ đến lượt ông!"
Dương Thanh nhìn sát thủ kia bằng ánh mắt đằng đằng sát khí.

Chỉ vì đối phương vừa định bắt Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu.

Không những thế, trên da ông ta còn đầm đìa máu, ngay cả quần áo cũng đẫm máu tươi.

Sau mấy giây ngắn ngủi, rốt cuộc khí thế của ông ta cũng ổn định ở Thần Cảnh.

Nhưng trông ông ta hơi thê thảm.

"Hãy dùng thực lực mạnh nhất của cậu để đánh với tôi một trận đi!"
Sát thủ Hồng Trần tức giận nói.

Ngay sau đó, ông ta lập tức lao thẳng đến chỗ Dương Thanh.

.

Chương 1053: 1053: Chỉ Muốn Rời Đi

Dương Thanh nhìn sát thủ đang lao đến chỗ mình, vẫn đứng im.

Hình như cảm nhận được sự khinh thường của Dương Thanh, sát thủ bán bộ Thần Cảnh thẹn quá hoá giận, tốc độ cũng nhanh hơn, lao thẳng tới chỗ anh.

Ông ta là sát thủ đỉnh cao của tổ chức sát thủ hàng đầu ở nước ngoài, đã làm sát thủ ở Hồng Trần hơn mười năm, giết vô số cao thủ.

Rất ít người có tư cách trở thành đối thủ của ông ta, nhưng ai cũng là cao thủ đứng đầu hết.

Ông ta không ngờ người mà mình cần giết trong nhiệm vụ này lại là cao thủ Thần Cảnh.

"Chết đi!"
Sát thủ Hồng Trần tức giận quát, đấm vào đầu Dương Thanh.

"Rầm!"
Vào giây phút đó, Dương Thanh cũng giơ nắm đấm lên, sau một tiếng động lớn, dường như hầm trú ẩn của nhà họ Tôn cũng rung chuyển.

Một luồng khí đáng sợ lan ra bốn phía từ chỗ nắm đấm của hai người chạm vào nhau.

"Rắc rắc rắc!"
Một giây sau, cánh tay mà sát thủ Hồng Trần đã dùng để đấm Dương Thanh phát ra tiếng gãy giòn giã như pháo nổ.

"Sao… sao có thể chứ?"
Sát thủ Hồng Trần ngơ ngác nhìn cánh tay gãy của mình với vẻ không dám tin.

"Rõ ràng thực lực của tôi cũng đạt đến Thần Cảnh rồi, sao vẫn không thắng được cậu chứ?"
Ông ta không chấp nhận nổi sự thật này, dường như không hề thấy đau khi tay gãy, tức giận gầm lên.

Ngay sau đó, ông ta lại đấm Dương Thanh bằng tay khác.

“Rầm!”
Dương Thanh vẫn đứng im, chỉ tùy ý vung tay lên, chống lại nắm đấm của đối phương.

“Rắc rắc rắc!”
Cũng như trước đó, cánh tay của sát thủ Hồng Trần lập tức nát vụn.

Những chuyện này xảy ra rất nhanh, Dương Thanh không hề di chuyển chút nào, chỉ giơ tay ra đỡ khi sát thủ Hồng Trần lao đến.

Kết quả anh không bị thương chút nào, còn xương tay của sát thủ Hồng Trần lại nát vụn.

“Rốt… rốt cuộc cậu là ai?”
Sau khi mất hai tay, sát thủ Hồng Trần hoàn toàn tuyệt vọng, không định đánh nữa.

Lúc ông ta lành lặn cũng không làm gì được Dương Thanh, huống hồ bây giờ xương tay ông ta đã nát vụn.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Ông chưa có tư cách biết tôi là ai!”
Anh nói rồi bất chợt đấm về phía sát thủ Hồng Trần.

“Rầm!”
Sau cú đấm, sát thủ Hồng Trần bị đánh văng đi, vào lúc cơ thể ông ta chạm đất, ông ta cũng hoàn toàn tắt thở.

Vừa nãy Dương Thanh đã đánh thẳng vào vị trí tim của ông ta, khiến kinh mạch vỡ nát, ngay cả Hoa Đà tái thế cũng không cứu nổi sát thủ Hồng Trần.

Lúc này, ba sát thủ Hồng Trần đến giết anh đã đi đời nhà ma hết.

Trên thế giới, một sát thủ bán bộ Thần Cảnh và hai sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng được coi là đội hình đỉnh cao.

Nhưng trước mặt Dương Thanh, họ vẫn chỉ còn con đường chết.

Tần Đại Dũng đang bế Tiêu Tiêu trong góc đã sững sờ từ nãy, tuy ông ấy không biết võ thuật nhưng cũng hiểu ba sát thủ Hồng Trần kia rất mạnh.

Trong mắt ông ấy, những chuyện vừa xảy ra cứ như một giấc mơ.

Dương Thanh bước đến bên Tần Đại Dũng, nhìn bố vợ mình với vẻ mặt phức tạp: "Bố không sao chứ?"
Tần Đại Dũng lắc đầu, cười khổ: "Bố cứ tưởng con lợi hại lắm rồi, chưa đầy ba mươi tuổi đã đứng trên đỉnh cao ở Yến Đô, thì ra tất cả mọi người đã đánh giá thấp con".

Ông ấy nói rồi chậm rãi đứng dậy nhờ sự giúp đỡ của Dương Thanh: "Chúng ta đi thôi!"
Dương Thanh vội đón lấy Tiêu Tiêu từ tay Tần Đại Dũng, ba người họ chậm rãi đi đến lối vào.

Cùng lúc đó, ở cửa vào hầm trú ẩn, tất cả cấp cao của nhà họ Tôn đều đang ở đó.

Trong mắt Tôn Húc có vẻ mong chờ, trước đó, khi Dương Thanh xông vào nhà thờ tổ của nhà họ Tôn, ông ta đã muốn giết anh rồi.

Nhưng ông ta biết thực lực của Dương Thanh, nhà họ Tôn không làm gì được anh hết.

Nhưng ông ta không ngờ lại có ba cao thủ bí ẩn đến giết Dương Thanh.

"Chủ gia tộc, đã lâu như thế, chắc Dương Thanh chết rồi nhỉ?" Một cấp cao của nhà họ Tôn nhìn Tôn Húc.

Tôn Húc lắc đầu: "Chắc thế!"
"Chắc chắn Dương Thanh đã chết, vừa nãy ba cao thủ bí ẩn kia chỉ phóng chút sát khí ra mà chúng tôi đã không chống cự nổi, sao Dương Thanh đối phó được với họ cơ chứ?"
"Đừng quên, bố vợ và con gái Dương Thanh vẫn ở trong đó, cậu ta còn phải bảo vệ họ nữa".

"Chỉ khi Dương Thanh chết, nhà họ Tôn chúng ta mới được yên lành".

…
Các cấp cao của nhà họ Tôn lần lượt nói.

Hồi trước, khi Dương Thanh chưa đến Yến Đô, nhà họ Tôn là một trong tám gia tộc đứng đầu nơi đây.

Nhưng sự xuất hiện của Dương Thanh đã khiến nhà họ Tôn liên tục bị chèn ép.

Khó khăn lắm nhà họ Tôn mới bám víu được Vương tộc họ Tào, nào ngờ Dương Thanh cũng chẳng coi Vương tộc họ Tào vào đâu, thậm chí còn dám động đến người nhà họ Tôn trước mặt người của Vương tộc họ Tào nữa.

Bây giờ, các gia tộc khác trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô đã về phe Dương Thanh hết, liên tục chèn ép nhà họ Tôn.

Có thể nói, bây giờ nhà họ Tôn chẳng là gì ở Yến Đô, sẽ bị xóa sổ bất cứ lúc nào.

Tất cả những chuyện này đều nhờ Dương Thanh ban cho.

Trong biệt thự, sau khi "vận động" với Tào Trí xong, Tôn Chí Kiều nằm trong lòng hắn ta, mỉm cười thỏa mãn: "Anh Trí, bây giờ em đã là người của anh rồi, anh đừng vứt bỏ em đấy nhé".

Tào Trí cười hề hề: "Em cứ yên tâm, anh sẽ không làm thế đâu.

Sau khi anh ngồi vào vị trí chủ nhánh ba, em sẽ được làm chủ gia tộc họ Tôn".

Nghe thấy thế, Tôn Chí Kiều hôn chụt lên mặt Tào Trí: "Cảm ơn anh yêu!"
"Quan hệ giữa chúng ta đã đến nước này rồi, em có thể nói cho anh biết em đã chuẩn bị gì cho Dương Thanh không?" Tào Trí chợt hỏi.

Hắn ta đã đấu với Dương Thanh nhiều lần, cũng không biết phải làm gì với anh.

Bây giờ địa vị của Dương Thanh ở Yến Đô cực kỳ vững chắc, là người có năng lực thừa kế Đế Thôn nhất.

Còn nhiệm vụ của hắn ta là nghĩ cách để người thừa kế Đế Thôn trở thành chó của nhà họ Tào, nhưng Dương Thanh vốn không coi Vương tộc họ Tào vào đâu.

Chuyện này khiến Tào Trí vô cùng bất đắc dĩ, có lẽ bây giờ Dương Thanh phải chết thì nhà họ Tào mới có thể đào tạo người khác để thừa kế Đế Thôn.

"Em đã tìm sát thủ Hồng Trần, nhưng không ngờ sau hai lần ám sát, họ đều chết dưới tay Dương Thanh".

Tôn Chí Kiều không giấu giếm nữa, nói đúng sự thật.

"Em nói gì cơ? Em mời sát thủ Hồng Trần á?"
Tào Trí bỗng bật dậy, có vẻ kinh hãi.

Tôn Chí Kiều gật đầu, hỏi với vẻ ngờ vực: "Anh sao thế? Chỉ là mời sát thủ Hồng Trần thôi mà, có cần căng thẳng đến thế không?"
Bao năm qua, hắn ta chưa bao giờ nghe đến việc sát thủ Hồng Trần thất bại, nhưng giờ họ lại liên tục thất bại hai lần.

Quan trọng là trong hai lần đó, sát thủ Hồng Trần đều chết dưới tay Dương Thanh.

"Hôm nay sát thủ Hồng Trần đã chủ động liên lạc với em, bảo em nghĩ cách lừa Dương Thanh vào chỗ nguy hiểm, sau đó em cố tình phối hợp với Tần Xương, bắt bố vợ Dương Thanh về đây, không ngờ còn bắt được cả con gái Dương Thanh nữa".

Tôn Chí Kiều tươi cười: "Nhưng thế càng tốt, có con gái Dương Thanh ở đây, chắc chắn Dương Thanh sẽ phải bó tay, khi đối mặt với sát thủ Hồng Trần, hắn chỉ còn đường chết".

"Bốp!"
Nào ngờ Tôn Chí Kiều lại bị Tào Trí tát một phát.

"Con ả đê tiện này, cô nói gì? Cô bảo Tần Xương lừa bố vợ và con gái Dương Thanh đến hầm trú ẩn của nhà họ Tôn ư?"
Mắt Tào Trí đỏ ngầu, hắn ta tức giận quát, trong mắt tràn ngập sát khí.

"Anh Trí!"
Tôn Chí Kiều sợ hết hồn, run rẩy nói: "Anh Trí, em làm thế cũng là vì anh!"

“Vì tôi ư? Mẹ nó, cô định hại chết tôi à?”
Tào Trí tức giận nói: “Cô làm thế, Dương Thanh chết thì không sao, một khi hắn còn sống, chắc chắn sẽ biết là do chúng ta làm”.

“Đến khi đó, đừng nói là cô, ngay cả tôi cũng khó thoát đấy!”
Tôn Chí Kiều nói với vẻ kiên định: “Anh Trí, anh cứ yên tâm, chắc chắn Dương Thanh không sống nổi đâu!”
“Im miệng!”
Tào Trí tức giận quát rồi vội vàng đứng dậy mặc đồ.

Bây giờ hắn ta đang thấy vô cùng bối rối, Dương Thanh mang lại cho hắn ta cảm giác vô cùng bí ẩn, hắn có linh cảm, chắc chắn lần này Dương Thanh vẫn sống.

Tần Xương là người của gia tộc hàng đầu trong Vương thành Tào, cũng là người của hắn ta, cho dù sát thủ Hồng Trần không liên quan gì đến nhà họ Tào và nhà họ Tần, nhưng chắc chắn Dương Thanh sẽ tính món nợ này với hắn ta.

“Anh định đi đâu thế?”
Thấy Tào Trí định đi, Tôn Chí Kiều vội hỏi.

“Cút!”
Tào Trí đẩy Tôn Chí Kiều ra rồi đi thẳng.

Bây giờ hắn ta chỉ muốn mau chóng rời khỏi nhà họ Tôn, bằng không, nếu Dương Thanh còn sống, một khi anh ra khỏi hầm trú ẩn, có lẽ hắn ta sẽ rất khó rời đi.

Tôn Chí Kiều sững sờ, cô ta không ngờ Tào Trí lại sợ đến thế.

Cùng lúc đó, cánh cửa lớn bằng hợp kim của nhà thờ tổ nhà họ Tôn bỗng chậm rãi mở ra.

Trong lúc nhất thời, người nhà họ Tôn đều rất căng thẳng.

Họ muốn biết rốt cuộc người đi ra là ai..

Chương 1055: 1055: Người Phụ Nữ Đắc Ý

Sắc mặt Tôn Húc vô cùng khó coi, trước đó khi Dương Thanh ra khỏi hầm trú ẩn, ông ta đã sợ lắm rồi.

Nhưng bây giờ, tuy Dương Thanh đã rời khỏi nhà họ Tôn nhưng ông ta vẫn rất sợ hãi.

Trên đời này, thứ không biết mới đáng sợ.

“Điều tra cho tôi, rốt cuộc ai đã đưa con gái và bố vợ Dương Thanh vào hầm trú ẩn thế?”
Tôn Húc bỗng giận dữ quát, lạnh lùng nhìn đám người.

“Chủ gia tộc, không phải tôi!”
“Chủ gia tộc, cũng không phải tôi nốt!”
“Hầm trú ẩn dưới nhà thờ tổ là bí mật của nhà họ Tôn chúng ta, tôi không bao giờ để lộ ra ngoài”.

!
Mấy cấp cao nhà họ Tôn thi nhau lắc đầu.

“Không phải các người thì là ai chứ?”
Tôn Húc tức giận quát.

Cấp cao nhà họ Tôn đều cúi đầu, không dám đối mặt với Tôn Húc.

Đúng lúc này, Tôn Húc chợt phát hiện ra thiếu một người.

“Tôn Chí Kiều đâu?”
Tôn Húc nhíu mày, hỏi.

Những người ở đây đều là dòng chính của nhà họ Tôn, chỉ thiếu mỗi Tôn Chí Kiều.

Lúc này mọi người mới phát hiện Tôn Chí Kiều không có ở đây.

Lúc này, quản gia vội bước đến: “Chủ gia tộc, khi ông bảo tôi đi tìm Tào Trí, cậu ta đang ở chung với Tôn Chí Kiều”.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Tôn Húc càng thêm khó coi.

Trước đó, khi Dương Thanh tự tiện xông vào nhà thờ tổ của nhà họ Tôn, trong tình thế nguy cấp, ông ta đã đến nhà thờ tổ và bảo quản gia đi báo cho Tào Trí.

Dù sao bây giờ nhà họ Tôn cũng đã phục tùng Vương tộc họ Tào, hơn nữa Tào Trí là người phụ trách của Vương tộc họ Tào ở Yến Đô, chắc chắn ông ta phải nhờ Tào Trí ra mặt trong tình huống này.

Nhưng vừa nãy ông ta đã quên béng mất chuyện đó, giờ mới nhớ ra.

Dương Thanh đã đi mà Tào Trí vẫn chưa đến, có thể tưởng tượng được Tôn Húc tức giận đến mức nào.

"Mới hồi nãy, tôi thấy Tào Trí rời đi từ phòng Tôn Chí Kiều".

Lúc này, lại có người nói.

Tôn Húc có thể trở thành chủ gia tộc họ Tôn, đương nhiên cũng không ngu, ông ta đã thoáng đoán được một số chuyện.

Nhưng không có chứng cứ nên ông ta không dám nói bừa.

"Chủ gia tộc, không xong, có chuyện lớn rồi!"
Một người trung niên bỗng lao ra khỏi hầm trú ẩn với vẻ sợ hãi.

"Chuyện gì thế?"
Tôn Húc tóm lấy cổ áo người kia, vội hỏi.

"Dưới… dưới kia, trừ ba thi thể của sát thủ ra, còn có cả xác Tần Xương nữa!"
Người kia sợ hãi nói: "Tần Xương là người của nhà họ Tần - gia tộc đỉnh cao trong Vương thành Tào, ông ta chết rồi, chắc chắn nhà họ Tần sẽ đổ cho chúng ta".

"Tần Xương chết rồi á?"
Tôn Húc trợn tròn mắt, có vẻ không dám tin.

Ông ta bỗng lảo đảo lùi về sau, suýt ngã nhào ra đất.

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến ông ta không thể bình tĩnh ngay được.

Đương nhiên ông ta biết Tần Xương là ai.

Bây giờ, các gia tộc đỉnh cao ở các Vương thành đều cử dòng chính đến đây, định kiếm chác lợi lộc từ trận chiến tranh giành Đế Thôn.

Tần Xương chính là người của nhà họ Tần có thực lực rất gần với Vương tộc họ Tào ở Vương thành Tào.

Tần Xương được cử tới Yến Đô, tức là ông ta có địa vị rất cao trong nhà họ Tần.

Bây giờ Tần Xương lại chết ở hầm trú ẩn của nhà họ Tôn, một khi nhà họ Tần truy cứu, nhà họ Tôn sẽ phải gánh chịu hết.

"Chủ gia tộc, có phải Tôn Chí Kiều đã tiết lộ thông tin về hầm trú ẩn cho Tào Trí biết không?"
Quản gia bỗng thận trọng nói: "Dù sao Vương tộc họ Tào cũng có ân oán với Dương Thanh từ trước, Tần Xương là người của nhà họ Tần dưới trướng Vương tộc họ Tào, có phải Tào Trí đã cử Tần Xương đưa con gái và bố vợ Dương Thanh vào hầm trú ẩn không?"
"Sau đó nữa, Tào Trí đã cử cao thủ đến hầm trú ẩn để giết Dương Thanh?"

Quản gia vừa dứt lời, mọi người đều hít sâu một hơi, tròng mắt Tôn Húc bỗng co lại.

Hồi nãy khi chưa phát hiện ra xác Tần Xương, ông ta đã suy đoán như thế, bây giờ việc phát hiện ra xác Tần Xương càng khiến ông ta chắc chắn rằng rất có thể chuyện hôm nay là do Tào Trí gây ra.

Bây giờ, ngay cả quản gia cũng đoán thế, ông ta bỗng thấy hơi tuyệt vọng.

Nếu đúng thế thật, chẳng phải nhà họ Tào muốn giết Dương Thanh, cuối cùng lại liên lụy đến nhà họ Tôn hay sao?
Dù sao chuyện cũng xảy ra ở nhà họ Tôn, trừ xác Tần Xương ra, không có bất cứ chi tiết nào liên quan đến Tào Trí hết.

Chưa bàn đến việc phải đối phó với Dương Thanh thế nào, họ cũng không thể giải thích rõ với nhà họ Tần.

"Chủ gia tộc, giờ chúng ta nên làm gì đây?"
"Đúng thế, chúng ta không thể đối phó nổi với cả Dương

Thanh lẫn nhà họ Tần".

"Nhà họ Tần là gia tộc đỉnh cao có thực lực gần với Vương tộc họ Tào, nghe nói chủ gia tộc họ Tần là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ cần ông ta cử một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đến đây thì cũng đủ để san bằng cả nhà họ Tôn rồi!"
Trong lúc nhất thời, cấp cao của nhà họ Tôn đều luống cuống, dù sao chuyện này cũng để lại ảnh hưởng quá lớn, nếu không xử lý thích đáng, nhà họ Tôn sẽ chìm trong tai họa.

"Gọi Tôn Chí Kiều đến đây cho tôi!"
Tôn Húc tức giận quát: "Năm phút nữa, dòng chính nhà họ Tôn họp!"
Ông ta nói rồi quay người rời đi.

Nhà họ Tôn gặp phải chuyện lớn thế này, chắc chắn phải mở cuộc họp để bàn bạc cách đối phó.

Năm phút sau, trong phòng họp của nhà họ Tôn, tất cả dòng chính đều đến, Tôn Chí Kiều cũng có mặt.

Cô ta vẫn đang chìm trong giấc mơ đẹp sẽ được lấy chồng ở Vương tộc họ Tào, vốn không biết chuyện gì đã xảy ra, thậm chí cũng chẳng buồn quan tâm hay nghe ngóng.

Nhưng cô ta đã phát hiện rất nhiều dòng chính đang tức giận nhìn mình.

"Mọi người sao đấy? Nét mặt kiểu gì vậy? Tôi nợ mọi người mấy trăm triệu à?"
Tôn Chí Kiều cười lạnh.

Bây giờ cô ta rất thân thiết với Tào Trí, cũng không coi người lớn trong nhà ra gì nữa.

"Tôn Chí Kiều, cô gây ra chuyện tốt mà còn hỏi tại sao chúng tôi nhìn cô như thế à?"
Một bề trên nhà họ Tôn tức giận nói.

"Tôi làm sai gì à?"
Tôn Chí Kiều bỗng có linh cảm xấu.

Bởi vì người nói chuyện rất có tư cách, ngay cả chủ gia tộc cũng phải nể mặt ông ta.

Chẳng lẽ họ đã biết chuyện ở hầm trú ẩn rồi à?
Tôn Chí Kiều thầm suy đoán, nhưng nghĩ đến việc người ra mặt lần này chính là sát thủ Hồng Trần, hơn nữa bố vợ và con gái Dương Thanh đã bị Tần Xương đưa vào hầm trú ẩn.

Theo cô ta thấy, cho dù Dương Thanh có ba đầu sáu tay thì cũng không thể vừa bảo vệ bố vợ và con gái, vừa giải quyết ba sát thủ Hồng Trần được.

Đúng lúc này, Tôn Húc bước vào với vẻ mặt u ám, sau lưng ông ta là mấy vệ sĩ nhà họ Tôn, cứ hai người lại khiêng một thi thể.

Cả bốn thi thể đều được đưa vào phòng họp, bị che kín bằng vải trắng, không biết đó là ai.

Khi thấy bốn cái xác, Tôn Chí Kiều dần mỉm cười.

Theo cô ta thấy, bốn thi thể này chỉ có thể là của đám Dương Thanh mà thôi.

Nhưng cô ta nhận ra ngay, Dương Thanh, Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu mới là ba người.

Nhưng sao ở đây lại có bốn thi thể chứ?
Chẳng lẽ Dương Thanh lợi hại đến mức giết được một sát thủ ư?
Đúng, chắc chắn là vậy!
Phải thế thì bốn thi thể này mới khớp với suy đoán của cô ta chứ.

Nhìn nụ cười của Tôn Chí Kiều, Tôn Húc càng giận dữ: “Tôn Chí Kiều, đứng dậy cho tôi!”.

Chương 1056: 1056: Tai Họa Ngập Đầu

Tôn Chí Kiều đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp của mình, chợt nghe Tôn Húc phẫn nộ hét tên của mình thì giật mình, đứng phắt dậy.
“Bác cả, bác… bác sao thế?”
Tôn Chí Kiều sợ hãi, run rẩy hỏi.
Ở nhà họ Tôn, cô ta có thể xem thường mọi người nhưng không thể không để ý tới Tôn Húc.
Tôn Húc là bác cả cũng là chỗ dựa lớn nhất của cô ta.

Nếu không có Tôn Húc, đừng nói là nắm quyền ở nhà họ Tôn, sợ rằng cô ta còn không thể bảo đảm được ở lại nhà họ Tôn nữa.
Dù sao nhiều năm trước, bố cô ta cũng từng chết vì Tôn Húc.
Cũng do bố Tôn Chí Kiều đã chết vì Tôn Húc nên ông ta vẫn luôn tha thứ cho một số hành vi của cô ta.
Tôn Húc chợt giơ tay chỉ bốn thi thể vẫn nằm trên mặt đất, tức giận hỏi: “Cháu xem những người này là ai!”
Ông ta vừa dứt lời, mấy người bảo vệ nhà họ Tôn đã bước tới, kéo tấm vải trắng phủ trên bốn thi thể ra.
“A!”
Khi Tôn Chí Kiều nhìn thấy gương mặt của bốn thi thể thì lập tức hét lên và bất giác run lên.
Tôn Chí Kiều chỉ liên hệ với web ngầm của Hồng Trần, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy ba gã sát thủ này.
Nhưng cô ta nhận ra Tần Xương.
Cô ta vốn tưởng trong bốn thi thể này có ba thi thể là Dương Thanh, Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu.
Nhưng bây giờ, trong bốn thi thể này lại không hề có Dương Thanh và người thân của anh.
“Sao… sao có thể như vậy được?”

Tôn Chí Kiều trợn trừng mắt nhìn, giọng nói cũng đang run rẩy.
“Cái gì mà sao có thể?”
Tôn Húc tức giận hỏi.

Nếu là trước đây, bất kể Tôn Chí Kiều gây ra họa lớn thế nào, ông ta đều có thể giải quyết.

Nhưng lần này cô ta gây ra họa quá lớn, cho dù ông ta muốn giải quyết cũng không giải quyết được.
Lúc này Tôn Chí Kiều mới ý thức được mình lỡ lời, vội nói:
"Bác cả, ý của cháu là người kia chẳng phải là Tần Xương của nhà họ Tần ở Vương thành Tào sao?"
"Lúc trước anh Tào Trí còn dẫn cháu và Tần Xương đi ăn cơm, sao ông ta lại đột nhiên chết được? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Người nhà họ Tôn đều lạnh lùng nhìn Tôn Chí Kiều.
"Diễn đi, cô diễn tiếp đi!"
Tôn Húc vô cùng phẫn nộ.
Tôn Chí Kiều là cháu gái của ông ta, cũng có thể nói ông ta như bố của cô ta vậy.

Ông ta chỉ liếc mắt là biết cô ta có đang diễn trò hay không.
Vừa rồi, khi Tôn Chí Kiều nhìn thấy thi thể của Tần Xương đã kinh ngạc thốt ra thành tiếng, cũng đủ để chứng minh chuyện này có liên quan đến cô ta.
"Bác cả, cháu có diễn gì đâu? Cháu nói thật, anh Trí đã dẫn cháu và Tần Xương đi ăn".
Tôn Chí Kiều giả vờ bình tĩnh, nghe ông ta hỏi một đằng nhưng trả lời một nẻo.
"Bốp!"
Tôn Húc chợt tát vào mặt Tôn Chí Kiều.

Không biết ông ta tát mạnh tới mức nào mà cô ta bị đánh cho ngã xuống đất, khóe miệng còn có máu chảy ra.
Cô ta kinh ngạc không thể tin nổi, che miệng mình, nước mắt lã chã nhìn Tôn Húc đang tức giận, run rẩy nói: "Bác… bác cả, rốt… rốt cuộc cháu đã làm sai chuyện gì?"
"Cô nói cho Tào Trí biết hầm trú ẩn của nhà họ Tôn chúng ta, sau đó lại dẫn bố vợ và con gái của Dương Thanh vào.

Mấy đứa làm vậy là để gài bẫy cho cậu ta qua, giết cậu ta ở đó!"
Tôn Húc vô cùng phẫn nộ gào lên.
Tôn Chí Kiều nhất thời trợn tròn mắt nhìn.

Cho dù Tôn Húc không đoán đúng hết nhưng đại khái vẫn đúng.
Chẳng qua ngay cả Tào Trí cũng không biết những điều này, tất cả đều là do cô ta tự ý quyết định tìm sát thủ Hồng Trần qua đối phó với Dương Thanh từ trước.
Lần này, cô ta ngẫu nhiên biết được Tần Đại Dũng là đứa con rơi của nhà họ Tần trong Vương thành Tào, Tần Xương lại có dã tâm muốn chiếm tập đoàn Nhạn Thanh làm của riêng.
Vì vậy, cô ta dỗ Tần Xương vài câu, lại bảo Tần Xương dẫn Tần Đại Dũng và Tiêu Tiêu tới hầm trú ẩn của nhà họ Tôn.
Lại thêm Hồng Trần chủ động tìm kiếm sự giúp đỡ của cô ta mới có mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Cô ta chợt hiểu rõ vì sao Tào Trí biết những điều này lại lập tức rời khỏi nhà họ Tôn.

Bởi vì trong chuyện xảy ra hôm nay, hắn ta mới là người đáng bị tình nghi nhất.
“Cháu không có làm vậy!”

truyện kiếm hiệp hay
Tôn Chí Kiều vội vàng phủ nhận, mắt đỏ hoe nói: “Cháu không hề biết có chuyện gì xảy ra, những người này chết thì liên quan gì đến cháu chứ?”
“Cho dù các bác thật sự muốn gây khó dễ cũng có thể đi tìm Dương Thanh, là anh ta giết Tần Xương, giết những sát thủ kia, dựa vào đâu lại muốn đổ lỗi cho cháu?”
Tôn Húc cười lạnh: “Giỏi lắm, chuyện đã đến mức như vậy mà cô còn định giấu à? Nếu đã vậy, tôi chỉ có thể để cô gánh vác tất cả những điều này”.
Ông ta vừa dứt lời thì lấy điện thoại di động ra định gọi.
Cho dù Tôn Chí Kiều không biết Tôn Húc muốn gọi cho ai nhưng chợt có dự cảm không tốt, lập tức cuống lên, vội vàng xông tới ngăn cản ông ta.
“Bác cả, bác đừng làm vậy, cháu xin bác đừng đẩy cháu ra!”
Tôn Chí Kiều sợ hãi nói: “Nếu bác thật sự nói ra, Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cháu, nhà họ Tần ở Vương thành Tào cũng sẽ không bỏ qua cho cháu đâu”.
“Bây giờ cô mới biết sai sao? Muộn rồi!”
Tôn Húc đẩy Tôn Chí Kiều ra và gọi điện thoại mà chẳng hề

do dự.
“Bác cả, đừng mà!”
Tôn Chí Kiều lại muốn xông lên ngăn cản như đã phát điên. Lần này, cô ta còn chưa kịp xông tới đã bị hai bảo vệ nhà họ Tôn ngăn lại.
Mà lúc này, cuộc gọi của Tôn Húc đã được kết nối: “Cậu Trí, Tần Xương chết rồi!”
Tào Trí đã rời khỏi nhà họ Tôn từ lâu.

Sau khi nghe thấy Tôn Húc nói vậy, hắn ta giả vờ chấn động nói: “Ông nói gì? Tần Xương chết rồi à? Hôm qua chúng tôi vẫn còn ăn cơm chung, sao hôm nay đã chết vậy?”
“Cậu Tào, có một số việc, cho dù tôi không nói thì chắc cậu cũng biết rõ”.

Tôn Húc trầm giọng nói: “Tôi gọi điện cho cậu không phải muốn truy cứu gì, chỉ muốn nói cho cậu biết, nếu tôi có thể nghi ngờ cậu thì người khác tất nhiên cũng có thể nghi ngờ cậu”.
“Dù sao Tần Xương cũng là người của nhà họ Tần ở Vương thành Tào, giữa Vương tộc họ Tào và Dương Thanh còn có ân oán”.
“Mà nhà họ Tôn đã thần phục cậu từ lâu”.
“Cậu nói xem, nếu cậu là Dương Thanh, sau khi phân tích như vậy, cậu ta sẽ nghĩ thế nào?”
Tôn Húc nói rất nghiêm túc.
Mà ở bên kia điện thoại, sau khi Tào Trí nghe Tôn Húc nói vậy thì sắc mặt lập tức trở nên thâm trầm.
Hắn ta im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên hỏi: “Ông đang chất vấn tôi à?”
Lúc này, không ngờ Tôn Húc chẳng sợ hãi, vô cùng bình tĩnh nói: “Cậu Trí, không phải tôi muốn chất vấn cậu mà tất cả những điều này đều chỉ thẳng về phía cậu”.
“Bây giờ tôi gọi điện thoại cho cậu chỉ muốn thương lượng kế sách ứng phó với cậu chứ không phải tranh luận gì cả”.
“Dù sao, nhà họ Tôn đã bước lên thuyền của Vương tộc họ Tào từ lâu, bây giờ muốn rời đi, sợ rằng chỉ có nhà họ Tôn bị phá hủy!”
“Tôi có thể nói cho cậu biết, không chỉ Tần Xương chết mà ba

gã cao thủ hàng đầu cũng đã chết rồi”.
“Quan trọng là Dương Thanh còn phải bảo vệ bố vợ bị thương nặng và con gái đã hôn mê”.
Tôn Húc chỉ nói vài câu như thế lại tiết lộ với Tào Trí rất nhiều tin tức quan trọng.
“Tôi ở nhà họ Tôn chờ cậu đến!”
Tôn Húc thấy Tào Trí không nói lời nào thì biết hắn ta cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ông ta bỏ lại một câu rồi cúp máy.

Chương 1057: 1057: Không Gánh Tiếng Xấu Cho Kẻ Khác

Sắc mặt Tào Trí vô cùng nặng nề khi nghe được tiếng cúp máy trong điện thoại.

Đương nhiên hắn ta hiểu ý của Tôn Húc.

Dương Thanh có thể bảo vệ bố vợ và con gái, còn giết chết ba gã sát thủ hàng đầu, điều này đã chứng minh thực lực của anh rất mạnh.

Mà người bị giết không chỉ là ba gã sát thủ, còn có cả Tần Xương.

Người khác có thể không biết thân phận của Tần Xương nhưng Tào Trí lại biết rất rõ.

Ông ta là người xuất sắc nhất trong thế hệ trung niên của nhà họ Tần - gia tộc quyền quý hạng nhất trong Vương thành Tào, cũng là nhân vật quan trọng có hy vọng trở thành người thừa kế của nhà họ Tần.

Không chỉ vậy, Tần Xương chỉ mới bốn mươi bảy tuổi đã đạt đến thực lực Vương Cảnh trung kỳ, thiên phú võ đạo rất tốt.

Dù sao Tào Vương - cao thủ số một của Vương thành Tào cũng chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong.

Mà cao thủ mạnh nhất của mấy gia tộc quyền thế nhất phía dưới Vương tộc họ Tào cũng chỉ đạt tới Vương Cảnh hậu kỳ.

Tần Xương là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đã chứng tỏ thiên phú võ đạo của ông ta.

Nhưng Tôn Húc vừa nói cho hắn ta biết Tần Xương cũng bị giết chết.

Thông qua việc này để phân tích, có thể xác định được thực lực của Dương Thanh ít nhất phải là Vương Cảnh hậu kỳ.

“Khốn kiếp!”
Tào Trí rất tức giận, chẳng biết đang mắng Dương Thanh hay Tôn Húc.

“Cậu Trí, có phải nhà họ Tôn này hơi lớn lối không? Ông ta cũng dám uy hiếp cậu”.

Một người trung niên mặc comple bên cạnh Tào Trí lạnh lùng nói.

Người trung niên tên là Bạch Hướng Huy, là cao thủ do Vương tộc họ Tào sắp xếp bảo vệ Tào Trí.

Cho dù là trong Vương tộc họ Tào, ông ta cũng là một trong những cao thủ đứng đầu có thực lực Vương Cảnh trung kỳ.

Mặc dù ông ta không nghe được hết cuộc nói chuyện của Tào Trí và Tôn Húc nhưng đại khái vẫn biết được vài nội dung.

Tào Trí nhìn Bạch Hướng Huy, lạnh giọng hỏi: “Nếu ông và Tần Xương giao đấu, ông nắm chắc được phần thắng?”
Vẻ mặt Bạch Hướng Huy lập tức trở nên nặng nề, suy nghĩ một lát mới nói: “Tần Xương là cao thủ mạnh nhất trong thế hệ trung niên của nhà họ Tần.

Mặc dù ông ta có thực lực Vương Cảnh trung kỳ nhưng trên thực tế võ lực rất mạnh, tôi giao đấu với ông ta sẽ không chắc thắng hay thua!”
“Nếu cậu muốn hỏi tôi nắm chắc mấy phần thắng, vậy chỉ có năm phần thôi!”
Tào Trí cười giễu cợt: “Ông còn nhớ chuyện xảy ra ở nhà họ Tần vào nửa tháng trước không?”
Sắc mặt Bạch Hướng Huy lập tức thay đổi: “Ý cậu muốn nói chuyện sát thủ mới bước vào Vương Cảnh hậu kỳ chết ở nhà họ Tần nửa tháng trước à?”
Tào Trí khẽ gật đầu nói: “Là Tào Trí giết tên sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia!”
Ầm!
Bạch Hướng Huy lập tức chấn động, biến sắc.

Mặc dù ông ta có thực lực ngang với Tần Xương nhưng nếu giao đấu với cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, kể cả đối phương vừa bước vào Vương Cảnh hậu kỳ, ông ta cũng không có phần thắng nào.

Bây giờ, Tần Xương đã giết một sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chứng tỏ ông ta cũng không có phần thắng.

“Vậy thì thật đáng tiếc, nếu Tần Xương không chết, sau này chắc chắn sẽ là chủ nhà họ Tần!”
Bạch Hướng Huy nói với vẻ tiếc nuối.

Tào Trí đột nhiên đứng dậy: “Chúng ta đi tới nhà họ Tôn thôi!”
Tào Trí cảm thấy rất khủng hoảng.

Tần Xương – người có thể giết chết Vương Cảnh hậu kỳ còn bị Dương Thanh giết chết, điều này chứng tỏ Dương Thanh có thể dễ dàng giết chết sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Nếu thực lực của Dương Thanh chỉ là Vương Cảnh hậu kỳ thì cũng thôi, nếu đã đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong sẽ càng khiến hắn ta tuyệt vọng hơn.

Dù sao Tào Vương cũng chỉ là thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Quan trọng là Dương Thanh còn trẻ như vậy.

Hắn ta chợt thấy hối hận vì đã đắc tội Dương Thanh, nhưng bây giờ hối hận cũng đã quá muộn rồi.

Hắn ta chỉ có thể kiên trì tới cùng, đi tới nhà họ Tôn thương lượng kế sách rồi quyết định nên ứng phó với cơn giận của Dương Thanh thế nào.

Nửa giờ sau, một chiếc xe Rolls Royce màu đen chậm rãi lái vào nhà họ Tôn.

Tào Trí bước ra khỏi xe, Bạch Hướng Huy giống như tháp sắt theo sát phía sau hắn ta.

Nếu là trước đây, khi Tào Trí tới nhà họ Tôn, bọn họ chắc chắn sẽ thu xếp cho một nhân vật quan trọng trong nhà tới tiếp đón.

Nhưng hôm nay, người tới đón chỉ là một nhân vật nhỏ mà hắn ta chưa từng gặp.

Điều này làm Tào Trí cảm nhận được một tín hiệu không tốt.

“Cậu Trí, cuối cùng cậu đã tới rồi!”
Người tiếp đón dẫn Tào Trí tới phòng họp của nhà họ Tôn.

Tôn Húc vừa thấy hắn ta đã nói ngay.

Nhưng ông ta vẫn ngồi ở vị trí chủ nhà, thậm chí không định đứng lên.

Xung quanh bàn hội nghị đều là những nhân vật đứng đầu trong nhà họ Tôn.

Lúc này, bọn họ đều lãnh đạm, ngồi trên ghế không đứng dậy.

Tào Trí ngồi xuống chỗ đối diện với Tôn Húc, hai mắt hơi nheo lại: "Ông chủ Tôn, ông mời tôi qua gấp là để đón tiếp tôi như vậy sao?"
Tôn Húc thờ ơ nói: "Cậu Trí, hôm nay chúng tôi tìm cậu tới để thương lượng cách đối phó chứ không phải tới nghe cậu ra vẻ ra đây.

Nếu cậu tới để vênh váo thì nhà họ Tôn chúng tôi không chào đón cậu!"
"Khốn kiếp, ông nói gì?"
Bạch Hướng Huy đứng phía sau Tào Trí lập tức bước tới một bước, vô cùng giận dữ quát.

Chẳng qua Bạch Hướng Huy vừa thoáng động, năm sáu điểm đỏ ngắm bắn đột nhiên xuất hiện ở trên đầu ông ta ép ông ta phải lập tức dừng bước.

Vẻ mặt Tào Trí thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Tôn Húc:
"Ông có biết mình đang làm gì không?"
"Tôi chỉ biết, nếu chúng ta không thương lượng xong chuyện tiếp theo, nhà họ Tôn sẽ chẳng còn.

Người của cậu Trí muốn động đến tôi, lẽ nào tôi còn phải ngồi chờ chết à?"
Tôn Húc cười lạnh.

Lúc này ông ta đã bất chấp mọi giá, làm gì còn kính trọng Tào Trí nữa?
"Tốt! Rất tốt!"
Tào Trí giận dữ cười ngược: "Nói đi, ông muốn thương lượng với tôi chuyện gì?"
"Tần Xương dẫn con gái và bố vợ của Dương Thanh vào hầm trú ẩn của nhà họ Tôn, còn có ba gã sát thủ hàng đầu liên thủ giết chết cậu ta.

Việc này đều do cậu đứng phía sau sai khiến à?”
Tôn Húc hỏi.

“Ông đang chất vấn tôi sao?”
Tào Trí vô cùng tức giận vì chưa bao giờ bị Tôn Húc khinh thường như vậy.

“Nếu cậu Trí cho là vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào, tùy cậu nghĩ thôi”.

Tôn Húc thản nhiên nói: “Tôi không biết gì về chuyện lần này, cũng rất phẫn nộ.

Cậu Trí thu xếp cho Tần Xương dẫn bố vợ và con gái của Dương Thanh vào nhà họ Tôn tôi, còn tìm sát thủ đối phó với cậu ta, cậu nên nói rõ về chuyện này”.

“Nhà họ Tôn tôi cũng không muốn gánh tội cho người khác.

Dương Thanh có thể dễ dàng giết chết ba gã sát thủ hàng đầu thế giới, nếu cậu ta thật sự muốn trả thù thì nhà họ Tôn sẽ không gánh nổi cơn giận đó”.

“Cậu Trí là người của Vương tộc họ Tào, chuyện này lại do cậu sai khiến, vậy cũng nên gánh trách nhiệm!”
Cho tới lúc này, Tôn Húc vẫn còn nhớ cảnh tượng đã nhìn thấy ở hầm trú ẩn kia.

Ba gã sát thủ, một tên trong đó chỉ cần giẫm chân đã khiến nền xi măng vỡ nát.

Nhưng ông ta vô cùng khiếp sợ khi thấy sát thủ mạnh như vậy mà vẫn bị Dương Thanh giết chết được.

Vừa rồi ông ta đi qua hầm trú ẩn lại càng chấn động hơn, không ngờ thấy có rất nhiều nơi trên mặt đất bị phá hỏng.

Ông ta biết rõ hầm trú ẩm của nhà họ Tôn là công trình lớn thế nào.

Có thể nói ném tên lửa vào cũng chưa chắc có thể phá được nơi đó.

Nhưng Dương Thanh và ba gã sát thủ giao đấu lại phá hỏng rất nhiều chỗ.

Cho dù ông ta không tận mắt nhìn thấy nhưng vẫn có thể tưởng tượng được cuộc chiến đấu ở phía dưới đã diễn ra ác liệt tới mức nào.

“Chuyện này đều do Tôn Chí Kiều làm, liên quan gì đến tôi? Chuyện xảy ra ở nhà họ Tôn, cho dù Dương Thanh có tới cũng là tìm các ông”.

Tào Trí nói với vẻ rất hung hăng.

Hắn ta đường đường là người thừa kế nhánh ba của Vương tộc họ Tào, sau này là chủ nhánh ba, lúc này lại bị một chủ gia tộc quyền quý nhỏ bé ở Yến Đô uy hiếp, có thể tưởng tượng được hắn ta phẫn nộ tới mức nào..

Chương 1058: 1058: Là Cháu Làm

Tôn Húc sợ nhất là Tào Trí đổ chuyện này cho nhà họ Tôn.

Lúc này nghe Tào Trí nói vậy, ông ta càng giận hơn.

“Cậu dám làm mà không dám nhận à?”
Ánh mắt Tôn Húc lạnh lùng, sắc bén.

“Lẽ nào tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Chuyện ám sát Dương Thanh chẳng liên quan gì đến tôi, tất cả đều là do Tôn Chí Kiều hận Dương Thanh nên tìm sát thủ Hồng Trần đối phó với cậu ta từ trước”.

“Một khi Hồng Trần đã tiếp nhận nhiệm vụ, trừ khi mục tiêu của nhiệm vụ chết, bằng không sát thủ Hồng Trần sẽ không ngừng ám sát, mỗi lần đều bố trí sát thủ mạnh hơn để thực hiện nhiệm vụ”.

“Hơn nữa số tiền thuê Hồng Trần làm nhiệm vụ đặc biệt cao, ít nhất phải một trăm triệu trở lên.

Nhiệm vụ cấp độ như Dương Thanh thì ít nhất phải một tỷ”.

Tào Trí nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu các người không tin thì cứ việc đi kiểm tra tài khoản của Tôn Chí Kiều, chắc chắn sẽ có lịch sử chuyển khoản mấy trăm triệu”.

Tôn Húc vốn không tin Tào Trí, nhưng sau khi nghe Tào Trí nói vậy thì có hơi hoảng loạn.

Nhìn Tào Trí không giống đang nói dối.

Nhưng nếu hắn ta không thừa nhận, nhà họ Tôn chỉ có thể tới gánh vác chuyện này.

“Con đàn bà đê tiện Tôn Chí Kiều đâu? Các ông hỏi cô ta, chẳng phải sẽ rõ sao?”
Tào Trí tức giận nói.

Hắn ta khó khăn lắm mới nắm được nhà họ Tôn - một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô trong tay mình, không ngờ bây giờ bọn họ lại muốn phản bội.

Đương nhiên hắn ta hiểu rõ Tôn Húc muốn làm gì.

Đơn giản là chuyện Dương Thanh giết chết ba gã sát thủ Hồng Trần đã dọa bọn họ sợ, bọn họ muốn đổ tất cả mọi chuyện cho Vương tộc họ Tào.

Nhưng Tào Trí tức giận vì hắn ta thật sự không sai người làm chuyện này.

"Thế nào? Các ông không dám tìm Tôn Chí Kiều đến đây đối chất à?"
Thấy Tôn Húc mãi không chịu gọi Tôn Chí Kiều qua, Tào Trí cười lạnh nói.

Tôn Húc không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Tào Trí rồi chợt nói: "Tôi chỉ muốn hỏi cậu Trí một vấn đề, nếu chuyện này thật sự do Tôn Chí Kiều làm, cậu định giúp nhà họ Tôn chúng tôi thế nào?"
"Giúp nhà họ Tôn à?"

Tào Trí cười giễu cợt: "Các ông đã muốn đổ tội cho tôi còn muốn tôi giúp nhà họ Tôn sao? Không thể nào!"
"Từ nay về sau, chuyện của nhà họ Tôn không liên quan tới Vương tộc họ Tào tôi nữa!"
Tào Trí vừa dứt lời, đám người đứng đầu nhà họ Tôn đều biến sắc.

Nhà họ Tôn mất đi sự che chở của Vương tộc họ Tào, sẽ chỉ có thể bị hủy diệt.

Chỉ có Tôn Húc vẫn đặc biệt bình tĩnh nhưng sâu trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

"Cậu Trí, cậu không thể làm vậy được.

Nhà họ Tôn vì làm việc cho Vương tộc họ Tào mới đắc tội Dương Thanh.

Nếu lúc này cậu mặc kệ chúng tôi, cậu ta chắc chắn sẽ tiêu diệt nhà họ Tôn chúng tôi mất".

"Đúng vậy! Vẫn mong cậu Tào bớt giận.

Bây giờ đã xảy ra chuyện này, bất kể ai đúng ai sai, có truy cứu cũng chẳng nghĩa lý gì.

Cậu Trí tìm Tào Vương và mấy cao thủ hàng đầu qua, chắc chắn có thể giết chết được Dương Thanh".

"Cậu Trí, nhà họ Tôn biết sai rồi, cậu chắc chắn không thể mặc kệ nhà họ Tôn được!"
Nhất thời, đám người đứng đầu nhà họ Tôn vội vàng cầu xin.

Tào Trí đặc biệt hưởng thụ cảm giác được mọi người cầu xin như vậy.

Hắn ta dựa lưng vào ghế, cười ha hả nói với Tôn Húc: "Ông chủ Tôn, ông thấy chưa? Người nhà họ Tôn các ông đều hiểu không có Vương tộc họ Tào, nhà họ Tôn chẳng là gì cả".

Tôn Húc hít sâu một hơi: "Cậu Trí, nhà họ Tôn biết sai rồi, mong cậu đừng vứt bỏ nhà họ Tôn!"
"Ha ha, các ông cầu xin tôi à? Bây giờ các ông biết sai rồi à?"
Tào Trí cười to: "Tôi nghe nói ông từng quỳ xuống xin Dương Thanh tha cho ông.

Sao giờ tới lượt ông cầu xin tôi mà ông còn dám ngồi vậy?"
"Bịch!"
Tôn Húc đứng dậy và quỳ xuống mà không hề do dự, cúi đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cầu xin cậu Trí cho nhà họ Tôn tôi một cơ hội!"
"Ha ha ha ha…"
Tào Trí cười như điên, vô cùng đắc ý.

Nhưng hắn ta không nhìn thấy được sát khí trong mắt Tôn Húc.

"Thật ngại quá, nhà họ Tôn đã không còn giá trị gì nữa.

Từ nay về sau, nhà họ Tôn chết hay sống đều không liên quan tới Vương tộc họ Tào!"
Sau khi Tào Trí cười đủ rồi, nói với vẻ trêu tức mà không hề do dự.

"Cậu Trí, cậu nói gì? Vương tộc họ Tào thật sự muốn vứt bỏ nhà họ Tôn à?"
"Chủ gia tộc đã quỳ xuống cầu xin cậu, sao cậu còn muốn vứt bỏ chúng tôi?"
"Cậu Trí, cậu không thể vứt bỏ nhà họ Tôn được!"

Đám người đứng đầu nhà họ Tôn đều quỳ xuống, liên tục cầu xin.

Nếu là chuyện khác, Tào Trí chắc chắn sẽ không vứt bỏ nhà họ Tôn, nhưng chuyện lần này làm hắn ta biết rõ hơn về thực lực của Dương Thanh.

Dưới tình huống này, nếu hắn ta còn muốn gắn liền Vương tộc họ Tào với nhà họ Tôn thì đúng là một con lợn ngu ngốc.

"Nếu tôi đã nói phải vứt bỏ nhà họ Tôn, đừng nói các ông quỳ xuống, cho dù có nằm xuống cũng vô ích thôi".

Tào Trí cười to, nhìn về phía Tôn Húc nói với vẻ hài hước:
"Trước đó chẳng phải ông vẫn rất kiêu căng à? Thậm chí các ông còn dám dùng súng chĩa vào đầu tôi, ông có coi tôi ra gì không?"
"Bây giờ ông biết sợ à? Hối hận rồi sao? Nhưng đã muộn rồi! Các ông cứ chờ sự trả thù của Dương Thanh đi!"
Tôn Húc chậm rãi từ dưới đất đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tào Trí đang ngồi trên ghế và hỏi lại lần nữa: "Cậu Trí, cậu thật sự muốn vứt bỏ nhà họ Tôn à?"
"Nói nhảm, tôi không vứt bỏ các ông, chẳng lẽ còn muốn đứng ra gánh vác tất cả thay các ông sao?", Tào Trí cười lạnh nói.

"Được, nếu đã vậy, mời cậu về đi! Từ nay về sau, chuyện nhà họ Tôn không liên quan tới Vương tộc họ Tào nữa!"
Tào Trí vừa dứt lời, Tôn Húc lại nói.

"Cái gì?"
Lần này, đến lượt Tào Trí chấn động.

Với hiểu biết của hắn ta về Tôn Húc, đáng lẽ ông ta phải quỳ xuống tiếp tục xin tha.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn ta là ông ta không làm vậy, trái lại còn muốn hắn ta rời đi.

"Chủ gia tộc!"
Đám người đứng đầu nhà họ Tôn đều biến sắc, vội vàng ngăn cản.

"Tất cả câm miệng lại cho tôi!"
Tôn Húc tức giận hét lên, lúc này người nhà họ Tôn mới

không nói nữa.

“Tôn Húc ông giỏi lắm.

Ông đã nói vậy, sau này đừng mong được Vương tộc họ Tào che chở nữa”.

Tào Trí lạnh lùng nói rồi đứng dậy: “Chúng ta đi thôi!”
Bạch Hướng Huy nhìn chằm chằm vào Tôn Húc, cuối cùng chỉ tay vào Tôn Húc nói: “Ông sẽ chết rất khó coi!”
Tào Trí nhanh chóng dẫn theo Bạch Hướng Huy rời đi.

Sát khí hiện rõ trong mắt Tôn Húc.

Mấy người đứng đầu nhà họ Tôn đều sợ hãi, không dám nói một lời nào.

“Các ông có biết sát thủ Hồng Trần mạnh thế nào không?”
Tôn Húc chợt hỏi.

Những người đứng đầu nhà họ Tôn đều sửng sốt, liếc nhìn nhau, không rõ tại sao Tôn Húc lại đột nhiên hỏi như vậy.

“Ông chủ, sát thủ Hồng Trần rất lợi hại à?”
Một cấp cao của nhà họ Tôn hỏi.

Tôn Húc nói với vẻ nghiêm trọng: “Hồng Trần là tổ chức sát thủ hàng đầu trên thế giới.

Tôi nghe đồn bọn họ có cao thủ Thần Cảnh.

Mà sát thủ Hồng Trần tới giết Dương Thanh hôm nay đã là đợt thứ ba”.

“Từ trước tới nay, khả năng hoàn thành nhiệm vụ của sát thủ Hồng Trần là một trăm phần trăm, chưa bao giờ tiến hành ba lần ám sát với cùng một mục tiêu”.

“Nhưng mỗi lần tổ chức sát thủ Hồng Trần phái người ra ám sát, ít nhất cũng phải là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ”.

“Điều này cũng có nghĩa là sát thủ lần đầu tiên ám sát Dương Thanh ít nhất phải có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ.

Sát thủ lần thứ hai ám sát cậu ta ít nhất là thực lực Vương Cảnh trung kỳ.

Hôm nay là lần thứ ba ám sát, thực lực của sát thủ ít nhất phải là Vương Cảnh hậu kỳ".

Tôn Húc nói đến đây thì dừng lại.

Nhưng những người đứng đầu nhà họ Tôn đều lộ vẻ khó tin.

"Chủ gia tộc, ý của ông là ba sát thủ bị Dương Thanh giết chết hôm nay có thực lực đạt đến Vương Cảnh hậu kỳ sao?"
Một nhân vật lớn tuổi trong nhà họ Tôn run rẩy nói: "Nói cách khác, Dương Thanh có thể giết cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ?"
"Cho nên thực lực của Dương Thanh ít nhất phải là Vương Cảnh đỉnh phong?"
"Mà thực lực năm chủ Vương tộc lớn ở Chiêu Châu là Vương Cảnh đỉnh phong, cũng có nghĩa là thực lực của Dương Thanh có thể tương đương với chủ Vương tộc?"
Người lớn tuổi nhà họ Tôn càng hỏi lại càng run rẩy hơn.

Tôn Húc nặng nề gật đầu: "Bây giờ, các ông đã biết tại sao tôi không chịu thỏa hiệp trong chuyện này rồi chứ?"
Bịch!
Người lớn tuổi nhà họ Tôn kia ngồi phịch xuống đất.

"Chủ gia tộc, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Ngay cả Vương tộc họ Tào cũng không phải là đối thủ của Dương Thanh, nhà họ Tôn chúng ta làm sao đối phó được với cơn giận của cậu ta chứ?"
Một người cầm quyền trong nhà họ Tôn vội hỏi.

Ánh mắt Tôn Húc lạnh dần: "Chuyện này, tôi tất sẽ có sắp xếp khác, các ông chỉ cần nhớ kỹ một việc, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải kiên định là chuyện này không liên quan gì với nhà họ Tôn, tất cả đều do Tào Trí bố trí".

Mấy người cầm quyền trong nhà họ Tôn nghe vậy đều chấn động.

Tôn Húc định đổ mọi trách nhiệm cho Tào Trí à?
Nhưng nghĩ đến sự đáng sợ của Dương Thanh, bọn họ chỉ có thể lựa chọn làm vậy.

Sau khi ra khỏi phòng họp, Tôn Húc đi thẳng tới phòng của Tôn Chí Kiều.

“Bác cả!”
Thấy Tôn Húc đến, Tôn Chí Kiều vội vàng bước tới đón, trên mặt còn hằn rõ dấu tay.

Đó là do ông ta đánh cô ta trước lúc họp.

Tôn Húc khẽ gật đầu, nhìn dấu tay trên mặt Tôn Chí Kiều và chợt thở dài: “Chí Kiều, bác cả đánh cháu, cháu có trách bác không?”
Tôn Chí Kiều vội vàng lắc đầu: “Bác cả, nếu không nhờ có bác thì cháu chẳng có ngày hôm nay, nói không chừng đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Tôn từ lâu rồi.

Bác đánh cháu cũng vì muốn tốt cho cháu thôi, sao cháu có thể trách bác được?”
“Tốt lắm, bác hỏi cháu một việc, cháu phải thành thật trả lời!”
Tôn Húc đột nhiên nghiêm mặt nói.

Tôn Chí Kiều dường như hiểu rõ Tôn Húc muốn hỏi gì, mặt tái đi nhưng vẫn gật đầu: “Bác cả, bác cứ hỏi!”
“Rốt cuộc chuyện xảy ra ở hầm trú ẩn của nhà họ Tôn hôm nay có liên quan tới cháu không?”
Tôn Húc hỏi.

Tôn Chí Kiều khẽ gật đầu, mắt đỏ hoe nói: “Bác cả, cháu không ngờ Dương Thanh lợi hại như vậy, ngay cả sát thủ Hồng Trần cũng không giết được anh ta!”
“Bác cả, cháu biết sai rồi, sau này cháu không dám làm vậy nữa! Cầu xin bác cả tha cho cháu!”
Tôn Húc vốn đã nghĩ đến đáp án này nhưng sau khi nghe Tôn Chí Kiều tự mình thừa nhận vẫn thấy khó chịu.

“Chí Kiều, chỉ cần cháu làm một việc cho nhà họ Tôn, bác sẽ tha thứ cho cháu!”
Tôn Húc nói.

Tôn Chí Kiều liên tục gật đầu: “Bác cả, bác bảo cháu làm gì cháu cũng sẵn lòng, cho dù có bảo cháu chết cũng được!”
“Được, vậy cháu chết ngay đi!”
Tôn Húc vừa dứt lời, một cao thủ phía sau ông ta chợt rút ra một khẩu súng lục và bắn vào tim của Tôn Chí Kiều.

.

Chương 1060: 1060: Quỳ Xuống Xin Tha

“Kế hoạch hạt giống?”
Dương Thanh kinh ngạc, không ngờ Tần Đại Dũng còn có thân phận như vậy.
Anh đã biết Tần Đại Dũng không phải người nhà họ Tần ở Giang Hải, mà là trẻ mồ côi được nhận nuôi từ nhỏ.
Cũng chính vì thế nên ông ấy luôn bị nhà họ Tần ở Giang Hải ghét bỏ, thậm chí đến cả Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng không được chào đón.
Nào ngờ Tần Đại Dũng lại là người của gia tộc lớn ở Vương thành Tào.
Nhưng kế hoạch hạt giống này là cái gì?
Kế hoạch hạt giống là kế hoạch bí mật của nhà họ Tần, chỉ người cầm quyền của nhà họ Tần mới được biết.
“Cứ mười năm một lần, nhà họ Tần sẽ âm thầm phái một đám người nhánh phụ phân tán ở mọi nơi trên Chiêu Châu, thậm chí là ở các nước khác”.
“Mục đích của nhà họ Tần chính là muốn tìm ra những người có thân phận quan trọng trong số những người này để phát triển nhà họ Tần”.
“Bố vợ của anh chính là một người thuộc kế hoạch hạt giống từ năm mươi năm trước của nhà họ Tần.

Lúc trước Tần Xương đã tìm ông ấy, muốn ông ấy mang theo tập đoàn Nhạn Thanh trở về nhà họ Tần”.
“Chính vì bị bố vợ anh từ chối nên Tần Xương mới bắt bố vợ và con gái của cậu đi, để ép Tần Đại Dũng đồng ý trở về”.
Trong điện thoại liên tục truyền ra các tin tức mật khiến tâm trạng của Dương Thanh vô cùng nặng nề.
Theo kết quả người của anh điều tra được, Tần Đại Dũng biết thân phận của mình nhưng lúc ở nhà họ Tôn lại không chịu nói ra.
Chứng tỏ Tần Đại Dũng không muốn Dương Thanh nảy sinh xung đột với nhà họ Tần nên mới giấu diếm chuyện này.
Với tác phong làm việc của Dương Thanh, những gì Tần Xương làm ra đã đủ để nhà họ Tần trả giá đắt.

Nhưng vì quan hệ của Tần Đại Dũng với nhà họ Tần, anh không thể làm vậy.
“Tôi còn điều tra được tối qua, Tào Trí còn dẫn theo Tôn Chí Kiều đi ăn với Tần Xương.

Sau bữa cơm, Tôn Chí Kiều lại hẹn gặp riêng với Tần Xương”.
“Hầm trú ẩn dưới lòng đất của nhà họ Tôn là bí mật của gia tộc, không có nhiều người biết.

Rất có thể là Tôn Chí Kiều bảo Tần Xương nhốt người trong hầm trú ẩn của nhà họ Tôn”.

Trong điện thoại lại vang lên giọng nói kia.
“Tôn Chí Kiều?”
Dương Thanh cau mày, cảm thấy cái tên này khá quen nhưng nghĩ mãi không ra.
“Cô ta là cháu gái của Tôn Húc.

Khi giải trí Ngôi Sao còn thuộc về nhà họ Tôn, cô ta là tổng giám đốc, lúc trước từng hãm hại Hạ Hà một lần”.
Đối phương bỗng nói tiếp.
Lúc này, Dương Thanh mới nhớ ra cô ta.

Suýt thì anh đã quên mất cái tên Tôn Chí Kiều này, không ngờ cô ta có thể khiến Tào Trí dẫn mình đi ăn với Tần Xương.
Đối phương lại hỏi: “Anh Thanh, hiện giờ chỉ điều tra được chừng này, có cần ra tay với nhà họ Tần của Vương thành Tào không?”
“Không cần!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.
“Xảy ra chuyện gì vậy anh?”
Dương Thanh vừa cúp máy, Mã Siêu sốt sắng hỏi.
Anh ta là anh em thân thiết nhất của Dương Thanh, nhìn sự biến đổi trên mặt anh đã biết giờ đây tâm trạng của anh cực kỳ kém.
Dương Thanh lắc đầu không giải thích, nói với Mã Siêu: “Bây giờ nhiệm vụ của cậu là dưỡng thương cho tốt.

Tôi sẽ tự mình giải quyết những chuyện còn lại”.
Mã Siêu suýt chết ở Vương tộc họ Quan, nếu không nhờ thần y Phùng cứu giúp, e là đã bỏ mạng.

Đến tận bây giờ vết thương vẫn chưa hồi phục.
Hơn nữa, Mã Siêu và Ngải Lâm vừa mới kết hôn không lâu.

Nếu Mã Siêu lại gặp nguy hiểm, Ngải Lâm sẽ không tha thứ cho Dương Thanh.
Mã Siêu bỗng cảm thấy áy náy.

Lúc trước tới Vương tộc họ Quan chỉ là nhất thời xúc động, hiện giờ cảm thấy rất hối hận, không chỉ không giúp được gì cho Dương Thanh, còn trở thành gánh nặng vướng víu.
"Em xin lỗi! Anh yên tâm, sau này em sẽ không làm gì thiếu suy nghĩ nữa đâu!"
Mã Siêu đột nhiên nói lời xin lỗi.
Dương Thanh vỗ vai anh ta: "Cậu phải dưỡng thương tốt mới có thể làm việc cho tôi".
Anh vừa dứt lời, bên ngoài bỗng trở nên hỗn loạn.
"Xảy ra chuyện gì?"
Dương Thanh nhíu mày.

Tần Đại Dũng vẫn đang trong phòng cấp cứu, bên ngoài loạn lên khiến anh rất bực bội.
Đúng lúc này, anh trông thấy bảy tám người để trần nửa người trên, mỗi người đều đeo một bó bụi gai.
Bụi gai đã đâm vào da thịt sau lưng họ, máu chảy đầm đìa.
Sau lưng bọn họ còn có rất nhiều vệ sĩ phong tỏa, chặn người ngoài vây xem.
"Bịch!"
"Bịch!"
…
Mấy người đeo bụi gai kia đi tới trước mặt Dương Thanh rồi đồng loạt quỳ xuống.
Cảnh tượng này khiến đám người vây xem đều khiếp sợ.
"Tôn Húc, chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô dẫn những người cầm quyền tới nhận tội chịu phạt!"
Người dẫn đầu chính là Tôn Húc, chủ nhà họ Tôn.

Ông ta đang quỳ dưới chân Dương Thanh, vẻ mặt khẩn khoản.
Người vây xem vốn không biết thân phận của những người này nghe thấy thế trợn tròn mắt.

“Trời ạ, bọn họ đều là người của nhà họ Tôn, một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô.

Người dẫn đầu còn là chủ gia tộc, Tôn Húc!”
“Bọn họ tới đây để nhận tội chịu phạt, rốt cuộc người trẻ tuổi kia là ai mà có thể khiến chủ nhà họ Tôn tự mình tới nhận tội?”
“Bầu trời Yến Đô sắp đổi rồi sao? Người trẻ tuổi có thể khiến ông chủ nhà họ Tôn quỳ xuống chịu tội có thân phận gì?”
…
Tất cả đều sợ ngây người.
Trong mắt người Yến Đô, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã là thế lực đứng đầu, chủ của các gia tộc này lại càng cao quý.
Bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi còn người có thể khiến chủ của một trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô quỳ xuống xin tha.
Quan trọng là, đối phương chỉ là một chàng trai mới hơn hai mươi tuổi.
“Cậu Thanh, tôi đã điều tra rõ ràng.

Mọi chuyện xảy ra ở nhà họ Tôn đều do Tào Trí của Vương tộc họ Tào đứng sau sai khiến.

Cậu ta mê hoặc Tôn Chí Kiều, hợp mưu với Tần Xương bắt nhốt bố vợ và con gái của cậu trong nhà họ Tôn”
“Tội đồ Tôn Chí Kiều đã bị tôi tự tay giết chết.

Không chỉ vậy, tôi còn chủ động kháng nghị, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Vương tộc họ Tào rồi”.
“Từ nay về sau, nhà họ Tôn chỉ đi theo cậu Thanh, tuyệt đối sẽ không phản bội!”
Dứt lời, Tôn Húc cầm một con dao bằng tay phải đâm vào cánh tay của mình.
Đến cả Dương Thanh cũng sững sờ, không ngờ Tôn Húc sẽ chịu tội bằng cách này.
Nhát đâm vừa rồi đã đâm nát gân tay trái, dù có chữa khỏi cũng không thể khôi phục lại như bình thường.
“Tôi tự phế bỏ một cánh tay tỏ lòng trung thành, mong cậu Thanh tha thứ cho nhà họ Tôn!”
Tôn Húc lớn tiếng nói, hơi khom người cúi đầu xuống, chờ Dương Thanh quyết định.

“Xin cậu Thanh tha thứ cho nhà họ Tôn!”
Đám dòng chính nhà họ Tôn sau lưng Tôn Húc cũng đồng thanh hô lên.
Khiến cho mọi người đều kinh hãi!
Nhưng sắc mặt của Dương Thanh lại tối sầm lại.

Mặc kệ chuyện này không có quan hệ với nhà họ Tôn nhưng vẫn xảy ra ở nhà họ Tôn.
Chủ yếu là anh không có thiện cảm gì với bọn họ.
Tính ra Tôn Húc đã quỳ xuống xin anh tha thứ ba lần.
Lần nào mà chẳng hèn mọn như thế?
Nhưng có lần nào Tôn Húc thật sự biết hối cải chưa?
Nếu không vì sợ Dương Thanh tiêu diệt nhà họ Tôn, sao Tôn Húc phải làm vậy?
“Ông vẫn còn mặt mũi tới cầu xin anh tôi tha cho ông sao?”
Mã Siêu bước lên, châm chọc nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, đây đã là lần thứ ba ông quỳ xuống xin anh ấy tha thứ rồi thì phải?”
“Sao hả? Lần này lại muốn diễn kịch tiếp à? Có phải định tìm chỗ dựa khác mạnh hơn rồi tiếp tục đối phó anh ấy không?”
Nghe Mã Siêu nói thế, Tôn Húc lập tức hốt hoảng nói: “Cậu Thanh, tôi nói thật đấy..

Sau này tôi không dám đắc tội cậu nữa.

Nếu còn lần sau, tôi chính là đồ súc sinh, không bằng một con chó!”
“Tôn Húc, ông có biết bây giờ bố vợ của tôi vẫn đang ở trong phòng cấp cứu không? Ông dẫn người tới đây làm loạn để ảnh hưởng bác sĩ cứu chữa cho bố vợ tôi hả?”
Giọng nói của Dương Thanh vang dội như sấm rền, khiến Tôn Húc run bần bật.
Tôn Húc vội vàng lao tới xin tha, vốn không nghĩ được nhiều như vậy.

Lúc này nghe tin Tần Đại Dũng vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, ông ta cực kỳ sợ hãi.
“Xin lỗi cậu, vô cùng xin lỗi.

Tôi thật sự không biết bố vợ cậu vẫn đang được cấp cứu!
Chúng tôi sẽ rời đi ngay!”

Tôn Húc cuống quýt nói rồi dẫn người nhà họ Tôn rời đi.
Đến vội vàng đi cũng vội vàng.

Đám người vây xem nhìn theo bóng lưng của người nhà họ Tôn, trong mắt không nén nổi kinh sợ.
Một người trẻ tuổi có thể khiến chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cung kính như vậy chắc chắn có thân phận rất khủng bố..

Chương 1061: 1061: Cho Ông Ta Biến Mất

Sau khi Tôn Húc dẫn người đi, rốt cuộc cửa phòng cấp cứu cũng được khôi phục yên tĩnh.
Mã Siêu bước tới hỏi: “Anh Thanh, đâu phải lần đầu tiên Tôn Húc làm vậy? Không phải anh định tha cho nhà họ Tôn đấy chứ?”
Dương Thanh khinh thường nói: “Nhà họ Tôn nhỏ bé còn cần phải nhắc tới sao?”
Bây giờ anh đã đứng vững ở Yến Đô, đến cả Vương tộc còn không làm gì được nói gì tới nhà họ Tôn.
So đo với loại rác rưởi Tôn Húc là tự hạ thấp chính mình.
“Anh Thanh, có thể bảo Tiền Bưu dẫn Ảnh Vệ đi làm.

Mặc dù nhà họ Tôn không có tư cách để chúng ta phải ra tay nhưng Tôn Húc quá đê tiện, đáng chết từ lâu rồi!”
Mã Siêu nghiến răng nói.
Dương Thanh lắc đầu: “Bây giờ chưa đến lúc dùng Ảnh Vệ”.
“Yên tâm, hôm nay Tôn Húc dẫn người tới bệnh viện xin tha, dù chúng ta không làm gì cũng sẽ có người ra tay với bọn họ”.
Mã Siêu sững sờ hỏi: “Ý anh là Vương tộc họ Tào sẽ ra tay sao?”
“Không thì còn ai vào đây?”
Dương Thanh nói: “Hoàng tộc và Vương tộc của Chiêu Châu đều rất kiêu ngạo”.
“Trong mắt bọn họ, tám gia tộc đứng đầu Yến Đô chỉ là sâu kiến.

Nhà họ Tôn dám phản bội Vương tộc họ Tào, sao họ có thể nuốt trôi cục tức này?”
Nghe vậy, Mã Siêu lập tức vỡ lẽ.
Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu được mở ra, Tần Đại Dũng đã phẫu thuật xong được đẩy ra ngoài.
Dương Thanh vội vàng chạy tới: “Chị Lâm, bố vợ em sao rồi?”
Ngải Lâm tháo khẩu trang cười đáp: “Yên tâm, chị tự tay phẫu

thuật cho chú Tần, cuộc phẫu thuật rất thành không, sẽ không để lại di chứng đâu.

Chỉ cần nằm giường nghỉ ngơi là được".
Nghe Ngải Lâm nói thế, Dương Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.
"Cảm ơn chị Lâm!"
Dương Thanh cảm kích nói.
Ngải Lâm khẽ lắc đầu, nhìn sang Phùng Tiểu Uyển ẩn ý nói:
"Lần này phẫu thuật thành công như vậy là nhờ thuốc cô gái kia cho chú Tần uống".
"Tim của chú Tần vốn bị tổn thương nghiêm trọng, thần y nhỏ cho chú ấy uống một viên thuộc, ổn định tình hình mới có thể an toàn phẫu thuật".

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười với Ngải Lâm, ngượng ngùng nói:
"Em cũng chỉ có thể ổn định vết thương cho chú Tần.

Còn xương sườn bị gãy phải được phẫu thuật".
"Ông nội của Tiểu Uyển là thần y đấy.

Lần này nếu không nhờ thần y Phùng ra tay cứu giúp, e là em không được gặp lại anh nữa đâu".
Mã Siêu chợt lên tiếng, cảm xúc hơi kích động.
Lần này tới Vương thành Quann suýt bỏ mạng ở Vương tộc họ Quan khiến anh ta hiểu ra nhiều điều.
Trong mấy ngày dưỡng thương ở nhà của thần y Phùng, anh ta đã suy nghĩ rất nhiều, trong lòng thấy vô cùng áy náy với Ngải Lâm.
Dù sao hai người mới kết hôn chưa lâu, anh ta đã tự ý chạy đi, chỉ để lại một bức thư rồi một mình xông vào Vương tộc họ Quan.
Bây giờ nhớ lại đúng là khi đó quá kích động.
Lúc Dương Thanh đưa Tần Đại Dũng đang bị thương vào bệnh viện, Mã Siêu cũng chạy tới, còn chưa kịp nói mấy câu với Ngải Lâm.
Hiện giờ Ngải Lâm phẫu thuật xong cho Tần Đại Dũng, anh ta mới thực sự được gặp lại cô ấy sau chuyến đi tới Vương tộc họ Quan, vô cùng xúc động.
Ngải Lâm nhìn chằm chằm Mã Siêu, vành mắt hoe đỏ, nước mắt chực trào.

Cô ấy không nói lời nào, chỉ nhìn Mã Siêu như vậy.
Thấy Ngải lâm im lặng, hai mắt ngấn nước, Mã Siêu càng cảm thấy áy náy.
Hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Mã Siêu tiến lên ôm chầm Ngải Lâm: "Vợ ơi, anh xin lỗi!"
"Hu hu…"
Ngải Lâm cũng không nén nổi nước mắt, thấp giọng bật khóc.
Mã Siêu không hề hay biết, lúc Ngải Lâm nhìn thấy thư của anh ta đã sợ hãi như thế nào.
Thậm chí cô ấy còn chuẩn bị tinh thần không thể gặp lại Mã Siêu nữa.
"Anh đúng là đồ chết tiệt.

Anh có biết Ngải Lâm lo lắng cho anh thế nào không? Nếu không vì cô ấy đang mang thai, cô ấy đã chạy tới Vương thành Quan tìm anh lâu rồi".
Lúc này, một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng đi tới, tức giận lườm Mã Siêu.
Cô ấy vừa là đồng nghiệp, vừa là bạn thân của Ngải Lâm.

Lúc Mã Siêu không có ở đây, cô ấy vẫn luôn ở bên chăm sóc Ngải Lâm.

"Mỹ à!"
Ngải Lâm cuống quýt lên tiếng ngăn cản nhưng mọi chuyện đã muộn.

Mỹ đã nói ra chuyện cô ấy đang mang thai.
Mã Siêu vốn đang áy náy nghe thấy vậy lập tức sửng sốt.
Dương Thanh cũng kinh ngạc, vô thức nhìn bụng của Ngải Lâm.

Nhưng cô ấy mặc áo blouse trắng ở ngoài, hoàn toàn không nhìn ra được.
Mã Siêu ngơ ngác hồi lâu, kích động hỏi: "Mỹ nói thật sao? Em mang thai rồi à? Anh sắp được làm bố hả?"
Bởi vì quá kích động, toàn thân Mã Siêu đều run rẩy, giọng nói cũng run run.
Ngải Lâm có thể cảm nhận được tâm trạng của Mã Siêu, không đành lòng giấu diếm, bèn khẽ gật đầu.

Thấy Ngải Lâm gật đầu, gã đàn ông thô kệch như Mã Siêu lại bật khóc.
“Ha ha ha ha…”
Anh ta không kìm được cười lớn: “Tôi có con rồi, tôi sắp được làm bố rồi!”
Tuy đang cười nhưng trong lòng anh ta lại cực kỳ áy náy.
Vì trả thù cho em gái, anh ta không hề để ý tới người vợ mới cưới.

May mà anh ta còn sống trở về.
Nếu anh ta chết ở Vương tộc họ Quan, Ngải Lâm sẽ phải làm gì?
Sau này, con của anh ta sẽ ra sao?
Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!
Anh ta bị thù hận làm mụ mị đầu óc, biết rõ tới Vương tộc họ Quan sẽ rất nguy hiểm nhưng vẫn bỏ vợ lại để đi.
“Bốp bốp bốp!”
Mã Siêu đột nhiên tự tát mình mấy cái: “Anh không phải người, con mẹ nó anh đúng là không phải người!”
“Vợ ơi, xin lỗi em.

Anh sai rồi, anh thực sự biết sai rồi”.

“Sau này, anh sẽ không làm chuyện không khác gì cầm thú như vậy nữa”.
Ngải Lâm vội vàng giữ lấy tay Mã Siêu, nước mắt giàn giụa: “Em tha thứ cho anh rồi, đừng tự làm đau mình”.
Nhìn hai vợ chồng ôm nhau hạnh phúc, Dương Thanh khẽ mỉm cười.
Tuy chuyến đi tới Vương thành Quan lần này của Mã Siêu vô cùng hiểm nguy nhưng may mà mọi chuyện đều đã qua.

Mã Siêu được anh cứu về, bây giờ tình cảm với Ngải Lâm cũng thêm sâu nặng.
Ngải Lâm mang thai, Mã Siêu sắp có con của mình.

Dương Thanh thật sự vui thay cho người anh em.
“Tiểu Uyển, chúng ta đi thôi!”
Dương Thanh nói với Phùng Tiểu Uyển đang lặng lẽ đứng lau nước mắt vì cảm động.
Cùng lúc đó, sau khi Tôn Húc dẫn người nhà họ Tôn ra khỏi

bệnh viện liền quay về gia tộc.
Trong phòng họp, đám người cầm quyền của nhà họ Tôn vây quanh ông ta, ai cũng rất lo lắng.
“Chủ gia tộc, rốt cuộc cậu Thanh có tha thứ cho chúng ta không?”
Một người lên tiếng hỏi.
“Bố vợ của cậu Thanh bị thương nặng ở nhà họ Tôn, bây giờ vẫn đang cấp cứu.

Lỡ ông ấy không qua khỏi, chúng ta phải làm gì đây?”
“Ông chủ mau nghĩ cách đi, sau này nhà họ Tôn phải làm thế nào?”
…
Bọn họ đều đang vô cùng sốt ruột.
Nếu Tần Đại Dũng không có việc gì thì thôi, nhưng một khi ông ấy qua đời, chắc chắn Dương Thanh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nhà họ Tôn.
Tôn Húc cũng đang hoảng loạn, bên tai truyền đến vô số câu hỏi khiến ông ta nổi giận: “Im hết cho tôi!”
Lúc này đám người kia mới ngậm miệng.
Tôn Húc nhìn xung quanh, nghiến răng nói: “Mặc kệ cậu Thanh có chịu tha cho chúng ta hay không, chúng ta cũng đã hứa rồi.

Từ nay về sau chỉ nghe theo cậu ấy, tuyệt đối không phản bội!”
Lần này Tôn Húc thực sự biết sợ.
Tuy ông ta không tận mắt chứng kiến Dương Thanh đấu với ba tên sát thủ kia, cũng không biết ba tên kia mạnh tới đâu, nhưng chỉ khí thế trên người họ đã đủ để dọa ông ta sợ run người.
Dương Thanh có thể vừa bảo vệ người nhà vừa lấy mạng cả ba gã sát thủ, thực lực cực mạnh.
Ông ta có dự cảm, e là đến cả Vương tộc của Chiêu Châu cũng không dám tùy tiện trêu chọc Dương Thanh.
Nếu không, bọn họ đã tràn vào Yến Đô từ lâu, ép Dương Thanh đầu hàng hoặc giết chết anh.
Nhưng hiện giờ, Vương tộc họ Tiết và Vương tộc họ Quan từng trở mặt với Dương Thanh đều lặng lẽ rút khỏi Yến Đô.

Vương tộc họ Tào cũng có nhiều người phải chịu thiệt trong tay Dương Thanh, thế nhưng anh vẫn sống sờ sờ ra đó.

Chẳng lẽ Vương tộc họ Tào không biết trả thù sao?
Tại sao không trả thù?
Chuyện này chỉ có thể chứng minh, đến cả Vương tộc họ Tào cũng không làm gì được Dương Thanh.
Chính vì vậy, ông ta mới dám trở mặt với Tào Trí trước mặt mọi người, còn dẫn đám người cầm quyền của nhà họ Tôn đến gặp Dương Thanh chịu tội.
"Chắc chắn chuyện chúng ta đến bệnh viện xin Dương Thanh tha thứ sẽ truyền đến tai Vương tộc họ Tào.

Nhỡ bọn họ muốn tiêu diệt chúng ta thì sao?"
Bỗng một người khác lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng.
Tất cả đều nhìn sang Tôn Húc.

Đây cũng là vấn đề bọn họ lo nhất.
Trong mắt Tôn Húc lóe lên vẻ điên cuồng.

Một lúc sau, ông ta nghiến răng nói: "Nếu Tào Trí dám động vào chúng ta, chúng ta sẽ liều mạng với cậu ta!"
Trong khi nhà họ Tôn đang bàn kế đối phó, bên trong phòng Đế Vương trên tầng cao nhất của club Hoàng Kim.
"Cậu Trí, đồ khốn nạn Tôn Húc dám đi tìm Dương Thanh xin tha, còn đổ toàn bộ trách nhiệm của việc Tôn Chí Kiều thuê sát thủ Hồng Trần lên đầu cậu".
"Không chỉ vậy, Tôn Húc còn giết Tôn Chí Kiều.

Ông ta muốn xóa sạch chứng cứ".
Tào Trí ngồi trên một chiếc sofa cỡ lớn êm ái.

Cao thủ mạnh nhất dưới tay hắn ta là Bạch Hướng Huy đang đứng trước mặt báo cáo chuyện xảy ra ở bệnh viện.
"Tôn Húc ơi Tôn Húc, không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Ông đã quyết tâm đối đầu với Vương tộc họ Tào, vậy tôi sẽ khiến nhà họ Tôn biến mất trước!"
Trong mắt Tào Trí hiện lên vẻ tàn nhẫn.
"Ý của cậu là?"
Bạch Hướng Huy hỏi.

Tào Trí khẽ lắc ly rượu đế cao trong tay, chậm rãi nói: “Cho Tôn Húc biến mất trước đi!”.

Chương 1062: 1062: Giữ Bí Mật Giúp Bố

Toàn thân Bạch Hướng Huy run lên, kinh ngạc nói: “Nếu chúng ta giết Tôn Húc, chẳng phải chứng minh chúng ta thực sự liên quan tới chuyện bắt cóc bố vợ và con gái của Dương Thanh sao?”
Tào Trí cười lạnh hỏi: “Ông cảm thấy quan hệ giữa Vương tộc họ Tào và Dương Thanh còn cứu vãn được nữa sao?”
Bạch Hướng Huy lắc đầu.
Tào Trí lại hỏi: “Nếu chúng ta nói với Dương Thanh, Tần Xương bắt bố vợ và con gái cậu ta không liên quan tới chúng ta, ông nghĩ cậu ta sẽ tin à?”
Bạch Hướng Huy lại lắc đầu.

Bởi vì trong chuyện này chỉ có Tào Trí đáng nghi nhất, quan trọng là bọn họ không có chứng cứ.
Hiện giờ Tôn Húc giết cả cháu gái ruột để lấy lòng Dương Thanh, còn đổ hết mọi tội lỗi cho Tào Trí, nói là Tôn Chí Kiều làm việc theo lệnh của hắn ta.
Cứ như vậy, Dương Thanh sẽ càng không tin Tào Trí không liên quan tới chuyện này.
Đương nhiên, tất cả đều là mong muốn của Tào Trí.

Dương Thanh cũng chỉ hoài nghi chuyện này liên quan tới Tào Trí, tuy không có chứng cứ nhưng anh cũng không cần.
Giống như lời Tào Trí vừa nói, giữa Vương tộc họ Tào và Dương Thanh đã không thể giảng hòa được nữa.
Vậy thì chuyện xảy ra ở nhà họ Tôn liên quan tới Tào Trí hay không thì đã sao?
“Tôi hiểu rồi!”
Bạch Hướng Huy suy tư một lúc rồi gật đầu, quay lưng rời đi.
Sau khi Tào Hướng Huy đi khỏi, Tào Trí híp mắt nói: “Dương Thanh ơi Dương Thanh.

Mày đúng là khiến người ta phải kinh ngạc, còn trẻ như vậy đã có thực lực tương đương với chủ gia tộc hàng đầu của Vương thành”.
“Nhưng vậy thì đã sao? Chỉ cần mày không phải cao thủ

Vương Cảnh đỉnh phong thì với Vương tộc họ Tào mày chỉ là một kẻ đã chết!”
Nói xong, hắn ta gọi một cuộc điện thoại, đối phương nhanh chóng bắt máy.
Tào Trí vội nói: “Bố ơi, nhiệm vụ của con gặp phải trở ngại rất lớn!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”
Giọng nói của bố Tào Trí hơi kinh ngạc.
Ông ta là bố của Tào Trí, biết rõ hắn ta là loại người gì.

Đến cả Tào Trí cũng gặp phải trở ngại, chứng tỏ đây là phiền phức cực lớn.
“Yến Đô có cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ!”
Tào Trí trầm giọng nói: “Hồng Trần phái ra ba sát thủ nhưng tất cả đều bỏ mạng dưới tay người kia!”
“Cái gì? Cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ? Đến cả ba sát thủ của Hồng Trần đều bị người đó giết?”
Bố của Tào Trí lập tức khiếp sợ.
Ông ta là chủ nhánh ba của Vương tộc họ Tào, có địa vị rất cao trong gia tộc, đến cả Tào Vương cũng phải nể mặt.
Bản thân ông ta còn là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.
Dù là trong Vương tộc họ Tào, cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã rất mạnh, vậy mà ở Yến Đô cũng có.
Điều này khiến ông ta cảm thấy áp lực lớn chưa từng có.

Nhiệm vụ ở Yến Đô của Tào Trí thực sự có độ khó rất cao.
“Sắp tới rất có thể cậu ta sẽ ra tay với con, hi vọng gia tộc có thể phái cao thủ mạnh tới bảo vệ con!”
Tào Trí nói ra yêu cầu của mình.
“Con yên tâm, giờ bố sẽ đi tìm Tào Vương.

Tối nay sẽ có cao thủ đứng đầu Vương tộc tới Yến Đô bảo vệ cho con”.
Bố của Tào Trí trầm giọng nói.
“Cảm ơn bố!”
Tào Trí đột nhiên nói tiếp: “Phải rồi, còn có một chuyện vô cùng quan trọng phải báo cho bố biết.

Trưa nay, người thừa kế của nhà họ Tần, Tần Xương chết rồi!”

“Ông ta cũng chết trong tay người kia!”
Chủ nhánh ba nhà họ Tào sợ ngây người: “Cậu ta thật to gan, đến cả người thừa kế nhà họ Tần cũng dám giết!”
Chủ nhánh ba và Tần Xương là cao thủ cùng thời, đương nhiên biết rõ Tần Xương có thiên phú võ thuật rất cao, cũng biết ông ta được nhà họ Tần vô cùng kỳ vọng.
Thế nhưng Tần Xương còn chưa kế thừa vị trí chủ gia tộc nhà họ Tần đã phải bỏ mạng ở Yến Đô.
Một khi nhà họ Tần biết được, có thể tưởng tượng bọn họ sẽ làm ra chuyện điên cuồng tới mức nào.
Tào Trí lại nói: “Nếu có thể mượn tay nhà họ Tần tiêu diệt Dương Thanh, có lẽ sẽ giảm bớt áp lực cho Vương tộc chúng ta”.
“Không hổ là con bố, con rất thông minh.

Bố sẽ tự báo cáo chuyện này với gia tộc.

Vương tộc nhất định phải thưởng lớn cho con!”
Chủ nhánh ba của Vương tộc họ Tào vui vẻ nói.
“Cảm ơn bố!”
Sau khi cúp máy, Tào Trí nhếch miệng nói: “Dương Thanh, tao muốn nhìn xem mày có thể chống đỡ được bao lâu trước mặt cao thủ đứng đầu nhà họ Tần”.
“Dù mày chống đỡ được thì vẫn còn cao thủ của Vương tộc họ Tào bọn tao.

Tao không tin cao thủ đứng đầu của hai gia tộc lớn nhất Vương thành Tào còn không thể đánh bại mày!”
Dương Thanh đang trong bệnh viện bỗng hắt xì một cái.
“Lại có ai nhớ thương mình rồi?”
Dương Thanh cười khổ nói.
Tần Đại Dũng đã tỉnh lại, Tiêu Tiêu cũng ngủ được hai tiếng rồi tỉnh.
Xem ra viên thuốc Phùng Tiểu Uyển cho Tiêu Tiêu uống thực sự có tác dụng.

Sau khi tỉnh lại, cô bé như đã quên sạch mọi chuyện ở nhà họ Tôn, khôi phục nụ cười trên mặt như xưa.
Lúc này cô bé đang chơi với Phùng Tiểu Uyển.
“Dương Thanh, bố mong con có thể giấu chuyện hôm nay với Thanh Tâm và Y Y”.

Tần Đại Dũng nằm trên giường bệnh yếu ớt lên tiếng.
Dương Thanh cười khổ một tiếng: "Hiện giờ bố đang như vậy, sao có thể giấu được họ?"
Anh biết Tần Đại Dũng sợ Tần Thanh Tâm và Tần Y lo lắng nên mới bảo Dương Thanh che giấu chuyện này.
Nhưng ông ấy bị thương quá nặng.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều rất thông minh, sao có thể giấu nổi?
Quan trọng nhất là Tiêu Tiêu cũng trải qua chuyện ở hầm trú ẩn dưới lòng đất của nhà họ Tôn.

Dù sau đó đã ngất xỉu nhưng cô bé vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng Tần Đại Dũng bị đánh đập.
Tần Đại Dũng nói: "Cứ bảo lúc chúng ta còn ở Giang Hải, bố ham mê cờ bạc đắc tội người ta, lần này bị trả thù đi".
Nghe vậy, Dương Thanh gật đầu.

Đây cũng là một lý do, chỉ không biết Tần Thanh Tâm và Tần Y có chịu tin hay không.
"Chỉ cần con giúp bố, chắc chắn hai đứa nó sẽ không nghi ngờ".
Tần Đại Dũng đoán được nỗi lo của Dương Thanh, cười gượng một tiếng.
"Được, cứ quyết định vậy đi".
Dương Thanh đồng ý.

Anh cũng không hi vọng Tần Thanh Tâm và Tần Y bị kéo vào cuộc chiến tranh giành Yến Đô.

Bọn họ chỉ là người bình thường, chỉ muốn yên ổn làm việc, sống cuộc sống bình thường.
Hiện giờ thân phận của Tần Đại Dũng đã bị anh biết được, e là sau này sẽ còn nhiều chuyện liên quan với ông ấy.
Chắc chắn Tần Đại Dũng không thể nhắm mắt làm ngơ.

Nếu Tần Thanh Tâm và Tần Y biết được những chuyện này, chắc chắn cuộc sống của họ sẽ bị ảnh hưởng.
"Bố bị sao thế?"
Đúng lúc này, Tần Y mặc đồ công sở chạy vọt vào phòng bệnh, thấy Tần Đại Dũng nằm trên giường bệnh liền òa khóc.
Trông ông ấy rất thê thảm, trên đầu quấn chặt băng vải, chỉ lộ

ra hai mắt, mũi, miệng.
Trên người ông ấy cũng quấn đầy băng gạc màu trắng, thậm chí còn có thể nhìn thấy máu nhuộm đỏ băng gạc.
“Đây là lỗi của bố.

Lúc ở Giang Hải lẽ ra bố không nên ham mê cờ bạc, đắc tội một người có địa vị cao, lần này là bị trả thù”.
“Không chỉ bố bị thương, suýt chút nữa Tiêu Tiêu cũng bị liên lụy.

Nếu không có Dương Thanh, e là đời này bố không còn được gặp lại con nữa”.
“Bố không sao, chỉ bị mấy vết thương ngoài da thôi.

Bố biết sai rồi, sau này sẽ không tái phạm nữa”.
Tần Đại Dũng vội vàng giải thích..

Chương 1063: 1063: Vương Cảnh Đỉnh Phong

Tần Đại Dũng đã nghĩ cách ứng phó từ trước, nói mọi chuyện đều do lỗi của mình.
Khó khăn lắm mới lừa được Tần Y, Tần Thanh Tâm lại tới.

Trông thấy tình trạng thê thảm của Tần Đại Dũng, cô cũng bật khóc nức nở.
"Được rồi, đừng khóc nữa.

Không phải đã giải quyết xong hết rồi sao? Chỉ có vài vết thương ngoài da thôi, so với những vết thương của Dương Thanh trên chiến trường có đáng là gì chứ?"
Tần Đại Dũng lại lôi Dương Thanh ra làm lá chắn, hai cô gái mới dần bình tĩnh lại.
"Bố ở bệnh viện ăn uống đầy đủ còn có người chăm sóc.

Các con đều có công việc của mình, đừng tới đây nữa.

Các con tới còn ảnh hưởng bố nghỉ ngơi".
Tần Đại Dũng lại nói.
"Nhưng mà…"
Tần Y đang định lên tiếng lại bị Tần Đại Dũng nói chen ngang: "Nhưng nhị cái gì?
"Các con cũng không phải bác sĩ, ở lại có chữa bệnh cho bố được không?"
"Bố vốn đang rảnh rỗi, bây giờ nằm viện không chăm được Tiêu Tiêu đã áy náy lắm rồi.

Nếu còn chậm trễ thời gian của các con, bố thà chết đi cho xong".
"Hiện giờ các con đều rất quan trọng với tập đoàn Nhạn Thanh, vẫn còn nhiều nhân viên cần các con nuôi.

Nếu các con vì việc riêng mà làm chậm trễ sự phát triển của tập đoàn Nhạn Thanh, các con có xứng đáng với nhân viên của tập đoàn, xứng đáng với Dương Thanh không?"
Tần Đại Dũng tỏ vẻ tức giận nói.

Hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều không yên tâm, nhưng cũng biết Tần Đại Dũng nói có lý.
"Thế này đi, mấy ngày này con ở lại chăm sóc cho bố.

Đợi đến khi bố cử động thuận tiện rồi, con sẽ làm việc của mình sau".
Dương Thanh cười nói.
"Không được!"
Nào ngờ đến cả Dương Thanh cũng bị từ chối: "Các con mau đi đi, còn ở đây nữa sẽ làm phiền bố nghỉ ngơi đấy".
Thái độ của Tần Đại Dũng cực kỳ kiên định, khiến hai cô gái cảm thấy khó xử.

Cuối cùng vẫn không thể lay chuyển được ông ấy, mấy người bọn họ chỉ có thể rời đi.
Mãi đến khi đám người Dương Thanh đều rời khỏi, phòng bệnh mới yên tĩnh trở lại.

Trong mắt Tần Đại Dũng hiện lên vẻ nghiêm trọng.
Chuyện hôm nay ở hầm trú ẩn dưới lòng đất của nhà họ Tôn khiến ông ấy cảm thấy áp lực rất lớn.
Khi ông ấy còn rất nhỏ, trong đầu đã in sâu một vài hình ảnh, tất cả đều là ở một gia tộc lớn.
Còn có một người đàn ông trung niên lạnh lùng nói ông ấy là tương lai của nhà họ Tần, cũng là một phần trong kế hoạch hạt giống của bọn họ.

Nếu một ngày gia tộc cần, ông ấy nhất định phải trở về.
Ông ấy không biết thân phận của người đó là ai, nhưng vẫn biết người đó chính là bố mình.
Ông ấy vẫn cứ nghĩ những hình ảnh này đều ở trong giấc mơ.
Đến tận hôm nay, khi bị Tần Xương bắt cóc tới hầm trú ẩn dưới lòng đất của nhà họ Tôn, Tần Xương nói ông ấy là một phần trong kế hoạch hạt giống của nhà họ Tần ở Vương thành Tào, ông ấy mới ý thức được những hình ảnh đó đều không phải giấc mơ.
Thì ra tất cả đều là sự thật.
"Rốt cuộc nhà họ Tần là một gia tộc như thế nào?"
Tần Đại Dũng bỗng thì thào, ánh mắt phức tạp.
Có lẽ là vì hình ảnh trong đầu quá khắc sâu nên khi Tần

Xương nói cho ông ấy biết mọi chuyện, ông ấy không hề có tâm lý cự tuyệt với nhà họ Tần, ngược lại còn có xúc động muốn về thăm nhà.

Không chỉ vậy, ông ấy còn muốn gặp người đàn ông trung niên trong mơ kia.
Cùng lúc đó trong một tòa nhà cổ xưa của nhà họ Tần ở Vương thành Tào xa xôi.
Một lão già mặc trang phục truyền thống đang ngồi trên ghế bành, trước mặt có một chiếc đàn cổ.
"Tinh!"
Lão ta nhẹ nhàng gảy lên dây đàn, một khúc nhạc tràn ngập tang thương lập tức vang lên.
Ở ngoài cửa có một lão già lưng hơi còng đứng sừng sững như đang chờ đợi.
"Tinh!"
Sau nốt nhạc cuối cùng bỗng vang lên một tiếng động, thì ra là dây đàn bị đứt.
Lão già mặc trang phục truyền thống cau mày nhìn ra cửa:
"Vào đi!"
"Ông chủ!"
Lão già còng lưng bước vào, trầm giọng nói: "Tần Xương chết rồi!"
Ầm!
Ngay sau đó, một luồng khí thế khủng bố toát ra từ trên người lão già mặc trang phục truyền thống.

Chiếc đàn cổ dưới tay lão ta thoắt cái bị gãy thành hai nửa.
Lão già vốn đã còng lưng lại càng khom người xuống, dường như chỉ có cách này mới có thể đứng vững.
"Con tôi chết rồi sao?"
Lão già mặc trang phục truyền thống nổi giận, nghiến răng nói: "Chỉ một Yến Đô nhỏ nhoi còn ai có thể giết được nó?"
Lão già mặc trang phục truyền thống chính là Tần Như Phong, chủ nhà họ Tần ở Vương thành Tào.
Đột nhiên biết tin đứa con trai mình xem trọng nhất bỏ mạng nơi xứ người, lão ta cực kỳ tức giận.
"Dương Thanh của Yến Đô!"
Lão già còng lưng trầm giọng nói: "Người sắp xưng Vương ở

Yến Đô trong lời đồn chính là cậu ta!”
“Theo tin tức của Vương tộc họ Tào, Tần Xương liên thủ với ba sát thủ Hồng Trần đối phó Dương Thanh, kết quả đều bị một mình cậu ta giết sạch!”

Lão già còng lưng là quản gia của Tần Như Phong, rất được lão ta coi trọng.
Nghe quản gia nói thế, sắc mặt Tần Như Phong tối sầm lại.

Mặc dù nổi giận nhưng lão ta cũng không vì vậy mà mất đi lý trí.
Tần Xương là con trai lão ta, lão ta biết rõ thực lực của Tần Xương mạnh bao nhiêu.
Lão ta cũng từng nghe nói tới Hồng Trần, là một tổ chức sát thủ hàng đầu ở nước ngoài.
Vậy mà ba sát thủ Hồng Trần phái tới đều bị một mình Dương Thanh giết hại sao?
Tần Xương vốn là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, nói đúng hơn đã bước nửa bước vào Vương Cảnh hậu kỳ.

Cách đây không lâu ông ta vừa mới đánh bại một sát thủ Vương Cảnh hậu kỳ đột nhập vào nhà họ Tần.
Thế nhưng cuối cùng Tần Xương vẫn bị giết, lại còn là bị giết cùng với ba sát thủ của Hồng Trần.
Lão ta không thể không hoài nghi, Dương Thanh mà quản gia nhắc tới ít nhất cũng phải có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, thậm chí là Vương Cảnh đỉnh phong.
Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không phải đối thủ nhà họ Tần có thể chống lại.
Đúng lúc này, một người giúp việc đi vào đưa một tập tài liệu cho quản gia.
Sau khi quản gia xem tài liệu, sắc mặt lập tức biến đổi.
“Ông chủ, đây là tư liệu về Dương Thanh do Vương tộc họ Tào gửi tới”.
Quản gia vội vàng tiến lên đưa tài liệu cho Tần Như Phong bằng hai tay.
“Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ chưa tới ba mươi tuổi, đúng là một thiên tài võ thuật!”
Khi Tần Như Phong đọc xong tài liệu cũng không nén nổi kinh hãi.

Tin tức trong tài liệu rất đầy đủ, bao gồm toàn bộ những chuyện Dương Thanh đã trải qua ở Yến Đô.
Nhưng lão ta chỉ chú ý tới thực lực của anh.
“Ông chủ, thực lực của người này quá mạnh, liệu có phải người của gia tộc Cổ Võ hay không?”
Quản gia lo lắng hỏi.
Tần Như Phong không trả lời, chỉ lạnh giọng nói: “Tôi không cần biết cậu ta là ai.

Dám giết con tôi thì nhất định phải đền mạng!”
“Thông báo Vũ Liệt lập tức lên đường tới Yến Đô.

Tôi muốn lấy đầu của Dương Thanh!”
Nghe vậy, quản gia giật mình kinh hãi.

Vũ Liệt là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Tần, cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Nghe nói Vũ Liệt đã bước nửa bước vào Vương Cảnh đỉnh phong.
Dù là Tần Như Phong cũng chưa chắc đã là đối thủ của Vũ Liệt.
Bởi vì Tần Như Phong đã cứu mạng Vũ Liệt nên bao nhiêu năm nay, Vũ Liệt vẫn luôn làm việc cho lão ta.
Suốt những năm qua, Vũ Liệt đã âm thầm làm rất nhiều chuyện cho Tần Như Phong
“Nếu Vũ Liệt rời đi, ông phải làm sao bây giờ?”
Quản gia lo âu hỏi.
Nhờ có Vũ Liệt, vô số kẻ địch của nhà họ Tần đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.
Một khi Vũ Liệt rời khỏi nhà họ Tần, không ai có thể cam đoan sẽ không có kẻ địch giết vào nhà họ Tần.
“Ầm!”
Quản gia vừa nói hết câu, một luồng khí thế khủng bố tỏa ra từ trên người Tần Như Phong.
“Choang choang choang!”
Toàn bộ đồ dùng bằng thủy tinh trong phòng đều vỡ nát.
Quản gia trợn tròn mắt khiếp sợ, run rẩy hỏi: “Ông chủ, ông đã đột phá Vương Cảnh đỉnh phong rồi sao?”
Không chỉ kinh ngạc mà còn kích động.
Tần Như Phong thu lại khí thế, hờ hững nói: “Dù Vũ Liệt

không có ở đây, tôi xem ai dám xông vào nhà họ Tần?”
Mặc dù lão ta không trả lời quản gia mình đã đột phá hay chưa nhưng đã thể hiện thực lực đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong.
“Vâng, tôi sẽ báo cho Vũ Liệt tới Yến Đô giết người ngay!”
Quản gia vội vàng nói rồi quay người rời đi.
Người đứng đầu mỗi Vương tộc của Chiêu Châu đều có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ Tần Như Phong cũng đạt tới cảnh giới này.
Cho dù là Vương tộc muốn động vào nhà họ Tần cũng phải cân nhắc liệu có chịu nổi lửa giận của Tần Như Phong hay không..

Chương 1065: 1065: Hiểu Lầm Lớn Rồi

Thấy Dương Thanh thật sự rời đi, Tần Thanh Tâm càng cảm thấy tủi thân, lặng lẽ rơi nước mắt.

“Em biết anh sẽ không phản bội em.

Anh biết em vẫn luôn tin tưởng anh.

Em chỉ muốn một câu giải thích mà thôi, tại sao anh lại không chịu”.

Tần Thanh Tâm nghẹn ngào nhỏ giọng thì thào.

Dương Thanh rời đi mấy ngày, lúc trở về đột nhiên dẫn theo một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi hơn cả cô.

Không chỉ vậy, cô gái đó còn thân mật gọi Dương Thanh là anh Thanh, hiện giờ đang sống trong nhà họ.

Tần Thanh Tâm càng nghĩ càng cảm thấy ấm ức.

Cô vẫn luôn tin tưởng Dương Thanh tuyệt đối, nhưng gặp phải chuyện như vậy dù sao cũng sẽ có khúc mắc trong lòng.

Tần Thanh Tâm chỉ cần Dương Thanh giải thích một chút, coi như chỉ nói một câu anh coi Phùng Tiểu Uyển như em gái, cô cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã ra khỏi dinh thự Vân Phong.

Mặt trăng tối nay vừa sáng vừa tròn.

Ánh trăng chiếu xuống mặt đất có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

“Ra đi!”

Dương Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn không gian trống không, lạnh giọng quát lên.

Ngay sau đó, một bóng người màu đen nhảy xuống khỏi cây cổ thụ cao chọc trời.

“Bịch!”

Tiếng động thật lớn vang lên.

Bóng người màu đen kia đáp xuống đất, khối đá xanh vô cùng cứng rắn lập tức biến thành bột mịn.

Dương Thanh cũng nhìn thấy gương mặt của đối phương, là một ông già mặt mày tái nhợt khiến người sợ hãi, có lẽ là bị bệnh lang ben.

Anh cảm thấy một luồng khí thế mạnh mẽ gần bằng Vương Cảnh đỉnh phong từ trên người lão ta.

Rõ ràng đối phương vẫn còn là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chỉ là sắp đột phá mà thôi.

Chỉ có chủ gia tộc lớn ở Vương thành mới có cao thủ mạnh như vậy.

Trong khi Dương Thanh đang lão ông ta, đối phương cũng đang nhìn anh chằm chằm, gương mặt tái nhợt bình thản nhưng trong lòng lại tràn đầy kinh hãi.

Lão ta theo lệnh chạy tới lấy mạng Dương Thanh, thế nhưng chưa kịp xông vào dinh thự Vân Phong đã bị anh phát hiện ra.

Chỉ là lão ta không cảm nhận được bất kỳ khí thế võ thuật nào từ trên người Dương Thanh.

Chỉ có hai khả năng, một là Dương Thanh chỉ là người bình thường, hai là thực lực của anh còn cao hơn cả lão ta.

Cảnh giới võ thuật của lão ta đã là Vương Cảnh hậu kỳ, nếu Dương Thanh còn mạnh hơn ông ta thì ít nhất cũng phải là Vương Cảnh đỉnh phong sao?

Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chưa tới ba mươi tuổi?

Sao có thể như vậy được?

Dương Thanh lập tức cau mày hỏi: “Ông là ai?”

“Tần Xương bị cậu giết đúng không?”

Lão ta không trả lời, lạnh giọng hỏi ngược lại.

“Thì ra là người nhà họ Tần”.

Vừa nói, lão ta vừa vọt tới trước mặt Dương Thanh, tung đấm vào thẳng mặt anh.

Lão ta chính là cao thủ mạnh nhất dưới trướng chủ nhà họ Tần, Vũ Liệt!

Đòn tấn công của Vũ Liệt cực kỳ dữ dội, không hề giống với một ông già sáu bảy mươi tuổi.

Nắm đấm cứng rắn khiến không gian như đang chấn động.

Nhưng dù lão ta có mạnh đến đâu, ở trước mặt Dương Thanh cũng chỉ có thể thất bại.

"Bịch!"

Ngay khi nắm đấm của Vũ Liệt sắp chạm tới Dương Thanh, anh chợt vung tay phải lên giữ chặt nắm đấm của Vũ Liệt trong tay.

Sắc mặt Vũ Liệt lập tức biến đổi, vội vàng rút tay về.

Nhưng khi lão ta dùng hết sức mới giật mình phát hiện không thể rút tay ra khỏi nắm tay của Dương Thanh.

"Muốn chết hả?"

Vũ Liệt nổi giận, dứt khoát từ bỏ giãy giụa, lại nắm tay trái ra đòn.

"Bịch!"

Tay trái cũng bị Dương Thanh bắt gọn.

Vũ Liệt lại càng chấn động.

Cả hai tay đều bị Dương Thanh khống chế, bây giờ chỉ có thể dùng chân.

"Bịch bịch bịch!"

Hai chân Vũ Liệt không ngừng đá ra, nhưng lần nào cũng bị Dương Thanh hời hợt đỡ được.

Không những Vũ Liệt không thể làm Dương Thanh bị thương mà còn cảm thấy hai đùi như sắp gãy ra.

"Bịch!"

Một giây sau, Dương Thanh bỗng buông hai tay của Vũ Liệt ra, đồng thời đá một cái.

Cao thủ mạnh nhất của chủ nhà họ Tần lập tức bị đá bay ra ngoài.

“Nể tình bố vợ tôi, tôi sẽ tha cho ông một con đường sống.

Cút về nói với chủ nhà họ Tần, nếu bọn họ còn dám tìm tới tôi và người nhà tôi thì giết không tha!”

Giọng nói của Dương Thanh như tiếng sấm rền vang vọng trong đầu Vũ Liệt.

Lão ta vốn đã bị cú đá của anh làm cho bị thương nặng, nghe thấy tiếng nói này chỉ thấy sợ chết khiếp, bỗng có ảo giác đây là tiếng nói của thần linh, khiến ông ta muốn quỳ bái.

Đến khi Vũ Liệt lấy lại tinh thần, Dương Thanh đã biến mất.

“Khụ khụ…”

Vũ Liệt ho khan mấy tiếng, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng trắng bệch.

Đương nhiên lão ta cảm giác được thực lực khủng bố của Dương Thanh.

Trước mặt anh, lão ta không có chút sức chống đỡ nào.

Lần đầu tiên lão ta có cảm giác này.

Dù là đối mặt với Tần Như Phong, lão ta cũng chưa từng cảm thấy như vậy.

“E là lần này nhà họ Tần gặp phiền phức lớn rồi!”

Vũ Liệt nhìn về phía dinh thự Vân Phong một lúc lâu mới quay người biến mất trong màn đêm.

Sau khi giải quyết xong Vũ Liệt, Dương Thanh mới về nhà.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy bên trong tối đen như mực.

Lúc chuẩn bị trèo lên giường, anh bỗng nhiên do dự.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh còn đang say giấc bỗng cảm thấy có người tới gần, đột nhiên bừng tỉnh, chỉ thấy một bóng người mờ ảo đang tiếp cận mình.

Anh giơ tay phải túm lấy cổ đối phương đè xuống ghế theo phản xạ có điều kiện.

“Tiểu Uyển!”

Lúc Dương Thanh nhìn rõ mặt người tới, lập tức giật mình hô lên.

“Dương Thanh!”

Ngay sau đó, một giọng nói tràn ngập tức giận vang lên sau lưng anh.

Dương Thanh đang bóp cổ Phùng Tiểu Uyển, còn đè cô ta xuống ghế sofa, nhìn từ phía sau giống như anh đang đè lên Phùng Tiểu Uyển.

Dương Thanh bừng tỉnh vội vàng đứng lên, quay lại chỉ thấy Tần Thanh Tâm đang đứng ở đằng sau, nước mắt giàn giụa.

Chương 1066: 1066: Mâu Thuẫn Gia Đình

Trông thấy Tần Thanh Tâm bật khóc, Dương Thanh lập tức luống cuống chân tay không biết phải nói gì.

"Vợ ơi, em đừng hiểu lầm, không phải như em nghĩ đâu.

Anh với Tiểu Uyển không có gì cả, chỉ là…"

Dương Thanh vội vàng giải thích, nhưng chưa kịp nói xong đã bị Tần Thanh Tâm tức giận chặn họng: "Câm miệng!"

"Hai người đã như vậy anh còn muốn giải thích gì nữa? Em chỉ tin vào những gì em nhìn thấy".

Dứt lời, Tần Thanh Tâm quay lưng trở về phòng.

Bởi vì bên ngoài quá ồn ào nên Tần Y cũng chạy ra, đúng lúc nghe thấy câu nói cuối cùng của Tần Thanh Tâm.

Lại nhìn Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển đang đứng cạnh nhau, cô ta nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

"Dương Thanh, anh thật khốn nạn!"

"Uổng cho chị tôi yêu anh, tin tưởng anh như vậy, thế mà anh dám làm ra loại chuyện không bằng cầm thú này".

"Bây giờ thì hay rồi, dẫn cả phụ nữ từ bên ngoài về nhà".

Tần Y kích động hét lên, ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Hôm qua lúc Dương Thanh dẫn Phùng Tiểu Uyển về biệt thự, cô ta đã cực lực phản đối.

Không ngờ mới qua một đêm đã xảy ra chuyện này.

Tần Thanh Tâm tốt bụng như vậy mà còn phải nổi giận, đủ để chứng minh giữa Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

"Y Y, em nói lung tung gì vậy?"

Dương Thanh bị hiểu lầm bất ngờ này làm tức giận: "Anh và Tiểu Uyển không có gì cả, đây chỉ là hiểu lầm!"

“Anh sẽ giải thích rõ ràng với Tâm!”

Phùng Tiểu Uyển sững sờ tại chỗ, cũng ý thức mình đã gây ra cho Dương Thanh phiền phức lớn thế nào, lập tức hốt hoảng nói.

“Chị Y đừng hiểu lầm.

Em và anh Thanh thật sự không có gì với nhau hết.

Em chỉ coi anh ấy là anh trai, anh ấy cũng chỉ coi em là em gái…”

Phùng Tiểu Uyển vừa sốt ruột vừa áy náy, không kìm được rơi nước mắt.

Thế nhưng cô ta còn chưa kịp nói hết câu đã bị Tần Y chen ngang: “Cô ngậm miệng lại đi!”

“Lúc nào cũng gọi anh Thanh nghe thật ngọt, các người đúng là trong sạch thật đấy!”

Lời nói của Tần Y tràn đầy châm chọc.

“Y Y, em nói bậy bạ gì đấy?”

Dương Thanh cũng nổi giận.

Anh thực sự chỉ coi Phùng Tiểu Uyển là em gái, huống hồ trước khi thần y Phùng qua đời, anh đã hứa sẽ bảo vệ cô ta cả đời.

Quan trọng nhất là cả bố mẹ của Phùng Tiểu Uyển và thần y Phùng đều là người hùng của đất nước này.

“Được, bây giờ anh vì bảo vệ con trà xanh này, đến cả vợ con cũng không cần.

Coi như tôi đã nhìn lầm anh!”

Tần Y giận dữ nói.

“Bốp!”

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, cả không gian lập tức chìm vào yên tĩnh.

“Y Y, anh anh anh xin lỗi, anh…”

Dương Thanh áy náy muốn giải thích nhưng không biết mình nên nói gì.

“Cút!”
Tần Y bỗng đẩy Dương Thanh ra, quay lưng rời đi.

“Anh mau đuổi theo chị Y đi!”
Phùng Tiểu Uyển lo lắng nói.

Mọi chuyện đều vì cô ta mà ra, hiện giờ trong lòng cô ta ngập tràn cảm giác tội lỗi.

Dương Thanh đứng sững tại chỗ không nhúc nhích, cảm giác hối hận đang trào.

Anh biết rõ tính tình của Tần Y, dù có đuổi kịp cô ta cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Anh không thể ngờ được mình sống với Tần Thanh Tâm và Tần Y lâu như vậy lại có ngày ra tay đánh Tần Y.

“Anh đang do dự gì thế? Mau đuổi theo chị ấy đi!”
Phùng Tiểu Uyển sốt ruột bật khóc.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, thở dài nói: “Bây giờ đi tìm em ấy chỉ khiến em ấy kích động hơn thôi.

Chờ một thời gian nữa em ấy ổn định lại, anh sẽ đi xin lỗi em ấy”.

“Anh Thanh, nhưng mà..”
Phùng Tiểu Uyển còn muốn thuyết phục lại nghe Dương Thanh nói: “Chuyện này đều là lỗi của anh, em cũng đừng tự trách.

Tại anh liên lụy em!”
Thấy dáng vẻ thẫn thờ của anh, Phùng Tiểu Uyển không đành lòng nói tiếp, nhưng trong lòng lại càng thêm áy náy.

Vừa rồi cô ta thấy Dương Thanh ngủ trên sofa, trên người không có gì đắp nên chỉ vào phòng lấy một bộ quần áo định đắp cho anh mà thôi.

Nào ngờ Dương Thanh lại phản ứng lớn như thể cô ta là kẻ xấu.

“Em có sao không?”
Dương Thanh nhìn dấu tay hằn rõ trên cổ Phùng Tiểu Uyển, tự trách hỏi.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu đáp: “Em không sao!”
Dứt lời, cô ta lại nói tiếp: “Em vẫn nên thuê nhà ở ngoài thì hơn! Em ở đây không tiện lắm”.

Dương Thanh nhíu mày: “Anh đã hứa với ông nội em sẽ bảo vệ em cả đời.

Hơn nữa em là em gái anh, sống ở trong nhà anh thì có gì không tiện?”
“Em biết anh thực sự coi em là em gái, cũng biết anh sẽ bảo vệ em suốt đời.

Nhưng anh có cuộc sống của anh, em cũng có cuộc sống của riêng em!”
Phùng Tiểu Uyển bình tĩnh nói: “Em thực sự không quen sống ở đây, hơn nữa em cũng có dự định của mình.

Anh đừng lo”.

“Với cả, chị dâu và chị Y hiểu lầm chúng ta cũng là bình thường.

Em nghĩ dù là người phụ nữ nào gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ hiểu lầm thôi”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy, Dương Thanh lập tức im lặng.

Anh biết Tần Thanh Tâm rất tin tưởng mình.

Nhưng vừa nãy lúc anh đè Phùng Tiểu Uyển xuống sofa, đứng ở góc độ của Tần Thanh Tâm đúng là anh đang muốn giở trò đồi bại với Phùng Tiểu Uyển.

Sao Tần Thanh Tâm có thể chịu đựng nổi?
Hiểu lầm như vậy cũng dễ hiểu.

Tần Y vốn rất thân thiết với Tần Thanh Tâm, ngay từ đầu đã phản cảm với Phùng Tiểu Uyển.

Sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, cô ta lại càng ghét Phùng Tiểu Uyển hơn.

“Em có dự định gì?”
Dương Thanh không cố chấp giữ Phùng Tiểu Uyển ở lại nữa, bèn hỏi.

Cô ta vốn không mang thứ gì, cũng không cần thu dọn, cứ thế quay người rời đi.

Dương Thanh nhét một cái thẻ ngân hàng vào tay Phùng Tiểu Uyển: “Em cầm nó đi, coi như tiền vốn anh cho em lập nghiệp, em nhất định phải nhận lấy!”

Phùng Tiểu Uyển vốn định từ chối, nghe Dương Thanh nói câu cuối đành phải đồng ý: “Thế này đi, em cứ giữ tấm thẻ này, coi như tiền đầu tư của anh.

Chờ em kiếm được tiền sẽ chia hoa hồng cho anh!”

“Được!”

Dương Thanh cười nói: “Anh đưa em đi trước đã!”

Hiện giờ Dương Thanh không hề biết rằng, phòng khám của Phùng Tiểu Uyển sẽ đem tới cho anh lợi nhuận khổng lồ đến mức nào.

Tần Thanh Tâm vẫn còn đang nổi nóng, Dương Thanh muốn giải thích nhưng cũng biết bây giờ chưa phải lúc.

Chờ cô bình tĩnh lại, anh sẽ nghĩ cách giải thích rõ ràng.

Chương 1067: 1067: Em Muốn Ly Hôn

Trong phòng ngủ, Tần Thanh Tâm đang ngồi khóc trên giường.

Tiêu Tiêu vẫn còn ngủ say.

Cô ngơ ngác nhìn con gái, trong lòng vô cùng tủi thân.

Cô cứ tưởng Dương Thanh sẽ chủ động giải thích với mình, vậy mà cô đợi rất lâu vẫn không thấy anh vào phòng.

Cho dù vừa rồi tận mắt chứng kiến Dương Thanh đẩy ngã Phùng Tiểu Uyển xuống sofa, cô vẫn không tin anh sẽ làm chuyện có lỗi với mình.

Chỉ cần anh tới dỗ cô ngay lập tức, cô sẽ không đau lòng đến vậy.

Thế nhưng Dương Thanh không làm thế, hình như đã đi ra ngoài rồi.

"Sao mẹ lại khóc?"

Mãi đến khi nghe thấy Tiêu Tiêu lên tiếng, Tần Thanh Tâm mới lấy lại tinh thần.

Cô vội vàng lau nước mắt, cười gượng một tiếng: "Mẹ không khóc, tại mắt bị ngứa thôi.

Mau dậy đi, mẹ đi con đi học".

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đưa Phùng Tiểu Uyển rời khỏi dinh thự Vân Phong.

Yến Đô là sân nhà của anh.

Từ nhỏ Phùng Tiểu Uyển đã sống trong thôn Ngô Gia của Vương Thành Quan, đến cả Vương thành Quan còn chưa từng đặt chân tới.

Mặc dù có thể tìm hiểu rõ nhờ mạng internet nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô ta tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Dương Thanh vẫn không thể yên tâm.

Nửa tiếng sau, hai người đã tới Thành Cửu Châu.

“Chủ tịch tới rồi sao?”

Sản nghiệp chủ đạo của ba trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đều chuyển tới Thành Cửu Châu.

Có thể tưởng tượng trong tương lai gần, Thành Cửu Châu sẽ vô cùng náo nhiệt.

Lạc Bân kích động nói: “Theo tiến độ thi công hiện tại, ba tháng nữa là có thể hoàn toàn xây xong.

Bây giờ đã có rất nhiều doanh nghiệp chủ động liên hệ muốn gia nhập Thành Cửu Châu”.

“Không chỉ như vậy, một vài doanh nghiệp lớn ở tỉnh khác cũng muốn vào Thành Cửu Châu”.

Dương Thanh đã đoán trước được kết quả này từ lâu, cười hỏi tiếp: “Tiến độ xây dựng ở các châu vực khác thế nào rồi?”

Lạc Bân nói: “Nhờ sự ủng hộ lớn của chủ tịch, vốn là kế hoạch năm năm nhưng tôi tin có thể hoàn thành trong vòng hai năm!”

“Trước mắt trừ Yến Đô ra, tám Thành Cửu Châu khác đều đã chọn xong vị trí xây dựng, cũng làm xong thủ tục cần làm.

Tôi đang định tự mình qua đó một chuyến, sau khi xác định không còn vấn đề gì sẽ chính thức bắt đầu xây dựng tám Thành Cửu Châu còn lại”.

Dương Thanh gật đầu nói: “Được, ông vất vả rồi!”

Lạc Bân bỗng hỏi: “Phải rồi chủ tịch, cậu bảo tôi chuẩn bị một mặt bằng để mở phòng khám hả?”

Bấy giờ Dương Thanh mới giới thiệu cho Lạc Bân: “Đây là em gái tôi Phùng Tiểu Uyển, y thuật rất lợi hại.

Em ấy muốn mở một phòng khám.

Ông dẫn bọn tôi đi xem thử, để em ấy chọn chỗ thích hợp”.

Lạc Bân hơi kinh ngạc, vội vàng nói: “Chào cô Uyển, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Thanh, tên là Lạc Bân”.

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười dịu dàng: “Chào sếp Lạc, ông gọi tôi Tiểu Uyển là được rồi”.

“Tôi giao Tiểu Uyển cho ông, dù em ấy có yêu cầu gì cũng phải đáp ứng!”

Dương Thanh yên tâm giao Phùng Tiểu Uyển cho Lạc Bân, dặn dò vài câu rồi tức tốc rời đi.

Bởi vì lúc sáng bị Tần Thanh Tâm và Tần Y hiểu lầm nên anh ra ngoài từ rất sớm.

Nếu bây giờ về nhà có thể kịp đưa Tiêu Tiêu đi học.

Mấy ngày này Tần Đại Dũng còn phải nằm viện điều trị.

Anh vốn định nhờ Phùng Tiểu Uyển đưa Tiêu Tiêu đi học mấy ngày, nhưng bây giờ chắc chắn không thể làm được vì chuyện lúc sáng.

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều rất bận rộn.

Chuyện đưa đón Tiêu Tiêu đi học chỉ có thể giao cho anh.

Cùng lúc đó ở dinh thự Vân Phong.

Tần Thanh Tâm sửa soạn xong xuôi cho Tiêu Tiêu, vừa ra khỏi phòng đã thấy Tần Y xách vali đi ra.

“Y Y, em định đi đâu vậy?”

“Chị ơi, Dương Thanh tát em!”

Tần Y không nhịn được nức nở nói, sau đó lại càng cảm thấy tủi thân.

Vốn chỉ là lặng lẽ rơi nước mắt, sau khi nói xong cô ta không kìm được gào lên khóc.

“Em nói gì? Anh ấy tát em sao?”

Tần Thanh Tâm cũng sợ ngây người, không thể ngờ được người chồng hoàn hảo trong mắt mình lại có thể ra tay đánh Tần Y.

Thấy em gái khóc rống lên, Tần Thanh Tâm lập tức nổi giận.

Dương Thanh muốn đối xử với cô như thế nào, cô đều có thể chịu đựng.

Nhưng anh đánh em gái cô thì không được.

Tiêu Tiêu thấy vậy cũng hốt hoảng.

Cô bé không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bố mình đã tát dì út.

"Dì út đừng khóc mà!"

Tiêu Tiêu vội vàng an ủi: "Chờ bố cháu về, cháu sẽ trả thù cho dì!"

Tần Thanh Tâm cố nén cơn giận nhưng không thể nhịn nổi.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Dương Thanh.

Dương Thanh đang lái xe chạy như bay về nhà bỗng thấy Tần Thanh Tâm gọi tới thì rất bất ngờ.

Nhưng anh nhanh chóng đoán được tại sao cô lại gọi cho mình vào lúc này.

Anh lắc đầu cười khổ, ấn nghe máy: "Vợ ơi, anh sắp về đến nhà rồi.

Em đợi anh một chút!"

"Tại sao anh lại tát Tần Y?"

Dương Thanh vừa bắt máy liền nghe thấy lời chất vấn tràn đầy lửa giận của Tần Thanh Tâm.

Quả nhiên vẫn là vì chuyện này.

Sau khi Dương Thanh mất khống chế tát Tần Y một cái đã hối hận không biết phải đối mặt với vợ và Tần Y thế nào.

Không ngờ anh lại phải đối mặt với chuyện này nhanh như vậy.

"Anh nói đi!", Tần Thanh Tâm cả giận nói.

Dù nói chuyện qua điện thoại nhưng Dương Thanh vẫn cảm giác được cơn giận của cô.

Giọng điệu lạnh lẽo tột độ.

Chỉ khi anh vừa mới trở về từ biên giới phía Bắc gặp lại Tần Thanh Tâm, cô mới nói chuyện với anh bằng giọng điệu này.

"Tâm à, anh xin lỗi!"

Dương Thanh không biết có thể nói gì khác, chỉ có thể nói lời xin lỗi.

"Em không cần anh xin lỗi.

Vì một người phụ nữ ở ngoài, anh không cần cả vợ mình nữa sao? Y Y chỉ nói mấy câu trong lúc tức giận mà anh lại tát con bé sao?"

Cảm xúc của Tần Thanh Tâm ngày càng kích động, nói tới cuối không kìm được bật khóc: "Chẳng lẽ anh với cô gái kia thực sự có quan hệ không đứng đắn sao?"

Tần Thanh Tâm biết Dương Thanh sẽ không bao giờ phản bội mình, thế nhưng trong cơn giận dữ, cô vẫn không nhịn được nói ra câu này.

"Bố không cần con với mẹ nữa à?"

Bỗng trong điện thoại truyền ra tiếng nghẹn ngào của Tiêu Tiêu.

Dương Thanh đang lái xe nghe thấy Tần Thanh Tâm chất vấn và tiếng con gái khóc nức nở, cảm thấy trái tim như bị một lưỡi dao sắc nhọn đâm mạnh vào.

"Dương Thanh, chúng ta ly hôn đi!"

Tần Thanh Tâm bỗng nói.

Ầm!

Câu nói này khiến Dương Thanh bị đả kích cực lớn, cả người như bị sét đánh phanh gấp lại.

Lốp xe ma sát trên mặt đất vang lên âm thanh chói tai.

Trong không khí bốc lên mùi cao su nồng nặc.

Dương Thanh khó nhọc hỏi: "Em, em nói gì? Ly hôn?"

"Kít!"

Dương Thanh vừa dứt lời, một chiếc xe tải hạng nặng bỗng lao thẳng về phía xe của anh.

Tiếng va chạm động trời vang lên, xe Dương Thanh bay thẳng lên trời lộn mấy vòng.

"Kít!"

Mấy giây sau lại vang lên tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

Xe của Dương Thanh nặng nề đâm vào vách núi.

Một đống đá lớn từ trên đỉnh núi lăn xuống, nhanh chóng che lấp cả chiếc xe.

Chương 1068: 1068: Dương Thanh Xảy Ra Chuyện

“Tút, tút, tút…”
Ở dinh thự Vân Phong, sau khi Tần Thanh Tâm vừa nói muốn ly hôn xong liền nghe được tiếng va chạm vang lên kịch liệt, sau đó là tiếng điện thoại báo bận.

“Dương Thanh! Dương Thanh! Anh sao rồi? Mau nói chuyện đi?”
Tần Thanh Tâm sững sờ, lúc nói chuyện giọng nói cũng cực kỳ run rẩy.

Lúc nãy Dương Thanh nói cho cô biết, anh đang lái xe.

Cô không phải đồ ngốc, tiếng va chạm truyền từ loa điện vừa rồi chắc chắn là tiếng va chạm của tai nạn xe.

“Chị, có chuyện gì vậy?”
Lúc này Tần Y cũng ngừng khóc, thấy cả người Tần Thanh Tâm run lẩy bẩy, cô ta cũng sửng sốt, vội vàng bước tới đỡ Tần Thanh Tâm sắp ngã xuống.

Nhưng dù Tần Y có hỏi thế nào, Tần Thanh Tâm vẫn cứ không trả lời.

Thân thể cô run cầm cập, nước mắt như lũ tràn đê, ướt đẫm cả khuôn mặt.

Không phải Tần Thanh Tâm không muốn nói, mà do cô phát hiện ra bên chỗ Dương Thanh đã xảy ra chuyện.

Lúc này cô chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, thậm chí không còn sức để nói chuyện.

“Oa…Bố, con muốn bố!”
Tiêu Tiêu vốn đang an ủi Tần Y, không biết tại sao bỗng khóc ré lên.

“Chị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chị đừng khóc nữa, mau nói cho em biết đi!”
Tần Y nhất thời cuống lên.

Tần Thanh Tâm chỉ rơi lệ, không nói câu nào, Tiêu Tiêu cũng ngồi bên cạnh khóc lớn.

Điều này khiến Tần Y có dự cảm chẳng lành, trong lòng lo lắng tột độ.

Thấy Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu như thế này, Tần Y cũng luống cuống, không thèm để ý đến bạt tai sáng nay của Dương Thanh, cô ta lấy điện thoại ra định gọi cho Dương Thanh.

Nhưng cô ta đã gọi liên tục vài cuộc điện thoại mà vẫn không liên lạc được.

"Chồng ơi! Anh ơi!"
Tần Thanh Tâm bỗng hoàn hồn, đứng dậy lao ra khỏi biệt thự.

"Chị, chị muốn đi đâu?"
Tần Y hô to, nhưng Tiêu Tiêu vẫn còn ở bên cạnh, nếu cô ta đuổi theo sẽ không có ai chăm sóc cho Tiêu Tiêu.

Cùng lúc đó dưới chân núi dinh thự Vân Phong, con đường lên dinh thự Vân Phong đã bị bịt kín bởi đá lớn rơi từ trên đỉnh núi xuống.

Con đường nhựa đầy đá lăn khổng lồ, xung quanh có rất nhiều người vây xem.

"Cái gì? Trong xe còn có người à?"
"Ừ, tôi cũng nhìn thấy.

Trên xe còn có một thanh niên khoảng hai mươi bảy tuổi.

Thật đáng tiếc còn trẻ mà đã gặp phải tai nạn như vậy!"
"Cũng không biết anh ta đã kết hôn, có con chưa? Anh ta chết rồi, bố mẹ anh ta phải làm sao? Vợ con anh ta phải sống thế nào đây?"
…!
Những người có mặt tại hiện trường vụ tai nạn nhao nhao nói, ánh mắt đau lòng.

Tần Thanh Tâm vừa đến hiện trường, nghe những người xung quanh nói vậy, cả người như bị trời trồng, ngay dưới chân cô là chiếc điện thoại Huawei Mate40 mà cô mới mua cho Dương Thanh cách đây mấy ngày.

Đến bây giờ, bên tai cô vẫn còn văng vẳng những lời nói của Dương Thanh khi cô tặng chiếc điện thoại này cho anh: “Ngày mai tất cả nhân viên của tập đoàn Nhạn Thanh sẽ đổi sang dùng điện thoại di động Huawei, ủng hộ xài hàng trong nước!”
Nhưng mà bây giờ chiếc điện thoại của Dương Thanh đang nằm dưới chân cô, màn hình vỡ nát.

“Chồng ơi!”
Tần Thanh Tâm vừa nghĩ tới cảnh tượng Dương Thần bị đè dưới đống đá kia thì tâm trạng hoàn toàn sụp đổ.

Cô thét lên, khóc lóc, bước qua dây cảnh báo, vọt vào trong.

“Cô ơi, trong này nguy hiểm lắm, cô mau rời khỏi đây đi!”
Hai nhân viên cảnh sát vội bước lên, chặn Tần Thanh Tâm lại.

“Anh ấy là chồng tôi! Anh ấy là chồng tôi! Các người tránh ra, các người tránh ra cho tôi, tôi phải đi cứu chồng tôi!”
Tần Thanh Tâm vừa khóc vừa la, không biết lấy sức từ đâu, đẩy hai nhân viên cảnh sát sang một bên, chạy vọt vào trong đống đổ nát, bắt đầu dùng tay đào.

Tần Thanh Tâm dường như không biết đau, vừa đào vừa khóc nói: “Chồng à, xin lỗi, em không muốn ly hôn với anh, em chỉ muốn dọa anh thôi”.

“Em xin anh, anh nhất định phải sống, đừng xảy ra việc gì, em thật sự không thể sống thiếu anh!”
Nhưng đống phế tích này cao tới bốn năm mét, chỉ với một đôi tay thì sao Tần Thanh Tâm có thể cứu được Dương Thanh?
“Cô ơi, xin cô đừng cản trở công việc cứu hộ của chúng tôi!”
Hai nhân viên cảnh sát bước lên, mạnh mẽ kéo Tần Thanh Tâm ra khỏi dây cảnh báo.

“Thả tôi ta! Các người thả tôi ra! Tôi phải cứu chồng tôi! Tôi phải cứu chồng tôi!”
Tần Thanh Tâm điên cuồng giẫy giụa.

Những người xem xung quanh đều nhìn Tần Thanh Tâm với vẻ mặt thông cảm.

Xe gặp tai nạn nghiêm trọng như vậy lại vừa lúc bị đá tảng trên đỉnh núi lăn xuống đập trúng, sợ là người trong xe đã bị nghiền nát.

“Chị, chuyện gì vậy?”
Đúng lúc này, Tần Y cũng dẫn theo Tiêu Tiêu đi tới.

Vừa đi tới, cô ta thấy con đường phía trước bị một đống đá lớn chặn ngang, cô ta bế Tiêu Tiêu đi dọc theo đống đổ nát đến thì thấy Tần Thanh Tâm bị hai cảnh sát nắm lấy, Tần Thanh còn vừa khóc lóc vừa nói muốn cứu chồng.

“Y Y, Dương Thanh bị xe đụng.

Người và xe đều bị chôn vùi trong đống đá lăn từ đỉnh núi xuống rồi”.

“Đều tại chị.

Nếu chị không đòi ly hôn với anh ấy thì anh ấy sẽ không dừng xe lại, nếu anh ấy không dừng xe thì đã không bị đụng xe rồi”.

“Là chị hại chết Dương Thanh, là chị hại chết anh ấy rồi!”
Tần Thanh Tâm ôm Tần Y khóc rống lên.

Ầm!
Lời của Tần Thanh Tấm như sét đánh ngang tai, khiến Tần Y ngây ra như phỗng.

“Chị, chị nói anh rể đang nằm dưới đống đổ nát này?”
Mãi một lúc lâu Tần Y mới lấy lại tinh thần run run hỏi.

Tần Thanh Tâm gật đầu lia lịa: “Anh ấy ở ngay dưới đống đổ nát này, chị muốn cứu anh ấy nhưng không được, hu hu…Chị phải làm sao đây?”
“Không! Không thể nào? Sao có thể như vậy chứ? Sáng nay anh rể còn tát em một bạt tai, em còn chưa tính sổ với anh ấy, sao anh ấy có thể xảy ra chuyện được chứ?”
Tần Y lảo đảo lùi về sau vài bước, nước mắt rơi như mưa, khóc lóc nói: “Chị, chị đừng gạt em, anh rể chắc chắn sẽ không sao đâu.

Anh ấy nhất định không bị gì đâu!”
“Dù có bị đụng xe thật, người nằm dưới này tuyệt đối cũng không phải là anh rể.

Anh ấy lợi hại như vậy, tài lái xe lại giỏi như thế sao có thể bị đụng xe được?”
“Em không tin! Em không tin!”

Chương 1070: 1070: Chỉ Có Thể Chết Sạch

“Xin cậu yên tâm, đại nhân là cao thủ Thần Cảnh, chút thương tổn cỡ đó chắc chắn sẽ không thể gây nguy hại trí mạng cho cậu ấy đâu”.

Thấy Mã Siêu có vẻ lo lắng, Đổng Chiêm Cương bèn nói: “Thống lĩnh tối cao của chiến vực đã phái người điều tra, hẳn không lâu nữa sẽ tìm được hung thủ đã tấn công cậu ấy”.

Đáy mắt Mã Siêu đã tràn ngập ý định giết người: “Nếu anh Thanh có mệnh hệ gì, tôi sẽ tự tay giết sạch tất cả những kẻ có liên quan đến chuyện này”.

Cho đến nay, bọn họ vẫn chưa điều tra ra được kẻ nào đã gây nên vụ việc này.

Đổng Chiêm Cương cũng lộ vẻ muốn giết người: “Cậu nói đúng lắm, bất kể kẻ nào có liên quan đến chuyện này đều đáng chết!”

Từng giây từng phút trôi qua, Mã Siêu vẫn canh giữ tại hiện trường, anh ta cảm thấy phải đích thân giám sát mới có thể yên tâm.

Đợi từ sáng sớm cho đến khi mặt trời sắp khuất núi mới đào ra được một chiếc xe.

Đây chính là chiếc Phaeton của Dương Thanh.

“Xe đây rồi!”

Đổng Chiêm Cương kích động hô lớn, vọt tới.

Tốc độ của Mã Siêu còn nhanh hơn, gần như chỉ một chớp mắt, anh ta đã xuất hiện trước xe Dương Thanh, hô to: “Anh Thanh!”

Dương Thanh lúc này toàn thân đều nhuốm máu, kẹt cứng trong xe, thoạt nhìn chẳng khác nào xác chết.

Mã Siêu chưa từng thấy Dương Thanh rơi vào tình trạng thảm thiết như vậy, lập tức không nhịn được mà rơi nước mắt,

anh ta cố nén nỗi đau trong lòng, cõng Dương Thanh ra khỏi xe.

Phùng Tiểu Uyển đã chuẩn bị sẵn sàng để cấp cứu, cô ta vội vã chạy tới, lấy ra một viên thuốc màu đen trong bình sứ trắng, nhét vào miệng Dương Thanh.

Ngải Lâm cùng tổ chuyên gia đã đứng chờ ở đây từ lâu, lúc này cũng nhanh chóng chạy tới kiểm tra tổng thể cho Dương Thanh.

Chỉ một chốc sau, vài vị chuyên gia cao cấp nhất đều bỏ cuộc, không tiếp tục cấp cứu mà chỉ lắc đầu thở dài, nói: "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!"

"Các người nói gì? Đã cố gắng hết sức? Cố gắng hết sức là sao?"

Đổng Chiêm Cương lập tức biến sắc, giận dữ quát lên với tổ chuyên gia: "Điều tôi muốn không phải sự cố gắng hết sức của các ông mà tôi muốn các ông cứu sống người này!"

Mã Siêu cũng tức giận quát to: "Sao có thể như vậy? Năm xưa trên chiến trường, anh Thanh còn từng bị thương nghiêm trọng hơn thế này cả chục lần, nhưng vẫn có thể sống sót, hiện tại sao lại không thể cứu?"

"Mã Siêu!"

Ngải Lâm đã rơi lệ ướt mặt, thấy Mã Siêu phẫn nộ và đau lòng đến thế, cô ấy hét lên, vừa khóc vừa nói: "Cậu Thanh đã chết! Cậu Thanh đã chết thật rồi!"

"Không!"

Mã Siêu lắc đầu, nói: "Ngải Lâm, em lừa anh, nhất định là em đang lừa anh thôi, năng lực của anh Thanh mạnh cỡ nào, em biết rất rõ mà, anh ấy lợi hại như vậy, trên đời này làm gì có ai có thể giết được anh ấy?"

"Ngày trước, trên chiến trường biên giới phía Bắc, ngay cả khi tên lửa rơi bên cạnh, anh Thanh còn có thể sống sót cơ mà, súng đạn đều không thể làm gì được anh ấy thì vài khối đá sao có thể giết anh ấy được?"

"Em nói cho anh rằng anh Thanh còn sống đi, anh ấy còn sống mà!"

Mã Siêu đang kích động vô cùng, liên tục nhắc đến chuyện Dương Thanh từng trải qua những hoàn cảnh thừa sống thiếu

chết, những thương tổn khủng khiếp anh từng nhận được trên chiến trường biên giới phía Bắc.

Những vị chuyên gia cao cấp đứng quanh đó đã lặng lẽ rơi nước mắt.

Những cao thủ chiến vực do Đổng Chiêm Cương dẫn tới đều hiểu biết rất rõ Dương Thanh là một vị anh hùng vĩ đại cỡ nào, mà lúc này tín ngưỡng trong lòng bọn họ đã chết, lòng ai nấy đều ngập tràn bi thương vô tận.

"Anh Thanh, em sẽ không để anh chết đâu!"

Lúc này, một giọng nói kiên định bỗng vang lên.

Mọi người lập tức nhìn sang, thấy Phùng Tiểu Uyển lấy ra một túi châm, trong đó có hơn mười cây châm bạc, hai tay cô ta thoăn thoắt bay lượn, chỉ sau vài giây, toàn bộ châm bạc đã ghim vào các huyệt đạo trên người Dương Thanh.

"Này cô gái, cô làm gì thế? Cậu ấy đã chết rồi, cô làm như vậy là thiếu tôn trọng di thể của anh hùng đấy".

Một vị chuyên gia lớn tuổi vội vàng bước tới, cố gắng ngăn cản Phùng Tiểu Uyển.

"Cút ngay!"

Mã Siêu đẩy vị chuyên gia kia ra, ánh mắt lóe lên hi vọng.

Trước đây, khi bị trọng thương ở Vương tộc họ Quan, anh ta cũng đã suýt chết, sau đó đã được thần y Phùng kia cứu sống.

Phùng Tiểu Uyển nhận được truyền thừa của thần y Phùng, ngay cả Mễ Tuyết đã rơi vào trạng thái người thực vật mà cô ta còn nói có thể chữa trị được.

Nếu cô ta nói nhất định sẽ cứu sống Dương Thanh thì có nghĩa là cô ta chắc chắn làm được.

"Này cô bé, cô không thể khinh nhờn thân thể anh hùng như vậy, mau dừng tay lại đi, cậu ấy đã chết rồi!"

Lại có vài vị chuyên gia lớn tuổi lên tiếng khuyên can.

"Cho bọn họ cút hết ra ngoài đi!"

Mã Siêu nói với Đổng Chiêm Cương.

“Rõ!”
Đổng Chiêm Cương vung tay lên: “Đuổi những người này ra ngoài!”
Ngay lập tức, tổ chuyên gia đã bị đuổi ra, chỉ còn mình Ngải Lâm ở lại.

Vừa rồi Ngải Lâm đã tiến hành kiểm tra cho Dương Thanh, cô ấy cực kì chắc chắn rằng Dương Thanh đã chết.

Nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phùng Tiểu Uyển, cô ấy bỗng nhiên kích động.

“Bắc Đẩu Hoàn Hồn Châm!”
Ngải Lâm thốt lên chắc chắn.

Mã Siêu cũng nói: “Trước kia, lúc ở Vương thành Quan, Tiểu Uyển cũng đã dùng Bắc Đẩu Hoàn Hồn Châm để cứu sống một bệnh nhân đã sắp chết”.

Nghe Mã Siêu nói thế, Ngải Lâm khiếp sợ ra mặt: “Thì ra thế gian này thực sự có Bắc Đẩu Hoàn Hồn Châm!”
Thấy ngay cả Ngải Lâm cũng đã cực kì kinh sợ, Mã Siêu lập tức càng thêm kích động, vậy có nghĩa là Phùng Tiểu Uyển thật sự có thể cứu sống Dương Thanh.

Lúc này không một ai lên tiếng nữa, tất cả đều nhìn Phùng Tiểu Uyển dốc hết toàn lực cứu Dương Thanh.

Trán Phùng Tiểu Uyển đã lấm tấm mồ hôi, hiển nhiên, quá trình sử dụng kĩ thuật châm cứu này cực kì tiêu hao sức lực và tinh thần.

Có nhiều lần, mọi người còn thấy Phùng Tiểu Uyển suýt thì gục xuống, ngay lúc đó, cô ta lập tức lấy ra một viên thuốc, nuốt vào miệng, lại tiếp tục bắt tay vào trị liệu cho Dương Thanh.

Ầm!
Đột nhiên, từ đâu xuất hiện mấy hơi thở cực kì mạnh mẽ, nháy mắt đã bao trùm toàn bộ hiện trường tai nạn.

Mặt Mã Siêu lập tức biến sắc, ngẩng phắt đầu, nhìn về một phía.

Đổng Chiêm Cương cũng hết sức căng thẳng, ra lệnh: “Mọi người, hãy bao vây chỗ này, liều chết bảo vệ đại nhân!”

Ông ta vừa ra lệnh, hơn trăm vị cao thủ đứng đầu chiến vực Yến Đô đã tản ra, vây kín khu vực này lại.

Ánh mắt Mã Siêu bắn ra một tia sát khí đáng sợ tột cùng, anh ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Rốt cuộc các người cũng không đợi nổi nữa rồi hả?”

Toàn thân Đổng Chiêm Cương cũng toát ra ý chí chiến đấu sôi sục, ông ta nghiến răng nói: “Chắc là có cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh”.

Sắc mặt Mã Siêu càng thêm nghiêm nghị, đương nhiên anh ta cũng cảm nhận được có rất nhiều cao thủ vừa xuất hiện, trong đó có cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Những cao thủ chiến vực quanh đó nghe nói có cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh xuất hiện thì đều lộ vẻ khiếp sợ.

“Cậu bảo vệ đại nhân, để tôi dẫn người đối phó bọn họ!”

Đổng Chiêm Cương nói.

“Được!”

Mã Siêu đáp.

“Dương Thanh quả đúng là mạng lớn, đã bị thương nặng như vậy rồi mà còn có người tình nguyện liều chết vì cậu ta”.

Bỗng có một giọng nói đầy châm chọc vang lên.

Ngay lập tức, mọi người đều dồn ánh mắt về phía đó, thấy được mười gã cao thủ người phương Tây mặc trang phục thống nhất một kiểu đang cất bước đi tới.

Mỗi người trong số đó đều tản ra một hơi thở cực kì khủng bố.

Nhất là kẻ cầm đầu, hơi thở của người này càng khủng khiếp hơn, ngay cả Mã Siêu cũng bị áp lực đè nén khó chịu.

“Chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh, Hồng Trần quả là đã chi mạnh tay đấy!”

Mã Siêu lạnh lẽo nói.

Anh ta đã nhận ra thân phận của đối phương, đám người này đều là sát thủ của Hồng Trần, một lúc cử tới mười gã sát thủ có thực lực cao thế này cũng chỉ có Hồng Trần mà thôi.

"Thật ra nhiệm vụ của chúng tôi chỉ là giết Dương Thanh, nhưng không ngờ rằng ở đây còn có một vị thần y có thể cứu sống cậu ta".

Cao thủ cầm đầu cười lạnh nói: "Bọn tôi không muốn thấy bất kì một tia hi vọng cứu sống cậu ta nào, cho nên các người chỉ có thể chết sạch!"

Vừa dứt lời, một tia sát khí càng khủng khiếp hơn trước từ người ông ta lan ra.

"Mày chết đi!"

Đổng Chiêm Cương nổi giận gầm lên, chân nhẹ di động, xông về phía đối phương.

"Giết!"

Cao thủ cầm đầu ra lệnh, chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong lập tức biến mất khỏi vị trí hệt như yêu ma, đồng loạt xông tới.

Chương 1071: 1071: Lập Trận Bao Vây Tấn Công

Ngay khi Đổng Chiêm Cương di chuyển, mười mấy cao thủ đứng đầu của chiến vực Yến Đô cũng đều lao về phía chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Đổng Chiêm Cương là thống soái tối cao của chiến vực Yến Đô, bản thân cũng có thực lực cực kì mạnh mẽ, nhưng mặc dù ông ta có mạnh đến đâu chăng nữa thì cũng chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong.

Còn đối phương có tới tận chín cao thủ có thực lực tương đương ông ta, thậm chí còn có thêm một cao thủ bán bộ Thần Cảnh mạnh hơn ông ta khá nhiều.

"Oành!"

Nháy mắt, Đổng Chiêm Cương đã so chiêu một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ vừa chạm nhau, cả hai đều bị đẩy lui về phía sau vài bước.

Nhưng Đổng Chiêm Cương còn chưa đứng vững, lại có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nữa tấn công về phía ông ta.

"Oành oành oành!"

Ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhanh nhẹn lướt qua tuyến phòng thủ của cao thủ chiến vực Yến Đô, lao về phía Đổng Chiêm Cương.

Đổng Chiêm Cương chỉ có một mình đối địch với ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, thất thế, liên tục bị đánh lui.

Cao thủ chiến vực Yến Đô tuy chiếm ưu thế về số lượng nhưng ngoại trừ Đổng Chiêm Cương, không có người nào có thực lực đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Mã Siêu đang canh giữ bên cạnh Dương Thanh, thấy tình thế này, sắc mặt đã âm trầm cực kì, ý muốn giết người lập lòe không ngừng nơi đáy mắt.

Thực lực hiện tại của anh ta chỉ có Vương Cảnh trung kỳ, cao nhất cũng chỉ có thể bộc phát được sức chiến đấu của cấp độ Vương Cảnh đỉnh phong.

Trước đó anh ta còn từng bị trúng đạn ở Vương tộc họ Quan, đến giờ còn chưa khôi phục, nếu bây giờ ra tay, chỉ sợ còn chẳng thể phát huy được thực lực Vương Cảnh trung kỳ nữa.

Nhưng mà Hồng Trần một lúc cử đến mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí trong đó còn có một cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Anh ta thật sự không thể nào bảo vệ được Dương Thanh.

Đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình thật yếu ớt và nhỏ bé.

Trước mặt những cao thủ bình thường, quả thật anh ta rất mạnh, nhưng khi đối mặt với những cao thủ đứng đầu chân chính, anh ta vẫn hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Lúc này, đừng nói đến chuyện bảo vệ Dương Thanh, chỉ e dù anh ta có muốn chạy cũng rất khó.

Bây giờ, anh ta chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hi vọng vào các cao thủ chiến vực Yến Đô.

“Khốn kiếp, sát thủ Hồng Trần các người dám đặt chân vào Chiêu Châu, không sợ chọc giận chiến vực Chiêu Châu sao? Một khi chiến vực Chiêu Châu phái cao thủ đứng đầu ra hỏi tội, Hồng Trần các người chỉ có nước bị diệt sạch!”

Đổng Chiêm Cương vung một quyền đầy lùi một sát thủ Hồng Trần, quát lớn, vẻ mặt cực kì nghiêm nghị.

Ông ta biết rõ tình cảnh hiện tại của bọn họ gian nan cỡ nào, dù bọn họ có hàng trăm cao thủ đứng đầu của chiến vực nhưng đối mặt với mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Hồng Trần thì vẫn chẳng thấm vào đâu.

Cho tới hiện tại, cao thủ bán bộ Thần Cảnh kia còn chưa ra tay, chỉ mới chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đã gần như đè bẹp bọn họ rồi.

Sát thủ cầm đầu cười lạnh một tiếng, nheo mắt nói: “Trong từ điển của Hồng Trần bọn tôi, không có chữ “sợ”, Dương Thanh đã giết nhiều cao thủ đứng đầu của Hồng Trần, cậu ta phải chết!”

“Nếu các người không muốn có thêm nhiều người chết oan uổng, tôi khuyên các người nên vứt bỏ Dương Thanh đi thôi, mục đích của bọn tôi chỉ có một, đó chính là giết chết Dương Thanh, chỉ cần cậu ta chết, bọn tôi sẽ rời khỏi Chiêu Châu ngay lập tức”.

Hiển nhiên, Hồng Trần vẫn còn tương đối kiêng dè trước chiến vực Chiêu Châu.

Bằng không, bọn họ cũng sẽ không nói nhiều với Đổng Chiêm Cương như vậy.

“Nói vậy có nghĩa là đã không còn đường thương lượng?” Đổng Chiêm Cương nghiến răng hỏi lại.

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh hơi cau mày, lạnh lùng nhìn Đổng Chiêm Cương, nói: “Tôi cho các người mười giây cuối cùng, nếu các người vẫn kiên quyết bảo vệ Dương Thanh thì chớ trách chúng tôi không khách sáo!”

“Tôi cũng cho các người mười giây cuối cùng, mau chóng cút khỏi Yến Đô, bằng không, Hồng Trần sẽ phải đối mặt với lửa giận của toàn bộ chiến vực Chiêu Châu!”

Đổng Chiêm Cương hùng hồn quát lớn, dù đang phải đối mặt với cao thủ mạnh hơn mình nhưng ông ta vẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Là thống soái chiến vực Yến Đô, ông ta biết rất rõ, Dương Thanh có ý nghĩa lớn thế nào với toàn bộ Chiêu Châu.

Đây là một người có thể địch được một nửa quốc gia, cho nên, dù phải hi sinh toàn bộ cao thủ chiến vực Yến Đô cũng nhất định phải bảo vệ người này.

Lúc này, Phùng Tiểu Uyển còn đang liều mạng điều trị cho Dương Thanh, hai vợ chồng Mã Siêu và Ngải Lâm đều căng thẳng đứng canh trước mặt anh.

Trong mắt Mã Siêu lúc này chỉ còn lại khao khát giết người hừng hực bất tận, chỉ cần cho anh ta một cơ hội, anh ta nhất

định sẽ tự tay diệt sạch Hồng Trần.

“Nếu đã thế, chúng tôi chỉ có thể giết sạch các người, chỉ cần giết hết các người thì sẽ không có ai biết, chuyện này có liên quan tới Hồng Trần”.

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần hừng hực ý chí chiến đấu, một luồng sát khí khủng bố từ trên người ông ta tràn ra, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ khu vực này.

Sắc mặt Đổng Chiêm Cương đã khó coi tột độ, ông ta cũng đã nghĩ tới trường hợp đối phương thật sự muốn tiêu diệt toàn bộ hơn trăm cao thủ chiến vực Yến Đô.

“Chiến vực Yến Đô, bày trận!”
Đổng Chiêm Cương bỗng hét lớn một tiếng.

Ngay khi ông ta vừa dứt lời, trăm vị cao thủ của chiến vực lập tức tụ hội lại, lấy Dương Thanh làm tâm.

Mỗi một cao thủ chiến vực thoạt nhìn đều đã quyết ý liều mình, không một ai vì đối thủ mạnh hơn mình mà tỏ ra sợ hãi.

Trong mắt mỗi người chỉ có kiên định và quyết tâm chiến đấu.

.

truyện đam mỹ
“Chiến! Chiến! Chiến!”
Đột nhiên, trăm cao thủ chiến vực đồng thanh hét vang, thanh âm chấn động đất trời, hào khí chạm mây.

Đổng Chiêm Cương như đã hóa thân thành một thanh dao nhọn, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh dao găm ba cạnh, hai mắt dán chặt vào sát thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần.

Một trăm cao thủ bày trận thành hình tam giác, lúc này chợt như hòa làm một thể, trong tay mỗi người đều nắm một thanh dao găm ba cạnh lóe ánh sáng lạnh.

Giờ phút này, ngay cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh cũng cảm thấy một sự uy hiếp cực lớn từ phía đội ngũ của trăm cao thủ kia.

“Hừ! Đúng là không biết lượng sức mình!”

Cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần chợt vung tay, đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh: “Giết!”

Ông ta vừa ra lệnh, chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đã đồng loạt xông về phía đội hình của trăm cao thủ chiến vực.

“Giết!”

Đổng Chiêm Cương phẫn nộ rít lên, bước chân thoáng động, nháy mắt đã lao lên nghênh chiến.

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia kinh hãi nhìn, trăm cao thủ chiến vực do Đổng Chiêm Cương đẫn đầu lại có thể đồng bộ tiến lên.

Thoạt nhìn, đội hình này chẳng khác nào một lưỡi dao chứa sức mạnh của trăm cao thủ Vương Cảnh đang nhằm về phía chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Phụt!”

Nháy mắt, cao thủ hai bên đã chạm mặt, Đổng Chiêm Cương rống to hơn: “Đâm!”

Ngay khi lời của ông ta vừa thốt ra khỏi miệng, các cao thủ chiến vực ở vị trí trước nhất đồng loạt vung dao găm ba cạnh trong tay.

“Lùi!”

“Đâm!”

Ngay sau đó, Đổng Chiêm Cương lại liên tục đưa ra hai lệnh, trăm cao thủ chiến vực liền lập tức lùi lại phía sau.

Vòng cao thủ chiến vực ngoài cùng tung ra một đòn xong, không quan tâm trúng mục tiêu hay không, đều lập tức lui về phía sau.

Tiếp đó, hàng cao thủ chiến vực thứ hai đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công liền vọt lên phía trước, dao găm trong tay cũng đồng loạt vung lên.

“Vây!”

Đổng Chiêm Cương lại ra lệnh, trăm cao thủ chiến vực lập tức di chuyển, gần như chỉ trong nháy mắt đã vây chặt lấy chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Hồng Trần.

“Đâm!”
“Lùi!”
“Đâm!”
…!

Theo từng mệnh lệnh của Đổng Chiêm Cương, trăm cao thủ chiến vực hành động thống nhất, mỗi đợt tấn công đều có thể gây thương tổn cho đám sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Hồng Trần.

Sau mấy đợt giao chiến, đã có hai sát thủ của Hồng Trần chết tại trận.

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh đứng ngoài vòng vây chứng kiến cảnh tượng đó, sắc mặt đã cực kì âm trầm.

Chương 1072: 1072: Chín Vị Vương Của Biên Giới Phía Bắc

Còn lại bảy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, bị trăm cao thủ chiến vực lập trận bao vây tấn công cũng đã hao tổn sức mạnh cực lớn, đều bị thương không nhẹ.

Nếu đánh đơn, trong đám người này, có lẽ chỉ một mình Đổng Chiêm Cương mới có năng lực đấu với một sát thủ của Hồng Trần.

Nhưng lúc này, Đổng Chiêm Cương lại kết hợp trăm cao thủ chiến vực lại làm một thể, bọn họ hóa thành một thanh kiếm sắc bén, vô cùng manh mẽ.

"Cho các người một cơ hội cuối cùng, hoặc cút khỏi Chiêu Châu, hoặc là chết!"

Đổng Chiêm Cương lạnh lùng nhìn về phía sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia rồi nói.

Ông ta cũng hiểu rất rõ, sát thủ mạnh nhất của đối phương còn chưa ra tay, mặc dù bây giờ lập trận bao vây tấn công đang rất có tác dụng, nhưng cách này lại không thể duy trì lâu dài.

Bọn họ có ưu thế về nhân số, nhưng đám cao thủ bị bao vây kia lại đều là sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong, mỗi kẻ đều có thực lực tương đương Đổng Chiêm Cương.

Mỗi một chiêu tấn công của bọn họ đều hết sức nguy hiểm, loại hình chiến đấu lập trận bao vây tấn công thế này nếu còn tiếp tục thì tổn thất sẽ càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, sẽ chỉ nhận được kết quả hai bên cùng thiệt hại nặng nề.

Đương nhiên, đây là dưới điều kiện sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia không nhúng tay vào.

"Giết!"

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh không hề do dự, lập tức quát to.

Ngay lập tức, bảy sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong lần thứ hai lao lên tấn công mãnh liệt.

Sắc mặt Đổng Chiêm Cương càng thêm khó coi, đối phương đã hạ quyết tâm liều mạng đánh một trận.

Cứ tiếp tục như vậy, tổn thất của bọn họ sẽ càng lúc càng lớn hơn.

Thấy số cao thủ chiến vực ngã xuống ngày càng nhiều, Đổng Chiêm Cương cũng ngày càng sốt ruột.

Cứ theo tình hình này, bọn họ chỉ còn trụ được tối đa mười phút nữa, sau đó, chỉ e sẽ đến lượt sát thủ Hồng Trần tàn sát bọn họ.

"Mã Siêu, giờ nên làm gì đây?"
Ngải Lâm siết chặt tay Mã Siêu, sắc mặt tái nhợt.

May nhờ trước đây cô ấy từng chứng kiến rất nhiều cảnh tượng máu me thảm khốc trên chiến trường biên giới phía Bắc, nếu không, trước kiểu chiến đấu điên cuồng này, cô ấy đã sớm sợ đến ngất đi rồi.

Mã Siêu bỗng nhìn về phía Ngải Lâm, ánh mắt yêu thương và lưu luyến tột cùng, anh ta nói: "Vợ à, đời này anh chưa từng cầu xin ai bao giờ, bây giờ anh muốn xin em làm một việc".

Nghe Mã Siêu nói thế, Ngải Lâm lập tức run lên, đáy lòng bỗng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

"Anh đừng nói nữa, em sẽ không đồng ý đâu, muốn chết thì hai ta phải chết chung một chỗ".

Ngải Lâm đã đỏ mắt lên, Mã Siêu còn chưa nói, cô ấy đã đoán được chồng mình muốn làm gì.

Mã Siêu cũng đã đỏ mắt, nói: "Em cũng biết, anh không thể bỏ lại anh Thanh để chạy trốn, anh cũng sẽ không cho phép em ở lại chờ chết với anh".

"Từ nhỏ anh chỉ có mình Mễ Tuyết là người thân, cuối cùng, anh lại để lạc mất đứa em gái duy nhất suốt bao nhiêu năm".

“Đời này, chỉ có hai việc khiến anh cảm thấy vô cùng may mắn, một là gặp được anh Thanh, đối với anh, anh ấy chính là anh trai của mình!”

“Chuyện thứ hai chính là có thể gặp được em, còn có thể cưới được người con gái tốt như em làm vợ, đời này có lẽ anh sẽ phải có lỗi với em rồi, nếu có kiếp sau, dù phải làm trâu làm ngựa, anh cũng muốn ở bên em cả đời”.

“Anh cầu xin em, rời khỏi nơi này đi, để anh không còn vướng bận mà đánh một trận, chỉ có liều mạng đánh một trận thì có lẽ mọi người mới có một con đường sống, bằng không, tất cả chúng ta đều sẽ phải chết ở đây!”

Mã Siêu hết sức nghiêm túc nhìn Ngải Lâm, hai mắt đỏ lên, đáy mắt chỉ còn những yêu thương chân thành.

“Không! Em không đi đâu! Cho dù chết, em cũng muốn ở lại bên anh!”

Ngải Lâm vừa khóc vừa nói.

“Coi như là vì con chúng ta đi!”

Mã Siêu nghẹn ngào bảo.

Nhắc tới đứa con, mắt Mã Siêu càng đỏ hơn, Ngải Lâm cũng im bặt, đôi mắt đỏ bừng đang tuôn trào hai dòng lệ.

Cô ấy đã yêu người đàn ông này sâu sắc, hai người mới kết hôn chưa được bao lâu, người đàn ông này đã ra đi không một lời từ giã, chỉ để lại một tờ di thư, rằng anh ta muốn tới Vương tộc họ Quan báo thù cho em gái, sau đó, anh ta đã suýt mất mạng ở Vương tộc họ Quan.

Hôm nay, anh ta vừa mới trở lại chưa được bao lâu thì đã phải đối mặt với nguy hiểm sinh tử.

Ngải Lâm thực sự không muốn đồng ý với lời thỉnh cầu sau cùng của người đàn ông này, nhưng trong bụng cô ấy còn có giọt máu của anh ta, nếu cô ấy ở lại đây, cả hai chỉ có một con đường chết.

Lòng cô ấy không nỡ rời xa, lại không thể không rời xa.

“Được, em đồng ý với anh”.

Cuối cùng, Ngải Lâm nức nở nói.

Vừa dứt lời, Ngải Lâm bỗng bước tới, hai tay ghì chặt cổ Mã Siêu, hôn thật mạnh.

Một hồi lâu sau, nụ hôn này mới kết thúc.

"Chồng à, em yêu anh, coi như vì con, em cầu xin anh một điều, nhất định phải sống sót trở về!"
Ngải Lâm khóc nức nở.

"Được, anh đồng ý với em, nhất định sẽ còn sống trở về!"
Mã Siêu trịnh trọng gật đầu.

"Em chờ anh!"
Nói đoạn, Ngải Lâm bèn xoay người rời đi.

Cô ấy không quay đầu lại, không phải không muốn mà là không dám, cô ấy sợ, nếu mình quay đầu lại sẽ không nỡ lòng rời đi.

"Tiểu Uyển!"
Nhìn theo bóng Ngải Lâm biến mất rồi, Mã Siêu mới quay sang Phùng Tiểu Uyển, cô ta vẫn đang vội vàng châm cứu cho Dương Thanh.

"Anh Siêu, em sẽ không từ bỏ anh Thanh đâu!"
Phùng Tiểu Uyển không ngẩng đầu, hai tay vẫn liên tục vung lên như múa giữa không trung, khi thì xoa bóp cho Dương Thanh, khi thì châm cứu cho anh, không một giây dừng lại.

"Tiểu Uyển, anh Thanh xin nhờ cả vào em!"
Mã Siêu nghiêm túc nói.

Dứt lời, anh ta bỗng cất bước về phía sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia.

Lúc này, Đổng Chiêm Cương vẫn đang lãnh đạo các cao thủ chiến vực chiến đấu với bảy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, hai bên đều đã chết và bị thương cực nhiều và nặng nề.

Trận chiến này trong chốc lát khó có thể phân thắng bại.

Lúc này, biến số lớn nhất chính là sát thủ bán bộ Thần Cảnh kia.

“Hửm?”

Sát thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần thấy Mã Siêu đi về phía mình thì lập tức nhíu mày, đáy mắt lóe lên một tia sát khí chói lọi.

Với thực lực của ông ta, chỉ nhìn một cái là ra ngay, thực lực của Mã Siêu chỉ ở Vương Cảnh trung kỳ.

Hơn nữa, đây còn là một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đang bị trọng thương.

Nghe Simon nói thế, Mã Siêu giật mình hiểu ra, vì sao Simon lại liều lĩnh đến độ dù có nguy cơ động tới chiến vực Chiêu Châu cũng phải giết chết Dương Thanh.

Thì ra ông ta là anh ruột của Sith.

Mấy tháng trước, tay sát thủ lượt đầu tiên mà Hồng Trần phái đi giết chết Dương Thanh chính là một gã có tên là Sith.

“Nếu là một trong ba sát thủ chủ chốt của Hồng Trần thì có lẽ giết chết ông sẽ gây tổn thất cực lớn cho Hồng Trần, đúng không?”

Mã Siêu bình thản hỏi.

“Ha ha ha ha…”

Nghe Mã Siêu nói thế, Simon lập tức phá lên cười như thể vừa nghe được một câu chuyện cười thế kỷ.

“Một thứ vô dụng chỉ mới Vương Cảnh trung kỳ lại còn bị thương nặng mà lại nhăm nhe muốn giết cao thủ bán bộ Thần Cảnh, sát thủ chủ chốt của Hồng Trần?”

Simon cười lạnh, hỏi vặn lại.

Mặc dù ông ta đang cười nhưng sắc mặt đã dần dần dữ tợn.

Mã Siêu không đáp lại ông ta, chỉ nhắm mắt, đột nhiên nói: “Giải trừ phong ấn!”

“Oành!”

Đột nhiên, một sức mạnh khủng bố từ cơ thể Mã Siêu bùng nổ ra ngoài.

Trong nháy mắt, đoạn đường rải nhựa dưới chân anh ta đã vỡ nát.

Thực lực của Mã Siêu đang ở Vương Cảnh trung kỳ lại đột nhiên tăng vọt, bộc phát khí thế như vị đế vương của đất trời này.

“Cậu, cậu là một trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc?”

Sắc mặt Simon lập tức biến đổi kịch liệt, ông ta khiếp sợ tột cùng, thốt lên.

Chương 1073: 1073: Dương Thanh Thức Tỉnh

Mã Siêu không để ý, hơi thở trong người vẫn không ngừng tăng mạnh, mới có vài hơi thở ngắn ngủi mà thực lực của anh ta đã tăng từ Vương Cảnh trung kỳ lên bán bộ Thần Cảnh.

Không những một mình Simon thấy kinh hãi mà Đổng Chiêm Cương vốn đang ứng chiến với bảy sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Hồng Trần cũng sợ ngây người.

Ông ta biết thân phận của Dương Thanh nhưng lại không biết thân phận của Mã Siêu.

Đến giờ phút này ông ta mới biết Mã Siêu là ai.

Thống lĩnh tối cao của biên giới phía Bắc là Tướng quân nhưng dưới Tướng quân còn có chín vị Vương.

Nhưng chín vị Vương của biên giới phía Bắc, không ai là cao thủ Vương Cảnh bình thường cả, mỗi một vị Vương đều có sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh.

Điều càng làm người ta phải sợ hãi chính là trong chín vị Vương này lại không ai là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Không phải bán bộ Thần Cảnh mà lại có sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh, điều này chứng minh chín vị Vương của biên giới phía Bắc là cao thủ có thể vượt cấp để giết địch.

Điều này chứng minh thiên phú võ thuật của chín vị Vương biên giới phía Bắc kinh khủng đến nhường nào.

Người ta còn đồn, trong chín vị Vương biên giới phía Bắc, vị vương có sức chiến đấu mạnh nhất mới chỉ ở cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ.

Một cao thủ mới ở cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ mà có thể bộc phát sức chiến đấu bán bộ Thần Cảnh, có thể thấy thiên phú võ thuật của người này kinh khủng đến mức nào.

Hiển nhiên Mã Siêu đang đứng trước mặt chính là một trong số chín vị Vương mà mọi người thường truyền tai nhau, cao

thủ bí ẩn đứng đầu.

“Cậu ta là ai?”
Simon chợt nghĩ đến một chuyện làm ông ta thấy kinh khủng, đó chính là thân phận của Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi có thể làm người đứng đầu trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc đi theo, sợ là chỉ có một người.

Ông ta đã đoán được, chỉ là ông ta không muốn chấp nhận sự thật này.

Nhưng Mã Siêu không hề có ý định giải thích với ông ta, chân vừa chuyển động là biến mất tại chỗ như yêu quái.

Mặt đất chỗ Mã Siêu mới vừa giẫm chân đã bị đạp nát.

Simon không dám trì hoãn, bùng nổ sức chiến đấu mạnh nhất, đánh nhau với vị Vương đứng đầu biên giới phía Bắc, ông ta không dám kiêu ngạo đến mức nhẹ tay.

“Ầm!”
Hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh va chạm vào nhau, Mã Siêu chém một quyền, Simon cũng ra chiêu, chỉ nghe có tiếng vang lớn.

Hai người đứng tại chỗ nhưng vẫn lùi về sau nửa bước.

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân hai người hoá thành bột mịn, khí thế kinh khủng hình thành một cơn lốc xoáy xung quanh người họ.

Lá rụng dưới đất cũng bay lên theo cơn lốc xoáy này.

Dù là chiến sĩ của chiến vực hay sát thủ Hồng Trần đang giao chiến cũng đều cảm nhận được khí thế kinh khủng làm người ta không thở nổi này.

“Hừ!”
Mắt Simon loé sát ý, nếu ông ta biết thân phận Dương Thanh từ sớm, e là ông ta sẽ không kiên quyết giết Dương Thanh.

Nhưng nếu đã ra tay thì chỉ có thể làm cho trót.

Nếu có thể giết Mã Siêu và Dương Thanh, sau khi chuyện này truyền ra, địa vị của Hồng Trần trong giới sát thủ sẽ tăng

mạnh.

“Giết!”
Simon giẫm mạnh chân xuống đất.

Mã Siêu chém thẳng một quyền.

“Ầm!”
“Ầm!”
Tấn công của hai người dồn dập nối tiếp nhau, chỉ thấy hai bóng người lui về phía sau mấy bước.

Simon thấy bụng mình sôi sục như sóng trào, cú đánh đó của Mã Siêu làm dạ dày ông ta co rút.

Mã Siêu cũng không chịu nổi, bụng anh ta bị đầu gối Simon nện vào, anh ta chỉ thấy có một luồng khí kình kinh khủng như muốn huỷ diệt cả nội tạng anh ta.

“Năng lực của một trong ba cao thủ đứng top ở Hồng Trần chỉ có thế thôi à?”
Mã Siêu cười mỉa: “Nếu tôi ở trạng thái đỉnh phong sẽ giết ông như giết chó!”
“Với thực lực của ông, đừng nói là tôi, dù là người có thực lực yếu nhất trong chín vị Vương cũng có thể đánh chết ông như đánh chó!”

Mã Siêu không nói dối mà sự thật là vậy.

Chín vị Vương biên giới phía Bắc, danh tiếng vang dội, vị Vương nào mà chẳng phải cao thủ đứng trên đỉnh?
Mã Siêu bị súng bắn, đến bây giờ sức khoẻ vẫn chưa hồi phục.

Mặc dù sử dụng bí pháp giải phóng sức chiến đấu nhưng vẫn không thể bùng nổ thực lực mạnh nhất.

Nguyên nhân vì vết thương vẫn chưa khỏi hẳn nên không thể sử dụng bí pháp, một khi sử dụng bí pháp hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, nặng thì bỏ mình, nhẹ thì làm cơ thể bị thương nặng, có thể sẽ ảnh hưởng đến căn cơ võ thuật.

Nhưng trước mắt nếu anh ta không liều mạng thì tất cả mọi người sẽ chết ở đây.

Dù anh ta có chết cũng không thể để Dương Thanh chết.

“Nhóc con, mày chán sống rồi!”
Simon phẫn nộ đến cực đỉnh, lăn lộn trong giới sát thủ nhiều năm như vậy, ông ta chưa bao giờ bị thương.

Bây giờ, đường đường là sát thủ bán bộ Thần Cảnh mà ông ta lại bị một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ đánh bị thương.

Dù đối thương có được xưng tụng là một trong số chín vị Vương của biên giới phía Bắc thì cũng không thể.

“Nói nhảm nhiều thật!”
Sát ý trong mắt Mã Siêu sáng rực, nhìn Simon chằm chằm, chân chuyển động, cơ thể bùng nổ.

“Ầm ầm ầm!”
Simon cũng tiếp chiến, hai người chiến đấu kịch liệt, chỉ thấy tiếng va chạm mãnh liệt vang lên không ngừng.

Nhóm chiến sĩ chiến vực Yến Đô và sát thủ Hồng Trần không kịp nhìn bóng dáng họ.

“Các anh em, Nhất Vương của biên giới phía Bắc đang ở đây, sát thủ Hồng Trần chỉ có con đường chết, giết cho tôi!”
Đổng Chiêm Cương kích động, nổi giậm gầm lên, một trăm cao thủ chiến vực như được tiếp thêm sức mạnh, sức chiến đấu tăng vọt.

Vốn dĩ cao thủ chiến vực Yến Đô đã có xu hướng bại, trong nháy mắt ý chí chiến đấu mãnh liệt, lại đàn áp sát thủ Hồng Trần.

Trận chiến của Mã Siêu và Simon cũng cực kỳ quyết liệt, dốc hết sức lực.

Chiến đấu liên tục, Mã Siêu càng ngày càng cảm thấy thực lực của mình yếu đi.

Sử dụng bí pháp vốn dĩ làm cơ thể phải chịu một lượng tải trọng lớn, vốn dĩ anh ta là người đang bị thương, bây giờ sử dụng bí pháp giải phóng thực lực, hoàn toàn bóp chết tiềm lực cuối cùng của cơ thể.

“Nhất Vương của biên giới phía Bắc chỉ thế thôi à!”
Simon cảm giác được sức chiến đấu của Mã Siêu không ngừng yếu đi, sát ý trong mắt càng đậm hơn.

Tất nhiên ông ta biết vì Mã Siêu bị thương năng nên mới không đấu lại mình.

“Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây thật à?”
Mã Siêu thầm thở dài.

Anh ta cực kỳ không cam tâm, nếu mình ở trạng thái đỉnh phong thì đối đầu với Simon, anh ta hoàn toàn không thấy áp lực.

Nhưng bây giờ anh ta hoàn toàn bất lực.

“Ầm!”
Simon tấn công ngay giữa ngực Mã Siêu.

Mã Siêu nôn một ngụm máu, cơ thể văng xa mười mét, ngã oạch xuống bên cạnh Dương Thanh.

“Anh Siêu!”
Phùng Tiểu Uyển đang châm cứu cho Dương Thanh thấy Mã Siêu ngã xuống bên cạnh, kinh hãi nước mắt rơi lã chã.

“Đừng quan tâm đến anh, cứu anh Thanh!”
Mã Siêu cắn răng nói.

Mặc dù Phùng Tiểu Uyển muốn đi cứu Mã Siêu nhưng không thể đi cứu được, quá trình châm cứu cho Dương Thanh sắp kết thúc.

Lúc này mà bỏ dở giữa chừng, sợ là mọi cố gắng sẽ đổ sông đổ bể.

“Mã Siêu!”
Đổng Chiêm Cương cũng tái mét, nhìn Simon đang đi về phía Mã Siêu, mắt đỏ bừng rống lên.

Ông ta muốn đi cứu Mã Siêu nhưng bây giờ đội ngũ của họ không thể bị phá vỡ được, một khi phá trận, sợ là thương tích sẽ nghiêm trọng hơn.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Simon đi về phía Mã Siêu.

Mã Siêu giãy dụa bò dậy, mặt đầy máu nhìn Simon chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Muốn động đến anh Thanh, trừ phi giẫm lên xác tôi!”

“Ầm!”
Simon sút chân ra, Mã Siêu bị đá bay.

Giờ phút này, bên cạnh Dương Thanh, ngoài Phùng Tiểu Uyển đang châm cứu cho anh thì không còn ai hết.

“Không ngờ Tướng quân biên giới phía Bắc lại chết thế này, đúng là đáng tiếc”.

Simon đứng trước mặt Dương Thanh, ánh mắt loé sáng vì phấn khích.

Sau khi giết Dương Thanh, danh tiếng của ông ta sẽ bùng nổ.

“Tôi sẽ không để ông làm anh Thanh bị thương”.

Phùng Tiểu Uyển đứng lên giang hai tay ra che trước mặt Dương Thanh, mắt đỏ hoe nhìn Simon nói.

Cô ta cực kỳ sợ hãi nhưng không thể trơ mắt nhìn Dương Thanh bị Simon giết được.

“Bốp!”
Simon tát một cái, Phùng Tiểu Uyển bị đánh bay.

Lúc này trước người Dương Thanh không có ai bảo vệ cả.

“Đại nhân!”
“Anh Thanh!”
Phùng Tiểu Uyển cũng hô to, mặt đẫm nước mắt.

“Đi chết cho tôi!”
Simon nổi giận, gầm lên một tiếng rồi giẫm chân.

“Ầm!”
Khoảnh khắc khi Simon giẫm chân xuống, Dương Thanh vốn đang hôn mê chợt vươn một ngón tay đặt trên bàn chân Simon.

“Ông muốn giết tôi?”
Mắt Dương Thanh chợt mở, giọng nói như đến từ địa ngục phát ra từ nơi tận sâu trong cổ họng anh.

Giờ khắc này, Simon trợn mắt nhìn chằm chằm ngón tay đó, cậu ta chỉ cần dùng một ngón tay thôi đã có thể chặn hết tất cả sức lực trên chân mình.

Lông tơ trên người ông ta dựng đứng.

Chương 1075: 1075: Cứ Nói Chết Rồi

Lúc này, sáu tên sát thủ khác cũng lao về phía Dương Thanh.

Bọn họ biết, hiện tại chỉ có Dương Thanh là mối đe dọa lớn nhất, nếu Dương Thanh không chết thì người chết sẽ là bọn họ.

"Không tự lượng sức mình!"
Trong mắt Dương Thanh đầy vẻ khinh thường, đột nhiên anh giậm chân.

"Ầm ầm!"
Chỉ nghe một tiếng động lớn vang lên, mặt đất rung lắc dữ dội, mấy viên đá trước mặt Dương Thanh cũng rung lên.

"Giết!"
Dương Thanh hét lên một chữ, hàng chục viên đá bay thẳng về phía sát thủ.

"Bịch bịch bịch…"
Một giây sau, bảy tên sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong lập tức bị đá bay tới đập vào tạo thành tổ ong.

Cho đến bây giờ, mười tên sát thủ Hồng Trần lần này đến đều đã chết sạch!
Trong không khí nồng nặc mùi tanh của máu, các chiến sĩ của chiến vực Yến Đô ai nấy đều trợn lớn mắt, vẻ mặt như không thể tưởng tượng nổi.

Những sát thủ Hồng Trần này suýt chút nữa đã tiêu diệt quân họ, thế nhưng giờ đều đã chết, bị một người giết chết.

Dương Thanh hoàn toàn có thể đè bẹp một Simon với thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Về bảy tên cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn sống, cái chết còn đơn giản hơn.

Thậm chí Dương Thanh còn không chạm vào người bọn họ, chỉ giậm châm thôi đã có vô số viên đá bắn ra, nhanh chóng giết cả đám.

“Đây…”

Đổng Chiêm Cương cũng không nói nên lời, trong lòng lại càng thêm sùng bái Dương Thanh.

Cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cái gì? Cao thủ bán bộ Thần Cảnh cái gì? Đều là rác cả.

Sau này Dương Thanh chính là thần tượng của ông ta, ông ta cũng sẽ cố gắng nâng cao thực lực của mình để có thể đuổi kịp bước chân của Dương Thanh.

Mặc dù ông ta biết điều đó không có khả năng, nhưng trong lòng chỉ nghĩ vậy.

Mã Siêu cũng vô cùng bất lực, anh ta biết khoảng cách giữa mình và Dương Thanh rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến mức này.

Khi nào mình mới có thể giậm chân một cái là giết được cả đám như Dương Thanh?

Lúc này, Mã Siêu chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, vốn dĩ vết thương do súng bắn đã được Phùng Tiểu Uyển chữa trị sắp khỏi rồi, nhưng lúc này lại toạc ra, sau lưng đã nhuốm đỏ máu tươi.

Cùng lúc này, cảm giác mệt mỏi ập đến, anh ta cảm thấy mí mắt mình ngày càng nặng trĩu và sắp chìm vào giấc ngủ.

Nhưng anh ta cố gắng không để mình ngủ, bởi vì anh ta có cảm giác, một khi ngủ thì sợ là sẽ không tỉnh lại nữa.

“Phụt!”

Đột nhiên Mã Siêu phụt máu, hơi thở thoi thóp.

“Mã Siêu!”

img

Dương Thanh tức giận rống lên, hai mắt đỏ ngầu nói với Mã Siêu: “Nếu cậu dám chết, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu, hơn nữa những lời cậu bảo tôi chuyển đến Ngải Lâm tôi cũng không nói một chữ nào”.

“Cậu ráng lên cho tôi, nếu dám chết ở đây, chắn chắn tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Khóe miệng Mã Siêu nở một nụ cười.

Chỉ là lúc này, anh ta thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, đây là phản ứng chỉ lúc sắp ngưng thở mới có.

Bây giờ anh ta chỉ muốn chìm vào giấc ngủ, đã không còn sức để nói nữa rồi.

"Tiểu Uyển!"

Đột nhiên Dương Thanh hét lên một tiếng về phía Phùng Tiểu Uyển.

Trước đó lúc Phùng Tiểu Uyển cứu anh đã bị Simon giáng một bạt tai nên bị thương nặng.

Lúc tiếp tục cứu anh gần như đã cạn kiệt sức lực, lúc này cô ta thậm chí không có sức để đứng dậy.

Cho dù vậy, Phùng Tiểu Uyển vẫn cố gắng lấy ra một lọ sứ màu trắng, chống đỡ nói: "Anh Thanh, mau cho anh Siêu uống viên thuốc này".

Dương Thanh vội nhận lấy lọ sứ trắng, đổ một viên thuốc màu đen ở trong ra rồi dứt khoát nhét vào miệng Mã Siêu.

"Cậu có cảm thấy ổn hơn chút nào không?"

Dương Thanh run rẩy nói.

Vừa rồi lúc giết Simon, anh không chớp mắt dù chỉ một cái,nhưng bây giờ nhìn Mã Siêu đang thoi thóp anh lại hoảng sợ, lúc đút thuốc cho Mã Siêu, tay anh không ngừng run lên.

Mã Siêu cố gắng nuốt thuốc xuống nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt hơn, không thốt ra được câu nào, hơi thở cũng ngày càng nhẹ.

"Ầm!"

Dương Thanh đấm mạnh xuống đất, bỗng chốc để lại một vết nắm đấm lõm vào, anh cắn răng nói: "Cậu ráng lên cho tôi! Ráng lên!"

"Tôi không cho cậu chết, cậu dám chết thử xem!"

Lúc này, các chiến sĩ của chiến vực Yến Đô ai nấy cũng mắt đỏ hoe, lúc nhìn Mã Siêu, trong mắt toát lên vẻ kính nể.

Trước đó đột nhiên Mã Siêu thi triển sức mạnh của bán bộ Thần Cảnh, chiến đấu với Simon, họ đều tận mắt nhìn thấy.

Cơ thể Mã Siêu vốn đã bị thương nặng, còn liều mạng giải phóng sức mạnh chiến đấu ác liệt với Simon khiến tất cả cao thủ của chiến vực đều nhìn thấy hi vọng.

Tinh thần coi cái chết như không vì anh em của anh ta đáng để mỗi một chiến sĩ phải học hỏi.

"Tiểu Uyển, chẳng phải cậu ấy đã uống thuốc của em rồi à? Sao vẫn không có chuyển biến gì tốt?"

Thấy hai mắt Mã Siêu hơi khép lại, Dương Thanh hỏi với vẻ đầy lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển cắn chặt đôi môi đỏ, cô ta cố chống đỡ lấy mấy cây kim bạc ra châm vào xung quanh vùng tim của Mã Siêu.

Tổng cộng bảy kim, vị trí giống như chòm sao Bắc Đẩu.

Dương Thanh từng thấy Phùng Tiểu Uyển dùng cách châm cứu này để chữa trị cho người khác, hình như gọi là Bắc Đẩu Hoàn Hồn Châm.

Chỉ là, Bắc Đẩu Hoàn Hồn Châm lần này rõ ràng không khiến người ta kinh ngạc như lần trước Phùng Tiểu Uyển cứu người.

"Anh Thanh, em chỉ có thể tạm thời duy trì sự sống cho anh Mã, đừng bao giờ rút kim trên người anh ấy ra".

Phùng Tiểu Uyển cố gắng nói.

Vừa dứt lời, cô ta đảo mắt rồi chìm vào hôn mê.

"Tiểu Uyển!"

Dương Thanh hét lên, vội đỡ lấy Phùng Tiểu Uyển.

Lúc này Đổng Chiêm Cương đi tới, nói với vẻ nghiêm trọng: "Trước đó thần y Tiểu Uyển cứu cậu đã tiêu hao quá nhiều sức lực, vừa rồi lại bị Simon tát, e là vượt quá sức chịu đựng của cô ấy".

Tất nhiên Dương Thanh biết rõ trước đó Phùng Tiểu Uyển đã dùng hết sức để cứu mình.

Bây giờ cả Phùng Tiểu Uyển và Mã Siêu đều đã hôn mê.

May mà vẫn duy trì được sự sống của Mã Siêu, mặc dù đã hôn mê nhưng ít nhất vẫn có nhịp tim và hơi thở.

“Đi bệnh viện trước đã!”
Dương Thanh lên tiếng.

Nửa tiếng sau, trong phòng bệnh VIP của bệnh viện Nhân Dân Yến Đô, Dương Thanh tự mình ở bên cạnh trông Mã Siêu.

Phùng Tiểu Uyển đã nói rồi, không thể rút bảy cây kim trên người Mã Siêu ra được, anh phải đích thân nhìn thì mới có thể yên tâm.

Phùng Tiểu Uyển cũng truyền nước biển, không bao lâu sau sẽ có thể tỉnh lại.

Ngải Lâm cũng ở bên cạnh Mã Siêu, lúc này cô ấy nắm chặt một tay của Mã Siêu không chịu buông, vẻ mặt dịu dàng nhìn người đàn ông của mình.

Dương Thanh ở lại đây cảm giác có hơi dư thừa.

Nhưng để đảm bảo cho sự an toàn của Mã Siêu, anh phải đích thân bảo vệ.

“Đại nhân, xung quanh phòng bệnh đều dó cao thủ Vương Cảnh của chiến vực rồi, cậu cũng nghỉ ngơi một lát đi!”
img

Chương 1076: 1076: Sự Thật Phơi Bày

Nói Dương Thanh chết rồi?

Đổng Chiêm Cương bỗng chốc đơ ra, Dương Thanh đang giở trò gì thế?

Rõ ràng còn sống, tại sao lại nói mình chết rồi?

Đột nhiên ông ta nghĩ đến một khả năng, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Đại nhân, cậu quyết định thừa kế Đế Thôn sao?"

Nếu có người hỏi ở Yến Đô ai có thể thừa kế Đế Thôn, ngoài Dương Thanh ra thì Đổng Chiêm Cương không nghĩ ra ai khác có được tư cách này.

Mặc dù ông ta không biết thực lực thật sự của Dương Thanh mạnh thế nào nhưng ông ta có thể chắc chắn thực lực của Dương Thanh ít nhất đang ở Thần Cảnh.

Dù sao thì Simon là bán bộ Thần Cảnh nhưng lại không hề có sức đánh trả khi ở trong tay Dương Thanh.

Hơn nữa ông ta còn biết, ở biên giới phía Bắc có chín vị Vương của biên giới phía Bắc, mỗi vị Vương đều có sức chiến đấu ở bán bộ Thần Cảnh.

Dương Thanh từng là Tướng quân của biên giới phía Bắc, thực lực của anh sao có thể thấp hơn bán bộ Thần Cảnh được?

Vả lại ông ta còn nghe đồn rằng chín vị Vương của biên giới phía Bắc đều do một tay Tướng quân Dương Bất Bại của biên giới phía Bắc bồi dưỡng nên.

Không chỉ vậy, bí pháp giải phóng mà chín vị Vương của biên giới phía Bắc sử dụng cũng do Dương Thanh truyền lại.

Trước đây, lúc ông ta nghe nói chín vị Vương của biên giới phía Bắc có một loại bí pháp có thể tăng cường sức mạnh, khi đó ông ta còn không tin.

Nhưng hôm nay tận mắt thấy Mã Siêu chỉ ở cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ bộc lộ thực lực có thể so với bán bộ Thần Cảnh, ông ta mới ý thức được sức mạnh to lớn của bí pháp này.

Dương Thanh khẽ nheo mắt lại, không trả lời có thừa kế Đế Thôn hay không mà thấp giọng nói: “Đến lúc trả lại yên bình cho Yến Đô rồi”.

“Rõ, giờ tôi sẽ sắp xếp người tung tin cậu đã chết ra”.

Đổng Chiêm Cương vội đáp, đột nhiên nhớ đến một chuyện, ông ta do dự giây lát rồi hỏi: “Đại nhân, bên phía vợ của cậu cũng phải giấu sao?”

Trước đó, lúc ông ta đến hiện trường Dương Thanh xảy ra chuyện thì thấy dáng vẻ đau khổ của Tần Thanh Tâm và Tần Y.

Nhắc đến Tần Thanh Tâm, trong mắt Dương Thanh toát lên vẻ không đành lòng.

Anh biết, nếu Tần Thanh Tâm biết tin anh mất thì nhất định cô sẽ đau khổ không muốn sống nữa.

Nhưng bây giờ Yến Đô đã rất loạn rồi, cứ để tiếp tục như vậy thì anh hoàn toàn không thể sống bình yên được.

Chỉ cần để những kẻ có mưu đồ biết anh còn sống thì sẽ có rất nhiều rắc rối.

Lần này là sát thủ Hồng Trần đến giết mình, vậy còn lần sau thì sao? Liệu có ai tìm sát thủ mạnh hơn đến giết mình không?

Việc anh muốn làm là nhọc công một lần để suốt đời còn lại nhàn nhã, anh muốn khiến Yến Đô hoàn toàn rối loạn, đợi đến khi những thế lực nên ra tay đều ra tay, khi đó anh mới thu lưới.

“Tạm thời cứ nói chưa biết tôi sống chết thế nào, bị chiến vực đưa đi rồi!”

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Dương Thanh lên tiếng.

“Rõ!”

Đổng Chiêm Cương vội đáp, sau đó xoay người rời đi.

Năm năm trước Dương Thanh đi chiến vực, đây là sự thật chỉ cần điều tra là có thể tra ra.

Bây giờ anh thể hiện sức mạnh của mình ra, e là rất nhiều người đã đoán được, cho dù là ở chiến vực thì anh cũng là

người có thân phận.

Bây giờ tung tin anh bị người của chiến vực đưa đi, có lẽ sẽ không ai nghi ngờ nhỉ?

Điều quan trọng nhất là anh muốn cho Tần Thanh Tâm một tia hi vọng.

Anh hiểu rất rõ Tần Thanh Tâm là người thế nào, nếu thật sự truyền ra tin anh chết rồi thì có thể Tần Thanh Tâm thật sự áy náy mà làm ra chuyện ngốc nghếch.

Dù sao thì trước khi anh xảy ra chuyện, là Tần Thanh Tâm gọi cho anh nói muốn ly hôn.

img

Không chỉ Yến Đô mà cả năm Vương tộc lớn cũng biết tin này, rất nhiều người đều vô cùng kinh ngạc.

Trong dinh thự Vân Phong, Yến Đô.

Tần Thanh Tâm ngây người ngồi trên sofa, nước mắt đã cạn khô, trong đầu cô đều là hình ảnh hiện trường tai nạn, Tần Y cũng thế, lúc này trong lòng ngoài áy náy ra thì vẫn là áy náy.

Hai người phụ nữ đều đau khổ không muốn sống nữa, cả hai đều vô cùng tự trách.

Nếu không phải bị người ta trông chừng thì hai người đã đến hiện trường tai nạn để chờ rồi.

“Chị, chị yên tâm đi, chắc chắn anh rể sẽ không có chuyện gì đâu, anh ấy tài giỏi như vậy, một vụ tai nạn xe thôi mà, không lấy được mạng anh ấy đâu”.

Mặc dù Tần Y cũng rất đau buồn nhưng cô ta vẫn khuyên Tần Thanh Tâm: “Hơn nữa, anh ấy từng đảm bảo với chị, nhất định sẽ bảo vệ chị với Tiêu Tiêu cả đời, anh ấy chắc chắn sẽ không nuốt lời đâu”.

Bỗng chốc Tần Thanh Tâm càng khó chịu hơn, cô nghẹn ngào: “Đều tại chị, nếu không phải chị giận dỗi đề nghị ly hôn với anh ấy thì anh ấy sẽ không đột ngột dừng xe”.

“Nếu không đột ngột dừng xe thì sẽ không xảy ra tai nạn, cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau đó”.

Tần Thanh Tâm vừa nói vừa đưa tay tát mạnh vào má mình.

“Chị, chị đừng như vậy, nếu trách thì cũng phải trách em, em không nên gây sự, là em ăn nói không có chừng mực nên anh rể không kiềm được tát em một cái.

Chỉ một cái tát mà thôi, anh ấy tốt với em như vậy, xem em là em gái ruột nhưng em lại vì một cái tát mà tính toán với anh ấy”.

Tần Y ôm chặt Tần Thanh Tâm, nếu không Tần Thanh Tâm lại tự tát mình, cô ta khóc nói: “Nếu không phải tại em thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy”.

Hai chị em ôm nhau khóc nức nở.

Lúc này, một nữ cảnh sát mặc đồng phục đi tới, nói: “Chúng tôi cần đoạn video giám sát ở đây, vui lòng cung cấp cho chúng tôi để tiện cho việc điều tra chuyện của chồng cô”.

Nghe nữ cảnh sát nói thế, Tần Thanh Tâm bỗng chốc sững sờ.

Cô không biết trong nhà mình có camera.

Tần Y lập tức bừng tỉnh: “Đúng, trong nhà có camera!”
Ngay sau đó, đoạn video giám sát được trích xuất ra.

Sau khi Tần Thanh Tâm và Tần Y xem xong, trong lòng hai người chỉ còn lại hối hận.

“Hóa ra chúng ta thực sự hiểu lầm anh ấy!”
Tần Thanh Tâm nghẹn ngào: “Tối qua anh ấy rời khỏi nhà không phải vì để lẩn tránh chuyện chị bảo anh ấy giải thích mà là bên ngoài có sát thủ đến”.

“Dương Thanh, xin lỗi anh, em sai rồi, em thật sự biết lỗi rồi”.

Tần Thanh Tâm lại khóc nấc lên.

Từ video giám sát, cô thấy tối qua Dương Thanh rời khỏi nhà để đối phó với sát thủ.

Cô còn thấy, nửa đêm sau khi Dương Thanh về nhà, anh đứng ở cửa do dự một lúc, rõ ràng là lo lắng làm phiền cô đang ngủ nên mới ngủ ngoài sofa.

img

Nữ cảnh sát nói xong thì xoay người rời đi.

Nhiệm vụ của nữ cảnh sát chỉ là đến xem Tần Thanh Tâm và Tần Y, không để họ đến hiện trường tai nạn, hiện tại Dương Thanh đã bị phía chiến vực đưa đi, cô ấy cũng nên rời khỏi đây rồi.

Chương 1077: 1077: Có Người Chán Sống

Yến Đô, trong một căn biệt thự trị giá hàng trăm triệu của khu biệt thự Thành Mộng Hoan.

Một người đàn ông trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh có một cô gái trẻ tuổi đang châm cứu để chữa trị cho người đàn ông

Người đàn ông trẻ tuổi nằm trên giường bệnh là Mã Siêu, tất nhiên cô gái trẻ tuổi là Phùng Tiểu Uyển

"Phù…"

Sau một hồi chữa trị, Phùng Tiểu Uyển thở dài một hơi, rút hết bảy cây kim bạc ra khỏi người Mã Siêu.

Trán cô ta lấm tấm mồ hôi, rõ ràng vừa rồi châm cứu cô ta đã tốn rất nhiều sức

"Tiểu Uyển, vất vả rồi!

Ngải Lâm cầm một chiếc khăn sạch đưa cho Phùng Tiểu Uyển, trong mắt toát lên vẻ kính phục.

Đã một tuần kể từ lúc Dương Thanh xảy ra chuyện, khoảng thời gian này Phùng Tiểu Uyển ở trong biệt thự, ngoài việc chữa trị cho Mã Siêu thì mỗi ngày còn phải điều trị cho Mễ Tuyết.

"Chị Lâm khách sáo rồi!"

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười, nhận lấy khăn rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán.

"Tiểu Uyển, em nói thật đi, rốt cuộc vết thương của anh có thể khỏi hoàn toàn không? Em đừng sợ anh không chấp nhận nổi, cho dù kết quả có thể nào thì anh đều có thể chịu được".

Mã Siêu lên tiếng hỏi, sâu trong mắt có vài phần lo lắng.

Kể từ khi sức mạnh của bán bộ Thần Cảnh được giải phóng đã gây ra tổn thương vô cùng lớn cho cơ thể anh ta, ngay cả Ngải Lâm cũng cảm thấy vết thương của Mã Siêu không thể nào có chuyển biến được.

Thậm chí có thể khiến sự nghiệp võ thuật của anh ta chấm dứt tại đây.

Không phải anh ta không tin vào khả năng của Phùng Tiểu Uyển mà là anh ta đã nằm trên giường bệnh một tuần rồi, Phùng Tiểu Uyển cũng đã chữa trị cho anh ta một tuần.

Nhưng đến hiện tại, toàn thân anh ta vẫn không có chút sức lực nào, ngay cả sức để ngồi dậy cũng không có.

Cơ thể vô cùng nặng nề, như thể không còn thuộc về anh ta nữa.

Phùng Tiểu Uyển bất lực nói: "Anh Siêu, em chữa trị cho anh bảy ngày, anh đã hỏi bảy lần rồi.

Rốt cuộc anh muốn em nói bao nhiều lần thì anh mới chịu tin em thật sự có thể chữa cho anh khỏe lại như ban đầu đây?"

Ngải Lâm cũng trợn trắng mắt: "Anh cảm thấy vết thương của mình nhẹ lắm à? Hay là kỹ năng của Tiểu Uyển quá tệ? Trong Tây y thì vết thương của anh là bệnh nan y đấy, đừng nói là sống đến hôm nay, vào ngày đầu tiên anh bị thương thì đã không sống được rồi".

"Bây giờ Tiểu Uyển chữa trị cho anh, ít nhất là để anh sống đến hôm nay, anh còn lo lắng cái gì?"

Phùng Tiểu Uyển cười nói: "Thực ra ngoài miệng anh Siêu nói không quan trọng nhưng trong lòng lại rất lo lắng, sợ mình hoàn toàn trở thành một người vô dụng".

Mã Siêu cười hơi ngại ngùng: "Chẳng phải là tại anh nằm trên giường bệnh lâu quá nên có hơi khó chịu à?"

"Bây giờ biết khó chịu rồi?"

Đột nhiên một giọng nói có vài phần trêu chọc vang lên.

Bỗng chốc mọi người nhìn nhau.

"Anh Thanh!"

Phùng Tiểu Uyển nhìn Dương Thanh, khóe miệng cong lên một nụ cười xinh đẹp.

"Anh Thanh!"

Mã Siêu với Ngải Lâm cũng lần lượt lên tiếng.

“Anh Thanh, em thế này chẳng phải vì cứu anh à? Nếu không phải em liều chết ngăn Simon thì sao có thể tranh thủ thời gian để Tiểu Uyển cứu anh?”

Mã Siêu cười hỏi.

“Anh lại bắt đầu dát vàng lên mặt mình rồi đấy, rõ ràng là y thuật của Tiểu Uyển giỏi nên mới cứu được anh Thanh tỉnh lại ngay giờ phút quan trọng”.

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Mã Siêu, Ngải Lâm không nhìn nổi nữa, chế giễu: “Cho dù thật sự là anh cứu anh Thanh đi nữa, sao anh không nghĩ xem lúc ở chiến trường biên giới phía Bắc anh Thanh đã cứu anh bao nhiêu lần?”

Mã Siêu cười he he, ngượng ngùng gãi đầu: “Anh chỉ nói vậy thôi, em thật sự không giữ lại chút thể diện nào cho chồng em”.

“Ha ha…”

Trong phòng bỗng chốc truyền đến một tràng cười.

Một tuần trước Phùng Tiểu Uyển và Mã Siêu lần lượt hôn mê, Dương Thanh còn lo lắng rất lâu, không ngờ Phùng Tiểu Uyển chỉ hôn mê hai tiếng rồi tỉnh.

Việc đầu tiên cô ta làm sau khi tỉnh lại là chữa trị cho Mã Siêu.

Lúc nhìn thấy vết thương của Mã Siêu, ngay cả Ngải Lâm cũng tưởng rằng Mã Siêu sẽ không chống đỡ nổi, không ngờ Mã Siêu lại tỉnh dậy nhờ y thuật cao siêu của Phùng Tiểu Uyển.

Một tuần này, Ngải Lâm vẫn luôn ở bên Mã Siêu, tận mắt nhìn Phùng Tiểu Uyển chữa trị cho Mã Siêu, cũng tận mắt thấy tinh thần của Mã Siêu dần tốt hơn.

Từ tận đáy lòng, cô ấy rất khâm phục cô gái Phùng Tiểu Uyển này, còn trẻ như vậy mà đã có y thuật cao siêu đến thế, ngay cả một giáo sư thiên tài trong lĩnh vực y học như cô ấy mà vẫn còn thua xa.

“Anh Thanh, bây giờ năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu đều đã cử người đến Yến Đô, hoàn toàn chia cắt các thế lực hàng

đầu ở Yến Đô, anh định khi nào thì thu lưới?”

Mã Siêu thu lại nụ cười, đột nhiên hỏi.

Ngải Lâm thấy Dương Thanh và Mã Siêu nói đến chuyện chính thì dẫn Phùng Tiểu Uyển đến phòng của Mễ Tuyết.

Đôi mắt Dương Thanh dần tối lại, khẽ lắc đầu: “Vẫn chưa đến lúc”.

Mã Siêu hỏi: “Anh Thanh, rốt cuộc anh muốn đợi đến khi nào? Không thể đợi đến khi năm Vương tộc lớn phân định thắng thua rồi mới thu lưới được, đúng không?”

Khóe môi Dương Thanh lạnh lùng nhếch lên: “Năm Vương tộc lớn đều muốn nắm quyền ở Yến Đô, ở đâu ra mà dễ như vậy?”

“Cũng không phải là bây giờ không thể thu lưới, chỉ là chưa đến thời cơ chín muồi thôi.

Hoặc là tôi không ra tay, một khi đã ra tay thì phải hoàn toàn trả lại sự yên bình cho Yến Đô!”

Dương Thanh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Mã Siêu thở dài: “Em chỉ hơi lo lắng chị dâu sẽ không chịu nổi, đến giờ chị ấy đã không thể thoát khỏi ám ảnh rồi, chị ấy luôn cho rằng chị ấy hại anh”.

“Bây giờ ngày nào chị ấy cũng liều mạng làm việc, rõ ràng là muốn làm tê liệt bản thân bằng cách làm việc với cường độ cao”.

“Có mấy lần người được cử đi bảo vệ chị dâu phát hiện, mỗi ngày lúc chị ấy đi đón Tiêu Tiêu đều sẽ đến trước rồi ở trên xe khóc một lúc lâu, đợi đến khi giải tỏa xong thì mới nở nụ cười đi đón Tiêu Tiêu”.

Nghe Mã Siêu nói thế, vẻ mặt Dương Thanh thêm phần áy náy.

Tất nhiên anh rõ sự cố lần này đả kích Tần Thanh Tâm lớn cỡ nào.

Nếu không phải anh bảo Đổng Chiêm Cương truyền tin mình bị chiến vực đưa đi, e là Tần Thanh Tâm sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch.

“Cả Tần Y cũng thế, cô ấy vô cùng áy náy tự trách, cũng tưởng rằng mình hại anh.

Mỗi ngày ngoài làm việc ra thì chỉ có làm việc, người của chúng ta đã phát hiện có mấy ngày cô ấy tăng ca từ tối đến rạng sáng, thậm chí còn không về nhà mà dứt khoát ngủ ở văn phòng”.

Mã Siêu lại nói tiếp.

Dương Thanh khẽ thở dài: “Tôi có cảm giác, ngày thu lưới sắp đến rồi”.

“Phải rồi, còn một chuyện em muốn nói với anh”.

Đột nhiên Mã Siêu nói: “Trước đây tên Bạch Tuấn Hào – cháu trai của Bạch Vương đến tập đoàn Nhạn Thanh kiếm chuyện bị em lừa một khoản tiền ấy, mấy ngày gần đây hắn cứ bám lấy chị dâu”.

“Bây giờ chủ lực của Vương tộc họ Bạch đã tiến vào Yến Đô, bên cạnh hắn có cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bảo vệ, tạm thời không ai trong Ảnh Vệ có thể đối phó được, anh xem…”

Mã Siêu còn chưa nói xong thì trong mắt Dương Thanh lóe lên một tia lạnh lùng: “Cậu ta chán sống rồi!”

“Anh Thanh, hay là tìm Đổng Chiêm Cương ra mặt giải quyết chuyện này?”, Mã Siêu hỏi một cách cẩn thận dè dặt.

img

Chương 1078: 1078: Âm Thầm Bảo Vệ

Sau khi thư ký báo cáo xong vẫn còn lo lắng.

Cô ta không biết có chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết bắt đầu từ một tuần trước, Tần Thanh Tâm như biến thành người khác, mỗi ngày đều điên cuồng làm việc.

Một khi người phía dưới phạm sai lầm, cô đều sẽ rất tức giận.

Cô ta là thư ký của Tần Thanh Tâm tất nhiên hứng chịu cơn giận của cô nhiều nhất.

Quả nhiên, sau khi nghe thư ký báo cáo xong, Tần Thanh Tâm lập tức lạnh mặt tức giận nói: "Nếu bảo vệ không phải là đối thủ của người ta, các cô không biết báo cảnh sát à?"
"Vâng, sếp Tần, tôi sẽ báo cảnh sát ngay đây!"
Thư ký giật mình, vội vàng lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

Tần Thanh Tâm vẫn cúi đầu làm việc giống như Bạch Tuấn Hào bên ngoài không tồn tại.

Lúc này, trong đại sảnh tầng một đã được bố trí thành nơi tỏ tình.

Còn có mấy nhân viên đang không ngừng chuyển hoa hồng từ bên ngoài vào.

Bạch Tuấn Hào mặc bộ vest màu trắng, giày da màu đen cũng được đánh bóng loáng, gương mặt rạng ngời đầy tự tin đang ngồi bên cạnh chờ.

Còn có một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ của Vương tộc họ Bạch đứng sau lưng anh ta.

Bây giờ, năm Vương tộc lớn đều phái ra chủ lực của gia tộc tới Yến Đô.

Bạch Tuấn Hào là cháu trai của Bạch Vương, cao thủ bên cạnh anh ta tất nhiên sẽ không yếu.

Có thể nói, bây giờ ở Yến Đô, người có thể sở hữu vệ sĩ cảnh giới Vương Cảnh hậy kỳ chỉ có thể là nhân vật nằm ở trung

tâm quyền lực của Vương tộc thôi.

Dù sao các thế lực địa phương ở Yến Đô không có một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nào.

“Cậu chủ Bạch, bây giờ đã hết giờ làm, sao sếp Tần còn chưa xuống? Hay tôi tới văn phòng cô ấy, mời cô ấy xuống vậy?”
Một người thanh niên mặc vest bên cạnh Bạch Tuấn Hào hỏi với vẻ nịnh nọt.

“Câm miệng!”
Bạch Tuấn Hào tức giận quát, sau đó cong môi cười đầy vẻ tự tin và rạng rỡ: “Chắc sếp Tần quá bận nên quên về thôi.

Nếu cô ấy biết tôi ở đây, đã chủ động ra đón từ lâu rồi”.

Khóe miệng người thanh niên khẽ giật giật, không dám nói gì nữa.

Từng giây từng phút trôi qua nhưng mãi vẫn không thấy Tần Thanh Tâm xuất hiện, Bạch Tuấn Hào mất kiên nhẫn, khẽ nhíu mày: “Rốt cuộc người phụ nữ này đang giở trò quỷ gì vậy? Sao cô ta còn chưa ra?”
“Cô… tới đây cho tôi!”
Bạch Tuấn Hào ngoắc tay gọi một cô gái trẻ.

Anh ta biết cô gái này là thư ký của Tần Thanh Tâm.

“Cô gọi sếp Tần của các cô xuống đây cho tôi, cứ nói tôi có chuyện quan trọng cần tìm cô ấy”.

Bạch Tuấn Hào nói.

Thư ký khẽ nhíu mày.

Cho dù cô ta sợ Bạch Tuấn Hào nhưng vẫn từ chối: “Xin lỗi, sếp Tần của chúng tôi đang bận nên không có thời gian gặp anh, mong anh hãy về đi!”
“Bốp!”
Bạch Tuấn Hào tát thẳng vào mặt thư ký: “Tôi bảo cô làm thế nào thì cô cứ việc làm theo, nói nhảm như vậy làm gì? Cô đi gọi Tần Thanh Tâm xuống đây cho tôi, nếu không tôi sẽ cho người lột sạch quần áo của cô”.

Thư ký run rẩy, chỗ bị tát trên mặt nóng rát, uất ức rưng rưng nước mắt.

Cô ta không dám trêu chọc Tần Thanh Tâm, cũng không dám đắc tội Bạch Tuấn Hào.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Cô còn không đi gọi sếp Tần của các cô xuống à?”
Bạch Tuấn Hào phẫn nộ quát.

Lúc này, thư ký mới vội xoay người rời đi.

Sau khi đến cửa văn phòng của Tần Thanh Tâm, cô ta dè dặt gõ cửa và bước vào.

“Sếp Tần, Bạch Tuấn Hào cứ nhất quyết yêu cầu chị xuống.

Nếu chị không xuống, anh ta sẽ lột sạch quần áo của tôi.

Chị xem, hay là chị xuống đuổi anh ta đi?”
Thư ký nơm nớp lo sợ nói.

Tần Thanh Tâm vừa muốn nổi giận thì nhìn thấy dấu tay in rõ trên mặt thư ký, cô càng phẫn nộ hơn: “Anh ta đánh cô à?”
Thư ký khẽ gật đầu: “Tôi đã báo cảnh sát nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy có ai tới.

Tôi nghĩ, chắc không có người tới đâu”.

Tần Thanh Tâm giận tới run người, đứng phắt dậy và đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu, Tần Thanh Tâm đã đi tới đại sảnh tầng một.

Cô chỉ thấy trong đại sảnh đều là bóng bay và hoa hồng.

Ở giữa đại sảnh tầng một còn có một hình trái tim lớn bằng cánh hoa hồng.

Bạch Tuấn Hào đang đứng ở giữa những cánh hoa hồng, trong tay còn cầm một bó hoa hồng lớn, xung quanh anh ta là những ngọn nến đang cháy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tần Thanh Tâm dứt khoát xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Trong lúc thư ký đang nghi ngờ thì thấy cô xách một thùng nước đi ra.

“Sếp Tần, chị để tôi cầm cho!”
Thư ký không biết Tần Thanh Tâm muốn làm gì nhưng vẫn vội vàng bước tới, định nhận lấy thùng nước trong tay cô.

“Không cần!”
Tần Thanh Tâm vừa dứt lời lại đi về phía Bạch Tuấn Hào.

“Sếp Tần tới rồi!”
Đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Mọi người nhất thời đều nhìn về phía Tần Thanh Tâm.

Bạch Tuấn Hào cũng đã nhìn thấy Tần Thanh Tâm, lập tức thể hiện một tư thế tự cho là rất đẹp trai, tay nâng bó hoa hồng, gương mặt rạng rỡ nhìn về phía cô.

“Tần Thanh Tâm, tôi thích…”
“Rào…”
Bạch Tuấn Hào vừa chuẩn bị tỏ tình, mấy từ tôi thích em còn chưa kịp nói ra, Tần Thanh Tâm đã hắt cả thùng nước lớn qua.

Bạch Tuấn Hào lập tức ướt như chuột lột, những ngọn nến xung quanh anh ta cũng bị dội tắt.

Không chỉ vậy, hình “trái tim” được xếp bằng cánh hoa hồng cũng bị thùng nước hất trôi.

Giờ phút này, ai nấy đều kinh ngạc há hốc mồm, không ngờ được Tần Thanh Tâm sẽ nóng nảy như thế, dùng nước hắt lên người Bạch Tuấn Hào.

Bạch Tuấn Hào là cháu trai Bạch Vương của Vương tộc họ Bạch, cho dù ở trong Vương tộc họ Bạch cũng là nhân vật quyền cao chức trọng, bây giờ lại bị một người phụ nữ xối cho ướt sũng ngay trước mặt mọi người.

Điều này quả thật là sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta.

“Anh cút ngay cho tôi! Chỗ này là tập đoàn Nhạn Thanh, tôi không cho phép bất kỳ ai tới làm ô nhiễm môi trường ở đây!”

Tần Thanh Tâm vô cùng phẫn nộ nói.

Bạch Tuấn Hào đờ người ra trong giây lát, sau đó đã lấy lại tinh thần.

Mấy ngày nay, anh ta đều đến tập đoàn Nhạn Thanh chờ Tần Thanh Tâm mỗi ngày nhưng cô chưa từng để ý tới anh ta.

Anh ta muốn dùng các cách tỏ tình để ép Tần Thanh Tâm đi vào khuôn khổ, nhưng không ngờ mình còn chưa kịp tỏ tình đã bị cô dùng cách này phá hỏng.

Nhất thời, anh ta chỉ cảm thấy vô cùng tức giận.

Anh ta là cháu trai Bạch Vương của Vương tộc họ Bạch, đã bao giờ bị sỉ nhục như vậy chứ?
"Con đàn bà đê tiện này, mày cũng dám làm vậy với cậu Bạch à? Chán sống rồi chứ gì?"
Một người thanh niên bên cạnh Bạch Tuấn Hào xông tới, định tát Tần Thanh Tâm.

"Bịch!"
Khi gã sắp tát vào mặt Tần Thanh Tâm, đúng lúc này có một người trung niên lập tức chắn trước mặt cô, giơ chân đá người thanh niên kia bay ra ngoài.

"Ông Tiền Bưu!"
Tần Thanh Tâm kinh ngạc khi nhìn thấy Tiền Bưu.

Cô biết Tiền Bưu là người của Dương Thanh.

Cô vốn tưởng Dương Thanh bị thương nặng, được người của Chiến vực đón đi thì không còn ai bảo vệ mình nữa.

Cô không ngờ Tiền Bưu vẫn âm thầm bảo vệ mình.

Vừa nghĩ tới Dương Thanh vì mình mà đến giờ chưa rõ sống chết thế nào, cô càng đau khổ hơn.

.

Chương 1080: 1080: Mục Đích Thật Sự

Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người, không ai ngờ được Đổng Chiêm Cương dám chĩa súng vào đầu Bạch Tuấn Hào.

Dù sao Bạch Tuấn Hào cũng là cháu nội của Bạch Vương, người đứng đầu một trong năm Vương tộc của Chiêu Châu.

Dù Đổng Chiêm Cương thực sự là thống soái tối cao của chiến vực Yến Đô thì cũng chỉ là một đơn vị của chiến vực Chiêu Châu.

Trên khắp Chiêu Châu có biết bao nhiêu thống soái đơn vị phụ thuộc chiến vực?

Lúc này Bạch Tuấn Hào cũng sững sờ, nhưng hơn cả là nỗi sợ hãi đến từ tận sâu linh hồn.

Hiện giờ toàn thân Đổng Chiêm Cương đều ngập tràn sát khí.

Bạch Tuấn Hào không hề nghi ngờ ông ta thật sự dám nổ súng.

"Tôi… tôi không có ý muốn dạy đời ông".

Bạch Tuấn Hào không chịu nổi áp lực của Đổng Chiêm Cương, run rẩy nói.

Cho dù có không cam lòng tới đâu nhưng ở trong tình cảnh này, anh ta thật sự không có chút ưu thế nào.

Huống hồ Đổng Chiêm Cương còn là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Bạch Vương cũng chỉ đạt được cảnh giới này mà thôi.

"Bây giờ cậu còn muốn dẫn sếp Tần đi nữa không?"

Đổng Chiêm Cương tiếp tục ép hỏi.

Ông ta tức giận như vậy là vì Bạch Tuấn Hào dám có ý đồ tới Tần Thanh Tâm.

Nếu là những chuyện khác, ông ta vẫn sẽ nể mặt Bạch Vương không làm đến mức này.

“Không dám!”
Bạch Tuấn Hào vội vàng lắc đầu: “Sếp Tần đã được thống soái Đổng bảo vệ, sao tôi dám mang cô ấy đi?”

“Không thì mau cút khỏi đây cho tôi!”
Đổng Chiêm Cương đằng đằng sát khí nhìn Bạch Tuấn Hào: “Sau này nếu còn để tôi biết cậu dám tới làm phiền sếp Tần thêm một lần nào nữa, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Cút!”
Sau đó, Đổng Chiêm Cương mới rút súng về.

Với thực lực của ông ta, muốn chơi chết Bạch Tuấn Hào cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng dù sao ông ta vẫn là người của chiến vực, nếu thật sự làm vậy sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Vương tộc họ Bạch và chiến vực.

Mặc dù chiến vực không sợ bất kỳ Vương tộc nào, thậm chí là cả Hoàng tộc nhưng Hoàng tộc và Vương tộc đều là thế lực cầm quyền của Chiêu Châu như chiến vực.

Bất kỳ thế lực nào bị giảm bớt sức mạnh đều là tổn thất của cả Chiêu Châu.

Bạch Tuấn Hào vội vàng đứng lên, đang định rời đi thì có một người đàn ông trung niên dẫn người tới.

“Từ bao giờ một chỉ huy đơn vị của chiến vực cũng có thể động tới con cháu của Vương tộc họ Bạch?”
Người trung niên lạnh giọng nói, tiếng nói như tiếng sấm rền vang khắp sảnh lớn.

Tất cả mọi người đều nhìn sang ông ta.

“Chú hai!”
Nhìn thấy người tới, Bạch Tuấn Hào mừng rỡ hô lên.

Đổng Chiêm Cương cũng híp mắt nhìn đối phương, sắc mặt khó coi.

Ông ta đã nhận ra đối phương là ai.

Người con thứ hai của Bạch Vương, cũng là người phụ trách Yến Đô của Vương tộc họ Bạch, Bạch Khánh.

Lúc nhìn thấy Bạch Khánh, Tần Thanh Tâm cũng khá bất ngờ.

Bạch Khánh từng dẫn vợ tới tham dự đám cưới của Mã Siêu và Ngải Lâm, ngồi chung bàn với cô.

Trong đám cưới, ông ta còn chủ động trò chuyện với cô.

"Bạch Khánh!"

Đổng Chiêm Cương cau mày nói: "Cháu ông không hiểu chuyện, tôi dạy dỗ một chút.

Chắc Nhị vương tử sẽ không từ chối đâu nhỉ?"

"Ông là cái thá gì cũng dám đòi dạy dỗ cháu tôi?"

Bạch Khánh không hề nể mặt Đổng Chiêm Cương, quát lớn trước mặt mọi người, ý chí chiến đấu mạnh mẽ nổi lên.

Lão già sau lưng ông ta cũng toát ra khí thế.

Toàn bộ sảnh lớn tầng một của tập đoàn Nhạn Thanh đều bị một luồng khí thế khủng khiếp bao phủ.

Đám nhân viên không khỏi sợ run người.

Tần Thanh Tâm hốt hoảng vội vàng bước tới nhìn Bạch Khánh: "Chào ông Bạch, tôi là phó tổng giám đốc tập đoàn Nhạn Tanh, Tần Thanh Tâm.

Ông còn nhớ tôi không? Lúc trước chúng ta từng gặp nhau trong đám cưới của Mã Siêu đấy.

Chuyện này có hiểu lầm…"

"Từ bao giờ con chó con mèo nào cũng đòi bấu víu quan hệ với tôi?"

Tần Thanh Tâm còn chưa nói hết câu đã bị Bạch Khánh chen ngang.

Lúc này, Bạch Khánh nào còn ôn tồn lịch sự như khi mới gặp Tần Thanh Tâm?

Ông ta kiêu ngạo như một người cầm quyền cao úy, ánh mắt nhìn Tần Thanh Tâm tràn ngập khinh thường.

Tần Thanh Tâm sững sờ.

Lúc ở đám cưới Mã Siêu, Bạch Khánh còn chủ động bắt chuyện với cô, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

Nhưng bây giờ sao lại trở nên như vậy?

"Bạch Khánh, tốt nhất ông hãy biết tôn trọng đi.

Sếp Tần không phải người ông có thể sỉ nhục".

Đổng Chiêm Cương lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt giận dữ.

Ông ta vừa mới đột phá Vương Cảnh đỉnh phong, nhưng lão già đứng sau lưng Bạch Khánh lại khiến ông ta cảm nhận được áp lực rất lớn.

Rõ ràng, thực lực của lão ta cũng là Vương Cảnh đỉnh phong.

Bản thân Bạch Khánh cũng là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, dù là con trai thứ hai nhưng lại có nhiều quyền lợi nhất trong số các con trai của Bạch Vương.

Nghe nói Bạch Vương rất xem trọng Bạch Khánh, có ý định đợi chuyện ở Yến Đô kết thúc sẽ chọn ông ta làm người thừa kế.

Lão già sau lưng Bạch Khánh kia là cao thủ hàng đầu của Vương tộc họ Bạch, được Bạch Vương phái tới bảo vệ Bạch Khánh.

Mặc dù ông ta là chỉ huy chiến vực Yến Đô, cũng có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong nhưng địa vị vẫn thấp hơn một nửa so với người thừa kế của Vương tộc họ Bạch.

Với tình thế hiện giờ, e là ông ta khó mà bảo vệ được Tần Thanh Tâm.

"Hừ!"

Bạch Khánh cười lạnh, lại nhìn sang Bạch Tuấn Hào: "Một ả đàn bà góa chồng mà cháu cũng thích à?"

Dường như Bạch Tuấn Hào rất sợ Bạch Khánh, cúi đầu đáp: "Cháu chỉ muốn chơi đùa một chút thôi".

"Dù có chơi đùa cũng không được.

Cháu là dòng dõi của Vương tộc họ Bạch, muốn loại phụ nữ nào mà chẳng được? Một ả đàn bà đã bị chơi nát cũng thích được hả?"

Bạch Khánh lạnh giọng quát tháo.

Bạch Tuấn Hào cuống quýt nói: “Xin lỗi chú hai, cháu biết sai rồi”.

Cuộc nói chuyện của hai chú cháu khiến Tần Thanh Tâm nổi giận: “Nhị vương tử, dù sao ông cũng là dòng dõi của Vương tộc họ Bạch, sao có thể nói ra những lời thô tục như vậy?”

“Tôi tự hỏi tôi chưa từng đắc tội ông, sao ông lại sỉ nhục tôi?”

Tần Thanh Tâm không chỉ tức giận mà còn thấy ấm ức.

“Chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?”

Bạch Khánh khinh miệt nhìn Tần Thanh Tâm: “Trong mắt tôi, cô chính là một món hàng nát, không có cửa gả vào Vương tộc họ Bạch đâu!”

“Ông…”

Tần Thanh Tâm giận dữ toàn thân run lên, không nói nên lời.

“Bạch Khánh, ông là Vương tử của Vương tộc họ Bạch lại làm khó một cô gái yếu đuối, không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười sao?”

Đổng Chiêm Cương lạnh lùng hỏi.

Lời nói của Bạch Khánh đã chọc giận ông ta.

Nếu không vì lo lắng cho Tần Thanh Tâm, ông ta đã ra tay từ lâu rồi.

Người khác cứ nghĩ Dương Thanh đã chết, nhưng ông ta biết rõ anh còn sống khỏe mạnh.

Trước mặt Bạch Khánh, có lẽ ông ta chẳng là gì, nhưng với Dương Thanh, toàn bộ Vương thành họ Bạch cũng không đáng nhắc tới.

Chỉ cần Dương Thanh muốn là có thể tiện tay hủy diệt cả một Vương tộc.

Bach Khánh lạnh giọng nói: “Chỉ là một chỉ huy chiến vực Yến Đô, trước mặt tôi còn không bằng cái rắm!”

Nói xong, ông ta lại nhìn Tần Thanh Tâm: “Vì cô mà cháu tôi phải chịu ấm ức.

Hôm nay tôi nhất định phải đòi lại công bằng”.

“Rõ ràng cháu ông quấy rối tôi trước, tại sao tôi lại phải cho ông công bằng?”

Tần Thanh Tâm không nhịn được tức giận chất vấn.

“Giao tập đoàn Nhạn Thanh ra đây, chuyện này coi như xí xóa!”

Bạch Khánh ra lệnh.

img

Hiện giờ tập đoàn Nhạn Thanh là tập đoàn đứng đầu Chiêu Châu.

Không chỉ Vương tộc họ Bạch, e là đến cả Hoàng tộc cũng thèm muốn chiếm đoạt.

Chương 1081: 1081: Sẽ Không Đợi Lâu

Không chỉ Đổng Chiêm Cương và Tần Thanh Tâm, những người khánh cũng nhìn ra được mục đích thực sự của Bạch Khánh chính là tập đoàn Nhạn Thanh.

Vì Tần Thanh Tâm mà Bạch Tuấn Hào phải chịu ấm ức chỉ là cái cớ vô sỉ.

"Bạch Khánh, ông quá đáng rồi đấy!"
Đổng Chiêm Cương giận dữ nói, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Ông ta không muốn chỉ vì chuyện nhỏ mà khiến quan hệ giữa chiến vực với Vương tộc họ Bạch trở nên căng thẳng.

Nhưng có một số chuyện đều có giới hạn.

Bạch Khánh muốn chiếm đoạt tập đoàn Nhạn Thanh đã vượt qua giới hạn cuối cùng của ông ta.

Có lẽ người khác không biết ý nghĩa của tập đoàn Nhạn Thanh với Dương Thanh nhưng ông ta biết rất rõ.

Nói tập đoàn Nhạn Thanh là vảy ngược của Dương Thanh, chạm vào phải chết cũng không ngoa!
Nếu Bạch Khánh đã tới vì tập đoàn Nhạn Thanh, sao có thể vì một câu nói của Đổng Chiêm Cương mà từ bỏ ý đồ?
Ông ta cười lạnh một tiếng: "Từ khi nào chiến vực cũng bắt đầu nhúng tay vào chuyện của một tập đoàn rồi?"
Trong mấy chục năm qua, chiến vực chưa từng nhúng tay vào chuyện khác, chỉ quan tâm chiến sự.

Câu hỏi của Bạch Khánh cũng không phải không có lý lẽ.

Sắc mặt Đổng Chiêm Cương hoàn toàn trầm xuống, hỏi ngược lại: "Từ bao giờ Vương tộc họ Bạch cũng bắt đầu ỷ mạnh hiếp yếu? Muốn chiếm đoạt tập đoàn Nhạn Thanh thì cứ nói thẳng ra, sao phải lấy cớ vô sỉ như vậy? Không ngại mất mặt hả?"
"Ha ha!"
Bạch Khánh cười nhạt nói: "Tôi biết võ thuật của chỉ huy

Yến Đô rất lợi hại, không ngờ mồm mép cũng nhanh nhạy như vậy".

"Ông đã nói tôi muốn chiếm đoạt tập đoàn Nhạn Thanh thì cứ cho là vậy đi.

Chiến vực Yến Đô muốn nhúng tay vào chuyện của Vương tộc họ Bạch sao?"

Đổng Chiêm Cương vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc này đã sắp không nhịn nổi nữa, nhìn chằm chằm Bạch Khánh: "Tập đoàn Nhạn Thanh là doanh nghiệp bản địa của Yến Đô, đương nhiên chiến vực Yến Đô có tư cách nhúng tay".

"Hôm nay tôi tuyên bố, ai dám động vào tập đoàn Nhạn Thanh chính là kẻ địch của chiến vực Yến Đô".

"Tôi sẽ bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh!"

Tần Thanh Tâm vô cùng cảm động, trong mắt cũng nghiêm túc hẳn lên.

Cô thầm thề phải nỗ lực làm việc hơn nữa, phát triển tập đoàn Nhạn Thanh ngày càng hùng mạnh.

Bạch Khánh cũng không ngờ Đổng Chiêm Cương dùng cả chiến vực Yến Đô để đối đầu với mình chỉ vì tập đoàn Nhạn Thanh.

Ánh mắt ông ta ngày càng lạnh lẽo.

Đổng Chiêm Cương không dám tùy tiện đắc tội Vương tộc họ Bạch, sao Bạch Khánh dám đắc tội chiến vực?

Dù chiến vực Yến Đô chỉ là một đơn vị của chiến vực, nhưng chiến vực Chiêu Châu lại là thế lực mạnh nhất trên khắp Chiêu Châu.

Không chỉ vậy, chiến vực còn là thế lực bao che cho cấp dưới nhất.

Ông ta tin chỉ cần động tới Đổng Chiêm Cương, sợ là toàn bộ Vương tộc họ Bạch đều sẽ phải hứng chịu lửa giận của chiến vực.

Dù chiến vực không tự mình tiêu diệt Vương tộc họ Bạch nhưng cũng sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt.

Hai bên giằng co căng thẳng, không ai dám tùy tiện ra tay.

Tần Thanh Tâm cũng biết mình không thể nhúng tay vào chuyện này, chỉ đành đứng ở một bên quan sát Đổng Chiêm Cương và Bạch Khánh đối đầu.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Bạch Khánh cũng lên tiếng: "Ông không tiếc đắc tội Vương tộc họ Bạch cũng muốn bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh bằng được, không sợ chiến vực trách tội sao?"

"Cùng lắm là bị đuổi khỏi chiến vực thôi.

Vì tập đoàn Nhạn Thanh, đừng nói là bị đuổi đi, dù có chết ông đây cũng không sợ!"

Đổng Chiêm Cương kiên định nói.

Đương nhiên ông ta biết rõ Bạch Khánh đang thăm dò giới hạn của mình.

Nếu lúc này ông ta tỏ ra do dự và e ngại dù chỉ một chút, sợ là không thể thay đổi thái độ của Bạch Khánh,

"Được! Được lắm!"

Dường như Bạch Khánh giận quá hóa cười: "Vậy thì chúng ta cứ chờ xem, Nhất định tôi sẽ chuyển lại nguyên văn lời nói của ông cho chiến vực!"

"Tùy ông!"

Đổng Chiêm Cương lạnh lùng đáp.

"Chúng ta đi!"

Bạch Khánh dứt khoát quay người rời đi.

Mãi đến khi Bạch Khánh rời khỏi, Đổng Chiêm Cương mới thầm thở phào một hơi, nhưng sắc mặt lại tối sầm.

Ông ta không sợ bị chiến vực đuổi.

Lần trước Dương Thanh tới Vương thành Quan, ông Phùng đã đích thân ra lệnh, dù có hủy diệt cả Vương tộc họ Quan cũng không được để Dương Thanh gặp nguy hiểm.

Câu nói này đã thể hiện thái độ của chiến vực Chiêu Châu.

Không cần nói cũng biết Dương Thanh quan trọng với Chiêu Châu tới mức nào.

Dù chiến vực biết được chuyện hôm nay ông ta đã làm cũng sẽ không trách tội.

"Cảm ơn chú Đổng!"

Lúc này Tần Thanh Tâm đi tới, cảm kích nói: "Nếu không nhờ có chú, cháu thực sự không biết phải làm gì".

Đổng Chiêm Cương khẽ lắc đầu, đưa cho cô một tờ danh thiếp: "Đây là số điện thoại của tôi.

Nếu cô gặp phải phiền phức gì cứ gọi cho tôi".

Tần Thanh Tâm thầm giật mình.

Không ngờ thái độ của Đổng Chiêm Cương với cô lại tôn kính như vậy.

"Chú Đổng, cháu có thể hỏi chú một chuyện không?"

Tần Thanh Tâm bỗng đỏ bừng hai mắt hỏi.

Đông Chiêm Cương đã đoán được cô muốn hỏi điều gì nhưng vẫn gật đầu đáp: "Cô hỏi đi!"

"Có phải chồng cháu Dương Thanh bị chiến vực các chú đưa đi không? Rốt cuộc bây giờ anh ấy thế nào rồi?"

Hai mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, nước mắt chực trào.

Đã một tuần trôi qua kể từ tai nạn lần trước nhưng đến tận lúc này cô vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì của Dương Thanh.

Khó khăn lắm mới gặp được một người có chút địa vị ở chiến vực, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đổng Chiêm Cương lắc đầu nói: "Xin lỗi cô, chuyện này là cơ mật của chiến vực, tôi không được biết, cũng không thể nói cho cô!"

Tần Thanh Tâm không cam lòng, lại hỏi tiếp: "Cháu chỉ muốn biết liệu anh ấy còn sống hay không?"

"Xin lỗi!"

Đổng Chiêm Cương vẫn kiên quyết lắc đầu.

Ông ta không đành lòng lừa gạt Tần Thanh Tâm, chỉ có hai chữ xin lỗi mới có thể che giấu được đáp án.

Cơ thể Tần Thanh Tâm lảo đảo suýt ngã, cuối cùng không kìm được rơi nước mắt.

img

Tần Thanh Tâm cảm kích nói, lập tức quay lưng đi ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Ngay bên đường có một chiếc xe ô tô màu đen, bên trong có một bóng người trẻ tuổi đang nhìn chằm chằm vào cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

Khi anh nhìn thấy vẻ mặt mất hồn của Tần Thanh Tâm đi ra ngoài, trong mắt tràn đầy yêu thương xen lẫn áy náy.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh reo lên.

Sau khi bắt máy, giọng nói của Đổng Chiêm Cương vang lên: “Đại nhân, sếp Tần nhờ tôi chuyển lời cho cậu, cô ấy và con gái sẽ chờ cậu trở về!”

Ông ta ngừng lại một lúc mới nói tiếp: “Sẽ chờ cậu như năm năm trước cậu rời đi!”

Ầm!

img

Tài xế lên tiếng đáp, lập tức nổ máy lái xe đi mất.

Hiện giờ, nhà họ Lâm trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô đã hoàn toàn đầu hàng Vương tộc họ Bạch, người của Vương tộc họ Bạch cũng đang ở đó.

Chương 1082: 1082: Thần Cảnh Tìm Tới

Nhà họ Lâm ở Yến Đô!

Bạch Khánh vừa mới trở về từ tập đoàn Nhạn Thanh, sắc mặt âm trầm.

Bạch Tuấn Hào e dè đi sau lưng ông ta.

"Vô dụng!"

Mãi đến khi đi vào phòng, Bạch Khánh mới tức giận quát lớn: "Một ả đàn bà cũng không giải quyết được, đúng là đồ vô dụng!"

Bạch Tuấn Hào câm như hến, toàn thân run lẩy bẩy, trong lòng cảm thấy ấm ức.

Anh ta tới tập đoàn Nhạn Thanh tìm Tần Thanh Tâm nhưng không nói cho Bạch Khánh biết.

Vừa rồi rõ ràng Bạch Khánh đã nói cô là một ả đàn bà bị chơi nát, không có tư cách để anh ta chơi đùa.

Thế nhưng bây giờ Bạch Khánh lại trách anh ta không giải quyết được Tần Thanh Tâm, khiến anh ta cực kỳ ấm ức.

Nhưng anh ta cũng biết vừa rồi Bạch Khánh bị chọc giận ở tập đoàn Nhạn Thanh, không có chỗ xả giận nên mới xả lên người anh ta.

Quả nhiên, sau khi mắng chửi một phen, Bạch Khánh dần bình tĩnh lại.

"Chú hai, Đổng Chiêm Cương này quá ngạo mạn, không thèm nể mặt chú gì cả".

Bấy giờ Bạch Tuấn Hào mới dám nói chuyện, tỏ vẻ tức giận nói: "Hay là chúng ta cứ phái cao thủ đứng đầu đi giết đồ chết tiệt đó đi".

Anh ta còn bị Đổng Chiêm Cương tát cho một cái, mặt mũi sưng vù.

Anh ta thù ghét Đổng Chiêm Cương không hề thua kém Bạch Khánh.

Bạch Khánh cau mày: “Giết chỉ huy của một đơn vị trực thuộc chiến vực? Cháu tưởng Vương tộc họ Bạch đã mạnh đến mức không thèm coi chiến vực ra gì rồi à?”

Cảm nhận được lửa giận của Bạch Khánh, Bạch Tuấn Hào lập tức hốt hoảng, lắc đầu nguầy nguậy: “Cháu xin lỗi, tại cháu lắm miệng lỡ lời”.

“Nếu còn dám nói vớ vẩn nữa, đừng trách chú không khách sao!”

Bạch Khánh hờ hững nói.

“Vâng vâng vâng, cháu không nói vớ vẩn nữa đâu!”

Bạch Tuấn Hào vội vàng cam đoan.

Bạch Khánh lại nói tiếp: “Đừng nói Đổng Chiêm Cương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, dù ông ta chỉ mới đột phá Vương Cảnh chúng ta cũng không thể giết ông ta được”.

“Chiến vực Chiêu Châu là thế lực mạnh nhất Chiêu Châu, cũng là thế lực bao che cấp dưới nhất.

Nếu chỉ huy của một đơn vị chiến vực chết, e là sẽ chấn động toàn bộ Chiêu Châu”.

“Chiến vực Chiêu Châu vốn rất thích bao che cho người dưới, chắc chắn sẽ điều tra nghiêm ngặt.

Đến lúc đó dù có không tra được chứng cứ, chỉ là hoài nghi Vương tộc họ Bạch e là chiến vực cũng sẽ bắt chúng ta phải trả giá đắt”.

Cũng chính vì vậy nên vừa rồi dù Bạch Khánh đang chiếm ưu thế nhưng vẫn không dám làm gì Đổng Chiêm Cương.

“Nếu lời cháu nói muốn giết Đổng Chiêm Cương bị truyền ra ngoài, chỉ cần ông ta gặp chuyện cả Vương tộc họ Bạch đều sẽ phải gánh chịu lửa giận của chiến vực”.

Bạch Khánh nhìn chằm chằm Bạch Tuấn Hào, nghiêm giọng nói.

“Cháu hiểu rồi chú hai! Sau này cháu không nói mấy lời ngu xuẩn như vậy nữa”, Bạch Tuấn Hào vội vàng tỏ thái độ.

“Ầm!”

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền tới một tràng dài tiếng vang.

Cùng lúc đó, khí thế khủng khiếp khiến người ta ngạt thở bao phủ toàn bộ nhà họ Lâm.

“Ai?”

Bạch Khánh giật mình kinh hãi, lập tức đứng bật dậy.

Luồng khí thế này quá mạnh, đến cả ông ta cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Ông ta có ảo giác người này có thực lực cực kỳ cao, thậm chí có thể đã là bán bộ Thần Cảnh.

Bạch Tuấn Hào càng sợ hơn, bị áp lực của khí thế này dọa run lẩy bẩy, ánh mắt tràn đầy hoảng loạn.

Anh ta cảm thấy như đang bị thần chết để mắt tới, dường như đối phương tới đây tìm mình.

“Tôi là Nhị vương tử nhà họ Bạch, Bạch Khánh.

Không biết là vị nào tới đây? Có gì chỉ bảo?”

Bạch Khánh mở cửa đi ra ngoài, cung kính nói với chiếc xe ô tô màu đen đỗ lại trước cổng.

Đám cao thủ hàng đầu của Vương tộc họ Bạch ở bên cạnh ông ta, trong đó còn có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đều sa sầm mặt.

Ai cũng cảm giác được, trong xe có một cao thủ đỉnh cao có thể giết tất cả bọn họ.

Bạch Khánh vô cùng sợ hãi, dù là trước mặt Bạch Vương ông ta cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Bạch Vương là chủ của Vương tộc họ Bạch, thực lực đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh.

Bạch Khánh là con trai lão ta, đương nhiên biết rõ bố mình mạnh cỡ nào.

Nhưng mà hiện giờ ở Yến Đô lại xuất hiện một cao thủ thần bí có khí thế mạnh mẽ hơn cả bố ông ta, khiến ông ta rất

bất an.

"Cạch!"
Cửa xe bỗng nhiên mở ra.

Bạch Khánh nhìn chằm chằm cửa xe, lập tức cảm thấy một luồng khí thế còn mạnh hơn hung mãnh càn quét tới.

Ông ta lập tức khiếp sợ.

"Chú hai cứu cháu, anh ta muốn giết cháu.

Chú mau cứu…"
Đúng lúc đó, trong phòng chợt truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Là giọng của Bạch Tuấn Hào, nhưng anh ta chưa kịp nói hết câu đã bị kết liễu.

"Bịch!"
Ngay sau đó là tiếng va chạm vang vọng.

Cửa xe vốn đang mở lại đóng vào lần nữa.

Chiếc xe nổ máy chậm rãi rời đi.

Đám người Vương tộc họ Bạch đều nơm nớp lo sợ đứng im tại chỗ, dù nghe thấy tiếng kêu cứu của Bạch Tuấn Hào ở trong phòng cũng không ai dám nhúc nhích.

Không phải bọn họ không muốn cứu Bạch Tuấn Hào, mà là không cứu nổi.

Vừa rồi lúc cửa xe đột nhiên mở ra, bọn họ còn chưa nhìn thấy người trong xe là ai thì người đó đã biến mất.

Ngay sau đó lại nghe thấy tiếng cầu cứu của Bạch Tuấn Hào ở trong phòng.

Sau khi tiếng kêu cứu biến mất, cửa xe đóng lại.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, thậm chí bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại chiếc xe kia đã rời đi rồi.

"Bạch Tuấn Hào đã chết!"
Lúc này, cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đứng sau lưng Bạch Khánh chậm rãi nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, Bạch Tuấn Hào đang sống sờ sờ cứ chết đi như vậy sao?

Bọn họ chỉ cảm thấy quá khó tin.

Một người ngơ ngác hỏi: "Bị, bị cao thủ thần bí trong xe kia giết sao?"

Nghe thấy thế, đám người lại càng kinh hãi.

Vừa rồi bọn họ đã đoán ra được, chỉ là không ai chịu đối mặt với sự thật này, cũng không ai dám nói ra.

Sau khi có người lên tiếng, bọn họ mới tỉnh ngộ.

Bạch Tuấn Hào đã bị cao thủ thần bí trong xe vừa rồi giết chết.

Hơn nữa bọn họ còn không kịp nhìn thấy bóng dáng người kia.

Từ lúc cửa xe mở ra đến khi Bạch Tuấn Hào bị giết, rồi chiếc xe rời đi dường như chỉ xảy ra trong một giây ngắn ngủi.

"Sao, sao có thể như vậy được?"

Có người không nhịn được thốt lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt Bạch Khánh sa sầm lại, lau đi mồ hôi trên trán, hỏi lão già Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh: "Đối phương là cao thủ bán bộ Thần Cảnh sao?"

Lão ta khẽ lắc đầu.

Bạch Khánh hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ người đó là cao thủ Thần Cảnh?"

Lão ta gật đầu đáp: "Chỉ có cao thủ Thần Cảnh mới có thể lấy mạng một người trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Nếu đấu với người đó, e là tôi còn không có cơ hội ra tay".

Lời nói của lão già khiến mọi người đều trợn tròn mắt.

Lão ta là cao thủ hàng đầu Vương tộc họ Bạch, thực lực đứng trong top 5 cao thủ mạnh nhất gia tộc.

Cao thủ như vậy mà nói nếu đấu với cao thủ thần bí kia, đến cả cơ hội ra tay cũng không có.

“Bạch Tuấn Hào chỉ có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ, sao có thể khiến cao thủ Thần Cảnh tự mình ra tay?”

Bạch Khánh không thể hiểu nổi tại sao một cao thủ chỉ có trong truyền thuyết lại chạy tới giết một con kiến mới có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ như Bạch Tuấn Hào.

Chương 1083: 1083: Con Nhớ Bố

Một lúc lâu sau, lão già Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Bạch Khánh mới trầm giọng nói: “Trừ phi Bạch Tuấn Hào đã đắc tội người không thể chọc, nếu không cũng sẽ không dẫn tới cao thủ Thần Cảnh”.

“Không chỉ vậy, đối phương cũng đang cảnh cáo Vương tộc họ Bạch”.

Nghe vậy, Bạch Khánh bỗng nhớ ra mấy ngày này Bạch Tuấn Hào vẫn luôn quấy rối Tần Thanh Tâm.

Ông ta biết rõ mọi hành tung của Bạch Tuấn Hào.

Vậy nên sau khi biết hôm nay anh ta định tới tập đoàn Nhạn Thanh tỏ tình với Tần Thanh Tâm, Bạch Khánh mới có thể kịp thời chạy tới để cướp đoạt tập đoàn Nhạn Thanh.

Nào ngờ Đổng Chiêm Cương chỉ huy tối cao của chiến vực Yến Đô lại tới, thà đắc tội Vương tộc họ Bạch cũng phải bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh.

Hiện giờ xem ra, dù lúc đó không có Đổng Chiêm Cương, ông ta cũng không cướp nổi tập đoàn Nhạn Thanh.

“Nhị vương tử, cậu nghĩ chuyện này có liên quan tới Dương Thanh không?”
Lão già Vương Cảnh đỉnh phong bỗng hỏi.

Bạch Khánh giật mình nhìn lão ta, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Vừa rồi ông ta cũng nghĩ tới khả năng này, chỉ là không muốn tin tưởng.

Ông ta biết thiên phú võ thuật của Dương Thanh rất mạnh, nhưng luôn cho rằng dù có mạnh đến đâu anh cũng chỉ có thể đạt tới Vương Cảnh sơ kỳ là cùng.

Vậy mà giờ đây, Bạch Tuấn Hào lại bị cao thủ Thần Cảnh tiêu diệt.

Chẳng lẽ sau lưng Dương Thanh còn có người khác sao?
Càng nghĩ, Bạch Khánh càng thêm kinh sợ.

Ông ta nheo mắt nói: "Xem ra Dương Thanh vẫn chưa chết, không chỉ vậy còn có chỗ dựa rất lớn".

"Ý của Nhị vương tử là…"
Lão già Vương Cảnh đỉnh phong hỏi.

"Sau khi Dương Thanh xảy ra chuyện chỉ có tin tức cậu ta bị trọng thương và bị người của chiến vực đưa đi".

Bạch Khánh càng nói, sắc mặt lại càng trầm trọng: "Cả chuyện Đổng Chiêm Cương, chỉ huy tối cao của chiến vực Yến Đô kiên quyết bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh và vợ của Dương Thanh nữa".

"Mà Dương Thanh vốn là cao thủ giải ngũ khỏi biên giới phía Bắc, chứng tỏ người đứng sau cậu ta có lẽ đã giao dịch sẽ nâng đỡ Dương Thanh trở thành Vương của Yến Đô, sau đó kế thừa Đế Thôn".

Lão già Vương Cảnh đỉnh phong khiếp sợ nói: "Tức là hiện giờ chiến vực muốn mượn tay Dương Thanh để khống chế Đế Thôn sao?"
Bạch Khánh gật đầu: "Nói chính xác hơn hẳn là biên giới phía Bắc.

Có lẽ người đứng sau Dương Thanh chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Ở đó cũng chỉ có một mình Dương Bất Bại - Tướng quân của biên giới phía Bắc là cao thủ Thần Cảnh".

"Dương Bất Bại!"
Cái tên này khiến đám cao thủ Vương tộc họ Bạch đều vô cùng chấn động.

Bọn họ là cao thủ của Vương tộc họ Bạch, sao có thể chưa từng nghe tới Dương Bất Bại?
Chiến thần mạnh nhất Chiêu Châu trong truyền thuyết, một người có thể địch lại nửa quốc gia.

Nếu đây là sự thật, chẳng lẽ cao thủ thần bí vừa tới đây mà bọn họ không kịp nhìn thấy chính là Tướng quân của biên giới

phía Bắc sao?

Giờ phút này, Bạch Khánh chỉ cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Nếu người đứng sau Dương Thanh thực sự là Dương Bất Bại, chẳng phải hành động của Vương tộc họ Bạch trong thời gian này đã hoàn toàn đắc tội với Dương Thanh rồi sao?

Rất có thể Dương Thanh vẫn còn sống, nếu không sao chiến vực có thể đứng ra bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh?

Càng nghĩ, Bạch Khánh càng thấy kinh hãi.

Ông ta không dám chậm trễ, vội vàng gọi điện thoại báo tin: "Bố ơi, rất có thể chúng ta đã đắc tội Tướng quân của biên giới phía Bắc ở Yến Đô".

"Cái gì? Con nói chúng ta đắc tội chiến thần mạnh nhất Chiêu Châu, Tướng quân của biên giới phía Bắc - Dương Bất Bại sao?"

Bạch Vương nổi giận, nghiêm nghị nói.

Bạch Khánh không dám giấu diếm, kể lại ngọn ngành mọi chuyện trong hôm nay cho Bạch Vương.

Chỉ là đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Bạch Tuấn Hào đã chết.

"Một khi chiến vực gia nhập, e là năm Vương tộc đều không còn hi vọng khống chế Yến Đô".

Bạch Vương trầm giọng nói, không hề tỏ ra đau buồn vì cháu trai đã bị giết hại.

Bạch Khánh vội vàng hỏi: "Vậy ý của bố là chúng ta phải rút khỏi Yến Đô sao?"

"Rút? Tại sao lại phải rút?"

Bạch Vương cười lạnh hỏi.

Bạch Khánh ngơ ngác không hiểu: "Nếu biên giới phía Bắc nhúng tay vào, chúng ta làm gì còn cơ hội chiếm đoạt Yến Đô? Ở lại có khi sẽ đắc tội chiến vực của biên giới phía Bắc".

"Chiến vực của biên giới phía Bắc muốn tranh đoạt Đế Thôn thì sao? Chẳng lẽ năm Vương tộc cùng liên thủ cũng

không đấu lại một cái biên giới à?”

Bạch Vương kiêu ngạo hỏi ngược lại.

Bạch Khánh kinh ngạc nói: “Ý của bố là muốn liên hợp cả năm Vương tộc lại để tranh đoạt Đế Thôn với biên giới phía Bắc sao?”

“Cả năm Vương tộc đều không có lấy một cao thủ Thần Cảnh.

Nếu biên giới phía Bắc nhúng tay vào, Vương tộc nào có thể đoạt lại Đế Thôn từ tay biên giới phía Bắc?”

Bạch Vương nói tiếp: “Đã không thể thì ở lại Yến Đô có ý nghĩa gì? Nhưng nếu năm Vương tộc tạm thời liên thủ, nghĩ cách đoạt được Yến Đô về tay trước”.

“Đến lúc đó, dù là biên giới phía Bắc cũng không thể thay đổi sự thật Đế Thôn đã bị Vương tộc nắm giữ”.

“Đợi sau khi Vương tộc có được Đế Thôn, năm Vương tộc lại thương lượng cách chia phần.

Bố nghĩ sẽ không có Vương tộc nào không đồng ý đâu!”

Bạch Khánh chợt hiểu ra, vừa kinh sợ vừa khâm phục bố mình.

“Con hiểu rồi.

Bố cũng không có ý định một mình độc chiếm Đế Thôn.

Dù chúng ta có muốn nuốt trọn cũng không thể, vậy thì cứ liên thủ năm Vương tộc lại với nnhau, chờ sau khi các Vương tộc đoạt được Đế Thôn, chia phần cho từng nhà, thực lực sẽ tăng vọt”.

Bạch Khánh kích động nói: “Có khi Vương tộc còn có thể đặt chân vào hàng ngũ Hoàng tộc, rửa sạch mối nhục từ một trăm năm trước!”

“Cứ như vậy đi.

Con tiếp tục ở lại Yến Đô, bây giờ bố sẽ liên hệ với các Vương tộc khác, tranh thủ sớm ngày chiếm được Đế Thôn”.

Bạch Vương nói xong liền cúp máy.

Cùng lúc đó, Dương Thanh giết xong Bạch Tuấn Hào lại đi tới trường mầm non.

Bây giờ là giờ đón trẻ.

Anh đã không gặp con gái suốt một tuần nay, bỗng thấy rất nhớ cô bé.

Anh vẫn không dám lộ diện, chỉ ngồi trong xe nhìn qua cửa kính, thấy phụ huynh đã xếp thành hàng dài ở ngoài cửa trường mầm non.

Dương Thanh còn nhìn thấy Tần Thanh Tâm đang xếp hàng.

Nhiều ngày không gặp, sắc mặt cô tiều tụy hơn hẳn, dáng người cũng gầy đi rất nhiều.

Dương Thanh thấy thế vô cùng đau lòng.

"Chờ anh một thời gian nữa thôi.

Sau khi giải quyết xong Vương tộc, chúng ta sẽ có thể trở lại cuộc sống bình thường như xưa".

Dương Thanh thầm nhủ.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Tần Thanh Tâm đón con.

Rốt cuộc Dương Thanh cũng được nhìn thấy con gái.

Cô bé cũng tiều tụy như mẹ, trên mặt còn chất chứa bi thương.

"Mẹ ơi con nhớ bố rồi.

Bao giờ bố mới về nhà?"

Tiêu Tiêu ngẩng đầu hỏi Tần Thanh Tâm, khóe mắt hoe đỏ.

img

Nói xong cô còn không dám nhìn con gái, sợ nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của cô bé.

"Mẹ lừa con!"

Tiêu Tiêu bỗng nghẹn ngào chực khóc: "Con biết tối nào mẹ cũng lén khóc".

"Mẹ từng nói làm người phải thành thật.

Mẹ nói cho con biết đi, có phải bố không cần chúng ta nữa, bố sẽ không về nhà nữa không?”

Chương 1084: 1084: Đợi Nhặt Xác Đi

Thấy con gái cố nén nước mắt, Tần Thanh Tâm cũng không thể khống chế được cảm xúc của chính mình, nước mắt tuôn rơi.

Cô không biết phải trả lời con gái thế nào.

Bởi vì đến tận bây giờ, cô vẫn không biết Dương Thanh có còn sống hay không.

Nếu còn sống, liệu vết thương của anh có nghiêm trọng lắm không?
Trong điện thoại của cô vẫn còn video ghi lại cảnh tượng Dương Thanh gặp tai nạn.

Cả người lẫn xe của anh đều bị xe tải hạng nặng tông vào, còn bị rất nhiều đất đá từ trên đỉnh núi rơi xuống vùi lấp.

Tai nạn nghiêm trọng như vậy, dù Dương Thanh có còn sống thì chắc chắn cũng sẽ bị thương rất nặng.

Càng nghĩ Tần Thanh Tâm càng không thể tiếp nhận sự thật này.

Cô không muốn khóc trước mặt con gái nhưng lại không khống chế nổi nước mắt của mình.

Thấy mẹ bật khóc, Tiêu Tiêu cũng cảm giác được gì đó, bỗng khóc rống lên: “Bố không cần chúng ta nữa rồi, bố không về nhà nữa.

Bố là đồ lừa đảo.

Rõ ràng bố đã nói sẽ ở bên con cả đời cơ mà…”
Tần Thanh Tâm ôm chặt con gái vào lòng, cố nén không khóc thành tiếng, nghẹn ngào không nói nổi một câu.

Dương Thanh ngồi trong chiếc xe màu đen dừng ở ven đường đã thấy được, cũng nghe thấy lời con gái nói.

Anh cảm thấy trái tim mình như tan nát.

Dù là vợ hay con gái, anh đều không muốn họ phải rơi nước mắt.

Nhưng tạm thời anh không thể xuất hiện được.

Có một số việc chỉ có thể do anh gánh chịu.

Mãi đến khi Tần Thanh Tâm đưa Tiêu Tiêu rời đi, Dương Thanh mới thở dài ra lệnh: "Lái xe!"
Trong văn phòng phó tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tần Y đang ngồi bận rộn làm việc, trước bàn bày ra một đống tài liệu dày cộp.

Từ sáng đến công ty, cô ta vẫn duy trì tư thế này, thậm chí đến cả cơm trưa cũng không ăn.

"Sếp Tần, muộn lắm rồi.

Cô mau về đi!"
Bỗng một bóng người trung niên đi tới, thấy Tần Y vẫn đang vùi đầu vào công việc bèn lên tiếng khuyên nhủ.

"Sếp Lạc!"
Tần Y thấy có người tới cũng chỉ ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc: "Tôi vẫn còn một vài việc chưa làm xong.

Khi nào hoàn thành tôi sẽ về".

Lạc Bân khẽ thở dài.

Từ sau khi Dương Thanh gặp chuyện, Tần Thanh Tâm và Tần Y đều như không muốn sống nữa, không ngừng làm việc quên cả ăn trưa.

Nếu không vì Tần Thanh Tâm còn phải đi đón con, e là cô cũng ở lỳ trong phòng làm việc mỗi ngày.

"Chắc chắn chủ tịch vẫn còn sống!"
Đột nhiên Lạc Bân nói.

Câu nói này khiến Tần Y đang định ký tên run lên, ngòi bút quệt một đường thật dài trên giấy.

Cô ta bỗng ngẩng đầu nhìn Lạc bân, kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy: “Ông, ông nói anh rể của tôi còn sống sao?”
Giờ phút này, trong mắt Lạc Bân tràn đầy tự tin, nặng nề gật đầu một cái: “Từ lúc chủ tịch trở về Giang Hải tôi đã đi theo cậu ấy, chưa từng thấy có chuyện gì cậu ấy không giải quyết được”.

“Tôi có một cảm giác mãnh liệt, không những chủ tịch còn sống mà còn sống rất tốt.

Cậu ấy vẫn luôn âm thầm quan sát mỗi người chúng ta”.

“Tôi tin chẳng bao lâu nữa, chủ tịch sẽ trở về!”
Trong mấy ngày này, Tần Y vẫn luôn sống trong áy náy.

Chưa từng có ai giống như Lạc Bân, kiên định nói với cô ta Dương Thanh nhất định còn sống.

Bộ dạng kiên định của Lạc Bân khiến cô ta không kìm được xúc động, nước mắt tràn mi.

Cô ta mặc kệ nước mắt ướt đẫm gương mặt nhìn Lạc Bân, chờ mong hỏi: “Thật sao?”
“Đương nhiên là thật!”
Lạc Bân cũng rất thương cô gái này.

Ông ta vẫn luôn coi Tần Y như con gái.

Ông ta dịu dàng nói: “Nếu cậu ấy biết lúc mình rời đi, cả cô và chị cô đều không chịu ăn trưa, nhất định cậu ấy sẽ rất đau lòng”.

“Không còn sớm nữa, cô mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Cô hãy tin tôi, chủ tịch nhất định vẫn còn sống, hơn nữa không bao lâu nữa cậu ấy sẽ trở về”.

Dường như bị Lạc Bân kích thích, Tần Y cũng kiên cường đứng dậy, lau nước mắt nói: “Ông nói không sai, nhất định anh rể vẫn còn sống.

Nếu anh ấy biết bây giờ tôi đang thế này, anh ấy sẽ giận”.

“Cảm ơn chú Lạc.

Chú yên tâm, cháu sẽ không tiếp tục như vậy nữa.

Cháu sẽ tỉnh táo lại, tranh thủ trước khi anh rể trở về thay đổi diện mạo hoàn toàn khác để chào đón anh ấy!”
Đây là lần đầu tiên Tần Y gọi Lạc Bân là chú.

Lạc bân sửng sốt rồi mỉm cười gật đầu: “Mau về đi!”
Nhìn theo bóng lưng rời đi của Tần Y, sự kiên định trong mắt Lạc Bân lập tức tan biến, ngược lại tràn đầy lo lắng.

Ông ta thì thào: “Chủ tịch nhất định phải còn sống!”
Trong một phòng làm việc treo đầy áp-phích của nghệ sĩ ở công ty giải trí Ngôi Sao, một cô gái xinh đẹp đang đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Cô ta chợt nhớ tới một bóng hình quen thuộc.

Nếu không nhờ người đàn ông này, cô ta sẽ không được như bây giờ.

Bản thân cô ta cũng không biết từ bao giờ mình lại đem lòng yêu người đàn ông không nên yêu ấy.

Với địa vị hiện giờ của cô ta trong ngành giải trí, chỉ cần cô ta muốn, loại đàn ông nào chẳng có?
Nhưng chỉ cô ta mới biết, cả đời này cô ta sẽ không có được người đàn ông ấy.

“Dương Thanh, chắn chắn anh vẫn còn sống, đúng không?”
Bỗng nhiên cô ta thấp giọng lẩm bẩm, ánh mắt đau buồn.

Không biết từ lúc nào trên mặt cô ta đã ướt đẫm nước mắt.

“Hạ Hà, có một ông lớn muốn gặp em, em mau chuẩn bị đi.

Lát nữa chị sẽ dẫn em qua đó”.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt bị đẩy ra.

Một người phụ nữ trung niên mắt đen đi vào nói.

Hạ Hà cuống quýt lau nước mắt rồi mới quay lại đáp: “Chị Phương, hôm nay em không khỏe, không muốn gặp bất kỳ người nào”.

“Em khóc đấy à?”
Chị Phương thấy viền mắt Hạ hà sưng đỏ, trên mặt vẫn còn vệt nước, lập tức kinh ngạc hỏi.

Hạ Hà lắc đầu: “Em không sao”.

“Có lẽ em vẫn chưa biết ông lớn này là ai.

Cậu ấy là người phụ trách Yến Đô của Vương tộc họ Tào, Tào Trí, cũng là chủ tịch hiện giờ của giải trí Ngôi Sao”.

Chị Phương không còn tò mò tại sao Hạ Hà khóc nữa, vẻ mặt kích động nói.

Từ sau khi Dương Thanh gặp tai nạn, Vương tộc họ Tào đã cưỡng chế nhà họ Tôn đầu hàng, còn cướp lại giải trí Ngôi Sao đã được Tôn Húc bồi thường cho Dương Thanh.

Hiện giờ giải trí Ngôi Sao đã trở thành sản nghiệp riêng của Tào Trí.

Bảo cô ta đi gặp Tào Trí đã cướp đoạt giải trí Ngôi Sao, làm sao cô ta có thể đồng ý?
Sắc mặt chị Phương lập tức trầm xuống: “Hạ Hà, cô đừng có được người ta nể mặt mà không cần.

Cậu Tào muốn gặp cô là vinh hạnh của cô!”
Hạ Hà lạnh giọng nói: “Chị thích như vậy thì tự đi gặp anh ta đi”.

Dứt lời, cô ta quay người định đi ra ngoài.

Chị Phương lập tức nổi giận hét lên: “Nếu cô dám bước ra khỏi căn phòng này nửa bước thì cứ đợi nhặt xác cho mẹ cô đi!”.

Chương 1086: 1086: Ở Hay Không Ở

Ánh mắt Hạ Hà cực kỳ lạnh lẽo, không hề e sợ Tào Trí, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Tào Trí vừa mới nổi giận bỗng bật cười: “Cô Hạ, tôi không bảo Lưu Phương lấy mẹ cô ra để uy hiếp cô”.

“Hơn nữa với thân phận của tôi, nếu thật sự muốn ép cô làm gì đó, cô nghĩ tôi còn cần phải uy hiếp cô nữa sao?”

Nghe Tào Trí nói vậy, sắc mặt Hạ Hà mới dịu xuống.

Chỉ cần không phải lấy mẹ ra để uy hiếp cô ta, chỉ cần Tào Trí không làm ra chuyện khốn nạn gì, cô ta đều có thể chịu đựng.

Nhưng vì cô ta biết Tào Trí đã cướp đi giải trí Ngôi Sao vốn thuộc về Dương Thanh nên vẫn không thể thân thiện nổi với anh ta.

“Tạch!”

Tào Trí bỗng búng tay một cái.

Ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra, một vệ sĩ của Vương tộc họ Tào đi vào: “Cậu Trí có gì dặn dò?”

Tào Trí ra lệnh: “Đưa Lưu Phương vào đây!”

“Vâng!”

Vệ sĩ quay người đi ra, chưa đầy mười giây sau Lưu Phương đã bị dẫn vào.

“Cậu Tào tìm tôi sao?”

Lưu Phương được gọi vào thì rất kích động, còn tưởng Tào Trí muốn mời mình ăn cùng.

Nếu cô ta thật sự được ngồi ăn cùng với Tào Trí, đây sẽ là vốn liếng lớn nhất để cô ta đi khoe khoang.

“Tôi bảo chị mời cô Hạ tới một chuyến, chị mời cô ấy thế nào?”

Tào Trí lạnh giọng chất vấn.

Lưu Phương sững sờ, không biết tại sao Tào Trí lại hỏi vậy, vội vàng cười đáp: “Đương nhiên là làm theo lệnh của cậu chân thành mời Hạ Hà tới!”

"Vậy sao?"

Sắc mặt Tào Trí lập tức lạnh hẳn xuống: "Sao tôi lại nghe cô Hạ nói cô mượn danh nghĩa của tôi dùng mẹ cô ấy để uy hiếp, ép cô ấy tới gặp tôi?"

Đến tận lúc này Lưu Phương mới ý thức được tại sao Tào Trí lại gọi mình vào, giật mình hoảng loạn.

"Bịch!"

Lưu Phương cuống quýt quỳ xuống, vội vàng cầu xin: "Tôi biết sai rồi, tôi không nên mượn danh nghĩa của cậu Tào để uy hiếp Hạ Hà".

"Sau này tôi không dám nữa, xin cậu Tào tha thứ cho tôi lần này".

Lưu Phương thật sự sợ hãi.

Cô ta biết rõ Tào Trí là người như thế nào, đến cả chủ nhà họ Tôn trong tám gia tộc đứng đầu Yến Đô mà anh ta còn tiện tay giết chết cơ mà.

So với Tôn Húc, cô ta còn chẳng bằng cái rắm.

Nếu Tào Trí nổi giận, giết cô ta dễ như giẫm chết một con kiến.

"Dám lấy danh nghĩa của tôi làm chuyện xấu, giết!"

Tào Trí quát lớn.

"Răng rắc!"

Gã vệ sĩ dẫn Lưu Phương vào lập tức tiến lên một bước ôm đầu cô ta, bỗng dùng sức vặn gãy cổ cô ta.

"Á…"

Hạ Hà hét toáng lên, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Cô ta chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Mặc dù cô ta cũng rất ghét Lưu Phương nhưng dù sao cũng là quản lý của cô ta, hai người quen biết nhau đã lâu.

Vậy mà hiện giờ chỉ vì một câu nói của cô ta, Lưu Phương đã mất mạng.

Còn là bị người ta vặn gãy cổ.

Lúc này toàn thân cô ta đều run bẩy lẩy, vừa sợ vừa giận.

"Cô Hạ cũng nghe thấy rồi, là chị ta mượn danh nghĩa của tôi lấy mẹ cô ra uy hiếp, thật sự không liên quan gì tới tôi".

Tào Trí cười híp mắt nói với Hạ Hà.

"Tại, tại sao anh phải làm như vậy?"

Hạ Hà nổi giận đùng đùng: "Chỉ mượn danh nghĩ của anh làm việc thôi anh đã muốn giết người? Anh có còn tính người không hả?"

Không biết là vì tức giận hay sợ hãi, giọng nói của Hạ Hà run run.

Thi thể của Lưu Phương đã bị vệ sĩ lôi ra ngoài.

Tào Trí mỉm cười như không quan tâm tới cơn giận của Hạ Hà.

"Đây chính là quy tắc của Vương tộc họ Tào.

Tôi có thân phận gì? Chị ta có thân phận gì?"

Tào Trí cười nói: "Dám phá hoại danh tiếng của tôi chính là tội chết.

Nếu không vì nể mặt cô Hạ, chị ta đã bị ném cho cá ăn rồi.

Tôi cho chị ta được chết nhanh gọn, chị ta nên cảm ơn tôi mới phải".

"Anh…"

Hạ Hà tức giận run bần bật, không nói nên lời.

"Chỉ là một con kiến mà thôi, cô đừng tức giận vì chị ta.

Tâm địa của chị ta rất độc ác, để đạt được mục đích mà lợi dụng cô như vậy, cô còn muốn bệnh vực chị ta sao?"

Tào Trí vẫn giữ vẻ mặt tươi cười: "Hôm nay tôi dành ra thời gian hẹn cô tới ăn đều là vì cô.

Đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt kia ảnh hưởng đến tâm trạng".

Nói xong, Tào Trí búng tay một cái, mấy nhạc công người Tây lại đi vào.

Thoáng chốc, trong phòng VIP lại vang lên một khúc nhạc du dương.

Chỉ có Hạ Hà đang nổi giận không ăn nhập với nơi này.

"Nào cô Hạ, chúng ta uống một ly đi!"
Tào Trí mỉm cười nâng ly lên.

Nhưng Hạ Hà không thèm cầm ly lên, trong mắt ngập tràn lửa giận, lạnh lùng nói: "Ăn cơm với loại người như anh chỉ làm hỏng khẩu vị của tôi.

Xin lỗi không thể tiếp tục!"
Vừa nói, Hạ Hà vừa đứng dậy, nói xong lập tức quay lưng định rời đi.

Chỉ là cô ta vừa mới đi tới cửa phòng đã bị hai gã vệ sĩ chặn lại.

Hạ Hà hốt hoảng, quay lại căm tức nhìn Tào Trí: "Bảo người của anh tránh ra!"
Tào Trí ung dung dựa lưng vào ghế, cười híp mắt nhìn Hạ Hà: "Tôi vì cô phải dành ra một khoảng thời gian để mời cô ăn cơm.

Cô không muốn nể mặt tôi đến vậy sao?"
"Tôi mới chỉ gặp anh lần đầu, tại sao phải nể mặt anh?"
Dường như Hạ Hà đã quên mất nỗi sợ hãi vừa rồi, trong lòng chỉ còn lại lửa giận bừng bừng.

"Nói thế nào tôi cũng là ông chủ của cô, đúng chứ?"
Tào Trí vẫn duy trì nụ cười trên môi: "Ông chủ mời cô ăn một bữa, cô đâu thể từ chối? Nếu truyền ra ngoài sẽ không hay lắm đâu.

Dù sao tôi cũng là người thừa kế nhánh ba của Vương tộc họ Tào, phải không?"
"Cô không nể mặt tôi, tôi cũng không để bụng.

Nhưng một khi người của Vương tộc họ Tào biết được, sợ là sẽ không vui.

Vương tộc họ Tào không vui thì chuyện gì cũng có thể làm ra được".

Tào Trí đốt một điếu xì gà Cuba cao cấp, chậm rãi nhả ra một ngụm khói thuốc, cười híp mắt nhìn Hạ Hà.

“Anh đang uy hiếp tôi?”

Hạ Hà không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được ý tứ của Tào Trí, vô cùng giận dữ, nhưng trong lòng lại càng hoảng sợ.

Lưu Phương chỉ mượn danh nghĩa Tào Trí làm việc, anh ta đã sai người giết cô ta.

Đồ khốn này chính là một kẻ điên, có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

“Tôi ghét nhất là uy hiếp, sao có thể uy hiếp cô Hạ được? Tôi chỉ đang nói sự thật thôi mà”.

Tào Trí mỉm cười đáp lại.

Vệ sĩ đứng canh ở cửa hung dữ nhìn chằm chằm Hạ Hà như đang cảnh cáo, chỉ cần cô ta dám bước ra khỏi phòng nửa bước sẽ lấy mạng cô ta.

img

Làm nghệ sĩ bao lâu nay, cô ta đã quen nhìn thấy đủ mọi loại người, đương nhiên biết rõ ý đồ xấu xa của đám đàn ông khốn nạn này.

Nếu cô ở lại, e là sau này sẽ trở thành đồ chơi của Tào Trí.

“Chỉ cần cô chịu ở lại, sau này giải trí Ngôi Sao sẽ chỉ tập trung lăng xê cho cô, tối đa một tháng là có thể khiến cô trở thành siêu sao nổi tiếng nhất”.

Tào Trí bỗng lên tiếng.

Anh ta là người thừa kế nhánh ba của Vương tộc họ Tào, có loại nghệ sĩ nào anh ta chưa từng gặp?

Lần nào thủ đoạn này cũng thành công.

Anh ta rất tự tin.

Không một nữ nghệ sĩ nào có thể từ chối điều kiện này của anh ta.

Chương 1087: 1087: Dương Thanh Xuất Hiện

Lúc này trong đầu Hạ Hà chợt hiện lên một bóng người.

Mỗi lần cô ta gặp phiền phức, người đàn ông ấy đều giống như thiên thần xuất hiện trước mặt cô ta, giải quyết mọi phiền phức giúp cô ta.

Thế nhưng cô ta biết rõ, một tuần trước người đàn ông cô ta mãi không thể có được này đã gặp tai nạn giao thông, còn bị đá lăn vùi lấp ở dưới.

Tai nạn nghiêm trọng như vậy, dù người đàn ông ấy có là thần tiên cũng không thể sống sót được.

Nghĩ tới người ấy có thể đã chết, trong đầu Hạ Hà bỗng nảy lên một ý nghĩ táo bạo.

Nếu đời này không thể có cơ hội ở bên người ấy, nếu có kiếp sau có phải cô ta sẽ có cơ hội rồi không?

Nghĩ tới đây, vẻ sợ hãi trong mắt cô ta tan biến, chỉ còn lại sự kiên định, không hề e ngại nhìn Tào Trí.

Trong lòng Tào Trí hơi ngạc nhiên, cảm thấy ánh mắt Hạ Hà nhìn mình hiện giờ đã không còn một chút sợ sệt nào.

Lúc trước anh ta cho người giết Lưu Phương ngay trước mặt Hạ Hà cũng là vì muốn dọa cô ta, tiện cho sau này ép cô ta thỏa hiệp.

Nhưng bây giờ tại sao Hạ Hà lại không sợ nữa?

"Muốn tôi ăn cơm với loại cặn bã như anh sao? Không bao giờ!"

Hạ Hà lạnh lùng nói: "Trước giờ tôi chưa từng muốn trở thành siêu sao nổi tiếng nhất, vậy nên đối với tôi lợi ích mà anh đưa ra không đáng một đồng".

Dứt lời, cô dứt khoát quay người đi ra khỏi phòng.

Nụ cười trên mặt Tào Trí đã hoàn toàn biến mất.

Anh ta híp mắt nhìn theo bóng lưng của Hạ Hà.

Anh ta không ra lệnh, vệ sĩ của Vương tộc họ Tào cũng sẽ không chặn Hạ Hà lại.

Anh ta là người thừa kế của nhánh ba nhà họ Tào, chủ nhánh ba tương lai, thậm chí còn có khả năng trở thành Tào Vương đời kế tiếp.

Với thân phận cao quý như vậy, anh ta chưa từng bị phụ nữ từ chối.

Quan trọng đối phương chỉ là một nghệ sĩ, con hát trong mắt anh ta.

"Cô có chắc muốn đi không?"
Tào Trí bỗng lên tiếng.

Tuy đã không nhìn thấy bóng người của Hạ Hà nữa nhưng cửa phòng vẫn đang mở, anh ta biết cô ta nghe thấy được.

Hạ Hà ở ngoài phòng VIP vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị lấy mạng, đến chết còn không sợ sao lại sợ Tào Trí?
Cô ta dứt khoát không đáp lại, cất bước đi thẳng về phía trước.

Nhưng dường như hành lang này dài hơn trước rất nhiều.

Cô ta cảm thấy mình đã đi rất lâu mà vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

"Người phụ nữ đã lọt vào mắt tôi, ai dám từ chối? Bắt con đàn bà đó về đây cho tôi!"
Cuối cùng Tào Trí không nhịn được nữa, nổi giận quát lớn.

Ngay sau đó, vệ sĩ của Vương tộc họ Tào đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức lao vọt về phía Hạ Hà.

Đương nhiên Hạ Hà cũng đã nghe thấy tiếng quát tháo tràn đầy tức giận của Tào Trí, vội vàng chạy thục mạng.

Cô ta không sợ chết, nhưng nếu có thể sống đương nhiên vẫn muốn sống.

Dù sao trên đời này vẫn còn người mẹ cô ta yêu thương nhất.

“Á!”

Đột nhiên, cô ta đâm vào ngực một người, hoảng sợ hét ầm lên.

Cô ta chưa kịp quay lại đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đầu óc chấn động ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt cô ta mong nhớ đã lâu.

“Anh… anh, anh còn sống!”

Cô ta sững sờ một lúc mới kinh ngạc thốt lên, nước mắt tuôn rơi.

Không biết là vì kích động khi nhìn thấy người đàn ông mà mình ngày ngày mong nhớ hay là vì anh vẫn còn sống?

Dương Thanh cười đáp: “Đương nhiên rồi!”

Nhìn thấy Hạ Hà khóc thút thít, trong lòng anh cảm thấy phức tạp.

Người con gái xinh đẹp tuyệt trần này từng vì bảo vệ Tiêu Tiêu mà chấp nhận từ bỏ trinh tiết.

Chỉ vậy đã đủ để Dương Thanh phải báo đáp cô ta cả đời.

Ở đây là tầng cao nhất của nhà hàng Yến Đô, chỉ có mấy gian phòng VIP nên rất yên tĩnh.

Vừa rồi Dương Thanh và Tiền Bưu đang ngồi ăn cơm thì nghe thấy tiếng động ở bên ngoài.

Không chỉ vậy, Dương Thanh còn nghe thấy giọng nói của Tào Trí.

Ban nãy Tiền Bưu còn nói giải trí Ngôi Sao đã bị Tào Trí cướp đi.

Nào ngờ nhanh như vậy đã gặp được ở đây.

Anh vốn không định xuất hiện nhưng có mấy kẻ cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết, vậy thì anh cũng chỉ có thể tiễn chúng lên đường.

Chỉ cần kẻ đáng chết đều bị diệt khẩu, tin tức anh còn sống sẽ không bị truyền đi.

“Ranh con, đừng có nhàn rỗi xen vào chuyện của người khác, mau cút đi!”

Lúc này, vệ sĩ của Vương tộc họ Tào cũng đuổi tới, lớn tiếng uy hiếp Dương Thanh.

"Bọn họ là người của Vương tộc họ Tào đấy.

Anh cứ kệ tôi, mau đi đi!"

Giờ phút này Hạ Hà cũng lấy lại tinh thần, nhớ ra thân phận của đám người kia lập tức hốt hoảng giục Dương Thanh rời đi, sợ anh bị mình liên lụy.

Nếu Dương Thanh sợ anh đã không xuất hiện ở đây.

Anh kéo Hạ Hà ra sau lưng, đồng thời bộc phát một luồng khí thế mạnh mẽ dọa người.

Cả tầng cao nhất của nhà hàng Yến Đô đều bị sát khí mãnh liệt bao phủ.

"Mày, mày là ai?"

Vệ sĩ của Vương tộc họ Tào kia có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, được ông chủ nhánh ba của Vương tộc họ Tào phái tới bảo vệ Tào Trí.

Nhưng hiện giờ ông ta lại cảm thấy luồng khí thế khủng bố khiến ông ta ngạt thở.

Trước giờ ông ta chưa từng có cảm giác này.

Ông ta chắc chắn người trẻ tuổi trước mặt phải có thực lực cao hơn Vương Cảnh trung kỳ.

Cao thủ đỉnh cao trẻ tuổi như vậy khiến ông ta cảm thấy như đang nằm mơ.

Nhưng hình như vừa rồi Hạ Hà gọi người trẻ tuổi này là Dương Thanh thì phải?

Dương Thanh?

Sao lại quen thuộc như vậy?

"Cậu ta, cậu ta là Dương Thanh của tập đoàn Nhạn Thanh!"

Một gã vệ sĩ của Vương tộc họ Tào khác bỗng chỉ vào Dương Thanh, hoảng sợ nói: "Không phải cậu ta chết rồi à? Sao… sao lại còn sống?"

Ầm!

Bấy giờ, vệ sĩ Vương Cảnh trung kỳ mới đột nhiên nhớ ra

cái tên Dương Thanh này, chỉ cảm thấy trong đầu như sắp nổ tung.

Ông ta đã từng nghe nói tới sự khủng bố của Dương Thanh.

Cao thủ lẽ ra đã chết trong mắt bọn họ lại bất ngờ xuất hiện trước mặt họ, khiến họ sợ chết khiếp.

"Ông đưa Hạ Hà vào phòng trước đi!"
Dương Thanh bỗng nhiên ra lệnh.

"Vâng thưa cậu Thanh!"
Tiền Bưu vội vàng đáp.

Lúc trước ông ta đã bị thương, bây giờ đối mặt với cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cũng không nắm chắc sẽ đánh lại được.

Quan trọng nhất là, ông ta biết Dương Thanh quyết định ra mặt thì sẽ không có ý định giữ lại người sống.

"Dương Thanh, anh đừng lo cho tôi.

Bọn họ là người của Vương tộc họ Tào, thực sự rất lợi hại.

Tôi không muốn liên lụy tới anh đâu, anh mau đi đi!"
Hạ Hà sốt ruột nói.

Cô ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng là khi cao thủ đứng đầu Vương tộc vẫn chưa tới Yến Đô.

Nhưng giờ đây, những người có địa vị cao trong Vương tộc đều đã đến.

Bây giờ Yến Đô đã không phải Yến Đô của bảy ngày trước nữa, mà là Yến Đô của Vương tộc.

"Yên tâm đi, đám sâu kiến này không làm hại tôi được đâu!"
Dương Thanh vừa dứt lời đã biến mất tại chỗ.

"Bịch bịch bịch!"
Hạ Hà tận mắt chứng kiến mấy vệ sĩ của Vương tộc họ Tào vừa rồi còn hùng hổ đuổi theo mình lúc này không hề có sức chống trả, bị đánh bay ra ngoài.

"Cô Hạ ở lại đây sẽ khiến cậu Thanh bị phân tâm, chúng ta vẫn nên đi vào trước đi!"

Tiền Bưu chợt lên tiếng, Hạ Hà mới lấy lại tinh thần.

Chương 1088: 1088: Ôm Chặt Lấy Anh

Tào Trí ngồi trong phòng VIP không hề hay biết chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Anh ta đang ung dung ngồi trên ghế hút xì gà Cuba cao cấp, uống rượu vang Lafite đắt đỏ.

"Uỳnh!"
Bỗng một tiếng vang thật lớn.

Cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bố anh ta phái tới bảo vệ anh ta bị đánh bay như chó chết, ngã xuống bàn ăn trước mặt anh ta.

Tào Trí trợn tròn mắt hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"
"Cậu… cậu Tào, mau… mau chạy đi! Dương Thanh đến rồi!"
Cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ chỉ kịp nói như vậy rồi chìm vào hôn mê.

Nhưng Tào Trí chỉ nghe thấy câu trước, câu sau người kia nói quá nhỏ, không nghe ra được.

Tào Trí ngơ ngác một lúc mới sực tỉnh ra.

Nhất định là có người muốn giết anh ta, nếu không tại sao vệ sĩ mạnh nhất của anh ta lại bảo anh ta chạy?
Bây giờ toàn bộ vệ sĩ của anh ta đều đã bỏ mạng, chỉ có thể dựa vào bản thân anh ta.

Anh ta không dám chậm trễ vội vàng lao tới cửa sổ.

Nhưng lúc anh ta nhìn thử xuống dưới, toàn thân lập tức run rẩy.

Đây là tầng cao nhất của nhà hàng Yến Đô, tòa cao ốc mười mấy tầng.

Nếu nhảy từ đây xuống, anh ta sẽ thịt nát xương tan.

"Cộc cộc cộc!"
Nhưng tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng gần, đối phương sắp tới rồi.

“Tào Trí, lâu rồi không gặp!”

Ngay khi Tào Trí không biết phải làm thế nào, giọng nói châm chọc bỗng nhiên vang lên: “Cậu chủ Tào, anh đang định đi đâu thế? Anh định nhảy từ đây xuống à?”

Khi nhìn thấy Dương Thanh, Tào Trí sợ ngây người, chỉ thấy sống lưng lạnh toát, khí lạnh xộc thẳng lên đỉnh đầu.

“Cậu… cậu, Dương Thanh, cậu…cậu vẫn còn sống? Sao… sao có thể như vậy được?”

Tào Trí bị dọa sợ mất hồn, nói năng lộn xộn, vẻ mặt hoảng loạn.

Anh ta biết rõ tuần trước Dương Thanh bị tai nạn giao thông vô cùng nghiêm trọng, cả xe lẫn người đều bị đá từ đỉnh nói lăn xuống vùi lấp.

Gặp phải tai nạn như vậy, dù là cao thủ Thần Cảnh cũng không thể sống sót.

Bố anh ta đã nói như vậy nên anh ta mới dám có ý đồ với tập đoàn Nhạn Thanh, đồng thời cướp đoạt giải trí Ngôi Sao về tay.

Không chỉ Vương tộc họ Tào, các Vương tộc khác biết tin Dương Thanh gặp nạn đều nhao nhao phái chủ lực tới Yến Đô.

Thậm chí đến cả Vương tộc họ Tiết và Vương tộc họ Quan đã rút lui khỏi Yến Đô cũng dẫn người quay trở lại.

Thế nhưng bây giờ Dương Thanh vẫn còn sống, vừa mới giết một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Rõ ràng Dương Thanh không hề bị thương trong tai nạn kia.

“Có vẻ anh rất ngạc nhiên khi thấy tôi còn sống thì phải?”

Dương Thanh cười hỏi.

Anh cũng không vội giết Tào Trí.

Hiện giờ đối với anh, Tào Trí chẳng khác gì một kẻ đã chết.

Anh ngồi xuống ghế của Hạ Hà, cười híp mắt nhìn Tào Trí: “Nghe nói anh giết Tôn Húc? Chiếm đoạt nhà họ Tôn? Còn có ý đồ với tập đoàn Nhạn Thanh?”

Tào Trí đã sợ chết sững, nghe Dương Thanh hỏi lại càng thấp thỏm, toàn thân run bần bật.

"Tôn Húc là kẻ gió chiều nào xoay chiều đó, vốn là đáng chết".

Tào Trí cố giả bộ trấn định, kìm nén nỗi sợ nói: "Sao tôi dám có ý đồ với tập đoàn Nhạn Thanh được?"

"Không có sao?"

Dương Thanh nheo mắt lại: "Thế chuyện giải trí Ngôi Sao là thế nào?"

"Tôi… tôi…"

Tào Trí không biết giải thích kiểu gì.

Nhìn Dương Thanh sừng sững như núi, lần đầu tiên anh ta cảm thấy sự khủng bố của anh.

Dù lúc trước từng đối đầu với Dương Thanh vài lần, dù anh ta biết anh rất lợi hại nhưng vẫn chưa từng sợ hãi như hiện giờ.

Anh ta có ảo giác, Dương Thanh muốn giết mình dễ như trở bàn tay.

Dù sao đến cả vệ sĩ Vương Cảnh hậu kỳ của anh ta cũng bị Dương Thanh tiện tay lấy mạng.

Huống chi là người mới bước vào Vương Cảnh sơ kỳ như anh ta?

"Cho anh một phút giải thích rõ ràng.

Nếu nói không rõ, tôi sẽ tiễn anh lên đường!"

Dương Thanh lên tiếng, vẫn giữ nụ cười trên mặt như đang nói với Tào Trí một chuyện rất bình thường.

Nhưng trong mắt Tào Trí, nụ cười của Dương Thanh lại khiến anh ta cảm thấy rợn tóc gáy.

"Cậu đừng khinh người quá đáng!"

Tào Trí bỗng nổi giận gào lên: "Giải trí Ngôi Sao vốn là sản nghiệp của nhà họ Tôn, chẳng qua bị cậu dùng thủ đoạn cướp đi mà thôi.

Bây giờ nhà họ Tôn đã đầu hàng Vương tộc họ Tào, vậy thì giải trí Ngôi Sao phải thuộc về chúng tôi mới đúng".

“Tôi biết cậu rất lợi hại, đến cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng giết được, nhưng vậy thì đã sao? Tôi là người thừa kế của nhánh ba Vương tộc họ Tào.

Nếu cậu dám động tới một ngón tay của tôi, Vương tộc họ Tào sẽ không tha cho cậu đâu”.

“Tôi còn muốn nói cho cậu biết, bố tôi, chủ nhánh ba của Vương tộc họ Tào đã tới Yến Đô rồi.

Nếu ông ấy biết cậu làm tổn hại tới tôi, chắc chắn ông ấy sẽ giết cả nhà cậu”.

Khi con người sợ hại tột độ sẽ điên cuồng phát tiết lửa giận, chỉ như vậy mới có thể làm dịu đi nỗi sợ trong lòng.

Tào Trí đã xả ra hết nhưng nỗi sợ không hề biến mất, ngược lại càng lớn dần lên.

Dương Thanh cũng không tức giận, vẫn tươi cười như cũ, chỉ là nụ cười của anh ẩn giấu sát khí mãnh liệt.

“Còn mười giây cuối cùng!”
Dương Thanh liếc nhìn đồng hồ.

Dương Thanh thông báo thời gian giống như bùa đòi mạng khiến Tào Trí càng cảm thấy mình sắp chết.

“Khốn nạn, tao liều mạng với mày!”
Tào Trí bỗng cầm bình rượu vang trên bàn ném mạnh vào đầu Dương Thanh.

Dương Thanh tưởng anh ta muốn đánh với mình, không ngờ anh ta ném bình rượu chỉ là đánh lạc hướng.

Mục đích thực sự của Tào Trí là chạy trốn.

Ngay khi Tào Trí ném bình rượu đi, anh ta lập tức chạy trối chết.

Mấy gã vệ sĩ bảo vệ anh ta đều đã mất mạng.

Anh ta không chạy, ở lại đợi Dương Thanh giết sao?
“Hết giờ rồi!”
Dương Thanh cũng không quan tâm Tào Trí bỏ chạy.

Sau khi hết một phút, anh tiện tay cầm cây đũa trên bàn ăn phi ra ngoài.

"Phập!"
Tào Trí vừa vọt tới cửa phòng chợt ngã nhào, lập tức tắt thở.

Dương Thanh thản nhiên rời đi, giống như cái chết của Tào Trí chẳng liên quan gì tới anh.

Đằng sau cổ của Tào Trí còn lộ ra nửa cây đũa.

Hạ Hà ngồi trong phòng VIP của Dương Thanh thấy anh vẫn chưa về, bối rối đi qua đi lại.

Nếu không vì sợ Dương Thanh bị phân tâm, cô ta đã lao ra ngoài từ lâu rồi.

"Cô Hạ cứ yên tâm, cậu Thanh sẽ không sao đâu!"
Tiền Bưu bất đắc dĩ nói.

"Kẽo kẹt!"
Cửa phòng bỗng nhiên bị người bên ngoài đẩy vào, Dương Thanh mỉm cười bước tới.

"Xin lỗi nhé, để cô đợi lâu rồi!"
Dương Thanh nhìn Hạ Hà đang lo sốt vó, cười nói.

Nhưng anh vừa nói xong, một hương thơm ngào ngạt xộc tới.

Hạ Hà nhào vào lòng Dương Thanh, ôm anh thật chặt.

Tuy cô ta không nói lời nào nhưng Dương Thanh vẫn cảm nhận được sự lo lắng của cô ta dành cho mình.

Chương 1089: 1089: Mất Liên Lạc Với Con Trai

Dương Thanh không ngờ Hạ Hà lại chủ động nhào vào lòng mình, thậm chí còn cảm nhận được sự ấm áp trên cơ thể đối phương.

Có lẽ đây chính là cảm giác mềm mại ngọc ngà của người con gái trẻ.

Không biết Tiền Bưu đã rời khỏi phòng từ bao giờ.

Trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh và Hạ Hà.

Ngay khi Dương Thanh chìm đắm trong mùi hương dịu dàng, trong đầu anh chợt hiện lên một người phụ nữ mặt đầy nước mắt, là Tần Thanh Tâm.

Anh bỗng tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Hạ Hà ra, cười nói: "Yên tâm, bạn của cô là tôi đây rất mạnh.

Một đám tép riu không là gì với tôi đâu".

Hạ Hà bị Dương Thanh đẩy ra cũng choàng tỉnh, lập tức đỏ bừng mặt.

Vừa rồi chờ Dương Thanh ở trong phòng, cô ta cực kỳ sốt ruột, sợ Dương Thanh bị mình liên lụy.

Dù sao đối phương cũng là người thừa kế của nhánh ba Vương tộc họ Tào, thân phận và địa vị đều cực cao.

Còn Dương Thanh chỉ là chủ tịch của một tập đoàn.

Nếu không vì lo Dương Thanh bị phân tâm, cô ta đã chạy ra ngoài từ lâu.

Vậy nên khi thấy anh bình an trở về, cô ta không khống chế được cảm xúc lao vào ôm chầm lấy anh.

"Anh không sao là tốt rồi!"
Hạ Hà đỏ mặt nói, đáy lòng cảm thấy mất mát.

Cô ta biết bản thân đã đem lòng yêu người đàn ông trước mắt từ lâu, chỉ là cô ta cũng rõ ràng mình không có khả năng ở

bên anh.

Nhưng cô ta vẫn luôn kìm lòng không đậu nhớ đến Dương Thanh.

"Tào Trí đâu?"
Hạ Hà bỗng lên tiếng hỏi để chuyển chủ đề.

"Vệ sĩ của anh ta còn không phải đối thủ của tôi nữa là anh ta, vừa bị tôi đánh chạy té khói rồi".

Dương Thanh cười đáp.

Anh không muốn mình bị bại lộ, cũng không muốn Hạ Hà bị kéo vào chuyện này, bèn nói: "Để tôi đưa cô về nhà!"
"Được!"
Hạ Hà không từ chối, đi theo Dương Thanh rời đi.

Dương Thanh vừa đi xuống tầng, cả tòa nhà của nhà hàng quốc tế Yến Đô đều đã bị phong tỏa.

Đổng Chiêm Cương mặc bộ đồ chiến đấu đi vào, trông thấy Dương Thanh lập tức cung kính nói: "Đại nhân yên tâm, mọi chuyện đều đã được xử lý ổn thỏa!"
"Tốt!"
Dương Thanh gật đầu, dẫn Hạ Hà lên một chiếc xe.

Có Đổng Chiêm Cương ở đây, chuyện Dương Thanh xuất hiện sẽ không bị lộ ra ngoài.

Không chỉ như vậy, sẽ không ai biết được nguyên nhân cái chết của Tào Trí.

Dương Thanh dẫn Hạ Hà lên một chiếc Maybach màu đen, Tiền Bưu đã ngồi ở ghế lái chờ sẵn.

Trên đường đi, cả Dương Thanh và Hạ Hà đều không nói chuyện.

Hai mươi phút sau, xe đỗ lại trước cổng một khu nhà cao cấp.

"Dương Thanh, cảm ơn anh chuyện tối nay!"
Trước khi xuống xe, Hạ Hà bỗng nhìn Dương Thanh chân thành nói.

Dương Thanh mỉm cười: “Bạn bè với nhau không cần khách sáo như vậy!”

Lại là bạn bè!

Hạ Hà chợt cảm thấy khó chịu nhưng cũng hiểu lời anh nói là sự thật, anh cũng đang tỏ thái độ với mình.

“Đúng, chúng ta là bạn bè.

Vậy sau này tôi không khách sáo với anh nữa”.

Hạ Hà đột nhiên bật cười, mở cửa xe bước xuống.

Dương Thanh nhìn theo Hạ Hà đi vào trong với ra lệnh: “Lái xe!”

“Cậu Thanh, cô gái này thích cậu!”

Tiền Bưu vừa lái xe vừa nói.

Dương Thanh nhíu mày, bực bội nói: “Tôi với cô ấy chỉ là bạn bè, đừng có nói lung tung!”

Tiền Bưu không dám nhiều lời thêm nữa.

Dương Thanh cũng không phải kẻ ngu, sao lại không biết tâm tư của Hạ Hà?

Cô gái này rất tốt, cũng rất hoàn hảo, xinh đẹp lại tốt bụng.

Nhưng anh đã có Tần Thanh Tâm, đời này không thể phản bội cô.

Dù Hạ Hà có tốt đến đâu cũng không liên quan gì tới anh.

Cùng lúc đó, sau khi Hạ Hà về nhà liền bật đèn lên.

Cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cô ta.

Mẹ cô ta không quen sống ở thành phố, dứt khoát quay về quê sống, vậy nên ở đây chỉ có mình cô ta.

Hạ Hà bỗng cảm thấy cực kỳ cô đơn, trong đầu tràn đầy hình ảnh của Dương Thanh.

Cô ta biết từ nay về sau, mình và anh không còn bất kỳ khả năng gì nữa.

Đến khi gặp lại, bọn họ chỉ là bạn bè.

Hai mươi phút sau, Tiền Bưu đỗ xe trước cổng một căn biệt thự trong thành Mộng Hoan.

Đây là nhà của Mã Siêu.

Mấy ngày nay Dương Thanh vẫn sống ở đây.

"Anh Thanh!"

Trông thấy Dương Thanh trở về, Mã Siêu đang tập đi bộ trong nhà vội vàng tới gần.

"Xem ra hồi phục rất tốt.

Với tốc độ hồi phục như vậy chắc là có thể trở lại bình thường trong vòng chưa đầy một tuần nữa".

Mấy ngày trước, Mã Siêu còn không đi nổi một bước, cả ngày đều nằm lỳ trên giường.

Lúc này Phùng Tiểu Uyển cũng đi ra, cười nói: "Không đến một tuần đâu, cùng lắm ba ngày nữa là anh Siêu có thể hồi phục hoàn toàn".

Mã Siêu nở nụ cười: "Đây đều nhờ công lao của Tiểu Uyển.

Nếu không dù anh không chết cũng phải bị lột một lớp da".

Lúc trước anh ta phá giải phong ấn thực lực lên tới bán bộ Thần Cảnh để đấu với sát thủ bán bộ Thần Cảnh của Hồng Trần.

Khi đó vốn anh ta đã bị thương nặng nên sau khi phá giải phong ấn đánh xong một trận, cơ thể đã bị tổn thương rất nghiêm trọng.

Anh ta còn chuẩn bị tinh thần làm một kẻ tàn phế suốt phần đời còn lại, nào ngờ được Tiểu Uyển trị liệu, anh ta lại chậm rãi hồi phục.

Đến cả chuyên gia trong lĩnh vực y học là Ngải Lâm cũng vô cùng khiếp sợ, thậm chí còn bắt đầu học y thuật cổ truyền theo Phùng Tiểu Uyển.

"Mễ Tuyết thì sao? Tình hình hiện giờ thế nào rồi?"

Dương Thanh lại hỏi tiếp.

Nhắc tới Mễ Tuyết, nụ cười trên mặt Mã Siêu lập tức biến mất, vô thức nhìn sang phòng của cô ta: "Vẫn không có

chuyển biến gì.

Tiểu Uyển chữa cho em ấy lâu như vậy rồi mà em ấy vẫn chưa tỉnh lại, e là vết thương quá nặng".

"Anh Siêu yên tâm, em chắc chắn có thể chữa khỏi cho Mễ Tuyết.

Cho em thêm một tháng nữa, nhất định sẽ khiến Mễ Tuyết tỉnh lại được".

Phùng Tiểu Uyển nói chắc nịch.

"Cảm ơn em, nếu không có em anh đã về chầu trời từ lâu rồi.

Đợi em chữa khỏi cho Mễ Tuyết, anh em bọn anh đều nợ em một mạng!"

Mã Siêu chân thành nói.

img

Phùng Tiểu Uyển cũng đã nói có thể khiến Mễ Tuyết tỉnh lại trong vòng một tháng.

Cùng lúc đó trong một căn biệt thự xa hoa ở nhà họ Tôn.

Một người đàn ông trung niên đi đi lại lại trong phòng, vẻ mặt lo âu.

Bởi vì ông ta không liên lạc được với con trai là Tào Trí.

img

"Mau tìm Tào Trí về đây cho tôi!"

Tào Chính Dương vừa ra lệnh, mấy gã vệ sĩ nhà họ Tào lập tức nghe lệnh rời đi.

Chương 1090: 1090: Cuộc Họp Của Năm Vị Vương

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng động lớn, một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội đang đâm thẳng tới.

"Kẻ nào đó?"

Ngay lập tức, toàn bộ người nhà họ Tôn kinh sợ nhốn nháo.

Nay người của Vương tộc họ Tào đã vào ở trong nhà họ Tôn, ai dám tới nơi này giương oai diễu võ?

Nhưng khi bọn họ thấy biển số trắng của chiếc xe, cả đám đều biến sắc, bởi vì…!chiếc xe này là xe của chiến vực Yến Đô.

"Huych!"

Ngay sau đó, một thi thể bị ném văng ra khỏi xe.

Tiếp theo, chiếc xe Jeep quay đầu nhanh nhẹn rời khỏi đó.

Đám người nhà họ Tôn ngây hết cả ra, chuyện gì thế này?

Bỏ lại một thi thể, rồi đi luôn?

"Cậu Trí!"

Bỗng nhiên có người sợ hãi hô lớn.

Ngay lập tức, tất cả đều dồn ánh mắt về phía thi thể vừa bị bỏ lại.

Quả nhiên đúng là thi thể của Tào Trí, đám người nhà họ Tào khiếp sợ tột cùng, dại cả mặt ra nhìn.

"Đây, đây là cậu Trí sao?"

"Cậu Trí đã chết rồi sao?"

"Sao lại thế được? Người của chiến vực Yến Đô làm chuyện này sao?"

Người nhà họ Tôn nháo nhào bàn tán.

Chẳng bao lâu sau, Tào Chính Dương đã nghe thấy tin Tào Trí đã chết, thi thể bị ném xuống từ một chiếc xe Jeep từ đâu đột ngột lao vào nhà họ Tôn, bèn vội vã chạy tới.

“Tào Trí!”

Ban đầu, Tào Chính Dương còn không tin, nhưng khi tận mắt chứng kiến thi thể kia chính là của Tào Trí, ông ta lập tức trợn trừng mắt, phẫn nộ rống to: “Rốt cuộc là kẻ nào đã giết con trai tôi?”

“Thưa, thưa chủ nhánh ba, cậu Trí…!bị ném xuống từ một chiếc xe Jeep có biển số của chiến vực Yến Đô ạ”.

Một người lãnh đạo của nhà họ Tôn thận trọng dè dặt nói.

“Thịch!”

Vị lãnh đạo của nhà họ Tôn kia vừa dứt lời, Tào Chính Dương đã nổi điên, chân khẽ di động, nháy mắt lao vào người kia.

Người vừa lên tiếng lập tức bị đánh bay, thân thể nặng nề nện vào một cây cột đá, nháy mắt chết tươi.

Ngay lập tức, toàn bộ trang viên nhà họ Tôn đều bị một bầu không khí tĩnh lặng chết chóc bao phủ, tất cả đều hoảng sợ nhìn về phía Tào Chính Dương.

Vì Tào Chính Dương muốn trút giận, một người lãnh đạo của nhà họ Tôn đã mất mạng, ai còn dám nói nữa?

“Chiến vực Yến Đô?”

Tào Chính Dương gần như rít từng chữ qua kẽ răng.

Đúng lúc này, lại có một bóng người đi tới, đó là vị quản gia của Tào Chính Dương, sắc mặt người này cực kì căng thẳng, nói với Tào Chính Dương: “Có tin tức mới nhất, ngay chiều nay, cháu trai Bạch Vương là Bạch Tuấn Hào đã bị giết, nghe đồn hung thủ là một cao thủ Thần Cảnh”.

Tào Chính Dương khiếp sợ ra mặt: “Cao thủ Thần Cảnh đi giết cháu trai Bạch Vương?”

Quản gia gật đầu: “Lí do là vì cháu trai Bạch Vương gần đây liên tục quấy rầy phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh là Tần Thanh Tâm, vợ của Dương Thanh”.

“Dương Thanh? Chính là gã thanh niên một tuần trước mới bị tai nạn, cả người lẫn xe bị đá lở đè lên?”

Dĩ nhiên Tào Chính Dương cũng từng nghe tới cái tên Dương Thanh này, bèn nghiến răng hỏi.

Quản gia trầm giọng thưa: “Chính là gã Dương Thanh đó, nghe đồn cậu ta là lính xuất ngũ từ biên giới phía Bắc, một tuần trước bị tai nạn, người của chiến vực đã đưa đi, đến giờ còn không rõ sống chết thế nào”.

“Nhưng tôi đoán cậu ta còn sống, hơn nữa, chiến vực Chiêu Châu cũng đã có ý định gia nhập cuộc chiến giành Đế Thôn, có thể cái chết của Bạch Tuấn Hào chỉ là dấu hiệu mở đầu”.

“Còn cậu Trí trước đó từng có tranh chấp với Dương Thanh, sau khi Dương Thanh gặp tai nạn còn từng nỗ lực muốn biến tập đoàn Nhạn Thanh thành tài sản của mình, có điều vẫn chưa thành công, cho nên cậu ấy bèn chiếm công ty giải trí Ngôi Sao”.

Tào Chính Dương dẫu sao cũng là chủ nhánh ba của Vương tộc họ Tào, dĩ nhiên đã hiểu ngay ý của quản gia, sắc mặt ông ta trở nên cực kì dữ tợn: “Cho nên, ý ông là, cái chết của Tào Trí có liên quan đến chuyện này?”

Quản gia gật đầu: “Người của Yến Đô đều biết, Dương Thanh có hai điểm không thể động vào, một là người thân của cậu ta, hai là tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Cháu trai Bạch Vương dám có ý đồ với vợ cậu ta, cho nên đã chết!”

“Cậu Trí có ý đồ với tập đoàn Nhạn Thanh, hôm nay cũng đã chết!”

Nói xong, quản gia ngừng lại, không nói nữa.

Nhưng Tào Chính Dương đã hiểu ý quản gia, lập tức mắt vằn đỏ như nhuốm máu, ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy có nghĩa là Dương Thanh còn sống, cậu ta chính là con cờ mà chiến vực muốn sử dụng để gia nhập cuộc chiến giành Đế Thôn”.

Để người của chiến vực Yến Đô ném trả thi thể Tào Trí về đây đương nhiên là ý của Dương Thanh.

Anh đã không đợi được nữa, cho nên muốn nhân cơ hội này thúc đẩy tiến trình một chút.

Bất kể cái chết của Bạch Tuấn Hào hay cái chết của Tào Trí đều có thể làm cho các Vương tộc liên hệ chuyện này với

chiến vực.

Một khi chiến vực vào cuộc, bất kì Vương tộc nào cũng không còn cơ hội chiếm được Đế Thôn nữa, cho nên bọn họ chỉ còn một con đường, đó chính là liên kết với nhau.

Chỉ khi năm Vương tộc bọn họ liên kết lại thì Dương Thanh mới có thể dễ dàng tung một lưới tóm gọn.

Tin tức Tào Trí bị giết nhanh chóng được truyền về Vương phủ họ Tào ở Vương thành Tào.

Tại Vương thành Tào, trong Vương phủ họ Tào.

Hay tin Tào Trí đã bị giết, sắc mặt Tào Vương lập tức âm trầm cực kì.

Sự sống chết của một đứa con trai chủ nhánh ba đối với lão ta mà nói chỉ là chuyện râu ria.

Nhưng điều khiến lão ta tức giận là, chiến vực lại đưa thi thể Tào Trí về nhà họ Tôn.

Đây rõ ràng là hành vi khiêu khích, đồng thời cũng là một đòn cảnh cáo tới Vương tộc họ Tào.

“Chẳng phải xưa nay chiến vực không nhúng tay vào những việc trong lãnh thổ sao? Vì sao nay lại muốn vào cuộc?”

Tào Vương lẩm bẩm, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Đúng lúc này, một ông cụ tóc bạc lưng còng đi tới, cung kính thưa: “Thưa Tào Vương, vừa rồi bên Vương tộc họ Bạch có truyền tin tới, Bạch Vương muốn mở một cuộc họp từ xa qua video, có chuyện cực kì quan trọng muốn bàn với các Vương tộc ạ”.

“Hử?”

Tào Vương cau mày, năm Vương tộc trước này chưa từng qua lại, đã nhiều năm cũng chưa hề tổ chức họp qua video.

“Kết nối với Vương tộc họ Bạch đi!”

img

Qua màn hình, Bạch Vương cười nói.

Tào Vương vẫn duy trì vẻ uy nghiêm, lạnh lùng thốt lên: “Những lời khách sáo nhảm nhí không cần nói làm gì, Bạch Vương bỗng nôn nóng mở cuộc họp qua video giữa năm Vương tộc thế này, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói phải không? Nếu vậy thì cứ bắt đầu luôn đi”.

“Được!”

Bạch Vương gật đầu: “Đã vậy, tôi xin bắt đầu luôn”.

img

Chương 1091: 1091: Liên Minh Các Vương Tộc

Nghi hoặc của Tào Vương cũng là nghi vấn của các vị Vương khác.

Dù là người có địa vị như bọn họ thì cao thủ Thần Cảnh cũng là dạng nhân vật trong huyền thoại rồi.

Nếu nói một cao thủ Thần Cảnh giết một trong năm vị Vương, bọn họ sẽ không có bất kì nghi hoặc nào.

Nhưng vừa rồi, Bạch Vương nói, một cao thủ Thần Cảnh giết chết cháu lão ta.

Cao thủ Thần Cảnh sao có thể tự tay đi giết một kẻ tép riu?

Sắc mặt Bạch Vương hết sức nghiêm nghị, lão ta nhìn thẳng vào màn hình, nói: "Điều tôi nói hoàn toàn là sự thật, nếu các vị không tin, có thể cử người tới Yến Đô điều tra thêm".

"Sự việc phát sinh vào chiều ngày hôm nay, tại Yến Đô, Vương tộc họ Bạch do con trai tôi là Bạch Khánh phụ trách, bên cạnh nó còn có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bảo vệ an toàn".

"Nhưng chiều hôm nay, khi vị cao thủ Thần Cảnh kia xuất hiện, ngay cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Vương tộc họ Bạch chúng tôi cũng không thể bắt kịp người này, thậm chí còn chưa kịp thấy mặt đối phương, cháu tôi đã bị giết".

"Các vị đều có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong hoặc đã là bán bộ Thần Cảnh, tôi chỉ muốn hỏi các vị một câu, nếu là các vị, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh giết người ngay trước mắt các vị, liệu các vị có nhận ra không?"

Bạch Vương nói đến đó, các vị Vương còn lại đều im lặng.

Bọn họ đều hiểu ý Bạch Vương muốn nói, một cao thủ có thể thản nhiên giết người ngay trước mắt cao thủ Vương Cảnh

đỉnh phong lại không hề bị nhìn ra, người đó chỉ có thể là một vị cao thủ Thần Cảnh.

Dù là cao thủ bán bộ Thần Cảnh muốn giết người trước mặt bọn họ, chắc chắn bọn họ có thể cảm nhận được.

"Tôi tin ông!"

Tào Vương bỗng nghiến răng nói, đôi mắt ngập đầy lửa giận.

"Hử?"

Bạch Vương nhìn về phía Tào Vương, hỏi: "Ý Tào Vương là?"

"Ngay vừa rồi, tôi cũng nhận được một tin, người thừa kế nhánh ba của Vương tộc họ Tào ở Yến Đô cũng đã bị giết!"

"Hơn nữa, nó còn bị xe của chiến vực đưa trả về!"

Tạo Vương giận dữ nói: "Căn cứ suy đoán của Vương tộc họ Tào chúng tôi, kẻ đứng sau lưng chỉ đạo việc này có thể là chiến vực".

"Tất cả những chuyện này lại đều có liên quan đến một thanh niên tên là Dương Thanh".

Tào Vương vừa nói đến đây, các vị Vương đều nhìn nhau.

Cái tên Dương Thanh này, bọn họ cũng đều từng nghe tới, dẫu sao đây cũng là người khiến cho các Vương tộc lớn có lí do phái người tới Yến Đô.

Đặc biệt là Quan Vương còn từng có tiếp xúc với Dương Thanh, hiện giờ nghe nói chuyện này có liên quan tới Dương Thanh, lão ta lập tức chấn kinh, đồng thời cũng lấy làm sợ hãi.

Lão ta biết rất rõ thực lực của Dương Thanh khủng bố cỡ nào, hơn nữa cũng biết, Dương Thanh rất có thể chính là vị Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc.

Lúc này nghe Bạch Vương và Tào Vương nói vậy, lão ta bỗng cảm thấy, kẻ đã giết chết Bạch Tuấn Hào và Tào Trí rất có khả năng chính là Dương Thanh.

Những việc này đều có liên quan đến Dương Thanh, mà bản thân Dương Thanh lại chính là một cao thủ Thần Cảnh, việc này không khó để xâu chuỗi lại với nhau.

Nhưng mặc dù đã biết Dương Thanh là một cao thủ Thần Cảnh, lão ta lại không có ý định nói ra tin tức này trong tình huống hiện tại.

"Nghe Bạch Vương và Tào Vương nói thế, theo tôi hiểu thì, trong ngày hôm nay, Vương tộc họ Bạch và Vương tộc họ Tào đều có con cháu bị giết hại, hơn nữa việc này đều có liên quan tới chiến vực".

"Như vậy chỉ e, đây là tin tức mà chiến vực muốn thông báo cho các Vương tộc chúng ta, đồng thời cũng là một lời cảnh cáo, chiến vực muốn gia nhập cuộc chiến giành Đế Thôn, cho nên việc này đã không còn liên quan gì tới các Vương tộc nữa".

Lúc này Mã Vương cũng lên tiếng, sắc mặt cực kì khó coi.

Đã nhiều năm nay, cuộc chiến tranh đoạt Đế Thôn chính là một cơ hội duy nhất để cho Vương tộc tiến thêm một bước.

Chỉ cần có thể nắm được Đế Thôn trong tay, có lẽ Vương tộc này sẽ được nhảy luôn lên hàng ngũ các Hoàng tộc, khôi phục vinh quang trăm năm trước.

Nhưng hiện giờ, chiến vực cũng muốn tham gia, mà khi chiến vực đã gia nhập cuộc chiến, các Vương tộc bọn họ liệu còn cơ hội nào?

"Các vị có từng nghĩ đến một giả thuyết, có lẽ Dương Thanh chính là một cao thủ Thần Cảnh?"

Ngay khi các Vương trầm mặc suy tư, một giọng nói bỗng vang lên.

Ngay lập tức, mặt mấy vị Vương đều biến sắc, nhìn về phía người vừa lên tiếng, Tiết Vương.

Quan Vương giật mình, lão ta không biết vì sao Tiết Vương lại có được tin tức Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh?

Không chỉ có thế, Tiết Vương còn dám nói thẳng ra.

"Tiết Vương, ông đang đùa gì thế hả?"

Tào Vương cười lạnh một tiếng: "Theo tôi được biết, Dương Thanh chỉ mới chừng hai bảy, hai tám tuổi, ông lại nói cậu ta là một cao thủ Thần Cảnh?"

Bạch Vương cũng cười cười, lắc đầu: “Tuyệt đối không có khả năng này, tôi từng nghe nói có cao thủ Vương Cảnh chưa tới ba mươi tuổi, nhưng chưa từng nghe nói có cao thủ Thần Cảnh chưa đầy ba mươi”.

Mã Vương cũng nở nụ cười: “Tiết Vương, ông đừng nói với tôi, lần trước ông cho người của Vương tộc họ Tiết rút khỏi Yến Đô chính là vì sợ gã Dương Thanh này nhé?”

Đây vốn chỉ là một lời bông đùa của Mã Vương, ai dè Tiết Vương lại thành khẩn gật đầu: “Đúng thế, chính vì tôi đã biết Dương Thanh là một cao thủ Thần Cảnh nên mới cho người của Vương tộc chúng tôi rút khỏi Yến Đô”.

Lúc này, không ai cười nổi nữa, sắc mặt mỗi người đều căng thẳng tột cùng.

Tiết Vương sẽ không lấy một chuyện quan trọng như thế ra đùa giỡn bọn họ.

Hơn nữa, đúng là Tiết Vương đã cho rút hết người của Vương tộc họ Tiết khỏi Yến Đô, nhưng một tuần trước, khi Dương Thanh gặp tai nạn, người của Vương tộc họ Tiết lại lần nữa quay trở lại Yến Đô.

Lẽ nào, điều này còn chưa nói rõ vấn đề hay sao?

Quan Vương do dự trong lòng, băn khoăn không biết có nên nói ra hay không.

Lúc này, chỉ cần lão ta lên tiếng thừa nhận chuyện Dương Thanh là một cao thủ Thần Cảnh, chắc chắn sẽ không ai hoài nghi sự thật này nữa.

Chỉ có điều, Dương Thanh đã khiến lão ta quá kinh sợ, không chỉ có thế, ngày nay, bên cạnh Dương Thanh còn có một vị thần y như Phùng Tiểu Uyển.

Nếu lúc này lão ta nói ra thân phận thật sự của Dương Thanh, chỉ sợ là đã hoàn toàn chọc giận Dương Thanh.

Nếu Dương Thanh đã chết thì cũng thôi, nhưng nếu cậu ta còn sống, Vương tộc họ Quan trong tương lai chắc chắn sẽ tan biến thành tro bụi.

Ngày nay, ở Vương thành Quan đã có hai gia tộc lớn là nhà họ Khương và nhà họ Lâm từng chịu ơn Dương Thanh, có quan hệ không tệ với cậu ta.

Nếu Dương Thanh bất mãn với lão, chỉ e ngôi vị Vương của Vương thành Quan sẽ phải đổi chủ.

"Quan Vương, ông không định nói gì à?"

Tiết Vương bỗng cười cười nhìn về phía Quan Vương.

Lúc này, cả bốn vị Vương đều nhìn sang Quan Vương, bởi Vương tộc họ Quan cũng giống Vương tộc họ Tiết, đều từng rút người trong tộc khỏi Yến Đô trước khi Dương Thanh gặp chuyện.

Nhưng sau khi Dương Thanh bị tai nạn, Quan Vương lại cho người của Vương tộc họ Quan trở lại Yến Đô.

"Quan Vương, chẳng lẽ ông cũng vì Dương Thanh nên mới rút người trong tộc khỏi Yến Đô?"

Mã Vương kinh ngạc hỏi.

Quan Vương bỗng cười lạnh, nói: "Nói đùa, nhà chúng tôi đường đường là Vương tộc họ Quan, sao có thể vì một người trẻ tuổi mà rút khỏi Yến Đô?"

"Nếu không phải thì ông định giải thích thế nào về việc người của Vương tộc ông lại một lần nữa quay trở về Yến Đô sau khi Dương Thanh gặp tai nạn?"

Tiết Vương híp mắt cười, nhìn Quan Vương hỏi.

"Đây là bí mật tối cao của Vương tộc họ Quan chúng tôi, xin thứ lỗi không thể tiết lộ!"

Quan Vương lạnh lùng đáp.

Hiển nhiên, lão ta đã có lựa chọn của mình.

Nghe Quan Vương nói thế, mấy vị Vương của các Vương tộc khác cũng chỉ thoáng hoài nghi, nhưng không ai quá để tâm.

Dù sao, lời Quan Vương nói cũng có lí, mỗi Vương tộc đều có bí mật của mình, không thể vì Vương tộc họ Quan cho người trở lại Yến Đô sau khi Dương Thanh gặp nạn mà khẳng định Quan Vương bị Dương Thanh hù dọa được.

Trong số các vị Vương, chỉ có Tiết Vương vẫn nheo mắt cười ha hả, nói: “Nếu Quan Vương đã không muốn nói thì tôi cũng không hỏi nhiều nữa”.

img

Chương 1092: 1092: Bốn Vị Vương Liên Hợp

Bạch Vương vừa đề cập đến chuyện thành lập liên minh năm Vương tộc lớn, các vị Vương lập tức kinh sợ.

Trăm năm trước, khi năm Vương tộc lớn bọn họ còn đứng trong hàng ngũ chín Hoàng tộc lớn, suốt trăm năm, năm Vương tộc bọn họ chỉ có một lần duy nhất kết làm liên minh.

Ngày đó, chỉ có chín Hoàng tộc lớn, chưa có năm Vương tộc lớn.

Nhưng chính lần tạo liên minh đó, khi bọn họ nỗ lực thâu tóm Yến Đô, người kia đã xuất hiện, lấy sức của một người trấn áp toàn bộ năm Hoàng tộc lớn.

Cũng chính từ khi đó, chín Hoàng tộc lớn biến thành bốn Hoàng tộc lớn, liên minh năm Hoàng tộc cũng bởi người nọ mà bị giáng xuống thành năm Vương tộc.

Người kia từng gây ám ảnh cực lớn cho các Vương tộc, dù đã trăm năm trôi qua, năm Vương tộc bọn họ vẫn không dám đặt chân vào Yến Đô một bước, chỉ chờ Vương của Yến Đô xuất hiện.

Chỉ khi Vương của Yến Đô xuất hiện, bọn họ mới có thể đặt chân vào nơi đó.

Hôm nay, lại muốn kết liên minh sao?

Lúc này, bốn vị Vương khác không ai lên tiếng, tất cả đều hết sức nghiêm nghị suy tư.

“Bạch Vương, tôi hiểu ý ông, thế cuộc ngày nay đã mở ra rồi, chỉ có liên hợp lại mới có đủ thực lực đối đầu với chiến vực tranh đoạt Yến Đô”.

“Nhưng trăm năm trước, cũng vì năm gia tộc chúng ta liên hợp lại, cuối cùng không chỉ không thể vượt qua bốn Hoàng tộc kia mà còn bị giáng xuống thành Vương tộc”.

“Nếu lần này tạo liên minh, thắng thì cũng thôi, nhưng nếu thua thì phải làm thế nào?”

“Năm tộc chúng ta đã bị giáng thành Vương tộc, nếu lại bị giáng cấp một lần nữa, sẽ trở thành loại gia tộc gì?”.

truyện kiếm hiệp hay

Quan Vương lên tiếng hỏi, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Phải dấn thân vào nguy hiểm mới mong bắt được phú quý, trăm năm trước, các bậc cha chú của chúng ta cũng vì muốn cho thực lực của gia tộc mạnh thêm một bậc mới mạo hiểm tranh đoạt Yến Đô”.

“Đừng quên, bốn Hoàng tộc hiện giờ, vào thời điểm trăm năm trước, thực lực còn chẳng bằng năm tộc chúng ta, nếu không phải vì sự xuất hiện của người kia, có lẽ năm tộc chúng ta đã vượt trên bốn Hoàng tộc hiện tại”.

Bạch Vương ngạo nghễ nói, như thể lão ta đã nắm được Yến Đô trong tay, sau đó kế thừa Đế Thôn, sai khiến bốn Hoàng tộc lớn.

Tào Vương cũng lên tiếng: “Đúng thế, năm tộc chúng ta vốn chính là những gia tộc mạnh nhất, hết thảy đều vì người kia”.

“Năm tộc chúng ta đã bị chèn ép suốt trăm năm, nếu còn không cố gắng tiến tới, chỉ sợ sẽ hoàn toàn không còn hi vọng trở mình, Đế Thôn là thời cơ tốt duy nhất suốt trăm năm này của chúng ta, nhất định phải nắm lấy!”

“Vương tộc họ Tào đồng ý thành lập liên minh các Vương tộc!”

Tào Vương là người tỏ thái độ trước nhất.

Mã Vương cũng nói: “Vương tộc họ Mã tôi cũng đồng ý thành lập liên minh các Vương tộc!”

Tiết Vương lạnh lùng quét mắt nhìn Quan Vương, cũng lên tiếng: “Vương tộc họ Tiết cũng đồng ý thành lập liên minh các Vương tộc, khôi phục vinh quang Hoàng tộc trăm năm trước!”

Lúc này, năm Vương tộc lớn đã có bốn vị tỏ rõ thái độ ủng hộ lập liên minh, chỉ còn lại Quan Vương chưa lên tiếng.

“Quan Vương, tới phiên ông!”

Tiết Vương bỗng nhìn về phía Quan Vương, thúc giục với vẻ nghiền ngẫm.

Sắc mặt Quan Vương đã khá khó coi, không phải lão ta không muốn khôi phục vinh quang năm xưa của gia tộc, nhưng nỗi hãi hùng mà Dương Thanh mang đến cho lão ta lại quá lớn.

Hơn nữa, lão ta còn biết, Dương Thanh không chỉ là một cao thủ Thần Cảnh mà còn là Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc, là một nhân vật có thể dựa vào sức mình địch lại một nửa quốc gia.

Nếu Dương Thanh đã chết, lão ta sẽ không hề do dự, nhất định sẽ đồng ý thành lập liên minh các Vương tộc ngay để tranh đoạt Yến Đô cùng chiến vực.

Nhưng hiện tại Dương Thanh sống chết thế nào chưa rõ, lão ta lại luôn có dự cảm rất mãnh liệt rằng Dương Thanh còn sống.

Không chỉ có vậy, cái chết của Bạch Tuấn Hào và Tào Trí đều có liên quan đến Dương Thanh.

Bởi vì Vương tộc họ Bạch đã khẳng định cao thủ giết chết Bạch Tuấn Hào là một cao thủ Thần Cảnh.

Cao thủ Thần Cảnh vốn là những nhân vật cực kì khủng bố trong truyền thuyết, và cũng cực kì hiếm thấy.

Trùng hợp làm sao, Bạch Tuấn Hào và Tào Trí đều chạm phải hai cái vảy ngược của Dương Thanh, rồi đều bị cao thủ Thần Cảnh giết chết.

Chẳng lẽ những điều này còn chưa thể nói rõ vấn đề hay sao?

Vấn đề chính là, cao thủ Thần Cảnh giết chết bọn họ là Dương Thanh!

Nghĩ tới đây, Quan Vương không hề do dự, lắc đầu nói: “Các vị, tôi cũng muốn khôi phục vinh quang ngày trước của gia tộc, nhưng cao thủ của chiến vực nhiều vô số, sợ rằng cao thủ bậc Thần Cảnh cũng không ít đâu, kể cả khi chúng ta

thành lập liên minh cũng sẽ không phải đối thủ của chiến vực".

Quan Vương vừa dứt lời, bốn vị Vương khác lập tức sa sầm mặt lại.

Nội dung cuộc họp ngày hôm nay cực kì quan trọng, một khi tiết lộ ra ngoài thì sẽ trở thành đả kích cực lớn đối với cả năm Vương tộc.

Vương tộc hay Hoàng tộc thì đều âm thầm có tranh đấu với chiến vực, nhưng nếu chuyện này bị đưa ra công khai thì chỉ sẽ hoàn toàn trở mặt với phía chiến vực.

Những người tham dự cuộc họp này đều là chủ của một Vương tộc, có người rời khỏi liên minh, nếu không may nội dung cuộc họp bị tiết lộ ra ngoài thì phải làm sao?

Điều quan trọng nhất là, năm Vương tộc lớn, nếu mất Vương tộc họ Quan rồi thì dù có thành lập liên minh các Vương tộc, thực lực cũng sẽ bị giảm bớt nhiều.

"Quan Vương, ông bị chiến vực dọa sợ mất mật rồi à? Hay là bị Dương Thanh hù cho nhũn chân rồi?"

Tiết Vương cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Trước đó ông mới nói, Vương tộc họ Quan rút khỏi Yến Đô, sau khi Dương Thanh gặp tai nạn, Vương tộc họ Quan lại phái người quay về Yến Đô, nguyên nhân của hành động này là điều tuyệt mật của Vương tộc ông".

"Nhưng theo ý tôi thì đây chỉ là lời nói dối, từ lâu ông đã biết Dương Thanh có thể là một cao thủ Thần Cảnh, cho nên mới không muốn mạo hiểm gia nhập liên minh".

"Nếu tôi đoán không sai, ông còn đang nghĩ biện pháp liên lạc với Dương Thanh, báo lại với cậu ta về nội dung cuộc họp này của chúng ta, đúng không?"

Tiết Vương vừa dứt lời, các vị Vương khác lập tức biến sắc, ai nấy đều lộ vẻ tức giận: "Quan Vương, ông dám à!"

Quan Vương vội vã phủ nhận: "Tiết Vương, ông đừng có nói bậy, dù tôi không đồng ý gia nhập Liên minh các Vương tộc nhưng cũng sẽ không tiết lộ bất cứ nội dung nào của cuộc họp lần này cho người khác".

“Ha ha, ai biết được?”
Tiết Vương cười ha hả, nói, tỏ thái độ không tin tưởng.

“Quan Vương, hãy cho chúng tôi một lí do để ông từ chối gia nhập Liên minh các Vương tộc đi”.

Bạch Vương nghiêm nghị nói.

“Còn phải hỏi sao? Chắc chắn là như lời Tiết Vương nói vậy, lão già khốn kiếp này định tiết lộ nội dung cuộc họp ra ngoài để tranh thủ lấy lòng chiến vực”.

Tào Vương cũng cười lạnh, nói: “Hiển nhiên là ông ta thấy Liên minh các Vương tộc đấu với chiến vực thì kẻ thua nhất định là chúng ta”.

Mã Vương cũng lạnh lùng bảo: “Quan Vương, ông làm như vậy không sợ mất cả chì lẫn chài à?”
Lúc này, cả bốn vị Vương của bốn Vương tộc đều tức giận nhìn về phía Quan Vương.

Quan Vương hơi nhíu mày, không hề e sợ, chỉ cười lạnh một tiếng: “Quan Vương tôi làm gì còn cần các ông dạy cho chắc?”
“Các ông muốn nghĩ thế nào thì tùy, còn về chuyện liên minh, tôi sẽ không theo!”
Quan Vương nói tới đó liền ngắt luôn video.

Nhìn bóng Quan Vương biến mất khỏi cửa sổ video, bốn vị Vương khác đều sa sầm mặt mày.

“Lão già khốn này, dám bỏ cuộc họp như vậy!”
Sắc mặt Bạch Vương lộ vẻ hung ác, nghiến răng nói.

“Nếu đã thế, tôi kiến nghị, trước khi Liên minh các Vương tộc quyết định ra mặt tranh đấu với chiến vực, chúng ta nên tới Vương thành Quan một chuyến!”
Đáy mắt Tiết Vương lóe lên một tia sáng đáng sợ, lớn tiếng nói.

“Không cần nhiều người, chỉ bốn Vương chúng ta tới đó là đủ để nghiền ép toàn bộ cao thủ của Vương thành Quan”.

Tào Vương cũng ngạo nghễ nói.

“Đồng ý!”
Mã Vương phụ họa.

Chương 1093: 1093: Nỗi Lo Của Quan Vương

Vậy là lúc này, trừ Vương tộc họ Quan thì trong bốn Vương tộc lớn còn lại đã có ba chủ Vương tộc đồng ý tới Vương thành Quan một chuyến.

Bạch Vương không nói gì, như thể đang mải suy tư.

Trong đám người này chỉ có Vương tộc họ Bạch là có thực lực mạnh hơn cả, thực lực của Bạch Vương cũng đã bước vào bán bộ Thần Cảnh, chỉ cần tiến lên phía trước thêm một chút là đã đạt tới Thần Cảnh - cấp bậc mà mỗi cao thủ võ thuật đều tha thiết ước mơ.

“Bạch Vương, ông thấy thế nào?”
Tiết Vương nhìn về phía Bạch Vương, hỏi.

Bạch Vương nghiêm túc nói: “Tiết Vương, trước ông mới nói, thực lực của Dương Thanh có thể đã đạt tới Thần Cảnh, ông cũng đã nói, Quan Vương rời khỏi cuộc tranh giành Yến Đô rồi lại lần nữa cho người quay lại đó, tất cả đều vì Dương Thanh”.

“Nếu quả đúng như vậy thì chẳng phải Dương Thanh đã thực sự là một cao thủ Thần Cảnh sao?”
“Tôi nghe nói, Dương Thanh là cao thủ xuất ngũ từ biên giới phía Bắc, theo tôi được biết, ở chiến vực biên giới phía Bắc, chỉ có một cao thủ Thần Cảnh chính là Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc”.

Nghe Bạch Vương nói thế, các vị Vương khác lập tức biến sắc.

“Nếu Bạch Vương nói không sai, vậy chẳng phải Dương Thanh chính là Tướng quân thần bí nhất của biên giới phía Bắc, từng được kẻ địch thừa nhận là người có thể dựa vào sức của một mình mình chống lại nửa quốc gia đó sao?”
Mã Vương kinh sợ thốt lên.

Sắc mặt Tào Vương cũng cực kì căng thẳng, nói: “Nếu quả đúng như vậy thì trừ khi Dương Thanh chết, chúng ta mới có cơ hội, bằng không, chỉ cần cậu ta còn sống, chúng ta mà muốn tranh đoạt Yến Đô với chiến vực thật sự quá khó khăn”.

Bạch Vương cũng gật đầu: “Đây chính là điểm làm tôi lo lắng, nếu cậu ta đúng là Tướng quân biên giới phía Bắc thì vì sao cậu ta lại đi giết con cháu dòng chính của Vương tộc họ Bạch và Vương tộc họ Tào?”
“Nếu cậu ta thật sự muốn xử lí chúng ta, hoàn toàn có thể tới thẳng Vương thành của chúng ta.

Với thực lực Thần Cảnh của cậu ta, dù bất kỳ Vương tộc nào trong số chúng ta có cản được thì cũng phải tổn thất vô cùng lớn”.

“Nhưng cậu ta lại không làm như vậy, trái lại chỉ giết một đứa con cháu dòng chính có thực lực không phải quá mạnh”.

“Các ông nói xem, liệu đây có phải một lời cảnh cáo của cậu ta gửi tới chúng ta không? Cậu ta muốn cảnh cáo, chúng ta có thể nhúng tay vào cuộc tranh giành Yến Đô nhưng không được đụng đến người của cậu ta?”
“Nếu đúng như vậy thì hành vi từ chối gia nhập liên minh của Quan Vương chẳng phải đã nói rõ, giữa Dương Thanh và Vương tộc họ Quan đã có một hiệp định nào đó rồi?”
“Dù không có gì nhưng chỉ e Quan Vương cũng sẽ nhân cơ hội này chủ động liên hệ với Dương Thanh, bởi vậy, Quan Vương cũng đã là người của Dương Thanh, nếu chúng ta bắt tay tấn công Vương thành Quan, liệu có khiến cho Dương Thanh trả thù chúng ta không?”
Bạch Vương phân tích cặn kẽ, mỗi một ý đều khiến cho các vị Vương khác cảm thấy áp lực vô cùng.

Nhất là Tiết Vương, áp lực đè lên người còn lớn hơn nữa.

Lão ta biết rõ mức độ khủng bố của Dương Thanh, bởi ngay cả cao thủ số một của Vương tộc họ Tiết cũng không phải đối thủ của anh.

Điều này đủ để chứng tỏ, Dương Thanh chính là một cao thủ Thần Cảnh.

Một nhân vật có thể một mình chống lại lực lượng nửa quốc gia khác, là người mà mấy Vương tộc bọn họ có thể lấn lướt chèn ép sao?
"Nói vậy, đúng là chúng ta không thể tùy tiện đụng tới Quan Vương, nếu không, khéo liên minh còn chưa vào tới Yến Đô đã bị Dương Thanh trả thù rồi".

Mã Vương gật đầu nói.

Bạch Vương suy tư hồi lâu, bỗng nhiên thốt lên: "Có lẽ chúng ta có thể thăm dò trước một chút, tiện thể nhân cơ hội này thăm dò xem quan hệ của Dương Thanh với Quan Vương rốt cuộc đã đến mức độ nào".

"Hả? Chẳng biết Bạch Vương muốn thăm dò thế nào?"
Các vị Vương khác đều mong chờ nhìn về phía Bạch Vương.

"Nếu bốn lão già chúng ta trực tiếp xông tới Vương thành Quan thì Vương thành Quan hẳn sẽ không còn khả năng tồn tại, như vậy có thể sẽ thực sự dẫn tới sự trả thù của Dương Thanh".

Bạch Vương nói tiếp: "Nhưng chúng ta có thể phái một đội quân tinh nhuệ của Liên minh các Vương tộc, lẻn vào Vương phủ họ Quan, cho Quan Vương một đòn bất ngờ".

"Đội quân tinh nhuệ này không thể quá yếu, nhưng cũng không thể quá mạnh, quá yếu sẽ bị xử lí gọn mà không có tác dụng gì, quá mạnh sẽ tạo thành tổn thất quá lớn cho Vương thành Quan, điều này có thể sẽ dẫn tới việc Dương Thanh trả thù chúng ta".

"Cho nên cần phải vừa đủ, chỉ cần có thể gây áp lực lớn cho Quan Vương, khiến Quan Vương chủ động cầu xin sự giúp đỡ từ phía Dương Thanh là được".

"Nếu Dương Thanh và Quan Vương đã có thỏa thuận từ trước với nhau, chúng ta mà tiêu diệt Vương tộc họ Quan sẽ chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình".

"Nhưng nếu Dương Thanh mặc kệ không quan tâm thì mấy lão già chúng ta có thể đích thân tới Vương thành Quan, sau khi tiêu diệt Vương tộc họ Quan rồi mới đưa Liên minh các

Vương tộc vào Yến Đô, ý các vị thế nào?”
Bạch Vương hỏi.

“Được! Cứ quyết định vậy đi!”
“Tôi cũng đồng ý!”
“Vậy không biết đội quân dò đường của liên minh cần cao thủ cấp bậc nào?”
Cuối cùng, Tiết Vương lại hỏi cặn kẽ.

“Bốn Vương tộc chúng ta, mỗi Vương tộc đưa ra năm cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, thành lập một tiểu đội gồm hai mươi cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ”.

Bạch Vương đã cân nhắc kĩ càng, bèn cười nói: “Hai mươi cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, đối với Vương tộc họ Quan là vừa đủ mạnh”.

“Dù Vương thành Quan đưa ra toàn bộ cao thủ đứng đầu thì cũng chỉ miễn cưỡng đấu một trận với đội quân này, trừ khi bọn họ có thể mời Dương Thanh tới hỗ trợ, bằng không, Vương tộc họ Quan sẽ bị tiêu diệt”.

Nghe Bạch Vương nói thế, trong mắt các vị Vương khác đều lóe lên một tia sáng hung ác.

“Được!”
Vì thế, tất cả bốn Vương đều đã đồng ý thành lập một đội quân hai mươi gã cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đến thử sức Vương tộc họ Quan.

Cùng lúc đó, Quan Vương cắt đứt cuộc gọi video với các vị Vương xong bèn sai người tới nhà họ Khương và nhà họ Lâm mời người.

Ba mươi phút sau, trong Vương phủ họ Quan, tại một gian phòng tiếp khách.

Quan Vương ngồi tại vị trí cao nhất, hai vị trí thấp hơn ở hai bên là Khương Hùng - người đứng đầu nhà họ Khương, và Lâm Thiên Tường - người đứng đầu nhà họ Lâm.

“Quan Vương, có chuyện gì mà cho gọi chúng tôi tới gấp như vậy?”

Hai người đều thấy được vẻ mặt nghiêm túc và căng thẳng của Quan Vương, Lâm Thiên Tường bèn hỏi.

“Vừa rồi năm Vương tộc có mở một cuộc họp qua video, nội dung cuộc họp chính là thành lập Liên minh các Vương tộc, chuẩn bị tiến vào Yến Đô, tranh đoạt quyền nắm giữ Yến Đô với chiến vực, nhưng tôi đã từ chối”.

Quan Vương nói thẳng, câu chữ ngắn gọn, vào ngay trọng tâm vấn đề.

Khương Hùng và Lâm Thiên Tường lập tức biến sắc, Khương Hùng vỗ mạnh xuống bàn, đứng bật dậy, cả giận nói: “Vương tộc muốn làm phản sao? Ai cho bọn họ can đam dám tranh đoạt với chiến vực?”
Khương Hùng vốn là một chiến sĩ già xuất ngũ từ chiến vực biên giới phía Bắc cho nên luôn có tình cảm cực kì sâu đậm với chiến vực.

Lâm Thiên Tường thì bình tĩnh hơn nhiều, lão ta nhìn về phía Quan Vương, lo âu nói: “Trong năm Vương tộc lớn, chỉ có mình ông từ chối sao?”
Quan Vương gật đầu: “Đúng thế, có lẽ bốn Vương tộc khác đang thảo luận công việc tạo liên minh hoặc cũng có thể đang bàn bạc tấn công Vương thành Quan để làm đòn mở màn”.

“Quan Vương, nếu ông ta gọi chúng tôi tới, hẳn là đã có phương án đối phó rồi đi?”
Lâm Thiên Tường nghiêm nghị nói.

“Từ một tuần trước, sau khi cậu Thanh gặp sự cố, mọi người đều nói cậu Thanh đã chết, nhưng tôi có thể chắc chắn cậu ấy vẫn còn sống”.

“Liên minh các Vương tộc muốn tranh đấu với chiến vực, cũng tức là muốn đối đầu với cậu Thanh, nếu đã thế, chúng ta tuyệt đối không thể để bọn họ được như ý”.

Quan Vương nói, vẻ mặt cực kì hiên ngang lẫm liệt.

Khương Hùng hừ lạnh một tiếng: “Khỏi cần nói mấy câu dễ nghe vậy làm gì, nếu tôi nhớ không nhầm thì sau khi bên Yến Đô truyền tới tin cậu Thanh gặp sự cố, Vương tộc họ Quan các

ông vốn đã rút khỏi Yến Đô đã đưa người quay lại đó rồi đúng không?”

Chương 1095: 1095: Hai Loại Khả Năng

Một chiếc máy bay tư nhân đang đậu ở sân bay quốc tế Yến Đô chuẩn bị cất cánh.

Rất nhanh, một nam một nữ trẻ tuổi cùng đến.

“Cậu Thanh, chào buổi tối!”
Các tiếp viên hàng không chờ sẵn trên máy bay tư nhân xếp thành một đội, cung kính chào.

Một nam một nữ này tất nhiên là Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển.

Khương Hùng và Lâm Thiên Tường bị cổ độc gây tổn thương nặng.

Lúc trước Phùng Tiểu Uyển rời đi cùng Dương Thanh cũng chỉ để lại ít thuốc chữa lành vết thương.

Lần này, nhân lúc Dương Thanh muốn tới Vương tộc họ Quan, Phùng Tiểu Uyển cũng đi cùng, tiện thể khám cho Khương Hùng và Lâm Thiên Tường luôn.

Từ Yến Đô đến Vương thành Quan phải bay mất gần ba giờ.

Cho dù bây giờ đã khuya cũng không ngăn cản được Dương Thanh tới đó.

Tại sân bay ở Vương thành Quan.

Nơi đây đã bị Hồng Đại Cường - chỉ huy tối cao của chiến cực Vương thành Quan dẫn người phong tỏa.

Mấy người nhánh chính của Vương tộc họ Quan cũng dẫn người xuất hiện ở đây.

Không chỉ chiến vực Vương thành Quan và Vương tộc họ Quan, còn có những thành viên đứng đầu nhà họ Khương và nhà họ Lâm trong bốn gia tộc lớn ở Vương thành Quan cũng tới.

Tin tức này nhanh chóng được truyền khắp Vương thành Quan.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao các thế lực đứng đầu Vương thành Quan đều dẫn người đến sân bay?"

"Có người nói ngay cả Quan Vương - chủ Vương tộc họ Quan cũng đích thân tới sân bay.

Tôi nghe đồn là muốn đón nhân vật lớn nào đó".

"Trời ơi! Rốt cuộc là nhân vật lớn có thân phận cao quý tới mức nào lại có thể khiến Quan Vương tự mình tới đón vậy?"

…!

Các gia tộc lớn trong Vương thành Quan đều đang bàn luận về chuyện này.

Bây giờ đã là rạng sáng, nếu là bình thường, những người này đã ngủ từ lâu.

Nhưng hôm nay, bất kỳ một gia tộc nào có chút tiếng tăm đều để đèn sáng trưng.

Ai cũng cảm giác được có điểm không bình thường.

Trong Vương tộc họ Bạch ở Vương thành Bạch, Bạch Vương đã chìm vào giấc ngủ chợt bị những tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Bạch Vương khẽ nhíu mày, từ trên giường ngồi dậy, tiện tay kéo áo choàng bên cạnh khoác lên vai: "Vào đi!"

Lão ta biết muộn thế này còn có người tới quấy rầy giấc ngủ của mình thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Lão ta vừa dứt lời, một lão quản gia lưng hơi còng vội vàng bước vào.

"Bạch Vương, tôi vừa nhận được tin tức Vương tộc họ Quan liên kết với chiến vực phong tỏa sân bay ở Vương thành Quan.

Quan Vương và chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan - Hồng Đại Cường đích thân dẫn người tới sân bay đón người".

Lão quản gia nói với vẻ nghiêm trọng.

Bạch Vương còn đang buồn ngủ, sau khi nghe được tin này thì lập tức tỉnh táo.

"Cái gì? Vương tộc họ Quan và chỉ huy tối cao của chiến vực đều đích thân tới sân bay đón người à? Chẳng lẽ… người mà bọn họ muốn đón là nhân vật lớn của chiến vực?"

Bạch Vương vô cùng chấn động hỏi.

Lão quản gia lắc đầu: "Tôi tạm thời chưa rõ.

Nhưng nhân vật có thể khiến cho Quan Vương và chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan đích thân tới đón thì chắc hẳn phải có địa vị rất cao, thân phận ít nhất cao hơn chỉ huy tối cao chiến vực Vương thành Quan nhiều".

"Bằng không chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan sẽ không đích thân tới đó, thậm chí phong tỏa sân bay".

Bạch Vương không nói nữa, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Chiều hôm nay, ông ta vừa mới tập hợp năm Vương tộc lớn, bàn bạc chuyện Liên minh Vương tộc đối phó với chiến vực.

Kết quả mới rạng sáng lại đột nhiên nhận được tin tức khẩn cấp, có thể có một nhân vật lớn tới Vương thành Quan.

Trong năm Vương tộc lớn chỉ có duy nhất Vương tộc họ Quan từ chối gia nhập Liên minh Vương tộc.

Bọn họ vốn còn đang bàn bạc xem sắp tới nên ra tay với Vương thành Quan thế nào.

Kết quả Quan Vương đã nhanh chóng mời nhân vật lớn tới sao?

"Bạch Vương, bây giờ Vương thành Quan đều đang đồn người Quan Vương muốn đón có thể đến từ biên giới phía Bắc".

Lão quản gia chợt nói.

Những nội dung này chỉ là tin đồn nhưng lão ta vẫn nói ra.

Đồng tử của Bạch Vương lập tức co lại.

Nhân vật lớn có thể khiến cho Quan Vương và chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan đồng thời tới đón, còn đến từ biên giới phía Bắc, vậy người này rất có khả năng chính là Tướng quân biên giới phía Bắc.

Cho dù không phải là Tướng quân biên giới phía Bắc, ít nhất cũng là một trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc.

Mà bây giờ bọn họ đều nghi ngờ Tướng quân biên giới phía Bắc rất có thể là Dương Thanh.

Một tuần trước, Dương Thanh xảy ra chuyện đã được chiến vực đưa đi.

Đến nay vẫn không có tin tức nào liên quan tới Dương Thanh được truyền ra.

Có phải Dương Thanh đã được chữa trị, nhân vật lớn của biên giới phía Bắc tới Vương thành Quan chính là Dương Thanh?

"Liên hệ với mấy Vương khác cho tôi, mười phút sau mở hội nghị Liên minh Vương tộc!"

Bạch Vương nói.

"Vâng!"

Lão quản gia vội vàng xoay người rời đi.

Cho dù đã muộn nhưng chuyện Liên minh Vương tộc là quan trọng nhất, bọn họ vốn bàn bạc sẽ phái một đội do cao chủ Vương Cảnh hậu kỳ dẫn đầu tới Vương tộc họ Quan thăm dò.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như bọn họ không cần thăm dò nữa.

Để tiểu đội liên minh đi tới Vương tộc họ Quan chính là chịu chết.

Mười phút sau, cuộc họp video liên minh Vương tộc chính thức bắt đầu.

Trong video, Tiết Vương, Tào Vương và cả Mã vương đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Rõ ràng bọn họ đều nhận được tin về chuyện xảy ra ở Vương thành Quan.

“Các vị, chắc các vị đã biết chuyện Quan Vương và chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan đích thân tới sân bay đón người chứ?”

Bạch Vương hỏi thẳng vào vấn đề.

Mấy Vương đều gật đầu.

Mã Vương nói với vẻ nghiêm trọng: “Sợ rằng người có thể khiến Quan Vương và chỉ huy tối cao của một khu chiến vực đích thân tới đón phải có thân phận cực cao”.

“Không sai, địa vị của người này ở chiến vực chắc chắn phải rất cao.

Thân phận của hắn ta ít nhất phải cao hơn chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan”.

Tào Vương cũng nói.

Tiết Vương gật đầu: “Tôi đoán người Quan Vương muốn đón là Tướng quân biên giới phía Bắc, cũng chính là Dương Thanh!”

Tiết Vương vừa nói ra lời này, mấy Vương khác đều chấn động.

Trước đó, bọn họ đã suy đoán Dương Thanh chính là Tướng quân biên giới phía Bắc.

Mà một tuần trước, Dương Thanh xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, cuối cùng chiến vực còn truyền ra tin tức, nói là Dương Thanh bị thương nặng, được chiến vực đón đi.

Bây giờ, Tiết Vương lại suy đoán người này rất có thể là Dương Thanh.

Lúc này Bạch Vương cũng nói: “Không sai, tôi cũng đoán vậy.

Cho dù không phải cậu ta thì ít nhất cũng là một trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc!”

“Xem ra, các vị đều có suy đoán tương tự.

Nếu đã vậy, tôi nghĩ kế hoạch điều động một đội cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ từ trong liên minh Vương tộc tới Vương

tộc họ Quan thăm dò mà chúng ta thương lượng trước đó có thể phải hủy bỏ”.

Trong mắt Bạch Vương lóe sáng: “Trừ khi bốn Vương chúng ta tự mình tới, bằng không muốn động vào Vương tộc họ Quan chắc chắn sẽ không có phần thắng!”

Nhất thời trong cuộc họp video hoàn toàn yên tĩnh.

Họ không ngờ mình phải ra tay nhanh đến vậy.

“Bạch Vương, lẽ nào ông không thấy chuyện này hơi kỳ lạ sao?”

Tiết Vương chợt hỏi.

“Ý của Tiết Vương là?”

img

Chương 1096: 1096: Dương Thanh Thành Công Hay Thất Bại

“Loại khả năng thứ hai là Vương tộc họ Quan liên kết chiến vực cố ý diễn trò”.

Tiết Vương vẫn bình tĩnh.

Trong video, ông ta cầm một chén trà còn bốc hơi nóng và khẽ nhấp một hớp, sau đó nhìn về phía màn hình.

“Thật ra, tối nay chẳng có nhân vật lớn nào tới Vương thành Quan, bọn họ tạo ra một hiện tượng giả để trấn áp Liên minh các Vương tộc của chúng ta”.

Tiết Vương nói với giọng đều đều: “Bọn họ làm như vậy, vừa có thể bảo vệ được Vương tộc họ Quan lại vừa có thể bảo đảm thực lực của chiến vực ở Yến Đô”.

“Các vị nghĩ lại xem, có nhân vật lớn của chiến vực nào mà không bận trăm công nghìn việc?”

“Bọn họ suốt ngày bận rộn với chiến sự ở ngoài biên giới, có mấy người rảnh rỗi để ứng phó với Liên minh các Vương tộc?”

“Trọng điểm bây giờ là ở Yến Đô.

Sau khi chúng ta nắm được Yến Đô mới có thể thuận lợi kế thừa Đế Thôn”.

“Chuyện chúng ta liên minh chắc chắn đã bị Quan Vương tiết lộ.

Dưới tình huống này, sao Chiến vực có thể phái nhân vật quan trọng của mình tới Vương thành Quan được?”

Nghe Tiết Vương giải thích, mấy Vương khác đều thấy như hiểu ra nhiều điều.

Bởi vì chuyện này xảy ra quá đột ngột nên bọn họ còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, đã bị Bạch Vương gọi tới mở cuộc họp video.

Bây giờ nghe Tiết Vương nói vậy, bọn họ đều có cảm giác như mình bị lừa.

"Tiết Vương, ông có thể chắc chắn đây chỉ là một vở kịch do Vương tộc họ Quan liên kết với chiến vực diễn cho chúng ta xem không?"

Bạch Vương hỏi.

Tào Vương cũng hỏi: "Bọn họ làm vậy, lẽ nào không sợ Liên minh Vương tộc chúng ta thật sự tới Vương tộc họ Quan một chuyến sao?"

Mã Vương cũng hơi nghi ngờ: "Bọn họ làm vậy sẽ khiến Vương tộc họ Quan sẽ phải gánh vác mạo hiểm rất lớn".

Ai nấy đều nhìn về phía Tiết Vương, chờ đợi lời giải thích của ông ta.

Tiết Vương vẫn thản nhiên nói: "Nếu bọn họ không làm vậy, lẽ nào chúng ta sẽ không phái người tới Vương thành Quan sao?"

"Quan Vương biết rất rõ, từ lúc ông ta từ chối gia nhập, sợ rằng đối tượng bị đối phó đầu tiên sau khi Liên minh Vương tộc được thành lập chính là Vương tộc họ Quan".

"Nếu ông ta đã biết chúng ta sẽ động vào Vương tộc họ Quan, sao có thể còn ngồi chờ chết được?"

"Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.

Nhưng tôi có thể xác định Quan Vương chắc chắn đã xin chiến vực giúp đỡ".

"Chiến vực chỉ có mấy cao thủ Thần Cảnh thôi, hơn nữa bọn họ đều là người quyền cao chức trọng, có rất nhiều nhiệm vụ.

Ai có thể bớt thời gian tới Vương tộc họ Quan?"

"Cho nên tôi mới nói có hai khả năng, khả năng thứ nhất thì giống như các ông đã suy đoán, người mà Quan Vương muốn đón chắc chắn là nhân vật lớn của chiến vực.

Nếu đúng là vậy, người này chỉ có thể là Dương Thanh!"

"Khả năng thứ hai như tôi vừa nói, bọn họ căn bản không

đón ai hết, đây là vở kịch do Vương tộc họ Quan liên kết với chiến vực diễn cho chúng ta xem”.

Tiết Vương vừa dứt lời lại cầm chén trà bằng sứ lên, uống một hớp.

Cuộc họp video lại rơi vào trong sự im lặng ngắn ngủi.

Vẻ mặt mấy Vương rất khó coi.

Nếu có thể xác định được nhân vật lớn của chiến vực có tới Vương thành Quan hay không, bọn họ cũng dễ thu xếp chuyện đối phó với Vương tộc họ Quan.

Nhưng bây giờ không biết, bọn họ rơi vào thế bị động.

“Tiết Vương, nếu ông suy nghĩ chuyện này thông suốt như vậy, chắc hẳn cũng có ý tưởng gì hay chứ? Ông nói ra cho mọi người cùng thương lượng”.

Bạch Vương nói.

Tiết Vương gật đầu: “Tôi cho rằng trọng điểm của Liên minh Vương tộc chắc chắn là Yến Đô chứ không phải Vương tộc họ Quan”.

“Chỉ cần Liên minh Vương tộc có thể thuận lợi khống chế Yến Đô và kế thừa Đế Thôn, thực lực của thành viên Liên minh Vương tộc chúng ta đều sẽ tăng mạnh, thậm chí có khả năng tranh đấu với Hoàng tộc”.

“Chờ đến lúc đó, chỉ Vương tộc họ Quan thì có là cái thá gì?”

“Chúng ta tùy tiện phái ra mấy cao thủ Đế Thôn cũng có thể tiêu diệt được Vương tộc họ Quan, đúng không?”

Nghe Tiết Vương nói vậy, Tào Vương là người đầu tiên phản đối: “Không được! Chúng ta nên ra tay với Vương tộc họ Quan trước! Cuộc chiến ở Yến Đô tồn tại quá nhiều biến số, nếu Liên minh Vương tộc chúng ta thất bại, sợ rằng Vương tộc họ Quan có thể sẽ giẫm lên trên đầu chúng ta mất”.

“Chỉ có tiêu diệt Vương tộc họ Quan vào lúc này mới có thể tránh được bọn họ ở phía sau ngáng chân chúng ta”.

“Lại nói, cho dù Chiến vực thật sự phái cao thủ Thần Cảnh đến che chở cho Vương tộc họ Quan thì sao chứ? Liên minh Vương tộc chúng ta cũng không kém!”

“Nếu chúng ta không thể xử lý được một cao thủ Thần Cảnh do chiến vực phái ra, vậy cần gì phải đi Yến Đô tự rước lấy nhục?”

Tào Vương vừa nói xong, Mã Vương lập tức tiếp lời: “Không sai, nếu chúng ta không thể đối phó lại một cao thủ được phái tới che chở cho Vương tộc họ Quan, còn chẳng bằng giải tán Liên minh Vương tộc cho xong”.

Bạch Vương không nói gì, rõ ràng đang suy nghĩ về hậu quả của chuyện này.

Tiết Vương cười nhạt: “Tôi chỉ phát biểu chút ý kiến của tôi thôi.

Bất kể cuối cùng Liên minh Vương tộc quyết định thế nào, Vương tộc họ Tiết đều sẽ cố gắng phối hợp!”

“Bạch Vương, Liên minh Vương tộc là do ông đề xuất ra, ông nói ý kiến của ông xem!”

Tào Vương nhìn về phía Bạch Vương nói.

Ánh mắt Bạch Vương đang do dự chợt trở nên lạnh lẽo: “Tào Vương và Mã Vương nói không sai.

Nếu chúng ta không đối phó được với cao thủ do chiến vực phái tới che chở cho Vương tộc họ Quan, chúng ta còn mặt mũi nào tranh đoạt Đế Thôn nữa?”

“Hơn nữa, chiến vực rốt cuộc có phái người tới che chở cho Vương tộc họ Quan hay không, chúng ta còn chưa biết”.

Mấy Vương đều gật đầu.

Tào Vương nói: “Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta tiếp tục thực hiện kế hoạch buổi chiều!”

“Bất kể chiến vực có phái nhân vật lớn tới Vương thành Quan hay không, kế hoạch lúc trước đều không thích hợp lắm”.

Bạch Vương nheo mắt nói: “Chúng ta cần tăng cấp cho đội liên minh phái ra, mỗi Vương tộc sẽ phái ra ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong”.

“Mười hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và tám cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đến Vương tộc họ Quan, cho dù thật sự có cao thủ Thần Cảnh cũng chưa chắc có thể bảo vệ được Vương tộc họ Quan!”

Bạch Vương nói với vẻ hung ác.

Trong Vương tộc có rất ít cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí có chủ Vương tộc cũng chỉ mới tới cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Nhưng trong số bốn người đang họp, ai mà chẳng có vài cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong tay chứ?

Ngoài mặt, đây gần như là đội hình có lực chiến đấu mạnh nhất mà Vương tộc có thể lấy ra được.

Vẻ mặt mấy Vương đều vô cùng nghiêm trọng, không ai nhận lời trước.

“Các vị, đã đến lúc này rồi, chẳng lẽ các vị còn muốn giấu nữa sao?”

Bạch Vương hơi giận khi thấy mấy người không tỏ thái độ: “Vậy tôi tỏ thái độ trước, Vương tộc họ Bạch sẽ điều động ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ”.

Ông ta vừa dứt lời, mấy Vương khác đều kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ Bạch Vương bằng lòng điều động ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, đúng là rất quyết đoán.

Cho dù chỉ thêm một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhưng vẫn lộ ra thực lực của Vương tộc họ Bạch.

Xem ra những năm gần đây, Vương tộc họ Bạch đã che giấu rất kỹ, sợ rằng bọn họ không thiếu cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Bằng không, Bạch Vương sẽ không điều ra ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhanh gọn như vậy.

“Vương tộc họ Tào bằng lòng phái ra hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ”.

Tào Vương cuối cùng cũng nói.

Cho dù Vương tộc họ Tào cũng có thể điều ra ba cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhưng ông ta không muốn Vương tộc họ Tào để lộ quá nhiều thực lực.

"Vương tộc họ Tiết cũng bằng lòng phái ra hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ".

"Vương tộc họ Mã cũng bằng lòng phái ra hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ".

Tiết Vương và Mã Vương cũng nói, chẳng ai muốn để lộ ra thực lực của mình quá sớm.

"Được, cứ quyết định như vậy đi.

Chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và mười một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ sẽ lập tức lên đường, đi tới Vương thành Quan, thành lập tiểu đội Liên minh Vương tộc ở Vương thành Quan".

Lúc này, Bạch Vương nói: "Bọn họ chỉ có một nhiệm vụ là phá hủy Vương tộc họ Quan, thần ngăn giết thần, phật cản giết phật!"

"Tối nay phải làm cho Vương tộc họ Quan biến mất khỏi nhóm Vương tộc!"

"Được!"

Ba Vương khác đều đáp.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã dẫn theo Phùng Tiểu Uyển đến Vương tộc họ Quan.

"Cậu Thanh, chỉ cần có cậu ở đây là tôi yên tâm rồi".

Trong Vương tộc họ Quan, Quan Vương nhường lại vị trí chủ nhà cho Dương Thanh, kích động nói.

Đến bây giờ, lão ta vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Lão ta không ngờ Dương Thanh thật sự tới đây!

Trong Vương tộc họ Quan không chỉ có người của Vương tộc họ Quan, còn có người của nhà họ Khương, nhà họ Lâm và chiến vực ở Vương thành Quan.

Có thể nói, trong Vương tộc họ Quan bây giờ tập trung mấy người đứng đầu gia tộc quyền quý nhất trong cả Vương

thành Quan.

Dương Thanh thờ ơ nói: “Ông đừng vui mừng quá sớm, nói không chừng Liên minh Vương tộc sẽ nhanh chóng phái ra cao thủ hàng đầu đánh đến Vương tộc họ Quan đấy”.

Dương Thanh bảo Vương tộc họ Quan tổ chức cảnh tượng đón người ở sân bay long trọng như vậy là để truyền tin tức này đến các Vương tộc khác.

Chỉ có vậy, anh mới có thể câu được con cá lớn.

“Cậu Thanh, ý của cậu là Liên minh Vương tộc có thể sẽ ra tay với Vương tộc họ Quan vào tối nay à?”

Vẻ mặt Quan Vương vô cùng khó coi.

Bây giờ chỉ có một mình Dương Thanh, lão ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để giao đấu với Liên minh Vương tộc.

Lão ta là chủ của Vương tộc họ Quan nên biết rất rõ, một khi Liên minh Vương tộc thật sự muốn phái cao thủ hàng đầu tới Vương tộc họ Quan, sẽ gây ra cuộc chiến đấu ác liệt tới mức nào.

Không có Dương Thanh, Vương tộc họ Quan sẽ biến mất trong một đêm.

Cho dù có Dương Thanh ở đây, lão ta cũng không tự tin lắm.

Anh không trả lời, trái lại hỏi: “Nếu là ông, lúc quyết định đối phó với một thế lực có khả năng uy hiếp đến Vương tộc họ Quan, ông sẽ chờ đối phương chuẩn bị xong mới ra tay sao?”

Quan Vương ngây người nhưng lập tức hiểu rõ ý của Dương Thanh.

Chỉ có đánh bất ngờ mới có thể nắm được nhiều phần thắng hơn.

Nếu Liên minh Vương tộc muốn đối phó với Vương tộc họ Quan, vậy tối nay chính là thời cơ tốt nhất.

“Tôi hiểu rồi!”

Quan Vương gật đầu với vẻ nghiêm trọng, đảo mắt nhìn mọi người và lạnh lùng nói: “Năm Vương tộc lớn Chiêu Châu

lấy Vương tộc họ Bạch làm trung tâm, khoảng cách giữa hai tộc bất kỳ đều tương đương nhau”.

“Nói cách khác, các Vương tộc lớn khác muốn tới Vương thành Quan đều phải mất khoảng hai tiếng đồng hồ”.

“Bây giờ, các vị còn có hai tiếng để phái các cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên trong các tộc tới Vương tộc họ Quan, chuẩn bị đón tiếp cao thủ của liên minh Vương tộc”.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều có áp lực rất lớn.

“Vâng!”

Một đám người đứng đầu gia tộc quyền quý ở Vương thành Quan đều nhận lệnh rời đi.

“Cậu Thanh, tôi đã chuẩn bị sẵn chỗ cho cậu, mong cậu dời bước đi nghỉ ngơi”.

Quan Vương đi tới trước mặt Dương Thanh và cung kính nói.

Bây giờ, Dương Thanh chính là chỗ dựa lớn nhất của lão ta.

Có thể nói thắng hay thua đều dựa cả vào Dương Thanh!

Chương 1097: 1097: Bọn Họ Tới Rồi

Đêm nay là một đêm mất ngủ.

Chủ của bốn Vương tộc thành viên trong Liên minh Vương tộc đều thấp thỏm lo âu.

Nhóm chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và mười một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã xuất phát đến Vương thành Quan.

Đây chính là thực lực mạnh nhất của Liên minh Vương tộc.

Một khi thất bại sẽ gây ra tổn thất cực lớn đối với liên minh Vương tộc.

Không chỉ các thành viên của liên minh Vương tộc, các chủ gia tộc lớn của Vương thành Quan cũng bị mất ngủ.

Bọn họ biết rõ rất có thể đêm nay Vương thành Quan sẽ bị bốn Vương thành còn lại liên thủ công kích.

Nếu không có Dương Thanh, Vương thành Quan chính là lấy một địch bốn!

Có thể nói số phận của cả Vương thành Quan đều phải dựa vào Dương Thanh.

"Bố tin tưởng Dương Thanh tới vậy sao?"

Trong một căn biệt thự xa hoa của Vương phủ Quan, Quan Vương đang đi đi lại lại trong phòng.

Quan Hồng Nghị bỗng lo lắng hỏi.

Quan Vương cau mày, nổi giận quát: "Câm miệng!"

"Sao con dám gọi thẳng tên của cậu Thanh? Nếu còn dám làm vậy, đừng trách bố không nể tình!"

Lúc này Quan Hồng Nghị mới ý thức được địa vị của Dương Thanh trong lòng Quan Vương, vội vàng nói: "Con xin lỗi bố, con sai rồi! Sau này con không dám gọi thẳng tên của cậu Thanh nữa".

Nghe vậy, sắc mặt Quan Vương mới hòa hoãn xuống, trầm giọng nói: "Con cho rằng chuyện đến nước này, chúng ta còn

sự lựa chọn nào khác sao?”

“Bốn Vương tộc còn lại đều muốn đối phó cậu Thanh.

Chúng ta biết cậu ấy là cao thủ Thần Cảnh, thực lực sâu không lường được.

Nếu còn liên thủ với các Vương tộc khác đối phó cậu ấy chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

“Vậy thì tại sao chúng ta còn gia nhập Liên minh Vương tộc làm gì?”

Mặc dù Quan Hồng Nghị biết Dương Thanh rất mạnh nhưng lần này dù sao Vương tộc họ Quan cũng đang đối địch với bốn Vương tộc còn lại.

Trong lòng lão ta vô cùng bất an.

Không phải không tin tưởng thực lực của Dương Thanh, mà là lo lắng trong Liên minh Vương tộc cũng có cao thủ Thần Cảnh.

“Bố ơi, con đang lo Liên minh Vương tộc cũng sẽ mời cao thủ Thần Cảnh tới”.

Quan Hồng Nghị trầm giọng nói: “Một khi bọn họ mời được cao thủ Thần Cảnh tới, cậu Thanh chắc chắn sẽ bị cầm chân.

Đến lúc đó Vương tộc họ Quan chúng ta sẽ phải đối mặt với cả bốn Vương tộc còn lại”.

“Không phải con không tin tưởng cậu Thanh, mà là chuyện này liên quan tới sự tồn vong của Vương tộc họ Quan, con không thể không lo được!”

Nghe ông ta nói thế, Quan Vương vui mừng ra mặt.

“Con có thể nghĩ được như vậy là rất tốt!”

Quan Vương nghiêm giọng nói: “Nhưng con phải hiểu, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta bỏ xa các Vương tộc còn lại”.

“Nếu bỏ lỡ sẽ không dễ dàng có lại được đâu”.

Quan Hồng Nghị đỏ mắt nói: “Nhưng bố làm vậy là đang đánh cược cả Vương tộc họ Quan đấy! Một khi thua cuộc, bố sẽ trở thành tội đồ lớn nhất của gia tộc”.

Quan Vương lập tức im lặng.

Không phải lão ta không nghĩ tới chuyện này, chỉ là trong lòng vẫn luôn nung nấu giấc mơ khôi phục vinh quang trăm năm trước của Vương tộc họ Quan.

Vậy nên lão ta không muốn bỏ lỡ.

Gia nhập Liên minh Vương tộc có cơ hội để khôi phục sự huy hoàng trăm năm trước, nhưng nếu vậy cả năm Vương tộc đều sẽ tăng vọt thực lực.

So với hiện giờ, Vương tộc họ Quan vẫn chưa thể bỏ xa các Vương tộc còn lại.

Thậm chí còn có khả năng sẽ bị chiếm đoạt.

Chủ của năm Vương tộc làm gì có ai lương thiện?

Bây giờ trong năm Vương tộc, Vương tộc họ Quan có thực lực yếu nhất.

Đợi sau khi Liên minh Vương tộc thực sự chiếm được Đế Thôn, sao có thể đảm bảo sẽ chia chác công bằng?

Dù thực sự có thể làm được, Vương tộc họ Quan vẫn là gia tộc yếu nhất trong năm Vương tộc.

Đến lúc đó liệu các Vương tộc khác có ý đồ chiếm cả Vương tộc họ Quan hay không?

Sau khi chia chác Đế Thôn, thực lực của các Vương tộc đều sẽ tăng vọt, nhưng e vẫn còn khoảng cách rất lớn để sánh bằng Hoàng tộc.

Trong tình huống này, Vương tộc khó tránh khỏi muốn sánh vai với Hoàng tộc.

Bằng cách nào? Có lẽ chỉ còn cách chiếm đoạt Vương tộc khác.

Mà gia tộc yếu nhất trong năm Vương tộc, có khả năng bị đánh chiếm nhất chính là Vương tộc họ Quan.

“Đúng là bố đánh cược bằng cả Vương tộc họ Quan.

Nhưng nếu bố gia nhập Liên minh Vương tộc, chẳng phải cũng như vậy sao?”

Sau một hồi im lặng, Quan Vương kích động nhìn Quan

Hồng Nghị nói: “Bố có thể chắc chắn nói cho con biết, nếu có cơ hội nhất định bố sẽ chiếm đoạt Vương tộc khác!”

“Nhưng Vương tộc họ Quan có thực lực yếu nhất trong năm Vương tộc.

Một khi liên minh Vương tộc thắng được cậu Thanh, gia tộc có khả năng bị chiếm nhất chính là chúng ta!”

Nghe vậy, Quan Hồng Nghị lập tức trợn tròn mắt, trong lòng kinh hãi, nhưng cũng hiểu Quan Vương không hề nói bừa.

“Còn nếu chúng ta lựa chọn cậu Thanh thì khác.

Nếu Liên minh Vương tộc thua, dù người đạt được lợi ích cuối cùng là cậu Thanh thì thực lực của Vương tộc họ Quan vẫn không giảm, trong khi các Vương tộc khác trong liên minh lại bị tổn thất lớn.

Vậy thì coi như chúng ta đã thắng, cũng có thể kéo dãn chênh lệch với các Vương tộc khác”.

“Hơn nữa, chúng ta cũng có thể nhờ đó đạt được lòng tin của cậu Thanh.

Đợi đến khi cậu ấy nắm giữ được Đế Thôn, ngoại trừ gia tộc Cổ Võ trong truyền thuyết cả Chiêu Châu này còn thế lực nào có thể uy hiếp được cậu ấy?”

“Hoàng tộc thì đã sao? Chỉ cần có cậu Thanh, Hoàng tộc cũng không dám động tới chúng ta”.

Quan Vương ngạo nghễ nói.

Giờ phút này, Quan Hồng Nghị sợ ngây người, rốt cuộc hiểu tại sao Quan Vương lại chọn Dương Thanh mà không phải Liên minh Vương tộc.

“Con hiểu rồi bố.

Tại con thiển cận, chỉ thấy được tình thế trước mắt, lại bị sức mạnh của Liên minh Vương tộc che mắt nên chưa thể thấy rõ nguy cơ Vương tộc họ Quan phải đối mặt sau khi Liên minh Vương tộc giành chiến thắng”.

Quan Hồng Nghị chân thành nói: “Bố yên tâm, sau này con sẽ không còn ý nghĩ nào khác.

Từ nay trở đi, cậu Thanh chính là thần của con!”

Lúc này Dương Thanh không hề hay biết mình đã trở thành thần trong mắt người khác.

Anh đang say trong giấc nồng.

Dù Liên minh Vương tộc phái tới đội ngũ mạnh nhất cũng chẳng là gì đối với anh.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe sang trị giá mấy triệu đỗ lại trước cổng biệt thự ở ngoại ô Vương thành Quan.

Trong biệt thự có mười mấy cao thủ đang ngồi, ai nấy đều tỏa ra khí thế khủng bố.

Bọn họ đều ngồi im trong phòng, không ai gặp chuyện.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng động.

Một chiếc Mercedes Benz G-Class màu đen đỗ lại trước cổng.

Năm cao thủ dáng người cao lớn bước ra khỏi xe, trên người bọn họ đều có khí thế dọa người.

Nhất là ông già tóc trắng dẫn đầu càng có khí thế hùng mạnh hơn, thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, còn có cảm giác đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh.

“Người đến đủ hết chưa?”

Sau khi năm người đi vào trong biệt thự, ông già dẫn đầu lạnh lùng nhìn xung quanh, bỗng lên tiếng hỏi: “Tôi là Trịnh Càn Khôn của Vương tộc họ Bạch, cũng là người phụ trách hành động lần này của Liên minh Vương tộc!”

Trong mắt những người khác đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trịnh Càn Khôn là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nổi danh nhiều năm của Vương tộc họ Bạch.

Bọn họ đều là các cao thủ hàng đầu của Vương tộc, đương nhiên đã từng nghe nói tới cái tên này.

Nghe đồn hơn hai mươi năm trước, Trịnh Càn Khôn đã đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Đã hai mươi trôi qua, thực lực của ông ta thật sự chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong thôi sao?

Dù là thật nhưng e là sức chiến đấu của ông ta cũng cực kỳ khủng bố, chắc hẳn có thể sánh bằng bán bộ Thần Cảnh.

Đến cả chủ của các Vương tộc cũng chưa có được thực lực mạnh mẽ như vậy.

Bạch Vương phái ông ta tới phụ trách hành động của Liên minh Vương tộc cũng vô cùng thích hợp.

"Chào ông Trịnh!"

Lập tức có người chủ động chào hỏi.

Trịnh Càn Khôn khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ rồi ra lệnh: "Xuất phát!"

"Vâng!"

Hai mươi cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và Vương Cảnh hậu kỳ lần lượt lên xe rời khỏi biệt thự.

Đích đến: Vương tộc họ Quan!

Lúc này trông Vương tộc họ Quan vẫn không có gì bất thường, nhưng mọi người đều biết rõ tối nay Vương tộc họ Quan đã tập hợp toàn bộ các cao thủ hàng đầu của các thế lực lớn trong Vương thành Quan ở đây.

img

Chương 1098: 1098: Cút Về Chỗ Đó

Quan Vương đứng bật dậy cầm bộ đàm hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Nói rõ đi!”

“Là…”

Đối phương đang định nói thì “phù” một tiếng, bộ đàm lập tức im lặng.

Mọi người đều biết người báo tin trong bộ đàm đã mất mạng.

Đúng lúc này, mấy luồng khí thế khủng bố đột nhiên bộc phát trong Vương thành Quan.

“Chết tiệt, sao bọn họ vào được Vương phủ họ Quan của chúng ta?”

Quan Vương giận dữ hét ầm lên, vẻ mặt dữ tợn.

Mấy người cầm quyền trong phòng cũng nhao nhao đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc.

“Xem ra cao thủ của Liên minh Vương tộc tới rồi!”

Có người lên tiếng, giọng nói tràn đầy lo lắng.

Lúc này, toàn bộ Vương thành Quan đều như bị mây đen ép xuống, khiến người ta rất ngột ngạt.

Bên ngoài đã vang lên tiếng cảnh báo gấp rút.

Rõ ràng cao thủ của Liên minh Vương tộc đã kéo đến.

Điều khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm nhất là bốn phía cổng thành của Vương thành Quan đều có tiếng cảnh báo.

Chắc hẳn bốn cổng thành đều đã bị công kích.

May là bọn họ đã có chuẩn bị từ trước, chia các cao thủ đứng đầu của Vương tộc và bốn gia tộc lớn trấn thủ ở bốn cổng thành.

Dù sao ở đây cũng là Vương thành Quan.

Dù Liên minh Vương tộc tới cũng khó có thể lập tức đánh tan phòng tuyến phòng thủ.

“Mọi người yên tâm, chúng ta đã bố trí các cao thủ mạnh nhất trong thành trấn giữ ở bốn cổng thành rồi”.

Quan Vương bỗng bình tĩnh lại, trở về chỗ ngồi của mình nhìn đám người xung quanh: “Dù là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng không dễ đột phá bốn cổng thành của chúng ta đâu”.

Nghe thấy thế, đám người cầm quyền của Vương thành Quan mới thầm thở phào một hơi.

“Quan Vương nói không sai.

Chúng ta đã bày ra thiên la địa võng trong Vương thành.

Liên minh Vương tộc có mạnh tới đâu cũng không thể xông vào, trừ phi bọn họ phái ra đám cao thủ mạnh nhất của mình”.

Lại có một người cầm quyền lên tiếng.

“Hy vọng là vậy!”
Đám người rối rít nói.

Dù cao thủ của Vương thành Quan đều tập hợp ở đây nhưng mọi người vẫn cảm thấy lo lắng.

Lần này bọn họ phải đấu với liên minh của bốn Vương tộc.

“Quan Vương, không xong rồi.

Cổng phía Đông thất thủ rồi!”
Trong khi đám người Vương thành Quan đều tự cho là phòng ngự của mình rất mạnh, sắc mặt chủ nhà họ Điền trong bốn gia tộc lớn bỗng trở nên khó coi.

“Cái gì? Cổng phía Đông thất thủ sao?”
Quan Vương cũng sửng sốt.

Cổng phía Đông có cao thủ của nhà họ Điền phối hợp với Vương tộc bảo vệ.

Dù có yếu đến đâu cũng đâu thể thất thủ nhanh như vậy được?

Từ lúc họ nhận được tin có biến đến nay mới được năm phút.

Nhà họ Điền là một trong bốn gia tộc lớn của Vương thành Quan.

Thực lực của ông chủ Điền đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong, ngang bằng Quan Vương.

Trong nhà họ Điền cũng có mấy cao thủ Vương cảnh hậu kỳ.

Huống hồ mỗi cổng thành đều có cao thủ đỉnh cao của Vương tộc họ Quan trấn giữ.

Sao đội hình mạnh mẽ như vậy lại không thể trụ được chỉ trong vòng năm phút?

"Quan Vương, cổng phía Tây thất thủ rồi!"

Bỗng lại có thêm tin xấu truyền tới.

Người nói là Lâm Thiên Tường.

Sắc mặt lão ta trắng bệch, bất lực nói.

Quan Vương lại càng khiếp sợ.

Hai cổng thành lớn liên tục thất thủ khiến lão ta rất tức giận.

Mắt lão ta đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Xem ra bọn họ một lòng muốn tiêu diệt Vương tộc họ Quan!"

"Chắc là bọn họ đã phái cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong tới Vương thành Quan rồi!"

Khương Hùng âm trầm nói: "Dù sao cũng là cao thủ đỉnh cao của bốn Vương thành.

E là rất khó ngăn cản họ!"

"Dù có khó đến đâu, chúng ta cũng phải chống đỡ!"

Quan Vương nổi giận gầm lên, đứng dậy nhìn đám người trong phòng, lạnh giọng nói: "Vậy thì chúng ta chỉ có thể tự mình ra trận!"

"Quan Vương nói không sai.

Hiện giờ là lúc quyết định sự tồn vong của rất nhiều thế lực trong Vương thành Quan.

Chỉ có chiến một trận mới có hy vọng!"

Lâm Thiên Tường đứng lên, giận dữ nói.

“Chúng ta hãy liều mạng vì Vương thành Quan!”
Khương Hùng cũng đứng dậy, hùng hồn tuyên bố.

“Liều mạng với bọn họ!”
Đám người cầm quyền của Vương thành Quan nhao nhao hét lên, ai cũng vô cùng kích động.

Vương thành đã yên bình suốt trăm năm nay, chưa từng gặp phải nguy cơ lớn như vậy.

Mà đây cũng là lần liên hợp duy nhất của Vương thành Quan trong suốt bao nhiêu năm qua.

Ai cũng biết rõ một khi thua trận, toàn bộ Vương thành Quan đều sẽ phụ thuộc vào Liên minh Vương tộc.

Dưới sự dẫn đầu của Quan Vương, một đám chủ gia tộc lớn thi nhau dẫn người ra khỏi biệt thự.

Lúc này khắp nơi trong sân của Vương phủ họ Quan đều đang chém giết, không khí nồng nặc mùi máu tươi.

Đây nhất định là một cuộc chiến thảm khốc.

Một Vương thành sao có thể đối đầu với bốn Vương tộc?
“Ầm!”
Đúng lúc này, từng tiếng động cơ xe gào thét vang vọng nơi chân trời.

Trong lúc mọi người đều đang khiếp sợ, mấy chục chiếc xe tải lớn màu xanh của quân đội lao đến.

Ngay sau đó, mấy chục chiến sĩ trang bị súng ống đầy đủ xông ra từ mỗi chiếc xe.

Sau mấy chục giây ngắn ngủi, trong Vương phủ họ Quan xuất hiện hơn trăm chiến sĩ, mỗi người đều có khí thế mạnh mẽ.

“Tạch tạch tạch!”
Tiếng đạn lên nòng bỗng vang lên, trong đêm tối lại càng chói tai.

Cao thủ của Liên minh Vương tộc đang chiến đấu cũng vô thức ngừng chiến.

“Con mẹ nó dừng tay lại cho tôi!”

Chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan, Hồng Đại Cường nghiêm nghị quát.

Hơn trăm chiến sĩ súng ống đầy đủ chỉnh lề tiến lên, lập tức bao vây hai mươi cao thủ của liên minh Vương tộc xông vào Vương phủ Quan.

Trông thấy Hồng Đại Cường dẫn theo cao thủ của chiến vực tới, đám người cầm quyền của Vương thành Quan đều thở phào nhẹ nhõm.

“Từ bao giờ người của chiến vực cũng muốn nhúng tay vào chuyện giữa các Vương tộc thế?”

Trịnh Càn Khôn của Vương tộc họ Bạch đứng ở trên cùng hờ hững chất vấn.

Lúc này toàn thân lão ta tỏa ra khí thế mà cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bình thường không thể có được.

Hồng Đại Cường là chỉ huy tối cao của chiến vực Vương thành Quan nhưng cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Thế nhưng Trịnh Càn Khốn đã tới gần bán bộ Thần Cảnh.

Điều này khiến Hồng Đại Cường cảm nhận được áp lực khổng lồ, nhưng vậy thì đã sao? Có vị kia của biên giới phía Bắc ở đây, Trịnh Càn Khôn có mạnh đến đâu, lão ta đã tự đâm đầu vào chỗ chết thì cũng chỉ có nước về chầu ông bà thôi.

“Chiến vực không quan tâm đến chuyện của Vương tộc các người.

Chúng tôi chỉ quan tâm đến sự an nguy của Vương thành Quan.

Mặc kệ các người là ai, dám tới Vương thành Quan đều liên quan tới chiến vực”.

Hồng Đại Cường lạnh lùng nhìn Trịnh Càn Khôn.

“Hừ!”

Trịnh Càn Khôn cười nhạo một tiếng: “Thật sự cho rằng súng ống có thể tiêu diệt chúng tôi sao?”

Chỉ bằng súng đạn quả thực không thể giết được cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Đừng nói là Vương Cảnh đỉnh phong, đến cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng có năng lực tránh né súng đạn.

Trong hai mươi cao thủ do Liên minh Vương tộc phái tới, thực lực yếu nhất cũng là Vương Cảnh hậu kỳ.

Dù có bị hơn trăm chiến sĩ chiến vực chĩa súng vào, bọn họ cũng chẳng hề e ngại, chỉ cảm thấy khinh thường.

Hồng Đại Cường híp mắt lại, trong mắt toát lên sát khí đáng sợ.

Đối phương đang khiêu khích ông ta.

"Cho các người mười phút để rời đi.

Nếu không đừng trách chiến vực không khách sáo!"

Hồng Đại Cường đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng như không thèm coi hai mươi cao thủ của liên minh Vương tộc ra gì.

"Xem ra chiến vực Vương thành Quan quyết định trở mặt với Liên minh Vương tộc!"

Trịnh Càn Khôn nheo mắt nói: "Vậy thì bớt nhiều lời, muốn chiến thì lên đi!"

Ầm!

Dứt lời, trên người lão ta bộc phát một luồng khí thế kinh khủng.

Cùng lúc đó, mười chín cao thủ của Liên minh Vương tộc cũng nhao nhao bộc phát khí thế.

Sắc mặt Hồng Đại Cường trở nên âm trầm, không hề hoảng loạn cả giận quát: "Liên minh Vương tộc định làm phản sao?"

Đúng lúc này, một luồng khí thế khủng bố ập xuống, dường như đã bao phủ toàn bộ Vương phủ họ Quan.

Đám cao thủ của Liên minh Vương tộc lập tức hoảng hốt.

Dù là người mạnh nhất trong bọn họ, Trịnh Càn Khôn cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Lão ta dám chắc chủ nhân của khí thế này có thực lực rất mạnh, sợ là đã đạt tới Thần Cảnh.

Một giây sau, giọng nói lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống: “Từ đâu tới thì cút về chỗ đó!”

Chương 1099: 1099: Nhiệm Vụ Thất Bại

Người của Vương thành Quan cảm nhận được khí thế mạnh mẽ này liền trở nên kích động.

Người phụ trách của Liên minh Vương tộc Trịnh Càn Côn nghiêm mặt lại, cố gắng bộc phát khí thế của mình để chống lại áp lực của cao thủ Thần Cảnh.

"Không biết là vị nào? Có thể gặp mặt một lần hay không?" Trịnh Càn Khôn nhìn chăm chú lên không trung, lớn tiếng hỏi.

"Cút!"
Đáp lại lão ta là một tiếng gầm thét.

Trịnh Càn Khôn mạnh như vậy mà bị tiếng gầm thét này dọa run người, bất giác lùi về sau nửa bước.

"Cái gì?"
Cao thủ của Liên minh Vương tộc thấy Trịnh Càn Khôn lùi về sau đều sợ ngây người.

Trịnh Càn Khôn là người mạnh nhất trong hai mươi cao thủ bọn họ, thực lực gần với bán bộ Thần Cảnh.

Có chủ của vài Vương tộc cũng không phải đối thủ của lão ta.

Vậy mà giờ đây, cao thủ thần bí kia chỉ quát một tiếng đã dọa Trịnh Càn Khôn lùi lại nửa bước.

Dù chỉ lùi nửa bước nhưng là bị một tiếng quát lui.

Có thể tưởng tượng cao thủ thần bí kia có thực lực kinh khủng cỡ nào.

Đám người Vương thành Quan thì ngược lại, ai nấy đều kích động.

Đến cả Quan Vương cũng vô thức nắm chặt hai tay, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đây là sức mạnh của cao thủ Thần Cảnh sao?
Trịnh Càn Khôn cố nén nỗi sợ, ánh mắt tràn ngập ý chí chiến đấu, cắn răng nói: "Cậu không xuất hiện đã muốn chúng tôi

cút, dù có là cao thủ Thần Cảnh cũng quá đáng rồi đấy!”
“Uỳnh!”
Ngay khi Trịnh Càn Khôn dứt lời, một tiếng động thật lớn vang lên, mặt đất rung chuyển.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, dưới chân Trịnh Càn Khôn có một con sư tử đá đứng sừng sững.

Con sư tử đá rơi xuống đất gần sượt qua mũi ông ta.

Có thể tưởng tượng ông ta đang khiếp sợ tới mức nào.

Không chỉ Trịnh Càn Khôn, các cao thủ còn lại của Liên minh Vương tộc và của Vương thành Quan đều trợn mắt há mồm.

Con sử tử đá kia cũng phải nặng mấy tấn, vậy mà lại bị ném ra như thế, còn rơi trúng vào dưới chân Trịnh Càn Khôn.

Rốt cuộc phải có thực lực mạnh đến mức nào mới có thể làm được như vậy?
Trịnh Càn Khôn đứng im tại chỗ, sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Vừa rồi lão ta còn có xúc động muốn đấu với cao thủ bí ẩn một trận thì giờ đây chỉ còn sợ hãi.

Đối phương còn chưa xuất hiện đã ném một con sư tử đá vào chân lão ta, hơn nữa còn sượt qua mũi lão ta.

Chứng tỏ đối phương kiểm soát sức mạnh cực kỳ tốt.

Nếu đối phương muốn giết lão ta, chỉ cần hơi thay đổi một chút sức lực, con sư tử đá cao khoảng hai mét kia đã có thể đè lên người lão ta.

Dù là cao thủ gần đạt bán bộ Thần Cảnh như lão ta cũng không còn đường sống dưới sự va chạm mạnh mẽ như vậy.

“Xin lỗi, quấy rầy rồi!”
Trịnh Càn Khôn lấy lại tinh thần, hoảng sợ chắp tay nói.

Nói xong, lão ta ra lệnh: “Rút!”
“Chờ đã!”
Cao thủ của Liên minh Vương tộc đang định rời đi, giọng nói vang dội từ trên trời vọng xuống lại vang lên.

Đám cao thủ Liên minh Vương tộc đồng loạt dừng bước, vẻ mặt sợ sệt.

"Quan Vương!"
Cao thủ thần bí gọi.

Quan Vương run rẩy, cung kính đáp: "Có tôi!"
"Thống kê tổn thất trước đã.

Chết một người bồi thường một tỷ, một người bị thương nặng bồi thường năm trăm triệu, một người bị thương nhẹ bồi thường một trăm triệu".

Cao thủ thần bí nói một tràng dài: "Chỉ cho Liên minh Vương tộc mười phút, nếu bồi thường không đủ, giết không tha!"
"Vâng!"
Nghe vậy, Quan Vương kích động lập tức đáp.

Còn đám cao thủ của Liên minh Vương tộc, sắc mặt ai cũng cực kỳ khó coi.

Vừa rồi lúc xông vào bọn họ đã giết rất nhiều người, cũng đánh rất nhiều người bị thương.

Theo lời của cao thủ bí ẩn kia, đây chính là muốn lột một lớp da của Liên minh Vương tộc!
Nhưng bọn họ có thể làm gì được?
Đối phương còn chưa xuất hiện đã khiến bọn họ không còn sức phản kháng.

Chỉ cần đối phương muốn, có thể tiện tay lấy mạng bọn họ.

Dù hai mươi người bọn họ có thực lực hủy diệt Vương tộc họ Quan nhưng khi có cao thủ thần bí che chở, bọn họ còn không có gan lên tiếng.

Cùng lúc đó trong Vương phủ họ Bạch tại Vương thành Bạch.

Bạch Vương đang họp qua video.

Chủ của ba Vương tộc còn lại cũng đang ở trong video.

Từ khi cao thủ của Liên minh Vương tộc xuất phát tới Vương thành Quan, bọn họ chưa từng đi ngủ, vẫn luôn chờ tin tốt trong video.

“Hừng đông lên rồi, trời sáng rồi!”
Bạch Vương bỗng nhìn về phương Đông ở ngoài cửa sổ.

Tào Vương nhìn đồng hồ rồi nói: “Sắp năm giờ rồi.

Chắc là nhóm cao thủ của Liên minh Vương tộc cũng đã tới Vương thành Quan”.

“Có lẽ đang đấu với cao thủ của Vương thành Quan rồi”.

Mã Vương cũng lên tiếng.

Tiết Vương khẽ gật đầu: “Theo thời gian bọn họ rời đi, giờ này chắc là sắp kết thúc rồi”.

“Hai mươi cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và Vương Cảnh hậu kỳ hợp lại, muốn diệt Vương tộc họ Quan chắc không khó đâu”.

“Nhưng đến lúc này vẫn chưa có tin tức gì, sợ là…”
Tiết Vương nói tới đây liền dừng, hai mắt ngập tràn lo âu.

“Sợ gì?”
Mấy vị Vương khác nhao nhao hỏi.

Bọn họ đã đoán ra được nhưng lại không dám nói ra miệng.

“Tít tít tít!”
Đúng lúc này trên màn hình hiện ra một yêu cầu tham gia cuộc gọi video.

Cả bốn vị Vương đều nhìn thấy yêu cầu này.

Sắc mặt bốn người lập tức biến đổi.

Đây là phòng họp video của năm Vương tộc, chỉ các Vương tộc mới có thể gửi yêu cầu tham gia.

Bây giờ các thành viên của Liên minh Vương tộc đều có mặt, chỉ thiếu Vương tộc họ Quan.

Yêu cầu tham gia cuộc gọi video này đến từ đâu? Đáp án rất rõ ràng.

Bạch Vương là chủ phòng họp video.

Tất cả đều nhìn vào lão ta.

“Có lẽ là người của Liên minh Vương tộc đã tiêu diệt được Vương tộc họ Quan.

Đây hẳn là Trịnh Càn Khôn gửi yêu cầu”.

Bạch Vương tự an ủi mình.

Các vị Vương khác không hề thả lỏng vì lời giải thích này.

Bởi vì bọn họ đều biết, phòng họp video của Vương tộc đều được bảo vệ cẩn mật.

Trừ chủ của Vương tộc ra, những người khác rất khó xâm nhập vào.

Bạch Vương hít sâu một hơi, lập tức đồng ý yêu cầu tham gia.

Ngay sau đó, trên màn hình xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

“Ha ha ha ha…”
Bạch Vương không nhịn được cười phá lên, kích động lớn tiếng cười nói: “Tốt! Không hổ là vệ sĩ mạnh nhất của Vương tộc họ Bạch, quả nhiên không khiến tôi thất vọng! Tốt tốt tốt!”
Vì quá kích động, Bạch Vương liên tục nói ra mấy chữ “tốt”.

Ba vị Vương còn lại cũng thôi lo lắng.

“Tốt quá rồi! Nhiệm vụ đầu tiên của tiểu đội Liên minh Vương tộc đã thành công!”
Tào Vương cũng kích động nói.

Mã Vương cười lớn: “Không hổ là tiểu đội mạnh nhất của Liên minh Vương tộc chúng ta, quả nhiên không khiến chúng ta thất vọng!”
“Vương tộc họ Quan bị diệt rồi.

Từ nay về sau, Chiêu Châu chỉ còn bốn Vương tộc.

Đợi đến khi chúng ta chiếm được Đế Thôn là có thể khôi phục vinh quang của trăm năm trước!”
Tiết Vương cũng cực kỳ kích động, lớn tiếng cười nói.

Nhưng sắc mặt của Trịnh Càn Khôn trong video lại rất phức tạp.

Ngay khi bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc đang vui như mở cờ trong bụng, lại có một gương mặt quen thuộc khác xuất hiện trong video.

Giọng nói châm chọc lập tức vang lên: “Chào mọi người, chúng ta lại gặp nhau rồi!”
“Không biết mọi người có chuyện vui gì vậy? Nói ra để tôi chung vui với!”
Bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc đang điên cuồng cười to lập tức im bặt, sắc mặt tái nhợt.

Bởi vì ngoại trừ Trịnh Càn Khôn, bọn họ còn nhìn thấy gương mặt mà bọn họ không hề muốn thấy, Quan Vương!
“Quan Vương!”
Nụ cười trên mặt Bạch Vương đã biến mất từ lâu, vẻ mặt dữ tợn thấp giọng hét lên.

Dáng vẻ hung ác kia như muốn cắn xé Quan Vương.

Ba vị Vương còn lại cũng đằng đằng sát khí.

“Ha ha!”
Quan Vương không kìm được bật cười hỏi: “Các ông biết không? Trông thấy vẻ mặt muốn giết tôi nhưng lại không làm gì được của các ông, tôi vui lắm!”
.

Chương 1101: 1101: Vương Tộc Nội Chiến

Trong lúc Quan Vương có ý đồ lôi kéo hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc, bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc cũng đang họp qua video.

Sắc mặt ai nấy đều âm trầm, trong mắt toát ra sát khí mãnh liệt.

"Bạch Vương, chúng ta nên làm gì bây giờ?"
Tào Vương cắn răng hỏi.

Tiết Vương và Mã Vương cũng nhìn Bạch Vương.

Lão ta là người có thực lực mạnh nhất trong bọn họ.

Vương tộc họ Bạch cũng mạnh nhất trong năm Vương tộc.

"Xem ra sau lưng Quan Vương thật sự có cao thủ Thần Cảnh che chở.

Nếu không chỉ với thực lực của Vương tộc họ Quan, người của chúng ta sẽ không bị đánh bại".

Bạch Vương híp mắt nhìn ba vị Vương còn lại: "Dù sao đây cũng là chuyện lớn của Liên minh chúng ta.

Các ông nói ý kiến của mình thử xem!"
"Tôi muốn hỏi ông một câu, Trịnh Càn Khôn có đáng tin không?"
Bỗng Tiết Vương lên tiếng hỏi.

Ngay sau đó, đồng tử của mấy vị Vương còn lại đều co rút, khó tin nhìn Tiết Vương như không ngờ lão ta lại có thể hỏi như vậy.

Lần này người được phái ra đều là cao thủ hàng đầu của các Vương tộc.

Tiết Vương hỏi vậy rõ ràng là đang nghi ngờ sự trung thành của Trịnh Càn Khôn.

“Ý của ông là người của tôi phản bội sao?”
Trong mắt Bạch Vương lóe lên tức giận, lạnh giọng hỏi.

Tiết Vương lạnh nhạt đáp: “Chuyện này liên quan đến lợi ích của Liên minh Vương tộc, tôi nhất định phải làm rõ chuyện này.

Bạch Vương đừng hiểu lầm”.

“Đến cả cao thủ lần này nhà họ Tiết phái ra, tôi cũng không thể xác định bọn họ có thực sự trung thành hay không”.

“Cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong, có mấy ai cam chịu đứng dưới kẻ khác? Trừ phi bọn họ vốn là người của Vương tộc, nếu không đều có thể bị mua chuộc”.

“Nếu người chúng ta phái ra đã bị Quan Vương mua chuộc rồi thì sao?”
Tiết Vương nói rất bình thản, nhưng mỗi một câu nói lại khiến sắc mặt của ba vị Vương còn lại ngày càng khó coi.

Bọn họ là người đứng đầu Vương tộc, đương nhiên hiểu Tiết Vương không hề nói láo.

Người đạt được thực lực như bọn họ chỉ cần tiền tài hoặc đột phá cảnh giới.

Nếu Vương tộc họ Quan đưa ra lợi ích lớn hơn mua chuộc người của Liên minh Vương tộc thì sao?
Bảo Trịnh Càn Khôn cố ý nói với bọn họ Vương tộc họ Quan có cao thủ Thần Cảnh thì sao?
Lúc đầu bọn họ đã hoài nghi liệu Vương tộc họ Quan có cao thủ Thần Cảnh của chiến vực bảo vệ hay không.

Hiện giờ suy đoán của Tiết Vương khiến bọn họ cảm thấy chuyện này cũng rất có khả năng.

“Vậy ý kiến của Tiết Vương là gì?”
Bạch Vương bỗng hỏi, lần này không còn tức giận Tiết Vương nữa, vẻ mặt tràn đầy nghiêm trọng.

Tiết Vương gõ lên bàn, tiếng cộc cộc vang lên, lông mày nhíu chặt như đang suy nghĩ xem phải xử lý chuyện này thế nào.

Các vị Vương khác cũng không sốt ruột, chờ lão ta trả lời.

Khoảng ba bốn mươi giây sau, Tiết Vương mới ngẩng đầu nhìn vào video, không chút do dự lên tiếng: "Quan Vương muốn Liên minh Vương tộc chúng ta bồi thường một nghìn tỷ, tức là mỗi Vương tộc phải bỏ ra hai trăm năm mươi tỷ".

"Mặc dù cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong rất ít nhưng cũng không phải là không có.

Hai trăm năm mươi tỷ đủ để Vương tộc họ Tiết bồi dưỡng ít nhất mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong".

"Huống hồ hiện giờ chúng tôi chỉ có hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bị nhốt ở Vương tộc họ Quan".

Tiết Vương nói xong, mấy người còn lại đều kinh ngạc.

"Ý của ông là từ bỏ tiểu đội của Liên minh Vương tộc sao?"

Tào Vương khiếp sợ hỏi.

Tiết Vương cười lạnh một tiếng: "Tôi không biết Liên minh có muốn từ bỏ hay không, nhưng Vương tộc họ Quan muốn chúng tôi bồi thường hai trăm năm mươi tỷ là điều không thể!"

Tuy chưa trả lời trực tiếp câu hỏi của Tào Vương nhưng lão ta cũng đã bày tỏ thái độ của mình.

Tức là dù Vương tộc khác có muốn bồi thường Vương tộc họ Quan để chuộc người hay không, Vương tộc họ Tiết cũng sẽ không đồng ý.

"Chưa kể nếu chúng ta thật sự bồi thường, Vương tộc họ Quan có chịu thả người hay không".

"Kể cả có chịu thả, chúng ta cũng không biết đám người này đã bị Vương tộc họ Quan mua chuộc hay chưa".

"Nếu không bị mua chuộc thì thôi, nhưng nhỡ bị mua chuộc rồi thì sao?"

"Nếu có ngày Vương tộc họ Quan ra tay với Liên minh chúng ta, sợ là còn chưa khai chiến, đám người đã bị Quan Vương mua chuộc này sẽ khiến chúng ta bị tổn hại nặng nề".

Tiết Vương bỗng tàn nhẫn nói: “Nếu có nguy cơ khổng lồ như vậy, dù Vương tộc họ Quan thả người ngay bây giờ, tôi cũng không cần”.

Các vị Vương khác sợ ngây người nhưng cũng hiểu Tiết Vương nói có lý.

Tất cả đều im lặng không lên tiếng, đều đang cân nhắc có nên bồi thường tiền để chuộc người hay không.

“Tít tít tít!”
Đúng lúc này, Quan Vương lại gửi yêu cầu tham gia video.

Rõ ràng mười phút Quan Vương cho bọn họ đã hết.

“Cho ông ta vào đi!”
Tào Vương nói.

Bạch Vương gật đầu.

Ngay sau đó, Quan Vương xuất hiện trong video.

“Đã hết mười phút, không biết các ông đã thương lượng xong chưa? Định bồi thường hay là từ bỏ các cao thủ này?”
Quan Vương cười hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của lão ta, bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc đều muốn lập tức xông tới Vương tộc họ Quan lấy mạng lão ta.

“Quan Vương, tôi đại diện cho Liên minh Vương tộc gửi tối hậu thư cho ông, lập tức thả người của chúng tôi ra, nếu không đừng trách Liên minh Vương tộc không khách sáo!”
Bạch Vương căm tức nhìn Quan Vương.

Quan Vương khinh thường cười một tiếng: “Ông nói nhảm nhiều quá đấy.

Hình như ông quên một việc, Liên minh Vương tộc các người mới là kẻ phái cao thủ tới tấn công Vương tộc họ Quan”.

“Tôi không nghĩ ra được các người còn có thể không khách sáo với chúng tôi thế nào được nữa”.

Bạch Vương giận quá hóa cười: “Được! Được lắm! Ông đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đã vậy, bốn người chúng tôi chỉ có thể tự mình tới Vương tộc họ Quan một chuyến".

"Bạch Vương, các ông đừng qua đây!"

Trịnh Càn Khôn ở bên cạnh nghe thấy thế hoảng sợ hét lên: "Vương tộc họ Quan có cao thủ Thần Cảnh bảo vệ.

Các ông mà tới chỉ có kết cục một đi không trở lại".

"Chúng ta không chống lại được sức mạnh của cao thủ Thần Cảnh đâu".

"Bạch Vương, ông đừng tới Vương tộc họ Quan!"

Nào ngờ sau khi Trịnh Càn Khôn có lòng tốt nhắc nhở, Bạch Vương lại không hề cảm kích, còn giận dữ quát: "Câm miệng cho tôi!"

"Bạch Vương, tôi…"

Trịnh Càn Khôn ngơ ngác, đang định giải thích lại bị Bạch Vương hung dữ quát: "Trịnh Càn Khôn, ông câm miệng lại cho tôi! Tôi không ngờ ông dám phản bội Vương tộc họ Bạch".

"Hẳn ông phải biết phản bội Vương tộc họ Bạch sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào rồi chứ?"

Trịnh Càn Khôn lập tức sở ngây người, cuống quýt giải thích: "Bạch Vương, tôi không phản bội ông!"

"Ha ha!"

Bạch Vương cười lạnh: "Ông đã giúp Quan Vương lừa gạt tôi còn dám nói không phản bội?"

Chương 1102: 1102: Tuyệt Đối Không Phản Bội

Trịnh Càn Khôn không ngờ mình vẫn luôn một lòng hướng về Vương tộc họ Bạch lại bị Bạch Vương nghi ngờ.

Lão ta vốn đã hạ quyết tâm thà chết cũng sẽ không đầu hàng Vương tộc họ Quan.

Thậm chí lão ta còn có ý định dùng cái chết để tỏ lòng trung thành.

Lợi ích Quan Vương đưa ra rất hấp dẫn với lão ta.

Bây giờ lão ta đã đạt tới cực hạn của Vương Cảnh đỉnh phong, nếu được cao thủ Thần Cảnh chỉ dạy, lão ta có lòng tin sẽ đột phá bán bộ Thần Cảnh.

Quan Vương đã nói chỉ cần lão ta đầu hàng, cao thủ Thần Cảnh kia sẽ giúp lão ta nâng cao thực lực.

Lợi ích to lớn như vậy nhưng lão ta vẫn quyết tâm từ chối.

Vậy mà giờ đây, Bạch Vương lại cho rằng lão ta phản bội.

"Trịnh Càn Khôn, nếu tôi đoán không sai, chắc chắn Quan Vương đã hứa hẹn lợi ích khổng lồ khiến ông không thể từ chối nên ông mới phối hợp diễn kịch với ông ta cho tôi xem, đúng không?"

Bạch Vương nổi giận đùng đùng.

Trịnh Càn Khôn cười tự giễu: "Thì ra trong mắt Bạch Vương, tôi là kẻ súc sinh không có lương tâm vậy sao?"

"Hừ!"

Bạch Vương cười lạnh: "Ông đề cao mình quá rồi đấy.

Đối với tôi ông chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi.

Nếu không vì ông có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, ông nghĩ tôi sẽ quan tâm ông sao?"

"Vương tộc họ Quan đòi Liên minh Vương tộc bồi thường một nghìn tỷ.

Tôi nói cho ông biết, số tiền này đủ để chúng tôi bồi dưỡng được năm mươi cao thủ như ông".

"Vậy thì tại sao tôi còn phải phí một số tiền khổng lồ để chuộc lại đám chó má phản bội Vương tộc họ Bạch các ông hả?"

Trịnh Càn Khôn chỉ cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

Thì ra đây là suy nghĩ của ông chủ mà lão ta một lòng trung thành.

Không chỉ Trịnh Càn Khôn, các cao thủ còn lại của Liên minh Vương tộc cũng cảm thấy bi ai.

Bọn họ biết ngoại trừ Vương tộc họ Quan, các Vương tộc khác đã Liên minh lại với nhau.

Nếu Bạch Vương đã không muốn chuộc người của mình về, các vị Vương khác cũng sẽ không đồng ý.

Đúng như lời Bạch Vương nói, một nghìn tỷ đủ để Liên minh Vương tộc bồi dưỡng ra năm mươi cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Mà bọn họ chỉ có hai mươi người, phần lớn còn là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Quan trọng nhất là Vương tộc không hề tin tưởng bọn họ.

"Được, vậy thì từ nay trở đi, tôi chính thức rời khỏi Vương tộc họ Bạch.

Sau này sự tồn vong của Vương tộc họ Bạch không liên quan gì tới tôi nữa!"

Trịnh Càn Khôn bỗng tuyên bố.

Giờ phút này, lão ta không còn chút tình cảm nào với Vương tộc họ Bạch nữa, ánh mắt nhìn Bạch Vương chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

"Bạch Vương, ông thực sự muốn từ bỏ bọn họ sao?"

Quan Vương lại xuất hiện trong video, châm chọc nói: "Bọn họ đều là cao thủ hàng đầu của liên minh các người mà, ông cứ từ bỏ như vậy hả?"

“Ông im đi!”

Bạch Vương giận dữ quát: “Muốn đánh muốn giết tùy ông.

Chỉ là một đám rác rưởi đã phản bội Liên minh Vương tộc mà thôi, chúng tôi không thèm!”

“Nhưng ông nghe kỹ đây, từ giờ trở đi Liên minh Vương tộc sẽ coi Vương tộc họ Quan là kẻ thù.

Ngày chúng ta gặp lại sẽ là ngày tàn của Vương tộc họ Quan các ông!”

Quan Vương cười nhạt, không hề bị Bạch Vương dọa sợ.

“Mấy người khác thì sao? Các ông cũng lựa chọn từ bỏ người của mình như Bạch Vương à?”

Quan Vương không để ý tới Bạch Vương nữa, nhìn sang mấy vị Vương khác cười nói: “Tôi có thể giảm giá cho các người, mỗi Vương tộc bồi thường hai trăm tỷ là được”.

“Đừng nói là hai trăm tỷ, dù ông có trả lại đám phản bội này miễn phí Vương tộc họ Tiết cũng không cần.

Tốt nhất ông hãy giết chúng đi, dù ông không giết chúng tôi cũng sẽ không tha cho chúng đâu”.

Tiết Vương cũng lên tỏ thái độ.

Tào Vương và Mã Vương lần lượt lên tiếng: “Quan Vương, ông nghe kỹ đây, ngày gặp lại nhau sẽ là ngày tàn của Vương tộc họ Quan các ông!”

“Ha ha, được.

Vậy thì tôi sẽ đợi đến ngày Liên minh Vương tộc các người tới diệt Vương tộc họ Quan chúng tôi!”

Quan Vương cười lớn nói rồi rút khỏi cuộc họp video.

“Bây giờ mọi người đã biết rồi chứ? Đây chính là ông chủ mà các người thề chết đi theo.

Khi các người khiến họ hoài nghi, bọn họ sẵn sàng vứt bỏ các người”.

Quan Vương cười híp mắt nói, thương hại nhìn hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc rồi nói tiếp: “Tôi nói cho các người biết, tôi cũng vậy.

Nếu các người là người của tôi, gặp phải chuyện này tôi cũng sẽ không cần các người, thà để các người chết ở bên ngoài".

Dứt lời, lão ta không nói gì thêm.

Hai mươi cao thủ đều cười tự giễu, trong mắt còn xẹt lên tia lạnh lùng với Vương tộc đã bỏ rơi bọn họ.

Thời gian dần trôi đi.

Năm phút sau, Trịnh Càn Khôn vẫn luôn im lặng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quan Vương.

"Ông nói người kia muốn chúng tôi đầu hàng sao?"

Trịnh Càn Khôn hỏi: "Chỉ cần chúng tôi chịu đầu hàng, người đó sẽ giúp chúng tôi đột phá Thần Cảnh chứ?"

Nghe lão ta nói vậy, mười chín cao thủ còn lại đều trở nên kích động.

Thần Cảnh là cảnh giới mà mỗi người bọn họ đều tha thiết mơ ước.

Bọn họ vốn còn ôm một tia hy vọng với Vương tộc của mình, nhưng hiện thực lại vả đôm đốp vào mặt bọn họ.

Vương tộc mà bọn họ nghĩ sẽ đi theo cả đời lại từ bỏ bọn họ.

Nếu đã tách khỏi Vương tộc, còn có cơ hội tới gần cao thủ Thần Cảnh, sao bọn họ có thể không kích động được?

Thậm chí bọn họ còn quên mất nội dung đàm phán của Quan Vương với Liên minh Vương tộc, nếu Liên minh Vương tộc không bồi thường đủ trong vòng mười phút sẽ giết bọn họ.

Quan Vương nhếch môi cười, khẽ gật đầu: "Đương nhiên! Xem các người có đồng ý không thôi!"

"Mọi người đều đã chứng kiến thực lực của người kia.

Đương nhiên nếu thực lực quá kém, người đó sẽ không nhìn trúng.

Nếu không có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, e là không có hi vọng".

Nghe thấy thế, chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong lại càng kích động hơn.

Còn mười một cao thủ Vương cảnh hậu kỳ lại tràn trề thất vọng.

“Nhưng người kia cũng nói, chỉ cần các người trung thành với cậu ấy, dù hiện giờ mới có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ cậu ấy cũng sẽ giúp các người một tay!”

Quan Vương bỗng nhiên cười nói.

Lần này, mười một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia đều kích động phát điên, hơi thở dồn dập.

“Đồng ý! Chúng tôi đồng ý làm việc cho cậu ấy!”

img.

Chương 1103: 1103: Không Có Ý Định

Trông thấy hai mươi cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong, Quan Vương chỉ cảm thấy quá khiếp sợ.

Đây chính là địa vị của cao thủ Thần Cảnh sao?

Hai mươi cao thủ này ai cũng có thể làm bá chủ một phương, nhưng bây giờ lại đồng loạt tỏ lòng trung thành với một người.

Huống hồ, trong hai mươi người trước mặt còn có chín cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cùng cảnh giới với lão ta.

Đến tận lúc này, lão ta mới phát hiện, mình cược thắng rồi!

"Bịch!"

Quan Vương đang đứng bên cạnh bỗng quỳ một chân xuống đất.

Nền đá cẩm thạch vô cùng cứng rắn lập tức vỡ nát.

"Chủ gia tộc!"

Thấy hành động của Quan Vương, đám người cầm quyền của Vương tộc họ Quan đứng xung quanh đều sợ ngây người.

Đây là chủ của Vương tộc họ Quan bọn họ, vậy mà lúc này cũng quỳ một chân xuống đất.

Chẳng lẽ lão ta cũng muốn tỏ lòng trung thành với cao thủ trẻ tuổi kia sao?

Hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc đang quỳ gối cũng kinh hãi.

"Đại nhân, tôi cũng đồng ý nhận ngài làm chủ, đời này tuyệt đối không phản bội!"

Quan Vương quỳ một chân xuống đất, lớn tiếng hô lên.

Lúc này, toàn bộ sảnh chính đều chìm vào yên tĩnh, mọi người ai cũng kinh ngạc tột độ.

Nhất là hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc kia, không ngờ đến cả Quan Vương cũng cam lòng đi theo cao thủ thần bí kia.

Cũng chỉ có cao thủ như vậy mới có tư cách để bọn họ đầu hàng.

"Cộp cộp cộp!"

Bỗng một tràng tiếng bước chân vang lên.

Quan Vương dẫn đầu hai mươi cao thủ đều kích động hẳn lên.

Bọn họ biết người nào đang tới.

Thoáng chốc, một bóng người trẻ tuổi đi vào phòng họp.

Khi thấy Dương Thanh, hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc đều tràn đầy nghi hoặc.

Bọn họ nghĩ cao thủ vẫn chưa xuất hiện đã có thể ném con sư tử đá đến trước mặt Trịnh Càn Khôn, suýt nữa biến ông ta thành thịt nát dù sao cũng phải là một ông già bảy tám mươi tuổi mới phải.

Thế nhưng hiện giờ sao lại là một người thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi?

Bọn họ không hề tin cao thủ thần bí kia chính là người trẻ tuổi trước mắt này.

"Đại nhân, ngài tới rồi!"

Ngay khi hai mươi cao thủ của liên minh Vương tộc kia đang hoài nghi, Quan Vương đã cung kính nói.

"Đứng dậy cả đi!"

Dương Thanh khẽ gật đầu nói.

Bỗng cả sảnh lớn bị một luồng khí thế khủng bố bao phủ.

Một giây sau xảy ra cảnh tượng khiến hai mươi gã cao thủ của Liên minh Vương tộc kinh sợ.

Bọn họ cảm thấy cơ thể của mình bị một nguồn sức mạnh mềm mại nâng lên.

Bọn họ vốn còn đang nghi ngờ thân phận của Dương Thanh, lúc này đều không còn nghi ngờ gì nữa.

Một cao thủ chỉ dựa vào khí thế của mình, không cần tiếp xúc trực tiếp với bọn họ vẫn có thể kéo họ đứng dậy sao có thể là người đơn giản?

Dù trong bọn họ có rất nhiều cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng không thể làm được như vậy.

Chứng tỏ người trẻ tuổi trước mắt bọn họ chính là cao thủ thần bí lúc trước, chưa cần lộ diện đã trấn áp được họ.

"Bây giờ, tôi cho các người lựa chọn cuối cùng, hoặc là tôi thả các người đi, hoặc là các người đi theo tôi.

Một khi lựa chọn đi theo tôi, kẻ nào dám phản bội sẽ bị tôi tự tay đòi mạng!"

Trong lúc đó, áp lực khủng khiếp đè nặng mỗi người.

Dù là Trịnh Càn Khôn có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong cũng có ý nghĩ muốn quỳ lạy.

Còn mười một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia lại càng run lẩy bẩy, toàn thân thấm ướt mồ hôi lạnh.

Giờ phút này, bọn họ bỗng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nếu Dương Thanh muốn giết họ, chỉ cần một suy nghĩ là có thể khiến bọn họ chết không có chỗ chôn.

"Nào, nói cho tôi biết lựa chọn của các ông đi!"

Dương Thanh đứng sừng sững ở đó như thiên thần đang được ánh sáng thần gột rửa.

Anh lạnh lùng nhìn đám cao thủ hỏi.

"Bịch bịch bịch!"

Lần này, hai mươi mốt cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và Vương Cảnh hậu kỳ bao gồm cả Quan Vương đều đồng loạt quỳ hai chân xuống đất, đến cả dũng khí nhìn thẳng vào Dương Thanh cũng không có.

"Chúng tôi thề chết đi theo cậu Thanh, đời này tuyệt đối không phản bội!"

Các cao thủ cùng hô lên, tiếng hô rung động đất trời.

Đám người Vương tộc họ Quan đang đứng cạnh quan sát đều vô thức quỳ rạp xuống.

Toàn bộ sảnh chính đều là người quỳ la liệt, ai cũng đang run rẩy.

Đây là uy thế của cao thủ Thần Cảnh, bọn họ sao có thể chống cự nổi?

"Được, bắt đầu từ hôm nay, các ông chính là anh em của Dương Thanh này!"

Dương Thanh cao giọng tuyên bố, lập tức thu lại khí thế trên người.

Bấy giờ, các cao thủ mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, mặt mày đều tràn đầy kích động.

Hiện giờ bọn họ có thể xác định, người trẻ tuổi trước mặt chính là một cao thủ Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Cả Chiêu Châu này có mấy cao thủ Thần Cảnh?

E là cũng chỉ có ở bốn biên giới Đông, Tây, Nam, Bắc với bốn Hoàng tộc và gia tộc Cổ Võ sống ẩn dật trong truyền thuyết mới có.

Trong một căn biệt thự xa hoa của Vương phủ họ Quan.

Dương Thanh ngồi trên ghế bành, Quan Vương đứng cạnh tự mình rót nước bưng trà.

Có lẽ cả Chiêu Châu chỉ có mình Dương Thanh mới có thể khiến Quan Vương tự mình bưng trà rót nước.

"Đại nhân đúng là tiên đoán như thần.

Quả nhiên Liên minh Vương tộc đều từ bỏ những cao thủ này".

Quan Vương cung kính nói với Dương Thanh: "Tính ra phải cảm ơn Liên minh Vương tộc đưa tới hai mươi cao thủ cho cậu".

Trước đó Quan Vương đòi liên minh Vương tộc bồi thường một khoản tiền kếch sù đương nhiên là theo ý của Dương Thanh.

Dương Thanh cười nhạt một tiếng: "Bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc đều rất kiêu ngạo.

Bọn họ vô cùng đa nghi, chỉ cần Trịnh Càn Khôn xuất hiện trong video nhất định sẽ khiến bọn họ sinh lòng nghi ngờ".

“Nhất là lúc đó Trịnh Càn Khôn ôm hi vọng rất lớn với Vương tộc họ Bạch.

Nhưng ông ta không ngờ trong mắt Bạch Vương, mình chỉ là một con chó!”

“Tôi lại đồng ý giúp bọn họ đột phá cảnh giới võ thuật.

So với làm chó, chắc hẳn bọn họ sẽ lựa chọn đầu hàng!”

Quan Vương gật đầu như bổ củi, cung kính nói: “Đại nhân anh minh!”

Dương Thanh buồn cười nhìn Quan Vương: “Từ bao giờ ông cũng trở thành một người thích nịnh hót rồi?”

Gương mặt già nua của Quan Vương lập tức đỏ bừng, mặt dày mày dạn nói: “Đây không phải nịnh hót, mà là ăn ngay nói thật!”

“Được rồi, không nói nhảm nữa, bàn chuyện chính đi!”

Dương Thanh thu lại nụ cười trên mặt, trầm giọng nói.

Quan Vương lập tức căng thẳng, e dè dò hỏi: “Không biết đại nhân có gì dặn dò?”

“Tôi vốn muốn một mẻ bắt trọn cả Liên minh Vương tộc nhưng không ngờ bốn vị Vương đều không tự mình tới, chỉ phái ra một đám cao thủ”.

Dương Thanh nghiêm mặt nói: “Có bài học hôm nay, chỉ sợ Liên minh Vương tộc sẽ không tùy tiện tấn công Vương tộc họ Quan nữa”.

“Nếu tôi là bọn họ, tôi sẽ tạm thời từ bỏ Vương tộc họ Quan, dời mục tiêu tới Yến Đô.

Chỉ cần đoạt được Yến Đô là có thể danh chính ngôn thuận kế thừa Đế Thôn”.

“Một khi Liên minh Vương tộc kế thừa Đế Thôn, đương nhiên Vương tộc họ Quan sẽ bị tiêu diệt!”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Quan Vương lập tức hoảng sợ nói: “Chỉ cần ngài ra tay, nhất định có thể nắm trọn Yến Đô trong tay.

Cũng chỉ có ngài mới đủ tư cách kế thừa Đế Thôn!”

“Tôi sẽ không kế thừa Đế Thôn!”

Dưới ánh mắt chờ mong của Quan Vương, Dương Thanh bỗng nhiên lắc đầu nói.

Quan Vương giật mình hỏi: “Ngài không có ý định kế thừa Đế Thôn sao?”

Chương 1104: 1104: Không Thể Khống Chế

Quan Vương cứ tưởng Dương Thanh đồng ý tới Vương thành Quan trợ giúp Vương tộc họ Quan đối phó Liên minh Vương tộc là để trải đường cho việc kế thừa Đế Thôn.

Thế nhưng hiện giờ Dương Thanh lại nói với lão ta sẽ không kế thừa Đế Thôn.

Quan Vương đang rất khiếp sợ.

Người có được Đế Thôn sẽ có được cả thế giới!
Sự hấp dẫn lớn như vậy mà Dương Thanh có thể chống lại được sao?
Quan Vương không hề nghi ngờ, chỉ cần Dương Thanh muốn là Đế Thôn sẽ tới tay.

Dương Thanh lắc đầu, kiên định nói: "Đối với thế giới hiện giờ, tất cả đều rất hài hòa.

Bất kỳ ai muốn phá hỏng sự yên ổn của Chiêu Châu, tôi đều sẽ tự tay diệt bỏ".

"Chưa nói đến việc Đế Thôn có thực sự tồn tại hay không, dù có thì sau khi kế thừa Đế Thôn thực sự có thể có được cả thế giới sao?
"Thế giới này là của tất cả mọi người chứ không phải của riêng ai hay thế lực nào.

Cái tôi muốn không phải là thế giới, mà là Chiêu Châu được thái bình!"
"Nếu truyền thuyết là thật, Đế Thôn thật sự tồn tại, ai có thể chắc chắn sau khi Đế Thôn xuất hiện là có thể nắm giữ được Đế Thôn?"
Nghe vậy, Quan Vương bàng hoàng kinh hãi.

Tỉ mỉ nghĩ lại thì thấy đúng là như thế.

Lão ta chưa từng nghĩ sau khi Đế Thôn xuất hiện, người kế thừa có thể nắm giữ Đế Thôn hay không.

“Nghe nói người xuất hiện từ trăm năm trước là cao thủ đi ra từ Đế Thôn, dựa vào sức một mình có thể trấn áp năm Hoàng tộc trong thời kỳ huy hoàng”.

“Người như vậy sẽ có thực lực kinh khủng cỡ nào?”
Dương Thanh còn nói tiếp: “Ở Đế Thôn sẽ có bao nhiêu cao thủ như vậy?”
“Tại sao lại có truyền thuyết liên quan tới Đế Thôn? Tại sao Đế Thôn không thể tự xuất hiện mà phải chờ Vương của Yến Đô lộ diện mới xuất hiện được?”
“Người trong Đế Thôn là hạng người gì? Tất cả đều không thể biết được.

Trên thế giới này điều không biết mới là thứ đáng sợ nhất”.

Quan Vương chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy.

Lời Dương Thanh nói khiến lão ta lần đầu ý thức được sự đáng sợ của Đế Thôn.

Đúng như Dương Thanh nói, tại sao Đế Thôn không thể tự mình xuất hiện?
Sau khi Đế Thôn xuất hiện sẽ thay đổi thế giới này như thế nào?
Lão ta là Quan Vương, cũng biết được nhiều hơn.

Lão ta biết ở Chiêu Châu, thậm chí là toàn bộ thế giới đều có một vài thế lực siêu cấp tồn tại.

Nhưng những thế lực này đều ẩn dật không xuất hiện, giống như đang bị một quy tắc nào đó trói buộc.

Nếu Đế Thôn xuất hiện chính là giấy thông hành của các thế lực siêu cấp này với thế giới bên ngoài thì sao?
Khi đó, e là cả thế giới đều sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Còn Vương thành Quan, có lẽ cũng sẽ dần biến mất trong cuộc chiến giữa các thế lực này.

“Đại nhân, tôi hiểu rồi, nỗi lo của ngài không phải không có lý.

Đế Thôn là thứ không thể xác định, không ai có thể cam đoan Đế Thôn xuất hiện sẽ đem lại hòa bình cho Chiêu Châu”.

Một lúc lâu sau, Quan Vương nghiêm mặt nói.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Đã là Vương tộc của Chiêu Châu thì phải cố gắng vì hòa bình của Chiêu Châu”.

“Chắc bây giờ ông đã hiểu tại sao tôi không giết hai mươi cao thủ của Liên minh Vương tộc kia rồi chứ?”
Quan Vương gật đầu trầm giọng đáp: “Đối với đại nhân, Liên minh Vương tộc tà ác kia chỉ là sâu kiến.

Nhưng đối với Chiêu Châu, bọn họ cũng nắm giữ địa vị to lớn, mất bất kỳ ai đều là tổn thất với Chiêu Châu”.

“Mà bọn họ vốn chỉ là đám người bị Liên minh Vương tộc bỏ rơi, cũng chỉ làm việc theo lệnh, tội không do bọn họ”.

“Ngài bảo tôi đòi Liên minh Vương tộc chi trả tiền bồi thường khổng lồ, còn bảo tôi dẫn cao thủ của Liên minh Vương tộc tới chính là để bọn họ nhìn thấy sự máu lạnh của Liên minh Vương tộc”.

“Chỉ khi bọn họ triệt để hết hi vọng với Liên minh Vương tộc, bọn họ mới chịu về dưới trướng của ngài”.

Dương Thanh gật đầu nói: “Ông chỉ nói đúng một phần.

Quan trọng hơn là tôi không muốn lạm sát kẻ vô tội!”
Một cao thủ Thần Cảnh lại nói ra câu này, khiến Quan Vương không thể tưởng tượng nổi.

“Vũ khí của tôi chỉ chĩa vào kẻ địch, chứ không phải người mình! Vậy mà người mình cứ tự tìm đường chết! Haiz!”
Dương Thanh thở dài một hơi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Quan Vương đương nhiên hiểu được, người mình mà Dương Thanh nói tới chính là người dân Chiêu Châu.

Cùng lúc đó trong phòng họp video của Liên minh Vương tộc.

Mặt của bốn vị Vương đều tối sầm.

Nhất là Bạch Vương, sắc mặt âm trầm đáng sợ, cả người đều bừng bừng lửa giận.

“Lão già Quan Vương khốn khiếp dám uy hiếp chúng ta, thật đáng chết!”

Mã Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Tào Vương vỗ mạnh xuống bàn, đứng bật dậy nhìn video cả giận nói: “Chỉ một Vương tộc họ Quan cũng dám uy hiếp Liên minh Vương tộc chúng ta, đúng là không biết sống chết.

Đã vậy, bây giờ chúng ta hãy dẫn theo cao thủ mạnh nhất tới Vương tộc họ Quan một chuyến đi”.

“Tôi rất muốn nhìn xem sau lưng Vương tộc họ Quan rốt cuộc có cao thủ thần bí nào tới từ chiến vực hay không!”
Tiết Vương nhìn sắc mặt âm trầm của Bạch Vương rồi nói với Tào Vương: “Hiện giờ tới Vương tộc họ Quan còn ý nghĩ gì?”
“Sao hả? Ông sợ rồi à?”
Tào Vương khiêu khích nhìn Tiết Vương chất vấn.

Tiết Vương lạnh lùng đáp: “Đúng là tôi sợ, nhưng không phải sợ Vương tộc họ Quan, mà là sợ chiến vực rất có thể đứng sau bọn họ”.

“Ha ha!”

Tào Vương cười lạnh: “Lúc trước chính ông nói Quan Vương tới sân bay đón người chỉ là tự biên tự diễn một vở kích với chiến vực.

Bây giờ ông cũng là người nói sợ sau lưng Vương tộc họ Quan có người của chiến vực”.

“Tôi thật sự muốn hỏi ông, hiện giờ rốt cuộc Vương tộc họ Quan có cao thủ Thần Cảnh của chiến vực không?”
Nghe Tào Vương nói vậy, Mã Vương cũng lên tiếng chất vấn: “Tiết Vương, ông nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích.

Nếu không, tôi sẽ nghi ngờ liệu có phải ông cố tình dẫn dắt chúng tôi phái người tới Vương tộc họ Quan chịu chết hay không đấy”.

“Cơm có thể ăn bậy nhưng không được ăn nói lung tung!”
Trên mặt Tiết Vương cũng tràn đầy tức giận, lạnh giọng nói: “Trước đó tôi cũng chỉ nói ra suy nghĩ của mình.

Tôi chỉ suy đoán Quan Vương và chỉ huy tối cao của chiến vực ở Vương thành Quan tới sân bay đón người chỉ là một vở

kịch tự biên tự diễn”.

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của tôi.

Đến tận bây giờ chúng ta cũng không thể xác định đây rốt cuộc có phải vở kịch Vương tộc họ Quan và chiến vực cố ý diễn cho chúng ta xem hay không, đúng không?”
“Tôi biết Vương tộc các ông tổn thất năm cao thủ, các ông đều rất tức giận.

Nhưng đừng quên, Vương tộc họ Tiết cũng là thành viên của Liên minh Vương tộc.

Chúng tôi cũng bị tổn thất năm cao thủ như các ông”.

.

Chương 1106: 1106: Sếp Tần Quyết Đoán

Trong dinh thự cao cấp Vân Phong ở Yến Đô.

Tần Đại Dũng nằm trên giường bệnh.

Từ lần ông ấy bị Tần Xương đánh đập dưới hầm trú ẩn của nhà họ Tôn đến nay đã hơn nửa tháng.

Thế nhưng vết thương của ông ấy quá nặng, ông ấy cũng không phải người luyện võ, tố chất thân thể kém, khả năng hồi phục cũng kém xa người luyện võ như Mã Siêu.

Ngay trước giường bệnh của ông ấy có một người đàn ông trung niên.

"Tần Đại Dũng, rốt cuộc ông có chịu giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần hay không? Tốt nhất ông hãy suy nghĩ kĩ trước khi trả lời".

Người trung niên ngồi cạnh giường, vừa gọt một quả táo đỏ vừa nói.

Sắc mặt Tần Đại Dũng sa sầm, nhìn chằm chằm đối phương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Rốt cuộc ông muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa? Tập đoàn Nhạn Thanh không có quan hệ gì với tôi, dù có tôi cũng sẽ không giao lại cho ông".

"Răng rắc!"

Người đàn ông trung niên cắn một miếng lên quả táo vừa gọt xong.

Ông ta vừa nhai vừa nói: "Vậy là ông định từ bỏ thân phận người nhà họ Tần?"

"Ông có biết dám phản bội nhà họ Tần sẽ gặp hậu quả nghiêm trọng thế nào không?"

Tần Đại Dũng giận dữ hét: "Từ lúc tôi bị cho vào kế hoạch hạt giống, bị vứt bỏ, tôi đã không còn quan hệ gì với nhà họ Tần nữa".

"Tôi không phải người nhà họ Tần, sao lại nói là phản bội?"

Người trung niên cười nói: “Nhưng trong người ông đang chảy dòng máu của nhà họ Tần.

Chẳng lẽ ông nói không có quan hệ với nhà họ Tần thì thật sự không có quan hệ sao?”

“Phải rồi, nếu tôi nhớ không lầm ông vẫn còn một đứa con gái nhỉ? Tính ra con bé cũng là người nhà họ Tần chúng ta”.

“Ông nói nếu ông phản bội nhà họ Tần, chúng tôi có thể lấy mạng nó để trừng phạt ông tội phản bội gia tộc không?”

Người đàn ông trung niên đứng dậy, ghé sát đầu vào Tần Đại Dũng, cười híp mắt nói.

“Ông dám!”

Tần Đại Dũng lập tức nổi giận ngồi bật dậy.

Chỉ là xương sườn của ông ấy vốn bị gãy mấy cái, cử động mạnh một chút sẽ động tới vết thương.

Ông ấy đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn cố nhịn, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm người trung niên nói: “Tôi thề, thế ông dám động tới một sợi tóc của con gái tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho nhà họ Tần!”

“Ha ha, vậy sao?”

Người tủng niên cười nhạt một tiếng, bỗng lấy điện thoại ra lệnh: “Làm đi!”

Ông ta chỉ nói hai chữ rồi lập tức cúp máy.

Dường như Tần Đại Dũng ý thức được đối phương định làm gì, cảm xúc càng thêm kích động: “Tần Vũ, ông không được làm hại Tần Y.

Tôi xin ông, đừng làm hại Tần Y!”

“Nhà họ Tần muốn gì cứ nhằm vào tôi.

Tần Y vô tội, con bé còn không biết kế hoạch hạt giống là cái gì.

Xin ông tha cho con bé!”

Tần Vũ cười lạnh một tiếng: “Thế bây giờ ông có thể nói cho tôi biết, ông có giao lại tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần hay không chưa?”

Tần Đại Dũng hít sâu một hơi, cố kìm nén lửa giận, nhìn chằm chằm Tần Vũ: “Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất

mẹ Dương Thanh để lại cho nó, có ý nghĩa vô cùng quan trọng với nó.

Ông không thể đổi cách khác yêu cầu tôi làm việc cho nhà họ Tần sao?”

“Ha ha!”

Tần Vũ đột nhiên nở nụ cười: “Không phải ông vẫn còn ôm hi vọng với thằng con rể ăn hại kia của ông đấy chứ?”

“Gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng như vậy, sao nó có thể sống sót?”

“Cái gì mà được người của chiến vực đưa đi, tôi thấy đây chỉ là ngụy trang”.

Tần Vũ cười hỏi: “Bây giờ nó đã chết rồi, ông còn do dự cái gì?”

“Chỉ cần giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần, ông sẽ là người lập công lớn nhất của gia tộc, từ nay được hưởng vinh hoa phú quý vô tận!”

“Nếu không, con gái ông sẽ phải chịu trừng phạt không phải dành cho người.

Ông nghĩ mười cao thủ võ thuật có thể thỏa mãn được con gái ông không?”

Tần Đại Dũng căm tức nhìn Tần Vũ, giận dữ hét lên: “Tần Vũ, ông là đồ khốn nạn!”

“Được rồi, nói nhảm ít thôi.

Nếu uy hiếp có tác dụng, tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi”.

Tần Vũ nhìn chiếc đồng hồ Patek Philippe có giá trị không nhỏ trên tay rồi lại mỉm cười nhìn Tần Đại Dũng: “Tôi chỉ cho ông năm phút, không cần biết ông dùng cách nào phải đoạt được tập đoàn Nhạn Thanh cho tôi.

Nếu không con gái ông sẽ phải đồng thời đối mặt với mười cao thủ võ thuật đấy”.

“Mười cao thủ võ thuật đều cực kỳ cường tráng, không biết con gái ông có chịu nổi hay không”.

Tần Đại Dũng sắp tức điên, gầm lên: “Tần Vũ, tôi thề ông nhất định sẽ phải hối hận!”

Dứt lời, ông ấy không hề do dự gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương nhanh chóng bắt máy, một giọng nói tiều tụy vang lên: “Bố gọi con có việc gì à?”

“Tâm à, bố xin con một việc, xin con hãy giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần ở Vương thành Quan, coi như báo đáp ơn dưỡng dục của bố suốt bao nhiêu năm qua! Bố xin con!”

Tần Đại Dũng đỏ mắt nói.

Từ khi Dương Thanh gặp nạn, mọi chuyện của tập đoàn Nhạn Thanh đều do Tần Thanh Tâm xử lý.

Chỉ cô mới có tư cách quyết định chuyển nhượng tập đoàn Nhạn Thanh.

“Bố đang nói gì vậy?”

Tần Thanh Tâm vô cùng kinh hãi, khó tin hỏi: “Bố biết tập đoàn Nhạn Thanh quan trọng với Dương Thanh như thế nào mà.

Sao bố có thể bảo con chuyển nhượng tập đoàn Nhạn Thanh cho người khác?”

Tần Đại Dũng nghẹn ngào nói: “Bố van con, con hãy đồng ý đi.

Bố thật sự hết cách rồi! Nếu không làm vậy, Y Y sẽ xong đời!”

Nếu không vì Tần Y đang nằm trong tay người nhà họ Tần, sao Tần Đại Dũng lại phải cầu xin Tần Thanh Tâm chuyển nhượng tập đoàn Nhạn Thanh cho bọn họ?

“Cái gì? Y Y bị làm sao?”

Bấy giờ Tần Thanh Tâm mới ý thức được Tần Y xảy ra chuyện, sợ hãi nói: “Có phải người nhà họ Tần dùng Y Y để uy hiếp bố không?”

Tần Đại Dũng đang định nói chuyện đã bị Tần Vũ cướp điện thoại.

“Sếp Tần, tôi đây họ Tần tên Vũ.

Danh tiếng của sếp Tần như sấm bên tai”.

Tần Vũ cười nói: “Tôi phải nói cho cô một chuyện.

Thực ra bố nuôi của cô Tần Đại Dũng là người của nhà họ Tần ở Vương thành Tào”.

“Dù sao ông ấy cũng nuôi nấng cô hơn hai mươi năm, ơn nặng như núi.

Bây giờ chỉ cầu xin cô một chuyện nhỏ như vậy, chắc là sếp Tần sẽ không từ chối đâu nhỉ?”
img.

Chương 1107: 1107: Liều Chết Bảo Vệ

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, trong phòng làm việc của phó tổng giám đốc, Tần Thanh Tâm đang hết sức tức giận.

Từ sau khi Dương Thanh gặp sự cố, bị người của chiến vực đưa đi, cô chưa từng được ngủ yên một giấc, mỗi ngày đều thấp thỏm đợi Dương Thanh trở về.

Ngoại trừ trông mong Dương Thanh trở về, cô còn phải nghĩ xem làm thế nào để bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh.

Cô hiểu rất rõ, tập đoàn này có ý nghĩa lớn lao thế nào với Dương Thanh, nếu cô đánh mất tập đoàn Nhạn Thanh, đợi đến khi Dương Thanh trở về, cô biết ăn nói thế nào với anh đây?

Nhưng giờ đây, Tần Y còn đang nằm trong tay người nhà họ Tần, nếu cô không giao tập đoàn ra, tính mạng của Tần Y nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

"Chồng à, em mệt quá, thực sự mệt quá rồi, rốt cuộc anh đang ở đâu vậy?"

Tần Thanh Tâm bỗng gục xuống bàn, khe khẽ khóc lên.

"Cốc cốc cốc!"

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, Tần Thanh Tâm vội vàng lau nước mắt, ngồi thẳng dậy, nói: "Mời vào!"

Cửa bị đẩy ra, một cô thư kí trong bộ đồ công sở bước vào.

"Thưa sếp Tần, ngoài kia có một người trẻ tuổi nói là đã kí hợp đồng với sếp, đang yêu cầu được gặp sếp ạ!"

Cô thư kí cung kính báo cáo.

Tần Thanh Tâm hơi nhíu mày, cô biết, người ngoài kia là ai.

"Cho anh ta vào đi".

Cuối cùng, Tần Thanh Tâm vẫn để thư kí mời người kia vào.

Trong phòng làm việc, Tần Thanh Tâm ngồi sau bàn, lạnh nhạt nhìn về phía người trẻ tuổi ngồi trước mặt mình.

“Tính ra thì cô hẳn phải gọi tôi là anh họ nhỉ”.

Người đàn ông trẻ tuổi kia nở nụ cười, lại như vừa nhớ tới điều gì, chợt lắc đầu: “À nhầm, cô chỉ là con nuôi của Tần Đại Dũng, dù tôi là anh họ cô thì giữa chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống gì”.

“Nếu không phải bản thân tôi mắc chứng ưa sạch sẽ, có lẽ sẽ theo đuổi cô thử coi thế nào, cô đẹp như vậy mà”.

Người đàn ông trước mắt thoạt nhìn rất nho nhã lễ độ nhưng Tần Thanh Tâm nhìn anh ta lại chỉ cảm thấy buồn nôn.

“Câm miệng đi!”

Tần Thanh Tâm tức giận hỏi: “Em gái tôi đâu?”

Gã đàn ông kia lập tức nhướng mày, đáy mắt lóe một tia sáng lạnh, hơi nheo mắt nói: “Cô là người đầu tiên dám bảo Tần Tử Kính tôi câm miệng đấy!”

Dứt lời, gã đàn ông kia lấy ra một bản hợp đồng, ném đến trước mặt Tần Thanh Tâm, lạnh lùng nói: “Kí bản hợp đồng này trước đi đã, kí xong thì em gái cô có thể bình yên vô sự”.

Trước kia, Tần Thanh Tâm còn có thể tự quyết định đồng ý với Tần Vũ sẽ kí tên chuyển nhượng công ty để đổi lấy chút thời gian cho Tần Y.

Nhưng nay đã đến lúc thật sự phải đặt bút kí hợp đồng chuyển nhượng, cô cầm bút lên, tay lại không thể hạ xuống.

Đối với Dương Thanh, tập đoàn Nhạn Thanh này chẳng khác nào tính mạng của anh, nay cũng phải trở thành vật trao đổi để mình cứu Tần Y sao?

“Tình cảnh hiện tại của em gái cô đang hết sức hiểm nguy, cô chậm một giây, nguy hiểm của em gái cô sẽ tăng thêm một phần, tốt nhất là nhanh kí tên vào đi”.

Tần Tử Kính lạnh lùng nhìn Tần Thanh Tâm, nói.

Vừa rồi Tần Thanh Tâm quát anh ta câm miệng đã khiến anh ta bực bội, anh ta đã âm thầm thề, đợi khi nào lấy được tập đoàn Nhạn Thanh này rồi, nhất định sẽ không bỏ qua cho Tần Thanh Tâm.

“Rầm!”
Đúng lúc này, cửa phòng bỗng bị người ta đạp tung.

“Sếp Tần, cô làm gì thế?”
Lạc Bân hung hăng xông vào, mặt đầy vẻ tức giận.

Ông ta không biết nhà họ Tần đã bắt cóc Tần Y để đe dọa Tần Thanh Tâm, chỉ nghe thư kí báo lại, vừa rồi có một thanh niên cầm hợp đồng chuyển nhượng công ty đến tìm Tần Thanh Tâm, cho nên ông vội vàng chạy tới.

“Sếp Lạc!”
Thấy Lạc Bân, Tần Thanh Tâm bỗng bối rối không biết phải làm sao bây giờ.

Cô biết Lạc Bân rất trung thành với Dương Thanh, những ngày Dương Thanh không có ở đây, mọi việc lớn trong công ty đều do Lạc Bân đứng ra lo liệu.

Tần Thanh Tâm biết rất rõ rằng, nếu không có Lạc Bân, cô đã không giữ nổi tập đoàn Nhạn Thanh từ lâu rồi.

“Sếp Lạc, tôi…”
Tần Thanh Tâm vừa định giải thích, Tần Tử Kính đã đứng lên, đi thẳng tới trước mặt Lạc Bân, vung tay giáng xuống một cái tát.

“Bốp!”
Một tiếng tát tai giòn giã vang lên, Lạc Bân loạng choạng lùi lại mấy bước, khóe miệng ứa máu.

“Khốn kiếp, anh làm gì thế hả?”
Thấy Lạc Bân bị đánh, Tần Thanh Tâm lập tức giận dữ.

Lạc Bân cũng không kiềm được cơn giận, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tần Tử Kính, nói: “Cậu là ai? Sao dám giương oai diễu võ ở tập đoàn Nhạn Thanh này?”
Tần Tử Kính khinh thường cười cười, lạnh lùng nói với Lạc Bân: “Đây là chuyện riêng của nhà họ Tần chúng tôi, liên quan gì đến một người ngoài như ông?”
“Nếu không muốn chết thì cút ra ngoài cho tôi! Bằng không đừng có trách tôi không khách khí với ông!”
Lạc Bân không thể tin vào tai mình, ông ta nhìn về phía Tần Thanh Tâm, hỏi: “Sếp Tần, cô đang cõng rắn cắn gà nhà

đấy!”

Lạc Bân tuyệt đối không tin Tần Thanh Tâm là kẻ vong ân phụ nghĩa, ông ta cũng nhận ra, gã thanh niên trẻ tuổi trước mặt này tuyệt đối không phải người lương thiện gì.

Ông ta không biết thân thế của Tần Thanh Tâm, cho nên khi Tần Tử Kính nói đây là việc riêng của nhà họ Tần, ông ta còn cho rằng Tần Thanh Tâm và Tần Tử Kính là người cùng gia tộc.

Mắt Tần Thanh Tâm đã đỏ lên, cô nói: “Sếp Lạc, tôi thực sự hết cách rồi, xin lỗi, tôi nhất định phải giao tập đoàn Nhạn Thanh cho nhà họ Tần”.

Dứt lời, Tần Thanh Tâm nhấc bút đặt lên bản hợp đồng, bắt đầu kí tên.

“Không được!”

Lạc Bân kinh sợ hô to, vội vàng xông về phía Tần Thanh Tâm, định ngăn cản cô kí tên.

“Cút ngay!”

Tần Tử Kính tung chân đá bay Lạc Bân ra ngoài.

Anh ta vốn là người nổi bật nhất trong lứa trẻ của nhà họ Tần ở Vương thành Tào, thực lực võ thuật của anh ta sao có thể yếu được?

Đối phó với một người thường không biết võ như Lạc Bân quả thật quá dễ dàng.

“Sếp Tần, không thể kí!”

Lạc Bân co người nằm trên sàn, mặt đầy đau đớn, nói: “Tập đoàn Nhạn Thanh là di vật duy nhất mà mẹ của chủ tịch để lại cho cậu ấy, nó vô cùng quan trọng với chủ tịch, cô không thể nhường tập đoàn cho người khác được!”

Hai mắt Tần Thanh Tâm đã đỏ bừng, những điều Lạc Bân nói, sao cô lại không rõ?

Chỉ có điều, nếu cô không kí tên, kết cục của Tần Y sẽ vô cùng thảm khốc.

“Sếp Tần, nếu chủ tịch trở về lại phát hiện tập đoàn Nhạn Thanh đã bị cô chuyển nhượng cho nhà họ Tần, cậu ấy sẽ nghĩ

thế nào?”
Lạc Bân kích động lớn tiếng hô lên.

Bàn tay đang cầm bút của Tần Thanh Tâm run mạnh lên một cái.

Đúng vậy!
Chính vì mình mà Dương Thanh mới gặp tai nạn, đến bây giờ, anh sống chết ra sao, cô cũng không biết.

Nếu Dương Thanh trở về, cô sẽ phải giải thích với anh thế nào đây?
Tần Thanh Tâm do dự không kí.

“Khốn kiếp, ông muốn chết đúng không?”
Tần Tử Kính nhìn về phía Lạc Bân, ý muốn giết người tràn ngập trong mắt, anh ta cất bước đi về phía Lạc Bân.

Nhưng lúc này, sắc mặt Lạc Bân lại không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sự giận dữ điên cuồng dành cho Tần Tử Kính.

“Tôi đã thề với chủ tịch, chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không làm mất tập đoàn Nhạn Thanh, cho dù chết, tôi cũng phải bảo vệ tập đoàn này!”
Lạc Bân nghiến răng nói, đôi mắt đỏ bừng tràn đầy kiên định.

Thấy Lạc Bân kiên định như vậy, Tần Thanh Tâm cũng ngây cả người ra, vì tập đoàn Nhạn Thanh này, Lạc Bân thực sự tình nguyện hi sinh cả tính mạng.

Mà mình lại đang muốn dâng tập đoàn Nhạn Thanh cho người khác.

So với Lạc Bân, mình dường như không có tư cách làm phó tổng giám đốc tập đoàn này.

“Ông chết đi cho tôi!”
Tần Tử Kính vung tay chém ra một quyền về phía đầu Lạc Bân.

Anh ta vốn là người học võ, mà Lạc Bân lại chỉ là một người thường, nếu một quyền này của anh ta giáng trúng đầu Lạc Bân, ông ta sẽ hoàn toàn không còn hi vọng sống sót.

“Không!”
Tần Thanh Tâm gào lên.

Lạc Bân dường như đã cảm thấy có lẽ mình sẽ không chịu nổi một quyền này, nhưng sắc mặt ông ta vẫn không hề sợ hãi, chỉ có không cam lòng.

Ông ta mở lớn mắt, nhìn chằm chằm vào Tần Tử Kính như thể muốn ghi nhớ kĩ gương mặt đó, để sau này dù có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho tên khốn kia.

“Bộp!”
Bỗng nhiên, một cánh tay chộp lấy tay Tần Tử Kính, nắm đấm của anh ta không thể tiếp tục hạ xuống, cứ thế dừng lại cứng ngắc trước mặt Lạc Bân.

“Chủ, chủ tịch!”
Nhìn bóng người trước mặt mình, nước mắt Lạc Bân lập tức rơi như mưa, ông ta nghẹn ngào gọi lớn.

Còn Tần Thanh Tâm, khoảnh khắc nhìn thấy Dương Thanh, cô đã hoàn toàn ngây dại, nước mắt chảy ướt mặt, cô cứ nức nở mãi, không nói được một câu.

Chương 1108: 1108: Tai Ương Ngập Đầu

Cổ tay đột ngột bị túm chặt, Tần Tử Kính cũng giật mình khiếp sợ.

“Tên khốn, mày là ai?”
Tần Tử Kính tức giận quát: “Bỏ tay ra, nếu không đừng trách tao không khách sáo với mày!”
Lúc này, Dương Thanh cũng nhìn Tần Tử Kính, ánh mắt thờ ơ như đang nhìn một thi thể.

Tần Tử Kính bỗng cảm thấy hốt hoảng trong lòng, loại ánh mắt này khiến anh ta cực kì sợ hãi.

“Mày đã tới tận nơi đòi tập đoàn Nhạn Thanh của tao mà còn hỏi tao là ai à?”
Giọng nói của Dương Thanh hệt như âm thanh của ác quỷ vẳng lên từ đáy địa ngục, khắp căn phòng đều đã bị một luồng khí lạnh bao trùm.

Tần Tử Kính phải đối mặt trực tiếp với ý muốn giết người của Dương Thanh, càng lúc càng sợ, giây phút này, anh ta cảm thấy toàn thân không còn một tia sức lực, cơn lạnh lẽo sau lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Là con cháu dòng chính của nhà họ Tần, dĩ nhiên anh ta đã từng nghe nói đến sự đáng sợ của người đàn ông này.

Trước đây, cao thủ số một của nhà họ Tần là Vũ Liệt từng suýt bị giết chết trên đường tới Yến Đô.

Khi đó, người suýt giết chết Vũ Liệt chính là người đàn ông trước mắt này.

Chỉ có điều, Tần Tử Kính không hiểu, chẳng phải Dương Thanh đã chết trong vụ tai nạn kia rồi hay sao?
Sao bây giờ lại đứng đây?
“Anh, anh là người hay quỷ?”
Tần Tử Kính ngơ ngác hỏi.

Dương Thanh chẳng thèm đáp lại.

Đúng lúc này, một ông già mặc áo đen bỗng xuất hiện sau lưng Dương Thanh.

"Xử lí đi!"
Dương Thanh buông lỏng tay Tần Tử Kính ra, nói với ông già sau lưng.

"Vâng!"
Ông già kia thưa một tiếng, đi về phía Tần Tử Kính.

Tần Tử Kính đã sợ đến sắp khóc rồi, từ nhỏ đến giờ có khi nào anh ta gặp phải tình huống thế này?
Trước đây, khi Vũ Liệt từ Yến Đô trở về nhà họ Tần cũng đã nói, Dương Thanh có thể là cao thủ Thần Cảnh.

Tần Tử Kính thật không ngờ được số mệnh mình lại xui xẻo đến thế, anh ta chỉ cầm hợp đồng, thay mặt nhà họ Tần đến tập đoàn Nhạn Thanh thôi mà lại phải mất mạng trong chuyến đi này.

"Phịch!"
Tần Tử Kính lập tức quỳ sụp cả hai gối xuống đất, cố gắng khẩn cầu: "Anh Thanh, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi chỉ đến đây theo mệnh lệnh bề trên, thực sự không liên quan đến tôi mà!"
"Mang đi đi!"
Dương Thanh hờ hững nói.

Ông già kia bèn tiến đến, chặt tay xuống, Tần Tử Kính ngất xỉu tại chỗ.

Ông già tóc bạc phơ này nhanh nhẹn khiêng một người đàn ông trưởng thành nặng chừng tám, chín chục kí lên vai, bước đi như bay, nháy mắt đã biến mất khỏi phòng làm việc.

Lão ta chính là Trịnh Càn Khôn, một trong hai mươi cao thủ mà Dương Thanh đã mang về từ Vương tộc họ Quan.

Tần Tử Kính bị mang đi rồi, trong phòng làm việc chỉ còn lại Dương Thanh và Lạc Bân cùng với Tần Thanh Tâm đã khóc ướt mặt.

"Chủ tịch, tôi xin phép ra ngoài trước!"
Lạc Bân nói xong bèn quay đầu lặng lẽ rời đi, lúc ra ngoài còn

cẩn thận đóng cửa lại.

Vì thế, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng Dương Thanh.

“Xin lỗi vì đã làm em lo lắng trong thời gian qua!”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Mấy ngày nay, anh vẫn liên tục chú ý Tần Thanh Tâm, cũng biết Tần Thanh Tâm đã đau lòng khổ sở vì chuyện của anh như thế nào.

Tần Thanh Tâm đã khóc đến không thể dừng lại, nghe Dương Thanh nói lời xin lỗi, cô càng không thể khống chế tâm tình, bèn chạy ào tới, nhào vào lòng Dương Thanh, khóc thật to.

Trong thời gian này, quả thực cô đã mệt muốn chết, vừa phải chịu đựng nỗi đau trong lòng lại phải đối mặt với công việc bận rộn, còn cần chăm sóc con gái.

Hôm nay thấy Dương Thanh hoàn hảo không hao tổn gì xuất hiện trước mắt mình, cô có cảm giác gánh nặng trên vai đột nhiên được dỡ xuống.

Dương Thanh ôm chặt vợ mình vào lòng, mắt cũng đã ươn ướt.

Anh có thể cảm nhận được nỗi đau xót trong lòng cô lúc này.

Chừng mười phút sau, Tần Thanh Tâm mới bình tĩnh lại, tiếng khóc cũng đã ngừng, nhưng hai người vẫn ôm chặt nhau đứng đó.

“Chồng à, em xin lỗi!”
Lại lặng lẽ ôm nhau thêm một lát, Tần Thanh Tâm mới nhẹ nhàng đẩy Dương Thanh ra, hai mắt cô đỏ bừng nhìn về phía Dương Thanh, nói lời xin lỗi.

Dương Thanh hiểu ngay cô đang xin lỗi vì điều gì, bèn khẽ mỉm cười lắc đầu: “Chuyện này chúng ta cứ cho nó trôi qua đi, sau này đừng ai nhắc tới nữa nhé”.

“Chồng ơi, Y Y! Mau cứu Y Y với!”
Giây lát sau, Tần Thanh Tâm chợt hô lên hốt hoảng, vội vàng nói.

“Đừng nóng ruột, Y Y không sao đâu, đã có người đi cứu em ấy rồi”.

Dương Thanh vội nói.

Anh vừa dứt lời, điện thoại di động của anh đã reo vang, vừa bấm nhận cuộc gọi, một giọng nói đầy tang thương vang lên: “Cậu Thanh, đã cứu được người ra, không có bất cứ thương tích nào, chỉ bị giam lỏng”.

“Tốt!”
Dương Thanh nói.

Tần Thanh Tâm cũng đã nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện.

“Chồng à, xin lỗi anh, trước đây em và Y Y đã hiểu lầm anh”.

Tần Thanh Tâm lại xin lỗi Dương Thanh một lần nữa.

Dương Thanh bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu: “Anh đã nói rồi, chuyện này cho qua đi, sao em còn nói xin lỗi gì chứ?”
“Hơn nữa, trong chuyện đó anh cũng có chỗ sai, dù sao thì anh với Tiểu Uyển cũng không phải là anh em ruột, anh không nên đưa cô ấy về nhà khi chưa được sự đồng ý của mọi người”.

“Tiểu Uyển cũng vô cùng áy náy, cứ nói muốn tìm cơ hội xin lỗi mọi người”.

Nghe Dương Thanh nói thế, nỗi áy náy trong lòng Tần Thanh Tâm càng thêm sâu sắc.

Hai mươi phút sau, Tần Y về tới tập đoàn Nhạn Thanh, đi thẳng tới phòng làm việc của Tần Thanh Tâm.

Khi thấy Dương Thanh, cô ta cũng lập tức ngây cả người ra, giống hệt phản ứng của Tần Thanh Tâm lúc nhìn thấy anh, đồng thời, chỉ trong nháy mắt, nước mắt đã tuôn như mưa.

“Y Y…”
Dương Thanh mỉm cười nhẹ nhàng gọi.

Anh vừa gọi một tiếng “Y Y”, Tần Y liền chạy ngay tới, ôm chặt lấy anh, khóc lớn: “Xin lỗi! Xin lỗi! Em đã hiểu lầm anh”.

“Nếu không phải tại em, anh cũng sẽ không gặp tai nạn, tất cả là lỗi của em, anh rể, xin lỗi anh, em thực sự biết lỗi rồi”.

Dương Thanh đứng im tại chỗ, nhìn về phía Tần Thanh Tâm, ánh mắt bất đắc dĩ.

Thấy Tần Thanh Tâm không tức giận, anh mới an ủi: “Anh rể không trách em, chuyện đã qua rồi, sau này đừng nhắc đến làm gì”.

Tần Y còn kích động hơn cả Tần Thanh Tâm, cô ta ôm Dương Thanh khóc hồi lâu, ngực áo Dương Thanh bị nước mắt thấm ướt cả, cô ta mới ngừng lại.

Tuy đã ngừng khóc nhưng bờ vai thỉnh thoảng vẫn run lên, tâm trạng cô ta vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cùng lúc đó, tại dinh thự Vân Phong.

Tần Đại Dũng nằm trên giường bệnh, lòng tràn đầy lo lắng.

Tần Vũ ngồi cạnh đó đang bấm điện thoại gọi đi, nhưng mãi vẫn không có ai nhấc máy.

Tần Vũ nhíu chặt mày, đột nhiên quay sang nói với Tần Đại Dũng: “Gọi điện cho con gái ông, hỏi nó xem đã giao tập đoàn Nhạn Thanh ra chưa?”

.

Chương 1110: 1110: Mạnh Nhất Trong Số Tám Nhà

Sau khi biết tin Dương Thanh còn sống, chủ của bốn Vương tộc đều rất sợ hãi.

Bây giờ, họ gần như có thể khẳng định, Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh.

Cho dù Liên minh Vương tộc đã gọi hết các cao thủ đỉnh cao ở bốn Vương thành đến, cũng được xem như thế lực hàng đầu ở Chiêu Châu.

Nhưng chỉ một cao thủ Thần Cảnh thôi đã đủ để khiến liên minh của họ điêu đứng rồi.

"Không sai, Dương Thanh phải chết, bằng không, Đế Thôn sẽ không dính dáng gì tới Liên minh Vương tộc".

Bạch Vương nhìn về phía Tiết Vương, nói.

"Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh đấy, chúng ta giết cậu ta kiểu gì đây?"
Tào Vương nghiêm nghị hỏi.

Mã Vương cũng nhìn về phía Bạch Vương.

Bạch Vương hơi híp mắt, trong mắt lóe lên sát khí.

Lão ta im lặng một lúc lâu, chợt nói: "Mọi người còn nhớ chuyện xảy ra ở Vương tộc họ Quan một tháng trước không?"

Nghe thấy thế, các chủ Vương tộc sững sờ.

Tào Vương hỏi: "Bạch Vương đang nhắc đến chuyện cao thủ Miêu Thành lẻn vào Vương thành họ Quan ư?"
"Khi đó Quan Vương đã nhắc nhở chúng ta nên chúng ta mới đề cao cảnh giác, cũng tìm được một số cao thủ Miêu Thành đã lẻn vào Vương tộc".

Mã Vương cũng gật đầu.

"Không sai, chính là chuyện đó!"
Bạch Vương trầm giọng nói: "Nghe nói trong Miêu Thành

có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, chẳng phải các thế lực hàng đầu ở Miêu Thành đang muốn nhập thế ư? Đã vậy, sao chúng ta không bắt tay với họ để đối phó Dương Thanh chứ?”

“Sao cơ?”

Tiết Vương lập tức biến sắc: “Bắt tay với thế lực ở Miêu Thành? Chỉ mình Dương Thanh đã khiến chúng ta hết cách, nếu gọi các thế lực ở Miêu Thành tới, chẳng phải là đang chuốc họa vào thân à?”

Tào Vương cũng vội lắc đầu: “Không! Không thể bắt tay với thế lực ở Miêu Thành, bây giờ chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của họ”.

Mã Vương cũng trầm giọng nói: “Cho dù thế nào, các Vương tộc cũng là gia tộc hàng đầu của Chiêu Châu, một khi dẫn thế lực ở Miêu Thành tới đây, có lẽ chúng ta sẽ bị họ thôn tính mất”.

Họ đều không ngu, Miêu Thành có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, có lẽ bất kỳ thế lực nào ở Miêu Thành cũng đủ khả năng tiêu diệt Liên minh Vương tộc.

Bạch Vương cười lạnh: “Ai bảo các ông rằng tôi muốn bắt tay với thế lực ở Miêu Thành thật chứ?”

“Bạch Vương có ý gì?”

Ba chủ Vương tộc khác đều ngơ ngác, chẳng lẽ ý Bạch Vương không phải thế à?

Bạch Vương bình tĩnh nói: “Theo tôi biết, ở Miêu Thành có một số điều cấm kỵ, khiến họ không thể nhập thế, hình như do các gia tộc Cổ Võ lánh đời đặt ra”.

“Bây giờ, có những người ở Miêu Thành đang nóng lòng nhập thế, nên mới sắp xếp cao thủ trà trộn vào các Vương tộc”.

“Nếu họ có thể tùy ý nhập thế thật, sao phải lén lút như thế chứ?”

Nghe thấy Bạch Vương nói thế, những người khác đều có vẻ kinh ngạc, Tào Vương không nhịn được mà nói: “Ý Bạch Vương là, vì có điều cấm đoán này nên các thế lực ở Miêu Thành không dám nhập thế một cách lộ liễu đúng không?”

“Do đó, chúng ta chỉ cần hợp tác với một cao thủ Thần

Cảnh ở Miêu Thành, hứa hẹn sẽ cho họ lợi ích, để họ đối phó với Dương Thanh".

"Chúng ta cứ chuẩn bị đầy đủ, một khi Dương Thanh chết, chúng ta sẽ thuận lợi nắm giữ Yến Đô trong tay, khi đó, chúng ta chỉ cần đưa một người lên làm Vương của Yến Đô là có thể kiểm soát Đế Thôn qua con rối này rồi".

"Ngay cả Miêu Thành cũng có tận mấy cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên Đế Thôn cũng có, nhưng khác với Miêu Thành, một khi Vương của Yến Đô xuất hiện, Đế Thôn sẽ có thể nhập thế".

"Chỉ cần chúng ta nắm giữ được Đế Thôn, cho dù đối phương là Miêu Thành, chúng ta cũng dám đánh với họ một trận!"

Bạch Vương nhìn mấy Vương khác: "Cũng như Tào Vương đã nói, chúng ta chỉ cần mượn thế lực của Miêu Thành để giải quyết Dương Thanh, sau đó nắm giữ Đế Thôn trong tay là Miêu Thành sẽ không còn sức đe dọa gì nữa rồi".

Trong lúc nhất thời, mọi người đều chìm vào im lặng.

Ai cũng có vẻ nghiêm nghị, ngay cả Bạch Vương đã đưa ra phương án này cũng thế.

Những người ngồi đây đều là chủ Vương tộc, họ biết rõ tính nguy hiểm của phương án này.

Nếu thành công, đừng nói là một Dương Thanh, cho dù có mười Dương Thanh thì họ cũng dám đối đầu.

Nhưng nếu thất bại thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, chỉ e Liên minh Vương tộc sẽ bị tiêu diệt ngay.

"Thôi được rồi, chúng ta bỏ phiếu quyết định đi! Đa số đánh bại thiểu số nhé?"

Bạch Vương phá vỡ sự im lặng.

"Được! Bỏ phiếu quyết định đi!"

Mấy Vương khác cũng cắn răng.

"Ai đồng ý hợp sức với thế lực ở Miêu Thành để đối phó Dương Thanh thì giơ tay lên!"

Bạch Vương lập tức giơ tay phải lên.

Gần như cùng lúc đó, Mã Vương và Tào Vương cũng giơ tay lên.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn mình Tiết Vương chưa giơ tay biểu quyết.

Nhưng lão ta có biểu quyết hay không cũng chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi.

"Tiết Vương, ông không đồng ý à?"
Bạch Vương nhìn Tiết Vương.

Tiết Vương mỉm cười đắng chát: "Chuyện tôi đồng ý hay không còn nghĩa lý gì nữa à? Nếu đã có kết quả bỏ phiếu thì cứ quyết định thế đi, bắt tay với thế lực ở Miêu Thành để đối phó Dương Thanh!"
"Nhưng rất nhiều thế lực ở Miêu Thành có cao thủ Thần Cảnh, rốt cuộc chúng ta nên chọn thế lực nào chứ? Rồi liên lạc với họ kiểu gì đây?"
Đây mới là điểm quan trọng.

Trước đó họ đã phát hiện cao thủ Miêu Thành ở Vương tộc mình, nhưng vì e ngại sự mạnh mẽ của Miêu Thành, họ đã thả các cao thủ đó đi chứ không làm gì hết.

Họ không có phương thức liên lạc thật.

Bạch Vương cười khẽ: "Cứ để tôi giải quyết chuyện này cho".

Nghe thấy thế, ánh mắt của các Vương khác đều lóe lên, thầm kinh ngạc.

Hình như Bạch Vương cũng nhận ra lời mình nói sẽ khiến người khác hiểu lầm, bèn chữa lại: "Trước đó, khi Vương tộc họ Bạch phát hiện cao thủ Miêu Thành rồi thả họ đi, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh đã chủ động để lại phương thức liên lạc".

"Có lẽ thế lực hàng đầu Miêu Thành cũng muốn móc nối với các thế lực ở bên ngoài!"
Các Vương khác gật đầu: "Thì ra là thế, vậy chuyện này cứ giao cho Bạch Vương, Liên minh Vương tộc có thể nắm giữ Đế Thôn không đều trông cả vào lần này đấy".

“Được rồi, cuộc họp hôm nay kết thúc, để tôi thử liên lạc với thế lực ở Miêu Thành xem sao”.

Bạch Vương nói rồi tắt video.

Cùng lúc đó, ở tập đoàn Nhạn Thanh.

Sự trở về của Dương Thanh khiến Tần Thanh Tâm và Tần Y vô cùng kích động, Lạc Bân cũng mừng phát khóc, thần thoại bất bại trong lòng ông ta vẫn kéo dài sự bất bại của mình.

Ở tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, trong văn phòng Dương Thanh đông nghịt người.

Chủ gia tộc Vũ Văn - Vũ Văn Cao Dương, chủ gia tộc họ Hoàng - Hoàng Thiên Hành, chủ gia tộc họ Diệp - Diệp Mạn, còn có cả nhà họ Hàn và nhà họ Quan đã theo Dương Thanh tới Yến Đô nữa, tất cả đều có mặt ở đây.

“Cậu Thanh, rốt cuộc cậu cũng về, nếu cậu không về, mấy lão già như chúng tôi cũng không chịu nổi nữa”.

Mặt Hoàng Thiên Hành đầm đìa nước mắt, lão ta nắm chặt tay Dương Thanh.

Vũ Văn Cao Dương cũng rất vui mừng, cho dù thế nào, ông ta cũng đã nhìn Dương Thanh khôn lớn.

“Cứ yên tâm, tôi sẽ bắt Liên minh Vương tộc trả lại gấp bội những gì mà mọi người đã mất!”
Dương Thanh kiên định nói.

Đúng lúc này, Lạc Bân bước đến, thấp giọng nói: “Chủ tịch, chủ gia tộc họ Long tới rồi!”
Nghe thấy thế, Dương Thanh hơi nhướng mày, nhà họ Long có thực lực mạnh nhất trong số tám nhà quyền thế ở Yến Đô, cũng là gia tộc duy nhất chưa về phe Liên minh Vương tộc.

Không những thế, nhà họ Long còn có thân phận khác, đó là chi nhánh của nhà họ Long thuộc bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu..

Chương 1111: 1111: Thông Tin Tình Báo Quan Trọng

Sau khi biết tin Long Đằng tới, những người khác nghiêm nghị hẳn lên.

"Cậu Thanh, nghe nói nhà họ Long ở Yến Đô là chi nhánh của Hoàng tộc họ Long, bây giờ rất nhiều cao thủ của Vương tộc đang tiến vào Yến Đô, có lẽ Hoàng tộc cũng sắp xuất hiện rồi".

Hoàng Thiên Hành nhắc nhở.

Vũ Văn Cao Dương cũng gật đầu: "Chỉ sợ Long Đằng có mục đích riêng khi tới đây!"

Diệp Mạn hơi căng thẳng: "Long Đằng rất mưu mô, con phải cẩn thận".

Dương Thanh mỉm cười, nhìn mọi người: "Mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ cẩn thận với Long Đằng".

Dương Thanh nói rồi bảo Lạc Bân: "Bảo ông ta vào đi!"

Tiếng cười sang sảng nhanh chóng vang lên: "Chú em, anh tới rồi!"

Chưa thấy người đâu mà đã nghe thấy tiếng!

Long Đằng còn chưa bước vào, giọng lão ta đã vang lên ở hành lang.

Ngay sau đó, một lão già bước vào, sau khi thấy căn phòng đông nghịt người, có vẻ lão ta không hề bất ngờ, còn mỉm cười chào hỏi: "Ông chủ Vũ Văn, ông chủ Hoàng, bà chủ Diệp cũng tới đây à!"

Lão ta nói rồi nhìn về phía Dương Thanh, chủ động bước đến ôm anh, cười ha hả: "Anh đã nói em anh may mắn lắm, chắc chắn sẽ không sao đâu, quả nhiên là thế!"

Dương Thanh mỉm cười: "Cảm ơn lời tốt lành của anh!"

Lúc trước, vào thời điểm tám nhà quyền thế ở Yến Đô sắp hợp sức để đối phó với Dương Thanh, sau khi cao thủ bên cạnh Long Đằng bị Dương Thanh đánh bại trong nháy mắt, lão ta đã thay đổi ý định, chủ động kết nghĩa anh em với anh.

Sau chuyện đó, Dương Thanh và Long Đằng cũng không gặp gỡ gì, không ngờ lần này Long Đằng lại chủ động đến.

"Cậu Thanh, thấy cậu không sao, chúng tôi cũng yên tâm rồi, nếu ông chủ Long đã tìm cậu có việc thì chúng tôi đi trước nhé".

Mấy chủ gia tộc khác nhìn nhau rồi nói.

"Được thôi, mọi người đi thong thả!"
Dương Thanh cười nói.

Sau khi tiễn họ đi, trong văn phòng chỉ còn Dương Thanh và Long Đằng.

Dương Thanh đích thân rót một chén trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng hạng cho Long Đằng, mỉm cười: "Anh thử tay nghề của em xem sao".

Long Đằng nhận lấy chén trà bằng sứ trắng, nhấp một ngụm rồi cười ha hả: "Trà ngon! Không ngờ tài pha trà của em trai anh lại cao siêu đến thế, không hổ là người khiến cả Liên minh Vương tộc cảm thấy khó nhằn!"
Dương Thanh hơi nhướng mày, tuy có vẻ Long Đằng chỉ tình cờ nói câu này, nhưng thật ra cũng cho thấy lão ta biết ân oán giữa Liên minh Vương tộc và Dương Thanh.

Dương Thanh cười nhạt, cũng không chủ động nhắc tới, chỉ cười nói: "Em có biết pha trà đâu, chỉ tiện tay làm mà thôi, anh không chê là tốt rồi".

"Ha ha, em khiêm tốn quá!"
Long Đằng cười lớn, nâng chén trà lên uống một ngụm.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, chỉ toàn nói những chuyện vô nghĩa.

Sau khi nói chuyện với nhau mười mấy phút, Long Đằng mới nghiêm mặt, nhìn Dương Thanh: "Em biết Miêu Thành không?"
Dương Thanh thầm kinh ngạc, anh chỉ mới tiếp xúc với Quỷ Môn ở Vương tộc họ Quan.

Trừ người của Vương tộc họ Quan ra, những người khác không biết chuyện này mới đúng, sao tự dưng Long Đằng lại

nhắc đến Miêu Thành với anh nhỉ?

"Miêu Thành?"

Dương Thanh ra vẻ không biết, ngờ vực nói: "Ở Yến Đô có chỗ tên Miêu Thành ư?"

Long Đằng lắc đầu: "Miêu Thành không nằm ở Yến Đô, mà là một khu vực bị phong tỏa.

Miêu Thành rất xuất sắc về cổ thuật, nghe đồn trong cơn tức giận, đại sư cổ thuật với thực lực mạnh mẽ có thể tuỳ ý giết kẻ địch cùng cấp bậc chỉ trong chớp mắt đấy!"

Dương Thanh kinh ngạc nói: "Trên đời này có chỗ như thế ư?"

Long Đằng gật đầu: "Tương truyền, Miêu Thành rất lớn, có tổng cộng mười ba khu vực, nằm dưới sự cai quản của các thế lực hàng đầu có cao thủ Thần Cảnh".

"Ở Miêu Thành có ít nhất hai mươi cao thủ Thần Cảnh, thậm chí nghe nói còn có cả Thần Cảnh đỉnh phong nữa".

Dương Thanh vô cùng kinh hãi: "Hai mươi cao thủ Thần Cảnh, có cả Thần Cảnh đỉnh phong ư? Anh không lừa em đấy chứ? Sao có thể thế được?"

Dương Thanh cũng rất kinh ngạc khi thấy Long Đằng biết nhiều chuyện về Miêu Thành như thế.

Hồi trước, khi ở Vương tộc họ Quan, anh đã biết được những thông tin này từ cao thủ của Quỷ Môn Miêu Thành.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe nói về khu vực bị phong tỏa mà Long Đằng nhắc tới.

Long Đằng nghiêm túc nói: "Sao anh có thể lừa em được? Những gì anh nói là sự thật 100%".

"Không phải em không tin anh, chỉ hơi kinh ngạc mà thôi.

Em cứ tưởng Hoàng tộc và Vương tộc đã là thế lực đỉnh cao rồi, không ngờ vẫn còn nơi thần kỳ như Miêu Thành".

Dương Thanh nói với vẻ khó tin, chợt hỏi: "Đúng rồi, khu vực bị phong tỏa mà anh vừa nhắc đến nghĩa là sao thế?"

Long Đằng nói: "Em cứ hiểu theo nghĩa đen, anh cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Ở Chiêu Châu, có những người vượt xa Thần Cảnh, chính họ đã đặt ra quy tắc, không cho phép người trong Miêu Thành rời đi, do đó mới gọi là khu vực bị phong tỏa".

"Tuy em không biết về Miêu Thành, nhưng chắc đã nghe nói tới Đế Thôn rồi chứ?"

"Nói một cách chính xác, Đế Thôn cũng bị hạn chế bởi những quy tắc do đám người kia đặt ra, do đó người của Đế Thôn không thể nhập thế".

Từ chỗ Long Đằng, Dương Thanh biết được rất nhiều chuyện liên quan tới Miêu Thành và Đế Thôn.

"Đương nhiên, trên thế giới này không chỉ có mình Miêu Thành và Đế Thôn bị phong tỏa, mà còn có cả những khu vực khác nữa".

"Trong những khu vực này có gia tộc Cổ Võ, nghe đồn những gia tộc Cổ Võ đều rất đáng sợ, có tận mấy cao thủ Thần Cảnh".

"Hơn nữa thiên phú võ thuật của những người thuộc gia tộc Cổ Võ đều rất mạnh mẽ, thậm chí có cả cao thủ Thần Cảnh trẻ như em".

Lần này, Dương Thanh thực sự kinh ngạc.

Anh biết trên đời còn rất nhiều cao thủ mạnh hơn mình, nhưng chưa từng nghe nói đến việc có cả cao thủ Thần cảnh trẻ như anh.

"Hôm nay anh đến đây, chắc không chỉ để nói những chuyện bí ẩn này với em chứ?"

Dương Thanh bỗng trầm giọng hỏi.

Long Đằng gật đầu rồi nói: "Anh nhận được một thông tin tình báo quan trọng, có liên quan đến em!"

Dương Thanh lập tức nhíu mày: "Anh nói đi ạ!"

"Liên minh Vương tộc chuẩn bị bắt tay với thế lực ở Miêu Thành, định ra tay với em đấy!"

Long Đằng nghiêm nghị nói.

Rầm!

Long Đằng vừa dứt lời, sát

Chương 1112: 1112: Kết Cục Của Hoàng Tộc

Long Đằng cũng tức giận nói: “Không sai, Liên minh Vương tộc đúng là chán sống rồi!”
“Họ làm thế có khác gì dẫn sói vào nhà đâu, thế lực hàng đầu ở Miêu Thành dễ lợi dụng thế chắc?”
“Một khi họ cấu kết với thế lực ở Miêu Thành, có lẽ chẳng bao lâu, tất cả Vương tộc sẽ biến thành con rối của Miêu Thành hết”.

Dương Thanh dần bình tĩnh lại, nhìn về phía Long Đằng: “Ông chủ Long nói những chuyện này với tôi, chắc không chỉ vì giúp tôi chứ?”
Ngay cả cách xưng hô của anh với Long Đằng cũng thay đổi, Long Đằng hơi kinh hãi, cũng không giấu giếm nữa mà nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Chắc em cũng biết bên cạnh thân phận chủ gia tộc họ Long ở Yến Đô, anh còn đến từ Hoàng tộc họ Long chứ?”
Long Đằng tự tiết lộ thân phận, Dương Thanh cũng chẳng có vẻ bất ngờ, anh vẫn bình tĩnh như cũ, tuy không trả lời nhưng nét mặt anh đã cho Long Đằng biết đáp án rồi.

“Chỉ cần em đồng ý, Hoàng tộc họ Long sẵn sàng giúp đỡ em!”
Long Đằng nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, muốn tìm thấy một vài thứ từ nét mặt anh.

Nhưng điều khiến lão ta thất vọng chính là sau khi lão ta nói xong, Dương Thanh vẫn bình tĩnh như cũ.

“Chắc Hoàng tộc họ Long sẽ không giúp tôi không công nhỉ?”
Dương Thanh thản nhiên nói: “Ông chủ Long không cần thăm dò nữa, cứ nói thẳng đi!”
Ánh mắt Long Đằng lóe lên, trầm giọng nói: “Hoàng tộc họ Long sẽ giúp cậu trở thành Vương của Yến Đô, chỉ cần cậu cho phép Hoàng tộc họ Long cùng nắm giữ Đế Thôn sau khi cậu thừa kế Đế Thôn là được”.

“Đây cũng là vì sự an nguy của Chiêu Châu, dù sao cũng không ai biết liệu có nắm giữ Đế Thôn được không, nhưng nếu chỉ mình cậu mà muốn kiểm soát Đế Thôn thì hơi khó”.

“Chắc cậu Thanh cũng hiểu, những Hoàng tộc khác sẽ không đồng ý cùng nắm giữ Đế Thôn với cậu đâu, Hoàng tộc họ Long làm được như thế đã là thành tâm lắm rồi”.

Long Đằng nói rồi mỉm cười tự tin.

Rõ ràng lão ta đang nghĩ, chắc chắn Dương Thanh sẽ đón nhận thành ý của Hoàng tộc họ Long.

Một khi Dương Thanh chấp nhận, lão ta sẽ lập công lớn, địa vị của lão ta ở Hoàng tộc họ Long cũng sẽ cao thêm.

Đúng lúc lão ta cho rằng chắc chắn Dương Thanh sẽ đồng ý, anh lại lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không đồng ý được!”
“Sao cơ?”
Long Đằng chợt đứng phắt dậy, nhìn Dương Thanh với vẻ không dám tin: “Cậu từ chối á?”
“Cậu có biết mình sẽ phải đối mặt với kẻ địch như thế nào sau khi Liên minh Vương tộc bắt tay với Miêu Thành không?”
“Tôi có thể nói rõ cho cậu biết, Liên minh Vương tộc muốn cậu chết, một khi họ hợp tác với Miêu Thành thành công, cậu sẽ phải đối mặt với cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành”.

“Tuy cậu cũng là cao thủ Thần Cảnh, nhưng liệu cậu đối phó được với mấy cao thủ Thần Cảnh không?”
“Trừ khi cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc giúp đỡ, bằng không cậu chỉ còn con đường chết mà thôi!”
“Hơn nữa, chưa chắc những Hoàng tộc khác sẽ đồng ý cùng quản lý Đế Thôn với cậu như Hoàng tộc họ Long”.

“Thế nên, hợp tác với Hoàng tộc họ Long mới là lựa chọn tốt nhất của cậu!”.

ngôn tình tổng tài
Dương Thanh cũng không nóng nảy, chờ Long Đằng nói xong rồi mới lạnh lùng nói: “Chỉ cần tôi còn ở đây, không ai có cơ hội nắm giữ Đế Thôn đâu!”
Một khi Đế Thôn mất kiểm soát thì sự bình yên ở Chiêu Châu sẽ phải chịu ảnh hưởng nặng nề, nếu anh chỉ muốn thừa kế Đế

Thôn thì sao phải chờ tới bây giờ chứ?
Tuy Miêu Thành bị phong tỏa nhưng đã có cao thủ âm thầm nhập thế, Đế Thôn càng thần bí và mạnh mẽ hơn nữa, liệu có cao thủ nào ở đó nhập thế hay không?
Không ai biết được, bây giờ sự phong tỏa vẫn còn, dù cao thủ ở Đế Thôn nhập thế thật nhưng cũng sẽ làm rất lặng lẽ.

Chỉ khi Vương của Yến Đô xuất hiện, có người thừa kế Đế Thôn, Đế Thôn mới không bị phong tỏa nữa, đến khi đó, ai có thể quản lý Đế Thôn được?
Ngay cả Dương Thanh cũng không dám chắc mình có làm được không.

"Cậu muốn ngăn Đế Thôn nhập thế à?"
Long Đằng sững sờ.

Lão ta cứ tưởng Hoàng tộc khác đã tiếp xúc với Dương Thanh, Dương Thanh cũng đồng ý hợp tác với Hoàng tộc khác.

Không ngờ Dương Thanh lại muốn ngăn Đế Thôn nhập thế.

Dương Thanh nghiêm túc nhìn Long Đằng: "Ông chủ Long là người của Hoàng tộc họ Long, chắc phải biết rõ hậu quả với Chiêu Châu khi Đế Thôn mất kiểm soát hơn tôi chứ?"
Sắc mặt Long Đằng hơi khó coi, thầm tức giận, lão ta vốn đã chắc chắn rằng Dương Thanh sẽ nhận sự giúp đỡ của Hoàng tộc họ Long.

Nhưng Dương Thanh lại từ chối, anh không hề có ý định thừa kế Đế Thôn, thậm chí còn muốn ngăn cản Đế Thôn nhập thế.

"Đế Thôn không thể mất kiểm soát được!"
Long Đằng lạnh lùng nói: "Nếu Đế Thôn đã phải chịu hạn chế như thế, cho dù Đế Thôn không bị phong tỏa nữa thì cũng sẽ kiểm soát được thôi".

"Cậu không đồng ý thừa kế Đế Thôn nhưng vẫn không để người khác làm điều đó, hình như hơi quá đáng đấy nhỉ?"
Long Đằng cũng thay đổi sắc mặt, đâu còn sự nhiệt tình khi xưng anh gọi em với Dương Thanh trước đó nữa?
"Quá đáng? Tôi chỉ muốn Chiêu Châu yên bình mà thôi, sao lại quá đáng được?"
Dương Thanh cười lạnh: "Chẳng lẽ phá vỡ sự yên bình của

Chiêu Châu bây giờ mới là không quá đáng chắc?”
Long Đằng cũng bốp chát lại: “Đế Thôn vẫn chưa nhập thế, sao cậu có thể chắc chắn rằng Đế Thôn sẽ mất kiểm soát đây?”
“Chỉ cần có khả năng đó, tôi sẽ không bao giờ cho phép những chuyện như thế xảy ra!”
Dương Thanh hờ hững nói.

“Chắc cậu cũng rõ, không phải cậu thích là sẽ kiểm soát được, tình hình ở Yến Đô đã thay đổi từ lâu rồi, Liên minh Vương tộc đã đưa rất nhiều người tới Yến Đô”.

“Không những thế, Liên minh Vương tộc còn định hợp tác với cao thủ Miêu Thành để đối phó cậu”.

“Bây giờ, chỉ Hoàng tộc họ Long mới giúp được cậu mà thôi”.

“Tôi có thể nói cho cậu biết, bốn Hoàng tộc lớn đã ngấp nghé Đế Thôn từ lâu rồi, họ chưa làm gì cũng không phải vì không quan tâm, mà chưa tới lúc để Hoàng tộc ra tay mà thôi”.

Long Đằng tức giận nói: “Cậu có thể từ chối sự giúp đỡ của Hoàng tộc họ Long, nhưng nếu cậu cứ muốn ngăn cản Đế Thôn nhập thế, có lẽ Hoàng tộc cũng không chấp nhận”.

“Đến khi đó, cậu sẽ phải đối đầu với Liên minh Vương tộc, cao thủ Miêu Thành và cả bốn Hoàng tộc lớn nữa”.

“Bây giờ tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, chấp nhận sự giúp đỡ của Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long sẽ giải quyết Liên minh Vương tộc giúp cậu, đồng thời đưa cậu lên làm Vương của Yến Đô.

Sau khi cậu thừa kế Đế Thôn, chúng ta sẽ cùng quản lý nó!”
Long Đằng đứng dậy, nhìn Dương Thanh đang ngồi từ trên cao với vẻ ngạo nghễ.

Giọng điệu lão ta cũng rất vênh váo, còn có cả ý đe dọa.

“Nói như ông, chỉ cần tôi từ chối sự giúp đỡ của Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long cũng sẽ đối phó với tôi à?”
Dương Thanh bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Trong lúc nhất thời, cả văn phòng bị sát khí đáng sợ bao trùm.

Khi nhìn vào đôi mắt đáng sợ của Dương Thanh, Long Đằng bỗng thấy hơi bối rối, nhưng lão ta vẫn cố nén sự sợ hãi, gật đầu: “Cũng có thể nói là như vậy!”.

Chương 1113: 1113: Suy Nghĩ Của Long Đằng

Dương Thanh không ngờ Long Đằng dám thừa nhận, sát khí trong mắt anh càng dày đặc hơn, anh nhìn chằm chằm vào Long Đằng.

Lúc này Long Đằng vẫn rất bình tĩnh, tuy lão ta sợ bị Dương Thanh giết, nhưng phải tìm phú quý trong nguy hiểm, lão ta đã già, chết cũng không sao, nhưng nếu con cháu lão ta có cơ hội quay về Hoàng tộc họ Long, lão ta có chết cũng không hối tiếc.

“Dương Thanh, tôi biết cậu rất mạnh, đối với cậu, giết tôi chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể suy nghĩ cho kỹ”.

“Cho dù thế nào, tình cảnh của cậu bây giờ cũng không tốt lắm, Đế Thôn nhập thế là chuyện đương nhiên, cậu không thể ngăn cản điều đó chỉ bằng sức mình được”.

“Hợp tác với Hoàng tộc họ Long là lựa chọn tốt nhất của cậu đấy!”

Khi đối mặt với Dương Thanh, giọng điệu Long Đằng đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Nếu vậy thì giữa chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, ông về đi!”

Dương Thanh bỗng thu hồi khí thế lại, lạnh lùng nói.

Long Đằng hiểu rõ, có lẽ rất khó thuyết phục được Dương Thanh.

“Nếu cậu muốn hợp tác với Hoàng tộc họ Long thì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào”.

Long Đằng nói câu cuối cùng rồi lập tức quay người rời đi.

“Khoan đã!”

Khi Long Đằng sắp ra khỏi văn phòng, Dương Thanh chợt nói.

Long Đằng ngừng chân, quay đầu nhìn Dương Thanh với vẻ mong chờ.

"Quay về nói cho Long Hoàng biết, chỉ cần tôi vẫn ở đây, không ai được phép thừa kế Đế Thôn, nếu Long Hoàng cứ muốn nhúng tay vào thì sẽ trở thành kẻ địch của Dương Thanh tôi đấy!"

Dương Thanh hờ hững nhìn Long Đằng.

Nét mặt Long Đằng lập tức cứng đờ, trông khó coi hơn vừa nuốt phải ruồi nữa, Dương Thanh đang uy hiếp cả Hoàng tộc họ Long ư?

"Tôi sẽ chuyển lời!"

Một lúc lâu sau, Long Đằng mới tức giận đáp rồi khoát tay rời đi.

Sau khi Long Đằng rời đi, nét mặt Dương Thanh nghiêm nghị hẳn, anh không ngờ Hoàng tộc cũng nhúng tay vào trận chiến tranh giành Đế Thôn.

Liên minh Vương tộc đã đưa rất nhiều người vào Yến Đô, thậm chí còn khống chế rất nhiều thế lực.

Nếu Hoàng tộc cũng nhúng tay vào, có lẽ tình hình ở Yến Đô sẽ càng căng thẳng hơn.

Không những thế, Liên minh Vương tộc đã bắt đầu lặng lẽ cấu kết với thế lực ở Miêu Thành rồi.

"Đế Thôn không thể nhập thế!"

Dương Thanh lẩm bẩm.

Anh nhanh chóng bấm số, một giọng nói già cỗi vang lên: "Thằng nhóc cậu tìm tôi, chắc lại có việc gì à?"

"Ông Phùng, Liên minh Vương tộc đã âm thầm liên lạc với thế lực đỉnh cao ở Miêu Thành, định tranh giành Đế Thôn, vừa nãy người của Hoàng tộc họ Long cũng tới, tỏ ý muốn hợp tác với tôi, cùng nắm giữ Đế Thôn, nhưng lại bị tôi từ chối".

Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Nghe thấy thế, ông Phùng im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Một khi Hoàng tộc nhúng tay vào, chuyện này sẽ trở thành

trận chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh”,

“Bây giờ, chiến tranh đang diễn ra không ngớt ở bốn biên giới, cao thủ Thần Cảnh của chiến vực không thể dứt ra, có lẽ những chuyện tiếp theo phải nhờ cả vào cậu rồi”.

Dương Thanh lập tức nghiêm mặt: “Tình hình ở bốn biên giới căng thẳng lắm à?”

Ông Phùng thở dài: “Trừ biên giới phía Bắc ra, ba biên giới khác đã bao giờ yên ổn đâu cơ chứ?”

“Gần đây, biên giới phía Bắc cũng chìm trong chiến tranh, tôi nghi có người đã tiết lộ tin cậu rời khỏi biên giới phía Bắc, thế nên các quốc gia ở đó mới dám nhòm ngó lãnh thổ của Chiêu Châu chúng ta”.

Dương Thanh lập tức nhướng mày: “Biên giới phía Bắc đã trở thành thành trì vô địch, các quốc gia ở đó cũng dám nhòm ngó à? Họ chán sống rồi ư?”

Ông Phùng nói: “Lúc trước, các nước rất ăn ý, không cho phép cao thủ Thần Cảnh tham gia chiến tranh, nhưng gần đây, cao thủ Thần Cảnh ở các nước đều được huy động”.

“Tuy Chiêu Châu mạnh nhưng lãnh thổ lại quá lớn, giáp với rất nhiều quốc gia, một khi các nước liên kết với nhau, có lẽ Chiêu Châu sẽ không được yên bình nữa”.

Sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc, lâu lắm rồi Dương Thanh không chú ý đến chiến sự, giờ nghe thấy ông Phùng nói thế, anh vô cùng tức giận, không sao kiềm chế nổi.

“Họ dám chắc!”

Dương Thanh tức giận nói: “Ông Phùng, nếu cần tôi ra tay thì ông cứ nói”.

“Tạm thời vẫn chưa tới mức đó, bây giờ, xem như chúng ta đang rèn luyện chiến sĩ luôn, bằng không, nếu họ đã quen với hòa bình, khi có chiến tranh thì sẽ không thể quen với chiến trường được mất”.

Ông Phùng nói: “Nếu cần cậu ra tay thật, chắc chắn tôi sẽ không bỏ qua cậu đâu”.

Thấy ông Phùng vẫn còn tâm trạng để nói đùa, Dương Thanh biết ngay, tuy chiến tranh liên tục nổ ra ở bốn biên giới

nhưng mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chiến vực Chiêu Châu, anh cũng yên tâm hơn rất nhiều.

"Vậy tôi không làm phiền ông Phùng nữa, nếu cần thì cứ nói với tôi".

"Ừm!"

Sau khi cúp máy, sắc mặt Dương Thanh hơi nặng nề.

Anh cứ tưởng chiến vực có thể cử người tới, tuy thực lực của anh rất mạnh nhưng cũng chỉ có một mình mà thôi, nếu thiếu đi sự giúp đỡ từ chiến vực, anh rất khó ngăn cản Đế Thôn nhập thế.

Đế Thôn vẫn luôn lánh đời, tương truyền ở Đế Thôn có vô số cao thủ, anh rất lo mình sẽ không kiểm soát nổi Đế Thôn.

"Chẳng lẽ phải hợp tác với Hoàng tộc họ Long thật à?"

Dương Thanh lẩm bẩm.

Nếu hợp tác với Hoàng tộc họ Long thì sẽ dễ bề kiểm soát Đế Thôn hơn.

Nhưng anh chưa từng qua lại với Hoàng tộc họ Long, cũng không tiếp xúc nhiều với Long Đằng.

Anh không thể đảm bảo Hoàng tộc họ Long sẽ không làm những chuyện mất hết nhân tính sau khi nắm giữ Đế Thôn trong tay.

Dù sao những lời đồn về Đế Thôn cũng quá mức quái dị, người sở hữu Đế Thôn sẽ có được thiên hạ, chỉ riêng câu này thôi đã đủ để khiến rất nhiều cao thủ đứng đầu điên cuồng rồi.

Phía bên kia, sau khi rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, Long Đằng lập tức gọi điện thoại: "Dương Thanh từ chối sự giúp đỡ của Hoàng tộc họ Long!"

"Cậu ta dám từ chối á?"

Nghe thấy thế, đối phương hỏi lại bằng giọng kinh ngạc.

Khắp Chiêu Châu, có bao nhiêu người muốn làm thân với Hoàng tộc họ Long chứ?

Nhưng bây giờ, một thanh niên lại dám từ chối ý tốt của Hoàng tộc họ Long.

“Không những thế, cậu ta còn bảo tôi chuyển lời cho Long Hoàng, nếu Hoàng tộc họ Long dám nhúng tay vào trận chiến tranh giành Đế Thôn, cậu ta sẽ coi Hoàng tộc họ Long là kẻ địch!”

Long Đằng nói thêm.

“Khốn kiếp!”

Đối phương lập tức nổi giận: “Cậu ta đang cảnh cáo Long Hoàng chứ không phải là chuyển lời đâu!”

“Không ngờ thằng nhãi ranh này lại ngông cuồng đến thế, có tí thiên phú võ thuật thôi mà dám coi khinh cả Hoàng tộc họ Long à?”

Long Đằng thản

máy luôn.

Nghe thấy tiếng báo bận, sắc mặt Long Đằng vô cùng khó coi, trong mắt còn có vẻ đấu tranh nữa.

Lão ta

nghĩ điên cuồng..

Chương 1115: 1115: Thủ Đoạn Võ Thuật

Lạc Bân ngơ ngác nhìn dáng vẻ thản nhiên của Dương Thanh: "Chủ tịch, thực lực của mười hai cao thủ ngoài kia mạnh lắm, nếu cứ để thế thì chúng ta sẽ tổn thất nặng nề"

"Họ có chừng mực, cứ yên tâm!"

Dương Thanh chưa nói gì, Long Đằng đã lên tiếng.

Lão ta bảo mười hai tướng của Long Môn tới để chứng tỏ giá trị của nhà họ Long, nếu mười hai tướng của Long Môn tạo thành tổn thất to lớn cho tập đoàn của Dương Thanh, những cố gắng trước đó cũng uổng phí hết.

"Nếu ông chủ Long đã nói thế thì chắc chắn sẽ không sao, sếp Lạc đừng lo!"

Dương Thanh cười nói.

Lúc này Lạc Bân mới yên tâm, lặng lẽ đi ra ngoài.

Dương Thanh cầm điều khiển từ xa lên, ấn một cái, video quay cảnh ở đại sảnh tầng một lập tức xuất hiện trên màn chiếu khổng lồ.

Vào giờ phút này, ở đại sảnh tầng một, mười hai cao thủ đã bị bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh bao vây.

Trông các bảo vệ rất nghiêm túc.

"Mọi người lùi lại đi!"

Đúng lúc này, một lão già bước ra, nói với các bảo vệ.

Lão già này chính là Trịnh Tam Phong - cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong mà Dương Thanh đã dùng mưu kế để lôi kéo từ Liên minh Vương tộc.

Bên cạnh Trịnh Tam Phong còn có hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nữa.

Ở Yến Đô, ba người này đã được xem như đội hình đỉnh cao.

Nhưng bây giờ họ đều có vẻ nghiêm nghị.

“Ồ?”

Dương Thanh hơi kinh ngạc.

Anh chỉ có thể quan sát tình hình qua video, cũng không biết rõ thực lực mười hai tướng của Long Môn, nhưng từ sự thay đổi nét mặt của đám Trịnh Tam Phong thì có thể đoán mười hai người này không đơn giản.

“Không ngờ ông chủ Long vẫn còn chiêu này”.

Dương Thanh cười híp mắt, nhìn Long Đằng.

Long Đằng nói: “Có thể nói, mười hai tướng của Long Môn chính là chiêu mà ba đời nhà họ Long đã chuẩn bị để quay về Hoàng tộc họ Long”.

“Mỗi năm, nhà họ Long hao phí hơn nửa của cải để bồi dưỡng mười hai người này”.

“Có thể nói, mười hai người này là cao thủ được bồi đắp từ tài sản của ba đời nhà họ Long”.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, xem ra nhà họ Long rất cố chấp với việc quay về Hoàng tộc họ Long, bằng không, họ đã không tốn cả đống công sức để bồi dưỡng mười hai tướng của Long Môn.

“Các người là ai? Sao lại xông vào tập đoàn Nhạn Thanh?”

Trịnh Tam Phong lạnh lùng chất vấn.

“Giết!”

Nhưng lão ta vừa dứt lời, mười hai tướng của Long Môn đã lao tới chỗ lão ta và hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ khác.

Trịnh Tam Phong sững sờ, dù sao lão ta cũng là cao thủ Vương cảnh đỉnh phong, tuy đối phương không đơn giản nhưng cũng quá coi thường lão ta rồi đấy?

“Các người chán sống rồi!”

Trịnh Tam Phong nổi giận, hơi nhích chân, lập tức xông lên.

Hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ khác cũng đồng loạt ra tay.

Một giây sau, chuyện khiến Dương Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra, mười hai tướng của Long Môn phối hợp rất chặt chẽ.

Sau khi đôi bên chạm trán, trừ Trịnh Tam Phong ra, hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ khác lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Vừa đối mặt đã đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của mười hai người này mạnh đến đâu.

Trịnh Tam Phong có vẻ đờ đẫn: "Sao… sao có thể chứ?"

Mười hai tướng của Long Môn cũng không có thói quen nói nhảm, đồng loạt ra tay.

"Rầm rầm rầm!"

Trịnh Tam Phong bị mười hai tướng của Long Môn bao vây, tuy thực lực của ông ta mạnh hơn bất cứ ai trong Long Môn, nhưng lúc này lại phải chịu sự tấn công đồng loạt từ họ.

"Phụt!"

Trịnh Tam Phong bỗng hộc máu, bay ra xa rồi nặng nề rơi xuống đất.

Từ khi mười hai tướng của Long Môn bắt đầu ra tay với đám Trịnh Tam Phong cho đến khi kết thúc, mới chỉ hai phút mà thôi.

Tuy Dương Thanh vẫn tỏ vẻ thản nhiên nhưng lại âm thầm kinh ngạc.

Khi thấy mười hai tướng của Long Môn phối hợp, anh cảm thấy rất thần kỳ.

Sự phối hợp giữa họ quả là hoàn mỹ, anh gần như có thể kết luận, mười hai tướng của Long Môn đều có thực lực ở Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng khi họ hợp sức với nhau thì cứ như một người, ngay cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng không chịu nổi hai phút.

Tức là ngay cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh cũng chưa chắc là đối thủ của mười hai tướng Long Môn ư?

Hoặc nên nói, dưới Thần Cảnh, mười hai tướng của Long

Môn vô địch à?

Trịnh Tam Phong là người mạnh nhất mà Dương Thanh sắp xếp ở tập đoàn Nhạn Thanh, nếu lão ta đã thua, làm gì có ai ngăn được mười hai tướng của Long Môn nữa chứ?

Đúng lúc này, tiếng bước chân rất khẽ vang lên bên ngoài.

Nếu Dương Thanh không có thính lực hơn người thì không thể nghe thấy âm thanh nhỏ xíu ấy.

"Bốn phút mười ba giây!"

Long Đằng bỗng ấn vào nút tắt của đồng hồ bấm giờ trên điện thoại.

"Chủ gia tộc!"

Tiếng của mười hai tướng Long Môn vang lên.

"Về đi!"

Long Đằng nói.

"Vâng!"

Trong chớp mắt, mười hai tướng của Long Môn lại biến mất khỏi tầm mắt Dương Thanh.

"Không biết bây giờ nhà họ Long đã đủ tư cách để đi theo cậu Thanh chưa?"

Long Đằng nhìn về phía Dương Thanh, hỏi với vẻ tự hào.

"Tốt lắm!"

Dương Thanh mỉm cười: "Từ hôm nay trở đi, nhà họ Long sẽ là bạn của Dương Thanh tôi!"

Long Đằng lập tức vui mừng đứng dậy: "Cảm ơn cậu Thanh!"

"Khi hợp sức với nhau, mười hai tướng Long Môn của ông có thể phát huy thực lực bán bộ Thần cảnh, chắc họ luyện theo phương pháp phối hợp nào à?"

Dương Thanh hỏi, rất hứng thú với năng lực của mười hai tướng Long Môn.

Long Đằng gật đầu: "Đúng là họ có luyện theo một phương pháp phối hợp, nhưng yêu cầu của phương pháp này rất cao, phải đủ mười hai người, hơn nữa họ phải sở hữu thực lực tương tự, nếu có ai yếu hơn hay mạnh hơn một chút thì họ cũng không thể giữ được trạng thái tốt nhất đâu".

“Thì ra là thế!”

Dương Thanh gật nhẹ đầu.

Lần đầu tiên anh thấy thủ đoạn võ thuật kiểu này, anh cũng không nghi ngờ lời giải thích của Long Đằng.

Nếu loại thủ đoạn này dễ học thì có lẽ nhà họ Long đã quay về Hoàng tộc họ Long từ lâu.

Nếu muốn bồi dưỡng được mười hai cao thủ như thế, đúng là phải tốn rất nhiều tiền của.

“Cậu Thanh, rất xin lỗi, chúng tôi đã khiến cậu thất vọng rồi!”

Đúng lúc này, Trịnh Tam Phong dẫn hai cao thủ khác vào, áy náy nói.

Dương Thanh mỉm cười: “Có gì đâu mà thất vọng, thủ đoạn tổng hợp sức mạnh của mười hai người kiểu này đúng là rất khó đối phó”.

“Các ông đừng

.

Chương 1116: 1116: Hòa Thuận Vui Vẻ

Lúc Long Đằng rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đã cách giờ tan tầm hơn một tiếng.

Không ai biết Dương Thanh và Long Đằng đã nói chuyện gì, chỉ có bọn họ mới biết nội dung buổi nói chuyện chiều nay sẽ ảnh hưởng đến cả thế cục của Yến Đô.

Dương Thanh về đến nhà, trên bàn ăn đã bày đầy ắp món ăn.

Hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y đeo tạp dề, đang bận rộn trong bếp.

"Bố!"

Gần nửa tháng nay Tiêu Tiêu đã không gặp bố, vừa thấy Dương Thanh cô bé kích động nhào tới.

"Tiêu Tiêu!"

Dương Thanh giang hai tay ra ôm cô bé đang chạy tới vào lòng.

"Bố, Tiêu Tiêu nhớ bố muốn chết!"

Tiêu Tiêu hôn lên mặt Dương Thanh một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phấn khích.

"Bố cũng nhớ Tiêu Tiêu!"

Dương Thanh mỉm cười, lấy một hộp quà đã gói kỹ ra đưa cho Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu, đây là quà bố tặng con, con mở ra xem có thích không?"

"Wa!"

Dương Thanh vừa vào cửa, Tiêu Tiêu chỉ lô ôm bố, lúc này mới phát hiện bố còn chuẩn bị quà cho mình thì kinh ngạc thốt lên, sau đó vội mở hộp quà ra.

"Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn!"

Vừa mở hộp quà ra, cô bé liền nhìn thấy hộp quà mô hình lắp ráp tinh xảo, trên hộp quà còn vẽ công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn.

“Bố, Tiêu Tiêu yêu bố nhất!”
Tiêu Tiêu mở hộp quà ra, bày toàn bộ mô hình lắp ráp lên bàn trà, vẻ mặt vô cùng phấn chấn, sau đó lại chạy tới hôn lên mặt Dương Thanh.

“Ha ha!”

Dương Thanh nhất thời cười to: “Tiêu Tiêu thích là được rồi!”
Dương Thanh nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt tràn ngập yêu chiều.

Nếu để cao thủ của Liên minh Vương tộc thấy được dáng vẻ lúc này của Dương Thanh chắc bọn họ sẽ há hốc mồm.

Ác quỷ trong mắt bọn họ cũng có một vẻ mặt như vậy.

“Dương Thanh!”
Tần Đại Dũng cũng ngồi trên xe lăn đi tới, nước mắt lưng tròng nhìn Dương Thanh.

“Bố!”
Dương Thanh có thể cảm nhận được sự vui mừng của Tần Đại Dũng khi nhìn thấy anh, trong lòng nhất thời dâng trào cảm xúc.

“Bố, con xin lỗi, đã làm bố lo rồi!”
Dương Thanh áy náy nói.

Trước đó anh gặp tại nạn xe cộ do tổ chức Hồng Trần hãm hại, vì muốn tóm gọn Vương tộc nên anh vẫn không để lộ tin tức mình còn sống cho mọi người biết.

Khoảng thời gian này, Tần Đại Dũng rất lo lắng.

Ông ấy cũng biết Tần Thanh Tâm và Tần Y rất sốt ruột nên đành che giấu tâm trạng, ngược lại còn an ủi, trấn an hai cô con gái của mình nữa.

Bây giờ thấy Dương Thanh xuất hiện nguyên vẹn trước mặt mình, ông ấy rất đỗi vui mừng.

Tần Đại Dũng cầm tay Dương Thanh thật chặt nói: “Tốt, tốt, miễn con không sao là tốt rồi!”
“Chồng!”

“Anh rể!”

Tần Thanh Tâm và Tần Y hai mắt đỏ hoe nhìn Dương Thanh.

Trước đó bọn họ đã gặp Dương Thanh ở tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng dù sao đó cũng là ở công ty, có một số cảm xúc không thể bộc lộ ra ngoài, sau đó nữa lại có rất nhiều người tìm đến Dương Thanh nên bọn họ cũng không ở lại quá lâu.

Bây giờ đã về nhà, các cô lại cảm thấy bọn họ sắp mất khống chế lần nữa.

Nhất là Tần Y, trong lòng cô ta cực kỳ áy náy.

Trước đó vì cô ta hiểu lầm Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển mới dẫn tới việc chị cô ta đòi ly hôn với Dương Thanh.

Khoảng thời gian Dương Thanh không ở đây, Tần Y sẽ lao đầu vào công việc để làm mình tê dại, có như vậy cô ta mới có thể quên hết mọi thứ.

Tuy nhiên, mỗi ngày đi làm về nhà, cô ta vẫn không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, sợ là chiếc gối của cô ta đã thấm đẫm nước mắt từ lâu.

Tất nhiên trong lòng Tần Thanh Tâm cũng vô cùng áy náy.

Lúc này đứng trước mặt Dương Thanh, cô không chỉ thấy áy mà còn thấy rất thương người đàn ông này.

“Được rồi, mọi thứ đã qua, chúng ta là người một nhà, không cần để trong lòng”.

Dương Thanh bước lên một tay ôm Tần Thanh Tâm, một tay ôm Tần Y, dịu dàng nói.

“Chồng!”

“Anh rể!”

Hai chị em cũng không đè nén được cảm xúc của mình nữa, ôm Dương Thanh khóc rống lên.

Vốn dĩ Tiêu Tiêu đang vui vẻ chơi công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, lúc này cũng bị tiếng khóc của mẹ và dì mình lây nhiễm, vội chạy tới.

Cô bé ôm chân bố mình nói: “Bố, Tiêu Tiêu nhớ bố, mấy ngày bố không ở nhà, ngày nào Tiêu Tiêu cũng nhớ bố.

Tiêu Tiêu còn nghĩ là bố đã quên Tiêu Tiêu rồi”.

.

truyện ngôn tình

“Bố, sau này bố đừng rời khỏi con và mẹ lâu như vậy nữa nhé, được không?”

Lời của con gái khiến Dương Thanh càng áy náy hơn.

“Được, bố hứa với con, sau này bố sẽ không rời khỏi mọi người lâu như vậy nữa!”

Trong đôi mắt đỏ hoe của Dương Thanh ngập tràn kiên định nói.

Đồng thời, anh âm thầm thề sau này dù có chuyện quan trọng cỡ nào cũng không bao giờ rời khỏi vợ con lâu như vậy nữa.

“Dương Thanh đã mấy ngày không được ăn cơm gia đình rồi, chúng ta mau ăn cơm thôi!”

Giọng nói của Tần Đại Dũng vang lên, khiến Tần Thanh Tâm và Tần Y nín khóc, hai người phụ nữ vội vàng buông Dương Thanh ra.

Tần Y đỏ bừng mặt.

Vừa nãy trong lúc không khống chế được cảm xúc, cô ta đã ôm Dương Thanh khóc.

Tuy cô ta xem Dương Thanh là anh, Dương Thanh cũng coi cô như em gái, người nhà thấy cảnh tượng này thì không sao nhưng nếu người ngoài thấy hình ảnh này còn ra thể thống gì nữa.

“Chờ chút đã, đợi lát nữa còn có khách quý!”

Dương Thanh đang chuẩn bị đẩy Tần Đại Dũng ngồi vào bàn ăn thì Tần Thanh Tâm bỗng thốt lên.

“Khách quý? Ai vậy?”

Dương Thanh không hiểu hỏi.

“Reng reng reng!”
Trong lúc anh còn đang nghi ngờ thì chuông cửa vang lên.

“Đến rồi!”
Tần Thanh Tâm cười nói, sau đó chạy tới.

“Tiểu Uyển, cuối cùng em cũng đến rồi.

Nếu em không đến chị còn tưởng em còn đang giận Tần Y nữa đấy!”
Là Phùng Tiểu Uyển đến, Tần Thanh Tâm nắm chặt tay Phùng Tiểu Uyển cười nói.

“Sao có thể chứ?”
Phùng Tiểu Uyển cười nói.

“Tiểu Uyển!”
Tần Y cũng bước tới, nhìn Phùng Tiểu Uyển bằng đôi mắt vô cùng tôn sùng.

“Chị Y Y!”
“Chú Tần!”
Phùng Tiểu Uyển chào hỏi Tần Đại Dũng và Tần Y, sau đó mới nhìn Dương Thanh cười nói: “Anh Thanh, em đến ăn chực cơm đây!”
Nhìn cảnh tượng trước mắt, Dương Thanh đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra, rõ ràng là Tần Thanh Tâm và Tần Y muốn nhân cơ hội này trịnh trọng xin lỗi Phùng Tiểu Uyển.

Bởi vì trước kia hai cô đã hiểu lầm Phùng Tiểu Uyển, hơn nữa còn rất có ác cảm với cô ta.

Người một nhà hòa thuận vui vẻ, rõ ràng Tần Thanh Tâm và Tần Y đã tốn rất nhiều công sức mới làm được một bàn đầy ắp món ăn như vậy.

Nhưng rõ ràng mấy món này là do người mới nấu.

Các món ăn rất không ổn, có món mặn, có món nhạt, nhưng nhìn chung không tệ, ít nhất vẫn có thể ăn được.

Sau khi ăn xong, Phùng Tiểu Uyển lại tự mình làm trị liệu cho Tần Đại Dũng, kết quả Tần Đại Dũng đã ngồi xe đẩy gần nửa tháng lại đứng lên được thậm chí còn đi mấy bước.

Dù còn hơi run run nhưng ít nhất đã bước đi được.

“Thần y! Quả nhiên là thần y mà!”

Tần Đại Dũng kinh ngạc tột độ: “Chú vốn nghĩ ít nhất hai tháng nữa chú mới có thể đi lại được không ngờ bây giờ đã có thể đi được rồi”.

Trong mắt Tần Thanh Tâm và Tần Y tràn ngập khiếp sợ, đến lúc này các cô mới phát hiện ra y thuật của Phùng Tiểu Uyển cao siêu cỡ nào.

“Tiểu Uyển, y thuật của em lợi hại hơn mấy chuyên gia kia nhiều!”

Tần Y tôn sùng nhìn Phùng Tiểu Uyển nói: “Quan trọng nhất là những chuyên gia kia đều là mấy ông già bảy tám mươi tuổi, đâu có ai trẻ như em!”

Chương 1117: 1117: Anh Không Trách Em

Tần Thanh Tâm cũng cảm thán nói:

"Y thuật như vậy mới xứng được được gọi là thần y!"

Phùng Tiểu Uyển được khen đến ngại, khuôn mặt ửng đỏ, khiêm tốn nói: "Ông nội thường nói, núi cao còn có núi cao hơn, y thuật của em còn lâu mới bằng những thần y thật sự kia".

"Tiểu Uyển, nếu em nói như vậy thì trên đời này sẽ không có thần y đâu".

"Đúng, đúng, em đừng khiêm tốn nữa.

Dù còn có thần y tài giỏi hơn nhưng dù sao bọn chị cũng chưa gặp, chỉ mới gặp được em thôi".

"Hơn nữa, những thần y khác cũng không trẻ như em".

Hai chị em Tần Thanh Tâm và Tần Y thay nhau khen ngợi Phùng Tiểu Uyển, khiến khuôn mặt cô ta càng lúc càng đỏ, không biết phải nói gì.

Cuối cùng vẫn là Dương Thanh đứng ra giải vây, cười nói: "Hai em đừng nói nữa, nói thêm nữa sợ là Tiểu Uyển sẽ tìm cớ đi về luôn đó".

"Ha ha ha ha…"

Tần Đại Dũng cũng cười lớn.

Sau khi cơm nước xong xuôi, lại tiến hành trị liệu cho Tần Đại Dũng, sau đó tán gẫu một hồi mà đã tới mười hai giờ.

"Chú Tần, anh Thanh, chị dâu, chị Y Y em nên về rồi, hôm khác em lại đến thăm mọi người nữa!"

Phùng Tiểu Uyển bỗng đứng lên nói.

"Tiểu Uyển!"

Tần Thanh Tâm và Tần Y đều đứng dậy, hai người đồng loạt bước lên, nắm tay Phùng Tiểu Uyển.

“Tiểu Uyển, trước đó là do bọn chị làm sai, hai chị em chị vô cùng xin lỗi em, mong em tha thứ cho bọn chị!”

Hai chị em vô cùng thành khẩn, vành mắt ươn ướt.

Nghe hai chị em nói vậy, đôi mắt Phùng Tiểu Uyển bỗng đỏ hoe.

Chuyện xảy ra ở dinh thự Vân Phong lúc đó khiến cô ta bị đả kích nặng nề.

Từ nhỏ cô ta lớn lên trong thôn Ngô Gia của Vương thành Quan, thậm chí còn chưa tiếp xúc được với mấy người đàn ông.

Đột nhiên bị người khác hiểu lầm cô ta thật sự rất buồn.

Hôm nay bỗng nghe được lời xin lỗi của Tần Thanh Tâm và Tần Y, cô ta cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng.

Cô ta chỉ muốn làm người trong sạch, lời xin lỗi của hai chị em Tần Thanh Tâm đã trả lại sự trong sạch cho cô ta.

“Chị dâu, chị Y Y, em tha thứ cho hai người!”

Hai mắt Phùng Tiểu Uyển cũng đỏ hoe nói: “Chuyện đã qua cứ để nó qua đi, sau này các hai chị vẫn là chị dâu và chị gái của em”.

“Tiểu Uyển…”

Nhìn hai mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, trong lòng Dương Thanh cũng hơi khó chịu.

Mặc kệ thế nào, Phùng Tiểu Uyển cũng vô tội.

Lúc trước anh không suy nghĩ kỹ càng đã đột nhiên dẫn Phùng Tiểu Uyển về nhà.

Dù sao Phùng Tiểu Uyển cũng là con gái, sáng sớm đắp quần áo lên người anh, lại bị anh theo bản năng xem là kẻ xấu, đè dưới người.

Ai thấy cảnh tượng đó cũng sẽ nghi ngờ thôi.

Vì thế Dương Thanh không trách Tần Y, chỉ cảm thấy có lỗi với Phùng Tiểu Uyển.

Thần y Phùng đã tốn nhiều tâm tư để anh bảo vệ cho Phùng Tiểu Uyển.

Vậy mà mới vừa tới Yến Đô, anh đã khiến Phùng Tiểu Uyển chịu oan ức như vậy.

Là do anh sai. Nhớ quay lại T*amlinh*247.*com đọc tiếp nhé

"Nếu em chịu tha thứ cho bọn chị thì từ đây về sau, em hãy ở chung với bọn chị nhé".

Tần Thanh Tâm dụi hai mắt đỏ hoe, chân thành nói.

Tần Y cũng nắm chặt tay Phùng Tiểu Uyển nói: "Tiểu Uyển, em cứ ở cạnh phòng chị, như vậy sau này chị có thể tìm em tán gẫu lúc nào cũng được".

Tiêu Tiêu cũng chạy tới góp vui, kéo góc áo Phùng Tiểu Uyển ngước đầu nhìn cô ta nói: "Cô ơi, Tiêu Tiêu cũng muốn cô ở lại đây, cô đừng đi được không?"

"Tiểu Uyển, sau này cháu hãy ở lại đây đi!"

Tần Đại Dũng cũng lên tiếng.

Vành mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, nước mắt lưng tròng.

Cô ta có thể cảm nhận được sự chân thành của những người trong gia đình này.

Từ nhỏ cô ta sống với ông nội, ngoài ông nội ra cô ta không còn người thân nào nữa.

Nhưng từ sau khi quen biết Dương Thanh, cô ta có thêm được một người anh như Dương Thanh, còn có anh Mã Siêu, bây giờ lại có thêm một chị dâu và một chị gái, thậm chí còn có thêm một đứa cháu gái đáng yêu và một người chú hiền lành.

Dương Thanh không nói gì, chỉ nhìn Phùng Tiểu Uyển.

Anh nhất định sẽ bảo vệ Phùng Tiểu Uyển thật tốt nhưng cũng không muốn tạo áp lực cho cô ta.

Chỉ cần Phùng Tiểu Uyển bằng lòng cô ta muốn ở đâu cũng được.

Nếu cô ta không muốn, Dương Thanh cũng sẽ không miễn cưỡng, anh sẽ cho cô ta tự do lựa chọn.

"Cảm ơn, cảm ơn mọi người!"

Hai mắt Phùng Tiểu Uyển ươn ướt nói, sau đó bỗng đổi giọng, vẻ mặt thành khẩn nói: "Nhưng em không thể ở đây!"

Tần Thanh Tâm và Tần Y nghe vậy, sắc mặt bỗng thay đổi.

"Tiểu Uyển, không phải trong lòng em còn oán giận chị dâu và chị Y Y của em đó chứ?"

Tần Thanh Tâm không nhịn được bật khóc, nghẹn ngào nói:" Tiểu Uyển, chị dâu thật sự biết sai rồi.

Em cho chị một cơ hội để bù đắp cho em được không?"

Tần Y cũng không nhịn được chảy nước mắt: "Tiểu Uyển, em yên tâm đi, sau này chị Y Y sẽ đối xử với em như em gái ruột, tuyệt đối sẽ không để em chịu oan ức nữa đâu.

Em ở lại đây được không?"

Phùng Tiểu Uyển thấy Tần Thanh Tâm và Tần Y đều khóc, lập tức cuống lên, lắc đầu nguầy nguậy nói: "Sao em lại oán giận hai người chứ? Em thật sự tha thứ cho hai người rồi".

"Em chọn rời đi là bởi vì từ nhỏ em đã sống chung với ông nội, quen ở một mình, em sợ không quen khi ở chung với mọi người".

"Nếu không thì như vậy đi.

Tối nay em sẽ không đi, ở lại đây với mọi người.

Sau này nếu em có thời gian thì em sẽ dọn đến dây ở vài ngày, được không?"

Hai chị em còn muốn tiếp tục khuyên nhủ thì Dương Thanh bỗng lên tiếng: "Tâm, Y Y, hai em không cần khuyên nhủ nữa, Tiểu Uyển thật sự không trách hai em đâu".

"Bây giờ em ấy không quen ở chung với mọi người nhưng không có nghĩa sau này sẽ không.

Cứ làm theo ý của Tiểu Uyển là được, sau này em ấy sẽ thường xuyên đến nhà chơi, biết đâu chừng trong khoảng thời gian này ngược lại em ấy sẽ thích sống chung với mọi người

thì sao?”

Phùng Tiểu Uyển biết ơn nhìn Dương Thanh.

Những gì cô ta vừa nói đều là thật lòng.

Cô ta thật sự không trách Tần Thanh Tâm và Tần Y, chỉ là từ nhỏ cô ta đã quen sống một mình, đột nhiên ở chung với nhiều người như vậy cô ta thật sự không quen.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng hiểu, nếu mình ép Phùng Tiểu Uyển ở lại đây cũng không thích hợp lắm, nên đành thôi.

Tối đó, Tần Y lôi kéo Phùng Tiểu Uyển đến phòng cô ta ngủ.

Dương Thanh, Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu một nhà ba người ngủ chung.

Buổi tối, Dương Thanh nằm trên giường, lăn qua lộn lại, mãi vẫn ngủ không được.

Tần Thanh Tâm cũng vậy, chỉ có cô con gái nằm kẹp giữa hai người là ngủ say sưa, đầu thì nghiêng về phía mẹ, chân thì đạp về phía bố.

“Chồng, anh ngủ chưa?”

Tần Thanh Tâm bỗng khẽ hỏi.

“Vẫn chưa!”

Dương Thanh lên tiếng, lúc nãy anh đã biết Tần Thanh Tâm vẫn chưa ngủ.

Tần Thanh Tâm chỉnh tư thế ngủ của con gái cho ngay ngắn lại, sau đó nằm giữa Tiêu Tiêu và Dương Thanh, trở tay ôm chặt chồng mình.

“Chồng à, xin lỗi anh.

Em không nên đòi ly hôn với anh, sau này…Sau này em sẽ không bao giờ nói những lời như vậy nữa…”

Tần Thanh Tâm nghẹn ngào nói.

Câu nói này cô đã cất giữ trong lòng rất lâu, sau khi nói ra, tâm trạng bỗng vỡ òa, khóc rấm rức.

Dương Thanh thầm thở dài, ôm chặt vợ, hôn lên tóc cô rồi khẽ nói: “Vợ, anh không trách em, anh sẽ không bao giờ trách em…”

Dương Thanh vẫn chưa nói xong đã bị Tần Thanh Tâm dùng nụ hôn bịt kín miệng.

Chương 1118: 1118: Bố Vợ Tâm Sự

Rạng sáng hôm sau, khi Dương Thanh tỉnh dậy, người vợ nằm bên đã đi mất.

Nhớ tới những ngọt ngào đêm qua, khóe miệng Dương Thanh nhẹ nhàng cong lên, vẽ ra một đường cong hạnh phúc.

Cảm giác gia đình thật là tuyệt, nếu không phải vì có một số việc cần anh đích thân đi làm, anh thực sự vô cùng mong muốn cứ thong dong nhàn nhã bên người nhà cả đời như thế này.

Anh thường xuyên suy nghĩ, mình muốn có một cuộc sống thế nào, đáp án luôn là một cuộc sống mà mỗi sáng thức giấc, có thể nhìn thấy người anh yêu nhất, có thể làm bạn bên con cùng chúng trưởng thành.

Và có thể nhìn thấy người bên cạnh mình đều được sống hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.

“Bố ơi!”
Tiêu Tiêu bỗng trở mình, gọi khẽ một tiếng, dường như ngửi thấy mùi mồ hôi trên người bố mình bèn rúc vào lòng bố.

Dương Thanh cúi đầu hôn nhẹ lên trán con gái một cái rồi rón rén ngồi dậy.

Đợi khi anh rửa mặt xong, Tiêu Tiêu cũng đã tỉnh, cô bé nói với vẻ oán trách: “Bố thật là đáng ghét, bố rửa mặt ồn quá làm Tiêu Tiêu tỉnh ngủ rồi đấy”.

Dương Thanh dở khóc dở cười, mình đã hết sức cẩn thận rồi mà vẫn đánh thức con gái.

“Bố xin lỗi, bố sai rồi, sau này nhất định bố sẽ cẩn thận hơn”.

Dương Thanh vội vàng nói lời xin lỗi.

“Nể tình bố đã chân thành xin lỗi, Tiêu Tiêu tha thứ cho bố đó!”
Nhận được lời xin lỗi của bố rồi, Tiêu Tiêu không giận nữa, cô bé vặn người, tự rời giường thay quần áo.

“Để bố chải tóc cho con”.

Chờ Tiêu Tiêu rửa mặt xong, Dương Thanh bỗng muốn trải nghiệm thử cảm giác chải đầu buộc tóc cho con gái, bèn vừa cười vừa nói.

“Bố cũng biết chải đầu ạ?”
Tiêu Tiêu chớp chớp đôi mắt to, mặt lộ vẻ hoài nghi, nhìn về phía Dương Thanh.

Trong mắt cô bé lúc này chỉ toàn là hoài nghi.

Dương Thanh bỗng như bị khơi dậy ý chí chiến đấu, xụ mặt nghiêm túc nói: “Trên đời này không có gì mà bố không làm được cả, chẳng phải chỉ là chải đầu thôi sao?”
“Thôi được, vậy hôm nay để bố chải đầu cho Tiêu Tiêu đi”.

Tiêu Tiêu bê một chiếc ghế nhỏ tới, ngồi trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh vốn đang tràn đầy tự tin, nhưng khi cầm chiếc lược lên, anh bỗng thoáng căng thẳng và cực kì lo lắng, nếu mình chải tóc cho con gái không được đẹp thì phải làm sao?
“Bố à, sao bố chưa chải đầu cho Tiêu Tiêu đi?”
Tiêu Tiêu quay đầu lại, nghi hoặc nhìn bố.

Cô bé đâu có biết hiện bố cô bé đang lo âu muốn chết rồi.

“Bố đang nghĩ trước đã mà, nghĩ xem nên chải kiểu gì cho con gái cưng của bố thì mới đẹp”.

Dương Thanh vừa cười vừa nói.

Nói xong, anh cắn răng, đưa lược lên đầu con gái.

Có điều, anh vừa mới chải xuống được chút ít, Tiêu Tiêu đã đau đớn kêu lên: “Bố, bố làm đau Tiêu Tiêu rồi”.

“Xin lỗi, bố xin lỗi, để bố cẩn thận hơn chút nữa”.

Dương Thanh vội vàng xin lỗi con gái.

Anh vốn cho rằng cẩn thận một chút là có thể tránh làm thương tổn con gái cưng, nhưng thực tế là anh đã vô cùng cẩn thận, cuối cùng vẫn làm đau đầu cô bé.

“Bố à, rốt cuộc bố có biết chải đầu không ạ? Tóc Tiêu Tiêu sắp bị bố chải rụng hết rồi”.

Tiêu Tiêu phụng phịu ra mặt, đôi mắt chớp chớp trông như sắp khóc khiến Dương Thanh lập tức tự trách.

“Thôi để em làm cho!”
Chẳng biết Tần Thanh Tâm đã vào phòng từ lúc nào, thấy Dương Thanh bối rối toát mồ hôi đầy đầu, cô không nhịn được phải bật cười thành tiếng.

Thực ra cô đã đứng đó được một lúc, muốn nhìn xem xem liệu Dương Thanh có thể chải đầu buộc tóc cho con gái không.

Nhưng Dương Thanh quá chuyên tâm, cho nên Tần Thanh Tâm đã tới gần mà vẫn không phát hiện.

Dương Thanh lúng túng đưa lược cho vợ, sau đó ngồi bên cạnh xem Tần Thanh Tâm chải đầu cho con thế nào.

“Tóc Tiêu Tiêu giống em, hơi cứng và dày, lúc chải phải nhớ tản tóc con ra đã, nếu không tóc Tiêu Tiêu rối lại thì chải sẽ làm đau đầu con”.

Tần Thanh Tâm vừa chải đầu cho con gái vừa giảng giải cho Dương Thanh nên làm thế nào mới đúng.

Dương Thanh gật gù liên tục như một học trò khiêm tốn hiếu học, thi thoảng đặt thêm mấy câu hỏi.

Anh vốn tưởng rằng chuyện chải đầu chỉ là chải sao cho tóc mượt ra là được, bây giờ mới biết nữ giới chải đầu không đơn giản chỉ là chải cho tóc mượt ra là được mà còn muốn tạo kiểu tóc nữa.

Giống như tóc của Tiêu Tiêu, Tần Thanh Tâm còn tết hai bím tóc đáng yêu cho cô bé.

Khi chải đầu cho Tiêu Tiêu xong thì cũng đã mất hai mươi phút.

Đến lúc này, Dương Thanh mới nhận ra, nếu mình muốn chăm chút tốt cho con gái quả thật không đơn giản, trong thời gian ngắn là không thể làm được.

Lại nhớ tới năm năm anh không ở bên, Tần Thanh Tâm một mình chăm sóc dạy dỗ con, Dương Thanh lại cảm thấy lòng đầy chua xót.

Như thể cảm nhận được nỗi hổ thẹn trong lòng Dương Thanh, Tần Thanh Tâm dịu dàng cười nói: "Chồng à, có anh ở bên hai mẹ con em như thế, đời này em đã thấy viên mãn rồi!"
Dương Thanh trịnh trọng nói với cô: "Em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng làm bạn hai mẹ con nhiều hơn, không chỉ đời này, anh còn muốn cả kiếp sau, kiếp sau nữa!"
"Con còn đang ở đây đấy!"
Tần Thanh Tâm lườm Dương Thanh một cái, ngượng ngùng nhắc.

Khi ba người rời khỏi phòng ngủ ra phòng khách, Dương Thanh mới biết sáng nay Tần Thanh Tâm dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng.

"Anh Thanh, chị dâu, Tiêu Tiêu, chúc buổi sáng tốt lành!"
Lúc này, Phùng Tiểu Uyển và Tần Y cũng đi ra.

Hai người vừa đi vừa nắm tay vui vẻ, trông như hai chị em ruột.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Tần Thanh Tâm đưa con gái tới nhà trẻ, Tần Y cũng tiện đường dẫn Phùng Tiểu Uyển rời khỏi nhà.

Trong nhà chỉ còn lại Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

Ban đầu Dương Thanh còn định đưa vợ con đi nhưng Tần Đại Dũng nói có việc muốn trao đổi với anh nên anh đành ở lại.

"Dương Thanh, con cũng đã biết thân phận của bố rồi đúng không?"
Tần Đại Dũng nhìn Dương Thanh, hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Con biết, bố là người nhà họ Tần ở Vương thành Tào".

Chỉ cần anh muốn biết, mọi điều về Tần Đại Dũng sẽ được điều tra rõ ràng ngay.

Nhưng anh không muốn đào sâu tìm tòi thân phận chân thật của Tần Đại Dũng.

Trừ khi, Tần Đại Dũng tự nói cho anh biết.

Tần Đại Dũng khẽ thở dài: “Thực ra, bố là một thành viên trong kế hoạch hạt giống của nhà họ Tần, lần trước người của nhà họ Tần ở Vương thành Tào là Tần Xương tới gặp bố, bố mới biết chuyện này”.

“Thực ra bố vốn không định nói chuyện này cho bất cứ ai, đã tính một mình gánh vác, nhưng bố không ngờ rằng địa vị của nhà họ Tần lại lớn đến thế, dù bố muốn một mình gánh vác cũng gánh không nổi”.

Tần Đại

.

Chương 1120: 1120: Thằng Nhóc Đâm Đầu Vào Chỗ Chết

“Ý ông là thực lực của cậu ta có thể đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh?”

Tần Như Phong lạnh giọng hỏi.

Cho dù Vũ Liệt không muốn thừa nhận cũng không được, khẽ gật đầu: “Tôi không giấu gì ông, tôi cảm giác khí thế trên người cậu ta còn mạnh hơn ông!”

Thực lực của Vũ Liệt là Vương Cảnh hậu kỳ, còn thực lực của Tần Như Phong lại là Vương Cảnh đỉnh phong.

Lúc này, Vũ Liệt nói thực lực của Dương Thanh có lẽ còn cao hơn Tần Như Phong, có thể tưởng tượng được lão ta khiếp sợ thế nào.

“Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng này!”

Tần Như Phong tức giận nói: “Cho dù cậu ta bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể trở thành cao thủ bán bộ Thần Cảnh trước ba mươi tuổi được”.

Liên minh Vương tộc không để lộ ra tin tức Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh nên trước mắt ngoài mấy người đứng đầu trong năm Vương tộc lớn ra, không ai biết về thực lực của anh.

Vũ Liệt thấy Tần Như Phong phản ứng như vậy là biết, có lẽ lần này nhà họ Tần xảy ra chuyện lớn rồi.

“Ông chủ, tôi kiến nghị tạm thời buông tha cho Tần Đại Dũng.

Bất kể thế nào, Dương Thanh con rể của ông ta cũng là người đang nổi tiếng nhất ở Yến Đô”.

“Bây giờ tôi nghe đồn Dương Thanh là người có hy vọng trở thành Vương của Yến Đô nhất.

Nếu một ngày kia, cậu ta thật sự trở thành Vương của Yến Đô, có lẽ sẽ kế thừa Đế Thôn đấy”.

“Nếu cậu ta kế thừa Đế Thôn, chỉ sợ ngay cả Vương tộc cũng không dám làm gì cậu ta”.

Vũ Liệt thành thật nói: “Cho nên tôi kiến nghị, một là buông tha Tần Đại Dũng, hai là chủ động đến nhà xin lỗi, nghĩ cách cải thiện mối quan hệ giữa nhà họ Tần và Dương Thanh”.

“Nếu Dương Thanh thật sự có thể kế thừa Đế Thôn, nhà họ Tần chúng ta cũng có thể mượn mối quan hệ với Tần Đại Dũng để nâng nhà họ Tần lên một tầm cao mới”.

Tần Như Phong phẫn nộ quát: “Câm miệng!”

Lão ta tức giận: “Nếu tôi nhớ không nhầm, nhà họ Tần chúng ta đã có ba người chết trong tay cậu ta?”

“Thậm chí ngay cả đứa con trai xuất sắc nhất của tôi là Tần Xương cũng chết trong tay cậu ta”.

“Bây giờ ông nói với tôi là để nhà họ Tần chúng ta xin lỗi cậu ta à? Sao có thể như vậy được?”

Hai mắt Tần Như Phong đỏ ngầu, đầy vẻ dữ tợn.

Trong lòng lão ta đã xử tử hình Dương Thanh.

Bảo lão ta đi xin lỗi một người đã bị lão ta kéo vào sổ đen chắc chắn phải chết à?

Vũ Liệt thấy Tần Như Phong như vậy thì thầm thở dài.

Lão ta biết mình có khuyên nữa cũng chẳng có ích gì.

“Bây giờ tôi ra lệnh cho ông lập tức triệu tập cao thủ Vương Cảnh của gia tộc, chuẩn bị tới Yến Đô.

Tôi muốn Dương Thanh phải chết!”

Tần Như Phong nói với vẻ vô cùng dữ tợn: “Bất kể phải trả giá đắt thế nào, tôi cũng muốn cậu ta phải chết!”

“Vâng!”

Vũ Liệt gật đầu.

Lão ta hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Dương Thanh, cho dù triệu tập tất cả cao thủ Vương Cảnh nhà họ Tần cũng không thể là đối thủ của anh được.

Nhưng đây là mệnh lệnh của Tần Như Phong, lão ta chỉ có thể nghe theo.

"Ầm!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Sắc mặt Tần Như Phong lập tức thay đổi, phẫn nộ quát: "Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Mặt Vũ Liệt cũng thoáng biến sắc.

Chẳng hiểu sao, lão ta chợt có dự cảm rất xấu.

Nhà họ Tần là gia tộc hàng đầu của Vương thành Tào.

Bây giờ Tần Như Phong đột phá đến Vương Cảnh đỉnh phong mà Tào Vương chỉ mới đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Ở Vương thành Tào, cho dù là con trai của Tào Vương cũng chưa chắc dám xông vào nhà họ Tần?

Nhưng tiếng nổ mạnh vừa rồi đã chứng tỏ rõ ràng có chuyện lớn xảy ra.

Lão ta thậm chí còn cảm giác được một khí thế quen thuộc.

"Ông chủ, không xong rồi, có người xông thẳng vào nhà họ Tần, phá tấm biển trên cổng nhà họ Tần!"

Một người giúp việc hoảng hốt xông vào, khiếp sợ nói.

"Cái gì? Có kẻ xông vào nhà họ Tần tôi, còn dám phá hỏng tấm biển nhà họ Tần à? Tên nào to gan như vậy?"

Tần Như Phong chợt nắm lấy cổ người giúp việc và tức giận hỏi.

Dáng vẻ lão ta nổi giận chẳng khác nào một con thú hoang.

Mặt người giúp việc tái mét, sợ đến suýt ngất.

Gã bị Tần Như Phong bóp chặt cổ đã sắp không thở được nữa rồi.

Vũ Liệt thấy người giúp việc sắp tắt thở thì vội nói: "Ông chủ bớt giận, chuyện quan trọng bây giờ là phải biết rõ chuyện gì xảy ra đã".

"Rắc!"

Nhưng lời Vũ Liệt nói cũng không khiến Tần Như Phong bớt giận.

Lão ta chợt dùng sức, người giúp việc kia lập tức bị vặn gãy cổ, thi thể bị ném sang bên cạnh.

"Bất kể là ai dám xông vào nhà họ Tần tôi đều phải trả giá bằng mạng sống!"

Tần Như Phong vừa nói dứt lời đã bước nhanh ra ngoài.

Vũ Liệt liếc nhìn người giúp việc đã trở thành thi thể, trong mắt đầy thất vọng.

Lão ta ở nhà họ Tần rất nhiều năm nên biết Tần Như Phong là dạng người thế nào, cũng nhìn thấy nhiều chuyện tương tự như vậy.

Bản thân lão ta là cao thủ võ đạo nên thường xuyên nhìn thấy cảnh sống chết, nhưng Tần Như Phong tùy ý bắt người tới trút giận như vậy không phải là điều người chính đạo nên làm.

"Ôi!"

Vũ Liệt thở dài, sau đó bước nhanh theo Tần Như Phong.

"Các người là ai mà dám tới nhà họ Tần tôi gây rắc rối!"

Tần Như Phong vừa ra khỏi biệt thự đã nhìn thấy một người thanh niên khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đang đẩy một chiếc xe lăn.

Trên chiếc xe lăn là một người trung niên bị thương.

Tần Như Phong vừa liếc mắt là có thể nhận ra được người trung niên bị thương này không hề có thực lực võ đạo.

Nhưng hai người này quả thật đã xông vào nhà họ Tần, rõ ràng mọi chuyện là do người thanh niên kia gây ra.

Hai người này không phải ai khác, chính là Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

Từ giây phút Tần Đại Dũng bước vào nhà họ Tần, ông ấy đã có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Dường như mỗi bông hoa cọng cỏ ở đây đều rất quen thuộc.

"Dương Thanh!"

Lúc này, Vũ Liệt cũng đi ra.

Khi lão ta nhìn thấy Dương Thanh, người bất giác run lên, vô cùng chấn động.

"Dương Thanh?"

Tần Như Phong nghe được tên này thì đồng tử đột nhiên co lại, nhìn Dương Thanh với ánh mắt thâm độc: "Chính là mày đã giết chết Tần Xương con trai tao?"

Dương Thanh thản nhiên liếc nhìn Tần Như Phong nhưng không trả lời, lại đảo mắt nhìn về phía Vũ Liệt sau lưng lão ta.

"Xem ra ông không làm những chuyện tôi đã căn dặn".

Dương Thanh nheo mắt, nói với Vũ Liệt.

Vũ Liệt nghe vậy chợt biến sắc, bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

Vù!

Quả nhiên Tần Như Phong lập tức nhìn Vũ Liệt.

"Dương Thanh, cậu đừng nói linh tinh!"

Vũ Liệt vô cùng hoảng sợ, tức giận quát Dương Thanh, sau đó mới vội vàng giải thích với Tần Như Phong: "Ông chủ, ông đừng hiểu nhầm.

Lần trước tôi thua Dương Thanh, cậu ta bảo tôi về chuyển lời cho

Chương 1121: 1121: Hóa Ra Là Mày

Toàn thân Tần Như Phong đều phát ra sát khí.

Lão ta vừa dứt lời đã lập tức nổi giận quát một tiếng: “Giết!”
Theo mệnh lệnh của lão ta được truyền ra, hơn mười cao thủ thực lực Vương Cảnh đã xuất hiện, lập tức lao về phía Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

“Ông chủ, đừng!”
Vũ Liệt vội vàng ngăn cản.

Những người này đều là thành viên ưu tú của nhà họ Tần, nếu bọn họ đều chết trong tay Dương Thanh thì nhà họ Tần cũng kết thúc.

Ngay cả cao thủ số một của nhà họ Tần là lão ta còn chẳng phải là đối thủ của Dương Thanh nữa là người khác?
Trong cả nhà họ Tần, ngoài Tần Như Phong là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và lão ta là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, những người khác mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng Vũ Liệt biết thực lực của Dương Thanh ít nhất phải là Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí là bán bộ Thần Cảnh.

Cao thủ trình độ như vậy hoàn toàn có thể giết cao thủ dưới Vương Cảnh hậu kỳ trong nháy mắt.

Bảo cao thủ nhà họ Tần đi giết Dương Thanh thì có khác nào đi chịu chết?
“Bốp!”
Vũ Liệt vừa dứt lời, Tần Như Phong bỗng nhiên giơ tay chộp lấy cổ lão ta.

Một giây tiếp theo, lão ta dùng một tay nhấc Vũ Liệt lên cao.

Giờ phút này, Tần Như Phong giống như một thần chết căm tức nhìn Vũ Liệt nói: “Vũ Liệt, ông luôn ngăn cản tôi ra tay với nó, ông đã bị nó mua chuộc à?”

Những người nhà họ Tần đứng xung quanh kinh ngạc đến ngây người khi thấy cảnh tượng này, ai nấy đều chấn động.

Chuyện Tần Như Phong đột phá đến Vương Cảnh đỉnh phong còn chưa được tuyên bố ra ngoài.

Trong mắt người nhà họ Tần, Vũ Liệt là cao thủ số một của nhà họ Tần, Tần Như Phong chưa chắc là đối thủ của lão ta.

Nhưng bây giờ Vũ Liệt lại bị Tần Như Phong dùng một tay nắm cổ nhấc lên.

Quan trọng hơn, Vũ Liệt là cao thủ thân cận nhất của Tần Như Phong, lão ta lại muốn ra tay với Vũ Liệt vào lúc này, lão ta muốn giết chết Vũ Liệt sao?

"Chẳng lẽ chủ gia tộc đã đột phá đến Vương Cảnh đỉnh phong?"

Có người kinh ngạc kêu lên, ánh mắt nhìn về phía Tần Như Phong vô cùng kích động.

Tần Như Phong là chủ nhà họ Tần, lão ta càng mạnh thì nhà họ Tần càng mạnh.

Nhà họ Tần càng mạnh, từng người trong nhà họ Tần lại càng được lợi lớn hơn.

Vũ Liệt bị Tần Như Phong dùng một tay nhấc lên nhưng không giãy giụa, trong đôi mắt lộ rõ sự thất vọng.

Cổ sắp gẫy nhưng lão ta vẫn cố chịu đau, cắn răng nói: "Tôi không bị mua chuộc!"

"Không à?"

Tần Như Phong lại dùng thêm sức, lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc nó đã bảo ông làm gì? Nó bảo ông giết tôi à? Hay bảo ông giúp nó chiếm nhà họ Tần?"

"Không!"

Vũ Liệt bị bóp cổ nên nói chuyện vô cùng khó khăn.

Dương Thanh thầm kinh ngạc.

Anh chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ lại làm Tần Như Phong nghi ngờ Vũ Liệt như vậy.

Đúng là một kẻ đa nghi!

“Ông còn dám nói không có à?”

Tần Như Phong giận dữ hét: “Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng, nếu ông còn dám lấp liếm thì đừng trách tôi không khách sáo!”

“Ông chủ hãy bớt giận!”

Lão quản gia lập tức rơi nước mắt, xông tới trước mặt Tần Như Phong và kích động nói: “Vũ Liệt vô cùng trung thành với nhà họ Tần, tuyệt đối sẽ không làm bất kỳ chuyện gì phản bội lại nhà họ Tần đâu.

Ông chủ nhất định phải tin tưởng ông ấy!”

“Cút!”

Tần Như Phong đạp lão quản gia bay ra ngoài và nhìn quanh một lượt, phẫn nộ quát: “Nếu ai dám xin xỏ cho ông ta, giết!”

Lão ta vừa dứt lời, những người ban đầu còn muốn muốn xin thay cho Vũ Liệt đều ngậm miệng lại.

Cho dù Vũ Liệt bị Tần Như Phong nắm giữ sống chết trong tay nhưng sắc mặt không hề thay đổi, thành thật nhìn Tần Như Phong như đang nói cho lão ta biết mình không hề phản bội.

“Nhà họ Tần đúng là một nơi làm người ta thất vọng!”

Bỗng nhiên, một giọng nói châm chọc vang lên.

Trong giây lát, mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Hóa ra người vừa nói là Tần Đại Dũng ngồi trên xe lăn.

Đôi mắt sắc bén của Tần Như Phong lập tức nhìn sang Tần Đại Dũng, trong đôi mắt tàn nhẫn này không hề có chút tình cảm nào, chỉ có sát khí.

“Đừng vội, chờ tao xử lý tên phản bội này xong sẽ tiễn mày lên đường!”

Tần Như Phong nói với vẻ tàn nhẫn.

“Sợ là trong mắt loại người như ông, người nào bị ông nghi ngờ đều sẽ bị gắn tội phản bội nhỉ?”

Tần Đại Dũng hoàn toàn không sợ hãi mà cười lạnh nói: “Loại người như ông thì có tư cách gì làm chủ nhà họ Tần?

Ông lại có tư cách gì dẫn dắt nhà họ Tần bước lên tầm cao mới?”

“Nếu ông không có tư cách thì nhường vị trí lại cho người có năng lực lên ngồi đi.

Tôi thấy ông sống lâu như vậy, chắc cũng đủ rồi nhỉ?”

Dương Thanh cũng sửng sốt khi nghe Tần Đại Dũng nói ra lời này.

Đây thật sự là bố vợ nhát gan ngại phiền phức của mình sao?

Đối phương là một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong hàng thật giá thật, Tần Đại Dũng chỉ là một người bình thường.

Có thể nói ông ấy chỉ là con kiến hôi trước mặt lão ta.

Lúc này Tần Đại Dũng lại giống như biến thành một người khác, khí thế trên người cũng khác hẳn.

“Được, mày đã muốn chết thì tao tiễn mày lên đường trước!”

Tần Như Phong nheo mắt và vung tay lên: “Giết nó cho tôi!”

“Vâng!”

Hơn mười cao thủ nhà họ Tần làm gì có ai dám chống lại mệnh lệnh của Tần Như Phong, lập tức xông về phía Tần Đại Dũng.

Nhưng vào lúc này, mấy khí thế khủng khiếp lập tức dâng lên.

Một giây tiếp theo, tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ xuất hiện ở bên cạnh Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

Tám cao thủ này bỗng nhiên xuất hiện làm người nhà họ Tần đều kinh ngạc đến ngây người.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới ý thức được ở nhà họ Tần vẫn còn có kẻ địch.

“Ầm ầm ầm!”

Cuộc chiến lập tức diễn ra, tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đấu với hơn mười cao thủ Vương Cảnh nhà họ Tần.

Tần Như Phong đánh ra một chưởng, Vũ Liệt bay thẳng ra ngoài.

Vũ Liệt ngã xuống đất, đã bị thương nặng.

Dương Thanh đẩy Tần Đại Dũng bước về phía trước.

Dù bên cạnh là các cao thủ Vương Cảnh đang giao đấu nhưng Tần Đại Dũng ngồi trong xe lăn lại không hề sợ hãi, mặc cho anh đẩy mình về phía trước.

Hai mắt ông ấy vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tần Như Phong.

Dương Thanh tất nhiên có thể cảm nhận được Tần Đại Dũng rất căm thù Tần Như Phong.

Chẳng lẽ… Tần Đại Dũng nhớ ra Tần Như Phong rồi sao?

"Rốt cuộc mày là ai?"

Tần Như Phong cũng nhìn chằm chằm vào Tần Đại Dũng và chợt hỏi.

Không biết tại sao lão nhìn mặt Tần Đại Dũng thấy rất quen, nhưng không nhớ được là đã gặp ở đâu.

"Tôi nhớ rất rõ ràng, năm đó chính là tên ác ma ông đã giết bố mẹ tôi, nhốt tôi ở trong phòng nhỏ tối tăm không ánh mặt trời suốt ba ngày ba đêm!"

Tần Đại Dũng bỗng nhiên tức giận nói.

Dương Thanh kinh ngạc, không ngờ Tần Đại Dũng thật sự nhớ lại chuyện đã qua.

Ông ấy còn nhớ kỹ Tần Như Phong như vậy.

Đồng tử của Tần Như Phong cũng đột nhiên co lại, nhìn chằm chằm vào Tần Đại Dũng: "Hóa ra là một thành viên trong kế hoạch hạt giống của nhà họ Tần tôi!"

Miệng lão ta nói vậy nhưng ánh mắt có phần hoảng loạn.

Người khác không phát hiện ra được nhưng Dương Thanh đặc biệt bén nhạy vẫn cảm giác được.

Xem ra còn có bí mật khác trong chuyện bố mẹ Tần Đại Dũng bị giết.

Chương 1122: 1122: Cậu Chủ Nhà Họ Tần

Lúc này, hai mắt Tần Đại Dũng đỏ ngầu còn lóe lên sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh ở chung với Tần Đại Dũng lâu mà vẫn chưa từng thấy ông ấy như vậy.

Ánh mắt anh nhìn Tần Như Phong cũng lộ ra sát khí.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Như Phong đã bị giết chết nhiều lần rồi.

"Tần Như Phong, ông không cần phải giả vờ như chẳng biết gì nữa.

Tuy năm đó tôi còn rất nhỏ nhưng vẫn nhớ rõ những chuyện mà ông đã làm!"

"Chính là tên khốn kiếp nhà ông giết bố tôi, Tần Đức Tài!"

"Còn có mẹ tôi, Vương Thục Nhã!"

Tần Đại Dũng gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Mà sau khi ông ấy nói xong, vẻ mặt Tần Như Phong lập tức thay đổi.

Rõ ràng lão ta không ngờ Tần Đại Dũng thật sự còn nhớ rõ chuyện này.

Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc.

Anh tưởng Tần Đại Dũng là một cô nhi, hoàn toàn không biết gì về chuyện lúc nhỏ.

Không ngờ bây giờ ông ấy đến nhà họ Tần lại nhớ ra hết.

"Cái gì?"

"Cậu nói bố cậu là Tần Đức Tài? Mẹ cậu là Vương Thục Nhã à?"

"Kẻ giết chết bố mẹ cậu năm đó là Tần Như Phong à?"

Bỗng nhiên có một ông cụ tóc bạc phơ xông tới, kích động nhìn Tần Đại Dũng hỏi.

Ông cụ còn rưng rưng nước mắt.

"Ông là… chú hai Tần Đức Chính?".

truyện xuyên nhanh

Tần Đại Dũng cũng kinh ngạc khi nhìn thấy ông cụ.

"Cậu thật sự là con của anh trai tôi!"

Tần Đức Chính thấy Tần Đại Dũng nhận ra mình thì lập tức kích động, xông lên trước và nắm chặt lấy tay của Tần Đại Dũng, cười to nói: "Ha ha ha ha, anh trai, chị dâu, con trai của hai anh chị không chết, hai người vẫn còn con cháu đời sau!"

Tần Đức Chính quá kích động mà rơi nước mắt.

"Chú hai!"

Tần Đại Dũng cũng nắm chặt lấy tay Tần Đức Chính, mắt đỏ hoe nói: "Chú hai, cuối cùng cháu đã gặp lại chú!"

Lúc này, những người nhà họ Tần đứng xung quanh đều chấn động.

Có lẽ rất nhiều người thế hệ sau chưa từng nghe nói về cái tên Tần Đức Tài này nhưng lại biết Tần Đức Chính được Tần Đại Dũng gọi là chú hai chính là em họ của Tần Như Phong - chủ nhà họ Tần.

Chẳng qua những người thế hệ trước của nhà họ Tần vẫn biết Tần Đức Tài là ai.

Đó là chủ gia tộc họ Tần năm mươi năm trước.

Bây giờ, Tần Đại Dũng quay về, hơn nữa Tần Đức Chính đã chứng thực ông ấy chính là con trai của chủ gia tộc cũ.

Có thể tưởng tượng được mọi người nhà họ Tần chấn động, kinh ngạc tới mức nào.

"Đức Chính, cậu ta đúng là con trai ông chủ cũ à?"

Lại có một ông ta bước tới, nhìn về phía Tần Đức Chính hỏi.

Tần Đức Chính vội vàng gật đầu, đỏ nói: "Tôi có thể xác định cậu ấy chắc chắn là con trai của anh tôi, nếu không làm

sao có thể nhận ra tôi được?”

“Còn nữa, ông nhìn gương mặt cậu ấy đi, có phải đúc một khuôn với anh trai tôi năm mươi năm trước không? Nếu cậu ấy không phải là con trai của anh tôi thì còn có thể là ai nữa?”

Ông già nghe thấy Tần Đức Chính nói vậy, cuối cùng cũng không kìm chế được cảm xúc của mình nữa, lập tức quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên trời, mắt đỏ hoe nói: “Ông chủ cũ, năm đó đều là lỗi của tôi! Nếu không phải tôi không trông cậu chủ cẩn thận thì cậu ấy làm sao bị lạc được?”

Tần Đức Chính vội vàng bước tới đỡ ông cụ kia đứng lên, mắt cũng đỏ hoe nói: “Ông Ngô, lẽ nào đến bây giờ ông còn không rõ năm đó Đại Dũng bị lạc không phải là lỗi của ông à?”

Ông Ngô nghe thấy Tần Đức Chính nói vậy thì lập tức kinh ngạc: “Đức Chính, ý ông muốn nói năm đó Đại Dũng bị người ta đưa đi à?”

“Dựa vào thực lực và địa vị của nhà họ Tần chúng ta, ai có thể vào nhà họ Tần đưa cậu chủ đi được?”

“Ông nhớ lại xem, lúc đó anh trai và chị dâu tôi đột nhiên chết đi, nhà họ Tần đang rất hỗn loạn.

Dù vậy người ngoài cũng đừng mong có hy vọng đưa cậu chủ nhà họ Tần đi, trừ khi là kẻ trong nhà họ Tần!”

Tần Đức Chính vừa nói dứt lời lại chợt nhìn sang Tần Như Phong.

Đồng tử của ông Ngô cũng đột nhiên co lại, trong giây lát đã xoay người, tức giận nhìn về phía Tần Như Phong và hét lên: “Tôi biết rồi, là ông! Trước đây, chính ông đã sai người đưa cậu chủ đi!”

“Chỉ khi cậu chủ không còn nữa, ông mới có thể kế thừa vị trí chủ gia tộc một cách hoàn toàn chính đáng!”

Tần Đức Chính cũng nhìn chằm chằm vào Tần Như Phong đầy sát khí, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đáng lẽ tôi nên nghi ngờ ông từ lâu, chỉ là không ngờ ông lại che giấu cẩn thận như vậy.

Khi anh trai tôi còn sống, ông luôn anh anh em em với anh ấy để tranh thủ lòng tin của anh ấy đối với ông”.

“Khi anh trai và chị dâu chết, ông là người khóc nhiều nhất, tất cả mọi người trái lại còn khen hung thủ giết người là ông trung thành với anh trai tôi.

Hóa ra tất cả những điều này đều là mưu kế của tên khốn kiếp nhà ông!”

“Tần Như Phong, anh trai và chị dâu tôi đối xử với ông tốt như vậy, sao ông nỡ ra tay với bọn họ chứ?”

Tần Đức Chính và ông Ngô luân phiên chất vấn làm sắc mặt Tần Như Phong đã trở nên cực kỳ thâm trầm, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Tần Đại Dũng với vẻ thâm độc.

Mà lúc này, cảnh tượng như vậy làm người nhà họ Tần vô cùng khiếp sợ.

Mọi người đồng thời nhìn về phía Tần Như Phong, muốn biết rốt cuộc chân tướng năm đó thế nào.

Vào lúc tất cả mọi người cho rằng Tần Như Phong sẽ kiếm cớ hoặc phủ nhận chuyện này nhưng lão ta đã thoải mái thừa nhận: “Không sai! Tần Đức Tài và Vương Thục Nhã là do tôi giết!”

“Không chỉ vậy, tôi còn có thể nói cho các người biết tôi đã tự tay giết chết bọn họ.

Các người cũng đoán không sai, chỉ khi bọn họ chết thì tôi mới có khả năng kế thừa vị trí chủ gia tộc!”

“Hơn nữa, tôi chưa từng hối hận về chuyện này.

Điều duy nhất tôi hối hận là năm đó nên đuổi tận giết tuyệt, giết luôn cả Tần Đại Dũng!”

“Nếu nó chết, làm sao có thể xảy ra chuyện hôm nay?”

Không ai ngờ được Tần Như Phong tự nhiên thừa nhận trước mặt mọi người.

“Ầm!”

Đột nhiên, một khí thế khủng khiếp bao phủ cả nhà họ Tần, mấy người do Tần Đức Chính dẫn đầu đều vô cùng tức giận.

“Tần Như Phong, không ngờ đúng là ông đã giết anh trai và chị dâu tôi.

Hôm nay, tôi có phải liều cái mạng già này cũng muốn giết chết ông!”

Tần Đức Chính tức giận quát.

Lúc này, toàn thân Tần Đức Chính đầy sát khí và phát ra thực lực Vương Cảnh hậu kỳ.

Không chỉ vậy, mấy cao thủ bên cạnh Tần Đức Chính cũng phát ra thực lực Vương Cảnh trung kỳ.

Tần Như Phong hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tần Đức Chính nói: “Hóa ra ông đã đột phá đến Vương Cảnh hậu kỳ từ lâu nhưng chưa từng để lộ ra, chỉ sợ đã sớm muốn ra tay với tôi rồi nhỉ?”

Tần Đức Chính không trả lời, trong đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí.

“Tần Như Phong, tao giết mày!”

Ông Ngô bên cạnh Tần Đức Chính bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đã hóa thành một bóng mờ xông về phía Tần Như Phong.

Ông Ngô là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, giờ phút này đối mặt với Tần Như Phong còn mạnh hơn mình rất nhiều lại không hề hoảng sợ.

“Ông Ngô!”

Tần Đức Chính biến sắc, vội vàng xông tới.

Tần Như Phong vừa phát ra thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, ông Ngô muốn giết lão ta thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết.

“Ầm!”

Quả nhiên, ông Ngô vừa xông lên, chỉ thấy Tần Như Phong vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy, hờ hững đánh ra một chưởng lại khiến ông Ngô nôn ra máu và bay ngược ra ngoài.

Chương 1123: 1123: Liều Mạng Bảo Vệ

Tần Đức Chính biến sắc khi thấy ông Ngô bị một chưởng đánh bay.

Ông cụ biết Tần Như Phong đã bước vào Vương Cảnh đỉnh phong nhưng không ngờ ông Ngô với thực lực Vương Cảnh trung kỳ lại không đỡ nổi một đòn của lão ta.

“Tần Như Phong, chết đi cho tao!”
Tần Đức Chính tức giận gầm lên, lập tức phát ra thực lực Vương Cảnh hậu kỳ và đánh ra một quyền.

Không chỉ vậy, còn có bốn cao thủ Vương Cảnh trung kỳ bên phía Tần Đức Chính cũng đồng thời xông về phía Tần Như Phong.

Trong giây lát, một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và bốn cao thủ Vương Cảnh trung kỳ gần như cùng lúc đánh ra một đòn mạnh nhất về phía Tần Như Phong.

Một luồng sát khí khủng khiếp bao phủ cả nhà họ Tần.

Lúc này, những người còn chưa bước vào Vương Cảnh run rẩy, không ngờ họ lại không thể chịu được khí thế khủng khiếp này.

Sắc mặt Tần Đại Dũng tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Tần Như Phong.

Ông ấy muốn đích thân giết Tần Như Phong nhưng cũng biết mình chỉ là một người bình thường, cho dù lão ta có đứng yên tại chỗ cho ông ấy giết, cũng rất khó giết được.

Bây giờ, ông ấy chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào đám người Tần Đức Chính.

Tần Như Phong nhìn năm cao thủ cùng xông về phía mình lại không hề sợ hãi, trái lại nhếch môi cười lạnh, khinh thường nói: “Không biết tự lượng sức mình!”
Tần Như Phong vừa dứt lời thì mọi người chợt phát hiện ra lão ta đã biến mất.

Một giây tiếp theo, cảnh tượng khiến bọn họ chấn động đã xảy ra.

“Bịch bịch bịch!”
Người ta thấy năm cao thủ Vương Cảnh với Tần Đức Chính dẫn đầu giống như diều đứt giây bay ngược ra xung quanh.

“Phụt!”
Tần Đức Chính ngã xuống trước xe lăn của Tần Đại Dũng và phun ra một búng máu, khí thế lập tức giảm xuống, gương mặt tái nhợt.

“Chú hai!”
Tần Đại Dũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì hét lớn một tiếng.

Tần Đức Chính khẽ lắc đầu, giãy giụa từ dưới đất đứng lên, nhìn Tần Đại Dũng, mắt đỏ hoe nói: “Cháu yên tâm, chú hai còn có thể chống đỡ được!”
“Năm mươi năm trước, chú hai không thể bảo vệ được cho cháu, nhưng hôm nay trừ khi chú hai chết, bằng không sẽ không để ai có thể làm hại cháu nữa!”
Ông Ngô cũng giãy giụa đi tới, nức nở nói: “Cậu chủ, năm đó là tôi để lạc mất cậu nhưng hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không để lạc cậu nữa!”
“Thề sống chết chiến đấu vì cậu chủ!”
Mấy cao thủ Vương Cảnh đã đến bên cạnh Tần Đại Dũng, ai nấy đều nghiêm túc nói.

Bọn họ đều từng nhận được ơn huệ của chủ gia tộc cũ Tần Đức Tài, có thể nói là không có ông chủ cũ thì không có bọn họ ngày hôm nay.

Bọn họ vốn tưởng mình sẽ chiến đấu vì nhà họ Tần cả đời nhưng không ngờ có một ngày mình sẽ đánh nhau với người nhà họ Tần.

Nhưng vì bảo vệ con trai của Tần Đức Tài, bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục!
Nhìn mười mấy người chú bác đứng trước mặt mình, Tần Đại Dũng giàn giụa nước mắt, nghẹn ngào nói: “Các chú bác, cháu

chỉ là một kẻ vô dụng, không xứng để các chú bác làm vậy vì cháu đâu”.

“Cậu là giọt máu duy nhất còn lại của ông chủ cũ trên giời này, chúng tôi phải dùng cả tính mạng để bảo vệ!”
Ông Ngô đỏ mắt nói.

Tình cảnh này làm Dương Thanh rất xúc động.

Anh không sao ngờ được Tần Đại Dũng lại là cậu chủ nhà họ Tần, càng không ngờ hôm nay hai người tới nhà họ Tần lại gặp phải chuyện như vậy.

Anh cũng không ngờ ở trong nhà họ Tần còn có một nhóm người trung thành với Tần Đức Tài tới chết.

Dù sao ông cụ đã chết năm mươi năm, những người này còn có thể chiến đấu vì con cháu của ông cụ như vậy.

“Các ông yên tâm, có cháu ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho các ông có chuyện gì đâu!”
Đúng lúc này, Dương Thanh vẫn đứng sau lưng Tần Đại Dũng bỗng nói.

Anh vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.

“Đại Dũng, người này là ai vậy?”
Tần Đức Chính nhìn Tần Đại Dũng và nghi ngờ hỏi.

Vừa rồi, Tần Đại Dũng cũng quên mất Dương Thanh, lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng kéo anh qua giới thiệu với đám người Tần Đức Chính: “Các chú bác, đây là con rể của cháu - Dương Thanh.

Những cao thủ phía sau đều là thủ hạ của nó!”
“Cháu chào các ông!”
Dương Thanh cung kính nói.

Không quan tâm anh có thực lực thế nào, thân phận gì, hành động của những ông cụ trước mắt này đáng được anh tôn trọng.

“Tốt, tốt, tốt!”
Tần Đức Chính kích động, kéo tay Dương Thanh nói: “Không ngờ nhà họ Tần có được cậu con rể đẹp trai tài giỏi thế này,

đây là chuyện vui của nhà họ Tần chúng ta!”
Tuy bọn họ không biết Dương Thanh có thực lực mạnh tới mức nào nhưng chỉ dựa vào việc anh dẫn tới tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, bọn họ đã biết anh có lai lịch không nhỏ.

“Các người ôn chuyện đủ chưa?”
Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đó là giọng của Tần Như Phong.

Chỉ thấy Tần Như Phong đứng chắp tay, hờ hững nhìn về phía đám người Dương Thanh và lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng dựa vào tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ là có thể làm gì được tôi sao?”
“Người không biết thì không sợ, các người không biết thực lực của tôi bây giờ mạnh thế nào đâu”.

Tần Đức Chính cười lạnh: “Tao không tin tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, còn có mấy lão già Vương Cảnh hậu kỳ và trung kỳ chúng tao còn không giết được một Vương Cảnh đỉnh phong như mày”.

“Các người thật sự cho rằng thực lực của tôi chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong thôi sao?”
Tần Như Phong chợt cười lạnh nói.

“Hả?”
Đám người Tần Đức Chính nghe vậy chợt biến sắc, kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Như Phong.

“Ầm!”
Một giây tiếp theo, từ trên người Tần Như Phong phát ra một khí thế vô cùng khủng khiếp, giống như sóng to gió lớn cuốn ra khắp nơi.

“Cái gì?”
“Sao có thể như vậy được?”
“Mày…!mày đã bước vào Thần Cảnh à?”
Tần Đức Chính vô cùng khiếp sợ nhìn Tần Như Phong.

Người nhà họ Tần cũng kinh ngạc tới ngây người khi nghe thấy Tần Đức Chính nói vậy.

Dù sao, trong Vương thành Tào bây giờ, ngay cả Tào Vương cũng chỉ mới tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Thế mà Tần Đức Chính đã vượt qua Vương Cảnh đỉnh phong, trở thành cao thủ Thần Cảnh trong truyền thuyết rồi sao?
Cho dù Tần Đại Dũng không biết phân chia cảnh giới của các cao thủ võ đạo nhưng vẫn có thể cảm giác được Tần Như Phong lúc này đáng sợ tới mức nào.

Ông ấy bỗng nhiên hơi hối hận khi bảo Dương Thanh dẫn theo mình tới nhà họ Tần.

Ông ấy chết thì cũng thôi, nhưng nếu liên lụy với Dương Thanh, con gái của mình phải làm sao?
"Dương Thanh, con không cần lo cho bố, mau rời khỏi đây đi!"
Tần Đại Dũng vội vàng nói.

Đám người Tần Đức Chính cũng lấy lại tinh thần, đều nói với Dương Thanh: "Đúng vậy, đây là chuyện của nhà họ Tần, không nên kéo cháu vào.

Cháu mau rời khỏi đây đi!"
Bọn họ nói xong, Tần Đức
.

Chương 1125: 1125: Viên Thuốc Thần Bí

Giờ khắc này, hơi thở trên người Tần Như Phong cũng tăng vọt, ban đầu chỉ là bán bộ Thần Cảnh nhưng lúc này hơi thở trên người lão ta đã như núi lửa phun trào.

Một giây đánh bại tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, có thể hình dung thực lực của Tần Như Phong lúc này đáng sợ cỡ nào.

Tần Đức Chính cầm đầu mấy cao thủ kia cũng đã ngây người khi chứng kiến việc này.

Ông Ngô cũng ngây mặt thốt lên: "Thần Cảnh? Tần Như Phong là cao thủ Thần Cảnh!"

Ông Ngô vừa thốt lên, người nhà họ Tần càng thêm kinh hãi.

Thần Cảnh, đối với bọn họ mà nói chính là cảnh giới võ thuật trong truyền thuyết, ngoại trừ mấy gia tộc lánh đời thần bí, chỉ có bốn Hoàng tộc lớn là có cao thủ Thần Cảnh thuộc về gia tộc mình.

Nhà họ Tần bọn họ lại có một cao thủ Thần Cảnh, tương lai sẽ phát triển đáng sợ cỡ nào?

Vương tộc chó má gì đó, nhà họ Tần sẽ chẳng thèm để mắt tới.

Lúc này, nhà họ Tần có người kích động, có người lo sợ, cũng có người tuyệt vọng.

Đám người Tần Đức Chính là những người cảm thấy thực sự tuyệt vọng.

"Anh cả, xin lỗi anh, em không thể bảo vệ được Đại Dũng rồi!"

Tần Đức Chính đỏ mắt lên, tuyệt vọng nói.

Ông Ngô cũng đã ròng ròng nước mắt, nhưng đôi mắt đục ngầu kia lại lóe lên một sự kiên định lạ thường, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Năm mươi năm trước tôi đã không thể bảo vệ cậu chủ cho tốt, năm mươi năm sau, tôi vẫn không thể

bảo vệ được cậu chủ, nhưng dù phải chết, tôi cũng phải chết trước cậu chủ!”

Lão ta vừa dứt lời liền không hề do dự chắn trước mặt Tần Đại Dũng, chuẩn bị dùng chính thân thể mình chắn mọi chiêu tấn công Tần Đại Dũng.

Mặc dù lão ta cũng biết rõ Tần Đại Dũng trước sau cũng phải chết, nhưng ít ra mình còn có thể làm chút gì đó cho Tần Đại Dũng.

Tần Đại Dũng cũng đã hết sức tuyệt vọng và hối hận, ông ấy đỏ mắt lên, nói: “Thưa các chú bác, cháu đã làm phiền đến các vị rồi!”

Tần Như Phong lúc này đã bừng bừng ý muốn giết người, đôi tròng mắt đỏ như máu, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, sau đó lao vút đến như một tia chớp.

“Tần Như Phong!”

Thấy lão ta sắp vọt tới trước mặt Dương Thanh rồi, ngay trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng người già nua bỗng lao vút về phía Tần Như Phong.

“Ầm!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, người kia vung tay đánh một chưởng vào người Tần Như Phong.

“Đáng chết!”

Nhưng một tích tắc tiếp theo là cảnh tượng khiến mọi người càng thêm khiếp hãi, ông cụ tấn công về phía Tần Như Phong không thể cản được lão ta mà chỉ khiến tốc độ tấn công Dương Thanh của lão ta thoáng chậm lại.

Bản thân ông cụ lại bị Tần Như Phong tung một chiêu đánh bay, toàn thân bắn ngược ra sau như con diều đứt dây.

“Vũ Liệt!”

Tần Đức Chính hô to một tiếng, vội vã vươn tay ra đỡ được Vũ Liệt đang bay ngược lại.

Vũ Liệt vốn là cao thủ số một của nhà họ Tần, chỉ đứng dưới Tần Như Phong, thực lực đạt tới Vương Cảnh hậu kì, đã gần bước vào cấp bậc Vương Cảnh đỉnh phong.

Không ai dám nghĩ, dưới tình huống như vậy, Vũ Liệt lại ra tay tấn công Tần Như Phong.

Trước đó Vũ Liệt đã suýt bị Tần Như Phong giết chết, bản thân vốn bị thương nặng, mà nay lại trúng thêm một đòn cực nặng của Tần Như Phong, tình hình của lão ta càng thêm nghiêm trọng.

Sau khi được Tần Đức Chính đỡ, sắc mặt lão ta tái nhợt, miệng hộc máu tươi.

"Vũ Liệt!"

Tần Đức Chính đã run rẩy cả người, ôm lấy Vũ Liệt kêu lên.

Ở nhà họ Tần này, Vũ Liệt và Tần Đức Chính có quan hệ tốt nhất, tình cảm thật sự thân thiết như anh em ruột.

Ông Ngô cũng đỏ bừng đôi mắt nhìn Vũ Liệt hộc máu không ngừng, lão ta quay ngoắt về phía Tần Như Phong, giận dữ hét lên: "Tần Như Phong, Vũ Liệt đã giúp ông làm bao nhiêu việc như thế, tự ông không biết hay sao?"

"Có thể nói, không có ông ấy cũng sẽ không có ông của ngày hôm nay, ấy vậy mà ông lại dám ra tay độc ác với ông ấy như thế, lương tâm ông bị chó tha hết rồi à?"

Tần Như Phong đang muốn giết Dương Thanh, lại bị Vũ Liệt ngăn cản như vậy, đột nhiên không muốn giết đám người này quá nhanh nữa.

Nhìn thấy cảnh Vũ Liệt gần chết, Tần Đức Chính đau khổ tột độ khiến Tần Như Phong cảm thấy vô cùng hả hê.

"Ông ta đã ra tay với cả tôi, chẳng lẽ tôi còn phải giữ ông ta lại?"

Tần Như Phong đứng chắp tay, hững hờ nhìn về phía ông Ngô, nói.

"Ông giết anh trai đoạt vị trí chủ gia tộc, thậm chí cả con ruột của anh trai mình cũng không tha, hôm nay, ngay cả người có công lao lớn với nhà họ Tần mà ông cũng muốn giết, một kẻ như ông có tư cách gì để làm người đứng đầu nhà họ Tần này?"

Ông Ngô giận dữ hét lên.

Tần Như Phong cười lạnh một tiếng, sát khí trong mắt lóe lên: “Ông cho rằng, nhà họ Tần ngày nay, ngoài tôi ra còn ai có tư cách làm chủ gia tộc?”

“Nếu không phải tôi nể tình đều là người cùng tộc thì các ông cho rằng mình còn có thể sống tới hôm nay sao?”

“Nếu hôm nay các ông đã quyết trở mặt với tôi thì tôi cũng không còn lí do nào tha mạng cho các ông nữa”.

Vừa dứt lời, Tần Như Phong đã xòe năm ngón tay, ý định giết người như bùng ra từ thân thể lão ta, trong đôi mắt đỏ ngầu như máu hoàn toàn không có một tia tình cảm, thoạt nhìn chẳng khác nào một con quỷ đến từ địa ngục.

Ông Ngô đã đứng lên, chắn trước mặt Tần Đại Dũng, đôi mắt cũng đã tràn ngập ý muốn giết Tần Như Phong, nhưng lão ta cũng biết, mình tuyệt đối không thể giết được Tần Như Phong lúc này.

Bên kia, Vũ Liệt vẫn liên tục hộc máu tươi, hơi thở cũng yếu ớt nhanh chóng, sống chết chỉ còn cách nhau một sợi chỉ mong manh.

Dương Thanh vẫn đứng sau lưng Tần Đại Dũng đột nhiên bước tới bên cạnh Vũ Liệt, lấy ra một bình thuốc bằng sứ trắng, đổ ra một viên tròn màu đen nồng mùi thuốc.

“Nuốt viên thuốc này có thể cứu tính mạng ông”.

Dương Thanh nói xong bèn búng tay một cái, viên thuốc màu đen kia rơi ngay vào miệng Vũ Liệt.

Đây là viên thuốc cứu mạng mà Phùng Tiểu Uyển đưa cho Dương Thanh, cô ta nói khi rơi vào trạng thái trọng thương sắp chết, viên thuốc này có thể giúp anh giữ lại tính mạng.

Hơn nữa, đây là thứ mà thần y Phùng giao cho Phùng Tiểu Uyển trước khi chết, ngay cả Phùng Tiểu Uyển hiện giờ cũng chưa thể điều chế được, hiện cô ta còn đang nghiên cứu cách làm.

Ngay chính bản thân thần y Phùng cũng chỉ có thể điều chế được một viên như thế sau khi đã dốc hết toàn bộ sức lực, có thể tưởng tượng muốn điều chế viên thuốc này cần tiêu hao nhiều tinh lực cỡ nào.

Vậy mà lúc này, Dương Thanh lại đưa nó cho Vũ Liệt.

Vũ Liệt bị Tần Như Phong vỗ một chưởng đánh bay, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đã bị tổn thương nặng, lão ta biết rất rõ, tính mạng mình đang từ từ trôi đi.

Ngay khi lão ta đã tới thời khắc hấp hối, một viên thuốc đột nhiên rơi vào miệng.

Vũ Liệt còn chưa phản ứng lại, viên thuốc này đã hóa thành một dòng nước ấm, chảy vào cổ họng lão ta.

Giây lát, một luồng sức sống vô cùng hùng hậu bùng nổ trong cơ thể lão ta.

Vũ Liệt cảm nhận rất rõ, lục phủ ngũ tạng vốn đã bị tổn thương nặng lúc này lại đang từ từ khôi phục.

Không chỉ có vậy, vào giờ khắc này, lão ta cảm giác tất cả mọi lỗ chân lông trên thân thể đều đang nở ra, hít dưỡng khí vào.

Toàn thân lão ta chợt ấm lên, cảm giác vô cùng thoải mái, đâu còn chút đau đớn tột cùng như vừa rồi bị thương nặng.

"Vũ Liệt!"

Tần Đức Chính cũng chú ý tới những thay đổi trên người Vũ Liệt, lập tức mừng rỡ như điên, kích động nói: "Ông, ông không sao nữa rồi?"

Tuy vẫn nhắm chặt mắt nhưng sắc mặt Vũ Liệt hoàn toàn không còn vẻ đau đớn, Tần Đức Chính có thể cảm nhận rất rõ, sức sống của Vũ Liệt đang từ từ khôi phục.

Tần Như Phong đang muốn ra tay với ông Ngô nhằm khiến cho phe Tần Đức Chính lại tổn thất thêm một vị đại tướng nữa, lão ta lại được xem cảnh đám người này đau khổ giãy giụa, nhưng bỗng nhiên, lão ta chợt cảm nhận được một luồng sức sống mạnh mẽ từ trên người Vũ Liệt.

Không chỉ Tần Như Phong mà cả Dương Thanh cũng ngây người ra, anh chỉ biết viên thuốc này vô cùng quý giá, có thể giữ lại tính mạng Vũ Liệt.

Nhưng anh thực sự không ngờ được, viên thuốc này lại có hiệu quả mãnh liệt như vậy, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã có

thể khiến một người đang đứng sát bờ vực chết chóc có thể khôi phục sức sống dồi dào.

Chương 1126: 1126: Một Chiêu Khiến Tất Cả Kinh Sợ

“Chuyện này, sao có thể chứ?”

Tần Như Phong không thể tin nổi, thốt lên.

Ngay sau đó, cặp mắt đỏ như máu tươi kia nhìn về phía Dương Thanh, đáy mắt tràn đầy tham lam: “Ranh con, mày lại mang đến một bất ngờ lớn như vậy, thật đúng là quý nhân của Tần Như Phong tao rồi”.

“Thứ thuốc mày vừa cho Vũ Liệt uống là thuốc gì? Vì sao lại có công hiệu thần kì như vậy?”

“Khôn hồn thì giao toàn bộ thần dược đó ra đây, có lẽ tao sẽ tha cho mày một mạng!”

Nghe vậy, đám Tần Đức Chính lập tức biến sắc, mấy vị cao thủ đều tiến đến, chắn trước mặt Dương Thanh và Tần Đại Dũng.

“Dương Thanh, mau dẫn bố vợ cháu rời khỏi nơi này ngay, loại thần dược này nếu chẳng may rơi vào tay Tần Như Phong thì sẽ thành tai họa cho mọi người đấy!”

Tần Đức Chính vội nói thêm: “Dù cháu thật sự giao thần dược ra cho Tần Như Phong thì ông ta cũng sẽ không để cháu sống sót rời khỏi đây đâu”.

“Mấy lão già chúng tôi cũng đã sống đủ rồi, giờ là lúc làm điều gì đó có ích cho nhà họ Tần này, cháu mau đưa bố vợ cậu rời khỏi đây đi, chúng tôi sẽ liều mạng ngăn cản ông ta”.

Ông Ngô cũng che trước mặt hai người, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tần Như Phong, nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, cậu mau đưa cậu chủ tôi đi nhanh đi, lão già này cầu xin cậu đó!”

Năm mươi năm trước, ông Ngô chính là người chịu trách nhiệm bảo vệ Tần Đại Dũng, nào ngờ nhà họ Tần xảy ra biến cố lớn, bố mẹ Tần Đại Dũng đồng thời đột ngột qua đời, Tần Đại Dũng cũng biến mất.

Chính vì sự kiện này mà ông Ngô đã ăn năn dằn vặt suốt năm mươi năm qua, khó khăn lắm mới gặp lại Tần Đại Dũng,

lão ta chỉ mong Tần Đại Dũng có thể sống sót rời khỏi nơi này.

"Muốn đi?"

Tần Như Phong cười lạnh một tiếng, hơi thở bậc cao thủ Thần Cảnh bùng nổ từ thân thể lão ta.

Lão ta ngạo nghễ nói: "Tần Như Phong tôi chưa cho đi, kẻ nào có thể bước ra khỏi nhà họ Tần nửa bước?"

"Người trẻ tuổi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi khuyên cậu mau chóng giao nộp thần dược ra đây đi, bằng không, đợi đến khi Tần Như Phong tôi nổi giận, hậu quả khó lường đấy".

Dường như Tần Như Phong hoàn toàn không hề lo đến chuyện Dương Thanh có thể chạy thoát khỏi nơi đây, bèn cười lạnh, bảo: "Nếu để tôi tự mình ra tay, đến khi đó thần dược là của tôi, tính mạng cậu cũng sẽ là của tôi".

"Nói xong chưa?"

Dương Thanh bỗng cất tiếng hỏi.

Vừa rồi anh mải quan tâm tình hình của Vũ Liệt, giờ đã xác định Vũ Liệt không còn gặp nguy hiểm đến tính mạng, anh mới đứng lên, đôi mắt vốn rất bình thản nay đã trở nên cực kì lạnh lẽo.

"Hử?"

Tần Như Phong lập tức hiểu ý Dương Thanh, sát khí trong cặp mắt đỏ tươi như máu kia càng thêm nồng đậm: "Ranh con, mày có chắc rằng mày muốn tao tự mình ra tay không?"

"Một khi tao đã ra tay, mày sẽ không còn…" Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Lão ta còn chưa nói hết câu, Dương Thanh đã cắt đứt lời lão: "Câm miệng!"

Ầm!

Giờ khắc này, toàn bộ người nhà họ Tần đều khiếp sợ ngây ra.

Tần Như Phong lúc này đã thể hiện ra thực lực Thần Cảnh, nhưng Dương Thanh lại vẫn dám quát vào mặt lão ta trước mắt bao người?

Thế này chẳng phải muốn chết hay sao?

“Dương Thanh, đừng lo cho bố, mau rời khỏi đây đi!”
Tần Đại Dũng lập tức nôn nóng, ông ấy đã chẳng quản sự sống chết của bản thân nữa rồi, chỉ có điều, trong lòng vẫn áy náy vì đã khiến Dương Thanh bị liên lụy.

Hiện giờ Tần Như Phong đáng sợ như vậy, chỉ khi Dương Thanh rời khỏi đây được thì may ra mới có cơ hội sống sót.

“Các người còn có thể đánh được không?”
Dương Thanh không để ý bất luận kẻ nào, chỉ quay sang hỏi tám vị cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ do anh dẫn tới đây.

Tám người nhìn nhau, lẽ nào Dương Thanh còn muốn bọn họ tiếp tục đấu với Tần Như Phong?

“Thật vô dụng!”
Dương Thanh lạnh giọng nói.

Ngay khi vừa dứt lời, anh đã cất bước thong thả đi về phía Tần Như Phong.

“Dương Thanh! Cháu làm gì thế? Mau quay lại ngay!”
“Bây giờ thực lực của Tần Như Phong rất đáng sợ, cháu qua đó khác gì tự sát đâu, chúng tôi sẽ liều mạng chặn ông ta lại, cho cháu cơ hội tranh thủ rời khỏi đây, mau quay lại đi!”
…!
Đám người Tần Đức Chính đều sợ đến sững người, vội vã lên tiếng khuyên bảo.

Chỉ có điều, Dương Thanh vẫn không hề để tâm, lúc này anh đã đứng đối diện với Tần Như Phong, chỉ còn cách lão ta một bước chân.

Trong số người nhà họ Tần, tuy cũng có vài người đứng về phía Tần Đức Chính nhưng số lượng cực ít, đại bộ phận đều vẫn lựa chọn ủng hộ Tần Như Phong.

Tuy rằng năm mươi năm trước Tần Như Phong đã gây ra một việc đáng ghê tởm vô cùng, nhưng ngày nay, thực lực lão ta thể hiện ra đã đặt chân tới cảnh giới Thần Cảnh rồi.

Chỉ cần có Tần Như Phong, nhà họ Tần trong tương lai nhất định sẽ tiến đến một vị trí cao hơn bây giờ rất nhiều, thậm chí có thể vượt qua cả năm Vương tộc lớn của Chiêu Châu.

Hiện giờ, bọn họ đang nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt nhìn kẻ ngu si.

Tần Như Phong híp mắt, đôi mắt đỏ vằn lóe lên sát khí.

Từ khi Dương Thanh xuất hiện ở nhà họ Tần này, lão ta vẫn không nhìn ra được thực lực của anh, mặc dù lão ta đã bước chân vào bậc Thần Cảnh nhưng vẫn không cách nào đánh giá được Dương Thanh.

Như thể, Dương Thanh chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, hoàn toàn không có một chút võ thuật nào.

Nhưng lão ta cũng biết rõ, địa vị của Dương Thanh ở Yến Đô gần như là Vương của Yến Đô rồi, chỉ chưa chính thức tuyên bố mà thôi.

Nếu không phải Liên minh Vương tộc muốn nhúng tay vào chuyện Yến Đô, có lẽ Dương Thanh đã thành Vương của Yến Đô rồi nhỉ?

Người như vậy sao có thể là một người thường?

Nhưng lão ta vẫn không thể nhìn ra thực lực của Dương Thanh.

Dương Thanh còn lấy ra được một viên thần dược có thể cải tử hồi sinh, điều này càng khiến lão ta tò mò về thân phận của anh.

“Ranh con, mày muốn chết à!”

Mặc dù lão ta cũng có đôi phần kiêng kị vì thân phận của Dương Thanh nhưng lúc này, Dương Thanh dám hiên ngang đứng trước mặt lão ta, đây quả thực là một sỉ nhục cực lớn với lão.

Tần Như Phong lập tức vung một cánh tay, trong nháy mắt, toàn bộ nhà họ Tần như thể đã bị bao phủ bởi một luồng sát khí khủng bố.

Những cao thủ dưới Vương Cảnh hậu kỳ đều cảm thấy thực đáng sợ, toàn thân liên tục run lẩy bẩy.

Ngay cả các cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong cũng cảm nhận được một áp lực cực lớn đang đè

lên mình.

"Dương Thanh!"
Tần Đại Dũng hét lên xé lòng.

Nếu Dương Thanh gặp chuyện không may, ông ấy thực sự không cách nào ăn nói với hai cô con gái của mình.

"Tần Như Phong, ông dám à!"
Đám người Tần Đức Chính cũng nổi giận gầm lên, đồng loạt xông về phía Tần Như Phong, cố gắng cứu lấy Dương Thanh dưới tay lão ta.

Chỉ tiếc, Dương Thanh đang đứng ngay trước mặt Tần Như Phong, chỉ cách một bước chân, Tần Như Phong muốn giết anh còn chẳng cần di chuyển đã có thể dễ dàng làm được.

Đám người Tần Đức Chính còn cách Dương Thanh một khoảng, sao có thể tới cướp Dương Thanh về trước khi chiêu tấn công của Tần Như Phong hạ xuống?

Nhưng dù biết không thể, bọn họ vẫn muốn dốc toàn lực thử một lần.

Trong khoảnh khắc này, đất trời dường như thoáng biến sắc, cánh tay Tần Như Phong đã hạ xuống, quật một chưởng về phía đầu Dương Thanh.

Nhưng tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mà Dương Thanh mang theo lại hoàn toàn không hề lo lắng, thậm chí lúc này còn sôi trào nhiệt huyết, bởi vì bọn họ biết, Dương Thanh sắp ra tay.

"Bộp!"
Nay dưới ánh nhìn chằm chằm của tất cả mọi người, cánh tay Tần Như Phong chợt dừng lại giữa không trung, cổ tay lão ta bị một bàn tay khác tóm chặt.

"Cái gì?"
Tất cả mọi người của gia tộc họ Tần đều ngây ra như phỗng, đám Tần Đức Chính đang liều lĩnh xông lên muốn cứu Dương Thanh cũng khựng lại nửa đường, nhìn về phía cánh tay Dương Thanh hời hợt chộp lấy cổ tay Tần Như Phong, ai nấy đều khiếp sợ cực kì.

“Mày…!Mày, thế này…!Sao có thể như vậy được?”

Tần Như Phong cũng sợ đến lắp bắp không thành câu, lão ta đã khiếp hãi tột cùng.

Bởi vì, giờ khắc này, lão ta đã ra sức rút tay về, lại phát hiện không cách nào làm được, bàn tay Dương Thanh như một chiếc kìm khóa chặt cổ tay lão ta.

“Thật sự cho rằng dùng biện pháp đường ngang ngõ tắt để tăng thực lực lên mức Thần Cảnh thì mình chính là một cao thủ Thần Cảnh sao?”

Dương Thanh thờ ơ hỏi một câu.

Lời vừa dứt, đầu gối anh đã thúc thẳng lên bụng Tần Như Phong.

“Thịch!”

Một tiếng va chạm thật mạnh, thân thể Tần Như Phong lập tức bị đánh bay mấy chục mét, lại một tiếng va chạm thật lớn vang lên, lão ta đã đâm thẳng vào cửa sổ một căn biệt thự, cả người bay vào bên trong biệt thự luôn.

Trong nháy mắt, mọi người đồng loạt quay sang nhìn Dương Thanh.

Toàn bộ nhà họ Tần đã lặng ngắt như tờ!

Chương 1127: 1127: Vũ Liệt Lột Xác

Tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mà Dương Thanh mang tới đều cảm thấy máu nóng trong cơ thể đang sôi trào, sắc mặt cực kì kích động.

Bọn họ biết Dương Thanh cực mạnh nhưng không ngờ rằng anh lại mạnh đến độ này, ngay cả một cao thủ đã bước vào cảnh giới Thần Cảnh như Tần Như Phong đều không chịu nổi một đòn của anh.

Nghĩ tới trước đây từng muốn giết chết Dương Thanh, bọn họ chợt cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thật chẳng khác nào mấy con kiến hôi tơ tưởng nuốt chửng một con voi.

Đám người bên Tần Đức Chính càng khiếp sợ tột cùng, vẻ mặt không thể tin nổi, như thể vừa chứng kiến một cảnh kì ảo vốn chỉ trong điện ảnh mới có mà nay lại phát sinh ngay trong hiện thực.

Đám người nhà họ Tần cũng có cảm giác đó.

"Ầm!"

Đúng lúc này, bên trong biệt thự vang lên một tiếng nổ lớn, giây tiếp theo, Tần Như Phong toàn thân tắm máu từ bên trong vọt ra.

Lúc này, Tần Như Phong thoạt nhìn cực kì dữ tợn, máu tươi khắp người, trông vô cùng thê thảm.

Chỉ có điều, hơi thở của cao thủ Thần Cảnh đã hạ xuống cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí còn chỉ là bậc mới đặt chân vào cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Dương Thanh biết, đây mới chính là thực lực vốn có của Tần Như Phong.

"Hiện giờ, các người còn sức đánh một trận chứ?"

Ngay khi mọi người đang thắc mắc Dương Thanh sẽ xử lí Tần Như Phong như thế nào, Dương Thanh lại cất tiếng.

Hiển nhiên, những lời này là dành cho tám vị cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi theo anh.

"Còn!"

Tám vị cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ sau một giây đờ người đã nhanh chóng đáp.

Lời vừa thốt ra, tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ này đồng loạt xông về phía Tần Như Phong.

Còn Dương Thanh, anh lại thong dong bước ra sau lưng Tần Đại Dũng, tay đặt lên tay vịn xe đẩy của ông ấy.

Cảnh tượng vừa rồi khiến người nhà họ Tần đều tưởng mình đang nằm mơ.

Đám người Tần Đức Chính bấy giờ chợt hiểu ra ý của Dương Thanh, rõ ràng anh có thể giết chết Tần Như Phong dễ dàng nhưng lại chỉ đánh trọng thương lão ta, sau đó giao lão ta cho tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi giải quyết.

Anh đang lấy Tần Như Phong để rèn luyện tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ của mình?

Nghĩ tới đây, mọi người càng chấn kinh hơn.

Lấy một cao thủ đã đặt một chân vào cảnh giới Thần Cảnh để rèn luyện cấp dưới của mình, khắp Chiêu Châu này, còn có người dám làm thế sao?

Lúc này, tám cao thủ kia cũng đã hiểu được ý tưởng sâu xa của Dương Thanh, cho nên khi đối đầu với Tần Như Phong lại càng thêm dốc sức.

"Dương Thanh, thực lực của cháu là?"

Tần Đức Chính bỗng lên tiếng hỏi.

Dương Thanh mỉm cười: "Chẳng phải ông đã đoán được sao ạ?"

Tần Đức Chính thoáng sửng sốt, sau đó cười khổ, lắc đầu: "Thì ra đám lão già chúng tôi chỉ là lũ kiến thức hạn hẹp".

Nhớ lại vừa rồi, mấy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bọn họ tính nỗ lực đi cứu một cao thủ Thần Cảnh, thật là xấu hổ.

Ông Ngô càng kích động, lệ rơi ướt gương mặt già nua, lão ta cầm tay Tần Đại Dũng, nói: "Cậu chủ à, cậu chọn được một

người con rể tốt lắm, tốt lắm đó!”

“Có người con rể này, khắp thế giới còn ai có thể ức hiếp cháu nữa? Sau này, dù chú có chết cũng có thể yên lòng nhắm mắt được rồi”.

Bấy giờ, Tần Như Phong đang bị tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bao vây tấn công, nhưng thực lực bộc lộ ra vẫn chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong.

Hai bên chiến đấu, thoạt nhìn thì thực lực ngang nhau, thậm chí Tần Như Phong đang chiếm ưu thế.

Nhưng chỉ có vậy mới khiến tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ được trải nghiệm chiến đấu đúng nghĩa.

Dương Thanh hoàn toàn không hề lo lắng chuyện Tần Như Phong có thể gây thương tích nặng cho tám cao thủ của mình.

Anh bước tới, nhìn Vũ Liệt đã tỉnh lại, hỏi: “Hiện giờ ông cảm thấy thế nào?”

Đám người Tần Đức Chính lúc này mới phát hiện Vũ Liệt đã tỉnh lại, tất cả đều nhìn lão ta đầy mong đợi.

“Dốc hết sức tấn công tôi xem sao!”

Dương Thanh đột nhiên nói.

Vũ Liệt biết Dương Thanh mạnh cỡ nào, cho nên hoàn toàn không lo đến việc mình có thể gây thương tích cho Dương Thanh, giây lát đã dồn toàn bộ sức mạnh vào nắm tay phải.

Giờ khắc này, Vũ Liệt như thể biến thành một người khác, toàn thân tràn ngập một hơi thở khủng bố.

Đám người Tần Đức Chính đều khiếp sợ nhìn lão ta.

Mặc dù Vũ Liệt là cao thủ số một của nhà họ Tần, chỉ đứng dưới Tần Như Phong, nhưng thực lực lão ta trước đó cũng chỉ mới là Vương Cảnh hậu kỳ, vừa rồi còn bị trọng thương, bấp bênh giữa ranh giới sinh tử.

Vậy mà lúc này, một hơi thở của cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bỗng bùng nổ từ thân thể lão ta.

Đây chính là Vũ Liệt vừa suýt chết đó sao?

“Oành!”

Giây lát, Vũ Liệt chém ra một quyền, nhưng Dương Thanh chỉ thờ ơ nâng một cánh tay, nắm tay Vũ Liệt nặng nề nện vào lòng bàn tay Dương Thanh.

Lấy hai người làm tâm, một luồng hơi thở khủng khiếp lập tức tràn ra bốn phương tám hướng, cuốn đi tất cả.

Ngay cả Tần Đức Chính vốn có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ cũng bị luồng hơi thở này đẩy lùi một bước.

"Vương Cảnh đỉnh phong?"

Ông Ngô vô cùng kích động, nói: "Vũ Liệt, ông đã bước vào Vương Cảnh đỉnh phong!"

Vũ Liệt cùng với Tần Đức Chính và ông Ngô thân thiết như anh em, nay đều là người một nhà, Vũ Liệt gặp họa lại được phúc, bọn họ đều vui mừng thay lão ta.

"Phịch!"

Vũ Liệt đột nhiên quỳ hai gối xuống đất, cảm kích nhìn Dương Thanh, nói: "Cậu Thanh, từ nay về sau, cái mạng này của Vũ Liệt tôi thuộc về cậu!"

"Tuy tôi không biết cậu cho tôi uống thứ thuốc gì nhưng tôi cũng biết, một viên có thể khiến kẻ sắp chết như tôi khôi phục lại, thậm chí còn khiến thực lực võ thuật của tôi tiến vào cảnh giới cao hơn, chắc chắn nó cực kì quý giá".

"Ngoại trừ cái mạng này, tôi không biết còn có thể lấy gì để đáp đền công ơn của cậu!"

Lúc này Vũ Liệt thực sự vô cùng biết ơn Dương Thanh.

Khi đó, lão ta đã chuẩn bị tinh thần mất mạng rồi.

Năm mươi năm trước, lão ta đã từng là cấp dưới của bố Tần Đại Dũng, ông chủ gia tộc cũ có ơn lớn với lão ta, cho nên khi biết năm xưa Tần Như Phong đã giết chết bố mẹ Tần Đại Dũng, Vũ Liệt đã bắt đầu nảy sinh ý muốn giết Tần Như Phong.

Khi thấy Tần Như Phong tấn công Dương Thanh, lão ta cho rằng Tần Như Phong muốn giết Tần Đại Dũng, cho nên mặc dù đang bị thương nặng, lão ta cũng quyết liều mạng tấn công Tần Như Phong, để Tần Đại Dũng có thể tránh đòn.

Chỉ tiếc, Tần Như Phong quá mạnh, bản thân lão ta lại đang bị thương nặng, không thể đỡ nổi một đòn của Tần Như Phong.

Nhưng cũng thật không ngờ, mình đã hấp hối lại có thể sống sót, không chỉ thế, thực lực còn tiến thêm một bước.

Nhìn Vũ Liệt quỳ trước mặt tỏ lòng trung thành, Dương Thanh cũng cảm khái vô vàn, anh vội bước tới đỡ Vũ Liệt dậy.

"Tiền bối quá lời rồi, ông cũng vì muốn cứu bố vợ tôi nên mới liều mình bảo vệ ông ấy, tôi cảm kích còn không đủ, sao có thể để tiền bối mang ơn chứ?"
Dương Thanh vội nói.

Nay anh đã biết, những người này đều trung thành với Tần Đại Dũng, đương nhiên anh sẽ đối đãi đúng lễ nghĩa với họ.

Thậm chí có thể nói, những bậc tiền bối này đều là chú bác của Tần Đại Dũng
"Căn cứ vào sức mạnh mà Vũ tiền bối vừa bộc phát ra, hẳn đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh".

Dương Thanh không muốn Vũ Liệt tiếp tục tỏ lòng cảm kích, bèn nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Cháu nói, Vũ Liệt giờ đã có thực lực bán bộ Thần Cảnh?"

Tần Đức Chính khiếp sợ hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Vũ tiền bối vốn đã là Vương Cảnh hậu kỳ, hơn nữa còn đã sắp tiến vào cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong, lần này suýt chết mà sống lại, thực lực bước vào bán bộ Thần Cảnh cũng là bình thường".

"Ha ha ha, tốt, tốt, tốt lắm!"
Tần Đức Chính kích động vô cùng, nói to: "Dù không có Tần Như Phong, nhà họ Tần ta cũng có thể duy trì thực lực cao nhất như trước rồi!"

Chương 1128: 1128: Tần Như Phong Chết

Ngay khi đám người nhà họ Tần đứng quanh Dương Thanh đang chúc mừng Vũ Liệt bước vào cảnh giới bán bộ Thần Cảnh, Tần Như Phong đang bị tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ vây đánh.

“Dương Thanh, tao có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”
Tần Như Phong tức giận rít gào, cực kì không cam lòng.

Dương Thanh rõ ràng có khả năng giết chết lão ta trong nháy mắt nhưng lại chỉ đánh cho lão ta trọng thương, sau đó ném cho tám tay cấp dưới liên hợp tấn công.

Đây quả thực là một sự sỉ nhục cực lớn đối với lão ta, nếu không phải lão ta còn ôm một tia hi vọng thoát được thì đã sớm chọn tự sát tại chỗ rồi.

“Đối mặt với thực lực tuyệt đối thì yêu ma quỷ quái gì cũng chỉ là hư vô!”
Dương Thanh hững hờ nhìn về phía Tần Như Phong lúc này đã tắm trong máu tươi.

Bấy giờ, mọi người của nhà họ Tần đều thấp thỏm lo âu nhìn, Tần Như Phong rõ ràng đã như nỏ hết đà, sắp bị tám cao thủ kia giết chết.

Một khi Tần Như Phong bị giết, những kẻ tay chân của Tần Như Phong là bọn họ chỉ e cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Tất cả đều im lặng nhìn, ai nấy đều có tính toán riêng.

“Các người đứng đó nhìn làm gì? Cùng xông lên cho tôi, nếu không, một khi tôi chết, các người chắc chắn sẽ không được sống yên đâu!”
Tần Như Phong thực sự không thể lấy một địch lại tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, bèn quay sang hét to giận dữ với các cao thủ cùng phe với mình.

Nhưng, cả đám cao thủ phe lão ta vốn chiếm quá nửa nhân lực nhà họ Tần lại không có lấy một người động đậy, thậm chí không ai dám nhìn thẳng vào Tần Như Phong.

"Cậu chủ, nếu đúng là Tần Như Phong đã giết bố mẹ cậu thì hôm nay nên lấy máu tươi của lão ta để báo thù cho chủ gia tộc đời trước, trước kia chúng tôi không rõ tình hình, nhưng sau này, chúng tôi thành tâm tôn cậu làm chủ gia tộc, chỉ xin cậu chủ có thể bỏ qua hiềm khích trước đây, cho chúng tôi một con đường sống".

Vài kẻ thuộc nhánh chính của nhà họ Tần bỗng đi tới trước mặt Tần Đại Dũng, quỳ gối xuống, lên tiếng cầu xin.

"Chúng tôi thành tâm tôn cậu chủ làm người đứng đầu nhà họ Tần!"
…!
Lúc này, đám người thuộc phe phái Tần Như Phong trước đây đều đã quỳ trước mặt Tần Đại Dũng, lớn tiếng cầu xin.

Tần Đại Dũng bối rối ra mặt, ông ấy chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kế thừa vị trí chủ gia tộc nhà họ Tần.

Chỉ vì cơn ác mộng bị nhốt trong phòng tối ấy đã đeo đuổi ông ấy suốt mấy chục năm qua, cho nên lần này ông chỉ muốn trở về nhìn thử, xem liệu có thể giải trừ cơn ác mộng này hay chăng, nhưng thực lòng ông ấy chưa từng nghĩ sau khi tới nhà họ Tần lại xảy ra chuyện thế này.

Đám người Tần Đức Chính và ông Ngô lúc này cũng hết sức kích động, bọn họ vốn dự định chờ Tần Như Phong chết sẽ đưa Tần Đại Dũng lên làm chủ gia tộc.

Dù Tần Đại Dũng chỉ là một người thường nhưng bọn họ có đủ thực lực võ thuật, vậy là được rồi!
Hơn nữa, sau lưng Tần Đại Dũng còn có một kỳ tài võ thuật cực mạnh như Dương Thanh, sau này ai còn dám đụng tới nhà họ Tần bọn họ nữa?
"Đại Dũng à, bố cháu vốn chính là chủ gia tộc họ Tần chúng ta, nếu không phải lão già khốn kiếp Tần Như Phong kia thì có lẽ bố cháu đã truyền lại vị trí chủ gia tộc cho cháu rồi".

Tần Đức Chính nghiêm nghị nói: “Cháu là con trai của anh cả, vậy thì vị trí chủ gia tộc họ Tần này lẽ ra nên do cháu kế thừa, cháu mau nhận lời đi!”
“Sau này, bọn chú sẽ dốc hết sức giúp đỡ cháu, dẫn dắt nhà họ Tần ta trở nên huy hoàng hơn!”
Ông Ngô cũng kích động nói: “Cậu chủ, nếu có thể giúp đỡ cậu lên làm chủ gia tộc thì dù tôi có phải chết ngay bây giờ, tôi cũng có thể ngậm cười nhắm mắt, cậu hãy mau đồng ý đi!”

Vũ Liệt cũng gật đầu: “Nhà họ Tần chỉ có cậu mới có tư cách kế thừa vị trí chủ gia tộc!”
Vậy là lúc này, trừ Tần Như Phong đang bị vây đánh, tất cả mọi người của nhà họ Tần đều đã thống nhất ý kiến, đưa Tần Đại Dũng lên làm chủ gia tộc.

Dương Thanh nhìn mà cảm khái, chính anh cũng không thể ngờ được sẽ có một ngày, ông bố vợ đôn hậu của mình lại có cơ hội trở thành người đứng đầu gia tộc hàng đầu của một Vương thành.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha
“Tôi không thể nhận lời được!”
Ngay trong lúc mọi người đều chờ mong, Tần Đại Dũng bỗng lắc đầu, vẻ tự giễu: “Tôi có thể trở về gia tộc một lần nữa đã là vinh hạnh to lớn của tôi rồi, sao có thể tranh đoạt vị trí chủ gia tộc này?”
“Tôi chỉ là một người bình thường, bất kể người nào ở nhà họ Tần này đều có thể dễ dàng giết chết tôi”.

“Nếu để tôi trở thành chủ gia tộc họ Tần, không chỉ sẽ khiến nhà họ Tần thêm một gánh nặng mà còn có thể khiến người ngoài cười nhạo nhà chúng ta không chọn được ai ra hồn làm chủ gia tộc!”
“Hơn nữa, tôi đã quen với cuộc sống của một người thường, có thể chứng kiến hai đứa con gái của mình được hạnh phúc, có thể vui vẻ bên cạnh cháu gái là tôi đã mãn nguyện rồi”.

Trên môi Tần Đại Dũng bỗng xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, ông ấy thực sự không muốn trở thành chủ gia tộc họ Tần, cũng không muốn rời khỏi Yến Đô.

“Theo ý tôi, chủ gia tộc đời tiếp theo nên để chú hai tôi kế thừa mới phải”.

Tần Đại Dũng bỗng nhìn về phía Tần Đức Chính, nghiêm nghị nói: “Bản thân chú là con cháu có dòng máu thuần khiết nhất của nhà họ Tần ta, lại là em ruột của bố cháu, chỉ có chú mới có tư cách kế thừa gia tộc này nhất”.

Tần Đức Chính vội vàng lắc đầu: “Sao làm thế được? Dựa theo quy định của tộc ta, vị trí chủ gia tộc nên là cha truyền con nối, nếu bố cháu đã không còn thì nên do cháu kế thừa mới phải”.

Dương Thanh vốn không muốn nhúng tay vào việc riêng của nhà họ Tần, nhưng anh cũng thấy rõ, Tần Đại Dũng thật sự không muốn đảm nhận vị trí chủ gia tộc này.

Vì vậy, anh bèn lên tiếng: “Quy củ là vật chết, người mới là sống, cháu cho rằng, một gia tộc muốn trở nên mạnh mẽ thì nên để người có khả năng nắm giữ vị trí cao”.

“Bố cháu không phải người trong giới võ thuật, cũng đã năm mươi năm không sống tại nhà họ Tần này, đồng thời cũng không có công lao gì với gia tộc”.

“Nếu để bố cháu làm chủ gia tộc thì không được thích hợp lắm”.

“Điểm quan trọng nhất là, chúng cháu không có ý định để bố cháu ở lại đây một mình”.

Ánh mắt Dương Thanh bỗng rơi xuống người Tần Đức Chính, anh nói: “Nếu đã vậy, thì xin được giao nhà họ Tần lại cho ông hai đây”.

Nghe Dương Thanh nói thế, Tần Đại Dũng cảm kích nhìn anh.

Đám người Tần Đức Chính cũng quay sang nhìn nhau, vốn định nhân cơ hội này đẩy Tần Đại Dũng lên làm chủ gia tộc, nào ngờ lại bị từ chối.

Nhưng Dương Thanh cũng đã lên tiếng, nếu còn cố khuyên Tần Đại Dũng ở lại thì đúng là không thích hợp lắm.

“Thôi được, nếu đã vậy, vị trí chủ gia tộc này tạm thời để chú làm thay, nhưng vị trí này vĩnh viễn sẽ thuộc về Đại Dũng, nếu có một ngày cháu muốn trở về, chú sẽ trả lại vị trí này cho cháu”.

Tần Đức Chính chân thành nói.

“Được!”
Tần Đại Dũng cười, gật đầu.

“Tôi còn chưa chết, các người đã vội vã chọn một chủ gia tộc khác như vậy cơ à?”
Tần Như Phong vung một chưởng đẩy lùi một vị cao thủ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào đám Tần Đức Chính, nói.

“Ác giả ác báo! Bao nhiêu năm qua, ông đã làm vô số việc bất nghĩa, hôm nay ông nhất định phải chết!”
Tần Đức Chính nhìn thẳng vào Tần Như Phong, đằng đằng sát khí nói.

“Chỉ dựa vào ông cũng muốn giết tôi à?”
Tần Như Phong dữ dằn hỏi, lại vung mạnh tay đẩy lùi một cao thủ khác rồi bay thẳng về phía Tần Đức Chính: “Vậy để tôi giết ông trước đã!”
“Vèo!”
Đúng lúc này, một bóng người xé gió lướt tới.

“Thịch!”
Một giây tiếp theo, thân thể Tần Như Phong bay vụt ra sau như bị đánh mạnh.

Đó chính là Vũ Liệt, lão ta lạnh nhạt nhìn Tần Như Phong, nói: “Ông đã sống thừa năm mươi năm, đáng ra nên chết lâu rồi!”
Dưới sự bao vây tấn công của tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, Tần Như Phong đã sớm như nỏ hết đà, Vũ Liệt lại vừa bước vào cảnh giới bán bộ Thần Cảnh, Tần Như Phong sao có thể chịu được một đòn của Vũ Liệt?
Lúc này con ngươi Tần Như Phong đã nở to, chết không nhắm mắt.

Toàn bộ nhà họ Tần đều chìm trong tĩnh lặng.

“Cẩn thận!”
Đúng lúc này, một con cổ trùng màu đen chui ra khỏi miệng Tần Như Phong, bắn vút về phía Vũ Liệt như một tia chớp.

Chương 1130: 1130: Kẻ Điên

Tần Đại Dũng cũng tham gia cuộc họp lần này, đây là lần đầu tiên ông ấy được tiếp xúc với những cuộc họp thế này.

Mặc dù không hiểu gì nhưng có thể nhận thấy được sự lợi hại của Dương Thanh.

Nhất thời, Tần Đại Dũng càng hài lòng về cậu con rể này hơn.

"Cậu Thanh, cậu đã có cách gì đối phó với cao thủ của Miêu Thành chưa?"

Bỗng nhiên một người bề trên của nhà họ Tần lên tiếng hỏi.

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Chưa đến mức là biện pháp, cháu chỉ có thể nói với mọi người rằng chỉ cần có cháu ở đây, dù người nào của Miêu Thành đến cũng phải về tay trắng".

Đây là sự tự tin của Dương Thanh, cũng là lời hứa Dương Thanh dành cho nhà họ Tần.

"Ngay cả Tần Như Phong đã bước vào Thần Cảnh mà còn không chịu nổi một đòn của cậu Thanh, dù người Miêu Thành đến thì thế nào? Có cậu Thanh ở đây, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu!"

Ông Ngô lên tiếng, dường như hơi bất mãn với người mới vừa đặt câu hỏi, lạnh giọng nói: "Nếu không nhờ cậu Thanh thì sợ rằng sau này nhà họ Tần cũng sẽ trở thành gia tộc phụ thuộc của các thế lực đứng đầu Miêu Thành".

"Tôi mong mọi người hãy tin tưởng cậu Thanh.

Các người phải hiểu rõ một điều rằng cậu Thanh hoàn toàn có thể mặc kệ chuyện của nhà họ Tần".

Nghe ông Ngô nói xong, mặt của người ban nãy mới hỏi Dương Thanh có biện pháp gì không đỏ bừng, vội vàng nói: "Tôi không có ý gì khác".

"Hừ!"

Ông Ngô hừ lạnh rồi không nói gì nữa.

Tuy rằng ban nãy Dương Thanh đã thể hiện thực lực cao thủ Thần Cảnh nhưng mối đe doạ mà Miêu Thành đã gây ra cho họ vẫn rất lớn, họ lo lắng cũng là chuyện bình thường.

Lúc này Tần Đức Chính nhìn mọi người, lên tiếng: "Mặc dù có Dương Thanh ở đây nhưng chúng ta cũng không thể để cậu ấy lo hết mọi chuyện được, chỉ có trải nghiệm sinh tử mới có thể làm cao thủ chúng ta càng ngày càng mạnh".

"Nếu cao thủ đứng đầu Miêu Thành đến, tất nhiên là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong hoặc bán bộ Thần Cảnh.

Tôi mong đến lúc đó cao thủ nhà họ Tần từ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên sẽ ra ngăn cản trước.

Nếu không đấu lại thì để Dương Thanh ra tay cũng không muộn".

Vốn dĩ nhà họ Tần cũng không có bao nhiêu cao thủ cấp Vương Cảnh hậu kỳ trở lên, ngoài Vũ Liệt đã là bán bộ Thần Cảnh thì chỉ có Tần Đức Chính và ông Ngô, còn có vài người khác, thực lực miễn cưỡng đạt đến Vương Cảnh hậu kỳ.

Dưới tiền đề Vũ Liệt không ra tay, chỉ với đám người này, sợ là khó mà ngăn cản được cao thủ đứng đầu Miêu Thành.

"Vương Cảnh hậu kỳ thì thôi vậy!"

Dương Thanh chợt nghiêm túc nói: "Vốn dĩ năng lực của Tần Như Phong chỉ ở mức Vương Cảnh đỉnh phong nhưng lại có thể bộc phát năng lực Thần Cảnh trong khoảng thời gian ngắn.

Điều này chứng minh thế lực Miêu Thành mà Tần Như Phong đã cấu kết cũng là một đại sư cổ thuật rất mạnh".

"Tôi nghĩ một khi người của đối phương đến, rất có khả năng sẽ là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Cao thủ mạnh thế này, có lẽ cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bình thường sẽ bị hạ gục trong vòng một giây".

"Trải nghiệm sinh tử có thể nhanh chóng tăng thực lực của cao thủ nhưng cũng tùy theo tình huống.

Nếu đối thủ đến cảnh giới bán bộ Thần Cảnh thì phải để ông Vũ chiến trước".

Dương Thanh nói xong, nhìn về phía Vũ Liệt, lại nói: "Dù gì ông Vũ cũng mới bước chân vào bán bộ Thần Cảnh, căn cơ chưa ổn định.

Nếu có thể đấu với cao thủ bán bộ Thần Cảnh chân chính, chắc chắn sẽ rất có lợi cho ông Vũ".

"Một khi nhà họ Tần có cao thủ Thần Cảnh, e là sẽ đàn áp cả năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu".

Nghe vậy, ánh mắt Vũ Liệt đầy cảm kích, đương nhiên lão ta hiểu Dương Thanh đang cho lão ta cơ hội lớn đến nhường nào.

Một cao thủ bán bộ Thần Cảnh, còn là cao thủ đứng đầu Miêu Thành, rất lợi cho việc cải thiện võ thuật của lão ta.

Tiếp tục như vậy, có lẽ không bao lâu sau, lão ta có thể đặt chân vào Thần Cảnh trong truyền thuyết.

Tần Đức Chính gật đầu: "Được, cứ làm như Dương Thanh nói.

Nếu người đến là cao thủ bán bộ Thần Cảnh thì sẽ để Vũ Liệt ra chiến đấu!"

Trong lúc nhà họ Tần đang thảo luận biện pháp đối phó thì trong phòng họp video của Liên minh Vương tộc.

Bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc đều xuất hiện trong video.

"Bạch Vương, tự nhiên ông vội vàng triệu tập chúng tôi họp video, xảy ra chuyện gì lớn à?"

Mã Vương nghi ngờ hỏi.

Tiết Vương cười nói: "Chắc chắn không phải chuyện gì lớn, nếu không Bạch Vương sẽ không mỉm cười.

Nếu tôi đoán không nhầm, hẳn là đã bàn bạc xong chuyện bắt tay với thế lực đứng đầu Miêu Thành đúng không?"

"Thật à?"

Tào Vương vui vẻ hỏi.

“Ha ha!”

Bạch Vương cười to: “Không hổ là quân sư của Liên minh Vương tộc chúng ta, chuyện gì cũng không qua mắt được Tiết Vương!”

“Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này!”

Tào Vương kích động nói.

Bạch Vương nhìn Tào Vương thật kỹ rồi nói: “Tôi đã liên hệ được với một đại sư cổ thuật Thần Cảnh của Miêu Thanh, lão ta mới cho người trả lời là sẵn sàng bắt tay với chúng ta”.

“Vị đại sư cổ thuật này tên là Lưu lão quái, không có môn phái gì nhưng thuộc hạ lại là bốn đệ tử có tài năng xuất chúng”.

“Thực lực của bốn đệ tử đều từ bán bộ Thần Cảnh trở lên, thậm chí đại đệ tử của lão ta đã bước vào Thần Cảnh”.

“Ở Miêu Thành, Lưu lão quái cũng là người có tiếng.

Mặc dù không có gia tộc tông môn nhưng lại được rất nhiều gia tộc mời đến làm khách!”

Bạch Vương kể mọi chuyện.

“Tốt quá!”

Mã Vương cười nói: “Có đại sư cổ thuật ở đây, ngày chúng ta khống chế Yến Đô sắp tới rồi!”

“Có điều đại đệ tử của Lưu lão quái đã là người đã tiến vào cảnh giới Thần Cảnh.

Sau khi chúng ta khống chế Đế Thôn, liệu lão ta có đá chúng ta ra khỏi ván cờ không?”

Tiết Vương lo lắng hỏi.

Lão ta vừa dứt lời, các vị Vương khác cũng nghiêm túc hẳn lên.

Dù gì Liên minh Vương tộc này được lập ra để khống chế hoàn toàn Đế Thôn, chưa bao giờ nghĩ đến việc chia sẻ miếng bánh với các thế lực khác.

Trong Liên minh Vương tộc, người mạnh nhất là Bạch Vương nhưng chỉ mới đến bán bộ Thần Cảnh.

Mà trong bốn đồ đệ của Lưu lão quái, có ba người đã đến bán bộ Thần Cảnh, thậm chí có một người còn là cao thủ Thần Cảnh, vậy thực lực của Lưu lão quái kia mạnh đến nhường nào?

Cao thủ thế này sẽ giúp đỡ Liên minh Vương tộc khống chế Đế Thôn hay sao?

"Mọi người yên tâm đi, Lưu lão quái không có ý định giành Đế Thôn, lão ta chỉ đồng ý giúp chúng ta giải quyết Dương Thanh, còn lại phải dựa vào chính chúng ta".

Bạch Vương cười nói.

"Hả?"

Tiết Vương ngạc nhiên: "Lão ta không có ý định gì với Đế Thôn?"

Bạch Vương cười gật đầu: "Sở dĩ Lưu lão quái được xưng là Lưu lão quái vì phong cách làm việc quái dị.

Người khác nghĩ lão ta cần nhưng lão ta lại khinh thường không thèm nhìn".

"Không có ý định gì với Đế Thôn, vậy lão ta muốn gì?"

Mã Vương đề phòng hỏi.

"Huyết thần!"

Bạch Vương nói.

"Huyết thần?"

Giờ khắc này, những vị vương khác đều ngơ ngác: "Huyết thần là gì?"

"Máu tươi của cao thủ Thần Cảnh, Lưu lão quái muốn luyện chế một con cổ trùng mạnh mẽ, cần dùng máu tươi của cao thủ Thần Cảnh để nuôi".

"Đương nhiên cũng không yêu cầu chúng ta lấy huyết thần giúp lão ta, chúng ta chỉ cần tìm bốn cao thủ Thần Cảnh giúp lão ta là được".

"Bây giờ Dương Thanh là một, chúng ta chỉ cần tìm thêm ba cao thủ Thần Cảnh nữa là lão ta sẽ đồng ý ra tay".

Bạch Vương giải thích, mặt không hề có chút lo lắng nào, giống như lão ta đã tìm được ba cao thủ Thần Cảnh khác rồi.

“Ngoài Dương Thanh ra, chúng ta có hội tiếp xúc với cao thủ Thần

Chương 1131: 1131: Lợi Thế Liên Minh

“Lưu lão quái này kiêu ngạo quá rồi nhỉ? Dù lão ta là cao thủ Thần Cảnh, muốn rút cạn máu của bốn cao thủ Thần Cảnh, lão ta nghĩ mình đã vượt trên cả Thần Cảnh à?”

Tiết Vương bỗng trầm giọng nói, chỉ là nói xong câu cuối cùng, bỗng mặt đầy sợ hãi: “Chẳng lẽ Lưu lão quái là cao thủ trên cả Thần Cảnh thật?”

Mã Vương và Tào Vương cũng biến sắc, nhìn Bạch Vương như thể không tin nổi.

Bạch Vương cười lắc đầu: “Không thể nào! Mặc dù đại đồ đệ của lão ta cũng là cao thủ Thần Cảnh nhưng khoảnh cách chênh lệch giữa họ rất lớn”.

“Hơn nữa khoảng cách giữa các cao thủ Vương Cảnh cực kỳ lớn, sợ là khoảng cách chênh lệch giữa các cao thủ Thần Cảnh càng lớn hơn nữa”.

“Dù Lưu lão quái có mạnh cũng không thể vượt khỏi Thần Cảnh được.

Nếu lão ta mạnh đến vậy, sao vẫn bị trói buộc ở Miêu Thành?”

Nghe Bạch Vương nói, mấy vị Vương khác bình tĩnh hơn nhiều.

Trong mắt họ Thần Cảnh đã là đỉnh cao, còn về cảnh giới trên Thần Cảnh, đúng là chưa nghe nói bao giờ.

“Chỉ là Lưu lão quái đưa ra yêu cầu muốn bốn cao thủ Thần Cảnh, nhưng chỉ có một Dương Thanh.

Chúng ta phải chạy đi đâu tìm ba cao thủ Thần Cảnh khác cho lão ta đây?”

Tào Vương nhíu mày hỏi.

Lưu lão quái không có ý định gì với Đế Thôn là chuyện không gì tốt hơn được nữa.

Nhưng lão ta muốn bốn cao thủ Thần Cảnh, ý định này hơi điên cuồng đúng không?

Mắt Bạch Vương sáng lấp lánh, bỗng nói: “Chẳng lẽ các ông nghĩ bây giờ cuộc chiến tranh giành Đế Thôn chỉ có một mình Liên minh Vương tộc và chiến vực à?”

“Chẳng lẽ còn có sự tham gia của các thế lực khác?”

Mã Vương kinh ngạc nói.

Bạch Vương gật đầu: “Theo tôi được biết, Hoàng tộc họ Long đã chuẩn bị xong, chuẩn bị phái người đến Yến Đô bất kỳ lúc nào”.

Mấy vị Vương biết tin này xong, ai nấy đều khiếp sợ: “Hoàng tộc cũng muốn vào cuộc à?”

“Chiến vực chỉ phái ra một cao thủ Thần Cảnh như Dương Thanh đã làm chúng ta khó có thể đối phó được.

Nếu Hoàng tộc cũng vào cuộc, phái ra thêm vài cao thủ Thần Cảnh, Liên minh Vương tộc chúng ta còn cơ hội à?”

Với Liên minh Vương tộc mà nói, tin tức này giống một thảm họa.

Chiến vực hay Hoàng tộc đều có cao thủ Thần Cảnh, chỉ riêng mình Liên minh Vương tộc, cao thủ mạnh nhất chỉ mới ở mức bán bộ Thần Cảnh.

Khoảng cách giữa bán bộ Thần Cảnh và Thần Cảnh không hề nhỏ chút nào, dù tất cả cao thủ đứng đầu Liên minh Vương tộc tiến quân vào Yến Đô, sợ là cũng không có cơ hội lấy được Đế Thôn.

“Tôi biết rồi!”

Tiết Vương chợt nói: “Bạch Vương, ban nãy ông nói Lưu lão quái sẵn sàng bắt tay với chúng ta nhưng yêu cầu chúng ta tìm cho lão ta bốn cao thủ Thần Cảnh”.

“Nếu tôi không đoán nhầm, ý của Bạch Vương là định đổ thêm dầu vào cuộc chiến Yến Đô, để Hoàng tộc tham gia càng sớm càng tốt?”

“Bởi chỉ có thế mới tìm được ba cao thủ Thần Cảnh khác cho Lưu lão quái”.

Bạch Vương cười ha ha: “Không hổ là Tiết Vương, quả nhiên thông minh! Đúng vậy, đây là ý định của tôi.

Hoàng tộc đã thèm muốn Đế Thôn lâu rồi nhưng họ không dám phá vỡ quy định trăm năm trước do người đó đặt ra".

"Bây giờ Liên minh Vương tộc đã đến Yến Đô, không có trở ngại gì.

Dù có phá vỡ quy tắc thì cũng phải do Liên minh Vương tộc chúng ta phá vỡ".

"Nếu Liên minh Vương tộc chúng ta tiến quân vào Yến Đô mà vẫn không sao thì chắc chắn Hoàng tộc đến cũng sẽ không có vấn đề gì".

"Các ông nói xem, trong tình huống thế này, Hoàng tộc sẽ đứng ngoài cuộc hay sao?"

Nghe Bạch Vương phân tích xong, các vị Vương khác gật đầu liên tục.

"Nếu đã vậy thì chúng ta sẽ đổ thêm chút dầu vào cuộc chiến giành Đế Thôn, để Hoàng tộc nhanh chóng phái cao thủ Thần Cảnh ra.

Một khi đã gom đủ bốn cao thủ Thần Cảnh thì cũng là lúc Lưu lão quái ra tay".

Nụ cười trên mặt Bạch Vương biến mất, nheo mắt nói: "Nếu Lưu lão quái dám lấy máu tươi của bốn cao thủ Thần Cảnh nuôi cổ trùng của lão ta thì dù là Hoàng tộc hay là chiến vực, cao thủ Thần Cảnh của họ mà dám đến Yến Đô thì chắc chắn phải chết!"

"Nếu không có sự tham gia của cao thủ Thần Cảnh, sau lưng chúng ta lại có người mạnh mẽ như Lưu lão quái, ngoài Liên minh Vương tộc ra, ai có thể cướp Đế Thôn được?"

Mặt của các vị Vương khác cũng hồng hào, kích động vô cùng.

"Tào Vương, có phải Vương thành Tào của ông có nhà họ Tần không?"

Bạch Vương bỗng nhìn Tào Vương hỏi.

Tào Vương bất ngờ, không biết sao tự dưng Bạch Vương lại nhắc đến nhà họ Tần, gật đầu nói: "Nhà họ Tần ở Vương thành Tào là gia tộc đứng đầu sau Vương tộc họ Tào.

Chủ gia tộc tên Tần Như Phong, rất nhiều năm về trước, thực lực của lão ta là Vương Cảnh hậu kỳ.

Lần trước tôi có gặp lão ta, đến tôi còn cảm nhận được áp lực trên người lão ta".

"Nếu tôi không đoán nhầm thì sợ là bây giờ cảnh giới võ thuật của lão ta đến Vương Cảnh đỉnh phong!"

"Bạch Vương, sao tự dưng ông lại hỏi đến nhà họ Tần?"

Bạch Vương lắc đầu: "Là đồ đệ của Lưu lão quái nói với tôi, nói là ban nãy Tần Như Phong đã chết!"

"Lão ta bảo tôi hỏi Tào Vương xem cái chết của Tần Như Phong có liên quan gì đến ông không.

Dù gì Liên minh Vương tộc đã quyết định bắt tay với Lưu lão quái, họ cũng lo chúng ta sẽ lục đục nội bộ".

Khi Tào Vương nghe được tin này, lão ta ngơ ngác, vô cùng kinh hãi: "Tần Như Phong đã chết? Sao lại thế được? Ở Vương thành Tào, thực lực của nhà họ Tần chỉ đứng sau Vương tộc họ Tào".

"Còn về Tần Như Phong, tôi có thể cảm nhận được áp lực trên người lão ta, trừ phi là cao thủ Thần Cảnh ra tay, nếu không sao ông ta lại chết được?"

Nghe Tào Vương nói xong, Bạch Vương cũng nhíu mày: "Nếu đồ đệ của Lưu lão quái đã nói vậy thì chắc hẳn tin đó không phải là giả.

Xem ra nhà họ Tần đã gặp chuyện lớn, Tào Vương nên nhanh chóng điều tra tìm hiểu".

"Được, bây giờ tôi sẽ đi tra ngay, xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì".

Mặt Tào Vương đầy hoảng loạn, vội và rời khỏi cuộc họp video.

Ban nãy lúc lão ta nhắc đến Tần Như Phong, thật ra đã giấu một ít sự thật.

Trước mặt Tần Như Phong, không những lão ta thấy áp lực mà còn cảm nhận rõ ràng rằng hơi thở trên người Tần Như Phong còn mạnh hơn lão ta.

Hiển nhiên thực lực của Tần Như Phong đã mạnh hơn lão ta.

Nếu Tần Như Phong bị giết thật thì có thể chứng minh, người giết Tần Như Phong cũng có thể giết lão ta dễ như trở bàn tay.

“Bạch Vương, Vương tộc họ Tào có sao không?”

Trong phòng họp video, Tiết Vương lo lắng nói: “Bây giờ Liên minh Vương tộc không thể thiếu một ai, nếu mất Vương tộc họ Tào, chắc chắn Liên minh Vương tộc sẽ phải chịu ảnh hưởng lớn”.

Sắc mặt Mã Vương và Bạch Vương nghiêm túc, sau khi im lặng một lúc xong, Bạch Vương nói: “Hẳn là Vương tộc họ Tào sẽ không sao.

Nếu xảy ra chuyện gì, e là cũng không đợi đến bây giờ”.

“Chúng ta yên lặng quan sát diễn biến đi! Dù

Chương 1132: 1132: Là Tiệc Bẫy

Vương thành Tào, trong Vương phủ họ Tào.

Tào Vương mới bước ra khỏi phòng họp video, một tên cấp dưới cuống quít chạy đến: "Chủ gia tộc, không xong rồi, nhà họ Tần gặp chuyện rồi.

Mới đây, nhà họ Tần gửi tin đến, chủ gia tộc Tần Như Phong đã chết! Tần Đức Chính kế thừa vị trí chủ gia tộc".

"Đây là thiệp mời nhà họ Tần mới gửi, nói là muốn mời chủ gia tộc dến tham gia buổi lễ kế vị của Tần Đức Chính".

Ban nãy nhờ Bạch Vương lão ta biết chuyện Tần Như Phong chết, bây giờ cấp dưới lại chạy đến báo cáo chuyện này, Tào Vương càng sợ hãi hơn.

"Tần Như Phong đã chết thật rồi?"
Tào Vương chợt túm lấy cổ áo cấp dưới, lạnh giọng hỏi.

"Chủ gia tộc, là thật, ông hãy xem thiệp mời này đi, là nhà họ Tần gửi mà, chắc chắn là thật".

Cấp dưới hoảng sợ vội vàng lấy tấm thiệp mời màu vàng ra, đúng là được gửi từ nhà họ Tần.

Tào Vương thả lỏng tay ra, sắc mặt âm u đến cực đỉnh: "Xem ra nhà họ Tần đã gặp biến cố lớn, nếu không sao Tần Như Phong lại chết? Sao Tần Đức Chính lại kế thừa vị trí chủ gia tộc?"
"Tần Như Phong mới vừa chết, Tần Đức Chính tổ chức lễ kế thừa, chuyện này hơi không bình thường!"
Thoáng chốc Tào Vương đã phân tích được một số chi tiết, lão ta thấy hơi lo lắng.

Lúc này, lão ta đi cũng không được mà không đi cũng không được.

Thực lực của Tần Như Phong bằng với thực lực của lão ta, Tần Đức Chính thì mới là Vương Cảnh hậu kỳ nhưng Tần Như Phong đã chết, hiển nhiên nhà họ Tần có một cao thủ rất mạnh, hơn nữa có quan hệ với Tần Đức Chính.

Bây giờ điều cần lo lắng là cuối cùng người đứng sau lưng Tần Đức Chính là ai?

Buổi lễ kế thừa lần này có phải là một bữa tiệc bẫy hay không?

"Khi nào lễ kế thừa nhà họ Tần sẽ bắt đầu?"

Tào Vương chợt hỏi.

Cấp dưới vội vàng nói: "Đúng ba giờ chiều!"

"Ba giờ chiều?"

Tào Vương nhìn đồng hồ, nhíu mày.

Bởi vì bây giờ đã là hai giờ, chưa đầy một tiếng nữa là đến lễ kế thừa của nhà họ Tần.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, muốn điều tra rõ nhà họ Tần đã xảy ra chuyện gì, đó là việc không thể nào.

"Chủ gia tộc, người có muốn tham gia lễ kế thừa của nhà họ Tần không?"

Cấp dưới hỏi một cách cẩn thận.

Tào Vương suy nghĩ rồi ra lệnh: "Chuẩn bị quà, nửa tiếng sau xuất phát đến nhà họ Tần!"

"Dạ!"

Cấp dưới tuân lệnh rời đi.

Mà Tào Vương cũng chìm trong im lặng, mặt đầy lo lắng.

Lúc Tần Như Phong còn sống, Vương tộc họ Tào và nhà họ Tần cũng khá thân nhau nhưng Tào Vương biết trong nhà họ Tần chia thành hai phe.

Một phe do Tần Như Phong đứng đầu còn một phe do Tần Đức Chính đứng đầu.

Nghe nói hai phe đấu nhau liên tục, nếu không phải vì thực lực của Tần Như Phong quá mạnh mẽ, có thể khống chế được nhà họ Tần thì sợ là nhà họ Tần đã phân nhánh từ lâu rồi.

Đúng lúc này, quản gia của Vương tộc họ Tào cầm một chiếc điện thoại đã được mã hóa bước tới, hơi cúi đầu nói: "Vương, là điện thoại của Bạch Vương!"

"Hả?"

Tào Vương hơi ngạc nhiên, trong những tình huống bình thường, các Vương sẽ không liên lạc bằng điện thoại.

Cho dù gần đây các Vương tộc liên minh với nhau thì cũng chỉ liên hệ nhau qua cuộc họp video.

Bây giờ Bạch Vương chủ động gọi điện thoại cho lão ta khiến lão ta cảm giác không bình thường lắm.

Nhưng lão ta vẫn nhanh chóng nhấc máy, sau đó giọng Bạch Vương vang lên: "Tào Vương, đã điều tra hết mọi chuyện chưa?"

"Đúng là chủ gia tộc họ Tần, Tần Như Phong đã chết!"

Tào Vương nói đúng sự thật: "Mới đây thôi, nhà họ Tần gửi thiệp mời đến, một tiếng sau nhà họ Tần sẽ tổ chức lễ kế thừa cho chủ gia tộc mới".

"Cho nên ông đã nhận thiệp mời, chuẩn bị đến nhà họ Tần?", Bạch Vương hỏi.

Tào Vương nói: "Dù gì nhà họ Tần cũng là một trong các gia tộc đứng đầu ở Vương thành Tào này, sau này lúc cuộc chiến tranh giành Đế Thôn diễn ra, tôi còn cần đến sự trợ giúp của nhà họ Tần nên bắt buộc phải đi".

"Ông không thể đi!"

Bạch Vương lập tức nói, giọng đầy nặng nề.

Tào Vương cũng bất ngờ, không hiểu ý Bạch Vương là sao.

"Mới đây thôi tôi nhận được một vài thông tin bí mật về nhà họ Tần ở Vương thành Tào.

Năm mươi năm trước, chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Tần, Tần Đức Tài và vợ ông ta bị Tần Như Phong giết chết".

"Mà Tần Đức Tài có một người em tên Tần Đức Chính.

Nếu tôi không đoán nhầm, người kế thừa vị trí chủ gia tộc lần này là Tần Đức Chính đúng không?"

Bạch Vương lên tiếng hỏi.

Tào Vương nhíu mày, các Vương tộc lớn có thoả thuận rằng sẽ không xen vào chuyện nội bộ của nhau nhưng bây giờ Bạch Vương lại hiểu rõ tình hình nhà họ Tần.

Như Bạch Vương vừa nói, đó là bí mật của nhà họ Tần, số người biết không nhiều.

"Thế thì sao?"

Tào Vương lạnh giọng hỏi, rõ ràng giọng của lão ta đã hơi tức giận.

"Tào Vương đừng hiểu lầm, tôi cũng lo cho ông nên mới cho người điều tra nhà họ Tần, không ngờ tra được một vài bí mật".

Bạch Vương vội vàng giải thích, ngay sau dó nói tiếp: "Nhưng ông có biết năm mươi năm trước, chủ gia tộc tiền nhiệm Tần Đức Tài bị Tần Như Phong giết là ai không?"

"Bạch Vương đừng úp úp mở mở nữa, cuối cùng là ai, ông nói thẳng ra đi!"

Tào Vương đã hơi mất kiên nhẫn, lão ta nói.

"Bố vợ của Dương Thanh, Tần Đại Dũng là con trai của Tần Đức Tài, hơn năm mươi năm trước sau khi Tần Đức Tài bị giết, Tần Đại Dũng trở thành một thành viên trong kế hoạch hạt giống của nhà họ Tần, bị đưa đến Giang Hải".

Bạch Vương nghiêm túc nói: "Ban nãy Yến Đô gửi tin đến, ba tiếng trước, Dương Thanh và Tần Đại Dũng đi máy bay riêng, rời khỏi sân bay quốc tế Yến Đô".

Nói đến đây, Bạch Vương im lặng không nói tiếp nữa.

Mà Tào Vương thì sau khi biết tin biết Tần Đại Dũng là con trai của Tần Đức Tài, ba tiếng trước mới rời khỏi Yến Đô, lão ta ngơ ngác tại chỗ như bị sét đánh.

"Từ Yến Đô đến Vương thành Tào khoảng hai tiếng đồng hồ, mà ba tiếng trước Dương Thanh và Tần Đại Dũng rời khỏi Yến Đô.

Chẳng lẽ Dương Thanh chính là người giết Tần Như Phong?"

Tào Vương hoảng hốt, căn cứ theo những gì Liên minh Vương tộc đoán thì Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh.

Tần Như Phong lại là hung thủ giết chết Tần Đức Tài, mà Tần Đức Tài lại là bố của bố vợ Dương Thanh, nói như vậy, dường như mọi chuyện liên kết với nhau.

“Cho nên buổi lễ kế thừa này chính là một buổi tiệc bẫy nhắm vào ông, nếu ông đi, chắc chắn sẽ không về được!”

Giọng Bạch Vương rất nghiêm túc: “Bây giờ trong Liên minh Vương tộc, bất kỳ thành viên nào cũng đóng vai trò quan trọng nhất, chúng tôi không thể để mất Vương tộc họ Tào”.

“Bạch Vương, cảm ơn!”

Vốn dĩ Tào Vương còn hơi tức Bạch Vương nhưng bây giờ, tất cả cơn tức đều biến mất.

Tào Vương nghiêm túc nói: “Bạch Vương cứ việc yên tâm, Liên minh Vương tộc sẽ không thiếu Vương tộc họ Tào đâu!”

“Nếu đã vậy thì tôi yên tâm rồi, nếu

Chương 1133: 1133: Buổi Lễ Phong Vương

Cùng lúc đó, nhà họ Tần.

Tần Như Phong của nhà họ Tần chết đi, đáng lẽ mọi người nên đau buồn nhưng bây giờ nhà họ Tần lại cực kỳ vui mừng.

Theo dự kiến ban đầu vào lúc ba giờ chiều sẽ tổ chức lễ thừa kế chủ gia tộc mới nhưng chưa đến ba giờ, rất nhiều khách khứa đã đến nhà họ Tần.

Ai nấy đều mang theo quà cáp đến chúc mừng Tần Đức Chính.

Mà Tần Đức Chính vẫn chưa xuất hiện, khách khứa đến đều được đưa vào phòng tiệc của nhà họ Tần.

Trong một toà gác lửng, Tần Đức Chính đang ngồi ở vị trí trên cùng, bên dưới là người cầm quyền của phe ông cụ, Dương Thanh và Tần Đại Dũng cũng có mặt.

"Dương Thanh, nhà họ Tần phải đi đến bước đó thật à?"
Tần Đức Chính nhìn Dương Thanh, mặt nghiêm túc hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Tất nhiên chuyện cháu đến nhà họ Tần sẽ bị lộ, Liên minh Vương tộc dễ dàng điều tra được quan hệ giữa cháu và nhà họ Tần".

"Còn Vương tộc họ Tào lại là một thành viên trong Liên minh Vương tộc.

Nếu ông là Tào Vương, chờ sau khi cháu rời khỏi đây, liệu ông có ra tay với nhà họ Tần không?"
Nghe Dương Thanh nói, Tần Đức Chính tỉnh táo ra ngay, bây giờ không phải là nhà họ Tần có đồng ý hay không mà là Tào Vương có chịu buông tha cho nhà họ Tần hay không.

"Nếu đã vậy, nhà họ Tần sẽ liều mạng!"
Tần Đức Chính chợt đứng lên đập bàn, những người khác cũng dồn dập đứng lên, ai nấy đều kích động: "Liều mạng!"
Có Dương Thanh ở đây, sự tự tin của họ tăng vọt.

Tần Đại Dũng cũng kích động cực kỳ, bởi vì những chuyện sắp xảy ra sẽ thay đổi bố cục của cả Vương thành.

Không ai biết nhà họ Tần đang ấp ủ một kế hoạch khổng lồ, một khi thành công, địa vị của nhà họ Tần ở Chiêu Châu sẽ tăng vọt.

Chưa đến ba giờ, các gia tộc đứng đầu ở Vương thành Tào được nhà họ Tần mời đều đã đến hết rồi, chỉ thiếu một mình Tào Vương.

"Tào Vương chưa đến à?"
Trong căn gác lửng, ông Ngô báo cáo tình hình bữa tiệc, Tần Đức Chính nhíu mày hỏi.

Ông Ngô gật đầu, mặt nghiêm túc nói: "Chẳng lẽ Tào Vương đã đoán được ý đồ của chúng ta nên không đến?"
"Tào Vương chưa đoán được mục đích chân chính của chúng ta đâu".

Lúc này Dương Thanh đứng lên nói: "Nhưng chắc ông ta đã biết đây sẽ là một bữa tiệc bẫy!"
"Xem ra, Liên minh Vương tộc đã biết cháu đến nhà họ Tần rồi".

Sắc mặt Tần Đức Chính cực kỳ âm u, cắn răng nói: "Không ngờ Tào Vương lại gian manh đến vậy.

Chúng ta gấp rút tổ chức lễ thừa kế như vậy là để không cho họ có thời gian điều tra, không ngờ bị họ phát hiện rồi".

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Tào Vương không đến, những chuyện tiếp theo không còn ý nghĩa gì cả".

Một người bề trên của nhà họ Tần hoảng loạn hỏi.

Mặc dù Dương Thanh rất mạnh nhưng nhiều năm trôi qua, Vương tộc họ Tào luôn đàn áp nhà họ Tần nên mọi người đã có thói quen nghĩ rằng, họ không thể thắng Vương tộc họ Tào.

"Hoảng cái gì mà hoảng? Chẳng phải chúng ta đã có Dương Thanh ở đây rồi sao?"
Tần Đức Chính quát người kia.

Ngay sau đó, ông cụ lại nhìn mọi người, trầm giọng nói: “Dù hôm nay Tào Vương có đến hay không, lễ thừa kế vẫn phải được tổ chức!”
“Đúng vậy!”
Dương Thanh cũng lên tiếng: “Lúc cháu quyết định làm vậy, cháu đã nghĩ đến tình huống bây giờ rồi”.

“Cứ tiến hành buổi lễ đi đã, đợi sau khi buổi lễ kết thúc rồi hẵng bàn đến những chuyện khác”.

Tần Đức Chính gật đầu: “Được, nếu đã vậy thì chúng ta đi thôi!”
Dứt lời, ông cụ bước thẳng ra ngoài, vài người giữ chức cao ở nhà họ Tần theo sau.

Cùng lúc đó, trong sảnh tiệc, chủ của các gia tộc đứng đầu Vương thành Tào đích thân dẫn người trong tộc đến mừng.

Tuy nhiên đã đúng ba giờ chiều mà không thấy Tào Vương xuất hiện, chủ của các gia tộc đứng đầu hơi lo lắng.

“Đã ba giờ rồi, sao Tào Vương chưa đến?”
“Đúng đó, lễ thừa kế quan trọng vậy mà, nếu không có sự chứng kiến của Tào Vương thì có còn được xem là lễ thừa kế nữa không?”
“Mọi người nói xem có phải Vương tộc họ Tào đã cắt đứt quan hệ với nhà họ Tần rồi không?”

Khi có người đoán quan hệ giữa Vương tộc họ Tào và nhà họ Tần đã rạn nứt, mọi người biến sắc.

“Suỵt!”
Một chủ gia tộc đứng đầu Vương thành Tào làm động tác im lặng, nói một cách cẩn thận: “Im nhanh đi, ai mà chẳng biết nhà họ Tần và Vương tộc họ Tào thân nhau đến nhường nào? Nếu Tào Vương và chủ gia tộc họ Tần mà nghe câu này của ông, gia tộc nhà ông cứ chờ bị tiêu diệt đi!”
Dứt lời, chủ gia tộc kia vội vã ngậm miệng lại, cười mỉa: “Tôi chỉ nói lung tung thôi!”
Câu này của ông ta trông thì giống nói năng lung tung nhưng những vị chủ gia tộc khác đều cảm thấy hơi là lạ.

Căn cứ theo quan hệ giữa nhà họ Tần và Vương tộc họ Tào, Tào Vương không thể đến trễ được.

Bây giờ đã qua ba giờ rồi mà Tào Vương vẫn chưa đến, lễ thừa kế của nhà họ Tần cũng chưa bắt đầu.

Có vài chủ gia tộc chợt cảm thấy đứng ngồi không yên, lòng hơi lo lắng.

Nếu quan hệ giữa Vương tộc họ Tào và nhà họ Tần vỡ nát thì việc họ đến tham gia lễ thừa kế của nhà họ Tần sẽ đắc tội với Tào Vương.

"Đến rồi kìa!"
Đúng lúc này, vài bóng người bước vào sảnh tiệc.

Tần Đức Chính bước đến trong sự ủng hộ của những người giữ chức cao ở nhà họ Tần.

"Ông chủ Tần, chúc mừng!"
Thấy Tần Đức Chính xuất hiện, lập tức có chủ gia tộc đứng lên chúc mừng.

Ngay sau đó, các chủ gia tộc lớn có năng lực tương đương với nhà họ Tần cũng sôi nổi chúc mừng.

"Cảm ơn mọi người!"
Tần Đức Chính cười cười, chắp tay cảm ơn bốn phương tám hướng.

Lúc này, bên cạnh Tần Đức Chính có sáu bảy người, thậm chí còn có người tám mươi tuổi nhưng chỉ có duy nhất một chàng trai trẻ tuổi.

Mà chàng trai trẻ này lại đi ngay sát bên cạnh Tần Đức Chính, dù là cao thủ đứng đầu nhà họ Tần như Vũ Liệt cũng phải đứng sau Dương Thanh.

Cảnh tượng này thu hút sự chú ý của mọi người, nhất thời vô số ánh mắt đổ dồn lên người Dương Thanh.

Từ vị trí đứng của người nhà họ Tần là có thể nhận ra thân phận của Dương Thanh chỉ đứng sau Tần Đức Chính.

Nhưng điều làm mọi người nghi ngờ là họ chưa bao giờ nghe nói nhà họ Tần có một người trẻ như vậy.

Khi nhóm người Tần Đức Chính vào chỗ, quản gia nhà họ Tần chợt bước ra, nhìn mọi người xung quanh rồi hô to: “Bây giờ buổi lễ phong Vương xin được phép bắt đầu!”
Quản gia vừa nói xong câu này, các gia tộc đều sợ ngây người.

Bởi vì quản gia nói là buổi lễ phong Vương, khắp Chiêu Châu này ngoài Vương tộc ra, làm gì có gia tộc nào dám tổ chức buổi lễ phong Vương?
Chỉ là các chủ gia tộc đó đều nghĩ mình nghe nhầm rồi.

“Bái tế tổ tiên nhà họ Tần!”
Quản gia dứt lời, Tần Đức Chính đứng lên dẫn theo dòng chính của gia tộc, bước đến nhà thờ tổ của nhà họ Tần.

Tần Đức Chính tự đốt ba nén nhang, sau khi cắm lên lư hương, ông cụ quỳ xuống đất dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng lên.

Ông cụ nhìn bài vị của tổ tiên, mặt hơi kích động.

Sau khi hoàn thành lễ tế bài, Tần Đức Chính lại dẫn dòng chính của gia tộc về sảnh tiệc, quản gia lại nói: “Mời Vương bào!”
Quản gia dứt lời, một cô gái thuộc hàng con cháu của nhà họ Tần bưng một chiếc khay bằng gỗ Đàn Hương đến, trong khay có một chiếc Vương bào đã được xếp ngay ngắn.

“Há!”
Tần Đức

Chương 1135: 1135: Lựa Chọn Của Các Tộc

"Tào Vương!"
Nhìn người mặc Vương bào, mọi người kêu lên.

Dù là Tần Đức Chính thì ông cụ cũng nghiêm túc hẳn lên, dường như lúc này khí chất của Tào Vương đã khác.

Mười mấy vệ sĩ tiến vào sảnh tiệc đều là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Dù Dương Thanh đã dẫn đến tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, hơn nữa vốn dĩ nhà họ Tần cũng có vài cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nhưng xét về mặt số lượng, ông cụ không bằng Vương tộc họ Tào.

"Tần Đức Chính, ông to gan thật đó, ở Vương thành Tào của tôi mà ông dám tự tiện xưng Vương? Ông xem tôi là vật trang trí à?"
Tào Vương tức giận chất vấn, giọng như sấm sét cuồn cuộn nổ vang bên tai Tần Đức Chính.

Vũ Liệt bước lên phía trước một bước che trước mạt Tần Đức Chính, đề phòng nhìn Tào Vương, sợ Tào Vương chợt xông đến.

Dương Thanh vẫn đứng bên cạnh Tần Đức Chính, mặt lạnh lùng nhìn Tào Vương.

Lúc này hơi thở trên người Tào Vương càng kinh khủng hơn, rõ ràng là bán bộ Thần Cảnh.

Điều này làm Dương Thanh hơi bất ngờ, người ngoài đều cho rằng thực lực của Tào Vương là Vương Cảnh đỉnh phong, không ngờ lão ta đã đến bán bộ Thần Cảnh lâu rồi.

Quả nhiên bốn vị Vương của Liên minh Vương tộc không phải đèn cạn dầu.

"Tào Việt, cuối cùng ông cũng tới rồi!" Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Tần Đức Chính nhìn về phía Tào Vương, lạnh giọng nói.

Tào Việt là tên thật của Tào Vương, lúc này Tần Đức Chính gọi thẳng tên thật, thể hiện rõ thái độ của mình.

Cái tên Tào Việt này mấy chục năm rồi không nghe ai gọi, cũng chỉ có vài chủ gia tộc đứng đầu Vương thành Tào biết.

Lúc này, Tần Đức Chính lại gọi thẳng tên, có thể tưởng tượng được nỗi căm phẫn trong lòng Tào Việt.

Mắt Tào Việt nhìn Tần Đức Chính chằm chằm, cắn răng nói: "Tần Đức Chính, ông chán sống rồi đấy!"

"Có chán sống hay không chắc ông cũng biết, nếu đã đến rồi thì ở lại Vương tộc họ Tần mãi mãi đi!"

Tần Đức

nhưng lúc này, nhà họ Tần lại có nhiều cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đến vậy, còn chiến đấu với Vương tộc họ Tào.

Điều này làm họ có cảm giác như đang nằm mơ, trước khi đến nhà họ Tần, họ hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện thế này.

"Thời gian cho các người suy nghĩ đã hết rồi, bây giờ các tộc có thể nói với tôi đáp án của các người rồi nhỉ?"

Khi mọi người ở đây cho rằng nhà họ Tần và Vương tộc họ Tào sẽ đánh nhau thì bỗng dưng Tần Đức Chính quay sang nhìn chủ các gia tộc đứng đầu, lên tiếng hỏi.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của bảy tám chủ gia tộc đến nhà họ Tần khó coi đến cực đỉnh.

Hiển nhiên Tào Việt cũng muốn nghe đáp án của họ, lúc này lạnh lùng nhìn họ.

Bên này là Vương tộc lâu đời, bên kia là nhà họ Tần mới tự xưng là Vương tộc.

Lúc này, hai gia tộc lớn đang thể hiện thực lực của mình, lựa chọn này thực sự khó khăn đối với họ.

Tào Việt cũng không lên tiếng khuyên bảo, chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trong chớp mắt, lại

một phút trôi qua, chủ của các gia tộc nhìn nhau, chậm chạp không chịu đưa ra câu trả lời của bọn họ.

"Vương tộc họ Tần, nhà họ Trần đồng ý đi theo Tần Vương!"

Đúng lúc này, một bóng dáng trung niên quỳ xuống đất nhìn sang hướng của Tần Đức Chính, lớn tiếng nói.

Bụp!

Khoảnh khắc này, vô số ánh mắt dồn lên người của người đàn ông trung niên.

Người mới vừa nói tên là Trần Trung, ông ta là chủ nhà họ Trần, mà trong các gia tộc đứng đầu, nhà họ Trần là nhà có thực lực yếu nhất.

Lúc này, mặt Trần Trung toát lên vẻ điên cuồng và kiên quyết.

Ông ta rất rõ đây là cơ hội duy nhất của nhà họ Trần, một khi thắng cược thì địa vị của nhà họ Trần sẽ tăng vọt.

Cũng chỉ có cơ hội duy nhất này mới có thể thay đổi tình hình hiện tại của nhà họ Trần.

"Tốt!"

Tần Đức Chính cười to: "Từ nay về sau, nhà họ Trần chính là gia tộc đứng đầu của Vương thành Tần, thống trị khu vực phía Nam của Vương thành Tần".

"Cảm ơn Tần Vương!"

Mặt Trần Trung ngỡ ngàng rồi kích động, lớn tiếng nói cảm ơn.

Các chủ gia tộc của các gia tộc đứng đầu khác đều kinh hãi.

Vương thành Tào được chia thành năm khu vực lớn, Vương tộc họ Tào chiếm khu vực chính giữa, được gọi là khu vực trung tâm.

Mà bốn khu vực Đông, Tây, Nam, Bắc được chia cho bốn gia tộc lớn của Vương thành Tào quản lý.

Trong đó khu vực phía Nam là lớn nhất, tài nguyên phong phú nhất, chỉ đứng sau khu vực trung tâm.

Bây giờ Tần Đức Chính lại đưa khu vực phía Nam cho nhà họ Trần.

Hiển nhiên gia tộc nào thể hiện thái độ trước, gia tộc đó sẽ được nhiều lợi hơn.

Nhưng đó chỉ là tiền đề nhà họ Tần có thể tiêu diệt Vương tộc họ Tào thật, nếu không mọi thứ chỉ là phiếu khống.

Trong lúc nhất thời, ngoài Trần Trung đã tỏ thái độ ra, các chủ gia tộc khác không ai tỏ thái độ.

Dường như Tào Việt không hề quan tâm chuyện Tần Đức Chính chia khu vực phía Nam cho Trần Trung, chẳng thèm nhìn Trần Trung.

Có điều ánh mắt nhìn Tần Đức Chính càng lạnh lẽo hơn.

"Các người định ngồi xem long hổ đấu nhau à?"

Tần Đức Chính chợt nhìn các chủ gia tộc, lạnh giọng nói: "Tôi cho các người cơ hội cuối cùng, trong vòng một phút này, các người phải đưa ra lựa chọn.

Nếu không tôi sẽ tính là các người đi theo Tào Việt!"

Ông cụ vừa nói xong, sắc mặt các chủ gia tộc còn lại càng khó coi hơn.

Tần Đức Chính đang ép họ phải đưa ra lựa chọn ngay, vốn dĩ họ định đợi chút, đợi sau khi Vương tộc họ Tào và nhà họ Tần đấu nhau rồi mới chọn.

Chỉ cần họ tỏ thái độ kịp thời thì vẫn chiếm được lợi.

Nhưng bây giờ, Tần Đức Chính lại ép họ phải đưa ra đáp án ngay.

"Tần Đức Chính, ông ép người quá đáng rồi đó?"

Một chủ gia tộc căm tức nhìn Tần Đức Chính nói: "Ông nghĩ nhà họ Tần ông âm thầm bồi dưỡng một vài cao thủ là cao thể lật đổ Vương tộc họ Tào à?"

"Tôi nói cho ông biết, không thể nào!"

Dứt lời, ông ta bước đến trước mặt Tào Việt, khẽ khom lưng nói: "Tào Vương, nhà họ Trương sẵn lòng tiếp tục đi theo ngài, đối đầu với tất cả kẻ thù!"

Mặt Tào Việt vẫn bình tĩnh, lười trả lời lại, mắt vẫn nhìn Tần Đức Chính chằm chằm.

Chủ gia tộc họ Trương không dám nói nữa, vội vã đứng sau lưng Tào Việt.

"Nhà họ Tề đồng ý đi theo Vương tộc họ Tào!"

Bỗng nhiên thêm một chủ gia tộc mặc đồ truyền thống bước ra sau lưng Tào Việt.

"Nhà họ Thẩm đồng ý đi theo Vương tộc họ Tào!"

"Nhà họ Khương đồng ý đi theo Vương tộc họ Tào!"

…

Nhất thời, các gia tộc còn lại sôi nổi tỏ thái độ.

Thoáng chốc ngoài Trần Trung ra, bảy tám chủ gia tộc ở đây đều chọn Vương tộc họ Tào.

Cảnh tượng này làm sắc mặt Trần Trung hơi khó coi.

Gia tộc chọn Vương

Chương 1136: 1136: Có Dám Đấu Một Trận Không

Giờ phút này, Trần Trung lại trở thành tâm điểm.

Nhưng điều làm mọi người ngạc nhiên là Tào Việt vừa dứt lời, mặt Trần Trung nghiêm túc nói: “Tào Việt, không cần phải nói những lời vô nghĩa đâu! Nếu Trần Trung tôi đã nói sau này ủng hộ Tần Vương thì tuyệt không hối hận!”

Đến cả Tần Đức Chính cũng không ngờ thái độ Trần Trung lại kiên quyết như vậy.

Mà Tào Việt thì sau khi nghe Trần Trung nói xong, sắc mặt u ám đến cực đỉnh, mắt đầy sát ý: “Tốt lắm, sau hôm nay, Vương thành Tào không còn nhà họ Trần nữa!”

“Tào Việt, đừng nói nhảm nữa, muốn chết thì chiến, nếu đe doạ mà có tác dụng thì không có ngày hôm nay đâu”.

Tần Đức Chính lạnh giọng nói.

“Nếu ông đã vội vã muốn chết thì tôi sẽ tác thành!”

Tào Việt vung tay lên, ra lệnh: “Ra tay đi!”

Khoảnh khắc lão ta dứt lời, mười mấy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cùng xông ra ngoài.

Tần Đức Chính không cần phải lên tiếng, cao thủ của nhà họ Tần đã tiếp chiến.

Tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mà Dương Thanh dẫn đến, sau khi trải qua trận săn giết Tần Như Phong bán bộ Thần Cảnh, thực lực đã tăng lên.

Tuy rằng vẫn không thể bước lên Vương Cảnh đỉnh phong nhưng cũng không còn xa nữa.

Chỉ cần chiến đấu cao độ thêm trận nữa thì có thể hôm nay sẽ đột phá được cảnh giới.

“Giết!”

Tám cao thủ Dương Thanh dẫn đến cũng xông ra ngoài.

Khi trận chiến xảy ra, hai bên đều là cao thủ từ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên.

Trong mắt các chủ gia tộc của Vương thành Tào, cuộc chiến này giống như cuộc chiến kinh thiên động địa vậy.

Vũ Liệt không tham gia chiến đấu, vẫn đi theo sau lưng bảo vệ Tần Đức Chính, bảo vệ Tần Đức Chính mới là sứ mệnh lớn nhất của lão ta.

Dương Thanh thờ ơ nói với Tần Đức Chính đang lo lắng: "Ông hai, ông ngồi xuống quan sát là được, sau hôm nay nhà họ Tần sẽ xưng Vương!"

Tần Đức Chính nhìn Dương Thanh thật kỹ, vốn dĩ trong lòng còn hơi lo lắng nhưng chỉ một câu đơn giản của Dương Thanh lại làm ông cụ yên tâm hơn nhiều.

"Cháu là con rể nhà họ Tần, chỉ cần cháu muốn, cháu có thể ngồi lên chiếc ghế Tần Vương này!"

Sau khi Tần Đức Chính ngồi xuống, nhìn Dương Thanh bên cạnh, mặt nghiêm túc nói.

Dương Thanh còn kém nhiều lắm.

Ông cụ cứ có cảm giác mình không có tư cách làm Tần Vương.

Mà Dương Thanh là con rể của Tần Đại Dũng, Tần Đại Dũng lại là con trai của anh ông cụ, cũng chính là con trai của chủ gia tộc họ Tần tiền nhiệm.

Bản thân Dương Thanh lại mạnh mẽ, để Dương Thanh làm Tần Vương không có gì không thích hợp cả.

Dương Thanh cười lắc đầu: "Ông hai cứ yên tâm đi, sau này Vương thành Tần, không ai có thể động đến địa vị của Vương tộc họ Tần!"

Thấy Dương Thanh không chịu nhận vị trí Tần Vương, Tần Đức Chính chỉ có thể từ bỏ, khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn hiện trường trận chiến.

Lúc này, hiển nhiên vệ sĩ do Tào Việt dẫn đến là cao thủ mạnh nhất nhà họ Tào, sức chiến đấu cực mạnh, lại chiếm ưu

thế về mặt số lượng.

Trong lúc nhất thời, cao thủ bên phe Tần Đức Chính bị đàn áp hoàn toàn.

Cũng may tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ Dương Thanh dẫn đến có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có người còn phải một mình đấu với hai cao thủ nhà họ Tào nhưng họ không sợ hãi chút nào, ngược lại còn càng đánh càng hăng.

Đương nhiên tám cao thủ mà Dương Thanh dẫn đến sẽ không hèn nhát.

Có Dương Thanh ở đây, họ hoàn toàn không cần lo sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Họ không hề có gánh nặng gì, chỉ cần chiến đâu, phát huy hết tiềm lực võ thuật của mình, chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng bước vào Vương Cảnh đỉnh phong.

Tào Việt phía bên kia, sắc mặt cực kỳ âm u, thân là Tào Vương, tất nhiên lão ta có thể thấy lúc này trông như phe lão ta đang chiếm ưu thế nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thôi.

Sợ rằng không bao lâu sau, tình hình hiện tại sắp đảo ngược.

Lão ta chợt nhìn người trẻ tuổi đứng bên cạnh Tần Đức Chính.

Cảm nhận được ánh mắt của Tào Việt, Dương Thanh cũng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ là mắt anh vẫn bình tĩnh.

Lúc nhìn Tào Việt, ánh mắt hệt như đang nhìn người chết.

Mà sát khí trong mắt Tào Việt sáng lấp lánh, đương nhiên lão ta biết người trẻ tuổi này là Dương Thanh.

Trên cơ bản Liên minh Vương tộc đã xác định được Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh.

"Cậu là Dương Thanh đúng không?"
Tào Việt chợt hỏi.

Dương Thanh cười nhạt: “Không biết chủ nhà họ Tào hỏi có gì không?”

Mặt Tào Việt cứng đờ, Dương Thanh gọi lão ta là chủ nhà họ Tào.

Tào Việt nheo mắt: “Cuộc chiến chưa kết thúc mà cậu đã biết kết quả rồi à?”

Mặt Dương Thanh bình tĩnh, cười thong thả: “Ông nghĩ có tôi ở đây, nhà họ Tào còn cơ hội thắng à?”

Sắc mặt Tào Việt càng khó coi hơn.

“Nếu chủ gia tộc họ Tào đồng ý đi theo tôi, tôi có thể để nhà họ Tào ở lại Vương thành Tần!”

Dương Thanh chợt lên tiếng: “Liên minh Vương tộc chỉ muốn tranh giành lợi lộc trong cuộc chiến Đế Thôn.

Tôi có thể khẳng định với ông rằng, có tôi ở đây, ai cũng đừng mơ Đế Thôn xuất thế”.

Tào Việt thẹn quá thành giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bảo tôi phục tùng cậu? Nằm mơ!”

“Nếu đã vậy, hết hôm nay, tôi chỉ có thể làm nhà họ Tào biến mất”.

Dương Thanh lạnh lùng nói giống như một chuyện rất bình thường.

Các chủ gia tộc xung quanh đều sợ ngây người.

Lúc trước họ thấy Dương Thanh đi theo Tần Đức Chính là bất ngờ lắm rồi, không biết chàng trai trẻ này là người thế nào.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Dương Thanh và Tào Việt, bọn họ mới ý thức được, sợ rằng chàng trai trẻ này mới là người đứng sau lưng Tần Đức Chính.

Nếu không, sao Tào Việt lại biết Dương Thanh?

Nếu không, sao Dương Thanh lại bảo Tào Việt phục tùng?

Nghĩ đến đây, các chủ gia tộc càng lo lắng hơn.

Nếu chỉ có nhà họ Tần, bọn họ sẽ không bao giờ hối hận khi về phe nhà họ Tào.

Nhưng bây giờ nhà họ Tần lại có một chàng trai trẻ thân phận cực kỳ bí ẩn, điều này làm họ bỗng hơi sợ hãi.

Một người trẻ tuổi mà đến Tào Việt cũng thấy khó giải quyết, há có thể giải quyết một cách dễ dàng?

"Nếu các người chỉ có chút sức chiến đấu này, tôi thấy hơi thất vọng đó?"

Đúng lúc này, Dương Thanh chợt nói.

Nghe câu này, tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ được anh dẫn đến chợt run rẩy, ý chí chiến đấu âm ỷ trong lòng chợt bộc phát hoàn toàn.

Ầm ầm ầm!

Tám cao thủ đều bộc phát toàn bộ sức chiến đấu, cả nhà họ Tần, sát khí ngập trời.

"Giết!"

Bởi vì một câu của Dương Thanh, tám cao thủ xông về phía cao thủ nhà họ Tào giống như dã thú lên cơn cuồng.

Cao thủ nhà họ Tào ban nãy còn chiếm ưu thế, bây giờ phải lùi lại liên tục.

Cảnh tượng này làm đám gia tộc chọn nhà họ Tào cực kỳ khiếp sợ, lòng càng hối hận hơn.

Một câu thôi đã có thể kích thích sức chiến đấu của tám cao thủ, cuối cùng chàng trai trẻ này là ai?

Sắc mặt Tào Việt cũng âm u đến cực đỉnh, đôi mắt loé lên lạnh lẽo, tự lẩm bẩm: "Tại sao phải ép tôi? Tại sao phải ép tôi?"

Ầm!

Dứt lời, một hơi thở kinh khủng bộc phát từ cơ thể lão ta.

"Thần Cảnh!"

Dương Thanh nheo mắt, lúc này, anh lại cảm nhận được trên người Tào Việt có hơi thở của cao thủ Thần Cảnh.

"Ra đây hết đi!"

Tào Việt chợt hét vào không khí.

Trong giây lát, vài hơi thở kinh khủng ập về phía nhà họ Tần.

Một người!

Hai người!

Ba người!

Trong nháy mắt, ba bóng hình kinh khủng đáp xuống, trên người ai nấy đều toát ra hơi thở bán bộ Thần Cảnh.

Khoảnh khắc này, người nhà

Chương 1137: 1137: Tào Vương Quỳ Mọp

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đổ dồn lên Dương Thanh, ai nấy đều khiếp sợ.

Không ai có thể ngờ rằng Tào Vương mạnh mẽ lại muốn đấu với Dương Thanh một trận.

Đặc biệt là những chủ gia tộc đó, họ càng ngạc nhiên hơn.

Trông Dương Thanh chưa đến ba mươi tuổi, dù có địa vị đi chăng nữa thì sao?

Tào Việt của bây giờ, khí thế trên người có khi đã lên đến Thần Cảnh.

Những chủ gia tộc đó có một suy nghĩ hoang đường, cứ như một anh chàng thanh niên đòi đấu với một cậu bé lên ba vậy.

Chỉ có tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mà Dương Thanh đã dẫn đến là biết Tào Việt đang tự tìm đường chết.

Họ tận mắt nhìn thấy cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành rơi vào tay Dương Thanh, không chịu nổi một chiêu, huống chi là cao thủ mới bước vào Thần Cảnh như Tào Việt?

"Dương Thanh, cháu không cần phải đấu với ông ta, đây là chuyện giữa chúng ta và nhà họ Tào.

Bây giờ cháu dẫn bố vợ cháu rời khỏi đây đi, chúng ta sẽ liều mạng ngăn cản Tào Việt".

Tần Đức Chính vội vàng ngăn cản, ông cụ không biết Dương Thanh mạnh đến nhường nào nhưng có thể cảm nhận được, Tào Việt của hiện tại đã bước vào Thần Cảnh.

Dương Thanh lắc đầu nhẹ nhàng, từ từ đứng lên, ánh mắt nhìn Tào Việt: "Ông có chắc là ông muốn đấu với tôi không?"

"Cậu không dám à?"

Tào Việt lạnh giọng nói, giọng đầy khiêu khích.

“Được, nếu ông đã muốn chết, tôi tác thành cho ông!”
Dương Thanh dứt lời rồi cất bước về phía Tào Việt.

“Dương Thanh, đừng! Ông ta đang khích tướng, muốn cháu tới chịu chết đó!”
Tần Đức Chính sốt ruột muốn chết, nếu Dương Thanh gặp mệnh hệ gì, ông cụ biết ăn nói với anh mình dưới cửu tuyền thế nào đây?
“Vương, ngài yên tâm đi, thực lực của cậu Thanh là đối thủ của Dương Thanh.

“Nhưng…”
Tần Đức Chính cắn răng nói: “Nếu cậu ấy gặp mệnh hệ gì, chẳng khác gì nhà họ Tần chúng ta hại cậu ấy chết?”
“Yên tâm đi, cậu ấy sẽ không sao đâu!” Vũ Liệt kiên quyết nói. Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha
Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Dương Thanh bước đến trước mặt Tào Việt, ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Tào Việt nói: “Ông ra tay trước đi! Nếu không tôi sợ ông sẽ không có cơ hội ra tay”.

Nghe Dương Thanh nói, mọi người đều khiếp sợ.

Tào Việt thì cười mỉa: “Tôi biết cậu rất mạnh nhưng không ngờ cậu lại huênh hoang đến vậy, để tôi ra tay trước, cậu chắc chưa?”
Dương Thanh lắc đầu bất đắc dĩ: “Đương nhiên là chắc rồi, tới đi!”
“Cậu ra tay trước, cứ làm vậy đi, tôi nhường cậu ba chiêu, sau ba chiêu tôi sẽ ra tay!”
Tào Việt chợt nói.

Ba gã cao thủ bán bộ Thần Cảnh đứng thành hình tam giác, quan sát Dương Thanh như hổ rình mồi.

Không ai nghi ngờ, một khi Tào Việt ra lệnh thì ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh này sẽ tấn công Dương Thanh.

“Nếu đã vậy thì ông cút đi để luyện tay cho cấp dưới của tôi!”
Khoảnh khắc Dương Thanh vừa dứt lời, một hơi thở kinh khủng quét về phía Tào Việt.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, cảnh tượng làm mọi người kinh hãi đã xảy ra, chỉ thấy Tào Việt mới đứng tại chỗ bỗng lùi mạnh về sau.

Ngay sau đó, ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh cùng nhằm về phía Dương Thanh.

"Giết!"

Ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh không hề chậm trễ, nhào thẳng về phía Dương Thanh.

Tay mỗi người xuất hiện một con dao găm loé sáng.

"Tào Việt, đồ đê tiện vô liêm sỉ!"

Tần Đức Chính rống lên vì tức.

Mắt Dương Thanh loé sát khí, đối diện với sự tấn công của ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh, anh không hề trốn tránh mà chỉ giẫm chân xuống đất.

"Ầm!"

Một tiếng vang lớn, mặt đất dưới chân anh lõm xuống, cùng lúc đó một vài vết nứt rộng như cánh tay lấy chỗ anh vừa giẫm làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

Những người khác đều hoảng sợ, cơ thể lắc lư.

Khoảnh khắc Dương Thanh giẫm chân xuống đất, giống như mới vừa xảy ra động đất vậy.

Ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh đang xông về phía Dương Thanh, bỗng dưới chân xuất hiện vết nứt khiến hành động của họ khựng lại.

"Phụt phụt phụt!"

Nhưng khoảnh khắc bước chân họ dừng lại, ba viên đá vụn bị Dương Thanh giẫm bay lên, mang theo luồng khí thế kinh khủng, như một viên đạn xoay tròn với tốc độ cao, đâm thẳng vào vùng giữa mày của ba người.

"Ầm ầm ầm!"

Mặt đất bình thường trở lại, Dương Thanh đứng khoanh tay tại chỗ.

Mà ba tên cao thủ bán bộ Thần Cảnh ban nãy còn xông về phía anh đã đồng loạt ngã xuống đất, vùng giữa mày mỗi người xuất hiện một cái lỗ đầy máu, chết không nhắm mắt.

Ầm!

Nhà họ Tần rộng như vậy nhưng mọi người đều ngây ra như phỗng.

Mà Tào Việt mới vừa rời khỏi trận chiến, chuẩn bị chờ ba gã cao thủ bán bộ Thần Cảnh bào mòn sức chiến đấu của Dương Thanh, cuối cùng sẽ bùng nổ giết Dương Thanh, lão ta càng khiếp sợ hơn, đứng sững tại chỗ, nhếch miệng giống như quên cả việc thở.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, đã bước vào Thần Cảnh nhưng không ngờ cao thủ bán bộ Thần Cảnh mà mình đã âm thầm bồi dưỡng nhiều năm lại bị Dương Thanh hạ gục trong chớp mắt.

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, từ lúc Tào Việt rời khỏi vòng chiến đến lúc ba gã bán bộ Thần Cảnh bị hạ gục, chỉ có hai ba giây ngắn ngủi.

Người khác không rõ sau khi ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh đó kết hợp sẽ bộc phát ra sức chiến đấu lớn đến nhường nào nhưng Tào Việt thì hiểu rất rõ.

Có thể nói, dù là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thì cũng sẽ thất bại dưới sự bắt tay của ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Thậm chí ba cao thủ bán bộ Thần Cảnh này có thể đánh chết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bình thường.

Trong tình huống bình thường, cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ đấu với ba cao thủ này, chỉ có con đường chết.

Nhưng bây giờ mới có hai ba giây mà ba người đó đã biến thành xác chết.

Chẳng lẽ thực lực của Dương Thanh, ít nhất cũng là Thần Cảnh trung kỳ?

Hơn nữa còn có khả năng không phải là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

“Chuyện này… Sao lại thế được?”

Tào Việt không thể tin nổi, cơ thể run bần bật, lảo đảo lùi về sau vài bước.

Dương Thanh lạnh nhạt bước về phía Tào Việt, lạnh giọng nói: “Thiên đường có lối ông không đi, địa ngục không cửa ông lại chui vào! Nếu ông đã chọn con đường chết thì tôi tác thành!”

Khoảnh khắc anh dứt lời, trời đất như biến sắc, gió như đang gào thét.

Luồng khí thế kinh khủng bao phủ toàn bộ nhà họ Tần, mà Tào

Chương 1138: 1138: Người Bí Ẩn

Mọi người chỉ thấy cảnh tượng trước mắt chợt loé, chưa kịp thấy Dương Thanh đâu thì Dương Thanh đã biến mất tại chỗ.

"Ầm!"
Khoảnh khắc cú đấm của Dương Thanh chuẩn bị nện lên người Tào Việt, bỗng có một tiếng vang lớn, một con sư tử đá đột nhiên bay ra chặn trước mặt Tào Việt.

Cú đấm của Dương Thanh rơi xuống đầu con sư tử đá, trong nháy mắt đầu con sư tử đá biến thành bột mịn.

Sau khi mọi thứ bình thường trở lại, vốn dĩ Tào Việt đang quỳ dưới đất nhưng bây giờ lại biến mất ngay tại chỗ.

Giờ phút này, mọi người kinh hãi!
Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn Tào Việt biến mất ngay tại chỗ.

"Tào Việt bị đánh thành bột rồi à?"
Ông Ngô tròn mắt tự lẩm bẩm.

Ánh mắt của Vũ Liệt cũng phát cuồng, nhìn chằm chằm bóng lưng của chàng trai trẻ kia.

Tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ Dương Thanh dẫn đến cũng phấn khích.

Bởi vì kích động nên họ nắm chặt tay, nhìn Dương Thanh với vẻ vô cùng sùng bái.

Đám chủ gia tộc đứng đầu đó tuyệt vọng, mạnh như Tào Vương mà còn bị Dương Thanh đánh thành bột, một mảnh xương cũng không còn? Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha
Chỉ có mình Dương Thanh, ánh mắt lạnh lùng loé sáng, mắt nhìn về một hướng, lạnh lùng nói: "Nếu đã đến thì xuất hiện đi!"
"Ai?"

"Có người nữa à?"
Mọi người nhìn Đông nhìn Tây, mặt toát lên vẻ kinh ngạc.

“Ầm!”
Giây tiếp theo, một người đàn ông trung niên lưng đeo kiếm đáp từ nóc nhà xuống.

Khi chân ông ta chạm đất, mặt đất run lên.

Người đàn ông trung niên đáp xuống, Tào Việt mới được ông ta cứu cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

“Tào Việt, ông ta chưa chết?”
Ông Ngô tròn mắt nhìn.

Lão ta không thấy cuối cùng ban nãy đã xảy ra chuyện gì, lão ta còn tưởng Dương Thanh đã đánh Tào Việt thành bột mịn rồi.

“Tào Vương!”
Đám chủ gia tộc đứng đầu đó thấy Tào Việt lại xuất hiện lần nữa, ai nấy đều kích động.

Ban nãy trơ mắt nhìn Tào Việt bị đánh thành bột, họ đã tuyệt vọng nhưng bây giờ Tào Việt lại xuất hiện rồi.

“Cảm ơn tiền bối đã cứu mạng!”
Tào Việt cũng sợ hãi, đến giờ phút này lão ta mới lấy lại tinh thần, vội vàng cúi đầu cảm ơn người đàn ông trung niên.

Tào Việt cũng bảy mươi, tám mươi tuổi rồi nhưng người đàn ông trung niên trông chỉ mới năm mươi tuổi, mà lúc này, Tào Việt lại gọi người đàn ông trung niên là tiền bối.

Người đàn ông trung niên không thèm quan tâm đến Tào Việt, mắt nhìn Dương Thanh, bỗng lên tiếng hỏi: “Không tệ, ở thế tục mà cũng có một cao thủ Thần Cảnh trẻ như thế, đúng là làm tôi bất ngờ”.

Dương Thanh nheo mắt: “Từ lúc nào mà cao thủ Thần Thành thật”.

Ban nãy anh chỉ hỏi thử thôi, không ngờ đối phương chủ động hỏi có phải Dương Thanh đã huỷ hoại Phệ Tâm Cổ không.

Trong cơ thể Tần Như Phong có cổ trùng Phệ Tâm nên mới có thể tiếp cận thực lực bán bộ Thần Cảnh, bộc phát thực lực Thần Cảnh sơ kỳ.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha
Điều làm Dương Thanh ngạc nhiên là cổ trùng Phệ Tâm trong cơ thể Tần Như Phong không phải của người đàn ông trung niên mà là của sư phụ ông ta.

Thực lực của người đàn ông trung niên là Thần Cảnh trung kỳ, thế sư phụ của ông ta mạnh đến mức nào?
Không hổ danh là Miêu Thành ẩn thế, quả nhiên thần bí, cao thủ nào bước ra cũng thuộc dạng Thần Cảnh.

Đây là cao thủ Thần Cảnh Miêu Thành thứ hai mà Dương Thanh gặp.

"Tần Như Phong cướp đoạt quyền của anh trai, nên chết từ năm mươi năm trước rồi.

Tôi là con rể nhà họ Tần, tôi giết ông ta để báo phù cho bố của bố vợ tôi, đây là chuyện đương nhiên".

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Chuyện của nhà họ Tần ở thế tục mà Miêu Thành cũng muốn nhúng tay vào à? Các người không sợ sau khi chuyện này lộ ra ngoài sẽ mang đến phiền phức cho Miêu Thành?"
Người đàn ông trung niên nhíu mày, đúng là những lời Dương Thanh nói làm ông ta thấy rất áp lực.

Vì một nguyên nhân nào đó, bọn họ không được đường đường chính chính nhập thế, một khi chuyện này mà bị lộ, đúng là mang đến phiền phức lớn cho Miêu Thành.

Mặc dù phiền phức rất lớn nhưng cũng không đến mức làm ông ta phải sợ một cao thủ ở thế tục.

"Nếu đã vậy thì giết hết đám người này, các người chết rồi, chuyện này không thể bị lộ được".

Ánh mắt người đàn ông trung niên loé sát khí mãnh liệt.

Nghe ông ta nói, các chủ gia tộc đứng đầu đều sợ hãi, ai nấy đều quỳ rạp dưới đất, thấp thỏm lo âu: "Vị đại nhân này, chúng tôi không biết gì cả, xin ông đừng giết chúng tôi".

"Chúng tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không tiết lộ tất cả những gì hôm nay đã thấy, đã nghe, xin ông tha cho chúng tôi một con đường sống".

Lúc này, ngoài người nhà họ Tần ra, tất cả những người khác đều quỳ xuống xin tha.

Đến Tào Việt cũng thấp thỏm lo âu nói: “Tiền bối, xin ngài nương tay cho.

Thủ phạm gây ra chuyện này là nhà họ Tần và Dương Thanh, chỉ cần họ chết, tôi đảm bảo sẽ không để chuyện hôm nay bị tiết lộ một chữ nào”.

“Tôi là Tào Vương của Vương thành Tào, tôi bảo đảm với ngài, nếu có người dám tiết lộ chuyện hôm nay, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”
Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn Tào Việt, lạnh giọng nói: “Ngoài ông ra, những người khác đều phải chết!”
Ban nãy Tào Việt còn muốn khuyên nhưng bị người đàn ông trung niên lườm một cái, lão ta sợ run bần bật, không dám nói thêm chữ nào.

Mà những người khác sau khi nghe người đàn ông trung niên không chịu buông tha cho họ thì mặt đầy tuyệt vọng.

Thực lực mà lúc trước Dương Thanh thể hiện ra đã đủ làm họ tuyệt vọng rồi, bây giờ lại thêm một người đàn ông trung niên bí ẩn đến, thực lực càng kinh khủng hơn nữa.

Vốn dĩ họ còn tưởng rằng người đàn ông trung niên này cứu Tào Việt thì cũng sẽ cứu họ nhưng không ngờ ông ta vẫn muốn giết họ.

“Tào Vương, cứu chúng tôi với!”
Các chủ gia tộc đồng loạt quỳ xuống xin Tào Việt tha cho.

Mắt Tào Việt loé sáng, cắn răng nói: “Các người cũng thấy đó, không phải tôi không muốn cứu các người mà là Dương Thanh đã huỷ hoại tâm huyết của sư phụ của vị đại nhân này”.

“Đây là chuyện trọng đại, chuyện hôm nay không được tiết lộ dù là nửa chữ, để đảm bảo không ai tiết lộ chuyện hôm nay, các người chỉ có thể chết!”
“Muốn trách thì các người trách Dương Thanh đi, tại cậu ta chọc người không nên chọc nên mới liên luỵ đến các người”.

Những lời Tào Việt nói làm cơn giận của mọi người chuyển sang dồn lên người Dương Thanh.

Có điều, Dương Thanh quá mạnh, họ tức mà không dám nói.

Dương Thanh lạnh lùng đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên nói: “Nể tình ông là người Miêu Thành, tôi có thể cho ông một cơ hội.

Nếu ông rời khỏi đây, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra”.

Lần trước lúc ở Vương thành Quan, Dương Thanh đã từng tiếp xúc với một cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành, cũng biết số cao thủ Thần Cảnh có hạn.

Nếu thiếu một người, chỉ sợ sẽ khiến toàn bộ Miêu Thành phải chấn động.

Anh không muốn để các cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thanh nhập thế nên tất nhiên không muốn giết

Chương 1140: 1140: Không Thể Chống Lại

"Ha ha, hay lắm!"

Tào Việt bỗng nhiên cười như điên, hai nắm đấm và cả người lão ta đều tràn đầy sức mạnh không gì sánh bằng.

Điều khiến lão ta vui mừng chính là, thực lực võ thuật của lão ta không chỉ đột phá Thần Cảnh trung kỳ, mà vẫn còn đang tăng nhanh, có thể sắp bước vào cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ rồi.

Mà lúc này hơi thở võ thuật trong cơ thể Miêu Vân Nghiễm lại càng kinh khủng, chỉ trong thời gian ngắn, hơi thở trên người ông ta đã vọt lên cấp độ cao nhất.

"Đây chính là thực lực đột phá cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong sao?"

Miêu Vân Nghiễm cũng vô cùng hưởng thụ cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh.

Cho dù có phải trả giá thật đắt, ông ta cũng không hề hối hận.

Nếu không phải ông ta dùng cổ trùng để kích thích thực lực võ thuật trong cơ thể, thì hôm nay ông ta chỉ có thể bỏ mạng ở đây.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

Sắc mặt những cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh ở xung quanh đều rất khó coi, giống như không gian cũng thay đổi, khiến cơ thể những người có thực lực yếu hơn mất khống chế đến run rẩy.

Sắc mặt Tần Đức Chính trắng bệch, ông cụ đầy tuyệt vọng nói: "Chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày tàn của nhà họ Tần sao?"

"Không đâu!"

Ánh mắt Vũ Liệt trở nên kiên định, lão ta nhìn chằm chằm bóng dáng trẻ trung đang đứng giữa sân nhà họ Tần, ánh mắt tràn đầy vẻ kính trọng, lần nữa kiên định nói: "Có cậu Thanh ở đây, có thể bảo vệ nhà họ Tần trăm năm yên ổn!"

Tần Đức Chính vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Vũ Liệt, lúc này, ông cụ có thể nhìn thấy được sự kiên định và cả tín ngưỡng từ trong ánh mắt của Vũ Liệt.

Tựa như trong lòng Vũ Liệt, Dương Thanh đã trở thành tín ngưỡng.

"Bây giờ cậu ấy phải đối mắt với hai cao thủ Thần Cảnh, cho dù võ công của cậu ấy có mạnh hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể một mình đối đầu với cả hai cao thủ Thần Cảnh sao?"

Tần Đức Chính nghi ngờ hỏi.

Vũ Liệu trầm giọng nói: "Ông nhìn cậu Thanh đi, từ đầu đến cuối, cậu ấy vẫn luôn bình tĩnh đứng đó, chờ đợi Miêu Vân Nghiễm và Tào Việt thăng cấp".

"Cậu Thanh không phải là kẻ ngu, nếu cậu ấy không thể đồng thời đối phó với hai cao thủ Thần Cảnh, sao có thể chờ hai cao thủ này tăng thêm sức mạnh chứ?"

"Vừa rồi, nếu cậu Dương muốn giết bọn họ, đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Nghe vậy, Tần Đức Chính cũng kinh sợ, vội vàng nhìn về phía Dương Thanh.

Ông cụ thấy đúng như lời Vũ Liệt nói, Dương Thanh đứng giữa sân, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chỉ có đôi mắt là thoáng lóe lên sự hiếu chiến điên cuồng.

"Không ngờ đúng là như vậy!"

Tần Đức Chính kinh ngạc nói: "Dương Thanh, rốt cuộc cậu ấy mạnh đến mức nào đây?"

Người phát hiện Dương Thanh vẫn hết sức bình tĩnh không chỉ có Vũ Liệt, mà còn cả tám cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ do Dương Thanh dẫn tới đây.

Lúc này, khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt họ tràn đầy sự kính trọng.

Lần nào Dương Thanh cũng có thể mang tới cho họ bất ngờ vô cùng lớn.

Mặc dù họ không biết rốt cuộc lúc này Miêu Vân Nghiễm và Tào Việt đã mạnh lên đến thế nào, nhưng họ biết thực lực võ thuật của hai kẻ này đã tăng lên rất nhiều.

Hai người này vốn là cao thủ Thần Cảnh, thực lực lại tăng lên gấp mấy lần, có thể tưởng tượng được cơ thể bọn họ đã biến đổi như thế nào.

Lại thấy Dương Thanh trơ mắt đứng nhìn hai kẻ kia trở nên mạnh mẽ, tựa như không chút lo lắng hai kẻ này sẽ đánh bại anh sau khi thực lực của bọn họ thay đổi.

"Giết!"

Hơi thở võ thuật trên người Miêu Vân Nghiễm đã ổn định ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, mà Tào Việt cũng ổn định ở cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Sau tiếng hét của Miêu Vân Nghiễm, bóng ông ta bỗng biến mất.

Mà Tào Việt nháy mắt cũng bộc phát tốc độ nhanh nhất, xông về phía Dương Thanh.

"Bùm!"

Dương Thanh vẫn đứng đó, không nhúc nhích chút nào, chỉ hờ hững vung tay lên, nắm đấm của Miêu Vân Nghiễm đã đụng mạnh và lòng bàn tay anh.

"Bùm bùm bùm!" Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Mặt đất rung chuyển mạnh mẽ, sau đó lấy hai người làm trung tâm, vô số khe hở lớn nhỏ khác nhau lập tức lan ra bốn phương tám hướng.

Một luồng sức mạnh kinh người giống như từng đợt từng đợt sóng chấn động bốn phía.

Những cao thủ ở cảnh giới yếu hơn Vương Cảnh hậu kỳ chỉ cảm thấy có một đòn tấn công vô hình vô cùng kinh khủng đập vào người họ, khiến họ lùi mạnh về phía sau mấy bước.

Mà các cao thủ cảnh giới Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong cũng có thể cảm giác được sức mạnh kinh khủng của cơn chấn động kia, sắc mặt tái nhợt.

Vũ Liệt mới đến bán bộ Thần Cảnh nhìn chằm chằm Dương Thanh, ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt.

“Dương Thanh, tôi sẽ tiễn cậu lên đường!”

Dương

tới trợ giúp Dương Thanh, nhưng Tào Việt đã lao tới bên cạnh Dương Thanh, lão ta tung ra một quyền trí mạng nhằm trúng đầu Dương Thanh.

Ông cụ đứng cách Dương Thanh khá xa, dù muốn lao tới ngăn cản cũng không thể làm được.

“Cậu Thanh!”

Tám cao thủ đã bước nửa bước vào cảnh giới Vương Cảnh cũng biến sắc, kinh hoàng hô to.

Người nhà họ Tần đều vô cùng tuyệt vọng, trơ mắt đứng nhìn đòn tấn công của Tào Việt đánh xuống.

“Bùm!”

Thấy đòn trí mạng của Tào Việt sắp đánh xuống, đúng trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Dương Thanh bỗng vung tay lên, tung ra một quyền.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, kèm theo tiếng xương cốt gãy lìa, cơ thể Tào Việt bị đánh bay trên không trung, giống như một quả bóng bị đá bay.

“Ầm!”

Một giây tiếp theo, lại một tiếng động thật lớn vang lên, cơ thể của Tào Việt đụng thủng vách tường trong sảnh tiệc của nhà họ Tần.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn đứng yên ở đó, không rời nửa bước.

Đầu tiên, anh tung ra một chiêu đỡ một quyền của Miêu Vân Nghiễm.

Sau đó, Dương Thanh tung ra một đấm đánh bay Tào Việt có thực lực đã đạt tới Thần Cảnh trung kỳ khi lão ta còn chưa đụng được vào cơ anh.

Giờ phút này, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm bóng dáng trẻ tuổi kia.

Cho dù là Miêu Vân Nghiễm đã có thực lực tăng lên cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong cũng vô cùng khiếp sợ trong lòng.

"Chuyện, chuyện này sao có thể?"
Miêu Vân Nghiễm tự lẩm bẩm.

Dương Thanh có thể hời hợt đỡ được một đòn tấn công toàn lực của ông ta đã khiến ông ta đủ kinh ngạc lắm rồi.

Nhưng khiến ông ta không thể ngờ được là, khi Dương Thanh giằng co với ông ta, anh lại vẫn có thể phân tâm đối phó với Tào Việt có thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Thậm chí, Tào Việt còn chưa đụng được vào Dương Thanh đã bị anh đánh bay.

Mặc dù ông ta và Dương Thanh chưa thật sự quyết chiến, nhưng trong mấy giây ngắn ngủi này, thắng bại đã phân định rõ ràng.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn đứng đó, mà ông ta là phe chủ động tấn công, dốc hết thực lực để ra đòn lại không thể đẩy lui được Dương Thanh.

Điều này chỉ có thể cho thấy thực lực của Dương Thanh vẫn trên ông ta.

"Rốt cuộc cậu là ai?"
Miêu Vân Nghiễm sắc mặt dữ tợn hỏi.

"Tôi

Chương 1141: 1141: Thủ Đoạn Của Tần Vương

"Không!"

Miêu Vân Nghiễm lập tức hét lớn, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Ông ta cảm nhận được rất rõ, đòn này của Dương Thanh mang theo sức mạnh khủng khiếp cỡ nào.

Ông ta cũng hoàn toàn không có cách nào chống lại, một khi quyền này hạ xuống, ông ta chỉ còn đường chết.

"Oành!"

Nhưng Dương Thanh vẫn không buông tha ông ta, nắm đấm này nện thẳng vào tim Miêu Vân Nghiễm.

Giữa ánh mắt khiếp sợ của bao người, thân thể Miêu Vân Nghiễm bay vụt ra ngoài, tốc độ còn cao hơn cả tốc độ của Tào Việt vừa rồi, điều này chứng tỏ quyền vừa rồi của Dương Thanh đã tăng thêm rất nhiều lực.

Thân thể Miêu Vân Nghiễm nặng nề rơi xuống đất, miệng hộc một búng máu đen, hơi thở trên người nháy mắt tan biến như bong bóng xì hơi.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

"Mày, mày…!Ọc…"

Miêu Vân Nghiễm chỉ tay vào Dương Thanh, mới nói được hai chữ "mày" thì đã lại hộc ra một búng máu đen lẫn nội tạng, trút hơi thở cuối cùng.

Còn về Tào Việt - Tào Vương của Vương thành Tào, ngay thời khắc bị Dương Thanh đánh trúng, lão ta đã chết.

Phù!

Một trận gió nhẹ thổi qua, vô số bụi bặm tốc lên.

Hai cao thủ Thần Cảnh đều đã ngã xuống.

Không ai biết rằng, một trong số đó thậm chí đã tăng thực lực võ thuật của mình lên tới Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng

vẫn không cách nào chịu được một quyền của Dương Thanh.

Giữa biển người này, ai cũng khiếp sợ tột cùng, thậm chí còn có người cảm thấy có lẽ mình đang nằm mơ.

Trước đó, bọn họ chưa từng được chứng kiến cảnh tượng cao thủ Thần Cảnh giao chiến, trận chiến này đã khiến bọn họ nhận ra mình thật nhỏ bé làm sao.

"Huỵch!"

Tám vị cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bỗng đồng loạt quỳ một gối xuống đất, quát to: "Cậu Thanh vĩ đại!"

"Huỵch huỵch huỵch!"

Ngay sau đó, vô số cao thủ cũng quỳ một gối xuống đất, hét lớn: "Cậu Thanh vĩ đại!"

Đám người đứng đầu các gia tộc lớn đã sợ run cả lên, mồ hôi lăn thành dòng xuống mặt, áo bọn họ đã ướt sũng mồ hôi tự bao giờ.

"Bịch!"

Một chủ gia tộc quyền quý vội vàng quỳ hai chân xuống đất, cầu khẩn: "Nhà họ Tề xin thành tâm tôn cậu Thanh làm Vương của Vương thành này, từ nay về sau chỉ nghe lệnh cậu để làm việc!"

"Nhà họ Lý cũng xin thành tâm tôn cậu Thanh làm Vương của Vương thành này, từ nay về sau chỉ nghe lệnh cậu để làm việc!"

"Nhà họ Trương thành tâm tôn cậu Thanh làm Vương của Vương thành này, từ nay về sau chỉ nghe lệnh cậu!"

…!

Tất cả chủ của các gia tộc lớn ở Vương thành này đều đã quỳ gối, run lên bần bật như không thể khống chế nổi.

Cao thủ đã bước vào cảnh giới Thần Cảnh như Tào Việt và Miêu Vân Nghiễm cũng mất mạng dưới tay Dương Thanh chỉ trong nháy mắt, huống chi là bọn họ?

Nếu Dương Thanh muốn giết bọn họ, e rằng chỉ dùng một ngón tay thôi đã đủ tiêu diệt sạch tất cả trong chớp mắt rồi nhỉ?

Trái ngược với những người này, người nhà họ Tần đều hết sức kích động, siết chặt nắm tay.

Nhất là những người trẻ tuổi, tất cả đều nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt đầy sùng bái.

Rất nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp của nhà họ Tần đều nhìn Dương Thanh với ánh mắt cuồng nhiệt, nếu không phải vợ Dương Thanh chính là con gái Tần Đại Dũng thì bọn họ nhất định sẽ chủ động theo đuổi anh.

"Dương Thanh, vị trí Vương của Vương thành này, chỉ có cháu mới có tư cách giữ!"

Tần Đức Chính cũng đi tới bên cạnh Dương Thanh, kích động nói.

Ông cụ thật sự mong muốn Dương Thanh có thể làm Tần Vương, dù không phải Tần Vương, làm Dương Vương cũng được.

Chỉ có điều, mọi tâm tư của Dương Thanh đều đang dành cả cho vợ con, sao có thể chịu ở lại đây làm một vị Vương? Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

"Ông hai, ông đừng nhún nhường, nếu đã quyết định vị trí Tần Vương của Vương thành Tần này do ông đảm nhiệm thì Tần Vương chỉ có thể là ông! Bây giờ như thế, sau này cũng sẽ như thế!"

Dương Thanh nghiêm nghị nói.

Tào Việt đã chết, nhà họ Tần lại có cao thủ bán bộ Thần Cảnh là Vũ Liệt bảo vệ, anh có thể yên tâm rồi.

"Thôi được! Vậy vị trí Tần Vương này sẽ do ông tạm thời thay mặt giữ, nếu có một ngày cháu muốn trở lại định cư ở Vương thành Tần, ông sẽ đích thân đưa cháu lên vị trí Dương Vương!"

Tần Đức Chính cười lớn, nói.

Dương Thanh cũng nở nụ cười: "Ha ha, được ạ!"

Về phần chủ các gia tộc đang quỳ trên mặt đất, Dương Thanh chẳng nhìn lấu một lần đã đi theo Tần Đức Chính về phòng.

"Dương Thanh, những tên khốn bên ngoài kia, cháu định xử lí thế nào?"

Trong phòng Tần Đức Chính, ông cụ nhìn Dương Thanh, nghiêm túc hỏi.

Dương Thanh cười cười, nói: “Ông hai, đây là chuyện của Vương tộc họ Tần của ông mà, ông muốn xử lí thế nào thì cứ xử lí thế đó”.

“Được!”

Đáy mắt Tần Đức Chính lóe lên một tia sáng lạnh: “Trước ông đã cho bọn họ cơ hội rồi, nhưng chính bọn họ không muốn nhận, vậy thì chớ trách ông không khách sáo”.

Dứt lời, ông cụ bèn bảo ông quản gia bên cạnh: “Cho bọn họ vào đi!”

“Vâng!”

Ông quản gia đi ra một chuyến, chẳng mấy chốc, bảy chủ gia tộc lớn đều đi vào.

“Bịch!”

Bảy người vừa đi vào liền đồng loạt quỳ hai chân xuống đất, cầu xin: “Thưa Tần Vương, chúng tôi biết sai rồi, trước đó chúng tôi cũng chỉ bị Tào Việt ép buộc nên mới không dám đi theo ngài mà thôi!”

“Chúng tôi

Đức Chính, mắt ông ta sợ sệt nhìn xuống.

Thực ra không phải ông ta không dám nhìn Tần Đức Chính mà là quá sợ hãi Dương Thanh, người đang ngồi bên cạnh Tần Đức Chính lúc này.

Trận chiến vừa rồi đối với ông ta quả thực chẳng khác nào một giấc mộng, đến bây giờ, hình ảnh Dương Thanh tung một quyền đánh bay Miêu Vân Nghiễm vẫn luẩn quẩn trong đầu ông ta, tái hiện liên tục.

“Tần Vương!”

Trần Trung cung kính cúi người chào Tần Đức Chính.

Tần Đức Chính khẽ gật đầu, trầm giọng bảo: “Trước kia, khi mọi người đều lựa chọn cùng phe với Tào Việt, chỉ có cậu lựa chọn đứng về phe tôi, tôi cũng đã hứa với cậu, từ nay về sau, sẽ để cậu đảm nhận vị trí trấn thủ khu vực phía Nam của Vương thành Tần”.

“Xin cảm tạ Tần Vương!”

Trần Trung vội vàng nói cảm ơn.

“Ban đầu tôi còn tưởng rằng trong số bảy gia tộc lớn của Vương thành này, nếu không có một nửa thì cũng phải có ít nhất hai gia tộc sẽ chọn đứng về phe tôi, nhưng thật đáng tiếc, lại không phải”.

Tần Đức Chính bỗng thở dài một tiếng, sau đó nói: “Hôm nay Vương thành Tần một lần nữa phân định lại, đúng lúc tôi cần dùng người mà tạm thời chỉ có cậu là có thể dùng được!”

“Nếu đã vậy, tôi đây tuyên bố, từ giờ trở đi, phong Trần Trung làm tổng đốc của Vương thành Tần, hỗ trợ tôi quản lí bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc của Vương thành Tần”.

“Các gia tộc còn lại, mỗi gia tộc lấy ra hai cao thủ có thực lực trên Vương Cảnh trung kỳ giao cho nhà họ Trần, còn lại toàn bộ rời khỏi bốn khu vực chính quanh Vương thành!”

Lời này vừa được thốt ra, mặt cả đám người kia lập tức tái nhợt.

Trần Trung cũng tỏ vẻ ngạc nhiên lắm, ông ta biết mình đã đặt cược đúng cửa rồi, nhưng không ngờ mình lại thắng lớn như vậy.

Vương thành chia thành năm khu, khu trung tâm và bốn khu Đông Tây Nam Bắc.

Khu vực trung tâm luôn do Vương tộc trực tiếp chỉ huy quản lí, bốn vực quanh đó do bốn gia tộc có thực

Chương 1142: 1142: Sư Huynh Đã Chết

Trần Trung ngây người một lát, sau đó mừng rỡ như điên, vội vàng quỳ một chân xuống, kích động nói: “Xin cảm tạ sự tín nhiệm của Tần Vương! Trần Trung nhất định sẽ không để ngài thất vọng!”

Đương nhiên ông ta hiểu được, Tần Đức Chính đang muốn đề bạt mình, thậm chí những lợi ích mà ông cụ cho ông ta lúc này còn lớn hơn gấp mấy lần lời hứa trước đây.

Trước đây, Tần Đức Chính chỉ nói, sau này sẽ giao khu vực phía Nam của Vương thành Tần cho nhà họ Trần phụ trách, nhưng hiện nay, ông cụ lại quyết định giao cả bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc cho ông ta phụ trách.

Không chỉ có thế, ông cụ còn yêu cầu bảy gia tộc khác, nói đúng hơn là sáu gia tộc khác trừ nhà họ Trần, mỗi gia tộc phải đưa ra hai cao thủ có thực lực trên Vương Cảnh trung kỳ cho nhà họ Trần.

Sáu gia tộc lớn, mười hai cao thủ cảnh giới trên Vương Cảnh trung kỳ.

Chưa bàn đến chuyện mười hai vị cao thủ trên Vương Cảnh trung kỳ này có thể tin được hay không, ít nhất việc này đã làm suy giảm mạnh thực lực của sáu gia tộc kia.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

Huống chi, sau lưng Vương tộc họ Tần còn có một nhân vật khủng bố một giây giết chết cao thủ Thần Cảnh như Dương Thanh, mười hai vị cao thủ chỉ mới qua Vương Cảnh trung kỳ làm sao dám phản bội nhà họ Trần?

Hoặc nói đúng hơn là, không dám phản bội Vương tộc họ Tần. Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Nhưng nói gì thì nói, việc này cũng đã khiến địa vị của nhà họ Trần tăng vọt, ngày sau, sáu gia tộc kia đều phải nghe lệnh Trần Trung này mà làm việc.

Nhìn Trần Trung kích động như thế, Tần Đức Chính khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua chủ của sáu gia tộc lớn kia,

hỏi: “Các ông có đồng ý với điều tôi vừa nói không?”

“Thưa Tần Vương, nhà họ Khương chúng tôi dẫu sao cũng là một trong các gia tộc mạnh nhất của Vương thành Tần, bảo chúng tôi giao lại khu vực phía Nam cho nhà họ Trần liệu có hơi bất hợp lí không ạ?”

Chủ nhà họ Khương bỗng lấy hết can đảm, thận trọng nói: “Nhà họ Trần dù sao cũng chỉ có một, không có khả năng đồng thời chuyển vào trong cả bốn khu vực”.

“Hử?”

Tần Đức Chính cau mày, lạnh lùng nói: “Nhà họ Khương giao ra ba cao thủ thực lực trên Vương Cảnh trung kỳ cho nhà họ Trần!”

Chủ gia tộc họ Khương lập tức ngây mặt ra, ông ta chỉ đưa ra một kiến nghị nho nhỏ mà thôi, nhưng hậu quả lại là từ giao hai cao thủ trên Vương Cảnh trung kỳ cho nhà họ Trần, nay đã biến thành ba người.

“Còn gia tộc nào có ý kiến nữa không?”

Tần Đức Chính đưa mắt đảo qua những người này một lượt, lạnh lùng hỏi.

Có nhà họ Khương làm gương, còn ai dám ý kiến gì, cả đám đều vội vàng lắc đầu, tỏ lòng trung thành: “Thưa Tần Vương, chúng tôi đều tình nguyện làm theo lời ngài ạ”.

“Tốt lắm, nếu không có ý kiến gì thì cút cả đi cho tôi, chuyện sau này, bên nhà họ Trần sẽ trao đổi với các ông”.

Tần Đức Chính không khách khí nói, sau đó còn bổ sung: “Các ông nghe cho kĩ đây, tôi chỉ yêu cầu các ông nhường lại khu vực quản lí, giao ra hai cao thủ thực lực trên Vương Cảnh trung kỳ đã là hết sức khoan dung độ lượng với các ông rồi”.

“Có ngày hôm nay chính là do các ông tự chọn, trước kia chỉ cần một người trong số các ông đứng ra đi theo tôi thì hiện tất cả những gì nhà họ Trần nhận được, có một nửa sẽ thuộc về các ông!”

“Làm sai thì phải trả giá! Đương nhiên, sau này nếu các ông có thể làm ra những cống hiến to lớn cho Vương thành Tần thì chuyện để các ông trở lại vị trí cũ không phải là không thể”.

Những lời cuối cùng của Tần Đức Chính khiến cho cả sáu người đứng đầu các gia tộc kia run lên, sắc mặt lập tức vui mừng hẳn, rối rít thưa: "Xin Tần Vương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ ra sức cống hiến cho Vương thành Tần!"

"Tốt lắm, tôi sẽ chờ ngày các vị lập công! Thôi, về cả đi!"

Mãi đến khi sáu người đứng đầu sáu gia tộc lớn đã rời khỏi đây, Tần Đức Chính mới quay sang nói với Trần Trung: "Tôi vừa nói vậy, cậu có cảm thấy lo sợ không?"

Trần Trung bối rối khó hiểu, vừa rồi khi Tần Đức Chính nói, chừng nào sáu gia tộc kia lập được công lớn cho Vương tộc họ Tần thì có thể cân nhắc để họ trở về vị trí cũ, lúc đó đúng là đã khiến ông ta bỗng nảy sinh cảm giác lo lắng.

Nhưng giờ đây, cảm giác này đều đã biến mất, ông ta kiên định nói: "Bây giờ thì không có!"

"Hử? Nói vậy tức là vừa rồi thì có?"

Trần Trung gật đầu: "Vừa rồi tôi cũng sợ, theo bản năng thôi, nhưng sau tôi đã nghĩ kĩ càng, muốn lập được công lớn cho Vương thành Tần đâu dễ dàng gì".

"Nếu thực sự có ngày đó, thì khi ấy địa vị của nhà họ Trần ở Vương thành Tần cũng đã vượt xa các gia tộc khác, dù có gia tộc được nâng cao địa vị cũng rất khó có thể trở thành đối thủ của nhà họ Trần".

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

"Quan trọng hơn nữa là, trước khi bọn họ có cơ hội lập công với Vương thành Tần, tôi tin tưởng rằng nhà họ Trần có lẽ đã lập được công lớn cho Vương thành Tần này rồi!"

Tần Đức Chính có thể nhận ra những lời này đều xuất phát từ đáy lòng Trần Trung, ông cụ bèn cười lớn: "Tốt! Tôi chờ ngày nhà họ Trần lập công lớn!"

Sau khi nói xong, Trần Trung cũng ra về.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh và Tần Đức Chính.

"Dương Thanh, lần này may nhờ có cháu, nếu không ông thật không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào.

Có lẽ lúc này nhà họ Tần đã bị diệt sạch rồi, đâu còn có thời khắc trở thành Vương tộc họ Tần như bây giờ?”

Tần Đức Chính cảm kích nói.

Cho đến giờ phút này, Tần Đức Chính vẫn cảm thấy như mình đang mơ.

Sáng nay Dương Thanh tới đây, nơi này còn là Vương thành Tào dưới sự thống trị của Tào Vương, mới mấy tiếng trôi qua, vừa tới buổi chiều, nơi đây đã biến thành Vương thành Tần, nằm dưới sự thống trị của nhà họ Tần.

Không chỉ thế, còn có hai cao thủ Thần Cảnh đã bỏ mạng ở Vương tộc họ Tần.

Bảy gia tộc lớn của Vương thành cũng đều đã quy phục nhà họ Tần, sau hôm nay, Vương thành Tần sẽ do Vương tộc họ Tần dẫn đầu.

Nhìn Tần Đức Chính cảm kích, Dương Thanh lắc đầu, sắc mặt lại lộ vẻ nghiêm túc: “Thực lực của cao thủ Miêu Thành đã vượt xa tưởng tưởng của cháu”.

“Thực lực của Miêu Vân Nghiễm vốn chỉ có Thần Cảnh trung kỳ, nhưng lại có thể lợi dụng cổ thuật đẩy thực lực lên tới Thần Cảnh đỉnh phong, loại thủ đoạn này, cháu cũng lần đầu nghe nói đến”.

“Miêu Vân Nghiễm đã lợi hại như vậy thì sư phụ ở Miêu Thành của ông ta còn mạnh cỡ nào?”

Nghe Dương Thanh nói thế, Tần Đức Chính cũng lo lắng ra mặt: “Lần này nhà họ Tần đã khiến cháu gặp phiền toái rồi!”

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ông hai, nếu ông còn coi cháu là rể nhà họ Tần thì sau này đừng nên nói những lời như thế nữa”.

Tần Đức Chính cười cười: “Ừ, không nói, sau này không nói thế nữa, cháu là con rể của nhà họ Tần này, đồng thời cũng là quý nhân của nhà họ Tần”.

Cùng lúc đó, tại Miêu Thành xa xôi, trong một trang viên.

“Ọc!”

Sư phụ của Miêu Vân Nghiễm là Lưu lão quái đột nhiên hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch đi.

Lần trước, khi Tần Như Phong bị giết, cổ trùng bị tiêu diệt, Lưu lão quái cũng đã như vậy.

Nhưng lúc này, phản ứng của Lưu lão quái càng mạnh hơn, cổ trùng trong người như đang phát điên cắn nuốt lục phủ ngũ tạng lão ta.

"Sư phụ!"

Một người trung niên vội vàng chạy vào, sợ hãi hô to, vội vã lấy ra một viên thuốc màu đen đưa cho Lưu lão quái.

Lưu lão quái vội vàng nuốt viên thuốc, nhưng cơn đau khủng khiếp trong cơ thể vẫn giằng xé chừng năm phút mới giảm bớt.

"Sư phụ, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Chuyện gì làm người bị cổ độc phản phệ thế này?"

Người trung niên kia bấy giờ mới dám lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Lưu lão quái trở nên dữ tợn cực kì, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Đại sư huynh của con đã chết!"

"Cái gì? Miêu sư huynh chết rồi?"

Người trung niên kia không thể tin nổi, Miêu Vân Nghiễm đã đặt chân vào cảnh giới Thần Cảnh, thực lực thậm chí đã đạt tới Thần Cảnh trung kỳ.

Kể cả ở Miêu Thành này cũng không có mấy người xứng là đối thủ của ông ta.

Một người mạnh mẽ cỡ đó lại bỏ mạng ở thế giới bên ngoài sao?

Chương 1143: 1143: Thủ Đoạn Đặc Biệt

Sắc mặt Lưu lão quái lúc này vô cùng dữ tợn, cái chết của Miêu Vân Nghiễm quả thực là một đả kích cực lớn với lão ta.

Lão ta chỉ có bốn đệ tử, Miêu Vân Nghiễm là đại đệ tử, đồng thời cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất, mới năm mươi tuổi, thực lực đã đạt tới Thần Cảnh trung kỳ.

Xét trong Miêu Thành này, Miêu Vân Nghiễm cũng có thể xếp vào hạng những gương mặt xuất sắc nhất, vậy mà bây giờ ông ta đã chết, còn chết ở bên ngoài.

"Sư phụ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ạ? Sao đại sư huynh có thể chết ở ngoài thế tục được ạ? Với thực lực của anh ấy, chớ nói ngoài kia, ngay cả trong mười ba khu vực của Miêu Thành cũng có thể tung hoành thoải mái rồi cơ mà?"
Người đàn ông trung niên kia kinh ngạc hỏi.

Ông ta là đệ tử nhỏ nhất của Lưu lão quái, năm nay vừa mới bốn mươi tuổi, thực lực cũng đã đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong, tuy thiên phú võ thuật không bằng Miêu Vân Nghiễm nhưng trong số bốn đệ tử, ông ta cũng là người có thiên phú thứ hai rồi.

Nếu ông ta tới độ tuổi như Miêu Vân Nghiễm, có lẽ cũng có thể đạt tới Thần Cảnh trung kỳ như vậy.

"Từ xưa thầy đã dạy các con, thế giới rất rộng lớn, đối với người trong thế tục, Miêu Thành rất thần bí, cao thủ của Miêu Thành cũng vô cùng lợi hại, nhưng đó là do phạm vi tiếp xúc của bọn họ còn hạn hẹp, cho nên căn bản không biết, thế giới này rộng lớn cỡ nào".

Mắt Lưu lão quái đã vằn đỏ, lão ta nhìn tiểu đệ tử, nói: "Như người đã từng xuất hiện ở thế tục một trăm năm trước, chỉ dựa vào sức một người đã đủ để trấn áp năm Hoàng tộc của thế tục".

"Mà chín Hoàng tộc lớn vào một trăm năm trước, mỗi Hoàng tộc đều có cao thủ Thần Cảnh, nghe đồn thậm chí còn có cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong".

“Vậy mà, năm Hoàng tộc lớn liên kết lại vẫn bị người đó trấn áp, từ đó suy bại trăm năm, Hoàng tộc cũng bị giáng thành Vương tộc”.

Lưu lão quái nhìn chằm chằm vào tiểu đệ tử, hỏi: “Con nói xem, thực lực của người kia mạnh cỡ nào?”
Nghe Lưu lão quái nói thế, sắc mặt tiểu đệ tử lộ vẻ cực kỳ khiếp sợ: “Sư phụ, chẳng lẽ thực lực của người đó đã vượt qua cảnh giới Thần Cảnh?”
Dẫu sao, Hoàng tộc của một trăm năm trước vẫn có cao thủ Thần Cảnh, nhưng năm Hoàng tộc hợp tác với nhau lại vẫn bị người kia một tay trấn áp đến độ mất đi vị trí Hoàng tộc.

Ngay cả Lưu lão quái cũng lộ vẻ sùng bái, trầm giọng nói: “Thực lực của người đó chắc chắn đã vượt trên Thần Cảnh, bằng không không thể một mình trấn áp cả năm Hoàng tộc lớn như vậy”.

Tiểu đệ tử cảm thấy trái tim mình như bị bóp chặt, thực lực của ông ta nay đã đạt tới Vương Cảnh đỉnh phong, sư phụ và đại sư huynh của mình thì đều đã đạt tới cảnh giới Thần Cảnh.

Cao thủ Thần Cảnh khủng bố cỡ nào, ông ta hiểu rất rõ.

Nhưng giờ đây, sư phụ lại nói cho mình hay, trên thế gian này còn có cả những nhân vật có thực lực vượt trên Thần Cảnh.

“Sư phụ, con hiểu rồi, người nói đúng ạ, chính vì thế giới chúng ta tiếp xúc khác nhau nên tầm nhìn cũng khác biệt nhiều”.

Tiểu đệ tử chân thành nói: “Đối với người trong thế tục, Thần Cảnh chính là cảnh giới trong truyền thuyết, rất nhiều cao thủ hàng đầu của bọn họ phấn đấu cả đời cũng không nhất định có thể đạt được cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong”.

“Nhưng ở Miêu Thành, Vương Cảnh đỉnh phong chỉ là một mục tiêu nhỏ của người luyện võ thuật, chỉ khi bước vào được cảnh giới Thần Cảnh thì mới coi là bước vào nhóm cao thủ hàng đầu”.

“Tại những nơi mạnh hơn Miêu Thành chúng ta, có lẽ Thần Cảnh cũng chỉ là một mục tiêu nhỏ”.

Lưu lão quái gật đầu, nhìn chăm chăm vào tiểu đệ tử, nói: "Đời này có lẽ sư phụ sẽ không có cơ hội đặt chân vào bậc cao hơn Thần Cảnh, nhưng con còn trẻ, tương lai có thể có cơ hội bước vào cảnh giới đó".

"Nếu có một ngày con thực sự bước vào cảnh giới kia thì dù có chết, sư phụ cũng có thể nhắm mắt rồi".

Nghe Lưu

gì đây? Đi tìm tên khốn đã giết đại sư huynh để báo thù ạ?" Tiểu đệ tử bỗng lên tiếng hỏi.

Nhưng tiểu đệ tử vô cùng kinh ngạc khi Lưu lão quái trước nay luôn vô cùng thiên vị người nhà lại lắc đầu, vẻ không cam lòng: "Thực lực của đại sư huynh con đã bước vào Thần Cảnh trung kỳ, khi kích phát cổ độc trong cơ thể, sức chiến đấu còn có thể tăng vọt".

"Nó đã dùng toàn bộ thủ đoạn cùng một lúc mới có thể bộc phát thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng dù vậy, nó vẫn bị người ta giết chết, có thể tưởng tượng hung thủ giết nó có thực lực mạnh cỡ nào".

"Loại cao thủ cấp bậc này hiện chúng ta căn bản không có thực lực đối phó nổi, nhưng quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Một ngày nào đó, chúng ta sẽ báo được thù này cho đại sư huynh con!"
Tiểu đệ tử vội vàng gật đầu, ánh mắt cũng tràn ngập kiên định, nghiến răng nói: "Con nhất định sẽ cố gắng tu hành, mau chóng bước vào Thần Cảnh!"
"Ngoan lắm!"
Lưu lão quái đỏ mắt xúc động, nói.

Lúc này, trong lòng lão ta cũng đang dần hình thành một kế hoạch vĩ đại, một khi kế hoạch này thành công, thực lực của lão ta sẽ tăng vọt.

Sau khi tiểu đệ tử đi khỏi, Lưu lão quái bèn bấm một số điện thoại: "Tôi chỉ cho các người nửa tháng, trong vòng nửa tháng mà vẫn không thể gom đủ bốn cao thủ Thần Cảnh thì hợp tác giữa chúng ta coi như xong".

Nói đoạn, lão ta bèn cúp điện thoại.

Đối với người của Miêu Thành, Lưu lão quái chính là một quái nhân thủ đoạn cực kì độc ác, chỉ có bốn đệ tử của lão ta biết một điều, Lưu lão quái thực sự coi bốn người bọn họ là người thân của mình.

Cái chết của Miêu Vân Nghiễm khiến Lưu lão quái bức thiết muốn thực thi kế hoạch Huyết Thần kia, một khi kế hoạch thành công, thực lực võ thuật của lão sẽ tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong.

Khi đó, chỉ cần lão ta sử dụng thêm một vài thủ đoạn của mình, sức chiến đấu không phải là không thể bước vào cấp bậc kia.

Cùng lúc này, trong phòng họp của Liên minh Vương tộc.

Bạch Vương lần nữa triệu tập cuộc họp giữa các thành viên của Liên minh Vương tộc, nhưng lần này, trong phòng họp chỉ còn ba người.

Ngoài Bạch Vương, chỉ còn Mã Vương và Tiết Vương, Tào Vương hôm nay đã mất mạng ở Vương tộc họ Tần.

Trong phòng họp, sắc mặt ba vị Vương đều vô cùng nhợt nhạt, bởi vì bọn họ đều đã nhận được tin Tào Vương bị giết.

Tào Vương vừa chết, thực lực của Liên minh Vương tộc liền giảm đi một phần tư.

“Vừa rồi, Lưu lão quái gọi điện tới, báo cho chúng ta rằng, trong vòng nửa tháng phải gom đủ bốn cao thủ Thần Cảnh, bằng không, chuyện giúp chúng ta tranh đoạt Đế Thôn coi như chưa nói”.

Cuối cùng Bạch

Chương 1145: 1145: Nhà Họ Long Có "khách"

Tần Đức Chính vừa trở lại Vương phủ họ Tần, mấy vệ sĩ đã chạy tới, quỳ gối thấp thỏm bẩm báo: "Thưa Vương, chúng tôi không thể bảo vệ hai thi thể kia, cả hai đều đã bị một cao thủ áo đen cướp đi rồi".

Vương tộc họ Tần mới được thành lập, đây đúng là thời điểm cần lập uy, những vệ sĩ này đều rất sợ bị Tần Đức Chính xử lí nặng để làm gương.

"Cái gì? Hai thi thể kia đã bị người ta cướp đi?"
Tần Đức Chính chưa trách tội đội vệ sĩ mà kinh sợ hỏi.

Vệ sĩ cầm đầu vội trình bày: "Đối phương chỉ có một người, hai bên vai khiêng hai thi thể, đến khi chúng tôi lấy lại tinh thần thì người đó và thi thể đều đã biến mất".

Vũ Liệt đứng bên đột nhiên nói thêm: "Đối phương rất mạnh, chắc là một cao thủ Thần Cảnh".

Con ngươi Tần Đức Chính bỗng co rụt lại, nhìn sang Vũ Liệt, sắc mặt như không thể tin nổi.

Vũ Liệt chỉ vào khe nứt bằng cánh tay dưới mặt đất, trầm giọng nói: "Trừ cao thủ Thần Cảnh, còn ai có thể làm được thế này?"
Lúc này Tần
vẻ căng thẳng.

"Chuyện xảy ra hôm nay là sự kiện tối mật của Vương tộc họ Tần chúng ta, không cho phép bất cứ kẻ nào lan truyền ra ngoài, nghe rõ chưa?"
Tần Đức Chính bỗng lên tiếng.

"Vâng, thưa Vương!"
Tất cả những vị lãnh đạo của Vương tộc lập tức đáp.

Đương nhiên bọn họ đều hiểu rõ, để lộ chuyện này ra ngoài sẽ đem đến nguy cơ lớn thế nào cho Vương tộc họ Tần.

“Tuy đối phương đã cướp đi hai thi thể kia nhưng lại chưa hề gây ra bất cứ tổn thất về người nào cho Vương tộc ta, điều này chứng tỏ đối phương cũng không muốn làm lớn chuyện lên”.

Tần Đức Chính nghiêm nghị nói: “Nếu đã thế, chuyện này coi như dừng ở đây, không ai trong chúng ta được bàn lại chuyện này nữa, Vương tộc họ Tần ta vừa thành lập, nhiệm vụ thiết yếu của chúng ta là âm thầm làm lớn mạnh bản thân”.

“Tạm thời chúng ta sẽ không dính vào bất cứ chuyện gì của bên ngoài, chỉ nỗ lực gia tăng thực lực của cao thủ gia tộc ta”.

Dứt lời, ông cụ nhìn về phía Vũ Liệt, trầm giọng nói: “Vũ Liệt, nhiệm vụ thiết yếu của ông lúc này là mau chóng tăng thực lực lên đến Thần Cảnh, một khi Vương tộc họ Tần ta có một cao thủ Thần Cảnh thì địa vị của chúng ta mới vững vàng được”.

Vũ Liệt gật đầu: “Tôi sẽ gắng hết sức!”

Tiếp đó, Tần Đức Chính lại thảo luận vài chuyện về Vương thành Tần với các vị lãnh đạo, xong xuôi mới giải tán.

Lúc này đã cách thời điểm Dương Thanh rời khỏi Vương thành Tần được ba giờ đồng hồ, ông cụ bèn bấm điện thoại gọi cho Dương Thanh.

“Dương Thanh, thi thể của Miêu Vân Nghiễm và Tào Việt đã bị người ta cướp đi!”

Dương Thanh vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Tần Đức Chính.

“Bị cướp đi ạ?”

Dương Thanh lập tức nhíu mày: “Rốt cuộc là ai gây ra? Vì sao phải cướp hai thi thể nhỉ?”

“Không rõ lắm, đối phương là một cao thủ khoác áo đen, rất thần bí, người của Vương tộc họ Tần thậm chí còn không thấy rõ mặt kẻ này, kẻ này đã cướp mất hai thi thể kia”.

Tần Đức Chính nói, giọng tràn đầy lo lắng.

Trong hội nghị của gia tộc, ông cụ chỉ đang cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng đối với Dương Thanh, ông cụ hoàn toàn không giấu giếm sự lo âu.

“Vương tộc họ Tần có tổn thất gì không ạ?”, Dương Thanh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi.

Tần Đức Chính đáp: “Trừ hai người trông coi thi thể bị đánh hôn mê, những người khác đều không hề bị thương tổn gì”.

“Điều này chứng tỏ đối phương chỉ muốn lấy đi hai thi thể kia, vậy thì cũng có thể yên tâm phần nào, chí ít đối phương không có ý định tấn công Vương tộc họ Tần”.

Dương Thanh nghe nói thế cũng yên tâm hơn, chỉ cần đối phương không có ý nhằm vào Vương tộc họ Tần thì không thành vấn đề.

“Nghe cháu nói vậy, ông cũng yên tâm hơn, ông chỉ định báo với cháu một tiếng thôi, không quấy rầy cháu nữa nhé”.

Tần Đức Chính nói xong liền cúp điện thoại.

Dương Thanh vẫn nhăn mày suy tư, lẩm bẩm: “Rốt cuộc là ai nhỉ? Vì sao phải cướp hai thi thể đó đi? Mà đối phương còn là một cao thủ Thần Cảnh”.

“Chẳng lẽ là sư phụ của Miêu Vân Nghiễm?”

“Hẳn không phải, nếu đúng là sư phụ của Miêu Vân Nghiễm, lão ta sẽ chỉ mang thi thể Miêu Vân Nghiễm đi thôi, đồng thời cũng sẽ không bỏ qua cho Vương tộc họ Tần, nhưng người này còn mang cả thi thể Tào Việt đi, lại không hề tấn công bất cứ ai”.

“Nếu không phải sư phụ của Miêu Vân Nghiễm thì sẽ là ai?”

Chính Dương Thanh cũng nghĩ không ra, rốt cuộc kẻ cướp hai thi thể đi là ai.

“Bố ơi!”

Đúng lúc này, một tiếng gọi lảnh lót vang lên, Tiêu Tiêu đã về rồi, cô bé nhào vào lòng Dương Thanh như một chú chim nhỏ hân hoan.

“Tiêu Tiêu của bố, con đi đâu mà giờ mới về nhà thế?”

Một nụ cười dịu dàng lướt qua mặt Dương Thanh, anh bế con gái lên, hỏi.

Tiêu Tiêu hớn hở kể: “Mẹ đưa con đi xem phim, xem công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn đó, hay lắm đó!”

“Thật à?”

Dương Thanh hôn lên má con một cái, cười nói: “Đợi khi nào con nghỉ, bố cũng đưa con đi xem phim, được không nào?”

“Được ạ, con còn muốn đến công viên trò chơi, đến cả vườn bách thú nữa!”

Tiêu Tiêu hào hứng nói.

Dương Thanh nhìn cô bé đầy âu yếm cưng chiều, cười cười bảo: “Được được, con muốn đi đâu, bố sẽ đưa con đến đó”.

“Chồng à, đây là đồ ăn em mua từ nhà hàng về cho anh với bố, đang còn nóng, hai người tranh thủ ăn luôn đi!”

Tần Thanh Tâm xách một túi đồ ăn, cười cười đi vào phòng bếp: “Em với Y Y và Tiêu Tiêu đều đã ăn rồi, để em sắp đồ ăn ra đĩa nhé”.

“Được, vất vả cho em rồi”.

Dương Thanh cũng cười nói.

Lúc này, Dương Thanh bế con gái, vợ anh thì tất bật trong bếp, cảnh tượng người một nhà quây quần bên nhau thật bình yên và ấm áp.

Nhưng nào ai biết được, trên vai anh đang đè nặng một áp lực lớn cỡ nào?

Vẻ tươi cười thoải mái này, anh luôn chỉ dành cho người nhà, trước mặt kẻ địch, anh chính là một cao thủ mặt lạnh như tiền.

Sau khi

Chương 1146: 1146: Sức Mạnh Của Trận Thế

Long Đằng còn đang trong giấc mộng lập tức bị tiếng còi báo động này đánh thức, nghe bên ngoài hô to có kẻ thù tấn công, lão ta tiện tay kéo một cái áo choàng tới, khoác lên người.

"Ông chủ, có rất nhiều cao thủ đến đây, cao thủ của nhà họ Long hoàn toàn không phải đối thủ, chúng ta thương vong rất nặng nề!"

Lúc này, quản gia già chạy vội vào, thấp thỏm lo âu nói.

Vẻ mặt Long Đằng cực kỳ dữ tợn, lão ta cắn răng nói: "Nhà họ Long sừng sững ở Yến Đô nhiều năm như vậy, chưa từng có ai dám đến nhà họ Long chúng ta gây sự, cho dù là ai cũng phải trả giá đắt!"

Lúc này, tất cả cao thủ của nhà họ Long đều đang liều mạng chiến đấu.

Nhưng đối phương có tới mười cao thủ Vương thế lực mạnh hơn nhà họ Long thì biết nguồn gốc của bọn họ, cho nên nhà họ Long mới có thể trở thành gia tộc có thực lực mạnh nhất trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Long Đằng đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy mười cao thủ mặc đồng phục thống nhất đang ra tay với cao thủ của nhà họ Long.

Đối phương vốn dĩ muốn đến lấy mạng người nhà họ Long, mỗi một đòn đánh xuống đều có thể thấy máu.

"Khốn kiếp! Các người là đang tự tìm đường chết đấy!"

Long Đằng nhìn người nhà họ Long lần lượt ngã xuống đất, đôi mắt đỏ lên, cắn răng quát khẽ một tiếng.

"Long Đằng, lăn ra đây chịu chết đi!"

Lúc này, cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ dẫn đầu đột nhiên xông thẳng về phía Long Đằng.

Hai bên trái phải ông ta đều là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, ba người cùng xông đến chỗ Long Đằng như những mũi dao sắc bén.

"Bảo vệ ông chủ!"

Cao thủ nhà họ Long lập tức sợ đến tái mặt, rất nhiều cao thủ vội tiến lên chặn trước mặt Long Đằng.

Nhưng sức chiến đấu của ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia quá mạnh, bọn họ hoàn toàn không thể chống lại, mới ra tay đã bị ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ hạ gục trong nháy mắt.

Chỉ sau mấy chục giây ngắn ngủi, năm, sáu cao thủ đứng đầu gia tộc chặn trước mặt Long Đằng đều ngã vào trong vũng máu.

Mà ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã xông đến trước mặt Long Đằng.

"Long Đằng, ông có thể chết rồi!"

Vừa dứt câu, cao thủ dẫn đầu lập tức đấm tới một quyền.

Long Đằng mở to mắt nhìn chằm chằm đối phương, như muốn nhớ kỹ dáng vẻ của đối phương vào lòng.

"Giết!"

Vào lúc cú đấm của đối phương sắp chạm vào vị trí trái tim của Long Đằng, mấy cao thủ có vóc dáng gần giống nhau cùng chạy đến, lập tức bảo vệ trước mặt Long Đằng.

"Bụp bụp bụp…"

Mười hai người bao vây ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ vào giữa, sau đó cùng ra tay.

Tiếng nắm đấm đánh vào người liên tục vang lên, một giây sau, ba cao thủ chuẩn bị đánh chết Long Đằng đều mất mạng.

Oành!

Lúc này, tất cả mọi người đều bàng hoàng, bảy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ còn lại đều tỏ vẻ khó tin.

"Sao… sao có thể như vậy được?"

Không ngờ ba cao thủ có thực lực tương đương với họ lại bị giết chết trong nháy mắt như thế.

Mười hai cao thủ đột nhiên xuất hiện kia thật sự mạnh quá.

Mà điều đáng sợ nhất là rõ ràng bọn họ chỉ cảm nhận được hơi thở Vương Cảnh trung kỳ từ trên người mười hai cao thủ này thôi.

Cao thủ Vương Cảnh trung kỳ sao có thể đánh bại cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ trong nháy mắt được?

Dù đối phương đông gấp bốn lần số cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bị giết, nhưng cao thủ võ thuật, mỗi một cảnh giới đều có chênh lệch rất lớn.

Số lượng cao thủ Vương Cảnh trung kỳ có đông hơn nữa cũng không thể hạ gục ba cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ trong nháy mắt như thế được!

"Giết cho tôi!"

Trong mắt Long Đằng tràn đầy sát khí, lão ta cắn răng ra lệnh.

Sau mệnh lệnh của lão ta, mười hai tướng của Long Môn cùng nhau nhằm về phía bảy cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ còn lại.

"Bụp!"

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ vừa xông lên đã bị mười hai tướng của Long Môn cùng đấm một quyền lấy mạng, mười hai đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ gần như đánh ra cùng một lúc.

Trong đôi mắt của cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia tràn đầy vẻ tuyệt vọng, người mềm nhũn ngã xuống đất, khóe miệng có máu chảy ra.

Đến lúc này, mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ chỉ còn lại sáu tên cuối cùng.

Hơn nữa bốn tên bị giết trước đó gần như đều bị đánh bại trong nháy mắt.

"Không ổn, bọn họ có gì đó lạ lắm, lập tức lùi lại!"

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của mười hai tướng Long Môn, lúc này, sáu cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ chọn rời đi.

Dù bọn họ đến có nhiệm vụ, nhưng trước mắt đã giết rất nhiều người của nhà họ Long, đủ để giá họa mọi chuyện cho Dương Thanh rồi.

Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, đối phương lại có mười hai cao thủ vô cùng kỳ lạ xuất hiện, bọn họ ở lại chỉ có một con đường chết, cho nên chỉ có thể rút lui thôi.

"Muốn đi à?"

Long Đằng cười khẩy một tiếng, trong mắt lóe lên sát khí: "Giết cho tôi!"

Mười hai tướng của Long Môn tựa như mười hai người máy, chỉ cần là mệnh lệnh của Long Đằng, bọn họ sẽ lập tức chấp hành.

Sáu cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ còn chưa đi được mấy bước đã bị mười hai tướng của Long Môn bao vây.

"Oan gia gặp nhau, kẻ mạnh thắng! Giết!"

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ hét to, muốn tấn công một người trong đó.

Hắn tin đối phương chỉ có thực lực Vương Cảnh trung kỳ, chỉ cần hắn có thể giữ chân được một người sẽ có thể hóa giải trận thế mười hai người này.

Chỉ cần có thể trốn khỏi đây, hắn sẽ an toàn.

"Giết!"

Năm cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ khác cũng hét lên, chọn một người tấn công.

Nhưng vào lúc này, mười hai tướng của Long Môn đột nhiên chạy nhanh, không chủ động nghênh chiến nữa.

Sáu cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ muốn xác định một cao thủ trong mấy người bọn họ hoàn toàn là chuyện không có khả năng.

Vì mười hai tướng của Long Môn vây quanh sáu người rồi chạy nhanh, nhưng chẳng mấy chốc, mười hai tướng của Long Môn lại thay đổi trận thế, có người chạy nhanh quanh sáu cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, cũng có người chạy nhanh giữa mấy người bọn họ.

“Đây… đây là trận thế?”

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ lớn tuổi thấy cảnh này lập tức thay đổi sắc mặt, tỏ vẻ vô cùng khó tin.

“Cái gì gọi là trận thế?”

Một người khác nghi ngờ hỏi.

“Nghe đồn thủ đoạn ứng chiến chỉ có gia tộc Cổ Võ mới có được gọi là trận thế.

Có thể giải thích là một số lượng cao thủ nhất định với thực lực gần như hoàn toàn ngang nhau, thậm chí ngay cả vóc dáng cũng gần giống nhau cùng luyện tập loại trận thế này”.

Ông lão kia t

Chương 1148: 1148: Sự Hối Hận Của Vương Tộc

Lần này, cuối cùng Dương Thanh cũng hiểu vì sao Long Đằng lại nghi ngờ Liên minh Vương tộc rồi.

Đây rõ ràng là muốn giá họa.

“Liên minh Vương tộc thật sự vẫn chưa từ bỏ ý đồ độc ác!”
Giọng nói của Dương Thanh lạnh lùng đến cùng cực: “Nhưng vì sao họ phải giá họa cho tôi?”
Long Đằng nói: “Cậu đừng quên, sau lưng tôi là Hoàng tộc họ Long, nếu như nhà họ Long bị diệt môn thì cậu nói Hoàng tộc họ Long sẽ làm gì?”
Dương Thanh chưa kịp đáp lời, Long Đằng đã cười khẩy: “Nhưng trong mắt Hoàng tộc họ Long, nhà họ Long thật sự không đáng nhắc đến”.

“Nếu nhà họ Long bị tiêu diệt, cùng lắm bọn họ cũng sẽ tìm được một cái cớ để tiến quân vào Yến Đô mà thôi.

Nhưng tôi luôn cảm thấy trong này có âm mưu gì đó”.

“Đế Thôn vô cùng quan trọng đối với Liên minh Vương tộc, nhưng với Hoàng tộc thì cũng không quá mức quan trọng.

Liên minh Vương tộc hẳn là hiểu rất rõ Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ đến Yến Đô, vì sao họ còn phải dùng thủ đoạn như vậy để dẫn dụ Hoàng tộc họ Long tới chứ?”
Dương Thanh đứng ngoài ban công, đôi mắt ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài, ánh mắt lóe lên nét lạnh lùng.

Anh cũng chung một mối nghi ngờ với Long Đằng.

Lúc này Liên minh Vương tộc bỗng nhiên ra tay với nhà họ Long, chỉ có thể khiến Hoàng tộc họ Long tới Yến Đô nhanh hơn mà thôi.

Nhưng Hoàng tộc họ Long vốn đã muốn tới Yến Đô, để dụ Hoàng tộc họ Long đến Yến Đô trước vài ngày, Liên minh Vương tộc thậm chí không tiếc phái ra mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi tiêu diệt nhà họ Long, chẳng lẽ họ không lo sẽ

thất bại sao?
Trước đó, Liên minh Vương tộc phái hai mươi cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và đỉnh phong đến Vương thành Quan đã bị Dương Thanh chiêu hàng rồi thu về dưới trướng của mình.

Lần này, Liên minh Vương tộc lại tổn thất mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã mất đi ba mươi cao thủ hàng đầu.

Cho dù Liên minh Vương tộc có tài lực mạnh hơn nữa, cũng không dễ chiêu mộ được nhiều cao thủ như vậy.

“Nếu như tôi đoán không sai, Hoàng tộc họ Long chắc đã nhận được được tin, cũng phái người tới Yến Đô rồi”.

Dương Thanh yên lặng hồi lâu, sau đó tiếp tục nói: “Cho dù thế nào, chuyện đêm nay cũng mang tới tổn thất to lớn cho nhà họ Long.

Hoàng tộc họ Long ắt sẽ mượn cái cơ lần này để phái người tới Yến Đô”.

Long Đằng cũng nghiêm nghị nói: “Phải thừa nhận là lần này cho dù Liên minh Vương tộc tổn thất rất lớn, nhưng bọn họ đã đạt được mục đích rồi”.

“Cậu nói không sai, Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ mượn cớ lần này nhà họ Long bị tổn thất nặng nề để phái người tới đây”.

“Nhưng tôi hi vọng Hoàng tộc họ Long có thể nghe lời khuyên của tôi”.

Dương Thanh đương nhiên biết Long Đằng muốn khuyên Hoàng tộc họ Long điều gì.

Nếu Liên minh Vương tộc muốn giá họa Dương Thanh ra tay với nhà họ Long thì đương nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, Hoàng tộc họ Long chắc chắn đã nhận được tin là Dương Thanh phái người ra tay tiêu diệt nhà họ Long.

Nhưng đối với Hoàng tộc họ Long, sự thật là gì không quan trọng, quan trọng là tìm được cái cớ để vào Yến Đô.

Nếu Long Đằng khuyên thất bại, chuyện đâu tiên Hoàng tộc họ Long muốn làm khi tới Yến Đô sẽ là nhằm vào Dương Thanh.

Cùng lúc đó, trong phòng họp của Liên minh Vương tộc.

Cuộc họp video vốn có năm người tham gia, giờ lại chỉ còn ba người.

Bạch Vương, Tiết Vương và Mã Vương.

Cho dù đã rất muộn rồi, nhưng họ vẫn chưa đi ngủ, mà còn đang họp video chờ tin tốt của mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia.

"Bạch Vương, chỉ một nhà họ Long mà thôi, chắc chắn họ đã san bằng được rồi chứ? Sao vẫn chưa có tin tức gì thế?"
Mã Vương hơi thiếu kiên nhẫn, nóng ruột hỏi.

Không chỉ Mã Vương, khuôn mặt Tiết Vương và Bạch Vương cũng đầy vẻ lo âu, trong đôi mắt vằn tia máu đều là nét lo lắng.

Bắt đầu từ khi mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia đến Yến Đô, đã hai tiếng trôi qua rồi.

Theo kế hoạch lúc trước, nhiều nhất một giờ là bọn họ có thể diệt sạch nhà họ Long, hơn nữa còn bao gồm cả thời gian từ sân bay đến nhà họ Long rồi.

Nhưng bây giờ đã vượt kế hoạch một giờ rồi.

"Chờ thêm đi!"
Bạch Vương cắn răng nói: "Đợi thêm nửa giờ cuối cùng!"

Lúc này, lão ta đã có dự cảm không hay trong lòng, nhưng lại không dám nói ra.

Nếu như nửa giờ sau vẫn chưa có tin tức gì gửi về, e rằng những người đó đã bị giết sạch rồi.

Từng giây từng phút trôi qua, thoáng cái nửa giờ đã trôi đi, vẫn chưa có tin tức gì.

Đúng lúc này, phòng họp video truyền đến tiếng yêu cầu kết nối.

Ba vị Vương mặt đầy kinh ngạc.

“Sao lại là Quan Vương?”
Mã Vương hỏi, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Mà Bạch Vương và Tiết Vương hình như đã đoán ra được gì đó, sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi.

Bọn họ đều biết Quan Vương đã thần phục Dương Thanh, giờ khắc quan trọng thế này, Quan Vương bỗng nhiên yêu cầu kết nối video, chỉ sợ là nói về chuyện mười tên cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia.

“Để lão ta vào đi!”
Tiết Vương nói.

Bạch Vương gật đầu, đồng ý kết nối video, một giây sau, Quan Vương xuất hiện.

“Các vị, chúng ta lại gặp nhau rồi!”
Quan Vương mặt đầy vẻ đắc ý, tươi cười nói.

“Quan Vương, đã trễ thế này ông lại muốn tham gia cuộc họp video của chúng tôi, ông muốn gì?”
Bạch Vương cười khinh thường: “Không phải bị Dương Thanh từ bỏ, nên ông định trở về Liên minh Vương tộc chứ?”
“Ha ha ha ha…”
Quan Vương cười to mấy tiếng: “Không không không, sao tôi còn gia nhập Liên minh Vương tộc nữa?”
“Nhưng mà tôi đến giúp cậu Thanh chuyển lời cho các ông”.

“Nếu muốn người khác không biết thì đừng làm!”

Nghe lời nói của Quan Vương, ba vị Vương đều lập tức thay đổi sắc mặt.

Hiển nhiên ý của lời này nói đến chuyện bọn họ phái mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi tiêu diệt nhà họ Long.

Dương Thanh đã biết rồi sao?
Nhưng mười cao thủ kia đều là tinh anh được Liên minh Vương tộc chọn lựa kỹ càng, hơn nữa người nhà bọn họ đều bị Liên minh Vương tộc khống chế nên không thể nào phản bội mới đúng.

Nếu như không phải bọn họ phản bội, vậy sao Dương Thanh lại biết?

“Quan Vương, nói chuyện cho rõ ràng, đừng nói mấy chuyện hoang đường chúng tôi nghe không hiểu”.

Bạch Vương vẫn cố giả vờ bình tĩnh, lạnh lùng nhìn về phía Quan Vương, nói.

Tiết Vương và Mã Vương cũng lạnh mặt.

Quan Vương cười khẩy: “Các người đã làm gì chẳng lẽ còn không biết sao? Tôi chỉ giúp cậu Thanh chuyển lời đến các người mà thôi, còn các người thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu thì cũng không liên quan gì đến tôi”.

“Tôi khuyên các người tốt nhất nên thu tay lại đi, không phải cậu Thanh không dám động vào các người, mà không muốn Chiêu Châu tổn thất nặng nề vì tiêu diệt các người”.

“Nhưng như vậy không có nghĩa cậu Thanh có thể mãi luôn dễ dàng tha thứ cho các người, nếu không nhịn được nữa, vậy chỉ có thể khiến các người biến mất thôi”.

“Đừng quên, sáng nay Vương thành Tào vẫn còn là của Vương tộc họ Tào, bây giờ thì sao?”
Dứt lời, Quan Vương rời khỏi cuộc họp video.

Ba vị

Chương 1150: 1150: Cháu Đích Tôn Của Hoàng Tộc

Nghe thấy vợ nói thế, Dương Thanh sững sờ, lập tức cảm thấy rất ấm áp.

“Em rất muốn làm gì đó cho anh, nhưng em vô dụng quá, không giúp gì anh được”.

Tần Thanh Tâm càng nói càng nghẹn ngào: “Ngay cả với tập đoàn Nhạn Thanh, cho dù không có em, nó vẫn có thể vận hành tốt”.

“Tuy em không biết rất nhiều chuyện về anh, nhưng em biết, anh cũng không muốn giấu giếm em, chỉ vì muốn bảo vệ bọn em”.

“Chồng, rất xin lỗi, em đã trở thành gánh nặng của anh rồi!”

Đến khi Tần Thanh Tâm dứt lời, nước mắt cô đã thấm ướt áo ngủ của Dương Thanh.

Dương Thanh ôm vợ thật chặt, nghiêm nghị nói: “Em chưa bao giờ là gánh nặng của anh hết, nhờ em nên anh mới có mọi thứ của ngày hôm nay!”

“Em nghĩ em không giúp được gì cho anh, nhưng không phải thế, có em ở tập đoàn Nhạn Thanh, anh mới có thể yên tâm đi làm chuyện của mình”.

“Em biết tập đoàn Nhạn Thanh quan trọng với anh đến mức nào, nhưng đối với anh, hạnh phúc của em và con gái càng quan trọng hơn!”

Câu nói này của Dương
tư thế thoải mái hơn, nằm trong lòng Dương Thanh.

Nhìn cô vợ xinh đẹp trong vòng tay mình, Dương Thanh chỉ thấy người nóng lên, tay cũng không đứng đắn.

“Đừng, Tiêu Tiêu sắp dậy rồi đấy…”

Khi nói xong câu cuối cùng, giọng Tần Thanh Tâm đã bị nuốt mất, mặt cô đỏ bừng.

Người Tần Thanh Tâm mềm nhũn.

Dương Thanh cố kiềm chế, nghiến răng nghiến lợi: "Từ đêm nay, để Tiêu Tiêu ngủ với Y Y đi!"

Thấy dáng vẻ này của Dương Thanh, Tần Thanh Tâm không nhịn được mà bật cười: "Được rồi được rồi, anh đừng nóng, từ đêm nay sẽ để Tiêu Tiêu ngủ với Y Y".

"Anh mau dậy đánh răng rửa mặt đi, em đi chuẩn bị bữa sáng nhé".

Tần Thanh Tâm nói rồi hôn khẽ lên môi Dương Thanh, mặc quần áo rời đi.

Dương Thanh nhìn Tiêu Tiêu đang nằm ngủ giữa giường, cắn răng: "Nhóc con, đã ngủ với vợ bố năm năm mà vẫn cứ giữ rịt lấy cô ấy, đêm nay bố sẽ đuổi con đi!"

Tiêu Tiêu đang ngủ không hề biết bố ruột định đuổi mình đi vào đêm nay.

Cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế Yến Đô, một chiếc máy bay tư nhân xa hoa chậm rãi đáp xuống.

Một thanh niên mặc trang phục truyền thống đi ra ngoài, phía sau hắn ta là mấy cao thủ có hơi thở đáng sợ.

Hơi thở trên người cao thủ đang đi sát sau hắn ta là đáng sợ nhất, đôi mắt chim ưng kia vô cùng lạnh lùng.

"Đây chính là Yến Đô ư?"

Thanh niên ra khỏi sân bay, cười khẩy: "Tôi cứ tưởng Yến Đô là một thành phố ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ thế mà thôi!"

"Điện hạ, bây giờ Yến Đô đúng là không đơn giản, tuy phần lớn người Yến Đô đều là người bình thường, nhưng lại có một thanh niên Thần Cảnh".

Một lão già tóc hoa râm vội nói.

Thanh niên này chính là dòng chính của Hoàng tộc họ Long, cũng là con trai của Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Long, Long Thiên Vũ.

"Ồ? Cao thủ Thần Cảnh là thanh niên ư? Liệu cậu ta trẻ đến đâu chứ?", Long Thiên Vũ cười híp mắt.

Hắn ta là dòng chính của Hoàng tộc họ Long, cảnh giới võ thuật rất cao, ngay cả khi ở Hoàng tộc họ Long, hắn ta cũng chưa có đối thủ trong thế hệ trẻ tuổi.

"Nghe đồn cậu ta mới hai mươi tám tuổi!", lão già tóc bạc nghiêm nghị nói.

"Hai tám tuổi ư?"
Lần này Long Thiên Vũ không cười nữa, có vẻ kinh ngạc.

Ở Hoàng tộc họ Long, hắn ta đã được xem là thiên tài võ thuật, mới ba lăm tuổi mà đã có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Nhưng bây giờ, thuộc hạ lại nói cho hắn ta biết, ở Yến Đô có một cao thủ Thần Cảnh hai tám tuổi, sao hắn ta không kinh ngạc cho được chứ?
"Ông chắc chắn rằng có một cao thủ Thần Cảnh trẻ như thế ư?", Long Thiên Vũ vẫn hơi nghi ngờ.

Lão già tóc bạc gật nhẹ đầu, nghiêm nghị nói: "Lần này chúng ta tới Yến Đô cũng vì cậu ta, chính cậu ta đã cho người tàn sát nhà họ Long ở Yến Đô, khiến nhà họ Long chịu thương vong nặng nề".

"Ha ha!"
Long Thiên Vũ cười lạnh: "Ông nói với tôi rằng, một cao thủ Thần Cảnh mới hai tám tuổi lại ra tay với một nhà họ Long nhỏ nhoi ư?"
Hắn ta là cháu đích tôn của Long Hoàng, sao có thể không nhận ra nguồn cơn trong chuyện này chứ?
Lão già tóc bạc nói với vẻ nghiêm túc: "Điện hạ, phải như thế thì chúng ta mới có thể tiến vào Yến Đô".

"Cứ yên tâm, tôi có chừng mực!"
Long Thiên Vũ cười nhạt rồi nói: "Được rồi, tới nhà họ Long đi!"
Nửa tiếng sau, một chiếc xe Rolls-Royce phiên bản dài chậm rãi chạy vào nhà họ Long ở Yến Đô.

Khi biết cháu đích tôn của Long Hoàng đích thân tới, Long Đằng sợ hết hồn, vội dẫn dòng chính của gia tộc ra nghênh đón.

“Long Đằng - chủ gia tộc họ Long ở Yến Đô dẫn người trong tộc nghênh đón điện hạ!”

Long Đằng đứng đầu, hơi khom người, nói.

Long Thiên Vũ khinh miệt nhìn Long Đằng rồi nhìn lướt qua đám cao thủ của nhà họ Long, cười lạnh: “Khó trách suýt bị xóa sổ chỉ trong một đêm, không ngờ ngay cả một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng không có, đúng là khiến Hoàng tộc họ Long mất mặt”.

Ở nhà họ Long, người có thực lực mạnh nhất là mười hai tướng của Long Môn, nhưng họ phải hợp sức với nhau thì mới có thể phát huy thực lực ngang ngửa bán bộ Thần Cảnh, còn họ mới đến Vương Cảnh trung kỳ mà thôi.

Long Đằng đang đứng đầu cũng không tức giận, vì Long Thiên Vũ không nói sai, so với Hoàng tộc họ Long, nhà họ Long ở Yến Đô đúng là rất yếu.

“Điện hạ, xin ngài báo thù cho nhà họ Long!”

Long Đằng bỗng quỳ xuống đất, nói với đôi mắt đỏ ngầu.

Cái quỳ này của lão ta khiến Long Thiên Vũ giật mình, ngay sau đó, dòng chính của nhà họ Long đang đứng sau lưng Long Đằng cũng quỳ xuống, nói lớn: “Xin điện hạ báo thù rửa hận cho nhà họ Long!”

“Một đám rác rưởi, nếu chúng tôi không đến, có lẽ suốt đời này các người cũng đừng mơ đến chuyện báo thù”.

Long Thiên Vũ cười lạnh: “Cứ yên tâm, lần này tôi đến Yến Đô là để báo thù cho các người, tuy các người chỉ là rác rưởi, nhưng dù sao trong người cũng có dòng máu của nhà họ Long tôi”.

Bị Long

Chương 1151: 1151: Cơn Giận Của Cháu Đích Tôn Hoàng Tộc

Long Đằng đã sớm nghĩ đến việc Hoàng tộc họ Long sẽ đổ hết chuyện xảy ra tối qua lên đầu Dương Thanh.

Nhưng lão ta không ngờ Hoàng tộc họ Long lại đến nhanh như thế, chuyện mới xảy ra tối qua mà sáng sớm hôm nay họ đã tới rồi.

"Điện hạ, thế lực ra tay với nhà họ Long tối qua là Liên minh Vương tộc chứ không phải cậu Thanh!"

Long Đằng nói: "Cậu Thanh là bạn vong niên của tôi, còn giúp nhà họ Long rất nhiều lần, chuyện xảy ra tối qua không hề liên quan đến cậu ấy".

"Hửm?"

Long Thiên Vũ lập tức nhướng mày: "Ý ông là Hoàng tộc họ Long nhận được thông tin sai lệch ư? Ông đang nghi ngờ năng lực của Hoàng tộc họ Long à?"

Chỉ một câu của hắn ta đã chụp mũ cho Long Đằng, chuyện này khiến sắc mặt Long Đằng càng thêm khó coi.

"Điện hạ, Long Đằng không hề có ý đó! Mười kẻ địch xông vào đây tối qua đã bị giết hết, nếu điện hạ không tin lời tôi nói thì có thể cho người điều tra, chắc chắn sẽ biết họ đều là cao thủ của Liên minh Vương tộc".

Long Đằng vội nói.

Tuy rõ ràng Hoàng tộc họ Long đến vì Dương Thanh, chuyện tối qua chỉ là cái cớ để Hoàng tộc họ Long tiến vào Yến Đô, nhưng lão ta vẫn muốn thuyết phục, hy vọng có thể ngăn được xung đột giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long.

"Câm mồm!"

Long Thiên Vũ chợt quát lên, híp mắt: "Nếu tôi đã tới Yến Đô, mọi chuyện sẽ do tôi quyết định, tôi bảo ông liên lạc với Dương Thanh thì ông cứ làm đi".

“Ông biết hậu quả khi làm trái lệnh tôi là gì rồi chứ?”
Nhìn dáng vẻ ngang ngược của Long Thiên Vũ, Long Đằng chỉ cảm thấy rất bi ai.

Lão ta định thuyết phục để giảm bớt mâu thuẫn giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long, nhưng Hoàng tộc họ Long vốn không định bỏ qua cho Dương Thanh.

“Được, tôi gọi!”
Long Đằng nghiến răng nghiến lợi, bấm số Dương Thanh.

“Cậu Thanh, điện hạ Long Thiên Vũ - cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long muốn gặp cậu, bây giờ cậu có thời gian đến nhà họ Long một chuyến không?”
Lúc này, Dương Thanh đang ở dinh thự Vân Phong, ăn cơm với vợ và con gái, bỗng nhận được điện thoại từ Long Đằng, không khỏi nhíu mày.

“Hai mẹ con ăn đi, anh nghe điện thoại đã!”
Dương Thanh nói rồi quay người đi ra ngoài, sau đó mới đáp: “Nếu anh ta muốn gặp tôi thì bảo anh ta đến tập đoàn Nhạn Thanh mà chờ”.

Đương nhiên Dương Thanh cũng hiểu, việc Long Đằng gọi anh đến nhà họ Long là mệnh lệnh của Long Thiên Vũ.

Nếu Hoàng tộc họ Long đã kiêu ngạo đến thế, đương nhiên anh sẽ không nể mặt đối phương.

Có vẻ Long Đằng rất khó xử, trầm giọng nói: “Cậu Thanh, xem như tôi xin cậu, cậu đến nhà họ Long một chuyến được không?”
Dương Thanh đang định từ chối, nhưng khi nghe thấy giọng điệu của Long Đằng thì biết ngay lão ta bị ép buộc.

“Được, nếu anh ta đã muốn gặp tôi thì tôi sẽ đến đó, nhưng tôi không thể đảm bảo mình sẽ làm gì đâu”.

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Long Đằng vội nói: “Vâng! Vậy tôi chờ cậu ở nhà họ Long nhé!”
Sau khi cúp máy xong, lưng Long Đằng đã đầm đìa mồ hôi lạnh.

Đương nhiên lão ta biết rõ sự đáng sợ của Dương Thanh, bảo cao thủ như Dương Thanh đến nhà họ Long để gặp người ta đúng là hơi vô lễ, nhưng lão ta đã hết cách rồi.

"Long Đằng, tôi bảo ông ra lệnh cho cậu ta tới nhà họ Long để giải thích với tôi trong vòng mười phút, ông lại xin cậu ta à?"

Long Thiên Vũ sầm mặt, trong mắt lóe lên sát khí: "Ông muốn chết đúng không?"

Long Đằng cảm thấy vô cùng chua chát, cả Dương Thanh lẫn Long Thiên Vũ đều là đối tượng mà lão ta không thể đắc tội.

"Điện hạ, có lẽ cậu chưa biết, thực lực võ thuật của Dương Thanh đã đạt đến Thần Cảnh rồi, còn tôi mới tới Vương Cảnh trung kỳ mà thôi! Tôi không dám đắc tội cậu ấy".

Long Đằng vội giải thích, nhưng câu giải thích của lão ta không hề có tác dụng trước mặt Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ tức giận chất vấn: "Không dám đắc tội cậu ta, nên ông lựa chọn khiến Hoàng tộc họ Long mất mặt à?"

Mấy cao thủ của Hoàng tộc họ Long đang đứng cạnh hắn ta đều nhìn chằm chằm vào Long Đằng, như thể chỉ cần Long Thiên Vũ ra lệnh, họ sẽ lấy mạng Long Đằng.

Long Đằng không khỏi rùng mình, lập tức quỳ xuống: "Điện hạ, tôi đâu dám khiến Hoàng tộc họ Long mất mặt chứ!"

"Nhưng thực lực của nhà họ Long quá yếu, không thể đối phó với cao thủ Thần Cảnh, tôi cũng hết cách rồi! Xin điện hạ tha cho!"

Thấy Long Đằng quỳ xuống xin tha, sự khinh thường trong mắt Long Thiên Vũ càng thêm rõ rệt.

Hắn ta lạnh lùng nói: "Nếu vậy, hôm nay tôi sẽ cho ông cơ hội tự tay giết cao thủ Thần Cảnh".

"Sau khi ông tự tay giết cao thủ Thần Cảnh xong, ông sẽ biết, ngay cả cao thủ Thần Cảnh cũng chỉ là sâu bọ trước mặt Hoàng tộc họ Long!"

Long Thiên Vũ ngạo nghễ nói, như thể cao thủ Thần Cảnh chẳng là cái thá gì trước mặt hắn ta.

Long Đằng không khỏi co rúm người, đương nhiên lão ta cũng hiểu Long Thiên Vũ có ý gì.

"Điện hạ, ngài đừng coi thường Dương Thanh, cậu ấy mới hai tám tuổi mà đã nắm giữ thực lực Thần Cảnh, chắc chắn có lai lịch khó lường".

Long Đằng vội nói: "Tôi đề nghị Hoàng tộc họ Long nên qua lại thân thiết với cậu ấy, bây giờ ở Yến Đô, chỉ mình Dương Thanh có tư cách trở thành Vương của Yến Đô nhất".

"Nếu cậu ấy trở thành Vương của Yến Đô thì sẽ danh chính ngôn thuận thừa kế Đế Thôn, đến khi đó, cho dù không có thế lực nào chống lưng thì chỉ riêng Đế Thôn đã đủ để khiến địa vị của cậu ấy tăng vọt rồi".

"Nếu bây giờ Hoàng tộc họ Long thân thiết với Dương Thanh, sau khi cậu ấy thừa kế Đế Thôn, Hoàng tộc họ Long cũng sẽ có quan hệ tốt với Đế Thôn rồi".

Long Đằng hiểu rõ, Long Thiên Vũ dẫn cao thủ của Hoàng tộc họ Long đến Yến Đô vì Đế Thôn.

Lão ta cũng biết, Dương Thanh không muốn cho Đế Thôn nhập thế nên sẽ ngăn cản mọi thế lực muốn làm điều đó.

Nhưng bây giờ lão ta chỉ có thể nói thế thì mới có thể ngăn chặn xung đột giữa Long Thiên Vũ và Dương Thanh.

"Vả miệng!"
Long Thiên Vũ bỗng ra lệnh.

Vù!
Một bóng người sau lưng hắn ta lập tức biến mất.

"Bốp!"
Ngay sau đó, tiếng bạt tai giòn giã vang lên, Long Đằng bay ra xa mười mấy mét, hộc máu mồm.

Hơi thở của lão ta lập tức yếu hẳn.

Vào giờ phút này, cả nhà họ Long lặng ngắt như tờ, ai cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn Long Đằng đang thoi thóp.

“Tôi tạm thời giữ lại cái mạng chó cho ông, nếu ông dám nói đỡ thằng nhãi kia nữa, tôi sẽ lấy mạng ông đấy!”

Long Thiên Vũ hờ hững nhìn Long Đằng.

Long Đằng lồm cồm bò dậy, khóe miệng đầy máu tươi, sắc mặt tái mét.

Lão ta run rẩy bước lên phía trước, kiên định nhìn Long Thiên Vũ: “Điện hạ, Dương Thanh thực sự không phải người bình thường, tôi xin ngài hãy nghĩ lại đi!”

“Giết!”

Lần này, Long Thiên Vũ hoàn toàn tức giận, ra lệnh giết Long Đằng luôn.

“Chủ gia tộc!”

Mười hai tướng của Long Môn lập tức xông lên bảo vệ Long Đằng, nhìn chằm chằm vào đám người Long Thiên Vũ.

“Lui ra đi!”

Long Đằng cắn răng.

Lão ta biết rõ, nếu mười hai tướng của Long Môn ra tay thì cũng chỉ là đang đâm đầu vào chỗ chết.

Long Thiên Vũ là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, sao có thể thiếu cao thủ Thần Cảnh đi theo bảo vệ được?

Tuy mười hai tướng của Long Môn mạnh nhưng chỉ phát huy được thực lực bán bộ Thần Cảnh là cùng.

Long Thiên Vũ híp mắt, nhìn chằm chằm vào Long Đằng bằng ánh mắt đằng đằng sát khí: “Không ngờ ông cũng bồi dưỡng được một số cao thủ trung thành”.

“Nhưng thế thì sao chứ? Tôi muốn giết ông đấy, ai cản nổi tôi?”

Hắn ta nói rồi lại quát lên: “Giết!”

Một người sau lưng hắn ta lập tức biến mất rồi xuất hiện trước mặt Long Đằng, vỗ vào đầu lão ta: “Chết đi!”.

Chương 1152: 1152: Chấp Nhận Nhà Họ Long

Không ai ngờ Long Thiên Vũ lại định giết Long Đằng thật, ngay sau tiếng ra lệnh của hắn ta, cao thủ sau lưng hắn ta đã xuất hiện trước mặt Long Đằng rồi tung chưởng.

Ngay cả mười hai tướng của Long Môn cũng chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy một cao thủ xuất hiện trước mặt Long Đằng rồi.

Người nhà họ Long đều có vẻ tuyệt vọng: "Chủ gia tộc!"
Còn người của Hoàng tộc họ Long thì rất hờ hững, như thế giết Long Đằng cũng chẳng đáng gì.

Vào giờ phút này, trong mắt Long Đằng chỉ còn sự tuyệt vọng, lão ta cảm thấy vô cùng không cam lòng và thất vọng với Hoàng tộc họ Long.

"Rầm!"
Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một bóng người bỗng xuất hiện, chắn trước mặt Long Đằng rồi tung chưởng.

Trước sự khiếp sợ của đám người, cao thủ đang định giết Long Đằng lập tức bay ra xa, như thể bị một chiếc xe tải hạng nặng tông trúng.

"Dương Thanh!"
Long Đằng nhìn cậu thanh niên đang chắn trước mặt mình, mắt lập tức rớm lệ, vô cùng kích động.

Vừa nãy, khi Long Thiên Vũ định giết lão ta, lão ta không hề có cơ hội phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cao thủ của Hoàng tộc họ Long xuống tay với mình.

Vào giây phút sống còn đó, Dương Thanh đã cứu lão ta, có thể tưởng tượng được tâm trạng của Long Đằng lúc này.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí, anh nhìn chằm chằm vào Long Thiên Vũ, chất vấn: "Người yêu cầu tôi đến đây là anh à?"

Giọng Dương Thanh vô cùng lạnh lùng, khiến cả nhà họ Long như đóng băng.

Một lão già tóc hoa râm lập tức chắn trước mặt Long Thiên Vũ, nghiêm nghị nhìn Dương Thanh.

Lão ta là cao thủ Thần Cảnh được Hoàng tộc họ Long giao nhiệm vụ bảo vệ Long Thiên Vũ, nhưng vào lúc này, lão ta lại cảm nhận được áp lực khổng lồ từ phía Dương Thanh.

Trước ánh mắt của Dương Thanh, Long Thiên Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên, như thể đang bị rắn độc nhắm đến.

Nhưng hắn ta là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, đương nhiên cũng có sự kiêu ngạo của mình.

Hắn ta hờ hững nhìn Dương Thanh: "Dám khiến người của Hoàng tộc họ Long bị thương, cậu biết tội chưa?"

Vù!

Long Thiên Vũ vừa dứt lời, bóng Dương Thanh bỗng nhoáng lên, lập tức xuất hiện trước mặt cao thủ bán bộ Thần Cảnh vừa bị anh đánh bay.

"Rắc!"

Dương Thanh giẫm vào đầu gối đối phương, tiếng xương gãy chói tai vang lên.

"Á…"

Ngay sau đó là tiếng hét của cao thủ bán bộ Thần Cảnh kia.

Tiếng hét thê thảm đó vang vọng khắp nhà họ Long.

"Khiến người của Hoàng tộc họ Long bị thương á? Tôi còn dám giết người của Hoàng tộc họ Long nữa, anh có tin không?"

Dương Thanh hờ hững nói rồi giẫm lên cổ cao thủ bán bộ Thần Cảnh kia.

Tiếng kêu rên của cao thủ bán bộ Thần Cảnh đó lập tức im bặt, không phải ông ta không dám la, mà cú giẫm của Dương Thanh đã khiến ông ta không thở nổi, sao có thể kêu được nữa.

Người của Hoàng tộc họ Long và nhà họ Long chỉ thấy cao thủ bán bộ Thần Cảnh kia giãy giụa rất mạnh, nhưng chân Dương Thanh như núi Thái Sơn đè lên người ông ta, khiến ông ta không sao thoát được.

"Cậu chán sống rồi!"

Long Thiên Vũ gằn giọng, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Hắn ta là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, đã bao giờ chịu nhục nhã như thế đâu cơ chứ?

Thuộc hạ bị giẫm nát đầu gối ngay trước mặt hắn ta, hơn nữa còn bị người khác nắm giữ sống chết.

Đối với hắn ta, chuyện này đúng là mối nhục lớn lao.

"Rắc!"

Dương Thanh bỗng ấn chân xuống, tiếng xương gãy vang lên, cao thủ bán bộ Thần Cảnh đang giãy giụa kia lập tức đờ ra, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng và không dám tin.

Ông ta là cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, tuy không phải người mạnh nhất nhưng cũng được trọng dụng, không ngờ lại chết một cách uất ức như thế, bị người ta giẫm chết.

Rầm!

Cơn giận ngút trời lập tức bùng lên từ người Long Thiên Vũ, hắn ta đứng phắt dậy, trong mắt tràn ngập sát khí.

Những người khác của Hoàng tộc họ Long cũng có vẻ tức giận, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Về phần người nhà họ Long, trước đó, khi bị Hoàng tộc họ Long ức hiếp, họ đã thấy uất ức lắm rồi.

Lúc này, khi thấy Dương Thanh giết cao thủ của Hoàng tộc họ Long, ai cũng cảm thấy vô cùng hả hê, trên mặt tràn ngập vẻ kích động.

Long Đằng cũng sững sờ, lão ta định gìn giữ quan hệ tốt đẹp giữa Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh, nào ngờ vừa gặp nhau, Dương Thanh đã giết một cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long rồi.

Bây giờ người đã chết, có lẽ không thể hòa giải ân oán giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long nữa.

Dương Thanh vẫn rất thản nhiên, sau khi giết cao thủ nửa bước Thần Cảnh kia xong thì khinh thường nói: "Cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng chỉ đến thế là cùng!"

Anh nhìn lướt qua đám người của Hoàng tộc họ Long, cuối cùng nhìn Long Thiên Vũ đang giận dữ, hỏi mỉa: "Còn ai thuộc Hoàng tộc họ Long muốn thử xem sao không?"

Long Thiên Vũ cảm thấy vô cùng uất ức, không sao hết nổi.

"Giết cậu ta cho tôi!"

Long Thiên Vũ hít sâu một hơi, bảo cao thủ Thần Cảnh bên cạnh.

Nhưng cao thủ Thần Cảnh đó vẫn đứng im, còn khuyên nhủ: "Điện hạ, bớt được chuyện nào hay chuyện ấy, nhà họ Long vốn là chi nhánh của Hoàng tộc họ Long, không nhất thiết phải tương tàn với họ".

"Hửm?"

Long Thiên Vũ lập tức nhướng mày, trong mắt có vẻ bất mãn.

Tuy hắn ta có thể tùy ý ra lệnh cho các cao thủ khác của Hoàng tộc họ Long nhưng lại không thể ra lệnh cho người này.

Cao thủ Thần Cảnh này tên Long Chiến, tuy không phải người của Hoàng tộc họ Long nhưng đã đi theo Long Hoàng mấy chục năm, được Long Hoàng ban cho họ Long, có thể tưởng tượng được địa vị của Long Chiến ở Hoàng tộc họ Long.

Ngay cả bố hắn ta cũng phải gọi Long Chiến là chú Chiến.

"Cậu thanh niên, thực lực của cậu rất mạnh, không có đối thủ trong thế hệ trẻ, nhưng cậu nên hiểu đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, Hoàng tộc họ Long không phải thế lực mà cậu có thể đắc tội".

Long Chiến bước lên trước, nghiêm nghị nhìn Dương Thanh: "Nếu cậu đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Long, tôi có

thể cam đoan, chắc chắn Hoàng tộc họ Long sẽ không đối xử tệ bạc với cậu".

Lão ta nói rồi nhìn Long Đằng: "Long Đằng, chắc anh bạn này khá thân thiết với ông đúng không? Nếu cậu ấy đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Long, tôi sẽ thuyết phục Long Hoàng cho nhà họ Long ở Yến Đô quay về Hoàng tộc họ Long".

"Không những thế, anh bạn Dương Thanh này cũng sẽ thuộc nhánh của ông đấy".

Rầm!

Long Chiến vừa dứt lời, người nhà họ Long đều sững sờ, ai cũng biết nhà họ Long ở Yến Đô muốn quay về Hoàng tộc họ Long tới mức nào.

Cả ba đời người đều phấn đấu vì mục tiêu đó.

Bây giờ, cao thủ của Hoàng tộc họ Long đã đích thân hứa hẹn sẽ chấp nhận cho họ quay về Hoàng tộc họ Long.

Có lẽ mong muốn này quá sâu sắc, đến mức khiến người nhà họ Long quên luôn việc Long Thiên Vũ vừa định giết Long Đằng, ai cũng có vẻ kích động.

Long Đằng cũng không ngờ việc quay về Hoàng tộc họ Long lại dễ dàng như thế.

Nhưng lão ta biết rõ, Hoàng tộc họ Long đang muốn có sự gia nhập của Dương Thanh, một cao thủ Thần Cảnh trẻ quan trọng hơn một chi nhánh của Hoàng tộc họ Long nhiều.

Nhưng lão ta cũng hiểu, Dương Thanh không bao giờ gia nhập Hoàng tộc họ Long..

Chương 1153: 1153: Giết Anh Thanh Của Tôi

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.

Tuy Long Thiên Vũ rất muốn giết Dương Thanh nhưng cũng hiểu ý Long Chiến, lão ta đang muốn lôi kéo Dương Thanh.

Một cao thủ Thần Cảnh trẻ có thiên phú võ thuật rất mạnh mang ý nghĩa vô cùng quan trọng với Hoàng tộc họ Long.

“Chỉ cần cậu bằng lòng gia nhập Hoàng tộc họ Long, tôi có thể cam đoan rằng sẽ không bao giờ làm khó cậu vì chuyện ngày hôm nay, còn dốc sức bồi dưỡng cậu nữa”.

Long Thiên Vũ chợt nói.

Dương Thanh híp mắt nhìn Long Thiên Vũ, tuy anh không hề có thiện cảm với hắn ta nhưng cũng phải công nhận hắn ta khá được.

Ít nhất, hắn ta biết nên làm thế nào để mang lại lợi ích cho Hoàng tộc họ Long.

Hơn nữa Dương
sờ.

Anh đang từ chối gia nhập Hoàng tộc họ Long hả?
“Tức là cậu từ chối đúng không?”
Trong mắt Long Thiên Vũ lóe lên sát khí.

Nếu Dương Thanh đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Long, đương nhiên hắn ta sẽ không làm khó anh, còn chủ động kết thân, nhưng nếu anh từ chối, hành vi của Dương Thanh hôm nay đã đủ để hắn ta giết anh rồi.

Long Chiến cũng rất ngạc nhiên: “Cậu thanh niên, cậu biết địa vị của Hoàng tộc họ Long ở Chiêu Châu chứ?”
Dương Thanh cười lạnh: “Ông nghĩ tôi không biết điều đó à?”

Nét mặt Long Chiến lập tức cứng đờ, đúng thế, Dương Thanh đã là cao thủ Thần Cảnh, ngay cả lão ta cũng cảm nhận được áp lực từ phía anh.

Sao một thiên tài võ thuật như thế lại không biết về Hoàng tộc họ Long được chứ?

Long Đằng biết Dương Thanh sẽ không gia nhập Hoàng tộc họ Long vì nhà họ Long ở Yến Đô, nhưng cũng không ngờ anh lại chủ động đề nghị làm bạn với Hoàng tộc họ Long để giúp nhà họ Long được chấp nhận.

Theo Long Đằng thấy, Hoàng tộc họ Long mà được làm bạn với Dương Thanh thì sẽ rất có lợi, bằng không, lão ta đã không quyết định kết thân với Dương Thanh, thậm chí tiết lộ cả bí mật cao nhất của nhà họ Long ở Yến Đô - mười hai tướng Long Môn cho anh biết rồi.

Cũng vì lão ta tin tưởng, ngay cả Hoàng tộc họ Long cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản Dương Thanh.

Nhưng lão ta nghĩ thế, không có nghĩa là Hoàng tộc họ Long cũng thấy như vậy.

"Cậu là cái thá gì chứ? Cũng xứng kết bạn với Hoàng tộc họ Long ư?"

Long Thiên Vũ tức giận quát: "Bây giờ tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, hoặc phục tùng Hoàng tộc họ Long, hoặc chết!"

Lần này, ngay cả Long Chiến cũng không can ngăn nữa, lão ta nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt sắc lẹm.

Dù sao Long Thiên Vũ mới là người phụ trách lần này, lão ta chỉ có trách nhiệm hỗ trợ và bảo vệ Long Thiên Vũ mà thôi.

Nếu Long Thiên Vũ cứ muốn giết Dương Thanh thì lão ta cũng chỉ có thể làm theo mệnh lệnh.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí: "Nói vậy tức là Hoàng tộc họ Long đã quyết định đối đầu với tôi đúng không?"

"Ông Chiến, giết cậu ta giúp tôi!"

Long Thiên Vũ trực tiếp dùng hành động để đáp lời Dương Thanh.

Long Chiến hơi nhích chân, lập tức lao về phía Dương Thanh.

Long Đằng lập tức biến sắc, sợ hãi nói: “Xin cậu Thanh nương tay!”

Dương Thanh đã giết một cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, nếu anh giết cả Long Chiến thì ân oán giữa anh và Hoàng tộc họ Long sẽ không thể hòa giải được nữa.

Nghe thấy Long Đằng cầu xin Dương Thanh, người của Hoàng tộc họ Long đều cười lạnh.

Họ thừa nhận Dương Thanh rất mạnh, nhưng không tin một cao thủ Thần Cảnh chưa đầy 30 tuổi ở Yến Đô có thể giết chết Long Chiến.

Dù Long Chiến đã ở Hoàng tộc họ Long lâu đến thế nào, nếu không có thực lực cực mạnh thì sao Long Hoàng có thể ban họ Long cho lão ta được?

“Rầm!”

Đúng lúc Long Chiến sắp lao đến chỗ Dương Thanh, một bóng người cường tráng bỗng xuất hiện trước mặt anh rồi vung nắm đấm.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bóng người đó đã đấm vào ngực Long Chiến.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh như lão ta cũng phải lùi về sau mấy bước.

“Chỉ dựa vào ông mà cũng đòi giết anh Thanh của tôi à?”

Người đàn ông cường tráng kia lạnh lùng nói.

Người vừa đến không phải ai khác, chính là Mã Siêu - anh em tốt của Dương Thanh.

Từ sau lần suýt chết ở Vương tộc họ Quan vì báo thù cho em gái, Mã Siêu vẫn luôn dưỡng thương, nhờ Phùng Tiểu Uyển chữa trị, bây giờ vết thương của anh ta đã khỏi hẳn.

Lúc này, quanh người Mã Siêu tràn ngập khí thế đáng sợ của cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Nhưng chỉ mình Dương Thanh biết, Mã Siêu mới đến Vương Cảnh trung kỳ mà thôi.

Đây chính là thực lực của Nhất Vương, vị Vương mạnh nhất trong số chín vị Vương của biên giới phía Bắc sau khi phá giải phong ấn về sức chiến đấu.

Sự xuất hiện của Mã Siêu khiến tất cả mọi người sững sờ, người của Hoàng tộc họ Long vô cùng kinh hãi.

"Cậu ta cũng là cao thủ Thần Cảnh ư?"

"Sao có thể thế được? Từ khi nào Yến Đô có nhiều cao thủ Thần Cảnh thế?"

Người của Hoàng tộc họ Long vô cùng rung động.

"Khí thế của cậu ta hơi khác, chắc vẫn chưa bước vào Thần Cảnh đâu".

Một cao thủ bán bộ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long nghiêm nghị nói.

Ông ta có thể cảm nhận được, tuy khí thế của Mã Siêu rất mạnh nhưng rõ ràng anh ta vẫn chưa đến Vương Cảnh hậu kỳ.

Nhưng anh ta lại có thể đấm cho một cao thủ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ như Long Chiến phải lùi bước.

Long Chiến cũng cảm nhận được như thế nên rất kinh ngạc.

Tuy Mã Siêu chưa đạt đến Thần Cảnh, việc anh ta có thể đấm lùi lão ta đã rất khó tin rồi.

Quan trọng nhất là cậu thanh niên này lại gọi Dương Thanh là anh Thanh, rõ ràng khá thân thiết với Dương Thanh.

Trong lúc nhất thời, lão ta càng thêm tò mò về thân phận của Dương Thanh.

"Rốt cuộc cậu là ai?"

Long Chiến nhìn về phía Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh vô cùng thản nhiên, không hề định đáp lời lão ta, chỉ bảo Mã Siêu: "Đi đi!"

Dương Thanh vừa dứt lời, Mã Siêu lập tức chủ động xông lên, điên cuồng tấn công Long Chiến.

Trước đó Long Chiến đang chú ý đến Dương Thanh, không để ý tới sự tồn tại của Mã Siêu nên mới bị anh ta đẩy lùi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Mã

Chương 1154: 1154: Mã Siêu Đột Phá

Mã Siêu như con gián đánh mãi không chết, tuy lần nào tấn công Long Chiến cũng bị lão ta đánh cho hộc máu mồm, nhưng anh ta vẫn đứng dậy chiến đấu tiếp, như không có chuyện gì xảy ra.

Ngay cả Long Đằng cũng vô cùng lo lắng, lão ta biết rõ quan hệ giữa Dương Thanh và Mã Siêu, nếu Long Chiến giết Mã Siêu, có lẽ Dương Thanh sẽ giết sạch người của Hoàng tộc họ Long nhỉ?

Nhưng Dương Thanh vẫn rất bình tĩnh, hình như không hề lo rằng Mã Siêu sẽ bị Long Chiến giết.

Lúc này, sắc mặt của Long Thiên Vũ khó coi tới cực điểm, khi biết Dương Thanh mới 28 tuổi, hắn ta đã thấy rất không cam tâm rồi.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một người thanh niên, tuy chưa bước vào Thần Cảnh nhưng vẫn có thực lực đánh với cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Quan trọng nhất là thanh niên này còn trẻ hơn nữa, chỉ tầm 25 26 tuổi mà thôi.

Chuyện này khiến Long Thiên Vũ bỗng hơi nghi ngờ, thiên tài của Hoàng tộc họ Long như hắn ta đã 35 tuổi mà mới đến Vương Cảnh đỉnh phong, có phải thiên phú quá kém cỏi không thế?

Nhưng rõ ràng hắn ta có thiên phú cao nhất trong đám con cháu của Hoàng tộc họ Long cơ mà.

“Rầm!”

Long Chiến lại tấn công lần nữa, Mã Siêu bị đánh bay, hộc máu mồm giữa không trung.

“Cậu Thanh, cậu mau ra tay đi, bằng không cậu Siêu sẽ gặp nguy hiểm thật đấy”.

Long Đằng lo lắng nói.

Dương Thanh nói: “Cứ yên tâm, có tôi ở đây, cho dù cậu ấy muốn chết thì cũng không chết được!”

Long Đằng sững sờ, phải tự tin đến đâu thì mới có thể bình tĩnh như thế chứ?

Chẳng riêng gì Long Đằng, người của Hoàng tộc họ Long cũng nghĩ Mã Siêu sắp không chịu nổi nữa.

Nhưng sắc mặt của Long Chiến đang đánh với Mã Siêu lại vô cùng nghiêm nghị.

Lão ta có thể cảm nhận được, thực lực của Mã Siêu đang mạnh dần lên.

Tuy lão ta chưa dốc hết sức nhưng vẫn là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thực sự.

Mã Siêu còn chưa bước vào Thần Cảnh mà sức chiến đấu đã mạnh đến thế, vậy Dương Thanh đã đạt đến Thần Cảnh sẽ mạnh tới mức nào đây?

Long Chiến bỗng có ý lùi bước.

“Chắc cậu cũng biết cậu không phải đối thủ của tôi, nếu tôi dùng hết thực lực thì cậu chỉ còn con đường chết!”

Long Chiến nhìn Mã Siêu đang chậm rãi bò dậy, không chủ động tấn công nữa mà lên tiếng.

Mã Siêu lau vết máu ở khóe miệng, không hề quan tâm, ý chí chiến đấu điên cuồng phun trào, nhìn chằm chằm vào Long Chiến bằng ánh mắt sắc bén.

“Vậy ông cứ dùng hết thực lực đi!”

Mã Siêu nói với vẻ dí dỏm, trong mắt còn có sự khinh thường.

Long Chiến được cử đi bảo vệ Long Thiên Vũ, còn được Long Hoàng ban họ cho, đương nhiên cũng không phải người dễ kích động.

Lão ta sẽ không dốc hết sức để đánh với một cao thủ dưới Thần Cảnh.

Nếu làm thế thì lão ta cũng mất hết mặt mũi.

Cảnh giới võ thuật của lão ta cao hơn, tuổi cũng lớn hơn.

“Ông Chiến, đừng tốn thời gian nữa, nếu cậu ta muốn chết đến thế thì ông cứ tiễn cậu ta một đoạn đi!”

Long Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi.

Hắn ta tự thấy mình không thể đánh với cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lâu như Mã Siêu.

Nhưng thế thì sao chứ?

Hắn ta là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, có địa vị vô cùng cao quý, cho dù Mã Siêu và Dương Thanh là thiên tài võ thuật đáng gờm đến mấy, gặp hắn ta rồi cũng chỉ còn con đường chết mà thôi.

Long Chiến đắng chát, lão ta vốn không muốn dùng hết thực lực với một cao thủ dưới Thần Cảnh, nhưng Long Thiên Vũ lại bảo lão ta giết Mã Siêu.

Nếu thế thì đành kết thúc chuyện này sớm vậy!

“Rầm!”

Nền đất dưới chân Long Chiến lập tức nứt toác, hơi thở đáng sợ tản ra từ người lão ta.

Trong lúc nhất thời, cả nhà họ Long như bị bao trùm bởi uy thế của Long Chiến.

Trong đôi mắt kiêu ngạo của Mã Siêu dần xuất hiện vẻ nghiêm túc.

Đương nhiên anh ta biết rõ sự đáng sợ của cao thủ Thần Cảnh, với thực lực của anh ta bây giờ, anh ta vốn không phải đối thủ của Long Chiến.

Nếu muốn đánh bại Long Chiến, anh ta phải đột phá đến Vương Cảnh hậu kỳ rồi phá giải phong ấn về sức chiến đấu.

Cho dù không đánh bại được lão ta, anh ta cũng sẽ có thực lực đấu với cao thủ Thần Cảnh thực sự một trận.

“Tới đi!”

Mã Siêu giận dữ quát, khí thế cũng đột ngột tăng mạnh.

Lúc này mắt anh ta đỏ ngầu, khí thế đã đạt đến đỉnh cao của bán bộ Thần Cảnh, như sắp đột phá Thần Cảnh tới nơi.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Long Chiến, nếu Mã Siêu gặp nguy hiểm, đương nhiên anh sẽ xông lên cứu rồi.

Không phải lúc nào cũng có cơ hội đọ sức với cao thủ Thần Cảnh.

Ban đầu, khi ở biên giới phía Bắc, anh cũng đã trải qua giai đoạn như Mã Siêu, từng lấy thực lực Vương Cảnh hậu kỳ để giết một cao thủ Thần Cảnh.

Nhờ trận chiến đó, anh đã nổi danh, trở thành thần linh trong lòng vô số cao thủ ở biên giới phía Bắc.

"Cậu Thanh, cậu vẫn chưa ra tay à? Long Chiến là một trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, nếu ông ta dốc hết sức thì cậu Siêu sẽ gặp nguy hiểm đấy".

Long Đằng vô cùng hoảng hốt, chỉ sợ Mã Siêu chết dưới tay Long Chiến, như thế thì mọi chuyện cũng hết đường cứu vãn luôn.

Dương Thanh vẫn lắc đầu: "Cứ yên tâm, anh em của tôi không chết được!"

Anh vừa dứt lời, Mã Siêu đã biến mất, lao về phía Long Chiến.

Khí thế của Long Chiến đang rất mạnh mẽ, như một vị thần sừng sững giữa đất trời.

Lão ta ngạo nghễ nhìn Mã Siêu, lạnh lùng nói: "Đúng là không biết tự lượng sức mình!"

Lão ta bỗng giơ tay lên.

"Rầm!"

Mã Siêu cũng vung nắm đấm lên, nắm đấm của anh ta và tay Long Chiến va mạnh vào nhau.

Một luồng khí khủng khiếp lập tức lan ra xung quanh từ chỗ hai người.

"Rầm rầm rầm!"

Ở chỗ hai người đang đứng, mặt đất nứt toác, bụi đất tung bay.

“Cút!”

Long Chiến quát, vung tay kia lên đấm một phát.

“Rầm!”

Mã Siêu cảm nhận được một luồng khí mạnh mẽ khiến người ta không thể ngăn cản hay trốn tránh.

Lồng ngực anh ta bị đánh trúng, cổ họng cũng ngòn ngọt, anh ta bất chợt hộc máu rồi bay ra xa như một quả bóng da.

Người nhà họ Long đều trợn mắt há mồm, nhìn Mã Siêu bị đánh bay với vẻ kinh hãi.

Long Đằng sợ hết hồn, thấy Dương Thanh vẫn đứng im, không định ra tay.

“Dương Thanh, thấy không? Đây chính là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long đấy, cho dù người bên cậu mạnh hơn nữa thì sao chứ? Chẳng phải chỉ có con đường chết thôi à?”

Rốt cuộc Long Thiên Vũ cũng mỉm cười, nhìn Dương Thanh với vẻ đắc ý: “Nếu bây giờ cậu đổi ý, muốn phục tùng Hoàng tộc họ Long, tôi sẽ cân nhắc…”

Nhưng hắn ta còn chưa dứt lời, tiếng hô kinh ngạc đã vang lên: “Gì thế? Cậu ta còn sống à?”

“Cậu ta đứng lên rồi kia, định đánh với Long Chiến tiếp ư?”

Nụ cười của Long Thiên Vũ lập tức cứng đờ, vì hắn ta đã thấy Mã Siêu - người mà hắn ta tưởng đã chết đứng dậy.

Ngay cả Long Chiến cũng rất kinh hãi: “Sao có thể chứ?”

Lão ta khiếp sợ không phải vì Mã Siêu chưa chết, mà vì khí thế của anh ta đã mạnh hẳn lên.

Lão ta thoáng cảm nhận được, sức chiến đấu của Mã Siêu đã đạt tới Thần Cảnh rồi.

Lão ta chưa từng thấy ai có sức chiến đấu của Thần Cảnh khi chưa bước vào Thần Cảnh hết.

Dương Thanh mỉm cười: “Rốt cuộc cũng đột phá rồi!”.

Chương 1155: 1155: Đánh Với Tôi Một Trận

Mã Siêu siết chặt nắm tay, toàn thân tràn ngập sức mạnh khổng lồ.

Anh ta bỗng nhắm mắt lại, nói với vẻ hưởng thụ: “Cảm giác này tuyệt vời thật đấy!”

Mã Siêu là Vương mạnh nhất trong số chín vị Vương của biên giới phía Bắc, có thể phát huy sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh từ khi còn ở Vương Cảnh trung kỳ.

Còn bây giờ, cảnh giới võ thuật của anh ta đã lên đến Vương Cảnh hậu kỳ, sức chiến đấu cũng tăng mạnh tới Thần Cảnh sơ kỳ.

“Rốt cuộc các cậu là ai?”

Long Chiến không ra tay, nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Nếu đến giờ, lão ta vẫn chưa hiểu Mã Siêu đang mượn tay lão ta để vượt qua giới hạn đột phá thì đúng là ngu ngốc.

Lão ta có linh cảm, có lẽ thực lực của Dương Thanh đang bình tĩnh đứng đó sẽ càng khủng khiếp hơn.

Ngay cả Mã Siêu với thực lực Vương Cảnh cũng có thể sánh ngang cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, người đã đạt tới Thần Cảnh như Dương Thanh sẽ mạnh tới mức nào chứ?

Dương Thanh thản nhiên nhìn Long Chiến, ánh mắt bình tĩnh của anh khiến Long Chiến không sao nhìn thấu được.

“Chẳng phải Hoàng tộc họ Long đã điều tra rõ xem tôi là ai rồi ư?”

Dương Thanh chợt nói, anh là cao thủ đến từ biên giới phía Bắc, trong mắt người khác, cảnh giới võ thuật của anh đã đạt đến Thần Cảnh rồi.

Khắp biên giới phía Bắc có mấy cao thủ Thần Cảnh đâu cơ chứ?

Sao Hoàng tộc họ Long lại không đoán ra thân phận của Dương Thanh cho được?

"Cậu là…"

Con ngươi Long Chiến bỗng co lại, lão ta nói với vẻ không dám tin: "Cậu là Tướng quân của biên giới phía Bắc!"

Dương Thanh từ chối cho ý kiến, mỉm cười dí dỏm: "Ông thích đoán thế nào thì tùy, nhưng tôi không nhận đâu!"

Hoàng tộc và Vương tộc có thể dễ dàng đoán ra thân phận của anh, nhưng biên giới phía Bắc quá thần bí, không ai dám cam đoan chỉ có mình Tướng quân của biên giới phía Bắc đã đạt đến Thần Cảnh.

Lời đáp của Dương Thanh khiến Long Chiến càng khẳng định suy đoán của mình, lão ta bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Nếu Dương Thanh là Tướng quân của biên giới phía Bắc thì đúng là lão ta không phải đối thủ của anh.

Lão ta nhìn về phía Mã Siêu.

Lão ta bỗng nhớ ra một việc, theo lời đồn, chín vị Vương của biên giới phía Bắc đều có thực lực Vương Cảnh, nhưng thiên phú võ thuật của chín người này rất cao, có thể phát huy sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh.

Khi đánh với lão ta, Mã Siêu đã phát huy sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh, nhưng lão ta có thể cảm nhận được cảnh giới võ thuật của Mã Siêu chưa đạt đến mức đó.

Nghĩ tới đây, rốt cuộc Long Chiến cũng chắc chắn, Mã Siêu chính là một trong chín vị Vương.

Người được Vương của biên giới phía Bắc đi theo chỉ có thể là Tướng quân của biên giới phía Bắc, Dương Bất Bại.

"Thì ra là thế! Thì ra là thế!"

Long Chiến thở dài, nói với vẻ cay đắng: "Ngay cả cậu cũng đích thân ra mặt, trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, làm gì còn ai có tư cách đấu với cậu nữa?"

Mọi người đều có vẻ kinh hãi, không ngờ cao thủ Thần Cảnh Long Chiến của Hoàng tộc họ Long lại nói không ai có tư cách đấu với Dương Thanh.

Rốt cuộc anh là ai chứ?

Chẳng lẽ Long Chiến đang nói về cậu thanh niên chưa đầy 30 tuổi kia thật ư?

Người của Hoàng tộc họ Long đều nhìn Dương Thanh với vẻ khiếp sợ.

Dương Thanh vẫn thản nhiên đứng đó, mở miệng nói: "Về đi!"

Nghe thấy thế, bóng Mã Siêu nhoáng lên, lập tức xuất hiện sau lưng Dương Thanh, nhưng anh ta vẫn có vẻ không cam lòng.

Anh ta vừa lên đến Vương Cảnh hậu kỳ, rất muốn phá giải hết phong ấn để so chiêu với cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ một phen.

Lúc này, Long Chiến hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu nữa.

Lão ta đã đoán được thân phận của Dương Thanh, còn ở đây đánh với Mã Siêu làm gì?

Cho dù lão ta thắng được Mã Siêu thì sao chứ?

Tướng quân của biên giới phía Bắc không phải người mà lão ta có thể đánh bại đâu.

"Ông Chiến, ông mau giết cậu ta đi!"

Long Thiên Vũ bất mãn nhìn Long Chiến.

Nhưng Long Chiến lại lùi về sau lưng Long Thiên Vũ, hơi cúi đầu: "Điện hạ, chúng ta nên đi thôi!"

"Đi á?"

Long Thiên Vũ vốn đã khó chịu khi thấy Dương Thanh và Mã Siêu có thể phát huy sức chiến đấu của Thần Cảnh.

Bây giờ Long Chiến lại nói thế, sao hắn ta có thể cam lòng chứ?

"Điện hạ, tôi vô dụng, không phải đối thủ của cậu Thanh!"

Long Chiến thấp giọng nói, cũng chưa giải thích thân phận của Dương Thanh.

Dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của lão ta, còn về việc nó đúng hay không thì cứ kệ đi đã.

Bây giờ Mã Siêu đã nắm giữ sức chiến đấu ngang với Thần Cảnh sơ kỳ, ngay cả lão ta cũng không dám khẳng định mình sẽ thắng Mã Siêu.

Huống hồ phía sau Mã Siêu vẫn còn một Dương Thanh mạnh mẽ hơn nữa.

Nếu mâu thuẫn quá lớn, lão ta không dám chắc mình có thể cứu được Long Thiên Vũ từ tay Dương Thanh và Mã Siêu.

"Xem ra ông Chiến già thật rồi, nếu ông sợ thì lùi ra sau đi!"

Long Thiên Vũ nói rồi đi thẳng về phía trước.

"Điện hạ…"

Long Chiến đang định thuyết phục thì bị hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh ngăn cản, họ lạnh lùng nói: "Long Chiến, đừng quên ai mới là người phụ trách lần này!"

Nghe thấy thế, Long Chiến thở dài, không ngăn cản nữa.

Lão ta là người của Hoàng tộc họ Long, sao lại không biết Long Thiên Vũ kiêu ngạo tới mức nào chứ?

Từ nhỏ, Long Thiên Vũ đã ngậm thìa vàng, có thiên phú võ thuật xuất chúng, áp đảo thế hệ trẻ ở Hoàng tộc họ Long.

Ở Hoàng tộc họ Long, Long Thiên Vũ là thiên tài võ thuật, nếu không có gì bất ngờ, hắn ta chính là Long Hoàng tương lai.

Sao đứa cháu đích tôn luôn gặp thuận lợi của Long Hoàng có thể chấp nhận chuyện có hai cao thủ trẻ tuổi mạnh hơn hắn ta chứ?

"Cậu, dám đánh với tôi một trận không?"

Long Thiên Vũ bỗng chỉ ngón trỏ về phía Dương Thanh.

Lúc này, Long Thiên Vũ đang hừng hực ý chí chiến đấu, trong mắt lóe lên sát khí dữ dội.

Hắn ta quyết không cho phép sự xuất hiện của một cao thủ trẻ tuổi có thiên phú vượt trội hơn hắn ta.

"Mạnh thật đấy!"

Người nhà họ Long ở Yến Đô cũng cảm nhận được khí thế mạnh mẽ từ Long Thiên Vũ, đều rất kinh ngạc.

“Đây chính là thiên tài võ thuật của Hoàng tộc họ Long ư? Đúng là danh bất hư truyền, chắc cậu ta đã bước vào Vương Cảnh đỉnh phong rồi nhỉ?”

“Cậu ta là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, tuy cảnh giới võ thuật mới đến Vương Cảnh đỉnh phong nhưng chắc chắn có thể phát huy sức chiến đấu ngang ngửa Thần Cảnh”.

“Cậu ta còn trẻ nhỉ, chắc mới 35 tuổi thôi đúng không? Ngay cả chủ của Vương tộc cũng chỉ đến thế thôi nhờ?”

Người nhà họ Long ở Yến Đô xì xào bàn tán.

Họ ngó lơ luôn Dương Thanh và Mã Siêu.

“Anh muốn đánh với tôi một trận à?”

Dương Thanh mỉm cười, nhưng trong mắt Long Thiên Vũ, Dương Thanh đang chế giễu hắn ta không bằng anh.

Trong lúc nhất thời, Long Thiên Vũ thẹn quá hoá giận: “Thằng nhãi, nếu cậu là đàn ông thì cút ra đây đánh với tôi một trận!”

“Anh chưa có tư cách đánh với anh Thanh đâu!”

Mã Siêu bước lên phía trước một bước, hừng hực ý chí chiến đấu.

Anh ta vừa bước vào Vương Cảnh hậu kỳ, đang cần một cao thủ để củng cố cảnh giới võ thuật của mình, không ngờ Long Thiên Vũ lại chủ động đâm đầu vào..

Chương 1156: 1156: Liên Tục Đột Phá

“Chỉ là Vương Cảnh hậu kỳ, chưa đủ tư cách đấu với tao, cút!”

Long Thiên Vũ giận dữ quát lên, dường như người vừa giao đấu với cao thủ Thần Cảnh - Long Chiến không phải là Mã Siêu.

Dương Thanh hơi nheo mắt lại, Long Thiên Vũ này đúng là không biết tốt xấu.

Bản thân hắn ta chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, thế mà lại dám khinh thường Mã Siêu.

Cả người Mã Siêu tỏa ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ, sắc mặt lạnh lùng nói: “Dù ông đây không phá giải phong ấn thực lực cũng có thể dễ dàng đánh bại anh!”

Anh ta nói xong cũng mặc kệ Long Thiên Vũ có muốn đánh nhau không, đã chủ động tấn công trước.

Lần này anh ta không phá giải phong ấn thực lực, mà là dùng cảnh giới Vương Cảnh hậu kỳ để chiến đấu với Long Thiên Vũ.

“Mày muốn chết!”

Long Thiên Vũ chỉ thấy Dương Thanh đang sỉ nhục hắn ta.

Ấy thế mà Dương Thanh lại để cho Mã Siêu - người có thực lực thấp hơn hắn ta ra trận.

Hắn ta vừa ra tay đã tung ra đòn giết người.

Hắn ta muốn tất cả những người sỉ nhục hắn ta đều phải trả giá đắt.

Long Chiến ở chỗ Hoàng tộc họ Long khẽ lắc đầu thở dài, bởi lão ta biết Long Thiên Vũ không phải là đối thủ của Mã Siêu.

“Chết đi!”

Long Thiên Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, giơ tay đánh ra.

Lúc này không gian như bị xé nát, một luồng khí thế khủng bố bộc phát từ nắm đấm của hắn ta, đánh thẳng về phía Mã Siêu.

"Oành!"

Mã Siêu cũng tấn công nhanh như chớp, không hề có ý rút lui, trong mắt ngập tràn ý chí chiến đấu mãnh liệt, hai nắm đấm va vào nhau, một luồng sức mạnh đáng sợ dao động về hướng ngược lại.

"Bịch bịch bịch!"

Long Thiên Vũ bị đẩy lui về sau bảy tám bước trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, ngược lại Mã Siêu chỉ bị đẩy lùi về sau ba bước đã đứng vững.

"Sức chiến đấu như vậy mà đòi đấu với anh Thanh của tôi?"

Trong mắt Mã Siêu ngoài kiêu ngạo ra còn có sự khinh thường Long Thiên Vũ.

Quả thật anh ta rất xem thường Long Thiên Vũ.

Vốn dĩ anh ta còn ôm hy vọng có thể đánh một trận lớn, nhưng nào ngờ Long Chiến lại chủ động rút lui.

Tuy Long Thiên Vũ chủ động khiêu khích nhưng thực lực quá tệ.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ lúc này của Mã Siêu chắc sẽ tức chết.

Lúc này người của Hoàng tộc họ Long và nhà họ Long đang ở xung quanh xem cuộc chiến đều ngạc nhiên tột độ.

"Gì chứ? Thế mà điện hạ lại bị đánh lùi về sau?"

"Chẳng lẽ thực lực của anh chàng kia còn mạnh hơn cả điện hạ sao?"

Mọi người bàn tàn sôi nổi, tất nhiên Long Thiên Vũ cũng nghe được mấy lời bàn tán này, vẻ mặt hắn ta lập tức trở nên vặn vẹo.

"Chỉ mới bắt đầu nhưng nếu mày đã bùng nổ tất cả sức mạnh thì tao cũng không cần giấu diếm thực lực nữa".

Long Thiên Vũ nói xong, giận dữ gầm lên, mặt đất dưới chân lập tức nứt ra, một luồng khí thế kinh khủng tỏa ra từ trên cơ thể của hắn ta.

Ánh mắt Mã Siêu trở nên nghiêm nghị, khóe miệng hơi giương lên: "Vậy mới thú vị!"

Là lớp con cháu có thiên phú xuất sắc nhất của Hoàng tộc họ Long đương nhiên sẽ có thủ đoạn khiến bản thân trở nên mạnh mẽ.

Lúc này Long Thiên Vũ chính là sử dụng bí pháp của Hoàng tộc họ Long, tuy cảnh giới võ thuật không tăng lên nhưng khí thế trên người lại tăng vọt, mạnh hơn lúc nãy rất nhiều.

Chỉ sợ ngay cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh bình thường cũng không phải là đối thủ của Long Thiên Vũ.

"Giết!"

Long Thiên Vũ quát lên, khẽ nhấc chân, thân thể lóe lên.

"Giết!"

Mã Siêu cũng ra đòn.

Gần như ngay lập tức, cả hai lại va chạm vào nhau lần nữa.

Từng luồng hơi thở khủng bố càn quét khắp nhà họ Long, hai người điên cuồng đánh nhau.

Mã Siêu hơi chật vật khi đối mặt với Long Thiên Vũ có sức chiến đấu ngang ngửa cao thủ bán bộ Thần Cảnh, nhưng anh ta vẫn không phá giải phong ấn thực lực.

Nếu ngay cả một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng không giải quyết được thì sao anh ta xứng đáng với danh hiệu Nhất Vương của biên giới phía Bắc.

Một luồng hơi thở kinh khủng hơn toát ra từ trên người Mã Siêu, Long Thiên Vũ vừa rồi còn mơ hồ chiếm ưu lại liên tiếp bị đẩy lùi về sau.

Đối với người của Hoàng tộc họ Long và nhà họ Long, đây đúng là bữa tiệc thị giác cực kỳ kích thích.

Ngay cả ở Hoàng tộc họ Long cũng khó có thể nhìn thấy trận chiến của những cao thủ cấp bậc này.

Bọn họ không thể ngờ lại có thể tận mắt chiêm ngưỡng được cuộc giao chiến đặc sắc ở một Yến Đô nhỏ bé như vậy.

Long Đằng vẫn luôn hồi hộp, bất kể là Mã Siêu hay Long Thiên Vũ thắng, lão ta đều bị giày vò.

Nếu Mã Siêu bị thương nặng, Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

Cũng vậy, nếu Long Thiên Vũ bị thương nặng, Hoàng tộc họ Long cũng sẽ quyết không tha cho Dương Thanh.

Đến lúc đó xui xẻo nhất vẫn là nhà họ Long.

"Cậu Thanh, cậu mau ra tay ngăn lại đi.

Nếu tiếp tục nữa, tôi sợ sẽ khó thu dọn tàn cuộc!"
Long Đằng bỗng cầu khẩn nói.

Dương Thanh lập tức nheo mắt nói: "Ông chủ Long, không phải ông sợ khó thu dọn tàn cuộc mà là sợ Long Thiên Vũ bị giết sẽ liên lụy đến nhà họ Long, đúng không?"
Long Đằng nhất thời cả kinh, vội vàng lắc đầu nói: "Cậu Thanh, tôi không có ý này.

Tôi chỉ không muốn ân oán giữa cậu và Hoàng tộc họ Long càng lúc càng sâu".

"Hừ!"
Dương Thanh lạnh lùng nói: "Bây giờ Hoàng tộc họ Long mới là bên không chịu giảng hòa.

Nếu Long Thiên Vũ không tự đâm đầu vào chỗ chết sẽ không chết, nếu anh ta tự tìm đường chết thì dù Long Hoàng có tự mình đến đây tôi cũng dám lấy mạng chó của anh ta!"
Dương Thanh nói xong cũng không thèm để ý Long Đằng nữa, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía hai người đang giao chiến.

Sao anh không hiểu rõ suy nghĩ của Long Đằng chứ?
Nói ra, Long Đằng là chủ động thần phục anh, nhưng trước mặt Hoàng tộc họ Long lão già này lại quên mất thân phận của mình.

Thấy Dương Thanh tức giận, Long Đằng nhất thời cuống lên, nhưng lại không dám giải thích chỉ có thể lo lắng suông.

"Oành oành oành!"

Mã Siêu đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt đánh ba cái liên tiếp vào Long Thiên Vũ, cơ thể Long Thiên Vũ bay lên không trung.

Những người vây xem xung quanh đều trợn mắt khó tin.

Thế hệ thiên tài võ học trẻ của Hoàng tộc họ Long trong mắt bọn họ thế mà lại thất bại.

Tại sao lại như thế?

Long Chiến rất bình tĩnh.

Trước đó lão ta đã giao đấu với Mã Siêu, đương nhiên biết rõ lúc này Mã Siêu vẫn chưa bùng nổ hết sức mạnh của anh ta.

Vừa nãy lúc Mã Siêu đấu với lão ta đã bùng nổ sức chiến đấu có thể so sánh với Thần Cảnh sơ kỳ.

Nếu vừa bắt đầu giao chiến với Long Thiên Vũ, Mã Siêu đã bộc phát hết sức mạnh của mình thì sợ rằng Long Thiên Vũ chẳng thể đỡ nổi một đòn của Mã Siêu.

"Điện hạ!"

Hai tên cao thủ bán bộ Thần Cảnh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Long Thiên Vũ, muốn đỡ hắn ta lên.

"Cút ngay!"

Long Thiên Vũ nổi giận gầm lên, hai mắt đỏ ngầu ngập tràn lửa giận.

Hắn ta đường đường là thiên tài võ học của Hoàng tộc họ Long, sao có thể không bằng một người trẻ tuổi của Yến Đô được?

Hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh thấy Long Thiên Vũ nổi giận, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng cũng không dám nói gì, vội vàng lui ra.

Long Chiến cũng thầm thở dài.

Long Thiên Vũ lau vết máu nơi khóe miệng, vẻ mặt vặn vẹo nhìn Mã Siêu cắn răng nói: "Thằng nhóc, tao thừa nhận

mày rất lợi hại nhưng như vậy thì sao?”

“Mày thật sự nghĩ thực lực của tao chỉ thế này sao?”

Mã Siêu cười lạnh: “Nói nhảm nhiều quá, nếu có bản lĩnh thì ra tay đi, đừng lãng phí thời gian”.

“Tao sẽ cho mày toại nguyện!”

Long Thiên Vũ dứt lời, một luồng khí thế kinh khủng, bạo phát từ trên người hắn ta.

“Phá cho tôi!”

Long Thiên Vũ gầm lên.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, mặt đất dưới chân hắn ta hủy diệt trong tích tắc.

Lúc này dù là Mã Siêu cũng thấy hơi ngạc nhiên, bởi vì anh ta thấy rõ Long Thiên Vũ đang đột phá cảnh giới võ thuật!

Mấu chốt là hắn ta còn đang liên tục đột phá, từ Vương Cảnh đỉnh phong đến bán bộ Thần Cảnh, cuối cùng là Thần Cảnh sơ kỳ!

Chương 1157: 1157: Chúng Ta Về Thôi

“Sao lại như vậy?”
Giờ phút này, dù là Long Chiến cũng phải khiếp sợ nhìn Long Thiên Vũ.

Lão ta là cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên có thể cảm giác được không phải Long Thiên Vũ sử dụng bí pháp nâng cao sức chiến đấu, mà là thật sự đột phá Thần Cảnh.

“Thần Cảnh!”
Long Đằng cũng trợn tròn mắt lẩm bẩm: “Hoàng tộc họ Long thật sự có bí pháp có thể tăng vọt thực lực như vậy sao?”

Dương Thanh lại bình tĩnh nói: “Không phải anh ta cưỡng ép nâng cao thực lực mà là thật sự đột phá Thần Cảnh”.

“Cái gì?”
Long Đằng sợ ngây người.

Lão ta cứ tưởng Long Thiên Vũ chỉ cưỡng ép tăng sức chiến đấu, không ngờ có người có thể nhảy vọt từ Vương Cảnh đỉnh phong lên Thần Cảnh.

Lúc này, hai mắt Long Thiên Vũ đỏ ngầu.

Toàn bộ nhà họ Long như đang bị thần uy của hắn ta chèn ép.

Rất nhiều người có thực lực yếu của nhà họ Long bị thần uy mạnh mẽ này khiến toàn thân không ngừng run rẩy.

“Bây giờ chịu thua, cậu vẫn còn cơ hội sống!”
Long Thiên Vũ tựa như một vị thần ngạo nghễ nhìn Mã Siêu.

Từ đầu đến cuối, hắn ta chưa từng coi Mã Siêu là đối thủ.

Mã Siêu kiệt ngạo cười lạnh: “Trong từ điển của tôi không có chữ chịu thua!”
Dứt lời, anh ta lập tức xông tới chỗ Long Thiên Vũ.

“Không biết tự lượng sức mình! Chết đi!”
Long Thiên Vũ nói xong liền tung nắm đấm.

Không gian bị chấn động, một luồng sức mạnh khủng bố bộc phát từ cánh tay hắn ta.

"Bịch!"

Mã Siêu bị đánh trúng, cơ thể như con diều đứt dây bay ra xa mười mấy mét.

"Phụt!"

Mã Siêu cũng không kìm được phun ra một ngụm máu.

"Chuyện này…"

Long Đằng cảm thấy trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Lão ta tin tưởng chỉ cần Long Thiên Vũ đánh thêm một đòn, Mã Siêu nhất định mất mạng.

Nhưng lão ta khó hiểu khi thấy Dương Thanh vẫn chưa có ý định ra tay, chỉ có ánh mắt trở nên hung tàn hơn.

"Khụ khụ…"

Mã Siêu bò lồm cồm dậy, lau vết máu ở khóe miệng, cười khổ nói: "Không ngờ vẫn phải phá giải phong ấn thực lực.

Mình thật sự không muốn phá giải chút nào!"

Anh ta bỗng nhiên nhắm mắt lại, trong cơ thể dần tràn ra một luồng khí thế khủng bố.

"Ồ?"

Long Thiên Vũ nhíu mày, đương nhiên cảm nhận được sự thay đổi trên người Mã Siêu, trong mắt hiện lên sát khí: "Đứng trước thực lực tuyệt đối, bí pháp gì cũng vô dụng!"

"Vậy sao?"

Ngay sau đó, một bóng người bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn ta.

Chính là Mã Siêu vốn đang đứng cách xa mười mấy mét.

Long Thiên Vũ giật nảy mình, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Tốc độ vừa rồi của Mã Siêu rõ ràng là di chuyển tức thời.

Dù là hắn ta cũng không chắc mình có thể nhanh như vậy.

"Giả thần giả quỷ!"

Long Thiên Vũ cố giả bộ bình tĩnh.

“Bịch!”
Ngay khi hắn ta vừa dứt lời, Mã Siêu đã xuất hiện ngay trước mặt đấm bay hắn ta.

“Trời ạ!”
“Lại có thêm một cao thủ Thần Cảnh sao?”
Lần này, dù là cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng phải khiếp sợ.

Long Thiên Vũ có thể bất ngờ đột phá Thần Cảnh đã vượt xa dự đoán của bọn họ.

Thế nhưng Mã Siêu còn trẻ hơn Long Thiên Vũ rất nhiều cũng là cao thủ Thần Cảnh sao?
“Bịch bịch bịch!”
Mã Siêu không cho bọn họ cơ hội phản ứng, mỗi lần di chuyển đều xuất hiện trước mặt Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ lại không thể tránh né, liên tiếp bị Mã Siêu đánh trúng.

Người của Hoàng tộc họ Long và nhà họ Long đều trợn mắt há hốc mồm.

“Cậu Thanh, nếu cứ tiếp tục thế này sợ là rất khó giải quyết, hay là dừng lại, coi như bọn họ hòa nhau?”
Long Chiến bỗng lên tiếng.

Sau khi đoán được thân phận của Dương Thanh, thái độ của Long Chiến đã cung kính hơn rất nhiều.

Dương Thanh cười châm chọc: “Ông có thể quyết định thay Hoàng tộc họ Long sao?”
Sắc mặt Long Chiến lập tức cứng đờ.

Vừa rồi Long Thiên Vũ không thèm nể mặt lão ta, nhất quyết đòi đấu với Mã Siêu.

Hiện tại nếu lão ta yêu cầu ngừng chiến, chỉ sợ Long Thiên Vũ sẽ không chịu.

“Vậy thì nếu lát nữa xảy ra chuyện gì không may, mong cậu Thanh có thể tha thứ!”
Long Chiến về chỗ quan sát Long Thiên Vũ.

Dương Thanh lập tức cau mày, Long Chiến có ý gì?
Không may?
Sẽ xảy ra chuyện gì không may?
Trong lúc Dương Thanh còn đang suy đoán Long Chiến nói vậy có ý gì thì lão ta đã đột nhiên biến mất.

Đến khi Dương Thanh lấy lại tinh thần, Long Chiến đã tung chưởng ra.

"Bịch!"
Mã Siêu đang điên cuồng đối phó Long Thiên Vũ vốn không hề cảnh giác, cũng không ngờ sẽ có người đánh lén.

Long Chiến tung chưởng đánh bay Mã Siêu.

"Đáng chết!"
Dương Thanh vẫn đang lặng lẽ theo dõi thấy Mã Siêu bị Long Chiến đánh lén lập tức nổi giận.

Cả người anh biến mất ngay tại chỗ.

"Cậu Thanh!"
Long Đằng hốt hoảng hô lên định thuyết phục Dương Thanh nương tay.

"Bịch!"
Dương Thanh xuất hiện đánh vào ngực Long Chiến.

Long Chiến không có sức phản kháng, giống như bị một chiếc xe tải nặng mấy chục tấn xe tải tông vào.

Vậy mà khi bị Dương Thanh một chưởng đánh bay, Long Chiến vẫn mặt dày cầu xin: "Xin cậu Thanh tha cho điện hạ một con đường sống!"
Long Thiên Vũ sững sờ, không ngờ mình đã đột phá đến Thần Cảnh mà vẫn bị Mã Siêu đánh tơi tả.

Càng không ngờ Long Chiến sẽ đánh lén Mã Siêu để cứu mình, lại càng không ngờ Dương Thanh mạnh tới vậy.

Cao thủ như Long Chiến vẫn không chịu nổi một đòn của anh.

"Anh Thanh nương tay!"
Mã Siêu lên tiếng nhưng đã muộn, Dương Thanh đã đánh

vào ngực Long Chiến một chưởng, khiến lão ta bị thương nặng, tu vi lập tức bị phế bỏ.

Lúc này Dương Thanh cũng sững sờ.

Vừa rồi anh chỉ chú ý đến Mã Siêu, không hề nghĩ tới Long Chiến sẽ đánh lén.

Vậy nên khi nhìn thấy cảnh tượng đó, anh nổi giận không kìm được ra tay tàn nhẫn với lão ta.

Nhưng lúc đánh trúng ngực Long Chiến, anh mới ý thức được lão ta không thật sự muốn đánh lén Mã Siêu, mà là muốn dùng cách này để kết thúc trận đấu.

Bởi vì Long Chiến không hề có ý trốn tránh, ngược lại còn giơ ngực cho Dương Thanh đánh.

Nếu không nhờ anh kịp thời đổi hướng đánh lệch tay, Long Chiến đã chết rồi.

"Anh Thanh, ông ta không dùng sức".

Mã Siêu đi tới bên cạnh Dương Thanh, trầm giọng nói.

Dương Thanh không nói chuyện, đương nhiên anh biết Long Chiến không dùng sức, cũng biết mục đích của lão ta.

"Ông Chiến!"

Bấy giờ Long Thiên Vũ cũng lấy lại tinh thần, vội vàng chạy tới chỗ Long Chiến.

Nhưng lão ta bị thương quá nặng, không còn sức lực đứng dậy.

Lão ta chỉ nhìn Long Thiên Vũ nói: "Điện hạ, chúng ta trở về thôi!"

Chương 1158: 1158: Xin Cậu Nghĩ Lại

Lúc này Long Chiến cực kỳ suy yếu, sắc mặt trắng bệch, khí thế võ thuật cũng hoàn toàn biến mất.

Rõ ràng tu vi của lão ta đã bị phế bỏ!
Long Đằng cũng sợ ngây người.

Lão ta biết Long Chiến là một trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long.

Đối với bất kỳ Hoàng tộc nào, cao thủ Thần Cảnh đều rất quan trọng.

Bây giờ Long Chiến bị phế bỏ, có thể tưởng tượng Hoàng tộc họ Long tổn thất lớn tới mức nào.

Cũng có thể nghĩ tới Long Hoàng sẽ nổi giận cỡ nào khi biết được chuyện này.

Long Thiên Vũ nhìn chằm chằm Dương Thanh, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Không phải Dương Thanh thật sự muốn phế bỏ tu vi của Long Chiến, mà là tức giận vì Long Chiến đánh lén Mã Siêu nên mới ra tay mạnh như vậy.

“Cậu nhất định phải bồi thường cho Hoàng tộc họ Long chúng tôi!”
Long Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Điện hạ!”
Long Chiến cố bò dậy định ngăn cản Long Thiên Vũ đang tục nhằm vào Dương Thanh.

“Kẻ thua cuộc cũng dám đòi anh Thanh bồi thường hả?”
Mã Siêu lạnh lùng lên tiếng.

Long Đằng cũng cuống quýt đứng dậy khuyên nhủ: “Mong điện hạ và cậu Thanh bớt giận! Nếu Long Chiến đã muốn hi sinh chính mình để kết thúc chuyện này, mọi người nhường nhau một chút được không?”
“Cút!”

Long Thiên vũ quát ầm lên, nhìn chằm chặp Dương Thanh, dữ tợn nói: “Ranh con, có giỏi thì mày giết tao đi, nếu không tao sẽ khiến mày phải hối hận vì được sinh ra!”
“Loại người như mày không có tư cách khiêu khích uy quyền của Hoàng tộc họ Long!”

Ánh mắt Dương Thanh lạnh hẳn xuống, híp mắt nói: “Anh đang muốn đấu với tôi đến chết mới thôi sao?”
“Mày nghĩ với những chuyện mày đã làm hôm nay, quan hệ của mày và Hoàng tộc họ Long còn có thể hòa giải được chắc?”, Long Thiên Vũ hỏi ngược lại.

“Kẻ thua cuộc mà cũng ngông cuồng gớm nhỉ?”
Mã Siêu mỉa mai nói, ý chí chiến đấu sôi trào: “Cuộc chiến vừa rồi vẫn chưa kết thúc, chúng ta tiếp tục!”
“Điện hạ!”
Long Chiến lại ngăn cản, vẻ mặt không cam lòng.

Hiện giờ lão ta đã xác định Dương Thanh chính là Tướng quân của biên giới phía Bắc, nếu không sao có thể một chưởng phế bỏ tu vi của lão ta?
Dù Dương Thanh không ra tay, với tình hình cuộc chiến giữa Long Thiên Vũ và Mã Siêu vừa rồi có thể nhìn ra được, nếu hai người còn đấu tiếp, người chết cuối cùng chắc chắn sẽ là Long Thiên Vũ.

Lúc này Long Thiên Vũ chỉ đang không cam lòng tin rằng có cao thủ trẻ hơn mình, thiên phú võ thuật xuất sắc hơn mình.

“Ông câm miệng lại đi!”
Nào ngờ Long Thiên Vũ lại gào lên với Long Chiến.

“Vừa nãy nếu không vì ông, tôi đã giết được thằng nhãi kia rồi.

Tại ông làm hỏng chuyện tốt của tôi”.

Long Thiên Vũ không hề biết ơn Long Chiến cứu mạng mình, lại còn ngnag ngược: “Tốt nhất ông hãy nhìn rõ thân phận của mình.

Dù ông được Long Hoàng ban cho họ Long nhưng vẫn không phải máu mủ của Hoàng tộc họ Long bọn tôi”.

“Còn tôi là cháu đích tôn của Long Hoàng, tương lai Hoàng vị chỉ có thể thuộc về tôi!”
“Ông có tư cách quản tôi làm việc sao?”
Long Chiến ngơ ngác nói: “Điện hạ, cậu…”
Lão ta muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Long Thiên Vũ quá vô tình.

Cuối cùng lời nói đến miệng lại biến thành tiếng thở dài.

Lão ta tự giễu nghĩ, mình vốn chịu ơn của Long Hoàng nên sẵn sàng liều mạng bảo vệ Long Thiên Vũ.

Nào ngờ hắn ta lại chẳng coi sự hi sinh của lão ta ra gì.

Lão ta đã làm hết những gì có thể, hiện giờ đã bị phế bỏ, sau này có muốn làm việc cho Hoàng tộc họ Long cũng bất lực.

“Đúng là một kẻ súc sinh máu lạnh.

Nếu không nhờ ông ta cứu, anh thật sự tưởng có thể giết được tôi sao?”
Mã Siêu giận dữ lạnh giọng chất vấn.

“Mày đã muốn chết, tao sẽ cho mày toại nguyện!”
Long Thiên Vũ nổi điên, lấy một bình sứ màu trắng nuốt chửng viên thuốc nồng nặc mùi thuốc trong đó.

Dương Thanh lập tức nhíu mày, bởi vì anh đã cảm nhận được một luồng sức mạnh khủng khiếp từ viên thuốc ấy.

Anh dám chắc sau khi uống viên thuốc này, thực lực của Long Thiên Vũ sẽ tăng vọt.

Anh biết rất nhiều thế lực lớn đều có một vài thủ đoạn có thể tăng cường sức chiến đấu chỉ trong nháy mắt, giống như cổ độc của Miêu Thành.

Mà Long Thiên Vũ đang mượn thuốc tăng sức chiến đấu.

“Đừng mà điện hạ!”
Đương Long Chiến trông thấy Long Thiên Vũ lấy thuốc ra bèn vội vàng can ngăn.

Nhưng lão ta không thể ngăn được.

Long Thiên Vũ không chút do dự nuốt chửng viên thuốc kia.

Ầm!
Đột nhiên, một luồng khí thế mạnh bạo toát ra từ người Long Thiên Vũ phóng thẳng lên trời.

Long Thiên Vũ vừa mới bước vào Thần Cảnh sơ kỳ nhưng giờ đây đã đạt đến Thần Cảnh trung kỳ.

Mặc dù chỉ tăng lên một cảnh giới nhỏ nhưng sau khi đạt đến Thần Cảnh, mỗi một lần đột phá đều cực kỳ khó khăn.

Huống hồ, trước đó Long Thiên Vũ đã dùng bí pháp của Hoàng tộc họ Long cưỡng ép đột phá, vốn là căn cơ không ổn định.

Bây giờ hắn ta lại dùng thuốc cưỡng ép tăng thực lực, đúng là tự tìm đường chết.

Làn da của Long Thiên Vũ đỏ bừng lên, mạch máu trong cánh tay nổ tung, thậm chí còn rỉ máu.

Sau khi uống thuốc mấy chục giây, cả người Long Thiên Vũ như tắm trong máu.

Mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Những người bình thường của nhà họ Long không chỉ kinh ngạc mà còn sợ hãi.

Khí thế trên người Long Thiên Vũ quá mạnh mẽ, như muốn đè bẹp bọn họ dưới đất.

Những người nhà họ Long chưa đạt đến Vương Cảnh sơ kỳ còn không thể đứng vững, hai chân mềm nhũn ngã nhào ra đất.

Trên bầu trời nhà họ Long tràn ngập một luồng sức mạnh khủng bố, sát khí càn quét bốn phương tám hướng.

Dương Thanh nhíu chặt chân mày.

Long Thiên Vũ đúng là gan to bằng trời.

Hiện giờ tình hình của Long Thiên Vũ vô cùng nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ sẩy sẽ lập tức mất mạng.

“Cút ra đây đấu một trận đi!”
Long Thiên Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt lướt qua Mã Siêu nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Muốn đánh với anh Thanh thì phải đánh bại tôi đã!”
Mã Siêu gào lên, lập tức xông tới.

Dương Thanh cũng không ngăn cản.

Lúc này Long Thiên Vũ rất mạnh, nhưng vẫn chưa tới mức có thể dễ dàng tiêu diệt Mã Siêu.

“Cậu Thanh mau ngăn họ lại đi!”
Long Đằng hốt hoảng vội vàng cầu khẩn.

Long Chiến đã bị phế bỏ tu vi, nếu Long Thiên Vũ cũng gặp nạn ở nhà họ Long thì thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Hoàng tộc họ Long sẽ không bỏ qua cho nhà họ Long.

Sắc mặt Long Chiến cũng trắng bệch, run rẩy đi tới trước mặt Dương Thanh, nặng nề quỳ rạp xuống.

“Ông có ý gì?”
Dương Thanh cau mày hỏi.

“Tôi biết bây giờ xin cậu tha cho điện hạ rất quá đáng nhưng tôi hi vọng cậu có thể tha cho điện hạ một mạng”.

Long Chiến đỏ mắt nói: “Dù sao cậu ấy cũng là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, nếu thật sự xảy ra chuyện sẽ chọc giận Long Hoàng.

Khi đó Yến Đô sẽ gặp họa lớn”.

“Xin cậu Thanh nghĩ lại!”

Chương 1159: 1159: Nỗi Bi Ai Của Cháu Đích Tôn

Hành động của Long Chiến khiến Dương Thanh ngây dại, không ngờ Hoàng tộc họ Long lại có người trung thành tới vậy.

Vì một gã cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, lão ta cam lòng bị phế tu vi, thậm chí là đánh đổi cả mạng sống.

Không chỉ vậy, lão ta còn muốn cầu xin Dương Thanh tha cho Long Thiên Vũ một mạng.

"Xin cậu Thanh nghĩ lại!"
Long Đằng bỗng nhiên cũng quỳ xuống, hai mắt đỏ bừng cầu khẩn.

Dương Thanh đứng do dự.

Với phong cách làm việc của anh, chỉ với chuyện Long Thiên Vũ vừa uy hiếp anh đã đủ để anh tiễn hắn ta về chầu trời rồi.

Kể cả Long Thiên Vũ là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, anh cũng không sợ hãi.

Thế nhưng giờ phút này, nhìn thấy Long Chiến quỳ dưới đất cầu xin, anh lại thấy không đành lòng.

Lúc này, Mã Siêu đã bắt đầu đánh với Long Thiên Vũ.

Dù sao Mã Siêu cũng chỉ là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chỉ là có thể phá giải phong ấn thực lực để tăng sức chiến đấu lên Thần Cảnh sơ kỳ.

Thần Cảnh sơ kỳ đã là cực han của Mã Siêu.

Nhưng còn Long Thiên Vũ tuy là cưỡng ép đột phá đến Thần Cảnh nhưng dù sao cũng là cao thủ Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Bây giờ lại uống thuốc nâng cao thực lực.

Hiện giờ Long Thiên Vũ cực kỳ đáng sợ, Mã Siêu không phải là đối thủ, liên tục bị đánh lui.

Trong mắt Long Thiên Vũ tràn đầy sát khí, rõ ràng đang điên cuồng đòi mạng Mã Siêu.

"Ông uống viên thuốc này trước đã".

Dương Thanh bỗng đưa cho Long Chiến một viên thuốc màu đen.

Long Chiến không chút do dự nuốt xuống, đỏ mắt nói: "Cậu Thanh, tôi đã uống thuốc rồi, liệu cậu có thể tha cho Long Thiên Vũ được không?"

Dương Thanh sửng sốt một lúc mới phản ứng được, Long Chiến tưởng anh bắt lão ta uống thuốc để khống chế.

"Ý của ông là tôi muốn khống chế ông hả?", Dương Thanh chợt thấy buồn cười.

Long Chiến sững sờ, đột nhiên ý thức được bây giờ mình đã bị phế bỏ võ công, đối với người khác chỉ là một kẻ vô dụng.

Dương Thanh khống chế kẻ vô dụng như lão ta làm gì?

Đúng lúc này, trên mặt Long Chiến tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì lão ta cảm giác được rõ ràng, vết thương của mình đã bị khống chế, sức khỏe đang không ngừng giảm sút lại ổn định trở lại, vết thương còn đang chậm rãi hồi phục.

Mặc dù hồi phục rất chậm nhưng lão ta lại có hy vọng khôi phục lại tu vi như trước.

"Cậu… cậu cho tôi thuốc trị thương sao?"

Bởi vì quá kích động, giọng nói của Long Chiến trở nên run rẩy.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Ông đừng cảm thấy nợ tôi, tôi chỉ không cho phép bản thân phạm sai lầm mà thôi".

Quả thật là vì lý do này nên anh mới cứu giúp lão ta.

Trước đó cũng không phải Long Chiến muốn đánh lén Mã Siêu thật, không hề đánh mạnh tay mà chỉ vì cố tình dụ Dương Thanh ra tay với mình để kết thúc trận chiến giữa Mã Siêu và Long Thiên Vũ.

Dương Thanh đã trúng kế.

Vậy nên anh nghĩ mình đã sai lầm khi ra tay nặng với Long Chiến như thế trong khi lão ta không hề có ác ý.

Phùng Tiểu Uyển được thần y Phùng truyền thừa y thuật, dựa vào phương thuốc Phùng thần y để lại chế tạo một vài thuốc giữ mạng cho Dương Thanh và Mã Siêu.

Viên thuốc Dương Thanh vừa cho Long Chiến chính là thuốc giữ mạng Phùng Tiểu Uyển làm cho anh.

Dù là Hoàng tộc họ Long cũng không có loại thuốc hiệu quả cao như vậy, chứng tỏ Phùng Tiểu Uyển có vai trò rất lớn.

Dương Thanh cũng dần ý thức được, không thể để y thuật của Phùng Tiểu Uyển bị lộ quá nhiều, nếu không bị mấy thế lực lớn có ý đồ xấu để mắt tới, chắc chắn sẽ bắt cô ta đi.

Xem ra anh cần phải sắp xếp một cao thủ bảo vệ Phùng Tiểu Uyển.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu!"
Long Chiến kích động liên tục nói cám ơn.

Lão ta tình nguyện đánh đổi mạng sống để bảo vệ Long Thiên Vũ, nhưng nếu có thể khôi phục lại tu vi như cũ, sao lão ta lại từ chối?
Long Đằng cũng sợ ngây người.

Mặc dù lão ta không biết Long Chiến uống thuốc Dương Thanh cho sẽ có biến đổi gì, nhưng lão ta ý thức được, mối quan hệ giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long chưa đến mức vô phương cứu vãn.

Chỉ cần có thể giải quyết Long Thiên Vũ, Hoàng tộc họ Long sẽ không còn thù oán gì với Dương Thanh.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Hoàng tộc họ Long sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn.

Dương Thanh nhìn Long Chiến đang kích động, lạnh nhạt nói: "Tôi không cần ông cảm ơn, chỉ mong ông có thể thuyết phục Long Hoàng đừng nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn".

Nghe Dương Thanh nói vậy, Long Chiến Nhất tỏ vẻ khó xử.

Đến cả Long Thiên Vũ cũng không coi lão ta ra gì, nói gì tới Long Hoàng?

"Tôi sẽ cố gắng thử xem sao, nhưng không thể cam đoan kết quả với cậu được!", Long Chiến thành thật nói.

Dương Thanh bỗng nhiên thở dài: "Hoàng tộc cũng vậy, Vương tộc cũng thế, hay là các thế lực thần bí vẫn chưa lộ diện, tất cả đều muốn đoạt Đế Thôn".

"Nhưng ai có thể đảm bảo sau khi Đế Thôn xuất hiện là có thể khống chế được Đế Thôn?"

"Truyền thuyết nói trong Đế Thôn cao thủ nhiều như mây.

Một khi cao thủ Đế Thôn đi ra ngoài, sao bọn họ lại phải nghe lời một người ngoài?"

"Bây giờ Chiêu Châu còn yên ổn, nếu Đế Thôn xuất hiện, không ai khống chế được, đây sẽ là tai họa lớn của toàn bộ Chiêu Châu!"

Long Chiến sợ run người, vẻ mặt khiếp sợ.

Lão ta cứ tưởng Dương Thanh muốn kế thừa Đế Thôn nên mới muốn ngăn cản Hoàng tộc họ Long tham dự cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, không ngờ anh lại vì sự bình yên của Chiêu Châu.

Long Chiến bỗng thấy vô cùng kính trọng chàng trai trẻ trước mắt.

"Cậu yên tâm, sau khi trở về Hoàng tộc họ Long, nhất định tôi sẽ nghĩ mọi cách thuyết phục Long Hoàng tộc từ bỏ tranh giành Đế Thôn!"

Long Chiến lại cam đoan, nhưng thái độ nghiêm túc hơn rất nhiều.

Đây cũng là lời hứa hẹn của lão ta với Dương Thanh.

Dương Thanh gật đầu không nói gì thêm.

Anh không thể chắc chắn Long Chiến có thuyết phục được Long Hoàng hay không, chỉ có thể chờ xem ý trời.

Lúc này, toàn thân Mã Siêu be bét máu, vẻ mặt dữ tợn.

Nhưng ý chí chiến đấu trên người anh ta vẫn điên cuồng sôi cục.

"Tiếp đi!"
Mã Siêu nổi giận gầm lên một tiếng, lại lao về phía Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ cũng không ngờ sức chiến đấu của Mã Siêu lại kinh khủng như vậy.

Hắn ta đã uống bí dược của Hoàng tộc họ Long để cưỡng ép nâng cao thực lực.

Vậy mà hắn ta vẫn không thể dễ dàng đánh bại Mã Siêu.

"Bịch!"
Long Thiên Vũ giận dữ ra đòn, Mã Siêu lại tiếp tục bị đánh bay.

Mà lúc này, cảnh giới võ thuật của Long Thiên Vũ cũng cấp tốc giảm xuống, trở về Thần Cảnh sơ kỳ.

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đây.

Mấy chục giây sau, hắn ta lại giảm xuống Vương Cảnh đỉnh phong.

Không phải thực lực của Long Thiên Vũ giảm xuống Vương Cảnh đỉnh phong, mà là cảnh giới vốn đã đột phá Thần Cảnh sơ kỳ lại giảm xuống Vương Cảnh đỉnh phong.

"Điện hạ!"
Long Chiến cảm nhận được sự thay đổi này, lập tức hốt hoảng.

"Điện hạ, cậu

Chương 1160: 1160: Xa Tới Đâu Cũng Giết

Long Thiên Vũ cũng vùng vẫy đứng lên, vẻ mặt không cam lòng.

Hắn ta là cháu trai trưởng của Hoàng tộc họ Long, chưa từng thê thảm như vậy.

Vốn đang có tiền đồ rộng mở lại vì không chịu thua, sử dụng bí pháp cưỡng ép tăng cảnh giới đến Thần Cảnh.

Vậy cũng được, dù sau này cảnh giới của hắn ta mãi dừng ở Thần cảnh Sơ Kỳ nhưng ít nhất cũng là một cao thủ Thần Cảnh.

Nhưng hắn ta không ngờ mình đã bước vào Thần Cảnh mà vẫn không phải là đối thủ của Mã Siêu.

Điều khiến hắn ta không cam lòng nhất là, Mã Siêu mới chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ.

Chính vì không cam lòng, hắn ta lại mượn bí dược cưỡng ép tăng sức chiến đấu.

Thuốc hắn ta uống Hoàng tộc họ Long tốn bao công sức tiền của mua từ gia tộc Cổ Võ.

Ở Hoàng tộc họ Long cấm dùng loại thuốc này, trừ phi tính mạng bị uy hiếp mới có thể dùng.

Nhưng sau khi uống loại thuốc này, cảnh giới võ thuật sẽ giảm xuống, hầu như không còn cơ hội đột phá nữa.

Nói cách khác, hiện giờ thực lực của hắn ta lại quay về Vương Cảnh đỉnh phong.

Trước kia thiên phú võ thuật của hắn ta rất xuất chúng, tương lai muốn đạt đến cảnh giới cao nhất của Thần Cảnh cũng không phải không thể.

Nhưng bây giờ thiên phú đã bị thuốc biến đổi, đừng nói là cảnh giới cao nhất của Thần Cảnh, muốn bước vào Thần Cảnh lần nữa cũng rất khó.

Nghĩ đến đây, Long Thiên Vũ vô cùng đau khổ, ý muốn giết chết Mã Siêu càng mãnh liệt.

"Tất cả là tại mày!"
Long Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao phải giết mày!"
Lần này, Long Thiên Vũ thật sự quyết tâm lấy mạng Mã Siêu, tiếp tục tấn công anh ta.

Chỉ là hiện giờ thực lực của hắn ta chỉ còn Vương Cảnh đỉnh phong.

Nhưng Mã Siêu cũng không khá hơn bao nhiêu.

Dù anh ta vẫn đang ở trạng thái phá giải phong ấn nhưng vừa rồi chiến đấu vượt cấp đã bị mất sức rất nhiều.

Lúc này Mã Siêu cũng chỉ có thể bộc phát ra thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

"Bịch bịch bịch!"
Hai người lại điên cuồng giao chiến.

Dương Thanh cau mày, ánh mắt lạnh lẽo.

Anh cảm giác được sát khí của Long Thiên Vũ với Mã Siêu rất mãnh liệt, chỉ cần có cơ hội, nhất định hắn ta sẽ giết Mã Siêu.

Bây giờ cả hai đều bị mất sức, nếu còn tiếp tục sợ là căn cơ võ thuật của Mã Siêu cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dương Thanh không chút do dự lập tức biến mất.

"Cút!"
Anh đánh vào ngực Long Thiên Vũ, cả người hắn ta bay ngược ra ngoài.

Chưởng của anh rất nhẹ, giống như vừa rồi Long Chiến đánh bay Mã Siêu, chỉ muốn đẩy người ra ngoài.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu nở nụ cười nhìn Dương Thanh: "Em không làm anh mất mặt chứ?"
Dương Thanh tức giận nói: "Dù cậu có là đồ bỏ đi cũng sẽ không làm tôi mất mặt".

Dứt lời, anh lấy một viên thuốc: “Mau uống đi!”
Mã Siêu không nói gì, vội vàng uống thuốc rồi khoanh chân ngồi xuống điều hòa sức khỏe.

Còn Long Thiên Vũ bị Dương Thanh đánh bay vô cùng tức giận nhưng cũng biết tình hình hiện giờ của mình, không thể đấu tiếp được nữa.

“Dương Thanh, mày chờ đấy.

Chuyện hôm nay chưa xong đâu, tao sẽ còn tới tìm mày tính sổ!”
Long Thiên Vũ gằn giọng quát: “Đi!”
Long Chiến nhìn chằm chằm Dương Thanh rồi mới gật đầu, quay người rời đi.

Thoáng chốc, người của Hoàng tộc họ Long đều đi mất, chỉ còn lại Dương Thanh, Mã Siêu và người của nhà họ Long ở Yến Đô.

Trong một phòng nghỉ dưỡng của nhà họ Long, Mã Siêu nằm trên giường bệnh.

Các bác sĩ đang kiểm tra toàn diện cho anh ta.

“Sức khỏe của cậu Siêu rất tốt, chỉ là mất sức quá nhiều, bị thương ngoài da mấy chỗ.

Nghỉ ngơi mấy ngày là ổn”.

Một người mặc áo blouse lên tiếng, có vẻ là chuyên gia lâu năm.

“Em bảo không sao rồi, anh cứ bắt em phải kiểm tra”.

Mã Siêu ngồi dậy cười nói.

Dương Thanh híp mắt lại: “Xem ra cậu còn chiến được trận nữa nhỉ? Hay là tôi lại tìm một cao thủ Thần Cảnh cho cậu rèn luyện tiếp? Không thì tôi giữ thực lực Vương Cảnh hậu kỳ đánh với cậu một trận?”
“Hả? Ha ha, hôm nay thời tiết đẹp phết!”
Mã Siêu nhìn lên nóc nhà, cười lớn nói.

Long Đằng đứng cạnh ngơ ngác nhìn.

Nhưng vậy cũng chứng minh Mã Siêu thật sự không sao.

Lão ta rất lo Mã Siêu bị thương quá nặng sẽ ảnh hưởng đến căn cơ võ thuật của anh ta..

Khi đó, chắc chắn Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

"Cậu Thanh, trước kia đắc tội cậu nhiều, mong cậu rộng lượng đừng chấp nhặt với tôi".

Long Đằng bỗng nhiên chân thành nói.

Trước đây lão ta sợ quan hệ của Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long lại căng thẳng nên đã nhiều lần cầu xin anh ra mặt ngăn cản trận chiến giữa Mã Siêu và Long Thiên Vũ.

Nói cho cùng thì lão ta lo lắng đến như vậy cũng là vì muốn trở về Hoàng tộc họ Long.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn lão ta: "Tôi làm việc tự biết điểm dừng.

Nếu còn có lần sau, tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu!"

Nghe Dương Thanh nói không trách tội mình, Long Đằng mừng rỡ, vội vàng cam đoan: "Cậu yên tâm, tôi không dám nữa đâu!"

Dương Thanh gật đầu, cũng không so đo với lão ta.

Ngay từ đầu Long Đằng tìm đến xin đi theo anh đã thẳng thắn thừa nhận bản thân muốn trở về Hoàng tộc họ Long.

Anh hiểu được nỗi lo lắng của lão ta.

"Nhưng sợ là Long Thiên Vũ sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này".

Mã Siêu bỗng lên tiếng, vẻ mặt nghiêm trọng.

Vừa rồi chiến đấu với Long Thiên Vũ đã giúp cảnh giới của anh ta càng thêm vững chắc.

Đây quả thực là một lần rèn luyện vô cùng có lợi với anh ta.

Nhưng Long Thiên Vũ quá kiêu ngạo, vì đánh bại Mã Siêu, thậm chí không tiếc cưỡng ép đột phá, còn uống thuốc ảnh hưởng đến căn cơ võ thuật.

Dương Thanh cũng gật đầu nói: “Người này quá cực đoan, nếu còn gặp lại cậu nhất định phải cẩn thận”.

Mã Siêu vội vàng nói: “Anh yên tâm, em cũng sẽ cố gắng trở nên mạnh hơn, không làm vướng chân anh nữa”.

“Đúng là Long

.

Chương 1161: 1161: Từ Bỏ Đế Thôn

Lại nói về đám người Hoàng tộc họ Long, sau khi rời khỏi nhà họ Long, họ đi đã mua một căn biệt thự tư nhân.

Điều này càng khiến Long Thiên Vũ tức giận hơn.

Hôm nay bọn họ đến vốn là định ở luôn trong nhà họ Long ở Yến Đô, không hề chuẩn bị chỗ ở từ trước.

Nhưng bây giờ lại phải tự mua biệt thự để ở.

"Chết tiệt, tao sẽ không tha cho mày đâu!"

Long Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi nói, mặt mày dữ tợn.

Long Chiến khẽ thở dài, bỗng lên tiếng: "Điện hạ, Dương Thanh rất không đơn giản.

Tốt nhất chúng ta đừng trêu chọc cậu ấy nữa".

"Một thằng đàn em của cậu ấy đã có sức chiến đấu Thần Cảnh sơ kỳ, nói gì tới cậu ấy?"

"Tôi nghĩ cậu vẫn nên báo chuyện này cho Long Hoàng trước.

Nếu có thể hóa thù thành bạn thì không còn gì tốt hơn".

Đến tận lúc này, Long Chiến vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Vừa rồi ở nhà họ Long, Mã Siêu chỉ mới có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ lại bộc phát được sức chiến đấu Thần Cảnh sơ kỳ khiến lão ta khiếp sợ.

Quan trọng nhất là lão ta đã đoán được thân phận của Dương Thanh.

Một trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc đã mạnh như vậy, Tướng quân vốn đã bước vào Thần Cảnh còn mạnh tới mức nào?

Long Chiến cũng nghe tới không ít truyền thuyết về Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Có thể nói, nếu Dương Thanh vẫn còn giữ chức vị này thì địa vị sẽ ngang bằng với người đứng đầu Hoàng tộc.

Sao Long Thiên Vũ có thể sánh được với người như thế này?

Nhưng lão ta không thể nói vậy trước mặt Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ vốn vô cùng kiêu ngạo, vì đánh bại Mã Siêu không tiếc cưỡng ép đột phá Thần Cảnh, đã vậy còn uống thuốc để bộc phát sức chiến đấu mạnh hơn.

"Ông câm miệng cho tôi!"

Chỉ là, Long Chiến vừa dứt lời, Long Thiên Vũ đã tức giận hét lớn: "Đừng tưởng ông nội tôi ban cho ông họ Long là ông có tư cách dạy tôi làm việc".

"Nếu không vì nể mặt ông nội, chỉ với lời ông vừa nói đã đủ để tôi lấy mạng ông rồi".

Dù Long Chiến có rộng lượng đến đâu thì lúc này cũng phải tức giận.

"Điện hạ đã nghĩ tôi lắm miệng, vậy sau này tôi sẽ không nói gì nữa".

Long Chiến trầm mặt nói: "Hiện tại tôi đã bị phế bỏ tu vi.

Cậu yên tâm, tôi sẽ lập tức từ giã Long Hoàng, chờ Long Hoàng phái cao thủ mạnh hơn đến Yến Đô, tôi sẽ rời đi".

"Hừ! Coi như ông còn tự biết thân biết phận!"

Long Thiên Vũ lạnh giọng nói: "Cũng không cần đợi đến khi có cao thủ mạnh hơn của Hoàng tộc họ Long tới đâu.

Bây giờ ông là kẻ phế vật, có ở lại cũng không còn tác dụng gì.

Ông cút được rồi đấy!"

Long Thiên Vũ không hề nể mặt Long Chiến.

Bên cạnh hắn ta còn mấy cao thủ bán bộ Thần Cảnh đều đang lạnh lùng nhìn về phía Long Chiến.

Long Chiến chỉ cảm thấy bi thương, không ngờ lão ta hết mình vì Hoàng tộc họ Long, thậm chí bị phế bỏ tu vi cũng là vì cứu Long Thiên Vũ.

Để ngăn cản Mã Siêu đánh Long Thiên Vũ, lão ta còn cố ý dụ Dương Thanh tới giết mình.

Khi đó, lão ta chỉ mong Dương Thanh tha cho Long Thiên Vũ, tình nguyện hi sinh chính mình.

Kết quả người được lão ta bảo vệ bằng cả tính mạng cũng không thèm biết ơn, còn đối xử với lão ta như vậy.

"Vậy thì tôi xin chào tạm biệt điện hạ!"
Long Chiến tập tễnh rời đi, mỗi bước đều cực kỳ gian nan.

Một chưởng của Dương Thanh gần như sắp lấy mạng lão ta, dù sau đó anh đã cho lão ta uống thuốc ổn định vết thương, nhưng dù sao lão ta vẫn bị thương rất nặng.

Nếu Hoàng tộc họ Long vẫn đồng ý chào đón kẻ phế vật như lão ta, chỉ cần Long Hoàng muốn vẫn có thể bỏ công sức trị khỏi cho lão ta.

Dù lão ta không thể khôi phục thực lực Thần Cảnh nhưng ít nhất vẫn giữ được bán bộ Thần Cảnh.

Sau khi ra khỏi biệt thự, Long Chiến bỗng không biết mình có thể đi đâu, lại nhìn về biệt thự cười châm chọc, lắc đầu lẩm bẩm: "Có lẽ đến lúc phải rời khỏi Hoàng tộc họ Long rồi".

Lão ta gọi điện thoại cho Long Hoàng.

"Long Hoàng, tôi muốn chào tạm biệt ông!"
Long Chiến nói.

Long Hoàng ở Hoàng tộc họ Long xa xôi kinh ngạc hỏi: "Sao ông lại muốn rời khỏi Hoàng tộc họ Long? Có phải thằng nhóc Thiên Vũ chọc giận ông không?"
Long Hoàng biết rõ tính cách của Long Thiên Vũ.

Long Chiến phủ nhận: "Không liên quan tới điện hạ, tại tu vi của tôi đã bị phế bỏ, hiện tại chỉ là một kẻ vô dụng, nếu còn ở lại Hoàng tộc họ Long sẽ trở thành gánh nặng".

Long Hoàng khiếp sợ hỏ: "Ông nói gì? Tu vi bị phế bỏ?"
Mặc dù Long Chiến là người yếu nhất trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long nhưng cũng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Cả Chiêu Châu này có mấy ai, có thể phế bỏ tu vi của lão ta?

Huống hồ là một Yến Đô nhỏ nhoi?

"Tốt nhất Hoàng tộc họ Long đừng trêu chọc Dương Thanh.

Thực lực của cậu ấy rất mạnh, đến cả tôi cũng không nhìn thấu.

Không chỉ vậy, bên cạnh cậu ta còn một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ có sức chiến đấu ngang bằng Thần Cảnh sơ kỳ".

Long Chiến trầm giọng nói: "Tôi không biết Dương Thanh mạnh đến đâu, nhưng có thể chắc chắn tôi không đỡ nổi một đòn của cậu ấy".

Long Chiến đang chân thành khuyên nhỏ Long Hoàng, Long Hoàng có chịu nghe hay không lão ta cũng không thể quyết định.

Long Hoàng im lặng một lúc mới hỏi: "Ý ông là, Dương Thanh dùng một đòn phế bỏ tu vi của ông sao?"

"Phải!"

Long Chiến cũng không giấu diếm, nói tiếp: "Sáu năm trước, Dương Thanh tới chiến trường ở biên giới phía Bắc, năm ngoái mới trở về".

Có một số việc, không thể nói quá rõ ràng, giống như thân phận của Dương Thanh không thể tùy ý để lộ ra ngoài.

Nhưng Long Chiến đã gợi ý quá rõ, tin chắc Long Hoàng sẽ hiểu được.

Quả nhiên, Long Hoàng lại im lặng.

Chừng hai phút sau, Long Hoàng mới trầm giọng nói: "Tôi biết rồi!"

Rõ ràng, lão ta đã đoán ra được thân phận của Dương Thanh.

Long Hoàng vốn chưa từng coi Dương Thanh ra gì.

Hoàng tộc họ Long chậm chạp không vào Yến Đô chỉ vì chờ đợi thời cơ thích hợp.

Đêm qua, nhà họ Long ở Yến Đô bị một thế lực thần bí tấn công chính là cơ hội tốt.

Vậy nên Long Hoàng lập tức phái Long Thiên Vũ dẫn cao thủ của gia tộc tới Yến Đô.

Còn Dương Thanh chỉ là một con kiến hôi trong mắt lão ta.

Đến tận ngày

Chương 1162: 1162: Thu Hồi Lại Họ Đã Ban

Long Chiến đã hứa với Dương Thanh sẽ cố gắng khuyên Long Hoàng từ bỏ cuộc chiến tranh giành Đế Thôn.

Nhưng với tình trạng của Long Chiến bây giờ, Long Hoàng có thể nghe theo ý kiến của lão ta được sao?

Đương nhiên không thể!

Quả nhiên, Long Hoàng lớn tiếng hỏi: "Long Chiến, ông đang dạy tôi phải làm gì à?"

Cách điện thoại, Long Chiến vẫn có thể cảm giác được sự phẫn nộ của Long Hoàng.

"Long Chiến không dám!"

Long Chiến lo sợ nhưng vẫn không từ bỏ ý định khuyên can, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Nhưng lời đồn về Đế Thôn quá mức thần bí, không ai bảo đảm có thể thật sự khống chế được nó".

"Một khi Đế Thôn mất khống chế sẽ là tai họa lớn cho Hoàng tộc, cho nên tôi cầu mong ngài có thể nghĩ lại!"

Long Chiến đã hứa với Dương Thanh, đừng nói là cách điện thoại, cho dù ở ngay trước mặt Long Hoàng, lão ta cũng sẽ nói như vậy.

"Câm miệng!"

Long Hoàng vô cùng tức giận quát: "Long Chiến, tôi nể tình ông đi theo tôi nhiều năm mới ban họ cho ông, cho ông được hưởng vinh dự cao nhất.

Nhưng điều này không có nghĩa là ông có tư cách bảo tôi phải làm việc thế nào".

"Nếu võ công của ông đã bị phế bỏ, vậy từ nay về sau ông không còn là người của Hoàng tộc họ Long tôi nữa, cũng sẽ lập tức thu hồi lại họ Long đã ban thưởng cho ông.

Sau này, ông không thể dùng họ Long nữa!"

Lời Long Hoàng nói vô cùng tuyệt tình.

Long Chiến nhất thời ngây người.

"Long Hoàng, ngài muốn đuổi tôi ra khỏi Hoàng tộc họ Long à?"

Long Chiến không thể tin nổi.

Lão ta vốn định chủ động xin rời khỏi Hoàng tộc họ Long vì cho rằng võ công của mình bị phế bỏ, còn không biết có thể khôi phục lại được hay không, nên không muốn trở thành gánh nặng của Hoàng tộc họ Long.

Nhưng Long Chiến không sao ngờ được Long Hoàng lại tuyệt tình như thế, không chỉ muốn đuổi lão ta ra khỏi Hoàng tộc họ Long, thậm chí còn muốn thu hồi lại họ Long.

"Tôi không giết ông đã là ban ơn lớn nhất cho ông rồi.

Tôi chỉ đuổi ông ra khỏi Hoàng tộc họ Long và thu hồi họ Long, ông còn có gì bất mãn nữa?"

Long Hoàng quát to: "Sau này, nếu để cho tôi biết ông còn dám dùng họ Long, tôi chắc chắn sẽ tự tay giết ông!"

Sát ý!

Sát ý vô cùng mãnh liệt!

Cho dù ở cách xa nghìn dặm, Long Chiến vẫn có thể cảm nhận được uy thế từ trên người Long Hoàng.

"Được, Vương Chiến hiểu rõ!"

Long Chiến đỏ mắt nói.

Lão ta vốn họ Vương, tên gọi là Vương Chiến.

Nếu Long Hoàng muốn thu lại họ Long, vậy lão ta cũng chỉ có thể dùng lại họ ban đầu.

Lão ta đã dành cả đời vì Hoàng tộc họ Long nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.

Ở trong lịch sự của Hoàng tộc họ Long chưa bao giờ có tiền lệ họ được ban ra còn lấy lại, lão ta là người đầu tiên!

"Ông biết rõ là tốt rồi!"

Long Hoàng nói một câu cuối cùng rồi cúp máy luôn.

Giờ phút này, Vương Chiến chỉ cảm thấy vô cùng trống rỗng, giống như mất đi thứ quý giá nhất.

Vương Chiến sống ở Hoàng tộc họ Long từ nhỏ tới lớn, ba mẹ lão ta vốn chỉ người giúp việc trong Hoàng tộc họ Long.

Lão ta dựa vào sự cố gắng của mình đã không ngừng mạnh hơn, trở thành một trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, mới dần được Hoàng tộc họ Long và Long Hoàng trọng dụng.

Nhưng bây giờ, tất cả những điều này đều đã mất.

Lão ta biết rõ nguyên nhân không phải vì mình cầu xin Long Hoàng từ bỏ cuộc chiến tranh giành Đế Thôn mà vì mình đã biến thành một kẻ bị phế bỏ võ công.

Lão ta đã đến tuổi này còn bị phế bỏ võ công thì xem như hỏng hẳn.

Cho dù võ công, tu vi của lão ta thật sự có thể khôi phục, có thể đạt tới bán bộ Thần Cảnh đã là cực hạn rồi.

Trong lúc đó, một khí thế khủng khiếp đột nhiên ép về phía Vương Chiến, lão ta thoáng biến sắc.

Cho dù võ công của lão ta đã bị phế bỏ nhưng cảm nhận của cao thủ Thần Cảnh vẫn rất mạnh.

"Hắc Bạch Song Sát!"

Khi lão ta nhìn thấy hai bóng người xuất hiện trước mặt mình, gương mặt lập tức tái nhợt.

Trước mặt lão ta là hai cao thủ, một người mặc toàn màu đen, một người mặc toàn màu trắng.

Đây là hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh do Long Thiên Vũ bồi dưỡng.

Hắc Bạch Song Sát liên thủ, thậm chí có thể giết một cao thủ mới bước vào Thần Cảnh.

Lúc này, Hắc Bạch Song Sát xuất hiện, rõ ràng là nhằm vào lão ta.

"Ha ha!"

Vương Chiến cười tự giễu: "Tôi đã như vậy mà điện hạ vẫn không chịu tha cho tôi sao?"

“Vương Chiến, nếu ông muốn trách thì chỉ có thể tự trách mình thôi.

Điện hạ là cháu đích tôn của Long Hoàng, là Long Hoàng tương lai, ông không nên cãi lại lời của cậu ấy”.

Hắc Sát lạnh lùng nói: “Ông yên tâm, chúng tôi sẽ cho ông được chết thoải mái!”

“Vương Chiến tôi tự nghĩ mình chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Hoàng tộc họ Long, cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với điện hạ.

Bây giờ tôi đã trở thành kẻ tàn phế, lẽ nào điện hạ còn không thể tha cho một kẻ vô dụng như tôi đây?”

Vương Chiến nghiến răng nghiến lợi nói, trong lòng cảm thấy vô cùng bi thương.

“Bởi vì ông là kẻ vô dụng nên mới đáng chết!”

Bạch Sát lạnh giọng nói.

Hắn vừa dứt lời thì chân đã lập tức di chuyển, xông về phía Vương Chiến: “Giết!”

Cùng lúc đó, Hắc Sát cũng xông tới.

Hai người liên thủ, thậm chí có thể giết chết cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Cho dù Vương Chiến ở trạng thái mạnh nhất cũng chưa chắc dám nói mình là đối thủ của Hắc Bạch Song Sát nữa là bây giờ?

“Tại sao? Tại sao các người lại muốn ép tôi?”

Hai mắt Vương Chiến đỏ hoe, tức giận quát.

Trong cơ thể lão ta lập tức phát ra một khí thế khủng khiếp.

“Ầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, mặt đất dưới chân Vương Chiến nứt ra.

“Ầm!”

Bạch Sát xông tới đầu tiên và vung nắm đấm.

Chỉ thấy Long Chiến cũng vung nắm đấm lên.

Hai nắm đấm va chạm vào nhau, khí tức đột nhiên càng khủng khiếp hơn, cuốn ra xung quanh.

Bạch Sát chợt lui lại bảy tám bước.

Vương Chiến lùi lại ba bước.

"Cút!"

Vương Chiến tức giận gầm lên một tiếng và lại vung nắm đấm đánh ra.

Hắc Sát đến ngay sau đó còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vương Chiến đấm trúng ngực, phải lùi lại phía sau.

"Sao… sao có thể như vậy được?"

"Võ công của ông còn chưa bị phế bỏ hoàn toàn!"

Hắc Bạch Song Sát nhất thời trợn tròn mắt nhìn với vẻ không khó tin.

Hắc Bạch Song Sát không ngờ được trên người Vương Chiến lúc này lại tràn ngập khí thế của bán bộ Thần Cảnh, mơ hồ muốn xông thẳng vào Thần Cảnh sơ kỳ.

Trên hai cánh tay già nua của Vương Chiến nổi gân xanh, gương mặt dữ tợn: "Các người trở về nói cho điện hạ biết, đây là lần cuối cùng, nếu còn có ai dám tới giết tôi nữa, tôi sẽ giết kẻ đó!"

Lão ta nói dứt lời thì xoay người muốn rời đi.

Lúc này, Vương Chiến cảm giác huyết mạch như sắp nổ tung, cơn đau dữ dội đang lan tràn ra toàn thân.

Trước kia Vương Chiến ngẫu nhiên nhận được một bí pháp có thể miễn cưỡng nâng cao sức chiến đấu.

Chỉ cần võ công căn bản của lão ta không bị phế bỏ hoàn toàn, lại có thể tăng vọt.

Nhưng đây là lần đầu tiên Vương Chiến dùng bí pháp này.

Nếu không phải bị dồn đến đường cùng, sao lao ta có thể dùng tới cách

.

Chương 1163: 1163: Uy Thế Của Vương Chiến

Trong nháy mắt, trong cơ thể lão ta tràn ngập ra một cảm giác vô cùng bi thương.

“Vù vù vù…”
Gió mạnh chợt thổi tới, cuốn cho bụi bặm xung quanh bay lên.

“Ầm!”
“Ầm!”
Hắc Bạch Song Sát đã xông tới trước mặt Vương Chiến, công kích của hai người đồng thời trút xuống người lão ta.

Sức mạnh hủy diệt như muốn đánh Vương Chiến thành từng mảnh nhỏ.

“Cái gì?”
Hắc Bạch Song Sát lập tức kinh ngạc đến ngây người, không ngờ đòn công kích của bọn họ lại không thể đẩy lùi được Vương Chiến dù chỉ nửa bước.

Bọn họ đã dồn hết sức đánh ra đòn vừa rồi, cho dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc có thể chịu được, nhưng Vương Chiến không chỉ chịu được, không ngờ còn không hề lùi bước.

Vương Chiến vẫn đứng yên, cúi đầu.

Hắc Bạch Song Sát không nhìn thấy được gương mặt lão ta lại có thể cảm giác được nỗi bi thương tràn ngập trên người lão ta.

Điều khiến bọn họ chấn động là nỗi bi thương không ngờ lại ảnh hưởng tới bọn họ.

Lúc này, ngay cả bọn họ cũng thấy vô cùng bi thương.

Cùng lúc đó, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt kéo tới.

“Không tốt, lùi lại!”
Hắc Sát chợt nghĩ tới điều gì, mặt lập tức biến sắc và hét lớn một tiếng, lại muốn lùi lại.

“Bốp!”
Nhưng Hắc Sát vừa muốn lùi lại, Vương Chiến vẫn cúi đầu chợt giơ một tay ra chộp lấy cổ ông ta.

Ngay sau đó, Hắc Sát chỉ cảm thấy một sức mạnh không gì sánh kịp bóp chặt cổ họng của mình.

Ông ta có thực lực bán bộ Thần Cảnh mà vẫn không thể thoát ra được.

Hoảng loạn!
Lần đầu tiên ông ta có cảm giác hoảng loạn và tuyệt vọng!
Lúc này, Bạch Sát ở bên cạnh cũng kinh ngạc đến ngây người, thậm chí quên cả việc cứu Hắc Sát, chỉ cảm thấy Vương Chiến vô cùng nguy hiểm.

Cho dù Vương Chiến ở trạng thái tốt nhất cũng chưa từng cho hắn cảm giác nguy hiểm như bây giờ.

“Vì sao?”
“Vương Chiến tôi sống ở Hoàng tộc họ Long từ nhỏ tới lớn, ba tuổi tập võ, mười tám tuổi bước vào Vương Cảnh, ba mươi lăm tuổi xông vào Vương Cảnh đỉnh phong, bốn mươi bảy tuổi bước vào bán bộ Thần Cảnh, năm mươi bảy tuổi vào Thần Cảnh”.

“Không ai biết để đi tới ngày hôm nay, tôi đã phải cố gắng tới mức nào”.

“Cũng không ai biết tôi trung thành với Hoàng tộc họ Long tới mức nào.

Trong lòng tôi, Hoàng tộc họ Long chính là nhà của tôi, tôi rất kiêu ngạo khi được ban cho họ Long!”
“Hôm nay, tôi thà hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ điện hạ không bị tổn thương”.

“Nhưng tại sao Hoàng tộc họ Long phải đối xử với tôi như vậy? Long Hoàng thu lại họ Long, muốn đuổi tôi ra khỏi Hoàng tộc họ Long, điện hạ cũng muốn phái người giết tôi”.

“Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì mà Hoàng tộc họ Long phải đối xử với tôi như vậy? Tại sao? Các người nói cho tôi biết đi, đây là tại sao?”

“Chỉ bởi vì tôi bị phế bỏ võ công, không còn tác dụng với Hoàng tộc họ Long nữa sao?”
Vương Chiến giống như phát điên, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Sát bị mình nhấc lên, liên tục đặt ra hỏi.

Hắc Bạch Song Sát hoảng sợ phát hiện ra, trong đôi mắt Vương Chiến lúc này hoàn toàn tối tăm, ngay cả tròng trắng cũng hoàn toàn biến thành màu đen.

Bọn họ cảm giác được sát khí mạnh mẽ trên người Vương Chiến.

Lão ta muốn giết người của Hoàng tộc họ Long.

Hắc Sát cảm giác được Vương Chiến bóp cổ mình càng lúc càng chặt, ánh mắt gã đầy tuyệt vọng, điên cuồng giãy giụa cố tránh thoát nhưng không thể làm được.

Vương Chiến lúc này quá đáng sợ, e là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ cũng không phải là đối thủ của lão ta.

“Vương Chiến, ông mau thả Hắc Sát ra!”
Bạch Sát thấy Hắc Sát đã bắt đầu trợn trắng mắt thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng ngăn cản.

“Thả ra à?”
Đôi mắt tối tăm của Vương Chiến chợt nhìn sang Bạch Sát, hỏi với vẻ vô cùng hờ hững: “Tôi tha cho các người, ai sẽ tha cho tôi?”
Bạch Sát nghiến răng nghiến lợi nói: “Vương Chiến, chỉ cần bây giờ ông thả Hắc Sát ra, chúng tôi bảo đảm sẽ không ra tay với ông nữa”.

“Nếu điện hạ biết ông đã khôi phục lại võ công, chắc chắn sẽ không đuổi ông rời đi, ngược lại sẽ trọng dụng ông”.

“Chờ tương lai điện hạ kế thừa Hoàng vị, ông chính là trợ lý đắc lực của cậu ấy!”
Bạch Sát cố gắng dụ dỗ nhưng Vương Chiến sẽ tin sao?
Đương nhiên lão ta sẽ không tin!

“Ha ha!”
Vương Chiến cười giễu cợt: “Các người tưởng bây giờ tôi còn muốn quay về Hoàng tộc họ Long nữa sao?”

“Rắc!”
Lão ta vừa dứt lời, bàn tay nắm lấy cổ Hắc Sát chợt dùng sức.

Chỉ nghe được một tiếng xương gãy vang lên, cơ thể Hắc Sát mềm oặt, rơi xuống đất.

“Hắc Sát!”
Bạch Sát hét lớn một tiếng, cảm giác không thể tin nổi.

Hắc Sát vừa rồi còn kề vai chiến đấu với mình, lúc này đã trở thành một thi thể?
Hơn nữa, người giết ông ta còn là Vương Chiến vốn bị bọn họ truy sát.

“Không ổn, rút!”
Bạch Sát đột nhiên cảm nhận được sát khí từ Vương Chiến, mặt ông ta lập tức biến sắc và lùi lại ngay tắp lự.

Bạch Sát biến mất trong nháy mắt.

“Phụt!”
Vương Chiến vừa rồi vẫn phát ra khí thế ép người nhưng cơ thể không có cách nào chịu được gánh nặng từ sức mạnh kia, lão ta lại phun ra một ngụm máu đen, khí thế trên người lập tức giảm mạnh.

Thật ra vừa rồi lão ta vẫn cố nhịn, muốn dùng tính mạng của Hắc Sát để hù dọa Bạch Sát.

Sau khi dùng bí pháp, lão ta có thể một mình ứng phó với một cao thủ bán bộ Thần Cảnh nhưng không có cách nào đồng thời đối phó với cả hai người.

Cho nên khi Hắc Sát tấn công Vương Chiến trước, lão ta phát ra tất cả sức lực để bắt lấy Hắc Sát.

Vừa rồi, chỉ cần Bạch Sát tấn công lão ta thì lão ta chỉ còn đường chết.

Lão ta xoay người biến mất mà không hề do dự.

Bây giờ Bạch Sát còn chưa kịp phản ứng.

Đợi đến khi ông ta hiểu ra, Vương Chiến muốn rời khỏi cũng không thể làm được nữa.

Lúc này, Bạch Sát đã quay trở lại khu biệt thự của Long Thiên Vũ.

“Bạch Sát! Đã xảy ra chuyện gì vậy?”
Long Thiên Vũ thấy Bạch Sát hoảng sợ lao vào biệt thự thì lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Lúc này, Bạch Sát vẫn bị thương nặng, khóe miệng có máu chảy ra mà Hắc Sát lại không xuất hiện.

Điều này làm Long Thiên Vũ đột nhiên có một dự cảm xấu.

“Điện hạ, Hắc Sát… chết rồi!”
Bạch Sát đỏ mắt, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ầm!
Long Thiên Vũ chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, không thể tin nổi.

Hắc Bạch Song Sát là hai người mạnh nhất bên cạnh hắn ta.

Hai người liên thủ có thể giết chết được cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Lúc này, không ngờ chỉ có Bạch Sát trở về, còn nói Hắc Sát đã bị giết chết rồi?
Địa phương nhỏ như Yến Đô xuất hiện nhiều cao thủ Thần Cảnh như vậy từ lúc nào thế?
“Rốt cuộc là ai dám giết người của Hoàng tộc họ Long tôi?”
Long Thiên Vũ vô cùng tức giận hét lớn.

Mất đi Hắc Sát, một mình Bạch Sát chỉ có thể bộc phát được thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ nền tảng võ thuật của ông ta bị tổn thương rất lớn, cơ thể cũng bị thương rất nặng, lúc này phải ngồi trên xe lăn, sợ rằng phải mất một tuần mới có thể đứng dậy lại được.

Trước khi tới Yến Đô, hắn ta đã nói chắc chắn sẽ khống chế được Yến

.

Chương 1164: 1164: Cầu Người

"Ông nói gì? Vương Chiến à?"

Long Thiên Vũ nghe được cái tên này thì nhất thời kinh ngạc đến ngây người, thậm chí cảm thấy khó tin, tưởng mình nghe nhầm: "Ông nói là Vương Chiến giết Hắc Sát à?"

Cho dù Bạch Sát cũng rất khó tiếp nhận được điều này nhưng sự thật đúng là vậy.

Ông ta nghiến răng nói: "Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với ông ta nhưng đúng là ông ta đã giết chết Hắc Sát".

"Tôi có cảm giác thực lực của Vương Chiến bây giờ còn mạnh hơn trước kia, có lẽ ông ta đã nắm giữ được sức chiến đấu của Thần Cảnh trung kỳ".

Long Thiên Vũ tái mặt.

Sở dĩ hắn ta dám đối xử với Vương Chiến như vậy, thậm chí còn phái Hắc Bạch Song Sát đi giết lão ta là vì cho rằng võ công của lão ta bị phế bỏ, đã trở thành kẻ vô dụng.

Nhưng hắn ta không sao ngờ được thực lực của Vương Chiến đã khôi phục lại, hơn nữa còn bộc phát sức chiến đấu mạnh hơn trước.

"Không đúng!"

Sắc mặt Long Thiên Vũ chợt thay đổi, tức giận nói: "Ngu ngốc! Nếu Vương Chiến thật sự có sức chiến đấu Thần Cảnh trung kỳ, lão ta đã giết Hắc Sát, sao có thể bỏ qua cho ông được?"

Bạch Sát nghe vậy, cũng chợt giật mình hiểu ra, trợn tròn mắt nói: "Điện hạ muốn nói Vương Chiến dùng bí pháp cố tăng cường thực lực võ công nhưng không thể chống đỡ được quá lâu, vốn đã là nỏ mạnh hết đà à?"

"Nói nhảm! Bằng không ông nghĩ tại sao lão ta có thể giết được Hắc Sát còn thả cho ông về?"

Long Thiên Vũ tức giận nói: "Bởi vì lão ta không có cách nào tiếp tục chiến đấu, nên đã cố hết sức để giết Hắc Sát và dọa ông bỏ chạy".

“Nếu ông liên thủ với Hắc Sát giết Vương Chiến, sao lão ta còn sống được chứ?”

Vẻ mặt Bạch Sát cực kỳ khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không ngờ tên khốn Vương Chiến này lại hèn hạ vô sỉ như vậy!”

“Người của Hoàng tộc họ Long nghe lệnh, tất cả đều đuổi theo cho tôi, cho dù là tới chân trời góc biển cũng phải giết chết Vương Chiến!”

Long Thiên Vũ giận dữ hét: “Nếu ai có thể giết được Vương Chiến sẽ thưởng năm mươi triệu!”

“Rõ!”

Sau khi hắn ta ra lệnh, tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Long đồng thanh đáp lại rồi rời đi.

Ở nơi khác, Vương Chiến giết chết Hắc Sát, dọa cho Bạch Sát bỏ chạy xong, lão ta liều mạng đi về phía Nam.

Bởi vì lão ta biết, chỉ khi lão ta chạy trốn tới nơi đó mới có thể sống sót.

Vương Chiến vẫy mấy chiếc xe nhưng lái xe vừa thấy lão ta đầm đìa máu thì không chịu dừng xe.

“Khốn kiếp! Dừng xe cho tôi!”

Lúc này Vương Chiến thấy có một chiếc xe taxi đi qua, lập tức xông ra giữa đường chắn ở trước xe taxi mà không hề do dự.

“Két…”

Chiếc xe taxi phanh gấp dừng ngay giữa đường, đầu xe chỉ cách Vương Chiến có mấy centimet.

“Lão già, mẹ kiếp, ông không muốn sống nữa à?”

Tài xế xe taxi lao xuống, thấy không đâm vào Vương Chiến mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức nổi giận quát Vương Chiến.

Vương Chiến không để ý tới tài xế xe taxi, chui luôn vào trong xe.

“Lão già, lão muốn làm gì?”

Tài xế xe taxi cuống lên, vội vàng ngăn cản.

“Câm miệng, lái xe!”
Vương Chiến tức giận quát và đấm mạnh một phát, lưng ghế xe taxi bị lão ta đấm thủng một lỗ.

Tài xế xe taxi khiếp sợ tới ngây người.

“Dạ dạ dạ, tôi lái xe đây!”
Tài xế xe taxi làm sao dám làm trái.

Vừa rồi khi Vương Chiến ngẩng đầu lên, anh ta sợ hãi khi nhìn thấy trong con ngươi của Vương Chiến đen xì, vội vàng khởi động xe lái đi.

“Vương Chiến!”
Xe taxi vừa lao đi thì cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng đến nơi, đúng lúc nhìn thấy Vương Chiến lên xe rời đi.

“Đuổi theo cho tôi!”
Bạch Sát nổi giận gầm lên, đuổi theo trước tiên.

Lúc này, ông ta đã hiểu rõ lúc trước Vương Chiến thật sự miễn cưỡng tăng thực lực võ công mới có thể giết chết được Hắc Sát, khiến ông ta lầm tưởng là Vương Chiến có thể dễ dàng giết chết mình, cho nên mới lập tức chạy trốn.

Nếu có thể đuổi kịp Vương Chiến thì mọi chuyện coi như ổn, còn nếu không đuổi kịp, để cho lão ta chạy thoát Bạch Sát cũng khó thoát khỏi tội.

Không quan tâm bây giờ Vương Chiến có bị thương nặng hay không nhưng Bạch Sát có thể xác định được võ công của lão ta không bị phế bỏ hoàn toàn, có thể chỉ bị hao tổn về căn cơ.

Bằng không, Vương Chiến sẽ không thể miễn cưỡng nâng cao thực lực võ công được như vậy.

Chẳng ai có thể bảo đảm sau này Vương Chiến có thể khôi phục lại nền tảng võ công hay không.

Một khi lão ta có thể khôi phục, chỉ dựa vào những gì Hoàng tộc họ Long đã làm hôm nay tất nhiên sẽ bị Vương Chiến trả thù.

Một cao thủ nắm giữ sức chiến đấu của Thần Cảnh trung kỳ cũng là uy hiếp cực lớn đối với Hoàng tộc họ Long.

"Ông…!ông cụ, rốt…!rốt cuộc ông là ai vậy? Phía sau hình như có rất nhiều xe đang đuổi theo chúng ta".

Trên chiếc xe taxi phía trước, tài xế xe taxi thấp thỏm lo âu nói.

Nếu tới bây giờ mà anh ta còn không nhìn ra được Vương Chiến không đơn giản, vậy anh ta thật sự là một kẻ ngu xuẩn rồi.

"Nhanh lên, tiếp tục tăng tốc lên cho tôi!"

Tất nhiên Vương Chiến cũng biết có rất nhiều cao thủ của Hoàng tộc họ Long truy sát theo phía sau, lập tức hét lớn.

Với tình trạng của lão ta bây giờ, một khi để cao thủ của Hoàng tộc họ Long đuổi kịp, lão ta sẽ chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

Sao một tài xế xe taxi bình thường có thể ứng phó được với một cụ già đấm một phát thủng ghế chứ?

Tài xế xe taxi không dám nói nữa, vội vàng tăng tốc độ.

Anh ta thật sự lái chiếc taxi bình thường này bằng tốc độ của một chiếc xe thể thao.

"Khốn kiếp, lái nhanh cho tao.

Nếu để mất dấu chiếc xe phía trước, tao sẽ lấy mạng mày!"

Trên một chiếc xe tư nhân phía sau xe taxi, Bạch Sát tức giận hét lớn.

Chủ của chiếc xe tư nhân cũng bị Bạch Sát dọa sợ, lúc lái xe, hai tay vẫn còn run rẩy.

Tốc độ của chiếc xe tư nhân sao có thể bằng được xe taxi?

Bạch Sát cực kỳ phẫn nộ khi thấy khoảng cách giữa chiếc xe tư nhân và xe taxi càng lúc càng xa lại chẳng thể làm được gì, chỉ có thể cố nén giận, nhìn chằm chằm vào chiếc xe taxi phía trước.

"Ông cụ ơi, rốt cuộc ông muốn đi đâu vậy?"

Tài xế xe taxi phía trước thấy xe phía sau càng lúc càng xa

mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám thả lỏng, vẫn luôn duy trì tốc độ nhanh nhất lao về phía trước.

“Đi nữa sẽ là Thành Cửu Châu.

Không phải ông muốn tới Thành Cửu Châu chứ?”

Tài xế xe taxi hỏi.

Nhưng sau khi anh ta hỏi xong, chờ mãi vẫn không nhận được câu trả lời.

Anh ta nhìn qua gương chiếu hậu trong xe mới phát hiện ra Vương Chiến đã ngất xỉu ở ghế sau từ lúc nào.

“Ông cụ! Ông

Chương 1165: 1165: Đưa Vương Chiến Về

Cao thủ Hoàng tộc họ Long chưa ý thức được mình phải đi đến đâu, chỉ liều mạng đi theo chiếc xe taxi Vương Chiến đang đi.

Sau khi tài xế nghe Vương Chiến nói đến tập đoàn Nhạn Thanh, anh ta tăng tốc không dám chậm trễ.

Bởi vì bây giờ anh ta đã rất gần tập đoàn Nhạn Thanh rồi, chỉ cần đưa Vương Chiến đến tập đoàn Nhạn Thanh là anh ta sẽ được giải thoát.

Cùng lúc đó, một chiếc Phaeton màu đen từ từ dừng trước cửa tập đoàn Nhạn Thanh

"Chủ tịch!"

Thấy Dương Thanh bước xuống xe, bảo vệ đứng trước cửa vội vàng chào hỏi.

Dương Thanh khẽ gật đầu rồi cất bước vào tập đoàn Nhạn Thanh.

Mặc dù anh không hứng thú với chuyện kinh doanh nhưng dù sao tập đoàn Nhạn Thanh cũng là kỷ niệm duy nhất mẹ anh để lại nên có rất nhiều chuyện anh vẫn phải đích thân đi xử lý.

Hơn nữa bây giờ vợ mình cũng đang ở tập đoàn Nhạn Thanh, nếu anh có thể làm chút gì đó thì cũng xem như chia sẻ bớt gánh nặng cho Tần Thanh Tâm.

"Kít…"

Dương Thanh đang định bước vào toà nhà của tập đoàn thì nghe tiếng thắng xe rất chói tai, không khí nồng nặc mùi cao su cháy.

Anh nhíu mày xoay người nhìn lại thì thấy một chiếc taxi.

"Đây là khu vực của tập đoàn, ai cho cậu lái xe vào?

Hai nhân viên bảo vệ vội vàng tiến lên, cảnh giác hỏi.

Trong khu vực của tập đoàn Nhạn Thanh, các phương tiện bên ngoài không được phép vào nhưng chiếc taxi này lại xông thẳng vào.

"Không liên quan đến tôi, tại ông cụ này.

Ông ta bị thương nặng, đã hôn mê rồi, ông ta bảo tôi đưa ông ta đến tập đoàn Nhạn Thanh".

Tài xế luống cuống vội vàng giải thích.

"Cậu nghĩ chúng tôi ngốc à? Ông ta ngất xỉu, cậu không đưa ông ta đến bệnh viện mà đưa đến tập đoàn Nhạn Thanh làm gì?"

"Nhóc con, cậu ngoan ngoãn nói thật đi.

Có phải cậu đụng trúng ông già này, định ném ở chỗ chúng tôi rồi tẩu thoát đúng không?"

Hai nhân viên bảo vệ không tin.

"Không không không, không phải tôi thật mà.

Ông ta chủ động yêu cầu bảo tôi đưa ông ta đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Trên xe tôi có camera, không tin tôi cho các anh xem camera".

Tài xế hoảng sợ vội vã nói rồi định lấy camera trong xe ra.

"Ầm ầm ầm!"

Đúng lúc này, vài tiếng động lớn lại vang lên, ba bốn chiếc xe con chạy thẳng vào.

"Các người là ai mà dám tự tiện xông vào lãnh địa của tập đoàn chúng tôi!"

Hai nhân viên bảo vệ thấy có ba bốn chiếc xe con vọt vào thì vội vàng cầm bộ đàm gọi người đến.

"Cút ngay!"

Vài tên đô con mặt mày dữ tợn bước xuống xe, trong đó có một tên đấm bay bảo vệ rồi đi vòng ra sau xe taxi định đưa Vương Chiến đi.

"Là họ! Ban nãy họ chạy theo xe tôi, mọi chuyện không liên quan gì đến tôi cả!"

Lúc này tài xế càng sợ hãi hơn, vừa nhìn là biết đám người đô con này không phải người bình thường.

Ban nãy anh ta bị Vương Chiến ép phải lái xe ở tốc độ tối đa để cắt đuôi đám người này, chưa kịp cắt đuôi là đối phương lại đuổi theo.

"Cút!"

Bạch Sát tiến lên đấm vài mũi tài xế rồi định quay ra sau bắt Vương Chiến.

"Hoàng tộc họ Long đúng là to gan thật, dám bước vào chỗ của tôi à?"

Khi tay Bạch Sát mới vừa chạm lên người Vương Chiến thì một giọng nói cực kỳ lạnh lùng chợt vang lên sau lưng ông ta.

Giờ phút này, Bạch Sát sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giọng nói này rất quen bởi vì cách đây không lâu, ông ta mới vừa gặp anh trong nhà họ Long ở Yến Đô.

Không chỉ có mình Bạch Sát mà vài tên cao thủ khác của Hoàng tộc họ Long cũng ngạc nhiên, cố gắng quay đầu lại thì thấy một gương mặt cực kỳ quen thuộc, chính là Dương Thanh.

Lúc trước, khi ở nhà họ Long của Yến Đô, Mã Siêu đã thể hiện sức chiến đấu Thần Cảnh sơ kỳ, Dương Thanh càng sâu không lường được, một chiêu thôi đã đánh bại cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ như Vương Chiến.

Người thế này đâu phải là người mà đám tép riu như họ có thể đối phó được?

"Cậu… Cậu Thanh, sao lại là cậu?"

Bạch Sát cố gắng chịu đựng nỗi sợ trong lòng, run rẩy nhìn Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh cười mỉa: "Đây là tập đoàn Nhạn Thanh, ông hỏi sao tôi lại ở đây à?"

Bây giờ Bạch Sát và đám cao thủ Hoàng tộc họ Long mới ý thực được bọn họ đã chạy đến đâu.

"Xin lỗi cậu Thanh, chúng tôi vô tình xâm phạm nhưng tên khốn Vương Chiến chạy đến đây, vì bất đắc dĩ nên chúng tôi

mới chạy tới.

Chúng tôi không để ý đây lại là tập đoàn Nhạn Thanh".

Bạch Sát cung kính nói: "Nhưng cậu yên tâm đi, bây giờ chúng tôi sẽ đưa Vương Chiến đi ngay".

Dứt lời, ông ta vung tay lên: "Dẫn đi!"

Ông ta vừa dứt lời, hai gã cao thủ Hoàng tộc họ Long xông lên kéo Vương Chiến ra khỏi xe.

Khi Vương Chiến bị đưa ra khỏi xe, Dương Thanh mới chợt nhận ra Vương Chiến mà đối phương đang nhắc đến là ai.

Chỉ là, chẳng phải người này tên Long Chiến à?

Sao tự dưng lại biến thành Vương Chiến?

Hơn nữa, cuối cùng Vương Chiến bị sao vậy? Tại sao lại trốn vào tập đoàn Nhạn Thanh, thậm chí cao thủ Hoàng tộc họ Long còn muốn đưa lão ta đi.

Nhưng những nghi ngờ này chỉ xuất hiện trong chớp mắt thôi vì anh đã hiểu tại sao Vương Chiến lại phải trốn đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Bởi vì Hoàng tộc họ Long mới đến Yến Đô, Vương Chiến lại chẳng quen ai ở đây, e là chỉ có chạy sang chỗ anh mới có cơ hội giữ được mạng sống.

"Làm người của tôi bị thương mà còn dám đưa đi à?"

Cao thủ Hoàng tộc họ Long vừa mới chuẩn bị dẫn Vương Chiến đi thì nghe Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Nghe Dương Thanh nói, cao thủ Hoàng tộc họ Long sợ run người.

Mặt Bạch Sát trắng bệch, nhìn Dương Thanh nói: "Cậu Thanh, chúng tôi không cố ý làm người của cậu bị thương.

Chúng tôi sẵn sàng bồi thường, xin cậu đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha cho chúng tôi được đi".

Nhóm cao thủ Hoàng tộc họ Long do Long Thiên Vũ phái tới đều hiểu rõ rằng Dương Thanh có thể dễ dàng giết chết họ.

Dù họ có kết hợp lại thì trước mặt Dương Thanh, họ cũng không hề có phần thắng.

Dù sao Dương Thanh cũng là người có thể đánh bại cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chỉ trong nháy mắt.

Ban nãy bọn họ sốt ruột muốn đưa Vương Chiến đi nên mới làm bảo vệ của tập đoàn Nhạn Thanh bị thương.

Mà hai nhân viên bảo vệ chỉ bị cao thủ Hoàng tộc họ Long đấm một cú, không hề bị thương nặng.

Khi nghe Dương Thanh nói họ là người của mình, hai người thấy lòng ấm áp như có dòng nước chảy qua.

"Bồi thường?"

Dương Thanh cười mỉa: "Các người nghĩ rằng, Dương Thanh tôi cần chút bồi thường của các người à?"

"Vậy cậu Thanh muốn thế nào?"

Bạch Sát nhìn Dương Thanh hỏi.

"Để Vương Chiến lại, tôi sẽ thả cho các người đi!"

Dương Thanh đứng khoanh tay, nhìn Bạch Sát với vẻ mặt kiêu ngạo.

Nghe Dương Thanh nói, Bạch Sát chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, Dương Thanh đang bảo vệ Vương Chiến à?

Nếu Vương Chiến được Dương Thanh giữ lại thật, sợ rằng nếu Hoàng tộc họ Long muốn giết Vương Chiến thì sẽ không dễ dàng vậy nữa.

Căn cứ theo xích mích của Hoàng tộc họ Long và Vương Chiến, chắc chắn sau này, Vương Chiến sẽ không tha cho Hoàng tộc họ Long.

"Xin lỗi, Vương

Chương 1166: 1166: Đi Chết Đi

Nghe Bạch Sát nói, mắt Dương Thanh loé sát khí, nheo mắt nói: “Nếu tôi không cho ông đưa ông ta đi thì sao?”

Mặt Bạch Sát tái mét, các cao thủ khác của Hoàng tộc họ Long cũng vậy.

Họ cảm thấy một luồng hơi thở đàn áp đang ập về phía họ.

Ngoài Bạch Sát ra, lúc này, bốn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn lại đều nghiêm túc nhìn Dương Thanh.

Mà vài cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ cũng xuất hiện sau lưng Dương Thanh, thực lực của cao thủ đứng đầu đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong.

“Cậu Thanh, dù thế nào thì Vương Chiến cũng là người của Hoàng tộc họ Long chúng tôi.

Nếu vậy thì cậu không có lý do để ngăn cản chúng tôi đưa Vương Chiến đi”.

Bạch Sát bình tĩnh nói: “Tôi nghĩ, hẳn là cậu Thanh cũng không muốn trở mặt với Hoàng tộc họ Long đúng không, mong cậu đừng nhúng tay vào chuyện nội bộ của Hoàng tộc họ Long”.

Dương Thanh đứng khoanh tay, mặt hờ hững: “Ông đang dạy tôi phải xử sự thế nào à?”

“Không dám!”

Bạch Sát cắn răng nói.

Đối diện với một cao thủ Thần Cảnh, ông ta cảm thấy cực kỳ uất ức, muốn dẫn Vương Chiến đi nhưng lại không dám đối chọi với Dương Thanh.

“Nếu đã không dám thì câm miệng cho tôi! Hơn nữa, các ông làm người của tập đoàn Nhạn Thanh bị thương, bồi thường một tỷ trước đi, nếu không hôm nay các ông đừng hòng rời khỏi đây”.

Thái độ Dương Thanh cực kỳ mạnh mẽ, nếu người của Hoàng tộc họ Long chủ động khiêu khích thì không thể trách

anh được.

Anh cũng khá thích Vương Chiến.

Lúc này, anh cũng thấy buồn thay cho Vương Chiến.

Để bảo vệ Long Thiên Vũ, thậm chí lão ta còn chấp nhận đánh đổi cả tính mạng nhưng kết quả lại bị cao thủ Hoàng tộc họ Long đuổi giết, trốn đến chỗ của anh.

Nếu hôm nay anh không đến tập đoàn Nhạn Thanh thì có phải Vương Chiến đã bị cao thủ của Hoàng tộc họ Long đưa đi rồi không?

"Cậu Thanh, cậu đừng quá đáng!"

Nghe Dương Thanh nói muốn họ bồi thường một tỷ, mặt Bạch Sát cực kỳ khó chịu.

Thân là người của Hoàng tộc họ Long, dù ông ta đi tới đâu cũng là khách quý, đã bao giờ bị người ta bắt chẹt đâu?

"Quá đáng?"

Dương Thanh cười mỉa: "Tôi có thể quá đáng hơn nữa đó, các ông có muốn thử không?"

Dứt lời, Dương Thanh lại ra lệnh: "Đưa Vương Chiến sang đây cho tôi!"

"Dạ!"

Nghe lệnh của Dương Thanh, Trịnh Càn Khôn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bước lên chuẩn bị đưa Vương Chiến sang bên này.

Có điều Trịnh Càn Khôn mới vừa bước sang đã bị cao thủ Hoàng tộc họ Long chặn đường.

Trịnh Càn Khôn nhíu mày: "Các người định ngăn cản tôi?"

Thân đã từng là cao thủ đứng đầu Vương tộc họ Bạch, trước mặt Dương Thanh, Trịnh Càn Khôn rất ngoan ngoãn nhưng trước mặt cao thủ Hoàng tộc họ Long, sao lão ta có thể nhún nhường được?

"Ông ta là người điện hạ muốn, chúng tôi phải đưa đi!"

Bạch Sát cắn răng nói, bảo bốn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bao vây chiếc taxi chở Vương Chiến.

Tài xế sợ run lẩy bẩy, sắp khóc đến nơi rồi, cầu xin: “Các anh, tôi chỉ là một tài xế nhỏ nhoi thôi, xin các anh thả tôi đi đi mà, được không?”

Nhưng không ai thèm quan tâm đến anh ta.

Vài cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và Vương Cảnh hậu kỳ sau lưng Dương Thanh cũng lần lượt tiến lên đứng chung với Trịnh Càn Khôn, giằng co với cao thủ Hoàng tộc họ Long.

“Các người xác định muốn tiếp tục ở lại tập đoàn Nhạn Thanh à?”

Mắt Dương Thanh loé sát khí, lạnh lùng nhìn cao thủ Hoàng tộc họ Long, lạnh lùng nói: “Trì hoãn chuyện kinh doanh của tập đoàn Nhạn Thanh, các người có chắc là các người có thể gánh nổi hậu quả không?”

Vẻ mặt của nhóm cao thủ Hoàng tộc họ Long cực kỳ khó xử.

Bọn họ không hề muốn giằng co với Dương Thanh nhưng họ không có lựa chọn nào khác.

Nếu Dương Thanh giữ Vương Chiến lại, chắc chắn Hoàng tộc họ Long sẽ không bỏ qua cho họ.

“Vậy cậu Thanh có nghĩ rằng, nếu cậu làm vậy thì liệu cậu có thể chịu nổi cơn giận của Hoàng tộc họ Long không?”, Bạch Sát chợt lên tiếng.

“Bốp!”

Khoảnh khắc Bạch Sát vừa dứt lời, một bóng dáng màu đen xuất hiện.

Giây tiếp theo, bàn tay to lớn mạnh mẽ bóp cổ ông ta.

Ngay sau đó, người Bạch Sát bay lên không trung.

“Bạch Sát!”

Cao thủ Hoàng tộc họ Long kinh hãi.

Lúc này, Dương Thanh đang đứng trước mặt Bạch Sát, tay này giơ Bạch Sát lên, ánh mắt nhìn Bạch Sát lạnh lùng giống như đang nhìn một xác chết.

Đám người Trịnh Càn Khôn cũng tiến lên, nhìn cao thủ Hoàng tộc họ Long như hổ rình mồi, chờ Dương Thanh ra lệnh.

"Cơn giận của Hoàng tộc họ Long?"

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Bạch Sát nói: "Đến cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long còn suýt chút chết trong tay anh em tôi, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh như ông mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt tôi?"

Bạch Sát bị Dương Thanh bóp cổ, không thể thở nổi, mặt tái mét, yết hầu đau rát làm ông ta có cảm giác sống không bằng chết.

Ông ta không dám nghi ngờ, Dương Thanh mạnh tay hơn chút là có thể bẻ gãy cổ mình.

"Ầm!"

Cũng may Dương Thanh chưa giết ông ta, tiện tay ném một cái.

Bạch Sát bay ra vài mét, đập mạnh lên đầu xe taxi.

Nhất thời, đầu xe taxi như gặp một vụ tai nạn rất nghiêm trọng, đầu xe báo hỏng.

"Xe… Xe của tôi!"

Tài xế tuyệt vọng, đây là chiếc xe anh ta mới mua được nửa năm mà đã hư mất rồi sao?

Bạch Sát đập lên đầu xe taxi, phun một ngụm máu đen, trong nháy mắt võ thuật bán bộ Thần Cảnh của ông ta đã bị phế.

"Cậu… Cậu phế võ thuật của tôi?"

Bạch Sát há hốc mồm, ông ta là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, dù là chủ của Vương tộc cũng chưa chắc có thể đánh bại ông ta.

Nhưng bây giờ ông ta đã bị phế võ thuật, trong một thời gian ngắn ông ta không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này.

"Bây giờ liên hệ với cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long các người, trong vòng mười phút này chuyển mười tỷ tiền bồi thường vào tài khoản của tập đoàn Nhạn Thanh".

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Nếu trong vòng mười phút tôi không thấy số tiền này thì tôi không ngại đến tìm điện hạ của các người đâu”.

Dứt lời, Dương Thanh dặn Trịnh Càn Khôn: “Đưa Vương Chiến đến phòng khám Ái Dân!”

“Dạ!”

Nhìn Bạch Sát bị phế võ thuật, đám cao thủ Hoàng tộc họ Long kia đâu dám cản trở nữa?

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Chiến bị đưa đi.

Dương Thanh lại nhìn tài xế đang tuyệt vọng, anh lấy một tấm chi phiếu ra viết vài nét rồi đưa cho tài xế: “Tôi xin lỗi vì đã làm hỏng xe cậu, đây là tiền bồi thường, cậu xem thử xem có hài lòng không?”

Tài xế đang tuyệt vọng nghe Dương Thanh nói xong thì vui vẻ lại ngay, nhìn trận đấu ban nãy là biết Dương Thanh không phải người bình thường.

Anh ta vội vàng tiến lên nhận chi phiếu, khi thấy một dãy số dài, anh ta ngơ ngác, tay này cầm chi phiếu tay kia chỉ vào số “0” trên đó, lẩm bẩm rằng: “Một, mười, một trăm, một nghìn… Một triệu, mười triệu.

Đây là mười triệu hả? Anh cho tôi mười triệu sao?”

Tài xế trợn mắt nhìn Dương Thanh như thể không tin nổi.

Anh ta đã đếm vài lần, cuối cùng mới xác định đây là tấm chi phiếu mười triệu.

Dương Thanh gật đầu: “Sao hả? Không muốn à?”

“Muốn muốn muốn! Tôi muốn!”, tài xế vội nói, mặt đầy kích động.

Ban nãy anh ta còn đau lòng cho chiếc xe yêu dấu đã bị hư, kết quả lại gặp được chuyện may mắn như vậy.

Đây là mười triệu đó, đủ để anh ta mua mấy chục chiếc taxi.

Sở dĩ

Chương 1167: 1167: Bí Mật Của Tiểu Uyển

Lúc này Long Thiên Vũ cực kỳ phẫn nộ.

Vương Chiến bị hắn ta đuổi đi lại bộc phát sức mạnh Thần Cảnh đã đủ làm hắn ta rầu rồi.

Bây giờ đám cấp dưới ngu xuẩn của hắn ta lại đuổi giết Vương Chiến đến tận tập đoàn Nhạn Thanh, còn gặp Dương Thanh.

Chẳng phải đang tìm đường chết à?

Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh, đừng nói là đám cấp dưới ngu xuẩn của hắn ta, dù là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long cũng chưa chắc dám đến tập đoàn Nhạn Thanh tìm Dương Thanh nhỉ?

"Điện hạ bớt giận!"

Cao thủ Hoàng tộc họ Long cắn răng nói: "Dương Thanh nói chỉ cho ngài mười phút.

Nếu trong mười phút này không chuyển mười tỷ đến tài khoản của tập đoàn Nhạn Thanh, cậu ta sẽ đích thân đến tìm ngài".

"Cái gì? Mười tỷ?"

"Sao cậu ta không tự đi cướp luôn đi? Dám bảo Hoàng tộc họ Long bồi thường cho cậu ta mười tỷ?"

"Ai cho cậu ta lá gan đó vậy?"

Long Thiên Vũ càng phẫn nộ hơn, rống vào điện thoại.

Sau khi rống xong hắn ta ném điện thoại xuống đất.

"Rầm!"

Long Thiên Vũ đẩy mạnh, vài tách trà và những bình rượu vang đắt đỏ trên bàn rơi hết xuống đất.

"Dương Thanh, mày muốn chết đúng không! Mày chán sống thật rồi!"

Mắt Long Thiên Vũ đầy sát khí, nếu có thể, hắn ta muốn băm Dương Thanh ra thành trăm mảnh.

Nhưng lúc trước, khi hắn ta đấu với Mã Siêu, sức khoẻ hắn ta đã bị ảnh hưởng quá nhiều, hắn ta phải ngồi xe lăn ít nhất nửa tháng.

Muốn giết Dương Thanh chỉ có thể nhờ vào cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long.

"Điện hạ, chúng ta phải đưa mười tỷ mà Dương Thanh yêu cầu cho cậu ta thật à?"

Lúc này, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh đi theo Long Thiên Vũ hỏi một cách dè dặt.

Ông ta cũng nghe cuộc đối thoại ban nãy, Dương Thanh yêu cầu trong vòng mười phút Long Thiên Vũ phải gửi mười tỷ vào tài khoản tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu không Dương Thanh sẽ đích thân đến tìm Long Thiên Vũ.

Mặc dù Hoàng tộc họ Long không sợ Dương Thanh nhưng bây giờ Long Thiên Vũ không có vệ sĩ nào là cao thủ Thần Cảnh cả.

Nếu Dương Thanh đến thật, Long Thiên Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

"Mẹ nó ông cũng bị ngu à? Không muốn chết thì chuyển tiền nhanh lên!"

Long Thiên Vũ rống lên.

"Vâng vâng vâng, tôi sẽ liên hệ với Hoàng tộc ngay, chuyển khoản cho tập đoàn Nhạn Thanh".

Cấp dưới vội vã nói.

Bản thân ông ta là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, không những thế còn là quản gia của Long Thiên Vũ, chuyên phụ trách giải quyết những chuyện của Long Thiên Vũ.

Mà Long Thiên Vũ đang nổi giận đùng đùng lại đổi điện thoại mới, gọi một cuộc điện thoại.

"Bố, bố phải báo thù cho con!"

Điện thoại vừa kết nối là Long Thiên Vũ bắt đầu cầu xin.

"Bố đã biết chuyện của con rồi, con cứ yên tâm đi.

Lần này ông nội của con quyết định sẽ phái hai cao thủ Thần Cảnh đến Yến Đô giúp con”.

Bố của Long Thiên Vũ lạnh lùng nói: “Không cần biết là ai nhưng nếu đã dám ức hiếp con trai bố, bố sẽ không tha cho người đó đâu!”

“Cảm ơn bố!”

Long Thiên Vũ vội nói.

Phía bên kia, Thành Cửu Châu, phòng khám Ái Dân.

Trong phòng khám ở trong cùng, một lão già nằm trên giường bệnh.

Phùng Tiểu Uyển đang chữa bệnh cho lão ta, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi nghiêm túc.

Phòng khám Ái Dân là phòng khám được đặt theo tên thần y Phùng và cũng là ông nội Phùng Tiểu Uyển, được mở ở Thành Cửu Châu.

Người mà cô ta đang châm cứu không phải ai khác mà chính là Vương Chiến bị cao thủ Hoàng tộc họ Long đuổi giết trốn đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Sau khi Vương Chiến được đưa đến đây, Phùng Tiểu Uyển bắt đầu cố gắng hết sức châm cứu, kết hợp giữa thuốc, châm cứu và rất nhiều kỹ năng trong y học cổ truyền, cuối cùng Phùng Tiểu Uyển mới rút châm.

“Phù!”

Phùng Tiểu Uyển thở phào nhẹ nhõm, trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, mặt hơi tái trông cực kỳ mệt mỏi.

Hiển nhiên ban nãy khi châm cứu cho Vương Chiến, cô ta đã tốn rất nhiều sức lực.

“Tiểu Uyển, Vương Chiến sao rồi?”

Dương Thanh vội vàng tiến lên hỏi, mặt hơi lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển khẽ lắc đầu, nở nụ cười xinh đẹp: “Anh Thanh, anh yên tâm đi, tính mạng không còn gì đáng lo ngại nữa!”

“Tốt quá!”

Dương Thanh cũng cực kỳ vui nên cười nói: “Không hổ là

thần y nhỏ được truyền thừa từ thần y Phùng, lợi hại thật đó!”

“Anh Thanh, anh đừng khen em.

Nếu không nhờ anh giúp em thì sợ là bây giờ em còn đang ở thôn Ngô Gia kia kìa, không có cơ hội ra ngắm nhìn thế giới bên ngoài”.

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười, chân thành nói: “Chỉ cần có thể giúp anh Thanh là em vui rồi!”

Dứt lời, Phùng Tiểu Uyển lại nhìn sang Vương Chiến, ánh mắt khá lo lắng: “Tính mạng thì không sao nhưng sợ là căn cơ võ thuật của ông ta đã bị thương rất nặng, liệu sau này có thể hồi phục hoàn toàn được hay không, chỉ có thể trông chờ vào vận may của ông ta”.

Tất nhiên Dương Thanh cũng cảm nhận được hơi thở võ thuật của Vương Chiến cực kỳ không ổn định, anh cũng thấy hơi áy náy.

Vương Chiến bị như thế này, phần lớn nguyên nhân là vì anh.

Lúc trước ở nhà họ Long ở Yến Đô, nếu anh không ra tay phế đi võ thuật của Vương Chiến thì sao Vương Chiến lại thảm hại như thế này được?

“Tiểu Uyển, thật sự không có cách nào khôi phục nền tảng võ thuật của ông ấy à?”

Mắt Dương Thanh toát lên sự cầu xin.

Thân là cao thủ võ thuật, anh rất rõ với người trong giới võ thuật mà nói, nền tảng võ thuật bị ảnh hưởng nặng sẽ làm người luyện võ sốc đến nhường nào.

Thậm chí với rất nhiều người, họ sẵn sàng đi chết chứ không muốn trở thành một người vô dụng đã mất võ thuật.

Vương Chiến bị cao thủ Hoàng tộc họ Long đuổi lại quyết định chạy đến tập đoàn Nhạn Thanh, hiển nhiên đã dồn hết mọi hy vọng lên người Dương Thanh.

Bởi thế Dương Thanh càng không thể để Vương Chiến mất võ thuật.

Phùng Tiểu Uyển nghiêm túc hơn, nhìn Dương Thanh với vẻ kiên quyết, cô ta nói: “Anh Thanh, anh yên tâm đi.

Em sẽ cố gắng hết sức suy nghĩ cách làm thế nào để khôi phục lại nền tảng võ thuật”.

“Anh tin em!”

Dương Thanh gật đầu: “Nếu có gì cần anh giúp đỡ thì em phải nói nhé!”

“Anh Thanh, anh giúp em tìm một vài loại thuốc cổ truyền trăm năm được không? Giống như nhân sâm, linh chi, tuyết liên, long diên hương… Tóm lại chỉ cần hơn trăm tuổi là được”.

Phùng Tiểu Uyển chợt nghĩ đến chuyện gì đó nên vội vàng nói.

Dương Thanh trả lời: “Vậy được, em cần thuốc gì cứ lên danh sách cho anh đi, anh sẽ tìm cách gom giúp em”.

“Vậy cảm ơn anh Thanh!”

Mặt Phùng Tiểu Uyển toát lên vẻ kích động.

Thấy Phùng Tiểu Uyển kích động, Dương Thanh hơi khó hiểu, nhịn không được hỏi: “Tiểu Uyển, em cần nhiều loại thuốc hơn trăm tuổi để làm gì vậy?”

Phùng Tiểu Uyển cười bí ẩn: “Tạm thời giữ bí mật, đợi em nghiên cứu thành công rồi sẽ báo tin vui cho anh Thanh!”

“Ha ha, được.

Vậy anh đợi em báo tin vui nhé”.

Dương Thanh cười nói.

Anh chỉ tò mò thôi chứ không hề có ý định tìm hiểu xem Phùng Tiểu Uyển cần nhiều loại thuốc trăm năm như vậy để làm gì.

Đúng lúc này, Vương Chiến đang nằm trên giường bệnh chợt ho khan.

“Ông tỉnh rồi!”

Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển vội vàng bước sang.

Chương 1168: 1168: Lạc Bân Bất Ngờ

Mặc dù Vương Chiến tỉnh rồi nhưng trông rất yếu, khi lão ta nhìn thấy Dương Thanh, lão ta biết mình đã được cứu.

Mắt lão ta ánh lên vẻ kích động, gắng gượng muốn ngồi dậy cảm ơn nhưng không dậy nổi.

"Ông đừng nhúc nhích, nằm xuống nhanh lên!"
Phùng Tiểu Uyển vội vàng tiến lên ấn Vương Chiến xuống giường bệnh ngay.

Tất nhiên Dương Thanh nhận ra sự cảm kích trong mắt Vương Chiến, cũng hiểu lão ta muốn nói gì, anh cười nói: "Cứu ông là việc nhỏ thôi, chẳng tốn chút sức nào nên ông không cần phải cảm ơn đâu!"
Vương Chiến lại chảy nước mắt, lúc nhìn Dương Thanh, ánh mắt vẫn cảm kích như cũ.

Chỉ là lão ta bị thương quá nặng, không những không ngồi dậy nổi mà còn nói không ra hơi.

"Khoảng thời gian tiếp theo ông cứu yên tâm nằm đây nghỉ ngơi, tôi đã sắp xếp xong hết rồi.

Trừ phi đích thân Long Hoàng đến, nếu không, không ai có thể làm ông bị thương".

Dương Thanh lại nói.

Lúc này tâm trạng của Vương Chiến đã bình tĩnh trở lại, không nhúc nhích và cũng không nói được nhưng thông qua ánh mắt của lão ta, có thể thấy Vương Chiến đang biết ơn Dương Thanh đến nhường nào.

"Tiểu Uyển, sao Vương Chiến lại không nói chuyện được?"
An ủi Vương Chiến xong, sau khi Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển ra ngoài, anh mới lên tiếng hỏi.

Phùng Tiểu Uyển cũng khá khó hiểu, cô ta lắc đầu: "Em cũng không biết là tại sao nữa, nhưng anh Thanh cứ yên tâm đi.

Em sẽ cố gắng hết sức tìm cách chữa trị cho Vương Chiến".

“Ừm!”
Dương Thanh gật đầu, sau khi nói thêm vài câu với Phùng Tiểu Uyển, anh mới rời khỏi phòng khám Ái Dân.

Tập đoàn Nhạn Thanh và phòng khám Ái Dân đều ở Thành Cửu Châu, không xa nhau lắm, chỉ cách nhau một con đường nên Dương Thanh về tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ dự án Thành Cửu Châu đã hoàn toàn khởi công, dự án Thành Cửu Châu ở Yến Đô đang đã được xem như hoàn thành, chỉ còn phần phủ xanh cuối cùng.

Sau khi phủ xanh xong, Thành Cửu Châu ở Yến Đô xem như đã hoàn thành, các dự án ở tám châu vực khác cũng đang trong quá trình thi công, chắc chắn có thể hoàn thành trong vòng hai năm.

“Chủ tịch, cậu tìm tôi?”
Trong văn phòng chủ tịch, Lạc Bân gõ cửa bước vào.

Dương Thanh hỏi: “Tôi cần một nhóm các loại dược liệu cổ truyền hơn trăm năm tuổi, ông tìm giúp tôi được không?”
Lạc Bân hơi ngạc nhiên: “Chủ tịch, cậu cần dược liệu cổ truyền làm gì? Chẳng lẽ cậu định đầu tư vào lĩnh vực quân y?”
Dương Thanh cười lắc đầu: “Tiểu Uyển cần”.

Lúc trước Phùng Tiểu Uyển vừa đến tập đoàn Nhạn Thanh, Lạc Bân dẫn cô ta đi chọn vị trí để mở phòng khám nên Lạc Bân còn nhớ rõ Phùng Tiểu Uyển.

“Thì ra là Tiểu Uyển cần!”
Lạc Bân gật đầu, sau khi im lặng một lúc mới nói: “Vậy thì được, tôi sẽ vận dụng các mối quan hệ tìm cách vơ vét dược liệu cổ truyền trăm năm trên toàn thế giới”.

“Chủ tịch, tìm được bao nhiêu thì tìm đúng không?”
Lạc Bân chợt hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Đúng vậy, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!”
Phùng Tiểu Uyển không nói cô ta cần bao nhiêu nhưng nếu đã không nói thì chắc chắn càng nhiều càng tốt.

Lạc Bân nói: “Được, vậy bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp ngay”.

Có Lạc Bân ra tay, Dương Thanh rất yên tâm, nói không chừng trong hôm nay thôi là có thể tìm được một vài dược liệu cổ truyền trăm năm.

Quả nhiên trưa hôm đó, phòng khám Ái Dân nhận được một phần dược liệu cổ truyền trăm năm.

"Tốt quá!"
Phùng Tiểu Uyển thấy nhiều dược liệu cổ truyền như vậy, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rất kích động.

Giống như trong mắt cô ta, số dược liệu cổ truyền quý báu này còn quý hơn đồ trang điểm và túi xách đắt đỏ nữa.

Đương nhiên Phùng Tiểu Uyển không cần dùng những thứ đó để tô vẽ cho chính mình.

"Chú Lạc, cảm ơn chú! Cảm ơn chú nhiều lắm!"
Lạc Bân đích thân đi đưa dược liệu cổ truyền nên Phùng Tiểu Uyển kích động nói.

Lạc Bân chưa kết hôn, Dương Thanh xem Phùng Tiểu Uyển như em gái mà mỗi lần Phùng Tiểu Uyển gặp ông ta đều cực kỳ lễ phép nên ông ta có cảm giác đặc biệt, cảm giác như Phùng Tiểu Uyển là con gái mình vậy.

"Tiểu Uyển, đừng khách sáo với chú, hơn nữa số dược liệu này là do chủ tịch ra lệnh chú tìm nên nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chủ tịch kìa".

Lạc Bân cười nói.

Phùng Tiểu Uyển chân thành nói: "Cháu cũng muốn cảm ơn anh Thanh nhưng cháu biết để tìm số dược liệu này, chú Lạc đã tốn rất nhiều công sức nên cháu thật lòng cảm ơn chú!"
"Được rồi, đừng khách sáo với chú nữa.

Tiểu Uyển xem thử số dược liệu này đã đủ chưa? Nếu chưa thì chú tìm tiếp nhé?"
Lạc Bân cười hỏi.

Nào ngờ Phùng Tiểu Uyển lại gật đầu thật, nghiêm túc nói: "Cần, có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu".

Lạc Bân hơi ngơ ngác, tổng giá trị số dược liệu ông ta mang đến khoảng mấy trăm triệu.

Nếu không phải Dương Thanh có tiền thì đúng là không thể mua nhiều thế được.

Không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại nói có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Phùng Tiểu Uyển chợt ý thức được chuyện gì đó, đỏ mặt cẩn thận hỏi: "Chú Lạc, để lấy được số dược liệu này, có phải là đã tốn rất nhiều tiền rồi không?"
"Hả?"
Lạc Bân ngây người rồi sực tỉnh, bỗng nhớ Dương Thanh đã từng nói với ông ta rằng Phùng Tiểu Uyển lớn lên ở nông thôn, tự lên núi hái dược liệu, không biết nhiều chuyện của thế giới bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Lạc Bân cười, vội nói: "Dược liệu này miễn phí hết đó, với địa vị của chủ tịch, rất nhiều người suy nghĩ nổ não muốn tặng quà xịn cho chủ tịch, đống dược liệu này miễn phí cả đấy".

"Thật hả?"
Phùng Tiểu Uyển nghi ngờ.

"Thật mà! Thật trăm phần trăm!"
Lạc Bân vội vàng nói.

Phùng Tiểu Uyển cũng không hỏi thêm, bỗng thấy trên cánh tay của Lạc Bân có một vết sẹo, hình như là bị bỏng, hẳn là vết thương đã lâu lắm rồi.

"Tiểu Uyển, nếu không có chuyện gì nữa thì chú đi trước đây.

Chú tìm giúp cháu tiếp!", Lạc Bân nói rồi định đi.

"Chú Lạc, chú đợi chút!"
Phùng Tiểu Uyển nói xong chạy vội vào phòng dược cầm một chiếc bình sứ màu trắng ra.

"Chú Lạc, đây là thuốc mỡ trị sẹo mà cháu mới nghiên cứu ra.

Nếu kiên trì sử dụng thì vết sẹo trên cánh tay của chú sẽ có kết quả tốt đó".

Phùng Tiểu Uyển đưa bình sứ.

“Vậy cảm ơn Tiểu Uyển nhé!”
Lạc Bân cười nói, bây giờ ông ta không thể nào ngờ bình thuốc mỡ này sẽ mang đến cho tập đoàn Nhạn Thanh lợi nhuận lớn đến nhường nào.

Đến tối sau khi tăng ca về nhà xong, đồng hồ đã điểm một giờ sáng, Lạc Bân tắm rửa xong xuôi chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng bỗng nhiên thấy bình sứ màu trắng đặt trên đầu giường, ông ta chợt nhớ đây là bình thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa.

Nhớ đến Phùng Tiểu Uyển, Lạc Bân cười khẽ, lẩm bẩm: “Nếu mình có đứa con gái như Tiểu Uyển thì tốt biết bao?”
Nói xong ông ta cầm bình sứ trắng, lấy thuốc mỡ trong bình ra bôi lên vết sẹo trên cánh tay.

Mới bôi lên đã thấy hơi mát lạnh, rất sảng khoái.

Lạc Bân vốn đã mệt mỏi suốt một ngày trời, nằm lên giường, thoáng chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ông ta dậy sớm vệ sinh cá nhân theo thường lệ nhưng khi nhìn đến cánh tay mình, vết sẹo vốn rất rõ nay chỉ còn một ít dấu vết mờ mờ, ông ta ngỡ ngàng.

“Trời ơi! Vết sẹo bị bỏng mười mấy năm về trước của mình đã lặn rồi?”
“Là… Là thuốc
.

Chương 1169: 1169: Thần Dược Sắp Xuất Hiện

Lạc Bân quá kích động nên giọng run rẩy.

Phùng Tiểu Uyển nhận được điện thoại cũng khó hiểu, không biết sao mới sáng sớm mà Lạc Bân đã đòi gặp mình?

Nhưng cô ta vẫn nói: "Chú Lạc, cháu sắp đến phòng khám Ái Dân rồi, hay là chú nói cho cháu biết chú đang ở đâu đi, cháu sang đó tìm chú nhé?"

Trời còn sớm, Phùng Tiểu Uyển có thói quen dậy sớm.

Vương Chiến còn đang ở phòng khám nên cô ta định sang đó xem thử.

"Không cần đâu, bây giờ chú sẽ sang tìm cháu ngay".

Lạc Bân nói xong, Phùng Tiểu Uyển chưa kịp cúp máy thì ông ta đã cúp trước.

Ban nãy vệ sinh cá nhân, ông ta chỉ đánh răng, rửa tay, chưa kịp rửa mặt, mặt đầy dầu, tóc cũng rối bời.

Ông ta vội vã mặc quần áo, không kịp bẻ cổ áo, trông cứ hệt như một kẻ lang thang đầu bù tóc rối chứ đâu phải tổng giám đốc của một doanh nghiệp lớn?

Chặng đường vốn dĩ cần nửa tiếng đồng hồ nay Lạc Bân chỉ chạy mười lăm phút là đến phòng khám.

"Tiểu Uyển! Tiểu Uyển!"

Mới vừa xuống xe, Lạc Bân đã hô to.

"Chú Lạc, cháu ở đây…"

Phùng Tiểu Uyển nghe giọng Lạc Bân, vội chạy ra ngoài phòng khám thì thấy Lạc Bân đầu bù tóc rối nhưng dáng vẻ lại vô cùng kích động, bước vào phòng khám.

"Chú Lạc, chú sao thế? Có chuyện gì gấp hả?"

Nhìn Lạc Bân như vậy, Phùng Tiểu Uyển thấy hơi buồn cười, ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu Uyển, cháu nhìn đi, nhìn đi nhìn đi!”

Lạc Bân giơ tay phải ra, xắn tay áo lên để lộ vết sẹo mấy mười mấy năm của mình.

Lúc này vết sẹo chỉ còn dấu mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra nơi này đã từng có vết sẹo.

Lạc Bân là một người cực kỳ chú trọng hình tượng, không ai biết vì trị vết sẹo này, ông ta đã tốn biết bao nhiêu công sức nhưng không hề có chút hiệu quả nào.

Nhưng Phùng Tiểu Uyển chỉ đưa cho ông ta một lọ thuốc mỡ tự chế, chỉ dùng một đêm mà dường như vết sẹo đã biến mất.

Có thể hiểu bây giờ Lạc Bân đang kích động đến nhường nào.

“Chúc Lạc, cánh tay chú có bị gì đâu, cháu còn tưởng thuốc mỡ cháu đưa cho chú làm cánh tay chú bị gì”.

Phùng Tiểu Uyển cười nói.

“Ý chú không phải vậy, chú muốn nói là tối qua chú chỉ dùng một lần mà vết sẹo mười mấy năm đã gần như biến mất, có thể nửa ngày nữa thôi những dấu vết cuối cùng của vết sẹo cũng sẽ biến mất”.

Lạc Bân kích động nói.

Bây giờ Phùng Tiểu Uyển mới hiểu Lạc Bân kích động vì chuyện gì, thì ra là vì hiệu quả của thuốc mỡ mình đưa quá rõ rệt.

“Tiểu Uyển, cháu đúng là thiên tài! Chú già thế rồi mà lần đầu tiên thấy thần y giỏi giang như cháu.

Với năng lực của cháu, sợ rằng khắp Chiêu Châu này không ai có thể sánh bằng, đúng không?”

Lạc Bân thoải mái khen Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển hơi ngại ngùng, cô ta cười nói: “Lúc trước cháu ở thôn rảnh rỗi không có chuyện gì làm tiện tay chế tạo ít thuốc mỡ, cảm thấy có tác dụng nên chỉ làm một ít thuốc mỡ”.

Lạc Bân cực kỳ kinh hãi, thì ra là rảnh rỗi không có gì làm tiện tay chế tạo mà lại có thể chế tạo ra thuốc mỡ tuyệt vời đến vậy.

Vậy đám giáo sư tiến sĩ đứng đầu giới y học đó phải sống thế nào đây?

Đám chuyên gia đứng đầu đó năm nào cũng ở trong phòng thí nghiệm tiêu hết một đống tiền, chỉ sợ rằng thuốc nghiên cứu ra lại thua xa thuốc mỡ do Phùng Tiểu Uyển chế tạo nhỉ?

Lúc này, khi Lạc Bân nhìn Phùng Tiểu Uyển, ánh mắt này không những yêu thương mà còn giống như đang nhìn một cái kho tiền di động.

Dường như ông ta có thể tưởng tượng được khi thuốc mỡ này được sản xuất quy mô lớn thì sẽ làm thế giới bùng nổ đến nhường nào.

"Tiểu Uyển, e là thuốc mỡ này sẽ cần những dược liệu cực kỳ quý báu nhỉ?"

Lạc Bân chợt hỏi.

Phùng Tiểu Uyển suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, cười nói: "Không đắt chút nào, cháu mua dược liệu của thầy thuốc già trong thôn, bình thuốc mỡ mà cháu cho chú chắc khoảng một tệ đó!"

"Một tệ?"

Lạc Bân tròn mắt nhìn, một tệ nhưng dù có bán với giá trên trời là một triệu thì chắc cũng sẽ có người mua nhỉ?

Phùng Tiểu Uyển lại suy nghĩ rồi mới xác định lại rằng: "Hẳn là không đến một tệ, cháu mua dược liệu hết 23 tệ nhưng làm 28 lọ, tính ra…"

Chỉ thấy Phùng Tiểu Uyển giơ ngón tay lên, thoáng chốc nói: "Nói một cách chính xác thì 0,82 tệ ".

Lạc Bân chợt có cảm giác như đang nằm mơ, chỉ với 0,82 tệ mà có thể chế tạo ra một lọ thuốc mỡ tuyệt vời đến vậy.

Căn cứ theo năng lực của tập đoàn Nhạn Thanh, nếu mua dược liệu quy mô lớn thì giá thành của một lọ sẽ rơi vào khoảng 0,5 tệ.

Nhưng một khi tung loại thuốc mỡ này ra thị trường thì tuyệt đối có thể đánh bại tất cả thuốc mỡ trị sẹo trên thị trường.

Dù bán ra với giá chín mươi chín tệ thì người bình thường cũng sử dụng được.

Ông ta có thể tưởng tượng được rằng một khi thuốc mỡ được sản xuất số lượng lớn, mọi người sẽ tranh nhau mua đến sứt đầu mẻ trán.

Lúc này, thậm chí Lạc Bân còn tưởng tượng mình phải làm gì để khống chế tình hình khi lượng người mua hàng bùng nổ.

"Chú Lạc, còn chuyện gì nữa không ạ?"
Phùng Tiểu Uyển thấy một lúc lâu Lạc Bân không nói gì nên hỏi.

"Tiểu Uyển, chú Lạc hỏi cháu.

Nếu nói tập đoàn Nhạn Thanh muốn sản xuất sản xuất loại thuốc mỡ này quy mô lớn thì cháu có chịu đưa cách điều chế thuốc này không?"

Lạc Bân nghiêm túc nói, sau đó vội vàng bổ sung: "Đương nhiên nếu như cháu đồng ý, chú sẽ xin ý kiến của chủ tịch, đồng thời hứa sẽ chia cho cháu không dưới hai mươi phần trăm lợi nhuận".

Nghe Lạc Bân nói, Phùng Tiểu Uyển cười khẽ, đi thẳng sang bên cạnh cầm giấy viết.

Chưa đầy hai phút đã liệt kê ra đơn thuốc bao gồm hơn hai mươi loại dược liệu.

"Chú Lạc, đây là đơn thuốc của thuốc mỡ.

Nếu tập đoàn Nhạn Thanh cần thì mọi người cứ cầm mà dùng là được, không cần chia lợi nhuận gì đó cho cháu đâu".

Phùng Tiểu Uyển tươi cười nói: "Cháu được như ngày hôm nay là nhờ sự giúp đỡ của anh Thanh, ngay cả phòng khám này cũng do anh Thanh mở giúp cháu".

"Hơn nữa, cháu đã lên mạng tra số dược liệu mà hôm qua chú mang đến cho cháu rồi.

Số dược liệu dó cực kỳ quý giá, món nào cũng vài triệu.
Hôm qua chú đã tốn vài trăm triệu mua dược liệu cho cháu”.

“Cháu

Chương 1170: 1170: Lạc Bân Không Điên

Lạc Bân thật sự rất kích động và biết ơn vì Phùng Tiểu Uyển đã tin tưởng mình.

Ông ta biết phương thuốc này có giá trị lớn đến nhường nào, nếu đem đi đấu giá thì chắc chắn sẽ bán được với cái giá lên đến hàng tỷ, thậm chí còn cao hơn.

Sở dĩ một số sản phẩm thuốc hiện nay đắt tiền như vậy đa phần là do phải trả cho việc nghiên cứu, ngoài ra thành phần để làm thuốc cũng tiêu tốn một chi phí nhất định.

Mà có phương thuốc của Phùng Tiểu Uyển trong tay thì không khác gì giảm được một số tiền nghiên cứu khổng lồ, chỉ cần dựa theo để làm là có thể sản xuất với số lượng lớn rồi.

"Tiểu Uyển, cháu chờ ở đây, chú sẽ đi báo cáo chuyện này với chủ tịch, còn chia lợi nhuận thế nào thì bàn sau nhé".

Nói rồi Lạc Bân vội vàng cầm phương thuốc rời khỏi đây.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu cười trừ, xoay người vào phòng khám.

Phòng khám Ái Dân chỉ mới mở vài ngày nên chưa được nhiều người biết đến, nhưng mỗi ngày cô ta đều đến thật sớm, có bệnh nhân thì chữa trị, không có thì tự nghiên cứu chế tạo thuốc.

Ngày qua ngày rất thoải mái, dường như không có gì khác biệt so với cuộc sống trước đây ở thôn Ngô Gia.

Sau khi rời khỏi phòng khám Ái Dân, Lạc Bân đi đến dinh thự Vân Phong, còn lâu lắm mới đến giờ đi làm nên chắc chắn Dương Thanh chưa đến công ty.

Ông ta vô cùng háo hức muốn gặp anh để báo cáo về thuốc mỡ này.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi.

"Sếp Lạc! Sao chú lại đến đây?"

Người ra mở cửa là Tần Y, cô ta rất kinh ngạc khi nhìn

thấy Lạc Bân.

"Sếp Tần, chủ tịch có ở nhà không?"
Ông ta vội vàng hỏi, trên mặt đầy vẻ kích động.

Tần Y chỉ về phía nhà bếp, Dương Thanh đang mặc tạp dề mang bữa sáng đến phòng ăn.

"Sếp Lạc!"
Đương nhiên anh cũng nhìn thấy Lạc Bân và giật mình như Tần Y.

Giờ phút này, Lạc Bân tóc tai bù xù, mặt thì nhem nhuốc, dáng vẻ hấp ta hấp tấp, nếu vẻ mặt của ông ta không phải là kích động thì Dương Thanh còn nghĩ rằng tập đoàn Nhạn Thanh đã xảy ra chuyện.

"Chủ tịch, cậu nhìn cánh tay của tôi này".

Lạc Bân chạy đến bên cạnh anh, vén tay áo lên để lộ vết sẹo do bị phỏng.

Tần Y tò mò nhìn cánh tay của ông ta, nghi ngờ hỏi: "Sếp Lạc, chú sao thế ạ? Tay chú có vấn đề gì sao?"
Dương Thanh cũng ngẩn ngơ, không biết Lạc Bân đang làm gì.

Ông ta nói với Tần Y: "Cô nhìn kỹ lại xem, có thấy sẹo không?"
"Ơ! Chỗ này là vết sẹo bị phỏng của chú đây mà, sao chỉ còn một dấu đỏ nhỏ thôi?"
Rốt cuộc cô ta đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, kinh ngạc thốt lên: "Cháu nhớ hôm qua vết sẹo trên tay chú vẫn còn, sao mới qua một ngày đã mờ rồi?"
"Sếp Lạc, cho cháu biết chú đã đi trị sẹo ở đâu đi! Lúc nhỏ cháu bị ngã gãy chân, đầu gối còn để lại sẹo rõ lắm, mùa hè còn không dám mặc váy ngắn nữa".

Nghe Tần Y nói vậy, Dương Thanh mới sực nhớ ra trên cánh tay của Lạc Bân đúng là có một vết sẹo do bị bỏng nặng.

Vì rất lớn nên vết sẹo vô cùng nổi bật trên cánh tay phải của ông ta.

Giờ nhìn lại, quả là nó đã biến mất rồi.

“Tôi không đi spa trị sẹo nào cả, chỉ dùng thuốc mỡ này thôi!”

Lạc Bân kích động lấy một chiếc lọ sứ ra, đó là thuốc mỡ mà hôm qua Phùng Tiểu Uyển đã cho.

“Thơm quá!”

Tần Y nhận lấy lọ sứ, vừa mở nắp đã ngửi thấy mùi thuốc thơm nồng.

“Sếp Lạc, đừng nói với cháu là chú dùng bình thuốc này nên vết sẹo mới hết chỉ trong một ngày đấy chứ?”

Tần Y cười hỏi như đang đùa.

Nào ngờ Lạc Bân lại gật đầu, phấn khởi đáp: “Chính xác hơn thì tôi chỉ mới dùng một lần thôi, tối hôm qua tắm xong tôi thoa một ít lên, sáng nay vệ sinh cá nhân mới phát hiện ra vết sẹo theo tôi mười mấy năm biến mất rồi”.

“Đây đúng là thuốc thần, chỉ dùng một lần, qua một buổi tối thôi mà lại có công dụng như thế, quá thần kỳ!”

“Chủ tịch, tôi đề xuất mở một công ty y dược để sản xuất số lượng lớn riêng loại thuốc mỡ này”.

“Chúng ta không phải mất chi phí nghiên cứu đâu, nếu sản xuất quy mô lớn rồi thông qua truyền thông để quảng bá thì nhất định có thể gây chấn động toàn cầu rồi!”

“Lúc đó, giá cổ phiếu của tập đoàn Nhạn Thanh chắc chắn sẽ tăng gấp mấy lần!”

Lạc Bân vui mừng khôn xiết, khuôn mặt không giấu nỗi vẻ hào hứng.

Đến lúc này, Dương Thanh mới nhận ra tại sao mới sáng sớm Lạc Bân lại chạy tới dinh thự Vân Phong tìm mình trong dáng vẻ nhếch nhác như thế.

Thì ra là vì chuyện này.

Có điều, hình như ông ta hơi khoa trương quá rồi?

Anh hơi nghi ngờ, chỉ bôi thuốc buổi tối một lần mà có thể xóa đi vết sẹo đã tồn tại mười mấy năm sao?

Sao có thể?

“Sếp Lạc, chú đang đùa đúng không ạ?”

Tần Y ngạc nhiên nói: “Cháu chưa bao giờ nghe nói có

loại thuốc nào mang lại hiệu quả nhanh như vậy, nếu thần kỳ như chú nói thật thì chỉ dựa vào nó đã đủ để vang danh thế giới rồi".

"Đặc biệt là hầu hết phụ nữ sẽ tranh nhau mua loại thuốc này, nhiều người vì sinh mổ mà để lại vết sẹo trên bụng rất lớn".

"Chỉ nói đến phương diện phụ nữ mang thai thôi đã là một khoản lợi nhuận khổng lồ rồi".

Lạc Bân sốt ruột nói: "Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật!"

Ông ta nôn nóng thuyết phục Dương Thanh: "Chủ tịch, tôi nói đúng một trăm phần trăm hết đấy.

Lọ thuốc này Tiểu Uyển đưa cho tôi dùng, chính mắt tôi thấy được công dụng thần kỳ của nó nên mới đến tìm cậu đây!"

"Ông nói lọ thuốc này do Tiểu Uyển đưa sao?"

Ban đầu Dương Thanh còn hơi nghi ngờ, nghe thấy loại thuốc mỡ này là của Phùng Tiểu Uyển thì lập tức hiểu ra.

Đồng thời, nét mặt anh cũng hiện lên sự kích động.

Phát triển tập đoàn Nhạn Thành trở thành doanh nghiệp hàng đầu thế giới luôn là mục tiêu của anh.

Nếu loại thuốc này thật sự có công dụng mạnh mẽ đến vậy thì nó hoàn toàn có thể quét sạch tất cả thuốc trừ sẹo nổi tiếng trên thế giới, có lẽ một số công ty spa chuyên về thuốc trị sẹo sẽ phải đóng cửa.

Lạc Bân vội vã gật đầu, lấy một tờ giấy nhăn nhúm ra đưa cho Dương Thanh, nói: "Đây là phương thuốc Tiểu Uyển cho tôi".

"Chủ tịch, bây giờ có thành phần rồi, chúng ta chỉ cần làm các thủ tục liên quan là có thể thành lập công ty và sản xuất với số lượng lớn!"

Sự cuồng nhiệt dâng lên trong mắt Dương Thanh, anh lập tức quyết định: "Được, cứ vậy đi, tôi cho ông mười tỷ để làm dự án này, không đủ cứ nói với tôi!"

Hôm qua anh mới

Chương 1171: 1171: Cao Thủ Của Hoàng Tộc

“Anh rể, anh thật sự tính chi mười tỷ để lập một công ty y dược ạ?”

Hồi lâu sau, Tần Y mới lấy lại tinh thần, nhìn Dương Thanh rồi hỏi.

Dương Thanh mỉm cười: “Có vấn đề gì không?”

Tần Y lắc đầu, đúng lúc này, Tần Thanh Tâm dắt Tiêu Tiêu đi ra, cô ta vội vã chạy tới nói: “Chị, chị biết không, chồng chị lại muốn vung mười tỷ ra kìa!”

Tần Thanh Tâm nãy giờ vẫn ở trong phòng chải đầu cho Tiêu Tiêu, không biết Lạc Bân vừa tới, nghe Tần Y nói thế thì có vẻ hoang mang.

Dương Thanh cười nói: “Vừa rồi sếp Lạc có tới, Tiểu Uyển đưa cho ông ấy một hộp thuốc mỡ có thể giúp xóa sẹo…”

Đợi Dương Thanh giải thích xong, Tần Thanh Tâm mới hiểu đầu đuôi câu chuyện, cô cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn anh và nói: “Chồng à, chuyện này chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Trước giờ em chưa từng nghe nói đến loại thuốc mỡ gì mà chỉ bôi một lần là hết sẹo”.

Dương Thanh lại cười cười: “Thật hay không thì chúng ta tự thử là biết ngay thôi, đúng không?”

Dứt lời, Dương Thanh cầm hộp thuốc mỡ Lạc Bân để lại, quan sát một chút lại cười cười nhìn sang Tần Y: “Y Y à, anh nhớ là vừa rồi em có nói, lúc nhỏ em bị ngã, chân còn để lại vết sẹo, có muốn thử chút không?”

Tần Y vốn đang hào hứng muốn thử, Dương Thanh vừa nói vậy, cô ta lập tức không còn do dự gì, vén quần, để lộ vết sẹo trên đầu gối.

“Dễ chịu thật!”

Tần Y vừa mới bôi một lớp thuốc mỡ lên vết sẹo, lập tức kêu lên, vẻ mặt rất thoải mái.

“Thôi được rồi, em kéo quần xuống đi đã, dù có hiệu quả nhanh mấy thì cũng không thể làm mất vết sẹo ngay đâu, đợi tối nay em tan làm về nhà rồi cùng xem hiệu quả thế nào”.

Tần Thanh Tâm nói.

Tần Y thè lưỡi với cô, cười cười đi ăn điểm tâm.

Cả nhà ngồi quân quần bên nhau ăn điểm tâm, một bức tranh thật hạnh phúc.

Chân của Tần Đại Dũng đã được Phùng Tiểu Uyển điều trị, hôm nay đã có thể đứng lên, phỏng chừng chỉ một tuần sau là hoàn toàn bình phục.

Ăn sáng xong, ai nấy đều tất bật với việc của mình, người đi làm, người đi học, chỉ còn một mình Tần Đại Dũng ở nhà.

Trên tầng cao nhất của toàn nhà thuộc tập đoàn Nhạn Thanh, trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn.

Mã Siêu đi tới, sắc mặt căng thẳng, nhìn Dương Thanh: “Anh Thanh, sát thủ của Hồng Trần đã vào Yến Đô”.

“Hồng Trần!”

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, Dương Thanh thoáng nheo mắt, một tia sáng lạnh lóe lên nơi đáy mắt anh rồi nhanh chóng biến mất.

Anh hỏi: “Lần này lại nhằm vào tôi à?”

Mã Siêu lắc đầu: “Tạm thời chưa rõ, có điều người của chúng ta đã khóa được tung tích của bọn họ, có thể tấn công bất cứ lúc nào”.

“Lần này, bên đó phái ra hai sát thủ, thực lực đều ở cảnh giới bán bộ Thần Cảnh!”

“Cũng là người thuộc hàng ba sát thủ chủ chốt của Hồng Trần như Simon”.

“Nghe đồn, hai người này mà kết hợp với nhau thì có thể bộc phát sức chiến đấu cấp bậc Thần Cảnh”.

Dương Thanh cười lạnh một tiếng: “Hồng Trần thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn dám phái sát thủ tới đây, đã vậy thì khỏi cần khách sáo gì, giết đi!”

"Vâng!"
Mã Siêu lập tức đáp.

Anh ta tới báo cáo với Dương Thanh là để đợi mệnh lệnh của Dương Thanh, dù sao Hồng Trần cũng là một tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới, nếu thật sự bị diệt sạch, sợ rằng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa, không ai có thể bảo đảm, Hồng Trần không có sát thủ mạnh hơn.

Đối với Hồng Trần, Dương Thanh chẳng mấy lưu ý.

Dựa vào thực lực hiện nay của Mã Siêu, sau khi sức chiến đấu được phá giải phong ấn, cảnh giới của anh ta đã tăng lên ngang hàng cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Dù hai sát thủ chủ chốt của Hồng Trần liên kết lại, đẩy năng lực lên cảnh giới Thần Cảnh sơ kỳ thì cũng không thể là đối thủ của Mã Siêu.

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế Yến Đô, một chiếc máy bay tư nhân từ từ hạ cánh, hai ông già mặc đồ truyền thống bước ra khỏi máy bay.

"Đây là Yến Đô?"
Một ông già trông tráng kiện, cặp mắt chim ưng đầy vẻ kiêu ngạo lên tiếng hỏi.

Ông già còn lại thoạt nhìn ôn hòa hơn, nghe vậy bèn cười ha hả nói: "Ông đừng có xem thường Yến Đô nho nhỏ này".

"Cái người của trăm năm trước ấy có xuất thân từ Đế Thôn của Yến Đô đó, trước đấy Yến Đô đúng là nơi không đáng nhắc tới, nhưng Yến Đô của ngày nay, có một nơi như Đế Thôn thì lại thành không đơn giản rồi".

"Không nhắc tới chuyện người của trăm năm trước thì gần đây Yến Đô cũng có một người trẻ tuổi, đang nhận được rất nhiều sự quan tâm của Hoàng tộc họ Long".

"Hừ! Chẳng qua chỉ là một thằng nhãi con có chút xíu thiên phú võ thuật mà đã ngông nghênh cuồng vọng thôi, không đáng nhắc tới!"
"Ông chớ xem thường cậu thanh niên này, Long Hoàng

từng nói, người thanh niên này rất có khả năng chính là vị Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc trong lời đồn kia đó".

"Chúng ta cứ đến chỗ điện hạ trước đã!"

…!

Hai ông già kia vừa nói chuyện vừa rời khỏi sân bay.

Hiển nhiên, đây là hai vị cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Long phái tới.

"Ông Càn! Ông Khôn!"

Nơi ở của Long Thiên Vũ đang nghênh đón hai vị cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long.

"Điện hạ!"

Long Càn và Long Khôn vội đáp lời.

Mặc dù bọn họ là hai trong số năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long nhưng trước mặt Long Thiên Vũ vẫn phải cư xử đúng lễ nghĩa.

Bởi vì, chưa biết chừng Long Thiên Vũ sẽ thành Long Hoàng trong tương lai.

Bọn họ chỉ là những cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc được ban họ Long mà thôi.

"Nhà họ Long ở Yến Đô này đúng là to gan lớn mật, điện hạ tới đây rồi mà vẫn dám chiếm lấy nhà họ Long!"

Long Càn nói, mặt lộ vẻ tức giận.

Long Khôn cũng lên tiếng: "Điện hạ, nếu nhà họ Long đã vô lễ thế, chi bằng để tôi tới đó một chuyến, lấy đầu Long Đằng về đây".

Long Thiên Vũ lắc đầu, đáy mắt tràn đầy ý muốn giết người, nghiến răng nói: "Một nhà họ Long cỏn con mà thôi, giờ tạm thời tha cho bọn chúng một lần, nhưng có một người này, tôi không thể bỏ qua!"

"Dương Thanh ạ?"

Long Càn hỏi.

Trước khi tới, lão ta cũng đã biết, Long Thiên Vũ bị đẩy đến tình trạng này đều do một thanh niên tên là Dương Thanh gây ra.

Nghe nói một người anh em của Dương Thanh đã cưỡng ép nâng cảnh giới võ thuật, đánh bại Long Thiên Vũ.

"Đúng thế, chính là tên khốn này, tôi muốn cậu ta sống không bằng chết!"

Long Thiên Vũ nghiến răng nói: "Ngoài Dương Thanh còn một thằng là Mã Siêu, cậu ta cũng phải chết!"

Bất kể Dương Thanh hay Mã Siêu, bây giờ đều đã thành tâm ma của Long Thiên Vũ.

Trừ khi hắn ta tự tay giết chết hai người này, bằng không tâm ma đó không thể diệt sạch được.

Lúc Long Thiên Vũ giao đấu với Mã Siêu, tuy không phân thắng bại nhưng hắn ta biết mình đã thua rồi, bởi vì hắn ta đã dùng thứ thuốc mà Hoàng tộc họ Long lấy được từ gia tộc Cổ Võ.

Còn Mã

Chương 1172: 1172: Nhất Định Phải Tìm Ra

Nghe Long Khôn nói thế, mặt Long Thiên Vũ lập tức cứng đờ, không phải hắn ta chưa từng nghĩ đến chuyện này, hắn ta chỉ không muốn tin vào điều đó.

Hôm nay, ngay cả cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng nói như vậy khiến hắn ta càng cảm thấy suy đoán của mình là thật rồi.

"Long Khôn, có phải ông đã cẩn thận quá mức rồi không? Chẳng phải đó chỉ là một thằng ranh chưa đầy ba chục tuổi đầu sao?"

Long Càn ngạo nghễ nói: "Dù cậu ta có mạnh đến đâu thì cùng lắm cũng chỉ là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thôi".

"Ông đừng quên, hai chúng ta đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ rồi".

"Tôi không tin hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ liên hợp lại mà còn không giết được một tên nhóc mới bước chân vào cảnh giới Thần Cảnh".

Long Khôn lắc đầu: "Long Càn, ông đừng có khinh thường Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc".

"Nghe đồn, ngay cả thủ lĩnh nước địch cũng tán thưởng cậu ta là một người có thể địch nửa quốc gia!"

"Không chỉ có thế, ở biên giới phía Bắc, cậu ta còn tạo ra vô số huyền thoại, ngay cả những cao thủ hàng đầu của các Hoàng tộc như chúng ta cũng không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu như cậu ta đâu".

"Chín vị Vương ở biên giới phía Bắc, cấp dưới của cậu ta đều là những cao thủ có thiên phú xuất chúng, không người nào đạt tới cảnh giới bán bộ Thần Cảnh nhưng sau khi phá giải phong ấn, sức chiến đấu của mỗi người đều có thể ngang ngửa cao thủ bán bộ Thần Cảnh".

“Ông nói xem, một thiên tài võ thuật như cậu ta, chẳng lẽ không có thủ đoạn tăng sức mạnh cho bản thân hay sao?”

Long Khôn đã tìm hiểu rất kĩ càng về Dương Thanh từ lâu.

“Vậy chúng ta nên làm gì đây? Điện hạ đã suýt mất mạng về tay người kia, lẽ nào chúng ta còn phải đứng ngoài quan sát?”

Long Càn bất mãn nói: “Nếu ông sợ thì để tôi đi giết cậu ta!”

“Long Càn!”

Long Khôn lập tức nổi giận, quát lớn một tiếng, Long Càn mới ngậm miệng, nhưng lão ta vẫn tỏ vẻ bất bình tức tối lắm.

“Điện hạ, Long Hoàng phái chúng tôi tới đây chỉ dặn chúng tôi tùy tình huống mà quyết định, chưa hề dặn dò phải ra tay với Dương Thanh”.

Long Khôn nhìn về phía Long Thiên Vũ, nói: “Tôi cho rằng, nhiệm vụ thiết yếu lúc này là nghĩ biện pháp chữa trị vết thương của điện hạ trước đã, những chuyện khác để sau hẵng nói”.

“Có lẽ, chưa cần chúng ta ra tay đã có người khác tới xử lí Dương Thanh, chúng ta chỉ cần ngồi chờ trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi là đủ”.

Tuy Long Thiên Vũ rất muốn giết chết Dương Thanh và Mã Siêu nhưng hắn ta cũng hiểu, Long Khôn không phải đang nói quá lên để hạ thấp mình.

Một tay Mã Siêu đã có thể phát huy sức chiến đấu của một cao thủ Thần Cảnh, huống chi là Dương Thanh?

“Ngoài Dương Thanh và Mã Siêu, hiện tại còn một phiền toái lớn nữa!”

Long Thiên Vũ bỗng cắn răng thông báo.

“Ai?”

Long Càn và Long Khôn đều nghi hoặc, bọn họ vừa nhận lệnh của Long Hoàng liền thu xếp tới đây ngay, không nghe ngóng gì thêm.

Vậy nên Yến Đô xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không rõ.

“Vương Chiến, lão ta phản bội tôi rồi! Nay thậm chí lão ta còn phát huy thực lực đến mức Thần Cảnh trung kỳ”.

Long Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cái gì? Vương Chiến phản bội điện hạ?”
“Ông ta muốn chết có phải không?”
Nghe vậy, Long Càn và Long Khôn lập tức nổi giận.

Bọn họ đều là những cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Long, cũng là những người được ban họ Long, có thể nói, không có Hoàng tộc họ Long thì cũng không có họ của ngày hôm nay.

Trong Hoàng tộc họ Long, bọn họ chính là người đứng ở những vị trí có quyền thế nhất, trừ Long Hoàng và người thừa kế của Hoàng tộc họ Long, bọn họ không cần nể mặt bất kì kẻ nào khác.

Không chỉ có vậy, Long Hoàng đã trở thành tín ngưỡng trong lòng bọn họ.

Vậy mà nay, một thành viên trong bọn họ lại dám phản bội Hoàng tộc họ Long, có thể tưởng tượng lúc này bọn họ đang phẫn nộ cỡ nào.

“Vương Chiến đã bị Dương Thanh phế bỏ võ thuật, lão ta tự nhận mình đã là một kẻ bỏ đi, cho nên muốn rời khỏi đây, tôi đã khuyên can nhiều lần, lão ta vẫn khăng khăng muốn đi”.

Long Thiên Vũ nghiến răng nói tiếp: “Thậm chí cả Long Hoàng cũng đã chủ động liên lạc với lão ta, hi vọng lão ta tiếp tục ở lại Hoàng tộc họ Long, đồng thời còn tỏ ý Hoàng tộc họ Long sẽ dốc hết sức chữa trị vết thương cho lão ta”.

“Nhưng lão ta vẫn tiếp tục từ chối, sau này, tôi nghe nói có người muốn gây bất lợi cho lão ta, bèn phái Hắc Bạch Song Sát đi cứu lão ta”.

“Nhưng tôi không ngờ rằng, lão ta lại có thể phát huy thực lực Thần Cảnh trung kỳ, tự tay giết chết Hắc Sát, nếu không phải lão ta đã bị thương nặng thì e rằng cả Bạch Sát cũng đã mất mạng vào tay lão ta”.

Long Thiên Vũ nói nửa thật nửa giả.

Chuyện này đương nhiên không thể nói thật toàn bộ, Vương Chiến và Long Càn Long Khôn đều là những cao thủ được ban họ Long, là cùng một loại người.

Nếu để Long Càn và Long Khôn biết hắn ta đánh đuổi Vương Chiến, thậm chí còn sai Hắc Sát và Bạch Sát đi đuổi giết Vương Chiến, chắc chắn Long Càn Long Khôn sẽ sinh lòng đề phòng Hoàng tộc họ Long.

"Khốn kiếp, ông ta dám phản bội Hoàng tộc họ Long, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta đâu!"
Long Càn tức tối mắng.

Ngay cả Long Khôn cũng tức giận ra mặt: "Nếu đã thế thì không thể tha cho Vương Chiến này được, một khi vết thương của ông ta khỏi hẳn, nhất định sẽ trở thành mối đe dọa của Hoàng tộc họ Long".

"Điện hạ, hiện ông ta đang ở đâu? Để tôi đi giết ông ta!"
Long Càn hỏi.

Long Thiên Vũ lắc đầu: "Tôi chỉ đoán là lão ta đang ở chỗ của Dương Thanh, bởi vì Vương Chiến bị Dương Thanh phế bỏ võ thuật, nhưng Dương Thanh lại cho lão ta một viên thuốc".

"Ban đầu mọi người đều cho rằng võ thuật của Vương Chiến đã hoàn toàn bị phế bỏ, nhưng hiện tại xem ra không phải vậy, có thể lão ta đã có ý định phản bội Hoàng tộc họ Long từ lâu để quy phục Dương Thanh".

"Dương Thanh phế bỏ võ thuật của lão ta trước mặt mọi người thực ra chỉ là một hành vi ngụy trang, nếu không, sao lúc đó Dương Thanh lại cho lão ta uống một viên thuốc?"
"Hơn nữa, Vương Chiến vốn đã bị phế bỏ võ thuật, vì sao lại có thể phát huy sức chiến đấu của một cao thủ Thần Cảnh?"
Nghe Long Thiên Vũ phân tích như vậy, Long Khôn và Long Càn càng thêm tức giận.

Bọn họ đã hoàn toàn tin lời Long Thiên Vũ, cho rằng Vương Chiến đã có ý định phản bội Hoàng tộc họ Long từ lâu.

“Thật không ngờ, Vương Chiến dám phản bội Hoàng tộc họ Long, hiển nhiên gã Dương Thanh kia đã đưa ra những điều kiện rất hấp dẫn với ông ta, bằng không, Vương Chiến chắc chắn không thể phản bội được!”

Long Càn nghiến răng nói.

“Nếu ông ta đang ở chỗ Dương Thanh, chúng ta tạm tha cho ông ta một thời gian.

Bây giờ, nhiệm vụ thiết yếu là cần chữa trị cho điện hạ trước đã, tuyệt đối không thể để nền tảng võ thuật của điện hạ bị hao tổn”.

Long Khôn đã khôi phục lí trí, lão ta nghiêm nghị nói: “Tôi nghe nói, có một vị thần y đã thừa kế y thuật của thần y Phùng, cô ta còn là cháu gái của thần y Phùng, y thuật của cô ta hết sức lợi hại”.

“Chỉ cần cô ta chịu ra tay giúp, vết thương của điện hạ nhất định có thể khỏi hẳn, hơn nữa, nền tảng võ thuật cũng sẽ không bị thương tổn gì”.

Nghe Long Khôn nói thế, Long Thiên Vũ lập tức vui vẻ hỏi: “Còn có vị thần y lợi hại cỡ đó cơ à?”

Hắn ta sợ nhất là

Chương 1173: 1173: Tôi Sẽ Không Chữa Trị

Hiệu suất làm việc của Hoàng tộc họ Long rất cao, chẳng mất bao lâu đã tra được Phùng Tiểu Uyển đang ở nơi nào.

"Điện hạ, Phùng Tiểu Uyển đang ở ngay Yến Đô, trong phòng khám Ái Dân ở Thành Cửu Châu!"

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long tới báo cáo.

"Thành Cửu Châu?"

Long Thiên Vũ cau mày, đương nhiên hắn ta biết, thành Cửu Châu là địa bàn của Dương Thanh.

"Vậy còn chờ gì nữa? Mau sai người đưa cô Phùng Tiểu Uyển này tới, chữa thương cho điện hạ đi!"

Long Càn thúc giục.

Lúc này, Long Khôn lại lộ vẻ nghiêm nghị, nói: "Thành Cửu Châu là sản nghiệp của tập đoàn Nhạn Thanh, chủ tịch tập đoàn này chính là Dương Thanh!"

Nghe Long Khôn nói thế, Long Càn mới hiểu, lão ta nhìn sang phía Long Thiên Vũ đang căng thẳng, nói: "Điện hạ, chẳng lẽ cậu đang lo âu vì chuyện này?"

Những chuyện xảy ra ở nhà họ Long hôm qua đã tạo thành một ám ảnh tâm lí cực lớn cho Long Thiên Vũ, hắn ta rất muốn băm Dương Thanh ra thành vạn mảnh, nhưng bản thân hắn ta cũng biết rõ, thực lực của Dương Thanh sâu không lường được.

Nay quan hệ giữa Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh đã hết sức căng thẳng, nếu lúc này người của Hoàng tộc họ Long đi vào địa bàn của Dương Thanh, ai biết Dương Thanh sẽ làm ra chuyện gì.

"Tay Dương Thanh này đúng là không đơn giản, nếu người của Hoàng tộc họ Long qua đó thì không được thích hợp lắm".

Lát sau, Long Thiên Vũ mới lên tiếng.

“Có gì mà không thích hợp? Chúng ta chỉ qua đó mang cô thần y kia đi thôi, có gây sự gì với cậu ta đâu, cậu ta dám làm gì chúng ta?”

Long Càn ngạo nghễ nói: “Nếu đã thế, để tôi đích thân qua đó một chuyến, tôi đang rất mong chờ Dương Thanh chủ động tới gây chuyện đấy, như vậy thì tôi có thể tiện tay xử lí cậu ta luôn”.

Long Khôn bất đắc dĩ lắc đầu: “Long Càn, rốt cuộc ông có hiểu mục đích Long Hoàng phái chúng ta tới Yến Đô lần này là gì không?”

“Dương Thanh rất có khả năng là Chiến Thần bảo vệ biên giới phía Bắc, dù điều này không đúng thì chắc chắn cậu ta cũng là một nhân vật trọng yếu đáng gờm của vùng biên giới phía Bắc”.

“Người như thế đâu phải kẻ chúng ta có thể dễ dàng đối phó?”

“Mục tiêu chân chính của chúng ta là Đế Thôn!”

Trải qua những chuyện ngày hôm trước, Long Thiên Vũ cũng đã tỉnh táo hơn nhiều, hắn ta gật đầu nói: “Ông Khôn nói đúng lắm, Đế Thôn mới là mục tiêu thực sự của chúng ta, tạm thời không nên đối đầu trực tiếp với Dương Thanh”.

“Thế này không được, thế kia cũng không được, vậy các người nói tôi nghe, nên làm gì bây giờ?”

“Nền tảng võ thuật của điện hạ đã bị tổn thương nghiêm trọng, nếu không trị liệu kịp thời, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới thành quả võ thuật sau này của điện hạ”.

Long Càn vô cùng lo lắng, lão ta và Long Khôn đều là những cao thủ ủng hộ Long Thiên Vũ.

Bố Long Thiên Vũ chính là người thừa kế của Long Hoàng, Long Thiên Vũ còn là lứa con cháu đời thứ ba của gia tộc họ Long có thiên phú mạnh nhất.

Nếu võ thuật của Long Thiên Vũ trì trệ không tiến được thì sau này còn đi tranh đoạt vị trí người thừa kế đời thứ ba như thế nào đây?

“Hay là thế này, để tôi đích thân tới thành Cửu Châu, chỉ

cần có thể tránh xung đột với Dương Thanh thì sẽ không có vấn đề gì".

Long Khôn bỗng nói.

"Được, vậy làm phiền ông Khôn!"
Long Thiên Vũ nói.

Lúc này, Phùng Tiểu Uyển đang ở phòng khám Ái Dân, trên giường bệnh trong cùng có một ông cụ già nua đang nằm.

Phùng Tiểu Uyển vừa mới trị liệu cho ông cụ xong, sắc mặt hơi uể oải nhưng vẫn nở nụ cười ngọt ngào, hỏi: "Ông Chiến, ông cảm thấy thế nào ạ?"
Sau hai ngày trị liệu, tinh thần và trạng thái của Vương Chiến đã có thay đổi rất lớn, nhưng thương tích quá nặng, nay gắng gượng lắm mới xuống giường đi được vài bước.

"Có thể một lần nữa đứng lên đã khiến ông vô cùng thỏa mãn rồi, Tiểu Uyển, vô cùng cám ơn cháu!"
Vương Chiến cảm kích nói.

Phùng Tiểu Uyển trị liệu cho lão ta, hiệu quả thế nào lão ta có thể cảm nhận rất rõ, bình thường, với vết thương này, lão ta vốn không thể xuống khỏi giường được trong vòng mười ngày nửa tháng.

Nhưng sau khi được Phùng Tiểu Uyển trị liệu, lão ta chẳng những xuống giường đi lại được mà cả nền tảng võ thuật cũng được cải thiện ít nhiều, dù không thể khôi phục trạng thái tốt nhất như trước nhưng cũng có thể để lão ta đạt tới cảnh giới bán bộ Thần Cảnh.

Đối với bất kì cao thủ nào từng bị phế bỏ võ công, đây quả là một chuyện vui cực lớn.

Lúc này, lão ta thật lòng cảm kích Phùng Tiểu Uyển, thậm chí lão ta đã tính toán sau này khỏi hẳn vẫn sẽ ở lại phòng khám Ái Dân này.

"Ông Chiến lại khách sáo rồi, đây đều là việc cháu nên làm mà!"
Phùng Tiểu Uyển cười nói.

“Hử?”

Đúng lúc này, Vương Chiến bỗng cảm nhận được một hơi thở cực kì mạnh mẽ mà cũng vô cùng quen thuộc, lập tức cau mày lại.

“Xin hỏi, Phùng Tiểu Uyển có ở đây không?”

Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên, Vương Chiến vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức phải nín thở, sợ người kia phát hiện ra mình.

Bởi lão ta biết, người vừa tới chính là một trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, Long Khôn.

“Xin chào, tôi chính là Phùng Tiểu Uyển”.

Phùng Tiểu Uyển ra khỏi phòng bệnh của Vương Chiến, nhìn về phía ông già mặc bộ đồ truyền thống, lòng bất chợt nảy sinh cảnh giác.

Cung cách ăn mặc này quả thật không tầm thường, hơn nữa, cô ta còn cảm nhận được một hơi thở khiến mình cực kì khó chịu từ trên người lão ta.

Long Khôn mỉm cười: “Cậu chủ nhà chúng tôi mắc bệnh nặng, muốn mời thần y tới khám thử xem sao, nếu có thể chữa lành cho cậu chủ chúng tôi, thù lao nhất định sẽ làm thần y đây vừa lòng”.

Phùng Tiểu Uyển thoáng do dự, cô ta có thể cảm nhận được, Long Khôn không phải người thường.

“Xin lỗi, phòng khám này chỉ có mình tôi là bác sĩ, tôi chỉ thăm khám tại đây, không ra ngoài”.

Phùng Tiểu Uyển bỗng nói: “Nếu có thể, ông hãy đưa bệnh nhân tới đây, tôi sẽ khám thử xem sao”.

Phòng khám này tuy mới mở chưa được bao lâu, bệnh nhân cũng không nhiều, nhưng nếu cô ta đã quyết định mở phòng khám này thì không thể để xảy ra tình trạng người bệnh tới mà bác sĩ không có mặt được.

Hơn nữa, nhìn bộ đồ truyền thống của ông già kia cũng có thể đoán được người này có thân phận không bình thường, đối với người như thế, Phùng Tiểu Uyển vẫn hơi bài xích.

Long Khôn mỉm cười, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đặt lên bàn lễ tân: “Trong này có mười triệu, chỉ cần thần y đây tự mình tới khám cho cậu chủ nhà tôi, bất kể có chữa được hay không, mười triệu này đều thuộc về cô”.

Phùng Tiểu Uyển tức thì nhíu chặt mày, cô ta cực kì chán ghét loại người tự cho là có tiền thì có thể chi phối hết thảy mọi việc như thế.

“Thật đáng tiếc, tôi không thể đi theo ông được!”

Phùng Tiểu Uyển vẫn khách sáo từ chối, nhưng sắc mặt đã trầm xuống.

Cô ta biết mười triệu lớn thế nào, có lẽ đây là số tiền cả đời cô ta cũng không kiếm được, nhưng đối với cô ta, tiền chỉ là vật ngoài thân.

Ước

Chương 1174: 1174: Sức Mạnh Tín Ngưỡng

“Nhóc con, cô vẫn chưa biết tôi muốn cô chữa trị cho ai mà đã từ chối sao?”
Phùng Tiểu Uyển cứ từ chối chữa bệnh mãi khiến Long Khôn hơi tức giận.

Dù sao lão ta cũng là một trong những cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Long, kể cả một số công chúa hoàng tử của Hoàng tộc họ Long cũng phải kính trọng lão ta là “chú Khôn”.

Thế mà lúc này một bác sĩ ở phòng khám nhỏ tại Yến Đô bé như lỗ mũi này lại dám từ chối lão ta.

“Tôi đã nói rất rõ, nếu các người muốn chữa trị thì phải đưa người bệnh đến đây, nếu không tôi sẽ không thể đến tận nơi chữa trị được”.

Phùng Tiểu Uyển không hề sợ hãi, đúng mực nói: “Bây giờ phòng khám Ái Dân chỉ có một mình tôi, bây giờ tôi bỏ đi, lỡ như có người bệnh đến tìm tôi trị bệnh, nếu để chậm trễ bệnh tình của bọn họ, tôi sẽ là người có lỗi”.

“Nếu tôi nhất định phải dẫn cô đến đó thì sao?”
Long Khôn híp mắt lại.

“Ông muốn làm gì?”
Phùng Tiểu Uyển lập tức hốt hoảng, Long Khôn lúc này khiến cô ta cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Cô ta tin chắc nếu Long Khôn muốn dẫn cô ta đi thì không ai có thể ngăn cản được.

“Đi theo tôi!”
Long Khôn vừa dứt lời bỗng chụp cổ tay Phùng Tiểu Uyển.

“Long Khôn, ông trở nên vô liêm sỉ từ khi nào vậy?”

Đúng lúc này một bóng người bỗng xuất hiện, che trước mặt Phùng Tiểu Uyển, giận dữ nói với Long Khôn.

“Thì ra đúng là ông!”
Thấy Vương Chiến xuất hiện, Long Khôn hơi nhếch mép cười chế giễu.

Đến lúc này Vương Chiến mới biết thì ra Long Khôn không hề muốn làm hại đến Phùng Tiểu Uyển, mà Long Khôn đã phát hiện ra sự tồn tại của lão ta.

Vì vậy nên Long Khôn đã cố ý ra tay với Phùng Tiểu Uyển hòng dụ Vương Chiến ra mặt.

“Ông vẫn xảo quyệt như ngày nào!”
Vương Chiến liếc nhìn Long Khôn châm chọc nói.

“Vương Chiến, không ngờ ông lại dám phản bội Hoàng tộc họ Long, trốn đến đây”.

Long Khôn lạnh giọng nói: “Nếu ông thức thời thì bây giờ đi gặp điện hạ với tôi, biết đâu chừng điện hạ sẽ nể mặt những đóng góp của ông đối với Hoàng tộc mà sẽ cho ông thêm cơ hội nữa thì sao?”
Vương Chiến phì cười: “Nếu Hoàng tộc họ Long thật sự nhớ tới những đóng góp của tôi thì bọn họ đã không đuổi tôi đi sau khi tôi bị phế bỏ võ công rồi”.

Long Khôn nhướn mày: “Vương Chiến, ông đang nói hươu nói vượn gì đấy? Rõ ràng là tại ông phản bội Hoàng tộc họ Long trước, thậm chí ông còn giết luôn tinh nhuệ của điện hạ”.

“Bây giờ ông lại trốn ở địa bàn của Dương Thanh, vậy mà ông còn dám nói không phản bội Hoàng tộc họ Long à?”
Vương Chiến vô cảm nói: “Là Long Thiên Vũ nói với ông vậy nhỉ?”
“Vương Chiến tôi làm người thế nào, có thể người khác không biết nhưng chẳng lẽ ông cũng không biết sao? Nếu tôi thật sự phản bội Hoàng tộc họ Long tôi có cần đợi đến bây giờ không?”
“Tôi nói cho ông biết, không phải tôi muốn phản bội Hoàng tộc họ Long mà chính bọn họ đã vứt bỏ tôi!”
Sắc mặt Long Khôn trở nên nghiêm nghị.

Trong số năm cao thủ Thần Cảnh hàng đầu của Hoàng tộc họ Long, lão ta là người đa mưu túc trí nhất.

Lão ta hiểu rất rõ Vương Chiến là kiểu người nào.

Từ nhỏ Vương Chiến đã lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, ở trong Hoàng tộc họ Long, cao thủ Thần Cảnh có thể hưởng thụ được quyền lợi và đãi ngộ rất lớn.

Có thể nói nếu Vương Chiến ở Hoàng tộc họ Long, quyền lực tiền tài đều có đủ.

Mà người thân của Vương Chiến cũng qua đời từ lâu.

Lão ta vốn không còn vướng bận ai cả, Hoàng tộc họ Long là mái nhà duy nhất của lão ta, sao lão ta có thể chủ động phản bội được?

Lẽ nào trong này còn có khúc mắc gì sao?

"Vương Chiến ông đừng ăn nói linh tinh, phản bội là phản bội, đừng tìm lý do vớ vẩn cho mình".

Dù Vương Chiến bị Hoàng tộc họ Long vứt bỏ, Long Khôn cũng sẽ không thừa nhận trước mặt mọi người.

"Nếu vậy tôi cũng không còn gì để nói.

Các người đã nghĩ tôi là kẻ phản bội vậy thì cứ như vậy đi!"

Vương Chiến cười trào phúng.

Lúc này lão ta mới thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng đã thật sự cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Long.

"Được! Rất tốt! Không ngờ đường đường là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long lại là kẻ phản bội, nếu vậy ông cũng phải đi với tôi!"

Long Khôn vừa dứt lời liền vọt về phía Vương Chiến.

Vương Chiến xem thường nhìn Long Khôn, dường như không hề sợ hãi Long Khôn sẽ tổn thương lão ta.

Quả nhiên lúc này mấy cao thủ bỗng xuất hiện che trước người Vương Chiến.

"Oành oành oành!"

Đột nhiên, mười cao thủ đồng loạt ra tay đánh với Long Khôn.

Dù Long Khôn là Thần Cảnh trung kỳ nhưng đối phó với mười cao thủ cùng một lúc cũng sẽ thấy áp lực.

Nhưng lão ta là cao thủ Thần Cảnh, dù có bị mười cao thủ tấn công cùng một lúc cũng sẽ không bị tổn thương, chỉ bị đánh lùi về sau mấy bước.

"Xem ra, Dương Thanh đối xử với ông rất tốt.

Thế mà lại sắp xếp mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bảo vệ ông nữa đấy!"

Long Khôn mỉa mai nhìn Vương Chiến: "Bây giờ ông còn dám nói ông không phản bội Hoàng tộc họ Long sao?"

Vương Chiến lựa chọn ngó lơ nhưng sự thất vọng trong mắt càng lúc càng đậm.

Đột nhiên lão ta cảm thấy rất mỉa mai.

Sau khi lão ta bị phế bỏ võ công, cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long muốn giết lão ta, Long Hoàng cũng lấy lại họ đã ban, thế nhưng Dương Thanh - đối thủ một mất một còn trước đây lại ra tay cứu lão ta.

"Bắt đầu từ hôm nay, tôi và Hoàng tộc họ Long không còn bất kỳ quan hệ gì nữa!"

Vương Chiến dứt lời liền giơ tay lên xé góc áo của mình.

Long Khôn thoáng ngẩn người, Vương Chiến làm vậy là muốn cắt đứt quan hệ, nhất thời sát khí trong mắt lão ta càng đậm: "Nếu vậy dù có giết chết ông tôi cũng không cảm thấy đáng tiếc".

"Long Khôn, ông rất thông minh, hẳn ông cũng biết đây là chỗ nào.

Cậu Thanh đang ở tập đoàn Nhạn Thanh đối diện, ông nghĩ cậu ấy không biết ông đến đây sao?"

Vương Chiến lạnh giọng nói: "Nếu ông muốn thăm dò cậu Thanh thì cứ ra tay đi!"

Thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của Vương Chiến, Long Khôn không hề ra tay ngay mà chỉ híp mắt nhìn Vương Chiến.

Thái độ này của Vương Chiến khiến lão ta cảm thấy áp lực áp vô hình.

Một khi Vương Chiến hồi phục võ công tất nhiên sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Hoàng tộc họ Long.

Vì thế Vương Chiến nhất định phải chết.

“Thật ra tôi cũng muốn thử xem đứa con trời có hy vọng được phong Vương nhất ở Yến Đô trong lời đồn liệu có tư cách nhận được vinh dự này không?”

Long

Chương 1175: 1175: Không Có Đầu Óc

Mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đối đầu với một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Long Khôn, cả bọn bị Long Khôn chèn ép.

Vương Chiến ở bên cạnh quan sát cuộc chiến, sắc mặt nghiêm nghị, chỉ sợ Long Khôn sẽ ra tung đòn giết người.

Những người này đều do Dương Thanh phái tới bảo vệ lão ta.

Nếu bọn họ chết ở đây, e là đời này lão sẽ không yên lòng.

"Một đám rác rưởi!"

Long Khôn không hề che giấu sự khinh thường trong mắt, lão ta vừa nói xong khí thế trên người đột nhiên tăng vọt.

Một luồng sức mạnh bàng bạc bộc phát, bao trùm mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong kia.

Lúc này mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đều thay đổi sắc mặt, bọn họ cảm nhận được luồng sức mạnh không thể ngăn cản.

Đây chính là cao thủ Thần Cảnh sao?

"Oành oành oành…"

Long Khôn đột nhiên biến mất trong tích tắc, lúc xuất hiện lại mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đồng loạt bay ngược ra ngoài.

Chỉ còn một mình Long Khôn ngạo nghễ đứng đó.

"Cậu Thanh, cậu vẫn không định xuất hiện sao?"

Long Khôn bỗng nhìn tập đoàn Nhạn Thanh ở phía đối diện thốt lên nói.

"Người đến từ đâu, cút trở về đó!"

Đột nhiên một luồng khí thế mạnh mẽ hơn bao trùm lên phòng khám Ái Dân, giọng nói của Dương Thanh như sấm rền vang bên tai Long Khôn.

“Bịch bịch bịch!”
Long Khôn lùi về sau mấy bước trước sự ngỡ ngàng của mọi người, sắc mặt lão ta tái mét như trúng đòn nặng.

Mà trên mặt Long Khôn cũng tràn đầy hoảng sợ.

Lão ta vốn chỉ muốn đến tìm Phùng Tiểu Uyển để chữa trị cho Long Thiên Vũ, nhưng không ngờ gặp phải Vương Chiến nên muốn dẫn người đi.

Nhưng nào ngờ lại có tới mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bảo vệ Vương Chiến.

Không những vậy lão ta còn cảm thấy có một luồng sức mạnh mơ hồ đang bao trùm lên người lão ta, rõ ràng là Dương Thanh.

Long Khôn tất nhiên sẽ không giết người của Dương Thanh ở Thành Cửu Châu, vì vậy chỉ đẩy lùi mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Long Khôn vốn còn muốn thăm dò thực lực võ thuật của Dương Thanh, nhưng kết quả người vẫn chưa xuất hiện mà lão ta đã bị đẩy lùi về sau chỉ bằng một câu nói.

Tuy chưa chạm mặt nhưng đã phân biệt được thắng thua.

“Không hổ là thiên tài võ thuật xứng đáng với danh xưng Vương của Yến Đô, quả nhiên lợi hại!”
Long Khôn nhìn về phía tập đoàn Nhạn Thanh, gằn giọng nói: “Nhưng dù cậu có lợi hại hơn nữa, cũng không thể ngăn cản tôi dẫn kẻ phản bội Hoàng tộc họ Long rời khỏi nơi này!”
Lão ta nói xong, ánh mắt bỗng nhìn thẳng vào Vương Chiến.

.

Đọc truyện tại # trumtru yen. #
Vương Chiến bỗng thấy được sự quyết tâm của Long Khôn, sắc mặt sa sầm, cắn răng nói: “Long Khôn, ông muốn dẫn tôi đi thật sao?”
“Hoàng tộc họ Long không thể tha thứ cho kẻ phản bội, ông nhất định phải trở về Hoàng tộc họ Long chuộc tội!”
Nói xong, Long Khôn lao thẳng về phía Vương Chiến.

“Ầm!”

Nhưng khi Long Khôn sắp vọt tới trước mặt Vương Chiến thì một luồng sát khí khủng bố bỗng đánh úp về phía lão ta.

Sắc mặt Long Khôn nhất thời tái mét, đột ngột dừng chân lại.

Dưới chân lão ta là một cây bút ký tên cắm sâu xuống đất.

Vừa nãy nếu Long Khôn tiến thêm bước nữa thì cây bút này đã xuyên thủng người lão ta.

Lúc này Long Khôn sợ đến nỗi vã mồ hôi lạnh.

Lão ta biết rõ ai là người ném cây bút này ra.

Ngoài Dương Thanh ra, còn ai vào đây nữa?

Điều này chứng tỏ, chỉ cần Dương Thanh muốn giết Long Khôn, ngay cả khi không có mặt ở đây anh vẫn có thể giết lão ta trong vô hình.

Mấu chốt là đến tận bây giờ Long Khôn vẫn chưa gặp được Dương Thanh, thế mà suýt chút nữa lão ta đã chết trong tay đối phương.

“Trong mười giây phải cút khỏi phòng khám Ái Dân, nếu không, giết!”

Lại là một giọng nói lạnh như băng vang lên.

Long Khôn nhìn Vương Chiến thật sâu: “Hoàng tộc họ Long sẽ không bỏ qua cho ông!”

Dứt lời lão ta liền quay người rời khỏi phòng khám Ái Dân.

Mãi đến khi Long Khôn rời đi Vương Chiến mới thấy áp lực trên người biến mất trong nháy mắt, nhưng trong lòng lão ta lại kinh ngạc tột độ.

Long Khôn là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng nhân vật khủng bố cỡ này lại bị Dương Thanh - người nãy giờ không hề xuất hiện đuổi đi chỉ bằng một cây bút ký tên.

Như vậy có nghĩa là thực lực của Dương Thanh ít nhất cũng thuộc cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ?

Nhưng Dương Thanh mới chỉ có hai mươi tám tuổi.

Trên đời này thật sự có thiên tài võ thuật khủng bố vậy sao?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Chiến sẽ tuyệt đối không tin.

Không chỉ có Long Khôn mà mười cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng kinh ngạc không thôi.

Bọn họ bỗng cảm thấy Dương Thanh như cái động không đáy, bất kể gặp phải kẻ địch mạnh cỡ nào anh đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Tiểu Uyển, xin lỗi, ông đã làm phiền cháu rồi".

Vương Chiến thôi không suy nghĩ nữa, áy náy nhìn Phùng Tiểu Uyển nói.

Phùng Tiểu Uyển khẽ lắc đầu: "Ông Chiến, ông phải cố gắng dưỡng thương, chỉ khi nào vết thương của ông khỏi hẳn, ông mới có thể tự bảo vệ mình, nếu không đám người kia sẽ không bỏ qua cho ông đâu".

Vương Chiến gật đầu, đương nhiên lão ta hiểu rõ, lão ta chỉ thấy cực kỳ thất vọng với Hoàng tộc họ Long mà thôi.

Sau khi Long Khôn rời khỏi phòng khám Ái Dân lập tức đi tới biệt thự của Long Thiên Vũ.

"Thần y nhỏ kia đâu?"
Long Càn nghi nghờ hỏi.

Long Khôn lắc đầu, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị nói: "Phùng Tiểu Uyển, không đụng được! Vương Chiến, cũng không thể đụng vào! Còn Dương Thanh lại càng không thể!"
"Long Khôn, ông sao thế? Ông chỉ đi tới phòng khám Ái Dân thôi mà.

Sao lúc trở về, lại mang nhiều cảm xúc như vậy?"
Long Càn hơi buồn cười nói.

Nhưng vẻ mặt Long Khôn rất nghiêm túc nói: "Không phải tôi đang nói đùa, mà là đang cảnh cáo.

Lúc nãy tôi đã giao đấu với Dương Thanh rồi".

“Ông đã gặp Dương Thanh?”

Long Thiên Vũ lập tức tỉnh táo, vội vàng nói: “Ông đánh bại nó rồi phải không?”

Dương Thanh chính là bóng ma trong lòng hắn ta, Dương Thanh không chết, thì võ thuật của hắn ta không thể nào tiến bộ được.

Nếu Dương Thanh thua trong tay Long Khôn, chỉ cần Long Khôn và Long Càn cùng ra tay, tất nhiên sẽ dễ dàng chém giết Dương Thanh.

Nhưng điều khiến Long Thiên Vũ thất vọng là Long Khôn lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Nói chính xác là tôi đã thua rồi!”

“Cái gì?”

Lúc này người tự kiêu tự đại như Long Càn cũng ngây người.

Thực lực võ thuật của Long Càn tương đương với Long Khôn, nếu ngay cả Long Khôn cũng thua trong tay Dương Thanh, thì chắc chắn Long Càn cũng sẽ thất bại trong tay Dương Thanh.

Long Thiên Vũ cũng ngây người: “Sao lại thế được?”

“Ông là Thần Cảnh trung kỳ đấy, dù Dương Thanh có mạnh hơn nữa cũng không thể đánh hòa với hai người đúng không?”

Long Khôn tự giễu nói: “Nếu tôi nói thậm chí tôi còn chưa gặp mặt Dương Thanh nhưng suýt chút nữa đã bị cậu ta giết chết trong nháy mắt, các người có tin không?”

“Không!”

“Chuyện này chắc chắn không thể nào!”

“Dương Thanh mới hai mươi tám tuổi sao có thể lợi hại hơn cao thủ Thần Cảnh trung kỳ chứ?”

Trâm trạng của Long Thiên Vũ bỗng vô cùng kích động, vẻ mặt rất khó tin.

Nói chính xác là hắn ta không thể chấp nhận thực lực võ thuật có thể giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ trong chớp mắt của Dương Thanh.

Long Càn cũng không tin: “Long Khôn, có phải ông nhầm lẫn gì không? Dương Thanh mới hai mươi tám tuổi, sao có thể giết ông được? Ông đánh giá cậu ta quá cao rồi”.

“Các người nghĩ tôi là kiểu người không có đầu óc sao?”

Long Khôn cắn răng nói: “Bây giờ tôi trịnh trọng nói cho các người biết, Dương Thanh chính là Tướng quân của chiến vực biên giới phía Bắc, là Dương Bất Bại lấy sức một người chống lại nửa quốc gia trong lời đồn kia!”

Chương 1176: 1176: Hoàng Tộc Vô Tình

Nghe Long Khôn nói vậy sắc mặt Long Càn và Long Thiên Vũ nhất thời trắng bệch.

Tổng cộng có mấy chục chiến vực, nhưng trong đó bốn biên giới lớn là mạnh nhất, mà trong bốn biên giới lớn đó biên giới phía Bắc là đứng đầu.

Tướng quân biên giới phía Bắc càng là truyền thuyết.

Ngoài mấy thế lực đứng đầu Chiêu Châu ra, không ai biết được.

Dù như vậy nhưng ngoài một số nhân vật nòng cốt của bộ tư lệnh chiến vực cùng với tướng sĩ của biên giới phía Bắc ra, có rất ít người gặp được Dương Thanh, thậm chí cả chủ của Hoàng tộc cũng chưa người nào gặp được anh.

"Long Khôn, chuyện này rất quan trọng đối với Hoàng tộc họ Long, ông có chắc Dương Thanh chính là Dương Bất Bại – Tướng quân biên giới phía Bắc không?"

Long Càn nghiêm túc hỏi.

Long Thiên Vũ cũng cắn chặt răng nhìn Long Khôn.

Long khôn gật đầu: "Tôi chắc chắn!"

"Ông cũng chưa từng gặp mặt Tướng quân biên giới phía Bắc, cũng chưa từng giao đấu với người này, ông dựa vào đâu để xác định một người mới chỉ có hai mươi tám tuổi lại là Tướng quân biên giới phía Bắc chứ?"

Long Càn không cam lòng, cắn răng hỏi.

"Cậu ta là cao thủ biên giới phía Bắc, mà trùng hợp là Tướng quân của biên giới phía Bắc là một người rất trẻ.

Cậu ta chỉ dựa vào cây bút ký tên đã có thể giết tôi dễ dàng, vậy ông nói thử xem nếu cậu ta không phải là Tướng quân biên giới phía Bắc thì cậu ta là ai?"

"Hơn nữa, nghe nói dưới Tướng biên giới phía Bắc còn có chín vị Vương.

Những người này không ai có thực lực đến bán bộ Thần Cảnh, nhìn chung đều là Vương Cảnh trung kỳ và hậu kỳ nhưng chín người này lại có thể bùng nổ sức chiến đấu bán bộ Thần Cảnh “.

“Người giao đấu với điện hạ trước đó chính là người anh em của Dương Thanh, thậm chí còn trẻ hơn Dương Thanh.

Vốn dĩ cậu ta cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh trung kỳ nhưng lại có thể bùng nổ sức chiến đấu của bán bộ Thần Cảnh”.

“Hơn nữa sau đó, thực lực của cậu ta đột phá đến Vương Cảnh hậu kỳ, mà lúc này sức chiến đấu của cậu ta đã có thể bộc phát đến Thần Cảnh sơ kỳ”.

“Ông thử nói cho tôi biết, nếu Mã Siêu không phải là một trong chín vị Vương, vậy cậu ta là ai?”
Long Khôn hỏi tới tấp.

Từng lời từng chữ của Long Khôn như nhát búa nặng nề đập vào lồng ngực Long Thiên Vũ.

Long Càn cũng hoàn toàn ngây người, những bí mật mà Long Khôn nói, có lẽ đến cả năm Vương tộc lớn cũng không biết, nhưng những người trong Hoàng tộc bọn họ đều biết rõ như lòng bàn tay.

Dương Thanh và Mã Siêu cũng đều là cao thủ xuất thân từ biên giới phía Bắc.

Dương Thanh có thể giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ trong chớp mắt.

Mã Siêu có thể bùng nổ sức chiến đấu bán bộ Thần Cảnh trong khi thực lực chỉ mới đạt tới cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ.

Tất cả những điều này đều chỉ để chứng minh Mã Siêu chính là một trong chín vị Vương biên giới phía Bắc còn Dương Thanh chính là Dương Bất Bại - Tướng quân biên giới phía Bắc trong lời đồn.

“Thì ra là như vậy!”
Sắc mặt Long Càn xám như tro tàn.

Vốn dĩ trước khi đến Yến Đô, lão ta còn muốn được thể hiện tài năng, chuẩn bị đến Yến Đô sẽ giúp Long Thiên Vũ trả thù Dương Thanh.

Nhưng bây giờ lão ta mới biết suy nghĩ của mình nực cười cỡ nào.

Tướng quân biên giới phía Bắc là ai?
Đó là nhân vật có thể sánh ngang với chủ Hoàng tộc.

Dù Long Hoàng có tự mình đến đây, cũng chưa chắc dám trêu chọc Tướng quân biên giới phía Bắc.

Còn lúc này Long Thiên Vũ chỉ thấy sực lực cả người như bị rút cạn.

Hắn ta biết, đời này hắn ta không còn hy vọng tìm Dương Thanh và Mã Siêu trả thù nữa rồi.

“Bây giờ chúng ta nên làm sao đây?”
Long Càn nhìn Long Khôn hỏi.

“Báo cáo cho Long Hoàng biết, làm việc theo sự sắp xếp của Long Hoàng”.

Long Khôn nói xong lập tức gọi điện thoại cho Long Hoàng.

Long Hoàng đang ở Hoàng thành Long cách xa Yến Đô, sau khi nghe điện thoại của Long Khôn đã đoán ra được mọi thứ.

“Liên quan đến việc của Dương Thanh sao?”

Long Hoàng hỏi thẳng.

Những thủ hạ mà lão ta sai làm việc chưa từng chủ động liên lạc với lão ta, nhất là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long.

Nhưng lần này Long Khôn - một trong hai cao thủ Thần Cảnh do lão ta phái đi Yến Đô lại gọi điện thoại cho lão ta, tất nhiên là vì chuyện của Yến Đô rồi.

Mà chuyện khiến lão ta lo lắng nhất trong chuyên đi đến Yến Đô lần này chính là Dương Thanh.

Long Khôn trầm giọng nói: “Long Hoàng, tôi đã xác định Dương Thanh chính là Tướng quân biên giới phía Bắc, không những vậy bên cạnh cậu ta còn có một trong chín vị Vương biên giới phía Bắc có sức chiến đấu Thần Cảnh sơ kỳ…”

Sau đó Long Khôn lại kể lại chuyện đã xảy ra ở phòng khám Ái Dân một lần nữa.

Long Hoàng vẫn yên tĩnh nghe, mãi đến khi Long Khôn nói xong, lão ta mới thở dài một hơi: “Lần này cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, sợ là Hoàng tộc họ Long khó có phần rồi”.

“Long Hoàng, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Long Khôn nói: “Dương Thanh không giết tôi, mà chỉ dùng bút ký tên up hiếp tôi, thiết nghĩ cậu ta cũng không muốn làm kẻ thù với Hoàng tộc họ Long”.

Long Hoàng im lặng một hồi rồi gằn giọng: “Thông báo cho nhà họ Long ở Yến Đô nói là Hoàng tộc họ Long đồng ý nhận bọn họ trở về, ngoài ra…”

Long Hoàng thoáng im lặng, sau đó lại nói tiếp: “Ngoài ra, bảo Long Thiên Vũ đến nhà xin lỗi!”

“Cái gì? Bảo điện hạ đến nhà xin lỗi?”

Long Khôn cũng sững sờ: “Là xin lỗi nhà họ Long sao?”

“Có vấn đề gì không?”

Long Hoàng vô cùng bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Long Khôn không dám! Tôi báo cho điện hạ ngay đây!”, Long Khôn vội nói.

Long Thiên Vũ ở bên cạnh sau khi nghe được cuộc nói chuyện của Long Hoàng và Long Khôn sắc mặt xanh mét.

Hắn ta đường đường là lớp con cháu xuất sắc nhất đời thứ ba của Hoàng tộc họ Long thế mà lại phải đi đến một nhánh đã bị Hoàng tộc họ Long vứt bỏ suốt trăm năm để xin lỗi sao?

Sau khi cúp điện thoại Long Khôn bỗng không biết nên nói với Long Thiên Vũ thế nào.

Một lúc lâu Long Thiên Vũ bỗng cười tự giễu nói: “Cuối cũng cũng tại tôi tự hủy hoại mình!”

“Điện hạ!”

Long Khôn hơi không nỡ.

Sắc mặt của Long Càn cũng cực kỳ nghiêm túc.

Lúc Long Hoàng bảo Long Thiên Vũ đi xin lỗi, đã để lộ một tin tức vô cùng quan trọng, đó là Long Thiên Vũ đã bị vứt bỏ.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ sự tàn khốc của Hoàng tộc.

Là con cháu của Hoàng tộc, nếu bản thân không có năng lực chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giành quyền lực.

Bây giờ căn cơ võ thuật của Long Thiên Vũ đã bị phá hủy, chỉ có thần y hàng đầu mới có giúp hắn ta thể khôi phục được như trước đây.

Còn trong Hoàng tộc họ Long, không chỉ có mỗi đứa cháu Long Thiên Vũ này, hơn nữa còn có mấy người thiên phú võ thuật không kém Long Thiên Vũ bao nhiêu, thậm chí còn mạnh hơn hắn ta.

Chỉ vì Long Thiên Vũ là cháu đích tôn, thiên phú võ thuật hơn người, cảnh giới võ thuật lại cao nhất, vì vậy mới có thể chiếm vị trí đầu trong đám cháu Hoàng tộc.

Nhưng bây giờ hắn ta gần như bị đá khỏi đám con cháu Hoàng tộc họ Long rồi.

Sắc mặt của Long Khôn và Long Càn cũng hết sức khó coi.

Trong Hoàng tộc họ Long bọn họ luôn ủng hộ Long Thiên Vũ, bây giờ Long Thiên Vũ bị loại bỏ khỏi trung tâm quyền lực, cũng báo trước tâm huyết mấy chục năm của bọn họ đã đổ sông đổ biển.

“Điện hạ, cậu

Chương 1177: 1177: Cháu Đích Tôn Của Hoàng Tộc Quỳ Gối

Cùng lúc đó, tại phòng khám Ái Dân.

Sau khi Long Khôn đi, phòng khám trở về với sự yên lặng thường ngày, Vương Chiến ngồi một bên, nét mặt đầy lo âu.

"Ông Chiến đừng lo, có anh Thanh ở đây, không ai có thể làm gì ông đâu".

Phùng Tiểu Uyển dịu dàng mỉm cười, nói với lão ta.

Vương Chiến hơi nghi hoặc, Long Khôn là một cao thủ Thần Cảnh hùng mạnh, thế mà Phùng Tiểu Uyển lại không sợ hãi chút nào, dường như cô ta không hề lo lắng Long Khôn sẽ giết mình.

Nếu Phùng Tiểu Uyển cũng là một cao thủ võ thuật thì không có gì lạ, vấn đề là cô ta chỉ là một thần y tài giỏi chứ không phải người luyện võ.

"Tiểu Uyển, cháu thật sự không sợ chút nào sao?"
Vương Chiến tò mò hỏi.

Phùng Tiểu Uyển chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Sao cháu phải sợ ạ?"
"Anh Thanh đang ở ngay tại đối diện phòng khám Ái Dân, nơi này lại là Thành Cửu Châu của anh ấy, ai dám làm gì cháu chứ?"
Nghe cô ta nói vậy, Vương Chiến mới chợt nhận ra cô gái này không phải quá can đảm mà là tin tưởng Dương Thanh vô điều kiện.

Lão ta vô thức nghiêm túc nhìn tập đoàn Nhạn Thanh ở phía đối diện, không biết vì sao lại đột nhiên thấy lo lắng cho Hoàng tộc họ Long.

Đúng là lão ta đang bị họ đuổi giết thật, nhưng dù sao từ nhỏ đã sống trong Hoàng tộc họ Long, ít nhiều gì cũng có tình cảm gắn bó sâu nặng.

Nếu Hoàng tộc họ Long không vô tình như thế, dù có chết lão ta cũng chiến đấu vì họ đến cùng.

Lúc này, Dương Thanh đột nhiên vào phòng khám.

"Cậu Thanh!"

Vương Chiến vội vàng đứng lên, cảm kích nói: "Cậu Thanh lại cứu tôi rồi, chắc cả đời này tôi cũng không trả hết được ơn cứu mạng của cậu!"

Anh mỉm cười lắc đầu, quan sát lão ta một lát rồi đáp: "Xem ra ông đã khỏe lại rồi, trông sắc mặt tốt hơn nhiều".

Vương Chiến gật đầu: "Nhờ có Tiểu Uyển cao tay cả, dù là thần y của Hoàng tộc họ Long cũng không thể giúp tôi đứng lên được trong thời gian ngắn thế đâu".

Phùng Tiểu Uyển khẽ mỉm cười: "Thể chất của ông Chiến vốn rất tốt, hồi phục nhanh như vậy phần lớn là nhờ vào đó đấy ạ".

Cô ta nói thật, không phải đang khiêm tốn.

Là một trong năm cao thủ Thần Cảnh hàng đầu của Hoàng tộc họ Long, sao tố chất cơ thể của Vương Chiến lại kém được?

Dương Thanh nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển, hỏi: "Tiểu Uyển, em không sao chứ?"

Cô ta lắc đầu: "Có anh Thanh mà, em không sợ!"

Dương Thanh thầm cảm khái, ban đầu thần y Phùng dùng cái chết của mình để nhờ anh chăm sóc cho Tiểu Uyển, ban đầu nghĩ sẽ phiền toái.

Không ngờ cô ta không hề phiền phức mà trái lại còn là một báu vật.

Mới vừa rồi Tần Y còn kích động chạy vào văn phòng của anh, kéo ống quần lên và nói rằng vết sẹo trên đầu gối đã mờ đi gần hết.

Dương Thanh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Anh chợt hiểu ra tại sao Lạc Bân lại gấp gáp đến gặp mình ngay sau khi phát hiện ra hiệu quả vượt trội của loại thuốc mỡ đó.

Nó thật sự quá thần kỳ.

Theo như các chuyên gia của tập đoàn Nhạn Thanh, loại thuốc này một khi được đưa ra thị trường thì chỉ tính sơ sơ thôi doanh thu đã lên đến một nghìn tỷ.

Quan trọng là giá thành của nó quá thấp, hoàn toàn có thể càn quét cả thị trường.

Mấy ngày trước khi vừa chạy trốn đến tập đoàn, Vương Chiến thoi thóp, yếu ớt đến mức làm cho Dương Thanh cũng tưởng lão ta sắp chết.

Nhưng hôm nay, lão ta lại đã có thể xuống giường đi bộ.

Không chỉ vậy, Dương Thanh còn cảm giác được trong cơ thể Vương Chiến thấp thoáng có hơi thở của võ đạo.

Điều này chứng tỏ căn cơ võ đạo của lão ta đang trên đà hồi phục, có hi vọng quay trở lại tu vi Thần Cảnh.

Tất cả mọi thứ đều nhờ có Phùng Tiểu Uyển.

"Anh Thanh, anh và ông Chiến trò chuyện với nhau nhé, em làm việc đây!"

Nói rồi Phùng Tiểu Uyển đi vào căn phòng nhỏ trong góc.

"Cậu Thanh, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?"

Đợi cô ta đi rồi, Vương Chiến mới lên tiếng.

"Ông hỏi đi!"

Dương Thanh gật đầu.

"Tôi muốn biết cậu có phải Dương Bất Bại, Tướng quân có thể một mình chống lại cả nửa quốc gia ở chiến vực biên giới phía Bắc không?"

Khi hỏi câu này, Vương Chiến hồi hộp nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Anh ngẩn người một lúc mới cười đáp: "Tôi đến từ biên giới phía Bắc, người anh em Mã Siêu của tôi cũng vậy!"

Nghe như hỏi một đằng đáp một nẻo nhưng câu trả lời của Dương Thanh lại làm cho Vương Chiến sững sờ, nét mặt kích động.

“Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!”
Vương Chiến mừng rỡ thốt lên.

Dương Thanh và Mã Siêu đều là cao thủ xuất thân từ biên giới phía Bắc, lão ta đã có đáp án rồi.

Nếu anh không phải Tướng quân ở đó thì làm sao có thể sở hữu sức mạnh võ đạo mạnh mẽ khi còn trẻ thế được?
Nhưng sự hồ hởi qua đi, Vương Chiến lại càng phiền muộn, đột nhiên hỏi: “Cậu Thanh, liệu có khi nào mâu thuẫn giữa cậu và Hoàng tộc họ Long sẽ lớn hơn không?”
Nụ cười trên mặt Dương Thanh tắt dần, anh bình tĩnh nói: “Vậy phải xem Hoàng tộc họ Long thế nào, Dương Thanh tôi không muốn phá vỡ sự ổn định hiện nay của Chiêu Châu, nên dù là Vương tộc hay Hoàng tộc cũng thế thôi, chỉ cần không chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi thì tôi sẽ không so đo với họ”.

“Tôi hiểu rồi!”
Vương Chiến gật đầu, sự kính trọng hiện lên trong mắt.

Không hổ là cao thủ đi ra từ chiến vực, luôn đặt cái chung lên hàng đầu.

Câu nói này của Dương Thanh làm lão ta yên tâm hơn rất nhiều.

Điều đó chứng minh rằng chỉ cần Hoàng tộc họ Long không chủ động gây chiến thì mâu thuẫn giữa họ và Dương Thanh sẽ không bùng nổ nữa.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng thắng xe, đồng thời xuất hiện hơi thở của vài cao thủ.

Sắc mặt Vương Chiến thay đổi, lão ta biết những người kia là ai.

Vừa rồi còn lo lắng mâu thuẫn giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long sẽ trở nên gay gắt hơn, giờ thì họ phái nhiều người tới hơn rồi.

Anh cũng nhíu mày, tia sát ý lóe lên trong mắt: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!”
Vừa dứt lời, ba bóng người nhanh chóng xông vào.

“Long Càn, Long Khôn, hai người dám đến đây sao!”
Vương Chiến phẫn nộ đứng chắn trước người Dương Thanh.

“Bịch!”
“Bịch!”
“Bịch!”
Một cảnh tượng làm cho lão ta trợn mắt há mồm, ba người đó đồng loạt quỳ xuống đất.

Khó tin hơn là ngay cả Long Thiên Vũ, cháu đích tôn của Long Hoàng cũng quỳ xuống dưới chân anh.

“Mấy…!Mấy người làm cái gì vậy?”
Vương Chiến lắp bắp hỏi.

“Cậu Thanh, trước đây là do tôi có mắt như mù, không biết trời cao đất dày, chỉ vì là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long mà ngạo mạn gây chuyện với cậu”.

“Xin cậu hãy tha thứ cho tôi!”
Long Thiên Vũ thành khẩn cầu xin.

Dáng vẻ lúc này của hắn ta đâu còn trịch thượng như hôm qua?
Nét mặt đó tràn đầy sự kính sợ đối với kẻ mạnh, không còn chút thù hận nào.

Chương 1178: 1178: Mã Siêu Bị Bắt

Thấy Long Thiên Vũ khúm núm quỳ trước mặt mình, Dương Thanh cực kỳ ngạc nhiên.

Quá khác biệt so với lần đầu anh gặp hắn ta.

Vương Chiến đứng sững ra thật lâu mới nhận ra những kẻ này tới đây với mục đích gì.

Lão ta cười lạnh: "Gì đây? Điện hạ đã hiểu chỉ có phòng khám Ái Dân mới có thể khôi phục căn cơ võ đạo của mình nên chịu nhục nhã để được cậu Thanh bỏ qua, sau đó nhờ cậy Tiểu Uyển chữa trị sao?"

"Vương Chiến, ông câm miệng cho tôi! Điện hạ làm việc không tới lượt ông khua tay múa chân đâu!"

Long Càn giận dữ quát lão ta.

Long Khôn nhíu mày, mắng Long Càn: "Ông cũng câm miệng đi!"

Hôm nay họ tìm đến Dương Thanh đúng là vì xin được tha thứ, từ đó nhờ Phùng Tiểu Uyển cứu giúp.

Dĩ nhiên, điều quan trọng hơn là họ đã biết thân phận của Dương Thanh.

Một nhân vật có máu mặt thế này hoàn toàn cùng đẳng cấp với Long Hoàng, lão ta mà gặp cũng phải nể mặt Dương Thanh.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Long càng không cần bàn đến.

Long Thiên Vũ bình tĩnh nhìn về phía Dương Thanh: "Cậu Thanh, tôi thừa nhận việc mình nhận lỗi với cậu là vì muốn được tiểu thần y Phùng chữa cho".

"Nhưng tôi chỉ mong vậy thôi, cho dù cô ấy từ chối thì tôi cũng chỉ hơi cay đắng mà thôi, sẽ không ghi hận cậu".

"Hôm nay đến đây, ngoài xin lỗi thì tôi còn muốn nói lời cảm ơn với cậu nữa".

Dương Thanh nở nụ cười như có như không, nhìn hắn ta: "Cảm ơn? Điện hạ Long muốn cảm ơn tôi vì đã không giết anh sao?"

Nào ngờ Long Thiên Vũ lại gật đầu, chân thành đáp: "Cậu Thanh tài giỏi bằng trời, muốn giết tôi thì dễ như trở bàn tay, nhưng cậu lại không làm vậy".

"Không chỉ không giết tôi mà còn bỏ qua cho Long Khôn, dù thế nào Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng nợ cậu hai cái mạng".

Dứt lời, hắn ta nhìn về phía Vương Chiến: "Chính xác mà nói, phải là ba mạng người!"

"Hừ!"

Vương Chiến hừ lạnh, không trả lời.

Thật ra lão ta cũng rất khó chịu khi thấy Long Thiên Vũ quỳ gối thế này.

Dù sao cũng đã gắn bó với Hoàng tộc họ Long từ nhỏ, có thể nói lão ta đã nhìn Long Thiên Vũ lớn lên.

Luôn xem hắn ta là Long Hoàng tương lai mà đỡ đần.

Không ngờ có một ngày bản thân lại bị vị điện hạ mà mình cam tâm tình nguyện dùng hết tính mạng đến bảo vệ này phái người đuổi giết.

Nếu không nhờ Dương Thanh cưu mang thì lão ta đã chết rồi.

"Thôi, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, mong được cậu Thanh tha thứ và có thể kết bạn được với cậu".

Dứt lời, Long Thiên Vũ và hai người còn lại đứng lên.

Hắn ta cúi đầu với Dương Thanh thật sâu rồi xoay người đi.

Tới vội vàng, đi vội vã, như thể họ tới đây thật sự chỉ để xin lỗi mà không phải nhờ Phùng Tiểu Uyển chữa trị vậy.

Mãi đến khi chiếc xe bên ngoài rời đi, Vương Chiến mới thở hắt ra: "Nếu biết trước sẽ thế này thì cớ gì lại làm vậy?"

Dương Thanh cũng im lặng thật lâu, hành động của Long Thiên Vũ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Với tu vi võ đạo của mình, đương nhiên Dương Thanh biết rõ thực hư thế nào, nếu vừa rồi Long Thiên Vũ nói dối thì hơi thở sẽ thay đổi một chút.

Nhưng anh lại không cảm giác được gì, nói cách khác, hắn ta thật sự tới đây để chân thành xin lỗi.

Nghĩ vậy, nét mặt Dương Thanh trở nên kỳ lạ, nhìn Vương Chiến nói: "Long Thiên Vũ này cũng được đấy!"

Vương Chiến cũng không thể không thừa nhận, gật đầu: "Trong lớp trẻ của Hoàng tộc, Long Thiên Vũ luôn đứng đầu về mọi mặt".

"Tiếc là căn cơ võ đạo bị phế, nếu không thì vị trí Long Hoàng tương lai sẽ thuộc về cậu ấy!"

Dương Thanh cũng tán thành: "Sự ngạo mạn, nghĩ mình đứng trên tất cả khi có thân phận cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long đã hủy hoại anh ta".

"Mà có vẻ chuyện này đã giúp anh ta hiểu được nhiều điều, hôm qua còn muốn giết tôi lắm, hôm nay tôi không cảm giác được một chút sát ý nào trên người anh ta".

"Một khi căn cơ võ đạo được khôi phục thì Long Thiên Vũ sẽ có hy vọng đứng trên đỉnh cao của Thần Cảnh".

Bất cứ ai cũng đều phải rèn luyện tâm cảnh để có thể đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong.

Tu võ cũng là tu tâm, chỉ khi có một trái tim mạnh mẽ mới có thể bước lên cảnh giới võ đạo cao hơn.

"Cậu Thanh, vậy cậu có muốn cho Tiểu Uyển cứu cậu ấy không?"

Vương Chiến thình lình hỏi, mong đợi nhìn Dương Thanh.

Anh bật cười: "Anh ta phái người giết ông, ông không hận sao?"

Lão ta cười trừ, lắc đầu: "Tôi cũng muốn hận nhưng dù sao cũng lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, có thể nói đó chính là nhà của tôi, Long Thiên Vũ cũng là đứa cháu tôi chứng kiến trưởng thành".

“Đối với tôi, cậu ấy không chỉ là cháu đích tôn của Long Hoàng mà còn là con cháu, có ai lại đi oán hận con cháu của mình đâu?”

Nói xong, Vương Chiến quỳ phịch xuống đất, thành khẩn nói: “Cậu Thanh, lão già tôi đây mặt dày, xin cậu hãy đồng ý cho Tiểu Uyển cứu Long Thiên Vũ đi, tôi xin thề chết đi theo cậu, chỉ cần cậu không chê thì cả đời tôi đều làm trâu làm ngựa!”

Phùng Tiểu Uyển ngẩn người, định lên tiếng nhưng cũng biết không thích hợp.

Dương Thanh đánh giá Vương Chiến khá cao, anh chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào có ai trung thành như Vương Chiến ngoài biên giới phía Bắc cả.

Dù bị Hoàng tộc họ Long ngược đãi thế nào, từ tận đáy lòng lão ta luôn cho rằng mình là người của Hoàng tộc họ Long.

Quả là một người trọng tình trọng nghĩa.

Dương Thanh cũng tin rằng đây là lần cuối Vương Chiến giúp đỡ Long Thiên Vũ, nếu sau này hắn ta lại gây hấn với anh thì sẽ không do dự đứng ở phe mình.

“Xin tiền bối hãy đứng lên!”

Anh tiến đến, đỡ Vương Chiến đứng dậy.

“Dương Thanh bội phục sự trung nghĩa của tiền bối!”

Dứt lời, Dương Thanh nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: “Vậy thì vất vả Tiểu Uyển rồi”.

Nghe thấy câu này của anh, Vương Chiến mừng rỡ chảy nước mắt: “Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh! Sau này Vương Chiến thề chết theo cậu!”

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Tiền bối không cần làm vậy đâu, tôi cứu ông không phải vì muốn dùng ơn cứu mạng để bắt ông ở cạnh tôi”.

“Sự trung nghĩa của tiền bối làm tôi bội phục nên mới giúp đỡ thôi”.

Trên mặt Vương

Chương 1180: 1180: Xông Vào Sào Huyệt Của Địch

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đi lên máy bay rời khỏi Yến Đô tới chiến trường ngoài biên giới.

Anh đã nhận được tin báo về căn cứ của tổ chức sát thủ Hồng Trần, không chỉ có tổng hội mà còn mười phân hội đều ở ngoài chiến trường ngoài biên giới.

Đã một năm từ ngày anh rời khỏi biên giới phía Bắc, không ngờ có ngày lại quay về chiến trường ngoài biên giới.

Ngay khi Dương Thanh đang tới chiến trường ngoài biên giới, tại một vùng sa mạc vắng vẻ có một người bị trói trên một cái giá chữ thập.

Mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống đầu, người kia máu me khắp người, khí tức suy yếu bị phơi dưới ánh mặt trời.

"Chúng mày nhất định sẽ phải hối hận!"
Người bị trói mặt mày dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bốp!"
Ngay sau đó, một một gã người Tây cao lớn hung hăng quất roi da lên người anh ta.

"Đến nơi này rồi còn dám mạnh miệng?"
Gã người Tây cười lạnh một tiếng: "Nếu không phải bọn tao cần mày làm mồi nhử, mày nghĩ mày còn sống đến bây giờ sao?"
"Bốp bốp bốp!"
Nói xong, gã ta lại điên cuồng quật roi da lên người chàng trai bị trói.

"Kêu lên cho tao! Kêu đi!"
Gã người Tây giận dữ hét.

Chàng trai kia như không hề cảm giác được đau đớn, không chịu kêu lên một tiếng khiến gã ta cảm thấy bị sỉ nhục, lại càng quất mạnh hơn.

Chàng trai bị trói trên giá chữ thập chính là Mã Siêu bị sát thủ Hồng Trần bắt tới.

Lúc này, Mã Siêu đang cắn chặt răng, cho dù bị hành hạ đến mức nào cũng không chịu kêu lên một tiếng, còn hét lớn: "Tiếp đi! Con mẹ nó, mày chỉ có tí sức thế thôi à?"

"Ông đây mà kêu lên một tiếng, ông đây sẽ là con chó con! Tiếp đi! Mẹ nó, mau đánh tiếp đi!"

Gã người Tây bị chọc giận, vung roi da điên cuồng quất vào người Mã Siêu: "Kêu! Kêu mau!"

Từ đầu đến cuối Mã Siêu không hề kêu lên một tiếng, trên gương mặt dữ tợn tràn đầy sát khí.

Anh ta thề nhất định phải chém chết gã người Tây này thành nghìn mảnh.

"Đủ rồi Lucifer!"

Đúng lúc này, một cao thủ người Tây có thực lực Thần Cảnh trung kỳ đi tới quát lớn.

"Satan, mày không nghe thấy à? Thằng chó này đang khiêu khích tao".

Gã người Tây tên Lucifer tức giận đáp.

Satan nhíu mày: "Đừng quên mục đích lần này của chúng ta.

Nếu cậu ta chết, nhiệm vụ nhất định sẽ thất bại!"

Lucifer vừa hung ác quất Mã Siêu thêm một roi vừa bực bội nói: "Cho mày sống thêm mấy tiếng nữa".

Cùng lúc đó ở sân bay ngoài biên giới, một chiếc máy bay quốc tế chậm rãi hạ xuống.

Một người trẻ tuổi bước xuống.

"Tướng quân!"

Dương Thanh vừa đi ra khỏi sân bay, một người trung niên mặc quân phục lập tức quỳ một chân xuống đất, thái độ cung kính.

"Đưa vị trí cho tôi!"

Dương Thanh lên tiếng, lửa giận sục sôi.

Mã Siêu đã bị bắt từ mấy tiếng trước.

Không ai biết được trong mấy tiếng này Mã Siêu sẽ gặp phải những gì.

Người đàn ông trung niên vội vàng đưa cho anh một dụng cụ to bằng bàn tay: “Tướng quân, 13 căn cứ của Hồng Trần đều đã được ký hiệu trên chiếc ra đa này”.

“Tốt!”

Dương Thanh nhận lấy rađa, đi theo người trung niên leo lên một chiếc xe chiến đấu bọc thép.

Nơi này là khu vực hòa bình của chiến trường ngoài biên giới, không được phép xảy ra bất kỳ cuộc chiến nào.

Nhưng ở ngoài sân bay, bất kỳ đâu cũng có thể xảy ra chiến tranh.

Quả nhiên, chiếc xe vừa rời khỏi sân bay chưa được 2 km, tiếng còi cảnh báo bỗng nhiên điên cuồng vang lên.

“Tướng quân ngồi chắc!”

Người trung niên vừa dứt lời, lập tức đạp mạnh chân ga, động cơ xe gào rú điên cuồng lao vút đi.

“Rầm rầm rầm!”

Vô số đạn pháo từ trên trời giáng xuống xung quanh chiếc xe.

Còi cảnh báo trong xe không ngừng vang lên.

Người trung niên vẫn vững vàng lái xe né tránh từng đầu đạn pháo.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn giữ bình tĩnh, dường như anh đang ở Yến Đô chứ không phải chiến trường ngoài biên giới.

Mười phút sau, rốt cuộc đạn pháo cũng dừng lại, chiếc xe lại quay về tuyến đường bình thường.

Dương Thanh nhìn qua cửa kính xe, trông thấy rất nhiều cảnh vật quen thuộc, trong lòng không khỏi cảm thán.

Lần đầu tiên bước vào chiến trường, anh vẫn còn là một kẻ hèn nhát, nếu gặp phải trận chiến vừa rồi chắc đã sợ tè ra quần.

Bây giờ đối với anh nó chỉ như trò trẻ con.

“Tướng quân, phía trước có một căn cứ của Hồng Trần”.

Nửa tiếng sau, người trung niên lên tiếng nhắc nhở.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí, nghiến răng nói: “Bắt đầu tiêu diệt Hồng Trần từ bây giờ!”

Người trung niên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhận được mệnh lệnh phải đưa Dương Thanh đi tìm các căn cứ của Hồng Trần.

Sau khi nghe anh nói muốn tiêu diệt Hồng Trần, ông ta lo lắng nói: “Tướng quân, ngài muốn tiêu diệt Hồng Trần không cần phiền phức vậy đâu.

Đạn pháo của chiến vực mình có thể khóa chặt căn cứ của Hồng Trần.

Mười ba đầu đạn pháo đủ để Hồng Trần hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này”.

Đây là sự tự tin, cũng thể hiện được sức mạnh của chiến vực Chiêu Châu.

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi muốn tự tay hủy diệt Hồng Trần!”

Mối thù giữa anh và Hồng Trần không phải mới ngày một ngày hai.

Lúc anh còn chưa bước vào Yến Đô đã bị sát thủ Hồng Trần để mắt tới.

Tới nay Hồng Trần đã nhiều lần phái sát thủ tới giết anh.

Chỉ là lần nào sát thủ cũng phải bỏ mạng trong tay anh.

Anh không ngờ lần này, Hồng Trần lại phái sát thủ Thần Cảnh trung kỳ tới Yến Đô, khiến Ảnh Vệ tổn thất nặng nề, đến cả thủ lĩnh của Ảnh Vệ là Mã Siêu cũng bị bắt đi.

Đây đúng là đang khiêu khích anh.

Không tự tay tiêu diệt Hồng Trần, anh không thể an tâm được.

Bây giờ tình hình ở Yến Đô vô cùng căng thẳng, Hoàng tộc liên tiếp kéo quân tới, cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành cũng rục rịch.

Nếu sát thủ Hồng Trần lại xuất hiện trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, không nhắm thẳng vào anh mà bắt người bên cạnh anh đi như lần này, anh sẽ không thể tha thứ.

Không bằng sớm ngày diệt trừ Hồng Trần.

“Dừng xe!”

Trông thấy sắp tới căn cứ đầu tiên của Hồng Trần, Dương Thanh bỗng ra lệnh.

Người

Chương 1181: 1181: Nhất Định Phải Tiêu Diệt

“Mày là ai? Sao dám tự tiện xông vào Hồng Trần? Chết đi!”
Mười mấy sát thủ Hồng Trần ôm súng lớn đồng loạt chĩa vào Dương Thanh.

“Đoàng đoàng đoàng!”
Một tràng tiếng súng nổ liên tiếp vang lên.

Đám sát thủ Hồng Trần kinh hãi thấy người thanh niên đang đứng trước mặt họ đột nhiên biến mất.

“Người đâu rồi?”
Có người thốt lên.

“Vù!”
Chuyện xảy ra sau đó khiến bọn họ rơi vào tuyệt vọng.

Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt một sát thủ ôm đại bác trong tay, tóm lấy đầu hắn.

“Răng rắc!”
Đầu hắn bị bẻ gãy, máu chảy ròng ròng.

“Vù vù vù!”
Dương Thanh lại biến mất.

Mỗi lần anh xuất hiện đều sẽ có thêm một sát thủ bỏ mạng.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, mấy chục sát thủ Hồng Trần đều ngã trong vũng máu, bị trúng một đòn trí mạng.

Chỉ còn lại một gã người Tây cao to, cũng là sát thủ mạnh nhất ở căn cứ này, có thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Lúc này, trong mắt ông ta tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, ngơ ngác nhìn đồng bọn hôm qua còn kề vai chiến đấu với ông ta hiện giờ đều đã chết.

“Rốt… rốt cuộc mày là ai?”
Ông ta lắp bắp hỏi.

Ông ta chưa từng thấy cao thủ trẻ tuổi như Dương Thanh ở chiến trường ngoài biên giới.

Bản thân ông ta là sát thủ bán bộ Thần Cảnh, nhưng khi đối mặt với Dương Thanh lại chỉ còn tuyệt vọng.

"Xem ra ông cũng không biết!"
Sát khí lóe lên trong mắt Dương Thanh.

Anh búng một hòn đá.

"Phập!"
Mấy chục tên sát thủ của căn cứ Hồng Trần đầu tiên đều đã bỏ mình.

Dương Thanh không hề nương tay.

Có lẽ bọn họ không hề biết gì nhưng đã là sát thủ Hồng Trần thì chỉ còn đường chết.

Đến khi anh trở về xe, người trung niên đến từ chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu đã sợ ngây người.

Vừa rồi, ông ta quan sát từ xa, trông thấy một mình Dương Thanh áp đảo sát thủ Hồng Trần.

Từ lúc anh xuống xe đến khi trở lại chỉ mới có hai phút, một căn cứ của Hồng Trần đã bị tiêu diệt rồi sao?
Tuy ở chiến trường ngoài biên giới, Hồng Trần không được coi là thế lực hàng đầu nhưng cũng thuộc hàng top trong giới sát thủ.

Hồng Trần chỉ có mười ba căn cứ, vậy mà chỉ trong hai phút, một căn cứ đã bị diệt sạch.

Sợ là mười hai căn cứ còn lại cũng không tránh nổi kết cục bị hủy diệt.

"Căn cứ tiếp theo!"
Dương Thanh ra lệnh.

"Vâng!"
Ông ta vội vàng lái xe tới căn cứ tiếp theo của Hồng Trần.

Nửa tiếng sau, hai người đã tới.

Giống như trước đó, Dương Thanh vẫn bỏ lại người đến từ chiến vực Chiêu Châu ở ngoài, một mình xông vào đánh giết.

Cuộc chiến lại kết thúc trong hai phút ngắn ngủi.

Ông ta đã chết lặng, chợt phát hiện anh bảo mình chờ ở trên xe là vì sợ ông ta làm vướng tay vướng chân.

Nghĩ vậy, ông ta cảm thấy lòng đắng chát.

Dù sao ông ta cũng là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, dù là ở chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu cũng được coi là cao thủ hàng đầu.

Thế nhưng đi cùng Dương Thanh, ông ta lại trở thành gánh nặng.

Cùng lúc đó, bên trong căn cứ ngầm của tổng hội Hồng Trần, từng điểm đỏ biến mất trên màn hình cỡ lớn.

Những điểm đỏ này là mười ba căn cứ của Hồng Trần, còn đỏ nghĩa là còn tồn tại.

Nhưng chỉ trong vòng chưa đầy ba tiếng, sáu điểm đỏ đã biến mất.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao căn cứ của Hồng Trần liên tục bị tiêu diệt?"

Trong căn cứ của tổng hội Hồng Trần, thủ lĩnh của Hồng Trần ngồi trên bàn họp trước màn hình giận dữ nói.

Những người khác đều câm như hến, không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy căn cứ của Hồng Trần không ngừng biến mất.

Bọn họ muốn đi cứu viện nhưng lại không biết đối phương sẽ tới căn cứ nào tiếp theo.

Quan trọng là giữa hai căn cứ cách nhau tận nửa tiếng đi đường, bọn họ có biết mục tiêu tiếp theo của đối phương cũng không thể đuổi kịp.

Bởi vì tốc độ biến mất của căn cứ Hồng Trần quá nhanh, chỉ trong thời gian di chuyển giữa hai căn cứ đã có một căn cứ bị tiêu diệt.

“Liệu có phải là Dương Thanh không?”
Đột nhiên có một sát thủ lên tiếng.

Những người còn lại đều giật mình kinh sợ.

“Không thể nào!”
Lập tức có người phản bác: “Dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không thể tiêu diệt căn cứ của chúng ta nhanh như vậy được”.

“Tôi nghi ngờ là một quốc gia nào đó muốn hủy diệt Hồng Trần chúng ta”.

Lại có người nói: “Theo tin tình báo, có lẽ thực lực của Dương Thanh là Thần Cảnh hậu kỳ”.

“Mỗi căn cứ của Hồng Trần đều có cao thủ bán bộ Thần Cảnh trấn giữ, còn có vũ khí hạng nặng.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc có thể tiêu diệt một căn cứ chỉ trong vài phút”.

“Vậy nên không thể là Dương Thanh.

Nhất định là một quốc gia hoặc một thế lực siêu cấp nào đó muốn diệt Hồng Trần chúng ta”.

Thủ lĩnh người Tây trầm giọng nói.

Ông ta cũng không muốn chuyện này có liên quan tới Dương Thanh.

Thế nhưng căn cứ Hồng Trần bị diệt quá nhanh, không giống điều anh có thể làm.

“Mặc kệ là thế lực nào, muốn tiêu diệt chúng ta đều là tự tìm đường chết!”
Trong mắt thủ lĩnh tràn ngập sát khí, ra lệnh: “Yêu cầu toàn bộ sát thủ Hồng Trần lập tức bỏ lại căn cứ trở về tổng hội!”
“Đồng thời báo cho các sát thủ đang làm nhiệm vụ lập tức bỏ nhiệm vụ trở về tổng hội!”
“Vâng!”
Hiện giờ chỉ có thể tập hợp tất cả sát thủ của Hồng Trần về tổng hội mới có thể tránh tổn thất.

Một căn cứ không đáng là gì, sát thủ mới là gốc rễ của Hồng Trần.

Chỉ cần vẫn còn sát thủ, Hồng Trần sẽ không bị hủy diệt!

"Thủ lĩnh, còn cần giữ lại thằng nhóc Chiêu Châu ở ngoài nữa không?"

Lúc này, Lucifer đột nhiên hỏi.

Thủ lĩnh

Chương 1182: 1182: Hồng Trần Hoài Nghi

Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Dương Thanh đã tiêu diệt được hơn nửa số căn cứ của Hồng Trần.

Đám sát thủ Hồng Trần đều nổi giận, giờ phút này bọn họ vẫn chưa biết người muốn diệt Hồng Trần là ai.

Những người chưa bị tiêu diệt căn cứ đều đã tập hợp lại.

Mặc dù Hồng Trần đã triệu tập các sát thủ đang làm nhiệm vụ trở về nhưng với tốc độ Dương Thanh tiêu diệt các căn cứ, sợ là Hồng Trần sẽ không chống đỡ được tới khi tất cả sát thủ đều quay về.

"Tướng quân, đây đã là căn cứ thứ mười hai rồi.

Căn cứ cuối cùng chắc chắn là tổng hội của Hồng Trần".

Sau khi đi tới một căn cứ không người, người đàn ông trung niên lái xe nói.

Đúng lúc này, bộ đàm của ông ta bỗng vang lên: "Chiến thần Lôi Âm! Chiến thần Lôi Âm! Nghe rõ trả lời!"
Bấy giờ Dương Thanh mới biết tài xế của mình là một chiến thần.

"Lôi Âm nghe rõ!"
Lôi Âm lập tức đáp lại.

"Chiến vực vừa nhận được tin mật, sát thủ Hồng Trần từ bỏ toàn bộ nhiệm vụ, được triệu tập về".

Giọng nói trong bộ đàm lại vang lên.

"Đã rõ! Tiếp tục thu thập tình báo của Hồng Trần!"
Lôi Âm trầm giọng nói.

"Dừng xe!"
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Lôi Âm không biết tại sao anh lại muốn dừng xe, rất có thể căn cứ cuối cùng là nơi đang giam giữ Mã Siêu.

“Tướng quân, vẫn còn một tiếng nữa mới tới căn cứ cuối cùng của Hồng Trần.

Lôi Âm nói.

Dương Thanh nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: “Thu nạp Hồng Trần có trợ giúp cho chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu không?”

Lôi Âm ngạc nhiên hỏi: “Tướng quân định để chiến vực thu nạp Hồng Trần sao?”

“Chuyện này chắc chắn không thể làm được.

Một khi bị các quốc gia và thế lực siêu cấp khác biết được sẽ gây ra xung đột to lớn, hơn nữa…”

Lôi Âm chưa kịp nói hết câu, Dương Thanh đã chen ngang: “Ý của tôi là tôi sắp xếp người khống chế Hồng Trần, âm thầm trợ giúp chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu làm những việc các ông không tiện ra tay”.

Lôi Âm trợn tròn mắt, chẳng lẽ Dương Thanh muốn chiếm đoạt Hồng Trần về tay?

Người ngoài sẽ không biết Hồng Trần đang âm thầm trợ giúp chiến vực Chiêu Châu giải quyết rắc rối.

“Nếu thực sự có thể nắm giữ Hồng Trần sẽ có lợi rất lớn với chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu, còn có thể giảm bớt gánh nặng cho chúng tôi”.

Lôi Âm kích động nói: “Tuy Hồng Trần không phải thế lực mạnh nhất ở chiến trường ngoài biên giới nhưng cũng là một tổ chức cực mạnh”.

“Nếu không vì lo lắng sẽ gây xôn xao dư luận quốc tế, sợ là Hồng Trần đã bị quốc gia khác chiếm đoạt từ lâu rồi”.

Nghe Lôi Âm nói vậy, Dương Thanh bèn nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi!”

Dương Thanh ra lệnh: “Tạm thời nghỉ ngơi một tối, chờ toàn bộ sát thủ Hồng Trần đều trở về đã!”

Lôi Âm cảm thấy tim mình sắp nhảy vọt ra.

Quyết định này của anh quá điên cuồng.

Nhưng nghĩ tới Dương Thanh có thể dễ dàng giải quyết căn cứ của Hồng Trần, ông ta lại cảm thấy ý nghĩ này không hề khó thực hiện.

Cũng chỉ có Dương Thanh mới làm được.

Nếu đổi thành người khác, dù là ai cũng không thể tiêu diệt căn cứ của một tổ chức sát thủ nước ngoài hàng đầu chỉ trong vài phút.

"Tại sao Tướng quân không thừa thắng xông lên? Hiện giờ Hồng Trần vẫn chưa triệu tập được tất cả sát thủ về, lại bị Tướng quân tiêu diệt nhiều căn cứ như vậy, bọn họ đang trong lúc yếu đuối nhất".

Lôi Âm nghi ngờ nói: "Sát thủ của Hồng Trần trải rộng khắp thế giới, ở căn cứ chỉ là một phần nhỏ.

Đa số đều đã bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ.

Một khi toàn bộ sát thủ đều bị triệu tập về, e là sẽ rất khó khống chế Hồng Trần".

Dương Thanh bình thản nói: "Trước thực lực tuyệt đối, sát thủ của Hồng Trần có nhiều tới đâu cũng vô dụng!"

Dứt lời, anh dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Lôi Âm chỉ cảm thấy nhiệt huyết toàn thân sôi trào.

Phải tự tin tới mức nào mới có thể nói như vậy?

Cũng chỉ có Tướng quân của biên giới phía Bắc được công nhận là một người có thể địch lại nửa quốc gia mới dám nói như vậy.

Tướng quân của ba biên giới còn lại cũng không quyết đoán được như anh.

Đêm khuya, khắp nơi đều bị bóng tối bao trùm, chỉ có ánh trăng rải rác trên mặt đất.

Cùng lúc đó ở căn cứ cuối cùng, cũng là tổng hội của Hồng Trần đã có mấy trăm sát thủ trở về.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tổng hội lại đột nhiên triệu tập chúng ta trở về? Suýt nữa tôi đã giết được thủ lĩnh quân phản loạn kia rồi".

“Tôi cũng thế, đang định ám sát một ông trùm xã hội đen phương Tây lại nhận được tin triệu tập khẩn cấp, không thể không từ bỏ nhiệm vụ quay về!”

…

Đám sát thủ này đều rất nghi hoặc, còn tỏ ra bất mãn.

Bọn họ là sát thủ Hồng Trần, thù lao của mỗi nhiệm vụ đều rất cao.

Nhất là với các cao thủ đứng đầu, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có thể đạt được khoản thù lao kếch sù.

Còn trong phòng họp ở căn cứ ngầm của tổng hội Hồng Trần.

Đám lãnh đạo đều ngồi túm tụm.

Hiện giờ ngoại trừ tổng hội, mười hai điểm đỏ còn lại trên màn hình đều đã dập tắt.

Chứng tỏ mười hai căn cứ kia đều đã bị hủy diệt.

“Rốt cuộc là ai? Tại sao lại tấn công chúng ta? Đến cả căn cứ cũng bị tiêu diệt!”

Đám lãnh đạo vừa tức giận vừa hoảng loạn.

Tổ tình báo của Hồng Trần đang cuống cuồng tìm kiếm thông tin, nhưng cả một tổ lớn như vậy lại không thể thu được tin tức có ích nào.

Trước giờ chưa từng xảy ra tình trạng như vậy.

Vẻ mặt của đám lãnh đạo Hồng Trần đều vô cùng trầm trọng.

“Thủ lĩnh, có gì đó sai sai!”

Bỗng có người lên tiếng.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của thủ lĩnh lập tức quét tới người kia.

Người kia

Chương 1183: 1183: Tai Họa Ập Tới

Ngay khi thủ lĩnh Hồng Trần đang nghi ngờ, Dương Thanh đã ngủ say trong xe.

Lâu rồi anh chưa được ngủ trong tiếng bom đạn ầm ĩ.

Nơi đây là chiến trường ngoài biên giới, bốn phía đều ngập trong lửa đạn nhưng không hề ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Hừng đông vừa lên, Dương Thanh lập tức tỉnh dậy, ánh mắt lóe sáng.

"Tướng quân tỉnh rồi!"
Lôi Âm không ngủ canh giữ bên cạnh suốt đêm, thấy anh tỉnh dậy vội vàng chào hỏi.

Dương Thanh gật đầu nhìn đồng hồ: "Chắc là sát thủ của Hồng Trần đã về hết rồi nhỉ?"
Lôi Âm gật đầu: "Dù không về hết cũng không thiếu bao nhiêu.

Theo hiểu biết của chúng tôi, Hồng Trần có cả thảy hơn chín trăm sát thủ".

"Tôi vừa nhận được tin báo, xung quanh tổng hội Hồng Trần có khoảng hơn tám trăm sát thủ tập hợp, trừ đi số sát thủ đã tiêu diệt ở mấy căn cứ kia, chắc là không chênh lệch mấy".

Dương Thanh nheo mắt lại: "Không ngờ Hồng Trần có tận hơn chín trăm sát thủ, khiến người ta phải giật mình".

"Mặc dù số lượng sát thủ của Hồng Trần gần một nghìn người nhưng thực tế chỉ có khoảng một trăm cao thủ hàng đầu".

"Bọn họ đều là người giữ địa vị cao trong Hồng Trần, bình thường rất ít khi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ của bọn họ đều có độ khó rất cao".

"Các cao thủ yếu nhất chỉ có thể nhận vài nhiệm vụ nhỏ, trừ phi thất bại mới phái ra cao thủ mạnh hơn".

Lôi Âm vừa nói vừa khởi động xe lái về phía tổng hội Hồng Trần.

“Nghe nói muốn thuê Hồng Trần làm việc, ít nhất phải trả một trăm triệu trở lên đúng không?”
Dương Thanh cũng chỉ biết chút ít về Hồng Trần nhưng anh thấy Lôi Âm hiểu khá rõ nên mới hỏi.

Lôi Âm lắc đầu: “Nói đúng hơn đó là giá thuê cao thủ hàng đầu của Hồng Trần.

Nhiệm vụ của bọn họ đều có thù lao tính bằng trăm triệu, chính là một trăm người kia”.

“Các sát thủ còn lại không có thù lao cao vậy đâu.

Nhưng bình thường thù lao của sát thủ Hồng Trần cũng rất cao, bởi vì bọn họ có hệ thống nhiệm vụ rất chuyên nghiệp”.

“Hồng Trần có một bộ phân chuyên phụ trách nhận nhiệm vụ, đánh giá độ khó với từng nhiệm vụ”.

“Cũng chia sát thủ thành mười cấp, sát thủ đẳng cấp nào chỉ có thể nhận nhiệm vụ có độ khó tương ứng.

Đến khi hoàn thành một số lượng nhiệm vụ nhất định, bọn họ mới được thăng cấp”.

“Mà một trăm sát thủ kia đều từ cấp chín trở lên”.

Nghe vậy, Dương Thanh cũng kinh ngạc: “Không ngờ một tổ chức sát thủ lại có hệ thống hoạt động phức tạp như vậy”.

Lôi Âm cười nói: “Tạm được thôi.

Ở nước ngoài còn nhiều thế lực lợi hại có hệ thống hơn xa Hồng Trần”.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Khoảng chừng bốn mươi phút sau, Lôi Âm bỗng lên tiếng: “Tướng quân, phía trước chính là địa bàn của tổng hội Hồng Trần, có đi tiếp không?”
Dương Thanh nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: “Chắc ông cũng sắp đạt tới Thần Cảnh trung kỳ rồi nhỉ?”

Lôi Âm không hề ngạc nhiên khi Dương Thanh có thể dễ dàng nhìn ra thực lực của mình.

Ông ta gật đầu cười khổ: “Tôi dừng lại ở cảnh giới này đã năm năm nay, không thể đột phá nổi.

Có lẽ đây đã là mức cực hạn của tôi rồi”.

Trông Lôi Âm chừng gần năm mươi tuổi, tức là lúc bốn mươi lăm tuổi ông ta đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ.

Thiên phú võ thuật của ông ta cũng rất mạnh.

Theo lý mà nói, ông ta không nên dừng bước ở Thần Cảnh sơ kỳ, chắc là đã từng bị thương nên mới bị tổn hại căn cơ.

“Có dám theo tôi chiến một trận không?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lôi Âm sửng sốt, lập tức tràn trề ý chí chiến đấu, kích động nói: “Tôi đồng ý theo Tướng quân chiến một trận!”
Lúc trước nếu Dương Thanh không từ chối, ông ta đã đi theo anh chiến đấu từ lâu rồi.

Hiện giờ Dương Thanh chủ động mời, sao ông ta có thể từ chối?
“Vậy thì chiến đấu với tôi! Tăng tốc! Xông lên đi!”
Dương Thanh vừa dứt lời, Lôi Âm đã đạp mạnh chân ga phóng thẳng về phía tổng hội của Hồng Trần.

“Bị tấn công! Bị tấn công!”
Chiếc xe vừa lao vào địa bàn của tổng hội, căn cứ ngầm của Hồng Trần lập tức vang lên tiếng còi báo động.

“Đối phương lộ diện rồi sao? Rốt cuộc là quốc gia hay thế lực nào lại dám xông vào tổng hội Hồng Trần?”
Thủ lĩnh Hồng Trần dữ tợn hét lên.

“Thủ lĩnh, tra ra rồi.

Là một chiếc xe chiến đấu, trong xe chỉ có hai người!”
Một gã sát thủ Hồng Trần cuống quýt chạy vào báo cáo.

“Mày nói cái gì? Chỉ có hai người cũng dám xông vào tổng hội chúng ta?”
Thủ lĩnh ngây ngẩn cả người.

Đám lãnh đạo đều cười lạnh: “Xem ra chỉ là một kẻ đáng thương lầm đường lạc lối, kẻ địch thật sự vẫn chưa xuất hiện!”
“Mẹ nó, hại ông đây tụt cả hứng, cứ tưởng được chiến một trận đã đời”.

Lucifer nở nụ cười tàn nhẫn: “Nhưng so với thế lực siêu cấp muốn diệt Hồng Trần kia, tao càng muốn biết bao giờ Dương Thanh của Chiêu Châu mới bị dẫn dụ tới đây”.

“Nghe nói có mấy sát thủ cấp mười của Hồng Trần đều chết dưới tay cậu ta.

Tao rất mong được đánh với nó một trận!”
Satan lên tiếng khuyên nhủ: “Mày không được xem thường Dương Thanh.

Nghe đồn cảnh giới của cậu ta là Thần Cảnh trung kỳ”.

“Ha ha, mới có Thần Cảnh trung kỳ thôi à?”
Lucifer cười lạnh một tiếng, khí thế khủng bố trên người gã ta chợt toát ra.

“Mày, mày đột phá Thần Cảnh hậu kỳ rồi sao? Sao mày làm được vậy?”
Cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Lucifer, Satan khiếp sợ hỏi.

Lucifer ngạo ngễ nói: “Không cẩn thận đột phá mất rồi!”
Thủ lĩnh Hồng Trần cũng gật đầu tán thưởng: “Không tồi, cuối cùng Hồng Trần cũng có thêm một sát thủ Thần Cảnh hậu kỳ! Satan, cậu phải cố gắng, đừng để thua xa Lucifer”.

“Vâng thưa thủ lĩnh!”
Satan vội vàng đáp, nhưng trong mắt lại lóe lên sát khí.

“Satan, sau này tôn trọng tao một chút, đừng có giở giọng ra lệnh với tao.

Tao mà không vui, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy!”
Lucifer
.

Chương 1184: 1184: Hai Đại Ma Vương Của Hồng Trần

Theo tiếng va chạm kịch liệt này, cả căn cứ ngầm lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo.

"Thủ lĩnh, là xe chiến đấu của đối phương va vào căn cứ trên mặt đất của chúng ta!"

Có người vội báo cáo.

Cùng lúc đó, bên ngoài.

Lôi Âm lái xe chiến đấu tông thẳng vào căn cứ Hồng Trần trên mặt đất.

Mỗi một cứ điểm của Hồng Trần đều có hai căn cứ trên mặt đất và dưới mặt đất.

Căn cứ ngầm giống như một cái mật thất vậy, còn căn cứ trên mặt đất chính là nơi làm việc của cứ điểm này.

Hồng Trần thành lập lâu như vậy vẫn chưa từng xảy ra chuyện căn cứ trên mặt đất bị va chạm, hơn nữa còn là trụ sở chính bị va chạm.

"Thủ lĩnh, không xong rồi, có hai cao thủ vừa ra khỏi xe chiến đấu, thực lực rất mạnh, người của chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, mong thủ lĩnh sắp xếp sát thủ chiến đấu cấp mười!"

Đúng lúc này, một sát thủ cấp chín chạy vào căn cứ ngầm, vội vã báo cáo.

"Cái gì? Bên ngoài có tới mấy trăm tên sát thủ mà không thể xử lý được hai người sao?"

Mấy sát thủ trong căn cứ ngầm đều tỏ vẻ khiếp sợ.

"Ầm!"

Lúc này, lại một âm thanh rất lớn vang lên, cửa lớn làm bằng hợp kim thông xuống căn cứ ngầm của căn cứ trên mặt đất bỗng nhiên bị người ta đạp bung từ bên ngoài.

Một người trung niên mặc chiến phục bước vào.

“Mày là ai?”
Mấy sát thủ Hồng Trần trong căn cứ đều sợ ngây người.

Người đến chính là Lôi Âm có tu vi Thần Cảnh trung kỳ, lúc này cả người ông ta tản ra ý chí chiến đấu, vung một quyền đánh bay một tên sát thủ cấp mười.

“Không biết tự lượng sức mình!”
Lôi Âm vẻ mặt kiêu ngạo, ông ta nhìn về phía đám sát thủ hàng đầu của Hồng Trần bằng ánh mắt lạnh lùng, nhếch miệng, nở một nụ cười giễu cợt: “Hóa ra tất cả chúng mày đều trốn ở đây, khiến bọn tao tìm vất vả thật đấy!”
“Mày là cao thủ của chiến vực Chiêu Châu!”
Sát thủ Hồng Trần nhận ra cách ăn mặc của Lôi Âm, tức giận quát lên: “Bọn mày dám đến trụ sở chính của Hồng Trần gây sự, chiến vực Chiêu Châu bọn mày làm trái với quy tắc!”
Ở chiến trường ngoài biên giới, các nước đều thống nhất không cho phép ra tay với những thế lực hàng đầu nước ngoài.

Vậy mà lúc này Lôi Âm lại đến đây.

Lôi Âm cười khẩy một tiếng: “Ai nói ông đây là người của chiến vực Chiêu Châu?”
“Chẳng lẽ mày không phải?”
Một tên sát thủ cấp mười nghi ngờ hỏi.

“Phải ông nội mày!”
Lôi Âm vừa nói hết câu, người đã biến thành một tàn ảnh xông lên.

Vung nắm đấm về phía trước!
“Bốp!”

Cú đấm này giáng xuống, tên sát thủ cấp mười kia lập tức bị đánh bay.

“Đồ khốn kiếp, mày đúng là tự tìm đường chết!”
Hành động của Lôi Âm chọc giận sát thủ Hồng Trần, mấy chục sát thủ chủ chốt của Hồng Trần cùng nhau xông về phía ông ta.

Thủ lĩnh của Hồng Trần vẫn ngồi im như cũ, Satan và Lucifer đứng hai bên trái phải của ông ta.

Ba người này chính là ba sát thủ mạnh nhất của Hồng Trần, kể cả Satan có thực lực yếu nhất cũng là Thần Cảnh trung kỳ.

Còn những sát thủ cấp mười khác đều có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh.

Nếu không nhờ đi vào trụ sở chính của Hồng Trần, Lôi Âm hoàn toàn không ngờ rằng một tổ chức sát thủ lại có ba sát thủ Thần Cảnh, còn có mấy chục sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh nữa.

Đội ngũ thế này đã có thể càn quét một vài quốc gia nhỏ rồi.

Đội ngũ như vậy kể cả ở Chiêu Châu cũng chỉ có Hoàng tộc và những gia tộc Cổ Võ ẩn thế kia mới có thể sánh bằng.

Lôi Âm lúc này hoàn toàn là một chiến thần, một mình đối mặt với hai mươi mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, thật sự tựa như sói vào bầy cừu, không có chút áp lực nào, mỗi khi đánh xuống một đòn đều sẽ có một sát thủ của Hồng Trần bị đánh bay.

Dù ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng ở đây có rất nhiều sát thủ, hai mươi mấy sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, đã đủ năng lực giết chết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ rồi.

Có điều Lôi Âm thân là chiến thần chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu, những cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bình thường kia sao có thể so sánh được?

Nhìn thấy hai mươi mấy sát thủ cấp mười liên tục ngã xuống đất, sắc mặt thủ lĩnh của Hồng Trần cực kỳ u ám.

Lucifer liếm môi một cái, nói với vẻ mặt khát máu: “Thủ lĩnh, để tôi đi giết tên ngu xuẩn này đi!”

Thủ lĩnh Hồng Trần cũng không cho Lucifer ra trận, mà ra lệnh một tiếng: “Satan, cậu đi giết ông ta!”

“Rõ!”

Satan không chút do dự di chuyển, xông thẳng về phía Lôi Âm.

“Bịch!”

Satan đánh một đòn trúng thẳng vào lồng ngực của Lôi

Âm, ông ta lập tức bị đánh lùi năm sáu bước mới dừng lại.

Khi nhìn về phía Satan, trong mắt ông ta tràn đầy ý chí chiến đấu điên cuồng: "Không hổ là Satan – một trong hai đại ma vương của Hồng Trần, đúng là lợi hại!"

Hai người đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, lúc này trên người mỗi người đều hừng hực ý chí chiến đấu.

Cao thủ đến cấp bậc như bọn họ rất khó gặp được đối thủ, bây giờ gặp được đối thủ có thực lực tương đương, dĩ nhiên phải quyết chí đấu một trận rồi.

"Xem ra ông chính là người trước đó khiến cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất đúng không?"

Satan lạnh lùng nói: "Không đúng, có lẽ chỉ với một mình ông không thể khiến cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất nhanh như vậy được".

"Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ đồng bọn của ông cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đúng không?"

Khi nãy cũng có cấp dưới báo cáo bên ngoài xuất hiện một chiếc xe chiến đấu, trên đó có hai người.

Bây giờ chỉ có Lôi Âm đến đây, rất rõ ràng người còn lại đang ở bên ngoài.

"Nói nhảm nhiều quá!"

Đương nhiên Lôi Âm sẽ không trả lời, bắt đầu di chuyển, chủ động tấn công.

"Ầm ầm ầm!"

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ chiến đấu với nhau với tốc độ rất nhanh.

Lúc này, mấy cao thủ cấp mười còn lại đều tỏ vẻ khiếp sợ.

Trận chiến đẳng cấp thế này thật sự khiến người ta khiếp sợ, căn cứ ngầm của Hồng Trần đều làm từ xi măng cốt thép.

Nhưng lúc này, cùng với trận chiến điên cuồng của hai người, vách tường bê tông bị làm chấn động đến mức rơi xuống, để lộ thép bên dưới bê tông.

Thủ lĩnh của Hồng Trần vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lôi Âm, nhưng đầu óc lại không ngừng suy nghĩ.

Ông ta thật sự không thể hiểu nổi, đối phương có hai cao thủ đến đây, vì sao chỉ có một người xông vào căn cứ ngầm, người còn lại đâu rồi?

Còn nữa, điều khiến ông ta quan tâm nhất là trước đó 12 cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất, rốt cuộc có liên quan đến hai người này không?

Mỗi một cứ điểm của Hồng Trần đều có hai mươi, ba mươi sát thủ canh giữ, bình thường người mạnh nhất của mỗi cứ điểm đều là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Nhìn sức chiến đấu Lôi Âm thể hiện ra, đồng bọn của ông ta cũng phải là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mới có thể tiêu diệt một cứ điểm trong vòng mấy phút ngắn ngủi như thế được.

Như vậy xem ra chuyện mười hai cứ điểm của Hồng Trần bị tiêu diệt chắc chắn có liên quan đến hai người này.

Nhưng ông ta vẫn không thể nghĩ ra được rốt cuộc hai người này là ai?

Vì sao phải đến tấn công Hồng Trần?

Lúc Lôi Âm và Satan đang chiến đấu kịch liệt, Dương Thanh cũng ở gần đó, đứng cùng với những sát thủ cấp mười kia của Hồng Trần.

Nhưng lúc này sự chú ý của tất cả mọi người đều bị trận chiến kịch liệt của Lôi Âm thu hút, hoàn toàn không có ai chú ý đến sự tồn tại của anh.

"Ầm!"

Lôi

Chương 1185: 1185: Bàn Tay Ác Ma

Lucifer nhìn Lôi Âm xông về phía mình với vẻ mặt khát máu, trong mắt ông ta chỉ có sát khí mãnh liệt.

"Ầm!"

Gã ta giậm mạnh chân một cái, mặt đất làm từ xi măng cốt thép lập tức vỡ nát, thậm chí ngay cả thép trong bê tông cũng bị gãy lìa dưới khí kình đáng sợ này.

"Giết!"

Lôi Âm giận dữ quát lên một tiếng, vừa ra tay đã sử dụng tuyệt chiêu.

Hai người xông đến cạnh nhau gần như trong nháy mắt, Lôi Âm tập trung sức mạnh cả người lên trên nắm đấm tay phải, sau đó đấm về phía Lucifer.

Lucifer cũng không nương tay, vung một nắm đấm tới.

"Ầm!"

Một âm thanh lớn vang lên, nắm đấm của hai người va vào nhau.

Một cơn khí kình đáng sợ lấy nơi va chạm nắm đấm của hai người làm trung tâm, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm ầm!"

Lucifer cũng không thừa thắng xông lên, gã ta nhoẻn miệng nở một nụ cười khó đoán, nhìn về phía Lôi Âm như đang nhìn một kẻ đã chết.

"Nói tôi biết ông là ai? Sau lưng ông là thế lực gì? Vì sao phải đến Hồng Trần của tôi?"

Lucifer lạnh lùng nói: "Chỉ cần ông nói cho tôi biết những điều tôi cần biết, tôi có thể giữ cho ông toàn thây!"

Ngông cuồng!

Gã ta muốn Lôi Âm nói tất cả cho ông ta biết, nhưng chỉ giữ toàn thây cho Lôi Âm.

Trong mắt Lôi Âm lộ ra ánh sáng sắc bén, sức mạnh của Lucifer khiến ông ta chợt có một cảm giác vô lực, trừ khi mình có thể bùng nổ ra sức chiến đấu có thể so với Thần Cảnh hậu kỳ thì mới có hy vọng tiếp tục giao chiến với Lucifer.

Nếu không với một người chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ như ông ta, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

"Mở!"
Lôi Âm không chút do dự siết chặt hai tay, hét to một tiếng.

"Ầm!"
Một hơi thở vô cùng đáng sợ từ người ông ta dâng lên trời.

Chỉ trong nháy mắt, sức chiến đấu đã bước vào Thần Cảnh hậu kỳ!
Kể cả thủ lĩnh của Hồng Trần cũng hơi nheo mắt lại, Lôi Âm sử dụng bí pháp nâng cao sức chiến đấu, thật sự khá mạnh.

"Lucifer, giữ lại người sống!"
Thủ lĩnh Hồng Trần cất lời, dường như rất có lòng tin với Lucifer.

Dù Lôi Âm đã bộc phát ra sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng ông ta vẫn cho rằng Lucifer sẽ thắng chắc.

"Chỉ cần ông ta còn lại một hơi thở là được, đúng không?"
Lucifer nở nụ cười xấu xa hỏi thủ lĩnh của Hồng Trần.

"Đúng!"
Thủ lĩnh của Hồng Trần gật đầu.

"Ông chắc chắn sẽ không nói với tôi những gì tôi muốn biết sao?"
Lucifer hỏi Lôi Âm với vẻ giễu cợt.

Lôi Âm tức giận quát một tiếng: "Đánh bại tao trước rồi nói!"
Dứt lời, ông ta lại biến mất một lần nữa.

"Ầm ầm ầm!"
Một giây sau, hai người lại giao chiến, khí kình đáng sợ bao phủ toàn bộ căn cứ ngầm.

Người có thể đi vào căn cứ ngầm đều là lãnh đạo cấp cao của Hồng Trần, cũng chính là đám sát thủ hàng đầu.

Nhưng lúc này dù bọn họ chỉ đứng theo dõi cuộc chiến cũng cảm thấy run rẩy, nếu Lôi Âm muốn giết bọn họ, e rằng bọn họ chỉ có thể đợi bị giết chết trong nháy mắt.

Dẫu sao Hồng Trần to lớn cũng chỉ có ba sát thủ Thần Cảnh.

Đa số những lãnh đạo cấp cao kia đều là sát thủ bán bộ Thần Cảnh.

Đừng nói là Lôi Âm có sức chiến đấu Thần Cảnh hậu kỳ, dù chỉ là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thì bán bộ Thần Cảnh như bọn họ cũng không thể đánh bại được.

Lucifer và Lôi Âm đều rất mạnh, ngoài thủ lĩnh của Hồng Trần, Satan và Dương Thanh lẩn trốn trong đám sát thủ Hồng Trần có thể theo dõi bóng dáng của hai người, những người khác hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng chiến đấu kịch liệt, mỗi một lần khi hai người va chạm với nhau, bọn họ mới biết hóa ra bọn họ ở đó.

Nhưng một giây sau, hai người đã biến mất, lúc xuất hiện mở lần nữa đã ở cách đó mấy chục mét.

Vách tường mặt đất của căn cứ ngầm Hồng Trần lúc đầu còn vô cùng bằng phẳng, nhưng sau trận chiến dữ dội của hai người, có rất nhiều chỗ bê tông bị đánh sập, lộ ra thép bị chấn động đến mức đứt lìa.

“Ông mạnh lắm, nhưng như thế thì sao chứ? Gặp phải Lucifer tôi, ông chỉ có thể cảm nhận sự tuyệt vọng thôi!”

Sau khi đánh lùi Lôi Âm bằng một chiêu, sát khí không ngừng lượn lờ quanh người Lucifer, gã ta nhanh chóng vung một cánh tay lên.

Một giây sau, một hơi thở vô cùng đáng sợ tràn ra từ lòng bàn tay gã ta.

“Nguy hiểm!”

Lôi Âm lập tức cảnh giác, khi nãy trong lúc chiến đấu kịch

liệt với Lucifer, ông ta tốn rất nhiều sức lực.

Lúc này, ông ta cảm nhận được một sức mạnh vượt xa Thần Cảnh hậu kỳ từ trên cánh tay kia của Lucifer.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của Thần Cảnh đỉnh phong?

Bản thân Lôi Âm chỉ là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, sao có thể biết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong có sức mạnh thế nào được?

Ông ta chỉ suy đoán thôi!

Dù đây là cao thủ này có sức mạnh gì cũng là một thử thách cực kỳ to lớn với ông ta.

Thậm chí ông ta còn có một cảm giác là dù mình có dốc hết sức lực cũng không thể đỡ được một chưởng này.

"Ông chuẩn bị xong chưa? Đòn đánh này là tuyệt chiêu Lucifer tôi tự nghĩ ra, Bàn Tay Ác Ma!"

Vẻ mặt Lucifer dữ tợn, ông ta nhìn Lôi Âm nói: "Đòn đánh này, dù là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bình thường cũng không thể nào đỡ được".

"Vậy à? Vậy để tao thử xem Bàn Tay Ác Ma của mày mạnh đến mức nào!"

Hai chân Lôi Âm đứng vững vàng dưới đất, ông ta hơi cúi người, giữ trạng thái chuẩn bị chiến đấu tốt nhất.

Lúc này kể cả Dương Thanh cũng nheo hai mắt lại, nhìn chằm chằm Lucifer.

Anh muốn đảm bảo Lôi Âm không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Giết!"

Lucifer bỗng nhiên tức giận quát một tiếng, một giây sau, gã ta đã biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Thân thể gã ta biến thành một tàn ảnh, Bàn Tay Ác Ma tập trung sức mạnh cả người kia mang theo sát khí đáng sợ, muốn giết chết Lôi Âm.

Lôi Âm hiểu rõ sức mạnh của đòn đánh này, chỉ có thể dốc hết sức lực để đỡ.

“Trấn áp!”

Lôi Âm tức giận gào thét, hai tay biến thành hai chưởng, đánh vào Bàn Tay Ác Ma đang tấn công tới của Lucifer.

“Ầm!”

Vào lúc hai tay của Lôi Âm sắp giữ được Bàn Tay Ác Ma của Lucifer, Bàn Tay Ác Ma của Lucifer đột nhiên động đậy.

Lập tức xuyên qua giữa hai tay của Lôi Âm, nhắm trúng lồng ngực của ông ta.

Không có gì bất ngờ, Lôi Âm phun ra một ngụm máu, người bay ngược ra ngoài, sau khi nặng nề rơi xuống đất lại tiếp tục phun ra một ngụm máu.

Hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ trên người ông ta ban đầu cũng lập tức biến mất.

Lucifer đứng tại chỗ, vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn xuống Lôi Âm từ trên cao, lạnh lùng nói: “Ông mà cũng dám đỡ Bàn Tay Ác Ma của tôi á?”

Dứt lời, Lucifer lại ra tay, Bàn Tay Ác Ma lập tức biến thành móng vuốt, nhắm thẳng vào đầu Lôi Âm.

Lúc này, Lôi Âm mở to hai mắt, trong mắt đầy sự tuyệt vọng và không cam lòng.

Ông ta biết dù mình không chết dưới đòn này, thì sau đó cũng sẽ hoàn toàn trở thành một kẻ tàn phế.

Chương 1186: 1186: Thì Ra Là Mày

“Lôi Âm!”

“Chẳng lẽ ông thật sự muốn ở Thần Cảnh trung kỳ cả đời luôn sao?”

“Còn chưa đến bước đường cùng mà ông đã muốn từ bỏ rồi à!”

“Nếu chỉ như thế mà ông đã từ bỏ, tôi xem thường ông!”

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc thế này, một tiếng quát giận dữ đột nhiên vang lên, giống như tiếng sấm sét nổ vang bên tai Lôi Âm.

Khi nãy mọi người đều tập trung sự chú ý lên người Lôi Âm và Lucifer, hoàn toàn không ai chú ý đến còn có một người ngoài ở đây.

Trong lúc nhất thời, các sát thủ của Hồng Trần đều sợ ngây người.

Mấy sát thủ đứng gần Dương Thanh nhất đều phản ứng rất nhanh, lùi về sau mấy bước.

Mà lúc này, Lôi Âm vốn dĩ đã tuyệt vọng, định từ bỏ cơ hội tranh đấu cuối cùng sau khi nghe thấy lời Dương Thanh nói thì lập tức tỉnh táo lại.

“Không đến giờ phút cuối cùng, tôi nhất định sẽ không từ bỏ!”

Lôi Âm thầm nói một câu trong lòng, trong đôi mắt ông ta tràn đầy kiên định, còn mang theo ý chí chiến đấu nồng đậm.

Khí thế trên người ông ta cũng lại dâng lên cao một lần nữa.

Trong nháy mắt, ý chí chiến đấu phát ra từ trên người ông ta, ông ta vốn dĩ đang bị thương nặng vì đòn tấn công của Lucifer bỗng nhiên đứng lên một lần nữa.

“A!”

Ông ta ngẩng đầu gào lên với không trung, như muốn dùng tiếng gào để đè nén nỗi khó chịu trong lòng.

Tất cả khó chịu đều biến mất sau tiếng hét này.

“Ầm!”

Khí thế trên người ông ta xộc thẳng lên trời.

Chẳng mấy chốc, Lôi Âm còn là Thần Cảnh trung kỳ nhưng hơi thở võ thuật trên người ông ta đột nhiên cao hơn, dù chưa đột phá Thần Cảnh hậu kỳ nhưng chỉ thiếu một bước nữa thôi.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, đòn cuối cùng của Lucifer còn chưa đến, Lôi Âm đã phấn chấn lên một lần nữa.

Trong mắt ông ta tràn đầy tự tin, lập tức vung một cánh tay lên, một sức mạnh vô cùng đáng sợ phát ra từ trên nắm đấm của ông ta.

“Phá!”

Ông ta tức giận gào thét, cánh tay đánh xuống, hơi thở võ thuật đáng sợ bộc phát từ nắm đấm của ông ta.

“Ầm!”

Lúc này, đòn tấn công của Lucifer cũng đã đến, gã ta đánh thẳng vào đầu Lôi Âm, nhưng lại bị quyền của Lôi Âm đánh trúng tay.

“Oành!”

Lucifer tỏ vẻ ngạc nhiên, gã ta hoàn toàn không ngờ Lôi Âm đã bị Bàn Tay Ác Ma làm bị thương nặng mà vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Càng không ngờ Lôi Âm còn có thể đánh ra đòn mạnh mẽ hơn.

Gã ta hoàn toàn không kịp phản ứng, sự kiêu ngạo khiến gã ta cho rằng dưới đòn vuốt này, Lôi Âm không chết cũng sẽ bị thương nặng.

.

truyện teen hay

Nhưng đòn đánh này của gã ta hoàn toàn không đánh trúng

Lôi Âm, ngược lại tay của gã ta còn bị Lôi Âm đánh chệch hướng.

Đợi lúc gã ta lấy lại tinh thần, Lôi Âm giáng một cú thật mạnh vào bụng gã ta.

Trong sự khiếp sợ của tất cả mọi người, Lucifer cứ thế bị đánh bay.

Đây là lần đầu tiên Lucifer bị đánh bay từ khi hai người giao chiến.

"Tôi làm được rồi!"

Lôi Âm vui mừng, lúc nhìn về phía Dương Thanh, trong mắt ông ta tràn đầy kính nể.

Dù ông ta biết danh tiếng Tướng quân biên giới phía Bắc của Dương Thanh, cũng biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng lúc ông ta mới nhìn thấy Dương Thanh, trong lòng vẫn thấy nghi ngờ thực lực của anh.

Nhưng sau đó, sau khi Dương Thanh liên tục tiêu diệt mấy cứ điểm của Hồng Trần, ông ta mới biết Dương Thanh thật sự rất mạnh.

Dù vậy, trong lòng ông ta vẫn khá nghi ngờ Dương Thanh, dẫu sao anh cũng còn rất trẻ.

Mãi đến giờ phút này, ông ta mới thấy thật sự khâm phục Dương Thanh, cũng đã thừa nhận Dương Thanh.

Chỉ với mấy câu ngắn ngủi đã khiến người đang ở trong bước đường cùng như ông ta chuyển bại thành thắng.

"Muốn phá vỡ ràng buộc võ thuật của ông thì liều mạng đấu một trận đi, chỉ có thời khắc sống chết mới ông mới có thể lĩnh ngộ được đạo lý võ thuật!"

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Thiên phú võ thuật của ông rất mạnh, nếu như chỉ vì từng bị thương nặng mà ảnh hưởng đến nền tảng võ thuật của ông thì thật sự rất đáng tiếc".

"Bây giờ chỉ có liều mạng đấu một trận mới có hy vọng phá vỡ ràng buộc võ thuật của ông!"

"Một khi ông có thể lột xác thành công, sau này cũng không phải không có hy vọng đứng vững ở Thần Cảnh đỉnh

phong!”

Lời nói này của Dương Thanh khiến nhiệt huyết trong người Lâm Ẩn sôi trào một lần nữa, đã lâu rồi ông ta không có cảm giác như vậy.

“Rõ!”

Lôi Âm cao giọng đáp, lúc nhìn về phía Lucifer, ý chí chiến đấu trong mắt càng nồng đậm hơn.

Chỉ có sống chết mới có thể phá vỡ ràng buộc võ thuật!

Lúc này Lucifer đã bò dậy từ dưới đất, ánh mắt vô cùng dữ tợn, gã ta nhìn chằm chằm Lôi Âm: “Không ngờ ông dám đánh tôi bị thương! Sao ông dám hả?”

Lần này khi nhìn về phía Lucifer, trong mắt Lôi Âm đã không còn sự sợ hãi nữa, tựa như đang nhìn một con mồi của mình vậy.

“Giết!”

Gã ta đột nhiên giậm xuống đất, lao nhanh ra ngoài.

“Chết đi cho tôi!”

Lucifer đã hoàn toàn bị chọc giận, đâu còn suy tính đến việc thủ lĩnh Hồng Trần bảo gã ta giữ lại người sống nữa?

Gã ta lập tức bộc phát ra trạng thái mạnh nhất, giống như một ác ma chân chính đến từ đại ngục, cả người đều là sát khí đáng sợ.

Còn Lôi Âm dù đã bị thương nặng, nhưng lúc này, khi đối mặt với Lucifer, trong mắt ông ta không có chút sợ hãi nào cả, chỉ có sự điên cuồng quyết chí tiến lên.

“Ầm ầm ầm!”

Hai người không ngừng va vào nhau, trận chiến lúc này còn khiến người ta chấn động hơn trận chiến khí nãy.

Dương Thanh mỉm cười, Lôi Âm ở trong trạng thái này nhất định sẽ lĩnh ngộ được rất nhiều điều.

Cơ hội như thế thật sự là chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Anh tin Lôi Âm nhất định có thể thành công, sau hôm nay, Chiêu Châu sẽ có thêm một Chiến Thần Thần Cảnh hậu kỳ.

Cao thủ đến Thần Cảnh còn có thể thật sự bước vào Thần Cảnh hậu kỳ đã ít lại càng ít.

Kể cả trong chiến vực Chiêu Châu cũng chẳng có bao nhiêu.

Bất cứ một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nào cũng có thể coi là vũ khí quan trọng của nước Chiêu Châu.

Lúc này, thủ lĩnh của Hồng Trần không chú ý đến Lôi Âm nữa, đôi mắt hung tàn kia đột nhiên tập trung vào Dương Thành.

Không biết vì sao ông ta không có cách nào nhìn thấu được Dương Thanh, tình huống thế này chỉ có hai loại, một là Dương Thanh vốn dĩ là người bình thường, không có chút nền tảng võ thuật nào.

Hai là cảnh giới võ thuật của Dương Thanh quá mạnh, vượt xa thủ lĩnh Hồng Trần.

Dù là kiểu thứ nhất hay kiểu thứ hai đều khiến thủ lĩnh Hồng Trần không thể nào chấp nhận được.

Nếu Dương Thanh thật sự là một người bình thường thì sao có thể chỉ điểm Lôi Âm chiến đấu?

Nhưng nếu Dương Thanh là một tồn tại có cảnh giới võ thuật vượt xa ông ta thì càng không có khả năng, vì Dương Thanh còn quá trẻ.

Dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ trẻ tuổi như thế, ông ta cũng chưa từng gặp.

Ông ta chưa từng gặp, nhưng lại biết một người.

Dương Thanh của Yến Đô, nước Chiêu Châu!

Nghĩ đến đây, thủ lĩnh Hồng Trần lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên, cuối cùng ông ta cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi.

Vì sao mười hai cứ điểm của Hồng Trần liên tục bị tiêu diệt, vì tất cả những điều này đều do Dương Thanh và Lôi Âm làm ra!

Vì là ông ta ra lệnh cho sát thủ của Hồng Trần nghĩ cách dẫn người vô cùng quan trọng bên cạnh Dương Thanh đến Hồng Trần, sau đó dụ Dương Thanh tới.

Nhưng ông ta không hiểu nổi vì sao Dương Thanh lại tìm tới nơi này nhanh như thế?

"Thì ra là cậu!"

Thủ lĩnh Hồng Trần bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thanh, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Dương Thanh cũng nhìn ông ta, nhưng ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, tựa như đang nhìn một người bình thường vậy.

Ánh mắt thế này khiến thủ lĩnh của Hồng Trần cực kỳ khó chịu.

Nhìn khắp Hồng Trần này, có mấy ai dám nhìn thẳng vào mắt ông ta chứ?

Bây giờ một người trẻ tuổi bị ông ta dụ đến trụ sở chính của Hồng Trần để giết chết lại dám làm thế!

Chương 1187: 1187: Tôi Muốn Hồng Trần

Hai người nhìn nhau từ xa, nhưng không một ai ra tay trước, bầu không khí sặc mùi thuốc súng đáng sợ.

Nhưng khiến người ta khó hiểu là trên người Dương Thanh không hề có chút hơi thở võ thuật nào, giống như một người bình thường vậy.

"Ầm!"
Đúng lúc này, Lucifer đột nhiên đạp một cú lên người Lôi Âm, khiến ông ta bay xa mười mấy mét, va mạnh lên trên vách tường bê tông.

Lúc này, ông ta thật sự không còn sức để tiếp tục chiến đấu nữa, sau khi ngã xuống, lúc cố hết sức bò dậy thì lại phát hiện mình hoàn toàn không làm được.

Ông ta chua xót quay đầu nhìn về phía Dương Thanh, cất lời: "Đại nhân, tôi đã cố gắng hết sức rồi!"
Dương Thanh gật đầu, tiện tay lấy một viên thuốc màu đen ra, cong tay búng một cái, viên thuốc bay vào miệng Lôi Âm.

Viên thuốc vừa vào miệng đã bắt đầu tan ra, biến thành một dòng nước ấm chảy vào nơi sâu trong cổ họng của ông ta.

Dù không biết Dương Thanh cho mình uống thuốc gì, nhưng Lôi Âm hiểu viên thuốc này chắc chắn rất có lợi cho việc hồi phục tình trạng thương tích của mình.

"Ông yên tâm điều dưỡng đi, chuyện còn lại giao cho tôi xử lý!"
Dương Thanh đứng dậy nói.

"Vâng!"
Lôi Âm vội vã đáp lời.

Dù Dương Thanh muốn ép ra tiềm lực của Lôi Âm, nhưng cũng hiểu bây giờ ông ta thật sự đã đến giới hạn rồi.

Dù sao bản thân Lucifer cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, còn Lâm Ẩn chỉ có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ, đầu tiên về mặt cảnh giới đã có chênh lệch rất lớn rồi.

Ông ta có thể kiên trì đến bây giờ hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của Dương Thanh.

Không chỉ có Dương Thành, những sát thủ hàng đầu của Hồng Trần cũng đều vô cùng khiếp sợ.

Lucifer thân là một trong những sát thủ hạng nhất của Hồng Trần, hơn nữa còn có cảnh giới võ thuật cao hơn Lôi Âm, không ngờ hai người giao chiến lâu như vậy trận chiến mới kết thúc.

Nói theo một ý nghĩa nào đó thì Lucifer đã thua rồi.

“Thằng oắt con, mày là ai?”
Lucifer nhìn về phía Dương Thanh bằng vẻ mặt khát máu.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh.

Tất cả những người có thể xuất hiện trong căn cứ ngầm của trụ sở chính này đều là nhóm sát thủ đứng đầu chủ chốt nhất của Hồng Trần, dù Dương Thanh còn trẻ, nhưng bọn họ cũng không lập tức ra tay với anh.

Có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào nơi này đã đủ chứng minh thực lực của Dương Thanh rồi.

Dương Thanh không thèm trả lời câu hỏi của Lucifer, anh lướt qua Lucifer, nhìn thẳng vào thủ lĩnh của Hồng Trần.

Thủ lĩnh của Hồng Trần cũng nhìn thẳng vào Dương Thanh, hai người nhìn nhau từ xa, mang lại cho người khác một cảm giác ngột ngạt vô hình ở cái căn cứ ngầm không rộng rãi gì mấy này.

“Đồ khốn kiếp! Mày đúng là tự tìm đường chết!”
Lucifer bị Dương Thanh làm lơ lập tức nổi giận, gã ta đường đường là sát thủ có thực lực đứng thứ hai trong Hồng Trần, đã bao giờ bị người khác coi thường như thế đâu?
Gã ta nhún chân, nhắm thẳng về phía Dương Thanh.

Nhưng từ đầu đến cuối Dương Thanh vẫn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích dù là một chút, hình như không hề lo rằng Lucifer sẽ giết chết mình.

Lúc này, tất cả sát thủ của Hồng Trần đều nhìn về phía Dương Thanh, bọn họ đều muốn biết người trẻ tuổi dám làm lơ Lucifer này rốt cuộc có năng lực thế nào.

Không chỉ có những sát thủ Hồng Trần, ngay cả thủ lĩnh Hồng Trần cũng muốn biết.

"Đi chết đi!"
Trong nháy mắt, Lucifer đã xông tới trước mặt Dương Thanh, đột nhiên đấm mạnh tới một quyền, nhắm thẳng vào mặt Dương Thanh.

"Bốp!"
Một giây sau, cảnh khiến tất cả mọi người phải khiếp sợ diễn ra, lúc nắm đấm của Lucifer sắp đánh lên mặt Dương Thanh, Dương Thanh hờ hững duỗi một bàn tay, không ngờ cứ thế nắm được tay của Lucifer, khiến nắm đấm của gã ta không thể nào tiến về phía trước nữa.

Ầm!
Lúc này, những người đang có mặt đều thấy khiếp sợ!
Lôi Âm vừa đấu một trận kịch liệt với Lucifer, cuối cùng thua trong tay Lucifer cũng trợn mắt há mồm nhìn Dương Thanh, không ngờ anh lại nắm được tay của Lucifer một cách dễ dàng như thế.

Lucifer là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đấy!

Sao lại như một đứa trẻ trong tay Dương Thanh thế này?
Một đòn dùng hết sức lực của Lucifer cứ thế bị Dương Thanh thoải mái bắt lấy?
Sao có thể có chuyện đó được?
Đây không chỉ là suy nghĩ của một mình Lôi Âm, mà cũng là suy nghĩ của những người đang có mặt.

Thủ lĩnh Hồng Trần híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Đến tận lúc này, ông ta mới biết vì sao sát thủ Hồng Trần phái đi giết Dương Thanh đều bị giết hết.

Vì Dương Thanh hoàn toàn không phải cao thủ Thần Cảnh bình thường, mà là cao thủ đứng ở đỉnh Thần Cảnh thật sự!
"Mày… Mày… Chuyện này… Chuyện này không thể nào!"
Lucifer trợn to hai mắt, lúc cố gắng muốn tránh khỏi tay Dương Thanh mới phát hiện sức mạnh của Dương Thanh đáng sợ đến mức nào.

Gã ta đường đường là cao thủ đứng thứ hai Hồng Trần mà lại không thể nào giãy tay khỏi người khác.

Điều này khiến gã ta lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ thực lực của mình.

"Không! Chuyện này không thể nào!"
Lucifer tức giận hét to, trong tròng mắt dữ tợn tràn đầy sự điên cuồng: "Chết đi cho tao!"
Gã ta nổi giận gầm lên một tiếng, vung nắm đấm còn lại muốn đánh mạnh lên mặt Dương Thanh.

"Ầm!"
Lúc này, cuối cùng Dương Thanh cũng ra tay, Lucifer vừa mới vung nắm đấm lên đã bị Dương Thanh đá bay.

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Lucifer Thần Cảnh hậu kỳ lập tức bị đạp bay mười mấy mét như quả bóng cao su, va mạnh lên vách tường xi măng cốt thép.

Trên vách tường chỗ Lucifer đập trúng lại có một đống bê tông đổ xuống, lộ ra một hình người.

Sau khi Lucifer rơi xuống đất, gã ta phun ra một ngụm máu, hơi thở võ thuật trên người lập tức biến mất.

"Hay!"

Lôi Âm kích động siết chặt hai tay, ánh mắt vô cùng hưng phấn.

Sức mạnh của Dương Thanh lại đổi mới nhận thức của ông ta một lần nữa rồi.

Đến lúc này, ông ta mới hiểu trước đó vì sao Dương Thanh vẫn luôn không ra tay, mà lại bảo ông ta ra tay.

Hóa ra một khi Dương Thanh ra tay, dù là Satan hay Lucifer cũng không thể chịu nổi một đòn của anh.

Nếu anh ra tay thì sao ông ta còn có cơ hội tích lũy kinh nghiệm nữa?
Dương Thanh là đang rèn luyện ông ta!
Rèn luyện bằng một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, thật sự quá đỉnh.

Trên mặt mười mấy sát thủ chủ chốt còn lại trong căn cứ ngầm đều tỏ vẻ cảnh giác, cầm sẵn súng ống trong tay, đợi lệnh của thủ lĩnh Hồng Trần bất cứ lúc nào.

“Chẳng trách sát thủ Hồng Trần phái ra đều chết hết trong tay cậu”.

Rốt cuộc thủ lĩnh Hồng Trần cũng lên tiếng, nhìn về phía Dương Thanh bằng vẻ mặt bình tĩnh, tựa như đang nói chuyện với bạn bè của mình vậy.

“Anh em của tôi ở đâu?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lần này

Chương 1189: 1189: Muốn Giết Dương Thanh

"Phụt!"
Ngay lúc này, thủ lĩnh của tổ chức Hồng Trần đột nhiên phun ra một búng máu, hơi thở võ đạo sụt giảm nhanh chóng.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh như cũ, nói: "Ông thua rồi!"
"Phụt!"
Thủ lĩnh hộc máu, câu nói của anh đã cho thấy kết quả, mấy trăm sát thủ của Hồng Trần vô cùng ngỡ ngàng.

Bên tai họ như có tiếng sấm nổ.

Bọn họ không biết rốt cuộc thủ lĩnh Hồng Trần mạnh đến mức nào, hôm nay mới là lần đầu tiên được chứng kiến.

Thậm chí phần đông sát thủ đến bây giờ mới được thấy ông ta.

Họ chỉ biết dưới trướng thủ lĩnh có hai đại ma vương là Satan và Lucifer, cả hai đều là cao thủ Thần Cảnh.

Ba sát thủ chủ chốt nhất cũng có thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Bên cạnh đó, tổ chức Hồng Trần còn sở hữu mười hai cứ điểm, thống lĩnh của mỗi cứ điểm đều là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Dù vậy, thủ lĩnh vẫn luôn là vị thần trong lòng mỗi một sát thủ Hồng Trần.

Lúc này đây, họ lại tận mắt nhìn thấy vị thần ấy thua!
Lại còn thua dưới tay một người trông có vẻ chưa đến ba mươi tuổi.

"Sao…!Sao lại thế được?"
Hầu như ai cũng không dám tin vào sự thật này.

Kể cả Lucifer và Satan.

"Không! Tuyệt đối không có khả năng!"
Lucifer kích động hét toáng lên: "Thủ lĩnh là cao thủ Thần

Cảnh đỉnh phong cơ mà, sao lại thua được?”

Tuy Satan cũng không dám tin, nhưng hắn ta đột nhiên tỏ ra vô cùng phấn khởi.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Thủ lĩnh Hồng Trần nặng nề nhìn Dương Thanh.

“Tôi là ai, hẳn là các ông phải biết rõ mới đúng”.

Anh lạnh lùng đáp.

Dương Thanh bị bọn sát thủ Hồng Trần này theo dõi rất lâu, chắc chắn những gì liên quan đến anh họ đã biết hết rồi.

Nếu không, họ đã không bắt Mã Siêu đi để ép anh ra mặt.

Một suy đoán đáng sợ chợt nảy lên trong đầu thủ lĩnh Hồng Trần.

“Tôi biết rồi! Tôi biết rồi! Cậu là Dương Bất Bại, Tướng quân biên giới phía Bắc có thể một mình chống lại cả nửa quốc gia!”

Ông ta hét lên, ánh mắt tràn đầy tức giận: “Cậu là người của chiến vực Chiêu Châu! Dám xuất hiện ở đây, còn muốn thâu tóm Hồng Trần”.

“Cậu được người của chiến vực Chiêu Châu ra lệnh đối phó Hồng Trần đúng không?”

Thủ lĩnh Hồng Trần mất kiểm soát, cả tâm trí đều trong tình trạng gắt gỏng cực độ.

“Rốt cuộc Chiêu Châu muốn làm gì? Chẳng lẽ không sợ làm vậy sẽ rước lấy thù hận sao?”

Sát ý dâng lên trong mắt Dương Thanh, xem ra hôm nay phải tiêu diệt Hồng Trần rồi, nếu không thân phận của anh sẽ bị bại lộ, từ đó Chiêu Châu sẽ gặp nhiều rắc rối lớn.

Mặc dù Dương Thanh đã rời khỏi biên giới phía Bắc, từ lâu đã không còn thuộc về chiến vực Chiêu Châu.

Nhưng kẻ địch bao giờ cũng không thích nói lý.

Chúng sẽ nghĩ cách tấn công Chiêu Châu, một khi tin tức anh đến Hồng Trần bị tiết lộ thì Chiêu Châu sẽ rơi vào cục diện nguy hiểm.

“Ai nói với ông tôi là người của chiến vực Chiêu Châu?”

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không thừa nhận, cười lạnh phản bác: “Ông cũng là một cao thủ võ đạo, chẳng lẽ không biết đạo lý núi cao còn có núi khác cao hơn?”

“Không! Tôi chắc chắn cậu là Tướng quân của biên giới phía Bắc!”

Thủ lĩnh Hồng Trần kiên quyết nói: “Thông tin về cậu tôi thuộc nằm lòng, sáu năm trước cậu đã tiến vào biên giới phía Bắc chiến vực Chiêu Châu”.

“Mà ở biên giới phía Bắc chỉ có Tướng quân Dương Bất Bại được mệnh danh là có khả năng một mình sánh bằng nửa quốc gia”.

“Mày không phải Dương Bất Bại thì còn ai vào đây?”

Dương Thanh cười khẩy: “Nếu ông cứ khăng khăng như vậy thì tùy ông”.

Lúc này anh càng giải thích thì mọi người sẽ càng nghi ngờ hơn.

Quả nhiên, Dương Thanh vừa nói ra câu này thì bọn sát thủ đang nghi ngờ thân phận của anh lập tức thả lỏng.

Đúng như anh nói, núi cao còn có núi cao hơn.

Ai có thể bảo đảm ở biên giới phía Bắc không có cao thủ nào mạnh hơn Tướng quân chứ?

Nếu như Dương Thanh là Tướng quân thì sao Chiêu Châu có thể để Dương Thanh đi được?

Vậy nên chưa chắc Dương Thanh là vị Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Chỉ có thủ lĩnh Hồng Trần là chắc chắn về thân phận thật sự của anh.

“Giao anh em của tôi ra đây, tôi sẽ tha cho ông một mạng!”

Dương Thanh lạnh giọng quát.

Cứu người mới là quan trọng nhất.

“Dương Thanh, có phải cậu biết chắc Hồng Trần không làm gì được cậu không?”

Thủ lĩnh Hồng Trần đột nhiên hỏi.

Anh nhướng mày: “Tôi không muốn nói lần thứ hai! Cho ông một cơ hội cuối cùng!”

“Tôi cũng cho cậu một cơ hội cuối cùng, trở thành thủ lĩnh thứ hai của Hồng Trần đi, rồi tôi sẽ thả anh em cậu”.

Ông ta ra điều kiện.

Một hơi thở cuồng bạo bộc phát ra khỏi người Dương Thanh.

Biểu hiện lúc này của thủ lĩnh Hồng Trần làm anh không rõ ông ta đang nghĩ gì.

Anh thật sự không hiểu thủ lĩnh Hồng Trần dựa vào đâu mà kiêu ngạo như vậy trong khi rõ ràng ông ta đã thua rồi.

Không sợ anh tiêu diệt cả tổ chức sao?

“Thủ lĩnh, chúng ta hợp sức giết thằng chó chết này đi!”

Lucifer tiến lên phía trước, dữ tợn nói.

Vừa rồi bị Dương Thanh đánh bại chỉ bằng một đòn nên gã ta cực kỳ không cam tâm.

Thủ lĩnh Hồng Trần không trả lời Lucifer mà nhìn chằm chằm Dương Thanh như đang chờ câu trả lời.

“Như vậy thì tôi đành giết ông thôi!”

Cuối cùng Dương Thanh lên tiếng.

“Cậu mà dám đánh, tôi đảm bảo anh em của cậu sẽ chết ngay bây giờ”.

Ông ta đe dọa.

Lucifer cũng ngả ngớn nói: “Mày nghĩ bọn tao bắt thằng đó về đây chỉ để dụ mày tới thật à?”

“Tao nói cho mày biết, không phải!”

“Mục đích thật sự của bọn tao là…”

“Chát!”

Ông ta vừa định tiết lộ thì bị thủ lĩnh tát vào mặt, phẫn nộ quát: “Câm miệng lại cho tôi!”

Thủ lĩnh đã thua Dương Thanh nhưng dù sao cũng là cao

thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cho dù Lucifer có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ cũng không thể ngăn nổi cái tát của ông ta.

Miệng mồm đầy máu, Lucifer lảo đảo bò dậy, sợ hãi nhìn về phía thủ lĩnh Hồng Trần, vội vàng nói: “Thủ lĩnh, xin lỗi, tôi lắm lời!”

“Hừ!”

Thủ lĩnh Hồng Trần hừ lạnh.

“Hồng Trần đánh giá sai thực lực của cậu nhưng những thứ khác vẫn không sai”.

Thủ lĩnh

Chương 1190: 1190: Ngoài Dự Đoán

Quả nhiên, vừa rồi Dương Thanh chỉ đang thăm dò nhưng thủ lĩnh Hồng Trần lại giật mình khi anh nói ra suy đoán của mình.

Phản ứng này chứng tỏ anh đã đoán đúng.

Thủ lĩnh Hồng Trần tất nhiên không ngốc, hối hận nhận ra mình tự làm bại lộ chân tướng.

Ông ta có thể khẳng định thực lực hiện giờ của Dương Thanh nằm trên mình, trong tình huống này, nếu Dương Thanh vứt bỏ Mã Siêu để giết ông ta thì ông ta chỉ còn một con đường chết.

"Dương Thanh, cậu nói gì vậy, tôi không hiểu!"

Thủ lĩnh Hồng Trần lạnh giọng nói: "Tất nhiên, bây giờ có nói gì cũng chả quan trọng, anh em của cậu đang nằm trong tay tôi, nếu mày không muốn phục tùng, tôi chỉ đành giết thôi".

"Ông mà dám động vào một sợi tóc của cậu ấy, chính tay tôi sẽ lấy cái mạng chó của ông! Ông biết điều đó không khó mà!"

Dương Thanh đằng đằng sát khí.

Anh ghét nhất là bị kẻ khác lấy những người cạnh mình ra đe dọa.

Dĩ nhiên, anh cũng đã tính đến khả năng này trước khi đến Hồng Trần.

Nếu không thì tại sao Mã Siêu lại bị bọn sát thủ này đánh cho bị thương nặng rồi mang lại đây chứ?

"Thật không may, anh em của cậu đã bị người của tôi dần một trận rồi, có lẽ từ nay về sau sẽ thành một người tàn tật".

Thủ lĩnh Hồng Trần cười híp mắt nói: "Nếu cậu vẫn không chịu khuất phục thì tôi sợ thằng đó sẽ không kiên trì nổi nữa".

"Ranh con, tao có thể nói cho mày biết thằng chó kia là bị tao bắt về từ Yến Đô".

Lucifer tàn nhẫn nói: “Phải thừa nhận thằng anh em này của mày mạnh thật, chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ mà lại có thể bộc phát ra sức mạnh của một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ”.

“Nhưng vậy thì sao, vẫn bị tao bắt về đấy thôi? Miệng thằng đó cứng lắm, bị tao đánh gần chết mà vẫn không chịu khai”.

“Nếu không phải do còn giá trị lợi dụng thì thằng đó đã biến thành cái xác rồi!”

Nghe gã ta nói vậy, sát ý thoáng chốc bùng lên trong mắt Dương Thanh.

“Bộp!”

Chỉ trong chớp mắt, anh xuất hiện trước mặt Lucifer, tóm cổ giơ gã ta lên giữa không trung.

“Mày chán sống rồi!”

Toàn thân Dương Thanh tràn ngập sát khí.

Không ai nghi ngờ anh chỉ cần dùng sức một chút thôi là có thể giết chết một trong hai cao thủ mạnh nhất Hồng Trần.

Bị Dương Thanh bóp cổ khó thở nhưng Lucifer vẫn không sợ hãi, trên mặt đầy vẻ điên cuồng và khiêu khích.

“Thả cậu ta ra!”

Thủ lĩnh Hồng Trần thấy vậy thì phẫn nộ.

Lucifer là sát thủ mạnh nhất dưới trướng ông ta, nếu bị giết thì thực lực của tổ chức Hồng Trần sẽ giảm đi đáng kể.

Dù sao tính cả thủ lĩnh thì Hồng Trần chỉ có ba cao thủ Thần Cảnh.

“Cho ông một phút, mang anh em của tôi ra đây, nếu không tên này sẽ chết!”

Dương Thanh bình tĩnh nói.

Không ai biết dưới gương mặt không cảm xúc này chứa đựng lửa giận lớn thế nào.

“Cậu dám!”

Thủ lĩnh giận dữ quát.

“Sao lại không dám?”
Anh cười khẩy, đột nhiên tăng lực trên tay.

“Rắc rắc rắc…”
Tiếng xương bị đè ép đột nhiên vang lên.

Lucifer còn đang tỏ ra khiêu khích cuối cùng cũng biết sợ.

Dương Thanh không ngừng dùng lực, gã ta có thể cảm nhận được xương cổ mình đang bắt đầu gãy nát.

Nhiều nhất một phút nữa, cổ của gã ta sẽ hoàn toàn bị nghiền nát bởi thứ sức mạnh đáng sợ này.

Đó cũng là giây phút gã ta trút hơi thở cuối cùng.

Cảm nhận được cái chết đang ngày một gần kề, Lucifer kịch liệt giãy giụa nhưng không làm nên chuyện gì, đây quả thật là một sự hành hạ độc ác đối với gã ta.

Âm thanh xương cổ liên tục gãy như tiếng gọi đến từ địa ngục, khiến cho gã ta sởn tóc gáy.

“Dừng tay! Dừng lại cho tôi!”
Thủ lĩnh Hồng Trần rống to.

Đương nhiên ông ta biết Dương Thanh dám giết Lucifer, lúc đó Hồng Trần sẽ thật sự suy bại.

Đây không phải điều ông ta muốn thấy.

“Satan, mang thằng đó đến đây cho tôi! Nhanh lên!”
Thủ lĩnh Hồng Trần rống to.

“Vâng!”
Satan xoay người chạy vào căn cứ ngầm.

Dương Thanh nhíu mày, chẳng lẽ Mã Siêu đang ở căn cứ dưới lòng đất?
Nhưng vừa rồi anh ở dưới đó mà, sao lại không phát hiện?

Lẽ nào căn cứ ngầm của Hồng Trần còn có chỗ đặc biệt khác?
Quả nhiên, chưa đến ba mươi giây sau, Satan xách một người đẫm máu chạy ra khỏi căn cứ ngầm.

“Mã Siêu!”
Dương Thanh vừa nhìn đã nhận ra Mã Siêu, nổi giận gầm lên, tia sát ý trong mắt càng đậm hơn.

Lúc này, khắp người anh ta toàn là máu tươi, hơi thở như có như không.

“Anh…!anh Thanh, cuối…!cuối cùng anh cũng…!tới!”
Mã Siêu đang rất yếu, không ngẩng đầu lên nổi, nhưng nghe thấy giọng của Dương Thanh nên dùng hết sức lực mới nói ra được một câu đứt quãng.

“Giờ cậu thả người được rồi chứ?”
Ngay khi Satan mang Mã Siêu ra ngoài, thủ lĩnh Hồng Trần xuất hiện sau lưng anh ta, bảo đảm nắm chắc mạng sống của anh ta trong tay mình.

“Phù phù…”
Dương Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng ghìm cơn thịnh nộ xuống.

Chưa bao giờ anh thấy Mã Siêu bị thương nặng như lúc này, sự tức giận điên cuồng dâng trào như sóng thần.

“Đừng…!Đừng để ý đến em, giết…!giết…”
Mã Siêu lại lên tiếng.

Cho dù bị thương nặng đến đâu, trong lòng anh ta vẫn ngập tràn sự hận thù đối với Hồng Trần, có thể hiểu lúc này Mã Siêu muốn tiêu diệt chúng đến mức nào.

Nhất là Lucifer, nếu có thể, anh ta muốn tự mình kết liễu tên này.

“Ầm!”
Dương Thanh vung cánh tay lên, cơ thể của Lucifer chợt bay ra xa mười mấy mét, đụng mạnh vào căn cứ trên mặt đất của Hồng Trần.

Gã ta phụt ra một ngụm máu, có cảm giác lục phủ ngũ tạng sắp vỡ vụn.

“Mã Siêu, tôi giữ cái mạng chó của thằng khốn kia cho cậu, cố chịu cho tôi!”
Dương Thanh hét lên.

“Vâng…”

Dựa trên tất cả ý chí mà mình có, Mã Siêu ngẩng đầu lên nhìn Dương Thanh, khóe môi nhoẻn lên nở nụ cười xán lạn.

Nhưng nụ cười ấy lại khiến lòng Dương Thanh vô cùng chua xót.

“Rốt cuộc phải thế nào ông mới chịu bỏ qua cho cậu ấy?”

Đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía thủ lĩnh Hồng Trần.

Nét mặt của ông ta cũng trở nên sốt ruột, hiển nhiên người ông ta đang đợi vẫn chưa đến.

“Dương Thanh, đến nước này rồi tôi cũng chẳng có gì cần giấu giếm nữa.

Có người muốn lấy mạng cậu, nhưng nhiệm vụ của Hồng Trần không phải giết mà là giao sống cậu cho họ”.

Thủ lĩnh

Chương 1191: 1191: Đột Phá Chỉ Trong Một Hơi Thở!

"Chết đi!"
Thủ lĩnh Hồng Trần bị Satan đánh lén nhưng vẫn như không bị thương chút nào, giận dữ gầm lên, mạnh mẽ tung cú đấm về phía đầu của Mã Siêu.

"Ông dám!"
Dương Thanh quát lớn, đột nhiên bùng nổ hết tốc lực.

Ngay lúc cú đấm của thủ lĩnh Hồng Trần sắp rơi xuống, Dương Thanh đến nơi, một quyền bạo kích.

"Uỳnh!"
Quả đấm của anh rơi vào chính giữa ngực của ông ta.

Tiếng gãy xương vang lên, thủ lĩnh hộc máu văng ra ngoài.

Lúc này Dương Thanh cũng đã đến bên cạnh Mã Siêu.

"Uống đi!"
Dương Thanh không chần chừ, búng một viên thuốc màu đen vào trong miệng Mã Siêu.

Đây là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đã cho trước khi anh rời khỏi Yến Đô, nghe cô ta nói chỉ cần còn thở là có thể ổn định thương thế, hơn nữa cô ta cũng có thể cứu sống người đang bị thương nặng.

Thương thế của Mã Siêu rất nặng, dùng hấp hối để hình dung không quá chút nào.

May mà anh ta còn khá tỉnh táo, sau khi uống thuốc có thể cảm nhận được cơ thể đang hấp thu thuốc rất nhanh.

"Anh Thanh, em ổn hơn rồi!"
Mã Siêu gắng gượng nói ra mấy chữ, mặt đượm vẻ lo âu: "Anh…!Anh đừng để ý đến em, rời khỏi đây nhanh lên!"
Sao anh ta không biết tổ chức Hồng Trần đến Yến Đô bắt mình về đây để nhằm vào Dương Thanh được?

Tuy Mã Siêu đang rất yếu nhưng vẫn cảm nhận được mức độ cuộc đấu vừa rồi giữa Dương Thanh và thủ lĩnh Hồng Trần.

Bản thân là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà ông ta vẫn phải chờ những người khác đến.

Mã Siêu hoàn toàn chắc chắn những kẻ sắp đến có thực lực rất mạnh, sợ là đều có cấp bậc như thủ lĩnh Hồng Trần.

Anh ta không muốn mình kéo chân Dương Thanh.

"Câm miệng!"
Anh giận dữ quát: "Lo mà ổn định trạng thái đi!"
Mã Siêu cười trừ, biết anh sẽ không bỏ mình lại nên không nói nhiều nữa, vội vàng điều chỉnh hơi thở, tập trung hấp thu thuốc.

"Đại nhân!"
Lôi Âm tiến đến, hơi thở võ đạo đã hồi phục đáng kể.

Lúc trước suýt bị Lucifer giết chết nhưng lại có thể hồi phục bảy đến tám mươi phần trăm thực lực trong thời gian ngắn như vậy, xem ra thuốc của Phùng Tiểu Uyển thật sự rất hữu hiệu.

"Mã Siêu giao cho ông!"
Dương Thanh nói với Lôi Âm.

"Vâng!"
Ông ta vội đáp lời.

Lôi Âm là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng có thể bộc phát ra sức mạnh của Thần Cảnh hậu kỳ, bây giờ mặc dù chỉ phục hồi được bảy đến tám mươi phần trăm nhưng vẫn có thể đánh một trận với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Lúc này, Lucifer đã bị Dương Thanh đánh cho bị thương nặng, không chiến đấu được nữa.

Mà thủ lĩnh Hồng Trần cũng bị anh đánh bay, chỉ còn lại một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ là Satan, nhưng vừa rồi hắn ta lại ra tay với thủ lĩnh của mình, hiển nhiên đã phản bội Hồng Trần.

Cứ thế, Hồng Trần hiện giờ không còn sức uy hiếp nào với Dương Thanh.

"Cậu Thanh, tôi đề nghị cậu nên rời khỏi đây nhanh nhất có thể, những kẻ đó sắp đến rồi, lúc đó cậu sẽ không có phần thắng nào đâu".

Satan lại gần, nói với Dương Thanh.

Anh nhíu mày, nhìn về phía người đàn ông phương Tây cường tráng này: "Những kẻ đó là ai?"

Nỗi sợ hãi bỗng hiện lên trong mắt Satan, ông ta lắc đầu: "Tôi không biết họ là ai, chỉ biết thủ lĩnh khúm núm với họ lắm".

"Thực lực của những người đó hẳn là đều ở Thần Cảnh đỉnh phong!"

Nghe Satan nói vậy, Dương Thanh nhíu mày, nghe ý trong lời hắn ta thì có vẻ đối phương không chỉ có một người.

Ai cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sao?

"Đại nhân, Satan là một trong hai đại ma vương của tổ chức Hồng Trần, cậu ta đã nói như vậy thì chắc chắn bọn người đó nguy hiểm lắm, hay giờ chúng ta đi luôn nhé?"

Lôi Âm lên tiếng.

Sau một lúc suy nghĩ, Dương Thanh lắc đầu: "Tôi phải biết rốt cuộc là ai muốn giết tôi".

"Lôi Âm, ông mang Mã Siêu rời khỏi đây!"

Ông ta hiểu ngay anh định ở lại đây một mình đối mặt với những người đó.

"Đại nhân…"

Lôi Âm định khuyên can thì bị Dương Thanh ngắt lời: "Đây là mệnh lệnh! Lập tức rời khỏi đây!"

"Rõ!"

Ông ta cắn răng, đáp.

Lôi Âm cũng biết, với trạng thái của mình và Mã Siêu mà tiếp tục nán lại đây thì không chỉ không giúp được mà ngược lại còn làm gánh nặng cho Dương Thanh.

“Anh Thanh, anh phải sống sót trở về nhé! Tiêu Tiêu còn đang ở nhà chờ anh đấy!”

Tuy Mã Siêu rất muốn ở lại nhưng nhìn vào tình trạng lúc này của anh ta, còn sống được hay không cũng là một ẩn số chứ đừng nói là chiến đấu.

“Được!”

Dương Thanh gật đầu.

Bấy giờ Lôi Âm mới cấp tốc mang Mã Siêu đi khỏi đây.

Về phần các sát thủ của Hồng Trần, vừa rồi đã tận mắt nhìn thấy Dương Thanh đánh trọng thương thủ lĩnh của mình chỉ bằng một đòn nên không ai dám cản trở.

Lôi Âm và Mã Siêu đi rất thuận lợi.

“Satan!”

Thủ lĩnh Hồng Trần đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu ánh lên lửa giận mãnh liệt.

Ông ta cực kỳ muốn giết chết Satan.

Mã Siêu đang ở trong tay ông ta, vừa rồi nếu Satan không đột ngột đánh lén sau lưng thì sao Dương Thanh có thể tìm được cơ hội cứu người chứ?

“Satan! Mày dám phản bội tao!”

Mặt mày thủ lĩnh Hồng Trần dữ dợn.

“Phản bội?”

Khuôn mặt của Satan cũng dần trở nên hung ác, ông ta giận dữ quát lớn: “Chẳng lẽ mày quên ba mươi năm trước mày đã gây ra chuyện gì sao?”

Nghe thấy câu này của Satan, thủ lĩnh Hồng Trần ngỡ ngàng: “Mày…!Mày, rốt cuộc mày là ai?”

“Tao là người duy nhất sống sót ở thôn Gran vào ba mươi năm trước!”

Satan gần như cắn răng khi nói ra câu này.

“Không! Không thể nào! Sao lại vậy được?”

Thủ lĩnh Hồng Trần khó tin, hét toáng lên: “Ba mươi năm trước, tất cả những người ở thôn Gran đã bị tao giết hết rồi, tao chắc chắn không còn ai nữa cơ mà!”

“Sao mày lại sống sót khỏi đó được?”

Satan căm hận nói: “Năm đó tao đã tận mắt nhìn thấy mày đâm vào người bố mẹ tao, lúc đó tao chỉ mới tám tuổi!”

“Tao nấp trong đống cỏ khô, trơ mắt nhìn thằng chó mày giết bố mẹ tao!”

“Ba mươi năm qua, tao điên cuồng tu luyện để có một ngày tự tay giết chết kẻ thù!”

“Cuối cùng tao cũng chờ được đến ngày này!”

Thủ lĩnh

Chương 1192: 1192: Thủ Lĩnh Trở Nên Cuồng Bạo

Chỉ trong nháy mắt, cảnh giới võ đạo của Satan đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Không dừng lại ở đó, hơi thở võ đạo trong cơ thể hắn ta còn đang không ngừng mạnh lên, đến đỉnh của Thần Cảnh hậu kỳ mới dừng lại.

Chỉ cách Thần Cảnh đỉnh phong một bước.

"Mày…!Sao mày có thể?"
Thủ lĩnh Hồng Trần hoảng hốt, vẻ mặt khó tin.

Satan gia nhập tổ chức đã được mười mấy năm, thực lực của hắn ta thế nào ông ta biết rõ hơn bất cứ ai.

Bất cứ sát thủ nào khi gia nhập tổ chức đều phải chịu sự kiểm soát nghiêm ngặt, ngay cả mười tám đời tổ tông cũng bị điều tra rõ ngọn ngành.

Chỉ khi chắc chắn sát thủ này không có vấn đề, Hồng Trần mới nhận.

Tuy nhiên, Satan lại không bị phát hiện thân phận là tàn dư của thôn Gran, nơi đã bị thủ lĩnh Hồng Trần tiêu diệt.

Không chỉ vậy, đến cảnh giới võ đạo chân chính của hắn ta là gì, ông ta cũng không biết.

"Nếu cho tao thêm mười năm, cảnh giới của tao sẽ cao hơn mày!"
Satan ngạo nghễ, trầm giọng nói: "Tao vốn định chờ đến khi vượt xa mày mới báo thù rửa hận".

"Không ngờ hôm nay lại tìm được cơ hội, tao phải kết liễu mày để báo thù diệt tộc!"
Dứt lời, hắn ta biến mất tại chỗ, xông về phía thủ lĩnh Hồng Trần.

Giờ phút này, Dương Thanh lại biến thành người ngoài cuộc, nhất thời hơi mờ mịt.

Thật ra anh hoàn toàn có thể bỏ đi ngay lúc này, dù sao vừa rồi Satan cũng đã nói những kẻ đó muốn lấy mạng anh, ngay cả một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như thủ lĩnh Hồng Trần cũng phải khúm núm với họ.

Điều này cho thấy cảnh giới võ đạo của họ tuyệt đối là Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa không phải chỉ có một người.

Cục diện này không hề có lợi với anh.

Nhưng nếu không làm rõ những kẻ đó là ai, lòng anh lại càng bất an.

Lúc này Satan đã lao đến trước mặt thủ lĩnh Hồng Trần, đá một chân ra.

"Phịch!"
Thủ lĩnh Hồng Trần vội cản lại, nhưng vì đã bị Dương Thanh đánh cho bị thương nặng nên sức mạnh giảm sút.

Thủ lĩnh nói mình có thể bộc phát ra thực lực Thần Cảnh hậu kỳ thật ra chỉ là khoác lác mà thôi.

Với tình trạng bây giờ, ông ta có thể thi triển được sức mạnh ở mức Thần Cảnh trung kỳ là đã cố lắm rồi.

Nhưng dù sao cũng là thủ lĩnh của tổ chức Hồng Trần nên ông ta có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, Satan chỉ đánh trúng chiêu đầu rồi không chạm vào cơ thể ông ta được nữa.

"Satan, tao cho mày cơ hội cuối cùng, hợp lực với tao khống chế Dương Thanh, nếu không, khi những kẻ đó đến, mày và Dương Thanh chỉ còn đường chết mà thôi!"
Thủ lĩnh Hồng Trần vừa tránh né vừa tức giận nói.

"Câm miệng!"
Satan phẫn nộ quát, không ngừng tiếp cận ông ta và điên cuồng công kích.

Sắc mặt thủ lĩnh Hồng Trần khó coi vô cùng, không ngờ một trong hai cánh tay đắc lực của bản thân lại muốn giết mình.

Người còn lại thì đang bị thương nặng, nằm một bên, đến sức bò dậy cũng không có.

Còn những sát thủ khác của tổ chức thì không có lấy một người là cao thủ Thần Cảnh, hoàn toàn không giúp được ông ta.

Chưa kể bên cạnh còn có một cao thủ có thể đánh bại Thần Cảnh đỉnh phong.

Dường như giờ đây ông ta chỉ có thể liều chết đánh một trận.

"Satan, do mày ép tao!"
Mặt mày thủ lĩnh Hồng Trần dữ tợn, ông ta lấy một lọ nước thuốc màu đỏ ra uống.

"Cản ông ta lại nhanh lên!"
Dương Thanh gào thét.

Nếu không vì đang cách thủ lĩnh Hồng Trần quá xa thì anh đã xông lên ngăn cản rồi.

Nhưng lúc Dương Thanh hét lên thì đã muộn, ông ta uống cạn sạch nước thuốc màu đỏ trong chiếc lọ thủy tinh.

Nét mặt Satan sa sầm, cau mày nói: "Mày uống cái gì vậy?"
Chợt một hơi thở cuồng bạo vô cùng nguy hiểm toát ra từ thủ lĩnh Hồng Trần.

Đến Dương Thanh cũng cảm nhận được mối nguy cơ rất lớn.

Khí thế trên người thủ lĩnh hồng trần cuồn cuộn như lốc xoáy.

Ông ta vốn bị Dương Thanh đánh trọng thương nhưng cảnh giới võ đạo đã khôi phục trở lại Thần Cảnh đỉnh phong.

Tuy nhiên, điều làm anh khiếp sợ hơn là hơi thở cuồng bạo trên người thủ lĩnh Hồng Trần vẫn đang tiếp tục tăng lên nhanh chóng.

"Chuyện này là sao?"
Dương Thanh vô cùng hoảng hốt.

Thủ lĩnh Hồng Trần chỉ uống nước thuốc màu đỏ đấy mà cảnh giới võ đạo lại tăng một cách đáng sợ.

Mặc dù Dương Thanh cũng có bí pháp cưỡng chế tăng thực lực nhưng tuyệt đối không có tác dụng mạnh mẽ như thứ thuốc đó.

"Gào…"

Đôi mắt của thủ lĩnh Hồng Trần bất chợt đỏ như máu, ông ta ngẩng mặt lên trời gầm thét, mặt đất xung quanh từ từ nứt nẻ thành hình mạng nhện.

Satan cũng cảm giác được mối nguy cơ, hoảng hốt lùi ra sau mấy chục mét.

"Vút!"

Nhưng ngay lúc này, thủ lĩnh Hồng Trần cũng cử động, biến mất tại chỗ.

"Ầm!"

Giây kế tiếp, Satan đang cách ông ta mấy chục mét bị một đòn đánh bay.

"Phụt!"

Khoảnh khắc bị ông ta đánh trúng, Satan hộc máu, hơi thở bỗng chốc yếu ớt.

Dương Thanh mở to hai mắt: "Mạnh đến thế sao?"

"Không ổn rồi! Ông ta muốn giết Satan!"

Đột nhiên cảm giác được sát ý mãnh liệt đến từ thủ lĩnh Hồng Trần, anh không do dự giẫm chân xuống đất, xông về phía ông ta.

Satan bị đánh ngã chưa kịp đứng lên đã cảm giác được mình bị một luồng sát ý khủng bố bao phủ, mặt xám như tro tàn.

Ánh mắt hắn ta tràn ngập sự không cam tâm, khó khăn lắm mới chờ được cơ hội báo thù rửa hận, nào ngờ hắn ta đã đánh giá thấp thực lực của thủ lĩnh Hồng Trần.

Đối mặt với thủ lĩnh đang trong trạng thái này, Satan hoàn toàn không có sức đánh trả, chịu một đòn đã bị thương nặng.

"Chết đi!"

Thủ lĩnh Hồng Trần lạnh lùng quát một câu.

Ông ta lại biến mất, lần này chắc chắn phải giết chết Satan.

Những sát thủ đang đứng xung quanh đã bị dọa cho sững sờ, không dám động đậy.

"Oành!"

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Dương Thanh che trước mặt Satan, tung một cú đấm ra chống lại quả đấm của thủ lĩnh Hồng Trần.

"Ầm ầm ầm!"

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân họ lập tức vỡ nát.

"Cậu Thanh!"

Thấy Dương Thanh bảo vệ mình, Satan vừa ngỡ ngàng vừa biết ơn anh.

Vừa rồi hắn ta đã chuẩn bị tinh thần bị giết nhưng lòng vẫn không cam, mà dù có thế nào thì hắn ta cũng không tin nổi Dương Thanh lại cứu mình.

"Thằng khốn! Chết đi!"

Thủ lĩnh Hồng Trần phẫn nộ gầm lên, tung một cú đấm khác ra.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Hai người điên cuồng đánh nhau, uy lực cuồng bạo hủy diệt đất đá xung quanh.

Dương Thanh cũng cực kỳ khiếp sợ, anh cảm giác được thủ lĩnh Hồng Trần này đang trên bờ mất kiểm soát.

Nhất là đôi mắt đỏ ngầu kia, như một con dã thú đang nổi điên vậy.

"Rốt cuộc tên này đã uống thuốc gì?"

Anh

Chương 1193: 1193: Thí Nghiệm Khủng Bố

“Cậu Thanh cẩn thận!”
Satan hét lên.

Hiện giờ hắn ta chỉ có thể dồn hết hi vọng báo thù lên người Dương Thanh.

Nếu Dương Thanh thua, hắn ta sẽ chỉ còn đường chết.

Ngay khi đòn tấn công của thủ lĩnh Hồng Trần sắp đánh trúng người Dương Thanh, trên người anh bỗng bộc phát khí thế mạnh mẽ.

“Cút!”
Người chưa chạm đất đã giơ chân đá ra.

“Bịch!”
Dương Thanh đá trúng nắm đấm của thủ lĩnh Hồng Trần.

Thủ lĩnh Hồng Trần lập tức lùi lại mấy mét.

Lúc này Dương Thanh cũng đã hạ xuống đất.

Ánh mắt của anh tràn ngập sát khí.

Anh cảm thấy hiện giờ thủ lĩnh Hồng Trần đã hoàn toàn mất khống chế.

Loại người này vô cùng nguy hiểm, nếu để ông ta sống tiếp sẽ có rất nhiều người vô tội mất mạng.

“Grừ!”
Quả nhiên, thủ lĩnh Hồng Trần bỗng nổi giận gầm lên một tiếng rồi lao tới sát thủ Hồng Trần đang vây quanh.

“Bịch bịch bịch!”
Thoắt cái, ba gã sát thủ Hồng Trần đã bị giết.

“Không xong, ông ta mất kiểm soát rồi!”

Satan cũng ý thức được tình hình nguy cấp, cắn răng định lao ra ngăn cản.

Nhưng tốc độ của Dương Thanh còn nhanh hơn.

Ngay khi thủ lĩnh Hồng Trần định giết người thứ tư, anh đã xuất hiện.

"Cút!"
Một đấm bay ra!
"Bịch!"
Thủ lĩnh Hồng Trần bị đánh bay.

Gã sát thủ thoát chết trong gang tấc kia ngơ ngác tại chỗ, đến khi Dương Thanh đánh bay thủ lĩnh Hồng Trần mới giật mình lấy lại tinh thần, phát hiện mình vẫn còn sống.

"Tất cả lùi ra sau một cây số!"
Dương Thanh quát lớn.

Đến cả anh cũng không thể bảo vệ đám sát thủ Hồng Trần này.

Xung quanh có bảy tám trăm sát thủ, thủ lĩnh Hồng Trần tùy tiện xông ra cũng có thể giết rất nhiều người.

"Tất cả mau lùi lại một cây số!"
Satan cũng hô lên.

Đến tận lúc này, bọn họ mới nhao nhao lùi ra sau.

Bọn họ chưa đạt tới Thần Cảnh, ở lại chỉ có thể thành bia ngắm sống.

"Cậu Thanh, bây giờ phải làm thế nào? Thằng khốn này mất khống chế rồi".

Satan đi tới bên cạnh Dương Thanh, trầm giọng hỏi.

Lúc này, thủ lĩnh Hồng Trần như một con thú dữ nổi điên, ai ở gần liền tấn công kẻ đó.

Nhờ Dương Thanh ngăn lại, đám sát thủ kia mới có cơ hội chạy trốn.

Chỉ sau mấy chục giây ngắn ngủi, bốn phía căn cứ của Hồng Trần chỉ còn Dương Thanh, Satan, thủ lĩnh Hồng Trần và Lucifer đã ngã lăn ra run lẩy bẩy.

Trước đó Lucifer đã bị Dương Thanh đánh bị thương nặng, không có sức lực đứng dậy.

Chứng kiến sự đáng sợ của thủ lĩnh Hồng Trần, gã ta sợ bản thân sẽ chết trong tay thủ lĩnh.

"Bịch!"
Trong lúc Lucifer đang hoảng loạn, thủ lĩnh Hồng Trần đã vọt tới đá gã ta.

Lucifer bị đá bay ra xa, mất mạng tại chỗ, chết không nhắm mắt!
"Lucifer chết rồi sao?"
Satan khiếp sợ nói.

Lucifer và hắn ta là hai đại ma vương của Hồng Trần, cũng là hai sát thủ mạnh nhất dưới tay thủ lĩnh Hồng Trần.

Bây giờ, Lucifer đã bị thủ lĩnh Hồng Trần mất kiểm soát lấy mạng.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên nghiêm trọng.

Hiện giờ đến cả anh cũng không dám đứng quá gần thủ lĩnh Hồng Trần, chỉ có thể mượn cơ thể linh hoạt nhanh nhẹn khống chế ông ta trong phạm vi nhất định.

Thủ lĩnh Hồng Trần đã phát điên, liên tung tung đấm.

Căn cứ trên mặt đất của Hồng Trần liên tiếp sụp xuống.

"Cậu Thanh, khí tức võ thuật trên người ông ta vẫn đang tăng lên!"
Satan bỗng hoảng sợ nói.

Dương Thanh cũng chú ý tới chuyện này, lông mày nhíu chặt, lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Dương Thanh hỏi: "Rốt cuộc ông ta đã uống thuốc gì?"
Satan lắc đầu: "Tuy tôi không biết nhưng có thể chắc chắn, thuốc ông ta uống có liên quan tới đám người kia".

"Đám người kia? Người thuê Hồng Trần giết tôi hả?"
Dương Thanh cau mày hỏi.

Satan gật đầu: “Ngoại trừ thủ lĩnh, không ai biết bọn họ là ai”.

“Lần nào thủ lĩnh cũng tự mình đón tiếp bọn họ.

Có lần tôi tình cờ nhìn thấy bọn họ đưa cho thủ lĩnh một bình thuốc, chính là bình ông ta đã uống”.

Lông mày Dương Thanh lại càng nhíu chặt.

Xem ra những người kia không hề đơn giản, có thể nghiên cứu ra loại thuốc điên cuồng như vậy.

“Hay là đám người kia chỉ coi thủ lĩnh Hồng Trần là vật thí nghiệm?”

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Satan khiếp sợ: “Vật thí nghiệp? Dùng một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm vật thí nghiệm?”

Dương Thanh cũng cảm thấy khó tin, nhưng tình hình hiện giờ của thủ lĩnh Hồng Trần phải giải thích thế nào?

Ngoài thủ lĩnh Hồng Trần còn ai tiếp xúc với những người đó không?

Dương Thanh bỗng nghĩ tới một khả năng nào đó, vội vàng hỏi.

Satan lắc đầu: “Ở Hồng Trần chỉ có thủ lĩnh từng tiếp xúc, bọn họ không thèm để ý tới những người khác”.

“À! Tôi nhớ ra rồi!”

Satan đột nhiên kinh ngạc nói: “Có lần tôi tình cờ nghe thấy thủ lĩnh nói chuyện điện thoại, bảo người ta tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong”.

“Cậu Thanh thấy có liên quan tới chuyện này không?”

Nghe vậy, Dương Thanh gần như có thể xác định suy đoán trong lòng.

“Xem ra đám người kia không hề đơn giản”.

Dương Thanh híp mắt lại, ánh mắt lấp lóe.

Satan vội hỏi: “Cậu biết gì rồi à?”

“Anh nghĩ đi, đám người kia mượn tay thủ lĩnh Hồng Trần tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Còn tôi cũng bị bọn họ mượn tay Hồng Trần dụ tới".

Dương Thanh nói: "Nếu tôi đoán không sai, bọn họ tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong để làm thí nghiệm!"

"Cái gì?"

Satan trợn tròn mắt, không thể tin nổi: "Dùng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm thí nghiệm? Rốt cuộc là tổ chức nào dám làm ra chuyện điên cuồng như vậy?"

Dương Thanh vẫn đang quan sát thủ lĩnh Hồng Trần đang phát điên, trầm giọng nói: "Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không chống đỡ được loại thuốc kia, chứng tỏ sức mạnh của nó cực kỳ khủng khiếp".

Lúc này Dương Thanh đã làm rõ mọi chuyện, cũng kinh hãi tột độ.

"Grừ!"

Đột nhiên thủ lĩnh Hồng Trần nổi giận gào thét, con ngươi lồ ra, tròng mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ của máu.

Ngay sau đó, làn da của ông ta xuất hiện vết rạn nứt, máu phun tung tóe khắp người.

Đồng thời, trong người thủ lĩnh Hồng Trần bộc phát một sức mạnh cực kỳ khủng bố.

"Đoàng!"

Tiếng nổ ầm vang.

Dương Thanh và Satan khiếp sợ chứng kiến cơ thể của ông ta nổ tung, máu nhuộm đỏ cả nền đất.

"Chuyện này…"

Satan trợn tròn mắt, tim đập điên cuồng.

Một cao

Chương 1194: 1194: Nhà Khoa Học Điên

Lúc này, Satan cũng hốt hoảng nói: “Cậu Thanh, ông ta chính là một trong những người kia!”

Nghe thấy thế, sắc mặt Dương Thanh càng thêm trầm trọng, cũng bất ngờ Satan lại nói với mình ông ta chính là người đã tiếp xúc thủ lĩnh Hồng Trần ngay trước mặt đối phương.

Tức là, chính người này đã thuê Hồng Trần dụ anh tới đây sao?

“Ông là ai?”

Dương Thanh cau mày hỏi.

Trông đối phương khoảng chừng năm mươi tuổi, trên người lại không hề có khí tức võ thuật, chỉ có thể là một trong hai khả năng.

Một là, đối phương không phải người luyện võ nên mới không có khí tức võ thuật.

Hai là, thực lực của đối phương vượt xa anh.

Dương Thanh chưa từng gặp ai có cảnh giới cao hơn cả Thần Cảnh.

Anh thà tin tưởng khả năng thứ nhất.

Nhưng đối phương thuê thủ lĩnh Hồng Trần dụ anh tới tổng hội của Hồng Trần, còn đưa cho thủ lĩnh Hồng Trần một bình thuốc khiến ông ta nổi điên.

Người như vậy sao có thể là người đơn giản?

Rõ ràng đối phương biết cảnh giới của anh mà vẫn dám dụ anh tới đây, còn dám một mình xuất hiện.

Chẳng lẽ đối phương chính là người dùng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm thí nghiệm?

Nghĩ tới đây, Dương Thanh khiếp sợ tột độ.

“Trông cậu có vẻ đã đoán ra tôi là ai rồi đúng không?”

Người trung niên cười lớn nhìn anh: “Cậu có thể gọi tôi là Black Doctor”.

“Black Doctor!”
Phản ứng của Satan rất mãnh liệt, ánh mắt nhìn đối phương tràn đầy sợ hãi.

Dương Thanh chưa từng nghe thấy cái tên này.

Rõ ràng Black Doctor chỉ là biệt danh của đối phương.

“Thuốc thủ lĩnh Hồng Trần uống là của ông cho sao?”
Dương Thanh hỏi.

Black Doctor cười lạnh lắc đầu: “Nói đúng hơn là ông ta tốn một khoản tiền khổng lồ mua nó từ tôi”.

Dương Thanh chìm vào suy tư.

Anh không thể nhìn thấu Black Doctor, có vẻ ông ta rất phối hợp, hỏi gì trả lời nấy.

Trên người ông ta không hề có khí tức võ thuật nhưng anh vẫn cảm thấy ông ta rất nguy hiểm.

“Hoàn mỹ! Đúng là quá hoàn mỹ!”
Black Doctor nhìn Dương Thnh như đang thưởng thức một món đồ, ánh mắt ngập tràn tán thưởng.

“Ông ta là Black Doctor! Nhà khoa học điên chuyên cải tạo cao thủ bằng công nghệ cao.

Nghe nói cao thủ được ông ta cải tạo đều sẽ tăng vọt sức chiến đấu”.

Satan sợ hãi nhìn Black Doctor, nói với Dương Thanh: “Có thể nói cao thủ từng bị ông ta cải tạo chính là người máy trong phim khoa học viễn tưởng”.

Black Doctor mỉm cười: “Không ngờ lại có người biết tới thành tựu của tôi, rất tốt! Thiên phú của cậu không tồi, thực lực cũng tạm được, đáng tiếc cậu không phải Thần Cảnh hoàn mỹ!”
“Thần Cảnh hoàn mỹ?”
Dương Thanh như kẻ nông cạn không hiểu Black Doctor đang nói gì.

Ông ta rất kiên nhẫn với Dương Thanh, cười nói: “Ý nghĩa như tên, chính là cao thủ Thần Cảnh hoàn mỹ”.

“Đây là giả thuyết tôi tự sáng tạo từ quá trình nghiên cứu.

Nếu muốn đạt tới Thần Cảnh hoàn mỹ, yêu cầu cơ bản nhất chính là đạt được Thần Cảnh sơ kỳ trước năm ba mươi tuổi”.

“Thứ hai, có thể đột phá Thần Cảnh trung kỳ trước năm bốn mươi tuổi, đạt được Thần Cảnh hậu kỳ trước năm năm mươi tuổi và bước vào Thần Cảnh đỉnh phong trước năm sáu mươi tuổi”.

“Thứ ba, sức chiến đấu siêu mạnh, có thể khiêu chiến vượt cấp”.

“Không được thiếu một trong ba điều kiện này! Bao nhiêu năm nay, cậu là người duy nhất đáp ứng điều kiện của Thần Cảnh hoàn mỹ mà tôi từng gặp”.

Dương Thanh cau mày nổi giận.

Trông đối phương như đang có hỏi có đáp nhưng lại không hề che giấu ý định muốn dùng anh làm chuột bạch.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì?”
Dương Thanh híp mắt hỏi.

“Đây là liều thuốc hoàn mỹ tôi nghiên cứu ra bằng kỹ thuật gen.

Chỉ cần cậu uống vào là có thể đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, bước vào một cảnh giới võ thuật hoàn toàn mới”.

Black Doctor lấy ra một liều thuốc cười nói.

“Cút!”
Dương Thanh tức giận quát: “Tranh thủ lúc tôi chưa điên tiết, tốt nhất mau cút đi.

Nếu không đừng trách tôi không nương tay!”
“Cậu là cao thủ Thần Cảnh hoàn hảo tôi mất bao công sức mới tìm thấy, sao có thể bỏ qua vật thí nghiệm tốt như vậy được?”
Black Doctor cười híp mắt nói: “Nào! Chỉ cần cậu uống

liều thuốc này là có thể đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, sau này có thể tung hoành toàn thế giới".

"Hãy uống đi, chiến sĩ của tôi!"
Black Doctor dõng dạc nói, giống như một kẻ điên.

Ông ta thật sự là kẻ điên!
Nhà khoa học điên!
"Vậy thì tôi chỉ có thể giết ông!"
Sát khí lóe lên trong mắt Dương Thanh.

Anh thật sự bị chọc giận.

Kẻ điên này rất nguy hiểm, nếu không diệt cỏ tận gốc, sợ là sau này sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

"Cậu không giết được tôi!"
Black Doctor cười nói, dường như không hề sợ Dương Thanh.

Đương nhiên, nếu ông ta sợ sao còn dám xuất hiện ở đây?
Ông ta vừa dứt lời, bốn bóng người bỗng xuất hiện sau lưng ông ta.

"Đúng rồi! Chính là bọn họ!"
Satan kinh hãi chỉ mấy người sau lưng Black Doctor: "Chính bọn họ đã từng tiếp xúc với thủ lĩnh".

Dương Thanh không lên tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì đến cả anh cũng không biết tại sao bốn người kia lại xuất hiện ở đây.

Với cảnh giới hiện giờ, anh có thể cảm nhận rõ ràng xung quanh có người hay không.

Nhưng bốn người này giống hệt Black Doctor, anh không hề phát hiện ra họ.

Giống Black Doctor, Dương Thanh không cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người bốn người này, tựa như họ chỉ là người bình thường.

Nhưng anh vẫn cảm thấy nguy hiểm toát ra từ người bọn họ.

“Chắc chắn cậu đang rất tò mò, rốt cuộc vừa rồi bọn họ trốn ở chỗ nào? Bọn họ là cao thủ cảnh giới gì? Phải không?”

Dường như Black Doctor đã nhìn thấu tâm tư của Dương Thanh, cười nói: “Tôi có thể nói cho cậu biết, cho dù là cao thủ mạnh hơn cũng không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ”.

“Họ đang đeo thiết bị nhiễu sóng từ trường”.

“Cao thủ

Chương 1195: 1195: Liều Thuốc Hoàn Mỹ

“Ông muốn chết hả?”
Trông thấy Mã Siêu và Lôi Âm đều bị bắt về, vẻ mặt Dương Thanh trở nên dữ tợn.

Anh đã đuổi họ đi trước khi thủ lĩnh Hồng Trần chết, bây giờ lại bị người của Black Doctor bắt về.

Rõ ràng ông ta đã ở đây quan sát ngay từ đầu.

Chỉ là Dương Thanh không hề hay biết có người đang ở ngay bên cạnh.

“Mọi người đều là người lớn, không cần nói nhảm nhiều.

Tôi đã tìm được cậu, đương nhiên cũng đã điều tra rõ ràng mọi thứ liên quan tới cậu”.

Black Doctor vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười: “Muốn đối phó người như cậu chỉ dùng người bên cạnh cậu mới có hiệu quả”.

Dứt lời, ông ta lại đưa liều thuốc kia cho Dương Thanh: “Tôi cam đoan, chỉ cần cậu chịu uống nó, tôi lập tức thả hai người họ đi”.

“Anh Thanh đừng uống!”
“Đại nhân đừng uống!”
Mã Siêu và Lôi Âm đồng thanh hét lên.

Mặc dù họ không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Black Doctor muốn Dương Thanh uống thuốc gì nhưng vẫn biết một khi anh uống vào sẽ gặp nguy hiểm.

Sao Dương Thanh lại không biết?
Nhưng hiện giờ Mã Siêu và Lôi Âm đều đang nằm trong tay Black Doctor, anh không còn lựa chọn nào khác.

Đối mặt với một kẻ điên, anh thật sự bất lực.

“Chỉ cần tôi uống nó, ông sẽ thả họ đi chứ?”
Dương Thanh cắn răng hỏi.

Black Doctor gật đầu, dứt khoát ra lệnh: "Thả người!"
Không ai ngờ được Dương Thanh còn chưa đồng ý uống thuốc, ông ta đã ra lệnh thả Mã Siêu và Lôi Âm.

Giây phút được thả ra, cả hai vội vàng chạy về bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt căm tức nhìn Black Doctor.

"Tôi đã thả người, đủ thành ý rồi chứ? Bây giờ cậu có thể uống liều thuốc hoàn mỹ nào được chưa?"
Black Doctor cười híp mắt nói, dường như không hề lo lắng Dương Thanh sẽ từ chối, thẳng tay ném thuốc cho anh.

Dương Thanh giơ tay bắt được.

"Đồ khốn nạn nhà ông dám dùng thủ đoạn hèn hạ bắt cóc chúng tôi.

Bây giờ chúng tôi đã được tự do, ông còn có thể lấy gì uy hiếp anh Thanh?"
Mã Siêu giận dữ nói.

Sau khi uống viên thuốc Dương Thanh đưa, vết thương của anh ta đã được ổn định, chỉ là bị thương quá nặng, vẫn chưa thể khôi phục sức chiến đấu.

Lôi Âm vẫn còn đỡ, vốn không bị thương nặng, lại có thuốc Dương Thanh đưa, vết thương đã được ổn định, thậm chí còn có thể đánh ra thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Lôi Âm cũng nghiến răng nghiến lợi nói: "Các người đã không tuân theo quy củ trước, chúng tôi có vi phạm lời hứa cũng chẳng sao".

Black Doctor không thèm để ý tới hai người họ, chỉ cười híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, không hề e sợ.

Sắc mặt Dương Thanh trầm xuống, do dự cầm liều thuốc hoàn mỹ trên tay.

"Hai người đi đi!"
Anh bỗng lên tiếng, rõ ràng là nói với Mã Siêu và Lôi Âm.

"Anh Thanh!"
"Đại nhân!"

Cả hai đều sợ ngây người, không hiểu tại sao bọn họ đã thoát ra mà anh vẫn đuổi họ đi.

"Tôi bảo hai người cút! Đây là mệnh lệnh!"
Dương Thanh giận dữ quát.

Mã Siêu và Lôi Âm không biết liều thuốc hoàn mỹ là cái gì, nhưng anh thì khác.

Vừa rồi thủ lĩnh Hồng Trần cũng mất khống chế vì uống liều thuốc hoàn mỹ, sau đó nổ tung xác.

Anh không thể cam đoan sau khi mình uống nó vào có bị mất khống chế hay không, nếu có liệu có giết Mã Siêu và Lôi Âm hay không.

Anh không thể biết được.

"Vâng!"
Mặc dù Mã Siêu và Lôi Âm không cam lòng, cũng không muốn rời đi nhưng bọn họ là chiến sĩ, phục tùng là nghĩa vụ.

"Anh cũng đi đi!"
Dương Thanh lại nhìn sang Satan.

Hiện giờ cả thủ lĩnh Hồng Trần và Lucifer đã chết, ba sát thủ đứng đầu Hồng Trần chỉ còn lại Satan.

Nếu anh còn sống sẽ có thể mượn tay hắn ta khống chế Hồng Trần.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cậu hãy cẩn thận!"
Satan cũng không từ chối.

Hắn ta biết sự đáng sợ của Black Doctor, cũng không ngốc tới mức bán mạng cho Dương Thanh.

Thoáng chốc, đám người Mã Siêu đều đã rời đi.

Đến tận lúc này Dương Thanh vẫn không biết tám cao thủ đứng sau Black Doctor có thực lực như thế nào.

"Cậu Thanh rất thông minh!"
Black Doctor bật cười: "Tôi có thể hứa với cậu, chỉ cần cậu chịu uống liều thuốc hoàn mỹ.

Sau này tôi tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người bên cạnh cậu".

"Cậu biết mà, tôi chỉ theo đuổi cao thủ Thần Cảnh hoàn mỹ.

Tuy bên cạnh cậu có không ít cao thủ, nhưng với tôi họ chỉ là đám rác rưởi".

Mặc dù lời ông ta nói rất khó nghe nhưng lại khiến Dương Thanh yên tâm hơn nhiều.

Sau khi Mã Siêu và Lôi Âm được thả, anh vẫn đồng ý uống thuốc là vì không thể cam đoan Black Doctor sẽ không ra tay với người bên cạnh mình.

Ông ta rất thông minh, bắt Mã Siêu và Lôi Âm tới chỉ để uy hiếp một chút rồi lập tức thả ra.

Bởi vì ông ta biết Dương Thanh là người như thế nào.

Black Doctor có thể tùy tiện bắt Mã Siêu và Lôi Âm về, chứng tỏ dù bây giờ hai người họ có được cứu ra, chỉ cần ông ta muốn là có thể bắt họ lại lần nữa.

Đây là sức mạnh của Black Doctor.

"Dương Thanh, mau uống liều thuốc hoàn mỹ này đi!"

Black Doctor không chờ nổi nữa, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Ông ta đã nghiên cứu nó rất lâu, cũng đã làm rất nhiều thí nghiệm nhưng chưa từng thành công.

Dù là thủ lĩnh Hồng Trần cũng bị thất bại.

Bây giờ gặp được vật thí nghiệm tốt như Dương Thanh, sao ông ta có thể bỏ qua?

Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta, không hề do dự uống liều thuốc hoàn mỹ.

Black Doctor vẫn dán chặt mắt lên người anh, còn lấy một cuốn sổ ghi chép ngay trước mặt mọi người như đang định ghi chép sự thay đổi của anh.

“Giây thứ chín, sắc mặt ửng hồng!”

“Giây thứ mười, tròng mắt bắt đầu đỏ lên!”

“Giây thứ hai mươi mốt, khí tức võ thuật bắt đầu tăng lên!”

“Giây thứ ba mươi tư, khí tức võ thuật tăng vọt!”

…

Chương 1196: 1196: Dương Thanh Điên Cuồng

“A…”

Dương Thanh gào ầm lên, chỉ cảm thấy cơ thể mình sắp bị nguồn năng lượng mạnh mẽ kia xông phá.

Đất đá dưới chân anh đều hóa thành bột mịn.

Lúc này, mặt đất rung chuyển khiến vẻ điên cuồng trong mắt Black Doctor càng tăng.

Ông ta cười lớn nói: “Sắp thành công rồi! Sắp thành công rồi!”

“Ra tay đi!”

Ngay sau đó, tám gã cao thủ đồng loạt lao tới tấn công Dương Thanh.

“Bịch bịch bịch!”

Tám đòn tấn công khủng bố ập tới.

Nhưng tám người kinh ngạc phát hiện đòn tấn công của họ không hề tổn thương tới Dương Thanh, ngược lại còn khiến khí tức võ thuật trong người anh càng tăng lên.

“Chẳng lẽ Black Doctor thành công rồi sao?”

Tám người đều nghĩ như vậy.

Người khác không biết thực lực của bọn họ đến đâu, nhưng bọn họ biết rõ cả tám người đều không hề thua kém cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Tuy đã từng bị Black Doctor cải tạo nhưng vẫn được coi là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cả thế giới này có mấy ai là đối thủ của họ?

Đừng nói là tám người, bất kỳ ai trong số họ đều là cao thủ có thể trấn áp một phương.

Vậy mà giờ đây, tám người cùng tấn công Dương Thanh lại không làm gì được anh.

“Cút!”
Dương Thanh nổi giận gầm lên, tung nắm đấm.

“Bịch!”
Cao thủ bị anh đấm trúng lập tức phun máu bỏ mình.

“Mạnh vậy sao?”
Bảy cao thủ còn lại đều trố mắt nhìn.

Một đấm lấy mạng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!
“Ha ha ha ha, tốt lắm! Tấn công tiếp đi! Đánh tiếp đi!”
Black Doctor kích động gào thét, ánh mắt điên cuồng.

Hiện giờ Dương Thanh càng mạnh, ông ta càng hưng phấn.

Ông ta có thể cảm giác được, Dương Thanh vẫn còn có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng hơn, hoàn toàn vượt mức cực hạn của anh.

Ông ta có dự cảm mãnh liệt, lần này thí nghiệm thực sự sẽ thành công.

“Giết!”
Bảy cao thủ còn lại tiếp tục xông lên.

“Bịch bịch bịch!”
Bảy đòn tấn công lại dồn về phía Dương Thanh.

Nhưng mà lần này, Dương Thanh không đánh trả, ngược lại cố kìm nén khí tức ngang ngược trong người mình.

Lúc trước anh đã tận mắt chứng kiến, thủ lĩnh Hồng Trần càng đánh càng mạnh mới càng mất khống chế.

Vừa rồi anh chỉ ra tay giết một người đã có cảm giác ý thức sắp biến mất.

Hiện giờ trong đầu anh chỉ toàn là sát khí điên cuồng muốn hủy diệt tất cả.

“Đánh tiếp cho tôi!”
Black Doctor hưng phấn hét lớn.

Ông ta là người chế tạo ra liều thuốc hoàn mỹ, đương nhiên biết rõ Dương Thanh đang chịu đựng cái gì.

Bảy cao thủ lại tiếp tục công kích Dương Thanh.

Anh lại thờ ơ đứng im tại chỗ như không có cảm giác gì.

Chỉ có khí tức điên cuồng tăng vọt trong người anh, dự báo anh sắp bộc phát.

"Dương Thanh, cậu có biết trong năm năm cậu rời bỏ vợ mình, vợ con cậu đã gặp biết bao trắc trở không?"

"Cậu vốn không biết.

Cậu cảm thấy hổ thẹn với vợ và con gái!"

"Dù là bây giờ, cậu vẫn liên lụy tới bọn họ, vẫn không thể cho bọn họ một cuộc sống yên ổn".

"Có rất nhiều người muốn giết cậu, vậy nên cậu nhất định phải mạnh mẽ, nhất định phải giết hết những người muốn giết cậu.

Bọn họ không chết, một ngày nào đó vợ con và người thân, bạn bè của cậu đều sẽ bị bọn họ giết hại!"

"Giết giết giết! Giết cho tôi!"

Black Doctor rống lên.

"Grừ!"

Lời ông ta nói khiến Dương Thanh nổi điên lên.

Anh ngửa mặt lên trời hét lớn, khí tức cuồng bạo trên người ngày càng mãnh liệt.

"Giết!"

Cuối cùng anh cũng ra tay, cả người lao vọt tới bảy gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cùng lúc đó, ba người Mã Siêu, Lôi Âm và Satan đã rời đi rất xa vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố bộc phát từ vị trí của Dương Thanh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lôi Âm khiếp sợ hỏi.

Bây giờ ông ta đã đạt tới Thần Cảnh hậu kỳ nhưng vẫn cảm thấy tim đập điên cuồng.

Quan trọng là bọn họ đã cách xa tổng hội Hồng Trần khoảng bảy, tám cây số.

Ở khoảng cách xa như vậy mà vẫn khiến tim ông ta đập nhanh, chắc chắn chỗ Dương Thanh đã xảy ra cuộc chiến đấu rất khủng bố.

Mã Siêu nghiến răng nói: "Rốt cuộc đám người khốn kiếp kia là ai? Tại sao lại bắt anh Thanh uống thứ thuốc kia? Nó là thứ quái quỷ gì? Sau khi anh Thanh uống vào sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Anh biết đúng không?"

Mã Siêu bỗng nhìn sang Satan.

Sắc mặt Satan cũng tràn đầy kinh sợ.

Bản thân hắn ta cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, đương nhiên cũng cảm giác được luồng khí tức cuồng bạo truyền ra từ tổng hội Hồng Trần.

Vừa rồi, hắn ta đã chứng kiến thủ lĩnh Hồng Trần điên cuồng như thế nào sau khi uống liều thuốc hoàn mỹ.

Khí tức cuồng bạo hiện giờ giống hệt khí tức trên người thủ lĩnh Hồng Trần khi đó.

Rõ ràng Dương Thanh đã uống liều thuốc hoàn mỹ.

"Đúng, chắc chắn cậu biết đại nhân đã xảy ra chuyện gì, phải không?"

Lôi Âm cũng vội hỏi, vẻ mặt lo lắng.

"Người cầm đầu đám người kia là Black Doctor, một nhà khoa học điên.

Ông ta chuyên dùng cao thủ Thần Cảnh làm thí nghiệm, còn phát minh ra một thứ gọi là liều thuốc hoàn mỹ".

Satan trầm giọng nói: "Vừa rồi, thủ lĩnh Hồng Trần đã uống thuốc này vào, thực lực lập tức tăng vọt.

Nhưng sau đó vì không thể chống đỡ được năng lượng của liều thuốc hoàn mỹ mà nổ banh xác!"

"Black Doctor chính là người thuê Hồng Trần dụ cậu Thanh tới tổng hội Hồng Trần".

"Thứ thuốc ông ta đưa cho cậu Thanh chính là liều thuốc hoàn mỹ!"

Nghe vậy, Mã Siêu và Lôi Âm lập tức nổi giận.

"Anh nói cái gì? Bọn họ muốn bắt anh Thanh uống liều thuốc hoàn mỹ sao?"

Mã Siêu kích động túm cổ áo Satan gầm lên.

"Cút ra!"

Satan đá bay Mã Siêu, lạnh lùng nói: "Cậu giỏi đi mà liều mạng với Black Doctor!"

Lôi Âm đang lái xe bỗng phanh gấp đỗ xe lại, kiên quyết nói: "Không được, chúng ta phải cứu đại nhân!"

"Đúng, chúng ta mau đi cứu anh Thanh, bây giờ về đó vẫn còn kịp!"

Chương 1197: 1197: Tôi Thành Công Rồi

Nghe xong lời của Satan, Mã Siêu và Lôi Âm đều nhận ra sự tầm thường của bọn họ.

Dù có muốn giúp Dương Thanh cũng uổng công vì thế hai người dứt khoát đi về phía trước.

Gặp phải kẻ địch kiểu Black Doctor này bọn họ hoàn toàn không có cách đối phó, trái lại còn liên lụy đến Dương Thanh.

Vì vậy bây giờ bọn họ chỉ cần bảo vệ tốt bản thân coi như đã giúp đỡ được Dương Thanh rồi.

Cùng lúc đó tại tổng bộ Hồng Trần.

Dương Thanh đã hoàn toàn điên cuồng, khí tức võ thuật trên người anh vô cùng kinh người, vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong.

Tám cao thủ bên cạnh Black Doctor đã bị Dương Thanh giết một người, bây giờ chỉ còn lại bảy người nhưng ai cũng bị thương nặng.

"Black Doctor, thí nghiệm đã thất bại rồi!"
Một cao thủ bỗng thốt lên.

Bác sĩ Black Doctor lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn: "Chưa đâu! Cậu ta chưa mất lý trí hoàn toàn, vẫn có thể duy trì tia lý trí cuối cùng.

Nếu cậu ta thực sự mất kiểm soát hoàn toàn, các người cho rằng mình vẫn có thể sống đến bây giờ sao?"
Nghe xong lời của Black Doctor, lúc này bảy cao thủ mới nhận ra Dương Thanh không giết bọn họ là vì anh đang cực lực kiểm soát sát khí của mình.

Vừa rồi khi Dương Trần ra tay, anh đã giết ngay một cao thủ ngang hàng với bọn họ.

Lúc này Dương Thanh còn kinh khủng hơn trước đó, vậy tại sao lâu như vậy mà anh vẫn chưa giết bọn họ?
"Dương Thanh, cậu đúng là một kẻ yếu đuối, ngay cả thực

lực của bản thân cũng không dám bộc phát ra hết sao?”

“Tôi nói cho cậu biết, cậu nhất định phải thành công, một khi thất bại cậu sẽ mất lý trí, đến lúc đó thử nghiệm thất bại cậu chỉ có nước chết”.

“Cậu hãy nghĩ tới vợ con của cậu, bạn bè người thân của cậu, nhất là vợ con của cậu.

Nếu cậu chết cậu có xứng đáng với bọn họ không?”

“Cậu đã biến mất trong cuộc sống bọn họ năm năm rồi.

Trong năm năm này, cậu đã hủy hoại thời thanh xuân đẹp nhất của vợ cậu, hủy hoại tuổi thơ vui vẻ nhất của con gái cậu”.

“Cậu không phải người chồng, người bố đạt tiêu chuẩn”.

“Giết đi! Cứ thả sức giết đi! Chỉ khi nào giết hết kẻ địch trước mặt, cậu mới hồi phục hoàn toàn, nếu không cậu sẽ mất mạng!”

Bác sĩ Black Doctor nói to, ông ta rất biết cách đánh vào tâm lý của Dương Thanh.

Quả nhiên sau khi nghe xong lời của Black Doctor, tâm trạng của Dương Thanh dao động kịch liệt, nhưng anh vẫn giữ lại tia lý trí cuối cùng, cắn răng nói: “Ông, câm miệng!”

“Giết cho tôi!”

Black Doctor ra lệnh.

Bảy cao thủ kia lại điên cuồng lao vào Dương Thanh lần nữa.

“Cút!”

Dương Thanh nổi giận gầm lên, một đòn đánh bị thương một người.

“Bốp!”

Giây tiếp theo Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt Black Doctor, giơ tay chụp cổ ông ta.

“Black Doctor!”

Thấy thế, bảy tên cao thủ đều sợ hãi, muốn xông tới.

Nhưng Black Doctor lại lắc đầu với bọn họ, hai mắt ngập tràn điên cuồng: “Giết tôi đi!”

“Chỉ cần cậu giết tôi, cậu sẽ có thể thoát khỏi mọi thứ bây

giờ!”

Bởi vì bị Dương Thanh bóp cổ nên ông ta nói chuyện bị đứt quãng.

Bảy tên cao thủ ngạc nhiên tột độ bởi vì Black Doctor lại bảo Dương Thanh giết ông ta.

Bọn họ cảm thấy Black Doctor thật sự muốn Dương Thanh giết ông ta, chứ không phải đang nói khích Dương Thanh.

“Gừ!”

Dương Thanh tức giận gào lên.

Tuy đang bóp cổ Black Doctor nhưng Dương Thanh vẫn giữ được tia lý trí cuối cùng, không hề ra tay.

Không phải anh không dám giết Black Doctor, nhưng anh biết rất rõ bây giờ ý định giết người của anh quá nặng, một khi giết Black Doctor, anh có thể hoàn toàn mất trí và trở thành một con quỷ giết người.

Cuối cùng có lẽ anh cũng giống thủ lĩnh của Hồng Trần, nổ banh xác.

Khi giết chết gã cao thủ đầu tiên, anh đã nhận ra điều này.

Lúc này, anh gần như sắp mất lý trí hoàn toàn.

“Cút!”

Dương Thanh vung tay lên, Black Doctor bị quật bay.

“Gừ!”

Sau đó Dương Thanh nổi giận gầm lên, xoay người chạy đi, chớp mắt bóng dáng anh đã biến mất ở tổng bộ Hồng Trần.

“Black Doctor!”

Bảy gã cao thủ nhanh chóng chạy tới bên cạnh Black Doctor kiểm tra thương thế của ông ta.

“Đừng lo cho tôi, mau đuổi theo Dương Thanh!”

Black Doctor giống như không có việc gì, đứng lên nói.

Bảy gã cao thủ vội vàng tuân lệnh chạy nhanh đuổi theo Dương Thanh.

“Dương Thanh, tôi nhất định sẽ chế tạo cậu thành một tồn tại vượt qua Thần Cảnh hoàn mỹ!”

Trong đôi mắt đen kịt của Black Doctor ngập tràn kích động.

Chỉ cần Dương Thanh vẫn duy trì được lý trí chứng tỏ thí nghiệm không thất bại.

Thí nghiệm này của ông ta rất điên cuồng, liều thuốc hoàn mỹ mà Dương Thanh đã uống vốn dĩ là loại thuốc rất điên cuồng, một khi cao thủ dưới cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong uống vào sẽ nổ tung trong nháy mắt.

Mà Thần Cảnh đỉnh phong dù mạnh như thủ lĩnh Hồng Trần, cũng tránh không khỏi số mạng nổ banh xác.

Chỉ có Dương Thanh kiên trì lâu như vậy vẫn duy trì được lý trí.

Điều này khiến Black Doctor thấy được hy vọng rất lớn.

Chuyện ông ta cần làm rất đơn giản, đó là ép buộc Dương Thanh, để lúc anh điên cuồng lao vào giết chóc mà vẫn giữ tỉnh táo.

Không ai biết lúc này Dương Thanh phải chịu đựng đau đớn cỡ nào.

Nhưng anh vẫn phải cố chịu đứng hết thảy, đã vậy còn nghĩ mọi cách khiến bản thân giữ vững tỉnh táo.

“Cút! Cút cho tôi! Cút đi!”

Không biết Dương Thanh đã chạy bao lâu, khi đi ngang một chiến trường lập tức gào lên.

“Đồ khốn kiếp, mày muốn chết!”

Mấy tên cao thủ nước ngoài súng ống đầy đủ, nhấc súng lên bắn vào Dương Thanh.

“Pằng pằng pằng!”

Tiếng súng vang lên rền rĩ.

Nhưng khi bọn họ nổ súng lại phát hiện ra Dương Thanh đã biến mất tại chỗ.

“Người đâu?”

Đám cao thủ kia lập tức ngây ra như phỗng.

“Bụp!”

Dương Thanh xuất hiện chụp cổ một tên cao thủ, vẻ mặt vặn vẹo: “Tại sao không nghe lời tôi?”

Mấy tên cao thủ đều kinh ngạc tột độ, Dương Thanh vốn đang điên cuồng, bây giờ cả người lại toát ra sát khí, lúc này anh chẳng khác nào con thú dữ.

Hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu, nhìn chằm chằm gã cao thủ nước ngoài kia, gã ta không ngừng run rẩy, bị Dương Thanh bóp cổ gã ta thấy mình sắp tắt thở rồi.

“Gừ!”

Dương Thanh bỗng gầm lên, xách cổ tên cao thủ kia lên tiện tay ném gã đi, cơ thể của cao thủ kia lập tức bảy ra xa mười mấy mét.

“Cút! Cút hết cho tôi!”

Dương Thanh giận dữ gào lên, cơ thể lóe lên biến mất tại chỗ.

Những cao thủ biên giới kia đều trợn mắt há mồm: “Cái quỷ gì thế này?”

Chương 1198: 1198: Chỉnh Đốn Lại Hồng Trần

Chiến trường ngoài biên giới, trên đồng cỏ hoang vắng, một bóng người trẻ tuổi nằm trên mặt đất, thở hồng hộc.

Người này chính là Dương Thanh.

Cả người anh ướt đẫm mồ hôi lạnh, mái tóc ướt sũng, dáng vẻ này nào giống với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chứ?
"Đồ khốn kiếp! Tôi sẽ không tha cho ông đâu!"
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi nói.

Không ai biết lúc nãy anh đã chịu áp lực lớn cỡ nào, nếu không uống viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển cho anh, có lẽ anh đã không chống đỡ được rồi.

Bây giờ rốt cuộc anh cũng đã vượt qua, mọi thứ đã khôi phục lại bình thường, nhưng cảnh giới võ thuật của anh không hề tiến bộ, vẫn là Thần Cảnh đỉnh phong.

Còn cảnh giới sau Thần Cảnh đỉnh phong là gì ngay cả Dương Thanh cũng không rõ.

Đúng lúc này điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên, anh lấy ra xem là điện thoại của Mã Siêu gọi tới.

"Anh Thanh! Anh có sao không?"
Điện thoại vừa được nối máy, giọng nói hốt hoảng của Mã Siêu lập tức truyền tới.

"Yên tâm, tôi không sao đâu.

Bây giờ tôi sẽ gửi định vị cho cậu qua đón tôi!"
Dương Thanh nói.

"Quá tốt rồi! Bây giờ bọn em sẽ qua đón anh ngay!"
Sau khi biết Dương Thanh không sao, Mã Siêu kích động sắp khóc.

Cùng lúc đó bảy cao thủ đang tìm kiếm Dương Thanh cũng nhận được lệnh rút lui của Black Doctor.

Trên một ngọn núi cao ở chiến trường ngoài biên giới, Black Doctor đứng chắp tay nhìn xuống núi.

Bảy gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng sau lưng ông ta.

“Black Doctor thí nghiệm của ông thành công rồi sao?”
Gã cao thủ dẫn đầu bỗng hỏi, vẻ mặt khó hiểu.

Black Doctor gật đầu, trên mặt ngập tràn kích động, cười lớn nói: “Đã thành công! Sở dĩ tôi bảo các người quay về là vì nếu các người tiếp tục đuổi theo, lỡ như Dương Thanh gặp lại các người, các người chỉ có nước chết”.

“Trước đó cậu ta đang ở trạng thái điên cuồng, một khi giết các người sẽ khiến cậu ta càng thêm điên cuồng hơn vì thế cậu ta cố gắng nhẫn nhịn không giết các người”.

“Nhưng bây giờ cậu ta đã tỉnh táo lại, các người nghĩ nếu gặp lại các người, cậu ta sẽ bỏ qua cho các người sao? Đừng nói là các người, dù là tôi cậu ta cũng sẽ giết”.

Bảy gã cao thủ nghe vậy đều sợ hãi.

Bọn họ biết rất rõ thí nghiệm này của Black Doctor đã duy trì bao lâu, chết bao nhiêu cao thủ.

Ấy vậy mà lần này thí nghiệm lại thành công.

“Black Doctor, tôi hơi thắc mắc, rốt cuộc ông làm thí nghiệm này để làm gì?”
Một gã cao thủ bỗng hỏi, vẻ mặt nghi nghờ nói: “Ông hẳn biết rõ, một khi thí nghiệm thành công, sẽ tạo ra được một cao thủ đỉnh cao, vậy ông sẽ khống chế cậu ta bằng cách nào?”
Black Doctor khẽ nhếch miệng: “Các người nghĩ sau khi thí nghiệm thành công tôi sẽ không khống chế Dương Thanh được à?”
Mấy gã cao thủ nghe vậy đều ngẩn người.

“A…”
Bỗng nhiên, gã cao thủ hỏi vấn đề kia rống lên, vẻ mặt đau đớn vặn vẹo, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Chuyện gì vậy?”
Sáu gã cao thủ còn lại đều ngây người, tại sao gã cao thủ kia

bỗng đau đớn như vậy?
Nhưng sự đau đớn này chỉ vỏn vẹn mười giây liền chấm dứt.

“Bây giờ cậu đã hiểu chưa?”
Black Doctor híp mắt nhìn gã cao thủ kia.

“Tôi hiểu rồi Black Doctor!”
Gã cao thủ vừa hỏi vấn đề kia vội vàng gật đầu, trên mặt vẫn còn vẻ kinh ngạc tột độ.

Tuy gã không biết Black Doctor vừa làm gì gã, nhưng lại hiểu rõ Black Doctor có cách khống chế bọn họ.

Cơn đau tột cùng lúc nãy khiến gã muốn chết không được muốn sống cũng không xong.

Bọn họ vốn dĩ là cao thủ siêu cấp do Black Doctor chế tạo ra, trước khi gặp được ông ta, bọn họ chỉ là những kẻ có thực lực võ công yếu đuối tầm thường, miễn cưỡng lắm mới chỉ tới thực lực Vương Cảnh sơ kỳ.

Cho đến khi gặp được Black Doctor, bọn họ đã sống sót trong thí nghiệm của ông ta.

Không sai, chính là sống sót.

Bởi vì bọn họ và một đám cao thủ hơn trăm người nhưng cuối cùng chỉ còn lại tám người bọn họ thành công sống sót.

Bọn họ không hề thù hận Black Doctor, ngược lại còn vô cùng biết ơn ông ta.

Có thể nói Black Doctor chính là tín ngưỡng của bọn họ, thậm chí bọn họ không tiếc hy sinh mạng sống vì ông ta.

“Black Doctor, tiếp theo chúng ta nên làm gì Dương Thanh?”
Một gã cao thủ khác bỗng hỏi.

Black Doctor lắc đầu, nheo mắt cười: “Tạm thời không cần để ý đến cậu ta, nhất định có một ngày tôi sẽ đi tìm cậu ta”.

Cùng lúc đó Mã Siêu và Lôi Âm cũng đã đón được Dương Thanh.

“Anh Thanh! Tốt quá rồi! Em còn tưởng sẽ không gặp lại anh nữa đó!”

Mã Siêu thấy được Dương Thanh liền vọt qua ôm chầm lấy Dương Thanh, giọng nói hơi nghẹn ngào.

Lôi Âm cũng vậy, tuy không kích động như Mã Siêu, nhưng lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Dương Thanh thật sự có chuyện gì, chắc chắn sẽ là một thiệt hại khổng lồ đối với Chiêu Châu.

"Đại nhân, thân thể ngài có sao không?"
Chờ sau khi tâm trạng Mã Siêu ổn định lại, Lôi Âm mới hỏi.

Dương Thanh cười lắc đầu: "Yên tâm đi, tôi lớn mạng lắm không chết được đâu!"
Nghe Dương Thanh nói vậy, hai người mới yên tâm.

"Cậu Thanh, chúc mừng cậu!"
Lúc này, Satan cũng đi tới, vẻ mặt chân thành nói: "Dù gì đi nữa cậu đã cứu được mạng sống của tôi, nếu không có cậu, tôi sẽ không có cơ hội trả thù, sau này mạng của Satan tôi sẽ thuộc về cậu".

Nghe Satan nói vậy Dương Thanh mỉm cười, anh vốn định thu Hồng Trần về tay mình, sau này giúp đỡ Chiêu Châu, âm thầm làm một số việc khác.

Không ngờ Satan lại chủ động bày tỏ lòng trung thành, chỉ có điều Dương Thanh hiểu rõ, tất cả việc này đều là bởi vì Satan phát hiện được sự mạnh mẽ của anh.

Hơn nữa anh còn có thể sống sót từ tay Black Doctor nên mới quyết định như vậy.

"Được, bây giờ tôi giao cho anh một nhiệm vụ đó là chỉnh hợp lại Hồng Trần, sau này sẽ làm việc cho tôi".

Dương Thanh nói.

"Vâng, thủ lĩnh!"
Lúc này Satan quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cung kính nói.

Đối mặt với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, còn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong có thể sống sót trong tay Black Doctor, dù hắn ta có ý đồ cũng không dám làm.

Có Satan ra tay, việc chỉnh hợp Hồng Trần rất dễ dàng, chỉ trong một tiếng ngắn ngủi mà mấy trăm tên sát thủ đã tập trung ở căn cứ mới của Hồng Trần.

“Từ hôm nay trở đi, cậu Thanh chính là thủ lĩnh mới của chúng ta, nếu ai dám phản bội Hồng Trần, giết chết không tha!”
Satan đứng trước một đám sát thủ, lớn giọng nói.

“Thủ lĩnh!”
“Thủ lĩnh!”
…!
Trong lúc nhất thời, tất cả sát thủ đều đồng thanh hò hét.

Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh của Dương Thanh, bọn họ ở lại Hồng Trần chỉ để kiếm tiền, ai là thủ lĩnh không quan trọng.

Cho nên Dương Thanh rất dễ dàng chỉnh đốn hợp nhất lại Hồng Trần.

Trong căn cứ Hồng Trần, Dương Thanh, Mã Siêu còn có Lôi Âm và Satan đều có mặt.

Sau khi Dương Thanh nói ra yêu cầu của mình đối với Hồng Trần, Satan không hề phản đối, lập tức tỏ ý muốn nghe theo mệnh lệnh của Dương Thanh.

“Sau này tôi sẽ không đến căn cứ Hồng Trần thường xuyên, mọi việc của Hồng Trần đều giao cho Satan quản lý, nếu anh có chuyện nào không giải quyết được cứ gọi điện cho tôi”.

.

Chương 1200: 1200: Dương Thanh Đúng Không

Dương Thanh không hề giấu giếm, anh kể lại toàn bộ sự việc liên quan tới liều thuốc hoàn mỹ cho Phùng Tiểu Uyển.

Nghe Dương Thanh nói xong, Phùng Tiểu Uyển dại mặt ra, hỏi: "Anh Thanh, nói vậy có nghĩa là thể chất của anh đã hoàn toàn bị cải tạo?"

Dương Thanh gật đầu: "Có lẽ vậy! Chẳng phải em cũng vừa nói, thể chất của anh đã có thay đổi rất lớn đó sao? Tự anh cũng cảm nhận được, các cấp độ của thân thể đã tăng lên khá nhiều".

"Nếu chỉ có những thay đổi này, anh đã không phải lo lắng gì nhiều, nhưng vấn đề hiện nay là thể chất của anh vẫn đang tiếp tục được cải tạo, mà anh không rõ rốt cuộc khi nào mới dừng".

"Sau này liệu có ảnh hưởng gì đến nền tảng võ thuật của anh không, anh cũng không biết".

Vương Chiến đứng bên nghe đã sợ ngây ra, mặc dù lão ta từng là cao thủ của Hoàng tộc họ Long nhưng cũng chưa từng nghe nói đến chuyện có kẻ có thể làm biến đổi thể chất người khác.

Phùng Tiểu Uyển im lặng nghe, sắc mặt tràn đầy lo âu và căng thẳng, lát sau mới lên tiếng: "Anh Thanh, anh yên tâm, nhất định em sẽ nghĩ ra cách để chữa cho anh".

Dương Thanh cười khổ: "Tiểu Uyển, anh thì không sao, dù lâm vào tình trạng này sẽ khiến nền tảng võ thuật của anh bị thương tổn nhưng chí ít có thể duy trì cảnh giới võ thuật hiện tại của anh, chỉ cần cảnh giới võ thuật không yếu đi thì không thành vấn đề".

Ngoài miệng Dương Thanh nói nhẹ nhàng là thế nhưng Vương Chiến biết, đối với bất kì cao thủ võ thuật nào, chuyện nền tảng võ thuật bị tổn thương luôn là một đả kích cực kì trầm trọng.

Tuy không phải là người học võ nhưng Phùng Tiểu Uyển cũng hiểu được vấn đề này, gương mặt xinh xắn của cô ta cực kì nghiêm nghị.

"À phải rồi, Tiểu Uyển, em đã trị liệu cho Long Thiên Vũ chưa?"

Dương Thanh đột nhiên đổi đề tài.

Trước đó, Long Thiên Vũ từng quỳ xuống xin lỗi anh, nhưng quan trọng hơn là, chính Vương Chiến cũng đã cầu xin Dương Thanh để Phùng Tiểu Uyển ra tay cứu Long Thiên Vũ.

Nghe Dương Thanh hỏi đến chuyện Long Thiên Vũ, ánh mắt Vương Chiến thoáng lóe lên kích động, quay sang nhìn Phùng Tiểu Uyển theo bản năng.

"Từ sau khi bọn họ rời khỏi đây thì không thấy quay lại nữa, em cũng chưa hề chữa trị cho anh ta".

Phùng Tiểu Uyển nói.

"Nếu thế, Chiến tiền bối, ông liên lạc với Long Thiên Vũ thử xem, bảo anh ta tới đây đi!"

Dương Thanh nhìn sang nói với Vương Chiến.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn Tiểu Uyển! Tôi sẽ liên lạc với Long Thiên Vũ ngay đây!"

Vương Chiến vội vàng cảm ơn, sau đó gọi điện cho Long Thiên Vũ luôn.

Chốc lát sau, Vương Chiến đã kết thúc cuộc gọi, cười nói: "Long Thiên Vũ biết cậu Thanh đã đồng ý để Tiểu Uyển tiến hành trị liệu thì kích động ghê lắm, nói là sẽ tới ngay đấy".

Chưa đến hai mươi phút sau, một chiếc xe dừng trước cửa phòng khám Ái Dân, Long Thiên Vũ được hai gã cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ đưa vào trong.

Hôm nay hắn ta phải ngồi xe lăn tới đây, không thể tự đứng dậy.

"Cậu Thanh, cảm ơn cậu! Thần y Phùng, cảm ơn cô! Ông Chiến, cảm ơn ông!"

Vừa vào phòng khám Ái Dân, Long Thiên Vũ đã kích động và cảm kích nói.

Lúc này, sắc mặt hắn ta vô cùng tiều tụy, đâu còn vẻ oai phong của một người cháu đích tôn Hoàng tộc họ Long nữa.

"Long Càn, Long Khôn đâu?"

Vương Chiến thấy chỉ có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ đi theo Long Thiên Vũ thì thoáng nhướng mày, mặt lộ vẻ không vui.

Long Thiên Vũ cười khổ lắc đầu, nói như tự giễu: "Nay tôi chỉ là một thứ đồ bỏ mất đi năng lực chiến đấu, đã chẳng còn chút giá trị gì với Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long sao có thể để hai cao thủ Thần Cảnh bảo vệ tôi chứ?"

Vương Chiến siết chặt nắm tay, mặt lộ vẻ tức giận, như thể bất bình thay cho Long Thiên Vũ, nhưng lão ta cũng biết, bản thân mình lúc này đã không còn bất cứ quan hệ gì với Hoàng tộc họ Long nữa.

Dù võ thuật đã bị phế, Long Thiên Vũ vẫn là cháu đích tôn của Long Hoàng.

"Anh vào trong với tôi trước đã, giờ tôi sẽ trị liệu cho anh luôn".

Phùng Tiểu Uyển lên tiếng.

"Thưa thần y, tôi muốn hỏi một câu, cô thấy tình trạng tôi hiện nay liệu còn khả năng khôi phục nền tảng võ thuật không?"

Long Thiên Vũ bỗng cất tiếng hỏi, mặt đầy chờ mong.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, thản nhiên nói: "Trong vòng ba ngày, tôi bảo đảm nền tảng võ thuật của anh sẽ khôi phục, trong vòng một tháng bảo đảm thực lực của anh sẽ trở lại cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong".

"Thật chứ?"

Long Thiên Vũ vốn chỉ hi vọng có thể khôi phục nền tảng võ thuật, chưa từng nghĩ tới khả năng cảnh giới võ thuật của mình có thể khôi phục tới Vương Cảnh đỉnh phong.

Hắn ta vốn là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, về sau tuy từng cưỡng ép bản thân đột phá tiến vào cảnh giới Thần Cảnh

nhưng rốt cuộc đây cũng không phải là thực lực võ thuật chân chính của hắn ta.

"Yên tâm đi, tôi đã dám nói như vậy thì có thể bảo đảm giúp anh khôi phục được".

Phùng Tiểu Uyển bất đắc dĩ nói.

Có lẽ do ấn tượng với Long Thiên Vũ không được tốt, khi nói chuyện với hắn ta, Phùng Tiểu Uyển luôn có vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Cảm ơn thần y nhỏ! Cảm ơn thần y nhỏ!"
Long Thiên Vũ kích động lắp bắp nói đi nói lại, sau đó vội vã bảo hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ kia nâng mình lên giường bệnh.

Vương Chiến nhìn hắn ta, lộ vẻ không đành lòng, Long Thiên Vũ của ngày trước đã từng ngạo mạn cỡ nào?
Hắn ta vốn chính là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long, tương lai rộng mở, thậm chí còn có cơ hội trở thành Long Hoàng sau này.

Nhưng thật không may, võ thuật của hắn ta đã bị phế bỏ, ngay cả hai cao thủ Thần Cảnh được đưa đến bảo vệ hắn ta cũng đã bị điều đi nơi khác.

Lúc này, bên cạnh hắn ta chỉ còn lại hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, đãi ngộ thế này còn chẳng bằng con cháu nhánh thứ của Hoàng tộc họ Long.

Dương Thanh cũng âm thầm than thở, Hoàng tộc thật là tàn khốc, mặc dù là cháu đích tôn của Hoàng tộc nhưng một khi nền tảng võ thuật bị tổn hại thì cũng sẽ nhanh chóng bị loại trừ khỏi trung tâm quyền lực.

"Uỳnh!"
Đúng lúc này, cửa phòng khám Ái Dân chợt bị người ta đá văng, ngay sau đó, một bóng người trẻ tuổi mặc đồ truyền thống bước vào, bên cạnh còn có một cao thủ Thần Cảnh hộ tống.

Phùng Tiểu Uyển đang định trị liệu cho Long Thiên Vũ thì đã bị bọn họ quấy rầy.

“Các người là ai?”

Phùng Tiểu Uyển lạnh lùng hỏi, sắc mặt lộ vẻ không vui.

“Long Phi Dương!”

Vương Chiến nhận ra thanh niên kia, bèn kinh ngạc hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

Long Phi Dương, một vị Hoàng tôn có địa vị gần với Long Thiên Vũ trong số những thành viên đời thứ ba của Hoàng tộc họ Long.

Long Thiên Vũ thấy Long Phi Dương xuất hiện, đáy mắt cũng thoáng lóe lên tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Long Phi Dương, cậu tới để chê cười tôi đấy à?”

“Chê cười mày?”

Long Phi Dương cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Mày lúc này còn chẳng có tư cách để tao chê cười đâu”.

“Khốn kiếp, cậu nói gì hả?”

Long Thiên Vũ lập tức nổi giận.

Chương 1201: 1201: Cơn Giận Dữ Của Vương Chiến

Dương Thanh hơi nhíu mày, anh vốn không muốn nhúng tay vào cuộc tranh đấu giữa hai người cháu của Long Hoàng nhưng thật không ngờ, gã Long Phi Dương này lại chủ động khiêu khích anh.

Anh biết người này đang khiêu khích mình, bởi ánh mắt Long Phi Dương nhìn về phía anh tràn đầy vẻ ngạo nghễ, như kẻ bề trên đang nói với tay sai của mình vậy.

"Long Phi Dương, cậu định làm gì?"
Vương Chiến thoáng di chuyển, nhanh chóng chắn trước mặt Dương Thanh.

Tuy lão ta đã bị đuổi khỏi Hoàng tộc họ Long nhưng lão ta vẫn âm thầm coi Hoàng tộc họ Long là nhà mình, đồng thời cũng biết rõ, võ thuật của Dương Thanh ngày nay đã đạt tới cấp độ khủng khiếp cỡ nào.

Nếu Hoàng tộc họ Long nảy sinh xung đột với Dương Thanh, lão ta dám chắc rằng Dương Thanh sẽ diệt sạch Hoàng tộc họ Long chứ không tin Hoàng tộc họ Long có năng lực hạ được Dương Thanh.

Long Thiên Vũ cũng cả giận quát: "Long Phi Dương, không được vô lễ với cậu Thanh đây!"
"Ha ha!"
Long Phi Dương cười lạnh, nói: "Tôi vốn tưởng thằng ranh này lợi hại lắm, ai dè chỉ là một thằng thu nhặt phế liệu".

"Thu nhặt phế liệu?"
Dương Thanh đã bị những lời này của Long Phi Dương chọc tức phải bật cười.

"Đúng vậy, Vương Chiến với Long Thiên Vũ chẳng phải đều là thứ phế liệu đó sao?"
Long Phi Dương châm chọc nói: "Xem ra, hai gã rác rưởi này giờ đều đã quy phục mày, tao nói mày là thằng thu nhặt

phế liệu chẳng lẽ không đúng?”

“Long Phi Dương, mày muốn chết đúng không!”

Long Thiên Vũ phẫn nộ đến nỗi mặt mũi cũng vặn vẹo cả đi.

Hắn ta chỉ muốn tự tay giết chết tên khốn này, nhưng nay nền tảng võ thuật của hắn ta đã bị tổn hại, võ thuật cũng bị phế mất, đừng nói giết Long Phi Dương, ngay cả một người thường cũng có thể nhẹ nhàng giết chết hắn ta.

Huống chi, bên cạnh Long Phi Dương còn có một cao thủ Thần Cảnh.

Vương Chiến cũng giận đến không nhịn được nữa, lão ta nhìn chằm chằm vào Long Phi Dương, nghiến răng nói: “Long Phi Dương, cậu tự cao tự đại như thế sẽ mang đến tai họa cho Hoàng tộc họ Long đấy”.

“Tai họa? Lẽ nào thứ rác rưởi nhà ông?”

Long Phi Dương cười lạnh một tiếng, bước tới vung tay tát thẳng vào mặt Vương Chiến, quát lớn: “Ông muốn gây tai họa cho Hoàng tộc họ Long tôi?”

Vương Chiến siết chặt nắm tay, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ, tuy bị Long Phi Dương tát một cái như trời giáng ngay mặt nhưng lão ta vẫn cố nén lòng, không trả đòn.

Hoàng tộc họ Long có thể bất nhân bất nghĩa với lão ta nhưng lão ta lại không thể làm thế với Hoàng tộc họ Long, Long Phi Dương dù sao cũng là cháu trai của Long Hoàng.

“Bốp!”

Long Phi Dương lại giương tay tát vào mặt Vương Chiến một cái nữa, phẫn nộ quát: “Chẳng phải ông lợi hại lắm sao? Đánh tôi xem nào?”

“Ông dám không? Ông dám động vào một sợi tóc của tôi thôi là tôi giết chết cái đồ vô dụng như ông ngay!”

Vương Chiến hít sâu một hơi, mắt đã vằn đỏ, lão ta nói: “Long Phi Dương, cậu đừng nên khinh người quá đáng”.

“Bốp!”

Long Phi Dương lại vả thẳng vào mặt Vương Chiến một

lần nữa rồi cười lạnh: “Tôi cứ khinh thường ông đấy, ông có thể làm gì được tôi?”

Phùng Tiểu Uyển rốt cuộc không nhìn nổi nữa, bèn chắn trước mặt Vương Chiến, tức giận nói: “Anh quá đáng rồi đấy! Nơi này không chào đón anh, mời anh cút ra cho tôi!”

“Ái chà, ở đây còn có một người đẹp này!”

Vừa rồi lực chú ý của Long Phi Dương dồn cả vào Long Thiên Vũ và Vương Chiến, không hề chú ý nhan sắc của Phùng Tiểu Uyển.

Lúc này Phùng Tiểu Uyển đứng trước mặt anh ta, vẻ mặt tức giận trông khá hấp dẫn.

“Khá lắm khá lắm, anh thích!”

Long Phi Dương cười ha hả, vươn tay định sờ lên mặt Phùng Tiểu Uyển.

Vương Chiến lập tức kéo Phùng Tiểu Uyển ra sau lưng mình, giận dữ nói: “Long Phi Dương, cậu cút ngay cho tôi!”

Lão ta có thể dễ dàng bỏ qua hành vi xúc phạm của Long Phi Dương với mình, bởi lão ta lớn lên trong Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long chính là nhà của lão, trong lòng Vương Chiến, Hoàng tộc họ Long có ơn lớn với lão ta.

Vậy nên, lão ta không muốn tranh chấp với Long Phi Dương, nhưng điều đó không đồng nghĩa với chuyện Long Phi Dương có thể xúc phạm Phùng Tiểu Uyển.

Trong thời gian sinh hoạt chung với Phùng Tiểu Uyển, cô gái nhỏ này đã trở thành cháu gái lão ta, dù là người thừa kế của Hoàng tộc họ Long, lão ta cũng không cho phép kẻ đó xúc phạm tới Phùng Tiểu Uyển.

Dương Thanh vẫn thờ ơ đứng một bên, không nhúng tay vào.

Dĩ nhiên anh có thể nhận ra Vương Chiến bao dung thế nào với người của Hoàng tộc họ Long, muốn để Vương Chiến hoàn toàn dứt bỏ Hoàng tộc họ Long chỉ có một cách là để người của Hoàng tộc họ Long này xúc phạm lão ta nặng nề.

Chỉ có như vậy, lão ta mới hoàn toàn đẩy được Hoàng tộc họ Long ra khỏi tâm trí mình.

Bằng không, cả đời này, những khi đối mặt với con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Long, lão ta sẽ theo bản năng cho rằng mình kém người ta một bậc.

"Lão già kia, ông dám ngăn cản tôi à?"

Long Phi Dương cả giận quát.

Cao thủ Thần Cảnh sau lưng anh ta cũng bước lên trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Chiến, nói: "Vương Chiến, ông dám vô lễ với điện hạ thì đừng trách tôi không khách sáo với ông!"

Vương Chiến hít sâu một hơi, cưỡng chế đè lửa giận của mình xuống, lạnh lẽo nhìn về phía Long Phi Dương: "Rốt cuộc hôm nay cậu tới đây có mục đích gì?"

"Bốp!"

Long Phi Dương lại tát thẳng vào mặt lão ta một cái nữa, cả giận nói: "Bản điện hạ muốn làm gì thì có liên quan gì tới ông?"

"Vương Chiến, tôi cảnh cáo ông lần cuối, cút ngay cho tôi, bằng không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ông!"

Long Phi Dương nói, thái độ ngạo mạn tột cùng, hoàn toàn không thèm nể nang Vương Chiến.

"Mấy tên khốn các người cút ra ngoài cho tôi! Cút ngay!"

Phùng Tiểu Uyển đã hoàn toàn tức giận khi tận mắt thấy Vương Chiến bị đánh liên tục, nếu không phải vì không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của Hoàng tộc họ Long, cô ta đã nổi nóng từ lâu.

"Người đẹp bé nhỏ, muốn anh đi khỏi đây cũng được, chỉ cần em chịu theo anh, ngủ với anh một đêm thì tôi sẽ đưa cô em đi ngay".

Long Phi Dương híp mắt cười cợt nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: "Đương nhiên, nếu em không muốn đi cũng không sao, chúng ta làm việc luôn ở đây cũng được, sau đấy anh sẽ đi ngay, đồng thời có thể bảo đảm sau này sẽ không bao giờ tới gây chuyện với Vương Chiến nữa, thế nào?"

"Bốp!"

Phùng Tiểu Uyển giương tay tát thẳng vào mặt Long Phi Dương, cô ta đã giận run người.

Long Phi Dương hoàn toàn không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại dám đánh mình, lập tức ngây cả người ra: “Mày, mày dám đánh tôi?”

“Anh đáng bị đánh!”

Phùng Tiểu Uyển tức tối nói.

“Con khốn này, mày dám đánh tao, tao giết mày!”

Long Phi Dương lập tức nổi giận, vung tay lên, đột nhiên, một sức mạnh khủng khiếp ngưng tụ trên tay anh ta.

Sức mạnh này hẳn đã ngang với cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Phùng Tiểu Uyển chỉ là một người thường, nếu trúng một bạt tai này của Long Phi Dương, hẳn phải chết chắc.

Đáy mắt Dương Thanh đã lóe lên một tia sáng lạnh, nhưng vẫn không ra tay, anh không tin Vương Chiến sẽ trơ mắt nhìn Phùng Tiểu Uyển bị đánh.

Đương nhiên, dù Vương Chiến thật sự không có ý định ngăn cản, anh vẫn có thể kịp thời cứu Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển bị hơi thở kia làm cho khiếp sợ ngây người, cô ta mơ hồ cảm nhận được, giây tiếp theo mình sẽ bị giết chết, nhưng ngoài mặt cô ta không hề lộ chút sợ hãi nào, chỉ có nỗi phẫn nộ tràn ngập đối với Long Phi Dương.

“Long Phi Dương, cậu dám à!”

Long Thiên Vũ cũng giận dữ, rống to.

Chỉ có điều, hắn ta lại hoàn toàn không có cách nào xông tới ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay Long Phi Dương hạ xuống mặt Phùng Tiểu Uyển.

“Bốp!”

Chương 1202: 1202: Muốn Tôi Chết

Lúc này đây, Vương Chiến thật sự rất tức giận, toàn thân dâng trào sát khí, hơi thở Thần Cảnh trung kỳ bộc phát ra khỏi cơ thể.

Toàn bộ phòng khám Ái Dân lập tức bị khí thế của lão ta bao trùm.

Long Phi Dương đang bị Vương Chiến tóm lấy cổ tay nhận thấy rõ điều đó hơn ai hết.

Anh ta có cảm giác trước mặt mình là một con ác quỷ đến từ địa ngục chứ không phải người.

Cơ thể run rẩy mất kiểm soát, trong mắt Long Phi Dương ngập tràn nỗi sợ hãi: "Cảnh…!Cảnh giới võ thuật của ông khôi phục lại rồi!"

Hiển nhiên là đến giờ anh ta mới biết tu vi của Vương Chiến đã trở lại.

"Vương Chiến, ông muốn làm gì? Thả điện hạ ra!"

Cao thủ Thần Cảnh mà Long Phi Dương dẫn đến cũng hốt hoảng, vội vàng quát lên.

Bản thân cũng là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng lúc này ông ta lại cảm thấy thực lực hiện giờ của Vương Chiến đã vượt xa mình.

Điều này làm cho ông ta không thể nào tin nổi.

Trước đây Vương Chiến là người yếu nhất trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long nên ông ta chưa bao giờ để vào mắt.

Nhưng hôm nay, vị cao thủ Thần Cảnh này đột nhiên nhận ra Vương Chiến không những không bị phế tu vi mà còn đột phá đến Thần Cảnh trung kỳ, đã thế còn sắp tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Chuyện này quá khó tin, trước đây ông ta nghe nói cảnh giới võ thuật của Vương Chiến đã bị phá hủy rồi mà, đáng lẽ bây giờ phải là một thằng vô dụng mới đúng!

Tình huống bây giờ là sao?

Tại sao Vương Chiến lại lành lặn đứng ở đây, cảnh giới cũng đột phá?

Long Phi Dương cũng sợ hãi không kém gì cao thủ Thần Cảnh kia, nếu anh ta biết tu vi của Vương Chiến đã khôi phục thì có chết cũng không dám đánh lão ta!

"Ông…!Ông thả tôi ra! Bây…!Bây giờ tôi rất nổi bật trong số con cháu của Hoàng tộc họ Long, sau này rất có khả năng sẽ thừa kế Hoàng vị đấy".

Long Phi Dương run rẩy nói: "Nếu ông dám làm gì tôi, Hoàng tộc họ Long sẽ không bỏ qua đâu!"

"Hoàng tộc họ Long đã muốn giết tôi rồi thì có bỏ qua cho tôi hay không cũng đâu liên quan gì?"

Vương Chiến lạnh lùng đáp, nhìn anh ta bằng ánh mắt như nhìn một kẻ đã chết.

"Ông Chiến!"

Phùng Tiểu Uyển đột nhiên lên tiếng, trong giọng nói mang theo sự cầu xin.

Những lời vừa rồi của Vương Chiến làm cô ta rất cảm kích, nhưng cô ta thật sự không muốn lão ta vì mình mà chọc giận cả Hoàng tộc họ Long.

"Cút!"

Cuối cùng Vương Chiến vẫn nương tay, vung tay ném Long Phi Dương ra ngoài.

"Vương Chiến, ông dám đối xử với điện hạ như vậy, chờ bị Hoàng tộc họ Long trừng trị đi!"

Tên cao thủ Thần Cảnh kia hừ lạnh, nhanh chóng đỡ Long Phi Dương lên muốn rời đi.

"Tôi cho hai người rời khỏi đây à?"

Nhưng ngay khi hai người đi đến cửa thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Nghe thấy giọng của Dương Thanh, Vương Chiến hơi lo âu nhưng cũng không nói gì.

Lão ta bị Hoàng tộc họ Long vứt bỏ thậm chí còn đuổi giết, Dương Thanh là người đã cưu mang lão ta.

Giờ đây Vương Chiến vẫn còn mang chút hy vọng đối với Hoàng tộc họ Long, may mà đó là Dương Thanh, nếu là những cao thủ khác thì chắc chắn đã không cho phép điều đó xảy ra rồi.

Lão ta biết mình không có tư cách cầu xin anh bất cứ chuyện gì.

"Mày muốn làm gì?"

Cao thủ Thần Cảnh đang đứng bên cạnh Long Phi Dương nhíu mày, quát Dương Thanh.

Anh hơi híp mắt: "Chẳng lẽ mấy người không biết toàn bộ Thành Cửu Châu đều là địa bàn của Dương Thanh này sao?"

"Dám kiếm chuyện lại còn muốn làm em gái tôi bị thương ngay trên địa bàn của tôi, dưới mí mắt tôi, có phải nếu hôm nay tôi cho mấy người an toàn rời khỏi đây thì sau này ai cũng có thể tới đây gây chuyện không?"

Long Phi Dương dè chừng Vương Chiến nhưng không sợ Dương Thanh, dữ tợn quát: "Thằng kia, mày đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng cho là có Vương Chiến che chở thì tao không dám làm gì mày".

"Với thân phận và địa vị hiện nay của tao, giết mày cũng đơn giản như bóp chết một con kiến thôi".

Dương Thanh híp mắt nói: "Thế à?"

"Không tin cứ thử xem?"

Vẻ khiêu khích trên mặt Long Phi Dương rất rõ, hoàn toàn không xem anh ra gì.

Anh ta không tin một đứa nhỏ tuổi hơn mình có thể có được tu vi Thần Cảnh.

Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bên cạnh cũng có suy nghĩ đấy, nhìn Dương Thanh với đôi mắt đầy sát ý.

Nếu không vì Vương Chiến đang ở đây thì ông ta đã xử lý Dương Thanh rồi.

Vương Chiến cười lạnh: "Xem ra Long Hoàng càng ngày càng hồ đồ thật, thứ đần độn nào cũng có thể làm tay sai được".

Long Thiên Vũ cũng tỏ ra chế giễu, người khác không biết chứ sao hắn ta lại không biết bản lĩnh của Dương Thanh thế nào được?

Long Phi Dương có hợp sức với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bên cạnh cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Thanh chứ đừng nói là một mình anh ta.

"Chát!"

Một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Long Phi Dương vừa rồi còn thách thức đã bị Dương Thanh tát cho ngã văng ra đường đi giữa phòng khám Ái Dân và tập đoàn Nhạn Thanh.

"Mày…!Mày dám đánh điện hạ ư?"

Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia ngỡ ngàng, căm phẫn chỉ thẳng vào anh, quát.

"Chát!"

Nhưng ông ta vừa dứt lời thì bị Dương Thanh tát vào mặt.

Cũng như Long Phi Dương, dù có là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ cũng bị anh tát bay ra ngoài.

Trong phòng khám, khóe miệng Vương Chiến và Long Thiên Vũ đều giật giật.

Tuy hai người biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ anh lại mạnh đến nhường này.

Chỉ một cái tát đã đánh bay cao thủ Thần Cảnh trung kỳ ư?

"Dương Thanh…!Mày muốn chết à!"

Bên ngoài, Long Phi Dương hét lên, mặt mũi vặn vẹo.

Lúc này ngoài đường đông nghịt, rất nhiều người nhìn thấy anh ta và cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia bay ra từ phòng khám, họ không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ túm tụm lại đứng xem.

Là người được khen ngợi là xuất sắc trong lớp trẻ của Hoàng tộc họ Long, thay thế được địa vị cao quý của Long Thiên Vũ, đã khi nào Long Phi Dương bị ai tát đâu?

Quan trọng hơn là còn bị đám đông vây xem, điều này thật sự không khác gì một sự sỉ nhục đối với anh ta.

“Long Giang, giết Dương Thanh cho tôi! Tôi muốn thằng đó chết!”

Long Phi Dương phẫn nộ hét toáng lên.

Khoảnh khắc bị Dương Thanh tát bay ra ngoài, Long Giang đã biết cảnh giới võ thuật của Dương Thanh vượt xa mình, nếu Dương Thanh không nương tay thì lúc này ông ta đã là một cái xác rồi.

Sao còn dám xông lên chứ?

“Điện hạ, chúng ta về thôi!”

Long Giang loạng choạng đứng dậy, trên khóe môi còn dính máu.

“Long Giang, tôi bảo ông giết thằng khốn kia cơ mà, không hiểu tôi nói gì à?”

Long Phi Dương giận dữ quát.

Ông ta đau khổ nói: “Điện hạ, tôi không phải đối thủ của cậu ta”.

Chương 1203: 1203: Tiếp Tục Bồi Thường

Thấy Dương Thanh đi ra, Long Giang sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, Long Phi Dương cũng cực kỳ kiêng kỵ nhưng thái độ vẫn rất kiêu ngạo, giận dữ nói:
"Mày tưởng mình là Vương của Yến Đô thật đấy à? Bản điện hạ muốn giết mày đấy, mày dám giết tao ư?"
Cảm nhận được sát ý khủng bố không ngừng tỏa ra từ Dương Thanh, Long Giang sợ hãi quá đỗi, hốt hoảng khuyên can:
"Điện hạ, cậu đừng nói nữa!"
"Ông ngậm miệng lại cho tôi!"
Long Phi Dương gắt gỏng quát.

Việc bị Dương Thanh đánh làm cho anh ta rất tức giận, không ngờ đến cả tên tay sai cũng dám bảo mình đừng nói nữa.

Đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta, xung quanh còn có nhiều người vây xem, Long Phi Dương có cảm giác những kẻ đó đều đang cười cợt bàn tán về mình.

Anh ta càng xấu hổ hơn, chỉ vào mặt Long Giang gắt lên: "Tôi ra lệnh cho ông giết thằng nhóc đó ngay, ông mà dám không nghe lời thì đừng trách tôi không khách sáo".

Lúc này Vương Chiến cũng đã ra ngoài phòng khám Ái Dân, đứng ở bên cạnh Dương Thanh hờ hững nhìn Long Giang.

Vương Chiến đã cống hiến quá nhiều cho Hoàng tộc họ Long, nếu bọn họ vẫn khăng khăng muốn đối đầu với Dương Thanh thì lão ta sẽ làm kẻ địch của họ.

Đột nhiên, hơi thở Thần Cảnh trung kỳ trên người Vương Chiến tăng lên thành Thần Cảnh hậu kỳ, lấn áp về phía Long Giang.

Long Giang là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng vẫn cảm thấy rất áp lực.

Ông ta biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Chiến.

Nhưng ông ta là người của Hoàng tộc họ Long, được họ phái đến bảo vệ Long Phi Dương, bây giờ lại bị anh ta ép phải ra tay, cho dù biết mình không thể chống lại nhưng cũng đành phải tuân theo.

Long Giang tiến về phía trước, nặng nề nhìn Vương Chiến, bình tĩnh lên tiếng: "Vương Chiến, ông đã đến cảnh giới võ thuật này, nếu chịu nhận lỗi với Long Hoàng thì ông ấy nhất định sẽ tha thứ cho lỗi lầm của ông, sau này ông vẫn là người của Hoàng tộc họ Long".

Vương Chiến khinh thường cười nhạo: "Nhận lỗi với Long Hoàng? Vương Chiến này làm sai ở đâu?"
"Xả thân ngăn cản đòn công kích mình không thể cản nổi khi cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long bị giết là sai ư?
"Hay là tôi sai ở chỗ lựa chọn chạy trốn khi bị cao thủ của Hoàng tộc họ Long đuổi giết?"
"Có phải tôi sai vì sau khi bị đuổi đi thì khuyên con cháu của Long Hoàng tránh đi khi gặp cao thủ mà cậu ấy không thể địch nổi?"
Mỗi một câu chất vấn của Vương Chiến đều khiến mặt mày Long Giang tái nhợt dần, câu nào cũng đều hùng hồn có lý.

Một loạt các câu hỏi làm ông ta sững sờ.

Long Giang không biết chuyện gì đã xảy ra với Vương Chiến, chỉ biết lão ta phản bội Hoàng tộc họ Long nên mới bị đuổi đi.

Bây giờ lại nghe Vương Chiến nói vậy, ông ta chợt nhận ra có lẽ chuyện này không đơn giản như thế.

Đã đến lúc này rồi, Vương Chiến còn lý do gì để nói dối đâu?
Hơn nữa, đứa cháu đích tôn Long Thiên Vũ của Long Hoàng sao thế này?
Sao lại đến phòng khám Ái Dân?
Chẳng lẽ hắn ta không biết Vương Chiến luôn ở đây sao?
Có thể nói Vương Chiến rơi vào cảnh ngộ bây giờ đều do Long Thiên Vũ gây ra, nếu tin đồn ở Hoàng tộc họ Long là thật, Vương Chiến thật sự là kẻ phản bội thì sao hắn ta lại đến phòng khám Ái Dân để trị liệu được chứ?
Long Giang không ngốc, những câu chất vấn của Vương Chiến làm ông ta ý thức được mọi chuyện không hề đơn giản,

Vương Chiến rơi vào bước đường này là do Hoàng tộc họ Long chứ không phải vì lão ta đã phản bội họ.

"Tôi vừa bị phế bỏ tu vi thì Hoàng tộc họ Long muốn giết tôi, đến khi nền tảng võ thuật của tôi khôi phục lại thì muốn tôi trở về? Còn bắt tôi xin lỗi?"
Vương Chiến căm phẫn thét lên: "Dựa vào đâu chứ?"
"Tôi nói cho ông biết, kể từ lúc Hoàng tộc họ Long phái người đuổi giết tôi thì Long Chiến đã chết rồi!"
"Bây giờ, người đang đứng trước mặt các người là Vương Chiến!"
Dứt lời, cơ thể lão ta bùng nổ khí thế càng kinh khủng hơn.

Long Giang đứng sững như trời trồng, mặt mày tái mét, không hề có lòng tin mình sẽ thắng khi đối mặt với Vương Chiến lúc này.

Nhưng Long Phi Dương lại muốn ông ta đánh, còn cách nào đâu?
"Giết cho tôi! Giết đi!"

Long Phi Dương cáu kỉnh gắt lên: "Tôi muốn ông giết sạch bọn chúng, giết hết cho tôi!"
"Uỳnh!"
Anh ta vừa dứt lời thì Long Giang đã xông ra ngoài, nhanh đến mức hóa thành cái bóng lao thẳng về phía Vương Chiến.

"Không biết tự lượng sức!"
Lão ta cười lạnh, chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích chờ đòn công kích của Long Giang đến.

"Ầm ầm ầm!"
Ông ta và Vương Chiến kịch liệt chạm trán với nhau.

Chẳng qua Vương Chiến vẫn chỉ đứng tại chỗ, không ngừng dùng hai tay và hai chân của mình để ngăn cản, từ đầu đến cuối đều không chủ động công kích.

Cuộc chiến của hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ quả thật là điên cuồng.

Bị sự va chạm dữ dội ấy ảnh hưởng, mặt đường dưới chân nháy mắt văng tung tóe.

Đám đông vây xem thấy cảnh này đều sững sờ, những người bình thường như họ chưa bao giờ gặp được cuộc đánh nhau nào ác chiến như thế cả.

Lòng đường giữa phòng khám Ái Dân và tập đoàn Nhạn Thanh vỡ vụn thành từng lớp từng mảng tạo thành một khung cảnh hoang tàn.

Thấy Long Giang đã hành động, sắc mặt của Long Phi Dương mới dễ nhìn hơn một chút nhưng ánh mắt vẫn tràn trề sát khí.

Dương Thanh khinh thường nhìn anh ta, nếu không phải vì Chiêu Châu đã xuất hiện những nhân tố bí ẩn thì sao anh phải nể nang Hoàng tộc họ Long làm gì?
Giết thẳng tay luôn là được rồi.

Mà không cần Dương Thanh phải tự mình ra tay, chỉ cần ra lệnh tổ chức Hồng Trần là xong.

Với thực lực của các cao thủ hàng đầu này, ngoại trừ cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long hơi khó đối phó ra thì còn lại những kẻ có thực lực dưới Thần Cảnh đều chỉ còn đường chết.

"Uỳnh!"
Đột nhiên một sức mạnh kinh khủng bùng phát, Long Giang bị Vương Chiến đẩy lùi.

"Long Giang, chẳng lẽ ông vẫn chưa nhận ra mình hoàn toàn không phải đối thủ của tôi sao?"
Vương Chiến giận dữ quát: "Mang tên điện hạ chó chết của ông cút ra khỏi Thành Cửu Châu ngay, nếu không thì đừng trách tôi không niệm tình cũ!"
"Ông cũng biết nếu tôi muốn giết Long Phi Dương thì một mình ông không cản được mà".

Đương nhiên Long Giang cũng hiểu lời lão ta nói hoàn toàn là thật, nhất thời vô cùng đắn đo.

Qua cuộc chạm trán vừa rồi, mặc dù hai người không dùng hết sức nhưng từ đầu đến cuối Vương Chiến đều chỉ đứng một chỗ mà tấn công.

Lão ta hoàn toàn không cần dốc sức, chỉ vậy đã thấy được thực lực của lão ta vượt xa Long Giang.

.

Chương 1205: 1205: Dương Thanh Trúng Độc

Long Tường không thèm liếc Long Khoa lấy một cái, chỉ cười tự giễu, chật vật đứng lên nhìn về phía Long Hoàng, nói: “Bố, lần này bố thật sự sai rồi!”

Dứt lời, ông ta xoay người, tập tễnh bỏ đi.

Long Hoàng tức giận đến run cả người, cuối cùng vẫn không ra tay với Long Tường.

Long Tường dù sao cũng là con trai cả của lão ta, bây giờ đã có quá nhiều chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Long, nếu Long Tường bị lão ta giết chắc chắn lòng người ở Hoàng tộc họ Long sẽ bị tan rã.

“Bố, xin bố bớt giận! Cũng bởi vì bị bố coi nhẹ nên anh cả mới không cam lòng thôi.

Thật ra anh ấy cũng rất có tài năng, chỉ đáng tiếc là tên nhóc Thiên Vũ này đã làm ra những chuyện không thể bù đắp lại với Hoàng tộc họ Long”.

Long Khoa lên tiếng.

Nghe thì có vẻ ông ta muốn nói đỡ cho Long Tường nhưng lại nhắc đến Long Thiên Vũ, rõ ràng là muốn nhắc lại với Long Hoàng rằng võ thuật của Long Thiên Vũ đã bị phế.

Long Hoàng lập tức nhíu mày, híp mắt nhìn Long Khoa hỏi: “Long Khoa, con cảm thấy bố già rồi, không nhìn ra mánh khóe này của con sao?”

“Phịch!”

Long Khoa lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, sợ sệt nói: “Bố, con sai rồi!”

Ông ta không dám ngụy biện vì biết rõ điều đó sẽ chỉ làm Long Hoàng ghét mình hơn thôi.

Long Tường chính là như vậy.

Nếu vừa rồi không nói những lời đó có lẽ sau này Long Hoàng sẽ trọng dụng ông ta.

Nhưng chỉ dựa vào những từ ngữ ấy, về sau Long Hoàng tuyệt đối sẽ không trọng dụng Long Tường nữa.

"Mệnh lệnh tôi giao cho các anh là muốn nhà họ Long ở Yến Đô quay về Hoàng tộc họ Long, hơn nữa là bảo Long Thiên Vũ đi xin lỗi Dương Thanh để có thể kết bạn lại với cậu ta".

"Chỉ khi Dương Thanh có thiện cảm với Hoàng tộc họ Long thì khả năng đoạt lấy Đế Thôn của chúng ta mới lớn hơn được".

"Thế nhưng, nói cho tôi biết các anh đã làm được những gì?"

Long Hoàng cố nén tức giận, nói: "Các anh lại gây phiền toái cho Dương Thanh sau lưng tôi.

Các anh nghĩ tôi không biết những các anh làm sao?"

"Không phải các anh muốn chứng minh với tôi rằng Long Thiên Vũ không đối phó được Dương Thanh còn các anh thì có thể đấy chứ?"

"Bây giờ thì hay rồi, không chỉ không đối phó được cậu ta mà còn suýt bị giết ngược lại.

Giờ có muốn cải thiện quan hệ giữa Hoàng tộc họ Long với Dương Thanh cũng hết hy vọng rồi".

Long Khoa quỳ rạp trên mặt đất, cả người đều run rẩy, vội vàng nói: "Bố, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi.

Bố yên tâm, bây giờ con lập tức nói cho thằng ngỗ nghịch Long Phi Dương, bắt nó lập tức đi giải thích với Dương Thanh".

"Cho dù thế nào nó cũng phải được Dương Thanh tha thứ, hàn gắn lại mối quan hệ với Hoàng tộc họ Long ta".

Long Hoàng hừ lạnh: "Muộn rồi! Tất cả đều đã muộn rồi!"

"Có lần một, lần hai nhưng không có lần ba, Hoàng tộc họ Long đã xúc phạm Dương Thanh hai lần, theo như những gì tôi biết về Dương Thanh, cho dù Long Phi Dương có quỳ xuống xin lỗi thì cậu ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Hoàng tộc họ Long đâu".

Nghe hết lời này của Long Hoàng, sắc mặt Long Khoa lập tức thay đổi: “Vậy thì bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?”

Ánh mắt Long Hoàng hiện lên tia rét lạnh: “Ba Hoàng tộc khác cũng có người đến Yến Đô.

Nước Yến Đô bây giờ càng ngày càng đục, chỉ có nước đục mới mò được cá”.

“Nếu quan hệ giữa Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh không thể cứu vãn, vậy thì chúng ta đổi mục tiêu bồi dưỡng, phải tìm một người có hy vọng đánh bại cậu ta!”

Long Khoa lập tức vui vẻ: “Bố, bố đang nói ở Yến Đô xuất hiện một cao thủ có khả năng cạnh tranh với Dương Thanh sao?”

Long Hoàng gật đầu: “Chính xác hơn thì người đó còn chưa quay về Yến Đô.

Có lẽ cũng sớm thôi!”

“Bố, rốt cuộc là ai mà lại có có hy vọng đánh bại Thần Cảnh hậu kỳ Dương Thanh thế?”

Long Khoa hỏi han với vẻ mặt chờ mong.

Ông ta muốn có được tình hữu nghị của đối phương trước tiên.

“Chờ đến lúc người đó xuất hiện, con tự nhiên sẽ biết”.

Long Hoàng lạnh giọng nói: “Con đi chuẩn bị đi, hôm nay khởi hành đi Yến Đô.

Lần này không được làm bố thất vọng nữa!”

“Vâng, bố yên tâm, Long Khoa nhất định sẽ không khiến bố thất vọng!”

Long Khoa vội vàng lớn tiếng đáp lại.

Cùng lúc đó, tại phòng khám Ái Dân ở Yến Đô.

Phùng Tiểu Uyển vừa chữa trị cho Long Thiên Vũ xong.

Việc bản thân có thể đứng lên lần nữa làm cho hắn ta vô cùng kích động.

“Thần y Tiểu Uyển, cảm ơn cô, thật sự rất cảm ơn cô!”

Long Thiên Vũ phấn khởi tới mức nói năng lộn xộn.

Hắn ta đã đến bệnh viện kiểm tra rồi, chuyên gia giỏi nhất thế giới cũng nói cả đời này hắn ta không có hy vọng đứng lên được.

Không ngờ Phùng Tiểu Uyển chỉ dùng phương pháp châm cứu và xoa bóp chữa trị một lần mà mình lại có thể đứng lên được, nghĩ là biết sự kích động trong lòng Long Thiên Vũ lúc này lớn đến thế nào.

"Tôi cũng chỉ nể mặt ông Chiến mới ra tay cứu giúp.

Nếu muốn cảm ơn thì anh hãy cảm ơn ông Chiến đi!"
Phùng Tiểu Uyển lạnh mặt nói.

Cô ta hoàn toàn không muốn tỏ ra hòa nhã với Long Thiên Vũ.

Trước đó tên khốn này còn phái người giết Vương Chiến, còn muốn đối phó với Dương Thanh.

Sao Phùng Tiểu Uyển có thể vui vẻ khi đứng trước Long Thiên Vũ được chứ?
"Ông Chiến, cảm ơn ông!"
Long Thiên Vũ đi đến trước mặt Vương Chiến, cảm xúc vô cùng kích động, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt lão ta rồi tát mình một cái thật mạnh, nức nở nói: "Ông Chiến, tôi thực sự biết sai rồi, tôi xin lỗi!"
"Là tôi ngu ngốc, cho tới bây giờ mới biết ở Hoàng tộc họ Long ai mới là người thật sự đối xử tốt với tôi".

Long Thiên Vũ quỳ xuống khiến một chút oán khí còn sót lại trong lòng Vương Chiến, người vốn dĩ không hận hắn ta bao nhiêu, tan thành mây khói.

Vương Chiến vội vàng đỡ hắn ta đứng dậy, hai mắt đỏ hoe: "Thiên Vũ, tôi không trách cậu! Thật sự không trách cậu!"
"Ông Chiến, xin lỗi! Thật sự xin lỗi…"
Long Thiên Vũ đột nhiên ôm Vương Chiến, khóc rống lên.

Thấy cảnh tượng như vậy, mắt Phùng Tiểu Uyển cũng ươn ướt.

Mặc dù có một chút cảm động nhưng nhiều hơn là cô ta thấy những thứ Vương Chiến hy sinh cuối cùng cũng được đáp lại.

Khóe miệng Dương Thanh cũng nhẹ nhàng cong lên.

Anh biết từ nay về sau chắc chắn Vương Chiến là người vô cùng quan trọng đối với Long Thiên Vũ.

Bất kỳ Hoàng tộc nào trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu bị tiêu diệt đều là tổn thất của cả nước.

Có vài người cũng không cho phép Hoàng tộc bị tiêu diệt.

Thế nhưng, Hoàng tộc có thể đổi người đứng đầu.

Chương 1206: 1206: Phải Giành Thắng Lợi

“Không có gì đâu! Ra ngoài đi!”
Dương Thanh bảo thư ký ra ngoài, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Lúc này hơi thở của Dương Thanh đang rất hỗn loạn, ban đầu anh định liên lạc với Phùng Tiểu Uyển nhưng chợt phát hiện ra trong cơ thể mình có một sức mạnh cuồng bạo đang cuộn trào.

Sau vài giây ngắn ngủi, ngón tay đang nhuộm sang màu đen từ từ khôi phục lại màu da vốn có.

“Đây là…”
Dương Thanh giật mình nhận ra cảm giác choáng váng khi mới bị trúng độc thế mà đã biến mất.

Rõ ràng là độc đã được giải.

“Là liều thuốc hoàn mỹ!”
Dương Thanh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi đúng là anh đã quá mất cảnh giác, không ngờ có người bỏ thuốc độc vào trong thư mời khiến mình bị trúng độc.

Với cảnh giới võ thuật hiện giờ, độc dược bình thường hoàn toàn không thể làm gì được Dương Thanh, khả năng tự chữa lành sẽ giải độc giúp cho anh.

Thế mà chất độc bên trong thư mời lại có tác dụng ngay lập tức, đủ để thấy kẻ chủ mưu lợi hại ra sao.

Nhưng dù có thế nào anh cũng không ngờ độc lại được giải nhanh như vậy.

“Tiểu Uyển, vừa rồi anh bị trúng độc…”
Dương Thanh nhanh chóng gọi cho Phùng Tiểu Uyển, nghe nói anh bị trúng độc thì cô ta rất lo lắng, Dương Thanh vội vàng an ủi: “Yên tâm, anh không sao rồi”.

“Anh Thanh, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Anh uống thuốc giải độc chưa?”

Bấy giờ Phùng Tiểu Uyển mới bình tĩnh lại nhưng vẫn rất sốt ruột, đồng thời cô ta cũng cảm thấy nghi ngờ.

Dương Thanh kể lại chuyện một lượt, sau khi anh nói xong, Phùng Tiểu Uyển im lặng một lúc rồi nặng nề nói: “Anh Thanh, liều thuốc hoàn mỹ anh dùng có tác dụng quá mạnh”.

“Theo em thấy, ảnh hưởng nó gây ra có thể là rất nhỏ, thậm chí còn có ích cho anh nhưng cũng chính vì vậy mà em càng không yên tâm hơn”.

“Tác dụng càng mạnh thì khi xảy ra tác dụng phụ sẽ càng khó kiểm soát”.

Đây cũng là điều Dương Thanh lo lắng, liều thuốc hoàn mỹ có hiệu quả mạnh đến thế nào, người trải nghiệm trực tiếp như anh rõ ràng nhất.

Ngay cả thủ lĩnh Hồng Trần là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà cũng không thể chịu đựng được công hiệu của liều thuốc hoàn mỹ, hoàn toàn mất kiểm soát, cuối cùng cơ thể nổ tung rồi chết.

Bây giờ, cơ thể Dương Thanh đang bị liều thuốc này biến đổi, nhìn thì có vẻ có xu hướng tốt hơn, thậm chí anh còn có thể cảm giác được thực lực của mình đang tăng lên.

Nhưng càng mạnh, hơi thở trong cơ thể càng cuồng bạo.

Nếu có một ngày anh thật sự không thể khống chế được cơ thể thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Dương Thanh bất chợt vô cùng hốt hoảng đối với tương lai của mình.

“Anh Thanh, anh đừng lo, em nhất định sẽ nghĩ cách để chữa khỏi bệnh của anh!”

Phùng Tiểu Uyển kiên định nói.

“Được, anh tin em!”

Dương Thanh đáp.

Cúp máy, anh cầm thư mời lên lần nữa.

Chất độc bên trong đã bị triệt tiêu ngay lần đầu tiên anh chạm vào, bây giờ bức thư này đã không còn chất độc nào nữa.

"Cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô?"

Khi đọc được nội dung bức thư, Dương Thanh nhíu mày.

Nội dung trong bức thư rất đơn giản, chỉ có một câu mời anh tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, thời gian tổ chức cuộc thi là vào ba ngày sau.

Ngoài câu mời và thời gian ra thì không còn thông tin nào khác.

"Đến bọn Hoàng tộc cũng mất kiên nhẫn rồi à?"

Dương Thanh lạnh lùng cười, hai mắt nổi lên sát ý.

Mặc dù trên bức thư không ghi rõ người mời là ai nhưng anh cũng đoán ra được chuyện này có liên quan đến Hoàng tộc.

Thực lực hiện giờ của Dương Thanh đang ở trình độ nào về cơ bản đã hoàn toàn bại lộ, mặc dù tính đến thời điểm này chỉ từng có tranh chấp với Hoàng tộc họ Long nhưng những Hoàng tộc khác chắc chắn cũng đã nắm bắt cặn kẽ tình hình.

Chỉ là, bọn họ nghĩ rằng mình đã nắm rõ Dương Thanh thật sao?

Đồng thời, không chỉ Dương Thanh mà cao thủ đứng đầu của các nơi trên Chiêu Châu cũng nhận được thư mời.

Cuộc đấu võ Yến Đô chỉ cấm Hoàng tộc và Vương tộc, những người khác vẫn cho phép tham gia.

Trong lúc nhất thời, cao thủ hàng đầu khắp Chiêu Châu tấp nập tụ hội về Yến Đô.

"Anh Thanh!"

Mã Siêu tức tốc đến gặp Dương Thanh, trong tay đang cầm một bức thư mời giống hệt, âm trầm nói: "Anh Thanh, anh cũng nhận được thư mời đúng không?"

Anh gật đầu, lấy thư mời ra, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Mã Siêu lắc đầu, nghi hoặc hỏi: "Em thì có chuyện gì được?"

"Không có gì!"
Dương Thanh lắc đầu.

Xem ra người bỏ độc vào trong thư mời chỉ nhằm vào một mình anh.

"Anh Thanh, anh có biết rốt cuộc là ai dám tổ chức cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô này không? Rõ ràng là chỉ mũi dùi về phía anh mà!"

Mã Siêu nổi giận đùng đùng nói.

Anh ta rất hiểu Dương Thanh không muốn Đế Thôn xuất thế như thế nào, thế mà bây giờ lại có kẻ muốn ép nó tiến vào tầm mắt của mọi người.

Nếu cuộc chiến xưng Vương của Yến Đô này được tổ chức, dù anh có tham gia hay không đều không thể thoát khỏi kết quả cuối cùng, đó là Đế Thôn xuất thế!

Nét mặt của Dương Thanh vẫn bình tĩnh, chợt hỏi Mã Siêu: "Cậu có thể trở về trạng thái cao nhất trong vòng ba ngày không?"

Anh ta gật đầu: "Hẳn là không thành vấn đề đâu ạ, có Tiểu Uyển chữa trị mà, chắc chắn em sẽ ổn thôi".

Vừa dứt lời thì Mã Siêu sực nhận ra điều gì, kinh ngạc thốt: "Anh Thanh, chẳng lẽ anh định bảo em tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô?"

Dương Thanh đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói: "Cậu có cho rằng chúng ta thật sự có thể ngăn cản một kẻ tổ chức được một cuộc chiến xưng Vương Yến Đô thế này không?"

Sau một lúc suy tư, Mã Siêu lắc đầu đáp: "Đối phương rõ ràng có chuẩn bị, theo như em được biết thì toàn bộ Chiêu Châu hễ là cao thủ có thực lực trên Vương Cảnh thì đều được mời".

"Khắp Chiêu Châu, người có cảnh giới võ thuật đạt đến Vương Cảnh phong chừng không dưới con số mấy chục ngàn, cao thủ có thể đến Yến Đô dự thi ít nhất có hơn ngàn người".

"Tất cả mọi người đều hướng về ngôi Vương của Yến Đô, dĩ nhiên cũng có người chỉ đến để xem cho vui".

“Nếu dám cản trở cuộc đấu võ này diễn ra thì dù là ai cũng sẽ bị phản đối dữ dội”.

Chương 1207: 1207: Nói Về Dương Thanh Đi

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế Yến Đô, một chuyến bay quốc tế đang từ từ hạ cánh.

Một ông cụ mặc sườn xám nam đi xuống máy bay trong sự hộ tống của đoàn người.

"Nhiều năm rồi không về nước nhỉ!"
Trên mặt ông cụ đầy sự hoài niệm, đôi mắt sắc bén hiện lên vài phần dịu dàng mong nhớ.

"Hội trưởng, chính xác hơn thì ông đã rời khỏi Yến Đô suốt hai mươi năm rồi ạ".

Một người đàn ông trung niên vội vàng tiến lên nói.

"Đã hai mươi năm rồi sao? Không ngờ Hoa Anh Kiệt này đã xa quê hương lâu như vậy, Hiệp hội Võ thuật trong nước phát triển thế nào rồi?"
Hoa Anh Kiệt hỏi.

"Thưa hội trưởng, hay là để tổng chi hội trưởng Kim báo cáo với ông nhé!"
Ngay lúc này, một vài cao thủ mặc cùng một trang phục võ thuật cất bước đi tới.

"Tổng chi hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật chi nhánh Chiêu Châu, Kim Cương xin ra mắt hội trưởng!"
Sau khi đến trước mặt Hoa Anh Kiệt, người trung niên cầm đầu quỳ một chân xuống đất.

Những cao thủ sau lưng ông ta cũng đồng loạt quỳ theo, dáng vẻ cực kỳ cung kính: "Xin chào hội trưởng!"
"Đứng lên đi!"
Hoa Anh Kiệt trầm giọng nói, phát ra một luồng sức mạnh ôn hòa nâng Kim Cương và những người khác đứng lên.

Là tổng chi hội trưởng của chi hội Hiệp hội Võ thuật khu Chiêu Châu nhưng Kim Cương lại cực kỳ chấn động.

Ông ta cảm giác được trên người Hoa Anh Kiệt có một nguồn sức mạnh không gì sánh kịp, bản thân hoàn toàn không chống lại nổi.

Lúc này đây, Hoa Anh Kiệt chỉ đứng yên một chỗ nhưng dường như chỉ cần tỏa ra áp lực là có thể khiến Kim Cương quỳ xuống đất.

"Tổng chi hội trưởng Kim, bây giờ Hiệp hội Võ thuật ở Chiêu Châu phát triển thế nào rồi?"

Hoa Anh Kiệt thình lình lên tiếng.

Kim Cương không dám qua loa, vội vàng đáp lời: "Thưa hội trưởng, chi hội Chiêu Châu phát triển cũng tạm ạ, chỉ là hiện giờ tình hình ở Yến Đô đang có biến, Hoàng tộc và Vương tộc ở đây đều nhập cuộc, còn có rất nhiều cao thủ xuất hiện làm cho chi hội có hơi trì trệ".

"Nhưng giờ hội trưởng đã trở về, tôi tin rằng thực lực tổng thể của chi hội ở Chiêu Châu chúng ta sẽ tăng mạnh!"

Hoa Anh Kiệt nhíu mày, tỏ ra không hài lòng: "Chỉ là tạm được thôi à? Không đấu lại được Hoàng tộc ở Chiêu Châu đã đành, đằng này còn thua kém cả Vương tộc là sao?"

"Phịch!"

Kim Cương và những người nắm chức vụ cao trong chi hội ở Chiêu Châu đồng loạt quỳ hai gối xuống đất.

"Xin hội trưởng bớt giận! Do tôi bất tài, chưa thể đột phá Thần Cảnh nên mới khiến cho tình hình phát triển của chi hội ở Chiêu Châu tệ như vậy, tất cả đều là lỗi của tôi, xin hội trưởng trừng phạt!"

Kim Cương lo sợ nói.

Hoa Anh Kiệt lạnh giọng quát: "Tội của cậu đáng chết muôn lần! Nhưng suy cho cùng cũng đã dốc nhiều tâm huyết cho chi hội Hiệp hội Võ thuật ở Chiêu Châu, lần này tôi tha!"

"Tất cả đứng lên đi!"

Nghe thấy lời này của lão ta, Kim Cương và những người khác mừng rỡ, hối hả nói: "Cảm ơn hội trưởng!"

Kim Cương là một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhưng lại cảm thấy rất áp lực khi đứng trước Hoa Anh Kiệt, rõ ràng cảnh giới võ thuật của lão ta đã đột phá đến Thần Cảnh.

Nhưng ngoài thực lực Thần Cảnh của Hoa Anh Kiệt, điều làm Kim Cương kinh ngạc hơn là hai ông lão mặc trang phục võ thuật sau lưng cũng ẩn chứa hơi thở rất khủng bố.

Hiển nhiên, ngay cả bọn họ cũng đã tiến vào Thần Cảnh.

Hiệp hội Võ thuật có chi nhánh trải rộng trên toàn thế giới, chi hội ở Chiêu Châu đứng hàng thứ ba trong số đông đảo các chi hội của hiệp hội.

Trong Hiệp hội Võ thuật cũng xếp thứ tự theo thực lực, ai mạnh hơn thì nắm giữ nhiều quyền lợi hơn.

Kim Cương là người đứng đầu chi hội ở Chiêu Châu, các cao thủ trong chi hội cũng thừa nhận ông ta xếp thứ ba trong Hiệp hội Võ thuật.

Song thực tế lại không phải vậy, xét về tổng thể thì chi hội ở Chiêu Châu xếp thứ ba, vì khá có trọng lượng nên được nằm trong tốp đầu nhưng thực lực của cao thủ mạnh nhất chưa chắc có thể sánh bằng cao thủ mạnh nhất của các chi hội có thứ hạng thấp hơn.

Chẳng hạn như hai người tùy tùng sau lưng Hoa Anh Kiệt đã là cao thủ Thần Cảnh.

Không chỉ vậy, ngoài hai tùy tùng này ra, bên cạnh Hoa Anh Kiệt còn có vài cao thủ bán bộ Thần Cảnh và Vương Cảnh đỉnh phong.

Kim Cương chỉ được xem như một người bình thường khi đứng giữa đội ngũ này, nếu không có thân phận tổng chi hội trưởng chi nhánh Chiêu Châu thì ông ta chỉ có thể đi ở cuối cùng.

"Đến chi hội thôi!"

Hoa Anh Kiệt ra lệnh, đoàn người lên xe của chi hội ở Chiêu Châu.

Nửa tiếng sau, đến một trang viên sang trọng, các cao thủ của Hiệp hội Võ thuật lần lượt xuống xe.

Trong phòng tiệc xa hoa, Kim Cương tự mình thiết đãi, bưng trà rót nước cho Hoa Anh Kiệt và người của lão ta.

“Tổng chi hội trưởng Kim, dù thế nào thì chi hội ở Chiêu Châu cũng đứng thứ ba trong Hiệp hội Võ thuật mà, sao nhìn điệu bộ của một tổng chi hội trưởng như cậu lại không giống đứng thứ ba thế!”

Một cao thủ Thần Cảnh chợt cười híp mắt nói.

Ông ta là tổng chi hội trưởng của chi hội xếp thứ hai trong Hiệp hội Võ thuật, hiện giờ đã bước vào Thần Cảnh.

Nét mặt Kim Cương hơi cứng lại, đương nhiên ông ta hiểu tổng chi hội trưởng đứng thứ hai này đang bóng gió trào phúng chi hội ở Chiêu Châu không có thực lực.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì năm nay tổng chi hội trưởng Hồng đã 53 tuổi rồi nhỉ?”

Kim Cương bình tĩnh nói: “Theo như tôi được biết thì tổng chi hội trưởng Hồng mới vừa tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ vào đầu năm nay, hơn nữa còn phải nhờ vào thần dược hội trưởng cho mới có thể đột phá”.

Nghe ông ta nói vậy, mặt tổng chi hội trưởng Hồng đỏ lựng, cau mày nói: “Tổng chi hội trưởng Kim, sao mà ẩn ý quá vậy!”

“Đâu dám!”

Kim Cương thản nhiên cười: “Tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi! Mặc dù Kim Cương tôi đây bất tài nhưng năm nay chỉ vừa tròn bốn mươi đã đột phá Vương Cảnh đỉnh phong, có thể phát huy ra sức mạnh của bán bộ Thần Cảnh”.

“Tôi nghĩ không lâu nữa, nhiều nhất là ba năm tôi sẽ tiến vào Thần Cảnh!”

“Lúc đó tôi sẽ là một cao thủ Thần Cảnh nhỏ hơn tổng chi hội trưởng Hồng mười tuổi rồi”.

Những cao thủ khác của Hiệp hội Võ thuật đều mỉm cười tủm tỉm, không nhúng tay vào sự đôi co giữa tổng chi hội trưởng Hồng và Kim Cương.

Hoa Anh Kiệt cũng không can thiệp, chỉ cần dưới trướng không xảy ra chuyện tàn sát lẫn nhau thì có tranh đấu trong tối ngoài sáng thế nào lão ta cũng không quan tâm, trái lại còn âm thầm ủng hộ.

Vì chỉ có cạnh tranh mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của một người.

“Tổng chi hội trưởng Kim, Thần Cảnh không phải cảnh giới cậu muốn đột phá là đột phá được đâu, dù có cho cậu thêm mười năm cũng chưa chắc có thể chạm đến ngưỡng cửa Thần Cảnh”.

Tổng chi hội trưởng Hồng không cam yếu thế.

“Chắc thế!”

Chương 1208: 1208: Đích Thân Dạy Dỗ

Kim Cương hơi kinh ngạc, ban đầu ông ta không biết lý do tại sao Hoa Anh Kiệt lại đột ngột về nước, bây giờ xem ra rất có khả năng là vì Dương Thanh.

Ông ta bèn nói: "Hội trưởng, Dương Thanh này không hề đơn giản…"

Kim Cương nói hết mười mươi từ ân oán giữa Dương Thanh và Hiệp hội Võ thuật cho đến việc ông ta tự mình giao đấu với anh.

Bên cạnh đó, Kim Cương còn kể những tin đồn về Dương Thanh ở Yến Đô trong thời gian gần đây.

Tuy chỉ sơ lược những chuyện trọng tâm nhưng đã đủ để Hoa Anh Kiệt nhận thấy sự khó lường của Dương Thanh.

"Hội trưởng, vốn dĩ tôi cũng muốn đánh một trận với Dương Thanh nhưng lại phát hiện mình không tiếp nổi một chiêu của cậu ta, nhận ra người trẻ tuổi này chắc chắn có lai lịch rất đáng gờm nên không đối đầu trực diện nữa".

Kim Cương nghiêm túc nói tiếp: "Một cao thủ Thần Cảnh chỉ mới hai mươi tám tuổi, dù thế nào tôi cũng cho rằng nếu Hiệp hội Võ thuật hạn chế phát sinh mâu thuẫn với cậu ta thì sẽ tốt hơn".

Hoa Anh Kiệt không đáp lời nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm nghị, qua ba phút sau mới híp mắt nói: "Tôi có thể cho cậu ta một cơ hội, cậu hãy tự đi tìm Dương Thanh và nói tôi muốn cậu ta làm việc cho tôi đi".

"Nếu cậu ta đồng ý thì xóa bỏ ân oán trước kia, không thì chuẩn bị tinh thần nhận lấy cái chết đi!"

Nghe vậy, sắc mặt Kim Cương trở nên khó coi, mặc dù chưa tiếp xúc nhiều nhưng ông ta vẫn thấy được lòng kiêu ngạo của Dương Thanh.

Kim Cương gần như có thể khẳng định rằng, một khi mình thật sự làm theo Hoa Anh Kiệt, nói những lời đó với Dương Thanh thì không bị anh giết là may lắm rồi.

“Hội trưởng, chắc có lẽ ông không biết chứ thật ra Dương Thanh này rất kiêu ngạo, tôi đã thử mời chào rồi, thậm chí còn sẵn sàng nhường vị trí tổng chi hội trưởng ra nhưng cậu ta vẫn từ chối”.

Kim Cương giải thích: “Theo như tôi được biết thì Dương Thanh ăn mềm không ăn cứng, nếu chúng ta khéo léo mời chào thì có thể cậu ta còn suy xét, không thì phản đối là cái chắc”.

Nghe vậy, một cao thủ Thần Cảnh khác cau mày lên tiếng: “Kim Cương, hội trưởng bảo ông làm gì thì cứ làm đi, nếu ông không dám đi tìm cậu ta thì tôi đi với ông!”

“Tôi cũng muốn nhìn xem Dương Thanh này có phải ba đầu sáu tay hay không mà dám từ chối cả lời mời của hội trưởng”.

Dứt lời, ông ta đứng lên nói với Hoa Anh Kiệt: “Hội trưởng, tôi xin phép được đi xem Dương Thanh này thế nào”.

Lão ta không suy xét lâu, nhanh chóng đưa ra quyết định, lạnh giọng nói với tổng chi hội trưởng Hồng đang quỳ dưới đất: “Tôi cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội, nghĩ cách mời chào Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật đi”.

“Rõ thưa hội trưởng!”

Tổng chi hội trưởng Hồng mừng rỡ, vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn hội trưởng, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông thất vọng!”

Vừa rồi Hoa Anh Kiệt chỉ yêu cầu quỳ xuống, nhưng ông ta hiểu cái quỳ này có thể kéo dài mấy ngày liền.

Chưa kể đây cũng không xem như trừng phạt thật sự, chẳng qua là do công việc ở Yến Đô rất quan trọng mà thôi, nếu không thì ông ta đã bị Hoa Anh Kiệt phế bỏ tu vi vì dám nảy sinh ý định giết Kim Cương rồi.

Mà bây giờ lão ta lại yêu cầu ông ta đi mời chào Dương Thanh, nếu thành công sẽ được tha thứ hoàn toàn.

“Hai cậu đi đi!”

Hoa Anh Kiệt nói.

Tổng chi hội trưởng Hồng và Kim Cương cùng nhau rời khỏi chi hội, trên đường đi, tổng chi hội trưởng Hồng cười lạnh: "Kim Cương, đừng tưởng lần này có hội trưởng làm chỗ dựa thì cậu có thể cưỡi trên đầu tôi thích làm gì thì làm".

"Cho dù thiên phú tu luyện có kém đến đâu thì tôi cũng là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, chừng nào chưa bước vào Thần Cảnh thì cậu vĩnh viễn chỉ có thể ngước lên nhìn tôi".

Nhìn vẻ mặt ngạo mạn của tổng chi hội trưởng Hồng, Kim Cương không muốn nói nhiều, cười khẩy mỉa mai: "Ông nên nghĩ cách thuyết phục Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật đi thì hơn, chưa biết hội trưởng có tha thứ cho ông chưa đâu".

Với sự hiểu biết của Kim Cương về Dương Thanh, quả thật chẳng có hy vọng nào để thuyết phục được anh gia nhập Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng may là hội trưởng bảo cả tổng chi hội trưởng Hồng đi cùng, lỡ như không thành công thì ông ta không phải bị trừng phạt, còn tổng chi hội trưởng Hồng sẽ phải trả giá cho sự ngông cuồng của mình.

"Hừ!"

Tổng chi hội trưởng Hồng nhếch mép: "Tôi muốn nhìn xem Dương Thanh này có phải cao thủ Thần Cảnh thật không hay là tổng chi hội trưởng Kim đây cố ý lừa dối hội trưởng".

"Tổng chi hội trưởng Hồng, ông dám ngậm máu phun người thì đừng trách tôi không nể mặt!"

Nét mặt của Kim Cương thoáng chốc sa sầm, cắn răng nói: "Tôi cảnh cáo ông, đây là lần cuối cùng, nếu không…"

"Nếu không cậu định làm gì?"

Tổng chi hội trưởng Hồng mỉa mai hỏi.

Kim Cương nhìn chằm chằm ông ta thật lâu mới nghiến răng nghiến lợi uy hiếp: "Nếu không tôi sẽ nói những lời vừa rồi của ông cho hội trưởng biết!"

Tổng chi hội trưởng Hồng trợn mắt há mồm, giận dữ nói: "Kim Cương, đồ mặt dày!"

Giờ ông ta mới chịu yên lặng, Kim Cương lạnh lùng nhếch mép.

Xe chạy băng băng trên đường, hai mươi phút sau từ từ lái vào Thành Cửu Châu, cuối cùng vững vàng dừng trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

"Thành phố này đúng là xa xỉ mà!"

Đến cả tổng chi hội trưởng Hồng cũng không thể không choáng ngợp khi nhìn thấy Thành Cửu Châu.

"Dương Thanh đang ở trong công ty này sao?"

Ông ta xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà khổng lồ của tập đoàn Nhạn Thanh, mở miệng hỏi.

Trước kia Kim Cương chỉ thấy Thành Cửu Châu qua mạng, đây là lần đầu tiên ông ta đến đây.

Lúc này Kim Cương cũng cực kỳ rúng động, gật đầu nói: "Dương Thanh chính là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh, Thành Cửu Châu là dự án trị giá mấy trăm tỷ của tập đoàn này đấy".

"Nghe nói không chỉ mỗi Yến Đô mới có Thành Cửu Châu này, ở các châu vực khác của Chiêu Châu cũng có một Thành Cửu Châu như vậy, đang trong quá trình thi công".

Tổng chi hội trưởng Hồng cười lạnh: "Thì ra là một nhà tài phiệt, thảo nào còn trẻ mà đã có thực lực Thần Cảnh, xem ra tu vi của cậu ta chỉ là dùng tiền đập vào mà thôi".

"Chỉ có tên vô dụng như cậu mới không làm gì được cậu ta, đến cả một đòn của cậu ta cũng tiếp không nổi".

Dương Thanh mạnh đến trình độ nào Kim Cương rất rõ ràng, tổng chi hội trưởng Hồng càng huênh hoang, ông ta càng hả hê.

Kim Cương biết tổng chi hội trưởng Hồng sẽ nhận lấy hậu quả cho sự ngông cuồng đấy nhanh thôi.

"Tổng chi hội trưởng Hồng, tôi khuyên ông đừng làm con ếch ngồi đáy giếng nữa, nếu không chết như thế nào cũng không biết đâu".

Kim Cương nhếch mép nói, nhìn như khuyên nhủ nhưng thật ra là đang khích tướng.

Quả nhiên tổng chi hội trưởng Hồng nổi nóng: “Kim Cương, cậu câm miệng lại cho tôi! Còn dám nói nữa có tin tôi bẻ cổ cậu không?”

“Xem ra tôi phải nói cho hội trưởng biết tổng chi hội trưởng Hồng vẫn muốn giết tôi rồi”.

Kim Cương tủm tỉm nói, “nghiêm túc” dấy di động ra mở chế độ ghi âm: “Tổng chi hội trưởng Hồng, ông mới nói muốn bẻ cổ tôi đúng không? Có dám lặp lại lần nữa không?”

“Cậu…!Tôi, cậu…”

Tổng chi hội trưởng Hồng giận đến mức run cả người, không thốt ra được câu nào.

Kim Cương đang cầm di động ghi âm, nếu lời của ông ta bị truyền đến tai hội trưởng thì cái chết sẽ không còn xa nữa.

Ngay lúc này, một chiếc xe Phaeton đen tuyền từ từ đỗ trước tập đoàn Nhạn Thanh, một người trẻ tuổi đi xuống.

“Tổng chi hội trưởng Kim!”

Người vừa đến chính là Dương Thanh.

Vừa thấy Kim Cương thì anh đã nhíu mày.

Chương 1209: 1209: Cái Giá Cho Sự Ngông Cuồng

Thái độ của tổng chi hội trưởng Hồng cực kỳ ngạo mạn, làm như Dương Thanh được gia nhập Hiệp hội Võ thuật là một chuyện rất đáng tự hào vậy.

Quá đáng hơn là ông ta còn tuyên bố muốn Dương Thanh giao nộp cả Thành Cửu Châu và tập đoàn Nhạn Thanh cho Hiệp hội Võ thuật.

Quanh thân Dương Thanh tỏa ra sát khí.

"Ông bắt tôi dâng Thành Cửu Châu và tập đoàn Nhạn Thanh cho Hiệp hội Võ thuật? Còn muốn dạy tôi tu luyện?"

Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

"Hử?"

Tổng chi hội trưởng Hồng nhíu mày, thấy ngữ điệu của anh rất khó nghe thì đanh giọng nói: "Thằng nhóc kia, chắc cậu không biết thế lực của Hiệp hội Võ thuật lớn đến đâu".

"Để tôi nói cho cậu hay, chi nhánh của Hiệp hội Võ thuật trải rộng khắp thế giới, cao thủ Thần Cảnh nhiều như mây, tôi chính là một trong số đó".

"Nếu được tôi dạy dỗ thì cảnh giới võ thuật của cậu sẽ tiến triển rất nhanh".

"Tiền tài chỉ là vật ngoài thân mà thôi, cậu tuyệt đối đừng vì những thứ phù phiếm đó mà từ chối lời mời của Hiệp hội Võ thuật".

Nhìn dáng vẻ muốn tốt cho Dương Thanh của tổng chi hội trưởng Hồng, Kim Cương hả hê mỉm cười.

Tuy ông ta không biết thực lực thực tế của Dương Thanh đã đến đâu nhưng cũng biết áp lực mình cảm nhận được khi đối diện với anh mạnh hơn gấp mấy lần so với khi đối diện với tổng chi hội trưởng Hồng.

Có lẽ, toàn bộ Hiệp hội Võ thuật chỉ có hội trưởng mới có thể làm Dương Thanh khuất phục.

Tổng chi hội trưởng Hồng hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Thanh.

Kim Cương không nói gì, chỉ đứng xem như người ngoài, thậm chí còn cách xa tổng chi hội trưởng Hồng mấy bước vì sợ bị liên lụy.

"Vậy tôi cũng xin khuyên ông một câu, từ đâu đến thì cút về nơi đó đi, tập đoàn Nhạn Thanh hay Thành Cửu Châu đều không phải thứ mà một Hiệp hội Võ thuật có tư cách mơ ước đâu".

Dương Thanh cố nén lửa giận không ngừng sôi trào, lạnh lùng nói.

Không biết có phải do tác dụng phụ của liều thuốc hoàn mỹ hay không mà sự bực bội trong lòng cứ tăng dần.

Anh sợ mình không kiềm chế được, giết chết cả ông già khốn kiếp trước mặt.

Nhưng anh cũng lo rằng việc mình ra tay sẽ thổi bùng hơi thở cuồng bạo trong cơ thể.

Khi chạm đến một mức độ nhất định, Dương Thanh sẽ mất kiểm soát!

"Mày nói cái gì?"

Tổng chi hội trưởng Hồng tưởng mình nghe lầm, khó tin quát: "Mày bảo tao cút về?"

"Cút đi!"

Dương Thanh nổi giận hét lên.

Nói rồi anh bước vào tập đoàn Nhạn Thanh.

"Khốn nạn, mày chán sống rồi!"

Cuối cùng tổng chi hội trưởng Hồng cũng biết mình không nghe nhầm, Dương Thanh thật sự bảo ông ta cút đi.

Cảnh giới Thần Cảnh sơ kỳ nháy mắt bùng nổ.

Giậm chân một cái, tổng chi hội trưởng Hồng xông về phía anh.

Sát ý trong mắt Dương Thanh càng mãnh liệt hơn, dám khiêu khích anh thì chết đi!

Đúng lúc này, đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt anh, lạnh lùng nói: "Cậu Thanh, thứ rác rưởi này không cần bẩn tay cậu!"

Động tác của người này quá nhanh, xuất hiện ngay khoảnh khắc tổng chi hội trưởng Hồng sắp sửa đánh trúng Dương Thanh.

"Ầm!"

Người nọ tung một cú đấm ra, toàn bộ không gian như rung chuyển phát ra một tiếng động thật lớn, tổng chi hội trưởng Hồng phun ra một búng máu, bắn ngược ra sau như diều đứt dây.

"Cậu Thanh, uống viên thuốc này nhanh lên!"

Sau khi đánh bay tổng chi hội trưởng Hồng, người nọ vội vàng lấy một viên thuốc màu đen ra đưa cho Dương Thanh.

Anh không do dự uống ngay.

Sự cuồng bạo trên người dần dần ổn định trở lại.

"Tôi không sao".

Dương Thanh nói.

Bóng người đột ngột xuất hiện vừa rồi không phải ai khác, chính là Vương Chiến vừa lao ra từ phòng khám Ái Dân ở đối diện tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ lão ta đã đột phá đến Thần Cảnh trung kỳ, không những thế còn cách Thần Cảnh hậu kỳ rất gần.

Trong khi đó, tổng chi hội trưởng Hồng chỉ vừa tiến vào Thần Cảnh không lâu, sao có thể làm đối thủ được chứ?

Chỉ cần bị Vương Chiến đấm một quyền là không còn sức đánh trả nào.

"Cậu Thanh, có cần giết không?"

Vương Chiến hỏi ý kiến của Dương Thanh.

Lão ta ngăn không cho anh giết tổng chi hội trưởng Hồng là vì cảm nhận được sự cuồng bạo không ngừng tăng lên ấy,

nhưng giờ đây anh đã uống thuốc, trở về trạng thái bình thường.

Chỉ cần Dương Thanh nói một câu, lão ta sẽ hành động ngay.

Về phần Kim Cương đang đứng một bên, ông ta vừa thấy Vương Chiến dùng một quyền đánh bay tổng chi hội trưởng Hồng thì đứng sững như trời trồng, nghe lão ta nói vậy lại càng run rẩy hơn.

Không vui là giết một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ sao?
Từ khi nào mà bên cạnh Dương Thanh có một cao thủ đáng sợ đến vậy?
"Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nếu Hiệp hội Võ thuật còn dám đến gây chuyện thì giết chết không tha!"
Dương Thanh âm trầm nói.

"Rõ!"
Vương Chiến đáp ngay.

Lão ta hiểu câu này Dương Thanh không phải chỉ nói cho người của Hiệp hội Võ thuật nghe mà cũng là mệnh lệnh dành cho mình.

Dương Thanh nói xong, xoay người đi về phía phòng khám Ái Dân ở đối diện.

Bị lời nói của tổng chi hội trưởng Hồng kích thích, suýt chút nữa thì anh bị mất khống chế.

Nếu không nhờ có Vương Chiến kịp thời chạy tới và cho uống thuốc, không ai biết được liệu Dương Thanh có thể kiểm soát sự điên cuồng này hay không.

"Ông, ông dám đánh tôi?"

Tổng chi hội trưởng Hồng loạng choạng bò dậy, trên mặt đầy vẻ khó tin và phẫn nộ.

"Đánh mày? Tao còn dám giết mày nữa đấy có tin không?"

Vương Chiến đứng chắp tay, khí thế của một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bùng nổ.

Giờ phút này, lão ta hệt như đế vương của khoảng trời nơi đây, khí thế Thần Cảnh trung kỳ bao trùm cả tổng chi hội trưởng Hồng.

Chỉ mới cảm nhận một phần nhỏ uy lực đó thôi mà Kim Cương đã run cầm cập.

Tổng chi hội trưởng Hồng trợn to hai mắt, vẻ không dám tin và tuyệt vọng hiện lên trong mắt.

Vừa rồi bị Vương Chiến đánh bay, ông ta còn nghĩ là mình bị đánh lén.

Nhưng giờ đây ông ta mới nhận ra lão già trước mắt là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thứ thiệt.

"Ông, ông rốt cuộc là ai? Sao lại giúp thằng nhóc kia?"

Tổng chi hội trưởng Hồng im lặng thật lâu mới không nhịn được hỏi.

"Giúp cậu ấy?"

Vương Chiến trào phúng: "Vừa rồi nếu cậu ấy ra tay thì giờ đây mày đã biến thành một bãi thịt băm rồi".

Dứt lời, lão ta xoay người, cũng về phòng khám Ái Dân.

Chương 1210: 1210: Sức Mạnh Của Hội Trưởng

Nghe thấy Kim Cương nói thế, mặt tổng chi hội trưởng Hồng lập tức xám ngoét, ông ta biết Kim Cương có khả năng đó thật chứ không hề dọa.

“Đi thôi! Quay về nhận tội với hội trưởng”.

Kim Cương nói rồi quay người rời đi.

Ông ta đi tìm Dương Thanh cùng với tổng chi hội trưởng Hồng, nhưng ông ta còn chưa kịp nói gì thì tổng chi hội trưởng Hồng đã chọc giận Dương Thanh.

Cho dù Hoa Anh Kiệt phạt họ, tổng chi hội trưởng Hồng cũng sẽ phải chịu trách nhiệm lớn nhất, còn ông ta chưa kịp lên tiếng, nào có tội tình gì đâu?
Lúc này, Dương Thanh đã đến phòng khám Ái Dân, Phùng Tiểu Uyển đang kiểm tra cho anh.

Năm phút sau, Phùng Tiểu Uyển mới nghiêm nghị nói: “Anh Thanh, tình hình của anh bây giờ không ổn đâu, sau này anh đừng nổi giận nữa”.

“Chẳng hạn như hôm nay, may mà ông Chiến ở cạnh anh, giải quyết kẻ địch giúp anh, chứ nếu ở nơi khác, ông Chiến không có mặt tại đó, chắc chắn anh sẽ nảy ý giết người”.

“Một khi anh nảy ý giết người, có lẽ anh sẽ lại rơi vào trạng thái điên cuồng, nếu anh mất kiểm soát, hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm”.

Mặt Dương Thanh hơi tái, vậy tức là sau này, nếu có ai đó khiêu khích anh, anh cũng không thể làm gì đối phương à? Nếu đúng thế thật, anh còn bảo vệ vợ con, người thân và bạn bè kiểu gì nữa?
“Chẳng phải viên thuốc mà em bảo ông Chiến đưa cho anh hồi nãy có thể xoa dịu triệu chứng của anh ư?”

Dương Thanh như thấy được hy vọng, vội hỏi.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: “Vừa nãy anh chỉ mới nảy ý giết người, phải uống thuốc kịp thời thì mới kiểm soát được sự điên cuồng đó”.

“Nhưng nếu anh gặp phải tình huống đó khi đang ở một mình, anh nghĩ anh sẽ nhớ uống thuốc lúc sắp mất kiểm soát ư?”
“Đương nhiên, đây không phải việc quan trọng nhất, chủ yếu là vì liều thuốc hoàn mỹ vẫn đang cải tạo cơ thể anh, loại thuốc mà anh vừa uống có tác dụng phụ rất lớn”.

“Ban đầu, có lẽ nó sẽ giúp ích cho bệnh tình của anh, nhưng về sau, mỗi khi điên cuồng, anh sẽ cần uống nhiều thuốc hơn để kiểm soát”.

“Hơn nữa, anh sẽ bị ỷ lại vào loại thuốc này, số lần điên cuồng cũng sẽ nhiều dần lên, có lẽ chỉ một câu nói của người khác cũng khiến anh điên cuồng”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, lửa giận trong lòng Dương Thanh liên tục tăng lên.

“Khốn kiếp! Đều do Black doctor! Chắc chắn anh sẽ tìm được rồi giết ông ta!”
Dương Thanh cắn răng.

Cùng lúc đó, hơi thở điên cuồng bùng nổ từ người anh.

Mặt Phùng Tiểu Uyển lập tức biến sắc: “Anh Thanh, mau bình tĩnh! Bằng không, không ai cứu nổi anh đâu”.

Vương Chiến hơi nhích chân, lập tức chắn trước Phùng Tiểu Uyển, sợ Dương Thanh sẽ nảy ý giết Phùng Tiểu Uyển trong cơn nóng giận.

“Cậu Thanh, cậu mau bình tĩnh lại, nếu cậu mất kiểm soát, những người bên cạnh cậu sẽ bị liên lụy đấy!”
Vương Chiến nói lớn.

Sau khi nghe thấy Phùng Tiểu Uyển và Vương Chiến nói thế, Dương Thanh mới nhận ra mình đang tức giận, vội dẹp hết những suy nghĩ linh tinh, nhắm nghiền mắt, cố gắng không nghĩ tới Black Doctor nữa.

Sau khi thấy hơi thở điên cuồng trên người anh dần biến mất, Vương Chiến và Phùng Tiểu Uyển mới thở phào nhẹ nhõm.

Mười phút sau, hơi thở điên cuồng trên người Dương Thanh mới biến mất hẳn.

Anh thở hắt ra, mở mắt, áy náy nhìn Phùng Tiểu Uyển: "Tiểu Uyển, xin lỗi em, khiến em thất vọng rồi!"
Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Anh Thanh, em biết anh khó chịu đến mức nào, nhưng hiệu quả của liều thuốc hoàn mỹ mà anh uống thực sự quá mạnh, trong thời gian ngắn, ngay cả em cũng không có cách nào để ngăn cản ảnh hưởng của nó với anh".

"Từ hôm nay trở đi, anh hãy đến phòng khám Ái Dân hàng ngày, em sẽ cố gắng chữa trị cho anh!"
Cô ta nói rồi nhìn về phía Vương Chiến: "Ông Chiến, từ hôm nay trở đi, phiền ông đi theo anh Thanh ạ, với thực lực của ông bây giờ, chắc không mấy ai làm hại được ông nữa".

"Có ông ở bên anh Thanh, cho dù người khác muốn động đến anh ấy, ông cũng có thể ngăn anh Thanh ra tay".

Vương Chiến gật đầu: "Được, vậy từ hôm nay trở đi, ông sẽ đi theo cậu Thanh".

"Tiểu Uyển, anh…"
Dương Thanh đang định từ chối thì bị Phùng Tiểu Uyển ngắt lời: "Anh Thanh, bây giờ anh là bệnh nhân của em, anh phải nghe lời em chứ!"
Dương Thanh cười khổ, gật đầu: "Được rồi, vậy từ giờ anh sẽ nghe lời em".

"Nhưng ba ngày sau là cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ anh phải ra mặt đấy".

Dương Thanh bỗng lo lắng.

Nghe thấy thế, Phùng Tiểu Uyển im lặng.

Cô ta biết rất nhiều tin đồn liên quan đến Đế Thôn, cũng biết Dương Thanh đang ngăn cản Đế Thôn nhập thế.

Sau khi Đế Thôn nhập thế, nếu nó mất kiểm soát thì sẽ gây họa cho cả Chiêu Châu.

Nhưng tình trạng của Dương Thanh bây giờ khá đặc biệt, liều thuốc hoàn mỹ vẫn đang thay đổi thể chất của anh cũng không

sao, quan trọng là nếu Dương Thanh tức giận thì sẽ lập tức trở nên điên cuồng.

Tới khi đó, có lẽ không ai có thể kiểm soát tình hình mất.

“Anh Thanh, ba ngày sau, nếu anh nhất định phải ra tay, hãy uống viên thuốc này trước khi ra tay”.

Phùng Tiểu Uyển lấy một bình sứ màu trắng ra, nghiêm túc nói: “Viên thuốc này chỉ có thể kiểm soát được bệnh tình của anh mười phút, hay nói cách khác, trong mười phút, anh phải đánh bại đối phương”.

“Nếu đối thủ quá mạnh, sau mười phút, bất kể thắng thua, anh nhất định phải rời khỏi nơi đấu võ”.

Dương Thanh nhận thuốc, nghiêm túc nói: “Được, anh đồng ý với em!”
Mười phút đã quá đủ với anh rồi.

Trừ khi anh gặp phải một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, có thể vượt cảnh giới để giết địch như anh.

Cùng lúc đó, ở chi nhánh Chiêu Châu của Hiệp hội Võ thuật.

Trong một căn biệt thự, Kim Cương và tổng chi hội trưởng Hồng đang quỳ trước mặt Hoa Anh Kiệt, run lẩy bẩy.

“Hội trưởng, rất xin lỗi, chúng tôi đã khiến ông thất vọng rồi!” Kim Cương lên tiếng trước.

Ngay sau đó, tổng chi hội trưởng Hồng cũng sợ hãi nói: “Hội trưởng, đều là lỗi của tôi, nếu tôi không chủ quan thì đã không thất bại”.

.

Chương 1212: 1212: Hoàng Tộc Họ Thượng Quan

Đúng lúc này, một chiếc Mercedes-Benz G-Class màu đen dừng trước cửa tập đoàn Nhạn Thanh.

Ngay sau đó, một chiếc Maybach màu đen cũng dừng lại.

Một cô gái trẻ mặc trang phục truyền thống bước xuống từ chiếc Mercedes phía trước, một lão già bước xuống từ chiếc Maybach phía sau.

“Cô chủ, đây chính là tập đoàn Nhạn Thanh, Dương Thanh đang ở đây ạ”.

Lão già rảo bước đến bên cô gái, mở miệng nói.

Ai mà ngờ lão già ngồi ở hàng ghế sau của chiếc Maybach trị giá cả chục triệu lại cung kính với cô gái ngồi ở ghế lái của Mercedes-Benz G-Class như thế chứ.

“Tôi rất tò mò về Dương Thanh, không ngờ một thanh niên mới 28 tuổi lại có thực lực Thần Cảnh”.

Cô gái ngửa đầu nhìn tập đoàn Nhạn Thanh, mỉm cười.

“Cô chủ, Dương Thanh này ưa mềm mỏng, cô đừng cứng rắn với cậu ta quá”.

Lão giả bỗng nghiêm nghị nói: “Theo báo cáo từ thám tử của Hoàng tộc Thượng Quan, tối thiểu Dương Thanh đã đạt đến Thần Cảnh trung kỳ”.

“Thần Cảnh trung kỳ ư?”
Trong mắt cô gái lóe lên ánh sáng sắc bén, ý chí chiến đấu phun trào, cô ta nói với vẻ mong đợi: “Tôi bỗng rất mong được đánh một trận với cậu ta đấy”.

Tuy có vẻ cô gái này chỉ khoảng 25, 26, nhưng thật ra đã 30 tuổi rồi.

Trông cô ta rất xinh đẹp, chẳng giống cao thủ võ thuật chút nào hết.

Nhưng trên thực tế, cô ta đã đạt đến Thần Cảnh sơ kỳ vào ngày sinh nhật 30 tuổi.

Thông tin này từng khiến các Hoàng tộc ở Chiêu Châu rúng động, vì trước giờ chưa từng có cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ nào trẻ như thế là đàn ông, chứ đừng nói là phụ nữ.

Cô ta tên Thượng Quan Nhu, nhưng tính cách của cô ta không hề liên quan đến cái tên này.

Tuy cô ta chỉ là đời thứ ba của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng đã được xác lập là người thừa kế Hoàng tộc, thậm chí Thượng Quan Hoàng còn nói, khi lão ta từ chức, nếu ở Hoàng tộc họ Thượng Quan không có ai mạnh hơn Thượng Quan Nhu, lão ta sẽ để Thượng Quan Nhu thừa kế vị trí chủ Hoàng tộc.

Có thể tưởng tượng được địa vị của Thượng Quan Nhu ở Hoàng tộc họ Thượng Quan cao đến mức nào.

Nếu cô ta trở thành chủ Hoàng tộc thật thì sẽ tạo nên lịch sử, chẳng hạn như cô ta là người phụ nữ đầu tiên thừa kế vị trí đó, là dòng chính đầu tiên được thừa kế vị trí chủ Hoàng tộc cách đời, là dòng chính đầu tiên đạt đến Thần Cảnh vào năm 30 tuổi,…

"Cô chủ, cô là con cháu Hoàng tộc cao quý, một thanh niên làm gì có tư cách so tài với cô chứ?"

Lão già vội nói: "Tuy tôi vô dụng nhưng cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, cứ để tôi ra tay thay cô chủ, thăm dò thực lực của cậu ta".

Thượng Quan Nhu lắc đầu: "Không có gì không ổn hết, cậu ta đạt đến Thần Cảnh vào năm 28 tuổi, tức là đã có tư cách so tài với tôi rồi".

"Về cảnh giới, có lẽ tôi không bằng cậu ta, nhưng dù sao tôi cũng đến từ Hoàng tộc, từng đánh bại mấy cao thủ Thần Cảnh trung kỳ".

Thượng Quan Nhu ngạo nghễ nói, cô ta là ngôi sao sáng nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan, sao có thể áng chừng sức chiến đấu của cô ta bằng cảnh giới võ thuật bình thường được?

Lão già cũng biết tính Thượng Quan Nhu nên không thuyết phục nữa, chỉ nói: “Cô chủ, Dương Thanh không đơn giản đâu, cô đừng khinh địch nhé”.

“Ông Thành, ông cứ yên tâm, tôi không như thế đâu”.

Cô ta nói rồi rảo bước đi vào tập đoàn Nhạn Thanh, nói với ông Thành: “Ông về trước đi nhé!”

Lão già cười khổ, lắc đầu, cuối cùng vẫn không nói gì, quay người rời đi.

Lão ta vẫn rất tự tin về thực lực của Thượng Quan Nhu, chưa chắc cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bình thường đã là đối thủ của cô ta.

Quan trọng là với thân phận của Thượng Quan Nhu, khắp Chiêu Châu cũng chẳng có mấy ai dám làm tổn thương đến cô ta cả.

Trừ khi đối phương muốn đối đầu với cả Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Nhu vừa bước vào tập đoàn Nhạn Thanh thì đã bị hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh chắn đường.

“Thưa cô, cho hỏi cô tìm ai thế?”

Tuy Thượng Quan Nhu không để lộ khí thế, nhưng cô ta vừa xuất hiện, hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh được Dương Thanh sắp xếp đến tập đoàn Nhạn Thanh đã cảm thấy cô ta không đơn giản rồi.

Thượng Quan Nhu cũng có vẻ ngạc nhiên, đương nhiên cô ta có thể cảm nhận được, hai người trung niên trước mặt đều là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Một doanh nghiệp có tận hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh, có thể tưởng tượng được sự kinh ngạc của cô ta.

Ngay cả doanh nghiệp hàng đầu dưới trướng Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không có cao thủ thế này nhỉ?

“Xin chào, tôi muốn gặp chủ tịch Dương Thanh, phiền hai người chuyển lời giúp tôi, cứ nói Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan đến chào!”

Nghe thấy thế, cả hai người đều biến sắc.

Họ chưa bao giờ nghe nói đến tên Thượng Quan Nhu, nhưng lại biết Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Dù sao trước đó họ cũng thuộc Liên minh Vương tộc, được cử đi để đối phó với Dương Thanh, sau khi bị Liên minh Vương tộc vứt bỏ thì chuyển sang quy thuận anh.

"Xin cô Thượng Quan chờ một lát, tôi đi báo với chủ tịch ngay".

Một người nói.

"Vâng, cảm ơn ạ!"
Thượng Quan Nhu mỉm cười, bước tới khu vực chờ.

Cao thủ Thần Cảnh bán bộ kia nhanh chóng tới văn phòng chủ tịch, nghiêm nghị nói: "Cậu Thanh, có người của Hoàng tộc họ Thượng Quan đến ạ".

"Ồ? Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan à?"
Dương Thanh hơi híp mắt.

Anh nắm rất rõ những chuyện xảy ra ở Yến Đô trong khoảng thời gian này.

Trong số bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, chỉ mình Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa tới.

Rõ ràng họ vừa tới Yến Đô thì đã đến tìm anh ngay.

"Đối phương tên Thượng Quan Nhu, là một cô gái rất trẻ, khoảng 30 tuổi, nhưng tôi lại cảm nhận được áp lực từ cô ta, rất có thể cô ta đã đạt đến Thần Cảnh".

Nghe thấy thế, ánh mắt Dương Thanh cũng nghiêm túc hẳn lên.

Anh không để tâm đến thân phận dòng chính Hoàng tộc họ Thượng Quan của Thượng Quan Nhu, mà quan trọng là cô ta đã bước vào Thần Cảnh khi còn rất trẻ.

Trừ anh ra, anh chưa bao giờ gặp ai có thiên phú võ thuật như thế.

Anh dám khẳng định, chắc chắn cô ta có địa vị rất cao ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Để cô ta lên đây đi!”

Dương Thanh nói.

“Vâng!”

Tiếng gõ cửa nhanh chóng vang lên, một cô gái xinh đẹp trẻ trung bước vào.

.

Chương 1213: 1213: Dã Tâm Của Long Hoàng

“Chào chị, Dương Thanh!”
Rốt cuộc Dương Thanh cũng đứng dậy, bắt tay với đối phương.

Nhưng đúng lúc anh nắm lấy tay Thượng Quan Nhu, một luồng sức mạnh vô cùng hung hãn bỗng tràn ra từ người cô ta.

Dương Thanh hơi nhíu mày, tuy sức mạnh của Thượng Quan Nhu hung hãn nhưng chỉ là trò trẻ con trước mặt anh mà thôi, thậm chí anh chẳng cần bộc lộ khí thế cũng có thể ngăn cản luồng sức mạnh này.

Qua cái bắt tay này, Dương Thanh cũng đã nắm được thực lực của Thượng Quan Nhu.

Cô ta vừa đột phá Thần Cảnh sơ kỳ, nhưng chắc chắn sức chiến đấu của cô ta sẽ ngang ngửa với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bình thường.

Một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ 30 tuổi có thể chiến đấu vượt cấp, điều đó cho thấy thiên phú võ thuật của người phụ nữ này cao tới mức nào.

Hoàng tộc họ Thượng Quan có được một thiên tài võ thuật không tệ đấy chứ.

Thượng Quan Nhu nhanh chóng thả tay ra, mỉm cười nhìn Dương Thanh, nói bằng giọng thấm thía: “Cậu Thanh đúng là sâu không lường được!”
Tuy cô ta có vẻ thoải mái nhưng thật ra rất chấn động.

Tuy hai người chưa chính thức so tài, nhưng Dương Thanh đã có thể thản nhiên ngăn cản sức mạnh của cô ta, tức là Dương Thanh rất không đơn giản rồi.

Cô ta là thiên tài của Hoàng tộc họ Thượng Quan, từ nhỏ đến lớn, cô ta luôn vượt xa những người cùng cảnh giới, trong thế hệ trẻ, có thể nói cô ta là vô địch.

Bao năm qua, cô ta chưa từng gặp cao thủ nào có thiên phú võ thuật cao hơn cô ta, nhưng giờ cô ta gặp rồi.

Dương Thanh mới 28 tuổi mà đã đạt đến Thần Cảnh trung kỳ, điều đó cho thấy thiên phú võ thuật của anh cao hơn cô ta.

"Chị Thượng Quan cũng sâu không lường được đấy!"
Dương Thanh bình tĩnh nói.

Nhưng anh vừa dứt lời, Thượng Quan Nhu bỗng đỏ mặt.

Cô ta trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi mới nói: "Ba ngày sau, hẹn cậu ở cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô!"
Cô ta nói rồi quay người rời đi.

Để lại Dương Thanh với vẻ mặt khó hiểu: "Hồi nãy mình nói sai gì à? Sao cô ta lại đỏ mặt chứ? Mình nói thực lực của cô ta sâu không lường được, có vấn đề gì ư?"
Đúng lúc này, một lão già bỗng bước ra.

"Cậu Thanh, Thượng Quan Nhu, đúng là không đơn giản, cách đây không lâu, cô ta đã đột phá Thần Cảnh trong sinh nhật 30 tuổi của mình".

Đó là Vương Chiến, bây giờ lão ta luôn đi theo Dương Thanh để xử lý phiền phức có thể đến bất cứ lúc nào.

Lão ta vốn là cao thủ của Hoàng tộc họ Long, đương nhiên cũng biết thiên tài của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Phải là rất không đơn giản mới đúng, nhưng nếu cô ta muốn trở thành Vương của Yến Đô với thực lực Thần Cảnh sơ kỳ thì đúng là vô vọng".

Dương Thanh nói.

Chưa bàn tới những người khác, chỉ riêng với Mã Siêu, tuy anh ta mới đến Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng nếu phá giải phong ấn về sức chiến đấu, bùng nổ thực lực, ngay cả cao thủ Thần Cảnh trung kỳ cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh ta.

Phía bên kia, sau khi rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh, Thượng Quan Nhu quay về biệt thự.

"Cô chủ, cô không sao chứ?"
Thượng Quan Nhu vừa quay lại biệt thự, lão già đã đến tập

đoàn Nhạn Thanh với cô ta lập tức bước ta, lo lắng nhìn Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu khẽ lắc đầu, nhưng không ngạo nghễ và tự tin như ban đầu mà có vẻ nghiêm nghị.

“Trong vòng một tiếng, mang hết tài liệu liên quan tới Dương Thanh lại đây cho tôi!”
Cô ta chợt nói.

“Cô chủ, tôi đã chuẩn bị xong rồi, đây là tất cả tài liệu liên quan tới cậu ta, cô đọc đi!”

Lão giả đã chuẩn bị xong từ lâu, vội lấy tài liệu cho Thượng Quan Nhu.

Cũng không có nhiều tài liệu về Dương Thanh, Thượng Quan Nhu chỉ mất năm phút là đã đọc xong rồi.

Ánh mắt cô ta trở nên khác thường: “Sáu năm trước, cậu ta chỉ là một tên khố rách áo ôm, bị gia tộc họ Vũ Văn trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô đuổi đi, sau đó cậu ta ra chiến trường, chỉ mất 5 năm để trở thành cao thủ Thần Cảnh?”
“Ông chắc chắn đây là tất cả thông tin về cậu ta mà ông có thể điều tra được à?”
Lão già gật đầu: “Thân thế của cậu ta đúng là rất đơn giản, cậu ta lớn lên ở gia tộc họ Vũ Văn, luôn rất bình thường, thậm chí có thể miêu tả là tầm thường, nhưng sau năm năm ra chiến trường, cậu ta đã có thực lực xuất chúng”.

“Thậm chí có lời đồn, cậu ta chính là Dương Bất Bại - Tướng quân của biên giới phía Bắc, người được thủ lĩnh nước đối địch ca ngợi rằng một mình cậu ta có thể đánh bại nửa đất nước họ!”
Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu có vẻ ngạc nhiên: “Không ngờ cậu ta lại là Tướng quân của biên giới phía Bắc, đúng là bất ngờ!”
Chỉ những gia tộc đỉnh cao mới biết đến Tướng quân của biên giới phía Bắc mà thôi.

Nhưng Thượng Quan Nhu chợt nói: “Nhưng chắc hẳn Tướng quân của biên giới phía Bắc đã đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong

rồi, ông đừng bảo tôi rằng Dương Thanh đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấy nhé".

Lão già cười khổ, lắc đầu: "Đó chỉ là lời đồn, chứ thực hư là gì thì tôi cũng không biết".

Thượng Quan Nhu tiếp tục đọc tài liệu về Dương Thanh, trước đó cô ta chỉ đọc lướt qua, giờ xem kỹ mới thấy chỗ đáng kinh ngạc.

"Nếu cậu ta chỉ mất 5 năm để trở thành cao thủ Thần Cảnh từ một người bình thường, cậu ta không phải thiên tài nữa, mà phải gọi là nghịch thiên".

Thượng Quan Nhu cảm khái: "Tôi tập võ từ năm 4 tuổi, tuy thiên phú võ thuật cao nhưng năm 18 tuổi mới đạt đến Vương Cảnh, 30 tuổi mới đột phá Thần Cảnh".

"Hơn nữa tôi còn được hưởng tài nguyên của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng cũng phải mất tận 27 năm để đột phá đến Thần Cảnh đấy".

"Cho dù cậu ta tập võ từ trong bụng mẹ thì cũng không thể có được thành tựu như ngày hôm nay đúng không?"
"Thế nên, nếu thông tin trong tài liệu là thật, phải dùng từ nghịch thiên để miêu tả thiên phú võ thuật của cậu ta mới đúng".

Không riêng gì Hoàng tộc họ Thượng Quan, Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp cũng đã điều tra về Dương Thanh rồi.

Nhưng chỉ mình Thượng Quan Nhu đi gặp Dương Thanh mà thôi.

Bây giờ Yến Đô rất hỗn loạn, vừa có những gia tộc đỉnh cao, vừa có những kẻ muốn đục nước béo cò, các khách sạn ở Yến Đô đã chật kín.

Ngay cả mấy khách sạn nhỏ có điều kiện chẳng ra sao cũng hết phòng.

Trừ bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu, còn có cả Hiệp hội Võ thuật nổi tiếng ở nước ngoài nữa.

Về phần Liên minh Vương tộc thì đã bị những gia tộc đỉnh cao ngó lơ từ lâu rồi.

Chi nhánh Chiêu Châu của Hiệp hội Võ thuật.

Một chiếc xe sang trọng chậm rãi ngừng ở cửa ra vào, một người trung niên bước xuống xe.

“Ông Hoa, Long Khoa thay mặt bố là Long Hoàng, đến thăm hỏi ông ạ!”
Sau khi gặp được Hoa Anh Kiệt, người trung niên cung kính nói.

Hoa Anh Kiệt thản nhiên nhìn Long Khoa: “Lâu rồi không gặp, chẳng biết Long Hoàng có khỏe không thế?”
.

Chương 1215: 1215: Không Thể Mất Kiểm Soát

Lời đáp của Hoa Anh Kiệt khiến cơn giận trong lòng Long Hoàng lên đến đỉnh điểm.

"Tức là hội trưởng Hoa đã quên rồi à!"
Long Hoàng nói bằng giọng tức giận: "Nếu ông quên thì tôi có thể nhắc cho ông nhớ".

"Ha ha, không cần đâu!"
Hoa Anh Kiệt cười lạnh: "Bao năm qua, số người từng giúp tôi không đến một trăm thì cũng phải mấy chục, tôi cũng không thể nhớ hết những lời mà họ nói được chứ?"
"Nếu tôi không nhớ nhầm, hơn bốn mươi năm trước, Long Hoàng đã cho tôi một nghìn tệ đúng không?"
"Bây giờ tôi trả Long Hoàng mười triệu, báo đáp gấp mười nghìn lần, chắc đã đủ rồi chứ?"
"Đương nhiên, nếu Long Hoàng nghĩ mười triệu không đủ thì tôi sẽ đưa thêm, hai mươi triệu, được chứ?"
Hoa Anh Kiệt nói bằng giọng trêu ngươi và mỉa mai.

"Nếu vậy thì quên đi! Tôi cũng không cần tiền của hội trưởng Hoa".

Long Hoàng cố nén giận: "Hơn nữa sau bao năm như thế, số người tôi đã giúp không được một trăm thì cũng phải mấy chục, cũng không thể trông chờ họ nhớ ân tình của tôi hết nhỉ?"
"Không sao đâu, tôi gặp nhiều kẻ vô ơn lắm rồi, không vấn đề gì hết".

Long Hoàng nói rồi cúp máy luôn.

"Loảng xoảng!"
Sau khi cúp máy xong, Long Hoàng hất luôn đĩa trái cây và chén trà trên bàn trà xuống, như thể đang trút giận.

Đến cảnh giới như Long Hoàng, những chuyện bình thường rất khó khiến lão ta nổi giận, không ngờ lúc này lão ta lại ném đồ để trút giận.

Có thể tưởng tượng được lão ta đang phẫn nộ tới mức nào.

Quản gia của Hoàng tộc họ Long e dè đứng cạnh, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

"Long Hoàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Đến khi Long Hoàng bình tĩnh, quản gia mới thận trọng hỏi.

"Tên khốn đó dám sỉ nhục tôi!"
Ánh mắt Long Hoàng đằng đằng sát khí, lão ta nghiến răng nghiến lợi: "Không ngờ ông ta dám nói, hơn bốn mươi năm trước, tôi đã cho ông ta một nghìn tệ, giờ ông ta sẽ trả mười triệu cho tôi làm thù lao".

Nghe thấy thế, quản gia cũng nổi giận: "Hoa Anh Kiệt đúng là đồ vô ơn, năm đó tuy ông chỉ giúp ông ta một nghìn tệ, nhưng số tiền đó đã giải quyết được bao nhiêu chuyện cơ mà?"
"Quan trọng nhất chính là, ông đã cho ông ta rất nhiều tài nguyên của Hoàng tộc họ Long để giúp ông ta thành lập Hiệp hội Võ thuật, khi đó ông ta đã nói, đến khi ông ta có thành tựu thì sẽ nương nhờ vào Hoàng tộc họ Long, chẳng lẽ ông ta quên hết rồi chắc?"
Quản gia cũng biết việc Long Hoàng đã giúp Hoa Anh Kiệt năm đó, giờ Long Hoàng lại bị Hoa Anh Kiệt sỉ nhục nên ông ta rất tức giận.

"Long Hoàng, hay để tôi đến Yến Đô giết tên khốn đó đi!"

Quản gia chợt nói.

Khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong cũng lan từ người ông ta ra ngoài.

Trừ Long Hoàng ra, có lẽ không ai ngờ cảnh giới võ thuật của quản gia đi theo Long Hoàng đã đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong mắt Long Hoàng lóe lên sát khí, lão ta suy nghĩ năm phút rồi mới lắc đầu: "Bây giờ chưa đến lúc ông ra tay, cứ chờ xem sao, chắc chắn cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ không dễ phân ra thắng bại như vậy".

“Ý ông là?”
Quản gia hỏi với vẻ ngờ vực.

Long Hoàng hơi nheo mắt, trong con ngươi thâm thúy lóe lên ánh sáng trí tuệ.

“Bởi vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô vốn là một cái bẫy! Một cái bẫy chết người!”
Long Hoàng trầm giọng nói.

“Bẫy ư?”
Quản gia mở to mắt, bỗng nghĩ tới điều gì, lập tức kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ…”
Ông ta chưa nói xong thì đã bị Long Hoàng ngắt lời: “Phải tránh họa từ miệng!”
Nghe thấy thế, quản gia vội im lặng, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập vẻ kinh hãi.

Phía bên kia, sau khi bị Long Hoàng dập máy, Hoa Anh Kiệt cười lạnh: “Nghĩ mình là ân nhân cứu mạng của tôi thật ư?”
“Năm đó, chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, ông tưởng tôi là đồ ngu chắc?”
Thời gian trôi đi rất nhanh, thoáng cái đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, vô số người đã đổ dồn đến Yến Đô.

Cao thủ Vương Cảnh vốn rất hiếm gặp giờ lại xuất hiện nhiều không kể xiết, có thể thấy ở bất cứ nơi nào.

Nhưng cũng không có nhiều người thực sự đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong.

Dù sao, ngay cả Vương của năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, trừ những gia tộc và thế lực hàng đầu, chỉ những cao thủ lánh đời mới có thực lực từ Vương Cảnh đỉnh phong trở lên mà thôi.

Phòng khám Ái Dân, Thành Cửu Châu.

Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh, Phùng Tiểu Uyển cầm mấy cây kim bạc, nhanh chóng đâm vào mấy huyệt vị quan trọng trên người anh.

Trán Phùng Tiểu Uyển rịn mồ hôi, người hơi run rẩy, nhưng cô ta vẫn kiên trì chữa trị cho Dương Thanh.

Sau khi 81 cây kim bạc cắm hết lên người Dương Thanh, Phùng Tiểu Uyển vuốt kim thật nhanh một lượt.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người khác kinh ngạc đã xảy ra, từng cây kim vừa được Phùng Tiểu Uyển vuốt đều rung lên rất mạnh.

Còn sắc mặt Phùng Tiểu Uyển thì tái nhợt, rõ ràng cách điều trị này rất tốn công sức.

Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh chỉ thấy một luồng khí dễ chịu chậm rãi rót vào người anh qua kim bạc, vô cùng thư thái.

Anh có ảo giác mình đang ở giữa tiên cảnh, có hoa thơm cỏ lạ, chim hót véo von, hít thở tiên khí trong lành.

Sự điên cuồng trong lòng anh cũng dần lắng lại.

"Phong ấn!"

Đúng lúc này, Phùng Tiểu Uyển bỗng hét lớn, tám mươi mốt cây kim bạc đều ngừng rung.

"Phụt!"

Cô ta bỗng hộc máu, mặt tái mét.

"Tiểu Uyển!"

Dương Thanh sợ hết hồn, anh đang nằm trên giường bệnh nên không thấy được Phùng Tiểu Uyển trông như thế nào, nhưng anh có thể cảm nhận được, lúc này Phùng Tiểu Uyển hết sức yếu ớt.

"Đừng nhúc nhích!"

Phùng Tiểu Uyển quát, lập tức ấn nhanh vào mấy huyệt vị sau lưng Dương Thanh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, tia máu dần xuất hiện xung quanh từng cây kim bạc rồi liên tục hội tụ về một chỗ ở giữa.

.

Chương 1216: 1216: Võ Quán Yến Đô

Cứ tưởng Phùng Tiểu Uyển đã giải quyết được vấn đề của liều thuốc hoàn mỹ, nào ngờ chỉ là tạm thời phong ấn.

"Tiểu Uyển vất vả rồi!"
Dương Thanh áy náy nói.

Lúc trước thần y Phùng dùng mọi thủ đoạn khiến anh chịu ơn của lão ta và cháu gái, để anh bảo vệ Phùng Tiểu Uyển.

Không ngờ từ ngày Phùng Tiểu Uyển theo anh tới Yến Đô, cô ta vẫn luôn giúp đỡ anh, còn anh lại không giúp được gì.

Hiện giờ, Phùng Tiểu Uyển còn tốn bao công sức khống chế liều thuốc hoàn mỹ trong người anh.

Phùng Tiểu Uyển khẽ lắc đầu: "Anh Thanh yên tâm, em không sao".

"Nhưng trong cuộc chiến tranh ngôi Vương của Yến Đô hôm nay, nếu không vì bất đắc dĩ anh đừng ra tay, dù có ra tay cũng đừng tức giận".

Phùng Tiểu Uyển trầm giọng nhắc nhở: "Mặc dù em đã phong ấn liều thuốc hoàn mỹ trong người anh nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Nếu không vì sợ hôm nay anh sẽ cuồng bạo lúc ra tay, em sẽ không bao giờ dùng đến cách này".

"Bởi vì một khi phong ấn huyệt vị, ít nhất sẽ phải phong ấn trong ba ngày liên tiếp, phong ấn mới dần hình thành".

"Nhưng trong ba ngày này, nếu phong ấn bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng phá hủy sẽ không chỉ không khống chế được trạng thái cuồng bạo của anh, mà còn khiến nó trở nên nghiêm trọng gấp bội".

"Bây giờ trừ phi anh có thể dựa vào ý chí của chính mình khống chế trạng thái cuồng bạo, nếu không sẽ hoàn toàn biến thành quái vật mất kiểm soát".

Phùng Tiểu Uyển nói vẻ khẩn cầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trầm trọng hơn nhiều, gật đầu nghiêm túc nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng không tức giận”.

“Được!”

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, lại chờ mong nhìn về phòng bệnh trong cùng.

“Đã bốn mươi tám tiếng rồi, vẫn còn một tiếng nữa.

Chỉ cần anh Siêu có thể đột phá, có lẽ anh sẽ không phải ra tay”.

Phùng Tiểu Uyển nói.

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh cá nhân sâu nhất của phòng khám Ái Dân, Mã Siêu đang ngâm trong một thùng tắm bằng gỗ cỡ lớn.

Nước thuốc đục ngầu trong thùng tắm đã trong hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn một phần nước thuốc chưa được Mã Siêu hấp thụ.

Đây chính là thuốc Cố Cơ Phùng Tiểu Uyển điều chế.

Người dùng sẽ rất đau đớn, nhưng nếu có thể kiên trì trong vòng bốn mươi chín tiếng sẽ có thể khôi phục vết thương, đồng thời còn gia tăng cảnh giới võ thuật.

Trước kia Vương Chiến cũng dùng cách này mới đột phá từ Thần Cảnh sơ kỳ lên Thần Cảnh trung kỳ.

Lúc này, cả người Mã Siêu đều ngâm trong nước thuốc, chỉ lộ ra cái đầu, vẻ mặt đau đớn nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Mặc dù nước thuốc chẳng còn bao nhiêu nhưng nỗi đau vẫn không hề giảm bớt, ngược lại còn ngày càng đau nhức hơn.

Hiện giờ Mã Siêu đang ở Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng sau khi phá giải phong ấn vẫn có thể đấu với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Một khi anh ta có thể đột phá Vương Cảnh đỉnh phong, có lẽ cũng có thể đánh ngang sức với cả Thần Cảnh hậu kỳ.

"Cậu Thanh, sắp đến giờ rồi.

Chúng ta phải tới võ quán Yến Đô rồi!"

Đúng lúc này, Vương Chiến đi tới cung kính nói.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô tổ chức tại võ quán Yến Đô.

Một tiếng nữa Mã Siêu mới có thể kết thúc tắm thuốc, nhưng cuộc đấu võ đã sắp bắt đầu.

"Được, bọn anh qua đó trước đợi Mã Siêu.

Em bảo cậu ấy tới thẳng võ quán Yến Đô".

Dương Thanh nhìn sang Phùng Tiểu Uyển.

Cô ta gật đầu, nghiêm túc nói: "Anh Thanh, ông Chiến, hai người nhất định phải cẩn thận!"

"Yên tâm, bọn anh sẽ tự bảo vệ mình".

Dứt lời, Dương Thanh dẫn Vương Chiến rời đi.

Lúc này, võ quán Yến Đô đã đông nghịt người.

Khán đài bốn góc rộng lớn chật như nêm.

Cả võ quán đều chìm trong đủ loại khí tức võ thuật khủng bố.

Người vào được đây không giàu có cũng quyền quý, cao thủ đều có cảnh giới từ Vương Cảnh trở lên.

"Cậu Thanh, tôi cảm nhận được mấy cao thủ Thần Cảnh".

Vừa bước vào khán đài, Vương Chiến trầm giọng nói.

Dương Thanh gật đầu.

Vương Chiến có thể cảm nhận được sự tồn tại của cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên anh cũng có thể.

Không ngờ ngoại trừ anh và Vương Chiến, trong đây ít nhất cũng phải có mười lăm cao thủ Thần Cảnh.

Trong số họ có tận bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

“Chiêu Châu đúng là ngọa hổ tàng long!”

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên, híp mắt nói: “Nếu những cao thủ Thần Cảnh này làm việc cho chiến vực, có lẽ thực lực của Chiêu Châu sẽ vô cùng lớn mạnh.

Có thể nói, số lượng cao thủ Thần Cảnh có mặt trong võ quán Yến Đô hôm nay nhiều hơn cả chiến vực.

Quan trọng là, bọn họ chưa phải tất cả cao thủ Thần Cảnh của Chiêu Châu.

Vương Chiến không khỏi đỏ mặt nói: “Sau này nếu Chiêu Châu cần tới, tôi nhất định sẽ xông pha chiến trường!”

Lão ta từng là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, cả đời làm việc vì Hoàng tộc họ Long, cũng chưa từng đi tới chiến trường, càng đừng nói tới chiến đấu vì Chiêu Châu.

Từ lúc Dương Thanh và Vương Chiến bước vào võ quán Yến Đô đã bị đám cao thủ hàng đầu để mắt tới.

Nếu Hoàng tộc và Vương tộc không nhúng tay, Dương Thanh mới là người có khả năng trở thành Vương của Yến Đô nhất.

Chính vì có người loan tin Dương Thanh muốn xưng Vương ở Yến Đô nên người của Vương tộc mới nhao nhao kéo tới.

Sau đó, cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật cũng chạy tới Yến Đô.

Dương Thanh không thèm nhìn bọn họ, đi một mạch tới ghế khách quý.

“Người trẻ tuổi kia là ai? Sao lại có tư cách ngồi ghế khách quý?”

Chương 1217: 1217: Giăng Bẫy

Không ai ngờ tới Vương Chiến sẽ ra mặt.

Người trung niên có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ kia cảm nhận được khí thế khủng bố trên người Vương Chiến lập tức tái mét.

Lúc này, ông ta cảm thấy trước mặt mình không phải người mà là ác ma đến từ địa ngục, đối phương có thể dễ dàng giết chết ông ta chỉ bằng một suy nghĩ.

Sau lưng ông ta ướt sũng mồ hôi.

Mọi người xung quanh đều đang nhìn ông ta, khiến ông ta thấy mặt mình nóng rát.

Dương Thanh vẫn không thèm nhìn ông ta lấy một cái, giống như vừa rồi người ông ta hỏi không phải anh.

“Vương Chiến, từ bao giờ ông đã biến thành con chó trung thành thế?”

Đúng lúc này, một người trung niên đứng ở khu vực của Hoàng tộc họ Long châm chọc hỏi.

Vương Chiến lập tức cau mày.

Ông ta từng là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, sao lại không nhận ra đối phương?

Người trung niên kia chính là Long Khoa con trai thứ của Long Hoàng, cũng là bố của Long Phi Dương từng chạy tới phòng khám Ái Dân khiêu khích lão ta và Long Thiên Vũ.

Từ khi Long Thiên Vũ bị phế võ thuật, bố của hắn ta cũng dần bị thu hồi quyền lợi.

Hiện giờ nhánh của Long Khoa mới mạnh nhất Hoàng tộc họ Long.

Còn Long Khoa cũng đang được Long Hoàng coi trọng, nghe nói có khả năng trở thành người thừa kế.

Bên cạnh ông ta còn có Long Giang, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đi theo Long Phi Dương tới phòng khám Ái Dân gây

chuyện.

Nhưng Long Giang không phải người mạnh nhất Hoàng tộc họ Long.

Một lão già da mặt nhăn nheo đang nhìn chằm chằm Dương Thanh, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng.

Dường như cảm nhận được, Dương Thanh quay lại đối mặt với lão ta.

Giây phút nhìn vào mắt lão già kia, anh lập tức hoảng hốt, cảm thấy như đang rơi vào địa ngục.

Nhưng chỉ trong phút chốc, Dương Thanh đã thoát ra được, nhếch miệng nở nụ cười khinh bỉ.

Rốt cuộc trong mắt lão già kia lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ nhỏ lão ta đã luyện thuật thôi miên, lúc chiến đấu có thể khiến đối thủ chìm trong ảo giác, thậm chí là ngủ say.

Cao thủ giao đấu có thể nhanh chóng phân thắng bại.

Khi đối đầu với cao thủ có thực lực tương đương, lão ta chỉ cần khiến đối phương chìm vào ảo giác trong nháy mắt là có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng vừa rồi Dương Thanh bị lão ta dùng thuật thôi miên, anh lại có thể khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Khi lão ta đang kinh ngạc, lòng Dương Thanh cũng trầm xuống.

Anh biết Hoàng tộc Chiêu Châu có một vài cao thủ cực mạnh, còn có thủ đoạn đặc biệt, nhưng không ngờ lại gặp được một cao thủ biết thôi miên.

Lão già của Hoàng tộc họ Long kia chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng kết hợp với thuật thôi miên chắc chắn có thể phát huy sức chiến đấu của Thần Cảnh đỉnh phong.

Một khi lão ta đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, đến cả anh cũng thấy khó giải quyết.

“Sao không nói chuyện? Chủ của ông không ra lệnh, ông không có gan trả lời tôi nữa à?”

Long Khoa thấy Chiến Vương ngó lơ mình, lập tức mỉa mai hỏi.

Vương Chiến nhíu mày định lên tiếng, lại nghe thấy Dương Thanh nói: “Chó thích sủa loạn.

Khi có chó sủa loạn, ông mà đáp lại chẳng phải cũng giống nó rồi sao?”

“Cậu Thanh dạy phải!”

Sắc mặt Vương Chiến lập tức dịu đi, vội vàng ngồi xuống cạnh anh.

“Uỳnh!”

Long Khoa vỗ bàn đứng bật dậy, cả giận nói: “Ranh con, mày mắng ai là chó?”

Nhưng Dương Thanh vẫn chẳng thèm nhìn ông ta như thật sự coi ông ta là một con chó thích sủa loạn.

“Chết tiệt, mày muốn chết hả?”

Long Khoa hoàn toàn bị chọc giận.

“Điện hạ…”

Đúng lúc này, lão già biết thôi miên sau lưng Long Khoa đột nhiên ngăn ông ta lại, trầm giọng nói: “Cậu ta rất mạnh!”

“Cái gì?”

Long Khoa chỉ biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ đến cả lão ta cũng phải công nhận.

Long Giang cũng lên tiếng: “Điện hạ, Đồng Dã nói đúng đấy.

Thằng ranh kia rất mạnh, chính nó đã lừa mười tỷ của chúng tôi”.

Hai cao thủ Thần Cảnh bên cạnh đều nói vậy khiến sắc mặt Long Khoa cực kỳ khó coi.

“Vậy thì cho nó sống thêm một lúc nữa!”

Long Khoa nghiến răng nghiến lợi nói.

Đám người hóng hớt thấy Long Khoa im bặt đều cảm thấy kinh hãi.

Trong mắt mọi người, Hoàng tộc là gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, vậy mà lại có người dám nói người của Hoàng tộc họ Long là chó ngay trước mặt bao người.

Khiếp sợ hơn cả là Long Khoa có khả năng trở thành Long Hoàng tương lai lại không nói gì.

Giờ phút này, nhiều người đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh, vô cùng tò mò chàng trai trẻ có tư cách ngồi ghế khách quý này.

"Cậu Thanh, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Đúng lúc ấy, một cô gái xinh đẹp tươi cười đi tới chủ động chào hỏi Dương Thanh.

Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc Thượng Quan!

Trong khi mọi người đều đang hoài nghi thân phận của Thượng Quan Nhu, cô ta đã ngồi xuống ghế khách quý bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt thân thiện.

Dương Thanh không có cảm giác gì với cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn một cái: "Chỗ này có người ngồi rồi!"

Anh giữ chỗ bên cạnh cho Mã Siêu, không ngờ cô ta lại chiếm đoạt.

Thượng Quan Nhu khẽ cười nói: "Cậu Thanh yên tâm, tôi chỉ muốn nói với cậu vài câu, nói xong sẽ đi ngay".

Dứt lời, cô ta thì thầm vào tai anh: "Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay vốn là một cái bẫy, dù cậu thật sự có thể giành được quán quân cũng chưa chắc đã kế thừa được Đế Thôn".

Ngay sau đó, cô ta liền đứng dậy rời đi.

Đến khi Dương Thanh lấy lại tinh thần, Thương Quan Nhu đã trở về chỗ mình.

Chương 1218: 1218: Một Người Hoàn Toàn Khác

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô bắt đầu tiến hành.

Đám người có mặt đều vô cùng kích động, nhưng Dương Thanh lại thấy bất an.

Rốt cuộc Thượng Quan Nhu nói cuộc đấu võ hôm nay là một cái bẫy là có ý gì?

Quy tắc đấu võ cực kỳ đơn giản.

Người nhận được thư mời đều có quyền tham gia đấu võ, thua một lần lập tức loại bỏ.

Người thắng có thể lựa chọn nhận lời khiêu chiến của người khác, cũng có thể lựa chọn nghỉ ngơi.

Từ đầu đến giờ, trên sàn đấu đều là cao thủ Vương Cảnh, không có lấy một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

"Cậu Thanh, cứ tiếp tục như vậy đến bao giờ mới kết thúc?"

Vương Chiến đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Không biết ai là người tổ chức đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô?"

"Rõ ràng chỉ cần mời cao thủ Thần Cảnh tham gia là được, nhưng đối phương lại mời cả cao thủ Vương Cảnh lên đấu, đúng là lãng phí thời gian".

Các khách mời xem đấu say sưa.

Nhưng đối với cao thủ Thần Cảnh như Dương Thanh và Vương Chiến, quả thực là lãng phí thời gian.

"Tổng cộng có bao nhiêu người tham gia đấu võ?"

Dương Thanh bỗng hỏi.

Vương Chiến đáp: "Mười bảy cao thủ Thần Cảnh, còn cao thủ Vương Cảnh nghe nói có hơn một nghìn hai trăm người, nhưng cụ thể là bao nhiêu tôi cũng không rõ".

“Theo tiến độ hiện giờ, trung bình mười phút đấu xong một trận.

Ở đây có hơn một nghìn hai trăm cao thủ, vậy ít nhất cũng cần đấu một nghìn hai trăm trận mới có thể chọn ra quán quân cuối cùng”.

“Võ quán có mười sàn đấu, tức là ít nhất cũng cần đấu một trăm hai mươi lượt trận, là một nghìn hai trăm phút”.

Dương Thanh cau mày nói: “Vậy thì ít nhất cũng phải mất hai mươi tiếng mới có thể kết thúc cuộc đấu võ”.

Vương Chiến gật đầu: “Tôi cứ cảm thấy cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần này có vấn đề gì đó, nhưng lại không nói rõ ra được”.

Đến cả Vương Chiến cũng ý thức được vấn đề sao?

Xem ra Thượng Quan Nhu nói đúng, cuộc đấu võ hôm nay chính là một cái bẫy.

Rốt cuộc là kẻ nào dám mời toàn bộ cao thủ hàng đầu Chiêu Châu tới đấu võ?

Nếu mục đích của đối phương không phải muốn chọn ra Vương của Yến Đô, vậy thì là vì cái gì?

Dương Thanh vô thức nhìn sang Thượng Quan Nhu.

Lúc này cô ta đang nhàm chán nghịch điện thoại, dường như không hề hứng thú với cuộc đấu võ trước mặt.

Không chỉ cô ta, cao thủ của bốn Hoàng tộc cũng không thèm xem xấu võ.

Thậm chí đến cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong cũng không xem đấu võ.

Ngay khi Dương Thanh đang nghi ngờ, một bóng người trẻ tuổi chợt bước tới.

“Chào anh Thanh, tôi là Diệp Xung của Hoàng tộc họ Diệp”.

Anh ta mặc bộ quần áo sang trọng, nhìn là biết thuộc dòng chính của Hoàng tộc.

Lúc này, anh ta đang tươi cười giơ tay với Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Xung, tuy không biết đối phương có ý đồ gì nhưng vẫn đồng ý bắt tay.

"Không biết điện hạ tìm tôi có chuyện gì?"
Anh lạnh nhạt hỏi.

Vừa rồi Vương Chiến đã giới thiệu các nhân vật quan trong của bốn Hoàng tộc với anh.

Diệp Xung là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất đời thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp.

Bố của anh ta còn mạnh hơn, mới năm mươi tuổi đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, được chọn làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp.

Có thể đoán được địa vị của Diệp Xung trong gia tộc rất cao.

Anh ta hai mươi tám tuổi, bằng tuổi Dương Thanh, có thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Dù là Dương Thanh cũng chưa gặp được mấy người đạt được bán bộ Thần Cảnh trước năm ba mươi tuổi.

"Tôi tin anh cũng cảm nhận được, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay rất kỳ lạ".

Diệp Xung bình tĩnh nói: "Tôi có cảm giác nó giống đại hội lựa chọn cao thủ võ thuật để dâng cho người khác hơn".

Nghe vậy, Dương Thanh rất ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Lựa chọn cao thủ cho người khác? Ý của điện hạ là có người dùng cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô này làm vỏ bọc, tập hợp tất cả cao thủ trên Vương Cảnh ở đây thật ra là để chọn người có thiên phú võ thuật xuất chúng sao?"
Diệp Xung gật đầu, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng: "Đương nhiên đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi.

Chân tướng là gì tôi cũng không rõ".

"Không biết anh có biết được gì không?"
Diệp Xung là người đứng đầu đời thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp, thế nhưng thái độ bình dị gần gũi khiến người ta không có cảm giác xa lạ với anh ta.

Dương Thanh đáp: “Tôi cũng nghe người ta nói đây là một cái bẫy”.

“Bẫy?”

Diệp Xung nhíu mày: “Xem ra đây đúng là một cái bẫy.

Nhưng rốt cuộc là kẻ nào dám lợi dụng cả người của Hoàng tộc?”

Rõ ràng anh ta cũng chẳng biết được bao nhiêu, chỉ tự suy đoán có người muốn mượn cuộc đấu võ lần này để chọn ra một vài cao thủ có thiên phú hơn người.

Nhưng như vậy đã đủ khiến Dương Thanh phải giật mình kinh hãi.

Lúc này anh cũng cảm thấy giống như lời Diệp Xung nói, có người muốn chọn những người có thiên phú võ thuật xuất chúng ở Chiêu Châu.

Anh cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai, hay là thế lực nào dám lợi dụng toàn bộ cao thủ của Chiêu Châu giăng ra cái bẫy này.

“Không biết anh có hứng thú muốn nhập cuộc cùng tôi không?”

Diệp Xung bỗng bật cười nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Ồ? Ý của điện hạ là đang muốn nhập cuộc sao?”

Dương Thanh nở nụ cười.

Diệp Xung gật đầu: “Có tất cả mười sàn đấu.

Tôi định liên thủ với ba Hoàng tộc còn lại đồng loạt ra tay, mỗi nhà chiếm một sàn đấu, cộng thêm Hiệp hội Võ thuật và anh Thanh sẽ có sáu sàn đấu”.

“Nếu cao thủ của sáu thế lực lớn chúng ta nhập cuộc, chắc là có thể dụ người đứng sau xuất hiện”.

Dương Thanh im lặng một lúc, gật đầu đáp: “Chỉ cần điện hạ thuyết phục được các thế lực khác, tôi cũng đồng ý tham gia”.

“Được, quyết định vậy đi.

Tôi đi thương lượng với các thế lực khác”.

Chương 1219: 1219: Cao Thủ Thật Sự

“Nếu cứ tiếp tục như vậy e là một ngày một đêm cũng chưa thể chọn ra quán quân cuối cùng.

Hay là bây giờ chúng ta cùng nhập cuộc?”
Diệp Xung nhìn bốn Hoàng tộc rồi nhìn về phía Hiệp hội Võ thuật và Dương Thanh, cất tiếng nói.

Mấy thế lực này đều ngồi ở ghế khách quý.

Rõ ràng Diệp Xung đang nói với bọn họ.

“Không biết Diệp điện hạ muốn nhập cuộc thế nào?”
Long Khoa ngồi ở khu của Hoàng tộc họ Long hỏi.

Người phụ trách của các Hoàng tộc còn lại và Hoa Anh Kiệt của Hiệp hội Võ thuật đều nhìn về phía Diệp Xung.

Diệp Xung khẽ cười đáp: “Có mười sàn đấu, bốn Hoàng tộc chúng ta mỗi nhà chiếm một sàn, Hiệp hội võ thuật chiếm một sàn, anh Thanh của tập đoàn Nhạn Thanh chiếm thêm một sàn nữa.

Vậy thì sáu sàn đấu đều bị chúng ta độc chiếm rồi”.

“Chúng ta cứ phái cao thủ Thần Cảnh lên đấu luôn, loại hết đám tôm tép nhãi nhép ra đã.

Sau đó chúng ta lại đấu với nhau, được không?”
“Đương nhiên, Hoàng tộc họ Diệp định phái ra hai cao thủ Thần Cảnh cùng lúc để tỏ lòng thành”.

Anh ta vừa dứt lời, hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ tự giác đi lên hai sàn đấu khác nhau.

“Diệp điện hạ có lòng!”
Thượng Quan Nhu cười nói: “Hoàng tộc Thượng Quan đồng ý nhập cuộc.

Chúng tôi cũng đồng ý phái ra hai cao thủ Thần Cảnh”.

Ngay sau đó, hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan cũng leo lên sàn đấu.

“Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc Thượng Quan đều đã tỏ thái độ, Hoàng tộc họ Long không thể lạc hậu được.

Chúng tôi cũng đồng ý phái ra hai cao thủ Thần Cảnh”.

Long Khoa cũng cười nói.

“Hoàng tộc họ Đoàn ra trận!”

Người phụ trách của Hoàng tộc họ Đoàn là một người đàn ông trung niên.

Ông ta vừa vung tay một cái, hai cao thủ Thần Cảnh liền bước lên sàn đấu.

Thoáng chốc tám trong số mười sàn đấu đã bị bốn Hoàng tộc chiếm đoạt, chỉ còn lại hai cái cuối cùng.

Hoa Anh Kiệt vẫn nhắm chặt hai mắt, chỉ gọi tên một người: “Chi hội trưởng Hồng!”

Chi hội trưởng Hồng cũng đi lên sàn đấu thứ chín.

Tất cả mọi người đều nhìn sang Dương Thanh.

“Cậu Thanh, tôi lên cho”.

Vương Chiến hỏi.

Thấy Dương Thanh gật đầu, Vương Chiến cũng leo lên sàn đấu.

Thoáng chốc, toàn bộ võ quán Yến Đô tràn ngập khí thế của cao thủ Thần Cảnh.

Đám cao thủ Vương Cảnh vốn đang định tranh đấu đều xám xịt mặt mày.

Mười sàn đấu đều bị cao thủ Thần Cảnh độc chiếm, bọn họ làm gì còn cơ hội?

Tuy nhiên vẫn có kẻ ngu xuẩn muốn thử sức với cao thủ Thần Cảnh.

Mấy cao thủ bán bộ Thần Cảnh liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đi lên sàn đấu.

“Bắt đầu!”

Trong tài ra hiệu, mười cao thủ bán bộ Thần Cảnh đồng loạt xông tới đối thủ của mình.

Giờ phút này, bầu không khí trong võ quán cũng được đẩy lên cao trào, tất cả đều mong chờ, căng thẳng nắm chặt tay.

Nhưng mười cao thủ Thần Cảnh đều không thèm ra tay, chỉ đứng im tại chỗ, không hề e ngại cao thủ bán bộ Thần Cảnh tấn công.

"Bịch!"

Người đầu tiên bị cao thủ bán bộ Thần Cảnh tấn công là cao thủ của Hoàng tộc họ Long.

Cao thủ bán bộ Thần Cảnh vừa tung đấm về phía cao thủ của Hoàng tộc họ Long dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

Nhưng cao thủ của Hoàng tộc họ Long không hề bị dao động, nhếch miệng cười lạnh: "Không biết tự lượng sức mình!"

"Ầm!"

Nói xong, một luồng khí thế khủng bố trên người lão ta bộc phát.

Lão ta đá bay cao thủ bán bộ Thần Cảnh rơi thẳng xuống dưới sàn đấu.

Cùng lúc đó, các cao thủ bán bộ Thần Cảnh trên chín sàn đấu còn lại cũng đồng loạt bị đánh văng ra khỏi sàn đấu.

Cả khán đài lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn mười cao thủ Thần Cảnh trên sàn đấu.

"Mạnh… Mạnh thật đó!"

"Cao thủ bán bộ Thần Cảnh không hề có sức phản kháng".

"Đến cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh còn không chịu nổi một đòn, thực lực Vương Cảnh như chúng ta còn cơ hội gì nữa?"

…

Đám cao thủ Vương Cảnh đứng phía dưới đều tái mét.

Giờ phút này bọn họ mới ý thức được mình chỉ là vật hi sinh.

"Tôi rút khỏi cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô!"

“Tôi cũng rút lui!”

…

Cao thủ Vương Cảnh nhao nhao tuyên bố muốn rút khỏi cuộc đấu võ.

Nhưng vẫn còn người đang quan sát.

“Còn ai muốn đấu tiếp, lên hết đi!”

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Diệp bỗng lạnh giọng nói.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại trên sàn đấu cũng thi nhau tỏ thái độ: “Các người cùng lên đi!”

Rõ ràng, bọn họ đều muốn đánh nhanh thắng nhanh, cứ tiếp tục thế này vẫn còn quá chậm.

“Vậy thì chúng tôi chỉ có thể liên thủ”.

“Chúng ta liên thủ đánh bại họ trước rồi quyết thắng thua sau được không?”

“Được, tôi đồng ý!”

“Tôi cũng đồng ý!”

…

Những cao thủ Vương Cảnh vẫn chưa từ bỏ ước mơ trở thành Vương của Yến Đô dõng dạc nói.

Nhất thời, mỗi sàn đấu đều có mười mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh lao lên.

Nếu không phải diện tích sàn đấu có hạn, sợ là sẽ còn nhiều người hơn nữa.

Các cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ không có tư cách tham chiến, chỉ có thể trở thành khán giả.

“Giết!”

Rốt cuộc cũng có người bắt đầu.

Trên sàn đấu của Vương Chiến, mười mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh đồng loạt xông tới chỗ lão ta.

Vương Chiến vẫn tỏ ra lạnh lùng, khí thế Thần Cảnh trung kỳ bộc phát.

“Cút!”
Lão ta gầm lên, giẫm mạnh xuống sàn đấu.

“Ầm ầm!”
Sàn đấu phát ra tiếng vang cực lớn.

Ngay sau đó, khí thế khủng bố bao phủ cả sàn đấu.

“Bịch bịch bịch!”
Vương Chiến đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện trên sàn đấu chỉ còn một mình lão ta.

Chín sàn đấu còn lại cũng tương tự, cuộc chiến vừa mới bắt đầu đã chỉ còn các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc trụ lại.

Cảnh tượng này khiến đám cao thủ còn rục rịch muốn xông lên hoàn toàn tuyệt vọng.

Có thể nói, Thần Cảnh và dưới Thần Cảnh là hai khái niệm khác hẳn nhau.

Thần Cảnh vô địch không thể đánh bại.

“Tôi từ bỏ!”
“Tôi cũng từ bỏ!”
…
Trong hội trường rộng lớn, các cao thủ Vương Cảnh nhao nhao bỏ quyền thi đấu.

Từ lúc Diệp Xung đề nghị các thế lực đứng đầu Chiêu Châu cùng nhập cuộc đến nay chỉ mới được năm phút, vậy mà đã có thể loại bỏ toàn bộ cao thủ dưới Thần Cảnh.

Cuộc đấu võ vốn phải diễn ra hai mươi tiếng nữa thoắt cái rút ngắn chỉ còn vài tiếng, có khi chỉ còn mấy chục phút.

“Còn ai dám đấu nữa không?”

Chương 1220: 1220: Cuối Cùng Cũng Tới

Không chỉ mình Hoa Anh Kiệt, các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc cũng đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Ông là ai?"

Hoa Anh Kiệt giận dữ nhìn cao thủ thần bí kia, lạnh giọng chất vấn.

Cao thủ bí ẩn vừa xuất hiện liền đánh bại chi hội trưởng Hồng mặc một chiếc áo khoác màu đen, đầu đội mũ đen che kín mặt.

Nhưng khí thế mạnh mẽ trên người lão ta lại khiến mọi người hoảng loạn.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, cùng nhìn chằm chằm cao thủ áo đen.

Không biết tại sao anh cảm thấy ở lão ta có gì đó rất quen thuộc.

Thực lực của cao thủ áo đen cực mạnh, khí tức võ thuật là Thần Cảnh đỉnh phong.

Ở đây có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, nhưng trừ Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt không còn ai có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong nữa.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chỉ có thể là người đứng đầu Hoàng tộc, hoặc là cao thủ bí mật của Hoàng tộc, hay là các cao thủ sống ẩn dật.

Mặc dù Hoàng tộc ngấp nghé Đế Thôn nhưng cũng e ngại người từ trăm năm trước kia.

Có thể nói, bọn họ phái người tới tham gia cuộc đáu võ giành ngôi Vương của Yến Đô đã là phạm quy.

Đương nhiên sẽ không dám để chủ nhân Hoàng tộc tự mình tới.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cao thủ áo đen có thực lực Thần Cảnh, khiến mọi người cảm thấy bị uy hiếp.

"Rốt cuộc ông là ai?"
Hoa Anh Kiệt lại hỏi, ý chí chiến đấu phun trào.

"Cút!"
Cao thủ áo đen bỗng gầm lên khiến tất cả đều kinh hãi.

"Ông muốn chết hả?"
Hoa Anh Kiệt là hội trưởng Hiệp hội Võ thuật, sao có thể chịu nổi sự sỉ nhục này?
Lão ta lập tức lao thẳng về phía cao thủ áo đen.

Cao thủ trên các sàn đấu khác cũng nhìn sang, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Bịch!"
Một giây sau, Hoa Anh Kiệt nhảy lên sàn đấu, tung đấm tấn công cao thủ áo đen.

Mọi người sợ hãi chứng kiến cao thủ áo đen cũng vung nắm đấm chống đỡ.

Đồng thời một khí thế kinh người từ giữa sàn đấu càn quét bốn phía.

Sàn đấu vô cùng cứng rắn bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Bịch!"
Ngay sau đó, tiếng động thật lớn vang lên, sàn đấu vỡ nát.

Cao thủ áo đen và Hoa Anh Kiệt đều đứng trên mặt đất.

Lúc này không một ai chú ý tới, sàn đấu đã bị hủy không thể đấu võ được nữa.

Tất cả đều dán mắt lên người cao thủ áo đen và Hoa Anh Kiệt.

Chuyện đến nước này, sàn đấu đã trở nên vô nghĩa, chỉ còn trận đấu võ thuật đúng nghĩa.

"Giết!"
Hoa Anh Kiệt gào lên, thực lực Thần Cảnh đỉnh phong bộc phát chèn ép về phía cao thủ áo đen.

“Bịch bịch bịch!”
Hai người đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cuộc chiến lập tức bắt đầu.

Các cao thủ Vương Cảnh vây quanh quan sát chỉ cảm thấy trái tim cũng rung động theo từng đòn công kích của hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Các cao thủ Thần Cảnh ở chín sàn đầu còn lại đều sa sầm mặt.

Phần lớn bọn họ đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hậu kỳ.

Dù chỉ quan sát cũng vẫn cảm nhận được áp lực đè nặng như núi, đừng nói là giao đấu với hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thực thụ.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chưa xuất hiện, còn ai có tư cách tranh giành quán quân?

“Bịch!”
Bỗng Hoa Anh Kiệt bị một đòn của cao thủ áo đen đánh bay, đâm thẳng vào một sàn đấu khác.

Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người nhìn chằm chằm cao thủ áo đen.

“Không chịu nổi một đòn!”
Cao thủ áo đen cười lạnh nhìn các cao thủ Thần Cảnh trên chín sàn đấu còn lại, chỉ vào từng người: “Các người cùng lên đi!”
“Cái gì?”
“Lão ta muốn một mình khiêu chiến mười cao thủ Thần Cảnh?”
“Lão ta điên rồi sao?”
“Thật sự coi mình là vô địch thiên hạ à?”
“Dù lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng đâu thể nào đối phó được cả mười cao thủ Thần Cảnh cùng lúc?”
Đám cao thủ Vương Cảnh đều sợ chết khiếp.

Người của Hoàng tộc cũng có cảm giác như vậy.

Còn Dương Thanh lại cau mày.

Đương nhiên anh cảm nhận được thực lực của cao thủ áo đen này cực kỳ khủng bố, dù cùng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu lại vượt xa các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường.

Sợ là mười cao thủ Thần Cảnh đồng loạt ra tay cũng chưa chắc đánh lại một mình lão ta.

Anh không quan tâm sự sống chết của cao thủ Hoàng tộc, chỉ lo lắng cho Vương Chiến.

Cao thủ áo đen đã dám khiêu chiến cả mười cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên là có lòng tin sẽ giành chiến thắng.

"Chết tiệt!"

Hoa Anh Kiệt cũng bò lồm cồm dậy, bộ dạng thê thảm không còn giống hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật.

Sắc mặt lão ta tràn đầy dữ tợn.

Bị đánh bại trước mặt mọi người chính là nỗi nhục lớn nhất của lão ta.

Nói đúng hơn, lão ta đã thua trận.

Sàn đấu ban đầu của lão ta đã bị phá hủy, nhưng vừa rồi lão ta lại bị cao thủ áo đen đánh bay ra một sàn đấu khác.

Như vậy khác gì đã thua?

Nhưng lão ta không hề có ý định rời khỏi, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm cao thủ áo đen.

Cao thủ áo đen không thèm nhìn lão ta, dường như lão ta có tham chiến hay không cũng không quan trọng.

"Vậy thì bọn tôi chỉ có thể liên thủ".

Đúng lúc này, cao thủ của Hoàng tộc họ Long bỗng lên tiếng.

Tuy những người khác không nói gì nhưng đều đang đợi người nói ra câu này.

Thực lực của cao thủ áo đen quá khủng bố, trừ phi bọn họ liên thủ với nhau, nếu không sẽ không có một chút phần thắng nào.

“Giết!”

Mười cao thủ cùng xông lên.

Cao thủ áo đen nhếch môi cười lạnh, xòe mười ngón tay hét lớn: “Biến!”

Mọi người giật mình phát hiện, mười cao thủ vốn đang lao về phía cao thủ áo đen lại đồng loạt ngã lăn ra đất, vẻ mặt vặn vẹo vì đau đớn.

“Xảy ra chuyện gì vậy!”

Chương 1221: 1221: Là Lưu Lão Quái

Lúc trước anh đã từng giết một cao thủ Miêu Thành, tên Miêu Vân Nghiễm.

Miêu Vân Nghiễm cũng là một đại sư cổ thuật, chỉ là ông ta thua xa lão già mặc áo đạo sĩ đen trước mặt.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Thanh chỉ liếc mắt thôi là đã nhận ra đây là cao thủ Miêu Thành.

Bởi vì hơi thở trên người Miêu Vân Nghiễm đã bị anh giết giống hệt hơi thở của lão già mặc áo đạo sĩ đen này, có lẽ hai người là người cùng sư môn.

"Dương Thanh!"

Đúng lúc này, lão già mặc áo đạo sĩ đen nhìn sang Dương Thanh.

Đó là một gương mặt cực kỳ già nua và gầy gò, gương mặt nhăn nheo.

Lúc này, đôi mắt đen nhánh đó toả ra luồng sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh nhíu mày: "Miêu Vân Nghiễm là gì của ông?"

Hơi thở trên người lão già mặc áo đạo sĩ đen cực kỳ giống Miêu Vân Nghiễm, lúc này ánh mắt nhìn Dương Thanh cũng đầy sát khí.

Dương Thanh gần như có thể xác định được lão già mặc áo đạo sĩ đen này là người rất thân với Miêu Vân Nghiễm.

Căn cứ theo sự chênh lệch tuổi tác của hai người thì Miêu Vân Nghiễm có thể là đồ đệ hoặc con cháu của lão ta.

"Lăn đến đây chịu chết đi!"

Lão già mặc áo đạo sĩ đen rống lên phẫn nộ.

Trong nháy mắt, một luồng hơi thở kinh khủng của Thần Cảnh đỉnh phong không ngừng toát ra từ người lão ta.

“Nếu ông đã muốn chết thì tôi tác thành cho ông!”
Dương Thanh nói rồi bước ra.

Nhưng đúng lúc này, một hơi thở kinh khủng khác lại đi trước Dương Thanh một bước, xông thẳng về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen, đồng thời còn quát to: “Muốn động đến anh Thanh thì phải bước qua xác tôi trước!”
Người đó không phải ai khác mà chính là Mã Siêu.

Mã Siêu của lúc này, toàn thân toát ra hơi thở Thần Cảnh sơ kỳ, chỉ thấy anh ra giẫm mạnh xuống đất, rống to: “Phá giải phong ấn!”
Giây tiếp theo, một luồng hơi thở võ thuật kinh khủng phát ra từ người anh ta.

“Giết!”
Anh ta rống lên rồi xông thẳng về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

Lúc anh ta đang ở cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ, sau khi phá giải phong ấn sức chiến đấu thì có thể bộc phát đến bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ anh ta đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, lại phá giải phong ấn nữa, một luồng hơi thở võ thuật cao hơn Thần Cảnh hậu kỳ toát ra từ người anh ta.

Nhưng đây vẫn chưa phải là trạng thái mạnh nhất của anh ta, lúc anh ta xông về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen, anh ta nuốt viên thuốc màu đen, hiển nhiên đó là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển cho anh ta.

Phá giải phong ấn sức chiến đấu cộng thêm viên thuốc tăng thực lực, sau vài giây ngắn ngủi hơi thở võ thuật trên người Mã Siêu đã vọt thẳng lên Thần Cảnh đỉnh phong.

“Muốn chết!”
Lão già mặc áo đạo sĩ đen lên cơn thịnh nộ, đánh về phía Mã Siêu, trong lòng bàn tay lão ta còn có một con cổ trùng dữ tợn.

Một khi cổ trùng này dính lên người Mã Siêu, có lẽ Mã Siêu cũng sẽ trúng cổ độc giống như mười cao thủ Thần Cảnh kia.

Dương Thanh nhíu mày đổ mồ hôi thay Mã Siêu.

Thực lực của lão già mặc áo bào đen quá mạnh, lại còn là đại sư cổ thuật, trong số những người cùng cảnh giới, ít ai là đối thủ của lão ta, huống chi là người mới bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, ép mình tăng thực lực như Mã Siêu.

"Cút!"

Bàn tay của lão già mặc áo đạo sĩ đen chuẩn bị dính lên người mình, Mã Siêu nổi giận gầm lên, bỗng giẫm mạnh xuống đất, vội vã tránh né.

Cùng lúc đó, anh ta chưởng một chiêu về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

"Ầm!"

Bị trúng chiêu này nên lão già mặc áo đạo sĩ đen lùi ra sau vài bước.

Mã Siêu không hề nương tay, thừa dịp lão già mặc áo bào đen bị anh ta đánh đến mức lùi về sau vài bước, anh ta lại xông đến.

"Ầm ầm ầm!"

Đợt tấn công của Mã Siêu cứ rơi xuống một cách điên cuồng, lão già mặc áo bào đen chỉ có thể đánh trả.

Nhất thời toàn bộ hội trường bị bao trùm bởi ý chiến chiến đấu kinh khủng.

Đám người quý tộc đứng xung quanh đang ngây người vì ngạc nhiên.

Mười cao thủ Thần Cảnh bắt tay mà vẫn bị lão già mặc áo đạo sĩ đen đánh bại.

Lúc này một cao thủ trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy tuổi bỗng xuất hiện nhưng lại có thể đánh ngang tay với lão già mặc áo bào đen.

"Rốt cuộc chàng thanh niên này là ai? Sao lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy?"

"Chắc hẳn cậu ta mới hai mươi mấy tuổi nhỉ? Từ lúc nào mà võ thuật lại có nhiều thiên tài như vậy?"

"Hình như cậu ta là một người anh em tốt của Dương

Thanh, tên Mã Siêu!”

Có người nhận ra quan hệ giữa Mã Siêu và Dương Thanh nên nhất thời, ánh mắt của mọi người dồn lên người Dương Thanh.

Dù là Dương Thanh hay Mã Siêu thì cao thủ Thần Cảnh ba mươi tuổi đã cực kỳ thưa thớt nhưng bây giờ lại xuất hiện tận hai người.

Quan trọng là hai người này còn là anh em tốt.

Thật ra khi thấy Mã Siêu đột phá đến Thần Cảnh sơ kỳ, Dương Thanh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Dù sao lúc trước Mã Siêu mới chỉ là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Không ngờ ngâm nước thuốc do Phùng Tiểu Uyển điều chế suốt bốn mươi chín tiếng đồng hồ, Mã Siêu đột phá liên tục, thậm chí còn tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ.

Đối với Dương Thanh mà nói đây là một niềm vui bất ngờ.

Hiện giờ thậm chí cao thủ Thần cảnh của Miêu Thành cũng đã xuất hiện rồi, còn có một người điên cuồng như Black Doctor nữa.

Nếu bên cạnh anh mà có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Mã Siêu thì cũng có thể chia sẻ bớt gánh nặng cho anh.

“Cậu Thanh!”

Lúc này, Vương Chiến là người đầu tiên thoát khỏi cổ độc, ban nãy khoảng thời gian lão ta mới trúng độc, lão ta đã dùng một viên đan dược do Phùng Tiểu Uyển tự phối.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhìn Vương Chiến hỏi: “Có thể chiến một trận không?”

Vương Chiến gật đầu, một luồng hơi thở võ thuật Thần Cảnh trung kỳ gần đến Thần Cảnh hậu kỳ bùng nổ trong cơ thể lão ta.

“Đi đi!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Vương Chiến biến mất ngay tại chỗ, nhắm về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

Mặc dù Mã Siêu có thể bùng nổ năng lực Thần Cảnh đỉnh phong nhưng suy cho cùng phải cố gắng tăng thực lực mới được như vậy.

Mà bản thân lão già áo đạo sĩ đen là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại có cổ thuật mạnh mẽ.

Mặc dù Mã Siêu và Vương Chiến đã bắt tay nhưng chưa chắc đã là đối thủ của lão già áo đạo sĩ đen.

Lúc này, sau khi Vương Chiến khôi phục, Hoa Anh Kiệt cũng khôi phục lại bình thường.

Bản thân lão ta cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, lão ta có thể dùng thực lực võ thuật của mình để ép cổ độc ra ngoài.

Lúc này, mặt lão ta cực kỳ dữ tợn, thân là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng suýt nữa đã bị lão già mặc áo đạo sĩ đen giết.

Đây là nỗi nhục lớn nhất đời lão ta.

Đương nhiên lão ta cũng hiểu lão già mặc áo đạo sĩ đen không hề đơn giản, chỉ cần dùng cổ thuật mạnh mẽ thôi cũng đủ để đàn áp lão ta.

Sau khi Vương Chiến và Hoa Anh Kiệt khôi phục, tám cao thủ Thần Cảnh của bốn Hoàng tộc lớn cũng lần lượt khôi phục lại bình thường, chỉ là hơi thở của mỗi người đều vô cùng hỗn loạn.

Mặt họ đầy sợ hãi.

Chương 1222: 1222: Cơn Giận Của Dương Thanh

Trong võ quán Yến Đô, lão già mặc áo đạo sĩ đen chính là Lưu lão quái của Miêu Thành, cũng chính là sư phụ của Miêu Vân Nghiễm.

Khi ba vị Vương của Liên minh Vương tộc biết lão già mặc áo đạo sĩ đen có thể một mình đánh bại mười cao thủ Thần Cảnh, cuối cùng họ cũng biết tại sao lúc trước Lưu lão quái lại bảo họ tìm bốn cao thủ Thần Cảnh mới chịu giúp họ khống chế Đế Thôn.

"Bởi vì bản thân lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong! Trước mặt lão ta, cao thủ Thần Cảnh cũng chỉ như con sâu cái kiến mà thôi!"

Bạch Vương cười ha ha nói.

Mặt Tiết Vương cũng toát lên vẻ kích động: "Lưu lão quái quá mạnh, lão ta lại là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Khắp Chiêu Châu này mấy ai là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong?"

"Đúng vậy! Cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô này, tất cả mọi người sẽ làm nền cho Lưu lão quái.

Có Lưu lão quái ở đây, ai có thể xưng Vương ở Yến Đô?"

Mã Vương cũng cười nói.

Trong phòng họp video của Liên minh Vương tộc, lâu rồi không có tiếng cười sảng khoái như bây giờ.

"Mọi người, có phải chúng ta nên chuẩn bị đến Yến Đô hay không?"

Bạch Vương chợt cười nói.

Tiết Vương và Mã Vương đều bất ngờ nhưng thoáng chốc đã sực tỉnh ngay, có Lưu lão quái ở đây, bọn họ hoàn toàn không cần phải sợ gì.

Mặc dù người trăm năm trước được truyền thuyết nói rằng vô cùng thần thông nhưng bây giờ đến Hoàng tộc cũng tham

gia vào cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô này, lại có Lưu lão quái ở đây.

Nếu họ đến Yến Đô, chắc sẽ không sao.

"Được! Bây giờ tôi sẽ đưa cao thủ của gia tộc đến Yến Đô!"

Tiết Vương đứng lên nói.

Mã Vương cũng cười nói: "Tôi cũng đi chuẩn bị!"

Thoáng chốc phòng họp video lại chìm vào bóng tối.

Thoáng chốc ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đã dẫn theo cao thủ đứng đầu gia tộc nhà mình lao đến sân bay chạy đến Yến Đô.

Có Lưu lão quái ra tay, Hoàng tộc Chiêu Châu cũng vậy mà Hiệp hội Võ thuật cũng thế, tuyệt đối không ai sống sót khỏi tay Lưu lão quái để đi khống chế Đế Thôn.

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc hoàn toàn không tin khắp Chiêu Châu này lại có người sẽ là đối thủ của Lưu lão quái.

Cùng lúc đó, ở võ quán Yến Đô.

Mã Siêu và Vương Chiến bắt tay nhau đấu với Lưu lão quái, Lưu lão quái hừng hực sức chiến đấu, mặt đầy sát khí.

"Khốn khiếp, các người chết đi!"

Lão ta phẫn nộ gần lên, xoè mười ngón tay ra đánh về phía hai người.

"Cẩn thận!"

Vương Chiến kinh hãi, lão ta biết mười ngón tay của Lưu lão quái đều có cổ độc, một khi bị cào trúng là sẽ trúng độc.

Lúc trước mười cao thủ Thần Cảnh của các thế lực hàng đầu không biết Lưu lão quái là đại sư cổ thuật nên mới bị Lưu lão quái đánh bại chỉ trong một chiêu.

Vương Chiến hét lên rồi tấn công về phía Lưu lão quái.

Bởi vì mười ngón tay của Lưu lão quái chuẩn bị đụng lên người Mã Siêu.

Tất nhiên Mã Siêu cũng hiểu rõ, mắt thấy hai bàn tay của Lưu lão quái chộp đến, chuẩn bị đụng lên người anh ta, anh ta giẫm mạnh xuống đất.

"Ầm!"

Mặt đất dưới chân anh ta nứt toạc, cơ thể lùi thẳng ra sau.

"Chết đi cho tôi!"

Nhưng đúng lúc này, vốn dĩ đã chộp trúng Mã Siêu, mắt Lưu lão quái loé sát khí, bỗng vung hai bàn tay lại ra phía sau.

"Phụt!"

Ngực Vương Chiến bị cào hai vết máu.

"Ông Chiến!"

Mã Siêu thấy Vương Chiến bị Lưu lão quái đánh bay, mặt tái mét vì kinh hãi, người như bùng nổ bay thẳng sang chỗ Lưu lão quái.

Khoảnh khắc Dương Thanh thấy Vương Chiến bị đánh bay, ánh mắt loé lên sự tức giận.

Giờ phút này, anh cảm giác cơn phẫn nộ mạnh mẽ đang mâu thuẫn với phong ấn trong người anh.

Phùng Tiểu Uyển dùng đại pháp phong ấn huyệt vị mới khống chế được hơi thở điên cuồng trong cơ thể anh.

Một khi anh mất kiểm soát, có lẽ toàn bộ võ quán Yến Đô này sẽ máu chảy thành sông.

Anh cũng cố chịu đựng không để mình bùng nổ nhưng lửa giận trong người cứ bùng lên dữ dội.

Mã Siêu cũng chìm trong điên cuồng, tấn công về phía Lưu lão quái hệt như một con dã thú.

Mà Vương Chiến thì khoảnh khắc bị Lưu lão quái đánh trúng, cảm giác vết cào ở ngực đau dớn cực kỳ, sự đau đớn đó từ từ lan ra khắp cơ thể lão ta, dường như mỗi một tế bào đều cực kỳ đau khổ.

"A…"

Vương Chiến nhịn không được hét to, dù là lúc dùng thuốc

Cố Cơ Phùng Tiểu Uyển điều chế cho lão ta, lão ta cũng không thấy đau đớn như vậy.

Lão ta chỉ cảm thấy có hàng nghìn con kiến đang chui vào miệng vết thương, điên cuồng gặm cắn nội tạng lão ta.

"Ông Chiến!"

Dương Thanh vừa nhúc nhích là xuất hiện trước mặt Vương Chiến, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Vương Chiến, hét lên: "Ông cố chịu đựng cho tôi!"

Mặt Vương Chiến méo mó vì đau, tay không ngừng gãi, mới vài giây ngắn ngủi mà miệng vết thương trên ngực lão ta đã máu thịt lẫn lộn.

Dương Thanh dùng một tay để ấn hai tay Vương Chiến xuống đất.

"Giết tôi! Giết tôi đi! Xin cậu hãy giết tôi!"

Mắt Vương Chiến đỏ lên vì máu, mặt méo mó vì đau đớn, đầu đầy mồ hôi, cảm xúc hoàn toàn bùng nổ, gào to: "Cậu Thanh, xin cậu giết tôi đi! Giết tôi đi! A…"

Lão ta vừa gào trong đau khổ vừa bảo Dương Thanh hãy giết mình.

Lúc này, lão ta sống không bằng chết, với lão ta mà nói chỉ có cái chết mới có thể để lão ta được giải thoát.

Nhìn Vương Chiến đau khổ, Dương Thanh chỉ cảm thấy càng lúc càng phẫn nộ, dường như phong ấn huyệt vị đang biến mất từ từ.

Bên kia, Mã Siêu cũng đang điên cuồng chiến đấu kịch liệt với Lưu lão quái.

Vốn dĩ thực lực của anh ta đã không bằng Lưu lão quái, nhờ vào thực lực đã cố tăng lên để đấu tiếp.

Hơn nữa, anh ta đã bộc phát ra thực lực mạnh nhất nhưng suy cho cùng, thực lực tăng lên nhờ sử dụng bí pháp cũng chỉ có hiệu quả trong một khoảng thời gian nhất định.

Lúc này hơi thở trên người Mã Siêu cũng yếu đi rất nhiều, bị Lưu lão quái ép đánh.

Trái lại các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật lại thờ ơ lạnh nhạt, không ai ra tay giúp Mã Siêu đối phó với Lưu lão quái.

Tất cả những thứ này làm ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Dương Thanh từ từ bùng lên.

"Cậu Thanh, giết tôi đi!"

Vương Chiến đỏ mắt nói: "Mạng tôi là do cậu cứu, giết tôi rồi cậu sẽ không cần phải thấy nặng nề!"

"Cậu Thanh, cậu nhất định phải cố nhịn, nhất quyết đừng ra tay.

Một khi cậu ra tay rồi, mọi sự cố gắng của Tiểu Uyển đều đổ sông đổ bể!"

"Cậu Thanh, xin cậu giết tôi đi!"

Vương Chiến đau khổ không thôi, đã dùng đan dược do Phùng Tiểu Uyển điều chế nhưng vẫn không thể giảm bớt nỗi đau trong người lão ta.

Dù vậy nhưng lão ta vẫn lo Dương Thanh sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

"Rầm!"

Chương 1223: 1223: Đến Lượt Cậu

Mã Siêu và Vương Chiến đều hiểu rất rõ một khi Dương Thanh hoàn toàn bùng nổ thì không ai có thể ngăn cản Dương Thanh được.

Nếu Dương Thanh mất kiểm soát, những người ở đây chỉ có con đường chết.

Từ nay về sau, Dương Thanh cũng sẽ hoàn toàn trở thành một tên con quỷ giết người khát máu, thậm chí là chết vì nổ tan xác.

"Cậu Thanh!"
Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo chợt vang lên bên tai Dương Thanh.

Dương Thanh chợt tỉnh táo lại nhưng đôi mắt vẫn đỏ rực, ngâng đầu nhìn bóng người trẻ trung đang bước đến đưa cho anh một chiếc bình ngọc.

"Bọn họ đã trúng Sinh Tử Cổ.

Nếu không có cách để khống chế cơn đau đớn của họ, cuối cùng họ sẽ chết vì quá đau.

Trong bình ngọc này có hai viên thuốc giải Sinh Tử Cổ, cậu cho họ dùng đi!"
Là Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan, lúc này đôi mắt Thượng Quan Nhu đầy dịu dàng.

Lúc nhìn Dương Thanh, ánh mắt không còn kiêu ngạo như lúc mới gặp Dương Thanh nữa.

"Cảm ơn!"
Dương Thanh không hề do dự, vội vàng đút hai viên thuốc cho Mã Siêu và Vương Chiến.

Quả nhiên mới vừa uống được mười mấy giây, mặt hai người không còn đau khổ nữa.

Hai người nằm dưới đất thở dốc, người đẫm mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, hai tên cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã ra tay chiến đấu với Lưu lão quái.

“Cô Thượng Quan, cảm ơn cô!”
Sau khi Mã Siêu và Vương Chiến bình tĩnh lại, hai người đều cảm kích nhìn Thượng Quan Nhu.

Ban nãy bọn họ sống không bằng chết, cơn đau của Sinh Tử Cổ đúng là đau đến cực đỉnh.

Không những thế còn làm Dương Thanh đang đứng trên bờ vực bùng nổ bình tĩnh trở lại.

Thượng Quan Nhu khẽ lắc đầu, nhìn về phía Dương Thanh, mặt nghiêm túc nói: “Tôi có thể cảm nhận được cảm xúc ban nãy của cậu rất lạ, dường như trong cơ thể cậu đang ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng”.

“Tôi có cảm giác một khi cậu phát ra sức mạnh đó, có lẽ không ai có thể ngăn cản cậu, mà bản thân cậu cũng hoàn toàn trở thành ác quỷ”.

Dương Thanh không ngờ cảm giác của cô gái này lại nhạy bén như vậy, cảm nhận được tình trạng ban nãy của anh.

Nhưng dù thế nào, chỉ riêng việc Thượng Quan Nhu đưa thuốc giải khi Mã Siêu và Vương Chiến đang gần kề cái chết vì đau, cô ta cũng đã xứng làm bạn của anh.

“Chuyện này nói ra rất dài, nếu sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho chị biết”.

Dương Thanh nhìn Lưu lão quái đang chiến đấu kịch liệt, nghiêm túc nói: “Bây giờ có lẽ nên nghĩ xem làm thế nào để giải quyết tên khốn này”.

Thượng Quan Nhu cũng nhìn Lưu lão quá, mặt nghiêm túc nói: “Nếu tôi không đoán nhầm, đây là Lưu lão quái cực kỳ nổi tiếng ở Miêu Thành.

Dù ở Miêu Thành, lão ta cũng là cao thủ đứng đầu”.

“Không những thế lão ta còn có bốn đệ tử, trong đó đại đệ tử của lão ta là cao thủ Thần Cảnh, thừa kế cổ thuật của lão ta”.

“Thứ lão ta am hiểu nhất là cổ thuật, với cảnh giới võ thuật của lão ta mà còn dùng thêm cổ thuật thì ít ai có thể đấu lại”.

Dương Thanh nhíu mày: “Đại đệ tử của lão ta tên Miêu Vân Nghiễm à?”
“Cậu biết hả?”
Thượng Quan Nhu ngạc nhiên nhìn Dương Thanh.

Những chuyện liên quan đến Miêu Thành đều là những bí mật, thậm chí chuyện của Lưu lão quái còn là bí mật trong bí mật, chỉ có những người quan trọng của Hoàng tộc mới được biết những chuyện này.

Không ngờ Dương Thanh cũng biết đại đệ tử của Lưu lão quái tên Miêu Vân Nghiễm.

“Thì ra là thế!”
Mắt Dương Thanh loé sát khí.

Vốn dĩ anh còn đang nghi ngờ quan hệ giữa Lưu lão quái và Miêu Vân Nghiễm, không phải đệ tử thì cũng là người thân.

Không ngờ lại giống như những gì anh nghĩ, Miêu Vân Nghiễm là đại đồ đệ của Lưu lão quái.

“Miêu Vân Nghiễm, đại đồ đệ của Lưu lão quái, năm mươi ba tuổi, thực lực Thần Cảnh trung kỳ”.

Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói: “Dù là ở Miêu Thành nhưng thiên phú võ thuật của Miêu Vân Nghiễm cũng thuộc dạng cực kỳ mạnh”.

“Nghe đồn sau khi Miêu Vân Nghiễm lợi dụng cổ thuật bùng nổ hết thực lực thì sức chiến đấu có thể so với Thần Cảnh đỉnh phong”.

Hiển nhiên Thượng Quan Nhu hiểu rõ tình hình của Miêu Thành.

Dương Thanh gật đầu: “Dù thiên phú võ thuật của ông ta có mạnh đi chăng nữa thì cũng chết rồi!”
“Cái gì? Cậu nói ông ta chết rồi?”
Thượng Quan Nhu ngạc nhiên: “Ông ta là cao thủ có thể đấu với Thần Cảnh đỉnh phong, sao lại chết được?”
Bỗng nhiên cô ta nghĩ đến chuyện gì đó, kinh hãi nhìn Dương

Thanh: “Chẳng lẽ cái chết của ông ta có liên quan đến cậu?”
Dương Thanh nhìn Thượng Quan Nhu, không trả lời lại mà chỉ nói: “Thế giới này rất lớn”.

Một câu hờ hững như chẳng có nghĩa gì lại làm tim Thượng Quan Nhu đập thình thịch.

Cô ta không biết cuối cùng có phải Dương Thanh đã giết Miêu Vân Nghiễm hay không nhưng cô ta hiểu ý Dương Thanh là trên thế giới này, có rất nhiều người có thể giết Miêu Vân Nghiễm.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình nên tất nhiên Thượng Quan Nhu sẽ không ép hỏi Dương Thanh.

“Bốn Hoàng tộc lớn, Hiệp hội Võ thuật, bắt tay đi!”
Dương Thanh chợt lên tiếng hỏi: “Nếu không sẽ không ai là đối thủ của Lưu lão quái”.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan thất bại liên tục, nếu không nhờ họ có bí dược có thể ức chế cổ độc thì sẽ không thể chiến đấu lâu như vậy.

Nhưng chiến đấu càng lâu, vết thương trên người họ chồng chất, trái lại Lưu lão quái thì vẫn còn rất mạnh.

Ngoài việc trông có vẻ hơi nhếch nhác một chút thì hơi thở võ thuật trên người lão ta vẫn ở Thần Cảnh đỉnh phong.

Cho dù Dương Thanh bùng nổ hoàn toàn thực lực thì chưa chắc có thể giết Lưu lão quái một cách dễ dàng.

Đến Thần Cảnh đỉnh phong rồi, ai mà chẳng có cách bảo vệ mạng sống?
Dương Thanh muốn giết Lưu lão quái, không hề dễ dàng.

Chứ đừng nói đến việc bây giờ anh không thể chiến đấu.

Nếu không một khi phá giải phong ấn huyệt vị rồi, rất có thể hơi thở điên cuồng trong cơ thể anh sẽ làm anh hoàn toàn mất trí.

“Mọi người còn muốn xem đến khi nào?”
Thượng Quan Nhu bước lên phía trước, cô ta nhìn các Hoàng tộc khác và Hiệp hội Võ thuật, lạnh giọng nói: “Bây giờ chỉ có

bắt tay, tập trung hết cao thủ Thần Cảnh cùng nhau đối phó mới có thể có một cơ hội.

Nếu không, không ai có thể đánh bại lão ta".

Sau khi Thượng Quan Nhu nói xong, ngay lập tức các Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật im lặng.

Hôm nay bọn họ đến đây với mục đích là cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, muốn khống chế Đế Thôn.

Nếu bây giờ để lộ thực lực thật của bọn họ thì chờ sau khi giải quyết Lưu lão quái, sao bọn họ có thể tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nữa?
"Diệp Xung, cậu thấy thế nào?"
Không ai nói chuyện, Thượng Quan Nhu chủ động hỏi.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Xung cười chua xót: "Tôi chỉ là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, không có tư cách quyết định cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp có bắt tay đối phó với Lưu lão quái hay không".

"Hoàng tộc họ Đoàn cũng không có ý định bắt tay!"
Bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, một người trung niên mặc trang phục truyền thống lạnh nhạt nói, hoàn toàn không hề nể mặt Thượng Quan Nhu.

"Hoàng tộc họ Long cũng không có ý định!"
Bên phía Hoàng tộc họ Long, Long Khoa cũng lạnh giọng nói: "Cô Thượng Quan muốn làm mỹ nhân cứu anh hùng thì cứ làm đi, chúng tôi không có nhu cầu!"
"Ông…"
Thượng Quan Nhu tức giận nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Vốn dĩ cô ta cứ tưởng trong tình huống như thế này, ít nhất bốn Hoàng tộc lớn sẽ bắt tay nhau đối phó Lưu lão quái.

Nhưng cô ta sai rồi, đám khốn khiếp này không muốn bắt tay nhau chống kẻ thù mà chỉ muốn ngồi giữa hưởng lợi.

.

Chương 1225: 1225: Dương Thanh Hộc Máu

Khoảnh khắc này, mọi người trong hội trường đều khiếp sợ.

Bởi vì hơi thở toát ra từ người Dương Thanh quá mạnh mẽ, mặc dù họ đứng rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đàn áp của Dương Thanh.

"Sao lại thế được?"

Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt không thể tin nổi.

Đến tận giờ phút này, lão ta mới ý thức được người mà Dương Thanh trông cậy vào không phải là Vương Chiến, mà là chính bản thân anh.

Bản thân Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng giờ phút này, lão ta lại cảm nhận được hơi thở rất kinh khủng đang toát ra từ người của Dương Thanh.

Không chỉ có mình Hoa Anh Kiệt mà người của Hoàng tộc cũng rất kinh hãi.

"Ầm ầm ầm!"

Chỉ thấy mặt đất dưới chân Dương Thanh nứt toạc, hơn nữa lấy vị trí dưới hai chân anh làm trung tâm, khe nứt lan ra bốn phương tám hướng.

"Anh Thanh!"

Cảm nhận được hơi thở trên người Dương Thanh càng ngày càng kinh khủng, Mã Siêu đầy lo lắng.

Vương Chiến cũng vậy, mắt lão ta cực kỳ nghiêm túc và tập trung.

Họ hiểu rõ tình trạng của Dương Thanh, một khi anh tức giận, cơn tức giận của anh sẽ dẫn đường cho tàn dư của liều thuốc hoàn mỹ còn tồn đọng trong cơ thể anh phát huy tác dụng, Dương Thanh sẽ chìm trong điên cuồng.

Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, một khi tiến vào trạng thái điên cuồng, thực lực của anh sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó, dù tất cả mọi người trong hội trường có bắt tay nhau thì chưa chắc có thể làm đối thủ của Dương Thanh.

Võ quán Yến Đô sẽ máu chảy thành sông.

"Mã Siêu, chúng ta phải tìm cách ngăn cản, một khi cậu Thanh mà điên cuồng thì không có thuốc giải đâu".

Vương Chiến chợt nói.

Mã Siêu nhìn Vương Chiến, mắt đỏ hoe hỏi: "Đến bước này rồi mà ông nghĩ chúng ta còn ngăn cản nổi à?"

Dương Thanh đã tỏ ý chí chiến đấu, còn Lưu lão quái thì đến vì Dương Thanh, không ai có thể ngăn cản trận chiến tiếp theo.

"Có lẽ mọi thứ chỉ có thể dựa vào một mình Dương Thanh! Mong cậu ấy có thể tự giữ bình tĩnh!"

Vương Chiến cắn răng nói.

"Giết!"

Trong lúc hai người đang lo lắng, Lưu lão quái chợt gầm lên một tiếng, lão ta vừa nhấc chân, mặt đất nứt toạc.

Dường như trong nháy mắt, lão ta đã vọt đến trước mặt Dương Thanh.

Chỉ thấy mười ngón tay của lão ta điên cuồng tấn công Dương Thanh.

Mắt Dương Thanh hoàn toàn không hề hoảng loạn, mặt không hề có cảm xúc gì, chân nhẹ như mây, lui thẳng ra mười mấy mét.

Tất nhiên anh biết trên tay Lưu lão quái có chứa cổ độc, dù là anh thì có trúng cổ độc cũng không chịu nổi.

Quan trọng là bây giờ anh còn phải chia một phần lớn sức lực và tinh thần ra kiểm soát hơi thở điên cuồng đang bùng nổ trong cơ thể.

Có thể nói anh của bây giờ không thể chiến đấu hết mình được, chỉ có thể cố gắng chiến đấu dưới sự bảo đảm có thể

kiểm soát được hơi thở điên cuồng.

"Nhanh thật!"

Mọi người kinh hô, Dương Thanh quá nhanh, cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh hoàn toàn không thể bắt được bóng dáng của anh.

Mặc dù là cao thủ Thần Cảnh thì cũng chỉ có thể thấy được tàn ảnh.

Bọn họ mới thấy Dương Thanh đứng đó nhưng giây tiếp theo, anh đã xuất hiện ở chỗ cách đó mười mét.

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu đầy kinh hãi, lầm bầm: "Thì ra đây mới là năng lực thật sự của cậu ta, mình tự xưng là thiên tài võ thuật nhưng so với cậu ta, mình còn chẳng đáng để nhắc đến".

Sắc mặt Diệp Xung cực kỳ khó chịu, thân là lớp trẻ của Hoàng tộc họ Diệp, thiên phú võ thuật mạnh nhất, thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Khắp bốn Hoàng tộc lớn này, có lẽ chỉ có thiên phú của một mình Thượng Quan Nhu mới có tư cách được so với anh ta.

Chỉ còn một bước nữa là anh ta sẽ tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ nhưng anh ta nhỏ hơn Thượng Quan Nhu hai tuổi.

Một khi anh ta có thể phá vỡ cảnh giới Thần Cảnh trước ba mươi tuổi thì trong bốn Hoàng tộc lớn này, anh ta sẽ là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong tầng lớp con cháu.

Nhưng giờ phút này anh ta lại phát hiện một người cũng trẻ trung trạc tuổi anh ta nhưng lại có thể đấu với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thế chẳng phải đang nói, anh ta và Dương Thanh chênh nhau cả một cảnh giới võ thuật hay sao.

Trong Thần Cảnh, sự chênh lệch giữa bất kỳ hai ranh giới nhỏ nào cũng đều rất lớn chứ đừng nói đến sự chênh lệch giữa bán bộ Thần Cảnh và Thần Cảnh đỉnh phong.

Bên phía Hoàng tộc họ Long, mặt Long Khoa tái mét.

Bỗng nhiên ông ta hiểu tại sao lúc trước Long Hoàng cứ muốn làm thân với Dương Thanh.

Nếu không phải vì con trai của ông ta Long Phi Dương chọc tức Dương Thanh thì sao Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh lại đi đến bước đường như hôm nay chứ?

Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn cũng nghiêm túc, lúc nhìn Dương Thanh, ánh mắt họ sáng như ánh sao.

"Người này không hề tầm thường, một khi cậu ta sẵn sàng góp sức cho Hoàng tộc họ Đoàn thì sẽ mang đến lợi ích rất lớn".

Hoàng tộc họ Đoàn, một người đàn ông trung niên mặc đồ truyền thống tên Đoàn Vô Nhai, cũng là người phụ trách của Hoàng tộc họ Đoàn trong cuộc hành trình đến Yến Đô lần này.

Đoàn Vô Nhai – người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, cao thủ cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ.

"Điện hạ, muốn làm cậu ta thần phục, sợ là rất khó!"

Một lão già thân hình gầy gò đứng bên cạnh Đoàn Vô Nhai nói.

"Trước mặt Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, dù cậu ta có là thiên tài võ thuật Thần Cảnh đỉnh phong thì cũng phải cúi đầu!"

Đoàn Vô Nhai kiêu ngạo, nói với giọng ngang ngược vô cùng.

Lão già khẽ lắc đầu: "Người này mới hai mươi tám tuổi mà đã là Thần Cảnh đỉnh phong, chắc chắn có lai lịch không tầm thường nhưng chúng ta không tra được.

Nói không chừng, cậu ta có liên quan đến gia tộc Cổ Võ".

"Gia tộc Cổ Võ!"

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai âm u cực kỳ, gia tộc Cổ Võ mới chính là gia tộc võ thuật ở ẩn của Chiêu Châu này.

Bất kỳ một người nào thuộc dòng chính của gia tộc Cổ Võ, họ đều tập võ từ nhỏ, sau khi qua lễ thành niên, nếu cảnh giới võ thuật không thể đột phát Vương Cảnh đều sẽ bị đuổi ra khỏi gia tộc Cổ Võ.

Đây là quy tắc mấy trăm năm của gia tộc Cổ Võ, bởi thế thiên phú của dòng chính trong gia tộc Cổ Võ đều cực mạnh, hơn nữa rất chịu khó tu võ thuật.

"Cũng chỉ có dòng chính gia tộc Cổ Võ mới có thể có thiên phú võ thuật kinh khủng như vậy".

Lão già nghiêm túc nói.

Sau khi Đoàn Vô Nhai im lặng thật lâu, ông ta chợt nói: "Dù cậu ta là dòng chính của gia tộc Cổ Võ thì cũng lắm chỉ có huyết mạch của gia tộc Cổ Võ.

Nếu không gia tộc Cổ Võ không thể để mặc cho một thiên tài võ thuật như thế rong ruổi bên ngoài".

"Có lẽ bố mẹ cậu ta là người thuộc dòng chính gia tộc nhưng bị gia tộc Cổ Võ đuổi đi, cũng có thể là tổ tiên của cậu ta".

Lão già gật đầu: "Có lẽ vậy!"

"Nếu đã như vậy, người này đúng là bom hẹn giờ, dù cậu ta có đồng ý trở thành một phần của Hoàng tộc họ Đoàn thì Hoàng tộc họ Đoàn cũng chỉ có thể cung phụng.

Nếu không một khi gia tộc Cổ Võ cho cậu ta về tộc, đó sẽ là ngày tận thế của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta".

Chương 1226: 1226: Dương Thanh Phát Cuồng

Mọi người ồ lên, rất nhiều cao thủ Thần Cảnh đều cực kỳ nghi ngờ.

Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh không hề thua kém Lưu lão quái nhưng không biết tại sao hình như Dương Thanh đang kiềm chế võ thuật của mình.

Có điều tại sao Dương Thanh lại muốn kiềm chế võ thuật?
Sau khi Lưu lão quái đánh Dương Thanh một cú, sát khí càng nhiều hơn.

Lão ta nhìn Dương Thanh chằm chằm, nói: "Nhóc con, từ khi cậu giết đồ đệ của tôi thì trời định là sẽ có ngày hôm nay rồi".

"Cậu yên tâm, tạm thời tôi sẽ không giết cậu.

Cậu giết đồ đệ của tôi, vậy tôi sẽ cũng sẽ để cậu hiểu cảm giác bị mất người thân rồi mới tiễn cậu lên đường".

Ầm!
Dương Thanh vốn đang cố kiềm chế lửa giận nghe Lưu lão quái nói xong, anh không thể kiểm soát nữa, một luồng hơi thở kinh khủng bùng nổ trên người anh.

"Loảng xoảng!"
Vật dụng bằng thuỷ tinh trong võ quán Yến Đô vỡ vụn trong sự khiếp sợ của mọi người.

Một luồng hơi thở đàn áp kinh khủng quét qua toàn bộ hội trường.

Chỉ thấy Dương Thanh đã đứng lên, không còn giống như đang bị thương nữa.

Anh của bây giờ, mắt đỏ tươi, khí thế vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong điên cuồng sinh sôi trong cơ thể anh.

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân anh vỡ tung.

“Trời ơi! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tại sao tôi lại có cảm giác như sắp bị giết vậy?”

“Cuối cùng Dương Thanh là cao thủ thuộc cảnh giới nào? Tại sao tôi là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rồi mà cảm giác tim đập thình thịch vậy?”

Lúc này, cao thủ trong võ quán Yến Đô đều sợ ngây người.

Tất nhiên Lưu lão quái cũng cảm nhận được hơi thở kinh khủng trên người Dương Thanh, gương mặt vốn dĩ đang kiêu ngạo trở nên khiếp sợ.

“Cậu, cảnh giới võ thuật của cậu không phải Thần Cảnh đỉnh phong, mà là Siêu Phàm Cảnh!”

Lưu lão quái chợt hô lên.

“Siêu Phàm Cảnh? Siêu Phàm là gì? Là cảnh giới sau khi đột phá khỏi Thần Cảnh à?”

Nghe Lưu lão quái kêu lên, đám cao thủ Hoàng tộc đều kinh hãi.

Với bọn họ mà nói, Thần Cảnh đỉnh phong đã là đích đến của võ thuật mà họ theo đuổi, còn về cảnh giới sau Thần Cảnh đỉnh phong là gì, họ hoàn toàn không biết và cũng chưa từng có ý định tìm hiểu.

Nhưng bây giờ, một người còn trẻ, chỉ mới hai mươi tám tuổi mà đã đột phá cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong?

Dù có là Lưu lão quái thì bây giờ lão cũng cảm nhận được sự đàn áp cực đại, lần đầu tiên trong đời lão ta thấy sợ một cao thủ võ thuật.

“Bộp!”

Bỗng nhiên một bóng dáng bay thẳng sang bóp cổ Lưu lão quái.

Cơ thể Lưu lão quái từ từ bị cánh tay Dương Thanh giơ lên, hai chân nhấc lên khỏi mặt đất trong sự khiếp sợ của mọi người.

Người mạnh như Lưu lão quái mà lại bị Dương Thanh chộp lấy xách lên như con gà.

Chỉ thấy Lưu lão quái giãy giụa điên cuồng, hơi thở Thần Cảnh đỉnh phong bùng nổ đến cực đỉnh nhưng lại không thể

làm được gì, không thể thoát khỏi tay Dương Thanh.

"Chuyện này…"

"Sao lại thế được?"

Vô số cao thủ Thần Cảnh đều phát ra tiếng cảm thán.

Một chiêu của Lưu lão quái có thể đánh bại mười cao thủ Thần Cảnh trong vòng một giây nhưng bây giờ lão ta lại bị Dương Thanh giơ lên không trung, thậm chí còn không thể trốn thoát.

Mặt Hoa Anh Kiệt tái đến cực đỉnh, lúc trước lão ta còn ảo tưởng rằng đợi những người khác bị tiêu hao trước rồi cuối cùng lão ta sẽ ra tay.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện cao thủ Siêu Phàm Cảnh khủng bố cỡ này, quan trọng là người đó chỉ mới hai mươi tám tuổi.

Điều này làm lão ta có cảm giác rằng, lão ta luyện võ mấy chục năm nhưng trước mặt Dương Thanh, lão ta chỉ như một trò hề.

Mặt Diệp Xung tái nhợt, lúc trước khi Dương Thanh chuẩn bị đấu với Lưu lão quái, Thượng Quan Nhu còn xin anh ta giúp đỡ, muốn cao thủ Hoàng tộc họ Diệp ra tay cùng đối phó với Lưu lão quái.

Nhưng đã bị anh ta từ chối.

Nếu ban nãy anh ta đồng ý, với thực lực của Dương Thanh, đánh bại Lưu lão quái là việc chẳng tốn bao nhiêu sức.

Dù cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chẳng giúp được gì nhiều nhưng ít nhất cũng thể hiện được thái độ của Hoàng tộc họ Diệp.

Một khi được làm bạn với Dương Thanh, sau này Hoàng tộc họ Diệp cũng sẽ lên mây, vượt qua nhưng Hoàng tộc khác.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã muộn rồi!

Đoàn Vô Nhai cũng trợn mắt há mồm nhìn Dương Thanh, mặt như thể không tin nổi: "Sao lại thế được?"

"Lưu lão quái là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Miêu Thành, là đại sư am hiểu cổ thuật, cao thủ Thần Cảnh tầm

thường không phải là đối thủ của lão ta.”

“Tại sao Dương Thanh có thể khống chế mạng sống của lão ta?”

Lão già bên cạnh ông ta nghiêm túc nói: “Điện hạ, cậu cũng nói rồi, Lưu lão quái chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà Dương Thanh đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi.

Bây giờ cậu ta là cao thủ Siêu Phàm!”

Đoàn Vô Nhai lảo đảo chợt lùi về sau vài bước.

Đây cũng là lần đầu tiên ông ta nghe đến Siêu Phàm Cảnh.

Nếu ông ta biết Dương Thanh mạnh đến vậy thì đã chủ động làm thân với Dương Thanh rồi, cần gì chờ tới bây giờ?

Ông ta không biết cảnh giới trên Thần Cảnh đỉnh phong là gì nhưng lại biết trong gia tộc Cổ Võ có cao thủ vượt trên Thần Cảnh.

Hiển nhiên cao thủ đứng đầu gia tộc Cổ Võ sẽ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Bất kỳ cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào đều có thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn một cách dễ dàng.

Nhưng ông ta lại bỏ lỡ cơ hội làm quen với cao thủ như vậy, bây giờ ông ta cực kỳ hối hận.

Thượng Quan Nhu cũng sợ ngây người, hé miệng, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Vốn dĩ cô ta cứ tưởng mình đã đánh giá Dương Thanh rất cao rồi, nhưng bây giờ cô ta phát hiện, cô ta đã đánh giá thấp Dương Thanh, rất rất thấp.

Một cao thủ còn trẻ mà đã đạt vượt khỏi Thần Cảnh đỉnh phong, anh là thiên tài cái thế à?

Bỗng nhiên mắt cô ta toát lên vẻ kiên quyết, cô ta phải có được thiên tài này!

Thân là cô gái có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí là cô gái có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong thế hệ con cháu của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu.

Cô ta chưa bao giờ gặp chàng trai trẻ nào có thiên phú mạnh hơn mình, dù có là Diệp Xung thì cô ta cũng chưa bao giờ thèm xem trọng.

Từ nhỏ cô ta đã sùng bái cao thủ, cũng từng suy nghĩ, cả đời này, trừ phi gặp được người tài trẻ nào có thiên phú võ thuật mạnh hơn mình, cô ta mới chịu lấy.

Nếu không cô ta thà ở thế cả đời!

Cứ ngỡ đời này cô ta sẽ không gặp được người đàn ông nào mạnh hơn cô ta.

Đến hôm nay gặp Dương Thanh, cô ta mới hiểu có lẽ mình đã gặp được chân mệnh thiên tử của mình.

“Thả… Tôi… Ra…”

Chương 1227: 1227: Cút Hết Cho Tôi

Ngay từ đầu Thượng Quan Nhu đã cảm giác được trong cơ thể Dương Thanh ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng.

Bây giờ nghe Mã Siêu và Vương Chiến nói, dường như cô ta đã hiểu được gì đó.

Nhất thời, cô ta cũng tái mặt, vội vã khuyên: "Cậu Thanh, cậu đã đánh bại Lưu lão quái rồi, không nhất thiết phải giết lão ta".

"Dù sao lão ta cũng là cao thủ đứng đầu Miêu Thành, nếu lão ta chết ở đây, sợ là toàn bộ Miêu Thành sẽ lấy cái cớ này để nhập thế".

Cảm giác của cô ta cực kỳ nhạy bén, giờ phút này cô ta có thể cảm nhận rõ rằng Dương Thanh đang cố gắng đấu tranh với lý trí mình.

Một khi anh mất lý trí, có lẽ sẽ hoàn toàn trở thành một ma đầu.

"Hả?"

Mã Siêu và Vương Chiến cứ ngăn cản liên tục, bây giờ đến Thượng Quan Nhu cũng ngăn cản làm cao thủ khắp nơi đều ý thức được một vài điều là lạ.

Lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Long, đôi mắt đen láy của Đồng Dã cao thủ Thần Cảnh trung kỳ biết thuật thôi miên chợt nhìn Dương Thanh chằm chằm.

Chỉ trong nháy mắt, mắt lão ta khôi phục lại như bình thường nhưng lại đầy sợ hãi giống như thấy được một thứ gì đó rất kinh khủng.

"Ông Đồng, ông phát hiện ra gì à?"

Long Khoa nghiêm túc hỏi.

Đồng Dã từ từ bình tĩnh trở lại nhưng tận sau trong đôi mắt lão ta vẫn toát lên sự sợ hãi.

Một lúc lâu sau, lão ta mới nói: “Trong cơ thể cậu ta ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng, dường như sức mạnh này bị phong ấn, đang không ngừng tấn công phong ấn đó.

Một khi phong ấn của cậu ta bị phá vỡ, thực lực của cậu ta sẽ còn mạnh hơn nữa”.

“Nhưng với cảnh giới võ thuật bây giờ của cậu ta, cơ thể cậu ta không thể chịu nổi luồng sức mạnh điên cuồng đó.

Một khi phong ấn bị phá vỡ, có lẽ cậu ta cũng sẽ chết vì nổ tung”.

“Bây giờ, cậu ta đang cố khống chế sức mạnh điên cuồng trong cơ thể, không những thế sức mạnh càng lúc càng lớn, lý trí của cậu ta sẽ từ từ biến mất”.

Đồng Dã không hề nhỏ giọng nên lão ta vừa nói ra, đám cao thủ của những thế lực đứng đầu đều nghe thấy.

“Thì ra là vậy!”

Mắt Long Khoa sáng lấp lánh: “Nói vậy thì luồng sức mạnh này không hề thuộc về cậu ta.

Một khi bùng nổ thì cậu ta sẽ đối diện với sự huỷ diệt”.

“Thảo nào cậu ta còn trẻ vậy mà lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, thì ra sức mạnh này không thuộc về cậu ta”.

Vốn dĩ Diệp Xung còn không thể chấp nhận việc Dương Thanh bằng tuổi với anh ta lại có thể bộc phát thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, bây giờ biết vậy nên anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, lão già bên cạnh Đoàn Vô Nhai nói với âm lượng chỉ có hai người nghe được: “Điện hạ, tiếp theo sẽ là cơ hội của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta.

Nếu điện hạ có thể nắm bắt thì nó sẽ là nguồn lực khổng lồ cho Hoàng tộc họ Đoàn”.

“Ồ?”

Đoàn Vô Nhai hứng thú, mắt sáng như sao, nhìn lão già nói: “Tôi muốn nghe rõ hơn!”

“Dù sức mạnh trong cơ thể Dương Thanh không thuộc về

cậu ta nhưng bản thân cậu ta cũng là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nếu cậu ta có thể khống chế sức mạnh trong cơ thể thì sau này cậu ta sẽ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh".

Lão già nghiêm túc nói: "Điện hạ, điện hạ ngẫm lại xem, khắp bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu này, chưa có cao thủ nào đột phá khỏi cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong".

"Nếu hôm nay nhân cơ hội làm quen với một người rất có khả năng trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí là giúp cậu ta một phen, điện hạ nói xem chờ khi cậu ta bước vào Siêu Phàm Cảnh rồi, với quan hệ giữa điện hạ và cậu ta, trong Hoàng tộc họ Đoàn, ai dám động đến địa vị của điện hạ nữa?"

Mắt Đoàn Vô Nhai sáng lên, nhìn Dương Thanh đang cố gắng khống chế hơi thở điên cuồng trong cơ thể mình, nghiêm túc nói: "Nhưng bây giờ chúng ta chưa biết liệu cậu ta có thể khôi phục lý trí hay không".

Nếu lúc này tôi đứng ra giúp đỡ cậu ta, cậu ta có thể kiểm soát được mình thì tốt nhưng nếu không kiểm soát được thì sao?"

"Hoàng tộc họ Long, hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật đều đang bàng quan ngồi quan sát, chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi.

Nếu tôi ra mặt, sẽ bị thế lực của ba người đó lật đổ".

"Một khi Dương Thanh bất lợi thì trong trận chiến giành ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ những thế lực khác sẽ bắt tay nhằm vào Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta".

Đoàn Vô Nhai rất rõ tình hình trước mặt.

Có thể nói một khi giúp Dương Thanh, đó sẽ là một ván cược khổng lồ, ván cược đắc tội với Hoàng tộc họ Long, hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật.

Một khi thua, có lẽ Hoàng tộc họ Đoàn sẽ bị các thế lực khác bắt tay chèn ép.

Còn về cuộc thi tranh ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể làm khán giả.

Nhưng lão già gầy gò của Hoàng tộc họ Đoàn lại nghiêm túc nói: "Điện hạ, có lẽ điện hạ nghĩ đây là một ván cược lớn nhưng tôi lại nghĩ đây không phải đánh cược".

"Với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của Dương Thanh cũng đã chứng minh cậu ta không hề tầm thường, dù cậu ta không thể bước vào Siêu Phàm Cảnh thì cậu ta cũng là một cao thủ có thể so với Đoàn Hoàng, quan trọng là cậu ta còn trẻ, còn nhiều tiềm năng".

"Nếu sau lưng cậu ta là gia tộc Cổ Võ thật thì không những chúng ta đang làm quen được một chàng trai có thiên phú võ thuật xuất chúng mà còn làm quen được với gia tộc Cổ Võ mạnh mẽ vô cùng".

"Tôi chắc chắn hôm nay cậu ta sẽ không sao, dù cậu ta có mất kiểm soát thì cũng sẽ có người cứu cậu ta về!"

"Còn về cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, đó chỉ là một cái bẫy thôi, chắc điện hạ cũng hiểu mà đúng không?"

"Với sự lớn mạnh của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, có Hoàng tộc hay thế lực đứng đầu nào dám chủ động cạch mặt chúng ta?"

Nghe lão già nói, mắt Đoàn Vô Nhai sáng như sao, ánh mắt lại nhìn về phía Dương Thanh.

Lúc này, mắt Dương Thanh đỏ tươi, hơi thở điên cuồng trên người còn mạnh mẽ hơn ban nãy nhiều.

Lưu lão quái bị anh xách lên không trung, không thể giãy ra được.

Có vài lần, Dương Thanh sắp bóp gãy cổ Lưu lão quái nhưng tia lý trí cuối cùng kia nói với anh rằng, anh không thể giết lão ta.

Lưu lão quái đứng trên bờ vực sống chết, có rất nhiều lần lão ta cảm giác được mình sắp bị vặn gãy cổ nhưng Dương Thanh lại chợt khôi phục lại một tia lý trí.

“Cút!”

Dương Thanh nổi giận gầm lên, tiện tay vung lên, người Lưu lão quái bay thẳng ra mười mét.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn, người Lưu lão quái đập mạnh lên vách tường của Võ quán Yến Đô.

Chịu đòn nặng như vậy làm Lưu lão quái phun một ngụm máu, hơi thở võ thuật trên người yếu đi rất nhiều.

“Anh Thanh!”

Mã Siêu sốt sắng gọi.

Chương 1228: 1228: Nối Nhau Ra Chiến

Thượng Quan Nhu cũng hiểu ý Dương Thanh, tỏ vẻ không cam tâm.

Khó khăn lắm gặp được một người cùng lứa nhưng thiên phú võ đạo vượt xa mình, bây giờ lại không thể thoát khỏi việc mất lý trí à?

Đúng là ông trời đố kỵ người tài!

"Mọi người rời khỏi võ quán Yến Đô ngay, nếu không sẽ xem như kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan!"

Thượng Quan Nhu cũng hô to.

Nhất thời mọi người trong võ quán Yến Đô đều ngơ ngác.

"Tại sao lại bảo chúng tôi phải rời khỏi Võ quán Yến Đô?"

"Đúng rồi, chúng tôi được mời đến đây, dù không có tư cách tham gia cuộc chiến thì ít nhất cũng có tư cách ngồi xem mà?"

"Đúng, chúng tôi không đi!"

Nào ngờ đám cao thủ Vương Cảnh tầm thường đó hoàn toàn không ý thức được họ đang gặp nguy hiểm đến nhường nào.

Mặt Thượng Quan Nhu âm u đến đáng sợ, đe doạ: "Nói vậy là các người định làm kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi?"

"Hay là các người nghĩ bắt tay nhau là có thể đàn áp Hoàng tộc họ Thượng Quan?"

Nghe vậy, đám cao thủ Vương Cảnh đang ồn ào chợt im lặng, không ai dám nói gì nữa.

Nhưng vẫn không ai chịu rời đi.

Bọn họ không biết Dương Thanh đang gặp chuyện gì, chỉ biết năng lực chiến đấu cực kỳ xuất sắc.

Bọn họ không muốn từ bỏ việc tận mắt chứng kiến các cao thủ đứng đầu đấu với nhau.

“Một người thuộc nhóm con cháu của Hoàng tộc họ Thượng Quan mà cũng dám kiêu ngạo thế à?”

Đúng lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Long, Long Khoa chợt hừ lạnh, chất vấn cô ta.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Xung cũng nhìn Thượng Quan Nhu nói: “Thượng Quan Nhu, mọi người đều được mời mới đến đây, chị lại muốn cướp quyền lợi quan sát cuộc chiến của mọi người, không đúng lắm nhỉ?”

Mặc dù Diệp Xung không bá đạo và thẳng thắn như Long Khoa nhưng rõ ràng ý của anh ta là Hoàng tộc họ Diệp cũng không đồng ý để mọi người rời đi.

Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt cũng hừ lạnh: “Hôm nay mọi người tề tựu về đây là vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Thượng Quan Nhu cô bảo mọi người đi thì mọi người phải đi à?”

Nhất thời, mấy Hoàng tộc lớn và Hiệp hội Võ thuật, trong năm thế lực đứng đầu, ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn ra thì hai Hoàng tộc khác đều tỏ thái độ.

Mặc dù họ cũng cảm giác được Dương Thanh của lúc này cực kỳ đáng sợ, rất có khả năng sẽ mất kiểm soát, đại khai sát giới.

Nhưng với họ mà nói, chuyện này chẳng sao cả.

Có Dương Thanh ở đây là có thể khống chế được Lưu lão quái.

Đợi sau khi Dương Thanh và Lưu lão quái đều bị thiệt, có lẽ họ mới có thể tiến hành cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Nếu bây giờ mọi người rời đi, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải thế nào đây?

Mặt Thượng Quan Nhu tái mét, cô ta cắn răng nói: “Tôi không tin các người không cảm nhận được cậu Dương Thanh của bây giờ đang mạnh đến nhường nào nhỉ?”

“Một khi cậu ấy mất kiểm soát thì tất cả mọi người đều sẽ bị cậu ấy giết!”

“Tôi bảo bọi người đi là đang cứu mọi người!”

Không còn cách nào khác nên Thượng Quan Nhu đành nói ra sự thật.

Trên thực tế, cao thủ bốn Hoàng tộc lớn và Hiệp hội Võ thuật đều hiểu rõ, chỉ có đám cao thủ Vương Cảnh là không biết mà thôi.

“Ha ha ha ha…”

Long Khoa cười to, lạnh nhạt nói: “Thượng Quan Nhu, cô quan tâm cậu ta thật đấy.

Một người mà đến bản thân mình còn không kiểm soát nổi thì liệu có thể giết hết tất cả mọi người ở đây à?”

“Đúng vậy!”

Diệp Xung cũng lên tiếng: “Dù anh ta có mạnh vậy thật thì chúng ta có nhiều cao thủ Thần Cảnh như vậy, chẳng lẽ không thể đánh bại một ma đầu?”

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải được tiến hành!”

Hoa Anh Kiệt cũng thể hiện thái độ của lão ta.

“Cô Thượng Quan, hình như cô hơi làm quá rồi nhỉ?”

Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nói: “Cao thủ của Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật đã nói là không sao thì chắc chắn sẽ không sao”.

“Hơn nữa, dù nhóm cao thủ Vương Cảnh chúng tôi không bằng cao thủ Thần Cảnh các người nhưng nếu chúng tôi bắt tay lại cũng có thể bộc phát sức mạnh rất lớn”.

“Đúng vậy, chúng tôi không tin một tên vô dụng sắp mất lý trí lại có thể làm gì được chúng tôi”.

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải được tiến hành!”

…

Nhất thời, mọi người ở hiện trường sôi nổi lên tiếng.

Ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn, tất cả mọi người đều muốn cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô được tiếp tục.

Mã Siêu và Vương Chiến nhìn nhau, mọi người đều thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương.

"Chú Đoàn, chú thấy thế nào?"
Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu chợt nhìn sang Đoàn Vô Nhai.

Bây giờ mọi người mới phát hiện Hoàng tộc họ Đoàn chưa tỏ thái độ.

Mắt Đoàn Vô Nhai sáng như sao, chỉ thấy ông ta đứng lên nhìn mọi người, nói to: "Tôi chọn đứng về phe Hoàng tộc họ Thượng Quan, tôi xin khuyên mọi người hãy rời đi thì hơn".

"Các người hoàn toàn không hiểu cậu Dương Thanh của bây giờ, một khi cậu ấy mất kiểm soát thì các người sẽ gặp đại nạn".

"Với các người, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chỉ là một vở kịch, bây giờ chỉ có cao thủ Thần Cảnh mới có tư cách tranh giành".

"Tôi không quan tâm suy nghĩ của các Hoàng tộc khác nhưng tôi chỉ cho các người một phút cuối cùng.

Nếu cao thủ dưới cấp Thần Cảnh vẫn còn ở hiện trường thì đừng trách Hoàng tộc họ Đoàn không nể mặt tình nghĩa".

Đoàn Vô Nhai vừa dứt lời, mọi người ồ lên.

Cao thủ Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai.

Thượng Quan Nhu vui vẻ, cuối cùng cũng có một thế lực đứng đầu chọn đứng cùng một phe với cô ta.

"Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng chỉ cho các người một phút! Các người tự giải quyết cho tốt!"
Thượng Quan Nhu nhìn mọi người, lạnh giọng nói.

Các cao thủ Vương Cảnh nhìn nhau, đi cũng không được mà ở cũng không xong.

Tính cả Hiệp hội Võ thuật thì trong năm thế lực lớn, có hai thế lực yêu cầu họ rời đi.

Nếu chỉ có mình Hoàng tộc họ Thượng Quan, có các Hoàng tộc khác chống lưng, họ không cần phải lo lắng gì cả nhưng bây giờ Hoàng tộc họ Đoàn cũng yêu cầu họ rời đi, họ hơi sợ hãi.

Thoáng chốc, có cao thủ Vương Cảnh đứng lên chuẩn bị rời đi.

Có vài tên cao thủ Vương Cảnh chưa đi, một luồng hơi thở đàn áp kinh khủng quét qua toàn bộ võ quán.

“Hoàng tộc họ Long chúng tôi muốn được xem thử sức mạnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Long Khoa lạnh giọng nói.

Chương 1229: 1229: Thần Cảnh Đấu Nhau

Tính cả Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai thì bên phía họ chỉ có sáu cao thủ Thần Cảnh.

Mà Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lại có chín cao thủ Thần Cảnh.

Còn chưa đánh nhau mà hơi thở cao thủ Thần Cảnh đã ngập tràn.

Mặt Mã Siêu và Vương Chiến lạnh lẽo, hai người cũng tiến lên đứng chung với cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Dù vậy nhưng bên phía họ cũng chỉ có tám cao thủ Thần Cảnh.

Mặc dù trên phương diện số lượng, họ chỉ thiếu một cao thủ Thần Cảnh nhưng thường thì một người này có thể quyết định thắng thua.

Mà đối phương lại có Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

"Các người định quyết chiến đúng không?"
Đoàn Vô Nhai lạnh lùng hỏi.

Thượng Quan Nhu cũng tức giận: "Các người tưởng rằng bắt tay rồi là có thể đánh bại chúng tôi à?"
"Chú Đoàn, Thượng Quan Nhu, hai người hiểu lầm rồi.

Chúng tôi không muốn quyết chiến nhưng hôm nay mọi người đến đây vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Nếu đã vậy thì bây giờ chúng ta đấu võ luôn đi".

Diệp Xung cười lịch sự nhưng trong mắt mọi người, nụ cười của anh ta lại cực kỳ dối trá và ghê tởm.

Thượng Quan Nhu cắn răng nói: "Diệp Xung, cậu dối trá quá rồi đó? Tôi nói cho cậu biết, rồi cậu sẽ hối hận!"
Diệp Xung cũng không tức giận, cười nhạt: "Tôi không

biết sau này tôi có hối hận hay không nhưng tôi biết bây giờ tôi không hối hận!”

“Được, nếu các người đã muốn đấu thì Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi sẽ đấu tới cùng!”

Thượng Quan Nhu phẫn nộ nói.

Bỗng nhiên, hơi thở võ thuật vượt xa Thần Cảnh sơ kỳ toát ra từ người cô ta.

Mặt Diệp Xung trở nên khó chịu, mặc dù anh ta là người do Hoàng tộc họ Diệp phái đến Yến Đô nhưng anh ta còn quá trẻ, chỉ là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ anh ta không có tư cách tham gia cuộc chiến, chỉ có thể lùi ra sau.

Đoạn Vô Nhai cũng không hề do dự, hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ toát ra từ người ông ta, thậm chí còn gần giống với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cảm nhận được hơi thở trên người Đoàn Vô Nhai, mặt Long Khoa khó chịu đến cực đỉnh.

Mặc dù ông ta chưa được xác lập là người thừa kế của Hoàng tộc họ Long nhưng ngày đó cũng chẳng còn xa.

Ông ta trạc tuổi Đoàn Vô Nhai nhưng lại chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ, mà Đoàn Vô Nhai thì đã đặt chân đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Mã Siêu và Vương Chiến cũng lần lượt bộc phát hơi thở võ thuật trên người.

Điều làm Long Khoa tức giận đó là ngay cả Vương Chiến, người từng là một trong năm cao thủ Thần Cảnh đứng đầu của Hoàng tộc họ Long mà cũng bước vào cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Thậm chí Long Khoa có thể cảm giác được, mặc dù Vương Chiến cùng cảnh giới với ông ta nhưng thực lực lại mạnh hơn ông ta, điều này làm ông ta thấy không cam tâm.

“Giải!”

Mã Siêu gầm lên, vốn dĩ anh ta chỉ mới là Thần Cảnh sơ kỳ nhưng sau khi phá giải phong ấn sức chiến đấu, hơi thở võ thuật của anh ta cũng bùng nổ theo.

Trong nháy mắt, hơi thở võ thuật có thể so với Thần Cảnh hậu kỳ từ từ bùng nổ trong cơ thể anh ta.

"Nếu các người đã muốn quyết đấu thì phải chuẩn bị sẵn sàng không chết không thôi!"

Mắt Mã Siêu đầy sát ý.

Lúc này, Dương Thanh còn đang cố gắng đấu tranh với lý trí nhưng Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lại đổ thêm dầu vào lửa.

Chỉ riêng việc này thôi đã khiến anh liệt các thế lực đứng đầu này vào danh sách đen.

"Muốn chết!"

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Long gầm lên, đi đầu phát động tấn công, vọt về phía Mã Siêu.

"Giết!"

Vương Chiến cũng gầm lên tức giận, nhắm về phía một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Cuộc chiến giữa các thế lực lớn bùng nổ.

Đám cao thủ Vương Cảnh ở hiện trường, ai nấy đều sợ ngây người, mặt phấn khích.

Vốn dĩ đám cao thủ Thần Cảnh đang ngồi ở hàng khách quý trên cùng lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau.

Bình thường họ không có cơ hội tận mắt chứng kiến trận đấu giữa cao thủ Thần Cảnh nhưng hôm nay lại được thấy cảnh mười bảy cao thủ Thần Cảnh đánh nhau.

"Quá mạnh!"

"Đến khi nào tôi mới đột phá cảnh giới bước vào Thần Cảnh đây?"

"Anh mới đột phá Vương Cảnh sơ kỳ mà đã mơ được đột phá Thần Cảnh sơ kỳ? Đang mơ hả?"

…

Nhóm cao thủ Vương Cảnh đó kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Khi cao thủ Thần Cảnh của năm bên đang đấu nhau, Dương Thanh đứng một mình giữa võ quán, mắt đỏ rực, mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Anh có thể cảm giác được liều thuốc hoàn mỹ lại điên cuồng xâm chiếm cơ thể anh, cảm giác giống như khi Black Doctor mới cho anh dùng liều thuốc hoàn mỹ.

Sự đau đớn xuyên tim đó làm anh sống không bằng chết.

Liều thuốc hoàn mỹ vốn bị Phùng Tiểu Uyển dùng huyệt vị phong ấn khống chế đang phá tan phong ấn, tác dụng của liều thuốc hoàn mỹ đang toả ra liên tục.

Một hơi thở điên cuồng từ từ lan tràn khắp cơ thể anh.

"A!"

Anh chợt ngửa mặt lên trời thét, tiếng gầm giận dữ này làm toàn bộ võ quán Yên Đô đều chấn động.

Lưu lão quái đang cuộn tròn trong góc khá sợ hãi.

Ban nãy, có rất nhiều lần lão ta suýt chết trong tay Dương Thanh.

Nếu không nhờ Dương Thanh không muốn giết lão ta, có lẽ lão ta đã chết lâu rồi.

"Không xong rồi, cậu ta sắp hoàn toàn mất khống chế".

Mặt Lưu lão quái trắng bệch.

Ban nãy bị một chiêu của Dương Thanh đánh bay, dường như lão ta đã mất sức chiến đấu, cơ thể cũng bị thương rất nặng.

Chỉ cần lão ta vẫn có thể bộc phát sức mạnh Thần Cảnh đỉnh phong thì sẽ tuyệt đối không trốn một góc run lẩy bẩy.

Trong tình huống thế này, một khi lão ta dám ra tay với Dương Thanh, sợ rằng sẽ bị đánh bại trong nháy mắt.

Bây giờ đã mất ưu thế, lão ta có muốn báo thù thì cũng sợ rằng không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Nhưng hôm nay lão ta đến đây, báo thù chỉ là một chuyện, có chuyện còn quan trọng hơn đó là có đủ máu tươi của cao thủ Thần Cảnh.

Nghĩ đến đây, mắt lão ta đầy điên cuồng.

"Đánh đi! Đánh đi! Chờ hai bên đều thảm hại thì cũng là lúc tôi thu hoạch máu tươi của các người".

Mắt Lưu lão quái đầy phấn khích, kích động nói: "Chắc cổ trùng được nuôi bằng máu của các người sẽ rất mạnh nhỉ?"

"Chỉ cần có máu tươi của bốn cao thủ Thần Cảnh, tôi có thể phá vỡ xiềng xích của Thần Cảnh đỉnh phong, trở thành cao thủ Siêu Phàm chân chính".

"Đến lúc đó, khắp thế giới này, gia tộc Cổ Võ không ra mặt, ai dám đấu với tôi?"

Lão ta nhìn mười cao thủ Thần Cảnh đang chiến đấu kịch liệt, cảm giác hơi thở từ từ dồn dập.

Hiện trường đã hỗn loạn lắm rồi nhưng vẫn chưa đủ, lão ta muốn nó càng hỗn loạn hơn nữa.

Lão ta nhìn Dương Thanh, khoé miệng cười mỉa mai: "Chắc cậu của bây giờ không thể thấy máu đúng không?"

"Nếu đã vậy thì tôi giúp cậu một tay!"

Dứt lời, lão ta giơ mười ngón tay đập mạnh về phía trước, mười con cổ trùng bay thẳng về phía mười cao thủ Vương Cảnh đứng gần Dương Thanh nhất.

Mười tên cao thủ Vương Cảnh đang nhìn cao thủ Thần Cảnh chiến đấu kịch liệt, chưa kịp phản ứng thì tự dưng cảm giác tim mình tê rần.

Giây tiếp

Chương 1230: 1230: Mã Siêu Rời Đi

“Ầm ầm ầm!”
Đòn tấn công của mười tên cao thủ Vương Cảnh cùng dồn lên người Dương Thanh.

“Ầm!”
Trong nháy mắt này, một hơi thở kinh khủng làm người ta phải giật mình bùng nổ trên người Dương Thanh.

Chỉ thấy mặt đất dưới chân hoá thành bột mịn, khí thế kinh khủng lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

“Phụt phụt phụt!”
Trong nháy mắt, mười cao thủ Vương Cảnh hóa thành sương máu.

Cả võ quán Yến Đô đều ngập mùi máu tươi.

Ầm!
Võ quán to như vậy lại yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả những cao thủ Thần Cảnh đang chiến đấu cũng dừng tấn công.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Dương Thanh.

Dương Thanh của bây giờ giống như một người máu, quần áo đã bị máu thấm đẫm, đây là máu tươi của mười tên cao thủ Vương Cảnh.

Mắt anh cũng đỏ rực, một luồng khí thế vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong toát ra từ người anh.

Mặc dù là cao thủ mạnh nhất trong số nhóm cao thủ Thần Cảnh như Hoa Anh Kiệt cũng cảm nhận được sự đàn áp đến cực đỉnh, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Còn về các cao thủ Vương Cảnh trên khán đài, họ chỉ thấy như có một ngọn núi đang đè lên người mình làm họ không thể thở nổi.

Cơ thể run rẩy không ngừng, mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Ban nãy bọn họ tận mắt thấy mười tên cao thủ Vương Cảnh bao vây Dương Thanh bị hoá thành sương máu trong nháy mắt, thậm chí họ còn không thấy Dương Thanh đã ra tay như thế nào.

Trong số những cao thủ Vương Cảnh có vài người là Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh!

Nhưng lại bị giết trong vòng một giây!

Lưu lão quái đang trốn cách đó không xa cũng trợn mắt, ánh mắt đầy kinh hãi, run rẩy nói: "Cậu ta, cậu ta đã bước vào Siêu Phàm Cảnh thật rồi!"

"Anh Thanh!"

Mã Siêu sực tỉnh từ cơn sợ hãi, thét về phía Dương Thanh.

Nhưng giọng của anh ta không hề có tác dụng gì, Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, trong đôi mắt đỏ như máu đó chỉ có ý muốn giết người.

Không những thế, hơi thở điên cuồng trên người anh vẫn đang tăng vọt.

"Tất cả mọi người rời khỏi võ quán Yến Đô ngay!"

Thượng Quan Nhu chợt hét lên.

Đến bây giờ các thế lực đứng đầu mới biết tại sao ban nãy nhóm Mã Siêu cứ ép họ phải rời khỏi nơi này.

Bởi vì sau khi Dương Thanh bùng nổ sẽ rất đáng sợ.

"Người của Hoàng tộc họ Diệp rời khỏi Võ quán Yến Đô ngay!"

Diệp Xung ra lệnh rồi dẫn đầu đưa cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chạy ra khỏi võ quán Yến Đô.

Thấy cao thủ Hoàng tộc họ Diệp cũng chạy trốn, đám cao thủ Vương Cảnh ngồi trên ghế quan sát mới ý thức được nếu còn ở lại đây nữa sẽ nguy hiểm đến mức nào.

"Hoàng tộc họ Đoàn rút lui!"

"Hoàng tộc họ Long rút lui!"

"Hiệp hội Võ thuật rút lui!"

Ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan, bốn thế lực đứng đầu khác đều đưa cao thủ trong gia tộc mình đi.

“Cô chủ, chúng ta cũng đi nhanh thôi!”

Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, một cao thủ Thần Cảnh khuyên Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu lo lắng, bỗng nhìn sang Mã Siêu hỏi: “Chúng tôi có thể giúp được gì?”

Mắt Mã Siêu đỏ bừng, cắn răng nói: “Bây giờ ngoài bản thân anh Thanh ra thì không ai giúp được cả.

Nhân lúc anh Thanh còn tia lý trí cuối cùng, các người rời khỏi đây nhanh đi!”

“Vậy các người thì sao?”

Thượng Quan Nhu lại hỏi.

Mã Siêu từ chối, cắn răng nói: “Dù chỉ có một tia hy vọng, tôi cũng muốn đánh thức anh Thanh!”

Dứt lời, anh ta lại nhìn Vương Chiến, đỏ mắt nói: “Ông Chiến, ông cũng đi nhanh đi!”

Vương Chiến lắc đầu, vẻ mặt không sợ gì cả, nói to: “Mạng sống của Vương Chiến này do cậu Thanh cứu, bây giờ cậu ấy gặp nguy, sao tôi có thể bỏ cậu ấy mà đi được?”

“Ông Chiến…”

Mã Siêu cực kỳ kích động, anh ta muốn để Vương Chiến đi.

Nhưng còn chưa nói xong đã bị Vương Chiến ngắt lời: “Mã Siêu, cậu không cần nói nhiều, dù có rời đi thì cậu mới là người nên đi”.

Lão ta nhìn Mã Siêu chằm chằm, nghiêm túc nói: “Xét về thiên phú võ thuật, tôi không bằng cậu.

Nếu hôm nay cậu Thanh có thể vượt qua cửa ải này thì thôi nhưng nếu cậu ấy gặp bất trắc gì, sau này mong cậu hãy báo thù cho cậu Thanh!”

“Đừng quên, cậu cũng có gia tộc, vợ cậu đã mang thai mấy tháng rồi.

Xem như vì đứa nhỏ, cậu không thể ở lại đây!”

“Đi! Đi cho tôi!”

Vương Chiến hét lên.

“Không!”
Mã Siêu cắn răng, hai tay nắm chặt, gân xanh hằn trên cánh tay, hét lên giận dữ: “Anh Thanh đã cứu mạng ông, cũng đã cứu mạng tôi!”
“Nếu không nhờ anh ấy, tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bảo tôi bỏ anh ấy mà đi, tôi không làm được!”
Lúc này Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ nhưng mắt anh đỏ rực, hơi thở điên cuồng trên người cứ tăng vọt không ngừng.

Mặt anh méo mó như thể đang chịu đựng cơn đau nào đó rất khủng khiếp.

“Cút… Cút… Cút cho tôi…”
Bỗng nhiên giọng nói cực kỳ đau khổ của Dương Thanh vang lên.

“Anh Thanh!”
Mắt Mã Siêu đỏ bừng, hét một tiếng đau xé lòng.

Đương nhiên anh ta biết rõ Dương Thanh sắp không kiểm soát được mình nên mới bảo họ cút.

Vương Chiến cũng kích động vô cùng, hét lên với Mã Siêu: “Cút! Cút đi ngay! Chỉ có cậu mới có thể báo thù cho cậu Thanh! Cút cho tôi!”
Vương Chiến hét lên giận dữ, hơi thở Thần Cảnh trung kỳ chợt bùng nổ đập thẳng vào ngực Mã Siêu làm cơ thể Mã Siêu bay đến cổng võ quán.

Thượng Quan Nhu chưa rời đi thấy cảnh tượng này, mắt đỏ bừng, nước mắt lăn dài.

Tình anh em giữa Dương Thanh và Mã Siêu làm cô ta cảm động.

Và sự trung thành của Vương Chiến cũng làm cô ta cảm động.

“Cô Thượng Quan, phiền cô đưa cậu nhóc này đi!”
Vương Chiến chợt nhìn sang Thượng Quan Nhu, nở nụ cười nói.

Lúc trước Mã Siêu đã bị thương nặng rồi mà bản thân Thượng Quan Nhu lại là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, lúc này mang Mã Siêu đã bị thương nặng đi, không phải là chuyện gì khó.

"Còn ông thì sao?"

Thượng Quan Nhu nhìn Vương Chiến hỏi.

Vương Chiến nở nụ cười thật tươi, lão ta chợt nhìn Dương Thanh, kiên quyết nói: "Nhất định tôi sẽ làm cậu Thanh tỉnh táo lại!"

Mặc dù Thượng Quan Nhu không rõ Vương Chiến có thể dùng cách gì để làm Dương Thanh tỉnh táo lại nhưng cô ta cảm nhận được sự kiên quyết trên người Vương Chiến.

"Ông yên tâm, tôi sẽ dẫn cậu ấy đi!"

Thượng

Chương 1231: 1231: Trận Chiến Siêu Phàm

Thượng Quan Nhu liếc nhìn Dương Thanh một lần cuối, ánh mắt chứa đầy tiếc thương, sau đó quay đầu rời khỏi nơi này.

Vào lúc này, trong võ quán Yến Đô rộng lớn, chỉ còn lại Dương Thanh và Vương Chiến.

Giờ khắc ấy, Dương Thanh đã bị hơi thở cuồng bạo khủng bố bao phủ, đôi mắt đỏ như máu chỉ còn sót lại lạnh lẽo.

Dáng vẻ hung ác của anh chẳng khác nào một ác ma vừa bò lên từ địa ngục.

Đôi mắt đỏ rực của anh bỗng rơi xuống chỗ Vương Chiến, chân nhấc lên, bước từng bước về phía đó.

Mỗi bước đi, võ quán lại chấn động kịch liệt, mặt đất dưới chân anh nháy mắt hóa thành bột mịn.

"Đi mau!"

Dương Thanh bước vài bước, cuối cùng dừng lại, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Vương Chiến, giận dữ rống lên.

Anh có thể cảm nhận được, mình của lúc này đã hoàn toàn như nỏ mạnh hết đà, chỉ còn cách thời khắc triệt để vỡ vụn một sợi chỉ nữa thôi.

Hiện tại, anh đã trở nên vô cùng khát máu, chỉ muốn giết sạch tất cả những người xung quanh.

Nếu Vương Chiến không chịu rời khỏi đây, rất có thể giây tiếp theo, anh sẽ không khống chế được bản thân, tự tay giết lão ta mất.

Vương Chiến không đi, lão ta nhìn về phía Dương Thanh, đáy mắt bình lặng, trầm mặc một hồi, lão ta bỗng lên tiếng: "Tiểu Uyển là một cô gái rất rất tốt, trong lòng tôi, con bé như cháu gái tôi vậy".

“Bản thân con bé có y thuật siêu phàm, nếu một ngày y thuật của nó bị lộ ra, chỉ e sẽ bị rất nhiều thế lực hàng đầu để mắt tới”.

“Tôi hi vọng, cậu có thể bảo vệ chu đáo cho con bé, tuyệt đối đừng để nó gặp phải bất cứ tổn thương gì”.

Vương Chiến đột nhiên nói những lời như thể đang dặn dò hậu sự.

Dương Thanh vốn đang đứng bên bờ vực phát cuồng, lòng chợt nảy lên một dự cảm chẳng lành.

“Đi mau!”

“Tôi cầu xin ông, đi mau!”

Sắc mặt Dương Thanh vặn vẹo vì thống khổ, anh gào thét từng lời.

Anh không biết Vương Chiến muốn gì, nhưng anh biết, Vương Chiến đang trăng trối.

“Bình tĩnh lại! Tỉnh táo lại cho tôi!”

Dương Thanh ôm đầu, gào rống đau đớn.

Anh dốc toàn bộ sinh lực để mình trấn tĩnh lại, nhưng liều thuốc hoàn mỹ trong người anh có dược hiệu quá mạnh, không cách nào trấn định nổi.

Không chỉ có thế, luồng hơi thở điên cuồng tàn bạo trong anh đã càng thêm mãnh liệt.

“A…”

Anh bỗng hét lớn một tiếng, dậm mạnh bước chân xuống đất.

“Ầm ầm!”

Toàn bộ võ quán Yến Đô đều chấn động kịch liệt.

Hơi thở cực mạnh đã phóng về bốn phía, khiến toàn bộ những thứ trong võ quán quanh anh đều hóa thành bột mịn.

Đúng lúc này, trong tay Vương Chiến bỗng xuất hiện một ống thuốc thủy tinh, lão ta ngửa đầu dốc ống thuốc vào miệng.

Trong khoảnh khắc, hơi thở võ thuật trên người lão ta tăng lên vùn vụt.

Thần Cảnh trung kỳ!
Thần Cảnh hậu kỳ!
Thần Cảnh đỉnh phong!
Bán bộ Siêu Phàm!
Siêu Phàm sơ kỳ!
Chỉ trong mấy tích tắc ngắn ngủi, hơi thở võ thuật trên người Vương Chiến đã tăng vọt, từ Thần Cảnh trung kỳ vượt qua bốn cảnh giới, tiến vào Siêu Phàm sơ kỳ.

Không ai hay biết, thân thể Vương Chiến lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau đớn và áp lực khủng khiếp cỡ nào.

"Đến đi!"
Cảm thụ luồng sức mạnh khủng bố tràn ngập thân thể, Vương Chiến hét lên một tiếng.

Đời này, mặc dù lão ta đã không còn cơ hội tiến vào Siêu Phàm Cảnh nhưng trước khi chết lại có thể cảm thụ đôi chút cảm giác của Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa, còn là chết vì Dương Thanh, cũng coi như có thể yên tâm nhắm mắt.

…!
Dòng thời gian quay ngược lại một giờ trước, khi lão ta còn chưa tới võ quán Yến Đô.

Như mọi ngày, Vương Chiến tới phòng khám Ái Dân thật sớm.

Nhưng khi lão ta còn chưa vào phòng khám Ái Dân, một người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện sau lưng lão ta: "Ông Vương, xin dừng bước!"
Giọng nói kia đột ngột vang lên, khiến Vương Chiến giật mình toát mồ hôi lạnh.

Lão ta quay đầu nhìn, thấy đó là một gã đàn ông trung niên ăn mặc rất mộc mạc, đeo một cặp kính viền đen rất dày, đang cười híp mắt nhìn mình.

"Cậu là ai?"
Vương Chiến cảnh giác hỏi.

Lão ta hoàn toàn không cảm nhận được chút hơi thở võ thuật nào trên người gã đàn ông trung niên này, nhưng đối

phương lại có thể lặng yên xuất hiện sau lưng lão ta, quả thực làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Kể cả là một người thường không hề có võ thuật xuất hiện sau lưng, lão ta cũng không thể không có chút cảm giác nào như vậy được.

Nhưng người đàn ông trung niên này xuất hiện khi nào, lão ta thực sự không hề nhận ra.

Vương Chiến chỉ có thể cảm nhận được một cảm giác cực kì đáng sợ từ người này mà thôi.

"Ông có thể gọi tôi là Black Doctor!"
Người đàn ông trung niên hơi mỉm cười, nói.

"Black Doctor!"
Sắc mặt Vương Chiến lập tức thay đổi kịch liệt.

Đương nhiên là lão ta biết rất rõ cái tên này.

Trước đây, khi Dương Thanh tới chiến trường ngoài biên giới cứu Mã Siêu trở về, lão ta đã nghe anh nhắc tới cái tên này.

Có thể nói, Dương Thanh trở nên cuồng bạo như vậy chính bởi gã Black Doctor này đã cho anh uống liều thuốc hoàn mỹ gì đó, một thứ nguy hiểm đến nỗi ngay cả Phùng Tiểu Uyển cũng không thể loại trừ ra khỏi cơ thể Dương Thanh.

"Khốn kiếp! Cậu dám thò mặt tới đây à!"
Vương Chiến nghiến răng ken két, quát.

Vừa dứt lời, chân lão ta thoáng di chuyển, xông thẳng về phía Black Doctor.

Nhưng lão ta vừa di động thì lập tức phát giác cổ mình đã bị người ta nắm chặt, thân thể bị nhấc bổng lên không trung.

Lão ta khiếp sợ nhận ra, kẻ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, một tay tóm cổ nhấc cả người mình lên lại chính là tay Black Doctor kia.

"Tôi tìm ông không phải là để giết ông, tôi chỉ muốn giao cho ông một nhiệm vụ".

Black Doctor bình thản nói: “Không dối gạt ông, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô chính là một ván cờ do tôi bày ra, tất cả đều vì Dương Thanh”.

“Đến khi đó, tôi sẽ kích thích liều thuốc hoàn mỹ trong cơ thể Dương Thanh để nó phát huy công dụng.

Lúc ấy, cậu ta sẽ dần mất lí trí, trước khi cậu ta hoàn toàn mất lí trí, chỉ có ông mới có cơ hội cứu cậu ta”.

“Đây là liều thuốc Siêu Phàm do tôi nghiên cứu điều chế ra, bất kể cao thủ Thần Cảnh nào dùng nó, cảnh giới võ thuật sẽ tăng vọt lên Siêu Phàm Cảnh chỉ trong vài tích tắc”.

“Nhưng, một khi đã dùng liều thuốc Siêu Phàm này, ông chỉ còn sống được mười phút”.

“Điều tôi cần ông làm là, ngay khi Dương Thanh sắp mất lí trí hoàn toàn, hãy dùng thứ thuốc này, sau đó dùng thực lực Siêu Phàm Cảnh của mình để đấu với Dương Thanh một trận”.

“Chỉ khi luồng sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể Dương Thanh được phát tiết ra ngoài, cậu ta mới có thể bình tĩnh trở lại, hiểu chứ?”

Dứt lời, Black Doctor buông tay, Vương Chiến rơi xuống đất, đáy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Đợi khi lão ta khôi phục tinh thần, Black Doctor đã biến mất, trong tay lão ta xuất hiện một ống thủy tinh đựng thứ thuốc được gọi là liều thuốc Siêu Phàm kia.

Ban đầu lão ta còn cho rằng có lẽ không cần dùng đến liều thuốc này, nhưng thật không ngờ, hiện giờ đã thật sự phải dùng đến nó.

Sau khi uống liều thuốc Siêu Phàm kia, thực lực của lão ta đã tăng vọt lên Siêu Phàm Cảnh trong nháy mắt, giờ khắc này, toàn thân lão ta đã đỏ lựng như nhuộm, mạch máu dưới da cũng nổi cả lên.

Thoạt

Chương 1232: 1232: Tiếp Tục Chờ

“Trong võ quán Yến Đô vừa xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?”

“Sao tôi lại cảm nhận được hai luồng hơi thở võ thuật vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong?”

“Một người là Dương Thanh, vậy cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại là ai?”

Bên ngoài võ quán, đám cao thủ Thần Cảnh kia đều biến sắc.

Lúc này bọn họ đã tránh xa võ quán chừng trăm mét, nhưng ở khoảng cách xa như vậy lại vẫn cảm nhận được hai luồng hơi thở khủng bố kia vừa va chạm nhau.

Mã Siêu vừa rời khỏi võ quán Yến Đô cũng trợn to mắt, vẻ không thể tin nổi: “Người còn lại, chẳng lẽ chính là ông Chiến?”

Vừa rồi Vương Chiến đuổi anh ta ra nhưng bản thân lại ở lại.

Ban đầu anh ta còn không biết Vương Chiến muốn ở lại để làm gì, nhưng hiện tại hình như anh ta đã hiểu ra.

Có điều, Vương Chiến chẳng phải chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ sao?

Dù có biện pháp tặng mạnh cảnh giới võ thuật trong thời gian ngắn thì cũng không thể nào tăng điên cuồng đến nỗi chỉ mấy tích tắc đã vọt lên Siêu Phàm Cảnh chứ?

Thượng Quan Nhu là người cuối cùng rời khỏi võ quán, dĩ nhiên cô ta cũng biết rõ, trong võ quán lúc này chỉ có Dương Thanh và Vương Chiến.

Lúc này, có hai luồng uy lực vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong từ võ quán truyền ra, vậy chỉ có thể chứng minh, Vương Chiến cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

“Sao, sao có thể như vậy được?”

Thượng Quan Nhu kinh hãi thốt lên: “Một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ làm sao có thể dùng bí pháp để đẩy cảnh giới võ thuật vượt qua khỏi Thần Cảnh đỉnh phong?”

Dù là người có thiên phú võ thuật cao nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan như cô ta cũng chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy.

Nhưng sự thật chính là thế đó, trong võ quán chỉ có Dương Thanh và Vương Chiến, như vậy, hai luồng hơi thở vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong này chỉ có thể thuộc về bọn họ.

"Ông Chiến, ông làm thế nào vậy?"

Mã Siêu cắn răng lẩm bẩm.

Anh ta hoàn toàn không hiểu Vương Chiến đã gặp phải chuyện gì, nhưng anh ta biết, đột phá từ Thần Cảnh trung kỳ lên tận Siêu Phàm Cảnh chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hậu quả chắc chắn cực kì nghiêm trọng.

Nghĩ đến lúc Vương Chiến buộc mình rời khỏi đó, bản thân lão ta lại không ra ngoài, Mã Siêu mới nhận ra, khi Vương Chiến muốn đuổi mình ra, lão ta đã nghĩ tới biện pháp giúp đỡ Dương Thanh.

Luồng hơi thở điên cuồng trong cơ thể Dương Thanh cần được phát tiết ra ngoài, nhưng với cảnh giới võ thuật của anh, khắp thế giới này căn bản không có mấy người có thể đối địch.

Trừ khi lại xuất hiện một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa, bằng không, cuối cùng cơ thể Dương Thanh sẽ nổ tung vì luồng hơi thở điên cuồng kia không thể trút ra ngoài được.

"Ý anh là, người còn lại chính là tiền bối Vương Chiến?"

Thượng Quan Nhu kinh ngạc hỏi.

Mắt Mã Siêu đã đỏ bừng, anh ta nhìn chằm chằm về phía võ quán, cắn răng nói: "Nhất định là ông ấy!"

"Nhưng thực lực của ông ấy chỉ mới tới Thần Cảnh trung kỳ mà, sao có thể đột phá tới Siêu Phàm Cảnh được?"

Thượng Quan Nhu lộ vẻ không thể tin nổi.

Tuy cô ta cũng biết người còn lại hẳn là Vương Chiến, nhưng khi Mã Siêu nói cho cô ta biết kết luận này, cô ta vẫn không thể tiếp thu nổi.

Dẫu sao, trước ngày hôm nay, cô ta còn chưa biết, trên Thần Cảnh còn có Siêu Phàm Cảnh.

Mà nay, nơi này bỗng xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Không chỉ Thượng Quan Nhu mà cả các cao thủ Thần Cảnh của các thế lực hàng đầu khác cũng dại mặt ra.

Phía bên Hiệp hội Võ thuật, sắc mặt Hoa Anh Kiệt đã tái nhợt như tờ giấy, bản thân lão ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, kiến thức dĩ nhiên cũng rộng hơn người khác.

Nhận thấy có đến hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh liên tục xuất hiện, lão ta vô cùng không cam lòng.

Bao nhiêu năm rồi, lão ta một mực bôn ba ở nước ngoài nhằm tìm kiếm các loại biện pháp đột phá khỏi Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng trước sau vẫn không hề có tác dụng gì.

Lão ta thậm chí còn có ảo giác, Thần Cảnh đỉnh phong dường như đã là bậc cao nhất trong thành tựu võ thuật đời mình, đồng thời cũng là gông cùm mà đời này lão ta không thể đánh vỡ.

Nếu chưa từng gặp cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì cũng thôi, nhưng hôm nay, lão ta lại gặp được, điều quan trọng hơn cả là, một người trong đó mới chỉ hai mươi tám tuổi.

Bên phía Hoàng tộc họ Long, đám người cầm quyền của Hoàng tộc đều lộ vẻ không thể tin nổi.

"Sao, sao lại như thế được?"

"Vương Chiến đã từng là một cao thủ của Hoàng tộc họ Long chúng ta, khi đó, ông ta mới chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, mặc dù ngày nay đã đột phá lên đến Thần Cảnh trung kỳ nhưng sao có thể nháy mắt tiến vào Siêu Phàm Cảnh như vậy?"

Long Khoa thốt lên, mặt tỏ vẻ không tin được.

"Điện hạ, ngài không cần quá lo lắng!"

Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long lên tiếng: "Dù hiện tại thực lực của Vương Chiến thực sự lên tới Siêu Phàm Cảnh nhưng đây chắc chắn là sức mạnh không thuộc về ông ta".

“Nhất định ông ta đã dùng thứ thuốc gì đó có thể nháy mắt tăng mạnh thực lực, cho nên mới có thể đột phá Siêu Phàm Cảnh chỉ trong thời gian ngắn như vậy”.

“Thân thể của cao thủ Siêu Phàm Cảnh phải gánh chịu một uy lực võ thuật vượt xa cao thủ Thần Cảnh, một kẻ chỉ mới có thực lực Thần Cảnh trung kỳ làm sao có thể chịu nổi sức mạnh của Siêu Phàm Cảnh?”

“Tôi dám cam đoan, không lâu nữa, Vương Chiến sẽ biến thành một thi thể thôi!”

Long Khoa kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Ông nói thật đấy à?”

Cao thủ Thần Cảnh kia gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Trong gia tộc Cổ Võ có một loại thuốc có thể nháy mắt tăng mạnh thực lực như vậy”.

“Có lẽ Vương Chiến đã uống thứ thuốc kia, cho nên mới đột ngột trở nên mạnh như thế, nhưng tác dụng phụ của nó chính là phải chết”.

Nghe lão ta nói vậy, Long Khoa mới thấy dễ chịu hơn.

Dù sao, Vương Chiến cũng từng là một cao thủ của Hoàng tộc họ Long, nếu quả thật lão ta có thực lực Siêu Phàm Cảnh thì đây đúng là một tổn thất cực lớn của Hoàng tộc họ Long.

“Không chỉ Vương Chiến, ngay cả tên Dương Thanh kia, thực lực Siêu Phàm Cảnh của cậu ta cũng không thuộc về bản thân cậu ta, hẳn là do dùng biện pháp gì đó cưỡng chế tăng lên”.

Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long còn nói: “Nếu cậu ta thật sự mạnh như vậy, có lẽ đã giết sạch chúng ta từ lâu, nhưng cậu ta không làm vậy mà lại một mực khống chế ý định giết người của mình”.

“Cả người anh em tốt của cậu ta là Mã Siêu cùng với Vương Chiến đều từng ngăn cản cậu ta ra tay giết người”.

“Kết quả là, có mười cao thủ Vương Cảnh tấn công cậu ta, trong nháy mắt, cậu ta đã giết sạch đám cao thủ này, sau đó đã hoàn toàn mất khống chế”.

“Nếu tôi đoán không lầm thì thân thể cậu ta nhất định đã xuất hiện vấn đề gì rất nghiêm trọng, không thể sử dụng võ thuật, một khi sử dụng sẽ mất khống chế ngay, đồng thời thực lực sẽ tăng mạnh”.

Lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Diệp cũng có một cao thủ Thần Cảnh lên tiếng: “Đúng thế, Dương Thanh căn bản chẳng phải cao thủ Siêu Phàm Cảnh gì, thực ra thân thể cậu ta có vấn đề gì đó rất nghiêm trọng”.

“Có lẽ hiện tại cậu ta đã hoàn toàn không thể khống chế được, một thời gian ngắn nữa thôi sẽ phải chết!”

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp liên tiếp nói thế, bấy giờ đám cao thủ Thần Cảnh khác mới cảm thấy dễ chịu hơn, bớt đi sự không cam lòng.

Dẫu

Chương 1233: 1233: Xin Cậu Mau Tỉnh Lại

Bên trong không gian cực rộng của võ quán Yến Đô, hai cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh là Dương Thanh và Vương Chiến đang điên cuồng tấn công nhau.

Thực lực Thần Cảnh đỉnh phong đã có thể khiến võ quán bị hủy diệt, huống chi là hai cao thủ đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Những chiêu tấn công cực kì mạnh mẽ khiến tất cả mọi thứ trong võ quán này điêu tàn.

Mặt đất vốn bằng phẳng rắn chắc nay đã biến thành gồ ghề lồi lõm dưới những lần va chạm của hai luồng sức mạnh khổng lồ, lộ ra cả cốt thép bên dưới lớp bê tông cực dày.

"Gừ!"
Dương Thanh nổi giận gầm rú, hơi thở điên cuồng trên người càng lúc càng đậm, hơi thở Siêu Phàm Cảnh vô cùng khủng bố quét ra tám hướng, cuốn đi tất cả.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Lập tức, những bức tường dày bốn phía võ quán Yến Đô hùng vĩ ầm ầm đổ xuống.

"Trời đất, võ quán bị đánh sập luôn?"
Các cao thủ của những thế lực đứng đầu đã rút lui rất xa đều trợn to mắt nhìn, vẻ mặt không sao tin nổi.

Mặt Mã Siêu đã vặn vẹo đi một cách dữ tợn, hai nắm tay siết chặt lại, móng tay đâm rách lòng bàn tay, nhưng anh ta dường như không cảm nhận được.

Tình hình chiến đấu trong võ quán càng kịch liệt thì càng chứng tỏ tình cảnh của Dương Thanh và Vương Chiến lúc này càng thảm thiết.

Bất kể là ai trong hai người, một khi đã trúng vết thương trí mạng thì đều sẽ trở thành đả kích cực kì lớn với anh ta.

“Anh Thanh, ông Chiến, hai người nhất định phải vượt qua được!”
Mã Siêu cắn răng lẩm bẩm.

Thượng Quan Nhu tới bên cạnh Mã Siêu, an ủi: “Cậu yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ không sao đâu”.

“Ha ha!”
Đúng lúc này, một tiếng cười châm biếm vang lên, Long Khoa đang dẫn theo các cao thủ của Hoàng tộc họ Long đi tới gần.

Ông ta cười ha hả nói: “Cô Thượng Quan Nhu này, chỉ sợ cô đã nghĩ nhiều rồi”.

“Hai người bọn họ, một kẻ đã hoàn toàn mất lí trí, một kẻ thì phải dùng biện pháp gì không rõ liều lĩnh tăng thực lực từ Thần Cảnh trung kỳ lên đến Siêu Phàm Cảnh”.

“Cô cho rằng, trong tình huống này, dù bọn họ có thể tỉnh táo lại thì tỉ lệ sống sót được đến bao nhiêu?”
Nghe Long Khoa nói thế, sắc mặt Thượng Quan Nhu sa sầm xuống, cô ta nghiến răng nói: “Bây giờ ông lớn lối như vậy, chẳng lẽ không sợ nhỡ đâu trong bọn họ có người sống sót vượt qua được à?”
Long Khoa liếc nhìn về phía võ quán, nơi đó bụi đã tung mù mịt, thân thể bất chợt co quắp lại.

Nếu hai người kia thật sự có một kẻ sống sót được thì đúng là bi kịch của Hoàng tộc họ Long.

“Hừ!”
Long Khoa lạnh lùng nói: “Hai người bọn họ, sẽ không ai sống sót được!”
“Bộp!”
Một bóng người xẹt qua trong nháy mắt, xuất hiện trước mặt Long Khoa, tóm chặt cổ ông ta, lập tức thân thể Long Khoa bị nhấc bổng lên.

“Buông điện hạ ra ngay!”
Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long ngây ra vì kinh sợ, sau đó vội vã quát lớn.

Thượng Quan Nhu cũng kinh ngạc, cô ta không ngờ chỉ lời qua tiếng lại một chút, Mã Siêu liền ra tay với Long Khoa

luôn.

Lúc này, đôi mắt Mã Siêu đã chỉ còn một màu đỏ máu, bên dưới đó cất giấu một khát khao giết người cực kì nồng đậm.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Long Khoa, gằn giọng: “Ông tha thiết muốn chết đến vậy à?”
Tuy anh ta đã bị thương nặng nhưng lúc này vẫn có thể bộc phát ra hơi thở vượt xa cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Long Khoa vốn chỉ là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mà thôi, đúng là không đủ khả năng chống trả lại Mã Siêu.

Các cao thủ Hoàng tộc họ Long đều nổi giận, buông lời đe dọa: “Tên khốn kia, thả điện hạ ra mau!”
“Kẻ nào dám sủa càn thêm một tiếng, tôi sẽ giết tên rác rưởi này!”
Đôi mắt đỏ như máu của Mã Siêu đảo qua các cao thủ Hoàng tộc họ Long một lượt, lạnh lùng nói.

Đồng thời, bàn tay đang chộp lấy cổ Long Khoa đột nhiên tăng lực siết mạnh.

Long Khoa lập tức trợn trắng mắt, biên độ giãy giụa càng ngày càng nhỏ.

Các cao thủ Hoàng tộc họ Long đều sợ hãi ngây người, nhưng chỉ dám tức tối trừng mắt nhìn mà không dám nói gì, cứ thế trơ mắt xem Long Khoa bước dần đến chỗ thần chết.

“Huỵch!”
Ngay khi Long Khoa sắp tắt thở, Mã Siêu vung mạnh tay, ném ông ta ra xa, thân thể Long Khoa văng xa chục mét, đập thẳng vào một gốc đại thụ.

Ông ta hộc ra một ngụm máu tươi, hơi thở võ thuật trên người nháy mắt đã yếu ớt hẳn.

“Mày muốn chết à!”
Vài tên cao thủ của Hoàng tộc họ Long đều nổi giận, lăm lăm muốn ra tay.

“Dừng lại!”
Long Khoa cố nén cơn đau, quát lớn một tiếng, loạng choạng

bò dậy, nhìn về phía Mã Siêu, sắc mặt cực kì tức giận, nhưng bên dưới lớp vỏ giận dữ đó còn cất chứa đôi phần sợ hãi.

Vừa rồi, ông ta thật sự cảm nhận được, Mã Siêu muốn giết mình.

Dựa vào thực lực Mã Siêu vừa bộc lộ ra, ông ta hoàn toàn không phải đối thủ của kẻ này, dù các cao thủ của Hoàng tộc họ Long liên hợp lại cũng chưa chắc có thể đối phó với Mã Siêu.

Nếu có thể đối phó được thì không nói, nhưng nếu không đánh thắng được thì sao?
Mã Siêu nhất định sẽ giết ông ta!
Ông ta không dám đánh cược phen này!
Cho nên, ông ta chỉ có thể ngăn đám cao thủ Hoàng tộc họ Long lại, không cho bọn họ tấn công Mã Siêu.

Mã Siêu lạnh lẽo liếc nhìn Long Khoa một cái, sau đó lại nhìn về phía võ quán, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Các thế lực khác còn đang định châm chọc đôi câu, nhưng khi thấy Mã Siêu mạnh mẽ đến thế, không ai dám lên tiếng nữa.

Trước kia, Mã Siêu từng phát huy được thực lực võ thuật ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, bọn họ đã tận mắt chứng kiến, tuy lúc này Mã Siêu đã bị thương nhưng ai dám bảo đảm anh ta không thể phát huy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong một lần nữa?
Không một ai còn dám chọc vào Mã Siêu lần nữa.

Thượng Quan Nhu liếc nhìn Mã Siêu, cô ta tự kiêu vì bản thân đã ba mươi năm, nhưng trước mặt Dương Thanh và Mã Siêu, cô ta không cách nào kiêu ngạo nổi.

Diệp Xung vốn cũng là một nhân vật nổi bật trong giới trẻ của bốn Hoàng tộc lớn, nhưng cũng chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, so sánh với Dương Thanh và Mã Siêu, đúng là chẳng đáng để nhắc tới.

Anh ta cực kì không cam lòng nhưng đành bất lực, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn trong lòng, hi vọng Dương Thanh sẽ mất mạng trong trận chiến này.

Bấy giờ, bên phía võ quán đã biến thành một mớ hỗn độn.

Thời điểm cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh nhau, các cao thủ Thần Cảnh căn bản không thể nhìn rõ bóng dáng bọn họ, chỉ có thể cảm nhận được từng luồng hơi thở điên cuồng cực mạnh khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Võ quán Yến Đô đã hoàn toàn biến thành một đống đổ nát, Dương Thanh và Vương Chiến đều đã tiến vào trạng thái mạnh nhất.

Không một ai hay, lúc này thân thể Vương Chiến đang phải chịu đựng một áp lực lớn cỡ nào, sức mạnh đang cuồn cuồn không ngừng tăng lên bên trong cơ thể như đang muốn làm nổ tung lão ta.

Lão ta vẫn gắng gượng chống đỡ, mặc dù mắt, mũi, tai, miệng đều đã đổ máu nhưng vẫn dốc toàn lực chịu đựng, bởi vì lão ta biết, một khi mình không chịu nổi nữa, Dương Thanh sẽ thực sự xong đời.

Thời điểm này đã cách lúc lão ta uống thuốc chừng bảy, tám phút, lão chỉ còn chừng hai, ba phút nữa là tới thời khắc cuối cùng.

Nhưng đến bây giờ, Dương Thanh vẫn chưa hề có bất kì dấu hiệu tỉnh táo nào, luồng hơi thở điên cuồng bạo liệt trong người anh vẫn đang liên tục tăng lên, điều này làm lão ta lo lắng vô cùng.

“Cậu Thanh, vì vợ con cậu, vì bạn bè, người thân quanh cậu, cậu nhất định phải vượt qua được!”
Vương Chiến tung một quyền cực mạnh, quát lớn: “Cậu Thanh, mau tỉnh táo lại!”
Vương Chiến vừa gào rống kêu gọi, vừa điên cuồng công kích Dương Thanh.

Lúc này, hơi thở võ thuật của Dương Thanh đã vượt xa lão ta, dù lão ta có dốc toàn lực cũng không thể gây thương tổn cho Dương Thanh, chỉ khi để Dương Thanh phát tiết tất cả ra ngoài thì anh mới

.

Chương 1235: 1235: Phải Để Lại

Mặc dù đứng cách rất xa nhưng mỗi cử động của Dương Thanh đều khiến con tim mỗi người có mặt ở đây phải run rẩy.

"Cậu ta muốn làm gì?"
Long Khoa nhíu mày, đáy mắt tiết lộ đôi phần sợ hãi.

Diệp Xung cũng khẩn trương ra mặt, trước đây, khi Thượng Quan Nhu đưa ra đề nghị liên hợp đối phó với Lưu lão quái, anh ta không đồng ý.

Đoàn Vô Nhai cũng lo lắng lắm, tuy trước đó ông ta đã lựa chọn đứng về phía Thượng Quan Nhu, giúp Dương Thanh một tay, nhưng tình trạng hiện giờ của Dương Thanh như thế, ai biết anh muốn làm gì.

Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt cũng chau mày, sắc mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

"Anh Thanh, anh định làm gì thế? Anh đừng làm em sợ!"
Mã Siêu căng thẳng tột cùng, gọi Dương Thanh.

Dương Thanh lúc này như thể đã biến thành một người khác, ngay cả Mã Siêu cũng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Thượng Quan Nhu đứng cạnh đó, gương mặt xinh đẹp đã tràn đầy sợ hãi.

"Vèo!"
Ngay dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Dương Thanh đột nhiên biến mất tại chỗ.

"Đâu rồi?"
Mọi người lập tức trợn mắt nhìn.

Một người có tốc độ mau đến đâu thì chí ít những cao thủ Thần Cảnh cũng nên cảm nhận được mới phải.

Nhưng lần này, Dương Thanh như thể vừa dịch chuyển tức thời, bọn họ căn bản không hề cảm nhận được Dương Thanh di chuyển về phía nào.

Có điều, nỗi sợ hãi Dương Thanh mang tới cho bọn họ vẫn chưa dừng lại ở đó.

Mỗi người đều lộ vẻ lo âu, chỉ sợ khi Dương Thanh xuất hiện trở lại, sẽ dừng chân trước mặt mình.

"Uỳnh!"

Đúng lúc này, một tiếng động lớn vang lên, một bóng người bị ném văng tới như quả bóng cao su, rơi thật mạnh xuống đất, đồng thời kẻ đó cũng hộc một ngụm máu tươi.

"Lưu lão quái!"

Khi thấy rõ kẻ bị ném xuống đất hộc máu chính là Lưu lão quái, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt lên.

Cho đến giờ, bọn họ mới nhớ tới, còn có Lưu lão quái ở đây.

Trước đó, Dương Thanh bỗng nhiên trở nên điên cuồng, mất lí trí, bọn họ hoảng hốt mà quên mất sự tồn tại của Lưu lão quái này.

Nhưng hiện giờ, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Lưu lão quái lại bị người ta quật xuống đất như một con chó.

"Xin cậu Thanh tha mạng!"

Lưu lão quái quỳ trên mặt đất, lớn tiếng cầu xin.

Sắc mặt lão ta tràn đầy sợ hãi.

"Là Dương Thanh!"

Đám người ở đây rốt cuộc cũng nhận ra, kẻ nào vừa tìm thấy và lôi cổ Lưu lão quái ra, đồng thời còn khiến lão ta trọng thương.

"Uỳnh!"

Giây tiếp theo, thân thể Lưu lão quái lại bay vèo ra như một quả bóng cao su, nặng nề nện xuống phế tích võ quán Yến Đô.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc, ngay sau đó, thân thể của Lưu lão quái lại bị nện xuống đất thật mạnh như đạn pháo.

Không ai có thể thấy rõ bóng dáng Dương Thanh di chuyển, nhưng bọn họ đều biết, người đang ra tay hành hạ Lưu lão quái nhất định là Dương Thanh.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, Lưu lão quái đã nằm liệt trên mặt đất, khắp người dính đầy máu tươi.

Mặt đất thì đã lởm chởm những chiếc hố hình người.

Dương Thanh cùng mái tóc bạc rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Anh bước từng bước lại gần Lưu lão quái, gương mặt góc cạnh như được chạm khắc ra hoàn toàn không hề có chút giận dữ nào mà lại hết sức bình thản.

"Chết đi!"

Mọi người chợt nghe thấy một tiếng quát như tiếng tử thần gọi, giây tiếp theo, Dương Thanh giơ một chân, nhắm thẳng đầu Lưu lão quái, đạp thật mạnh xuống.

Tất cả đều khẳng định rằng, nếu một cước này hạ xuống, đầu Lưu lão quái chắc chắn sẽ nát nhừ.

Thấy chân Dương Thanh đã sắp hạ xuống đến nơi, Lưu lão quái tuyệt vọng trợn to mắt, nhưng ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một hơi thở võ thuật khủng bố chợt bao phủ toàn bộ chốn này.

"Uỳnh!"

Giây tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên, dưới một quyền này, Dương Thanh bị đẩy lùi lại phía sau, hai chân trượt dài trên mặt đất ba, bốn mét mới dừng lại được.

Trước mặt Lưu lão quái lúc này vừa xuất hiện một gã đàn ông cao to lực lưỡng, chiều cao chừng 1m9, hơi thở võ thuật trên người kẻ này vô cùng khủng bố.

"Cao thủ Siêu Phàm Cảnh!"

Đồng tử của Hoa Anh Kiệt đột nhiên co rút lại, nhìn kẻ vừa tới, vẻ không thể tin nổi.

Tính cả Dương Thanh và Vương Chiến thì đây là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ ba lão ta nhìn thấy trong ngày hôm nay.

Lão ta hoàn toàn không hề nghi ngờ chuyện gã đàn ông lực lưỡng kia đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh, dầu gì bản thân lão ta cũng đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng uy lực toát ra từ gã đàn ông cao lớn kia lại vẫn khiến lão ta khó thở.

Loại uy lực này, chắc chắn phải xuất phát từ người của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Mã Siêu thoáng di động thân mình, nhào tới đứng bên cạnh Dương Thanh, cảnh giác nhìn gã đàn ông cao lớn đó.

"Tha được thì nên tha đi, Lưu lão quái, tôi mang đi!"
Bỗng nhiên, gã đàn ông trung niên đó lên tiếng.

Giọng điệu của ông ta cực kì ngang nhiên, như thể ông ta muốn mang ai đi thì không kẻ nào có thể ngăn cản nổi.

"Lão già này, phải chết!"
Rốt cuộc Dương Thanh cũng lên tiếng, anh nhìn về phía người trung niên cao lớn kia, ý chí chiến đấu bắt đầu hừng hực.

"Hừ!"
Người trung niên cao lớn lạnh lùng nói: "Cậu chỉ vừa bước một chân vào Siêu Phàm Cảnh mà đã dám lớn lối như vậy à? Nếu thật sự tiến vào Siêu Phàm Cảnh chẳng phải sẽ càng kiêu ngạo hay sao?"
"Nếu đã vậy, dĩ nhiên tôi đây không thể tha cho cậu được rồi!"
Lời vừa dứt, gã trung niên cao lớn kia thoáng di động, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Dương Thanh.

Ông ta vung một cánh tay, nắm tay to lớn đấm thẳng về phía trái tim Dương Thanh.

Trong chớp mắt, ngay chính Dương Thanh cũng cảm nhận được một hơi thở khủng khiếp không thể ngăn cản.

Ánh mắt anh tràn ngập lạnh lẽo, một hơi thở gần như ngang cỡ Siêu Phàm sơ kỳ bùng nổ từ cơ thể anh.

"Giết!"
Anh vung tay chém một quyền.

Chỉ là một quyền dứt khoát, không có động tác hoa mỹ nào, nhưng không gian xung quanh như thể bị sức mạnh đi kèm quyền này của anh xé rách toạc.

"Uỳnh!"

Nắm đấm của hai người đối đầu trong giây lát.

Thân thể Dương Thanh bỗng bị đẩy lùi bảy, tám bước, mà gã trung niên cao to kia chỉ phải lùi lại ba, bốn bước.

Dù vậy, điều này cũng đã khiến ông ta thoáng lộ vẻ khiếp sợ.

Ông ta có thể cảm nhận được, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, chính xác là thì hắn đang là bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy cách Siêu Phàm sơ kỳ chỉ nửa bước thôi nhưng chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới biết, nửa bước chênh lệch này lớn cỡ nào.

Vậy mà Dương Thanh lại có thể chống lại chiêu tấn công của ông ta, đồng thời chỉ lùi lại bảy, tám bước, mà chính mình cũng đã phải lùi lại ba, bốn bước.

"Từ bao giờ mà cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành cũng dám đặt chân vào Yến Đô thế này?"

Ngay lúc này, một giọng nói từ trên trời giáng xuống, tựa như âm thanh của Thần, làm chấn động cả đất trời.

Đồng thời, một uy lực võ thuật khủng bố tràn xuống, đè lên toàn bộ khu vực này.

"Bịch!"

"Bịch!"

…!

Dưới uy lực kinh khiếp đó, những cao thủ có cảnh giới dưới Thần Cảnh hậu kỳ đều quỳ phịch hai gối xuống đất.

Chỉ một luồng uy lực đã khiến các cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh hầu kỳ phải quỳ xuống, có thể đoán được chủ nhân của giọng nói kia mạnh cỡ nào.

Gã trung niên cao to vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức mặt mũi trắng bệch ra, mắt lộ vẻ sợ sệt khủng khiếp, như thể

vừa thấy được một nhân vật đáng sợ tột cùng.

Đồng thời, thân thể ông ta cũng bị đẩy lùi vài bước, đợi khi ông ta dừng lại được, khóe miệng đã ứa máu tươi.

Cảnh tượng này khiến mỗi người có mặt ở đây đều rúng động cả tâm can.

Ngay cả Dương Thanh cũng tỏ ra hết sức căng thẳng, bởi vì chính anh cũng không thể cảm nhận được chủ nhân giọng nói kia hiện đang ở đâu.

"Cút!"

Sau

Chương 1237: 1237: Càng Đánh Càng Mạnh

Dương Thanh lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt điên cuồng nhìn thẳng vào gã đàn ông kia, nghiến răng nói: “Lưu lão quái, phải chết!”

Vẫn là câu nói này!

“Đã thế thì dù tôi giết cậu, hẳn vị kia cũng sẽ không nhúng tay đâu nhỉ?”

Gã đàn ông trung niên lạnh lẽo nói.

Ông ta nói vậy là đang muốn thử ý vị kia, đối phương vẫn chẳng nói thêm gì, ra vẻ không định nhúng tay vào chuyện này.

“Anh Thanh, quân tử báo thù, mười năm không muộn!”

Mã Siêu cắn răng hô.

Anh ta cũng

phía đối thủ.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Dương Thanh lại bắt đầu một vòng tấn công mãnh liệt gã đàn ông trung niên kia, những đòn tấn công lần này lại mạnh hơn lần trước khá nhiều.

Gã trung niên cao to kia cũng nhận ra, thực lực của Dương Thanh lại tăng mạnh vài phần, sắc mặt lập tức âm trầm cực kì.

Nếu cứ tiếp tục như thế nữa, chẳng phải thực lực của Dương Thanh sẽ có lúc vượt qua ông ta sao?

Nghĩ tới đây, ông ta kinh sợ toát mồ hôi lạnh.

“Ranh con, mày muốn chết hả!”

Ông ta vung mạnh cánh tay, một luồng sức mạnh đáng sợ từ từ ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó đột ngột chụp về phía Dương Thanh.

Dương Thanh lập tức nắm tay, công kích về phía lòng bàn tay ông ta.

“Uỳnh!”

Một tiếng động lớn vang lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Dương Thanh bị đẩy lùi về sau bảy, tám bước, gã đàn ông cao lớn kia cũng bị đẩy lui bảy, tám bước.

Lần so chiêu này, sức mạnh của hai người đã ngang nhau!

“Sao có thể như vậy được?”

Long Khoa trợn to mắt hô lên, không thể tin nổi.

Diệp Xung và Hoa Anh Kiệt cũng kinh ngạc tột cùng, gã đàn ông trung niên kia chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy mà lần so chiêu này, Dương Thanh lại có thể ngang sức với ông ta.

Cảnh tượng này khiến bọn họ tưởng mình đang nằm mơ.

Một hơi thở mờ mịt như có như không chợt tràn ra từ trên người Dương Thanh.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc này, gã đàn ông trung niên lập tức căng thẳng nhìn, bởi vì lúc này, hơi thở võ thuật của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Ông ta không thể xác định, đây là sức mạnh thuộc về thực lực chân chính của Dương Thanh hay chỉ là sức mạnh mượn tạm từ thứ thuốc tăng cường thực lực hoặc bí pháp nào đó.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể giúp một cao thủ võ thuật trở nên mạnh mẽ thì sức mạnh đó vẫn thuộc về thực lực của người này.

Ngay cả chính ông ta cũng chưa từng nghe nói tới một người trẻ tuổi như vậy có thể đạt tới Siêu Phàm Cảnh.

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Giờ khắc này, ông ta không muốn tiếp tục tấn công Dương Thanh nữa mà chỉ nghiêm sắc mặt hỏi anh.

Ông ta không tin một thiên tài võ thuật cỡ này lại là một cao thủ trong thế gian.

Người như thế nhất định phải có lai lịch cực lớn.

Ban đầu ông ta còn cho rằng, khi ông ta muốn ra tay đánh chết Dương Thanh, vị cao thủ thần bí kia xuất hiện là vì bất

mãn chuyện ông ta bước vào thế gian.

Nhưng giờ xem ra, việc này có lẽ không đơn giản như vậy, sự xuất hiện của vị cao thủ thần bí kia có lẽ là vì Dương Thanh.

Mới đầu, vị đó xuất hiện để ngăn cản mình giết Dương Thanh, nhưng hiện tại vì sao lại không nhúng tay vào nữa?

Là bởi vì, trước đó, thực lực của Dương Thanh chưa đủ mạnh.

Nhưng lúc này, Dương Thanh đã có thực lực ngang với cảnh giới Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ rồi.

Đấu với ông ta, chí ít cũng không dễ dàng bị giết chết nữa.

"Tôi là ai có gì quan trọng sao?"

Sắc mặt Dương Thanh tràn ngập ý muốn giết người: "Tôi chỉ muốn lấy mạng Lưu lão quái! Nếu không phải tại ông ta, ông Chiến đã không phải chết!"

Gã đàn ông trung niên cho rằng, Dương Thanh sẽ không nói cho ông ta biết thân phận chân thật của mình.

Nhưng ông ta không biết, ngay chính bản thân Dương Thanh cũng không rõ thân phận của mình ra sao.

Anh vốn cho rằng gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô là nhà của mình, Vũ Văn Cao Dương - người đứng đầu gia tộc đó chính là bố mình.

Nhưng sau này, anh mới biết, Vũ Văn Cao Dương không phải bố đẻ của anh, năm ấy mẹ anh kết hôn với Vũ Văn Cao Dương thì đã mang thai anh rồi.

"Hừ!"

Gã đàn ông trung niên kia hừ lạnh một tiếng: "Đồ không biết lượng sức mình!"

Vừa dứt lời, hơi thở võ thuật trên người ông ta đột nhiên mạnh thêm, ông ta ngạo nghễ nhìn Dương Thanh, nói: "Ranh con, tuổi còn trẻ đã có thực lực võ thuật cỡ này đúng là không dễ".

"Nhưng muốn cướp Lưu lão quái trong tay tôi thì tuyệt đối không có khả năng!"

Dương Thanh chẳng buồn dài dòng thêm nữa, chân anh thoáng di động, một lần nữa lao về phía ông ta, như muốn nhất quyết giết bằng được Lưu lão quái.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Hai người điên cuồng so chiêu, uy lực võ thuật của họ gần như đã bao trùm cả Yến Đô.

Đám người cầm quyền của các thế lực lớn đang đứng cách bọn họ cả trăm mét, ai nấy đều hết sức căng thẳng.

Sức mạnh của Dương Thanh đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Bọn họ còn cho rằng, dù không chết nhưng Dương Thanh cũng sẽ bị người đàn ông trung niên kia đánh trọng thương, nhưng thật bất ngờ, Dương Thanh không chỉ không bị thương, trái lại càng đánh càng mạnh.

"Chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng phải Dương Thanh đã dốc kiệt sức rồi cơ mà? Vì sao còn có thể phát huy thực lực mạnh cỡ đó?"

Bọn họ càng xem càng bối rối.

Bọn họ còn đang chờ xem Dương Thanh bị giết, nhưng kết quả lại thấy Dương Thanh càng mạnh hơn.

"Tôi lại đang muốn đợi xem, lát nữa các cao thủ đứng đầu của các vị đấu với cậu Thanh thế nào".

Đoàn Vô Nhai châm chọc nói.

Thượng Quan Nhu cũng nở nụ cười: "Thần Cảnh đấu với Siêu Phàm Cảnh, cháu chưa thấy bao giờ".

"Chú cũng chưa được thấy bao giờ, nhưng hôm nay có lẽ sẽ được mở mang kiến thức đôi chút đấy".

Đoàn Vô Nhai cười nói: "Chỉ có điều, chú đang thắc mắc, cao thủ Thần Cảnh có thể chống đỡ cao thủ Siêu Phàm Cảnh được bao lâu nhỉ?"

"Cháu đoán, chắc chừng mười giây!"

Thượng Quan Nhu nói.

Đoàn Vô Nhai lắc đầu: “Quá lâu, một giây cũng đã là quá lâu”.

Cuộc hội thoại của hai người lọt tới tai đám người Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng đám cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, sắc mặt bọn họ trở nên khó coi tột đỉnh.

Nếu Dương Thanh thật sự có thể đánh bại gã đàn ông trung niên cao to kia thì dù không đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, sức chiến đấu của anh cũng đã ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trừ khi cao thủ Thần Cảnh bên họ cực đông, đông đến mức chết vài người cũng không thành vấn đề, nếu không, bọn họ có điên mới để cao thủ Thần Cảnh nhà mình đấu với Dương Thanh, như vậy khác nào tự sát.

Mã Siêu đang thấp thỏm lo sợ, nay thấy thế cũng đã thở ra nhẹ nhõm, nhưng đáy mắt vẫn tràn đầy âu lo.

Tình trạng của Dương Thanh cực kì không bình thường, anh ta không biết có phải thân thể Dương Thanh đã xảy ra vấn đề gì chăng.

Hiện giờ, thực lực của anh Thanh rốt cuộc là sức mạnh thuộc về chính anh ấy hay là do cưỡng chế tăng lên?

Nếu như là do cưỡng chế tăng mạnh thì dù có thể giữ Lưu lão quái lại, sau đó Dương Thanh sẽ thế nào?

Lúc này, các cao thủ của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật đều đang chăm chú trông mong Dương Thanh bị thương.

“Cút!”

Gã

nháy mắt hóa thành bột mịn.

“Không ổn rồi, lùi lại mau!”

Đám cao thủ của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật đang đứng cách đó cả trăm mét đột ngột kinh hãi tột độ, vội vàng lùi lại phía sau.

Tuy đã cách rất xa nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn, chỉ sợ chút dư âm của cuộc chiến tiếp theo đó cũng có thể khiến bọn họ trọng thương.

Chương 1238: 1238: Mã Siêu Bị Đánh

Chỉ sau vài tích tắc, các cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật lại lùi về phía sau vài trăm mét.

Lúc này ở chiến trường, trên người gã trung niên cao to kia lại bùng nổ một hơi thở cực khủng bố, đá sỏi bốn phía cũng phải nảy khỏi mặt đất.

Bấy giờ, Dương Thanh cũng nghiêm nghị hẳn.

Anh biết, người này đang phát huy trạng thái mạnh nhất, lần này ông ta thật sự muốn lấy mạng anh.

Nhưng anh vẫn không hề sợ hãi, chỉ ánh mắt trở nên tập trung hơn.

Anh tự biết rất rõ tình hình của bản thân mình, dù gã đàn ông trung niên này có mạnh hơn nữa thì cũng rất khó lòng mà giết được anh.

Không một ai hay, anh nhất quyết muốn giữ Lưu lão quái lại không phải chỉ để báo thù mà còn vì bất ngờ trước cảnh giới võ thuật của gã đàn ông cao lớn kia.

Siêu Phàm Cảnh không phải là trình độ có thể cố gắng là vươn tới được, thực lực của anh đã đạt tới trình độ như ngày hôm nay, muốn tăng mạnh hơn nữa chỉ có thể so đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác.

“Ranh

cánh tay Dương Thanh.

“Xẹt…”

Chân Dương Thanh trượt về sau hơn chục mét.

Anh cảm thấy xương cánh tay mình gần như gãy ra, anh không kịp nghĩ nhiều, chân phải đạp mạnh xuống mặt đất, mượn lực này đẩy mình lao về phía trước.

Gã đàn ông trung niên kia cau mày nhìn, ông ta không ngờ Dương Thanh có thể đỡ được chiêu vừa rồi, thậm chí còn có thể tiếp tục tấn công mình lần nữa.

Điều này làm ông ta có cảm giác mình đang bị khiêu khích.

"Hừ!"
Ông ta quát lạnh một tiếng, nhìn Dương Thanh đang lao về phía mình tấn công, tay chém ra một đòn thật mạnh.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Trong khoảnh khắc, đòn tấn công của hai người chạm nhau.

Sức mạnh đáng sợ của nó khiến phế tích dưới chân hai người lập tức tan thành tro bụi, nền đường lõm xuống thật sâu.

"Uỳnh!"
Gã đàn ông trung niên chém ra một quyền nữa, trúng giữa ngực Dương Thanh.

Lần này, Dương Thanh không thể tránh né, anh hộc máu tươi, thân thể bay ngược ra sau như diều đứt dây.

Bay ra xa mấy chục mét, anh nặng nề rơi xuống mặt tuyết.

Hơi thở võ thuật của anh chớp mắt đã biến biến mất.

Anh bị trọng thương nhưng gã đàn ông trung niên kia cũng không khá hơn là bao, ông ta cũng bị trúng một đòn cuối cùng của Dương Thanh.

Bị đẩy lùi bảy, tám bước, ông ta nhìn Dương Thanh chật vật không bò dậy nổi, cảm thấy hơi thở võ thuật trong người mình đột nhiên trở nên cực kì hỗn loạn.

Hai người đứng cách nhau một khoảng xa, nhìn thẳng vào nhau, nhưng không ai tiếp tục ra chiêu tấn công.

"Khụ khụ!"
Một hồi lâu sau, gã đàn ông trung niên kia không thể khống chế thương tích của mình nữa, ho khan mấy cái, hơi thở võ thuật trên người cũng yếu đi rất nhiều.

"Ranh con, cậu mạnh đấy!"
Ông ta nghiêm nghị nói.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo như băng, lần này anh không nhắc lại chuyện muốn giữ Lưu lão quái nữa mà chỉ hỏi: "Nói cho tôi biết ông là ai! Một ngày nào đó, tôi sẽ đến tìm

ông!”

Gã trung niên cao lớn của sửng sốt, ngay sau đó liền hiểu ý Dương Thanh, anh đã quyết định tha cho Lưu lão quái lần này.

“Hoàng Tiến, thuộc khu vực số chín của Miêu Thành!”

Ông ta nhanh chóng thông báo lai lịch của mình.

Quả nhiên đúng là cao thủ của Miêu Thành, trong mười ba khu vực của Miêu Thành, ông ta là cao thủ của khu vực số chín, nhất định phải là nhân vật hàng đầu của khu vực này.

“Tôi chờ cậu!”

Hoàng Tiến nói xong bèn quay đầu rời đi, ngang qua Lưu lão quái, ông ta xách lão lên mang theo.

Mãi đến khi bóng dáng Hoàng Tiến biến mất hẳn, Dương Thanh mới ho thật mạnh, anh nhanh nhẹn nuốt ngay một viên thuốc mà Phùng Tiểu Uyển đã đưa cho mình.

Vừa rồi, khi đối đầu với Hoàng Tiến, ông ta đã khiến anh bị thương rất nặng, nhưng với năng lực khôi phục hiện nay của anh thì chẳng bao lâu là có thể trở về trạng thái tốt nhất rồi.

Trận chiến vừa rồi khiến anh hiểu được rất nhiều.

Đúng là anh vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng đã cách cảnh giới này không bao xa.

Anh có thể cảm nhận được mình đã rất rất gần Siêu Phàm Cảnh, có lẽ chẳng bao lâu nữa, anh thật sự có thể tiến vào cảnh giới này.

Mối thù ngày hôm nay, anh sẽ tự tay bắt Lưu lão quái trả lại đầy đủ!

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này, Mã Siêu chạy tới, thấy hơi thở của Dương Thanh đã hỗn loạn, anh ta lo lắng ra mặt.

“Cậu Thanh!”

“Cậu Thanh!”

Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai cũng đi tới cạnh Dương Thanh, nhìn anh, ánh mắt cực kì phức tạp.

Đoàn Vô Nhai vốn là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, thân phận địa vị đều hiển hách, trước giờ cực kì cao

ngạo.

Nhưng nay, trước mặt Dương Thanh, ông ta không hề lộ vẻ ngạo mạn, ánh mắt nhìn Dương Thanh chỉ còn kính trọng, đó là ý tôn kính dành cho kẻ mạnh hơn.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Tôi không sao!"

Dứt lời, anh liếc nhìn Thượng Quan Nhu, lại nhìn Đoàn Vô Nhai, chân thành nói: "Cảm ơn hai vị đã trợ giúp nhiều như vậy, ân huệ hôm nay, tôi xin ghi nhớ!"

Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai vội lắc đầu.

"Cậu Thanh quá lời rồi, chúng tôi cũng chưa làm được gì, trái lại còn được nương uy phong của cậu, nếu không, Lưu lão quái kia mạnh cỡ đó, chỉ sợ chúng tôi đã chết sạch trong tay lão ta rồi".

Đoàn Vô Nhai nói.

Thượng Quan Nhu lo âu hỏi: "Cậu Thanh, không biết tình hình cậu bây giờ ra sao?"

Dương Thanh hơi nhíu mày, không rõ ý Thượng Quan Nhu hỏi.

Thượng Quan Nhu vội giải thích: "Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng với Hiệp hội Võ thuật đang tính tiếp tục cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, tôi lo bọn họ sẽ gây khó dễ cho cậu".

"Hừ!"

Dương Thanh cười nhạt: "Nếu bọn họ muốn chết thì cứ nhằm vào tôi đi!"

Tuy nay anh đang bị thương nặng nhưng không đến mức không còn sức đánh một trận, chí ít lúc này anh vẫn có thể duy trì thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong số các cao thủ ở đây, chỉ có Hoa Anh Kiệt, người của Hiệp hội Võ thuật có được thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhưng chỉ một gã Hoa Anh Kiệt mà muốn giết anh thì còn xa mới đủ.

"Dương Thanh, không ngờ mạng của cậu lớn thật, đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà còn có thể sống sót".

Bỗng một giọng nói châm chọc vang lên, Long Khoa dẫn theo đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long đi tới.

“Võ thuật của anh Thanh đây cực mạnh, thật làm người ta khiếp sợ”.

Diệp Xung cũng cười nói, mang đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bước lại.

Hoa Anh Kiệt cùng các cao thủ của Hiệp hội Võ thuật bước đến, tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt lão ta nhìn về phía Dương Thanh tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Các vị hẳn đã rõ, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô hôm nay chỉ là một cái bẫy, nay võ quán Yến Đô đã bị hủy diệt, cuộc đấu lần này coi như kết thúc, mời các vị quay về đi thôi!”

Dương Thanh đưa mắt nhìn lướt qua đám người ở đây, lạnh lùng nói.

Anh vẫn luôn

Chương 1239: 1239: Trấn Áp Mạnh Mẽ

Không một ai ngờ Hoa Anh Kiệt sẽ ra tay với Mã Siêu.

Tuy Mã Siêu có thể bộc phát được thực lực tương đương Thần Cảnh đỉnh phong nhưng cũng phải phá giải phong ấn sức chiến đấu, còn phải uống thuốc tăng sức mạnh mới làm được.

Vừa rồi anh ta đã bị thương nặng, bây giờ đến cả Thần Cảnh sơ kỳ còn không thể phát huy nổi, càng đừng nói tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Bản thân Hoa Anh Kiệt đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Mã Siêu trúng một đòn này lập tức phun máu bay ngược ra ngoài, vết thương càng thêm nghiêm trọng.

"Ông muốn chết hả?"
Dương Thanh nổi giận thoắt cái xuất hiện trước mắt Hoa Anh Kiệt, tung đấm ra.

"Hừ!"
Hoa Anh Kiệt hừ lạnh, cánh tay vung lên, ngưng tụ một luồng khí tức võ thuật khủng khiếp.

"Bịch!"
Tiếng nổ ầm vang, hai người va chạm vào nhau.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hoa Anh Kiệt lùi lại bảy tám bước, Dương Thanh cũng phải lùi về sau ba bốn nước.

"Chuyện này…"
Cao thủ xung quanh đều khiếp sợ.

Bọn họ không ngờ Dương Thanh có thể đánh lui Hoa Anh Kiệt bảy tám bước.

Mặc dù trước đó Dương Thanh đã có thực lực đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng đó không phải thực lực của bản thân anh.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng bị thương nặng khi đấu với Hoàng Tiến.

Vậy mà anh vẫn có thể khiến Hoa Anh Kiệt lùi lại bảy tám bước chỉ với một đòn tấn công, quả thực quá khủng bố.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Chỉ một đòn đã có thể phân thắng bại rồi sao?

"Anh Thanh!"

Tuy Mã Siêu lại bị thương nặng nhưng cũng biết rõ, hiện giờ Dương Thanh đã tốn quá nhiều sức lực, có lẽ đã nỏ mạnh hết đà.

Anh ta nhìn ra được vì Dương Thanh không một đòn giết luôn Hoa Anh Kiệt, sợ bệnh tình của anh lại chuyển biến xấu bèn vội vàng ngăn cản.

"Anh Thanh, hôm nay bỏ đi.

Một ngày nào đó em sẽ tự tay lấy mạng lão già chó chết này!"

Mã Siêu liếm vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt.

"Mày chết đi!"

Tổng chi hội trưởng Hồng đứng cạnh Hoa Anh Kiệt lập tức cả giận nói: "Mày dám sỉ nhục hội trưởng của bọn tao, đúng là không biết sợ!"

Mã Siêu không thèm để ý với ông ta, chỉ nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt.

Hoa Anh Kiệt nhíu mày, dường như nhìn thấy ý muốn giết người mãnh liệt cuồn cuộn trong mắt Mã Siêu.

"Vậy thì tôi càng không thể tha mạng cho cậu!"

Hoa Anh Kiệt nheo mắt nói.

Bỗng trên người lão ta bộc phát khí tức võ thuật vô cùng mạnh mẽ.

"Hội trưởng Hoa, ông làm vậy hơi quá đáng rồi đấy!"

Đoàn Vô Nhai đột nhiên bước tới, lạnh nhạt nói: "Cậu Thanh vừa đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bị thương nặng.

Ông đang định thừa cơ cậu ấy suy yếu để ra tay sao?”

Thượng Quan Nhu cũng không do dự tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Hoa Anh Kiệt: “Hội trưởng Hoa, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mọi người vẫn nên trở về đi, ngày khác tổ chức lại sau”.

“Hôm nay vốn là ngày tổ chức cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, chẳng qua là sàn đấu bị hủy thôi.

Ai quy định không có sàn đấu thì không thể tiếp tục đấu võ?”

Diệp Xung cười nói.

Lúc nào anh ta cũng trưng ra vẻ mặt tươi cười giả dối.

Long Khoa cũng lên tiếng: “Không sai! Hôm nay chúng ta tập trung ở đây vốn là để đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Vậy thì nhất định phải tiến hành đấu võ tiếp, đến khi chọn được Vương của Yến Đô mới thôi!”

Hoa Anh Kiệt lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu, híp mắt hỏi: “Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan định đối địch với Hiệp hội Võ thuật sao?”

“Ông tự đánh giá cao mình quá đấy!”

Đoàn Vô Nhai cười lạnh nói: “Đúng là Hiệp hội Võ thuật rất mạnh, nhưng đừng quên ở đây là Chiêu Châu, một thế lực nước ngoài chưa có tư cách khoa chân múa tay đâu!”

“Ông tưởng Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi sợ Hiệp hội Võ thuật của ông à? Đối dịch với các ông thì đã sao?”

Thượng Quan Nhu cũng không hề e ngại: “Ông nghĩ Hoàng tộc Thượng Quan dễ ức hiếp hả? Dù có chiến một trận chúng tôi cũng không sợ đâu!”

“Được, được lắm!”

Hoa Anh Kiệt tức điên lên, nghiến răng nói: “Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!”

“Đợi tôi đoạt được Đế Thôn sẽ bắt Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan các người ra xử lý đầu tiên!”

Hoa Anh Kiệt không thèm che giấu tham vọng với Đế Thôn, cao giọng uy hiếp.

Nghe vậy, sắc mặt đám cao thủ của bốn Hoàng tộc đều trở nên khó coi.

Nhất là Long Khoa và Diệp Xung.

Bọn họ vốn định mượn tay Hiệp hội Võ thuật làm suy yếu Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Nhưng hiện giờ xem ra, chưa chắc lão ta sẽ liên thủ với họ.

Hoa Anh Kiệt quá mạnh, cũng quá kiêu ngạo, tựa như đã chạm được tới Đế Thôn.

"Hội trưởng Hoa yên tâm, dù Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn đối đầu với Hiệp hội Võ thuật, Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng sẽ không trở thành kẻ địch với các ông".

Long Khoa cười nói.

Dù sao Hoa Anh Kiệt cùng từng được Hoàng tộc họ Long giúp đỡ.

Nếu lão ta thật sự có thể khiến Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn suy yếu, Hoàng tộc họ Long không ngại tạm thời hợp tác với Hiệp hội Võ thuật.

Diệp Xung cũng cười nói: "Hoàng tộc họ Diệp cũng sẽ không đối địch Hiệp hội Võ thuật!"

Hoa Anh Kiệt lại ngó lơ bọn họ, chỉ lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhi: "Tôi cho các người cơ hội cuối cùng, lập tức cút khỏi Yến Đô, tôi có thể tha cho hai Hoàng tộc các người!"

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan đều sa sầm mặt.

Hoa Anh Kiệt quá ngông cuồng, không hề coi bọn họ ra gì.

"Ông muốn chết hả?"

Đoàn Vô Nhai gầm lên, khí tức Thần Cảnh hậu kỳ chợt bộc phát.

Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn sau lưng ông ta cũng thể hiện khí thế mạnh nhất.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan cũng bộc phát khí thế, chuẩn bị giao đấu với Hiệp hội Võ thuật.

Dương Thanh lạnh lùng quan sát, không hề nhúng tay, chỉ tập trung khôi phục thực lực thật nhanh.

Mặc dù giao đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh giúp anh rèn luyện nhưng lại mất sức quá nhiều, còn khiến anh bị thương không nhẹ.

Bây giờ, nếu Hiệp

Chương 1240: 1240: Bắt Đầu Quyết Chiến

“Các người quyết định muốn liên thủ với thế lực nước ngoài đấu với chúng tôi sao?”
Đoàn Vô Nhai híp mắt hỏi.

Tính ra, bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu mới là một phe, lẽ ra phải liên thủ cùng trấn áp Hiệp hội Võ thuật mới đúng.

Vậy mà hiện giờ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp lại lựa chọn về phe của Hiệp hội Võ thuật.

“Đoàn Vô Nhai, đừng có nói nhảm.

Sao lại nói là liên thủ với thế lực nước ngoài?”
Long Khoa cười lạnh nói: “Hiệp hội Võ thuật vốn là thế lực của Chiêu Châu, Hội trưởng Hoa cũng là người Chiêu Châu trở về tổ quốc, sao lại là thế lực nước ngoài?”
Tuy Diệp Xung không lên tiếng nhưng vẻ mặt tươi cười giả dối kia cũng tỏ thái độ đồng tình với Long Khoa.

Trong mắt Hoa Anh Kiệt lóe lên tia khinh thường, lạnh giọng nói: “Hôm nay các thế lực tập hợp là để thi đấu giành ngôi Vương của Yến Đô.

Chuyện đến nước này, tốt nhất các thế lực cùng phái người ra đấu, người chiến thắng cuối cùng chính là Vương của Yến Đô, thế nào?”
Lão ta không chờ nổi nữa, chỉ muốn mau chóng kế thừa Đế Thôn.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều bực bội.

Bọn họ đã tỏ ý muốn liên thủ với Hoa Anh Kiệt, chỉ cần thành công liên thủ, Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tổn thất nặng nề, còn bị loại bỏ hoàn toàn.

Thế nhưng bây giờ, Hoa Anh Kiệt lại đề nghị năm thế lực lớn nhất đồng thời giao chiến phân thắng bại.

Chẳng phải nghĩa là bọn họ cũng phải đối phó lẫn nhau sao?
"Hội trưởng Hoa, tôi đề nghị vẫn nên giải quyết Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước.

Sau đó chúng ta lại thương lượng tổ chức cuộc đấu giành ngôi Vương sau".

Long Khoa lên tiếng.

Diệp Xung cũng nói: "Tôi cũng thấy nên giải quyết Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước".

"Câm miệng!"
Hoa Anh Kiệt quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám cao thủ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp: "Các người tưởng tôi không biết các người đang có ý đồ gì sao?"
"Các người dám tính toán sau lưng tôi, muốn chết hả?"
Dứt lời, toàn thân lão ta toát ra khí tức Thần Cảnh đỉnh phong.

Sắc mặt đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều trở nên trắng bệch.

Long Khoa và Diệp Xung lại càng giận méo mặt.

Bọn họ chủ động lấy lòng Hiệp hội Võ thuật, kết quả lại bị người ta ghẻ lạnh.

"Hội trưởng Hoa, ông hiểu lầm rồi.

Chúng tôi không hề có ý định lợi dụng ông, mà là…"
Long Khoa vội vàng giải thích nhưng lại bị Hoa Anh Kiệt chen ngang: "Tôi có nói các người muốn lợi dụng tôi đâu?"
"Hay là các người vốn muốn lợi dụng Hiệp hội Võ thuật đối phó Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan cho các người?"
Hoa Anh Kiệt lạnh giọng chất vấn.

"Tôi… tôi…"
Long Khoa hốt hoảng, lắp bắp nói không nên lời.

Diệp Xung thầm mắng đồng đội heo, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói: "Nếu Hội trưởng Hoa đã muốn các thế lực đồng thời giao đấu, Hoàng tộc họ Diệp đồng ý!"
Diệp Xung không dám không đồng ý, sợ bị Hoa Anh Kiệt nhằm vào.

Hơn nữa, dù các thế lực cùng giao đấu như Hoa Anh Kiệt nói cũng chẳng khác gì bọn họ liên thủ đối phó Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước.

Chỉ là, họ vốn chỉ muốn Hiệp hội Võ thuật ra tay đàn áp Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan, đồng thời cũng có thể mượn tay cao thủ của hai Hoàng tộc này đối phó Hoa Anh Kiệt.

Nếu ý đồ này đã bị Hoa Anh Kiệt nhìn ra được, vậy thì có gì khác biệt với đề nghị của lão ta, nói không chừng vẫn còn hi vọng.

Hoa Anh Kiệt không thèm nhìn Diệp Xung, quay sang hỏi Đoàn Vô Nhai: "Dám không?"
Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu đều đang rất do dự.

Bọn họ tự biết dù cao thủ đứng đầu hai nhà bọn họ liên thủ cũng không đánh lại Hoa Anh Kiệt.

Nếu bọn họ đồng ý, chắc chắn ba thế lực lớn kia sẽ liên thủ đối phó bọn họ trước.

Nhưng nếu từ chối, đối phương vẫn sẽ ra tay với họ.

Dường như đồng ý hay không đã không còn quan trọng nữa.

"Vậy thì chiến đi!"
Đoàn Vô Nhai liếc nhìn Thượng Quan Nhu rồi đáp.

"Tốt!"
Hoa Anh Kiệt bỗng đạp mạnh xuống đất, vô số đá vụn bay lên.

"Phập phập phập…"
Những viên đá vụn kia cứ như đạn bắn ra mặt đất xung quanh.

Sau đó, mặt đất xuất hiện một hình tròn đường kính khoảng hai mươi mét.

"Dùng đường tròn này làm ranh giới sàn đấu.

Người nào bước ra đều bị loại, mọi người có ý kiến gì không?"
Hoa Anh Kiệt lạnh giọng hỏi.

Đám người đồng loạt lắc đầu.

Đến giờ phút này, bọn họ làm gì có cửa nêu ý kiến?
Hiệp hội Võ thuật có bốn cao thủ Thần Cảnh.

Hoàng tộc họ Diệp có hai cao thủ Thần Cảnh.

Ba Hoàng tộc còn lại, mỗi nhà có ba cao thủ Thần Cảnh.

Nhưng tất cả đều biết rõ, tạm thời Hiệp hội Võ thuật sẽ liên thủ với Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp.

Bởi vậy, phe của Hoa Anh Kiệt sẽ có chín cao thủ Thần Cảnh.

Còn Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có sáu cao thủ Thần Cảnh.

Ngoài ra chỉ còn lại Dương Thanh và Mã Siêu.

Mã Siêu bị thương nặng, không còn sức đấu tiếp, chỉ còn Dương Thanh vẫn có thể đấu.

“Nếu mọi người đều không có ý kiến, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ tiếp tục!”
Dứt lời, Hoa Anh Kiệt lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Gần như cùng lúc, cao thủ Thần Cảnh của các thế lực đều ra tay.

Quả nhiên vừa bắt đầu, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đều nhằm vào người của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo.

Tuy anh vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng cũng đã có chút sức lực, Hoa Anh Kiệt khó có thể đánh bại anh.

“Đến đúng lúc lắm!”
Dương Thanh lạnh giọng nói, giơ tay ra đòn, vọt lên nghênh chiến.

“Bịch bịch bịch!”
Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm, năng lượng khủng bố như xé rách cả bầu trời.

Các cao thủ khác cũng lao vào chiến đấu.

Đoàn Vô

.

Chương 1242: 1242: Vả Mặt Bôm Bốp

Thượng Quan Nhu cảm thấy may mắn vì đã thoát chết, trong lòng khiếp sợ.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp kia có thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Người có thể giết ông ta chỉ bằng một đòn là cao thủ kinh khủng cỡ nào?

Cô ta bỗng nghĩ đến một người, vô thức nhìn sang.

Quả nhiên Hoa Anh Kiệt giận dữ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ranh con, đấu với tôi còn dám phân tâm.

Cậu tưởng tôi dễ bắt nạt lắm hả?"

Dương Thanh cười lạnh: "Muốn trách chỉ có thể trách ông không đủ thực lực".

"Khốn kiếp, cậu chết đi!"

Hoa Anh Kiệt bị chọc giận, khí tức trên người càng mãnh liệt hơn, càn quét về phía Dương Thanh.

Mặc dù cuộc nói chuyện giữa hai người không rõ ràng lắm nhưng Thượng Quan Nhu đã biết người vừa giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp chính là Dương Thanh.

Diệp Xung cũng biết được chân tướng, vẻ mặt khó coi.

Lần này đến Yến Đô chỉ có hai cao thủ Thần Cảnh hộ tống anh ta, bây giờ một người đã chết.

Tuy chỉ chết một người nhưng lại gây ra tổn thất cực lớn cho Hoàng tộc họ Diệp.

Số lượng cao thủ Thần Cảnh của bọn họ vốn không nhiều, mất một người cũng khiến thực lực của Hoàng tộc họ Diệp bị suy giảm.

"Diệp Xung!"

Thượng Quan Nhu căm tức nhìn chằm chằm Diệp Xung: "Sao cậu dám sai cao thủ của mình giết tôi.

Cậu muốn gây chiến giữa Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Diệp sao?”

Diệp Xung vội vàng phủ nhận: “Chị đừng có vu oan cho tôi.

Tôi thừa nhận là cao thủ Hoàng tộc họ Diệp ra tay với chị, nhưng chuyện này không hề liên quan tới tôi”.

“Hơn nữa, ai nói ông ta đánh chị vì muốn lấy mạng chị?”

“Cái này phải để tôi hỏi chị mới đúng.

Chị dám âm thầm cấu kết với Dương Thanh giết hại cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp, món nợ này phải tính thế nào?”

Thượng Quan Nhu bị sự vô sỉ của Diệp Xung chọc tức.

Nếu không vì đang bị thương nặng, đến cả nền tảng võ thuật cũng có thể bị ảnh hưởng, cô ta chắc chắn sẽ tự tay tiêu diệt tên khốn dối trá vô liêm sỉ này.

“Cậu đừng nói bậy.

Tôi mới quen biết cậu Thanh chưa lâu, sao lại nói chúng tôi cấu kết giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp các cậu?”

Thượng Quan Nhu giận dữ nói: “Hơn nữa, tôi vốn bị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của các cậu đánh bị thương nặng, vốn đã nguy hiểm lắm rồi.

Các cậu còn ra tay với tôi ở ngoài vòng chiến, không phải muốn dồn tôi vào chỗ chết thì là gì?”

“Cậu thì hay rồi, bây giờ lật lọng vu oan cho tôi và cậu Thanh cấu kết giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp nhà cậu”.

“Trước mặt cậu Thanh, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ còn chẳng có tư cách xác giày cho cậu ấy, đáng để cậu ấy phải cấu kết với tôi để giết sao?”

“Đương nhiên, cậu cứ cho rằng tôi cấu kết với cậu Thanh tiêu diệt cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp nhà cậu cũng được.

Muốn đấu thì đấu, Hoàng tộc Thượng Quan có gì phải sợ Hoàng tộc họ Diệp các cậu?”

Thượng Quan Nhu nổi giận nói.

Diệp Xung bỗng thấy bối rối.

Tuy lời Thượng Quan Nhu nói không có chứng cứ xác thực nhưng các Hoàng tộc nhất định sẽ nhìn ra được chân tướng.

Thượng Quan Nhu là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc Thượng Quan, lại được Thượng Quan Hoàng cưng chiều hết mực.

Nếu lão ta biết Diệp Xung sai người giết Thượng Quan Nhu, rất có thể sẽ nổi trận lôi đình giết tới tận cửa Hoàng tộc họ Diệp.

Nghĩ tới đây, anh ta thấp thỏm lo sợ.

Trong bốn Hoàng tộc, thực lực của Hoàng tộc họ Diệp tương đối yếu.

Nếu Hoàng tộc Thượng Quan muốn khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp sẽ không có phần thắng.

Quan trọng là hôm nay, Thượng Quan Nhu đã tạo dựng quan hệ với Dương Thanh.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp định giết cô ta cũng bị Dương Thanh đoạt mạng.

Nếu hai Hoàng tộc khai chiến, nhất định Dương Thanh cũng sẽ tham gia.

Bây giờ Dương Thanh bị thương nặng vẫn có thể đấu với Hoa Anh Kiệt, chẳng phải nghĩa là thực lực của Dương Thanh ít nhất cũng phải ngang bằng người đứng đầu Hoàng tộc sao?

Diệp Xung càng nghĩ càng hoảng loạn.

“Chị Thượng Quan!”

Đúng lúc này, Mã Siêu đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, lấy một bình sứ đổ ra một viên thuốc màu đen.

“Anh Thanh bảo tôi đưa cho chị uống.

Nếu chị tin chúng tôi thì mau uống đi, thuốc này rất có ích với vết thương của chị”.

Mã Siêu đưa thuốc cho Thượng Quan Nhu.

Cô ta không hề do dự, lập tức uống vào khiến Mã Siêu rất bất ngờ.

“Cảm ơn cậu!”
Thượng Quan Nhu chân thành nói.

Mã Siêu hiếm khi nở nụ cười: “Đừng khách sáo!”
Thượng Quan Nhu hào sảng khiến anh ta có thiện cảm.

Hai bên quen biết chưa lâu nhưng cô ta lại không hề nghi ngờ viên thuốc này sẽ hại mình.

“Diệp Xung, cậu cứ đợi Hoàng tộc Thượng Quan trả thù đi!”
Thượng Quan Nhu uống thuốc xong, nhìn Diệp Xung hăm dọa, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Mã Siêu cũng lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi chưa từng gặp được kẻ nào dối trá như anh.

Sau này anh đổi tên thành Xung Dối Trá luôn đi”.

“Ha ha!”
Thượng Quan Nhu không nhịn được cười phá lên, phối hợp nói: “Đề nghị của cậu Siêu không tệ!”
“Chết tiệt! Sao mày dám sỉ nhục tao?”
Diệp Xung giận dữ nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

“Đồ vô dụng! Ông đang chửi mày đấy, mày làm gì được ông?”
Mã Siêu không hề e sợ dù đang bị thương nặng.

Với tình hình hiện giờ gặp phải cao thủ Thần Cảnh có lẽ anh ta sẽ gặp nguy hiểm, nhưng muốn đánh bại Diệp Xung còn chưa bước vào Thần Cảnh lại dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải sợ trở thành gánh nặng cho Dương Thanh, anh ta đã tham gia quyết chiến rồi.

Sau khi uống thuốc của Phùng Tiểu Uyển, anh ta cảm thấy vết thương đỡ hơn nhiều, thực lực cũng đang không ngừng khôi phục.

“Mày… mày… mày…”
Diệp Xung chỉ vào Mã Siêu, lắp bắp mãi không nói ra lời.

Anh ta chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, Mã Siêu và Thượng Quan Nhu đều là Thần Cảnh sơ kỳ.

Nếu Mã Siêu đánh hết sức còn có thể tương đương sức chiến đấu của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Dù hai người họ đều bị thương nặng, anh ta cũng không phải đối thủ.

"Mày cái gì? Bảo mày vô dụng còn khó chịu à?"

Mã Siêu châm chọc nói: "Khó chịu thì tới giết tao đi?"

"Không phải vừa nãy mày hống hách lắm sao, còn ra lệnh cho cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp ra tay với chị Thượng Quan đang bị thương cơ mà?"

"Sao bây giờ lại sợ rồi?"

"Mày là đàn ông thì đến giết tao đi.

Nhưng tốt nhất mày phải nghĩ cho kỹ, tao sẽ không nương tay đâu.

Dù sao anh Thanh cũng đã giết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp rồi, tao giết thêm một thiên tài của Hoàng tộc họ Diệp như mày cũng chẳng sao".

Diệp Xung vốn đang rục rịch ra tay với Mã Siêu lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

"Mày cứ kiêu căng đi, đợi Dương Thanh bị hội trưởng Hoa giết rồi, tao xem mày còn kiêu căng kiểu gì?"

Diệp Xung nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bịch!"

Ngay sau đó, Hoa Anh Kiệt bị Dương Thanh đấm phun máu bay ra khỏi vòng quyết chiến.

Diệp Xung trợn tròn mắt, vẻ mặt bàng hoàng khó tin.

Chương 1243: 1243: Một Mình Nghênh Chiến

Mã Siêu và Thượng Quan Nhu đều nở nụ cười, Mã Siêu nhìn về phía Diệp Xung, hài hước nói: “Điều mày muốn nhìn thấy, có lẽ cả đời này cũng không thể thấy được đâu”.

Thượng Quan Nhu cũng nở nụ cười: “Diệp Xung, cậu Thanh là cao thủ từng giết chết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp, người nổi bật thế hệ thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp là cậu không có ý định báo thù rửa hận cho cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp sao?”
Lời của Mã Siêu và Thượng Quan Nhu khiến sắc mặt Diệp Xung cực kỳ khó coi, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đồng thời, Diệp Xung còn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng bị Dương Thanh đánh bại, như thế chẳng phải chứng minh thực lực của Dương Thanh tương đương với Diệp Hoàng sao? Thực lực của Thượng Quan Hoàng cũng là như thế.

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, với hai người Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng, e rằng có thể càn quét cả Hoàng tộc họ Diệp cũng không chừng.

“Đương nhiên nếu Hoàng tộc họ Diệp dám nhằm vào cậu Thanh, Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn mình cậu Thanh chịu trận, có lẽ ông nội tôi sẽ rất sẵn lòng đến Hoàng tộc họ Diệp một chuyến cùng cậu ấy đấy”.

Thượng Quan Nhu cười híp mắt nói.

Diệp Xung vốn dĩ sợ nhất kết quả như vậy, lúc này Thượng Quan Nhu lại nhắc đến, khiến hai chân anh ta mềm nhũn, quỳ phịch xuống đất.

“Thượng Quan Nhu, tôi biết lỗi rồi, tôi không nên nảy sinh ý đồ giết chị, xin chị rộng lòng tha thứ cho tôi lần này, sau này tôi không dám làm thế nữa đâu”.

Diệp Xung lộ vẻ thấp thỏm lo âu.

Không phải anh ta mềm yếu, mà là vì Dương Thanh quá mạnh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan thật sự khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp vì sợ thua trận nhất định sẽ giao anh ta cho Hoàng tộc họ Thượng Quan xử lý.

Dù thiên phú võ thuật của anh ta là mạnh nhất trong lớp trẻ của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng so sánh với sự an toàn của cả Hoàng tộc, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ hy sinh anh ta.

Cho nên anh ta nhất định phải xin Thượng Quan Nhu tha thứ.

Thượng Quan Nhu phì cười một tiếng: "Tôi cũng không có năng lực lớn như vậy, cũng không thể quyết định được việc Hoàng tộc họ Thượng Quan có muốn ra tay với Hoàng tộc họ Diệp hay không, cậu vẫn nên cầu nguyện đi!"
Nhìn Diệp Xung quỳ trước mặt mình, Thượng Quan Nhu cảm thấy cực kỳ dễ chịu, thậm chí còn không hề nhận ra tình trạng thương tích của mình đã ổn định rồi.

Diệp Xung lập tức mặt xám như tro tàn, anh ta biết mình thật sự sắp xong đời rồi.

Cùng lúc đó trong vòng quyết chiến, Hoa Anh Kiệt bị một đòn tấn công mạnh của Dương Thanh làm đánh bay ra ngoài, phun máu, khí thế trên người lập tức yếu đi.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, những cao thủ Thần Cảnh khác cũng vô thức dừng chiến đấu, trợn mắt há mồm nhìn Hoa Anh Kiệt rơi ra khỏi vòng quyết chiến.

Không ngờ Hoa Anh Kiệt lại thua!
Thay vì nói đây là một trận đại chiến giữa các thế lực hàng đầu, không bằng nói là trận chiến của Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt thì đúng hơn.

Hoa Anh Kiệt cũng thua rồi, còn ai là đối thủ của Dương Thanh đây?
"Hay lắm!"
Đoàn Vô Nhai lập tức cười to, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Bắt đầu từ khi ông ta quyết định muốn làm thân với Dương Thanh thì cũng đã từ bỏ việc tranh giành ngôi Vương của Yến

Đô rồi, có Dương Thanh ở đây, ai có thể đấu với anh chứ?
Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn đều tỏ vẻ kích động.

Ngược lại, Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, và cả cao thủ của Hiệp hội Võ thuật thì đều tái hết cả mặt.

Trong vòng quyết chiến bây giờ, Hoàng tộc họ Đoàn còn lại một mình Đoàn Vô Nhai, Hoàng tộc họ Thượng Quan thì toàn quân bị diệt.

Về phía thế lực liên minh do Hoa Anh Kiệt đứng đầu, ngoài Hoàng tộc họ Diệp toàn quân bị diệt, vì ưu thế về số lượng cao thủ, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật vẫn còn đủ thành viên, ngoại trừ Hoa Anh Kiệt vừa bị loại.

Bên phe Dương Thanh còn lại hai người!
Bên phe Hoa Anh Kiệt thì vẫn còn sáu người!
Nhưng cao thủ bên phe của Hoa Anh Kiệt lại không có ai dám ra tay nữa.

"Dương Thanh!"
Hoa Anh Kiệt bò dậy từ dưới đất, vô cùng tức giận, đôi mắt hoàn toàn đỏ ngầu, lúc nhìn về phía Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sát khí.

Cũng không phải lão ta không còn sức để tiếp tục chiến đấu nữa, mà là bị Dương Thanh dùng một đòn đánh bay ra khỏi vòng quyết chiến rồi.

Theo quy tắc đã đưa ra trước đó, lão ta đã thua!
"Vòng quyết chiến là ông đề ra, bây giờ thua rồi ông lại không chịu nhận à?"
Đoàn Vô Nhai nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt, tức giận chất vấn.

Hoa Anh Kiệt không đáp lại, vẫn nhìn chằm chằm Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ như máu, chỉ muốn lột da rút gân Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh, anh hờ hững nhìn về phía Hoa Anh Kiệt, niệm tình Hoa Anh Kiệt cũng là người của Chiêu Châu, chỉ cần lão ta không tự tìm đường chết, anh có thể tha cho lão ta một con đường sống.

Nhưng nếu Hoa Anh Kiệt tìm đường chết thì đừng trách anh ra tay giết người.

Hơi thở võ thuật trên người Hoa Anh Kiệt vô cùng rối loạn, lão ta cứ nhìn chằm chằm Dương Thanh như thế, dường như cũng đang do dự, không biết có nên tiếp tục ra tay không.

Kéo dài đến ba phút, hơi thở võ thuật trên người Hoa Anh Kiệt mới dần biến mất.

Rõ ràng lão ta chịu thua rồi!
"Dương Thanh, coi như tôi thua, nhưng trong vòng quyết chiến vẫn còn sáu cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long.

Cậu vốn dĩ đã bị thương nặng, còn đấu với tôi, tốn rất nhiều sức lực, tôi rất muốn xem cậu có thể đối phó với sự vây công của sáu cao thủ Thần Cảnh hay không đấy".

Hoa Anh Kiệt cắn răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh hờ hững nhìn Hoa Anh Kiệt một cái, cũng không đáp lời, đảo mắt nhìn về phía cao thủ còn ở trong vòng quyết chiến, lạnh lùng hỏi: "Các người chắc chắn vẫn còn muốn tiếp tục chứ?"
Đoàn Vô Nhai đứng bên cạnh anh, trên người phát ra hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ, lạnh lùng nhìn về phía đối thủ, chỉ cần Dương Thanh ra tay, ông ta sẽ lập tức nhằm vào kẻ thù.

Sắc mặt của những cao thủ còn lại đều cực kỳ khó coi.

Dù khi nãy Hoa Anh Kiệt đã tiết lộ một tin tức vô cùng quan trọng với bọn họ, Dương Thanh đã bị thương nặng, tốn nhiều sức lực, đã nỏ mạnh hết đà rồi.

Nhưng vừa nãy, lúc Dương Thanh đấu với Hoa Anh Kiệt, thực lực anh bộc phát ra đã khiến bọn họ phải khiếp sợ.

Ở trong bọn họ, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Thần Cảnh hậu kỳ, sao có thể đấu một trận với Dương Thanh có sức chiến đấu Thần Cảnh đỉnh phong chứ?
"Sợ cái gì?"
Long Khoa chợt nghiến răng nói: "Hội trưởng Hoa đã khiến tên ranh con này bị thương nặng rồi, cũng làm cho thực lực

cậu ta giảm mạnh, như thế chẳng lẽ sáu cao thủ Thần Cảnh chúng ta vẫn không thể đánh bại cậu ta à?”
“Đúng thế! Dù cậu ta có mạnh hơn nữa cũng đã thế suy sức yếu rồi, chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau, cậu ta chỉ có con đường chịu thua thôi!”, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bên Hiệp hội Võ thuật cũng lên tiếng.

Ngay cả tổng chi hội trưởng Hồng và Kim Cương cũng đứng hai bên trái phải người nọ, đủ để chứng minh địa vị của người nọ trong Hiệp hội Võ thuật gần như chỉ đứng dưới Hoa Anh Kiệt mà thôi.

“Không biết điều!”
Ánh mắt Dương
.

Chương 1245: 1245: Cậu Bỏ Quyền Đi

Lần này, Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát sức mạnh, không còn giữ lại chút gì.

Dương Thanh nói anh không đấu tiếp được nữa, ông ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Đáng chết!"
Cao thủ Hoàng tộc họ Long đằng đằng sát khí, mạnh mẽ đá ra.

Đây là đòn mạnh nhất của ông ta, dồn sức ở mũi chân, trên mũi giày còn có lưỡi dao sắc bón.

Nếu bị trúng đòn, Đoàn Vô Nhai không chết cũng thành tàn phế.

Ông ta lại lao vọt về phía Đoàn Vô Nhai.

Sau trận chiến này, ông ta đã ý thức được chênh lệch thực lực giữa Đoàn Vô Nhai và Long Khoa lớn cỡ nào.

Nếu Đoàn Vô Nhai chết đi sẽ giảm bớt một uy hiếp cho Long Khoa.

"Giết!"
Cao thủ Hoàng tộc họ Long gầm lên, mũi chân tức thì đạp tới vị trí tim của Đoàn Vô Nhai.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đoàn Vô Nhai như cảm giác được sát khí của đối phương, không còn cứng rắn chống đỡ mà nghiêng người tránh né.

"Phập!"
Ông ta vừa tránh ra đã nghe thấy tiếng lưỡi dao đâm vào cơ thể người.

Đến khi ông ta đứng vững, quay lại nhìn mới phát hiện vì mình tránh kịp nên cú đá của cao thủ Hoàng tộc họ Long kia trúng vào lưng cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hiệp hội Võ thuật, đâm thẳng vào tim.

Tất cả đều sợ ngây người!

Mặc dù cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô không có quy tắc cụ thể nhưng mỗi cao thủ tham gia thi đấu đều lựa chọn đấu võ.

Vậy mà mũi chân của cao thủ Hoàng tộc họ Long lại giấu một lưỡi dao.

"Bịch!"

Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hiệp hội Võ thuật kia ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

Ông ta không thể ngờ được cao thủ hàng đầu của Hiệp hội Võ thuật như mình lại vô duyên vô cớ bị giết, còn bị cao thủ Hoàng tộc họ Long mà ông ta liên thủ lấy mạng.

"Mày đáng chết!"

Cao thủ còn lại duy nhất của Hiệp hội Võ thuật lập tức trợn trừng mắt, đằng đằng sát khí nhìn cao thủ của Hoàng tộc họ Long.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt cũng sa sầm, hung dữ nhìn Long Khoa đang trợn mắt há mồm bên cạnh.

"Hoàng tộc họ Long dám giết cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật! Các người giỏi lắm!"

Hoa Anh Kiệt nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hội trưởng Hoa, nhất định là hiểu lầm!"

Long Khoa hốt hoảng nói: "Ông thấy mà, tại Đoàn Vô Nhai chết tiệt kia né tránh nên cao thủ của Hiệp hội Võ thuật mới chết".

"Tất cả đều tại đồ khốn Đoàn Vô Nhai, nếu không người của ông đã không bị giết".

"Hội trưởng Hoa, bây giờ không phải lúc chúng ta xích mích nội bộ đâu.

Cứ giết Đoàn Vô Nhai rồi nói tiếp, được không?"

Bây giờ ngoài Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai, trong vòng quyết chiến chỉ còn lại hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long.

Sức chiến đấu Đoàn Vô Nhai thể hiện quá mạnh mẽ, lúc trước sáu cao thủ Thần Cảnh liên thủ cũng không đánh bại được.

Nếu hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long quay ra đánh nhau, chắc chắn Đoàn Vô Nhai sẽ là người thắng lợi cuối cùng.

Dù là Hoàng tộc họ Long hay Hiệp hộ Võ thuật cũng đều không muốn nhìn thấy kết cục này.

"Tôi… tôi không cố ý đâu!"

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long trong vòng quyết chiến cũng sợ hãi thanh minh.

Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Ông ta đã giết người của Hoa Anh Kiệt, nếu Hoa Anh Kiệt muốn giết ông ta thì ông ta sẽ chỉ còn đường chết.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật nhìn Hoa Anh Kiệt dò xét như đang đợi lệnh.

Hoa Anh Kiệt hít sâu một hơi, cắn răng nói: "Giết người của Hoàng tộc họ Đoàn trước!"

"Vâng!"

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật vội vàng đáp.

Hoa Anh Kiệt cũng hiểu một khi bọn họ đấu đá lẫn nhau, Đoàn Vô Nhai chắc chắn sẽ giành được quán quân.

Vậy nên chỉ có thể tạm thời buông bỏ hận thù, giải quyết Đoàn Vô Nhai trước.

Cả Hoa Anh Kiệt và Long Khoa đều không thèm che giấu ý đồ của mình, dõng dạc tuyên bố muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai cũng cực kỳ khó coi, trong lòng chưa hết hoảng sợ.

Nếu vừa rồi ông ta không tránh kịp, người chết sẽ là ông ta.

"Giết!"

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long không cho ông ta cơ hội thở dốc đã lại vọt tới.

Đoàn Vô Nhai đã gần kiệt sức, nhưng ông ta biết nếu không chống đỡ nổi sẽ chỉ còn đường chết.

"Giết!"

Ông ta hét lớn một tiếng, dùng hết sức bình sinh xông lên nghênh chiến.

"Long Khoa, Hoàng tộc họ Long các người quá hèn hạ, dám dùng ám khí!"

Thượng Quan Nhu sa sầm mặt chất vấn Long Khoa.

Long Khoa hừ lạnh đáp trả: "Ai quy định trong cuộc đấu võ này không được dùng ám khí?"

"Chỉ có thể nói là vì các người quá ngu xuẩn, có bị giết sạch cũng đáng đời!"

Thượng Quan Nhu bị sự mặt dày của Long Khoa đánh bại, không biết phải gì nói, đành cắn răng nói: "Ác giả ác báo, cứ chờ đi!"

"Hừ!"

Long Khoa tự biết mình đuối lý, cũng không lắm lời, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Dù cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật bị người của Hoàng tộc họ Long giết chỉ là ngộ sát nhưng vẫn không thay đổi được sự thật.

Nếu Hoàng tộc họ Long có thể giành được thắng lợi cuối cùng, kế thừa Đế Thôn, ông ta không cần sợ Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng nếu người thắng chung cuộc là Hiệp hội Võ thuật thì sao?

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long ngộ sát đã đủ để Hoa Anh Kiệt ra tay với Hoàng tộc họ Long.

Đến khi đó, có lẽ ông ta cũng phải bỏ mạng ở đây.

"Bịch!"

Lúc này, Đoàn Vô Nhai không kiên trì nổi nữa, sức lực trong người biến mất như thủy triều rút, bị hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đánh trúng cùng lúc.

Ông ta bị đánh bay ra ngoài vòng quyết chiến như con diều đứt dây.

"Tốt!"

Long Khoa kích động hô lên.

Vẻ lo lắng trong mắt Hoa Anh Kiệt cũng biến mất.

Đoàn Vô Nhai quá mạnh, lão ta cứ lo Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật liên thủ cũng không đánh bại nổi.

Rốt cuộc Đoàn Vô Nhai cũng đã bị loại.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chỉ còn lại hai người.

"Nếu Hoàng tộc họ Long đồng ý nhận thua, tôi sẽ bỏ qua chuyện cao thủ của các người giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật".

Hoa Anh Kiệt bỗng lên tiếng uy hiếp.

Long Khoa đang vui sướng nghe thấy vậy lập tức méo mặt.

Ai cũng muốn thắng cuộc đấu giành ngôi Vương của Yến Đô.

Hoa Anh Kiệt nói một câu đã muốn Hoàng tộc họ Long bỏ quyền tranh đấu sao?

Thế nhưng hiện giờ trong vòng quyết chiến, người của Hoa Anh Kiệt mạnh nhất.

Nếu Long Khoa không chịu, nếu cao thủ của Hoàng tộc họ Long thua, sợ là Hoa Anh Kiệt sẽ tính sổ vụ ngộ sát vừa rồi trước tiên.

Nhưng nếu Hoàng tộc họ Long thắng, có thể kế thừa Đế Thôn thì Hoa Anh Kiệt sẽ không dám làm gì ông ta.

Long Khoa vô cùng do dự.

Chương 1246: 1246: Không Quá Đáng Đâu

Thượng Quan Nhu châm chọc nói: “Liên minh của các người giải tán nhanh vậy à?”

“Cô câm miệng cho tôi!”

Long Khoa quát ầm lên.

Sau khi Đoàn Vô Nhai uống thuốc Mã Siêu đưa, vết thương cũng đã đỡ hơn.

Ông ta đằng đằng sát khí nhìn Long Khoa: “Hoàng tộc họ Long các ông dám dung túng cho người giết tôi, tưởng Hoàng tộc họ Đoàn là dễ ức hiếp à?”

“Ông cứ chờ Hoàng tộc họ Đoàn khai chiến với Hoàng tộc họ Long các ông đi!”

Sắc mặt Long Khoa lại càng trở nên khó coi.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất.

Nếu ông ta chết thì thôi, nhưng nếu còn sống, chắc chắn Hoàng tộc họ Đoàn sẽ vì ông ta đối đầu với Hoàng tộc họ Long.

Vừa rồi Long Khoa đã chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Đoàn Vô Nhai, nói Đoàn Vô Nhai vô địch dưới Thần Cảnh đỉnh phong cũng không ngoa.

Cộng thêm Đoàn Hoàng có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, sức mạnh của Hoàng tộc họ Đoàn thực sự rất khủng bố.

Một khi khai chiến, Hoàng tộc họ Long không có cửa thắng.

Ngoại trừ Hoàng tộc họ Đoàn còn có Hiệp hội Võ thuật cũng đang rình rập, dù sao cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng đã giết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của bọn họ.

Giờ đây, dường như chỉ có thể kế thừa Đế Thôn mới thay đổi được tình hình của Hoàng tộc họ Long.

“Hội trưởng Hoa, vô cùng xin lỗi ông.

Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng muốn đoạt được Đế Thôn”.

Long Khoa bỗng nhìn Hoa Anh Kiệt, nghiêm túc nói.

Nghe thấy thế, sắc mặt Hoa Anh Kiệt tối sầm lại: “Cậu có từng nghĩ nếu Hoàng tộc họ Long thất bại sẽ nhận hậu quả gì không?”

Long Khoa gật đầu: “Chính vì biết rõ nên tôi mới buộc phải tranh với Hiệp hội Võ thuật”.

“Hừ!”

Hoa Anh Kiệt lạnh mặt nói: “Đồ ngu xuẩn, bọn họ đang khích bác cậu, cố ý để Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đối đầu”.

“Tôi có thể cam đoan, chỉ cần Hoàng tộc họ Long đồng ý từ bỏ trận đấu này, giúp Hiệp hội Võ thuật kế thừa được Đế Thôn, tương lai chúng tôi nhất định sẽ hợp tác với các cậu”.

“Đương nhiên, tôi cũng biết cậu không có quyền quyết định chuyện này.

Tôi cho cậu cơ hội hỏi ý Long Hoàng”.

Mặc dù Hoa Anh Kiệt tự tin cao thủ của Hiệp hội Võ thuật sẽ giành chiến thắng nhưng cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng là Thần Cảnh hậu kỳ, nhỡ thất bại thì sao?

Long Khoa gật đầu: “Được, tôi sẽ liên hệ với bố tôi!”

Dứt lời, Long Khoa lập tức gọi điện cho Long Hoàng báo cáo mọi chuyện, bao gồm cả việc cao thủ Hoàng tộc họ Long muốn giết Đoàn Vô Nhai, cuối cùng lại ngộ sát cao thủ của Hiệp hội võ thuật.

“Chết tiệt! Ai cho chúng mày gan chó dám giết cả người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn?”

Long Hoàng nghe xong nổi giận đùng đùng: “Giết được Đoàn Vô Nhai thì còn được, lũ vô dụng chúng mày lại giết hụt, còn giết nhầm cao thủ của Hiệp hội Võ thuật”.

“Chúng mày thích tự đâm đầu vào chỗ chết thế à?”

Long Khoa đã đoán trước được, Long Hoàng sẽ rất tức giận.

Chờ Long Hoàng mắng đủ, Long Khoa mới dè dặt hỏi: "Con biết sai rồi, bây giờ chúng ta có nên từ bỏ trận đấu không?"

Lần này, Long Hoàng không nổi giận, im lặng một lúc mới lên tiếng: "Đế Thôn chỉ có thể thuộc về Hoàng tộc họ Long!"

"Vâng!"

Long Khoa đã hiểu.

"Thế nào?"

Hoa Anh Kiệt thấy Long Khoa cúp máy, lạnh giọng hỏi.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Long Khoa.

Ông ta lắc đầu đáp: "Rất xin lỗi hội trưởng Hoa, bố tôi quyết định tiếp tục chiến đấu!"

"Hoàng tộc họ Long đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho các người toại nguyện!"

Ánh mắt Hoa Anh Kiệt ngập tràn sát khí.

Lão ta là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, trước giờ chưa từng sợ ai.

Nếu lão ta có thể kế thừa Đế Thôn, trở thành kẻ địch của bốn Hoàng tộc Chiêu Châu cũng chẳng sao.

Long Khoa rất sợ, nhưng chỉ có thể làm theo mệnh lệnh của Long Hoàng.

"Hội trưởng Hoa, điện hạ Long, các người quên trong vòng quyết chiến vẫn còn một người rồi!"

Đúng lúc này, Diệp Xung bỗng lên tiếng.

Mọi người đồng loạt nhìn sang Dương Thanh vẫn đang ung dung quan sát.

Khi nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh, còn có chút giễu cợt của Dương Thanh, bọn họ chợt ý thức được điều gì đó.

"Dương Thanh, cậu mất sức chiến đấu rồi còn ở trong vòng quyết chiến làm gì? Cậu định tự cút ra hay phải để người khác đánh ra?"

Hoa Anh Kiệt híp mắt nhìn Dương Thanh.

Không biết tại sao lão ta lại cảm thấy uy lực lúc ẩn lúc hiện trên người Dương Thanh.

Giống như Dương Thanh không hề bị thương, ngược lại còn mạnh hơn lúc trước.

Long Khoa cũng nói: “Hội trưởng Hoa còn phí lời với cậu ta làm gì? Hai cao thủ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long cứ liên thủ loại cậu ta khỏi vòng quyết chiến rồi mới đấu được không?”

“Được!”

Hoa Anh Kiệt cũng không dám chủ quan, bèn đồng ý.

“Giết!”

Không đợi Hoa Anh Kiệt và Long Khoa ra lệnh, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đã lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh đứng im tại chỗ như không biết đối thủ của mình là hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Dù có là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc có thể đối phó được kẻ địch như vậy.

Huống hồ là Dương Thanh đã bị thương nặng?

Hoa Anh Kiệt thầm nghĩ, trong lòng lại lo lắng lạ thường.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn cũng lo sợ nhìn theo.

Đương nhiên bọn họ hi vọng Dương Thanh sẽ thắng.

“Giết!”

“Chết đi cho tao!”

Thoắt cái, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ xuất hiện ở hai bên Dương Thanh, đồng loạt ra đòn tấn công mạnh nhất.

Khi cao thủ Hoàng tộc họ Long còn cách Dương Thanh vài mét đã nhảy vọt lên, mũi chân giấu ám khí nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

Ông ta muốn một đòn lấy mạng anh!

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng dồn sức vào nắm đấm bên phải nhắm thẳng tim của Dương Thanh.

“Anh Thanh cẩn thận!”

Thượng Quan Nhu hốt hoảng hét lên.

Đoàn Vô Nhai cũng nắm chặt hai tay.

Ông ta không biết Dương Thanh có còn sức chiến đấu hay không, nhưng trông bộ dạng rất có thể là không còn.

Nếu Hiệp hội Võ thuật hoặc Hoàng tộc họ Long đoạt được Đế Thôn, các Hoàng tộc còn lại đều gặp phải nguy cơ to lớn.

"Cậu Thanh!"
Đoàn Vô Nhai lo lắng gọi.

Chỉ mình Mã

Chương 1247: 1247: Hội Trưởng Điên Cuồng

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đứng gần Dương Thanh nhất chỉ cảm thấy bầu trời trên đầu mình đã bị anh phong ấn.

"Lùi lại!"
Hai người phản xạ có điều kiện định lùi ra sau.

Nhưng bọn họ lại không thể động đậy, tinh thần hoảng hốt.

"Chuyện này…"
Hai người đưa mắt nhìn nhau, cơ thể vô thức run rẩy.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bản thân muốn lùi lại nhưng không thể nhúc nhích.

Một luồng sức mạnh khủng bố như bàn tay vô hình đè bọn họ xuống đất.

Tuyết tháng sáu đã ngừng rơi từ lâu, trên mặt đất vẫn còn một lớp tuyết đọng thật dày.

Lúc này, lớp tuyết ấy đột nhiên bay múa giữa trời.

"Cậu ta… Cậu ta không bị sao?"
Long Khoa sợ run người, lắp bắp nói.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt cũng cực kỳ khó coi nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Lão ta có thể cảm nhận được, khí tức võ thuật trên người anh mạnh hơn Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều.

"Chẳng lẽ cậu ta đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi sao?"
Lão ta chợt nghĩ tới gì đó, vẻ mặt khó tin.

Thượng Quan Nhu vốn đang lo lắng cho Dương Thanh cũng trợn mắt há mồm.

Hai cao thủ Thần Cảnh, một người đấm vào ngực Dương Thanh.

Người còn lại giơ chân giấu lưỡi dao nhắm thẳng đầu anh mà đá.

Sợ là cao thủ Thần Cảnh bình thường cũng phải chết dưới hai đòn tấn công kinh khủng như vậy.

Thế nhưng bọn họ lại không làm gì được Dương Thanh.

"Giết!"
Giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đang đứng trước mặt Dương Thanh đột nhiên biến mất.

"Bịch!"
"Bịch!"
Hai tiếng va đập nặng trịch đồng loạt vang lên.

Đến khi mọi người bình tĩnh lại, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật rơi xuống chân Hoa Anh Kiệt.

Còn cao thủ của Hoàng tộc họ Long lại ngã xuống dưới chân Long Khoa.

Cả hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đều mất mạng!
"Chết… chết rồi sao?"
Long Khoa chết sững nhìn cao thủ nhà mình chết không nhắm mắt dưới chân, tim đập thình thịch.

Một cao thủ Thần Cảnh ở trong Hoàng tộc nào cũng có thực lực gần bằng người đứng đầu Hoàng tộc.

Bây giờ cả hai lại bị một người lấy mạng cùng lúc.

Mặt Hoa Anh Kiệt trắng bệch, không thể chấp nhận sự thật một người mới hai mươi tám tuổi mạnh hơn cả mình.

"Tốt!"
Đoàn Vô Nhai kích động rống lên.

Sau khi khiếp sợ, trong mắt Thượng Quan Nhu chỉ còn sự kính nể.

Dù Mã Siêu đã đoán Dương Thanh có thể dễ dàng lấy mạng hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng vẫn bị sức mạnh của anh làm kinh hãi.

Anh ta nắm chặt hai tay, kiên định nói: “Thực lực của anh Thanh lại tăng lên rồi.

Mình nhất định phải cố gắng hơn nữa, nếu không sẽ không còn cơ hội đuổi kịp anh ấy nữa!”

Tuyết tháng sáu đã ngừng rơi, gió lốc cũng ngừng gào thét.

Mây đen trên trời tản ra, ánh mặt trời chói lọi chiếu xuống.

Mặt đất vốn đang bị tuyết nhuộm trắng xóa, sau khi ánh nắng xuất hiện tuyết liền tan thành nước.

Dương Thanh đầu tóc bạc trắng đứng chắp tay giữa vòng quyết chiến.

“Dương Thanh!”

Hoa Anh Kiệt gằn giọng gọi tên anh.

Dương Thanh thản nhìn nhìn lão ta, cau mày hỏi: “Ông không phục à?”

“Chỉ dựa vào cậu cũng dám đòi tôi khâm phục?”

Hoa Anh Kiệt ngạo nghễ nói, dù biết thực lực của Dương Thanh rất khủng bố nhưng vẫn giữ thái độ kiêu ngạo.

“Không phục thì đã sao? Kẻ thua vẫn là ông!”

Ánh mắt Dương Thanh vô cùng tĩnh lặng, sâu trong đáy mắt giống như một hồ nước đọng yên ả.

“Nếu cậu không dùng thủ đoạn hèn hạ, sao tôi lại bị đánh ra khỏi vòng quyết chiến?”

Hoa Anh Kiệt giận dữ hét.

Khí thế Thần Cảnh đỉnh phong trên người lão ta bộc phát, ý chí chiến đấu bùng lên.

“Hội trưởng Hoa không dám chịu thua sao?”

Đoàn Vô Nhai cười lạnh nói: “Tất cả mọi người đều chứng kiến cuộc chiến giữa ông và cậu Thanh.

Tôi nghĩ bản thân ông rất rõ ràng, cậu Thanh có dùng thủ đoạn hèn hạ hay không”.

“Không dám chịu thua lại còn lấy cớ!”

Thượng Quan Nhu cũng lên tiếng: “Không ngờ hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật lại không dám chịu thua.

Ông không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị mọi người cười chê à?”

Vẻ mặt Hoa Anh Kiệt cực kỳ dữ tợn, lời nói của Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu càng chọc giận lão ta.

Nếu là trước kia, có lẽ Diệp Xung và Long Khoa sẽ còn nhằm vào Dương Thanh.

Nhưng lúc này cả hai đều câm như hến, trốn ở phía xa sợ bị anh phát hiện, chứ đừng nói là tiếp tục nhằm vào anh.

“Hội trưởng!”

Kim Cương sợ Hoa Anh Kiệt kích động lại đấu với Dương Thanh.

Một khi lão ta ra tay, chắc chắn chuyện hôm nay sẽ bị truyền ra ngoài.

Sau này Hiệp hội Võ thuật sẽ trở thành trò cười cho các thế lực lớn khác.

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng không ngóc đầu lên được.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Kim Cương cũng cảm thấy Dương Thanh quá mạnh, Hoa Anh Kiệt mà đấu sẽ có khả năng bỏ mạng ở đây.

Hiệp hội Võ thuật có thành tựu như hôm nay phần lớn là nhờ thiên phú võ thuật siêu phàm của Hoa Anh Kiệt.

Nếu lão ta chết, thực lực của Hiệp hội Võ thuật sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Bất kỳ cao thủ nào của Hiệp hội Võ thuật cũng không muốn nhìn thấy điều này.

Hoa Anh Kiệt nhìn chằm chằm Dương Thanh, toàn thân hừng hực ý chí chiến đấu.

Lão ta vẫn đang do dự không biết có nên đánh tiếp hay không.

“Tôi tuyên bố cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chính thức kết thúc!”

Dương Thanh bỗng cao giọng nói.

“Dựa vào đâu mà cậu nói kết thúc là kết thúc?”
Hoa Anh Kiệt tức giận chất vấn.

Dương Thanh nhíu mày: “Một kẻ bại trận cũng có tư cách nói này nói nọ trước mặt tôi sao?”
“Nếu cậu chết, Vương của Yến Đô sẽ là tôi phải không?”
Hoa Anh Kiệt chợt hỏi.

Ánh mắt Dương Thanh dần lạnh xuống: “Ông muốn giết tôi à?”
“Cậu phải chết!”
Hoa Anh Kiệt nghiến răng nói, lôi ra một lọ thuốc thủy tinh.

“Liều thuốc hoàn mỹ!”
Dương Thanh giật mình hoảng hốt.

Anh là cao thủ duy nhất từng uống liều thuốc hoàn mỹ, đương nhiên biết rõ Hoa Anh Kiệt đang cầm cái gì.

“Không ngờ cậu lại biết đây là thuốc gì.

Chắc là cậu cũng biết tôi uống thuốc này sẽ mạnh đến mức nào rồi chứ?”
Hoa Anh Kiệt cười nham hiểm.

Lão ta uống hết liều thuốc trước mắt mọi người.

“Ầm!”
Thoáng chốc, một luồng khí tức hủy diệt bộc phá trong người lão ta.

Mặt đất dưới chân lão ta lập tức rạn nứt.

“Mọi người mau lùi lại nghìn mét!”
Dương Thanh cảm nhận được khí tức cuồng bạo trong người Hoa Anh Kiệt, vội vàng hô lên.

Chương 1248: 1248: Tranh Chấp Giữa Các Hoàng Tộc

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hơi thở phát ra từ Hoa Anh Kiệt đã vượt quá Thần Cảnh đỉnh phong, hai mắt lão ta cũng dần dần nhuốm màu đỏ rực như một con thú dữ dằn.

“Đi mau!”
Thấy những người khác còn thần người ra đó, Dương Thanh giận dữ quát.

“Anh Thanh, phải cẩn thận đấy!”
Mã Siêu dặn dò rồi không chần chừ nữa, giậm chân một cái nháy mắt đi thật xa.

“Đi thôi!”
Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai cũng nhanh chóng mang các cao thủ trong gia tộc rời khỏi đây.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long thấy vậy cũng không dám nán lại, hối hả kéo nhau chạy đi.

Nơi đây chỉ còn lại Dương Thanh, Hoa Anh Kiệt, Kim Cương và tổng chi hội trưởng Hồng.

“Hội trưởng!”
Kim Cương và tổng chi hội trưởng Hồng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Hoa Anh Kiệt lúc này thật đáng sợ.

“Cút nhanh đi! Không là chết đấy!”
Dương Thanh nhìn về phía hai người kia, mất kiên nhẫn lớn tiếng nói.

Sở dĩ anh bắt tất cả mọi người cách nơi này thật xa không phải vì quan tâm đến sự sống chết của các cao thủ Hoàng tộc kia, mà vì họ đều quá yếu so với Hoa Anh Kiệt.

Ai uống liều thuốc hoàn mỹ thì tâm trí sẽ luôn trong trạng thái căng thẳng tột độ, tính tình trở nên hết sức nóng nảy, nếu giết

người thì càng mất kiểm soát hơn, có lẽ vào một giây phút nào đó sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.

Dương Thanh cũng đã dùng liều thuốc hoàn mỹ nên biết rất rõ người uống sẽ có những biến đổi gì.

Lúc này, hơi thở trên người Hoa Anh Kiệt đã vượt qua Thần Cảnh đỉnh phong, hiển nhiên là đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh trong truyền thuyết.

Nghe thấy tiếng hét của Dương Thanh, Kim Cương và tổng chi hội trưởng Hồng không đi mà lạnh lùng nhìn anh, chất vấn: "Cậu là cái thá gì mà dám ra lệnh cho chúng tôi?"
"Sợ chúng tôi ở lại đây hợp sức với hội trưởng giết cậu sao?"
Dương Thanh nghe hai người nói vậy thì hai mắt đằng đằng sát khí: "Như vậy thì tôi sẽ giết hai ông trước!"
"Bộp!"
Anh chưa kịp hành động thì thấy Hoa Anh Kiệt đột nhiên giơ tay tóm lấy cổ của tổng chi hội trưởng Hồng.

Cơ thể ông ta lập tức lơ lửng trên không trung.

"Hội trưởng!"
Sắc mặt Kim Cương biến đổi, không hiểu tại sao Hoa Anh Kiệt lại ra tay với tổng chi hội trưởng Hồng.

Tổng chi hội trưởng Hồng cũng bàng hoàng, trên mặt đầy sự sợ hãi vì cảm nhận được sức mạnh đáng sợ đến từ tay của lão ta.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Hoa Anh Kiệt, ông ta chỉ thấy sát ý.

Đến lúc này tổng chi hội trưởng Hồng mới nhận ra Hoa Anh Kiệt muốn giết mình!
"Rắc rắc!"
Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, tổng chi hội trưởng Hồng bị Hoa Anh Kiệt vặn gãy cổ.

"Ầm!"
Lần này là một tiếng động lớn hơn, cơ thể ông ta bay thẳng ra ngoài mười mấy mét, nện vào võ quán Yến Đô hoang tàn.

“Không ổn rồi! Ông ta đã mất khống chế!”
Mặt Dương Thanh lúc trắng lúc xanh.

Trước đó đánh nhau với cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành đã làm anh bị thương nặng, mất sức rất nhiều, sau đó lại đối đầu với Hoa Anh Kiệt, thể lực lại càng sụt giảm.

Mặc dù bây giờ thực lực đã khôi phục được phần nào nhưng Dương Thanh vẫn không hề có niềm tin sẽ chiến thắng một người đã mất kiểm soát như Hoa Anh Kiệt.

Kim Cương ngơ ngác nhìn người đồng hành của mình bị Hoa Anh Kiệt vặn gãy cổ rồi đá bay, không ai cứu sống nổi.

“Ngu xuẩn, còn đứng ngây ra đó làm gì? Chạy nhanh lên!”
Thấy Kim Cương còn đang ngẩn người, Dương Thanh tức tối gầm lên.

Bị tiếng rống giận của anh làm cho bừng tỉnh, ông ta ngổn ngang cảm xúc nhìn anh rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

“Uỳnh!”

Nhưng ngay khi Kim Cương nhấc chân lên thì bị Hoa Anh Kiệt nhìn chòng chọc với đôi mắt đỏ ngầu, tiến lại gần.

“Hội trưởng!”
Cảm giác được cái chết đang đến gần, Kim Cương cực kỳ tuyệt vọng, nhưng lão hội trưởng mà ông ta đang gọi đã hoàn toàn mất lý trí, không nhận ra được người đối diện là ai.

Thấy Hoa Anh Kiệt vỗ một chưởng về phía đầu mình, Kim Cương rất chắc chắn cái đầu của mình sẽ như trái dưa hấu nổ tan tành ngay khi cái chưởng này đập xuống.

Muốn chạy trốn nhưng vì quá sợ hãi nên hai chân Kim Cương run lẩy bẩy, không nhúc nhích nổi, chỉ biết mở to mắt nhìn bàn tay của Hoa Anh Kiệt càng lúc càng gần.

“Ầm!”
Ngay lúc này, Dương Thanh xuất hiện, thân thể của Hoa Anh Kiệt thình lình bị đâm ra ngoài.

“Cút!”
Anh quát với Kim Cương.

Bấy giờ ông ta mới lấy lại tinh thần, xoay người bỏ chạy như điên.

Sau khi bị đánh bay, Hoa Anh Kiệt tức tốc xông về phía Dương Thanh.

“Ầm ầm ầm!”
Anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng hết sức chiến đấu.

Tiếng va chạm dữ dội vang lên đinh tai nhức óc.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại của các Hoàng tộc dù đã lùi ra ngoài phạm vi hàng nghìn mét nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được sức mạnh kinh người đến từ Hoa Anh Kiệt và Dương Thanh.

“Mạnh quá!”
Thượng Quan Nhu cực kỳ ngạc nhiên.

Đôi mắt Đoàn Vô Nhai cũng phát sáng, ông ta là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, trước đây được Dương Thanh yêu cầu một mình đấu với sáu cao thủ Thần Cảnh để rèn luyện nên lúc này đã cách Thần Cảnh đỉnh phong không còn xa.

Đối với Đoàn Vô Nhai, chịu đựng áp lực của Siêu Phàm Cảnh cũng là một loại rèn luyện.

Ông ta nắm chặt hai quả đấm, lòng thầm thề nhất định phải bước vào cảnh giới vĩ đại này.

Mã Siêu cũng có suy nghĩ như vậy, mặc dù chỉ mới bước vào Thần Cảnh nhưng sau khi phá giải phong ấn và uống thuốc mà Phùng Tiểu Uyển cho, anh ta có thể phát ra thực lực của một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhìn Dương Thanh phải một mình chiến đấu với Hoa Anh Kiệt đang trong trạng thái điên cuồng, Mã Siêu vô cùng tự trách, nếu như anh ta không yếu đến thế này thì sao có thể để Dương Thanh một mình đối mặt với mọi chuyện chứ?
Nét mặt của những cao thủ trong Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cũng cực kỳ khó coi.

Cho đến lúc này, dù ai thắng cũng là tin xấu đối với bọn họ.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đã bị Dương Thanh giết một còn một.

Ba cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long cũng bị Dương giết đi một cao thủ trong nháy mắt, chỉ còn lại Long Khoa và một cao thủ Thần Cảnh khác.

Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn thì ngược lại, không chết một cao thủ Thần Cảnh nào.

Dù không có Dương Thanh thì cao thủ của hai Hoàng tộc này vẫn có thể chống lại Hoàng tộc họ Diệp và họ Long.

“Chúng ta đi!”
Long Khoa ra lệnh, xoay người bỏ đi, nếu tiếp tục ở lại đây thì sẽ càng nguy hiểm thêm nữa.

Thấy ông

.

Chương 1250: 1250: Hoa Anh Kiệt Đang Ở Đâu

Hai cao thủ có thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Cảnh đồng thời lao về phía đối phương, tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Ầm!"

Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm vào nhau.

Đột nhiên sóng năng lượng mang tính hủy diệt lan ra từng gợn sóng như tảng đá rơi ầm xuống biển, lan ra bốn phương tám hướng.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Mấy căn nhà không người xung quanh võ quán Yến Đô nháy mắt sụp đổ.

Mặt đất rung chuyển dữ dội như đang có một trận động đất.

"Đây…!Đây chính là thực lực của cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư?"

Các cao thủ Thần Cảnh đứng ngoài hàng kilomet nhưng vẫn bị sức mạnh kinh khủng này ép lùi lại mấy bước, ai nấy đều bàng hoàng.

Mã Siêu siết chặt nắm đấm, trong mắt đầy vẻ lo âu.

Sóng năng lượng khủng bố này đủ để chứng minh tình hình cuộc chiến kịch liệt đến thế nào mới tạo ra cơn động đất lớn như vậy.

Cuộc chiến càng kịch liệt chứng tỏ tình cảnh của Dương Thanh càng nguy hiểm.

Nếu có thể đến gần trung tâm chiến trường thì Mã Siêu đã xông vào từ lâu.

Giờ đây, nơi giao chiến của hai người bụi mù tung bay, không thể thấy được bất cứ cái gì.

Ở trung tâm chiến trường, Dương Thanh nằm trên đống hoang tàn, toàn thân tắm trong máu, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn, máu liên tục trào ra khỏi miệng.

Anh cảm giác mình đang dần mất đi ý thức.

Không một ai biết đã có chuyện gì xảy ra sau khi Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm vào nhau, chỉ có bản thân anh biết được cú va chạm ấy mạnh đến thế nào.

Đòn công kích mạnh nhất của anh rơi vào trên người Hoa Anh Kiệt, đồng thời anh cũng bị đòn tấn công của lão ta đánh trúng, hai người bị đẩy lùi về phía sau mấy chục mét cùng một lúc.

Dương Thanh không biết liệu Hoa Anh Kiệt có còn sống hay không, có thể đứng lên lần nữa hay không.

Anh chỉ biết nếu lão ta còn đứng lên được thì đón chờ mình chính là cái chết!

Gió thoảng qua, cát bụi xung quanh bị thổi tan.

Dương Thanh không cảm nhận được hơi thở của Hoa Anh Kiệt, cứ như đòn công kích vừa rồi đã khiến cho lão ta tan biến vậy.

Nhưng anh hiểu rõ Hoa Anh Kiệt không thể nào hóa thành bụi phấn chỉ với cú tấn công vừa rồi được.

Dù đã chết thì ít ra cũng phải còn thi thể.

Nhưng Dương Thanh chờ thật lâu cũng không thấy lão ta xuất hiện.

Chẳng lẽ chết thật rồi?

Dương Thanh muốn đứng dậy để tìm kiếm Hoa Anh Kiệt nhưng toàn thân đều bị thương quá nặng, không đứng lên nổi.

Không chỉ thế, anh đang dần mất đi ý thức.

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Mí mắt càng ngày càng nặng, Dương Thanh chậm rãi nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Mã Siêu chạy đến, thấy anh nằm trong vũng máu, thương tích khắp người thì nước mắt rơi như mưa.

“Anh Thanh, tỉnh lại đi, anh hãy tỉnh lại đi, đừng làm em sợ mà, làm ơn đừng dọa em!”

Mã Siêu khóc, nước mắt rơi tí tách xuống đất.

Đi theo Dương Thanh lâu như vậy, chưa bao giờ anh ta thấy có lần nào anh bị thương nặng thế này.

Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai chạy đến, cũng sững sờ khi nhìn thấy Dương Thanh.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy? Sao cậu Thanh lại bị thương nặng thế này? Hoa Anh Kiệt đâu?”

Đoàn Vô Nhai rất nghi hoặc, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Thượng Quan Nhu cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không do dự lấy một cái lọ sứ ra đưa cho Mã Siêu, nói: “Đây là thuốc chữa thương cao cấp nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan, chúng tôi lấy được từ gia tộc Cổ Võ”.

“Nếu như cậu tin tôi thì cho cậu Thanh uống nó đi!”

Thấy hành động này của cô ta, sắc mặt của hai cao thủ Thần Cảnh sau lưng đều thay đổi: “Cô chủ!”

“Thưa cô chủ, Hoàng tộc họ Thượng Quan phải trả một cái giá rất đắt mới lấy được thuốc chữa thương cao cấp này từ gia tộc Cổ Võ, toàn bộ gia tộc chỉ có một viên thôi!”

“Chủ Hoàng tộc cho cô để dùng vào thời điểm nguy cấp cơ mà!”

“Đúng đấy, cô chủ, xin cô hãy nghĩ lại!”

Hai cao thủ Thần Cảnh vội lên tiếng ngăn cản.

“Câm miệng!”

Thượng Quan Nhu giận dữ quát, hai mắt đỏ hoe: “Cái mạng này của tôi là do cậu Thanh cứu, cho cậu ấy một viên thuốc thì có làm sao?”

Thượng Quan Nhu biết ơn Dương Thanh từ tận đáy lòng.

Khi người của Hoàng tộc họ Diệp muốn giết cô ta, Dương Thanh đã ném một cục đá đánh chết kẻ đó trong khi đang giao chiến kịch liệt nên cô ta mới còn sống đến bây giờ.

Ngoài ơn cứu mạng, Thượng Quan Nhu còn kính nể Dương Thanh.

Một thiên tài võ thuật trẻ hơn cô ta hai tuổi không thể chết như vậy được.

Thấy Thượng Quan Nhu lấy thuốc ra, Đoàn Vô Nhai cũng ngạc nhiên.

Hai cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan nghe cô ta nói vậy thì không dám cản trở nữa.

Mã Siêu nhìn Thượng Quan Nhu thật sâu, không do dự nhận lấy thuốc và đút cho Dương Thanh.

Long Khoa và Diệp Xung đã chạy tới.

Hoa Anh Kiệt biến mất, Dương Thanh thì không rõ sống chết, cơ hội sống sót của bọn họ đây rồi.

Long Khoa và Diệp Xung cực kỳ vui sướng, theo lý mà nói thì Dương Thanh chính là quán quân cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, dù sao thì Hoa Anh Kiệt đã bị anh loại bỏ ngay từ ban đầu.

Trong trận chiến cuối cùng này, Hoa Anh Kiệt sau khi bị loại trừ khỏi vòng quyết chiến mới bùng nổ sức mạnh đánh một trận với Dương Thanh.

Dù vậy, Dương Thanh vẫn được tính là người chiến thắng.

Nhưng bây giờ, quán quân này có thể sống sót được hay không vẫn còn là ẩn số.

“Chúng ta đi!”

Long Khoa không nán lại cũng không dám nói gì thêm, mang cao thủ Thần Cảnh còn sót lại của Hoàng tộc họ Long rời khỏi đây.

Diệp Xung cũng vội vàng đi theo.

Lần này không ai cản trở, tình trạng của Dương Thanh đang rất nguy kịch, bọn họ đều lo lắng cho anh.

Hai mươi phút sau, Mã Siêu mang Dương Thanh đến phòng khám Ái Dân trong Thành Cửu Châu, lúc này họ chỉ có thể đặt niềm tin vào Phùng Tiểu Uyển.

“Anh Thanh!”

Nhìn thấy Dương Thanh như tắm trong máu, Phùng Tiểu Uyển bật khóc: “Anh Thanh, sao lại thế này?”

“Tiểu Uyển, em cứu anh Thanh với, anh ấy tuyệt đối không thể có mệnh hệ gì được!”

Mã Siêu van nài.

Phùng Tiểu Uyển lau nước mắt, không dám lãng phí thời gian, lập tức bắt tay vào việc chữa trị cho Dương Thanh.

Tạm thời Mã Siêu chưa dám nói chuyện Vương Chiến đã bị giết hại cho cô ta biết.

Trong khoảng thời gian vừa qua, Vương Chiến luôn ở phòng khám Ái Dân, đối xử với Phùng Tiểu Uyển rất tốt, hai người thân thiết với nhau không khác gì ông cháu ruột thịt.

Hiện giờ Dương Thanh lâm vào trạng thái nguy kịch thế này đã là một cú đả kích cho Phùng Tiểu Uyển, nếu để cô ta biết Vương Chiến kính yêu của mình đã chết thì không biết liệu có thể chịu đựng nổi hay không.

Mã Siêu đứng ngoài phòng khám Ái Dân trông chừng, Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu cũng đứng ở hai bên, họ không mong Dương Thanh gặp chuyện chút nào.

“Hai người đừng lo, cậu Thanh nhất định sẽ không sao đâu!”

Đoàn Vô Nhai nhìn Thượng Quan Nhu và Mã Siêu, nói một cách đầy kiên định.

Thượng Quan Nhu gật đầu thật mạnh, hai mắt đỏ hoe: “Cậu Thanh đã uống thuốc thần mà ông nội tôi lấy được từ gia tộc Cổ Võ rồi.

Loại thuốc chữa thương này vô cùng quan trọng với họ, nghe nói mang lại tác dụng rất lớn kể cả khi người dùng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

“Mã Siêu, sao

.

Chương 1251: 1251: Lão Ta Còn Sống

Thấy hai người đang tiến tới, lòng Mã Siêu hết sức hốt hoảng.

Nếu để Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu biết được tình hình hiện giờ của Dương Thanh thì có lẽ họ sẽ điên mất.

"Chào Tiêu Tiêu!"
Mã Siêu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đáp lại cô bé rồi nhìn về phía Tần Thanh Tâm, nói: "Chị dâu! Chị tới đúng lúc quá, em đang định đi tìm chị đây!"
"Tìm tôi?"
Cô nghi hoặc hỏi, lại nghe Mã Siêu nói tiếp: "Là thế này, anh Thanh vừa nhận được nhiệm vụ bí mật từ chiến vực, đã đi rồi".

"Gì cơ? Anh Thanh đi rồi?"
Tần Thanh Tâm hoang mang khó hiểu, cô biết trong năm năm rời xa mình anh luôn ở chiến vực.

"Không phải Dương Thanh đã giải ngũ rồi ư? Sao vẫn phải nhận nhiệm vụ nữa?"
"Anh ấy nhận nhiệm vụ gì vậy? Có nguy hiểm không? Bao lâu nữa mới về được?"
Tần Thanh Tâm liên tục chất vấn, vẻ mặt hốt hoảng làm cho người khác nhìn mà xót xa.

Mã Siêu vội vàng nói: "Chị dâu, đừng nôn nóng, nhiệm vụ của anh Thanh không có gì nguy hiểm đâu, nhiều nhất một tháng là về rồi".

"Vì nhiệm vụ phải được bảo mật nên em không thể nói cho chị được, mong chị thông cảm!"
Thượng Quan Nhu cũng đi tới, thân mật kéo lấy tay của Tần Thanh Tâm và nói: "Em là vợ của cậu Thanh đúng không?"
"Đừng lo, nhiệm vụ của cậu Thanh tuyệt đối không có gì nguy hiểm đâu, chị có thể đảm bảo với em!"

Thấy cô gái xinh đẹp và sang trọng này, Tần Thanh Tâm hỏi: "Chị là?"
"Trong mấy ngày cậu Thanh không có ở đây, bọn chị sẽ chịu

trách nhiệm bảo vệ người nhà của cậu ấy, nếu em đồng ý thì từ hôm nay hãy để chị ở cạnh em, như vậy được không?”
Hai mắt Thượng Quan Nhu sáng ngời.

Vừa rồi được tận mắt nhìn thấy sự mạnh mẽ của Dương Thanh, cô ta đã hạ quyết tâm nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt với anh.

Giờ đây, Dương Thanh đang bị thương nặng, trông có vẻ rất nguy kịch nhưng Thượng Quan Nhu rất có lòng tin anh sẽ không sao.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, không ai có thể cam đoan người nhà của Dương Thanh sẽ an toàn, cô ta cùng với hai cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bảo vệ họ, anh nhất định sẽ nhớ cái ơn này.

“Tất nhiên là được rồi!”
Trong tiềm thức Tần Thanh Tâm cho rằng Thượng Quan Nhu cũng là đồng đội của Dương Thanh nên đồng ý ngay.

Cô không muốn để anh lo lắng về mình, nếu có người bảo vệ cô thì Dương Thanh sẽ yên tâm hơn.

Mã Siêu hơi nhíu mày, nhưng nghĩ đến trước đó Thượng Quan Nhu đã cho Dương Thanh cả thuốc chữa thương cao cấp duy nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan, hẳn sẽ không hại anh nên cũng yên lòng.

Đoàn Vô Nhai ẩn ý nhìn Thượng Quan Nhu, cô gái này quả thật rất có thủ đoạn, việc giúp đỡ bảo vệ người thân này nhất định sẽ làm Dương Thanh vô cùng biết ơn cô ta.

“Trong lúc cậu Thanh không có ở đây, người của Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi cũng sẽ ở lại Yến Đô, hợp tác với người của Hoàng tộc họ Thượng Quan để cùng nhau bảo vệ người nhà của cậu ấy”.

Ông ta cũng lên tiếng.

Tuy không biết Hoàng tộc họ Đoàn là gia tộc gì nhưng từ cách ăn mặc của Đoàn Vô Nhai, Tần Thanh Tâm có thể thấy được ông ta là một người có thế lực.

“Vậy thì cảm ơn chú nhé!”
Tần Thanh Tâm cảm kích nói.

Mã Siêu thở phào nhẹ nhõm, lúc này mỗi người Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai đều có hai cao thủ Thần Cảnh đi theo, tức là tổng cộng có sáu cao thủ Thần Cảnh bảo vệ người nhà của Dương Thanh.

Đội ngũ này đã vượt qua bất kỳ một Hoàng tộc nào, trừ khi các gia tộc võ thuật lánh đời ra mặt, nếu không thì không một ai có thể thương tổn đến người thân của Dương Thanh.

Tần Thanh Tâm không ở lại lâu hơn, biết Dương Thanh đã đến chiến vực làm nhiệm vụ thì dẫn Tiêu Tiêu đi.

Thượng Quan Nhu là phụ nữ duy nhất trong sáu cao thủ Thần Cảnh ở đây nên cũng cùng trở về dinh thự Vân Phong với cô.

“Ông Đoàn, sau này làm phiền ông rồi!”
Sau khi Thượng Quan Nhu và Tần Thanh Tâm đi, Mã Siêu nặng nề lên tiếng.

Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Tôi lớn tuổi hơn cậu nhiều, nếu như cậu không chê thì có thể gọi tôi là chú Đoàn”.

“Chú Đoàn bị Hiệp hội Võ thuật và những Hoàng tộc khác gây sức ép mà vẫn bằng lòng đứng về phía anh Thanh, chúng cháu vô cùng biết ơn, sao dám chê chứ?”
Mã Siêu cười nói: “Chú Đoàn cứ gọi cháu là Siêu được rồi ạ!”
Nghe anh ta đổi cách xưng hô, Đoàn Vô Nhai khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm túc nhìn về phía phòng khám Ái Dân, trầm giọng nói: “Không biết lúc nào cậu Thanh mới tỉnh lại”.

Mã Siêu cũng vô cùng sốt ruột, tuy vậy vẫn đặt niềm tin vào Dương Thanh: “Anh Thanh nhất định sẽ không sao!”
“Siêu, cháu có biết chuyện gì đã xảy ra với Hoa Anh Kiệt không?”
Đoàn Vô Nhai đột nhiên nghiêm giọng hỏi.

Lúc đó Hoa Anh Kiệt thình lình bộc phát ra sức chiến đấu vượt xa thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của mình, rõ ràng là đã mất kiểm soát.

Đoàn Vô Nhai vẫn luôn thắc mắc về điều này.

Có thân phận lớn như thế nhưng ông ta chưa từng nghe nói ai có thể bộc phát ra thực lực ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong khi vẫn còn ở Thần Cảnh đỉnh phong.

Mã Siêu thoáng ngộ ra điều gì, trước đây Dương Thanh uống liều thuốc hoàn mỹ cũng có biểu hiện như vậy, chẳng qua sau cùng anh vẫn lấy lại được lý trí.

"Có lẽ trong những năm ở nước ngoài, lão ta lấy được loại thuốc gì có thể làm tăng thực lực nhưng có tác dụng phụ rất lớn!"
Sau một lúc im lặng, anh ta trả lời.

Nếu liều thuốc hoàn mỹ bị bại lộ sẽ làm Dương Thanh bị liên lụy.

Dù sao Đoàn Vô Nhai cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn, không ai có thể cam đoan liệu ông ta có âm mưu gì với Dương Thanh sau khi biết được sự tồn tại của liều thuốc hoàn mỹ hay không.

Nhất quyết không được hại người khác, nhưng lòng đề phòng cũng phải có!
Bây giờ Dương Thanh sống chết chưa rõ, Mã Siêu cũng bị thương nặng, trong khi đó Đoàn Vô Nhai là một cao thủ có thể so với Thần Cảnh đỉnh phong, nếu có ác ý thì anh ta không cách nào ngăn cản được.

Đoàn Vô Nhai không nghi ngờ gì về lời nói của Mã Siêu, quả thật những năm qua Hiệp hội Võ thuật liên tục mở rộng quy mô ở nước ngoài, trong khi đó ở Chiêu Châu chỉ có một chi hội mà thôi.

Thế giới rộng lớn, không bao giờ thiếu cái lạ, Hoa Anh Kiệt là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, lấy được loại thuốc cưỡng chế tăng mạnh thực lực cũng không phải là không thể.

"Chỉ là, sau cuộc chiến thì cậu Thanh bị thương nặng đến thế, còn Hoa Anh Kiệt thì sao? Tại sao không tìm ra được tung tích của ông ta?"
Đoàn Vô Nhai trầm trọng hỏi.

Mã Siêu cũng vô cùng sốt ruột, lắc đầu: "Mong là lão ta đã chết!"

Cùng lúc đó, tại một căn cứ ngầm ở ngoại ô Yến Đô, trên bàn thí nghiệm có một người đầy máu đang nằm.

Nếu như Mã Siêu và Đoàn Vô Nhai đều ở đây sẽ nhận ra người này chính là Hoa Anh Kiệt.

Trên người lão ta cắm đầy ống dẫn nối đến đủ loại thiết bị.

Một bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng đang ngồi trước các thiết bị, kích động nhìn chằm chằm số liệu trên màn hình.

Ngay lúc này, Hoa Anh Kiệt đang bị trói trên bàn thí nghiệm mở choàng mắt, điên cuồng giãy giụa, đôi mắt đỏ ngầu đầy cuồng loạn.

“Rắc rắc rắc!”
Hoa Anh Kiệt vùng vẫy quá dữ dội nên cái cùm hợp kim đang trói tay chân lão ta nháy mắt bị vỡ!

Chương 1252: 1252: Nơm Nớp Lo Sợ

Hoa Anh Kiệt đang hôn mê, không rõ sống chết thế nào lại đột nhiên giãy giụa kịch liệt làm cho những người trong phòng thí nghiệm giật cả mình.

"Black Doctor, chúng ta phải rời khỏi đây thôi, quá nguy hiểm!"

Một bác sĩ trẻ mặc blouse trắng nói với người trung niên cầm đầu.

Người trung niên này chính là Black Doctor.

Vẻ hưng phấn thể hiện rất rõ trên khuôn mặt ông ta, hai mắt thì nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt đang hóa rồ, kích động nói: "Đây chính là tác phẩm xuất sắc nhất của tôi!"

Black Doctor vừa dứt lời thì Hoa Anh Kiệt lao về phía ông ta.

Black Doctor giậm chân xuống đất, nháy mắt xuất hiện trước mặt lão ta và tung một cú đấm.

"Bốp!"

Một tiếng thật lớn vang lên, Hoa Anh Kiệt bị đánh cho lùi lại mấy bước.

"Ha ha, tuyệt vời!"

Black Doctor cười phá lên, tiếp tục nhảy đến gần lão ta.

"Bốp bốp bốp!"

Trong sự ngỡ ngàng của các bác sĩ mặc áo blouse trắng trong phòng nghiên cứu khoa học, Black Doctor chủ động lao vào đánh với Hoa Anh Kiệt.

"Ơ…"

Đám chuyên viên nghiên cứu vô cùng ngạc nhiên: "Black Doctor lợi hại thế sao?"

Các thành viên trong nhóm nghiên cứu khoa họcđều nhận thấy thực lực lúc này của Hoa Anh Kiệt đã vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong.

Nói cách khác, hiện giờ lão ta tương đương với một cao thủ Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ trong truyền thuyết, nếu ở bên ngoài thì không ai có thể chống lại Hoa Anh Kiệt, ngoại trừ gia tộc Cổ Võ.

Nhưng đám chuyên viên tiếc một điều rằng Hoa Anh Kiệt lại mất đi ý thức, dự án nghiên cứu khoa học mà họ đang thực hiện chính là nghĩ cách khống chế lão ta.

Dự án thí nghiệm này đã kéo dài được nhiều năm, bọn họ cũng đã thất bại vô số lần, gần như mọi đối tượng thí nghiệm đều không thoát được kết cục mất lý trí rồi nổ tanh bành.

Nhưng Hoa Anh Kiệt là thí nghiệm thành công nhất từ trước đến nay của nhóm nghiên cứu khoa học bọn họ.

Hoa Anh Kiệt không những không bị nổ tan xác mà còn có thể duy trì trạng thái cuồng bạo, như vậy nhiệm vụ tiếp theo chính là nghĩ cách khống chế lão ta.

Đương nhiên, Dương Thanh không phải đối tượng của họ.

Những nhóm nghiên cứu dưới trướng Black Doctor phân bố rộng rãi trên toàn thế giới, những chuyên viên ở đây chỉ là một trong số những nhóm nghiên cứu ấy.

“Dừng lại!”

Black

Chương 1254: 1254: Lần Đầu Tiên Đến

Lời của Đoàn Vô Nhai khiến Mã Siêu nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Anh ta nhìn Đoàn Vô Nhai một lúc lâu, sau đó mới cất lời: "Cháu tin tưởng được chú, nhưng không thể tin tưởng Hoàng tộc họ Đoàn!"

Đoàn Vô Nhai lập tức im lặng.

Đương nhiên ông ta hiểu tình anh em giữa Mã Siêu và Dương Thanh sâu nặng bao nhiêu, bây giờ Dương Thanh hôn mê bất tỉnh, có thể tỉnh lại hay không cũng không thể đoán trước được.

Nếu ông ta đưa Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn, ai có thể đảm bảo thần y của Hoàng tộc họ Đoàn chịu ra tay cứu giúp hay không?

Cho dù chịu, Đoàn Hoàng sẽ đồng ý sao?

Dương Thanh có thể gặp nguy hiểm nữa không, Mã Siêu cũng không dám chắc được.

"Chú có thể đảm bảo với cháu nhất định sẽ không để cậu Thanh gặp nguy hiểm!"

Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói, sau đó tiếp tục: "Không giấu diếm gì cháu, chú bây giờ là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Đoàn, cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn".

"Có thể nói ở Hoàng tộc họ Đoàn, ngoại bố chú Đoàn Hoàng ra, mọi người đều phải nghe theo lệnh của chú, nếu cháu tin tưởng chú thì nên tin chú có thể bảo vệ được cậu Thanh".

Mã Siêu có thể cảm nhận được Đoàn Vô Nhai thật sự muốn giúp đỡ Dương Thanh, nhưng anh ta hiểu rất rõ tình hình bây giờ, thực lực Dương Thanh thể hiện ra lúc trước nhất định sẽ bị bốn Hoàng tộc biết.

Dương Thanh còn trẻ như vậy đã có thực lực đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chính là một tồn tại như kho báu với

những gia tộc hàng đầu.

Còn trẻ tuổi mà đã có thiên phú võ thuật đáng sợ như thế, chắc hẳn dù là cao thủ Thần Cảnh nào cũng muốn tìm hiểu bí mật trên người Dương Thanh.

Dù Đoàn Vô Nhai đáng tin tưởng, nhưng dẫu sao thời gian bọn họ quen biết còn quá ngắn, nhiều nhất chỉ mới có một ngày hôm nay thôi.

Dù ai cũng không thể đảm bảo nếu để Đoàn Vô Nhai đưa Dương Thanh đi sẽ xảy ra chuyện gì.

"Xin lỗi!"
Mã Siêu áy náy nói.

Anh ta không dám lấy mạng sống của Dương Thanh ra mạo hiểm.

Đoàn Vô Nhai còn muốn kiên trì: "Siêu, chú có thể hiểu nỗi lo lắng của cháu, nhưng cháu cũng phải hiểu tình hình của cậu Thanh bây giờ rất nguy hiểm, rốt cuộc có thể tỉnh lại hay không đều không đoán trước được".

"Chậm trễ càng lâu, cậu Thanh sẽ càng nguy hiểm, ngay cả thần y nhỏ cũng không thể cứu chữa, chẳng lẽ cháu còn muốn đợi nữa sao?"
Nghe Đoàn Vô Nhai nói xong, Mã Siêu hơi dao động, anh ta theo bản năng nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển.

Trên khuôn mặt tái nhợt yếu ớt của Phùng Tiểu Uyển tràn đầy vẻ không cam lòng, còn nồng đậm đau thương.

"Anh Siêu, em đã cố gắng hết sức rồi, thật sự không biết lúc nào anh Thanh có thể tỉnh lại".

Phùng Tiểu Uyển đỏ mắt nói với Mã Siêu.

Mã Siêu lập tức cảm thấy cực kỳ áp lực, theo suy nghĩ của anh ta, Phùng Tiểu Uyển chính là người duy nhất có thể chữa khỏi cho Dương Thanh.

Nhưng bây giờ, dường như hy vọng duy nhất này đã tan vỡ rồi.

Anh ta cũng không biết rốt cuộc Hoàng tộc họ Đoàn có thể chữa khỏi cho Dương Thanh không, anh ta chỉ biết một khi Dương Thanh đi tới Hoàng tộc họ Đoàn, tình cảnh sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng nếu không đến Hoàng tộc họ Đoàn, tiếp tục chậm trễ nữa, tình trạng của Dương Thanh có thể sẽ chuyển biến xấu đi không?

Anh ta cảm thấy cực kỳ mâu thuẫn, không muốn để Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn, lại muốn để Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Vô Nhai cũng không nói thêm gì nữa, ông ta thật sự muốn để thần y của Hoàng tộc họ Đoàn chữa khỏi cho Dương Thanh, trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô trước đó, Dương Thanh để ông ta một mình đối mặt với sáu cao thủ Thần Cảnh, thật ra là vì rèn luyện võ thuật của ông ta.

Bây giờ tuy ông ta chưa đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng ông ta có thể cảm nhận được mình đã cách Thần cảnh đỉnh phong rất gần rồi.

Nếu không có Dương Thanh, sẽ không có ông ta bây giờ, nói không chừng ông ta đã bị cao thủ của Hoàng tộc họ Long ám sát rồi.

Ông ta cảm thấy Dương Thanh có ơn với mình, cho nên ông ta không muốn Dương Thanh chết, chỉ thế mà thôi.

"Được, cháu đồng ý để chú đưa anh Thanh đi!"

Một lúc lâu sau đó, cuối cùng Mã Siêu cũng lên tiếng.

Nếu không phải không còn sự lựa chọn nào khác, sao anh ta có thể đồng ý được?

Đoàn Vô Nhai cũng hơi bất ngờ, không ngờ Mã Siêu lại thật sự đồng ý, trong mắt còn có mấy phần cảm động, rõ ràng là Mã Siêu đã tin tưởng ông ta mới có thể đưa ra quyết định như vậy.

"Cháu yên tâm, cho dù chú có liều cái mạng này cũng nhất định sẽ không để bất cứ một ai làm hại đến cậu Thanh!"

Đoàn Vô Nhai cực kỳ kiên định nói.

Mã Siêu gật đầu: “Cháu tin tưởng chú!”

“Cháu muốn đến Hoàng tộc họ Đoàn cùng chú không?”

Đoàn Vô Nhai bỗng nhiên hỏi thêm.

Mã Siêu lắc đầu không chút do dự, chợt mỉm cười: “Anh Thanh không có ở đây, cháu muốn bảo vệ người nhà của anh ấy thay anh ấy, nếu anh Thanh thật sự gặp nguy hiểm gì…”

Nói đến đây, Mã Siêu chợt dừng lại, sau khi im lặng hai giây, trong mắt anh ta hiện lên ánh sáng hung ác, cực kỳ cứng rắn nói: “Nếu anh Thanh xảy ra chuyện, cháu sẽ không đi báo thù, cháu sẽ trốn đi, nghĩ cách khiến mình trở nên mạnh mẽ”.

Lời anh ta nói cực kỳ lạnh lẽo, ngay cả Đoàn Vô Nhai cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Đương nhiên Đoàn Vô Nhai hiểu không phải Mã Siêu đang uy hiếp mình, mà là nói lời xuất phát từ đáy lòng thôi.

Mã Siêu lấy thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, dùng hết thủ đoạn sẽ có thể đấu một trận với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, quan trọng là anh ta còn rất trẻ, thiên tài võ thuật như vậy, nếu cho anh ta thời gian, nhất định có thể hơn cả Thần Cảnh đỉnh phong.

“Cháu yên tâm, chú nhất định sẽ không để xảy ra chuyện như thế đâu!”

Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói.

Mã Siêu gật đầu, trong mắt mang theo chút cầu xin, thành khẩn nói: “Nhờ cả vào chú!”

“Được!”

Đoàn Vô Nhai gật đầu.

“Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chú dẫn anh Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn ngay đi!”

Mã Siêu thúc giục.

“Không thành vấn đề, bây giờ chú sẽ sắp xếp mọi chuyện, để đảm bảo sau khi đến Hoàng tộc họ Đoàn, cậu Thanh có thể được chữa trị ngay lập tức!”

Đoàn Vô Nhai dứt khoát lấy điện thoại ra, bắt đầu tự mình sắp xếp.

Nhìn thấy Đoàn Vô Nhai có lòng như vậy, Mã Siêu cũng yên tâm hơn.

Sau đó, Đoàn Vô Nhai đưa Dương Thanh đi, còn để hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng Tộc họ Đoàn lại Yến Đô, âm thầm bảo vệ người nhà của Dương Thanh.

Mã Siêu cũng không từ chối, dù sao tình hình Yến Đô bây giờ rất gay go, ai cũng không thể đảm bảo sau khi Dương Thanh không còn ở đây, mấy "con chuột" trốn trong bóng tối sẽ không có ý đồ xấu với người nhà của Dương Thanh.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi đáp xuống tại sân bay quốc tế Yến Đô.

Gần như chưa được bao lâu, lại có hai chiếc máy bay tư nhân đáp xuống.

"Bạch Vương!"
"Mã Vương!"
"Tiết Vương!"
Trên mỗi một chiếc máy bay tư nhân đều có mấy cao thủ võ thuật đi xuống, sau khi nhìn thấy nhau thì đều cất tiếng chào hỏi.

Ba nhóm người này là ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đích thân dẫn cao thủ trong gia tộc đến Yến Đô.

"Nhiều năm trôi qua, cuối cùng chủ Vương tộc chúng ta cũng đến Yến Đô một lần nữa rồi!"
Bạch

Chương 1255: 1255: Đến Hoàng Tộc Họ Đoàn

“Bạch Vương, liên lạc với Lưu lão quái nhanh lên, chắc ông ta đã giết Dương Thanh rồi chứ?”
Mã Vương sốt ruột thúc giục.

Lão ta mong chờ được nắm giữ Đế Thôn lắm rồi.

“Vương tộc đã chờ đợi ngày này tròn một trăm năm!”
Tiết Vương kích động nói.

Bạch Vương cũng vậy, cười thật to: “Được, tôi sẽ liên lạc với Lưu lão quái ngay!”
Dứt lời, lão ta gọi điện thoại.

Lần thứ nhất, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!
Lần thứ hai, không liên lạc được!
Lần thứ ba vẫn không liên lạc được!
Nụ cười trên mặt Bạch Vương tắt ngúm, lão ta cứng đờ nói: “Tại sao Lưu lão quái không nghe máy tôi?”
Không hiểu sao Bạch Vương đột nhiên có dự cảm rất xấu.

Mã Vương và Tiết Vương cũng có linh cảm không lành nhưng vẫn cố ghìm sự thấp thỏm xuống.

“Chắc là ông ta bận?”
Mã Vương yếu ớt trả lời.

Bạch Vương và Tiết Vương đều không nói gì, bây giờ mới rạng sáng, có thể bận gì được?
“Có lẽ là Lưu lão quái ngủ rồi!”
Sau một lúc im lặng, Bạch Vương tự an ủi mình.

Tiết Vương cũng lý trí nói: “Ông đã hẹn trước với Lưu lão quái rồi thì đáng ra khi ông ta đến Yến Đô, dù muộn đến mấy cũng liên lạc được chứ không phải là không ai bắt máy như thế này”.

“Nếu ông ta đang ngủ nên không nghe được điện thoại hay do tắt máy, điện thoại hết pin thì lời nhắc nhở cũng không nên

là số máy vừa gọi không liên lạc được chứ!”

Nghe vậy, Bạch Vương và Mã Vương đều tái mặt.

“Lưu lão quái bảo chúng ta tìm cho ông ta bốn cao thủ Thần Cảnh, như vậy chắc chắn tự tin lắm, trừ khi người đứng đầu Hoàng tộc tới, nếu không thì không ai có thể đánh bại Lưu lão quái cả”.

“Chưa kể bản thân ông ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại còn thuần thục sử dụng cổ thuật, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tầm thường không phải đối thủ của ông ta đâu”.

“Cho dù Hoàng Chủ của Hoàng tộc đến cũng chưa chắc đã chiếm ưu thế!”

Bạch Vương phân tích.

“Chúng ta không biết tình hình của Lưu lão quái thì nên hỏi thăm xem rốt cuộc ở Yến Đô đã xảy ra chuyện gì”.

Tiết Vương nghiêm mặt đáp.

Dứt lời, lão ta gọi điện thoại.

Nhưng sau đó lại cúp máy rất nhanh, Tiết Vương nặng nề lên tiếng: “Thám tử của Vương tộc họ Tiết chúng tôi nói rằng trong lúc cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô diễn ra, không hiểu sao Dương Thanh đột nhiên mất kiểm soát, suýt thì giết chết Lưu lão quái”.

“Sau đó người của Hoàng tộc lập tức đuổi toàn bộ cao thủ dưới Thần Cảnh ra khỏi võ quán Yến Đô, tiếp đến như thế nào thì không rõ”.

Nghe Tiết Vương nói vậy, Bạch Vương và Mã Vương đều ngỡ ngàng.

“Sao…!Sao lại vậy được?”

Bạch Vương không tài nào tin nổi: “Lưu lão quái là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cơ mà, sao lại suýt bị Dương Thanh giết được?”

Mã Vương cũng không tin: “Dương Thanh có mạnh cách mấy cũng không thể cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chứ?”

Tiết Vương cũng không cách nào chấp nhận được chuyện này, nhưng thám tử của Vương tộc họ Tiết đâu thể lừa dối lão ta.

"Chắc các ông cũng có thám tử chứ? Hỏi bọn họ xem tình hình thế nào", Tiết Vương đề nghị.

Bấy giờ Bạch Vương và Mã Vương mới sực nhớ ra mình cũng có thám tử ở Yến Đô, vội vàng liên lạc.

Chẳng mấy chốc, hai người kết thúc cuộc gọi, nét mặt ai nấy đều trầm trọng, còn ẩn giấu sự sợ hãi.

Hiển nhiên họ cũng nhận được báo cáo giống Tiết Vương, Dương Thanh đã suýt giết được Lưu lão quái và cũng không ai biết được chuyện xảy ra sau đó.

"Bạch Vương, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"
Im lặng thật lâu, Tiết Vương mở miệng hỏi.

Bạch Vương cắn chặt răng: "Tôi không tin Dương Thanh có thể giết được Lưu lão quái, tin tức chúng ta nhận được chỉ là cậu ta suýt giết thôi chứ chưa biết kết quả cuối cùng".

"Thế thì sao lại cho rằng người chết là Lưu lão quái mà không phải Dương Thanh chứ?"
Nghe thấy những lời này của lão ta, Tiết Vương và Mã Vương như thấy được một tia hy vọng, cho dù mong manh nhưng vẫn đáng để trông đợi.

"Vậy thì chúng ta tiếp tục điều tra đi?"
Tiết Vương hỏi.

"Đúng, phải tiếp tục điều tra!"
Bạch Vương gật đầu đồng ý.

Nhưng ngay lúc này, họ thình lình nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nét mặt lập tức thay đổi.

Khi ba người đưa mắt về phía đối phương, đối phương cũng đang nhìn họ.

Nhưng người đó chỉ hờ hững liếc mắt rồi cất bước lướt qua.

Dường như không nhận ra ba người.

Nhưng điều làm bọn họ ngạc nhiên hơn là người đàn ông cao to cõng một cậu trai trẻ tuổi đang đi theo sau, cậu trai trẻ tuổi đó chính là Dương Thanh.

"Dương Thanh kìa!"
Mã Vương sửng sốt.

Tiết Vương nhìn Bạch Vương, nặng nề hỏi: "Người thừa kế Đoàn Vô Nhai của Hoàng tộc họ Đoàn lại mang Dương Thanh đi, rốt cuộc là sao?"
Bạch Vương trầm giọng đáp: "Có lẽ là Dương Thanh có bí mật gì nên Đoàn Vô Nhai muốn mang về Hoàng tộc họ Đoàn?"
Nghe vậy, Mã Vương và Tiết Vương đều ngỡ ngàng.

"Chẳng lẽ người chiến thắng cuối cùng là Hoàng tộc họ Đoàn?"
Trên mặt Tiết Vương đầy vẻ nghi hoặc.

"Hay chúng ta thử đi thăm dò xem sao?"
Mã Vương nhanh nhảu nói.

Mặc dù họ là người đứng đầu của Vương tộc nhưng Vương tộc ngày nay lại chẳng là gì so với Hoàng tộc.

Ba người họ chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, trong khi đó mỗi một người đứng đầu của Hoàng tộc đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngay cả Đoàn Vô Nhai vừa gặp cũng đã là Thần Cảnh hậu kỳ.

"Điện hạ Đoàn, chào ngài!"
Ba người hối hả tiến lên, cúi người chào Đoàn Vô Nhai.

"Các ông là ai?"
Đoàn Vô Nhai nhíu mày nhìn những người trước mặt, do cảm thấy họ không phải người thường nên mới nhìn lâu hơn một chút.

Không ngờ ba người này lại biết ông ta là người của Hoàng tộc họ Đoàn.

"Thưa điện hạ Đoàn, tôi là Bạch Vương của Vương tộc họ Bạch".

Bạch Vương mau chóng trả lời.

Mã Vương và Tiết Vương cũng lần lượt báo thân phận của mình.

Đoàn Vô Nhai thế mới biết ba người này là ai, lạnh giọng hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Là thế này, chúng tôi thấy ngài mang Dương Thanh đi, ngài muốn đưa cậu ta về Hoàng tộc họ Đoàn sao?”

Bạch Vương cẩn thận hỏi.

“Cút!”

Đoàn Vô Nhai quát lớn rồi nhanh chóng rời đi, không thèm nhìn Bạch Vương và hai người còn lại lấy một lần.

Sắc mặt của ba người trở nên khó coi, chỉ biết đứng nhìn ông ta mang Dương Thanh đi.

“Khốn kiếp! Dám mặt nặng mày nhẹ với chúng ta!”

Cho đến khi Đoàn Vô Nhai mất bóng, Mã Vương mới nghiến răng nghiến lợi nói.

Bạch Vương và Tiết Vương tái mặt, vội vàng quát: “Câm miệng!”

“Ông cũng biết Đoàn Vô Nhai là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ rồi mà, cho dù đã đi rất xa nhưng muốn biết ông nói gì cũng dễ thôi”.

Bạch Vương âm trầm nói.

Mã Vương nghe vậy thì giật mình, mặt cắt không còn một giọt máu, sợ hãi giải thích: “Tôi không có ý gì đâu, chỉ là do được thấy điện hạ Đoàn nên hơi kích động thôi”.

Nhưng Đoàn Vô Nhai không có hứng thú nghe lén họ nói gì, lúc này đã đưa Dương Thanh lên máy bay tư nhân thẳng tiến về Hoàng thành Đoàn.

Chương 1256: 1256: Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn

Sau khi đến Yến Đô, ngoài việc Dương Thanh suýt giết chết Lưu lão quái ra thì ba vị Vương của Liên minh Vương tộc không biết thêm được gì nữa.

Điều này làm cho bọn họ bàng hoàng sợ hãi.

"Ai nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi!"
Bạch Vương không kìm được cơn tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vì sao không có kết quả gì về cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô cả?"
Họ đã ở Yến Đô đến ngày thứ ba rồi mà vẫn không thu hoạch được gì.

Nét mặt của Tiết Vương và Mã Vương cũng sa sầm, hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ cay đắng của đối phương.

"Dương Thanh đã bị Hoàng tộc họ Đoàn mang đi, Lưu lão quái thì mất liên lạc, chúng ta chẳng có thông tin gì về những chuyện xảy ra vào hôm đó cả, hay là đi về đi!"
Sau cùng, Tiết Vương đề nghị.

Lão ta hiểu rõ cứ tiếp tục ở lại Yến Đô cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy ngày qua gặp được rất nhiều cao thủ Vương Cảnh, điều này khiến họ nghi ngờ nhiều năm tu luyện của bọn họ có phải đã bị uổng phí rồi hay không.

Hiện nay, bất cứ ai trong Yến Đô cũng đều có thực lực Vương Cảnh, thậm chí còn có không ít cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh.

Ba người rất không cam tâm, nhưng cũng không thể làm gì được.

"Có lẽ truyền thuyết của Vương tộc sẽ vĩnh viễn trở thành truyền thuyết thật rồi!"
Rất lâu sau, Bạch Vương thở dài một hơi, cô đơn nói: "Về

thôi!”
Dứt lời, lão ta đi trước.

Tiết Vương và Mã Vương cũng theo sau.

Sự xuất hiện của ba vị Vương của Liên minh Vương tộc thế mà không dấy lên một ngọn sóng nào ở Yến Đô, cứ thế mà biến mất.

Vào ba ngày trước khi cuộc đấu võ giành ngôi Vương diễn ra, đông đảo cao thủ đến tham gia đều ở lại Yến Đô.

Nhiều nhân vật lớn thấy cảnh này đều nhận ra Yến Đô đang có sự thay đổi.

Trong một văn phòng ở tập đoàn Nhạn Thành.

Tần Thanh Tâm ngồi trước bàn làm việc, trên tay là một tờ văn kiện nhưng hai mắt thẫn thờ, cô không biết trong văn kiện đang nói gì cả.

“Dương
.

Chương 1258: 1258: Thiên Tài Bậc Nhất

Nhìn thấy người vừa đến, sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi, nhíu mày, khó chịu chất vấn: “Đoàn Vô Viêm, ai cho cậu vào đây?”

Ông ta cực kỳ tức giận, biệt viện này nằm trong một góc hẻo lánh của Hoàng phủ họ Đoàn, vị trí không tốt lắm.

Nhưng Đoàn Vô Nhai không cho phép bất cứ ai vào đây ngoại trừ mình và Đoàn Ngữ Yên.

Vì đây từng là nơi chung sống của ông ta và người vợ quá cố, cũng là nơi Đoàn Ngữ Yên chào đời.

Tuy bà ấy đã mất nhiều năm nhưng biệt viện này vẫn chứa đựng nhiều kỷ niệm tươi đẹp của hai người, đương nhiên Đoàn Vô Nhai sẽ không cho phép người ngoài bước vào.

Đoàn Hoàng có năm người con trai, Đoàn Vô Nhai xếp thứ hai, Đoàn Vô Viêm xếp thứ năm, hai người chỉ hơn kém nhau hai tuổi, tu vi cũng chỉ chênh lệch nhau một cảnh giới nhỏ.

Ở Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Viêm là người có thiên phú võ thuật chỉ đứng sau Đoàn Vô Nhai.

Nhưng hầu như ai cũng cho rằng thiên phú của Đoàn Vô Viêm cao hơn, dù sao thì Đoàn Vô Nhai cũng lớn hơn ông ta hai tuổi.

Thật ra, năm năm trước hai người đều ở cùng một cảnh giới, khi đó Đoàn Vô Viêm mới là người được vinh danh có thiên phú cao nhất Hoàng tộc họ Đoàn, cho đến hai năm trước Đoàn Vô Nhai đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ mới vượt qua Đoàn Vô Viêm.

Trong Hoàng tộc, chuyện gì cũng được quyết định dựa vào thực lực, không cần quan tâm các hoàng tử già hay trẻ, chỉ phân ra ai mạnh ai yếu.

“Anh trai, anh hẹp hòi quá rồi đấy?”

Đoàn Vô Viêm đùa cợt cười: “Chỉ là một biệt viện thôi mà, nếu anh thích thì tôi có thể tặng anh một biệt viện lớn hơn”.

“Cút ra ngoài cho tôi!”
Đoàn Vô Nhai lạnh lùng quát.

Nơi này là cấm địa của ông ta, không ai được phép tự ý tiến vào, Đoàn Vô Viêm cũng không được!
Ánh mắt Đoàn Vô Viêm trở nên sắc nhọn nhưng mặt vẫn tươi cười như cũ.

Ông ta tùy ý đánh giá bên trong biệt viện, mỉm cười nói với hai tên tùy tùng sau lưng: “Biệt viện này hơi nhỏ nhưng dựa núi, phong thủy không tệ, tôi rất vừa lòng”.

“Ngũ điện hạ, ngài thích thì để tôi hỏi ý Nhị điện hạ nhường cho ngài nhé?”
Tên tùy tùng sau lưng Đoàn Vô Viêm phối hợp đáp.

“Người đàng hoàng ai lại đi cướp đồ của người khác chứ, sao tôi có thể bắt anh hai nhường nơi này cho tôi được?”
Ông ta lắc đầu cười, đột nhiên nhìn Đoàn Ngữ Yên: “Ngữ Yên à, chú năm thích nơi này lắm nhưng lại không muốn tranh giành với anh hai, chú phải làm sao đây?”
Mặc dù cô ấy là con gái của Đoàn Vô Nhai nhưng từ nhỏ sức khỏe đã yếu, hay bị bệnh nên cũng không tập võ, hầu như luôn ở trong biệt viện này, không thường xuyên gặp Đoàn Vô Viêm.

Lúc này thình lình bị ông ta hỏi, Đoàn Ngữ Yên hơi căng thẳng, vô thức nắm lấy tay Đoàn Vô Nhai, ngập ngừng trả lời: “Chú đã nói là không muốn tranh giành với bố cháu rồi, cần gì phải hỏi lại cháu ạ?”
“Đoàn Vô Viêm!”
Mặt Đoàn Vô Nhai tối sầm, tỏa ra hơi thở võ thuật lờ mờ.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đoàn Vô Viêm, ông ta lạnh giọng nói: “Lập tức cút ra khỏi đây, nếu không đừng trách tôi không nể mặt cậu!”
Đoàn Vô Viêm hoàn toàn không sợ, đùa cợt nói: “Có lẽ lát nữa nơi này sẽ thuộc về tôi đấy!”
Dứt lời, ông ta và hai tên tùy tùng rời khỏi đây.

“Ha ha ha…”
Đoàn Vô Viêm hả hê cười thật to.

Nhìn bóng lưng của ông ta, trong mắt Đoàn Vô Nhai ngập tràn lửa giận.

Từ nhỏ hai người đã như nước với lửa, thường ngày cũng âm thầm đấu đá nhưng chưa có lần nào Đoàn Vô Viêm dám chủ động khiêu khích như hôm nay.

Điều này làm cho Đoàn Vô Nhai có dự cảm không lành.

Bây giờ ông ta đã được chỉ định làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, đáng lẽ ra Đoàn Vô Viêm đã không còn tư cách cạnh tranh với ông ta nữa rồi.

Sao đột nhiên dám xấc xược như vậy?

"Bố ơi!"

Đoàn Ngữ Yên cực kỳ căng thẳng, nắm chặt tay bố mình, trong mắt hiện lên sự lo âu.

Đoàn Vô Nhai lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười hiền từ như thường ngày với con gái: "Bố không sao đâu!"

"Keng!"

Ngay lúc này, tiếng chuông đột nhiên vang lên.

"Chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi.

Trong Hoàng tộc họ Đoàn, chuông được dùng để thông báo Đoàn Hoàng mở cuộc họp khẩn cấp.

Lần gần nhất tiếng chuông này vang lên là khi Đoàn Vô Nhai đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ, được Đoàn Hoàng sắc phong là người thừa kế vào hai năm về trước.

"Bố mau qua đó đi, có lẽ ông nội có chuyện quan trọng đấy ạ!"

Đoàn Ngữ Yên thúc giục.

"Bố biết rồi!"

Đoàn Vô Nhai không dám trễ nải, vội vàng ra ngoài.

Nhưng ông ta vừa bước ra khỏi biệt viện thì đột nhiên có dự cảm xấu, dặn dò một tùy tùng chuẩn bị đi theo mình: "Các ông ở lại bảo vệ cô chủ!"

"Rõ!"

Tùy tùng này là một cụ ông có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, luôn đi theo bên cạnh Đoàn Vô Nhai, giờ đây được ông ta ra lệnh bảo vệ Đoàn Ngữ Yên.

Cụ ông cũng cảm giác được có gì đó khác thường.

"Bố, bố nhất định phải về an toàn nhé!"

Nhìn bóng lưng của bố, không hiểu sao Đoàn Ngữ Yên cứ thấy bồn chồn, thầm cầu nguyện cho ông ta.

Trong Hoàng phủ họ Đoàn, tại một phòng họp sang trọng đậm chất cổ điển.

Người của dòng chính Hoàng tộc họ Đoàn đã vào chỗ, Đoàn Hoàng ngồi ở ghế chủ tọa, phía dưới là năm Hoàng tử cùng những người cầm quyền trong Hoàng tộc.

Đoàn Vô Nhai ngồi ngay bên trái Đoàn Hoàng, cực kỳ ngỡ ngàng khi nhìn thấy Đoàn Vô Viêm thế mà được ngồi ngay bên phải Đoàn Hoàng.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, ngồi ở đây là lẽ đương nhiên.

Đoàn Vô Viêm thì có tư cách gì để ngồi ngay bên phải Đoàn Hoàng chứ?

Trước đây vị trí đó luôn dành cho một trưởng lão Thần Cảnh hậu kỳ trong gia tộc.

Vậy mà bây giờ vị trưởng lão ấy lại ngồi bên cạnh Đoàn Vô Viêm.

Chỉ một sự thay đổi đơn giản nhưng lại khiến cho nhiều người băn khoăn.

Khi Đoàn Vô Nhai nhìn Đoàn Vô Viêm, Đoàn Vô Viêm cũng đang đưa mắt về phía ông ta, khóe miệng còn đùa cợt nhếch lên như đang trào phúng.

"Hoàng Chủ, tất cả đã đến đông đủ rồi ạ!"

Lão quản gia của Hoàng tộc họ Đoàn lên tiếng.

Đoàn Hoàng gật đầu, nhìn lướt qua xung quanh, cất giọng: "Hôm nay tôi có hai chuyện quan trọng muốn nói!"

Nghe vậy, tất cả mọi người đều im lặng, giữ bình tĩnh.

Hai chuyện mà Đoàn

.

Chương 1260: 1260: Cơn Thịnh Nộ Của Đoàn Hoàng

Đoàn Vô Nhai không hề nao núng trước sự cường thế của Đoàn Hoàng.

Ông ta nhìn thẳng vào mắt bố mình, kiên định nói: “Con sẽ không giao biệt viện đó cho bất cứ ai!”

Căn phòng họp rộng lớn chìm trong tĩnh mịch, ai nấy đều hoảng hốt.

Lâu lắm rồi không có ai dám nói chuyện thế này với Đoàn Hoàng.

Trong Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Hoàng là chúa tể, ai dám không nghe lệnh?

Hai mắt Đoàn Vô Viêm lập lòe, âm hiểm cười.

Không ai nhìn thấy nụ cười này.

“Đoàn Hoàng, xin ngài hãy bớt giận!”

Ngay lúc này, một ông lão quỳ xuống đất, thấp thỏm nói: “Nhị hoàng tử không có ý gì đâu ạ, do biệt viện đó rất quan trọng nên ngài ấy mới muốn giữ lại, xin Đoàn Hoàng tha thứ!”

“Xin Đoàn Hoàng tha thứ!”

Sau đó lại có người quỳ xuống cầu xin tha thứ cho Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế nên trong Hoàng tộc họ Đoàn cũng có nhiều người ở dưới trướng, nếu ông ta chọc giận Đoàn Hoàng thì vị trí đó sẽ bị lung lay mất.

Dù sao thì Đoàn Vô Viêm nhỏ hơn Đoàn Vô Nhai hai tuổi cũng đã bước vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên là Đoàn Vô Viêm có thiên phú cao hơn.

Rất có khả năng Đoàn Hoàng sẽ thay đổi người thừa kế Hoàng Chủ tương lai.

“Thưa bố, con biết lỗi rồi ạ!”

Đoàn Vô Viêm quỳ xuống đất, sợ sệt giải thích: “Do biệt viện ở Đông Bắc luôn để trống nên con không biết nó quan trọng với anh hai đến vậy”.

“Thế thì Vô Viêm không thể đòi biệt viện đó nữa!”

Không ai ngờ được Đoàn Vô Viêm lại nói như thế.

Ánh mắt Đoàn Vô Nhai lạnh đi, ông ta quá hiểu đứa em này rồi.

Rõ ràng là cố ý, Đoàn Vô Nhai và Đoàn Hoàng đang cãi nhau, Đoàn Vô Viêm lại tỏ ra hiên ngang lẫm liệt thì Đoàn Hoàng sẽ chỉ tức giận hơn thôi.

Cùng là hoàng tử, sao Đoàn Vô Nhai không biết Đoàn Hoàng là loại người gì được?

Sao ông ta lại không hiểu Đoàn Vô Viêm luôn âm thầm đấu đá với mình là loại người như thế nào cho được?

Quả nhiên, Đoàn Hoàng lại càng phẫn nộ hơn, lạnh lùng chất vấn Đoàn Vô Nhai: “Chỉ là một người phụ nữ đã chết lâu rồi mà con vẫn nhớ mãi không quên à?”

“Là Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn mà lại lún sâu vào tình cảm như thế, có còn xứng đáng hay không!”

Câu nói này vừa vang lên thì sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Chỉ có Đoàn Vô Nhai là bình tĩnh, hai mắt đỏ lên: “Cô ấy là vợ của con!”

“Hừ!”

Đoàn Hoàng khinh thường ra mặt, sẵng giọng nói: “Vậy thì bây giờ bố sẽ cho con cơ hội để lựa chọn”.

“Hoặc là vứt cái biệt viện đó, quên tất cả mọi thứ liên quan đến người phụ nữ đó đi và chuyên tâm làm việc cho Hoàng tộc họ Đoàn, như thế con vẫn là người thừa kế”.

“Hoặc là tiếp tục đắm chìm trong thứ tình cảm kia, nhưng vị trí Hoàng Chủ tương lai của con sẽ bị hủy bỏ!”

“Cho con một ngày để suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì nói đáp án cho bố!”

Mọi người trong phòng sững sờ quá đỗi.

Đoàn Vô Viêm nhận ra hơi thở của mình đang dồn dập.

Là kẻ thù số một của Đoàn Vô Nhai, ông ta biết Đoàn Vô Nhai không thể mất đi biệt viện đó.

Ông ta tin chắc người anh này của mình sẽ chọn biệt viện.

Một khi Đoàn Vô Nhai đưa ra lựa chọn này, vị trí Đoàn Hoàng tương lai sẽ trống, mà Đoàn Vô Viêm thì mới vừa tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ, thiên phú cũng mạnh nhất Hoàng tộc họ Đoàn.

Còn ai trong gia tộc có tư cách tranh giành ngôi Hoàng Chủ với Đoàn Vô Viêm chứ?

"Đoàn Hoàng, xin ngài hãy nghĩ lại!"

"Đoàn Hoàng, xin ngài hãy nghĩ lại!"

…!

Những người ủng hộ Đoàn Vô Nhai đều tái mặt, vội vàng cầu xin.

"Câm miệng hết cho tôi!"

Đoàn Hoàng nổi cơn tam bành, quát: "Ai dám cầu xin cho nó thì giết không tha!"

Những người đang cầu xin im bặt.

"Nhị điện hạ, ngài hãy nói là ngài từ bỏ biệt viện đi!"

"Đúng đấy, Nhị điện hạ, ngài đừng hủy hoại tương lai của mình chứ!"

…!

Đám người này quay sang khuyên nhủ Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai cười tự giễu, không hề sợ hãi khi đối mắt với Đoàn Hoàng: "Thưa bố, sau khi Viên Viên qua đời, dù không quên được cô ấy nhưng con tự nhận mình chưa bao giờ vì tình cảm mà phụ lòng sự mong đợi của bố".

"Con không hổ thẹn với Hoàng tộc họ Đoàn!"

"Nếu như chỉ vì con luôn nhớ cô ấy mà bố muốn ép con lựa chọn thì không cần một ngày đâu, con sẽ cho bố đáp án ngay bây giờ!"

"Con chọn giữ lại biệt viện!"

Khi Đoàn Vô Nhai nói ra lời này, phòng họp lập tức bị bầu không khí áp lực bao trùm.

Ai cũng sững sờ.

Vì một biệt viện mà vứt bỏ vị trí người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn, không phải mất lý trí quá rồi sao?

"Anh hai, anh đừng nói linh tinh! Em không cần biệt viện đó nữa, anh xin lỗi bố đi, bố nhất định sẽ tha thứ cho anh mà.

Chỉ có anh mới đủ tư cách làm Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn thôi!"

Đoàn Vô Viêm ra vẻ lo nghĩ cho anh hai mình.

"Cút!"

Đoàn Vô Nhai giận dữ quát.

Đến cả ngôi vị Đoàn Hoàng mà ông ta cũng không cần thì nhẫn nhịn sự giả tạo của Đoàn Vô Viêm để làm gì chứ?

"Anh hai…"

Đoàn Vô Viêm ra chiều buồn bã.

"Người nên cút là mày đấy!"

Đoàn Hoàng đã hoàn toàn phẫn nộ, cao giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, bãi bỏ vị trí người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn của Đoàn Vô Nhai, đồng thời ban thưởng biệt viện phía Đông Bắc Hoàng phủ cho Đoàn Vô Viêm!"

"Ngày mai chọn giờ lành sắc phong Đoàn Vô Viêm làm Hoàng Chủ tương lai!"

Nghe lão ta nói vậy, Đoàn Vô Viêm cực kỳ kích động, những người đang ở trong phòng họp cũng bần thần.

Đoàn Hoàng thật sự bãi bỏ vị trí người thừa kế của Đoàn Vô Nhai.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Hoàng tộc họ Đoàn!

"Bố, con đã đồng ý rút khỏi vị trí người thừa kế rồi, sao bố vẫn ban thưởng biệt viện cho Đoàn Vô Viêm chứ?"

Đoàn Vô Nhai cực kỳ tức giận, hai mắt đầy tơ máu nhìn Đoàn Hoàng, hét lớn: "Tại sao? Tại sao bố lại làm vậy?"

Ông ta thật sự rất phẫn nộ, biệt viện đó là nơi ông ta và người vợ quá cố sống bên nhau, nhà rất nhỏ, không có giá trị gì nhưng chứa đầy kỷ niệm tốt đẹp của hai người.

"Tao cho mày lựa chọn là do mày không biết phải trái!"

Đoàn

Chương 1262: 1262: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng

Đoàn Vô Viêm cười khẩy: “Bố muốn Dương Thanh chết, cậu ta dám không chết à?”

Dứt lời, ông ta đưa mắt về phía Độc Du đang cõng Dương Thanh, trong lời nói ngập tràn sát ý: “Khôn hồn thì giao Dương Thanh ra đây, không thì chết!”

Đoàn Vô Viêm đã để mắt đến Độc Du từ lâu, ông ấy là tùy tùng trung thành với Đoàn Vô Nhai nhất, thực lực cũng đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Hôm nay là thời cơ tốt để diệt trừ.

Quả nhiên, Độc Du lạnh lùng nhìn ông ta, không hề có ý định giao Dương Thanh cho họ.

“Đi đi!”

Đoàn Vô Nhai quát lớn.

Độc Du không chần chờ nữa, cõng Dương Thanh nhẹ nhàng lao về phía trước.

“Muốn chết thì tôi sẽ thành toàn! Lên!”

Đoàn Vô Viêm ra lệnh, bốn cao thủ Thần Cảnh đồng loạt bước ra tấn công dữ dội về phía Độc Du.

“Cút!”

Đoàn Vô Nhai giận dữ gầm lên, tung chưởng đánh bay một cao thủ Thần Cảnh, trong nháy mắt lại quay sang công kích người khác.

Độc Du cũng bùng nổ sức chiến đấu mạnh nhất, giơ chân lên, một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bị đá bay như một quả bóng.

Chỉ trong chốc lát, bốn cao thủ Thần Cảnh mà Đoàn Vô Viêm dẫn đến đã có hai người bị hạ gục.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn lại nghiêm nghị nhìn Đoàn Vô Nhai, đe dọa: “Nhị hoàng tử, Hoàng Chủ đã ra lệnh giết Dương Thanh, ngài mà cản trở nữa thì đừng trách chúng

tôi không nương tay!”

Đoàn Vô Viêm đằng đằng sát khí, Đoàn Vô Nhai khi bùng nổ thực lực làm cho ông ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Một người cũng đã đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ lại cảm nhận được sức mạnh vượt xa Thần Cảnh hậu kỳ bình thường từ một người khác sẽ như thế nào?

Rõ ràng là giữa ông ta và Đoàn Vô Nhai vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Nếu Đoàn Vô Nhai đã tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong, trở thành thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Đoàn một lần nữa thì không ai có thể đoán trước được liệu Đoàn Hoàng có truyền lại vị trí người thừa kế cho ông ta hay không.

Đoàn Vô Viêm cũng hiểu rất khó để bản thân từ Thần Cảnh hậu kỳ tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong, có lẽ mấy chục năm sau vẫn giữ nguyên cảnh giới này cũng không chừng.

“Anh hai, anh định làm trái mệnh lệnh của bố đấy à?”

Đoàn Vô Viêm híp mắt nhìn chằm chằm Đoàn Vô Nhai, chất vấn: “Hay là anh định tạo phản?”

Lời này vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, Đoàn Vô Nhai cũng giật mình, tức giận nói: “Đoàn Vô Viêm, cậu ngậm máu phun người!”

“Nếu không phải vậy thì sao lại cản tôi giết Dương Thanh?”

Đoàn Vô Viêm lạnh giọng gặng hỏi.

“Cậu Thanh không phải người mà mấy người muốn giết là giết được đâu, tôi làm thế cũng vì muốn cứu Hoàng tộc họ Đoàn thôi!”

Đoàn Vô Nhai cắn răng đáp.

“Nói nhảm!”

Đoàn Vô Viêm không tin: “Anh muốn mượn sức Dương Thanh để cướp đi vị trí người thừa kế của tôi chứ gì?”

“Tôi nói cho anh biết, bố đã loại trừ anh thì cả đời anh đừng hòng mơ ước đến nó nữa!”

Dứt lời, ông ta ra lệnh: “Anh hai muốn ngăn trở thì cho dù bị chúng ta làm bị thương, bố cũng không trách đâu!”

"Giết Dương Thanh!"
Các cao thủ Thần Cảnh lần nữa xông về phía Độc Du.

Hai mắt Độc Du tràn đầy sát ý, đương nhiên ông ấy biết rõ hiện giờ Đoàn Vô Nhai đã hoàn toàn thất thế, ở lại Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có đường chết.

Đã như vậy thì còn đắn đo làm gì nữa?
"Muốn chết à, tôi sẽ cho mấy người được như ý muốn!"

Sát ý hừng hực, Độc Du đặt Dương Thanh xuống đất, ý chí chiến đấu lộ rõ.

Khí thế khủng bố của cao thủ đã gần đến Thần Cảnh đỉnh phong bộc phát ra khỏi cơ thể.

Đoàn Vô Viêm trợn to mắt, ông ta có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ nên cảm giác được Độc Du rất mạnh, chỉ còn cách Thần Cảnh đỉnh phong một tầng giấy.

Đoàn Vô Nhai đã vậy rồi mà còn có thêm Độc Du, và cả Dương Thanh còn đang hôn mê nữa.

Nếu anh tỉnh lại, Đoàn Vô Viêm sợ ba người này kết hợp với nhau sẽ có thể gây uy hiếp đến Đoàn Hoàng.

Vậy thì càng không thể để Độc Du và Dương Thanh sống tiếp.

"Giết chúng!"
Đoàn Vô Viêm quát.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đồng loạt xông về phía Độc Du theo mệnh lệnh của ông ta.

Đoàn Vô Nhai cũng xông lên.

Dương Thanh và Độc Du không thể chết được.

Mọi chuyện đã đến nước này, dù có chết ông ta cũng phải nghĩ cách cứu hai người họ ra.

Tính cả Đoàn Vô Viêm thì đối diện có năm cao thủ Thần Cảnh, nếu Độc Du triển khai toàn bộ sức chiến đấu thì e là sẽ thu hút nhiều cao thủ Thần Cảnh hơn đến tiếp viện.

Khi đó, họ có ba đầu sáu tay cũng hết hy vọng rời khỏi đây.

"Đoàn Vô Nhai!"
Đoàn Vô Viêm gầm lên, xông về phía Đoàn Vô Nhai.

Ông ta nhận thấy thế cuộc hiện giờ rất rõ, chỉ dựa vào bốn cao thủ Thần Cảnh thì đừng mong bắt được Dương Thanh.

"Cút!"
Đoàn Vô Nhai tung một chưởng vào ngay giữa ngực của Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Vô Viêm bay ngược ra sau.

Đều có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ thế mà Đoàn Vô Viêm lại không thể đỡ nổi một chưởng của Đoàn Vô Nhai, cảnh tượng này làm cho bốn cao thủ Thần Cảnh kia cực kỳ thảng thốt.

Ngay thời điểm Đoàn Vô Nhai đánh bay Đoàn Vô Viêm, Độc Du cũng đã đấm bay một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

"Còn lại giao cho tôi, ông đưa cậu Thanh và Ngữ Yên rời khỏi đây đi!"
Trong lúc nói chuyện, Đoàn Vô Nhai lại lao tới một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ khác.

Độc Du không nói gì, cõng Dương Thanh mau chóng dẫn Đoàn Ngữ Yên đi.

"Nhị hoàng tử, ngài đừng làm bậy!"
Ba cao thủ Thần Cảnh còn lại vừa hốt hoảng vừa tức giận.

"Tránh ra!"
Đoàn Vô Nhai không thèm đáp lại, giậm chân một cái, nhảy đến chỗ cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ định cản đường Độc Du.

"Ầm!"
Một chưởng tung ra, kẻ đó bị đánh bay.

Phút chốc, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ trong số bốn người Đoàn Vô Viêm dẫn đến đều nằm liệt trên đất.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ còn lại còn không tiếp cận được Đoàn Vô Nhai, bị đánh bay đi dễ như trở bàn tay.

Đến đây, năm cao thủ Thần Cảnh gồm cả Đoàn Vô Viêm đều nằm sõng soài dưới đất, sắc mặt ai nấy đều tái mét, chỉ biết mở to mắt nhìn Độc Du đưa Dương Thanh đi.

"Đoàn Vô Nhai!"

Đoàn Vô Viêm rít lên, trong mắt tràn đầy tơ máu, hừng hực sát khí.

Từ khi đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ, ông ta cho rằng dù mình không phải đối thủ Đoàn Vô Nhai thì cũng không có chuyện ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Nhưng đến lúc này, ông ta mới ngộ ra mình và Đoàn Vô Nhai cách nhau quá xa.

"Đoàn Vô Nhai, anh dám làm trái mệnh lệnh của bố, để Dương Thanh chạy mất, anh không sợ bị bố giết sao?"

Đoàn Vô Viêm giận dữ chất vấn.

Đoàn Vô Nhai tự giễu cười: "Nếu bố quyết tâm muốn giết tôi thì có sao đâu?"

Chỉ cần Độc Du có thể đưa Dương Thanh và Đoàn Ngữ Yên rời khỏi đây, ông ta chết cũng không có gì tiếc nuối.

Đoàn Vô Nhai tin Dương Thanh sẽ bảo vệ tốt con gái mình.

"Bùm!"

Đột nhiên một tiếng va đập vang lên, Độc Du vừa đưa Dương Thanh và Đoàn Ngữ Yên đi bay thẳng xuống dưới chân Đoàn Vô Nhai.

"Phụt!"

Vừa rơi xuống thì ông ấy hộc máu, uy áp cũng yếu đi hẳn.

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi: "Độc Du!"

Nhìn thấy bóng người quen thuộc đằng đằng sát khí như tử thần tiến về phía mình, trên mặt ông ta đầy vẻ tuyệt vọng.

Chương 1263: 1263: Con Muốn Anh Ta Chết

Sau khi Đoàn Vô Viêm thấy được người tới, lập tức tươi cười rạng rỡ.

"Đoàn Vô Nhai, tôi thật sự muốn nhìn thử xem anh có thể làm gì trước mặt sư phụ tôi?"
Đoàn Vô Viêm cười lớn nói.

Người tới không phải ai xa lạ mà chính là La Tu - sư phụ của Đoàn Vô Viêm.

Mà Tu La không chỉ là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, ở Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực của lão ta chỉ đứng sau Đoàn Hoàng, cũng là Thần Cảnh đỉnh phong.

"Nhị hoàng tử, Hoàng Chủ có lệnh phải giết Dương Thanh, thế mà cậu lại sai người dẫn Dương Thanh đi, trong mắt cậu còn có Hoàng Chủ nữa không?"
La Tu đứng trước mặt Đoàn Vô Nhai, lạnh lùng nói.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Đoàn Vô Nhai ngập tràn ý chí chiến đấu, ông ta nhìn chằm chằm La Tu gằn giọng nói: "Các người có biết thực lực võ thuật của cậu Thanh mạnh cỡ nào không?"
"Trạng thái chiến đấu của cậu ấy lúc ở đỉnh cao có thể chiến đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ tôi đã là bạn của cậu ấy, đợi sau khi cậu ta kế thừa Đế Thôn, chắc chắn sẽ không để Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta chịu thiệt đâu".

Vẻ mặt La Tu bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Cậu cũng đã nói đó là lúc thực lực của cậu ta ở đỉnh cao nhưng lúc này cậu ta lại sống chết chưa rõ, dù có tỉnh lại có lẽ cũng sẽ trở thành kẻ vô dụng.

Cậu ta có tư cách gì làm bạn với Hoàng tộc họ Đoàn?"
"Thần y của Hoàng tộc họ Đoàn đã khám bệnh cho Dương

Thanh, tình trạng sức khỏe của cậu ấy rất tốt, chỉ là không biết tại sao mãi vẫn không tỉnh lại".

Đoàn Vô Nhai vô cùng kiên quyết nói: "Tôi tin không bao lâu nữa Dương Thanh nhất định sẽ tỉnh lại".

"Cậu tin là chuyện của cậu, tôi chỉ biết Hoàng Chủ đã giao nhiệm vụ giết Dương Thanh cho tôi thì tôi nhất định phải làm".

La Tu không hề dao động, giống như người máy, cực kỳ hờ hững nói: "Nhị Hoàng tử, tôi không muốn ra tay với cậu, nhưng nếu cậu lại ngăn cản nữa thì tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu".

Sau khi cảnh cáo Đoàn Vô Nhai, La Tu lại nói: "Vô Viêm, giết Dương Thanh!"

Bây giờ Dương Thanh sống chết không rõ, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng giết anh, nhưng công lao này nhất định phải dành cho Đoàn Vô Viêm.

La Tu là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, đương nhiên lão ta sẽ không tranh công với Đoàn Vô Viêm.

"Vâng, sư phụ!"

Đoàn Vô Viêm mừng như điên, một khi giết chết Dương Thanh, biết đâu chừng Hoàng Chủ sẽ tính công lớn cho ông ta thì sao?

Bây giờ ông ta đã có được một viên Luyện Thể Đan, nếu Đoàn Hoàng ban thưởng cho ông ta nhất định giá trị sẽ không kém Luyện Thể Đan.

"Dương Thanh, chết đi!"

Tuy Đoàn Vô Viêm bị Đoàn Vô Nhai một đòn đánh bay, nhưng Đoàn Vô Nhai lại không nặng tay với ông ta, lúc này trên người ông ta lập tức bộc phát hơi thở võ thuật Thần Cảnh hậu kỳ, đạp một cước lên đầu Dương Thanh.

"Cậu dám!"

Đoàn Vô Nhai nổi giận gầm lên, muốn xông lên.

Thế nhưng ông ta vừa nhấc chân lên liền bị La Tu chặn lại.

Đoàn Vô Nhai chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn chân của Đoàn Vô Viêm càng lúc càng gần đầu của Dương Thanh.

"Oành!"

Lúc này Độc Du đột nhiên vọt tới đấm lên lồng ngực Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Vô Viêm phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược ra ngoài.

Đoàn Vô Nhai không nặng tay với Đoàn Vô Viêm nhưng Độc Du thì sẽ không nương tay.

Dù lúc nãy ông ta đã bị La Tu đánh bị thương nặng nhưng vẫn có thể bộc phát được tám phần sức mạnh.

Đoàn Vô Viêm không hề đề phòng hứng trọn một đòn của Độc Du.

"Ông muốn chết!"

Trong mắt La Tu lóe lên sát khí, thân hình lóe lên vọt thẳng về phía Độc Du.

Độc Du biết rõ, hôm nay chỉ có liều chết mới có thể tìm được đường sống, nếu không sẽ bỏ mạng tại đây.

Ông ấy không hề do dự, cả người tràn ngập ý chí chiến đấu mạnh mẽ, hơi thở võ thuật Thần Cảnh hậu kỳ dâng trào.

"Giết!"

Ông ấy hơi nhấc chân lên nghênh chiến.

Đoàn Vô Nhai biết rất rõ, có Tu La ở đây Độc Du sẽ thua chắc.

Thân hình ông ta lóe lên vọt về phía La Tu.

"Oành!"

"Oành!"

Hai tiếng va chạm nặng nề lần lượt vang lên.

Tiếng va chạm thứ nhất là đòn lấy mạng của Tu La khiến Độc Du bị đánh bay ra ngoài trong chớp mắt.

Tiếng va chạm thứ hai là Đoàn Vô Nhai đánh một đòn vào sau lưng La Tu, nhưng La Tu cũng chỉ bị đẩy về trước ba bốn

bước đã đứng vững lại.

"La Tu, đừng ép tôi!"
Đoàn Vô Nhai gần như cắn răng nói ra câu này.

Cả người ông ta tràn ngập ý chí chiến đấu, luồng hơi thở võ thuật vô hạn gần với Thần Cảnh đỉnh phong không ngừng tỏa ra từ trên người ông ta.

La Tu nhíu mày, trong mắt lóe lên tia rét lạnh.

Là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đương nhiên lão ta cảm nhận được bây giờ võ thuật của Đoàn Vô Nhai sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Lão ta khiếp sợ tột độ, Đoàn Vô Nhai chỉ lớn hơn Đoàn Vô Viêm hai tuổi, nhưng Đoàn Vô Viêm mới đột phá Thần Cảnh hậu kỳ thế mà Đoàn Vô Nhai lại sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong sao?
Dù thiên phú của Đoàn Vô Viêm có mạnh hơn nữa cũng không có hy vọng đột phá Thần Cảnh đỉnh phong trong hai năm nữa.

Nói cách khác một khi Đoàn Vô Nhai đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, sẽ lập tức trở thành thiên tài võ thuật đầu tiên của Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Vô Viêm là đệ tử của lão ta, ngày mai sẽ được sắc phong là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, ở thời điểm quan trọng này, lão ta tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Lập tức sát khí của Tu La đối với Đoàn Vô Nhai càng đậm.

Đoàn Vô Nhai cảm nhận được sát khí mãnh liệt của Tu La với mình, hai mắt ông ta trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm La Tu: "Ông muốn giết tôi?"
La Tu khịt mũi: "Tôi không có ý định đối đầu với Nhị hoàng tử.

Nếu Nhị hoàng tử nhất định ngăn cản tôi thực hiện mệnh lệnh của Hoàng Chủ, thì đừng trách tôi ra tay với cậu".

"Nếu tôi lỡ tay làm Nhị Hoàng tử bị thương, tôi nghĩ Hoàng Chủ cũng sẽ không trách tội tôi đâu nhỉ?"

Đoàn Vô Nhai cười lạnh: “La Tu, ông không cần tìm lý do đường hoàng để giết tôi đâu”.

“Muốn đánh thì đánh không cần giả dối như vậy”.

Sát khí trong mắt La Tu càng đậm, tuy lão ta muốn giết Đoàn Vô Nhai, nhưng cũng biết rõ thân phận của Đoàn Vô Nhai.

Tuy giết không được Đoàn Vô Nhai nhưng lão ta có thể làm Đoàn Vô Nhai bị thương nặng, chắc chắn sẽ khiến căn cơ võ thuật của Đoàn Vô Nhai bị tổn thất nặng nề đúng không?

Chỉ cần ngăn chặn con đường phát triểu võ thuật của Đoàn Vô Nhai là được!

“Nếu Nhị hoàng tử cứ nhất định ngăn cản thì đừng trách tôi!”

La Tu vừa dứt lời một luồng áp lực khủng bố của cao thủ thực lực Thần Cảnh đỉnh phong càn quét về phía Đoàn Vô Nhai.

Một giây sau, La Tu biến mất tại chỗ.

Ý chí chiến đấu trên người Đoàn Vô Nhai điên cuồng phun trào, ông ta giận dữ hét: “Phá!”

Theo tiếng hét của ông ta, khí thế võ thuật trên người ông ta vọt thẳng lên trời.

“Oành oành oành!”

Lúc này hai người giao đấu Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát sức chiến đấu mạnh nhất.

Đoàn Vô Viêm vừa bị Độc Du đánh bị thương nặng, lúc này lại thấy Đoàn Vô Nhai đánh nhau với La Tu nhưng khi thấy Đoàn Vô Nhai chỉ rơi vào thế hạ phong, ông ta cũng ngẩn người.

“Chuyện này…!Sao có thể?”

La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thế mà Đoàn Vô Nhai lại dùng thực lực Thần Cảnh hậu kỳ để giao đấu với La Tu.

Ông ta vốn nghĩ Đoàn Vô Nhai sẽ không đỡ nổi một đòn của La Tu, nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà hai người đã đánh với nhau

mười mấy hiệp, mà Đoàn Vô Nhai cũng chỉ là bị chèn ép chứ không bị một đòn đánh bay như tưởng tượng của Đoàn Vô Viêm.

“Không ngờ Nhị hoàng tử lại che giấu thực lực giỏi như vậy.

Với thực lực hiện giờ của cậu, dù là Thần Cảnh đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của cậu đúng không?”

Sau khi một đòn đẩy lui Đoàn Vô Nhai, La Tu híp mắt nói.

Sau

.

Chương 1264: 1264: Nhịn Ông Lâu Rồi

Lúc này Đoàn Vô Viêm rất muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Ông ta nhỏ hơn Đoàn Vô Nhai hai tuổi đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, khó khăn lắm mới đoạt lại danh hiệu thiên tài võ thuật số một của của Hoàng tộc họ Đoàn.

Nào ngờ sáng nay ông ta vừa mới bước vào Thần Cảnh, chưa đến giữa trưa Đoàn Vô Nhai đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Ông ta không thể chấp nhận sự thật này.

Đoàn Vô Nhai bắt buộc phải chết!

La Tu không hề ra tay, chỉ nghiêm mặt nhìn Đoàn Vô Nhai, thầm cân nhắc có nên giết ông ta hay không.

Dù Đoàn Vô Nhai đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, lão ta cũng không sợ.

Lão ta đã ở Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều năm, một cao thủ vừa mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì đã sao?

Nhưng muốn giết Đoàn Vô Nhai e là rất khó.

Đoàn Vô Nhai ngạo nghễ đứng đó, toàn thân toát lên khí tức Thần Cảnh đỉnh phong, ánh mắt nhìn La Tu tràn đầy ý chí chiến đấu.

Chỉ là hai mắt ông ta đỏ ngầu, dường như không thể chịu được nguồn năng lượng của Thần Cảnh đỉnh phong.

"Không đúng!"

La Tu đột nhiên lên tiếng: "Không phải cậu ta đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, mà là dùng bí pháp tăng sức chiến đấu lên Thần Cảnh đỉnh phong!"

"Cậu ta không chống đỡ được lâu đâu.

Đến khi cậu ta không chịu nổi nữa, tác dụng phụ của bí pháp cưỡng ép tăng thực lực rất mạnh, có lẽ nền tảng võ thuật cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng".

Nghe vậy, Đoàn Vô Viêm kinh hãi hỏi: “Thật sao?”
La Tu gật đầu.

“Ha ha ha ha…”
Đoàn Vô Viêm lập tức cười phá lên: “Thì ra anh dùng bí pháp cưỡng ép tăng thực lực”.

“Ngu xuẩn! Anh đúng là đồ ngu xuẩn!”
“Tôi đang sợ anh thật sự đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng xem ra hiện giờ không cần lo lắng gì nữa”.

“Bất kỳ bí pháp cưỡng ép tăng thực lực nào cũng tổn hại nghiêm trọng đến nền tảng võ thuật.

Để bảo vệ một kẻ sắp chết, anh không tiếc tổn hại nền tảng võ thuật của mình, đúng là ngu ngốc!”
Đoàn Vô Nhai không thèm đáp lại Đoàn Vô Viêm đang phát điên, chỉ nhìn chằm chằm La Tu, cắn răng nói: “Có tôi ở đây, ai cũng đừng lòng động đến một sợi tóc của cậu Thanh!”
Dứt lời, ông ta lại hỏi Độc Du: “Ông có chống đỡ nổi không?”
Sắc mặt Độc Du trắng bệch, gật đầu nhìn các cao thủ Thần Cảnh khác, lạnh giọng đáp: “Giết một hai cao thủ Thần Cảnh không thành vấn đề”.

Giọng điệu vô cùng tự tin.

Dù đang bị thương nặng, ông ấy cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Có thể không giết nổi cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng Thần Cảnh trung kỳ thì vẫn có thể giết được.

“Được, đưa cậu Thanh và Ngữ Yên rời khỏi đây đi!”
Đoàn Vô Nhai ra lệnh.

“Bố!”
Đoàn Ngữ Yên lo lắng hét lên.

“Đi!”
Đoàn Vô Nhai giận dữ quát.

Đoàn Ngữ Yên đỏ bừng mắt nhìn ông ta rồi quay lưng rời đi với Độc Du.

Độc Du cõng Dương Thanh đang hôn mê trên lưng, cất bước đi ra ngoài.

Mấy cao thủ Thần Cảnh xông lên chặn đường.

"Cút!"
Độc Du nổi giận thét lên, sức mạnh võ thuật khủng bố trên người ông ấy càn quét ra ngoài.

"Để Dương Thanh lại, chúng tôi sẽ thả ông đi!"
Một cao thủ Thần Cảnh lạnh lùng nói.

"Giết!"
Độc Du xông thẳng về phía trước.

Mấy cao thủ Thần Cảnh đồng loạt tao tới.

Cùng lúc đó, Đoàn Vô Nhai cũng vọt tới chỗ La Tu.

Đúng là ông ta đã dùng bí pháp cưỡng ép tăng thực lực, cũng không kiên trì được bao lâu.

Ông ta nhất định phải đánh bại La Tu trước khi bí pháp hết tác dụng, nếu không hôm nay Dương Thanh sẽ phải chết.

Lúc này, ý chí chiến đấu trên người ông ta phun trào, mỗi lần ra tay đều khiến đất trời rung chuyển, dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như La Tu cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

"Bịch bịch bịch!"
Đoàn Vô Nhai điên cuồng ra đòn, La Tu cũng dùng hết sức đối phó, cảm thấy tay chân luống cuống.

Đoàn Vô Viêm nhìn không chớp mắt, muốn trông thấy Đoàn Vô Nhai bị La Tu đánh giết.

Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có một người thừa kế là ông ta.

Ai cũng không có tư cách tranh với ông ta!
Cuộc chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh khiến khu nhà nhỏ bị san bằng.

Trong mắt Đoàn Vô Nhai lóe lên sát khí, mặt mũi vặn vẹo: "Tại sao? Tại sao các người lại đối xử tới tôi như vậy?"
"Tôi chỉ muốn bảo vệ một căn nhà nhỏ thôi mà, sao lại làm vậy với tôi?"

Trên mặt ông ta hiện lên vẻ đau khổ, trông thấy ngôi nhà nhỏ bị phá hủy, lòng ông ta như đang rỉ máu.

Từ khi vợ ông ta qua đời, ngôi nhà nhỏ của hai bọn họ đã trở thành cấm địa của riêng ông ta.

Trừ ông ta và con gái, không ai được phép bước vào.

Bây giờ ngôi nhà ấy lại bị Đoàn Hoàng ra lệnh phá hủy.

"Tôi đã không thèm tranh quyền thừa kế, sao các người còn ép tôi?"

Đoàn Vô Nhai chợt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ như máu.

"Hoàng tộc họ Đoàn lớn như vậy lại không chứa nổi một ngôi nhà nhỏ này sao?"

Toàn thân ông ta đằng đằng sát khí.

La Tu cũng cảm thấy áp lực đè nặng, đột nhiên lên tiếng: "Vô Viêm mau rời khỏi đây!"

"Con muốn tận mắt chứng kiến sư phụ phế bỏ anh ta!"

Đoàn Vô Viêm hung ác nói.

"Ta bảo con đi!"

La Tu bỗng gầm lên.

Lão ta cảm thấy Đoàn Vô Nhai sắp mất khống chế.

Một khi Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát, sợ là lão ta cũng không thể ngăn cản.

Đoàn Vô Viêm ở lại đây rất nguy hiểm.

Nếu Đoàn Vô Nhai muốn giết Đoàn Vô Viêm, có lẽ sẽ giết được.

Đoàn Vô Viêm nhìn chằm chằm Đoàn Vô Nhai, không cam lòng quay lưng rời đi.

Nhưng ông ta lại phát hiện Độc Du đang cõng Dương Thanh đấu với mấy cao thủ Thần Cảnh.

Đoàn Ngữ Yên đứng cạnh sốt ruột quan sát.

Trong mắt Đoàn Vô Viêm lóe lên tia lạnh lẽo, nhếch miệng nở nụ cười: "Đoàn Vô Nhai, hôm nay anh chết chắc rồi!"

Thoắt cái, ông ta đã tới gần Đoàn Ngữ Yên.

“Bốp!”
Đoàn Vô Viêm bóp cổ cô ấy nhấc lên không trung.

“Đoàn Vô Nhai!”
Đoàn Vô Viêm cười lạnh: “Không muốn con gái yêu của anh chết thì tự phế võ công đi!”
“Ngữ Yên!”
Đoàn Vô Nhai thấy con gái bị Đoàn Vô Viêm bóp cổ nhấc lên lập tức nổi trận lôi đình.

“Thả con bé ra!”

Ánh mắt Đoàn Vô Nhai tràn ngập sát khí điên cuồng.

Ông ta chợt thấy hối hận vừa nãy không lấy mạng Đoàn Vô Viêm, vậy thì đã không xảy ra chuyện này.

Độc Tu phát hiện Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm khống chế, không khỏi cảm thấy áy náy.

Ông ấy bị bốn cao thủ Thần Cảnh bao vây, còn cõng Dương Thanh đang hôn mê trên vai, không thể bảo vệ cả Đoàn Ngữ Yên.

“Bịch bịch bịch!”
Độc Du vừa mới phân tâm đã bị bốn cao thủ Thần Cảnh đánh trúng.

Ông ấy phun ra một ngụm máu, cõng cả Dương Thanh bay ra ngoài, không còn sức chiến đấu.

Bốn cao thủ Thần Cảnh đồng loạt xông tới khống chế Độc Du.

Thoáng chốc, Độc Du đã bị thương nặng, hoàn toàn kiệt sức, Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm bóp cổ nhấc lên.

Người duy nhất còn sức chiến đấu là Đoàn Vô Nhai cũng bị La Tu giữ chân.

“Đoàn Vô Nhai, mau tự phế võ công đi, nếu không tôi sẽ giết con gái anh!”
Đoàn Vô Viêm giận dữ rống lên.

“Được, tôi làm!”
Đoàn Vô Nhai nghiến răng nghiến lợi nói.

Tuy Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm khống chế nhưng ánh mắt cô ấy nhìn Đoàn Vô Nhai tràn đầy đau khổ, khẩn cầu ông ta đừng quan tâm tới mình.

"Ha ha ha ha…"

Đoàn Vô Viêm nghe thấy thế, điên cuồng cười lớn.

"Phập!"

Đúng lúc này, một cánh tay đâm xuyên qua ngực Đoàn Vô Viêm.

Tiếng cười của Đoàn Vô Viêm lập tức im bặt.

"Tôi nhịn ông lâu lắm rồi đấy!"

Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên sau lưng ông ta.

Chương 1265: 1265: Nương Tay

Lúc này, xung quanh đều chìm trong yên tĩnh!

Mọi người trố mắt nhìn bàn tay xuyên qua ngực Đoàn Vô Viêm, máu chảy đầm đìa, lòng bàn tay còn nắm một trái tim.

"Phốc!"

Cánh tay kia đột nhiên dùng sức, trái tim của Đoàn Vô Viêm lập tức vỡ vụn.

Ông ta ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

"Cậu Thanh!"

Đoàn Vô Nhai thấy bóng dáng quen thuộc sau lưng Đoàn Vô Viêm, lập tức kinh ngạc hô lên.

Dương Thanh nhìn ông ta, nở nụ cười ấm áp, gật đầu đáp: "Chuyện còn lại cứ giao cho tôi!"

Mấy ngày này, anh vẫn nằm trong Hoàng tộc họ Đoàn, tuy không thể tỉnh lại nhưng vẫn luôn có ý thức.

Anh biết rõ những chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Vừa nãy anh cũng cực kỳ lo lắng, nào ngờ Độc Du cõng mình bị bốn cao thủ Thần Cảnh đánh bay ra ngoài, anh bị văng ra đất rồi tỉnh lại.

Nếu để đám thần y của Hoàng tộc họ Đoàn từng khám bệnh cho Dương Thanh biết anh bị ngã một cái liền tỉnh lại, chắc chắn bọn họ sẽ buồn bực chết mất.

"Vô Viêm!"

La Tu cũng lấy lại tinh thần, hét toáng lên, chạy vọt tới bên cạnh Đoàn Vô Viêm.

Nhưng tim của ông ta đã bị Dương Thanh bóp nát, hoàn toàn tắt thở.

Đến tận lúc này, các cao thủ còn lại của Hoàng tộc họ Đoàn mới kịp phản ứng lại, khiếp sợ nhìn Dương Thanh.

Ngày mai Đoàn Vô Viêm sẽ được phong làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, vậy mà lại bị chàng trai trẻ tóc trắng này bóp nát tim.

Tất cả hít sâu một hơi, sống lưng lạnh toát.

Đoàn Ngữ Yên cũng sợ hãi nhìn Dương Thanh.

Cô ấy đã chăm sóc cho anh suốt mấy ngày qua, không ngờ chàng trai tuấn tú nhìn như vô hại này lại mạnh tới vậy.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bị anh một đòn lấy mạng.

Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc đã làm được như vậy.

"Mày dám giết đồ đệ của tao, tao phải giết mày!"
La Tu hung tợn gào lên.

Dám giết đồ đệ của lão ta ngay trước mắt lão ta là sự sỉ nhục lớn nhất.

Dương Thanh chỉ khinh miệt nhìn lão ta một cái rồi ném cho Đoàn Vô Nhai một bình sứ.

Đoàn Vô Nhai vội vàng đón lấy.

Dương Thanh nói: "Trong này có hai viên thuốc trị thương, ông với Độc Du chia nhau mỗi người một viên!"
"Cảm ơn cậu Thanh!"
Đoàn Vô Nhai cuống quýt cảm ơn, đút cho Độc Du một viên thuốc rồi mới uống viên còn lại.

"Cảm ơn em mấy ngày này!"
Dương Thanh lại nhìn Đoàn Ngữ Yên, chân thành nói.

Cô ấy vẫn chưa hết khiếp sợ, mãi đến khi nghe thấy Dương Thanh cảm ơn mình mới lấy lại tinh thần.

"Anh là bạn của bố em.

Anh bị thương nặng, em chăm sóc anh cũng là chuyện nên làm".

Đoàn Ngữ Yên dịu dàng nói.

Bấy giờ Dương Thanh với nhìn sang La Tu, hai đầu lông mày sắc bén: "Đoàn Vô Viêm đã chết, ông có chắc muốn đấu

với tôi không?”

La Tu nghiến răng nghiến lợi nhìn anh: “Mày dám giết đệ tử của tao, tao phải chém mày thành nghìn mảnh!”

Dứt lời, lão ta nhào lên.

Nhưng lão ta vừa chạy tới trước mặt Dương Thanh, anh đã biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, La Tu mới tỉnh ngộ, không ngờ Dương Thanh mạnh tới mức này.

Lão ta không hề cảm nhận được Dương Thanh biến mất như thế nào, muốn tìm kiếm lại bàng hoàng phát hiện mình không cảm giác được vị trí của anh.

Dường như anh không hề tồn tại, mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại của Hoàng tộc họ Đoàn đều trợn mắt há mồm.

Bọn họ biết rõ thực lực của La Tu mạnh tới đâu.

Ngoài Đoạn Hoàng, cả Hoàng tộc họ Đoàn không còn ai đánh lại được lão ta.

Vậy mà giờ đây, lão ta không tìm nổi tung tích của Dương Thanh.

“Chết tiệt, mày cút ra đây cho tao!”

La Tu đau lòng vì đồ đệ, điên cuồng hét lớn: “Nếu mày là đàn ông thì mau cút ra đánh với tao một trận!”

“Trốn đi thì tính là gì…”

“Bịch!”

La Tu chưa nói hết câu, một sức mạnh khủng khiếp đánh trúng ngực lão ta.

“Phụt!”

Lão ta phun máu, cơ thể bay ngược ra mười mấy mét như diều đứt dây rồi nặng nề rơi xuống đất.

Một đòn khiến cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mất sức chiến đấu!

Dương Thanh xuất hiện tại chỗ đứng của La Tu, dáng vẻ bình tĩnh.

Trừ cánh tay dính máu, toàn thân sạch sẽ không có lấy một vết máu.

Một trận gió thổi qua khiến mái tóc dài bạc trắng bay múa trong gió, tựa như mỹ nam bước ra từ trong truyện tranh.

Lại giống như ác ma tới từ địa ngục.

Mọi người kinh hãi nhìn anh, đến cả Đoàn Vô Nhai cũng cảm thấy hiện giờ anh thật đáng sợ.

Dường như Dương Thanh đã mạnh hơn lúc ở Yến Đô.

Chẳng lẽ cậu ấy đã đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi sao?
Nghĩ vậy, Đoàn Vô Nhai cực kỳ kích động.

Cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở tuổi hai mươi tám thật sự tồn tại.

"Dương! Thanh!"
La Tu bị đánh bay bò lồm cồm dậy, vẻ mặt dữ tợn.

Dương Thanh nhướng mày, thoắt cái xuất hiện trước mặt La Tu đứng cách xa mười mấy mét.

Anh hời hợt đánh xuống một chưởng, trông có vẻ rất nhẹ nhàng, không có chút khí tức võ thuật nào, nhưng cao thủ có mặt đều biết, cao thủ mạnh như La Ta bị chưởng này đánh trúng cũng chỉ còn đường chết.

"Xin cậu Thanh nương tay!"
Đúng lúc này, Đoàn Vô Nhai bỗng hét lên.

Dương Thanh ngừng tay lại, cách lồng ngực La Tu đúng một tấc.

La Tu vô thức run rẩy, vừa rồi lão ta thật sự cảm thấy cái chết gần trong gang tấc.

Lão ta có ảo giác, bản thân sắp đi đời.

Nào ngờ Đoàn Vô Nhai lại lên tiếng ngăn Dương Thanh giết mình ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

"Dù sao ông ta cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Đoàn, chết đi sẽ gây ra tổn thất cực lớn đối với Hoàng tộc họ Đoàn.

Xin cậu Thanh nương tay!”

Đoàn

.

Chương 1266: 1266: Đột Phá Trong Nháy Mắt

Đoàn Vô Nhai cầu xin khiến mọi người đều bất ngờ.

La Tu là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, bây giờ Đoàn Vô Viêm bị Dương Thanh lấy mạng, chắc chắn giữa La Tu và anh có mối thù không đội trời chung.

Tuy người giết Đoàn Vô Viêm là Dương Thanh, nhưng chính Đoàn Vô Nhai đã đưa anh về Hoàng tộc họ Đoàn.

Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm cũng là vì cứu con gái của Đoàn Vô Nhai.

Dù Dương Thanh tha cho La Tu, sau này La Tu sẽ làm việc cho Đoàn Vô Nhai sao?

Lúc này, trong mắt La Tu tràn đầy sát khí, khóe miệng rướm máu.

Dương Thanh bỗng nhìn Đoàn Vô Nhai: "Chắc ông biết rõ, giữ ông ta lại là tai họa ngầm rất lớn với ông".

Đoàn Vô Nhai ngạo nghễ nhìn La Tu: "Tôi chắc chắn có thể khống chế ông ta!"

"Được, vậy thì tạm thời tha cho ông ta một mạng!"

Nói xong, Dương Thanh bình thản đi tới bên cạnh Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai đã uống thuốc trị thương Dương Thanh cho, vết thương đang dần hồi phục.

Dương Thanh có thể cảm giác được, khí tức trong người ông ta sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa.

"Uống viên thuốc này đi!"

Dương Thanh xòe tay ném cho Đoàn Vô Nhai một bình ngọc làm bằng chất liệu cao cấp.

"Luyện Thể Đan!"

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn trông thấy đều giật

mình kinh hãi.

Bởi vì lúc trước trong cuộc họp khẩn cấp, Đoàn Hoàng đã ban Luyện Thể Đan cho Đoàn Vô Viêm, bây giờ lại rơi vào tay Dương Thanh, còn bị anh trả lại cho Đoàn Vô Nhai.

Dương Thanh không biết Luyện Thể Đan, chỉ cảm giác được trong viên thuốc này chứa một nguồn năng lượng rất lớn.

Đoàn Vô Nhai sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Chắc là nguồn năng lượng trong viên thuốc này đủ để ông ta đột phá thành công.

"Được!"

Đoàn Vô Nhai không hề khách sáo, lập tức mở bình đổ ra một viên thuốc màu đen.

Mùi thuốc nồng nặc tỏa ra từ miệng bình.

Đoàn Vô Nhai không chút do dự uống vào.

Viên thuốc lập tức biến thành một dòng nước ấm chảy xuống ruột gan ông ta.

Đồng thời, một nguồn năng lượng khủng bố bùng nổ trong người ông ta.

Nguồn năng lượng này rất thuần khiết, giống như ánh nắng bao phủ khiến Đoàn Vô Nhai cảm thấy người mình ấm áp dễ chịu.

Nguồn năng lượng trong viên thuốc tràn vào lục phủ ngũ tạng của ông ta.

Cơ thể Đoàn Vô Nhai như một miếng xốp, Luyện Thể Đan lại như nước lã bị ông ta hấp thụ.

Không chỉ vậy, vết thương nặng trên người ông ta cũng dần hồi phục lại.

"Hiệu quả thật mạnh!"

Có người hoảng sợ thốt lên, vẻ mặt khó tin.

.

Đam Mỹ Hài

La Tu thấy vậy lại càng nổi giận.

Bởi vì Luyện Thể Đan này vốn là Đoàn Hoàng ban cho Đoàn Vô Viêm, bây giờ lại bị Đoàn Vô Nhai uống mất.

Từ nhỏ Đoàn Vô Viêm đã là đồ đệ của lão ta, sớm chiều ở chung.

Đoàn Vô Viêm chết thảm trong tay Dương Thanh, đến cả Luyện Thể Đan vốn thuộc về Đoàn Vô Viêm cũng bị Dương Thanh đưa cho Đoàn Vô Nhai.

Lão ta rất không cam lòng.

Đúng lúc này, một luồng khí tức võ thuật khủng bố dần bộc phát từ người Đoàn Vô Nhai.

"Nhị hoàng tử sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi sao?"

"Ông ấy mới hơn năm mươi tuổi đã đột phá sao?"

"Có lẽ đây mới là thiên phú võ thuật thực sự của Nhị hoàng tử!"

"Vậy là hiện giờ tính cả Hoàng Chủ, La Tu cộng thêm Nhị hoàng tử, Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta đã có ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!"

"Có lẽ lực lượng này đủ để đánh bại bất kỳ một Hoàng tộc nào!"

Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn đều trở nên kích động.

Dường như cái chết của Đoàn Vô Viêm chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Lúc trước bọn họ còn định ra tay với Đoàn Vô Nhai, bây giờ lại hoàn toàn từ bỏ ý định.

Đoàn Vô Viêm đã chết, sau này Đoàn Vô Nhai mới là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong các hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Sợ là đến cả Đoàn Hoàng cũng khó có thể giết được ông ta.

Dương Thanh cũng kinh ngạc khi cảm nhận được khí tức không ngừng tăng vọt trên người Đoàn Vô Nhai.

Anh không ngờ chỉ một viên thuốc lại khiến ông ta thay đổi nhiều tới vậy.

Anh bỗng nghĩ, nếu mình có một số lượng lớn Luyện Thể Đan, chẳng phải là có thể tự tạo ra một đội quân cao thủ đỉnh cao rồi sao?

La Tu đứng cạnh cảm nhận được khí tức trên người Đoàn Vô Nhai đang không ngừng đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, sát khí trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Vèo!"

Lão ta nhảy lên, lao tới chỗ Đoàn Vô Nhai.

"Chết đi cho tao!"

Lão ta nổi giận gầm lên, tay cầm dao đâm thẳng vào tim Đoàn Vô Nhai.

"Nhị hoàng tử!"

"Cẩn thận!"

Mấy cao thủ Thần Cảnh nhao nhao lên tiếng nhắc nhở.

Thậm chí còn có người chạy lên định ngăn cản La Tu.

Một khi Đoàn Vô Nhai đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, chắc chắn sẽ lại được Đoàn Hoàng coi trọng.

Bọn họ không thể để Đoàn Vô Nhai gặp nạn.

Bình thường cao thủ Thần Cảnh đánh nhau chỉ dùng võ, rất ít khi dùng vũ khí.

La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, bây giờ còn cầm theo dao dồn sức đánh ra một đòn, ai có thể chống đỡ nổi?

"Bố!"

Đoàn Ngữ Yên cũng hoảng hốt hét toáng lên.

Độc Du lập tức xông về phía La Tu, thà chết cũng phải cản lại lão ta.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh hẳn xuống.

Anh không ra tay, chỉ lạnh giọng nói: "Không biết tự lượng sức mình!"

Ngay sau đó, một luồng khí thế khủng bố từ người Đoàn Vô Nhai bộc phát, phóng thẳng lên trời.

Đây là khí tức võ thuật chỉ cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mới có.

Thoắt cái đã đột phá!

"Bốp!"

Giây phút lưỡi dao trong tay La Tu sắp đâm vào tim Đoàn Vô Nhai, một cánh tay bỗng duỗi ra bắt lấy cổ tay La Tu.

"Tôi đã xin cho ông một con đường sống, tại sao còn muốn đâm đầu vào chỗ chết?"

Đoàn Vô Nhai bình thản nói.

Người tóm chặt cổ tay La Tu chính là Đoàn Vô Nhai vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

La Tu chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm chặt như giọng kìm, thực lực Thần Cảnh đỉnh phong như lão ta cũng không thoát ra được.

Lão ta sợ hãi lắp bắp: "Sao… sao lại như vậy?"

"Cậu không phải là Thần Cảnh đỉnh phong, mà là bán bộ Siêu Phàm!"

La Tu rống lên, ánh mắt không thể tin nổi.

"Cái gì? Bán bộ Siêu Phàm?"

"Nhị hoàng tử vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong đã có thực lực bán bộ Siêu Phàm rồi sao?"

Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn đều sợ chết khiếp.

Chương 1267: 1267: Đứa Con Được Cưng Chiều

Mọi người đều kinh hãi, chỉ mình Dương Thanh biết rõ không phải Đoàn Vô Nhai đã đột phá tới bán bộ Siêu Phàm mà là vừa đột phá Thần Cảnh đỉnh phong đã có thực lực mạnh hơn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường rất nhiều.

Bởi vì năng lượng của Luyện Thể Đan quá khủng bố, đến mức sau khi Đoàn Vô Nhai đột phá vẫn còn rất nhiều dược hiệu chưa được hấp thụ.

Nói cách khác, hiện giờ Đoàn Vô Nhai đang mượn năng lượng của viên thuốc.

Đương nhiên dù ông ta không uống Luyện Thể Đan vẫn có thể đánh bại La Tu khi vừa mới đột phá.

"Tại sao lại muốn đâm đầu vào chỗ chết?"
Đoàn Vô Nhai do dự nhìn La Tu.

Ông ta vốn muốn tha mạng cho La Tu vì lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ Đoàn Vô Nhai cũng đột phá lên Thần Cảnh đỉnh phong, cộng thêm Đoàn Hoàng có thực lực thâm sâu, ba người họ đủ để hủy diệt bất kỳ Hoàng tộc nào.

Thế nhưng La Tu lại muốn giết ông ta.

"Đồ đệ của tao chết vì mày, tao là sư phụ đương nhiên phải trả thù cho nó!"
La Tu nghiến răng nghiến lợi nói: "Đoàn Vô Nhai, giỏi thì giết tao đi!"
"Tao là cao thủ mạnh nhất bên cạnh Đoàn Hoàng.

Đoàn Vô Viêm đã chết vì mày, nếu mày còn dám giết tao, dù có đột phá Thần Cảnh đỉnh phong thì ông ấy cũng không dễ dàng tha cho mày đâu!"
Đoàn Vô Nhai châm chọc hỏi: "Vậy sao?"
Dứt lời, ông ta chợt buông tay đang nắm cổ tay La Tu.

“Phập!”
Lưỡi dao của La Tu đâm thẳng vào người ông ta dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

“Nhị hoàng tử!”
“Bố ơi!”
Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Đoàn Ngữ Yên đều kinh hãi.

Chỉ Dương Thanh lại nhếch miệng cười, đoán được ý đồ của Đoàn Vô Nhai.

Anh phải thừa nhận, Đoàn Vô Nhai không chỉ có thiên phú võ thuật xuất chúng mà còn có trí tuệ siêu phàm.

Người như ông ta đã đủ tư cách trở thành Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Đoàn.

La Tu cũng sững sờ.

Lão ta biết rõ ràng Đoàn Vô Nhai có thể giết mình, sao lại đột nhiên buông tay để mình đâm trúng?
“La Tu dám ám sát hoàng tử, tội đáng chém!”
Bỗng Đoàn Vô Nhai lạnh lùng lên tiếng.

Giọng nói của ông ta như viên đá khổng lồ rơi xuống biển, càn quét bốn phương.

Câu nói này vang vọng khắp Hoàng tộc họ Đoàn.

“Bịch!”
Ngay sau đó, ông ta tung chưởng đánh vào đầu La Tu.

Đám người chỉ nghe thấy tiếng va đập nặng nề vang lên.

Cơ thể La Tu bay ngược ra ngoài rồi rơi xuống đất, lập tức mất mạng.

Cả không gian lặng ngắt như tờ.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Đoàn Vô Nhai một chưởng tiêu diệt La Tu!
Dù Dương Thanh đã đánh La Tu bị thương nặng từ trước nhưng lão ta vẫn là cao thủ có thực lực chỉ đứng sau Đoàn Hoàng trong Hoàng tộc họ Đoàn.

Giờ đây lại bị Đoàn Vô Nhai vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong giết chết chỉ bằng một chưởng!

Dương Thanh rất hài lòng.

Đoàn Vô Nhai chịu một vết thương nhẹ đổi lấy cái chết của La Tu đúng là có lời.

La Tu là cao thủ được Đoàn Hoàng tin tưởng nhất, nếu Đoàn Vô Nhai tùy tiện giết lão ta, e là sẽ bị Đoàn Hoàng truy cứu.

Nhưng bây giờ thì khác.

La Tu chủ động tấn công Đoàn Vô Nhai, đâm ông ta bị thương nên ông ta mới giết lại La Tu.

Dù La Tu có mất mạng, ông ta cũng không có tội.

La Tu vốn nhắm vào tim của Đoàn Vô Nhai, nhưng lúc ông ta thả tay La Tu ra đã cố tình dùng sức làm chệch hướng lưỡi dao.

Trông có vẻ Đoàn Vô Nhai bị đâm trúng nhưng thực ra chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Đối với cao thủ luyện võ, vết thương này chẳng đáng là bao, mấy ngày sau là có thể khôi phục như cũ,

"La Tu có ý đồ ám sát Nhị hoàng tử, giết hay lắm!"

"Nhị hoàng tử mới là thiên tài võ thuật số một của Hoàng tộc họ Đoàn.

Trong gia tộc chỉ ngài mới có tư cách trở thành người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn".

"Chúc mừng Nhị hoàng tử đột phá Thần Cảnh đỉnh phong!"

Đám cao thủ Thần Cảnh vốn tới để đối phó với Đoàn Vô Nhai đều thi nhau lấy lòng, giống như bọn họ tới đấy không phải để đối phó ông ta.

Đoàn Vô Nhai lạnh lùng nhìn bọn họ, híp mắt nói: "Đoàn Vô Viêm bị La Tu ngộ sát, thật đáng tiếc!"

Nghe vậy, ai nấy đều sững sờ.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phản ứng lại.

Đoàn Vô Nhai đang định đổ tội lỗi giết Đoàn Vô Viêm lên đầu La Tu.

Vậy thì Đoàn Hoàng không còn lý do đối phó Dương Thanh nữa.

"Nhị hoàng tử nói rất đúng, Ngũ hoàng tử bị sư phụ mình ngộ sát, đúng là quá đáng tiếc!"

"La Tu thật đáng chết, dám giết Ngũ hoàng tử".

"Chúng ta nhất định phải bẩm báo lại toàn bộ mọi chuyện cho Đoàn Hoàng".

Đám cao thủ nhao nhao tỏ thái độ.

"Vậy thì phiền mọi người báo cáo chuyện ở đây cho bố tôi biết, tôi phải đi trị thương".

Đoàn Vô Nhai nói.

"Vâng!"

Bọn họ lần lượt rời đi.

La Tu và Đoàn Vô Viêm nhanh chóng bị mấy cao thủ Thần Cảnh mang tới gặp Đoàn Hoàng.

Trong biệt viện chỉ còn lại Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên và Độc Du.

Không ai nghĩ tới, tình huống nguy hiểm vừa rồi lại được Đoàn Vô Nhai giải quyết bằng cách này.

Dương Thanh cười híp mắt nói: "Chúc mừng Nhị hoàng tử!"

Đoàn Vô Nhai cười khổ một tiếng, vội đáp: "Nếu không nhờ cậu Thanh ra tay giúp sức, sợ là chúng tôi đã chết trong tay Hoàng tộc họ Đoàn rồi".

Lúc này Đoàn Vô Nhai lại thấy sợ hãi.

Độc Du và Đoàn Ngữ Yên không biết, nhưng ông ta có thể nghe ra được sự chế nhạo trong lời nói của Dương Thanh.

Ai cũng tưởng Đoàn Vô Nhai giấu diếm chân tướng Đoàn Vô Viêm bị Dương Thanh giết là vì giúp anh thoát tội.

Chỉ có Đoàn Vô Nhai biết rõ, ông ta làm thế để Đoàn Hoàng không trở mặt với Dương Thanh, khiến Hoàng tộc họ Đoàn bị tổn thất nghiêm trọng không thể cứu vãn.

Ông ta đã được tận mắt chứng kiến cuộc giao đấu giữa Dương Thanh và cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành, sau đó còn có cao thủ thần bí xuất hiện quát lui cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành.

Thậm chí cao thủ thần bí kia còn chưa xuất hiện đã có thể quát lui cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chứng tỏ thực lực của người đó cực kỳ khủng bố.

Có thể nói sau lưng Dương Thanh vẫn còn một cao thủ thần bí, dù Đoàn Hoàng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh muốn giết Dương Thanh, kết quả vẫn chỉ có thể là Đoàn Hoàng thất bại, Hoàng tộc họ Đoàn bị hủy diệt!

Cùng lúc đó, trong nhà chính của Hoàng Chủ ở Hoàng phủ họ Đoàn, Đoàn Hoàng đang ngồi thưởng thức trà Đại Hồng Bào hái từ cây mẹ trên núi Vũ Di.

Lão ta không lo Đoàn Vô Viêm không giết được Dương Thanh.

Dù sao lão ta cũng đã phái toàn bộ cao thủ Thần Cảnh trong gia tộc tới giúp Đoàn Vô Viêm.

“Chắc là Dương

.

Chương 1268: 1268: Lấy Cái Chết Đền Tội

Sự cưng chiều của Đoàn Hoàng đối với Đoàn Vô Viêm đã vượt qua tất cả các hoàng tử khác.

Nguyên nhân không gì khác ngoài việc Vũ Lan - mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm chính là người phụ nữ mà Đoàn Hoàng yêu nhất.

Đoàn Vô Viêm bị giết chắc chắn Vũ Lan sẽ không bỏ qua.

"Ông nói cái gì?"
"Chết rồi?"
"Ai chết?"
Sắc mặt Đoàn Hoàng xanh mét, ly trà trắng bằng sứ đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

Ông quản gia già thấp thỏm lo âu nói: "Hoàng Chủ, là Ngũ hoàng tử Đoàn Vô Viêm và La Tu - sư phụ của Ngũ hoàng tử!"
"Ngũ Hoàng tử bị khoét tim, La Tu bị nổ tung đầu, xác của hai người đó đang ở bên ngoài".

Ầm!
Một luồng uy lực võ thuật khủng bố lan tràn khắp người Đoàn Hoàng.

Lão ta khẽ nhấc chân trong nháy mắt đã vọt ra ngoài.

Trước cửa phòng của lão ta có hai xác chết được đặt trên mặt đất, trên xác chết phủ một tấm vải trắng, trong đó có một xác chết, trên tấm vải trắng chỗ trái tim bị máu nhuộm đỏ tươi.

Còn một xác chết khác, trên tấm vải trắng chỗ phần đầu cũng loang lổ máu tươi.

Lúc này bốn cao thủ Thần Cảnh đều quỳ trên đất, ai nấy cũng hoảng sợ tột độ.

"Viêm!"

Đoàn Hoàng loạng choạng đi tới trước mặt hai xác chết, khi vén tấm vải trắng trên người Đoàn Vô Viêm ra, sắc mặt lão ta tái nhợt: "Vô Viêm của bố!"
"Rốt cuộc ai đã ra tay ác độc với con tôi như vậy, nhưng bất kể là ai cũng đều phải chết!"
Đoàn Hoàng gầm lên, một luồng hơi thở võ thuật vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong phun trào từ trên người lão ta.

Không gian dường như cũng bị chấn động theo, bốn cao thủ Thần Cảnh đang quỳ trên mặt đất suýt chút nữa đã bị luồng khí giận dữ này chấn động bay ngược ra ngoài.

"Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
Ánh mắt lạnh lẽo của Đoàn Hoàng đột nhiên nhìn về phía bốn tên cao thủ Thần Cảnh.

"Là…!Là La Tu, Ngũ hoàng tử bị La Tu giết nhầm!"
"Đúng, chính là La Tu, khi lão ta ra tay giết hại Nhị hoàng tử, bị Nhị hoàng tử tránh được, kết quả đã giết lầm Ngũ hoàng tử".

"Hoàng Chủ, Ngũ hoàng tử là bị La Tu giết chết, tội của La Tu đáng chết muôn phần!"
"Hoàng Chủ, tại chúng tôi vô dụng không bảo vệ tốt cho Ngũ hoàng tử, cầu xin Hoàng Chủ xử tội!"
Bốn tên cao thủ Thần Cảnh liên tiếp nói.

Bọn họ không hề nói sự thật.

Đoàn Vô Viêm cũng đã chết, bây giờ Hoàng tộc họ Đoàn cũng chỉ có Đoàn Vô Nhai vừa bước vào Thần Cảnh đỉnh phong mới là vị hoàng tử có tiềm lực nhất.

Đoàn Vô Nhai đã ám chỉ bọn họ nói thế nào, bọn họ đành nói thế đó.

"La Tu?"
Đoàn Hoàng là nhân vật nào, sao lão ta lại không biết bốn cao thủ Thần Cảnh đang nói dối chứ?
"Các người thật sự tưởng tôi già cả lẩm cẩm rồi sao?"
Đoàn Hoàng giận dữ hét: "La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cực kỳ biết cách khống chế sức mạnh, dù Đoàn Vô

Nhai tránh được công kích của ông ta, chắc chắn cũng không đến nỗi ngộ sát được Vô Viêm".

"Các người đang nói láo!"
Đoàn Hoàng vừa nói xong liền chụp cổ của một cao thủ Thần Cảnh.

Chỉ chớp mắt cơ thể cao thủ Thần Cảnh kia bị nhấc bổng lên.

Một luồng sát khí khủng bố lan tràn khắp người lão ta.

"Nói cho tôi biết rốt cuộc ai đã giết Vô Viêm?"
Hai mắt Đoàn Hoàng đỏ ngầu, rít lên: "Nếu các người dám nói gạt tôi nữa, giết!"
Nói xong lão ta tiện tay ném đi, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia bay thẳng ra ngoài, nặng nề đụng vào ngọn núi giả.

"Ầm!"
Ngọn núi giả đổ ầm ầm dưới cú va chạm của cao thủ Thần Cảnh kia.

Ba cao thủ Thần Cảnh còn lại nhìn thấy cảnh tượng này đều run lẩy bẩy.

Bọn họ có thể cảm nhận được lửa giận ngập đầu của Đoàn Hoàng lúc này, thậm chí lão ta gần như sắp mất lý trí rồi.

Nếu bọn họ tiếp tục giấu diếm Đoàn Hoàng sẽ giết sạch bọn họ.

Bọn họ hiểu rõ Đoàn Hoàng, lão ta có thể làm như vậy thật.

"Rốt cuộc Vô Viêm bị ai giết chết?"
Trong mắt Đoàn Hoàng ngập tràn sát khí, liếc mắt nhìn ba cao thủ Thần Cảnh còn lại, lớn tiếng hỏi.

Mấy cao thủ nhìn nhau rồi nói: "Là Dương Thanh, chính cậu ấy đã giết ngũ Hoàng tử!"
"Ngũ hoàng tử khống chế Đoàn Ngữ Yên, ép Nhị hoàng tử tự phế tu vi, nếu không sẽ giết Đoàn Ngữ Yên".

"Nhưng ai ngờ Dương Thanh vốn vẫn hôn mê bất tỉnh lúc này lại đột nhiên tỉnh lại, cậu ấy đã tấn công từ sau lưng và giết chết Ngũ hoàng tử".

Mấy cao thủ Thần Cảnh nào dám giấu diếm nữa, nhanh chóng nói ra sự thật.

“Dương Thanh!”
Đoàn Hoàng nghiến răng nghiến lợi, trong đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn sát khí.

Bao nhiêu năm qua lão ta chưa từng mất khống chế như lúc này.

Có thể tưởng tượng được lão ta giận dữ cỡ nào.

“Còn La Tu tại sao lại chết?”
Đoàn Hoàng hít sâu một hơi, cố gắng nén lại lửa giận trong lòng.

“Là Nhị hoàng tử giết!”
“La Tu đâm dao vào người Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử tức giận giết luôn La Tu”.

Mấy cao thủ Thần Cảnh kia vội nói.

“Cái gì? Vô Nhai có thể giết chết La Tu sao?”
Đoàn Hoàng càng kinh ngạc không thôi.

Lão ta biết thực lực của Đoàn Vô Nhai rất mạnh, nhưng La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ở Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực của La Tu cũng chỉ thấp hơn lão ta mà thôi.

Thế mà bây giờ La Tu lại bị Đoàn Vô Nhai giết chết, điều này khiến Đoàn Hoàng không thể nào tin được.

“Hoàng Chủ, Nhị hoàng tử đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi, cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn lúc này, ngoài Hoàng Chủ ra thì chỉ còn mỗi Nhị hoàng tử”.

“Hoàng Chủ, kính xin ngài thu hồi mệnh lệnh, để Nhị hoàng tử tiếp tục đảm nhiệm vị trí người thừa kế!”
“Hoàng Chủ, xin ngài thu hồi mệnh lệnh!”
Nhất thời mấy cao thủ Thần Cảnh thi nhau lên tiếng.

Bọn họ thấy Đoàn Vô Viêm đã chết, bây giờ cả Hoàng tộc họ Đoàn chỉ còn duy nhất Đoàn Vô Nhai mới có tư cách trở thành người thừa kế.

Mà Đoàn Vô Nhai vốn là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ là trước kia bị Đoàn Hoàng phế bỏ vị trí người thừa kế.

"Câm miệng!"
Đoàn Hoàng bỗng nhiên nổi giận gầm lên, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn đám người, lớn tiếng hỏi: "Có phải các người nghĩ, Vô Viêm chết rồi, Đoàn Vô Nhai lại đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, thì tôi có thể bổ nhiệm Đoàn Vô Nhai làm người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn?"
Mấy cao thủ Thần Cảnh lập tức đưa mắt nhìn nhau như hỏi chẳng lẽ không phải sao?
"Tôi nói cho các người biết, nhất định phải có người chịu trách nhiệm về cái chết của Vô Viêm!"
Đoàn Hoàng lớn tiếng nói: "Dương Thanh là kẻ cầm đầu, đáng chém! Nhưng nếu không phải Đoàn Vô Nhai dung túng, sao Dương Thanh lại dám giết Vô Viêm chứ?"
"Đoàn Vô Nhai mới chính là thủ phạm chính gây ra cái chết của Vô Viêm! Nó nhất định phải lấy cái chết đền tội!"
Sau khi lão ta nói xong lời này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đoàn Vô Viêm là con trai của lão ta nhưng Đoàn Vô Nhai cũng vậy mà.

Hơn nữa trước ngày hôm nay Đoàn Vô Nhai mới là người kế thừa của Hoàng tộc họ Đoàn, được Đoàn Hoàng coi trọng.

Bây giờ Đoàn Vô Viêm đã chết, Đoàn Hoàng cần gì phải vì một người đã chết mà đi trách phạt một đứa con trai khác chứ? Nếu chỉ trách

.

Chương 1270: 1270: Dám Đe Dọa Tôi

Dương Thanh hiểu rõ vì sao Đoàn Hoàng lại giận dữ đến mức ngay cả Đoàn Vô Nhai cũng không buông tha, nguyên nhân chính là vì Đoàn Vô Viêm.

Mặc dù anh không thể hiểu vì sao cùng là con mình mà Đoàn Hoàng lại phân biệt đối xử đến thế, nhưng anh vẫn muốn đi gặp Đoàn Hoàng một lần.

Với thực lực của anh hiện nay, dù Đoàn Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, anh cũng không sợ.

"Cậu Thanh!"
Đoàn Vô Nhai nhìn Dương Thanh, sốt ruột nói: "Cậu đi mau đi, chuyện này vốn không liên quan gì đến cậu".

Vừa nói, ông ta vừa ra sức nháy mắt với Dương Thanh.

Ông ta là hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, dù giết Đoàn Vô Viêm thì cũng có thể có được một đường sống.

Nhưng nếu để Đoàn Hoàng biết, người giết Đoàn Vô Viêm chính là Dương Thanh, Đoàn Hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh.

Đoàn Vô Nhai không muốn Dương Thanh và Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột, ông ta hiểu rõ, Dương Thanh là người có lai lịch rất lớn, có lẽ ngay cả chính Dương Thanh cũng không rõ ràng lắm.

Ngày ấy ở Yến Đô, khi Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành, anh đã rơi vào tình thế nguy hiểm, chợt có một giọng nói tựa hồ như đến từ chín tầng trời đuổi cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia đi.

Nếu không, có lẽ Dương Thanh đã không thể sống sót tới giờ.

Dù Dương Thanh không có lai lịch hơn người thì chỉ với năng lực có thể đánh ngang tay với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của anh, ông ta cũng không muốn Dương Thanh và Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột.

Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Đoàn Vô Nhai, Dương Thanh chỉ bình thản nói: "Ông yên tâm, tôi sẽ không làm gì Đoàn Hoàng đâu, dù sao ông ta cũng là bố của ông".

"Tất nhiên, nếu chính ông ta muốn chết thì không trách được tôi, nhưng tôi hứa với ông là sẽ tha mạng cho ông ta một lần!"

Nghe Dương Thanh nói thế, nỗi lo âu trong lòng Đoàn Vô Nhai cũng vơi bớt phần nào, nhưng Độc Du và Đoàn Ngữ Yên vẫn còn bên cạnh, ông ta vẫn phải lo lắng cho hai người.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia vẫn thờ ơ nhìn Đoàn Vô Nhai, như không hề nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi.

"Đi thôi!"

Dương Thanh bình thản lên tiếng.

Đã đến nước này, có nói thêm gì cũng chẳng tác dụng, Đoàn Vô Nhai đành phải đồng ý, dẫn theo Độc Du và con gái cùng Dương Thanh đi về phía nơi ở của Đoàn Hoàng.

Hoàng phủ họ Đoàn rất lớn, biệt viện của Đoàn Vô Nhai ở góc Đông Bắc, còn nơi Đoàn Hoàng ở chính là trung tâm của Hoàng phủ họ Đoàn, đi bộ cũng mất tối thiểu mười phút.

Mười phút sau, bốn người cùng hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới cung điện của Đoàn Hoàng.

Trong điện phủ cực lớn, có một chiếc ngai vàng đặt trên đài cao.

Phía dưới có bốn cao thủ Thần Cảnh và vài cao thủ bán bộ Thần Cảnh xếp hàng hai bên.

Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng nhìn xuống.

"Vô Nhai bái kiến phụ hoàng!"

"Đoàn Ngữ Yên bái kiến Hoàng Chủ!"

"Độc Du bái kiến Hoàng Chủ!"

Ba người quỳ xuống chào, chỉ có Dương Thanh vẫn đứng đó, ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng kia.

Đoàn Hoàng hẳn đã ngoài bảy mươi, tóc đã bạc cả, mặc hoàng bào, cặp mắt sắc bén như mắt ưng lóe lên sát khí.

Khi Dương Thanh nhìn về phía Đoàn Hoàng, Đoàn Hoàng cũng đang quan sát Dương Thanh.

Lão ta cũng âm thầm khiếp sợ vì trông Dương Thanh còn trẻ đến thế.

Mặc dù đã biết Dương Thanh còn rất trẻ nhưng khi gặp mặt, lão ta vẫn kinh ngạc vô cùng.

Với cảnh giới võ thuật hiện nay của lão ta, các cao thủ trẻ tuổi như Dương Thanh dù có mạnh đến đâu cũng không thể chịu nổi uy lực mà lão ta phát ra.

Lúc này, Dương Thanh đang nhìn thẳng vào lão ta, ánh mắt không chút sợ hãi, giống như đang nhìn một người bình thường mà thôi.

"Dương Thanh, thấy bổn Hoàng, vì sao không quỳ?"
Đoàn Hoàng lạnh lùng chất vấn.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa mang bốn người đi vào đã trở về đứng hai bên Đoàn Hoàng, nhìn Dương Thanh, ánh mắt chứa đầy sát khí.

Như thể chỉ chờ một mệnh lệnh từ Đoàn Hoàng, bọn họ sẽ xông ra giết chết Dương Thanh ngay lập tức.

Dương Thanh khinh thường cười một tiếng: "Ông có tư cách để tôi quỳ lạy sao?"
"Dương Thanh, chớ có vô lễ!"

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bên cạnh Đoàn Hoàng tức giận quát lớn.

"Cút!"
Dương Thanh gầm lên một tiếng, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp bất chợt phóng thẳng về phía tay cao thủ kia.

"Bịch bịch bịch!"
Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia lập tức lùi lại phía sau mấy bước.

Sau đó, lão ta nhũn chân, ngồi phịch xuống đất, toàn thân như không còn chút sức lực, trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, con ngươi ngập đầy sợ hãi, như thể vừa thấy được thứ gì khủng bố lắm.

"Chuyện này…"

Trong điện Đoàn Hoàng, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn đều trợn mắt há hốc miệng.

Chỉ quát một tiếng đã có thể đẩy lùi một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí khiến kẻ kia đứng không vững phải ngã xuống đất, đây là một cao thủ mạnh cỡ nào?

Ánh mắt Đoàn Hoàng trở nên lạnh lẽo như băng, thậm chí còn có vẻ căng thẳng khi nhìn lại Dương Thanh.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ Dương Thanh lại mạnh đến cỡ này.

Cho đến bây giờ, lão ta vẫn chưa thể nhìn ra Dương Thanh đã đạt tới cảnh giới nào rồi.

Nhưng uy lực mà Dương Thanh vừa mới thể hiện ra kia, ít nhất cũng phải ngang với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Chẳng lẽ, Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sao?

Còn trẻ như vậy đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thật đúng là thiên tài võ thuật!

Nếu không phải vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ, lão ta thật sự không muốn trở mặt với người như thế.

"Cậu Thanh!"

Đoàn Vô Nhai đang quỳ trên mặt đất, lo lắng gọi.

Ông ta sợ nhất là chuyện Dương Thanh cùng Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột, nếu một ngày chuyện này thật sự xảy đến, hai bên đều phải chịu thiệt.

Nếu Dương Thanh thất bại, vậy chỉ còn một đường chết.

Nhưng sau đó, vị cao thủ thần bí ngày ấy từng ngăn cản cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành giết Dương Thanh, liệu có diệt sạch Hoàng tộc họ Đoàn này không?

Dù không có vị cao thủ thần bí kia, Mã Siêu cũng sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Lấy thiên phú võ thuật của Mã Siêu, nhất định sẽ có một ngày đặt chân vào Siêu Phàm Cảnh, khi đó chính là ngày diệt vong của Hoàng tộc họ Đoàn.

"Yên tâm đi, nếu tôi đã hứa với ông sẽ không giết lão già kia thì chắc chắn sẽ không xuống tay lấy mạng ông ta đâu!"
Dương Thanh bình thản nói.

Lời vừa được thốt ra, toàn bộ đám người ở đây đều khiếp sợ!
Dương Thanh lại dám thốt ra những lời ngông cuồng như vậy ngay trước mặt Đoàn Hoàng, còn dám gọi Đoàn Hoàng là lão già.

Quả nhiên, Đoàn Hoàng lập tức phẫn nộ, một luồng uy lực vượt xa cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong quét về phía Dương Thanh.

Chỉ dư âm của uy lực này cũng đã đủ khiến những cao thủ Thần Cảnh trong cung điện Hoàng tộc họ Đoàn run lên lập cập.

Nhìn đó có thể hình dung, người đối mặt trực tiếp với uy lực võ thuật này như Dương Thanh sắp phải chịu một áp lực nặng cỡ nào.

Nhưng thật bất ngờ, đối mặt với uy lực của Đoàn Hoàng, Dương Thanh vẫn bình thản như cữ, thậm chí còn thoáng nhếch môi nở một nụ cười châm chọc: "Này lão già, hình như ông đánh giá thực lực của mình quá cao rồi đấy nhỉ?"
"Chỉ bằng uy lực võ thuật mà đã muốn trấn áp tôi?"
Dương Thanh trào phúng ra mặt.

"Thằng khốn, mày muốn chết đúng không!"
Đoàn Hoàng nổi giận, ra lệnh: "Giết!"
Mệnh lệnh vừa được hạ, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đưa bọn Dương Thanh tới đây bèn phóng về phía Dương Thanh.

"Phụ hoàng, xin đừng!"
Đoàn Vô Nhai lập tức biến sắc, vội vã chắn trước mặt

Dương Thanh.

Một khi đánh rồi liền không còn đường thay đổi nữa.

"Ai dám cản trở, coi là cùng tội, giết!"

Mọi người đều khiếp hãi giật mình, Đoàn Hoàng muốn giết luôn cả Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai càng không thể tin nổi, chân lảo đảo lùi lại mấy bước, kinh hoảng chết sững: "Phụ hoàng, người muốn giết con?"

"Lúc mày bắt tay với người ngoài giết chết thằng Viêm thì nên nghĩ tới chuyện, sau này sẽ phải chịu trừng phạt thế nào!"

Đoàn Hoàng lạnh lẽo nói.

Nói đến đó, lão ta bỗng nhắm mắt lại, như thể không đành lòng nhìn, nhưng khi mở mắt lần nữa đã hoàn toàn không còn chút lưu luyến nào, chỉ còn lại sát khí bừng bừng.

"Giết!"

Đoàn Hoàng lại hạ lệnh một tiếng, không chỉ hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia mà cả bốn cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng hơn chục cao thủ bán bộ Thần Cảnh đều đồng loạt tiến về phía Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai.

Cho tới lúc này, Đoàn Vô Nhai mới hoàn toàn tin, Đoàn Hoàng thực sự muốn giết ông ta.

"Độc Du, đưa Ngữ Yên đi mau!"

Đoàn Vô Nhai bỗng hối hận vô cùng, hối hận vì sao vừa rồi không chịu nghe lời con gái, mang theo con bé rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn này?

Nếu vừa rồi muốn đi, lấy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của ông ta cùng với thực lực Thần Cảnh hậu kỳ của Độc Du và một vị cao thủ hoàn toàn có khả năng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh như Dương Thanh, hai tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Đoàn chắc chắn không thể giữ chân họ.

Nhưng ông ta lại vẫn ôm chút hi vọng với Đoàn Hoàng, nào ngờ Đoàn Hoàng lại hoàn toàn không muốn nghe ông ta

giải thích một lời, cũng không có ý định buông tha ông ta mà trực tiếp hạ lệnh giết cả ông ta.

"Cô chủ, đi thôi!"

Hơi thở võ thuật cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ của Độc Du bùng phát, vừa bảo vệ Đoàn Ngữ Yên vừa điên cuồng công kích kẻ địch.

"Uỳnh!"

Ông ấy vung tay đập một chưởng, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh bị giết chết trong nháy mắt.

Đoàn Ngữ Yên hoàn toàn không biết võ, cô ấy sợ hãi vô cùng, bởi trước nay cô ấy chưa từng chứng kiến cảnh tượng thế này bao giờ, cũng chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, ông nội cô ấy lại muốn giết chết bố cô ấy.

Tuy Độc Du không muốn rời khỏi đây nhưng ông ấy cũng hiểu, đối với Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên mới là quan trọng nhất, thậm chí có thể nói là quan trọng hơn cả tính mạng chính mình.

Ông ấy chỉ có thể dốc hết sức chiến đấu, cố gắng nghĩ cách đưa Đoàn Ngữ Yên ra ngoài an toàn.

Đoàn Vô Nhai cũng bộc phát thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của mình, giận dữ hét to: "Phụ hoàng, vì sao người lại muốn ép con?"

Sau tiếng gầm giận dữ, ông ta nhấc chân bước lên một bước, khối đá cẩm thạch lót nền dưới chân lập tức nát vụn, bóng ông ta biến mất khỏi vị trí.

"Uỳnh!"

Ông ta xông về phía một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dồn hết sức đánh ra một đòn.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó khiếp sợ chứng kiến, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia bị Đoàn Vô Nhai đánh lùi lại năm, sáu bước.

Đoàn Hoàng cũng kinh hãi ra mặt: "Mày, mày đã đột phá lên Thần Cảnh đỉnh phong?"

Trước đó cấp dưới từng báo cáo lại là Đoàn Vô Nhai giết La Tu, nhưng bởi Đoàn Vô Viêm vừa chết, lão ta cũng không

suy nghĩ cặn kẽ, cho đến lúc này mới hiểu, thì ra Đoàn Vô Nhai đã đột phá tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Lòng lão ta biết rất rõ, Hoàng tộc họ Đoàn ngày nay, Đoàn Vô Nhai mới là người có tư cách thừa kế ngai vàng nhất.

Nhưng Đoàn Vô Viêm đã chết, Đoàn Vô Nhai cũng chỉ có thể chết!

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Đoàn Vô Nhai lúc này đã phẫn nộ tột cùng, mỗi lần tung chiêu đều như thể dốc hết sức bình sinh.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấu với ông ta bị đè ép hoàn toàn, không cách nào phát huy toàn bộ thực lực.

Độc

.

Chương 1271: 1271: Ai Dám Không Theo

Thấy Đoàn Hoàng đứng lên, những người có mặt đều lộ vẻ sợ hãi.

Đoàn Hoàng là chủ của Hoàng tộc họ Đoàn, lại đang trong cơn nóng giận, có thể tưởng tượng tiếp đó sẽ có chuyện đáng sợ thế nào xảy ra.

Nhưng Dương Thanh vẫn bình chân như vại, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Hoàng lóe lên ý muốn giết chóc mãnh liệt.

Nếu không phải nể mặt Đoàn Vô Nhai, những hành vi của Đoàn Hoàng đã đủ cho anh có trăm ngàn lí do giết chết lão ta.

"Phụ hoàng!"
Đoàn Vô Nhai tung một quyền đẩy lùi một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lao đến chắn trước mặt Dương Thanh, ánh mắt nhìn Đoàn Hoàng đầy kiên định.

"Muốn động tới cậu Thanh, phải bước qua xác con đã!"
Ông ta cắn răng nói.

"Mày muốn chết rồi hả!"
Đoàn Hoàng lớn tiếng quát.

Đoàn Vô Nhai cười cười như tự giễu: "Bố đã hạ lệnh giết con rồi mà, chẳng phải trong mắt bố, trước nay con vẫn luôn đang đâm đầu vào chỗ chết sao?"
"Nói xằng!"
Đoàn Hoàng lại giận dữ quát lớn.

"Cậu Thanh đây là khách quý do chính con đưa đến Hoàng tộc họ Đoàn, con sẽ chịu trách nhiệm về an toàn tính mạng cho cậu ấy.

Trừ khi con chết, bằng không, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tới chuyện gây tổn thương cho cậu ấy lấy một chút!"
Đoàn Vô Nhai kiên định nói.

Ông ta làm thế cũng là để bảo vệ Hoàng tộc họ Đoàn, một khi Đoàn Hoàng và Dương Thanh nảy sinh xung đột, bất kể người nào thua, hậu quả đều khôn lường.

Kết quả nào cũng sẽ thành đả kích trí mạng đối với Hoàng tộc họ Đoàn.

“Nếu mày đã chọn đường chết, vậy tao sẽ giúp mày một tay!” Đoàn Hoàng lạnh lẽo nói.

Trước đó lão ta còn thoáng do dự không đành lòng, nhưng nay, ánh mắt lão ta đã vô cùng kiên định, hiển nhiên là đã nổi ý muốn giết chết Đoàn Vô Nhai.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đoàn Vô Nhai, đã đến nước này, lẽ nào ông còn chưa nhìn rõ vấn đề sao? Lão già kia căn bản không có ý định giữ lại tính mạng ông”.

“Hôm nay, lão ta muốn giết ông, ông có thể chống đỡ nổi sao?”
Nghe Dương Thanh nói thế, Đoàn Vô Nhai cười cười tự giễu, sao ông ta không hiểu ý Dương Thanh chứ?
Là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dĩ nhiên ông ta đã cảm nhận rõ ràng, lúc này Đoàn Hoàng thật sự muốn giết chết ông ta.

Nghĩ tới vị phụ hoàng từng yêu thương quan tâm mình khi xưa, nay lại muốn giết mình, một nỗi bi thương trào lên trong lòng Đoàn Vô Nhai.

“Phụ hoàng, người có thể nói cho con biết là vì sao không?” Đoàn Vô Nhai nhìn về phía Đoàn Hoàng, nghi hoặc hỏi.

“Giết người thì đền mạng, mày bắt tay với người ngoài giết chết em trai mình, đó là tội chết!”
Đoàn Hoàng bỗng nói: “Nếu bây giờ mày tự sát, tao có thể bảo đảm với mày sẽ tha tội cho những kẻ khác!”
Nghe Đoàn Hoàng nói thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột cùng, thì ra, điều Đoàn Hoàng muốn nhất chính là lấy mạng Đoàn Vô Nhai.

Không chỉ Đoàn Vô Nhai không hiểu nổi mà những người khác cũng vô cùng nghi hoặc, Đoàn Vô Viêm chết thì cũng đã chết rồi, dù đúng là do Đoàn Vô Nhai giết nhưng người chết không thể sống lại, Đoàn Vô Nhai đã tiến vào cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, để ông ta kế thừa Hoàng vị của họ Đoàn mới là điều tốt nhất cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Nhưng Đoàn Hoàng lại nhất quyết muốn lấy mạng Đoàn Vô Nhai, điều này quả thực không hợp lẽ thường.

Dương Thanh nheo mắt, trong lòng cũng hết sức nghi hoặc, vì sao Đoàn Hoàng lại hành động vô tình đến thế?
Nếu không phải mặt mũi của Đoàn Vô Nhai cũng có vài phần giống Đoàn Hoàng, anh chắc chắn sẽ nghi ngờ Đoàn Vô Nhai không phải con ruột Đoàn Hoàng.

"Có thật thế không?"
Đoàn Vô Nhai trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên hỏi lại.

Đoàn Hoàng hừ lạnh, đáp: "Bổn Hoàng nói được làm được, chỉ cần mày tự sát, tao có thể tha cho con gái mày, cũng có thể tha cho Độc Du và Dương Thanh".

"Nhưng sau này, bọn chúng không thể rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn một bước, Dương Thanh và Độc Du phải nghe lệnh tao!"
Sắc mặt Đoàn Vô Nhai lập tức cứng đờ ra: "Điều này không thể!"
Nếu chỉ mình Độc Du thì cũng thôi, nhưng cả Dương Thanh thì tuyệt đối không thể.

Lấy thực lực của Dương Thanh, ngay cả Đoàn Hoàng cũng chưa chắc đã là đối thủ, lại còn muốn giam lỏng Dương Thanh ở Hoàng tộc họ Đoàn, chuyện này sao có thể chứ.

Ông ta nỗ lực muốn thuyết phục Đoàn Hoàng chẳng qua chỉ để tránh cho Hoàng tộc họ Đoàn gặp phải thảm họa, nhưng Đoàn Hoàng lại không cho là vậy, trái lại còn khăng khăng muốn kiếm chuyện.

"Phụ hoàng, con có thể chết, nhưng cầu xin người thả bọn họ đi!"
Đoàn Vô Nhai cắn răng nói.

"Mày đang mặc cả với tao à?"
Đoàn Hoàng nổi giận đùng đùng.

Đoàn Vô Nhai nói: "Bố có thể cho là thế cũng được, hoặc là thả bọn họ đi, con chết; hoặc nếu bố vẫn nhất quyết muốn giết chúng con, vậy chúng con sẽ liều đánh một trận!"
"Chỉ có điều, nếu phụ hoàng ép con liều mạng đánh một trận

này, con chỉ có thể dốc hết sức mà ứng phó thôi!”
“Nếu vì thế mà đem đến nguy nan cho Hoàng tộc họ Đoàn này thì cũng không trách con được!”
Ý chí chiến đấu trên người Đoàn Vô Nhai bắt đầu sục sôi, giọng điệu cực kì nghiêm túc.

Đây là những lời khuyên bảo cuối cùng của ông ta dành cho Đoàn Hoàng, bởi những gì cần nỗ lực, ông ta cũng đã nỗ lực hết sức rồi, nếu Đoàn Hoàng nhất định muốn giam lỏng Dương Thanh và Độc Du ở Hoàng tộc họ Đoàn này, vậy ông ta chỉ có thể dốc hết sức bình sinh liều mạng tranh giành một phen.

“Mày dám đe dọa tao?”
Đoàn Hoàng tức giận đến bật cười: “Mày nên hiểu, ở trong Hoàng tộc họ Đoàn này, trước nay còn chưa có ai dám cò kè ra điều kiện với tao đâu!”
“Nếu mày đã chọn đường chết, tao đành phải giúp mày một tay vậy!”
Đoàn Hoàng đứng chắp tay sau lưng, dáng vẻ bễ nghễ nhìn đời, hoàn toàn không thèm để mắt đến lời đe dọa của Đoàn Vô Nhai.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bước tới.

Sáu cao thủ Thần Cảnh bao vây nhóm người Dương Thanh vào giữa.

Vòng ngoài còn có rất nhiều cao thủ bán bộ Thần Cảnh cùng với cao thủ Vương Cảnh đang chằm chằm theo dõi bọn họ.

Đoàn Vô Nhai không nói nữa, chợt ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

Giây phút này, sắc mặt ông ta bỗng hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Có vui mừng, cũng có bi thương, có kích động, cũng có đau khổ, cuối cùng, tất cả triệt để hóa thành âm trầm.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, Đoàn Vô Nhai cao giọng nói lớn: “Giờ tôi cho các người một cơ hội, quy phục tôi, tôi có thể tha cho các người một mạng!”
Lời vừa thốt ra, tất cả đều chấn kinh!

Ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ, Đoàn Vô Nhai mới rồi còn nỗ lực tránh cho Hoàng tộc họ Đoàn và anh nảy sinh xung đột, nay lại đột nhiên thốt ra những lời như vậy.

Ông ta đang muốn thế chỗ Đoàn Hoàng, trở thành vị Đoàn Hoàng đời tiếp theo của Hoàng tộc họ Đoàn?
Nghe Đoàn Vô Nhai nói thế, Đoàn Hoàng càng khiếp sợ không thôi, lão ta trợn to mắt, vẻ như không thể tin nổi: "Mày muốn cướp ngôi của tao?"
Đoàn Vô Nhai nhìn về phía Đoàn Hoàng, ánh mắt phức tạp, nói: "Phụ hoàng, người già rồi, vẫn nên thoái vị đi thôi! Nhưng người cứ yên tâm, người thoái vị rồi, con sẽ không làm khó người đâu!"
"Nếu người
.

Chương 1273: 1273: Dương Thanh Khuyên Nhủ

Đoàn Hoàng vừa dứt lời thì một hơi thở mạnh mẽ từ người lão ta bùng lên.

"Bùm bùm bùm!"
Lấy vị trí lão ta đứng làm trung tâm, một vết nứt to bằng cánh tay lực lưỡng lan ra xung quanh.

"Choảng choảng choảng!"
Kính trong điện liên tiếp vỡ ra.

Bỗng chốc, cả Hoàng tộc họ Đoàn đều bị nhấn chìm trong khí thế võ thuật đáng sợ.

Một số cao thủ Vương Cảnh không thể nào chịu được khí thế đáng sợ này nên lập tức quỳ xuống đất, người đẫm mồ hôi lạnh.

Cũng chỉ có cao thủ Thần Cảnh mới có thể chống lại khí thế đáng sợ này.

Cảm nhận được khí thế võ thuật đang không ngừng phát ra từ trên người Đoàn Hoàng, Đoàn Vô Nhai hơi tái, ông ta cắn răng nói: "Phụ hoàng, người mới là người giấu kín nhất!"
"Bây giờ võ thuật của bố đã rất gần với Siêu Phàm Cảnh rồi nhỉ? Nếu con đoán không nhầm thì bây giờ bố ở cảnh giới bán bộ Siêu Phàm, chỉ cách Siêu Phàm Cảnh một bước mà thôi!"
Đoàn Vô Nhai chỉ từng cảm nhận được cảm giác này trên người Dương Thanh.

Bốn cao thủ Thần Cảnh đã lựa chọn phản bội Đoàn Vô Nhai bỗng chốc mặt đầy tuyệt vọng.

Bọn họ đã đánh cược số phận phần đời còn lại của mình, bày tỏ lòng trung thành với Đoàn Vô Nhai, nhưng không ngờ Đoàn Hoàng lại mạnh đến mức này.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bảo vệ hai bên Đoàn Hoàng nhìn Đoàn Vô Nhai với vẻ vô cùng lạnh lùng.

Bên trong Hoàng phủ họ Đoàn rất lớn, lúc này cũng chỉ có một mình Dương Thanh bình tĩnh, như thể không cảm nhận được khí thế võ đạo bao phủ trên người Đoàn Hoàng mạnh cỡ nào.

Độc Du bảo vệ Đoàn Ngữ Yên ở phía sau, sắc mặt nghiêm trọng, nói: "Điện hạ, cẩn thận!"

Lúc nói, ông ấy vừa tiến đến gần Đoàn Vô Nhai vừa đảm bảo sự an toàn cho Đoàn Ngữ Yên, sợ Đoàn Hoàng đột nhiên tấn công với Đoàn Vô Nhai.

Với thực lực của Đoàn Hoàng lúc này, một khi ra đòn chí mạng thì e là không ai có thể ngăn cản được.

"Đoàn Vô Nhai âm mưu giết bố đoạt quyền, tội này đáng chết!"

Đoàn Hoàng bỗng lạnh lùng nói.

Lão ta vừa dứt lời thì hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã xông về phía Dương Thanh.

Đoàn Vô Nhai không chút do dự, di chuyển hai chân, lập tức đứng chắn trước mặt Dương Thanh.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và trung kỳ khác cũng theo Đoàn Vô Nhai bảo vệ Dương Thanh ở phía sau.

Hôm nay, họ đã lựa chọn Đoàn Vô Nhai thì không có bất cứ đường lui nào, chỉ có thể chiến đấu với Đoàn Hoàng đến cùng.

"Giết!"

Sau khi lao về phía Đoàn Vô Nhai, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong không chút do dự, ra chiêu chí mạng khóa chặt Đoàn Vô Nhai lại.

"Muốn giết Hoàng Chủ thì đánh thắng chúng tôi trước!"

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ mỗi người dẫn một Thần Cảnh trung kỳ khóa chặt một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dứt khoát xông lên.

"Chán sống!"

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phòng đều là cao thủ đỉnh cao mà Đoàn Hoàng bí mật đào tạo, sao có thể bị bốn cao thủ Thần

Cảnh hậu kỳ và trung kỳ hợp sức đánh lui được?

Hai người như thần binh từ trên trời giáng xuống, một cao thủ trong đó vung cánh tay, một sức mạnh dồi dào ngưng tụ trên nắm đấm của ông ta.

Cánh tay ông ta đột nhiên hạ xuống, sức mạnh thần kỳ đáng sợ trên nắm đấm nhắm thẳng về phía cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

"Lùi lại!"

Đoàn Vô Nhai thấy thế thì không chút do dự di chuyển chân, lập tức xuất hiện phía trước hai cao thủ Thần Cảnh đó rồi tung ra một quyền.

"Bộp!"

Hai cú đấm va vào nhau, một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ quét sạch xung quanh.

Bàn ghế trong điện đều bị phá hủy một nửa dưới cú chạm đáng sợ này.

Hai cao thủ Thần Cảnh khác cũng hợp sức trấn áp cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia.

"Diệt!"

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác chắp hai tay lại, trong lòng bàn tay toát ra một cơn sóng năng lượng mạnh mẽ.

Một giây sau, hai cánh tay chắp lại của ông ta, một cánh tay tấn công về phía cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, cánh tay còn lại tấn công cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Một người mà lại đồng thời tung ra hai tuyệt chiêu!

"Ngông cuồng!"

Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mặt mày tức giận như thể bị đối phương sỉ nhục.

Cánh tay phải của ông ta đột nhiên cong lại, sau đó bắn ra, bỗng chốc tung ra đòn mạnh nhất.

"Bộp!"

Nắm đấm chạm nhau, một luồng sức mạnh hủy diệt phát ra.

“Bịch bịch bịch!”
Hai người liên tục lùi về sau vài bước, mỗi bước lùi của họ đều giẫm nát đá lót sàn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấu với bốn cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hậu kỳ đang hợp sức.

Chỉ trong thời gian ngắn mà cung điện rộng lớn vô cùng lộn xộn.

Sắc mặt Đoàn Hoàng vô cùng u ám, cho dù thế nào thì sau hôm nay, nguyên khí của Hoàng tộc họ Đoàn tổn thương nặng nề.

Nếu không phải Đoàn Vô Nhai thì sao bốn cao thủ Thần Cảnh có thể phản bội chứ?
Nếu không phản bội thì lão ta cũng không cần tự tay giết đi bốn cao thủ này.

Đối với Hoàng tộc họ Đoàn, một khi bốn cao thủ Thần Cảnh bị giết thì quả thực là một tai họa nặng nề.

Nhưng Đoàn Hoàng là một kẻ nắm quyền không thể dung túng cho những điều sai, bốn người này đã phản bội rồi, vậy thì chỉ có một đường chết.

“Giao ông ta cho tôi, mọi người đối phó với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia đi!”
Đoàn Vô Nhai tung một cú đấm vào một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đồng thời ra lệnh cho hai người đang đối phó với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong này.

“Rõ!”
Hai người không chút do dự, xông thẳng về phía cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, bốn cao thủ hợp sức đối phó với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác đang đấu với Đoàn Vô Nhai cũng thấy cực kỳ áp lực.

Đoàn Vô Nhai hôm nay đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, mặc dù chỉ vừa bước vào cảnh giới này nhưng ông ta đã có thực lực ngang bằng với bán bộ Siêu Phàm.

Điều này khiến cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đó cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng Đoàn Hoàng đã ra lệnh, lão ta không thể không dốc hết sức để giết Đoàn Vô Nhai.

"Bịch!"
Đoàn Vô Nhai nện mạnh xuống, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bay thẳng ra ngoài.

"Ông không phải đối thủ của tôi!"
Đoàn Vô Nhai hờ hững nói.

Ngay sau đó, ông ta dời mắt sang Đoàn Hoàng, Đoàn Hoàng cũng đang nhìn ông ta.

Hai người gần nhau năm sáu mét nhưng khoảng cách này lại như ranh giới rõ ràng, hoàn toàn cắt đứt khoảng cách giữa hai bố con.

"Phụ hoàng, người thoái vị đi!"
Đoàn Vô Nhai nhìn Đoàn Hoàng một lúc lâu rồi lên tiếng.

Vẻ mặt Đoàn Hoàng đau buồn nhìn hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã bị đánh bại, xem ra lão ta chỉ có thể một mình chiến đấu.

Lúc này, Dương Thanh di chuyển hai chân, xuất hiện bên cạnh Đoàn Vô Nhai, anh nhìn Đoàn Hoàng, nói một cách vô cùng lạnh lùng: "Ông không phải đối thủ của ông ta!"
Trong lòng

Chương 1274: 1274: Không Bằng Dương Thanh

Bỗng chốc, không gian như ngưng đọng, ngay cả những cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và trung kỳ kia cũng không dám thở mạnh.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng có thể cảm nhận được luồng khí thế đáng sợ toát ra từ người Đoàn Hoàng, bao phủ cả Hoàng phủ họ Đoàn.

Còn Dương Thanh thì như một người bình thường, trên người không có chút khí tức võ thuật nào, nhưng điều kỳ lạ là đối mặt trực tiếp với khí thế võ thuật của Đoàn Hoàng nhưng anh lại không có bất cứ phản ứng gì.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Dương Thanh ít nhất là ngang hàng với Đoàn Hoàng hoặc mạnh hơn.

Đoàn Vô Nhai nhìn hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong với vẻ cảnh giác, sợ hai người này đột ngột tấn công ông ta, về phần Dương Thanh thì ông ta không lo lắng gì.

Với sức mạnh của Dương Thanh, Đoàn Hoàng muốn đánh bại anh là rất khó.

"Cậu là một người ngoài, có tư cách gì mà bảo tôi thoái vị nhường ngôi?"

Đoàn Hoàng tức giận chất vấn.

Dương Thanh nhàn nhạt nói: "Đoàn Vô Nhai là bạn tôi, cho dù là chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn thì tôi cũng nhúng tay vào được!"

"Chắc ông cũng rõ, nếu tôi đấu với ông thì sẽ gây ra tổn thất lớn thế nào cho Hoàng tộc họ Đoàn".

Vừa dứt lời, một luồng khí tức như có như không toát ra từ người Dương Thanh, ngay lập tức đẩy tan áp lực võ thuật mà Đoàn Hoàng đè ép trên người anh.

Bề ngoài Đoàn Hoàng không có phản ứng gì nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Một thanh niên hai mươi tám tuổi mà lại có thể mạnh đến mức này, nhưng nếu người chết là người khác thì lão ta cũng không đến mức kiên quyết giết Đoàn Vô Nhai.

Nhưng người chết lại là Đoàn Vô Viêm, đứa con nối dõi mà ngay cả lão ta cũng phải kiêng dè.

"Cho dù Hoàng tộc họ Đoàn bị tiêu diệt thì hôm nay tôi cũng phải đòi lại công bằng cho Vô Viêm!"

Khí thế trên người Đoàn Hoàng ngày càng mạnh, đột nhiên lão ta nhìn Đoàn Vô Nhai, nói: "Mày nên biết rõ, trước giờ tao nói là làm, cái chết của Vô Viêm phải có người trả giá".

"Hôm nay, sự thật chứng minh người giết Vô Viêm là Dương Thanh, cho dù là mày đưa cậu ta đến Hoàng tộc họ Đoàn thì tao vẫn có thể tha cho mày một con đường sống".

"Chỉ cần mày bằng lòng mãi mãi ở lại Hoàng tộc họ Đoàn, tao miễn tội chết cho mày!"

Nghe Đoàn Hoàng nói thế, Đoàn Vô Nhai như nhìn thấy hi vọng, nhưng ngay sau đó ông ta đã nắm được trọng điểm trong lời nói của Đoàn Hoàng, phải có người trả giá cho cái chết của Đoàn Vô Viêm.

Là Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm, vậy ai phải trả giá cho việc này, đáp án rõ như ban ngày.

"Chỉ cần bố đồng ý để cậu Thanh rời khỏi Hoàng phủ họ Đoàn thì con nghe theo bố tất!"

Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói.

Đoàn Hoàng cau mày: "Mày đang ra điều kiện với tao?"

Đoàn Vô Nhai không cảm xúc nói: "Nếu bố muốn nghĩ thế thì cũng được, cậu Thanh là do con đưa về Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Viêm bị giết cũng là gieo gió gặt bão thôi".

"Nếu cậu Thanh không ra tay thì người chết sẽ là con gái con, cậu Thanh từng giúp con, cũng là ân nhân cứu mạng con gái con, nếu con mặc kệ sống chết của cậu ấy thì con chẳng khác nào loài cầm thú".

"Mong phụ hoàng nhìn rõ sự thật!"

Nghe Đoàn Vô Nhai nói thế, cơn giận của Đoàn Hoàng

bỗng chốc biến mất, yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, lão ta lại lên tiếng: “Nói vậy, chỉ cần tao không tha cho Dương Thanh thì mày muốn làm kẻ thù của tao? Thậm chí còn tranh quyền?”

Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Con làm thế là cứu Hoàng tộc họ Đoàn!”

“Hay cho câu cứu Hoàng tộc họ Đoàn!”

Đoàn Hoàng phì cười: “Đã vậy thì tao chỉ có thể chịu đau giết mày chung với cậu ta!”

Ông ta vừa dứt lời thì một luồng khí thế võ thuật đáng sợ càng quét cả Hoàng phủ họ Đoàn.

“Cẩn thận!”

Đoàn Vô Nhai bỗng chốc sửng sốt, vội nói.

Đồng thời ông ta di chuyển chân, lập tức chặn trước mặt Đoàn Ngữ Yên.

Bởi vì bóng dáng của Đoàn Hoàng đã biến mất ngay tại chỗ, và hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bên cạnh Đoàn Hoàn cũng biến mất.

Độc Du không hề chần chừ giẫm mạnh chân xuống đất, cả người lập tức phóng lên như một mũi tên bắn khỏi cung.

“Rầm!”

Mặt đất rung lắc dữ dội, là hướng của Dương Thanh.

Chỉ thấy anh đứng im tại chỗ, đột nhiên vung nắm đấm về phía trước, mà bóng dáng của Đoàn Hoàng cũng xuất hiện trước mặt anh và vung nắm đấm ra, hai nắm đấm va vào nhau.

Lấy vị trí hai người làm trung tâm, bỗng một làn sóng năng lượng đáng sợ cuốn sạch xung quanh.

“Rầm rầm rầm!”

Sức mạnh hủy diệt như ngày tận thế đến, kính thủy tinh trong điện Đoàn Hoàng rộng lớn đều vỡ tan tành.

Đồng thời, chiếc bàn họp cỡ lớn có giá trị không hề nhỏ cũng lập tức đổ sụp thành bốn năm phần.

Sàn đá cẩm thạch cũng nứt toác thành từng miếng dưới làn sóng năng lượng đáng sợ này.

Chỉ vài nhịp thở ngắn ngủi mà sàn đá cẩm thạch đều vỡ tan.

Những cao thủ dưới Thần Cảnh như gặp phải đòn nặng nề, đồng loạt bay ra ngoài.

Ngay cả những cao thủ Thần Cảnh cũng cảm nhận được làn sóng năng lượng khổng lồ này đang càn quét Hoàng phủ họ Đoàn.

"Cộp cộp cộp!"
Đoàn Vô Nhai chắn trước Đoàn Ngữ Yên liên tục lùi lại vài bước dưới sức mạnh đáng sợ này.

Điều may mắn là khoảnh khắc Dương Thanh và Đoàn Hoàng va vào nhau, Đoàn Vô Nhai đã chắn trước Đoàn Ngữ Yên nên cô ấy mới không bị thương.

Ngay cả những cao thủ bán bộ Thần Cảnh cũng bị chấn động bay ra ngoài, nếu Đoàn Ngữ Yên mà chịu luồng khí thế võ thuật này, e là sẽ lập tức mất mạng.

"Bố!"
Đoàn Ngữ Yên vô cùng lo lắng.

Khóe miệng Đoàn Vô Nhai ứa máu, ông ta nhìn xoáy vào Đoàn Hoàng rồi cắn răng nói: "Lùi về sau!"
Vừa dứt lời, một tay ông ta túm lấy Đoàn Ngữ Yên rồi nhanh chóng rời khỏi điện Đoàn Hoàng, Độc Du cũng theo sát phía sau.

Đoàn Vô Nhai từng chứng kiện cảnh tượng Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành, lúc đó mọi người đều rời khỏi trung tâm trận chiến hàng cây số.

Vừa rồi Dương Thanh và Đoàn Hoàng va vào nhau, chỉ mới bắt đầu mà đã toát ra khí thế đáng sợ như vậy, nghĩ cũng biết, một khi họ hoàn toàn bùng nổ thì sẽ xảy ra chuyện đáng sợ cỡ nào.

Đoàn Vô Nhai vốn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngay cả ông ta cũng không thể chịu nổi uy lực còn lại của cú va

chạm này.

Điều đó đủ để nói rõ hai người trong trận chiến này đều đã vượt qua Thần Cảnh đỉnh phong.

Họ ở lại đây cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Qua vài giây ngắn ngủi, bên trong điện Đoàn Hoàng vốn đèn đóm sáng choang đã trở thành một đống đổ nát.

Ngoài Dương Thanh và Đoàn Hoàng đang đối đầu nhau ra thì chỉ có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng ở hai bên Dương Thanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Hai người cũng rời khỏi đây đi!"
Cuối cùng Đoàn Hoàng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trước.

"Rõ!"
Hai người đã hiểu, trận chiến với cấp độ thế này hoàn toàn không phải là trận chiến mà bọn họ có tư cách để tham gia, chỉ là Đoàn Hoàng không lên tiếng nên họ không dám rời đi.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rời đi, trong Hoàng phủ họ Đoàn bỗng chốc chỉ còn lại Dương Thanh và Đoàn Hoàng.

"Ông nên biết rõ, ông của bây giờ vẫn không phải là đối thủ của tôi!"
Dương Thanh bình tĩnh nói.

Vừa rồi là Đoàn Hoàng chủ động ra đòn mà anh chỉ đứng im tại chỗ, hai người va vào nhau cũng không ai lùi dù chỉ một bước, nhưng đã phán đoán được cao thấp!
Đoàn Hoàng không bằng Dương Thanh!

Chương 1275: 1275: Một Kẻ Điên

Tất nhiên Đoàn Hoàng biết điều này, sau khi ngạc nhiên, vẻ mặt ông ta nghiêm trọng nói: "Vậy cậu cũng nên biết rõ rằng, cho dù tôi không phải đối thủ của cậu thì cậu cũng không giết được tôi!"

"Vậy sao?"

Dương Thanh cười khẩy.

Bỗng chốc, một luồng sức mạnh dồi dào hơn toát ra từ người cơ thể anh.

Đồng tử Đoàn Hoàng co lại, vẻ mặt như không thể tưởng tượng nổi: "Chuyện này… chuyện này sao có thể chứ?"

"Chẳng có gì là không thể cả!"

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Đến cảnh giới võ thuật như tôi với ông thì ông nên biết, thế giới này rộng lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.

Núi này cao còn có núi khác cao hơn, người này giỏi còn có người khác giỏi hơn, hẳn là Đoàn Hoàng ông nên biết chứ nhỉ?"

"Sở dĩ tôi nhân nhượng cho ông đến bây giờ không phải vì tôi kiêng dè Hoàng tộc họ Đoàn mà là tôi không muốn khiến Đoàn Vô Nhai khó xử".

"Ông là bố của ông ấy, tôi là bạn của ông ấy, về tình hay về lý thì tôi với ông cũng không nên đấu với nhau".

Sau đó, Dương Thanh đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: "Rốt cuộc Đoàn Vô Viêm là ai?"

Vừa dứt lời, Đoàn Hoàng bỗng chốc mở lớn mắt, lúc lão ta nhận ra là mình thất thố thì mọi thứ đã muộn rồi.

"Quả nhiên là vậy!"

Cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Đoàn Hoàng, Dương Thanh như hiểu ra.

Dương Thanh nghĩ mãi không ra, Đoàn Vô Nhai và Đoàn Vô Viêm đều là con của Đoàn Hoàng, tại sao Đoàn Hoàng lại thiên vị Đoàn Vô Viêm như vậy?

Ngay cả khi người đã chết rồi mà lão ta vẫn kiên quyết bắt Đoàn Vô Nhai trả giá, thậm chí còn muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Điều này có hơi vô lý, dù sao thì Đoàn Vô Nhai đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, còn trẻ đã ở cảnh giới như vậy, trong bốn Hoàng tộc lớn cũng chỉ có duy nhất Đoàn Vô Nhai.

Có thể nói Đoàn Vô Nhai mới là người thừa kế thích hợp nhất của Hoàng tộc họ Đoàn.

Nhưng chỉ vì Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm để cứu Đoàn Ngữ Yên mà Đoàn Hoàng muốn giết cả Đoàn Vô Nhai.

Tất cả đều rất kỳ lạ!

"Ở đây chỉ có tôi với ông, cho dù nói ra sự thật thì cũng chẳng ai biết".

Dương Thanh hờ hững nói: "Tôi nghĩ, chắc chắn ông cũng không muốn để Hoàng tộc họ Đoàn chia rẽ nhỉ?"

Đoàn Hoàng nhìn chằm chằm Dương Thanh, một lúc lâu sau, khí thế võ thuật trên người lão ta bỗng nhiên biến mất, sau đó bày ra vẻ mặt tự giễu.

"Cậu đoán không sai, sở dĩ tôi kiên quyết muốn giết Đoàn Vô Nhai không phải vì tôi muốn mà là vì Vô Viêm, nó có thân phận khác".

Bỗng chốc, Đoàn Hoàng như già đi mười mấy tuổi, vẻ mặt ủ dột.

"Thân phận khác?"

Dương Thanh gật đầu, hỏi: "Là vì mẹ của ông ta sao?"

Có lẽ là gen của Đoàn Hoàng quá mạnh, Đoàn Vô Nhai cũng vậy, Đoàn Vô Viêm cũng thế, đều rất giống Đoàn Hoàng.

Gần như có thể khẳng định rằng Đoàn Vô Viêm là con trai ruột của Đoàn Hoàng.

Đoàn Hoàng đã nói rồi, Đoàn Vô Viêm có thân phận khác, ngoài thân phận là hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn ra thì chỉ có thể là liên quan đến mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm thôi.

Đoàn Hoàng gật đầu, trong đôi mắt sâu thẳm có hơi sợ hãi: "Cậu biết Hoàng tộc họ Vũ không?"

"Hoàng tộc họ Vũ?"

Dương Thanh hơi bất ngờ, anh chẳng những biết Hoàng tộc họ Vũ mà còn biết Vũ Ninh – người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc Họ Vũ.

Anh hỏi: "Mẹ của Đoàn Vô Viêm là người của Hoàng tộc họ Vũ?"

Đoàn Hoàng gật đầu: "Ai cũng biết trăm năm trước vẫn là chín Hoàng tộc lớn, sau đó có năm Hoàng tộc lớn hợp sức với nhau định trấn áp Yến Đô.

Nhưng người kia lại một thân một mình trấn áp được năm Hoàng tộc lớn, từ đó về sau, năm Hoàng tộc lớn bị giáng xuống thành Vương tộc hôm nay".

"Trận chiến đó, năm Vương tộc lớn mất rất nhiều cao thủ hàng đầu, sau khi bị giáng xuống thành Vương tộc, thực lực của họ không còn như trước nữa, dần bị bốn Hoàng tộc lớn kéo xa khoảng cách".

"Nhưng điều mọi người không biết là trăm năm trước, ngoài chín Hoàng tộc lớn ra thì vẫn còn hai Hoàng tộc cổ xưa lớn mạnh hơn, mà Hoàng tộc họ Vũ chính là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa này".

"Mẹ của Đoàn Vô Viêm là Vũ Vũ Lan, từng là trưởng công chúa của Hoàng tộc cổ xưa, cũng là người phụ nữ tôi yêu nhất cả đời này!"

Nói đến đây, vẻ mặt Đoàn Hoàng đầy quyến luyến.

Trong lòng Dương Thanh kinh hãi, anh chỉ biết trăm năm trước, Chiêu Châu có chín Hoàng tộc lớn, về sau năm Hoàng tộc lớn bị giáng xuống thành năm Vương tộc lớn ngày nay.

Theo lý mà nói, ngày nay nên còn lại bốn Hoàng tộc lớn mới đúng.

Trước đây khi gặp người của Hoàng tộc họ Vũ ở Vương tộc họ Quan, anh vẫn chưa nhận ra, bây giờ nghe Đoàn Hoàng nói xong anh mới ý thức được, trước mắt, ngoài tiếp xúc với Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan ra thì anh còn tiếp xúc với cả Hoàng tộc họ Vũ.

Đã có đến năm Hoàng tộc, nếu không phải nghe Đoàn Hoàng nói vậy thì thậm chí anh đã bỏ qua vấn đề này.

Hóa ra không phải chỉ có bốn Hoàng tộc lớn, Hoàng tộc họ Vũ không nằm trong bốn Hoàng tộc lớn này mà là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn đã vượt qua bốn Hoàng tộc lớn.

"Nói vậy có nghĩa là thực lực của Hoàng tộc cổ xưa rất mạnh? Vượt xa cả Hoàng tộc họ Đoàn?"

Dương Thanh lên tiếng hỏi: "Mà Đoàn Vô Viêm chảy trong mình dòng máu của Hoàng tộc họ Vũ, cho nên ông sợ Đoàn Vô Viêm chết sẽ khiến Hoàng tộc họ Vũ đến tìm Hoàng tộc họ Đoàn các người để gây phiền phức?"

Dương Thanh đã đoán được đại khái nguyên nhân Đoàn Hoàng thiên vị Đoàn Vô Viêm rồi.

Đoàn Hoàng gật đầu: "Nói đúng hơn thì người tôi sợ là Vũ Vũ Lan, mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm!"

"Bà ta rất mạnh?"

Dương Thanh hỏi tiếp.

"Rất mạnh, bốn mươi lăm năm trước, bà ấy là thiên tài võ thuật số một của Hoàng tộc họ Vũ, lúc đó bà ấy chỉ mới hai mươi tuổi, đã có thực lực của bán bộ Thần Cảnh rồi.

Bây giờ năm mươi năm đã trôi qua, cậu nói xem bà ấy sẽ mạnh đến mức nào?"

Đoàn Hoàng nhìn Dương Thanh rồi hỏi, vẻ mặt có vài phần tự giễu: "Mà tôi của lúc đó chỉ là Vương Cảnh trung kỳ, nếu không phải gặp được Vũ Vũ Lan thì có lẽ tôi cũng sẽ không có được cảnh giới võ thuật như hôm nay".

"Có thể nói, tất cả những thứ tôi có hôm nay đều là Vũ Vũ Lan cho tôi".

"Bây giờ tôi không thể bảo vệ tốt con trai của chúng tôi, nếu để bà ấy biết là cậu giết Đoàn Vô Viêm, điều tôi có thể nói cho cậu biết đó là, bà ấy chắc chắn sẽ không tha cho cậu!"

Dương Thanh cũng rất chấn động, lúc hai mươi tuổi Vũ Vũ Lan đã có thực lực bán bộ Thần Cảnh sao?

Tài năng võ thuật như vậy quả thực vô cùng đáng sợ.

“Bây giờ bà ta ở cảnh giới võ thuật gì?”, Dương Thanh hỏi, vẻ mặt hơi nghiêm trọng.

Đoàn Hoàng nhìn Dương Thanh, vẻ mặt phức tạp nói: “Siêu Phàm Tam Cảnh!”

“Siêu Phàm Tam Cảnh?”

Dương Thanh hơi choáng ngợp, anh chỉ biết trên Thần Cảnh là Siêu Phàm Cảnh, anh không hề biết còn có cả Siêu Phàm Tam Cảnh.

Chương 1276: 1276: Rước Rắc Rối

Dương Thanh có thể cảm nhận được tâm lý phức tạp vừa yêu vừa hận của Đoàn Hoàng dành cho Vũ Vũ Lan.

“Đoàn Vô Nhai cũng là con trai ruột của ông, sao ông có thể nhẫn tâm giết ông ấy?”
Đoàn Hoàng đỏ mắt nói: “Nhưng nếu tôi không giết nó thì Vũ Vũ Lan cũng sẽ tự mình ra tay giết nó.

Không chỉ vậy, có lẽ đến lúc đó cả Hoàng tộc họ Đoàn đều phải gánh chịu thủ đoạn tàn độc của bà ấy”.

“Chuyện do Vô Nhai gây ra, vậy thì nó nên chịu trách nhiệm cho tất cả những điều này, nó không chết thì rất khó để vuốt cơn giận trong lòng Vũ Vũ Lan!”
Nghe Đoàn Hoàng nói thế, trong lòng Dương Thanh cũng hơi hối hận, biết trước thế này thì anh sẽ không ra tay giết chết Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Hoàng nói đúng, bây giờ anh cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới cao thủ Siêu Phàm, còn Vũ Vũ Lan đã là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh rồi.

Cao thủ ở cấp bậc này quả thực là đứng ở đỉnh cao, dựa vào thực lực hiện tại của Dương Thanh thì thật sự không thể nào đối phó được.

Mặc dù anh có khả năng chiến đấu vượt cấp, nhưng đến Siêu Phàm Cảnh thì sự chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ bất kỳ đều rất lớn.

So sánh Siêu Phàm Nhất Cảnh và Siêu Phàm Tam Cảnh với nhau, sự chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ đủ để nới rộng khoảng cách giữa hai cao thủ.

Huống hồ bản thân Vũ Vũ Lan là thiên tài võ thuật, Siêu Phàm Tam Cảnh của bà ta ắt hẳn vượt qua cả cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh bình thường.

“Tôi đã chặn tin tức Đoàn Vô Viêm bị giết, nhưng tôi tin chẳng bao lâu nữa bà ấy sẽ biết được sự thật thôi”.

Đoàn Hoàng nói với vẻ nghiêm trọng: “Bởi vì La Tu chính là cao thủ mà bà ấy sắp xếp bên cạnh Đoàn Vô Viêm, bây giờ La Tu đã chết, Vũ Vũ Lan không liên lạc được với La Tu thì chắc chắn sẽ điều tra xem đã xảy ra chuyện gì”.

“Cậu nghĩ rằng dựa vào thực lực mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh của cậu là có thể chịu được cơn giận của Vũ Vũ Lan sao?”
Dương Thanh lập tức im lặng, với thực lực hiện tại của anh thì quả thực không đấu lại.

Hồi lâu sau, đột nhiên anh nhìn Đoàn Hoàng, nghiêm túc nói: “Người giết Đoàn Vô Viêm là tôi, có gì cứ bảo bà ta nhắm vào tôi là được rồi”.

“Dù sao thì giữa hai người cũng có tình cảm, bà ta sẽ tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Đoàn các ông vì tôi đã giết con trai bà ta ở Hoàng tộc họ Đoàn sao?”
Đoàn Hoàng vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, nói chính xác là bán bộ Siêu Phàm, cũng chỉ cách Siêu Phàm một bước.

Nhưng khoảng cách một bước này, cho dù tài năng võ đạo của Đoàn Hoàng có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là đối thủ của Siêu Phàm Nhất Cảnh bình thường.

Cũng chính vì vậy cho nên sau khi nhận ra thực lực của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, Đoàn Hoàng đã từ bỏ đấu với Dương Thanh.

Lão ta biết rõ, cho dù tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn có hợp sức lại thì cũng không phải là đối thủ của một mình Dương Thanh.

Thay vì vậy, chi bằng thẳng thắn nói cho Dương Thanh sự thật, để Dương Thanh cùng gánh cơn giận của Vũ Vũ Lan.

Đoàn Hoàng lắc đầu: “Hơn bốn mươi năm trước, quả thực giữa chúng tôi có tình cảm.

Nhưng từ bốn mươi bảy năm trước, sau khi Đoàn Vô Viêm sinh ra, bà ấy đã được cao thủ Hoàng tộc họ Vũ đón về Hoàng tộc họ Vũ rồi”.

“Tình hình bà ấy về sau cũng là tôi tốn rất nhiều tâm tư mới nghe ngóng được, về phần bà ấy còn tình cảm với tôi hay không thì không thể biết được”.

“Nhưng, khả năng không còn tình cảm gì lớn hơn!”
“Tôi muốn đẩy mọi chuyện lên đầu cậu, sự thật cũng là như vậy, quả thực đúng là cậu giết Vô Viêm.

Nhưng với sự hiểu biết của tôi về bà ấy thì cho dù bà ấy có tha cho Hoàng tộc họ Đoàn, bà ấy cũng sẽ tự tay giết Đoàn Vô Nhai.

Tất nhiên cả cậu nữa, thậm chí là Đoàn Ngữ Yên!”
Dương Thanh lập tức cau mày: “Đoàn Ngữ Yên chỉ là một người bình thường, cô ấy có tội gì?”
“Bởi vì Đoàn Vô Nhai đưa cậu đến Hoàng tộc họ Đoàn, mà cậu lại giết con trai Vũ Vũ Lan, Đoàn Ngữ Yên là con gái của Đoàn Vô Nhai, chắc chắn Vũ Vũ Lan sẽ giết Đoàn Ngữ Yên, khiến Đoàn Vô Nhai chịu nỗi đau mất đi con gái thân yêu, sau đó mới giết Đoàn Vô Nhai”.

Đoàn Hoàng hiểu rất rõ Vũ Vũ Lan.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng khó coi, anh cắn răng nói:
“Nói vậy có nghĩa là giữa tôi với Vũ Vũ Lan chắc chắn sẽ có một người chết?”
Đoàn Hoàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Những gì lão ta nên nói đều đã nói rồi, phải đối phó với Vũ Vũ Lan thế nào thì chỉ có thể tùy thuộc vào Dương Thanh thôi.

Hai người im lặng năm phút, Dương Thanh lên tiếng phá vỡ im lặng trước: “Tôi vẫn muốn ở bên vợ và con gái tôi cả đời, đã vậy thì tôi chỉ có thể tự tay giết Vũ Vũ Lan thôi!”
Giờ phút này, anh vô cùng kiêu ngạo, giọng điệu cũng đầy tự tin.

Điều này khiến Đoàn Hoàng có ảo giác như Dương Thanh thật sự có thể giết chết Vũ Vũ Lan.

Nhưng nghĩ đến cảnh giới võ thuật hiện tại của Vũ Vũ Lan, lão ta vẫn không tin, dựa vào một cao thủ chỉ mới bước vào Siêu Thàm Nhất Cảnh mà có thể giết được Vũ Vũ Lan ở Siêu Phàm Tam Cảnh.

Tất nhiên lão ta sẽ không nói ra.

Đột nhiên, trong đầu lão ta lóe lên một suy nghĩ táo bạo, lão ta nhìn chằm chằm vào Dương Thanh rồi nói: “Bây giờ, chỉ có cách cậu thừa kế Đế Thôn rồi thì có lẽ sẽ có hy vọng đối phó được với Hoàng tộc họ Vũ”.

“Người ta đồn cao thủ ở Đế Thôn nhiều như mây, lời đồn là vậy, cho dù thực lực của cao thủ ở Đế Thôn có tệ hơn nữa thì mạnh nhất cũng là Siêu Phàm Cảnh đúng không?”
“Nếu không có sự che chở của các cao thủ hàng đầu Đế Thôn thì cậu với Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên chết chắc!”
“Thậm chí cả vợ cậu, tất cả những người có liên quan đến cậu đều sẽ gặp phải thủ đoạn thâm độc của bà ấy!”
Đoàn Hoàng vừa dứt lời, một luồng khí thế cuồn cuộn từ trong cơ thể Dương Thanh bộc phát ra ngoài.

“Nếu bà ta dám làm tổn thương một người bên cạnh tôi thôi thì sẽ giết hết cả nhà bà ta!”
Dương Thanh giận dữ nói, giống như ác quỷ đến từ chín tầng địa ngục.

Ngay cả Đoàn Hoàng cũng cảm thấy lạnh đến thấu xương.

“Ân oán giữa tôi với Hoàng tộc họ Đoàn chấm dứt tại đây!”

Sau khi bình tĩnh lại, Dương Thanh thấp giọng nói: “Tất nhiên, nếu Hoàng tộc họ Đoàn muốn gây phiền phức cho tôi thì tôi dang hai tay chào đón, nhưng lần sau Hoàng tộc họ Đoàn chắc chắn sẽ bị tiêu diệt!”
“Ngoài ra, tôi sẽ đưa nhóm Đoàn Vô Nhai đi, nếu Vũ Vũ Lan đến Hoàng tộc họ Đoàn, ông cứ nói thật cho bà ta là được, có gì thì nhắm vào tôi”.

“Tất nhiên, nếu ông có thể nói trước với tôi bà ta đến Hoàng tộc họ Đoàn thì tôi sẽ nợ Đoàn Hoàn ông một ân tình!”
Nói xong, không đợi Đoàn Hoàng trả lời, anh đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Dương Thanh dần đi xa, vẻ mặt Đoàn Hoàng phức tạp.

Theo lý mà nói, Dương Thanh giết con trai Đoàn Vô Viêm của lão ta thì lão ta nên đầy ý thù địch với Dương Thanh mới

đúng.

Nhưng sau khi lão ta biết thực lực thật sự của Dương Thanh thì ý thù địch này hoàn toàn biến mất.

Bởi vì lão ta rất rõ, thiên tài võ thuật như Dương Thanh sẽ trở nên mạnh hơn trong tương lai, nếu dựa vào Hoàng tộc họ Đoàn thì cả đời này cũng không có cơ hội để trả thù.

Mà Dương Thanh lại có mối quan hệ rất tốt với Đoàn Vô Nhai, Đoàn Vô Nhai cũng là con trai của lão ta, nếu Dương Thanh có thể sống sót trong tay Vũ Vũ Lan, vậy truyền ngôi vị cho Đoàn Vô Nhai thì có sao?
"Cậu Thanh!"
Lúc Dương Thanh đi đến trước mặt Đoàn Vô Nhai, ông ta thoáng hoảng hốt, vội đi lên trước.

Tất nhiên Dương Thanh biết rõ nỗi lo trong lòng Đoàn Vô Nhai, anh nói: "Yên tâm, tôi với ông ta sẽ không có trận chiến nào nữa!"
Nói xong, vẻ mặt anh nghiêm trọng, nói tiếp: "Chuẩn bị đi, đưa cả Đoàn Ngữ Yên và Độc Du, bây giờ theo tôi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn!"
"Được!"
.

Chương 1278: 1278: Bị Người Ta Giết

Dương Thanh cau mày, đây không phải lần đầu có người hỏi anh là ai.

Theo mức độ anh tiếp xúc càng tăng lên thì cũng hiểu ra nhiều điều hơn.

Có lẽ người khác không tin, nhưng sự thật chính là vậy.

Sáu năm trước anh rời khỏi Giang Hải, sau khi đến biên giới phía Bắc thì tài năng võ thuật mới dần bộc lộ.

Trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành Tướng quân canh giữ biên giới phía Bắc, tốc độ phát triển thế này, ngoài anh và Mã Siêu ra thì chưa từng thấy người thứ ba.

Vốn dĩ anh luôn nghĩ gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô là gia tộc của anh, Vũ Văn Cao Dương là bố của anh, nhưng về sau anh mới biết không phải thế.

Vậy chẳng phải bố của mình là người khác à?
Lẽ nào mình thật sự có gia thế vững chắc gì sao?
"Tôi là ai, Hoàng tộc họ Vũ nên biết rất rõ mới đúng".

Sau một hồi im lặng, Dương Thanh nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

"Hừ!"
Lão già của Hoàng tộc họ Vũ cười khẩy: "Trẻ như vậy mà có thể bước chân vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, trừ khi cậu có huyết thống mạnh, nếu không chắc chắn điều đó là không thể.

Chỉ với sáu năm mà từ một người bình thường đi đến vị trí như hôm nay".

"Đoàn Vô Viêm do tôi giết, có gì ông cứ nhắm vào tôi là được".

Dương Thanh không muốn nói nhiều lời vớ vẩn mà đi thẳng vào vấn đề, một mình chịu trách nhiệm cho việc mình làm.

Lão già của Hoàng tộc họ Vũ cau mày, lão ta nên bắt Dương Thanh rồi đưa về Hoàng tộc họ Vũ chịu phạt mới đúng, nhưng xem ra bây giờ muốn bắt được Dương Thanh là điều hoàn toàn không có hi vọng.

Dù sao thì thực lực của Dương Thanh cũng bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi, thậm chí còn mạnh hơn lão ta.

"Đã vậy thì cậu chuẩn bị nhận lấy cơn giận của Hoàng tộc họ Vũ đi!"

Vừa dứt lời, lão già của Hoàng tộc họ Vũ vác thi thể của Đoàn Vô Viêm lên vai rồi sải bước rời đi.

Đến khi bóng lưng của đối phương biến mất, người của Hoàng tộc họ Đoàn mới dám thở mạnh, rất nhiều người đều toát mồ hôi lạnh.

Đoàn Hoàng đi đến bên cạnh Dương Thanh, nhìn anh với vẻ mặt phức tạp, nói: "Chuyện hôm nay đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi nhất quyết muốn giết cậu thì cũng không đến mức xảy ra chuyện thế này".

Dương Thanh ngạc nhiên, nhìn Đoàn Hoàng, hỏi: "Nhưng tôi là hung thủ giết Đoàn Vô Viêm, ông chắc chắn không truy cứu trách nhiệm của tôi nữa?"

Trong mắt Đoàn Hoàng có vài phần đau thương, đột nhiên lão ta cười giễu: "Cho dù tôi muốn truy cứu trách nhiệm của cậu thì tôi có thể làm được sao?"

Nghe Đoàn Hoàng nói thế Dương Thanh mới nhận ra, cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh kia của Hoàng tộc họ Vũ có thể khiến Đoàn Hoàng bị thương nặng chỉ với một đòn.

Mà thực lực của Dương Thanh còn mạnh hơn một bậc, nếu anh dốc hết sức, e là sẽ giết luôn cả Đoàn Hoàng.

Đoàn Hoàng đã là người mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn rồi, ngay cả lão ta cũng không chịu nổi một đòn thì ai có thể trả thù đây?

Đoàn Vô Nhai cũng rất khó chịu, mặc dù giữa ông ta với Dương Thanh không được xem là rất thân thiết nhưng có thể tin tưởng lẫn nhau, ông ta là người bị kẹp ở giữa.

“Cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ đã xuất hiện rồi, chẳng bao lâu nữa cái chết của Đoàn Vô Viêm sẽ truyền đến tai Vũ Vũ Lan, bà ấy có thời gian rồi chắc chắn sẽ ra tay với cậu”.

Đột nhiên Đoàn Hoàng nhìn Đoàn Vô Nhai, nói: “Con là người có tài năng võ thuật mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn ta, hôm nay con cũng bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì ngôi vị lẽ ra nên truyền cho con”.

“Nhưng dù sao thì cái chết của Vô Viêm cũng liên quan đến con, Vũ Vũ Lan chắc chắn sẽ không tha cho con, sau này con mãi mãi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn đi!”

Vừa dứt lời, Đoàn Vô Nhai lập tức biến sắc: “Bố, bố muốn đuổi con đi?”

Đoàn Hoàng lắc đầu, đỏ mắt nói: “Không phải bố muốn đuổi con mà là con bắt buộc phải đi, bố rõ hơn ai hết Vũ Vũ Lan điên cuồng cỡ nào”.

“Từ sau khi bà ấy được đón về Hoàng tộc họ Vũ thì chưa từng tái hôn, nếu không phải ràng buộc gia tộc thì bà ấy đã đón Vô Viêm về Hoàng tộc họ Vũ lâu rồi”.

“Bây giờ bà ấy mất đi đứa con trai yêu quý, con nghĩ bà ấy có thể bỏ qua cho mọi người sao?”

“Con ở lại Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có con đường chết thôi, thậm chí còn mang đến tai họa cho Hoàng tộc họ Đoàn”.

“Bây giờ chỉ có cách đuổi con ra khỏi Hoàng tộc họ Đoàn mới có thể tránh được tai họa cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Con đi rồi bố sẽ chỉ định anh cả con làm người thừa kế Hoàng tộc”.

“Mặc dù nó chỉ là Thần Cảnh trung kỳ, tài năng võ thuật cũng kém xa con và Vô Viêm, nhưng suy cho cùng nó là con trưởng của Hoàng tộc họ Đoàn ta, đợi nó bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì bố sẽ suy xét nhường ngôi cho nó”.

Sau khi nói xong, Đoàn Hoàng bỗng chốc như già đi mười mấy tuổi, sắc mặt tiều tụy.

Hai mắt Đoàn Vô Nhai đỏ hoe, tất nhiên ông ta có thể hiểu những lời Đoàn Hoàng nói.

Đoàn Hoàng đuổi ông ta ra khỏi Hoàng tộc cũng là đang cứu ông ta.

"Phụ hoàng, Vô Nhai bất hiếu, sau này không thể ở bên báo hiếu người, mong người chăm sóc tốt bản thân!"

Đoàn Vô Nhai quỳ xuống đấy, nghẹn ngào nói.

"Bộp bộp bộp!"

Nói xong, ông ta dập đầu ba cái.

Đoàn Ngữ Yên cũng vội quỳ xuống, lạy rồi lại lạy.

Đối với cô ấy, người ông nội này vô cùng xa lạ.

"Đi đi! Đi cả đi!"

Đoàn Hoàng xoay người, không nhìn Đoàn Vô Nhai nữa mà vừa đi vừa nói.

Dáng người thẳng tắp ban đầu cũng hơi khom xuống.

Đoàn Vô Nhai xót xa, hai tay siết chặt lại, ông ta muốn ở lại Hoàng tộc họ Đoàn, cùng đối mặt với cơn giận của Vũ Vũ Lan.

Nhưng ông ta biết, đứng trước Hoàng tộc họ Vũ lớn mạnh, ông ta chẳng là gì cả.

Ở lại Hoàng tộc họ Đoàn sẽ mang đến tai họa càng lớn hơn cho Hoàng tộc.

Trong lòng Dương Thanh cũng có rất nhiều cảm xúc, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Vốn dĩ ở Yến Đô, sau khi Đoàn Vô Nhai chủ động bày tỏ ý tốt thì anh cũng chỉ cần xem tất cả những chuyện này như trao đổi lợi ích, cho đến mấy hôm nay, mọi chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Đoàn khiến anh ý thức được không phải như vậy.

Đoàn Vô Nhai thật sự có tâm với anh, nếu không cũng sẽ không ngăn cản khi Đoàn Hoàng ra lệnh muốn giết anh, thậm chí còn đối đầu với Đoàn Hoàng.

Vả lại gặp được Đoàn Hoàng cũng khiến anh có rất nhiều cảm xúc.

“Đi thôi!”

Cho đến khi bóng lưng Đoàn Hoàng hoàn toàn biến mất, Dương Thanh mới lên tiếng.

Một nhóm bốn người gồm Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên và Độc Du ngồi máy bay riêng rời khỏi Hoàng thành Đoàn.

Nhìn Hoàng thành Đoàn ngày càng nhỏ, Đoàn Vô Nhai siết chặt nắm đấm, nói với vẻ mặt kiên định: “Rồi sẽ có một ngày, tôi nhất định quay về đây!”

Không phải để tranh giành quyền lực, chỉ vì ở đây là quê hương ông ta lớn lên từ nhỏ, cội nguồn của ông ta ở đây.

Hôm nay cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ đến Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ với một đòn đã phá hủy điện Đoàn Hoàng, điều này đã để lại hận thù trong lòng ông ta.

Những gì trải qua hôm nay cũng sẽ thúc đẩy ông ta trở nên mạnh hơn!

“Bố!”

Đoàn Ngữ Yên nắm chặt tay bố, vẻ mặt hơi lo lắng.

Cùng lúc này, khu Đông Châu ở Chiêu Châu, trên một ngọn đồi xanh chọc tầng mây, có một cung điện nguy nga tráng lệ, bên trên cửa cung điện treo một tấm biển lớn với chữ vàng.

Bốn chữ ‘Hoàng cung họ Vũ’ phồn thể to lớn, nét bút đi như rồng rắn, lại mang theo vài phần khí thế võ thuật.

Trong góc phía Tây của Hoàng cung họ Vũ là một tứ hợp viện với phong cách xưa chiếm khoảng ba nghìn mét vuông.

Trong đại sảnh nhà chính, một người phụ nữ trông khoảng năm mươi mặc trang phục truyền thống đang ngồi trước bàn trà, một cô hầu trẻ trung xinh đẹp đang quỳ bên bàn trà.

Làm nóng ấm, đổ trà vào, pha trà, đổ nước, ủ trà, dâng trà, động tác vô cùng thành thạo, trông rất vui mắt.

“Trưởng công chúa, mời uống trà!”

Cô hầu bưng tách trà bằng hai tay, dâng lên với vẻ mặt cung kính.

“Choảng!”

Chương 1280: 1280: Bà Ấy Đến Rồi

"Rời khỏi?"

Trong Hoàng cung họ Vũ, Vũ Hoàng nhíu mày nhìn Vũ Vũ Lan, lạnh lùng nói: "Cô có biết cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhập thế sẽ rước lấy phiền phức lớn cỡ nào không?"

Vũ Vũ Lan không nói gì nhưng ánh mắt kiên quyết cực kỳ, không sợ chút nào, nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng.

Nhìn nhau khoảng một phút, sự sắc sảo trong mắt Vũ Hoàng chợt biến mất, thở dài: "Nhiều năm trôi qua vậy rồi mà cô vẫn không thể quên được tên đó à?"

"Ha ha!"

Vũ Vũ Lan cười mỉa: "Suốt đời này, thứ tôi không thể quên được chỉ có con trai tôi!"

Đương nhiên bà ta biết rõ "tên đó" mà Vũ Hoàng nói là ai.

Bây giờ, con trai bà ta chết ở Hoàng tộc họ Đoàn, bà ta còn định đến Hoàng tộc họ Đoàn hỏi cho ra lẽ, sao vẫn quan tâm đến Đoàn Hoàng được?

"Hai ngày! Tôi chỉ cho cô hai ngày, không cần biết bà làm gì, trong vòng hai ngày cô phải về Hoàng tộc họ Vũ cho tôi!"

Vũ Hoàng kiên quyết nói với bà ta.

"Được!"

Vũ Vũ Lan có được sự đồng ý của Vũ Hoàng, xoay người đi ngay.

Bà ta vừa đi thì một lão già đầu bạc mặc đồ truyền thống bước ra từ bức màn phía sau.

"Hoàng Chủ, con trai bà ta chết rồi!"

Lão già tóc bạc nói.

Vũ Hoàng gật đầu: "Tôi biết!"

"Ngài đã biết mà vẫn dám để bà ta nhập thế?"

Lão già tóc bạc nghiêm túc nói: "Chắc ngài cũng biết rõ Vũ Vũ Lan điên cuồng đến nhường nào.

Những năm gần đây bà ta luôn quan tâm đến tình hình của con trai, bây giờ con trai đã chết, chắc chắn bà ta sẽ không bỏ qua

cho hung thủ”.

“Đoàn Vô Viêm – con trai của bà ta là Ngũ hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, quyền cao chức trọng nhưng lại bị giết ở Hoàng tộc họ Đoàn, đủ để chứng minh thực lực và lai lịch của người giết cậu ta mạnh đến nhường nào”.

“Lần này Vũ Vũ Lan rời đi, tất nhiên sẽ mang đến rắc rối cho Hoàng tộc họ Vũ.

Tôi nghe nói người giết Đoàn Vô Viêm là một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh mới chỉ có hai mươi tám tuổi”.

Mặt Vũ Hoàng không có cảm xúc gì, dường như đã nắm rõ hết mọi thứ, sau khi im lặng một lúc lâu, lão ta thở dài nói: “Tôi nợ nó! Dù có xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ gánh vác cùng nó!”

Hiển nhiên lão ta biết rõ Vũ Vũ Lan muốn đi đâu, thậm chí là muốn đi làm gì.

“Hoàng chủ, chuyện năm đó không phải là lỗi của ngài.

Tuy Vũ Vũ Lan là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Vũ nhưng dù sao bà ta cũng là phụ nữ, mà ngôi vị Hoàng đế của Hoàng tộc chỉ truyền cho nam chứ không truyền cho nữ”.

Lão già tóc bạc bình tĩnh nói: “Không phải ngài cướp ngôi vị Hoàng đế của bà ta mà là theo lời dặn của tổ tiên, bà ta không thể thừa kế ngôi vị Hoàng đế”.

“Đúng vậy!”

Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Hoàng toát lên vẻ đau khổ: “Nhưng chính tôi đã đưa nó từ Hoàng tộc họ Đoàn về, đã hơn bốn mươi năm, nó vẫn hận người anh là tôi”.

Vũ Hoàng lại là anh trai của Vũ Vũ Lan.

Lão già tóc bạc thở dài, không nói thêm nữa.

Cùng lúc đó, Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Hoàng đang ở trong một tòa nhà cổ kính, vài nhân viên y tế đang kiểm tra sức khoẻ toàn thân cho lão ta.

Lúc trước Đoàn Hoàng đánh nhau với Dương Thanh, chỉ có một chiêu là dừng ngay nhưng trận đấu đó vẫn khiến Đoàn Hoàng bị thương khá nặng.

"Hoàng Chủ, sức khoẻ của ông rất ổn, không có bệnh nào cả, đúng là không thể tin nổi!"

Một lúc lâu sau, bác sĩ đứng đầu mới kinh hãi nói.

Dương Thanh mới dẫn nhóm Đoàn Vô Nhai rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn của họ, bọn họ bắt đầu chữa trị khẩn cấp cho Đoàn Hoàng.

Lúc mới bắt đầu, đúng là Đoàn Hoàng đã bị thương, mặc dù không ảnh hướng đến tính mạng nhưng cũng được xem là vết thương nặng.

Trước khi đi Dương Thanh đã cố ý để lại cho Đoàn Hoàng một chiếc bình sứ, hơn nữa còn nói với lão ta rằng trong đây có ba viên thuốc chữa bệnh, dặn Đoàn Hoàng hãy uống một viên.

Mặc dù Đoàn Hoàng không thân với Dương Thanh nhưng lão ta hiểu nếu Dương Thanh muốn mạng sống của lão ta thì anh đã lấy từ lâu rồi.

Sau khi uống viên thuốc, lão ta cũng không quan tâm lắm nhưng bây giờ sau khi kiểm tra cẩn thận, lão ta mới phát hiện ra rằng ba viên thuốc chữa bệnh mà Dương Thanh cho lão ta lợi hại đến nhường nào.

"Ý các người là mới có hai tiếng ngắn ngủi mà vết thương của tôi đã khỏi hẳn rồi?"

Đoàn Hoàng cũng rất ngạc nhiên.

Bác sĩ đứng đầu vội vã gật đầu: "Hoàng Chủ, vết thương của ngài đã khỏi thật rồi.

Ngài cảm nhận thử là biết".

Lúc trước lo cho vết thương của mình nên Đoàn Hoàng không dám dùng võ, sau khi nghe bác sĩ nói, lão ta vội vã chém thử một quyền.

"Bùm!"

Khí thế điên cuồng ngưng tụ trên nắm đấm của lão ta rồi

bùng nổ.

"Chuyện này…"

Đoàn Hoàng tròn mắt nhìn, mặt như không thể tin nổi: "Tôi đã hồi phục thật rồi, hơn nữa hình như cảnh giới võ thuật còn có tiến bộ!"

"Cho nên ba viên thuốc mà cậu Thanh để lại cho ông rất quý giá! Dường như có thể sánh bằng thần dược chữa bệnh của gia tộc Cổ Võ".

Bác sĩ kích động, sau đó nhìn sang viên thuốc trên bàn trà, dò hỏi thử: "Hoàng Chủ, có thể cho tôi một viên để tôi nghiên cứu thử không?"

"Cầm hết hai viên đi nghiên cứu đi!"

Đoàn Hoàng không hề do dự, đưa bình sứ trắng đựng hai viên thuốc cho bác sĩ.

"Cảm ơn Hoàng Chủ!"

Vài bác sĩ thấy thế thì kích động, hơi thở bắt đầu dồn dập hẳn lên.

Một khi họ có thể nghiên cứu được loại thuốc có công dụng tương đương với thần dược chữa bệnh này thì đó sẽ là một thành tựu to lớn của Hoàng tộc họ Đoàn.

Đương nhiên Đoàn Hoàng cũng hiểu điều này nên mới đưa cả hai viên thuốc quý giá đó cho bác sĩ.

Thoáng chốc trong phòng chỉ còn lại Đoàn Hoàng và một người đàn ông trung niên.

"Phụ hoàng, đúng là Dương Thanh này không đơn giản chút nào! Trong tay cậu ta có thần dược chữa bệnh quý báu đến thế, thực lực võ thuật cũng siêu đỉnh".

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói.

Đoàn Hoàng gật đầu, nhìn người đàn ông trung niên nói: "Vô Hằng, con nghĩ phụ hoàng nên xử lý quan hệ giữa Hoàng tộc họ Đoàn và Dương Thanh thế nào đây?

Đoàn Vô Hằng – Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực Thần Cảnh trung kỳ, bây giờ đã năm mươi ba tuổi, thiên phú võ thuật kém hơn Đoàn Vô Nhai và Đoàn Vô Viêm nhưng chỉ số IQ lại rất cao.

Đoàn Vô Hằng đã đưa ra rất nhiều kế sách cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Bây giờ Đoàn Vô Nhai rời đi, Đoàn Vô Viêm bị giết, chỉ có Đoàn Vô Hằng mới là hoàng tử thích hợp kế vị nhất.

Đoàn Vô Hằng nói: “Phụ hoàng, người chết không thể sống lại được, bây giờ với Hoàng tộc họ Đoàn mà nói, quan trọng nhất là phải mạnh hơn một bậc”.

“Nếu phụ hoàng có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh thì chắc chắn sẽ là chuyện đáng mừng của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, Hoàng tộc họ Đoàn cũng sẽ lớn mạnh hơn ba Hoàng tộc còn lại và khoảng cách giữa Hoàng tộc họ Đoàn và hai Hoàng tộc cổ xưa lớn sẽ gần hơn”.

“Bây giờ, Dương Thanh chỉ tiện tay lấy ra ba viên thuốc mà lại có công dụng chữa bệnh mạnh mẽ đến vậy, chứng minh trong tay cậu ấy vẫn còn thuốc loại khác”.

“Cậu ấy mới hai mươi tám tuổi mà võ thuật đã đến Siêu Phàm Cảnh, tất nhiên là huyết mạch của dòng chính trong gia tộc Cổ Võ.

Có lẽ sở dĩ cậu ấy có võ thuật mạnh mẽ đến vậy là nhờ người của gia tộc Cổ Võ âm thầm giúp đỡ”.

“Nếu có thể làm thân với Dương Thanh thì đây mới là lợi ích lớn nhất của Hoàng tộc họ Đoàn”.

“Phụ hoàng đừng quên vẫn còn em hai, bây giờ đã làm bạn với Dương Thanh, chỉ cần chúng ta chủ động thêm một chút là quan hệ giữa Hoàng tộc họ Đoàn và Dương Thanh sẽ càng ngày càng thân”.

.

Chương 1281: 1281: Phải Trả Cái Giá Lớn

Giờ phút này, một hơi thở kinh khủng bao phủ khắp Hoàng tộc họ Đoàn.

Cao thủ dưới cấp Thần Cảnh không thể chịu nổi sự đàn áp này, lần lượt quỳ phịch xuống đất, người run bần bật.

Dù là cao thủ Thần Cảnh thì cũng phải hứng chịu một áp lực cực kỳ lớn.

"Bà vẫn ngang ngược giống hệt bốn mươi năm trước!"
Đoàn Hoàng bước ra khỏi phòng nhìn Vũ Vũ Lan đang đứng cách lão ta khoảng mười phút, lão ta hơi kích động.

Từ hơn bốn mươi năm trước, sau khi Vũ Vũ Lan bị cao thủ của Hoàng tộc họ Vũ đưa về Hoàng tộc họ Vũ, họ không còn gặp nhau nữa.

Lần này gặp lại nhau nhưng lại tình thế lại căng thẳng như nước với lửa, Đoàn Hoàng chỉ cảm thấy mỉa mai thay.

Trong ánh mắt của Vũ Vũ Lan, lão ta không còn thấy được chút tình yêu nào mà chỉ có sự tức giận đang ngập tràn.

"Đoàn Kình Thương, lúc đầu ông đã hứa với tôi thế nào?"
Vũ Vũ Lan căm tức nhìn Đoàn Hoàng, nghiến răng nói: "Ông nói chỉ cần có ông ở đây, tuyệt đối sẽ không để con trai chúng ta phải bị thương, nhưng bây giờ thì sao?"
"Nó chết rồi!"
"Nó chết ở Hoàng tộc họ Đoàn của các người!"
"Hôm nay nếu ông không giải thích rõ ràng với tôi thì đừng trách sao tôi tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn của ông!"
Giải thích không thoả đáng là sẽ tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn.

Một vài người lớn tuổi của Hoàng tộc họ Đoàn biết Vũ Vũ Lan nhưng rất nhiều con cháu đời sau chưa bao giờ nghe nói đến người tên Vũ Vũ Lan này.

Lúc này, sau khi nghe Vũ Vũ Lan nói, bọn họ cực kỳ sợ hãi.

Mới tỏa khí thế ra thôi mà đã làm cao thủ dưới Thần Cảnh phải quỳ phịch xuống đất.

Với Hoàng tộc họ Đoàn mà nói, đây chẳng khác gì mối tai hoạ.

Sợ rằng Đoàn Hoàng cũng không phải là đối thủ của đối phương nhỉ?
Đoàn Hoàng im lặng, rất lâu sau mới từ từ ngẩng đầu nhìn người phụ nữ tồn tại ở nơi tận sâu trong kí ức, lão ta nói: "Tôi có lỗi với bà, có lỗi với Vô Viêm!"
"Nhưng người chết không thể sống lại, Vô Viêm đã mất, mong bà hãy nén bi thương!"
Đoàn Hoàng vừa dứt lời, Vũ Vũ Lan đang đứng tại chỗ chợt biến mất.

"Ầm!"
Khi bà ta xuất hiện thì lại đứng ở chỗ của Đoàn Hoàng, mà Đoàn Hoàng thì bay ra ngoài giống như con diều bị đứt dây.

"Hoàng Chủ!"
Thấy thế, cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn biến sắc, vài cao thủ Thần Cảnh bao vây lấy Vũ Vũ Lan.

"Đám vô dụng như các người mà cũng hòng giết tôi?"
Vũ Vũ Lan nhìn mọi người, lạnh lùng nói, sát ý trên người bà ta nồng nặc hơn.

"Cút hết cho tôi!"
Đoàn Hoàng bò dậy gầm lên.

Mặc dù lão ta bị Vũ Vũ Lan đánh rất mạnh nhưng Vũ Vũ Lan chưa ra đòn hiểm.

Nếu không lão ta sẽ không thể đứng lên nổi, thậm chí là chết mất rồi.

Vũ Vũ Lan là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh mà lão ta thì miễn cưỡng cũng được xem là cao thủ bán bộ Siêu Phàm.

Dù lão ta có bước vào cảnh giới Siêu Phàm Nhất Cảnh thì cũng không phải là đối thủ của Vũ Vũ Lan.

Nếu Vũ Vũ Lan muốn giết lão ta thì toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn đều phải bị chôn theo.

“Tôi muốn ông cho tôi một lời giải thích chứ không phải khuyên tôi nén bi thương!”
Mắt Vũ Vũ Lan đỏ bừng nhìn chằm chằm Đoàn Hoàng nói.

Hơi thở đàn áp trên người bà ta càng mãnh liệt hơn, chỉ thấy từng vết nứt to bằng cánh tay bắt đầu lan từ phần đất dưới chân bà ta ra tứ phía.

Những cao thủ Thần Cảnh đến gần bà ta không thể chịu nổi khí thế này nên lùi về sau mấy bước.

“Tôi có lỗi với bà”.

Đoàn Hoàng nói, ánh mắt hối lỗi.

“Ầm!”
Đòn tấn công của Vũ Vũ Lan lại ập xuống, Đoàn Hoàng lại bay ra lần nữa, cố gắng bò dậy, khoé miệng chảy máu.

“Đoạn Kình Thương, nếu ông còn dám nói nhảm nữa, ông có tin tôi giết ông không?”
Vũ Vũ Lan giận dữ hét lên, cảm xúc cực kỳ kích động.

Nhưng Đoàn Hoàng lại mỉm cười, lão ta biết Vũ Vũ Lan không nhẫn tâm với lão ta, bà ta chỉ đang tức giận vì mất đi đứa con trai yêu quý của mình.

Hai cú đánh ban nãy, Vũ Vũ Lan không ra đòn hiểm, chỉ khiến lão ta phải bị thương nặng nhưng lại không ảnh hưởng đến nền tảng võ thuật.

“Vũ Lan, xem như tôi xin bà, bà hãy bỏ qua chuyện Vô Viêm được không?”
Đoàn Hoàng như đang cầu xin, mắt đỏ hoe nói: “Nếu bà muốn báo thù thật thì cứ dồn hết lên người tôi đi, giết tôi, báo thù cho Vô Viêm!”
“Chỉ là tôi mong rằng, sau khi bà giết tôi, bà đừng truy tìm việc Vô Viêm bị giết nữa, xem như tôi cầu xin bà!”
Người của Hoàng tộc họ Đoàn ngạc nhiên ngỡ ngàng, họ chưa bao giờ thấy Đoàn Hoàng hèn mọn đến vậy cả?
Còn là trước mặt một người phụ nữ nữa chứ.

Nhưng sau khi cảm nhận được sự mạnh mẽ của Vũ Vũ Lan, họ có thể hiểu.

Trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cảnh, Đoàn Hoàng có thể cứng rắn chống đối không?
Từ cuộc đối thoại của Đoàn Hoàng và Vũ Vũ Lan, có thể thấy quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

Có rất nhiều người mặc dù đây là lần đầu tiên họ gặp Vũ Vũ Lan nhưng đã biết thân phận của bà ta, mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm.

Cũng là thiên tài võ thuật đứng đầu của Hoàng tộc họ Vũ – một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

"Đoàn Kình Thương, ông muốn chết đến thế à?"
Khí thế võ thuật trên người Vũ Vũ Lan lại tăng vọt lần nữa, lúc nhìn Đoàn Hoàng, ánh mắt bà ta đầy sát khí.

Đoàn Hoàng cười tự giễu: "Sợ rằng lòng bà chỉ có một mình Vô Viêm, tôi đâu là cái thá gì đúng không?"
"Tôi vẫn muốn nói câu đó, tôi mong bà có thể từ bỏ mối hận việc Vô Viêm bị giết.

Nếu bà muốn trả thù thì cứ trả thù tôi là được, đến đây giết tôi báo thù cho Vô Viêm đi!"
Dứt lời, lão ta dang tay ra, nhắm mắt như thể không còn gì tiếc nuối nữa.

"Hoàng Chủ!"
Người của Hoàng tộc họ Đoàn thấy cảnh tượng như vậy thì đồng loạt hô lên.

Đoàn Hoàng mới là linh hồn của Hoàng tộc họ Đoàn, nếu lão ta chết thì thực lực của Hoàng tộc họ Đoàn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đoàn Vô Nhai đã dẫn Độc Du đi, Đoàn Vô Viêm thì chết rồi.

Hoàng tộc họ Đoàn của bây giờ đã yếu đi nhiều.

Nếu Đoàn Hoàng bị giết, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ tiêu đời.

"Có phải ông nghĩ tôi không dám giết ông không?"
Khoảnh khắc Vũ Vũ Lan dứt lời, bà ta xuất hiện trước mặt Đoàn Hoàng, đặt tay lên cổ Đoàn Hoàng, ánh mắt đầy sát khí điên cuồng.

“Hoàng Chủ!”
Người của Hoàng tộc họ Đoàn kêu lên.

Bọn họ muốn cứu Đoàn Hoàng nhưng dưới uy lực của Vũ Vũ Lan, thậm chí họ còn không thể đến gần.

Cảm nhận được tay Vũ Vũ Lan càng ngày càng mạnh, Đoàn Hoàng vẫn không sợ, cố gắng nói: “Tôi… Tôi mong bà… Hãy quên… Những thù hận đó đi!”
“Đoàn Kình Thương! Nếu ông muốn chết thì tôi tác thành cho ông!”
Vũ Vũ Lan hét lớn, tay kia ngưng tụ một luồng sức mạnh rất lớn, chưởng thẳng về phía ngực của Đoàn Hoàng.

Nhưng đúng khoảnh khắc này, Đoàn Hoàng đang nhắm chặt mắt chợt mở mắt.

Lúc nhìn Vũ Vũ Lan, ánh mắt lão ta không hề có chút thù hận nào mà chỉ có sự dịu dàng.

Trong chớp mắt, Vũ Vũ Lan có cảm giác họ như quay lại mấy chục năm trước, ngày hai mười mới gặp nhau.

Lúc đó Đoàn Hoàng cũng nhìn bà ta một cách dịu dàng đến thế.

Mắt thấy đòn tấn công của bà ta chuẩn bị đâm vào tim Đoàn Hoàng, bỗng nhiên nó chệch đi một chút.

“Ầm!”
Đòn tấn công của Vũ Vũ Lan ập xuống nhưng đã tránh khỏi phần tim của Đoàn Hoàng.

.

Chương 1283: 1283: Chuẩn Bị Đi

Nghe Đoàn Vô Nhai nói, Dương Thanh chợt im lặng.

Mặt anh không cam tâm, từ khi anh rời khỏi biên giới phía Bắc, vốn dĩ anh định sống cuộc sống bình yên nhưng không ngờ không thể bình yên được.

Bây giờ cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã ra mặt rồi, anh muốn bảo vệ người thân để họ không bị ảnh hưởng nhưng cuối cùng vẫn ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

"Đương nhiên, bây giờ còn một vấn đề, cậu định khuyên người thân tạm rời Yến Đô thế nào đây".

Đoàn Vô Nhai lại nói.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Dương Thanh cũng quyết định: "Bây giờ chỉ có thể tìm cách chặn Vũ Vũ Lan ở ngoài Yến Đô thôi".

"Về phần những người thân xung quanh tôi, để họ rời đi cũng không thành vấn đề.

Tôi chỉ cần ông giúp tôi bảo vệ họ vài ngày là được".

"Đợi tôi giải quyết phiền phức rồi hẵng đưa họ về".

Nói đến đây, Dương Thanh chợt ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: "Nếu như tôi gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, đừng để họ quay về đây, cứ sống ẩn dật đi!"

Nghe Dương Thanh nói, vài người ngạc nhiên, Dương Thanh mà cũng có lúc không tự tin hả?

Nhưng nghĩ đến cảnh giới võ thuật của Vũ Vũ Lan, họ lại thấu hiểu tâm trạng bây giờ của Dương Thanh.

"Cậu Thanh, xin lỗi!"

Mắt Đoàn Vô Nhai đỏ hoe nói: "Nếu không phải cậu đưa tôi đến Hoàng tộc họ Đoàn thì sẽ không gặp chuyện thế này".

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Không có gì phải xin lỗi cả, vốn dĩ ông muốn cứu tôi mà".

“Tôi không trông mong gì nhiều, chỉ hy vọng rằng nếu tôi gặp chuyện, ông hãy giúp tôi chăm sóc người nhà”.

Đoàn Vô Nhai là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu được ông ta bảo vệ thì ngoài cao thủ Siêu Phàm Cảnh không ai có thể làm hại đến Tần Thanh Tâm.

“Cậu Thanh, cậu yên tâm đi.

Nếu có ngày đó thật thì tôi sẽ liều mạng bảo vệ người nhà của cậu hết quãng đời còn lại, đến khi tôi chết mới thôi!”
Đoàn Vô Nhai kiên quyết nói.

Mặc dù Độc Du không nói gì nhưng nét mặt rất nghiêm túc, vốn dĩ ông ấy rất trung thành với Đoàn Vô Nhai.

Nếu Đoàn Vô Nhai bảo vệ người nhà Dương Thanh thì tất nhiên ông ấy cũng vậy.

Còn Đoàn Ngữ Yên thì càng không cần phải nói.

Mặc dù cô ấy không biết võ nhưng cô ấy là cô gái biết uống nước nhớ nguồn.

Cô ấy hiểu rõ vì cứu cô ấy nên Dương Thanh mới giết Đoàn Vô Viêm, từ đó gặp tai hoạ.

“Phụ hoàng tôi nói Vũ Vũ Lan sẽ đi chuyến bay quốc tế đến Yến Đô, mà chuyến bay quốc tế đi từ Hoàng thành Đoàn đến Yến Đô sẽ phải quá cảnh ở Ninh Châu”.

“Tôi mới kiểm tra chuyến bay quốc tế đi từ Hoàng thành Đoàn đến Yến Đô mới cất cánh mười phút trước.

Nếu chuyến bay không bị delay thì hẳn hai tiếng tám phút nữa là đến Ninh Châu”.

“Mà chuyến bay từ Yến Đô đến Ninh Châu chỉ có bốn mươi lăm phút.

Nếu cậu Thanh đi máy bay riêng thì có thể tiết kiệm thời gian chờ chuyến bay”.

“Cũng có nghĩa là bây giờ cậu Thanh có thể ở lại Yến Đô 83 phút, nếu phải chặn Vũ Vũ Lan ở Ninh Châu thì cậu Thanh

chỉ có thể đến trước, chừa thêm mười phút đề phòng thì bây giờ cậu Dương chỉ có 73 phút tự do".

Đúng lúc này, Đoàn Ngữ Yên chợt cầm điện thoại lên nói.

Trong lúc Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai đang bàn tính, cô ấy đã quyết định xong rồi.

"Tôi phải đi đây!"

Cuối cùng Dương Thanh nhìn Đoàn Vô Nhai thật kỹ rồi xoay người rời đi.

Trong bảy mươi ba phút cuối cùng này, anh chỉ muốn ở bên vợ và con gái.

Thoáng chốc, một chiếc Maybach màu đen, động cơ máy gào thét, phóng như bay đến tập đoàn Nhạn Thanh.

"Tại con, nếu không phải tại con thì anh Thanh sẽ không bị như vậy".

Sau khi Dương Thanh đi, cuối cùng Đoàn Ngữ Yên bật khóc: "Bố ơi, con khó chịu quá!"

Đoàn Vô Nhai thở dài ôm con gái vào lòng an ủi: "Không phải tại con, nếu muốn trách thì đây là lỗi của bố!"

"Hơn nữa, cậu Thanh còn trẻ như vậy mà thực lực đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Nếu Hoàng tộc họ Vũ muốn giết cậu ấy thì phải xem thế lực sau lưng cậu Thanh có đồng ý hay không".

Độc Du cũng nói: "Chắc chắn cậu Thanh sẽ không sao!"

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang lái xe đến tập đoàn Nhạn Thanh gọi điện thoại cho Mã Siêu.

"Anh Thanh!"

Qua điện thoại, Dương Thanh có thể cảm nhận được sự kích động của Mã Siêu.

Lúc trước anh hôn mê, sau khi Phùng Tiểu Uyển hết cách chữa trị mới được Đoàn Vô Nhai đưa đến Hoàng thành Đoàn.

Ba ngày nay nhóm Mã Siêu rất lo cho Dương Thanh.

Bây giờ nghe giọng Dương Thanh là chứng minh Dương Thanh đã khoẻ rồi.

"Ba mươi phút nữa tôi sẽ đến tập đoàn Nhạn Thanh, bây giờ cậu sang đó ngay đi".

Giọng Dương Thanh cực kỳ nặng nề.

"Dạ, anh Thanh!"
Bỗng dưng Mã Siêu thấy bất an, không dám hỏi nhiều, vội vã đồng ý.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh hơi do dự rồi cuối cùng gọi thêm một cuộc nữa.

"Dương Thanh?"
Đối phương nhấc máy ngay, giọng hơi kích động.

"Dạo này bố khoẻ không?"
Dương Thanh hỏi, vẻ mặt phức tạp.

"Khoẻ! Khoẻ lắm!"
Câu hỏi thăm của Dương Thanh làm đối phương vui cực kỳ, cười to nói: "Tám gia tộc lớn ở Yến Đô đã bị rất nhiều thế lực bên ngoài thay thế rồi".

"Lúc trước có một thế lực mới đến có ý đồ muốn gia tộc Vũ Văn phải chịu thua, kết quả sau khi biết quan hệ giữa chúng ta, bọn họ xin lỗi rồi đền bù, ha ha ha…"
Vũ Văn Cao Dương cười to, giọng còn hơi tự hào.

"Bố, lúc trước con xin lỗi bố".

Dương Thanh chợt nói.

Lần này, đầu bên kia im lặng.

Không biết có phải nghe nhầm không mà hình như Dương Thanh nghe tiếng khóc thật khẽ.

Thoáng chốc Vũ Văn Cao Dương cười ha ha: "Con nói gì vậy? Mặc dù con và bố không có quan hệ huyết thống nhưng Vũ Văn Cao Dương bố nuôi con từ nhỏ, trong lòng bố, con cũng là con trai của bố!"
Dù Vũ Văn Cao Dương cười nhưng nụ cười lại toát lên chút nghẹn ngào.

Lòng Dương Thanh càng áy náy hơn, anh luôn nghĩ rằng Vũ Văn Cao Dương đuổi hai mẹ con anh ra khỏi gia tộc nên mẹ anh mới bệnh nặng rồi mất.

Đến sau này anh mới biết Vũ Văn Cao Dương đuổi hai mẹ con ra khỏi Yến Đô không phải là vì bản thân ông ta mà là vì bảo vệ hai mẹ con họ.

Không những thế, khi mẹ Dương Thanh mang thai anh, Vũ Văn Cao Dương đã biết đứa con trong bụng của mẹ Dương Thanh là con của người khác.

Nhưng ông ta vẫn lấy mẹ Dương Thanh, hơn nữa còn nuôi Dương Thanh như con trai ruột của mình, đến sau này do áp lực của gia tộc, vì bảo vệ hai mẹ con, ông ta mới hạ quyết tâm đuổi họ ra khỏi Yến Đô.

“Bố, bố cố gắng giữ sức khoẻ, con chúc bố mạnh khoẻ!”

Chương 1284: 1284: Gặp Nhau Lần Cuối

Nhìn phần bụng nhô lên của Ngải Lâm, Dương Thanh càng áy náy hơn.

Ngải Lâm sắp sinh rồi mà còn liên luỵ đến họ.

"Anh Thanh, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"
Mã Siêu nghi ngờ hỏi.

Dương Thanh cười khẽ lắc đầu: "Không có gì, tôi đắc tội một kẻ thù cực kỳ mạnh, có thể sẽ liên luỵ đến hai người".

"Tìm hai người là muốn nói xin lỗi nhiều lắm, tiện thể mong hai người hãy rời khỏi Yến Đô một khoảng thời gian".

Dứt lời, vẻ mặt Mã Siêu và Ngải Lâm đều thay đổi.

Không phải không muốn rời Yến Đô, họ có thể đi bất kỳ lúc nào.

Chỉ là Dương Thanh nói rất nhẹ nhàng nhưng họ có thể cảm nhận được chắc chắn Dương Thanh muốn tự đối diện một mình.

"Dương Thanh, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cậu chuẩn bị định tự đối diện với tất cả, hơn nữa tình hình còn là cửu tử nhất sinh đúng không?"
Ngải Lâm nghiêm túc nhìn Dương Thanh chằm chằm, hỏi anh.

Họ đã từng gặp nhau ở biên giới phía Bắc, hiểu rõ đối phương là người thế nào.

Nếu không phải không còn cách nào khác, chắc chắn Dương Thanh sẽ không để họ rời Yến Đô.

Hơn nữa từ ánh mắt Dương Thanh, họ cảm nhận được sự áy náy đến nặng nề và sự luyến tiếc không nỡ.

Mặt Mã Siêu tái mét, những lời vợ mình nói làm anh ta sực tỉnh lại ngay, chắc chắn là xảy ra chuyện gì lớn, lớn đến mức Dương Thanh cũng không thể giải quyết nổi.

“Hai người có tin tôi không?”
Dương Thanh chợt nghiêm túc hỏi.

Mã Siêu và Ngải Lâm đều run lên, do dự.

“Cậu Thanh, cậu không cần phải hỏi chúng tôi câu này đâu.

Cậu biết rõ chúng tôi có tin cậu hay không, cậu hỏi vậy là để chúng tôi phải nghe lời cậu rời khỏi Yến Đô này, vứt bỏ để cậu phải một mình đối diện với mọi thứ”.

Ngải Lâm nói.

Mã Siêu gật đầu: “Lúc trước em luôn tin anh nhưng lần này, anh có nói gì em cũng không tin”.

Nhìn thái độ kiên quyết của hai vợ chồng, Dương Thanh đau khổ, xem ra không thể lừa hai vợ chồng này rồi.

“Không giấu gì hai người, tôi đắc tội với cao thủ đứng đầu của một Hoàng tộc cổ xưa, cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Thực lực bây giờ của tôi chỉ mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh”.

Dương Thanh không giấu nữa, nói đúng sự thật: “Có lẽ hai người cũng biết dù là ở Thần Cảnh thì giữa hai cảnh giới nhỏ cũng hơn kém nhau rất nhiều”.

“Huống chi là Siêu Phàm Cảnh trên cả Thần Cảnh, tôi là người mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, trước mặt cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, e là cửu tử nhất sinh!”
“Tôi giết con trai của bà ta, bà ta là một kẻ điên, hai tiếng nữa bà ta sẽ đến Yến Đô.

Nếu như để bà ta đến Yến Đô, tất cả những người có liên quan đến tôi sẽ bị bà ta giết hết”.

“Tôi định tự đến Ninh Châu, chặn bà ta trước khi bà ta quá cảnh”.

“Bây giờ tôi chỉ còn khoảng năm mươi phút nữa là phải chạy đến Ninh Châu rồi.

Trong năm mươi phút cuối cùng này, tôi muốn gặp những người cần gặp”.

Dương Thanh nói xong, Mã Siêu và Ngải Lâm đều ngạc nhiên.

Cuối cùng họ cũng biết lần này kẻ thù mà Dương Thanh phải đối mặt mạnh đến nhường nào.

Hoàng tộc cổ xưa là gia tộc lớn mạnh hơn bốn Hoàng tộc lớn, cao thủ Thần Cảnh nhiều như mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít.

Bây giờ, Dương Thanh lại đắc tội với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa.

"Anh Thanh, em đi với anh!"
Mã Siêu kiên quyết nói.

Dương Thanh lắc đầu, nhìn Mã Siêu nói: "Không phải tôi khinh thường cậu mà dù cậu có bộc phát sức mạnh Thần Cảnh đỉnh phong đi chăng nữa, cậu cũng không thể đến gần cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh".

"Nếu cậu đi với tôi thì tôi phải dồn hết sức chiến đấu hay tôi sẽ phân tâm để bảo vệ cậu?"
"Cậu cũng hiểu rõ một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đến tôi còn không đấu nổi, huống chi là Thần Cảnh trung kỳ như cậu?"
"Còn hai tháng nữa là Ngải Lâm sinh rồi đúng không? Tôi chúc mừng trước nhé, Ngải Lâm sắp làm mẹ rồi, Mã Siêu cũng sắp làm bố rồi".

Dương Thanh bình tĩnh cười dịu dàng.

Mã Siêu và Ngải Lâm thì không cười nổi, Mã Siêu siết chặt nắm đấm, ánh mắt không cam tâm.

Anh ta biết Dương Thanh nói đúng, với thực lực bây giờ của anh ta, nếu anh ta đi theo Dương Thanh thì không giúp được gì mà còn thành gánh nặng của Dương Thanh.

"Anh Thanh!"
Mắt Mã Siêu đỏ hoe, nghẹn ngào: "Anh hứa với em là phải bình an trở về!"
Ngải Lâm cũng nghẹn ngào: "Đúng vậy, cậu phải bình an trở về! Cậu là bố nuôi của con tôi, cậu phải về!"

“Đúng, con em không thể không có bố nuôi được!”, Mã Siêu nói.

“Được, tôi hứa với hai người tôi sẽ bình an trở về!”

Dương Thanh mỉm cười, nét mặt kiên quyết: “Không những là vì hai người mà còn vì con trai nuôi chưa chào đời của tôi nữa đúng không? Hoặc là con gái nuôi?”

“Cậu Thanh, cậu yên tâm đi, chúng tôi sẽ đi trốn, tuyệt đối không làm cậu phải lo”.

Ngải Lâm nói rồi kéo Mã Siêu xoay người đi.

Họ hiểu rõ thời gian Dương Thanh ở lại Yến Đô không còn nhiều, phải gặp những người khác nữa.

Họ chiếm thêm một giây của Dương Thanh thì cũng tương đương với chiếm một giây thời gian Dương Thanh ở bên vợ con.

Nhìn hai vợ chồng rời đi, mắt Dương Thanh cũng ươn ướt.

Nếu không phải bất đắc dĩ thì anh đâu nỡ làm như vậy?

“Anh Thanh!”

Dương Thanh vừa đến là Phùng Tiểu Uyển thấy anh ngay, sau khi Mã Siêu và Ngải Lâm đi rồi cô ấy mới làm phiền Dương Thanh.

“Tiểu Uyển, anh Thanh về rồi đây!”

Dương Thanh cười khẽ.

Anh đã hứa với thần y Phùng là phải bảo vệ Phùng Tiểu Uyển nhưng anh không biết sau này anh có thể tiếp tục bảo vệ cô ta hay không.

“Em đi theo anh Siêu của em đi!”

Dương Thanh chỉ nói một câu.

Ban nãy lúc anh nói với Mã Siêu và Ngải Lâm, Phùng Tiểu Uyển đã đến rồi nên không cần phải giải thích nhiều.

Anh đến là để gặp người thân và bạn bè lần cuối rồi mới yên tâm rời đi.

Mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, nước mắt rưng rưng, nhìn Dương Thanh chằm chằm, vẻ mặt đau lòng.

“Anh Thanh, anh phải bình an trở về!”

Một lúc lâu sau, cuối cùng Phùng Tiểu Uyển cũng lên tiếng, giọng cực kỳ nghẹn ngào.

Dương Thanh duỗi tay xoa đầu Phùng Tiểu Uyển, cười nói: “Yên tâm đi, anh Thanh của em mạng lớn lắm, giống như con gián đánh mãi không chết.

Chắc chắn anh sẽ về, anh đã hứa với thần y Phùng là sẽ bảo vệ em cả đời mà!”

“Anh Thanh, em sẽ đợi anh!”

Phùng Tiểu Uyển lau nước mắt, vội vã lấy một chiếc bình sứ trắng ra đưa cho Dương Thanh rồi nói: “Anh Thanh, đây là thuốc em mới chế tạo ra, tổng cộng có ba viên”.

“Mỗi lần uống một viên, có thể tăng chút thực lực nhưng tác dụng phụ rất mạnh.

Uống càng nhiều thì độc tố tích tụ trong cơ thể anh sẽ càng nhiều, ảnh hưởng nghiêm trọng nền tảng võ thuật của anh”.

“Nếu không bất đắc dĩ thì đừng uống thuốc này!”

Phùng Tiểu Uyển dặn dò.

Dương Thanh vui vẻ và ngạc nhiên như thể nhìn thấy hy vọng.

Bây giờ anh đang ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu uống ba viên liên tục, có lẽ thực lực của anh có thể tăng đến Siêu Phàm Nhị Cảnh nhỉ?

Chỉ thua Siêu Phàm Tam Cảnh một bậc, nếu anh cố gắng dốc hết sức, có lẽ có thể miễn cưỡng đấu một trận đúng không?

“Tiểu Uyển, cảm ơn em!”

Dương Thanh cảm ơn.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu, mắt đỏ hoe chạy đi.

Nhìn bóng lưng đã rời đi của Phùng Tiểu Uyển, Dương Thanh khẽ cười dịu dàng.

Chương 1285: 1285: Cảnh Tiên Thoát Tục

Anh thấy ba viên thuốc tăng cường thực lực mà Phùng Tiểu Uyển cho ba mình, lập tức tự tin hơn.

Đương nhiên, cho dù anh dùng hết, thực lực có thể miễn cưỡng nâng cao được một cảnh giới đã là rất mạnh rồi.

Nhưng vẫn còn chênh lệch rất lớn với Vũ Vũ Lan Siêu Phàm Tam Cảnh.

Lại nói, anh có đan dược và thủ đoạn nâng cao thực lực, Vũ Vũ Lan là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Vũ, lẽ nào bà ta lại không có?

"Chào chủ tịch!"

Sau khi Dương Thanh bước vào tập đoàn Nhạn Thanh, lập tức có người chào hỏi.

Dương Thanh khẽ mỉm cười gật đầu: "Chào các anh!"

Mãi đến lúc Dương Thanh bước vào thang máy rời đi, những nhân viên ở đại sảnh tầng một mới hoàn hồn.

"Không ngờ chủ tịch cười với tôi!"

"Chủ tịch cũng cười với tôi, còn chào tôi nữa!"

…!

Một đám nhân viên ở tầng thấp nhất đều hưng phấn.

"Chủ tịch!"

Lạc Bân đang bận rộn thì thấy Dương Thanh đến, ông ta lập tức đứng dậy.

Dương Thanh khẽ gật đầu: "Ông cứ gồi xuống nói chuyện!"

Lạc Bân làm sao dám ngồi, vội vàng rót nước mang tới cho Dương Thanh và cung kính đứng trước mặt anh.

Dương Thanh không biết phải làm sao.

Lạc Bân luôn cung kính như thế thật sự làm người ta không chịu nổi.

“Chủ tịch, cậu có gì dặn dò ạ?”
Lạc Bân nơm nớp lo sợ hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Ông đừng căng thẳng như vậy, ông đã làm rất tốt.

Một năm qua, ông đã phải vất vả rồi!”
“Chủ tịch, tôi không hề vất vả!”
Lạc Bân vội vàng trả lời, đồng thời hơi nghi ngờ.

Ông ta thấy Dương Thanh hôm nay vô cùng kỳ lạ.

“Sau này lại phải làm phiền ông lo cho tập đoàn Nhạn Thanh rồi!”
Dương Thanh vừa nói dứt lời thì đứng dậy rời đi.

Mãi đến khi anh đi rồi, Lạc Bân mới lẩm bẩm: “Sao mình có cảm giác chủ tịch là lạ vậy?”
Dương Thanh cũng không bảo Lạc Bân rời đi.

Dù sao ông ta chỉ là cấp dưới của anh, chẳng lẽ Vũ Vũ Lan còn không bỏ qua cho ông ta sao?
Sau khi rời khỏi chỗ của Lạc Bân, Dương Thanh đi tới văn phòng của Tần Y.

“Chủ tịch, anh tới rồi!”
Tần Y thấy Dương Thanh thì cười rất tinh nghịch nói.

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu: “Gọi anh rể là được rồi!”
“Anh rể đến văn phòng của em có gì chỉ giáo vậy?”, Tần Y cười hì hì nói.

“Em chuẩn bị đi, anh sẽ dẫn mọi người đi du lịch!”
Dương Thanh vừa cười vừa nói.

“Du lịch ạ? Chúng ta đi ngay bây giờ sao?”
Tần Y kinh ngạc đến ngây người.

Dù sao bây giờ đang trong thời gian làm việc, sao Dương Thanh lại đột nhiên muốn đi du lịch chứ?
Anh gật đầu: “Đúng vậy, ngay bây giờ”.

Anh nói xong lại liếc nhìn đồng hồ, vừa cười vừa nói: “Anh chỉ cho em mười phút chuẩn bị, sau đó tập trung ở đại sảnh tầng một.

Nếu em đến muộn, anh sẽ không dẫn em đi nữa”.

“Được rồi, được rồi, em sẽ thu dọn đồ ngay đây!”

Cho dù Tần Y rất kinh ngạc nhưng vẫn bắt đầu vội vàng thu dọn đồ.

Dương Thanh mỉm cười rời đi, cuối cùng tới văn phòng của Tần Thanh Tâm.

“Chồng!”

Tần Thanh Tâm vừa nhìn thấy Dương Thanh thì thoáng ngẩn người, sau đó vội vàng nhào vào trong lòng anh.

Dương Thanh ôm chặt lấy vợ mình.

Đến bây giờ, Tần Thanh Tâm còn chưa biết anh đã đi đâu trong ba ngày mất tích này.

“Chồng, lần sau anh rời đi phải nói với em một tiếng, được không?”

Tần Thanh Tâm nghẹn ngào nói: “Anh có biết ba ngày qua em chưa từng ngủ ngon, vừa nhắm mắt lại đã thấy anh đầm đìa máu”.

“Chồng, em thật sự không thể thiếu anh được, con gái cũng không thể không có anh”.

Tần Thanh Tâm gần như cầu xin làm Dương Thanh càng áy náy hơn.

“Vợ, lần này là ngoài ý muốn thôi.

Sau này gặp phải chuyện như vậy, anh chắc chắn sẽ nói trước cho em biết”.

Dương Thanh cười nói: “Được rồi, em bỏ công việc đấy, chuẩn bị đồ đi, anh sẽ dẫn mọi người đi du lịch!”

“Du lịch ạ?”

Tần Thanh Tâm phản ứng giống Tần Y, hết sức kinh ngạc.

“Anh đã chuẩn bị xong máy bay tư nhân, vừa rồi cũng đã thông báo với Y Y rồi.

Bây giờ chúng ta đi đón bố và Tiêu Tiêu, sau đó rời khỏi Yến Đô”.

Dương Thanh cố gắng nói chuyện thật bình tĩnh.

"Chồng, sao anh đột nhiên muốn đi du lịch thế?"
Tần Thanh Tâm nghi ngờ, nhìn chằm chằm vào mắt Dương Thanh nhưng không thấy được gì cả.

Không biết sao, cô luôn cảm giác không đúng.

"Lần này anh đi chấp hành nhiệm vụ đã tới một nơi tuyệt đẹp có núi có sông quả thật giống như cảnh tiên thoát tục, lúc đó anh đã nghĩ chờ tới lúc về sẽ dẫn mọi người tới đó".

Dương Thanh vừa cười vừa nói: "Cho nên anh vừa về đã tới tìm mọi người, chỉ sợ người khác phát hiện ra tiên cảnh kia thôi".

"Anh đã căn dặn Lạc Bân rồi, mấy ngày tới ông ấy sẽ chịu trách nhiệm về tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ em yên tâm rồi chứ? Vậy chúng ta mau đi thôi!"
Dương Thanh kéo Tần Thanh Tâm ra khỏi văn phòng.

Suốt đường đi, anh đều nắm chặt tay cô.

Đây là lần đầu tiên anh nắm tay Tần Thanh Tâm trong tập đoàn Nhạn Thanh như vậy, rất nhiều nhân viên đều kinh ngạc.

Chờ đến lúc bọn họ đến đại sảnh tầng một thì thấy Tần Y đã chờ sẵn.

Trong lúc xuống đây, Tần Y đã nóng lòng gọi điện thoại cho Tần Đại Dũng, bảo ông ấy lập tức qua trường mầm non gặp mặt.

Lúc bọn họ đến trường mầm non thì Tần Đại Dũng cũng đã đến.

Bọn họ đón Tiêu Tiêu, sau đó năm người một nhà đi về phía sân bay quốc tế Yến Đô.

Trên đường đi, trong xe đều là tiếng nói cười của Tần Y và Tiêu Tiêu, bầu không khí rất hài hòa.

Dương Thanh cũng thỉnh thoảng nói vài câu, chỉ có Tần Thanh Tâm luôn hoang mang vì có dự cảm xấu.

Ba giờ hai mươi bảy phút chiều, cả nhà năm người cuối cùng đã tới sân bay quốc tế Yến Đô.

Mà lúc này chỉ còn một giờ nữa là chuyến bay của Vũ Vũ Lan sẽ bay tới Ninh Châu.

Từ Yến Đô đến Ninh Châu chỉ mất bốn mươi lăm phút, nói cách khác Dương Thanh còn có mười lăm phút cuối cùng có thể đoàn tụ với người nhà.

"Dương Thanh, chỗ con nói thật sự đẹp như vậy sao?"
Tần Đại Dũng mỉm cười hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Đúng là rất đẹp đấy bố.

Chỗ đó có núi có sông, còn có thảo nguyên và rừng rậm, trên thảo nguyên đều là ngựa, dê, bò, nước trong núi xanh, quả thật chính là cảnh tiên nơi trần thế.

Con cạn vốn từ nên không thể nào diễn tả hết được vẻ đẹp của nó".

"Bây giờ chúng ta bay, qua tới đó đúng lúc chập tối, nói không chừng còn có thể ngắm mặt trời lặn nữa".

"Chờ tới tối, chúng ta sẽ dựng lều vải trên thảo nguyên và đốt lửa trại, có thể hát hò nhảy múa quanh đống lửa".

"Muộn một chút lại có thể nằm trên thảo nguyên, ngẩng đầu nhìn ngắm sao trên bầu trời, biết đâu còn có thể thấy sao băng!"
Dương Thanh vừa cười vừa nói.

Tần Đại Dũng và Tần Y đều hưng phấn, dường như nóng lòng đi tới nơi mà Dương Thanh đã nói.

"Cậu Thanh!"
Đúng lúc này, Đoàn Vô Nhai dẫn theo Độc Du và Đoàn Ngữ Yên đi tới.

"Đúng rồi, con suýt quên nói cho mọi người biết, mấy người này là bạn con, bọn họ cũng sẽ đi cùng chúng ta".

Dương Thanh cười nói, sau đó vội vàng giới thiệu cho bọn họ làm quen với nhau.

Thời gian tốt đẹp thường trôi qua rất nhanh.

Dường như chỉ chớp mắt đã hết mười phút, Dương Thanh cũng chỉ còn lại năm phút để lên máy bay.

"Đi thôi, chúng ta lên máy bay thôi!"

Chương 1286: 1286: Đi Tìm Bố

Không ai biết sau khi Dương Thanh vào phòng nghỉ trong cùng đã theo cửa sau xuống khỏi máy bay.

"Ù ù ù!"

Dương Thanh vừa xuống máy bay thì tiếng động cơ máy bay vang lên.

Ngay sau đó, chiếc máy bay bắt đầu di chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng bay lên không trung.

Dương Thanh nhìn máy bay dần biến mất, hai mắt chợt ướt.

"Anh Thanh!"

Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Dương Thanh xoay người lại, nhìn thấy Mã Siêu dẫn theo Ngải Lâm đi tới, Phùng Tiểu Uyển cũng có mặt ở đó.

Mấy người đều đỏ mắt nhìn Dương Thanh.

Anh cong môi khẽ cười, lần lượt nhìn ba người rồi xoay người đi nhanh về phía trước.

Ba người nhìn Dương Thanh bước từng bước rời đi, lại thấy anh đột nhiên vung cánh tay lên và nói với mấy người mà không hề quay lại: "Anh đi đấy!"

"Anh Thanh, bọn em chờ anh về!"

Mã Siêu hét lớn một tiếng.

Dương Thanh không trả lời, bước nhanh hơn và leo lên một chiếc máy bay tư nhân khác.

Bây giờ thời gian cấp bách, anh phải chạy tới Ninh Châu với tốc độ nhanh nhất.

"Chồng, cậu Thanh chắc chắn sẽ bình an trở về, đúng không?"

Ngải Lâm nắm lấy tay Mã Siêu, giọng hơi nghẹn ngào nói.

Mã Siêu nắm chặt tay vợ và nói với giọng điệu vô cùng kiên định: “Anh ấy chắc chắn sẽ về!”

“Ầm ầm ầm!”

Chiếc máy bay tư nhân mà Dương Thanh đang ngồi đã lao lên không trung, nhanh chóng biến mất khỏi bầu trời Yến Đô.

Mỗi người đều âm thầm cầu khẩn, hi vọng anh có thể bình yên trở về.

“Chúng ta cũng nên rời khỏi Yến Đô thôi”.

Mã Siêu liếc nhìn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, nói.

“Được!”

Hai cô đáp, sau đó rời đi cùng anh ta.

Bọn họ không biết lần này mình đi tới bao giờ mới có thể trở về nhưng chắc chắn sẽ luôn chờ đợi, cho tới khi biết Dương Thanh quay về, bất kể phải chờ bao lâu.

Cùng lúc đó, trong Hoàng phủ của Hoàng tộc họ Đoàn.

“Phụ hoàng, chắc Vũ Vũ Lan sẽ đến Ninh Châu trong bốn mươi phút nữa”.

Đoàn Vô Hằng nhìn về phía Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng và nói.

Từ sau khi Đoàn Hoàng nói cho Đoàn Vô Nhai biết tung tích của Vũ Vũ Lan, lão ta vẫn ngồi trên ngai vàng với vẻ bất an.

Cho đến lúc Đoàn Vô Hằng nói chuyện, Đoàn Hoàng mới có phản ứng.

Lão ta đứng dậy đi tới ngoài điện Đoàn Hoàng và đứng chắp tay nhìn về phía Ninh Châu.

“Ta cũng không biết mình làm vậy rốt cuộc là tốt hay xấu”.

Đoàn Hoàng đột nhiên nói với vẻ phức tạp.

Dù sao Vũ Vũ Lan cũng là người phụ nữ mà lão ta yêu suốt cả cuộc đời, cho dù bây giờ hai người đã xa nhau bốn mươi năm nhưng lão ta vẫn yêu Vũ Vũ Lan như ngày nào.

Đồng thời hôm nay gặp được Vũ Vũ Lan, Đoàn Hoàng có thể cảm giác được bà ta vẫn còn tình cảm với mình.

Nếu không, bà ta sẽ không nhẹ tay như vậy, chắc chắn bà ta sẽ san bằng Hoàng tộc họ Đoàn.

Vũ Vũ Lan rất mạnh nhưng lão ta lại có một dự cảm xấu, vì không điều tra ra được gia thế của Dương Thanh nên lão ta mới thấy lo lắng.

Nếu đúng như lão ta suy đoán, Dương Thanh xuất thân từ gia tộc Cổ Võ, với tài năng võ thuật của anh tất nhiên sẽ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh âm thầm bảo vệ.

Để tránh cho Dương Thanh phát hiện ra, thực lực của đối phương chỉ có thể cao hơn anh.

Bản thân Dương Thanh đã là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu có người âm thầm bảo vệ mà không để cho anh phát hiện, vậy thực lực sẽ mạnh tới mức nào?

Một khi Vũ Vũ Lan muốn giết Dương Thanh, tất nhiên sẽ khiến cho siêu cao thủ ẩn nấp trong bóng tối phải ra mặt.

Lão ta nói cho Dương Thanh biết tung tích của Vũ Vũ Lan, nếu có cao thủ gia tộc Cổ Võ giết Vũ Vũ Lan, vậy tương đương với lão ta là kẻ gây họa.

Nghĩ đến đây, Đoàn Hoàng càng thấy hổ thẹn hơn.

“Phụ hoàng đừng lo lắng, Dương Thanh hay Vũ Vũ Lan đều rất mạnh, muốn giết chết bọn họ cũng không dễ dàng gì đâu”.

Đoàn Vô Hằng an ủi.

Đoàn Hoàng không nói gì nhưng trong đôi mắt vẫn vô cùng lo lắng.

Trong lúc Đoàn Hoàng đang lo lắng, Đoàn Vô Nhai ở trên máy bay tư nhân cũng rất lo lắng.

Trên đường đi, Tần Y và Tiêu Tiêu đều vô cùng kích động, trên máy bay luôn vang lên tiếng nói cười, chỉ có Tần Thanh Tâm vẫn bất an, thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng nghỉ trong cùng.

“Chị Tâm, chị muốn ăn gì không?”
Đoàn Ngữ Yên mỉm cười nhìn về phía Tần Thanh Tâm hỏi.

Tần Thanh Tâm khẽ lắc đầu: “Chị ăn không vào, cảm ơn!”

“Thanh Tâm, chắc cháu mới ngồi máy bay tư nhân lần đầu nhỉ? Có phải cháu thấy hơi căng thẳng không?”
Đoàn Vô Nhai cũng nói: “Thật ra lần đầu chú ngồi máy bay tư nhân cũng thấy không quen nhưng nghĩ lại thì chẳng khác với máy bay chở khách bình thường, điểm khác biệt duy nhất là máy bay tư nhân càng rộng hơn, sang trọng hơn thôi”.

Ông ta sợ rằng Tần Thanh Tâm đột nhiên chạy vào phòng nghỉ tìm Dương Thanh nên chủ động tìm đề tài nói chuyện với cô.

Tần Thanh Tâm cười gượng, trông vẫn có vẻ tâm sự nặng nề.

“Mẹ, sao bố không chơi với Tiêu Tiêu?”
Tiêu Tiêu chợt hỏi, còn liếc nhìn về phía phòng nghỉ.

Giờ phút này, mặt hai người Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên đều biến sắc và căng thẳng.

Tần Thanh Tâm hơi do dự.

Từ sau khi lên chiếc máy bay này, cô vẫn thấy bất an, luôn cảm giác như Dương Thanh giấu mình chuyện gì đó.

Đặc biệt là trước khi máy bay cất cánh, lúc Dương Thanh nói muốn đi nghỉ còn nhìn cô và Tiêu Tiêu với ánh mắt vô cùng lưu luyến.

Bây giờ nghe con gái nói vậy, cô dường như tìm được lý do để mình đến làm phiền Dương Thanh nghỉ ngơi.

“Vậy chúng ta đi tìm bố, được không?”
Tần Thanh Tâm nói.

“Được!”
Trên gương mặt nhỏ nhắn Tiêu Tiêu vô cùng vui mừng.

Cô bé đã mấy ngày không gặp bố, giờ khó lắm mới gặp được, chỉ muốn bố chơi với mình.

"Chị Tâm!"

Đoàn Ngữ Yên vội vàng kéo tay Tần Thanh Tâm.

Tần Thanh Tâm thoáng ngây người nhìn Đoàn Ngữ Yên với vẻ nghi ngờ: "Ngữ Yên, em làm gì vậy?"

"Chị Tâm, mấy ngày nay anh Thanh đã quá mệt mỏi rồi, chị để cho anh ấy được nghỉ ngơi thêm một lát đi!"

Đoàn Ngữ Yên cố gắng nói chuyện thật bình tĩnh.

Cô ấy không hay lừa người, đây là lần đầu tiên nên vẻ mặt không được tự nhiên.

Đặc biệt là khi Tần Thanh Tâm cứ nhìn chằm chằm vào cô ấy, khiến cô ấy có cảm giác như bị nhìn thấu.

"Thanh Tâm, Ngữ Yên nói đúng đấy.

Dương Thanh quá mệt rồi, con để cho nó nghỉ ngơi thêm một lát.

Chờ tới lúc xuống máy bay, chúng ta lại đánh thức nó sau".

Tần Đại Dũng cũng nói.

Tần Y cười xấu, nói với Tần Thanh Tâm: "Chị, em thấy chị vẫn luôn có vẻ tâm sự nặng nề, thật ra là chị không gặp anh rể mấy ngày nên nhớ anh ấy chứ gì?"

Tần Thanh Tâm lập tức đỏ mặt, liếc nhìn về phía phòng nghỉ.

Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên biết rõ chân tướng đều căng thẳng nhìn Tần Thanh Tâm.

Nếu cô cứ kiên trì muốn đi tìm Dương Thanh, vậy bọn họ phải làm thế nào?

"Ngữ Yên, hình như em rất sợ chị tới phòng nghỉ tìm Dương Thanh?"

Tần Thanh Tâm đột nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Đoàn Ngữ Yên.

Đoàn Vô Nhai thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tần Thanh Tâm, thầm nghĩ không xong rồi.

Đoàn Ngữ Yên mới nói dối lần đầu tiên, sao có thể chịu được khi Tần Thanh Tâm cứ nhìn chằm chằm như vậy? Cô ấy nhất thời hoảng loạn, ánh mắt né tránh.

"Tiêu Tiêu, chúng ta đi tìm bố!"

Tần Thanh Tâm càng thấy bất an hơn, kéo Tiêu Tiêu đi về phía phòng nghỉ.

Chương 1287: 1287: Cuối Cùng Đã Đến

“Thanh Tâm, cháu không được vào đó!”

Đoàn Vô Nhai nhanh nhẹn chắn trước cửa phòng nghỉ, nói với vẻ kiên định.

Dương Thanh đã giao nhiệm vụ bảo vệ người nhà cho ông ta, bây giờ vẫn chưa tới nơi, nếu Tần Thanh Tâm biết Dương Thanh không ở trên máy bay, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ông ta là người si tình, cũng biết tình cảm giữa Tần Thanh Tâm và Dương Thanh sâu sắc đến mức nào.

Một khi Tần Thanh Tâm mất kiểm soát, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“Chú Đoàn, xin chú tránh ra!”

Nỗi bất an trong lòng Tần Thanh Tâm ngày càng mãnh liệt.

Đoàn Ngữ Yên không dám nhìn thẳng vào mắt cô, bây giờ Đoàn Vô Nhai cũng định ngăn cô vào phòng nghỉ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không hay rồi.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

Lúc này, Tần Đại Dũng và Tần Y cũng nhận ra sự khác thường.

“Rất xin lỗi, nếu không có mệnh lệnh từ cậu Thanh, chú sẽ không cho bất cứ ai bước vào phòng nghỉ!”

Đoàn Vô Nhai đứng ở cửa ra vào, kiên định nói.

“Chú Đoàn, chú nói cho cháu biết, có phải anh ấy không còn ở trong đó nữa không?”

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, giọng cũng hơi nghẹn ngào.

Đoàn Vô Nhai thầm giật mình, cô gái này đã phát hiện rồi ư?

“Thanh Tâm, cháu nói gì thế?”

Đoàn Vô Nhaigiả vờ ngờ vực: “Chúng ta đã tận mắt

thấy cậu Thanh đi nghỉ ngơi, sao cậu ấy lại không ở trong đó được?”

Vừa nãy Đoàn Ngữ Yên suýt để lộ chuyện nên bây giờ không dám nói tiếp nữa, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy tràn ngập vẻ tự trách và áy náy.

“Thanh Tâm, con sao vậy?”

Tần Đại Dũng bước đến bên Tần Thanh Tâm, hỏi với vẻ khó hiểu.

Tần Y cũng kéo tay Tần Thanh Tâm, nói với vẻ lo âu: “Chị, chị nói thế là sao chứ? Chẳng phải anh rể đã vào đó nghỉ ngơi ư?”

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe: “Chị có linh cảm, Dương Thanh không còn ở trong đó nữa rồi”.

“Sao có thể chứ?”

Lúc này Tần Đại Dũng cũng cảm thấy Tần Thanh Tâm đang gây chuyện, ông ấy mỉm cười: “Con thấy Dương Thanh mệt quá nên không yên tâm ư?”

Tần Thanh Tâm nhìn về phía Đoàn Vô Nhai, nói với vẻ cầu khẩn: “Chú Đoàn, xem như cháu xin chú, cho cháu vào đó xem sao được không?”

“Nếu anh ấy ở trong đó, cháu sẽ lặng lẽ rời đi chứ không quấy rầy”.

“Cháu chỉ muốn xác nhận anh ấy vẫn ở trên máy bay mà thôi!”

Thấy Tần Thanh Tâm như thế, Đoàn Vô Nhaisợ hết hồn, vội nói: “Thanh Tâm, cháu nói quá rồi!”

“Không phải chú không cho cháu vào, mà cậu Thanh đã có lệnh, không cho phép bất cứ ai vào trong, chú chỉ làm theo mà thôi, hy vọng cháu hiểu cho chú nhé”.

Ông ta chỉ có thể nói vậy.

Ngay cả Tần Y cũng cảm thấy khác thường, bèn nhìn về phía Đoàn Vô Nhai: “Chú Đoàn, chị cháu chỉ muốn vào xem thôi cũng không được ạ?”

“Chẳng lẽ ngay cả người làm vợ như chị ấy cũng không có tư cách nhìn anh ấy một cái ư?”

Đoàn Vô Nhai vẫn kiên định như cũ, lắc đầu: “Rất xin

lỗi!”

Nhìn dámg vẻ gần như vô tình của Đoàn Vô Nhai, Tần Thanh Tâm bỗng thấy hơi tuyệt vọng.

“Tránh ra!”

Tần Y không thể chịu nổi nữa, tức giận quát lên vớiĐoàn Vô Nhai: “Chú tránh ra cho cháu!”

Đoàn Vô Nhai vẫn thờ ơ như một tòa tháp sắt, cho dù Tần Y đẩy kiểu gì thì cũng không di chuyển.

“Anh rể!”

Tần Y bỗng hô lớn: “Anh rể, rốt cuộc anh đang làm gì? Tại sao không cho bọn em vào chứ?”

“Anh rể, anh có nghe thấy không?”

“Nếu anh nghe thấy thì mau ra ngoài đi!”

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Thấy Tần Y hét lớn như thế, Đoàn Vô Nhai vô cùng ngạc nhiên.

Tuy ông ta đang chặn cửa phòng nghỉ nhưng không thể ngăn Tần Y hét.

Nhưng cho dù Tần Y gọi thế nào thì trong phòng vẫn im re.

Nước mắt Tần Thanh Tâm lập tức rơi lã chã: “Dương Thanh, rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Tần Y cũng có vẻ ngơ ngác: “Anh rể không ở trong đó thật à?”

Cô ta gọi bao nhiêu câu như thế mà Dương Thanh vẫn không trả lời, tức là Dương Thanh không hề ở đây.

Tần Đại Dũng cũng ngơ ngác: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chẳng phải Dương Thanh đã lên máy bay với chúng ta ư? Rõ ràng bố thấy nó vào phòng nghỉ mà!”

Nhìn đám người đang bi thương, Đoàn Vô Nhai cắn răng, mắt đỏ hoe, chợt nói: “Đúng là cậu Thanh không ở trên máy bay!”

“Dương Thanh!”

Tần Thanh Tâm khóc lóc gọi rồi lao thẳng vào phòng nghỉ.

Nhưng phòng nghỉ trống không, làm gì còn bóng dáng của Dương Thanh nữa?

Tần Y và Tần Đại Dũng cũng vội chạy vào, đều sững sờ.

"Chú Đoàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế, Dương Thanh đâu rồi? Xin chú nói cho cháu biết, được không?"

Tần Thanh Tâm không thấy Dương Thanh đâu, sắp phát điên đến nơi rồi.

Cô kích động nói lớn.

"Cậu ấy đi rồi!"

Đoàn Vô Nhai im lặng một lúc lâu rồi mới nói.

"Đi? Anh ấy đi đâu? Tại sao phải đi chứ?"

Tần Thanh Tâm kích động hét lớn: "Rốt cuộc anh ấy đang ở đâu? Chú mau nói cho cháu biết, rốt cuộc anh ấy đang ở đâu?"

"Chú Đoàn, cháu xin chú, cháu lạy chú, chú nói cho cháu biết rốt cuộc anh ấy đi đâu được không, xin chú nói cho cháu biết được không?"

Tần Thanh Tâm nói rồi định quỳ xuống.

"Thanh Tâm, đừng làm thế!"

Đoàn Vô Nhai vội kéo Tần Thanh Tâm dậy, thấy Tần Thanh Tâm kích động như thế, ông ta cũng không vui vẻ gì cho cam.

"Chú mau nói đi, rốt cuộc anh rể cháu đi đâu rồi?"

Tần Y cũng hoảng hốt, chất vấn Đoàn Vô Nhai.

"Cậu Thanh đắc tội với một nhân vật lớn rất lợi hại, ngay cả cậu ấy cũng không nắm chắc rằng sẽ thắng, thế nên cậu ấy mới cử chú đi bảo vệ mọi người".

Rốt cuộc Đoàn Vô Nhai cũng mở miệng, nghiêm nghị nói: "Nếu cậu ấy ở với mọi người thì chỉ làm liên lụy tới mọi người mà thôi, thế nên cậu ấy đã rời khỏi Yến Đô, đến một nơi không ai tìm thấy rồi".

"Sau khi nguy cơ này qua đi, cậu ấy sẽ về tìm mọi người".

Đoàn Vô Nhai nói nửa thật nửa giả.

Nếu nói cho đám Tần Thanh Tâm biết chuyện lần này Dương Thanh đang lành ít dữ nhiều, chắc chắn họ sẽ không chấp nhận nổi.

Nhưng dù vậy, Tần Thanh Tâm vẫn không thể chấp nhận.

"Dương Thanh, đồ khốn! Anh đã nói cả đời này anh sẽ không rời khỏi em và con cơ mà, anh lừa em, anh lừa em…"

Sau khi nghe thấy Đoàn Vô Nhai nói thế, người Tần Thanh Tâm mềm nhũn, gào khóc.

Trong mắt cô, Dương Thanh chính là anh hùng vạn năng, không có phiền phức nào mà anh không giải quyết được.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh đã lừa họ rời khỏi Yến Đô, tức là kẻ địch lần này rất mạnh.

Cùng lúc đó, chiếc máy bay tư nhân mà Dương Thanh đang ngồi chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế ở Ninh Châu.

"Còn năm phút!"

Sau khi xuống máy bay, Dương Thanh nhìn đồng hồ, năm phút nữa chuyến bay quốc tế mà Vũ Vũ Lan ngồi sẽ đến.

Đúng năm phút sau, tiếng ù ù vang lên, một chiếc máy bay hành khách đáp xuống.

Cùng lúc đó, khí thế đáng sợ cũng bùng nổ từ người Dương Thanh.

Anh đến Ninh Châu là để ngăn cản Vũ Vũ Lan, một khi anh phóng khí thế ra, chắc chắn Vũ Vũ Lan sẽ cảm nhận được.

Quả nhiên ngay sau đó, một luồng khí thế đáng sợ hơn lập tức lao ra khỏi máy bay hành khách rồi khóa chặt lấy Dương Thanh.

Chương 1288: 1288: Tôi Phải Giết Cậu

Năm phút sau, ở đỉnh Ninh Sơn, hai bóng người đang đứng đối diện nhau.

“Chính cậu đã giết con trai tôi à?”
Vũ Vũ Lan nhìn Dương Thanh với nét mặt dữ tợn.

Bà ta đã biết người giết Đoàn Vô Viêm chính là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới 28 tuổi, tuy Dương Thanh chưa nói mình là ai, nhưng khí thế của anh đã đạt đến Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi.

Do đó bà ta dễ dàng đoán được thân phận của Dương Thanh.

“Đoàn Vô Viêm đáng chết!”
Dương Thanh bình tĩnh nói, xem như đang trả lời Vũ Vũ Lan.

“Cậu chán sống rồi!”
T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.
Vũ Vũ Lan nổi giận, khí thế đáng sợ lập tức bùng nổ từ người bà ta, bao trùm lấy Dương Thanh.

Ngay cả người mạnh như Dương Thanh cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, vai anh nặng trĩu như bị núi đè.

Đây chính là sự áp đảo tuyệt đối về thực lực.

Trong võ thuật, khí thế của người có cảnh giới cao hơn sẽ mang lại áp lực khổng lồ cho người ở cảnh giới thấp.

“Rầm!”
Tảng đá dưới chân Vũ Vũ Lan bỗng vỡ tan.

“Tên nhãi kia, tôi không giết loại vô danh tiểu tốt, hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu là ai?”
Vũ Vũ Lan nhìn Dương Thanh với vẻ mặt dữ tợn, tức giận chất vấn.

Tuy bà ta rất muốn giết Dương Thanh, nhưng cũng hiểu chắc chắn cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trẻ như vậy sẽ có lai lịch khó lường.

Nếu việc giết Dương Thanh sẽ mang đến tai ương cho Hoàng tộc họ Vũ, có lẽ bà ta có thể tạm thời buông bỏ thù hận.

Dương Thanh có vẻ cay đắng, đương nhiên anh biết Vũ Vũ Lan hỏi về thân phận của anh vì bà ta đang kiêng dè.

Nhưng anh cũng không biết mình có bối cảnh khó lường gì nữa.

"Bà chưa có tư cách biết tôi là ai đâu!"
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Không ngờ bây giờ anh lại lưu lạc đến mức phải cáo mượn oai hùm.

Chỉ cần cho anh thêm một khoảng thời gian, chắc chắn thực lực của anh sẽ tăng lên.

Cho dù anh chỉ đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh thì cũng không cần bị động như bây giờ nữa.

"Tôi cũng đang muốn xem xem tại sao tôi lại chưa đủ tư cách để biết thân phận của cậu đây".

Vũ Vũ Lan tức giận quát, hơi nhích chân, lập tức biến mất.

Dương Thanh vẫn luôn cảnh giác, đúng lúcVũ Vũ Lan di chuyển, anh cũng hành động theo.

"Rầm!"
Nhưng anh vừa nhúc nhích thì đã cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể ngăn cản đập thẳng vào ngực mình.

Sau tiếng động vang rền, người Dương Thanh đập mạnh vào một tảng đá.

Dưới sự va chạm mãnh liệt này, tảng đá cao khoảng 2 mét kia lập tức chia năm xẻ bảy.

"Phụt!"
Dương Thanh hộc máu, sắc mặt tái mét.

Anh cứ tưởng, cho dù mình không thắng nổi thì vẫn có thể miễn cưỡng đỡ mấy chiêu của Vũ Vũ Lan, nào ngờ ngay cả một chiêu anh cũng không tiếp được.

“Hừ!”
Vũ Vũ Lan hừ lạnh, khinh thường nhìn Dương Thanh: “Đúng là không biết tự lượng sức mình!”
“Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc cậu là ai thế?”
Vũ Vũ Lan giẫm lên ngực Dương Thanh, nghiêm nghị hỏi.

Cú giẫm này của bà ta như đá tảng nặng nghìn cân, khiến Dương Thanh không sao thở nổi.

“Bà… bà không có tư cách biết!”
Mắt Dương Thanh đỏ ngầu, anh căm tức nhìn Vũ Vũ Lan, nói một cách khó khăn.

“Rầm!”
Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.
Anh vừa dứt lời, Vũ Vũ Lan lại đá bay anh.

Vết thương của anh ngày càng nặng.

Anh cảm nhận được, hình như nội tạng của anh đã bị lệch đi rồi, cảm giác này đúng là khó chịu gần chết.

Một bình sứ trắng bỗng xuất hiện trong tay anh, đây là thuốc mà Phùng Tiểu Uyển cho anh, nếu chưa đến lúc bất đắc dĩ thì không được dùng.

Trong bình chỉ có ba viên thuốc, sẽ giúp thực lực của anh tăng mạnh, nhưng tác dụng phụ cũng lớn vô cùng.

Bây giờ anh không thể chống lại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh Vũ Vũ Lan, chắc cũng được coi là tình huống bất đắc dĩ rồi chứ?
Dương Thanh mỉm cười cay đắng, lập tức dốc cả ba viên thuốc vào miệng.

Thuốc vừa vào miệng đã tan ngay, mùi thuốc rất nồng tràn ngập trong miệng anh.

“Thịch thịch thịch!”
Ngay sau đó, tim anh bỗng đập rất nhanh, thậm chí anh còn nghe thấy tiếng tim mình đập nữa.

Có lẽ nhịp tim của anh phải nhanh gấp đôi lúc bình thường.

Theo sự tăng dần của nhịp tim, Dương Thanh cảm nhận được máu trong người mình đang sôi trào, các tế bào của cơ thể đang hấp thu dược hiệu vô cùng mạnh mẽ.

Không những thế, một luồng sức mạnh đáng sợ đang lan ra khắp người anh.

Anh thấy toàn thân mình tràn ngập sức mạnh.

"Ừm?"
Đương nhiên Vũ Vũ Lan cũng phát hiện sự biến đổi của Dương Thanh, lập tức nhíu mày, sắc mặt hơi nghiêm nghị.

Đương nhiên bà ta có thể cảm nhận rõ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, thực lực của Dương Thanh đã tăng từ Siêu Phàm Nhất Cảnh lên đến Siêu Phàm Nhị Cảnh rồi.

Ngay cả thiên tài số một của Hoàng tộc họ Vũ như bà ta cũng chỉ mới nghe về loại thuốc giúp tăng một cảnh giới ở Siêu Phàm Cảnh, chứ chưa bao giờ được dùng.

Nghe nói chỉ đại sư luyện đan của gia tộc Cổ Võ mới sản xuất được loại thuốc này.

Bây giờ, Dương Thanh lại có loại thuốc với dược hiệu mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ anh đến từ gia tộc Cổ Võ ư?
Nếu đúng thế thật thì hơi phiền.

Sắc mặt Vũ Vũ Lan vô cùng khó coi.

Một bên là việc báo thù rửa hận cho con, một bên là an nguy của Hoàng tộc họ Vũ.

Nếu Dương Thanh là người của gia tộc Cổ Võ thật, một khi anh chết dưới tay bà ta, Hoàng tộc họ Vũ sẽ gặp phải tai ương rất lớn.

"Rốt cuộc cậu là ai?"
Vũ Vũ Lan nghiến răng nghiến lợi.

"Cho dù bà hỏi thêm mười nghìn lần nữa thì câu trả lời cũng chỉ có một, bà chưa có tư cách biết đâu!"
Ý chí chiến đấu của Dương Thanh lập tức sôi trào.

Tuy thực lực của anh đã tăng mạnh, nhưng anh cũng hiểu, nếu muốn đánh bại Vũ Vũ Lan thì còn thiếu nhiều lắm.

“Rầm!”
Tảng đá dưới chân anh lập tức vỡ nát, anh lao tới chỗ Vũ Vũ Lan.

Lần này, anh chủ động tấn công.

“Rầm rầm rầm!”
Hai người lập tức lao vào nhau, sức mạnh khủng khiếp khiến đá tảng dưới chân họ vỡ vụn.

Vũ Vũ Lan vẫn chưa đánh hết sức, rõ ràng đang kiêng dè thân phận của Dương Thanh.

Dương Thanh mừng thầm, xem ra hành động cáo mượn oai hùm của anh đã dọa được Vũ Vũ Lan, chỉ cần anh sống sót, đến lần gặp mặt sau, chắc chắn anh sẽ không thua Vũ Vũ Lan nữa!
Anh thầm thề trong lòng.

“Khốn kiếp, cậu chán sống rồi!”
Vũ Vũ Lan bỗng tức giận quát, đập vào ngực Dương Thanh.

Không có gì bất ngờ, Dương Thanh lại bay ra xa.

“Nếu cậu không nói cho tôi biết cậu là ai, tôi đành giết cậu vậy!”
.

Chương 1290: 1290: Gặp Lại Doctor

Lần này, Vũ Vũ Lan thực sự sợ hãi, bà ta có thể cảm nhận được, Dương Thanh thật sự muốn giết mình.

Lần đầu tiên bà ta cảm thấy hối hận.

Bây giờ bà ta đã là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, trên đời này không có ai là đối thủ của bà ta.

Có thể nói, với thực lực của bà ta bây giờ, bà ta có thể sở hữu mọi thứ mà mình muốn.

Còn nếu bà ta chết thì sẽ mất trắng ngay.

"Dương Thanh, đừng giết tôi!"
Bà ta tuyệt vọng nhắm nghiền mắt, hét lớn.

"Rầm!"
Tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Nhưng Vũ Vũ Lan đã chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy đau đớn.

Bà ta chậm rãi mở mắt, thấy Dương Thanh đấm mạnh xuống đất, mắt đỏ ngầu.

Nắm đấm của Dương Thanh chỉ cách đầu bà ta vài phân.

Có thể thấy, nếu vừa rồi Dương Thanh đấm trúng đầu bà ta, giờ bà ta đã chết rồi.

Khí thế điên cuồng vẫn lan ra từ người Dương Thanh.

Lúc này trông anh như ác ma đến từ địa ngục, khiến Vũ Vũ Lan sợ tới mức run lẩy bẩy.

"Cút! Cút về Hoàng tộc họ Vũ đi!"
Dương Thanh gào thét: "Nếu bà dám đến trêu vào tôi lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho bà!"
"Được rồi, tôi cút! Tôi cút ngay đây!"
Vũ Vũ Lan vội vàng rời đi.

Lúc này, bà ta chỉ muốn sống chứ không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa.

Rốt cuộc Vũ Vũ Lan cũng rời đi, nhưng Dương Thanh vẫn không đỡ hơn, những suy nghĩ điên cuồng như muốn thay thế trí nhớ của anh, biến anh thành cỗ máy chỉ biết giết người.

Anh cố gắng chịu đựng, định dằn những suy nghĩ đó xuống.

Khi chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, anh đã rất khó kìm nén trạng thái điên cuồng này, huống hồ bây giờ anh đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh.

Thực lực càng mạnh thì càng khó kiểm soát những suy nghĩ điên cuồng trong đầu hơn.

Dương Thanh cảm thấy nội tạng mình như bị sức mạnh hung bạo này xé rách, khiến anh đau đến mức không muốn sống nữa.

"Gào!"

Anh lại nổi giận gầm lên, mái tóc trắng bay phấp phới theo gió.

"Rầm rầm rầm!"

Anh điên cuồng tấn công những tảng đá, muốn trút hết những suy nghĩ điên cuồng ra ngoài.

Trước đó, ở võ quánYến Đô, Vương Chiến phải dùng liều thuốc Siêu Phàm, tăng thực lực lên ngang với Dương Thanh rồi chiến đấu với anh thì mới khiến những suy nghĩ điên cuồng trong đầu anh biến mất.

Nhưng sau đó Vương Chiến không chịu nổi tác dụng phụ nên đã qua đời.

Đây là nỗi đau trong lòng Dương Thanh.

Bây giờ anh lại rơi vào trạng thái điên cuồng, ai sẽ giúp anh trút những suy nghĩ đó ra ngoài chứ?

"Dương Thanh, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Đúng lúc Dương Thanh sắp không chịu nổi nữa, một giọng nói trêu tức bỗng vang lên.

Dương Thanh lập tức nhìn về phía đối phương, khi trông thấy Black Doctor, nét mặt anh càng thêm dữ tợn.

“Là ông!”
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn ngập sát khí.

Bên cạnh Black Doctor còn có một bóng người quen thuộc, đó chính là Hoa Anh Kiệt - hội trưởng của hiệp hội võ thuật.

Nhưng lúc này, mắt Hoa Anh Kiệt trống rỗng, lão ta ngơ ngác đứng cạnh Black Doctor, đờ đẫn nhìn Dương Thanh, trông chẳng khác gì người chết.

Không những thế, trên người Hoa Anh Kiệt không có chút hơi thở võ thuật nào.

Nhưng Dương Thanh vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm.

Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, cũng như Black Doctor, tuy trông ông ta rất bình thường, không hề có thực lực gì, nhưng Dương Thanh vẫn cảm nhận được ông ta rất nguy hiểm.

“Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang vô cùng tức giận, rất muốn giết tôi không?”
Black Doctor cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Nhưng cậu cũng biết mình không có bất cứ hy vọng nào trong việc giết tôi nhỉ?”
“Tôi có thể nói rõ cho cậu biết, tuy tôi không phải người học võ, cũng không có thực lực võ thuật, nhưng tôi có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh”.

“Với thực lực của cậu hôm nay, cậu vốn không thể giết nổi tôi”.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Black Doctor bằng đôi mắt đỏ ngầu, đằng đằng sát khí.

“Chỗ tôi vẫn còn một liều thuốc hoàn mỹ phiên bản cải tiến, cũng có thể gọi là liều thuốc siêu hoàn mỹ, dược hiệu của nó mạnh hơn liều thuốc hoàn mỹ mà cậu đã dùng nhiều”.

Black Doctor cười ha hả: “Với cảnh giới võ thuật của cậu bây giờ, nếu dùng liều thuốc siêu hoàn mỹ, chắc chắn cậu sẽ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh”.

“Cậu muốn thử không?”
Black Doctor nói rồi lấy một lọ thuốc bằng thủy tinh ra, rõ

ràng đó chính là liều thuốc siêu hoàn mỹ mà ông ta vừa nhắc tới.

"Cút!"
Dương Thanh giận dữ quát.

Chính liều thuốc hoàn mỹ đã khiến anh thành ra thế này, mỗi khi điên cuồng thì đúng là người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Bây giờ anh đang sắp mất lý trí, nếu dùng thêm liều thuốc siêu hoàn mỹ nữa, Dương Thanh gần như có thể khẳng định, anh sẽ mất lý trí ngay.

"Ha ha, cậu là vật thí nghiệm của tôi mà lại bảo tôi cút, đúng là không ngoan chút nào".

Black Doctor cười híp mắt, lập tức rót thuốc vào ống tiêm rồi bước về phía Dương Thanh,vừa đi vừa nói: "Từ ngày cậu trở thành vật thí nghiệm của tôi, cậu không còn quyền từ chối yêu cầu của tôi nữa rồi".

"Nếu cậu không muốn chủ động dùng thì tôi đành phải ra tay thôi".

Nghe thấy Black Doctor nói thế, nét mặt Dương Thanh càng dữ tợn hơn, anh nhìn chằm chằm vào Black Doctor đang đến gần mình.

"Ông chán sống rồi!"
Dương Thanh chợt quát rồi lao đến.

Gần như trong chớp mắt, anh đã đến trước mặt Black Doctor rồi tung một đòn toàn lực của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

"Rầm!"
Anh đấm trúng ngực Black Doctor.

Nhưng điều khiến anh khiếp sợ chính là, trước đòn tấn công mạnh mẽ như thế, Black Doctor chỉ rùng mình một cái mà thôi, thậm chí còn không lui về sau bước nào.

Black Doctor mỉm cười: "Tôi đã nói cậu không giết nổi tôi mà!"

“Sao có thể chứ?”
Trong đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh tràn ngập vẻ không dám tin.

Có lẽ ngay cả cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thực thụ cũng không đỡ nổi cú đấm vừa rồi, nhưng Black Doctor lại làm được điều đó.

Anh có ảo giác như mình vừa đấm vào miếng bọt biển, chứ không phải tấn công lên cơ thể người.

“Không có chuyện gì là không thể!”
Black Doctor mỉm cười, bất chợt tóm lấy tay Dương Thanh.

Đúng là rất kỳ lạ, rõ ràng ông ta chỉ là người bình thường, nhưng Dương Thanh lại không thể ngăn cản nổi cánh tay yếu ớt của ông ta, chỉ có thể để ông ta giữ tay mình.

“Phập!”
Anh bỗng thấy đau ở tay, Black Doctor đã tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh.

Quá trình tiêm kết thúc trong nháy mắt.

“Xong rồi!”
Thậm chí Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng, Black Doctor đã tiêm hết liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh..

Chương 1291: 1291: Tôi Là Chủ Nhân

Ban đầu Dương Thanh không cảm nhận được gì, nhưng ngay sau đó, một cơn đau dữ dội bắt đầu lan ra khắp người anh từ cánh tay.

Không những thế, xung quanh vết tiêm, từng mạch máu màu đỏ bắt đầu xuất hiện rồi lan ra khắp người.

Trong chớp mắt, khắp người Dương Thanh toàn mạch máu, trông như những hình xăm.

"A…"
Dương Thanh bất chợt hét lên đau đớn.

"Ầm ầm!"
Vào giây phút này, cả đỉnh núi như rung chuyển.

Từng khe nứt xuất hiện dưới chân Dương Thanh rồi lan ra xung quanh.

Black Doctor mỉm cười, nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt kích động.

Có vẻ ông ta đã coi Dương Thanh là vật thí nghiệm của mình thật, kết quả thí nghiệm sắp xuất hiện rồi.

"A…"
Dương Thanh siết chặt nắm tay, ngửa mặt hét dài, trong lúc nhất thời, khí thế đáng sợ bùng nổ từ người anh đã bao phủ cả Ninh Châu.

Vũ Vũ Lan vừa tới sân bay cũng cảm nhận đượcmột luồng khí thế đáng sợ đang bao trùm cả đất trời.

Bà ta nhìn về hướng đỉnh Ninh Sơn bằng ánh mắt kinh hãi.

"Đó… đó là Dương Thanh ư?"

"Sao… sao cậu ta lại mạnh đến vậy?"
Vũ Vũ Lan nói với vẻ không dám tin.

Vừa nãy, Dương Thanh đã phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, áp đảo bà ta một cách bạo

lực.

Nhưng bây giờ, khí thế này hơn xa khí thế mà Dương Thanh bộc lộ khi đánh với bà ta.

Vũ Vũ Lan không dám ở lâu, vội vàng rời đi, sợ Dương Thanh tìm tới mình.

Ở đỉnh Ninh Sơn, Dương Thanh hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, khí thế đáng sợ trên người anh cứ tăng vọt, như muốn khiến cơ thể anh nổ tung.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, người Dương Thanh đã đầm đìa máu.

Rất nhiều mạch máu nổi lên trên da anh đang nổ tung.

Trông anh vô cùng dữ tợn.

"Đúng là quá hoàn mỹ!"
Black Doctor lại nhìn Dương Thanh với vẻ hài lòng, như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật do mình tạo nên, khen không ngớt lời.

"Hoa Anh Kiệt, giết cậu ta đi!"
Black Doctor ra lệnh.

"Vâng, thưa chủ nhân!"
Hoa Anh Kiệt lạnh lùng đáp rồi nhào về phía Dương Thanh.

"Gào!"
Hình như Dương Thanh cũng cảm nhận được gì đó, lập tức giơ nắm đấm lên.

"Rầm!"
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, núi đá nứt toác.

Hoa Anh Kiệt bị đánh bay mười mấy mét, đập vào một đỉnh núi khác.

Dương Thanh bất chợt biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã ở trước mặt Hoa Anh Kiệt rồi.

Hoa Anh Kiệt như một cỗ máy vô cảm, sau khi bị Dương Thanh đánh bay thì lập tức đứng lên.

Lão ta vừa đứng dậy, đòn tấn công của Dương Thanh lại ập đến, lão ta thẳng thừng giơ nắm đấm lên.

"Rầm!"

Ở chỗ mà nắm đấm hai người chạm vào nhau, một luồng sức mạnh hung bạo bất chợt bùng nổ như bom nguyên tử, khí thế khủng khiếp đó lập tức lan ra xung quanh.

Dưới khí thế này, đá trên đỉnh núi nát vụn rồi bay theo gió.

"Rầm rầm rầm!"

Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt lại rơi vào trận chiến kịch liệt.

Black Doctor đứng ở đỉnh núi khác, nhìn hai người bằng đôi mắt tràn ngập ý cười.

"Hai vật thí nghiệm này đều là kiệt tác hoàn mỹ nhất của mình!"

Black Doctor khen không ngớt lời.

Trên đời này không có mấy cao thủ như thế.

Lúc này, Dương Thanh chỉ cảm thấy ý thức của mình đang dần biến mất, không những thế, trí nhớ của anh cũng bị xóa đi.

Dường như có một cây bút đang viết trong đầu anh, Black Doctor là chủ nhân của anh, anh phải nghe lệnh ông ta chứ không được phản kháng.

Dương Thanh chợt phát hiện, ký ức tốt đẹp giữa anh và Tần Thanh Tâm đang biến mất dần.

Không những thế, Tiêu Tiêu, Mã Siêu, còn cả những chuyện xảy ra ở biên giới phía Bắc đang từ từ biến mất.

"Không!"

Anh đau đớn hét lên: "A…"

"Rầm!"

Đúng lúc này, Hoa Anh Kiệt đã đấm trúng ngực Dương Thanh, Dương Thanh lập tức bay ra xa.

"Không! Đừng! Đừng! Đừng"

Dương Thanh đau khổ hét lớn: "Đừng xóa trí nhớ của tôi, đừng! Tôi xin ông!"

"A…"

"Chủ nhân của tôi là Black Doctor… Không, không phải! Không phải thế!"

"Tôi phải nghe lệnh Black… A… Không! Không phải!"

Dương Thanh ôm đầu, đau đớn lăn lộn trên đất.

Sắc mặt Black Doctor hơi khó coi, ông ta nhíu mày: "Sao có thể chứ? Cậu ta đã bị tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ với dược hiệu mạnh gấp mười lần liều thuốc hoàn mỹ, sao cậu ta vẫn giữ được lý trí của mình?"

Theo kế hoạch của ông ta, sau khi bị tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ, hoặc Dương Thanh sẽ nổ tung vì không chịu nổi dược hiệu.

Hoặc anh sẽ mất hết lý trí, từ nay về sau chỉ nghe lệnh ông ta.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh vẫn giữ được chút lý trí cuối cùng, còn đấu tranh với dược hiệu mạnh mẽ, rốt cuộc ý chí phải kiên cường tới mức nào thì mới làm được điều đó đây?

"Hoa Anh Kiệt, ra tay tiếp đi!"

Black Doctor sầm mặt, nói.

Ông ta không cười nữa, nét mặt vô cùng âm u, do đó có thể thấy phản ứng của Dương Thanh đã nằm ngoài dự đoán của ông ta rồi.

Hoa Anh Kiệt hơi nhích chân, lại tấn công Dương Thanh.

"Rầm rầm rầm!"

Hai người lại rơi vào trận chiến kịch liệt.

Dương Thanh càng đánh càng thấy ý chí của mình bị bào mòn, gần như không còn chút gì nữa.

Những ký ức tốt đẹp trong đầu anh cũng mất dần.

Hai hàng lệ bỗng chảy xuống từ mắt anh.

Anh không hiểu sao mình lại khóc, chỉ biết trong lòng rất đau đớn, dường như đã đánh mất thứ gì đó vô cùng quý giá, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì anh không nghĩ ra.

Anh chỉ nhớ, những thứ đó rất quan trọng với anh, anh sẵn sàng bảo vệ chúng bằng mạng sống của mình.

“Dương Thanh, kể từ hôm nay, tôi - Black Doctor là chủ nhân của cậu, cậu phải nghe lời tôi!”

Đúng lúc này, Black Doctor bỗng giận dữ quát.

“Tôi tên Dương Thanh, kể từ hôm nay, chủ nhân của tôi chính là Black Doctor, tôi phải…”

Dương Thanh

.

Chương 1292: 1292: Doctor Điên Cuồng

Thấy Dương Thanh lao đến chỗ mình, Black Doctor sầm mặt, trong mắt lóe lên sát khí: "Nếu đã thất bại thì đành hủy hoại cậu thôi!"

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã lao tới trước mặt Black Doctor, đấm một phát.

"Rầm!"

Sau tiếng va chạm trầm đục, Black Doctor bị đẩy lùi mấy chục bước rồi mới đứng vững.

Không những thế, khóe miệng ông ta cũng trào máu tươi.

"Không ngờ một vật thí nghiệm thất bại cũng có thể mạnh tới mức này, đúng là không cam lòng!"

Black Doctor lau vết máu ở khóe miệng, nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

"Tôi phải giết ông!"

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

Dương Thanh giận dữ quát rồi lại lao về phíaBlack Doctor.

Anh không biết tại sao mình phải giết Black Doctor, chỉ biết anh nhất định phải làm điều đó.

Lúc này, toàn thân anh tràn ngập sức mạnh, anh hơi nhích chân, mặt đất lập tức nứt toác.

"Rầm!"

Hoa Anh Kiệt bỗng chắn trước mặt Black Doctor rồi giơ nắm đấm lên.

"Cút!"

Dương Thanh đấm một cú, ngực Hoa Anh Kiệt lập tức lõm vào, bị đánh bay ra xa.

Đúng lúc Dương Thanh đánh bay Hoa Anh Kiệt, Black Doctor đã tìm được cơ hội, lập tức đấm vào ngực anh.

"Rầm!"

Cơ thể Dương Thanh cũng bay đi như lá rụng.

“Chết đi cho tôi!”

Dương Thanh còn chưa rơi xuống đất, Black Doctor đã đuổi sát theo, tung đòn chí mạng.

“Rầm!”

Dương Thanh đang ở giữa không trung bỗng giơ tay lên đỡ đòn tấn công từ Black Doctor, như phản xạ có điều kiện.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh mang tính hủy diệt lập tức bùng nổ từ tay hai người.

“Rầm rầm rầm!”

Dưới sức mạnh này, vô số tảng đá lập tức vỡ nát.

Người Dương Thanh văng ra xa với tốc độ nhanh hơn.

Black Doctor cũng không chịu nổi, cơ thể cũng bay ngược ra sau.

“Rầm rầm rầm!”

Người Dương Thanh đập vào một tảng đá, vô số vết nứt lập tức xuất hiện trên tảng đá, ngay sau đó nó trực tiếp nổ tung.

Anh chỉ thấy máu mình đang sôi lên, sức mạnh điên cuồng tăng vọt như thủy triều.

Sau khi bay xa mười mấy mét, Black Doctor lồm cồm bò dậy, cảm nhận được khí thế của Dương Thanh vẫn đang không ngừng mạnh lên, sắc mặt lập tức hết sức khó coi.

“Sao có thể chứ?”

Ông ta nói với vẻ không dám tin.

Từ sau khi để mắt đến Dương Thanh, ông ta đã tìm hiểu hết mọi thứ về anh rồi, cũng nắm rõ thực lực của anh ngày hôm nay.

Tuy ông ta đã tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho Dương Thanh, nhưng anh chỉ miễn cưỡng phát huy được sức chiến đấu của Siêu Phàm Ngũ Cảnh là cùng.

Đây là số liệu chính xác mà ông ta đã đưa ra sau nhiều lần thử nghiệm.

Nhưng bây giờ, khí thế của Dương Thanh vẫn đang không ngừng mạnh lên.

Black Doctor chỉ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, bây giờ ông ta không nhìn thấu Dương Thanh nữa, nhưng ông ta có thể chắc chắn, sức chiến đấu của Dương Thanh đã vượt xa ông ta.

Nghĩ tới đây, nét mặt ông ta lập tức trở nên dữ tợn: "Sao vật thí nghiệm có thể thoát khỏi sự kiểm soát của tôi chứ?"

Ông ta nói rồi lấy một cái lọ thủy tinh ra, ném cho Hoa Anh Kiệt.

"Uống liều thuốc Siêu Phàm rồi giết Dương Thanh đi!"

Black Doctor nói.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Hoa Anh Kiệt đã mất ý thức từ lâu, chỉ biết nghe lệnh của Black Doctor.

Lão ta uống hết liều thuốc Siêu Phàm trong lọ thủy tinh.

Khi nghiên cứu liều thuốc siêu hoàn mỹ, Black Doctorcũng nghiên cứu cả liều thuốc Siêu Phàm.

Liều thuốc siêu hoàn mỹ chỉ dành cho vật thí nghiệm đã dùng liều thuốc hoàn mỹ và sống sót.

Tương ứng với nó là liều thuốc Siêu Phàm.

Với thực lực của Black Doctor hiện giờ, liều thuốc Siêu Phàm do ông ta nghiên cứu chỉ có thể tăng thực lực của vật thí nghiệm lên đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi.

Nhưng vẫn chưa có vật thí nghiệm nào chịu được dược hiệu của liều thuốc Siêu Phàm.

Nếu bây giờ không phải lúc bất đắc dĩ, ông ta cũng không muốn cho Hoa Anh Kiệt dùng liều thuốc Siêu Phàm.

Vì xác suất thất bại rất cao.

"A!"

Hoa Anh Kiệt bỗng ngửa mặt hét dài, như muốn trút hết sức mạnh điên cuồng trong cơ thể ra ngoài.

Dương Thanh có vẻ nghiêm nghị, anh đã cảm nhận được khí thế của Hoa Anh Kiệt vừa tăng vọt chỉ trong chớp mắt.

"Tôi nhất định phải ngăn cản ông!"

Dương Thanh nói rồi hơi nhích chân, lập tức lao đến.

"Dương Thanh, cậu chán sống rồi!"

Black Doctor quát lớn, lập tức xuất hiện trước mặt Hoa Anh Kiệt.

Bây giờ đang là lúc Hoa Anh Kiệt hấp thu liều thuốc Siêu Phàm, cũng không biết có thành công hay không, nên không thể để Dương Thanh cắt ngang được.

"Giết!"

Dương Thanh không hề e ngại, vung nắm đấm về phía Black Doctor.

"Rầm!"

Nắm đấm của hai người chạm vào nhau, Black Doctor không thể ngăn nổi sức mạnh của Dương Thanh, cánh tay trực tiếp nổ tung, cơ thể cũng bay ra xa.

Ngay sau đó, Hoa Anh Kiệt cũng bị đánh văng nốt.

Vào giây phút này, Dương Thanh cũng sững sờ, nhìn cánh tay vừa nổ tung của Black Doctor với vẻ không dám tin: "Rốt cuộc ông là thứ gì chứ?"

Bởi vì anh đã thấy, sau khi cánh tay của Black Doctor nổ tung, xương cốt của ông ta làm bằng sắt thép, hơn nữa còn chằng chịt dây nhợ.

Black Doctorvô cùng giận dữ khi thấy tay mình nổ tung.

"Dương Thanh!"

Ông ta nghiến răng ken két, trong mắt tràn ngập sát khí.

Ông ta là nhà khoa học điên, đã nghiên cứu rất nhiều, chẳng những ông ta lấy người khác làm vật thí nghiệm mà cũng thí nghiệm trên cơ thể mình luôn.

Ông ta vốn là một nhà khoa học bình thường, nhưng để mạnh hơn, ông ta đã biến cánh tay mình thành cánh tay robot.

Nhưng bây giờ, cánh tay này của ông ta đã bị Dương Thanh hủy hoại.

Bây giờ ông ta không thể giết Dương Thanh được nữa.

May mà Hoa Anh Kiệt đã thành công, tuy trên người lão ta không có khí thế gì, nhưng Black Doctor biết rõ, lúc này Hoa Anh Kiệt có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Tuy tay ông ta đã bị hỏng, nhưng vẫn chưa mất hẳn sức chiến đấu.

"Tạch tạch tạch!"

Trong lúc Dương Thanh đang khiếp sợ, ở chỗ cánh tay phải vừa bị nổ của Black Doctor bỗng xuất hiện một lưỡi dao.

"Hoa Anh Kiệt, đi giết Dương Thanh với tôi!"

Black Doctor ra lệnh, Hoa Anh Kiệt lao tới chỗ Dương Thanh trước.

Ngay sau đó,Black Doctor cũng di chuyển, lưỡi dao ở cánh tay phải lóe lên ánh sáng sắc bén.

"Rầm!"

Hoa Anh Kiệt lao tới chỗ Dương Thanh rồi đấm một phát.

Dương Thanh cũng vung nắm đấm, tuy cú đấm đó trông rất đơn giản, nhưng lại mang theo khí thế ngút trời, đập thẳng vào ngực Hoa Anh Kiệt.

Sau khi dùng liều thuốc Siêu Phàm, sức chiến đấu của Hoa Anh Kiệt đã ngang với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng lão ta vẫn không đỡ nổi một đòn từ Dương Thanh.

Lồng ngực lão ta lại lõm vào, cơ thể bay xa mấy mét, nặng nề đập lên một tảng đá lớn, tảng đá đó lập tức vỡ nát, còn Hoa Anh Kiệt thì nằm giữa vũng máu tươi.

Nhưng lão ta như không biết đau, bất chấp cả số xương đã gãy, lại lao tới chỗ Dương Thanh tiếp.

Cùng lúc đó, Black Doctor cũng xuất hiện trước mặt Dương Thanh, lưỡi dao ở tay phải ông ta đâm thẳng về phía

anh.

Chương 1293: 1293: Trời Cũng Khóc

“Phụt!”
Dương Thanh không kịp tránh ra xa nữa, chỉ có thể cố gắng né tránh thôi.

Lưỡi dao đâm vào ngực Dương Thanh, xuyên thẳng ra sau lưng.

“Bịch!”
Cùng lúc đó, Dương Thanh cũng dồn hết sức mạnh lên tay phải, đấm vào ngực Black Doctor.

Black Doctor hộc máu mồm, người bay ra xa mười mấy mét, nặng nề đập vào một ngọn núi khác.

Vô số cát bụi rơi lên người ông ta, ông ta lồm cồm bò dậy, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sự giận dữ.

Từ khi bắt đầu nghiên cứu cực hạn võ thuật của loài người cho đến nay, ông ta đã săn bắt, cũng chiến đấu với rất nhiều cao thủ, nhưng chưa bao giờ chật vật thế này.

Không ngờ ông ta suýt bị Dương Thanh - người mà ông ta coi là vật thí nghiệm giết.

Tuy ông ta còn sống, nhưng cánh tay robot mà ông ta tốn bao công sức để tạo ra cho bản thân đã bị hủy hoại.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.
Ngay cả Hoa Anh Kiệt cũng bị thương nặng, bây giờ ngay cả sức để bò dậy cũng không có.

Lão ta đã dùng liều thuốc Siêu Phàm nhưng vẫn bị thương nặng trước đòn đánh từ Dương Thanh.

“Dương Thanh, kiếp sau lại làm vật thí nghiệm của tôi nhé! Ha ha ha…”
Black Doctor bỗng ngửa mặt cười lớn, lập tức đưa Hoa Anh Kiệt rời đi.

Tuy Dương Thanh còn sống, nhưng Black Doctor không hề nghĩ anh có thể sống sót tiếp.

Bởi vì trên lưỡi dao ở tay phải ông ta có kịch độc.

Ông ta vốn định đâm vào tim Dương Thanh, tuy Dương Thanh đã né đi, nhưng kịch độc trên lưỡi dao cũng đủ để khiến anh chết không có chỗ chôn rồi.

“Bịch!”

Dương Thanh bỗng quỳ một gối xuống đất, sau khi ngực bị lưỡi dao đâm trúng, anh cảm thấy sức mạnh trên người mình đang dần biến mất.

Lúc này người anh mềm nhũn, độc tố từ vết thương ở ngực không ngừng lan ra xung quanh.

Anh vốn đã bị Black Doctor tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ, hơn nữa còn uống ba viên thuốc tăng thực lực mà Phùng Tiểu Uyển cho.

Hai thứ đó đã khiến cơ thể anh tổn thương nặng nề, giờ còn thêm cả kịch độc từ lưỡi dao của Black Doctor, anh chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

“Mình phải chết rồi ư?”
Rốt cuộc Dương Thanh cũng không chịu nổi nữa, ngã lăn ra đất, dần chìm vào hôn mê.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế ở vực Tây Châu của Chiêu Châu.

Tây Châu là châu vực nằm ở phía Tây trong số năm châu vực lớn.

Nơi này có đồng cỏ lớn nhất, sa mạc đẹp nhất, món ăn ngon nhất Chiêu Châu, là nơi tuyệt vời để du lịch.

“Mẹ, con nhớ bố!”
Vừa xuống khỏi máy bay, Tiêu Tiêu đã nhìn Tần Thanh Tâm bằng đôi mắt đỏ hoe.

Nhìn đôi mắt đẫm lệ của con, Tần Thanh Tâm càng khó chịu hơn: “Tiêu Tiêu, bố bận mất rồi, không đi với mẹ con mình được”.

“Khi nào bố xong việc thì sẽ tới tìm chúng ta, giờ mẹ dẫn con đi xem đồng cỏ tuyệt đẹp nhé?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, chu môi, như sắp khóc: “Mẹ, Tiêu Tiêu muốn bố mẹ cùng đi với con cơ!”
“Tiêu Tiêu!”
Tần Thanh không kiểm soát nổi tâm trạng của mình nữa, ôm con gái vào lòng.

“Hu hu…”
Tiêu Tiêu òa khóc.

Trước đó, rõ ràng cô bé đã thấy bố lên máy bay, đi vào phòng nghỉ ở trong cùng, nhưng bây giờ không thấy bố đâu nữa.

Tiêu Tiêu rất buồn.

Tần Thanh Tâm ôm con gái thật chặt, cố gắng không khóc thành tiếng, nhưng trên mặt lại đầm đìa nước mắt.

Tần Y cũng lặng lẽ rơi lệ, cô ta đã coi Dương Thanh là anh trai mình từ lâu.

Tuy Đoàn Vô Nhai đã giải thích, Dương Thanh rời đi vì không muốn liên lụy đến họ.

Nhưng Tần Y biết, chắc chắn Dương Thanh đang gặp phải phiền phức rất lớn, lớn hơn nhiều so với trước kia, có lẽ anh không về được nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Y càng thêm buồn bã, nước mắt rơi như mưa.

Tần Đại Dũng cũng thở dài, thấp giọng an ủi: “Dương Thanh đưa chúng ta rời khỏi Yến Đô cũng vì bất đắc dĩ”.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ, chờ nó bình an quay về! Chứ không nên trở thành gánh nặng cho nó đúng không!”
Trông thấy cảnh tượng này, Đoàn Ngữ Yên cũng không nhịn được mà rơi lệ, trên mặt tràn ngập vẻ áy náy và tự trách.

Ban đầu, khi ở Hoàng tộc họ Đoàn, nếu không vì cứu cô ấy, sao Dương Thanh lại giết Đoàn Vô Viêm chứ?
Nếu anh không giết Đoàn Vô Viêm, sao có thể đắc tội với Vũ Vũ Lan được?
Dương Thanh cũng không cần tự gánh chịu tất cả.

Đoàn Vô Nhai cũng thấy rất khó chịu, do ông ta dẫn Dương Thanh về Hoàng tộc họ Đoàn nên mới dẫn đến chuyện ngày hôm nay.

Gần như cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế của vực Nam Châu, Mã Siêu, Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển cũng vừa xuống máy bay.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.
Trên đường đến vực Nam Châu, đám người đều có vẻ lo lắng, bây giờ tới nơi rồi, họ càng lo hơn.

"Chồng!"
Ngải Lâm chợt gọi Mã Siêu.

Mã Siêu nhìn vợ, cố gắng nói bằng giọng dịu dàng: "Vợ, sao thế?"
Ngải Lâm không nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay Mã Siêu, nhìn chằm chằm vào anh ta.

Hai người kết hôn đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Ngải Lâm nhìn chằm chằm vào Mã Siêu lâu như vậy.

"Chồng, anh đi tìm Dương Thanh đi!"
Hai người nhìn nhau khoảng một phút, Ngải Lâm chợt nói.

Người Mã Siêu run rẩy, anh ta hết sức ngạc nhiên: "Vợ, em…"

Ngải Lâm đặt ngón tay lên môi Mã Siêu, tuy cô ấy đang mỉm cười nhưng mắt lại rơm rớm nước mắt.

"Người khác không biết tình cảm giữa anh và Dương Thanh, nhưng sao em có thể không biết được chứ?"
Ngải Lâm mỉm cười: "Đến giờ em vẫn nhớ, trong một cuộc chiến ba năm trước, anh đã xông vào doanh trại địch một mình, chém giết cao thủ bán bộ Thần Cảnh bằng thực lực Vương cảnh trung kỳ".

"Cũng trong lần đó, anh đã nổi tiếng, được Dương Thanh phong làm một trong chín vị Vương của biên giới phía Bắc, nhưng anh cũng bị thương nặng, chính Dương Thanh đã xông vào doanh trại địch để đưa anh về".

“Anh hôn mê ba ngày ba đêm, Dương Thanh cũng rời đi suốt ba ngày ba đêm”.

“Trước khi đi, cậu ấy đã nói một câu mà đến giờ em vẫn nhớ, cậu ấy nói, ‘Ai dám động đến anh em của Dương Thanh, xa mấy cũng giết sạch’”.

“Mãi sau này, em mới biết trong ba ngày đó, Dương Thanh đã một mình xông vào doanh trại của bốn nước đối địch, giết mười chiến thần của họ”.

“Dương Thanh cũng nổi tiếng nhờ trận chiến đó, được thủ lĩnh của nước đối địch khen là Dương Bất Bại - ‘Một người có thể đấu với nửa quốc gia’”.

Khi Ngải Lâm nói đến đây, mắt Mã Siêu đã đỏ hoe, trên mặt Phùng Tiểu Uyển đang lặng lẽ nghe cũng đầm đìa nước mắt.

Tuy cô ta chưa bao giờ ra chiến trường, nhưng cũng biết bố mẹ mình đã chết ở đó, còn cô ta thì chào đời trên chiến trường.

Lúc này, khi nghe Ngải Lâm kể về quá khứ anh dũng trên chiến trường của Dương Thanh và Mã Siêu, cô ta thấy vừa tự hào vừa chua xót.

“Lần này, Dương Thanh đã đẩy chúng ta đi hết, một mình đối mặt với tất cả, anh là anh em vào sinh ra tử của cậu ấy, chắc chắn sẽ rất khó chịu, em là vợ anh, em hiểu anh!”
Mắt Ngải Lâm đỏ hoe: “Em biết anh muốn đi tìm Dương Thanh, dù có chết anh cũng không sợ!”
“Nhưng anh lại lo cho em, lo cho cả bé cưng chưa ra đời nữa”.

Ngải Lâm nói rồi cúi đầu nhìn cái bụng nhô cao của mình, nhẹ nhàng xoa bụng, dịu dàng nói: “Du Du, con cũng không muốn trở thành nỗi vướng bận của bố con, đúng không?”
Ngải Lâm vừa dứt lời, đứa bé bỗng cựa quậy, thậm chí họ còn thấy rõ một bàn chân nhỏ xíu nhô lên nữa.

“Chồng, anh thấy chưa? Du Du đang đáp lại anh, nó nói nó không muốn trở thành nỗi vướng bận của bố, nó không muốn”.

Trong lúc Ngải Lâm nói chuyện, nước mắt lặng lẽ rơi trên mặt cô ấy.

Ngay cả Mã Siêu cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Anh ta bỗng ôm vợ vào lòng, nghẹn ngào: “Vợ, anh không bỏ được anh Thanh, nhưng sao anh có thể bỏ em và con chứ?”
“Vợ, anh khó chịu lắm! Rất khó chịu!”
Cảm xúc của Mã Siêu lập tức sụp đổ, anh ta khóc nấc lên.

Không phải đàn ông không khóc, chỉ là chưa tới lúc đau lòng.

Bây giờ, một bên là anh em tốt chưa rõ sống chết, đang phải đối mặt với cao thủ một mình, bên kia là người vợ mà anh ta coi như mạng sống và đứa con chưa chào đời.

Mã Siêu thực sự rất khó chịu, cũng vô cùng cảm động vì vợ đã hiểu cho anh ta.

“Chồng, anh phải hiểu, anh là thuộc hạ của Dương Thanh trước, rồi mới là chồng em, là bố của con!”
Ngải Lâm vùi mặt vào ngực Mã Siêu, nghẹn ngào: “Mẹ con em cần anh, Dương Thanh cũng cần anh, ít nhất, khi cần anh, mẹ con em vẫn còn sống, còn khi Dương Thanh cần anh, có lẽ…”
Ngải Lâm không nói nổi nữa, cô ấy nhẹ nhàng đẩy Mã Siêu ra, bỗng ôm cổ Mã Siêu rồi hôn anh ta.

Nụ hôn này kéo dài tận ba phút rồi mới kết thúc.

“Chồng, có Tiểu Uyển rồi, em và con không sao đâu!”
Ngải Lâm trìu mến nhìn Mã Siêu: “Mẹ con em sẽ chờ anh bình an quay về rồi đón chúng em nhé!”
“Anh… đi đi!”
Ngải Lâm nói rồi quay người rời đi.

Cảnh tượng này khiến Phùng Tiểu Uyển cảm động rơi nước mắt, cô ta chạy đến trước mặt Mã Siêu, ôm anh ta thật chặt, vừa khóc vừa nói: “Anh Siêu, em sẽ chăm sóc chị dâu, ở bên chị ấy và bé cưng, chờ anh và anh Thanh bình an quay về!”
Cô ta nói rồi quay người đuổi theo Ngải Lâm.

Mã Siêu đứng im, nước mắt rơi như mưa, vẫn dán mắt vào bóng lưng vợ, đến khi không thấy cô ấy nữa, anh ta mới lau nước mắt: “Vợ, chờ anh, chắc chắn anh và anh Thanh sẽ bình an quay về!”
Anh ta nói rồi quay người rời đi.

Lúc này, ở Ninh Châu, mây đen cuồn cuộn kéo tới, sấm sét vang rền, gió lớn nổi lên.

Cơn mưa tầm tã chợt ập đến.

Ở đỉnh Ninh Sơn, một bóng người đang nằm im, như mất hết sức sống.

.

Chương 1294: 1294: Quên Mất Bản Thân

“Á…”

Đúng lúc này, tiếng hét kinh ngạc của một cô gái bỗng vang lên: “Chị, ở đây… ở đây có người, hình như chết… chết rồi!”

Một cô gái trẻ mặc đồ thể thao, không trang điểm đang lắp bắp với vẻ sợ hãi.

“Chắc anh ấy còn sống, chị vừa thấy ngón tay anh ấy cử động mà”.

Một cô gái trẻ khác cũng mặc đồ thể thao nói với vẻ bất an.

“Chị, hình như anh ta bị thương, chúng ta có cần cứu anh ta không ạ?”

Cô gái nhỏ hơn do dự: “Ở đây không có camera, nhỡ anh ta chết, liệu người nhà của anh ta có đổ cho chúng ta không thế?”

“Chắc không đâu!”

Cô gái lớn hơn lập tức nói với vẻ kiên định: “Thiên Thiên, cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, nếu chúng ta đã gặp anh ấy thì đừng nghĩ nhiều nữa, tìm cách đưa anh ấy xuống núi thôi!”

“Vâng ạ!”

Thiên Thiên vội đáp.

Cô gái lớn hơn tên Lục Tinh Tuyết, còn cô gái kia là em họ cô ta - Mục Thiên Thiên.

Tuy Ninh Sơn là ngọn núi cao nhất Ninh Châu, nhưng may mà vẫn có đường lớn vòng quanh núi, chỉ có điều con đường lên đỉnh núi không được trải nhựa.

Hai chị em phải tốn rất nhiều công sức thì mới đưa được Dương Thanh xuống khỏi đỉnh núi, đến con đường vòng quanh núi.

“Phù!”

Hai chị em thở hổn hển, mặt mũi đỏ bừng, người đầy mồ hôi.

“Anh ta nặng thật đấy!”
Mục Thiên Thiên thở hổn hển: “Em lớn thế này rồi, lần đầu tiên phải cõng đàn ông, hời cho anh ta quá”.

Mục Thiên Thiên nói rồi trừng mắt nhìn Dương Thanh đang hôn mê.

Lục Tinh Tuyết có vẻ chín chắn hơn, lo lắng nhìn Dương Thanh: “Thiên Thiên, em xuống núi lái xe lên đây đi, chúng ta mau đưa anh ấy đến bệnh viện, bằng không anh ấy sẽ chết thật mất”.

“Vâng!”
Thiên Thiên cũng nghiêm nghị hẳn, vội chạy xuống núi.

Hôm nay là cuối tuần, hai chị em định leo núi nên mới dừng xe ở chân núi, khó khăn lắm mới lên được tới đây, nào ngờ lại thấy Dương Thanh bị thương nặng ở đỉnh núi.

Thiên Thiên nhanh chóng lái xe tới, hai chị em lại tốn bao công sức để kéo được Dương Thanh lên xe.

Một tiếng sau, ở bệnh viện nhân dân Ninh Châu.

“Bác sĩ, bạn trai tôi sao rồi?”
Cửa phòng cấp cứu mở ra, mấy nhân viên y tế bước ra ngoài, Lục Tinh Tuyết vội bước đến hỏi.

Nửa tiếng trước, hai chị em đã đưa Dương Thanh đến bệnh viện nhân dân Ninh Châu, sau khi kiểm tra vết thương xong, bác sĩ lập tức chuyển Dương Thanh vào phòng cấp cứu.

Nhưng phải có chữ ký của người thân thì mới cứu chữa được, thế nên Lục Tinh Tuyết đành nói mình là bạn gái của Dương Thanh.

“Vết thương của bạn trai cô rất nghiêm trọng, có tỉnh lại hay không phải dựa vào may mắn của cậu ta rồi”.

Bác sĩ nhìn Lục Tinh Tuyết, áy náy nói.

“Nghiêm trọng đến thế ư?”
Vẻ lo lắng trong mắt Lục Tinh Tuyết càng rõ rệt hơn.

Tuy họ chỉ tiện tay cứu người, nhưng cô ta và Mục Thiên Thiên đã tốn bao công sức để đưa Dương Thanh đến bệnh

viện, giờ lại hay tin, rất có thể Dương Thanh chưa tỉnh lại ngay.

“Chị, chị đừng buồn, chúng ta chỉ tình cờ gặp anh ta, đưa được anh ta tới bệnh viện đã là hết lòng lắm rồi”.

Mục Thiên Thiên nắm tay Lục Tinh Tuyết, thấp giọng an ủi.

Cô ta biết Lục Tinh Tuyết rất lương thiện, nếu Dương Thanh chết thật, chắc chắn Lục Tinh Tuyết sẽ rất buồn.

Lục Tinh Tuyết gật nhẹ đầu, nhìn Dương Thanh đã được đưa vào phòng bệnh, nói khẽ: “Hy vọng anh sẽ tai qua nạn khỏi!”

“Chị, chị định ở lại chăm sóc anh ta đấy à?”

Thấy Lục Tinh Tuyết định đi vào phòng bệnh, Mục Thiên Thiên lập tức cuống lên, vội kéo tay cô ta.

Lục Tinh Tuyết nói: “Thiên Thiên, đã cứu người thì phải cứu đến cùng, bây giờ anh ấy đang bị thương nặng, chúng ta cũng không liên lạc được với người nhà của anh ấy”.

“Cho dù thế nào, anh ấy cũng do chúng ta cứu xuống núi, chẳng lẽ chúng ta lại bỏ anh ấy ở đây một mình ư?”

Mục Thiên Thiên nói với vẻ oán trách: “Sớm biết thế này thì em đã mặc xác anh ta rồi!”

Tuy cô ta nói thế nhưng trên mặt cũng có vẻ lo lắng.

Hai chị em trông chừng Dương Thanh từ sáng đến tối mà anh vẫn chưa tỉnh lại.

“Thiên Thiên, cũng muộn lắm rồi, em về trước đi!”

Lục Tinh Tuyếtchợt nói.

“Còn chị thì sao?”

Mục Thiên Thiên hỏi.

Lục Tinh Tuyết nhìn Dương Thanhtrên giường bệnh, nói với vẻ không đành lòng: “Đêm nay chị canh ở đây vậy!”

“Sao cơ? Đêm nay chị phải canh ở đây á?”

Mục Thiên Thiên lập tức trợn tròn mắt,có lẽ người khác không biết thân phận của Lục Tinh Tuyết, nhưng cô ta thì biết rất rõ ràng.

Ở Ninh Châu có hai gia tộc đỉnh cao, dưới hai gia tộc này là ba gia tộc hạng hai.

Lục Tinh Tuyết đến từ nhà họ Lục - một trong ba gia tộc hạng hai đó.

Lục Tinh Tuyết là cháu gái ruột của chủ gia tộc họ Lục đương nhiệm.

Lục Tinh Tuyết có thân phận như thế, giờ lại định trông chừng cho một người xa lạ bị thương nặng, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ khiến cả Ninh Châu kinh hãi.

"Dù sao anh ấy cũng bị thương nặng, nhỡ nửa đêm tỉnh lại mà không có ai chăm sóc thì phải làm sao?"

Vẻ lo lắng trên mặt Lục Tinh Tuyếtcàng rõ hơn, cô ta nhìnMục Thiên Thiên: "Thiên Thiên, em cứ yên tâm, chị chỉ canh ở đây một đêm thôi, không sao đâu".

"Chị, nếu Lý Tấn biết chuyện này, chị cũng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào rồi đấy".

Mục Thiên Thiên lo lắng nói: "Lý Tấn vẫn luôn coi chị là người phụ nữ của anh ta, nhưng bây giờ chị lại canh bệnh cho người này, một khi Lý Tấn biết, chẳng những người này sẽ bị anh ta giết mà nhà họ Lục cũng sẽ bị liên lụy".

"Chị, chị phải biết rõ điều đó".

Nhà họ Lý là một trong hai gia tộc đỉnh cao ở Ninh Châu, Lý Tấn chính là người nhà họ Lý.

Nghe thấy tên Lý Tấn, sắc mặt Lục Tinh Tuyết hơi tái, cô ta cắn môi, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh, hơi đấu tranh tư tưởng.

Cô ta lương thiện bẩm sinh nên không nỡ để Dương Thanh ở đây một mình, nhưng cô ta cũng sợ Lý Tấn biết chuyện.

Nếu chỉ có mình cô ta thì cô ta cũng không sợ, nhưng nếu làm liên lụy tới Dương Thanh và nhà họ Lục thì đó là lỗi của cô ta.

"Chị, chúng ta làm thế này đã là hết lòng lắm rồi, chị đừng lo nữa, có thể sống sót hay không thì phải dựa vào anh ta

thôi”.

Mục Thiên Thiên kéo tay Lục Tinh Tuyết, sợ Lục Tinh Tuyết không chịu rời đi nên nói thêm: “Hay thế này, sáng sớm mai em và chị lại đến thăm anh ta được không?”

“Vậy cũng được!”

Rốt cuộc Lục Tinh Tuyết cũng đồng ý, cô ta nhìn về phía Dương Thanh: “Rất xin lỗi, tôi không thể ở đây với anh, bằng không sẽ hại anh mất”.

Cô ta nói rồi lấy giấy bút viết mấy chữ, đặt bên gối Dương Thanh rồi mới rời đi với Mục Thiên Thiên.

Dương Thanh không hề hay biết những chuyện này.

Anh hôn mê cả đêm, đến hôm sau, khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu xuống mặt đất, ngón tay của Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh bỗng giật giật.

“Ừm!”

Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh bỗng bật dậy, trông rất hốt hoảng, đầu đầy mồ hôi.

Một lúc lâu sau, anh mới hoàn hồn, trong đôi mắt hoảng hốt dần có thần thái.

Nhưng đầu anh trống rỗng, không thể nhớ nổi bất cứ chuyện gì.

“A…”

Khi anh định nhớ lại, cơn đau dữ dội bỗng xộc vào đầu anh.

Anh ôm đầu, hét lên thảm thiết.

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Y tá đến kiểm tra vội hô to.

Mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng nhanh chóng chạy vào phòng bệnh, tiêm thuốc an thần cho Dương Thanh.

Anh dần bình tĩnh lại, thở hổn hển, người đầm đìa mồ hôi.

“Bây giờ cậu đỡ hơn rồi chứ?”

Thấy Dương Thanh đã bình tĩnh lại, bác sĩ điều trị chính mới hỏi.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn bác sĩ: “Ông là ai?”

“À!”

Bác sĩ lập tức ngơ ngác, vội nói:“Tôi là Trần Bân - bác sĩ điều trị chính của cậu”.

“Vậy tôi là ai?”

Dương Thanh hỏi tiếp.

Lần này, mấy bác sĩ nhìn nhau, đều trông thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt đối phương.

Họ nhanh chóng đưa ra kết luận: Bệnh nhân bị mất trí nhớ!

“Sao cơ? Anh ta bị mất trí nhớ á?”

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã có mặt ở văn phòng của bác sĩ từ sáng sớm, khi biết Dương Thanh mất trí nhớ, Mục Thiên Thiên hô lên kinh ngạc.

Bác sĩ gật đầu, nghiêm nghị nói: “Kết quả kiểm tra cho thấy, trừ vết thương nặng trên cơ thể ra, các chỉ số khác đều rất bình thường, đại não cũng không bị kích thích”.

“Về phần tại sao cậu ta mất trí nhớ thì tạm thời chưa rõ”.

Sau khi nghe bác sĩ giải thích, nét mặt của hai chị em nghiêm túc hẳn lên.

Họ vốn rất vui khi biết Dương Thanh đã tỉnh, nhưng giờ anh lại mất trí nhớ, còn không biết mình là ai..

Chương 1295: 1295: Đón Cậu Về Nhà

“Chị, giờ chúng ta nên làm gì đây?”
Sau khi rời khỏi văn phòng của bác sĩ, Mục Thiên Thiên hỏi Lục Tinh Tuyết.

Trong mắt Lục Tinh Tuyết tràn ngập vẻ kiên định: “Nếu bệnh viện không chữa được thì đành đưa anh ấy về nhà họ Lục, tìm bác sĩ đến chữa trị tiếp thôi”.

“Sao cơ?”
Mục Thiên Thiên trợn tròn mắt: “Chị, chị điên rồi à? Chị định đưa anh ta về nhà họ Lục á?”
Ánh mắt Lục Tinh Tuyết nghiêm túc chưa từng có, cô ta nói với vẻ kiên định: “Anh ấy là do chúng ta cứu, nếu anh ấy đã mất trí nhớ, cũng không liên lạc được với người nhà, chúng ta chỉ có thể đưa anh ấy về nhà họ Lục để cứu chữa tiếp thôi”.

“Nhưng…”
Mục Thiên Thiên đang định thuyết phục tiếp thì bị Lục Tinh Tuyết ngắt lời: “Thiên Thiên, em đừng quan tâm đến chuyện này nữa, cứ để chị xử lý”.

“Ài…”
Mục Thiên Thiên thở dài, không nói gì nữa.

Cô ta biết rõ chị họ mình lương thiện tới mức nào, còn không nỡ giẫm chết một con kiến.

Nói gì đến người mà chị họ cô ta đã cứu chứ.

“Chị, nếu chị lấy Lý Tấn thật thì đúng là đáng tiếc”, Mục Thiên Thiên nói với vẻ cảm khái.

Sau khi hai chị em quay lại phòng bệnh, Dương Thanh vẫn đang nằm trên giường với vẻ mặt đờ đẫn.

Thấy hai người bước vào, anh cũng không buồn nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn trần nhà.

“Chào anh, tôi là Lục Tinh Tuyết!”
Lục Tinh Tuyết bước đến bên giường bệnh, chủ động giới thiệu, thấy Dương Thanh nhìn mình, cô ta hỏi tiếp: “Anh nhớ

được tên mình không?”

Dương Thanh ngơ ngác lắc đầu rồi hỏi: “Cô đã cứu tôi à?”

“Thiên Thiên phát hiện ra anh trên đỉnh Ninh Sơn trước, sau đó chúng tôi cùng đưa anh tới bệnh viện”.

Lục Tinh Tuyết cười khẽ, lập tức giới thiệu với Dương Thanh: “Đây là em họ tôi - Mục Thiên Thiên, anh cứ gọi em ấy là Thiên Thiên là được”.

“Cảm ơn các cô!”

Dương Thanh nhìn hai cô gái, nói một cách chân thành.

Trừ việc đã mất trí nhớ ra, anh cũng không khác gì những người bình thường hết.

Nói đúng hơn, anh cũng không mất trí nhớ, mà mỗi khi anh định nhớ, đầu anh lại đau như búa bổ, như sắp chết đi sống lại.

Trong một tuần sau đó, Dương Thanh vẫn ở trong bệnh viện, sáng nào Lục Tinh Tuyết cũng tới thăm anh, kể về những chuyện ở Ninh Châu cho anh biết, cũng mang mấy tờ báo đến để anh hiểu rõ tình hình của Chiêu Châu.

Nhưng trong mấy ngày này, Dương Thanh vẫn không thể nhớ lại, mỗi khi định nhớ, anh đều đau đến mức chết đi sống lại, phải nhờ tới sự trợ giúp của thuốc an thần.

Cùng lúc đó, trên một đồng cỏ rộng lớn ở vực Tây Châu.

Tiêu Tiêu đang chạy theo bầy cừu trên đồng cỏ, trông rất vui vẻ.

Còn Tần Y vốn hoạt bát hiếu động thì im lặng ở cạnh Tần Thanh Tâm.

Mấy ngày qua, Tần Thanh Tâm luôn rửa mặt bằng nước mắt, Tần Y thấy hết nên rất đau lòng, nhưng cô ta biết làm gì đây?

Dương Thanh mới rời khỏi họ có năm ngày, nhưng họ lại cảm thấy dường như đã năm năm.

“Chị, chị đừng lo nữa, chắc chắn anh rể sẽ không sao đâu, đối với chúng ta bây giờ, không có tin tức gì mới là tin tức tốt, chị thấy đúng không?”

Tần Y ngồi cạnh Tần Thanh Tâm, nắm tay chị, dịu dàng nói.

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe: “Y Y, chị lo cho anh ấy lắm!”

Tần Thanh Tâm nói rồi nghẹn ngào.

“Ài!”

Tần Đại Dũng ngồi bên cạnh cũng thở dài, vô cùng lo lắng.

Cách đó không xa, Đoàn Vô Nhai và Độc Du cũng đang ngồi trên bãi cỏ, sắc mặt họ vô cùng nghiêm nghị.

Họ đều hiểu, lần này Dương Thanh rất khó sống sót quay về.

Vũ Vũ Lan là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, còn Dương Thanh mới đến Siêu Phàm Nhất Cảnh, hai bên chênh nhau nhiều như thế, còn đánh kiểu gì đây?

Giờ đã được một tuần, theo lẽ thường, Dương Thanh đã chạm mặt với Vũ Vũ Lan từ một tuần trước.

Nếu Dương Thanh thắng thì đã quay lại lâu rồi, cho dù anh bị thương thì cũng không thể chần chừ lâu như thế chứ?

“Bố, chắc chắn anh Thanh sẽ không sao đúng không?”

Mắt Đoàn Ngữ Yên đỏ hoe.

Nhìn dáng vẻ tự trách của con gái, Đoàn Vô Nhai cũng rất khó chịu, ông ta không muốn lừa con, nhưng cũng không muốn con buồn, càng không muốn nói sự thật cho đám Tần Thanh Tâm biết.

Thế nên ông ta gật nhẹ đầu, nói với vẻ kiên định: “Chắc chắn cậu Thanh sẽ sớm đến tìm chúng ta!”

“Nhưng đã một tuần rồi, sao anh ấy vẫn chưa tới tìm chúng ta chứ?”, Đoàn Ngữ Yên hỏi.

“Bởi vì lần này, cậu ấy phải đối mặt với Vũ Vũ Lan, một cao thủ mạnh hơn hẳn cậu ấy, không chừng cậu ấy đã đi trốn, chứ không đánh với Vũ Vũ Lan đâu”.

Đoàn Vô Nhai nói.

“Trốn? Chắc anh Thanh không phải loại người ấy đâu nhỉ?”

Đoàn Ngữ Yên rất kinh ngạc, theo cô ấy thấy, Dương Thanh là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chắc chắn không phải hạng ham sống sợ chết đâu.

Đoàn Vô Nhai cười khổ, chỉ về phía đám người Tần Thanh Tâm: “Ở đây còn vợ và con gái cậu Thanh, sao cậu ấy có thể chết một cách dễ dàng được?”

“Thiên phú võ thuật của cậu ấy rất cao, nếu cho cậu ấy thời gian, chắc chắn cậu ấy sẽ đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh bằng tốc độ nhanh nhất”.

“Không chừng bây giờ cậu ấy đã trốn đến một nơi không ai biết, đang điên cuồng tu luyện rồi, ngày cậu ấy đột phá cũng là ngày cậu ấy đến tìm chúng ta”.

Đoàn Ngữ Yên mừng rỡ nói: “Bố, bố nói thật à?”

Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Bố đã lừa con bao giờ đâu!”

“Tốt quá, để con đi nói với đám người chị Tâm, chắc chắn anh Thanh sẽ quay lại!”

Đoàn Ngữ Yên kích động nói rồi vội vàng chạy về phía Tần Thanh Tâm: “Chị Tâm, bố em nói, chắc chắn anh Thanh sẽ quay lại…”

Nhìn Đoàn Ngữ Yên đang kích động chạy tới chỗ Tần Thanh Tâm, Độc Du chợt thở dài: “Điện hạ, chắc ngài cũng biết, e rằng lần này cậu Thanh lành ít dữ nhiều”.

Đoàn Vô Nhai gật nhẹ đầu với vẻ đau khổ: “Tôi biết, rất có thể cậu ấy đã chết dưới tay Vũ Vũ Lan”.

“Ông cũng thấy Tần Thanh Tâm đang đau khổ tới mức nào rồi đấy, Ngữ Yên cũng luôn tự trách, nghĩ mình đã liên lụy tới cậu Thanh, nếu nói cho họ biết sự thật, chắc chắn họ sẽ sụp đổ”.

“Suy đoán của chúng ta cũng chỉ là suy đoán chứ không phải sự thật, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ ở đây, bảo vệ người thân của cậu Thanh trước khi cậu ấy quay về”.

Độc Du gật đầu: “Điện hạ cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ họ kỹ càng!”

“Không chỉ có mỗi ông đâu, còn tôi nữa, chúng ta cùng bảo vệ họ!”

Đoàn Vô Nhai nói với vẻ kiên định.

Trong lúc Đoàn Vô Nhai đang lo lắng cho Dương Thanh, ở Ninh Châu, một người thanh niên đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy Dương Thanh đâu cả.

“Anh Thanh, rốt cuộc anh đang ở đâu chứ?”

Anh ta cắn răng, mắt đỏ hoe.

Một tuần trước, Mã Siêu tới Ninh Châu, đã tìm kiếm tung tích của Dương Thanh khắp nơi, nhưng vẫn chưa thấy manh mối gì.

Như thể Dương Thanh chưa bao giờ tới Ninh Châu.

“Chẳng lẽ anh Thanh đã rời khỏi Ninh Châu rồi à?”

Mắt Mã Siêu đỏ hoe.

Thật ra anh ta đang lo đến việc khác, nhưng không dám nói.

Trước khi nhìn thấy Dương Thanh, anh ta sẽ không bao giờ tin vào khả năng đó đâu.

“Các ông là ai?”

Đúng lúc này, hai lão già mặc đồ gấm bỗng lặng lẽ xuất hiện trước mặt Mã Siêu.

Mã Siêu lập tức biến sắc, ý chí chiến đấu phun trào.

Không ngờ anh ta lại không cảm nhận được gì khi hai lão già này xuất hiện.

Mã Siêu có ảo giác, họ như hai ngọn núi lớn đang sừng sững trước mặt anh.

“Điện hạ, rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được cậu rồi!”

Một lão già bỗng kích động nói, nước mắt rơi lã chã.

“Đúng là điện hạ thật ư?”

Một lão già khác cũng có vẻ kích động.

“Chắc chắn không nhầm được!”

Mã Siêu nhíu mày nhìn hai người đang kích động kia:

“Rốt cuộc các ông là ai thế?”

“Điện hạ, chúng tôi tới đón cậu về Hoàng tộc cổ xưa”.

Hai lão già hơi khom người.

“Hoàng tộc cổ xưa ư? Hoàng tộc cổ xưa nào chứ?

Mã Siêu lập tức biến sắc.

“Hoàng tộc họ Phùng - một trong hai Hoàng tộc cổ xưa!”

Một lão già kích động nói: “Chúng tôi đã tìm cậu suốt hai mươi năm, cuối cùng cũng tìm được rồi, mời điện hạ theo chúng tôi về Hoàng tộc họ Phùng ạ!”

“Các ông nhận nhầm người rồi!”

Mã Siêu bối rối quay người, định rời khỏi đây.

“Điện hạ, tôi không nhận nhầm đâu!”

Một lão già kích động nói: “Mỗi khi cậu phá giải phong ấn về sức chiến đấu, có phải trên ngực trái cậu sẽ xuất hiện một vết hình tròn không?”

Mã Siêu vừa đi được mấy bước bỗng khựng lại, nhìn lão già với vẻ không dám tin: “Sao ông biết?”

“Bởi vì đó chính là ký hiệu gia tộc của dòng chính Hoàng tộc họ Phùng!”

Lão già kích động nói: “Thế nên chúng tôi không nhận nhầm đâu, cậu chính là cháu đích tôn của Phùng Hoàng - Phùng Siêu đấy!”.

Chương 1296: 1296: Đau Đến Chết Đi Sống Lại

Nghe ông lão kia nói vậy, Mã Siêu ngỡ ngàng chỉ vào mình, hỏi lại: "Ông nói tôi là người của Hoàng tộc họ Phùng sao? Lại còn là cháu đích tôn của Phùng Hoàng?"

Anh ta chỉ biết mình là trẻ mồ côi chứ không ngờ lại là người của một gia tộc hàng đầu, đã thế đó còn là Hoàng tộc họ Phùng, một trong hai Hoàng tộc lớn thời xa xưa.

"Điện hạ, những lời chúng tôi nói đều là thật, cậu cũng đã xác nhận ở tim cậu có kí hiệu gia tộc của Hoàng tộc họ Phùng rồi mà".

"Điện hạ à, Hoàng Chủ thật sự nhớ cậu lắm, cậu hãy về cùng chúng tôi đi!"

"Hiện giờ trong cả Hoàng tộc họ Phùng thì cậu là người có tư cách trở thành người thừa kế nhất đấy!"

Hai ông lão liên tục khuyên nhủ.

Sắc mặt Mã Siêu rất khó coi, anh ta không hề hứng thú với thân thế thật sự của mình, đã quen với việc một thân một mình nhiều năm rồi.

Có gia tộc hay không cũng không sao cả.

Bây giờ vẫn chưa tìm được Dương Thanh, sao anh ta có thể đi Hoàng tộc họ Phùng được?

"Xin lỗi! Tôi không phải cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng gì cả, dù phải cũng không đi cùng các ông đâu!"

Nói xong, Mã Siêu muốn bỏ đi.

"Điện hạ! Cậu phải về với chúng tôi chứ!"

Anh ta vừa xoay người thì bị hai ông lão kia chặn đường.

Mã Siêu sầm mặt xuống đến đáng sợ, lạnh giọng nói: "Tránh ra!"

Hai ông lão không quan tâm, chỉ nghiêm túc nhìn anh ta.

Theo họ thấy thì Mã Siêu không có lý do gì để không về cả, vì chỉ cần trở về là sẽ được hưởng thụ sự giàu sang và quyền

lực vô tận.

Thế mà anh ta lại từ chối, điều này làm cho họ rất kinh ngạc.

“Thưa điện hạ, Hoàng Chủ đã ra lệnh chúng tôi nhất định phải tìm cho được cậu và đưa cậu về Hoàng tộc, mong cậu đừng làm khó chúng tôi”.

Một ông lão tận tình khuyên bảo.

“Đó là chuyện của mấy người, liên quan gì đến tôi?”
Nói rồi Mã Siêu bỏ đi.

“Điện hạ không thể đi được!”
Hai người này bám dai như đỉa, anh ta vừa mới nhích người đã bị cản đường lần nữa.

“Cút đi!”
Cuối cùng Mã Siêu nổi đóa, tung cú đấm ra.

“Phịch!”
Ông lão bị đánh trúng, nhưng đáng ngạc nhiên là lão ta không hề động đậy chút nào.

“Sao…!Sao có thể?”
Mã Siêu kinh ngạc thốt lên: “Rốt cuộc các ông đang ở cảnh giới nào vậy?”
Với thực lực hiện tại, nếu Mã Siêu dùng hết toàn lực thì có thể bộc phát ra sức mạnh ngang ngửa Thần Cảnh đỉnh phong, tuy anh ta không dồn hết sức vào đòn tấn công vừa rồi nhưng ít nhất cấp độ của nó cũng là Thần Cảnh hậu kỳ.

Nhưng một đòn đánh mạnh mẽ như thế lại không thể làm ông lão đến từ Hoàng tộc họ Phùng này lung lay chút nào.

Hai ông lão nhìn nhau, một người mở miệng nói: “Thưa điện hạ, chúng tôi đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cậu nên hiểu rằng muốn thoát khỏi chúng tôi chỉ với thực lực bây giờ là không thể nào”.

“Dĩ nhiên, nếu cậu trở lại Hoàng tộc họ Phùng và được Hoàng Chủ tự tay dạy dỗ thì không đến năm năm nữa, cậu chắc chắn sẽ bước vào Siêu Phàm Cảnh”.

“Hiện giờ cậu chỉ mới hai mươi sáu tuổi, năm năm nữa là ba mươi mốt tuổi, kể cả gia tộc Cổ Võ lánh đời cũng xem cậu là thiên tài võ thuật đấy ạ”.

“Nhưng lúc này thì cậu vẫn chưa phải là đối thủ của chúng tôi đâu”.

Nét mặt Mã Siêu âm trầm, xem ra không có hy vọng chạy trốn khỏi hai lão già này rồi.

Dù chỉ có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh thôi anh ta cũng không thoát nổi chứ đừng nói là hai.

Chẳng qua là anh ta không muốn đến Hoàng tộc họ Phùng.

Chưa kể vẫn chưa tìm được Dương Thanh, dù tìm ra thì vợ của anh ta vẫn còn đang ở Yến Đô, chờ một hai tháng nữa thì có luôn một đứa bé cũng không chừng.

Nếu Mã Siêu đi Hoàng tộc họ Phùng thật thì không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Muốn tôi đi theo thì chờ tôi chết đi!”
Anh ta cắn răng nói.

Hai ông lão thở dài, nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Mã Siêu đột nhiên có dự cảm không lành.

“Không ổn rồi, chạy!”
Anh ta bùng nổ sức mạnh muốn rời khỏi đây.

“Bộp!”
Nhưng chưa kịp làm gì thì một ông lão tiến lên, lấy tay đánh vào gáy làm cho anh ta ngất xỉu.

“Đi thôi!”
Hai người nhanh chóng đưa Mã Siêu rời khỏi đây.

Cùng lúc đó, có một chiếc xe Rolls Royce đang lái trên đường phố ở Ninh Châu.

“Chị ơi, vừa rồi hình như em thấy có một cậu trai bị hai ông lão đánh ngất”.

Mục Thiên Thiên đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì giật mình, vẻ hoảng sợ hiện lên trong mắt.

“Ở đâu?”
Lục Tinh Tuyết hỏi.

Mục Thiên Thiên chỉ vào nơi Mã Siêu vừa bị hai cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng mang đi, Lục Tinh Tuyết nhìn sang, nghi hoặc hỏi: “Có ai đâu?”
Dương Thanh đang ngồi trên xe với hai người vô thức nhìn sang, thị lực tốt hơn người thường giúp anh nhìn thấy cảnh hai ông lão đưa một người thanh niên khoảng hai sáu, hai bảy tuổi vào trong xe.

Tình cờ, Dương Thanh nhìn thấy gương mặt của người đang ngất xỉu.

Anh không thể rời mắt đi được, cảm giác quen thuộc dâng trào như nước lũ.

Muốn nhớ ra người thanh niên này là ai nhưng vừa cố gắng nhớ lại thì đầu buốt lên như bị ai cào xé.

“A…”
Dương Thanh không thể không ôm lấy đầu, tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ trong cuống họng.

Hai cô gái đang nhìn ra bên ngoài bị tiếng kêu đột ngột của anh làm cho giật mình.

“Này anh, anh sao vậy?”
Sắc mặt Lục Tinh Tuyết thay đổi, thất thanh kêu lên.

Mục Thiên Thiên cũng bị dọa sợ, lớn tiếng nói: “Anh bình tĩnh nào, đừng nhớ lại nữa, đừng suy nghĩ gì hết”.

Hai người đều biết anh bị mất trí nhớ, lần nào nhớ lại quá khứ đầu cũng nhức nhối.

Chỉ cần Dương Thanh dừng lại là không thấy đau đầu nữa.

Nhưng lúc này lại không có tác dụng gì, anh vẫn đang khổ sở kêu rên, nét mặt nhăn lại vì đau.

“Giết tôi đi! Giết tôi đi! A…”
Dương Thanh dữ tợn hét về phía hai người.

Sự thống khổ đến tận cùng này thôi thúc anh chết đi cho xong.

Chỉ khi chết đi, anh mới được giải thoát.

Thấy Dương Thanh đau khổ như thế, hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe, tính cách lương thiện làm cho cô ta không thể chịu nổi cảnh này.

Ngay cả một người rất có thành kiến với anh là Mục Thiên Thiên cũng nôn nóng: “Anh trai, đừng như vậy mà, cố gắng chịu một chút nữa thôi”.

Chương 1297: 1297: Bố Của Chị Đến Rồi

“Chị…”

Mục Thiên Thiên vừa định lên tiếng thì bị Lục Tinh Tuyết dùng mắt ra hiệu dừng lại, hóa ra Dương Thanh đã thiếp đi trong lòng cô ta.

“Ơ…”

Mục Thiên Thiên trợn mắt há hốc mồm, quá đỗi ngạc nhiên.

Không hiểu sao cô ta lại có cảm giác Dương Thanh đang lợi dụng chị họ mình.

Lục Tinh Tuyết ôm chặt Dương Thanh, hai tay không ngừng nhẹ nhàng vỗ lưng anh như đang dỗ dành một đứa bé.

Mục Thiên Thiên thầm thở dài, lòng khó chịu không nói nên lời.

Cô ta và Lục Tinh Tuyết chơi chung với nhau từ nhỏ nên rất thân, bây giờ lại nhìn thấy chị họ mình vì một người đàn ông xa lạ mà cất công như thế, cảm thấy hơi khó chấp nhận.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.

Nhưng Mục Thiên Thiên cũng biết chị mình tốt bụng, đã quyết tâm làm gì thì không ai ngăn cản nổi.

Nhìn Lục Tinh Tuyết rồi lại nhìn Dương Thanh, cô ta chợt thấy rất hài hòa, hai người này trông cứ như một cặp đôi trời sinh vậy.

Trước đây không nhìn kỹ, bây giờ cẩn thận quan sát thì Mục Thiên Thiên nhận ra Dương Thanh vô cùng tuấn tú.

Sống mũi cao, đôi môi mỏng, từng đường nét trên khuôn mặt đều rõ ràng sắc nét, đã thế còn cao chuẩn một mét tám.

Ngay cả những siêu sao nổi tiếng trên tivi cũng không đẹp trai bằng anh.

“Chị này, em thấy chị và anh ta cũng là một đôi trai tài gái sắc, dù sao chị cũng chưa thích ai, hay là lấy anh ta làm chồng

đi, cho anh ta ở rể luôn?”

Mục Thiên Thiên đột nhiên thì thầm.

Lục Tinh Tuyết sững sờ thật lâu rồi mặt đỏ bừng, thẹn thùng gắt lên: “Nói linh tinh gì thế hả!”

“Hì hì!”

Mục Thiên Thiên cười đáp: “Em nghiêm túc mà, trước đây không để ý, giờ càng nhìn càng thấy hai người xứng đôi”.

“Thiên Thiên!”

Lục Tinh Tuyết đột nhiên nghiêm túc dặn dò: “Đừng nói mấy lời thế này nữa, nếu để Lý Tấn biết được thì anh ấy sẽ gặp nguy hiểm đấy”.

Thấy cô ta nghiêm mặt lại, Mục Thiên Thiên cũng không dám đùa nữa, vội vàng bảo đảm: “Chị à, em chỉ nói đùa với chị thôi, đừng lo, em sẽ không đi nói lung tung đâu”.

Nửa giờ sau, xe chậm rãi lái vào một trang viên, đi thêm năm phút nữa rồi dừng trước một căn biệt thự.

“Anh ơi, tỉnh lại đi, chúng ta về nhà rồi!”

Lục Tinh Tuyết cố gắng nói nhỏ nhẹ hết mức có thể, sợ lớn tiếng sẽ làm Dương Thanh bị giật mình.

Dường như nghe thấy giọng nói của cô ta, anh từ từ mở mắt, nhìn thấy gương mặt mỹ miều gần trong gang tấc.

Dương Thanh giật cả mình, lùi ra sau như phản xạ có điều kiện.

“Ơ…”

Lục Tinh Tuyết ngẩn người.

Chưa có người đàn ông nào né tránh một người xinh đẹp như cô ta thế này cả.

Thế mà Dương Thanh vừa tỉnh lại là nhanh chóng tránh xa.

Mục Thiên Thiên cũng nhìn thấy, kinh ngạc nói: “Anh đúng là không biết điều mà, chị họ…”

“Thiên Thiên!”

Lục Tinh Tuyết biết cô ta muốn nói gì bèn vội vàng ngăn cản, trên gương mặt xinh đẹp lại ửng hồng.

“Xin lỗi, tôi không có ý gì đâu!”

Dương Thanh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra phản ứng vừa rồi của mình hơi quá đáng nên mau chóng xin lỗi.

“Sau này anh hãy ở đây với chúng tôi nhé”.

Lục Tinh Tuyết mỉm cười nói.

Dương Thanh đi theo hai chị em tiến vào căn biệt thự sang trọng, bên trong rất nguy nga và lộng lẫy, người bình thường vào đây sẽ bị choáng ngợp trước sự xa hoa của nơi này.

Nhưng từ đầu đến cuối Dương Thanh đều rất thản nhiên, dường như tất cả mọi sự rực rỡ sang trọng này đều không là gì đối với anh.

Những bức tranh chữ do chính tay các nhà thư pháp chấp bút treo trên bức tường xung quanh cũng không được anh nhìn lấy một cái.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

“Sau này anh ở phòng này, tôi và Thiên Thiên ở trên tầng hai, không có việc gì thì không được đi lên, hiểu chưa?”

Lục Tinh Tuyết dặn dò.

Dương Thanh gật đầu: “Cảm ơn cô!”

Bây giờ có nơi để ở là tuyệt lắm rồi, anh không dám đòi hỏi thêm gì.

“Anh đi tắm trước đi, ra ăn cơm rồi cùng đi mua quần áo cho anh”.

Nói rồi Lục Tinh Tuyết đi xuống phòng bếp, xem ra là muốn đích thân nấu bữa trưa.

Về phòng, Dương Thanh tắm rửa bằng nước ấm, kỳ cọ sạch vết bẩn trên người rồi ra ngoài.

“Anh này…”

Mục Thiên Thiên đi đến định gọi xuống ăn cơm thì đúng lúc Dương Thanh ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy anh, cô ta ngây ngẩn cả người.

Dương Thanh tắm rửa sạch sẽ xong cứ như biến thành một người khác vậy, mái tóc dài còn ướt nhẹp.

"Không ngờ anh đẹp trai thế cơ đấy!"

Mục Thiên Thiên nhìn Dương Thanh với đôi mắt lấp la lấp lánh.

Cô ta là một người thích ngắm trai đẹp, Dương Thanh lại có khuôn mặt nghiêm chỉnh, trước đó trông lôi thôi lếch thếch nên cũng không để ý lắm.

Nhưng giờ đây, anh cạo hết đám râu thật dài đi, để lộ ra toàn bộ gương mặt, thật sự là ngay cả ngôi sao hay thần tượng cũng không sánh bằng.

Bị đôi mắt nóng bỏng của Mục Thiên Thiên nhìn chằm chằm, Dương Thanh hơi mất tự nhiên: "Thiên Thiên, Tinh Tuyết bảo chúng ta xuống ăn cơm".

"À à, đúng rồi, tôi đến gọi anh ăn cơm, đi nào, nhanh ăn cơm thôi! Ăn rồi đi mua sắm!"

Mục Thiên Thiên nhiệt tình ôm lấy cánh tay Dương Thanh kéo xuống phòng ăn.

Vào phòng ăn, hai người nhìn thấy trên bàn được đặt ba cặp chén đũa, thức ăn là ba món ăn một món canh trông rất ngon miệng.

Lục Tinh Tuyết đi ra nhà bếp, thấy Dương Thanh sau khi cạo râu thì cũng kinh ngạc, chỉ là không khoa trương như Mục Thiên Thiên.

"Chị, em đã nói rồi mà, anh ấy xứng đôi với với chị lắm đấy, hai người mà mặc đồ cưới chắc ai cũng hét lên quá!"

Trên mặt Mục Thiên Thiên tràn trề mong đợi như đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh Dương Thanh mặc vest và Lục Tinh Tuyết mặc váy cưới.

Lục Tinh Tuyết lập tức đỏ mặt, tức giận mắng: "Em mà còn nói linh tinh là lát nữa không cho em đi cùng đâu đấy".

Lời đe dọa này vẫn có tác dụng, Mục Thiên Thiên không đùa nữa, lao đầu vào ăn cơm.

Nhưng trong bữa ăn, cô ta luôn lén nhìn Dương Thanh, cảm thấy anh rất thuận mắt.

Ăn xong, Dương Thanh chủ động mang chén đĩa xuống bếp.

"Để tôi làm cho, anh đi lên đi!"

Lục Tinh Tuyết vội vàng đi xuống đuổi anh ra ngoài.

Mặc dù chưa nhớ ra được gì nhưng Dương Thanh vẫn cảm thấy rất ấm áp, biết ơn nhìn theo bóng lưng bận rộn của cô ta.

Không cần biết mình là ai, là một người như thế nào, bây giờ anh chỉ là một kẻ vô dụng, sai đâu làm đấy.

Anh thật sự rất biết ơn vì Lục Tinh Tuyết đã đưa mình về và cho ở lại.

"Thế nào? Có phải chị họ tôi vừa xinh đẹp vừa tốt bụng không?"

Thấy Dương Thanh ngẩn người nhìn Lục Tinh Tuyết trong nhà bếp, Mục Thiên Thiên cười híp mắt nói: "Dù sao thì anh cũng mất trí nhớ, quên hết mọi thứ, chi bằng ở lại nhà họ Lục cưới chị ấy đi".

"Mục Thiên Thiên!"

Lục Tinh Tuyết trong nhà bếp tức tối la lớn.

"Dạ, em sai rồi! Em không nói nữa đâu!"

Mục Thiên Thiên nhanh chân chạy biến, sợ chọc giận chị họ rồi lát nữa không được đi mua sắm cùng.

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng thắng xe, sau đó một người trung niên âm trầm đi vào.

"Bác, sao bác lại đến đây?"

Thấy ông ta, mặt mày Mục Thiên Thiên tái mét.

Lục Tinh Tuyết đi ra, sắc mặt cũng rất khó coi: "Bố tìm con ạ?"

Chương 1298: 1298: Một Cô Gái Lương Thiện

“Tinh Tuyết, con điên rồi sao?”
Người đàn ông trung niên phẫn nộ nói: “Ngày nào con cũng lén đến bệnh viện chăm sóc cho thằng nhóc này đã đành, giờ lại còn đưa cậu ta về trang viên nhà họ Lục là sao?”
“Con còn dám đưa cậu ta về nhà con, con không sợ người khác lời ra tiếng vào à?”
“Nhỡ chuyện này bị truyền đến tai Lý Tấn thì con có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?”
Người trung niên này là Lục Xuyên, bố của Lục Tinh Tuyết và là con trai của chủ nhà họ Lục hiện nay.

Mặc dù không muốn con gái mình bị bắt làm vật hy sinh cho gia tộc, phải kết hôn với người đàn ông mình không yêu nhưng ông ta cũng biết đây chính là nỗi bi ai khi sinh ra trong một dòng họ lớn, từ khi chào đời phụ nữ đã bị gông xiềng mang tên số phận trói buộc.

T*amlinh2*47.c*om cập nhật nhanh nhất.
Mấu chốt là, kẻ để ý đến Lục Tinh Tuyết lại là một thanh niên xuất sắc của nhà họ Lý, một trong hai gia tộc đứng đầu Ninh Châu.

Nếu nhà họ Lục dám phản đối, nhà họ Lý muốn dùng vũ lực để tiêu diệt thì chắc chắn họ sẽ không thoát nạn nổi.

Lục Tinh Tuyết rưng rưng nước mắt: “Bố à, anh ấy đang bị mất trí nhớ, chỉ tạm thời ở lại đây thôi, khi nào anh ấy nhớ lại sẽ đi mà”.

“Đúng đấy ạ, bác đừng giận nữa, sau này anh ấy khôi phục trí nhớ mà không chịu đi thì cháu sẽ là người đầu tiên đuổi đi!”
Mục Thiên Thiên lo lắng lên tiếng, nói đỡ cho chị họ mình: “Bên cạnh đó, trong khoảng thời gian này cháu sẽ luôn ở đây, chị họ nhất định sẽ không sao đâu ạ”.

Lục Xuyên hừ lạnh, không đáp lời cô ta mà nhìn Lục Tinh Tuyết, nói: “Bố không cần biết con nghĩ gì, hôm nay đuổi cậu

ta ra khỏi nhà họ Lục cho bố!”
“Bố!”

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe: “Anh ấy được con cứu, bây giờ mất trí nhớ, con phải chờ đến khi anh ấy khôi phục trí nhớ mới để anh ấy đi được”.

“Bố cũng biết con đã quyết định chuyện gì thì sẽ không đổi ý mà, xin bố tha lỗi cho con”.

Thái độ của cô ta rất kiên quyết.

Dương Thanh lặng lẽ nhìn mọi chuyện đang diễn ra, thật sự rất ấm lòng.

“Tinh Tuyết, cô đừng cãi nhau với bác trai nữa, tôi sẽ rời khỏi đây”.

Thình lình, anh lên tiếng.

Tuy không biết mình có thể đi đâu, nhưng Dương Thanh hiểu rằng mình mà tiếp tục ở lại đây sẽ chỉ mang phiền phức đến cho Lục Tinh Tuyết mà thôi.

Dù không được ở đây thì anh cũng đâu đến mức bị chết đói, ra công trường lao động tay chân cũng kiếm được miếng cơm ăn mà.

Nói xong, Dương Thanh xoay người muốn ra ngoài.

“Này anh!”
Lục Tinh Tuyết hốt hoảng cản anh lại, quyết đoán nói: “Tôi là người cứu anh, tôi không cho phép anh đi khi chưa lấy lại được trí nhớ”.

“Tinh Tuyết…”
Dương Thanh vừa định khuyên bảo thì bị cô ta ngắt lời: “Tôi không cho anh đi đâu!”
Mục Thiên Thiên nhìn anh rồi lại nhìn Lục Xuyên đang trên bờ nổi cơn tam bành, lòng vô cùng sốt ruột.

“Bác à, bác cho anh ấy ở lại đây một thời gian đi, cháu thề với bác nhất định sẽ không rời chị họ nửa bước”.

Mục Thiên Thiên không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ đành nói như vậy.

Nhưng Lục Xuyên không hề để ý đến cô ta.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.
“Thứ bất hiếu!”
Ông ta tiến lên giơ tay muốn tát vào mặt của Lục Tinh Tuyết, giận dữ hét lên: “Cậu ta phải xéo ra khỏi đây!”
Cô ta sững sờ nhìn bàn tay của bố cách mặt mình ngày càng gần.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa bao giờ bị bố đánh cả.

Cái tát này sắp sửa rơi xuống thì đột nhiên Lục Tinh Tuyết thấy một người xông tới che trước mặt mình.

“Chát!”
Tiếng bạt tai chát chúa vang lên.

“Anh!”
“Anh!”
Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên thất thanh hét lên.

Lục Xuyên cực kỳ kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh lại có thể chịu được cái tát này.

Vừa rồi rõ ràng Dương Thanh còn đứng cách đây mấy mét cơ mà, sao lại nhanh như vậy được?
Điều mà Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên quan tâm thì không phải tốc độ của Dương Thanh, hai cô gái sốt sắng nhìn về phía Dương Thanh.

Nhất là Lục Tinh Tuyết, nhìn bóng lưng vững chãi trước mặt mình, nơi sâu thẳm nào đó trong lòng như rung động.

“Bác trai, bác muốn đánh thì cứ đánh cháu ạ, Tinh Tuyết cũng vì muốn đợi cháu khôi phục trí nhớ mới đưa cháu về nhà họ Lục ở tạm thôi”.

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Nếu bác cảm thấy cháu ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến cô ấy thì cháu sẽ đi ngay”.

Dứt lời, anh không chờ Lục Xuyên đáp lại mà bước đi lập tức.

“Này anh!”
Lục Tinh Tuyết sốt sắng chạy đến chộp lấy tay Dương Thanh,

nghẹn ngào nói: “Tôi đã nói không được tôi cho phép thì anh không thể đi rồi mà!”
“Hơn nữa, bây giờ anh đang mất trí nhớ, dù tôi cho anh đi thì anh có thể đi đâu được?”

“Ra ngoài đó, anh biết sống sao?”
Nét mặt Dương Thanh trở nên chua xót, cô gái tốt bụng này cái gì cũng tốt cả, chỉ là quá cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể làm cô ta đổi ý.

Nhưng nếu anh không đi thì sẽ trở thành rắc rối cho cô gái này.

Lục Xuyên không xua đuổi Dương Thanh nữa mà nhìn anh chằm chằm như đang suy tư điều gì.

“Phịch!”
Ngay lúc này, Lục Tinh Tuyết quỳ xuống dưới chân ông ta.

Cảnh tượng này làm cho ai nấy đều ngỡ ngàng.

“Bố à, từ nhỏ đến lớn con chưa bao giờ xin bố điều gì, lần này con cầu xin bố bỏ qua, cho anh ấy ở lại đây”.

Cô ta van nài: “Con hứa với bố là anh ấy sẽ không gây ra rắc rối gì khi ở đây đâu ạ”.

“Khi nào anh ấy khôi phục trí nhớ hoặc tìm ra người nhà, con nhất định sẽ để anh ấy đi!”
“Con chỉ cầu xin bố cho con một thời gian thôi!”

Chương 1300: 1300: Ông Thua Rồi

Sau khi thăm dò biết được thực lực của Dương Thanh rất mạnh, Lục Xuyên nhanh chóng rời đi.

Vừa ra khỏi biệt thự, ông ta lập tức tìm đến chủ nhà họ Lục.

"Bố ơi, con có một tin tốt cho bố đây!"
Lục Xuyên hào hứng nói với chủ nhà họ Lục.

"Ồ? Tin tốt gì có thể làm con kích động như vậy?"
Lục Nguyên Thông rất ngạc nhiên.

Lục Xuyên được chính mình chỉ định làm chủ nhân tương lai của nhà họ Lục nên lão biết đứa con trai này chưa một lần nào mất bình tĩnh như bây giờ.

Lục Xuyên vội vàng báo cáo: "Tinh Tuyết mang về một cao thủ rất mạnh, ít nhất ở Vương Cảnh trung kỳ, có thể là Vương Cảnh hậu kỳ nữa đấy ạ!"
"Sao cơ?"
Lục Nguyên Thông đang ngồi trên ghế mây, nghe thế thì thảng thốt đứng bật dậy.

"Con nói Tinh Tuyết mang một cao thủ có thực lực ít nhất là Vương Cảnh trung kỳ, thậm chí còn có thể là Vương Cảnh hậu kỳ về nhà sao?"
Thấy lão kinh ngạc như thế, Lục Xuyên gật đầu: "Chính xác một trăm phần trăm ạ, mới vừa rồi thôi, hai cao thủ bố cho con cùng hợp sức mà vẫn bị cậu nhóc đó đánh bại chỉ trong tích tắc, đến bây giờ họ vẫn còn đang hôn mê".

Hiện nay nhà họ Lục đang đứng trên bờ sụp đổ, chính vì vậy mà họ không ra mặt khi Lục Tinh Tuyết bị Lý Tấn của nhà họ Lý quấy rối.

Không phải không muốn ngăn cản mà là không dám.

Nhà họ Lý là một trong hai gia tộc hùng mạnh nhất Ninh Châu, Lý Tấn lại là cháu trai xuất chúng của gia tộc này, tình

thế của nhà họ Lục đã gay go rồi mà chọc giận nhà họ Lý nữa thì xem như tiêu đời.

Sở dĩ nhà họ Lục còn có thể miễn cưỡng được xếp vào những dòng họ thế phiệt chỉ đứng sau hai gia tộc đứng đầu kia là vì có nền tảng sâu, các gia tộc khác mới chưa dám động vào.

Còn về nguyên nhân nhà họ Lục suy sút trầm trọng như vậy là do đã nhiều năm không bồi dưỡng ra được một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nào, cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cũng chỉ lác đác mấy người.

Giá như bọn họ có một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ thì đã không lưu lạc đến cảnh ngộ hôm nay.

Nếu là trước kia thì không dám nói là ngang ngửa được nhà họ Lý, nhưng ít ra thì có thể giành được vị trí dòng họ quyền thế nhất chỉ đứng sau hai gia tộc đứng đầu kia.

Vì vậy nên Lục Nguyên Thông mới thảng thốt khi biết được Dương Thanh có khả năng là một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Lục Xuyên cũng vô cùng kích động, gật đầu liên tục: “Thưa bố, toàn bộ những gì con nói đều là thật, nếu bố không tin thì con sẽ bảo cậu nhóc đó đến gặp bố ngay”.

“Đừng làm vậy!”

Lục Nguyên Thông vội vã ngăn cản: “Nếu cậu ta là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ thật thì sao lại để cậu ấy tới gặp bố được?”

“Dẫn bố đi gặp cậu ấy đi!”

“Vâng ạ!”

Không lâu sau đó, hai bố con đến nhà của Lục Tinh Tuyết.

“Ông nội, sao ông lại đến đây ạ?”

Thấy Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên cùng nhau đến, Lục Tinh Tuyết rất ngạc nhiên.

Chưa bao giờ ông nội đến nhà cô ta cả.

“Tinh Tuyết, cậu nhóc ấy đâu rồi?”

Lục Xuyên tươi rói hỏi.

“Bác trai, bác tìm cháu ạ?”
Dương Thanh ra khỏi phòng, lễ phép hỏi ông ta.

“Cậu nhóc, đến đây nào!”
Lục Xuyên gọi anh đến, giới thiệu với Lục Nguyên Thông: “Bố, đây là cậu nhóc mà con kể với bố”.

Lục Nguyên Thông ngẩn người, quan sát Dương Thanh từ đầu đến chân rồi tức giận hỏi ông ta: “Cao thủ Vương Cảnh mà con nói với bố là tên nhóc mặt mũi non choẹt này à?”
Lục Xuyên biết lão thấy Dương Thanh quá trẻ nên không tin.

Ông ta bèn giải thích: “Bố đừng sốt ruột, bảo cậu ấy thể hiện một chút là biết ngay thôi”.

Tuy hơi bực dọc nhưng Lục Nguyên Thông cũng biết Lục Xuyên không phải loại người ăn nói lung tung, thế là ra lệnh cho cao thủ đang đứng sau lưng mình: “Ông đi thử xem!”
“Vâng!”
Người đó tiến lên.

“Ông nội!”
Lục Tinh Tuyết vừa thấy cao thủ kia thì giật mình, đứng trước mặt Dương Thanh như gà mẹ bảo vệ con, nói: “Anh ấy vẫn chưa khỏe lại mà, ông nội định làm gì vậy?”
Cô ta biết cao thủ này là ai, đó là người mạnh nhất nhà họ Lục, nghe nói tu vi đã đến Vương Cảnh trung kỳ.

Mà cao thủ mạnh nhất của nhà họ Lý thì chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ là cùng.

Tuy là Dương Thanh đã đánh bại hai vệ sĩ của Lục Xuyên chỉ trong giây lát nhưng hai người đó chẳng là gì so với cao thủ trước mắt cả.

“Tinh Tuyết, con đứng qua một bên đi!”
Lục Xuyên vội vàng trách móc.

Dương Thanh cũng an ủi: “Tinh Tuyết, cô đừng lo, tôi không sao đâu”.

“Hừ!”
Cao thủ nhà họ Lục cười khẩy: “Nhóc con, cậu cuồng

vọng quá rồi đấy!”

Được vinh danh là người mạnh nhất nhà họ Lục, ông ta cũng có lòng kiêu hãnh.

Dương Thanh vốn không có ý gì, chỉ có cảm giác cao thủ mạnh nhất trước mặt cũng chỉ tầm tầm như hai tên vệ sĩ do Lục Xuyên mang đến thôi.

“Tinh Tuyết, cháu tránh ra đi, ông chỉ muốn thử cậu ấy một lần thôi, sẽ không làm cậu ấy bị thương đâu”.

Lục Nguyên Thông lên tiếng.

Lục Tinh Tuyết nghe ông nội nói vậy mới lùi lại, nhưng trên mặt vẫn có nét lo âu.

“Nhóc con, đánh trước đi, nếu không sẽ không còn cơ hội nào đâu”.

Cao thủ nhà họ Lục ngạo nghễ nói với Dương Thanh.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi hay là ông đánh trước đi!”

Dương Thanh lo mình vừa đấm một phát thì lại làm người ta ngất như vừa rồi.

“Cậu không biết phải trái như vậy thì đừng trách tôi không nương tay!”

Ông ta quát lớn, giậm chân xuống đất xông về phía anh.

“Mạnh quá!”

Lục Xuyên sùng bái nhìn cao thủ kia: “Ông Tề lại mạnh hơn rồi!”

Lục Nguyên Thông cũng hài lòng gật đầu: “Nếu không có ông ấy thì có lẽ nhà họ Lục ta đã bị rớt khỏi hàng gia tộc hạng hai rồi”.

“Anh cẩn thận nhé!”

Mục Thiên Thiên hô to.

Nhìn thấy Dương Thanh sắp bị cao thủ nhà họ Lục đánh trúng, cô ta nắm chặt tay, trong mắt tràn đầy sự lo lắng.

Lục Tinh Tuyết lo anh sẽ lại bị thương.

Trên đường từ bệnh viện về nhà, dáng vẻ đau đớn ôm đầu của Dương Thanh làm cho cô ta thấy mình như đau lây, Lục

Tinh Tuyết thật sự rất thương người đàn ông này, không muốn thấy ai làm hại đến anh.

"Này anh!"

Lục Tinh Tuyết không kìm được hét lên.

Vì cô ta nhận ra Dương Thanh không hề định tránh né, cứ đứng yên tại chỗ.

Ban đầu Lục Nguyên Thông còn rất phấn khởi, giờ thì thất vọng lắc đầu: "Còn tưởng là một cao thủ, bố nghĩ nhiều rồi".

"Cậu ta còn quên cả việc tránh né, rõ là bị ông Tề dọa sợ rồi".

Lục Xuyên cũng sững sờ: "Sao lại vậy?"

Vừa rồi nhìn thấy Dương Thanh chớp nhoáng đánh bại hai tên vệ sĩ, ông ta đã khẳng định cảnh giới võ thuật của anh ít nhất nằm ở Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng bây giờ có vẻ còn không có cả phản xạ của Vương Cảnh sơ kỳ nữa.

Chẳng lẽ ông ta bị hoa mắt?

"Ầm!"

Ngay lúc đó, nắm đấm của cao thủ nhà họ Lục hung hãn rơi xuống.

"Gì cơ?"

"Cản được à?"

"Không thể nào?"

Lục Xuyên và Lục Nguyên Thông trợn to hai mắt, vẻ hoảng sợ hiện lên rất rõ.

Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, chỉ đưa một tay ra đỡ lấy toàn bộ cú đấm của ông Tề, thậm chí còn không hề lùi lấy nửa bước.

Anh vẫn đứng yên như thế, không nhúc nhích, như thể đòn công kích của ông Tề chỉ là gãi ngứa.

Ông ta cũng ngỡ ngàng, không dám tin: "Trời đất…!Sao lại vậy chứ?"

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Ông không phải đối thủ của

tôi đâu!”

“Không thể nào!”

Ông Tề tức khắc giận dữ, lại dùng sức tung một quyền tới.

“Tôi là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục, sao lại thua trong tay cậu được!”

Ông ta gào lên, nắm đấm theo sát mà đến.

“Phịch!”

Nhưng cú đấm này vẫn bị Dương Thanh cản lại một cách dễ dàng, không hề mất sức.

Cho đến lúc này, ông Tề mới nhận ra Dương Thanh thật sự rất mạnh, ông ta đã nhìn lầm rồi.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên vô cùng chấn động, ông Tề là người mạnh nhất nhà họ Lục với thực lực Vương Cảnh trung kỳ mạnh mẽ, thế mà lại quá yếu đối với Dương Thanh.

.

Chương 1301: 1301: Tạo Em Bé

Nghe thấy ông Tề thừa nhận mình thua Dương Thanh, Lục Nguyên Thông mới lấy lại tinh thần, hồ hởi nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Vì quá kích động nên cả người lão đều run lên.

Nhiều năm về trước, nhà họ Lục mới là gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, đến cả nhà họ Lý cũng không phải đối thủ của họ.

Nhưng từ khi Lục Nguyên Thông tiếp nhận vị trí chủ gia tộc, nhà họ Lục càng ngày càng suy sút, những cấp dưới trung thành thì phản bội hoặc bỏ đi.

Người bằng lòng ở lại hiện giờ chỉ còn lại một mình ông Tề.

Chính vì vậy mà Lục Nguyên Thông rất kính trọng ông ta.

“Chủ gia tộc, tôi xin lỗi!”

Ông Tề áy náy đi đến trước mặt lão, hơi cúi người xuống.

Lục Nguyên Thông vội vàng lắc đầu: “Ông nặng lời quá, chỉ là một trận so tài thôi, đừng bận tâm về nó”.

Sau khi an ủi ông Tề, lão lại gần Dương Thanh, vui mừng nói: “Cậu nhỏ, sau này cứ ở lại nhà họ Lục đi, tôi nhất định không bạc đãi cậu đâu”.

Lục Xuyên cũng nhanh chóng thể hiện lập trường: “Sau này cần tôi giúp gì thì cậu nhỏ cứ nói nhé”.

Nét mặt của Dương Thanh vẫn không đổi khi thấy thái độ của hai bố con trở nên nhiệt tình, nhưng dù sao họ cũng là bố và ông nội của Lục Tinh Tuyết nên anh lễ phép đáp: “Vâng, cháu cảm ơn bác trai và ông chủ Lục ạ”.

“Ông thấy cháu cũng ngang tuổi Tinh Tuyết, gọi ông chủ Lục thì xa lạ quá, từ giờ cháu cứ gọi là ông nội như Tinh Tuyết đi”.

Lục Nguyên Thông mau chóng sửa xưng hô.

Lục Xuyên nghe thấy lời này của lão thì giật mình, nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Lục Tinh Tuyết, bỗng dưng thấy xứng đôi thế nào.

Nhà họ Lục hiếm con trai, nếu hai người có thể kết hôn thì rất có lợi cho gia tộc.

Rõ ràng Lục Nguyên Thông cũng có suy nghĩ đó.

Mục Thiên Thiên đang đứng cạnh Lục Tinh Tuyết cũng ngẩn ra, đây còn là chủ nhà họ Lục và chủ gia tộc tương lai mà họ biết ư?

"Thôi, bọn ông không quấy rầy chuyện của mấy đứa, sống với nhau thật vui nhé".

Lục Nguyên Thông vội vàng kéo Lục Xuyên rời khỏi đây.

Sau khi họ đi, biệt thự trở về với sự yên tĩnh thường ngày.

"Chị à, trước khi đi ông bảo hai người sống với nhau thật vui, có phải là ẩn ý hai người nên hẹn hò rồi không?"

Mục Thiên Thiên chợt hỏi.

"Ơ…"

Lục Tinh Tuyết sững sờ một lát rồi mặt đỏ như gấc, giận dỗi nói: "Thiên Thiên, em lại nói linh tinh rồi, chị không cho em đi mua sắm nữa đâu".

"Kìa chị, em có nói linh tinh đâu, ý ông là thế mà!"

Mục Thiên Thiên ấm ức đáp, chợt đảo mắt một vòng, nhìn Dương Thanh hỏi: "Anh này, tôi hỏi anh trả lời nhé, chỉ cần nói phải hay không phải là được".

Dương Thanh không rõ cô ta định làm gì, gật đầu: "Được!"

"Chị Tinh Tuyết đẹp lắm đúng không?"

Anh gật đầu ngay: "Đúng!"

"Chị Tinh Tuyết cũng tốt bụng lắm đúng không?", Mục Thiên Thiên lại hỏi.

Dương Thanh vẫn gật đầu: "Đúng!"

"Anh cũng thích chị ấy đúng không?", cô ta chợt nói thật nhanh.

“Đúng!”
Dương Thanh đáp lại theo phản xạ.

“Chị ơi, chị nghe thấy chưa? Anh ấy nói thích chị kìa!”
Mục Thiên Thiên mừng rỡ kéo tay Lục Tinh Tuyết, hào hứng reo lên: “Anh ấy lợi hại như vậy, hai người mà kết hôn thì không ai dám bắt nạt chị đâu”.

“Lý Tấn Lý Tần gì đó chỉ là một hạt bụi so với anh ấy thôi!”
“Quyết định như vậy đi, hôm nào em sẽ nói ông Lục tổ chức lễ kết hôn cho hai người!”.

||||| Truyện đề cử: Boss Hung Dữ - Ông Xã Kết Hôn Đi |||||
“Giờ chọn ngày lành, vào lễ Thất Tịch năm nay nhá”.

“Tính ra thì hình như còn một tháng nữa thôi, hơi gấp nhưng mà không sao, hai người tâm đầu ý hợp thì gì cũng chơi tất”.

Mục Thiên Thiên nói nguyên một tràng, không cho Dương Thanh và Lục Tinh Tuyết cơ hội lên tiếng.

“Thiên Thiên, em nói gì vậy hả?”
Lục Tinh Tuyết lúng túng, khuôn mặt tuyệt đẹp ửng hồng, thở hổn hển nói: “Chị và anh ấy mới biết nhau có một tuần, làm gì tới mức nói chuyện cưới hỏi chứ?”
Nhưng bản thân cô ta không chú ý đến việc mình lấy lý do là hai người vẫn chưa tiến xa đến mức nói chuyện cưới xin chứ không phải nguyên nhân nào khác.

“Có sao đâu! Anh ấy vừa đẹp trai lại vừa mạnh mẽ, một người đàn ông hoàn hảo thế này không phải vừa khớp với đối tượng kết hôn lý tưởng của chị sao?”
Mục Thiên Thiên hí hửng cười: “Hơn nữa còn hơn một tháng mới đến ngày kết hôn mà, hai người có thể vun đắp tình cảm trong thời gian này đó!”
“Được hơn nữa thì tạo em bé cho em chơi cùng luôn!”
Cô ta nở nụ cười ám muội..

Chương 1302: 1302: Hai Bố Con Đều Ngạc Nhiên

Lục Tinh Tuyết cực kỳ xấu hổ, hồng hộc nói: “Em…”

Nhưng chỉ được một chữ, không biết phải nói gì tiếp theo.

Mà bản thân cô ta cũng không nhận ra mình vừa lén nhìn Dương Thanh.

“Anh này, anh thấy thế nào về việc này?”

Mục Thiên Thiên cười híp mắt nhìn Dương Thanh, hỏi.

Lần này Lục Tinh Tuyết không ngăn cản mà trái lại còn đưa mắt nhìn anh, dường như trong ánh mắt mang theo sự mong đợi.

Sinh ra trong một gia tộc lớn, cô ta hiểu bản thân không thể tự quyết định hôn nhân của mình mà chỉ có thể phụ thuộc vào gia tộc, sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của mình bất cứ lúc nào.

Hai người chỉ mới biết nhau một tuần ngắn ngủi, nhưng trong khoảng thời gian này cô ta không thấy ở Dương Thanh có điểm gì đáng ghét cả.

Quả thật là khác một trời một vực so với tên Lý Tấn cứ mãi dây dưa với cô ta.

Nếu được lựa chọn ai trong hai người, Lục Tinh Tuyết nhất định sẽ chọn Dương Thanh.

Vừa rồi Dương Thanh bị Mục Thiên Thiên gài bẫy nên ngẩn người thật lâu, vội vàng nói: “Thiên Thiên à, cô đừng nói vậy, tôi quý Tinh Tuyết cũng như quý cô, hai người như em gái tôi vậy, tôi không có mấy suy nghĩ đó với Tinh Tuyết đâu”.

Những lời này đều là thật lòng.

Mấy ngày nay Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên luôn ở bên chăm sóc cho anh, hai cô đều rất tốt bụng.

Đang mất trí nhớ mà được hai người giúp đỡ, Dương Thanh thật sự vô cùng cảm kích.

Nhưng anh không có suy nghĩ kết hôn với Lục Tinh Tuyết.

Cho dù muốn lấy vợ sinh con thì ít nhất cũng phải chờ đến khi khôi phục trí nhớ đã.

Nghe Dương Thanh nói vậy, sắc mặt Lục Tinh Tuyết cứng lại, ánh mắt trở nên buồn bã, ửng đỏ lên.

"Tôi về phòng sửa soạn đây, hai người cũng chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta ra ngoài".

Lục Tinh Tuyết rưng rưng nói.

Dứt lời, cô ta bước nhanh về biệt thự.

Lần này Mục Thiên Thiên không nói gì, nhận ra cảm xúc của Lục Tinh Tuyết không được ổn định sau khi nghe câu trả lời của Dương Thanh.

"Anh đúng là thẳng như ruột ngựa, chẳng lẽ anh không biết chị họ tôi có ý với anh?"

Mục Thiên Thiên tiếc rèn sắt không thành thép, hung dữ nói: "Sao còn chưa đi an ủi chị ấy?"

Dương Thanh bình tĩnh đáp: "Thiên Thiên, sau này đừng nói đùa như vậy nữa, tôi và Tinh Tuyết mới biết nhau một tuần, sao cô ấy thích tôi được?"

"Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không có ý định yêu đương".

Nói đến đây, nét mặt anh trở nên lo lắng: "Dù sao thì tôi cũng đang mất trí nhớ, cái gì cũng quên hết rồi, giờ mà yêu đương với Tinh Tuyết, sau này sực nhớ ra tôi đã kết hôn thì biết làm sao?"

"Vậy chẳng phải tôi hại cô ấy rồi ư?"

Nghe Dương Thanh nói vậy, Mục Thiên Thiên sững sờ, lúc này cô ta mới hiểu được mình phạm lỗi lớn thế nào.

Mục Thiên Thiên cực kỳ sùng bái Dương Thanh, cũng thật lòng muốn thấy Lục Tinh Tuyết được hạnh phúc.

Nhưng nếu Dương Thanh đã có vợ, có con như anh giả sử thì sao?

Sau này vợ của Dương Thanh tìm đến thì Lục Tinh Tuyết biết làm sao đây?

Chẳng qua, Mục Thiên Thiên hiểu một điều rằng có lẽ chính Lục Tinh Tuyết cũng không nhận thấy được mình đã phải lòng anh rồi.

“Anh đúng là được ông trời phái xuống để hành hạ chị ấy mà!”

Mục Thiên Thiên bực mình trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi xoay người trở về phòng.

Anh gượng cười, lắc đầu.

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Nguyên Thông.

“Bố à, con thật sự không ngờ cậu nhỏ lại mạnh đến vậy, ngay cả ông Tề cũng không đấu lại cậu ấy”.

Lục Xuyên kích động nói.

Lục Nguyên Thông gật đầu tán thành, cũng phấn khởi không kém gì ông ta, nói với ông Tề ở bên cạnh: “Ông Tề, ông thấy thực lực của cậu nhỏ nằm ở đâu?”

Ông Tề lắc đầu, nghiêm túc đáp: “Tôi mà dùng hết sức thì kể cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bình thường cũng chưa chắc đỡ được, thế mà điều đó lại quá dễ dàng với cậu nhỏ”.

“Chứng tỏ thực lực của cậu ấy ít nhất nằm ở Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng tôi có cảm giác thực lực thật sự của cậu ấy cao hơn chúng ta nghĩ”.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên nhìn nhau, ánh mắt của cả hai đều cực kỳ ngạc nhiên.

“Ông Tề, ý ông là cậu nhỏ có thể là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sao?”

Lục Xuyên ngập ngừng hỏi.

Ông Tề gật đầu.

Hô hấp của hai bố con trở nên gấp gáp.

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ là đã có thể đưa nhà họ Lục lên vị trí vượt xa hiện nay, giả sử thực lực của Dương Thanh đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong thì mục tiêu nằm trên đỉnh Ninh Châu không còn xa nữa!

Chương 1303: 1303: Có Người Theo Dõi

“Bố, lần này chúng ta nhặt được báu vật rồi!”
Lục Xuyên kích động nói: “Chỉ cần có thể khiến cậu nhỏ ở lại nhà họ Lục, thì nhà họ Lý và nhà họ Trương cũng chưa chắc là đối thủ của chúng ta”.

Hai mắt Lục Nguyên Thông hơi sáng lên, lão ta im lặng một hồi bỗng hỏi: “Con nói xem nếu cậu nhỏ và Tinh Tuyết kết hôn nhà họ Lục sẽ thế nào?”
Lục Xuyên nghe vậy kinh ngạc tột độ, sau đó lại kích động nói: “Nếu cậu nhỏ thật sự kết hôn với Tinh Tuyết dù nhà họ Lý hay nhà họ Trương cũng phải cúi đầu xưng thần”.

“Bởi vì trong gia tộc của bọn họ cao thủ mạnh nhất cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ mà thôi”.

“Còn chúng ta, chỉ cần một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng có thể chèn ép hai gia tộc họ Lý và họ Trương!”
Trong mắt Lục Nguyên Thông tràn đầy mong chờ: “Nếu ngay cả ông Tề cũng nghĩ thực lực của cậu nhỏ rất có thể là Vương Cảnh đỉnh phong vậy chúng ta nhất định phải nghĩ cách giữ cậu ấy ở lại nhà họ Lục”.

Lục Xuyên gật đầu: “Bố, con sẽ tìm Tinh Tuyết nói chuyện, bảo con bé phải dùng mọi cách để được ở bên cậu nhỏ”.

Dương Thanh không hề biết anh đã được trong nhà Lục Xuyên xem là con rể của nhà họ Lục.

Lúc này anh đang ở trong phòng khách chờ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đi ra.

Trong lúc Dương Thanh đang ngồi đợi thì Mục Thiên Thiên gõ cửa phòng Lục Tinh Tuyết đi vào.

“Chị, sao chị lại khóc?”
Mục Thiên Thiên phát hiện hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe, rõ ràng là vừa khóc xong.

Lục Tinh Tuyết vội xoay đầu đi: “Chị không có khóc!”
Mối quan hệ của Mục Thiên Thiên và Lục Tinh Tuyết rất tốt.

Đương nhiên cô ta nhận ra tâm trạng khác thường của Lục Tinh Tuyết.

Cô ta đi tới bên cạnh Lục Tinh Tuyết, sau đó đột nhiên vươn tay ôm chị họ vào lòng, khẽ nói: “Chị, chị đừng buồn, không phải anh ấy không thích chị, mà vì bây giờ anh ấy đã mất trí nhớ, quên hết mọi chuyện, cho nên không dám quá gần gũi chị”.

“Anh ấy sợ mình đã kết hôn sinh con, sợ ngày nào đó anh ấy nhớ lại, chắc chắn sẽ khiến chị tổn thương”.

“Vì thế sở dĩ anh ấy nói vậy là vì sợ làm chị tổn thương!”
Nghe Mục Thiên Thiên nói vậy, tâm trạng của Lục Tinh Tuyết tốt hơn rất nhiều, vô thức hỏi: “Anh ấy nói vậy thật sao?”
Mục Thiên Thiên gật đầu: “Chị, anh ấy nói vậy đấy”.

Thấy tâm trạng của Lục Tinh Tuyết đã khá hơn, Mục Thiên Thiên cũng yên tâm hơn nhiều, cô ta cười híp mắt nói: “Chị, có phải chị thích anh ấy không?”
“Thiên Thiên!”
Lục Tinh Tuyết đỏ mặt, gắt giọng.

“Hì hì, em hiểu mà!”
Mục Thiên Thiên cười nói.

Biết được sở dĩ Dương Thanh không muốn yêu đương với mình là vì anh sợ tổn thương mình nên tâm trạng của Lục Tinh Tuyết cũng tốt hơn, nhanh chóng chải đầu, trang điểm.

Dương Thanh ngồi một mình trên sofa trong phòng khách, trong lòng hơi lo lắng.

Tuy anh không tự kỷ đến mức cho rằng Lục Tinh Tuyết sẽ thích mình trong thời gian giãn như vậy, nhưng lúc nãy khi Lục Tinh Tuyết rời đi hình như tâm trạng của cô ta rất kém, vì vậy Dương Thanh hơi lo.

Đợi đúng nửa tiếng, rốt cuộc cũng nghe tiếng bước chân vang lên, Dương Thanh vội đứng dậy, chỉ thấy hai cô gái trang điểm xinh đẹp đang dắt tay nhau đi về phía này.

Hai người đó chính là Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên vốn là những cô gái có giá trị nhan sắc siêu cao, lúc này sau khi đã trang điểm tỉ mỉ xong, quả thật càng xinh đẹp tuyệt trần, hơn xa các cô diễn viên được yêu thích trên điện ảnh.

"Anh đừng nhìn nữa, nếu nhìn nữa chị Tinh Tuyết sẽ xấu hổ chết mất".

Mục Thiên Thiên cười hi ha nói.

Dương Thanh nhất thời đỏ mặt, cười nói: "Hai chị em cô thật sự rất xinh đẹp!"
Mục Thiên Thiên cười đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, anh cũng không nhìn xem hai chị em chúng tôi là ai chứ?"
Có được lời khen của Dương Thanh, Lục Tinh Tuyết vui như tết.

Nửa giờ sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi dừng lại ở quảng trường Ninh Châu.

Quảng trường Ninh Châu là nơi tập trung rất nhiều cửa hàng xa xỉ.

Một đoàn ba người có giá trị nhan sắc cực cao này vừa xuất hiện lập tức thu hút vô số ánh mắt của người khác.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã quen với cảnh tượng này từ lâu, nên không cảm thấy khác lạ, ngược lại Dương Thanh rất không tự nhiên khi bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy.

"Chị, chị thấy bộ vest màu trắng kia thế nào?"
Lúc đi ngang qua cửa hàng Versace, Mục Thiên Thiên bất ngờ chỉ vào bộ quần áo trên người ma nơ canh ở lối vào cửa hàng, vui vẻ nói.

"Được đấy, mua đi!"
Lục Tinh Tuyết cũng rất hài lòng, trực tiếp bảo người phục vụ gói lại.

"Tinh Tuyết…"
Dương Thanh vừa muốn ngăn cản nhưng không kịp vì Lục Tinh Tuyết đã quẹt thẻ luôn rồi.

Những nhân viên trong cửa hàng nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt rất khác lạ.

Giống như Dương Thanh là anh chàng trai bao của Lục Tinh Tuyết.

"Đôi giày da này cũng đẹp lắm, mua đi!"
"Sợi dây lưng này mua luôn!"
"Chiếc áo sơ mi này rất đẹp, gói lại đi!"
…!
Sau một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, trên tay Dương Thanh đã lỉnh kỉnh túi lớn túi nhỏ.

Từ quần áo mặc bên ngoài đến đồ lót bên trong, mỗi thứ đều mua vài bộ.

Dương Thanh đã rất cố gắng ngăn cản nhưng không có tác dụng, hễ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chấm được món nào là mua liền món đó.

"Tinh Tuyết, Thiên Thiên, đủ rồi, đủ thật rồi.

Quần áo nhiều như vậy, đủ tôi mặc mấy năm rồi".

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: "Nếu không, mua cho hai người đi?"
Từ nãy đến giờ hai cô gái này chỉ lo mua đồ cho anh, không mua một món nào cho bọn họ.

Dương Thanh cũng thấy rất ngại.

Hai cô gái này đã cứu mạng anh, bây giờ anh còn sống trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết, đã vậy lúc này cô ta còn mua đồ cho anh nữa.

Nhân viên bán hàng đều coi anh là trai bao rồi.

"Có bao nhiêu đây sao mà đủ?"
Mục Thiên Thiên vội nói: "Anh chỉ cần đi theo chúng tôi là được, còn việc tính tiền để chúng tôi lo!"
Khóe miệng Dương Thanh giật giật, nhưng không nói gì chỉ đành đi theo hai cô gái này tiếp tục mua sắm.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên dường như không biết mệt, bọn họ không ngừng dạo hết cửa hàng này tới cửa hàng

khác cả buổi sáng.

Cuối cùng vẫn là do Mục Thiên Thiên đói bụng, lúc này hai cô gái mới chịu dừng lại, dẫn Dương Thanh đi ăn trưa.

Sau buổi cơm trưa, lại tiếp tục đi dạo phố, chỉ là lần này đỡ hơn rồi, bọn họ không mua đồ cho Dương Thanh nữa, mà là mua cho bọn họ.

Lại là một chiều chỉ dành cho việc mua sắm nhưng điều khiến Dương Thanh ngạc nhiên là ngay cả anh cũng thấy mệt mỏi buồn ngủ, nhưng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên không hề biết mệt, lúc nào vẻ mặt cũng bừng bừng sức sống.

"Này anh, sau này hai chúng tôi ra ngoài không cần lo lắng nữa, bởi vì cuối cùng cũng có người xách đồ giúp chúng tôi rồi!"
Trên đường trở về Mục Thiên Thiên cười vui vẻ nói.

Dương Thanh cạn lời nói: "Sau này tôi có thể không đi dạo phố với hai người nữa được không?"
"Không thể!"
"Không thể!"
Hai cô gái cực kỳ ăn ý cùng thốt lên.

Đúng lúc này, Dương Thanh có cảm giác nguy hiểm, nhất thời chau mày nhìn kính chiếu hậu, lạnh giọng nói: "Phía sau có người đang theo dõi chúng ta!"
"Cái gì?"
Mục Thiên Thiên nóng nảy: "Ai mà lớn gan như vậy, lại dám theo dõi chúng ta, bọn họ chán sống rồi sao?"
Lục Tinh Tuyết hơi lo lắng nói: "Chắc không phải là người của Lý Tấn chứ?"
"Tăng tốc!"
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tài xế không nói không rằng, đột nhiên tăng tốc, chiếc xe lao nhanh như bay.

Nhưng chiếc xe phía sau cũng bỗng tăng tốc theo.

Quả nhiên có vấn đề.

.

Chương 1305: 1305: Bốn Chi Năm Chi

“Ranh con, tao đã điều tra rồi, mày chỉ là một thằng vô dụng mất trí nhớ được Tinh Tuyết cứu về tuần trước.

Cô ấy vẫn luôn chăm sóc cho mày”.

Lý Tấn nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày có biết Tinh Tuyết là vợ chưa cưới của tao không hả? Mày dám làm ô uế thanh danh của cô ấy, tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Dứt lời, hắn ta phất tay: “Đánh phế nó cho tao!”

“Vâng!”

Hai gã vệ sĩ khôi ngô nghe lệnh, lập tức xông về phía Dương Thanh.

Ông Vương hoảng hốt vội vàng che chắn trước người anh, cả giận nói: “Con mẹ nó cậu mau cút đi cho tôi!”

Ông ta thật sự nổi giận.

Bây giờ đang trong lúc nguy hiểm, Dương Thanh còn dám chọc giận Lý Tấn, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Sau đó, ông ta lao vọt lên.

“Vèo!”

Nhưng tốc độ của Dương Thanh còn nhanh hơn.

Ông ta chưa kịp xông tới đã nhìn thấy cảnh tượng khủng bố.

“Bịch!”

“Bịch!”

Hai tiếng va đập nặng nề liên tiếp vang lên, hai vệ sĩ nghe lệnh Lý Tấn đánh Dương Thanh đều phun máu bay ngược ra như đạn pháo.

“Cái gì?”

“Sao lại như thế?”

“Sao cậu ta lại mạnh như vậy?”

…

Người nhà họ Lý đều sợ ngây người, vẻ mặt khó tin.

Nhất là Lý Tấn, hắn ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Vệ sĩ của hắn ta đều là cao thủ của nhà họ Lý.

Hai người vừa bị Dương Thanh đánh bay là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Trong nhà họ Lý chỉ có dòng chính như hắn ta mới có tư cách được hai cao thủ Vương Cảnh đi theo bảo vệ.

Vậy mà giờ đây, bọn họ đều bị đánh bay, bất tỉnh nhân sự.

Ông Vương đang định lao lên nghênh chiến cũng ngẩn người, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Ông ta chỉ biết quan hệ của Dương Thanh và Lục Tinh Tuyết rất tốt, nhưng không ngờ anh lại mạnh như vậy.

Có thể dễ dàng đánh bay hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ thì ít nhất thực lực của anh cũng phải là Vương Cảnh trung kỳ.

Bản thân ông ta cũng là Vương Cảnh sơ kỳ.

Nếu đối đầu Dương Thanh, chẳng phải ông ta sẽ không chịu nổi một đòn sao?

Nghĩ lại mình vừa chế nhạo Dương Thanh, ông ta cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui vào.

"Anh vừa nói muốn đánh phế tôi sao?"

Dương Thanh lạnh lùng bước từng bước về phía Lý Tấn.

Toàn thân Lý Tấn run bần bật, có thể xác định thực lực của Dương Thanh là Vương Cảnh trung kỳ.

Tuy trong nhà họ Lý cũng có mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng hắn ta gặp được cũng phải lễ phép chào hỏi.

Hắn ta sợ nhất là Dương Thanh còn trẻ như vậy đã đạt tới Vương Cảnh trung kỳ.

Loại người này sao có thể tầm thường được?

"Mày… mày định làm gì?"

Lý Tấn vừa lùi ra sau vừa lắp bắp nói: "Tao cảnh cáo mày, tao là thiên tài võ thuật thế hệ trẻ của nhà họ Lý, vừa đầy ba mươi tuổi đã đột phá Vương Cảnh sơ kỳ".

"Nếu mày dám làm hại tao, ông nội tao sẽ không tha cho mày đâu!"

“Nhà họ Lục cũng sẽ bị liên lụy.

Mày đừng tới đây, đừng tới đây…”

Dương Thanh bỗng tiến lên một bước, tóm lấy một cánh tay của Lý Tấn, dùng sức vặn.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

“Á…”

Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết vang vọng cả con đường.

Đám vệ sĩ nhà họ Lý đều khiếp sợ, không dám xông lên trả thù.

Đến cả Lý Tấn còn bị Dương Thanh tùy ý bẻ gãy tay, huống hồ là bọn họ?

“Lần này tạm thời tha cho anh một mạng.

Nếu còn dám làm phiền Tinh Tuyết, tôi sẽ phế sạch cả năm chi của anh!”

Dương Thanh hăm dọa một câu rồi quay người lên xe.

Ông Vương ngơ ngác hỏi: “Chỉ có bốn chi thôi mà? Sao cậu nhỏ lại nói là năm chi?”

Chương 1306: 1306: Đến Lúc Rồi

Người nhà họ Lý thấy xe của Lục Tinh Tuyết rời đi mới hốt hoảng chạy lại.

“Mau đưa cậu chủ đi bệnh viện!”
Vệ sĩ nhà họ Lý cuống quýt nói.

“Cút! Cút hết cho tao!”
Lý Tấn nổi giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Vô dụng! Chúng mày đều là lũ vô dụng! Tao bị thằng nhãi kia bẻ gãy tay mà chúng mày chỉ đứng nhìn”.

Mấy gã vệ sĩ cúi đầu im lặng.

Bọn họ cũng chỉ là vệ sĩ nhà họ Lý mà thôi.

Nhưng họ lại cảm giác được sát khí dọa người của Dương Thanh.

Nếu bọn họ dám ra tay, không ai dám chắc Dương Thanh có giết luôn họ hay không.

Bọn họ không ngốc tới mức hi sinh cả tính mạng để bảo vệ Lý Tấn, biết rõ không đánh lại được còn khiêu khích anh.

Trong xe của Lục Tinh Tuyết, Mục Thiên Thiên sùng bái nhìn Dương Thanh: “Anh đỉnh thật đấy, chỉ cần ra tay đã trấn áp tất cả, ngầu lắm luôn!”
“Tôi muốn bái anh làm sư phụ, anh nhất định phải dạy tôi tập võ.

Sau này tôi cũng muốn trở thành cao thủ hàng đầu như anh”.

Lục Tinh Tuyết nhìn Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sùng bái và yêu thương.

Từ nhỏ cô ta đã biết sinh ra trong gia tộc lớn không thể tự quyết định số phận của mình.

Vậy nên cô ta luôn mong mỏi tìm được một người chồng có thực lực mạnh mẽ.

Vậy thì gia tộc cũng sẽ không ép cô ta liên hôn nữa.

Sau khi gặp được Dương Thanh, cô ta mới thấy anh chính là người chồng cô ta ước mong từ nhỏ.

Nghĩ vậy, mặt cô ta đỏ bừng lên.

“Chị sao thế? Sao mặt chị đỏ vậy?”
Mục Thiên Thiên đột nhiên lo lắng nhìn Lục Tinh Tuyết, còn sờ trán cô ta, nghi ngờ nói: “Có sốt đâu!”
“Chị không sao!”
Lục Tinh Tuyết càng đỏ mặt, khẽ đẩy tay Mục Thiên Thiên.

Đúng lúc này, Dương Thanh cũng nhìn sang cô ta.

Khi chạm phải ánh mắt anh, Lục Tinh Tuyết như một chú nai con hoảng sợ vội vàng quay ra ngoài cửa sổ.

Dương Thanh ngờ vực hỏi: “Cô sao vậy?”
Mục Thiên Thiên nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Lục Tinh Tuyết đang ngượng chín mặt, lập tức hiểu ra: “Em biết rồi, chị đang nghĩ đến yêu đương!”
“Thiên Thiên!”
Lục Tinh Tuyết tức giận, nghiến răng nói: “Em còn dám nói linh tinh nữa, chị vứt em xuống xe đấy nhé!”
Mặt cô ta đỏ đến mức có thể ép ra nước, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Dương Thanh.

Ông Vương đang lái xe cũng thầm cảm thán, xem ra cô chủ thật sự thích cậu này rồi.

Nhưng nghĩ tới thực lực của Dương Thanh, ông ta không khỏi kích động.

Nếu Dương Thanh nên duyên với Lục Tinh Tuyết, tiền đồ sau này của nhà họ Lục sẽ vô cùng xán lạn.

Dù rất vui nhưng ông ta vẫn lo lắng.

Dương Thanh đã bẻ gãy tay của Lý Tấn, chắc chắn sẽ chọc giận nhà họ Lý.

Với thực lực hiện giờ của nhà họ Lục sao có thể chống đỡ nhà họ Lý đang hưng thịnh?
Dương Thanh rất mạnh, thiên phú võ thuật cũng không tệ, nhưng cùng lắm cũng chỉ là Vương Cảnh trung kỳ.

Chút thực lực này không thấm vào đâu so với cao thủ hàng đầu của nhà họ Lý!

.

Chương 1307: 1307: Thiếu

Từ khi Lý Tấn gặp được Lục Tinh Tuyết, hắn ta không ngừng quấy rối cô ta.

Nhà họ Lục không dám làm gì hắn ta, thậm chí còn bị ép phải liên hôn với nhà họ Lý.

Những chuyện này đều là sự sỉ nhục với nhà họ Lục.

Bây giờ Lục Nguyên Thông đã biết thực lực của Dương Thanh rất có thể là Vương Cảnh đỉnh phong, sao còn phải sợ nhà họ Lý nữa?

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, nhưng ít nhất có thể xác định, thực lực của Dương Thanh phải từ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên.

Cao thủ mạnh nhất nhà họ Lý cũng chỉ mới đạt tới Vương Cảnh hậu kỳ.

Nếu nhà họ Lý có gan động tới nhà họ Lục, Lục Nguyên Thông cũng dám liều mạng.

"Chủ gia tộc, mặc dù thiên phú võ thuật của cậu ấy rất mạnh nhưng cậu ấy vẫn còn quá trẻ.

Nếu cho cậu ấy thêm mười năm, dù là nhà họ Lý cũng chỉ có phải ngước nhìn".

Ông Vương vẫn chưa hết lo lắng: "Nhưng nếu cao thủ đứng đầu nhà họ Lý ra tay, cậu ấy vẫn chưa đủ sức…"

Ông Vương đang định nói tiếp thì bị Lục Nguyên Thông ngăn lại: "Nhà họ Lục im hơi lặng tiếng quá lâu, đến lúc liều mạng rồi.

Cậu cứ yên tâm, nhà họ Lý còn chưa đủ khả năng diệt nhà họ Lục chúng ta đâu".

Nghe vậy, ông Vương không nói gì thêm, chỉ là trong lòng vô cùng kinh hãi.

Ông ta không biết Lục Nguyên Thông lấy đâu ra tự tin, nhưng cũng hiểu lão đã dám nói vậy thì chắc chắn vẫn còn thủ

đoạn.

“Tôi hiểu rồi!”
Ông Vương gật đầu đáp.

Cùng lúc đó ở nhà họ Lý.

Trong căn biệt thự ở chính giữa tòa trang viên rộng lớn.

Một người đàn ông trung niên nghe cấp dưới báo cáo, sa sầm mặt nói: “Cậu nói Lý Tấn bị một người mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi bẻ gãy tay?”
Ông ta là Lý Đồng Hạ, bố của Lý Tấn, đồng thời cũng là người thừa kế nhà họ Lý.

Cấp dưới vội vàng nói: “Hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bảo vệ cậu chủ cũng bị cậu ta dễ dàng đánh bại”.

Lý Đồng Hạ lại nói tiếp: “Thằng nhóc kia đã bẻ gãy một cánh tay của Lý Tấn.

Nếu cứ để yên chuyện này, chắc chắn nhà họ Lý sẽ bị các gia tộc khác chê cười”.

“Còn có thể làm gì? Đương nhiên là phải lấy lại danh dự rồi!”
Lý Sơn lạnh lùng nói, đôi mắt tinh ranh lóe lên sát khí mãnh liệt.

Chương 1309: 1309: Có Thể Trở Về Không

Một lúc lâu sau, anh đột nhiên lẩm bẩm.

Mấy ngày này anh cũng tìm hiểu kĩ càng một vài chuyện.

Dù là ông Tề, cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục hay hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của Lý Tấn đều không chịu nổi một đòn của anh.

Nhưng bọn họ lại là cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục và nhà họ Lý.

Quan trọng nhất là, anh chưa hề đánh hết sức, có lẽ còn chưa dùng đến một phần nghìn sức lực.

Chẳng lẽ đến cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng sẽ bị anh dễ dàng lấy mạng sao?

"Hay mình là cao thủ của một gia tộc lớn nào đó?"

Dương Thanh tự nhủ: "Nhưng nếu là vậy, trước kia ở đỉnh Ninh Sơn đã xảy ra chuyện gì?"

"Rốt cuộc là kẻ nào đánh mình bị thương nặng như vậy?"

Hiện giờ trong đầu anh như đang có mười vạn câu hỏi vì sao, có rất nhiều chuyện nghĩ mãi không hiểu.

"Cốc cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Lục Tinh Tuyết nói: "Tôi có thể đi vào không?"

"Cửa không khóa, cô vào đi!"

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, lên tiếng đáp.

Cửa phòng mở ra, một dáng người yểu điệu cất bước đi vào.

Không thể không thừa nhận Lục Tinh Tuyết thật sự rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, lại là người của gia tộc lớn.

Có thể nói không một người đàn ông nào không thích cô gái này.

Dương Thanh cũng không ngoại lệ, nhưng cái thích của anh chỉ là sự thưởng thức cái đẹp đơn thuần.

"Cô tìm tôi có việc gì à?"
Anh nghi hoặc hỏi thăm.

Lục Tinh Tuyết nhìn Dương Thanh, mặt ửng đỏ, đột nhiên cúi đầu xuống.

"Hả?"
Dương Thanh lại càng nghi ngờ, không biết tại sao cô ta lại tìm tới mình, còn không chịu nói gì.

Lục Tinh Tuyết cúi đầu thẹn thùng, mặt đỏ như gấc.

"Tôi…"
Mãi lâu sau, cô ta mới lấy hết can đảm định tỏ tình.

"Ầm!"
Ngay lúc ấy, bên ngoài truyền tới tiếng nổ vang dội.

Dương Thanh lập tức cau mày nói: "Sợ là nhà họ Lục gặp chuyện rồi.

Tôi phải ra ngoài một chuyến, cô và Thiên Thiên ở yên trong phòng, đừng đi ra ngoài".

Dứt lời, anh nhảy ra khỏi cửa sổ.

"Anh…"
Lục Tinh Tuyết kinh hãi lắp bắp.

Nhưng lúc này Dương Thanh đã rời đi.

"Lục Nguyên Thông, mau giao hung thủ ra đây, tôi sẽ tha cho nhà họ Lục một con đường sống!"
Giọng nói khí thế vang vọng khắp trang viên nhà họ Lục.

"Lý Đồng Hạ, anh dẫn người xông vào nhà họ Lục như vậy hơi quá đáng rồi đấy!"
Tiếp đó lại có một giọng nói khác vang lên.

Lục Xuyên vội vàng dẫn theo đội quân tinh nhuệ của gia tộc vọt ra giằng co với người nhà họ Lý.

"Hừ!"
Lý Đồng Hạ cười lạnh một tiếng, mắt lóe lên sát khí: "Lục

Xuyên, người nhà họ Lục các anh bẻ gãy tay con trai tôi là Lý Tấn.

Các anh không định chịu trách nhiệm sao?”

“Chịu trách nhiệm?”

Lục Xuyên không hề e sợ, cười lạnh nói: “Tôi không đòi nhà họ Lý các người chịu trách nhiệm, các người còn dám tự tìm tới?”

“Con trai anh chặn xe của con gái tôi, định bắt con bé lại, bị đánh cũng là tài nghệ không bằng người ta, đáng đời!”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Đồng Hạ càng tối sầm: “Anh muốn chết hả?”

“Người muốn chết là anh!”

Lục Xuyên hét ầm lên: “Mau xông lên!”

Ông ta vừa ra lệnh, mười mấy cao thủ nhà họ Lục nhao nhao vọt ra.

Một nửa trong số bọn họ có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ.

Còn phe Lý Đồng Hạ chỉ có một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, còn lại đều có thực lực dưới Vương Cảnh.

“Anh đã muốn chết, tôi sẽ cho anh toại nguyện!”

Lục Xuyên hờ hững nói, ánh mắt nhìn Lý Đồng Hạ như nhìn một kẻ đã chết.

Lý Đồng Hạ vô cùng khiếp sợ.

Ông ta dẫn người tới chỉ để hăm dọa, thuận tiện chèn ép nhà họ Lục một chút.

Nào ngờ nhà họ Lục lại dám khai chiến với mình.

Ông ta không hề dẫn theo toàn bộ cao thủ của nhà họ Lý, nếu xảy ra xung đột ở đây chưa chắc đã có thể sống sót trở về.

Chương 1310: 1310: Mở Loa Ngoài Đi

Không chỉ Lý Đồng Hạ mà những tinh anh trong nhà họ Lục cũng cực kỳ kinh ngạc, họ biết thực lực nhà họ Lục và nhà họ Lý cách xa nhau nhiều đến thế nào.

Thế mà bây giờ Lục Xuyên lại muốn khiêu chiến Lý Đồng Hạ.

Lục Xuyên là người thừa kế nhà họ Lục, còn Lý Đồng Hạ lại là người thừa kế của nhà họ Lý, so ra thì chênh lệch lớn vô cùng.

"Lục Xuyên, anh muốn khai chiến có phải không?"
Mặt Lý Đồng Hạ âm trầm, cắn răng hỏi.

"Hừ!"
Lục Xuyên cười khẩy: "Anh đã dẫn người đến nhà họ Lục kiếm chuyện rồi mà còn hỏi tôi có phải muốn khai chiến không à? Phải là nhà họ Lý các anh muốn khai chiến chứ?"
"Anh…"
Lý Đồng Hạ không biết làm sao để phản bác lại câu trào phúng này, tức giận đến mức run rẩy cả người.

"Lý Đồng Hạ, đừng nói nữa, thằng con anh đột ngột chặn đường con gái tôi làm con bé bị sợ hãi, liệu mà nghĩ ra một lời giải thích thỏa đáng để xử lý chuyện này đi!"
Lục Xuyên lạnh giọng nói.

Cho đến lúc này, Lý Đồng Hạ mới nhận ra nhà họ Lục thật sự muốn trở mặt với nhà họ Lý.

Nếu không thì thái độ của Lục Xuyên không thể nào đanh thép như vậy được.

Trước đây,mỗi lần gặp nhau ông ta đều khúm na khúm núm, có khi nào dám xấc xược như hôm nay đâu?
Lẽ nào là vì có cao thủ trẻ đó?
Lý Đồng Hạ thầm suy đoán.

Trong lúc nhất thời, ông ta có hơi lưỡng lự.

Tuy nhà họ Lý mạnh hơn nhà họ Lục nhưng cũng chỉ hơn được một chút, nếu như hai nhà thật sự xảy ra tranh chấp thì phe thua cuộc vẫn là nhà họ Lục, nhưng nhà họ Lý cũng phải trả giá rất lớn.

Xưa nay nhà họ Lý và nhà họ Trương luôn tranh đấu ngoài sáng trong tối để giành vị trí bá chủ Ninh Châu, giờ nhà họ Lục và nhà họ Lý mà trở mặt thành thù thì nhà họ Trương sẽ làm ngư ông đắc lợi, thuận đà giành lấy vị trí đó.

Nghĩ đến đây, Lý Đồng Hạ uất nghẹn thanh minh: "Lục Xuyên, hôm nay tôi tới đây không có ác ý gì cả, chỉ muốn đòi lại công bằng cho con trai của tôi thôi.

Lý Tấn thằng bé bị người của nhà họ Lục các ông đánh cho tàn phế cơ mà".

"Hơn nữa, hai gia tộc chúng ta đang chuẩn bị liên hôn, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà phá vỡ quan hệ thì chẳng phải không đáng lắm sao?"

Nghe Lý Đồng Hạ nói vậy, ai cũng ngạc nhiên.

Nhà họ Lý đang cúi đầu trước nhà họ Lục sao?

Bản thân Lục Xuyên cũng giật mình, sở dĩ ông ta tỏ ra cương quyết như thế là vì muốn ép Lý Đồng Hạ ra tay trước, sau đó nhà họ Lục sẽ đáp trả, như thế mới có lý do chính đáng để khơi mào cuộc chiến.

Không ngờ Lý Đồng Hạ lại xuống nước trước.

Lục Xuyên cũng chần chừ, chưa biết nên làm thế nào.

"Hừ!"

Ngay lúc này, một giọng nói hờ hững vang lên: "Nhà họ Lý dẫn người đến, ngồi trên đầu chúng tôi rồi mà còn muốn liên hôn à?"

"Bố!"

"Chủ gia tộc!"

Sự xuất hiện của Lục Nguyên Thông làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Lý Đồng Hạ nghe thấy câu nói của lão thì mặt mày tái mét.

Lục Xuyên đứng ra công khai đối đầu với nhà họ Lý đã đành, bây giờ lại thêm cả chủ nhân của nhà họ Lục nữa là sao?

"Chú Lục, chú hiểu lầm rồi ạ!"

Lý Đồng Hạ vội giải thích: "Con trai cháu dám đe dọa Tinh Tuyết đúng là quá đáng thật".

"Cháu là bố nó, giận quá nên mới dẫn người đến nhà họ Lục đòi lại công bằng, thật sự là cháu đã quá xốc nổi".

"Mong chú Lục hãy tha thứ cho sự vô lễ của cháu, đừng nói chuyện này cho bố cháu biết, ông ấy mà biết sẽ không tha cho cháu mất".

Lý Đồng Hạ chật vật van nài.

Tuy nhà họ Lục không sánh bằng nhà họ Lý nhưng Lục Nguyên Thông là người cùng thời với Lý Sơn, Lý Đồng Hạ chẳng có gì xấu hổ khi cúi đầu trước lão cả.

Lúc này, Lý Đồng Hạ phải ôm hết mọi trách nhiệm về mình.

Không phải vì sợ nhà họ Lục mà là ông ta hiểu hai nhà Lý, Lục không thể nổ ra tranh chấp trong tình hình hiện nay được, vì một khi điều đó xảy ra, nhà họ Trương sẽ thừa cơ thống trị cả Ninh Châu.

"Hừ!"

Lục Nguyên Thông cười khẩy: "Chỉ dựa vào cậu mà dám xông vào nhà họ Lục của tôi? Hay là Lý Sơn kêu cậu tới đây ra oai thế?"

Vừa nghe vậy thì sắc mặt Lý Đồng Hạ thay đổi, lo sợ phủ nhận: "Chú Lục hiểu lầm rồi, thật sự là do cháu bốc đồng quá mới gây ra chuyện hôm nay, không liên quan gì đến bố cháu đâu ạ, nếu chú không tin thì có thể gọi cho bố cháu…"

Ông ta chưa kịp nói xong thì chuông điện thoại chợt reo lên.

"Là Lý Sơn đúng không? Cậu nói không liên quan đến ông ta, vậy cậu có dám mở loa ngoài không?"

Lục Nguyên Thông hùng hổ yêu cầu.

Ai nấy đều ngửi được mùi thuốc súng quanh đây.

Từ nãy đến giờ Lý Đồng Hạ luôn hạ thấp bản thân, nhưng lão luôn ép ông ta bùng nổ.

Nói thế nào thì nhà họ Lý cũng là một trong hai gia tộc đứng đầu Ninh Châu, Lý Đồng Hạ lại là người thừa kế của nhà họ Lý, Lục Nguyên Thông làm vậy không khác nào khiêu khích cả.

Mặt Lý Đồng Hạ tái nhợt đi, biết nếu bây giờ không mở loa ngoài như Lục Nguyên Thông yêu cầu thì đừng hòng rời khỏi nhà họ Lục.

Người ông ta lạnh ngắt..

Chương 1311: 1311: Thái Độ Cứng Rắn Của Nhà Họ Lục

“Chú Lục muốn nghe bố cháu nói gì thì cháu sẽ làm theo lời chú”.

Lý Đồng Hạ cắn răng mở loa ngoài.

“Con dẫn người đến nhà họ Lục chưa, phản ứng của Lục Nguyên Thông thế nào?”
Giọng của Lý Sơn đột nhiên vang lên.

Lý Đồng Hạ mặt cắt không còn một giọt máu, giờ thì những người xung quanh đều hiểu nhà họ Lý đang thăm dò nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông giễu cợt nhìn Lý Đồng Hạ, cười híp mắt nói: “Giờ cậu muốn nói gì nữa không?”
“Hửm?”
Lý Sơn nhận ra tiếng của Lục Nguyên Thông, lạnh giọng nói: “Lục Nguyên Thông, ông làm gì con tôi đấy?”
Lục Nguyên Thông nhếch mép: “Ông chủ Lý, ông đang dấy binh hỏi tội đấy à?”
“Hừ!”
Lý Sơn hừ lạnh: “Đối với Lý Sơn này, chỉ cần trở bàng tay là tiêu diệt được nhà họ Lục rồi, cần gì phải dấy binh hỏi tội chứ?”
“Như vậy thì chủ gia tộc họ Lý chờ nhặt xác cho con trai của mình đi!”
Lục Nguyên Thông lạnh lẽo uy hiếp.

“Bố, bố đừng nói nữa!”
Lý Đồng Hạ vội vàng ngăn cản, ông ta thật sự rất sợ hãi.

Lý Sơn không hề biết nhà họ Lục quyết tâm đến thế nào, Lý Đồng Hạ có cảm giác gia tộc này đang chủ động khiêu chiến họ.

Nếu là vậy thật thì e là ông ta khó mà rời khỏi đây được rồi.

“Đồ vô dụng! Tao bảo mày đi đòi lại công bằng cho Lý Tấn mà mày làm cái quái gì vậy?”, Lý Sơn giận dữ chất vấn.

Lý Đồng Hạ nhanh tay đóng loa ngoài, nói thật nhỏ: “Bố, bố làm ơn đừng nói nữa, lát con về rồi giải thích với bố được không?”
“Không được!”
Nào ngờ thái độ của Lý Sơn cực kỳ cứng rắn, quát tháo: “Mấy đứa mày mang theo cũng chiếm một nửa nhà họ Lý rồi cơ mà? Chẳng lẽ nhà họ Lục còn dám khiêu chiến chúng ta?”
“Bố à, nhà họ Lục dám khiêu chiến thật đấy!”
Lý Đồng Hạ bực mình nói: “Bây giờ bọn con đã bị người của nhà họ Lục bao vây rồi, nếu khai chiến thì con chết ở đây thật đấy!”
“Gì cơ?”
Đến lúc này Lý Sơn mới nhận ra đã xảy ra chuyện, phẫn nộ quát: “Lục Nguyên Thông, ông ta dám à!”
“Ông ta dám thật đấy ạ! Xin bố hãy bớt giận! Nếu khai chiến thì nhà họ Lý hết hy vọng trở thành bá chủ của Ninh Châu mất!”
Lý Đồng Hạ nói thật nhanh.

Quả nhiên câu nói này rất hữu dụng, Lý Sơn lập tức bình tĩnh lại.

Thật lâu sau, lão ta lên tiếng: “Con đưa điện thoại cho Lục Nguyên Thông đi!”

“Chú Lục, bố cháu muốn nói chuyện với chú ạ!”
Lý Đồng Hạ khúm núm nói.

Trước giờ có khi nào ông ta ăn nói khép nép với Lục Nguyên Thông như vậy đâu?
Cho dù lão là chủ nhân của nhà họ Lục thì đáng ra vẫn phải giữ phép tắc với người thừa kế nhà họ Lý là ông ta.

Nhưng bây giờ, chính người thừa kế nhà họ Lý này lại là kẻ phải hạ mình trước.

“Tự đem điện thoại đến đây!”
Lục Nguyên Thông lạnh lùng quát.

Lý Đồng Hạ hơi chần chừ rồi tiến về phía lão, kính cẩn đưa điện thoại cho lão bằng hai tay.

“Bắt cậu ta quỳ xuống!”
Lục Nguyên Thông ra lệnh, ông Tề lập tức xuất hiện sau lưng Lý Đồng Hạ.

“Bịch!”
Ông Tề đá một cước vào chân của Lý Đồng Hạ làm cho hai đầu gối của ông ta nặng nề va chạm xuống mặt đất.

“A!”
Lý Đồng Hạ mở to hai mắt, khuất nhục nhìn chằm chằm ông Tề.

Nhưng ông Tề không thèm nhìn lấy một cái, thản nhiên đứng trước người ông ta.

.

Chương 1312: 1312: Thiếu

Vừa rồi có Lý Sơn ra mặt nên Lý Đồng Hạ đã tự tin hơn phần nào, giờ lại nghe được Lục Nguyên Thông dám đe dọa bố mình chuyển năm mươi tỷ, nét mặt ông ta lúc trắng lúc xanh.

Nhà họ Lý là một trong hai gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, đương nhiên có thể lấy được năm mươi tỷ ra.

Nhưng đây cũng là một nguồn vốn lưu động không nhỏ đối với bọn họ, nếu đưa nó cho nhà họ Lục thì không khác gì nói rằng nhà họ Lý cúi đầu trước nhà họ Lục cả!

Dương Thanh cũng ngạc nhiên đưa mắt về phía Lục Nguyên Thông, không ngờ ông lão gần tám mươi tuổi này lại cứng rắn như vậy.

Anh bị mất trí nhớ chứ không phải bị ngốc, dĩ nhiên hiểu nguyên nhân lão tự tin như vậy là vì có mình.

"Dương Thanh, cháu qua đây với ông!"

Lục Nguyên Thông chợt gọi anh đến, dặn dò thuộc hạ: "Nếu mười phút nữa nhà họ Lý vẫn chưa chuyển năm mươi tỷ vào tài khoản thanh toán chung của nhà họ Lục ta thì giết Lý Đồng Hạ!"

"Rõ!"

Các cao thủ của nhà họ Lục nhanh nhẹn đáp, nét mặt rất kích động.

Mặc dù họ không rõ tại sao Lục Nguyên Thông lại đột nhiên có thái độ cứng rắn với nhà họ Lý như vậy nhưng cũng hiểu lão làm thế là có nguyên do của mình.

Xem ra nhà họ Lục sắp quật khởi rồi.

Bên kia, Lục Nguyên Thông dẫn Dương Thanh đến phòng của mình.

.

Chuyên trang đọc truyện ++ .or g ++

“Dương Thanh à, cháu thấy Tinh Tuyết thế nào?”
Lão tủm tỉm nói với Dương Thanh.

Anh ngẩn ra, đáp lời: “Tinh Tuyết tốt lắm ạ, cô ấy là một người vô cùng tốt bụng”.

“Chỉ vậy thôi sao?”
Lần này đến lượt Lục Nguyên Thông sửng sốt.

Dương Thanh lúng túng cười trừ, bổ sung thêm một câu: “Ngoài ra thì cô ấy còn xinh đẹp nữa ạ, chỉ là bọn cháu mới gặp nhau không lâu, chưa biết nhiều về đối phương”.

“Khà khà…”
Lục Nguyên Thông sảng khoái cười, xảo quyệt nhìn anh, híp mắt hỏi: “Vậy thì cháu có thích Tinh Tuyết không?”
Dương Thanh không ngờ lão gọi anh đến là để hỏi vấn đề này.

Chương 1314: 1314: Nhà Họ Lục Gặp Nguy Hiểm

Nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của Lý Sơn, Lý Đồng Hạ sực nghĩ đến điều gì bèn nói: “Bố, nhà họ Lục thật sự có một cao thủ rất lợi hại đấy ạ”.

“Khi thằng Tấn bị thương, bên cạnh còn có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, nhưng theo như lời thằng bé và hai tên vệ sĩ đó nói thì đối phương là một người trẻ tuổi, cậu ta đã đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ chỉ trong tích tắc”.

Ông ta đã nói chuyện này với Lý Sơn một lần, lúc ấy lão ta còn cho rằng Dương Thanh chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ.

Bây giờ lại nhắc đến, sắc mặt của Lý Sơn tối sầm: “Nhà họ Lục dám lên mặt như vậy chắc chắn là do có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chống lưng, lẽ nào thực lực của người trẻ tuổi mà bố xem thường kia là Vương Cảnh đỉnh phong sao?”

Nghĩ đến đây, mặt lão ta lúc trắng lúc xanh.

Một người mới 27, 28 tuổi mà có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ đã đủ gây náo động rồi, bây giờ họ lại phát hiện ra đối phương rất có khả năng là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Thưa bố, có khi nào người trẻ tuổi này chỉ có thực lực Vương Cảnh trung kỳ, còn nguyên nhân nhà họ Lục dám tỏ thái độ với chúng ta không phải cậu nhóc đó mà là thế lực sau lưng cậu ta không?”

Lý Đồng Hạ cẩn thận hỏi.

Hai mắt Lý Sơn tức khắc sáng ngời: “Nếu phân tích theo hướng này thì mọi chuyện đều rõ rồi!”

“Nhất định là vậy, ban đầu bố còn cho rằng thực lực của người trẻ tuổi đó nằm ở Vương Cảnh hậu kỳ, bây giờ xem ra không phải, lý do thật sự phải là bối cảnh hùng mạnh của cậu ta mới đúng”.

Nói đến đây, vẻ lo âu trong mắt Lý Sơn không những không biến mất mà còn rõ ràng hơn: “Con nghĩ xem, trước đó

cao thủ trẻ này ngồi trên xe Lục Tinh Tuyết về, có phải là cậu ta để ý con bé đó nên nhà họ Lục định liên hôn với thế lực sau lưng cậu ta không?”

Lý Đồng Hạ gật đầu: “Chắc chắn là vậy rồi ạ, nếu không thì sao cậu ta lại đánh thằng Tấn đến nông nỗi đó được? Chính là nguyên nhân này!”

“Bố, vậy chúng ta nên làm sao đây?”

Ông ta sốt sắng hỏi.

Lý Sơn suy tư một lúc rồi trầm giọng nói: “Xem ra lần này nhà họ Lục đổi đời thật rồi”.

Lão ta cảm khái: “Nhà họ Lý và nhà họ Trương cạnh tranh với nhau nhiều năm, không ngờ cuối cùng lại thành rải đường hoa cho nhà họ Lục.

Bọn họ chỉ vì có được một cô con gái xinh đẹp mà được con cháu của gia tộc lớn để mắt đến”.

Nghe vậy, những người khác đều buồn bã, trước giờ nhà họ Lý là gia tộc có khả năng thống trị Ninh Châu nhất, giờ thì mọi hy vọng đều tan biến cả rồi.

“Bố à, con có một ý tưởng”.

Lý Đồng Hạ đột nhiên lên tiếng: “Nếu nhà họ Lục được gia tộc lớn chống lưng thì sao chúng ta không điều chỉnh ước mơ trở thành bá chủ Ninh Châu lùi về một bước?”

“Ý con là?”

Lý Sơn hỏi.

Lý Đồng Hạ nói lên ý kiến của mình: “Bây giờ hai nhà Lục, Lý đã có xích mích với nhau, nếu nhà họ Lục đứng trên đỉnh Ninh Châu thì nhất định sẽ chèn ép chúng ta, lúc đó nhà họ Trương cũng sẽ giẫm đạp chúng ta”.

“Như vậy thì mình nghĩ cách làm mối quan hệ giữa nhà họ Trương và nhà họ Lục trở nên căng thẳng đi ạ”.

“Bây giờ lũ họ Trương kia vẫn chưa biết đằng sau nhà họ Lục còn có một gia tộc lớn, chỉ cần dùng một mưu kế nhỏ là có thể gây ra mâu thuẫn giữa bọn họ, một khi sự mâu thuẫn này đến hồi gay gắt nhất thì có lẽ không cần chúng ta ra tay, nhà họ Trương đã tự biến mất khỏi Ninh Châu rồi”.

“Bên cạnh đó, chúng ta cũng tìm cách hàn gắn quan hệ với nhà họ Lục, không đứng nhất được thì chí ít cũng phải đứng thứ hai”.

Nghe Lý Đồng Hạ phân tích, ánh mắt Lý Sơn lộ ra sự hài lòng, lão vỗ vai con trai mình: “Giỏi lắm! Thế thì bố giao chuyện này cho con, làm tốt thì bố sẽ bỏ qua sơ xuất vừa rồi và khen thưởng cho con”.

“Con cảm ơn bố!”
Lý Đồng Hạ mừng rỡ.

Nhà họ Lục không biết rằng nhà họ Lý nghĩ họ có gia tộc lớn làm chỗ dựa, đã bắt đầu kế hoạch âm thầm khơi mào tranh chấp giữa hai gia tộc Lục, Trương.

Hôm sau, Lục Nguyên Thông đang ngồi trong phòng uống trà thì Lục Xuyên chợt hốt hoảng xông vào.

“Bố, không ổn rồi, nhà họ Trương giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của chúng ta”.

Hai mắt ông ta đỏ bừng.

“Xoảng!”
Tách trà trong tay Lục Nguyên Thông rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

“Con nói sao? Chúng ta mất hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ rồi à? Là nhà họ Trương làm?”
Lục Nguyên Thông phẫn nộ hỏi.

Đối với những gia tộc đứng đầu Ninh Châu mà nói, các cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ chính là trụ cột không thể thiếu.

Nhà họ Lục chỉ có bốn cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhưng lại bỗng chốc lại bị giết đến hai cao thủ, dễ thấy Lục Nguyên Thông giận dữ đến mức nào.

“Vâng, là nhà họ Trương đấy ạ!”
Lục Xuyên cắn răng nói: “Bọn họ còn nói rằng nếu nhà họ Lục còn dám khiêu khích nữa thì sẽ tiêu diệt luôn!”
“Ầm!”
Lục Nguyên Thông đập tay xuống bàn trà, không kìm nổi cơn tức giận: “Lão Trương Quỳnh này, ông ta muốn chết rồi

à!”

Trương Quỳnh chính là người đứng đầu nhà họ Trương, cùng thời với Lục Nguyên Thông, tính cách rất chuyên chế và độc tài.

Trước đây, lão ta có một câu nổi tiếng cả Ninh Châu: Nhà họ Trương không cần chứng cứ, hoài nghi là giết!

Có thể thấy Trương Quỳnh ngạo mạn và điên cuồng đến mức nào.

Bây giờ lão ta lại giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà họ Lục, rõ ràng là đang nghi ngờ cái gì nên mới làm vậy.

“Khốn kiếp! Bố nhất định sẽ khiến ông ta trả giá đắt!”

Lục Nguyên Thông nghiến răng nghiến lợi thề.

Tổn thất hai cao thủ hùng mạnh, thực lực của nhà họ Lục đã bị giảm sút rồi.

“Bố, hay là chúng ta nhờ cậu nhỏ đi, cậu ấy mà ra tay thì nhà họ Trương chỉ có nước bị diệt sạch thôi!”

Lục Xuyên căm tức nói.

Lục Nguyên Thông lắc đầu: “Khoan hãy vội, nhà họ Trương đột nhiên có thái độ gay gắt với chúng ta như thế chắc chắn là có nguyên do, điều tra cho rõ đã rồi tính sau”.

“Vâng thưa bố!”

Lục Xuyên đáp.

Lúc này, trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết.

“Chị họ, chị sao thế?”

Mục Thiên Thiên nhìn dáng vẻ buồn bực không vui của Lục Tinh Tuyết, có hơi lo lắng.

Lục Tinh Tuyết lắc đầu, hai mắt hồng hồng: “Ông Phương và ông Hồng mới vừa rồi đã bị nhà họ Trương giết”.

“Sao ạ?”

Mục Thiên Thiên giật mình thốt lên.

Cô ta biết ông Phương và ông Hồng mà Lục Tinh Tuyết vừa nói là ai, đó là hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà họ Lục.

Thế mà lại bị giết rồi.

"Nhà họ Trương đúng là đáng ghét mà!"

Mục Thiên Thiên không nén nổi cơn giận, cắn răng nói: "Chị à, nhờ anh ấy ra tay đi, anh ấy nhất định sẽ báo thù giúp chúng ta!"

"Có chuyện gì vậy?"

Hai chị em đang nói chuyện thì Dương Thanh ra khỏi phòng.

"Người của nhà họ Trương quá khốn kiếp, họ giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhà chúng tôi rồi".

Mục Thiên Thiên hối hả chạy qua, kích động nói: "Ông Phương và ông Hồng chăm sóc chị Tinh Tuyết từ nhỏ đến lớn, giờ họ bị giết rồi, chị ấy buồn lắm, anh cũng không muốn nhìn chị ấy buồn đúng không?"

Dương Thanh thế mới biết nguyên nhân, nhìn Lục Tinh Tuyết đang nghẹn ngào, mở miệng nói: "Tinh Tuyết, nén bi thương!"

"Anh này, mặc dù tôi rất muốn nhờ anh đi báo thù cho ông Phương và ông Hồng nhưng nhà họ Trương là một trong hai gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, cao thủ nhiều như mây".

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe: "Ông nội tôi nhất định sẽ tìm đến nhà họ Trương để yêu cầu họ cho một lời giải thích thỏa đáng, anh đừng đi báo thù, tôi sợ anh sẽ bị thương".

Mặc dù cái chết của ông Phương và ông Hồng gây đả kích rất lớn cho Lục Tinh Tuyết nhưng cô ta không phải người không biết suy nghĩ, hiểu rất rõ nhà họ Trương hùng mạnh đến nhường nào.

Hiện giờ, nhà họ Lục đã hoàn toàn đắc tội nhà họ Lý, nếu trở mặt với cả nhà họ Trương thì e là gia tộc bọn họ sẽ rơi vào bước đường cùng mất.

Quan trọng hơn, Lục Tinh Tuyết rất lo cho Dương Thanh, sợ anh sẽ đến nhà họ Trương rồi bị thương.

"Tôi nghe cô!"

Dương Thanh gật đầu đồng ý.

Tuy biết bản thân rất mạnh nhưng anh chẳng hiểu biết gì về nhà họ Trương, nếu ở đó cũng có cao thủ ngang ngửa anh thì không ổn.

Khi đó, không chỉ không thể báo thù giúp cho nhà họ Lục mà còn chọc giận nhà họ Trương, dẫn đến mâu thuẫn giữa hai bên trở nên gay gắt hơn.

Ngay lúc này, mấy chục chiếc xe hơi sang trọng xông vào trang viên nhà họ Lục.

"Lục Nguyên Thông, giao người ra đây!"

"Đúng, giao người ra đây!"

…!

Toàn bộ nhà họ Lục như bị nhấn chìm trong tiếng hò hét.

.

ngôn tình hài

Những kẻ này đến từ những gia tộc có cùng cấp bậc với nhà họ Lục ở Ninh Châu.

Bọn họ cùng nhau xông vào đây yêu cầu Lục Nguyên Thông giao người ra.

Chương 1315: 1315: Đúng Là Tự Tìm Đường Chết

Lúc này, tiếng la hét đòi giao người ra của các thế lực lớn trong Ninh Châu phủ khắp nhà họ Lục.

Nhưng không một ai biết những người này muốn họ giao ai ra.

Là chủ nhân tương lai của nhà họ Lục, Lục Xuyên nhanh chóng chạy đến, hỏi đám người đang giận dữ kia: "Các vị xông vào nhà họ Lục chúng tôi là có ý gì? Các vị muốn chúng tôi giao ai ra chứ?"
"Lục Xuyên, đừng giả vờ nữa, bọn tôi muốn các ông giao ai ra mà ông không biết à?"
Người trung niên cầm đầu nói với vẻ mặt bất thiện.

Lục Xuyên nhíu mày: "Ông không nói là ai, tôi biết giao kiểu gì?"
"Hừ!"
Người nọ lạnh giọng nói: "Không phải nhà họ Lục các ông vừa mời một cao thủ trẻ có thực lực cao cường về sao? Nghe nói các ông gọi người đó là cậu nhỏ?"
"Tối hôm qua gia tộc chúng tôi đều có cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị giết, camera theo dõi cho thấy kẻ đã giết họ chính là cậu nhỏ của các ông đấy".

Một người khác đứng ra, giận dữ lên tiếng: "Nhà họ Lục tưởng chúng tôi dễ ức hiếp thật đấy à? Các ông dám âm thầm ra tay với nhà họ Trương rồi bị họ giết mất hai người, không dám làm gì nên quay sang bắt nạt chúng tôi sao?".

||||| Truyện đề cử: Cô Nàng Minh Tinh Là Fan Bà Xã |||||
"Lục Xuyên, hôm nay các ông mà không giao cậu ta ra thì đừng trách chúng tôi hợp lại chèn ép nhà họ Lục!"
"Giao cậu ta ra đây!"
"Đúng, giao ra đây nhanh lên, nếu không sẽ giết cả nhà ông đấy!"
…!

Cảm xúc của những người này càng lúc càng kích động, cả đám la hét đòi nhà họ Lục giao người ra.

Giờ phút này Lục Xuyên mới biết những người kia đến vì Dương Thanh, nhưng ông ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Lẽ nào Dương Thanh vì nhà họ Lục mà tối hôm qua âm thầm giết mấy tay cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ sao?

Những thế lực này đều ở dưới trướng nhà họ Trương cả.

Lục Xuyên nghi ngờ Lục Tinh Tuyết bị cái chết của ông Phương và ông Hồng đả kích nên đã nhờ Dương Thanh đi báo thù.

Nghĩ đến đây, Lục Xuyên không còn lo lắng nữa.

"Hừ!"
Ánh mắt lạnh đi, ông ta nghiêm nghị nói: "Các ông nghĩ mặt mũi mình lớn lắm à? Tôi nói cho mà nghe, các ông chẳng là gì trong mắt nhà họ Lục chúng tôi đâu".

"Không phải các ông đến nhà chúng tôi để đòi lại công bằng sao? Được thôi! Lấy chứng cứ ra đi, nếu các ông chỉ dựa vào bóng người mờ mờ trên camera mà úp cái chậu phân này lên đầu nhà họ Lục thì xin lỗi, chúng tôi không chấp nhận đâu!"
Thái độ của Lục Xuyên rất cứng rắn.

Trong số những thế lực này có một vài gia tộc cùng cấp bậc với nhà họ Lục, nếu thấp hơn thì cũng không bao nhiêu.

Thế nên khi nghe được những lời này của ông ta, đám người càng phẫn nộ hơn.

Người trung niên cầm đầu nheo mắt nói: "Lục Xuyên, vậy nghĩa là nhà họ Lục không muốn giao cậu ta ra chứ gì?"
"Không!"
Lục Xuyên lạnh lùng đáp.

"Ông không sợ những gia tộc đang ở đây cùng nhau tiêu diệt nhà ông à?"
Người nọ nói tiếp: "Ông không thấy thế cuộc lúc này đang thế nào hay sao mà vẫn dám lớn lối trước mặt chúng tôi vậy?"
Mặc dù bên cạnh Lục Xuyên cũng có vài tay đấm nhưng đối

phương là lại cả một rừng cao thủ đến từ các thế lực cùng cấp bậc với nhà họ Lục, hai gia tộc Lý, Trương mà gặp phải đội ngũ mạnh mẽ thế này cũng chỉ có nước bị diệt sạch chứ đừng nói là nhà họ Lục chỉ có một mình.

“Tôi lại muốn nhìn xem ai dám kiêu ngạo ở nhà của tôi đấy”.

Lục Xuyên tiến lên một bước, ý chí chiến đấu hừng hực bốc lên, nhìn đám đông bằng ánh mắt đầy uy nghiêm, híp mắt nói: “Không cần biết các ông là ai, bây giờ nếu rời khỏi đây thì tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra”.

“Nhưng một khi đã bắt đầu thì không thể quay lại được đâu, các ông nên nghĩ cho thật kỹ rồi quyết định nên đi hay là ra tay với chúng tôi”.

Thái độ của Lục Xuyên rất kiên quyết, vẻ mặt thì ngạo nghễ, ánh mắt cũng không hề sợ hãi chút nào.

Điều này làm cho người của các thế lực đến đây gây chuyện đều nghiêm mặt lại.

Trong tình huống này, kể cả có là nhà họ Lý hay nhà họ Trương cũng không thể không xuống nước, nhưng họ lại không thấy chút gì là nao núng trên gương mặt của Lục Xuyên cả.

Nhìn biểu hiện này, chắc chắn là có gì đó khác thường!
Lẽ nào nhà họ Lục thật sự có khả năng đồng thời đối chọi với bọn họ ư?
“Hừ!”
Thấy không có ai hành động, Lục Xuyên khinh thường cười khẩy: “Cho các ông thêm năm phút cuối cùng, nếu vẫn không chịu đi thì đều là kẻ địch của nhà họ Lục!”
Dứt lời, ông ta hét lớn: “Tất cả những người trong nhà họ Lục nghe lệnh, năm phút sau, hễ người ngoài nào còn ở lại đây thì giết không tha!”
“Rõ!”
Hiện tại có rất nhiều website ăn cắp truyện của Tamlinh247.com khiến tốc độ ra chương bị chậm hoặc ngừng ra chương mới!!!

Hãy quay lại ủng hộ Website Tamlinh247.com để chúng tôi ra truyện nhanh và sớm nhất nhé.

Xin cảm ơn!
Tiếng hét to vang khắp trang viên nhà họ Lục, làm rung chuyển cả đất trời.

Sắc mặt của những người đến từ các thế lực kia đều rất khó coi.

Trong lúc nhất thời, ai cũng đưa mắt về phía người trung niên cầm đầu như đang chờ ông ta quyết định.

Người cầm đầu này tên là Lưu Hoan, người thừa kế nhà họ Lưu ở Ninh Châu.

Ở nơi này, ngoại trừ hai gia tộc khổng lồ Lý và Trương ra thì bên dưới còn có một số gia tộc tương đối mạnh.

Các thế lực bên dưới này, nhà họ Lục và nhà họ Lưu là lớn mạnh nhất.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Lưu Hoan tiến lên một bước, kiêu ngạo nói: “Lục Xuyên, ông đúng là ngông cuồng, tưởng các thế lực liên minh chúng tôi là binh tôm tướng tép thật đấy à?”
“Nói trúng phóc, các ông là binh tôm tướng tép thật mà!”
Lục Xuyên châm chọc phản pháo.

“Ầm!”
Lời này của ông ta làm cho cả Lưu Hoan lẫn những người khác đều nổi giận, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lục Xuyên đã bị giết hàng trăm ngàn lần rồi.

Lục Xuyên đang gây hấn với toàn bộ các thế lực đang có mặt ở đây.

Nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất kể Lục Xuyên có phải đang hù dọa hay không thì thực lực của nhà họ Lục đích thị là chỉ đứng sau hai nhà Lý, Trương.

“Còn một phút cuối cùng!”
Lục Xuyên nhìn đồng hồ, cướp híp mắt nhìn lướt qua đám đông.

Thời gian gấp rút làm cho nhiều người đổ mồ hôi trên trán, đây quả thật là một áp lực to lớn đối với họ.

Nếu thua thì họ sẽ không còn gì cả.

Không ít người bắt đầu dao động.

Lưu Hoan cảm giác được ý chí của đội ngũ liên minh này đang yếu đi, nhất thời hết sức nôn nóng.

"Nhà họ Lục đã muốn chết thì vì sao chúng ta không thành toàn cho họ?"
Sau cùng, Lưu Hoan hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, ông ta ra lệnh: "Xông lên!"
Nghe lệnh của Lưu Hoan, một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và Vương Cảnh sơ kỳ lao về phía Lục Xuyên, hai người này là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lưu.

Cùng lúc đó, ông Tề đang đứng sau lưng Lục Xuyên cũng lập tức nghênh chiến.

Theo sát ông ta còn có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Cuộc chiến bùng nổ!
"Ầm ầm ầm!"
Chỉ trong một cái chớp mắt, cao thủ hàng đầu của hai bên lao vào cuộc chiến.

Nhưng điều làm sắc mặt Lưu Hoan âm trầm đi là ngoại trừ nhà họ Lưu, không một người nào của các thế lực khác ra tay.

Nói cách khác, đám thế lực liên minh này chỉ còn lại một mình nhà họ Lưu bọn họ muốn đối đầu với nhà họ Lục.

Mấu chốt là họ còn đang ở trên địa bàn của người ta, đây không phải tự tìm đường chết thì là gì?

Chương 1316: 1316: Ai Xui Khiến

Khuôn mặt của Lưu Hoan tối sầm, mặc dù ông ta mang người mạnh nhất nhà họ Lưu theo cùng nhưng dù sao cũng liên minh với những thế lực khác để cùng đến nhà họ Lục, thế nên ông ta không dẫn tất cả cao thủ của nhà họ Lưu đến.

Nhưng bây giờ, ngoại trừ nhà họ Lưu thì các thế lực còn lại hoàn toàn không có ý định ra tay với nhà họ Lục.

Thế chẳng phải nghĩa là chỉ có hai cao thủ của nhà họ Lưu phải đấu với toàn bộ nhà họ Lục tại đây sao?

"Các vị có ý gì vậy?"

Ánh mắt gay gắt của Lưu Hoan lướt qua các thế lực, lạnh giọng nói: "Chúng ta đã thỏa thuận là cùng nhau đến nhà họ Lục để đòi lại công bằng cơ mà, giờ các vị lại bo bo giữ mình là sao?"

Lục Xuyên khoanh tay đứng xem kịch hay, tủm tỉm nhìn Lưu Hoan.

Nếu không vì muốn ông Tề và những người khác có cơ hội rèn luyện thì chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, tất cả cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục đã cùng xông lên giết chết hai người mạnh nhất nhà họ Lưu rồi.

Hiện giờnhà họ Lục đã có Dương Thanh, vì vậy cho dù nhà họ Lý và nhà họ Trương câu kết với nhau thì họ cũng không sợ chứ đừng nói là những thế lực có nguồn lực ngang bằng.

"Tôi chỉ đồng ý theo anh đến nhà họ Lục thôi, đâu có đồng ý đánh nhau với họ".

Lúc này, một người trung niên chột dạ phản bác.

Có người đầu tiên, người thứ hai cũng lên tiếng: "Không sai, chúng tôi có đồng ý đánh nhau với nhà họ Lục đâu?"

Dứt lời, người đó còn nhìn về phía Lục Xuyên: "Sếp Lục, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ để xác nhận xem rốt cuộc kẻ đã giết người của gia tộc chúng tôi có phải thuộc nhà họ Lục hay không thôi".

“Anh đã nói chuyện này không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin phép đi trước!”

Nói rồi ông ta vội vàng mang cao thủ trong gia tộc rời khỏi đây.

“Đúng đấy, nếu cái chết của cao thủ trong gia tộc chúng tôi không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin lỗi, gặp sếp Lục sau nhé!”

“Tôi cũng đi đây!”

…!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đội ngũ các thế lực liên minh hùng hùng hổ hổ đến nhà họ Lục đều thất thiểu đi về, ngoại trừ nhà họ Lưu.

Sắc mặt Lưu Hoan xám như tro tàn, còn hai cao thủ mạnh nhất nhà họ Lưu đã bị đánh ngã xuống đất.

Gió thổi qua, ông ta chỉ cảm thấy người mình lạnh ngắt, lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

“Lưu Hoan, hai người này đã là cao thủ mạnh nhất trong gia tộc ông rồi đúng không?”

Lục Xuyên cười híp mắt nhìn Lưu Hoan: “Nếu hai người này chết ở nhà họ Lục thì ông có thấy nhà họ Lưu còn tư cách gì để đòi san bằng gia tộc chúng tôi không?”

Giờ thì hai chân Lưu Hoan mềm nhũn, quỳ phịch xuống đất.

“Sếp Lục, tôi sai rồi, tôi biết sai rồi!”

Ông ta thấp thỏm, lo sợ nói: “Xin ông hãy nương tình cho nhà họ Lưu một con đường sống, họ không thể chết được, họ thật sự không thể chết được!”

Để đào tạo một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, nhà họ Lưu đã gần như tiêu tốn một nửa tài lực.

Ở Ninh Châu, nếu không có cao thủ Vương Cảnh làm trụ cột thì gia tộc nào dám tự xưng là thế phiệt?

Cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị đánh gục đã đành, đến cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cũng bị thương nặng, chỉ cần Lục Xuyên muốn thì hai người này sẽ chết ngay.

Ngay cả người thừa kế nhà họ Lưu là Lưu Hoan cũng có khả năng bị giết.

Có thể nói rằng, hôm nay nhà họ Lưu đã bị nhà họ Lục áp đảohoàn toàn.

"Nếu không muốn chết thì nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai đã xúi giục ông mang bọn người đó đến nhà chúng tôi gây chuyện?"

Nụ cười trên mặt Lục Xuyên tắt lịm, lạnh giọng chất vấn.

Quả nhiên, sắc mặt Lưu Hoan thay đổi ngay khi nghe được câu hỏi của ông ta.

"Sếp Lục, ông đang nói gì thế?"

Lưu Hoan giả vờ không biết, vội vàng nói: "Do một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của chúng tôi bị người của các ông giết nên tôi mới dẫn người đến nhà họ Lục mà".

"Ông nói dối!"

Lục Xuyên quát lên: "Cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của gia tộc khác bị giết thì tôi còn tin, cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhà họ Lưu các ông bị giết thì tôi không tin đâu!"

"Sếp Lục, tôi nói thật mà!", Lưu Hoan hốt hoảng muốn khóc.

"Tốt thôi, vậy thì tôi hỏi ông, ông cảm thấy nhà họ Lục và nhà họ Lưu ai mạnh hơn?"

Lục Xuyên híp mắt, lời lẽ đầy đe dọa: "Nói đúng sự thật đi, dám nói dối thì tôi giết ông ngay!"

Người Lưu Hoan run lên, nói liến thoắng: "Nhà họ Lục và nhà họ Lưu có thực lực ngang ngửa nhau, được gọi là gia tộc mạnh nhất chỉ dưới hai nhà ở Ninh Châu".

"Tiếp, ông nói tối hôm qua nhà họ Lưu có một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị giết à?"

Lục Xuyên tiếp tục hỏi.

Lưu Hoan lại gật đầu: "Đúng vậy!"

"Chính miệng ông đã nói nhà họ Lưu và nhà họ Lục ngang ngửa nhau, vậy mà người của nhà họ Lục sau khi giết một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của các ông vẫn có thể bình yên vô sự chạy thoát à?"

“Ông nói đi, rốt cuộc là an ninh ở nhà các ông quá yếu hay là kẻ thần bí đã giết người đó quá mạnh?”

Lục Xuyên liên tục chất vấn.

Lưu Hoan sững sờ, vội vã nói: “Là do kẻ thần bí đó quá mạnh”.

“Có thể tự do ra vào nhà họ Lưu, giết được một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của các ông, đã thế còn có thể thoát thân trong khi nhà họ Lưu có cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, người như thế chắc là cũng có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ rồi chứ gì nữa?”

.

Chương 1318: 1318: Dương Thanh Do Dự

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết, Dương Thanh đang đứng bên cửa sổ trong phòng, ngẩn người nhìn ra ngoài.

Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều điều, cũng có hiểu biết nhất định về thực lực của bản thân.

Hiện giờ, gia tộc có thực lực mạnh nhất Ninh Châu là nhà họ Lý và nhà họ Trương, người mạnh nhất trong hai gia tộc đó có thực lực ở tầm Vương Cảnh hậu kỳ.

Tuy nhiên, loại cấp bậc này mà muốn giết Dương Thanh thì chỉ có nước bị giết ngược lại mà thôi.

Nói cách khác, thực lực của anh tối thiểu là ở Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí Thần Cảnh cũng có khả năng.

Theo như Dương Thanh được biết, tính trên toàn bộ Chiêu Châu thì những ai có thể bước vào Thần Cảnh đều chỉ có thể là cao thủ của các gia tộc và thế lực đứng đầu.

Anh còn biết được rằng, gần như không có người nào còn trẻ mà đã có thực lực Thần Cảnh như mình.

“Rốt cuộc mình là ai?”
Dương Thanh lẩm bẩm.

Nhìn cây tùng ngoài cửa sổ, trên đó có hai con sóc nhỏ đang vui vẻ chơi đùa với nhau, chẳng mấy chốc đã chạy mất bóng.

Thời tiết hôm nay khá xấu, bầu trời giăng đầy mây đen, có vẻ sắp có mưa to.

“Anh ơi!”
Giọng của Lục Tinh Tuyết bất chợt vang lên ở cửa phòng.

Sau khi được cho phép, cô ta nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Trên tay còn cầm một tách trà nóng, đưa cho Dương Thanh.

“Cảm ơn!”
Dương Thanh nói.

“Vẫn đang cố nhớ mình là ai sao?”
Lục Tinh Tuyết đứng song song với Dương Thanh, đôi mắt to tròn long lanh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh gật đầu: “Gần đây tôi hay nằm mơ, trong mơ luôn nghe thấy có ai gọi mình là bố, thân thiết lắm, giống như cô bé trong mơ ấy thật sự là con gái của tôi vậy”.

Nét mặt cứng đờ, Lục Tinh Tuyết quay đầu nhìn Dương Thanh, không hiểu sao cô ta rất muốn khóc khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc ấy.

“Có lẽ anh có con gái thật!”
Thật lâu sau, Lục Tinh Tuyết mới lên tiếng, miễn cưỡng cười.

Ngay cả bản thân cô ta cũng không biết mình đã phải lòng Dương Thanh từ lúc nào.

Trong nửa tháng ngắn ngủi, Lục Tinh Tuyết rất chắc chắn mình đã yêu người đàn ông bị mất trí nhớ này.

Phải chăng vào cái ngày bị Lý Tấn cản đường, cô ta đã bị khí thế và lòng dũng cảm khi áp đảo người nhà họ Lý của chàng trai này hấp dẫn?
Cũng có lẽ là do bị bố và ông nội cố ý thúc đẩy tình cảm nên mới vậy.

Mà cũng có thể là ngày nào bên tai cũng nghe Mục Thiên Thiên nói rằng bản thân và Dương Thanh rất xứng đôi.

Nói chung thì Lục Tinh Tuyết đã hiểu tâm ý của mình, giờ chỉ còn việc bày tỏ nó ra.

“Tinh Tuyết, tôi có linh cảm không lâu nữa sẽ khôi phục trí nhớ”.

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Thật ra, anh biết Lục Tinh Tuyết có tình cảm với mình.

Anh cũng thừa nhận mình không hề ghét cô ta, thậm chí còn có ấn tượng tốt, nhưng lý trí lại nói rằng tuyệt đối không thể có bất kỳ tình cảm nào với Lục Tinh Tuyết khi chưa nhớ lại mọi chuyện và xác nhận mình đã kết hôn rồi hay chưa.

Nếu ngày khôi phục trí nhớ đến và chắc chắn mình chưa kết hôn, có thể Dương Thanh sẽ chủ động theo đuổi Lục Tinh Tuyết.

Mặc dù chỉ sống chung với nhau trong nửa tháng ngắn ngủi nhưng anh đã hiểu hết con người của cô gái tốt bụng này, ai cưới được sẽ vô cùng hạnh phúc.

Nghe Dương Thanh nói mình sắp khôi phục trí nhớ, tâm trạng Lục Tinh Tuyết càng chùng xuống.

"Sau khi nhớ lại, anh sẽ rời khỏi đây sao?"

Giọng cô ta gần như run rẩy khi hỏi câu này.

Nội tâm Lục Tinh Tuyết hết sức mâu thuẫn, vừa muốn Dương Thanh khôi phục trí nhớ lại vừa không muốn.

Anh gật đầu: "Ở nhờ lâu như vậy làm tôi áy náy lắm, nếu đã nhớ lại thì còn lý do gì để tiếp tục ở lại chứ?"
"Nếu như, tôi nói nếu như…"
Giọng của Lục Tinh Tuyết run thấy rõ, đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh, không mảy may trốn tránh:
"Nếu như anh chưa yêu ai, có thể ở lại vì tôi không?"
Anh giật mình, tuy biết tình cảm mà Lục Tinh Tuyết dành cho mình nhưng không ngờ cô ta lại thẳng thắn như vậy.

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh có chút do dự.

Anh hiểu câu trả lời của mình sẽ là một hứa hẹn.

Mặc dù bản thân đã quyết định chỉ cần biết mình chưa kết hôn sẽ chấp nhận Lục Tinh Tuyết, nhưng nếu nói ra vào bây giờ sẽ cho thấy trong lòng anh có người con gái này mất.

Rồi đến khi khôi phục trí nhớ, anh đã kết hôn thật thì sao Lục Tinh Tuyết có thể buông tay tình yêu sâu nặng này được?
"Xin lỗi!"
Thật lâu sau, trong ánh nhìn đầy mong mỏi của Lục Tinh Tuyết, Dương Thanh lắc đầu, chỉ nói ra hai chữ lại khiến cho cô ta chết điếng.

Nước mắt lặng lẽ ứa ra, rơi đầy mặt.

“Thì ra là do tôi tự suy diễn, làm phiền rồi!”
Nói xong, Lục Tinh Tuyết không kìm nén được nữa, xoay người chạy ra khỏi phòng của Dương Thanh.

“Ôi…”
Anh thở dài, tâm trạng nặng nề.

“Này, anh đã làm gì chị họ tôi thế?”
Lục Tinh Tuyết vừa rời khỏi không lâu thì Mục Thiên Thiên nổi giận đùng đùng chạy vào chất vấn.

Dương Thanh đã đoán được cô ta sẽ ra mặt vì Lục Tinh Tuyết, cũng đã nghĩ sẵn nên giải thích thế nào.

“Tôi không làm gì cô ấy cả, chỉ nói cho cô ấy có lẽ không lâu nữa tôi sẽ đi thôi”.

Anh bình tĩnh đáp.

“Gì cơ? Anh sắp đi rồi? Anh nhớ lại rồi à?”
Mục Thiên Thiên sửng sốt.

Dương Thanh lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa, nhưng tôi có cảm giác không còn lâu nữa”.

Nghe anh nói vậy, Mục Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, khuyên nhủ: “Anh này, anh cũng biết chị họ tôi thích anh mà, từ trước đến giờ chị ấy chưa bao giờ yêu ai cả, anh là người đàn ông duy nhất làm chị ấy động lòng đấy”.

“Anh thật sự vô tình đến nỗi vừa khôi phục trí nhớ là đi liền sao?”
“Hơn nữa, anh cũng chỉ là có cảm giác sắp nhớ lại được thôi mà.

Để tôi nói cho anh nghe, rất nhiều người bị mất trí nhớ đều có cảm giác đó, nhưng lỡ ai không được như ý thì suốt đời đều không thể nhớ lại được”.

Cảm xúc của Mục Thiên Thiên hơi kích động: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa, ở bên chị ấy có được không?”
“Anh đừng lo gì cả, nếu có một ngày anh thật sự nhớ lại mọi chuyện, nếu như anh đã yêu người nào khác thì chị ấy nhất định sẽ không dây dưa với anh đâu”.

“Sinh ra trong gia tộc lớn là đã khổ lắm rồi, ngay cả cơ hội lựa chọn hạnh phúc cũng không có, khó khăn lắm mới gặp được người mình thích, gia tộc đã tán thành nhưng anh lại không đồng ý, chuyện này quá tàn nhẫn với chị ấy”.

“Anh này, chị họ tôi thật sự tốt lắm, tốt vô cùng, sau này cũng sẽ là một người vợ hiền, xem như tôi cầu xin anh, ở bên chị ấy đi, được không?”

Chương 1320: 1320: Là Ngày Tàn Sao

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý ở Ninh Châu.

"Bố, Trương Quỳnh đã dẫn tất cả cao thủ Vương Cảnh trong gia tộc đi về phía nhà họ Lục".

Trong khu nhà cấp cao, Lý Đồng Hạ cung kính đứng bên cạnh, nói với Lý Sơn.

"Hả?"

Lý Sơn hơi kinh ngạc: "Không ngờ nhà họ Trương đã dẫn tất cả cao thủ Vương Cảnh đi à?"

Lý Đồng Hạ gật đầu, vừa cười vừa nói: "Xem ra mưu kế của chúng ta lần này đã thành công rồi.

Nhà họ Trương tưởng cao thủ nhà họ Lục giết chết một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của bọn họ, và cả những thế lực khác đi theo nhà họ Trương đều có cao thủ bị giết chết".

"Chuyện này đã khiến Trương Quỳnh nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng lão ta không ngốc, tất nhiên hiểu rõ ít nhất phải là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ mới có thể giết chết được nhiều cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ như vậy mà thần không biết quỷ không hay.

Cho nên lão ta dẫn tất cả cao thủ Vương Cảnh trong gia tộc tới nhà họ Lục cũng là chuyện bình thường".

Lý Sơn khẽ gật đầu, nhíu mày nói: "Chuyện này sẽ không điều tra đến chúng ta chứ?"

"Bố yên tâm, con đã xử lý chuyện này vô cùng sạch sẽ, chắc chắn không có ai nghĩ ra do chúng ta làm đâu".

Lý Đồng Hạ bảo đảm, lại vừa cười vừa nói: "Qua hôm nay, sợ rằng nhà họ Trương sẽ hoàn toàn biến thành lịch sử, cho dù bọn họ có thể còn sống thì căn cơ của gia tộc vẫn sẽ bị tổn thương nặng nề".

"Nếu có thể làm cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong kia của nhà họ Lục bị thương nặng, vậy nhà họ Lý chúng ta có thể làm ngư ông hưởng lợi".

Lý Sơn hừ lạnh nói: “Con quá coi thường cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Chỉ cần người thanh niên nhà họ Lục kia thật sự là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, đừng nói là nhà họ Trương, cho dù thêm nhà họ Lý chúng ta cũng không phải là đối thủ của nhà họ Lục”.

“Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong tuyệt đối có thể chống đỡ được mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Nhà họ Lý và nhà họ Trương cộng lại cũng không có nổi mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đâu”.

Lý Đồng Hạ vừa nghe Lý Sơn nói vậy thì lo lắng.

“Bất kể thế nào, ít nhất có thể bảo vệ được địa vị của nhà họ Lý chúng ta ở Ninh Châu.

Nhà họ Lục chỉ có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù bọn họ có thể thống trị ở Ninh Châu cũng chỉ trên phương diện võ thuật.

Bọn họ muốn vượt qua chúng ta trên các phương diện khác cũng chẳng dễ đâu”.

Lý Đồng Hạ tự an ủi mình.

“Phân phó cho cao thủ Vương Cảnh trong gia tộc lập tức lên đường tới nhà họ Lục!”

Lý Sơn đột nhiên dặn dò.

Lý Đồng Hạ nghe vậy thì chấn động: “Bố, chúng ta cũng phải dẫn theo cao thủ tới nhà họ Lục sao?”

Ban đầu ông ta tưởng nhà họ Lý chỉ cần đứng ngoài cuộc là được, bây giờ mới biết Lý Sơn định tới nhà họ Lục.

Lý Sơn tức giận nói: “Nói nhảm, đây là cơ hội hiếm có để nhà họ Lý đạp nhà họ Trương xuống dưới chân, nếu chúng ta xác định nhà họ Lục đại khái có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, rõ ràng nắm chắc phần thắng thì tại sao lại không đi chứ?”

“Bố nói đúng, con đi thu xếp ngay đây!”

Lý Đồng Hạ vội vàng rời đi.

Lúc này, Trương Quỳnh - chủ nhà họ Trương đã dẫn theo cao thủ Vương Cảnh của gia tộc tới trang viên nhà họ Lục.

"Rầm!"
Một tiếng động lớn vang lên, một chiếc xe tải lớn lao tới, đâm hỏng cổng lớn.

Phía sau chiếc xe tải là đoàn xe gồm mười một chiếc Rolls Royce lần lượt lái vào.

Đi đầu là một chiếc Rolls Royce bản kéo dài.

Chiếc xe đỗ ở giữa trang viên nhà họ Lục, một ông lão tóc bạc mặc trang phục đời Đường bước ra khỏi xe.

Rõ ràng ông lão tóc bạc này chính là chủ nhà họ Trương, Trương Quỳnh.

Trên mười chiếc xe khác đều có hai cao thủ bước xuống.

Hai mươi cao thủ Vương Cảnh đứng sau lưng Trương Quỳnh phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Nhất thời, cả trang viên nhà họ Lục đều tràn ngập áp lực khiến người ta thấy khó thở.

"Lục Nguyên Thông lăn ra đây!"
Trương Quỳnh quát to.

"Ha ha, ông chủ Trương đi đường xa đến đây, không biết có chuyện gì vậy?"
Lục Nguyên Thông bước tới trong sự vây quanh của đám người nhánh chính nhà họ Lục.

Ông Tề theo ngay sát phía sau lão.

Còn có mấy cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ vây xung quanh, cảnh giác nhìn về phía cao thủ nhà họ Trương.

Trương Quỳnh thấy Lục Nguyên Thông bình tĩnh như vậy thì sa sầm mặt, lạnh lùng nói: "Lục Nguyên Thông, nếu ông giao ra hung thủ đã giết chết cao thủ nhà họ Trương tôi, chuyện này còn có khả năng hòa hoãn, nếu không thì qua hôm nay, Ninh Châu sẽ không còn nhà họ Lục nữa!"
Thái độ Trương Quỳnh vô cùng cứng rắn, ngang ngược, ánh mắt hiện rõ sát khí.

Lục Nguyên Thông thấy thái độ của Trương Quỳnh như thế thì cũng sa sầm mặt, cười lạnh: “Tôi nể mặt ông thì ông vẫn là ông chủ Trương, tôi không nể mặt ông thì ông chẳng là cái thá gì đâu!”

“Ông muốn đối phó với nhà họ Lục thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tìm mấy lý do bao biện như vậy?”

“Nhà họ Lục chưa từng giết người của nhà họ Trương, trái lại nhà họ Trương đã giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà chúng tôi.

Hôm nay, nếu ông không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng thì đừng mong rời đi được!”

Lục Nguyên Thông vừa dứt lời, những cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục đứng bên cạnh lão đều tỏ ra cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ cần một câu nói của Lục Nguyên Thông, bọn họ sẽ xông vào chiến đấu.

Trương Quỳnh rất tức giận, đôi mắt chim ưng nhìn về phía Lục Nguyên Thông lóe ra sát ý mãnh liệt như có thể giết người.

Lục Nguyên Thông không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt Trương Quỳnh với ánh mắt vô dùng kiên định, cũng truyền đạt một tin tức cho lão ta, chỉ cần nhà họ Trương dám ra tay, nhà họ Lục cũng dám liều mạng đánh một trận.

Lúc này, không chỉ người nhà họ Lục, người nhà họ Trương cũng cảm giác được áp lực rất lớn.

Mặc dù giữa hai gia tộc lớn có chênh lệch nhưng không tính là lớn, một khi hai bên thật sự muốn quyết chiến, chắc chắn sẽ là tai họa đối với bất kỳ bên nào.

“Trương Quỳnh, ông đừng mơ dọa được tôi.

Người nhà họ Lục tôi không sợ chiến đấu.

Nhưng tốt nhất ông nên suy nghĩ cho kỹ, một khi quyết định chiến đấu thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng đấy!”

Lục Nguyên Thông hờ hững nói với ánh mắt khiêu khích, hình như rất muốn nhà họ Trương chủ động tuyên chiến.

“Lục Nguyên Thông, có phải ông cho rằng tôi không dám động vào nhà họ Lục không? Bởi vì một khi động vào nhà họ Lục, sau này chúng tôi sẽ không còn thực lực tranh đoạt quyền khống chế Ninh Câu với nhà họ Lý nữa?”

Trương Quỳnh đột nhiên hỏi.

Lục Nguyên Thông hơi kinh ngạc, không ngờ Trương Quỳnh tự mình nói ra điều này.

“Lẽ nào, ông chủ Trương thật sự dám khai chiến với nhà họ Lục tôi?”

Lục Nguyên Thông nhìn Trương Quỳnh hỏi với vẻ khiêu khích.

Trương Quỳnh khẽ nhếch môi xem thường, lạnh lùng nói: “Ở trước mặt nhà họ Trương tôi, nhà họ Lục hay nhà họ Lý đều chẳng có gì khác nhau”.

Lục Nguyên Thông thấy Trương Quỳnh ngạo nghễ như vậy, không hiểu sao chợt có dự cảm xấu.

“Ra đây!”

Trương Quỳnh vừa dứt lời, hai người đàn ông trông vạm vỡ từ đám đông phía sau chậm rãi bước tới, đứng ở hai bên của lão ta.

Lục Nguyên Thông cũng là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng lúc này lại có thể cảm giác được rõ ràng hai khí thế đáng sợ từ trên thân hai người đàn ông bên cạnh Trương Quỳnh phát ra.

Hai người đàn ông vạm vỡ giơ chân phải lên và giẫm mạnh xuống.

“Rầm!”

“Rầm!”

Hai tiếng nổ phát ra, mặt đất hình như cũng rung lên.

Lục Nguyên Thông đang chấn động, lại thấy vị trí dưới chân của hai người đàn ông vạm vỡ làm trung tâm đã xuất hiện từng vết nứt to bằng ngón tay lan ra giống như mạng nhện.

“Vương Cảnh đỉnh phong!”

Đồng tử của ông Tề đột nhiên co lại, chấn động nói: “Còn là hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong!”

Lời này vừa nói ra, các cao thủ nhà họ Lục đều tái mặt.

Bọn họ chỉ biết cao thủ mạnh nhất nhà họ Trương có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, hơn nữa chỉ có một người.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, đừng nói là hai người, cho dù chỉ một người đã đủ để tung hoành trong các thế lực đứng đầu Ninh Châu.

Bây giờ, không ngờ đột nhiên xuất hiện tới hai người.

Lục Nguyên Thông loạng choạng lùi lại mấy bước, nói với vẻ khó tin: “Chuyện này…!Sao có thể như vậy được?”

Lão thấy thực lực của Dương Thanh mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong nhưng Trương Quỳnh lại dẫn đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Cho dù anh có ra tay, sợ rằng cũng chỉ có một con đường chết.

Bây giờ, nhà họ Lục đã hoàn toàn đắc tội nhà họ Trương, không có cơ hội thương lượng nữa.

Chẳng lẽ hôm nay… thật sự là ngày tàn của nhà họ Lục sao?

Chương 1321: 1321: Tôi Chờ Ông Lâu Rồi

Trương Quỳnh cười lạnh khi thấy Lục Nguyên Thông hoảng sợ: “Hổ không ra uy thì các người thật sự xem thành con mèo bệnh à?”

“Chỉ một nhà họ Lục nhỏ nhoi cũng dám uy hiếp nhà họ Trương sao?”

Lục Nguyên Thông tái mặt.

Cũng chỉ có gia tộc cùng cấp với bốn Vương tộc lớn ở Chiêu Châu mới có thể có tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ, hai người này xuất hiện ở nhà họ Trương, có thể tưởng tượng được nhà bọn họ lợi hại thế nào.

Cho đến giờ phút này, Lục Nguyên Thông mới ý thức được nhà họ Lục ở trước mặt nhà họ Trương cũng chẳng là gì cả.

“Ông chủ Trương, xin lỗi!”

Lục Nguyên Thông cúi đầu nói với vẻ không cam lòng.

Lão biết bây giờ mình giải thích gì cũng chỉ là vô nghĩa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, nhà họ Lục không hề có phần thắng nào.

Có lẽ xin lỗi còn có thể có chút hy vọng mong manh.

Trương Quỳnh cười giễu cợt: “Lục Nguyên Thông, không phải vừa rồi ông còn rất kiêu căng, muốn tôi có tới mà không thể về à? Sao bây giờ lại biết sợ rồi?”

Lưng Lục Nguyên Thông còng xuống như lập tức già đi mười mấy tuổi.

Lục Xuyên đứng bên cạnh lão cũng lộ ra sắc mặt khó coi.

Ông ta nhìn bố mình cúi đầu xin lỗi, hai mắt đỏ hoe và siết chặt hai nắm tay.

Mỗi người nhà họ đều cảm giác như ngày tàn sắp đến, trên mặt chỉ thấy sự tuyệt vọng.

“Ông chủ Trương, lúc trước tôi đã đắc tội nhiều, vẫn mong ông rộng lượng bỏ qua, cho nhà họ Lục một cơ hội sống”.

Lục Nguyên Thông với đôi mắt đỏ hoe chợt ngẩng đầu nhìn lướt qua đám người nhà họ Lục, cuối cùng nói với Trương Quỳnh: “Ông chủ Trương muốn chém muốn giết tùy ông! Nhưng tôi cầu xin ông hãy tha cho nhà họ Lục”.

“Tôi là chủ nhà họ Lục, mọi quyết định đều do tôi đưa ra, có gì ông cứ việc nhằm vào tôi”.

Lão biết rõ Trương Quỳnh không thể tha cho mình.

“Bố!”

Lục Xuyên quá kích động, mắt đỏ hoe kêu lên một tiếng.

Lúc này, cơ thể già nua chắn trước mặt Lục Xuyên hơi còng xuống, làm ông ta thấy vô cùng chua xót.

Bây giờ, lão vì gia tộc mà một mình gánh lấy tất cả.

“Hừ!”

Trương Quỳnh lạnh lùng nói: “Tôi giữ lại nhà họ Lục, chờ sau này nhà họ Lục trưởng thành lại tới tìm nhà họ Trương chúng tôi báo thù à?”

Lão ta vừa nói dứt lời đã vung tay lên, tàn nhẫn nói: “Giết… không chừa một tên!”

Lời này vừa nói ra, người nhà họ Lục đều tuyệt vọng.

Với đội hình như vậy, đừng nói là nhà họ Lục, cho dù là gia tộc quyền thế nhất Yến Đô cũng không có cách nào chống đỡ?

“Tôi xem ai dám?”

Trong lúc chỉ mành treo chuông này, một tiếng hét lớn chợt vang lên.

Chỉ thấy một đoàn xe hơi sang trọng xuất hiện, trong mỗi chiếc xe đều có mấy cao thủ bước ra.

Người vừa hét lớn là lão già bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng dẫn đầu.

“Lý Sơn!”

Trương Quỳnh nhìn về phía Lý Sơn, hai mắt hơi nheo lại.

Lục Nguyên Thông vốn đang tuyệt vọng, sau khi nhìn thấy Lý Sơn xuất hiện thì đôi mắt chợt sáng lên như nhìn thấy hi vọng.

Bây giờ chỉ có nhà họ Lý mới có hi vọng chống đỡ được cơn thịnh nộ của nhà họ Trương.

Nhưng nghĩ đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Trương Quỳnh dẫn đến, Lục Nguyên Thông lại tuyệt vọng.

Rõ ràng Lý Sơn mới vừa tới đây nên không biết chuyện nhà họ Trương xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

"Tôi chờ ông rất lâu rồi!"
Trương Quỳnh cười híp mắt, nhìn về phía Lý Sơn nói.

Lý Sơn khẽ nhíu mày.

Hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi theo hai bên lão ta, phía sau còn có hơn mười cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ và trung kỳ.

"Trương Quỳnh, ông kiêu ngạo quá nhỉ? Không ngờ ông lại muốn tiêu diệt nhà họ Lục đấy".

Lý Sơn lạnh lùng nói: "Nhà họ Lục là bạn của nhà họ Lý chúng tôi, ông muốn động vào bọn họ thì phải bước qua nhà họ Lý chúng tôi trước".

Sở dĩ lão ta muốn dẫn theo cao thủ hàng đầu trong gia tộc tới nhà họ Lục là vì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lục.

.

Chương 1322: 1322: Thiếu

Giờ phút này, cho dù là hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bên cạnh Lý Sơn cũng cảm giác được uy áp đáng sợ, lập tức biến sắc.

Lý Sơn là chủ nhà lại càng chấn động hơn, nhìn hai cao thủ bên cạnh Trương Quỳnh với vẻ khó tin: "Cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, còn là hai người à?"

Ở Ninh Châu, nhà họ Lý và nhà họ Trương đều là hai gia tộc lớn hàng đầu có tiếng tăm, bọn họ biết rõ nội tình của đối phương.

Nếu nhà họ Trương thật sự có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sẽ không thể chờ tới bây giờ mới hiện thân, sợ rằng đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu rồi.

Về phần tranh đấu giữa nhà họ Lý và nhà họ Trương lại càng không có.

Vậy nói cách khác, hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh không thuộc về nhà họ Trương.

Chẳng lẽ có một gia tộc siêu cấp nào đó ngầm ủng hộ nhà họ Trương?

Lý Sơn đã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

"Ông chủ Lý, bây giờ ông vẫn định ra mặt cho nhà họ Lục sao?"

Trương Quỳnh cười híp mắt nhìn Lý Sơn hỏi.

Lý Sơn lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng lắc đầu: "Ông chủ Trương, ông hiểu nhầm rồi.

Tôi dẫn người đến đây không phải để giúp nhà họ Lục.

Tôi nghe nói ông muốn đối phó với nhà họ Lục nên tới giúp đỡ thôi".

"Ồ? Thật sao?"

Trương Quỳnh nheo mắt hỏi, sâu trong đôi mắt lóe lên sát khí.

“Thật! Chắc chắn là thật rồi!”

Lý Sơn vội vàng đáp và nói với vẻ thấp thỏm lo âu: “Chỉ là tôi không ngờ bên cạnh ông chủ Trương còn có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Nếu biết trước thì tôi đã không tới”.

“Ông chủ Trương, nếu ông có thể dễ dàng tiêu diệt nhà họ Lục, vậy nhà họ Lý không nhúng tay vào nữa, tôi dẫn người đi ngay đây”.

Lý Sơn vừa nói dứt lời đã chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!”

Trương Quỳnh phẫn nộ quát: “Ông thật sự xem tôi là thằng ngu dễ lừa gạt sao?”

“Bịch!”

Lý Sơn sợ đến mức quỳ xuống nói: “Ông chủ Trương, tôi làm sao dám lừa ông chứ? Sau này, nhà họ Lý sẽ là tay sai của nhà họ Trương, sẽ xem ông chủ Trương là người đứng đầu Ninh Châu!”

Ninh Châu chưa bao giờ xuất hiện cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cảnh hậu kỳ.

Nhưng bây giờ nhà họ Trương xuất hiện tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chứng tỏ phía sau có thể có gia tộc hàng đầu nâng đỡ.

Nhà họ Lục có khả năng tồn tại một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đã làm nhà họ Lý thấy tuyệt vọng, thậm chí phải dẫn cao thủ trong gia tộc tới định lấy lòng.

Bây giờ, nhà họ Trương xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, Lý Sơn đâu dám phản kháng nữa?

Lục Nguyên Thông tuyệt vọng khi nhìn thấy Lý Sơn quỳ xuống xin tha.

Ban đầu, lão thấy Lý Sơn dẫn người xuất hiện còn tưởng nhà họ Lục có hi vọng.

Nhưng bây giờ, ngay cả Lý Sơn cũng quỳ xuống xin tha, nhà lão còn có hy vọng gì nữa?

“Bịch!”

Hai chân Lục Nguyên Thông mềm nhũn, quỳ xuống đất: "Sau này, Ninh Châu sẽ lấy ông chủ Trương làm người dẫn đầu, nhà họ Lục bằng lòng thần phục!"

Lục Nguyên Thông quỳ xuống tương đương với gia tộc hàng đầu của cả Ninh Châu đều quỳ.

Nhưng Trương Quỳnh lại cười híp mắt nhìn Lý Sơn nói với vẻ trêu tức: "Lý Sơn, ông vẫn không hiểu ý của tôi".

Chương 1323: 1323: Tuyệt Vọng

“Ông chủ Trương, nếu ông đã biết nhà họ Lục chúng tôi không liên quan tới chuyện cao thủ nhà họ Trương bị giết, có phải bây giờ nên tha cho nhà họ Lục không?”
Lục Nguyên Thông vội nói ngay.

Lão nhìn về phía Trương Quỳnh với mặt mong chờ.

Trương Quỳnh cười híp mắt nói: “Tôi nghe nói nhà họ Lục xuất hiện một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong?”
Lời này vừa nói ra, ai nấy đều kinh ngạc.

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông trở nên gượng gạo.

Lão biết Dương Thanh rất mạnh lại chỉ biết đại khái về thực lực của anh.

Nhưng nhà họ Trương đã xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù Dương Thanh có mạnh hơn nữa thì có thể làm thế nào?
“Ông chủ Trương, đó chỉ là tin đồn nhảm thôi.

Sao nhà họ Trương có thể có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chứ?”
Lục Nguyên Thông vội vàng phủ nhận.

Lão biết rất rõ, nhà họ Trương muốn thì có thể dễ dàng tiêu diệt được nhà họ Lục.

Bọn họ muốn giết Dương Thanh cũng rất dễ.

Chẳng qua Dương Thanh là cơ hội duy nhất của nhà họ Lục.

Nếu bây giờ anh bị giết, cho dù nhà họ Trương không tiêu diệt nhà họ Lục, cũng sẽ có rất nhiều gia tộc khác giúp nhà họ Trương tiêu diệt bọn họ.

Đây chính là hậu quả khi đắc tội gia tộc đứng đầu.

Nếu vậy, sao lão phải khai ra Dương Thanh?
“Thật sao?”
Mắt Trương Quỳnh hơi nheo lại, sâu trong đôi mắt ánh lên sát ý mãnh liệt.

Lão ta dẫn người đến nhà họ Lục chính là muốn nhằm vào cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong lời đồn đại của nhà họ Lục.

Chuyện tiêu diệt nhà họ Lý là ngoài ý muốn, bởi vì lão không ngờ Lý Sơn sẽ đích thân dẫn cao thủ trong gia tộc tới đây.

Ban đầu lão ta còn không hiểu được lý do Lý Sơn phải dẫn cao thủ trong gia tộc tới nhà họ Lục, cố gắng giúp đỡ chúng đối phó nhà mình, nhưng bây giờ lão ta đã biết rồi.

Rõ ràng lời đồn kia là sự thật, nhà họ Lục có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong xuất hiện, nhà họ Lý muốn mượn dao giết người nên mới tự biên tự diễn ra vở kịch gây xích mích như vậy.

Chính là muốn mượn tay cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhà họ Lục tiêu diệt nhà họ Trương.

Nhưng Lý Sơn không ngờ được Trương Quỳnh đã dẫn đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

"Nếu ông không biết, vậy có thể chết được rồi!"
Trương Quỳnh đột nhiên ra lệnh một tiếng: "Giết!"
Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bước thẳng tới, một chân đạp về phía Lục Nguyên Thông.

"Bố!"
"Chủ gia tộc!"
Người nhà họ Lục đều tái mặt, hét lên chói tai.

Lục Nguyên Thông tuyệt vọng.

Lão vốn định mượn sự trợ giúp của Dương Thanh để đưa nhà họ Lục lên vị trí bá chủ Ninh Châu, nhưng không ngờ hôm nay sẽ phải chết.

"Phụt!"
Trong sự hoàng sợ của mọi người, khi chân của tên Vương Cảnh đỉnh phong kia sắp va chạm vào Lục Nguyên Thông, giữa chân mày của ông ta xuất hiện một lỗ máu làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cơ thể ông ta theo quán tính vẫn lao tới mấy mét mới ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Yên tĩnh không một tiếng động!
Giờ phút này, nhà họ Lục rộng lớn yên tĩnh một cách đáng sợ!

Ai nấy đều hoảng sợ nhìn thi thể nằm trong vũng máu kia.

Bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhìn thấy một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chết như vậy.

Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong khác đứng bên cạnh Trương Quỳnh cũng đang run rẩy, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Không ngờ ông ta đã mạnh đến tầm này mà vẫn cảm nhận được một luồng áp lực ghê người đang vây quanh mình.

"Bịch!"
Ông ta không có cách nào chịu được áp lực khủng khiếp này, cơ thể mềm nhũn và quỳ xuống.

"Tiền…!Tiền bối, tôi…!tôi không có ý xúc phạm, vẫn…!vẫn mong tiền bối tha…!tha cho tôi, tôi…!tôi sẽ đi ngay bây giờ…"
Ông ta sợ tới mức nói năng lộn xộn.

Một cao thủ cùng cảnh giới với ông ta đã bị giết chết trong nháy mắt mà ông ta thậm chí còn chẳng biết là ai giết.

Ông ta đâu còn dám ở lại đây nữa?
Ông ta vừa dứt lời đã đứng dậy, lảo đảo chạy đi.

"Phụt!"
.

Chương 1324: 1324: Người Phía Sau

Nhất thời, các cao thủ nhà họ Trương đều quỳ xuống, không ngừng dập đầu xin tha.

Trái lại, người nhà họ Lục vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt chấn động, đầu óc đờ đẫn.

Bọn họ không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy người mạnh mẽ như thần tiên lần lượt chết ở nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông thoáng ngây người rồi mới lấy lại tinh thần, lập tức mừng như điên.

Lão không biết rốt cuộc là ai đã âm thầm ra tay giải quyết cao thủ nhà họ Trương.

Nhưng lão biết đối phương đang giúp nhà họ Lục.

Bây giờ, Lý Sơn bị giết, nhà họ Lý cũng tương đương với bị tiêu diệt.

Trương Quỳnh bị dọa cho són ra quần, quỳ xuống xin tha.

Sau này còn ai ở Ninh Châu dám đắc tội nhà họ Lục nữa?
"Trương Quỳnh, ông cũng có ngày hôm nay à?"
Lục Nguyên Thông đắc ý, phá lên cười.

Lúc này Trương Quỳnh mới nhìn về phía Lục Nguyên Thông.

Ban đầu lão ta tới là vì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong lời đồn đại của nhà họ Lục nhưng bây giờ còn chưa gặp được đối phương.

Sợ rằng cao thủ nhà họ Lục không phải thực lực Vương Cảnh đỉnh phong mà là Thần Cảnh.

Trương Quỳnh nghĩ tới đây, vội vàng cầu xin Lục Nguyên Thông: "Ông chủ Lục, tôi biết sai rồi, cầu xin ông nói giúp với vị đại nhân kia, sau này nhà họ Trương chúng tôi bằng lòng thần phục nhà họ Lục, Ninh Châu đều do ông định đoạt!"
Vừa rồi còn là Lục Nguyên Thông quỳ xuống xin Trương Quỳnh tha nhưng bây giờ đã ngược lại.

Lục Nguyên Thông không mấy kích động.

Lão biết rõ, nếu cao thủ vừa âm thầm ra tay giúp đỡ nhà họ Lục không hiện thân thì rõ ràng không muốn để cho bọn họ biết thân phận.

Hơn nữa, lão không biết thái độ của đối phương thế nào, sao dám nói tha cho nhà họ Trương?
Về phần Dương Thanh, lão chưa từng nghĩ tới anh.

Dù sao Dương Thanh quá trẻ.

Lão thấy thực lực của anh cùng lắm là Vương Cảnh đỉnh phong, tuyệt đối không thể là Thần Cảnh được.

"Hừ! Có bằng lòng tha cho ông hay không không phải do tôi quyết định mà là do vị đại nhân kia!"
Lục Nguyên Thông lạnh lùng nói.

Cho dù lão muốn giết Trương Quỳnh nhưng người trong bóng tối kia không ra tay, lão cũng không dám!
Qua mười phút vẫn không thấy người trong bóng tối giết cao thủ nhà họ Trương, Trương Quỳnh mới ý thức được đối phương chỉ giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và có thể đã tha nhà họ Trương.

"Xem ra, vị đại nhân kia đã bỏ qua cho chúng ta rồi".

Trương Quỳnh tự an ủi, sau đó nhìn về phía Lục Nguyên Thông nói: "Ông chủ Lục, vậy tôi có việc phải đi trước, nếu sau này có gì cần nhà họ Trương chúng tôi giúp đỡ, ông cứ việc nói".

Lão ta vừa dứt lời, không chờ Lục Nguyên Thông nói gì đã vội vàng rời đi.

Chẳng mấy chốc, người nhà họ Trương đều đi hết.

Lục Nguyên Thông đứng yên tại chỗ và cảm giác như mình đang nằm mơ.

Không ngờ hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bị giết chết ngay trước mắt lão như vậy.

"Bố!"
Lục Xuyên đi tới, kích động nhìn về phía Lục Nguyên Thông:

“Bố, qua hôm nay, còn ai dám động vào nhà họ Lục chúng ta nữa?”
Lục Nguyên Thông bảo mọi người rời đi, sau đó dẫn theo Lục Xuyên quay vào phòng.

“Con nói xem, rốt cuộc là ai giúp chúng ta giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhà họ Trương?”
Sau khi vào trong phòng, Lục Nguyên Thông nói với vẻ nghiêm trọng.

Lục Xuyên nghiêm mặt: “Bố, bố nói xem có phải là cao thủ của gia tộc phía sau cậu nhỏ không?”
“Hả?”
Lục Nguyên Thông hơi kinh ngạc.

Vừa rồi Lục Xuyên cũng nghi ngờ, rốt cuộc là ai có thể giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nháy mắt, đã thế còn không hề xuất hiện.

“Cậu nhỏ trẻ đã nắm giữ thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, thế lực sau lưng cậu nhỏ chắc chắn không đơn giản.

Con đoán chắc chắn là gia tộc sau lưng cậu nhỏ đã tìm được cậu nhỏ nên vừa rồi mới ra tay, hẳn là cao thủ âm thầm bảo vệ cậu nhỏ đã làm”.

Lục Xuyên nghiêm mặt nói.

Lục Nguyên Thông chợt hiểu ra: “Thì ra là thế!”
Cùng lúc đó, Trương Quỳnh đã dẫn người quay về gia tộc.

Trong trang viên nhà họ Trương, hai thi thể của cao thu Vương Cảnh đỉnh phong được đặt trong một đại sảnh.

Trong đại sảnh còn có ba lão già tóc bạc trắng đang ngồi trên vị trí chủ tọa.

Lúc này, ai nấy đều phẫn nộ.

Trương Quỳnh quỳ trước mặt ba người, thấp thỏm lo âu nói: “Ba vị đại nhân, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật.

Nhà họ Lục có một cao thủ thần bí, đối phương còn chưa hiện thân đã giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong”.

Ba người im lặng rất lâu.

Lão già ngồi phía bên trái đột nhiên nhìn lão già ngồi giữa, nghiêm giọng nói: “Bạch Vương, sợ là nhà họ Lục này có cao thủ Thần Cảnh thật, cho dù không phải Thần Cảnh thì thực lực của đối phương ít nhất cũng là bán bộ Thần Cảnh”.

“Ông nói xem, tiếp theo Liên minh Tam Vương chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào?”
Ông lão phía bên phải lạnh lùng nói: “Tiết Vương, còn phải hỏi Bạch Vương nên xử lý chuyện này thế nào à? Chỉ là một gia tộc nhỏ ở Ninh Châu làm sao có thể có cao thủ Thần Cảnh được?”
“Mã Vương, ý ông là sao?”
Tiết Vương lạnh giọng hỏi.

Mã Vương lạnh lùng đáp: “Cho dù nhà họ Lục có cao thủ che chở, nhiều nhất cũng chỉ là bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ cả ba Vương chúng ta đều đã bước vào bán bộ Thần Cảnh, chúng ta cứ dẫn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Liên minh Vương tộc cùng tới nhà họ Lục”.

“Tôi không tin ba Vương của Liên minh Vương tộc chúng ta ra tay, nhà họ Lục còn có thể ngăn cản được?”

Chương 1325: 1325: Bố Con Nhà Họ Lục

Bạch Vương ngồi ở vị trí chủ tọa không nói gì nhưng sắc mặt hơi thâm trầm.

Trương Quỳnh quỳ dưới đất không dám thở mạnh.

Dù sao cũng là lão ta dẫn theo hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Liên minh Vương tộc tới nhà họ Lục, bây giờ bọn họ đều chết mà lão ta còn sống sót quay về.

Lão ta sợ Liên minh Vương tộc sẽ trút hết tội lên đầu mình.

Sau khi im lặng rất lâu, Bạch Vương đột nhiên nhìn về phía Trương Quỳnh hỏi: "Ông nói cao thủ thần bí của nhà họ Lục còn chưa xuất hiện đã giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nháy mắt à?"

Trương Quỳnh vội vàng gật đầu: "Đại nhân, lời tôi nói đều là sự thật.

Nếu đại nhân không tin có thể hỏi những người đi cùng tôi".

Bạch Vương không nghi ngờ Trương Quỳnh vì biết lão ta không có cái gan đó.

"Ông lui xuống trước đi!"

Bạch Vương chợt nói.

Đến giờ phút này, Trương Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm và vội nói: "Cảm ơn đại nhân!"

Sau khi Trương Quỳnh rời đi, trong phòng chỉ còn lại có ba vị Vương của Liên minh Vương tộc, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

"Ban đầu tôi còn tưởng muốn nắm được Ninh Châu nhỏ này sẽ không cần tốn bao nhiêu sức lực, không ngờ chỉ một nhà họ Lục lại có cao thủ thực lực ít nhất là bán bộ Thần Cảnh".

Bạch Vương chợt nói.

"Bạch Vương, chẳng lẽ ông sợ rồi sao?"

Mã Vương nhíu mày hỏi với vẻ không vui.

Tiết Vương cũng nhìn về phía Bạch Vương: “Ở địa phương nhỏ như Ninh Châu này sẽ không thể có cao thủ Thần Cảnh xuất hiện được”.

Bạch Vương gật đầu: “Không sai, ở đây quả thật không nên xuất hiện cao thủ Thần Cảnh nhưng chẳng may có thì sao?”

“Trước đây, Liên minh Vương tộc chúng ta huy hoàng tới mức nào? Nhưng bây giờ Liên minh năm Vương tộc lớn ban đầu chỉ còn ba Vương tộc lớn chúng ta còn liên minh”.

“Bây giờ, Chiêu Châu rung chuyển, rất nhiều cao thủ lánh đời liên tục xuất hiện, chút thực lực của chúng ta đã không đủ sức rồi”.

“Chẳng ai có thể bảo đảm ở Ninh Châu không xuất hiện cao thủ Thần Cảnh”.

“Chúng ta thậm chí đã mất đi tư cách tranh Vương ở Yến Đô, chỉ sợ lại xảy ra chuyện ở Ninh Châu thì Liên minh Vương tộc chúng ta sẽ sụp đổ mất”.

Bạch Vương lo lắng, không còn vẻ sắc bén như trước nữa.

Từ khi bọn họ âm thầm liên hệ với Lưu lão quái ở Miêu Thành, cố gắng nhờ lão ta giúp bọn họ khống chế Yến Đô nhưng thất bại, bọn họ mới ý thức được bây giờ các Hoàng tộc lớn đã phái cao thủ Thần Cảnh đến chia cắt Yến Đô.

Vương tộc tất nhiên không còn tư cách chia một chén súp ở Yến Đô nữa.

Vì vậy, bọn họ quyết định rời khỏi Yến Đô tới Ninh Châu trước, dự định lấy Ninh Châu làm trung tâm, không ngừng khống chế các địa phương khác, cũng mở rộng sức ảnh hưởng của Vương tộc.

Nhưng bọn họ không ngờ mình mới tới Ninh Châu được mấy ngày đã mất tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Hừ!”

Mã Vương nghe Bạch Vương nói vậy, hừ lạnh nói: “Bạch Vương, bây giờ ông càng lúc càng nhát gan rồi.

Với thực lực bán bộ Thần Cảnh của ba người chúng ta, cho dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ cũng chỉ có một con đường chết”.

“Hơn nữa, ở Ninh Châu không thể có cao thủ Thần Cảnh.

Chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn không trấn áp được một gia tộc nhỏ ở Ninh Châu?”

Thấy vẻ mặt Bạch Vương khó coi, Tiết Vương vội vàng nói: “Mã Vương, Bạch Vương lo lắng như vậy cũng không phải không có lý.

Vương tộc đã không thể thua được nữa, một khi bị tổn thương quá nặng, sợ rằng ba Vương tộc lớn chúng ta sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt”.

“Vậy các ông nói xem nên làm gì bây giờ?”

Mã Vương kích động nói: “Bây giờ Liên minh Vương tộc đã mất quá nhiều cao thủ hàng đầu, đã có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nhà họ Mã chúng tôi định rời đi”.

“Nếu còn không thể nắm được Ninh Châu, chúng ta cứ cút luôn về Vương Thành của mình là được rồi!”

Rõ ràng những lời này của lão ta chỉ là lời nói lẫy.

Bạch Vương và Tiết Vương liếc nhìn nhau, Bạch Vương trấn an: “Mã Vương, ông đừng nóng giận, tôi chỉ nói ra lo lắng của mình thôi”.

“Liên minh Vương tộc là liên minh của ba Vương tộc lớn chúng ta chứ không phải do một mình tôi quyết định.

Hơn nữa, tôi chưa từng nói sẽ không tới nhà họ Lục!”

“Chẳng phải bây giờ chúng ta đang thương lượng sao?”

Tiết Vương cũng vội nói: “Bạch Vương nói rất đúng.

Liên minh Vương tộc, không phải của riêng ai trong chúng ta mà là liên minh của ba Vương tộc lớn.

Có gì thì mọi người cùng nhau thương lượng, đừng vì chút chuyện nhỏ mà mâu thuẫn với nhau”.

Nghe Bạch Vương và Tiết Vương nói vậy, sắc mặt Mã Vương mới dịu xuống nhưng vẫn kiên quyết nói: “Nhà họ Lục dám giết cao thủ của Liên minh Vương tộc chúng ta thì phải trả giá đắt! Đây chính là quan điểm của tôi!”

Tiết Vương trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu: “Tôi cũng cho rằng nhà họ Lục nên trả giá đắt!”

“Ninh Châu là trạm thứ nhất để Liên minh Vương tộc chúng ta mở rộng thế lực.

Nếu trạm thứ nhất thất bại, vậy sau này còn tiếp tục mở rộng thế nào?”

“Theo ý tôi, Ninh Châu không thể có cao thủ Thần Cảnh, cho dù thật sự có cũng chắc chắn không giúp đỡ nhà họ Lục”.

“Tôi biết rất rõ tình hình của nhà họ Lục, nhà đó không thể tiếp xúc được với cao thủ Thần Cảnh”.

“Cao chủ Vương Cảnh trung kỳ đã là tồn tại mạnh nhất trong nhà họ Lục rồi”.

Bạch Vương nói: “Vậy phải giải thích thế nào về chuyện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của chúng ta bị giết ở nhà họ Lục?”

Đây mới là điều lão ta lo lắng nhất.

Mã Vương và Tiết Vương lập tức im lặng.

Bọn họ không hiểu được điều này.

Bây giờ bọn họ gần như có thể xác định nhà họ Lục đang che giấu một cao thủ hàng đầu, ít nhất là thực lực bán bộ Thần Cảnh.

“Nếu đã vậy, chúng ta biểu quyết xem có nên liên thủ trấn áp nhà họ Lục không”.

Bạch Vương chợt nói: “Ai đồng ý đi tới nhà họ Lục thì giơ tay!”

Mã Vương giơ tay lên mà không hề do dự.

Tiết Vương suy nghĩ một lát cũng giơ tay lên: “Tôi muốn đánh cược một lần!”

Bạch Vương gật đầu: “Nếu Tiết Vương và Mã Vương đã quyết định sẽ liên thủ trấn áp nhà họ Lục, vậy thiểu số phục tùng đa số, chúng ta lập tức lên đường tới nhà họ Lục thôi!”

“Được!”

…!

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết ở nhà họ Lục.

Dương Thanh đứng một mình trong phòng đang nhăn nhó vì đau đớn nhưng vẫn cố nhịn xuống, không để cho mình phát ra tiếng kêu rên nào.

Trước đó, nhà họ Lục bị nhà họ Trương bao vây tấn công, anh đều nhận biết được.

Cả nhà họ Lục đều ở trong phạm vi cảm nhận của anh.

Cho nên khi Lục Nguyên Thông sắp bị giết, anh đã ra tay giết người ngoài ngàn mét!

Anh chỉ dùng có hai hòn đá.

Nhưng anh không ngờ sau lần ra tay này, bệnh đau đầu của anh lại tái phát, đầu anh đau đớn dữ dội như muốn vỡ ra.

Thật lâu sau, cảm giác đau đớn này mới dần biến mất.

Dương Thanh lau mồ hôi trên trán, sợ hãi nói: "Xem ra mình không thể dùng sức quá mức, nếu không có thể lại bị như vừa rồi".

"Cốc cốc cốc!"

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

"Anh này, ông nội và bố tôi tới, đang chờ anh ở đại sảnh".

Giọng nói của Lục Tinh Tuyết vang lên ở ngoài cửa.

"Được, tôi ra ngay đây!"

Dương Thanh đáp.

Anh thay bộ quần áo sạch sẽ và đi ra ngoài.

Chương 1326: 1326: Mời Cậu Nhỏ

Chẳng mấy chốc, Dương Thanh đã ra ngoài đại sảnh.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên đều đang ở đây.

"Cậu nhỏ!"
Thấy Dương Thanh đi ra, hai người vội vàng đứng lên, nhìn anh với ánh mắt cung kính.

"Ông Lục, chú Lục, hai người tìm cháu ạ?"
Dương Thanh bình tĩnh bước tới trước mặt hai người và hỏi.

"Hả? Ha ha, đúng là ông có chút việc cần làm phiền cháu".

Lục Nguyên Thông giả vờ xấu hổ, giọng điệu rất cung kính.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều kinh ngạc trước cảnh tượng này.

Cho dù trước đó Lục Nguyên Thông có khách sáo với Dương Thanh nhưng chưa từng khách sáo như vậy.

"Là thế này, ngay vừa nãy, nhà họ Trương dẫn cao thủ tới gây sự, tuy chúng ta đã đuổi được họ về nhưng ông vẫn lo lắng, vì nhà họ Trương có thế lực rất mạnh nâng đỡ".

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông càng lúc càng nghiêm trọng, nói tiếp: "Ông lo lắng thế lực phía sau nhà họ Trương sẽ gây rắc rối cho nhà họ Lục nên hi vọng cháu có thể ra tay giúp đỡ".

"Cái gì?"
Sau khi Lục Tinh Tuyết nghe được tin này thì chấn động: "Ông nội, ông nói nhà họ Trương đã dẫn người tới gia tộc gây sự ạ?"

Lục Nguyên Thông gật đầu: "Là Trương Quỳnh tự mình dẫn cao thủ tới.

Nhưng thật may vì có một cao thủ thần bí đã âm thầm ra tay giải quyết cao thủ do ông ta dẫn đến, ông ta mới đành dẫn

người rời đi”.

“Ông đã thương lượng với bố cháu rồi.

Nhà họ Trương không thể có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, nếu có thì nhà họ Trương đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu.

Cho nên hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh chắc chắn đến từ thế lực mạnh hơn”.

“Bây giờ có cao thủ thần bí âm thầm ra tay giải quyết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, thế lực phía sau Trương Quỳnh chắc chắn sẽ không bỏ qua nhà họ Lục”.

Lúc này, Lục Nguyên Thông rất lo lắng, Lục Xuyên cũng vậy.

Ban đầu, sau khi hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh bị giết, bọn họ còn rất vui mừng, cho rằng sau này nhà họ Lục có thể có cơ hội nắm lấy Ninh Châu.

Nhưng sau khi bình tĩnh, bọn họ suy nghĩ kỹ mới ý thức được chuyện này không hề đơn giản.

Nhà họ Trương và nhà họ Lý là hai gia tộc lớn hàng đầu ở Ninh Châu, vẫn luôn tranh vị trí đứng đầu Ninh Châu.

Nếu nhà họ Trương có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong từ trước, đừng nói là hai người, cho dù chỉ một người cũng đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu, đâu cần phải chờ tới bây giờ?

Vậy chỉ có thể nói rõ hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong này không phải là cao thủ nhà họ Trương.

Mà hai bố con Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên vẫn cho rằng cao thủ thần bí ra tay trước đó là người âm thầm bảo vệ Dương Thanh.

Bất kể Dương Thanh có thể đối phó được với thế lực phía sau nhà họ Trương hay không, bọn họ tin tưởng thế lực đó vẫn sẽ đối phó với anh, tới lúc đó cao thủ phía sau anh tuyệt đối không bỏ qua cho đám người này.

Cho nên bọn họ nghĩ Dương Thanh là người duy nhất có thể cứu được nhà họ Lục.

“Hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong?”
Lục Tinh Tuyết hoảng sợ.

Trong thế giới của cô ta, ông Tề với thực lực Vương Cảnh trung kỳ đã là người rất mạnh rồi.

Cô ta chưa từng gặp cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, cũng chỉ nghe nói nhà họ Lý và nhà họ Trương có.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên Thông lại nói hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Trương Quỳnh dẫn đến vừa bị một cao thủ thần bí giết chết.

Mục Thiên Thiên cũng chấn động, thật lâu sau mới không nhịn được nói: “Cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong mạnh tới mức nào? Không ngờ người lợi hại như thế lại bị giết chết.”
Dương Thanh bình tĩnh nhìn về phía Lục Nguyên Thông nói: “Ông yên tâm, nếu nhà họ Lục thật sự gặp nguy hiểm, cháu sẽ ra tay!”
“Ha ha, được, vậy cảm ơn cháu!”
Lục Nguyên Thông kích động, vội vàng nói cảm ơn.

Chỉ cần Dương Thanh bằng lòng ra tay, nhà họ Lục chắc chắn có thể đối phó được với thế lực phía sau Trương Quỳnh.

Đến lúc đó, bọn họ lại có cơ hội đứng đầu Ninh Châu.

“Không được!”
Nào ngờ Lục Tinh Tuyết lập tức phản đối: “Ông nội, ông cũng nói hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của thế lực phía sau nhà họ Trương đã chết”.

“Nếu bọn họ tới nhà họ Lục, chắc chắn sẽ phái ra cao thủ càng lợi hại hơn.

Dù anh ấy rất lợi hại nhưng không thể là đối thủ của họ được”.

“Ông bảo anh ấy ra tay là đang hại anh ấy đấy!”
Mục Thiên Thiên cũng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, cháu nghe nói mạnh hơn Vương Cảnh đỉnh phong là bán bộ Thần Cảnh, lên nữa chính là cao thủ Thần Cảnh”.

“Ông Lục vừa nói một cao thủ thần bí giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của thế lực phía sau nhà họ Trương,

vậy thực lực của cao thủ thần bí này ít nhất phải là bán bộ Thần Cảnh, thậm chí là Thần Cảnh".

"Thế lực phía sau nhà họ Trương không thể không nghĩ tới điểm này.

Nếu họ muốn tới nhà họ Lục thì chắc chắn sẽ phái ra cao thủ bán bộ Thần Cảnh, thậm chí là cao thủ Thần Cảnh".

"Sao anh ấy có thể đối phó được chứ?"
Hai chị em ra sức phản đối.

Các cô tuyệt đối sẽ không để cho Dương Thanh phải mạo hiểm.

Sắc mặt Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên rất khó coi.

Bọn họ khó khăn lắm mới nhận được sự đồng ý của Dương Thanh, kết quả không ngờ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên lại đưa ra ý kiến phản đối.

Bọn họ sợ rằng Dương Thanh đổi ý, Lục Xuyên tức giận quát: "Câm miệng!"

"Hai đứa biết cái gì chứ? Hai đứa hoàn toàn không biết gì về sự lợi hại của cậu ấy.

Bây giờ nhà họ Lục đang trong lúc sống chết tồn vong, nếu cậu ấy không ra tay thì nhà chúng ta sẽ bị tiêu diệt đấy".

"Lẽ nào hai đứa muốn trơ mắt nhìn người nhà họ Lục bị thế lực phía sau nhà họ Trương giết sạch à?"
Sau khi quát mắng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên, Lục Xuyên vội vàng nhìn về phía Dương Thanh nói với vẻ cầu xin: "Chú đoán cháu có lai lịch không tầm thường, thực lực mạnh mẽ, bây giờ chỉ có cháu mới có khả năng cứu được nhà họ Lục thôi!"
"Chú xin thầy cháu tình mấy ngày qua mà ra tay che chở cho nhà họ Lục, nhà chú sẽ vô cùng biết ơn!"
Lục Nguyên Thông cũng vội vàng cầu xin.

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe, môi mím chặt.

Cô ta không muốn Dương Thanh bị kéo vào cuộc tranh đấu của nhà họ Lục mà anh không ra tay thì nhà bọn họ sẽ bị tiêu

diệt.

Nhưng dù Dương Thanh ra tay, lẽ nào có thể cứu được nhà họ Lục sao?

"Ông nội, hay là chúng ta từ bỏ Ninh Châu vậy.

Nhân lúc thế lực phía sau nhà họ Trương còn chưa tới, chúng ta cho người trong gia tộc rời khỏi Ninh Châu!"

Lục Tinh Tuyết đột nhiên nói.

Đây là cách tốt nhất mà cô ta có thể nghĩ ra được, không chỉ người nhà họ Lục có thể tránh bị giết, cũng có thể giúp Dương Thanh khỏi bị thế lực phía sau nhà họ Trương để mắt tới.

"Câm miệng!"

.

Chương 1327: 1327: Tôi Không Biết

Sau khi Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên rời đi, Mục Thiên Thiên vội nói: “Anh, nếu thế lực phía sau nhà họ Trương dẫn người đến, anh tuyệt đối đừng ra đấy!”

“Ngay cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn bị giết, cho dù anh có ra tay cũng không làm được gì đâu.

Anh tuyệt đối đừng làm chuyện ngu ngốc”.

Lục Tinh Tuyết cũng đỏ mắt nói: “Anh, em biết anh rất lợi hại nhưng lần này nhà họ Lục phải đối mặt với kẻ địch rất mạnh”.

Cô ta nói xong, đột nhiên lấy ra một tấm thẻ ngân hàng nhét vào trong tay Dương Thanh, nức nở nói: “Anh, trong tấm thẻ này là tất cả số tiền em có được, chắc được tầm bốn, năm triệu đấy.

Anh cầm số tiền này và rời đi, tuyệt đối đừng quay về”.

Mục Thiên Thiên cũng vội vàng lấy ra một thẻ ngân hàng nhét vào trong tay Dương Thanh: “Anh, em có hơn một triệu, anh cũng cầm lấy”.

Dương Thanh rất cảm động khi thấy Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên sốt ruột giục mình rời đi.

“Anh mau đi đi!”

Lục Tinh Tuyết thấy Dương Thanh vẫn đứng yên thì lập tức sốt ruột, vội vàng giục.

Hai mắt Mục Thiên Thiên cũng đỏ hoe, nói với Dương Thanh: “Anh ơi, anh nhất định phải rời đi bình an, không cần lo cho bọn em đâu, anh đi mau đi!”

Dương Thanh lắc đầu, trả tấm thẻ ngân hàng lại cho Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên rồi dịu dàng nói: “Sao anh có thể bỏ các em lại mà đi được chứ?”

“Anh đừng làm chuyện ngu ngốc! Bọn em không có cách nào rời đi nhưng với thực lực của anh, muốn rời khỏi đây vẫn rất dễ dàng…”

Lục Tinh Tuyết còn chưa nói xong đã bị Dương Thanh

ngắt lời: “Được rồi, các em không cần khuyên nữa, anh sẽ không rời đi đâu”.

“Các em yên tâm, nếu thế lực phía sau nhà họ Trương thật sự dám đến nhà họ Lục, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng!”

Lúc này, vẻ mặt Dương Thanh ngạo nghễ, trên người lộ ra sự uy nghiêm.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên nhìn tới ngây người, dường như có thể thấy trên người Dương Thanh phát sáng.

“Anh…”

Lục Tinh Tuyết vẫn muốn khuyên nhưng bị Dương Thanh ngắt lời: “Các em tin anh không?”

“Đương nhiên bọn em tin anh nhưng bây giờ không phải là vấn đề tin hay không.

Anh không biết cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong mạnh tới mức nào đâu”.

Lục Tinh Tuyết đỏ mắt nói: “Em nghe nói, cho dù là chủ của năm Vương tộc lớn Chiêu Châu cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong”.

“Lần này, đối thủ thật sự rất mạnh đấy!”

Nhưng mặc kệ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên khuyên thế nào, Dương Thanh vẫn không chịu rời đi.

Anh không biết tại sao luôn thấy buồn bực, cảm giác chỉ thiếu một chút nữa thôi là ký ức của mình sẽ khôi phục, giống như gà con sắp phá vỏ chui ra vậy.

Vỏ trứng đã có vết nứt, chỉ cần anh cố gắng thêm một chút là có thể phá vỡ vỏ trứng.

Nhưng anh không có cách nào dùng sức, chỉ cần vừa dùng sức là đầu đau như muốn vỡ ra, không sao chịu nổi.

“Tới rồi!”

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía lối vào của trang viên nhà họ Lục và nói.

“Ông chủ, không xong rồi, Trương Quỳnh lại dẫn người đến!”

Một người giúp việc hoảng sợ xông vào trong phòng của Lục Nguyên Thông và kêu to.

"Cuối cùng vẫn phải đối mặt sao?"

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông nghiêm trọng, chậm rãi đứng dậy và nói: "Chúng ta đi thôi!"

Lục Xuyên và ông Tề đi theo hai bên người lão.

Cao thủ nhà họ Lục đều tập trung ở bên ngoài.

Lục Nguyên Thông đứng phía trước, sau lưng còn có rất nhiều người.

Bọn họ chỉ thấy từng chiếc xe Rolls Royce lần lượt chạy vào và đỗ lại trong trang viên nhà họ Lục.

Ngay sau đó, Trương Quỳnh từ trong một chiếc xe bước ra.

Lục Nguyên Thông hoảng sợ khi thấy lão ta vội vàng chạy tới một chiếc xe hơi sang trọng bên cạnh, tự mình mở cửa xe ra, người hơi cúi xuống nói với vẻ nịnh nọt: "Bạch Vương, chúng ta đã tới nhà họ Lục rồi.

Ngài bước chậm thôi!"

Ầm!

Giờ phút này, đầu óc Lục Nguyên Thông chấn động mạnh, vẻ mặt tuyệt vọng.

Trương Quỳnh là một trong hai chủ gia tộc mạnh nhất ở Ninh Châu, bây giờ lại đi mở cửa cho người khác giống như một con chó Nhật.

Quan trọng hơn, Trương Quỳnh còn gọi đối phương là Bạch Vương.

Khắp cả Chiêu Châu có mấy người có thể được gọi là Vương?

Bạch Vương!

Đó không phải là chủ của Vương tộc họ Bạch - một trong năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu sao?

Lục Xuyên cũng tuyệt vọng và hoảng sợ nói: "Sao…!Sao có thể như vậy được?"

.

Chương 1329: 1329: Tôi Là Ai

Lúc này Dương Thanh cực kì bá đạo, thẳng thừng yêu cầu ba vị Vương của Liên minh Vương tộc tới gặp mình, Lục Nguyên Thông sợ tới suýt khóc.

"Cháu trai à, cháu hẳn không biết, thế lực sau lưng Trương Quỳnh chính là ba Vương tộc nằm trong năm Vương tộc lớn nhất của Chiêu Châu này, hiện bọn họ đã hợp thành Liên minh Vương tộc".

"Trong khắp Chiêu Châu, thực lực của Vương tộc chỉ đứng sau Hoàng tộc thôi đấy!"

"Ông biết cháu có lai lịch hơn người, nhưng mấy vị đại nhân kia đã chỉ đích danh muốn gặp cháu, bọn họ là ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đấy!"

"Cháu có biết vị trí của bọn họ ở Chiêu Châu này là như thế nào không? Bọn họ là chủ của Vương tộc, chiếm cứ cả một tòa thành chứ chẳng phải người thường đâu!"

Lục Nguyên Thông đau khổ cầu khẩn, vẻ mặt đáng thương: "Cháu trai, coi như ông xin cháu, cháu đi với ông ra gặp bọn họ đi, nếu không nhà họ Lục sẽ thực sự bị hủy diệt mất thôi!"

"Cầu xin cháu nể tình nhà họ Lục có ơn cứu mạng cháu, giúp nhà ông lần này đi, được không?"

Chớ thấy Lục Nguyên Thông cầu xin thảm thiết thế mà thấy đau lòng giùm lão, Dương Thanh biết rõ, Lục Nguyên Thông đang muốn anh đi chịu chết thay để giảm lửa giận của Liên minh Vương tộc kia.

"Ông chủ Lục, người cứu cháu là Tinh Tuyết và Thiên Thiên, không liên quan gì đến nhà họ Lục ông cả".

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Cháu chỉ nói một lần nữa, nếu bọn họ muốn gặp cháu thì bảo bọn họ tự lăn tới đây".

"Mày…"

Rốt cuộc, Lục Nguyên Thông cũng không nhịn nổi nữa bèn dữ dằn quát lớn: "Ranh con, mày đừng tưởng có chút thực lực là có thể muốn làm gì thì làm".

“Lần này, người muốn gặp mày chính là các vị Vương của Liên minh Vương tộc, mày còn dám bảo bọn họ tự tới gặp, thật đúng là chán sống!”

“Nếu mày đã muốn chết thì tao sẽ giúp mày một tay, để tao đi nói lại với họ, cho họ biết mày ngông cuồng cỡ nào!”

Dứt lời, lão hầm hầm bỏ đi.

Lục Nguyên Thông vừa nhấc chân đi, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên lập tức nóng ruột.

“Anh đi mau đi, tranh thủ lúc bọn họ còn chưa tới, anh vẫn còn cơ hội trốn đi”.

Lục Tinh Tuyết cầm tay Dương Thanh, kích động nói.

Mục Thiên Thiên cũng lộ vẻ sốt ruột, khuyên bảo: “Anh chịu khó nghe chị Tinh Tuyết, mau rời khỏi đây đi, Vương tộc rất mạnh, người thường như chúng ta không thể nào đối phó được đâu”.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm về một phía, nói: “Nếu anh rời khỏi đây, các em đều sẽ phải chết.

Yên tâm đi, có anh ở đây, tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào gây thương tổn cho các em”.

Anh đã cảm nhận được sự dao động của những hơi thở võ thuật rất mạnh từ bên ngoài.

Nhưng tất nhiên, nói mạnh chỉ là so với các cao thủ bình thường mà thôi, nếu so với anh thì có gộp sức mạnh của tất cả những người đó lại cũng không thể động tới một sợi tóc của anh.

Nói gì thì nói, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều có ơn với anh, trong tình huống này mà rời khỏi đây sẽ là hại hai người họ.

Lúc này, Lục Nguyên Thông đã xông ra ngoài, quỳ trước mặt ba vị Vương, cầu xin: “Thưa các vị đại nhân, thằng ranh kia không chịu nghe tôi, nó nói, các vị muốn gặp nó thì tự lăn đến đó”.

“Cái gì?”
Mã Vương nổi giận đùng đùng, quát: “Khốn kiếp, nó muốn chết rồi sao?”
Tiết Vương và Bạch Vương cũng sa sầm mặt xuống, với thân phận của bọn họ lúc này, tuy không thể so sánh với người của Hoàng tộc nhưng ở một Ninh Châu nho nhỏ, trong một gia tộc cỏn con lại có người dám đối xử với họ như thế thì thật không thể chịu được.

“Để tôi đi giết thằng ranh kia!”
Mã Vương hầm hừ nói, sau đó cất bước muốn đi tìm Dương Thanh tính sổ.

“Chờ chút!”
Bạch Vương quát gọi lại: “Nếu muốn đi, chúng ta cùng đi”.

Tiết Vương gật đầu, híp mắt nói: “Tôi thật muốn xem xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào mà dám bảo chúng ta lăn tới gặp nó”.

“Dẫn đường đi!”
Bạch Vương ra lệnh, Lục Nguyên Thông vội vàng đi trước dẫn đường.

Mặc dù vẫn hơi lo lắng về vị cao thủ thần bí của nhà họ Lục liệu có lai lịch lớn thế nào, nhưng dù sao bọn họ cũng là chủ của các Vương tộc, bị làm nhục thế này quả thật rất mất mặt.

Dương Thanh vẫn bình thản ngồi đợi trong nhà Lục Tinh Tuyết, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên vẫn không ngừng khuyên bảo anh đi mau.

“Người tới rồi, giờ có muốn đi cũng không đi được đâu”.

Dương Thanh bỗng nói.

“Bọn họ tới rồi?”
Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều giật nảy mình.

“Rầm!”
Một giây tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên, cửa chính của biệt thự bị đá văng.

“Thưa các vị đại nhân, thằng ranh ngông cuồng kia đang ở trong này ạ!”

Ngay sau đó, giọng nói của Lục Nguyên Thông vang lên ngoài cửa.

“Tôi muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào lại dám lớn lối đến mức muốn ba vị Vương chúng tôi lăn tới gặp mặt!”

Mã Vương dẫn đầu đoàn người bước vào nhà.

Nhưng lão ta vừa mới xông vào phòng khách đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đang ngồi trên sofa, bình thản nhìn về phía mình.

Thấy rõ gương mặt đó, chân Mã Vương lập tức cứng đờ, sợ hãi tột cùng, thân thể cũng run lên lẩy bẩy như không thể khống chế.

“Mã Vương, ông làm sao thế? Chớ có cản đường, đi nhanh lên!”

Tiết Vương bất mãn nói, sau đó lướt qua bên cạnh Mã Vương tiến vào.

“Mã Vương…”

Tiết Vương còn đang muốn nói gì đó, mắt cũng đã thấy rõ gương mặt Dương Thanh.

Trong một tích tắc, Tiết Vương cảm thấy như vừa bị sét đánh trúng đầu, toàn thân cứng đờ, không thể nhấc chân.

“Các ông đứng ngẩn ra đó làm gì?”

Lúc này, Bạch Vương cùng bước vào, nhìn Mã Vương và Tiết Vương đứng ngây người tại chỗ, nghi hoặc hỏi.

Lục Nguyên Thông còn nịnh nọt nói: “Thưa Bạch Vương đại nhân, đây chính là thằng ranh không biết trên dưới dám bảo các vị lăn tới gặp nó đấy ạ”.

“Nó chỉ là một thằng vô dụng được cháu gái tôi cứu về mà thôi, ngài không cần nể mặt chúng tôi làm gì, có giết nó cũng không liên quan gì đến nhà chúng tôi đâu ạ”.

Bạch Vương cười nhạt một tiếng: “Thế hả?”

Nhìn theo tay Lục Nguyên Thông chỉ, lão ta thấy một bóng người quen thuộc, lập tức, nụ cười như đóng băng lại trên mặt

lão ta, một cảm giác lạnh lẽo khủng bố từ gót chân chầm chậm leo thẳng lên đỉnh đầu Bạch Vương.

"Cậu…!Cậu Thanh!"

Bạch Vương sợ đến sắp khóc, lão ta nhìn Dương Thanh như vừa nhìn thấy quỷ.

Mới trước đó bọn họ còn đang nói với nhau, trừ Dương Thanh ra, trước nay chưa từng thấy vị cao thủ nào chưa tới ba mươi đã có thể bước vào cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Vốn còn tưởng sắp được thấy vị thiên tài võ thuật thứ hai trên đời, nào ngờ vị thiên tài võ thuật này lại chính là Dương Thanh.

"Bạch Vương, các ngài mau giết nó đi ạ, không cần nể mặt nhà họ Lục chúng tôi đâu, thằng ranh này dám ỷ vào thực lực cao cường mà ngang ngược làm xằng làm bậy trong nhà chúng tôi, tôi đã chướng mắt với nó lâu nay".

Lục Nguyên Thông vẫn chưa nhận ra ba vị Vương đang sợ hãi thế nào, còn luôn miệng chỉ trích Dương Thanh.

Vừa thấy ba người kia, Dương Thanh lập tức nhíu chặt mày, không biết vì sao, anh cứ có cảm giác mình đã từng quen biết ba người đó.

Người khác có thể không nghe ra, nhưng vừa rồi anh nghe rõ mồn một, lão già Bạch Vương kia vừa gọi anh là "cậu Thanh".

Mình tên là Thanh sao?

Thấy Dương Thanh chỉ nhìn mình không nói câu nào, ba vị Vương đều có cảm giác bị một áp lực cực lớn đè lên trái tim.

Từ lần trước, khi tổ chức cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô, bọn họ tính tới Yến Đô tính tranh cướp quyền thừa kế Đế Thôn, nhưng lại nghe nói Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà không bại, bọn họ đã hoàn toàn gạt bỏ lòng hận thù Dương Thanh rồi.

Chớ nói gì đến cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chỉ một cao thủ mới bước vào Thần Cảnh thôi cũng đều có thể dễ dàng tiêu

diệt Liên minh Vương tộc này.

"Bịch!"
"Bịch!"
"Bịch!"
Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của nhà nhà họ Lục, Bạch Vương, Tiết Vương và Mã Vương đều quỳ hai gối xuống đất.

"Cậu Thanh, chúng tôi không biết cậu đang ở đây, không có ý dám mạo phạm thần uy của cậu, xin cậu thứ tội!"
"Thưa cậu Thanh, chúng tôi biết tội rồi, thực sự biết tội rồi ạ, chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, chúng tôi sẽ cút khỏi Ninh Châu ngay bây giờ".

"Không chỉ cút khỏi Ninh Châu, chúng tôi có thể về ngay Vương thành của chúng tôi, thề không bao giờ bước chân ra khỏi Vương thành nữa, chỉ cầu xin cậu Thanh có thể tha cho chúng tôi một lần".

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều đồng thanh cầu xin, ai nấy đều sợ hãi ra mặt.

Ầm!
Cảnh tượng này khiến những kẻ còn lại đều sợ ngây ra.

Lục Nguyên Thông còn đang hăng say chỉ trích Dương Thanh, tính đẩy Dương Thanh ra gánh lửa giận của ba vị Vương thay cho gia tộc mình, thấy thế bèn trợn to mắt nhìn, vẻ mặt không sao tin nổi.

Lục Xuyên cũng trợn trừng hai mắt, tưởng mình đang nằm mơ.

Đối với họ, Vương tộc chẳng khác nào những gia tộc lớn chỉ có trong truyền thuyết, nhưng lúc này, những vị đứng đầu các gia tộc lớn trong truyền thuyết ấy lại đang quỳ dưới chân Dương Thanh, khẩn khoản cầu xin.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng mở to mắt nhìn, há hốc miệng vì quá khiếp sợ.

Thấy ba vị Vương như vậy, đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia mừng rỡ tột cùng, bọn họ nhận ra mình, vậy chẳng phải anh sắp có thể biết được thân phận của mình rồi?

“Các người nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi là ai?”

Dương Thanh nhìn ba vị Vương quỳ dưới chân mình, kích động hỏi.

Chương 1330: 1330: Giúp Ông Với

Dương Thanh vừa hỏi, ba vị Vương lập tức trợn mắt nhìn nhau, lát sau mới hoảng hồn bừng tỉnh, chợt nhớ ra, vừa rồi Lục Nguyên Thông đã nói với bọn họ, Dương Thanh mất trí nhớ.

Chẳng lẽ, cậu ấy thực sự mất hết kí ức rồi, ngay cả bọn họ là ai cũng không nhớ?
Nghĩ tới đây, cả ba đều lộ vẻ mừng rỡ.

Dẫu sao hai bên cũng có oán thù rất lớn, nếu Dương Thanh nhớ rõ mọi chuyện, bọn họ hẳn sẽ chết chắc rồi.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng nhìn về phía ba vị Vương, ánh mắt đầy mong đợi, tuy hai cô không rõ vì sao ba vị đại nhân này lại quỳ trước mặt Dương Thanh xin tha, nhưng so với nguyên nhân việc này, các cô càng muốn biết thân phận chân thật của Dương Thanh, muốn biết liệu anh đã lập gia đình hay chưa.

"Cậu Thanh, cậu không nhận ra chúng tôi ạ?"
Bạch Vương thận trọng dè dặt hỏi.

Tiết Vương và Mã Vương cũng chờ mong nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày: "Trả lời câu hỏi của tôi đi!"
Bạch Vương hoảng sợ, vội vàng thưa: "Tôi nói, tôi xin nói ngay!"
"Cậu Thanh, tên cậu là Dương Thanh, sáu năm trước cậu mới chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp…"
Tuy cảm thấy may mắn vì Dương Thanh đã mất trí nhớ nhưng Bạch Vương cũng không dám giấu giếm điều gì, thành thật thuật lại toàn bộ sự việc liên quan đến Dương Thanh từ sau khi tốt nghiệp đại học.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên biết Dương Thanh đã kết hôn và có một đứa con gái thì đều lộ vẻ thất vọng lắm.

Nhất là Lục Tinh Tuyết, nước mắt đã chảy ướt mặt.

Cô ta đã sớm nhận ra, mình có tình cảm với người thanh niên mới gặp chưa lâu này, chẳng ngờ Dương Thanh đã kết hôn.

Còn Lục Nguyên Thông, sau khi biết thân phận của Dương Thanh, lão đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Nghĩ tới vừa rồi mình còn gào thét mắng chửi Dương Thanh, thậm chí còn dọa nạt anh, lão sợ trắng mặt.

"Bịch!"
Lục Nguyên Thông quỳ phịch xuống, thấp thỏm nói: "Cậu Thanh, tôi không biết cậu lại là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, tôi không nên xằng bậy xúc phạm cậu, tôi biết lỗi rồi, xin cậu nể mặt Tinh Tuyết tha cho tôi lần này".

Lục Xuyên cũng quỳ xuống: "Cậu Thanh, bố tôi cũng là bị ép đến đường cùng mới mạo phạm đến cậu, xin cậu cho nhà chúng tôi một con đường sống".

Trương Quỳnh, người đứng đầu nhà họ Trương cùng đi vào đây với bọn họ lúc này cũng đã khiếp sợ tột cùng.

Một người thanh niên có thể khiến cho ba vị Vương của ba Vương tộc quỳ xuống cầu xin như vậy, người này phải có thân phận lớn cỡ nào?
Dương Thanh lúc này hoàn toàn không có tâm trạng nghe bọn họ lải nhải, anh chỉ muốn biết tất cả mọi thứ về mình.

Anh chỉ vào ba người bọn Bạch Vương, nói: "Ngoài ba người họ, những người khác ra ngoài hết đi!"
"Vâng!"
Lục Nguyên Thông vội vàng thưa, sau đó dẫn người nhà mình rời khỏi biệt thự.

Trước khi đi, Lục Tinh Tuyết còn nhìn Dương Thanh thật chăm chú một lát mới cất bước ra ngoài.

Đợi sau khi những người đó đều đã ra khỏi phòng, trong biệt thự chỉ còn lại Dương Thanh và ba vị Vương.

Ba vị Vương đều lộ vẻ căng thẳng, không biết Dương Thanh giữ bọn họ lại để làm gì.

"Những điều các ông vừa nói vẫn còn chưa đủ, đúng không?"
Dương Thanh nheo mắt nhìn về phía ba người, lạnh lẽo nói:

“Nếu tôi đoán không nhầm, giữa tôi và các ông hẳn có mối ân oán nào đó, chỉ cần các ông kể lại toàn bộ những việc liên quan đến tôi cho tôi biết, những ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏ!”
Nghe vậy, ba vị Vương đều thoáng do dự.

Không phải bọn họ không tin lời Dương Thanh lúc này mà chỉ lo sợ về thái độ của Dương Thanh sau khi khôi phục kí ức.

Nếu bây giờ lừa dối một chút, bọn họ còn có thể rời khỏi đây, về Vương thành của mình, cũng có thể an tâm sống nốt quãng đời còn lại.

Nhưng nếu bây giờ kể lại hết cho Dương Thanh, Dương Thanh thật sự sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?
Như thể đã nhìn ra suy nghĩ của bọn họ, một luồng uy lực võ thuật khủng bố đột nhiên tràn ra từ trên người Dương Thanh, nháy mắt đã bao trùm ba vị Vương.

“Nếu không chịu nói, tôi sẽ giết các ông ngay bây giờ!” Dương Thanh đe dọa.

Nói xong, luồng khí thế kia lập tức biến mất.

Ba vị Vương như vừa dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng, há miệng ra sức hô hấp, con ngươi tràn đầy sợ hãi.

“Thực ra, vừa rồi chúng tôi có giấu một ít chuyện…”
Bạch Vương không dám tiếp tục giấu giếm, đành phải kể tỉ mỉ cho Dương Thanh nghe.

Lão kể lại toàn bộ sự việc, cả chuyện Liên minh Vương tộc bọn họ bắt tay với Lưu lão quái của Miêu Thành, nỗ lực giết Dương Thanh, sau đó bọn họ ở giữa ngư ông đắc lợi.

May mắn thay, dù đã kể toàn bộ mọi chuyện, Dương Thanh vẫn không hề nổi giận, sắc mặt vẫn bình thản như trước.

“Cậu Thanh, trước kia chúng tôi quá ngu xuẩn, không biết cậu mạnh đến thế, hiện chúng tôi đã biết rồi, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không gây chuyện phiền phức với cậu nữa đâu”.

Bạch Vương vội bảo đảm: “Xin cậu rộng lượng bỏ qua cho chúng tôi một lần, sau này, Liên minh Vương tộc chúng tôi sẽ chỉ tuân theo lệnh của cậu mà làm việc”.

“Đúng đúng đúng, từ nay chúng tôi xin được quy thuận cậu, tuyệt đối sẽ không phản bội!”
“Xin cậu hãy thu nhận chúng tôi ạ!”
Tiết Vương và Mã Vương cũng vội vàng lên tiếng phụ họa.

Đây là cơ hội tốt nhất để bọn họ có thể tạo mối quan hệ với Dương Thanh, nếu như có thể bắt được cơ hội này thành lập quan hệ tốt, đợi khi Dương Thanh khôi phục ký ức, có lẽ sẽ không làm khó bọn họ, chưa biết chừng còn có thể trọng dụng bọn họ.

Dương Thanh không đáp, chỉ trầm mặc suy tư, không rõ là đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng: “Vậy các ông có thể liên lạc với vợ và anh em của tôi không?”

Ba người kia đều lắc đầu, mấy ngày nay, những chuyện về Dương Thanh, bọn họ cũng được nghe khá nhiều.

Tuy vậy, chuyện nghe được cũng chỉ là Dương Thanh có xích mích với một nhân vật Siêu Phàm Cảnh quan trọng nào đó, sau phải mang theo người thân trốn đi.

Người thân của anh đang ở nơi nào, đúng là bọn họ không biết.

Thấy bọn họ lắc đầu, Dương Thanh cũng hơi thất vọng, nhưng vẫn còn may, nay đã biết được thân phận của mình, chỉ cần trở lại Yến Đô, từ từ sẽ tìm được người thân.

“Thưa cậu Thanh, tôi đề nghị, tạm thời cậu không nên trở về”.

Bỗng Tiết Vương lên tiếng.

“Không trở về?”
Dương Thanh nhíu mày, nhìn Tiết Vương.

Tiết Vương vội giải thích: “Bây giờ cậu còn chưa khôi phục ký ức, rốt cuộc cậu đã mất trí nhớ ra sao cũng còn chưa rõ lắm”.

“Hơn nữa, trước kia vì sao cậu phải mang những người thân bên cạnh mình đi?”
“Tôi đoán là, nhất định cậu đã có xích mích với một người rất

mạnh, mà những người này đã mạnh đến độ ngay chính cậu cũng không thể đối phó, cho nên mới phải đưa người thân rời khỏi Yến Đô".

"Nếu lúc này cậu trở về, người thân của cậu hay tin, nhất định cũng sẽ quay về đó".

Nói đến đây, Tiết Vương lại im bặt, nhưng lão ta tin Dương Thanh đã hiểu ý mình.

Dương Thanh cũng trầm mặc, nét mặt thoáng vặn vẹo, như là đang cực kì đau đớn.

Ngay vừa rồi, trong đầu anh chợt lóe lên một bóng người, ở đỉnh Ninh Sơn, anh thấy một bà lão muốn giết anh.

Chỉ có điều, bóng người này mờ ảo quá, anh không thể nhìn rõ mặt mũi ra sao.

"Cậu Thanh, cậu có sao không?"
Một lúc sau, Bạch Vương mới dè dặt hỏi.

Dương Thanh đã khôi phục vẻ lạnh nhạt như thường, anh nhìn Tiết Vương, nói: "Cảm ơn!"
Tiết Vương hơi giật mình kinh sợ, vui mừng thưa: "Cậu khách sáo rồi!"

"Các ông đã có lòng muốn đi theo tôi, vậy tôi sẽ cho các ông một cơ hội, trong thời gian này, tôi sẽ tiếp tục ở lại Ninh Châu, về tung tích của tôi, tuyệt đối phải bảo mật!"
Dương Thanh trầm giọng dặn.

Nghe thấy Dương Thanh đồng ý cho bọn họ đi theo, ba vị Vương lập tức hồi hộp đến thở gấp, những người khác có lẽ không rõ nhưng bọn họ lại biết rằng, Dương Thanh là cao thủ có thể đánh ngang tay với bậc Siêu Phàm Cảnh.

Loại cao thủ đẳng cấp cỡ này, dù là Hoàng tộc cũng phải ngưỡng vọng.

Nếu lúc này có thể đi theo Dương Thanh, ngày sau, địa vị của Liên minh Vương tộc sẽ lên như diều gặp gió.

"Cậu Thanh, xin cậu yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ không để tin này truyền ra ngoài!"

Ba vị Vương bảo đảm.

“Chỉ có điều, người nhà họ Lục hiện đã biết thân phận của cậu…”
Mã Vương bỗng lên tiếng, phát biểu một cách tùy tiện: “Cậu Thanh, hay là để tôi đi diệt sạch bọn họ?”
“Hử?”
Dương Thanh lập tức cau mày, lạnh lẽo nhìn Mã Vương, nói: “Ông dám tổn thương một người của nhà họ Lục, tôi sẽ tự tay lấy mạng ông!”
Nghe vậy, Mã Vương hoảng sợ thấp thỏm, vội quỳ xuống: “Cậu Thanh, tôi nói sai rồi!”
“Đứng lên đi!”
Dương Thanh lạnh nhạt bảo.

Lúc này, bên ngoài biệt thự.

“Bố, thật không ngờ, cậu ấy lại có thân phận cao quý đến như vậy”.

Lục Xuyên kinh ngạc nói.

Lục Nguyên Thông đến giờ vẫn nóng ruột như ngồi trên đống lửa, lão vội nhìn Lục Tinh Tuyết, nói: “Tinh Tuyết, ông xin cháu đó, lát cháu hãy cầu xin cậu Thanh tha cho ông lần này đi”.

“Trước đấy, ông cũng bị ép bất đắc dĩ mới đối xử với cậu ấy như vậy, cháu nhất định phải giúp ông, nếu không, ông sẽ bị giết thật đấy!”
Lục Tinh Tuyết nhìn Lục Nguyên Thông, đỏ mắt lên, nói: “Ông nội, lần này, ông thật sự sai rồi!”
“Nhưng ông yên tâm, cháu sẽ cầu xin anh ấy cho ông”.

Chương 1331: 1331: Bại Lộ Tung Tích

Đúng lúc này, giọng Dương Thanh bỗng vang lên: “Tất cả vào đi!”

Vừa nghe Dương Thanh nói vậy, cửa biệt thự chợt mở tung, Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên khẩn trương nhìn Lục Tinh Tuyết một cái, vội vã bước vào.

“Bịch!”

Vừa đi vào phòng khách, hai bố con Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên đã quỳ phịch xuống đất.

“Cậu Thanh, chúng tôi biết tội rồi, cầu xin cậu nể mặt Tinh Tuyết, tha cho nhà chúng tôi một lần!”

Hai bố con vội vã cầu xin.

“Các ông đứng lên đi!”

Dương Thanh bình thản nói.

Đối với thái độ trở mặt như lật sách của hai bố con nhà này, Dương Thanh rất không ưa, nhưng bọn họ dù sao cũng là ông và bố đẻ của Lục Tinh Tuyết.

“Cậu Thanh, vậy là cậu chịu tha thứ cho chúng tôi rồi?”

Lục Nguyên Thông kích động nói.

Dương Thanh nhíu mày: “Nếu các ông không hi vọng tôi bỏ qua thì cứ tiếp tục quỳ đi!”

Nghe vậy, hai bố con kia nào dám quỳ tiếp, đều hấp tấp đứng lên.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt cực kì phức tạp, hai cô biết, đời này, mối quan hệ giữa họ và Dương Thanh đã không thể giống như trước kia nữa.

Khi hai cô gái nhìn về phía mình, Dương Thanh cũng nhìn lại Lục Tinh Tuyết, lát sau, anh mới nói: “Xin lỗi!”

Hai chữ này như một nhát búa nện thẳng vào lồng ngực Lục Tinh Tuyết.

Có lẽ người ngoài không hay vì sao Dương Thanh lại nói lời xin lỗi với Lục Tinh Tuyết, nhưng Lục Tinh Tuyết lại hiểu rất rõ, anh nói vậy, có nghĩa là giữa họ đã hoàn toàn không còn hi vọng gì.

"Anh Thanh, anh quá lời rồi!"

Lục Tinh Tuyết lắc đầu, viền mắt đỏ lên, sắc mặt đau buồn, nói: "Giữa hai chúng ta vốn chỉ là tình cờ gặp gỡ, ngày ấy, dù em và Thiên Thiên không cứu anh xuống núi, hẳn anh cũng sẽ không sao, đúng không?"

Tuy cô ta không phải người học võ nhưng cũng biết, một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ cần còn thở được là nhất định có thể sống sót.

Cô ta vẫn cho rằng mình đã cứu mạng Dương Thanh, nhưng đến hôm nay mới biết, dù không có mình cứu, Dương Thanh cũng sẽ không sao.

Dương Thanh cũng rất khó chịu trong lòng, nhất là khi nghe Lục Tinh Tuyết gọi mình bằng giọng điệu cực kỳ xa lạ.

Mục Thiên Thiên cũng đã đỏ mắt lên, vươn tay đỡ Lục Tinh Tuyết đang lảo đảo, rốt cuộc cũng không nhịn được bèn bật khóc: "Anh vẫn là anh của chúng em, đúng không?"

Dương Thanh thoáng nở một nụ cười nhẹ, gật đầu: "Anh vẫn luôn là anh của các em!"

Dứt lời, anh cất bước rời khỏi đó.

Ba vị Vương cũng đi theo sau anh.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên nhìn theo bóng Dương Thanh rời đi, mãi khi không còn thấy anh nữa, Lục Tinh Tuyết mới hoàn toàn tan vỡ, khóc òa lên.

"Chị!"

Mục Thiên Thiên ôm chặt lấy Lục Tinh Tuyết.

"Cậu Thanh, bây giờ cậu định đi đâu?"

Lên xe, Bạch Vương mới hỏi.

Dương Thanh suy nghĩ một lát, mới nói: "Tới khu vực gần Ninh Sơn, tìm một chỗ yên tĩnh, tạm thời ở lại một thời gian ngắn!"

"Vâng!"
Bạch Vương vội thưa.

Xe chậm rãi rời khỏi nhà họ Lục, đã đi rất xa, Dương Thanh bỗng thở dài một tiếng, dặn: "Tuyên bố ra một tin, sau này nhà họ Lục ở Ninh Châu đã xưng Vương, ai dám không theo, giết không tha!"
"Vâng!"
Ba vị Vương vội vàng đáp.

Dương Thanh biết, đây là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho Lục Tinh Tuyết.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một căn nhà nhỏ trên đỉnh Ninh Sơn, nơi này cực kì yên tĩnh, bốn phía không một bóng người, rất hợp để Dương Thanh ở tạm.

"Cậu Thanh, cậu còn điều gì cần sai bảo không ạ?"
Trong phòng, ba vị Vương đứng trước mặt Dương Thanh, cung kính hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: "Các ông đi trước đi, tôi ở tạm chỗ này một thời gian".

Ba vị Vương nhìn nhau, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chỉ lát sau, trong biệt thự thênh thang này, chỉ còn lại một mình Dương Thanh.

Anh đứng trên một tảng đá lớn, chắp tay sau lưng, mắt nhìn về phương xa, đáy mắt lại dâng lên đôi chút lo lắng.

Anh phải rời khỏi nhà họ Lục ngay là vì không muốn làm liên lụy nhà bọn họ, bởi khi anh vẫn còn kí ức đã cố tình sắp xếp cho người bên cạnh rời xa mình, như vậy chắc chắn là vì anh đã động đến một nhân vật nguy hiểm nào rồi.

Hôm nay, anh còn sống, một khi kẻ thù của anh biết, bọn chúng nhất định sẽ tới báo thù.

Nếu anh còn tiếp tục ở lại nhà họ Lục thì chỉ e đến khi đó, gia tộc bọn họ sẽ bị diệt sạch.

Cùng lúc này, ba vị Vương đã rời khỏi đỉnh Ninh Sơn.

“Bạch Vương, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”
Mã Vương nghiêm nghị hỏi.

Bạch Vương không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn sang Tiết Vương.

Tiết Vương trầm tư một lát, mới nghiêm giọng: “Tôi cho rằng, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta nối lại mối quan hệ với Dương Thanh, các ông thấy sao?”
Mã Vương càng thêm lo lắng, nói: “Tôi lại không cho đây là một cơ hội tốt”.

“Hiện Dương Thanh đã mất ký ức, hầu như không nhớ rõ mọi thứ trong quá khứ, nhưng nếu có một ngày cậu ta khôi phục ký ức, chỉ e cũng sẽ khôi phục sự căm thù đối với chúng ta”.

“Dù bây giờ chúng ta có ân cần nịnh bợ hơn nữa, tôi chỉ sợ sau khi nhớ lại, cậu ta sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu”.

Tiết Vương nhíu mày: “Vậy theo ý Mã Vương, chúng ta nên làm thế nào là hợp lý nhất?”
Đáy mắt Mã Vương thoáng lóe lên một tia sáng lạnh, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiêu diệt luôn, khỏi để họa sau này!”
Tiết Vương và Bạch Vương đều hít mạnh một hơi, xem ra, Mã Vương vẫn còn rất nặng lòng với ý tưởng giết Dương Thanh.

“Nay thực lực của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, chúng ta đến Thần Cảnh còn chưa tới, làm sao có thể giết cậu ta?”
Tiết Vương chất vấn.

Bạch Vương cũng nói: “Đúng thế, ngay cả Hoàng tộc còn chẳng làm gì được cậu ta, với thực lực Liên minh Vương tộc chúng ta mà đòi giết cậu ta, khác gì nằm mơ”.

Mã Vương nheo mắt: “Tôi chưa nói tự chúng ta phải ra tay”.

“Hử?”
Bạch Vương và Tiết Vương giật mình hiểu ra ý Mã Vương.

“Ý ông là, mượn tay người khác giết cậu ta?”
Tiết Vương hỏi.

Mã Vương gật đầu: “Nay Dương Thanh đã xích mích với quá nhiều thế lực, có lẽ rất nhiều thế lực còn chưa biết cậu ta còn sống, chỉ cần chúng ta tung tin này ra, chúng ta không cần tự mình ra tay cũng sẽ có rất nhiều người tới giết cậu ta”.

“Nhất là Lưu lão quái của Miêu Thành, nếu để lão ta biết Dương Thanh còn sống, các ông nói xem, Lưu lão quái liệu có đích thân tới giết Dương Thanh không?”

“Tôi đã nghe nói, lần trước, sau khi được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành cứu về, Lưu lão quái đã khôi phục trạng thái rất nhanh, thậm chí còn có khả năng đột phá tới Siêu Phàm Cảnh rồi”.

Tiết Vương và Bạch Vương cũng có nghe tin này, sắc mặt hai người cũng trở nên nghiêm túc hẳn.

Chương 1332: 1332: Cao Thủ Tấn Công

Rõ ràng Mã Vương không tin Dương Thanh sau khi lấy lại trí nhớ sẽ xóa bỏ mọi ân oán cho dù họ đã nịnh nọt anh.

Bạch Vương và Tiết Vương nhìn nhau, Bạch Vương lên tiếng: "Tôi thấy chuyện này phải suy xét thật cẩn thận, tôi đề nghị để xem thế nào đã rồi tính sau".

Tiết Vương cũng tán thành: "Tôi đồng ý với ý kiến của Bạch Vương.

Chúng ta vốn có thù oán với Dương Thanh, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất của cậu ta, nếu nắm chắc một đòn có thể giết chết thì làm, nếu không đến ngày cậu ta có cơ hội trở mình, tự tay giết ba Vương tộc chúng ta là cái chắc".

Nghe Bạch Vương và Tiết Vương nói vậy, Mã Vương cười lạnh: "Hai người sợ đấy à?"

"Mã Vương, ông đừng hành động theo cảm tính, Dương Thanh vốn dĩ không phải người bình thường, chỉ dựa vào Liên minh Vương tộc chúng ta thì không thể cản nổi lửa giận của cậu ta đâu".

Bạch Vương lạnh giọng nói: "Hơn nữa, nếu cậu ta thật sự muốn tiêu diệt chúng ta thì đã làm từ lâu rồi, tại sao đến giờ vẫn chưa làm gì cả? Tôi nói cho hai ông nghe, đó là vì cậu ta cảm thấy không đáng".

"Nghe thì như sỉ nhục thật, nhưng đó cũng là cơ hội cậu ta cho mình cơ mà?"

"Hai bên đúng là có ân oán với nhau thật, nhưng nếu lần này chúng ta phục tùng thì sau khi lấy lại trí nhớ cậu ta sẽ không làm khó đâu".

Tiết Vương gật đầu: "Mã Vương, ông bình tĩnh lại đi, so với việc làm tung tích của Dương Thanh bị bại lộ thì có khi việc chúng ta giữ bí mật cho cậu ta còn giúp có được một cao thủ Siêu Phàm Cảnh chống lưng đấy".

"Theo như tôi được biết thì trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, Dương Thanh không chỉ chọc giận Miêu

Thành mà còn chuốc oán với cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp".

"Đây là cơ hội cho chúng ta, nếu Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp dám gây hấn với Dương Thanh thì cách kết cục bị tiêu diệt không còn xa nữa".

"Một khi hai Hoàng tộc này bị tiêu diệt, đó sẽ là thời cơ cho chúng ta!"

Ánh mắt Tiết Vương tràn đầy tham vọng.

Thái độ của Mã Vương cũng rất kiên quyết, lão ta cắn răng nói: "Tôi nói cho các ông biết, Dương Thanh phải chết! Nếu không thì khi cậu ta nhớ lại mọi chuyện, đó sẽ là thời điểm Liên minh Vương tộc biến mất!"

Tiết Vương và Bạch Vương không nói gì nhưng ai cũng tỏ ra không vui.

"Mã Vương!"

Rốt cuộc Bạch Vương không chịu nổi nữa, tức giận quát lên.

"Gì? Tôi nói gì sai à?"

Thật lâu sau, ba người đã lấy lại bình tĩnh, Tiết Vương lên tiếng: "Vừa rồi Bạch Vương nói một câu rất đúng, bây giờ chúng ta đang đứng trên cùng một chiến tuyến".

"Bất kể là ở Vương thành Bạch, Vương thành Mã hay Vương thành Tiết thì ba Vương tộc của chúng ta đều là gia tộc mạnh nhất, nhưng điều đó không có nghĩa mỗi Vương tộc đều có khả năng trấn áp toàn bộ gia tộc hàng đầu trong Vương thành".

"Sở dĩ mấy gia tộc kia đã rục rịch nhưng vẫn chưa hành động là vì họ biết ba Vương tộc chúng ta hợp lại thành liên minh, thế nên mới không dám bắt tay đối phó".

.

Chương 1334: 1334: Mày Sẽ Phải Hối Hận

Đúng lúc này, ba vị Vương của Liên minh Vương tộc lên đỉnh núi và tình cờ chứng kiến hình ảnh Dương Thanh giải quyết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp chỉ trong tích tắc.

Bọn họ đứng sững tại chỗ, toàn thân run rẩy như cầy sấy.

Nhất là Tiết Vương, ánh mắt tràn đầy hốt hoảng và sợ hãi.

Thực lực của ba vị Vương chỉ nằm ở bán bộ Thần Cảnh, trong khi đó người yếu nhất trong số mười mấy cao thủ kia cũng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Những cao thủ Thần Cảnh kia cũng cực kỳ bàng hoàng, huống gì là bọn họ.

"Giờ mấy người còn muốn mời tôi đến Hoàng tộc họ Diệp nữa không?"

Dương Thanh đưa mắt nhìn những người kia, lạnh giọng hỏi.

Toàn bộ đỉnh Ninh Sơn yên lặng không một tiếng động, không một ai dám đáp lời, chỉ có tiếng gió thổi vù vù.

Thấy chẳng có ai lên tiếng, Dương Thanh xoay người định vào nhà.

"Dù có chết, bọn tao cũng phải bắt mày về cho bằng được!"

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã chết một, chỉ còn lại cao thủ của Hoàng tộc họ Long, lão ta nhìn bóng lưng của Dương Thanh chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão ta là một trưởng lão của Hoàng tộc họ Long, đã chứng kiến trăm năm phồn vinh của Hoàng tộc, lúc này sự phát triển của Hoàng tộc đang đến thời điểm mấu chốt nhất, mọi biến cố xảy ra đều có thể mang lại tai họa cho bọn họ.

Thực lực Dương Thanh vừa thể hiện ra rất mạnh, cho thấy anh là một mối đe dọa rất lớn đối với Hoàng tộc họ Long.

Bây giờ có thể Dương Thanh vẫn chưa đạt đến trạng thái mạnh nhất, nhưng nếu cho Dương Thanh thêm thời gian tĩnh dưỡng thì đến khi hoàn toàn khôi phục sợ là càng mạnh hơn nữa.

Đã có thù oán với Dương Thanh rồi thì đành liều chết một trận thôi, cho dù không thể giết thì làm bị thương cũng được, như thế Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp sẽ giảm bớt một kẻ địch đáng gờm.

Vừa bước đến cửa thì nghe đối phương nói vậy, bước chân Dương Thanh lập tức dừng lại.

Anh từ tốn xoay người, híp mắt nhìn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Long kia.

"Đừng quên, từ khi được phái tới Ninh Sơn tìm Dương Thanh, chúng ta không được quan tâm đến vấn đề sống chết nữa.

Chúng ta đang cống hiến cho tương lai của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp".

Người của Hoàng tộc họ Long lên tiếng: "Dương Thanh đã bị thương nhưng vẫn có thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ đến vậy, nếu để cậu ta hoàn toàn khôi phục thì tháng ngày của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp sẽ chấm dứt!"

"Chúng ta phải dốc hết toàn lực để giết Dương Thanh, không giết được thì làm cậu ta bị thương nặng, vậy cũng có thể là hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

"Các anh em, xông lên!"

Theo tiếng hiệu lệnh này, mười một cao thủ Thần Cảnh đồng loạt bùng nổ sức chiến đấu mạnh nhất, vừa xông về phía Dương Thanh vừa hét to: "Giết!"

Dương Thanh vẫn đứng yên ở cửa như không ý thức được những cao thủ mình đang phải đối mặt kinh khủng đến nhường nào, chỉ đứng tại chỗ, nhưng đôi mắt lại toát lên sự thương hại.

Như đang thương hại những cao thủ Thần Cảnh đang xông lên để giết mình.

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều hoảng hốt, mười một người này đều là cao thủ Thần Cảnh, bất kỳ ai trong số họ đến bất kỳ thành phố nào cũng có thể thành lập một tổ chức cho riêng mình.

Vậy mà giờ đây, những cao thủ ấy lại hợp sức với nhau chỉ để đi giết một người chưa đầy ba mươi tuổi.

"Mấy người đã chọn cái chết thì tôi sẽ thành toàn!"

Nói xong, Dương Thanh bất chợt giơ chân lên rồi giẫm xuống thật mạnh.

"Uỳnh!"

Tiếng chấn động vang lên, lấy vị trí đặt chân của anh làm điểm xuất phát, từng khe nứt rộng bằng cánh tay lan tràn về phía những cao thủ Thần Cảnh kia.

"Ầm ầm!"

Mặt đất rung chuyển kịch liệt như có động đất.

Cả ngọn núi như đang lung lay.

Những người đang lao tới đều lảo đảo ngả nghiêng.

Đứng còn không vững thì lấy gì để tiếp cận anh?

"Đi!"

Người ta thấy Dương Thanh lại giậm chân xuống đất, một loạt các cục đá bị tung lên bắn thẳng về phía mười một cao thủ Thần Cảnh với tốc độ nhanh khủng khiếp.

"Xẹt xẹt xẹt!"

Trong sự ngỡ ngàng của ba vị Vương, những cao thủ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ và Thần Cảnh trung kỳ đều chết sạch.

Thân thể họ như thước phim bị ấn nút dừng, sau đó cả đám ngã xuống đất.

Những cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và Thần Cảnh đỉnh phong tuy vẫn chưa ngã xuống nhưng ngực mỗi người đều bị viên đá nhỏ đâm thủng, hơi thở võ thuật yếu đi thấy rõ.

Mặt đất trở lại với sự tĩnh lặng thường ngày, bụi bặm rơi hết xuống đất.

Trong số mười một người muốn giết Dương Thanh, có sáu cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đã bỏ mạng.

Chỉ còn một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Long còn có thể đứng, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thì ngồi dưới đất, tuy chưa chết nhưng thoi thóp, sống không được bao lâu nữa, cũng không còn sức chiến đấu.

Từ lúc mười một cao thủ Thần Cảnh xông về phía Dương Thanh cho đến toàn quân bị hạ gục, mọi thứ chỉ xảy ra trong mấy giây.

Từ đầu đến cuối, anh chỉ làm một động tác nhấc chân đạp xuống.

Lần thứ nhất, làm cho cả ngọn núi rung chuyển.

Lần thứ hai, chỉ duy nhất cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trong số mười một cao thủ Thần Cảnh là còn đứng được.

Ba bị Vương nhìn khung cảnh đầy máu me như địa ngục trần gian trước mắt, run bần bật, trong con ngươi tràn trề sợ hãi.

Họ là người đứng đầu của Vương tộc nên có kiến thức rộng rãi, nhưng lại chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào như lúc này.

“Giữ lại mạng cho ông, cút về Hoàng tộc nói cho chủ của mình biết nếu còn dám quấy rầy thì tôi không ngại tự mình đến tận nơi đâu!”

Dương Thanh lạnh lùng đe dọa.

Cho đến lúc này, ba vị Vương mới hiểu rằng hóa ra không phải Dương Thanh không thể giết chết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia, mà là cố ý giữ mạng để ông ta gửi lời nhắn của mình về Hoàng tộc.

Người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thuộc Hoàng tộc họ Long cảm thấy cực kỳ nhục nhã, không cam lòng, rốt cuộc ông ta cũng nhận ra Hoàng tộc họ Long đã chuốc oán với một người kinh khủng đến nhường nào.

Có thể nói, dù đối thủ có là Hoàng tộc thì Dương Thanh cũng vẫn vô địch!

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, rốt cuộc thì bây giờ cậu đang ở cảnh giới nào?”

Người của Hoàng tộc họ Long đột nhiên hỏi.

Ban đầu lão ta cho rằng thực lực của Dương Thanh đã giảm đi đáng kể sau cuộc chiến với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa vào nửa tháng trước, bây giờ xem ra không phải.

“Ông không có tư cách biết! Cút đi!”

Dương Thanh lạnh lùng quát.

“Cậu nhất định sẽ hối hận vì đã không giết tôi, nhớ cho kỹ, tên của tôi là Long Huy Hoàng!”

Long Huy Hoàng gằn giọng đe dọa rồi tập tễnh bỏ đi.

Dương Thanh không hề quan tâm với sự uy hiếp của lão ta.

Với thực lực hiện giờ, dù có là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh thì cũng chỉ có đường chết chứ đừng nói là Hoàng tộc họ Long.

“Anh ơi!”

Lúc này, đột nhiên có tiếng gọi đầy lo lắng vang lên.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chạy tới.

Nhìn thấy Dương Thanh đang đứng trước một căn nhà nhỏ, không bị thương gì, hai người mới thôi căng thẳng.

“Chị họ, em đã nói anh ấy sẽ không sao rồi mà!”

Mục Thiên Thiên mỉm cười rất tươi, tuy đang cười nhưng nước mắt lại không kìm được chảy ra.

Lục Tinh Tuyết cũng vậy, nhìn Dương Thanh mà khóc mãi.

Long Huy Hoàng vừa đi mấy bước thì nhìn thấy Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Hai cô gái này đang ở ngay cạnh ông ta, dù tốc độ của Dương Thanh có nhanh cách mấy cũng không thể cứu được.

Long Huy Hoàng giậm chân xuống đất, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên, hai tay nắm cổ hai chị em, cười phá lên như điên: “Dương Thanh, tôi đã nói

cậu sẽ phải hối hận vì đã không giết tôi rồi mà, ha ha ha ha…”

Chương 1335: 1335: X Dương Thanh Hóa Điên

Dương Thanh cực kỳ ngỡ ngàng khi thấy Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chạy lên đây, lại càng không ngờ mình đã bỏ qua cho Long Huy Hoàng rồi mà lão ta vẫn dám dùng hai cô để uy hiếp.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều không luyện võ, trên người không có một chút hơi thở võ thuật nào, một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ cũng có thể giết họ dễ như trở bàn tay.

Huống gì là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong?
Một tay Long Huy Hoàng bóp cổ Lục Tinh Tuyết, một tay bóp cổ Mục Thiên Thiên, chỉ hơi dùng sức mà hai cô gái đã bị giơ lên lơ lửng giữa trời.

Hai chị em đều có cảm giác mình sắp chết, vô cùng tuyệt vọng nhưng vẫn nhìn Dương Thanh bảo anh đừng bận tâm đến mình.

"Ông muốn chết à!"
Anh nổi giận gầm lên.

Cục đá cứng dưới chân hóa thành phấn, sát ý khủng bố bộc phát ra khỏi cơ thể.

Dưới ánh nhìn đầy ngạc nhiên của ba vị Vương, hai mắt Dương Thanh đỏ như máu, mái tóc đen cũng từ từ hóa thành màu trắng.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà anh như biến thành một con người khác, đằng đằng sát khí.

"Ơ…"
Bạch Vương và những người khác đều hoảng hốt như thấy một con ác quỷ đến từ địa ngục.

Sự thay đổi này của Dương Thanh làm cho Long Huy Hoàng cảm thấy sợ hãi nhưng kiên quyết không chùn bước, từ khi được phái tới đây giết Dương Thanh, lão ta đã chuẩn bị tinh thần để chết.

Rõ ràng hai cô gái này có quan hệ đặc biệt với Dương Thanh, nếu không thì anh đã không giận dữ thậm chí xảy ra biến hóa lớn đến vậy.

"Ầm ầm!"

Cả ngọn núi đều chấn động dữ dội.

"Thả họ ra!"

Dương Thanh nghiến răng nói, giọng lạnh đến tột cùng, thật sự rất giống ác quỷ bước ra từ địa ngục.

Chỉ là giọng nói thôi đã khiến người người ta không rét mà run.

"Dương Thanh, chắc là hai đứa con gái này đặc biệt với mày lắm nhỉ?"

Long Huy Hoàng cố ghìm sự sợ hãi xuống, run rẩy đe dọa: "Mày mà dám nhúc nhích một bước là tao giết hai đứa nó ngay!"

Dương Thanh dừng chân, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Long Huy Hoàng, lạnh thấu xương.

"Quỳ xuống!"

Long Huy Hoàng quát tháo: "Tao kêu mày xuống, quỳ với những người bị mày giết đi!"

Dương Thanh đứng sừng sững như cây tùng, không hề có ý định quỳ xuống, lạnh giọng nói: "Thả họ ra thì tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không, kể từ hôm nay, Chiêu Châu sẽ không còn Hoàng tộc họ Long nữa!"

Một câu nói đầy hời hợt lại khiến cho Long Huy Hoàng cảm nhận được áp lực khổng lồ.

Sở dĩ lão ta buộc phải dùng hết mọi nhân lực để giết chết Dương Thanh cho bằng được là vì cảm nhận được áp lực quá lớn từ anh.

Lúc này, Long Huy Hoàng lợi dụng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên để uy hiếp Dương Thanh là để khiến Dương Thanh bị thương nặng, từ đó tạo cơ hội cho Hoàng tộc họ Long giết Dương Thanh.

Nhưng giờ đây, sự uy hiếp của Dương Thanh làm lão ta do dự.

Long Huy Hoàng không biết nếu thả Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên ra thật thì liệu Dương Thanh có xem như chưa có chuyện gì xảy ra như anh đã nói hay không.

Nhưng có một điều Long Huy Hoàng có thể khẳng định là, nếu không làm Dương Thanh bị thương nặng, Hoàng tộc họ Long thật sự sẽ bị diệt tộc.

Lúc này đây, trên người Dương Thanh như xảy ra một số thay đổi, mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Trước đây Dương Thanh đã có thể giết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dễ dàng, bây giờ sẽ mạnh đến mức nào đây?

"Dương Thanh, tao kêu mày quỳ xuống cơ mà!"

Long Huy Hoàng giận dữ hét: "Quỳ xuống, tự phế tu vi của mình đi! Nếu không tao sẽ giết hai đứa này!"

Dứt lời, ông ta bỗng dùng sức.

Tròng mắt của Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã sắp rơi ra khỏi hốc mắt, khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau.

Nhưng khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt của hai người vẫn tràn đầy kiên cường, không cách nào nói thành lời, chỉ có thể chuyển động mắt để nói với Dương Thanh rằng đừng để ý đến mình.

Tuy nhiên, Dương Thanh thật sự đành lòng mặc kệ bọn họ sao?

"Tôi thề, từ nay về sau Chiêu Châu sẽ không còn Hoàng tộc họ Long!"

Dương Thanh gần như gằn từng chữ nói ra câu này.

Long Huy Hoàng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, lão ta lờ mờ nhận ra mình đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

Nhưng lúc này không còn cơ hội quay đầu lại nữa, đã lựa chọn đánh trọng thương Dương Thanh thì chỉ đành đâm lao theo lao thôi.

"Quỳ xuống cho tao! Quỳ xuống!"

Long Huy Hoàng hét toáng lên: "Quỳ xuống, tự phế tu vi!"

"Đừng ép tao! Tao cho mày mười giây cuối cùng!"

"Mười!"
"Chín!"
…!
"Ba!"
"Hai!"
…!
Long Huy Hoàng liên tục đếm ngược, vì quá sợ hãi nên mồ hôi lạnh đổ đầm đìa làm ướt hết cả người.

Song, từ đầu đến cuối, Dương Thanh không hề động đậy như thể không xem lão ta ra gì.

"Một!"
Cuối cùng, đếm hết mười giây, Long Huy Hoàng biết Dương Thanh quyết tâm không quỳ xuống và tự phế bỏ tu vi của mình, nổi cơn thịnh nộ: "Dương Thanh, mày không quan tâm đến hai đứa con gái này như thế thì tao sẽ giết bọn nó!"
"Tao nghe nói lúc trước mày được hai đứa con gái cứu sống, nếu tao không đoán sai thì đó là hai đứa này đúng không?"
"Dương Thanh, mày đúng là nhẫn tâm, ân nhân cứu mạng gặp nguy hiểm mà mày cũng không màng đến!"
"Tao biết hôm nay tao chết chắc rồi, nhưng không sao, trên đường đến địa ngục còn có thêm hai cô gái xinh xắn trẻ trung làm bạn, quá hời rồi!"
"Ha ha ha ha…"
Long Huy Hoàng điên cuồng cười phá lên, trong mắt đầy vẻ dữ tợn: "Chết đi cho tao!"
Nói xong, ông ta lại bóp mạnh thêm.

Một khi dùng sức, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chỉ còn đường chết.

Hai cô gái tuyệt vọng nhìn Dương Thanh, ánh mắt đong đầy tình cảm.

Dường như muốn nói cho anh biết rằng dù có chết họ cũng không trách anh, nên mong Dương Thanh đừng tự trách.

Thật là hai cô gái thiện lương!
Dù đến lúc chết vẫn nghĩ cho Dương Thanh.

“Ầm!”
Ngay thời điểm Long Huy Hoàng định dùng sức nắm chặt tay thì một tiếng động vang lên, trong nháy mắt một viên đá bắn về phía giữa lông mày của lão ta.

Anh đã ra tay!
Vừa rồi Long Huy Hoàng luôn dùng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên để che trước mặt nên dù có muốn thì Dương Thanh cũng không làm gì được.

Nhưng ngay vừa rồi, Long Huy Hoàng định giết hai chị em, rốt cuộc để lộ sơ hở, bị Dương Thanh bắn một phát vỡ đầu.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên ngã xuống đất theo Long Huy Hoàng.

Được hô hấp không khí mới mẻ thật là một điều tuyệt vời!
Thật lâu sau, hai cô gái mới từ từ lấy lại sức, nét mặt cũng hồng hào trở lại.

Nhưng vào lúc này, họ đột nhiên phát hiện ra Dương Thanh có gì đó khác thường.

.

Truyện Đoản Văn
Chỉ thấy Dương Thanh đứng tại chỗ, cơ thể không ngừng run rẩy, bùng nổ một luồng sát ý kinh khủng.

“Anh…!Anh Thanh!”
Lục Tinh Tuyết run rẩy gọi Dương Thanh.

Mục Thiên Thiên cũng nghẹn ngào hét lên: “Anh Thanh, anh sao thế? Đừng làm bọn em sợ mà!”
Song Dương Thanh vẫn như không nghe thấy gì, cứ đứng tại chỗ, toàn thân run lập cập, hai mắt thì đỏ như máu, trông không còn giống một con người.

Chương 1336: 1336: X Như Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa

Thấy Dương Thanh có sự thay đổi lớn như thế, ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều hoảng sợ.

"Cậu ta mất kiểm soát rồi!"

Bạch Vương nuốt nước miếng, khó nhọc nói ra câu này.

"Gì cơ?"

Tiết Vương và Mã Vương đều giật mình, bên cạnh đó còn có sự sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng.

Tuy đây là lần đầu tiên họ thấy dáng vẻ này của Dương Thanh, nhưng cũng từng nghe nói anh đã suýt mất kiểm soát trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Mỗi lần sắp mất lý trí, Dương Thanh đều bùng nổ sức chiến đấu vượt xa thực lực vốn có của mình.

Bây giờ, ở đỉnh Ninh Sơn, ngoại trừ ba vị Vương có thực lực bán bộ Thần Cảnh là bọn họ ra thì chỉ còn lại hai cô gái không biết võ.

Làm sao họ có thể đối phó với Dương Thanh đang trong trạng thái này chứ?

"Không ổn rồi, chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!", Tiết Vương hối hả nói.

Ba vị Vương nhìn nhau, không hẹn mà cùng chạy xuống núi.

"Anh à, rốt cuộc là anh sao vậy? Đừng làm bọn em sợ!"

Lục Tinh Tuyết hốt hoảng đến sắp khóc, không kiềm được run rẩy.

Mục Thiên Thiên nắm chặt tay cô ta, mắt vẫn nhìn chằm chằm Dương Thanh, run giọng nói: "Anh…!anh có nghe thấy bọn em nói gì không?"

"Đi đi!"

Dương Thanh ngẩng phắt đầu lên, mắt đỏ như máu nhìn hai cô gái, cuồng nộ hét.

Khi nhìn thấy gương mặt của anh, cả người Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên xụi lơ, vì quá sợ hãi nên không động đậy được chút nào.

"Anh…!Anh Thanh!"
Hai cô gái cực kỳ sợ hãi.

Dương Thanh lúc này vô cùng đáng sợ, tròng mắt đỏ ngầu, nét mặt dữ dằn như ma cà rồng xảy ra biến hóa khi lên cơn khát máu.

"Gào!"
Anh ngửa mặt lên trời gào to, âm thanh như tiếng gầm của dã thú.

Khí thế khủng bố tỏa ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt toàn bộ Ninh Châu đều bị luồng khí thế này bao phủ.

Các cao thủ trong Ninh Châu đều kinh hoàng nhìn về phía Ninh Sơn.

"Ầm ầm!"
Ngọn núi nơi Dương Thanh đang ở đột nhiên chấn dônghh cực mạnh, còn căn nhà nhỏ của anh thì ầm ầm sụp xuống do ảnh hưởng từ động đất.

Những khe nứt rộng bằng cánh tay từ dưới chân Dương Thanh lan tràn ra xung quanh.

"Chị họ!"
Mục Thiên Thiên và Lục Tinh Tuyết ôm chầm lấy nhau, Mục Thiên Thiên nhắm mắt lại, hét lên.

Giờ đây, Dương Thanh không thể kiểm soát được nguồn năng lượng cuồng bạo như đang muốn phá tan cơ thể mình để thoát ra ngoài, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Từng gương mặt quen thuộc, từng hình ảnh quen thuộc như thước phim không ngừng lướt nhanh trong đầu.

Dương Thanh như trở lại thời điểm vừa biết ghi nhớ mọi chuyện.

Ở gia tộc Vũ Văn tại Yến Đô, anh thường xuyên bị hắt hủi và bị vợ bé của bố đâm thọc, rồi đến một ngày, bố đuổi cả anh và

mẹ anh ra khỏi gia tộc.

Kể từ lúc đó, anh bắt đầu hận bố mình, và nỗi hận thù ấy bị đẩy đến đỉnh điểm khi mẹ lâm bệnh nặng rồi qua đời.

"A…"

Dương Thanh la lên, hai tay ôm đầu, đau đớn không chịu nổi.

Trong đầu vẫn đang có nhiều hình ảnh xuất hiện.

Anh vừa tốt nghiệp đại học thì bị người khác hãm hại, xảy ra quan hệ với người con gái thầm mến từ lâu, vì bảo vệ danh dự nên gia tộc của cô ấy yêu cầu anh ở rể.

Từ ngày ở rể, anh chịu đủ loại coi thường và sỉ nhục, biết chỉ có vào chiến trường rèn luyện thì mình mới có thể xứng với nữ thần trong lòng.

Thế là không lâu sau khi kết hôn, Dương Thanh lặng lẽ rời nhà đến biên giới phía Bắc.

Anh dùng năm năm để tạo nên huy hoàng cho chính mình, trở thành chiến thần của biên giới phía Bắc.

Dương Thanh trở về quê hương với niềm vinh quang ấy, lại phát hiện ra vợ đã sinh cho mình một cô con gái.

Vì vợ, anh chịu hết mọi khuất nhục.

Kế hoạch của Dương Thanh là sống một cuộc đời bình yên với vợ, không nghĩ rằng những kẻ đó lại không muốn anh được như ý, khiêu khích hết lần này đến lần khác, tranh đấu hết lần này đến lần khác.

"A a a…"

Dương Thanh giận dữ hét lên, khí thế kinh khủng khiếp nhấn chìm cả Ninh Châu, thậm chí các thành phố lân cận cũng cảm nhận được khí thế khủng bố đến từ Ninh Sơn.

"Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Trên Ninh Sơn đã xảy ra cuộc chiến của các cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư?"

…!

Hầu như ai cũng hướng mắt về phía Ninh Sơn ở Ninh Châu.

"Ầm ầm ầm!"

Mặt đất dưới chân Dương Thanh nháy mắt vỡ vụn.

"Đi đi!"

Anh cố gắng giữ một tia lý trí cuối cùng, giận dữ hét với Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên còn đang kinh hoàng.

Hai cô gái sợ hãi đến choáng váng, sững sờ ngồi dưới đất mặc cho Ninh Sơn đang không ngừng rung chuyển.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng rống của Dương Thanh, bọn họ mới giật mình hoàn hồn.

"Thiên Thiên, em chạy khỏi đây nhanh lên!"

Lục Tinh Tuyết chợt nhìn về phía Mục Thiên Thiên, ánh mắt không hề sợ hãi, chỉ có kiên định.

"Chị họ, còn chị thì sao?"

Mục Thiên Thiên run rẩy hỏi, cô ta có cảm giác Lục Tinh Tuyết như biến thành một con người khác vậy, trong mắt chị ấy chỉ có sự quyết tuyệt.

Đưa mắt nhìn Dương Thanh đang ôm đầu và tức giận gầm thét, nét mặt của Lục Tinh Tuyết đầy kiên định, không có chút lưỡng lự nào như mang quyết tâm của thiêu thân chuẩn bị lao đầu vào lửa.

"Chị phải ở bên anh ấy!"

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe.

"Chị, chị điên rồi à!"

Mục Thiên Thiên la lớn: "Anh ấy sắp mất lý trí rồi, nếu không rời khỏi đây thì anh ấy sẽ giết chúng ta mất".

"Em cũng như chị, cũng không sợ chết, nhưng nếu anh ấy giết bọn mình rồi lại tự trách sau khi tỉnh táo trở lại thì sao?"

"Hơn nữa, chỉ có một mình chị thì sao có thể giúp anh ấy được?"

"Chị ơi, mình cùng nhau rời khỏi đây thôi!"

Vừa nói, Mục Thiên Thiên vừa lấy tay kéo Lục Tinh Tuyết.

“Em cứ đi đi!”

Lục Tinh Tuyết nức nở nói: “Thiên Thiên à, em biết chị rất yêu anh ấy mà, chị có thể chết vì anh ấy!”

“Chị chỉ muốn được ở bên anh ấy thôi, chỉ vậy thôi.

Thiên Thiên à, chị cầu xin em, hãy chạy khỏi đây đi!”

Mục Thiên Thiên bật khóc, nước mắt rơi đầy mặt, điên cuồng lắc đầu: “Chị à, chị đừng ngốc nghếch như thế, anh ấy đã kết hôn rồi, đã có con rồi, chị làm như vậy là không đáng đâu, chị đi cùng em đi!”

“Thiên Thiên, tạm biệt!”

Lục Tinh Tuyết thình lình đưa tay đẩy em họ mình.

Mục Thiên Thiên lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Nơi bọn họ đang đứng là một cái bục của đỉnh Ninh Sơn, bên dưới cái bục này là một dốc thoải, xuống tiếp là một cái bục khác.

Trên đồi cũng trải đầy cỏ xanh nên cho dù Mục Thiên Thiên lăn xuống cũng chỉ ngã trên cái bục thứ hai chứ không bị thương, vì vậy Lục Tinh Tuyết mới dám đẩy cô ta xuống.

“Chị ơi!”

Chương 1337: 1337: X Cô Ta Còn Sống

Lúc này, Lục Tinh Tuyết không thèm để ý gì nữa, chỉ muốn gọi Dương Thanh tỉnh lại trong cơn cuồng bạo.

Cô ta chạy tới trước mặt anh, ôm chặt anh, ánh mắt không hề e ngại mà ngập tràn hạnh phúc.

Dường như được nhào vào lòng anh, dù có phải chết cô ta cũng không sợ.

"Đi ra!"

Dương Thanh đột nhiên bị Lục Tinh Tuyết ôm lấy, lập tức gầm lên.

"Em không đi! Không đi!"

Lục Tinh Tuyết bật khóc nói: "Em chỉ muốn anh tỉnh táo lại.

Nhất định anh sẽ kiên trì được, nếu đến cả anh cũng không tin chính mình sao có thể đấu tranh với tâm ma?"

Hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu, nhìn Lục Tinh Tuyết như đang nhìn kẻ địch, có gì đó thôi thúc anh giết người con gái đang ôm chặt mình.

Đồng thời, trong đầu lại có giọng nói khác, cô gái này vô tội, không thể giết được.

Nếu anh giết cô ta, đời này sẽ không làm lại được nữa.

"A a a…"

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn trời hét lớn.

Sau khi bị Lục Tinh Tuyết ôm lấy, anh không hề chuyển biến tốt, ngược lại càng thêm nóng nảy, muốn xé nát cô ta thành từng mảnh.

"Cút! Cút ra cho tôi!"

Dương Thanh bỗng dùng sức.

Lục Tinh Tuyết phun máu nhuộm đỏ vạt áo, cơ thể rơi thẳng xuống núi như đóa hoa hồng lụi tàn.

Phía trước Ninh Sơn được người ta san bằng nhưng phía sau lại là vách núi dựng đứng cao chót vót.

Nếu rơi từ phía sau sẽ đáp thẳng xuống đường quốc lộ từ độ cao vài trăm mét.

Mà Lục Tinh Tuyết đang rơi xuống từ phía sau Ninh Sơn.

"Vĩnh biệt anh…"
Cô ta như một chiếc lá yếu ớt rơi tự do.

Đúng lúc này, trái tim Dương Thanh chợt quặn thắt như sắp mất đi thứ gì đó vô cùng quý giá.

"Đừng! Đừng mà!"
Rốt cuộc anh cũng khôi phục lại lý trí, đỏ bừng mắt nhìn Lục Tinh Tuyết đang chậm rãi rơi xuống.

"Tinh Tuyết!"
Anh gào lên, không hề do dự nhảy bổ xuống về phía Lục Tinh Tuyết.

Từ lúc rơi khỏi đỉnh núi, Lục Tinh Tuyết đã nhắm chặt mắt, hai hàng nước mắt chảy dài cùng cô ta rơi xuống vực sâu.

Lúc Dương Thanh nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn đã hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt kiên định.

Tốc độ rơi của anh cực kỳ khủng bố, ngày càng tới gần Lục Tinh Tuyết.

Mười mét!
Năm mét!
…
Một mét!
Ngay khi cơ thể của anh và Lục Tinh Tuyết ngang bằng, anh bỗng ôm chặt cô ta vào lòng.

Lục Tinh Tuyết đang rơi tự do bất thình lình bị ôm, lập tức bừng tỉnh.

Cô ta mở mắt ra, trông thấy một gương mặt quen thuộc đang dịu dàng nhìn mình.

"Anh… anh!"
Lục Tinh Tuyết mừng rỡ hỏi: "Em đang nằm mơ sao? Hay

là em đã xuyên tới một thế giới song song khác, nơi có thể có được anh rồi?”

“Tinh Tuyết, ôm chặt anh!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Lúc này, hai người chỉ cách chân núi hơn một trăm mét, sắp rơi xuống đất.

Dù Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh nhưng rơi từ đỉnh núi cao mấy trăm mét xuống, không chết cũng phải bị thương nặng.

Lục Tinh Tuyết vô thức ôm chặt anh.

Khi cô ta cúi đầu nhìn xuống, thấy mặt đất cách mình ngày càng cần liền sợ chết khiếp.

“Anh!”

Bấy giờ cô ta mới ý thức được, không phải bản thân xuyên sang thế giới khác, mà là Dương Thanh cũng nhảy xuống với mình.

“Sao anh lại ngốc như vậy?”

Lục Tinh Tuyết đỏ mắt nói.

Cô ta vốn không ôm hi vọng sống sót, trong lòng chỉ có áy náy.

Nếu không vì cô ta tùy hứng, có lẽ Dương Thanh vẫn còn cơ hội sống.

Nhưng bây giờ, anh đã nhảy theo cô ta.

Rơi xuống từ đỉnh Ninh Sơn cao mấy trăm mét chỉ có một con đường chết.

Dương Thanh không còn tâm trạng để ý tới cô ta, trông thấy mặt đất ngày càng gần bèn tìm kiếm một điểm mượn lực trên vách núi đá.

Nhưng vách núi quá trống rỗng, không có lấy một gốc cây nào.

Anh vẫn có thể sống sót sau khi nhảy từ đỉnh núi cao như vậy, nhưng Lục Tinh Tuyết chắc chắn sẽ chết!

Lục Tinh Tuyết bị anh đánh rơi xuống, không thể để cô ta chết được, nếu không anh sẽ phải hối hận cả đời.

"Ôm chặt anh!"
Dương Thanh hét ầm lên.

Không cần anh nhắc nhở, Lục Tinh Tuyết vẫn luôn ôm chặt lấy anh.

Trong giây phút ngàn cân seo sợi tóc, Dương Thanh bỗng tóm lấy một tảng đá lớn ở bên cạnh.

"Uỳnh!"
Lực rơi khủng khiếp khiến tay anh như sắp đứt ra.

Tảng đá lập tức nứt vỡ, hai người tiếp tục rơi xuống.

May thay, nhờ tóm lấy tảng đá kia, tốc độ rơi của hai người đã giảm mạnh.

Lúc này, bọn họ chỉ cách đường cái dưới chân núi chừng năm, sáu mét.

"Tinh Tuyết, ôm chặt anh!"
Dương Thanh lại lên tiếng nhắc nhở.

Ở dưới không còn chỗ nào để mượn lực, anh chỉ có thể mạnh mẽ đáp xuống đất.

Lục Tinh Tuyết ôm chặt Dương Thanh, hai mắt nhắm nghiền, hoảng sợ chờ đợi nguy hiểm ập tới.

"Ầm!"
Giây phút rơi xuống đất, Dương Thanh đã chuẩn bị tốt từ trước, hai chân bỗng cong lại dùng hết sức bật ra xa.

Anh ôm Lục Tinh Tuyết lăn mấy chục vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Lục Tinh Tuyết bị va chạm nặng nề, đã ngất xỉu.

Dù sao cô ta cũng chỉ là người bình thường, ngã từ đỉnh núi cao mấy trăm mét, được Dương Thanh bảo vệ, giữ được mạng đã quá may mắn rồi, ngất xỉu cũng là chuyện bình thường.

Dương Thanh nằm trên mặt đất, hít thở dồn dập, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm.

“May mà vẫn còn sống!”
Một lúc lâu sau, anh tự lẩm bẩm.

“Tinh Tuyết!”
Bấy giờ anh mới lo lắng kiểm tra cho Lục Tinh Tuyết.

Cô ta vốn bị thương lúc anh nổi điên, khi rơi xuống đất lại phải chịu áp lực cực lớn, trông vô cùng thê thảm.

Rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Một tiếng sau ở bệnh viện nhân dân Ninh Châu, Lục Tinh Tuyết nằm trong một phòng bệnh VIP, chân trái bó bột.

Dương Thanh ngồi cạnh giường, áy náy nhìn cô ta.

Cô ta bị gãy một chân, may mà vẫn có thể hồi phục, cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Nói cách khác, Lục Tinh Tuyết rơi khỏi đỉnh núi cao mấy trăm mét nhưng chỉ ngã gãy chân.

“Chị họ!”
Đúng lúc này, Mục Thiên Thiên chạy vọt vào, khóc nức nở nhìn Lục Tinh Tuyết đang nằm trên giường bệnh.

Chẳng mấy chốc, Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên cũng tới.

“Cậu Thanh, cậu có sao không?”
Hai người kinh ngạc nhìn Dương Thanh chằng chịt vết thương trên người.

Không ai biết anh vừa mới nhảy xuống đỉnh núi.

Cũng không ai biết anh vừa phải chịu áp lực khổng lồ.

Dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rơi từ độ cao như vậy, sợ là cũng mất mạng tại chỗ.

May mà Dương Thanh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, lúc gần ngã xuống đất lại tóm được một tảng đá lớn làm giảm lực rơi.

Nếu không, dù anh sống sót được, Lục Tinh Tuyết cũng phải chết.

“Chăm sóc Tinh Tuyết cho tốt!”
Dứt lời, anh lập tức quay người rời đi.

Chương 1338: 1338: X Mất Liên Lạc Toàn Bộ

“Cậu Thanh, cậu ấy không sao thật đấy chứ?”
Sau khi Dương Thanh rời khỏi một lúc lâu, Lục Xuyên mới kinh ngạc hỏi Lục Nguyên Thông.

Lúc bọn họ chạy tới đã nhìn thấy toàn thân Dương Thanh dày đặc vết thương, trông rất thê thảm.

Lục Nguyên Thông lắc đầu, trầm giọng nói: “Thực lực của cậu ấy sâu không lường được, chút thương tích này chẳng là gì đâu”.

Dương Thanh ra khỏi bệnh viện, đi tới Ninh Sơn.

Vừa rồi lúc anh nhảy khỏi đỉnh núi theo Lục Tinh Tuyết, nội tâm đang điên cuồng của anh đột nhiên khôi phục bình tĩnh.

Anh biết rõ trước khi rơi xuống, anh chỉ giữ lại được một tia lý trí, nhưng không thể dễ dàng tỉnh táo như vậy được.

Có thể nói đây là lần đầu tiên anh tỉnh lại nhanh nhất sau khi lên cơn cuồng bạo.

Dương Thanh đứng trên đỉnh Ninh Sơn, nhìn xuống chân núi, trong lòng bình tĩnh.

Anh nhắm mắt, nhớ lại lúc anh nổi giận đến phát điên.

Anh đã tha cho Long Huy Hoàng một mạng, nhưng trước khi đi ông ta lại ra tay với Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên.

Long Huy Hoàng dùng hai cô gái vô tội này để uy hiếp Dương Thanh, ép anh quỳ xuống tự phế võ công.

“Ông muốn chết hả?”
Dương Thanh đã hoàn toàn chìm đắm trong cơn giận dữ, trong đầu ngập tràn cảnh tượng vừa xảy ra.

Bản thân anh cũng không ý thức được, chỉ mới nhớ lại mà hai mắt đã đỏ bừng, cơn giận sôi trào, uy lực khủng bố lan tràn

ra ngoài.

"Sau hôm ngay, Hoàng tộc họ Long không còn tồn tại ở Chiêu Châu nữa!"

Dương Thanh nghiến răng nói.

Trong lúc đó, một cơn đau mãnh liệt ập tới như muốn làm nổ tung đầu anh.

"A a a…"

Anh ngửa mặt lên trời hét lớn, cả người tựa như Tu La đến từ địa ngục.

"Chính là lúc này!"

Dương Thanh cố nén nỗi đau trong đầu, bỗng nhảy từ đỉnh Ninh Sơn xuống.

Anh để cơ thể rơi tự do như không hề cảm giác được gì, tiếng gió ào ào bên tai như đang nằm trên một con thuyền lá lênh đênh trên mặt biển mênh mông.

Dần dà, sắc đỏ trong mắt anh dần biến mất.

Khí tức cuồng bạo đột nhiên biến mất như thủy triều rút xuống.

"Không xong rồi!"

Dương Thanh bỗng bừng tỉnh, phát hiện mình sắp rơi xuống đất.

Không có Lục Tinh Tuyết, một mình anh dễ ứng phó hơn nhiều.

Anh nhìn thấy chân mình sắp chạm tới một tảng đá lớn.

"Đến lúc rồi!"

Dương Thanh bỗng dùng sức đá mạnh xuống.

Sức mạnh khủng bố khiến một góc của tảng đá vỡ vụn.

Cơ thể của Dương Thanh vẫn trên đà rơi xuống.

Nhưng cú đá vừa rồi đã khiến tốc độ rơi của anh giảm đi rất nhiều.

"Uỳnh!"

Mấy giây sau, hai chân anh chạm đất.

Mặt đất lõm xuống hình dấu chân rõ rệt.

Dương Thanh lại như không có việc gì, hai đùi run rẩy.

"Mình thành công rồi!"
Dương Thanh lập tức mừng rỡ.

Anh chợt phát hiện mình đã có thể tự do khống chế, tùy ý cuồng bạo hay bình tĩnh lại.

Anh không biết tại sao lại như vậy, nhưng lại biết sau khi rơi vào trạng thái cuồng bạo, chỉ cần rơi tự do xuống trong bốn năm giây, anh sẽ khôi phục lại bình tĩnh.

Mặc dù trạng thái cuồng bạo khiến anh rất đau đớn, áp lực đè nặng nhưng anh lại có thể phát huy thực lực vượt xa cảnh giới võ thuật của mình.

Với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh hiện giờ, nếu anh rơi vào trạng thái cuồng bạo sẽ không cần sợ cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh nữa, thậm chí còn có thể lấy mạng đối phương.

Từ khi đột phá Siêu Phàm Cảnh, chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ cũng rất lớn, dù là thiên tài võ thuật cũng khó có thể khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng khi Dương Thanh cuồng bạo lại làm được chuyện này.

Ngay sau đó, anh lại leo lên đỉnh Ninh Sơn, cố gắng ép mình rơi vào trạng thái cuồng bạo rồi lại nhảy khỏi đỉnh núi.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, anh đã có thể lập tức lấy lại bình tĩnh.

Nói đúng hơn, tính từ lúc nhảy xuống vách núi, đến giây thứ tư là anh có thể bình tĩnh lại rồi.

Cũng có nghĩa là, nếu sau này gặp phải đối thủ mạnh hơn, chỉ cần nghĩ cách khiến mình rơi vào trạng thái cuồng bạo, anh sẽ đánh ra được thực lực của Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Còn muốn khôi phục bình tĩnh thì chỉ cần tìm nơi cao nhảy xuống, bốn giây là đủ.

Chỉ là không thể lúc nào chiến đấu cũng có sẵn nơi cao để anh rơi tự do bốn giây.

Nói cách khác, anh phải tìm một nơi cao gần bốn mươi mét để nhảy xuống.

"Mình có thể tưởng tượng để kích hoạt trạng thái cuồng bạo, có khi nào cũng có thể tưởng tượng mình đang nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn để giải trừ trạng thái này không nhỉ?"

Dương Thanh lẩm bẩm: "Cứ thử là biết!"

Nói làm liền làm, có kinh nghiệm từ lần trước nên Dương Thanh nhanh chóng kích hoạt được trạng thái cuồng bạo.

Ngay sau đó, anh lại bắt đầu tưởng tượng bản thân đang nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn, cảm giác rơi tự do rất thật.

Lần đầu thất bại!

Anh lại bắt đầu thử lần thứ hai!

Lần thứ hai cũng nhanh chóng thất bại!

Tiếp tục!

Lần thứ ba lại thất bại!

Không ngừng tiếp tục!

Mãi đến lần thứ tám, rốt cuộc anh cũng có thể khôi phục bình tĩnh sau ba mươi bảy giây!

"Thành công rồi!"

Dương Thanh kích động hô lên.

Anh vốn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, biết rõ muốn dùng thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đánh bại cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh khó khăn như thế nào.

Chỉ cần anh rơi vào trạng thái cuồng bạo là có thể bộc phát sức mạnh tương đương Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Tuy anh phải mất ba mươi bảy giây mới giải trừ được trạng thái cuồng bạo nhưng ít nhất cũng chứng tỏ, con đường anh chọn đã đúng.

Chỉ cần tiếp tục rèn luyện, có lẽ sau này còn có thể rút ngắn thời gian giải trừ cuồng bạo xuống ba bốn giây.

Ngay khi Dương Thanh đang chuyên tâm nghiên cứu cách khống chế cảm xúc, kích hoạt và giải trừ trạng thái cuồng bạo

thì ở Hoàng tộc họ Diệp xa xôi.

"Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long đã đến Ninh Châu ba tiếng rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì?"

Diệp Hoàng ngồi trên ngai vàng trong điện Diệp Hoàng, lạnh lùng chất vấn.

"Ông nội chờ cháu liên hệ với bọn họ!"

Một người trẻ tuổi đứng dưới ngai vàng cuống quýt đáp.

.

Chương 1339: 1339: Gia Tộc Chống Lưng

“Cháu nói gì?”
Diệp Hoàng giật mình, cả giận quát: “Mất liên lạc? Sao lại mất liên lạc?”
“Không phải cháu nói chỉ cần liên thủ với Hoàng tộc họ Long thì nhất định sẽ giết được thằng nhóc kia sao?”
Thấy Diệp Hoàng nổi giận, Diệp Xung sợ run người, lập tức quỳ rạp xuống, hoảng loạn nói: “Cháu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ông đừng lo, cháu sẽ liên lạc với Hoàng tộc họ Long ngay”.

“Hừ!”
Diệp Hoàng hừ lạnh nói: “Lần này Hoàng tộc họ Diệp phái ra sáu cao thủ Thần Cảnh, trong đó còn có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nếu bọn họ gặp chuyện bất trắc, cháu có mười cái mạng cũng không đền nổi đâu!”
Nghe vậy, Diệp Xung lại càng sợ hãi, không dám chậm trễ vội vàng gọi điện cho Hoàng tộc họ Long.

Đối phương nhanh chóng bắt máy.

Diệp Xung cuống quýt hỏi: “Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đều mất liên lạc hết rồi.

Các người thì sao?”
“Người của Hoàng tộc họ Diệp cũng mất liên lạc rồi à?”
Đối phương ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Ông ta đang định gọi cho Diệp Xung, nào ngờ anh ta liên hệ mình trước, trong lòng ngập tràn lo sợ.

Một Hoàng tộc chỉ có mười mấy cao thủ Thần Cảnh.

Lần này để đối phó Dương Thanh, mỗi nhà bọn họ đều phái ra sáu cao thủ Thần Cảnh.

Số lượng này đã chiếm một nửa cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc rồi.

Thế mà bây giờ, cả mười hai cao thủ Thần Cảnh đều mất liên lạc.

Điều này có nghĩa là gì?
Một người mất liên lạc thì không nói làm gì, đằng này mười hai người đều vậy, chỉ có thể chứng tỏ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!
Diệp Xung không biết mình cúp máy bằng cách nào, mãi đến khi Diệp Hoàng chất vấn mới lấy lại tinh thần.

"Ông nội, xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!"
Diệp Xung hốt hoảng kêu lên: "Sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long cũng mất liên lạc rồi!"
Ầm!
Khí thế khủng bố trên người Diệp Hoàng càn quét khắp nơi.

"Bịch!"
Diệp Xung bị luồng khí thế này đẩy lùi mười mét, phun máu bay ngược ra ngoài.

"Mày nói gì?"
Thoắt cái, Diệp Hoàng xông tới trước mặt Diệp Xung, bóp cổ anh ta hét lớn: "Mày nói mười hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, gồm cả hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đều gặp chuyện sao?"
"Sao có thể như vậy được? Đội quân này tương đương với sức chiến đấu mạnh nhất của một Hoàng tộc, dù là cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng chưa chắc có thể chống đỡ nổi.

Sao bọn họ lại gặp chuyện được?"
Hoàng tộc có thể áp đảo các gia tộc khác cũng bởi có nhiều cao thủ Thần Cảnh.

Nhưng có nhiều đến đâu thì mỗi Hoàng tộc cũng chỉ có mười mấy người như thế.

Vậy mà giờ đây, Hoàng tộc họ Diệp tổn thất đến sáu cao thủ Thần Cảnh.

Diệp Hoàng đang cực kỳ tức giận.

“Xin bố bớt giận!”
Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên hớt hải chạy vào, quỳ dưới chân Diệp Hoàng đau khổ cầu xin: “Diệp Xung cũng vì muốn giảm bớt uy hiếp cho Hoàng tộc họ Diệp mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy”.

“Xin bố nể tình thằng bé một lòng vì gia tộc, tha cho nó một mạng!”
Ông ta là bố của Diệp Xung, Diệp Kiến An.

Diệp Kiến An thấy Diệp Hoàng định lấy mạng Diệp Xung liền sợ chết khiếp.

“Bịch!”
Diệp Hoàng tiện tay vung lên, Diệp Xung bay thẳng ra ngoài, nặng nề đâm vào một cột đá trong Hoàng điện, phun ra một ngụm máu.

Dù bị thương nặng nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

“Cảm ơn bố! Cảm ơn bố!”
Diệp Kiến An vội vàng cảm ơn, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Điều tra xem sáu cao thủ Thần Cảnh kia đã gặp phải chuyện gì cho tôi.

Trong vòng nửa tiếng phải báo cho tôi biết bọn họ còn sống hay đã chết!”
Diệp Hoàng lạnh lùng ra lệnh rồi quay người rời đi.

Diệp Kiến An vội vàng đáp: “Vâng!”
Ở Hoàng tộc họ Long, Long Khoa cũng bị Long Hoàng đánh tơi bời.

Lần này quả thực là tai họa với cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp.

Nếu cao thủ Thần Cảnh được bọn họ phái ra đều bị giết hại thì đây sẽ là đòn trí mạng.

Bốn Hoàng tộc Chiêu Châu có thể hòa bình chung sống suốt bao năm nay cũng là vì thực lực của bọn họ tương đương nhau.

Tuy vậy, bọn họ vẫn âm thầm tranh đấu, chỉ cần có lòng tin tất thắng sẽ không ngại đối đầu với Hoàng tộc khác.

Hiện giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều tổn thất mất một nửa cao thủ đỉnh cao.

Đây chính là cơ hội tốt nhất của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Nghĩ tới đây, Long Hoàng lập tức liên lạc với Diệp Hoàng.

"Sao ông lại gọi cho tôi?"
Diệp Hoàng bắt máy, tỏ vẻ bình tĩnh hỏi.

Long Hoàng trầm giọng nói: "Không cần nói mấy lời giả dối, tôi vào thẳng vấn đề đây.

Rất có thể mười hai cao thủ Thần Cảnh hai Hoàng tộc chúng ta phái ra lần này đều bị diệt rồi".

"Ông cũng biết chuyện này sẽ gây ra tai họa lớn thế nào với chúng ta".

"Chúng ta nhất định phải liên thủ, nếu không sẽ bị Hoàng tộc khác chiếm đoạt!"
Nghe thấy thế, Diệp Hoàng cũng lạnh giọng đáp: "Ông nói không sai, bây giờ chỉ có liên thủ chúng ta mới có cơ hội giữ mình".

"Nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì của những người được phái đi, có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế!"
Long Hoàng cười lạnh: "Xoay chuyển tình thế? Tôi nói cho ông biết, đây là hi vọng xa vời.

Chắc ông đã nghe nói rồi nhỉ? Trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần trước, Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh".

"Lần này hai Hoàng tộc chúng ta liên thủ ám sát cậu ta, nhưng hiện giờ cả mười hai người đều mất liên lạc.

Chẳng lẽ ông vẫn còn ôm hi vọng sao?"
Diệp Hoàng nghẹn họng, đương nhiên cũng biết chuyện này.

"Ông cũng nói lần trước Dương Thanh đã có thực lực Siêu Phàm Cảnh, bây giờ hai nhà chúng ta liên thủ đi giết cậu ta,

liệu cậu ta có chạy tới nhà chúng ta không?”
Sau một lúc im lặng, Diệp Hoàng đột nhiên hỏi.

Đây cũng là điều khiến Long Hoàng lo lắng nhất.

Với thực lực hiện giờ của bọn họ, một khi Dương Thanh tìm tới, bọn họ hoàn toàn không có sức chống đỡ.

“Có lẽ chúng ta liên thủ cũng không thể đối phó Dương Thanh.

Vậy thì chúng ta chỉ có thể nhờ gia tộc chống lưng giúp đỡ”.

Long Hoàng bỗng lên tiếng.

“Cái gì? Ông định nhờ gia tộc chống lưng của ông trợ giúp sao?”
Diệp Hoàng sợ hãi hỏi: “Ông điên rồi à?”
“Ông có biết gia tộc chống lưng lộ diện có ý nghĩa gì không?’

Long Hoàng cười lạnh: “Nếu không nhờ bọn họ, hai chúng ta còn phần thắng sao?”
“Nhưng mà…”
Diệp Hoàng chưa nói hết câu đã bị Long Hoàng chen ngang:
“Đừng nhưng nhị gì nữa.

Tôi chỉ không muốn Hoàng tộc họ Long bị hủy diệt, lựa chọn cách tốt nhất thôi.

Lỡ cậu ta tìm tới Hoàng tộc họ Long thì sao?”
Diệp Hoàng im lặng hồi lâu, rốt cuộc nói: “Vậy thì tôi đành phải nhờ gia tộc chống lưng trợ giúp.

Không ngờ suốt trăm năm nay không cần nhờ tới bọn họ, lần này lại bị một thằng ranh chưa đầy ba mươi tuổi dồn ép đến nước này”.

Chương 1340: 1340: Bí Mật Của Hoàng Tộc

Long Hoàng đang ngồi trên ngai vàng trong điện Long Hoàng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Long Khoa quỳ ở dưới, nơm nớp lo sợ nói: “Con xin lỗi bố, con đã cố hết sức nhưng vẫn không thể tìm được tung tích của các cao thủ kia”.

“Thế nên có thể xác định bọn họ đã bị giết đúng không?”
Long Hoàng lạnh giọng chất vấn.

Long Khoa không dám đáp lại, nhưng vẫn phải gật đầu.

Nào ngờ Long Hoàng không hề đánh ông ta, chỉ thở dài nói:
“Không ngờ Hoàng tộc họ Long lại bị dồn tới bước này, thật hổ thẹn với tổ tiên!”
Long Khoa áy náy nói: “Tất cả đều là lỗi của con.

Nếu con không khăng khăng đòi lấy mạng Dương Thanh, chúng ta đã không bị tổn thất lớn như vậy”.

“Con xin lấy cái chết để tạ tội, xin bố cho phép!”
Long Hoàng lạnh nhạt nhìn ông ta: “Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì?”
“Nếu mười hai cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều chết dưới tay Dương Thanh, chắc chắn cậu ta đã khôi phục toàn bộ sức mạnh”.

“Cậu ta nhất định sẽ tìm tới Hoàng tộc họ Long chúng ta.

Đến lúc đó dù có dồn hết sức lực, chúng ta cũng không đấu lại được cậu ta!”
Long Khoa càng nghĩ càng thấy sợ.

Nghĩ tới Dương Thanh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, ông ta bất giác run rẩy.

Bây giờ, Long Hoàng mạnh nhất Hoàng tộc họ Long cũng chỉ được xem là bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng Dương Thanh lại là cao thủ Siêu Phàm Cảnh hàng thật giá thật!
Ông ta nghe nói nửa tháng trước, Dương Thanh giao đấu với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa ở đỉnh Ninh Sơn.

Nếu hiện giờ Dương Thanh vẫn còn sống, tức là anh có thể sống sót dưới tay cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

"Chúng ta chỉ có thể cầu xin bọn họ giúp đỡ thôi".

Long Hoàng bỗng thở dài.

"Bọn họ?"
Long Khoa nghi hoặc hỏi: "Phụ hoàng, người nói bọn họ là ai?"
Long Hoàng nhìn chằm chằm ông ta, trầm giọng nói: "Bố đã bồi dưỡng con thành người thừa kế, con chính là Long Hoàng tương lai, cũng nên biết một số chuyện rồi".

Long Khoa kinh ngạc, không lẽ Long Hoàng vẫn còn bí mật gì đó chưa nói cho ông ta biết sao?.

truyện xuyên nhanh
Mà bí mật này còn có thể giúp Hoàng tộc họ Long đối phó Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh nữa sao?
Nhưng quan trọng là, Long Hoàng vừa nói lão ta đang bồi dưỡng ông ta như người thừa kế, còn nói ông ta là Long Hoàng tương lai.

Chẳng lẽ lần này ông ta gây chuyện lớn như vậy, Long Hoàng cũng không có ý định trừng phạt sao?
"Cảm ơn phụ hoàng!"
Long Khoa vội vàng cảm ơn.

Trong mắt Long Hoàng hiện lên vẻ không nỡ, nhưng vẫn nói ra: "Con biết tại sao bốn Hoàng tộc có thể đứng vững không gục ngã, còn có thể kéo xa chênh lệch với Vương tộc không?"

"Con phải hiểu trăm năm trước có chín Hoàng tộc, dù năm Hoàng tộc bị hạ cấp thành Vương tộc nhưng cũng không thể bị bốn Hoàng tộc còn lại bỏ xa như vậy được".

Long Khoa lắc đầu đáp: “Xin phụ hoàng giảng giải!”
“Bởi vì trăm năm trước, người kia ở Yến Đô dựa vào sức mình đánh bại năm Hoàng tộc liên thủ chiếm đoạt Yến Đô.

Sau khi bọn họ bị hạ cấp thành Vương tộc, có các cao thủ thần bí tìm tới bốn Hoàng tộc còn lại”.

“Khi đó, ông nội con đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng lại không thể chống đỡ nổi cao thủ thần bí kia”.

“Đối phương chỉ dùng một đòn đã đánh bại ông ấy!”

Long Khoa giật mình kinh hãi: “Một đòn đánh bại cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong? Vậy thì thực lực của đối phương ít nhất cũng phải là bán bộ Siêu Phàm Cảnh”.

Long Hoàng gật đầu đáp: “Nhưng ông nội con nói thực lực của người kia ít nhất phải là Siêu Phàm Nhất Cảnh!”
“Ôi!”
Long Khoa hít sâu một hơi, cả kinh nói: “Người kia chủ động tìm tới Hoàng tộc họ Long, còn đánh bại ông nội, chắc chắn là có chuyện gì phải không?”
“Phải!”
Long Hoàng gật đầu: “Ông ta muốn chúng ta trở thành một nhánh của bọn họ, cứ cách mười năm sẽ phái cao thủ tới Hoàng tộc họ Long lựa chọn những cao thủ trẻ tuổi có thiên phú xuất chúng”.

“Ai lọt vào mắt bọn họ đều sẽ bị đưa tới gia tộc bọn họ”.

Long Khoa bỗng nghĩ tới điều gì đó, kinh ngạc thốt lên: “Con nhớ ra rồi, cách mười năm lại có người tới Hoàng tộc họ Long quan sát thế hệ trẻ thi võ”.

“Con nhớ ba mươi năm trước, anh ruột của con là Long Dược đã biến mất sau một cuộc đấu võ.

Lúc đó bố nói anh ấy chết rồi”.

Long Khoa ngạc nhiên nhìn Long Hoàng: “Có phải anh ấy chưa chết, mà là có thiên phú võ thuật xuất chúng nên bị những người kia đưa đi rồi không?”
Long Hoàng cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Không sai,

mấy chục năm nay, Long Dược là dòng chính duy nhất bị bọn họ đưa đi".

"Tính ra bây giờ nó cũng đã 55 tuổi rồi!"
"Không biết thực lực đã mạnh tới mức nào".

Trong mắt Long Hoàng chất chứa tưởng niệm.

Long Khoa kinh ngạc hồi lâu mới lấy lại tinh thần: "Bố định tìm anh ấy về sao?"
Long Hoàng gật đầu, ánh mắt nhìn Long Khoa hiện lên vẻ áy náy: "Nếu bố nhớ không lầm, Long Dược rất quan tâm đến con đúng không?"
Long Khoa gật đầu, vẻ mặt nhớ mong: "Anh ấy rất tốt với con, thà bị thương cũng không cho phép kẻ nào làm hại đến con".

Ông ta và Long Dược là anh em ruột cùng một mẹ sinh ra.

Long Hoàng có rất nhiều phụ nữ, cũng có nhiều con cái, nhưng hai anh em cùng mẹ có rất ít.

Năm đó nghe tin Long Dược chết, Long Khoa đã đau buồn rất lâu.

Không ngờ Long Dược chưa chết, còn bị đưa tới gia tộc kia.

"Nhưng phụ hoàng cũng đã nói, năm đó gia tộc kia coi trọng thiên phú võ thuật của anh Dược nên mới đưa anh ấy đi, còn không cho người khác biết.

Chắc chắn bọn họ không muốn anh ấy có liên hệ gì với Hoàng tộc chúng ta nữa".

"Sao bọn họ có thể để bố gặp được anh ấy?"
"Dù có gặp được, sao có thể thả anh ấy trở về?"
Long Khoa bỗng nhiên hỏi.

Long Hoàng híp mắt lại: "Con nghĩ nếu anh con biết con bị Dương Thanh giết, nó có trở về không?"
"Nếu vậy, chắc chắn anh ấy sẽ quay về trả thù cho con!"
Long Khoa ngạo nghễ nói, rất có lòng tin với anh trai.

Nhưng ngay sau đó, ông ta đột nhiên nghĩ tới một khả năng, lập tức hoảng hốt nhìn Long Hoàng: "Ý của phụ hoàng là sao?".

Chương 1341: 1341: Sắp Rời Đi

Long Khoa thật sự lo sợ, ông ta biết bố của mình muốn làm gì rồi.

“Phụ hoàng, người muốn giết con sao?”
Ông ta khó tin hỏi Long Hoàng.

Long Hoàng không lên tiếng, nhưng lúc nhìn Long Khoa trong mắt lóe lên tia đau lòng.

Một lúc lâu, Long Hoàng mới nói: “Bởi vì lần này con đã gây ra tổn thất khổng lồ cho Hoàng tộc họ Long, phụ hoàng cũng không muốn làm như vậy nhưng cũng không còn cách nào khác”.

“Chắc con cũng hiểu cho bố phải không?”
Long Hoàng dứt lời, bỗng đi về phía Long Khoa.

Mặc dù Long Khoa đã đoán được khả năng này nhưng khi nghe được chính miệng Long Hoàng thừa nhận, ông ta vẫn không cách nào chấp nhận được sự thật này.

“Không!”
Long Khoa khó tin vừa lùi về sau vừa hét lên: “Phụ hoàng, cũng là phụ hoàng cho phép nên con mới sai sáu cao thủ Thần Cảnh đến Ninh Châu giết Dương Thanh mà”.

“Điều này chứng tỏ phụ hoàng cũng muốn liên thủ với Hoàng tộc họ Diệp giết chết Dương Thanh, bây giờ xảy ra chuyện tại sao lại đổ hết tội lỗi lên đầu con chứ?”
“Con không cam lòng, không cam lòng!”
Trong lúc Long Khoa còn đang la hét thì Long Hoàng đã ép ông ta đến sát góc tường, khiến ông ta không còn đường lui.

“Con trai, con phải nhớ kỹ con là người thừa kế của Hoàng tộc họ Long cho nên phải chuẩn bị tâm lý hy sinh vì gia tộc bất cứ lúc nào”.

Sắc mặt Long Hoàng nặng nề nói: “Con hãy yên tâm ra đi, bố sẽ để con ra đi rất nhanh, hơn nữa bố hứa với con sẽ đối xử thật tốt với người nhà của con”.

Trong trí nhớ của Long Khoa, đây vẫn là lần đầu tiên Long Hoàng gọi ông ta là con trai trìu mến đến thế.

Hai mắt Long Khoa đỏ ngầu nhìn chằm chằm Long Hoàng: "Con có thể đi cầu xin anh trai, tuy đã hơn ba mươi năm không gặp nhưng dù sao chúng con cũng là cùng một mẹ sinh ra, con là người em trai mà anh ấy thương nhất.

Chỉ cần con cầu xin, anh ấy nhất định sẽ giúp con giải quyết Dương Thanh".

Long Hoàng lắc đầu: "Năm đó, lúc nó bị gia tộc kia dẫn đi, gia tộc kia đã nói trừ khi liên quan đến mạng sống, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không cho Long Dược gặp lại chúng ta".

"Đừng nói là con, dù là bố cũng không thể gặp được Long Dược".

"Bởi vì con là đứa em trai mà nó thương yêu nhất vì vậy chỉ khi nào con chết nó mới có thể trở về trả thù cho con".

Long Khoa chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, ngồi phịch xuống đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Long Khoa biết hôm nay chính là ngày tàn của mình.

Chỉ là ông ta chưa từng nghĩ sẽ chết trong tay bố mình.

"Bố, con không muốn chết! Con không muốn chết!"
Long Khoa bỗng nhiên quỳ dưới chân Long Hoàng, khóc lóc cầu khẩn nói: "Phụ hoàng, con không cần gì hết, chỉ cần cái mạng này thôi.

Con là máu mủ ruột thịt của bố đấy, sao bố nỡ lòng nào giết con chứ?"
"Phụ hoàng, xin người đừng giết con, chắc chắn vẫn còn cách khác để anh trai trở về mà".

"Chỉ cần liên lạc được với anh trai, anh ấy sẽ nhất định trở về, phụ hoàng, cầu xin người đừng giết con, đừng giết con mà!"
Khi Long Hoàng nhìn Long Khoa, vẻ không đành lòng trong mắt càng đậm nhưng chỉ lóe lên rất nhanh rồi biến mất.

Là Long Hoàng, lão ta có rất nhiều phụ nữ, cũng có rất nhiều con cái.

Long Khoa cũng chỉ là một trong những đứa con của lão ta mà thôi.

Đừng nói chỉ một Long Khoa, dù là hai đứa con được cưng chiều như Long Khoa nhưng chỉ cần có thể tránh được tai nạn cho Hoàng tộc họ Long thì lão ta cũng có thể hy sinh bọn họ như thường.

Những gia tộc giàu có đều máu lạnh vô tình, chỉ có quyền thế và lợi ích.

"Con trai, xin lỗi, bố chỉ là bất đắc dĩ mà thôi".

Cuối cùng Long Hoàng lại nói ra một câu, trong lòng bàn tay phải đột nhiên hội tụ một luồng sức mạnh khủng bố sau đó bỗng đánh ra.

"Phụ hoàng, đừng mà…"
"Oành!"
Một đòn đánh trúng đầu Long Khoa khiến ông ta tắt thở tại chỗ.

Nhìn Long Khoa đã chết, trong lòng Long Hoàng nặng trĩu, lão ta ngẩng đầu lên rồi nhắm mắt lại.

Lão ta đã tự tay giết chết con trai ruột của mình.

"Dương Thanh, tao nhất định sẽ khiến mày trả giá đắt, nhất định!"
Một lúc sau, vẻ đau thương trong mắt Long Hoàng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vặn vẹo, dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão ta đổ hết mọi thù hận lên người Dương Thanh.

Lúc này Dương Thanh đang ở trên đỉnh núi Ninh Sơn của Ninh Châu, tiếp tục giày vò bản thân.

Hết lần này đến lần khác dựa vào sự tưởng tượng để bản thân tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng sau đó lại dựa vào tưởng tượng để khôi phục lại bình tĩnh.

Liên tục ba ngày, anh dường như không cảm thấy buồn ngủ, cứ ở mãi trên đỉnh núi Ninh Sơn, thậm chí không ăn một miếng cơm nào.

Cuối cùng, mãi đến ngày thứ ba, lúc hoàng hôn, anh mới ngừng tập luyện.

"Cuối cùng đã rút ngắn thời gian tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng và bình tĩnh lại trong vòng năm giây."
Rốt cuộc trên mặt Dương Thanh cũng lộ ra nụ cười.

Với cảnh giới Siêu Phàm Nhất Cảnh hiện giờ của anh vốn đã có thể bộc phát sức chiến đấu ngang ngửa với Siêu Phàm Nhị Cảnh, nếu tiến vào trạng thái điên cuồng thì sức chiến đấu của anh vẫn có thể tiếp tục tăng lên.

Dù có gặp phải cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh chưa chắc anh đã thua.

"Anh Thanh!"
Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên.

Là Mục Thiên Thiên đến, cô ta cầm hộp cơm cách nhiệt trong tay, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh nói: "Dù là người máy cũng phải nạp nhiên liệu đúng không?"
"Em đến đây tìm anh ba ngày, ba ngày đều mang cơm cho anh thế mà anh không đụng đến một miếng nào".

"Đây là do chị họ bảo em mang tới cho anh, nếu không phải lo lắng cho anh, em chả thèm tới đây đâu!"
Giọng điệu của Thiên Thiên không vui nói: "Nếu hôm nay anh không ăn, sau này em sẽ không bao giờ đưa đồ ăn đến cho anh nữa".

"Cảm ơn!"
Dương Thanh nhận lấy hộp cơm sau đó ăn ngấu nghiến.

Trong ba ngày qua, anh tìm mọi cách để rút ngắn thời gian tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng và phát tiết cơn giận, trong lòng luôn thấy rất huyền ảo, nên anh cũng không để ý đến Mục Thiên Thiên.

Không phải anh không muốn để ý đến cô ta mà là anh không rảnh để ý cô ta.

Lúc này, thấy Dương Thanh nói chuyện với mình, lại còn nhận hộp cơm ăn như hổ đói, Mục Thiên Thiên ngạc nhiên không nói nên lời.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã ăn sạch hộp cơm, sạch đến nỗi không còn sót lại một hạt cơm nào.

“Chắc anh ăn chưa no đâu nhỉ? Em sẽ mang cho anh thêm một phần nữa”.

Mục Thiên Thiên nói xong chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã!”
Dương Thanh gọi Mục Thiên Thiên lại, khẽ mỉm cười nói: “Anh không gặp Tinh Tuyết mấy ngày rồi, anh cũng muốn đi thăm cô ấy”.

Nửa giờ sau, nhà họ Lục.

Trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết, Dương Thanh gặp lại Tinh Tuyết lần nữa.

Một cánh tay của Lục Tinh Tuyết bị bó thạch cao, được quấn bằng băng gạc, treo lên cổ.

Gặp lại Lục Tình Tuyết, trong lòng Dương Thanh hơi khó chịu, mới không gặp ba hôm mà Lục Tinh Tuyết gầy đi hẳn, hai mắt hơi sưng đỏ, rõ ràng cô ta đã khóc rất nhiều.

Dương Thanh biết rất rõ tại sao cô gái ngốc này lại khóc, nên trong lòng càng thêm áy náy.

“Anh Thanh, anh tới rồi!”
Thấy Dương Thanh, Lục Tinh Tuyết kích động reo lên.

Mục Thiên Thiên thấy vậy cũng đau lòng, lăng lẽ rời đi, nhường lại không gian riêng cho hai người.

Dương Thanh gật đầu: “Tinh Tuyết, xin lỗi, ngày đó anh đã mất khống chế”.

Lục Tinh Tuyết vội lắc đầu cười nói: “Anh Thanh, em không cần lời xin lỗi của anh, chỉ cần anh không sao là tốt rồi”.

Cô ta cười rất vui vẻ, những ngày qua cô ta nghĩ đời này sẽ không bao giờ gặp lại Dương Thanhh nữa, không ngờ Dương Thanh lại đến nhà họ Lục tìm cô ta.

Chỉ là hai người ngồi cạnh nhau cũng không biết nói gì chẳng mấy chốc bầu không khí trở nên tẻ nhạt.

Nhưng mà Lục Tinh Tuyết vẫn rất vui, dường như chỉ cần ngồi cạnh người đàn ông này cô ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

.

Chương 1342: 1342: Dương Thanh Ở Đâu

Hôm nay Dương Thanh tới nhà họ Lục tìm Lục Tinh Tuyết, thực ra là để từ biệt.

Anh đã rời Yến Đô một thời gian dài, có rất nhiều chuyện đang chờ anh về để giải quyết.

Ngoài ra, nếu anh còn ở lại đây thì có lẽ sẽ mang đến nhiều tai họa cho nhà họ Lục, cho nên, anh buộc phải rời đi.

"Được!"
Hồi lâu sau, Lục Tinh Tuyết mới gật đầu, chỉ nói một chữ, sắc mặt đầy thương đau.

Dương Thanh không phải kẻ ngốc, anh đã sớm nhận ra tình cảm của Lục Tinh Tuyết dành cho mình, nhưng trong lòng anh đã có một người phụ nữ khác, đời này, trái tim anh không có chỗ cho bất kì ai khác ngoài cô ấy.

"Anh Thanh, có phải anh đã nhớ lại tất cả?"
Lục Tinh Tuyết đột nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu, không giấu giếm gì: "Ba ngày trước, ở đỉnh Ninh Sơn, anh đã nhớ lại tất cả".

"Thì ra là thế, em hiểu rồi!"
Lục Tinh Tuyết gật đầu, tuy miệng vẫn cười nhưng nụ cười lại hết sức gượng gạo.

Khi Dương Thanh còn chưa khôi phục trí nhớ, thái độ của anh đã rất kiên quyết, trừ khi chắc chắn mình chưa kết hôn mới có thể tiếp nhận tình cảm của cô ta.

Nay anh đã khôi phục trí nhớ, toàn bộ ký ức đẹp đẽ cùng vợ mình đã quay về, anh càng không thể nào tiếp nhận cô ta.

"Tinh Tuyết, vừa rồi em định nói gì với anh?"
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lục Tinh Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có gì, chúc anh lên đường bình an, cũng chúc anh cùng chị dâu hạnh phúc mỹ

mãn! Tạm biệt!”
Nói đến đó, mắt cô ta đã ươn ướt, lệ đong đầy trong mắt.

Dương Thanh khe khẽ thở dài, nhìn chăm chú vào Lục Tinh Tuyết một lần cuối: “Trong lòng anh, em mãi mãi là cô em gái của anh, nếu có một ngày em gặp rắc rối, cứ tới tìm anh! Gặp lại sau!”
Dứt lời, Dương Thanh quay đầu rời đi.

Ngay khi Dương Thanh bước ra khỏi biệt thự, Lục Tinh Tuyết không cách nào khống chế được tâm tình nữa, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Nhưng cô ta vẫn cố nén không để mình bật khóc thành tiếng, như sợ Dương Thanh nghe thấy.

Thính lực của Dương Thanh vốn vượt xa người thường, đứng ngoài biệt thự cũng có thể nghe thấy những tiếng nức nở cố nén kia, anh âm thầm thở dài, không do dự nữa, cất bước đi nhanh.

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế Ninh Châu, một chiếc máy bay thương mại từ từ hạ cánh, có một người đàn ông trung niên bước xuống từ cầu thang.

“Tránh đường! Tránh đường mau!”
Đúng lúc này, một gã thanh niên trẻ tuổi ăn mặc tân thời cắm đầu lao xuống.

“Chó ngoan không cản đường, ông cút con mẹ nó ra cho tôi!”
Gã thanh niên kia vừa chuẩn bị lao xuống cầu thang lại bị người đàn ông trung niên chặn lối, bèn vươn tay đẩy ông ta một cái.

Chỉ có điều, hắn ta đã cố tình đẩy mạnh nhưng người đàn ông trung niên kia vẫn không hề dịch chuyển.

Sắc mặt người đàn ông bị xô đẩy nhanh chóng sa sầm xuống: “Ranh con, mày vừa mắng ai là chó đấy?”
“Con mẹ nó, ông biết tôi là ai không? Tôi cứ mắng ông là chó đấy, ông có thể làm gì được tôi?”
Gã thanh niên kia phách lối quát trả: “Tôi chính là người nhà họ Trương ở Ninh Châu này, ông nội tôi là Trương Quỳnh, chủ gia tộc họ Trương đấy, tôi đang vội muốn gặp ông nội tôi, ông

dám làm tôi mất thời gian ở đây, tôi giết chết ông!”
Sắc mặt người đàn ông trung niên càng thêm âm trầm.

Những người xung quanh nghe thấy gã trai trẻ kia nói thế, đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Người này là người nhà họ Trương, tôi nghe nói, chủ gia tộc họ Lý đã bị giết chết, hiện giờ ở Ninh Châu này, nhà họ Trương là có tiếng nói lắm đấy”.

“Chẳng trách tay này dám lớn lối như vậy, ra là có chỗ dựa lớn”.

“Ông kia nghe giọng có vẻ giống người vùng ngoài tới đây, sợ là gặp phiền phức rồi”.

…!
Vào lúc này, người xung quanh đã xôn xao bàn tán.

Người Ninh Châu đều biết, nhà họ Lý và nhà họ Trương là hai gia tộc lớn nhất ở đây, nay người đứng đầu nhà họ Lý đã bị giết, nhà họ Lý nhất định sẽ suy bại.

Như vậy, nhà họ Trương sắp trở thành bá chủ Ninh Châu rồi.

Có điều, bọn họ còn chưa hay biết, ngay cả nhà họ Trương cũng đã lụn bại rồi, Ninh Châu ngày nay, nhà họ Lục mới là bá chủ.

“Cút ngay!”
Gã thanh niên kia giận dữ quát lớn, ngông nghênh tông về phía người đàn ông trung niên.

“Muốn chết à!”
Đáy mắt người đàn ông trung niên thoáng lóe lên một tia sát khí, tay vung lên.

“Bốp!”

Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, ông ta vung một cái tát đánh bay gã thanh niên nhà họ Trương kia ra xa.

Đợi khi mọi người lấy lại tinh thần, người đàn ông trung niên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn một gã thanh niên nhà họ Trương nằm xa xa là minh chứng ông ta vừa ở đây.

"Chết rồi!"
Bỗng có người hoảng sợ thốt lên: "Cái tay thanh niên nhà họ Trương kia chết rồi!"
"Cái gì?"
Mọi người đều kinh hãi nhìn nhau, có người vội vã chạy tới kiểm tra, phát hiện gã thanh niên họ Trương kia đúng là đã chết.

Không ai ngờ được, chỉ là một vụ xung đột nhỏ lại dẫn đến án mạng, mọi người càng không ngờ rằng, người đàn ông từ nơi khác đến ấy lại có thể giết chết một người trẻ tuổi của nhà họ Trương chỉ bằng một cái tát.

"Ninh Châu này, sắp rung chuyển rồi!"
Ai đó cảm khái nói.

Vào lúc này, người đàn ông trung niên kia đã rời khỏi sân bay, lên một chiếc taxi.

"Thưa quý khách, ông muốn đi đâu ạ?"
Tài xế taxi cười hỏi.

"Đến nhà họ Lục".

Người đàn ông trung niên chỉ nói mấy chữ, sau đó nhắm mắt lại.

Người nhà họ Lục không ai hay biết, một đại nạn đang đến gần gia tộc mình.

Lúc này, trong trang viên của nhà họ Lục, rất nhiều đại diện các gia tộc lớn của Ninh Châu đã có mặt tại phòng tiệc.

"Ông chủ Lục, xin chúc mừng!"
"Sau này, nhà họ Lục chính là bá chủ của Ninh Châu, ai dám gây gổ với nhà họ Lục thì trước tiên phải qua cửa ải nhà họ Lý tôi đã!"
…!
Trong phòng tiệc, khách khứa đều ra sức xun xoe nịnh bợ chủ nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông nhìn đám người đứng đầu các gia tộc lớn trước đây chưa từng nể mặt lão bao giờ, nay lại cụp đuôi cun cút nịnh bợ, chỉ thiếu nước quỳ xuống xin liếm giày mình, lão nở nụ cười vui vẻ.

Hôm nay, nhà họ Lục cố ý mời những người đứng đầu các gia tộc lớn của Ninh Châu tới tham dự bữa tiệc này.

Lục Tinh Tuyết không gia nhập bữa tiệc, cô ta vẫn ở lại trong biệt thự của mình, Mục Thiên Thiên ở bên cạnh làm bạn.

"Chị à, chị đừng buồn nữa".

Mục Thiên Thiên kéo tay Lục Tinh Tuyết, đau lòng nhìn cô ta, an ủi: "Chính vì anh ấy là người có tình có nghĩa, chị mới thích anh ấy đến thế, đúng không nào?"
"Cũng bởi anh ấy có tình có nghĩa, cho nên trước khi khôi phục trí nhớ, anh ấy không chịu tiếp nhận tình cảm của chị".

"Nay anh ấy đã nhớ lại quá khứ, đương nhiên sẽ phải rời đi, nếu anh ấy mà không đi, sợ là chính em cũng sẽ khinh thường anh ấy".

Lục Tinh Tuyết gật đầu: "Thiên Thiên, em yên tâm, chị chỉ buồn bã một chút thôi, thư thả cho chị vài ngày, nhất định chị sẽ vượt qua nỗi đau buồn này".

"Vậy mới đúng chứ! Nào, cười một cái nào!"
Mục Thiên Thiên trêu chọc nói, cuối cùng Lục Tinh Tuyết cũng mỉm cười với cô ta.

"Chị này, mai chúng ta đi chơi đi, làm một chuyến vòng quanh thế giới, chị thấy sao?"
Mục Thiên Thiên cười hỉ hả, nói.

Lục Tinh Tuyết gật đầu: "Được, để chị mua vé, lát chúng mình đi luôn!"
"Gì cơ? Đi luôn hôm nay ạ?"
Mục Thiên Thiên giật mình.

Lục Tinh Tuyết lại gật đầu: "Chúng ta đi du lịch cả nước một vòng đã, đi một chuyến hai tháng đi, sau đó sẽ ra nước ngoài du lịch.

Chị muốn đi xem gấu Bắc Cực, xem chim cánh cụt, tham quan nhà thờ đức bà Paris, còn muốn đi…”
Lục Tinh Tuyết vừa nói vừa đặt vé.

Mục Thiên Thiên ngây mặt ra một lát mới lấy lại tinh thần, cười khổ lắc đầu: “Con gái thất tình thật đúng là điên cuồng! Nếu chị đã muốn điên thì để em điên cùng chị vậy”.

Ngay khi hai người đang lên kế hoạch tính du lịch tới thành phố nào trước tiên thì, có một chiếc taxi chầm chậm dừng lại trước cửa trang viên nhà họ Lục.

“Thưa quý khách, đã tới nhà họ Lục rồi, nơi này là đất tư, xe taxi không vào được”.

Tài xế taxi dừng xe, nói với người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên thanh toán tiền xe rồi xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên cổng chính trang viên nhà họ Lục, trên đó có đính một tấm biển lớn với mấy chữ vàng “Gia tộc họ Lục”, ông ta lạnh lẽo lẩm bẩm: “Nghe nói, cậu ở nơi này à?”
“Uỳnh!”
Ông ta vừa dứt lời, tấm biển lớn kia đã rơi xuống đất, vỡ thành mấy miếng.

“Ông là ai?”
Một đội vệ sĩ tuần tra thấy biển hiệu vỡ nát, sắc mặt tức thì biến đổi, căm tức nhìn về phía người đàn ông trung niên kia.

“Dương Thanh có ở trong nhà họ Lục không?”
Người đàn ông trung niên kia lạnh nhạt hỏi.

“Ông kiếm cậu Thanh?”
Đám vệ sĩ tuần tra nghe nói người đàn ông trung niên này muốn tìm Dương Thanh, thái độ lập tức mềm mỏng hẳn đi.

Bọn họ đều biết rõ, nhà họ Lục sở dĩ có được ngày hôm nay đều là nhờ Dương Thanh, nếu người này là bạn của Dương Thanh, bọn họ không thể mạo phạm đến ông ta.

“Ông là bạn của cậu Thanh?”
Đội trưởng đội tuần tra hỏi.

Người đàn ông kia lắc đầu.

“Vậy ông là?”
Đội trưởng đội tuần tra lại hỏi.

“Là kẻ đến giết người!”
Ông ta vừa nói xong, thân hình đã di động, nháy mắt liền xuất hiện trước mặt đội trưởng đội tuần tra.

“Rắc!”
Mọi người chỉ thấy ông ta xòe tay, chộp lấy cổ đội trưởng, thân mình đội trưởng lập tức bị nhấc bổng lên không trung.

Những đội viên khác thấy thế đều sợ ngây người, kinh hoảng không dám động đậy.

Người này xông tới trước mặt bọn họ như thế nào, bọn họ hoàn toàn không thấy rõ.

“Dương Thanh ở đâu?”
Người đàn ông trung niên kia lạnh lẽo hỏi.

“Tôi…!Tôi không, không biết!”
Đội trưởng đội tuần tra vội nói.

“Rắc!”
Một tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cổ của đội trưởng đội tuần tra đã bị bẻ gãy, thân thể bị quẳng xuống, mềm oặt gục trên mặt đất.

Những đội viên khác đều sợ hãi chết sững, đội trưởng mới rồi còn sống sờ sờ, vậy mà lại dễ dàng bị giết chết rồi?
“Bịch!”
Mấy gã đội viên còn lại vội vàng quỳ ngay xuống, cầu xin:
“Thưa ông, chúng tôi không biết, thực sự không biết ạ!”
“Hay là ông đi hỏi chủ gia tộc chúng tôi đi ạ, nếu cả ông ấy cũng không biết thì ông có thể đi hỏi cô Tinh Tuyết, đúng, hỏi cô Tinh Tuyết ấy ạ!”
“Cô Tinh Tuyết là người cứu cậu Thanh, để báo đáp ơn cứu mạng của cô Tinh Tuyết, cậu Thanh mới trợ giúp nhà họ Lục trở thành bá chủ Ninh Châu, ông cứ đi tìm cô ấy, cô ấy nhất định biết Dương Thanh đang ở đâu”.

“Phụt phụt phụt…”
Ngay khi bọn họ vừa dứt lời, vài viên đá đã xuyên thủng cổ họng bọn họ, mấy thi thể rầm rầm đổ xuống đất.

Bóng người đàn ông trung niên kia lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Chương 1343: 1343: Bị Theo Dõi

Lúc này, trong phòng tiệc nhà họ Lục, đám đông đang ăn uống linh đình, sắc mặt mỗi người nhà họ Lục đều vui tươi hớn hở.

Ai cũng hiểu, sau bữa tiệc này, nhà họ Lục sẽ thành bá chủ danh chính ngôn thuận của Ninh Châu.

"Ha ha ha, cảm ơn các vị đã tới chung vui, sau này xin nhờ các vị giúp đỡ nhiều hơn!"
Lục Xuyên là người thừa kế vị trí chủ gia tộc đời tiếp theo của nhà họ Lục, bấy giờ cũng đứng ra chắp tay tươi cười nói với mọi người.

"Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi!"
Tất cả đều vui vẻ đáp lại.

"Uỳnh!"
Đúng lúc này, một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa phòng tiệc đột nhiên bị đá tung, bay thẳng vào giữa phòng, mấy vị khách đứng gần cửa nhất đều đã bị cánh cửa hất bay, hộc máu.

"Kẻ nào?"
Tất cả đều khiếp sợ quay ra nhìn.

Người nhà họ Lục đều cực kì tức giận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào bóng người trung niên đứng ngay bậc cửa kia.

Người đàn ông trung niên đó chính là anh ruột của Long Khoa, Long Dược.

"Tên khốn, mày là ai? Dám tự tiện xông vào nhà họ Lục chúng tao, chán sống rồi à?"
Một gã cao thủ của nhà họ Lục quát lớn, xông tới.

Nhưng Long Dược vẫn đứng im, không thèm động đậy một chút, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm gã cao thủ đang xông về phía mình.

"Chết đi cho tao!"
Cao thủ của nhà họ Lục vọt tới trước mặt Long Dược, gầm lên một tiếng giận dữ, đánh ra một quyền.

“Oành!”
Một giây tiếp theo, mọi người đều khiếp sợ chứng kiến, Long Dược đứng yên tại chỗ, vung tay chém ra một chưởng, cao thủ kia lập tức bị đánh bay.

Vừa rơi xuống đất, cao thủ này lập tức mất mạng!
Lặng ngắt!
Phòng tiệc rộng lớn như thế chợt rơi vào tĩnh lặng, tất cả sợ hãi nhìn về phía Long Dược.

Lục Nguyên Thông cũng sợ hãi tột độ, cao thủ vừa mới ra tay kia chính là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, lại bị Long Dược đánh một đòn mất mạng, thật khó có thể hình dung thực lực của Long Dược cao cỡ nào.

Ở đây không chỉ có người nhà họ Lục mà còn có những người đứng đầu của nhiều gia tộc quyền thế khác tại Ninh Châu, tất cả đều là người có kiến thức rộng rãi, mặc dù vậy cũng chưa ai từng gặp cao thủ khủng bố bậc này.

Long Dược sát khí đằng đằng đảo mắt nhìn khắp chốn, lạnh lẽo hỏi: “Dương Thanh ở đâu?”
Giọng nói của ông ta ầm ầm như sấm sét nổ vang bên tai từng người, ai nấy đều sợ hãi phát run.

“Dương Thanh?”
“Dương Thanh là ai?”
“Tôi nghe nói, vị cao thủ giúp nhà họ Lục hình như được gọi là cậu Thanh, chẳng lẽ, Dương Thanh chính là cậu ta?”
…!
Nghe Long Dược nói muốn tìm Dương Thanh, mọi người trong phòng tiệc mới bắt đầu thì thào bàn tán.

Người nhà họ Lục càng thêm thấp thỏm lo âu, thì ra người này đến tìm Dương Thanh.

Ai cũng biết, Dương Thanh chính là ân nhân của nhà họ Lục, không có Dương Thanh, chỉ e nhà họ Lục đã bị nhà họ Lý và nhà họ Trương thâu tóm rồi, nói chi đến chuyện làm bá chủ Ninh Châu?
“Dương Thanh đã đi khỏi đây rồi!”
Lục Xuyên lấy can đảm bước lên đáp, sau đó vội hỏi thêm:

“Thưa ngài, xin hỏi ngài tìm cậu Thanh có chuyện quan trọng gì sao ạ?”
Long Dược không thèm để ý tới Lục Xuyên, chỉ hơi nhíu mày nói: “Cho các người mười phút, bảo Dương Thanh tự lăn tới đây nhận lấy cái chết, bằng không, tất cả các người, đều chết!”

Dứt lời, ông ta ngồi xuống trước một bàn ăn, cầm lên một đôi đũa, thản nhiên ăn ăn uống uống.

Tất cả những người ở đây đều căng thẳng ra mặt.

Vài vị đứng đầu của gia tộc lớn đưa mắt nhìn nhau, sau đó một ông già đi tới trước mặt Long Dược, thận trọng dè dặt nói: “Đại nhân, tôi chỉ tới đây tham dự tiệc, Dương Thanh mà ngài muốn tìm không có quan hệ gì với tôi, tôi xin về trước ạ”.

Nói xong, ông cụ quay người chuẩn bị rời khỏi đây.

“Phụt!”
Ông cụ kia mới đi được vài bước đã chững người lại, thân thể chầm chậm ngã xuống đất.

Tất cả đều kêu lên kinh sợ, khi nhìn thấy nửa chiếc đũa lộ ra sau ót ông già kia mới biết được chuyện gì vừa xảy ra.

Ngay lập tức, đám người đứng đầu các gia tộc còn đang tính kiếm cớ rời đi đều lộ vẻ sợ hãi, đứng bất động tại chỗ.

Chỉ dùng một chiếc đũa đã có thể dễ dàng giết người, loại cao thủ như thế đâu phải người mà bọn họ có thể đối phó nổi.

“Ông chủ Lục, ông còn đứng đó làm gì? Mau đi liên lạc với cái tay Dương Thanh kia đi, bảo cậu ta tới đây chịu chết nhanh lên!”
“Đúng đúng đúng, mau bảo cái gã khốn kiếp đó tới đây chịu chết đi, chúng ta đều bị cậu ta làm liên lụy rồi đấy!”
…!
Thế là, đám người đứng đầu các gia tộc vốn tới đây để chúc mừng lại quay sang rống to với Lục Nguyên Thông.

Đối với họ, bọn họ chỉ là những người vô tội, hiện tại lại bị nhà họ Lục làm liên lụy, ngay cả đi cũng không đi được.

Nghe mọi người quát tháo ầm ĩ, Lục Nguyên Thông mới lấy lại tinh thần, nghiến răng nói: “Tất cả im ngay cho tôi!”

Lúc này, đám người kia mới yên tĩnh lại.

Lục Nguyên Thông đỏ mắt tức giận nói: “Cậu Thanh đi đâu, nhà họ Lục chúng tôi cũng không rõ, chỉ biết cậu ấy vừa mới rời khỏi đây không lâu”.

“Bây giờ không phải là lúc để các ông chỉ trích nhà chúng tôi mà là cần hợp lực tìm ra cậu ấy”.

“Bằng không, nếu chỉ có mình nhà chúng tôi thì không thể tìm ra cậu ấy trong mười phút đâu”.

Nghe vậy, đám người kia mới lấy lại tinh thần, bây giờ bọn họ đều là con mồi trong cùng một chiếc lồng, không phải là lúc đổ lỗi cho nhau.

Bọn họ bắt đầu liên hệ với người nhà mình, bảo bọn họ phát động lực lượng gia tộc tìm kiếm tung tích Dương Thanh khắp thành phố.

“Lục Xuyên, con liên lạc với Tinh Tuyết, hỏi xem con bé có thể gọi được cho cậu Thanh không”.

Lục Nguyên Thông lại vội vàng dặn Lục Xuyên.

Hiện tại không ai dám nhắc đến chuyện rời khỏi đây, chỉ có thể liên lạc qua điện thoại.

Lục Xuyên vội vã bấm điện thoại gọi cho Lục Tinh Tuyết, hớt hải hỏi: “Tinh Tuyết, con có thể liên lạc được với cậu Thanh không? Nếu có thể, con hãy bảo cậu ấy trong vòng mười phút nhất định phải tới đây cứu chúng ta, không thì nhà ta xong đời rồi”.

“Bố, có chuyện gì vậy?”
Lục Tinh Tuyết đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Xuyên, yêu cầu cô ta tìm Dương Thanh, nghe thấy thế cũng hốt hoảng theo, vội hỏi.

“Không có thời gian giải thích nữa đâu, trong vòng mười phút phải bảo cậu Thanh về đây!”
Lục Xuyên rống lên tức tối: “Không lảm nhảm vớ vẩn nữa, mau liên lạc với cậu ta đi!”
Dứt lời, ông ta cúp điện thoại.

“Chị Tinh Tuyết, có chuyện gì vậy?”
Thấy Lục Tinh Tuyết nghe điện thoại xong liền đờ đẫn ra, Mục Thiên Thiên vội nóng ruột hỏi.

Bấy giờ Lục Tinh Tuyết mới hoàn hồn, vội vã nói với Mục Thiên Thiên: “Có chuyện lớn rồi, Thiên Thiên, em có cách nào liên lạc được với anh Thanh không? Trong vòng mười phút, anh ấy phải tới đây, bằng không nhà họ Lục sẽ gặp nguy hiểm”.

Cô ta hiểu rõ, bố mình chưa bao giờ nói những lời như vậy, nay nếu đã nói nghiêm trọng đến thế tức là sự tình hiện đang rất nguy cấp.

“Chị Tinh Tuyết, em cũng đâu có phương thức liên lạc của anh ấy”.

Mục Thiên Thiên vội nói.

Thấy Lục Tinh Tuyết hốt hoảng như vậy, cô ta lại vội trấn an: “Chị đừng sốt ruột mà, để em thử xem có thể tìm được anh ấy không”.

Dứt lời, Mục Thiên Thiên bèn bấm điện thoại gọi đi: “Trong vòng ba phút, tôi muốn lấy được phương thức liên lạc của Dương Thanh”.

Lúc này, Mục Thiên Thiên như thể biến thành một người khác, toàn thân tản ra phong thái quý tộc.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã rời khỏi nhà họ Lục, ánh mắt anh lạnh băng, thầm nhủ: “Nếu nhà họ Diệp và nhà họ Long đều muốn lấy mạng mình, vậy thì trước tiên cứ tới nhà họ Diệp đã!”
Anh đang chuẩn bị đi thì một hồi chuông điện thoại chợt rộn rã vang lên.

“Xin chào, xin hỏi…”
Anh còn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc nức nở: “Anh Thanh, xin anh mau tới cứu nhà họ Lục em với, trong vòng mười phút mà anh không thể tới đây, nhà họ Lục em sẽ bị người ta diệt sạch”.

“Cái gì?”
Dương Thanh vừa ngồi lên một chiếc taxi định ra sân bay, nghe Lục Tinh Tuyết nói thế lập tức giật mình kinh sợ, vội vàng bảo tài xế: “Quay đầu, đến nhà họ Lục!”
“Hôm nay nhiều người tới nhà họ Lục thật đấy!”
Tài xế vừa quay đầu xe vừa cười ha hả nói.

Dương Thanh lập tức chú ý: “Trước tôi còn có người khác cũng tới nhà họ Lục à?”
“Đúng vậy, vừa rồi tôi mới chở một vị khách của nhà họ Lục từ sân bay về, sau đó trên đường rời khỏi nhà họ Lục thì lại đón được cậu, lúc này cậu lại muốn quay về đó”.

Tài xế taxi cười hỉ hả nói: “Nhưng vị khách trung niên muốn tới nhà họ Lục đó, thoạt nhìn ăn mặc có vẻ hơi quái dị, trông mới ngoài năm mươi mà lại mặc một bộ đồ thời Hán rất là đúng trào lưu”.

“Chẳng phải hiện tại toàn thanh niên mới thích mặc đồ thời Hán hay sao nhỉ? Giờ đến cả trung niên cũng thích đồ thời Hán rồi à?”
.

Chương 1345: 1345: Báo Thù Cho Em Trai

Ngay lúc mọi người đang khiếp sợ, vô số chiếc đũa chợt bay vút lên không trung, tụ lại trước mặt ông ta.

"Giết!"
Long Dược lại quát một tiếng vang dội, hơi thở võ thuật khủng bố quét về bốn phía.

Cùng lúc đó, mấy trăm chiếc đũa đang tụ hội trước mặt ông ta chợt bay vút về phía đầu của những người đang quỳ ở đây như mũi tên rời cung.

Tất cả sững sờ nhìn, đáy mắt ngập tràn tuyệt vọng.

"Ầm!"
Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chợt một tiếng động lớn vang lên.

Dưới ánh nhìn khiếp sợ của tất cả mọi người, những chiếc đũa đang lao vun vút về phía đám đông đã tiến gần sát mục tiêu lại đột nhiên rơi hết xuống đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, vừa thấy rõ, tất cả lại càng thêm chấn kinh.

Họ chỉ thấy, mỗi chiếc đũa đều đâm vào một chiếc lá cây.

Vậy có nghĩa là, những chiếc lá cây này đã ngăn cản chiếc đũa đang lao về phía họ với tốc độ cực nhanh?
Sao có thể như vậy được?
Trong đầu tất cả mọi người đều nảy ra một câu như vậy, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, không tin cũng buộc phải tin.

"Cậu Thanh!"
Cuối cùng Lục Nguyên Thông nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, lập tức mừng rỡ chảy nước mắt.

Chợt nghe Lục Nguyên Thông lên tiếng, mọi người mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn bóng người trẻ tuổi đứng trước mặt Long Dược, ai nấy đều không thể tin được.

Đa số bọn họ đều không biết “cậu Thanh” là ai, bây giờ mới biết, “cậu Thanh” mà người nhà họ Lục nhắc tới lại là một người trẻ tuổi.

Vừa rồi, chính người trẻ tuổi này đã cứu bọn họ đó sao?
Lúc này, ánh mắt Dương Thanh tràn ngập lửa giận, mắt nhìn chằm chằm vào Long Dược, nghiến răng hỏi: “Ông đường đường là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà lại ra tay tàn độc như thế với người thường, vậy có phải hơi quá đáng rồi không?”
“Mày chính là Dương Thanh?”
Long Dược ngạo nghễ nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt khinh thường không hề che giấu.

Đối với câu hỏi của Dương Thanh, ông ta không thèm để ý trả lời.

“Ông là ai?”
Dương Thanh cũng không cố gắng chất vấn chuyện đó, anh đang cực kì tò mò, đối phương rốt cuộc là ai, vì sao phải tới nhà họ Lục tìm mình?
“Hoài Thành, Long Dược!”
Long Dược lạnh lẽo đáp.

“Hoài Thành?”
Đây là lần đầu Dương Thanh nghe tới địa danh này, nhưng từ tên họ đối phương, anh đã có thể lờ mờ đoán ra đôi chút.

“Ông là người của Hoàng tộc họ Long?”, Dương Thanh giật mình hiểu ra.

.

Ngôn Tình Sắc
Long Dược khinh thường cười nói: “Với tao mà nói, trong Hoàng tộc họ Long chỉ có một người thân, đó chính là em trai tao, Long Khoa, thân phận hiện tại của tao là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành!”
Bấy giờ, Dương Thanh đã hiểu ra vì sao người này lại tới tìm mình.

Long Dược cũng đã nói, trong Hoàng tộc họ Long, ông ta chỉ nhận một người thân là em trai ông ta, Long Khoa, vậy tức là,

lần này ông ta tới để ra mặt thay em mình?
Có điều, nếu Long Dược đã gọi Long Khoa là em trai, tất nhiên ông ta cũng phải là người của Hoàng tộc họ Long, vì sao nghe giọng điệu ông ta lại như không muốn có bất cứ liên quan gì tới Hoàng tộc họ Long vậy?
Ông ta còn nói mình là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, vậy phủ thành chủ Hoài Thành rốt cuộc là nơi nào?
Chẳng lẽ, phủ thành chủ Hoài Thành cũng là một gia tộc Cổ Võ?
Nhưng ân oán giữa anh và Long Khoa hẳn cũng không đến mức độ này chứ nhỉ?
Trước kia đúng là anh từng giết mấy người của Hoàng tộc họ Long, nhưng đó chỉ là cao thủ của Hoàng tộc họ Long thôi, không phải là chính Long Khoa!
"Ông tới ra mặt thay cho Long Khoa?"
Dương Thanh hỏi.

Thấy Dương Thanh vẫn bình thản như không, Long Dược lập tức nổi giận: "Mày đã giết em trai tao lại còn dám hỏi tao có phải đang ra mặt thay nó không à?"
"Cái gì? Long Khoa chết rồi?"
Dương Thanh vừa nghe thấy tin này cũng vô cùng kinh ngạc.

"Chẳng lẽ không phải chính mày đã giết em trai tao sao?"

Long Dược nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu không phải mày giết em tao thì sao tao phải rời Hoài Thành, lặn lội tới tận Ninh Châu xa xôi này tìm mày?"
"Ranh con, chịu chết đi!"
Long Dược gầm lên một tiếng, chân thoáng di động, nháy mắt đã vọt về phía Dương Thanh.

Chỉ trong một chớp mắt, hơi thở võ thuật trên người ông ta vọt lên cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, Dương Thanh kinh ngạc nhận ra, thực lực của ông ta đã đạt tới Siêu Phàm Tam Cảnh.

"Cút!"
Thấy Long Dược không phân biệt trắng đen đã lập tức tấn công mình, Dương Thanh không hề nương tay, nháy mắt đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, đánh ra một quyền.

“Uỳnh!”
Hai quyền đụng phải nhau, một luồng uy lực đột nhiên bùng nổ, quét về bốn phương tám hướng.

Những người có mặt trong phòng tiệc đều bị luồng uy lực này quét qua, toàn thân chấn động, hộc máu bay ngược ra sau.

Chương 1346: 1346: Tai Hoạ Diệt Tộc

Khí thế võ thuật kinh khủng tràn ra bốn phương tám hướng làm toàn bộ phòng tiệc hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, theo những gì họ thấy thì cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã được xem như cao thủ đứng đầu, còn về cao thủ Thần Cảnh, họ chưa được thấy bao giờ.

Chứ đừng nói chi đến cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lúc này họ chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể đang cuộn trào, bị thương rất nặng.

Đây chỉ mới là khí thế kinh khủng mà hai cao thủ bộc phát trong lúc đánh nhau.

Sau khi Dương Thanh và Long Dược đánh chiêu đầu thì không ai lùi bước cả.

Hai người vẫn đứng ở vị trí cũ, chỉ là mặt đất dưới chân hai người đã bị lõm xuống.

“Quả nhiên võ thuật của mày đã bước vào Siêu Phàm Cảnh!” Rất lâu sau, Long Dược nheo mắt nói, ánh mắt thấp thoáng sự kinh ngạc.

Tuy ông ta là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, năm bốn mươi tuổi bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ 55 tuổi nhưng thực lực mới đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Mặc dù thực lực của ông ta đang là Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Nhưng sắp đến Siêu Phàm Tam Cảnh rồi, chỉ còn một bước nữa.

Nhưng với thực lực của ông ta, dù là Siêu Phàm Tam Cảnh tầm thường thì chưa chắc đã là đối thủ của ông ta.

Bây giờ, một chàng trai mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mà đã bộc phát thực lực đến cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh, điều này làm ông ta khá ngạc nhiên.

Ở một nơi võ thuật phát triển mạnh như Hoài Thành, dù có là phủ thành chủ thì cũng chưa có cao thủ ba mươi tuổi nào bước vào Siêu Phàm Cảnh.

“Rốt cuộc mày là ai?”
Long Dược chợt hỏi.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Chắc ông cũng rất rõ tôi là ai nhưng tôi muốn nói với ông rằng, cái chết của Long Khoa không liên quan gì đến tôi”.

“Với cảnh giới võ thuật của ông, chắc ông cũng biết rõ căn cứ theo cảnh giới võ thuật của tôi, nếu tôi muốn giết Long Khoa thật thì tôi hoàn toàn có thể giấu tất cả mọi người”.

“Chắc chắn ông bị ai đó lợi dụng rồi, thế nên mới đổ cái chết của Long Khoa lên đầu tôi”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Long Dược nhướn mày, ông ta biết Dương Thanh không hề nói dối.

“Không cần biết có phải mày giết Long Khoa hay không, giữa mày và nó có xích mích rất lớn.

Nó muốn mày chết đúng không?”
Long Dược đã đoán được đầu đuôi câu chuyện nhưng vẫn muốn tiếp tục đấu với Dương Thanh.

“Hừ!”
Dương Thanh cười mỉa: “Nếu ông đã nói vậy thì tôi có nói gì cũng vô nghĩa”.

“Nếu ông muốn đấu thì tôi đấu!”
Dứt lời, Dương Thanh chuyển động chân, trong nháy mắt anh biến mất khỏi phòng tiệc, cùng lúc đó một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Đỉnh Ninh Sơn, quyết chiến!”
Long Dược cũng biến mất theo.

Đến khi hai người đã biến mất khỏi phòng tiệc, mọi người mới sực tỉnh, mặt ai nấy đều kinh hãi, vội hít thở.

“Rốt cuộc họ là cao thủ cấp nào vậy?”
Có người mặt đầy sợ hãi hỏi.

“Thần Cảnh đỉnh phong à?”
Lại có người vội vã nói.

“Thần Cảnh đỉnh phong?”
Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nghi ngờ nói: “Nếu họ chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thật thì họ không thể làm chúng ta bị thương nặng chỉ với sóng dư âm của một lần va chạm được”.

“Tôi không biết cảnh giới võ thuật của họ nhưng tôi có thể chắc chắn rằng, cảnh giới võ thuật của họ đã vượt ra khỏi Thần Cảnh đỉnh phong”.

Người đó vừa dứt lời, mọi người kinh hãi, ai nấy đều ngây ra như phỗng.

Với người Ninh Châu như họ mà nói, Vương Cảnh trung kỳ đã được xem như cao thủ đứng đầu rồi.

Còn về Vương Cảnh hậu kỳ, nếu gia tộc nào có cao thủ thế này thì gia tộc đó có thể khống chế Ninh Châu.

Còn cao thủ Thần Cảnh, họ hoàn toàn chưa bao giờ được tiếp xúc nhưng bây giờ lại có người nói, hai người ban nãy là cao thủ đã vượt ra khỏi cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Lục Nguyên Thông, vẻ mặt phức tạp.

Ai cũng hiểu rõ trong hai người mới rời đi, một khi Dương Thanh chiến thắng thì địa vị của nhà họ Lục ở Ninh Châu này sẽ vững như kiềng.

Một gia tộc có cao thủ đã vượt khỏi cảnh giới Thần Cảnh chống lưng cho, dù là gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám đắc tội, đúng không?
Cùng lúc đó, trên đỉnh Ninh Sơn, Dương Thanh và Long Dược đứng đối diện nhau.

Với cảnh giới võ thuật của họ, nếu như đánh nhau ở nhà họ Lục thì nhà họ Lục sẽ thành một bãi phế tích trong nháy mắt, thương vong rất thảm thiết.

Chỉ có đỉnh Ninh Sơn mới là nơi đánh nhau thích hợp nhất.

“Nếu tôi không đoán nhầm thì người lợi dụng ông là Long Hoàng nhỉ?”
Dương Thanh phá vỡ sự im lặng trước, nhìn Long Dược hỏi.

Với chỉ số IQ của mình, anh có thể dễ dàng đoán được tại sao Long Dược lại nói anh giết Long Khoa.

Lúc trước Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đã phái mười hai cao thủ Thần Cảnh, kết quả bị một mình anh giết sạch.

Chắc chắn chuyện này đã mang đến một mối nguy lớn cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp, điều Long Hoàng và Diệp Hoàng lo nhất là anh sẽ đến hai gia tộc đó.

Cho nên Long Hoàng tìm Long Dược nhờ ra tay.

Long Dược cũng nói rồi, Long Khoa là em trai của ông ta, nếu thế thì Long Dược cũng là người của Hoàng tộc họ Long.

Có điều Dương Thanh không hiểu tại sao Hoàng tộc họ Long lại có cao thủ Siêu Phàm Cảnh?

Nếu thế thì tại sao Hoàng tộc họ Long không để Long Dược ra tay từ sớm?
Với thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh của Long Dược, các gia tộc khác đâu ai là đối thủ của Hoàng tộc họ Long?
“Câm miệng!”
Long Dược hét lên phẫn nộ, cắn răng nói: “Không cần biết cái chết của Long Khoa có liên quan đến mày hay không, tao phải dồn mối thù này lên đầu mày”.

“Đúng là không nói lý lẽ, nếu đã thế thì ra tay chứng minh thực lực đi!”
Dương Thanh vừa dứt lời, anh giẫm chân thật mạnh, trong nháy mắt tảng đá không lồ mà anh đang giẫm lên hoá thành bột mịn.

Cơ thể của anh bay thẳng về phía Long Dược.

Bây giờ cảnh giới võ thuật của anh là Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng anh có thể bộc phát ra sức chiến đấu vượt mức Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Nếu như ở trạng thái bùng nổ, thậm chí anh còn có thể bộc phát sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Có điều tạm thời anh không có ý định mang trạng thái cuồng bạo ra đấu với Long Dược.

Sau khi võ thuật bước vào Siêu Phàm Cảnh, muốn tiến thêm bước nữa khó như lên trời.

Chỉ có đánh nhau với cao thủ có thực lực tương đương mới có thể nhanh chóng thúc đẩy võ thuật của chính mình, làm thực lực của mình tiến bộ thêm một bậc.

"Muốn chết!"
Thấy Dương Thanh chủ động tấn công mình, mắt Long Dược loé sát khí, biến mất tại chỗ, xông lên chiến đấu.

"Đi chết đi!"
Giây tiếp theo, hai người đều ra đòn hiểm, Long Dược hét lên một tiếng, tung ra một quyền.

Bỗng nhiên một hơi thở võ thuật kinh khủng ập về phía Dương Thanh, giống như muốn đập Dương Thanh thành một đống thịt vụn.

Dương Thanh không hề sợ hãi, anh đã chuẩn bị từ trước nên tay phải ra chưởng, một hơi thở võ thuật cũng kinh khủng không kém cạnh ập đến trước mặt Long Dược.

"Ầm!"
Khoảnh khắc khi hai chưởng chạm vào nhau, sóng dư âm nổ mạnh như vụ nổ hạt nhân.

Chỉ thấy trong nháy mắt, núi đá dưới chân hai người vỡ tung, khe nứt to như cánh tay lan ra bốn phương tám huớng.

"Ầm!"
Bỗng nhiên lại có một tiếng vang lớn, đỉnh núi dưới chân hai người nổ mạnh, vô số đất đá bay tứ tung.

"Ầm ầm ầm!"
Giây tiếp theo, hai người lại phát động tấn công.

Bóng hai người nhanh như tia chớp, chỉ có thể nghe được tiếng va chạm vang lên liên tục.

Toàn bộ Ninh Châu bị bao phủ bởi hơi thở võ thuật khủng khiếp của hai người, vô số cao thủ đều ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Sơn, ai nấy đều ngỡ ngàng.

Mặc dù cách rất xa nhưng họ đã cảm nhận được hơi thở võ thuật kinh khủng trên đỉnh Ninh Phong.

"Ninh Châu đang gặp chuyện gì vậy?"
Một nơi đóng quân của Hoàng tộc ở Yến Đô, vài cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc ngỡ ngàng nhìn về phía Ninh Châu.

Yến Đô và Ninh Châu rất xa nhau nhưng hơi thở kinh khủng bộc phát trong trận quyết chiến của cao thủ Siêu Phàm Cảnh lan đến tận Yến Đô.

Với cao thủ Thần Cảnh mà nói, họ rất nhạy với hơi thở võ thuật nên dễ dàng cảm nhận được trận chiến giữa hai cao thủ đứng đầu ở Ninh Châu.

"Trận chiến thế này, sợ rằng cảnh giới võ thuật của hai người đó đã bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh".

Có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nghiêm túc nói.

"Cái gì? Siêu Phàm Nhị Cảnh?"
Cùng là cao thủ Thần Cảnh, lúc nghe có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, họ đều bất ngờ thảng thốt.

"Chắc là trận chiến mới bắt đầu hoặc là họ vẫn có thể bộc phát ra năng lực mạnh hơn nữa, chưa đoán hết được đâu".

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mới nói chuyện nhìn về phía Ninh Sơn bằng ánh mắt sùng bái.

Lúc này, Dương Thanh và Long Dược đang chiến đấu kịch liệt, sức mạnh huỷ diệt dường như muốn huỷ hoại cả Ninh Sơn.

Phạm vi mười dặm quanh Ninh Sơn, ngoài Dương Thanh và Long Dược đang chiến đấu kịch liệt ra thì không còn ai nữa.

Cuộc chiến thế này, dù chỉ là dư âm thôi thì cũng đủ để tiêu diệt người bình thường.

"Cậu rất mạnh!"
Sau mười phút chiến đấu, Long Dược chợt ngừng lại, nghiêm

túc nhìn Dương Thanh nói: “Nếu không phải vì mối thù giữa mày và em trai tao thì có lẽ tao sẽ dẫn mày đến Hoài Thành”.

.

Chương 1347: 1347: Đánh Bại Trong Vòng Một Chiêu

Từ những lời của Long Dược, Dương Thanh cảm nhận được nguy hiểm.

Ban nãy hai người đánh nhau, năng lực tương đương, về cơ bản Dương Thanh đã bộc phát hết sức nhưng chỉ có thể miễn cưỡng đấu với Long Dược.

Từ những lời của Long Dược, Dương Thanh hiểu đối phương đang chuẩn bị dốc hết sức đối phó anh.

“Trước khi giết mày, tao rất muốn biết rốt cuộc mày là ai?” Long Dược lại hỏi lần nữa, nghi ngờ nói: “Tao vẫn phải thừa nhận nếu ở Hoài Thành, thiên phú võ thuật của mày có thể lọt top ba”.

“Tao không tin người như mày lại không có lai lịch hùng hậu”.

Dương Thanh cười chua chát, lúc trước Vũ Vũ Lan cũng nói với anh như vậy, cả Lưu lão quái của Miêu Thành sắp bị anh giết cũng cho rằng anh có lai lịch rất mạnh.

Nhưng anh thật lòng không biết mình lại có lai lịch mạnh cỡ nào.

Anh chỉ biết nhiều năm trước, mẹ ruột của anh đã chết vì bệnh.

Còn bố ruột của anh, anh vẫn hoàn toàn không biết người đó là ai.

Chẳng lẽ lai lịch của bố mình rất lớn?
“Bây giờ nói những chuyện này có tác dụng gì không?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Long Dược đã hạ quyết tâm muốn giết anh rồi, nếu thế thì dù có làm rõ lai lịch của anh, liệu ông ta có chịu buông tha cho anh không?
“Mày nói đúng lắm, đúng là vô nghĩa.

Mày mà không chết thì đó sẽ là cơn ác mộng của Hoàng tộc họ Long.

Tao không cần biết mày là ai, hôm nay mày phải chết”.

Long Dược dứt lời, một luồng khí thế càng kinh khủng hơn toát ra từ người ông ta.

Cảm nhận được hơi thở của Long Dược đang càng ngày càng mạnh, mặt Dương Thanh nghiêm túc hẳn lên.

Anh có thể cảm nhận được trong chớp mắt, dường như Long Dược đã đột phá cảnh giới võ thuật.

Nửa tháng trước anh đã từng đấu với Vũ Vũ Lan của Hoàng tộc họ Vũ, mà thực lực của Vũ Vũ Lan là Siêu Phàm Tam Cảnh.

Bây giờ, dường như hơi thở võ thuật trên người Long Dược giống hệt hơi thở võ thuật trên người Vũ Vũ Lan.

Anh có thể đánh bại Vũ Vũ Lan nhưng không có nghĩa anh có thể đánh bại Long Dược.

Bởi vì lúc đấu với Vũ Vũ Lan, anh đang trong trạng thái cuồng bạo, bởi vì trong cơ thể anh vẫn còn liều thuốc hoàn mỹ.

Không những thế còn có ba viên thuốc có thể tăng cảnh giới võ thuật mà Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh.

Sau đó, anh lại đấu với Black Doctor thực lực gần như Siêu Phàm Ngũ Cảnh, là vì Black Doctor lại rót cho anh liều thuốc siêu hoàn mỹ, một loại hoàn toàn mới, tác dụng còn kinh khủng hơn.

Nhưng bây giờ cảnh giới võ thuật của anh vẫn dừng ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, lại không có viên thuốc tăng cảnh giới võ thuật mà Phùng Tiểu Uyển cho anh, miễn cưỡng có thể dùng cách của mình để tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Dù vậy anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến Siêu Phàm Tam Cảnh.

Mà Long Dược thì tăng thẳng từ Siêu Phàm Nhị Cảnh lên Siêu Phàm Tam Cảnh.

Khoảng cách giữa hai người quá lớn!
“Vốn dĩ tao định tìm một cơ hội thích hợp rồi hẵng đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh nhưng tao phát hiện nếu cứ ở Siêu Phàm Nhị Cảnh thì khó mà giết mày được”.

Long Dược hờ hững nhìn Dương Thanh như thể đang nhìn người chết, lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy thì hôm nay tao sẽ đột phá”.

“Mày có thể ép tao đột phá để giết mày, riêng việc này thôi cũng đã vinh dự cho mày lắm rồi!”
Mặt Dương Thanh khá khó chịu, anh nhìn Long Dược chằm chằm: “Ông và tôi không hề có xích mích hay hận thù gì, ông cũng biết rõ cái chết của Long Khoa không hề liên quan đến tôi.

Thậm chí ông cũng bị Long Hoàng lợi dụng để giết tôi”.

“Vậy mà ông vẫn định đấu đến cùng với tôi à?”
“Tôi có thể đồng ý với ông rằng chỉ cần ông chịu thua, tôi sẽ tha cho Hoàng tộc họ Long!”
Đây là lần đầu tiên Dương Thanh cúi đầu, không phải vì anh sợ mà anh không biết, một khi anh tiến vào trạng thái cuồng bạo thì liệu có tỉnh táo được không.

Trong khoảng thời gian này, anh đang luyện cách tiến vào trạng thái cuồng bạo rồi giải trừ nó nhưng bây giờ là thực chiến.

Một khi đấu trận sinh tử với Long Dược, khó mà đoán được kết quả.

Tiến vào trạng thái cuồng bạo càng lâu, anh càng khó kiểm soát bản thân, cũng có nghĩa là anh phải đánh bại Long Dược trong khoảng thời gian ngắn.

Nếu vượt quá một khoảng thời gian nhất định, anh khó mà tỉnh táo lại được.

Thậm chí có thể nói là hy vọng xa vời.

Nghe Dương Thanh nói, Long Dược bật cười, cười giễu cợt: “Vốn dĩ tao cứ tưởng mày sẽ dốc hết sức đấu với tao nhưng không ngờ chưa bắt đầu mà mày đã sợ rồi”.

“Mày làm tao thất vọng quá!”
Mặt Dương Thanh tối sầm, không ngờ mình không muốn cả hai đều thiệt nhưng lại bị Long Dược nghĩ là mình sợ.

Lúc trước khi anh chiến với Black Doctor, mặc dù sức chiến đấu của Black Doctor là Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng ông ta vẫn bị thương nặng.

Huống chi Long Dược mới có Siêu Phàm Tam Cảnh?
“Ông muốn đấu một trận sống còn với tôi đúng không?”, giọng Dương Thanh trầm xuống.

“Dương Thanh, mày tự đề cao bản thân mình quá rồi đó”.

Long Dược không giận mà còn cười: “Một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như mày mà dám nói vậy với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, mày không thấy buồn cười à?”
Dương Thanh không nói gì, chỉ là ánh mắt đang nhìn Long Dược dần lạnh lẽo.

“Nếu ông đã muốn chiến, tôi mà không đồng ý, chắc ông thất vọng lắm nhỉ?”
Dương Thanh nói bâng quơ.

Cảm nhận được sự bình tĩnh của Dương Thanh, bỗng dưng Long Dược hơi luống cuống, ông ta cảm nhận được sự đe doạ của Dương Thanh.

“Thằng nhóc, tao biết mày cũng có cách để trở nên mạnh hơn nhưng dù gì tao cũng là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Một khi tao mà ra tay rồi, mày sẽ không còn cơ hội ra tay đâu”.

Long Dược nheo mắt nói: “Bây giờ tao cho mày được sử dụng cách để trở nên mạnh mẽ, nhường mày ba chiêu.

Sau ba chiêu, mày sẽ không còn cơ hội ra tay!”
“Nếu đã vậy thì tôi không khách sáo!”
Dương Thanh dứt lời, chân chuyển động, xông về phía Long Dược.

“Hả?”
Long Dược nhíu mày, ông ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ dùng

cách gì đó để mạnh hơn rồi đấu với ông ta nhưng không ngờ anh vẫn giữ thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh để đấu.

Chẳng lẽ Dương Thanh không có chiêu gì để mạnh hơn? Long Dược âm thầm phỏng đoán.

Đúng lúc này, Dương Thanh đã vọt đến trước mặt ông ta, Long Dược vừa dịch chân là tránh được ngay.

"Ầm!"
Một tiếng vang lớn, phần núi đá chỗ ông ta mới vừa đứng đã vỡ tung.

"Rầm!"
"Rầm!"
Ngay sau đó, hai đòn tấn công kinh khủng ập xuống liên tục.

Ba chiêu liên tục, quả nhiên Long Dược không hề ra tay với Dương Thanh, ông ta chỉ liên tục tránh.

Mà Dương Thanh thì đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể động đến Long Dược.

Mặc dù Siêu Phàm Nhị Cảnh và Siêu Phàm Tam Cảnh chỉ cách nhau có một bậc nhưng chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới biết một bậc nhỏ này chênh nhau đến nhường nào.

"Hết ba chiêu rồi, tiếp theo nếu cậu vẫn ra tay với tôi, tôi sẽ không nể tình đâu".

Long Dược nheo mắt nói.

Bỗng nhiên một luồng hơi thở võ thuật kinh khủng bộc phát trong người ông ta.

Trong khoảnh khắc này, ông ta cứ như vị vua của vùng trời này, khống chế tất cả sinh linh.

Dù có là Dương Thanh thì cũng cảm nhận được hơi thở đàn áp kinh khủng này nhưng anh vẫn kiên quyết.

Lúc nhìn về phía Long Dược, trong mắt anh chỉ có ý chí chiến đấu chứ không hề có ý định sẽ lùi bước.

"Giết!"
Dương Thanh gầm lên một tiếng rồi lại nhào về phía Long

Dược.

“Rầm!”
Nhưng anh chưa kịp vọt đến trước mặt Long Dược thì Long Dược đã vọt đến trước mặt anh.

Ông ta đá một cái, Dương Thanh cảm giác lồng ngực mình sắp vỡ tan, cơ thể bay lên không trung rồi văng ra mười mấy mét..

Không chịu nổi dù chỉ một chiêu?
Dương Thanh phun một búng máu, mặt tái mét.

“Trước mặt tao, mày của bây giờ giống hệt một con kiến, làm sao mà đấu với tao được?”
Lúc Long Dược nhìn Dương Thanh, ánh mắt ông ta đầy khinh thường.

Dương Thanh cắn chặt răng cố gắng bò dậy, lúc nhìn Long Dược, ánh mắt anh cực kỳ kiên quyết: “Đến đây đi!”
Dương Thanh vừa dứt lời, anh lại xông về phía Long Dược.

“Rầm!”
Chưa kịp đụng được Long Dược thì anh đã bị đối phương đánh bay.

“Rầm rầm rầm!”
Ngay sau đó mấy lần liên tục, Dương Thanh giống như con gián đập mãi không chết, cứ xông về phía Long Dược hết lần này đến lần khác rồi để bị ông ta đánh bay.

“Dương Thanh, lòng can đảm của mày rất đáng được khen ngợi nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật tao sẽ giết mày”.

Long Dược kiêu ngạo đứng trước mặt Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Kiếp sau, nhớ rõ là đừng trêu người của Hoàng tộc họ Long nữa!”
Vừa dứt lời, ông ta giơ một chân lên giẫm mạnh xuống đầu Dương Thanh.

Giây tiếp theo, một luồng hơi thở võ thuật bùng nổ trong cơ thể anh.

“Ầm!”
Mắt thấy chân Long Dược chuẩn bị giẫm xuống, Dương

Thanh chợt dồn hết sức vào tay phải rồi tung quyền thật mạnh.

Chương 1348: 1348: Đi Làm Cho Tôi

“Rầm!”
Dương Thanh tung một quyền đập mạnh lên tảng đá mà Long Dược đang đứng.

Long Dược không thể nào ngờ Dương Thanh vẫn có thể bộc phát đòn tấn công kinh khủng như vậy.

Sau khi đánh bay Dương Thanh, ông ta đã thả lỏng cảnh giác.

Long Dược không kịp đề phòng nên bị Dương Thanh đánh trúng chân.

“Rắc!”
Tiếng nứt xương vang lên giòn tan, giây tiếp theo chỉ thấy người Long Dược bay thẳng ra ngoài như quả bóng cao su bị nổ.

Khoảnh khắc đánh bay Long Dược, Dương Thanh thừa thắng xông lên.

“Chết đi!”
Anh gầm lên phẫn nộ, dồn hết sức lực toàn thân vào bên tay phải rồi chưởng về phía tim Long Dược.

“Mày dám!”
Long Dược kinh hãi mặt tái mét, rống lên.

“Rầm!”
Dương Thanh không hề nương tay, ngưng tụ sức mạnh toàn thân đánh mạnh vào phần tim Long Dược.

Cơ thể Long Dược lại bị đánh bay, sau khi bay hơn mười mấy mét thì đập mạnh vào một tảng đá.

Tảng đá chia năm xẻ bảy!
“Phụt!”
Long Dược phun một ngụm máu, hơi thở võ thuật Siêu Phàm Tam Cảnh tan biến như bong bóng bị xì hơi.

Ông ta nằm dưới đất thở thoi thóp như chó gần chết.

Dương Thanh lau vết máu ở khoé miệng, nhìn Long Dược đã không còn sức chiến đấu, cuối cùng cũng thở phài nhẹ nhõm.

Long Dược hoàn toàn không ngờ Dương Thanh lại có thể bộc phát một chiêu mang theo sức mạnh ngang ngửa một chiêu của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lúc này ông ta thấy hối hận cực kỳ.

"Mày… Chắc chắn mày sẽ phải trả… Một cái giá rất lớn…"
Đây là câu trăn trối của Long Dược, mạng sống tan biến.

Hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh tan biến, anh ngồi phịch xuống đất, mặt thấp thoáng sự vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

"Cuối cùng cũng chết rồi!"
Anh phức tạp nhìn Long Dược, nói.

Khoảnh khắc khi Long Dược đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, Dương Thanh ý thức được nếu lấy đá chọi đá để đánh bại Long Dược, đó là chuyện không thể nào.

Cho nên anh không để mình tiến vào trạng thái cuồng bạo mà lấy trạng thái mạnh nhất của mình để đấu với Long Dược.

Nhưng dù gì anh cũng mới chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh nên dù sức chiến đấu có mạnh đi chăng nữa thì cũng miễn cưỡng đạt đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Mà bản thân Long Dược là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, với thực lực của anh, anh không phải là đối thủ của Long Dược.

Nhưng nếu anh tiến vào trạng thái cuồng bạo thì có thể tăng sức chiến đấu.

Dù sao Long Dược mới đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, một khi Dương Thanh tiến vào trạng thái cuồng bạo, anh có thể miễn cưỡng bộc phát sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng nếu chìm trong trạng thái cuồng bạo quá lâu, có thể anh sẽ hoàn toàn mất trí, cuối cùng trở thành một cỗ máy chỉ biết giết người.

Vì thế anh luôn giữ lại chiêu cuồng bạo này, cố gắng dốc hết sức chiến đấu, làm Long Dược lơ là cảnh giác, sau đó tìm cơ

hội tốt nhất cho Long Dược một đòn trí mạng.

Nếu ban nãy Long Dược không lơ là cảnh giác thì dù anh có dồn hết sức cũng chưa chắc có thể giết ông ta.

“Hoàng tộc họ Long!”
Mắt Dương Thanh trở nên sắc bén, anh không muốn ra tay với Hoàng tộc họ Long nhưng hôm nay sự xuất hiện của Long Dược làm anh ý thức được.

Bây giờ không phải anh có muốn ra tay hay không mà Hoàng tộc họ Long không chịu buông tha cho anh.

“Nếu đã vậy thì Hoàng tộc họ Long chỉ có thể biến mất!”
Giọng Dương Thanh lạnh đến cực đỉnh.

Anh hiểu rõ lần này mình đã rước lấy phiền phức lớn đến nhường nào.

Mặc dù Long Dược là người của Hoàng tộc họ Long nhưng lại là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, Dương Thanh không biết Hoài Thành là nơi nào nhưng hiểu rõ chắc chắn giống Miêu Thành.

Một nơi chuyên ở ẩn, võ thuật phát triển mạnh.

Long Dược là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, chắc chắn có địa vị cao ở Hoài Thành.

Đợi sau khi phủ thành chủ Hoài Thành biết tin Long Dược bị giết, chắc chắn sẽ cho cao thủ nhập thế điều tra.

Anh biết không bao lâu sau, có lẽ Hoài Thành sẽ tra được mình.

Cùng lúc đó, Hoàng tộc họ Long.

Trong một căn biệt thự biệt lập, Long Hoàng đang ngồi trên ghế mây, ánh mắt sắc bén chợt thấy lo lắng.

Không biết tại sao sau khi lão ta tung tin giả Long Khoa bị Dương Thanh giết cho Long Dược, mí mắt lão ta cứ giựt liên hồi, lòng cứ thấy bất an giống như sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Phụ hoàng!”
Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước đến gọi vài

tiếng, Long Hoàng mới sực tỉnh.

“Tới rồi à!”

Long Hoàng nhìn người đàn ông trung niên trước mặt mình, vẻ mặt hơi áy náy.

Người đàn ông trung niên trông rất tiêu điều, lúc nhìn Long Hoàng, ánh mắt bình tĩnh.

Trong khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên ông ta được Long Hoàng mời đến.

“Con vẫn giận bố à?”
Mặt Long Hoàng phức tạp nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, lên tiếng hỏi.

Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Không dám!”
Giọng lạnh nhạt đến cực đỉnh.

Người đàn ông trung niên tên Long Tường, là con trai trưởng của Long Hoàng, cũng là bố của Long Thiên Vũ.

Vốn dĩ ông ta mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Hoàng tộc họ Long nhưng sau khi Long Thiên Vũ đắc tội Dương Thanh, Long Khoa đứng giữa chia rẽ nội bộ, dẫn đến Long Hoàng từ từ xa lánh Long Tường.

Long Tường của bây giờ không còn chút quyền lực nào ở Hoàng tộc họ Long nữa, thậm chí còn không bằng những người khác họ.

“Bố định để con làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Long, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức lễ sắc phong cho con.

Từ nay về sau, con chính là Long Hoàng tương lai của Hoàng tộc họ Long!”
Long Hoàng chợt nói.

Nào ngờ Long Tường chợt lắc đầu, cười giễu: “Phụ hoàng, người không có ai nữa nên mới nhớ đến con đúng không?”
“Xin lỗi phụ hoàng, con đã mất niềm tin vào Hoàng tộc họ Long rồi, không hề muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế, phụ hoàng chọn nhân tài khác đi!”
Long Hoàng nhíu mày: “Con từ chối?”

Long Tường gật đầu: “Từ khi bố thu hồi tất cả quyền lực của con, con đã thề cả đời này sẽ không bao giờ tham gia vào chuyện của Hoàng tộc họ Long nữa”.

Dứt lời, ông ta xoay người đi: “Con đã quyết định sẽ quy y cửa Phật, mong phụ hoàng tác thành!”
“Anh đứng lại đó cho tôi!”
Long Hoàng chợt phẫn nộ, mặt dữ tợn, hét lên: “Anh là con trai trưởng của Hoàng tộc họ Long này, bây giờ Long Khoa đã chết rồi, chỉ có anh mới có tư cách thừa kế ngôi vị!”
Long Tường dừng chân, bình tĩnh nói: “Bố cũng nói đó, bởi vì Long Khoa chết rồi nên con mới có tư cách thừa kế ngôi vị.

Nếu đã thế thì bố cứ xem như con cũng chết rồi đi!”
Dứt lời, ông ta không hề do dự nữa, bước thẳng ra ngoài.

“Đồ khốn!”
Nhìn bóng dáng Long Tường rời đi, Long Hoàng cực kỳ phẫn nộ, nếu lão ta mà có cách gì thì sẽ không để Long Tường thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Lão ta có rất nhiều con nối dõi nhưng trong số đông đảo những người con nối dõi của lão ta, chỉ có Long Tường và Long Khoa là hai người có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất.

Các hoàng tử khác thì một là thiên phú võ thuật quá kém, hai là quá nhỏ, không đủ để kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Bây giờ hoàng tử duy nhất có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế lại từ chối lão ta, có thể tưởng tượng được lão ta đang phẫn nộ đến nhường nào.

“Dương Thanh, tại tên khốn nhà mày.

Nếu không phải mày thì tao sẽ không đích thân giết con trai mình!”
Mắt Long Hoàng dữ tợn, nỗi hận Dương Thanh đã đạt đến đỉnh điểm.

Lão ta chỉ truyền đạt tin giả là Long Khoa bị Dương Thanh giết cho Long Dược, còn Long Dược có tìm Dương Thanh để báo thù hay không, lão ta cũng không biết.

“Người đâu!”
Long Hoàng gầm lên, một người mặc áo đen từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Long Hoàng.

“Hoàng Chủ!”
Lão già áo đen khom lưng nói.

“Long Tấn, anh đến Yến Đô một chuyến đi!”
Long Hoàng cắn răng nói: “Tôi muốn những người liên quan đến Dương Thanh đều phải biến mất khỏi thế giới này!”
Long Tấn khẽ nhíu mày: “Hoàng Chủ, làm vậy liệu có quá đáng lắm không?”
“Oan có đầu nợ có chủ, tất cả mọi thù hận đều là thù hận giữa chúng ta và Dương Thanh.

Nếu chúng ta làm vậy thật thì sợ rằng chúng ta và Dương Thanh sẽ không chết không thôi”.

“Dương Thanh còn trẻ mà đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ thuật thế này, chắc chắn phía sau có gia tộc Cổ Võ lớn mạnh chống lưng cho”.

Long Hoàng nhướn mày, lạnh lùng hỏi: “Đến anh cũng không thèm nghe theo mệnh lệnh của tôi à?”
Long Tấn khẽ cúi đầu: “Không dám!”
Long Hoàng phẫn nộ nói: “Nếu đã không dám thì cứ làm theo những gì tôi dặn đi!”

Chương 1349: 1349: Hai Bố Con Hoàng Tộc

Sau khi Long Tấn đi thực hiện nhiệm vụ, trong tòa biệt thự chỉ còn lại một mình Long Hoàng.

Nỗi bất an ngày một lớn khiến cho tâm trạng của lão ta rất bức bối.

“Rốt cuộc sao thế này?”
Long Hoàng tự hỏi.

Trong lúc lão ta lo nghĩ, tại một căn nhà sang trọng khác trong Hoàng phủ họ Long, Long Tường cũng đang rất sốt ruột.

“Bố ơi, bố gọi con ạ?”
Long Thiên Vũ gõ cửa đi vào.

“Thiên Vũ, ông nội con bảo bố đến gặp ông ấy”.

Long Tường vào thẳng vấn đề: “Ông ấy muốn bố thừa kế Hoàng vị!”
“Bố từ chối rồi ạ?”
Không ai hiểu bố bằng con, Long Thiên Vũ hỏi ngay.

Long Tường gật đầu, tự giễu: “Cái gì cũng không quan trọng đối với ông nội con, ông ấy có lòng kiểm soát rất mạnh, cho dù bố ngồi trên vị trí đó thì có lẽ cùng bị ông ấy nắm trong lòng bàn tay”.

“Bố muốn rời khỏi Hoàng tộc họ Long, nên gọi con tới đây là muốn hỏi con có suy nghĩ thế nào về việc này”.

Từ khi xảy ra mâu thuẫn với Dương Thanh, bị phế bỏ tu vi rồi được anh hứa hẹn rằng Phùng Tiểu Uyển sẽ chữa khỏi bệnh cho mình, Long Thiên Vũ như trưởng thành chỉ trong một đêm.

Giờ đây, hắn ta cũng không quá kinh ngạc khi biết được bố muốn rời khỏi Hoàng tộc họ Long, chỉ là trong mắt có thêm mấy phần lo lắng.

“Bố, bố còn nhớ Long Dược không ạ?”
Long Thiên Vũ thình lình hỏi.

Đương nhiên Long Tường nhớ, ông ta gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, Long Dược là anh trai cùng bố cùng mẹ của Long Khoa, cũng là người có thiên phú cao nhất Hoàng tộc họ Long suốt trăm năm qua”.

“Nhưng trời không dung được người tài, mới còn trẻ như thế mà đã chết rồi”.

Long Thiên Vũ lại lắc đầu: “Con nghe nói Long Dược chưa chết mà là được gia tộc Cổ Võ chú ý, trở thành con rể của họ đấy ạ.

Ông ta ở rể tại đó luôn”.

Nghe vậy, sắc mặt Long Tường thay đổi, vội vàng đi đóng cửa rồi mang hắn ta vào phòng làm việc.

Ông ta nặng nề hỏi: “Con nghe ai nói?”
“Bố còn nhớ cứ mười năm sẽ có một số cao thủ không rõ lai lịch đột nhiên đến Hoàng tộc họ Long chứ?”
Long Thiên Vũ lại hỏi chuyện khác.

Long Tường gật đầu: “Ông nội con tự mình tiếp đãi những người đó mà, lại còn rất kính cẩn với họ nữa”.

“Cứ mười năm họ lại tới Hoàng tộc một lần, lần nào Hoàng tộc cũng tổ chức cuộc so tài võ thuật giữa các hậu bối”.

“Chuyện này có vấn đề gì sao?”
Long Thiên Vũ gật đầu: “Vào ba mươi năm trước, khi đó con mới bốn năm tuổi, con tận mắt nhìn thấy Long Dược cũng ở trong nhóm những người sắp đi, ông nội đích thân ra tiễn”.

“Ban đầu, con nghĩ đó chỉ là giấc mơ thôi.

Cho đến mấy ngày trước, ông nội bảo con đến gặp, con nghe thấy ông nội nói chuyện với ông Tấn, có nhắc đến Long Dược, gia tộc Cổ Võ và chuyện ở rể gì đấy”.

“Tuy không nghe được toàn bộ nội dung nhưng dựa vào những thông tin đó, về cơ bản con có thể xác định Long Dược vẫn

chưa chết mà là được người của gia tộc Cổ Võ dẫn đi, ở rể tại đó nhờ vào thiên phú xuất sắc của mình".

Nghe hắn ta nói xong, nét mặt Long Tường trở nên thẫn thờ: "Thì ra là như vậy!"
Ông ta cũng đoán già đoán non về cái chết của Long Dược, nhưng đến tận lúc này mới biết Long Dược còn sống, không những thế còn được người của gia tộc Cổ Võ mang đi.

"Bố, mấy chuyện con vừa nói đều không quan trọng, quan trọng là con nghi ngờ cái chết của Long Khoa là do chính tay ông nội làm!"
Long Thiên Vũ không sợ chết nói ra tin động trời.

Vừa dứt lời, mặt mày Long Tường nháy mắt tái mét, vội vàng đưa tay che miệng hắn ta lại.

"Đừng nói linh tinh chứ!"
Ông ta mắng.

Long Thiên Vũ lắc đầu: "Bố à, con không có nói linh tinh.

Cậu Thanh là người như thế nào, con biết rất rõ.

Nếu cậu ấy thật sự muốn giết Long Khoa thì sao phải giết một cách lén lút thế chứ?"
"Với thực lực của cậu ấy, thần không biết quỷ không hay lẻn vào Hoàng tộc họ Long để giết ông nội cũng dễ như trở bàn tay chứ đừng nói là giết Long Khoa".

"Cậu ấy vốn chẳng hề đếm xỉa gì đến sự khiêu khích của Long Khoa đâu ạ".

"Thế mà ông nội lại tuyên bố với bên ngoài rằng ông ta bị cậu Thanh giết chết, chuyện này hoàn toàn không tin được".

Long Tường càng ngày càng ngạc nhiên, nhìn đứa con trai dường như đã trưởng thành rất nhiều ở trước mặt, lòng đầy vui mừng.

"Con dựa vào đó để đoán người đã giết chết Long Khoa là ông nội con?", ông ta hỏi.

Long Thiên Vũ lắc đầu: "Mấy ngày gần đây, tin tức cậu Thanh xuất hiện ở Ninh Châu đột nhiên nổi lên.

Ban đầu, tất cả mọi người đều cho rằng cậu ấy đã chết, giờ lại bỗng nhiên xuất hiện, đúng là làm cho người ta giật mình".

"Ngay mấy ngày trước, Long Khoa đã điều động sáu cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Long để hợp sức với sáu cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Diệp.

Mười hai người có thực lực Thần Cảnh cùng đến Ninh Châu giết cậu Thanh".

"Nhưng đã mấy ngày trôi qua mà vẫn không thấy sáu cao thủ Thần Cảnh được phái đi trở lại, con nghi ngờ họ đã chết".

"Thế nên ông nội bắt đầu thấy sợ, sợ cậu Thanh sẽ trở lại Hoàng tộc họ Long.

Nhìn tình hình thì cậu ấy mà tới là Hoàng tộc sẽ bị tiêu diệt ngay".

"Bố cũng biết ông nội là một người thế nào mà.

Ông ấy thà để người của Hoàng tộc họ Long chết chứ không cho phép Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt".

"Trong tình hình này, chỉ có gia tộc Cổ Võ mới có thể cứu được Hoàng tộc".

"Long Dược là anh trai cùng cha cùng mẹ của Long Khoa, nếu như Long Khoa bị cậu Thanh giết chết thì Long Dược nhất định sẽ báo thù".

Nghe được những lời này của Long Thiên Vũ, Long Tường sững sờ.

Lâu lắm rồi ông ta không quan tâm đến chuyện trong Hoàng tộc họ Long nên không biết đến những chuyện này.

Đến khi nghe Long Thiên Vũ nói, ông ta mới ngộ ra thời gian gần đây trong Hoàng tộc lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Đồng thời, Long Tường cũng cảm giác được, dường như Hoàng tộc đang đối mặt với một nguy cơ rất lớn.

"Thiên Vũ, con đã lớn rồi!"
Ông ta chợt nói với Long Thiên Vũ, nét mặt ngổn ngang cảm xúc.

Tuy Long Thiên Vũ đã hơn ba mươi tuổi nhưng Long Tường vẫn xem hắn ta như một đứa con nít.

Cho tới hôm nay, ông ta mới nhận ra con trai mình đã lớn rồi.

Long Thiên Vũ tự giễu cười: “Trước kia là con quá ngu muội, không biết trời cao đất dày, từ khi gặp được cậu Thanh con mới biết mình chỉ là một con ếch ngồi ở đáy giếng”.

“Con đừng xem nhẹ bản thân.

Một thanh niên tài tuấn như cậu Thanh, cho dù vào trong những gia tộc Cổ Võ kia cũng sẽ là một người rất xuất sắc”.

.

truyện đam mỹ
Long Tường đáp.

Câu nói này không phải an ủi mà là sự thật.

Long Thiên Vũ bỗng nhiên sốt ruột nói: “Bố, mới vừa rồi con nhìn thấy ông Tấn rời khỏi Hoàng tộc.

Con lo là ông nội muốn giết những người bên cạnh cậu Thanh”.

“Không phải những người bên cạnh cậu Thanh đều đi hết rồi sao?”, Long Tường cau mày hỏi.

Hắn ta nặng nề nói: “Đi thì đi rồi, nhưng ở Yến Đô còn một vài người có liên quan đến cậu ấy.

Con hiểu tính cách của ông nội, nổi điên lên là cái gì liên quan đến cậu Thanh cũng muốn tiêu diệt sạch!”
Nét mặt Long Tường tức khắc thay đổi: “Thiên Vũ, không thể để chuyện này xảy ra được.

Nếu không làm gì những người bên cạnh cậu Thanh thì Hoàng tộc họ Long còn có hy vọng, một khi làm vậy, cậu Thanh sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!”

Chương 1350: 1350: Huy Hoàng Trở Về

Long Thiên Vũ cảm thấy rất áp lực.

Hắn ta có thể đoán ra được Long Hoàng giết Long Khoa rồi đổ tội cho Dương Thanh, thậm chí còn đoán được Long Hoàng phái Long Tấn đi giết người thân và bạn bè của Dương Thanh thì tất nhiên cũng hiểu được hậu quả của chuyện này.

"Bố, bây giờ con sẽ đi Yến Đô!"
Long Thiên Vũ không chần chừ, lập tức hạ quyết tâm.

"Chờ đã!"
Hắn ta vừa định đi thì Long Tường lên tiếng: "Nếu Long Tấn không muốn dừng việc giết bạn bè của Dương Thanh lại thì nói cho bác ấy biết, chỉ cần chịu dừng tay thì cái ơn bác ấy nợ bố xem như xóa bỏ!"
"Vâng!"
Long Thiên Vũ gật đầu, không có thời gian để hỏi cái ơn đấy là thế nào, chỉ muốn sớm ngày đuổi kịp Long Tấn để tránh cho những rắc rối không cần thiết xảy ra.

Nhìn bóng lưng của hắn ta, trong đôi mắt sâu thẳm của Long Tường tràn đầy lo lắng.

Con trai trưởng của Hoàng tộc họ Long đương nhiên không tầm thường, ông ta hiểu rất rõ hậu quả của việc chọc giận Dương Thanh sẽ nghiêm trọng đến nhường nào.

Lúc này chỉ có thể đặt niềm tin lên Long Thiên Vũ.

Nếu không thể ngăn cản Long Tấn, sợ là Hoàng tộc họ Long cách ngày bị diệt tộc không lâu nữa.

Tại sân bay quốc tế Yến Đô, một người trẻ tuổi bước ra từ sân bay.

Nhìn khung cảnh thân thuộc xung quanh, ánh mắt anh đầy cảm xúc.

"Chủ tịch!"
Người nọ vừa ra khỏi sân bay thì có một chiếc Audi A8 dừng bên cạnh anh.

Một người trung niên xuống xe, nét mặt cực kỳ kích động.

“Vất vả cho ông rồi!”
Anh vỗ vào bả vai của ông ta, đôi mắt mang theo sự cảm kích.

Người trẻ tuổi đương nhiên là Dương Thanh vừa từ Ninh Châu trở lại Yến Đô, người trung niên chính là Lạc Bân.

“Chủ tịch, cuối cùng tôi cũng chờ được ngày cậu trở lại rồi!”
Đôi mắt Lạc Bân ươn ướt.

Từ sau khi Dương Thanh đột ngột biến mất vào một tháng trước, ông ta đã chịu áp lực biết bao nhiêu.

May mà anh đã sắp xếp các Ảnh Vệ bên cạnh ông ta trước khi đi, nếu không Lạc Bân cũng không biết mình có thể sống đến hôm nay không nữa.

Hai mươi phút sau, tại phòng họp trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa, Lạc Bân ngồi ở bên cạnh, các giám đốc điều hành khác thì chia nhau ngồi ở hai bên.

Ai cũng tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn về phía anh.

Chuyện Dương Thanh dẫn người thân đi nơi khác vào một tháng trước đã lan truyền khắp Yến Đô, thậm chí còn có người đồn rằng anh và người nhà đã chết.

Chính vì vậy, trong tập đoàn Nhạn Thanh vang lên rất nhiều ý kiến khác nhau làm cho Lạc Bân rất áp lực.

“Tất cả đã đến đông đủ chưa?”
Dương Thanh nhìn lướt qua xung quanh, lên tiếng.

Nhìn chiếc ghế trống ở đối diện mình, sắc mặt Lạc Bân hơi khó coi, cắn răng đáp: “Phó tổng giám đốc Hoàng vẫn chưa tới”.

Dương Thanh nhíu mày.

Lúc được Lạc Bân đến sân bay đón, anh đã ra chỉ thị nửa tiếng sau mở họp.

Thế mà lúc này vẫn còn người chưa đến.

Dương Thanh cũng nhận ra được vài điều từ nét mặt của Lạc Bân, lạnh giọng hỏi: “Có liên lạc được với Hoàng Lỗi không?”

“Thưa chủ tịch, phó tổng giám đốc Hoàng nói mình bị bệnh, cảm thấy không khỏe nên hôm nay không đến”.

Giữa lúc đó, một giám đốc điều hành dưới trướng phó tổng giám đốc Hoàng dè dặt đứng dậy, nói.

“Không khỏe?”
Lạc Bân nhếch mép: “Không khỏe hay là thấy chủ tịch về rồi nên sợ quá, không dám dự họp?”
Sắc mặt của tên giám đốc kia hơi xấu đi, cúi đầu không đáp lời.

“Thông báo cho Hoàng Lỗi, trong vòng mười phút không đến họp thì sau này không cần tới nữa!”
Dương Thanh nói thẳng thừng, nhìn lướt qua những người ở đây: “Bắt đầu họp!”
Đã hơn một tháng Dương Thanh không đến tập đoàn Nhạn Thanh, không nắm rõ về tình hình của tập đoàn nên vừa về đã tổ chức cuộc họp để nắm khái quát.

Anh nhìn Lạc Bân, nói: “Sếp Lạc, ông nói trước đi!”
Ông ta gật đầu, nhanh chóng báo cáo: “Dự án quan trọng nhất ở tập đoàn Nhạn Thanh hiện nay vẫn là dự án xây dựng Thành Cửu Châu.

Thành Cửu Châu ở Yến Đô đã qua giai đoạn nghiệm thu và hoàn tất các thủ tục liên quan.

Hiện giờ, tất cả tòa nhà văn phòng và cửa hàng ở đó đều đã được cho thuê”.

“Bên cạnh đó, tám châu vực khác cũng đang trong quá trình xây dựng Thành Cửu Châu, về cơ bản thì tiến độ hoàn thành công trình đã đến bảy mươi phần trăm, dự kiến cuối năm sẽ hoàn thành”.

“Các hoạt động kinh doanh khác của tập đoàn cũng đã đi vào nề nếp, tuy có gặp một chút rắc rối nhưng đều được giải quyết nhanh chóng”.

Lạc Bân nói sơ lược mọi vấn đề, nét mặt chợt hiện lên sự do dự như không biết có nên nói hay không.

“Ông còn gì muốn nói nữa?”, Dương Thanh hỏi.

Lạc Bân hạ quyết tâm, tiếp tục báo cáo: “Thưa chủ tịch, nhà họ Tưởng ở Hoàng thành Long muốn mua lại tập đoàn Nhạn Thanh với giá một tỷ, bị tôi từ chối thì dùng thế lực của mình, kết hợp với các thế lực đứng đầu tám châu vực khác để tấn công dự án Thành Cửu Châu ở những nơi đó”.

“Do vậy mà chi phí để xây dựng công trình đã tăng gần gấp đôi.

Nếu không thì chắc chắn dự án xây dựng Thành Cửu Châu ở tám châu vực còn lại sẽ hoàn thành trước tháng chín!”
Nghe ông ta nói xong, Dương Thanh nổi giận.

“Một tỷ mà cũng đòi mua lại tập đoàn Nhạn Thanh? Ai cho họ lá gan đó thế?”
Anh giận dữ nói.

Đến hôm nay, giá trị thị trường của tập đoàn Nhạn Thanh đã lên đến hàng trăm tỷ, thế mà nhà họ Tưởng lại muốn dùng một tỷ để mua.

Đúng là quá ngông cuồng.

Kể cả Hoàng tộc họ Long cũng không dám làm vậy chứ đừng nói nhà họ Tưởng chỉ là một gia tộc trong Hoàng thành Long.

“Nhà họ Tưởng sau khi bị từ chối thì liên lạc với Hoàng Lỗi, muốn nâng đỡ Hoàng Lỗi thăng chức.

Nếu cậu về trễ mấy ngày thì có lẽ tôi đã bị Hoàng Lỗi thay thế rồi”.

Lạc Bân cẩn thận nói.

“Tên này muốn chết rồi!”, trên khuôn mặt Dương Thanh đầy sát ý.

Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mà mẹ để lại, anh quyết không phép bất kỳ kẻ nào dám gây bất lợi cho tập đoàn.

Phòng họp rộng rãi lập tức chìm trong im lặng, Lạc Bân cực kỳ căng thẳng, không dám thở mạnh.

“Trừ Hoàng Lỗi ra thì còn ai nữa?”
Dương Thanh kìm nén cơn giận, nhìn Lạc Bân hỏi.

Vừa nói xong, anh phát hiện gần một nửa giám đốc điều hành trong phòng họp đều đột nhiên trở nên hốt hoảng.

Lạc Bân nhìn xung quanh rồi đáp: “Thưa chủ tịch, những người khác đều bị Hoàng Lỗi gây áp lực nên mới lựa chọn đứng cùng thuyền với ông ta, mong cậu có thể cho họ thêm một cơ hội”.

Những tay giám đốc đã quy thuận Hoàng Lỗi tức thì lộ vẻ cảm kích.

Dương Thanh lại nhíu mày: “Lạc Bân, ông nên hiểu thứ tôi không thể khoan dung nhất chính là kẻ phản bội!”
“Thế mà ông lại nói đỡ cho kẻ phản bội?”
Lạc Bân sợ hãi, hốt hoảng nói: “Tôi không dám!”
“Không dám thì đuổi toàn bộ những kẻ chọn đi theo Hoàng Lỗi đi!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh biết ông ta đang nghĩ gì, việc đột ngột sa thải một nửa giám đốc điều hành sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng đối với Dương Thanh, những kẻ này đã dám phản bội một lần thì sẽ dám phản bội lần hai.

Nếu mưu tính được chuyện gì có lợi cho mình, có thể họ còn muốn anh chết.

Dương Thanh không thể nào tha thứ trong tập đoàn Nhạn Thanh do một tay mẹ mình sáng lập nên lại có loại người hai mặt này.

“Cho mấy người ba ngày để giao lại công việc cho cấp dưới, sau đó cút ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đi!”
Lạc Bân nhìn lướt qua những người ở đây, lạnh giọng nói.

Hiển nhiên là nói với những người đi theo Hoàng Lỗi.

“Một ngày thôi!”
Giọng Dương Thanh lạnh ngắt: “Nội trong hôm nay, không cần biết có phải tăng ca đến tối muộn hay không cũng phải bàn giao công việc rõ ràng, sau đó cút đi!”
“Không nghe lời thì giết!”
“Rầm!”
Anh vừa nói xong thì vỗ lên bàn một phát.

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, chiếc bàn cứng vô cùng kia xuất hiện một dấu tay.

Chương 1351: 1351: Sự Mạnh Mẽ Của Dương Thanh

Nhìn dấu tay trên bàn họp, đám giám đốc điều hành sợ mất mật, nét mặt của ai cũng đầy hãi sợ.

Những tay giám đốc đi theo Hoàng Lỗi càng kinh hoàng hơn, thân thể run rẩy không kìm lại được.

Họ đều là người bình thường, chưa từng chính mắt nhìn thấy sức mạnh của người luyện võ.

Mà nếu để họ được chứng kiến sức mạnh chân chính của anh thì có khi còn sợ hơn.

"Dương Thanh, mày đúng là ngông cuồng!"
Giữa lúc đó, đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa phòng họp.

Một người trung niên đi vào, sau lưng còn có một ông lão tóc hoa râm.

Người trung niên vừa lên tiếng là Hoàng Lỗi, Dương Thanh vừa nhìn đã nhận ra.

Còn ông lão tóc bạc sau lưng ông ta thì mang trên mình khí thế của một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Rõ ràng ông lão này là người của nhà họ Tưởng ở Hoàng thành Long, nếu không thì một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong không thể đi theo sau Hoàng Lỗi như tùy tùng thế được.

"Có tôi ở đây, không ai có thể đuổi mọi người đi!"
Hoàng Lỗi nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh, hiển nhiên ông ta nói câu này với những giám đốc điều hành đã chọn theo mình.

"Hoàng Lỗi!"
Lạc Bân giận dữ quát: "Ông có biết mình đang nói gì không?"

"Ông câm miệng lại cho tôi!"

Hoàng Lỗi nói: “Đừng nghĩ rằng Dương Thanh đã quay lại là có thể ra mặt giúp ông.

Để ông đây nói cho mà nghe, Dương Thanh không về thì còn sống, tới đây thì chết chắc rồi!”
“Hiện giờ cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều đang đuổi bắt cậu ta, có lẽ người của hai Hoàng tộc lớn này đã hay tin, đang trên đường tới tập đoàn Nhạn Thanh cũng nên”.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ hờ hững nhìn Hoàng Lỗi như một tên hề.

Thấy ông ta xuất hiện, những giám đốc điều hành định ra ngoài đều dừng lại, khiêu khích nhìn Dương Thanh.

Anh không hề quan tâm đến những người thấp kém kia, híp mắt nhìn Hoàng Lỗi, nói: “Cho dù Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp tới đây cũng không làm gì được tôi, huống chi là ông”.

Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, người Hoàng Lỗi run lên.

Nhưng nghĩ đến việc nhà họ Tưởng đã hứa hẹn sẽ cho mình một số lợi ích, nỗi sợ hãi trong lòng ông ta lập tức tan thành mây khói.

“Dương Thanh, mày đúng là gan to bằng trời, lời lẽ ngông cuồng thế này mà cũng dám nói ra.

Mày chết chắc rồi!”
Hoàng Lỗi trêu cợt nói.

“Bớt nói nhảm, để lại lời trăng trối đi, tôi sẽ tiễn ông lên đường!”
Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Ha ha!”
Hoàng Lỗi cười phá lên: “Dương Thanh, mày đúng là không biết trời cao đất dày, nghĩ mình là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh nên có thể vênh váo trước mặt tao à?”
“Ông đây nói cho mày biết, bây giờ tao đang đại diện nhà họ Tưởng của Hoàng thành Long đến đây đàm phán với mày”.

“Tao cho mày một tỷ, giao tập đoàn Nhạn Thanh ra đây, mày còn có thể cầm số tiền lớn này để chơi bời.

Nếu không, đừng nói là một tỷ, để cái mạng mày ở lại đây luôn đi!”
Ông ta vừa nói xong thì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sau lưng đột nhiên tiến lên một bước, khí thế bùng nổ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đang ở trong phòng họp đều cảm giác được áp lực cực mạnh kia, mặt mày ai nấy đều tái mét.

“Biết ông ấy là ai không?”
Hoàng Lỗi kiêu căng nói: “Ông ấy là cao thủ của nhà họ Tưởng, có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong lận đấy.

Kể cả người đứng đầu của các Vương tộc ở Chiêu Châu cũng chỉ đang ở Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi”.

“Dương Thanh, tao cho mày một phút đồng hồ, nếu mày chịu giao tập đoàn Nhạn Thanh ra thì nhà họ Tưởng sẽ cho mày một tỷ, không thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày!”
Sắc mặt Lạc Bân lập tức thay đổi, đứng trước mặt Dương Thanh, căm tức quát: “Ông dám!”
Lạc Bân chỉ biết Dương Thanh rất có thực lực, rốt cuộc mạnh đến đâu thì ông ta không rõ.

Nhưng ông lão đang đứng bên cạnh Hoàng Lỗi lại cho ông ta áp lực rất lớn.

Lúc này, trong lòng Lạc Bân chỉ có một suy nghĩ, đó là dù có chết cũng phải chết trước Dương Thanh.

Thấy hành động này của Lạc Bân, Dương Thanh rất cảm động.

“Chỉ là một con kiến Vương Cảnh đỉnh phong mà cũng dám lên mặt với tôi?”
Anh lạnh lùng cười, tư thế ngồi vẫn vững như núi.

“Mày chán sống rồi đúng không!”
Cao thủ nhà họ Tưởng nghe thấy câu nói của Dương Thanh thì nổi cơn thịnh nộ, lao đến trước người anh rồi tung một cú đấm.

“Ha ha, chủ tịch của mấy người chết chắc rồi!”
Hoàng Lỗi cười sằng sặc như đã thấy hình ảnh Dương Thanh

bị người của nhà họ Tưởng đấm cho vỡ đầu.

“Chủ tịch!”
Lạc Bân liều lĩnh xông lên, định chặn đòn tấn công cho Dương Thanh.

Nét mặt của những giám đốc kia đều cực kỳ hốt hoảng.

“Cút!”
Khi cú tấn công của cao thủ nhà họ Tưởng sắp chạm đến, Dương Thanh đột nhiên gầm một tiếng.

Khí thế kinh khủng nháy mắt bộc phát ra.

Một chữ “Cút” như tiếng sấm rền vang lên trong đầu của ông lão kia.

“Phụt!”
Trước ánh nhìn bàng hoàng của mọi người, cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Tưởng hộc máu, bay thẳng ra ngoài phòng họp như diều đứt dây, nặng nề đập vào bức tường ở ngoài hành lang rồi rơi xuống đất, lại phun ra một ngụm máu.

Tình trạng rất thảm thương.

Ầm!
Giờ phút này, ai nấy đều khiếp sợ!
Tất cả mọi người đều không dám tin mà nhìn Dương Thanh, Hoàng Lỗi cũng trợn trừng hai mắt.

Chính mắt họ đã nhìn thấy cao thủ nhà họ Tưởng lao đến trước mặt Dương Thanh, nhưng chưa kịp làm gì, thậm chí Dương Thanh cũng không ra tay, chỉ quát lớn một từ “cút” mà đã bay ra ngoài.

“Ông ta, chết rồi!”
Lúc này, một giám đốc điều hành nhìn ông lão chết không nhắm mắt kia, nét mặt đầy sợ hãi.

“Gì cơ?”
“Chết rồi?”
“Không!”
Sau một lúc thẫn thờ, Hoàng Lỗi khó tin hét lên: “Không thể nào! Sao lại vậy được?”

“Ông Trương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Tưởng cơ mà, sao có thể bị giết được?”
Hoàng Lỗi như hóa điên xông tới trước mặt cao thủ nhà họ Tưởng, xác nhận được cao thủ vô cùng hùng mạnh trong mắt mình đã chết thật rồi.

Đã thế còn là bị một chữ giết chết.

“Bịch!”
Hoàng Lỗi lập tức quỳ hai gối xuống đất, lê lết đến dưới chân Dương Thanh, sợ hãi cầu xin: “Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi biết lỗi rồi”.

“Bọn họ uy hiếp tôi phải phản bội cậu, nếu không sẽ giết tôi”.

“Chủ tịch à, tôi cũng là bị ép buộc, bất quá nên mới làm vậy thôi! Xin chủ tịch hãy tha mạng cho tôi, sau này tôi không dám nữa đâu”.

Dương Thanh lạnh lẽo nhìn ông ta, nói: “Tôi đã nghĩ ông bị uy hiếp đấy chứ.

Nếu vừa rồi ông không vênh váo như thế thì tôi đã cho một con đường sống rồi”.

“Còn bây giờ, ông chỉ có thể đi chết thôi!”
Dứt lời, Dương Thanh búng tay, cây bút ký tên trong tay nháy mắt đâm thủng cổ họng của Hoàng Lỗi.

Giờ phút này, cả căn phòng đều lặng như tờ!
Họ đều là giám đốc điều hành của tập đoàn, mỗi ngày đều chỉ tiếp xúc với những gì liên quan đến kinh doanh buôn bán, tuy có biết đến các cao thủ luyện võ nhưng không mấy ai từng trực tiếp gặp mặt.

Hôm nay được thấy tận mắt, chính tai nghe, cảnh tượng này gần như làm cho cả đám đều choáng váng.

“Phịch!”
“Bịch!”
…!
Những giám đốc điều hành đi theo Hoàng Lỗi lập tức quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, thấp thỏm nói: “Chủ tịch, chúng tôi biết lỗi rồi, xin cậu hãy bỏ qua cho chúng tôi…”

Khuôn mặt Dương Thanh không có cảm xúc nào: “Sáng sớm ngày mai, tôi muốn các ông giao lại tất cả công việc của mình.

Nếu để tôi biết ai dám lấp liếm hay bán thông tin của công ty đi, tôi nhất định sẽ tự tay giết các ông!”

Chương 1352: 1352: Ba Tiếng Đồng Hồ

Biểu hiện bá đạo vừa rồi của Dương Thanh khiến những người trong phòng họp sợ chết khiếp, không còn ai dám chống đối.Nhất là bọn giám đốc điều hành đang quỳ dưới đất xin tha, đều đồng loạt tỏ thái độ sẽ hoàn thành việc chuyển giao công việc của mình cho người khác.

Những người một mực kiên trì đi theo Lạc Bân đều mừng thầm, biết cơ hội thăng chức sắp đến rồi.

Sau khi đuổi các tay giám đốc đi theo Hoàng Lỗi ra ngoài, Dương Thanh nhìn lướt qua xung quanh, nói với những người còn lại: "Tiếp theo, lượng công việc của mỗi người sẽ tăng lên gấp đôi, đồng thời tiền lương cũng vậy".

Dứt lời, anh ra chỉ thị cho Lạc Bân: "Ông đi thu xếp cho mấy tên giám đốc bị sa thải kia giao công việc lại cho các giám đốc ở đây".

"Rõ, thưa chủ tịch!"
Lạc Bân kính cẩn đáp lời, lòng vô cùng kích động.

Tuy lần này tập đoàn Nhạn Thanh gặp phải rắc rối không nhỏ, nhưng trong cái rủi có cái may, ít nhất cũng đã sa thải được những kẻ hai lòng với tập đoàn.

Mãi đến khi Dương Thanh đi, mọi người mới dám thở hắt ra.

Ai nấy đều vui mừng quá đỗi.

Sau chuyện hôm nay, ngoại trừ lượng công việc tăng thì tiền lương của họ cũng sẽ tăng gấp bội, thậm chí còn có cơ hội thăng chức nữa.

"Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu họp!", Lạc Bân chính thức đi vào cuộc họp.

Tại một trang viên ở Yến Đô.

"Thưa chủ gia tộc, tôi nhận được một tin xấu.

Đã tìm thấy tung tích của Dương Thanh rồi ạ, cậu ta đang ở Ninh Châu".

Trong chòi nghỉ mát, một người trung niên hớt hải chạy tới, nghiêm túc nói.

Ông lão tóc bạc đang ngồi trong chòi nghe ông ta nói vậy thì sắc mặt thay đổi: "Ông nói sao? Dương Thanh còn sống? Đang ở Ninh Châu à?"
Người trung niên này là thám tử của nhà họ Tưởng, vừa đi thám thính chuyện của Dương Thanh về.

Ông ta gật đầu: "Nghe nói mười hai cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp phái đi toàn bộ đều chết ở Ninh Châu.

Hai Hoàng tộc đó đều đang hỗn loạn, sợ Dương Thanh sẽ đến Hoàng thành của mình để trả thù".

Mặt mũi chủ gia tộc họ Tưởng tái mét.

Sở dĩ lão ta dám cử cao thủ trong gia tộc đến Yến Đô là vì muốn được chia một chén canh, biết tin Dương Thanh có khả năng đã chết liền tính kế lên tập đoàn Nhạn Thanh.

Nào ngờ, tập đoàn Nhạn Thanh còn chưa vào tay mà tin tức Dương Thanh còn sống đã đến.

Điều làm lão ta sợ hãi hơn là, ngay cả mười hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cũng bị giết sạch.

"Thông báo cho tất cả mọi người, lập tức rời khỏi Yến Đô, trở về Hoàng thành Long!"
Chủ gia tộc họ Tưởng không do dự nữa, lập tức ra lệnh.

"Rõ!"
Người trung niên vội vàng đi.

"Tưởng An Quân mình cả đời đều sáng suốt, thế mà một lần hồ đồ lại khiến cho nhà họ Tưởng gặp phải nguy cơ trí mạng".

Tưởng An Quân nặng nề nói.

Lão ta hiểu rằng, một khi Dương Thanh trở lại Yến Đô, người của nhà họ Tưởng sẽ không thể quay lại được nữa.

"Rầm!"
Ngay lúc này, một tiếng động thật lớn vang lên.

Người trung niên Tưởng An Quân vừa phái đi đột nhiên bay về phía chòi nghỉ mát của lão ta.

Người trung niên ngã xuống đất, tắt thở.

“Ai đấy?”
Nét mặt của Tưởng An Quân thay đổi, cực kỳ phẫn nộ.

Lão ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy một người trẻ tuổi với gương mặt quen thuộc đang lại gần mình.

“Dương…!Dương Thanh!”
Toàn thân Tưởng An Quân run lên bần bật.

Vừa lo lắng Dương Thanh sẽ trở lại Yến Đô thì anh xuất hiện, còn tới tận nhà mình.

Mấy chục cao thủ nhà họ Tưởng bao vây Dương Thanh trong thấp thỏm, lo sợ.

Anh nhìn Tưởng An Quân, vẻ mặt không thay đổi, hỏi: “Ông chính là kẻ muốn dùng một tỷ để mua lại tập đoàn Nhạn Thanh có giá trị lên đến hàng trăm tỷ của tôi?”
“Phịch!”

Hai chân Tưởng An Quân mềm nhũn, quỳ xuống đất.

“Cậu Thanh, đây là hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm!”
Lão ta run rẩy biện hộ: “Sao tôi dám mơ tưởng tập đoàn Nhạn Thanh của cậu được?”
“Thế à?”
Ánh mắt Dương Thanh ngập tràn sát khí.

Lão già này dám trợn mắt nói dối, tưởng mình ngu sao?
“Không cần biết có phải thật hay không, nhà họ Tưởng không cần phải tồn tại nữa”.

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dứt lời, anh búng tay một cái.

“Phụt!”
Trong ánh nhìn bàng hoàng của mọi người, nơi ấn đường Tưởng An Quân xuất hiện một lỗ máu, ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Ầm!
Ai nấy đều sững sờ.

Tại Hoàng thành Long, nhà họ Tưởng là gia tộc mạnh nhất chỉ dưới Hoàng tộc họ Long, chủ gia tộc họ Tưởng là Tưởng An Quân cũng có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ.

Một người có tu vi cao đến vậy mà lại bị Dương Thanh giết chỉ trong tích tắc.

Thậm chí, bọn họ còn không biết Dương Thanh đã giết Tưởng An Quân bằng cách nào, chỉ thấy anh búng tay một cái rồi ấn đường Tưởng An Quân xuất hiện một lỗ máu.

Có thể giết cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ một cách chóng vánh như thế, trên đời này thật sự tồn tại một người mạnh đến cấp bậc này ư?
"Giết!"
Tia sát khí ẩn hiện trong mắt, Dương Thanh ra lệnh.

Đột nhiên, một trăm người đàn ông cao to mặc cùng một kiểu trang phục xuất hiện, tàn sát người của nhà họ Tưởng.

Ảnh Vệ!
Từ khi sáng lập ra Ảnh Vệ, Dương Thanh luôn giao cho Mã Siêu phụ trách.

Hiện giờ anh ta vắng mặt nên do Tiền Bưu tiếp quản thay.

Trong một trăm cao thủ hùng mạnh của Ảnh Vệ này có cả các cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Liên minh Vương tộc phái đi, nhưng bị Dương Thanh dùng mưu kế giữ lại.

Tuy là gia tộc mạnh nhất Hoàng thành Long chỉ dưới Hoàng tộc họ Long, nhưng người mạnh nhất lại chỉ có chủ gia tộc họ Tưởng, Tưởng An Quân, đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Ngoài lão ta, trong nhà họ Tưởng không còn một cao thủ Thần Cảnh nào khác.

Bị các Ảnh Vệ tàn sát, chỉ trong vòng năm phút, toàn bộ nhà họ Tưởng đã ngã trong vũng máu.

"Cậu Thanh!"
Tiền Bưu đi tới trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, nét

mặt kính cẩn.

Anh gật đầu, nhìn lướt qua một trăm người sau lưng ông ta, trong mắt mang theo sự hài lòng.

Còn nhớ khi Ảnh Vệ mới được thành lập, ngoài Mã Siêu và Tiền Bưu có thể tiên phong ra thì thực lực của những người khác đều yếu.

Mới một năm ngắn ngủi mà Ảnh Vệ đã phát triển thật nhanh, những thế lực dưới Hoàng tộc không ai có thể chống lại họ!
"Cậu Thanh có gì muốn dặn dò sao?"
Tiền Bưu hỏi.

Sâu trong mắt Dương Thanh hiện lên tia sắc bén, híp mắt nói:
"Đã đến lúc đuổi những thế lực ngoại lai đang trú ở Yến Đô ra ngoài rồi!"
Con ngươi của Tiền Bưu co rút: "Thưa cậu, bốn Hoàng tộc lớn đã đưa người của mình vào Yến Đô, trong đó còn có cao thủ Thần Cảnh, e là rất khó để đuổi toàn bộ ra ngoài".

"Tôi yêu cầu cút ra khỏi Yến Đô, họ dám không cút?"
Dương Thanh ngạo
.

Chương 1353: 1353: Liên Minh Tan Rã

Người quản lý thế lực Hoàng tộc họ Diệp và những gia tộc hàng đầu khác đang trú đóng tại Yến Đô đều cực kỳ giận dữ.

“Dám bảo chúng ta cút khỏi Yến Đô trong ba tiếng, Dương Thanh muốn phá hủy mọi công sức của chúng ta đây mà!”
“Không được! Chúng ta không thể ngồi chờ chết! Phải liên minh, nghĩ cách đối phó với Dương Thanh thôi”.

“Đúng, chúng ta phải liên minh.

Có như vậy mới có thể ngăn cản Dương Thanh”.

…!
Lúc này đây, những gia tộc quyền quý kia đều có chung một mục tiêu.

Tại nhà cử người đóng quân tại Yến Đô.

Về phần Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan, sau khi hay tin Dương Thanh yêu cầu tất cả các thế lực ngoại lai rời khỏi Yến Đô thì họ lập tức dẫn người của mình đi.

Chỉ còn người của Hoàng tộc họ a chỉ còn đường nhẫn nhịn để chúng ta tiếp tục ở lại Yến Đô và phát triển!”
Diệp Chi Phàm hùng hồn, mạnh mẽ tuyên bố như một diễn thuyết gia.

“Hay! Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp nói hay lắm!”

“Chúng ta phải liên minh lại cho Dương Thanh biết rằng, những gia tộc như chúng ta mà hợp sức thì cho dù cậu ta có lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể cúi đầu!”
…!
Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sục sôi hô to lên, như thể đã thấy hình ảnh Dương Thanh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta nên thành lập một đội cảm tử gồm những cao thủ hàng đầu của các thế lực thành viên trong liên minh để đi ám sát Dương Thanh!”
Giữa lúc đó, một người trung niên đứng lên, ngạo nghễ nói:

“Đội ngũ với các cao thủ hàng đầu này chắc chắn có thể giết chết cậu ta!”
“Đúng đấy! Thay vì chờ Dương Thanh đến đánh, vì sao chúng ta không ra tay trước để chiếm ưu thế?”
“Không phải cậu ta nói chỉ cho chúng ta ba tiếng đồng hồ để cút khỏi Yến Đô sao? Vậy thì giết cậu ta trong ba tiếng này đi!”
…!
Ai cũng hối hả hùa theo.

Bọn họ đã dành rất nhiều tâm huyết để xây dựng thế lực tại Yến Đô, thậm chí rất nhiều gia tộc còn đầu tư bằng cả một nguồn tài lực vô cùng lớn.

Nếu rời khỏi đây, họ sẽ chịu rất nhiều tổn thất.

Diệp Chi Phàm im lặng một lúc rồi nặng nề nói: “Thực lực của Dương Thanh sâu không lường được, trừ khi chúng ta tập hợp tất cả sức mạnh, nếu không tỷ lệ thắng sẽ bằng không!”
“Tất cả sức mạnh?”
Mọi người hít sâu.

Ở đây có nhiều thế lực như thế, nếu hợp tác với cả Hoàng tộc họ Diệp thì cũng có khả năng tiêu diệt bất kỳ Hoàng tộc nào ấy chứ?

Vậy mà Diệp Chi Phàm lại nói phải tập hợp tất cả sức mạnh chỉ để đối phó với Dương Thanh, không phải có hơi khoa trương rồi sao?
“Đúng vậy, phải là tất cả sức mạnh!”
Diệp Chi Phàm nghiêm túc giải thích: “Dương Thanh rất mạnh, tôi nhận được một tin tức đáng tin cậy rằng tu vi của cậu ta đã là Siêu Phàm Cảnh rồi”.

“Siêu Phàm Cảnh? Siêu Phàm Cảnh là gì?”
Có người hỏi.

“Là cảnh giới võ thuật nằm trên Thần Cảnh đỉnh phong!”, Diệp Chi Phàm đanh mặt lại.

“Trời!”
Có người hít sâu một hơi, khó tin bật thốt: “Có cả cảnh giới võ

thuật đó sao?”
“Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ uổi chậm rãi cất bước đi tới.

Khuôn mặt của người đó hiện lên trước mắt bọn họ.

“Dương Thanh!”
Diệp Chi Phàm vừa nhìn đã nhận ra Dương Thanh, mặt mày tái mét.

Nghe vậy, những người lần đầu gặp anh đều hốt hoảng.

Vừa rồi họ còn quyết tâm, hùng hổ nói sẽ ám sát Dương Thanh, thế mà bây giờ anh đơn phương độc mã tới đây thì lại sợ.

Tuy đây là linh để giết tôi?”
Dương
.

Chương 1355: 1355: Long Tấn Tìm Tới

Giờ phút này, Vũ Văn Bân chỉ cảm thấy cả người lạnh thấu xương.

Nhưng anh ta không hề e sợ, ánh mắt tàn độc nhìn chằm chằm Dương Thanh.

“Đừng tưởng bây giờ mày rất mạnh, không ai làm gì được mày.

Một ngày nào đó mày sẽ phải trả giá đắt!”
Vũ Văn Bân dữ tợn nói.

Dương Thanh cười lạnh: “Tôi chờ ngày đó tới!”
Lần trước tới tổng hội Hồng Trần ở nước ngoài, anh mới biết Vũ Văn Bân vẫn luôn thuê sát thủ Hồng Trần ám sát mình.

Vì nể mặt Vũ Văn Cao Dương, anh lại chọn tha thứ cho anh ta.

Nhưng hôm nay xem ra, anh ta không định từ bỏ, còn tưởng Dương Thanh không dám giết mình.

“Mày sẽ chờ được thôi!” Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
Vũ Văn Bân đáp trả.

“Thằng ranh láo xược! Mau ngậm miệng lại cho tao!”
Vũ Văn Cao Dương nổi giận đùng đùng: “Từ nay về sau, nếu mày còn dám trêu chọc Dương Thanh, đừng trách tao không nể tình bố con!”
“Ha ha!”
Vũ Văn Bân cười lạnh: “Chắc trong lòng ông, đứa con ruột này kém xa đứa con riêng của ả hồ ly tinh kia nhỉ?”
“Bốp!”
Vũ Văn Cao Dương lập tức tát bay anh ta.

Ông ta tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, chỉ vào Vũ Văn Bân cả giận nói: “Đừng khiêu khích tính nhẫn nại của tao!”
Ánh mắt Dương Thanh cũng trở nên lạnh lẽo.

Anh biết hồ ly tinh Vũ Văn Bân nói tới chính là mẹ mình.

“Trừ phi ông giết tôi, nếu không tôi còn sống ngày nào sẽ không tha cho nó ngày đó!”

Vũ Văn Bân bò lồm cồm dậy, lau vết máu bên khóe miệng, điên cuồng nói.

“Mày muốn chết hả?”
Vũ Văn Cao Dương trầm giọng quát.

Ông ta chỉ muốn giết quách thằng con hỗn láo này, nhưng lại chỉ có một đứa con trai ruột.

Vũ Văn Bân mà chết, gia tộc Vũ Văn sẽ không còn người nối dõi.

“Ông giết tôi đi!”
Vũ Văn Bân giận dữ hét: “Nếu năm đó không có ả hồ ly tinh kia xen vào, sao tình cảm giữa ông và mẹ tôi lại tan vỡ?”
“Đều tại bà ta, nếu không mẹ tôi sẽ không chết”.

“Nói không chừng chính bà ta tìm người ám sát mẹ tôi!”
Vũ Văn Bân điên cuồng gào thét.

“Bịch!”
Vũ Văn Cao Dương đạp bay anh ta: “Người đâu, đánh gãy hai chân của thằng ranh này cho tôi!”
“Không được phép chữa trị! Tôi muốn nó phải ngồi xe lăn suốt phần đợi còn lại!”
“Phế đi! Đánh phế nó cho tôi!”
Nghe thấy thế, Dương Thanh cũng kinh ngạc.

Người của gia tộc Vũ Văn đều sợ ngây người.

Vũ Văn Bân là con trai duy nhất của Vũ Văn Cao Dương, vậy mà ông ta muốn phế hai chân của con trai mình.

“Xin chủ gia tộc nghĩ lại!”
Một bậc cha chú trong gia tộc vội vàng cầu khẩn: “Vũ Văn Bân làm sai thì vẫn là con trai duy nhất của chủ gia tộc, tương lai còn phải dẫn dắt gia tộc.

Sao chủ gia tộc có thể phế bỏ hai chân của cậu ấy?”
“Câm miệng!”
Vũ Văn Cao Dương cả giận nói: “Không phế hai chân nó, ai biết nó còn gây ra phiền phức gì? Tôi thà đánh gãy chân nó,

nuôi nó cả đời!”
Còn người muốn cầu xin cho Vũ Văn Bân nhưng đều bị bị ông ta gạt đi, tức giận ra lệnh: “Ai còn dám xin thay nó thì chịu tội với nó đi!”
Lần này không còn ai dám xin tha cho Vũ Văn Bân nữa.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh không hề nhúng tay.

Dù sao anh cũng không mang dòng máu của gia tộc Vũ Văn, cùng lắm chỉ là con nuôi mà thôi.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Hơn nữa, chỉ với những chuyện Vũ Văn Bân đã làm với anh, còn sỉ nhục mẹ anh đã đủ để anh giết anh ta mấy lần.

Sao anh có thể cầu xin cho anh ta được?
Vũ Văn Bân thấy cao thủ trong gia tộc đi tới mới bàng hoàng nhận ra lần này, Vũ Văn Cao Dương làm thật.

Anh ta sợ xanh mặt cầu xin: “Con biết sai rồi, sau này không dám nữa.

Xin bố đừng đánh gãy chân con, con không dám nữa đâu”.

Vũ Văn Cao Dương không đành lòng.

Dù Vũ Văn Bân có khốn nạn cỡ nào thì vẫn là đứa con duy nhất của ông ta.

Nhưng ông ta cũng biết nếu không làm như vậy, Vũ Văn Bân sẽ còn nghĩ đủ mọi cách đối phó Dương Thanh, sớm muộn gì cũng gây họa cho gia tộc Vũ Văn.

Vậy nên, ông ta thà để Vũ Văn Bân sống tầm thường cả đời còn hơn để anh ta tiếp tục khiêu khích Dương Thanh.

“Dương Thanh, anh là anh trai cậu mà.

Anh biết sai rồi, cậu mau xin bố tha cho anh đi.

Sau này anh sẽ không trêu chọc cậu nữa”.

“Mau xin bố giúp anh với!”
“Dương Thanh, anh biết sai rồi, anh thật sự biết sai rồi, xin cậu… Á…”

Hai tiếng xương gãy chói tai vang lên, hai chân Vũ Văn Bân bị cao thủ của gia tộc Vũ Văn thẳng tay nghiền nát.

Tiếng kêu rên của anh ta vang khắp cả gia tộc.

Chẳng mấy chốc, không gian xung quanh đều trở nên im ắng.

Vũ Văn Bân đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

"Con yên tâm, sau này bố tuyệt đối sẽ không cho Vũ Văn Bân gây phiền phức cho con nữa".

Vũ Văn Cao Dương chân thành nói với Dương Thanh.

Anh gật đầu đáp: "Sau này có chuyện gì cứ nói với con.

Có phải đi rồi!"
Hôm nay anh đến chỉ để thăm Vũ Văn Cao Dương có mạnh khỏe hay không.

Từ khi biết ông ta không phải bố ruột, năm đó đuổi hai mẹ con anh đi cũng là vì muốn cứu hai người, thù oán giữa anh và ông ta đã được xóa bỏ hoàn toàn.

Dương Thanh thực sự coi ông ta là bố.

"Nếu gia tộc có chuyện, bố nhất định sẽ tìm đến con.

Đương nhiên con cũng phải nhớ kỹ, gia tộc Vũ Văn mãi là nhà của con!"
Vũ Văn Cao Dương nghiêm túc nói.

Dương Thanh gật đầu đáp: "Con đi nhé bố!"
"Ừ!"
Vũ Văn Cao Dương đỏ mắt nói.

Sau khi rời khỏi gia tộc Vũ Văn, Dương Thanh lại tới nhà họ Diệp.

"Dương Thanh, con không sao là tốt rồi!"
Diệp Mạn gặp được anh, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Dương Thanh vẫn luôn áy náy với Diệp Mạn.

Nhà họ Diệp đã gặp không ít rắc rối vì anh.

"Nhà họ Diệp không sao là được!"
Dương Thanh nghiêm túc nói: "Tạm thời con không thể đưa

Tâm đến gặp mẹ.

Chờ con xử lý hết mọi chuyện nhất định sẽ đưa cô ấy đến thăm mẹ”.

Nghe vậy, hai mắt Diệp Mạn đỏ bừng.

Bà ta và Tần Thanh Tâm nhận nhau chưa lâu, khó khăn lắm mới gần gũi hơn một chút đã phải chia xa.

Bà ta cũng biết rõ tình cảnh hiện giờ của Dương Thanh.

Chỉ khi Tần Thanh Tâm không ở cạnh, anh mới có thể làm việc không cần kiêng kị.

“Mẹ tin con có thể giải quyết thuận lợi mọi chuyện!”, Diệp Mạn rất tin tưởng chàng rể này.

Cùng lúc đó ở gia tộc Vũ Văn.

Một lão già mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện.

“Ông là ai?”
Vũ Văn Cao Dương nghiêm giọng hỏi.

Ông ta cảm nhận được sự uy hiếp khổng lồ từ trên người đối phương.

“Long Tấn của Hoàng tộc họ Long!”
Long
.

Chương 1356: 1356: Không Hề Sợ Hãi

Vũ Văn Cao Dương rất cảnh giác, cảm thấy Long Tấn như một ngọn núi lớn đè ép khiến ông ta sắp ngạt thở.

Những người còn lại trong gia tộc Vũ Văn cũng hoảng sợ.

"Ông tới gia tộc Vũ Văn có chuyện gì?"
Vũ Văn Cao Dương hỏi lại lần nữa, giọng nói tràn đầy lo lắng.

"Giết cậu!"
Dứt lời, một luồng sát khí khủng bố tràn ra từ trên người Long Tấn.

Tất cả đều sợ ngây người.

Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
Cao thủ của Hoàng tộc họ Long chạy tới Yến Đô để giết Vũ Văn Cao Dương.

Vũ Văn Cao Dương cắn răng hỏi: "Ông không sợ con trai tôi tìm Hoàng tộc họ Long báo thù sao?"
Long Tấn nhíu mày.

Giết toàn bộ người bên cạnh Dương Thanh không phải ý muốn của lão ta, nhưng lão ta là người của Hoàng tộc họ Long, chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh của Long Hoàng.

"Để lại di ngôn đi, tôi tiễn cậu lên đường!"
Long Tấn lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Cao Dương đỏ bừng mắt nhìn chằm chằm Long Tấn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông đã cho tôi để lại di ngôn thì đừng có hối hận!"
"Tôi hi vọng sau khi tôi chết, con trai tôi Dương Thanh có thể đánh vào Hoàng tộc họ Long, báo thù rửa hận cho tôi!"
Ông ta gần giọng rống lên.

Long Tấn cau mày.

Lão ta vẫn biết Dương Thanh rất mạnh.

Lời nói của Vũ Văn Cao Dương càng khiến lão ta cảm thấy nguy hiểm.

Nếu lão ta thật sự giết sạch người bên cạnh Dương Thanh, e là anh sẽ tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Long.

Nhưng nếu không làm vậy, lão ta không biết ăn nói thế nào với Long Hoàng.

Đúng lúc ấy, lão ta cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc, quay lại trông thấy một khuôn mặt quen thuộc.

"Xin ông Tấn nương tay!"
Người tới là Long Thiên Vũ.

Thấy Long Tấn chưa ra tay, hắn ta mới bớt lo lắng.

"Đây là mệnh lệnh của Hoàng Chủ!"
Long Tấn lạnh lùng nói.

Long Thiên Vũ chạy một mạch đến trước mặt Long Tấn, nghiêm túc nói: "Cháu biết ông không hề muốn chấp hành mệnh lệnh này của ông nội".

"Ông biết mà, hiện giờ Dương Thanh rất mạnh.

Nếu ông dám động vào người bên cạnh cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ bắt cả Hoàng tộc họ Long phải chôn cùng".

"Ông nội ra lệnh như vậy không phải theo lý trí.

Cháu mong ông có thể giơ cao đánh khẽ, coi như là vì gia tộc chúng ta".

Lời Long Thiên Vũ nói với Long Tấn khiến người của gia tộc Vũ Văn đều khiếp sợ.

Bọn họ chỉ biết thực lực của Dương Thanh rất lợi hại, nhưng không ngờ đến cả Hoàng tộc họ Long cũng có thể nói diệt là diệt.

Long Tấn không lên tiếng, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Long Thiên Vũ.

Nhưng lão ta đang suy nghĩ về lời nói của Long Thiên Vũ, cũng dự đoán hậu quả khi mình ra tay giết Vũ Văn Cao Dương.

Long Thiên Vũ cũng không nói gì thêm, cái gì nên nói đều đã nói.

Trong Hoàng tộc họ Long, thực lực của Long Tấn chỉ kém mỗi Long Hoàng, bản thân lão ta cũng là dòng chính.

Có một số chuyện lão ta cũng sẽ nghĩ cho gia tộc.

Nếu Long Tấn thật sự muốn ra tay, Long Thiên Vũ không thể ngăn cản.

Tranh thủ Long Tấn chưa quyết định, Vũ Văn Cao Dương đã âm thầm gửi tin nhắn cho Dương Thanh.

Dương Thanh đang ở nhà họ Diệp bỗng nhận được tin nhắn cầu cứu của Vũ Văn Cao Dương, lập tức sa sầm mặt: "Long Hoàng, ông đang đùa với lửa đấy!"
Dứt lời, anh đã biến mất khỏi nhà họ Diệp.

Tại gia tộc Vũ Văn, Long Tấn vẫn chưa hành động.

Lão ta im lặng hồi lâu, chợt liếc nhìn cửa ra vào, lập tức nói: "Tôi là người của Hoàng tộc họ Long.

Long Hoàng đã ra lệnh, tôi chỉ có thể chấp hành!" Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
"Ông Tấn!"
Long Thiên Vũ hốt hoảng, không chút do dự giơ tay che chắn trước người Vũ Văn Cao Dương, cả giận nói: "Chẳng lẽ ông thật sự muốn thấy Hoàng tộc họ Long diệt vong sao?"

"Với thân phận và địa vị của ông, dù có từ bỏ nhiệm vụ lần này, ông nội cũng không thể làm gì ông".

"Nhưng một khi ông ra tay với gia tộc Vũ Văn, ông sẽ đẩy Hoàng tộc họ Long vào chỗ chết!"
"Ông cũng là người của Hoàng tộc họ Long, chẳng lẽ có thể đứng nhìn những người vô tội trong gia tộc bị liên lụy vì một mệnh lệnh sai lầm của ông nội sao?"
"Cháu xin ông giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho gia tộc Vũ Văn!"

Long Thiên Vũ không ngờ Long Tấn vẫn muốn động tới gia tộc Vũ Văn, không khỏi lo lắng.

Hắn ta biết rõ tính cách của Dương Thanh, nếu Long Tấn ra tay, Hoàng tộc họ Long chỉ có thể bị hủy diệt.

“Cút ra!”
Ánh mắt Long Tấn lóe lên, khí tức võ thuật toàn thân bộc phát tung ra một chưởng.

“Bịch!”
Tiếng va chạm thật lớn vang lên.

Long Thiên Vũ bị đánh bay như trái bóng da dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người.

Vũ Văn Cao Dương lập tức tuyệt vọng.

Sự xuất hiện của Long Thiên Vũ khiến ông ta thấy được hi vọng, nhưng bây giờ hi vọng ấy cũng đã tan vỡ.

“Muốn trách thì trách cậu là bố nuôi của Dương Thanh đi!”
Long Tấn lạnh lùng nhìn Vũ Văn Cao Dương.

Nói xong, lão ta chậm rãi giơ tay lên, ngưng tụ sức mạnh khủng khiếp trong lòng bàn tay.

Bấy giờ, toàn bộ gia tộc Vũ Văn như bị sát khí bao trùm.

Những người có thực lực thấp không chịu nổi quỳ rạp xuống, lòng đầy lo lắng.

Vũ Văn Cao Dương là người phải chịu áp lực lớn nhất, toàn thân không ngừng run rẩy, trừng mắt nhìn Long Tấn như sắp rách cả mí mắt.

Ông ta muốn ghi tạc gương mặt của Long Tấn, có làm quỷ cũng không tha cho lão già này.

“Ông Tấn!”
Long Thiên Vũ bị Long Tấn đánh bay cảm nhận được sức mạnh khủng bố, vội vàng hét lớn, dồn hết sức lực lao tới ngăn cản trước người Vũ Văn Cao Dương.

Hắn ta quệt vết máu bên khóe miệng, hai mắt đỏ ngầu nhìn Long Tấn: “Ông không thể giết ông ấy! Muốn giết thì giết cháu đi!”
Người của gia tộc Vũ Văn thấy Long Thiên Vũ che chắn cho Vũ Văn Cao Dương đều trợn tròn mắt.

Sắc mặt Long Tấn vẫn bình thản, giương mắt nhìn Long Thiên Vũ: “Cậu là người của Hoàng tộc họ Long, chắc hẳn phải rõ

chống đối mệnh lệnh của Long Hoàng là tội gì!”
Long Thiên Vũ nói: “Đến cả chết cháu còn không sợ, ông nghĩ cháu sẽ sợ bị Long Hoàng trừng phạt sao?”
“Ông nội muốn ra tay với người bên cạnh cậu Thanh chẳng qua là gì vì cậu Thanh giết sáu cao thủ Thần Cảnh của gia tộc mà thôi”.

“Nhưng tại sao cậu ấy lại làm vậy? Chẳng phải là vì Long Khoa liên thủ với Hoàng tộc họ Diệp phái người ám sát cậu ấy sao?”
“Bọn họ bị giết cũng là đáng đời! Bây giờ ông nội thẹn quá hóa giận, phái ông đi giết người bên cạnh cậu Thanh cũng không phải việc làm lý trí”.

“Nếu ông dám làm vậy, toàn bộ Hoàng tộc họ Long đều sẽ phải hứng chịu lửa giận của cậu Thanh!”
“Xin ông hãy nghĩ lại!”
Long Thiên Vũ đau khổ rống lên.

“Cút!”
Ánh mắt Long Tấn lóe sáng, không chút do dự tung chưởng về phía hắn ta.

Lão ta là cao thủ mạnh nhất Hoàng tộc họ Long chỉ thua mỗi Long Hoàng, Long Thiên Vũ vốn không thể chống đỡ, bị đánh bay ra ngoài.

Lần này rơi xuống đất, hắn ta không còn sức bò dậy nữa.

Vẻ mặt Vũ Văn Cao Dương trở nên tuyệt vọng.

Ông ta biết không còn ai có thể cản được Long Tấn nữa.

“Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ phải trả giá đắt!”
Ông ta giận dữ gầm lên, lập tức huy động toàn bộ sức lực trong người: “Giết!”
Ông ta xông về phía Long Tấn.

Dù chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, ông ta vẫn không màng tính mạng lao tới, có chết cũng phải chiến đấu vì gia tộc Vũ Văn.

Chương 1357: 1357: Ông Long Chết Rồi

Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương lao về phía mình, Long Tấn vẫn bình tĩnh.

Lão ta bỗng nhếch miệng cười khổ như cảm nhận được gì đó, thầm lẩm bẩm: "Rốt cuộc cậu cũng tới!"
"Giết giết giết!"
Vũ Văn Cao Dương tức giận gào thét xông đến trước mặt Long Tấn, đồng thời ngưng tụ toàn bộ sưc mạnh vào nắm đấm tay phải vung tới.

"Bốp!"
Chỉ là, một đòn hết sức của ông ta lại bị Long Tấn dễ dàng tóm được.

"Không biết tự lượng sức mình!"
Long Tấn lạnh nhạt nói, một luồng khí tức khủng bố tràn ra xung quanh.

"Chết!"
Lão ta thấp giọng quát, tung nắm đấm.

"Chủ gia tộc!"
Người của gia tộc Vũ Văn thấy Long Tấn ra đòn đều hét toáng lên.

Vẻ mặt Vũ Văn Cao Dương tràn đầy tuyệt vọng, tự biết lần này mình chết chắc.

"Bịch!"

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng hình lướt qua che chắn trước người ông ta, thoắt cái tung chưởng.

Chưởng khắc quyền!
Nắm đấm của Long Tấn bị chưởng đó cản lại.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, giây phút quyền và chưởng va chạm, mặt đất sau lưng hai người họ như nổ tung.

Từng vết nứt to bằng cánh tay như mạng nhện lan ra bốn phương tám hướng.

“Dương Thanh!”
Vũ Văn Cao Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng trẻ tuổi đang che trước người mình.

Lúc này, ánh mắt Dương Thanh nhìn Long Tấn ngập tràn sát khí.

Anh không đánh hết sức, chỉ đỡ đòn của Long Tấn.

“Bịch bịch bịch!”
Long Tấn bỗng lùi
àng Chủ ra lệnh, tôi chỉ có thể chấp hành”.

“Tôi biết chắc chắn cậu sẽ không tha cho Long Hoàng.

Nhưng tôi hi vọng cậu hãy cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống, vẫn còn rất nhiều người vô tội”.

Đương nhiên Dương Thanh biết rõ tại sao lão ta lại cố tình tha cho Vũ Văn Cao Dương, chính là vì hi vọng anh đồng ý bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

“Tôi chỉ giết những kẻ đáng chết!”
Dương Thanh bình tĩnh nói: “Còn ông cũng không đáng chết.

Ông đi đi!”
Nói xong, anh quay người định rời đi.

“Uỳnh!”
Dương Thanh mới đi được mấy bước, Long Tấn bỗng bộc phát toàn bộ sức lực lao về phía anh.

Giây phút lão ta tung đòn lại giật mình phát hiện Dương Thanh đã biến mất.

“Ông không phải là đối thủ của tôi!”
Giọng nói của anh chợt vang lên sau lưng Long Tấn.

Bấy giờ, Long Tấn cực kỳ kinh hãi.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ anh đã mạnh tới mức này.

Chỉ so về tốc độ, lão ta đã không thể đuổi kịp anh.

“Cảnh giới của cậu thật sự chỉ là Siêu Phàm Nhất Cảnh thôi sao?”
Long
.

Chương 1359: 1359: Hoàng Tộc Họ Long Đã Loạn

Một loạt các cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Long xuất hiện trước điện Long Hoàng, bao vây Long Tấn, chực chờ bắt lão ta ngay khi Long Hoàng ra lệnh.

“Phụ hoàng, xin người bớt giận!”
Đúng lúc này, Long Tường chạy vào trong, nhìn thấy Long Tấn bị một đám cao thủ bao vây thì sắc mặt biến đổi, vội vàng cầu xin.

“Phụ hoàng, rốt cuộc bác Tấn đã phạm lỗi gì mà bố lại muốn giết bác ấy thế ạ?”
Ông ta cắn răng hỏi.

Long Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi bảo anh ta đến Yến Đô giết sạch tất cả những người có liên quan đến Dương Thanh, thế mà anh ta không chỉ không nghe lệnh của tôi mà còn thông đồng với Dương Thanh, khuyên tôi thoái vị”.

“Ông nội, không phải vậy đâu ạ”.

Long Thiên Vũ hối hả giải thích: “Ông Tấn không đấu lại được Dương Thanh nên mới tay trắng đi về đấy ạ.

Lúc ấy cháu cũng ở đó, tận mắt nhìn thấy ông ấy thua Dương Thanh mà”.

Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
Long Hoàng cau mày, lạnh lẽo nhìn Long Tường, hỏi: “Anh có biết Long Tấn bảo tôi nhường ngôi cho ai không?”
Long Tường ngẩn người, đưa mắt sang Long Tấn, lại thấy Long Tấn cũng đang nhìn mình.

Trong lòng ông ta đột nhiên nảy lên một suy đoán bạo gan.

Không chờ Long Tường trả lời, Long Tấn bình tĩnh lên tiếng: “Dương Thanh mạnh đến nỗi Hoàng tộc họ Long không thể chống lại được.

Kể từ khi Hoàng Chủ điều động sáu cao thủ Thần Cảnh hợp tác với sáu người có cùng cảnh giới của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta".

"Hiện giờ, người có thể làm Dương Thanh nguôi giận trong Hoàng tộc ta chỉ có Long Thiên Vũ".

"Cháu là bố của Thiên Vũ, nếu cháu thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ thì dù Dương Thanh xông vào đây cũng sẽ không tiêu diệt toàn bộ Hoàng tộc đâu".

Sắc mặt Long Tường hơi tái nhợt đi, thế mà Long Tấn lại muốn ông ta thừa kế ngôi vị.

Thảo nào Long Hoàng lại phẫn nộ như vậy, lão ta là trời của Hoàng tộc họ Long kia mà.

Lão ta coi trọng quyền thế đến mức nào, người của Hoàng tộc họ Long có ai mà không biết.

"Thưa Hoàng Chủ, xin hãy nghe lời khuyên của tôi, thoái vị đi ạ!"
Long Tấn lại nhìn về phía Long Hoàng, khuyên nhủ.

"To gan!"
Long Hoàng nổi cơn thịnh nộ, bộc phát ra sức mạnh của tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Toàn bộ Hoàng tộc họ Long tức thì bị một luồng khí thế khủng bố bao trùm.

Mặt mày các cao thủ đều tái mét.

Nhiều năm qua, họ chưa bao giờ nhìn thấy Long Hoàng ra tay cả.

Nhưng giờ đây, lão ta hừng hực ý chí chiến đấu, lẽ nào là muốn đích thân giết Long Tấn?
Không chỉ Long Hoàng mà những cao thủ trong Hoàng tộc đang bao vây Long Tấn đều nhìn lão ta chằm chằm, sẵn sàng xông lên bất cứ lúc nào.

Chỉ có Long Tấn vẫn giữ bình tĩnh như không nhận ra tình cảnh của mình, thản nhiên nhìn Long Hoàng.

Long Hoàng cũng đang nhìn Long Tấn, trong mắt dâng trào sát khí mãnh liệt.

“Hoàng Chủ, vì tương lai của Hoàng tộc, xin ngài hãy thoái vị đi!”

Long Tấn tiếp tục thuyết phục Long Hoàng.

Long Hoàng cắn răng hỏi: “Long Tấn, anh thật sự cho rằng tôi không dám giết anh à?”
“Ở Hoàng tộc họ Long này, không phải Hoàng Chủ muốn giết ai cũng được sao?”
Nét mặt Long Tấn đầy châm chọc: “Ngay cả đứa con trai ruột thịt mà Hoàng Chủ cũng giết được, nói gì là người ngoài không nghe lời như tôi?”
“Ầm!”
Nghe vậy, tất cả mọi người đều mở to hai mắt, khó tin nhìn về phía Long Hoàng.

Trong những người con nối dõi của Long Hoàng, chỉ có Long Khoa là vừa chết vào mấy ngày trước.

Không phải ông ta bị Dương Thanh giết sao?
Tại sao Long Tấn lại nói vậy?
“Long Tấn!”
Long Hoàng cố kìm nén lửa giận, mặt mũi hung tợn, quát:
“Anh nói bậy bạ cái gì đấy?”
“Tôi không nói bậy, bản thân Hoàng Chủ tự biết”.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Long Tấn vẫn bình tĩnh như thường, tiếp tục nói: “Tôi chỉ muốn giữ được tương lai của Hoàng tộc họ Long mà thôi, xin Long Hoàng chấp nhận thoái vị đi ạ!”
Những người trong Hoàng tộc họ Long kinh ngạc đến sững sờ, lão ta đã yêu cầu Long Hoàng thoái vị nhiều lần lắm rồi.

Nhưng điều làm họ kinh hoàng hơn là, rốt cuộc có phải Long Khoa bị Long Hoàng giết hay không?
Nếu đúng như vậy thì nguyên nhân là gì?
Long Tấn không chỉ là cao thủ mạnh nhất Hoàng tộc họ Long chỉ đứng sau Long Hoàng mà còn mang trên mình huyết mạch

dòng chính, có địa vị rất cao trong Hoàng tộc, truy đến tận cùng thì Long Hoàng còn phải gọi Long Tấn là anh họ.

Quan trọng hơn, xưa nay, con người Long Tấn luôn chính trực, quang minh lỗi lạc.

Nếu lão ta nói Long Hoàng là kẻ đã giết Long Khoa thì về cơ bản chuyện này chính là sự thật.

Chẳng qua người trong Hoàng tộc họ Long không dám tin thôi.

Hai bố con Long Tường và Long Thiên Vũ ngây ngẩn cả người.

Ban đầu họ lo sợ Long Tấn sẽ đến Yến Đô giết người thân và bạn bè của Dương Thanh, không ngờ lão ta lại chống đối Long Hoàng, còn yêu cầu Long Tường thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ.

Cơn thịnh nộ trong mắt Long Hoàng càng rõ nét hơn, ánh mắt nhìn Long Tấn lạnh đến tận cùng.

“Anh đã muốn chết thì tôi cho anh được toại nguyện!”
Lão ta gằn từng chữ.

Nghe lệnh, bốn cao thủ Thần Cảnh đang bao vây Long Tấn lập tức nổi lên ý chí chiến đấu.

Cuộc chiến bùng nổ!
“Phụ hoàng, xin người hãy giơ cao đánh khẽ!”
Long Tường thét lên, quỳ xuống trước mặt Long Hoàng, hốt hoảng nói: “Không phải bác Tấn xúc phạm bố đâu ạ, bác ấy đang lo lắng Dương Thanh sẽ tấn công Hoàng tộc thôi”.

“Bác Tấn trung thành với Hoàng tộc, đã lập nhiều công lao hiển hách cho Hoàng tộc, xin phụ hoàng hãy bớt giận, cho bác ấy một con đường sống!”
Long Thiên Vũ cũng mau chóng quỳ xuống, không ngừng van xin: “Xin ông nội bớt giận!”
“Thưa phụ hoàng, người đừng tin vào lời họ nói mà tha cho Long Tấn.

Rõ ràng Long Tấn đã âm thầm thần phục Long Tường nên hôm nay mới ép người thoái vị đây mà”.

Giữa lúc đó, một người trung niên đang đứng sau lưng Long Hoàng tiến lên phía trước, nhanh nhảu nói: “Theo con thấy, không chỉ Long Tấn mà có khi cả Long Tường và Long Thiên Vũ cũng đều thần phục Dương Thanh rồi cũng không chừng”.

Long Tường giận dữ quát: “Long Ninh, cậu đừng có ăn nói lung tung!”
Long Ninh là con trai thứ tư của Long Hoàng.

Sau khi Long Khoa chết, người có tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ nhất trong Hoàng tộc họ Long là Long Tấn, sau đó mới đến Long Ninh.

Nếu Long Tường chết, Long Ninh sẽ là Hoàng Chủ tương lai.

Long Ninh cười khẩy: “Anh trai, tôi không hề nói bậy đâu.

Vậy chứ tại sao khi phụ hoàng muốn giết những người xung quanh Dương Thanh thì anh và Long Thiên Vũ lại cứ ngăn cản thế?”
“Ngay cả Long Tấn cũng ép phụ hoàng nhường ngôi cho anh, thế mà còn bảo các anh không thần phục Dương Thanh à?”
Sắc mặt Long Hoàng càng ngày càng xấu đi.

Tính tình lão ta không chỉ tàn nhẫn mà còn đa nghi.

Ban đầu vốn không nghĩ theo hướng này, bây giờ nghe Long Ninh nói, Long Hoàng đột nhiên nhận ra khả năng Long Tường và hai người này thần phục Dương Thanh là rất lớn.

“Long Ninh…”
Long Tấn vừa muốn thanh minh thì bị Long Hoàng ngắt lời: “Câm miệng!”
“Anh mà dám nói thêm câu nào nữa thì tôi sẽ gán tội chết cho hai bố con anh như Long Tấn đấy!”
Lão ta vừa nói ra câu này, khuôn mặt của Long Tường và Long Thiên Vũ đều xám như tro tàn.

Không nghi ngờ gì nữa, Long Hoàng thật sự muốn giết Long Tấn.

Long Tấn cực kỳ thất vọng, đôi mắt vốn bình tĩnh dần dần lạnh đi.

“Long Tấn, anh thông đồng với Dương Thanh, kẻ thù không đội trời chung với Hoàng tộc họ Long.

Đáng bị xử tử hình!”
Long Hoàng quát một tiếng, vung tay lên, ra lệnh: “Giết!”
Bốn người đang vây quanh Long Tấn nhận lệnh, trong nháy mắt dùng hết toàn lực tấn công Long Tấn.

Ánh mắt lão ta trở nên sắc lạnh: “Như vậy thì cho dù tôi ra tay, cũng có thể xem như trừ hại cho Hoàng tộc họ Long!”
Dứt lời, lão ta bộc phát ra khí thế của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Bốn cao thủ
.

Chương 1360: 1360: Sự Tranh Chấp Của Hai Bố Con

Ở Hoàng tộc họ Long, người có thực lực mạnh nhất chính là Long Hoàng với tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng bây giờ, Long Tấn cũng đã đạt tới bước này, dễ thấy Long Hoàng hoảng hốt đến mức độ nào.

Không chỉ lão ta mà những người khác cũng đều ngạc nhiên, nhiều người có vai vế lớn còn trở nên kích động,
Đã có Long Hoàng rồi, nếu giờ lại thêm Long Tấn thì Hoàng tộc họ Long sẽ có hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Một đội hình như vậy quả là ăn đứt ba Hoàng tộc lớn còn lại.

“Hoàng Chủ, ngài phải hiểu nếu chúng ta đánh nhau thì hai bên sẽ cùng bị thương”.

“Long Tường dù sao cũng là con trai của ngài, cũng là hoàng tử có tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ nhất trong số các vị hoàng tử”.

Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
“Ngài cũng đã làm Hoàng Chủ cả đời, đây là thời điểm có thể nhường ngôi lại rồi.Chưa kể trong tình hình hiện nay, chỉ có Long Tường thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ mới có thể giúp Hoàng tộc họ Long tránh được tai họa”.

Long Tấn bình tĩnh phân tích: “Vì vậy, ngài hãy nhường ngôi đi ạ!”
Vẻ bàng hoàng trong mắt Long Hoàng dần biến mất, sâu trong đó chợt thoáng qua tia sát ý điên cuồng.

Bấy lâu nay, Long Hoàng có thể bá chiếm quyền lực ở Hoàng tộc họ Long ngoại trừ vì là Hoàng Chủ ra thì còn vì là người mạnh nhất Hoàng tộc, không một ai có thể dao động địa vị của lão ta.

Nhưng lúc này lại xuất hiện một cao thủ có cùng cảnh giới, đã vậy người này còn muốn lão ta thoái vị.

Địa vị của Long Hoàng trong Hoàng tộc họ Long đang rất nguy cơ.

“Thưa Hoàng Chủ, xin ngài hãy nghĩ lại!”
Ngay lúc này, một ông cụ quỳ xuống trước mặt Long Hoàng, mắt đỏ ửng: “Long Tấn làm vậy cũng vì Hoàng tộc họ Long thôi”.

“Xin Hoàng Chủ hãy thoái vị để giúp Hoàng tộc thoát khỏi tai họa!”
Có người đầu tiên ra mặt, những người có địa vị trong Hoàng tộc họ Long cũng lần lượt quỳ xuống.

“Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!”
“Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!”
…!
Trong lúc nhất thời, cả Hoàng phủ họ Long quanh quẩn tiếng cầu xin Long Hoàng nhường ngôi.

Long Hoàng không đáp lại, không hề che giấu sát khí khi nhìn Long Tấn, cắn răng nói: “Hoàng tộc họ Long chỉ có tôi mới là Hoàng Chủ! Chỉ có tôi mới đủ tư cách làm Hoàng Chủ!”
“Long Tường chỉ có tu vi Thần Cảnh hậu kỳ, lấy tư cách gì để thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ cơ chứ?”
“Nếu để một kẻ chỉ có thực lực như vậy lên ngôi, chẳng phải Hoàng tộc họ Long sẽ trở thành trò cười cho những Hoàng tộc khác sao?”
Long Hoàng chất vấn: “Còn anh, Long Tấn, anh dám yêu cầu tôi thoái vị là có mục đích gì?”
Long Tấn cười khẩy: “Tôi lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, chứng kiến sự phát triển của Hoàng tộc, bố mẹ tôi vì Hoàng tộc họ Long mà chết, anh chị em của tôi cũng vì Hoàng tộc họ Long mà chết”.

“Hiện giờ gia đình tôi chỉ còn mình tôi sống sót, Hoàng Chủ cho rằng tôi có mục đích gì chứ?”
Lời nói của Long Tấn làm cho những người có vai vế lớn đều xúc động.

Gia đình chỉ còn lại bản thân, các thành viên khác đều hy sinh vì Hoàng tộc họ Long.

Một tấm lòng trung kiên như thế, thử hỏi có thể có mục đích gì với Hoàng tộc họ Long chứ?
Đến lúc này, ngay cả những hậu bối trẻ không biết về quá khứ của Hoàng tộc mình cũng đều quỳ xuống, cầu xin Long Hoàng: "Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!"
Họ tôn trọng Long Hoàng, nhưng cũng biết hiện giờ Hoàng tộc họ Long có một kẻ thù là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu Long Hoàng còn ngồi yên trên vị trí đó thì cả Hoàng tộc họ Long sẽ trở thành quá khứ mất.

Sắc mặt Long Hoàng cực kỳ thâm trầm, sát ý đối với Long Tấn càng nhiều hơn.

Nét mặt Long Tường đầy đắn đo.

Tuy biết Long Tấn đánh giá cao mình nhưng ông ta vốn không quan tâm đến ngôi vị Hoàng Chủ, cũng hiểu bản thân không có tư cách thừa kế với thực lực trước mắt.

Ngặt nỗi chỉ khi ông ta trở thành Long Hoàng thì Dương Thanh mới chịu bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
"Ông nội, xin ông hãy thoái vị đi ạ!"
Long Thiên Vũ đấu tranh thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, nói với Long Hoàng: "Ông nội, cháu thề với ông, nếu cậu Thanh tấn công Hoàng tộc họ Long, cháu sẽ nghĩ mọi cách để xin cậu ấy tha cho ông một con đường sống!"
"Người và ông Tấn đều là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc, chỉ cần hai người có thể bắt tay giảng hòa, Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ vượt xa những Hoàng tộc khác đấy ạ!"

"Ông nội, xin người hãy thoái vị!"
Long Hoàng đột nhiên lạnh lùng nhìn Long Thiên Vũ, nghiền ngẫm nói: "Ngay cả hai bố con mày cũng muốn bức ép tao sao?"
Long Thiên Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt lão ta, vội cúi đầu xuống: "Cháu không dám!"
Long Hoàng lại đưa mắt sang Long Tường.

Long Tường không nao núng chút nào, mặt đối mặt với lão ta, kiên định nói: “Thưa phụ hoàng, người rất rõ con không hề muốn tranh quyền đoạt thế mà, nhưng nếu quyền thế có thể giúp Hoàng tộc họ Long thoát nạn thì con sẽ giành lấy nó!”
“Hay cho một câu vì Hoàng tộc họ Long!”
Long Hoàng cười khẩy, quét nhìn xung quanh, ánh mắt tràn trề sát khí: “Mấy người đều muốn tôi nhường ngôi cho thằng con bất hiếu này, vậy nếu tôi giết nó thì mấy người sẽ không thúc ép nữa phải không?”
Câu nói này vừa vang lên thì tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Long Tường càng ngỡ ngàng hơn, khó tin nhìn Long Hoàng: “Phụ hoàng muốn giết con ư?”
Long Tấn phản ứng nhanh hơn, giậm chân xuất hiện trước người ông ta, nét mặt đầy cảnh giác.

Tuy Long Tấn cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhưng chỉ tiến vào cảnh giới này không lâu, trong khi đó Long Hoàng đã ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh rất nhiều năm.

Nếu hai người đấu với nhau, phần thắng của Long Tấn không hề lớn.

Chỉ là, vì Hoàng tộc họ Long, lão ta buộc phải đứng ở phe đối lập với Long Hoàng.

“Trong những đứa con nối dõi của tôi, Long Dược có thiên phú mạnh nhất đã được gia tộc Cổ Võ đón đi đào tạo, người có sức mạnh tổng hợp mạnh nhất kế tiếp là Long Khoa và anh”.

Long Hoàng nhìn Long Tường, bình tĩnh nói: “Có thiên phú như thế, Long Dược không thể về Hoàng tộc họ Long được.

Bây giờ Long Khoa đã chết, chỉ có anh là thích hợp nhất cho ngôi vị Hoàng Chủ”.

“Nhưng anh lại quá nóng ruột, chỉ cần kiên nhẫn chờ đến ngày tôi tiến vào Siêu Phàm Cảnh là được rồi, khi đó tôi sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Long và giao ngôi vị lại cho anh”.

“Giờ mới biết, hóa ra điều đó không cần thiết nữa”.

Long Hoàng hoàn toàn nói thật.

Những người trong Hoàng tộc họ Long đều biết việc này, Long Tường cũng vậy.

Nhưng ông ta không thể chờ được nữa, không phải vì muốn giành lấy ngôi vị Hoàng Chủ trong tay mà là sợ hãi Dương Thanh sẽ tấn công Hoàng tộc trước khi Long Hoàng thoái vị.

"Thưa phụ hoàng, không phải con không kiên nhẫn, mà là con buộc phải tranh giành!"
Hai mắt Long Tường đỏ bừng: "Người hiểu cao thủ Siêu Phàm Cảnh đáng sợ thế nào mà, một người thôi cũng đủ để tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Long".

"Trước đó bố đã cho phép Long Khoa phái sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đi giết người thân và bạn bè của Dương Thanh, cậu ấy nhất định sẽ tự mình tới đây".

"Phụ hoàng à, xem như con cầu xin phụ hoàng, phụ hoàng hãy rời khỏi Hoàng tộc đi!"
Long Hoàng quát: "Câm miệng!"
Hai chữ như một đòn công kích hữu hình, khiến cho máu trong người Long Tấn sôi trào hỗn loạn.

"Anh muốn giành lấy vị trí này như thế, thì tự tay người làm bố tôi đây sẽ tiễn anh lên đường!"
Dứt lời, khí thế khủng bố tỏa ra khỏi cơ thể Long Hoàng.

Toàn bộ Hoàng tộc họ Long tức khắc bị sát ý bao trùm.

Chương 1361: 1361: Trả Mạng Lại Cho Bố

Cảm nhận được khí thế phát ra từ Long Hoàng, khuôn mặt Long Tường xám như tro tàn.

Không phải vì cảm thấy tuyệt vọng, mà là không thể chấp nhận được chuyện người bố ruột thịt lại muốn giết mình.

Long Tấn đang đứng trước người ông ta trong nháy mắt cũng bộc phát ra uy áp của tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lạnh lùng nói: "Ngài đã giết một đứa con trai rồi, chẳng lẽ còn muốn giết thêm một đứa nữa?"
Những người trong Hoàng tộc không thể nhúng tay vào chuyện này, ai nấy đều nhanh chóng lùi về sau khi nhận thấy Long Hoàng phát ra khí thế đáng sợ ấy.

Khi hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đối đầu với nhau, cho dù chỉ là dư âm cuộc chiến thôi thì họ cũng không thể chịu đựng nổi.

Long Hoàng đằng đằng sát khí như đế vương giữa đất trời, nét mặt không có biểu cảm nào: "Nó đã muốn giết bố để đoạt quyền rồi, tôi giết nó cũng có can hệ gì đâu?"
"Mạng sống của nó là tôi cho nó, bây giờ muốn lấy lại thì có gì không thể?"
Long Tường ngơ ngác đứng sững tại chỗ, nhìn bóng người cao lớn kia, chỉ thấy thật bi thương.

Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
Ông ta luôn tôn kính Long Hoàng, cho dù bị lão ta cắt giảm quyền thế do lỗi lầm của Long Thiên Vũ thì cũng chưa một lần oán hận.

Long Hoàng là bố của ông ta kia mà, phận làm con sao có thể hận bố của mình chứ?
Nhưng người bố mà ông ta luôn kính trọng lại muốn giết ông ta!
"Đương nhiên là không thể!"
Long Tấn ngang ngược đáp lại, lạnh lùng nói: "Có tôi ở đây,

đừng ai hòng tổn thương một sợi tóc của nó!”
“Hừ!”
Long Hoàng cười khẩy: “Để xem ai có thể ngăn cản được tôi!”

Dứt lời, lão ta biến mất tại chỗ.

“Tránh ra!”
Long Tấn không do dự tung một chưởng ra, luồng sức mạnh nhu hòa đẩy Long Tường ra xa mười mấy mét.

Cùng lúc đó, ý chí chiến đấu bùng lên, Long Tấn đấm một quyền.

“Ầm!”
Tiếng va chạm nặng nề vang lên, lần đầu tiên, Long Hoàng và Long Tấn đấu với nhau trong sự kinh sợ của tất cả mọi người.

Đột nhiên, một luồng uy lực đáng sợ cuốn ra bốn phương tám hướng.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Chòi nghỉ mát sau lưng hai người bị hủy diệt chỉ trong chớp mắt, cát bụi tung bay mịt mù.

Ai cũng ngỡ ngàng khi Long Tấn không hề bị ép phải lùi lại sau cú va chạm mạnh mẽ của hai người.

Đến cả Long Hoàng cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lão ta đã bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh từ lâu, có lòng tin bản thân có thể đấu với cả cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chân chính, nào ngờ một người chỉ vừa tiến cấp đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Long Tấn lại có thể đỡ được một đòn của lão ta.

“Hoàng Chủ, xin ngài dừng lại đi!”
Long Tấn lên tiếng, đôi mắt hiện lên sự cầu xin.

Không phải lão ta sợ mình không địch lại Long Hoàng, mà là không muốn xảy ra cảnh tàn sát lẫn nhau.

Hai người đều có thực lực mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Long, ai bị thương nặng cũng gây thiệt hại lớn cho Hoàng tộc cả.

Long Hoàng đã bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có lẽ Hoàng Chủ của ba Hoàng tộc kia cũng như thế.

Trong tình hình hiện nay, một khi Long Hoàng và Long Tấn đánh nhau rồi cả hai đều chịu tổn thất, các Hoàng tộc khác nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tiêu diệt Hoàng tộc họ Long.

Thậm chí còn có khả năng bọn họ sẽ hợp tác với nhau để cùng tiêu diệt.

Suy cho cùng, việc chỉ còn ba Hoàng tộc sẽ giúp nâng cao địa vị hơn là có đến bốn Hoàng tộc.

"Long Tấn ơi là Long Tấn, anh đúng là giấu kín thật, hôm nay mà không đấu với nhau thì chắc tôi cũng không bao giờ biết anh mạnh thế này".

Long Hoàng lạnh lùng nói.

Long Tấn vẫn bình tĩnh: "Tôi không cố tình giấu đâu, chỉ là chưa có cơ hội nói cho ngài biết thôi".

"Thật không?"
Long Hoàng nhếch mép: "Sợ là anh muốn diệt trừ tôi lâu rồi chứ gì?"
"Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy cả", Long Tấn thản nhiên đáp lời.

"Lại đi!"
Long Hoàng lại hung hăng đánh ra một đòn, khí thế càng mạnh hơn.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
"Ầm ầm ầm!"
Long Tấn không dám lơi lỏng, liên tục cản đòn của lão ta.

Những người trong Hoàng tộc họ Long chỉ biết sững sờ mà nhìn, không ngờ cuộc chiến của hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh lại đáng sợ đến thế.

Nếu Hoàng tộc họ Long đồng thời có được hai cao thủ như vậy thì tương lai quật khởi nằm trong tầm tay!
Có điều, nhìn vào cảnh tượng trước mắt, có vẻ hai người này không thể cùng tồn tại được.

Ai bị thương hay chết cũng đều là tổn thất lớn cho Hoàng tộc.

“Bố!”
Long Thiên Vũ đứng bên cạnh Long Tường, nét mặt đau xót.

Long Tường nhìn con trai mình, cay đắng cười: “Thiên Vũ, nếu cậu Thanh tới, con hãy nghĩ cách cầu xin cậu ấy tha cho Hoàng tộc”.

“Nhất định rồi ạ!”
Long Thiên Vũ nghiêm túc đáp.

“Vậy thì bố yên tâm rồi!”
Dứt lời, Long Tường lại đưa mắt nhìn hai người đang giao chiến, chỉ là ánh mắt như hạ quyết tâm nào đó.

Vừa rồi Long Thiên Vũ không nhận ra có gì lạ thường, lúc này thấy sự kiên định trong đôi mắt của ông ta thì đột nhiên có một suy đoán đáng sợ.

“Bố ơi, bố định làm gì vậy?”
Long Thiên Vũ vô thức nắm lấy cánh tay của Long Tường, nét mặt lo âu.

“Thiên Vũ, sau này không còn bố, con phải tự chăm sóc bản thân đấy nhé”.

Long Tường từ ái nói với con trai mình: “Cậu Thanh không phải vật trong ao, tương lai rộng mở không thể đoán chừng.

Chỉ cần con chú ý đi theo bước chân của cậu ấy, Hoàng tộc họ Long sẽ lại huy hoàng trong ít nhất một trăm năm tới!”
“Nhớ kỹ lời của bố, phải nghĩ cách đi theo cậu Thanh!”
Câu nói của Long Tường nghe như những lời trăng trối cuối đời, Long Thiên Vũ hoảng hốt nắm chặt cánh tay của bố, giọng run run: “Bố à, ông Tấn vẫn chưa thua mà, bố đừng làm chuyện điên rồ!”
Long Tường mỉm cười lắc đầu: “Ông nội con hay bác Tấn thua thì đều là tổn thất đối với Hoàng tộc họ Long cả”.

“Chẳng phải ông nội con đã nói cái mạng này của bố là do ông ấy cho sao? Ông ấy muốn lấy về thì bố sẽ trả lại!”
Long Thiên Vũ sốt sắng cả lên, hai mắt đỏ hoe: “Bố đừng làm vậy mà! Ông ấy cho bố được sống, nhưng có tư cách gì để lấy mạng của bố về chứ?”
“Thiên Vũ, vĩnh biệt con!”

Long Tường nhìn con trai, nở một nụ cười, đột nhiên sử dụng sức mạnh.

Long Thiên Vũ không thể ngăn cản được người đã có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ như Long Tường, thân thể bị một lực nhẹ nhàng đẩy ra.

“Phụ hoàng!”
Long Tường đột nhiên hét lớn, xông về phía Long Hoàng.

“Long Tường, lùi lại!”
Long Tấn bàng hoàng, chỉ biết nhìn ông ta lao tới.

Long Hoàng đang điên cuồng tấn công nên Long Tấn không thể bảo vệ Long Tường được.

“Hừ!”
Long Hoàng nhếch mép: “Anh muốn chết thì tôi cho anh được toại nguyện!”
Nói rồi lão ta đánh lùi Long Tấn, sau đó tung một chưởng về phía Long Tường.

“Uỳnh!”
Chưởng rơi vào trước ngực ông ta.

Trong sự kinh hoàng của mọi người, Long Tường hộc máu, bay ra ngoài như diều đứt dây.

“Bố ơi!”
Mọi thứ diễn ra thật chóng vánh, Long Tường vừa đẩy Long Thiên Vũ ra đã lập tức xông về phía Long Hoàng, bị một chưởng đánh bay.

“Long Tường!”
Long Tấn giậm chân lao tới, đón lấy Long Tường còn đang bay về phía sau.

Nhưng sức sống của Long
.

Chương 1362: 1362: Giận Dữ Đột Phá

Long Tấn bần thần thật lâu mới hoàn hồn, đau đớn nhìn Long Tường đã chết.

Long Hoàng, kẻ đã giết con trai ruột của mình, lại tỏ ra thờ ơ.

Cái chết của Long Tường không hề ảnh hưởng đến lão ta.

“Một thằng hèn nhát lựa chọn cái chết không xứng để làm con trai tôi! Vị trí Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Long lại càng không!”
Long Hoàng mỉa mai nói.

Website T_amlinh_247 cập nhật nhanh nhất
Những người trong Hoàng tộc họ Long nghe vậy đều ngỡ ngàng.

Họ biết người Hoàng tộc đều vô tình, nhưng không ngờ được Long Hoàng lại máu lạnh đến nỗi có thể nói ra những lời như vậy sau khi giết con trai mình.

Long Thiên Vũ ôm thi thể của bố, nét mặt đầy bi thương, sâu trong mắt lập lòe sát khí.

Hắn ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Hoàng, không hề che giấu sát ý của mình.

“Ông đáng chết!”
Long Thiên Vũ cắn răng nói.

Long Hoàng nhướng mày, lạnh lùng nhìn hắn ta: “Đúng là cha nào con nấy, thằng bố ngu xuẩn, thằng con càng ngu hơn”.

“Nếu mày che giấu sát ý thì có thể tao sẽ tha mạng cho mày, nhưng mày lại không làm thế.

Như vậy thì tao cũng không cần phải giữ mạng mày nữa”.

Long Tấn nháy mắt đứng che trước Long Thiên Vũ, phẫn nộ nhìn lão ta: “Cậu đã giết hai đứa con trai của mình rồi, giờ ngay cả cháu ruột cũng không tha sao?”
“Rốt cuộc cậu có còn tính người không vậy hả!”

Có thể ép một người luôn bình tĩnh như Long Tấn giận dữ đến mức này, đủ để chứng tỏ sự tàn độc của Long Hoàng.

Long Thiên Vũ từ sau lưng Long Tấn đi ra phía trước, nhìn thẳng vào Long Hoàng mà không hề sợ hãi, châm chọc nói:
"Ông nói sai rồi, chưa chắc đã bố nào con nấy đâu.

Như ông chẳng hạn, chẳng phải làm một ông bố khốn nạn lại được một đứa con có hiếu như bố tôi sao?"
"Ông đáng chết, cực kỳ đáng chết.

Nhớ cho kỹ, dù ông có giết sạch tất cả những ai phản đối mình thì ông cũng không sống lâu được đâu".

"Cậu Thanh tuyệt đối sẽ không tha cho ông!"
Dứt lời, một luồng khí thế hùng mạnh bộc phát ra khỏi cơ thể Long Thiên Vũ.

Trong nháy mắt, toàn bộ Hoàng tộc họ Long bị bao phủ bởi uy áp của hắn ta.

Nét mặt thản nhiên của Long Hoàng lập tức thay đổi, ngỡ ngàng nhìn Long Thiên Vũ: "Thần Cảnh! Mày thế mà đã là Thần Cảnh!"
Ở Hoàng tộc họ Long, chỉ có số ít những người ở dòng chính cùng thế hệ với Long Tường là bước vào Thần Cảnh.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Nhưng bây giờ, Long Thiên Vũ, cháu của Long Hoàng, lại đã tiến vào hàng ngũ cao thủ Thần Cảnh.

E là Long Dược, thiên tài võ thuật bậc nhất của Hoàng tộc họ Long của ba mươi năm trước, cũng chỉ có thế.

Những người trong Hoàng tộc sửng sốt, nhưng ai nấy đều cảm thấy đau lòng.

Nếu chuyện hôm nay không xảy ra, Hoàng tộc họ Long không chỉ có thêm một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh là Long Tấn mà còn có thêm một thiên tài mới ba mươi lăm tuổi đã tiến vào Thần Cảnh.

Với những cao thủ tiềm năng này, cho dù bị tổn thất sáu người có thực lực Thần Cảnh và tạm thời không thể tham gia vào

cuộc tranh đấu giữa các Hoàng tộc, thì chỉ cần cho Hoàng tộc họ Long thời gian, bọn họ nhất định sẽ có sự thay đổi về chất.

Tuy nhiên, ai cũng biết rằng sau hôm nay, thực lực của Hoàng tộc họ Long sẽ bị suy giảm trầm trọng, có lẽ ngay cả Hoàng tộc họ Diệp cũng có thể áp đảo Hoàng tộc bọn họ.

“Thiên Vũ, cháu rời khỏi đây đi, ông sẽ cầm chân Long Hoàng!”
Long Tấn như nhìn thấy hy vọng, vội vàng nói với Long Thiên Vũ.

Hắn ta không đi mà đhừng hực như chiến thần.

“Oành!”
Long Tấn vượt qua Long Thiên Vũ, lao vào đấu với Long Hoàng.

Cuộc chiến kịch liáo thù mười năm cũng không muộn, cháu cứ ở lại đây thì chỉ có nước chết thôi!”
“Chẳng lẽ cháu đã quên bố mình chết thế nào rồi sao? Ông nội cháu nhất định sẽ giết cháu! Thiên phú của cháu còn đó, kể cả gia tộc Cổ Võ cũng sẽ chú trọng và bồi dưỡng cháu”.

“Nghe lời ông, rời khỏi đây nhanh, ngày nào đó hãy quay lại báo thù!”
Trong lúc lão ta nói chuyện, Long Hoàg muốn giết tôi không?”
“Hừ!”
Long Ninh cười khẩy: “Phụ hoàng muốn giết mày, sao tao có thể thả mày đi được?”
Long Khoa và Long Tấn đều là ứng cử viên cho ngôi vị Hoàng Chủ nhưng đã chết, trong số những người con nối dõi của Long Hoàng hiện nay, chỉ còn ông ta là có khả năng trở thành Hoàng Chủ tương lai nhất.

Nhưng khi thấy Long
.

Chương 1364: 1364: Cao Thủ Thần Bí

Nghe thấy câu này của Dương Thanh, Long Hoàng trở nên thẫn thờ.

“Cậu nói Long Dược đã đi gặp cậu? Còn bị cậu giết chết?” Long Hoàng không dám tin, hỏi.

Dương Thanh mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến: “Đúng, ông ta đến từ phủ thành chủ Hoài Thành và báo thù cho em trai ruột của mình, còn về việc ông ta có phải Long Dược ông đang nói đến hay không thì tôi không biết”.

“Không thể nào!”
Long Hoàng lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nét mặt khó tin: “Không thể thế được! Nó là thiên tài võ thuật trăm năm có một của Hoàng tộc họ Long, ba mươi năm trước đã được phủ thành chủ Hoài Thành chú ý và đón đi, còn cưới hòn ngọc quý của thành chủ Hoài Thành cơ mà”.

“Hiện giờ nó đã tiến vào Siêu Phàm Tam Cảnh, kể cả ở Hoài Thành cũng có địa vị đứng đầu, sao lại chết trong tay cậu được?”
“Dương Thanh, cậu đang lừa tôi có phải không?”
Dương Thanh nhướng mày: “Bớt nói lung tung đi, hôm nay tôi tới đây chỉ vì muốn đòi lại công bằng thôi.

Giải thích tại sao Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp lại bắt tay với nhau, điều động mười hai cao thủ Thần Cảnh để ám sát tôi đi!”
“Bằng không, kể từ hôm nay, Hoàng tộc họ Long sẽ bị xóa sổ khỏi Chiêu Châu!”
Dương Thanh của lúc này vô cùng bá đạo, không hề xem Long Hoàng ra gì.

Với cảnh giới hiện nay, những người có cảnh giới dưới Siêu Phàm Cảnh đều không phải đối thủ của anh, trong khi đó Long Hoàng cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

“Không thể nào! Sao lại thế được!”
Long Hoàng như không nghe thấy những lời Dương Thanh

vừa nói, dáng vẻ mất hồn mất vía.

Long Dược là niềm hy vọng duy nhất, cũng là chỗ dựa lớn nhất của lão ta, thế mà bây giờ Dương Thanh lại nói mình đã giết chết Long Dược.

Trông Dương Thanh không giống nói dối chút nào, chẳng lẽ Long Dược thật sự đã bị giết?
Nếu đúng là vậy thì Hoàng tộc họ Long mà dốc toàn lực cũng không phải đối thủ của anh.

"Ngu muội!"
Dương Thanh hờ hững nói một câu, sau đó vung tay lên.

Áp lực khủng bố cuốn lấy Long Hoàng như sóng trào hồng thủy.

"Uỳnh!"
Dưới ánh nhìn sợ hãi của những người xung quanh, Dương Thanh chưa hề chạm vào mà Long Hoàng đã như chịu một cú đánh nặng nề, phải lùi về sau bảy tám bước mới dừng lại.

Lúc này, ánh mắt lão ta khi nhìn Dương Thanh cực kỳ sợ hãi và tuyệt vọng.

Rốt cuộc Long Hoàng cũng nhận ra mình với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh không thể địch lại Dương Thanh, thậm chí không thể đỡ nổi một đòn của anh.

"Cậu Thanh!"
Long Thiên Vũ thình lình lên tiếng.

Dương Thanh nhíu mày: "Anh muốn tôi tha cho ông ta?"
Hắn ta lắc đầu, ánh mắt dữ tợn, cắn răng nói: "Lão già khốn kiếp này đã giết bố tôi, sao tôi có thể xin tha cho ông ta?"
"Cậu Thanh, tôi không dám yêu cầu gì, chỉ xin cậu sau khi giết ông ta hãy cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống".

"Hoàng tộc họ Long đã chịu quá nhiều tổn thất, nếu tiếp tục bị đả kích nữa thì sẽ diệt vong mất".

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Long Thiên Vũ rồi đưa mắt về phía Long Hoàng, lạnh giọng nói: "Bây giờ, không phải tôi có nên cân nhắc cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống hay

không, mà là Long Hoàng có chịu gánh lấy hậu quả cho sai lầm của mình hay không".

Long Hoàng có cảm giác như đang bị một con thú dữ nhìn chòng chọc, sự chênh lệch cảnh giới khiến cho máu trong người hỗn loạn.

Lão ta còn không nhúc nhích nổi, huống gì là giết Dương Thanh.

"Rốt cuộc cậu muốn tôi làm sao?", lão ta cắn răng hỏi.

"Hoặc là ông chết, hoặc là ông cùng chết với Hoàng tộc họ Long!"
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dù chọn lựa là gì, Long Hoàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Chọn cái nào tôi cũng không sống được, thế thì cậu giết tôi luôn đi, nói mấy lời thừa thãi làm gì vậy?"
Long Hoàng tự giễu nói, cao ngạo, trịch thượng nhìn Dương Thanh: "Với thực lực bây giờ của cậu thì giết tôi quá dễ dàng".

"Nhưng cậu vẫn chưa chịu giết, chắc là cũng đang cố kỵ điều gì nhỉ?"
Dương Thanh híp mắt lại.

Quả là anh đang băn khoăn, không biết có nên giết lão ta luôn hay không.

Không biết vì sao, tại Hoàng tộc họ Long này, dường như Dương Thanh cảm nhận được một luồng khí thế như có như không, nhưng có thể khẳng định nó không thuộc về Long Hoàng.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Có vẻ chủ nhân của nó ở ngay trong Hoàng phủ họ Long nhưng lại không chịu xuất hiện.

Vừa rồi, Dương Thanh đã định giết chết Long Hoàng, nhưng khí thế ấy chợt mạnh hơn vào thời điểm đó.

Anh có dự cảm đối phương sẽ ra mặt nếu mình giết lão ta.

"Cậu Thanh, cậu có thể cho tôi một cơ hội được không?"
Long Tấn đột nhiên tiến lên phía trước, nghiêm mặt nói.

Dương Thanh cảm thấy khó hiểu: “Cơ hội gì?”
“Cơ hội để giết Long Hoàng!”, Long Tấn gằn từng chữ một.

Nghe thấy câu này, không chỉ Dương Thanh mà cả những người trong Hoàng tộc họ Long cũng sửng sốt.

Trước đó, Long Hoàng và Long Tấn đã đấu với nhau, hai người có tu vi tương đương nhưng sức chiến đấu của Long Tấn không bằng Long Hoàng.

Nếu Dương Thanh không xuất hiện thì Long Tấn đã chết rồi.

Rõ ràng Long Tấn yếu thế hơn, tại sao lúc này lại chủ động yêu cầu muốn giết Long Hoàng?
“Long Tấn, anh háo hức muốn làm con chó Dương Thanh thế à?”
Trên mặt Long Hoàng đầy vẻ trào phúng: “Anh cũng biết chỉ cần có Dương Thanh ở đây, dù thua thì cậu ta cũng sẽ cứu anh đúng không?”
“Anh thấy Dương Thanh do dự khi giết tôi nên muốn tự ra tay, cho dù thất bại cũng sẽ không mất mạng chứ gì”.

Long Tấn không mảy may quan tâm khi bị lão ta châm chọc.

Đúng là Long Tấn không phải đối thủ của Long Hoàng, thậm chí còn không có sức để tấn công nữa.

Nhưng ban nãy, Long Thiên Vũ đã cho lão ta một viên thuốc chữa thương của Phùng Tiểu Uyển ở phòng khám Ái Dân nơi Yến Đô, sau khi uống thương thế đã khá hơn rất nhiều.

Không chỉ vậy, Long Tấn thấp thoáng nhận thấy cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn hấp thu dược hiệu của viên thuốc kia.

Lúc này, viên thuốc dùng để chữa thương lại như một thứ dụng cụ chứa đựng năng lượng, giúp sức mạnh của lão ta được tăng lên.

Quan trọng là, lão ta có thể nhanh chóng mạnh hơn khi giao chiến với Long Hoàng.

“Ông Tấn!”
Long Thiên Vũ cực kỳ lo lắng, vội vàng khuyên can: “Ông Tấn, ông không phải đối thủ của ông ta đâu, hay là cứ giao cho cậu Thanh xử lý đi ạ!”

Long Tấn lắc đầu, vẫn nài nỉ nhìn Dương Thanh: “Cậu Thanh, mong cậu hãy cho tôi một cơ hội!”
“Được!”
Dương Thanh gật đầu, cũng biết ông ta muốn dùng chiến đấu để củng cố tu vi của mình, thậm chí còn có thể là đột phá.

“Nhưng tôi nói trước, nếu ông và Long Hoàng đấu với nhau, dù ông bị giết thì tôi cũng không cứu đâu”.

Dương Thanh nói tiếp.

Long Tấn gật đầu: “Tôi biết rồi!”
“Vậy thì tôi cho phép ông tự mình kết liễu ông ta!”, anh đáp.

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Long Tấn đi từng bước một về phía Long Hoàng.

Hai người đứng đối diện với nhau, ai cũng hừng hực ý chí chiến đấu.

“Long Tấn, chỉ dựa vào anh mà cũng muốn giết tôi à?”
Long Hoàng nghiến răng nghiến lợi, khinh thường nhìn Long Tấn.

“Tôi nhất định sẽ giết cậu!”
Long Tấn đanh mặt lại, nói.

Dứt lời, hơi thở đáng sợ dần dần toát ra từ trong cơ thể lão ta.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ đến từ hơi thở ấy, Long Hoàng không tỏ ra khinh thường nữa, trở nên căng thẳng.

Lão ta có thể cảm giác được Long Tấn như xảy ra thay đổi nào đó.

Trong một thời gian ngắn ngủi, dường như cảnh giới của Long Tấn đã gần với Siêu Phàm Nhất Cảnh hơn rồi.

“Chết đi!”
Long Hoàng chợt gầm lên, xông về phía Long Tấn.

Trong nháy mắt, cuộc chiến của hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã nổ ra.

Ngay khoảnh khắc hai người lao vào nhau, Dương Thanh nhíu mày: “Chẳng lẽ mình cảm giác nhầm?”

Khí thế như có như không kia đã biến mất vào lúc Long Hoàng và Long Tấn đánh nhau.

Dường như đối phương đang cảnh cáo Dương Thanh đừng nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Long.

Chương 1365: 1365: Cao Thủ Xuất Hiện

Dương Thanh đang nghi hoặc thì Long Thiên Vũ tiến đến, khổ sở van nài: “Cậu Thanh, nếu ông Tấn gặp nguy hiểm thì xin cậu hãy giúp ông ấy”.

Anh lạnh nhạt đáp: “Tôi đã nói rồi, dù ông ta chết tôi cũng không cứu đâu.

Đây là lựa chọn của ông ta”.

Nghe vậy, Long Thiên Vũ tuyệt vọng, nhưng cũng hiểu quan hệ giữa mình và Dương Thanh chẳng là gì cả.

Nếu vừa rồi không có Dương Thanh cứu giúp thì hắn ta và Long Tấn đã chết rồi.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu!”
Long Thiên Vũ chân thành cảm ơn, không nói thêm nữa mà căng thẳng nhìn về phía Long Hoàng và Long Tấn đang chiến đấu với nhau thật quyết liệt.

Quả nhiên, Long Tấn có cảm ngộ mới đối với võ thuật nên sức chiến đấu đã tăng lên đáng kể.

Ban đầu lão ta luôn bị Long Hoàng áp chế, bây giờ hai người đã ngang nhau, như đang đánh với bản thân.

Không ai chiếm thượng phong, không ai giết được ai.

“Ông Tấn, ông phải sống sót nhé!”
Long Thiên Vũ thầm cầu nguyện trong lòng.

“Ngoài Long Hoàng ra thì trong Hoàng tộc họ Long còn ai mạnh hơn không?”
Dương Thanh bất chợt lên tiếng.

Long Thiên Vũ ngạc nhiên, lắc đầu nói với anh: “Tôi chỉ biết vào ba mươi năm trước, thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Long là Long Dược được phủ thành chủ Hoài Thành đón đi, sau này không gặp lại nữa”.

“Vừa rồi cậu nói Long Dược đã bị cậu giết chết, thế tôi mới biết tin tức về ông ta đấy”.

“Mà cậu Thanh này, sao đột nhiên cậu hỏi vậy?”

Dương Thanh không trả lời câu hỏi của hắn ta mà tiếp tục hỏi: “Ngoại trừ Long Dược, trong Hoàng tộc họ Long còn ai được gia tộc Cổ Võ chú ý, mang đi không?”
Long Thiên Vũ lắc đầu: “Tôi chỉ nghe nói Long Dược là thiên tài duy nhất của Hoàng tộc họ Long được người của gia tộc Cổ Võ mang đi”.

Anh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Thấy dáng vẻ trầm tư của Dương Thanh, Long Thiên Vũ không hiểu tại sao anh lại hỏi vậy.

Hắn ta không biết lúc này Dương Thanh đang rất xoắn xuýt.

Hôm nay anh tới Hoàng tộc họ Long vốn là để giết Long Hoàng, cuối cùng lại bị một cao thủ thần bí hù dọa.

Thật ra, ngoại trừ việc giết Long Hoàng ra thì Dương Thanh còn có suy nghĩ nâng đỡ Long Thiên Vũ nữa.

Dù sao thì thế cuộc ở Chiêu Châu hiện giờ không được ổn định cho lắm, nhất là từ khi cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô diễn ra, toàn bộ giới võ thuật Chiêu Châu đều biến hóa kinh thiên động địa.

Hoàng tộc họ Long là một trong các gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, Dương Thanh cũng thấy được sự thay đổi của Long Thiên Vũ.

Nếu nâng đỡ hắn ta thì đây sẽ là một trợ giúp rất lớn cho anh.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh lại không thể giết Long Hoàng.

Anh không biết nếu mình ra tay thì liệu cao thủ thần bí vừa cảnh cáo kia có xuất hiện hay không, có đánh trả lại mình hay không.

Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, dùng hết sức lực thì có thể bộc phát ra sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Tuy nhiên, ở Hoàng tộc họ Long lại có một cao thủ bí ẩn có thể dùng khí thế để dọa anh, điều này cho thấy tu vi của đối phương ít nhất là ở Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Có khi mạnh hơn cũng không chừng!
Với thực lực trước mắt, nếu Dương Thanh thật sự đối đầu với một người như thế thì chỉ có một con đường chết.

"Rầm!"
Dương Thanh đang suy nghĩ lung tung thì Long Hoàng đánh trúng ngực Long Tấn làm cho lão ta loạng choạng lùi lại mấy bước.

"Ông Tấn!"
Long Thiên Vũ kinh hoàng hét lên, nét mặt đầy lo âu.

Long Tấn lau đi vết máu bên mép, căng thẳng nhìn Long Hoàng.

Lần này, Long Hoàng không thừa thắng xông lên mà chỉ đứng tại chỗ thở dốc, cũng nặng nề nhìn lại Long Tấn.

Trong cuộc chiến vừa rồi, hai người đều thấy được sức mạnh vượt trội của đối phương, nếu tiếp tục thì cả hai sẽ cùng chịu thương tổn.

"Long Tấn, anh phải hiểu nếu cứ tiếp tục thì chúng ta đều phải chết!"
Long Hoàng đột nhiên lên tiếng: "Hiện giờ, Long Khoa và Long Tường đều đã chết, Hoàng tộc họ Long đã chịu tổn thất quá lớn rồi, lẽ nào anh muốn nhìn Hoàng tộc họ Long tiếp tục suy yếu sao?"
"Tôi và anh đều có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ cần thêm một bước nữa chính là Siêu Phàm Nhất Cảnh, chẳng lẽ anh không mong đợi đến cảnh giới đấy ư?"
"Chỉ cần anh chịu bắt tay giảng hòa với tôi, tôi cam đoan sẽ giao ngôi vị Hoàng Chủ cho Long Thiên Vũ, anh và tôi thì cùng nhau bảo vệ Hoàng tộc họ Long.

Anh thấy sao?"
Vừa nghe vậy, những người khác đều sững sờ.

Long Ninh, người có khả năng trở thành Hoàng Chủ tương lai nhất, tức khắc quýnh lên, vội vàng nói: "Phụ hoàng, Long Thiên Vũ chỉ là cháu thôi mà, nó có tư cách gì để thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ chứ?"
"Câm miệng lại cho tôi!", Long Hoàng nổi giận gầm lên.

Trong tình huống này, Long Ninh có không cam lòng cách mấy cũng phải ngậm miệng.

Rốt cuộc nét mặt của Long Tấn cũng có thay đổi, hỏi: "Cậu nói thật không?"
"Đương nhiên là thật rồi!"
Long Hoàng trả lời ngay tắp lự.

"Ông Tấn, ông đừng tin lời ông ta.

Loại người đến cả con trai cũng giết được chỉ quan tâm đến quyền thế và địa vị của mình thôi, làm sao có thể cam tâm thoái vị chứ?"
Long Thiên Vũ sốt sắng hét lên: "Bố cháu đã bị ông ta giết, cháu và ông ta suốt đời không đội trời chung!"
Long Tấn liếc nhìn Long Hoàng rồi lại đưa mắt sang Long Thiên Vũ.

Lão ta chỉ mong mỏi Hoàng tộc họ Long được sống sót mà thôi.

Nếu như Long Hoàng thật sự bằng lòng nhường ngôi cho Long Thiên Vũ và cùng Long Tấn nâng đỡ hắn ta, trong tương lai, Hoàng tộc họ Long nhất định có thể đứng trên đỉnh cao của cả bốn Hoàng tộc.

Ngặt nỗi Long Hoàng lại giết Long Tường.

Long Thiên Vũ sẽ không bỏ qua mối thù này.

Cho dù hắn ta bỏ qua thì liệu Dương Thanh có tha cho Long Hoàng không?
"Nếu cậu được cậu Thanh tha thứ thì tôi sẽ đồng ý!", Long Tấn trả lời.

"Phịch!"
Lão ta vừa dứt lời thì Long Hoàng thình lình quỳ xuống trước mặt Dương Thanh, thành khẩn nói: "Cậu Thanh, tôi biết lỗi rồi, xin cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa.

Tôi cam nguyện phục tùng cậu, cậu nói hướng Đông tôi tuyệt đối không đi hướng Tây!"
Cái quỳ của Long Hoàng làm cho sát ý trong lòng Long Tấn hoàn toàn biến mất.

Tuy Long Thiên Vũ rất muốn Long Hoàng chết đi, nhưng thấy lão ta quỳ như thế thì cũng không dám lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi mà ngay cả Long Hoàng cũng phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, quả là đáng sợ.

Long Hoàng đã quỳ xuống xin tha, nhưng Dương Thanh lại không hề tìm thấy sự khẩn thiết cầu xin nào trong mắt lão ta, trái lại nó còn ẩn chứa sát ý mãnh liệt.

Anh không đáp mà nhìn Long Tấn.

Dương Thanh có thể cảm giác được, trong cuộc chiến vừa rồi, thoạt nhìn thực lực của Long Hoàng và Long Tấn đều ngang nhau nhưng thực chất Long Tấn chiếm thế thượng phong.

Nếu tiếp tục đấu thì nhiều lắm là mười phút nữa, Long Hoàng sẽ thua.

Khi đó, Long Tấn muốn giết lão ta rất dễ dàng.

Nhưng giờ đây, Long Tấn lại vứt bỏ cơ hội đó.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Long Tấn hơi áy náy.

Vừa rồi chính lão ta là người xin anh cho mình cơ hội giết Long Hoàng.

Thế mà khi cơ hội đến trước mắt, lão ta lại bỏ.

Nhưng nghĩ đến lợi ích của Hoàng tộc họ Long, Long Tấn gắng gượng tiến tới trước mặt Long Hoàng, nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, tôi thành thật xin lỗi!”
“Hiện nay, Hoàng tộc họ Long đang suy yếu nặng nề, xin cậu hãy nương tay, cho Long Hoàng một cơ hội”.

Ngay lúc này, một chuyện không hay xảy ra, Long Hoàng đang quỳ bên cạnh Long Tấn đột nhiên dồn hết sức mạnh vào nắm đấm bên phải.

“Ầm!”
Một kích toàn lực nặng nề rơi vào ngực Long Tấn.

Trong sự sững sờ của mọi người, tiếng xương gãy vang lên, Long Tấn hộc máu, bay ra xa mười mấy mét như diều đứt dây rồi nặng nề rơi xuống đất.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong nháy mắt, ngay cả Dương Thanh cũng không phát giác Long Hoàng thế mà lại giết Long Tấn.

Có lẽ cái quỳ xin tha đấy cũng chỉ là ngụy trang.

Giết Long Tấn mới là mục đích thật sự của Long Hoàng.

“Ông Tấn!”
Long Thiên Vũ thét lên, chạy về phía Long Tấn.

“Ông

.

Chương 1366: 1366: Cao Thủ Xuất Hiện

Dương Thanh đang nghi hoặc thì Long Thiên Vũ tiến đến, khổ sở van nài: “Cậu Thanh, nếu ông Tấn gặp nguy hiểm thì xin cậu hãy giúp ông ấy”.

Anh lạnh nhạt đáp: “Tôi đã nói rồi, dù ông ta chết tôi cũng không cứu đâu.

Đây là lựa chọn của ông ta”.

Nghe vậy, Long Thiên Vũ tuyệt vọng, nhưng cũng hiểu quan hệ giữa mình và Dương Thanh chẳng là gì cả.

Nếu vừa rồi không có Dương Thanh cứu giúp thì hắn ta và Long Tấn đã chết rồi.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu!”
Long Thiên Vũ chân thành cảm ơn, không nói thêm nữa mà căng thẳng nhìn về phía Long Hoàng và Long Tấn đang chiến đấu với nhau thật quyết liệt.

Quả nhiên, Long Tấn có cảm ngộ mới đối với võ thuật nên sức chiến đấu đã tăng lên đáng kể.

Ban đầu lão ta luôn bị Long Hoàng áp chế, bây giờ hai người đã ngang nhau, như đang đánh với bản thân.

Không ai chiếm thượng phong, không ai giết được ai.

“Ông Tấn, ông phải sống sót nhé!”
Long Thiên Vũ thầm cầu nguyện trong lòng.

“Ngoài Long Hoàng ra thì trong Hoàng tộc họ Long còn ai mạnh hơn không?”
Dương Thanh bất chợt lên tiếng.

Long Thiên Vũ ngạc nhiên, lắc đầu nói với anh: “Tôi chỉ biết vào ba mươi năm trước, thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Long là Long Dược được phủ thành chủ Hoài Thành đón đi, sau này không gặp lại nữa”.

“Vừa rồi cậu nói Long Dược đã bị cậu giết chết, thế tôi mới biết tin tức về ông ta đấy”.

“Mà cậu Thanh này, sao đột nhiên cậu hỏi vậy?”

Dương Thanh không trả lời câu hỏi của hắn ta mà tiếp tục hỏi: “Ngoại trừ Long Dược, trong Hoàng tộc họ Long còn ai được gia tộc Cổ Võ chú ý, mang đi không?”
Long Thiên Vũ lắc đầu: “Tôi chỉ nghe nói Long Dược là thiên tài duy nhất của Hoàng tộc họ Long được người của gia tộc Cổ Võ mang đi”.

Anh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Thấy dáng vẻ trầm tư của Dương Thanh, Long Thiên Vũ không hiểu tại sao anh lại hỏi vậy.

Hắn ta không biết lúc này Dương Thanh đang rất xoắn xuýt.

Hôm nay anh tới Hoàng tộc họ Long vốn là để giết Long Hoàng, cuối cùng lại bị một cao thủ thần bí hù dọa.

Thật ra, ngoại trừ việc giết Long Hoàng ra thì Dương Thanh còn có suy nghĩ nâng đỡ Long Thiên Vũ nữa.

Dù sao thì thế cuộc ở Chiêu Châu hiện giờ không được ổn định cho lắm, nhất là từ khi cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô diễn ra, toàn bộ giới võ thuật Chiêu Châu đều biến hóa kinh thiên động địa.

Hoàng tộc họ Long là một trong các gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, Dương Thanh cũng thấy được sự thay đổi của Long Thiên Vũ.

Nếu nâng đỡ hắn ta thì đây sẽ là một trợ giúp rất lớn cho anh.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh lại không thể giết Long Hoàng.

Anh không biết nếu mình ra tay thì liệu cao thủ thần bí vừa cảnh cáo kia có xuất hiện hay không, có đánh trả lại mình hay không.

Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, dùng hết sức lực thì có thể bộc phát ra sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Tuy nhiên, ở Hoàng tộc họ Long lại có một cao thủ bí ẩn có thể dùng khí thế để dọa anh, điều này cho thấy tu vi của đối phương ít nhất là ở Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Có khi mạnh hơn cũng không chừng!
Với thực lực trước mắt, nếu Dương Thanh thật sự đối đầu với một người như thế thì chỉ có một con đường chết.

"Rầm!"
Dương Thanh đang suy nghĩ lung tung thì Long Hoàng đánh trúng ngực Long Tấn làm cho lão ta loạng choạng lùi lại mấy bước.

"Ông Tấn!"
Long Thiên Vũ kinh hoàng hét lên, nét mặt đầy lo âu.

Long Tấn lau đi vết máu bên mép, căng thẳng nhìn Long Hoàng.

Lần này, Long Hoàng không thừa thắng xông lên mà chỉ đứng tại chỗ thở dốc, cũng nặng nề nhìn lại Long Tấn.

Trong cuộc chiến vừa rồi, hai người đều thấy được sức mạnh vượt trội của đối phương, nếu tiếp tục thì cả hai sẽ cùng chịu thương tổn.

"Long Tấn, anh phải hiểu nếu cứ tiếp tục thì chúng ta đều phải chết!"
Long Hoàng đột nhiên lên tiếng: "Hiện giờ, Long Khoa và Long Tường đều đã chết, Hoàng tộc họ Long đã chịu tổn thất quá lớn rồi, lẽ nào anh muốn nhìn Hoàng tộc họ Long tiếp tục suy yếu sao?"
"Tôi và anh đều có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ cần thêm một bước nữa chính là Siêu Phàm Nhất Cảnh, chẳng lẽ anh không mong đợi đến cảnh giới đấy ư?"
"Chỉ cần anh chịu bắt tay giảng hòa với tôi, tôi cam đoan sẽ giao ngôi vị Hoàng Chủ cho Long Thiên Vũ, anh và tôi thì cùng nhau bảo vệ Hoàng tộc họ Long.

Anh thấy sao?" Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Vừa nghe vậy, những người khác đều sững sờ.

Long Ninh, người có khả năng trở thành Hoàng Chủ tương lai nhất, tức khắc quýnh lên, vội vàng nói: "Phụ hoàng, Long Thiên Vũ chỉ là cháu thôi mà, nó có tư cách gì để thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ chứ?"
"Câm miệng lại cho tôi!", Long Hoàng nổi giận gầm lên.

Trong tình huống này, Long Ninh có không cam lòng cách mấy cũng phải ngậm miệng.

Rốt cuộc nét mặt của Long Tấn cũng có thay đổi, hỏi: "Cậu nói thật không?"
"Đương nhiên là thật rồi!"
Long Hoàng trả lời ngay tắp lự.

"Ông Tấn, ông đừng tin lời ông ta.

Loại người đến cả con trai cũng giết được chỉ quan tâm đến quyền thế và địa vị của mình thôi, làm sao có thể cam tâm thoái vị chứ?"
Long Thiên Vũ sốt sắng hét lên: "Bố cháu đã bị ông ta giết, cháu và ông ta suốt đời không đội trời chung!"
Long Tấn liếc nhìn Long Hoàng rồi lại đưa mắt sang Long Thiên Vũ.

Lão ta chỉ mong mỏi Hoàng tộc họ Long được sống sót mà thôi.

Nếu như Long Hoàng thật sự bằng lòng nhường ngôi cho Long Thiên Vũ và cùng Long Tấn nâng đỡ hắn ta, trong tương lai, Hoàng tộc họ Long nhất định có thể đứng trên đỉnh cao của cả bốn Hoàng tộc.

Ngặt nỗi Long Hoàng lại giết Long Tường.

Long Thiên Vũ sẽ không bỏ qua mối thù này.

Cho dù hắn ta bỏ qua thì liệu Dương Thanh có tha cho Long Hoàng không?
"Nếu cậu được cậu Thanh tha thứ thì tôi sẽ đồng ý!", Long Tấn trả lời.

"Phịch!"
Lão ta vừa dứt lời thì Long Hoàng thình lình quỳ xuống trước mặt Dương Thanh, thành khẩn nói: "Cậu Thanh, tôi biết lỗi rồi, xin cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa.

Tôi cam nguyện phục tùng cậu, cậu nói hướng Đông tôi tuyệt đối không đi hướng Tây!"
Cái quỳ của Long Hoàng làm cho sát ý trong lòng Long Tấn hoàn toàn biến mất.

Tuy Long Thiên Vũ rất muốn Long Hoàng chết đi, nhưng thấy lão ta quỳ như thế thì cũng không dám lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Dương Thanh.

Một người trẻ tuổi mà ngay cả Long Hoàng cũng phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, quả là đáng sợ.

Long Hoàng đã quỳ xuống xin tha, nhưng Dương Thanh lại không hề tìm thấy sự khẩn thiết cầu xin nào trong mắt lão ta, trái lại nó còn ẩn chứa sát ý mãnh liệt.

Anh không đáp mà nhìn Long Tấn.

Dương Thanh có thể cảm giác được, trong cuộc chiến vừa rồi, thoạt nhìn thực lực của Long Hoàng và Long Tấn đều ngang nhau nhưng thực chất Long Tấn chiếm thế thượng phong.

Nếu tiếp tục đấu thì nhiều lắm là mười phút nữa, Long Hoàng sẽ thua.

Khi đó, Long Tấn muốn giết lão ta rất dễ dàng.

Nhưng giờ đây, Long Tấn lại vứt bỏ cơ hội đó.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Long Tấn hơi áy náy.

Vừa rồi chính lão ta là người xin anh cho mình cơ hội giết Long Hoàng.

Thế mà khi cơ hội đến trước mắt, lão ta lại bỏ.

Nhưng nghĩ đến lợi ích của Hoàng tộc họ Long, Long Tấn gắng gượng tiến tới trước mặt Long Hoàng, nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, tôi thành thật xin lỗi!”
“Hiện nay, Hoàng tộc họ Long đang suy yếu nặng nề, xin cậu hãy nương tay, cho Long Hoàng một cơ hội”.

Ngay lúc này, một chuyện không hay xảy ra, Long Hoàng đang quỳ bên cạnh Long Tấn đột nhiên dồn hết sức mạnh vào nắm đấm bên phải.

“Ầm!”
Một kích toàn lực nặng nề rơi vào ngực Long Tấn.

Trong sự sững sờ của mọi người, tiếng xương gãy vang lên, Long Tấn hộc máu, bay ra xa mười mấy mét như diều đứt dây rồi nặng nề rơi xuống đất.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong nháy mắt, ngay cả Dương Thanh cũng không phát giác Long Hoàng thế mà lại giết Long Tấn.

Có lẽ cái quỳ xin tha đấy cũng chỉ là ngụy trang.

Giết Long Tấn mới là mục đích thật sự của Long Hoàng.

“Ông Tấn!”
Long Thiên Vũ thét lên, chạy về phía Long Tấn.

“Ông

.

Chương 1367: 1367: Sư Phụ Của Dương Thanh

Đối phương không giết Dương Thanh mà chỉ dùng đòn mạnh để đẩy anh lùi lại.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người khác mạnh hơn, chỉ một đòn đã có thể đẩy lùi anh.

Đây là cao thủ có cấp bậc nào đây?
Sắc mặt Dương Thanh âm trầm, nhìn người tóc trắng đang đứng trước mặt Long Hoàng.

“Tha được thì tha đi.

Rời khỏi Hoàng tộc họ Long đi, tôi sẽ tha mạng cho cậu!”
Ông lão bình tĩnh lên tiếng, tựa như đang nói về một chuyện rất bình thường.

“Không biết tiền bối là ai? Vì sao muốn nhúng tay vào chuyện giữa tôi và Hoàng tộc họ Long?”
Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Ông lão cau mày, không hề nể nang: “Chuyện không nên biết thì đừng có hỏi.

Cút đi!”
Dương Thanh thầm nổi nóng.

Ông lão trước mắt có khí thế rất mạnh, sợ là đã đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh rồi.

Nếu Dương Thanh muốn thắng lão ta, phải bùng nổ sức chiến đấu như khi đánh nhau với Black Doctor thì còn có cơ may.

Nhưng việc đó sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng, rất có khả năng anh sẽ lại hoàn toàn mất kiểm soát như lần đó, thậm chí sẽ lại mất trí nhớ.

Dĩ nhiên, lần trước Dương Thanh còn có thuốc của Phùng Tiểu Uyển nên mới có thể cưỡng chế tăng sức chiến đấu trong

thời gian ngắn, mà anh đã dùng hết từ lâu rồi.

Nói cách khác, hiện giờ, cho dù dốc hết sức lực thì anh cũng không thể đánh bại ông lão kia.

Long Hoàng thẫn thờ nhìn ông lão thật lâu mới thất thanh hỏi: "Ngài là, bác Phúc ạ?"
Nghe thấy câu hỏi này của lão ta, ai cũng giật mình.

Bản thân Long Hoàng đã là một lão già hơn bảy mươi tuổi, thế mà lúc này lại gọi một ông lão khó đoán được tuổi như mình là bác Phúc.

Vậy chẳng phải có nghĩa là ông lão này ít nhất đã một trăm tuổi rồi?
Một cao thủ hùng mạnh trăm tuổi!
Con ngươi Dương Thanh co rút, đột nhiên hiểu vì sao đối phương lại ngăn cản mình, hóa ra là có liên quan đến Long Hoàng.

Ông lão cau mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Long Hoàng, giọng nói đầy bất mãn: "Đường đường là Hoàng tộc họ Long, sao lại lưu lạc đến bước đường này vậy? Chỉ là một tên nhóc thôi mà cũng có thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Long là sao?"
Lời nói của ông lão đã thừa nhận thân phận của mình.

Long Hoàng tức khắc đầm đìa nước mắt, quỳ phịch xuống dưới chân ông lão, nức nở nói: "Long Kỳ chào bác Phúc ạ!"
"Bác Phúc, cháu có lỗi với tổ tiên của Hoàng tộc họ Long, xin bác hãy trừng phạt cháu!"
Lão ta vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhất là người của Hoàng tộc họ Long, ai nấy đều trợn to hai mắt, nét mặt không dám tin.

Lúc này đây, trong đầu bọn họ đều hiện lên một cái tên, Long Phúc!
Tên của vị Long Hoàng đời trước chính là Long Phúc.

Đây cũng là người duy nhất trong lịch sử Hoàng tộc họ Long không truyền ngôi vị Hoàng Chủ của mình cho con nối dõi mà là cho cháu.

Long Tấn đang đứng bên cạnh cũng sững sờ nhìn Long Phúc.

“Hừ!”

Nghe Long Hoàng nhận lỗi, Long Phúc chỉ hừ lạnh rồi nói: “Nếu tôi không nể tình bố cậu thì chỉ dựa vào việc suýt làm cho Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt, tôi đã đích thân giết cậu rồi!”
Trên trán Long Hoàng đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hơn bất cứ ai, lão ta biết Long Phúc đang đứng đối diện vô cùng mạnh.

Ban đầu, sở dĩ Long Phúc nhường ngôi cho lão ta là vì nghĩ cho tương lai của Hoàng tộc.

“Long Tấn, cậu câu kết với người ngoài với âm mưu lật đổ Hoàng tộc họ Long, phải chịu tội gì?”
Long Phúc sắc bén nhìn về phía Long Tấn, lạnh giọng chất vấn.

Người Long Tấn run lên, vội vàng quỳ xuống đất, cắn răng nói: “Thưa Hoàng Chủ đời trước, cháu không câu kết với người ngoài, muốn lật đổ Hoàng tộc đâu ạ, cháu làm vậy là vì giúp cho Hoàng tộc thoát khỏi cảnh nguy nan thôi”.

“Ầm!”
Lão ta vừa nói xong thì cơ thể bay ra ngoài như đạn đại bác.

“Ông Tấn!”
Long Thiên Vũ thét lên.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Long Phúc vừa rồi còn ở cách đây mười mét đã đứng tại vị trí Long Tấn vừa quỳ, lạnh lùng nói: “Vì nể mặt bố cậu nên tôi mới không giết cậu vì tội câu kết người ngoài đấy!”
Hiển nhiên, lão ta không giết Long Tấn.

Long Phúc không hề đếm xỉa đến Long Thiên Vũ, sau khi đánh bay Long Tấn thì đanh mặt nhìn Dương Thanh: “Nhóc con, thiên phú của cậu rất cao, tu luyện cũng không dễ gì.

Bây giờ, nếu cậu đi khỏi đây, tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không thì giết không tha!”
Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Long Phúc, lạnh lùng nói: "Theo như tiền bối thì chẳng lẽ tôi bị Long Hoàng phái sáu cao thủ Thần Cảnh ám sát, sau đó tôi tới Hoàng tộc họ Long đòi lại công bằng là lỗi của tôi sao?"

Long Phúc nhíu mày: "Cậu muốn chết sớm thế à?"
Dứt lời, lão ta hừng hực ý chí chiến đấu.

Điều là Dương Thanh ngạc nhiên là anh cảm nhận được có gì đó quen thuộc từ trên người Long Phúc.

Toàn thân Long Phúc đầy sát khí máu tanh, rõ ràng là đã trải qua khói lửa chiến tranh, phải giết rất nhiều mới có hơi thở đó.

Lẽ nào, Long Phúc là người ở chiến vực?
Người khác có lẽ không biết, nhưng Dương Thanh thì biết rõ về một số việc vì từng làm Tướng quân biên giới phía Bắc.

Nhìn bên ngoài thì chiến vực Chiêu Châu chỉ có bốn biên giới cùng với bộ tư lệnh chiến vực.

Trên thực tế, bốn biên giới của chiến vực chỉ là một khái niệm để người thường nắm khái quát.

Ở đó, ngoài cao thủ Thần Cảnh ra thì còn có đội ngũ cao thủ Siêu Phàm Cảnh mạnh hơn.

Bây giờ, về cơ bản Dương Thanh có khẳng định Long Phúc xuất thân từ chiến vực, cụ thể hơn là đội ngũ Siêu Phàm Cảnh này.

"Tướng quân biên giới phía Bắc rất mạnh trong mắt người thường, nhưng với tôi thì chỉ như một con kiến.

Đi khỏi Hoàng tộc họ Long đi, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra".

Ấy vậy mà Long Phúc lại biết thân phận của Dương Thanh, điều này làm cho anh càng chắc chắn với suy đoán của mình hơn.

Vậy thì nếu Dương Thanh muốn tiếp tục đòi lại công bằng từ Long Hoàng thì e là có hơi không thích hợp nữa.

"Tôi có thể đi, nhưng Long Hoàng phải xin lỗi tôi!"
Dương Thanh đột nhiên nói.

Nếu không có tu vi cao thì anh đã chết vì mười hai cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng phái đi rồi.

Nể Long Phúc dốc sức cống hiến cho Chiêu Châu lắm mới chỉ yêu cầu Long Hoàng nói xin lỗi.

“Xin lỗi?”

Mặt mày Long Phúc tức khắc sa sầm, phóng khí thế mênh mông ra phủ lấy anh.

Dương Thanh cảm thấy trên vai như bị một ngọn núi to đè xuống, hai chân gần như khuỵu gối sắp quỳ.

Cố gắng chịu đựng áp lực của đối phương, anh vẫn cứng rắn nhìn Long Phúc.

“Tôi đường đường là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long, sao có thể cúi đầu nhận lỗi với cậu được?”
Long Phúc ngạo nghễ nói: “Một tên nhóc miệng còn hôi sữa, chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh như cậu mà có tư cách đó sao?”
“Cho cậu mười giây, cút ra khỏi đây đi, nghe lời thì tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện, không thì tự gánh lấy hậu quả đi!”
Long Hoàng đang đứng bên cạnh cực kỳ vui mừng, ban đầu cho là hôm nay không chết cũng phải nhường ngôi, không ngờ Long Phúc lại trở về.

Áp lực đang đè lên người Dương Thanh trở nên mạnh hơn, cơ thể anh gần như bị ép vỡ.

Dương Thanh cảm thấy rất uất nghẹn, đây là lần đầu tiên anh uất nghẹn đến thế này từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc.

Đối mặt với Long Phúc, anh không hề có sức đánh trả nào.

Mấu chốt là, rất có khả năng lão ta là người của chiến vực, Dương Thanh có muốn liều mạng với lão ta cũng không được.

“Phạch phạch!”
Ngay lúc này, tiếng ầm ầm vang trời xuất hiện, một chiếc phi cơ bay trên trời Hoàng tộc họ Long.

Long Phúc nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Dưới con mắt kinh ngạc của bao người, một người đột nhiên từ chiếc phi cơ bay cao mấy trăm mét tung mình nhảy xuống.

“Phịch!”
Mặt đất chấn động, cát bụi tung bay, một ông lão với vẻ uy nghiêm, cương nghị xuất hiện trước người Dương Thanh.

“Đồ đệ của tôi mà ông cũng dám đe dọa?”
Ông lão uy nghiêm lạnh giọng quát, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Long Phúc.

Chương 1368: 1368: Đừng Nghĩ Bậy

Dương Thanh nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng trước mặt mình, nghe giọng nói thân quen của đối phương, ngây ngẩn cả người.

“Sư phụ!”
Anh không kìm được, reo lên.

Dương Thanh đã dùng năm năm để từ một người thấp bé ở tầng chót trở thành Tướng quân trấn giữ một phương biên giới, có thể nói rằng tất cả mọi thứ đều nhờ có sư phụ.

Sư phụ của anh không có tên, mọi người đều gọi ông cụ là Vô Danh.

Giờ đây, được gặp lại sư phụ của mình, tâm trạng Dương Thanh vô cùng xúc động.

“Thanh!”
Vô Danh xoay người nhìn Dương Thanh, nở nụ cười từ ái, quan sát anh từ trên xuống dưới rồi hài lòng nói: “Giỏi lắm, chỉ trong sáu năm ngắn ngủi mà từ một người bình thường trưởng thành đến hôm nay.

Thật sự rất giỏi!”
“Vô Danh!”
Giữa lúc đó, một giọng nói vang lên chen ngang.

Long Phúc phẫn nộ nhìn Vô Danh: “Ông muốn nhúng tay vào chuyện giữa cậu ta và Hoàng tộc họ Long chúng tôi đấy à?”
“Con mẹ nó!”
Vô Danh nổi giận mắng: “Từ khi tiến vào chỗ đó, mạng của tôi và ông đã không thuộc về mình nữa rồi, đồng nghĩa với việc chẳng còn dính dáng gì đến quá khứ nữa”.

“Lão già không biết xấu hổ như ông còn mặt mũi để chất vấn tôi à?”
“Tôi phải hỏi ngược lại, rốt cuộc là ông hay ông đây là người nhúng tay vào chuyện thế tục đấy!”
Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt,

không ai nghĩ rằng ông lão có mái tóc bạc phơ này lại ăn nói cộc cằn như thế.

Dương Thanh hơi nhếch môi, phong cách nói chuyện này đúng là đậm chất sư phụ.

Khóe môi Long Phúc giật giật, cắn răng nói: "Đúng là tôi không còn quan hệ gì với Hoàng tộc họ Long ngoài thế tục nữa, nhưng dù sao đây cũng là một trong những nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu".

"Đồ đệ của ông ỷ vào tu vi Siêu Phàm Cảnh của mình mà chạy tới Hoàng tộc họ Long diễu võ dương oai.

Chẳng lẽ ông không biết nếu Hoàng tộc tôi bị tiêu diệt thì sẽ gây ra hậu quả lớn thế nào sao?"
"Dù thế nào đi nữa, Hoàng tộc họ Long cũng là một trong các thế lực đứng đầu Chiêu Châu, vô cùng cần thiết đối với Chiêu Châu.

Một khi bị tiêu diệt, bốn Hoàng tộc lớn sẽ có biến, ngộ nhỡ nước địch nhân cơ hội tấn công thì sao, ai có thể chịu trách nhiệm cho hậu quả đấy?"
Nghe những lời này của Long Phúc, Vô Danh cười khẩy, nói tục: "Mẹ nó, ông thôi đi! Chỉ là một Hoàng tộc họ Long thôi, bị diệt thì bị diệt, có gây ra nguy hiểm chó má gì cho Chiêu Châu đâu".

"Để xem có lão già này ở đây, ai dám bắt nạt đệ tử của tôi?"
Dứt lời, Vô Danh nói với Dương Thanh: "Dương Thanh, con muốn làm gì cứ thỏa thích làm cái đó, có thầy ở đây, đừng hòng ai muốn động vào một cọng tóc gáy của con!"
Dương Thanh cười trừ.

Tuy rất muốn bắt Long Hoàng trả giá, nhưng anh cũng biết Vô Danh và Long Phúc đều là thành viên trong đội ngũ cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở chiến vực Chiêu Châu.

Nếu thật sự giết Long Hoàng hoặc khiến Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt, Dương Thanh sợ sư phụ mình sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

"Ông…"
Long Phúc tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào

Vô Danh thật lâu mới nặn ra được mấy chữ: “Lão già khốn kiếp này!”
Vô Danh cười khẩy: “Cảm ơn, quá khen!”
Nhìn cảnh tượng hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đấu võ mồm, người của Hoàng tộc họ Long đều sững sờ.

Ban đầu Long Hoàng còn cho rằng sự hiện diện của Long Phúc sẽ giúp mình giải quyết mớ rắc rối trong Hoàng tộc, không ngờ đột nhiên sư phụ của Dương Thanh từ đâu chui ra.

Rõ ràng thực lực của Vô Danh mạnh hơn Long Phúc.

Nếu không thì lão ta đã không dè chừng như thế.

“Nể mặt tiền bối Long Phúc, tôi có thể bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long, nhưng Long Hoàng phải thoái vị và thề rằng cả đời sẽ không mơ ước đến vị trí Hoàng Chủ nữa”.

Sau một lúc suy tư, Dương Thanh trầm giọng nói.

Làm Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt thì rất dễ, nhưng đúng như Long Phúc đã nói, Hoàng tộc họ Long dù sao cũng là một trong những nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu, nếu bị diệt vong thì những Hoàng tộc khác cũng có biến.

Bốn Hoàng tộc lớn này là những gia tộc đứng trên đỉnh cao của Chiêu Châu, căn cơ bị tổn thương thì sức mạnh của Chiêu Châu cũng bị suy giảm.

Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Tuy trên bốn Hoàng tộc lớn còn có hai Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ mạnh hơn.

Nhưng họ đều là những thế lực bí ẩn, khó nắm bắt.

Nếu Long Hoàng thoái vị thì không chỉ có thể làm Dương Thanh nguôi giận mà còn đảm bảo được sự an toàn cho Hoàng tộc họ Long.

“Thằng nhóc kia, cậu quá lắm rồi đấy!”
Long Phúc giận dữ quát lên, cắn răng nói: “Cậu nghĩ Hoàng tộc họ Long không ai trị được cậu thật đấy à?”
“Cậu chỉ là người ngoài mà lại muốn kiểm soát ngôi vị Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long vào tay ai sao?”

Đồng thời, lão ta bộc phát khí thế khủng bố, cuốn lấy Dương Thanh.

“Long Phúc, tưởng tôi không dám giết ông à?”
Lại là một luồng khí thế khác xuất hiện, bao phủ Long Phúc.

Nét mặt Vô Danh trông rất tức giận: “Chỉ với việc Hoàng tộc họ Long dám phái người giết đệ tử của tôi đủ để tôi tàn sát toàn bộ nơi này rồi”.

“Cho dù đệ tử của tôi muốn giết Long Hoàng đương nhiệm cũng không thành vấn đề, huống chi chỉ muốn Hoàng tộc họ Long đổi người đứng đầu khác”.

Long Phúc biết Vô Danh không nói đùa, nếu chọc tức ông cụ thì ông cụ thật sự có thể làm ra chuyện tàn sát toàn bộ Hoàng tộc.

Những năm gần đây, hai người đã nhiều lần làm cộng sự của nhau, Long Phúc hiểu rõ sự điên khùng của Vô Danh hơn ai hết.

Quan trọng hơn, Long Phúc hoàn toàn không phải đối thủ của Vô Danh, đã thế lão ta còn không hề biết gì về thực lực chân chính của Vô Danh mạnh đến mức độ nào.

Nhưng, có thể xác định một điều, Vô Danh muốn giết lão ta thì dễ như trở bàn tay.

“Được! Được lắm!”
Long Phúc vô cùng phẫn nộ, hai mắt đỏ ngầu nhìn Vô Danh, nói: “Chờ tôi trả đũa đi!”
“Thích thì chiều!”, Vô Danh khinh khỉnh đáp.

Khuôn mặt Long Hoàng xám xịt, rõ ràng Long Phúc quyết định không quan tâm đến chuyện của Hoàng tộc họ Long nữa.

Dương Thanh thì bình tĩnh nhìn Long Hoàng, lạnh lùng nói: “Từ khi ông phái người trong Hoàng tộc đi giết những người bên cạnh tôi, thì ông đã bị tôi đưa vào danh sách phải giết rồi”.

“Bây giờ, nể mặt tiền bối Long Phúc nên tôi tha mạng cho ông.

Chỉ yêu cầu ông thoái vị đã là sự nhân từ lớn nhất rồi”.

Nghe anh nói vậy, Long Phúc hừ lạnh nhưng cũng không nói gì.

Bản thân lão ta cũng biết hành động của Long Hoàng chẳng ra gì.

May mà những cao thủ được phái đi không đạt được mục đích, nếu không thì toàn bộ Hoàng tộc họ Long sẽ bị tiêu diệt.

Long Phúc nắm sự tích về Dương Thanh rõ như lòng bàn tay.

Thân phận Tướng quân trẻ nhất Chiêu Châu, lại thêm đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ thuật này mà đặt ở trong gia tộc Cổ Võ cũng là một kỳ tài.

Nếu Hoàng tộc họ Long không phải gia tộc của lão ta thì lão ta đã không nhúng tay vào chuyện này.

Long Tấn cũng đưa mắt sang Long Hoàng, đanh mặt nói: "Tuy Thiên Vũ mới bước vào Thần Cảnh nhưng cũng có thể xem như con cháu có thiên phú võ thuật cao nhất trong Hoàng tộc, cậu hãy nhường ngôi cho nó đi!"
"Chỉ cần cậu muốn, tôi và cậu cùng nhau phụ tá nó, thế thì Hoàng tộc họ Long sẽ có thể tái hiện huy hoàng của ngày xưa!"
Long Thiên Vũ phức tạp nhìn Long Hoàng – người ông đã giết bố của mình.

Trước đây, Long Thiên Vũ rất kính trọng Long Hoàng, nhưng chính tay người ông này đã giết bố của hắn ta, thậm chí còn muốn giết cả đứa cháu trai này.

Giờ đây, trong lòng Long Thiên Vũ chỉ còn thù hận đối với Long Hoàng, ánh mắt khi nhìn lão ta tràn đầy oán hận.

Nhưng Long Thiên Vũ hiểu rằng, bây giờ ngay cả Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Long cũng đã xuất hiện, đến Dương Thanh còn chẳng thể giết được Long Hoàng thì e là cả đời này hắn ta cũng không có hy vọng được báo thù cho bố.

Trong lúc nhất thời, ai cũng nhìn Long Hoàng.

Lão ta không nói một lời, ánh mắt thấp thoáng sát khí, hai tay siết chặt.

Là người nắm quyền Hoàng tộc họ Long lại bị ép buộc thoái vị, đây đúng là nỗi nhục nhã to lớn đối với lão ta.

Sao một kẻ đã

.

Chương 1369: 1369: Sự Lựa Chọn Của Long Phúc

Dương Thanh híp mắt nhìn chằm chằm Long Hoàng.

Chỉ cần lão ta dám ra tay, anh sẽ không nương tay.

Thậm chí anh đã bắt đầu do dự, dù Long Hoàng lựa chọn từ bỏ Hoàng vị cũng không biết có thể tha được không.

Một khi giữ lại loại người này, sợ là sẽ trở thành nguy hiểm tiềm tàng, sớm muộn cũng có ngày gây họa cho anh.

Một luồng sát khí như có như không tỏa ra từ người anh.

"Thiên Vũ cẩn thận!"
Long Tấn vội lao tới che chắn trước người Long Thiên Vũ.

Trong số những người đang có mặt, e là chỉ có Long Thiên Vũ có thể dễ dàng bị Long Hoàng lấy mạng.

Đương nhiên Long Thiên Vũ cũng ý thức được chuyện này.

Hắn ta đằng đằng sát khí nhìn Long Hoàng, nghiến răng nói: "Nếu ông đồng ý nhường ngôi, tôi có thể tha cho ông món nợ giết bố tôi!"
Không phải Long Thiên Vũ không muốn trả thù cho bố, mà là biết rõ dù Long Hoàng có gây ra tội ác không thể tha thứ, giết chết bố hắn ta thì vẫn là ông nội của hắn ta.

Quan trọng nhất là với cảnh giới hiện giờ của Long Hoàng, một kẻ mới đột phá Thần Cảnh như hắn ta không hề có cơ hội trả thù.

Nghe thấy thế, trong mắt Long Phúc hiện vẻ tán thưởng, lên tiếng nói: ""Long Kỳ, ý cậu thế nào?"

"Cháu không thể nhường ngôi!"
Long Hoàng bỗng nhiên ngẩng đầu đáp.

"Cậu nói gì?"
Đến cả Long Phúc cũng tưởng mình nghe lầm, kinh ngạc hỏi lại.

Chẳng lẽ chuyện đến nước này, Long Hoàng vẫn dám muốn phản kháng sao?
Vô Danh tỏ ra bình tĩnh, không hề hứng thú với chuyện của Hoàng tộc họ Long.

Nếu không phải đồ đệ gặp nguy hiểm, ông cụ cũng sẽ không tới đây.

Chỉ cần kiềm chế được Long Phúc, phần còn lại cứ giao cho Dương Thanh là được.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn Long Hoàng lạnh giọng nói: "Tức là ông định đấu với tôi đến cùng hả?"
Long Hoàng không thèm để ý tới anh, chỉ nhìn Long Phúc nói tiếp: "Xin lỗi bác Phúc, cháu khiến bác thất vọng rồi! Trừ phi chết đi, cháu sẽ không nhường ngôi!"
Dứt lời, một luồng khí thế hung mãnh bộc phát trong người lão ta.

"Ầm ầm ầm!"
Mặt đất rung chuyển khiến mọi người khiếp sợ.

Ánh mắt Long Hoàng dần đen kịt lại, khí thế trên người lão ta cũng vượt qua bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

"Đồ khốn! Cậu làm gì vậy?"
Long Phúc giật mình nghiêm nghị quát lớn, muốn ngăn cản nhưng tất cả đều đã muộn.

Một luồng khí thế võ thuật cực kỳ tà ác trên người Long Hoàng phóng lên tận trời.

Thoáng chốc toàn bộ Hoàng tộc họ Long đều bị nó bao trùm.

"Phập!"
Long Hoàng tiện tay vung đấm, một cao thủ bên cạnh lão ta lập tức bị xuyên thủng người.

"Grừ!"
Tiếng rống khủng bố vang lên từ cổ họng lão ta.

"Bàng môn tà đạo!" Đọc truyện tại T_amli nh24 7 nhé!
Vô Danh hừ lạnh, cũng không ra tay mà nhìn sang Long Phúc: "Đây là con cháu của Hoàng tộc họ Long các người sao? Ha

ha!”
Sắc mặt Long Phúc tối sầm, nhìn chằm chằm Long Hoàng.

Lúc này, Dương Thanh rất kinh ngạc.

Khí tức trên người Long Hoàng khiến anh thấy quen thuộc.

Lão ta đã uống liều thuốc hoàn mỹ rồi sao?
Black Doctor!
Trong đầu anh bỗng hiện ra một bóng hình quen thuộc, lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Lần trước ở đỉnh Ninh Sơn chính ông ta xuất hiện ép anh uống liều thuốc siêu hoàn mỹ nên anh mới mất kiểm soát, thậm chí mất cả trí nhớ.

Rõ ràng sự thay đổi trên người Long Hoàng có liên quan tới ông ta.

Dương Thanh khôỹ rất mạnh nhưng cũng không thể khiến một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh tức khắc đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh được.

Đến cả liều thuốc siêu hoàn mỹ cũng không thể làm được.

“Đồ chết tiệt! Mau tỉnh lại cho tôi!”
Long Phúc bỗng nổi giận gầm lên.

Tiếng gầm thét như một đòn tấn công thực thụ trúng vào người Long Hoàng.

“Bịch!”
Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Long Hoàng run lên, lùi về sau mấy bước, sắc mặt dữ tợn.

“Giết!”
Long Hoàng giận dữ gào thét, lao thẳng về phía Dương Thanh.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững sờ.

Không ai ngờ đương.

Cả hai lập tức đồng loạt lùi về sau mấy bước.

Thực lực của họ ngang nhau!
Đến cả Long Phúc cũng sợ ngây người, khó tin nhìn người đàn ông trung niên vừa đánh lui Vô Danh.

Lão ta không biết Vô Dn, vội vàng lùi lại.

Long Hoàng thừa thắng xông lên, lại xông tới chỗ anh.

Bản thân Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, dù kích hoạt trạng thái cuồng bạo cưỡng ép tăng thực lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt tới Siêu Phàm Nhị Cảnh đỉnh phong.

Còn Long Hoàng không biết đã bị Black Doctor giở trò gì, có thể bộc phát thực lực siêu Phàm Tam Cảnh.

Sợ là rất khó đánh bại lão ta!
"Long Phúc, ông còn đang chờ đợi cái gì?"
Vô Danh tức giận hét ầm lên: "Nếu đồ đệ tôi gặp chuyện, tôi sẽ giết cả nhà ông!"
Black Doctor âm trầm cười lạnh nhìn Long Phúc: "Tôi biết ông bị Vô Danh áp chế bao lâu nay, vốn đã rất căm hận.

Chắc ông biết rõ chỉ dựa vào sức mình ông khó mà giết được lão ta".

"Nếu ông liên

.

Chương 1370: 1370: Siêu Phàm Cửu Cảnh

Trong phòng họp của Hoàng tộc họ Long, Long Phúc ngồi ở vị trí chủ tọa, Long Tấn và Long Thiên Vũ ngồi ở hai bên, phía dưới là đám cầm quyền của Hoàng tộc họ Long.

"Long Tấn, từ hôm nay trở đi cậu sẽ là Long Hoàng tân nhiệm.

Có gì muốn nói không?"
Long Phúc nhìn Long Tấn hỏi.

Long Tấn hốt hoảng đứng bật dậy: "Bác Phúc, cháu không có ý định tranh giành Hoàng vị.

Long Thiên Vũ là cháu nội của Long Kỳ, cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Long hiện giờ.

Tuy nó chỉ mới đột phá Thần Cảnh nhưng tiền đồ rộng mở.

Cho nó thừa kế Hoàng vị là danh chính ngôn thuận, cũng thích hợp nhất".

Long Phúc lạnh nhạt nhìn Long Thiên Vũ: "Một phế vật mới vào Thần Cảnh làm gì có tư cách kế thừa Hoàng vị?"
"Nếu để nó làm Long Hoàng, chẳng phải người ngoài sẽ nghĩ Hoàng tộc họ Long chúng ta không còn người tài, để một phế vật Thần Cảnh sơ kỳ trở thành Hoàng Chủ sao?"
Tuy Long Phúc nói rất khó nghe nhưng cũng có lý.

Sắc mặt Long Thiên Vũ cực kỳ khó coi, không phải vì muốn tranh đoạt Hoàng vị mà là vì Long Phúc luôn miệng nói hắn ta là phế vật.

"Bác Phúc, cháu có thể phụ tá Thiên Vũ…"
Long Tấn muốn thuyết phục tiếp lại bị Long Phúc quát nạt: "Câm miệng!"
Phòng họp rộng lớn lập tức lặng ngắt như tờ.

"Một thằng nhóc 35 tuổi mới miễn cưỡng đột phá Thần Cảnh sơ kỳ cũng xứng xưng là thiên tài võ thuật của Hoàng tộc họ

Long sao?”
Long Phúc tức giận nói: “Nếu loại như nó đã được gọi là thiên tài thì Dương Thanh chưa tới ba mươi tuổi đã đột phá Siêu Phàm Cảnh là cái gì?”

Nghe thấy thế, tất cả mọi người đều cảm thấy xấu hổ.

So với Dương Thanh, bọn họ thực sự chỉ là cặn bã.

“Long Thiên Vũ, tôi cho cậu một lựa chọn.

Muốn ở lại Hoàng tộc họ Long thì phải cố gắng tu luyện.

Đợi đến khi đột phá Thần Cảnh đỉnh phong thì Long Tấn sẽ truyền lại Hoàng vị cho cậu”.

“Hoặc là theo tôi ra chiến tường.

Nhưng một khi tới đó, mỗi ngày cậu sẽ phải trải qua chiến đấu khốc liệt, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi nói cho cậu biết, Dương Thanh ở chiến tường năm năm mới từ một người bình thường trở thành Tướng quân của biên giới phía Bắc”.

“Hơn nữa, thiên phú của cậu so với thiên tài thật sự thì chẳng đáng nhắc tới.

Nếu ở lại Hoàng tộc, cậu cố gắng đến đâu cũng chỉ đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh là cùng”.

“Nhưng ở ngoài chiến vực, trải qua chiến đấu mỗi ngày mới có thể nâng cao thực lực nhanh hơn.

Tương lai muốn đạt được thành tựu như tôi cũng không phải không thể”.

Long Phúc bỗng nhìn về phía Long Thiên Vũ.

“Cháu đi chiến trường!”
Long Thiên Vũ không hề do dự lựa chọn đi chiến vực khiến Long Phúc rất bất ngờ.

“Có lẽ tôi nói chưa đủ rõ ràng.

Ở chiến trường cậu sẽ phải chiến đấu sinh tử mỗi ngày.

Có lẽ giây trước cậu còn đang ăn cơm nhưng giây tiếp theo đã bị đạn pháo nổ banh xác…”
Long Phúc chưa nói hết câu đã bị Long Thiên Vũ chen ngang: “Dù có thừa sống thiếu chết cháu cũng phải đi chiến vực!”
Long Phúc kinh ngạc nhìn vẻ mặt kiên định của hắn ta, ánh mắt khinh thường trở nên tán thưởng.

Long Tấn hốt hoảng nói: “Thiên Vũ, bác Phúc cũng nói rồi.

Nếu cháu ở lại Hoàng tộc cố gắng tu luyện, chỉ cần đột phá Thần Cảnh đỉnh phong là có thể thừa kế Hoàng vị”.

“Với thiên phú của cháu, cùng lắm là mười lăm năm nữa, đến năm cậu năm mươi tuổi là có thể đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, không hề khó khăn.

Nhưng nếu đi ra chiến trường…”
Long Thiên Vũ dứt khoát nói: “Ông Tấn đừng nói nữa.

Cháu đã quyết tâm phải ra chiến trường!”
“Trước kia có lẽ cháu sẽ còn mong ước Hoàng vị, nhưng bây giờ cháu chỉ muốn mạnh hơn nữa”.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn ta, Long Tấn hiểu nói nữa cũng vô dụng.

“Đã vậy, ông đành phải đồng ý với cháu!”
Long Tấn nghiêm giọng nói: “Nhưng vị trí Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long sẽ được giữ lại cho cháu.

Nếu cháu không ở lại chiến trường nữa cứ việc trở về”.

“Cảm ơn ông Tấn!”
Long Thiên Vũ nở nụ cười tươi rói.

“Vậy thì đi theo tôi!”
Dứt lời, Long Phúc đứng dậy rời đi.

Long Thiên Vũ lẽo đẽo theo sau.

Mãi đến khi hai bóng người một già một trẻ biến mất, người của Hoàng tộc họ Long mới mấy lại tinh thần.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến họ chưa kịp tỉnh táo lại.

Nhất là cái chết của Long Hoàng khiến họ cảm thấy như đang nằm mơ.

Cùng lúc đó, trong một cái đình nghỉ mát của Hoàng phủ họ Long, Dương Thanh đang kích động nhìn Vô Danh.

Anh rất biết ơn ông cụ, không có ông cụ sẽ không có anh hiện giờ.

"Sư phụ!"
Dương Thanh bỗng lên tiếng, phức tạp nhìn Vô Danh: "Chắc hẳn sư phụ đã sớm biết Vũ Văn Cao Dương không phải bố ruột của con".

"Với cả, mẹ con Dương Tuyết Nhạn quen người đúng không?"

Vô Danh không hề giấu diếm, gật đầu đáp: "Ta rất thân với Dương Tuyết Nhạn, cũng biết quan hệ của con với gia tộc Vũ Văn ngay từ khi con ra đời".

"Ngoài ra, ta còn biết cả bố con!"
Quả nhiên, Dương Thanh chỉ hơi kinh ngạc chứ không hề hoài nghi.

Lúc trước anh vừa mới vào biên giới phía Bắc không lâu đã quen được Vô Danh, còn được ông cụ nhận làm đồ đệ.

Thực lực của ông cụ rất mạnh, đến cả Long Phúc có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng phải kiêng dè.

Có thể tưởng tượng thực lực thật sự của ông cụ khủng bố tới mức nào.

Tại sao một người mạnh như ông cụ tại nhận một người bình thường không hề có nền tảng võ thuật làm đồ đệ?
"Ta biết hiện giờ con có rất nhiều nghi hoặc, nhưng ta phải nhắc nhở con, có một số chuyện con vẫn chưa thể biết được".

Vô Danh bỗng nghiêm nghị nói: "Biết càng nhiều sẽ càng khiến con gặp nguy hiểm".

Dương Thanh run lên, kinh hãi hỏi: "Bây giờ con vẫn chưa thể biết sao?"
Cảnh giới võ thuật của anh đã đạt tới Siêu Phàm Cảnh, đứng ở trên đỉnh Chiêu Châu.

Sư phụ lại nói hiện giờ có một số chuyện anh vẫn chưa thể biết được.

Vô Danh gật đầu, nghiêm túc nói: “Con phải biết thế giới này rất lớn.

Chỉ trong Chiêu Châu đã có gia tộc Cổ Võ mạnh hơn nhiều”.

“Ta cũng có thể nói cho con biết, gia tộc Cổ Võ không phải gia tộc mạnh nhất, nhưng trong đó cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhiều như mây”.

“Con cảm thấy với thực lực vừa đột phá Siêu Phàm Cảnh hiện giờ, con có bao nhiêu năng lực chống đỡ nguy hiểm?”
Dương
.

Chương 1371: 1371: Sức Mạnh Của Vô Danh

Dương Thanh định tiếp tục dò hỏi lại nghe Vô Danh nói: "Được rồi, cái gì nên nói ta đều đã nói cho con biết, đừng hỏi nhiều nữa.

Có hỏi ta cũng không nói đâu".

Nghe vậy, vẻ mặt Dương Thanh chua chát.

Anh hiểu rõ tính cách của ông cụ.

Sư phụ đã không muốn nói thì chắc chắn sẽ không nói ra nửa lời.

Nhưng lời nói của Vô Danh khiến anh càng tò mò chuyện của bố mẹ mình hơn.

"Sư phụ cho con hỏi một câu cuối cùng, mẹ con là Dương Tuyết Nhạn sao?"
Dương Thanh bỗng nhìn Vô Danh, ánh mắt cố chấp.

Vô Danh nhìn chằm chằm anh hồi lâu mới đáp: "Sau này con sẽ biết!"
"Con chỉ cần biết với thực lực hiện giờ, con vẫn chưa đủ tư cách biết một số chuyện.

Càng biết nhiều con sẽ càng gặp nguy hiểm".

"Lần này ta tới Hoàng tộc họ Long cứu con, nhưng không phải lần nào ta cũng tới cứu con được".

Dương Thanh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Thực lực của anh rất mạnh, nhìn như vô địch khắp Chiêu Châu.

Thế nhưng nghe Vô Danh nói, anh mới nhận ra con đường cần đi vẫn còn rất dài.

"Không cần nghĩ ngợi nhiều.

Hiện giờ quan trọng nhất là con phải nghĩ cách nâng cao thực lực.

Chỉ khi con đủ mạnh mới có tư cách biết thêm nhiều chân tướng”.

Vô Danh vỗ vai Dương Thanh, quay lưng nói: “Ta cũng phải đi rồi!”
“Sư phụ!”
Thấy Vô Danh định đi, trong mắt Dương Thanh tràn đầy quyến luyến.

Nhưng đúng lúc này, mấy luồng khí thế khủng bố đột nhiên tràn tới.

“Ồ?”
Vô Danh cau mày, ánh mắt lấp lóe: “Xem ra phiền phức lại tới nữa rồi!”
Dương Thanh cũng cảm nhận được, nhíu mày nói: “Không biết là đến vì con hay vì Hoàng tộc họ Long”.

Long Phúc đã đưa Long Thiên Vũ rời đi.

Hiện giờ Hoàng tộc họ Long do Long Tấn làm chủ.

Lúc này Long Tấn cũng dẫn đầu cao thủ trong gia tộc chạy vọt ra, ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng.

“Ầm ầm ầm!”
Một giây sau, ba luồng khí tức mạnh mẽ ập tới như.

Ba cao thủ chợt xuất hiện trong Hoàng phủ Long như thần tiên giáng trần.

“Xin hỏi các vị là ai?”
Long Tấn bước tới trầm giọng hỏi ba cao thủ mặc chiến giáp.

Cả ba đều mặc chiến giáp màu đen, toàn thân ngập tràn khí tức âm trầm, trông như chiến sĩ thời cổ đại.

Quan trọng là khí thế của ba người họ vô cùng khủng khiếp, nhất là người trung niên dẫn đầu.

Đến cả Dương Thanh cũng không thể cảm giác được sự mạnh mẽ của đối phương, chỉ mơ hồ cảm thấy cảnh giới của cao thủ dẫn đầu giống với Long Phúc vừa rời đi, đều là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Hai cao thủ còn lại có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Dương Thanh không phải đối thủ của bất kỳ ai trong ba người này, vậy mà hiện giờ lại tới một lúc ba người.

"Dương Thanh ở đâu?"
Cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh dẫn đầu quét mắt nhìn xung quanh, lạnh giọng hỏi.

Hai mắt Dương Thanh lóe sáng, đối phương đến vì mình sao?
Vô Danh đứng cạnh Dương Thanh híp mắt lại.

Cảnh giới của lão vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Với cảnh giới của ba người này, bọn họ đều không thể cảm giác được thực lực của lão.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long nhao nhao nhìn về phía Dương Thanh.

Ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh lập tức nhìn chằm chằm anh.

Cao thủ dẫn đầu lạnh lùng hỏi: "Cậu là Dương Thanh? Là người giết ông chủ của chúng tôi sao?"
Toàn bộ Hoàng tộc họ Long bị một luồng sát khí mãnh liệt bao phủ.

Nhất là Dương Thanh chỉ cảm thấy hai vai bị đè nặng như đang phải chống đỡ một ngọn núi lớn, khiến anh thấy khó thở.

Dù sao anh cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, mạnh hơn nữa cũng chỉ đánh ra được thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng trong ba cao thủ trước mắt, người yếu nhất cũng là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

"Chính là tôi!"
Dương Thanh cất bước đi lên, lạnh giọng hỏi: "Ông chủ các người nhắc tới là Long Dược phải không?"
Trông cách ăn mặc của bọn họ chỉ có thể đến từ gia tộc Cổ Võ.

Mà anh chỉ tiếp xúc với Long Dược là con rể của gia tộc Cổ Võ, còn bị anh lấy mạng.

"Vậy thì đi theo chúng tôi một chuyến!"
Cao thủ dẫn đầu vừa dứt lời, hai cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh liền xông tới.

Vô Danh không có ý định nhúng tay, chỉ cười híp mắt nhìn Dương Thanh.

Còn cao thủ của Hoàng tộc họ Long, người mạnh nhất là Long Tấn cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đến cả dũng khí tiếp cận ba người kia cũng không có.

Có sư phụ ở đây, đương nhiên Dương Thanh sẽ không sợ ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh trước mắt.

"Oắt con mau đi theo chúng tôi!"
Thoắt cao, hai cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đã xuất hiện ở hai bên người anh.

Trong mắt bọn họ, Dương Thanh chỉ là một con cừu nhỏ yếu ớt.

Nhưng đúng lúc ấy, cừu nhỏ trong mắt họ bỗng nhiên tung đấm về phía cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh ở bên trái.

"Cậu dám!"
Đối phương ý thức được anh muốn tấn công mình, tức giận quát lớn.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Khi ông ta muốn né tránh, cú đấm ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong người Dương Thanh đã nặng nề rơi xuống.

"Bịch!"
Tiếng va chạm thật lớn.

Dương Thanh hung hăng đấm vào ngực ông ta.

"Phụt!"
Đối phương phun ra một ngụm máu, cơ thể bay thẳng ra ngoài.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không ai ngờ được Dương Thanh lại ra đòn trí mạng vào lúc này.

Đến cả Long Dược có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh cũng bị Dương Thanh liên tục tỏ ra yếu thế, thừa cơ ra đòn trí mạng, huống hồ là một tên thị vệ của Hoài Thành.

Cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh trúng phải cú đấm của Dương Thanh lập tức mất đi sức chiến đấu.

“Cậu muốn chết hả?”
Đến khi Dương Thanh lại định tấn công cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh còn lại, đối phương đã nhanh chóng phản ứng, trợn mắt tung chưởng.

Dương Thanh vốn có chuẩn bị từ trước, ngay khi đối phương ra đòn đã đạp mạnh xuống đất thoắt cái lùi ra sau.

Chưởng của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh cơ hồ sượt qua đầu anh.

“Sư phụ cứu con!”
Dương Thanh đã chạy ra trốn sau lưng Vô Danh.

Anh biết với thực lực hiện giờ của mình, đánh trọng thương một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đã là cực hạn.

Muốn đánh thêm một người nữa hoàn toàn không có cơ hội.

Đối phương đã có cảnh giác với anh.

“Chết đi cho tôi!”
Cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thấy Dương Thanh tránh thoát lập tức nổi giận, thoáng chốc lao vọt tới.

Nhưng Vô Danh đang đứng trước mặt Dương Thanh.

Ông ta muốn đánh giết anh phải vượt qua cửa ải của Vô Danh.

“Chết đi!”
Cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh gào lên, tung chưởng đánh xuống muốn tiêu diệt Vô Danh.

“Không biết tự lượng sức mình!”
Vô Danh khinh thường nói, hời hợt vung tay lên: “Giết!”
“Bịch!”
Lão đứng im tại chỗ tung chưởng vỗ tới.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, lồng ngực của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh kia lún vào, cơ thể bay thẳng ra ngoài như đạn pháo.

Người còn chưa rơi xuống đất đã tắt thở.

Chương 1372: 1372: Thương Lượng Chuyện Quan Trọng

Vô Danh rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức vừa ra đòn đã giết chết cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh trong chớp mắt.

Dương Thanh nhìn bóng người đang che trước mặt mình, trong lòng hơi kinh ngạc, rốt cuộc cảnh giới võ thuật của sư phụ mạnh tới cỡ nào chứ?
Ngay cả Long Phúc - cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng dè chừng Vô Danh, rõ ràng cảnh giới võ thuật của ông cụ ít nhất là Siêu Phàm Lục Cảnh.

Đây cũng chỉ là suy đoán của Dương Thanh, bởi vì bây giờ cảnh giới võ thuật của anh quá thấp, chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

“Rốt cuộc ông là ai?”
Lúc này sắc mặt của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh Hoài Thành kia cực kỳ nghiêm nghị.

Đương nhiên ông ta có thể cảm nhận được khí tức võ thuật mà Vô Danh bộc phát vừa rồi vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Vô Danh có thể giết chết cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh trong chốc lát, có lẽ cũng có thể giết chết cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh trong vài giây.

Vô Danh lạnh lùng nhìn tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia: “Đến từ đâu, cút về chỗ đó!”
Vô Danh vừa nói xong, cơ thể của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia run lên bần bật, khóe miệng chảy máu trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Trong mắt ông ta không có gì ngoài sự khiếp sợ đến tột độ.

Cảnh tượng này khiến mọi người sững sờ, ngay cả Dương Thanh cũng trợn mắt khó tin.

Vô Danh không hề ra tay, chỉ một câu nói lại có thể khiến một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh bị nội thương.

Đây là thực lực khủng bố cỡ nào chứ?
“Chúng tôi là người của phủ thành chủ Hoài Thành.

Dương Thanh đã giết rể của phủ chúng tôi, ông bao che cho Dương Thanh như vậy, thậm chí còn giết luôn cao thủ của Hoài Thành, ông làm như vậy hình như quá xem thường Hoài Thành rồi?”
Cao thủ Hoài Thành cắn răng nói, ý đồ muốn dùng thân phận của mình để đe dọa Vô Danh.

“Cút!”
Vô Danh quát lần nữa.

Một chữ “cút” vừa hét ra cơ thể của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như bị trúng một đòn nặng nề lùi thẳng về sau bảy tám bước.

“Cút về nói cho thành chủ của các người biết, cứ nói tôi là Vô Danh!”
Vô Danh lạnh giọng nói.

Nghe được Vô Danh nói tên mình ra, con ngươi của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia co rút lại, phảng phất như thấy được một nhân vật đáng sợ cỡ nào.

“Tôi sẽ có sao nói vậy với thành chủ!”
Đối phương nói xong liền dẫn theo hai đồng bọn một người chết, một người bị thương rời đi.

“Con đúng là không an phận, đi tới đâu là kết thù tới đó”.

Vô Danh nhìn Dương Thanh cười chế nhạo nói.

Dương Thanh cười khan: “Chẳng lẽ sư phụ không biết con là một người vô cùng an phận sao?”
“Ta cũng phải đi rồi!”
Nụ cười trên mặt Vô Danh biến mất, lão ta nhìn Dương Thanh thật sâu: “Sau khi thành chủ Hoài Thành biết con là đệ tử của ta tạm thời sẽ không dám manh động, nhưng cũng không thể bảo đảm Hoài Thành có đối phó con bằng những cách khác hay không”.

“Bây giờ con còn quá yếu, mau nghĩ mọi cách để tăng thực lực đi, ít nhất là phải tăng lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh trước, bằng

không con cũng khó bảo vệ được mạng sống của mình”.

Không phải Vô Danh đe dọa, bởi vì chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà trước tiên là Long Phúc - cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, tiếp theo là Black Doctor sau đó lại tới cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành.

Bất kể là cao thủ bên nào cũng đều có thể dễ dàng giết chết Dương Thanh.

Cũng đến hôm nay Dương Thanh mới nhận ra bây giờ anh đang ở trong tình cảnh nguy hiểm cỡ nào.

“Sư phụ, người cứ yên tâm, con sẽ cố gắng khiến bản thân mạnh hơn nữa!”
Vẻ mặt Dương Thanh kiên định nói.

“Đi đây!”
Vô Danh gật đầu, xoay người rời đi.

Vừa mới thấy lão bước chân ra, chớp mắt đã ở xa hơn trăm mét, chớp mắt thêm lần nữa Vô Danh đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đến đây chuyến hành trình đến Hoàng thành Long xem như kết thúc.

Nhưng trải nghiệm của chuyến đi này khiến Dương Thanh càng nhận ra anh thật nhỏ bé.

“Cậu Thanh!”
Lúc này Long Tấn bước tới, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Long sẽ mãi ghi nhớ ân tình ngày hôm nay, nếu ngày nào đó cậu Thanh cần dùng đến thế lực của Hoàng tộc họ Long xin cứ lên tiếng”.

Đương nhiên Dương Thanh biết, ân tình mà Long Tấn nói là đang ám chỉ điều gì.

Dương Thanh vốn muốn tiêu diệt Hoàng tộc họ Long nhưng hết thảy mọi việc xảy ra sau đó đã khiến anh thay đổi ý định, không tiêu diệt Hoàng tộc họ Long.

Có điều cũng may, tình trạng hiện nay của Hoàng tộc họ Long khiến anh cực kỳ hài lòng.

Kẻ đầu sỏ Long Hoàng đã bị Long Phúc tự tay giết chết, Long Thiên Vũ cũng được Long Phúc dẫn đi chiến vực, sau khi Long Tấn trở thành Long Hoàng, cũng sẽ không dám đối nghịch với Dương Thanh.

Trong bốn Hoàng tộc lớn, giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Thượng Quan vốn cũng chẳng có xung đột gì.

Hoàng tộc họ Đoàn cũng đã biết thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh, sẽ không ra tay với Dương Thanh nữa.

Bây giờ, Hoàng tộc họ Long cũng bị Long Tấn khống chế, đương nhiên cũng sẽ không nhắm vào Dương Thanh rồi.

Cứ như vậy trong bốn Hoàng tộc lớn chỉ còn lại Hoàng tộc họ Diệp vẫn chưa có giải thích.

Dương Thanh hỏi Long Tấn: "Ông có biết tình hình của Hoàng tộc họ Diệp không?"
Nghe được lời Dương Thanh hỏi, Long Tấn khẽ thay đổi sắc mặt, vội nói: "Cậu Thanh, mời đi theo tôi!"
Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới chỗ ở riêng của Long Tấn, ngoài hai người ra không còn bất kỳ ai nữa.

Lúc này Long Tấn mới nghiêm giọng nói: "Cậu Thanh, cậu muốn đi đến Hoàng tộc họ Diệp sao?"
Dương Thanh cũng không giấu diếm, gật đầu nói: "Sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua món nợ mà Hoàng tộc họ Diệp đã sai sáu cao thủ Thần Cảnh đến giết tôi chứ?"
Long Tấn vội nói: "Cậu Thanh, không giấu gì cậu, Hoàng tộc họ Diệp cũng giống Hoàng tộc họ Long, sau lưng bọn họ cũng có cường giả Siêu Phàm Cảnh, không chỉ có Hoàng tộc họ Diệp hay Hoàng tộc họ Long mà bên trong Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có cao thủ Siêu Phàm Cảnh".

"Những cao thủ kia thoạt nhìn có vẻ như đã cắt đứt quan hệ với gia tộc, nhưng một khi Hoàng tộc gặp tai ương ngập đầu, bọn họ đều sẽ trở về".

"Liên quan đến Hoàng tộc họ Diệp, tôi còn nghe được một lời đồn nói rằng Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp bây

giờ đang ẩn cư ở Hoàng thành Diệp, nghe đồn hơn năm mươi năm trước lão ta đã bước vào Siêu Phàm Cảnh".

"Từ sau khi lão ta bước vào Siêu Phàm Cảnh liền lánh đời tu hành, bây giờ đã qua năm mươi năm, rốt cuộc không ai biết lúc này lão ta đã mạnh đến mức nào rồi".

"Nếu cậu đi tới Hoàng thành Diệp, sợ là sẽ bị Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp phát hiện ra ngay lập tức".

Nghe xong lời của Long Tấn, Dương Thanh chau mày.

Suýt chút nữa anh đã chết ở Hoàng tộc họ Long, bây giờ ngay cả Hoàng tộc họ Diệp, cũng che giấu sâu như vậy sao?
Năm mươi năm trước, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đã là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy bây giờ lão ta mạnh đến cỡ nào?
"Ông chắc chứ?", Dương Thanh không cam lòng hỏi.

Long Tấn gật đầu: "Tuy đều là nghe đồn, nhưng những chuyện này không phải tự dưng mà có, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp năm mươi năm trước đúng là đứa con cưng của trời".

Dương
.

Chương 1374: 1374: Xin Cậu Tha Mạng

Cảm nhận được sát khí từ đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long, sắc mặt của Diệp Kiến An khó coi tới cực điểm, hôm nay ông ta đến Hoàng tộc họ Long là để liên minh, nào ngờ bây giờ lại bị Hoàng tộc họ Long coi là kẻ địch.

Nếu Long Tấn muốn họ chết, chỉ với ba người họ, cho dù liều mạng đánh một trận thì cũng không có hy vọng trốn đâu.

"Chúng ta đi!"
Diệp Kiến An im lặng một lát rồi cắn răng, nói.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bảo vệ Diệp Kiến An rời khỏi nơi này.

Long Tấn cũng không ngăn cản, để mặc họ rời đi.

Nhưng ba người vừa ra khỏi điện Long Hoàng, một luồng khí thế đáng sợ đã bao phủ lấy họ.

"Long Hoàng, ông có ý gì?"
Rốt cuộc Diệp Kiến An cũng không nhịn được nữa, ông ta cắn răng: "Ông bảo sẽ cho chúng tôi rời đi, bây giờ tôi chuẩn bị đi, cao thủ của Hoàng tộc họ Long lại gây áp lực cho chúng tôi tiếp, ông định khơi mào cuộc chiến giữa hai Hoàng tộc lớn à?"

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng cạnh Diệp Kiến An, nét mặt cũng vô cùng nghiêm nghị.

Long Tấn đã cảm nhận được luồng khí thế kia đến từ ai.

Lão ta cười lạnh: "Cậu cũng có tư cách tuyên chiến với Hoàng tộc họ Long chắc?"
Lão ta nói rồi lập tức phóng khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh ra.

"Điện hạ coi chừng!"
Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp lập tức biến sắc, cùng bước lên chắn trước Diệp Kiến An.

Đúng lúc này, một thanh niên bỗng xuất hiện, bước từng bước đến chỗ Diệp Kiến An.

Diệp Kiến An đang chú ý đến Long Tấn bất chợt nhìn thấy Dương Thanh, lập tức hết hồn: “Sao… sao cậu lại ở Hoàng tộc họ Long chứ?”
Ông ta là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, sao có thể không nhận ra Dương Thanh được chứ?
Hôm nay ông ta đến đề nghị liên minh với Hoàng tộc họ Long cũng là để đối phó Dương Thanh.

Nhưng bây giờ còn chưa liên minh, Dương Thanh đã xuất hiện rồi.

“Cậu Thanh!”
Đúng lúc này, Long Tấn bước đến trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, cung kính nói.

“Cậu Thanh!”
Những người khác của Hoàng tộc họ Long cũng cung kính chào.

Cảnh tượng này khiến ba người Diệp Kiến An kinh hãi.

Lúc này, nếu ông ta vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì thì đúng là đồ ngu.

Rõ ràng bây giờ, Hoàng tộc họ Long đã phục tùng Dương Thanh.

Ông ta bỗng hiểu tại sao Hoàng tộc họ Long không muốn liên minh, thậm chí Long Hoàng còn bảo ông ta cút, thì ra họ đã được Dương Thanh che chở rồi.

Theo điều tra của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh.

“Diệp Xung là gì của ông?”
Dương Thanh bỗng nhìn về phía Diệp Kiến An.

Anh nhìn thấy bóng dáng Diệp Xung từ đường nét khuôn mặt Diệp Kiến An.

Anh cũng biết trước đó, chính Diệp Xung đã khơi mào cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cử sáu cao thủ Thần Cảnh đi giết anh.

Anh vốn định tha cho Hoàng tộc họ Diệp một thời gian, dù sao có lẽ ở Hoàng tộc họ Diệp đang có một cao thủ đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh từ năm mươi năm trước.

Với thực lực của anh bây giờ, nếu đến Hoàng tộc họ Diệp, một khi lão ta xuất hiện thì có lẽ chỉ còn con đường chết mà thôi.

Nhưng không ngờ ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp lại chủ động đến Hoàng tộc họ Long để đề nghị liên minh.

Dương Thanh hiểu rõ, cho dù anh không động đến người của Hoàng tộc họ Diệp, họ vẫn sẽ coi anh là kẻ thù sống còn, vẫn sẽ tìm cơ hội để giết anh.

Nếu vậy thì không nhất thiết phải tha cho ba người Diệp Kiến An nữa.

"Tôi là bố Diệp Xung!"
Diệp Kiến An lạnh lùng nói.

Tuy trông ông ta rất lạnh lùng, nhưng thật ra ông ta đang bối rối tới cực điểm.

Ông ta bỗng thấy hơi hối hận vì đã đến Hoàng tộc họ Long, có lẽ bây giờ, ngay cả cơ hội quay về cũng không có.

"Thì ra ông chính là bố Diệp Xung!"

Dương Thanh bình tĩnh gật nhẹ đầu, chợt hỏi: "Nếu vậy, chuyện Diệp Xung đề nghị bắt tay với Hoàng tộc họ Long để giết tôi cũng liên quan tới ông đúng không?"
Nếu Diệp Kiến An là bố Diệp Xung, chắc chắn anh ta sẽ bàn bạc với Diệp Kiến An khi có chuyện.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, Diệp Kiến An ngày càng sợ hãi.

"Tôi không biết!"
Diệp Kiến An đáp một cách dứt khoát: "Tuy nó là con trai tôi, nhưng không phải chuyện gì nó cũng thương lượng với tôi".

"Thế à?"
Dương Thanh hỏi lại.

"Đúng…"
Đúng lúc Diệp Kiến An gật đầu, Dương Thanh bỗng hơi nhích

chân, lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Kiến An rồi vung tay lên.

"Bốp!"
Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Diệp Kiến An đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ lập tức bay thẳng ra xa như một quả bóng.

Đến khi mọi người hoàn hồn, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt Diệp Kiến An lần nữa.

Anh giẫm lên đầu ông ta, bình tĩnh hỏi: "Nói cho tôi biết, chuyện Hoàng tộc họ Diệp bắt tay với Hoàng tộc họ Long để giết tôi có liên quan gì đến ông không?"
"Dương Thanh!"
Lúc này, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp đã hoàn hồn, thi nhau quát: "Dương Thanh, cậu đừng quá đáng!"
"Giết!"
Dương Thanh không buồn quay đầu lại, chỉ ra lệnh.

"Rầm!"
Dương Thanh vừa dứt lời, Long Tấn đang chờ mệnh lệnh từ anh lập tức di chuyển, lão ta xuất hiện trước mặt cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa lên tiếng của Hoàng tộc họ Diệp, vỗ vào đầu đối phương.

Cao thủ Thần Cảnh đó chết ngay tại chỗ.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, đến mức sau khi Long Tấn giết một cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, cao thủ kia mới hoàn hồn rồi nhanh chóng lùi ra sau, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Long Tấn cũng chỉ giết cao thủ vừa chất vấn Dương Thanh mà thôi, nếu Dương Thanh không ra lệnh, lão ta sẽ không dễ dàng ra tay với người còn lại.

Cho dù lão ta ra tay thì cũng không thể giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong ngay tức khắc như hồi nãy.

Hồi nãy Dương Thanh bất chợt ra lệnh, lão ta cũng đã chuẩn bị ra tay nên mới có thể giết chết đối phương ngay khi ông ta còn chưa kịp phản ứng.

Cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chỉ hơn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong một bước, nếu cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong liều mạng đánh một trận, ngay cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Long Tấn cũng rất khó giết chết đối phương.

Lúc này, sắc mặt Diệp Kiến An đang bị Dương Thanh giẫm lên tái mét, sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đã bị Dương Thanh giết, bây giờ lại có thêm một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Đối với Hoàng tộc họ Diệp bây giờ, cho dù chỉ có một cao thủ Thần Cảnh chết thì cũng sẽ khiến thực lực của Hoàng tộc họ Diệp yếu hẳn đi.

"Có liên quan đến tôi! Có liên quan đến tôi!"
Diệp Kiến An lập tức hét lớn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại của Hoàng tộc họ Diệp thì đứng phía xa, không dám thở mạnh.

"Vậy ông chết được rồi đấy!"
Dương Thanh nói rồi giẫm mạnh hơn.

"Rắc!"
Tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cổ Diệp Kiến An bị đạp gãy, chết không nhắm mắt.

Vào giờ phút này, xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh với vẻ kinh ngạc.

Giết một cao thủ
.

Chương 1375: 1375: Hoàng Tộc Họ Diệp Lâm Nguy

Dương Thanh nhìn cao thủ đang quỳ trước mặt mình với vẻ thản nhiên, bất chợt giậm mạnh xuống đất trước sự khiếp sợ của tất cả mọi người.

"Vù!"
Một viên đá lập tức nảy lên, đâm thủng vùng giữa lông mày của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp kia như đạn ra khỏi nòng.

Lúc này, ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đã bỏ mạng hết.

Người của Hoàng tộc họ Long đều có vẻ kinh hãi, không dám thở mạnh.

Thực lực mà Dương Thanh vừa thể hiện ra quá mạnh mẽ, với thủ đoạn của anh, cho dù muốn san bằng cả Hoàng tộc họ Long thì cũng dễ như trở bàn tay nhỉ?
Họ nghĩ đến mục đích của Dương Thanh khi tới Hoàng tộc họ Long, đều cảm thấy rất may mắn.

Nếu Long Tấn và Long Thiên Vũ không liều mạng đứng về phía Dương Thanh, có lẽ bây giờ Hoàng tộc họ Long đã bị Dương Thanh tiêu diệt rồi nhỉ?
Nghĩ tới đây, đám người đều nhìn về phía Long Tấn bằng ánh mắt cảm kích.

Long Tấn cũng nhìn Dương Thanh với vẻ mặt phức tạp, Dương Thanh làm thế, tức là đã hoàn toàn trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp.

"Cậu Thanh, cậu còn dặn dò gì không ạ?"
Long Tấn bỗng cung kính hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Long Hoàng ở lại, những người khác đi đi!"

"Vâng!"
Người của Hoàng tộc họ Long vội đáp rồi đưa cả ba thi thể của Hoàng tộc họ Diệp đi.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn mỗi Dương Thanh và Long Tấn.

“Tôi vốn do dự xem có nên ra tay với Hoàng tộc họ Diệp không, nhưng khi biết họ vẫn định hợp sức với Hoàng tộc họ Long để đối phó tôi, tôi mới nhận ra, tôi phải khiến Hoàng tộc họ Diệp sợ mất mật thì mới tránh được một số phiền phức không cần thiết”.

“Ông nói đúng, có lẽ ở Hoàng tộc họ Diệp vẫn còn người mạnh hơn, nhưng cho dù tôi tha cho Hoàng tộc họ Diệp, họ vẫn sẽ bám riết lấy tôi, một ngày nào đó, tôi vẫn phải đối mặt với cao thủ bí ẩn kia của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Nếu đã vậy, chi bằng làm suy yếu thực lực của Hoàng tộc họ Diệp từ bây giờ luôn”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Nghe nói trong bốn Hoàng tộc lớn, trừ dòng chính của Hoàng tộc ra, Hoàng tộc nào cũng có mười mấy cao thủ Thần Cảnh nhỉ?”
Long Tấn vội gật đầu: “Đúng thế, nhưng lần trước, mỗi nhà trong Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long đã cử sáu cao thủ Thần Cảnh đi ám sát cậu, bị tiêu diệt hết, bây giờ nếu không tính dòng chính của Hoàng tộc, Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long chỉ còn bảy, tám cao thủ Thần Cảnh mà thôi”.

“Đương nhiên, hôm nay Hoàng tộc họ Diệp lại tổn thất thêm ba cao thủ Thần Cảnh nữa, có lẽ chỉ còn bốn, năm cao thủ Thần Cảnh”.

Dương Thanh gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén: “Ông nói xem, nếu bây giờ tình hình thật của Hoàng tộc bị lộ thì họ sẽ phải đối mặt với chuyện gì?”
Long Tấn lập tức hiểu ý Dương Thanh, lão ta híp mắt: “Cho dù Hoàng tộc khác không ra tay, có lẽ các thế lực đỉnh cao ở Hoàng thành họ Diệp cũng sẽ không nhịn được mà ra tay với Hoàng tộc họ Diệp”.

“Hoàng thành nào cũng có mấy gia tộc đỉnh cao ở địa phương, thậm chí có tận mấy cao thủ Thần Cảnh nữa”.

Dương Thanh nói: “Đã vậy thì hãy tiết lộ tình hình của Hoàng tộc họ Diệp với bên ngoài, tôi muốn Hoàng tộc họ Diệp hoàn

toàn bị tiêu diệt!”
“Vâng, tôi đi sắp xếp ngay!”, Long Tấn cũng thấy hơi kích động.

Cho dù Hoàng tộc nào tiêu tùng thì cũng là chuyện tốt với Hoàng tộc khác.

Có rất nhiều thế lực đang nhòm ngó vị trí Hoàng tộc, cho dù lần này Hoàng tộc họ Diệp chưa tiêu tùng thì cũng sẽ bị tổn thất nặng nề, có khi bị giáng xuống thành Vương tộc.

Long Tấn hành động rất nhanh, chỉ nửa tiếng sau, cả Chiêu Châu đã hay tin Hoàng tộc họ Diệp liên tục tổn thất chín cao thủ Thần Cảnh.

Hơn nữa những tin tức này đều đã được xác thực, hay nói cách khác, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp chỉ còn bốn, năm cao thủ Thần Cảnh mà thôi, nếu tính cả dòng chính của Hoàng tộc thì có lẽ cũng chỉ được mười người.

Nếu Hoàng tộc chỉ có mười cao thủ Thần Cảnh thì đúng là quá yếu.

Cùng lúc đó, ở điện Diệp Hoàng, Hoàng phủ họ Diệp, Hoàng thành họ Diệp.

Diệp Hoàng ngồi ở ghế trên, phía dưới là những nhân vật quan trọng của Hoàng tộc, lúc này ai cũng có vẻ sợ hãi.

Sắc mặt của Diệp Hoàng vô cùng âm u.

“Rầm!”
Lão ta bỗng vỗ mạnh vào ghế rồng, tức giận quát: “Diệp Xung, cút ra đây cho tao!”
Diệp Xung đang run rẩy giữa đám người vội quỳ rạp ra đất, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

“Ông nội, cháu cũng không ngờ ba cao thủ mà chúng ta cử đến Hoàng tộc họ Long lại bị giết sạch, ngay cả bố cháu, Hoàng tộc họ Long cũng không buông tha”.

Diệp Xung quỳ rạp ra đất, sợ hãi nói: “Ông nội, chuyện này không thể trách cháu được!”
“Im mồm!”
Diệp Hoàng tức giận nói: “Đến giờ mà mày vẫn định trốn

tránh trách nhiệm à? Nếu mày không mê hoặc bố mày, bảo tao cử sáu cao thủ Thần Cảnh hợp sức với Hoàng tộc họ Long để đối phó Dương Thanh, chúng ta sẽ mất tận sáu cao thủ Thần Cảnh chắc?"
"Cả lần này nữa, cũng vì bị mày mê hoặc nên bố mày mới dẫn hai cao thủ Thần Cảnh đến Hoàng tộc họ Long, giờ họ chết nốt rồi".

"Mày dám nói những chuyện này không hề liên quan đến mình chắc?"
Diệp Hoàng tức run người, trừng mắt nhìn Diệp Xung.

Diệp Xung sợ đến mức suýt tiểu ra quần, vừa nãy anh ta quá sợ hãi nên mới định trốn tránh trách nhiệm, giờ anh ta mới nhận ra lời mình vừa nói ngu xuẩn tới mức nào.

"Ông nội, cháu sai rồi, cháu thực sự biết sai rồi, xin ông cho cháu thêm cơ hội, sau này cháu sẽ không khiến ông thất vọng nữa đâu!"
Diệp Xung vội cầu khẩn.

"Người đâu, giết nó cho tôi!"
Diệp Hoàng ra lệnh, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong lập tức bước tới chỗ Diệp Xung.

Cả điện Diệp Hoàng lập tức lặng ngắt như tờ, mọi người đều có vẻ kinh hãi, không ai ngờ Diệp Hoàng lại giết cả cháu trai ruột của mình trong cơn tức giận.

Nhưng họ nhanh chóng hiểu được, mối nguy của Hoàng tộc họ Diệp bây giờ đều bắt nguồn từ tên khốn Diệp Xung.

"Ông nội, cháu sai rồi, cháu thực sự biết sai rồi! Cháu là cháu trai ruột của ông, ông không thể giết cháu, không thể giết cháu!"
"Ông nội, cháu xin ông, hãy cho cháu một cơ hội nữa, chắc chắn cháu sẽ không khiến ông thất vọng, ông nội…"
Diệp Xung bị cao thủ Thần Cảnh kia lôi khỏi điện Diệp Hoàng, tiếng cầu xin của anh ta nhanh chóng biến mất, rõ ràng đã bị giết.

Điện Diệp Hoàng lập tức im phăng phắc, mọi người như nghe được cả tiếng tim đập của mình.

“Tiếp đến, chúng ta sẽ phải đối mặt với một tai họa khổng lồ, tất cả mọi người xốc lại tinh thần cho tôi, phải liều mạng bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, nếu tôi biết ai dám lơ là thì sẽ giết không tha đấy!”
Diệp Hoàng nhìn quanh, lạnh lùng nói.

“Vâng, chủ Hoàng tộc!”
Đám người vội đáp.

“Chủ Hoàng tộc, không xong, chủ gia tộc họ Phó - Phó Lợi Quần dẫn người đến rồi!”
“Chủ Hoàng tộc, chủ gia tộc họ Kiều - Kiều Đông Cường cũng dẫn người đến!”
“Chủ Hoàng tộc, chủ gia tộc họ Bàng - Bàng Văn Hổ cũng dẫn người đến rồi!”
Đúng lúc này, từng bóng người xông vào điện Diệp Hoàng, thấp thỏm báo cáo.

Không ngờ chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Diệp lại dẫn cao thủ trong gia tộc đến vào lúc này..

Chương 1376: 1376: Ganh Với Trăng Sao

Nghe thấy thế, sắc mặt của Diệp Hoàng âm u tới cực điểm, còn những người khác trong Hoàng tộc họ Diệp thì tái mặt.

Hoàng tộc họ Diệp là gia tộc nắm quyền ở Hoàng thành Diệp nên thường ngày, họ luôn được người khác tôn kính.

Ngay cả chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp cũng phải cúi chào khi gặp họ.

Bây giờ, tin Hoàng tộc họ Diệp tổn thất chín cao thủ Thần Cảnh đã bị lộ, chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp lập tức đích thân dẫn cao thủ tới đây.

"Giỏi, giỏi lắm!"
Trong đôi mắt thâm thúy của Diệp Hoàng lóe lên sát khí:
"Xem ra người ngoài cũng nghĩ Hoàng tộc họ Diệp dễ ức hiếp rồi".

"Hôm nay tôi sẽ cho họ biết, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo!"
"Để họ vào đi!"
Diệp Hoàng vừa dứt lời, tiếng cười sang sảng đã vang lên:
"Diệp Hoàng, chúng tôi không hề thấy ông dễ ức hiếp, càng không nghĩ Hoàng tộc họ Diệp là lạc đà gầy, mà là…"
"Mà là… một con mèo ốm bị thương nặng thì đúng hơn!"
Ngay sau câu nói đó, mấy lão già với khí thế mạnh mẽ lần lượt bước vào điện Diệp Hoàng.

"Láo xược!"
Một nhân vật quyền quý của Hoàng tộc họ Diệp lập tức chỉ vào lão già đi đầu với vẻ tức giận: "Kiều Đông Cường, ông dám bảo Hoàng tộc họ Diệp là con mèo ốm, đúng là không biết sống chết!"
Tuy những nhân vật quyền quý khác không nói gì nhưng cũng nhìn Kiều Đông Cường với vẻ tức giận.

Kiều Đông Cường là chủ gia tộc họ Kiều - một trong ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp.

Lúc này không chỉ có mình Kiều Đông Cường, bên cạnh lão ta là chủ gia tộc họ Bàng - Bàng Văn Hổ và chủ gia tộc họ Phó -

Phó Lợi Quần.

Sau lưng ba chủ gia tộc này là mấy cao thủ Thần Cảnh có khí thế mạnh mẽ, cộng thêm ba chủ gia tộc là có tới hai mươi mốt cao thủ Thần Cảnh.

Rõ ràng đây đã là tất cả cao thủ Thần Cảnh mà ba gia tộc có.

Nhưng bây giờ Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ có khoảng mười cao thủ Thần Cảnh, tính cả dòng chính mà thôi.

Hay nói cách khác, thực lực tổng hợp của ba gia tộc đã vượt xa Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Diệp Hoàng sầm mặt, lạnh lùng nhìn ba chủ gia tộc, cuối cùng nhìn về phía Kiều Đông Cường, trầm giọng nói: "Kiều Đông Cường, nếu bây giờ ông dẫn người rời đi, tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không…"
Tuy Diệp Hoàng chưa nói hết câu nhưng ai cũng có thể nhận ra ý đe dọa trong đó.

Kiều Đông Cường vẫn rất bình tĩnh, khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong lập tức bùng nổ từ người ông ta, ông ta nhìn Diệp Hoàng với vẻ dí dỏm: "Bằng không, ông sẽ chết cho chúng tôi xem à?"
"Ha ha…"
Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần đều phá lên cười.

"Diệp Hoàng, ông cũng biết bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đang trong tình cảnh thế nào, Hoàng tộc họ Diệp không thể chịu thêm chút tổn thất nào nữa".

Sau khi cười xong, Kiều Đông Cường nhìn về phía Diệp Hoàng, lạnh lùng nói: "Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp không xứng là Hoàng tộc nữa, nếu ba gia tộc chúng tôi hợp sức với nhau thì cũng đủ để vượt qua Hoàng tộc họ Diệp rồi".

"Chúng tôi cũng là một phần của Hoàng thành Diệp, sau khi thương lượng, chúng tôi đã quyết định, sau này Hoàng thành Diệp sẽ do ba gia tộc lớn và Hoàng tộc họ Diệp cùng điều hành".

"Phải thế thì thực lực của Hoàng thành Diệp mới ngày càng mạnh mẽ hơn".

“Chúng tôi cũng không cần đổi tên Hoàng thành Diệp, chỉ cần Diệp Hoàng đồng ý cho ba gia tộc chúng tôi cùng quản lý Hoàng thành”.

Không sai, ba gia tộc không định tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, mà muốn thành lập liên minh bốn gia tộc, cùng quản lý Hoàng thành Diệp.

Một khi Diệp Hoàng đồng ý, cho dù Hoàng thành Diệp không bị đổi tên thì cũng không còn là Hoàng thành Diệp gốc đã được truyền thừa mấy trăm năm.

Đối với Hoàng tộc họ Diệp, đây là sự sỉ nhục to lớn.

“Ý kiến hay lắm, có cần tôi nhường luôn chức chủ Hoàng tộc cho các người không?”
Chẳng những Diệp Hoàng không giận mà còn mỉm cười, nhìn chằm chằm vào ba chủ gia tộc.

“Cầu còn không được ấy chứ!”
Kiều Đông Cường không hề e ngại, híp mắt: “Nếu Diệp Hoàng muốn nhường thì chúng tôi cũng không khách sáo đâu!”
Ông ta nói rồi bước về phía Diệp Hoàng.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng theo sát Kiều Đông Cường.

Không những thế, mười tám cao thủ Thần Cảnh khác cũng bước lên theo, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Hoàng Chủ!”
Người của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ sốt ruột.

Khi thấy Diệp Hoàng bị 21 cao thủ Thần Cảnh của ba gia tộc bao vây, họ hết sức bối rối.

Diệp Hoàng là người mạnh nhất Hoàng tộc họ Diệp, nếu lão ta bị ba gia tộc giết thì Hoàng tộc họ Diệp cũng hoàn toàn xong đời.

Diệp Hoàng ngồi vững trên ghế, lạnh lùng nhìn các cao thủ đang tới gần mình, sắc mặt vô cùng âm u, trong mắt đằng đằng sát khí.

“Cẩn thận!”
Càng đến gần Diệp Hoàng, Kiều Đông Cường càng cẩn thận hơn, nhắc nhở đám người phía sau.

Cả đám cao thủ nhanh chóng tản ra, bao vây Diệp Hoàng đang ngồi trên ghế rồng, chỉ cần chủ của ba gia tộc ra lệnh, họ sẽ tấn công Diệp Hoàng ngay.

Đám quyền quý của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ sợ hãi.

“Tôi đến rồi, ông tránh ra được chưa?”
Kiều Đông Cường cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Diệp Hoàng.

“Nếu ông thích vị trí này đến thế thì tự cướp đi!”
Diệp Hoàng nói với vẻ dí dỏm: “Chỉ cần ông cướp được, vị trí này sẽ thuộc về ông!”
Sắc mặt Kiều Đông Cường hơi khó coi, lão ta dám dẫn người tới gần vì nghĩ phe mình đông hơn, Diệp Hoàng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng bây giờ xem ra không phải thế, dáng vẻ bình tĩnh của Diệp Hoàng khiến lão ta hơi e ngại.

Dù sao Diệp Hoàng cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, còn lão ta chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong, cho dù bên họ đông hơn, nếu Diệp Hoàng muốn giết lão ta, kể cả lão ta không chết thì cũng sẽ bị thương nặng.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng đang nhòm ngó chức chủ Hoàng tộc đấy!
“Hai vị, cùng ra tay được không?”
Kiều Đông Cường bỗng nói với hai chủ gia tộc còn lại.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần liếc nhau rồi gật đầu: “Được!”

“Ra tay đi!”
Kiều Đông Cường ra lệnh rồi xông về phía Diệp Hoàng trước.

Gần như cùng lúc đó, Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng tấn công Diệp Hoàng bằng chiêu mạnh nhất của mình.

Ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng dốc hết sức lực, cho dù Diệp Hoàng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì cũng rất

khó đón đỡ.

“Rầm!”
“Rầm!”
“Rầm!”
Ba đòn tấn công gần như trúng người Diệp Hoàng cùng lúc.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì họ tận mắt thấy, sau khi chịu đòn tấn công mạnh nhất từ ba cao thủ Thần Cảnh, Diệp Hoàng còn không buồn nhúc nhích, thậm chí nở nụ cười trêu ngươi.

“Sao… sao có thể chứ?”
Kiều Đông Cường trợn tròn mắt, nói với vẻ không dám tin.

Chỉ mình lão ta biết mình đã dùng bao nhiêu sức trong đòn vừa rồi, đó là chiêu mạnh nhất của lão ta đấy.

Ngay cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng chưa chắc đã dám đỡ đòn này.

Nhưng sao Diệp Hoàng vẫn thờ ơ đến thế? Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng hết sức kinh ngạc, cảm thấy như vừa đánh vào bông.

“Các người thực sự nghĩ tôi chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh à?”
Diệp
.

Chương 1377: 1377: Cấm Vận Nhạn Thanh

Vào giây phút này, tất cả mọi người đều kinh hãi!
Ai cũng nhìn Diệp Hoàng với vẻ mặt sững sờ, ba chủ gia tộc bị đánh bay, hộc máu, khí thế lập tức tiêu tan.

Chỉ một đòn đã đánh gục ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rồi.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, người của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ kích động.

Bây giờ bốn chủ Hoàng tộc của Chiêu Châu mới đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nhưng chủ Hoàng tộc họ Diệp đã bước vào Siêu Phàm Cảnh trước, cũng có nghĩa là từ nay trở đi, Hoàng tộc họ Diệp sẽ lên như diều gặp gió, hoàn toàn áp đảo ba Hoàng tộc khác.

Một Siêu Phàm Cảnh có thể giết cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trong chớp mắt.

Chỉ cần bước vào Siêu Phàm thì có thể chống lại cả Hoàng tộc.

Đó chính là sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Hoàng Chủ tha mạng, chúng tôi sẵn lòng dâng cả gia tộc cho Hoàng tộc họ Diệp, chỉ xin Hoàng Chủ cho chúng tôi một con đường sống”.

Ba chủ gia tộc thi nhau cầu xin.

Tuy họ chưa chết nhưng đã mất hết võ công, chỉ còn là kẻ tàn phế.

Ánh mắt Diệp Hoàng hết sức lạnh lùng, lão ta ra lệnh: “Giết!” Ngay sau đó, ba chủ gia tộc đều bị tiêu diệt.

“Hoàng Chủ tha mạng! Chúng tôi theo họ đến Hoàng tộc họ Diệp vì bất đắc dĩ mà thôi, sau này chúng tôi sẵn lòng phục tùng Hoàng tộc họ Diệp, xin Diệp Hoàng đồng ý chứa chấp”.

Mười tám cao thủ Thần Cảnh của ba gia tộc đều quỳ xuống đất van xin.

Sắc mặt Diệp Hoàng vô cùng âm u, lão ta lạnh lùng nói: “Ban thuốc!”
Người của Hoàng tộc họ Diệp nhanh chóng cầm mấy cái lọ bằng ngọc tới, đưa cho mỗi cao thủ Thần Cảnh một lọ.

Mười tám cao thủ nhìn nhau, hơi không biết phải làm sao.

“Thuốc này tên là Đoạn Hồn đan, sau khi uống xong, mỗi năm sẽ phải chịu cơn đau mất hồn một lần, phải uống thuốc giải kịp thời thì mới có thể ngăn chặn điều đó”.

Diệp Hoàng lạnh lùng nói: “Nếu muốn sống thì uống viên thuốc này, về sau làm việc cho tôi, mỗi khi cơn đau mất hồn phát tác, tôi sẽ cho các người thuốc giải”.

“Đương nhiên, nếu ai lập được công lớn cho Hoàng tộc họ Diệp, tôi cũng sẽ đưa họ thuốc giải, xem như phần thưởng”.

Nghe thấy thế, mười tám cao thủ Thần Cảnhđều có vẻ bi ai, họ là cao thủ Thần Cảnh, cho dù ở đâu cũng sẽ được tôn trọng.

Bây giờ lại bị Diệp Hoàng ép uống thuốc.

Nhưng họ bắt buộc phải uống, bằng không chỉ còn con đường chết mà thôi.

Họ không thể thắng nổi cao thủ Siêu Phàm Cảnh chính hiệu.

Mười tám cao thủ Thần Cảnh nhanh chóng uống Đoạn Hồn đan.

Không ai ngờ khi bị ba gia tộc tấn công, chẳng những Hoàng tộc họ Diệp vốn đã lụi tàn, chỉ còn mười cao thủ Thần Cảnh không bị hủy diệt, mà thực lực còn tăng mạnh nữa.

Tính cả mười cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp, từ giờ trở đi, Hoàng tộc họ Diệp có gần ba mươi cao thủ Thần Cảnh.

Đội hình này có thể đè bẹp bất cứ Hoàng tộc nào khác.

“Chúc mừng Hoàng Chủ đột phá tới Siêu Phàm Cảnh!”
“Chúc mừng Hoàng Chủ!”

“Chúc mừng Hoàng Chủ!”
…
Trong lúc nhất thời, trong điện Diệp Hoàng rộng rãi, cả đám người đều quỳ xuống, hô lạc cả giọng.

Nhưng Diệp Hoàng vẫn chưa thoả mãn, lão ta ra lệnh: “Lệnh cho chủ của các gia tộc trực thuộc Hoàng tộc họ Diệp, lập tức dẫn tất cả cao thủ Thần Cảnh trong gia tộc tới điện Diệp Hoàng gặp tôi!”
“Vâng!”
Sau khi Diệp Hoàng ra lệnh, chỉ nửa tiếng sau, trong điện Diệp Hoàng đã có thêm hai mươi cao thủ Thần Cảnh.

Trong điện Diệp Hoàng tràn ngập khí thế từ cao thủ Thần Cảnh.

“Hoàng thành Diệp đã ẩn mình quá lâu, đến lúc cho một số người biết sự hùng mạnh của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta rồi”.

Diệp Hoàng nhìn quanh, khí thế của Siêu Phàm Cảnh lan ra từ người lão ta, bao trùm lên mọi ngóc ngách.

Những cao thủ Thần Cảnh đến đây theo lệnh vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi cảm nhận được khí thế đáng sợ từ Diệp Hoàng, họ đều biến sắc.

“Siêu Phàm Cảnh!”
Trong đầu tất cả cao thủ Thần Cảnh đều xuất hiện suy nghĩ này.

Không ngờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh! Một khi tin tức này được truyền ra ngoài, có lẽ cả Chiêu Châu sẽ phải kinh hãi.

“Từ hôm nay trở đi, tất cả cao thủ Thần Cảnh ở Hoàng thành Diệp phải nghe theo lệnh của Hoàng tộc họ Diệp, tôi cũng không đối xử tệ bạc với mọi người, chỉ cần cống hiến nhiều cho Hoàng tộc họ Diệp, cao thủ nào cũng sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng, được Hoàng tộc họ Diệp che chở!”
Diệp Hoàng vừa dứt lời, mọi người đều có vẻ kích động.

“Cảm ơn Hoàng Chủ!”
Những cao thủ vốn hơi không tự nguyện cũng rối rít nói cảm ơn.

Ở Hoàng thành Diệp, Hoàng tộc họ Diệp là thế lực mạnh nhất, nếu được Hoàng tộc họ Diệp che chở thì gia tộc đó sẽ có thể nghênh ngang ở nơi đây.

Chuyện xảy ra ở Hoàng thành Diệp nhanh chóng truyền khắp Chiêu Châu.

Quả nhiên sau khi tin Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh được truyền ra, chủ của rất nhiều gia tộc quyền thế đều sững sờ.

Đối với ba Hoàng tộc còn lại, đây đúng là tin sét đánh.

Ở Hoàng tộc họ Đoàn, sắc mặt của Đoàn Hoàng vô cùng khó coi, lão ta nói với vẻ không cam lòng: "Không ngờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, còn mình vẫn kẹt ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhiều năm, xem ra mình phải cố gắng lên mới được!"
Không riêng gì Đoàn Hoàng, Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng cũng nghĩ như thế.

Ở Hoàng phủ họ Long, trong một biệt viện yên tĩnh.

Ở một góc hẻo lánh của biệt viện có một bàn trà, Dương Thanh và Long Tấn đang ngồi ở bàn, trông Long Tấn rất nghiêm nghị.

Hồi nãy, lão ta đã báo cáo những chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Diệp cho Dương Thanh.

"Cậu Thanh, không ngờ Diệp Hoàng lại giấu kỹ như thế, có lẽ ông ta đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh được một thời gian rồi, nếu lần này không bị ba gia tộc ép nhường chức, có lẽ ông ta cũng không để lộ thực lực đâu".

Long Tấnnói với vẻ kiêng dè: "Bây giờ ông ta đã gom hết cao thủ Thần Cảnh ở Hoàng thành Diệp về Hoàng tộc họ Diệp, có lẽ đang chuẩn bị làm gì đó!"
Dương Thanh hơi nheo mắt, trước đó Long Tấn đã nói với anh, Hoàng tộc họ Diệp không đơn giản, thậm chí có lẽ Hoàng Chủ tiền nhiệm vẫn còn sống.

Bây giờ vẫn chưa có tin gì về Hoàng Chủ tiền nhiệm của Hoàng tộc họ Diệp, mà tin Diệp Hoàng đột phá đến Siêu Phàm

Cảnh đã được truyền tới rồi.

Dương Thanh vốn định lợi dụng các gia tộc địa phương ở Hoàng thành họ Diệp để tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, nào ngờ lại giúp họ mạnh lên.

“Bây giờ có thể khẳng định, địa vị của Hoàng tộc họ Diệp đã vượt lên ba Hoàng tộc khác rồi”.

Long Tấnnói tiếp: “Nghe nói trong hai Hoàng tộc cổ xưa, người mạnh nhất có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, bây giờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, ngoài ra còn một Hoàng Chủ tiền nhiệm đã ẩn mình suốt năm mươi năm nữa”.

“Nếu Hoàng Chủ tiền nhiệm của Hoàng tộc họ Diệp cũng đột phá đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh hoặc Lục Cảnh, Hoàng tộc họ Diệp sẽ có tư cách phân cao thấp với cả Hoàng tộc cổ xưa”.

Dương

.

Chương 1378: 1378: Mời Dương Thanh

Nghe thấy Lạc Bân nói thế, khí thế đáng sợ lập tức lan ra từ người Dương Thanh.

Long Tấn đang ngồi cạnh Dương Thanh lập tức biến sắc.

Dương Thanh mất kiểm soát như thế, chỉ e đã có chuyện lớn xảy ra rồi.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh chậm rãi đứng dậy, nhìn về hướng có Hoàng tộc họ Diệp, lạnh lùng nói: "Nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết! Hoàng tộc họ Diệp, các người đang ép tôi ra tay đúng không!"
Tập đoàn Nhạn Thanh có ý nghĩa lớn lao với anh, là kỷ vật duy nhất mà mẹ anh để lại, anh không cho phép bất cứ ai phá hoại nó.

Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp lại tuyên bố sẽ cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, thậm chí còn uy hiếp đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh nữa.

Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong số các gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, hơn nữa tin Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh vừa được truyền ra ngoài.

Có thể tưởng tượng được tập đoàn Nhạn Thanh sẽ gặp phải tai họa thế nào sau khi tin Hoàng tộc họ Diệp muốn cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh được truyền ra.

Nếu nói là đả kích mang tính hủy diệt thì cũng không ngoa chút nào.

"Cậu Thanh, có chuyện gì thế?"
Long Tấn vội hỏi, còn nói: "Nếu tôi giúp được, chắc chắn tôi sẽ làm hết sức mình!"
Lúc này Dương Thanh mới nói lại chuyện Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh cho Long Tấn nghe.

Sau khi nghe Dương Thanh nói xong, Long Tấn cũng vô cùng tức giận: "Tên khốn Diệp Hoàng đúng là quá ngông cuồng, không ngờ ông ta lại hèn hạ như thế, dùng quyền lực của

Hoàng tộc họ Diệp để cấm vận một doanh nghiệp!”
“Cậu Thanh, cậu cứ yên tâm, bây giờ tôi sẽ cho người đi truyền tin ngay, từ hôm nay trở đi, Hoàng tộc họ Long sẽ cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời, tất cả sản nghiệp dưới trướng Hoàng tộc họ Long sẽ hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh nếu điều kiện cho phép”.

Dương Thanh cũng không khách sáo, gật đầu: “Cảm ơn!”
Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng rất có uy quyền, chỉ những gia tộc thuộc cấp bậc Hoàng tộc của Chiêu Châu mới có thể giúp tập đoàn Nhạn Thanh tránh khỏi tai họa lần này thôi.

Long Tấn hành động rất nhanh, lập tức gọi người đến lo liệu.

Chưa đầy nửa tiếng từ khi Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, tin Hoàng tộc họ Long đã cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh cũng được truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, cả Chiêu Châu đều biết đến sự tồn tại của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tuy tập đoàn Nhạn Thanh mạnh thật nhưng không phải ai cũng biết nó, ở Chiêu Châu, vẫn còn rất nhiều người chưa biết đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng bây giờ, tin hai Hoàng tộc muốn cấm vận hoặc hợp tác với nó đã được lên trang nhất của các tờ báo lớn.

Ở Hoàng phủ họ Đoàn, trong một căn biệt thự tư nhân, Đoàn Hoàng đang nghe người giúp việc báo cáo tin tức liên quan tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Đoàn Hoàng bình tĩnh nghe báo cáo xong rồi mới thở dài: “Sự mạnh mẽ của Hoàng tộc họ Diệp đúng là khiến người ta giật mình, chẳng biết Dương Thanh có chịu nổi không”.

Đúng lúc này, Đoàn Hoàng nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

“A lô!”
Đoàn Hoàng nghe máy, đối phương im lặng một lúc lâu.

“Con đây!”
Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên, Đoàn Hoàng mừng rỡ nói: “Vô Nhai!”

“Bố, con muốn xin bố giúp một chuyện!”
Đoàn Vô Nhai nghiêm nghị nói.

Đoàn Hoàng lập tức bình tĩnh lại, nhanh chóng hiểu Đoàn Vô Nhai muốn nhờ mình làm gì.

Từ sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn, đây là lần đầu tiên Đoàn Vô Nhai liên lạc với lão ta, hơn nữa còn trong tình huống như thế.

“Con muốn bố giúp Dương Thanh à?”
Đoàn Hoàng chợt hỏi.

Đoàn Vô Nhai nói: “Con không cầu xin bố giúp Dương Thanh, mà đang xin bố cho Hoàng tộc họ Đoàn một cơ hội để được huy hoàng suốt trăm năm nữa!”

Đoàn Hoàng mỉm cười cay đắng: “Xem ra Dương Thanh có địa vị rất cao trong lòng con!”
Đương nhiên Đoàn Hoàng cũng hiểu ý Đoàn Vô Nhai, rõ ràng ông ta đang muốn Hoàng tộc họ Đoàn giúp đỡ tập đoàn Nhạn Thanh, từ đó nhận được sự che chở của Dương Thanh.

Phải rất tin tưởng vào tương lai của Dương Thanh thì mới có thể nói những câu như thế.

“Con biết đấy, bây giờ Diệp Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, đồng thời tuyên bố sẽ cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, nếu lúc này Hoàng tộc họ Đoàn lên tiếng bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh thì sẽ trở thành kẻ địch của Hoàng tộc họ Diệp”.

Đoàn Hoàng bình tĩnh nói: “Lần này, Hoàng tộc họ Diệp dám huênh hoang như thế, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với ba Hoàng tộc khác rồi”.

“Hoàng tộc họ Long đã tuyên bố cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, còn định giúp đỡ tập đoàn Nhạn Thanh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng ủng hộ Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp sẽ phải đối mặt với hai Hoàng tộc lớn cùng một lúc”.

“Còn Hoàng tộc họ Đoàn chỉ cần ngồi im, chờ họ lưỡng bại câu thương, đó cũng là lúc Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta vùng dậy”.

Đoàn Vô Nhai thở dài, bỗng im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Đó chỉ là suy nghĩ của bố thôi, nếu Hoàng tộc họ Diệp thua thì sao? Hoặc nếu họ thắng, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ được lợi gì thật à?"
"Nếu Hoàng tộc họ Diệp thắng, dã tâm của họ sẽ càng lớn hơn, khi đó Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể phục tùng hoặc sẽ bị tiêu diệt!"
"Còn nếu Hoàng tộc họ Diệp thua, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ có công lớn với Dương Thanh, khi đó Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể lụn bại tiếp!"
"Bây giờ, phải giúp Dương Thanh thì mới có thể bảo vệ được địa vị của Hoàng tộc họ Đoàn vào ngày Hoàng tộc họ Diệp thua cuộc".

"Bố, con đã nói hết những gì nên nói rồi, bây giờ con đã rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn, cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn nữa, con chỉ đề nghị thế, còn làm thế nào thì vẫn do bố quyết định".

Đoàn Vô Nhai nói rồi cúp máy luôn.

Đoàn Hoàng lập tức nghiêm nghị hẳn lên, nhìn về phía người thừa kế bây giờ của Hoàng tộc họ Đoàn - Đoàn Vô Hằng vừa bước vào phòng.

"Vô Hằng, con nói xem, lần này, rốt cuộc Hoàng tộc họ Đoàn nên lựa chọn thế nào?"
Đoàn Hoàng chợt hỏi.

Đoàn Vô Hằng bình tĩnh nói: "Ngay cả Vũ Vũ Lan với thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ cũng không thể giết chết Dương Thanh, sao Diệp Hoàng vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh có thể là đối thủ của cậu Thanh chứ?"
"Bố, con nghĩ cũng không khó để Hoàng tộc họ Đoàn đưa ra lựa chọn!"
Đoàn Hoàng thoáng sửng sốt rồi mới nhớ, trước đó vợ cũ của lão ta - Vũ Vũ Lan đã đích thân đi tìm Dương Thanh, tuy lão ta không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng hiểu Dương Thanh đã sống sót.

Tức là Dương Thanh đã có năng lực đối phó với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh ư?

Nghĩ tới đây, nỗi lo trong lòng Đoàn Hoàng lập tức biến mất, lão ta cười lớn: “Truyền lệnh của bố, từ hôm nay trở đi, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh!”
“Vâng, thưa bố!”
Đoàn Vô Hằng tuân lệnh rời đi.

Cùng lúc đó, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu cũng đang thuyết phục Thượng Quan Hoàng.

“Ông nội, Dương Thanh có tiềm lực rất lớn, nếu chúng ta bỏ lỡ dịp kết giao với Dương Thanh lần này thì có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa đâu”.

Thượng Quan Nhu ôm tayThượng Quan Hoàng, làm nũng: “Ông nội, cháu xin ông đấy, ông giúp tập đoàn Nhạn Thanh được không?”
“Nhu Nhu, cháu nói thật cho ông biết, có phải cháu thích tên nhóc kia không hả?”, Thượng Quan Hoàng cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu lập tức đỏ mặt, gắt: “Ông nội!”
“Ha ha, ông hiểu! Ông hiểu rồi!”
Thượng Quan Hoàng cười lớn rồi nói ngay: “Nhu Nhu, bây giờ cháu liên lạc với Dương Thanh, cứ bảo ông mời cậu ta đến Hoàng tộc họ Thượng Quan làm khách!”.

Chương 1379: 1379: Cuộc Gọi Từ Diệp Hoàng

Dương Thanh nhanh chóng nhận được điện thoại từ Thượng Quan Nhu, sau khi biết Thượng Quan Hoàng muốn gặp mình thì đồng ý.

“Cậu Thanh, cậu định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan thật à?”
Sau khi biết Dương Thanh định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, nét mặt Long Tấn nghiêm nghị hẳn.

Dương Thanh gật đầu: “Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có chút giao tình với tôi, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đang định đối phó tôi, cũng là lúc tôi cần kết bạn”.

“Bây giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đã tỏ thái độ, muốn cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, trong bốn Hoàng tộc lớn, chỉ còn mỗi Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa có ý kiến gì thôi”.

“Tôi đoán, có lẽ Thượng Quan Hoàng muốn gặp tôi cũng vì chuyện này”.

Dương Thanh cũng không có ác ý, thậm chí còn có thiện cảm với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong trận chiến giành ngôi Vương của Yến Đô, Thượng Quan Nhu vẫn luôn đứng về phía anh.

Khi anh mất trí nhớ ở Ninh Châu, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đã giúp tập đoàn Nhạn Thanh không ít.

Dương Thanh luôn ghi nhớ ân tình này.

“Ông đang lo lắng chuyện gì à?”
Dương Thanh nhìn về phía Long Tấn.

Vừa nãy, khi biết Dương Thanh định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, trong mắt Long Tấn đã xuất hiện vẻ lo lắng rõ rệt, chuyện này khiến Dương Thanh hơi khó hiểu.

Long Tấn gật đầu, nói với vẻ nghiêm nghị: “Hoàng tộc họ Thượng Quan không đơn giản, giống với Hoàng tộc họ Diệp, nghe nói họ cũng có cao thủSiêu Phàm Cảnh”.

“Bây giờ, cậu mới tiếp xúc với Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng cô ấy không thể đại diện cho cả Hoàng tộc họ Thượng Quan, không ai có thể cam đoan họ sẽ không đối phó cậu khi cậu đến đó”.

Nghe Long Tấn nói thế, Dương Thanh cũng có vẻ lo âu.

Hành vi của Diệp Hoàng đã vượt khỏi sự tưởng tượng của anh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có cao thủ Siêu Phàm Cảnh như Hoàng tộc họ Diệp, thậm chí thực lực của Thượng Quan Hoàng cũng đạt tới Siêu Phàm Cảnh, khi anh một mình đến đó, nhỡ Hoàng tộc họ Thượng Quan định đối phó anh thì phải làm sao?
Đúng là Dương Thanh rất mạnh, với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh bây giờ, anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng ai có thể cam đoan, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan không có cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh chứ?
Ai có thể cam đoan, Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không đối phó với anh?
Hay nói cách khác, ai có thể cam đoan Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không ngấm ngầm bắt tay với Hoàng tộc họ Diệp?
Cũng không phải là anh nhát gan, mà anh đang tự hiểu lấy mình.

Anh không muốn xông vào hang hổ khi chưa hiểu rõ tình hình của đối phương.

Thấy Dương Thanh im lặng, Long Tấn vội nói: “Cậu Thanh, tính cách của Thượng Quan Hoàng rất kỳ lạ, có lẽ một giây trước vẫn cười sảng khoái, một giây sau đã lấy mạng người ta”.

“Đương nhiên, những chuyện này không quan trọng, quan trọng là, chúng ta không thể đảm bảo Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không bắt tay với Hoàng tộc họ Diệp”.

“Bây giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đã tỏ thái độ đứng về phía đối lập với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ mình Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn chưa lên tiếng, trong tình huống này, đương nhiên Hoàng tộc họ Diệp sẽ chủ động liên lạc với Hoàng tộc họ Thượng Quan để liên minh”.

Long Tấn nói đến đây rồi thôi, nhưng ý lão ta đã rất rõ ràng.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Ông nói không sai, đúng là có khả năng này, nhưng Thượng Quan Hoàng đã mời, nếu tôi không đi thì có phải hơi khinh thường ông ta không?”
“Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn chưa tỏ thái độ, có lẽ vì muốn thử thách sự can đảm của tôi, nếu tôi từ chối, liệu Thượng Quan Hoàng đang kỳ vọng vào tôi có về phe Hoàng tộc họ Diệp không?”
Dương Thanh không ngu, tuy anh tin tưởng Thượng Quan Nhu nhưng cũng hiểu mình chưa tiếp xúc quá nhiều với Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ mới quen biết Thượng Quan Nhu mà thôi.

Cũng như Long Tấn đã nói, dù sao Thượng Quan Nhu cũng là con gái, tuy được Thượng Quan Hoàng cưng chiều nhưng không thể chi phối suy nghĩ của lão ta.

Nhưng Dương Thanh cũng hiểu, Thượng Quan Hoàng mời anh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan trong tình hình này, rất có thể là để thăm dò.

Long Tấn im lặng một lát rồi nghiêm nghị nói: “Tuy Hoàng tộc họ Diệp đã tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng có sự hợp tác từ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn, thật ra tập đoàn Nhạn Thanh cũng không chịu nhiều tổn thất, tôi nghĩ cậu Thanh không nên mạo hiểm thì hơn”.

“Có lẽ cậu có thể tìm lý do chính đáng để từ chối lời mời của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của tôi, còn quyết định thế nào vẫn do cậu”.

Long Tấn không nói gì nữa, lão ta đã nói hết những lời nên nói rồi.

Sở dĩ lão ta nói nhiều như vậy cũng vì tán thưởng Dương Thanh, lão ta không muốn anh bỏ mạng chỉ vì sai lầm nhỏ

nhặt.

Đương nhiên Dương Thanh cũng hiểu ý Long Tấn, cảm thấy rất ấm áp.

Anh im lặng một lúc rồi ngạo nghễ nói: “Cho dù ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật, đến lúc chiến đấu, cho dù tôi không thắng nổi thì vẫn tự tin mình có thể sống sót rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

“Chắc chắn tôi sẽ đến Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Long Tấn thầm thở dài nhưng vẫn nói: “Nếu vậy thì xin chúc cậu Thanh giành được sự ủng hộ từ Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

Cùng lúc đó, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong một căn biệt thự độc lập, Thượng Quan Hoàng đang ngồi ở bàn trà bằng gỗ tử đàn, phía đối diện lão ta là một lão già tóc bạc.

“Em nói xem, liệu tên nhóc kia có dám đến Hoàng tộc họ Thượng Quan không thế?”
Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn lão già ở phía đối diện.

Lão già lắc đầu, mỉm cười: “Em thừa nhận cậu ta là thiên tài võ thuật, nhưng cậu ta không hiểu rõ Hoàng tộc họ Thượng Quan, trừ Thượng Quan Nhu ra, cậu ta chưa từng tiếp xúc với bất cứ ai khác”.

“Bây giờ trong bốn Hoàng tộc lớn, hai Hoàng tộc đã lựa chọn ủng hộ Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố muốn đối phó với Dương Thanh, chỉ còn chúng ta chưa tỏ thái độ”.

“Trong tình huống này, khi chúng ta mời Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, cậu ta sẽ không biết mình sắp phải đối mặt với chuyện gì”.

“Thậm chí có khả năng, chúng ta đã bị Hoàng tộc họ Diệp thuyết phục, định đối phó cậu ta, anh nói xem, cậu ta còn dám tới Hoàng tộc họ Thượng Quan chắc?”
Lão già vừa dứt lời, Thượng Quan Hoàng đã lắc đầu, nhấp một ngụm trà, đặt chén trà bằng sứ trắng xuống rồi mỉm cười: “Còn anh lại nghĩ, chắc chắn cậu ta sẽ đến Hoàng tộc họ

Thượng Quan!”
“Ồ?”
Lão già kinh ngạc nói: “Sư huynh cho rằng trước những nguy hiểm chưa biết, cậu ta vẫn dám tới ư? Chẳng lẽ cậu ta không sợ bỏ mạng ở đây à?”
Lão già này gọi Thượng Quan Hoàng là sư huynh, có thể tưởng tượng được hai người thân thiết với nhau đến mức nào.

Thượng
.

Chương 1380: 1380: Anh Đi Theo Tôi

Thượng Quan Hoàng nghe điện thoại của Diệp Hoàng, hai người trò chuyện rất lâu, còn nội dung cuộc trò chuyện là gì thì chỉ có Thượng Quan Hoàng và Diệp Hoàng biết.

Nhưng có thể khẳng định cuộc trò chuyện này rất suôn sẻ, Thượng Quan Hoàng vẫn luôn mỉm cười.

Trong lúc Thượng Quan Hoàng và Diệp Hoàng nói chuyện điện thoại, Dương Thanh cũng rời khỏi Hoàng tộc họ Long một mình, lên chuyến bay đến Hoàng thành họ Thượng Quan.

Trong khoang hạng nhất, Dương Thanh ngồi ở vị trí của mình, tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại.

Tuy anh rất tự tin, tự thấy khi gặp phải cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, cho dù anh không thắng nổi thì cũng có thể chạy trốn.

Nhưng anh cũng biết sự tự tin này hơi mù quáng, trước đó, khi đánh với Black Doctor, anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng vì Black Doctor đã tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh, hơn nữa anh còn uống ba viên thuốc tăng sức chiến đấu mà Phùng Tiểu Uyển đưa nữa.

Có thể nói, anh phát huy được sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh đã là cực hạn rồi.

Nhưng bây giờ, trong tay anh không có thuốc tăng sức chiến đấu, cũng không thể hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, đương nhiên sẽ không phát huy được sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh nữa.

Anh không biết ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mạnh hơn không, cũng không rõ Hoàng tộc họ Thượng Quan là địch hay bạn.

“Ê, lên trước ngồi đi, chỗ này của tao mà!”
Trong lúc Dương Thanh đang lo lắng về việc ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh hay không, đầu anh bỗng bị người ta vỗ một cái.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang hống hách nhìn anh, chỉ vào chỗ ngồi phía trước, nói bằng giọng ra lệnh.

"Lý Bảo Phong, anh định làm gì?"
Một cô gái trẻ ngồi cạnh Dương Thanh tức giận nhìn chằm chằm vào thanh niên kia, quát lớn.

"Sở Sở, em đừng nóng, chẳng phải tôi chỉ muốn ngồi gần em thôi ư?"
Thanh niên tên Lý Bảo Phong cười ha hả.

Cô gái tên Sở Sở khoảng hai mươi mấy tuổi, có mái tóc đen dài, khuôn mặt rất xinh đẹp.

Rõ ràng hai người này quen nhau.

Cô gái tóc dài lạnh lùng nhìn Lý Bảo Phong rồi lập tức xin lỗi Dương Thanh: "Rất xin lỗi, đã mang lại phiền phức cho anh rồi!"
Sau khi cô gái xin lỗi, cơn giận vì bị Lý Bảo Phong vỗ đầu của Dương Thanh dần biến mất.

Anh không quan tâm đến cô ta nữa, tiếp tục nhắm mắt lại.

Thấy Dương Thanh bình tĩnh như thế, không buồn quan tâm đến mình, cô gái tóc dài luôn được chú ý bỗng cảm thấy hơi thất bại.

Thấy Dương Thanh không thèm nhìn mình, Lý Bảo Phong sầm mặt, lại vung tay đánh vào đầu Dương Thanh.

"Bộp!"
Dương Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng mở mắt ra, bóp chặt lấy cổ tay Lý Bảo Phong.

"Anh muốn chết à!"
Dương Thanh nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

"Đau đau đau…!Mẹ nó, mày buông ra ngay!"
Lý Bảo Phong hét lên, trên mặt tràn ngập vẻ tức giận.

Đúng lúc này, hai tên đàn ông vạm vỡ lập tức lao đến, phóng sát khí ra, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Buông cậu Phong ra!"
Cô gái tóc dài cũng sững sờ, mãi đến khi vệ sĩ của Lý Bảo

Phong xuất hiện, cô ta mới hoàn hồn, vội nói với vẻ sợ hãi:
“Anh này, anh mau buông tay ra đi!”
Dương Thanh có thể nhận thấy, cô gái tóc dài không hề lo anh sẽ khiến Lý Bảo Phong bị thương.

“Mẹ nó, mau buông tay ra, mày biết tao là ai không? Tao là Thiếu Chủ của nhà họ Lý - một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Thượng Quan đấy, mày dám khiến tao bị thương à, sau khi máy bay hạ cánh, tao sẽ giết mày! A…”
Lý Bảo Phong chưa nói hết thì đã cảm thấy Dương Thanh bóp mạnh hơn, lập tức hét lên đau đớn, nét mặt cũng méo mó vì đau.

“Anh mau buông ra đi! Bằng không tên khốn này sẽ gây phiền phức cho anh đấy!”

Cô gái tóc dài vội thuyết phục.

“Cút!”
Dương Thanh bỗng đẩy mạnh, Lý Bảo Phong lập tức lùi ra sau mấy bước rồi ngồi bệt xuống đất.

Ngay sau đó, anh ta tức giận quát: “Đánh tên khốn này tàn tật cho tôi, mau đánh đi!”
“Lý Bảo Phong!”
Cô gái tóc dài đứng phắt dậy, chắn trước mặt Dương Thanh, tức giận nói: “Anh đừng ấu trĩ thế được không?”
“Quách Sở Sở, em tránh ra cho tôi!”
Lý Bảo Phong tức giận nói, gọi thẳng tên của cô gái tóc dài.

Những hành khách ngồi xung quanh đều sững sờ, hình như chưa bao giờ thấy ai đánh nhau trên máy bay.

Họ đang định can ngăn, nhưng sau khi biết thân phận của Lý Bảo Phong, làm gì còn ai dám mở miệng chứ?
Họ đều nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt đồng cảm.

Chiếc máy bay này đang đến Hoàng thành họ Thượng Quan, nhà họ Lý lại là một trong bốn gia tộc lớn ở đó, Lý Bảo Phong lại là Thiếu Chủ nhà họ Lý, bây giờ Dương Thanh ra tay với anh ta, có thể tưởng tượng được Dương Thanh sắp phải đối mặt với chuyện gì.

Quách Sở Sở chắn trước mặt Dương Thanh, nói với vẻ áy náy: "Anh cứ yên tâm, có tôi ở đây rồi, Lý Bảo Phong không làm gì được anh đâu".

Dương Thanh nhìn cô gái đang chắn trước mặt mình, cảm thấy là lạ.

"Cô Quách, xin cô tránh ra cho, hắn dám ra tay với Thiếu Chủ, chắc chắn sẽ phải trả giá đắt!"
Một vệ sĩ nói với Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở cười lạnh: "Đáng đời anh ta! Tôi khuyên các anh nên đưa chủ mình về chỗ ngồi, nếu chọc tới tôi, đừng trách tôi không khách khí!"
"Đừng quên, ở Hoàng thành họ Thượng Quan không chỉ có mỗi nhà họ Lý, nhà họ Quách cũng không yếu đâu!"
Nghe thấy thế, hai vệ sĩ đang hùng hổ lập tức ỉu xìu.

Nhà họ Quách cũng là một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Thượng Quan, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn nhà họ Lý.

"Thằng nhãi kia, có giỏi thì mày đừng xuống máy bay!"
Lý Bảo Phong chỉ vào Dương Thanh, đe dọa một câu rồi quay người về chỗ mình.

Dù sao họ cũng đang ở trên máy bay, Quách Sở Sở còn nhúng tay vào nên Lý Bảo Phong cũng không tiện làm gì.

Sau khi Lý Bảo Phong về chỗ ngồi, trong máy bay lại yên tĩnh như cũ, Quách Sở Sở áy náy nói: "Sau khi đến Hoàng thành họ Thượng Quan, anh muốn đi đâu thì cứ để tôi đưa đi!"
Dương Thanh thản nhiên nhìn Quách Sở Sở rồi lắc đầu: "Cô không đến được chỗ mà tôi muốn tới đâu!"
Quách Sở Sở hơi sửng sốt rồi mới hoàn hồn, vẻ áy náy lập tức biến mất.

"Lòng tốt mà lại bị xem như lòng lang dạ sói!"
Quách Sở Sở thở hổn hển: "Nếu không sợ Lý Bảo Phong trả thù anh, tôi cũng mặc kệ anh!"
"Ở Hoàng thành họ Thượng Quan, trừ Hoàng tộc họ Thượng Quan ra, không có chỗ nào mà tôi không đến được!"
"Cứ quyết định thế đi, lát nữa xuống máy bay, anh cứ đi theo

tôi, sau khi thoát khỏi Lý Bảo Phong, cho dù anh muốn đi đâu thì tôi cũng không ngăn cản”.

“Dù sao, Lý Bảo Phong nhắm vào anh cũng là vì tôi”.

Quách Sở Sở nói rồi không quan tâm đến Dương Thanh nữa, tiếp tục đọc cuốn “Chiến tranh và hòa bình”..

Chương 1381: 1381: Tới Nhà Họ Quách Trước

Cô gái khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, Dương Thanh ra vẻ không biết làm sao, nhưng cũng biết đối phương có ý tốt.

Sau khi bị Quách Sở Sở ngăn cản, Lý Bảo Phong trở lại chỗ ngồi của mình, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đôi mắt như chim ưng kia thỉnh thoảng lại nhìn về phía Dương Thanh, trong ánh mắt đầy vẻ uy hiếp.

Nhưng Dương Thanh không buồn liếc anh ta, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy ánh mắt uy hiếp của mình bị Dương Thanh coi thường, sắc mặt Lý Bảo Phong càng thêm âm trầm, anh ta cắn răng nói: "Dám coi thường uy hiếp của tôi, đúng là không biết sống chết!"
Chẳng mấy chốc đã hai giờ trôi qua, cuối cùng trong khoang chở hành khách cũng vang lên tiếng nhắc nhở máy bay sắp đáp xuống sân bay Hoàng thành Thượng Quan.

Quách Sở Sở gấp quyển sách "Chiến tranh và hòa bình" lại, vô cùng tò mò nhìn về phía Dương Thanh, thấy anh vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng cô ta lại càng thêm hứng thú với người đàn ông này.

Cô ta là người đẹp tiếng tăm lừng lẫy ở Hoàng thành Thượng Quan, cho dù cô ta đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Đây là lần đầu tiên cô ta thấy có người có thể coi thường vẻ xinh đẹp của mình.

"Định lạt mềm buộc chặt sao?"
Quách Sở Sở thầm suy nghĩ trong lòng.

"Đợi lát nữa đừng quên theo sát tôi".

Máy bay cuối cùng cũng dừng hẳn, Quách Sở Sở nhìn về phía Dương Thanh, nói.

“Thật sự không cần đâu, nơi tôi muốn tới cô thật sự không đi được”.

Dương Thanh mặt đầy bất đắc dĩ nói.

Thấy Quách Sở Sở tức giận ra mặt, anh vội vàng giải thích: “Tôi phải tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu cô có thể đưa tôi tới đó, vậy tôi rất vui lòng nhận ý tốt của cô”.

“Phì!”
Đúng lúc này, một tràng cười không hợp thời bỗng vang lên, là Lý Bảo Phong.

Khi đi ngang qua Dương Thanh, anh ta vừa vặn nghe thấy Dương Thanh nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Anh ta mặt đầy giễu cợt nói: “Ranh con, cậu sợ tôi trả thù, cho nên cố ý nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhờ vậy để tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao?”
“Hoàng tộc họ Thượng Quan là nơi nào, cậu cũng có tư cách đến đó sao?”
“Cậu tốt nhất cứ đi theo Sở Sở đi, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!”
Giọng điệu của Lý Bảo Phong đầy vẻ uy hiếp.

Mặc dù Quách Sở Sở cũng cho là Dương Thanh đang mạnh miệng, nhưng lại càng thêm chán ghét Lý Bảo Phong, cô ta tức giận nói: “Lý Bảo Phong, tôi cảnh cáo anh một lần cuối, đứng kéo người vô tội dính líu đến chuyện giữa tôi và anh!”
Lý Bảo Phong không để ý đến Quách Sở Sở, mà đưa ngón trỏ ra, chỉ Dương Thanh nói: “Ranh con, cậu sẽ hối hận!”
Dứt lời, anh ta được hai vệ sĩ vây quanh, đi xuống máy bay.

Hành lý của Quách Sở Sở rất đơn giản, chỉ có một cái balo, cô ta tức giận nhìn Dương Thanh, ánh mắt hơi mang vẻ thất vọng: “Anh rất thông minh, cho dù không vào được Hoàng phủ họ Thượng Quan, ít nhất ở cửa nhà họ, Lý Bảo Phong cũng không dám động vào anh”.

“Bây giờ tôi sẽ đưa anh tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, nhưng tôi chỉ có thể đưa anh tới cửa, sau đó chuyện giữa anh và Lý Bảo Phong sẽ không liên quan đến tôi nữa”.

Dương Thanh cười khổ gật đầu: “Được!”
Khi nói chuyện, hai người đã đi ra ngoài sân bay, một chiếc Rolls Royce màu đen đang đậu ở cửa.

“Cô chủ!”
Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da lập tức tiến lên, vô cùng cung kính nhận lấy balo trong tay Quách Sở Sở, nhanh chóng tiến lên, ở cửa xe phía sau ra.

Cách chiếc xe này không xa còn có một chiếc Rolls Royce khác, Lý Bảo Phong đang đứng ở cửa xe, khi nhìn Dương Thanh, ánh mắt anh ta tràn đầy vẻ uy hiếp.

“Bùm!”
Lý Bảo Phong làm động tác nhắm bắn về phía Dương Thanh, còn phối hợp cả động tác tay, phát ra tiếng súng nổ, sau đó lên xe.

“Lên xe đi!”
Quách Sở Sở ở trong xe thúc giục, lúc này Dương Thanh mới vội vàng lên xe.

“Tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan trước đi!”
Chờ sau khi Dương Thanh lên xe, Quách Sở Sở mới dặn dò người đàn ông trung niên.

“Vâng, cô chủ!”
Người đàn ông trung niên vội vàng đáp lời, từ đầu đến cuối vẫn không hỏi thêm một câu vô nghĩa.

Sau khi lên xe, Dương Thanh lại nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở thầm cười nhạt, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, cô ta vẫn luôn cảm thấy Dương Thanh đang giả vờ để lạt mềm buộc chặt.

Nhìn trang phục Dương Thanh đang mặc, chỉ là một người trẻ tuổi rất tầm thường, lúc này lại giả như không quan tâm gì cả, chuyện này khiến cho ấn tượng của Dương Thanh trong lòng Quách Sở Sở nhất thời kém tới cực điểm.

Quách Sở Sở bỗng nhiên hơi hối hận, lẽ ra không nên đưa Dương Thanh tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan, cho dù Lý

Bảo Phong thật sự muốn đối phó với Dương Thanh cũng không liên quan đến cô ta.

"Cô chủ, xe của tên nhóc nhà họ Lý kia vẫn luôn đi theo chúng ta!"
Người đàn ông ngồi bên cạnh ghế lái đột nhiên cau mày nói.

Quách Sở Sở lập tức nhíu mày, liếc nhìn Dương Thanh vẫn đang "giả vờ ngủ", tức giận nói: "Xe của Lý Bảo Phong vẫn luôn đi theo chúng ta, chắc là muốn tìm anh báo thù, anh còn có tâm trạng ngủ ngon được sao?"
Dương Thanh mở mắt ra, nhìn Quách Sở Sở đang mặt mày tức giận, nói: "Hay là cô ném tôi ở đây cũng được, tôi sẽ tự tới Hoàng tộc họ Thượng Quan".

"Anh…!anh…"
Quách Sở Sở giận đến bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Cho dù cô ta hơi hối hận vì muốn đưa Dương Thanh tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan, nhưng nhìn dáng vẻ ngu ngơ không biết gì của anh, cô ta lại rất tức giận.

Nếu không phải bởi vì mình ngồi bên cạnh Dương Thanh, nên mới khiến Lý Bảo Phong muốn đối phó với anh, cô ta vốn cũng chẳng quan tâm đến Dương Thanh làm gì.

"Quay đầu, trở về nhà họ Quách!"
Quách Sở Sở cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng mình xuống, sau đó dặn dò tài xế.

"Ấy ấy ấy, đừng quay đầu chứ!"
Dương Thanh lập tức sốt ruột, vội vàng nói: "Hay là cô cứ ném tôi ở đây đi, đưa tôi tới nhà họ Quách làm gì chứ?"
"Tôi thật sự muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, là nhà họ mời tôi tới…"
Dương Thanh còn muốn nói tiếp, lại bị Quách Sở Sở đã sớm ở ranh giới tức giận cắt ngang: "Im miệng!"
Lúc này Quách Sở Sở đã thật sự rất tức giận.

Trước đó Dương Thanh nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, cô ta đã hơi không nhịn được rồi, không ngờ bây giờ anh còn dám nói khoác không biết ngượng là Hoàng tộc họ Thượng Quan mới anh tới đó.

Chuyện này sao có thể?
Trong mắt cô ta, Dương Thanh đang lạt mềm buộc chặt, coi cô ta như cô bé mới ra đời không lâu, cố ý phô trưng mối quan hệ không có cơ sở của mình để hấp dẫn cô ta.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Quách Sở Sở, Dương Thanh thở dài, không nói thêm gì nữa, chỉ có thể tạm thời đi theo Quách Sở Sở tới nhà họ Quách trước, sau đó tới Hoàng tộc họ Thượng Quan vậy.

Lúc này, Lý Bảo Phong đang ở trong chiếc xe Rolls Royce phía sau thấy Quách Sở Sở quay đầu muốn về nhà họ Quách thì vẻ mặt vô cùng dữ tợn: “Con đàn bà đê tiện này lại muốn đưa thằng ranh kia kia về nhà họ Quách, nhất định là đang tát vào mặt tôi!”
Anh ta đã theo đuổi Quách Sở Sở rất lâu rồi, trong lớp người trẻ ở Hoàng thành Thượng Quan, ai cũng biết Quách Sở Sở đã sớm trở thành người phụ nữ của anh ta.

.

Chương 1382: 1382: Nhà Họ Lý Ép Cưới

Ngay khi Dương Thanh đang bị Quách Sở Sở đưa về nhà họ Quách, ở sân bay quốc tế Hoàng thành Thượng Quan, một chiếc Rolls Royce dáng dài đang đậu ở bãi đậu xe.

"Chuyến bay từ Hoàng thành Long đến Hoàng thành Thượng Quan đã tới rồi mà, tại sao vẫn chưa thấy Dương Thanh đi ra?"

Bên trong xe, một cô gái xinh đẹp cố ý chú tâm ăn mặc, gương mặt tinh xảo đầy vẻ nghi ngờ.

"Cô chủ, có phải trong mấy phút kẹt xe vừa rồi, cậu Thanh đã ngồi xe của mình tới Hoàng phủ rồi không?"
Đối diện cô gái, một ông lão có khí thế rất khủng bố, lên tiếng hỏi.

Vừa rồi trên đường tới sân bay có bị kẹt xe khoảng mười phút, theo lịch trình thì họ sẽ tới đúng lúc chuyến bay của Dương Thanh hạ cánh.

Nhưng chẳng ai ngờ được chuyến bay của Dương Thanh lại hạ cánh trước khoảng năm phút so với kế hoạch, nên đúng lúc bỏ lỡ bọn họ.

Cô gái này không phải ai khác chính là Thượng Quan Nhu đang tới đón Dương Thanh.

"Cô chủ, đã tra được chuyến bay của cậu Thanh hạ cánh trước năm phút, khoảng mười phút trước, cậu Thanh đã được xe của nhà họ Quách đón đi cùng Quách Sở Sở rồi."
Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên lên xe, nhìn về phía Thượng Quan Nhu, vẻ mặt vô cùng cung kính nói.

"Quách Sở Sở đưa cậu ấy đi rồi?"
Sau khi biết được tin này, khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu đầy vẻ kinh ngạc.

Ở trong ấn tượng của cô ta, Dương Thanh vốn không quen biết Quách Sở Sở, tại sao lại được cô gái này đón đi?

“Tới nhà họ Quách!”
Lúc này, Thượng Quan Nhu lập tức ra lệnh.

Lúc này, Dương Thanh đã được xe của Quách Sở Sở đưa về nhà họ Quách, một trang viên vô cùng rộng lớn sang trọng ở trong Hoàng thành Thượng Quan.

Bên trong trang viên, khắp nơi đều là vệ sĩ bậc Vương Cảnh, trong đó còn có mấy cao thủ Thần Cảnh, chuyện này làm cho anh hơi kinh ngạc trong lòng.

Không ngờ trong một gia tộc ở Hoàng thành Thượng Quan lại có nhiều cao thủ Thần Cảnh như vậy, chắc là có sáu tên, trong đó còn có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngoài ra, còn có một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Đội ngũ thế này, cho dù nói nhà họ Quách là Hoàng tộc cũng không hề quá đáng.

“Đến rồi!”
Xe dừng trước một biệt thự biệt lập sang trọng.

Sau khi xuống xe, Quách Sở Sở nhìn về phía Dương Thanh, nói: “Anh cứ đợi ở biệt thự này một lát trước đi, tôi phải đi gặp ông nội!”
Dứt lời, cô ta dặn dò một hầu gái ở bên cạnh: “Cô đưa anh ta đi nghỉ ngơi một lát trước đi!”
“Vâng, cô chủ!”
Hầu gái đáp.

Dương Thanh cũng không nói nhiều, đi vào biệt thự cùng hầu gái.

Nếu đã tới thì an tâm ở lại, cứ coi như là nghỉ ngơi một lát, dù sao cũng chưa định thời gian gặp mặt Thượng Quan Hoàng, tới trễ một chút cũng không sao.

Sau khi Quách Sở Sở và Dương Thanh tách ra, cô ta đi thẳng tới một biệt thự độc lập.

“Ông nội!”
Sau khi đi vào phòng, Quách Sở Sở cung kính chào Quách Thắng đang ngồi trên ghế mây thưởng thức trà.

Quách Thắng là chủ gia tộc họ Quách.

Quách Thắng hơi gật đầu, mặt đầy tươi cười nhìn Quách Sở Sở, hỏi: “Chuyện xử lý thế nào rồi?”
Quách Sở Sở lắc đầu, khuôn mặt mang chút tự trách, nhận lỗi: “Ông nội, xin lỗi ông, cháu chưa hoàn thành nhiệm vụ ông giao cho, khiến ông phải thất vọng rồi!”
“Ồ?”
Quách Thắng hơi kinh ngạc: “Chẳng lẽ cháu không nói thân phận của mình cho tập đoàn Nhạn Thanh sao?”
Quách Sở Sở thấp giọng nói: “Cháu chỉ gặp được tổng giám đốc Lạc Bân của tập đoàn Nhạn Thanh, chưa gặp được Dương Thanh, cháu đã nói rõ thân phận của mình rồi.

Chỉ là sếp Lạc hoàn toàn không thích cháu, nói Dương Thanh vô cùng coi trọng dự án Thành Cửu Châu, tập đoàn Nhạn Thanh muốn một mình tự hoàn thành, không muốn hợp tác với bất kỳ ai”.

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ Quách Sở Sở lại tới tập đoàn Nhạn Thanh để tìm cơ hội hợp tác hoàn thành dự án Thành Cửu Châu.

Nghe Quách Sở Sở nói vậy, Quách Thắng nở nụ cười khổ sở: “Đối phương không đồng ý cũng là bình thường thôi, với tài lực của tập đoàn Nhạn Thanh, họ hoàn toàn không cần hợp tác với chúng ta”.

Nhìn nét mất mát trong mắt ông nội, Quách Sở Sở hơi không đành lòng, vội vàng nói: “Ông nội, ông yên tâm đi, cháu nhất định sẽ nghĩ cách gặp được Dương Thanh, sếp Lạc chỉ là tổng giám đốc của tập đoàn Nhạn Thanh, có một số chuyện ông ấy không thể quyết định được, chỉ cần gặp được Dương Thanh, nhất định sẽ có cách để anh ta đồng ý, ở nhà họ Quách cũng tạo nên một Thành Cửu Châu!”

Quách Thắng lắc đầu: “Không nên cưỡng cầu, ông cũng chỉ vì vô cùng thích bố cục của Thành Cửu Châu, nếu thật sự có thể thiết kế trang viên nhà họ Quách thành một Thành Cửu Châu, cũng cần hao phí rất nhiều công sức và tài lực, nếu đối phương đã không muốn hợp tác thì thôi vậy!”
Quách Sở Sở không nói gì thêm nữa, chỉ là sâu trong đáy mắt

tràn đầy vẻ kiên định, thầm thề trong lòng nhất định phải nghĩ cách để gặp được Dương Thanh.

Nếu cô ta biết Dương Thanh đã bị cô ta cưỡng ép mang tới nhà họ Quách, có phải sẽ buồn chết hay không?
"Ông chủ, Lý Bảo Phong của nhà họ Lý xin gặp!"
Ngay lúc này, lão quản gia nhà họ Quách đi vào, cung kính nói với Quách Thắng.

"Thằng nhóc nhà họ Lý muốn gặp tôi?"
Quách Thắng nhíu mày, ánh mắt nhìn Quách Sở Sở đầy vẻ nghi ngờ.

Đương nhiên lão ta biết Lý Bảo Phong vẫn luôn theo đuổi Quách Sở Sở, chỉ là hình như cháu gái không định gặp thằng nhóc đó.

Sắc mặt Quách Sở Sở hơi khó coi, cắn đôi môi đỏ mọng, cô ta nói với Quách Thắng: "Ông nội, cháu thật sự không thích Lý Bảo Phong, thậm chí còn rất ghét anh ta, hi vọng ông nội có thể hủy bỏ hôn ước của cháu và anh ta".

Quách Sở Sở và Lý Bảo Phong có hôn ước!
Quách Thắng nhìn Quách Sở Sở thật sâu, sau đó nói: "Cháu cũng biết nhà họ Lý đi lại rất gần với Hoàng tộc, trong gia tộc cũng có cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, hiện giờ không thích hợp đắc tội với nhà họ Lý".

"Nếu chúng ta nhất quyết hủy bỏ hôn ước của cháu và cậu ta, nhà họ Lý nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà họ Quách chúng ta".

Nghe Quách Thắng nói vậy, Quách Sở Sở ngân ngấn lệ: "Nhà họ Quách chúng ta có năm cao thủ Thần Cảnh, cũng có tồn tại bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chẳng lẽ còn sợ nhà họ Lý sao?"
Quách Thắng mặt đầy đau khổ nói: "Cháu cũng biết nhà họ Quách chúng ta không tự có cao thủ võ thuật hàng đầu, cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng phải tốn giá cao để mời tới, trừ khi lúc nhà họ Quách đối mặt với sinh tử tồn vong, lão ta mới ra tay."
"Chỉ dựa vào ông nội là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì không thể làm gì được nhà họ Lý, nếu bị nhà họ Lý chèn

ép, nói không chừng còn bị Hoàng tộc họ Thượng Quan chèn ép nữa”.

Quách Sở Sở gật đầu, mắt đỏ lên nói: “Ông nội, cháu biết rồi!”

“Để thằng nhóc đó vào đi!”

Quách Thắng dặn dò lão quản gia bên cạnh.

Chẳng mấy chốc Lý Bảo Phong đã được lão quản gia dẫn vào.

“Bảo Phong xin chào ông Quách!”
Lý Bảo Phong hơi cúi người với Quách Thắng, thái độ hết sức cung kính.

Quách Thắng gật đầu hỏi: “Ông nội cậu khỏe không?”
Lý Bảo Phong vội vàng đáp lại: “Cảm ơn ông Quách đã nhớ thương, ông nội rất khỏe mạnh, vẫn luôn muốn cháu tới hỏi thăm ông.

Hôm nay mới từ bên ngoài trở về, cháu đã tới đây hỏi thăm ông trước!”
“Ha ha, tốt lắm!”
Quách Thắng cười nói, sau đó chỉ chiếc ghế mây ở bên cạnh: “Ngồi đi!”
Sau khi ngồi xuống, Lý Bảo Phong mới nhìn Quách Sở Sở, cười nói: “Sở Sở, chúng ta lại gặp nhau rồi!”
Quách Sở Sở hừ một tiếng, không thèm quan tâm đến người đàn ông đáng ghét này.

“Ông Quách, hôm nay cháu đến gặp ông là có chuyện muốn nhờ ông!”
Lý Bảo Phong bỗng nhìn về phía Quách Thắng, nói: “Cháu muốn sớm ngày thành hôn với Sở Sở, ông nội cháu cũng nói hi vọng trước đại thọ tám mươi, ông có thể thấy cháu kết hôn”.

Nghe những lời này của anh ta, Quách Sở Sở nhất thời nóng nảy.

Còn nửa tháng nữa là đến đại thọ tám mươi của ông nội Lý Bảo Phong, như vậy nói cách khác, nhà họ Lý muốn cưới cô ta trong nửa tháng này.

Chương 1384: 1384: Đón Khách Quý

Đối với lời cầu xin của Quách Sở Sở, Quách Thắng vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Dù lão ta không muốn cháu gái mình cưng chiều nhất khổ sở, nhưng dẫu sao Quách Sở Sở cũng là phụ nữ, ở nhà họ Quách, phụ nữ dẫu có ưu tú hơn nữa cũng chỉ có thể trở thành vật hi sinh của hôn nhân.

Mấy cao thủ đã rời khỏi phòng, hiển nhiên là đi làm việc theo lệnh của Quách Thắng.

Nhìn Quách Sở Sở hốt hoảng cầu xin, trên mặt Lý Bảo Phong đầy vẻ đắc ý, đây chính là chuyện nội bộ của nhà họ Quách.

Mặc dù nhà họ Quách và nhà họ Lý cùng cấp bậc gia tộc, nhưng thực lực của họ không bằng, chỉ cần nhà họ Lý muốn thì họ Quách có thể nhanh chóng bị tiêu diệt.

Đương nhiên, mặc dù cao thủ đứng đầu nhà họ Quách cơ bản tất cả đều nhờ tiêu tốn tài lực rất lớn để mời tới, nhưng dẫu sao nhà họ Quách cũng là một trong những gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Thượng Quan.

Nếu hai đại gia tộc thật sự phải quyết chiến, cho dù cuối cùng kẻ bị tiêu diệt nhất định là nhà họ Quách, nhưng nhà họ Lý cũng sẽ bị thiệt hại.

Đây cũng là lý do vì sao đã qua nhiều năm như vậy, nhà họ Lý vẫn không động vào nhà họ Quách.

“Lý Bảo Phong, đồ khốn kiếp!”
Quách Sở Sở thở hổn hển, biết cầu xin Quách Thắng cũng vô dụng, nhất thời vô cùng căm tức nhìn Lý Bảo Phong, nói: “Chỉ bằng những hành động ngang ngược của anh ngày hôm nay, cho dù tôi có gả cho anh, anh cũng chỉ có được một cái xác vô hồn mà thôi!”
Đáy mắt Lý Bảo Phong thoáng qua một tia lạnh lẽo, nếu như không phải thực lực của anh ta không bằng Quách Sở Sở, thì chỉ bằng mấy lời vừa rồi, đã đủ để anh ta ra tay.

Cho dù anh ta ra tay ngay trước mặt Quách Thắng, lão ta cũng không dám làm gì anh ta.

Nhưng biết làm sao, anh ta đánh không lại Quách Sở Sở.

“Ông Quách, ông cũng nhìn thấy rồi đấy, bây giờ Sở Sở rất có thành kiến với cháu.

Sau này cô ấy gả vào nhà họ Lý rồi, nếu cô ấy có bị tổn thương gì, cháu nghĩ ông Quách nhất định có thể hiểu được, đúng không?”
Lý Bảo Phong nhìn về phía Quách Thắng, híp mắt nói.

Trong lời nói của anh ta tràn đầy hàm ý uy hiếp.

Quách Thắng sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, khi nhìn về phía Lý Bảo Phong, ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc: “Cậu đang uy hiếp tôi?”
Cảm nhận được sự tức giận của Quách Thắng, Lý Bảo Phong thầm sợ hãi.

Cho dù nhà họ Quách không địch lại nhà họ Lý, nhưng Quách Thắng cũng cùng cấp bậc với chủ gia tộc họ Lý.

Nếu thật sự chọc giận Quách Thắng, sợ là anh ta cũng không có trái ngon mà ăn.

“Cháu không dám!”
Lý Bảo Phong vội chối, sau đó còn nói: “Cháu chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ông Quách nghe như gió thoảng bên tai là được”.

“Hừ!”
Quách Thắng lạnh giọng nói: “Lý Bảo Phong, thu lại mấy trò mèo của cậu đi, cho dù nhà họ Quách tôi yếu thế, nhưng nếu thật sự phải liều mạng đánh với nhà họ Lý một trận, cũng có thể kéo nhà họ Lý xuống đài!”
“Sở Sở là đứa cháu tôi yêu thích nhất, sau này gả vào nhà họ Lý rồi, nếu để tôi biết cậu dám bắt nạt nó thì cũng đừng trách tôi không khách khí!”
Lúc này, khí thế kinh người của Quách Thắng tràn ngập khắp phòng.

“Rầm!”
Lão ta bỗng nhiên giơ tay lên, sau đó đánh xuống một chưởng, cái bàn trà có giá trị không rẻ nháy mắt hóa thành bột phấn.

Bên trong căn phòng tràn ngập áp lực sức mạnh võ thuật đáng sợ.

Quách Thắng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, mà Lý Bảo Phong chỉ mới ở cảnh giới Vương Cảnh hậu kỳ, lúc này trước cơn nóng giận của Quách Thắng, Lý Bảo Phong cũng run run.

“Ông Quách, cháu biết lỗi rồi!”
Lý Bảo Phong thu lại sự ngạo mạn, vội vàng xin lỗi, sau đó lên tiếng đảm bảo: “Xin ông hãy yên tâm, Sở Sở gả cho cháu rồi, cháu nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, tranh thủ để cô ấy sớm ngày yêu cháu”.

“Hy vọng cậu có thể nói được làm được!”, Quách Thắng lạnh giọng nói.

Đúng lúc này, một chiếc Rolls Royce dáng dài từ từ lái vào nhà họ Quách, vô cùng thuận lợi dừng lại trước cửa phòng Quách Thắng.

“Ông chủ, cô chủ Thượng Quan tới!”
Lão quản gia mặt đầy hốt hoảng lao vào phòng, nói với Quách Thắng: “Cô Thượng Quan còn ngồi chiếc xe của Thượng Quan Hoàng tới đây”.

“Cái gì?”
Lúc đầu nghe tin cô Thượng Quan tới, Quách Thắng cũng không quá kinh ngạc, nhưng khi nghe cô ta ngồi chiếc xe của Thượng Quan Hoàng tới nhà họ Quách, lão ta nhất thời biến sắc.

Lão ta vội vàng đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa bất mãn nói: “Sao các người không thông báo với tôi sớm một chút?”
Ở gia tộc Thượng Quan, có thể được gọi là cô chủ Thượng Quan, chỉ có một người, đó là Thượng Quan Nhu.

Sau khi biết Thượng Quan Nhu đến, Lý Bảo Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Với hiểu biết của anh ta, Hoàng tộc họ Thượng Quan chẳng xem trọng nhà họ Quách cho lắm, mà Thượng Quan Nhu lại là cánh tay đắc lực của Thượng Quan Hoàng, sao cô ta lại bất ngờ tới nhà họ Quách?
Quan trọng nhất là Thượng Quan Nhu lại ngồi xe của Thượng Quan Hoàng tới đây, chuyện này đúng hơi đáng chú ý.

Ở Hoàng thành Thượng Quan, cái tên Thượng Quan Nhu vô cùng nổi tiếng, bởi vì cô ta là cao thủ có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Không chỉ như vậy, cô ta còn được lập là người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chuyện này còn chưa đủ, khiến người ta khiếp sợ hơn là Thượng Quan Hoàng đã từng tỏ thái độ, khi lão ta thoái vị, nếu trong đời thứ hai của Hoàng tộc họ Thượng Quan không ai có thực lực võ thuật vượt qua Thượng Quan Nhu, thì lão ta sẽ để cô ta thừa kế Hoàng vị.

Chuyện này có thể thấy, thân phận của Thượng Quan Nhu trong Hoàng tộc họ Thượng Quan cao quý đến mức nào.

Quách Thắng còn chưa đi ra khỏi phòng, đã thấy một cô gái ăn mặc duyên dáng sang trọng đi vào cùng một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

“Cô chủ Thượng Quan!”
Quách Thắng vội vàng tiến lên, hơi cúi người với Thượng Quan Nhu.

Khiến cho lão ta khiếp sợ chính là, Thượng Quan Nhu vừa mới đột phá Thần Cảnh sơ kỳ không bao lâu, lúc này trên người lại mơ hồ tràn ngập hơi thở cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Quách Thắng thầm hoảng hốt, người có thiên phú võ thuật cao như vậy, dõi mắt khắp Chiêu Châu này liệu rằng có được mấy ai?
“Xin chào cô Nhu!”
Lúc này Lý Bảo Phong cũng tiến lên, hơi cúi đầu nói.

Thượng Quan Nhu không thèm nhìn Lý Bảo Phong lấy một cái, chỉ khẽ gật đầu với Quách Thắng: “Ông chủ Quách không

cần đa lễ!”
Quách Thắng vội vàng hỏi: “Không biết cô chủ Thượng Quan tới nhà họ Quách là có gì muốn căn dặn sao?”
Thượng Quan Nhu không lên tiếng, đôi mắt đẹp kia bỗng nhiên nhìn về phía sau lưng Quách Thắng, dừng lại trên người Quách Sở Sở.

Thấy Thượng Quan Nhu nhìn về phía mình, Quách Sở Sở hơi căng thẳng, không hiểu tại sao Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Thượng Quan lai nhìn chằm chằm mình.

“Chuyện căn dặn thì không có, hôm nay tôi tới đây để đón một vị khách quý!”
Ánh mắt Thượng Quan Nhu nhìn Quách Sở Sở cũng không bao lâu, thoáng cái đã dời mắt đi, nhìn Quách Thắng nói.

“Khách quý?”
Quách Thắng mặt đầy kinh ngạc.

Không chỉ lão ta, ngay cả Quách Sở Sở và Lý Bảo Phong cũng thầm căng thẳng.

Nhất là Lý Bảo Phong, trong lòng anh ta đang vô cùng lo lắng.

Có thể khiến Thượng Quan Nhu tự mình tiếp đãi như khách quý, có thể tưởng tượng được thân phận của đối phương cao quý thế nào.

Đối phương lại đang ở nhà họ Quách, vậy há chẳng phải nhà họ Quách có thể nhờ vào vị khách quý này để một bước lên trời sao?
Hôm nay là thời điểm quan trọng của cuộc hôn nhân giữa nhà họ Lý và nhà họ Quách, một khi xảy ra vấn đề, vậy những toan tính của nhà họ Lý sẽ tan thành mây khói.

“Ý của cô chủ Thượng Quan là khách quý cô muốn đón đang ở nhà họ Quách chúng tôi sao?”
Sau một thoáng sửng sốt, Quách Thắng vội vàng hỏi.

Thượng Quan Nhu gật đầu, sau đó ánh mắt lại liếc về phía Quách Sở Sở, trên mặt còn mang theo mấy phần hài hước, cười nói: “Cô Sở, cô đưa khách quý của tôi về nhà họ Quách rồi, bây giờ có phải nên trả người lại cho tôi không?”
Nghe vậy, sắc mặt Quách Sở Sở lập tức thay đổi.

Cô ta bỗng nhớ ra, anh chàng cô ta đón từ sân bay kia đã từng nói anh muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Cũng chỉ có người trẻ tuổi kia được cô ta đưa về nhà họ Quách.

Hôm nay, Thượng Quan Nhu ngồi xe của Thượng Quan Hoàng, tự mình tới nhà họ Quách để tìm người cô ta cần, như vậy khách quý Thượng Quan Nhu muốn đón là ai không phải đã rất rõ rồi sao?

Chương 1385: 1385: Chuyện Gì Xảy Ra

Không chỉ Quách Sở Sở ngây dại vì kinh sợ, Quách Thắng cũng đã dại mặt ra.

Dĩ nhiên lão ta biết, Quách Sở Sở đón một người trẻ tuổi về nhà nên mới khiến Lý Bảo Phong nổi cơn thịnh nộ, chạy tới nhà họ Quách.

Khi Lý Bảo Phong tỉnh táo lại, chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, lạnh đến nỗi anh ta run lên lập cập.

Nếu người trẻ tuổi trên máy bay đó chính là khách quý của Thượng Quan Nhu thì chẳng phải người đó bị buộc tới nhà họ Quách chính là vì anh ta sao?
"Cô Nhu, tôi muốn hỏi, vị khách quý mà cô nói có phải là một chàng trai chừng hai bảy, hai tám tuổi không?"
Lý Bảo Phong lo sợ hỏi.

Những chuyện xảy ra trên máy bay, Thượng Quan Nhu đều đã biết cả, cô ta nhìn Lý Bảo Phong lo lắng bồn chồn liền biết anh ta đang sợ hãi điều gì.

Quách Thắng và Quách Sở Sở đều nhìn về phía Thượng Quan Nhu, sắc mặt khẩn trương, đợi đáp án của cô ta.

Thượng Quan Nhu cười nhẹ một tiếng, nheo mắt nhìn Lý Bảo Phong, nói: "Xem ra, anh Phong đây đã gặp khách quý của tôi rồi nhỉ?"
"Thực ra, cậu ấy không phải là khách quý của tôi mà là khách quý của ông nội tôi.

Lần này cậu ấy tới Hoàng thành Thượng Quan là do nhận được lời mời của ông nội tôi nên mới bớt thời gian tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến".

Thượng Quan Nhu vừa nói đến đây, Lý Bảo Phong tức thì cảm thấy một luồng hơi lạnh đang từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Quách Thắng cũng loạng choạng lùi lại phía sau, mặt đầy sợ hãi.

Quách Sở Sở không phản ứng mãnh liệt như Lý Bảo Phong và Quách Thắng nhưng gương mặt xinh đẹp cũng tràn đầy kinh sợ.

Thì ra, đúng là anh ấy muốn tới Hoàng thành Thượng Quan, hơn nữa còn là được Thượng Quan Hoàng mời tới.

"Không ổn rồi!"
Quách Thắng bỗng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu lao ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu: "Cô chủ Thượng Quan, xin lỗi không tiếp chuyện được!"
Lão ta vừa mới ra lệnh cho người phế bỏ tay chân của Dương Thanh, nay Thượng Quan Nhu lại đích thân tới nhà họ Quách đón người quen, nếu Dương Thanh bị đánh tàn phế ở đây, chỉ sợ hôm nay sẽ là ngày diệt vong của nhà họ Quách.

Quách Sở Sở cũng tỉnh táo lại, biết Quách Thắng muốn đi ngăn cản cao thủ nhà mình ra tay với Dương Thanh, cô ta cũng lo lắng ra mặt.

Lý Bảo Phong vốn đang phập phồng lo sợ, chợt nghĩ tới chuyện Quách Thắng vừa phái người đi đánh phế tay chân Dương Thanh, nỗi sợ hãi trong lòng tức thì tan biến, thậm chí sắc mặt còn có chút hả hê.

"Cô Nhu, hẳn cô còn chưa biết, vừa rồi ông chủ Quách còn phái người đi đánh phế tay chân khách quý của cô, chắc ông ta đang muốn đi ngăn lại đây mà".

Lý Bảo Phong vội vàng tiến đến, cười cười giải thích như muốn tranh công.

"Thế à?"
Thượng Quan Nhu cười nhạt một tiếng, nhìn Lý Bảo Phong, mặt lộ vẻ châm chọc.

Chớ nói cao thủ của nhà họ Quách, ngay cả ông nội cô ta là Thượng Quan Hoàng còn chưa phải đối thủ của Dương Thanh đâu.

Có thể nói, trong Hoàng thành Thượng Quan này, người có thể gây thương tổn cho Dương Thanh còn chưa sinh ra đâu, Thượng Quan Nhu không lo lắng chút nào.

Lý Bảo Phong vẫn chưa chú ý tới tia châm chọc trong đáy mắt Thượng Quan Nhu, anh ta hấp tấp gật đầu nói: "Thật đấy, chưa biết chừng vị khách quý của cô đã bị cao thủ nhà họ Quách đánh gãy tay chân rồi cũng nên".

Quách Sở Sở lập tức nóng ruột, vội vã bảo: "Chị Nhu, xin chị đừng nóng!"
"Chuyện này vốn là một hiểu lầm, Lý Bảo Phong cố ý chia rẽ quan hệ giữa tôi và vị khách quý của chị để buộc nhà họ Quách ra tay với anh ấy, ông nội tôi cũng là bất đắc dĩ lắm mới phái người đi đánh hỏng tay chân khách quý của chị".

"Xin chị…"
Quách Sở Sở còn chưa nói xong, Lý Bảo Phong đã cắt ngang: "Em câm mồm ngay cho tôi!"
Lý Bảo Phong tỏ vẻ giận dữ nói: "Chuyện này có liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ tiện đường tới thăm ông nội em một lát, ai ngờ ông ta có tật giật mình, sợ tôi biết em mang đàn ông lạ về nhà, khiến nhà tôi khó chịu nên mới phái cao thủ đi đánh phế tay chân người ta".

"Không phải như thế, không phải thế đâu…"
Quách Sở Sở cuống cuồng giải thích, sợ đến suýt khóc: "Chị Nhu, thật sự không phải thế mà, xin chị đừng nghe anh ta nói linh tinh, rõ ràng chính miệng anh ta đã đe dọa ông nội tôi".

"Em…"
Lý Bảo Phong còn định nói gì đó, Thượng Quan Nhu đã phẫn nộ quát lớn: "Câm miệng đi!"

Lý Bảo Phong hoảng hốt nuốt luôn nửa câu chưa kịp nói vào trong, không dám lên tiếng nữa.

Quách Sở Sở cũng im bặt, khẩn trương nhìn Thượng Quan Nhu.

Nụ cười trên môi Thượng Quan Nhu đã biến mất từ lâu, cô ta lạnh lẽo nhìn hai người kia: "Các người đừng đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, đợi cậu Thanh tới, sự thật thế nào tôi sẽ biết ngay".

Vừa nói, cô ta vừa quét mắt lạnh lùng nhìn Lý Bảo Phong.

Thượng Quan Nhu đã biết vì sao Dương Thanh lại bị Quách Sở Sở mang về nhà họ Quách, đầu đuôi sự việc đều do gã Lý Bảo Phong này cả.

Cùng lúc đó, bên trong biệt thự của Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở bỏ Dương Thanh lại đây rồi đi tìm Quách Thắng, trong biệt thự này cũng có người chăm sóc cho anh.

Anh đang ngồi trên sofa, tiện tay quơ một tờ báo của Hoàng thành Thượng Quan lên đọc.

Đúng lúc này, hai lão già mang theo hơi thở võ thuật khá mạnh hùng hổ xông vào.

“Mày chính là gã đàn ông được cô chủ mang về đây đúng không?”
Lão già đi đầu lạnh lùng nhìn Dương Thanh, chất vấn.

Hai người này đều đằng đằng sát khí, Dương Thanh nhíu mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn gật đầu nói:
“Tôi đúng là được cô chủ nhà các ông mang tới đây, có việc gì sao?”
“Lên đi!”
Xác nhận đúng người rồi, hai lão già kia không phân trần gì thêm, lập tức xông về phía Dương Thanh.

Lúc này Dương Thanh mới nhận ra, hai người này tới đây tìm mình với mục đích không tốt lành gì.

Nhưng anh thực sự không hiểu, vì sao người nhà họ Quách lại đột nhiên muốn tấn công mình?
Địa vị của Quách Sở Sở ở nhà họ Quách này rất cao, những người này rõ ràng biết mình được Quách Sở Sở mang về lại vẫn dám ra tay tấn công mình.

Dương Thanh ngồi yên trên sofa, thờ ơ nhìn hai lão già thực lực chỉ mới đến Vương Cảnh hậu kỳ đang chia làm hai phía xông tới chỗ mình.

“Uỳnh!”
Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn uống trà.

Một luồng uy lực võ thuật khủng bố chợt bùng nổ từ trên người anh, chiếc bàn đá cẩm thạch tức thì vỡ toác thành nhiều mảnh, bay vụt về phía hai lão gia Vương Cảnh hậu kỳ.

“Uỳnh!”
“Uỳnh!”
Thân thể hai người đều bị mảnh đá cẩm thạch bắn trúng, bay ngược lại phía sau, rơi ra bên ngoài biệt thự như thể vừa bị đập một đòn rất mạnh.

Dương Thanh vẫn bình thản ngồi trên sofa nhìn ra.

Tuy anh không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nhưng cũng đã rõ, hai người này chắc chắn không phải do Quách Sở Sở phái tới.

Quách Sở Sở cưỡng chế dẫn anh tới nhà họ Quách, mặc dù thái độ hơi vô lễ nhưng cũng là có lòng tốt, dĩ nhiên anh sẽ không ra tay quá đáng với người nhà cô ta.

.

Chương 1386: 1386: Không Đơn Giản Đâu

Ngay khi Quách Thắng nhìn về phía Dương Thanh, anh cũng đang nhìn lão ta.

Từ cung cách ăn mặc của Quách Thắng cùng với hơi thở võ thuật Thần Cảnh tản ra từ trên người lão ta, Dương Thanh có thể đoán được, người này chính là ông nội của Quách Sở Sở, chủ gia tộc họ Quách, Quách Thắng.

Lúc này, lòng Quách Thắng đã tràn ngập khiếp sợ.

Lão ta đã đạt tới cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng vẫn không thể cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh.

Như thể, Dương Thanh chỉ là một người bình thường.

Nhưng lão ta biết rất rõ, một người có thể nháy mắt đánh bay hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chắc chắn không thể là người thường.

Nếu vậy, chỉ còn một khả năng, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã vượt xa lão ta, cho nên lão ta mới không thể cảm nhận được hơi thở võ thuật của anh.

Lão ta lại liên tưởng tới việc Thượng Quan Nhu ngồi trên xe dành riêng cho Thượng Quan Hoàng, đích thân tới đây đón người này, còn nói đây là khách quý mà Thượng Quan Hoàng muốn gặp.

Trong đầu Quách Thắng chợt xuất hiện một cái tên quen thuộc, Dương Thanh!
Khắp thế giới này, chỉ có một người trước ba mươi tuổi đã có thể đạt tới Siêu Phàm Cảnh, chính là Dương Thanh đến từ Yến Đô.

“Xin hỏi, cậu đây có phải họ Dương không ạ?”
Quách Thắng bước nhanh vào phòng khách, đứng trước mặt Dương Thanh, thận trọng dè dặt hỏi.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Tôi là Dương Thanh, ông đây là người đứng đầu nhà họ Quách, ông nội của Quách Sở Sở đúng không?”
Xác nhận đúng người, Quách Thắng càng thêm sợ hãi, nghĩ tới chuyện mình vừa phái hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi đánh phế tay chân Dương Thanh, lão ta càng hoảng sợ tột cùng.

“Bịch!”
Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Thanh, Quách Thắng quỳ xuống đất, thân mình còn run lên nhè nhẹ, thấp thỏm nói: “Xin cậu Thanh bớt giận, tôi không biết cậu chính là Dương Thanh, mong cậu tha thứ!”
“Xin ông chủ Quách đứng lên đi!”
Dương Thanh lách người, xuất hiện trước mặt Quách Thắng, nhanh nhẹn đỡ lão ta đứng dậy.

Anh không phải người không biết điều, hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia vừa xuất hiện đã ra tay với anh, nhưng trong mắt anh, đó chỉ là hai con kiến mà thôi.

Một người đứng trên cao, việc gì phải tức giận vì hai con kiến?
Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là cô gái Quách Sở Sở này thật sự rất thiện lương, Dương Thanh có ấn tượng rất tốt với cô ta, thế cho nên anh cũng có ấn tượng khá tốt với nhà họ Quách.

Cử chỉ của Dương Thanh khiến Quách Thắng vừa mừng vừa sợ, lão ta hỏi: “Cậu Thanh, cậu không tức giận sao?”
Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Cô cháu Quách Sở Sở của ông là một cô gái rất tốt bụng”.

Một lời nhận định đã cho Quách Thắng một đáp án.

Đáp án này khiến nỗi lo âu vẫn đè nặng đáy lòng Quách Thắng nãy giờ đột nhiên biến mất, lão ta mừng rỡ vô cùng.

Trước đó, lão ta đã nghe nhiều tin đồn về Dương Thanh.

Một cao thủ mới hai mươi tám tuổi đã đạt tới thực lực Siêu Phàm Cảnh, đây quả thực là loại người mà nhà họ Quách không thể với tới.

Nhưng nay, một người ở vị trí xa vời như vậy lại đột nhiên xuất hiện ở nhà lão ta.

“Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu Thanh!”
Quách Thắng vội vàng nói lời cảm tạ, sau đó bổ sung: “À đúng rồi, cô Nhu của Hoàng tộc Thượng Quan đã tới đón cậu, để tôi đưa cậu đi gặp cô ấy được chứ ạ?”
“Được!”

Lát sau, Quách Thắng đã dẫn Dương Thanh tới chỗ Thượng Quan Nhu.

Lần thứ hai gặp Dương Thanh, Thượng Quan Nhu vui mừng lắm, nhìn chàng thanh niên còn nhỏ hơn mình hai tuổi nhưng thiên phú võ thuật lại vượt xa mình, cô ta thực lòng vui sướng vô cùng.

“Chị Nhu, rất vui được gặp lại chị!”.

ngôn tình hoàn
Dương Thanh chủ động mỉm cười chào hỏi
Thượng Quan Nhu cũng cười đáp lại, còn chế nhạo anh: “Không ngờ cũng có ngày cậu Thanh lại bị người ta cưỡng chế mang đi đấy”.

Dương Thanh lắc đầu cười khổ, sau đó ánh mắt rơi xuống chỗ Quách Sở Sở, thấy cô ta đang kinh ngạc nhìn.

“Anh…!tôi, tôi…!xin lỗi!”
Bắt gặp Dương Thanh nhìn mình, Quách Sở Sở thoáng bối rối, muốn nói gì đó lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ đành nói một câu xin lỗi.

Dương Thanh chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần xin lỗi tôi, bởi sự thiện lương của cô nên tôi mới tới đây cùng cô, nếu không, dù có có dùng kiệu tám người khiêng, tôi cũng sẽ không đi với cô”.

Nghe vậy, Quách Sở Sở cảm động trong lòng, lại quan sát Dương Thanh một lần nữa, cảm giác chán ghét trước đây đã không còn.

Trong mắt cô ta lúc này chỉ còn tò mò.

Cô ta thực sự không thể ngờ được, một thanh niên thoạt nhìn chỉ ngang tuổi mình lại có thể trở thành khách quý của Thượng Quan Hoàng.

Lúc này, Lý Bảo Phong vốn đang chực chờ xem trò vui, lại thấy Dương Thanh và Quách Thắng cùng đi tới, lập tức tái mặt, thậm chí ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Dương Thanh cũng không có, chỉ sợ bị Dương Thanh nhận ra.

“Đưa tôi mượn điện thoại của cô một lát”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tuy cảm thấy khó hiểu nhưng Quách Sở Sở vẫn đưa di động của mình cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhận điện thoại, gọi vào số của mình, đợi khi nghe thấy chuông điện thoại của mình kêu vang, anh mới trả di động lại cho Quách Sở Sở.

“Đây là số của tôi, sau này nếu gặp phải phiền toái gì, có thể liên lạc trực tiếp với tôi”.

Dương Thanh nói với cô ta.

Thượng Quan Nhu thoáng kinh ngạc, nhìn về phía Quách Sở Sở, ánh mắt chợt có chút ngưỡng mộ.

Nay tuy mối quan hệ giữa cô ta và Dương Thanh đã gần hơn một chút nhưng cô ta đã phải hao phí rất nhiều tinh lực mới có được thành quả này.

Quách Sở Sở lại chỉ nhờ một khoảnh khắc tốt bụng, vì muốn bảo vệ Dương Thanh mà ép anh tới nhà mình, thế là đã có được số điện thoại của Dương Thanh.

Những người khác có thể không biết lời hứa của Dương Thanh có giá trị cỡ nào, nhưng Thượng Quan Nhu lại cực kì rõ ràng.

Có thể nói, chỉ cần Quách Sở Sở muốn, cô ta lập tức có thể trở thành chủ gia tộc họ Quách ngay lúc này.

“Sở Sở, mau cảm ơn cậu Thanh đi!”
Quách Thắng đã biết rõ thân phận của Dương Thanh, cũng biết giá trị lời hứa hẹn này của anh, lão ta lập tức vui mừng, vội thúc giục Quách Sở Sở.

Bấy giờ Quách Sở Sở mới lấy lại tinh thần, vội nói: “Cảm ơn anh!”
Dương Thanh lắc đầu, sau đó anh đưa mắt nhìn sang kẻ vẫn đang né tránh anh nãy giờ.

Cảm nhận được ánh mắt Dương Thanh đưa tới, Lý Bảo Phong lúc này mới ngẩng đầu, đáy mắt chứa đầy sợ hãi, vội vàng nói: “Thưa cậu Thanh, lúc trước vì hiểu lầm mà đã mạo phạm đến cậu, mong cậu rộng lượng bỏ qua cho”.

“Hiểu lầm?”
Ánh mắt Dương Thanh thoáng lạnh đi, anh nói: “Chẳng phải vì tôi không đồng ý nhường chỗ cho anh nên anh mới muốn đánh tàn phế tôi sao?”
“Sau khi xuống máy bay, tôi đã không so đo với anh, anh lại cố tình dẫn theo cao thủ của nhà mình bám theo tôi tới tận nhà họ Quách”.

“Giờ anh lại dám nói với tôi, đó chỉ là hiểu lầm?”
Nếu Lý Bảo Phong xin lỗi, có lẽ Dương Thanh cũng chẳng chấp nhặt với anh ta làm gì, nhưng tên khốn này lại dám giảo biện.

Đáy mắt Lý Bảo Phong thoáng lóe một tia sáng lạnh rồi nhanh chóng biến mất.

Anh ta vội nói: “Cậu Thanh, tôi thật không biết cậu là khách quý của cô Nhu đây, nếu không, cho tôi chục lá gan tôi cũng không dám xúc phạm đến cậu đâu ạ”.

“Ý anh là, nếu tôi không phải khách quý của cô Nhu đây thì anh có thể vô tư xử lí tôi?”, Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

“Không dám!”
Lý Bảo Phong cắn răng đáp.

Đã đến nước này, anh ta vẫn nhất định không chịu nhận lỗi.

“Hừ!”
Thượng Quan Nhu lạnh lẽo nói: “Lý Bảo Phong, nếu đã sai rồi thì quỳ xuống nhận lỗi đi! Sao hả? Giờ ngay cả khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi, anh cũng dám đụng tới à? Chán sống rồi hả?”
“Cô Nhu, dù tôi đã sai nhưng cũng không đến mức phải quỳ

xuống xin lỗi chứ?”
Lý Bảo Phong bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Nhu, nghiến răng nói: “Dù cậu ta là khách quý của cô cũng không bắt tôi quỳ xuống được đâu!”
Dương Thanh nhíu mày, thật không ngờ, đến lúc này rồi mà Lý Bảo Phong vẫn dám chống đối Thượng Quan Nhu như vậy.

Xem ra, nhà họ Lý này không đơn giản đâu.

Chương 1387: 1387: Nhà Họ Lý Ở Hoàng Thành

Thượng Quan Nhu dường như cũng rất bất ngờ khi thấy Lý Bảo Phong dám nói chuyện với mình như vậy, cô ta lập tức sa sầm mặt xuống.

Một luồng uy lực Thần Cảnh trung kỳ chợt tràn ra từ trên người Thượng Quan Nhu, nháy mắt đã phủ xuống Lý Bảo Phong.

Quách Thắng đứng bên cạnh thấy thế, đáy mắt lập tức lóe lên mừng rỡ, hơi thở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong cũng lập tức bùng nổ từ trên người lão ta, sát khí tập trung vào Lý Bảo Phong.

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý thấy vậy, tức thì biến sắc, chớp mắt đã chắn trước mặt Lý Bảo Phong, cảnh giác nhìn Quách Thắng.

"Lớn mật!"
Quách Thắng nhìn chằm chằm vào Lý Bảo Phong, tức giận quát lớn: "Cậu dám nói năng vô lễ với cô chủ Thượng Quan đây như thế à? Quỳ xuống xin lỗi cô ấy ngay, bằng không chớ trách tôi không khách sáo với cậu!"
Mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt tràn đầy sát khí của Thượng Quan Nhu đã biểu lộ rõ thái độ của cô ta.

Cho đến lúc này, Lý Bảo Phong mới ý thức được, mình vừa làm ra chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Dù anh ta hết sức tự tin với năng lực của nhà họ Lý nhưng cũng không nên thể hiện thái độ chống đối ra mặt với Thượng Quan Nhu ngay tại nhà họ Quách như thế.

"Bịch!"
Lý Bảo Phong sợ hãi, quỳ xuống trước mặt Thượng Quan Nhu, khẩn khoản cầu xin: "Thưa cô Nhu, tôi không có ý chống đối cô đâu, chẳng qua là tôi thực sự không thể dễ dàng bỏ qua cho một kẻ đã cướp mất vợ chưa cưới của mình, cho nên mới lỡ lời hỗn xược, xin cô hãy nể tình nhà họ Lý tôi luôn trung

thành tận tâm với Hoàng tộc họ Thượng Quan mà tha cho tôi lần này, về sau tôi không dám ngông cuồng như thế nữa".

"Nếu đã biết sai thì hãy xin lỗi khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi đi!", Thượng Quan Nhu lạnh lùng nói.

Hiện anh ta đang ở nhà họ Quách, lại có một thiên tài của Hoàng tộc đã đạt Thần Cảnh trung kỳ như Thượng Quan Nhu ở đây, Lý Bảo Phong đâu dám nói một chữ "không", bèn nhanh nhẹn quỳ gối quay về phía Dương Thanh.

"Thưa cậu Thanh, trước đây do tôi không rõ sự việc, mới xúc phạm đến cậu, xin cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi lần này!", Lý Bảo Phong vội vàng xin tha.

Dương Thanh nheo mắt nhìn Lý Bảo Phong, lại quay sang nhìn Thượng Quan Nhu đang cố gắng kìm nén cơn giận, tình thế này khiến anh đã lờ mờ đoán được địa vị của nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan này.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Dương Thanh sẽ bỏ qua cho Lý Bảo Phong, anh chợt biến mất tại chỗ cũ.

"Uỳnh!"
Một tiếng động lớn vang lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Lý Bảo Phong đã bị Dương Thanh đá một cước, thân mình bay vèo ra khỏi phòng, rơi xuống cách cửa biệt thự chừng hơn chục mét.

Lý Bảo Phong bị Dương Thanh đá trúng liền đã hộc máu tươi, vừa chạm đất đã hôn mê bất tỉnh.

"Cậu Phong!"
Tay cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý thấy thế, lập tức biến sắc, vội vã xông ra ngoài.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Mang cậu chủ của ông về nhà họ Lý đi, tiện thể chuyển lời cho chủ gia tộc họ Lý, đây là một bài học dành cho bọn họ, nếu còn không biết điều, Hoàng thành Thượng Quan này có thể sẽ mất đi một gia tộc hàng đầu đấy!"
Lời vừa thốt ra, vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia lập tức run cả người lên.

Vừa rồi, Dương Thanh ra tay đánh Lý Bảo Phong thế nào, lão ta hoàn toàn không hề hay biết.

Nhưng lão ta có thể khẳng định một điều, thực lực của Dương Thanh rất mạnh, ít nhất phải tới cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhìn gương mặt trẻ trung của Dương Thanh, bỗng lão ta cảm thấy thật khó có thể tiếp thu điều này.

Nhưng sự thật chính là như vậy, một thanh niên có thể trở thành khách quý của Thượng Quan Hoàng thì sao có thể là một người đơn giản?
"Tôi sẽ chuyển lại lời cậu!"
Lão ta nói xong bèn nhấc Lý Bảo Phong lên, nhanh chóng rời đi.

Thượng Quan Nhu nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt ôn hòa hẳn đi.

Thực ra, chỉ khi nhìn Dương Thanh, cô ta mới có thể ẩn giấu sự sắc bén của mình.

Quách Thắng đứng cạnh đó đã âm thầm mừng như điên, sau khi đoán được thân phận của Dương Thanh, lão ta liền hiểu được, tương lai nhà họ Quách sắp đạt tới đỉnh cao mới.

Quách Sở Sở là người xúc động nhiều nhất trong số những người ở đây.

Từ lúc gặp Dương Thanh trên máy bay, cô ta vẫn cho rằng Dương Thanh cố tình chơi chiêu lạt mềm buộc chặt với mình để cố ý khiến cô ta chú tâm tới, đồng thời cô ta cũng không tin Dương Thanh thực sự muốn đến Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thậm chí khi đó, cô ta còn ép đưa Dương Thanh về nhà mình.

Mãi cho đến lúc này, cô ta mới hiểu được mình đã hành động ngu xuẩn cỡ nào.

"Xin…!Xin lỗi!"
Thấy Dương Thanh nhìn mình, Quách Sở Sở lại lúng túng biểu đạt lòng áy náy.

Dương Thanh cười nhìn Quách Sở Sở, sau đó mới nhìn sang Thượng Quan Nhu, nói: “Chúng ta đi thôi!”
“Được!”
Thượng Quan Nhu mời Dương Thanh cùng lên xe, anh bước lên trước, Thượng Quan Nhu mới theo sau.

Nhìn theo đoàn xe của Hoàng tộc Thượng Quan đi xa, Quách Sở Sở mới như giật mình tỉnh mộng, cô ta nhìn sang ông nội, hỏi: “Ông ơi, người tên Thanh này rốt cuộc là ai mà có thể được cả Thượng Quan Hoàng mời tới, thậm chí ngay cả Thượng Quan Nhu đứng trước mặt anh ấy cũng có vẻ cực kì cung kính?”
Quách Thắng nheo mắt cười cười, nhìn Quách Sở Sở, nói: “Cậu ta tên Thanh, lại có thể được Thượng Quan Hoàng coi trọng, cháu nói xem, khắp Chiêu Châu này có bao nhiêu thanh niên được như vậy?”
Quách Sở Sở thoáng sửng sốt, ngay sau đó, một cái tên xuất hiện trong đầu cô ta.

Mặt cô ta liền dại ra: “Anh ấy…!anh ấy là Dương Thanh!”
Quách Thắng mỉm cười gật đầu, nói với Quách Sở Sở: “Sở Sở, lần này cháu đã lập công lớn với nhà họ Quách chúng ta, cháu đón được cậu Thanh về đây, quan trọng hơn cả, cháu còn nhận được một lời hứa của cậu ấy”.

“Sau này, cháu được tự do rồi, ông sẽ không bao giờ nhúng tay vào việc hôn nhân của cháu nữa.

Còn về phần Lý Bảo Phong kia, cậu ta không xứng với cô gái xuất sắc nhất của nhà họ Quách ta đâu”.

Nếu là trước đây Quách Thắng nói sẽ cho phép cô ta tự do kết hôn, chắc chắn cô ta sẽ vô cùng kích động.

Nhưng ngày hôm nay, gặp được Dương Thanh rồi, nỗi lòng kích động của Quách Sở Sở lại tiêu tan rất nhiều, đáy lòng chất chứa bao tình cảm phức tạp, cô ta chua chát cười nói: “Lần này coi như nhờ họa được phúc sao?”
Bên kia, Dương Thanh ngồi trên xe riêng của Thượng Quan Hoàng tiến về phía Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thượng Quan Nhu cười cười nhìn chằm chằm Dương Thanh, Dương Thanh bị soi kĩ đến mất tự nhiên, bèn bất đắc dĩ nói: "Chị cứ nhìn chằm chằm tôi như thế để làm gì?"
"Hì hì."
Thượng Quan Nhu cười ra tiếng, sau đó nhanh chóng đổi bộ mặt phong tình quyến rũ liếc anh một cái: "Gặp lại tôi mà cậu chẳng hề kích động chút nào nhỉ".

"Nói sao thì chúng ta cũng coi như là chỗ bạn bè, bạn bè lâu ngày gặp lại chẳng lẽ không phải là một chuyện đáng để vui mừng hay sao?"
Dương Thanh gật đầu: "Đúng là một chuyện đáng để vui mừng, chỉ có điều, tôi mới tới Hoàng thành Thượng Quan đã bị người của một gia tộc hàng đầu nơi này cho một đòn cảnh cáo, chị là bạn tôi nên phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đấy".

Dĩ nhiên Thượng Quan Nhu cũng hiểu, ý Dương Thanh đang muốn nói đến chuyện Lý Bảo Phong đuổi theo anh tới nhà họ Quách.

"Ở Hoàng thành Thượng Quan này, nhà họ Lý mạnh lắm à?"
Dương Thanh không muốn nói nhảm thêm nữa, bèn nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi thẳng.

.

Chương 1389: 1389: Đòi Công Bằng

Hiện giờ, toàn thân Lý Dương ngập tràn sát khí.

Mặc dù ông ta có không ít con, Lý Bảo Phong cũng không phải đứa có thiên phú võ thuật mạnh nhất nhưng lại là đứa con trai ông ta yêu thương nhất.

Anh ta bị thương nặng đến mức hôn mê bất tỉnh, sợ là dù có tỉnh lại cũng không còn tu vi võ thuật.

Gia tộc lớn như nhà họ Lý đều phải dựa vào thực lực võ thuật.

Tuy Lý Bảo Phong không có thiên phú mạnh mẽ nhưng cũng rất khá, có khả năng đạt tới Thần Cảnh.

Thế nhưng giờ đây, tu vi của anh ta đã bị phế bỏ, sau này chỉ là một kẻ vô dụng, không có duyên với trung tâm quyền lợi của gia tộc.

Tất cả đều nhờ Dương Thanh ban tặng.

Cao thủ đưa Lý Bảo Phong trở về vội báo cáo: “Thưa cậu, hình như người trẻ tuổi kia có lai lịch không nhỏ đâu.

Đến cả Thượng Quan Nhu cũng phải khép nép trước mặt cậu ta, nói là khách quý của Thượng Quan Hoàng”.

“Không cần biết cậu ta là ai, dám phế võ công của con tôi thì phải trả giá”.

Lý Dương không thèm để ý lời nhắc nhở của đối phương, nghiến răng nói: “Nếu không bắt nó trả giá, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tưởng nhà họ Lý dễ bắt nạt”.

Dứt lời, ông ta hùng hổ lao ra ngoài, dẫn theo một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Lúc này, Dương Thanh đang ở trong phòng tiệc của Hoàng tộc Thượng Quan.

Ngồi cùng bàn với anh đều là những người nắm quyền, còn thế hệ trẻ chỉ có Thượng Quan Nhu có tư cách ngồi ở đây.

“Tôi mời cậu Thanh một chén!”
“Cậu Thanh còn trẻ đã có được thực lực mạnh mẽ như vậy, đúng là thiên tài hiếm có”.

…
Bữa cơm này rất khó chịu, bởi vì bên tai Dương Thanh cứ ong ong vì mấy lời nịnh nọt tâng bốc.

Nếu không vì nể mặt Thượng Quan Nhu, anh đã quay lưng bỏ đi rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là anh còn muốn mượn sức Hoàng tộc Thượng Quan giúp tập đoàn Nhạn Thanh phát triển hơn nữa.

Hoàng tộc họ Diệp đã tuyên bố muốn chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh.

Mặc dù Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều tỏ thái độ kiên quyết cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, muốn hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng dù sao đối thủ cũng là một Hoàng tộc.

Bọn họ chèn ép vẫn sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu được cả Hoàng tộc Thượng Quan ủng hộ, tập đoàn Nhạn Thanh không cần sợ bị Hoàng tộc họ Diệp chèn ép nữa.

“Lần này tôi mời cậu Thanh tới là muốn biết, có phải cậu đã đạt tới Siêu Phàm Cảnh rồi không?”
Sau bữa ăn, Thượng Quan Hoàng đột nhiên nhìn Dương Thanh dò hỏi.

Đám người còn lại đều im bặt, kinh hãi nhìn về phía anh.

Không mấy ai biết chuyện Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đa phần đều chỉ đoán già đoán non.

Thượng Quan Hoàng cũng chỉ suy đoán như vậy.

Bởi vì bọn họ chưa từng nghe nói có cao thủ Siêu Phàm Cảnh chưa tới ba mươi tuổi.

Đến cả gia tộc Cổ Võ cũng rất hiếm có thiên tài võ thuật như vậy, đừng nói là người thường.

Cuối cùng cũng nói tới chuyện chính rồi sao?
Dương Thanh cười híp mắt nhìn lão ta: “Trước khi trả lời tôi cũng muốn hỏi Thượng Quan Hoàng một chuyện”.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày hỏi: “Cậu muốn hỏi gì?”
“Tôi chạm mặt với người nhà họ Lý và nhà họ Quách trên chuyến bay tới Hoàng thành Thượng Quan.

Liệu chuyện này có liên quan tới Hoàng tộc Thượng Quan không?”
Anh không hỏi thẳng có liên quan tới Thượng Quan Hoàng hay không đã là nể mặt lão ta lắm rồi.

Nghe vậy, tất cả đều khiếp sợ.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Hoàng lập tức biến mất, sắc mặt sa sầm.

Thấy thế, Thượng Quan Nhu hốt hoảng nói: “Sao có thể như vậy được?”
“Cậu Thanh hiểu lầm gì chăng? Ông nội chỉ mời cậu tới Hoàng thành Thượng Quan, không hề hẹn thời gian cụ thể, làm sao khiến cậu gặp người nhà họ Lý và nhà họ Quách được?”
Dương Thanh không thèm quan tâm tới lời giải thích của cô ta.

Nghe có vẻ Thượng Quan Hoàng sẽ không làm vậy, nhưng không có nghĩa điều này không thể xảy ra.

Dù sao Dương Thanh cũng đi từ Hoàng thành Long tới Hoàng thành Thượng Quan.

Rất ít người đi lại giữa hai Hoàng thành.

Hầu như mỗi Hoàng thành đều độc lập, không hề có chuyện qua lại với nhau.

Lý Bảo Phong và Quách Sở Sở đều là người của các gia tộc hàng đầu Hoàng thành Thượng Quan, còn có hôn ước với nhau.

Người như bọn họ rất ít khả năng sẽ tới Hoàng thành Long, đã vậy còn chạm mặt Dương Thanh.

Thượng Quan Nhu còn định tiếp tục giải thích lại bị Thượng Quan Hoàng ngăn lại: “Cậu Thanh đang nghi ngờ tôi sao?”
Dương Thanh không hề do dự gật đầu: “Dù sao mọi chuyện cũng quá trùng hợp”.

Thoáng chốc, bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

Mọi người đều thấp thỏm lo âu.

Nhất là Thượng Quan Nhu, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Cô ta và Dương Thanh được coi là bạn bè, cũng biết rõ thực lực của anh mạnh mẽ.

Nếu bây giờ anh và Thượng Quan Hoàng xảy ra xung đột, sợ là cả Hoàng tộc Thượng Quan sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.

“Ha ha…”
Thượng Quan Hoàng nhìn Dương Thanh một lúc lâu, đột nhiên cười phá lên: “Cậu Thanh vui tính thật đấy, còn nghi ngờ tôi giăng bẫy khiến cậu xung đột với nhà họ Lý”.

“Chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng, Hoàng tộc Thượng Quan không giải quyết được nhà họ Lý sao?”
“Tôi dám cam đoan, chuyện này không phải do tôi làm”.

Dương Thanh cũng cười nói: “Vậy thì tại tôi nhỏ nhen rồi, mong Hoàng Chủ tha thứ”.

“Cậu Thanh nói nghiêm trọng quá.

Cậu vừa tới Hoàng thành Thượng Quan đã xích mích với người nhà họ Lý, nghĩ vậy cũng dễ hiểu thôi”.

Thượng Quan Hoàng cười híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh: “Bây giờ cậu đã có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?”

Ngay sau đó, trên người lão ta toát ra một khí thế khủng bố càn quét về phía Dương Thanh.

Đám người Hoàng tộc Thượng Quan đều hoảng hốt, cảm thấy như đang bị một ngọn núi lớn đè nặng trên vai.

Chỉ mình Dương Thanh vẫn vững vàng, không hề bị ảnh hưởng.

Có lẽ thực lực của Thượng Quan Hoàng đang là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, vẫn chưa làm gì được anh.

“Hoàng Chủ chỉ còn một bước nữa, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đạt tới Siêu Phàm Cảnh, đúng là xuất chúng”.

Dương Thanh mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thượng Quan Hoàng lập tức thu lại khí thế trên người.

Tuy Dương Thanh không trực tiếp trả lời nhưng liếc mắt có thể nhìn thấu thực lực thật sự của lão ta là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chứng tỏ anh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng trở nên nghiêm trọng, sâu xa nói: “Cậu Thanh quả là thiên tài hiếm có, sợ là thiên tài của gia tộc Cổ Võ cũng phải thua xa”.

Đúng lúc này, hai luồng khí thế khủng bố bỗng ập tới.

Thượng Quan Hoàng lập tức cau mày: “Kẻ nào?”
Câu chất vấn như tiếng sấm rền vang vọng khắp Hoàng phủ Thượng Quan.

“Lý Dương của nhà họ Lý tới đòi công bằng!”
Tiếng đáp lại của Lý Dương cũng vang vọng.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan đều kinh hãi, không ngờ người của nhà họ Lý dám vô lễ xông vào Hoàng tộc, đáp trả Thượng Quan Hoàng, còn lớn tiếng tuyên bố muốn đòi công bằng

Chương 1390: 1390: Áo Đen Khủng Bố

Cảm nhận được hai luồng khí thế võ thuật mạnh mẽ ập tới, sắc mặt Thượng Quan Hoàng trở nên âm trầm.

Ngay sau đó có hai người xuất hiện trong phòng tiệc.

“Lý Dương, cậu to gan thật đấy, dám ngang nhiên xông vào Hoàng tộc Thượng Quan!”
Người trung niên bên cạnh Thượng Quan Hoàng nghiêm giọng quát.

Lý Dương lạnh lùng nhìn lão ta: “Tam hoàng tử bớt giận.

Tôi xông vào Hoàng tộc Thượng Quan không phải vì vô lễ với Hoàng tộc các ông, mà là muốn bắt kẻ phế võ công của con tôi về nhà họ Lý”.

Người trung niên vừa quát tháo Lý Dương chính là bố của Thượng Quan Nhu, cũng là Tam hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Tử Khiêm, thực lực Thần Cảnh hậu kỳ.

Nghe Lý Dương nói vậy, Thượng Quan Tử Khiêm sa sầm mặt: “Ông can đảm thật đấy, dẫn người xông vào Hoàng tộc còn dám nói không phải vô lễ với chúng tôi?”
Ánh mắt Lý Dương loé lên sát khí mãnh liệt, nhìn chằm chằm Thượng Quan Tử Khiêm nói: “Tam hoàng tử đã nói vậy, tôi cũng không còn gì để nói”.

“Nhưng hung thủ phế bỏ tu vi của con trai tôi nhất định phải đi theo tôi một chuyến!”
Thái độ của Lý Dương vô cùng hống hách.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi xem, giống như chuyện Lý Bảo Phong bị phế võ công không liên quan gì tới anh.

Thượng Quan Hoàng cũng im lặng không nói, chỉ là trong đáy mắt chợt loé lên một tia sát khí.

Thượng Quan Tử Khiêm thấy Lý Dương kiêu căng như vậy, cả giận nói: “Hoàng tộc Thượng Quan không có hung thủ ông

muốn tìm.

Tôi cho ông ba mươi giây, lập tức cút khỏi đây mau!”
Lý Dương không thèm để ý.

Ông ta đã dám dẫn người tới, còn nghênh ngang xông vào đòi người, đương nhiên dám chắc Hoàng tộc Thượng Quan không dám giết mình.

Từng giây từng phút trôi qua, Lý Dương và Thượng Quan Tử Khiêm giằng co, không ai chịu lên tiếng.

Cả phòng tiệc rộng lớn bị bao trùm bởi khí tức của cao thủ Thần Cảnh.

Không khí trở nên kịch liệt.

Ba mươi giây sắp hết, Lý Dương đột nhiên nhìn xung quanh, cuối cùng dán mắt lên người Dương Thanh.

Trong này chỉ có mình cậu ta là người ngoài, có vẻ chưa tới ba mươi tuổi tại được ngồi ở ghế bên trái Thượng Quan Hoàng, chứng tỏ thân phận của cậu ta rất cao quý.

Hiển nhiên, cậu ta chính là người phế bỏ tu vi của Lý Bảo Phong.

“Cậu là người phế bỏ tu vi của con tôi đúng không?”
Lý Dương nghiêm trọng chất vấn.

Bấy giờ, Dương Thanh mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn ông ta, ánh mắt bình thản: “Đúng là tôi đã đánh một thằng vô dụng ở nhà họ Quách, chỉ là không biết anh ta có phải con của ông không”.

Ầm!
Nghe vậy, Lý Dương nổi trận lôi đình.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sau lưng ông ta cũng bộc phát khí thế mạnh mẽ.

Lý Dương vốn là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Thoáng chốc, sát khí của hai cao thủ Thần Cảnh khoá chặt Dương Thanh.

Những người có cảnh giới thấp trong phòng tiệc đều cảm thấy áp lực khủng bố.

Nhưng Dương Thanh vẫn bình tĩnh như không.

“Làm càn!”
Thượng Quan Nhu lập tức quát lớn, đứng chắn trước người anh, căm giận nhìn Lý Dương: “Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc Thượng Quan, ông muốn làm gì?”
Lúc ở trước mặt Dương Thanh, trông cô ta rất yếu đuối nhưng dù sao cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, trẻ như vậy đã được chọn làm người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc Thượng Quan.

Mặc dù trẻ hơn Lý Dương rất nhiều nhưng khí thế của cô ta lại khiến Lý Dương cảm thấy áp lực rất lớn.

“Ông thật sự tưởng Hoàng tộc Thượng Quan không dám bắt ông lại sao?”
Thượng Quan Tử Khiêm cũng bộc phát thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, giận dữ quát.

Sắc mặt Lý Dương tối sầm, không thèm che giấu ý muốn giết chết Dương Thanh.

Dương Thanh khá kinh ngạc, không ngờ còn có người dám ngông cuồng như vậy ở Hoàng tộc Thượng Quan.

Nhà họ Lý này thật không đơn giản.

Lúc Thượng Quan Nhu nói rất có thể cụ tổ của bọn họ còn sống trong nhà họ Lý, đồng thời còn có thực lực Siêu Phàm Cảnh, anh vốn còn coi thường.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ đây là sự thật.

Nếu không, Lý Dương đã không dám ngông cuồng như thế trước mặt Thượng Quan Hoàng.

Thượng Quan Hoàng vẫn không nói một lời, tựa như chuyện này chẳng liên quan gì tới lão ta.

“Ranh con, có giỏi thì mày cứ trốn ở Hoàng tộc Thượng Quan cả đời đi!”

Lý Dương nhìn chằm chằm Dương Thanh hồi lâu, chợt nghiến răng nói.

Dứt lời, ông ta quay lưng rời đi.

Mấy cao thủ Thần Cảnh lập tức xông lên chặn lại.

“Hoàng Chủ định bắt tôi lại sao?”
Lý Dương dậm chân nhìn Thượng Quan Hoàng, lạnh giọng hỏi.

Lão ta nhìn chằm chằm đối phương vài giây rồi phất tay: “Thả cậu ta đi!”
Mấy cao thủ Thần Cảnh kia lập tức biến mất.

Lý Dương nhếch miệng cười châm chọc, nhìn Dương Thanh rồi nghênh ngang rời đi.

Sau đó, Thượng Quan Tử Khiêm tức giận nói: “Khốn nạn! Người nhà họ Lý ngày càng ngông cuồng!”
Thượng Quan Nhu không nói năng gì, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại loé lên sát khí mạnh mẽ.

Cô ta lo lắng nhìn Dương Thanh, thấy anh tỏ ra bình tĩnh mới thoáng yên tâm.

Cô ta biết anh rất mạnh, nhưng cũng biết rõ cụ tổ nhà họ Lý có khả năng còn sống.

Nếu vừa rồi anh không nhịn được ra tay giết Lý Dương, sợ là sẽ chọc giận chủ nhà họ Lý.

Lý Bảo Phong chỉ là một dòng chính đời thứ ba, đừng nói là bị phế bỏ tu vi, có chết cũng chẳng sao.

Nhưng Lý Dương lại là người thừa kế nhà họ Lý.

Ông ta mà bị Dương Thanh lấy mạng, nhà họ Lý sẽ không bỏ qua cho anh.

Một khi cụ tổ của bọn họ ra mặt, sợ là Dương Thanh cũng khó có thể đối phó.

Bản thân Thượng Quan Nhu không hề ý thức được, mình đang lo Dương Thanh bị cụ tổ nhà họ Lý làm hại chứ không phải Hoàng tộc Thượng Quan gặp nguy hiểm.

“Để cậu Thanh chê cười rồi!”
Thượng Quan Hoàng cười tự giễu: “Không phải tôi không muốn động vào nhà họ Lý, mà là tạm thời không thể làm gì được”.

Dương Thanh cười nhạt đáp: “Không dám! Hoàng Chủ đã có thể nhịn được, đương nhiên phải có lý do”.

Cùng lúc đó, Lý Dương đã rời khỏi Hoàng phủ Thượng Quan.

“Mau mau mau, tăng tốc hết cỡ cho tôi!”
Vừa lên xe, Lý Dương đã hoảng loạn thúc giục.

“Uỳnh!”
Tiếng động cơ xe gào thét.

Chiếc xe lao như bay về phía nhà họ Lý.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi theo ông ta khó hiểu hỏi: “Sao cậu chủ lại vội vàng trở về như vậy?”
Trên mặt Lý Dương tràn đầy sợ hãi, không nói một lời.

“Kít!”
Đúng lúc này, một chiếc xe tải hạng nặng bỗng đâm sầm vào xe của Lý Dương.

Tiếng va chạm thật lớn vang lên, chiếc xe lộn vài vòng trên không trung mới nặng nề rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một lão già mặc áo đen bỗng xuất hiện đằng trước chiếc xe.

“Cậu Dương có sao không?”
Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bò ra khỏi xe, lo lắng hỏi Lý Dương đang máu me đầy mặt.

Lý Dương đang định lên tiếng thì trông thấy lão già áo đen kia, lập tức sợ sệt nói: “Không…”
.

Chương 1392: 1392: Một Đấm Đoạt Mạng

Thượng Quan Nhu không ở lại phòng Dương Thanh lâu.

Sau khi anh hứa hẹn giúp đỡ liền rời khỏi.

Người thừa kế nhà họ Lý bị giết khiến cả Hoàng thành Thượng Quan đều như chìm trong sương mù.

Nhất là người Hoàng tộc Thượng Quan đều nơm nớp lo sợ.

Dương Thanh đứng cạnh cửa sổ nhìn mây đen đầy trời, bỗng nói: "Cục diện Hoàng thành Thượng Quan sắp thay đổi rồi!"
Đúng lúc đó, anh bỗng cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ khủng bố ngay trong Hoàng phủ.

Nó khiến tim anh đập mạnh liên hồi.

"Chẳng lẽ đây chính là người bảo vệ quy tắc âm thầm bảo vệ Hoàng thành sao?", Dương Thanh kinh ngạc lẩm bẩm.

Uy lực khiến người ta sợ hãi kia chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Dương Thanh muốn cảm giác lần nữa cũng không còn.

Hoặc có lẽ là vì Thượng Quan Nhu nói cho anh biết về sự tồn tại của người bảo vệ quy tắc nên anh mới cảm nhận được khí tức của ngườ đó!
Theo như anh cảm giác được, thực lực của người kia ít nhất cũng phải là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh, có lẽ thực tế còn mạnh hơn.

"Vậy có nghĩa là, nhà họ Lý biết người bảo vệ quy tắc có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà vẫn dám khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan sao?"
Dương Thanh tự nhủ: "Nếu thật là như vậy, thực lực thật sự của nhà họ Lý phải mạnh tới mức nào?"
Ngay lúc ấy, mấy luồng khí tức mạnh mẽ bỗng ập tới Hoàng phủ Thượng Quan.

Người dẫn đầu là một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

“Người nhà họ Lý tới rồi sao?”
Dương Thanh lo lắng nhìn về phương xa.

Cùng lúc đó trong một tòa biệt thự xa hoa của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt mở choàng mắt.

Trong mắt lão ta lóe lên sát khí mãnh liệt: “Lý Giang Hùng, ông không nhịn nổi nữa rồi sao?”
Lý Giang Hùng là chủ nhà họ Lý có thực lực gần bằng Hoàng tộc Thượng Quan ở Hoàng thành.

Không ai ngờ tới lão ta cũng đã đột phá bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lúc này, Lý Giang Hùng dẫn theo hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và mười mấy cao thủ từ Thần Cảnh sơ kỳ đến hậu kỳ.

Đội ngũ này hoàn toàn có thể so với một Hoàng tộc.

“Thông báo toàn bộ mọi người chuẩn bị sẵn sàng khai chiến!”

Mệnh lệnh của Thượng Quan Hoàng khiến cả Hoàng tộc đều chấn động.

Ngay sau đó, mấy chiếc xe sang trọng xông tới.

Lý Giang Hùng đi lên dẫn đầu một đám cao thủ Thần Cảnh.

“Hoàng Chủ Thượng Quan, Lý Giang Hùng tôi dẫn cao thủ nhà họ Lý tới xin đấu võ!”
Lý Giang Hùng cao giọng hô lên.

Giọng nói của lão ta như tiếng sấm cuồn cuộn, mang theo khí thế của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh càn quét cả Hoàng phủ Thượng Quan.

Những người có thực lực dưới Thần Cảnh lập tức bị chấn động tới nội thương.

Dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, trung kỳ cũng bị ảnh hưởng, lảo đảo lùi lại.

Chỉ có cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ trở lên mới không bị thương tổn.

“Lý Giang Hùng, ông muốn chết hả?”
Giây tiếp theo, Thượng Quan Hoàng lập tức xuất hiện, giận dữ gầm thét, cũng bộc phát uy lực của bán bộ Siêu Phàm Cảnh tấn công cao thủ nhà họ Lý.

Cao thủ dưới Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý nhao nhao lùi về sau, lồng ngực như bị búa nện.

Nhưng người Lý Giang Hùng dẫn theo đều là cao thủ đứng đầu nhà họ Lý, chỉ có năm người dưới Thần Cảnh hậu kỳ.

Đám cao thủ do Thượng Quan Hoàng dẫn đầu hung tợn nhìn chằm chằm đám cao thủ họ Lý.

“Hoàng Chủ, tôi dẫn người tới muốn đấu võ, tại sao lại nói tôi muốn chết?”
Lý Giang Hùng cười lạnh, châm chọc nói: “Chẳng lẽ Hoàng Chủ bị cao thủ tôi dẫn tới dọa sợ sao?”
Nghe vậy, người của Hoàng tộc Thượng Quan đều lườm ông ta sắp rách mí mắt.

Bao nhiêu năm nay Hoàng tộc Thượng Quan chưa từng bị khiêu khích như vậy.

Nếu Lý Giang Hùng nói tới cái chết của Lý Dương và Lý Bảo Phong, Thượng Quan Hoàng còn có lý do đáp trả.

Nhưng đối phương lại không hề nhắc tới, chỉ lấy cớ đấu võ.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Thượng Quan Hoàng, nhưng không thể không thừa nhận cách này còn thích hợp hơn lấy cớ trả thủ cho Lý Dương và Lý Bảo Phong.

Nói là đấu võ, sợ là để ra tay tàn ác với người của Hoàng tộc Thượng Quan.

Sau này hoàn toàn có thể nói là nắm đấm không có mắt, không khống chế được sức mạnh.

Người bảo vệ quy tắc cũng không có lý do nhúng tay vào.

Vậy thì Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có thể dựa vào chính mình chống đỡ nhà họ Lý.

“Được, ông chủ Lý đã muốn đấu võ, đương nhiên chúng tôi phải đồng ý”.

Thượng Quan Hoàng lạnh giọng đáp.

Chuyện đến nước này, lão ta không thể không đồng ý.

Lý Giang Hùng nhếch môi cười đắc ý: “Tôi dẫn theo mười hai cao thủ Thần Cảnh tới đây.

Hoàng tộc Thượng Quan vốn có nhiều cao thủ Thần Cảnh hơn chúng tôi”.

“Vậy thì thi đấu mười hai trận, yêu cầu cao thủ cùng cấp bậc đấu với nhau, đến khi một bên nhận thua coi như kết thúc.

Ông thấy sao?”
Quy tắc rất đơn giản, nhưng không hề nói tới có thể giết chết đối thủ hay không, tức là hoàn toàn có thể.

Lý Giang Hùng đã chuẩn bị từ trước, định tiêu diệt hết cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc Thượng Quan!
Mặc dù Thượng Quan Hoàng nhìn ra được ý đồ của ông ta nhưng lại không thể từ chối: “Được!”
“Vậy thì Lý Kiện đánh trận đầu đi!”
Lý Giang Hùng nhìn sang một cao thủ trung niên có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, cười nói: “Trận đầu tiên cực kỳ quan trọng.

Cậu đừng khiến tôi thất vọng đấy”.

“Chủ gia tộc yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông thất vọng!”
Lý Kiện bước lên trước, ngạo nghễ nhìn đám cao thủ Thần Cảnh bên phe Hoàng tộc Thượng Quan: “Thần Cảnh sơ kỳ, ai dám đấu với tôi?”

“Hoàng Chủ để tôi đấu cho!”
Một cao thủ trung niên Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan tức giận tiến lên xin chiến.

Thượng Quan Hoàng gật đầu dặn dò: “Không đấu lại được thì cứ nhận thua!”
“Vâng thưa Hoàng Chủ!”
Người kia vội vàng đáp, trong lòng lại thầm nhủ dù có chết cũng quyết không nhận thua.

Hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lập tức lao vào chiến đấu.

“Bắt đầu đi!”
Lý Giang Hùng hô lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Hôm nay ông ta tới vốn là để tiêu diệt toàn bộ cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc Thượng Quan.

Ngay sau khi ông ta dứt lời, Lý Kiện thoắt cái lao đến trước mặt cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan.

“Giết!”
Ánh mắt Lý Kiện lóe lên sát khí, toàn thân tăng vọt khí thế.

Chỉ trong chớp mắt, thực lực của ông ta đã tăng lên Thần Cảnh trung kỳ.

Không phải cảnh giới của ông ta tăng lên, mà là sức chiến đấu.

“Nhận thua! Mau nhận thua đi!”
Thượng Quan Hoàng hoảng hốt gào thét.

.

Chương 1393: 1393: Dương Thanh Ra Tay

Trông thấy cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ bị giết chết trong nháy mắt, cả Hoàng phủ Thượng Quan đều lặng ngắt như tờ.

Vẻ mặt người Hoàng tộc Thượng Quan đều tràn đầy tức giận.

"Ha ha! Tốt! Tốt lắm!"
Lý Giang Hùng chợt cười phá lên, đắc ý nói: "Lý Kiện, lần này cậu lập công lớn, thưởng một tỷ!"
"Cảm ơn chủ gia tộc!", Lý Kiện vội vàng đáp.

Lý Giang Hùng nhìn các cao thủ còn lại của nhà họ Lý, cao giọng nói: "Giết cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thưởng một tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thưởng hai tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thưởng năm tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thưởng mười tỷ!"
Lý Giang Hùng phách lối cổ vũ cao thủ gia tộc mình giết người của Hoàng tộc Thượng Quan ngay tước mặt Thượng Quan Hoàng, hơn nữa còn treo thưởng rất lớn.

"Chủ gia tộc vạn tuế!"
"Chủ gia tộc vạn tuế!"
…!
Đám cao thủ nhà họ Lý đều hưng phấn hẳn lên.

Ngược lại, người của Hoàng tộc Thượng Quan đều bừng bừng lửa giận.

"Lý Giang Hùng, ông thật quá đáng!"
Thượng Quan Nhu cắn răng quát.

"Ranh con chết tiệt muốn chết hả?"
Lý Giang Hùng đằng đằng sát khí nói, đồng thời khí thế võ thuật mạnh mẽ gần bằng Siêu Phàm Cảnh từ người ông ta xông thẳng về phía Thượng Quan Nhu.

"Lý Giang Hùng!"
Thượng Quan Hoàng giận dữ rống lên, đồng thời bộc phát khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Hai luồng khí thế khủng bố va chạm vào nhau.

Lúc này áp lực đè nặng lên Thượng Quan Nhu mới giảm hơn phân nửa.

“Sao hả? Hoàng Chủ không nhịn được muốn quyết chiến với tôi rồi à?”
Lý Giang Hùng lạnh giọng chất vấn.

Thượng Quan Hoàng cố nén giận.

Lý Giang Hùng là người đầu tiên có thể ép lão ta tới mức này.

“Ông muốn chơi, tôi sẽ chơi với ông đến cùng!”
Dứt lời, Thượng Quan Hoàng nhìn vào một người trung niên, nghiêm giọng nói: “Thượng Quan Vũ ra đấu đi!”
“Vâng thưa Hoàng Chủ!”
Người trung niên nghe lệnh bước lên.

Ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ có sức chiến đấu mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Cuộc chiến đầu tiên, Hoàng tộc Thượng Quan đã thua trận, thậm chí còn chết người.

Thượng Quan Hoàng không thể để thua tiếp.

Lý Giang Hùng khinh thường nhìn Thượng Quan Vũ rồi ra lệnh: “Lý Mục, trận này cậu lên đi!”
“Vâng thưa chủ gia tộc!”
Lý Mục cất bước đi lên, cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Thoáng chốc, trong Hoàng phủ Thượng Quan rộng lớn bị khí thế mạnh mẽ bao trùm.

Các cao thủ dưới Thần Cảnh còn không thể tới gần.

Hơn chục cao thủ Thần Cảnh bên cạnh Thượng Quan Hoàng đều lạnh lùng nhìn hai người giao đấu trên bãi đất trống ở giữa.

Bên cạnh Lý Giang Hùng cũng có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, tuy số lượng không bằng Hoàng tộc Thượng Quan nhưng ai cũng có sức chiến đấu cực mạnh.

“Giết!”
Lý Mục đột nhiên lao vọt tới.

Vừa ra đòn liền vượt xa sức chiến đấu của cảnh giới hiện tại.

Dù sao Thượng Quan Vũ cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ có sức chiến đấu mạnh nhất Hoàng tộc Thượng Quan, đương nhiên cũng không đơn giản.

Ngay khi Lý Mục ra tay, ông ta cũng di chuyển.

“Giết!”
Thượng Quan Vũ nổi giận gầm lên, bộc phát khí thế mạnh ngang Thần Cảnh hậu kỳ.

“Bịch!”

Đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau, một luồng khí thế cực kỳ đáng sợ như thủy triều càn quét xung quanh.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Mặt đất rung chuyển, lấy hai người làm trung tâm nứt toác ra như mạng nhện.

Rõ ràng cả hai đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng lại có sức chiến đấu tương đương Thần Cảnh hậu kỳ.

Lúc này, Dương Thanh trong một tòa biệt thự cao cấp cũng cảm nhận được mọi chuyện diễn ra trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Anh có thị lực siêu phàm, chăm chú nhìn về nơi cách đó trăm mét ở ngoài cửa sổ, sắc mặt u ám.

Bây giờ anh đã chắc chắn, ngay từ khi nhận được lời mời của Thượng Quan Hoàng tới Hoàng thành Thượng Quan, anh đã bị người ta tính kế.

Anh có thể xác định, người bày ra âm mưu này chính là Lý Giang Hùng.

Nếu không thì mọi chuyện không thể trùng hợp được như vậy.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ vẫn đang chiến đấu kịch liệt.

Sức chiến đấu của Thượng Quan Vũ cực kỳ mạnh mẽ.

Mặc dù chỉ có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ nhưng ông chỉ còn cách Thần Cảnh hậu kỳ một bước.

Hiện giờ có thể bộc phát thực lực sánh bằng Thần Cảnh hậu kỳ cũng dễ hiểu.

Nhưng rõ ràng Lý Mục vừa mới đột phá Thần Cảnh trung kỳ đã có thể bộc phát sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Nếu chỉ mình Lý Mục thì không sao, nhưng cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ vừa chiến đấu của nhà họ Lý cũng có thực lực vượt xa cảnh giới.

"Chắc chắn có vấn đề!"
Dương Thanh lạnh giọng nói.

Bản thân anh cũng có thể chiến đấu vượt cấp, thậm chí có thể dùng thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đánh ra sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng anh biết rõ muốn làm được vậy vô cùng khó khăn.

Cao thủ có thể chiến đấu vượt cấp vốn rất ít, bây giờ lại liên tục xuất hiện hai người, đúng là rất bất thường.

"Sợ là nhà họ Lý đã dùng thủ đoạn gì đó", anh tự nhủ.

Giống như chín vị Vương của biên giới phía Bắc đều có thực lực Vương Cảnh nhưng lại có thể phá giải phong ấn sức chiến đấu để có được thực lực bán bộ Thần Cảnh.

"Giết!"
Dường như Lý Mục bị sức mạnh của Thượng Quan Vũ chọc giận, gào thét một tiếng.

Khí thế trên người ông ta lại tăng vọt thêm lần nữa.

Giờ phút này, Lý Mục chỉ có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ lại bộc phát ra khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong.

"Sao… sao có thể như vậy được?"
"Ông ta thật sự là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ sao?"
…!
Người của Hoàng tộc Thượng Quan cảm nhận được khí thế khủng bố của Lý Mục đều sợ chết khiếp.

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng cực kỳ khó coi.

Cuộc chiến đầu tiên cao thủ bên mình đã bị giết hại, chẳng lẽ cuộc chiến thứ hai cũng thua sao?
Lão ta rất coi trọng Thượng Quan Vũ, có cơ hội rất lớn đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Ông ta mà chết sẽ là tổn thất lớn với Hoàng tộc Thượng Quan.

"Thượng Quan Vũ nhận thua đi! Mau nhận thua ngay!"
Thượng Quan Hoàng cuống quýt ra lệnh.

Nhưng Thượng Quan Vũ lại bừng bừng khí thế, ý chí chiến đấu dâng trào, cắn răng nói: "Hoàng Chủ, tôi sẽ không thua! Nhất định sẽ không thua!"
Nói xong, Thượng Quan Vũ bỗng nổi giận hét lớn: "Phá!"
Ầm!
Bỗng một luồng khí thế Thần Cảnh hậu kỳ bộc phát từ người ông ta.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều sợ ngây người, không ngờ Thượng Quan Vũ lại đột phá.

Đột phá ngay trong lúc chiến đấu!
"Mau giết hắn!"
Lý Giang Hùng nghiêm nghị nói.

"Giết!"
Lý Mục lập tức ra tay.

Tuy Thượng Quan Vũ đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng Lý Mục lại có thể dùng thực lực Thần Cảnh trung kỳ bộc phát sức chiến đấu sánh bằng Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí tăng vọt lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Rõ ràng là Thượng Quan Vũ đột phá, nhưng lại giống như Lý Mục đột phá.

Ngay sau đó, hai người lại lao vào nhau.

"Bịch!"
Sau cuộc va chạm, Thượng Quan Vũ bị đánh bay ra ngoài như con diều đứt dây.

“Chết đi!”
Lý Mục không hề ngừng tay, thừa thắng xông lên muốn lấy mạng Thượng Quan Vũ.

“Nhận thua! Mau nhận thua đi!”
Thượng Quan Hoàng vội vàng quát lớn.

Thượng Quan Vũ rất không cam lòng.

Ông ta đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ nhưng vẫn bị Lý Mục chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ đánh bại.

“Tôi nhận thua!”
Rốt cuộc Thượng Quan Vũ gằn giọng hô lên.

Nhưng Lý Mục không hề có ý định thu tay, ánh mắt tràn ngập sát khí vọt lớn trước mặt Thượng Quan Vũ, giơ tay đánh xuống.

“Cậu dám!”
Thượng Quan Hoàng nổi giận phóng tới.

“Thượng Quan Hoàng định vi phạm quy định sao?”, Lý Giang Hùng cũng xông lên ngăn cản.

Lúc này, đòn trí mạng của Lý Mục đã sắp đánh trúng đầu Thượng Quan Vũ, hoàn toàn không có một ai cứu nổi.

Thượng Quan Vũ tuyệt vọng nhìn Lý Mục, ánh mắt căm hận.

“Chết đi!”
Lý Mục dữ tợn rống lên.

“Phập!”
Ngay khi tất cả đều tưởng Thượng Quan Vũ sắp bị giết, một chiếc lá rụng bỗng đâm xuyên qua giữa trán Lý Mục.

Ông ta lăn đùng ra đất, máu tươi trào ra như cánh hoa hồng nở rộ dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

Chương 1394: 1394: Chủ Động Tấn Công

Giờ phút này, Hoàng phủ Thượng Quan bốn bề yên tĩnh, ai cũng sợ hãi nhìn Lý Mục nằm trong vũng máu.

Nhất là Thượng Quan Vũ, ngoại trừ kinh hãi còn thấy may mắn vì còn sống sót.

Vừa rồi vốn không ai có thể cứu được ông ta, ngay khi ông ta tuyệt vọng nhất thì một chiếc lá bay tới xuyên thủng trán Lý Mục.

Thượng Quan Vũ cảm thấy như đang nằm mơ, những người còn lại cũng vậy.

"Kẻ nào dám ra tay độc ác với người nhà họ Lý chúng tôi như vậy?"
Đúng lúc này, Lý Giang Hùng giận dữ hỏi, toàn thân toát lên khí thế bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Mọi người nhìn ngó xung quanh tìm kiếm cao thủ thần bí kia.

"Đến từ đâu thì cút về đó đi.

Nếu không tất cả người nhà họ Lý đều phải chịu tội chết!"
Tiếp đó, đó một luồng khí thế càng khủng khiếp hơn càn quét toàn bộ Hoàng phủ.

Lý Giang Hùng chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, sát khí mãnh liệt bao trùm.

Dường như chỉ cần một ý nghĩ của đối phương cũng đủ để lấy mạng một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh như ông ta.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng loé lên.

Lão ta biết đây là Dương Thanh ra tay.

Sắc mặt Lý Giang Hùng cực kỳ khó coi, cắn răng nói: "Nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan đang đấu võ, quy tắc cũng do hai bên tự quyết định.

Ngài lại giết chết cao thủ nhà họ Lý chúng tôi, hơi quá đáng rồi đấy!"

“Bịch!”
Tiếng động thật lớn vang lên.

Nửa cành cây lao tới giữa không trung cắm xuống mặt đất dưới chân Lý Giang Hùng.

Cành cây cắm sâu xuống mặt bê tông rắn chắc.

Vẻ mặt Lý Giang Hùng lập tức cứng đờ, nhìn nửa cành cây sắp chạm vào giày mình chỉ thấy tim đập loạn xạ.

Ông ta không hề hay biết làm sao cành cây này lại xuất hiện ở đây.

Đột nhiên ông ta nghĩ tới, nếu cành cây này đâm về phía mình, mình có thể tránh được không?
“Còn mười giây nữa, không cút thì chết!”
Giọng nói như đến từ chín tầng mây, tựa tiếng sấm rền lại vang vọng cả bầu trời phía trên Hoàng phủ Thượng Quan.

Mặt Lý Giang Hùng sa sầm, lúc này ở lại không được, đi cũng không xong.

Ông ta vô thức nhìn ra cổng Hoàng phủ nhưng vẫn không thấy bóng dáng của người ông ta đang chờ mong.

“Hoàng tộc Thượng Quan, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại!”
Lý Giang Hùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng, uy hiếp một câu rồi quay lưng rời đi.

Thoáng chốc, toàn bộ người nhà họ Lý đều không còn.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan có cảm giác như vừa thoát chết.

Vừa rồi Lý Giang Hùng dẫn người tới đấu võ rõ ràng là nhằm vào tính mạng của các cao thủ hàng đầu Hoàng tộc Thượng Quan.

Bây giờ bọn họ chỉ mất một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Nhà họ Lý lại tổn thất một cao thủ có sức chiến đấu Thần Cảnh hậu kỳ.

Tính ra nhà họ Lý mới bị thiệt lớn.

Cùng lúc đó, Dương Thanh ở trong biệt thự cảm nhận được Lý Giang Hùng dẫn người đi mới thở phào một hơi.

"Khụ khụ…"
Anh bỗng ho khan vài tiếng, sắc mặt trắng bệch cười khổ: "Với tình trạng sức khoẻ hiện giờ, mình vẫn không thể chịu nổi sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh!"

Vừa rồi anh tự ép mình nổi giận để tăng sức chiến đấu lên mức cực hạn.

Lần này, thực lực của anh không chỉ tăng lên Siêu Phàm Tam Cảnh bình thường, mà gần bằng Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Đương nhiên hậu quả chính là sau khi nổi giận anh suýt mất khống chế, may mà Lý Giang Hùng rời đi kịp thời, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện giờ, sau khi bước vào trạng thái cuồng bạo, thực lực của anh có thể ổn định ở Siêu Phàm Tam Cảnh.

Đương nhiên, đây không phải thực lực mạnh nhất của anh.

Chỉ cần tiếp tục tức giận, anh sẽ có thể bộc phát được thực lực mạnh hơn nữa.

Nhưng càng mạnh, anh lại càng khó giữ tỉnh táo.

Mà mỗi lần cuồng bạo, cơ thể anh đều sẽ phải chịu tổn hại khổng lồ.

Nhưng lần này, anh buộc phải cưỡng ép tăng thực lực.

Bởi vì anh biết đây rất có thể là cái bẫy do nhà họ Lý giăng ra.

Đã vậy, chắc chắn đối phương biết rõ thực lực hiện tại của anh là Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Nhà họ Lý biết Hoàng thành Thượng Quan có người bảo vệ quy tắc mà vẫn dám làm vậy, chứng tỏ thực lực của cụ tổ nhà họ Lý không hề thua kém người bảo vệ quy tắc.

Lúc trước Dương Thanh cảm giác được trong Hoàng tộc Thượng Quan có một cao thủ ít nhất là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Vậy thì thực lực của cụ tổ nhà họ Lý ít nhất cũng phải từ Siêu Phàm Tứ Cảnh trở lên.

Vừa rồi, Dương Thanh thể hiện sức mạnh của Siêu Phàm Tứ Cảnh cũng coi như doạ như được đối phương, nếu không lão ta đã ra mặt rồi.

Đúng lúc này, Thượng Quan Hoàng và Thượng Quan Nhu tìm tới.

“Cảm ơn cậu Thanh ra tay cứu giúp!”
Thượng Quan Hoàng khom người cung kính nói.

Anh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: “Nhất định phải giải quyết ổn thoả chuyện này.

Hôm nay có tôi trấn áp nhà họ Lý, sau khi tôi đi phải làm thế nào?”
Thượng Quan Hoàng gật đầu, sắc mặt lo âu.

Dương Thanh không thể ở lại Hoàng tộc Thượng Quan mãi được.

Bây giờ nhà họ Lý đã lộ rõ tham vọng, sau khi anh đi chắc chắn sẽ còn ngóc đầu trở lại.

“Sợ là nhà họ Lý cũng sẽ không chịu dàn xếp ổn thoả.

Dù sao cái chết của Lý Dương cũng là cái cớ tốt nhất để bọn họ đối phó chúng tôi”.

Thượng Quan Nhu đột nhiên lên tiếng.

Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng đồng loạt nhìn sang, cô ta lại nói tiếp: “Hiện giờ có thể xác định, cụ tổ nhà họ Lý còn sống, đương nhiên thực lực cũng đạt Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa còn rất mạnh”.

.

Chương 1395: 1395: Cụ Tổ Nhà Họ Lý

Nghe thấy Thượng Quan Nhu nói vậy, Thượng Quan Hoàng kinh ngạc hỏi: “Chủ động tấn công?”
Hoàng tộc Thượng Quan không giống nhà họ Lý.

Lý Giang Hùng có thể dẫn cao thủ tới xin đấu võ với bọn họ, nhưng bọn họ lấy lý do gì tới nhà họ Lý?
Cũng không thể nói là Hoàng tộc Thượng Quan xin đấu võ với nhà họ Lý được.

Hơn nữa, Hoàng tộc Thượng Quan đã khống chế Hoàng thành này trăm năm nay, nếu tiêu diệt nhà họ Lý thì các gia tộc còn lại sẽ nghĩ gì?
“Cháu biết ông nội đang do dự điều gì.

Hoàng tộc có tôn nghiêm của Hoàng tộc, nhưng nhà họ Lý kiên quyết muốn tiêu diệt chúng ta.

Chỉ cần cho họ cơ hội, họ sẽ không tha cho chúng ta đâu”.

Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói: “Bây giờ chỉ có huỷ diệt nhà họ Lý mới có thể đảm bảo tương lai ổn định cho Hoàng tộc Thượng Quan.

Ông nội hãy quyết định đi!”
Thượng Quan Hoàng không lên tiếng, ánh mắt loé sáng.

Lão ta chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày tự mình dẫn theo cao thủ của Hoàng tộc tới trấn áp một gia tộc hàng đầu khác trong Hoàng thành.

Chuyện này liên quan tới thể diện của Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu nhà họ Lý chủ động tìm tới mới bị Hoàng tộc Thượng Quan tiêu diệt, người đời sẽ chỉ cho rằng nhà Lý không biết tự lượng sức mình.

Nhưng nếu lão ta dẫn người tới tấn công nhà họ Lý, tiêu diệt được còn đỡ, nhỡ thất bại thì sao?
Sau này Hoàng tộc làm gì còn quyền uy ở Hoàng thành nữa?

Đến lúc đó, sợ là vô số gia tộc trong Hoàng thành đều sẽ đứng về phe nhà họ Lý.

Có lẽ trong thời gian ngắn, nhà họ Lý vẫn chưa làm gì được Hoàng tộc, nhưng về lâu dài, phe nhà họ Lý sẽ ngày càng mạnh lên.

Có khi nào bọn họ sẽ liên thủ trấn áp lại Hoàng tộc không?
"Không được!"
Thượng Quan Hoàng kiên quyết từ chối đề nghị của Thượng Quan Nhu.

"Ông nội!"
Thượng Quan Nhu vội vàng khuyên nhủ: "Chẳng lẽ thể diện còn quan trọng hơn sự sống chết của cả Hoàng tộc sao?"
Thượng Quan Hoàng nhíu mày, lạnh giọng nói: "Dù cụ tổ nhà họ Lý thực sự còn sống, chỉ cần ông ta dám tới, người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành cũng sẽ không để yên".

"Ông nội, người bảo vệ quy tắc cũng chỉ có thể xuất hiện khi Hoàng tộc sắp huỷ diệt.

Nhưng ông có từng nghĩ tới nếu nhà họ Lý lại ngóc đầu dậy, chuyện vừa rồi xảy ra lần nữa nhưng không còn cậu Thanh ở đây, chúng ta sẽ phải đối phó thế nào không?"
"Đến lúc đó cao thủ hàng đầu đều bị giết sạch, Hoàng tộc còn là Hoàng tộc nữa không?"
"Khi đó, sợ là chẳng cần cụ tổ nhà họ Lý ra mặt, Hoàng tộc đã chỉ còn cái vỏ rỗng.

Coi như nhà họ Lý kiêng kỵ người bảo vệ quy tắc, không tiêu chúng ta, Hoàng tộc cũng không thể tiếp tục kiểm soát Hoàng thành được nữa!"
Thượng Quan Nhu tận tình thuyết phục: "Chúng ta chủ động tấn công đi!"
"Câm miệng!"
Thượng Quan Hoàng quát: "Ông tự biết phải đối phó nhà họ Lý thế nào!"
Dứt lời, lão ta giận dữ rời đi.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh chẳng nói năng gì.

Đây là chuyện riêng của Hoàng tộc Thượng Quan, không liên quan đến anh.

Nếu không vì nể mặt Thượng Quan Nhu, vừa rồi anh cũng sẽ không âm thầm ra tay.

“Cậu Thanh nghĩ Hoàng tộc có nên chủ động tấn công không?”
Một lúc lâu sau, Thượng Quan Nhu chờ mong nhìn Dương Thanh.

Anh lắc đầu đáp: “Tôi không biết rõ thực lực thật sự của Hoàng tộc.

Có lẽ vừa rồi dù tôi không ra tay, nhà họ Lý cũng sẽ không được như ý.

Tôi không thể trả lời chị được”.

Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu lập tức thất vọng tràn trề.

Nhưng cô ta cũng biết lời anh nói là thật.

Hoàng tộc có thể nắm giữ Hoàng thành trăm năm nay, sao có thể dễ bị đánh bại như vậy được?
Nếu Dương Thanh không ra tay, cô ta cũng không biết Thượng Quan Hoàng có cách nào giải quyết nhà họ Lý hay không.

Nhưng cô ta có thể xác định nếu không có anh, cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc Thượng Quan sẽ phải chết rất nhiều.

Cùng lúc đó trong một chiếc Rolls-Eoyce, Lý Giang Hùng sa sầm mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chết tiệt, không ngờ thực lực của Dương Thanh lại mạnh như vậy, đến cả lão tổ tông cũng không dám tuỳ tiện ra mặt”.

“Chủ gia tộc, cao thủ thần bí giết Lý Mục thật sự là Dương Thanh sao?”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khó tin hỏi.

Người nhà họ Lý đều đã nghe danh Dương Thanh, chưa tới ba mươi tuổi đột phá Siêu Phàm Cảnh đủ để khiến người ta khiếp sợ.

Thế nhưng khí thế Dương Thanh vừa thể hiện rõ ràng vượt xa Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Lý Giang Hùng cắn răng nói: “Ngoài cậu ta ra còn ai vào đây nữa? Chẳng lẽ Hoàng tộc Thượng Quan vẫn còn cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác à?”
“Liệu có phải là người bảo vệ quy tắc không?”
Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia dè dặt nói: “Biết đâu Dương Thanh chỉ là một quân cờ.

Người bảo vệ quy tắc tồn tại là để bảo vệ quyền uy của Hoàng tộc.

Nói không chừng người giết Lý Mục chính là người bảo vệ quy tắc”.

“Dù có người truy cứu trách nhiệm, bọn họ cũng sẽ đổ lên đầu Dương Thanh.

Dù sao cậu ta cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

Lý Giang Hùng kinh ngạc hỏi: “Ý ông là, người bảo vệ quy tắc đã ra tay sao?”
“Phải!”
Người kia vội vàng gật đầu.

Lý Giang Hùng không nói không rằng, mãi lâu sau mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu thật sự là vậy, chúng ta làm gì còn phần thắng?”
“Vẫn nên đợi gặp được cụ tổ xem ông ấy nói gì!”, người kia cũng là dòng chính nhà họ Lý, bèn nói.

Hai mươi phút sau, Lý Giang Hùng về tới gia tộc.

Ông ta bước vào một căn hầm, đi thang máy xuống trụ sở bí mật chín tầng dưới mặt đất.

Trong đó, một lão già đang ngồi xếp bằng, luồng khí tức như có như không lượn lờ xung quanh lão ta.

“Bố!”
Lý Giang Hùng hơi khom người nhìn đối phương, thái độ vô cùng cung kính.

Cụ tổ nhà họ Lý đã trăm tuổi nhưng vẫn còn sống trên đời.

“Thất bại rồi à?”
Lão ta lên tiếng hỏi, không thèm quay đầu lại, giọng điệu cực

kỳ bình thản.

Lý Giang Hùng gật đầu đáp: “Có lẽ người bảo vệ quy tắc đã ra tay!”

“Không thể nào!”
Cụ tổ nói chắc nịch.

Lão ta chậm rãi đứng dậy, cặp mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Lý Giang Hùng: “Mày khiến tao rất thất vọng!”
“Bố ơi!”
Lý Giang Hùng hốt hoảng vội quỳ rạp xuống, đỏ mắt nói: “Con cũng không ngờ trong Hoàng phủ Thượng Quan còn có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác”.

“Bốp!”
Tiếng bạt tai vang dội.

Lý Giang Hùng bị ăn tát.

Ông ta bay ngược ra ngoài như trái bóng da, nặng nề đâm vào vách tường của căn hầm.

“Xin bố bớt giận!”
Ông ta vô cùng sợ hãi, cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ thành từng mảnh, nằm bò ra đất cầu khẩn.

Cụ tổ lạnh giọng nói: “Mày không nên tính kế thằng nhóc kia”.

Lý Giang Hùng giật mình kinh hãi, đương nhiên biết thằng nhóc cụ tổ nhắc tới là ai.

Từ khi Dương Thanh được Thượng Quan Hoàng mới tới Hoàng tộc Thượng Quan, Lý Giang Hùng cũng đã bắt đầu giăng bẫy để Dương Thanh chạm mặt Lý Bảo Phong trên máy bay, dẫn dắt họ mâu thuẫn vì Quách Sở Sở.

Tất cả đều trong dự đoán của Lý Giang Hùng.

Chính vì lão ta hiểu rõ Dương Thanh, đoán được anh sẽ ra tay lấy mạng Lý Bảo Phong.

.

Chương 1397: 1397: Chứng Cứ Của Ông Đây

Người ngoài không hề hay biết ba nhánh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn còn nhiều cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến thế.

Mà thực tế thì không chỉ Hoàng tộc họ Thượng Quan, các Hoàng tộc khác và những thế lực hàng đầu đều có nội tình rất phức tạp.

Những gì người ngoài biết được chẳng qua chỉ là những thứ các thế lực này muốn cho họ biết.

Dù thế nào cũng là gia tộc đã có bề dày mấy trăm năm lịch sử, sự rắc rối và phức tạp của các mối quan hệ sâu bên trong sao có thể đơn giản như bề ngoài được?
"Không phải tôi yêu cầu các ông phải ra sức mà là chỉ chuẩn bị trước ba người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thôi.

Cho các ông nửa giờ đồng hồ, phải bảo họ đến đây ngay, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"
Sắc mặt Thượng Quan Hoàng sa sầm xuống, lạnh giọng nói.

Chủ của ba nhánh đều khó chịu ra mặt, nhưng cũng biết bây giờ đang là lúc Thượng Quan Hoàng tức giận nhất nên không ai dám phản đối, lần lượt vâng mệnh rồi đi ra ngoài.

Chờ mấy người kia đi rồi, Thượng Quan Hoàng hừ lạnh rồi nói: "Một lũ ăn cây táo, rào cây sung.

Dám lấy tiền của gia tộc để âm thầm xây dựng quân đội, tưởng tôi mù thật đấy à?"
Vì bị mệnh lệnh bắt ép nên nửa tiếng sau, chủ của ba nhánh mỗi người đều đưa hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến gặp Thượng Quan Hoàng.

Chủ của ba nhánh vốn có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, lại thêm hai người do mỗi bên mang đến, thế là trong phòng nghị sự bỗng chốc có mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Một đội hình thế này mà được công khai thì có thể sẽ làm chấn động cả toàn bộ Chiêu Châu.

Số người có thể đạt đến mức Thần Cảnh đỉnh phong không hề nhiều, thế mà chỉ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có đến mười mấy cao thủ như thế.

"Tôi triệu tập mọi người đến đây để thực hiện một nhiệm vụ, đó là bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan bằng mọi giá!"
Thượng Quan Hoàng đưa mắt nhìn lướt qua toàn bộ phòng nghị sự, khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh bộc phát ra khỏi cơ thể, bao phủ lấy mỗi một người ở đây.

Những người khác đều cảm nhận được sức mạnh sắp đột phá Siêu Phàm Cảnh đến từ lão ta, sắc mặt ai nấy đều trở nên kinh ngạc.

Không sai, Thượng Quan Hoàng đã sắp tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

Lão ta đã chạm đến ngưỡng cửa của cảnh giới này, dường như chỉ cần tiến về phía trước thêm một bước là có thể vượt qua.

Thậm chí, những người thuộc ba nhánh của Hoàng tộc đều có cảm giác Thượng Quan Hoàng đã thực sự bước vào Siêu Phàm Cảnh, nếu không thì trên người lão ta đã không có khí thế kinh khủng đến vậy.

"Hoàng Chủ yên tâm, chỉ cần còn sống, chúng tôi nhất quyết không để người ngoài gây ảnh hưởng đến Hoàng tộc!"
Bọn họ đồng loạt bày tỏ quyết tâm của mình.

"Tốt!"
Thượng Quan Hoàng gật đầu.

Thình lình, đôi lông mày của lão ta chau lại, nét mặt hết sức nặng nề, nói: "Chuẩn bị chiến đấu!"
Lời này vừa vang lên thì một uy thế võ đạo đáng sợ bao trùm toàn bộ Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Cùng lúc đó, khí thế của một vài người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong cũng xuất hiện ở Hoàng tộc.

"Đây là…"
Ai nấy đều hoảng hốt.

Về cơ bản thì tất cả bọn họ đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng giờ đây họ lại cảm nhận được những khí thế võ đạo còn kinh khủng hơn, thậm chí còn vượt xa uy thế mà Thượng Quan Hoàng gây ra cho họ.

"Thằng nhãi Dương Thanh kia, cút ra đây chịu chết đi!"
Một tiếng thét đầy phẫn nộ như sấm rền nổ đùng đoàng giữa bầu trời Hoàng phủ.

Thượng Quan Hoàng lập tức dẫn đám cao thủ ra ngoài, nhìn thấy ở phía trước là một ông lão với hơi thở mênh mông bàng bạc, còn Lý Giang Hùng - chủ gia tộc họ Lý thì đang cẩn thận đứng cạnh người này.

Sau lưng hai người còn có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, trong đó gần một phần ba là có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Tuy tính đến số lượng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì họ đều không bằng Hoàng tộc họ Thượng Quan, ngặt nỗi ông lão cầm đầu kia lại toát lên khí thế của Siêu Phàm Cảnh.

Đó là một tồn tại có thể tàn sát toàn bộ Hoàng tộc họ Thượng Quan!
"Tiền bối là ông tổ của nhà họ Lý, Lý Trọng phải không?"

Thượng Quan Hoàng nhìn ông lão kia, hỏi.

Lý Trọng nhíu mày, lạnh lùng nhìn lão ta mà đáp trả: "Không ngờ Hoàng Chủ vẫn nhớ ông già này đấy!"
Đương nhiên Thượng Quan Hoàng còn nhớ Lý Trọng.

Khi lão ta còn là Hoàng tử, Lý Trọng chính là chủ gia tộc họ Lý, có thể nói đây là một nhân vật đóng vai trò quan trọng trong thời đại của Hoàng Chủ đời trước.

Lý Trọng cũng nhớ rõ Thượng Quan Hoàng.

Cho dù ở thời lão ta đứng trên đỉnh cao huy hoàng thì nhà họ Lý vẫn phải chịu sự quản lý của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Xưa kia, Thượng Quan Hoàng mang thân phận Hoàng Chủ tương lai cao quý, lão ta mà gặp cũng phải cúi người chào đón.

“Hoàng Chủ, nhà họ Lý không muốn làm kẻ thù với Hoàng tộc, mong Hoàng Chủ hãy giao cậu ta ra đây!”
Lý Trọng lạnh giọng đưa ra yêu cầu.

Dĩ nhiên Thượng Quan Hoàng biết người mà lão ta muốn mình giao ra chính là Dương Thanh.

Vừa rồi Thượng Quan Hoàng cũng cảm nhận được khí thế võ đạo của Dương Thanh đã dao động rất mãnh liệt, chắc sẽ đột phá sớm thôi.

Nhưng đến bây giờ Dương Thanh vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng là vẫn chưa đột phá thành công.

Như vậy thì lão ta sẽ không dễ dàng để cho quá trình tu luyện của Dương Thanh bị cắt đứt.

Dù sao, Thượng Quan Hoàng rất sẵn lòng nhờ cậy Dương Thanh giải quyết nhà họ Lý.

“Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc tôi, tiền bối chỉ nói một câu đã ép tôi giao ra thì có hơi không xem Hoàng tộc ra gì rồi đấy?”
Thượng Quan Hoàng bình tĩnh nói.

Lông mày của Lý Trọng nhíu lại, Lý Giang Hùng đang đứng bên cạnh lập tức tiến lên một bước, giận dữ quát: “Con tôi chết trong tay Dương Thanh đấy, chẳng lẽ Hoàng Chủ vẫn muốn bảo vệ cậu ta?”
Thượng Quan Hoàng cười lạnh: “Lý Giang Hùng, con trai ông chết như thế nào thì ông nên tự hỏi bản thân chứ đừng tìm đến tôi làm gì”.

Lý Giang Hùng là ai, sao lão ta lại không biết?
“Hoàng Chủ, ý ông là gì?”
Con ngươi của Lý Giang Hùng co rút, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Thượng Quan Hoàng.

“Lý Giang Hùng, có một số việc tôi không nói quá rõ ràng vì muốn giữ mặt mũi cho ông”.

Thượng Quan Hoàng lạnh lùng đáp: “Tôi nghĩ chắc tiền bối Lý Trọng đây cũng không muốn tôi nói toạc hết ra nhỉ? Dĩ

nhiên, nếu như tiền bối muốn thì tôi có thể lấy một số chứng cứ ra”.

“Chẳng qua, lúc đó nhà họ Lý bị bẽ mặt thì đừng quay sang trách tôi”.

Vừa nghe thấy những lời này thì khóe miệng Lý Giang Hùng giật giật, trong lòng lão ta bỗng dâng lên sự sợ hãi.

Lý Giang Hùng biết rõ chứng cứ mà Thượng Quan Hoàng vừa nói đến là cái gì.

Lão ta cho rằng mình đã xử lý cái chết của Lý Dương rất sạch sẽ, tuyệt đối không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Nhưng bây giờ lại nghe thấy Thượng Quan Hoàng nói vậy, lão ta cũng không quá chắc chắn.

Chương 1400: 1400: Cơn Giận Của Hoàng Chủ

Cơ hồ đúng lúc đó, Thượng Quan Hoàng cũng xông tới, không chút do dự giơ tay tung ra một chưởng, tấn công Lý Giang Hùng.

Nhưng Lý Trọng đã chắn trước người Lý Giang Hùng, Thượng Quan Hoàng cho dù đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Trọng.

Lý Trọng tung ra một chưởng, đối chọi với một chưởng của Thượng Quan Hoàng.

"Bùm!"
Một tiếng vang rất lớn.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, thân thể Thượng Quan Hoàng liên tục lùi lại bảy tám bước, lại nhìn Lý Trọng vẫn chắn trước mặt Lý Giang Hùng, không hề lui lại phía sau một bước.

"Phụt!"
Trong giây phút cơ thể Thượng Quan Hoàng đứng vững, lão ta bỗng phun ra một búng máu, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt.

"Bố!"
"Ông nội!"
"Hoàng Chủ!"
Đám cầm quyền của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhất thời nhao nhao tức giận hét kên.

Thấy Thượng Quan Hoàng bị một chưởng của Lý Trọng đánh trọng thương, bọn họ cũng vô cùng tức giận.

Lý Giang Hùng đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Hoàng bị Lý Trọng đánh lui bảy tám bước mà trọng thương, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lão ta hoàn toàn không thể ngờ được Thượng Quan Hoàng lại mạnh như vậy, chỉ còn cách cảnh giới Siêu Phàm Cảnh một

bước.

Theo kế hoạch của họ, tạm thời sẽ không ra tay với Hoàng tộc họ Thượng Quan, đợi giết chết Dương Thanh rồi sẽ đối phó với Hoàng tộc.

Cứ như vậy cho dù người bảo vệ quy tắc có xuất hiện, vẫn sẽ còn cụ tổ Lý Trọng ứng phó.

Nhưng bây giờ họ còn chưa bức được Dương Thanh ra đã khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan rồi, lúc này một khi người bảo vệ quy tắc xuất hiện, còn thêm cả một Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh, nhà họ Lý còn đường sống sao? Không chỉ Lý Giang Hùng, Lý Trọng cũng thấy hơi sợ hãi trong lòng, lo lắng người bảo vệ quy tắc sẽ xuất hiện.

Vừa rồi lão ta cũng chỉ vì cứu Lý Giang Hùng, nên bất đắc dĩ mới ra tay với Thượng Quan Hoàng, mặc dù không dùng toàn lực, nhưng dù sao cũng đã ra tay rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người nhà họ Lý đợi khoảng một phút cũng không thấy người bảo vệ quy tắc xuất hiện.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đang mong đợi, nhưng người bảo vệ quy tắc vẫn không hề xuất hiện.

Trái tim vốn hơi hoảng loạn của Lý Trọng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Lý Trọng!"
Thượng Quan Hoàng dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lý Trọng, cắn rắng nghiến lợi nói: "Ông là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại dám ra tay với tôi ngoan độc như vậy!"
Lý Trọng cười nhạt: "Đối với cậu, tôi không cần ra tay ngoan độc, chỉ là cậu quá yếu, tôi chỉ vung tay ra một đòn đã khiến cậu trọng thương".

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều vô cùng tức giận nhìn về phía nhà họ Lý.

Nếu người bảo vệ quy tắc không xuất hiện, vậy có thể hiểu nhà họ Lý chưa tạo thành đả kích mang tính hủy diệt với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chuyện này khiến cho người của Hoàng tộc Thượng Quan đều thầm vô cùng thất vọng.

Đồng tử thâm sâu của Lý Giang Hùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng, lão ta cắn răng nói: "Thượng Quan Hoàng, người chúng tôi muốn tìm là Dương Thanh chứ không phải là người của Hoàng tộc Thượng Quan".

"Giao người ra đây, nếu không hôm nay sẽ là ngày giỗ của ông!"
Lý Giang Hùng không dám tùy tiện khai chiến với Hoàng tộc, vừa rồi Lý Trọng ra tay với Thượng Quan Hoàng đã dọa lão ta suýt sợ chết khiếp.

Nếu Lý Trọng lại ra tay với Thượng Quan Hoàng, có lẽ người bảo vệ quy tắc sẽ xuất hiện.

Lý Trọng cũng hiểu điểm này, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói: "Cho cậu năm phút để giao người ra đây, chúng tôi sẽ lập tức dẫn người rời đi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!"
"Hừ!"
Thượng Quan Hoàng cười nhạt, mặt đầy dữ tợn nói: "Đừng nói nhảm nữa, muốn chiến thì chiến, đừng nói là năm phút, cho dù là năm ngày, năm năm, chúng tôi cũng sẽ không giao người".

Đương nhiên Thượng Quan Hoàng hiểu toan tính của nhà họ Lý, hiện giờ với Hoàng tộc Thượng Quan, Dương Thanh chính là chỗ dựa lớn nhất của họ.

Cho dù là người bảo vệ quy tắc cũng chẳng quan trọng bằng Dương Thanh.

Người bảo vệ quy tắc chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, nếu thật sự chờ đến lúc đó, cho dù Hoàng tộc không bị diệt, cũng có khác gì đã bị tiêu diệt đâu?
Nhưng Dương Thanh không giống vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra tay với nhà họ Lý.

Quan trọng nhất là, Thượng Quan Hoàng biết một khi nhà họ Lý diệt được Dương Thanh rồi, ngày Hoàng tộc họ Thượng Quan bị tiêu diệt cũng không còn xa.

“Xem ra nếu không để Hoàng tộc phải trả giá một chút, Hoàng Chủ sẽ không giao người ra đây”.

Lý Trọng híp mắt lại, lời nói tràn đầy uy hiếp.

Lúc này, mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý mặt đầy cảnh giác vây quanh Thượng Quan Hoàng, mắt lom lom nhìn chằm chằm người nhà họ Lý, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến.

Mà cao thủ nhà họ Lý đều lộ ra ánh mắt hung ác, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lý Trọng và Lý Giang Hùng đứng đầu tiên, khí thế võ thuật trên người hai người cũng vô cùng kinh khủng.

“Xử mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trước đi!”
Lý Trọng bỗng nhiên nói, hiển nhiên là nói với Lý Giang Hùng.

“Vâng, thưa bố!”
Lý Giang Hùng di chuyển chân, nháy mắt xông về phía một tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc.

“Lý Giang Hùng, ông dám!”
Thượng Quan Hoàng nhất thời giận dữ, lập tức ra lệnh: “Cùng lên đi, giết chết Lý Giang Hùng!”
Vừa mới dứt lời, nháy mắt lão ta cũng lao về phía Lý Giang Hùng.

“Đối thủ của cậu là tôi!”
Nhưng Thượng Quan Hoàng vừa muốn ra tay, Lý Trọng đã chắn trước mặt lão ta.

Cùng lúc đó, Lý Giang Hùng đã xông về phía mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia, tung ra một chưởng.

“Rầm!”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không có cơ hội trả đũa đã bị một chưởng của Lý Giang Hùng đánh trúng tim, chết ngay tại chỗ.

Lý Giang Hùng là người đứng đầu nhà họ Lý, ông ta cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lại không biết nhà họ Lý

dùng thủ đoạn gì khiến cho sức chiến đấu của lão ta tăng vọt, có thể so với cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường chỉ còn con đường chết dưới một chưởng toàn lực của lão ta.

"Lý Giang Hùng!"
Thượng Quan Hoàng thấy một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bị giết thì mặt đầy dữ tợn, tức giận đến cả người cũng run rẩy.

"Giết!"
Ly Giang Hùng tức giận hét lên một tiếng, lại xông đến trước mặt một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác, giơ tay tung một chưởng.

Cao thủ của Hoàng tộc kia hoàn toàn không có sức đánh trả, nháy mắt cũng bị một chưởng giết chết giống như cao thủ trước đó.

Trong mấy giây ngắn ngủi, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc đã bị một mình Lý Giang Phong giết chết.

May là đúng lúc này, những cao thủ Hoàng tộc khác đã cùng xông lên tấn công Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng muốn một mình giết chết các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nữa e là rất khó.

"Tất cả người nhà họ Lý, giết cho tôi!"
.

Chương 1401: 1401: Cuộc Chiến Thảm Khốc

Khi cuộc chiến Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý bùng nổ, trong biệt thự của Dương Thanh.

Anh chỉ ngồi khoanh chân, một luồng khí thế võ thuật điên cuồng không ngừng tẩy rửa cơ thể anh.

Cùng với luồng khí thế trong cơ thể càng ngày càng mạnh, anh cảm giác dường như đang mất đi lý trí nhưng anh vẫn cắn chặt răng, cố gắng không để mình tiến vào trạng thái mất kiểm soát.

Hơi thở võ thuật trong cơ thể anh cũng càng ngày càng mạnh, chỉ còn một bước nữa là đến Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng chỉ cao thủ đã thật sự bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh mới biết muốn đột phá từ Siêu Phàm Nhất Cảnh lên Siêu Phàm Nhị Cảnh khó đến nhường nào.

“Phá cho tôi!”
Dương Thanh chợt nổi giận gầm lên một tiếng, hơi thở điên cuồng trong cơ thể tăng vọt, mắt anh đỏ tươi, trông như sắp mất kiểm soát.

“Tôi là Tướng quân của biên giới phía Bắc, tôi là chiến thần của biên giới phía Bắc, một mình có thể chiến đấu với một nửa quốc gia, sao tôi lại mất kiểm soát được?”
“Tôi là tôi, Dương Thanh tôi sẽ không bị cơn điên cuồng này chiếm đi lý trí, phá cho tôi!”
“Đột phá cho tôi!”
Dương Thanh rống giận liên tục, cơn tức càng ngày càng tăng, khí thế điên cuồng trên người anh càng lúc càng mạnh.

Giờ phút này nếu có ai ở bên cạnh anh, chắc chắn người đó sẽ sợ ngây người.

Người anh đầy máu tươi, mắt cũng đỏ rực, tròng trắng hoàn toàn biến mất.

Anh của bây giờ giống như ác ma đến từ địa ngục làm người ta sợ hãi.

Khí thế điên cuồng tiếp tục tăng vọt, điên cuồng tấn công vào lý trí của anh, muốn anh đánh mất chính mình nhưng Dương Thanh vẫn kiên trì với ý định ban đầu, cố gắng kiểm soát lý trí của mình, không để nó mất kiểm soát.

Anh nắm rõ tình hình bây giờ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, biết hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan đã bị giết, cũng biết rõ cụ tổ của nhà họ Lý là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Với thực lực bây giờ của anh, anh hoàn toàn không phải là đối thủ của cụ tổ nhà họ Lý.

Nếu muốn đánh bại Lý Trọng, anh chỉ có thể đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, sau đó cộng thêm sức mạnh điên cuồng mới có thể đánh bại đối phương.

Nếu không bây giờ anh sang đó, chỉ có con đường chết.

Người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành chỉ bảo vệ Hoàng tộc chứ sẽ không bảo vệ anh.

Đúng lúc này, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh đạt đến đỉnh điểm, cuối cùng khí thế điên cuồng cũng ngừng tăng.

Điều làm anh vui là, đây là lúc anh rất có thể sẽ tiến vào trạng thái điên cuồng, nếu là lúc trước thì trong trạng thái như thế này, anh đã mất trí lâu rồi.

Nhưng lần này anh có thể giữ vững được trạng thái tỉnh táo.

Mặc dù hơi thở điên cuồng trong cơ thể vẫn đang không ngừng ăn mòn lý trí anh nhưng vẫn trong phạm vi anh có thể khống chế được.

“Chẳng lẽ mình đã hoàn toàn khống chế được sức mạnh điên cuồng?”
Mặt Dương Thanh vui vẻ.

Nhưng dù vậy, cảnh giới của anh vẫn là Siêu Phàm Nhất Cảnh, chỉ là có thể bùng nổ được ra sức mạnh tương đương với Siêu Phàm Tứ Cảnh bình thường.

Mà cụ tổ Lý Trọng của nhà họ Lý lại không phải là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh bình thường.

Lúc này sang đó, anh vẫn không phải là đối thủ của Lý Trọng.

"Vẫn chưa đủ!"
Mắt Dương Thanh điên cuồng, hét lên giận dữ: "Tiếp cho tôi!"

Cùng với tiếng gầm giận dữ của anh, anh bùng nổ thực lực của mình lên đến cực đỉnh.

Anh của bây giờ hệt như người máu, quần áo trên người đã thấm máu đỏ rực.

Da anh xuất hiện từng vết rách rỉ máu tươi.

Với cường độ thể xác bây giờ của anh, nó không thể chịu nổi thực lực tương đương với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Nhưng anh không hề cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, tiếp tục cố gắng tăng thực lực của mình.

Bên kia, đại chiến giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý vẫn đang tiếp diễn.

Đến tận bây giờ, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã thiệt hại bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, trái lại nhà họ Lý ngoài thiệt hại hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ ra thì không có thương vong nào nữa.

Tất cả những thứ này đều vì Thượng Quan Hoàng đã bị Lý Trọng bám sát, có cao thủ bán bộ Siêu Phàm của nhà họ Lý là Lý Giang Hùng ở đây, dù cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan có nhiều đi chăng nữa thì cũng không thể đàn áp được Lý Giang Hùng.

Mặt Thượng Quan Tử Khiêm đầy máu tươi, bàn tay múa may không ngừng, điên cuồng tấn công cao thủ nhà họ Lý.

Thượng Quan Nhu cũng thế, bộ đồ máu trắng của cô đã nhuốm máu đỏ tươi từ lâu rồi, trên người cô ta cũng có vài vết thương đang chảy máu.

Mặt của người Hoàng tộc cũng đẫm máu, có máu của mình, cũng có máu của kẻ thù.

Cao thủ hai bên chém giết đến đỏ cả mắt, chiêu nào cũng dồn hết sức.

Lý Trọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng, chợt nói: "Thượng Quan Hoàng, Hoàng tộc đã có nhiều người chết lắm rồi, cậu có chắc là vẫn không muốn giao Dương Thanh ra không?"
Thượng Quan Hoàng cắn răng: "Tôi đã nói rất rõ, muốn chúng tôi giao cậu Thanh ra là chuyện không thể nào, ông sẽ phải hối hận!"
"Hừ!"
Lý Trọng lạnh giọng nói: "Cậu cứ mạnh miệng đi, tôi cũng muốn xem thử chờ cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc các cậu chết hết rồi, liệu cậu có còn kiên cường như bây giờ không."
Thượng Quan Hoàng cười mỉa: "Lý Trọng, ông có giỏi thì giết tôi đi!"
"Giết cậu?"
Lý Trọng cười khinh: "Trong mắt tôi, cậu chỉ là một con kiến thôi, giết cậu thì có ý nghĩa gì đâu? Cậu còn không xứng làm đối thủ của tôi."
"Võ thuật của tôi không bằng ông nhưng thế thì sao? Tôi mới là Hoàng Chủ của Hoàng tộc Thượng Quan, Hoàng tộc có người bảo vệ quy tắc che chở, dù ông có giết hết người của Hoàng tộc thì người bảo vệ quy tắc cũng sẽ không bỏ qua cho nhà họ Lý."
"Hoàng thành không phải chỉ có mình Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý, dù Hoàng tộc của tôi chết thảm thiết đi chăng nữa, chỉ cần có người bảo vệ quy tắc ở đây, không có gia tộc nào có thể thay thế được chúng tôi."
"Nhưng nhà họ Lý thì khác, muốn giết hết người của Hoàng tộc, thực lực của nhà họ Lý sẽ giảm mạnh.

Đến lúc đó, có rất nhiều gia tộc có thể thay thế nhà họ Lý."

Nghe Thượng Quan Hoàng nói xong, sắc mặt Lý Trọng cực kỳ âm u, đương nhiên lão ta hiểu rõ, Thượng Quan Hoàng không đang đe đoạ suông.

Bây giờ lại có Lý Giang Hùng ở đây, mặc dù nhà họ Lý đang chiếm ưu thế lớn nhưng dù sao nơi này cũng là Hoàng tộc

Thượng Quan, cũng có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhà họ Lý cũng thiệt hại lớn.

Đương nhiên chỉ cần Lý Trọng ở nhà họ Lý thì không có gia tộc nào có thể thay thế được nhà họ Lý.

"Cậu sẽ không được thấy ngày nhà họ Lý bị thay thế!"
Lý Trọng lạnh giọng nói.

Hai người không nói gì nữa, ánh mắt nhìn sang chiến trường.

Thượng Quan Hoàng nhìn cao thủ Hoàng tộc ngã vào vũng máu, cảm giác tim mình cũng đang rỉ máu.

Những cao thủ đó đều là nhân tài tinh anh của Hoàng tộc! Bây giờ cứ thế ngã xuống.

Trong những người này còn có rất nhiều người đã đi theo lão ta từ lúc còn trẻ, là anh em xông pha đến tận bây giờ.

"Giết giết giết!"
Thượng Quan Nhu xuyên qua đám người, vốn dĩ cô ta chỉ mới ở cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ nhưng lúc này có thể bộc phát sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ, chém giết liều mạng.

Trong nháy mắt, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý chết trong tay cô ta.

Lý Trọng cũng chú ý đến Thượng Quan Nhu, sắc mặt cực kỳ âm u.

Thượng Quan Nhu mới ba mươi tuổi, trẻ như vậy mà đã đạt đến cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ, đáng sợ nhất là cô ta có thể bộc phát ra sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Dù có là cao thủ mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì sợ rằng cũng chưa chắc là đối thủ của cô ta.

"Giết cô gái kia!"
Lý Trọng chợt ra lệnh.

Đúng lúc này, Lý Giang Hùng đấm bay một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan, trong nháy mắt sát khí khoá chặt Thượng Quan Nhu.

"Bảo vệ Nhu Nhu!"

Thượng Quan Hoàng biến sắc, giận dữ hét lên: “Nhanh lên nhanh lên, bảo vệ Nhu Nhu!”
Thượng Quan Nhu là thiên tài võ thuật trăm năm hiếm thấy của Hoàng tộc Thượng Quan, nếu bây giờ cô ta chết, với Hoàng tộc mà nói, đây mới là thiệt hại khổng lồ.

Nhất thời, bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng tiến lên bảo vệ trước mặt Thượng Quan Nhu.

Thương Quan Nhu cũng ý thức được nguy hiểm sắp ập đến, cô ta cắn chặt răng, mặt dữ tợn nói: “Chỉ cần tôi không chết thì sẽ diệt hết nhà họ Lý!”
“Cô sẽ không có cơ hội!”
Giọng Lý Giang Hùng chợt vang lên bên tai Thượng Quan Nhu.

Bốn gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa kịp lấy lại tinh thần thì Lý Giang Hùng đã xuyên qua bọn họ, đi tới trước mặt Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu biến sắc nhưng ánh mắt lại không hề sợ hãi, ngược lại còn đằng đằng sát khí, hét lên giận dữ: “Chết cho tôi!”
Cô ta hét lên, dồn tất cả sức lực trên người vào tay phải rồi chưởng về phía Lý Giang Hùng.

“Không biết tự lượng sức mình!”
Lý Giang Hùng cười lạnh, ngay sau đó khí thể võ thuật bán bộ Siêu Phàm bùng nổ trong cơ thể ông ta, chém thẳng lên đầu Thượng Quan Nhu.

“Nhu Nhu!”
Mắt Thượng Quan Hoàng như muốn nứt ra, rống lên: “Đừng mà! Đừng mà!”
“Nhu Nhu!”
Lúc này, bố của Thượng Quan Nhu là Thượng Quan Tử Khiêm cũng rống lên giận dữ, chém giết điên cuồng muốn xông lên cứu con gái.

Nhưng ông ta bị cao thủ của nhà họ Lý bao vây, hoàn toàn không thể thoát khỏi cuộc chiến.

Mắt thấy chưởng của Lý Giang Hùng càng ngày càng gần đầu mình, Thượng Quan Nhu tuyệt vọng.

Cô ta biết không ai cứu mình nổi, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Ầm!”
Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một người bay đến chặn trước mặt Thượng Quan Nhu, giơ tay lên đấm một cú.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, người Lý Giang Hùng mạnh gần bằng Siêu Phàm Nhất Cảnh như bị sao băng đập trúng, hộc máu bay thẳng ra ngoài.

Chương 1402: 1402: Nợ Máu Trả Bằng Máu

“Cậu Thanh!”
Thượng Quan Nhu xúc động nhìn bóng lưng quen thuộc chắn trước mặt mình.

Thượng Quan Hoàng kích động khi nhìn thấy Dương Thanh, trái tim vẫn luôn lo lắng cuối cùng đã bình tĩnh lại.

Sở dĩ lão ta có thể kiên trì không ra tay, trơ mắt nhìn Lý Giang Hùng điên cuồng tấn công người của Hoàng tộc khiến họ bị thương nặng, thậm chí chết cũng vì gửi gắm hi vọng vào Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng vẫn bị Lý Trọng ngăn cản nên không có cách đi cứu người của Hoàng tộc.

Một khi lão ta ra tay với Lý Trọng, rất có khả năng sẽ bị Lý Trọng giết chết.

Vào lúc Lý Giang Hùng sắp giết chết Thượng Quan Nhu, lão ta đã quyết tâm sẽ ra tay với Lý Trọng.

Thượng Quan Nhu là hi vọng của Hoàng tộc, cho dù lão ta có chết cũng chắc chắn phải bảo vệ cô ta.

Nhưng lão ta không ngờ Dương Thanh sẽ xuất hiện đúng vào thời điểm quan trọng này.

Lúc này, Lý Giang Hùng bị một đòn của Dương Thanh đánh bay, cơ thể đập mạnh xuống đất giống như sao xẹt.

Thậm chí nơi cơ thể ông ta rơi bị lõm xuống giống như mạng nhện.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan nhìn thấy cảnh tượng này nhất thời kinh sợ, sau đó là kích động.

Mà người nhà họ Lý nhìn thấy chủ gia tộc của mình bị một đòn đánh bay trong giây lát thì kinh ngạc tới ngây người, ánh mắt vô cùng khiếp sợ.

“Cậu là Dương Thanh?”
Tất nhiên Lý Trọng đã từng nghe nói về Dương Thanh.

Lần này lão ta tới Hoàng tộc họ Thượng Quan để giết chết anh, sau đó mới ra tay với Hoàng tộc.

Nhưng lão ta không ngờ nhà họ Lý đã ra tay với Hoàng tộc, mà lúc này Dương Thanh mới xuất hiện.

“Ông chính là ông già trăm tuổi không chịu chết ở nhà họ Lý?”
Dương Thanh bình tĩnh nhìn Lý Trọng hỏi, giọng điệu còn có vẻ trêu tức.

“Láo xược!”
Lý Trọng nổi giận.

Lão ta đường đường là cụ tổ nhà họ Lý, thế hệ người già sống hơn trăm năm lại bị một người thanh niên chỉ có hai mươi tám tuổi mắng không chịu chết.

“Ông không chỉ là không chịu chết mà còn là lão già khốn kiếp bỉ ổi vô sỉ.

Ông đường đường là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại ra tay với cao thủ Thần Cảnh bình thường, uy hiếp một người có thực lực yếu hơn ông rất nhiều.

Có phải ông thấy chuyện này rất vinh quang không?”
Dương Thanh lạnh lùng nói, sâu trong đôi mắt lóe ra sát khí.

Trước đó, anh vẫn luôn nhịn dù thấy rõ mọi chuyện xảy ra bên này như lòng bàn tay, nếu không phải anh vẫn chưa thể đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, anh sẽ không nhẫn nhịn.

“Cậu muốn chết!”
Lý Trọng chợt quát một tiếng và không nhịn được nữa, lập tức lao về phía Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo, người hơi cúi xuống, trong giây lát đạp xuống mặt đất phát ra một tiếng động lớn.

Mặt đất lõm xuống tạo ra một phản lực đáng sợ làm anh bắn ra ngoài, lao thẳng về phía Lý Trọng.

“Ầm!”
Một giây tiếp theo, một tiếng va chạm nặng nề vang vọng cả Hoàng phủ.

Mặt đất lấy vị trí dưới chân hai người làm trung tâm đã nổ mạnh, bụi bặm cuốn lên.

Một khí thế võ đạo như dời núi lấp biển cuốn theo tất cả ra xung quanh giống như đạn hạt nhân bị nổ vậy.

“Ầm ầm ầm!”
Trong sự kinh hoàng của mọi người, tất cả đồ thủy tinh trong các tòa nhà gần đó đều nổ tung.

Dưới sóng võ thuật đáng sợ này, các cao thủ Thần Cảnh bị ép cho phải lùi lại rất nhiều bước giống như bị ô tô đụng phải.

Có mấy cao thủ vừa bước vào Thần Cảnh sơ kỳ còn không chịu được, sâu trong cổ họng chợt thấy vị tanh, lập tức nôn ra máu và bay ngược lại.

Hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chỉ đánh một đòn, đã phát ra năng lượng hủy diệt đáng sợ như vậy.

Chỉ sóng năng lượng tàn dư sau va chạm đã tạo thành sát thương lớn như vậy, có thể tưởng tượng được một khi hai người này thật sự chiến đấu sẽ xảy ra chuyện đáng sợ tới mức nào.

Dương Thanh và Lý Trọng vừa bắt đầu đánh, cho dù Thượng Quan Hoàng đã là bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng bị đẩy lùi lại năm sáu bước.

Ánh mắt lão ta vô cùng khó tin.

Đồng thời, lão ta còn mừng như điên.

Trước đó lão ta vẫn lo lắng Dương Thanh chỉ là cao thủ mới vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, tạm thời không phải là đối thủ của Lý Trọng, có thể miễn cưỡng ngăn cản được Lý Trọng đã là ơn huệ cực lớn với Hoàng tộc rồi.

Nhưng bây giờ, sau khi Dương Thanh và Lý Trọng vừa đối đầu, không ngờ anh chẳng những không bị đẩy lùi mà thực lực

của hai người dường như ngang nhau, không ai có thể làm gì được người kia.

Đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan bây giờ, không cần có người giết được Lý Trọng, chỉ cần có thể cầm chân lão ta là đủ rồi.

Đừng quên, bản thân Thượng Quan Hoàng cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa còn sắp phá vỡ rào cản, bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Về phần Lý Giang Hùng nhà họ Lý, sau khi Dương Thanh xuất hiện, đã đánh một đòn làm lão ta bị thương nặng, sợ rằng bây giờ một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng có thể giết lão ta.

Chỉ cần Lý Trọng bị Dương Thanh ngăn cản, nhà họ Lý sẽ phải đối mặt với sự diệt vong!
"Rốt cuộc… cậu là ai?"
Lý Trọng chợt dùng sức ép Dương Thanh lùi lại, bản thân lão ta cũng lùi lại mấy bước.

Đây là lần đầu tiên lão ta tò mò về thân phận của Dương Thanh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh nhưng không ngờ dưới một đòn vừa rồi, Dương Thanh lại có thể đánh ngang tay với lão ta.

Cho dù lão ta còn chưa phát hết sức lực nhưng cũng không có cách nào bảo đảm Dương Thanh đã phát huy hết sức lực hay chưa.

Bất kể Dương Thanh có phát ra hết sức lực hay không, lão ta có thể khẳng định rằng mình rất khó giết được Dương Thanh.

Quan trọng là Dương Thanh còn trẻ như vậy.

Dựa vào kinh nghiệm, lão ta vẫn chưa từng nghe nói có người thanh niên nào đạt được sức chiến đấu Siêu Phàm Tứ Cảnh khi mới ba mươi tuổi.

Quan trọng là lão ta chỉ cảm nhận được khí thế võ đạo vừa bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh trên người Dương Thanh.

Sau khi cảnh giới võ thuật bước vào Siêu Phàm Cảnh, chênh lệch giữa hai cảnh giới bất kỳ đều giống như rãnh trời, huống gì giữa lão ta và Dương Thanh chênh lệch tới hai cảnh giới.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí.

Nếu anh đã ra tay với Lý Trọng, vậy hôm nay lão ta phải chết.

Bằng không, một khi để kẻ địch như thế sống sót rời đi, một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận.

"Ông còn chưa có tư cách biết tôi là ai!"
Dương Thanh vừa dứt lời thì chân đã di chuyển, trong giây lát lại xông về phía Lý Trọng.

Lý Trọng lập tức cảm giác được một khí thế cực kỳ cuồng bạo đang ép về phía mình.

Lúc này, đôi mắt của Dương Thanh đỏ như máu, quả thật giống như một con thú dữ không thể khống chế được.

Khi đối diện với đôi mắt của Dương Thanh, Lý Trọng tự nhiên thấy sợ hãi.

"Không biết tự lượng sức mình!"
Lý Trọng nghiến răng quát, sau đó chợt đạp xuống đất, đồng thời tập trung sức lực vào nắm đấm bên phải, trong giây lát vung lên đập xuống: "Giết!"
"Ầm ầm ầm!"
Một giây tiếp theo, cuộc chiến đấu của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chính thức bắt đầu.

Hoàng tộc họ Thượng Quan và cao thủ Thần Cảnh nhà họ Lý đã bị cuộc chiến đấu của hai người dọa cho hoảng sợ.

Lúc này, bọn họ đều vội vàng lùi lại, sợ mình đứng gần quá sẽ bị lực còn sót lại của cuộc chiến làm cho bị thương nặng.

"Cậu Thanh thật mạnh!"
.

Chương 1403: 1403: Sức Mạnh Của Dương Thanh

Sau khi Thượng Quan Hoàng ra lệnh một tiếng, những cao thủ Hoàng tộc nãy giờ vốn đang uất ức không chịu nổi đều lao về phía cao thủ nhà họ Lý, điên cuồng tấn công.

Sở dĩ vừa nãy nhà họ Lý còn chiếm ưu thế, giết không ít cao thủ Hoàng tộc là do Thượng Quan Hoàng bị Lý Trọng kìm chế.

Mà Lý Giang Hùng gần như sắp bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh quả thật chính là vô địch đối với những cao thủ Hoàng tộc kia.

Nhưng bây giờ, Lý Trọng bị Dương Thanh kìm chế, Lý Giang Hùng vừa nãy đã bị Dương Thanh đánh bay trong chớp mắt, gần như mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Hơn nữa bên phía Hoàng tộc, ngoài Thượng Quan Hoàng gần đạt Siêu Phàm Nhất Cảnh, những cao thủ khác đều là Thần Cảnh đỉnh phong.

Mà bên nhà họ Lý ngoài hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nắm giữ thực lực ngang với bán bộ Siêu Phàm Cảnh, cảnh giới của những người khác đều không cao.

Ở dưới sự dẫn dắt của Thượng Quan Hoàng, cao thủ Hoàng tộc điên cuồng chém giết giống như sói vào giữa đàn dê.

Lý Giang Hùng nhìn cao thủ nhà họ Lý liên tục bị giết chết, đôi mắt đã đỏ như máu, giận dữ hét lên: “Thượng Quan Hoàng, các người chán sống rồi! Các người chán sống rồi!”
“Giết giết giết!”
Người Hoàng tộc không bị ảnh hưởng bởi lời Lý Giang Hùng nói, trái lại càng đánh hăng hơn.

Mặc dù Thượng Quan Nhu là phụ nữ nhưng có cảnh giới võ thuật Thần Cảnh trung kỳ, sức chiến đấu ngang với cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, tay không đánh một chưởng vào ngực một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhà họ Lý.

“Bịch!”
Chỉ thấy ngực cao thủ nhà họ Lý kia lõm xuống, bay ngược ra ngoài giống như quả bóng cao su và nôn ra máu.

Không chỉ Thượng Quan Nhu rất mạnh, những cao thủ Hoàng tộc khác cũng hoàn toàn bùng nổ, phát ra sức chiến đấu mạnh nhất đánh nhau với cao thủ nhà họ Lý.

Hôm nay không phải nhà họ Lý chết thì Hoàng tộc sẽ bị tiêu diệt!
Cao thủ của hai gia tộc lớn điên cuồng chiến đấu, cuộc chiến đấu giữa Dương Thanh và Lý Trọng cũng vô cùng ác liệt.

Xung quanh bọn họ đã chẳng còn người nào, đá xanh dưới chân vỡ thành mảnh vụn, rất nhiều tòa nhà gần đó cũng sập xuống.

Có thể nói trong phạm vi mấy chục mét quanh bọn họ đều bị san thành đất bằng.

“Đồ khốn kiếp!”
“Cậu dám tổn thương tôi!”
“Tôi là cụ tổ nhà họ Lý đã sống qua trăm năm, có thiên tài võ thuật nào mà chưa từng giết chứ?”
“Hôm nay, tôi sẽ giết thêm một thiên tài võ thuật nữa!”
Mái tóc dài bạc trắng của Lý Trọng tung bay theo gió, gương mặt hung ác nhìn về phía Dương Thanh với sát khí đáng sợ.

Dương Thanh cũng không dễ chịu gì.

Dù sao anh mới bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, lúc này vẫn luôn chiến đấu trong trạng thái cuồng bạo.

Sự cuồng bạo trong cơ thể càng lúc càng tăng, làm anh sắp đánh mất lý trí.

Anh vừa phải ép mình duy trì sự tỉnh táo, còn phải tiếp tục chiến đấu với Lý Trọng nên áp lực cực lớn.

Cũng may anh liều mạng đánh một trận, vẫn có thể áp chế được Lý Trọng.

Trước đó, khi anh sắp phá vỡ rào cản tiến vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, sự cuồng bạo vốn đã lên đến cực hạn nhưng anh vẫn có thể kiểm soát được lý trí của mình.

Chẳng qua khi anh tiến vào Siêu Nhàm Nhị Cảnh lại phát hiện sự cuồng bạo này dường như còn mạnh hơn, chỉ cần anh muốn là có thể làm nó tiếp tục tăng lên.

Nhưng chỉ tăng thêm một chút nữa thôi, anh sẽ thật sự mất khống chế.

"Giết!"
Lý Trọng đột nhiên nổi giận hét lên một tiếng, đá vụn dưới chân lập tức bị nghiền nát thành bột.

Lão ta lao thẳng về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nôn ra máu nhưng vẫn cố gắng duy trì trạng thái cuồng bạo và lại tấn công.

"Ầm ầm ầm!"
Hai người lao vào nhau, hai bóng người dường như hóa thành bóng mờ, cao thủ bình thường không thể nào nắm bắt được bóng dáng của bọn họ.

Mỗi khi bóng dáng hai người xuất hiện đều sẽ phát ra một tiếng va chạm chói tai.

Dương Thanh càng chiến đấu càng thấy trong người cuồng bạo hơn, trên da tay anh dần dần có máu chảy ra.

Hai cánh tay nổi đầy gân xanh, máu dường như nhuộm đỏ Dương Thanh.

Lý Trọng chợt đánh một đòn ép Dương Thanh lùi lại, ánh mắt càng thêm khiếp sợ.

Lão ta đã phát huy thực lực đến mức cao nhất nhưng vẫn bị anh vững vàng chèn ép.

Lý Trọng hiểu rõ, cứ tiếp tục tình trạng này, sợ rằng lão ta cùng lắm chỉ có thể kiên trì thêm năm phút, sức lực tiêu hao quá nhiều sẽ dẫn tới hoàn toàn mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Nhưng lúc này cả người Dương Thanh giống như một người máu khiến lão ta thấy được hy vọng.

"Chắc chắn cậu đã dùng phương pháp bí mật nào đó làm thực lực của mình tăng vọt trong thời gian ngắn, bây giờ cậu đã

không chịu nổi nữa, đúng không?”
Lý Trọng lạnh lùng nói: “Dương Thanh, giữa cậu và nhà họ Lý tôi vốn không có thù hận gì, tất cả đều là do Hoàng tộc Thượng Quan ở giữa gây khó dễ, giết chết người nhà họ Lý tôi rồi đổ tội cho cậu mới gây ra hiểu nhầm giữa chúng ta”.

“Chắc hẳn cậu biết rõ cậu không có khả năng giết được tôi, tôi cũng không thể giết được cậu.

Với tình trạng của cậu bây giờ, sợ rằng cũng không kiên trì được bao lâu”.

“Nếu cậu bằng lòng đến nhà họ Lý, tôi có thể để cậu làm Thái Thượng trưởng lão ở nhà họ Lý, địa vị gần bằng tôi, cậu thấy thế nào?”
Dương Thanh cười lạnh: “Thật sự chỉ là hiểu nhầm thôi sao?”

Anh biết rõ nhà họ Lý suy nghĩ thế nào, còn không phải là muốn giết anh trước rồi khai chiến với Hoàng tộc họ Thượng Quan sao?
Bởi vì chỉ làm vậy, sau khi người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành xuất hiện, lão ta mới có khả năng ứng phó được.

“Thật sự là hiểu nhầm!”
Lý Trọng vội nói: “Dương Thanh, tôi biết cậu và Hoàng tộc Thượng Quan không quá thân thiết, cậu việc gì phải vì một Hoàng tộc mà làm như vậy chứ?”
“Tôi còn biết cậu có rất nhiều kẻ địch, ngoài cao thủ Siêu Phàm Cảnh Miêu Thành còn có cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ - một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa”.

“Nếu cậu gia nhập nhà họ Lý, tôi có thể giúp cậu đối phó với bọn họ, chắc cậu sẽ vì người bên cạnh cậu mà không từ chối, đúng không?”
Dương Thanh nhíu mày khi nghe Lý Trọng nói vậy.

Không ngờ, nhà họ Lý hiểu rõ về anh như vậy, thậm chí biết cả thù hận giữa và Miêu Thành và Hoàng tộc họ Vũ.

“Hôm nay, tôi phải giết ông!”
Dương Thanh chợt nói.

“Dương Thanh, cậu đừng thấy tôi nể mặt mà ngông cuồng, tôi bằng lòng cho cậu gia nhập nhà họ Lý là vinh hạnh của cậu…”

Lý Trọng tức giận.

Nhưng lão ta còn chưa nói xong đã bị Dương Thanh dùng hành động ngắt lời.

Dương Thanh hoàn toàn không nghe lời Lý Trọng nói, chỉ bước một bước đã xuất hiện ở trước mặt lão ta, giơ tay đánh ra một chiêu.

“Cậu muốn chết!”
Lý Trọng nổi giận, cảm nhận được một đòn này của Dương Thanh ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo nên không dám cố chống đỡ, chỉ có thể lựa chọn tránh né.

Trong nháy mắt đó, đòn tấn công của Dương Thanh chợt đánh xuống.

“Bịch!”
Một quyền đánh trúng ngực Lý Trọng.

Lý Trọng phun ra một búng máu và bay ra ngoài.

Mà lúc này, Dương Thanh lắc người lại chợt xuất hiện ở trước mặt Lý Trọng, trong giây lát đánh về phía cơ thể còn đang lùi lại của lão ta.

“Bịch!”
Một tiếng động lớn vang lên, Lý Trọng đập mạnh xuống đất.

Trên mặt đất xuất hiện một vết lõm hình người.

“Phụt!”
Lý Trọng chợt phun ra một búng máu, hơi thở yếu hơn rất nhiều.

Mà lúc này, đôi mắt Dương Thanh đỏ như máu, anh dường như hoàn toàn mất lý trí, nhấc chân đạp về phía đầu Lý Trọng.

Lý Trọng hoảng sợ.

Nếu đòn này đánh xuống, lão ta chết chắc!

Chương 1404: 1404: Cuộc Chiến Kết Thúc

Lúc này, trong đôi mắt Dương Thanh đều sát khí mãnh liệt.

Lý Trọng không thể tránh được, chỉ có thể dồn hết sức chống đỡ.

Chỉ thấy hai cánh tay Lý Trọng đột nhiên giao nhau.

Đúng lúc này, Dương Thanh giẫm một chân về phía ngực lão ta.

"Bịch!"
Một tiếng động lớn vang lên, Dương Thanh đạp lên hai cánh tay đang giao nhau của Lý Trọng.

Anh vừa giẫm xuống, Lý Trọng cảm giác hai cánh tay của mình như muốn gãy.

Một sức mạnh đáng sợ đè hai cánh tay lão ta dính sát xuống ngực.

"Cầu xin cậu Thanh tha mạng!"
Cuối cùng Lý Trọng đã biết sợ, lớn tiếng cầu xin.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đều kinh ngạc đến ngây người khi nghe được tiếng cầu xin của Lý Trọng từ phía xa.

Không ai ngờ được người mạnh như Lý Trọng cũng thua Dương Thanh mới chỉ hai mươi tám tuổi!
Bọn họ chưa từng nghe qua thiên tài võ thuật nào trẻ tuổi như vậy.

Cả người Thượng Quan Hoàng đẫm đìa máu.

Trong lúc, Dương Thanh và Lý Trọng chiến đấu, lão ta cũng bị hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý quấn lấy.

Lão ta chấn động nhìn về phía Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng chợt nghĩ, nếu không phải lần trước Thượng Quan Nhu tới Yến Đô chủ động qua lại thân thiết với

Dương Thanh, có lẽ lão ta cũng đối phó với Dương Thanh như Hoàng tộc họ Diệp?
"Giết!"
Dương Thanh nghe được lời cầu xin của Lý Trọng nhưng sát khí không hề giảm bớt, trái lại càng tăng lên, liên tục giẫm xuống.

"Bịch bịch bịch!!!"
Sau khi liên tiếp tấn công mấy lần, hai cánh tay giao nhau trước ngực Lý Trọng đã be bét máu thịt.

Nếu không phải lão ta đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm, cơ thể được võ đạo tôi luyện thì cánh tay này đã gãy từ lâu rồi.

"Cầu xin cậu Thanh tha mạng, sau này tôi bằng lòng thần phục cậu, xin cậu tha mạng!"
Cảm nhận được khí tức trên người Dương Thanh càng thêm cuồng bạo, đáng sợ, Lý Trọng cũng sắp khóc rồi.

Nhiều năm qua, lão ta vẫn luôn điên cuồng tu luyện trong gian phòng bí mật dưới lòng đất do nhà họ Lý đặc biệt xây dựng, chưa từng ra ngoài.

Lão ta không ngờ mình mới ra đã gặp phải quái thai như Dương Thanh.

Bây giờ, Lý Trọng thật sự sợ rồi.

Lão ta sợ mình tốn bao nhiêu công sức mới đạt được thực lực như vậy, lại dễ dàng bị người ta giết chết.

Nếu cho Lý Trọng thêm một cơ hội, cho dù lão ta đứng nhìn nhà họ Lý bị phá hủy cũng tuyệt đối không ra tay.

Bây giờ thậm chí còn chưa ép được người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành ra mà lão ta đã sắp bị Dương Thanh giết chết rồi.

Có thể tưởng tượng được trong lòng lão ta lúc này uất ức thế nào.

"Bịch!"
Lý Giang Hùng vội vàng lao tới quỳ ở dưới chân Dương Thanh, sợ hãi cầu khẩn: "Cậu Thanh, nhà họ Lý biết sai rồi, mong cậu tha cho chúng tôi một con đường sống.

Sau này nhà họ Lý chỉ nghe lệnh cậu, mong cậu tha cho cụ tổ nhà họ Lý chúng tôi”.

Lý Giang Hùng biết rất rõ, chỉ khi nào Dương Thanh tha thứ thì nhà họ Lý mới có cơ hội sống sót.

Sở dĩ bọn họ dám ra tay với Hoàng tộc Thượng Quan là vì có vũ khí bí mật Lý Trọng này.

Nếu lão ta bị giết chết, cho dù Dương Thanh khinh thường ra tay với bọn họ, Hoàng tộc cũng sẽ tiêu diệt bọn họ.

Cho nên mới nói, chỉ khi nào được Dương Thanh tha thứ thì nhà họ Lý mới có hi vọng tồn tại.

Các cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan đều cảm thấy khó tin, đặc biệt là khi nhìn thấy được Lý Giang Hùng quỳ dưới chân Dương Thanh xin tha, thậm chí ngay cả cụ tổ nhà họ Lý cũng đang cầu khẩn.

Nhà họ Lý là gia tộc cuồng vọng thậm chí không để mắt tới Thượng Quan Hoàng, dám ra tay với Hoàng tộc, bây giờ cụ tổ và chủ gia tộc của bọn họ lại đang cầu xin một người thanh niên.

Nhưng nghĩ đến thực lực mà Dương Thanh biểu hiện ra, bọn họ cảm thấy mình có thể tiếp nhận được sự thật này.

Thượng Quan Nhu nhìn Dương Thanh, trong mắt không ngừng lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Phóng tầm mắt ra cả thế giới này, sợ rằng không có người đàn ông thứ hai nào như vậy.

Sau khi cô ta gặp được người cùng lứa xuất sắc như vậy, làm sao có thể thích người đàn ông khác được?

“Cậu Thanh, cậu tha cho nhà họ Lý đi!”
Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu đột nhiên nhìn về phía người đàn ông cuồng bạo kia và nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thấy khó tin.

Ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng chấn động, nhìn Thượng Quan Nhu nói: “Nhu Nhu, cháu…”
Trên gương mặt dính đầy máu của Thượng Quan Nhu hiện ra

nụ cười quyến rũ: “Tuy cháu cũng muốn tiêu diệt nhà họ Lý nhưng nếu bên cạnh cậu Thanh có thể có thêm cao thủ như Lý Trọng cũng là một chuyện tốt”.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới hiểu được suy nghĩ của cô cháu gái mà mình yêu thương nhất.

Thượng Quan Hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lát mới nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, nếu có thể thì cậu hãy cho Lý Trọng một cơ hội đi!”
Lý Giang Hùng cảm giác khó tin.

Lý Trọng đầy vết thương trên người cũng không thể tin nổi.

Hôm nay bọn họ tới tiêu diệt Hoàng tộc, không ngờ Hoàng tộc xin tha cho bọn họ.

Màu đỏ trong mắt Dương Thanh dần biến mất, sự cuồng bạo trên người cũng biến mất trong thời gian ngắn.

Mấy giây ngắn ngủi qua đi, Dương Thanh vốn như một con thú hoang đã bình tĩnh trở lại.

Lúc này, trông anh chỉ như một người thanh niên bình thường, làm gì còn vẻ hung ác tàn bạo vừa rồi?
Điều này làm mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ biết Dương Thanh dùng biện pháp đặc biệt cố tăng sức chiến đấu lên tới trạng thái ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, vốn tưởng cách này có giới hạn về thời gian.

Thời gian vừa hết, cơ thể Dương Thanh sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Sau khi loại bỏ trạng thái cuồng bạo, Dương Thanh đã khôi phục lại cảnh giới võ thuật ban đầu.

“Lý Trọng, tôi có thể cho ông một con đường sống nhưng từ nay về sau ông phải xem tôi là chủ.

Nếu ông dám phản bội, tôi tuyệt đối sẽ không tha!”
Dương Thanh bình tĩnh nhìn về phía Lý Trọng nói.

Chỉ mấy câu nói có vẻ bình thản như vậy lại khiến toàn thân Lý Trọng giá lạnh.

Lão ta không hề nghi ngờ, nếu mình dám phản bội, Dương Thanh sẽ giết chết không hề do dự.

Hơn nữa lão ta tin tưởng Dương Thanh có thực lực này.

Lý Trọng có thể còn sống đã thấy vô cùng thỏa mãn, sao dám không nhận lời Dương Thanh?
"Cậu Thanh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội.

Từ nay về sau, cậu chính là chủ nhân của tôi! Tôi bằng lòng làm bất cứ chuyện gì cho cậu!"
Lý Trọng vội vàng tỏ thái độ.

Lão ta đã sợ muốn vỡ mật, thật sự không dám phản bội.

"Lý Trọng, ông hãy nhớ kỹ lời ông nói đấy.

Nếu để tôi biết ông dám phản bội cậu Thanh, tôi sẽ đích thân tiêu diệt nhà họ Lý!"
Thượng Quan Hoàng cũng nhìn về phía Lý Trọng uy hiếp.

"Hoàng Chủ cứ yên tâm, nếu Lý Trọng tôi đã thần phục cậu Thanh thì chắc chắn sẽ không thay lòng".

Lý Trọng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói với vẻ cảm kích: "Cảm ơn Hoàng Chủ và cô Nhu đã xin tha cho tôi!"
Thượng Quan Hoàng không nói gì.

Thượng Quan Nhu vừa cười vừa nói: "Tiền bối nói quá lời rồi.

Nếu ông đã thần phục cậu Thanh, vậy sau này Hoàng tộc và nhà họ Lý là người một nhà".

.

Chương 1407: 1407: Dương Thanh Kinh Ngạc

Ở một bãi đất trống rộng rãi trước hòn giả sơn đầu phía Bắc của Hoàng phủ Thượng Quan.

Lúc này, ở đó đông nghịt người, ai nấy đều tràn ngập hơi thở của võ đạo.

Dẫn đầu là một đội hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh, trong đó còn có mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thượng Quan Nhu mặc trang phục màu đen bó sát người, trong tay cầm hai thanh loan đao đang đứng ở trong đám người dẫn đầu, gương mặt xinh đẹp vô cùng lạnh lùng.

Lý Giang Hùng đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, nói với vẻ nghiêm trọng: "Tôi vừa nhận được tin tức, Đậu Hầu chủ nhà họ Đậu đích thân đang dẫn theo cao thủ hàng đầu của gia tộc đi về phía Hoàng phủ".

"Còn nhà họ Thái đã thông qua cuộc họp của gia tộc quyết định sẽ ra tay với Hoàng tộc cách đây không lâu".

Nghe Lý Giang Hùng nói vậy, Thượng Quan Nhu lập tức nhíu mày: "Nhà họ Thái cũng dám mơ ước tới Hoàng tộc à?"
Lý Giang Hùng gật đầu, nghiêm giọng nói: "Thái Cường - chủ nhánh thứ hai của nhà họ Thái có vợ là con gái nhà họ Phạm - gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Diệp.

Tôi nghe nói nhà họ Phạm hứa sẽ phái năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới giúp đỡ nhà họ Thái".

"Năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đúng là hào phóng thật!"
Trong mắt Thượng Quan Nhu lóe lên sát khí, lạnh lùng nói: "Tôi có biết về nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp.

Chỉ nhà họ Phạm không thể lập tức cử đi năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong được".

“Nhà họ Phạm và Hoàng tộc họ Diệp qua lại rất gần, tôi sợ là trong những cao thủ do nhà họ Phạm phái tới có người của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Bây giờ chuyện Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đấu với nhau đã được truyền khắp Chiêu Châu, chắc không chỉ Hoàng tộc họ Diệp, còn có những gia tộc khác cũng âm mưu tới đây chia một chén súp”.

“Nếu đã vậy, bất kể là ai dám đến Hoàng phủ Thượng Quan, chúng ta tất nhiên phải khiến chúng có đến mà không thể về!”

Lúc này, toàn thân Thượng Quan Nhu phát ra sát khí.

Cho dù cô ta chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ lại có thể phát huy sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Lý Giang Hùng cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo trên người Thượng Quan Nhu thì thầm kinh ngạc.

Chắc hẳn tương lai của cô gái này sẽ rộng mở lắm đây, có lẽ sẽ đạt được thành tựu vượt qua cả Thượng Quan Hoàng.

“Cô Nhu yên tâm, lần này bất kể là ai dám đến Hoàng phủ Thượng Quan, nhà họ Lý chắc chắn sẽ trợ giúp Hoàng tộc tiêu diệt tất cả kẻ địch tới đây!”
Lý Giang Hùng vội vàng tỏ thái độ.

Thượng Quan Nhu gật đầu, sau đó đảo mắt nhìn qua mọi người ở đó, cao giọng nói: “Hôm nay sẽ là một trận chiến ác liệt nhất mà Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta sắp phải đối mặt trong suốt một trăm năm qua, chuyện kế tiếp phải nhờ tới các vị rồi!”
“Hoàng tộc tất thắng!”
“Hoàng tộc tất thắng!”
…!
Hơn một trăm cao thủ Vương Cảnh và Thần Cảnh cùng hô lên, âm thanh vang vọng cả trời đất.

Dương Thanh đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách của Hoàng phủ Thượng Quan, nhìn đám người với khí thế hào hùng phía dưới nói: “Thật không ngờ nội tình Hoàng tộc thâm hậu như thế”.

Lúc này, trong hơn một trăm cao thủ phía dưới, chỉ riêng cao thủ Thần Cảnh đã lên tới năm, mươi sáu chục người.

Bốn mươi, năm mươi cao thủ Vương Cảnh khác đều là cao thủ bán bộ Thần Cảnh và Vương Cảnh đỉnh phong.

Những người có thực lực dưới Vương Cảnh đỉnh phong không có tư cách tham dự vào cuộc chiến này.

Nhưng không ngờ trong năm mươi, sáu mươi cao thủ Thần Cảnh này lại có tới hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Đây là chưa tính tới mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã được thu xếp tới các ngõ ngách trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Trước đây, Dương Thanh tưởng trong bốn Hoàng tộc lớn Chiêu Châu chỉ có Hoàng Chủ là Thần Cảnh đỉnh phong, nhiều nhất là có thể phát ra thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Cho tới hôm nay anh mới biết mình còn chưa biết sâu về Hoàng tộc.

Hoàng tộc Thượng Quan nắm giữ thực lực mạnh như vậy, thậm chí một gia tộc hàng đầu trong Hoàng thành Thượng Quan cũng rất mạnh, vậy có lẽ các Hoàng tộc và gia tộc quyền thế hàng đầu trong Hoàng Thành khác cũng không đơn giản.

Thượng Quan Hoàng cũng bước tới trước cửa sổ sát đất nhìn đám người đông nghịt phía dưới, cười tự tin nói: “Lần này có nhà họ Lý trợ giúp, cho dù Hoàng tộc họ Diệp tự mình đến đây, chúng tôi cũng có thể khiến chúng vĩnh viễn ở lại Hoàng tộc Thượng Quan”.

Lý Trọng đã trăm tuổi xúc động nhìn đám người phía dưới.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hôm nay nhà họ Lý sẽ thay thế được vị trí của Hoàng tộc Thượng Quan.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại kề vai chiến đấu cùng Hoàng tộc Thượng Quan.

Đương nhiên, lão ta cũng hiểu tất cả những điều này là do người thanh niên này.

Dương Thanh dường như cảm nhận được tâm tư của Lý Trọng, đột nhiên quay đầu nhìn lão ta.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Lý Trọng không khỏi run lên, vội vàng hỏi: “Cậu Thanh, cậu có gì dặn dò ạ?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Các cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý đều có thể phát huy thực lực cao hơn võ đạo của mình một cảnh giới, các ông dùng thủ đoạn gì vậy?”
Nghe Dương Thanh nói vậy, Thượng Quan Hoàng cũng nhìn về phía Lý Trọng.

Thượng Quan Hoàng cũng rất nghi ngờ về vấn đề này.

Trước đây, khi nhà họ Lý giao đấu với Hoàng tộc Thượng Quan, cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của bọn họ có thể phát huy thực lực tương với Thần Cảnh trung kỳ, Thần Cảnh trung kỳ có thể phát huy thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí ngay cả Thần Cảnh hậu kỳ cũng có thể phát huy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Ba người ở đây đều hiểu thực lực càng mạnh thì khả năng sở hữu thực lực vượt cảnh giới lại càng nhỏ, đặc biệt là đến Thần Cảnh càng khó chiến đấu vượt cảnh giới được..

Nhưng cao thủ nhà họ Lý đều có thể phát huy sức chiến đấu vượt cảnh giới.

Lý Trọng im lặng một lát, cuối cùng quyết định nói: “Chuyện này vốn thuộc về cơ mật nhà họ Lý.

Nhưng nếu cậu Thanh muốn biết thì tất nhiên tôi sẽ không giấu giếm”.

“Ba mươi năm trước, lúc tôi còn là chủ gia tộc họ Lý đã từng đi qua mộ của một cao thủ Siêu Phàm Cảnh và tìm được một quyển sách.

Trong đó có ghi lại một phép hô hấp.

Dựa vào ứng dụng thành thạo phép hô hấp này, về cơ bản, cao thủ Thần Cảnh đều có thể phát huy được thực lực vượt qua cảnh giới võ thuật của mình một cảnh giới”.

“Nhưng phép hô hấp này chỉ có tác dụng với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh.

Trước đây, sau khi tôi phá vỡ rào cản tiến vào Siêu Phàm Cảnh đã phát hiện ra nó không thể nâng cao thực lực cho mình được nữa”.

Lý Trọng vừa nói ra lời này, Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng đều kinh ngạc.

“Không ngờ trên thế gian này còn có cách lợi dụng quy luật hít thở để nâng cao thực lực như vậy”.

Thượng Quan Hoàng vô cùng kinh ngạc nói.

Lý Trọng lại lắc đầu: “Nói đúng hơn là sau khi cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh dùng phép hô hấp sẽ dần hình thành quy luật hít thở mới, sau đó sức chiến đấu của bọn họ tăng lên một cảnh giới mà không phải chỉ nâng cao thực lực trong thời gian ngắn”.

.

Chương 1408: 1408: Nắm Chắc Trong Tay

Dương Thanh nhận lấy bản chép tay, chỉ có mấy tờ giấy nhưng nội dung trên đó lại làm anh cực kỳ ngạc nhiên.

Có thể nói, đây là một cuốn sách dạy cách điều phối nhịp thở, nội dung vô cùng ngắn gọn, có ghi chú tần suất và số lần hô hấp.

Dương Thanh cảm thấy ngạc nhiên là vì sau khi hô hấp theo cách trong sách mấy giây, anh có thể rõ ràng cảm giác được tim đập vững vàng hơn.

Thậm chí máu chảy trong cơ thể dường như cũng tăng tốc độ lên.

Mà có lẽ nói "dường như" cũng không phải, mà đó là sự thật.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế mạnh mẽ lan tỏa ra khắp cơ thể Dương Thanh.

Tuy không thể giúp cảnh giới tăng thêm một bậc, nhưng Dương Thanh có thể khẳng định khí thế sau khi áp dụng phép hô hấp đã mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời, vì liên tục áp dụng cách thở này mà anh cũng cảm nhận được cơn đau đớn như giằng xé cả cơ thể, tựa như mỗi một tế bào đều bị cắt ra, sau đó phân chia thành tế bào mới dồi dào sức sống hơn.

"Thực lực càng mạnh thì khi sử dụng phép hô hấp này sẽ càng thấy đau, dừng lại thì không đau nữa".

Có lẽ Lý Trọng nhận ra Dương Thanh đang thấy đau nên giải thích: "Nhưng làm quen dần rồi thì cảm giác đau cũng biến mất thôi".

Thượng Quan Hoàng không được đọc cuốn sách chép tay nhưng cũng cảm thấy chấn động.

Lão ta nhận thấy được sự thay đổi của Dương Thanh, anh đã mạnh hơn trước.

Dương Thanh không dừng lại mà tiếp tục hít thở theo cách trên sách.

Lúc này đây, mỗi một vị trí trong cơ thể anh đều đang chịu cảm giác giày vò đến tận cùng, nhưng từ khi vượt qua tác dụng phụ do liều thuốc hoàn mỹ mang đến, chút nhức nhối này vẫn còn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Từng giây từng phút trôi qua, hết phút thứ năm, Dương Thanh mới khôi phục nhịp thở cũ.

Ngay thời điểm dừng áp dụng phép hô hấp kia lại, cơn đau trong cơ thể cũng nháy mắt tan biến.

Lòng Dương Thanh cực kỳ chấn động, mãi mà vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Đây là lần đầu tiên anh gặp và nghe được cách hít thở nào huyền diệu như vậy.

Thật ra, lời giải thích của Lý Trọng chưa được đầy đủ.

Phép hô hấp này cũng có tác dụng rất lớn đối với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy không thể giúp thực lực tăng tiến một bậc, việc trải nghiệm và vượt qua cảm giác giằng xé đó trên thực tế cũng là một loại huấn luyện cho cơ thể.

Lý Trọng nói sau khi quen với cách thở mới thì sẽ không thấy đau nữa, là vì khi đó người sử dụng đã không còn mới lạ với huấn luyện, do đó cơn đau cũng biến mất.

Hay nói chính xác hơn, đây là phương pháp rèn luyện thân thể cơ bản nhất.

Trong quá trình cảnh giới tăng lên, độ mạnh thân xác của người luyện võ sẽ được tăng cường, dùng thêm phép hô hấp này sẽ giúp cơ thể đột phá đến cảnh giới cao hơn trước, vì vậy mới làm cho người ta có cảm giác thực lực đã tăng trưởng.

Có điều Dương Thanh cho rằng Lý Trọng không nói thật, hẳn là cuốn sách chép tay này chỉ là một phần, còn phần quan trọng nhất thì lão ta không nói cho anh biết.

Lý Trọng là chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Lý nhưng lại không phải thiên tài võ thuật gì.

Vào ba mươi năm trước, lão ta chỉ là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng cảnh giới của ông lão bảy mươi tuổi này lại không ngừng đột phá trong vẻn vẹn ba mươi năm, đến sau khi được một trăm tuổi thì bước vào Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Có lẽ nhìn khắp Chiêu Châu cũng không mấy người có tốc độ tăng tiến thực lực kinh khủng như vậy.

Hơn nữa, trong ba mươi năm đó, Lý Trọng luôn ở trong một căn phòng bí mật của nhà họ Lý để tu luyện.

Rõ ràng là trong mộ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh lúc ấy có thứ tốt gì đó nên lão ta mới một mực bế quan tu luyện trong ấy.

Bản sao chép tay hướng dẫn cách hít thở này có lẽ chỉ là một phần lấy được từ trong mộ và đang được các cao thủ của nhà họ Lý sử dụng, Lý Trọng biết không lừa được Dương Thanh nên mới lấy ra.

"Cậu Thanh, cậu không sao chứ?"
Lão ta tỏ ra lo lắng.

Dương Thanh suy ngẫm nhìn Lý Trọng mấy giây, nói một cách ẩn ý: "Lợi dụng phép hô hấp này để cảnh giới đi từ Thần Cảnh đỉnh phong lên đến Siêu Phàm Tứ Cảnh chỉ trong ba mươi năm, tiền bối cũng là thiên tài võ thuật đấy".

Người lão ta run lên, nét mặt hơi gượng gạo: "Cậu Thanh khen quá lời rồi!"
Không biết do gặp ảo giác hay là Dương Thanh đã đoán ra được gì, Lý Trọng bỗng có chút hoảng loạn.

Thượng Quan Hoàng thì không nhận ra có gì khác thường, vẫn chưa hết ngạc nhiên vì phép hô hấp này, nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đầy mong đợi.

Không làm Thượng Quan Hoàng thất vọng, anh ném bản chép tay cho lão ta rồi nói: "Hoàng Chủ làm thử xem, có lẽ cũng giúp ích cho ông đấy.

Sau khi giải quyết xong xuôi chuyện hôm nay, ông có thể chọn ra những người đáng tin cậy trong Hoàng tộc của mình để tu

luyện phép hô hấp này”.

“Cảm ơn cậu Thanh!”, Thượng Quan Hoàng vội vàng cảm ơn.

Thấy Dương Thanh tự ý đưa bản chép tay cho lão ta như thế, tuy trong lòng hơi nhức nhối nhưng Lý Trọng không dám phản bác quyết định của anh, chỉ biết cười nói: “Sau này nếu có chỗ nào không hiểu, Hoàng Chủ cứ việc tìm tôi”.

“Vậy thì cảm ơn tiền bối nhé!”
Thế rồi Thượng Quan Hoàng áp dụng phép hô hấp, khí thế võ đạo lập tức tăng vọt.

Ban đầu đang ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh, sau khi lão ta sử dụng phép hô hấp thì khí thế đã gần như sánh bằng cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh.

“Tuyệt! Tuyệt! Thật sự là quá tuyệt vời!”
Trên mặt Thượng Quan Hoàng đầy vẻ kích động: “Tôi chưa từng nghe nói trên đời còn có phép hô hấp nào thần kỳ như thế.

Nếu người trong Hoàng tộc có thể dùng nó thì thực lực tổng thể sẽ nhanh chóng tăng tiến đáng kể”.

Giữa lúc đó, mấy chục hơi thở võ đạo khủng bố thình lình đáp xuống Hoàng phủ Thượng Quan.

Vừa rồi Thượng Quan Hoàng còn cực kỳ kích động, lúc này nụ cười tắt lịm, nét mặt hết sức âm trầm: “Cuối cùng cũng tới rồi sao?”
Vô số chiếc ô tô quý giá lần lượt tiến vào Hoàng phủ.

“Nơi này cấm người không phận sự, bất kì ai cũng không được phép tự ý xông vào!”
Lính canh gác ở ngoài cửa trang nghiêm nói.

Tuy nhiên, người nọ vừa dứt lời thì một cao thủ Thần Cảnh lao vọt tới, đánh bay hắn chỉ bằng một đòn, lạnh giọng nói: “Hôm nay, nhà họ Đậu tôi cứ xông vào Hoàng phủ đấy!”
Mấy chục chiếc xe ngang ngược xông vào trong.

Đậu Hầu, chủ gia tộc họ Đậu, đang ngồi trên một chiếc xe hơi, kích động nói: “Không ngờ cũng có lúc nhà họ Đậu ta có thể thay thế Hoàng tộc.

Sau hôm nay, Hoàng thành Thượng Quan sẽ được đổi lại thành Hoàng thành Đậu, nhà họ Đậu được vào Hoàng cung ở, tất cả mọi thứ ở đó sẽ đều thuộc về nhà họ Đậu!”
Không lâu sau, đoàn xe trót lọt đi tới cửa Hoàng cung của Thượng Quan Hoàng.

Đậu Hầu xuống xe, mấy chục cao thủ Thần Cảnh sát sao theo sau.

“Đậu Hầu, ông thật là to gan, dám tự ý xông vào Hoàng phủ Thượng Quan!”
Thượng Quan Tử Khiêm - bố của Thượng Quan Nhu, vẫn còn đang mặc bộ trang phục trong trận chiến ác liệt với nhà họ Lý.

Toàn thân ông ta toàn là máu, trông nhếch nhác vô cùng.

Sau lưng Thượng Quan Tử Khiêm chỉ có hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thoạt nhìn đã bị thương nặng, còn những người khác đều chỉ có thực lực dưới Thần Cảnh hậu kỳ.

Đội hình thế này chẳng thế nào đối đầu với nhà họ Đậu được.

Chương 1409: 1409: Thời Cơ Thu Lưới

Đậu Hầu cười khẩy: “Thượng Quan Tử Khiêm, nghe nói đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trong Hoàng tộc của cậu đều chết sạch rồi đúng không? Mà chắc nếu còn sống thì cũng đều bị thương nặng, vô dụng hết rồi nhỉ?”
Nét mặt lão ta cực kỳ ngông nghênh, hoàn toàn không xem Thượng Quan Tử Khiêm ra gì.

Tuy Đậu Hầu là chủ gia tộc họ Đậu, nhưng mỗi lúc gặp Thượng Quan Tử Khiêm lão ta đều khom người chào đón, thái độ hết sức khúm núm.

Dù thế nào thì Thượng Quan Tử Khiêm cũng là một trong các Hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan, nhưng bây giờ Đậu Hầu chỉ xem ông ta như cá nằm trên thớt.

Thượng Quan Tử Khiêm tức khắc nổi đóa: “Đậu Hầu, ông thật láo xược, dám sỉ nhục các cao thủ của Hoàng tộc tôi!”
Nét mặt của những người bị thương đang đứng sau lưng ông ta vô cùng đau đớn, ánh mắt khi nhìn Đậu Hầu tràn trề sát ý.

Chẳng qua đám cao thủ của nhà họ Đậu chẳng để họ vào mắt.

Đối với họ, ngày hôm nay, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ bị nhà họ Đậu cướp mất địa vị.

Và từ nay về sau, nhà họ Đậu chính là Hoàng tộc.

Đậu Hầu khinh khỉnh liếc mắt nhìn Thượng Quan Tử Khiêm, hung hăng đe dọa: “Thượng Quan Tử Khiêm, đừng nói nhảm nữa, cậu cũng hiểu vì sao chúng tôi tới đây mà”.

“Ngoan ngoãn đầu hàng nhà họ Đậu đi, thế thì sau này nhà họ Thượng Quan còn được đặt chân trong Hoàng thành, nếu không thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mấy người!”
Lão ta dọa dẫm.

Từ khi lên đường đến Hoàng phủ Thượng Quan, Đậu Hầu đã không còn đường lui.

Hoặc là thành công thay thế Hoàng tộc, hoặc là bị Hoàng tộc giết chết.

Giờ đây, đã tới Hoàng phủ Thượng Quan, đương nhiên lão ta sẽ không cho phép mình chùn bước.

Dáng vẻ ngang ngược của Đậu Hầu khiến cho các cao thủ nhà họ Đậu còn hơi e dè lấy lại bình tĩnh, bắt đầu trông mong vào tương lai.

Ai nấy đều cảm thấy máu trong người như đang sôi trào.

"Nằm mơ!"
Thượng Quan Tử Khiêm nghiến răng nghiến lợi quát.

Dù biết rõ Hoàng tộc đã bố trí xong mọi thứ, có thể tàn sát bọn nhà họ Đậu này bất cứ lúc nào, nhưng việc bị Đậu Hầu lên mặt như thế vẫn khiến ông ta cực kỳ tức giận.

"Thượng Quan Tử Khiêm, cậu chưa đủ tư cách để nói chuyện với tôi đâu, bảo Thượng Quan Hoàng, bố của cậu ra đây đi!" Đậu Hầu ngạo mạn nói.

Câu nói này được hơi thở võ đạo kinh người mang đi, vang vọng khắp Hoàng phủ Thượng Quan.

Cảnh giới võ thuật của Đậu Hầu vậy mà đã đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, điều này làm cho đám cao thủ trong Hoàng tộc Thượng Quan đều bàng hoàng.

Trong ngày thường, người đứng đầu của những gia tộc quyền quý trong Hoàng thành Thượng Quan đều giả vờ như chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí là Thần Cảnh hậu kỳ.

Hiện giờ, Hoàng tộc Thượng Quan đang trong cảnh nguy nan thì những kẻ này lại đồng loạt thể hiện ra thực lực thật sự của mình.

Sắc mặt của Thượng Quan Tử Khiêm cực kỳ khó coi.

Bản thân ông ta chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, khí thế võ đạo cảm nhận được khi đối mặt với Đậu Hầu gần như sắp đè bẹp người ông ta xuống đất.

“Ông chưa đủ tư cách để gặp phụ hoàng của tôi đâu!”
Thượng Quan Tử Khiêm cắn răng nói.

“Hừ!”
Đậu Hầu sẵng giọng quát: “Nếu ông ta không chịu ra thì tôi sẽ giết cậu trước.

Để xem cái chết của cậu có bắt ông ta đi ra được không”.

Dứt lời, lão ta vung tay lên, ra lệnh: “Giết!”
Mệnh lệnh của Đậu Hầu vừa vang lên thì mấy cao thủ Thần Cảnh đồng loạt xông về phía Thượng Quan Tử Khiêm.

“Xông lên!”
Ông ta hét lớn, dẫn đầu lao tới chỗ các cao thủ của nhà họ Đậu.

Người đi đầu là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, ông ta tấn công Thượng Quan Tử Khiêm không do dự.

Kẻ thù gặp nhau, ai gan hơn thì thắng!
Thượng Quan Tử Khiêm không hề nao núng, bùng nổ khí thế của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Trong nháy mắt, ông ta lao thẳng tới trước người tên cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia, đá chân.

“Bốp!”
Hai người gần như ra chiêu cùng một lúc.

Lấy nơi va chạm của hai chân làm trung tâm, một tràng khí thế võ đạo khủng bố lan ra xung quanh.

Vẻ mặt Thượng Quan Tử Khiêm nặng nề.

Ông ta là Hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, tuy thiên phú không cao như Thượng Quan Nhu nhưng cũng là mạnh nhất trong số các Hoàng tử đồng lứa.

Thế mà lúc này, sau khi chạm trán với cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Đậu, ông ta lại có cảm giác như bị áp đảo.

Rõ ràng là đối phương mạnh hơn.

“Hoàng tử Thượng Quan Tử Khiêm, lẽ nào thực lực của ông chỉ có vậy?”

Người của nhà họ Đậu nhếch mép, hiện ra một đường cong đầy trào phúng.

Dứt lời, khí thế trên người ông ta đột nhiên tăng cao, chân kia của ông ta như lò xo mạnh mẽ tấn công về phía Thượng Quan Tử Khiêm.

Sắc mặt Thượng Quan Tử Khiêm nháy mắt thay đổi, vội vã ra chiêu.

"Bành bành bành!"
Cuộc chiến của hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ làm cho cả Hoàng phủ như bị nhấn chìm trong khí thế võ đạo đáng sợ.

Thượng Quan Tử Khiêm không dám lơi lỏng, mỗi một chiêu đều dùng hết sức lực để công kích.

Việc giao chiến với người có thực lực chỉ nhỉnh hơn mình một chút sẽ giúp ích cho ông ta rất nhiều.

Các cao thủ trong Hoàng tộc cũng đang bùng nổ thực lực mạnh nhất của mình để giao đấu với người bên nhà họ Đậu.

Dường như Đậu Hầu không hề sốt ruột, chỉ đứng ở cách đó không xa thích thú nhìn Thượng Quan Tử Khiêm đang chiến đấu quyết liệt.

"Hoàng tử có thiên phú võ thuật bậc nhất Hoàng tộc Thượng Quan có vẻ cũng không tệ.

Đậu Chấn Hoa đã giậm chân ở Thần Cảnh hậu kỳ được mười năm, chỉ còn một bước nữa là đến Thần Cảnh đỉnh phong".

"Nghe nói Thượng Quan Tử Khiêm chỉ mất nửa năm để đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ nhỉ?"
Đậu Hầu cười híp mắt, nói: "Có thể bộc phát ra sức chiến đấu này, đúng là tuyệt vời".

"Cơ mà, có vẻ thực lực như Thượng Quan Tử Khiêm đã là mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan rồi đúng không?"
Theo cái nhìn của lão ta, các cao thủ ở cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong trong trận chiến giữa Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã bị giết hoặc bị thương nặng, không còn sức để chiến đấu thêm nữa.

Nói cách khác, Đậu Hầu cho rằng tu vi Thần Cảnh hậu kỳ đã là mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu thám tử của nhà họ Đậu ẩn náu ở Hoàng tộc Thượng Quan không chính mắt nhìn thấy các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của hai gia tộc kia đều đã chết, lão ta sẽ không mạo hiểm mang các cao thủ hàng đầu trong gia tộc đến đây.

Không chỉ Đậu Hầu, có lẽ ngay cả người của hai phe Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều không ngờ cuộc chiến đó sẽ khiến nhiều cao thủ của mình chết như vậy, giờ lại phải hợp tác với nhau.

Cùng lúc đó, tại căn nhà sâu nhất phía Bắc trong vườn sau của Hoàng phủ, hơn một trăm cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều cực kỳ phẫn nộ, cố gắng ghìm cơn giận của mình xuống.

Bọn họ đã nhìn thấy mọi thứ xảy ra ở lối ra vào Hoàng phủ thông qua tivi cỡ lớn.

Sự ngạo mạn của Đậu Hầu làm cho ai cũng như sắp bùng nổ.

“Cô Nhu, giờ đã đến lúc hành động rồi chứ?”
Lý Giang Hùng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tử Khiêm nãy giờ luôn bị áp chế trong tivi, hỏi Thượng Quan Nhu.

.

Chương 1412: 1412: Sống Chết Mơ Hồ

Lúc đầu Thái Hiền còn tỏ ra bình tĩnh, nhưng sau khi cảm nhận được áp lực của cảnh giới võ thuật trên người Đậu Hầu, sắc mặt của lão ta bỗng thay đổi.

"Ông…!ông đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh?"
"Sao có thể chứ?"
Thái Hiền vô cùng hoảng sợ: "Ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng chưa thể đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, sao ông có thể?"
Ở Hoàng thành Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng được công nhận là võ giả số một, là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong số những người ở đây.

Dù vậy nhưng Thượng Quan Hoàng vẫn chưa thể bước chân vào Siêu Phàm Cảnh, thế mà bây giờ, Đậu Hầu đã đi trước một bước.

Điều này làm cho Thái Hiền không thể chấp nhận, cũng không dám tin tưởng.

Lúc này, khí thế võ đạo trên người Đậu Hầu cực kỳ đáng sợ, trong đôi mắt của lão ta có dần dần xuất hiện vầng đỏ ửng, ngay cả làn da cũng dần dần chuyển sang màu đỏ.

Nhìn qua, có cảm giác lão ta là một con thú hoang đến từ thời viễn cổ.

"Không đúng, đây không phải là thực lực thật sự của ông!"
Dường như Thái Hiền đã phát hiện ra sự khác thường, nhanh chóng phủ nhận, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: "Nhất định là ông đã dùng thủ đoạn nào đó mới có thể bộc phát ra thực lực ngang ngửa với Siêu Phàm Cảnh".

Nếu có thực lực Siêu Phàm Cảnh chân chính sẽ không thể nào có biểu hiện giống như Đậu Hầu.

Đậu Hầu bây giờ trông không có gì là bình thường cả.

"Không cần biết tôi dùng thủ đoạn gì, nhưng có một điều chắc chắn là lúc này tôi đã có sức mạnh của Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Mặc dù phải trả một cái giá lớn nhưng nếu như có thể tiêu diệt được nhà họ Thái thì vẫn rất đáng giá".

Đậu Hầu đang nói thì chớp mắt một cái, biến mất ngay tại chỗ.

"Không ổn rồi!"
Gương mặt của Thái Hiền bỗng nhiên biến sắc, theo phản xạ có điều kiện đạp mạnh chân xuống đất, cơ thể đã biến mất tại chỗ.

"Rầm!"
Giây tiếp theo, Đậu Hầu xuất hiện, đang lúc Thái Hiền còn chạy trốn thì tung ra một chiêu khiến cho Thái Hiền bay xa mười mấy mét.

Lúc này, xung quanh bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng!
Lúc đầu tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Thái muốn cùng nhau vây đánh đều trợn tròn mắt.

Mặc dù bọn họ rất mạnh nhưng suy cho cùng thực lực vẫn chỉ đang ở Thần Cảnh đỉnh phong, đối đầu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì không hề có khả năng chống lại.

Cho dù Đậu Hầu sử dụng thủ đoạn nào đó để nâng thực lực thì đó vẫn là Siêu Phàm Nhất Cảnh, muốn giết chết mấy người bọn họ thực sự rất dễ dàng.

Dù sao, ngay cả bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Thái Hiền còn chưa thể đỡ được một chiêu của Đậu Hầu thì đã thua.

"Chạy thôi!"
Một cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Thái bỗng nhiên lên tiếng.

Vừa dứt lời thì người đó quay người bỏ chạy, bên cạnh đó còn có bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng quyết định quay người bỏ chạy theo.

Năm người này không phải người của nhà họ Thái mà là cao thủ đứng đầu của nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp.

Hôm nay họ dám đến đây là vì muốn giúp nhà họ Thái nắm Hoàng thành Thượng Quan trong tay, từ đó giúp nhà họ Phạm mưu cầu lợi ích.

Nhưng mà bây giờ, mọi chuyện đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của bọn họ, nếu như ở lại chỗ này thì chỉ có con đường chết.

Vì thế nhà họ Thái chỉ còn ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, tất cả đều hoang mang lo sợ, trong lòng phân vân không ngừng.

Họ là người của nhà họ Thái, đương nhiên không thể vứt bỏ người nhà được, nhưng ở lại đây thì chỉ còn một con đường chết.

"Thái Hiền, ông đáng chết!"
Sau khi tung ra một chiêu đánh bay Thái Hiền, gương mặt Đậu Hầu trở nên vô cùng dữ tợn, hai con mắt long lên sòng sọc nhìn Thái Hiền, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bây giờ Thái Hiền chỉ cảm thấy máu trong cơ thể sôi lên cuồn cuộn, hoàn toàn không còn sức đánh trả khi phải đối đầu với Đậu Hầu đang trong trạng thái đó.

Còn Đậu Hầu từ trên cao nhìn xuống Thái Hiền, ánh mắt đằng đằng sát khí, lại cố gắng kìm nén lại để bản thân không giết Thái Hiền.

Thái Hiền nhìn thấy sự đấu tranh trong ánh mắt Đậu Hầu thì cảm thấy khó hiểu.

Đậu Hầu của lúc này trông như muốn giết lão ta nhưng rồi lại cố gắng khống chế sự giận dữ của mình để không làm vậy.

Không chỉ thế, khí thế trên người Đậu Hầu mỗi lúc một lớn hơn, phần da thấy được dần dần thấm ra máu tươi.

Chỉ trong chốc lát, Đậu Hầu đã biến thành một người máu.

"Cái này…"
Thái Hiền sợ đến ngây người, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng hiểu được là Đậu Hầu đã dùng thủ đoạn nào đó mới có thể khiến cho bản thân thành ra thế này.

"Hoặc là đầu hàng, hoặc là chết!"
Đậu Hầu tức giận hét lên.

Lão ta cảm nhận được sát khí của mình đối với Thái Hiền càng lúc càng cao, nhịn không được sẽ xông lên.

Nhưng Đậu Hầu cũng hiểu rằng, nếu như ở trạng thái này mà giết Thái Hiền thật thì hơi thở cuồng bạo trong cơ thể sẽ không thể nào kiềm chế được nữa.

Trong tình huống đó, kết quả của Đậu Hầu chỉ có một, đó là mất đi lý trí.

Cùng lúc đó, trong phòng tiếp khách của Hoàng phủ Thượng Quan, qua màn hình tivi Dương Thanh đã nhìn thấy những biến hóa trên người của Đậu Hầu, sắc mặt trở nên u ám vô cùng.

Có thể người khác sẽ không biết rốt cuộc Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì nhưng anh rất rõ, Đậu Hầu đã dùng liều thuốc hoàn mỹ của Black Doctor.

Người dùng liều thuốc hoàn mỹ sẽ có hơi thở cuồng bạo, sức mạnh bản thân cũng sẽ tăng lên theo hơi thở cuồng bạo đó.

Một khi uống thuốc này mà giết người, sự điên cuồng trong cơ thể trong nháy mắt sẽ bùng nổ đến mức tận cùng.

Trong tình huống đó, về cơ bản người uống thuốc sẽ mất kiểm soát, thậm chí sẽ nổ tan xác mà chết.

Lúc trước ở tổng bộ Hồng Trần, khi Dương Thanh và thủ lĩnh của Hồng Trần đánh nhau, thủ lĩnh đã dùng loại thuốc này, cuối cùng bị nổ tan xác mà chết.

“Cơ thể Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khí thế võ đạo lại mạnh đến thế?”
Sắc mặt của Thượng Quan Hoàng đang đứng bên cạnh Dương Thanh trở nên nghiêm túc.

Lão ta biết rằng, với trạng thái mà Đậu Hầu đã thể hiện ra thì mình không phải là đối thủ của lão ta.

Đến cả Lý Trọng cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Không ngờ lại có thủ đoạn kinh khủng đến mức có thể khiến một người từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trở thành Siêu Phàm Cảnh”.

“Cậu Thanh, có phải cậu biết tại sao Đậu Hầu lại trở nên như vậy không?”
Thượng Quan Hoàng cảm thấy sắc mặt của Dương Thanh hơi đổi, cẩn thận hỏi anh.

Dương Thanh vẫn đang nhìn màn hình, nhưng lại lạnh giọng nói: “Ông ta đã dùng thuốc mà Black Doctor nghiên cứu chế tạo ra – liều thuốc hoàn mỹ!”
“Nếu cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sử dụng thuốc này, hoặc nổ tan xác mà chết, hoặc vĩnh viễn mất đi lý trí, hoặc có thể vượt qua được”.

“Một khi giết người trong trạng thái này thì sự cuồng bạo trong cơ thể người dùng thuốc sẽ bùng nổ đến mức tận cùng, áp lực đó sẽ làm cho người dùng thuốc nổ tan xác”.

Nghe xong những lời Dương Thanh nói, Lý Trọng và Thượng Quan Hoàng sợ ngây người.

“Black Doctor! Vậy mà lại là Black Doctor!”.

Chương 1413: 1413: Đậu Hầu Mất Kiểm Soát

Thái Hiền bị khí thế mạnh mẽ của Đậu Hầu đè ép nên đang vô cùng lo sợ.

Mà không chỉ Thái Hiền, còn có những cao thủ của nhà họ Thái, thậm chí đến cả người của nhà họ Đậu cũng đều dại ra, không biết Đậu Hầu đang xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, có một điều chắc chắn là bây giờ nhìn Đậu Hầu vô cùng khủng bố, giống như một con dã thú sắp mất khống chế, muốn xé xác Thái Hiền.

"Thần phục tôi!"
Đậu Hầu như nghiến răng, tức giận gào lên một tiếng.

Màu đỏ trong mắt lão ta càng ngày càng đậm, khí thế cuồng bạo trên người cũng càng lúc càng tăng, dường như đã tiếp cận được thực lực của Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Thái Hiền là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, không thể nào chống lại được uy lực võ đạo trên người Đậu Hầu.

Lão ta chỉ cảm thấy máu thịt toàn cơ thể như bị một sức mạnh khủng bố áp bức.

Thái Hiền không hề nghi ngờ, nếu Đậu Hầu muốn giết mình thì đó là việc dễ như trở bàn tay.

Nhưng Thái Hiền không hiểu, tại sao Đậu Hầu có khả năng giết mình lại còn muốn mình đầu hàng phục vụ lão ta?
"Tôi thần phục!"
Cuối cùng Thái Hiền không thể chịu đựng được uy lực của Đậu Hầu nên hét to lên.

"Rầm!"
Ngay lúc Thái Hiền nói ra những lời này, Đậu Hầu đột nhiên lùi về phía sau từng bước một, khí thế cuồng bạo trên cơ thể vẫn mạnh mẽ như cũ, dường như sắp mất kiểm soát.

Thái Hiền vẫn đang thở hồng hộc, có cảm giác đã sống sót sau tai nạn, mồ hôi lạnh chảy ra ướt đẫm người.

Trong phút chốc, trước lối ra vào của Hoàng phủ Thượng Quan, các cao thủ đều im lặng nhìn về phía Đậu Hầu đang lui về sau mấy bước.

Lúc này nét mặt của lão ta vô cùng dữ tợn, giống như đang cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình.

"Rốt cuộc chủ gia tộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Một cao thủ của nhà họ Đậu nhỏ giọng hỏi.

Vừa nói xong thì Đậu Hầu đột nhiên nhìn sang, cả người tên cao thủ kia cứng đờ, sợ tới mức một câu cũng không dám nói thêm.

"Rầm!"
Một giây sau, thân hình Đậu Hầu biến mất ngay tại chỗ, đến lúc lão ta xuất hiện thì một tiếng đánh nặng nề vang lên, sau đó tên cao thủ Thần Cảnh nhà họ Đậu kia như một quả bóng cao su bay thẳng ra bên ngoài.

Đậu Hầu cũng lao theo hướng bay của đối phương.

"Rầm!"
Sau đó, Đậu Hầu lại tung ra một đòn, thân thể của tên cao thủ kia đập mạnh lên mặt đất, cả mặt đất đều chấn động dữ dội.

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn Đậu Hầu đang giẫm lên cao thủ của gia tộc mình.

"Chủ gia tộc…"
Cao thủ nhà họ Đậu bị Đậu Hầu đạp dưới chân vô cùng hoảng sợ, khóe miệng tràn đầy máu tươi, cơ thể không tự chủ run rẩy.

Ông ta chỉ nói một câu, vậy mà Đậu Hầu lại ra tay ác độc với ông ta như vậy.

Lúc này đây, Đậu Hầu đang giẫm lên ngực của ông ta, chỉ cần dùng sức nhấn một cái là ông ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Người của hai gia tộc lớn đều không thể tưởng tượng nổi, ai cũng không thể đoán được rằng Đậu Hầu lại có thể ra tay độc ác với người trong gia tộc mình.

Hai mắt Thái Hiền nhìn chằm chằm vào Đậu Hầu, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên.

Mặc dù lão ta không hiểu rốt cuộc Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định được bây giờ Đậu Hầu đang trên bờ mất kiểm soát.

Nếu không, Đậu Hầu sẽ không thể nào ra tay ác độc với người của mình như vậy được.

Thái Hiền còn nghĩ đến, Đậu Hầu có thể giết mình nhưng lại không giết, chắc chắn là không thể giết.

Nói vậy, bây giờ Đậu Hầu cũng không thể giết người đúng không?
Nghĩ đến đây, gương mặt của Thái Hiền trở nên méo xẹo.

“Đậu Hầu, hình như người của ông không thích với việc ông tự nhiên mạnh hơn thì phải!”
Thái Hiền bỗng nhiên mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy trái tim của mình nhảy lên, các cao thủ nhà họ Đậu tức giận ra mặt, nhìn về phía Thái Hiền.

Rất nhiều người đều đã nhận ra Đậu Hầu sắp không thể kiểm soát được nhưng lại không muốn giết người.

Thái Hiền nói ra, mục đích chính là để kích thích Đậu Hầu mất khống chế, sau đó giết chết cao thủ trong gia tộc.

“Muốn chết rồi đúng không!”
Đậu Hầu cố gắng khống chế sự cuồng bạo trong cơ thể, giữ vững một tia lý trí cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiển nhiên là đang nói với Thái Hiền.

Hơi thở cuồng loạn trên người Đậu Hầu càng lúc càng rõ, bàn chân giẫm lên cao thủ nhà họ Đậu kia cũng tăng thêm một chút sức mạnh.

Lúc nãy Thái Hiền cũng chỉ thử mà thôi, bây giờ lão ta đã xác nhận Đậu Hầu không thể khống chế chính mình, không thể giết người nhưng sát khí lại quá nặng, ngay cả người trong nhà mình cũng không tha.

“Đậu Hầu, tuy không biết ông dùng thủ đoạn gì mới có thể đột nhiên tăng cường sức mạnh như vậy, nhưng để tôi nói cho mà nghe, những cao thủ của nhà họ Đậu đều rất hận ông, bởi vì ông có thể tăng cường sức mạnh nhưng lại không nói cho bọn họ biết”.

“Nếu có cơ hội, cao thủ nhà họ Đậu sẽ không bỏ qua cho ông, thậm chí là giết ông”.

“Giống như cao thủ nhà họ Đậu đang bị ông giẫm dưới chân, dù bị giẫm vẫn không hề tỏ ra sợ hãi chút nào, lúc ông ta nhìn về phía ông, trong ánh mắt còn chứa đầy sát khí”.

“Nếu như cho ông ta cơ hội, nhất định sẽ tự tay giết chết ông!”

“Đậu Hầu, giết ông ta đi!”
“Chỉ cần ông giết ông ta, sau này sẽ không có ai dám mơ tưởng đến địa vị của ông nữa!”
“Giết đi!”
Thái Hiền lớn tiếng quát.

“Thái Hiền, ông câm miệng cho tôi!”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Đậu giận dữ rống to, vội vàng nhìn về phía Đậu Hầu, nói: “Chủ gia tộc, ông đừng nghe ông ta nói nhăng nói cuội.

Ông ta cố ý chọc giận chủ gia tộc, để cho người một nhà chúng ta tàn sát lẫn nhau”.

“Chủ gia tộc, ông mau thả Đậu Trạch ra đi.

Ông ấy chính là em họ của ông, là nguyên lão của nhà họ Đậu chúng ta, không thể giết ông ấy được!”
Thái Hiền lạnh giọng nói: “Đậu Hầu, nhìn thấy không? Người nhà họ Đậu đã dám múa tay múa chân với ông rồi đấy, sao còn chưa chịu ra tay?”
“Đậu Hầu, giết ông ta đi!”
Lúc này, khí thế cuồng bạo của Đậu Hầu bộc phát ra rồi đột ngột dâng lên.

“A!”
Lão ta ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, đôi mắt vốn dĩ vẫn còn một chút cảm xúc chỉ còn lại một màu máu.

Đúng lúc này, cao thủ bị Đậu Hầu giẫm dưới chân đẩy lão ta ra, đứng dậy bỏ chạy.

“Phụt!”
Nhưng vừa mới di chuyển thì một cánh tay nháy mắt xiên từ sau lưng ra trước ngực ông ta.

Bước chân của Đậu Trạch chững lại, gương mặt trở nên cứng đờ, khóe miệng cũng tuôn trào máu tươi.

“Chủ gia tộc!”
Tất cả cao thủ nhà họ Đậu đều gào lên.

Một người như thần trong mắt của bọn họ lại ra tay giết chết một nguyên lão Thần Cảnh đỉnh phong nhà họ Đậu.

.

Chương 1414: 1414: Một Gáo Nước Lạnh

Lúc này, Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, chẳng khác gì một cái cối xay thịt hình người, điên cuồng chém giết.

Cho dù là cao thủ nhà họ Đậu hay là nhà họ Thái thì tất cả đều là kẻ đáng chết trong mắt lão ta!
Sau khi Thái Hiền ra lệnh cho tất cả người nhà họ Thái từ bỏ chiến đấu chuẩn bị chạy trốn, lão ta lại nhận ra rằng không thể trốn thoát được.

Hễ có ai muốn chạy thoát, người đó đều sẽ bị Đậu Hầu đuổi theo, sau đó thì dùng một đòn đánh chết.

"Chủ gia tộc, ông mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!"
Những cao thủ nhà họ Đậu hét lên, cố gắng đánh thức Đậu Hầu.

Tuy nhiên, lão ta hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ biết tấn công bừa bãi vào đám người.

"Đậu Kính, Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, không thể thức tỉnh được nữa.

Chỉ khi nhà họ Đậu và nhà họ Thái liên kết lại mới có hi vọng giết được Đậu Hầu, nếu không tinh anh của hai nhà chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này!"
Thái Hiền nhìn về phía một ông già tóc trắng họ Đậu, nặng nề nói.

Đậu Kính là một người có địa vị rất cao tại nhà họ Đậu, chỉ dưới Đậu Hầu, là cao thủ số hai của gia tộc này.

Bây giờ Đậu Hầu mất kiểm soát, nhà họ Đậu cũng chỉ còn Đậu Kính là có địa vị cao nhất.

Đậu Kính tức giận nhìn Thái Hiền, nghiến răng nghiến lợi nói:
"Thái Hiền, ông là tên khốn nạn, nếu ông không cố ý kích thích chủ gia tộc thì làm sao ông ấy có thể mất kiểm soát chứ?"
"Đừng nhiều lời, giờ có nói gì cũng đã muộn, chỉ có liên kết lại mới có đường sống.

Chẳng lẽ ông muốn đứng nhìn tất cả cao thủ của hai nhà chúng ta đều chết trong tay Đậu Hầu hay sao?"
Thái Hiền tức giận nói: "Nhanh chóng ra lệnh, cùng nhau giết Đậu Hầu đi!"
Mặc dù Đậu Kính rất muốn giết chết Thái Hiền, nhưng cũng hiểu rằng lúc này chỉ có hợp tác thì mới có đường sống.

Vì vậy lão ta ra lệnh: "Tất cả người của nhà họ Đậu, liên kết với người nhà họ Thái, giết chết Đậu Hầu!"
"Nhị trưởng lão!"
Có người trong nhà họ Đậu giận dữ hét: "Là do Thái Hiền kích thích chủ gia tộc mới làm cho ông ấy trở nên thế này, thế mà chúng ta lại liên kết với nhà họ Thái giết chủ gia tộc sao? Tôi không làm được!"
"Im miệng!
Đậu Kính tức giận la lớn: "Tôi cũng không làm được, nhưng không làm được cũng phải làm, nếu không tất cả mọi người đều phải chết tại đây!"
"Hiện giờ chủ gia tộc đã mất kiểm soát, nhà họ Đậu do tôi quyết định, lập tức chấp hành mệnh lệnh của tôi!"
Những cao thủ khác của nhà họ Đậu không muốn nhưng cũng hiểu rằng, đây không còn là trận chiến giữa hai nhà nữa mà là Đậu Hầu muốn tàn sát cả nhà họ Đậu và nhà họ Thái.

"Xông lên!"
Sau cùng, đám cao thủ nhà họ Đậu hạ quyết tâm, lần lượt lao tới Đậu Hầu.

Lần này, Thái Hiền không giữ thực lực lại nữa mà bùng nổ sức mạnh bán bộ Siêu Phàm Cảnh, gần với Siêu Phàm Nhất Cảnh, tấn công Đậu Hầu một cách điên cuồng.

Cao thủ nhà họ Thái cũng lần lượt tung ra những đòn tấn công mạnh nhất.

Trong lúc nhất thời, cao thủ của hai nhà còn đang tranh đấu, lúc này lại hợp sức cùng nhau tấn công Đậu Hầu.

Có điều thực lực bây giờ của Đậu Hầu đã gần đạt đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, còn người mạnh nhất trong nhà họ Thái và nhà họ Đậu là Thái Hiền cũng chỉ mới bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

Cho dù bọn họ có nhiều người đến đâu cũng không phải là đối thủ của Đậu Hầu trong tình trạng này.

Đậu Hầu không ngừng xuyên thẳng qua đám người, mỗi một lần ra tay đều gặt đi một sinh mạng.

Bất kể là cao thủ nhà họ Đậu hay là cao thủ nhà họ Thái, trong vòng mấy phút ngắn ngủi cũng đã chết gần một nửa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là không đầy mười phút, tất cả mọi người sẽ chết trong tay Đậu Hầu.

Cùng lúc đó, trong căn nhà phía Bắc Hoàng phủ Thượng Quan, Lý Giang Hùng nhìn Thượng Quan Nhu đang đứng bên cạnh, nói: "Cô Nhu, chúng ta phải làm sao bây giờ? Vẫn tiếp tục quan sát sao?"
Trong mắt của Thượng Quan Nhu tràn đầy do dự.

Dựa theo kế hoạch của cô ta thì phải chờ nhà họ Đậu và nhà họ Thái đều thiệt hại, sau đó mới thu lưới và tóm cổ cả hai gia tộc lớn này.

Đương nhiên, đối với Thượng Quan Nhu, kẻ cầm đầu là chủ gia tộc của hai gia tộc lớn, chỉ cần giết chết hai kẻ này là được.

Còn cao thủ của hai gia tộc thì cô ta không có dự định muốn giết.

Dù sao cao thủ của hai gia tộc cũng là cao thủ của Hoàng thành Thượng Quan, chết một người cũng là tổn thất cho Hoàng thành.

"Tất cả mọi người, lập tức đến cửa ra vào của Hoàng thành, cùng nhau tiêu diệt Đậu Hầu!"
Rốt cuộc thì Thượng Quan Nhu đã đưa ra được quyết định, ra lệnh.

"Rõ!"
Lý Giang Hùng và những người khác đồng thanh đáp.

Lúc cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý xông đến cổng Hoàng phủ, cao thủ nhà họ Đậu và nhà họ Thái đã chết gần một nửa.

Mà người của hai gia tộc Đậu, Thái thì đều choáng váng khi chứng kiến mấy chục cao thủ Thần Cảnh đến từ Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý.

Theo thông tin của bọn họ, Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã đấu với nhau, hai bên đều chết rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, thực lực của hai gia tộc đều bị tổn hại nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ, người của hai gia tộc lớn này lại liên kết với nhau đến đây, đã thế còn có hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Vấn đề là, ngay cả Lý Giang Hùng, chủ gia tộc họ Lý, cũng đi theo sau Thượng Quan Nhu, rõ ràng Thượng Quan Nhu làm chủ.

Sao lại có chuyện này?
"Tất cả mọi người hợp lực, giết chết Đậu Hầu!"
Thượng Quan Nhu ra lệnh, Lý Giang Hùng nhanh chóng đáp lại: "Rõ!"

Ngay sau đó, ông ta dẫn đầu lao về phía Đậu Hầu, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý cũng cùng nhau lao tới.

Trong mắt đám người nhà họ Thái và nhà họ Đậu, đây là chuyện không thể nào nhưng nó lại xảy ra ngày trước mắt họ.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới sực nhận ra có điều gì khác thường, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch.

Hóa ra mọi việc điều nằm trong sự kiểm soát của Thượng Quan Hoàng.

Mặc dù Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã đánh nhau nhưng thiệt hại lại không nghiêm trọng như lời đồn, thậm chí nhà họ Lý còn đầu hàng Hoàng tộc.

Nhưng tình hình nguy cơ trước mắt không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, chỉ có thể tiếp tục điên cuồng tấn công Đậu Hầu.

"Mọi người nghe lệnh của tôi, cứ mười cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tạo thành một tổ, cùng nhau tung đòn tấn công mạnh nhất vào Đậu Hầu.

Sau một đòn, lập tức rời khỏi trận chiến, tổ hai sẽ tấn công Đậu Hầu ngay lập tức, sau đó là tổ ba, tổ bốn!”
Lúc này, số cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan, nhà họ Lý, nhà họ Đậu và nhà họ Thái cộng lại cũng có hơn bốn mươi người.

Vừa tròn chia làm bốn tổ.

.

Chương 1417: 1417: Sản Phẩm Khoa Học Kỹ Thuật

Sở dĩ Dương Thanh nói với Đậu Hầu rằng lão ta chính là Black Doctor cũng không phải khẳng định mà chỉ là thăm dò.

Anh biết rất rõ Black Doctor là một người điên rồ như thế nào.

Lúc đầu, Đậu Hầu trông như đã sử dụng liều thuốc hoàn mỹ, Dương Thanh cũng không nghĩ lão ta và Black Doctor có liên quan gì với nhau.

Mãi về sau, máu thịt của Đậu Hầu đột nhiên tiêu biến, trên khung xương xuất hiện một lớp ánh màu kim loại sáng bóng thì anh mới bắt đầu nghi ngờ lão ta là Black Doctor.

Hiển nhiên, thứ kim loại xuất hiện trên xương của Đậu Hầu chắc hẳn là sản phẩm công nghệ cao của Black Doctor.

Đây là loại sản phẩm công nghệ cao, một kẻ điên cuồng như Black Doctor nhất định sẽ sử dụng nó trên cơ thể của chính mình.

Tất nhiên, tất cả những điều này chỉ là suy đoán của Dương Thanh, còn thực hư ra sao vẫn cần phải kiểm chứng.

Sau khi nghe những lời của Dương Thanh, Đậu Hầu chỉ đứng nguyên tại chỗ, không nói gì, dường như có tia sáng yếu ớt đang nhảy nhót trong đôi mắt đen nhánh đó.

Dương Thanh không hề cảm nhận được một chút khí thế võ đạo nào trên người Đậu Hầu, nhưng lại nhận thấy được sự nguy hiểm từ bên trong ánh mắt của đối phương.

“Vụt!”
Bỗng nhiên có hai tia sáng chói mắt bắn ra từ mắt của lão ta.

Dương Thanh đã chuẩn bị trước, gần như biến mất chỉ trong nháy mắt.

Hai luồng ánh sáng bắn vào thân cây sau lưng anh.

Trên thân cây lập tức xuất hiện hai cái lỗ bị đốt cháy khét lẹt.

“Cho dù có phải Black Doctor hay không, hôm nay ông nhất định phải chết!”
Giọng nói lạnh lùng của Dương Thanh vừa dứt thì cơ thể anh bộc phát ra một luồng khí thế cuồng bạo.

Đó là một loại uy áp có thể sánh ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, thậm chí có thể gần đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

“Bùm!”
Dương Thanh giẫm xuống đất, mặt đất lập tức bị trũng xuống, bụi đất bay mù mịt.

Cơ thể anh như một chiếc lò xo, nhảy về phía Đậu Hầu.

Đậu Hầu đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên tung ra một cú đấm.

“Bùm!”
Một tiếng động thật lớn vang lên, nắm đấm của Dương Thanh và Đậu Hầu va chạm vào nhau.

“Rầm rầm rầm!”
Khi nắm đấm của hai người chạm vào nhau, một làn sóng năng lượng mạnh mẽ quét về bốn phương tám hướng.

Các tòa nhà gần đó như gặp phải một trận pháo đạn đại bác, phát ra tiếng ầm vang rồi đổ sập xuống đất.

Toàn bộ Hoàng phủ Thượng Quan đều phủ đầy bụi.

Cách xa chiến trường mấy trăm mét còn có một đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đang đứng, mặc dù ở rất xa nhưng họ vẫn cảm nhận được uy lực như vòi rồng đánh tới.

“Thật mạnh!”
Những cao thủ của các phe thế lực hàng đầu trong Hoàng thành đều ngây ngốc.

Lý Trọng bị thương đã lùi về ẩn nấp cùng những người này.

Lão ta là người biết rõ Đậu Hầu hùng mạnh thế nào nhất, thế nên lúc nhìn thấy Dương Thanh sau khi đối đầu với Đậu Hầu bằng một đấm mà vẫn không bị rơi xuống thế hạ phong, sự kinh ngạc trong mắt lão ta ngày càng lớn.

Mặc dù bị Dương Thanh đánh bại nhưng Lý Trọng cũng khiến anh phải trả một cái giá rất lớn.

Bây giờ lão ta không chống lại nổi một đòn của Đậu Hầu, thế mà Dương Thanh lại có thể đối đầu trực diện với đối phương mà vẫn không thua.

Từ lúc bị Dương Thanh đánh bại đến lúc này chưa đến một giờ đồng hồ, thế mà thực lực của Dương Thanh lại tăng lên đến thế?
Dương Thanh cũng đang rất kinh ngạc, sau khi đối đầu với Đậu Hầu, anh cảm thấy nắm đấm của mình cứ như đấm vào sắt thép vậy.

Một cơn đau nhói từ nắm tay truyền đến, nháy mắt đã lan đến toàn bộ cánh tay.

Giờ phút này, Dương Thanh gần như chắc chắn rằng lớp kim loại sáng bóng trên cơ thể của Đậu Hầu chính là sản phẩm công nghệ cao và là loại sản phẩm công nghệ cao có đặc tính chất lỏng phi Newton.

Toàn thân Đậu Hầu đều được bao phủ bởi lớp vật chất này mà vẫn có thể di chuyển thoải mái.

Tuy nhiên, khi va chạm vào một quyền của Dương Thanh, nắm đấm của Đậu Hầu dường như hóa thành sắt thép ngay lập tức.

“Bùm!”

Đậu Hầu không cho Dương Thanh có cơ hội phản ứng, một cú đấm khác lại ập đến.

Anh cũng tung ra một cú đấm.

Tương tự với cảm giác vừa rồi, khi nắm đấm của đối phương chịu va chạm mạnh thì sẽ biến thành sắt thép.

Sau cú đấm đối đầu này, Dương Thanh không chần chừ gì nữa mà nhanh chóng lùi về phía sau vài chục mét.

Khi nhìn về phía Đậu Hầu, sự nghiêm túc trong mắt anh đã rõ nét hơn.

Cả cơ thể Đậu Hầu dường như đều được phủ một tầng sản phẩm công nghệ cao có đặc tính chất lỏng phi Newton nên cho dù Dương Thanh có dùng bao nhiêu sức mạnh đi nữa, anh

cũng không hề làm tổn thương được Đậu Hầu mà ngược lại còn tự làm mình bị thương.

“Chuyện gì đã xảy ra? Cậu Thanh mà phải lùi về phía sau ư, chẳng lẽ ngay cả cậu ấy cũng không phải đối thủ của Đậu Hầu?”
Thượng Quan Hoàng đứng bên cạnh Lý Trọng nói với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vết thương của Lý Trọng đã được sơ cứu đơn giản, lúc này lão ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi, trầm giọng nói: “Hiện giờ Đậu Hầu cực kỳ đáng sợ, nhất là đôi mắt của hắn ta, chúng còn có thể bắn ra tia sáng cường độ cao, đã không còn là con người nữa rồi”.

Thượng Quan Nhu đột nhiên nghiêm nghị nói: “Tôi nghe nói có một nhà khoa học điên tên là Black Doctor, cậu ta nắm trong tay rất nhiều kỹ thuật công nghệ cao, thậm chí cậu ta còn tự biến mình thành nửa người nửa người robot”.

“Bây giờ những thứ xảy ra trên người Đậu Hầu có lẽ chính là sản phẩm công nghệ cao, chỉ có thế này mới giải thích được rõ ràng thôi”.

“Nhưng có người nói Black Doctor đã chết rồi mà, vậy chuyện của Đậu Hầu là như thế nào? Chẳng lẽ là có nhà khoa học điên khác giành được kỹ thuật công nghệ cao của Black Doctor và cải tiến cơ thể của Đậu Hầu?”
Lý Giang Hùng cũng khẽ gật đầu: “Tôi cũng có nghe nói về Black Doctor.

Theo lời đồn thì cậu ta không luyện võ nhưng lại sử dụng công nghệ cao để tự biến mình thành một con quái vật với sức mạnh Siêu Phàm Cảnh”.

Không nhiều người biết đến Black Doctor, sau khi nghe Thượng Quan Nhu và Lý Giang Hùng nói những chuyện liên quan đến ông ta thì những cao thủ hàng đầu xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Đậu Kính, gần đây Đậu Hầu có tiếp xúc với người ngoài hay từng rời khỏi nhà họ Đậu không?”

Thượng Quan Hoàng bỗng nhiên nhìn Đậu Kính, hỏi.

Đậu Kính là người quyền lực nhất nhà họ Đậu hiện nay và cũng là người nắm rõ về chuyện của Đậu Hầu nhất.

Nhất thời, ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía Đậu Kính.

Đậu Kính suy nghĩ một lát rồi nặng nề nói: “Nửa tháng trước, ông ấy có rời khỏi Hoàng thành một thời gian.

Còn về chuyện đi đâu thì ông ấy không hề nói với ai cả”.

“Xem ra, lần ra ngoài vào nửa tháng trước chính là thời điểm ông ta được cải tạo”.

Thượng Quan Nhu nói ngay: “Chủ nhánh nhà họ Đậu, bây giờ nhà họ Đậu có thể lấy công chuộc tội hay không đều phụ thuộc vào việc ông có thể cung cấp được thông tin có giá trị hay không”.

Lời này vừa được nói ra, toàn thân Đậu Kính run lên.

Những thay đổi xảy ra với cơ thể của Đậu Hầu khiến lão ta gần như quên mất rằng tình cảnh của nhà họ Đậu hiện giờ khó khăn như thế nào.

Thượng Quan Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi sẽ cho ông một phút để suy nghĩ về điều đó.

Nếu ông không thể cung cấp được thông tin hữu ích về Đậu Hầu thì người nhà họ Đậu của ông cũng chẳng cần tồn tại nữa!”
Giọng nói của Thượng Quan Hoàng tràn đầy đe dọa, khiến cho các cao thủ của nhà họ Đậu càng thêm sợ hãi.

Đột nhiên, Đậu Kính nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nghiến răng nói: “Hoàng Chủ không cần phải lừa tôi, tôi biết từ giây phút nhà họ Đậu bước vào Hoàng phủ thì đã bị Hoàng Chủ xếp vào danh sách chết rồi.

Cho dù tôi khai ra thông tin có giá trị thì Hoàng chủ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng tôi”.

“Hoàng Chủ muốn biết tin tức liên quan đến Đậu Hầu thì tôi có thể nói, nhưng trước đó thì ngài hãy thả các cao thủ của nhà

họ Đậu đi đã, nếu không thì dù có chết, tôi cũng sẽ không nói một chữ”..

Chương 1418: 1418: Cô Gái Thông Minh

Thượng Quan Hoàng cau mày, lạnh lùng nói: “Chắc hẳn ông cũng biết nhà họ Đậu dám khiêu khích uy quyền của Hoàng tộc là tội chết, vậy mà ông còn dám mặc cả với tôi?”
Đậu Kính không chút sợ hãi, vẫn bình tĩnh nhìn lão ta, nói: “Nhưng bây giờ chuyện mà ngài và những người ở đây muốn biết chính là thông tin liên quan đến Đậu Hầu, tôi nghĩ rằng những thông tin đó đủ để đổi lấy tính mạng của các cao thủ hàng đầu của nhà họ Đậu”.

Đậu Kính đã đến độ tuổi này nên không còn quan tâm đến chuyện sống chết nữa.

Bây giờ Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, dù còn sống thì cũng sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Hoàng Thành, Có thể nói là nhà họ Đậu đã bị huỷ diệt.

Nếu đã như vậy thì thà giành một chút hy vọng sống cho nhà họ Đậu còn hơn.

“Nếu vậy thì tôi sẽ giết sạch tất cả những người trong nhà họ Đậu! Cho dù ông không nói thì tôi cũng sẽ điều tra được rõ ràng những nơi mà Đậu Hầu đã từng đi qua và người mà ông ta từng tiếp xúc”.

Sát ý lóe lên trong mắt Thượng Quan Hoàng, lão ta thật sự muốn giết đám cao thủ nhà họ Đậu.

Không chỉ có nhà họ Đậu, mà cả nhà họ Thái cũng nhất định phải bị tiêu diệt.

Lý Giang Hùng khẽ nhúc nhích, nhanh chóng đứng ở sau lưng Đậu Kính, sẵn sàng ra tay bất cứ khi nào.

Bây giờ, phía trước Đậu Kính là Thượng Quan Hoàng, phía sau là Lý Giang Hùng, bên cạnh còn có đám cao thủ hàng đầu của Thượng Quan Hoàng và nhà họ Lý.

Nếu Thượng Quan Hoàng muốn ra tay, Đậu Kính chắc chắn sẽ chết.

Đậu Kính chế giễu cười: “Thật không ngờ Đậu Kính tôi đây lại có thể khiến cho hai gia tộc mạnh nhất Hoàng thành nhắm vào như thế”.

“Hoàng Chủ, ngài không cần phải uy hiếp tôi đâu, muốn đánh muốn giết tuỳ ngài.

Tôi biết, từ giây phút Đậu Hầu dẫn người của nhà họ Đậu bước vào Hoàng phủ trở đi thì chúng tôi đã không màng đến chuyện sống chết nữa rồi”.

“Chẳng phải tôi muốn uy hiếp Hoàng Chủ đâu.

Tôi chỉ muốn tìm một con đường sống cho nhà họ Đậu chúng tôi mà thôi, nếu Hoàng Chủ đã không đồng ý thì cứ thôi vậy”.

Lão ta nói xong thì nhắm hai mắt lại, ra vẻ như đang chờ Thượng Quan Hoàng ra tay.

Thượng Quan Hoàng càng tức giận hơn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy thì để tôi giết sạch người nhà họ Đậu trước!”
Giữa lúc đó, Thượng Quan Nhu đột nhiên lên tiếng: “Ông ơi, để cháu thử một chút!”
Trong chốc lát, ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía cô ta.

Thượng Quan Hoàng nhìn Thượng Quan Nhu, nói: “Nhu Nhu, vô dụng thôi, ông ta muốn chết thì không ai có thể cạy miệng ông ta được”.

Thượng Quan Nhu cười nhẹ: “Để cháu thử xem, có lẽ sẽ thành công”.

Thượng Quan Hoàng không nói gì nữa, trong lòng lại có thêm mấy phần kỳ vọng.

Thượng Quan Nhu có thể được lão ta xem trọng như thế không chỉ vì thiên phú võ thuật mà còn có tài ở phương diện quản lý gia tộc.

“Cô Nhu, cô đừng phí sức lực nữa, cứ cho tôi ra đi sảng khoái đi!”
Đậu Kính mở mắt ra, hờ hững liếc nhìn Thượng Quan Nhu rồi nói với giọng điệu bình thản.

Cô ta lại mỉm cười, lấy điện thoại mở một tấm ảnh rồi đặt trước mặt Đậu Kính mà không nói lời nào.

"Tuyết Ly!"
Khi nhìn thấy bức ảnh trên điện thoại của Thượng Quan Nhu, Đậu Kính bỗng nhiên tái mặt.

Sát khí mãnh liệt phát ra từ người lão ta.

"Đậu Kính!"
Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị gắt lên, thân hình chợt biến mất, trong phút chốc đã đứng chắn trước mặt Thượng Quan Nhu vì sợ rằng Đậu Kính sẽ bất ngờ giết cô ta.

Lý Giang Hùng và Lý Trọng từ hai bên trái phải cũng tiến lên, chặn đứng đường của Đậu Kính, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Những cao thủ khác của nhà họ Đậu thì đều bị người của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý bao vây, chỉ biết trơ mắt nhìn người nắm quyền cao nhất nhà họ Đậu bị ba cao thủ hùng mạnh bao vây.

Sự tức giận của Đậu Kính biến mất, đôi mắt đỏ bừng của lão ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thả con gái của tôi ra!"
"Đậu Tuyết Ly, nữ, ba mươi tám tuổi, là con gái riêng của ông, có mẹ là người Mỹ, hiện đang dạy học tại Harvard và có một đứa con trai".

Thượng Quan Nhu cười nói: "Không ngờ chủ nhánh của nhà họ Đậu lại bay bướm như vậy, còn có một cô con gái riêng người nước ngoài nữa chứ.

Chủ nhánh nhà họ Đậu đúng là nhẫn tâm thật, vứt cả mẹ con họ ra nước ngoài".

"Ông đoán xem tôi có cần sắp xếp đưa mẹ con họ về không? Đúng lúc có thể cùng tụ họp với ông".

Nghe thấy những gì Thượng Quan Nhu nói, Đậu Kính trông vô cùng chán nản, khí thế võ thuật trên người cũng dần biến mất, cả người như đã già đi mười tuổi.

Lão ta nhìn Thượng Quan Nhu với vẻ mặt khẩn cầu, nói: "Đừng làm tổn thương bọn họ.

Họ vô tội, không liên quan gì đến nhà họ Đậu của tôi cả".

"Chỉ cần cô đồng ý bỏ qua cho họ thì tôi sẽ nói hết mọi cho chuyện các người biết."
Nghe vậy, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Không ai nghĩ rằng kẻ cứng miệng như Đậu Kính, ngay cả khi Thượng Quan Hoàng ra mặt cũng không chịu nói ra bí mật của Đậu Hầu mà lại bị Thượng Quan Nhu chế phục dễ dàng đến vậy.

Thượng Quan Nhu khẽ cười: "Chủ nhánh của nhà họ Đậu cứ yên tâm, chỉ cần ông nói hết tất cả thì tôi đảm bảo sẽ không làm tổn thương bọn họ, và cũng tuyệt đối đừng ra điều kiện vì hiện giờ ông không có tư cách đàm phán với tôi, có đúng không nào?"
Đậu Kính nhìn chằm chằm vào cô gái trẻ đang tươi cười này, biết rằng cô ta đang nói thật.

Đậu Kính có thể mặc kệ sống chết của người nhà họ Đậu, thậm chí cả chính lão ta cũng không sợ chết.

Tuy nhiên, lão ta không muốn đứa con gái ngoài giá thú của mình ở nơi phương xa kia phải chịu bất kỳ tổn hại nào, vì Đậu Tuyết Lỵ là giọt máu duy nhất của lão ta trên thế giới này.

Suốt đời này, Đậu Kính cống hiến đủ điều với nhà họ Đậu nhưng lại có lỗi với Đậu Tuyết Lỵ và mẹ cô ta.

Nếu nói ra bí mật của Đậu Hầu, có lẽ sẽ đổi lấy được tính mạng của Đậu Tuyết Lỵ chăng?
"Được rồi, tôi nói! Tôi sẽ nói cho cô biết tất cả mọi chuyện!"
Sau một hồi im lặng, Đậu Kính đột nhiên lên tiếng.

"Nửa tháng trước, có lần tôi tình cờ đi ngang qua phòng của Đậu Hầu và vô tình nghe được nội dung cuộc trò chuyện trong đó.

Đậu Hầu gọi đối phương là Black Doctor và đề cập đến liều thuốc hoàn mỹ đã được cải tiến".

“Vốn dĩ tôi không xem trọng chuyện đó, nhưng hôm nay tôi mới nhận ra lần mà Đậu Hầu rời nhà đấy chắc hẳn là đi tìm Black Doctor.

Nếu tôi đoán không lầm thì ông ấy còn có được liều thuốc hoàn mỹ phiên bản cải tiến.

Những thay đổi trên người ông ấy bây giờ chính là do Black Doctor tạo nên”.

“Tôi chỉ biết có bấy nhiêu đó, giờ cô có thể hứa với tôi rằng tha cho con gái tôi không?”
Đậu Kính nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi.

Đôi mày thanh tú của Thượng Quan Nhu nhướng lên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Sau một lúc im lặng, cô ta nhìn thẳng vào mắt Đậu Kính, đáp: “Về cơ bản thì tôi đã đoán ra được những gì ông nói, chúng không đủ để đổi lấy tính mạng của con gái ông.

Hơn nữa, tôi còn biết ông vẫn chưa nói ra hết, vẫn còn giấu giếm điều gì đó”.

Đậu Kính giật mình, dường như không ngờ Thượng Quan Nhu lại biết mình vẫn chưa nói hết mọi thứ.

Nhưng thời điểm lão ta lộ ra vẻ kinh ngạc thì mọi thứ đã quá muộn.

Trên mặt của Thượng Quan Nhu lộ ra một nụ cười đắc ý: “Quả nhiên, ông vẫn còn giấu giếm điều gì đó!”
Cô ta không biết liệu rằng Đậu Kính có còn che giấu gì hay không, nhưng sau khi thăm dò một chút thì sắc mặt của Đậu Kính lại thay đổi, cô ta đã biết lão ta thật sự đang che giấu điều gì đó.

Người của các gia tộc xung quanh đều sững sờ, không ngờ Thượng Quan Nhu còn trẻ mà lại thông minh đến mức này, con cáo già như Đậu Kính mà cũng bị cô ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Đậu Kính cười khổ lắc đầu, đưa mắt sang Thượng Quan Hoàng: “Ngài thật sự đã bồi dưỡng được một người thừa kế cực kỳ ưu tú”.

Sau cùng, lão ta nhìn Thượng Quan Nhu, nói thật: “Tôi biết cách đối phó với Đậu Hầu đã bị mất kiểm soát”.

Lời này vừa nói ra thì Thượng Quan Nhu giật mình.

Cô ta chỉ biết là Đậu Kính đã che giấu điều gì đó, không ngờ thứ mà lão ta đang giấu giếm chính là cách để đối phó với Đậu Hầu đang mất kiểm soát..

Chương 1419: 1419: Sau Lưng Dương Thanh

Bây giờ, Dương Thanh đang điên cuồng đánh nhau với Đậu Hầu.

Thực lực của lão ta đã tăng đến mức có thể sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, mặc dù Dương Thanh còn có thể miễn cưỡng đối phó nhưng cũng đã bị thương rất nặng.

Nếu không có cách nào để giải quyết Đậu Hầu, sợ là Dương Thanh cũng sẽ bị lão ta giết chết.

Có thể hiểu Thượng Quan Nhu đã vui vẻ biết bao khi biết Đậu Kính có cách đối phó với Đậu Hầu đang trong trạng thái mất khống chế.

"Dùng nước!"
Đậu Kính tiết lộ: "Khi Đậu Hầu nói chuyện điện thoại với Black Doctor, tôi nghe ông ấy hỏi, sau khi cơ thể được cải tạo thì cần phải chú ý những gì, sau đó ông ấy có vẻ rất kích động, nói là Nước? Vậy mà lại sợ nước sao? "
"Nếu tôi không đoán sai thì Đậu Hầu nói sợ nước tức là ông ấy không thể tiếp xúc với nước trong trạng thái này.

Bởi vậy sau khi rơi vào trạng thái điên cuồng, máu thịt trên người biến mất chỉ còn lại xương cốt thì trên người Đậu Hầu mới xuất hiện một tầng kim loại sáng bóng – sản phẩm của công nghệ cao".

"Đúng rồi, tôi còn nghe thấy Đậu Hầu nhắc đến cụm từ vật liệu nano hoạt tính ở trong điện thoại, có lẽ là nói đến thứ xuất hiện ở trên người ông ấy đấy!"
"Được rồi, chuyện nên nói đều đã nói xong, bây giờ cô có thể buông tha con gái của tôi được chưa?"
Thượng Quan Nhu ẩn ý nhìn Đậu Kính, nói ngay: "Cái ảnh này là photoshop, tôi chỉ có tin tức của con gái ông thôi chứ chưa từng cử người đi tìm.

Bây giờ ông có thể gọi video nói chuyện lần cuối với con gái của ông rồi".

Đậu Kính sững sờ một lúc lâu mới hoàn hồn, bản thân bị Thượng Quan Nhu trêu đùa nhưng vẫn vô cùng biết ơn: "Cám ơn cô!"
Có thể được thấy người mà mình quan tâm trước lúc rời khỏi thế giới này, thật tốt quá.

Quay lại với cuộc chiến giữa Dương Thanh và Đậu Hầu, thực lực của Đậu Hầu đã tăng lên tới trạng thái mạnh nhất trong quá trình chiến đấu.

Toàn thân lão ta được bao bọc trong lớp kim loại sáng bóng, không chịu bất cứ tổn hại nào, trái lại Dương Thanh đang đứng cách mười mấy mét ở đối diện thì đang thở hồng hộc.

Bản thân anh nhận nhiều thương tích không nhẹ, trên cánh tay trái còn có một vết thương máu thịt be bét.

Phía trên nắm tay cũng toàn máu với máu.

Mỗi lần Dương Thanh công kích Đậu Hầu thì giống như đang tấn công vào sắt thép vậy, chính xác hơn phải là tấn công vào sản phẩm công nghệ cao – thứ kiên cố hơn cả sắt thép.

"Mẹ nó, đúng là mạnh hết nói nổi!"
Dương Thanh văng tục, đằng đằng sát ý nhìn về phía Đậu Hầu.

Dù đã nâng thực lực lên tới trạng thái mạnh nhất mà vẫn không thể gây tổn thương đến Đậu Hầu một chút nào, điều này khiến cho anh lần đầu tiên cảm giác được sự tuyệt vọng.

Không phải tuyệt vọng do sắp bị Đậu Hầu giết, mà là tuyệt vọng vì không thể làm gì.

Đương nhiên, nếu như Dương Thanh muốn sống sót rời khỏi đây cũng không khó.

Nhưng một khi anh rời đi thì sợ là Hoàng thành Thượng Quan sẽ biến thành địa ngục nhân gian mất.

"Giết!"
Bỗng nhiên Dương Thanh đạp lên mặt đất, một lần nữa phóng về phía Đậu Hầu.

Anh không tin trên người Đậu Hầu không có một nhược điểm nào.

Chỉ cần tìm được, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của lão ta.

“Bùm!”
Nhưng Dương Thanh vừa lao ra thì tốc độ của Đậu Hầu còn nhanh hơn, đã xuất hiện ở trước mặt anh, nắm đấm cứng như sắt thép nặng nề rơi vào lồng ngực của Dương Thanh.

“Phụt!”
Dương Thanh phun ra một ngụm máu, thân thể bay thẳng ra ngoài.

Ngay cả bản thân anh cũng không chú ý tới, lúc mình hộc máu bắn lên trên người của Đậu Hầu thì phần kim loại sáng bóng ở vị trí đó lại biến mất.

“Bịch!”
Cơ thể Dương Thanh nặng nề rơi xuống đất.

Lần này, anh thật sự bị thương rất nghiêm trọng.

Vừa rồi còn có cơ hội trốn đi, bây giờ sợ là không còn một cơ hội nhỏ nhoi nào nữa.

Dương Thanh cố gắng đứng lên.

Anh đứng cũng không vững nhưng vẫn vô cùng kiên định mà nhìn về phía Đậu Hầu.

Trong đôi mắt của Đậu Hầu có một vệt sáng nhỏ xíu dần dần xuất hiện, rồi càng ngày càng chói mắt.

Dương Thanh nghiến răng muốn né tránh nhưng lại không thể động đậy được.

“Cậu Thanh, cẩn thận!”
Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu bỗng nhiên thét to lên.

Trong cái nhìn ngỡ ngàng của anh, Thượng Quan Nhu xách một thùng nước lớn, hắt thẳng vào Đậu Hầu.

Ngoại trừ cô ta ra còn có hơn mười cao thủ của Hoàng tộc, trong tay mỗi người đều xách một thùng nước giội về phía lão

ta.

“Xì xèo!”
Trong sự ngạc nhiên của mọi người, chỗ nước rơi trên người Đậu Hầu như là giội axit mạnh, phát ra những âm thanh chói tai.

Phút chốc, lớp kim loại công nghệ cao trên người lão ta biến mất như đã bị nước cuốn trôi sạch.

Cuối cùng, Đậu Hầu chỉ còn một bộ khung xương rơi trên mặt đất.

Bên trong khung xương còn có vô số đường nối.

“Chuyện này…”
Vẻ mặt Dương Thanh dại ra.

Làm thế nào anh cũng không ngờ rằng Đậu Hầu, kẻ muốn giết mình, lại bị mấy thùng nước tiêu diệt.

“Thành công! Thành công thật này!”
Thượng Quan Nhu vô cùng kích động.

Vẻ mặt những người khác cũng đầy vui mừng.

Vừa rồi bọn họ đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh tuyệt đối của Đậu Hầu, nếu Dương Thanh không ngăn cản thì sợ là họ đã bị giết sạch.

Hiện giờ, chỉ có khung xương của Đậu Hầu ngã trên mặt đất.

Giờ phút này, Dương Thanh chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, lảo đảo ngã xuống.

“Cậu Thanh!”
Thượng Quan Nhu hoảng sợ thét lên.

Một giây trước khi mất đi ý thức, Dương Thanh cảm giác mình ngã vào trong một lồng ngực mềm mại.

Cùng lúc đó, trên một hòn đảo nhỏ ở vùng biển Chiêu Châu.

Một người trung niên dùng áo choàng màu đen che đậy thân thể, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói:
“Hoàng tộc Thượng Quan! Thượng Quan Nhu! Dương Thanh! Dám hủy kiệt tác của tao, tao nhất định sẽ bắt chúng mày trả

giá đắt!”
Nếu Dương Thanh ở chỗ này sẽ nhận ra người trung niên này không phải ai khác, chính là Black Doctor mà anh đã chứng kiến bị sư phụ Vô Danh giết chết.

Vậy mà bây giờ ông ta lại còn sống.

Nhưng lúc này, trừ cái đầu ra thì toàn bộ cơ thể ông ta đều là máy móc.

Một bên khác, Dương Thanh rơi vào hôn mê, thần y của Hoàng tộc Thượng Quan lập tức tiến hành trị liệu cho anh.

Dưới sự giúp đỡ của nhà họ Lý, Thượng Quan Hoàng mạnh mẽ trấn áp dư nghiệt nhà họ Đậu và nhà họ Thái.

Hoàng thành Thượng Quan trải qua lần gột rửa này lại càng kiên cố vững chắc.

Nhà họ Lý, trong căn phòng bí mật của Lý Trọng..

Chương 1420: 1420: Sự Lo Lắng Của Thượng Quan Nhu

Lại nhìn về phía Lý Giang Hùng, ánh mắt Lý Trọng toát lên vẻ thất vọng, lạnh giọng nói: "Con nghĩ cao thủ còn trẻ như Dương Thanh thật sự chỉ là một người bình thường sao?"
Lý Giang Hùng mới chợt hiểu ra.

Ở Chiêu Châu, không tính những thế lực lánh đời như gia tộc Cổ Võ thì bốn Hoàng tộc lớn là mạnh nhất.

Cho dù có cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì cũng đều là người của thế hệ trước, chí ít đã tu hành được sáu mươi đến bảy mươi năm.

Lớp trẻ thì chưa nghe thấy ai ba mươi tuổi mà đã có thể tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

Huống gì là một thiên tài võ thuật như Dương Thanh, thực lực nằm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh mà lại có thể đương đầu với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

"Bất kỳ một người nào có thể trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh đều sở hữu huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, người bình thường muốn bước vào Siêu Phàm Cảnh khó như lên trời.

Cho dù là bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu cũng không có mấy người đủ tư cách để đến cảnh giới đó, chứ đừng nói gì đến một người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi".

Vẻ mặt Lý Trọng đầy căng thẳng: "E là thân thế của Dương Thanh không đơn giản chút nào, nhưng có thể khẳng định một điều rằng huyết mạch của cậu ta chắc chắn thuộc huyết mạch của gia tộc Cổ Võ, hơn nữa còn là loại gia tộc Cổ Võ có truyền thừa cực kỳ mạnh".

Nghe thấy Lý Trọng nói những lời này, hai mắt Lý Giang Hùng mở to, trên khuôn mặt già nua tràn đầy sự bàng hoàng: "Bố, con nghĩ mãi mà không hiểu, nếu Dương Thanh có được bối cảnh vững chắc như thế thì sao từ nhỏ cậu ta lại khổ sở như vậy?"

“Dựa theo điều tra của bố, đúng là từ nhỏ Dương Thanh đã lớn lên tại gia tộc Vũ Văn, một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Trước khi tốt nghiệp đại học, cậu ta vẫn chỉ là một người bình thường, chưa luyện võ”.

“Tính ra thì chỉ có sáu năm, làm sao cậu ta có thể từ một người bình thường phát triển đến thực lực Siêu Phàm Cảnh như bây giờ chứ?”
“Cho dù trong cơ thể có huyết mạch của gia tộc Cổ Võ thì cũng đâu thể đạt được thành tựu võ thuật đáng sợ đến mức đấy trong thời gian ngắn thế này chứ?”
Lý Trọng hờ hững liếc nhìn Lý Giang Hùng, đáp lời ngay: “Bố chỉ có thể nói cho con biết, thế giới rộng lớn vượt xa những gì con có thể tưởng tượng.

Con thấy bố có được thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh đã là hết sức mạnh mẽ, nhưng nói cho con nghe, trong gia tộc Cổ Võ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh”.

“Ngay cả hai Hoàng tộc cổ xưa lớn cũng có không ít cao thủ như vậy, bố chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi”.

Trong lòng Lý Giang Hùng tràn đầy khiếp sợ.

Thân phận và địa vị đích thực đã giúp lão ta biết không ít chuyện, nhưng hôm nay nghe được những lời này của Lý Trọng, lão ta mới ý thức được những chuyện liên quan đến võ thuật mà mình nắm được chỉ là da lông bên ngoài.

“Với quan hệ giữa Thượng Quan Nhu và Dương Thanh, chỉ cần Dương Thanh còn sống, cả đời chúng ta cũng đừng mong ngấp nghé đến Hoàng vị của Hoàng tộc Thượng Quan”.

Lý Trọng tiếp tục nói: “Đương nhiên, về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Việc quan trọng nhất đối với nhà họ Lý bây giờ chính là cần có mối quan hệ tốt với Dương Thanh.

Mai này thân phận thực sự của cậu ấy được tiết lộ, nếu nhà họ Lý có được quan hệ tốt với cậu ấy thì kể cả khi không thể trở thành Hoàng tộc, địa vị của chúng ta ở Chiêu Châu cũng chưa chắc thấp hơn Hoàng tộc”.

“Bố yên tâm, con đã biết nên làm như thế nào”, Lý Giang Hùng vội vàng bảo đảm.

Lý Trọng cười lạnh: “Chỉ dựa vào con thì chưa đủ tư cách để tiếp cận Dương Thanh đâu.

Không phải cậu ấy đã nói muốn bố nguyện trung thành và đi theo mình sao? Hi vọng cậu ấy sẽ không để cho bố thất vọng!”

Dứt lời, lão ta bỗng nhiên lấy một bình ngọc ra khỏi hốc tối trong căn phòng, cẩn thận từng li từng tí đưa cho Lý Giang Hùng, trong ánh mắt lộ ra mấy phần không nỡ.

“Mang viên đan dược này đưa cho Dương Thanh đi, sẽ có ích rất nhiều cho thương thế của cậu ấy”, Lý Trọng lại mở miệng nói.

Lý Giang Hùng cực kỳ ngỡ ngàng, không thể tin được: “Bố à, đây là bảo bối mà bố đã suýt mất mạng ở trong ngôi mộ kia mới lấy được mà, sao lại muốn tặng cho Dương Thanh?”
Lý Trọng hờ hững liếc nhìn Lý Giang Hùng: “Đừng keo kiệt như vậy.

Viên đan dược này đúng là rất quý giá, nhưng đưa cho Dương Thanh thì có thể sẽ giúp chúng ta đạt được tình hữu nghị với cậu ấy.

Giá trị của Dương Thanh vượt xa giá trị của một viên đan dược”.

Có thể người khác không rõ giá trị của viên đan dược trong bình ngọc này, Lý Giang Hùng thì lại rất hiểu.

Lúc trước Lý Trọng phải trải qua một phen cửu tử nhất sinh mới lấy được một số bảo bối từ trong ngôi mộ kia, và viên đan dược này chính là một trong số đó.

Dựa theo ghi chép trong ngôi mộ, viên đan dược này có tác dụng khởi tử hồi sinh, đem lại lợi ích rất lớn cho người ở cả Siêu Phàm Cảnh.

Nhiều năm qua, bản thân Lý Trọng cũng không nỡ dùng nó, không nghĩ tới hôm nay lại muốn lấy ra để tặng người khác.

“Bố, con sẽ đến Hoàng tộc họ Thượng Quan và tự tay đưa viên đan dược này cho Dương Thanh”, Lý Giang Hùng vội vàng nói.

“Con đem cả quyển sách cổ này cho Dương Thanh đi!”
Lý Trọng lại lấy một quyển sách hơi ố vàng ra, nghiêm nghị nói: “Con cần phải tự tay trao quyển sách này cho Dương Thanh, và phải tránh mặt những người khác, hiểu chưa?”
Nhìn thấy lão ta trịnh trọng như thế, Lý Giang Hùng không dám qua quýt, nghiêm túc đáp lời: “Bố yên tâm, nhất định con sẽ tự tay đưa nó cho Dương Thanh”.

“Được rồi, đi đi!”, Lý Trọng phất tay.

Cùng lúc đó, tại một căn nhà cao cấp trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Dương Thanh nằm trên một chiếc giường lớn, Thượng Quan Nhu ngồi bên mép giường ngắm nhìn người đàn ông vẫn còn đang hôn mê, hơi thất thần.

“Câu nói ‘Người là vô địch thiên hạ’ là để nói về loại đàn ông này nhỉ?”
Thượng Quan Nhu say đắm nhìn Dương Thanh một lúc lâu, bỗng nhiên lên tiếng, khóe miệng cong lên một vòng cung đẹp mắt.

Nhưng hình ảnh tuyệt đẹp này lại không được người nào nhìn thấy.

“Thần y Hoàng nói có lẽ hôm nay cậu sẽ tỉnh lại, sao vẫn chưa tỉnh lại vậy?”, cô ta lẩm bẩm.

Tâm trạng của Thượng Quan Nhu bỗng dưng trở nên lo lắng, dù sao thương thế của Dương Thanh quá nặng, trận chiến với Đậu Hầu quá đỗi quyết liệt.

Đúng lúc này, một người giúp việc đến báo cáo: “Thưa cô chủ, Lý Giang Hùng tới, nói là mang đan dược đến trị thương cho cậu Dương Thanh”.

“Đan dược trị thương?”

Lông mày lá liễu của Thượng Quan Nhu nhíu chặt.

Với thân phận và địa vị hôm nay, đương nhiên cô ta biết đan dược là cái gì.

Nghe nói, cho dù là gia tộc Cổ Võ cũng không có nhiều đan dược, giá trị đan dược cũng rất cao, dùng cụm từ "vô giá" để hình dung thì không ngoa chút nào.

Bởi vì trong thời đại hiện nay, trên cơ bản không có một thầy luyện đan nào có thể luyện chế ra đan dược cả.

Trong truyền thuyết, chỉ thời đại võ đạo hưng thịnh vào mấy trăm năm về trước mới có thầy luyện đan.

Nói cách khác, những đan dược được nhìn thấy ngày nay đều là mấy trăm năm trước để lại.

"Cho ông ta vào!"
Hơi suy nghĩ một chút, Thượng Quan Nhu trả lời.

Sở dĩ cô ta do dự là vì tạm thời vẫn chưa nắm được ý đồ của nhà họ Lý.

Nếu quả thật là đan dược trị thương thì không sao, lo lắng nhất chính là đan dược mà bọn họ đưa tới có chứa độc, là nhắm vào tính mạng của Dương Thanh.

Dù sao nhà họ Lý ngấp nghé được làm Hoàng tộc đã lâu, Dương Thanh lại là nguyên nhân dẫn đến thất bại của bọn họ.

Bây giờ anh đang hôn mê, nếu chết thì chỉ cần một mình Lý Trọng cũng có thể bá chiếm toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan.

Trong lúc Thượng Quan Nhu lo lắng thì Lý Giang Hùng đi vào phòng..

Chương 1421: 1421: Trời Giáng Dị Tượng

“Cô Nhu!”
Lý Giang Hùng thấy Thượng Quan Nhu, vội vàng bước lên, thái độ rất cung kính.

Trong mắt Thượng Quan Nhu loé lên vẻ khác lạ, sự thay đổi của Lý Giang Hùng quá rõ rệt, vừa rồi lão ta gọi mình còn hơi khom người nữa cơ đấy.

Dù sao ngoài Hoàng tộc ra, nhà họ Lý cũng là gia tộc hàng đầu của Hoàng thành Thượng quan, nếu là trước đây, dù Lý Giang Hùng có gặp mặt Thượng Quan Hoàng cũng không tỏ thái độ cung kính như bây giờ.

“Ông chủ Lý!”
Thượng Quan Nhu khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn lên chiếc bình ngọc trên tay Lý Giang Hùng, lên tiếng hỏi: “Không biết ông chủ Lý tìm tôi có việc gì?”
Lý Giang Hùng mỉm cười giơ hai tay đưa bình ngọc cho Thượng Quan Nhu rồi nói: “Đây là đan dược mà ba mươi năm trước bố tôi tình cờ tìm được trong cổ mộ, dựa theo ghi chép của cổ mộ, đan dược này có công hiệu cải tử hồi sinh, dù có bị thương nặng cỡ nào chỉ cần người đó vẫn còn một hơi thở thì cũng có thể cứu sống”.

“Không chỉ vậy, sau khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh uống vào sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới nhỏ rất cao.

Về phần tác dụng có thực sự như vậy không thì chưa biết được”.

“Nếu cô Nhu yên tâm, có thể cho cậu Thanh dùng thử, đương nhiên với căn cơ võ thuật của cậu Thanh, vết thương nhỏ này không cần bao lâu cũng có thể tỉnh lại.

Cô Nhu cũng có thể đợi sau khi cậu Thanh tỉnh lại đưa đan dược này cho cậu Thanh, để cậu ấy tự quyết định có uống hay không”.

Sau khi Thượng Quan Nhu nhận bình ngọc, trong lòng thầm kinh ngạc, xuyên qua bình ngọc, cô ta có thể cảm nhận được bên trong bình ngọc ẩn chứa một luồng sinh khí cực kỳ mạnh mẽ.

Cô ta biết rất rõ sự quý giá của đan dược, bởi thời đại này đã không còn thầy luyện đan nữa rồi.

Dù có một vài thần y có y thuật tài giỏi nhưng miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể chế tạo ra những viên thuốc tương tự như đan dược, chỉ có điều công hiệu vẫn còn kém xa những viên đan dược thực sự.

Thế mà nhà họ Lý lại cho Dương Thanh một viên đan dược quý giá như vậy.

Thượng Quan Nhu cũng không nghi ngờ đan dược là thật hay giả.

Bây giờ Lý Trọng bị thương nặng vẫn chưa hồi phục, tuy Dương Thanh cũng bị thương bất tỉnh, nhưng vết thương cũng không rõ ràng, anh có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Nếu nhà họ Lý dám dùng đan dược giả lừa gạt Dương Thanh, Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho nhà họ Lý, đương nhiên nhà họ Lý cũng sẽ không dám liều lĩnh như vậy.

“Nếu vậy tôi sẽ tạm thời nhận đan dược này thay cậu Thanh, đợi sau khi tỉnh lại cậu ấy sẽ tự quyết định có dùng hay không”.

Thượng Quan Nhu mỉm cười, sau đó nói: “Tôi thay mặt cậu Thanh cảm ơn ông chủ Lý!”
Lý Giang Hùng âm thầm cả kinh, ấy thế mà Thượng Quan Nhu lại cảm ơn thay Dương Thanh, xem ra mối quan hệ giữa hai người không hề đơn giản, biết đâu chừng còn là quan hệ yêu đương.

Lão ta chỉ thoáng cả kinh, sau đó cười nói: “Cô Nhu khách sáo rồi, tôi đã tặng xong đan dược, bây giờ cũng nên trở về phục mệnh thôi”.

“Ông chủ Lý đi thong thả!”
Thượng Quan Nhu nói.

Trước khi Lý Giang Hùng đến vốn cũng không biết rõ liệu Dương Thanh đã tỉnh hay chưa.

Vốn dĩ lão ta còn mang theo sách cổ mà Lý Trọng đang bị thương nặng đã dặn dò phải tặng cho Dương Thanh, nhưng cuối cùng vẫn không có cơ hội tặng đi.

Lão ta chỉ đành đợi sau khi Dương Thanh tỉnh lại, tìm cơ hội tặng riêng sách cổ cho anh.

"Nhà họ Lý cũng thật hào phóng!"
Sau khi Lý Giang Hùng rời đi, Thượng Quan Nhu nhìn bình ngọc trong tay, ngạc nhiên nói.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang nằm trên giường, ý thức dường như rơi vào trong hỗn độn.

Một luồng khí thế võ thuật dâng trào, đột nhiên lan tràn từ trên người anh.

Thượng Quan Nhu vẫn còn đang ngạc nhiên với sự hào phóng của nhà họ Lý thì đột nhiên cảm nhận được khí thế võ thuật tản mát từ trên người Dương Thanh, lập tức ngẩn người.

Hơi thở này vượt xa trạng thái mạnh nhất mà Dương Thanh bùng nổ khi tỉnh táo.

Không chỉ có Thượng Quan Nhu, mà toàn bộ Hoàng phủ Thượng Quan cũng dường như được bao phủ bởi một luồng khí thế võ thuật đáng sợ, những người trong Hoàng tộc đều kinh ngạc nhìn về hướng biệt thự nơi ở của Dương Thanh.

"Hoàng Chủ, luồng khí thế này là tản ra từ trên người Dương Thanh".

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi tới điện Thượng Quan Hoàng, báo cáo với lão ta.

Thượng Quan Hoàng khẽ gật đầu, đi ra bên ngoài điện ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy vô số đám mây đen tụ lại trên bầu trời - nơi ở của Dương Thanh.

Lúc này, mây đen cuồn cuộn bao phủ trên bầu trời - chỗ ở của Dương Thanh, thỉnh thoảng sấm sét nổ vang, trong Hoàng

thành, vô số người đều ngẩng đầu nhìn lại đây.

Tại nhà họ Lý, sau khi Lý Trọng biết được hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời Hoàng phủ cũng vội vàng ra khỏi mật thất, nhìn về chỗ Hoàng phủ vẻ mặt kinh ngạc: "Đây là…!trời giáng dị tượng?"
"Trời giáng dị tượng?"
Lý Giang Hùng mới trở về từ Hoàng tộc cũng nghi ngờ hỏi ngược lại.

Lý Trọng nghiêm giọng nói: "Nghe đồn chỉ có người luyện võ hoàn mỹ mới có thể khiến trời giáng dị tượng trong lúc đột phá cảnh giới.

Khi người luyện võ hoàn mỹ đạt tới tới một cảnh giới nhất định, thậm chí có thể dẫn tới thiên kiếp".

"Bởi vì thế giới này không thể chứa đựng nổi yêu nghiệt võ thuật tầm cỡ này".

"Mà bây giờ dị tượng trên bầu trời Hoàng phủ cực kỳ có khả năng là do Dương Thanh đột phá cảnh giới gây ra".

Lý Giang Hùng cũng sững sờ: "Cao thủ võ thuật đột phá cảnh giới lại có thể dẫn đến thiên kiếp?"
Lý Trọng nhìn chằm chằm về phía bầu trời Hoàng phủ đáp lại nói: "Vì thế người đời cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, hoàn toàn không biết thế giới này rộng lớn cỡ nào"
"Những gì bố biết cũng là từ cuốn sách cổ trong cổ mộ ba mươi năm trước.

Dị tượng trên bầu trời Hoàng phủ lúc này giống hệt với miêu tả trong sách cổ".

"Sau khi thực lực của người luyện võ bước vào Siêu Phàm Cảnh, trong cùng cảnh giới, võ thuật trong cơ thể càng thuần túy bao nhiêu thì thực lực có thể bộc phát càng mạnh hơn bấy nhiêu, điều này đồng nghĩa rằng kẻ đó có thể tiến xa hơn trên con đường võ đạo".

"Nếu võ thuật thuần túy đạt tới đỉnh điểm thì được gọi là người luyện võ hoàn mỹ, điều này cũng có nghĩa là cậu ta có thể bước lên đỉnh cao của võ thuật".

Lý Giang Hùng nghe đến ngây người, tuy Lý Trọng đã kể cho lão ta nghe rất nhiều việc liên quan đến võ thuật nhưng chưa từng kể nhiều như hôm nay
Lão ta chợt có cảm giác được mở ra một thế giới mới.

“Con lập tức triệu tập cuộc họp gia tộc, nói cho bọn họ biết trong hôm nay nhà họ Lý sẽ tôn cậu Thanh làm chủ, nếu ai còn dám làm việc kiêu căng hống hách như trước kia nữa thì giết chết không tha!”
Lý Trọng bỗng nghiêm nghị nói..

Chương 1422: 1422: Phép Hô Hấp Chín Tầng

Vừa mở mắt, Dương Thanh đã thấy Thượng Quan Nhu bảo vệ bên cạnh mình.

Anh khẽ gật đầu, ngồi dậy từ trên giường.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?”, anh đột nhiên hỏi.

Thượng Quan Nhu rót một ly nước nóng, đưa cho Dương Thanh trước: “Uống ly nước nóng trước đi”.

Sau đó cô ta mới trả lời: “Hôm nay là ngày thứ ba!”
Dương Thanh không ngờ lần này sau khi trọng thương, mình lại hôn mê suốt ba ngày.

“Chúc mừng cậu Thanh, võ thuật lại tiến bộ thêm một bậc!” Thượng Quan Nhu cười nói.

Hôm nay, khí tức trên người Dương Thanh càng trở nên mờ nhạt, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nhất là vừa rồi khi Dương Thanh đột phá cảnh giới, khiến cho trời đất cũng xuất hiện dị tượng, càng khiến cho người ta giật mình.

“Đúng rồi, cậu Thanh, đây là đan dược Lý Giang Hùng mang tới, nói là rất tốt cho cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí có thể cứu sống cả người đang hấp hối.

Ông ta bảo tôi cho cậu uống, nhưng tôi lo đan dược có vấn đề nên vẫn chưa cho cậu dùng”.

Khi nói chuyện, Thượng Quan Nhu đưa bình ngọc đựng đan dược cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn bình ngọc tinh xảo trong tay, trong lòng thầm kinh ngạc, bởi mặc dù cách bình ngọc, anh vẫn có thể cảm nhận được khí tức dần dần tản ra từ đan dược.

“Ngoài cái này ra, Lý Giang Hùng còn nói gì nữa không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Trước đó, khi Lý Trọng truyền dạy phép hô hấp cho Dương Thanh, anh đã biết Lý Trọng có giữ lại gì đó.

Hôm nay, Lý Trọng sắp xếp Lý Giang Hùng vội đưa đan dược tới cho mình, chắc chắn cũng vì muốn hòa hữu với mình.

Thượng Quan Nhu lắc đầu: "Chỉ nói đợi cậu tỉnh lại, ông ta sẽ lại tới gặp cậu".

Hai người đang trò chuyện, Thượng Quan Hoàng tới, cười nói: "Cậu Thanh lại đột phá cảnh giới võ đạo, thật đáng mừng!"
"Cảm ơn Hoàng Chủ!", Dương Thanh khách khí nói.

Trước đó khi Dương Thanh phá cảnh giới trong lúc hôn mê còn khiến cho trời nổi cơn dị tượng, lão ta là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên hiểu điều này có nghĩa là gì.

Một người luyện võ hoàn mỹ trẻ tuổi như vậy nhất định là yêu nghiệt, chuyện này cũng có nghĩa là cảnh giới võ đạo trước đó của Dương Thanh đã là hoàn mỹ.

Nếu sau này đột phá cảnh giới vẫn có thể giữ được trạng thái hoàn mỹ như vậy, sau này tương lai sẽ rất rộng mở.

Thượng Quan Hoàng lại nghĩ trên thế giới này thật sự tồn tại cao thủ có thể đạt được sự hoàn mỹ trong từng cảnh giới võ đạo sao?
Đúng lúc này, một người làm của Hoàng tộc tới bẩm báo: "Hoàng Chủ, cụ tổ nhà họ Lý tới".

"Để lão ta vào đi!"
Thượng Quan Hoàng nói.

Chẳng mấy chốc một tràng tiếng cười hào sảng bỗng vang lên: "Cậu Thanh, chúc mừng đột phá cảnh giới!"
Còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, dĩ nhiên là Lý Trọng.

So với người khác, Lý Trọng biết nhiều hơn một chút, nên đương nhiên hiểu rõ giá trị của Dương Thanh.

Trong căn phòng, tất cả đều là cao thủ đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan, mặc dù Dương Thanh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại có thể cảm giác được thái độ của những người này đối với mình hình như càng cung kính hơn.

Chỉ là anh vẫn không hiểu trước đó mình luôn hôn mê, sao có thể đột phá cảnh giới được đây?
Thượng Quan Hoàng cố ý bày một bàn tiệc rượu cho anh, Lý Trọng và Lý Giang Hùng cũng ở đó.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Dương Thanh nhờ Thượng Quan Hoàng chuẩn bị cho mình một căn mật thất, Lý Trọng chủ động đi theo.

"Tôi đã nhận được đan dược ông cho tôi, vô cùng cảm ơn ông!"
Sau khi đến mật thất, chỉ còn hai người Dương Thanh và Lý Trọng, anh bỗng nhiên nói.

Lý Trọng cười một tiếng, nói: "Cậu Thanh khách khí rồi, hiện giờ cả nhà họ Lý đều là của cậu Thanh, chỉ là một viên thuốc mà thôi, không đáng nhắc đến".

Dứt lời, lão ta vội vàng lấy ra một quyển sách cổ đã ố vàng, hai tay cung kính dâng cho Dương Thanh.

"Đây là?"
Dương Thanh vừa nhận lấy sách cổ cũng cảm giác được trong quyển sách hàm chứa một luồng uy lực võ đạo.

Cho dù là anh cũng cảm giác được uy lực, hơn nữa còn ở ngay chính giữa quyển sách, có thể tưởng tượng được Dương Thanh kinh ngạc đến thế nào.

Lý Trọng khẽ mỉm cười: "Cậu xem thử là sẽ hiểu".

Dương Thanh thoáng liếc Lý Trọng, sau đó mở sách cổ ra, trang đầu tiên đã xuất hiện năm chữ lớn "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh".

"Đại Đạo Thiên Diễn Kinh!", Dương Thanh đọc mấy chữ này.

Trang tiếp theo là sơ đồ kinh mạch trên cơ thể con người, với hệ thống kinh mạch chi tiết và các cơ quan quan trọng trong cơ thể.

.

truyện xuyên nhanh
Tiếp sau nữa là các phép hô hấp, mỗi phép đều giới thiệu rất

cặn kẽ.

Trước khi nhà họ Thái và nhà họ Đậu xâm phạm Hoàng tộc, Lý Trọng đã dạy Dương Thanh một loại phép hô hấp.

Mà phép hô hấp đó lại ở trong quyển "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh", cũng là phép hô hấp đầu tiên được ghi lại trong quyển sách cổ này.

Nó cũng chính là phép hô hấp căn bản nhất, những loại sau càng phức tạp hơn, tổng cộng có chín phép hô hấp.

"Ông có được quyển sách cổ này ba mươi năm trước ở trong một ngôi mộ cổ đúng không?", Dương Thanh cười híp mắt nhìn chằm chằm Lý Trọng, hỏi.

Lý Trọng vội vàng gật đầu, cười nói: "Dù sao quyển sách cổ này cũng là báu vật tôi phải cửu tử nhất sinh mới có được, đương nhiên không thể dễ dàng cho người khác xem".

"Trước khi nhà họ Thái và nhà họ Đậu liên thủ tấn công Hoàng tộc, tôi vốn đã muốn đưa quyển sách cổ này cho cậu Thanh, tuy nhiên đông người nhiều tai mắt nên tôi buộc phải giữ lại, xin cậu Thanh thứ tội".

Đúng là một con cáo già, nhưng dưới tình hình lúc đó, nếu như Lý Trọng thật sự bằng lòng giao quyển "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh" hoàn chỉnh này cho mình cũng không khó.

Dẫu sao lão ta vốn chẳng coi Hoàng tộc ra gì.

Dương Thanh cũng không vạch trần, chỉ cười nói: "Ông có thể đưa phép hô hấp quý giá như vậy cho tôi, tôi cảm kích còn không kịp, sao có thể trách tội?"
Lý Trọng cười một tiếng, cũng không tiếp tục băn khoăn chuyện này nữa, sau đó dùng vẻ mặt chân thành nói: "Cậu Thanh, quyển sách cổ này ghi "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh", thật ra là phương pháp luyện công của người tu luyện võ thuật hàng đầu thời viễn cổ".

"Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có tất cả chín tầng, mỗi tầng ứng với một loại phép hô hấp, mà các phép hô hấp cũng từ dễ đến khó".

“Tôi đã tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” suốt ba mươi năm, nhưng vẫn chỉ tu luyện được đến tầng thứ tư, thực lực mới miễn cưỡng đột phá Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Tôi đoán khi tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” này đến tầng thứ chín, cảnh giới võ đạo có thể đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh”.

“Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, bởi vì tôi tự luyện tới ngày hôm nay, mỗi lần đều là sau khi đột phá cảnh giới võ đạo mới có thể tu luyện phép hô hấp tầng tiếp theo”.

“Quan trọng nhất là sau khi tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh hơn rất nhiều, khiến tôi chỉ cần dùng ba mươi năm để tu luyện từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đến Siêu Phàm Tứ Cảnh ngày hôm nay”.

Nghe những lời này của Lý Trọng, Dương Thanh hơi kinh ngạc.

Dù gì thì đây cũng là kinh nghiệm tu luyện của chính của Lý Trọng, lão ta lại bằng lòng nói cho anh.

Xem ra Lý Trọng đã thật sư muốn đi theo mình.

“Dựa theo những gì ông nói, vậy là bây giờ ông muốn tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm trong “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” cũng không được nữa sao?”
Dương Thanh lên tiếng hỏi.

Dù sao Lý Trọng cũng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, bản thân lại tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Lý Trọng mặt đầy đau khổ nói: “Phép hô hấp chín tầng của “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế mỗi tầng đều vô cùng khó khăn.

Tuy có phép hô hấp tầng thứ năm nhưng lấy cảnh giới võ đạo ngày hôm nay của tôi, thật sự không thể tu luyện được nữa, nếu cưỡng ép tu luyện sẽ phản phệ mà bị thương”.

“Cậu Thanh, hiện giờ thực lực võ đạo của cậu chắc đang ở Nhị Cảnh đúng không? Nếu tôi đoán không sai, cậu chỉ có thể tu luyện pháp hô hấp tầng thứ hai”.

“Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, cậu Thanh có thiên phú võ đạo phi thường, có lẽ có thể tu luyện sâu hơn”..

Chương 1423: 1423: Hai Cô Gái

Lý Trọng chỉ thuận miệng nói một chút, cũng không cho là Dương Thanh có thể tu luyện được phép hô hấp vượt qua cảnh giới võ đạo của mình.

Chín tầng của phép hô hấp trong "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh" khó khăn đến mức nào, lão ta là người rõ ràng nhất.

Đừng nói là vượt qua cảnh giới võ đạo của mình, cho dù là phép hô hấp ứng với cảnh giới của mình cũng chưa chắc có thể tùy tiện tu luyện thành công.

"Tôi thử một chút!"
Dương Thanh không nói gì thêm, lập tức mở phép hô hấp tầng thứ hai ra bắt đầu tu luyện.

Ba ngày trước, khi Lý Trọng đã truyền thụ phép hô hấp tầng thứ nhất cho anh, anh cũng có thể dễ dàng luyện thành.

Hiện giờ, cảnh giới võ đạo của anh đã đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh trong lúc hôn mê, đúng lúc có thể phối hợp với phép hô hấp tầng thứ hai.

Theo tần xuất hô hấp dần thay đổi của anh, chẳng mấy chốc khí thế võ đạo trên người anh càng ngày càng mạnh.

Không mượn sức mạnh khi rơi vào trạng thái cuồng bạo, Dương Thanh đã có thể bộc phát được thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn, ánh mắt Lý Trọng đầy vẻ kinh ngạc.

"Nhanh như vậy sao?"
Ban đầu cảnh giới võ đạo của lão ta đã đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh, khi bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ hai, cũng phải mất khoảng ba tháng mới luyện thành.

Nhưng bây giờ Dương Thanh chỉ dùng mấy giây ngắn ngủi là có thể tu luyện thành công.

Có thể tưởng tượng được sự khiếp sợ trong lòng Lý Trọng.

Ngay khi Lý Trọng còn đang khiếp sợ, Dương Thanh cũng thầm vô cùng kinh ngạc.

Nếu lúc trước anh dùng phép hô hấp tầng thứ hai để đối chiến với Đậu Hầu, e rằng cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã tu luyện thành công.

Nhưng anh cũng không hề dừng lại, mà tiếp tục bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ ba.

Ngay sau đó là phép hô hấp tầng thứ tư, sau đó nữa là phép hô hấp tầng thứ năm.

Khí thế võ đạo của Dương Thanh cũng luôn không ngừng trở nên mạnh mẽ, từ Siêu Phàm Nhị Cảnh đến Siêu Phàm Tam Cảnh, Tứ Cảnh, rồi đến Ngũ Cảnh.

Mỗi khi tu luyện một phép hô hấp, cơ bản đều là sau khi xem thử thì có thể tu luyện thành công.

Lý Trọng ở bên cạnh chứng kiến tất cả đã sớm vô cùng kinh sợ.

Cho dù lão ta đã có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh mà vẫn không thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm, nhưng Dương Thanh chỉ mới Siêu Phàm Nhịn Cảnh lại có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm.

Chuyện này có nghĩa là Dương Thanh có thể dùng cảnh giới võ đạo Siêu Phàm Nhị Cảnh để bộc phát ra sức chiến đấu của Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nhưng mà, nghĩ đến trước đó Dương Thanh sử dụng phép hô hấp tầng thứ nhất đã có thể bộc phát ra thực lực có thể sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, Lý Trọng cũng lại có thể tiếp nhận sự thật này.

“Yêu nghiệt! Nhất định chính là yêu nghiệt!”, Lý Trọng nói thầm trong lòng.

Nhưng khi Dương Thanh định tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu lại phát hiện cho dù tu luyện thế nào, cũng không thể thành công.

Có nhiều lần Dương Thanh cũng suýt chút nữa bị phản phệ, sau đó mới từ bỏ.

"Đại Đạo Thiên Diễn Kinh quả nhiên lợi hại!"
Sau khi kết thúc tu luyện, Dương Thanh mặt đầy cảm khái nói, trong lòng vô cùng vui mừng.

Trước đó, nguyên nhân lớn nhất để anh có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh là bởi vì liều thuốc siêu hoàn mỹ Black Doctor đã tiêm vào cơ thể anh vẫn còn chưa hết tác dụng.

Cùng với cường độ chiến đấu quá cao của anh, liều thuốc siêu hoàn mỹ trong cơ thể anh cũng dần hao hết, nhất là lần này giao chiến với Đậu Hầu, anh cảm thấy mình đã có thể dễ dàng khống chế cuồng bạo.

Điều này có nghĩa là anh còn muốn nhờ cuồng bạo để vượt qua thực lực cảnh giới của mình là chuyện không thể nữa rồi.

Trong tình hình này, Lý Trọng lại cho anh "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh", vừa vặn bổ sung cho liều thuốc siêu hoàn mỹ đã tiêu hao gần hết trong cơ thể anh.

"Cậu Thanh, cậu chắc chắn là kỳ tài võ thuật, từ cổ chí kim sợ là cũng chưa từng xuất hiện kỳ tài như cậu".

Lý Trọng không nhịn được tán thưởng, ngữ điệu vô vàn tôn kính.

Dương Thanh bật cười: "Là Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vô cùng kỳ diệu, mới có thể khiến tôi thay đổi như thế".

"Mấy ngày gần đây, tôi muốn ở lại Hoàng tộc họ Thượng Quan, đến lúc rời đi tôi sẽ tìm ông".

Trước đó, anh đã nói sau này muốn để Lý Trọng đi theo mình, nếu anh muốn rời đi đương nhiên phải dẫn Lý Trọng cùng đi.

Lý Trọng biết Dương Thanh đang hạ lệnh đuổi khách, nên vội vàng đứng lên: "Vậy tôi xin đi trước, đến lúc cậu sắp đi thì cho người thông báo với tôi là được".

"Được!"
Dương Thanh nói.

Sau khi Lý Trọng rời đi, Dương Thanh lập tức bắt đầu tu luyện.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có chín tầng phép hô hấp, mỗi một tầng đều vô cùng huyền diệu, trước đó dù tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu không thành công, nhưng cũng đã có cảm ngộ, nói không chừng anh cố gắng thêm chút nữa là có thể thành công.

Trong một tuần tiếp theo, ngày ngày Dương Thanh đều ở trong mật thất Thượng Quan Hoàng chuẩn bị cho anh, chỉ là từ đầu đến cuối vẫn không thể luyện thành phép hô hấp tầng thứ sáu.

"Xem ra muốn luyện thành phép hô hấp tầng thứ sáu, nhất định phải đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh".

Dương Thanh kết thúc tu luyện, mặt đầy cảm khái nói.

Đương nhiên mấy ngày qua anh cũng không phải chỉ luôn tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu.

Năm tầng phép hô hấp trước đó đều liên kết với nhau, tu luyện phép hô hấp sẽ khiến cho thực lực võ đạo mới đột phá cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh vững chắc hơn.

Hôm nay, lại có hai cô gái đến Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Các người là ai? Địa phận Hoàng phủ, người ngoài không được phép vào!"
Hai tên lính canh cửa Hoàng phủ Thượng Quan ngăn hai cô lại.

Hai cô gái này một người còn ôm một đứa trẻ sơ sinh đang gào khóc.

"Xin các người để chúng tôi vào, chúng tôi là bạn thân của Dương Thanh".

Người phụ nữ ôm đứa bé sơ sinh đỏ mắt nói.

Còn cô gái nhỏ tuổi hơn cũng đỏ mắt nói: "Hai anh à, chúng tôi thật sự là bạn của Dương Thanh, nếu hai người không tin có thể truyền lời cho anh ấy, nếu anh ấy biết là chúng tôi, nhất định sẽ gặp chúng tôi".

Hai tên lính canh đương nhiên biết Dương Thanh là ai, lúc này nghe hai cô gái trẻ tuổi nói mình là bạn của Dương Thanh thì rất nghi ngờ.

Nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến Dương Thanh, bọn họ không dám thờ ơ, nên vội vàng nói: “Hai cô chờ một chút, tôi đi báo cáo!”
Dứt lời, một người chạy đi.

Nhưng khuôn mặt hai người phụ nữ vẫn không hề có vẻ thả lỏng mà càng thêm lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sau lưng.

Đúng lúc này, hai người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống xuất hiện ở cửa Hoàng phủ Thượng Quan.

“Cuối cùng đã tìm được các người rồi!”
Một người lạnh giọng nói.

“Các người muốn làm gì?”, hai người phụ nữ đều mặt đầy sợ hãi.

Cô gái trẻ tuổi hơn vội vàng chắn trước người phụ nữ đang ôm đứa bé sơ sinh, cắn răng nói: “Tôi cảnh cáo các người, tốt nhất đừng nhằm vào chúng tôi, nếu không anh Thanh nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!”
Lúc này, lính gác cửa nhất thời mặt đầy cảnh giác, nhìn về phía hai người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống kia, nói: “Tôi không quan tâm các người là ai, đừng gây chuyện ở cửa Hoàng phủ!”
“Cút!”
Một người đàn ông trung niên tức giận quát lớn, đột nhiên tung ra một luồng uy lực võ đạo kinh khủng.

Trong sự khiếp sợ của hai cô gái kia, cơ thể của tên lính canh phòng của Hoàng tộc họ Thượng Quan như chịu một đòn rất mạnh, liên tục lùi lại bảy tám bước mới dừng lại..

Chương 1426: 1426: Tìm Kiếm Khắp Thành

Người đàn ông trẻ tuổi vốn không tin, nhưng sau khi Phùng Tiểu Uyển chính miệng nói ra là cô ta luyện chế đan dược, thì anh ta lại tin.

Anh ta chỉ nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Phùng Tiểu Uyển, trong tình cảnh này, cô ta hoàn toàn không thể nói dối được.

Như vậy nói cách khác, Phùng Tiểu Uyển thật sự biết luyện chế đan dược!
"Nếu cô dám lừa tôi, tôi chẳng những cởi sạch cô ra còn sẽ khiến cô phải chịu nỗi nhục nhã lớn nhất, sau đó ném cô ra ngoài từ cửa sổ", người đàn ông trẻ tuổi uy hiếp.

"Là tôi, thật sự là tôi luyện chế đan dược.

Nếu anh không tin, bây giờ tôi sẽ viết ra mấy loại dược liệu cho các người, các người mua về giúp tôi, tôi sẽ luyện chế ngay trước mặt các người".

Trên khuôn mặt nhỏ nhặn xinh đẹp của Phùng Tiểu Uyển đầy vẻ sợ hãi.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể bị cởi sạch ném xuống, cô ta đã cảm thấy vô cùng sợ hãi rồi.

"Thả cô ta ra!"
Người đàn ông trẻ tuổi ra lệnh, sau đó nói tiếp: "Cô viết dược liệu cần thiết ra đi, chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ, chính là loại đan dược cô bán ra lúc trước ấy, chỉ cần cô có thể luyện chế ra một viên, tôi sẽ bỏ qua cho cô".

Phùng Tiểu Uyển vội vã viết ra ba mươi mấy loại dược liệu, trong đó đa số dược liệu đều là loại rất phổ biến như đương quy, nhân sâm vân vân… Nhưng có ba loại dược liệu lại chưa từng nghe nói tới.

"Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền, những thứ này cũng là dược liệu à?"
Người đàn ông trẻ tuổi cất tiếng hỏi.

Sở dĩ hỏi ba loại dược liệu này là vì anh ta chưa từng nghe nói tới.

Phùng Tiểu Uyển vội gật đầu: “Đều là dược liệu mới phát hiện, rất hiếm thấy, cũng rất khó mua được trên thị trường, nhưng nó có thật”.

Tuy người đàn ông trẻ tuổi hơi nghi ngờ, nhưng không nói thêm gì, mà ra lệnh cho người dưới đi mua dược liệu.

Chẳng mấy chốc, hai người đã mang theo một túi dược liệu lớn trở về, đầu tiên Vũ Đào nhìn Phùng Tiểu Uyển một cái, sau đó mới nói với người thanh niên: “Điện hạ, không mua được Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền, những dược liệu khác đều có đủ cả”.

Người thanh niên cau mày, lạnh lùng nói: “Tôi bảo các người chuẩn bị đủ dược liệu, bây giờ các người lại nói với tôi là còn thiếu?”
Nghe thấy câu này, Vũ Đào và người còn lại đều thay đổi sắc mặt, Vũ Đào lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng nói: “Điện hạ, chúng tôi đã sử dụng tất cả các mối quan hệ rồi, cả thế giới đều đang tìm kiếm ba loại dược liệu này, nhưng thần y của Hoàng tộc họ Vũ chúng tôi lại nói ba loại dược liệu này hoàn toàn không tồn tại”.

Những người này đến từ Hoàng tộc họ Vũ, một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Mà thân phận của người thanh niên kia càng cao quý hơn, một trong những đứa cháu của Vũ Hoàng, Vũ Tử Dịch.

Nghe thấy lời của thuộc hạ, sắc mặt Vũ Tử Dịch lập tức trở nên cực kỳ u ám, nhìn Phùng Tiểu Uyển bằng đôi mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Cô chơi tôi à?”
“Không có, tôi thật sự không lừa các ngươi, ba loại dược liệu Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền này thật sự tồn tại mà, trên núi sau thôn Ngô Gia chúng tôi có đấy.”
Phùng Tiểu Uyển lập tức cuống lên, vội vàng giải thích.

Cũng không phải cô ta đùa giỡn Vũ Tử Dịch, mà thật sự có ba loại dược liệu này.

Lúc còn ở thôn Ngô Gia, từ nhỏ cô ta đã đi theo ông nội ra núi sau thôn hái thuốc.

Chẳng những thế, lúc trước, ông nội của Phùng Tiểu Uyển còn từng nuôi cấy rất nhiều dược liệu quý hiếm trên núi sau thôn Ngô Gia.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Phùng Tiểu Uyển, Vũ Tử Dịch lập tức nhíu mày, anh ta tự thấy mình nhìn người rất chuẩn, Phùng Tiểu Uyển không nói dối, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Anh ta cảm thấy Phùng Tiểu Uyển không giống đang nói dối, sau khi im lặng một lúc, anh ta cau mày nói: "Ba loại dược liệu cô nói có còn tên khoa học khác không?"
Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Từ nhỏ tôi đã lớn lên trong thôn với ông nội, cũng không rõ những dược liệu này ở bên ngoài còn có tên khác không, nhưng trước đây lúc tôi ở Yến Đô, từng nhìn thấy ba loại dược liệu này trong tiệm thuốc Đông y".

"Đúng rồi, các người có thể liên lạc với tiệm thuốc Đông y Bản Thảo Đường ở Yến Đô, trong tiệm của bọn họ có mấy loại dược liệu này, nhưng giá có hơi đắt".

Vũ Tử Dịch lập tức ra hiệu, cấp dưới của anh ta bắt đầu liên lạc ngay, chẳng mấy chốc, đối phương nhận được tin tức, gật đầu với Vũ Tử Dịch: "Điện hạ, đã xác nhận rồi, Bản Thảo Đường của Yến Đô thật sự có ba loại dược liệu này".

"Nhưng hình như ba loại dược liệu này rất ít dùng đến, trước mắt chỉ có Bản Thảo Đường có, rất khó mua được ở những nơi khác".

Sau khi nghe cấp dưới báo cáo, vẻ tàn nhẫn trong mắt Vũ Tử Dịch dần biến mất, lúc nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển, ánh mắt anh ta như đang nhìn một kho báu.

"Cô yên tâm, sau khi cô đi theo Hoàng tộc họ Vũ của tôi, chỉ cần tập trung luyện chế đan dược cho Hoàng tộc họ Vũ, tôi chắc chắn sẽ không đối xử tệ với cô".

Giọng điệu của Vũ Tử Dịch trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Anh ta là một trong mấy đứa cháu ruột của Vũ Hoàng, sau này có thể kế thừa Hoàng vị, nếu Phùng Tiểu Uyển thật sự có thể luyện chế đan dược, chỉ cần anh ta khống chế được Phùng Tiểu Uyển trong tay, tương lai anh ta chắc chắn sẽ có tiền đồ vô lượng.

Phùng Tiểu Uyển đỏ mắt nhìn Vũ Tử Dịch: "Xin anh đừng mang tôi đi, chỉ cần anh thả tôi ra, tôi có thể đồng ý sau này luyện chế được đan dược đều sẽ ưu tiên bán cho anh".

Từ sau khi ông nội mất, cô ta đã đi theo Dương Thanh đến Yến Đô, bây giờ trong mắt cô ta, Dương Thanh chính là anh trai ruột của mình, cô ta thật sự không muốn rời xa anh.

Quan trọng nhất là với hiểu biết của cô ta về Dương Thanh, nếu cô ta bị Vũ Tử Dịch đưa đi, anh chắc chắn sẽ mạo hiểm đi cứu cô ta.

Dù cô ta không biết Hoàng tộc họ Vũ đại diện cho điều gì, nhưng có thể nhìn ra thân phận không tầm thường của những người này từ trong sự kiêu ngạo của bọn họ, ngay cả Hoàng tộc Thượng Quan bọn họ cũng không coi ra gì.

Nếu vì cô ta mà Dương Thanh xảy ra xung đột với Hoàng tộc họ Vũ, cô ta chắc chắn sẽ rất áy náy.

Vũ Tử Dịch phái người đi tìm người bán ra đan dược là vì có được đan dược, bây giờ nếu đã biết Phùng Tiểu Uyển có thể luyện chế ra đan dược, sao có thể dễ dàng để cô ta rời đi? "Cô có biết thân phận của tôi là gì không? Dám từ chối tôi, cô có từng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng đến mức nào chưa?", ánh mắt Vũ Tử Dịch dần trở nên lạnh lẽo.

Đồng thời, hơi thở võ đạo Thần Cảnh hậu kỳ cũng chậm rãi tản ra từ trên người anh ta, chớp mắt một cái đã bao phủ lấy Phùng Tiểu Uyển.

Thoáng chốc, Phùng Tiểu Uyển cảm thấy hai vai như có một ngọn núi lớn đè xuống, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

"Tôi xin anh đấy, đừng đưa tôi đi có được không? Tôi đồng ý với anh sau này mỗi tháng đều sẽ luyện chế đan dược, lấy một phần ra đưa cho anh, chỉ xin anh đừng đưa tôi đi", Phùng Tiểu Uyển luôn miệng cầu xin.

Khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn ở cùng Ngải Lâm, bây giờ Mã Siêu mất tích, khó khăn lắm mới có được tin tức của Dương Thanh, nếu lúc này cô ta bị đưa đi, Ngải Lâm phải làm sao đây?
Lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa phòng, Vũ Tử Dịch cau mày, không đợi anh ta lên tiếng, Vũ Đào đã đi mở cửa.

Vũ Đào vừa mở cửa đã thấy hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ đứng trước cửa, ông ta lập tức cau mày, lạnh lùng hỏi: “Các người tìm ai?”
Hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ không đáp lời, đưa mắt nhìn vào trong phòng, khi nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển, bọn họ lập tức vui vẻ nói: “Tìm thấy rồi!”.

Chương 1427: 1427: Cho Cô Cơ Hội

Sau khi Vũ Tử Dịch nghe được lời hai người ở ngoài cửa nói xong thì lập tức nhíu mày.

“Các người là người của Hoàng tộc Thượng Quan à?”
Vũ Đào thấy Vũ Tử Dịch nhíu mày, lập tức chất vấn hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ ngoài cửa.

Hai người vừa nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển đã nói là tìm được rồi.

Mà bọn họ lại bắt cô ta đi từ cửa của Hoàng tộc Thượng Quan ra, vậy hai người này tất nhiên là người của Hoàng tộc Thượng Quan rồi.

“Cô Uyển, chúng tôi là người của Hoàng tộc Thượng Quan.

Cô yên tâm, có chúng tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu bất kỳ tổn thương nào”.

Một cao thủ Hoàng tộc cung kính nói, dù vậy vẫn có phần ngạo nghễ.

Bọn họ biết Phùng Tiểu Uyển là em gái của Dương Thanh nên tất nhiên vô cùng cung kính, nhưng hoàn toàn không để ý tới Vũ Đào và một cao thủ Hoàng tộc họ Vũ khác.

Hai cao thủ Hoàng tộc bước luôn vào phòng, lạnh lùng nói: “Cô Uyển là khách quý của Hoàng tộc Thượng Quan chúng tôi.

Nếu các người thức thời thì thả cô ấy ra.

Nếu không, các người có thể rời khỏi Hoàng thành được không là chuyện hết sức khó nói đấy”.

Hai người hoàn toàn không ý thức được cao thủ Hoàng tộc họ Vũ đứng trước mặt bọn họ lúc này là tồn tại thế nào.

Sắc mặt Vũ Đào và cao thủ khác thâm trầm đáng sợ.

Bọn họ là cao thủ Hoàng tộc họ Vũ, đã bao giờ bị người ta khinh thường như vậy chứ?

Bây giờ, bọn họ bị hai người của Hoàng tộc họ Thượng Quan miệt thị như vậy thì rất tức giận.

“Cút ra ngoài!”
Vũ Đào đột nhiên tức giận quát một tiếng, đồng thời trên người ông ta phát ra một uy lực võ đạo đáng sợ.

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan vừa rồi còn định ra tay chợt đờ mặt ra.

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân buốt giá, một cảm giác ớn lạnh từ dưới lòng bàn chân xông lên thẳng lên đỉnh đầu.

“Các người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, ở đây là Hoàng thành Thượng Quan, tôi khuyên các người đừng hành động thiếu suy nghĩ”.

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan nói với vẻ nghiêm trọng: “Cô Uyển là khách quý của Hoàng Chủ chúng tôi.

Nếu cô ấy có gì sơ suất, chúng tôi sẽ không tiện ăn nói”.

“Ha ha!”.

Truyện Đoản Văn
Vũ Đào cười lạnh: “Ông đang uy hiếp tôi à?”
“Đây không phải uy hiếp mà là cảnh cáo!”, cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan nói.

Thật ra ông ta cũng sợ nhưng là cao thủ Hoàng tộc, giải cứu Phùng Tiểu Uyển là nhiệm vụ của bọn họ.

Cho dù bọn họ có chết cũng tuyệt đối không thể lùi bước.

Một cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan khác cũng nói: “Chúng tôi đã báo tin cô Uyển ở đây cho Hoàng Chủ biết rồi.

Chắc không tới năm phút, cả tòa nhà lớn này đều sẽ bị mười mấy cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng thành bao vây, tốt nhất các người nên suy nghĩ kỹ đi”.

Trước đó bọn họ nhận được tin tức Phùng Tiểu Uyển - em gái cậu Thanh có thể bị hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đi, vốn còn không để ý lắm.

Nhưng sau khi đối mặt với hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, bọn họ mới ý thức được thực lực của đối phương thật sự rất mạnh.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, ngay cả Lý Trọng là Siêu Phàm Cảnh còn bị Dương Thanh đánh bại, vậy có gì phải sợ hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trước mắt này?
"Nếu các người muốn chết, vậy tôi sẽ giúp các người được toại nguyện!"
Vũ Đào nghiến răng nói, sau đó từ trên người ông ta phát ra một sát ý mãnh liệt.

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan chỉ là Thần Cảnh sơ kỳ, rõ ràng không thể nào so sánh được với cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Hơn nữa, bọn họ đối mặt là hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nếu đối phương thật sự muốn giết bọn họ, bọn họ không có khả năng chống trả.

"Chờ đã!"
Vào lúc Vũ Đào chuẩn bị ra tay, một giọng nói thản nhiên đột nhiên vang lên.

Vũ Tử Dịch vẫn im lặng nãy giờ chợt lạnh lùng nhìn hai cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan, cao ngạo nói: "Các người nói cho Hoàng Chủ của các người biết tôi là Vũ Tử Dịch của Hoàng tộc họ Vũ.

Chúng tôi nhất định phải dẫn cô gái này đi.

Nếu lão ta muốn đòi lại cô gái này thì tới Hoàng tộc họ Vũ mà đòi".

Tất nhiên hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan đã từng nghe nói về Hoàng tộc họ Vũ, cả Chiêu Châu cũng chỉ có một Hoàng tộc họ Vũ, đó chính là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Có người nói trong Hoàng tộc họ Vũ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Mà người thanh niên trước mắt này lại họ Vũ, trẻ tuổi như vậy đã là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Bên cạnh anh ta còn có hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh bảo vệ, đủ để chứng minh thân phận của anh ta rất cao.

Mặt hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan lập tức biến sắc.

"Được, chúng tôi sẽ chuyển lời!"
Hai người nhìn nhau, sau đó cao thủ dẫn đầu nói.

Cũng không phải bọn họ sợ chết mà thân phận của Vũ Tử Dịch quá đặc biệt.

Dù sao anh ta cũng là người dòng chính của Hoàng tộc cổ xưa, hơn nữa còn có địa vị rất cao.

Nếu bọn họ tự ý quyết định đắc tội Hoàng tộc họ Vũ, sẽ là đả kích cực lớn đối với Hoàng tộc Thượng Quan.

Hai người vừa định rời đi, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Cho dù anh là người của Hoàng tộc họ Vũ cũng chẳng có lý do gì cướp cô gái lương thiện ở Hoàng thành tôi chứ?"
Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía cô gái trẻ đang bước nhanh tới.

Vũ Tử Dịch hơi nheo mắt, nhìn về phía Thượng Quan Nhu đang dẫn người đến.

Không ngờ anh ta mơ hồ cảm nhận được áp lực võ đạo trên người Thượng Quan Nhu, điều này làm anh ta vô cùng chấn động.

Anh ta là cháu của Vũ Hoàng nắm giữ thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù ở bên trong Hoàng tộc họ Vũ vẫn được xem là có thiên phú võ đạo vô cùng xuất chúng.

Nhưng cô gái trước mắt này không kém hơn anh ta bao nhiêu, không ngờ đã nắm giữ cảnh giới võ thuật Thần Cảnh trung kỳ.

Cho dù thực lực của Thượng Quan Nhu kém hơn anh ta nhưng dù sao cô ta xuất thân từ Hoàng tộc Thượng Quan có thực lực kém hơn Hoàng tộc họ Vũ rất nhiều, điều này cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

Thượng Quan Nhu trẻ tuổi như vậy lại nắm giữ thực lực Thần Cảnh trung kỳ, cho dù ở trong Hoàng tộc họ Vũ cũng được

xem là thiên tài võ đạo.

“Chị Nhu!”
Phùng Tiểu Uyển nhìn thấy Thượng Quan Nhu thì lập tức ngạc nhiên.

Ban đầu khi còn ở Yến Đô, Thượng Quan Nhu vì muốn qua lại thân thiết với Dương Thanh đã chủ động tiếp cận người bên cạnh anh.

Phùng Tiểu Uyển được anh nhận làm em gái, tất nhiên cô ta cũng làm quen.

Thượng Quan Nhu cười dịu dàng với Phùng Tiểu Uyển: “Tiểu Uyển, chị đã thông báo với anh Thanh rồi, anh ấy tới ngay thôi.

Em cứ yên tâm, có bọn chị ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương tới em”.

Sau khi Phùng Tiểu Uyển nhìn thấy Thượng Quan Nhu đã rất vui mừng, nhưng nghĩ đến thân phận của Vũ Tử Dịch, tâm trạng trở nên vô cùng nặng nề.

“Anh ơi, anh thả tôi ra đi.

Chúng ta vẫn theo như lời đã nói trước đó, sau này hàng tháng tôi đều sẽ luyện đan dược giúp anh”.

Phùng Tiểu Uyển vội vàng nhìn về phía Vũ Tử Dịch nói.

Thượng Quan Nhu nghe thấy Phùng Tiểu Uyển nói vậy thì lập tức kinh ngạc.

Cô ta là người thừa kế Hoàng vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan, tất nhiên hiểu rõ đan dược có ý nghĩa thế nào..

Chương 1428: 1428: Cuối Cùng Đã Tới

Thượng Quan Nhu xem thường khi thấy Vũ Tử Dịch cao ngạo như vậy.

Cô ta tất nhiên hiểu rõ nền tảng của Hoàng tộc cổ xưa nhưng càng hiểu rõ sức mạnh của Dương Thanh hơn.

Chủ yếu nhất là cô ta cho rằng thế lực phía sau Dương Thanh còn vượt xa Hoàng tộc cổ xưa.

Nếu đã vậy, sao cô ta có thể xin lỗi Vũ Tử Dịch được?
Thượng Quan Nhu cười lạnh: "Tôi biết Hoàng tộc họ Vũ có nền tảng sâu xa, cũng biết anh có địa vị rất cao, nhưng vậy thì sao chứ? Chỗ này là khu vực Hoàng tộc Thượng Quan quản lý, còn chưa tới lượt người ngoài như anh tới phách lối".

"Tiểu Uyển không chỉ là em gái của cậu Thanh mà còn là em gái của Thượng Quan Nhu tôi.

Bất kể là ai cũng đừng mong đưa em ấy ra khỏi Hoàng Thành!"
Cô ta vừa dứt lời, mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Sắc mặt Vũ Tử Dịch cực kỳ thâm trầm.

Anh ta không sao ngờ được mình đường đường là cháu của chủ Hoàng tộc họ Vũ lại bị một người phụ nữ sỉ nhục như vậy.

Không sai, anh ta thấy người nào dám dùng thái độ cứng rắn với mình đều là sỉ nhục mình.

Vẻ mặt hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh anh ta cũng rất khó coi.

Bọn họ là cao thủ Hoàng tộc họ Vũ, thường chỉ có bọn họ trách mắng người khác, nhưng bây giờ ông chủ của bọn họ lại bị người khác nói ngay trước mặt mọi người.

"Chị Nhu, chị không cần lo cho em đâu.

Em đi với bọn họ tới Hoàng tộc họ Vũ một chuyến cũng được".

Phùng Tiểu Uyển sốt ruột, vội nói.

Cô ta lương thiện, không muốn mình làm liên lụy tới Thượng Quan Nhu.

Qua cuộc nói chuyện của hai người, cô ta biết thực lực của Hoàng tộc Thượng Quan không bằng Hoàng tộc họ Vũ.

Đương nhiên, cô ta cũng không muốn liên lụy tới Dương Thanh.

May là Dương Thanh còn chưa tới.

Nếu anh tới, có lẽ mâu thuẫn giữa hai bên càng lớn hơn.

“Tiểu Uyển, em đừng lo lắng, anh Thanh em chắc chắn sẽ không để em gặp phải chuyện gì đâu.

Đừng nói chỉ là một đứa con cháu trong Hoàng tộc họ Vũ, cho dù là nhân vật trưởng bối của Hoàng tộc họ Vũ tới, anh Thanh em vẫn có thể bảo vệ em được bình yên”.

Thượng Quan Nhu nói với Phùng Tiểu Uyển.

Cho dù Vũ Tử Dịch tức giận nhưng lý trí bảo anh ta phải nén giận.

Anh ta không cho rằng Thượng Quan Nhu sẽ là một người phụ nữ ngu xuẩn không có đầu óc, biết rõ thân phận của mình còn dám nói như vậy.

Vậy chỉ có thể chứng tỏ Thượng Quan Nhu không sợ hãi.

Chắc anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển cũng không lớn tuổi nhỉ?
Người có thể được Hoàng tộc Thượng Quan tôn trọng, xem là quý khách đã đủ chứng minh lai lịch của người này không nhỏ.

Hoàng tộc Thượng Quan vì người thanh niên kia mà thậm chí không nể mặt anh ta, chỉ có thể chứng minh thế lực phía sau anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển còn mạnh hơn Hoàng tộc họ Vũ.

Phóng tầm mắt ra khắp Chiêu Châu, dường như chỉ có các gia tộc Cổ Võ lánh đời có thế lực mạnh hơn Hoàng tộc họ Vũ.

Chẳng lẽ người đó là người của gia tộc Cổ Võ?
Vũ Tử Dịch nghĩ tới đây lại càng thấy nghiêm trọng hơn.

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc khi thấy Vũ Tử Dịch đột nhiên nén giận, càng đánh giá anh ta cao hơn.

Xem ra người này ở trong Hoàng tộc họ Vũ không hề đơn giản.

"Tiểu Uyển, qua đây!"
Thượng Quan Nhu nói với Phùng Tiểu Uyển.

Cho dù Phùng Tiểu Uyển không muốn liên lụy tới Thượng Quan Nhu nhưng hiểu rõ lúc này mình nên nghe theo lời của cô ta, sau khi dè dặt liếc nhìn Vũ Tử Dịch lại bước nhanh về phía cô ta.

Nhưng Phùng Tiểu Uyển vừa bước tới, đã bị hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh do Vũ Tử Dịch dẫn đến cản đường.

"Anh không chịu thả người à?"
Thượng Quan Nhu nghiêm giọng hỏi.

Dựa theo tính toán của cô ta, Dương Thanh cũng sắp đến rồi.

Vũ Tử Dịch không trả lời Thượng Quan Nhu, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển đang hoảng hốt lo sợ: "Tốt nhất cô nên suy nghĩ cho kỹ.

Nếu cô đi theo tôi tới Hoàng tộc họ Vũ, sau này không ai có thể bắt nạt được cô, tôi còn có thể cho cô hưởng vinh hoa phú quý không hết".

Phùng Tiểu Uyển tin tưởng có Dương Thanh ở đây sẽ không để cho người khác bắt nạt mình, cũng không cần vinh hoa phú quý.

Cô ta chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Vì vậy, cô ta lắc đầu mà không chút do dự: "Anh à, xin lỗi, tôi không muốn tới Hoàng tộc họ Vũ, hi vọng anh có thể thả cho tôi rời đi!"
Vũ Tử Dịch duy trì sự im lặng, thỉnh thoảng híp mắt, trong đôi mắt kia đầy vẻ nhìn xa trông rộng.

Thật lâu sau, anh ta lắc đầu: “Cô phải đi với tôi tới Hoàng tộc họ Vũ!”
Lời này vừa nói ra, mặt Thượng Quan Nhu biến sắc.

Phùng Tiểu Uyển đầy sợ hãi: “Anh à, chỉ cần anh thả cho tôi rời đi, điều tôi hứa với anh chắc chắn sẽ làm được!”
Cho dù Vũ Tử Dịch hơi lo lắng anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển có bối cảnh gia tộc Cổ Võ nhưng cô ta biết luyện đan dược đã khiến tất cả lo lắng tan thành mây khói.

Bởi vì bây giờ trên thế giới này, cho đến hiện nay, anh ta chỉ biết Phùng Tiểu Uyển là thầy luyện đan đầu tiên có thể luyện đan dược.

Nếu truyền tin tức này truyền ra, sợ là sẽ gây chấn động toàn thế giới.

Thực lực của Hoàng tộc cổ xưa rất mạnh, cho dù đối mặt với gia tộc Cổ Võ bình thường, bọn họ vẫn không sợ.

Cho dù anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển thật sự là người gia tộc Cổ Võ, anh ta cũng phải đưa cô ta đi.

“Dẫn đi!”
Vũ Tử Dịch không muốn nói nhiều nên lập tức ra lệnh.

Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh vung tay đánh ngất Phùng Tiểu Uyển rồi đỡ cô ta, muốn rời đi.

Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh khác đi theo sát bên cạnh Vũ Tử Dịch, tính rời đi.

Cho dù Thượng Quan Nhu dẫn đến đây rất nhiều cao thủ nhưng hai người bên cạnh Vũ Tử Dịch đều là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cao hơn Thượng Quan Hoàng một cấp, chỉ dựa vào đám người bọn họ không thể ngăn cản được đối phương.

“Anh không thể dẫn em ấy đi được!”
Thượng Quan Nhu kiên định ngăn cản ở cửa, những cao thủ Thần Cảnh cũng không lùi bước, tất cả đều cảnh giác nhìn đám người Vũ Tử Dịch.

Vũ Tử Dịch giậm chân, trong mắt lóe lên sát khí: “Tôi cho các người mười giây, một là cút ngay, hai là chết!”

Từng giây trôi qua, Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy một áp lực cực lớn ép cho cô ta không thở nổi.

Những cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan cũng có cảm giác như vậy, tất cả đều không dám thở mạnh.

“Tránh ra!”
Mười giây sắp đến, Thượng Quan Nhu cuối cùng nói với vẻ không cam lòng.

Không phải cô ta sợ mà rất lý trí.

Dưới tình huống này, bọn họ không thể ngăn cản được đám người Vũ Tử Dịch.

Một khi khai chiến, đối phương chỉ dựa vào một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng có thể giết sạch bọn họ.

Chương 1431: 1431: Dùng Tới Hồng Trần

Khi Dương Thanh ra lệnh phong tỏa Hoàng thành Thượng Quan đồng thời lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành, đúng lúc Vũ Tử Dịch cũng vừa tới sân bay Hoàng Thành.

Nhưng anh ta còn chưa xuống xe đã cảm nhận được vài điều khác lạ.

Xung quanh sân bay xuất hiện rất nhiều hơi thở mạnh mẽ của cao thủ Thần Cảnh.

Anh ta chỉ là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù thiên phú võ đạo rất mạnh nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, thiên phú có mạnh hơn nữa cũng không làm được chuyện gì.

Hơn nữa, hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chịu trách nhiệm bảo vệ anh ta đều đã bị giết.

"Khốn kiếp!"
Vẻ mặt Vũ Tử Dịch dữ tợn.

Anh ta là con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ, đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy chứ? Anh ta chưa bị lùng bắt trong toàn thành giống như tội phạm bỏ trốn thế này.

"Điện hạ, chúng ta có nên vào đó không?"
Người lái xe là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chợt hỏi.

"Ông có thể vào trong được sao?"
Vũ Tử Dịch tức giận chất vấn, sau đó cắn răng nói: "Quay xe, chúng ta rời khỏi đây!"
Bây giờ, sân bay bị cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan phong tỏa, cho dù anh ta có ba đầu sáu tay cũng không thể vào được, chỉ có thể tìm một nơi an toàn trước, sau đó nghĩ cách liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ bảo cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới đón.

Bằng không, chỉ dựa vào anh ta và một tài xế Thần Cảnh sơ kỳ sẽ không thể sống sót rời đi được.

Trong lúc tài xế quay xe rời đi, Vũ Tử Dịch lấy điện thoại di động ra, cố gắng liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ.

Nhưng sau khi anh ta bấm số gọi mới phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

Anh ta chợt ý thức được điều gì, lập tức tái mặt.

"Ông đưa điện thoại di động của ông cho tôi!"
Vũ Tử Dịch nghiến răng nói.

Tài xế vội vàng đưa điện thoại cho Vũ Tử Dịch.

Sau khi anh ta cầm điện thoại của tài xế, sắc mặt càng tái hơn.

Bởi vì chiếc điện thoại này cũng không có tín hiệu.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ tín hiệu thông tin trong cả Hoàng thành Thượng Quan đã bị cắt đứt.

Vũ Tử Dịch đương nhiên biết rõ tại sao Hoàng tộc làm như vậy, đây là bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt anh ta.

"Dương Thanh, tao muốn mày phải chết! "
Vũ Tử Dịch không nhịn được giận dữ hét lên.

Tài xế giật mình nhưng không dám nói lời nào, chỉ có thể tập trung lái xe.

Bây giờ Vũ Tử Dịch chạy trốn, tất cả cao thủ trong Hoàng Thành đều đang lùng bắt anh ta.

Dương Thanh quay trở lại Hoàng tộc gặp Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển.

"Anh Thanh!"
Phùng Tiểu Uyển vừa thấy Dương Thanh đã khóc như mưa.

Ngải Lâm cũng vậy.

Từ khi Dương Thanh đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan, Mã Siêu cũng tới Ninh Châu tìm anh rồi đột nhiên biến mất.

Thời gian qua, không ai biết hai cô đã trải qua những chuyện gì.

Bây giờ gặp lại Dương Thanh, hai người phụ nữ đều xúc động.

“Xin lỗi, là em đã làm liên lụy tới mọi người”, Dương Thanh tự trách.

Nếu không phải bị anh liên lụy, Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm sẽ không bôn ba khắp nơi.

Không chỉ Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm, còn cả Tần Thanh Tâm, Tần Y và đám người Tần Đại Dũng, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng vậy.

Những người này đều bị anh liên lụy.

“Oa…”
Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng khóc vang lên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Con đừng khóc! Cục cưng đừng khóc! Xin lỗi, mẹ dọa con sợ rồi, cục cưng đừng khóc!”
Ngải Lâm vội vàng vỗ về đứa trẻ trong lòng, tự trách.

Dương Thanh vừa gặp hai người còn chưa chú ý tới đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm.

Mãi đến lúc này, anh mới ý thức được bụng cô ấy vốn to như vậy đã xẹp xuống.

Lúc này, Ngải Lâm còn bế một đứa trẻ sơ sinh chỉ khoảng hai ba tháng.

Chẳng lẽ cô ấy sinh rồi?
Như vậy nói cách khác, đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm là con của Mã Siêu?
“Chị Lâm, đứa trẻ là… con của chị à?”
Dương Thanh kích động hỏi.

Ngải Lâm gật đầu, đỏ mắt nói: “Nó đã chào đời được hai tháng rồi.

Tiểu Uyển vì chăm sóc cho bọn chị, bất đắc dĩ mới bán đan dược tự luyện ra, nào ngờ đã thu hút người Hoàng tộc họ Vũ tới”.

Dương Thanh không để ý tới chuyện Hoàng tộc họ Vũ này, chỉ tập trung vào đứa trẻ.

Anh bước vội tới bên cạnh Ngải Lâm, nhìn bé trai đang khóc trong lòng cô ấy với vẻ cưng chiều.

Đây là con trai người anh em tốt của anh đấy.

“Thằng bé tên là gì vậy?”
Dương Thanh kích động hỏi thăm.

“Mã Tĩnh An! Mã Siêu đã đặt cái tên này vào lúc thằng bé còn chưa sinh ra”, Ngải Lâm đỏ mắt nói.

Nhắc tới Mã Siêu, hai mắt cô ấy càng đỏ hơn.

Từ lúc Mã Siêu mất tích tới bây giờ đã gần ba tháng nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới anh ta.

Điều này làm cô ấy rất lo lắng cho sự an toàn của Mã Siêu.

“Tên rất hay!”
Dương Thanh không chú ý tới sự xúc động của Ngải Lâm, chỉ mải nhìn bé Tĩnh An, càng nhìn càng thích.

“Em có thể bế thằng bé được không?”, Dương Thanh nhìn thấy bé Tĩnh An, trong lòng xúc động không sao tả xiết.

Trước đây, Tiêu Tiêu từng bé như thế nhưng anh chưa từng được bế con, thậm chí bỏ sót bốn năm bên cạnh cô bé.

Ngải Lâm đưa bé Tĩnh An cho Dương Thanh.

Anh bế thằng bé với ánh mắt cưng chiều.

Ngải Lâm nhìn Dương Thanh cưng chiều bé Tĩnh An như vậy, đột nhiên nghĩ, nếu Mã Siêu ở đây thì tốt biết bao? Mã Siêu là bố của thằng bé, chắc chắn sẽ càng kích động nhỉ?
Cô ấy càng nghĩ lại càng bi thương.

Mã Siêu biến mất lâu như vậy, có lẽ đã gặp nạn rồi?
Bằng không, Dương Thanh đã xuất hiện, sao còn chưa thấy Mã Siêu đâu?
“Chị Lâm!”
Phùng Tiểu Uyển đau lòng, ôm Ngải Lâm vào trong lòng mình, mắt đỏ hoe nói: “Chị yên tâm, chắc chắn anh Siêu sẽ không sao đâu.

Anh ấy nhất định sẽ bình an trở về”.

Cho đến giờ phút này, Dương Thanh mới nhận ra có điều không đúng.

Vừa rồi anh quá quan tâm tới đứa trẻ, từ lời Phùng Tiểu Uyển nói, anh mới biết được một chuyện vô cùng quan trọng, không thấy Mã Siêu đâu.

“Chị Lâm, Mã Siêu đâu?”, Dương Thanh hỏi.

Ngải Lâm đỏ mắt nói: “Ba tháng trước, cậu một mình đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan.

Mã Siêu không yên lòng nên tôi bảo anh ấy tới đó tìm cậu.

Kết quả anh ấy vừa đi thì không thấy về nữa”.

Ngải Lâm vừa nói dứt lời, gương mặt đã đầm đìa nước mắt.

“Mã Siêu xa chị ba tháng rồi à?”, mặt Dương Thanh lập tức biến sắc.

.

Chương 1432: 1432: Tìm Được Anh Ta Rồi

Người nhận điện thoại chính là Satan.

Sau khi Dương Thanh giết thủ lĩnh của Hồng Trần, đã bảo Satan chỉnh đốn lại tổ chức này.

Bây giờ anh là chủ của nó.

Hồng Trần vốn là một tổ chức sát thủ, tổ tình báo bên trong cũng rất mạnh, bọn họ muốn tìm được Mã Siêu cũng không khó.

Trong lúc đó, ở một gian mật thất dưới lòng đất của Hoàng tộc họ Phùng - một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa, Mã Siêu ngồi xếp bằng, toàn thân đều là hơi thở võ đạo đáng sợ.

Mà trên hai chân của anh ta còn có dây xích chân bằng vật liệu hợp kim có độ bền cao.

Đúng lúc này, một người trung niên mặc bộ đồ truyền thống chắp tay sau lưng bước đến, nhìn Mã Siêu bị nhốt trong mật thất và lạnh lùng nói: “Chỉ cần con bằng lòng thừa nhận thân phận của mình, đồng thời sau này quay về gia tộc, Hoàng tộc họ Phùng tuyệt đối sẽ không bạc đãi con.

Với thân phận và địa vị của con, phóng tầm mắt ra cả Chiêu Châu cũng không có mấy người có tư cách sánh vai với con”.

Mã Siêu mở mắt ra, nhưng trong đôi mắt anh chỉ có vẻ giá lạnh, nhìn người trung niên nói: “Cho dù các ông có tìm tôi một trăm lần, câu trả lời của tôi vẫn như lúc trước thôi.

Tôi là Mã Siêu, không có bất kỳ quan hệ nào với Hoàng tộc họ Phùng”.

“Tôi khuyên các ông tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không chờ anh Thanh của tôi biết được, anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Phùng.

Đến lúc đó, các người có thể sẽ bị tiêu diệt đấy!”
Nghe Mã Siêu nói vậy, người trung niên hừ lạnh nói: “Con đề

cao cậu ta quá rồi đất nhỉ? Hay nên nói con chỉ là ếch ngồi đáy giếng nên hoàn toàn không biết tới sự mạnh mẽ của Hoàng tộc họ Phùng?”
“Cậu ta chỉ là một Tướng quân chiến vực thôi, có thể tiêu diệt được Hoàng tộc họ Phùng sao? Nực cười!”

“Thực lực Tướng quân một biên giới chiến vực mạnh nhất cũng chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong Hoàng tộc họ Phùng, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhiều như mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì có thể làm được gì chứ?”
Mã Siêu không muốn để ý tới người trung niên cuồng vọng này, anh ta nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Từ ba tháng trước, anh ta bị người Hoàng tộc họ Phùng dùng vũ lực đưa từ Ninh Châu về đây, bị nhốt ở trong gian mật thất này.

Trong thời gian này, người trung niên trước mắt này đã khuyên Mã Siêu quay về rất nhiều lần, bảo anh ta thừa nhận mình là người của Hoàng tộc họ Phùng, còn phải thần phục Hoàng tộc họ Phùng.

Anh ta không nhận lời nên vẫn bị nhốt ở đây.

Trong lòng Mã Siêu tin chắc Dương Thanh sẽ đến Hoàng tộc họ Phùng và đưa anh ta đi vào một ngày nào đó.

“Con đúng là ngu ngốc.

Chỉ một lựa chọn đơn giản như vậy mà con cũng không biết nên lựa chọn thế nào à? Con là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Phùng, sao phải đi theo một người ngoài chứ?”
Thấy Mã Siêu mềm rắn gì cũng không trị được, người trung niên lập tức nổi giận, hét lớn.

Ông ta là bố ruột của Mã Siêu - Phùng Chí Viễn.

Bố con gặp lại đáng lẽ là một cảnh tượng đặc biệt ấm áp.

Nhưng ông ta không ngờ từ sau khi hai người gặp lại, Mã Siêu hoàn toàn không muốn để ý tới mình.

Việc truyền thừa Hoàng vị trong Hoàng tộc họ Phùng vẫn dùng cách thức vô cùng cổ xưa.

Hoàng vị sẽ do con trai cả, cháu trai đầu thừa kế.

Mà Mã Siêu là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, nói cách khác vào lúc anh ta mới sinh ra đã được xác lập là người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng.

Mặc dù Phùng Chí Viễn là bố ruột của Mã Siêu nhưng đứng hàng thứ hai trong các Hoàng tử nên không có tư cách kế thừa Hoàng vị.

Từ trước đến nay Phùng Chí Viễn không hợp với Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng, nếu Mã Siêu không thừa nhận thân phận của mình, trong tương lai Đại hoàng tử tuyệt đối sẽ không truyền Hoàng vị cho anh ta.

Chính vì vậy, Phùng Chí Viễn mới kiên trì muốn Mã Siêu thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng bất kể ông ta khuyên bảo thế nào, anh ta vẫn không muốn quay về Hoàng tộc họ Phùng.

"Rốt cuộc con có nghe bố nói không?"
Thấy Mã Siêu không phớt lờ mình, Phùng Chí Viễn tức muốn nổ phổi.

Nhưng mặc kệ Phùng Chí Viễn nổi giận thế nào, Mã Siêu vẫn ngồi yên, nhắm mắt tu luyện, hoàn toàn không để ý tới.

Trong lòng Phùng Chí Viễn vốn thấy có lỗi với Mã Siêu, cuối cùng chỉ có thể bất lực rời đi.

Khi Phùng Chí Viễn vừa rời đi, Mã Siêu mở mắt ra, nhìn theo hướng ông ta và lạnh lùng nói: "Nếu ông chịu giải thích rõ ràng với tôi lý do để tôi thành một đứa trẻ mồ côi, tôi đã có thể nhận lời ông.

Nhưng ông không chịu giải thích gì, bảo tôi làm sao tha thứ cho ông được?"
Trong lòng Mã Siêu nghĩ, chỉ cần Phùng Chí Viễn giải thích với anh ta lý do năm đó vứt bỏ anh ta và em gái, anh ta đều sẽ tiếp nhận.

Nhưng lần nào anh ta hỏi tới, ông ta đều lựa chọn im lặng.

Đây mới là chuyện Mã Siêu khó tiếp nhận nhất.

Anh ta không phải loại người không biết nghe lời hay lẽ phải.

Chỉ cần trước đây Phùng Chí Viễn bất đắc dĩ mới phải vứt bỏ anh ta và em gái, anh ta đều có thể tha thứ cho ông ta.

"Đã ba tháng rồi.

Ngải Lâm, chắc con trai Tĩnh An của chúng ta ra đời rồi nhỉ?"

Hai mắt Mã Siêu đỏ hoe, thì thào nói nhỏ.

Trong ba tháng bị nhốt ở đây, Mã Siêu không sợ gì, chỉ sợ vợ con gặp khó khăn trong lúc mình không có mặt.

Trong lúc Mã Siêu đang nhớ tới Ngải Lâm, cô ấy đang bế đứa trẻ ở cùng với Dương Thanh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan xa xôi.

Dương Thanh đã hứa chắc chắn có thể tìm được Mã Siêu, tâm trạng của Ngải Lâm cũng tốt hơn.

Bởi vì cô ấy biết anh chưa bao giờ nói mà không nắm chắc.

Lúc này, Dương Thanh đang bế bé Tĩnh An với vẻ cưng chiều.

Từ trên người Ngải Lâm và bé Tĩnh An, anh dường như nhìn thấy được tất cả những gì Tần Thanh Tâm phải chịu khi một mình sinh ra Tiêu Tiêu.

Bé Tĩnh An còn may mắn hơn Tiêu Tiêu rất nhiều.

Khi thằng bé sinh ra được hai tháng, cho dù không có bố bên cạnh nhưng ít nhất Ngải Lâm đã tìm đến chỗ Dương Thanh.

Có Dương Thanh ở đây, không ai có thể tổn thương bọn họ.

Nhưng năm đó Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã phải chịu bao nhiêu xem thường.

"Dương Thanh, cậu tính bao giờ đi đón đám người Thanh Tâm?", Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh im lặng một lát mới nói: "Chờ thêm một thời gian nữa đã!"

Nếu không phải Phùng Tiểu Uyển bị Hoàng tộc họ Vũ để mắt tới, Dương Thanh đã tính sẽ quay về đón đám người Tần Thanh Tâm trong mấy ngày tới.

Nhưng bây giờ còn chưa tìm được Vũ Tử Dịch, tin tức Phùng Tiểu Uyển biết luyện đan dược có thể sẽ bị truyền ra ngoài.

Trước lúc đó, anh phải nghĩ cách giải quyết rắc rối ngầm này trước.

Ngoài ra, bây giờ anh còn chưa rõ tung tích của Mã Siêu, cũng không biết tình hình của anh ta thế nào.

Ít nhất phải chờ xác định được các rắc rối nên giải quyết đều đã được xử lý xong, anh mới có thể yên tâm đi đón người nhà.

Từng giây từng phút trôi qua, bọn họ đã lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành được hai giờ nhưng vẫn không có tin tức gì truyền về.

Điều này làm Dương Thanh càng lo âu hơn.

Bây giờ đã không còn thầy luyện đan nào trên đời này nữa, nếu tin tức Phùng Tiểu Uyển có thể luyện đan bị tiết lộ, tình cảnh của đám người bọn họ đều sẽ vô cùng gian nan.

Thật ra anh không lo Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tiết lộ ra, chỉ sợ Vũ Tử Dịch sống sót rời đi, đến lúc đó Hoàng tộc họ Vũ tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách đưa Phùng Tiểu Uyển đi.

Cho dù thực lực của anh bây giờ đã tăng lên không ít nhưng cuối cùng chỉ ở cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh, cho dù kết hợp phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng chỉ miễn cưỡng có thể tăng thực lực lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Ở trước mặt Hoàng tộc họ Vũ, anh chỉ dựa vào chút thực lực ấy vẫn không đủ.

Trong lúc Dương Thanh đang lo lắng Vũ Tử Dịch sẽ trốn mất, cuối cùng đã có tin tức truyền đến: “Cậu Thanh, tìm được Vũ Tử Dịch rồi!”

Chương 1433: 1433: Tử Chiến Đến Cùng

Trong Hoàng thành Thượng Quan, tại một thôn nhỏ tên là thôn Thượng Lương, bên đường cái đi thông vào Hoàng thành, có một biệt viện nhỏ, trong sân đỗ một chiếc xe Audi màu đen.

Vũ Tử Dịch bước xuống xe, tài xế là Thần Cảnh sơ kỳ, lúc này mặt đầy cảnh giác nhìn khắp nơi.

Tuy bọn họ đã thoát ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan nhưng nơi này vẫn thuộc về địa giới của Hoàng thành, tình hình vẫn không được lạc quan lắm.

"Ông Vương, ông có chắc chỗ này an toàn không?"
Vũ Tử Dịch nghiêm nghị hỏi.

Ông Vương chính là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ làm lái xe cho Vũ Tử Dịch, ông ta đã đưa Vũ Tử Dịch tới thôn Thượng Lương này.

Ông Vương vội nói: "Điện hạ yên tâm đi, thôn Thượng Lương này là thôn làng xa Hoàng thành nhất, chỉ cần chúng ta qua sông Thượng Lương là có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan".

Trong thôn Thượng Lương có một con sông rộng vài trăm mét, nước sông chảy xiết, không dễ qua sông.

Nhưng ông Vương và Vũ Tử Dịch đều là cao thủ Thần Cảnh, chỉ cần tìm được con thuyền thích hợp thì sẽ có thể vượt sông được thôi.

Đáy mắt Vũ Tử Dịch thoáng lóe một tia sáng lạnh, nghiến răng nói: "Đợi tôi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, có thể cho Hoàng tộc Thượng Quan vào danh sách tiêu diệt được rồi, cả gã Dương Thanh nữa, tôi nhất định phải làm nó sống dở chết dở mới hả dạ!"
Anh ta đường đường là Hoàng tôn của Hoàng tộc họ Vũ, lại bị đẩy đến tình trạng này, thật sự vô cùng nhục nhã.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới sông Thượng Lương, hiện đang có một chiếc thuyền lớn dừng sát bờ sông.

“Rốt cuộc cũng rời khỏi đây được rồi”, Vũ Tử Dịch đứng bên bờ sông, nhìn sang bờ bên kia cách đó vài trăm mét, sắc mặt bắt đầu kích động.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có vài bóng người như là cao thủ Hoàng tộc xuất hiện, vây chặt Vũ Tử Dịch và ông Vương vào giữa.

Thấy đám cao thủ đột ngột xuất hiện, sắc mặt Vũ Tử Dịch lập tức cứng đờ ra, đã sắp rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, chỉ cần lên thuyền sang bờ bên kia là anh ta an toàn rồi mà.

Nhưng ngay vào lúc này, lại bị bốn cao thủ của Hoàng tộc bao vây, muốn bình yên rời khỏi đây, chỉ e quá khó.

“Điện hạ mau đi đi, để tôi chặn đường bọn họ!”, ông Vương hét lớn, ngay sau đó liền lao về phía một cao thủ Hoàng tộc không hề do dự.

“Các người không trốn thoát được đâu!”
Cao thủ cầm đầu của đội lạnh lùng nói, ngay sau đó, hơi thở võ thuật của cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong bất chợt bùng nổ từ trên người lão ta, nhằm thẳng phía Vũ Tử Dịch.

Ba cao thủ Thần Cảnh khác cũng đồng loạt xông về phía ông Vương.

Ông Vương mới chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, sao có thể chống lại ba cao thủ Thần Cảnh liên hợp với nhau? Gần như chỉ trong nháy mắt, ông ta đã bị hạ gục.

Còn Vũ Tử Dịch, khi ông Vương kêu anh ta đi ngay đi, anh ta đã vọt về phía chiếc thuyền gần nhất, chỉ cần lên được thuyền, anh ta có cơ hội rời khỏi đây rồi.

Dù cao thủ Thần Cảnh có mạnh cỡ nào cũng không có khả năng đạp nước đuổi theo được.

Tiếc rằng, Vũ Tử Dịch mới đặt một chân lên thuyền, bỗng có một bàn tay chộp vào vai anh ta.

“Quay lại ngay!”
Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc quát lớn một tiếng, sau đó vận sức, Vũ Tử Dịch đã bị kéo lại.

Đồng thời, lão ta đá một chân lên thuyền, lực đá cực lớn đã khiến chiếc thuyền dạt xa mấy mét, nước sông vốn chảy xiết, thuyền liền bị nước cuốn trôi xa.

Vũ Tử Dịch trơ mắt nhìn theo chiếc thuyền duy nhất có thể đưa mình rời khỏi đây đang trôi xa dần, vành mắt như muốn nứt ra, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông đáng chết!"
Vừa dứt lời, một hơi thở võ thuật hùng hồn bất chợt tràn ra từ trên người anh ta.

Cảnh giới võ thuật của Vũ Tử Dịch đang từ Thần Cảnh hậu kỳ bỗng xông lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngay cả vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc cũng cảm nhận được một chút áp lực mỏng manh.

"Liên hợp tấn công đi!"
Lão ta không dám coi thường, bèn ra lệnh một tiếng, ba vị cao thủ Thần Cảnh khác đều xông lên trước, vây kín Vũ Tử Dịch.

"Chỉ dựa vào các ông mà cũng dám ngăn cản tôi à?"
Vũ Tử Dịch nổi giận gầm lên một tiếng, đột ngột chém ra một quyền.

Bấy giờ, một luồng uy lực khủng bố ngưng tụ trên nắm tay anh ta, trực tiếp tấn công về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc kia.

"Đánh!"
Bốn vị cao thủ của Hoàng tộc đương nhiên sẽ không đứng nhìn đòn tấn công của Vũ Tử Dịch hạ xuống, đồng loạt tung chiêu đánh trả.

"Uỳnh!"
"Uỳnh!"

…!
Bốn đòn tấn công cùng rơi xuống người Vũ Tử Dịch.

Cùng lúc đó, một quyền của Vũ Tử Dịch cũng rơi xuống ngực vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc, đối phương như thể bị trúng một đòn cực nặng, liên tiếp lùi lại bảy, tám bước.

Đương nhiên, Vũ Tử Dịch cũng trúng đòn không nhẹ, đồng thời phải nhận đòn tấn công của bốn cao thủ Thần Cảnh, anh ta cảm thấy toàn thân đều đã bị nội thương, cổ họng trào lên một cảm giác tanh ngọt, suýt thì hộc máu.

Nhưng anh ta vẫn cố nén xuống, tay lại tung ra một đòn, một quyền này đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của anh ta.

"Không ổn, lùi ngay!"
Ba vị cao thủ Hoàng tộc còn lại lập tức biến sắc, vội vàng lùi lại.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất của bọn họ còn bị một quyền của Vũ Tử Dịch đẩy lùi bảy, tám bước, nếu đòn này rơi xuống người bọn họ, chỉ e bọn họ sẽ lập tức bị thương nặng, thậm chí tử vong, hoàn toàn không có sức chống trả.

"Uỳnh!"
Nhưng mặc dù bọn họ đã lùi lại rất nhanh, vẫn có một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bị Vũ Tử Dịch đánh trúng.

"Phụt!"
Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia lập tức hộc máu, thân thể bay ra xa hơn chục mét, đã bị trọng thương đến độ không còn sức bò dậy.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong bốn cao thủ Thần Cảnh đã có hai người trọng thương, một là vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất, hai là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Điều đáng chú ý nhất là, Vũ Tử Dịch mới chỉ có cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ mà thôi, nhưng nay lại có thể phát huy thực lực khủng khiếp cỡ đó.

Trong hai vị cao thủ còn lại, một vị là Thần Cảnh trung kỳ, một vị là Thần Cảnh hậu kỳ.

Lúc này cả hai đang nhìn về phía Vũ Tử Dịch, ánh mặt cực kì khiếp hãi.

Mắt Vũ Tử Dịch đã đỏ lên như máu, mặt mày dữ tợn, quát to: "Đây là do các người ép tôi, vậy để tôi giết sạch các người rồi mới đi!"

Dứt lời, chân anh ta lập tức di chuyển, phóng thẳng về phía vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên Vũ Tử Dịch cũng biết, trạng thái này của mình không thể duy trì được lâu, phải đánh trọng thương đám người này với tốc độ nhanh nhất có thể, như thế anh ta mới có cơ hội rời khỏi nơi này.

"Giết!"
Một giây tiếp theo, anh ta đã vọt tới trước mặt cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia, tung một cước cực nhanh.

"Uych!"
Một tiếng động trầm trầm vang lên, Vũ Tử Dịch đã đá trúng ngực vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, đối phương thậm chí còn chưa kịp đỡ đòn, thân thể đã bị đá bay ra ngoài như diều đứt dây.

Vậy là, trong bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đã có ba người mạnh nhất bị trọng thương, không còn sức chiến đấu nữa.

Người còn sót lại chỉ là một cao thủ có thực lực yếu nhất, Thần Cảnh trung kỳ.

"Cậu trốn không thoát đâu, tôi khuyên cậu tốt nhất nên đứng yên chịu trói đi!"
Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia nghiến răng nói.

"Đồ không biết tự lượng sức mình!"
Vũ Tử Dịch đằng đằng sát khí, chân thoáng di động, thân thể lại vọt lên, chớp mắt tiếp sau đó, anh ta đã xuất hiện trước mặt đối thủ, vung tay đánh ra một chưởng.

Vị cao thủ sau cùng của Hoàng tộc bị đánh hộc máu, bay ngược ra sau.

Cho tới lúc này, bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đều đã bị trọng thương, không còn ai có năng lực tiếp tục chiến đấu.

.

Chương 1436: 1436: Làm Việc Gì Đó

Nghe xong lời của Satan, Dương Thanh hơi híp hai mắt lại, trong mắt hiện lên sát khí dày đặc.

“Hoàng tộc họ Diệp đúng là kiêu ngạo!”
Sau đó Satan lại nói: “Cậu Thanh, tôi đã sắp xếp sát thủ hàng đầu của Hồng Trần tại các nơi của Hoàng thành Diệp.

Đợi khi cậu ra lệnh, tất cả sát thủ sẽ đồng thời hành động”.

Dương Thanh nhẹ gật đầu: “Tốt, sẵn sàng chờ mệnh lệnh của tôi!”
Trong chuyến đi đến Hoàng thành Diệp lần này, ngoại trừ muốn giải quyết chuyện Hoàng tộc họ Diệp đã câu kết với Hoàng tộc họ Long phái cao thủ Thần Cảnh đi giết Dương Thanh ra, còn để dứt điểm mối thù Hoàng tộc họ Diệp ngăn chặn mọi hoạt động của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tập đoàn Nhạn Thanh cực kỳ quan trọng với Dương Thanh, bất cứ ai muốn tiêu diệt tập đoàn Nhạn Thanh sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Bây giờ, lý do anh không tùy tiện ra tay với Hoàng tộc họ Diệp là vì Long Tấn đã từng nói, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đã bước vào Siêu Phàm Cảnh vào năm mươi năm trước.

Rất có thể, người đó hiện đang ẩn cư tại Hoàng tộc họ Diệp.

Ngoại trừ sự uy hiếp của Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp ra còn có người bảo vệ Hoàng tộc.

Một khi Hoàng tộc gặp tai họa, người bảo vệ Hoàng tộc sẽ xuất hiện.

Trong phòng, Dương Thanh đi qua đi lại, trong mắt hiện ra vẻ khôn ngoan.

“Vẫn chưa đủ mạnh.

Như sư phụ đã nói, hiện giờ mình vẫn còn quá yếu, trừ khi có thể nâng cảnh giới của mình lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh”.

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Nếu anh có thể nâng cảnh giới của mình lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, kết hợp với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, có lẽ sẽ bộc phát ra được sức mạnh có thể sánh ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh.

Khi đó, cho dù là cả hai Hoàng tộc cổ xưa lớn, Dương Thanh cũng không sợ hãi.

Có điều lúc này thực lực của anh chỉ đang nằm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, nhưng Dương Thanh có thể cảm giác được rằng mình cách Siêu Phàm Tam Cảnh không quá xa.

Chỉ cần có thể nâng cảnh giới võ thuật lên tới Siêu Phàm Tam Cảnh, anh cũng sẽ không còn bị động như bây giờ nữa.

Dương Thanh đang ở một mình trong phòng, cân nhắc có nên đột nhập Hoàng tộc họ Diệp hay không thì Thượng Quan Hoàng gọi điện thoại tới.

“Cậu Thanh, bây giờ cậu tuyệt đối đừng đi Hoàng tộc họ Diệp.

Vừa rồi tôi đã nhận được tin tức mới nhất, chủ gia tộc đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Lâm đã xuất hiện, còn mời các phú hào lớn ở Chiêu Châu tới Hoàng tộc họ Diệp tham gia tiệc mừng thọ một trăm tuổi của lão ta”.

Dương Thanh nghe điện thoại, giọng nói tràn đầy nghiêm trọng của Thượng Quan Hoàng vang lên.

Nói xong, lão ta nhắc nhở lần nữa: “Cậu Thanh, tuyệt đối đừng đến Hoàng tộc họ Diệp! Diệp Hoàng đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh, bố của lão ta, Diệp Lâm lại xuất hiện vào lúc này, còn phô trương mở tiệc chiêu đãi phú hào khắp nơi tham gia đại thọ của mình, e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn”.

“Cậu Thanh, tôi nghĩ cậu nên chờ chút đã, ít nhất chờ đến khi tiệc mừng thọ một trăm tuổi của Diệp Lâm kết thúc rồi hẵng quyết định nên đối phó với Hoàng tộc họ Diệp như thế nào”.

Sau khi nghe những lời của Thượng Quan Hoàng, Dương Thanh im lặng một lúc.

Anh hiểu ý của lão ta, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Đối với Dương Thanh, trở ngại lớn nhất bây giờ chính là Diệp Lâm và người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Lâm biến mất đã năm mươi năm, giờ lại đột ngột xuất hiện rồi rùm beng tổ chức tiệc mừng thọ lớn như vậy, nhất định là muốn tạo thanh thế cho Hoàng tộc họ Diệp.

Theo Dương Thanh thấy, việc quan trọng nhất lúc này là phải nghĩ cách tìm ra thực lực chân chính của Diệp Lâm.

"Ông cũng được mời à?", Dương Thanh hỏi.

Thượng Quan Hoàng đáp: "Không chỉ tôi mà cả Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều được mời tới.

Ngoại trừ những Hoàng Chủ như chúng tôi ra, những chủ gia tộc trong các Hoàng thành cũng được mời, Lý Trọng cũng vậy".

Dương Thanh nhướng mày, rõ ràng Diệp Lâm sắp tổ chức bữa tiệc bẫy đây mà!
Hiện nay, trong bốn Hoàng tộc lớn, ngoài Hoàng tộc họ Diệp ra thì ba Hoàng tộc lớn còn lại đều đã tuyên bố sẽ ủng hộ tập đoàn Nhạn Thanh.

Trong khi đó Hoàng tộc họ Diệp lại muốn phong tỏa tập đoàn Nhạn Thanh.

Nói cách khác, bọn họ đã quyết định đứng ở mặt đối lập với ba Hoàng tộc kia.

Trong trường hợp như thế mà Diệp Lâm vẫn mời chủ của những Hoàng tộc khác đến dự tiệc mừng thọ của mình.

"Các ông muốn tới Hoàng thành Diệp không?", Dương Thanh lại hỏi.

Ai ngờ Thượng Quan Hoàng lại nói: "Nơi Diệp Lâm tổ chức đại thọ một trăm tuổi là ở Yến Đô!"
"Cái gì?"
Sắc mặt của Dương Thanh lập tức thay đổi.

Anh cứ nghĩ rằng Diệp Lâm muốn tổ chức thọ yến ở Hoàng tộc họ Diệp, thật không ngờ lão ta lại chọn tổ chức tại Yến Đô.

“Tôi đã liên lạc với Long Hoàng, chúng tôi đều nghĩ rằng, buổi tiệc mừng thọ lần này của Diệp Lâm e là hướng về Đế Thôn”.

Thượng Quan Hoàng tiếp tục nói: “Trừ chuyện đó ra, chắc là họ còn muốn làm cho các Hoàng tộc khác dè chừng.

Dù sao Hoàng tộc họ Diệp bây giờ, cho dù lão già Diệp Lâm không ra mặt thì chỉ cần một người vừa mới bước vào Siêu Phàm Cảnh như Diệp Hoàng thôi cũng đủ để trấn áp các Hoàng tộc khác”.

“Trong truyền thuyết, ở Đế Thôn cao thủ Thần Cảnh như mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít.

Với thực lực hiện giờ của Hoàng tộc họ Diệp, nếu có thể kiểm soát Đế Thôn trong tay thì e là họ sẽ có thể tranh cao thấp với Hoàng tộc cổ xưa, thậm chí có tư cách tranh đấu với gia tộc Cổ Võ”.

Dương Thanh vẫn yên lặng lắng nghe, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Anh không nghĩ rằng Hoàng tộc họ Diệp lại lớn gan như vậy.

Những lời vừa rồi mặc dù chỉ suy đoán của bản thân Thượng Quan Hoàng, nhưng Dương Thanh biết giữa suy đoán này và sự thật chắc là không chênh lệch quá lớn.

“Xem ra, Hoàng tộc họ Diệp cực kỳ tự tin mới dám lựa chọn Yến Đô làm nơi tổ chức tiệc mừng thọ!”
Thật lâu sau, Dương Thanh mới mở miệng nói: “Dù sao, nếu xảy ra biến cố ở Hoàng tộc họ Diệp thì ít nhất họ còn có người bảo vệ Hoàng tộc bảo vệ.

Nhưng khi rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp, xảy ra việc khẩn cấp thì đó sẽ là một đả kích rất lớn đối với Hoàng tộc họ Diệp”.

Thượng Quan Hoàng đồng ý kiến: “Đúng là như vậy, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đã hoàn toàn kiểm soát Hoàng thành Diệp trong tay.

Có thể nói rằng sự phát triển của họ đã đạt đến điểm giới hạn, muốn đột phá chỉ có thể thông qua các thủ đoạn khác”.

“Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm được tổ chức khi nào?”, Dương Thanh hỏi.

“Ba ngày sau, tại khách sạn quốc tế Yến Đô”, Thượng Quan Hoàng đáp.

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Dương Thanh tràn đầy vẻ nặng nề, lần đầu tiên anh cảm giác được áp lực lớn như vậy.

Dường như Diệp Lâm hoàn toàn không để anh vào trong mắt, kiêu ngạo cỡ nào mới có thể không màng đến sự tồn tại của Dương Thanh chứ?
Dù sao, việc anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã hoàn toàn bị lộ.

“Thời gian ba ngày, có lẽ có thể làm được gì đó”, trong hai mắt Dương Thanh ánh lên tia lạnh lẽo.

Trước khi xác định được thực lực của Diệp Lâm, đương nhiên anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Màn đêm buông xuống chính là lúc nhộn nhịp nhất tại đường Phượng Hoàng của Hoàng thành Diệp.

Bên trong những cuộc vui chơi xa hoa truỵ lạc phần lớn đều là người bình thường.

Không phải tất cả mọi người trong Hoàng thành Diệp đều là người luyện võ.

Giống như những thành phố khác, đa phần đều là người bình thường, sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ tan ca.

Trong hộp đêm cao cấp Dạ Thượng Hoàng Triều, đường Phượng Hoàng.

Trong phòng Đế Vương của hộp đêm, một người đàn ông trung niên ăn mặc thời trang, hai bên trái phải đều có hai người đẹp trẻ trung đang ngồi, cả khuôn mặt người trung niên đều là ý cười: “Nào, uống rượu!”
“Ông Minh, ông mang họ Diệp thật không?”
Người đẹp bên trái cười híp mắt nói: “Ở Hoàng thành Diệp, chỉ có người của Hoàng tộc mới dám dùng họ này.

Ông Minh không phải là người Hoàng tộc đó chứ?”
Ông Minh là ông chủ của hộp đêm Dạ Thượng Hoàng Triều.

Ở Hoàng thành Thượng Quan, người khác chỉ biết gọi là ông Minh, không ai biết tên thật của ông ta, chỉ có tin đồn rằng ông ta họ Diệp.

Ông Minh cười híp mắt nhìn về phía người đẹp bên trái: “Em đoán xem?”
“Tôi đoán ông Minh họ Diệp!”, người đẹp bên trái vừa cười vừa nói.

“Ha ha…”
Ông Minh sảng khoái cười, bưng chén rượu lên: “Uống rượu! Uống rượu!”
Nhưng vào lúc này, cửa phòng bao bỗng nhiên bị mở toang, một bóng dáng trẻ tuổi đi đến, đồng thời đóng cửa lại.

“Ai cho mày vào đây? Cút ra ngoài!”
.

Chương 1437: 1437: Chỉ Cần Động Não

Ông Minh quả thật mang họ Diệp, vốn tên là Diệp Minh.

Không có mấy người biết được tên thật của ông ta.

Bởi vì Diệp Minh đã chết, cả Dạ Thượng Hoàng Triều lập tức cực kỳ hỗn loạn, nhưng rất nhanh một nhóm cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bỗng nhiên xuất hiện, lại còn phong tỏa cả hộp đêm.

Người cầm đầu chính là một ông lão mặc trang phục truyền thống, nét mặt đầy dữ tợn.

Nhìn Diệp Minh đang ngã trong vũng máu, lão ta cảm giác trái tim mình cũng như đang nhỏ máu theo.

"Rốt cuộc là ai?"
Lão ta nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức ra lệnh: "Phong tỏa toàn bộ Hoàng thành Diệp cho tôi, mau chóng tra xem rốt cuộc là kẻ nào dám giết con tôi!"
"Vâng, thưa Hoàng Chủ!"
Một cao thủ Hoàng tộc họ Diệp vâng lệnh rời đi.

Ông lão này không phải ai khác, chính là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Không ngờ lão ta lại đích thân đến hộp đêm Dạ Thượng Hoàng Triều.

Diệp Minh đã bị giết chết chính là con riêng của lão ta.

Chính xác hơn thì Diệp Minh là con trai cả.

Vốn dĩ ông ta là vị Hoàng tử có tư cách kế thừa ngôi vị Hoàng Chủ nhất, ngặt nỗi lại có người mẹ chỉ là một người phụ nữ bán hoa.

Cũng vì nguyên do đó, Diệp Minh đến từng tuổi này mà chưa bao giờ bước chân vào Hoàng tộc, không phải bởi vì ông ta không muốn mà là do Hoàng tộc không cho phép.

Trong lòng Diệp Hoàng vẫn luôn cảm thấy thiệt thòi thay Diệp Minh.

Nếu không vì sự uy nghiêm của Hoàng tộc, lão ta đã dẫn Diệp Minh quay về Hoàng tộc từ lâu.

Thế nhưng bây giờ Diệp Minh lại bị người ta giết chết, còn bị giết ở trong Hoàng thành Diệp, có thể hiểu được Diệp Hoàng đang phẫn nộ đến cỡ nào.

Trong lúc Diệp Hoàng tức giận ra lệnh phong tỏa toàn thành để truy tìm tên hung thủ đã giết người, ở phòng Tổng Thống tại tầng cao nhất của khách sạn Shangri-La.

"Cậu Thanh, Diệp Minh đã chết!"
Satan bước vào phòng của Dương Thanh, nói với vẻ cung kính.

Dương Thanh gật đầu, lại hỏi: "Ngoại trừ Diệp Minh, chắc hẳn còn không ít người đáng chết đúng không?"
Satan vội vàng trả lời: "Hễ người nào phạm phải tội đáng bị tử hình mà chưa bị hành quyết thì đã bị giết chết hết rồi".

"Hơn nữa, người của chúng ta dùng dao găm để giết chúng, cho dù Hoàng tộc họ Diệp nghi ngờ các thế lực ở ngoài biên giới ra tay thì cũng chỉ nghi ngờ đến điện Hắc Long mà thôi".

"Điện Hắc Long và Hồng Trần của chúng ta bất hòa với nhau.

Nói không chừng có thể nhân cơ hội này khiến cho Hoàng tộc họ Diệp và điện Hắc Long xảy ra mâu thuẫn".

Có rất nhiều thế lực đứng đầu ngoài biên giới nhưng so ra còn kém hơn Hoàng tộc họ Diệp rất nhiều.

Nếu tổ chức Hồng Trần bị Hoàng tộc họ Diệp để mắt đến thì không tốt chút nào.

Mà điện Hắc Long chính là tổ chức có thực lực mạnh nhất trong ba tổ chức sát thủ lớn ở ngoài biên giới.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp thật sự muốn gây hấn với điện Hắc Long, điều đó chắc chắn sẽ mang lại nhiều thương vong hơn cho Hoàng tộc này.

Sát thủ của Hồng Trần có rất nhiều cách để giết người.

Có người dùng súng, có người dùng vũ khí lạnh, cũng có người tay không tấc sắt.

Lần này ra tay với Hoàng tộc họ Diệp, sát thủ Hồng Trần chuyên dùng dao găm, cũng có thể tạo thành không ít phiền phức cho Hoàng tộc họ Diệp.

"Vậy thì tốt!"
Dương Thanh rất vừa ý với câu trả lời này.

Anh không phải kiểu người thích giết chóc, nhưng vì Hoàng tộc họ Diệp muốn lấy mạng của anh, do đó anh chỉ thu một ít lãi trước mà thôi.

Hơn nữa, những người mà Dương Thanh yêu cầu Hồng Trần ám sát tất cả đều là những kẻ đáng chết.

Có điều đó hoặc là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, hoặc là người vô cùng quan trọng trong Hoàng tộc họ Diệp.

Tin tức Diệp Minh đã chết nhanh chóng lan truyền khắp cả Hoàng thành Diệp.

Trong lúc nhất thời, người Hoàng tộc đều bàng hoàng, sợ kế tiếp sẽ đến phiên mình.

"Mấy người đều là thùng cơm hay sao? Đã một đêm trôi qua mà vẫn không tìm thấy hung thủ đâu ư?"
Sáng hôm sau, trong điện Diệp Hoàng, vị Hoàng Chủ đang ngồi ở vị trí chủ tọa căm tức nhìn đám người dòng chính của Hoàng tộc, gào thét hỏi.

Cả đám dòng chính Hoàng tộc họ Diệp bên dưới đều cúi đầu, không dám thở mạnh.

Cuối cùng, đội trưởng đội lính canh phụ trách bảo vệ an ninh Hoàng thành Diệp buộc phải đứng dậy, nói năng cực kỳ cẩn thận: "Thưa Hoàng Chủ, chuyện xảy ra tối hôm qua chính là trách nhiệm đội lính canh của tôi, tôi tình nguyện nhận mọi hình phạt của Hoàng tộc".

"Trước khi nhận hình phạt, tôi có vài lời muốn nói.

Vụ ám sát tối hôm qua không phải do một người gây nên mà là cả một thế lực, nhằm vào Hoàng tộc họ Diệp chúng ta".

"Cách thức ám sát của đối phương rất mạnh mẽ, công tác phòng chống trinh sát cũng cực kỳ tỉ mỉ.

Thành viên của toàn đội lính canh đã tìm kiếm toàn thành suốt cả đêm vẫn không có tin tức gì liên quan tới đối phương.

Tôi nghi rằng những người đó đến ám sát là do đã có mưu tính từ trước, sau khi thực hiện xong thì lập tức rời khỏi Hoàng thành".

"Bởi lẽ đó mà người của chúng ta không hề thu hoạch được gì".

Đầu tiên, đội trưởng đội lính canh nhận hình phạt trước rồi mới nói ra suy đoán của mình.

Diệp Hoàng vốn đang vô cùng tức giận, bây giờ đã dần dần lấy lại bình tĩnh.

"Cậu có suy đoán gì về thế lực của đối phương không?", lão ta bất ngờ hỏi.

Bản thân đội trưởng đội lính canh chính là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, hắn ta suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng: "Tất cả vết thương gây ra do ám sát đều là một chiêu mất mạng.

Bất kể mục tiêu ám sát là mạnh hay yếu đều bị đối phương giết chết trong một đòn, trong số đó có cả một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ".

"Nhìn khắp Chiêu Châu, thế lực có thể có trình độ ám sát đến mức này, ngoài Hoàng tộc ra thì chắc không còn tổ chức nào có thể thực hiện được".

"Tôi hoài nghi đối phương chính là tổ chức sát thủ đứng đầu ngoài biên giới, hơn nữa thế lực của họ ở biên giới lại cực kỳ khủng khiếp".

"Thật ra tôi chỉ nghi ngờ vài đối tượng.

Một là điện Hắc Long, hai là Thánh Kinh và ba chính là Hồng Trần.

Ba thế lực lớn này đều là những thế lực mạnh nhất ở ngoài biên giới.

Nghe nói thủ lĩnh của họ đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể đã tiến vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng không chừng".

“Chẳng qua dựa vào cách thức ám sát tối hôm qua, đối phương đều sử dụng dao găm.

Tổ chức dùng loại vũ khí này hình như chỉ có mỗi điện Hắc Long”.

Diệp Hoàng nhíu mày, sát khí lóe lên trong mắt: “Chỉ là một tổ chức sát thủ ở ngoài biên giới lại dám giết người của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta.

Vậy thì điện Hắc Long không cần phải tồn tại nữa”.

Dứt lời, lão ta ra lệnh: “Lập tức bảo năm cao thủ Thần Cảnh do Diệp Sát dẫn đội đến biên giới, tiêu diệt điện Hắc Long!”
“Hoàng Chủ, vừa rồi chỉ là suy đoán của tôi, còn chưa xác định được rốt cuộc có phải do điện Hắc Long gây ra hay không”, đội trưởng đội lính canh nghe vậy thì lập tức tái mặt.

Diệp Hoàng cố sức kiềm chế lửa giận của mình, cắn răng nói: “Không cần biết có phải do điện Hắc Long gây ra hay không, chỉ cần khả nghi là đã đủ lý do để tiêu diệt chúng!”
Nghe vậy, đội trưởng đội lính chỉ có thể im miệng.

Rất nhanh, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp với chỉ huy là Diệp Sát đã tập hợp.

Đây chính là những cao thủ Hoàng tộc họ Diệp có thực lực gần với Diệp Hoàng, cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong.

Với đội hình như thế, muốn tiêu diệt một tổ chức sát thủ ở ngoài biên giới dường như không có gì khó.

Có điều ngay lúc năm người này vừa rời khỏi Hoàng thành Diệp, Dương Thanh cũng xuất phát.

Có nhiều lúc, chỉ cần dùng đầu óc là đã có thể giải quyết rất nhiều chuyện phiền phức.

Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm sắp đến mà Diệp Hoàng còn dám cử năm cao thủ Thần Cảnh đi vào ngay lúc này, thật sự ngông cuồng đến tột cùng.

Năm tiếng sau, một chiếc máy bay tư nhân hạ cánh ở sân bay ngoài biên giới.

Diệp Sát dẫn đầu năm cao thủ Thần Cảnh bước khỏi máy bay, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo.

.

Chương 1438: 1438: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Nhìn thấy Dương Thanh, Diệp Sát kinh ngạc đến mức ngây người, không ngờ bản thân lại thấy anh ở ngoài biên giới.

Dương Thanh tỏ ra rất bình tĩnh, nhìn năm cao thủ của hoàng tộc họ Diệp đã bị dọa cho xanh mặt.

“Dương Thanh, mày muốn làm gì?”
Diệp Sát cảnh giác nhìn anh, hỏi.

Là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta biết rất rõ những tin đồn liên quan đến Dương Thanh.

Bây giờ, bọn họ có thể chắc chắn rằng cảnh giới võ thuật của anh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Trong giới võ thuật có một câu nói: Dưới Siêu Phàm Cảnh toàn là giun dế!
Từ câu nói này có thể thấy được sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Cảnh cực kỳ đáng sợ, cao thủ Thần Cảnh không thể sánh bằng.

Kể cả năm cao thủ Thần Cảnh như nhóm người Diệp Sát mà đứng trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng sẽ bị giết không còn một mống.

“Xông lên!”
Dương Thanh không để ý tới Diệp Sát, bỗng nhiên ra lệnh.

Lời vừa dứt, Satan mang theo bốn cao thủ Thần Cảnh từ một bên đi ra.

Diệp Sát là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngoài ra bên Hoàng tộc họ Diệp còn có hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Còn phía Dương Thanh, trừ anh ra thì chỉ có Satan là có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, còn lại là hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Những người này đều là sát thủ đứng đầu tổ chức Hồng Trần.

Hai bên đứng đối diện nhau, hiển nhiên thực lực tổng thể của phe Satan kém hơn người của Hoàng tộc họ Diệp một cảnh giới.

Chuyện này là do Dương Thanh cố ý sắp xếp, vì anh muốn vừa giải quyết rắc rối, vừa rèn luyện các sát thủ đứng đầu Hồng Trần một chút.

Lúc Diệp Sát nhìn thấy mấy người nhóm Satan, con ngươi lão ta đột nhiên co lại, cắn răng nghiến lợi nói: "Mày là Satan, thủ lĩnh của Hồng Trần!"
Sau khi giết chết thủ lĩnh trước của Hồng Trần, Dương Thanh đã nâng đỡ Satan trở thành thủ lĩnh tiếp theo.

Diệp Sát là một trong những người quyền quý hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, mặc dù đây là lần đầu gặp nhau nhưng trước đó lão ta đã từng thấy ảnh của Satan rồi.

Bây giờ nhìn thấy hắn ta xuất hiện, còn trông như nghe lệnh Dương Thanh răm rắp, cuối cùng Diệp Sát cũng nhận ra được cái gì.

"Tao nhớ ra rồi, mấy tháng trước, cái người bí ẩn suýt chút nữa đã diệt sạch Hồng Trần chính là mày, Dương Thanh!"
Nét mặt lão ta bỗng trở nên bàng hoàng, tiếp tục nói: "Đám sát thủ ám sát dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp ở Hoàng thành Diệp vào tối qua cũng chính là sát thủ của Hồng Trần, tất cả những thứ này đều do mày đứng sau lưng sai khiến ".

"Sát thủ của Hồng Trần không những ám sát dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp tao mà còn cố ý giết những người có mặt tại đó, bố trí thành hiện trường do sát thủ của điện Hắc Long gây nên.

Mày làm thế là vì muốn Hoàng tộc họ Diệp và điện Hắc Long trở mặt".

Vốn Diệp Sát còn hơi nghi ngờ, Hoàng tộc họ Diệp và điện Hắc Long không ân không oán, tại sao điện Hắc Long lại ra tay với dòng chính của Hoàng tộc, đến tận bây giờ lão ta mới hiểu rõ mọi chuyện.

"Ông đã biết quá nhiều rồi đấy!"
Vừa dứt lời, chân Satan khẽ di chuyển, lập tức đánh về phía

Diệp Sát.

“Các anh em, giết chúng!”
Diệp Sát nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đầu xông lên nhằm về phía Satan.

Một giây sau, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong là Satan và Diệp Sát lao vào nhau.

Hai người vừa ra tay, chẳng khác nào muốn hủy diệt toàn bộ vùng đất đó, uy thế võ đạo khủng bố không ngừng lan ra bốn phía.

Tám cao thủ Thần Cảnh khác cũng lao vào nhau.

Chẳng qua, trong số các sát thủ bên Hồng Trần, ngoại trừ Satan là ở cùng một cảnh giới với Diệp Sát thì thực lực của những sát thủ khác đều thấp hơn một bậc so với cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Dù vậy, các sát thủ của Hồng Trần vẫn không hề có dấu hiệu lui bước, trái lại còn thể hiện ra thực lực ngang hàng với đám cao thủ Hoàng tộc.

Dương Thanh làm như không có chuyện gì, yên lặng đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Đây là cơ hội tuyệt vời để những sát thủ hàng đầu Hồng Trần rèn luyện, nếu để anh ra tay, năm cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị giết trong nháy mắt.

“Oành!”
Satan như con sư tử cuồng bạo, không ngừng tấn công làm cho Diệp Sát liên tục lùi lại.

Khoảng mấy phút sau, trên người Diệp Sát chằng chịt vết thương, khuôn mặt lão ta dữ tợn: “Đồ khốn nạn, tao liều mạng với mày!”
Satan khinh thường nở nụ cười: “Cho dù ông có liều mạng cũng chỉ có một con đường chết thôi!”
Trước khi Dương Thanh giết thủ lĩnh cũ của Hồng Trần và Lucifer, bản thân Satan đã là một trong ba nhân vật đứng đầu của Hồng Trần.

Lúc còn ở chiến trường ngoài biên giới, hắn ta thường xuyên phải đối mặt với chuyện sinh tử, nào phải loại đóa hoa trong lồng kính như Diệp Sát có thể so được.

Lúc này, Satan gần như đã tiến vào trạng thái toàn thịnh, trái lại vết thương trên người Diệp Sát càng thêm chằng chịt, gần như sắp thua cuộc.

"Hóa ra cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ có thế!"
Satan mở miệng chế giễu, tựa như đã mất hứng thú chiến đấu.

"A a a, tao phải giết mày! Tao phải giết mày!"
Diệp Sát giận dữ, gào lên một tiếng.

Sau đó, trong sự ngỡ ngàng của mọi người, lão ta đột nhiên xoay người, lao nhanh về phía trước.

"Chuyện này…"
Satan sửng sốt.

Mãi đến tận khi Diệp Sát đã chạy đi thật xa, hắn ta mới lấy lại tinh thần: "Ông có thể thoát được sao?"
Dứt lời, Satan lập tức đuổi theo.

Từ đầu tới cuối, Dương Thanh không hề ra tay.

Đây vốn là một cơ hội cho các sát thủ hàng đầu Hồng Trần rèn luyện, nếu anh nhúng tay vào sẽ không còn ý nghĩa nữa.

"Giết giết giết!"
Lúc này, ý chí chiến đấu của bốn sát thủ Hồng Trần còn lại càng dâng cao hơn, ai ai cũng gào thét nhằm về phía các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Ngày thường, các cao thủ của Hoàng tộc đều tu luyện trong thành, chẳng có mấy ai từng tham gia thực chiến bên cạnh việc tu luyện để cảnh giới võ đạo tăng lên.

Còn sát thủ của Hồng Trần thì ngược lại, ngày thường bọn họ không những phải tiếp nhận các loại nhiệm vụ ám sát mà còn phải sẵn sàng chiến đấu với các cao thủ hàng đầu nơi biên giới.

Hai bên vốn không cùng một cấp bậc, mặc dù cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có cảnh giới cao hơn nhưng vẫn bị sát thủ của Hồng Trần áp chế.

Sau năm phút, cả bốn cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều chết trong tay sát thủ của Hồng Trần.

Đúng lúc này, Satan cầm theo một cái đầu đi tới, cái đầu này chính là đầu của Diệp Sát.

“Cậu Thanh, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”, toàn thân Satan đẫm máu, nhìn về phía Dương Thanh hỏi.

Hai mắt Dương Thanh híp lại: “Điện Hắc Long luôn đối nghịch với Hồng Trần, vậy thì mượn cơ hội này để làm suy yếu thực lực của chúng.

Tôi giao nhiệm vụ tiêu diệt điện Hắc Long cho anh”.

Satan lập tức vui vẻ.

Ở chiến trường ngoài biên giới, thực lực của điện Hắc Long mạnh hơn Hồng Trần rất nhiều, nếu như có thể làm suy yếu thực lực của điện Hắc Long thì việc Hồng Trần muốn tiêu diệt chúng sẽ trở nên dễ dàng.

“Anh nghe đây, sắp xếp vài sát thủ Thần Cảnh phương Đông giết một vài người của điện Hắc Long trước đã, sau đó nói với chúng rằng, nếu dám đến chỗ của Hoàng tộc họ Diệp thì chắc chắn sẽ một đi không trở lại!”, Dương Thanh tiếp tục nói.

“Vâng!”
Satan nhận lệnh rồi rời đi.

.

Chương 1439: 1439: Trở Về Yến Đô

Trong một tòa nhà lớn cũ nát ở chiến trường ngoài biên giới.

Nơi này là trụ sở của điện Hắc Long, tuy tòa nhà nhìn cũ nát nhưng nơi này là chiến trường ngoài biên giới nên đây chính là phong cách do được lửa đạn tẩy rửa.

Lúc này đây, cao thủ của điện Hắc Long đang ngồi đầy quanh bàn hội nghị trong trụ sở.

Thủ lĩnh Hansen của điện Hắc Long ngồi ở vị trí chủ tọa, trên mặt của ông ta tràn đầy sự u ám.

"Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu dám giết chết người của điện Hắc Long chúng ta, quả thật là muốn chết mà!", Hansen lạnh lùng nói.

Hai con ngươi như chim ưng của ông ta quét qua những người xung quanh, nói: "Mọi người phát biểu ý kiến đi!"
Hansen vừa dứt lời thì có một bóng dáng trung niên đứng lên mở miệng nói: "Thủ lĩnh, tôi cho rằng trong chuyện này có điều kỳ lạ.

Điện Hắc Long của chúng ta và Hoàng tộc họ Diệp không có bất cứ xung đột gì, vì sao họ lại muốn ra tay với chúng ta?"
Lời này vừa nói ra thì những người khác đều gật đầu tới tấp, hiển nhiên họ cũng có nghi ngờ giống như vậy.

Hansen hừ lạnh, ra lệnh: "Mở video lên!"
Trên màn hình trình chiếu trước bàn hội nghị nhanh chóng xuất hiện một đoạn video, chính là trong phòng họp của Hoàng tộc họ Diệp.

"Chỉ là một tổ chức sát thủ ở biên giới lại dám giết người của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta.

Vậy thì điện Hắc Long không cần phải tồn tại nữa".

"Lập tức bảo năm cao thủ Thần Cảnh do Diệp Sát dẫn đội đến biên giới, tiêu diệt điện Hắc Long!"
"Hoàng Chủ, vừa rồi chỉ là suy đoán của tôi, còn chưa xác

định được rốt cuộc có phải do điện Hắc Long gây ra hay không".

"Không cần biết có phải do điện Hắc Long gây ra hay không, chỉ cần khả nghi là đã đủ lý do để tiêu diệt chúng!"
Video rất ngắn, chỉ có vài câu đối thoại như thế, sau đó không còn gì nữa.

Nhưng chính đoạn video ngắn như vậy lại tiết lộ đến mấy tin tức vô cùng quan trọng.

Một, Hoàng tộc họ Diệp nghi ngờ điện Hắc Long ám sát người của mình.

Hai, Diệp Hoàng đích thân ra lệnh năm cao thủ Thần Cảnh đến tiêu diệt điện Hắc Long.

Ba, Diệp Hoàng rất phách lối, chỉ vì nghi ngờ thôi mà đã muốn tiêu diệt điện Hắc Long.

Trong phòng họp lớn của điện Hắc Long, các thành viên cấp cao lập tức nổi giận đùng đùng.

"Hoàng tộc họ Diệp quả thật là quá phách lối, chỉ vì nghi ngờ thôi mà muốn tiêu diệt điện Hắc Long của chúng ta!"
Một thành viên cấp cao của điện Hắc Long phẫn nộ nói.

"Thủ lĩnh, đã như vậy thì chúng ta nhất định phải khiến cho Hoàng tộc họ Diệp phải trả giá đắt, nếu không thì chúng sẽ vẫn nghĩ rằng điện Hắc Long chúng ta dễ ức hiếp".

Một thành viên cấp cao khác kích động nói.

Đương nhiên cũng có người lý trí lên tiếng: "Thủ lĩnh, có phải chuyện này là một âm mưu nhằm vào điện Hắc Long ta không? Từ trong video đó có thể thấy được, quả thật có người đã giết chết người của Hoàng tộc họ Diệp".

"Cho dù có phải là âm mưu nhằm vào chúng ta hay không thì cũng có thể xác định được một điều, đó chính là Hoàng tộc họ Diệp vốn không xem điện Hắc Long chúng ta ra gì, chỉ phái đi có năm cao thủ Thần Cảnh mà muốn tiêu diệt chúng ta, còn giết nhiều cao thủ của ta như vậy, Hoàng tộc họ Diệp nhất định phải trả giá đắt cho chuyện này!"
Trong lúc nhất thời, cả phòng họp lớn tranh cãi ầm ĩ.

Cuối cùng, Hansen vỗ bàn tức giận quát: “Tôi không quan tâm những chuyện đó, nhưng nếu như Hoàng tộc họ Diệp đã khiến cho điện Hắc Long chúng ta chết nhiều người như vậy thì chúng phải chịu trách nhiệm về chuyện này! Truyền mệnh lệnh của tôi xuống, lập tức sắp xếp mười cao thủ Thần Cảnh, chuẩn bị tiến về Hoàng thành Diệp ở Chiêu Châu!”
“Rõ!”, có người đi sắp xếp theo mệnh lệnh ngay tức thì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên người trung niên trước đó đã nói có thể đây là âm mưu nhằm vào điện Hắc Long lên tiếng: “Thủ lĩnh, nghe nói cách đây không lâu thực lực của Diệp Hoàng trong Hoàng tộc họ Diệp vừa mới đột phá lên Siêu Phàm Cảnh, nếu chỉ cử đi mười cao thủ Thần Cảnh thì e rằng không làm gì được bọn chúng”.

“Điều này nói lên sức mạnh của Diệp Hoàng tối thiểu là đang ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu muốn chắc chắn có thể áp chế được Hoàng tộc họ Diệp thì phải có cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh ra trận”.

“Cho nên tôi kiến nghị ngoài việc sắp xếp mười cao thủ Thần Cảnh tiến đến Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta có thể mời thêm một người có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh đi theo chung với người của chúng ta”.

Hansen im lặng, tất nhiên ông ta biết người đàn ông trung niên nói rất có lý, mười cao thủ Thần Cảnh gần như là toàn bộ vốn liếng của điện Hắc Long, nếu như những người này chết ở Hoàng tộc họ Diệp thì điện Hắc Long cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Chỉ có điều, muốn mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh thì phải bỏ ra một số tiền rất lớn.

Nhưng so với việc tổn thất mười cao thủ Thần Cảnh, dường như bỏ ra một số tiền lớn mời cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh có vẻ dễ thực hiện hơn.

“Được, vậy giao chuyện này cho ông sắp xếp, mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi theo người của chúng ta đến Hoàng thành Diệp”, Hansen gõ tay lên bàn, đưa ra quyết định.

Gần như cùng giây phút ấy, Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu cách xa đó cũng đang mở cuộc họp.

Diệp Hoàng làm chủ tọa, trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận đáng sợ.

Sáng nay, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp vừa mới đi đến chiến trường ngoài biên giới tiêu diệt điện Hắc Long thì buổi chiều, đầu của cả năm người đã bị người ta treo ở trên cổng của Hoàng thành Diệp, đây quả thật là một sự sỉ nhục vô cùng lớn đối với Hoàng tộc.

"Tôi muốn điện Hắc Long bị hủy diệt!"
Bỗng nhiên Diệp Hoàng giận dữ thét ầm lên.

Toàn bộ nhân vật cấp cao của Hoàng tộc họ Diệp đang ngồi ở dưới đều câm như hến, không ai dám lên tiếng.

Lúc này, cả người của Diệp Hoàng đều phát ra uy thế của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ép cho đám nhân vật cấp cao thở không nổi.

"Hoàng Chủ, tôi cho rằng điện Hắc Long chỉ là hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi, trước hết có thể tạm thời buông tha cho họ mấy ngày.

Chuyện quan trọng nhất với chúng ta bây giờ là tiệc mừng thọ trăm tuổi của lão Hoàng Chủ vào ba ngày sau".

Cuối cùng có một nhân vật lão làng mở miệng tiếp lời: "Đến khi tiệc mừng thọ của lão Hoàng Chủ kết thúc, không cần chúng ta ra tay thì cũng sẽ có người chủ động đến chiến trường ngoài biên giới tiêu diệt điện Hắc Long".

Trong mắt Diệp Hoàng lóe lên sát ý đáng sợ.

Chính vì ba ngày sau là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm –bố của lão ta, bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này nên mới khiến cho Hoàng tộc họ Diệp chịu sỉ nhục lớn hơn.

Lão ta cũng hiểu, hiện giờ đối với Hoàng tộc họ Diệp, tiệc mừng thọ ba ngày sau mới là chuyện quan trọng nhất.

"Được, vậy tạm thời buông tha cho điện Hắc Long, đợi đến khi Hoàng tộc họ Diệp chúng ta nắm quyền quản lý Đế Thôn

thì tôi muốn điện Hắc Long phải máu chảy thành sông!”, Diệp Hoàng vô cùng kiên quyết.

Diệp Sát là cao thủ hàng đầu ở bên cạnh lão ta, đã đi theo từ khi lão ta vẫn còn là Hoàng tử, giờ đây lại đầu một nơi thân một nẻo, chỉ có cái đầu bị treo ở phía trên cổng của Hoàng thành Diệp.

Diệp Hoàng muốn tạm thời buông tha cho điện Hắc Long, nhưng lại không ngờ được điện Hắc Long đã phái đi mười cao thủ Thần Cảnh, đã vậy còn tốn một khoản tiền lớn để mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đang đuổi đến Hoàng thành Diệp.

Trong lúc này, Dương Thanh đã rời khỏi chiến trường ngoài biên giới, ngồi trên chuyến bay trở về Yến Đô.

Những việc nên làm đều đã làm, anh cũng biết rõ chỉ dựa vào điện Hắc Long thì không thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp được.

Mặc dù không tiêu diệt được Hoàng tộc họ Diệp, có thể mang đến phiền phức lớn cho bọn họ thì cũng đủ rồi.

Bây giờ anh cần phải trở lại Yến Đô để chuẩn bị trước, đợi đến ba ngày sau, thời điểm Hoàng tộc họ Diệp tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi cho Diệp Lâm ở Yến Đô.

Chương 1440: 1440: Thách Thức

Đêm đó, dưới sự dẫn dắt của một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, mười cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long lặng lẽ đột nhập vào trong Hoàng thành Diệp.

Người của Hoàng tộc họ Diệp đều không nghĩ rằng tốc độ của điện Hắc Long lại nhanh như thế, cũng không ngờ tới chuyện họ lại dám phái ra nhiều cao thủ đến Hoàng thành Diệp như vậy.

Lúc này đêm đã về khuya, ngoại trừ một số nơi chiếu suất phim cuối và cửa hàng hai mươi tư giờ thì những nơi khác đều đã đóng cửa, cư dân trong Hoàng thành Diệp đã chìm vào giấc mộng đẹp từ lâu.

Vào lúc này, mười một người lặng lẽ tiếp cận Hoàng phủ họ Diệp.

Dựa theo kế hoạch đã đề ra, mười cao thủ Thần Cảnh đồng thời xuất hiện tại cổng phía Nam của Hoàng phủ họ Diệp.

Mấy tên lính của Hoàng tộc họ Diệp đang canh gác ở đó đều có vẻ mệt mỏi.

“Phụt!”
“Phốc!”
…!
Đột nhiên, mười cao thủ Thần Cảnh xuất hiện cùng lúc, như mũi tên rời khỏi dây cung mà lao về phía mấy tên lính canh của Hoàng tộc.

Bọn lính canh vốn đã cực kì thiếu ngủ, hơn nữa đã nhiều năm rồi chưa hề có ai dám xông vào Hoàng thành nên họ hoàn toàn không lo lắng rằng lúc này sẽ có người đột nhập vào Hoàng phủ.

Gần như trong nháy mắt, những tên lính kia đều bị sát thủ của điện Hắc Long giết chết.

Đến chết mà những kẻ kia vẫn chưa biết mình đã chết như thế nào.

Sau khi giết chết lính canh gác ở cổng phía Nam của Hoàng phủ họ Diệp, mười một cao thủ tiến vào trong mà không hề bị ai ngăn cản.

Vào lúc này, bên trong Hoàng phủ họ Diệp rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có đội lính gác tuần tra đi qua nhưng hầu như không ai biết kẻ địch đã xâm nhập vào bên trong Hoàng phủ.

Mười một cao thủ thuận lợi tiến vào, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã giết được hơn hai mươi tên cao thủ bên trong Hoàng phủ.

Nhìn ra khắp thế giới thì e rằng không được bao nhiêu thế lực có thể làm được điều này, thực lực của điện Hắc Long quả thật không hề tầm thường.

Qua thêm năm phút nữa, cuối cùng thì mười một người cũng đi đến trước một căn biệt thự cực kỳ sang trọng, đây chính là nơi ở của Diệp Hoàng.

Mười một cao thủ nhìn nhau rồi cùng xông vào biệt thự.

Lần này bọn họ đến vốn là muốn ám sát Diệp Hoàng nên tất nhiên sẽ không còn bất kỳ đường lui nào, mười một cao thủ Thần Cảnh bộc phát toàn bộ thực lực trong nháy mắt.

Giờ phút này, toàn bộ Hoàng phủ đều bị bao phủ bởi uy áp mạnh mẽ của Thần Cảnh, rất nhiều người trong Hoàng tộc còn đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức.

“Kẻ địch tấn công!”
“Có địch tấn công!”
Trong phút chốc, tiếng chuông báo động chói tai vang lên khắp Hoàng phủ.

“Rầm rầm rầm!”
Dinh thự của Diệp Hoàng gần như bị san bằng trong nháy mắt dưới sự tấn công của mười một người thuộc điện Hắc Long.

“Bọn mày chán sống rồi!”
Diệp Hoàng bước ra khỏi đống đổ nát, trên người tỏa sự tức giận ngập trời.

Trong tay lão ta còn đang xách theo một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của điện Hắc Long.

Cổ của người nọ đã bị năm ngón tay của Diệp Hoàng xuyên thủng, trong mắt ngập tràn sự hoảng sợ.

"Người đáng phải chết chính là ông!"
Vị cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Hắc Long đã phải trả giá rất lớn để mời về đang hừng hực ý chí chiến đấu, bên trong cặp con ngươi đen nhánh kia đều là ý muốn tàn sát điên cuồng.

"Bùm!"
Đột nhiên, một sức ép võ thuật kinh khủng tràn ra từ người lão ta.

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương, con ngươi của Diệp Hoàng bỗng rút lại, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Lão ta đã đột phá đến Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng lúc này lại cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn từ cao thủ cầm đầu của điện Hắc Long kia.

Để áp chế được lão ta thì thực lực của đối phương chắc chắn phải ở mức Siêu Phàm Nhị Cảnh.

"Mấy người là ai? Sao đêm hôm lại xông vào Hoàng tộc họ Diệp?"
Diệp Hoàng nhìn đối phương với vẻ mặt dữ tợn, chất vấn.

Cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Hắc Long thuê đến tên là Taylor, là một người phương Tây tiêu chuẩn.

Lúc này toàn thân Taylor đang tràn đầy ý chí chiến đấu, không hề trả lời câu hỏi của Diệp Hoàng mà lạnh giọng nói: "Hôm nay, ông nhất định phải chết!"
Vừa nói xong thì thân thể của Taylor bỗng nhiên biến mất.

Cảnh giới võ thuật của Diệp Hoàng thấp hơn Taylor nên tất nhiên lão ta không dám khinh thường, đã chuẩn bị từ lâu nên cũng hành động ngay khi Taylor ra tay.

"Hừ!"
Một cú tấn công của Taylor bị thất bại, lão ta hừ lạnh: "Trước thực lực tuyệt đối này thì ông có thể trốn được mấy lần?"
Sau khi nói xong, Taylor vọt đến trước mặt Diệp Hoàng rồi tung ra một cú đấm.

Lần này, Diệp Hoàng lại muốn né tránh nhưng đã muộn nên chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Lão ta bắt chéo hai cánh tay ở trước ngực, đồng thời giậm chân, nhanh chóng lùi về sau nhằm giảm bớt thương tổn gây ra bởi sự tấn công của Taylor.

"Bùm!"
Nhưng vào lúc Diệp Hoàng bắt chéo hai tay và lùi về phía sau thì Taylor đã xuất hiện trước mặt, nhấc chân ra một chiêu, đánh thẳng vào bụng của lão ta.

Theo sau cú va chạm chói tai, cơ thể của Diệp Hoàng bị hất tung lên không và văng ra xa mười mấy mét, sau đó rơi xuống một cách nặng nề.

Thời khắc này, khắp nơi đều là tĩnh mịch!
Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp còn bàng hoàng hơn, ai nấy cũng đều đang trợn mắt há mồm mà nhìn.

Diệp Hoàng vừa đột phá tiến vào Siêu Phàm Cảnh cách đây không lâu, dù chỉ là mới vào nhưng đó cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ thiệt.

Nhìn khắp Chiêu Châu này, ngoại trừ những gia tộc Cổ Võ lánh đời ra thì còn được mấy người chứ?
Mà lúc này, Diệp Hoàng vô cùng mạnh mẽ trong mắt bọn họ lại đang bị một cao thủ phương Tây dùng một chân đạp bay mười mấy mét rồi hộc máu tại chỗ.

Sắc mặt của Diệp Hoàng tái nhợt, ánh mắt khi nhìn về phía Taylor tràn đầy sát khí mãnh liệt.

Là chủ của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta đã từng bị sỉ nhục đến mức này bao giờ đâu?
Thế mà lão ta lại bị một người đánh trọng thương ngay tại Hoàng phủ họ Diệp.

Nhưng Diệp Hoàng cũng biết rằng cao thủ trước mặt có cảnh giới võ thuật cao hơn mình, cho dù lão ta đã vào được Siêu Phàm Nhị Cảnh thì cũng không phải đối thủ của đối phương.

Taylor là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Hắc Long phải trả một cái giá rất đắt để mời đến, có thể là một cao thủ bình

thường được sao?
“Xem như ông muốn giết tôi thì ít nhất phải cho tôi một lý do chứ?”, hai mắt của Diệp Hoàng nhìn chằm chằm vào Taylor, chất vấn.

Taylor hừ lạnh: “Chỉ dựa vào ông thì vẫn chưa có tư cách để biết.

Đường đường là người mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp, một trong bốn Hoàng tộc lớn mạnh nhất Chiêu Châu mà lại không chịu nổi một đòn, thật đúng là khiến người ta thất vọng”.

“Đã như vậy thì tôi không tiếp tục chơi đùa với ông nữa”.

Taylor vừa dứt lời thì một luồng khí thế đáng sợ hơn lan ra từ lão ta.

Vào lúc này, toàn bộ Hoàng phủ đều bị một luồng uy thế khủng khiếp như dời núi lấp biển bao phủ lấy, những người trong Hoàng tộc đều run cầm cập, trên mặt ngập tràn sự sợ hãi.

Không chỉ Hoàng phủ họ Diệp mà toàn bộ Hoàng thành Diệp đều bị bao phủ và khống chế bởi khí thế võ thuật Siêu Phàm Nhị Cảnh của Taylor.

Vô số cao thủ trong Hoàng thành đã bị đánh thức, sợ hãi nhìn về phía Hoàng phủ.

“Ông có thể chết rồi!”
Taylor đột ngột nói, sau đó xuất hiện trước mặt Diệp Hoàng và tung ra một cú đấm.

.

Chương 1441: 1441: Có Liên Quan Đến Anh

Mấy cao thủ của điện Hắc Long vốn đã chuẩn bị quay về, nhưng lúc này cả đám đều cứng đờ tại chỗ như pho tượng.

Điện Hắc Long đã phải chịu tổn thất rất lớn để mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi giết Diệp Hoàng, thế mà lão ta lại bị một lão già tóc bạc giết chết chỉ bằng một đòn.

Khoảnh khắc bị ông già tóc bạc đột ngột xuất hiện đánh trúng một đòn, mạng sống của Taylor dường như đã tan biến.

"Bố!"
Một lúc lâu sau, mọi người mới bừng tỉnh vì tiếng gọi của Diệp Hoàng.

Một tiếng "bố" này vang lên như tảng đá rơi xuống biển, khiến cho biển khơi dậy sóng, đám người vừa hoàn hồn sau nỗi sợ hãi lại bị dọa cho chết trân thêm lần nữa.

Ngay cả người trong Hoàng tộc họ Diệp cũng mới biết được gần dây rằng Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc vẫn còn sống, và ba ngày sau còn định đến Yến Đô tổ chức lễ mừng thọ một trăm tuổi.

Bây giờ, trong Hoàng tộc họ Diệp thì ngoài những nhân vật lão làng, đây là lần đầu tiên những người khác nhìn thấy Diệp Lâm.

Sau khi dùng một đòn giết chết Siêu Phàm Nhị Cảnh Taylor, Diệp Lâm nhanh chóng thu lại khí thế võ đạo, trông không khác nào một người bình thường.

Nếu vừa rồi mọi người không chứng kiến cảnh Diệp Lâm giết chết Taylor, chắc chắn bọn họ sẽ không nghĩ Diệp Lâm có liên quan gì đến một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

"Chuyện còn lại giao cho con.

Lễ mừng thọ vào ba ngày sắp đến mới là việc quan trọng, dạo này đừng gây thêm rắc rối nữa".

Diệp Lâm nhìn về phía Diệp Hoàng, lạnh nhạt nói một câu rồi cất bước rời đi.

Đám người chỉ biết nhìn theo.

Diệp Lâm trông như đang chậm rãi cất bước đi về phía trước, một giây trước còn cách bọn họ hơn mười mét nhưng giây tiếp theo đã cách hơn trăm mét, sau đó thì hoàn toàn biến mất.

"Chuyện này…"
Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Trong mắt bọn họ, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã là mạnh nhất hiện giờ, lúc này lại được tận mắt nhìn thấy phong thái của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đây quả thật là một kỳ tích đối với họ.

Tổng cộng có mười tên cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long và một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh được thuê.

Siêu Phàm Nhị Cảnh Taylor đã bị Diệp Lâm giết chết, mười cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long cũng bị Diệp Hoàng giết chết một tên khi vừa bắt đầu phát động tấn công.

Hiện giờ, điện Hắc Long chỉ còn chín cao thủ Thần Cảnh.

Bản thân Diệp Hoàng cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Mặc dù vừa rồi bị Taylor đánh cho bị thương nặng nhưng dù sao cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lão ta không hề cảm thấy áp lực khi đối đầu với cao thủ Thần Cảnh.

Nơi này vốn là Hoàng tộc họ Diệp, xung quanh còn có hơn hai mươi người có thực lực Thần Cảnh.

Có thể nói đây là căn cứ mạnh nhất toàn bộ Hoàng thành Diệp.

Với sức mạnh của chín cao thủ Thần Cảnh điện Hắc Long mà muốn sống sót rời đi thì dường như là không thể.

Tất nhiên những người đó cũng ý thức được điều này, thế nên trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

"Rốt cuộc mấy người là ai?", Diệp Hoàng lạnh lùng nói.

Dứt lời, uy thế Siêu Phàm Cảnh trên người lão ta nhanh chóng tản ra và bao trùm lấy cao thủ của điện Hắc Long.

Cao thủ của điện Hắc Long nhìn nhau, không có ai trả lời câu hỏi của lão ta.

“Bùm!”
Trong lúc các cao thủ điện Hắc Long im lặng, thân hình của Diệp Hoàng lóe lên rồi xuất hiện trước mặt của một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, tung một chưởng vào lồng ngực của đối phương.

Lồng ngực của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đó lập tức lún vào trong, thân hình bay ra xa hơn mười mấy mét, nặng nề nện vào một thân cây cổ thụ cao ngất rồi phun ra một ngụm máu.

Tắt thở.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ này là người mạnh nhất trong chín cao thủ Thần Cảnh mà bây giờ lại không chịu nổi một đòn của Diệp Hoàng, có thể thấy rằng Diệp Hoàng rất mạnh.

Còn lại tám cao thủ của điện Hắc Long đang tràn đầy lửa giận, nhưng cũng chỉ dám giận không dám nói gì.

“Trong số các người chỉ có một người có thể sống sót.

Ai nói cho tôi biết mấy người là ai và lý do tấn công Hoàng tộc họ Diệp giữa đêm khuya thế này là gì, tôi sẽ tha cho kẻ đó”.

Diệp Hoàng lại hỏi, trong đôi con ngươi đen nhánh lóe ánh sáng lên khiến người ta sợ hãi.

“Đừng nghe lão ta nói, chúng ta chỉ có thể liều chết chiến đấu trận này thì may ra còn cơ hội sống sót, nếu không thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, giết!”
Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn sót lại trong tám cao thủ của điện Hắc Long đột nhiên mở miệng lên tiếng.

Vừa nói người nó đã di chuyển, không hề sợ hãi lao về phía Diệp Hoàng.

Những cao thủ khác của điện Hắc Long cũng có phản ứng, lập tức đồng loạt di chuyển và chém tới từ bốn phương tám hướng.

Trong lúc nhất thời, giữa hai bên đã nổ ra một cuộc chiến ác liệt.

Trong số các cao thủ còn lại của điện Hắc Long, về cơ bản đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và sơ kỳ, còn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đã bị giết sạch.

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn sống sót lại xông đến Diệp Hoàng, nhưng chưa kịp tung ra chiêu thức thì đã bị lão ta dùng một đòn đánh chết.

Nhưng ngay tức khắc, những người còn lại của điện Hắc Long liều mạng chiến đấu, giết chết được ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và còn làm trọng thương vài thành viên của Hoàng tộc họ Diệp.

Tất nhiên, bản thân họ cũng bị thương nặng.

Chỉ là họ biết rằng bây giờ chỉ có liều mạng chiến đấu thì mới còn đường sống.

Khi Diệp Hoàng nhận ra ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đã bị giết thì vô cùng giận dữ: “Giết!”
Sau khi lão ta gia nhập, chỉ trong một phút ngắn ngủi đã giết chết toàn bộ cao thủ của điện Hắc Long.

Toàn bộ Hoàng phủ họ Diệp tràn ngập mùi máu tanh tưởi.

Trong trận chiến này, Hoàng tộc họ Diệp đã bị tổn thất hết ba cao thủ Thần Cảnh, năm cao thủ Thần Cảnh bị thương nặng.

Ngoài ra, đội lính canh cấp bậc Vương Cảnh cũng đã chết hơn hai mươi người.

Đây là tổn thất nặng nề nhất của Hoàng tộc họ Diệp từ khi Diệp Hoàng kế thừa hoàng vị đến nay.

“Hoàng Chủ, đã điều tra được, những người này là người của điện Hắc Long ở chiến trường ngoài biên giới!”
Đột nhiên, một cao thủ trung niên đi đến trước mặt Diệp Hoàng, báo cáo.

“Rầm!”
Khí thế toàn thân trên người Diệp Hoàng bộc phát, mặt đất dưới chân hoá thành cát bụi trong nháy mắt.

“Điện Hắc Long!”
Lão ta gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra cái tên này, hai con ngươi đỏ rực tràn đầy sát ý: “Đợi đến khi lễ mừng đại thọ một trăm tuổi của bố tôi kết thúc, tôi nhất định sẽ tự mình đi đến chiến trường ngoài biên giới, tắm máu cả điện Hắc Long!”

Cộng thêm năm cao thủ Thần Cảnh mà Diệp Hoàng phái đến chiến trường biên giới để tiêu diệt điện Hắc Long, Hoàng tộc họ Diệp đã mất hết tám cao thủ Thần Cảnh, hơn nữa họ đều bị giết bởi điện Hắc Long.

Số người có thực lực Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp vốn đã ít ỏi, nếu không nhờ lão ta đột phá vào Siêu Phàm Cảnh và đánh chiếm các thế lực hàng đầu khác, đồng thời thu nạp cao thủ về Hoàng tộc thì sợ là họ đã không còn một người nào mang sức mạnh Thần Cảnh nữa.

Mặc dù vậy, số cao thủ Thần Cảnh chết do điện Hắc Long lần này cũng đã chiếm một phần ba số cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp.

.

Chương 1442: 1442: Mưu Kế Của Các Bên

Ông lão đó vừa nói xong, một luồng sát khí kinh khủng tràn ra bao phủ toàn thân Diệp Hoàng.

“Dương Thanh!”
Diệp Hoàng gần như cắn răng gọi tên Dương Thanh.

Lão ta là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp, nắm trong tay Hoàng thành Diệp nhiều năm như vậy, mặc dù làm việc có chút nóng nảy nhưng cũng không phải tên vô dụng không có đầu óc.

Trong lòng Diệp Hoàng luôn hiểu rằng điện Hắc Long không thể vô cớ ra tay với cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, trước đó lão ta phái năm cao thủ Thần Cảnh đi tiêu diệt điện Hắc Long cũng không phải do kích động.

Với thực lực của Hoàng tộc họ Diệp, không khó để tiêu diệt một tổ chức sát thủ ở ngoài biên giới.

Chỉ là, lão ta không ngờ rằng năm cao thủ Thần Cảnh đều bị diệt sạch, càng không ngờ đến điện Hắc Long lại có nhiều cao thủ Thần Cảnh như vậy.

Nếu như có thể tiêu diệt điện Hắc Long thì không nói làm gì, nhưng đây lại không được, như vậy đương nhiên lão ta sẽ không khinh thường họ nữa.

“Hoàng Chủ, vốn dĩ giữa chúng ta và điện Hắc Long không có ân oán, tại sao họ lại bỗng nhiên cho người tấn công chúng ta? Thậm chí còn dám phái ra cao thủ hàng đầu xâm nhập vào trong Hoàng phủ để ám sát?”
“Tôi nghi ngờ tất cả đều là âm mưu của Dương Thanh.

Ngay từ đầu, những sát thủ đã ám sát dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta hoàn toàn không liên quan với điện Hắc Long”.

“Tất cả những điều này đều là âm mưu do Dương Thanh đứng sau thiết kế, thậm chí tôi còn nghi ngờ điện Hắc Long cũng đã

gặp cuộc ám sát vô cùng nghiêm trọng, cũng là do Dương Thanh đứng phía sau".

"Còn năm cao thủ Thần Cảnh do chúng ta phái ra vốn dĩ chẳng phải do điện Hắc Long giết chết, mà do Dương Thanh giết, sau đó đổ tội cho điện Hắc Long".

"Từ đó, chúng ta và điện Hắc Long sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Cho nên dưới cơn nóng giận, điện Hắc Long mới có thể phái ra một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh và mười cao thủ Thần Cảnh đến ám sát".

Trong Hoàng tộc họ Diệp khổng lồ, tất nhiên vẫn có người sáng suốt, nhanh chóng phân tích ra nguyên nhân điện Hắc Long phái người ám sát Diệp Hoàng.

Trên mặt Diệp Hoàng tràn đầy hung ác, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bây giờ điện Hắc Long đã chết nhiều cao thủ như vậy.

Nói cách khác, cho dù chúng ta nói ra sự thật thì giữa bọn họ và chúng ta vẫn là tình cảnh không chết không thôi?"
Ông lão vừa phân tích gật đầu, nghiêm nghị nói: "Tôi đã điều tra điện Hắc Long, bản thân nó là một trong ba tổ chức sát thủ lớn hàng đầu ngoài biên giới, có đến hai mươi ba người có thực lực Thần Cảnh.

Nghe đồn thủ lĩnh điện Hắc Long đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh".

"Lần này, điện Hắc Long phái ra mười cao thủ Thần Cảnh đã là một nửa lực lượng ở đó, còn cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh kia, chắc là điện Hắc Long đã phải trả một cái giá rất lớn mới mời được".

"Cho dù thế nào, đối với điện Hắc Long mà nói, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta đã là kẻ thù một mất một còn lớn nhất của họ.

Nếu lại phái cao thủ đến đây, đội hình sẽ càng mạnh mẽ hơn".

Lời này vừa nói ra, người Hoàng tộc họ Diệp bên trong đại điện đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Hôm nay nếu Diệp Lâm không xuất hiện ngay thời điểm quan trọng, e là Diệp Hoàng đã bị giết.

Nếu như điện Hắc Long lại phái ra đội hình mạnh hơn thì trừ khi Diệp Lâm ra tay, nếu không Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị lật đổ.

Ba ngày sau là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm.

Nếu hôm đó, điện Hắc Long đi quấy rối hoặc lại ra tay với Hoàng thành Diệp thì đều sẽ là tai họa của Hoàng tộc.

Diệp Hoàng suy nghĩ một hồi, đương nhiên lão ta hiểu rõ chuyện này.

Sau một hồi im lặng, lão ta mới mở miệng nói: “Tạm thời mặc kệ điện Hắc Long.

Tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi vào ba ngày sau mới là chuyện quan trọng nhất”.

“Chỉ cần ngày hôm đó điện Hắc Long dám quấy rối, tôi nhất định sẽ khiến cho bọn họ có đến mà không có về!”
“Ngoài ra, thông báo cho tất cả dòng chính của Hoàng tộc và các nhân vật quan trọng đến Yến Đô trước để chuẩn bị cho tiệc mừng thọ vào ba ngày sau”.

Nghe những gì Diệp Hoàng nói, vẻ mặt của tất cả mọi người đều khác nhau.

Hiển nhiên, lão ta dự định vứt bỏ Hoàng tộc họ Diệp, nếu không sẽ không để tất cả dòng chính của Hoàng tộc và các quản lý cấp cao rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp.

“Vâng!”
Đám người sôi nổi đáp.

Một bên khác, tại trụ sở của điện Hắc Long ở chiến trường ngoài biên giới.

Thủ lĩnh Hansen đã biết được tin mười một cao thủ đi ám sát Diệp Hoàng đều bị diệt sạch.

Trên gương mặt trắng nõn của ông ta tràn đầy hung tợn:
“Hoàng tộc họ Diệp hủy điện Hắc Long của tôi, tôi nhất định phải khiến bọn chúng tắm máu!”

“Thủ lĩnh, Taylor là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh vậy mà vẫn chết ở Hoàng tộc họ Diệp.

Việc này nói rõ bên trong Hoàng tộc họ Diệp tồn tại ít nhất một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh”.

Một người đàn ông có gương mặt phương Tây mở miệng nói.

“Đương nhiên tôi hiểu điều này”.

Hansen cắn răng nói: “Vậy thì thế nào? Chỉ cần điện Hắc Long ta vẫn còn một người sống, thì nhất định phải khiến cho Hoàng tộc họ Diệp phải trả cái giá nặng nề”.

Người đàn ông có gương mặt phương Tây đáp lời: “Thủ lĩnh, tôi đã nhận được tình báo mới nhất.

Giết chết Taylor chính là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, tên là Diệp Lâm.

Ba ngày sau chính là tiệc mừng thọ trăm tuổi của lão ta, lại còn tổ chức tại Yến Đô Chiêu Châu”.

“Nghe nói, vào năm mươi năm trước, Diệp Lâm đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Hiện giờ năm mươi năm đã trôi qua, sợ là thực lực chỉ có mạnh hơn, tôi nghi ngờ Taylor là bị lão ta giết chết”.

Nghe hắn ta nói vậy, ngược lại Hansen cảm thấy hứng thú: “Tiệc mừng thọ Diệp Lâm lại không tổ chức ở Hoàng tộc họ Diệp mà lại ở Yến Đô sao?”
Người kia vội vàng trả lời: “Ở Chiêu Châu có một truyền thuyết, người có được Yến Đô thì sẽ có được thiên hạ.

Nói đúng hơn là người nắm được Đế Thôn thì sẽ nắm được cả thế giới trong tay”.

“Theo truyền thuyết, Đế Thôn đang ở ngay tại Yến Đô, bên trong Đế Thôn cao thủ Thần Cảnh như mây, thậm chí ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng có không ít”.

“Diệp Lâm biến mất năm mươi năm, bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này, còn cực kỳ phô trương mở tiệc chiêu đãi rất nhiều nhà quyền quý hàng đầu, nhất thiết phải tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi ở Yến Đô, sợ rằng muốn kế thừa Đế Thôn”.

“Nếu thủ lĩnh muốn báo thù rửa hận, có lẽ ba ngày sau sẽ là thời điểm thích hợp nhất”.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt bọn nắm quyền trong điện Hắc Long đều ngạc nhiên.

Trên gương mặt của Hansen, sự hung tợn đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Mặc dù ông ta muốn hủy diệt Hoàng tộc họ Diệp nhưng cũng biết được sức mạnh của họ.

Ba ngày sau, một khi để Hoàng tộc họ Diệp có được Đế Thôn thì sợ rằng điện Hắc Long không còn cơ hội nào khác để trả thù.

Quan trọng là, sau khi Hoàng tộc họ Diệp nắm Đế Thôn trong tay, họ sẽ tiêu diệt điện Hắc Long trước tiên.

Dù sao ân oán giữa hai thế lực lớn đã đến tình cảnh không chết không thôi.

“Đã như vậy, chúng ta càng không thể buông tha Hoàng tộc họ Diệp”, Hansen cắn răng nói.

Nghe vậy, vẻ mặt người đàn ông phương Tây trước đó suy đoán mục đích tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp thay đổi, nói: “Thủ lĩnh, Hoàng tộc họ Diệp đã mở tiệc chiêu đãi rất nhiều thế lực hàng đầu Chiêu Châu, nếu ba ngày sau đến Yến Đô, tôi e là chúng ta sẽ trở thành mục tiêu tấn công!”
“Ai nói là ba ngày sau tôi sẽ dẫn người đi Yến Đô?”, Hansen cười lạnh.

Tất cả mọi người hơi sửng sốt, chỉ thấy trong mắt ông ta lóe lên tia lạnh lẽo, híp mắt nói: “Ba ngày sau, Diệp Lâm và Diệp Hoàng sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp.

Nói cách khác, ngày hôm đó bên trong Hoàng tộc họ Diệp không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào”.

“Đến lúc đó, tôi sẽ tự mình đi đến Hoàng tộc họ Diệp, nhất định phải để bọn chúng chịu tổn thất lớn!”
Người kia lại vội vàng nói: “Nhưng dù chúng ta diệt sạch toàn bộ Hoàng thành Diệp thì sao chứ? Thực lực của Diệp Lâm ít

nhất cũng là Siêu Phàm Tam Cảnh, mà Diệp Hoàng lại là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Một khi tiệc mừng thọ kết thúc, họ nhất định sẽ trả thù chúng ta, đến lúc đó, điện Hắc Long chỉ có thể bị tiêu diệt".

"Hừ!"
Hansen lạnh giọng nói: "Đừng quên, Diệp Lâm giết Taylor, mà sư phụ Taylor, là đại sư Caesar".

"Chờ đại sư Caesar biết Taylor chết trong tay Diệp Lâm, tất nhiên sẽ tự mình đến tiệc mừng thọ của Diệp Lâm mà giết người".

Chương 1443: 1443: Thay Thế

Trong lúc điện Hắc Long và Hoàng tộc họ Diệp ngấm ngầm mưu tính lẫn nhau, Dương Thanh đã về tới Yến Đô.

Trong dinh thự Vân Phong, ngoài Dương Thanh thì vẫn còn vài bóng dáng quen thuộc.

Tiền Bưu, người từng là Vua Bóng Đêm ở biên giới phía Bắc đang đứng một bên với vẻ mặt nặng nề, mà người bên cạnh Dương Thanh chính là Lý Trọng với thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ngoài hai người họ còn có cả Satan với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Tính cả Dương Thanh thì chỉ có bốn người, nhưng trong bốn người ở đây không có ai là đơn giản cả.

Tiền Bưu được xem như là tiền bối của Dương Thanh.

Từ khi đi theo anh, thực lực của ông ta đã có bước tăng trưởng rất lớn.

Sau đó lại nhờ có sự hỗ trợ từ đan dược của Phùng Tiểu Uyển, hiện giờ Tiền Bưu đã trở thành một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Bản thân Satan chính là thủ lĩnh đứng đầu của Hồng Trần, một trong ba tổ chức sát thủ lớn ở chiến trường ngoài biên giới.

Vốn dĩ hắn ta chính là cao thủ trải qua nhiều kinh nghiệm vào sinh ra tử, tuy thực lực chỉ ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu có thể sánh ngang với bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, bản thân lại tu hành phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, sức chiến đấu tiến thẳng đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Còn về Dương Thanh, tuy rằng anh chỉ ở mức Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng lại có thể đánh bại Lý Trọng.

Sau khi có được phương pháp tu hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thực lực của anh tăng vọt, sức chiến đấu có thể sánh với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Với đội hình như vậy, thử đưa mắt nhìn khắp Chiêu Châu xem, ngoại trừ gia tộc Cổ Võ ẩn thế ra thì họ chính là sự tồn tại đứng đầu.

“Ba ngày sau, tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sẽ được tổ chức ở Yến Đô, còn mời rất nhiều nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu, rõ ràng mục tiêu mà Diệp Lâm nhắm đến chính là Đế Thôn”.

Dương Thanh quét mắt qua mọi người, nói cực kỳ nghiêm trọng: “Trước giờ chỉ nghe thấy tin đồn về Đế Thôn, rốt cuộc nó là một nơi như thế nào thì chẳng có ai đoán được”.

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lúc trước đã bị tôi phá hủy.

Lúc này khi cuộc chiến tranh giành Đế Thôn bắt đầu, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ chuẩn bị đâu ra đó”.

“Theo như lời đồn đãi thì Hoàng tộc không được phép nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, thậm chí dòng chính Hoàng tộc cũng bị cấm xuất hiện ở Yến Đô.

Nhưng vào cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần trước, người của bốn Hoàng tộc lớn đều xuất hiện ở Yến Đô, thế nhưng không hề có bất cứ chuyện không hay nào xảy đến với họ cả”.

“Nói vậy, chính vì như thế mới làm cho Hoàng tộc họ Diệp có lá gan gióng trống khua chiêng bước vào Yến Đô.

Dù thế nào, chúng ta cũng không thể để cho Đế Thôn xuất thế”.

Dương Thanh vừa nói xong câu này, sắc mặt những người còn lại đều lộ vẻ nặng nề.

Ngay lúc này, Lý Trọng lên tiếng: “Cậu Thanh, tuy rằng chúng ta chỉ nghe toàn tin đồn về Đế Thôn, nhưng sự kiện xảy ra ở Yến Đô vào một trăm năm trước kia thật sự tồn tại.

Điều này tôi có thể làm chứng”.

“Về phần Đế Thôn đến tột cùng là như thế nào, và liệu nó có thật sự trung thành với Vương của Yến Đô sau khi xuất thế hay không thì không thể nào chắc chắn được”.

“Tuy nhiên, hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp cố ý muốn nắm quyền kiểm soát Đế Thôn, còn mời nhiều gia tộc quyền quý đứng đầu như thế, e rằng chúng đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, muốn dẹp yên sợ là không hề dễ dàng”.

“Tôi có một đề nghị, thay vì để Hoàng tộc họ Diệp nắm Đế Thôn trong tay, chi bằng cậu Thanh hãy hành động.

Nhìn từ nhiều góc độ, cậu chính là ứng cử viên thích hợp nhất cho ngôi Vương của Yến Đô, Hoàng tộc vốn không có tư cách can thiệp.

Chỉ cần cậu ra tay thì tất nhiên sẽ có thể kế thừa Đế Thôn”.

“Một khi Đế Thôn nghe theo mệnh lệnh của cậu thì đó sẽ là trợ lực cực kỳ to lớn cho cậu”.

Mấy người ở đây đều biết rõ tình trạng hiện giờ của Dương Thanh.

Anh không chỉ chọc giận người của Hoàng tộc họ Vũ mà còn có thù hận với cao thủ của Miêu Thành.

Bên cạnh đó, anh em tốt của Dương Thanh là Mã Siêu lúc này cũng bị mắc kẹt ở Hoàng tộc họ Phùng, một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Còn có một tai họa ngầm lớn nhất, đó chính là phủ thành chủ Hoài Thành.

Hoàng tộc họ Vũ và Hoàng tộc họ Phùng còn đỡ, chỉ có Miêu Thành và Hoài Thành là cực kỳ phiền phức.

Miêu Thành cũng giống như Hoài Thành, đều là gia tộc ẩn thế, trong đó còn có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trong lần đột kích của cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoài Thành lúc trước, nếu không nhờ sư phụ Vô Danh của Dương Thanh mạnh mẽ trấn áp, sợ rằng Dương Thanh đã bị cao thủ Hoài Thành giết chết từ lâu.

Dù sao Long Dược cũng là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, lại chết ở trong tay Dương Thanh.

Cho dù Vô Danh đã cảnh cáo Hoài Thành thì chắc chắn là Dương Thanh vẫn bị người bên đó ghi hận.

Nói không chừng một ngày nào đó, phủ thành chủ Hoài Thành sẽ ra tay với Dương Thanh.

Trong tình hình này, dường như chỉ có kế thừa Đế Thôn, giành lấy quyền kiểm soát cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong tay thì Dương Thanh mới có thể đối phó với mớ rắc rối này.

Có điều Dương Thanh lại cố chấp như trước, lắc đầu nói: "Nghe đồn Đế Thôn rất đáng sợ, nếu không thể khống chế thì sẽ tạo thành tai họa cực kỳ khủng khiếp cho toàn bộ Chiêu Châu.

Tôi không thể chỉ vì bản thân mình mà đặt cả Chiêu Châu vào trong thế khó xử".

"Dù là ai cũng đừng hòng kế thừa Đế Thôn, đây là giới hạn của tôi!"
Nghe Dương Thanh nói như thế, Lý Trọng không nói thêm điều gì nữa, trên mặt chỉ hiện lên một chút đáng tiếc.

Tiền Bưu có xuất thân ở chiến vực, Dương Thanh lại từng là Tướng quân biên giới phía Bắc.

Do đó, Tiền Bưu sẽ chỉ phục tùng những quyết định của Dương Thanh.

Về phần Satan, lúc trước chính mắt hắn ta nhìn thấy Dương Thanh và thủ lĩnh Hồng Trần chiến đấu với nhau, đương nhiên biết rõ thực lực của anh mạnh mẽ đến chừng nào.

Vì thế ở trước mặt Dương Thanh, Satan chẳng thể nổi lòng phản kháng, cũng chỉ biết lựa chọn chấp hành quyết định của anh.

Vì thế sau khi Lý Trọng đưa ra ý kiến, trong phòng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Giây phút yên lặng ngắn ngủi trôi qua, trong mắt Dương Thanh hiện lên vẻ sắc bén.

Anh nheo mắt, nói: “Hoàng tộc họ Diệp đã muốn chết thì tôi sẽ khiến cho họ bị hủy diệt!”
Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt của đối phương.

“Nhà họ Lý của Hoàng thành Diệp, Hồng Trần, Ảnh Vệ, tất cả cao thủ Thần Cảnh của ba thế lực lớn phải dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào Yến Đô, chờ mệnh lệnh của tôi bất cứ lúc nào”.

Dương Thanh bất chợt lên tiếng.

Lý Trọng, Satan và Tiền Bưu là người phụ trách của ba thế lực lớn này.

Khi nghe thấy mệnh lệnh của Dương Thanh, ba người bọn họ đều lập tức đứng thẳng người dậy.

“Lý Trọng, ba ngày sau, cũng chính là ngày tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm, ông tự mình đến Hoàng thành Diệp một chuyến.

Ngày hôm đó, tôi muốn cả Hoàng thành Diệp bị hủy diệt!”
Không đợi ba người đáp lại, Dương Thanh lập tức quay người nhìn Lý Trọng và tiếp tục ra lệnh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ba ngày sau, Diệp Lâm sẽ tổ chức tiệc sinh nhật ở Yến Đô, đến lúc đó Hoàng thành Diệp sẽ trống không.

Một mình Lý Trọng là đã đủ để đè ép cả Hoàng tộc họ Diệp.

“Vâng, cậu Thanh!”, Lý Trọng vội vàng đáp.

Nhưng mà câu tiếp theo của Dương Thanh khiến cho lão ta mừng như điên.

Anh nói tiếp: “Một khi thế lực đứng đầu Chiêu Châu biến mất thì sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn trong phạm vi nhất định.

Sau khi Hoàng tộc họ Diệp bị hủy diệt, nhà họ Lý mau chóng thay thế là được”.

Lý Trọng ngơ ngẩn cả người, cảm giác bản thân như đang nằm mơ.

Nhiều năm qua, lão ta vẫn ẩn cư không xuất hiện, cố gắng tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng chỉ vì một ngày có thể thay thế Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Vốn dĩ Lý Trọng nghĩ rằng sau khi thất bại trong kế hoạch thay thế Hoàng tộc họ Thượng Quan, cả đời này mình không còn bất kỳ cơ hội nào để cho nhà họ Lý được thăng tiến lên làm Hoàng tộc.

.

Chương 1446: 1446: Tiệc Mừng Thọ Đến Gần

Vũ Văn Cao Dương hoàn toàn không cho Dương Thanh có cơ hội từ chối, anh đành bất đắc dĩ đồng ý.

“Bố, chỉ cần bố có thể khuyên bảo được Vũ Văn Bân thì con có thể bồi dưỡng anh ta”.

Dương Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhưng bố không được nói sẽ cho con kế thừa gia tộc Vũ Văn nữa.

Nếu để người ngoài nghe được, lan truyền đi thì Hoàng tộc họ Diệp sẽ lấy nó làm lý do chính đáng để ra tay với gia tộc”.

Điều mà Dương Thanh sợ nhất là sau khi giải quyết Hoàng Tộc họ Diệp, họ sẽ chó cùng rứt giậu.

Mặc dù gia tộc Vũ Văn nhỏ, nhưng một khi chủ gia tộc biến thành Dương Thanh thì lại khác.

Tuy Vũ Văn Bân từng có ân oán rất sâu với anh, luôn luôn nhằm vào anh, cũng đã làm rất nhiều chuyện không tốt, nhưng nể mặt Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh có thể buông bỏ tất cả thù oán.

Chỉ cần Vũ Văn Bân có thể đặt thù hận xuống thì anh cũng không ngại bồi dưỡng anh ta, không chỉ thế còn có thể dốc sức trợ giúp, cố gắng nâng cao địa vị của gia tộc Vũ Văn ở Chiêu Châu.

“Được rồi, bố đồng ý với con, sẽ không nói chuyện muốn giao gia tộc Vũ Văn giao cho con ra ngoài”.

Vũ Văn Cao Dương cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng cam đoan, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Con có thể từ chối vị trí chủ gia tộc nhưng lệnh bài này con cứ cầm trước đã.

Đợi sau này Vũ Văn Bân có thể tự mình đảm đương rồi thì con hẵng giao lệnh bài cho nó”.

Dương Thanh không cự nự nữa, cất lệnh bài chủ gia tộc đi.

Anh bỗng nhiên lại hỏi: “Bố, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Sao con có cảm giác như bố đang nhắn nhủ hậu sự vậy?”
Đồng thời, trong lòng anh còn nhiều thêm chút lo lắng.

Vũ Văn Cao Dương mỉm cười lắc đầu, bình tĩnh nói: “Chẳng qua là có một số việc nhìn thấu rồi, sợ có một ngày bỗng nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn nên mới nghĩ nên thu xếp mọi thứ trước”.

Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương không giống như đang nói dối, Dương Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm, đáp lời: “Nếu bố mệt thì cứ giao việc trong gia tộc cho người đáng tin đi ạ, bố cũng nên nghỉ ngơi một chút”.

“Chỉ cần con còn ở đây, con quyết không để gia tộc Vũ Văn suy tàn”.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu: “Dương Thanh, cám ơn con!”
Dương Thanh cười lắc đầu, đứng dậy: “Nếu như không còn chuyện gì khác thì con đi trước đây, một thời gian nữa con sẽ trở lại thăm bố”.

“Được!”
Dương Thanh nhanh chóng rời khỏi gia tộc Vũ Văn, đến nhà họ Diệp.

Dù thế nào thì Diệp Mạn – chủ gia tộc nhà họ Diệp hiện giờ, cũng là mẹ ruột của Tần Thanh Tâm, có một số việc phải bàn giao trước.

Trong lúc Dương Thanh đi đến nhà họ Diệp, Vũ Văn Cao Dương gọi Vũ Văn Bân đến.

“Bố, bố tìm con ạ?”
Gặp bố mình, Vũ Văn Bân kìm nén sự căm hận trong lòng xuống, kính cẩn nói.

“Văn Bân, bố có chuyện muốn bàn với con”, Vũ Văn Cao Dương đáp.

“Có chuyện gì, bố cứ bảo con là được ạ”, Vũ Văn Bân nói.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu rồi mới lên tiếng: “Con cũng biết, giờ đây Dương Thanh dù là về thân phận hay địa vị đều rất

cao, bố định cho con đi theo nó một thời gian để nó bồi dưỡng con, đợi đến lúc con có thể một mình gồng gánh gia tộc sẽ giao gia tộc này lại cho con".

Vũ Văn Bân sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu: "Con xin lỗi, chuyện này con không làm được!"
Đồng thời, lòng anh ta tràn đầy tức giận, sự căm thù Vũ Văn Cao Dương đã đạt đến đỉnh điểm.

Vừa rồi Vũ Văn Cao Dương đã giao lệnh bài chủ gia tộc cho Dương Thanh, còn nói muốn anh làm người đứng đầu gia tộc Vũ Văn, những lời này chính tai Vũ Văn Bân nghe thấy.

Nhưng bây giờ, Vũ Văn Cao Dương lại muốn anh ta đi theo Dương Thanh một thời gian, khi nào có thể gồng gánh gia tộc mới được giao chuyện trong nhà, thật sự nghĩ anh ta là kẻ ngu sao?
"Chuyện này, con làm không được cũng phải làm!"
Vũ Văn Cao Dương bỗng nhiên nghiêm nghị nói: "Bố biết con vẫn cho rằng Dương Thanh đã cướp đi tất cả của con, nhưng bố nói cho con biết, nó không cướp đi cái gì của con cả".

"Với địa vị hiện giờ của Dương Thanh, chỉ cần nó muốn thì giành quyền kiểm soát bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu cũng dễ như trở bàn tay chứ đừng nói là gia tộc Vũ Văn".

"Dương Thanh không quan tâm đến nhà ta đâu.

Nó cũng đã cam đoan với bố rồi, chỉ cần con chấp nhận để nó bồi dưỡng thì sẽ bỏ qua tất cả ân oán.

Chỉ cần nó còn ở đây, gia tộc Vũ Văn sẽ không suy bại, ngược lại còn sẽ trở thành gia tộc đứng đầu Chiêu Châu".

Vũ Văn Bân thình lình cười khẩy: "Bố không hiểu ân oán giữa con với Dương Thanh, bố cho rằng cậu ta sẽ bỏ qua ân oán với con sao? Con cho bố biết, điều đó không có khả năng!"
"Bố muốn giao vị trí chủ gia tộc cho con thì giao, không muốn thì thôi.

Đã biết ân oán giữa bọn con không thể biến mất thì đừng có nghĩ đến chuyện bảo cho con đi theo Dương Thanh, để cậu ta bồi dưỡng con lại càng không".

Dứt lời, anh ta tức giận bỏ đi.

“Láo xược! Vũ Văn Bân, con quay trở lại cho bố!”, Vũ Văn Cao Dương tức giận quát.

Nhưng Vũ Văn Bân không để ý tới ông ta, vẫn cứ đi.

“Láo toét! Đồ khốn nạn!”
Vũ Văn Cao Dương tức giận vô cùng.

Nếu không phải vì chỉ có một mình Vũ Văn Bân là con ruột, ông ta tuyệt đối sẽ không giao vị trí chủ gia tộc cho thằng con này.

Ra khỏi nhà của Vũ Văn Cao Dương, Vũ Văn Bân về nhà mình, mặt mũi đầy dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông đã bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa! Dương Thanh đáng chết! Nhưng Vũ Văn Cao Dương ông cũng đáng chết!”
“Tôi sẽ dùng cách của mình để lấy lại tất cả những gì thuộc về tôi!”
Lần đầu tiên anh ta sinh ra ý nghĩ muốn giết Vũ Văn Cao Dương mãnh liệt như thế.

Lúc này, Dương Thanh đang ở nhà họ Diệp nói chuyện với Diệp Mạn, bỗng nhận được cuộc gọi từ Vũ Văn Cao Dương.

“Dương Thanh, bố xin lỗi! Bố không thể thuyết phục được Vũ Văn Bân”, Vũ Văn Cao Dương áy náy nói.

Anh đã đoán ra kết quả này từ trước nên không hề ngạc nhiên khi biết được Vũ Văn Bân không đồng ý để mình bồi dưỡng.

“Không sao đâu ạ, bố đừng lo, con sẽ dùng cách của mình để âm thầm đào tạo anh ta”, Dương Thanh đáp.

Sau khi anh cúp điện thoại, Diệp Mạn cười hỏi: “Sao vậy? Lão già Vũ Văn Cao Dương kia muốn con bồi dưỡng Vũ Văn Bân sao?”
Dương Thanh mỉm cười gật đầu: “Không bàn đến gia tộc Vũ Văn nữa, hiện giờ nhà họ Diệp có cần con giúp gì không ạ?”
Diệp Mạn lắc đầu: “Vì con mà tám gia tộc lớn của Yến Đô giờ chỉ còn có hai, còn đúng gia tộc Vũ Văn và nhà họ Diệp thôi.

Còn sáu gia tộc khác, ngoại trừ nhà họ Long trở về Hoàng tộc họ Long ra thì năm gia tộc còn lại trên cơ bản đã trở thành nền

tảng ở Yến Đô cho những thế lực hàng đầu tại Chiêu Châu”.

“Một khi những thế lực này rời khỏi Yến Đô thì thật sự chỉ còn lại gia tộc Vũ Văn và nhà họ Diệp”.

Dương Thanh gật đầu, dặn dò: “Dù thế nào đi nữa, hai ngày sau chính là tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp, chắc chắn sẽ xảy ra biến cố lớn.

Nếu có thể, con mong mẹ hãy tạm thời rời khỏi nhà họ

.

Chương 1447: 1447: Tuyệt Đối Không Thể

Trước tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm một ngày, xế chiều, Dương Thanh nhận được điện thoại của Vũ Văn Cao Dương.

“Dương Thanh, bố sẽ không đi nữa, trong mắt mấy cao thủ Hoàng tộc đó, bố không là cái thá gì cả, bọn họ sẽ không nhằm vào bố đâu”.

Dương Thanh chưa kịp nói gì, Vũ Văn Cao Dương lại tiếp tục nói: “Dương nhiên, nếu như, bố nói nếu như Hoàng tộc họ Diệp thật sự hèn hạ dùng bố để uy hiếp con, vậy con cứ yên tâm, bố sẽ không để chúng có cơ hội này”.

“Bởi vì trước khi chúng định dùng bố để uy hiếp con, bố sẽ tự sát”.

Dương Thanh vốn muốn Vũ Văn Cao Dương rời đi, cũng chỉ vì sợ Hoàng tộc họ Diệp chó cùng rứt giậu, dĩ nhiên tỷ lệ xảy ra chuyện này là vô cùng nhỏ.

Dẫu sao Hoàng tộc họ Diệp cũng cần mặt mũi, nếu bọn họ thật sự làm như vậy, sẽ trở thành trò cười của toàn Chiêu Châu.

Hoàng tộc họ Diệp là một trong những gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, bọn họ chắc sẽ không làm như vậy.

“Bố, bố nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, con cũng có thể bảo vệ bố bình an”.

Dương Thanh vô cùng trịnh trọng nói.

Vũ Văn Cao Dương vô cùng vui vẻ yên tâm, nhưng vẫn dặn dò: “Dương Thanh, con cũng nhất định không được làm gì ngốc nghếch, là bố tự lựa chọn ở lại, tất cả hậu quả bố sẽ chịu trách nhiệm.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp thật sự không biết xấu hổ, con cũng nhất định đừng quan tâm đến bố, nếu không cho dù bố sống

cũng sẽ áy náy suốt đời, bố tình nguyện chết, cũng không muốn trở thành gánh nặng của con".

Dương Thanh biết cứ tiếp tục tranh luận sẽ không hay lắm.

Cho nên anh nói: "Vâng, con đồng ý với bố!"
"Dương Thanh, dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là gia tộc đứng đầu ở Chiêu Châu, cho dù thế nào con nhất định cũng phải đảm bảo bình an cho mình.

Nếu con xảy ra chuyện không may, bố cũng không biết phải đối mặt với người mẹ quá cố của con như thế nào".

Vũ Văn Cao Dương bỗng nhiên nói, giọng điệu đầy vẻ ân cần và lo âu.

Dương Thanh gật đầu: "Bố, bố yên tâm đi, khi đối mặt với Hoàng tộc họ Diệp, con nhất định sẽ bảo đảm an toàn của mình là trên hết".

Hai bố con lại trò chuyện hồi lâu, mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh sắc mặt vô cùng nặng nề, sau đó dặn dò Satan ở bên ngoài: "Sắp xếp hai cao thủ đỉnh phong Thần Cảnh tới bảo đảm an toàn cho bố tôi".

"Vâng, cậu Thanh!", Satan vội vàng đáp.

Cho dù tỉ lệ Hoàng tộc họ Diệp ra tay với Vũ Văn Cao Dương là vô cùng nhỏ, nhưng vẫn tồn tại nguy cơ.

Nếu có tồn tại, Dương Thanh nhất định phải cố gắng bảo đảm sự an toàn cho Vũ Văn Cao Dương.

"Anh Thanh, vừa rồi Long Tấn của Hoàng tộc họ Long nói lão ta đã dẫn cao thủ Hoàng tộc họ Long tới Yến Đô, hơn nữa còn mời người của mấy gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Long tới đây, muốn bàn chuyện ngày mai cùng cậu".

Lúc này, Tiền Bưu lại lên tiếng.

Dương Thanh đưa tay nhìn thời gian trên đồng hồ, sau đó nói: "Còn hai giờ, đến lúc đó tôi sẽ đi một chuyến".

Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm vốn mời những gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, Hoàng tộc họ Long đương nhiên được mời, các

gia tộc đừng đầu ở Hoàng thành cũng được mời tới.

Long Tấn là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đối với Dương Thanh mà nói, đúng là rất hữu dụng.

Hai giờ sau, một chiếc Phaeton màu đen từ từ dừng lại trước cửa của Thanh Phong Các.

Thanh Long Các là một trong những khách sạn cao cấp nhất ở Yến Đô, Dương Thanh đi thẳng lên phòng Chí Tôn, lúc này phòng bao rộng lớn đã ngồi đầy người.

Nhìn thấy Dương Thanh xuất hiện, Long Tấn vội vàng đứng lên chào đón: "Cậu Thanh, cậu tới rồi!"
Dương Thanh khẽ gật đầu, dưới dự nghênh đón của Long Tấn, ngồi xuống bên người lão ta.

Người của Hoàng tộc họ Long đều đã từng gặp Dương Thanh, vội vàng chủ động chào hỏi.

Cảnh tượng này khiến những người trong phòng bao sợ ngây người.

Ở đây, ngoài người của Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh, những người khác đều là các gia tộc quyền quý đứng đầu Hoàng tộc họ Long, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp Dương Thanh.

Trước kia, họ cũng chỉ mới nghe danh Dương Thanh, hôm nay được gặp mới biết anh lại trẻ như vậy.

"Cậu Thanh, ở đây đều là người trong các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Long, cậu xem, có cần căn dặn gì không?", Long Tấn cung kính hỏi.

Thái độ của lão ta đối với Dương Thanh vô cùng cung kính, khiến cho những người quyền quý ở đầy càng khiếp sợ hơn.

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc, trong mắt rất nhiều người đầy nghi ngờ.

Dẫu sao Dương Thanh vẫn còn quá trẻ, nhìn còn chưa tới ba mươi tuổi.

Mặc dù bọn họ đã nghe các tin đồn liên quan tới Dương Thanh, nói anh có thực lực Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng chỉ

là tin đồn, còn rốt cuộc thực lực của Dương Thanh như thế nào, bọn họ chưa được nhìn thấy tận mắt.

Vì vậy, khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt của rất nhiều người có thêm mấy phần khinh khi.

Đối với sự thay đổi sắc mặt của những người này, Dương Thanh có chú ý tới, nhưng anh cũng không nói thêm gì, tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm ngày mai mới là điểm chính.

Điều anh quan tâm nhất cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật sự, nếu không phải có giao tình với Hoàng tộc họ Long, anh cũng chẳng tới đây.

Trước sự mong đợi của Long Tấn, Dương Thanh lắc đầu: "Tôi không có gì muốn nói, các người cứ coi như tôi không tồn tại, cần bàn gì thì cứ bàn đi".

Lúc này Long Tấn mới gật đầu, đảo mắt khắp căn phòng, lạnh giọng nói: "Ngày mai chính là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp.

Lần này, Hoàng tộc họ Diệp mời rất nhiều thế lực đứng đầu, nhất là các thế gia tộc đứng đầu ở các Hoàng thành cũng được mời tới".

"Nhưng tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm lại cử hành ở Yến Đô, chuyện này có thể thấy rõ dã tâm của Hoàng tộc họ Diệp rất lớn, mục tiêu của họ là Đế Thôn!"
Nghe vậy, mọi người đều kinh hãi.

Trước đó bọn họ luôn không hiểu vì sao tiệc mừng thọ của Diệp Lâm là ngày quan trọng như vậy mà lại không cử hành ở Hoàng thành Diệp.

Bây giờ nghe Long Tấn nói như vậy, bọn họ mới hiểu ra.

"Hoàng tộc họ Diệp thật sự có lá gan này sao? Bọn họ không sợ người trăm năm trước chỉ dùng sức một mình đã trấn áp được năm Hoàng tộc lớn lúc đó sao?"
Có người lên tiếng hỏi, mặt đầy nghi ngờ.

Người nói chuyện chính là Lâm Huy – chủ gia tộc họ Lâm, một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long.

Không chỉ Lâm Huy, những người đứng đầu của ba gia tộc lớn khác cũng liên tục gật đầu, hiển nhiên đều có cùng mối nghi ngờ với Lâm Huy.

Như vậy có thể thấy trong lòng những người này, cao thủ chỉ dựa vào sức của mình để trấn áp được năm Hoàng tộc lớn trăm năm trước đáng sợ đến mức nào.

Long Tấn

.

Chương 1448: 1448: Sự Kiên Quyết Của Long Tấn

Dương Thanh vừa lên tiếng, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Cậu nói không thể là không thể sao?”
Chủ gia tộc vừa mới nói chuyện cau mày nói.

Long Tấn nhíu mày, không vui nhìn về phía ông già kia, quát lên: “Phương Nho, không được vô lễ với cậu Thanh!”
“Long Hoàng, không phải tôi bất kính với cậu ta, mà cậu ta nói chuyện quá quả quyết rồi! Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, hiện nay cảnh giới võ đạo của Diệp Hoàng đột phá Siêu Phàm Cảnh, lại còn có thêm Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đột phá Siêu Phàm Cảnh vào 50 năm trước”.

“Tôi nói một câu Long Hoàng ngài không thích nghe, nếu Hoàng tộc không có người bảo vệ, dựa vào thực lực của Hoàng tộc họ Diệp ngày hôm nay, muốn trấn áp ba Hoàng tộc lớn khác hẳn cũng không phải là không thể”.

Phương Nho không hề cho Long Tấn chút mặt mũi, trong lời nói còn mang theo mấy phần khinh thường Hoàng tộc họ Long.

Lời này làm cho người của Hoàng tộc họ Long lập tức thay đổi sắc mặt, sắc mặt Long Tấn vô cùng khó coi.

Dĩ nhiên lão ta cũng biết lời của Phương Nho không phải là không có đạo lý, dẫu sao bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đã xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mà ba Hoàng tộc lớn khác ngay cả một cao thủ bước vào Siêu Phàm Cảnh cũng không có.

Trong giới võ đạo có lưu truyền một câu nói, dưới Siêu Phàm Cảnh chỉ là con kiến hôi, có thể thấy sự chênh lệch giữa cao thủ Siêu Phàm Cảnh và cao thủ Thần Cảnh lớn đến nhường nào.

Chỉ là Phương Nho nói ra những lời như thế trong tình hình này, thật sự là không cho Long Tấn chút mặt mũi nào.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn Phương Nho, cũng không thể bởi vì một câu nói thật của đối phương mà nổi điên chứ?
Căn phòng rộng lớn nhất thời yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn về phía Phương Nho.

“Long Hoàng, tôi vẫn cho là Hoàng tộc họ Diệp mời các gia tộc lớn tới cũng không phải nhằm vào Đế Thôn, mà chúng muốn mượn cơ hội này để thể hiện sức mạnh của Hoàng tộc họ Diệp, từ đó ra uy với các thế lực quyền quý”.

“Còn Hoàng tộc họ Diệp lựa chọn địa điểm tổ chức ở Yến Đô, cũng có thể là vì tránh hiềm nghi, dẫu sao hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu tổ chức tiệc mừng thọ ởHoàng thành Diệp, sợ là có rất nhiều gia tộc không dám tới”.

“Cho nên chỉ có nơi trung lập là Yên Đô mới là thích hợp nhất”.

“Tôi thì lại cho rằng bây giờ chúng ta phải quan tâm đến việc phải đối phó như thế nào trước tình cảnh Hoàng tộc họ Diệp chèn ép Hoàng thành Long, mà không phải Hoàng tộc họ Diệp có nhằm vào Đế Thôn hay không”.

Phương Nho lại nói tiếp.

Lão ta vẫn ra vẻ đúng mực, lời nói cũng khiến người ta không thể bắt bẻ được gì.

Lâm Huy khẽ gật đầu, nói: “Ông chủ Phương nói có lý, có khi Hoàng tộc họ Diệp muốn thể hiện sức mạnh của họ, đồng thời chấn chỉnh các gia tộc, để cho thấy địa vị của Hoàng tộc họ Diệp”.

Ánh mắt Long Tấn bỗng nhìn về phía một ông già khác, lão ta hỏi: “Ông chủ Giang, ông cho là thế nào?”
Chủ gia tộc họ Giang - một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long, Giang Văn Sơn.

Giang Văn Sơn liếc Long Tấn, sau đó nói: “Long Hoàng, tôi đồng ý với ông chủ Phương”.

Một câu đã thể hiện rõ thái độ của lão ta.

Sắc mặt Long Tấn hơi khó coi, nhưng vẫn không nổi giận, ánh mắt nhìn về phía người cuối cùng, Vu Thủy – chủ gia tộc họ Vu, một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long.

Thấy Long Tấn nhìn về phía mình, không đợi lão ta lên tiếng, Vu Thủy cười cười, lên tiếng: “Tôi cho là bây giờ không cần thiết phải so đo mục đích của Hoàng tộc họ Diệp là gì”.

“Cho dù Hoàng tộc họ Diệp nhằm vào Đế Thôn, vẫn là vì muốn thể hiện cho các gia tộc thấy thực lực của Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta cùng phải đối mặt với sức mạnh của họ”.

“Cho nên chủ đề chúng ta cần thảo luận bây giờ thật ra chỉ có một, đó chính là đối với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng thành Long chúng ta nên giữ thái độ thế nào? Nên chủ động lấy lòng Hoàng tộc họ Diệp, hay là cách xa nhà họ đây?”
Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt, sau đó cùng gật đầu.

Cho dù là Long Tấn cũng gật đầu, nghiêm nghị nói: “Ông chủ Vu nói chí phải”.

Dứt lời, lão ta lại đảo mắt liếc nhìn mọi người, nói: “Hiện nay Hoàng tộc họ Diệp thật sự đã rất mạnh, đã vượt xa ba Hoàng tộc lớn khác, cũng vì vậy, dã tâm của Hoàng tộc họ Diệp cũng rất lớn”.

“Cho dù là nhằm vào Đế Thôn, hay là vì thể hiện thực lực của Hoàng tộc họ Diệp để uy hiếp tới chúng ta, một khi để cho Hoàng tộc họ Diệp được như ý, đối với bất kỳ Hoàng thành nào cũng đều là một tai họa”.

“Nay, các Hoàng tộc lớn chỉ có thể nghĩ cách liên hiệp các thế lực trong Hoàng thành, mới có thể trách khỏi áp lực của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Thái độ của tôi chính là, xem tình hình tiệc mừng thọ ngày mai mà làm.

Nhưng có thể xác định, một khi Hoàng tộc họ Diệp muốn tranh giành Đế Thôn, hoặc là trấn áp một Hoàng tộc nào đó,

Hoàng thành Long chúng ta cũng phải đứng ra chống lại Hoàng tộc họ Diệp".

Đây là thái độ của Long Tấn, cũng là thái độ của Hoàng tộc họ Long, cũng là mục đích Long Tấn mời người đứng đầu của bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long tới đây.

Nếu không đến khi Hoàng tộc họ Long đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, bất kỳ thế lực đứng đầu nào của Hoàng tộc họ Long bỗng nhiên đứng ra ủng hộ Hoàng tộc họ Diệp, vậy thì sợ là cả Hoàng thành Long cũng sẽ phải phụ thuộc Hoàng tộc họ Diệp.

Đây là điều Long Tấn không muốn thấy.

Lúc này, thái độ của lão ta vô cùng ngang ngược, trên người mơ hồ tản ra khí thế võ đạo bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Chuyện này làm cho người đứng đầu của bốn gia tộc lớn cũng lộ vẻ khiếp sợ.

"Long Hoàng, ông muốn đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp sao?", Lâm Huy kinh ngạc hỏi.

Long Tấn lạnh giọng nói: "Chẳng lẽ không nên đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp sao? Nếu để cho chúng được như ý, Hoàng thành Long sẽ có hậu quả gì, không cần tôi nói nhiều, các người chắc cũng rất rõ".

Phương Nho cau mày: "Long Hoàng, tôi cho là bây giờ còn xa mới đến bước đường phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp.

Tôi đề nghị cứ chờ xem hình hình ngày mai, xem rốt cuộc có phải đứng đối lập với Hoàng tộc họ Diệp hay không".

Giang Văn Sơn cũng gật đầu nói: "Ông chủ Phương nói không sai, có lẽ chúng ta nên đợi xem tình hình, đừng cứ nghĩ Hoàng tộc họ Diệp đang nhằm vào Hoàng thành nữa".

Lâm Huy cũng vội vàng nói: "Long Hoàng, xin ông nghĩ lại!" Vu Thủy cũng không nói gì, chỉ nhìn Long Tấn.

"Hừ!"
Long Tấn lạnh giọng nói: "Đừng tưởng rằng tôi không biết các người đang nghĩ gì, tốt nhất các người nên dẹp bỏ mấy suy

nghĩ mơ mộng hão huyền kia đi, nếu không quay đầu, chỉ e sẽ trở thành vật hi sinh của Hoàng tộc họ Diệp”.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người vô cùng khó coi.

Đối với bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long, nếu có cơ hội thừa kế vị trí Hoàng tộc, đương nhiên bọn họ vô cùng tình nguyện, cho dù trở thành một nhánh phụ thuộc của Hoàng tộc họ Diệp, bọn họ cũng bằng lòng.

Nhưng bọn họ nghĩ thế nào, đương nhiên Long Tấn vô cùng rõ ràng.

“Long

.

Chương 1451: 1451: Tiệc Mừng Thọ Đã Đến

Những người ở đây đều biết vừa rồi Long Tấn đã bị thương nặng đến nhường nào, thế mà sau khi uống viên đan dược được Dương Thanh cho lại có thể tỉnh lại trong thời gian ngắn, có thể hiểu tại sao bọn họ lại kinh ngạc đến vậy.

Long Tấn được một người trong Hoàng tộc họ Long đỡ dậy, áy náy nhìn Dương Thanh: "Cậu Thanh, tôi đã làm cậu thất vọng rồi!"
Anh lắc đầu, nghiêm túc nói: "Thực lực của đối phương đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, có thể xuất hiện trong phòng mà không bị ai phát hiện đủ để chứng tỏ sự mạnh mẽ của kẻ đó".

"Với thực lực hiện giờ của ông, bị kẻ đó đánh trọng thương mà có thể còn sống là may phước lắm đấy".

Ai chưa tiến vào Siêu Phàm Cảnh thì tất cả đều chỉ là giun dế, cho dù cảnh giới của cao thủ thần bí kia chỉ nằm ở Siêu Phàm Nhất Cảnh thì khi dùng hết sức lực vẫn có thể giết chết Long Tấn có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh một cách dễ dàng.

Long Tấn cay đắng gật đầu, đột nhiên ánh mắt hơi chững lại, kinh ngạc thốt lên: "Tôi có cảm giác thương thế của mình đang phục hồi rất nhanh, mà hình như thực lực cũng có tăng lên nữa".

Lão ta mới tỉnh lại nên chưa biết Dương Thanh vừa cho mình uống một viên đan dược chữa thương, ký ức vẫn còn dừng ở lúc trúng một đòn của cao thủ thần bí, suýt chết.

Lúc này, một người trong Hoàng tộc họ Long lên tiếng: "Là cậu Thanh, cậu ấy đã cho Hoàng Chủ uống một viên đan dược đấy ạ".

Nghe vậy, Long Tấn quay phắt về phía Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sự biết ơn: "Cậu Thanh, có lẽ cả đời tôi đều không thể trả lại ơn cứu mạng này, sau này cần tôi làm việc gì thì cậu cứ nói nhé, tôi nhất định sẽ không phụ lòng cậu".

Chỉ có bản thân lão ta mới biết thương thế của mình nghiêm trọng đến đâu.

Có thể nói rằng, nếu Dương Thanh không cho dùng đan dược thì dù lão ta có thể còn sống, tu vi cũng sẽ bị mất hết.

Nhưng bây giờ, Long Tấn không chỉ sống sót mà ngay cả cảnh giới võ thuật cũng tăng tiến.

Lão ta cảm thấy mình chỉ còn một bước nữa là đột phá, tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

Dương Thanh lại ra chiều không quan tâm mà khoát tay, nặng nề nói: “Xem ra đã có rất nhiều cao thủ đến Yến Đô để tham dự tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp”.

Những người khác tức thì im lặng.

Cao thủ thần bí đột nhiên xuất hiện kia có thực lực rất mạnh, nếu không thì đã không thể chạy trốn khỏi tay Dương Thanh.

Nghĩ đến điều này, hầu như ai cũng cảm thấy lo sợ.

“Sau chuyện hôm nay, chắc hẳn các vị đã biết thái độ của tôi đối với Hoàng tộc họ Diệp rồi nhỉ? Phải làm thế nào, không cần tôi nói các vị cũng hiểu rồi chứ?”
Long Tấn đột nhiên nhìn lướt qua tất cả mọi người, mở miệng nói.

Lâm Huy nhanh chóng tỏ thái độ: “Kính xin Hoàng Chủ yên tâm, chúng tôi biết nên làm gì”.

Giang Văn Sơn và Vu Thủy cũng lần lượt tuyên bố.

Sau khi những người khác rời đi, sắc mặt của Long Tấn sa sầm, lạnh giọng nói: “Đúng là khi dễ Hoàng tộc họ Long.

Đợi sau khi chuyện ở Yến Đô kết thúc, đó sẽ là thời điểm chỉnh đốn các thế lực trong Hoàng thành Long”.

Dứt lời, lão ta đưa mắt sang Dương Thanh, nghiêm túc bảo rằng: “Thưa cậu Thanh, tôi rất xin lỗi vì chuyện hôm nay.

Tôi cứ tưởng mọi chuyện sẽ rất thuận lợi, không nghĩ rằng lại xảy ra nhiều chuyện như thế”.

Dương Thanh lắc đầu, hỏi: “Ông có biết gì về Phương Nho không?”
Long Tấn hơi thắc mắc nhưng vẫn gật đầu trả lời: “Bình thường Phương Nho hay tỏ ra là một người ngay thẳng, nhưng thực tế thì ông ta ỷ vào việc có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong nên không xem Hoàng tộc họ Long ra gì.

Khi Long Hoàng tiền nhiệm vẫn còn, ông ta đã muốn giết Phương Nho nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội”.

Lông mày của Dương Thanh lập tức nhíu lại.

Lão ta nói như vậy tức là không biết Phương Nho có âm thầm câu kết với ai hay không.

“Cậu Thanh, sao đột nhiên cậu lại hỏi đến Phương Nho?”, Long Tấn hỏi.

Anh trả lời: “Đáng ra trong tình cảnh như hôm nay, cho dù Phương Nho có ngang tàng đến đâu cũng sẽ thu bớt lại chứ không phải như thế, tôi nghi ngờ ai đó đã xúi giục ông ta”.

“Không chỉ Phương Nho, chuyện đó có thể cũng đã xảy ra với người đứng đầu của ba gia tộc lớn còn lại.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, dù sao thì đó cũng là người trong Hoàng thành Long, ông hiểu về bọn họ nhiều hơn tôi”.

Nghe thấy lời này của Dương Thanh, nét mặt của Long Tấn trở nên tối tăm.

Lão ta trầm tư một lát rồi mới lên tiếng: “Cậu Thanh nghi ngờ cũng có lý, bình thường nhà họ Phương có kiêu ngạo đến đâu cũng không dám công khai đối đầu với Hoàng tộc họ Long”.

“Ba gia tộc lớn còn lại thì đáng ra càng không dám làm vậy mới đúng.

Ban đầu, tôi cho rằng vì tôi chỉ vừa mới nhậm chức Hoàng Chủ nên họ không phục, bây giờ xem ra đó chỉ là một phần nguyên nhân, chủ yếu vẫn là do họ được ai đó chống lưng”.

“Hoàng tộc họ Diệp dám gióng trống khua chiêng mở tiệc chiêu đãi các gia tộc quyền quý như thế chắc chắn là đã chuẩn

bị sẵn sàng”.

“Nếu như tôi không đoán sai thì thế lực đứng sau bốn gia tộc lớn của Hoàng thành Long chính là Hoàng tộc họ Diệp”.

“Tôi còn đoán rằng, không chỉ bốn thế lực đó mà sau lưng của các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan và Hoàng thành Đoàn cũng có bóng dáng của Hoàng tộc họ Diệp”.

Nghe Long Tấn nói xong, ngay cả Dương Thanh cũng cảm thấy thảng thốt.

Anh vốn chỉ nghĩ đến việc nhà họ Phương có thể đã bị ai đó xúi giục, sau khi nghe Long Tấn phân tích, anh nghĩ rằng cho dù suy đoán của lão ta không đúng thì cũng không khác chân tướng là bao.

Như vậy thì, các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan và Hoàng thành Đoàn đều đã bị Hoàng tộc họ Diệp mua chuộc rồi hay sao?
Dễ thấy rằng nếu những gì Long Tấn vừa đoán là đúng thì trong bữa tiệc mừng Diệp Lâm được một trăm tuổi ngày mai, chỉ cần Hoàng tộc họ Diệp vung tay lên thì không cần họ tự ra tay, những gia tộc lớn trong ba Hoàng thành đã chủ động khiêu khích Hoàng tộc phía trên mình.

“Cậu Thanh, chuyện này rất quan trọng, phải nghĩ cách liên lạc với Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn thôi, chờ đến tiệc mừng thọ ngày mai thì đã muộn rồi”, Long Tấn đưa ra ý kiến.

Dương Thanh gật đầu: “Bên Hoàng tộc Thượng Quan để tôi, còn ông liên lạc với Hoàng tộc họ Đoàn để bảo họ chuẩn bị sẵn sàng đi”.

“Vâng!”, Long Tấn đáp.

Hai người lập tức làm việc, Dương Thanh nhanh chóng liên lạc với Thượng Quan Hoàng.

“Cậu Thanh, muộn thế này rồi sao đột nhiên gọi cho tôi vậy?”, Thượng Quan Hoàng vừa cười vừa hỏi.

Dương Thanh không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề: “Ông phải cẩn thận với tất cả những gia tộc trong Hoàng thành

Thượng Quan được mời.

Rất có thể họ đã bị Hoàng tộc họ Diệp mua chuộc…”
Sau đó, anh kể sơ lược chuyện vừa xảy ra cùng với phỏng đoán của Long Tấn cho lão ta biết.

Dương Thanh nói xong, Thượng Quan Hoàng lập tức tuyên bố: “Cậu Thanh đừng lo, tôi sẽ cẩn thận sàng lọc.

Có điều, hiện giờ trong các gia tộc lớn ở Hoàng thành Thượng Quan chỉ có Lý Trọng của nhà họ Lý là đi theo cậu, đương nhiên ông ta sẽ không dính dáng gì đến Hoàng tộc họ Diệp.

Các thị tộc còn lại thì chỉ thay thế cho nhà họ Đậu và nhà họ Thái, thế lực hoàn toàn kém xa, chắc có lẽ Hoàng tộc họ Diệp sẽ không ngu ngốc đến mức vẫy tay với họ đâu”.

Dương Thanh đáp lời: “Dù thế nào thì ông cứ sàng lọc toàn bộ nhân lúc tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp chưa diễn ra đi, nếu kéo đến ngày mai thì sẽ muộn đấy”.

.

Chương 1452: 1452: Tìm Tôi Có Chuyện Gì Không

Mới sáng sớm thì Long Tấn đã gọi cho Dương Thanh.

“Cậu Thanh, vừa rồi Đoàn Hoàng có gọi cho tôi, nói rằng rất cảm ơn vì cậu đã nhắc nhở”, lão ta nói.

“Ồ?”
Dương Thanh hơi kinh ngạc, đương nhiên biết Đoàn Hoàng nói câu này với Long Tấn là có ý gì.

“Ngoài ra, Đoàn Hoàng còn bảo rằng trước đây có chút mâu thuẫn với cậu, hy vọng cậu rộng lòng bỏ qua, sau chuyện ở Yến Đô sẽ đến thăm cậu”.

Long Tấn lại nói tiếp: “Tuy Đoàn Hoàng chỉ nói sơ vậy nhưng nghe giọng điệu thì rất kính trọng cậu”.

Dương Thanh khẽ mỉm cười, trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lẽo: “Không phải kính trọng tôi đâu, ông ta muốn vẹn cả đôi đường đấy”.

Long Tấn vốn còn chưa hiểu lắm, nghe anh nói xong thì chợt tỉnh ngộ.

“Tôi hiểu rồi ạ, nếu Đoàn Hoàng thật sự muốn thăm cậu thì đã đi ngay bây giờ thay vì chờ đến tận khi tiệc mừng thọ của Diệp Lâm kết thúc.

Bởi vì lúc này mà đến gặp cậu thì sẽ bị truyền đến tai bọn Hoàng tộc họ Diệp”, lão ta phân tích.

Dương Thanh nói: “Bởi vậy mới nói Đoàn Hoàng rất ranh ma.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp bị tôi hạ bệ thì ông ta sẽ đến hỏi thăm tôi.

Nếu tôi bị Hoàng tộc họ Diệp tiêu diệt thì ông ta sẽ tránh tôi thật xa để không phải chịu lửa giận của những người đó”.

“Chẳng qua ông ta mưu kế sai người rồi”.

Nét mặt của Dương Thanh cực kỳ lạnh lùng.

Anh không thích những kẻ lắm mưu nhiều kế, vậy mà Đoàn Hoàng lại làm ra hành động như vậy.

Dương Thanh vốn đã có mâu thuẫn với Hoàng tộc họ Đoàn vì chuyện của Đoàn Vô Nhai, lần này lại thêm thái độ của Đoàn Hoàng, anh vô cùng thất vọng.

"Đúng là gió chiều nào theo chiều nấy", Long Tấn lạnh giọng nói.

.

truyện xuyên nhanh
Dương Thanh giơ tay xem đồng hồ, híp mắt nói: "Còn một tiếng nữa là tiệc mừng thọ của Diệp Lâm bắt đầu".

Cúp máy, anh đứng trước cửa sổ sát đất, tia lạnh lẽo thoáng qua trong mắt.

Hôm nay chính là ngày giải quyết ân oán với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ cần xong chuyện này thôi là có thể đón người thân của anh về rồi.

Nhìn bức ảnh gia đình được đặt trên tủ đầu giường, vẻ tàn khốc trong mắt Dương Thanh biến mất, thay vào đó là nhớ nhung và dịu dàng.

Anh lẩm bẩm: "Thanh Tâm, Tiêu Tiêu, hai mẹ con chờ anh nhé!"
Giữa lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động cơ rồ rồ.

Vẻ nhu hòa trên gương mặt của Dương Thanh chợt tắt, thoáng qua tia lạnh lẽo.

Dinh thự Vân Phong là khu vực chỉ thuộc về anh, không được anh cho phép, không một ai được phép đi vào.

Nhưng bây giờ lại có một chiếc xe xa lạ đi thẳng vào trong.

Quan trọng hơn, những người vừa xuống xe đều là những khuôn mặt xa lạ.

Khi Dương Thanh xuống phòng khách ở tầng một, nhóm ba người đã tiến vào phòng khách.

Người trung niên cầm đầu đang ngồi trên sofa, sau lưng là hai ông lão mặc đồ vải.

Trên người của hai ông lão kia thấp thoáng có hơi thở của Siêu Phàm Cảnh.

Người trung niên trông khoảng bốn mươi lăm tuổi, nhưng làm Dương Thanh bất ngờ là ở ông ta cũng có uy thế của Siêu Phàm Cảnh.

Tại Chiêu Châu này, đây là lần đầu tiên anh gặp được người có thể đột phá vào Siêu Phàm Cảnh khi chỉ mới bốn mươi lăm tuổi.

Mà điều then chốt là có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác đi theo người trung niên này, như vậy có thể thấy ông ta có thân thế rất lớn.

Trong lúc Dương Thanh quan sát người trung niên thì ông ta cũng đang quan sát anh.

Đối với người trung niên, số tuổi nhỏ đến khó tin của Dương Thanh hoàn toàn vượt ngoài dự đoán.

Mà điều làm ông ta ngỡ ngàng hơn hết là hơi thở Siêu Phàm Cảnh phát ra từ trên người anh.

Với thân phận và địa vị của mình, ông ta có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh khi chỉ mới bốn mươi lăm tuổi đã là có thiên phú vô cùng xuất sắc rồi, nhưng so với Dương Thanh thì quả là chẳng ra gì.

"Cậu là Dương Thanh?"
Người trung niên đột nhiên lên tiếng.

Nơi này là nhà của Dương Thanh nhưng người này lại tỏ ra mình mới là chủ nhân của căn nhà này.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Ông là ai?"
Có người dám kiêu ngạo ở ngay địa bàn của mình, anh cực kỳ không vui.

Mà sự chất vấn của Dương Thanh cũng làm cho người trung niên khó chịu, một tia sáng sắc lạnh lóe lên trong mắt, giọng ông ta lạnh ngắt: "Trả lời câu hỏi của tôi!"

Dương Thanh không đáp lời, chỉ nhìn chằm chằm người trung niên.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”
Ông ta cười khẩy, ra lệnh: “Dạy cho cậu ta một bài học đi!”
Người trung niên nói xong thì một cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở đằng sau di chuyển, trong nháy mắt xông về phía Dương Thanh.

Nhưng anh vẫn chỉ đứng tại chỗ, không động đậy chút nào, vẫn nhìn người trung niên với đôi mắt lạnh đến tận cùng.

Thấy Dương Thanh dám thờ ơ như thế, ông ta cười nhạo:
“Không biết tự lượng sức!”
“Chán sống!”
Ông lão có thực lực Siêu Phàm Cảnh kia giận dữ quát, đột nhiên tung một cú đấm ra.

Nắm đấm sắp sửa trúng vào mặt Dương Thanh.

“Bộp!”
Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên giơ tay chộp lấy cổ tay của ông lão.

Giờ phút này, bầu không khí im lặng như tờ!
Người trung niên và ông lão Siêu Phàm Cảnh khác đều trợn tròn hai mắt, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Người đang bị Dương Thanh tóm lấy cổ tay thì con ngươi co rút, nghiêm nghị nhìn anh, cảm giác được sát ý cực kỳ khủng bố.

Lão ta là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, thế mà vẫn nhận thấy được luồng áp lực như đào núi lấp biển từ Dương Thanh đang đứng trước mặt.

Tay của anh cứng như kềm làm cho lão ta không có cách nào vùng ra được.

“Thả ra!”
Ông lão tức đến đỏ cả mặt, nghiến răng quát.

“Nhóc con, cậu cũng khá đấy.

Thả người của tôi ra, tôi sẽ không chấp nhặt với cậu”.

Mặc dù người đàn ông trung niên rất đỗi kinh ngạc nhưng ngay sau đó đã lấy lại bình tĩnh, kiêu ngạo nhìn Dương Thanh.

Ông lão Siêu Phàm Cảnh khác cũng cảnh giác, sẵn sàng xông lên bất cứ lúc nào.

“Nếu còn lần sau thì đừng trách tôi không khách sáo!” Dương Thanh lạnh lùng đáp rồi thả tay ra, sau đó ngồi xuống đối diện với người trung niên.

Sở dĩ anh không giết ông lão kia là vì chưa rõ mục đích của đối phương.

Chưa rõ đối phương có ý đồ gì mà tùy ý gây thù chuốc oán thì không phải một hành động sáng suốt.

Còn một tiếng nữa là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sẽ bắt đầu, áp lực mà Dương Thanh sắp phải đối mặt là rất lớn, bớt được rắc rối chừng nào hay chừng đó.

Lần này, người trung niên không tỏ ra khinh thường anh nữa, trong mắt hiện lên sự trầm trọng.

“Tôi họ Vũ, tên Dương, cô của tôi bảo tôi đến tìm cậu.

Phải rồi, cô của tôi tên là Vũ Vũ Lan”.

Vũ Dương mở miệng nói, nhưng giọng điệu vẫn mang sự cao ngạo như cũ.

Nghe thấy cái tên Vũ Vũ Lan, nét mặt của Dương Thanh trở nên kỳ lạ.

Lúc ở đỉnh Ninh Sơn tại Ninh Châu, anh đã dốc hết sức và thành công đánh bại Vũ Vũ Lan, thậm chí còn suýt giết chết bà ta.

Bây giờ bà ta lại bảo cháu trai đến gặp mình.

Rõ ràng đối phương không tới đây để giết anh, nếu không thì vừa gặp đã nhào lên đánh rồi chứ chẳng phải nói nhiều lời như thế này.

Điều đó làm cho Dương Thanh khá tò mò về mục đích của Vũ Dương.

“Tìm tôi có chuyện gì vậy?”, anh hờ hững hỏi.

Ủng hộ Team Truyện Tâm Linh_247 nha cả nhà.

Chương 1453: 1453: Có Hợp Tác Hay Không

Vũ Dương nhìn Dương Thanh, mở miệng nói: “Cô của tôi muốn hợp tác với cậu”.

Nghe thấy câu này của ông ta, Dương Thanh cười khẩy: “Hợp tác? Lúc trước Vũ Vũ Lan muốn giết tôi còn suýt bị tôi giết ngược lại cơ mà, sao lại muốn hợp tác với tôi?”
“Mấy lời lừa con nít này thì miễn đi, có mục đích gì cứ nói thẳng!”
Hiện giờ, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tiến vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, trong khi Vũ Vũ Lan lại có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nếu hai người lại đấu với nhau một lần nữa, anh tin chắc rằng mình có thể đánh bại bà ta trong một đòn chứ không phải suýt chút nữa đã bị giết như mấy tháng trước.

Chính tay Dương Thanh đã giết chết con trai của Vũ Vũ Lan, anh không tin bà ta thật lòng muốn hợp tác với mình.

Vũ Dương nghe thấy câu trả lời của anh thì chấn động trong lòng.

Là cháu trai của Vũ Vũ Lan, đương nhiên ông ta biết thực lực của cô mình là Siêu Phàm Tam Cảnh.

Thế mà Dương Thanh lại nói trước đây đã suýt giết chết Vũ Vũ Lan, như vậy chẳng phải có nghĩa rằng từ mấy tháng trước anh đã có thể đánh bại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh rồi ư?
Phải rồi, Vũ Dương sực nhớ ra mấy tháng trước Vũ Vũ Lan đã rời nhà, lúc quay về thì hơi thở rất yếu ớt, nhìn là biết bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Có lẽ nào, Dương Thanh nói rằng suýt giết chết bà ta chính là vào lần đó?
Càng nghĩ, Vũ Dương càng bàng hoàng.

Kể cả khi ở trong Hoàng tộc cổ xưa, ông ta có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh trước năm bốn mươi lăm tuổi đã là có thiên

phú xuất sắc rồi.

Vậy mà Dương Thanh chưa đến ba mươi tuổi đã có thể địch lại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh?

Nếu không được tận mắt nhìn thấy cảnh anh đánh bại cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi cùng mình chỉ trong nháy mắt, Vũ Dương tuyệt đối sẽ không tin.

“Cậu Thanh muốn đi thẳng vào vấn đề thì tôi sẽ nói thẳng.

Không sai, cô của tôi luôn hận việc cậu đã giết con riêng của mình.

Tính tình bà ấy có thù tất báo, một khi có cơ hội thì sẽ báo thù ngay”.

Vũ Dương nghiêm túc nói: “Tuy nhiên, việc này không gây cản trở gì cho hợp tác giữa chúng ta.

Tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sắp diễn ra, chúng tôi nhận được một tin tức đáng tin cậy rằng ông ta đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, bên cạnh ông ta còn có Diệp Hoàng – một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, có thể nói hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp đã có tư cách được xếp vào hàng ngũ Hoàng tộc cổ xưa”.

“Về phần vì sao Diệp Lâm lại tổ chức tiệc sinh nhật tại Yến Đô và mời nhiều thế lực hàng đầu Chiêu Châu đến dự như vậy, chắc không cần tôi nói cậu cũng biết rồi nhỉ?”
“Đúng vậy, họ muốn nắm quyền kiểm soát Đế Thôn trong tay, từ đó trở thành Hoàng tộc cổ xưa chân chính”.

“Bên cạnh đó còn có một chuyện vô cùng quan trọng, đó là Diệp Lâm muốn giết cậu để răn đe các gia tộc khác”.

Sau khi Vũ Dương nói những lời này, sắc mặt của Dương Thanh trở nên cực kỳ tối tăm.

Anh không hề nghĩ đến khả năng này.

Thế mà cảnh giới võ thuật của Diệp Lâm đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thật sự quá ngoài dự đoán.

Lúc này đây, thực lực của Dương Thanh chỉ đang nằm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, nếu không phải vì việc đã tu luyện đến tầng

thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh giúp cho sức mạnh tăng lên đáng kể thì anh hoàn toàn không phải đối thủ của lão ta.

Dương Thanh cố lắm cũng có thể bộc phát ra thực lực của Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng suy cho cùng vẫn không phải Siêu Phàm Ngũ Cảnh thật sự.

Huống hồ gì Hoàng tộc họ Diệp còn có một người vừa mới đột phá vào Siêu Phàm Nhất Cảnh là Diệp Hoàng nữa.

"Hợp tác thế nào?"
Sau một lúc trầm tư, Dương Thanh đưa mắt về phía Vũ Dương, hỏi.

Đối phương đề nghị hợp tác đương nhiên là đang nhắm vào lợi ích nào đó, anh không nghĩ ra trên người mình có cái gì để được Hoàng tộc họ Vũ coi trọng.

"Tôi biết rằng cậu không muốn Đế Thôn xuất thế vì cho rằng không thể khống chế được nó.

Một khi Đế Thôn xuất hiện, nó sẽ mang tai bay vạ gió đến cho toàn bộ Chiêu Châu".

"Yêu cầu của Hoàng tộc cổ xưa tôi chỉ có một, đó là cậu hãy thừa kế Đế Thôn".

Đế Thôn!
Lại là Đế Thôn!
Nét lạnh lùng trong mắt Dương Thanh càng rõ hơn.

Trước kia là Vương tộc, giờ thì ngay cả Hoàng tộc thậm chí là Hoàng tộc cổ xưa cũng mưu tính đến nó.

"Cậu Thanh, tôi biết cậu không muốn Đế Thôn xuất hiện nhưng cậu đã không còn sự lựa chọn nào nữa.

Nếu như cậu không kế thừa Đế Thôn, với sức mạnh của Hoàng tộc họ Diệp hiện nay thì tuy không thể đoạt lấy Đế Thôn nhưng vẫn hoàn toàn có thể nâng đỡ một thế lực nào đó làm bù nhìn cho mình".

"Trước mắt, gần như có thể chắc chắn Hoàng tộc họ Diệp sẽ nghĩ cách làm Đế Thôn xuất thế, đã như vậy thì sao cậu phải

cố gắng ngăn cản việc đó xảy ra chứ?”
Lời nói của Vũ Dương nghe thì rất có lý nhưng Dương Thanh không phải kẻ ngốc, nếu không làm vì lợi ích, mắc mớ gì ông ta phải thuyết phục mình?
“Nếu Hoàng tộc họ Vũ ra mặt thì Hoàng tộc họ Diệp cũng đâu làm nên tích sự gì?”, anh chất vấn.

Vũ Dương khẽ mỉm cười: “Biết ngay cậu sẽ hỏi câu này mà, nhưng tôi chỉ có thể nói rằng, vì một số nguyên nhân, Hoàng tộc họ Vũ sẽ không can thiệp trực tiếp vào chuyện của Yến Đô”.

“Các ông không thể can thiệp mà lại muốn hợp tác với tôi, để làm gì chứ? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là khuyên tôi thừa kế Đế Thôn?”, Dương Thanh cười khẩy.

Vũ Dương trả lời: “Mặc dù không thể can thiệp trực tiếp nhưng hành động trong bóng tối thì vẫn dễ thôi”.

Nói rồi ông ta chỉ vào ông lão vừa bị anh đánh bại trong một chiêu, giới thiệu: “Ông ấy tên là Tống Hữu, có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh”.

Ngay sau đó lại chỉ vào ông lão bên trái: “Ông ấy là Tống Tả, có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh”.

“Họ là anh em ruột, rất hiểu ý nhau, khi phối hợp có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh”.

“Quan trọng là họ không phải người của Hoàng tộc họ Vũ, chỉ là từng mang ơn cô của tôi nên lần này mới đồng ý giúp đỡ”.

“Chỉ cần cậu bằng lòng hợp tác với Hoàng tộc họ Vũ, hôm nay bất kể chuyện gì Tống Tả và Tống Hữu đều nghe theo mệnh lệnh của cậu”.

“Có nên hợp tác hay không thì cậu Thanh đây có thể cân nhắc, chỉ là tiệc mừng thọ của Diệp Lâm đã sắp bắt đầu, tốt hơn hết cậu nên quyết định thật nhanh”.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên.

Ban đầu anh còn cho rằng Tống Tả và Tống Hữu là người của Hoàng tộc, không ngờ họ lại tới đây để trả ơn cho Vũ Vũ Lan.

Chẳng qua, có một điều làm Dương Thanh nghi ngờ là tại sao Hoàng tộc họ Vũ lại muốn Đế Thôn xuất thế.

Thậm chí họ còn cam chịu dùng ân tình của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng phải làm vậy.

Anh không tin Hoàng tộc họ Vũ cất công như thế chỉ để cho Đế Thôn xuất thế mà không còn nguyên nhân nào khác.

Nhưng cũng biết dù mình có hỏi thì Vũ Dương cũng sẽ không tiết lộ.

“Tôi hỏi ông vấn đề cuối cùng, nếu tôi từ chối thì ông có chuyển sang hợp tác với Hoàng tộc họ Diệp không?”, Dương Thanh hỏi.

Anh lại được một phen bất ngờ khi Vũ Dương lắc đầu, cười nói: “Nếu cậu từ chối thì tôi sẽ mang họ rời khỏi đây, chúng tôi tuyệt đối không nhúng tay vào ân oán giữa cậu và Hoàng tộc họ Diệp”.

Câu trả lời của ông ta càng khiến Dương Thanh cảm thấy khó hiểu hơn.

Đối phương trông có vẻ chỉ muốn Đế Thôn xuất thế, nhưng cố tình lại chỉ đích danh muốn anh thừa kế nó.

Dù biết Vũ Dương sẽ không trả lời, anh vẫn không kìm được hỏi: “Tôi muốn biết tại sao lại vậy?”
Quả nhiên, ông ta mỉm cười lắc đầu: “Vừa rồi cậu đã nói sẽ hỏi câu cuối cùng rồi mà”.

Dương Thanh ngẩn người, sực nhớ ra quả thật mình đã nói như vậy.

Anh hoàn toàn không muốn Đế Thôn xuất thế, nhưng bây giờ, Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chỉ trông vào một mình anh mà muốn chống lại lão ta thì khó mà làm được.

.

Chương 1456: 1456: Vậy Thì Tùy

Hành động của Dương Thanh lần này thật sự vô cùng ngang ngược, không cho Hoàng tộc họ Diệp chút mặt mũi nào.

Hôm nay là mừng thọ của Diệp Lâm – Diệp Hoàng đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, còn mở tiệc mời rất nhiều thế lực đứng đầu ở Chiêu Châu.

Bây giờ ngay trước mặt nhiều thế lực đứng đầu như thế, chỗ Dương Thanh đang ngồi vốn thuộc về Diệp Lâm.

Không chỉ có vậy, còn cho hai cao thủ đi theo mình xách cổ hai nhân vật bề trên của Hoàng tộc họ Diệp sang một bên như một con gà con.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu ngồi bên cạnh Thượng Quan Hoàng tràn đầy ánh sáng kỳ lạ.

Không chỉ Thượng Quan Nhu, ánh mắt của rất nhiều cô gái trẻ tuổi đều tràn ngập sùng bái và ái mộ.

Dõi mắt khắp Chiêu Châu, người trẻ tuổi có thể làm được như vậy, liệu có được mấy ai?
Nhìn Diệp Hoàng tức giận không thôi, Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Đừng dùng ánh mắt muốn giết người đó để nhìn tôi, với ân oán giữa tôi và Hoàng tộc họ Diệp, còn cả chuyện các người muốn làm hôm nay, tôi làm như vậy cũng không hề quá đáng”.

“Được! Rất tốt!”
Diệp Hoàng tức giận đến phát run, nếu không phải hôm nay còn có chuyện lớn phải làm, thì với sự chuẩn bị của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn thế này.

Nhưng ngay khi Diệp Hoàng định tạm thời bỏ qua cho Dương Thanh, một giọng nói không hợp thời bỗng vang lên khắp cả phòng tiệc: “Cậu là cái thá gì mà cũng dám gây chuyện ở trong tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm? Diệp Hoàng nhân từ không so đo với cậu, nhưng Tiêu Đại Vĩ tôi lại không thể nhịn”.

Chỉ thấy một bóng người trẻ tuổi ngồi bàn ở khoảng giữa đột nhiên đứng dậy, chỉ vào mũi Dương Thanh, nổi giận mắng: "Ranh con, nếu cậu có bản lĩnh thì mau cút ra đây cho tôi, tôi muốn khiêu chiên với cậu!"
Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tiêu Đại Vĩ.

Tiêu Đại Vĩ nhìn khoảng 35 tuổi, từ hơi thở võ đạo trên người anh ta có thể thấy, anh ta chắc là vừa mớt đột phá Thần Cảnh sơ kỳ không lâu.

Diệp Hoàng nhìn Tiêu Đại Vĩ đi ra thì biết ngay là sắp xảy ra chuyện rồi, lão ta thầm mắng đồ ngu xuẩn trong lòng.

Nhưng dù sao Tiêu Đại Vĩ cũng đứng ra vì Hoàng tộc họ Diệp, lão ta cũng không thể nói gì.

Mặc dù hành động của Dương Thanh khiến toàn hội trường phải kinh hãi, đều cho rằng Dương Thanh chỉ dựa vào Tống Hữu và Tống Tả nên mới dám lớn lối như vậy.

Tiêu Đại Vĩ cũng nghĩ như vậy, cho nên mới dám đứng ra khiêu khích Dương Thanh.

Nhưng Dương Thanh vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn Tiêu Đại Vĩ, anh không định đứng lên, mà chỉ lạnh nhạt nói: "Anh muốn làm chó của Hoàng tộc họ Diệp thì tôi cũng mặc xác anh.

Nhưng nếu anh muốn chọc giận tôi thì là ngu xuẩn, biết tại sao không?"
"Dương Thanh, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi, cậu đừng có quá đáng!", Diệp Hoàng nhất thời kinh hãi, vội vàng cả giận nói.

Đương nhiên lão ta có thể cảm giác được sát ý mãnh liệt từ Dương Thanh.

Tiêu Đại Vĩ lại không hề ý thức được nguy hiểm đang tới gần, mặt vẫn đầy vẻ cuồng vọng, nói: "Ranh con, nếu như cậu là đàn ông thì đứng ra chấp nhận lời khiêu chiến của tôi đi".

Dứt lời, anh ta nói với Diệp Hoàng: "Tiền bối Diệp Hoàng, thằng ranh này dám làm nhục Hoàng tộc họ Diệp, chắc chắn là

đáng chết, ngài yên tâm đi, tôi đã đột phá Thần Cảnh sơ kỳ.

Cậu ta chỉ ỷ vào cao thủ của gia tộc bảo vệ mới dám phách lối với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ cần tôi ra tay, cậu ta tuyệt đối không còn đường sống".

"Im miệng!"
Diệp Hoàng nổi giận quát: "Cậu câm miệng cho ông đây, cậu có biết cậu ta là ai không? Cậu cho rằng cậu trở thành cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ đã rất lợi hại sao?"
"Tôi nói cho cậu biết, so với cậu ta, cậu chỉ là một con kiến hôi, cậu ta muốn giết cậu dễ như trở bàn tay".

Diệp Hoàng vô cùng tức giận, lại văng tục ngay trước mặt mọi người, chỉ có những người biết Dương Thanh mới hiểu được vì sao cảm xúc của Diệp Hoàng lại kích động như vậy.

Nhưng ở đây phần lớn mọi người đều không biết Dương Thanh, chỉ biết hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều kẻ muốn nịnh bợ.

Tiêu Đại Vĩ bị Diệp Hoàng mắng xối xả, nhất thời vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Anh ta 35 tuổi đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, cho dù là ở trong Hoàng tộc, cũng thật sự là thiên tài võ đạo rồi.

Anh ta lớn như vậy vẫn chưa bao giờ gặp được ai có thiên phú võ đạo vượt qua anh ta.

"Tiền bối Diệp Hoàng, ngài hơi quá coi thường tôi rồi".

Sau mấy giây đờ đẫn ngắn ngủi, Tiêu Đại Vĩ mặt đầy kiêu ngạo nói: "20 tuổi tôi đã đột phá Vương Cảnh, mười năm ngắn ngủi đã đột phá cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong, cách Thần Cảnh sơ kỳ cũng chỉ một bước nữa thôi".

"34 tuổi tôi đã bước vào cảnh giới Thần Cảnh sơ kỳ, hiện giờ tôi mới chỉ 35 tuổi, lấy thiên phú võ đạo của tôi, trước 50 tuổi tôi nhất định có thể đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí là Siêu Phàm Cảnh".

"Tiền bối Diệp Hoàng, ngài nghĩ rằng tôi như vậy không bằng một tên vô dụng chưa tới 30 tuổi sao?"
Nhìn dáng vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Tiêu Đại Vĩ, Diệp Hoàng

bỗng nhiên không nói gì, không sai, thành tựu võ đạo của Tiêu Đại Vĩ cũng là tồn tại hàng đầu.

Nhưng Tiêu Đại Vĩ này lại cứ nhất quyết muốn so với Dương Thanh.

“Diệp Hoàng, nếu con trai tôi đã có ý muốn đánh một trận vì Hoàng tộc họ Diệp, xin Diệp Hoàng cho phép”.

Lúc này, một người đàn ông trung niên ở bên cạnh Tiêu Đại Vĩ chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Diệp Hoàng nói.

Người đàn ông trung niên vừa lên tiếng là Tiêu Hùng, bố của Tiêu Đại Vĩ, cũng là chủ gia tộc nhà họ Tiêu hiện giờ, giọng điệu của ông ta đầy kiêu ngạo.

Mà chính ông ta cũng có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, hai bố con họ quả nhiên đều là người có thực lực võ đạo xuất chúng.

Trừ khi bọn họ gặp Dương Thanh, nếu không thiên phú võ đạo của hai bố con họ đúng là đã vượt qua phần lớn người dòng chính của Hoàng tộc.

“Diệp Hoàng, nếu ông chủ Tiêu đã muốn ra mặt thay Hoàng tộc họ Diệp, không bằng ông cứ đồng ý đi”.

Thượng Quan Hoàng bỗng lên tiếng, giọng nói còn có mấy phần giễu cợt.

Tiêu Hùng và Tiêu Đại Vĩ nghe vậy lại nghĩ họ đang tán dương mình, nên vẻ mặt của cả hai đều vô cùng kiêu ngạo.

Tiêu Hùng còn cười với Thượng Quan Hoàng, nói: “Cảm ơn Thượng Quan Hoàng!”
Long Tấn cũng cười nói: “Diệp Hoàng, ông đồng ý với ông chủ Tiêu đi! Ông không thấy ông chủ Tiêu đang gấp gáp muốn trút giận giúp Hoàng tộc họ Diệp sao?”
Đoàn Hoàng cười khổ lắc đầu, nhưng không nói gì.

Đương nhiên lão ta hiểu rõ suy nghĩ xấu xa trong bụng Thượng Quan Hoàng và Long Tấn.

Tiêu Hùng càng kiêu ngạo, mặt đắc ý nói: “Diệp Hoàng cứ để con trai tôi ra tay đi, coi như là để tăng thêm chút thú vị cho

tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm, nhưng Diệp Hoàng yên tâm, con trai tôi ra tay sẽ có chừng mực”.

Dứt lời, ông ta nhìn về phía Tiêu Đại Vĩ, nói: “Đại Vĩ, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của tiền bối Diệp Lâm, thấy máu là không lành, nên con phải nhớ không nên để thằng nhóc kia đổ máu, hiểu chưa?”

.

Chương 1457: 1457: Thích Kiếm Chuyện Đấy

Được Diệp Hoàng cho phép, Tiêu Hùng vui mừng cười: "Vậy thì tôi xin cảm ơn Diệp Hoàng!"
Dứt lời, ông ta nhìn về phía con trai của mình – Tiêu Đại Vĩ: "Đại Vĩ, Diệp Hoàng cho phép con rồi, hãy thể hiện thực lực thật sự của con cho mọi người ở đây thấy đi!"
"Vâng, thưa bố!"
Tiêu Đại Vĩ nở nụ cười đầy tàn nhẫn, híp mắt nhìn Dương Thanh: "Thằng khốn kia, không muốn chết thì quỳ xuống cầu xin tao nhanh lên, như thế có lẽ tao sẽ cho mày một con đường sống đấy".

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh luôn ngồi ở đó với vẻ mặt bình tĩnh, không thèm cho Tiêu Đại Vĩ một cái liếc mắt nào.

Với thực lực hiện giờ của anh, cho dù có là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đi chăng nữa thì cũng chỉ là giun dế chứ đừng nói là một người chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ.

Trong số những người đang có mặt ở đây, ngoại trừ bốn Hoàng tộc lớn và chủ của một số gia tộc đứng đầu các Hoàng thành ra thì không người nào biết Dương Thanh là ai, thực lực của anh mạnh đến đâu lại càng không.

Trừ những người biết thân phận của Dương Thanh, còn lại đều đang tỏ ra rất mong chờ và hâm mộ.

Họ hâm mộ Tiêu Đại Vĩ vì anh ta đang ra mặt giúp cho Hoàng tộc họ Diệp.

Một khi giết Dương Thanh, nhà họ Tiêu sẽ thật sự gia nhập vào trận doanh của Hoàng tộc họ Diệp, đến khi Hoàng tộc này đứng trên đỉnh Chiêu Châu thì địa vị của nhà họ Tiêu cũng sẽ theo đó mà lên.

"Đúng là chán sống!"
Tống Hữu giận dữ quát, đằng đằng sát khí nhìn Tiêu Đại Vĩ.

“Sao đấy? Không dám nhận lời khiêu chiến nên định cho người trong gia tộc ra mặt sao?”, Tiêu Hùng tức giận chất vấn Dương Thanh.

Tiêu Đại Vĩ châm chọc nhìn anh, sẵng giọng nói: “Thằng kia, người tao khiêu chiến là mày, mày có dám bước ra đây đánh một trận với tao không?”
“Chắc tên nhóc đó sợ vỡ mật rồi nên mới không dám nói gì đây mà”.

“Cậu chủ nhà họ Tiêu còn trẻ mà đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, tôi nghĩ mấy năm nữa là cậu ấy có thể đột phá vào Siêu Phàm Cảnh rồi.

Có lẽ chỉ có thiên tài võ thuật của Hoàng tộc mới có thể đấu với người xuất chúng như cậu Tiêu”.

“Sau này địa vị của nhà họ Tiêu sẽ cao lắm đây!”
…!
Nhiều gia tộc quyền quý không biết Dương Thanh đều bàn tán sôi nổi, thậm chí không ít người bắt đầu giới thiệu với Tiêu Hùng về mấy cô gái ưu tú trong gia tộc, muốn kết thông gia với nhà họ Tiêu.

“Thằng kia, cút ra đây nhận lấy cái chết đi!”
Sự khen ngợi của những người xung quanh làm cho Tiêu Đại Vĩ cảm thấy rất thoải mái, thái độ càng ngạo mạn hơn, kênh kiệu nói với Dương Thanh.

“Cậu Thanh, để tôi giết cậu ta!”, Tống Hữu bực mình nói.

Nhưng Dương Thanh lại lắc đầu, đôi mắt sâu thẳm của anh rốt cuộc nhìn về phía Tiêu Đại Vĩ, chỉ bật ra hai chữ: “Ồn ào!”
Sau hai từ này, một cảnh tượng khiến cho ai cũng ngỡ ngàng xảy ra.

Vừa rồi Tiêu Đại Vĩ còn đứng ở giữa sảnh tiệc yêu cầu Dương Thanh cút ra nhận lấy cái chết, giờ lại đột nhiên như bị thương nặng, máu tươi chảy ra khóe miệng, thân thể lùi ra sau bảy tám bước.

“Đại Vĩ!”
Sắc mặt Tiêu Hùng thay đổi, thét lên.

Những người khác cũng sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe Dương Thanh nói hai chữ "ồn ào" rồi Tiêu Đại Vĩ chật vật lùi mấy bước, khóe miệng thì chảy máu ròng ròng.

Giờ phút này, trên mặt anh ta đầy vẻ đau đớn, hai mắt sợ hãi nhìn Dương Thanh.

Anh ta muốn nói chuyện nhưng lại không thốt nên lời.

Ban đầu máu chảy ra khỏi miệng, sau đó đến hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi.

"Rầm!"
Dưới ánh nhìn đầy thảng thốt của mọi người, Tiêu Đại Vĩ lảo đảo bước ra sau mấy bước rồi ngã nhào xuống đất.

"Đại Vĩ!"
Tiêu Hùng hốt hoảng chạy đến bên cạnh anh ta, kiểm tra thì phát hiện con trai mình, thiên tài võ thuật nhà họ Tiêu, đã chết.

Thần y của Hoàng tộc họ Diệp mau chóng tiến lên để cứu Tiêu Đại Vĩ, nhưng bắt mạch xong thì nét mặt của ông ta hết sức nặng nề, dè chừng liếc mắt về phía Dương Thanh rồi nói với Diệp Hoàng: "Lục phủ ngũ tạng đều vỡ, chết rồi".

Nghe vậy, ai nấy đều lấy làm kinh hãi!
Mọi ánh nhìn lập tức đổ dồn về Dương Thanh, lại thấy anh vẫn vững vàng ngồi đó, không thèm nhìn Tiêu Đại Vĩ đã bị mình giết chết như mọi thứ đều không liên quan gì đến anh.

Kể cả Diệp Hoàng cũng không thể không hoảng sợ.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không hề nghĩ rằng anh lại có thể mạnh đến mức này.

Không chỉ Diệp Hoàng mà cả Thượng Quan Hoàng, Đoàn Hoàng và Long Hoàng đều giật mình, đặc biệt là Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng, mà trong mắt hai người này còn ánh lên sự vui mừng.

Nét mặt của Tống Tả và Tống Hữu đang đứng cạnh Dương Thanh cũng đầy khó tin.

Họ đều có thực lực nằm ở Siêu Phàm Cảnh, một người là Siêu Phàm Tam Cảnh, một người là Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Ngay cả họ cũng không thể làm được chuyện chỉ nói một câu đã làm lục phủ ngũ tạng của một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ bị vỡ, vậy mà Dương Thanh lại làm được.

"Thằng khốn kia, con tao không hề mượn sức mạnh của gia tộc mà chỉ dùng thực lực của bản thân để muốn đánh một trận với mày, thế mà mày dám bảo người của mình dùng ám khí giết con tao!"
Khuôn mặt Tiêu Hùng tràn đầy phẫn nộ, nếu có thể giết người bằng mắt thì Dương Thanh đã chết từ lâu rồi.

Ông ta dữ tợn quát: "Tao muốn mày phải chết!"
"Hóa ra là người trong gia tộc tên nhóc kia dùng ám khí, thảo nào tôi có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ mà cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra".

"Thằng nhóc tên Dương Thanh kia đúng là hèn hạ, bản thân không dám nhận lời khiêu chiến mà lại xúi giục người trong gia tộc âm thầm giết người".

"Diệp Hoàng, loại người như vậy không thể xuất hiện trong tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm được, mong Hoàng tộc họ Diệp hãy cho người giết cậu ta đi!"
…!

Người trong các gia tộc quyền quý không biết Dương Thanh tức thì căm phẫn quát lên, yêu cầu Hoàng tộc họ Diệp ra mặt giết anh.

Mặt mày Diệp Hoàng sa sầm.

Đương nhiên lão ta biết những kẻ này muốn tâng bốc Hoàng tộc họ Diệp nên mới yêu cầu họ giết Dương Thanh.Nhưng lão ta vô cùng rõ ràng, cho dù mọi cao thủ trong Hoàng tộc đều ra mặt thì việc giết Dương Thanh cũng không bao giờ là dễ dàng.

Chưa kể bản thân Dương Thanh chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bên cạnh lại có hai người cũng có tu vi như vậy.

Không chỉ thế, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan cũng đang giữ mối quan hệ tốt với Dương Thanh.

Hoàng tộc họ Đoàn thì ba phải, một khi Dương Thanh chiếm thế thượng phong thì họ sẽ chuyển hướng, về phe của anh ngay.

Đây hoàn toàn là chuyện xấu đối với Hoàng tộc họ Diệp.

Dương Thanh vốn tới đây để kiếm chuyện, thấy ai cũng muốn mình chết thì cười híp mắt nhìn sang Diệp Hoàng, nói: “Nhiều người lấy lòng Hoàng tộc họ Diệp để Diệp Hoàng cho người giết tôi thật, ông nhất định đừng để cho những thế lực đi theo mình thất vọng đấy nhé!”
Diệp Hoàng hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào anh, trả lời: “Nếu cậu tới để dự bữa tiệc mừng thọ của bố tôi thì tôi hoàn toàn chào đón, nhưng nếu không phải thì xin khuyên cậu một câu, đừng nên kiếm chuyện thì hơn”.

“Nhưng tôi cứ thích kiếm chuyện thì sao?”, Dương Thanh nói với vẻ trêu tức.

Chương 1458: 1458: Không Biết Thì Không Sợ

Dương Thanh vừa nói ra câu này thì những người trong sảnh tiệc đều giật mình, người của Hoàng tộc họ Diệp thì nổi giận.

Dương Thanh là kẻ đầu tiên dám khiêu khích Hoàng tộc họ Diệp như vậy.

"Thằng nhóc kia, cậu có biết mình đang làm gì không?"
Một người trung niên bước ra từ sau lưng Diệp Hoàng, lạnh lùng nói với Dương Thanh: "Cậu đang tìm đường chết cho mình đấy!"
Vừa rồi người trung niên kia luôn đứng sau lưng Diệp Hoàng.

Từ trang phục và quần áo có thể đoán ra được thân phận của ông ta - Hoàng Chủ đời kế tiếp của Hoàng tộc họ Diệp.

"Là Diệp Tiêu, người thừa kế và cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất thế hệ này của Hoàng tộc họ Diệp, 48 tuổi, đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ".

Có người nhận ra Diệp Tiêu, lên tiếng.

Dương Thanh không đếm xỉa đến ông ta.

Một kẻ còn chưa trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì chỉ là con kiến trong mắt anh.

Anh mà muốn giết thì dễ như trở bàn tay.

Tất nhiên Diệp Hoàng biết sự đáng sợ của Dương Thanh, thấy Diệp Tiêu đứng ra thì lập tức xuất hiện trước người ông ta, quát: "Đi xuống!"
"Phụ hoàng, thằng nhóc này thật sự quá ngông cuồng.

Nếu không cho biết mùi thì cậu ta sẽ cho rằng Hoàng tộc họ Diệp chúng ta không có ai mất".

Diệp Tiêu phẫn nộ nói, giọng điệu đầy căm phẫn.

Là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, từ nhỏ ông ta đã được dạy bảo rằng Hoàng tộc mình chính là gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, không một ai có thể xúc phạm đến.

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng đối với Hoàng tộc họ Diệp mà lại bị Dương Thanh quấy phá, ông ta không thể nhẫn nhịn nổi.

“Tôi bảo anh ngậm miệng lại! Đi xuống!”, Diệp Hoàng lại giận dữ trách mắng.

Có thể người ngoài cho rằng vừa rồi cao thủ đứng bên cạnh Dương Thanh đã dùng ám khí nên Tiêu Đại Vĩ mới chết, nhưng lão ta biết chính Dương Thanh đã làm điều đó.

Ngay lúc Dương Thanh nói ra hai từ “ồn ào”, Diệp Hoàng rõ ràng cảm giác được khí thế kinh khủng bộc phát ra từ người anh.

Rồi sau đó, Tiêu Đại Vĩ bị vỡ lục phủ ngũ tạng mà chết.

Thủ đoạn khủng bố như vậy, ai còn dưới Siêu Phàm Cảnh thì không thể nào ngăn cản được, kể cả khi Diệp Tiêu có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ cũng không ngoại lệ.

Ít nhất Diệp Hoàng hiểu được mình không làm được điều mà Dương Thanh đã làm.

“Phụ hoàng…”
Diệp Tiêu còn muốn khuyên bảo thêm.

“Chát!”
Nhưng lúc này, Diệp Hoàng lại tàn bạo tát vào mặt ông ta, cáu tiết quát: “Câm miệng lại cho tôi! Dám nói một chữ nữa thì tôi bãi bỏ vị trí người thừa kế của anh đấy”.

Diệp Tiêu chẳng thể ngờ được bố lại tát mình ngay trước mắt bao người.

Ông ta có thể thấy Diệp Hoàng đang rất phẫn nộ.

Những lời nghiêm khắc vừa rồi không phải chỉ nói suông, Diệp Tiêu mà dám nói gì nữa sẽ bị Diệp Hoàng sẽ tước đi vị trí Hoàng Chủ tương lai ngay.

Khách mời trong sảnh tiệc đều là người của các thế lực hàng đầu trên khắp Chiêu Châu, thấy Diệp Hoàng vì ngăn không cho Diệp Tiêu đối đầu với Dương Thanh mà tát ông ta, ai nấy đều nhận ra có điều kỳ lạ.

Nếu như Dương Thanh thật sự chỉ là một người bình thường thì liệu Diệp Hoàng có bỏ qua cho hành động vừa rồi của anh không?
Tuyệt đối không!
Có khi Dương Thanh còn bị giết chết ngay khi vừa xuất hiện tại sảnh tiệc là đằng khác.

Diệp Hoàng có thực lực Siêu Phàm Cảnh mà cũng không dám tùy ý giết Dương Thanh, thật sự chỉ vì hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh anh sao?
Rõ ràng không phải.

Điều này chứng tỏ Dương Thanh có thân thế lớn, ngay cả Hoàng tộc họ Diệp cũng không dám chọc giận, hoặc thực lực của Dương Thanh nằm trên cả Diệp Hoàng.

Nhưng anh trông chỉ mới 28 tuổi, ở độ tuổi quá nhỏ như thế, làm sao có thể là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí vượt trên Diệp Hoàng cơ chứ?
Nếu không thì chỉ còn một khả năng là Dương Thanh có thân thế lớn.

Một thế lực có thể khiến cho Hoàng tộc họ phải dè chừng sợ là chỉ có Hoàng tộc cổ xưa, hoặc là gia tộc Cổ Võ ẩn thế trong truyền thuyết nhỉ?
Tuy nhiên, cả hai Hoàng tộc cổ xưa đều không phải họ Dương, còn trong các gia tộc Cổ Võ có hay không thì họ không biết.

Trong lúc nhất thời, những người không biết đến Dương Thanh bắt đầu đoán già đoán non về thân phận của anh.

Dương Thanh không quan tâm họ đang nghĩ gì, ẩn ý nhìn Diệp Tiêu, nói: “Ông nên cảm ơn phụ hoàng của mình đi, nếu không thì bây giờ ông đã biến thành một cái xác rồi”.

Diệp Tiêu giận tím người, vừa định lên tiếng thì bị Diệp Hoàng trừng mắt nhìn, đành nuốt câu muốn nói xuống bụng.

Dù sao ông ta cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Diệp, nắm rõ những thứ liên quan đến Dương Thanh như lòng bàn tay, cũng biết anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy lời nói vừa rồi của Dương Thanh rất khó nghe, không khác nào sỉ nhục, nhưng Diệp Tiêu biết anh không có ý xúc

phạm mình mà chỉ đang nói ra sự thật.

Thực lực của ông ta chỉ nằm ở mức Thần Cảnh hậu kỳ, chỉ là giun dế khi đứng trước một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Dương Thanh, ân oán giữa chúng ta không nên đem ra giải quyết trong tình huống này, có thể đợi sau khi tiệc mừng thọ của bố tôi kết thúc được không?”, Diệp Hoàng đột nhiên hỏi.

Lòng lão ta đang uất nghẹn, nhất là khi phải ăn nói khép nép như vậy với Dương Thanh ngay trước mặt các thế lực đứng đầu Chiêu Châu.

Nhưng Diệp Hoàng không thể không làm vậy.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc nên lão ta chỉ có thể nhẫn nhịn, khi nào thời cơ chín muồi sẽ không phải kìm nén nữa.

Dương Thanh muốn nói gì một giọng nói bất chợt vang lên ngắt ngang: “Diệp Hoàng, ông làm vậy thì hơi làm các gia tộc đi theo Hoàng tộc họ Diệp như chúng tôi thất vọng đấy?”
Người vừa lên tiếng là Tiêu Hùng của nhà họ Tiêu, mặt mũi cực kỳ dữ dằn, nỗi đau mất con đã làm ông ta mất đi lý trí.

Diệp Hoàng nhíu mày, nhìn Tiêu Hùng nói: “Tôi đã cảnh cáo từ trước là đừng tự tìm đường chết, mấy người không nghe, giờ thì con trai cậu bị giết, trách ai được?”
Tiêu Hùng cắn răng biện minh: “Nếu cậu ta đấu một trận công bằng với con tôi thì dù nó bị giết tôi cũng tuyệt đối không ý kiến.

Nhưng cậu ta lại bảo người trong gia tộc âm thầm giết con trai tôi, sao tôi chịu được!”
“Diệp Hoàng, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của tiền bối Diệp Lâm, chúng tôi được mời tới mà lại không được bảo đảm an toàn là sao?”
“Hay Diệp Hoàng chỉ xem những thế lực đồng ý đi theo Hoàng tộc họ Diệp như chúng tôi là bia đỡ đạn, có thể đẩy ra hy sinh bất cứ lúc nào? Thà hy sinh người của nhà họ Tiêu cũng không muốn xử lý tên sát nhân không được mời mà lại đến đây gây chuyện?”
Tiêu Hùng đã bất chấp, không quan tâm đến hậu quả khi nói ra những lời này.

“Láo xược!”
Cuối cùng Diệp Hoàng cũng nổi cơn thịnh nộ, khí thế võ đạo kinh khủng của lão ta đè ép lên người Tiêu Hùng.

“Cậu thật sự cho rằng con trai mình bị người của Dương Thanh dùng ám khí giết sao?”, Diệp Hoàng giận dữ chất vấn.

.

Chương 1461: 1461: Buộc Phải Lựa Chọn

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều rơi vào người vừa lên tiếng.

Lý Giang Hùng, người đứng đầu nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan.

Ông ta chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm Diệp Hoàng, nói: "Diệp Hoàng, ông làm như vậy có hơi quá đáng".

"Quá đáng?"
Diệp Hoàng cười lạnh: "Tôi chỉ đang tập hợp các thế lực rải rác ở Chiêu Châu lại thành một liên minh lớn, đó là vì lợi ích của các thành viên trong liên minh, như vậy thì có gì quá đáng chứ?"
"Ông luôn nói thành lập liên minh là vì lợi ích các thành viên, nhưng thực tế như thế nào? Còn không phải vì thống nhất thế lực Chiêu Châu, tất cả thành viên liên minh đều phải lấy Hoàng tộc họ Diệp làm đầu.

Như vậy chẳng lẽ không quá đáng?"
"Ông để mọi người giơ tay biểu quyết để quyết định xem có thành lập liên minh không, nói là sẽ không can thiệp quyết định của họ nhưng lại uy hiếp nếu không gia nhập liên minh, sau này sẽ không thể nào gia nhập được nữa.

Hàm ý của những lời này chẳng phải là những tổ chức không gia nhập thì tương lai các thế lực thành viên liên minh có thể tùy ý chèn ép họ sao? Đây không phải là quá đáng à?"
Lý Giang Hùng chất vấn liên tục, khí thế mạnh mẽ.

Ông ta vốn có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ còn cách Siêu Phàm Nhất Cảnh một bước.

Khi đối mặt với Diệp Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, ông ta lại không chút nao núng, ánh mắt vô cùng cương quyết.

Tất cả những người có mặt ở đây đều ngạc nhiên, không nghĩ tới Lý Giang Hùng lại to gan như thế.

Những Hoàng tộc khác còn chưa mở miệng ngăn cản việc thành lập liên minh, ông ta chỉ là người đứng đầu của một gia tộc có tiếng nói nhất tại Hoàng thành Thượng Quan mà lại dám chất vấn Diệp Hoàng trước mặt mọi người.

Sắc mặt Diệp Hoàng trở nên u ám, liếc mắt nhìn Lý Giang Hùng, nói: "Mục đích thành lập liên minh là để tìm kiếm lợi ích cho các thế lực trong liên minh.

Nếu mấy người không muốn gia nhập, bị thế lực nào chèn ép thì liên quan gì đến việc thành lập liên minh?"
Lý Giang Hùng lạnh lùng đáp trả: "Đương nhiên có liên quan.

Nếu không thành lập liên minh, các thế lực khắp nơi vẫn như cũ, nhưng một khi liên minh thành lập, những thế lực yếu kém, hoặc có ân oán từ trước với chúng tôi sẽ ỷ vào lực lượng liên minh để đối phó với chúng tôi".

"Nếu chỉ có bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng những thù hận đó của chúng tôi vốn xảy ra trước khi liên minh được thành lập, không hề liên quan đến bất cứ người hay thế lực nào.

Nếu lúc đó liên minh lại can thiệp thì nên làm thế nào đây?"
Ngay cả Dương Thanh cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Lý Giang Hùng dám tranh cãi với Diệp Hoàng.

Nhưng nghĩ đến lời hứa của mình với nhà họ Lý, anh có thể hiểu vì sao ông ta có thể đặt cược tất cả.

Dù sao Lý Trọng cũng đã dẫn các cao thủ trong nhà họ Lý lẻn vào Hoàng thành Diệp, chờ mọi chuyện bên này chấm dứt, Dương Thanh sẽ giúp họ thay thế Hoàng tộc họ Diệp.

Câu nói đó của Lý Giang Hùng khiến cho người của một số thế lực có thực lực khá cao hơi lo lắng trong lòng.

Như Lý Giang Hùng đã nói, không có liên minh thì các thế lực khắp nơi chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân mình.

Nhưng một khi liên minh được thành lập, đó sẽ là kết quả cực kỳ tốt đối với những thế lực yếu kém.

Ngược lại, điều đó thật sự không công bằng với các thế lực mạnh.

Ví dụ, thế lực A và thế lực B là kẻ thù không đội trời chung.

Thế lực A vốn mạnh hơn thế lực B nhưng nếu cả hai cùng tham gia liên minh thì hận thù giữa họ sẽ bị liên minh cản trở.

Đối với thế lực A, điều này không công bằng.

Những người có mặt ở đây đều thuộc những thế lực đứng đầu Chiêu Châu, rất tự tin vào thế lực của mình rất mạnh.

Nếu thành lập liên minh, họ lại có cảm giác bản thân bị lợi dụng.

Người của một số thế lực hùng mạnh bắt đầu cảm thấy hơi dao động.

"Diệp Hoàng, Hoàng tộc họ Diệp có thể có tham vọng, nhưng không thể xem tất cả mọi người ở đây là kẻ ngu ngốc.

Hoàng tộc họ Long tôi kiên quyết phản đối thành lập liên minh".

Lúc này, Long Tấn bỗng lên tiếng, ánh mắt quét qua toàn bộ mọi người, lạnh giọng nói: "Tôi cho các vị một lời khuyên, nếu ai gia nhập liên minh thì sẽ là kẻ thù của Hoàng tộc họ Long tôi!"
Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, thế mà Long Tấn lại buông lời đe dọa mọi người.

"Long Hoàng, ông định khiêu chiến với Hoàng tộc họ Diệp sao? Ông đã tính đến hậu quả của việc làm này chưa?", vẻ mặt Diệp Hoàng vô cùng u ám, lạnh giọng hỏi.

Long Tấn cười lạnh: "Khiêu chiến thì thế nào? Ông thật sự xem Hoàng tộc họ Diệp là đứng đầu Chiêu Châu sao?"
Đúng lúc này, Thượng Quan Hoàng cũng tỏ thái độ: "Hoàng tộc Thượng Quan cũng cực lực phản đối việc thành lập liên minh.

Ai dám tham gia liên minh thì chính là kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi! Tốt nhất mọi người nên suy nghĩ cho kỹ".

Thêm một Hoàng tộc cản trở việc thành lập liên minh.

Trong thời gian ngắn, trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, trừ Hoàng tộc họ Đoàn ra thì ba Hoàng tộc còn lại một muốn thành lập liên minh, hai phản đối.

Những người lúc đầu vốn cực kỳ quyết tâm với ý muốn gia nhập liên minh, bây giờ đều hoang mang, dường như lựa chọn thế nào cũng không đúng.

Nếu chọn gia nhập liên minh sẽ chọc giận Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan, không gia nhập thì lại mạo phạm đến Hoàng tộc họ Diệp.

Ánh mắt Diệp Hoàng trở nên dữ tợn.

Sự cản trở của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan gần như đã khiến việc thành lập liên minh thất bại.

Nhưng lão ta vẫn không từ bỏ, chỉ cần Hoàng tộc họ Đoàn vẫn ủng hộ, ít nhất thực lực của họ vẫn có thể ngang bằng với Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan.

"Đoàn Hoàng, ông thấy thế nào?"
Diệp Hoàng nhìn về phía Đoàn Hoàng nghiêm túc hỏi.

Đoàn Hoàng cười khổ, lão ta vốn tránh tham gia, không nghĩ tới lại bị kéo vào, trở thành mấu chốt của việc thành lập liên minh.

Dương Thanh không nói gì, lúc này cũng nhìn về phía Đoàn Hoàng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đoàn Hoàng hình như cảm nhận được, vô thức nhìn về phía Dương Thanh, thấy anh lạnh lùng nhìn mình, lão ta càng thấy khổ tâm.

"Đối với tôi, thành lập liên minh hay không đều không vấn đề", sau một lúc do dự, Đoàn Hoàng mở miệng nói.

Câu trả lời này vẫn là không muốn đưa ra lựa chọn như trước.

Điều này khiến nhiều người cảm thấy không hài lòng.

Diệp Hoàng hừ lạnh: "Từ khi nào mà Đoàn Hoàng lại bó tay, bó chân như thế? Không thể lựa chọn được sao?"

Đoàn Hoàng cười nói: “Mong rằng Diệp Hoàng hiểu cho.

Chuyện này liên quan đến tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ cần bất cẩn chút thôi là muôn đời không thay đổi được, đương nhiên tôi phải cẩn thận”.

Diệp Hoàng không muốn nói tiếp với Đoàn Hoàng, lạnh giọng nói: “Nếu đã như vậy, các lực lượng ở đây giơ tay biểu quyết đi.

Nếu mọi người đồng ý, thì chúng ta thành lập liên minh, nếu không muốn thì sẽ không liên quan gì đến liên minh”.

.

Chương 1462: 1462: Kế Hoạch Đổ Vỡ

Sau khi nghe thấy mấy lời Dương Thanh nói, nụ cười trên mặt Đoàn Hoàng cứng lại.

Nếu như người muốn lão ta đưa ra lựa chọn là những người khác, hoặc giả có là Diệp Hoàng đi chăng nữa thì lão ta cũng không thấy sốt sắng đến thế.

Thế nhưng Dương Thanh khác bọn họ, anh đã từng lấy sức của một mình mình mà suýt tiêu diệt toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn.

"Cậu Thanh à, cậu nói thế làm khó cho tôi quá…"
Đoàn Hoàng chưa kịp nói xong đã bị Dương Thanh ngắt lời không nể tình: "Tôi không cần biết ông có thấy khó hay không, hôm nay ông phải đưa ra lựa chọn!"
"Nếu không nể mặt Đoàn Vô Nhai, chỉ với cái thái độ dùng dằng không dứt khoát của ông thôi cũng đã đủ để tôi xếp ông vào danh sách đen rồi".

"Cho ông một phút, nếu như sau một phút ông vẫn chưa chọn xong thì tôi sẽ xem như ông chọn Hoàng tộc họ Diệp, thời gian bắt đầu!"
Sau khi Dương Thanh nói xong, trái tim Đoàn Hoàng nhảy thình thịch, nỗi sợ hãi trong lòng nhanh chóng đạt tới đỉnh điểm.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Dương Thanh, nhất là những người không biết thân phận của anh, trong lòng họ càng thêm kinh ngạc.

Rõ ràng lúc Đoàn Hoàng nói chuyện với Dương Thanh, thái độ của lão ta vô cùng khúm núm, thậm chí còn dùng giọng điệu cung kính để nói chuyện, thế nhưng Dương Thanh không hề có ý định cho Đoàn Hoàng chút mặt mũi.

Cậu ta làm như vậy, không sợ sẽ đẩy Đoàn Hoàng về phía Hoàng tộc họ Diệp sao?
Chỉ có Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng biết, Dương Thanh làm vậy là đang cho Hoàng tộc họ Đoàn một cơ hội,

cũng là muốn giải quyết triệt để mọi yếu tố bất trắc trước khi quyết chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Người của Hoàng tộc họ Đoàn đều thấy thấp thỏm trong lòng, Đoàn Hoàng cũng đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Đầu óc lão ta nhanh chóng phân tích những ưu, nhược điểm của việc lựa chọn giữa Hoàng tộc họ Diệp và Dương Thanh.

Diệp Hoàng cười lạnh: "Đoàn Hoàng, ông cũng thấy rồi đấy, Dương Thanh vốn không để Hoàng tộc họ Đoàn vào mắt, cho dù ông có chọn cậu ta thì sau này cậu ta cũng chẳng đối xử tử tế với Hoàng tộc họ Đoàn đâu".

"Nếu như ông lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp, tôi có thể cam đoan với ông rằng khi liên minh được thành lập, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ không nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn".

Đối với chuyện Diệp Hoàng khuyên bảo, Dương Thanh không có ý định ngăn cản, cũng chẳng để nó trong lòng.

Đối với anh mà nói, thêm một Hoàng tộc họ Đoàn không nhiều mà thiếu đi một Hoàng tộc họ Đoàn cũng chẳng ít, chẳng qua là vì nể mặt Đoàn Vô Nhai nên anh mới cho họ cơ hội lựa chọn này.

Đương nhiên, nếu như Đoàn Hoàng lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh cũng chẳng thấy có gì khác biệt, cùng lắm là có thêm vài con giun dế thôi.

Một phút trôi qua nhanh chóng, Dương Thanh nhìn đồng hồ, mở miệng nói: "Đến giờ rồi!"
"Diệp Hoàng, xin lỗi!"
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên Đoàn Hoàng nhìn về phía Diệp Hoàng nói tiếng xin lỗi, sau đó nhanh chóng nhìn anh: "Cậu Thanh, tôi chọn cậu!"
Lão ta vừa dứt lời, mọi người xung quanh sửng sốt!
Diệp Hoàng cũng ngây người.

Vốn lão ta còn cho rằng, Dương Thanh không nể mặt Đoàn Hoàng, bức ép phải lão ta lựa chọn trước mặt mọi người, dưới tình huống này, chắc chắn Đoàn Hoàng sẽ chọn Hoàng tộc họ Diệp.

Nhưng lão ta không ngờ Đoàn Hoàng lại lựa chọn Dương Thanh, tình nguyện cúi đầu trước anh.

Lão ta thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp còn chưa đủ để Đoàn Hoàng dễ dàng đưa ra lựa chọn hay sao?
Không chỉ Diệp Hoàng, những người khác cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Những người biết sức mạnh của Dương Thanh rồi thì thấy Đoàn Hoàng làm vậy chẳng có vấn đề gì, còn những người không biết thì đang liên tục suy đoán thân phận của anh.

Rốt cuộc Dương Thanh là ai, tại sao cậu ta lại dám bức ép uy hiếp Đoàn Hoàng trước mặt mọi người, đã vậy còn có thể làm cho Long Hoàng và Thượng Quan Hoàng cam tâm tình nguyện ủng hộ?
Trước đó, bọn họ còn cho rằng Dương Thanh là cậu chủ của một thế lực thần bí hàng đầu nào đó, được hai cao thủ do gia tộc phái tới chống lưng nên mới dám ngang ngược như vậy.

Bây giờ nhìn lại, hình như cũng không phải thế.

Thái độ cung kính của Long Hoàng, Thượng Quan Hoàng hay Đoàn Hoàng đối với Dương Thanh đều không giả được.

Hơn nữa Diệp Hoàng lại chẳng thể làm gì với Dương Thanh đã nói rõ người mà Dương Thanh dựa dẫm là chính bản thân anh.

Nếu không phải vậy, chắc chắn Hoàng tộc họ Diệp đã xử lý Dương Thanh từ sớm rồi.

“Được! Được lắm!”
Diệp Hoàng giận dữ cười, hai mắt lão ta nhìn chằm chặp Đoàn Hoàng, nói: “Nếu Đoàn Hoàng đã lựa chọn Dương Thanh, vậy thì từ giờ trở đi Hoàng tộc họ Đoàn cũng sẽ là kẻ địch của Hoàng tộc họ Diệp!”
“Hừ!”
Đoàn Hoàng vừa đưa ra lựa chọn, đương nhiên sẽ không muốn để bản thân bị khinh bỉ như vừa rồi nữa, lạnh giọng bảo: “Cho dù Hoàng tộc họ Diệp đồng ý giao hảo với Hoàng tộc họ Đoàn thì chúng tôi cũng sẽ không chấp nhận”.

Dứt lời, lão ta nhìn về phía Dương Thanh khẽ gật đầu, áy náy nói: “Cậu Thanh, rất xin lỗi cậu vì sự do dự vừa rồi của tôi.

Cậu cứ yên tâm, tôi đã chọn cậu thì chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện phản bội”.

“Có cho ông cũng không dám!”, Dương Thanh không chút khách sáo đáp lại lão ta.

Với thực lực hiện giờ của anh, việc chèn ép một Hoàng tộc họ Đoàn không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh là chuyện dễ như ăn cháo.

Nếu như chuyện xảy ra ở chỗ của Hoàng tộc họ Đoàn thì có lẽ sẽ phải cẩn thận với người bảo vệ Hoàng tộc, thế nhưng đây lại là sân nhà của Dương Thanh, Đoàn Hoàng còn có thể làm gì được nữa?
“Tiếp đó, chính là thời gian cho mọi người lựa chọn.

Tốt nhất là mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ, đúng là Hoàng tộc họ Diệp rất mạnh, nhưng rồi sao? Bây giờ ba Hoàng tộc lớn khác đã đứng về phía đối lập với Hoàng tộc họ Diệp rồi”.

“Cứ cho là mấy người lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp đi chăng nữa thì cũng chỉ trở thành bia đỡ đạn cho Hoàng tộc họ Diệp thôi.

Thế nên lựa chọn thế nào, cho mấy người ba mươi giây cân nhắc”.

Dương Thanh nhìn toàn bộ đám người có mặt ở đây một lượt, vô cùng bá đạo nói.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp muốn thống nhất các thế lực lớn ở Chiêu Châu, vậy thì hôm nay, anh phải phá rối, làm xáo trộn nơi này.

Trong sảnh tiệc rộng lớn tựa như bị một luồng khí thế võ đạo khủng bố bao phủ, ai ai cũng bàng hoàng, bắt bọn họ lựa chọn ngay bây giờ, đúng là rất khó.

Bên phía Dương Thanh, người của ba Hoàng tộc lớn đều đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ, khiến họ cảm thấy vô cùng áp lực.

“Những ai đồng ý lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp thì giơ tay phải lên!”
Ba mươi giây nhanh chóng trôi qua, Dương Thanh mở miệng nói.

Anh vừa dứt lời, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, tất cả mọi người đều đang anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng từ đầu đến cuối không có một ai nhấc tay.

Mười giây!
Ba mươi giây!
Một phút!
Một phút cứ trôi qua như thế, từ đầu đến cuối không có ai lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp.

Vẻ mặt Diệp Hoàng trở nên vô cùng dữ tợn, kết quả như thế là chuyện lão ta không hề mong đợi chút nào, thế nhưng bây giờ nó đã thật sự xảy ra.

Điều khiến Dương Thanh cảm thấy khó hiểu là nhân vật chính ngày hôm nay, Diệp Lâm, người được chúc thọ trăm tuổi của Hoàng tộc họ Diệp vẫn luôn yên lặng ngồi ở đó, không màng thế sự, tựa như mọi chuyện đang diễn ra chẳng liên quan gì đến mình vậy.

Diệp Lâm yên tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí còn khiến rất nhiều người quên đi sự tồn tại của mình.

“Xem ra, ngoại trừ những người thuộc Hoàng tộc họ Diệp, không có ai muốn thành lập liên minh với ông rồi”.

Lý Giang Hùng chọn đúng lúc lên tiếng mỉa mai: “Đã như vậy thì tôi xin chúc mừng Hoàng tộc họ Diệp, một mình thành lập một liên minh, xong sau đó cứ lấy cái tên liên minh Hoàng tộc họ Diệp là được rồi”.

“Ha ha…”
Long Hoàng và Thượng Quan Hoàng bật cười.

Rất nhiều người cũng không nhịn được muốn cười như hai người kia, thế nhưng trong trường hợp này họ không dám làm thế.

Người của Hoàng tộc họ Diệp tức đến nỗi sắc mặt tím lại như màu gan heo.

Lúc Diệp Hoàng nhìn về phía Dương Thanh, sát ý lóe lên trong mắt lão ta, chỉ hận không thể dùng ngàn đao bằm thây anh ra.

Thế nhưng, Diệp Hoàng phải nhịn, bây giờ chưa phải lúc để ra tay.

Bởi vì ngoài việc này ra còn có một việc vô cùng quan trọng, đó mới là mục đích thật sự của Hoàng tộc họ Diệp hôm nay.

“Mấy người không muốn thành lập liên minh thì thôi!”
Diệp Hoàng ghìm sự tức giận của bản thân xuống, mắt nhìn khắp bốn phía, tiếp tục nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ nói đến chuyện thứ hai của ngày hôm nay”.

.

Chương 1463: 1463: Mục Đích Thật Sự

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều im lặng nhưng ẩn trong ánh mắt của mỗi người vẫn có vẻ mong đợi.

Hai mắt Dương Thanh khẽ nhíu lại, rốt cuộc đã muốn nói đến chuyện thứ hai rồi sao?
"Chuyện thứ hai có liên quan đến sự xuất hiện của Đế Thôn, đã đến lúc chuyện này phải có kết quả".

Diệp Hoàng nói một cách chậm rãi.

Quả thật là vì tranh giành Đế Thôn.

"Diệp Hoàng, không biết tại sao ông lại nói đến sự xuất hiện của Đế Thôn?", bỗng nhiên có một người hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Hoàng, đợi lão ta giải thích.Dù sao theo như quy định của trăm năm trước của người đó, Vương tộc và Hoàng tộc không được bước chân vào Yến Đô cũng như không cho phép Hoàng tộc tranh giành Đế thôn.

Mặc dù quy định này đã có hơn trăm năm, nhưng bây giờ cho dù là Vương tộc hay Hoàng tộc đều đã đi vào Yến Đô, dường như cái quy định đó không gây ảnh hưởng gì đến Vương tộc và Hoàng tộc.

Lấy được Đế Thôn là sẽ có được cả thế giới, mặc dù đó chỉ là một truyền thuyết nhưng lại có khả năng sẽ trở thành sự thật rất cao, nếu không thì Hoàng tộc họ Diệp đã không nhắc đến Đế Thôn.

Dương Thanh cũng nhìn về phía Diệp Hoàng, muốn nghe thử xem lão già dở hơi này muốn gì.

Diệp Hoàng mở miệng nói: "Dù sao quy định vào trăm năm trước của người kia vẫn còn đó, Hoàng tộc họ Diệp không thể can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, vì thế việc tranh giành Đế Thôn chỉ có thể nhường lại cho mọi người ở đây".

Lão ta vừa nói ra những lời này đã khiến cho mọi người hoảng sợ.

Hoàng tộc họ Diệp muốn từ bỏ việc tranh giành Đế Thôn sao? Ngay cả Dương Thanh cũng cảm thấy bất ngờ.

Mặc dù biết Hoàng tộc họ Diệp tổ chức lễ mừng trăm tuổi của Diệp Lâm tại Yến Đô là vì Đế Thôn, nhưng không thể ngờ rằng Hoàng tộc họ Diệp lại buông tha cho Đế Thôn.

Chẳng qua suy nghĩ này vừa lóe lên anh đã bỏ nó đi ngay lập tức, nếu không có lợi ích thì sao Hoàng tộc họ Diệp có thể làm không công đây?
Nhất là khi Hoàng tộc họ Diệp đã mời cả Diệp Lâm, một người ở ẩn đã biến mất hơn năm mươi năm, làm sao họ có thể bỏ qua Đế Thôn được?
Nhưng mà vấn đề khiến Diệp Thanh không nghĩ ra đó là Hoàng tộc họ Diệp sẽ dùng cách gì để tranh giành Đế Thôn đây?
Không lẽ, Hoàng tộc họ Diệp không biết thực lực bây giờ của anh đã là Siêu Phàm Cảnh rồi sao?
Một khi ra tay, nếu người của Hoàng tộc không nhúng tay vào thì ai có thể ngăn cản được anh chứ?
“Diệp Hoàng, những lời ông nói là thật sao? Hoàng tộc họ Diệp không can thiệp vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn sao?”, một khách mời của một thế lực đứng đầu tỏ ra vui vẻ hỏi lại.

Diệp Hoàng ha ha cười, nói: “Đứng trước trăm thế lực lớn của Chiêu Châu, tôi đã nói là sẽ không tham gia tranh giành Đế Thôn thì còn có thể giả được hay sao?”
“Nếu đã như vậy thì nhà họ Lâm của tôi sẽ đồng ý để Đế Thôn xuất thế!”, người này kích động nói.

“Nhà họ Phương chúng tôi cũng đồng ý để Đế Thôn xuất thế, mong rằng Hoàng tộc họ Diệp có thể ra mặt duy trì sự công bằng”.

Sau đó lại có người lên tiếng, thậm chí muốn Hoàng tộc họ Diệp đứng ra chủ trì.

Đã có người mở đầu, người ở các thế lực khác đều nhao nhao tỏ thái độ đồng ý cho Đế Thôn xuất hiện.

Đây chính là hiện thực.Trước đó, Diệp Hoàng nói muốn thành lập một liên minh thì bị ba Hoàng tộc lớn là Long, Đoàn, Thượng Quan ngăn cản, các thế lực khác bị uy hiếp thì không ai dám nhắc đến chuyện liên minh nữa.

Nhưng lúc này lại khác, cho dù bây giờ ba Hoàng tộc lớn kia có ngăn cản thì cũng không được, bởi vì truyền thuyết của Đế Thôn rất hấp dẫn đối với mọi người.

Những người ở đây đều là người đứng đầu của các thế lực ở Chiêu Châu, có tham vọng mãnh liệt.

Nếu như bọn họ có thể giành lấy được Đế Thôn về trong tay mình, toàn bộ Chiêu Châu còn ai có thể uy hiếp được họ? Cho dù là Hoàng tộc cũng không thể áp chế được họ.

Có thể nói rằng đây chính là cơ hội duy nhất để bọn họ có thể nâng cao thực lực một cách nhanh chóng.

Khi được Hoàng tộc họ Diệp mời đến, bọn họ biết ngay lần đi đến Yến Đô này liên quan đến việc Đế Thôn sẽ xuất thế, cho nên các thế lực đã chịu một số tổn thất để mời các cao thủ mạnh ẩn thế đi theo.

Trong đó thậm chí có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Dương Thanh đã cảm nhận được, riêng Siêu Phàm Cảnh đã có đến sáu người.

Đây là chưa tính đến các thế lực đang ẩn nấp, chuẩn bị sẵn sàng tham gia vào việc tranh giành Đế Thôn.

Ví dụ như cao thủ thần bí đã bắt giữ Phương Nho, chủ gia tộc họ Phương trong Hoàng thành Long ngay trước mặt của Dương Thanh vào đêm qua, đến nay người đó vẫn chưa xuất hiện.

Có thể suy đoán được, cuộc chiến tranh giành Đế Thôn sắp đến sẽ khốc liệt như thế nào.

Cho dù là Dương Thanh cũng không có cách gì có thể ngăn cản.

Dù sao vẫn còn Hoàng tộc họ Diệp, nếu như lúc này anh ngăn cản thì sẽ trở thành kẻ địch chung của mọi người.

“Được, mọi người đã đồng ý để Đế Thôn xuất thế thì hôm nay chúng ta cùng nhìn Đế Thôn xuất thế đi!”, Diệp Hoàng hét to một tiếng.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng hoan hô rung trời, bầu không khí được nâng lên đỉnh điểm chỉ trong nháy mắt.

Diệp Hoàng vẫy vẫy tay, đợi đến khi mọi người yên tĩnh lại mới nói tiếp: “Tiếp theo chúng ta sẽ nói đến quy định trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn”.

Ánh mắt đảo qua toàn sảnh tiệc, lão ta từ từ nói: “Vì trăm năm trước người kia đã quy định Vương tộc và Hoàng tộc không được can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, nhưng mà…” Nói đến đây, Diệp Hoàng bỗng nhiên dừng lại khiến cho mọi người rất sốt ruột, nhưng không ai dám giục, đều tỏ vẻ mong chờ nhìn về phía lão ta.

Dương Thanh biết, bây giờ mới đến phần quan trọng.

Quả nhiên, Diệp Hoàng chỉ dừng lại khoảng mười giây thì nói tiếp: “Chúng tôi không can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, nhưng mong muốn nhân cơ hội lần này để cho cao thủ trong Hoàng tộc tôi cảm nhận được các cao thủ ẩn thế không xuất hiện mạnh mẽ đến mức nào”.

“Nhưng mà mọi người cứ yên tâm, mọi hoạt động của Hoàng tộc tôi sẽ không được tính vào cuộc chiến này, chỉ là muốn tăng thêm cho mọi người chút niềm vui khi trao đổi võ thuật trong cuộc chiến khô khan này, đồng thời để cho mọi người biết thực lực của Hoàng tộc chúng tôi thôi”.

“Còn về quy tắc của cuộc tranh giành Đế Thôn, rất đơn giản, chỉ có duy nhất một quy tắc đó là ai mạnh thì người đó thắng! Ai có thể đạt được ngôi vị quán quân thì đó chính là Vương của Yến Đô, có tư cách để nắm giữ Đế Thôn”.

Lời này vừa nói ra, mọi người lại phát ra tiếng hoan hô vang trời.

Mà người của ba Hoàng tộc lớn là Long, Đoàn, Thượng Quan đều trở nên âm trầm, vì mối quan hệ với Dương Thanh, bọn họ không có ý định tranh giành Đế Thôn.

Nhưng Diệp Hoàng lại nói người trong Hoàng tộc cũng có thể tham gia vào đó, nhưng lại không tính kết quả.

Bây giờ, Diệp Lâm, cao thủ Siêu Phàm Cảnh luôn giấu mặt của Hoàng tộc họ Diệp đang ở đây, lão ta mạnh mẽ đến mức nào thì không ai biết.

Cho dù là Dương Thanh cũng không hề hay biết thực lực thật sự của Diệp Lâm mạnh ra sao.

Trong mắt Dương Thanh tỏa ra một tia sắc lạnh.

Đương nhiên anh hiểu rằng, Hoàng tộc họ Diệp để người trong Hoàng tộc ra thi đấu tranh giành Đế Thôn mà không tính kết quả là để đối phó với mình.

Tất nhiên, Hoàng tộc này tự tin rằng không ai có thể đánh bại được Diệp Lâm nên mới dám nói như vậy.

Bằng cách đó, kể cả Dương Thanh cũng không có lý do để ngăn cản.

.

Chương 1466: 1466: Quyết Đấu Thật Sự

Không chỉ Chu Cái, tất cả cao thủ của các thế lực đều mặt đầy khiếp sợ.

Bình thường cao thủ cùng cảnh giới cơ bản sẽ có thực lực ngang nhau, Chu Cái và Diệp Kiến Hoa đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Vừa rồi khi Chu Cái bộc phát toàn bộ năng lực, xông về phía Diệp Kiến Hoa, mà trong nháy mắt lúc đòn tấn công của Chu Cái sắp ập xuống, lão ta mới giơ tay lên.

Ai cũng biết dưới tình huống Chu Cái bộc phát sức mạnh, nhất định phải mạnh hơn Diệp Kiến Hoa, nhưng đòn tấn công của Chu Cái lại không thể đẩy lùi Diệp Kiến Hoa nửa bước.

Riêng điểm này có thể nói rõ, Diệp Kiến Hoa không phải là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường, mà là cao thủ đã giậm chân tại cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhiều năm.

Nếu không Diệp Kiến Hoa không thể đứng ở đó không nhúc nhích, có thể tiếp được một đòn toàn lực của Chu Cái dễ như trở bàn tay.

“Đây chính là vốn liếng để cậu dám phách lối với Hoàng tộc họ Diệp sao?”
Diệp Kiến Hoa sắc mặt vô cùng lạnh lùng hỏi.

Nói xong lời này, khí thế càng mạnh mẽ hơn lại tản ra từ trên người lão ta.

“Bụp!”
Chu Cái không hề có cơ hội để nói gì, một tay của Diệp Kiến Hoa bỗng ngưng lại một chưởng, tung ra một chiêu nện thẳng vào ngực Chu Cái.

Trong lúc mọi ngươi còn khiếp sợ, cơ thể Chu Cái bỗng bay cao ra ngoài như diều đứt dây.

Mà trong nháy mắt bị một chưởng của Diệp Kiến Hoa đánh trúng, Chu Cái phun ra một ngụm máu, tu vi võ đạo cả đời mất hết.

Sau khi nằm trên mặt đất, Chu Cái không còn cả sức lực để đứng dậy.

Lúc này, cả hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Diệp Kiến Hoa.

Dương Thanh nhíu mày, anh bỗng hiểu suy nghĩ của Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Kiến Hoa này vẫn dừng lại ở cảnh giới Thần Cảnh, tất nhiên cũng là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp.

Đây mới là trận đầu tiên trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp đã phái Diệp Kiến Hoa ra sân, hiển nhiên muốn dùng lão ta để làm mọi người e sợ, khiến thế lực khắp nơi tỉnh táo lại, xem thực lực cao thủ đứng đầu của nhà mình mà tránh xa đừng đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp.

"Chủ gia tộc!"
Từng bóng người xông ra ngoài từ phía nhà họ Chu, bọn họ đỡ Chu Cái từ dưới đất lên.

Khi phát hiện võ công một đời của Chu Cái bị phế bỏ, sắc mặt ai cũng vô cùng khó coi.

"Hoàng tộc họ Diệp!!!"
Người nhà họ Chu đều tức giận nhìn về phía Diệp Kiến Hoa.

"Lui lại hết cho tôi!", Chu Cái cắn răng nói.

Ông ta là người mạnh nhất ở nhà họ Chu, ngay cả ông ta cũng không phải là đối thủ của một cao thủ mà Hoàng tộc họ Diệp tùy tiện phái ra, huống chi những người khác của nhà họ Chu.

Trước sự tức giận của người nhà họ Chu, Diệp Kiến Hoa lại khinh thường cười một tiếng: "Đây là cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, không phải ai cũng có tư cách tham dự".

Dứt lời, lão ta đảo mắt khắp hiện trường, lạnh giọng nói: "Tôi tuy chỉ là cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tới tham gia, nhưng cũng có trách nhiệm dọn sạch chướng ngại cho các cao thủ có thực lực, nếu không một gia tộc tùy tiện phái ra cao thủ cũng có thể tham gia cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vậy há chẳng phải sẽ lãng phí thời gian của mọi người sao?"
"Tôi hi vọng cao thủ tiếp theo muốn tham gia thi đấu tốt nhất

nên nghĩ kỹ, cao thủ dưới bán bộ Siêu Phàm Cảnh tốt nhất không nên chịu chết".

Diệp Kiến Hoa vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, lão ta rõ ràng chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng lúc này lại ra vẻ mình là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Rất nhiều người đều giận mà không dám nói, lúc trước có kha khá cao thủ cũng có lòng tham dự cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, cho dù rất rõ với thực lực Thần Cảnh, họ không thể chiến thắng trong cuộc chiến này.

Nhưng bọn họ vẫn muốn mượn cơ hội này để học hỏi cao thủ thật sự của các thế lực đứng đầu Chiêu Châu một chút.

Mà những lời vừa rồi của Diệp Kiến Hoa mặc dù không nói rõ, nhưng cũng ám chỉ không để bọn họ tham gia, lời trong lời ngoài đều đầy ý uy hiếp.

"Để tôi tới lãnh giáo, rốt cuộc cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp mạnh đến mức nào!"
Đúng lúc này, phía Hoàng tộc Thượng Quan, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi thẳng về phía Diệp Kiến Hoa.

Trong Hoàng tộc Thượng, Thượng Quan Dục là nhân vật bề trên đồng lứa với Thượng Quan Hoàng, cao thủ số hai trong Hoàng tộc, thực lực chỉ đứng sau Thượng Quan Hoàng.

Thấy Thượng Quan Dục lên đài, sắc mặt Diệp Kiến Hoa lập tức trở nên nghiêm túc, lão ta biết, đối thủ thật sự tới rồi.

Lão ta chỉ nghĩ phải nghiêm túc đối đầu, cũng không quá e dè.

"Đừng hạ thủ lưu tình!", Diệp Hoàng bỗng nhiên quát.

"Vâng!", Diệp Kiến Hoa đáp.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, sắc mặt vô cùng lạnh lùng nói: "Thượng Quan Dục, nếu đã ra tay thì phải cho Hoàng tộc họ Diệp biết, cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta cũng không phải dạng dễ bị ức hiếp, ra tay tàn độc cho tôi, nếu như có thể giết được đối phương là tốt nhất".

Tất cả mọi người, phần lớn là các chủ gia tộc đều vôc cùng kinh ngạc, không ngờ ngay trước mặt mọi người lại có người

thẳng thừng muốn cao thủ của gia tộc mình ra tay giết chết đối thủ.

Khí thế võ đạo trên người Thượng Quan Dục không ngừng tăng lên, trong nháy mắt ngắn ngủi đã tăng vọt lên trình độ cao nhất.

Một luồng hơi thở bán bộ Siêu Phàm Cảnh như có như không tản ra từ cơ thể của lão ta.

Hiển nhiên, Thượng Quan Dục cũng cách bán bộ Siêu Phàm Cảnh không xa.

"Hừ!"
Diệp Kiến Hoa hừ lạnh nói: "Không chỉ mình ông có thực lực sánh bằng bán bộ Siêu Phàm Cảnh".

Sau lời này, khí thế võ đạo đã vô cùng gần cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng tản ra từ trên người lão ta.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, đây thật sự là kỳ phùng địch thủ rồi sao?
"Giết!"
Diệp Kiến Hoa tức giận quát một tiếng, chủ động ra chiêu tấn công.

Thượng Quan Dục không hề nao núng, cũng bắt đầu tấn công.

Sau đó, chỉ trong chớp mắt hai người lao vào nhau, hai đòn tấn công kinh người cùng ập về phía nhau.

"Rầm!"
Một tiếng vang thật lớn, một luồng khí thế có uy lực như một quả bom nguyên tử lấy hai người làm trung tâm, tản ra bốn phương tám hướng.

Diệp Lâm vốn đã sớm có chuẩn bị, vung tay lên, phá nát luồng khí tức võ đạo đang sắp lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì đến trận đấu giữa Thượng Quan Dục và Diệp Kiến Hoa.

Dường như cũng đúng lúc đó, hai người không ngừng bị đẩy lui năm sáu bước, nhưng chỉ trong nháy mắt hai người lại lao vào nhau, cuộc chiến lại nổ ra.

“Bịch bịch bịch!”
Hai người giống như bị điên không ngừng tung những đòn mạnh nhất về phía đối phương.

Mọi người chỉ cảm thấy một thoáng hoa mắt, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hai người, di chuyển theo từng bước chuyển động của họ.

“Thì ra đây chính là thực lực mà chỉ có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đích thực mới có thể bộc phát ra sao?”
Có cao thủ đứng đầu gia tộc vô cùng khiếp sợ nói.

Đây quả thực là một bữa tiệc thị giác, cho dù là đối với những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của các gia tộc đứng đầu cũng là như vậy.

Đến giờ phút này, bọn họ mới ý thức được, suy nghĩ muốn tham gia cuộc chiến tranh giành Đế Thôn của mình nực cười đến mức nào.

Sau mấy trăm hiệp đối chiến, cùng với một đòn tấn công kinh người đánh xuống, một bóng người như diều đứt dây bay thẳng ra xa mấy chục mét, nặng nề rơi xuống dưới chân Thượng Quan Hoàng.

“Thượng Quan Dục!”
Thượng Quan Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, vội vàng kiểm tra vết thương của Thượng Quan Dục, cùng lúc đó vội nhét một viên thuốc chữa thương vào miệng Thượng Quan Dục.

.

Chương 1467: 1467: Khiến Người Người Phẫn Nộ

Thấy Dương Thanh đi ra, tất cả mọi người đều nhìn anh, Thượng Quan Hoàng nghi ngờ hỏi Dương Thanh: "Cậu Thanh, cậu định?"
Dương Thanh không trả lời Thượng Quan Hoàng mà nhìn về phía Diệp Lâm, cất lời: "Hoàng tộc họ Diệp vốn dĩ đến vì Đế Thôn, cũng không cần nói những lời dối trá kia nữa, nếu đã như thế thì sắp xếp cho các cao thủ trên Siêu Phàm Cảnh quyết đấu luôn đi!"
Nghe thấy câu này, mọi người đều kinh sợ!
Dù tất cả mọi người đều hiểu cuộc chiến tranh giành Đế Thôn cuối cùng sẽ là trận chiến của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, còn cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh, chỉ có thể coi là bia đỡ đạn thôi.

Diệp Lâm hơi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên sát khí, lão ta híp mắt nói: "Xem ra cậu đã muốn chết lắm rồi, nếu đã thế, tôi sẽ cho cậu toại nguyện!"
Nhưng Dương Thanh cũng không quan tâm lời uy hiếp của Diệp Lâm, ngồi lại vị trí của mình một lần nữa, nói với Tống Hữu bên cạnh: "Ván này ông lên đi, giết hết những kẻ cản đường cho tôi!"
"Vâng!", Tống Hữu gật đầu, lập tức sải bước đi về phía trung tâm.

Tống Hữu là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, ông ta ra sân, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Lần này, kể cả Diệp Hoàng cũng cảm nhận được áp lực cực kỳ lớn từ trên người Tống Hữu.

Diệp Hoàng nhìn Tống Hữu một lúc, sau đó nói với Diệp Kiến Hoa vừa chiến thắng Thượng Quan Dục: "Ông lui xuống trước đi!"
"Giết!"
Dương Thanh ra lệnh một tiếng, rõ ràng là ra lệnh với Tống Hữu, muốn giết chết Diệp Kiến Hoa.

Tống Hữu là vì mang ơn Hoàng tộc họ Vũ mới được Hoàng tộc họ Vũ sắp xếp ở bên cạnh Dương Thanh, lúc này nhận được mệnh lệnh của Dương Thanh, lão ta không chút do dự di chuyển, nhanh chóng xông về phía Diệp Kiến Hoa.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều sửng sốt.

Vì Hoàng tộc họ Diệp đã quy định, cao thủ cùng cảnh giới mới có thể giao chiến, nhưng Dương Thanh lại bảo cao thủ Siêu Phàm Cảnh quang minh chính đại đi giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp.

Khí thế võ thuật Siêu Phàm Nhị Cảnh trên người Tống Hữu lập tức bộc phát, ép thẳng về phía Diệp Kiến Hoa.

Sắc mặt Diệp Hoàng lập tức thay đổi, lão ta giận dữ nói: “Cậu dám!”
Nhưng dù sao lão ta cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, dù lão ta có muốn ngăn cản cũng không ngăn được, huống hồ Dương Thanh vừa hạ lệnh, Tống Hữu đã xông về phía Diệp Kiến Hoa rồi.

Đồng tử của Diệp Kiến Hoa co lại, đột nhiên, một hơi thở vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong dâng lên từ trên người lão ta.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, lão ta giơ tay lên đánh ra một quyền: “Giết!”
Lúc này, vô số người cảm thấy khiếp sợ, vì bọn họ chợt phát hiện Diệp Kiến Hoa hoàn toàn không phải cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, mà là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Bốp!”
Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, trong sự khiếp sợ của mọi người, Tống Hữu đánh một quyền lên lồng ngực Diệp Kiến Hoa, người Diệp Kiến Hoa bị đánh bay như quả bóng cao su.

Sau đó, lại một âm thanh thật lớn vang lên, người Diệp Kiến Hoa đập mạnh xuống cái bàn trước mặt Diệp Hoàng, kéo theo tiếng ly đĩa đỗ vỡ.

Cái bàn trước mặt Diệp Hoàng bị người Diệp Kiến Hoa đập thành mấy mảnh.

“Chuyện này…”
Mọi người đều trợn to hai mắt, tỏ vẻ khó tin.

Từ khi Tống Hữu ra tay đến khi đánh bay Diệp Kiến Hoa đều chỉ trong nháy mắt, dù là những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia cũng không kịp lấy lại tinh thần.

Diệp Kiến Hoa khi nãy còn cực kỳ bá đạo, sau khi trúng một đòn của Tống Hữu thì phun ra một ngụm máu xen lẫn nội tạng rồi nặng nề rơi xuống đất, trải qua hai lần bị thương nặng, lập tức tắt thở.

“Ông muốn chết phải không!”
Diệp Hoàng là người đầu tiên phá vỡ không gian yên tĩnh, giận dữ quát lên.

Tống Hữu khinh thường đứng chắp tay giữa lôi đài, nhìn chằm chằm Diệp Hoàng bằng nửa con mắt: “Nếu ông to gan thì lên đây, tôi có thể giết chết lão ta trong nháy mắt thì cũng có thể làm thế với ông!”
Bá đạo!
Ngông cuồng!
Ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ với sức mạnh của Tống Hữu.

Tuy Tống Hữu chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, nhưng khí thế võ đạo vừa bộc phát khi ra tay với Diệp Kiến Hoa đã có thể so với Siêu Phàm Tam Cảnh rồi.

Có điều ngay sau đó, Dương Thanh đã hiểu ra.

Hai anh em Tống Hữu và Tống Tả là cao thủ từng qua lại với Hoàng tộc họ Vũ, nếu thật sự chỉ có chút thực lực thì sao có thể được Hoàng tộc họ Vũ nhìn trúng được?
Một thế lực mấy chục năm đều là bá chủ như Hoàng tộc họ Diệp này, rất nhiều cao thủ trong gia tộc bọn họ đều không có kinh nghiệm thực chiến, nếu gặp cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đừng nói là chiến đấu vượt cấp, dù cảnh giới của đối phương không bằng cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, e rằng cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp vẫn chỉ có con đường chết mà thôi.

Rõ ràng Tống Hữu và Tống Tả là cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Nhìn dáng vẻ cực kỳ bá đạo của Tống Hữu, Diệp Hoàng hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế lửa giận của mình.

Vì lão ta biết Tống Hữu nói đúng, dù lão ta lên lôi đài cũng chỉ có thể bị giết chết trong nháy mắt thôi.

"Không ngờ Hoàng tộc họ Diệp lại đê tiện vô liêm sỉ như thế, rõ ràng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại che giấu thực lực thật sự của mình".

Lúc này, Thượng Quan Hoàng nói với giọng điệu châm chọc.

Lão ta cũng cực kỳ biết ơn Dương Thanh, khi nãy nếu không nhờ Dương thanh ngăn cản, chắc chắn lão ta sẽ không phải đối thủ của Diệp Kiến Hoa đang che giấu thực lực, với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh của lão ta, đối mặt với Diệp Kiến Hoa là Siêu Phàm Nhất Cảnh thì chỉ có một con đường chết.

"Tôi thấy nên đuổi Hoàng tộc họ Diệp khỏi Yến Đô, các người luôn miệng nói các người không nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, nhưng các người không chỉ phái cao thủ trong tộc đến quấy rối trật tự của cuộc chiến, còn để cao thủ Siêu Phàm Cảnh giả mạo là cao thủ Thần Cảnh, đúng là quá vô sỉ".

Long Tấn cũng cất lời.

Đương nhiên Lý Giang Hùng sẽ không bỏ qua cơ hội này, hét to: "Hoàng tộc họ Diệp đê tiện vô liêm sỉ, không có tư cách tiếp tục chủ trì cuộc chiến tranh giành Đế Thôn!"

Chu Cái trước đó bị Diệp Kiến Hoa làm trọng thương, phế bỏ tu vi cũng giận dữ nói: "Hoàng tộc họ Diệp không có đạo đức, nếu để các người tiếp tục chủ trì trận đấu, ai biết sẽ còn xảy ra chuyện gì, nhà họ Chu của tôi đồng ý đuổi Hoàng tộc họ Diệp khỏi hội trường".

"Hoàng tộc họ Diệp, cút khỏi hội trường!"
"Hoàng tộc họ Diệp, cút khỏi hội trường!"
…

Trong chốc lát, người của các thế lực trong sảnh tiệc đều tức giận la lên.

Ban đầu còn có vài người vì sợ Hoàng tộc họ Diệp nên không dám nói lời nào, nhưng lúc này, chuyện cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp giả mạo cao thủ Thần Cảnh đã hoàn toàn chọc giận tất cả mọi người.

Sắc mặt những người của Hoàng tộc họ Diệp vô cùng khó coi, hôm nay vốn dĩ phải do họ dẫn dắt, là lúc bọn họ trấn áp các thế lực của Chiêu Châu mới đúng.

Nhưng lúc này, Hoàng tộc họ Diệp lại bị mọi người xua đuổi, chuyện này thật sự là một nỗi sỉ nhục với bọn họ.

“Tất cả im miệng cho tôi!”
Diệp Hoàng chợt nổi giận quát lên một tiếng, khí thế Siêu Phàm Nhất Cảnh bộc phát ra từ trên người lão ta, lập tức trấn áp toàn trường.

Lúc này mọi người mới bình tĩnh lại, khi nãy ai cũng phẫn nộ, mọi người mới dám gào lên muốn Hoàng tộc họ Diệp cút khỏi nơi này, nhưng không ai dám thật sự xua đuổi bọn họ cả.

“Sao nào? Hoàng tộc họ Diệp tự thấy mình vô lý, muốn dùng võ đạo trấn áp mọi người hả?”, Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

Chương 1468: 1468: Nhà Họ Diệp Chuẩn Bị

Diệp Hoàng lạnh lùng nhìn Dương Thanh, nói với vẻ mặt dữ tợn: “Dương Thanh, lại là cậu! Hoàng tộc họ Diệp bằng lòng tha cho cậu một mạng, vì sao cậu không biết quý trọng cơ hội hiếm có như thế hả?”
Dương Thanh hơi nhíu mày, cứ cảm thấy có gì đó không đúng, với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh của Diệp Hoàng vẫn chưa có tư cách nói lời như thế đâu.

Là vì có Diệp Lâm ở đây sao?
“Tha cho tôi một mạng?”
Dương Thanh cười nhạo: “Ông tưởng chỉ với chút vốn liếng đó của Hoàng tộc họ Diệp thì có thể làm gì được tôi sao?”
Dứt lời, anh chậm rãi đứng lên.

Tống Hữu cũng quay lại đứng sau anh cùng Tống Tả, nhìn chằm chằm vào Diệp Lâm.

Hai anh em họ một người có tu vi Siêu Phàm Nhị Cảnh, một người có tu vi Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng sau khi hai người liên thủ, có thể bộc phát ra thực lực có thể so với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Trong biết bao nhiêu cao thủ ở đây, ngoài Dương Thanh, cũng chỉ có Diệp Lâm có thể khiến bọn họ cảm thấy áp lực.

Lúc này, trong đôi mắt sâu thẳm của Diệp Lâm cũng lóe lên sát khí mãnh liệt.

Hoàng tộc họ Diệp chuẩn bị lâu như vậy, đương nhiên là đến vì Đế Thôn, thật không ngờ rằng sức mạnh của Dương Thanh lại vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, thậm chí còn dẫn theo hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng nếu chỉ với ba người Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp vẫn tự tin có thể xử lý bọn họ.

“Bớt nói nhảm, chuyển sang nơi khác quyết chiến đi!”
Dương Thanh nói xong thì sải bước đi trước.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong giao chiến trong sảnh yến hội này sẽ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh tan khí thế võ đạo bọn họ bộc phát ra lúc chiến đấu, nhưng cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra tay, e rằng sẽ phá hủy cả tòa nhà trong nháy mắt.

Sau khi Dương Thanh đưa Tống Tả và Tống Hữu đi, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan, còn có Hoàng tộc họ Đoàn cùng với người nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan cũng đều đi theo.

Sau đó, cao thủ của các thế lực được Hoàng tộc họ Diệp mời đến từ khắp nơi cũng rời khỏi sảnh yến hội, chẳng mấy chốc, trong sảnh tiệc rộng lớn chỉ còn lại Hoàng tộc họ Diệp và người trong mấy thế lực hàng đầu của Hoàng thành Diệp ở lại.

Sắc mặt Diệp Hoàng cực kỳ u ám, lão ta nhìn về phía Diệp Lâm, áy náy nói: “Bố, xin lỗi, khiến bố thất vọng rồi!”
Diệp Lâm hơi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bây giờ không phải lúc nói những lời nhảm nhí này, cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta không thể ra tay trực tiếp, chỉ có thể mượn người ngoài, con đã sắp xếp xong hết chưa?”

Diệp Hoàng gật đầu, tự tin nói: “Bố cứ yên tâm, con đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu rồi, trừ khi Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu không, hôm nay cậu ta chết chắc!”
“Tốt!”
Diệp Lâm gật đầu, sau đó cất bước rời đi, người của Hoàng tộc họ Diệp cũng đều đi theo.

Mọi người nhanh chóng đi tới một vùng đất trống, ngọn núi cao nhất Yến Đô, Yến Sơn.

Nhưng có thể đi đến nơi này trong khoảng thời gian ngắn như thế ít nhất đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, còn cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong muốn đi đến đây phải cần một khoảng thời gian.

Hơn nữa dù bọn họ có đến cũng không cần thiết.

Một khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra tay, những người dưới Thần Cảnh đỉnh phong đứng gần chiến trường quá e rằng đều sẽ bị tiêu diệt.

Lúc này, Dương Thanh đang đứng trên một tảng đá lớn trên đỉnh Yến Sơn, nhìn về phía Hoàng tộc họ Diệp bằng nửa con mắt.

Người của Hoàng tộc họ Diệp không thể không ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy Dương Thanh, lúc này trong lòng mỗi người đều vô cùng khó chịu.

Nhưng thực lực của Dương Thanh rất mạnh, dù bọn họ có nhục nhã đi nữa, không cam lòng đi nữa cũng đành bất lực.

Sắc mặt Diệp Hoàng cực kỳ u ám, lão ta nhìn chằm chằm Dương Thanh: "Dương Thanh, nếu bây giờ cậu đồng ý từ bỏ cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp có thể cho cậu một con đường sống".

Đương nhiên Dương Thanh biết Hoàng tộc họ Diệp không chỉ chuẩn bị những thứ trước mắt, nhưng cũng sẽ không bị câu này của Diệp Hoàng dọa sợ.

Anh cười khẩy: "Tôi cũng nói với các người một câu, nếu bây giờ các người từ bỏ việc khiến Đế Thôn xuất thế, cút khỏi Yến Đô, tôi có thể coi như không có chuyện gì diễn ra, thậm chí sẽ buông bỏ thù hận giữa tôi và Hoàng tộc họ Diệp".

Dương Thanh nói là từ bỏ việc khiến Đế Thôn xuất thế chứ không phải cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vì anh vẫn còn ôm một tia hi vọng đối với việc ngăn cản Đế Thôn xuất thế.

"Ngông cuồng!"
Diệp Hoàng lạnh lùng quát: "Chỉ mình cậu cũng dám nói khoác bảo người của Hoàng tộc họ Diệp tôi cút khỏi Yến Đô sao?"
"Diệp Hoàng, đừng quên, nơi này là Yến Đô, chứ không phải Hoàng thành Diệp của ông.

Ở Hoàng thành Diệp còn có người bảo vệ quy tắc che chở cho Hoàng tộc họ Diệp ông, nhưng ở đây, một khi thua rồi, Hoàng tộc họ Diệp ông sẽ bị tiêu diệt, tốt nhất ông nên nghĩ rõ ràng".

Long Tấn nhìn về phía Diệp Hoàng, giễu cợt nói.

Thượng Quan Hoàng cũng cười nhạo: “Tôi có một dự cảm, sau hôm nay, e rằng bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu chỉ còn lại ba thôi, chuyện này cũng là một tin tức tốt với chúng ta”.

Bây giờ Đoàn Hoàng cũng đã trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp, không còn sợ Hoàng tộc họ Diệp nữa, cười khẩy nói: “Diệp Hoàng cũng xem như một nhân tài, mình không phải đối thủ lại gọi bố mình ra, đã từng này tuổi rồi, cũng không sợ trở thành trò cười lúc rảnh rỗi của người đời, ha ha…”
“Ha ha ha ha…”
Mọi người đồng thanh cười to.

Điều này khiến vẻ mặt Diệp Hoàng ngày càng dữ tợn hơn.

“Các người cứ việc cười, vì sau hôm nay, các người muốn cười cũng không còn cơ hội nữa rồi”, Diệp Hoàng nói với vẻ mặt dữ tợn.

Nói xong, lão ta nhìn về một hướng, nặng nề hỏi: “Có lẽ sắp đến rồi nhỉ?”
“Cái gì?”
Nghe thấy lời của Diệp Hoàng, mọi người đều giật mình, vẻ mặt Long Tấn nghiêm túc hơn mấy phần.

Vẻ mặt của mấy người Thượng Quan Hoàng và Đoàn Hoàng cũng trở nên nghiêm nghị, khi nãy nói lời hung ác cũng chỉ có thể xem là miệng lưỡi lợi hại thôi, thật sự muốn đối phó Hoàng tộc họ Diệp, e rằng chỉ có thể dựa vào Dương Thanh.

“Đến rồi!”
Đúng lúc này, Tống Tả ở bên cạnh Dương Thanh bỗng nhìn về một hướng, lạnh lùng nói.

Đương nhiên Dương Thanh cũng đã cảm nhận được, sâu trong con ngươi nhiều hơn mấy phần lo lắng.

Bây giờ anh cũng chỉ biết thực lực của Diệp Hoàng là Siêu Phàm Nhất Cảnh, còn thực lực thật sự của Diệp Lâm, đến bây giờ vẫn không rõ.

Mà lúc này, anh lại cảm nhận được một khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ từ hướng Đông, đồng thời còn có một cảm giác quen

thuốc cực kỳ mãnh liệt.

Dường như anh đã từng tiếp xúc với đối phương rồi, nhưng rốt cuộc là ai, Dương Thanh lại không nghĩ ra được.

“Diệp Hoàng, không ngờ ông lại tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài?”, Long Tấn tức giận chất vấn.

Diệp Hoàng lạnh lùng nói: “Hoàng tộc họ Diệp tôi xem thường việc tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài, có lẽ là cậu Thanh của các người từng đắc tội với nhân vật lớn gì, đối phương tìm đến báo thù không chừng?”
Dương Thanh nhíu mày, anh cảm thấy lời nói của Diệp Hoàng chứa đựng hàm ý, người từng đắc tội ư?
.

Chương 1471: 1471: Dùng Tới Hồng Trần

Khi Dương Thanh ra lệnh phong tỏa Hoàng thành Thượng Quan đồng thời lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành, đúng lúc Vũ Tử Dịch cũng vừa tới sân bay Hoàng Thành.

Nhưng anh ta còn chưa xuống xe đã cảm nhận được vài điều khác lạ.

Xung quanh sân bay xuất hiện rất nhiều hơi thở mạnh mẽ của cao thủ Thần Cảnh.

Anh ta chỉ là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù thiên phú võ đạo rất mạnh nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, thiên phú có mạnh hơn nữa cũng không làm được chuyện gì.

Hơn nữa, hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chịu trách nhiệm bảo vệ anh ta đều đã bị giết.

"Khốn kiếp!"
Vẻ mặt Vũ Tử Dịch dữ tợn.

Anh ta là con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ, đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy chứ? Anh ta chưa bị lùng bắt trong toàn thành giống như tội phạm bỏ trốn thế này.

"Điện hạ, chúng ta có nên vào đó không?"
Người lái xe là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chợt hỏi.

"Ông có thể vào trong được sao?"
Vũ Tử Dịch tức giận chất vấn, sau đó cắn răng nói: "Quay xe, chúng ta rời khỏi đây!"
Bây giờ, sân bay bị cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan phong tỏa, cho dù anh ta có ba đầu sáu tay cũng không thể vào được, chỉ có thể tìm một nơi an toàn trước, sau đó nghĩ cách liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ bảo cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới đón.

Bằng không, chỉ dựa vào anh ta và một tài xế Thần Cảnh sơ kỳ sẽ không thể sống sót rời đi được.

Trong lúc tài xế quay xe rời đi, Vũ Tử Dịch lấy điện thoại di động ra, cố gắng liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ.

Nhưng sau khi anh ta bấm số gọi mới phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

Anh ta chợt ý thức được điều gì, lập tức tái mặt.

"Ông đưa điện thoại di động của ông cho tôi!"
Vũ Tử Dịch nghiến răng nói.

Tài xế vội vàng đưa điện thoại cho Vũ Tử Dịch.

Sau khi anh ta cầm điện thoại của tài xế, sắc mặt càng tái hơn.

Bởi vì chiếc điện thoại này cũng không có tín hiệu.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ tín hiệu thông tin trong cả Hoàng thành Thượng Quan đã bị cắt đứt.

Vũ Tử Dịch đương nhiên biết rõ tại sao Hoàng tộc làm như vậy, đây là bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt anh ta.

"Dương Thanh, tao muốn mày phải chết! "
Vũ Tử Dịch không nhịn được giận dữ hét lên.

Tài xế giật mình nhưng không dám nói lời nào, chỉ có thể tập trung lái xe.

Bây giờ Vũ Tử Dịch chạy trốn, tất cả cao thủ trong Hoàng Thành đều đang lùng bắt anh ta.

Dương Thanh quay trở lại Hoàng tộc gặp Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển.

"Anh Thanh!"
Phùng Tiểu Uyển vừa thấy Dương Thanh đã khóc như mưa.

Ngải Lâm cũng vậy.

Từ khi Dương Thanh đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan, Mã Siêu cũng tới Ninh Châu tìm anh rồi đột nhiên biến mất.

Thời gian qua, không ai biết hai cô đã trải qua những chuyện gì.

Bây giờ gặp lại Dương Thanh, hai người phụ nữ đều xúc động.

“Xin lỗi, là em đã làm liên lụy tới mọi người”, Dương Thanh tự trách.

Nếu không phải bị anh liên lụy, Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm sẽ không bôn ba khắp nơi.

Không chỉ Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm, còn cả Tần Thanh Tâm, Tần Y và đám người Tần Đại Dũng, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng vậy.

Những người này đều bị anh liên lụy.

“Oa…”
Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng khóc vang lên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Con đừng khóc! Cục cưng đừng khóc! Xin lỗi, mẹ dọa con sợ rồi, cục cưng đừng khóc!”
Ngải Lâm vội vàng vỗ về đứa trẻ trong lòng, tự trách.

Dương Thanh vừa gặp hai người còn chưa chú ý tới đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm.

Mãi đến lúc này, anh mới ý thức được bụng cô ấy vốn to như vậy đã xẹp xuống.

Lúc này, Ngải Lâm còn bế một đứa trẻ sơ sinh chỉ khoảng hai ba tháng.

Chẳng lẽ cô ấy sinh rồi?
Như vậy nói cách khác, đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm là con của Mã Siêu?
“Chị Lâm, đứa trẻ là… con của chị à?”
Dương Thanh kích động hỏi.

Ngải Lâm gật đầu, đỏ mắt nói: “Nó đã chào đời được hai tháng rồi.

Tiểu Uyển vì chăm sóc cho bọn chị, bất đắc dĩ mới bán đan dược tự luyện ra, nào ngờ đã thu hút người Hoàng tộc họ Vũ tới”.

Dương Thanh không để ý tới chuyện Hoàng tộc họ Vũ này, chỉ tập trung vào đứa trẻ.

Anh bước vội tới bên cạnh Ngải Lâm, nhìn bé trai đang khóc trong lòng cô ấy với vẻ cưng chiều.

Đây là con trai người anh em tốt của anh đấy.

“Thằng bé tên là gì vậy?”
Dương Thanh kích động hỏi thăm.

“Mã Tĩnh An! Mã Siêu đã đặt cái tên này vào lúc thằng bé còn chưa sinh ra”, Ngải Lâm đỏ mắt nói.

Nhắc tới Mã Siêu, hai mắt cô ấy càng đỏ hơn.

Từ lúc Mã Siêu mất tích tới bây giờ đã gần ba tháng nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới anh ta.

Điều này làm cô ấy rất lo lắng cho sự an toàn của Mã Siêu.

“Tên rất hay!”
Dương Thanh không chú ý tới sự xúc động của Ngải Lâm, chỉ mải nhìn bé Tĩnh An, càng nhìn càng thích.

“Em có thể bế thằng bé được không?”, Dương Thanh nhìn thấy bé Tĩnh An, trong lòng xúc động không sao tả xiết.

Trước đây, Tiêu Tiêu từng bé như thế nhưng anh chưa từng được bế con, thậm chí bỏ sót bốn năm bên cạnh cô bé.

Ngải Lâm đưa bé Tĩnh An cho Dương Thanh.

Anh bế thằng bé với ánh mắt cưng chiều.

Ngải Lâm nhìn Dương Thanh cưng chiều bé Tĩnh An như vậy, đột nhiên nghĩ, nếu Mã Siêu ở đây thì tốt biết bao? Mã Siêu là bố của thằng bé, chắc chắn sẽ càng kích động nhỉ?
Cô ấy càng nghĩ lại càng bi thương.

Mã Siêu biến mất lâu như vậy, có lẽ đã gặp nạn rồi?
Bằng không, Dương Thanh đã xuất hiện, sao còn chưa thấy Mã Siêu đâu?
“Chị Lâm!”
Phùng Tiểu Uyển đau lòng, ôm Ngải Lâm vào trong lòng mình, mắt đỏ hoe nói: “Chị yên tâm, chắc chắn anh Siêu sẽ không sao đâu.

Anh ấy nhất định sẽ bình an trở về”.

Cho đến giờ phút này, Dương Thanh mới nhận ra có điều không đúng.

Vừa rồi anh quá quan tâm tới đứa trẻ, từ lời Phùng Tiểu Uyển nói, anh mới biết được một chuyện vô cùng quan trọng, không thấy Mã Siêu đâu.

“Chị Lâm, Mã Siêu đâu?”, Dương Thanh hỏi.

Ngải Lâm đỏ mắt nói: “Ba tháng trước, cậu một mình đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan.

Mã Siêu không yên lòng nên tôi bảo anh ấy tới đó tìm cậu.

Kết quả anh ấy vừa đi thì không thấy về nữa”.

Ngải Lâm vừa nói dứt lời, gương mặt đã đầm đìa nước mắt.

“Mã Siêu xa chị ba tháng rồi à?”, mặt Dương Thanh lập tức biến sắc.

.

Chương 1472: 1472: Tìm Được Anh Ta Rồi

Người nhận điện thoại chính là Satan.

Sau khi Dương Thanh giết thủ lĩnh của Hồng Trần, đã bảo Satan chỉnh đốn lại tổ chức này.

Bây giờ anh là chủ của nó.

Hồng Trần vốn là một tổ chức sát thủ, tổ tình báo bên trong cũng rất mạnh, bọn họ muốn tìm được Mã Siêu cũng không khó.

Trong lúc đó, ở một gian mật thất dưới lòng đất của Hoàng tộc họ Phùng - một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa, Mã Siêu ngồi xếp bằng, toàn thân đều là hơi thở võ đạo đáng sợ.

Mà trên hai chân của anh ta còn có dây xích chân bằng vật liệu hợp kim có độ bền cao.

Đúng lúc này, một người trung niên mặc bộ đồ truyền thống chắp tay sau lưng bước đến, nhìn Mã Siêu bị nhốt trong mật thất và lạnh lùng nói: “Chỉ cần con bằng lòng thừa nhận thân phận của mình, đồng thời sau này quay về gia tộc, Hoàng tộc họ Phùng tuyệt đối sẽ không bạc đãi con.

Với thân phận và địa vị của con, phóng tầm mắt ra cả Chiêu Châu cũng không có mấy người có tư cách sánh vai với con”.

Mã Siêu mở mắt ra, nhưng trong đôi mắt anh chỉ có vẻ giá lạnh, nhìn người trung niên nói: “Cho dù các ông có tìm tôi một trăm lần, câu trả lời của tôi vẫn như lúc trước thôi.

Tôi là Mã Siêu, không có bất kỳ quan hệ nào với Hoàng tộc họ Phùng”.

“Tôi khuyên các ông tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không chờ anh Thanh của tôi biết được, anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Phùng.

Đến lúc đó, các người có thể sẽ bị tiêu diệt đấy!”
Nghe Mã Siêu nói vậy, người trung niên hừ lạnh nói: “Con đề

cao cậu ta quá rồi đất nhỉ? Hay nên nói con chỉ là ếch ngồi đáy giếng nên hoàn toàn không biết tới sự mạnh mẽ của Hoàng tộc họ Phùng?”
“Cậu ta chỉ là một Tướng quân chiến vực thôi, có thể tiêu diệt được Hoàng tộc họ Phùng sao? Nực cười!”

“Thực lực Tướng quân một biên giới chiến vực mạnh nhất cũng chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong Hoàng tộc họ Phùng, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhiều như mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì có thể làm được gì chứ?”
Mã Siêu không muốn để ý tới người trung niên cuồng vọng này, anh ta nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Từ ba tháng trước, anh ta bị người Hoàng tộc họ Phùng dùng vũ lực đưa từ Ninh Châu về đây, bị nhốt ở trong gian mật thất này.

Trong thời gian này, người trung niên trước mắt này đã khuyên Mã Siêu quay về rất nhiều lần, bảo anh ta thừa nhận mình là người của Hoàng tộc họ Phùng, còn phải thần phục Hoàng tộc họ Phùng.

Anh ta không nhận lời nên vẫn bị nhốt ở đây.

Trong lòng Mã Siêu tin chắc Dương Thanh sẽ đến Hoàng tộc họ Phùng và đưa anh ta đi vào một ngày nào đó.

“Con đúng là ngu ngốc.

Chỉ một lựa chọn đơn giản như vậy mà con cũng không biết nên lựa chọn thế nào à? Con là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Phùng, sao phải đi theo một người ngoài chứ?”
Thấy Mã Siêu mềm rắn gì cũng không trị được, người trung niên lập tức nổi giận, hét lớn.

Ông ta là bố ruột của Mã Siêu - Phùng Chí Viễn.

Bố con gặp lại đáng lẽ là một cảnh tượng đặc biệt ấm áp.

Nhưng ông ta không ngờ từ sau khi hai người gặp lại, Mã Siêu hoàn toàn không muốn để ý tới mình.

Việc truyền thừa Hoàng vị trong Hoàng tộc họ Phùng vẫn dùng cách thức vô cùng cổ xưa.

Hoàng vị sẽ do con trai cả, cháu trai đầu thừa kế.

Mà Mã Siêu là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, nói cách khác vào lúc anh ta mới sinh ra đã được xác lập là người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng.

Mặc dù Phùng Chí Viễn là bố ruột của Mã Siêu nhưng đứng hàng thứ hai trong các Hoàng tử nên không có tư cách kế thừa Hoàng vị.

Từ trước đến nay Phùng Chí Viễn không hợp với Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng, nếu Mã Siêu không thừa nhận thân phận của mình, trong tương lai Đại hoàng tử tuyệt đối sẽ không truyền Hoàng vị cho anh ta.

Chính vì vậy, Phùng Chí Viễn mới kiên trì muốn Mã Siêu thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng bất kể ông ta khuyên bảo thế nào, anh ta vẫn không muốn quay về Hoàng tộc họ Phùng.

"Rốt cuộc con có nghe bố nói không?"
Thấy Mã Siêu không phớt lờ mình, Phùng Chí Viễn tức muốn nổ phổi.

Nhưng mặc kệ Phùng Chí Viễn nổi giận thế nào, Mã Siêu vẫn ngồi yên, nhắm mắt tu luyện, hoàn toàn không để ý tới.

Trong lòng Phùng Chí Viễn vốn thấy có lỗi với Mã Siêu, cuối cùng chỉ có thể bất lực rời đi.

Khi Phùng Chí Viễn vừa rời đi, Mã Siêu mở mắt ra, nhìn theo hướng ông ta và lạnh lùng nói: "Nếu ông chịu giải thích rõ ràng với tôi lý do để tôi thành một đứa trẻ mồ côi, tôi đã có thể nhận lời ông.

Nhưng ông không chịu giải thích gì, bảo tôi làm sao tha thứ cho ông được?"
Trong lòng Mã Siêu nghĩ, chỉ cần Phùng Chí Viễn giải thích với anh ta lý do năm đó vứt bỏ anh ta và em gái, anh ta đều sẽ tiếp nhận.

Nhưng lần nào anh ta hỏi tới, ông ta đều lựa chọn im lặng.

Đây mới là chuyện Mã Siêu khó tiếp nhận nhất.

Anh ta không phải loại người không biết nghe lời hay lẽ phải.

Chỉ cần trước đây Phùng Chí Viễn bất đắc dĩ mới phải vứt bỏ anh ta và em gái, anh ta đều có thể tha thứ cho ông ta.

"Đã ba tháng rồi.

Ngải Lâm, chắc con trai Tĩnh An của chúng ta ra đời rồi nhỉ?"

Hai mắt Mã Siêu đỏ hoe, thì thào nói nhỏ.

Trong ba tháng bị nhốt ở đây, Mã Siêu không sợ gì, chỉ sợ vợ con gặp khó khăn trong lúc mình không có mặt.

Trong lúc Mã Siêu đang nhớ tới Ngải Lâm, cô ấy đang bế đứa trẻ ở cùng với Dương Thanh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan xa xôi.

Dương Thanh đã hứa chắc chắn có thể tìm được Mã Siêu, tâm trạng của Ngải Lâm cũng tốt hơn.

Bởi vì cô ấy biết anh chưa bao giờ nói mà không nắm chắc.

Lúc này, Dương Thanh đang bế bé Tĩnh An với vẻ cưng chiều.

Từ trên người Ngải Lâm và bé Tĩnh An, anh dường như nhìn thấy được tất cả những gì Tần Thanh Tâm phải chịu khi một mình sinh ra Tiêu Tiêu.

Bé Tĩnh An còn may mắn hơn Tiêu Tiêu rất nhiều.

Khi thằng bé sinh ra được hai tháng, cho dù không có bố bên cạnh nhưng ít nhất Ngải Lâm đã tìm đến chỗ Dương Thanh.

Có Dương Thanh ở đây, không ai có thể tổn thương bọn họ.

Nhưng năm đó Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã phải chịu bao nhiêu xem thường.

"Dương Thanh, cậu tính bao giờ đi đón đám người Thanh Tâm?", Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh im lặng một lát mới nói: "Chờ thêm một thời gian nữa đã!"

Nếu không phải Phùng Tiểu Uyển bị Hoàng tộc họ Vũ để mắt tới, Dương Thanh đã tính sẽ quay về đón đám người Tần Thanh Tâm trong mấy ngày tới.

Nhưng bây giờ còn chưa tìm được Vũ Tử Dịch, tin tức Phùng Tiểu Uyển biết luyện đan dược có thể sẽ bị truyền ra ngoài.

Trước lúc đó, anh phải nghĩ cách giải quyết rắc rối ngầm này trước.

Ngoài ra, bây giờ anh còn chưa rõ tung tích của Mã Siêu, cũng không biết tình hình của anh ta thế nào.

Ít nhất phải chờ xác định được các rắc rối nên giải quyết đều đã được xử lý xong, anh mới có thể yên tâm đi đón người nhà.

Từng giây từng phút trôi qua, bọn họ đã lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành được hai giờ nhưng vẫn không có tin tức gì truyền về.

Điều này làm Dương Thanh càng lo âu hơn.

Bây giờ đã không còn thầy luyện đan nào trên đời này nữa, nếu tin tức Phùng Tiểu Uyển có thể luyện đan bị tiết lộ, tình cảnh của đám người bọn họ đều sẽ vô cùng gian nan.

Thật ra anh không lo Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tiết lộ ra, chỉ sợ Vũ Tử Dịch sống sót rời đi, đến lúc đó Hoàng tộc họ Vũ tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách đưa Phùng Tiểu Uyển đi.

Cho dù thực lực của anh bây giờ đã tăng lên không ít nhưng cuối cùng chỉ ở cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh, cho dù kết hợp phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng chỉ miễn cưỡng có thể tăng thực lực lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Ở trước mặt Hoàng tộc họ Vũ, anh chỉ dựa vào chút thực lực ấy vẫn không đủ.

Trong lúc Dương Thanh đang lo lắng Vũ Tử Dịch sẽ trốn mất, cuối cùng đã có tin tức truyền đến: “Cậu Thanh, tìm được Vũ Tử Dịch rồi!”

Chương 1473: 1473: Tử Chiến Đến Cùng

Trong Hoàng thành Thượng Quan, tại một thôn nhỏ tên là thôn Thượng Lương, bên đường cái đi thông vào Hoàng thành, có một biệt viện nhỏ, trong sân đỗ một chiếc xe Audi màu đen.

Vũ Tử Dịch bước xuống xe, tài xế là Thần Cảnh sơ kỳ, lúc này mặt đầy cảnh giác nhìn khắp nơi.

Tuy bọn họ đã thoát ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan nhưng nơi này vẫn thuộc về địa giới của Hoàng thành, tình hình vẫn không được lạc quan lắm.

"Ông Vương, ông có chắc chỗ này an toàn không?"
Vũ Tử Dịch nghiêm nghị hỏi.

Ông Vương chính là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ làm lái xe cho Vũ Tử Dịch, ông ta đã đưa Vũ Tử Dịch tới thôn Thượng Lương này.

Ông Vương vội nói: "Điện hạ yên tâm đi, thôn Thượng Lương này là thôn làng xa Hoàng thành nhất, chỉ cần chúng ta qua sông Thượng Lương là có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan".

Trong thôn Thượng Lương có một con sông rộng vài trăm mét, nước sông chảy xiết, không dễ qua sông.

Nhưng ông Vương và Vũ Tử Dịch đều là cao thủ Thần Cảnh, chỉ cần tìm được con thuyền thích hợp thì sẽ có thể vượt sông được thôi.

Đáy mắt Vũ Tử Dịch thoáng lóe một tia sáng lạnh, nghiến răng nói: "Đợi tôi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, có thể cho Hoàng tộc Thượng Quan vào danh sách tiêu diệt được rồi, cả gã Dương Thanh nữa, tôi nhất định phải làm nó sống dở chết dở mới hả dạ!"
Anh ta đường đường là Hoàng tôn của Hoàng tộc họ Vũ, lại bị đẩy đến tình trạng này, thật sự vô cùng nhục nhã.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới sông Thượng Lương, hiện đang có một chiếc thuyền lớn dừng sát bờ sông.

“Rốt cuộc cũng rời khỏi đây được rồi”, Vũ Tử Dịch đứng bên bờ sông, nhìn sang bờ bên kia cách đó vài trăm mét, sắc mặt bắt đầu kích động.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có vài bóng người như là cao thủ Hoàng tộc xuất hiện, vây chặt Vũ Tử Dịch và ông Vương vào giữa.

Thấy đám cao thủ đột ngột xuất hiện, sắc mặt Vũ Tử Dịch lập tức cứng đờ ra, đã sắp rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, chỉ cần lên thuyền sang bờ bên kia là anh ta an toàn rồi mà.

Nhưng ngay vào lúc này, lại bị bốn cao thủ của Hoàng tộc bao vây, muốn bình yên rời khỏi đây, chỉ e quá khó.

“Điện hạ mau đi đi, để tôi chặn đường bọn họ!”, ông Vương hét lớn, ngay sau đó liền lao về phía một cao thủ Hoàng tộc không hề do dự.

“Các người không trốn thoát được đâu!”
Cao thủ cầm đầu của đội lạnh lùng nói, ngay sau đó, hơi thở võ thuật của cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong bất chợt bùng nổ từ trên người lão ta, nhằm thẳng phía Vũ Tử Dịch.

Ba cao thủ Thần Cảnh khác cũng đồng loạt xông về phía ông Vương.

Ông Vương mới chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, sao có thể chống lại ba cao thủ Thần Cảnh liên hợp với nhau? Gần như chỉ trong nháy mắt, ông ta đã bị hạ gục.

Còn Vũ Tử Dịch, khi ông Vương kêu anh ta đi ngay đi, anh ta đã vọt về phía chiếc thuyền gần nhất, chỉ cần lên được thuyền, anh ta có cơ hội rời khỏi đây rồi.

Dù cao thủ Thần Cảnh có mạnh cỡ nào cũng không có khả năng đạp nước đuổi theo được.

Tiếc rằng, Vũ Tử Dịch mới đặt một chân lên thuyền, bỗng có một bàn tay chộp vào vai anh ta.

“Quay lại ngay!”
Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc quát lớn một tiếng, sau đó vận sức, Vũ Tử Dịch đã bị kéo lại.

Đồng thời, lão ta đá một chân lên thuyền, lực đá cực lớn đã khiến chiếc thuyền dạt xa mấy mét, nước sông vốn chảy xiết, thuyền liền bị nước cuốn trôi xa.

Vũ Tử Dịch trơ mắt nhìn theo chiếc thuyền duy nhất có thể đưa mình rời khỏi đây đang trôi xa dần, vành mắt như muốn nứt ra, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông đáng chết!"
Vừa dứt lời, một hơi thở võ thuật hùng hồn bất chợt tràn ra từ trên người anh ta.

Cảnh giới võ thuật của Vũ Tử Dịch đang từ Thần Cảnh hậu kỳ bỗng xông lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngay cả vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc cũng cảm nhận được một chút áp lực mỏng manh.

"Liên hợp tấn công đi!"
Lão ta không dám coi thường, bèn ra lệnh một tiếng, ba vị cao thủ Thần Cảnh khác đều xông lên trước, vây kín Vũ Tử Dịch.

"Chỉ dựa vào các ông mà cũng dám ngăn cản tôi à?"
Vũ Tử Dịch nổi giận gầm lên một tiếng, đột ngột chém ra một quyền.

Bấy giờ, một luồng uy lực khủng bố ngưng tụ trên nắm tay anh ta, trực tiếp tấn công về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc kia.

"Đánh!"
Bốn vị cao thủ của Hoàng tộc đương nhiên sẽ không đứng nhìn đòn tấn công của Vũ Tử Dịch hạ xuống, đồng loạt tung chiêu đánh trả.

"Uỳnh!"
"Uỳnh!"

…!
Bốn đòn tấn công cùng rơi xuống người Vũ Tử Dịch.

Cùng lúc đó, một quyền của Vũ Tử Dịch cũng rơi xuống ngực vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc, đối phương như thể bị trúng một đòn cực nặng, liên tiếp lùi lại bảy, tám bước.

Đương nhiên, Vũ Tử Dịch cũng trúng đòn không nhẹ, đồng thời phải nhận đòn tấn công của bốn cao thủ Thần Cảnh, anh ta cảm thấy toàn thân đều đã bị nội thương, cổ họng trào lên một cảm giác tanh ngọt, suýt thì hộc máu.

Nhưng anh ta vẫn cố nén xuống, tay lại tung ra một đòn, một quyền này đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của anh ta.

"Không ổn, lùi ngay!"
Ba vị cao thủ Hoàng tộc còn lại lập tức biến sắc, vội vàng lùi lại.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất của bọn họ còn bị một quyền của Vũ Tử Dịch đẩy lùi bảy, tám bước, nếu đòn này rơi xuống người bọn họ, chỉ e bọn họ sẽ lập tức bị thương nặng, thậm chí tử vong, hoàn toàn không có sức chống trả.

"Uỳnh!"
Nhưng mặc dù bọn họ đã lùi lại rất nhanh, vẫn có một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bị Vũ Tử Dịch đánh trúng.

"Phụt!"
Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia lập tức hộc máu, thân thể bay ra xa hơn chục mét, đã bị trọng thương đến độ không còn sức bò dậy.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong bốn cao thủ Thần Cảnh đã có hai người trọng thương, một là vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất, hai là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Điều đáng chú ý nhất là, Vũ Tử Dịch mới chỉ có cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ mà thôi, nhưng nay lại có thể phát huy thực lực khủng khiếp cỡ đó.

Trong hai vị cao thủ còn lại, một vị là Thần Cảnh trung kỳ, một vị là Thần Cảnh hậu kỳ.

Lúc này cả hai đang nhìn về phía Vũ Tử Dịch, ánh mặt cực kì khiếp hãi.

Mắt Vũ Tử Dịch đã đỏ lên như máu, mặt mày dữ tợn, quát to: "Đây là do các người ép tôi, vậy để tôi giết sạch các người rồi mới đi!"

Dứt lời, chân anh ta lập tức di chuyển, phóng thẳng về phía vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên Vũ Tử Dịch cũng biết, trạng thái này của mình không thể duy trì được lâu, phải đánh trọng thương đám người này với tốc độ nhanh nhất có thể, như thế anh ta mới có cơ hội rời khỏi nơi này.

"Giết!"
Một giây tiếp theo, anh ta đã vọt tới trước mặt cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia, tung một cước cực nhanh.

"Uych!"
Một tiếng động trầm trầm vang lên, Vũ Tử Dịch đã đá trúng ngực vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, đối phương thậm chí còn chưa kịp đỡ đòn, thân thể đã bị đá bay ra ngoài như diều đứt dây.

Vậy là, trong bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đã có ba người mạnh nhất bị trọng thương, không còn sức chiến đấu nữa.

Người còn sót lại chỉ là một cao thủ có thực lực yếu nhất, Thần Cảnh trung kỳ.

"Cậu trốn không thoát đâu, tôi khuyên cậu tốt nhất nên đứng yên chịu trói đi!"
Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia nghiến răng nói.

"Đồ không biết tự lượng sức mình!"
Vũ Tử Dịch đằng đằng sát khí, chân thoáng di động, thân thể lại vọt lên, chớp mắt tiếp sau đó, anh ta đã xuất hiện trước mặt đối thủ, vung tay đánh ra một chưởng.

Vị cao thủ sau cùng của Hoàng tộc bị đánh hộc máu, bay ngược ra sau.

Cho tới lúc này, bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đều đã bị trọng thương, không còn ai có năng lực tiếp tục chiến đấu.

.

Chương 1474: 1474: Tình Hình Trận Chiến Thăng Cấp

Mấy người Thượng Quan Hoàng ở cách đó không xa đều mang vẻ mặt tuyệt vọng.

Bây giờ, Dương Thanh bị thương nặng, hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng bị Diệp Lâm làm trọng thượng, cũng như lời lão ta nói, còn ai có thể cứu Dương Thanh đây?
"Cậu Thanh, cậu mau tỉnh lại đi!"
Tống Tả và Tống Hữu ngã bên cạnh Dương Thanh đều mong đợi nhìn về phía anh, cầu xin nói.

Lúc này Dương Thanh giống như một hòa thượng đang ngồi thiền, vừa giống như đã ngủ thiếp đi.

Chỉ cần Diệp Lâm đánh tới, e rằng Dương Thanh sẽ bị hạ gục trong nháy mắt.

Có thể nói Dương Thanh là hy vọng của hai anh em họ Tống, cũng là hy vọng của những thế lực thân thiết với Dương Thanh là mấy người Thượng Quan Hoàng.

Nhưng Diệp Lâm đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Dương Thanh, đứng trên cao nhìn Dương Thanh đang ngồi khoanh chân, tàn nhẫn nói: "Đợi đến lúc mày chết rồi, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ tìm đến tất cả người thân bạn bè của mày, sau đó giết chết bọn họ.

Mày yên tâm, tao sẽ không để mày quá cô đơn dưới nơi suối vàng đâu".

"Không phải mày vẫn luôn không muốn Đế Thôn xuất thế sao? Đợi khi mày chết rồi, cuộc đấu võ tranh giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ tiếp tục tiến hành.

Không có mày ngăn cản, Hoàng tộc họ Diệp tao có thể tùy ý nâng đỡ một con rối biết nghe lời, sau này, Đế Thôn cũng sẽ do Hoàng tộc họ Diệp tao quản lý".

"Dương Thanh, mày có thể chết rồi!"
Diệp Lâm vừa dứt lời, một khí thế võ đạo đáng sợ ngưng tụ

trên chân phải của lão ta, chân trái của lão ta không di chuyển, còn chân phải thì đá về phía sau, sau đó muốn đạp lên đầu Dương Thanh.

“Chết đi!”

Diệp Lâm hét to một tiếng, chân phải mang theo tất cả sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh giậm mạnh xuống.

“Vù!”
Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, lúc đòn trí mạng này của Diệp Lâm rơi xuống, Dương Thanh khi nãy còn đang ngồi khoanh chân ngay tại chỗ đột nhiên biến mất, mà đòn tấn công của Diệp Lâm cũng thất bại.

Lúc này, Diệp Lâm cảm thấy nổi da gà khắp người, lão ta có ảo giác Dương Thanh khi nãy còn ở trước mặt mình thật sự đã biến mất không còn tăm hơi.

Một cảm giác nguy hiểm cực kỳ đáng sợ xuất hiện trên người lão ta.

“Dương Thanh, mày lăn ra đây cho tao!”, Diệp Lâm tức muốn hộc máu, giận dữ hét to.

Sâu trong đôi mắt của lão ta lộ ra chút sợ hãi, rõ ràng Dương Thanh đã như đèn cạn dầu, không ngờ lại biến mất lúc đòn tấn công của lão ta rơi xuống, điều này khiến lão ta có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Nhưng lão ta hiểu tất cả mọi chuyện đều là sự thật, Dương Thanh thật sự đã biến mất, ngay cả lão ta cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của Dương Thanh, như thế thật sự rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, một cảm giác vô cùng nguy hiểm bỗng xuất hiện sau lưng Diệp Lâm.

Sắc mặt Diệp Lâm lập tức thay đổi, vội vã xoay người, vào lúc xoay người, lão ta đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, đấm một phát về phía sau.

“Ầm!”
Dương Thanh đứng ở sau lưng hờ hững giơ tay lên, nắm đấm của Diệp Lâm đánh vào lòng bàn tay của anh.

“Dương Thanh!”
Diệp Lâm nhìn Dương Thanh trước mặt bằng vẻ mặt dữ tợn, cực kỳ tức giận.

Lão ta thật sự không nghĩ ra rốt cuộc trên người Dương Thanh đã xảy ra chuyện gì, nhưng lão ta có thể cảm nhận được một hơi thở cực kỳ nguy hiểm từ trên người anh.

Lão ta đã là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng vẫn cảm thấy Dương Thanh nguy hiểm, có thể tưởng tượng được Dương Thanh lúc này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

“Diệp Lâm, trêu vào tôi, sẽ là ác mộng cả đời này của ông, cũng sẽ là ngày tận thế của Hoàng tộc họ Diệp ông!”
Dương Thanh cất lời, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, như đang nói một chuyện rất bình thường.

Diệp Lâm sắp nổi điên rồi, một cao thủ cảnh giới võ thuật chỉ là Siêu Phàm Nhị Cảnh lại dám uy hiếp cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh hàng thật giá thật là lão ta.

Nhưng khí thế võ đạo trên người Dương Thanh lúc này lại cực kỳ đáng sợ, dù là lão ta cũng bị trấn áp.

“Chỉ biết nói khoác, đánh bại tao đã rồi nói!”
Diệp Lâm giận dữ quát lên, điên cuồng đánh một đòn về phía Dương Thanh.

“Hừ!”
Dương Thanh tỏ vẻ xem thường, khí thế võ đạo trên người dâng cao, đấm ra một phát.

“Oành!”
Một âm thanh thật lớn vang lên, nắm đấm của Dương Thanh đánh mạnh lên lồng ngực của Diệp Lâm, khiến Diệp Lâm liên tục lùi bảy tám bước.

Đòn đánh này hoàn toàn hủy đi sự tự tin của Diệp Lâm.

“Cảnh… Cảnh giới của mày, đột phá rồi?”

Diệp Lâm cố nén máu tươi muốn trào ra ở sâu trong cổ họng, nhìn chằm chằm Dương Thanh chất vấn.

Trừ khi là Dương Thanh đột phá, nếu không lão ta thật sự không nghĩ ra vì sao Dương Thanh đã bị thương nặng còn có thể bộc phát ra thực lực đáng sợ như thế?
"Ông không có tư cách biết!"
Dương Thanh lạnh lùng nói: "Ông có thể chết rồi!"
"Ầm ầm ầm!"
Đúng vào lúc này, một khí thế võ đạo vừa đáng sợ vừa tà ác bỗng dưng tràn ngập cả Yến Sơn, cả Yến Sơn đều bắt đầu rung lên dưới khí thế tà ác và kinh khủng này.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"
Lúc này, những cao thủ đang theo dõi cuộc chiến ở cách đó không xa ngay cả đứng cũng không vững, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Dương Thanh vốn dĩ muốn cho Diệp Lâm một đòn cuối cùng cũng vô thức ngừng tấn công, vẻ mặt khiếp sợ, đưa mắt nhìn về một hướng.

Diệp Lâm cũng nhìn về hướng kia, hơi thở võ đạo kinh khủng và tà ác đó truyền đến từ hướng kia.

Một ông lão mặc áo đen xuất hiện dưới ánh nhìn chăm chú của Dương Thanh và Diệp Lâm.

"Lưu lão quái!"
Nhìn thấy Lưu lão quái, Diệp Lâm lập tức vui vẻ, khí thế đáng sợ vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh đang phát ra từ trên người Lưu lão quái.

Lưu lão quái vốn dĩ được Hoàng tộc họ Diệp mời đến để cùng đối phó với Dương Thanh, bây giờ Diệp Lâm đã nhận ra mình không phải đối thủ của Dương Thanh, bây giờ Lưu lão quái bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ nhiều như vậy, điều này khiến lão ta cực kỳ vui vẻ.

"Dương Thanh, hôm nay mày chết chắc rồi, ha ha ha ha…"
Diệp Lâm lập tức cười to, ánh mắt cực kỳ đắc ý, lúc nhìn về phía Dương Thanh giống như đang nhìn một kẻ đã chết vậy.

Dương Thanh không để ý đến Diệp Lâm, mà nhìn về phía Lưu lão quái bằng vẻ mặt nặng nề, anh cảm nhận được một hơi thở cực kỳ tà ác từ trên người lão ta.

Lúc này, đôi mắt Lưu lão quái đỏ bừng, tựa như một ác ma đến từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Dương Thanh có một ảo giác, Lưu lão quái bây giờ như sắp không thể khống chế bản thân rồi vậy.

"Cậu Thanh!"
Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu đứng bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt nghiêm túc.

"Không thấy Diệp Hoàng đâu nữa!", Tống Hữu chợt cất lời.

"Tôi hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của Diệp Hoàng, chỉ có một khả năng, đó là lão ta đã chết rồi!", Tống Tả cũng lên tiếng.

Dương Thanh thử cảm nhận, nhưng thật sự không cảm nhận được hơi thở của Diệp Hoàng.

Nơi này là Yến Sơn, vốn dĩ là nơi bọn họ quyết chiến, Hoàng tộc họ Diệp đến là muốn khống chế Đế Thôn, Diệp Hoàng không thể rời đi vào tình huống thế này được, vậy chỉ có một khả năng, Diệp Hoàng đã chết.

Nhưng vì sao Diệp Hoàng lại chết? Bị ai giết?
Nơi này là chiến trường của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ngoài Dương Thanh và hai anh em họ Tống, chỉ còn lại Diệp Lâm, Lưu lão quái và một Diệp Hoàng.

Khi nãy anh và hai anh em họ Tống đều bị Diệp Lâm làm bị thương nặng, chỉ có Lưu lão quái và Diệp Hoàng đột nhiên biến mất.

Bây giờ chỉ có một mình Lưu lão quái xuất hiện, còn hơi thở của Diệp Hoàng thì lại biến mất, chỉ có thể nói Lưu lão quái chính là người giết chết Diệp Hoàng.

Diệp Lâm cũng không phải kẻ ngốc, nhanh chóng nhận ra điều này.

Trước đó lúc Lưu lão quái ra tay với Diệp Hoàng cũng là lúc Diệp Lâm ra tay với Dương Thanh, cho nên lão ta hoàn toàn không chú ý đến chuyện của Diệp Hoàng.

Bây giờ lại cảm thấy điều không đúng từ trên người Lưu lão quái.

.

Chương 1475: 1475: Một Mình Chiến Đấu

Lời của Lưu lão quái khiến tất cả mọi người đều sững sờ, không ngờ Diệp Hoàng thật sự bị lão ta giết chết rồi.

Dương Thanh cũng lập tức nhớ ra Lưu lão quái vốn dĩ đến từ Miêu Thành, mà Miêu Thành là nơi ẩn thế chuyên tu luyện cổ thuật.

Bản thân Lưu lão quái cũng là đại sư cổ thuật, lúc trước khi giao chiến với anh, lão ta cũng từng sử dụng cổ thuật mạnh mẽ.

Dương Thanh tận mắt nhìn thấy Lưu lão quái dùng cổ thuật giết người, diễn tả bằng từ "giết người trong vô hình" cũng không quá đáng.

"Lưu lão quái!"
Vẻ mặt Diệp Lâm vô cùng dữ tợn, lão ta quát khẽ một tiếng.

Diệp Hoàng là con trai của lão ta, cũng là đứa con trai xuất sắc nhất, nếu không mấy chục năm trước, vị trí Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp cũng sẽ không giao cho Diệp Hoàng.

Mà Diệp Hoàng cũng không phụ sự kỳ vọng của lão ta, bây giờ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ đạo như vậy có thể nói là hàng đầu ở cả Chiêu Châu.

Chỉ cần hôm nay bọn họ có thể làm cho Đế Thôn xuất thế, sau đó khống chế trong tay mình, Hoàng tộc họ Diệp sẽ có thể trở thành gia tộc hàng đầu không thua gì Hoàng tộc cổ xưa.

Nhưng bây giờ, con trai ưu tú nhất của lão ta, Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp đã chết rồi, quan trọng là Diệp Hoàng còn bị đồng bọn hợp tác với mình giết chết, đúng thật là nực cười.

"Diệp Lâm, tuy mục đích của tôi và ông không hoàn toàn giống nhau, nhưng chúng ta có cùng một mục đích, đó chính là giết chết Dương Thanh".

“Có lẽ ông cũng biết Dương Thanh bây giờ mạnh đến mức nào, dù là ông hay tôi đều không phải đối thủ của cậu ta.

Một khi cậu ta đánh bại tôi và ông, hai chúng ta sẽ chết chắc.

Đến lúc đó, Hoàng tộc họ Diệp của ông cũng hoàn toàn bị tiêu diệt”.

“Tôi vốn dĩ là đại sư cổ thuật, chỉ cần tôi có thể có được tinh huyết của cao thủ mạnh hơn, sẽ có thể nâng cao thực lực trong khoảng thời gian ngắn”.

“Bây giờ võ thuật của con trai ông đã bị phế, đối với ông ta, sống sót cũng là đau khổ, tôi chỉ cho ông ta ra đi một cách thoải mái mà thôi, còn có thể nâng cao thực lực của tôi”.

“Ông phải hiểu, tôi mạnh rồi sẽ có thể thuận lợi giết chết Dương Thanh, đến lúc đó Hoàng tộc họ Diệp của ông cũng sẽ được lợi”.

Lưu lão quái nhìn chằm chằm Diệp Lâm bằng đôi mắt đỏ tươi.

Trên mặt Diệp Lâm tràn đầy lửa giận, chỉ muốn xé nát Lưu lão quái.

Nhưng lão ta cũng hiểu Lưu lão quái nói là sự thật, không biết vì sao bây giờ thực lực của Dương Thanh bỗng dưng tăng vọt, ngay cả lão ta cũng không phải đối thủ của anh.

Chuyện hôm nay cực kỳ quan trọng với Hoàng tộc họ Diệp, liên hệ tới cả tương lai của Hoàng tộc họ Diệp.

Lão ta là cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp, một khi lão ta thất bại, Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Diệp.

Tuy đúng là có lý, nhưng Lưu lão quái giết chết con trai mình, mối thù này vẫn còn đó.

“Đây là thánh dược chữa thương của Miêu Thành tôi, coi như tôi bồi thường việc sử dụng tinh huyết của con trai ông”.

Lưu lão quái tiện tay ném một bình sứ trắng về phía Diệp Lâm.

Diệp Lâm nhận lấy bình thuốc, vẫn không thể kìm nén lửa giận trong lòng, nhưng lão ta cũng hiểu bây giờ không phải lúc tính sổ với Lưu lão quái.

“Được! Tôi sẽ tạm thời bỏ qua mối thù giết con trai!”
Diệp Lâm cắn răng nghiến lợi nói.

“Ha ha, được! Hợp tác vui vẻ!”, Lưu lão quái cười to.

Lúc này, đôi mắt lão ta hoàn toàn đỏ ngầu, khí thế võ đạo trên người cũng cực kỳ điên cuồng, một khí thế võ đạo vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh phát ra từ trên người lão ta, giống như muốn trấn áp toàn bộ Yến Đô vậy.

Trong mắt Dương Thanh nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị, anh khó khăn lắm mới đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh, cũng lần đầu tiên tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dù thành công, nhưng dẫu sao cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện.

Tạm thời cũng chỉ miễn cưỡng dùng phép hô hấp tầng thứ sáu bộc phát ra thực lực của thể đấu với Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi.

Mà khí thế trên người Lưu lão quái cực kỳ đáng sợ, có lẽ đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh, bây giờ còn có một Diệp Lâm là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Chuyện này đem lại áp lực rất lớn với Dương Thanh, muốn dựa vào sức một người đánh bại hai người này, gần như không có hy vọng.

Nhưng bây giờ hai anh em Tống Tả và Tống Hữu đều đã bị thương nặng, dù còn có sức đánh một trận, nhưng vẫn không phải đối thủ của Diệp Lâm.

Muốn đánh bại Lưu lão quái và Diệp Lâm, chỉ có thể dựa vào anh thôi.

“Diệp Lâm, ngay cả nỗi nhục như thế mà ông cũng có thể khoan nhượng sao? Lưu lão quái đã giết chết con trai của ông, ông không đi trả thù lão ta lại còn muốn đến giết tôi, không cảm thấy buồn cười à?”
Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

Diệp Lâm không hề che giấu ý muốn giết chết Dương Thanh của mình, nhìn chằm chằm Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ bừng: "Đây đều do mày ép, nếu không vì mày thì Đế Thôn đã xuất thế, đã bị Hoàng tộc họ Diệp của tao khống chế rồi".

"Nếu không vì mày, con trai Diệp Hoàng của tao sao có thể chết? Cho nên tất cả những chuyện này đều do mày cả.

Dương Thanh, mày nhất định sẽ phải trả giá nặng nề! Đợi sau khi giết chết mày rồi, tao sẽ đuổi cùng giết tận tất cả những người có liên quan đến mày, tao thề đấy!"
Nghe Diệp Lâm nói xong, trong mắt Dương Thanh tràn đầy sát khí, vốn dĩ sau khi biết Diệp Hoàng bị Lưu lão quái giết chết, anh còn rất vui vẻ, nhưng không ngờ Diệp Lâm lại tính hết những thứ này lên đầu anh.

Không những thế còn muốn liên thủ với kẻ giết con trai mình để đối phó với anh.

"Dương Thanh, hôm nay mày nhất định phải chết! Tao sẽ dùng máu tươi của mày để nuôi dưỡng cổ trùng, đến lúc đó, thực lực của tao lại có thể tiến thêm một bậc rồi, ha ha ha ha…"
Lưu lão quái điên cuồng cười to, trong lúc cười to, một khí thế võ đạo đáng sợ phát ra từ trên người lão ta.

"Giết!"
Lưu lão quái tức giận quát một tiếng, gần như lập tức xuất hiện ở trước mặt Dương Thanh.

"Giết giết giết!"
Diệp Lâm cũng tức giận xông về phía Dương Thanh, giống như muốn trút hết sự căm hận vì cái chết của Diệp Hoàng lên người anh vậy.

Một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, đều là cao thủ hàng đầu hàng thật giá thật, bây giờ lại liên thủ đối phó với một cao thủ mới bước vào Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nếu chuyện này lộ ra ngoài, e rằng mấy gia tộc ẩn thế kia sẽ phải khiếp sợ.

Cảm nhận được sát khí vô cùng mãnh liệt kéo về phía mình, Dương Thanh cũng không dám lơ là, sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến cực hạn.

Tuy chỉ mới tu luyện tới phép hô hấp tầng thứ sáu, nhưng đã không còn thời gian để anh làm quen nữa rồi, anh chỉ có thể dốc hết sức để nâng cao thực lực thôi.

Gần như cùng một lúc, một khí thế võ đạo có thể sánh bằng Siêu Phàm Lục Cảnh phát ra từ trên người Dương Thanh.

"Cút!"
Dương Thanh giận dữ quát một tiếng, dồn khí xuống đan điền, giậm mạnh xuống đất, mặt đất rung lên, trước mặt anh bỗng nhiên xuất hiện một cái khe hở rộng nửa mét, xung quanh anh cũng bụi đất tung bay.

Lúc này Lưu lão quái đã xông tới, giơ tay lên đánh ra một đòn, nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

Còn Diệp Lâm thì bị khe hở đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thanh ngăn cản, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khe hở, xông về phía Dương Thanh.

Đòn tấn công của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng nhằm vào Dương Thanh.

"Oành!"
Dương Thanh biết không thể né tránh, chỉ có thể ra chiêu ngăn cản, anh đấm ra một phát, đấu với đòn tấn công của Lưu lão quái.

.

Chương 1476: 1476: Phép Hô Hấp Tầng Thứ Sáu

Anh em Tống Tả và Tống Hữu ở bên cạnh thấy Lưu lão quái và Diệp Lâm cùng tấn công Dương Thanh thì rất lo lắng, nhưng lại bất lực.

"Cậu Thanh!"
Hai người đồng loạt hô to một tiếng, tựa như tiếng hô này mới có thể trút ra được nỗi khó chịu trong lòng bọn họ.

Cao thủ của các gia tộc giàu có đứng xem ở cách đó không xa cũng tỏ vẻ căng thẳng, đặc biệt là mấy thế lực Hoàng tộc có quan hệ mật thiết với Dương Thanh.

"Oành!"
"Oành!"
Hai tiếng va chạm nặng nề liên tục vang lên, đòn thứ nhất là Dương Thanh đấu với Lưu lão quái, còn đòn thứ hai là tiếng công kích của Diệp Lâm đánh lên người Dương Thanh.

"Ầm ầm ầm!"
Dưới đòn đánh này, một khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ lan tràn ra bốn phương tám hướng, khiến vô số đá vụn bay lên, núi đá dưới chân mấy người Dương Thanh cũng lập tức nứt toác.

Dương Thanh cảm thấy cả cánh tay như sắp đứt lìa, lúc so đấu với Lưu lão quái, một kình khí võ đạo đáng sợ lan tràn ra cả cánh tay theo nắm đấm của anh.

Tuy anh có thể mượn Đại Đạo Thiên Diễn Kinh bộc phát ra sức mạnh S Siêu Phàm Ngũ Cảnh đỉnh phong, nhưng suy cho cùng anh cũng chỉ là cao thủ mới bước vào Siêu Phàm Tam Cảnh thôi.

Cường độ thân thể của anh thua xa Lưu lão quái và Diệp Lâm.

Nhưng điều khiến Dương Thanh khó chịu nhất cũng không phải là đấu với Lưu lão quái, mà là một đòn kia của Diệp Lâm, đánh rơi một miếng thịt trên bả vai anh.

Vào thời khắc mấu chốt khi nãy, nếu không phải anh hơi tránh né, một đòn đó của Diệp Lâm đã đánh trúng đầu của anh rồi, e rằng đầu của anh cũng sẽ bị Diệp Lâm đánh nát.

Cảm giác đau đớn nóng rát truyền đến từ trên bả vai của Dương Thanh.

Nhưng đây đã là cách ứng phó tốt nhất rồi, đối mặt với đòn tấn công cùng lúc của Lưu lão quái và Diệp Lâm, anh hoàn toàn không có cách tránh né, chỉ có thể nghênh chiến thôi.

Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, Dương Thanh hoàn toàn không thể chịu được một đòn trí mạng của lão ta, cho nên chỉ có thể so đấu với Lưu lão quái, sau đó đỡ đòn của Diệp Lâm.

Chiến thuật như thế chỉ khiến Dương Thanh bị thương một chút, chứ không thể lấy mạng anh.

"Cút!"
Dương Thanh giận dữ gào lên một tiếng, đạp lên người Diệp Lâm, người Diệp Lâm lập tức bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

Sắc mặt của Lưu lão quái lạnh lẽo, lại đánh xuống một đòn trí mạng, lão ta không ngờ cổ trùng của mình đã hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng, thực lực cũng đã tăng cao, nhưng vẫn không thể giết chết Dương Thanh bằng một đòn.

Dương Thanh đã chuẩn bị trước, vào khoảnh khắc vừa đá bay Diệp Lâm, một chân khác đã giẫm xuống đất, cả người lùi nhanh về sau như tia chớp.

"Vù!"
Đòn trí mạng của Lưu lão quái gần như lướt qua da đầu của Dương Thanh.

Dương Thanh sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong chớp mắt, biểu hiện của Dương Thanh vượt ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả hai anh em họ Tống cũng sợ ngây người.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Dương Thanh sẽ bị giết chết, thật sự không ngờ rằng Dương Thanh lại tạo ra kỳ tích.

Đúng, chính là kỳ tích!
Dù là hai người bọn họ cũng chưa từng gặp người trẻ tuổi đáng sợ như thế, với thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh lại có thể xử lý đòn tấn công của hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh và Lục Cảnh.

E rằng những gia tộc Cổ Võ ẩn thế kia cũng không đào tạo được thiên tài võ đạo như thế nhỉ?
"Hay!"
Long Tấn đang theo dõi trận chiến ở cách đó không xa bỗng hét to một tiếng.

Khi nãy lão ta cho rằng Dương Thanh chết chắc, nhưng Dương Thanh chẳng những không bị Lưu lão quái giết chết mà còn đánh bay Diệp Lâm, đồng thời né tránh được đòn đánh trí mạng của Lưu lão quái.

Đây thật sự chính là một buổi tiệc thị giác, chỉ có những cao thủ trên Thần Cảnh đỉnh phong mới có thể nhìn thấy, còn những cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ thấy Diệp Lâm và Lưu lão quái cùng nhằm về phía Dương Thanh, sau đó thì thấy Diệp Lâm bay ra ngoài, rồi Dương Thanh lại lùi xa mười mấy mét.

"Đây chính là sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh sao?" Chủ của một vài thế lực hàng đầu lẩm bẩm nói nhỏ, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, chứa đựng sự chờ mong với Siêu Phàm Cảnh.

"Dương Thanh, mày đúng là mạng lớn, tao cũng phải thừa nhận thực lực của mày rất mạnh, thiên phú võ đạo cũng là hàng đầu, kể cả thiên tài của gia tộc Cổ Võ cũng không bằng mày, nhưng thế thì sao? Gặp tao, hôm nay mày chỉ có một con đường chết thôi".

Lưu lão quái nhìn về phía Dương Thanh, chiến ý trong mắt càng nồng đậm hơn.

Nếu Dương Thanh không đỡ nổi một đòn, lão ta còn cảm thấy vô vị ấy chứ.

Bây giờ thực lực mạnh mẽ Dương Thanh thể hiện ra càng khiến lão ta càng hứng thú hơn.

Chỉ như thế mới có thể kiểm nghiệm xem bây giờ mình mạnh đến mức nào.

Ngay cả đồng tử của Lưu lão quái cũng trở thành màu đỏ như máu, tròng trắng mắt cũng như bị máu nhuộm, trông cả người cực kỳ tà ác.

Khí thế võ đạo trên người lão ta cũng tăng lên đến mức tối đa, cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh chân chính.

Lúc này, Lưu lão quái thật sự vô cùng hưng phấn, trong mắt lão ta, giết chết Dương Thanh cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, một khi lấy được tinh huyết của Dương Thanh, cảnh giới võ đạo của lão ta sẽ trở nên mạnh hơn nữa.

Còn Diệp Lâm, sau khi gặp phải một đòn trí mạng của Dương Thanh thì đã bị thương nặng, lão ta vốn dĩ là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng bây giờ e rằng chỉ có thể bộc phát ra sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh thôi.

Thực lực như vậy, e rằng không thể tiếp tục chiến đấu với Dương Thanh nữa.

"Dương Thanh!"
Trong mắt Diệp Lâm lộ vẻ không cam lòng, còn có sát khí nồng đậm.

Dù lão ta muốn giết Dương Thanh, nhưng cũng không phải người kích động, lão ta biết cách tốt nhất bây giờ chính là giao Dương Thanh cho Lưu lão quái đối phó, còn lão ta thì phải hồi phục bằng tốc độ nhanh nhất.

Ai biết được có còn cao thủ ẩn thế mạnh hơn đang âm thầm theo dõi cuộc chiến không, đợi sau khi Lưu lão quái giết chết Dương Thanh, lão ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hôm nay phải nghĩ cách dẫn Đế Thôn xuất thế, sau đó sắp xếp bù nhìn đi kế thừa Đế Thôn.

Đến lúc đó, Hoàng tộc họ Diệp sẽ thật sự có tư cách phân cao thấp với Hoàng tộc cổ xưa.

"Dương Thanh, mày chuẩn bị xong chưa? Lần này tao sẽ không nương tay nữa đâu, nếu mày chỉ có chút thực lực này, thì lần này mày sẽ chết chắc!"

Lưu lão quái kiêu ngạo nói, trên người xuất hiện sát khí đáng sợ.

Dương Thanh hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt vô cùng kiên định, không hề có ý lùi bước, vì anh hiểu bây giờ dù lùi bước cũng không còn chút ý nghĩa gì cả.

Kẻ thù gặp nhau, ai gan dạ thì thắng!
Dù cảnh giới võ đạo của anh không bằng Lưu lão quái thì thế nào?
Trên con đường này, anh đã đứng trước cửa sinh tử rất nhiều lần rồi, nhiều lần như vậy đều chưa chết, lần này có thể thế nào?
Dương Thanh điên cuồng vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh!
Muốn vận hành mỗi một tầng phép hô hấp đều cực kỳ khó khăn, giống như trước đó khi Dương Thanh còn là Siêu Phàm Nhị Cảnh, anh hoàn toàn không thể vận hành được phép hô hấp tầng thứ sáu.

Bây giờ Dương Thanh vừa mới đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, cũng chỉ miễn cưỡng có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu thôi, mỗi một lần hô hấp đều như muốn xé rách thân thể anh.

Cảm giác đau đớn đến cực hạn này, dù là Dương Thanh cũng khó có thể chịu đựng được.

Trên làn da của anh xuất hiện những vết nứt nhỏ, có máu tươi dần rướm ra từ trong vết nứt.

Có thể tưởng tượng được lúc này cơ thể của Dương Thanh phải chịu đựng đau đớn đến mức nào.

Nhưng anh vẫn không nói một lời, dốc hết sức vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu, dù vô cùng đau đớn nhưng anh vẫn không từ bỏ, vì trận chiến lúc này liên quan đến sống chết của anh.

“Phá!”
Dương Thanh ngẩng mặt lên trời hét to, đột nhiên, một khí thế võ đạo dời núi lấp biển nổ ra từ trên người anh.

Sau khi vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu, gân mạch vốn dĩ ngăn lại năng lượng của anh như lập tức được đả thông.

Cảm nhận được khí thế võ đạo cao vút trên người Dương Thanh, Lưu lão quái hơi nhíu mày, trong đôi mắt đỏ như máu đầy vẻ khó tin: “Sao có thể có chuyện đó được?”

.

Chương 1477: 1477: Muốn Thuyết Phục Đầu Hàng

Tuy cảnh giới võ đạo của Lưu lão quái đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng lúc này dưới cơn nóng giận, e rằng chỉ có cao thủ mạnh hơn mới biết lão ta có thể bộc phát ra thực lực như thế nào thôi.

Lúc này, Dương Thanh đang cố sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để nâng cao thực lực của mình.

Mắt thấy đòn tấn công của Lưu lão quái đã sắp giáng xuống, khí thế võ đạo trên người Dương Thanh tăng lên đến cực hạn, gần như đã không thể mạnh hơn được nữa rồi.

"Giết giết giết!"
Lưu lão quát tức giận gào thét, đánh xuống một đòn.

Những cao thủ có quan hệ tốt với Dương Thanh đều tỏ vẻ căng thẳng, chỉ sợ Dương Thanh không đỡ được đòn đánh này.

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc như thế, Dương Thanh nhanh chóng giơ tay lên, đánh ra một chưởng.

"Oành!"
Một âm thanh thật lớn vang lên, núi lở đá nứt.

Đòn tấn công của hai người va vào nhau, bùng nổ ra một khí thế đáng sợ lan tràn ra bốn phương tám hướng, tựa như đạn hạt nhân nổ tung, khí thế lan đến đâu, mặt đất nứt toác đến đó.

Các cao thủ Thần Cảnh và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của các thế lực lớn đã cách bọn họ rất xa cũng phải lùi lại dưới lực xung kích của kình khí võ đạo đáng sợ này.

Một vài cao thủ mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong đứng cách xa mấy trăm mét vẫn bị thương nặng vì kình khí của Dương Thanh và Lưu lão quái, phun máu bay ngược ra ngoài.

"Không hay rồi, lùi lại!"
Cảm nhận được khí thế đáng sợ nổ ra lúc Dương Thanh chiến

đấu với Lưu lão quái, cao thủ xung quanh đều sợ đến mức thay đổi sắc mặt, vội vàng lùi về sau thêm mấy trăm mét nữa.

Chớp mắt một cái, trong phạm vi một kilomet ở nơi Dương Thanh và Lưu lão quái giao chiến, ngoài Dương Thanh và Lưu lão quái ra thì chỉ còn ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh là hai anh em họ Tống và Diệp Lâm mà thôi.

Cuối cùng Dương Thanh và Lưu lão quái cũng bộc phát sức chiến đấu mạnh nhất, hai người tựa như một cái máy hủy diệt, nơi bọn họ chiến đấu núi lở đá nứt, bụi đất tung bay.

Kể cả hai anh em họ Tống cũng không thể theo dõi cuộc chiến ở khoảng cách gần, đều lùi về sau mấy trăm mét mới dừng lại.

Còn Diệp Lâm dẫu sao cũng là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh chân chính, dù trước đó bị Dương Thanh làm trọng thương, nhưng lão ta vẫn có thể bộc phát ra sức chiến đấu rất mạnh.

Lúc này, lão ta đứng không xa không gần quan sát cuộc chiến, chuẩn bị ra tay giết chết Dương Thanh bất cứ lúc nào.

“Khốn kiếp, chuyện này không thể nào, không có khả năng, mày chỉ mới đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, sao có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh được? Tuyệt đối không có khả năng đó!”
Lưu lão quái vừa điên cuồng tiến công vừa giận dữ la hét với vẻ mặt khó tin.

Lão ta đã sử dụng cổ thuật tà ác hấp thụ tinh huyết của Diệp Hoàng mới nâng cao thực lực tới mức độ Siêu Phàm Lục Cảnh được.

Nhưng Dương Thanh vừa mới đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh đã có thể giao chiến với lão ta, điều này khiến lão ta có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

Dương Thanh không nói một câu, chỉ không ngừng tấn công, không ai biết lúc này anh đang vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để duy trì sức chiến đấu mạnh nhất.

Với Dương Thanh bây giờ, mỗi một lần tấn công đều như đánh bị thương kẻ thù một nghìn tự hại bản thân tám trăm.

Anh phải chịu đựng tác hại tiêu cực vì cố vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, còn phải tập trung tinh thần cao độ để nghênh chiến với Lưu lão quái là Siêu Phàm Lục Cảnh nữa, đây thật sự là nỗi giày vò với anh.

Diệp Lâm cách đó không xa nhìn Dương Thanh có thể đấu tay đôi với Lưu lão quái, sắc mặt cực kỳ u ám.

Hôm nay, sở dĩ lão ta gióng trống khua chiên mời cao thủ khắp nơi đến đây là vì khống chế Đế Thôn, mà Dương Thanh chính là chướng ngại vật lớn nhất của lão ta, vốn cứ tưởng có thể dễ dàng giết chết Dương Thanh, không ngờ rằng thực lực của Dương Thanh lại tăng cao như thế.

Bây giờ ngay cả cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh là lão ta cũng không phải đối thủ của Dương Thanh.

“Dương Thanh, mày nhất định phải chết!”, vẻ mặt Diệp Lâm rất dữ tợn, lão ta lẩm bẩm nói nhỏ.

Cao thủ hàng đầu của các thế lực đứng cách xa nghìn mét, vì cách quá xa nên hoàn toàn không nhìn rõ trận chiến giữa Dương Thanh và Lưu lão quái đang bộc phát sức chiến đấu như thế nào, chỉ có thể cảm nhận từng khí thế đáng sợ như cơn gió mạnh điên cuồng thổi vào người bọn họ.

Cũng chỉ có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh mới có thể chịu đựng được thôi, cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong, dù đứng cách xa nghìn mét cũng rất khó chống đỡ.

Sau khi so đấu một lần, hai người đứng trên hai tảng đá, ai cũng không tiếp tục tấn công nữa, vô cùng ăn ý đứng nhìn nhau.

Trên người Dương Thanh tràn đầy máu tươi, rõ ràng là cố sử dụng phép hô hấp tầng sáu, tạo thành thương tổn cực kỳ lớn cho cơ thể.

Anh gần như đã đến giới hạn, nhưng lại không dám thả lỏng chút nào, vì chỉ cần anh bất cẩn một chút, sẽ bị Lưu lão quái giết chết.

Màu đỏ tươi như máu trong mắt Lưu lão quái càng ngày càng đậm, trông như một con dã thú đang phát điên, vô cùng đáng sợ.

Khí thế võ đạo trên người lão ta càng đáng sợ hơn.

Nhưng trong trận chiến khi nãy, Lưu lão quái cũng bị thương rất nặng, lồng ngực lúc này còn có một chỗ đã lõm xuống.

Có thể biến Lưu lão quái thành thế này đã đủ chứng minh sức mạnh của Dương Thanh rồi.

Không chỉ Lưu lão quái khiếp sợ, Diệp Lâm và hai anh em họ Tống cũng thế, trận chiến khi nãy thật sự là một buổi tiệc thị giác.

Dương Thanh cực kỳ khó chịu, nhưng Lưu lão quái cũng không dễ chịu hơn là bao, hoàn toàn dốc hết sức lực để chiến đấu.

“Dương Thanh, phục tùng tôi, tôi có thể tha cho cậu một con đường sống”.

“Bây giờ Miêu Thành đang cần cao thủ như cậu, với cảnh giới võ thuật của cậu, dù là ở Miêu Thành cũng là tồn tại hàng đầu”.

“Tôi cho rằng thù hận giữa tôi và cậu cũng không đến mức một mất một còn”.

Vào lúc Diệp Lâm đang chờ mong Lưu lão quái tiêu diệt Dương Thanh, Lưu lão quái đột nhiên bắt đầu thuyết phục Dương Thanh.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng ngơ ngác, đánh nhau ác liệt thế mà vẫn chưa phải là kẻ thù sống còn à?
Vẻ mặt Diệp Lâm lập tức cứng đờ, sau đó, lão ta tức giận nói: “Lưu lão quái, đừng quên, chúng ta mới là quan hệ hợp tác”.

Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp chỉ có thể đặt hy vọng vào Lưu lão quái, ai ngờ Lưu lão quái lại muốn thuyết phục Dương Thanh, chỉ cần lão ta thuyết phục thành công, Hoàng tộc họ Diệp sẽ đối mặt với tai họa ngập đầu.

“Ông câm miệng cho tôi!”
Lưu lão quái quay đầu nhìn về phía Diệp Lâm với vẻ mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Tôi không ngại tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp của ông trước đâu!”
Nghe vậy, sắc mặt Diệp Lâm cực kỳ khó coi, nhưng thực lực của lão ta kém xa Lưu lão quái và Dương Thanh, chỉ có thể nhịn thôi.

Dương Thanh cũng ngạc nhiên, trong chốc lát không kịp phản ứng, dù sao hai người khi nãy còn đang liều mạng chiến đấu, ai cũng có thể bị giết chết ngay sau đó.

“Chỉ cần cậu đồng ý đi theo tôi, tôi có thể tiến cử cậu cho mấy cao thủ hàng đầu của Miêu Thành, với thiên phú võ đạo của cậu, nói không chừng còn có thể được những nhân vật lớn kia nhận làm đệ tử đấy”.

.

Chương 1478: 1478: Cái Chết Của Bố Nuôi

Diệp Lâm nghe xong lời của Lưu lão quái lập tức nổi giận: "Lưu lão quái, ông nói cái gì?"
Lão ta thật sự không nhịn được, Lưu lão quái là do Hoàng tộc họ Diệp tìm đến giúp đỡ bọn họ, thế mà bây giờ lại nói với Dương Thanh rằng lão ta bằng lòng giúp Diệp Thanh tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp ngay trước mặt Diệp Lâm.

Lưu lão quái cũng không thèm để ý Diệp Lâm, hai mắt lão ta đỏ như máu nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dường như chỉ cần Dương Thanh dám từ chối, lão ta sẽ tấn công Dương Thanh bằng đòn trí mạng ngay.

Dương Thanh cũng nhìn chằm chằm Lưu lão quái, trong mắt không hề sợ hãi.

Phải thừa nhận lời của Lưu lão quái đã khiến Dương Thanh động lòng.

Bây giờ anh đang đối mặt với quá nhiều phiền toái, thậm chí anh còn phải sắp xếp cho người nhà của mình ra ngoài trốn, bởi vì anh đã đắc tội quá nhiều người, nếu để bọn họ ở bên cạnh, bọn họ sẽ bị anh liên lụy.

Bây giờ Lưu lão quái lại mời anh gia nhập Miêu Thành đồng thời thần phục lão ta.

Rõ ràng chỉ cần Dương Thanh đồng ý thì từ đây về sau anh sẽ ít đi rất nhiều kẻ thù, sau hôm nay anh có thể yên tâm đón người nhà của mình về rồi.

Thậm chí anh còn có thể mượn thế lực của Miêu Thành đi Hoàng tộc họ Phùng đón Mã Siêu trở về.

Bằng không dù hôm nay Dương Thanh có thể giết Lưu lão quái, có thể diệt Hoàng tộc họ Diệp nhưng chỉ dựa vào thực lực hiện giờ của anh rất khó để đón Mã Siêu trở về.

Ngay cả bốn Hoàng tộc lớn cũng đã khó đối phó.

Thậm chí những Hoàng tộc đó còn có người bảo vệ âm thầm che chở bọn họ.

Vậy thì một Hoàng tộc cổ xưa như Hoàng tộc họ Phùng sao lại không có những người bảo vệ như vậy chứ? Là Hoàng tộc cổ xưa nhất định phải có những nhân vật siêu phàm đúng không?

Dựa vào tình hình trước mắt có thể nói Dương Thanh gia nhập Miêu Thành là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dường như thấy được sự dao động của Dương Thanh, Lưu lão quái vội nói: "Hơn nữa tôi có thể bảo đảm, sở dĩ tôi bảo cậu thần phục tôi chỉ là vì lo cậu sẽ phản bội Miêu Thành, chỉ cần cậu bằng lòng trung thành với Miêu Thành, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử với cậu như thuộc hạ".

"Tôi biết cậu rất lo lắng cho người nhà, chỉ cần cậu gia nhập Miêu Thành thì cậu có thể đón người nhà đến Miêu Thành, người nhà của cậu sẽ rất an toàn khi ở đó".

Lưu lão quái rõ như lòng bàn tay hình huống của Dương Thanh, dường như không hề lo lắng anh sẽ từ chối lão ta lấy ngay ra lọ thuốc màu đen tiện tay vứt cho Dương Thanh.

"Đây là viên Cổ Tâm Đan, sau khi uống nó mỗi tháng tôi sẽ đưa thuốc giải cho cậu, đương nhiên nếu cậu đồng ý để cho người nhà ở lại Miêu Thanh, tôi có thể giúp cậu loại bỏ hết ảnh hưởng của Cổ Tâm Đan".

Lưu lão quái nói.

Trong tay Dương Thanh cầm chiếc lọ thủy tinh màu đen do Lưu lão quái ném tới, cách lớp thủy tinh nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được trong lọ này có một luồng khí thế cực kỳ âm u tản mát ra ngoài.

Một khi Dương Thanh uống nó, sợ là từ đây về sau anh sẽ bị Lưu lão quái khống chế.

"Cậu Thanh, cậu đừng nghe lời lão ta!"
Đúng lúc này Tống Tả bỗng lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Tôi đã từng nghe nói về Cổ Tâm Đan.

Đây là loại thuốc do cao thủ hàng đầu của Miêu Thành luyện ra từ một cách thức vô cùng tà ác, người nào uống nó, mỗi tháng đều phải chịu đựng nỗi thấu tim, không thể chịu nổi".

"Hơn nữa Cổ Tâm Đan không hề có thuốc giải.

Một khi uống nó thì phải dùng thuốc giải cả đời.

Hơn nữa mỗi tháng ngày trăng tròn nhất định phải uống thuốc giải, nếu không người đó sẽ phải gánh chịu nỗi đau thấu tim, sống không bằng chết".

"Chỉ cần cậu uống thuốc này, từ đây về sau cậu sẽ trở thành tù nhân của Lưu lão quái, dù lão ta có giết người nhà của cậu, cậu cũng không cách nào chống lại".

Nghe xong lời của Tống Tả, một luồng khí thế cuồng bạo bộc phát ra từ trên người Dương Thanh.

Anh biết Cổ Tam Đan vô cùng độc ác nhưng không ngờ Cổ Tâm Đan lại không có thuốc giải đồng thời tác dụng phụ lại tàn nhẫn như vậy.

Rõ ràng những lời nói lúc nãy của Lưu lão quái chỉ vì muốn lung lạc Dương Thanh, chứ lão ta không hề nghĩ sẽ tha cho anh.

"Dương Thanh, cậu đừng nghe lời ông ta nói.

Trước đây quả thật Cổ Tâm Đan không có thuốc giải, nhưng bây giờ đã có thuốc giải rồi, chỉ cần cậu thần phục tôi đồng thời trung thành vời Miêu Thành thì từ đây về sau cậu chính là người của Miêu Thành, tôi sẽ không hại cậu đâu".

Bị Tống Tả vạch trần, tuy Lưu lão quái rất giận dữ nhưng vẫn khăng khăng khuyên bảo Dương Thanh.

"Hừ!"
Tống Tả hừ lạnh nói: "Mới một tháng trước, tôi có một người bạn vừa bị Cổ Tâm Đan hại chết, chính vì ngày trăng tròn ông ấy không có thuốc giải nên người đang sống sờ sờ mà bị đau đến chết đấy.

Thế mà bây giờ ông lại dám nói với tôi là ông có thuốc giải?"
"Nếu vậy ông hãy uống Cổ Tâm Đan này đi, sau đó hãy dùng

thuốc giải để chứng minh ông có thuốc giải thật!”
Dương Thanh không ngốc, vừa nãy khi Tống Tả vạch trần sự thật về Cổ Tâm Đan, anh đã hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ nhờ vả Miêu Thành rồi.

“Mày muốn chết!”
Lưu lão quái hoàn toàn nổi giận, khi nhìn Tống Tả, trong mắt lão ta xẹt lên sát khí hừng hực.

Chớp mắt lão ta biến mất tại chỗ.

Dương Thanh đã chuẩn bị trước nên ngay khi Lưu lão quái biến mất anh đã đứng che trước người Tống Tả, đồng thời giơ tay đánh ra một đòn cực mạnh.

“Oành!”
Ầm một tiếng, Dương Thanh lùi ngay về sau mấy bước mà Lưu lão quái dưới đòn tấn công này cảm thấy khí huyết trong người cuồn cuộn, liên tiếp lùi về sau.

“Đối thủ của ông là tôi!”
Dương Thanh lạnh giọng nói: “Hôm nay, ông không chết thì tôi chết!”
Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lần nữa khởi động, hầu như trong nháy mắt, một luồng khí thế bàng bạc, tràn ngập khắp người Dương Thanh, khiến anh cảm thấy cả người có nguồn sức mạnh dồi dào dùng mãi không hết.

Diệp Lâm vốn đang lo lắng Dương Thanh sẽ đồng ý với Lưu lão quái, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Nếu mày muốn nộp mạng tao sẽ cho mày toại nguyện!”
Lưu lão quái hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ chiêu nạp Dương Thanh, trực tiếp bùng nổ thực lực mạnh nhất của lão ta, xông về phía Dương Thanh.

Cuộc chiến của hai cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh ngang tài ngang sức bùng nổ một lần nữa.

Lúc này rõ ràng hai người đều bộc phát trạng thái mạnh nhất, ngay cả Diệp Lâm cũng phải tránh né mũi nhọn, liên tục lùi về sau mấy chục mét.

“Oành oành oành!”
Tiếng va chạm khủng bố vang vọng khắp Yến Sơn.

Mỗi lần hai người va chạm, cả ngọn núi Yến Sơn dường như sắp nổ tung, lúc này cao thủ của các thế lực hàng đầu ở khắp nơi kéo quân vào Yến Đô đều nhìn về phía Yến Sơn bằng vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

Cùng lúc đó trong gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô.

Vũ Văn Cao Dương đứng trước cửa sổ sát đất to lớn nhìn về phía Yến Sơn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đương nhiên ông ta biết rõ hôm nay là tiệc mừng thọ 100 tuổi của Diệp Lâm, thông qua một số kênh tin tức đặc biệt, ông ta cũng biết Dương Thanh và Diệp Lâm đã trở mặt với nhau.

Lúc này người đang chiến đấu rõ ràng là Dương Thanh.

Chỉ là ông ta không biết người đang đánh nhau với Dương Thanh là ai, nhưng cách xa mấy ngàn mét mà ông ta cũng có thể cảm nhận được luồng khí thế võ thuật khủng bố truyền đến từ Yến Sơn.

Vậy nếu ở ngay hiện trường chiến đấu bầu không khí sẽ khủng bố cỡ nào?
“Dương Thanh, con tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!”, Vũ Văn Cao Dương chắp hai tay lại như đang cầu xin ông trời phù hộ cho Dương Thanh.

Đúng lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”
Vũ Văn Cao Dương thu lại tâm trạng, hờ hững nói.

Cửa phòng bị đẩy ra ngay lập tức, một bóng người trẻ tuổi bước vào.

“Văn Bân? Sao con lại đến đây?”, nhìn thấy Vũ Văn Bân, Vũ Văn Cao Dương nhíu mày.

Vũ Văn Bân đứng trước mặt Vũ Văn Cao Dương bỗng nhiên lên tiếng nói: “Bố, con có một việc muốn nhờ bố chỉ dạy”.

“Chuyện gì?”, Vũ Văn Cao Dương hỏi.

“Có một việc nếu con làm rồi sẽ mang đến lợi ích khổng lồ cho con, bố nghĩ con có nên làm không?”, Vũ Văn Bân hỏi.

Không biết tại sao Vũ Văn Cao Dương luôn cảm thấy hôm nay Vũ Văn Bân rất khác lạ.

“Nếu chuyện đó có lợi cho con thì đương nhiên con nên làm rồi”, Vũ Văn Cao Dương im lặng một hồi rồi nói.

.

Chương 1479: 1479: Đưa Đến Yến Sơn

Vũ Văn Cao Dương nổi giận vì cảm nhận được sát ý vô cùng mãnh liệt từ trên người Vũ Văn Bân.

Dù thế nào đi nữa, ông ta cũng không ngờ được có một ngày đứa con trai ruột lại muốn giết mình.

Vũ Văn Bân không trả lời ông ta mà nói với vẻ mặt vô cảm: "Bây giờ tôi chỉ hỏi ông một chuyện thôi, rốt cuộc ông có định truyền vị trí chủ gia tộc này lại cho tôi không?"
"Vị trí này vốn thuộc về mày".

Hai mắt đỏ bừng, Vũ Văn Cao Dương nói tiếp: "Giờ mày định chiếm vị trí chủ gia tộc rồi giết tao sao?"
Vũ Văn Bân vẫn không trả lời câu hỏi này mà chỉ cười lạnh, nói: "Vũ Văn Cao Dương, ông đừng có lừa gạt tôi nữa.

Hai ngày trước, lúc Dương Thanh đến tìm ông, tôi đã nghe thấy hết toàn bộ cuộc trò chuyện giữa hai người".

"Ông muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, thậm chí còn đưa lệnh bài chủ gia tộc cho nó, nhưng bây giờ lại nói rằng vị trí này vốn thuộc về tôi, ông không cảm thấy buồn cười hay sao?"
Bỗng nhiên cảm xúc của Vũ Văn Bân trở nên kích động, tức giận hét ầm lên.

Vào giờ phút này, Vũ Văn Cao Dương chỉ cảm thấy dường như sức lực trong cơ thể mình đều bị rút cạn.

Ông ta muốn truyền lại vị trí chủ gia tộc của gia tộc Vũ Văn cho Dương Thanh, cho dù anh không phải là máu mủ của gia tộc thì ông ta vẫn bằng lòng làm vậy.

Cũng không phải Vũ Văn Cao Dương muốn chắp tay dâng tặng cơ nghiệp của gia tộc Vũ Văn cho một người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, mà là do ông ta có lòng tin vào nhân phẩm của Dương Thanh.

Ông ta biết rằng giả như bây giờ mình truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, cho dù anh đồng ý thì cũng chỉ tạm thời

chấp nhận mà thôi.

Sau này khi trong gia tộc Vũ Văn xuất hiện người có đủ tư cách thừa kế vị trí chủ gia tộc, Dương Thanh nhất định sẽ trả nó lại cho gia tộc Vũ Văn.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng đã từng hứa sẽ âm thầm đào tạo Vũ Văn Bân, thế nhưng bây giờ tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì.

“Anh nói không sai, tôi đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, tôi muốn nó thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Cho dù xét về nhân phẩm hay năng lực thì nó cũng là ứng cử viên tốt nhất, chẳng lẽ tôi làm như vậy là sai sao?”
Vũ Văn Cao Dương ghìm sự tức giận trong lòng xuống, bình tĩnh nhìn về phía Vũ Văn Bân mà chất vấn.

Vũ Văn Bân cười nhạo: “Nó chỉ là một người ngoài, có tư cách gì mà thừa kế toàn bộ gia tộc Vũ Văn chứ?”
“Nếu như tôi đoán không sai thì hẳn là anh chỉ nghe được mấy lời như tôi muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, rồi còn muốn giao lệnh bài của chủ gia tộc cho nó nữa có phải không?”
Đột nhiên Vũ Văn Cao Dương hỏi.

Vũ Văn Bân hừ lạnh, không nói gì.

Đối với anh ta mà nói, chỉ dựa vào việc Vũ ông ta muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh là đã đủ đáng chết rồi.

Vũ Văn Cao Dương tự giễu cười: “Quả nhiên anh chỉ nghe được phần trước trong cuộc trò chuyện giữa tôi với Dương Thanh, chứ không biết phần sau chúng tôi đã nói gì”.

“Vũ Văn Bân, tôi nói rõ cho anh nghe, tôi muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời thôi.

Dựa vào nhân phẩm của Dương Thanh, cho dù nó thừa kế vị trí chủ gia tộc thì cũng sẽ đào tạo anh rồi trả nó lại cho anh thôi”.

“Đúng là tôi đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, nhưng nó không có ý định muốn thừa kế gia tộc Vũ Văn mà chỉ thay tôi bảo quản lệnh bài thôi.

Một ngày nào đó, khi anh có đủ tư cách để thừa kế vị trí chủ gia tộc thì nó sẽ giao lệnh bài lại cho anh”.

“Tôi biết là anh sẽ không tin, nhưng dù có tin hay không thì cũng không sao cả, tôi chỉ muốn nói sự thật cho anh biết, chỉ vậy thôi”.

Ông ta bình tĩnh nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Vũ Văn Cao Dương, bỗng nhiên Vũ Văn Bân hơi nghi ngờ rốt cuộc có phải như ông ta vừa nói hay không.

Nhưng anh ta nhanh chóng vứt bỏ hết tất cả suy nghĩ trong đầu, còn tức giận nói nói với Vũ Văn Cao Dương: “Ông đừng hòng lừa gạt tôi, tôi không phải con nít mới lên ba.

Giữa tôi và Dương Thanh còn có thù oán, nếu như ông thật sự giao vị trí chủ gia tộc cho Dương Thanh thì liệu nó có trả nó lại cho tôi không?”
“Ông không cần phải giải thích gì cả, tôi chỉ xem kết quả thôi.

Bây giờ ông đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, điều này cho thấy ông đã bỏ rơi tôi”.

“Vũ Văn Cao Dương, tất cả những chuyện này đều do ông ép tôi, do ông ép tôi!”
Vũ Văn Bân rất tức giận, cảm xúc cũng vô cùng kích động.

Vũ Văn Cao Dương không tiếp tục nói thêm câu nào nữa, vẻ mặt không có chút cảm xúc nào nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân, trong mắt của ông ta còn có một chút thất vọng.

Một lúc lâu sau, ông ta mới mở miệng nói: “Những lời nên nói đều đã nói xong hết rồi, làm đi!”
Vũ Văn Cao Dương vô cùng hiểu rõ con trai của mình là hạng người gì.

Từ lúc Vũ Văn Bân bắt đầu bộc lộ ra sát ý, điều đó đã cho thấy thằng con này thật sự muốn giết chết ông ta.

“Ông không phản kháng lại sao?”, Vũ Văn Bân hơi kinh ngạc, hỏi.

Vũ Văn Cao Dương tự giễu cười: “Nếu như anh đã quyết định giết tôi rồi thì chắc chắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, tôi phản kháng có tác dụng gì không?”
“Chắc chắn Dương Thanh sẽ không chết! Hoàng tộc họ Diệp đắc tội với nó thì đó sẽ là niềm đau lớn nhất của bọn họ!”
Vũ Văn Cao Dương kiên định nói.

Ông ta có lòng tin tuyệt đối với Dương Thanh.

.

Chương 1480: 1480: Đứa Con Trai Độc Ác

Khi Vũ Văn Bân cho người mang Vũ Văn Cao Dương đến Yến Sơn, Dương Thanh đang chiến đấu ác liệt với Lưu lão quái.

Dương Thanh vốn tưởng rằng Lưu lão quái đã thật sự đột phá tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng khi trận chiến diễn ra, anh cảm nhận rõ rệt thực lực của lão ta không bằng lúc trước.

Hoá ra Lưu lão quái không phải cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, chẳng qua lão ta gia tăng thực lực sau khi cổ trùng hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng mà thôi.

Hiện giờ, Lưu lão quái chỉ có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, hiển nhiên đây mới là năng lực thực sự của lão ta.

Suy cho cùng Dương Thanh cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lại còn vừa mới đột phá cảnh giới, trong khi đó việc cố gắng thực hiện phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã gây tổn thương rất lớn cho thân thể của anh.

Bởi vậy mà thực lực của Dương Thanh đã giảm đi nhiều.

Sau khi biết Lưu lão quái chỉ có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, anh vội vàng ngừng phép hô hấp tầng thứ sáu, bắt đầu lại phép hô hấp tầng thứ năm.

Phép hô hấp tầng thứ sáu gây tổn thương rất lớn cho cơ thể, nhưng ở phép hô hấp tầng thứ năm, Dương Thanh đã có thể thực hiện thoải mái từ khi còn ở Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Lúc này đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Tam Cảnh, anh có thể dễ dàng vận chuyển phép hô hấp ở tầng này.

Dù vậy, Diệp Lâm vẫn không có cơ hội chen vào, vừa rồi Dương Thanh đánh lão ta bị thương nặng, cho tới bây giờ vẫn chưa thể hồi sức.

“Bùm bùm bùm!”
Trận chiến khốc liệt giữa Dương Thanh và Lưu lão quái vẫn đang diễn ra, tuy thực lực hai bên đã giảm nhiều nhưng họ vẫn làm người ta khiếp sợ.

“Lưu lão quái, không phải trước đây ông muốn tôi phục tùng ông sao? Bây giờ tôi cho ông cơ hội đầu hàng, tôi đảm bảo sức mạnh của ông sẽ nhanh chóng đạt Siêu Phàm Lục Cảnh”.

Dương Thanh vừa phát động tấn công Lưu lão quái vừa mở miệng nói.

“Láo xược!”
Lưu lão quái tức giận nói: “Cậu có tư cách gì yêu cầu tôi đầu hàng? Đúng là không biết trời cao đất rộng! Cậu vốn chẳng biết gì về sự lớn mạnh hùng vĩ của Miêu Thành và võ công cao cường của những cao thủ ở đó”.

“Phục tùng tôi, trung thành với Miêu Thành thì cậu mới có thể giữ mạng sống, nếu không hôm nay sẽ là ngày chết của cậu!”
Dương Thanh lạnh lùng cười: “Nếu vậy thì tôi chỉ có thể thay trời hành đạo thôi, ông đã làm quá nhiều việc ác, hôm nay tôi phải giết ông!”
Lời vừa dứt, khí thế võ đạo của Dương Thanh càng mạnh như đế vương trên trời giáng xuống khiến người ta không khỏi sùng bái.

Lòng Lưu lão quái thầm chấn động, không ngờ Dương Thanh lại mạnh như vậy, trong lúc nhất thời đôi mắt lão ta ánh lên sự tham lam.

Nửa năm trước suýt chết dưới tay Dương Thanh, phút cuối được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành là Hoàng Tiến cứu thoát, lão ta bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Việc sử dụng hơn mười thi thể cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong giúp cho thực lực của Lưu lão quái tăng vọt, chỉ trong nửa năm, cảnh giới võ thuật của lão ta đã tăng lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nếu có thể lấy được thi thể của Dương Thanh, thực lực của Lưu lão quái sẽ tăng lên đáng kể, có thể đột phá cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Thất Cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân lão ta đồng ý hợp tác với Hoàng tộc họ Diệp.

Giết chết Dương Thanh không chỉ có thể rửa mối nhục xưa, mà còn có thể sử dụng tinh huyết của anh để tăng sức mạnh cho mình.

Vừa rồi, sau khi dùng cổ trùng hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng, thực lực của Lưu lão quái đã tăng vọt.

Nếu không phải tiêu hao quá nhiều khi chiến đấu với Dương Thanh thì cảnh giới của lão ta đã có thể tăng đột biến một lần nữa chỉ nhờ vào chỗ tinh huyết đấy.

Trận chiến giữa hai người vẫn tiếp tục và ngày càng quyết liệt, dù là Dương Thanh hay Lưu lão quái đều thương tích đầy người.

Diệp Lâm vẫn đứng một bên chờ cơ hội ra tay, nhưng vẫn không thấy thời cơ thích hợp nên đang hết sức phiền não.

Với thực lực hiện tại, nếu lão ta muốn can thiệp thì phải chắc chắn sẽ giết chết Dương Thanh chỉ trong một đòn, nếu không tình cảnh của lão ta sẽ rất nguy hiểm.

Một khi Diệp Lâm chết, Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Anh em Tống Tả và Tống Hữu lúc này cũng vô cùng lo lắng, nhìn Dương Thanh đang chiến đấu ác liệt mà thầm cầu nguyện.

Lúc này, dưới Yến Sơn, mấy chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đang chờ đợi.

Bởi vì cách chiến trường quá xa nên bọn họ không biết tình hình chiến đấu lúc này đang như thế nào, chỉ biết là cực kỳ ác liệt.

“Không biết cậu Thanh thế nào rồi?”
Long Tấn khẽ nói.

Thượng Quan Hoàng đang đứng bên cạnh hoàn toàn tự tin, nói: “Đừng lo quá, cậu Thanh sẽ không sao”.

Đoàn Hoàng cũng rất sốt sắng, lên tiếng: “Chưa chắc! Lưu lão quái rất mạnh, còn có Diệp Lâm nữa, tình hình của cậu Thanh e rằng rất khó khăn”.

“Hừ!”
Một gã cao thủ Hoàng tộc họ Diệp cười lạnh, nói: “Mấy người đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Có tiền bối Diệp Lâm và Diệp Hoàng của Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi, lại thêm cả Lưu lão quái ở Miêu Thành, bọn họ mà liên kết với nhau thì cho dù là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh cũng chỉ có đường chết huống chi là Dương Thanh.

Cậu ta chết chắc!”
“Nói khoác không biết ngượng!”
Long Tấn lạnh lùng đáp trả: “Tốt nhất mấy người nên cầu nguyện tiền bối Diệp Lâm và Diệp Hoàng của mình có thể chịu đựng lâu hơn một chút đi!”
“Vậy chúng ta cùng chờ xem”, cao thủ Hoàng tộc họ Diệp nọ cười khẩy.

Chiếc xe việt dã màu đen chạy hết tốc lực, chỉ hơn mười giây ngắn ngủi đã dừng lại.

Tên cao thủ cầm đầu Hoàng tộc họ Diệp vội vàng bước đến trước mặt Diệp Lâm, khẽ gật đầu: “Mang đến rồi ạ!”
Diệp Lâm lập tức vui vẻ liếc mắt về hướng xe việt dã, lại đưa mắt sang chiến trường, lạnh giọng nói: “Nghe nói Dương Thanh rất coi trọng người thân.

Tôi thật muốn biết, nếu Dương Thanh biết bố nuôi của mình đang ở trong tay chúng ta, liệu cậu ta có bó tay chịu trói hay không?” Dứt lời, lão ta lạnh lùng nói: “Đưa Vũ Văn Cao Dương đến đây cho tôi!”
Rất nhanh Vũ Văn Cao Dương bị trói chặt được đưa ra ngoài, bên cạnh ông ta là Vũ Văn Bân.

.

Chương 1481: 1481: Quỳ Xuống Cho Tao

Dương Thanh đang chiến đấu với Lưu lão quái thì chợt nghe thấy giọng nói của Vũ Văn Bân, sắc mặt lập tức thay đổi, đồng thời trong lòng anh dâng lên một cơn giận vô biên.

Vốn dĩ Dương Thanh đang vung tay đánh về phía Lưu lão quái, suýt chút nữa là trúng đầu lão ta, nhưng nghe được lời của Vũ Văn Bân nên không thể không dừng tấn công.

Bàn tay của Dương Thanh đột ngột dừng lại ở vị trí cách đầu Lưu lão quái khoảng một centimet.

Lưu lão quái trợn to hai mắt, trong con ngươi tràn đầy hoảng sợ, sau đó nhanh chóng được thay thế bằng vẻ may mắn khi sống sót.

Khi chiến đấu với Dương Thanh, sức mạnh của lão ta không ngừng giảm xuống, bây giờ chỉ có thể tạm thời bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, trong khi Dương Thanh lại có thể duy trì trạng thái toàn thịnh của Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Văn Bân, một chiêu đó của anh cho dù không thể giết chết cũng có thể lấy nửa cái mạng của lão ta.

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ngay khi Dương Thanh bỗng nhiên dừng tay, trong mắt Lưu lão quái xuất hiện lên một tia sát ý điên cuồng, bất ngờ tung ra một quyền.

“Oành!”
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, thân thể của Dương Thanh như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Sau khi bay ra xa hơn mười mấy mét, anh nặng nề ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, khí thế trên người lập tức giảm xuống.

“Dương Thanh!”
Nhìn thấy cảnh này, Vũ Văn Cao Dương đang bị trói hét lớn, trên mặt tràn đầy tự trách.

“Ha ha ha ha…”
Vũ Văn Bân cười phá lên một cách điên cuồng, cười đến chảy nước mắt, cảm xúc kích động hét lớn: “Vũ Văn Cao Dương, ông nhìn thấy chưa? Đây chính là người thừa kế mà ông lựa chọn, cho dù cậu ta có mạnh hơn nữa thì sao? Còn không phải bởi vì một câu của tôi mà chết không có chỗ chôn sao?”
“Vũ Văn Bân!”
Vũ Văn Cao Dương trừng mắt nhìn Vũ Văn Bân, nghiến răng nghiến lợi gầm thét lên: “Mày là súc sinh! Cầm thú!”
“Sớm biết như thế thì lúc đầu tao đã không sinh tên súc sinh như mày ra!”
Vũ Văn Cao Dương thật sự rất tức giận.

Mặc dù Vũ Văn Bân mới là con trai ruột, ông ta cũng luôn bao dung tha thứ cho những sai lầm mà thằng con này đã từng mắc phải.

Nhưng mà lần này, Vũ Văn Bân đã bắt cóc ông ta để uy hiếp Dương Thanh.

Đây thật là một sự châm chọc rất lớn, con trai ruột bắt cóc bố mình để đi uy hiếp con nuôi của ông ta.

“Ông câm miệng cho tôi!”
Vũ Văn Bân rống giận, lúc này cảm xúc của anh ta vô cùng kích động, hai mắt đỏ bừng, tức giận nhìn Vũ Văn Cao Dương mà hét lớn: “Ông có tư cách gì dạy dỗ tôi?”
“Cho dù tôi là cầm thú thì cũng là con của loại cầm thú già như ông, đây là sự thật không cách nào thay đổi được!”
“Còn ông thì lại lấy cơ nghiệp trăm năm của gia tộc Vũ Văn chắp tay dâng tặng cho người ngoài, ông có coi tôi là con mình không?”
“Không có! Ông hoàn toàn không có!”
“Ông đừng nghĩ rằng tôi không biết.

Lúc Dương Thanh vừa xuất ngũ trở lại Giang Hải, ông đã cho quản gia đến đó tìm cậu ta, còn muốn cậu ta trở về để kế thừa vị trí chủ gia tộc”.

“Vũ Văn Cao Dương, đôi khi tôi tự hỏi, rốt cuộc tôi là con ruột của ông hay Dương Thanh mới là con ruột của ông?”

Vũ Văn Cao Dương tức giận đến run cả người, nhìn anh ta, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và thất vọng.

Diệp Lâm không hề quan tâm đến chuyện riêng của gia tộc Vũ Văn, cái lão ta quan tâm là sự sống chết của Dương Thanh.

Lúc này, sau khi nhận một đòn trí mạng của Lưu lão quái, Dương Thanh đã bay xa hơn mười mét, hơi thở trên người vô cùng yếu ớt.

Dù vậy, Diệp Lâm vẫn không dám tùy tiện tiến lên.

Lúc trước lão ta từng bị Dương Thanh đánh cho bị thương nghiêm trọng, cho dù anh có bị Lưu lão quái đánh trúng một đòn nặng đi chăng nữa thì lão ta cũng không thể làm gì được.

Lưu lão quái nhìn thấy hơi thở của Dương Thanh không ổn định, trên mặt tràn đầy đắc ý, cười ha ha nói: "Dương Thanh, vừa rồi không phải cậu rất lợi hại sao? Nào tiếp tục! Tiếp tục đến tấn công tôi đi!"
Dương Thanh vùng vẫy đứng dậy khỏi mặt đất, lồng ngực của anh đã xuất hiện một mảnh máu thịt be bét, khóe miệng cũng có rất nhiều máu, trông vô cùng thê thảm.

Trước đó Dương Thanh cũng vì cưỡng chế bản thân sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nên đã làm cho thân thể chịu tổn thương rất lớn, trên làn da lộ ra ngoài không khí đều là vết máu.

Vừa rồi lại trúng một đòn cực mạnh của Lưu lão quái, cơ thể anh đã bị tàn phá nặng nề.

Dù vậy, khí thế võ đạo trên người Dương Thanh vẫn mạnh mẽ như cũ.

Không để ý tới lời khiêu khích của Lưu lão quái, đôi mắt đỏ bừng của anh chỉ nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân.

"Vũ Văn Bân, tôi nể mặt của bố mới bỏ qua cho anh hết lần này đến lần khác.

Không ngờ anh cứ ngoan cố khiêu chiến với giới hạn chịu đựng của tôi.

Anh có biết mình đang làm gì không?”
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi nói, trong ánh mắt tràn đầy sát ý mãnh liệt.

Hai mắt Vũ Văn Bân đỏ bừng nhìn anh, cũng ánh lên ý muốn giết người, tức giận hét: “Dương Thanh, mày câm miệng cho tao! Bây giờ mày không có tư cách kêu la trước mặt tao”.

“Nếu như không có thằng khốn kiếp như mày, tao đã sớm trở thành chủ gia tộc Vũ Văn, đều tại mày phá hỏng tất cả của tao!”
Mặc dù không sợ chết nhưng Vũ Văn Cao Dương cũng biết tình hình trước mắt, nếu như Vũ Văn Bân thật sự muốn dùng ông ta để uy hiếp Dương Thanh, sợ rằng anh chỉ có một con đường chết.

Thế là Vũ Văn Cao Dương lớn tiếng nói: “Dương Thanh nói không sai, chỉ cần bây giờ mày thả tao, tao sẽ lập tức truyền lại vị trí chủ gia tộc cho mày.

Sau này tao sẽ không bao giờ hỏi đến chuyện của gia tộc, tất cả mọi chuyện đều nghe theo mày”.

“Câm miệng! Tất cả im miệng cho tôi!”
.

Chương 1482: 1482: Cơn Giận Của Dương Thanh

Việc Vũ Văn Bân bắt Dương Thành quỳ xuống đều làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đến cả Diệp Lâm và Lưu lão quái cũng có hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ một con kiến hôi còn chưa bước vào Thần Cảnh sơ kỳ mà lại dám bắt một cao thủ Siêu Phàm Cảnh hàng thật giá thật phải quỳ xuống.

"Dương Thanh, không được!"
Vũ Văn Cao Dương tức giận rống to một tiếng, hai mắt đỏ bừng một mảnh, hét lên đầy giận dữ: "Vũ Văn Bân, tên súc sinh nhà mày, cho dù tao chết cũng sẽ không cho mày cơ hội lấy tao ra uy hiếp Dương Thanh đâu".

Dứt lời, chẳng biết ông ta lấy sức lực từ đâu dùng thân thể thoát khỏi Vũ Văn Bân, sau đó lao qua bên vách đá muốn đập đầu vào đó.

Trong lòng Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh chính là con ruột của mình.

Không ngờ bản thân lại biến thành trói buộc của anh.

Ông ta không cách nào chấp nhận được chuyện Dương Thanh phải đối mặt với mối nguy hiểm có thể dẫn đến mất mạng chỉ vì bảo vệ mình.

"Bố!"
Dương Thanh rống giận, thân hình chợt lóe hóa thành một tia chớp vọt đến chỗ của Vũ Văn Cao Dương.

"Đi chết đi!"
Diệp Lâm đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh Dương Thanh một đòn trí mạng.

Ngay lúc anh tiến lên chuẩn bị cứu Vũ Văn Cao Dương, lão ta giậm chân thật mạnh xuống đất, cơ thể như mũi tên rời khỏi dây cung lao đến sau lưng Dương Thanh.

“Giết!”
Đương nhiên Lưu lão quái sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, lập tức đánh ra một đòn cực mạnh đến Dương Thanh.

Tuy Tống Tả và Tống Hữu vẫn chưa khôi phục toàn bộ thực lực sau khi bị thương nghiêm trọng, nhưng ở tình cảnh như thế này, bọn họ không thể nào đứng yên tại chỗ.

Hai anh em cực kỳ ăn ý, không nói một câu dư thừa, gần như cùng lúc tiến đến chỗ Lưu lão quái và Diệp Lâm.

“Cậu Thanh, cẩn thận!”
Đồng thời, hai anh em lớn tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng lúc này trong lòng Dương Thanh chỉ có mỗi Vũ Văn Cao Dương.

Không phải anh không cảm nhận được sát ý đang liên tục đến gần phía sau, mà là không có thời gian để đánh trả mà thôi.

Hiện giờ Vũ Văn Cao Dương đã sắp đến gần vách núi, mắt thấy đầu ông ta sắp đâm vào vách núi mà chết.

Dương Thanh không dám lơi lỏng, chỉ có thể bỏ mặc sau lưng cho kẻ thù, còn mình liều mạng vọt tới hướng của Vũ Văn Cao Dương.

Nhìn thấy ông ta vùng ra khỏi mình và đâm đầu về phía vách núi, Vũ Vân Bân ngơ ngác.

Tuy rằng anh ta cực kỳ phẫn nộ đối với hành động của Vũ Văn Cao Dương nhưng dù sao đó cũng là bố mình, cho dù muốn giết ông ta cách mấy thì anh ta cũng sẽ không thật sự làm điều đó.

Vũ Văn Bân chỉ muốn dùng Vũ Văn Cao Dương uy hiếp Dương Thanh.

Chỉ cần Dương Thanh chết, anh ta có thể ngồi lên vị trí chủ gia tộc Vũ Văn.

Nhưng dù thế nào Vũ Vân Bân cũng không ngờ Vũ Văn Cao Dương thà tự sát chứ không muốn liên lụy đến Dương Thanh.

Đầu của Vũ Văn Cao Dương ngày càng gần vách núi, mà Dương Thanh sắp xông tới cứu được ông ta, hét lớn: “Bố,

không được! Không được!”
“Bịch!”
“Bịch!”
Ngay tại lúc này, hai luồng công kích cuồng bạo nháy mắt đánh xuống lưng của Dương Thanh.

Anh hầu như không có bất kỳ phòng bị gì, cơ thể giống như một con diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Lưu lão quái và Diệp Lâm, hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, gần như cùng lúc bùng nổ một cú thật mạnh đánh vào Dương Thanh.

Đừng nói Dương Thanh đang bị thương nặng, cho dù lúc này anh đang ở trạng thái toàn thịnh thì cũng không thể nào chịu được sự công kích ở cường độ lớn như thế.

“Cốp!”
Giây kế tiếp, đầu Vũ Văn Cao Dương nặng nề va vào trên vách núi, để lại một vệt máu nhìn rất đáng sợ.

Thân thể của Dương Thanh nặng nề ngã xuống một bên, giữa anh và Vũ Văn Cao Dương chỉ cách nhau mười mét nữa thôi.

“Không!”
Dương Thanh đau khổ cùng cực rống lớn một tiếng, quỳ trên mặt đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu Vũ Văn Cao Dương đổ máu tươi ròng ròng ngã xuống trong vũng máu, trong miệng còn có một lượng máu lớn đang trào ra.

Ông ta không chết ngay, trong mắt chỉ còn sót lại chút thanh tỉnh, hai mắt cứ nhìn chăm chú vào Dương Thanh.

Dương Thanh có thể nhìn thấy sự lo lắng nồng đậm, cùng với hổ thẹn và tự trách từ trong ánh mắt của ông ta.

Vũ Văn Cao Dương mấp máy môi như muốn nói điều gì đó, thế nhưng từng ngụm máu tươi cứ trào ra khiến ông ta chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Nhưng từ khẩu hình của Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh vẫn có thể hiểu ông ta muốn nói gì.

“Bố xin lỗi!”

Cuối cùng, Vũ Văn Cao Dương dùng khẩu hình nói ra ba chữ này rồi hai mắt từ từ nhắm lại.

Tắt thở.

Vũ Văn Bân ở bên cạnh sợ đến ngơ ngác, tất cả đều trong chớp nhoáng, anh ta có cảm giác như đang nằm mơ.

Người bố từ nhỏ vẫn luôn nghiêm khắc với anh ta đã chết rồi sao?
"Bố! Bố! Bố ơi! Bố tỉnh lại, bố tỉnh lại cho con!"
Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương đã nhắm chặt hai mắt, Dương Thanh hoàn toàn sụp đổ, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê chảy xuống không ngừng.

Anh gần như nằm úp xuống bên cạnh Vũ Văn Cao Dương, dùng hết sức mới có thể ôm ông ta vào trong ngực của mình.

Dù anh lớn tiếng kêu gào thì Vũ Văn Cao Dương cũng đã chết, không thể nào đáp lại bất cứ điều gì.

"A…"
Dương Thanh ngửa mặt lên trời rống giận thét lên, giống như phát tiết hết tất cả những nỗi uất giận ở trong lòng.

Vốn dĩ trời vẫn trong xanh, nhưng bỗng nhiên mây đen lại kéo đến mù mịt.

Tia chớp chói mắt lóe lên trong đám mây đen dày đặc.

"Ầm ầm ầm!"
Tiếng sấm vang vọng khắp cả Yến Đô.

Rất nhanh, từng đợt mưa to tầm tã chợt rơi xuống.

Dương Thanh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, ôm cơ thể Vũ Văn Cao Dương vào trong ngực, không nói lời nào.

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của ông ta.

Ký ức khi xưa dần dần hiện rõ trong đầu của Dương Thanh.

Khi còn bé, anh đã lớn lên ở gia tộc Vũ Văn, không hề biết người đàn ông uy nghiêm đó không phải là bố ruột của mình.

Từ nhỏ, bố đối xử với anh cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí còn mắng còn đánh.

Thời gian dần trôi qua, tình cảm của bố đối với anh càng ngày càng mờ nhạt, thậm chí thường xuyên có vài tháng anh còn không thể nhìn thấy mặt bố.

Sau này, có một ngày bố bỗng đuổi Dương Thanh và mẹ ra khỏi gia tộc Vũ Văn, đuổi họ ra khỏi Yến Đô.

Từ đó, hạt giống thù hận không ngừng sinh trưởng ở trong lòng anh.

Mẹ luôn dặn dò anh không nên hận bố mình, một ngày nào đó anh sẽ hiểu ông ta rất thương anh.

Cho đến lúc trước khi mẹ mất, bà vẫn dặn dò anh đừng hận Vũ Văn Cao Dương.

Tuy Dương Thanh không biết chân tướng nhưng vẫn rưng rưng đồng ý.

Đến nỗi khi anh từ biên giới phía Bắc quay về, lòng vẫn mang đầy hận thù với bố mình, thậm chí suýt nữa đã hủy diệt gia tộc Vũ Văn.

Cho đến một ngày, anh bỗng biết được chân tướng, bản thân không phải con trai ruột của Vũ Văn Cao Dương.

Năm đó, sở dĩ Vũ Văn Cao Dương đuổi mẹ con họ ra khỏi gia tộc Vũ Văn, thậm chí đuổi họ ra khỏi Yến Đô không phải vì nhẫn tâm với mẹ con họ, mà là vì muốn bảo vệ họ.

Bởi lẽ nếu hai mẹ con Dương Thanh ở lại Yến Đô thì chỉ sẽ chịu tai ương.

Mái tóc vốn đen nhánh của anh bất chợt bạc trắng bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Con ngươi màu đen bỗng chốc hóa thành màu đỏ, giống như đã bị nhiễm máu.

Một luồng khí thế võ đạo kinh người bất chợt bùng nổ trên cơ thể của Dương Thanh.

“Ầm ầm ầm!”

.

Chương 1483: 1483: Huyết Mạch Cuồng Hóa

Đã bao giờ Vũ Văn Bân gặp một trận chiến thế này đâu cơ chứ, ấy vậy mà bây giờ anh ta lại tận mắt nhìn thấy cảnh mái tóc màu đen của Dương Thanh đã biến thành tóc bạc, con ngươi đen kịt biến thành màu đỏ như máu.

Vũ Văn Bân sợ đến mức cơ thể liên tục run rẩy, co quắp ngồi phịch xuống trên mặt đất, sợ đái cả ra quần.

Lưu lão quái và Diệp Lâm đều bị doạ cho hoa mắt chóng mặt sau khi cảm nhận được khí thế võ đạo trên người Dương Thanh tăng vọt.

Lưu lão quái vừa dứt lời, hai người nhanh chóng lao về phía anh.

"Giết!"
Chỉ trong chớp mắt, hai người đã xuất hiện trước mặt Dương Thanh, gần như cũng trong lúc ấy phát động tấn công.

"Rầm!" "Rầm!"
Mỗi đòn mạnh mẽ của hai người rơi lên người Dương Thanh.

Thế nhưng, dường như Dương Thanh chẳng bị ảnh hưởng bởi hai đòn này, anh vẫn quỳ dưới đất, trong lòng ôm lấy cơ thể Vũ Văn Cao Dương đang dần lạnh lẽo.

Một luồng sát khí vô cùng khủng bố toát ra như đang tôi luyện cơ thể Dương Thanh vậy.

"Chuyện này…"
Thấy vậy, tròng mắt của Lưu lão quái và Diệp Lâm trợn lớn, sự khó tin tràn ngập trong đáy mắt.

Tuy bọn họ đều bị thương nặng nhưng ít ra vẫn là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, cho dù đặt ở các gia tộc ẩn thế cũng vẫn được xem là những nhân vật vô cùng khủng bố.

Sức mạnh chứa trong mỗi đòn sử dụng toàn lực của mình lớn thế nào, bọn họ biết rất rõ.

Thế nhưng đòn trí mạng mà cả hai cùng đánh lên người Dương Thanh lại chẳng làm anh bị thương chút nào, điều này làm cho bọn họ cảm thấy đòn tấn công vừa rồi của mình chẳng khác nào đánh lên tấm thép.

"Đừng giữ sức nữa, dốc hết toàn lực đi!", Lưu lão quái nhìn Diệp Lâm, tức giận nói.

Lão ta vừa dứt lời, hai người lập tức chuẩn bị tấn công lần nữa, hai đòn đánh tiếp theo nhanh chóng bổ lên người Dương Thanh.

"Oành!"
"Oành!"
Đòn đánh của hai người liên tục rơi xuống, nhưng Dương Thanh vẫn thờ ơ không hề hấn gì, chỉ có cơ thể khẽ rung lên vì đòn đánh của họ.

Lần này, trái tim hai người như bị nhấn chìm xuống đáy vực.

Họ biết chỉ với chút thực lực sau khi bị thương nặng thế này sẽ chẳng thể không làm gì được Dương Thanh.

Phòng ngự đã mạnh mẽ như thế, không biết lực tấn công của anh còn khủng bố đến nhường nào?
Sợ rằng chỉ một đòn của Dương Thanh thôi, bọn họ cũng không chịu nổi.

Nghĩ tới đây, trong đầu hai người họ cùng xuất hiện một ý nghĩ: "Chạy!"
Hai người gần như không chút do dự, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu thấy cảnh này sửng sốt không thôi, có thế nào họ cũng không ngờ kết quả lại thành ra thế này.

Mắt thấy Lưu lão quái và Diệp Lâm đã chạy mất nhưng Dương Thanh thì vẫn không có bất cứ phản ứng nào, điều này làm cho hai anh em họ Tống vô cùng sốt ruột.

"Cậu Thanh à, nếu cậu còn không ra tay thì Lưu lão quái và Diệp Lâm sẽ chạy mất", Tống Tả lo lắng thốt lên.

Thế nhưng Dương Thanh chẳng có chút phản ứng nào.

Cơn mưa tầm tã vẫn trút những giọt nước nặng trịch xuống như muốn gột đi sự tức giận của anh.

“Không đúng, cậu ấy lạ lắm!” Bỗng nhiên Tống Hữu nghiêm giọng nói.

“Lạ chỗ nào?”, Tống Tả hỏi lại.

“Rõ ràng cậu ấy chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thế nhưng sức lực lúc bùng nổ lại có thể sánh bằng Siêu Phàm Ngũ Cảnh, sức mạnh lúc này lại càng đáng sợ hơn nữa”.

Tống Hữu nghiêm túc tiếp tục: “Lưu lão quái và Diệp Lâm đều là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh hàng thật giá thật, tuy rằng đã bị thương nặng, thực lực giảm sút đi rất nhiều, nhưng lúc họ hợp sức dốc toàn lực để tấn công thì sức lực khi ấy rất mạnh mẽ”.

“Thế nhưng đòn tấn công mạnh mẽ ấy khi rơi lên người Dương Thanh lại chẳng thể tạo chút thương tích nào cho cậu ấy, không những vậy, khí thế võ đạo trên người cậu ấy còn đang tăng lên không ngừng”.

“Trong ánh mắt của cậu ấy không có chút cảm xúc nào, trông chẳng khác cỗ máy giết người là mấy, hơn nữa cơ thể cậu ấy đang không ngừng thay đổi, thay đổi ấy làm em nhớ đến một truyền thuyết”.

Hai mắt Tống Tả hơi nheo lại, đột nhiên ông ta nghĩ đến một truyền thuyết, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Dương Thanh, nói từng chữ: “Huyết mạch cuồng hóa!”
“Đúng!”
Tống Hữu gật đầu, thẳng thắn nói với ông ta: “Truyền thuyết kể rằng, mấy trăm năm trước đã từng có một gia tộc Cổ Võ vô cùng mạnh mẽ, thống trị toàn bộ giới võ thuật Chiêu Châu”.

“Không phải bất cứ ai trong gia tộc này cũng có thể nắm giữ huyết mạch cuồng hóa, có người nói loại huyết thống này rất hiếm thấy, trăm năm mới gặp được một người.

Người nắm giữ huyết mạch cuồng hoá lúc đó chính là người đứng đầu gia tộc đã thống trị giới võ thuật Chiêu Châu kia”.

“Một khi huyết mạch cuồng hóa bạo phát, sức chiến đấu sẽ tăng vọt, lúc mới đầu người nắm giữ nó còn chưa biết cách khống chế, đợi đến khi có thể khống chế huyết mạch cuồng hóa rồi sẽ có thể tùy ý khống chế trạng thái cuồng hóa để chiến đấu”.

“Trong truyền thuyết, mỗi người thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa trong gia tộc này đều sẽ trở thành cao thủ tuyệt thế của giới võ thuật Chiêu Châu”.

Hai anh em họ Tống biết rất rõ về huyết mạch cuồng hóa, mà những sự thay đổi đang xảy ra trên cơ thể Dương Thanh hoàn toàn tương tự với huyết mạch cuồng hóa trong truyền thuyết, điều này làm cho hai anh em cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Nói như vậy, bây giờ cậu ấy đang thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, sợ là chưa thể khống chế chính mình được ngay”.

Tống Tả thận trọng tổng kết một câu, sau đó nhìn về phía Tống Hữu bảo: “Xem ra chúng ta phải khỏi đây rồi, nếu không sẽ rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm”.

“Đi thôi!”
Hai người không có chút do dự nào, lập tức di chuyển chân, xoay người rời đi.

Không cần biết cái truyền thuyết kia có phải là thật hay không, họ nào dám lôi tính mạng của bản thân mình ra mà đánh cược.

Dù sao thì bây giờ Dương Thanh cũng không có bất cứ phản ứng nào, nếu không phải vì khí thế võ thuật trên người anh vẫn đang không ngừng tăng lên thì trông anh không giống người sống chút nào cả.

Ngay cả hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như Lưu lão quái và Diệp Lâm cũng phải bỏ chạy, huống chi là anh em họ.

Tuy rằng bọn họ không có ân oán gì với Dương Thanh nhưng không thể đảm bảo được anh có còn khống chế được bản thân mình hay không.

“Đi…!đi hết rồi sao?”
Vũ Văn Bân nhìn một đám cao thủ ai nấy đều thi nhau rời đi, bị doạ đến mức hoa cả mắt, vội vã trốn ra phía sau một tảng đá

rồi mới dám ló mặt ra quan sát khí thế võ thuật trên người Dương Thanh bùng nổ.

Anh ta sống trong gia tộc Vũ Văn từ nhỏ, đã quen với thói ngang ngược ngông cuồng từ lâu, mặc dù sau đó Yến Đô bị rất nhiều thế lực xâu xé nhưng chỉ có gia tộc Vũ Văn là không bị chiếm đoạt.

Khi ấy, anh ta còn cho rằng gia tộc Vũ Văn quá mạnh mẽ, không ai dám trêu vào nên mới có thể bộc lộ tài năng trong thời loạn lạc, trở thành thế lực mạnh mẽ nhất đất Yến Đô.

Anh em họ Tống vừa dứt lời thì toàn bộ Yến Sơn bỗng nhiên rung lắc như xảy ra động đất.

Đang lúc bọn họ vẫn còn đang khiếp sợ, chưa kịp hoàn hồn thì ngọn núi cao nhất Yến Sơn kia như bị thứ gì đó đập phá ầm ầm sụp xuống.

“Trời ạ! Nó sụp xuống rồi, có chuyện gì thế? Tại sao đỉnh núi cao nhất Yến Sơn lại đột nhiên sụp xuống như thế?”

.

Chương 1486: 1486: Thức Tỉnh Thành Công

Nhìn thấy Tống Tả sắp bị Dương Thanh giết chết, Tống Hữu thét lớn: “Không!”
Vì tâm linh tương thông nên từ khi ra đời, hai anh em họ đã luôn như hình với bóng, cùng nhau luyện võ, cùng nhau đi thăm thú khắp nơi.

Họ vốn cho rằng không còn hy vọng gì để có thể báo thù được nữa, cho đến khi gặp phải Dương Thanh.

Giây phút phát hiện ra anh sắp thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, hai người mới nhìn thấy tương lai.

Khó khăn lắm mới nhen nhóm hy vọng, lại sắp rơi vào tuyệt vọng.

Ngay lúc tiếng hét đầy hốt hoảng của Tống Hữu vang lên, Dương Thanh với đôi mắt long sòng sọc và nét mặt đờ đẫn đột nhiên dừng lại.

Bàn tay chỉ cách đầu của Tống Tả một tấc.

Trong lúc nhất thời, cả thế giới đều như dừng lại, Tống Tả như ngừng thở, vẻ tuyệt vọng trên gương mặt cũng chững lại, cứ ngẩn ngơ nhìn Dương Thanh như thế.

Tống Hữu cũng dừng chân, không dám động đậy chút nào, sợ hành động của mình sẽ kích động anh.

“Đi đi!”
Đột nhiên, Dương Thanh lớn tiếng quát.

Nét mặt anh dần dần trở nên dữ tợn, đôi mắt đỏ như máu dường như trở nên có thần.

“Cậu Thanh, đây là Ngưng Thần Đan, nó sẽ giúp cậu củng cố tinh thần nhanh chóng”.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng quát của Dương Thanh, Tống Tả mới hoàn hồn, vội vàng nói.

Nhưng anh không nhận lấy viên Ngưng Thần Đan kia mà lại giận dữ thét: “Đi đi!”
“Anh à, cậu Thanh có thể nói chuyện thì chứng tỏ cậu ấy sắp thức tỉnh thành công rồi, chúng ta đi thôi!”
Tống Hữu nôn nóng thúc giục, sợ Dương Thanh không kiểm soát được, giết chết anh mình.

Nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của Dương Thanh, Tống Tả không dám lưỡng lự, từ bỏ suy nghĩ đưa Ngưng Thần Đan cho Dương Thanh mà lập tức cùng Tống Hữu rời khỏi đây.

Hai anh em họ Tống đã đi, gương mặt của Dương Thanh lại trở về với dáng vẻ đờ đẫn vừa rồi như hồn lìa khỏi xác.

Giờ phút này, anh đang nỗ lực áp chế dòng máu đang sôi trào trong cơ thể mình.

Sự cuồng bạo ấy rất khó để khống chế, cứ như nó muốn xông ra ngoài vậy.

Phải điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và không ngừng củng cố tinh thần thì Dương Thanh mới có thể miễn cưỡng áp chế khí thế cuồng bạo trong cơ thể.

Hai anh em nhà họ Tống không biết rằng, Dương Thanh rơi vào trạng thái mất ý thức như thế không phải do tiêu hao tinh thần quá nhiều trong quá trình thức tỉnh, mà là vì anh không dám nhúc nhích, phải sử dụng sức lực toàn thân để đè ép sự cuồng bạo trong người xuống.

Vừa rồi hai người họ đã nói những gì, Dương Thanh đều nghe thấy, cũng biết họ muốn đưa Ngưng Thần Đan có giá trị không hề nhỏ cho mình.

Không phải anh không muốn nhận tấm lòng ấy, mà là tự tin có thể dùng chính sức mình để ngăn chặn cơn cuồng bạo đó.

Lúc được Tống Tả chuẩn bị cho ăn Ngưng Thần Đan, chính khoảnh khắc lơi lỏng ấy đã khiến Dương Thanh mất đi lý trí, suýt chút nữa đã giết lão ta.

May mà đã có kinh nghiệm đè ép sự cuồng bạo trong cơ thể xuống bằng sức mình trong lần bị Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ.

Không ngờ lại bị rơi vào trạng thái này một lần nữa, nhưng Dương Thanh hiểu rằng, cảm giác trong lần này hoàn toàn khác biệt so với lúc Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ cho mình.

Liều thuốc siêu hoàn mỹ chỉ thông qua yếu tố bên ngoài để khiến lý trí dần dần mất đi, từ từ tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Còn lần này lại giống như có sự thay đổi từ trong máu, anh có cảm giác máu trong cơ thể mình như đang sôi trào lên.

Cảm giác này thoải mái hơn rất nhiều so với khi chịu tác dụng của liều thuốc siêu hoàn mỹ, nhưng sự cuồng bạo lại hơn xa.

Một bên Dương Thanh liều mạng áp chế khí thế cuồng bạo không ngừng muốn lao ra khỏi cơ thể, một bên liên tục thực hiện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dùng phép hô hấp để tinh thần sớm hồi phục, từ đó dễ dàng khống chế sự cuồng bạo hơn.

Từng giây từng phút trôi qua, Dương Thanh nhận ra cảm giác thứ gì đó muốn phá ra kia càng ngày càng yếu.

Thậm chí, anh đã bắt đầu thử dừng việc áp chế.

Thế nhưng, mỗi lần như thế, Dương Thanh lại như biến thành một người khác.

Cái cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh kia khiến anh chìm đắm, muốn từ bỏ việc áp chế để vĩnh viễn trong trạng thái cuồng bạo.

Chẳng qua trạng thái này lại thôi thúc Dương Thanh lao xuống núi, giết hết tất cả mọi người.

Anh không hề nghi ngờ rằng, nếu hai anh em họ Tống không đi thì đã bị giết trong lúc mình cố gắng khống chế sự cuồng bạo này.

Sau một lúc nỗ lực, rốt cuộc cảm giác thôi thúc cũng đã dần biến mất, mọi thứ đều trở lại như cũ.

Khí thế võ đạo trên người Dương Thanh cũng trở về Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Mưa tạnh rồi!”
“Sao lại tạnh một cách đột ngột như thế chứ? Lúc nãy còn

mưa như thác lũ, một giây sau đột nhiên tạnh".

"Hình như trên Yến Sơn cũng hết động đất rồi, chẳng lẽ cơn mưa tầm tã vừa rồi có liên quan đến Yến Sơn?"

…!
Những người đang chú ý đến Yến Đô đều sửng sốt.

Dưới Yến Sơn, hai anh em họ Tống đều mừng rỡ.

Tống Tả ngẩng đầu nhìn vầng sáng bảy sắc trên bầu trời, kinh ngạc thốt: "Vầng sáng bảy sắc xuất hiện, nghĩa là có kỳ tài xuất hiện!"
"Xem ra cậu Thanh đã thành công thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa rồi", Tống Hữu cũng lên tiếng.

Một bên khác, Long Tấn và Thượng Quan Hoàng đang dẫn các cao thủ hàng đầu ở Hoàng thành của mình đến chân Yến Sơn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cái xác trên lưng anh, mọi lời chúc mừng đều nghẹn lại nơi cuống họng.

Gương mặt Dương Thanh tang thương.

Anh không nói một lời, cứ cõng Vũ Văn Cao Dương xuống núi như thế rồi về nhà của gia tộc Vũ Văn.

Người của các gia tộc quyền thế đều ăn ý không nói gì, chỉ đi bộ theo sau lưng Dương Thanh.

.

Chương 1487: 1487: Dương Thanh Rời Đi

Cái chết của Vũ Văn Cao Dương đã khiến cả Yến Đô kinh hãi.

Đồng thời, ở Yến Đô còn xảy ra một chuyện khiến người ta khiếp sợ, các thế lực đỉnh cao của Chiêu Châu thi nhau rút khỏi Yến Đô.

Thậm chí rất nhiều thế lực đã từ bỏ sản nghiệp ở nơi này.

Tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không tồn tại nữa, bây giờ chỉ còn ba nhà, đó là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng đã phục tùng Dương Thanh từ lâu.

Sau khi Vũ Văn Cao Dương mất bảy ngày, Dương Thanh sắp xếp chuyện trong gia tộc Vũ Văn thỏa đáng rồi mới chuẩn bị rời đi.

"Cậu Thanh, cậu sắp đi à?"
Trong từ đường của gia tộc Vũ Văn, một ông lão tóc bạc đứng sau lưng Dương Thanh, nói với vẻ không nỡ.

Đây là quản gia của gia tộc Vũ Văn - Hàn Thiên Thành, hồi trước, khi Dương Thanh mới từ biên giới phía Bắc quay về Giang Hải, chính ông ta đã đến truyền đạt ý định trao ngôi chủ gia tộc của Vũ Văn Cao Dương cho anh, nhưng lại bị Dương Thanh từ chối.

Bây giờ Vũ Văn Cao Dương đã qua đời, Hàn Thiên Thành cảm thấy rất bi thương.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, ánh mắt hết sức thản nhiên: "Tôi còn rất nhiều việc phải làm, cũng nên đi rồi".

Tuy anh đã cố gắng kiềm chế, nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện xảy ra bảy ngày trước, lửa giận trong lòng anh lại bùng lên.

Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp phải chết!
Trừ Diệp Lâm ra, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết!

Hơn nữa bây giờ, Mã Siêu - anh em tốt của anh cũng đang bị kẹt ở Hoàng tộc họ Phùng, cần anh đến hỗ trợ.

Có thể nói, những chuyện này đều rất quan trọng, rất cần Dương Thanh đi giải quyết.

“Đã tìm thấy Vũ Văn Bân chưa?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Khi nhắc đến tên Vũ Văn Bân, sát khí đáng sợ lập tức bùng nổ từ người anh.

So với Diệp Lâm và Lưu lão quái, Dương Thanh muốn giết Vũ Văn Bân hơn.

Nếu Vũ Văn Bân không lấy Vũ Văn Cao Dương ra uy hiếp anh, sao Vũ Văn Cao Dương lại phải tự sát chứ?
Nhưng sau trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, Vũ Văn Bân như bốc hơi khỏi thế gian.

Hàn Thiên Thành vội nói: “Vẫn chưa có tin tức gì, tên súc sinh này như đột ngột biến mất ở Yến Sơn, nhưng theo video giám sát dưới chân Yến Sơn, có một người thần bí mặc áo choàng đen đã vác một người khác xuống núi, có lẽ đó chính là tên súc sinh kia rồi”.

Hàn Thiên Thành cũng nghiến răng nghiến lợi khi nhắc đến Vũ Văn Bân.

“Người thần bí mặc áo choàng đen?”
Dương Thanh nhíu mày, chợt nhớ tới một chuyện.

Một ngày trước bữa tiệc mừng thọ của nhà họ Diệp, trong tiệc rượu do Hoàng tộc họ Long tổ chức, một cao thủ mặc áo choàng đen bỗng xuất hiện rồi cứu Phương Nho - chủ gia tộc họ Phương ở Hoàng thành Long đi.

Nhưng khi Dương Thanh đuổi theo, Phương Nho đã bị đối phương diệt khẩu rồi.

Chẳng lẽ người đưa Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn cũng là cao thủ áo choàng đen bí ẩn đó ư?
“Vâng, cao thủ đó mặc áo choàng đen, đội cả mũ trùm màu đen, không sao thấy rõ mặt”.

Hàn Thiên Thành vội nói.

Dương Thanh không nói gì nữa, khuôn mặt có vẻ nghiêm nghị.

Ngày đó, khi đuổi theo cao thủ áo choàng đen, anh đã biết được sự mạnh mẽ của đối phương rồi, quan trọng là trên người đối phương không hề có khí thế.

Tuy hai người chưa so đấu với nhau, nhưng theo tốc độ của đối phương, ít nhất đối phương đã đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Nhưng tại sao cao thủ cấp bậc này lại cứu Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn chứ?
Hơn nữa, rốt cuộc người mặc áo choàng đen đó là ai?
Dương Thanh đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng không mấy ai có thực lực như thế, anh nhanh chóng nghĩ đến một người.

"Black Doctor!"
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi.

"Black Doctor? Đó là ai?", đây là lần đầu tiên Hàn Thiên Thành nghe thấy cái tên này, ông ta vô thức hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Một nhà khoa học điên, còn cải tạo bản thân thành quái vật nửa người nửa máy, thực lực rất mạnh".

"Còn có người như thế nữa cơ à?", Hàn Thiên Thành sững sờ.

Dương Thanh vốn đang nghi ngờ Black Doctor đã sống lại sau khi bị sư phụ anh giết, giờ anh càng thêm khẳng định suy đoán này hơn.

Bởi vì Black Doctor không có tu vi võ thuật, mà đã dùng công nghệ cao để biến mình thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thế nên trên người ông ta cũng không có khí thế gì hết.

Ngày đó, cao thủ bí ẩn đã cứu Phương Nho khỏi tay Dương Thanh cũng không có khí thế gì.

Ngoài ra, trong trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, khi Dương Thanh thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, Vũ Văn Bân cũng đang có mặt, nếu có ai khác xuất hiện, chắc chắn anh sẽ cảm nhận được ngay, nhưng vấn đề là anh không thấy gì hết.

Hay nói cách khác, người đã đưa Vũ Văn Bân đi và người áo đen bí ẩn định cứu Phương Nho là một người.

Tóm lại, rất có thể cao thủ mặc áo choàng đen bí ẩn đã đưa Vũ Văn Bân đi chính là Black Doctor.

“Đây là lệnh bài của chủ gia tộc Vũ Văn, sau này chuyện ở gia tộc Vũ Văn sẽ giao cho ông nhé”.

Dương Thanh bỗng lấy lệnh bài chủ gia tộc mà Vũ Văn Cao Dương đã đưa cho anh khi còn sống ra, giao cho Hàn Thiên Thành.

“Cậu Thanh, chuyện này…”
“Cậu Thanh!”
Sau khi Dương Thanh rời khỏi gia tộc Vũ Văn không lâu, phía trước xuất hiện hai bóng người, chính là cặp anh em Tống Tả và Tống Hữu.

“Cảm ơn hai người vì chuyện lúc trước nhé!”
.

Chương 1488: 1488: Thân Thế Của Dương Thanh

Cái quỳ của anh em nhà họ Tống khiến Dương Thanh sững sờ.

Cho dù thế nào, đối phương cũng đáng tuổi làm ông nội Dương Thanh, nhưng lúc này cả hai lại quỳ trước mặt anh.

"Hai người mau đứng dậy đi!" Dương Thanh vội nói rồi vươn tay đỡ hai người dậy.

"Cậu Thanh, anh em chúng tôi vẫn luôn phiêu bạt khắp nơi, mãi đến khi gặp cậu thì mới thấy hy vọng".

Tống Tả nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, nói một cách chân thành: "Sau này anh em chúng tôi muốn đi theo cậu, hy vọng cậu Thanh sẽ thu nhận chúng tôi".

Tống Hữu cũng nói với vẻ chân thành: "Xin cậu Thanh hãy thu nhận chúng tôi!"
Nghe thấy hai anh em nói thế, Dương Thanh sững sờ, Tống Tả và Tống Hữu là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, một người là Siêu Phàm Tam Cảnh, người kia là Siêu Phàm Nhị Cảnh, hơn nữa Tống Hữu cũng cách Siêu Phàm Tam Cảnh không xa.

Bây giờ, khi hai người liên thủ với nhau, vì tâm ý tương thông nên họ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu thực lực của họ có chỗ tinh tiến, có lẽ sẽ đối phó được cả Siêu Phàm Ngũ Cảnh luôn.

Dương Thanh thực sự không hiểu tại sao anh em nhà họ Tống lại muốn đi theo mình.

"Hai người cứ đứng dậy trước đi đã!", Dương Thanh nói.

Lúc này hai anh em mới đứng dậy, Tống Hữu hỏi với vẻ mừng rỡ: "Cậu Thanh, cậu đồng ý thu nhận chúng tôi à?"
Dương Thanh lắc đầu: "Tôi thực sự không hiểu tại sao hai người lại chọn đi theo tôi, dù sao hai người cũng có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh khi liên thủ, không chênh lệch với tôi là mấy".

“Ngoài ra hai người cũng hơn tôi mấy chục tuổi, cho dù muốn đi theo tôi thì cũng nên cho tôi lý do hợp lý đúng không?”
Dương Thanh không ngu, tuy anh chưa tiếp xúc nhiều với anh em nhà họ Tống, hơn nữa có vẻ nhân phẩm của họ cũng không đến nỗi nào, nhưng anh không tin người mạnh mẽ như thế lại cam lòng phục tùng anh.

Chẳng lẽ chỉ vì thiên phú võ thuật của anh cao?
Không phải đâu nhỉ?
Dù sao hai anh em này cũng có thể phát huy sức chiến đấu hơn xa cảnh giới của họ sau khi hợp sức với nhau, khắp Chiêu Châu, cao thủ cấp bậc như họ đã thuộc loại mạnh nhất rồi.

Hai anh em nhìn nhau, sau đóTống Tả nói: “Bởi vì chúng tôi nhìn thấy hy vọng báo thù từ cậu!” Tuy họ mới tiếp xúc với nhau một khoảng thời gian ngắn, nhưng hai anh em cũng biết Dương Thanh là loại người gì.

Vì muốn báo thù nên họ mới chọn đi theo anh.

Nếu bây giờ lừa Dương Thanh thì sẽ tăng thêm phiền phức trong tương lai, thế nên hai anh em quyết định nói thật.

Sự thẳng thắn của họ khiến Dương Thanh kinh ngạc: “Báo thù? Hai người gặp phải kẻ địch rất mạnh, nên muốn nhờ tôi báo thù giúp ư?”
“Không giấu gì cậu Thanh, gia tộc chúng tôi vốn là gia tộc Cổ Võ, nhưng vào năm mươi năm trước, gia tộc chúng tôi đã bị tiêu diệt rồi, bây giờ nhà họ Tống chỉ còn hai anh em chúng tôi đang trốn chui trốn nhủi mà thôi”.

“Năm mươi năm qua, chúng tôi đã cận kề cái chết rất nhiều lần, cũng từng bị đuổi giết, nếu chúng tôi không may mắn, chỉ e đã chết từ lâu rồi”.

“Chúng tôi cứ tưởng kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa, nào ngờ chúng tôi lại gặp được cậu”.

Tống Tả chân thành nói: “Cậu Thanh, những gì mà tôi nói đều là thật, nếu cậu không tin thì cứ đi điều tra”.

“Chúng tôi biết, cậu chẳng thân quen gì với chúng tôi, nếu bảo cậu báo thù giúp chúng tôi, đặt cậu vào tình cảnh khó xử là rất không phù hợp, nhưng chúng tôi cũng hết cách rồi.

Thiên phú võ thuật của chúng tôi hết sức bình thường, kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa”.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, không ngờ cặp anh em này lại là người của gia tộc Cổ Võ.

Gia tộc Cổ Võ nào cũng hết sức đáng sợ, cho dù chỉ là gia tộc yếu nhất thì cũng mạnh hơn Hoàng tộc nhiều.

Nhưng bây giờ, Tống Tả lại nói cho anh biết rằng, nhà họ Tống thuộc hàng gia tộc Cổ Võ đã bị tiêu diệt từ năm mươi năm trước.

Thế lực tiêu diệt nhà họ Tống sẽ mạnh đến mức nào đây?
“Tôi chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, cố lắm mới đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, từ năm mươi năm trước, kẻ địch của hai người đã có thể tiêu diệt gia tộc Cổ Võ như nhà họ Tống rồi, tôi biết giúp hai người kiểu gì đây?”
Sau khi nghe xong, Dương Thanh sững sờ: “Huyết mạch cuồng hóa lợi hại đến thế à?”
Tống Tả gật đầu: “Người sở hữu huyết mạch cuồng hóa luôn có thiên phú võ thuật hết sức xuất chúng, cũng vì lẽ đó nên tốc độ tu luyện của họ mới nhanh như vậy”.

“Sau khi họ thực sự thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, thiên phú võ thuật sẽ mạnh mẽ hơn, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn”.

.

Chương 1489: 1489: Hão Huyền

Khi thấy vẻ mặt mong chờ của Dương Thanh, Tống Tả lắc đầu, nói bằng giọng áy náy: “Cậu Thanh, rất xin lỗi, tôi không biết gia tộc có huyết mạch cuồng hóa đó họ gì, cũng không rõ họ ở đâu”.

Tống Hữu bổ sung: “Cậu Thanh đừng hiểu lầm, chúng tôi cũng không cố tình giấu giếm, mà những chuyện liên quan tới gia tộc này chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, có lẽ ngay cả những nhân vật đã sống lâu năm của gia tộc Cổ Võ cũng không biết gia tộc này”.

“Đúng thế, những chuyện về gia tộc kia đã được lưu truyền suốt mấy trăm năm, nhưng không có ai thực sự tiếp xúc với họ hết”, Tống Tả cũng nói.

Nghe thấy hai anh em nói thế, ánh mắt mong chờ của Dương Thanh ảm đạm dần.

“Không sao, chuyện này cũng không trách hai người”, Dương Thanh nói.

Nếu gia tộc đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Tống Tả và Tống Hữu không biết về dòng chính của họ thì cũng rất đỗi bình thường.

“Chúng tôi nói cho cậu biết chuyện này vì muốn nói, bây giờ cậu đã thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, có tiền đồ hết sức khó lường, với thực lực của cậu bây giờ, cậu không thể báo thù giúp chúng tôi, nhưng nếu cho cậu thêm thời gian, chắc chắn cậu sẽ mạnh đến mức khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc”.

“Khi đó, với thực lực của cậu, có lẽ không cần cậu đích thân ra tay, chỉ cần cậu nói một câu là đã có thể khiến rất nhiều thế lực đỉnh cao làm việc cho mình rồi”.

“Cậu Thanh, tuy thiên phú võ thuật của hai anh em tôi không quá xuất chúng, nhưng sau khi liên thủ thì cũng ngang ngửa với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu cậu cho chúng tôi đi theo, chắc chắn sau này chúng tôi sẽ giúp được cậu rất nhiều, xin cậu hay thu nhận chúng tôi!”

Thái độ của hai anh em rất chân thành, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Họ đã hạ mình rất nhiều, đồng thời còn bày tỏ, họ sẽ luôn đi theo Dương Thanh, làm việc cho anh, chờ anh có thực lực khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc rồi giúp họ báo thù.

Có thể nói, họ rất tin tưởng Dương Thanh nên mới quyết định như thế.

Dù sao Dương Thanh cũng chưa thể giúp họ báo thù ngay, về phần sau này anh có đứng trên đỉnh cao của giới Cổ Võ không thì cũng không biết được.

Dương Thanh im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu: "Được rồi, vậy sau này hai người cứ đi theo tôi, khi nào thực lực của tôi mạnh tới mức có thể báo thù giúp hai người, chắc chắn tôi sẽ đi với hai người một chuyến".

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!"
Thấy Dương Thanh đồng ý, hai anh em lập tức kích động đến mức nói năng lộn xộn, vội vàng cảm ơn.

Dương Thanh khoát tay, híp mắt: "Hai người cũng biết chuyện xảy ra vào bảy ngày trước rồi, Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp thông đồng với Lưu lão quái của Miêu Thành, định giết tôi, ngay cả bố nuôi tôi cũng chết trong cuộc tranh chấp đó, chắc chắn cả Hoàng tộc họ Diệp lẫn Lưu lão quái của Miêu Thành sẽ phải trả giá nặng nề!"
"Cậu Thanh nói không sai, Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị tiêu diệt, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết, chúng tôi sẽ giúp cậu Thanh trấn áp Hoàng tộc, giết Lưu lão quái!"
Anh em nhà họ Tống lập tức bày tỏ thái độ.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí: "Chúng ta đến Hoàng thành Diệp trước, rồi mới tới Miêu Thành!"
"Vâng!"
Sau khi rời khỏi Yến Đô, ba người lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp.

Cùng lúc đó, trong một căn mật thất ở Hoàng phủ họ Diệp, Hoàng thành Diệp.

Diệp Lâm đang ngồi xếp bằng, phóng khí thế ra ngoài, trong mật thất tràn ngập khí thế võ thuật vô cùng mạnh mẽ.

"Phù!"

Diệp Lâm bỗng mở mắt ra, thu hồi khí thế lại, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong đôi mắt ưng rồi biến mất ngay.

"Không ngờ sau khi bị thương nặng trong chuyến đi tới Yến Đô, chẳng những nền tảng võ thuật của mình không bị ảnh hưởng mà còn gặp điều may trong cái rủi, đột phá đến Siêu Phàm Lục Cảnh sau bao nhiêu năm".

Diệp Lâm lạnh lùng nói: "Nếu Dương Thanh dám đến Hoàng thành Diệp, chắc chắn mình sẽ khiến cậu ta một đi không trở lại!"
Lúc này, khí thế trên người Diệp Lâm đã là của cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Trên khắp Chiêu Châu, có rất ít thế lực sở hữu cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, sau khi bước vào Siêu Phàm Cảnh, việc đột phá sẽ rất khó khăn.

Có những người mất cả đời mà vẫn không thể đột phá một cảnh giới.

Diệp Lâm đã dừng ở Siêu Phàm Ngũ Cảnh mấy chục năm, cứ tưởng kiếp này không còn cơ hội tăng thực lực lên nữa, nào ngờ lần này lão ta lại gặp may mắn, chẳng những sống sót quay về từ Yến Đô mà còn đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh.

"Lão Hoàng Chủ!"
Đúng lúc này, một lão già hơn sáu mươi tuổi vội vàng chạy vào mật thất.

"Có chuyện gì thế?"
Diệp Lâm nhíu mày.

Lão già vội nói: "Lão Hoàng Chủ, thám tử ở Yến Đô vừa báo cáo, Dương Thanh đã lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp, sau ba tiếng nữa, cậu ta sẽ có mặt ở đây".

Nghe thấy thế, Diệp Lâm đang rất bình tĩnh bỗng đứng phắt dậy, trên mặt có vẻ sợ hãi.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng những chuyện xảy ra trên đỉnh Yến Sơn bảy ngày trước đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng lão ta.

Lão ta hiểu rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh hơn bất cứ ai khác, lão ta đã liên thủ với Lưu lão quái mà vẫn không thể giết nổi anh.

Nhưng sự bối rối này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi biến mất ngay, sau khi bình tĩnh lại, lão ta lạnh lùng nói: "Dương Thanh đúng là ngông cuồng, dám đến Hoàng thành Diệp để ra oai, nếu cậu ta dám đến, tôi sẽ khiến cậu ta ở lại đây vĩnh viễn!"
Sau khi lão già kia đi, Diệp Lâm bấm số điện thoại rồi nói: "Ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ đến Hoàng thành Diệp, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta giết cậu ta".

Chẳng biết đối phương nói gì, nét mặt Diệp Lâm lập tức cứng đờ.

"Khốn kiếp!", Diệp Lâm tức giận quát rồi cúp máy luôn.

.

Chương 1490: 1490: Nhường Chỗ

Hoàng thành Diệp nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu, tất cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đều đến Hoàng phủ họ Diệp.

Trong điện Diệp Hoàng, Diệp Lâm ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng nhìn quanh rồi nói: “Ba tiếng nữa, Dương Thanh sẽ dẫn hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng thành Diệp”.

Lão ta vừa dứt lời, hơn mười cao thủ từ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên đang có mặt đều biến sắc.

Bảy ngày trước, Hoàng tộc họ Diệp đã tổ chức tiệc mừng thọ cho Diệp Lâm ở Yến Đô, hầu hết người ở đây đều đã tới Yến Đô, cũng tận mắt chứng kiến Dương Thanh mạnh đến mức nào.

Cho dù Diệp Lâm và Lưu lão quái liên thủ thì cũng không thể giết nổi Dương Thanh, còn phải chạy trối chết, nhưng bây giờ Diệp Lâm lại nói, ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ tới đây.

Có thể tưởng tượng được các cao thủ ở đây đang sợ hãi đến mức nào sau khi biết tin này.

“Lão Hoàng Chủ, đừng nói ngài gọi chúng tôi đến đây để đối phó với Dương Thanh nhé?”
Lúc này, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chợt hỏi.

Diệp Lâm cũng không giấu giếm ý đồ của mình, gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “Chắc các vị đều biết Dương Thanh mạnh đến mức nào, nếu chỉ có mình tôi thì rất khó giết được Dương Thanh, do đó mới cần mọi người hỗ trợ để tiêu diệt Dương Thanh ở Hoàng thành Diệp”.

“Lão Hoàng Chủ, trong số chúng tôi, không có ai đạt đến Siêu Phàm Cảnh hết, cho dù chúng tôi muốn giúp ngài thì cũng không giúp nổi đâu!”
“Đúng thế, dưới Siêu Phàm Cảnh đều là sâu kiến, chỉ e chúng tôi còn chưa chạm được vào người Dương Thanh thì đã bị cậu ta giết rồi”.

“Lão Hoàng Chủ, tôi đề nghị ngài liên lạc với Lưu lão quái ở Miêu Thành để nhờ ông ta giúp đỡ, có lẽ sẽ giết được Dương Thanh”.

…
Trong lúc nhất thời, đám người thi nhau nói.

Họ đều không ngu, Diệp Lâm bảo họ giúp để họ làm bia đỡ đạn cho mình, nhưng Diệp Lâm và Lưu lão quái đã liên thủ mà vẫn không giết nổi Dương Thanh, sao mấy con tép riu chưa đột phá Siêu Phàm Cảnh như họ có thể giúp được lão ta chứ?
Diệp Lâm sầm mặt, chờ đám người im lặng rồi mới lạnh lùng nói: “Tức là các vị không định phối hợp với tôi à?”
“Lão Hoàng Chủ, không phải chúng tôi không phối hợp, mà vì thực lực của chúng tôi quá yếu…”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng dậy, mở miệng nói, nhưng ông ta chưa dứt lời thì đã im bặt.

Một cây bút ghim vào giữa lông mày ông ta, chỉ còn một nửa bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt!
Những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh vừa phản đối đều im re, không dám hó hé gì.

“Còn ai có ý kiến khác nữa không?”, Diệp Lâm nhìn quanh, lạnh lùng nói.

Lão ta đã giết mất người có ý kiến khác rồi, làm gì còn ai dám nói không nữa?
Trong lúc nhất thời, không ai dám đứng ra, mọi người đều im lặng.

Diệp Lâm nói: “Nếu không còn ý kiến gì khác, sắp tới mọi người cứ im lặng làm theo lời tôi đi”.

“Tôi biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh, mọi người đều chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, có lẽ sẽ không chịu nổi một đòn từ Dương Thanh”.

“Nhưng cũng không sao, tôi không cần mọi người đối phó với Dương Thanh, chỉ cần mọi người liên thủ, ngăn cản anh em nhà họ Tống mười phút giúp tôi là được”.

“Chỉ cần mọi người ngăn cản anh em nhà họ Tống trong mười phút, tôi cam đoan sẽ giết được Dương Thanh rồi đi giúp mọi người”.

Nghe thấy thế, các cao thủ của Hoàng thành Diệp nhìn nhau, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đánh liều hỏi: “Lão Hoàng Chủ, anh em nhà họ Tống cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cho dù chúng tôi liên thủ thì có lẽ cũng rất khó ngăn cản họ trong mười phút”.

Diệp Lâm nói: “Cứ yên tâm, tôi không để mọi người đi chịu chết đâu”.

Lão ta nói rồi lấy một cuốn sách cũ nát ra: “Ở chỗ tôi có một cuốn sách về thuật hợp kích, nội dung cũng như tên, cần rất nhiều cao thủ hợp sức với nhau để phát huy thực lực mạnh mẽ”.

“Thuật hợp kích này vô cùng đơn giản, chỉ cần nửa tiếng để học thành công, chúng ta không nói nhảm nữa, mọi người bắt đầu luyện tập đi, cố gắng nắm giữ thuật hợp kích trong hai mươi phút, thời gian còn lại thì phối hợp với nhau cho nhuần nhuyễn trước khi Dương Thanh xuất hiện”.

Lão ta vừa dứt lời, mọi người đều có vẻ mừng rỡ.

Họ cứ tưởng Diệp Lâm sẽ bắt họ đi chịu chết, thì ra lão ta đã chuẩn bị trước rồi.

Ở đây có tổng cộng mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mười tám cao thủ nhanh chóng tiến vào trạng thái huấn luyện thuật hợp kích.

“Thuật hợp kích cần các cao thủ tham gia duy trì thực lực gần như ngang nhau thì mới có thể khiến thực lực của mười tám cao thủ chồng lên nhau, phát huy đòn mạnh nhất”.

“Trong số những người ở đây, có mười lăm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, khi dùng thuật hợp kích, các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hãy dốc hết sức mình, còn ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì chỉ cần giữ thực lực ở mức Thần Cảnh đỉnh phong thôi”.

“Được rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Diệp Lâm đích thân chỉ đạo.

Khi biết Dương Thanh sắp đến Hoàng thành Diệp, lão ta không sao bình tĩnh nổi, tuy Hoàng thành Diệp đã có người bảo vệ nhưng lão ta vẫn rất lo lắng.

Dù sao lần này, bên cạnh Dương Thanh còn có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng thực lực mạnh nhất của Dương Thanh vào bảy ngày trước cũng đã ngang ngửa với Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Lão ta có thể đối phó với Dương Thanh, nhưng anh em nhà họ Tống thì đành để mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đối phó.

Dương Thanh ngồi tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"È!"
Đúng lúc anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng có người vỗ vai anh, lạnh lùng nói: "Thằng nhãi, mày ra sau ngồi đi".

.

Chương 1491: 1491: Là Ai

“Coi chừng!”
Cô gái trẻ đang ngồi cạnh Dương Thanh lập tức hô lên kinh hãi, thu hút sự chú ý của vô số người.

“Bộp!”
Đúng lúc thanh niên kia sắp đấm trúng mặt Dương Thanh, anh bỗng vươn tay ra, giữ lấy cổ tay đối phương.

“Buông ra!” Thanh niên kia lập tức kêu đau, giận dữ nói.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Xin lỗi đi!”
Anh vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi lên máy bay, anh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, giờ tự dưng lại bị người ta làm phiền, chuyện này khiến anh rất bực bội.

Nếu đây không phải nơi công cộng, hành vi của đối phương đã đủ để anh đánh hắn tàn tật rồi.

Thanh niên định đánh Dương Thanh tức giận nói: “Xin lỗi á? Tao tên Diệp Thiên Minh, họ Diệp, chuyến bay này đang đi đến Hoàng thành Diệp đấy, mày chắc chắn rằng mày vẫn muốn tao xin lỗi à?”
“Nếu bây giờ mày buông tay ra rồi đổi chỗ với tao, tao sẽ xem như chưa có gì xảy ra, bằng không mày tự chịu hậu quả!”
Dương Thanh nhíu mày, nhìn thanh niên kia bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Mày là người của Hoàng tộc họ Diệp à?”
“Hừ!”

Diệp Thiên Minh ngạo nghễ nói: “Mày biết sự lợi hại của tao rồi chứ gì? Nếu đã biết thì mau buông tay rồi cút đi!”
“Vậy tao cũng cảnh cáo mày, nếu mày lập tức xin lỗi tao rồi biến đi, tao sẽ cho mày sống thêm một khoảng thời gian nữa”.

Dương Thanh nói bằng giọng đằng đằng sát khí.

Nếu đối phương không nhắc đến thân phận của mình, có lẽ Dương Thanh sẽ không so đo với hắn, dù sao đây cũng là nơi công cộng, nhưng không ngờ hắn lại là người của Hoàng tộc họ Diệp.

Mà lần này, anh cũng đang định đến đó, không ngờ còn chưa xuống máy bay thì đã gặp phải người của Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Tống Hữu và Tống Tả ngồi phía trước đang định ra tay, nhưng lại bị Dương Thanh ngăn cản bằng ánh mắt.

"Thằng nhãi kia, mày nói gì?"
Diệp Thiên Minh cứ tưởng mình nghe nhầm, bèn trợn tròn mắt nhìn Dương Thanh.

"Diệp Thiên Minh, anh đừng quá đáng!"
Đúng lúc này, cô gái trẻ ngồi cạnh Dương Thanh bỗng tức giận nhìn về phía Diệp Thiên Minh.

Lúc này Dương Thanh mới chú ý đến cô gái ngồi cạnh mình, thì ra là một cô gái đẹp, xem ra cô ta quen biết với Diệp Thiên Minh.

Dương Thanh bỗng hiểu tại sao Diệp Thiên Minh lại đòi đổi chỗ với anh, xem ra là vì cô gái này.

"Đường Ức Nhu, anh quá đáng chỗ nào? Chẳng lẽ em không thấy thằng nhãi này đang nắm cổ tay anh, bắt anh xin lỗi hả?"
Diệp Thiên Minh nhìn Đường Ức Nhu với vẻ không vui:
"Đừng quên, em là vợ chưa cưới của anh đấy, anh muốn ngồi cạnh em cũng có lỗi à?"
Đường Ức Nhu cắn chặt môi, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng Dương Thanh nhận thấy cô ta cũng không dám nói ra.

Rõ ràng Hoàng tộc họ Diệp có địa vị cao quý ở Hoàng thành Diệp, Đường Ức Nhu lại là vợ chưa cưới của Diệp Thiên Minh, cho dù cô ta không tự nguyện, chỉ e gia tộc cô ta cũng sẽ bắt cô ta lấy hắn.

Đây là khoang hạng nhất, chuyến bay này đang tiến về phía Hoàng thành Diệp, trong khoang toàn những nhân vật lớn, đám người vốn đang hơi tức giận vì chuyện giữa Diệp Thiên Minh và Dương Thanh, nhưng sau khi biết thân phận của Diệp Thiên Minh, họ đều im lặng, vờ như không thấy gì nữa.

"Thưa anh, anh có thể buông anh ta ra không ạ?"

Đường Ức Nhu bỗng nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt khẩn cầu.

Dương Thanh nhìn Đường Ức Nhu rồi lắc đầu, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thiên Minh, nhắc lại: "Tao cho mày cơ hội cuối, xin lỗi đi!"
"Thằng khốn! Mày chán sống rồi!"
Diệp Thiên Minh hoàn toàn nổi giận, bỗng nắm tay kia lại, đấm mạnh vào đầu Dương Thanh.

"Coi chừng!", Đường Ức Nhu hét lên kinh hãi.

"Rắc!"
Tiếng xương gãy giòn giã bỗng vang lên.

"Á… tay của tôi, tay của tôi… A…"
Ngay sau đó, tiếng hét đau đớn bỗng vang khắp khoang, cánh tay bị Dương Thanh nắm của Diệp Thiên Minh đã uốn cong chín mươi độ.

Mặt Diệp Thiên Minh đầm đìa mồ hôi lạnh vì đau, hắn nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt độc ác, chỉ muốn giết anh ngay lúc này.

Tiếng hét của hắn đã khiến mọi người chú ý đến, Đường Ức Nhu cũng kinh hãi hé miệng, có vẻ không dám tin.

Một lúc lâu sau, Đường Ức Nhu mới kinh ngạc nói: "Anh điên rồi à? Anh ta là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, cháu ruột Diệp Hoàng, anh bẻ gãy tay anh ta, sau khi đến Hoàng thành Diệp, chắc chắn anh ta sẽ không tha cho anh".

Dương Thanh không buồn nhìn Đường Ức Nhu, như thể chuyện vừa xảy ra không liên quan đến mình, nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp.

Đường Ức Nhu càng kinh ngạc hơn, nói với vẻ tức giận: "Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không thế? Chuyến bay này đến Hoàng thành Diệp, Diệp Thiên Minh là người của Hoàng tộc họ Diệp, anh biết điều đó có ý nghĩa gì không?"
"Cô quan tâm tôi như thế vì thích tôi à?"
Dương Thanh bỗng mở mắt ra, nhìn Đường Ức Nhu với vẻ nghiền ngẫm.

Mặt Đường Ức Nhu lập tức đỏ bừng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cô ta thoáng sững sờ rồi thở hổn hển: “Anh nói linh tinh gì thế? Tôi mới gặp anh lần đầu tiên, sao có thể thích anh được?”
“Nếu đã không thích thì cô quan tâm tôi như thế làm gì? Chẳng lẽ cô bị hành động dũng cảm của tôi chinh phục rồi hả?”
Nếu Dương Thanh háo sắc thật thì đã chủ động bắt chuyện với cô ta từ lâu, nhưng anh không làm thế.

Đường Ức Nhu quay sang nhìn Dương Thanh, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Cô ta là người nhà họ Đường - một trong các thế lực đỉnh cao ở Hoàng thành Diệp.

Việc được Diệp Thiên Minh coi trọng, đồng thời trở thành đối tượng để hai nhà thông gia đã cho thấy cô ta có năng lực thực sự chứ không vô dụng.

.

Chương 1492: 1492: Muốn Xóa Sổ Hoàng Tộc

Không lâu sau, sau khi nhân viên y tế xử lý qua cánh tay Diệp Thiên Minh, hắn lại quay về khoang hạng nhất, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh bằng ánh mắt âm u, chỉ hận không thể giết anh ngay lúc này.

Dương Thanh vẫn không thèm mở mắt ra, hình như đã ngủ thiếp đi.

Còn Tống Tả và Tống Hữu thì lại rất cảnh giác, luôn quan sát tình hình xung quanh, đề phòng xảy ra chuyện như vừa rồi.

Trong khoang, thỉnh thoảng lại có người nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt ngờ vực, rõ ràng đang rất tò mò về thân phận của anh.

"Này!"
Đường Ức Nhu bỗng đẩy nhẹ Dương Thanh, gọi khẽ.

Dương Thanh mở mắt ra, quay sang nhìn Đường Ức Nhu, hỏi: "Có chuyện gì à?"
Khi đối mặt với Dương Thanh, Đường Ức Nhu bỗng thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, mặt cũng đỏ bừng.

Cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, nghiêm túc nhìn Dương Thanh rồi nói khẽ: "Hai mươi phút nữa máy bay sẽ đáp xuống sân bay quốc tế ở Hoàng thành Diệp, tôi khuyên anh đừng rời khỏi sân bay, vừa xuống máy bay thì mua luôn vé khác để rời khỏi Hoàng thành Diệp đi".

"Bằng không, với tính cách của Diệp Thiên Minh, chắc chắn anh ta sẽ không bỏ qua cho anh, dù sao anh ta cũng là cháu Diệp Hoàng, có thể nói ở Hoàng thành Diệp, không mấy ai dám đắc tội với anh ta hết".

"Thế nên anh phải rời khỏi Hoàng thành Diệp, rõ chưa?"
Dương Thanh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Đường Ức Nhu, trước ánh nhìn của anh, Đường Ức Nhu thoáng rùng mình, tức giận nói: "Anh đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ không muốn

liên lụy đến anh mà thôi, dù sao tôi cũng là vợ chưa cưới của Diệp Thiên Minh, vì anh ta muốn ngồi cạnh tôi nên hai người mới xích mích".

Dương Thanh chợt hỏi: "Cô cũng không thích anh ta à?"
Đường Ức Nhu nhìn về phía Diệp Thiên Minh với vẻ hơi e ngại rồi lắc đầu, mắt đỏ hoe: "Tôi ở trong gia tộc lớn, đâu có quyền lựa chọn hạnh phúc, cho dù không thích thì sao nào?"
"Không ai giúp tôi từ chối hôn ước này, ngay cả bố mẹ tôi cũng không".

Dương Thanh bỗng thấy hơi đồng cảm với cô gái lương thiện này.

"Cô cứ yên tâm, sau hôm nay, hôn ước đó sẽ không còn giá trị nữa", Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Đường Ức Nhu thoáng sửng sốt rồi mới mỉm cười tự giễu, tức giận nói: "Anh có thể giúp tôi khiến hôn ước đó không còn giá trị nữa à?"
"Nếu cô đồng ý, tôi có thể giúp cô", Dương Thanh nói.

Đường Ức Nhu tức giận nói: "Tốt nhất anh vẫn nên lo xem lát nữa có thể rời khỏi Hoàng thành Diệp không thì hơn!"
Cô ta nói rồi không quan tâm đến Dương Thanh nữa, nhưng trên mặt vẫn có vẻ lo lắng.

Dương Thanh mỉm cười, không nói gì nữa, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn hai mươi phút nữa máy bay sẽ hạ cánh, từ sau khi lên máy bay, Dương Thanh vẫn luôn tu luyện phép hô hấp tầng sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Nhưng không hiểu sao, hồi còn ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, anh đã có thể tu luyện phép hô hấp tầng năm, bây giờ anh đã đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, lẽ ra phải tu luyện được phép hô hấp tầng sáu mới đúng.

Nhưng cho dù anh cố gắng thế nào thì vẫn không thể tu luyện phép hô hấp tầng sáu, như thể thực lực của anh chưa đủ vậy.

Lần này anh đến Hoàng thành Diệp để tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, nhưng anh mới tới Siêu Phàm Tam Cảnh, cho dù có

thêm phép hô hấp tầng năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh thì cũng chỉ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà thôi.

Nhưng Diệp Lâm vốn đã là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, sau bảy ngày không gặp, ai biết được lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh chưa chứ.

Nếu Diệp Lâm đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh thật thì Dương Thanh sẽ phiền to.

Cho dù bên cạnh anh có hai anh em Tống Tả và Tống Hữu, cộng thêm Lý Trọng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh thì vẫn chưa đủ.

Dù sao mục tiêu lần này của anh cũng là lật đổ Hoàng tộc họ Diệp, sau đó để nhà họ Lý thế chỗ.

Hơn nữa ở Hoàng tộc họ Diệp còn có người bảo vệ Hoàng tộc, khi Hoàng tộc họ Diệp sắp bị tiêu diệt, chắc chắn người đó sẽ ra tay.

Thế nên Dương Thanh phải nghĩ cách tăng thực lực đến Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Thất Cảnh thì mới có thể lật đổ Hoàng tộc họ Diệp.

Đương nhiên, anh còn có thể tăng thực lực bằng cách kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, nhưng đến giờ anh vẫn chưa biết phải làm điều đó thế nào.

Theo ý của anh em nhà họ Tống, Dương Thanh đã thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, nhưng Dương Thanh không hề thấy mình khác trước kia, cũng không biết cách kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Thỉnh thoảng, thậm chí Dương Thanh còn nghi ngờ anh em nhà họ Tống đã nhầm, anh không hề thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, mà do liều thuốc siêu hoàn mỹ của Black Doctor vẫn còn sót lại trong cơ thể anh.

“Sao cơ? Anh không đi á?”
Đường Ức Nhu lập tức sững sờ, cô ta cứ nghĩ Dương Thanh đã nghe lọt tai lời cô ta nói, nào ngờ Dương Thanh vẫn không định rời khỏi đây.

“Anh điên rồi à?”

.

Chương 1493: 1493: Thi Thể Của Tôi

“Tôi muốn xóa sổ Hoàng tộc họ Diệp, cô giúp tôi được ư?” Câu nói này của Dương Thanh khiến Đường Ức Nhu sững sờ, ngay sau đó cô ta lập tức sợ xanh mặt, vô thức đưa tay che miệng Dương Thanh.

“Đừng nói lung tung, đây là Hoàng thành Diệp đấy!” Đường Ức Nhu lo lắng nói, sợ Dương Thanh lại thốt ra thêm một câu kinh thiên động địa.

Khi thấy Đường Ức Nhu đặt tay lên miệng Dương Thanh, trong mắt Diệp Thiên Minh ngồi cách đó không xa hừng hực lửa giận.

Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc, không ngờ cô gái này lại làm thế.

Đường Ức Nhu nhanh chóng nhận ra hành động của mình hơi quá, lập tức đỏ mặt, vội bỏ tay xuống.

“Muốn đi hay không thì tùy anh, tôi mặc kệ anh đấy!”, Đường Ức Nhu tức giận nói.

Trông Đường Ức Nhu chỉ khoảng hai mấy tuổi, rõ ràng chưa va vấp nhiều, hơn nữa cô ta lại có một người chồng chưa cưới như Diệp Thiên Minh, chắc chắn cũng ít tiếp xúc với người đàn ông khác.

Dương Thanh mỉm cười, có thêm thiện cảm với cô gái này.

Cho dù thế nào thì cũng không thể phủ nhận rằng Đường Ức Nhu rất thiện lương, tuy cô ta nói sẽ mặc kệ Dương Thanh, nhưng chắc lát nữa vẫn nhúng tay vào đấy.

Trong gia tộc lớn có rất ít những cô gái giữ được sự thiện lương như Đường Ức Nhu.

Nếu có cơ hội, Dương Thanh cũng không ngại giúp cô ta một lần.

Máy bay nhanh chóng tiến vào đường băng, chạy một đoạn rồi đứng vững ở vị trí.

“Thằng ranh, mày có giỏi thì đừng chạy, tao sẽ chờ mày bên ngoài”.

Khi đi ngang qua Dương Thanh, Diệp Thiên Minh nói với vẻ uy hiếp.

Dương Thanh chỉ lạnh nhạt nhìn Diệp Thiên Minh, không buồn phản ứng gì, hắn chỉ là phận con cháu trong Hoàng tộc họ Diệp, vốn không lọt nổi vào mắt Dương Thanh.

Ngay sau đó, Dương Thanh và Đường Ức Nhu lần lượt xuống máy bay.

“Này, tôi không đùa với anh đâu, dù sao nơi đây cũng là Hoàng thành Diệp, địa bàn của Diệp Thiên Minh, anh tới từ bên ngoài, cho dù quyền thế của anh lớn bao nhiêu thì cũng chẳng là gì ở Hoàng thành Diệp hết”.

Đường Ức Nhu đi theo Dương Thanh, lo lắng nói: “Anh nghe lời tôi, đừng rời khỏi sân bay, nhân lúc người của Hoàng tộc họ Diệp còn chưa tới, tốt nhất anh mau mua vé máy bay rời khỏi Hoàng thành Diệp”.

“À không, nếu anh đi chuyến bay bình thường, có lẽ máy bay còn chưa cất cánh thì anh đã bị người của Hoàng tộc họ Diệp tìm thấy”.

Đường Ức Nhu càng nói càng lo lắng hơn, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, cô ta nói: “Được rồi, bây giờ anh đưa thẻ căn cước cho tôi chụp lại, tôi sẽ bảo người nhà họ Đường làm thủ tục giúp anh theo cách riêng, chắc chắn anh có thể lên máy bay ngay lập tức”.

Dương Thanh lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Tôi xin nhận ý tốt của cô, nhưng tôi thực sự có việc quan trọng phải làm, nếu chưa xong thì tôi không thể rời khỏi Hoàng thành Diệp”.

“Anh…” Lần này Đường Ức Nhu tức giận thật, nhìn Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc: “Nếu không bị tôi liên lụy, anh đã không đắc tội với Diệp Thiên Minh”.

“Nếu anh gặp bất trắc thật, tôi sẽ áy náy cả đời mất, tôi đã nói với anh đến thế rồi, sao anh vẫn không nghe tôi?”
Đường Ức Nhu vô cùng sốt ruột, người thiện lương như cô ta

cảm thấy cũng vì cô ta nên Dương Thanh mới đắc tội với Diệp Thiên Minh.

Dương Thanh bỗng không biết phải nói gì.

Trong lúc Đường Ức Nhu thuyết phục Dương Thanh, hai người đã ra đến đại sảnh.

"Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không thế?"
Thấy Dương Thanh không nói gì, Đường Ức Nhu vội la lên.

"Cho dù bây giờ tôi muốn đi thì cũng không đi được nữa rồi", Dương Thanh chợt nói.

Đường Ức Nhu nhìn theo ánh mắt Dương Thanh, lúc này mới hiểu ý anh, cách họ mấy chục mét, Diệp Thiên Minh đang ngạo nghễ đứng đó, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên có vóc dáng vạm vỡ.

"Vương Ngạo!"
Sau khi nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ đứng cạnh Diệp Thiên Minh, trên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Ức Nhu tràn ngập vẻ sợ hãi.

"Toi rồi! Là Vương Ngạo! Ông ta là vệ sĩ mạnh nhất bên cạnh Diệp Thiên Minh, có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ đấy", Đường Ức Nhu sốt sắng nói.

"Đường Ức Nhu, đứa con gái bất hiếu này, mau qua đây cho bố!"
Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên.

Đó là người trung niên đứng cạnh Diệp Thiên Minh, lúc này ông ta đang có vẻ tức giận, quát Đường Ức Nhu xong vội vàng giải thích với Diệp Thiên Minh: "Cậu Minh, rất xin lỗi, tôi sẽ dẫn đứa con gái bất hiếu này về rồi dạy dỗ nó cẩn thận".

"Ha ha, không cần đâu, tôi vốn định chờ thêm một khoảng thời gian, cho cô ấy tự do mấy năm nữa, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết, tôi quyết định sẽ cưới cô ấy vào cuối tuần này", Diệp Thiên Minh cười híp mắt.

Trán người trung niên rịn mồ hôi lạnh, nghe thấy Diệp Thiên Minh nói thế, ông ta lặng lẽ nhíu mày, nhưng sau cùng vẫn không vội tỏ thái độ: "Mọi chuyện đều theo sự sắp xếp của cậu

Minh!”
“Bố, con đã nói rất rõ, con có thể kết hôn với Diệp Thiên Minh vào cuối tuần này, nhưng anh ta phải thả anh này đi”.

Đường Ức Nhu kiên định nói.

Vẻ tức giận trong mắt Diệp Thiên Minh càng rõ rệt hơn, hắn cũng không ngờ Đường Ức Nhu sẽ bảo vệ Dương Thanh trước mặt bao người.

.

Chương 1496: 1496: Có Nên Hỗ Trợ Không

Dương Thanh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, họ không âm thầm tấn công mà hiên ngang tiến tới Hoàng phủ họ Diệp.

Dương Thanh làm thế chính là để cảnh cáo các thế lực trong Hoàng thành Diệp, cho bọn họ hiểu rõ, có người đang muốn ra tay với Hoàng tộc họ Diệp.

Như vậy, sau khi Hoàng tộc họ Diệp bị tiêu diệt, những thế lực khác đang ngo ngoe rục rịch muốn tranh thủ lúc rối ren để gây chuyện cũng không dám hành động liều lĩnh.

Chẳng bao lâu, tin Dương Thanh dẫn người tấn công Hoàng tộc họ Diệp đã truyền khắp Hoàng thành Diệp.

"Các người biết gì chưa? Có bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh dẫn theo mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đang tiến về nơi ở của Hoàng tộc họ Diệp đấy".

"Tôi nghe nói, trong bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh này còn có một người thanh niên tên là Dương Thanh, đúng không? Đây chính là người muốn ra tay tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp?"
"Nghe nói một tuần trước, Hoàng tộc họ Diệp dẫn một đám cao thủ mời toàn bộ trăm thế lực mạnh nhất Chiêu Châu tới Yến Đô, vốn là có ý định thống nhất thế lực trăm tộc, nhưng đã bị người tên Dương Thanh này làm hỏng".

…!
Chẳng mấy chốc, khắp các chốn trong Hoàng thành Diệp đều râm ran các loại tin đồn, mà đa số đều là thật.

Hiện giờ là thời đại internet, tốc độ truyền tin vô cùng nhanh, những chuyện đã xảy ra một tuần trước, cùng với một số việc về thế lực trăm tộc mạnh nhất ở Chiêu Châu quy tụ ở Yến Đô cũng đã truyền khắp nơi.

Cùng lúc đó, trong Hoàng phủ họ Diệp, tại cung điện của Diệp Hoàng, Diệp Lâm ngồi trên vị trí chủ tọa, hai hàng ghế bên

dưới đều là những nhân vật trọng yếu của gia tộc.

Diệp Lâm cũng đã nhận được tin Dương Thanh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, lúc này lão ta đang hết sức tức giận.

Lão ta chỉ mới biết bên cạnh Dương Thanh có hai anh em họ Tống là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy thì cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ tư ở đâu ra?
Đối với lão ta, thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh quả đúng là nhân tố có thể làm thay đổi kết cục cuộc chiến.

Mặc dù Hoàng tộc họ Diệp có cao thủ âm thầm bảo vệ nhưng người bảo vệ Hoàng tộc cũng có quy tắc riêng, họ chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc đã đến sát bờ vực bị diệt vong.

Với Hoàng tộc họ Diệp ngày nay, chỉ khi chính lão ta sắp chết thì mới coi là thời điểm Hoàng tộc họ Diệp sắp diệt vong, cũng có nghĩa là, chỉ khi lão ta sắp bị giết, người bảo vệ Hoàng tộc mới xuất hiện.

Nếu không phải bị dồn đến nước bất đắc dĩ, lão ta cũng không muốn để người bảo vệ Hoàng tộc xuất hiện, bởi vì một khi người bảo vệ xuất hiện tương đương với việc Hoàng tộc họ Diệp đã gần lâm vào trạng thái diệt vong, dù sau đó Hoàng tộc họ Diệp có được bảo vệ chu toàn thì cũng sẽ trở thành trò cười của toàn Chiêu Châu.

Nay lão ta đã tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh, tự tin rằng nếu lại đối đầu với Dương Thanh thì dù bên cạnh Dương Thanh có thêm hai anh em họ Tống, lão ta cũng có thể giết chết anh.

Nhưng bây giờ, bên cạnh Dương Thanh bỗng dưng có thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa, điều này làm lão ta không thể tiếp nhận nổi.

“Tiếp sau đây Hoàng tộc họ Diệp ta sẽ phải đánh một trận cực lớn, cũng có thể, đây là trận chiến cuối cùng”.

Diệp Lâm bỗng lên tiếng, những lời này khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được mối nguy Hoàng tộc họ Diệp sắp bị diệt vong, ai nấy đều lo âu ra mặt.

“Nhưng các vị cứ yên tâm, nay cảnh giới võ thuật của tôi đã tiến đến Siêu Phàm Lục Cảnh, mà Dương Thanh cùng lắm cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chỉ cần cậu ta dám đến thì Hoàng tộc họ Diệp sẽ chính là nơi chôn thây cậu ta”.

Lời tuyên bố của Diệp Lâm đã quét sạch toàn bộ lo âu trên gương mặt con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp.

“Tốt quá rồi! Lão Hoàng Chủ đã mạnh tới mức này, Dương Thanh mà dám đến thì nhất định phải chết!”
“Đúng đúng đúng, lão Hoàng Chủ chính là vị thần bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp chúng ta, ai dám nhòm ngó Hoàng tộc họ Diệp đều phải trả một giá đắt nhất!”
“Lão Hoàng Chủ vĩ đại!” …!
Thế là, tiếng hoan hô ca ngợi của con cháu dòng chính Hoàng tộc họ Diệp vang lên khắp cung điện.

Diệp Lâm bỗng vung tay ra hiệu, đợi khi tất cả yên tĩnh trở lại, lão ta mới nói tiếp: “Tôi nói cho các vị biết những điều này là để các vị hiểu, tuy kẻ địch rất mạnh nhưng không có gì đáng sợ, tôi sẽ chỉ huy tất cả các cao thủ của gia tộc có thực lực từ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên ra chiến đấu với Dương Thanh, những người còn lại hãy lùi hết xuống canh giữ Hoàng lăng dưới mặt đất!”
Bên trong Hoàng phủ họ Diệp có một khu Hoàng lăng dưới mặt đất, là nơi chuyên mai táng các đời Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp, đây là khu vực cấm của Hoàng tộc, trừ Hoàng Chủ, bất kì kẻ nào cũng không được phép ra vào.

Hôm nay, Hoàng lăng dưới mặt đất lại được mở ra cho con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, điều này khiến cho người của Hoàng tộc họ Diệp cực kì khiếp sợ.

“Lão Hoàng Chủ, chúng tôi muốn sát cánh chiến đấu cùng ngài!”
Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ là con cháu dòng chính bỗng lớn tiếng nói.

“Đúng, tuy thực lực của chúng tôi còn chưa tới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng chúng tôi cũng có thể cống hiến một phần sức lực, chúng tôi cũng muốn sát cánh chiến đấu bên ngài!”
“Lão Hoàng Chủ, chúng tôi cũng là một phần của Hoàng tộc

này, không thể làm con rùa rụt cổ!”
…!
Ngay lập tức, đám con cháu dòng chính chưa đạt tới thực lực Thần Cảnh đỉnh phong đều lớn tiếng kêu lên, giờ khắc này, nhuệ khí của Hoàng tộc họ Diệp đã được đẩy lên đỉnh điểm.

Diệp Lâm lặng lẽ gật gù, cực kì hài lòng, đây chính là hiệu quả lão ta đang mong chờ, lão ta muốn ngưng tụ nhuệ khí của Hoàng tộc họ Diệp thông qua người của Hoàng tộc, nâng cao tinh thần chiến đấu.

Giờ khắc này, khắp chốn đều vang lên tiếng hô hào hùng, ai nấy đều muốn tham dự chiến đấu, thanh âm chấn động đất trời.

Người của các gia tộc lớn khác trong Hoàng thành Diệp đều ngóng về phía Hoàng phủ họ Diệp, tất cả trợn to mắt nhìn, lộ vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì bọn họ chợt thấy, ở khoảng không phía trên Hoàng phủ họ Diệp, mây đen cuồn cuồn, sấm chớp rền vang, như sắp hủy diệt Hoàng phủ họ Diệp.

Một luồng uy lực võ thuật cực khủng bố đang bao phủ toàn bộ Hoàng thành Diệp.

Nhưng kì quái thay, toàn bộ Hoàng thành Diệp chỉ có khoảng không phía trên Hoàng phủ họ Diệp xảy ra hiện tượng lạ này.

Cảnh tượng chấn động lòng người này đã đánh sâu vào tâm tư mỗi người dân trong Hoàng thành Diệp.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao phía trên Hoàng phủ họ Diệp lại có hiện tượng kì lạ thế kia?”
“Trời giáng dị tượng phía trên Hoàng tộc báo hiệu Hoàng tộc sắp gặp phải sự tình gì cực lớn rồi!”
Ông già nọ nghe tiếng gọi mới dời tầm mắt, nhìn về phía ba người, sắc mặt cực kì nghiêm nghị.

“Hoàng tộc họ Diệp sắp gặp chuyện lớn rồi, bố gọi ba anh em các con tới muốn hỏi xem các con định thế nào.

Các con cho rằng, nhà họ Đường ta liệu có nên trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp không?”

Ông già nhìn về phía ba người con trai, trầm giọng hỏi.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, anh nhất định có thể nhận ra, trong số ba người con của ông già kia, người đứng ở vị trí ngoài cùng chính là Đường Bác, bố của Đường Ức Nhu.

.

Chương 1497: 1497: Các Gia Tộc Hỗ Trợ

Lúc này, Đường Bác, bố Đường Ức Nhu, đang đứng cách xa nhất, từ vị trí đứng có thể nhìn ra, trong số ba anh em, địa vị của ông ta thấp nhất.

"Đường Hải, con nói trước xem thế nào!"
Lúc này, chủ gia tộc họ Đường là Đường Đức Vũ nhìn về phía người đàn ông trung niên đứng giữa, nói.

Đường Hải vội lên tiếng: "Thưa bố, Hoàng tộc họ Diệp trước đây không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà đã có năng lực ổn định ở vị trí này trăm năm, ngày nay Hoàng tộc họ Diệp lại đã có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm thì tương lai sẽ chỉ càng thịnh vượng hơn nữa, trong tình hình này, nhà họ Đường ta không nên khiến Hoàng tộc họ Diệp mất lòng mới phải".

Đường Đức Vũ nhìn Đường Hải, nói: "Vậy tức là, con cho rằng nhà họ Đường ta nên trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp?"
Đường Hải gật đầu: "Theo ý con thì bất kể là ai, nếu dám tới gây hấn với Hoàng tộc họ Diệp, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn".

Đường Đức Vũ nhìn sang người đứng bên trái Đường Hải, hỏi: "Đường Chấn, con thấy thế nào?"
Đường Chấn nói: "Con tán thành ý của anh hai, trong Hoàng thành Diệp này, Hoàng tộc họ Diệp chẳng khác nào ông trời nắm quyền sinh quyền sát, hơn nữa, trong Hoàng tộc họ Diệp còn có người bảo vệ Hoàng tộc, không thể nào tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp được đâu.

Lão Hoàng Chủ đã triệu tập khẩn cấp các cao thủ ở nhiều gia tộc lớn tới trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, chưa biết chừng đây chỉ là một hành vi thử lòng của lão Hoàng Chủ thôi".

"Đợi khi giải quyết xong xuôi việc này, những gia tộc chịu trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp nhất định sẽ được ngợi khen, kẻ không ứng cứu chỉ e sau này khó lòng sống yên ổn ở Hoàng thành Diệp".

Đường Đức Vũ gật gù, như thể đang suy tư.

Lão ta chỉ hỏi ý kiến con thứ hai và con thứ ba, còn người con cả Đường Bác lại bị ngó lơ.

“Thưa bố, con lại có ý khác”.

Đường Bác thấy Đường Đức Vũ suy tư hồi lâu không nhắc gì đến mình, bèn chủ động lên tiếng.

Lúc này Đường Đức Vũ mới nhìn sang phía Đường Bác: “Con nói xem!”
“Con cho rằng lần này Hoàng tộc họ Diệp không phải cố ý thử lòng mà thật sự đang đứng trước nguy cơ diệt tộc.

Trước đó bố cũng tới Yến Đô, bố đã nói rồi đấy, ngay cả Diệp Hoàng cũng đã chết ở Yến Đô, còn hai vị mang tiếng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh như Diệp Lâm với Lưu lão quái đều phải chạy trốn khỏi Yến Đô đó thôi”.

“Mặc dù không ai tiết lộ rõ trên đỉnh Yến Sơn ở Yến Đô hôm đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh phải bỏ chạy trối chết, nhưng có thể khẳng định một điều, bọn họ nhất định đã sợ chết khiếp mới có thể làm ra hành vi mất mặt như thế”.

“Lúc đó, trên đỉnh Yến Sơn, đối thủ của bọn họ là Dương Thanh của Yến Đô, vậy có nghĩa là bọn họ chạy trốn là vì sợ Dương Thanh”.

“Con nghe nói, bố nuôi của Dương Thanh cũng đã chết trong trận chiến ấy, ngày hôm nay là ngày thứ tám sau cuộc đại chiến, nếu tính như vậy thì hôm qua chính là cúng tuần đầu của bố nuôi Dương Thanh, hôm nay Hoàng tộc họ Diệp lại xảy ra chuyện lớn như vậy, chứng tỏ Dương Thanh cố ý chờ qua lễ cúng tuần đầu của bố nuôi rồi mới tới Hoàng tộc họ Diệp”.

“Một người có thể khiến cho hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh sợ vỡ mật, nay lại dám đích thân tới Hoàng thành Diệp để báo thù, nhất định phải có nắm chắc phần thắng, huống chi, Hoàng tộc họ Diệp ngày nay chỉ có mình Diệp Lâm là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

“Cho nên con cho rằng, chúng ta nên từ bỏ Hoàng tộc họ Diệp, chưa biết chừng như thế còn có thể tránh được kiếp nạn này!”
Đường Bác có vẻ nắm cực rõ những chuyện đã phát sinh trên đỉnh Yến Sơn một tuần trước, hiển nhiên ông ta đã bỏ khá nhiều tâm huyết mới có thể nói ra những lời chân thành như vậy.

“Ha ha, anh cả, có phải anh đang quá đề cao tay Dương Thanh kia rồi không? Nghe nói cậu ta còn chưa tới ba mươi, cái tuổi này chính là tuổi dễ kích động nhất, dù Hoàng tộc họ Diệp thật sự triệu tập sức người để đối phó cậu ta thì chỉ cần cậu ta thực sự dám bước chân tới lãnh địa của Hoàng tộc họ Diệp, cậu ta chỉ có một con đường chết mà thôi!”
Đường Hải cười ha hả, nói.

Đường Chấn cũng nói: “Anh cả, bọn tôi biết anh vẫn luôn không đồng ý để Ức Nhu kết hôn với Diệp Thiên Minh của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng anh phải hiểu rằng, bố đưa ra quyết định như vậy chính là một lời công nhận với Ức Nhu.

Trên thế giới này, có bao nhiêu thiếu nữ muốn bước chân vào Hoàng tộc họ Diệp mà còn chẳng được, anh hẳn nên trân trọng cơ hội này, đợi khi Ức Nhu làm con dâu của Hoàng tộc họ Diệp rồi thì mối quan hệ giữa nhà chúng ta và Hoàng tộc họ Diệp mới được vững chắc”.

Đường Bác không để ý đến hai người em trai, ông ta tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Đường Đức Vũ, nghiêm nghị nói: “Thưa bố, Ức Nhu là con gái nhà họ Đường ta, để con bé vào làm dâu Hoàng tộc họ Diệp đúng là lựa chọn tốt nhất dành cho nó, con hoàn toàn không phải vì phản đối chuyện này nên mới có ý từ chối trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, con thật lòng suy tính cho gia tộc ta, xin bố hãy cân nhắc lại!”
Đường Đức Vũ rơi vào trầm tư, thực ra, sâu trong nội tâm, lão ta cũng có ý phản kháng chuyện trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, nhưng nhà họ Đường này đã tồn tại mấy trăm năm ở Hoàng thành Diệp, mấy trăm năm qua, Hoàng tộc họ Diệp luôn là gia tộc thống trị Hoàng thành này.

Tuy lần này dường như Hoàng tộc họ Diệp đang gặp phải một phiền toái cực lớn, thậm chí còn có nguy cơ bị hủy diệt, nhưng

lão ta vẫn không thực sự muốn ruồng bỏ Hoàng tộc họ Diệp.

“Con thật lòng mong muốn Dương Thanh từ Yến Đô đến ấy có thể lật đổ Hoàng tộc họ Diệp”, Đường Ức Nhu bỗng nói.

Đường Bác lập tức cả kinh, quát lên: “Im ngay!”
Những lời này mà truyền ra ngoài, chỉ e cả nhà họ Đường đều sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

.

Chương 1498: 1498: Đều Là Con Tốt Thí

Ngay lúc cao thủ Thần Cảnh của các gia tộc tập hợp tới Hoàng phủ của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh cũng đang dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng với hơn chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên do Lý Trọng mang tới, tiến về phía Hoàng phủ Diệp.

Nửa giờ sau, đoàn người của Dương Thanh đã đi tới cửa Nam của Hoàng phủ Diệp.

Lúc này, ở cửa Nam đã có mười mấy cao thủ Thần Cảnh đang trấn thủ, thấy Dương Thanh dẫn theo đoàn người tới, các cao thủ trấn giữ ở đó đều lộ vẻ sợ hãi.

Những người này đều không phải người của Hoàng tộc họ Diệp mà đều là những cao thủ đứng đầu các gia tộc khác trong Hoàng thành Diệp, trong đó đại bộ phận đều là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ và trung kỳ, chỉ có ba cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Dĩ nhiên bọn họ cũng hiểu được, Dương Thanh đã là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu đám người trấn giữ ở đây còn từng gặp Dương Thanh trong lần tới Yến Đô tham dự tiệc mừng thọ Diệp Lâm.

Bấy giờ, thấy Dương Thanh dẫn theo đám cao thủ xuất hiện ở cửa Nam, lão ta lập tức run rẩy cả người.

Dương Thanh thờ ơ liếc mắt nhìn đám người kia rồi bất chợt bật cười khinh thường: “Hoàng tộc họ Diệp đúng là đê tiện, tập hợp hết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp ở trong Hoàng phủ, nhưng lại cử người của các gia tộc khác trong Hoàng thành ra canh cửa”.

Anh chỉ liếc sơ là có thể nhìn ra ngay thực lực của đám người này, Diệp Lâm không phải kẻ ngu, đương nhiên biết anh đã là cao thủ bậc Siêu Phàm Cảnh, nhưng lại vẫn đẩy vài gã Thần Cảnh ra đây giữ cửa, rõ ràng là muốn bọn họ ra chịu chết thay.

Lý Trọng cũng cười lạnh một tiếng: “Tôi nghe nói, trước đây Hoàng thành Diệp đã bị Hoàng tộc họ Diệp thanh lọc một lần rồi.

Xem ra Hoàng tộc họ Diệp thấy như vậy còn chưa đủ, cho nên định mượn tay cậu làm suy yếu đám cao thủ Thần Cảnh của những gia tộc đứng đầu trong Hoàng thành.

Như vậy, nếu Hoàng tộc họ Diệp có thể tồn tại sau cuộc chiến này, trong Hoàng thành Diệp sẽ không còn gia tộc nào có thể đủ sức đe dọa đến địa vị của Hoàng tộc họ Diệp nữa”.

Nghe Lý Trọng nói thế, đám người đang trấn giữ cửa Nam lập tức sa sầm mặt.

Ban đầu bọn họ chỉ nghĩ tới chuyện mình sẽ bị đẩy ra làm con tốt thí, nhưng nào ngờ, tới Hoàng phủ họ Diệp rồi mà đến cả cổng lớn cũng không được bước qua, đã bị người của Hoàng tộc họ Diệp đẩy ra chỗ này làm nhiệm vụ.

“Các người đừng có nói bậy!”
Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu đám người cả giận nói: “Chúng tôi là một thành viên của Hoàng thành Diệp này, đương nhiên không cho phép bất cứ kẻ nào xâm phạm nơi đây, chúng tôi không chỉ chiến đấu vì Hoàng tộc họ Diệp mà còn vì chính bản thân mình”.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc nhìn lão ta một cái, nheo mắt nói: “Vậy có nghĩa là các người tính đối đầu với chúng tôi?”
“Các người dám chắc, các người có thể lấy sức mạnh của hơn chục kẻ mới tới Thần Cảnh đi đối đầu với bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh chúng tôi cùng với hơn chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh?”
Dương Thanh quét mắt khắp chốn, khi chạm phải ánh mắt anh, từng người đều cúi đầu theo bản năng.

Mặc dù bọn họ cũng hiểu, mình bị coi như con tốt thí nên mới bị đẩy ra canh giữ cửa Nam, nhưng bọn họ vẫn rất kiêng kị Hoàng tộc họ Diệp.

Có điều, đúng như Dương Thanh vừa nói, đám người bọn họ lấy gì để chống lại bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh?
“Mẹ kiếp, ông đây không làm nữa!”

Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chợt đứng ra, giận dữ hét lớn: “Ông đây coi Hoàng tộc họ Diệp như chỗ dựa của mình, nhưng Hoàng tộc họ Diệp lại coi chúng ta như con tốt thí.

Dẹp mẹ nó đi! Hoàng tộc họ Diệp mau mau bị tiêu diệt cho ông nhờ!”
Ngay lập tức, tất cả đều kinh ngạc nhìn người vừa lên tiếng.

Người nọ không hề sợ hãi, hiên ngang đối mặt với bọn họ, kích động nói: “Các người bị ngu cả rồi à? Hoàng tộc họ Diệp kia rõ ràng muốn mượn tay người khác để làm suy yếu thực lực gia tộc chúng ta”.

“Các người thực sự cho rằng, chỉ bằng vài kẻ tép riu như chúng ta có thể ngăn cản được đám người kia hay sao? Đừng có mơ nữa đi! So với việc đưa đầu chịu chết, chi bằng giờ ta trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp cho rồi!”
Những lời ông ta nói khiến đám cao thủ vốn còn đang kiêng kị Hoàng tộc họ Diệp đã bắt đầu dao động.

“Ông nói rất đúng, Hoàng tộc họ Diệp rõ ràng đang đẩy chúng ta ra chết thay, tôi bỏ nhiệm vụ, nếu Hoàng tộc họ Diệp không bị diệt thì chúng ta rời khỏi Hoàng thành Diệp là xong”.

“Đúng, Hoàng tộc họ Diệp bất nhân thì chớ trách chúng ta bất nghĩa, tôi cũng rời vị trí!”
“Chúng tôi cũng rời vị trí!”
…!
Ngay sau đó, cả đám người còn lại đều kích động hô hào muốn rời bỏ nhiệm vụ.

Vậy là hơn chục vị cao thủ Thần Cảnh trấn giữ cửa Nam đã nhường đường mở lối, Dương Thanh thoáng nhếch miệng cười, đưa mắt nhìn Lý Trọng một cái.

Lý Trọng hiểu ngay ý của Dương Thanh, vội vã lên tiếng: “Qua hôm nay, nhà họ Lý chúng tôi sẽ thay thế vị trí Hoàng tộc họ Diệp.

Các vị cứ yên tâm, gia tộc họ Lý tôi không cần các vị ra tay giúp đỡ chúng tôi đối phó với Hoàng tộc họ Diệp vào lúc này,

chỉ cần các vị đừng nhúng tay vào cuộc chiến giữa bọn tôi với Hoàng tộc họ Diệp là được.

Đợi sau khi nhà họ Lý tôi thay thế vị trí Hoàng tộc họ Diệp, gia tộc họ Lý tuyệt đối sẽ không động tới các vị chút nào”.

“Tôi là Lý Trọng, là chủ gia tộc tiền nhiệm của họ Lý, xin bảo đảm với các vị!”
Lý Trọng vừa nói dứt lời, đám người kia vốn đang phập phồng lo lắng sau này sẽ bị Hoàng tộc họ Diệp trả thù, lập tức đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Cảm ơn ông chủ Lý đã hiểu cho, chúng tôi tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện giữa các vị với Hoàng tộc họ Diệp đâu, chúng tôi xin phép rời khỏi nơi này ngay bây giờ!”
“Cảm ơn ông chủ Lý, chúng tôi xin giải tán ngay đây!”
…!
Chẳng mấy chốc, đám cao thủ trấn giữ cửa Nam đều đã rời đi hết.

Đường Bác lại nhân cơ hội khuyên can.

“Anh cả, nhà họ Đường chúng ta đông đúc giàu có, lại có quan hệ thông gia với Hoàng tộc họ Diệp, những gia tộc nhỏ kia có thể nói đi là đi, dù rời khỏi Hoàng thành Diệp cũng không chịu ảnh hưởng lớn, nhưng tất cả cơ nghiệp của chúng ta đều ở nơi này, có thể đi được sao?”
Đường Hải bất mãn nói.

.

Chương 1501: 1501: Nắm Chắc Cơ Hội

Nhìn Đường Đức Vũ quỳ xuống trước mặt mình, Dương Thanh cười như không cười nhìn chằm chằm đối phương, lão già này đúng là cũng có mắt nhìn, hiển nhiên đã nhận ra mình.

Lúc này, người kinh hãi nhất là Đường Ức Nhu, cô ta thật sự không ngờ ông nội mình, người đứng đầu nhà họ Đường – một trong những gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Diệp, lại bỗng nhiên quỳ xuống xin lỗi Dương Thanh.

"Bố, bố điên rồi sao? Mau đứng dậy!"
Sau giây phút đờ đẫn ngắn ngủi, Đường Hải vội vàng tiến lên, định kéo Đường Đức Vũ lên, chỉ là lão ta lại quyết không đứng lên, hơn nữa còn tức giận quát: "Khốn nạn, quỳ xuống cho tao!" "Bố, bố sao vậy? Tại sao phải quỳ trước thằng ranh này? Cậu ta dám đắc tội Diệp Thiên Minh, còn dám thừa dịp để lẻn vào Hoàng tộc họ Diệp xem kịch, đợi cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp rảnh tay rồi, nhất định sẽ giết cậu ta".

Đường Chấn cũng vội vàng nói, trong giọng nói tràn đầy sự khinh thường với Dương Thanh.

Trong mắt ông ta, cho dù bên cạnh Dương Thanh có cao thủ bảo vệ, vậy cũng còn xa mới là đối thủ của Hoàng tộc họ Diệp, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để nhà họ Đường nịnh nọt Hoàng tộc họ Diệp, nhất định không thể gây thêm rắc rối nữa.

Mặc dù Đường Bác vô cùng khiếp sợ, nhưng ông ta vô cùng rõ ràng, bố mình là người kiêu ngạo đến thế nào, cho dù gặp Diệp Hoàng cũng sẽ không quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng bây giờ lại quỳ xuống xin lỗi cầu xin một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi.

"Khốn nạn! Định làm phản phải không? Tao bảo chúng mày quỳ, chúng mày quỳ xuống cho tao!"
Đường Đức Vũ giận không nhịn được, lập tức đứng dậy, không ngừng đấm đá Đường Hải và Đường Chấn, ngay cả Đường Bác không lên tiếng cũng bị đánh một trận.

Sau khi tự tay đánh ba con trai quỳ xuống, Đường Đức Vũ mới vội vàng quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, mặt đầy sợ hãi nói: “Cậu Thanh, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào ân oán giữa cậu và Hoàng tộc họ Diệp.

Chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ, xin cậu tha cho chúng tôi một con đường sống”.

Hai anh em nhà họ Tống một trái một phải đứng ở bên cạnh Dương Thanh, lạnh lùng nhìn người nhà họ Đường.

Lý Trọng cung kính đứng trước mặt Dương Thanh, nói: “Cậu Thanh, những người này rõ ràng tới để giúp Hoàng tộc họ Diệp, nếu bây giờ thả bọn họ đi, ai biết bọn họ có âm thầm giúp đỡ Hoàng tộc họ Diệp hay không, chi bằng cứ giết hết đi?”
Nghe Lý Trọng nói vậy, Đường Đức Vũ sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, vội vàng đảm bảo: “Cậu Thanh yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không giúp Hoàng tộc họ Diệp.

Không nói dối cậu, chúng tôi vốn không qua lại với Hoàng tộc họ Diệp, nếu như không phải e dè thực lực của Hoàng tộc họ Diệp, hôm nay chúng tôi nhất định sẽ không tới”.

Lúc này Đường Ức Nhu đã tỉnh táo lại, mặc dù cô ta không rõ tại sao Đường Đức Vũ lại sợ Dương Thanh như vậy, nhưng cũng biết, nếu như Đường Đức Vũ làm như vậy, nhất định có lý do của lão ta.

“Anh này, xin anh tha cho nhà họ Đường chúng tôi một con đường sống, tôi thề sau khi rời đi, nhà họ Đường sẽ tuyệt đối không trở lại nữa”.

Đường Ức Nhu không chút do dự cũng quỳ trên mặt đất, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Dương Thanh, nói.

“Các người đi đi!”
Dương Thanh phất phất tay, thờ ơ nói.

Đừng nói nhà họ Đường không có lòng giúp Hoàng tộc họ Diệp, cho dù thật sự tới giúp Hoàng tộc họ Diệp thì bọn họ cũng có thể dễ dàng diệt nhà họ Đường.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng hơi tán thưởng cô gái lương thiện Đường Ức Nhu này, nếu không chỉ bằng những lời nói mà mấy người con của Đường Đức Vũ nói ra, đã cho anh đủ lý do diệt nhà họ Đường rồi. Nghe Dương Thanh nói vậy, Đường Đức Vũ lập tức ngẩn ra, tựa như không ngờ Dương Thanh lại thoải mái thả họ đi như vậy.

Lão ta cảm thấy giống như đang nằm mơ, mặc dù lão ta vẫn cố cầu xin Dương Thanh, nhưng cũng chỉ là ôm một chút hi vọng.

"Cậu Thanh đã cho các người đi rồi, các người còn ở đây là định trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp sao?", Lý Trọng tức giận quát.

Lúc này, Đường Đức Vũ mới lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu: "Cảm ơn cậu Thanh, chúng tôi sẽ rời đi!"
Dương Thanh bỗng nhiên nhìn về phía Đường Ức Nhu, nói: "Lần trước ở sân bay, cảm ơn!"
Đường Ức Nhu nhất thời ngây dại, cô ta biết lai lịch của Dương Thanh chắc chắn rất lớn, cũng biết, cô ta vốn không thể giúp gì được cho anh, không ngờ anh lại cảm ơn cô ta.

Nhưng thoáng cái cô ta đã tỉnh táo lại, Dương Thanh cố ý nói những lời này trước mặt Đường Đức Vũ là vì muốn giúp cô ta tăng thêm địa vị ở nhà họ Đường.

"Ông chủ Đường, trước đây tôi đã nói với cô chủ Đường, sau này sẽ không để cô ấy trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính trị của gia tộc, chắc hẳn sau này ông chủ Đường sẽ không làm khó cô ấy nữa, đúng không?", Dương Thanh bỗng nhiên nói.

Người của nhà họ Đường đều giật mình, Đường Đức Vũ cũng sửng sốt một lát mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng tỏ thái độ: "Xin cậu Thanh yên tâm, nhà họ Đường tuyệt đối sẽ không hi sinh hạnh phúc của Ức Nhu nữa".

Dứt lời, lão ta nhìn về phía Đường Bác, nói: "Đường Bác, bố vốn định đợi một thời gian nữa mới bổ nhiệm con làm người thừa kế nhà họ Đường, nhưng bây giờ bố quyết định con sẽ là người thừa kế của nhà họ Đường, đợi trở về nhà họ Đường rồi, bố sẽ tổ chức họp gia tộc để tuyên bố chuyện này".

Đường Bác là con trai trưởng, nhưng vẫn luôn không được Đường Đức Vũ coi trọng, cho nên cho dù ông ta là con trai trưởng cũng không thể thừa kế vị trí chủ gia tộc, nhưng bây giờ Đường Đức Vũ lại tuyên bố để ông ta là người thừa kế.

Thoáng cái Đường Bác đã hiểu rõ chuyện này là như thế nào, bởi vì Dương Thanh nói giúp Đường Ức Nhu cũng như đang ra ám hiệu với Đường Đức Vũ, cho nên vị trí người thừa kế gia tộc mới có thể rơi vào tay ông ta.

Đường Hải và Đường Chấn nhất thời mặt xám như tro tàn, bọn họ thể hiện có vẻ vô cùng hòa thuận, nhưng thực tế vẫn thầm mưu toan lẫn nhau chỉ vì vị trí người thừa kế gia tộc.

Mọi người đều sợ ngây người.

Đường Ức Nhu bỗng nhớ ra lúc trước khi xuống máy bay, cô ta luôn miệng khuyên Dương Thanh rời đi, còn nhớ cảnh mình muốn bảo vệ Dương Thanh thì chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lúc ấy, cô ta còn nói muốn giúp Dương Thanh xử lý chuyện Hoàng thành Diệp, kết quả anh lại nói muốn lật đổ Hoàng tộc họ Diệp.

Cô ta vốn chỉ cho là nói đùa, không ngờ lại là thật.

“Ức Nhu, lần này cậu Thanh có thể bỏ qua cho nhà họ Đường đều là vì nể mặt cháu.

Ông thấy Dương Thanh chắc chắn là có ý với cháu, cháu nhất định phải nắm chắc cơ hội này đấy!”
Đường Đức Vũ nhìn về phía Đường Ức Nhu, nói đầy ám chỉ.

Chương 1502: 1502: Sức Mạnh Của Hợp Kích

Nghe Đường Đức Vũ nói xong, hai bên má Đường Ức Nhu ửng đỏ.

“Ông nội, không phải như ông nghĩ đâu”.

Đường Ức Nhu vội vàng giải thích, sau đó nhìn về phía bóng lưng của Dương Thanh, nhỏ giọng nói: “Hơn nữa với thân phận và thực lực của anh ấy, muốn người phụ nữ như thế nào mà không có? Sao có thể thích cháu được?”
Từ nhỏ cô ta đã lớn lên ở nhà họ Đường, biết rõ có một ngày mình sẽ trở thành vật hy sinh để gia tộc kết thông gia.

Vì biết rõ điều này, cho nên từ nhỏ cô ta đã cố gắng khiến mình trở nên xuất sắc hơn, là vì không để mình trở thành vật hy sinh như thế.

Nhưng cô ta không ngờ rằng dù mình có giỏi đến mức nào cũng không thể thoát khỏi số phận, mãi đến khi nãy, một câu nói khi thuận miệng của Dương Thanh đã giúp cô ta.

Website _247.com cập nhật nhanh nhất
Dù cô ta không thể nói là mến mộ Dương Thanh, nhưng khi biết anh là Dương Thanh một mình khiến hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chạy trối chết ở Yến Sơn Yến Đô, cô ta cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ.

Đương nhiên nếu Dương Thanh chịu chấp nhận cô ta, cô ta cũng nguyện ý trở thành người phụ nữ của Dương Thanh.

Dương Thanh thì không hề suy nghĩ nhiều như thế, anh nói chuyện giúp Đường Ức Nhu trước mặt Đường Đức Vũ là vì cô gái này tốt bụng, khiến anh cảm thấy rất đáng quý.

Chỉ thế mà thôi!
Lúc này, anh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, tấn công về phía điện Diệp Hoàng.

Nhưng chỉ cần là cao thủ đánh nhau với bọn họ đều sẽ bị giải quyết trong nháy mắt, không hề có ngoại lệ.

“Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, mấy người Dương Thanh đã đến Thúy Viên, qua Thúy Viên sẽ đến điện Diệp Hoàng”.

Một tôi tớ trong điện Diệp Hoàng vội vàng đi vào, sợ xanh mặt nói.

Trong điện Diệp Hoàng đều là lãnh đạo cấp cao của Hoàng tộc họ Diệp, sau khi nghe tôi tớ báo cáo xong, sắc mặt của những người trong Hoàng tộc họ Diệp đều cực kỳ nặng nề, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Diệp Lâm ngồi trên hoàng vị.

Diệp Lâm thân là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đã cảm giác được vị trí của Dương Thanh, cho nên lão ta cũng không hề bất ngờ, còn quát to: “Hoảng hốt cái gì? Không phải còn chưa đến điện Diệp Hoàng sao?”
“Dù cậu ta có đến thì thế nào? Còn có mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh trông coi, cho dù bọn họ thất bại thì vẫn còn có tôi, ta có thua thì vẫn còn người bảo vệ, sợ cái gì mà sợ?”
Tiếng hét giận dữ của Diệp Lâm tựa như sấm sét, nổ vang bên tai người của Hoàng tộc họ Diệp.

Nhưng sau khi lão ta quát xong, lại có một tôi tớ vội vàng chạy đến, sợ xanh mặt nói: “Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, bọn họ đã vượt qua Thúy Viên, đi tới trước điện Diệp Hoàng!”

Hoàng tộc họ Diệp vừa được Diệp Lâm nâng cao sĩ khí, bây giờ sau khi nghe thấy lời của tôi tớ này, sĩ khí lại bị hạ thấp, trên mặt ai cũng lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này Dương Thanh cũng chỉ cách bọn họ có một cánh cửa thôi.

“Lão Hoàng Chủ, Dương Thanh đến rồi, đến rồi, chúng ta nên làm gì đây?”
“Lão Hoàng Chủ, mong ngài ra tay, mau chóng giết chết Dương Thanh, nếu không chúng ta sẽ chết chắc đó!”
“Lão Hoàng Chủ, xin ngài ra tay cứu chúng tôi với!”

Trong nháy mắt, đám người thuộc dòng chính trong điện Diệp Hoàng bắt đầu cầu xin.

Trong chuyện xảy ra ở Yến Sơn một tuần trước, hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm và Lưu lão quái đều chạy trối chết.

Bây giờ Dương Thanh ở ngay bên ngoài, bọn họ thật sự rất sợ.

Sắc mặt của Diệp Lâm cực kỳ u ám, trong con ngươi tràn đầy sát khí mãnh liệt, tức giận quát: "Tất cả im miệng cho tôi! Ai còn dám nói nhảm thêm một câu nữa thì lập tức cút ra ngoài cho tôi!" Lúc này trong điện Diệp Hoàng đang ồn ào mới yên tĩnh lại.

Diệp Lâm đảo mắt nhìn xung quanh, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: "Mọi người đều là cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta, nếu ngay cả mọi người cũng sợ, thì Hoàng tộc họ Diệp còn có tương lai sao?"
"Mọi người tỉnh táo lại cho tôi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!"
Lúc này, mấy người Dương Thanh xuất hiện bên ngoài điện Diệp Hoàng, mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh chặn trước mặt bọn họ.

Khiến Dương Thanh thấy bất ngờ là trong mười tám cao thủ vẫn còn có ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, Hoàng tộc họ Diệp đúng là có nền tảng vững vàng!
Mà cao thủ Lý Trọng đưa đến cũng là Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có tới mười lăm người, dù không nhiều bằng mười tám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng bọn họ đều là cao thủ được lựa chọn tỉ mỉ, Hoàng tộc họ Diệp có ưu thế về số lượng, nhưng mấy người Dương Thanh vẫn tự tin rằng mình sẽ thắng.

"Lão chó già Diệp Lâm, lăn ra đây chịu chết đi!"
Dương Thanh cũng không ra lệnh tấn công, mà la to về phía điện Diệp Hoàng.

Trong điện Diệp Hoàng, sau khi nghe thấy Dương Thanh tức giận mắng mình là lão chó già, Diệp Lâm cực kỳ phẫn nộ, nhưng lão ta vẫn cố nhịn, không lập tức đi ra ngoài.

Tuy lão ta đã đột phá cảnh giới một lần nữa, tự tin có thể chiến thắng Dương Thanh, nhưng vẫn thấy không yên tâm, cho nên mới sắp xếp cao thủ trong các gia tộc lớn của Hoàng thành Diệp đến đây, giúp lão ta làm Dương Thanh mất sức.

Nhưng Dương Thanh đã xông đến trước cửa điện Diệp Hoàng mà vẫn không ra tay, chẳng những anh không ra tay, ngay cả ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác cũng không ra tay.

Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào mười tám cao thủ bên ngoài điện Diệp Hoàng thôi, sau khi sử dụng thuật hợp kích, mười tám người này đã có thể bộc phát ra thực lực của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

"Trước điện Diệp Hoàng, không cho phép ai được làm càn!"
Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đầu tức giận nhìn Dương Thanh, quát lên.

"Ông muốn chết sao!"
Lý Trọng quát lên, nhanh chóng tiến tới một bước, ra lệnh:
"Cao thủ của nhà họ Lý…"
Lão ta vừa định ra lệnh cho cao thủ dưới trướng ra tay, Dương Thanh bỗng nói: "Đợi đã!"
"Cậu Thanh…"
Lý Trọng nhìn Dương Thanh với vẻ mặt khó hiểu.

Lão ta thấy Dương Thanh híp mắt lại, quan sát mười tám cao thủ bắt đầu chạy quanh bọn họ này.

Hai anh em họ Tống cũng cau mày, tiết tấu chạy của mười tám người này không đơn giản chút nào, hai anh em họ tâm linh tương thông, liên thủ lại có thể bùng nổ ra sức chiến đấu càng mạnh hơn.

Trên mặt Lý Trọng tràn đầy sát khí, người di chuyển, xông thẳng về phía cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đầu.

"Không biết tự lượng sức mình! Giết!"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đang dẫn đầu hừ lạnh, lập tức đánh xuống một chưởng.

.

Chương 1503: 1503: Nhìn Ra Sơ Hở

“Bố!”
Sắc mặt của Lý Giang Hùng thay đổi, ông ta vội vàng xông đến đỡ Lý Trọng lên.

Lúc này, hơi thở của Lý Trọng vô cùng yếu ớt, giống như một ông già đang cận kề cái chết.

Dương Thanh và anh em nhà họ Tống cũng sợ đến ngây người.

Bọn họ biết rằng mười tám tên cao thủ này liên kết với nhau sẽ có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với thực lực của Siêu Phàm Cảnh, nhưng lại không ngờ rằng nó lại mạnh đến vậy, chỉ cần một đòn thì đã khiến Lý Trọng đánh mất khả năng chiến đấu.

Lý Trọng lắc đầu, ra hiệu rằng bản thân không sao, rồi bắt đầu thiền và điều chỉnh hơi thở.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên một tia lạnh lẽo, anh lạnh lùng quét mắt quá mười tám cao thủ của nhà họ Diệp, lạnh giọng nói: “Rút lui ngay, tôi sẽ tha chết cho các người!”
Anh thực sự có ý giết người, thương tích của Lý Trọng rất nghiêm trọng, nền tảng võ thuật của lão ta gần như bị phế sạch.

Lý Trọng là Hoàng Chủ mới của Hoàng thành Diệp mà anh đang định bổ nhiệm, nếu nền tảng võ thuật bị huỷ đi thì sao nhà họ Lý có thể thay thế được Hoàng tộc họ Diệp chỉ với thực lực của nhà họ Lý đây?
“Hừ! Mạnh miệng! Cậu mà cũng muốn giết bọn tôi? Tốt hơn là cậu nên chuẩn bị bị bọn tôi giết đi!”
Tên cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cầm đầu ngạo nghễ nói.

Đánh bại Lý Trọng chỉ bằng một đòn đã khiến mười tám người của Hoàng tộc họ Diệp cực kỳ phấn khích, lần đầu tiên bọn họ được trải nghiệm sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Cậu Thanh, để chúng tôi lên!”
Tống Tả đột nhiên lên tiếng, lão ta và Tống Hữu cùng nhau bước về phía trước, khí thế võ đạo trên người của cả hai đều dần dần hiện ra.

Dương Thanh cũng không ngăn cản.

Mười tám tên cao thủ Hoàng tộc họ Diệp sử dụng thuật hợp kích, mà anh em họ Tống cũng tu luyện thuật pháp đó, có lẽ họ có cách phá vỡ thuật hợp kích của Hoàng tộc họ Diệp.

Mặc dù Dương Thanh tự tin có thể dễ dàng quét sạch mười tám cao thủ này, nhưng hiện giờ vẫn còn một kẻ chưa xuất hiện là Diệp Lâm, ngoài lão ta ra thì còn có một người bảo vệ Hoàng tộc vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như bây giờ anh tiêu hao hết thể lực thì sao có thể đối mặt với Diệp Lâm và người bảo vệ Hoàng tộc?
“Giết!”
Tống Tả đột nhiên ra lệnh, gần như ngay lập tức, lão ta lao về phía mười tám tên cao thủ.

Trước đây, anh em nhà họ Tống đều cùng nhau ra tay với đối thủ, nhưng lần này thì Tống Tả vọt lên từ bên trái, còn Tống Hữu thì xông lên từ bên phải.

Tống Tả là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, Tống Hữu mặc dù vẫn là Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng khí thế võ đạo trên người ông ta đã có thể sánh với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Một giây sau, trận chiến giữa hai bên nổ ra, Tống Tả lao sang từ bên trái, đưa tay hướng ra ngoài và đánh một chưởng về phía cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cùng lúc đó, Tống Hữu lao sang bên phải, giơ tay tung chưởng về phía người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong ở ngoài cùng bên phải.

Mặc dù hai anh em đang tấn công kẻ thù khác nhau, nhưng tốc độ và cách thức tấn công của họ là hoàn toàn giống nhau.

“Rút lui!”
Tên chỉ huy là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đứng ở chính

giữa ra lệnh, mười tám người không chút do dự đồng loạt đi về phía sau.

“Bùm!”
“Bùm!”
Gần như cùng một lúc, các đòn tấn công của Tống Tả và Tống Hữu đều giáng xuống và đánh trúng đối thủ của mình.

Họ nhìn thấy hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong ở ngoài cùng bên trái và bên phải nôn ra máu và bay lộn ngược như một quả bóng bị bắn. “Hay!”
Người của nhà họ Lý nhìn thấy cảnh này đều lần lượt thét lên.

Việc Lý Trọng suýt chút nữa đã bị giết khiến bọn họ không thể kiềm được lửa giận, bây giờ lại thấy cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bị đánh bay nên họ đều vô cùng kích động.

Tuy nhiên, biểu cảm của anh em nhà họ Tống không hề thoải mái mà ngược lại càng nặng nề hơn.

Hai tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã mất mạng ngay khi bị bọn họ đánh trúng.

Thế nhưng, ngay lúc anh em họ Tống đánh bật hai kẻ đó thì mười sáu tên cao thủ khác cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

“Giết!”
Ngay khi mười sáu người còn lại của Hoàng tộc họ Diệp dừng bước thì tên cầm đầu ra lệnh một tiếng, mười sáu tên cao thủ lại bộc phát tấn công mạnh mẽ một lần nữa, lao về phía anh em họ Tống.

“Bùm bùm bùm!”
Chỉ là, hai anh em họ vừa mới đánh bật hai người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, vẫn chưa kịp tích lũy sức mạnh thì mười sáu tên cao thủ lại hợp sức tấn công thêm lần nữa, bọn họ muốn lùi về sau nhưng đã không kịp.

Đòn tấn công của mười sáu tên cao thủ dường như cùng một lúc ập vào thân thể của anh em họ Tống.

Hầu như trên cơ thể của mỗi người đều phải hứng chịu đòn mạnh nhất của tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dù bọn họ có là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh và Siêu Phàm Nhị Cảnh thì

cơ thể cũng đều bị trọng thương dưới sự công kích của nhiều cao thủ như vậy.

Hai người lùi lại hơn vài chục bước, hai chân của cả hai trượt trên mặt đất để lại bốn dấu vết sâu đến ghê người.

Tất cả đều xảy trong tích tắc, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp hợp sức vậy mà lại gây ra thương tích cho hai anh em nhà họ Tống.

Lúc này vẻ mặt của hai anh em đầy nghiêm trọng, nhìn về phía mười sáu tên cao thủ ở đối diện.

"Hai người cứ cùng xông lên hết đi!"
Nhìn thấy anh em họ Tống bị đánh lùi, mặt mũi của mười sáu tên cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đều đầy vẻ ngạo nghễ, hoàn toàn không để họ vào mắt.

Vẻ mặt của Dương Thanh cũng vô cùng âm trầm.

Giờ đây, đến cả anh em nhà họ Tống cũng bị thương dưới thuật hợp kích của bọn họ.

Khi kết hợp với nhau, hai anh em này có thể bùng nổ sức mạnh của Siêu Phàm Tứ Cảnh, nhưng lúc này họ lại bị thương.

Như vậy đã nói rõ rằng thuật hợp kích của Hoàng tộc họ Diệp đã có thể bộc phát ra sức mạnh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Mà Dương Thanh thì chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lợi dụng phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nên có thể duy trì được thực lực của Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Dương Thanh khẽ nheo mắt, vốn dĩ anh nghĩ rằng anh em họ Tống đã ở trong trạng thái mạnh nhất, không ngờ còn có thể trở nên mạnh hơn.

Hiển nhiên đây mới đúng là sức mạnh thật sự của họ, chỉ là lúc trước không bộc phát ra mà thôi.

"Chúng tôi đã biết điểm yếu của mấy người rồi!", Tống Tả đột nhiên chế nhạo.

.

Chương 1504: 1504: Siêu Phàm Lục Cảnh

Cao thủ cầm đầu phía Hoàng tộc họ Diệp khi nhận ra điều không ổn đã ra lệnh rút lui nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

“Bùm!”
Tống Tả vừa lao qua bên trái được nửa đường thì thay đổi hướng đi, nhanh chóng lao thẳng vào tên cầm đứng giữa, tung một chưởng vào lồng ngực khiến kẻ đó hộc máu bay lộn ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tống Hữu cũng lao tới một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh khác và đánh ra một đòn khiến đối phương cũng nôn ra máu và bay lộn nhào.

Hai anh em nhà họ Tống vốn đã ở Siêu Phàm Cảnh, lúc này lại bộc phát toàn bộ sức mạnh nên hai tên cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh gần như bị đánh bay ngay trong nháy mắt.

Ban đầu có đến mười tám người, ngay khi trận chiến bắt đầu thì hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã bị đánh bại và mất đi sức chiến đấu, đến bây giờ thì hai người có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh mạnh nhất cũng bị đánh bay, chỉ còn lại một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, những người khác đều chỉ ở mức Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngay khi anh em họ Tống đánh bại hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì sự liên kết giữa những người phía Hoàng tộc họ Diệp đã sụp đổ trong nháy mắt.

“Không ổn, đội hình loạn rồi, rút lui!”
Người có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh duy nhất còn lại nhanh chóng phát lệnh rút lui.

Trên thực tế, trong trận hình mười tám người thì người đứng giữa mới là then chốt, nhưng anh em nhà họ Tống đã bất ngờ đánh bại hai cao thủ ở giữa và phá vỡ trận hình này.

Trận hình bị phá vỡ nên không thể sử dụng thuật hợp kích được nữa.

Chỉ dựa vào thực lực của những người này thì không thể nào đấu lại cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

"Giết!"
Dương Thanh thấy thế thì ra lệnh một tiếng, những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhà họ Lý nhanh chóng lao ra ngoài.

Trận chiến nổ ra trong giây lát!
Anh em nhà họ Tống chỉ phá vỡ thuật hợp kích của những người bên Hoàng tộc họ Diệp rồi trở về bên cạnh Dương Thanh.

"Không sao chứ?", Dương Thanh hỏi.

Hai anh em lắc đầu, sắc mặt của Tống Tả trở nên nghiêm trọng, nói: "Chỉ là hai anh em tôi đều đã bị thương, nếu muốn khống chế sức mạnh ở cùng một mức thì gần như không thể.

Chuyện này cũng nói lên rằng chúng tôi không thể thực hiện thuật hợp kích được nữa".

Tống Tả có sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh, Tống hữu lại có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Mặc dù hai người hiểu ý nhau nhưng cũng cần phải khống chế sức mạnh của mình ngang bằng với đối phương để có thể thực hiện thuật hợp kích, từ đó bộc phát sức mạnh sánh ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Bây giờ không có cách nào sử dụng thuật hợp kích nên bọn họ chỉ có thể chiến đấu bằng thực lực của mình.

Sắc mặt của Dương Thanh đột nhiên có chút tối tăm, hiện giờ Lý Trọng đã bị thương nặng, anh em nhà họ Tống tuy không bị thương nặng như Lý Trọng, nhưng dẫu sao vẫn bị thương nên họ không thể sử dụng thuật hợp kích, vì vậy mà thực lực cũng giảm đi nhiều.

May mắn thay Dương Thanh vẫn còn đang trong trạng thái mạnh nhất, có lẽ tiếp theo chỉ có thể dựa vào anh.

"Bùm!"
Dương Thanh không nói nhiều lời, tung chưởng tạo ra một tiếng vang thật lớn, cổng chính của điện Diệp Hoàng nhanh chóng chia năm xẻ bảy.

Mọi thứ bên trong điện Diệp Hoàng đều xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Lúc này đây, Diệp Lâm đang ngồi trên hoàng vị, hai bên lão ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp.

Nhìn thấy cửa cung điện bị nổ tung, sắc mặt của mọi người bên trong điện Diệp Hoàng đều thay đổi rõ rệt.

Mặt mũi Diệp Lâm âm trầm vô cùng, ánh mắt lão ta nhìn chằm chằm vào Dương Thần, lạnh giọng nói: “Không ngờ rằng cậu lại lăn đến Hoàng tộc họ Diệp để chịu chết nhanh như vậy”.

Đọc truyện tại Tamli nh247.com nhé! Dương Thanh nhíu mày.

Diệp Lâm là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng anh cũng có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với lão ta.

Trước đây anh đã suýt giết chết được Diệp Lâm ở Yến Sơn.

Theo lý mà nói thì Diệp Lâm nên tỏ ra dè chừng khi nhìn thấy anh mới đúng, nhưng bây giờ Dương Thanh lại cảm thấy có một luồng sát khí mạnh mẽ từ cơ thể lão ta.

Dương Thanh có cảm giác Diệp Lâm dường như không để mình vào mắt chút nào.

“Xem ra trận chiến ở Yến Sơn một tuần trước không những không làm tổn hại đến nền tảng võ thuật của ông, ngược lại còn khiến thực lực của ông được nâng cao”, Dương Thanh liếc mắt nhìn Diệp Lâm.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu luôn đi theo Dương Thanh, lúc này họ đều đang nhìn chằm chằm vào Diệp Lâm, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

“Cậu nói không sai!”
Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là Diệp Lâm đã thừa nhận rằng sức mạnh của mình đã có sự tăng tiến.

Diệp Lâm đột nhiên đứng lên khỏi hoàng vị, một luồng khí thế võ đạo kinh khủng bộc phát từ người lão ta.

“Siêu Phàm Lục Cảnh!”
Cảm nhận được khí thế võ đạo bộc phát ra khỏi cơ thể Diệp Lâm, sắc mặt của Dương Thanh biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng chưa từng thấy.

Một tuần trước, anh vừa gặp Diệp Lâm nên biết rất rõ về thực lực của lão ta, chính là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nhưng bây giờ thì Diệp Lâm thật sự đã đột phát lên thêm một cảnh giới.

Sau khi thực lực đạt tới Siêu Phàm Cảnh thì càng về sau càng khó đột phá hơn, vậy mà Diệp Lâm lại có thể đột phá tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh.

“Dương Thanh, chỉ cần cậu quỳ xuống cầu xin tôi và đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Diệp thì tôi có thể tha chết cho cậu!”
Diệp Lâm ngạo mạn nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Dương Thanh hơi híp mắt: “Nếu ông muốn chết thì tôi cho phép!”
Lời vừa nói xong thì Dương Thanh không chút do dự, thân hình phóng ra như một viên đạn lao thẳng về phía Diệp Lâm.

Lão ta đã sớm đoán được Dương Thanh sẽ ra tay với mình nên đấm ra một quyền.

“Bùm!”
Một tiếng động lớn vang lên, nắm đấm của hai người chạm vào nhau.

Thình lình, một luồng khí kình đáng sợ quét qua bốn phía.

“Xoảng xoảng xoảng!”
“Không ngờ cậu lại mạnh như vậy, nhưng không sao, cậu cũng sắp phải chết rồi”.

Bỗng nhiên Diệp Lâm dùng sức vung đấm, một luồng khí kình mạnh mẽ truyền đến từ trên nắm đấm của lão ta.

Dương Thanh lui về phía sau mấy bước, Diệp Lâm cũng lùi về phía sau mấy bước.

“Siêu Phàm Lục Cảnh, cũng chỉ là như thế thôi!”, Dương Thanh cười lạnh một tiếng.

Chương 1505: 1505: Tình Cảnh Tiến Thoái Lưỡng Nan

Thoạt nhìn Dương Thanh đang rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại ngạc nhiên vô cùng, thực lực mạnh mẽ của Diệp Lâm thật sự làm anh quá bất ngờ.

Quan trọng là người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp còn chưa xuất hiện, nếu như bây giờ tiêu hao hết thực lực để đối phó một mình Diệp Lâm thì phải ứng phó như thế nào khi người bảo vệ đó xuất hiện?
Nếu như thế Dương Thanh vẫn còn một biện pháp, đó là thông qua huyết mạch cuồng hóa để bản thân tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Nhưng cách này là anh chuẩn bị để đối phó người bảo vệ Hoàng tộc, tuyệt đối không thể dùng trước khi kẻ đó xuất hiện.

“Dương Thanh, bây giờ tôi có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, mà cậu thì chỉ đang ở Siêu Phàm Tam Cảnh, cho dù cậu có thể bộc phát ra thực lực mạnh hơn thì nhiều nhất cũng đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh là cùng, cậu cho rằng có thể đánh bại tôi sao?” “Hơn nữa, cho dù cậu thật sự có thể đánh bại tôi, nhưng mà cậu đã cân nhắc sẽ tiêu hao bao nhiêu chưa? Đừng quên, Hoàng tộc họ Diệp của tôi còn có người bảo vệ đang âm thầm theo dõi”.

“Bây giờ, chỉ cần cậu quỳ xuống xin tha mạng và đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Diệp, làm việc cho tôi, cậu mới có thể được miễn tội chết.

Tôi cho cậu một phút đồng hồ suy nghĩ”.

Diệp Lâm kiêu ngạo cao giọng nói, hiển nhiên lão ta vô cùng tự tin với thực lực hiện tại của mình.

Chỉ là trong lòng Diệp Lâm cũng có chút kiêng dè.

Một tuần trước tại đỉnh Yến Sơn, thực lực của Dương Thanh tăng vọt, suýt chút nữa giết chết lão ta và Lưu lão quái.

Lão ta có thể khẳng định trạng thái lúc ấy của Dương Thanh tuyệt đối có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh.

Mà bản thân Dương Thanh đã rất mạnh, thiên phú võ thuật hơn người, nếu như có thể trở thành thành viên của Hoàng tộc họ Diệp thì đó sẽ là một trợ giúp rất lớn cho bọn họ.

Và lão ta cũng tin chắc rằng sau khi Dương Thanh gia nhập Hoàng tộc họ Diệp, mình sẽ có thể kiểm soát sự sống chết của anh ở trong tay.

"Không cần suy nghĩ, đừng nói lời vô ích, đánh thì đánh đi!" Dương Thanh lạnh lùng nói.

Khi lời nói vừa dứt, trong nháy mắt tần suất hô hấp của anh đã xảy ra thay đổi, là phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trong thời gian ngắn ngủi, một luồng khí thế võ đạo đáng sợ tràn ngập trong cơ thể Dương Thanh, lao đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thẳng tới Siêu Phàm Lục Cảnh.

Chỉ có điều, nếu chưa đạt tới thực lực của Siêu Phàm Lục Cảnh thì vẫn không thể đánh bại Diệp Lâm.

"Đã như vậy, tôi đành phải tiễn cậu lên đường!"
Trong mắt Diệp Lâm hiện lên sát khí nồng đậm, bóng dáng của lão ta biến mất tại chỗ.

"Chết đi!"
Dương Thanh gầm thét một tiếng, bùng nổ khí thế đáng sợ.

"Oành!"
Đòn công kích của hai người gần như được đồng thời đánh ra.

Dưới sự oanh tạc của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khí kình kinh người như biển bão quét qua tứ phương tám hướng.

"Ầm!"
Một tiếng vang thật lớn nổ ra, điện Diệp Hoàng to lớn mà không thể chịu đựng được lực xung kích từ cuộc chiến của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, sập xuống phát ra những âm thanh vang dội.

Đọc truyện tại Tamli nh247.com nhé! Các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp vốn đã lui ra xa ngoài trăm mét đều mở to hai mắt.

Nếu tiếp tục để cho Diệp Lâm đấu với Dương Thanh ở đây thì chẳng phải toàn bộ Hoàng phủ họ Diệp sẽ bị phá hủy sao?
"Ở đây không thể phát huy hết sức mạnh, chúng ta tới Hoàng Sơn đánh một trận, như thế nào?", Diệp Lâm chăm chú nhìn Dương Thanh, hỏi.

"Được!", Dương Thanh đồng ý.

Dương Thanh nhất định phải tiêu diệt Diệp Lâm để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, cứ vậy mà hủy đi tất cả tương đương với việc hủy đi tất cả của anh.

Đó cũng là lý do tại sao Dương Thanh lại đồng ý khi Diệp Lâm đề nghị rời khỏi Hoàng phủ họ Diệp để đánh một trận.

Bóng dáng của hai người nhanh như chớp, những người khác còn chưa kịp hoàn hồn thì đã biến mất ở Hoàng phủ họ Diệp.

"Đi thôi, đến Hoàng Sơn!", một đám cao thủ kéo nhau rời đi.

Hoàng Sơn là ngọn núi cao nhất của Hoàng thành Diệp, mà Hoàng phủ họ Diệp lại tựa lưng Hoàng Sơn.

Không lâu sau, Dương Thanh và Diệp Lâm đã đến đỉnh Hoàng Sơn.

Rất nhiều cao thủ của Hoàng thành Diệp cũng chạy tới đó, nhưng bọn họ chỉ dám đứng ở chân núi để quan sát trận chiến chứ không ai dám đi lên.

"Dương Thanh, tại sao cậu lại hận Hoàng tộc họ Diệp của tôi như vậy? Hơn nữa, ân oán giữa chúng ta cũng không đến tình cảnh không thể giải hòa cơ mà".

Mặc dù thực lực của Diệp Lâm vượt qua Dương Thanh nhưng trong lòng vẫn tràn đầy kiêng dè.

Trong cuộc chiến tại đỉnh Yến Sơn hôm đó, Dương Thanh để lại cho lão ta ấn tượng quá sâu.

Hiện giờ Dương Thanh còn chưa tiến vào trạng thái đó mà đã có thể bùng nổ ra sức chiến đấu gần tương đương với lão ta, nếu như tiến vào trạng thái đó thì sao?

Cho dù cuối cùng người bảo vệ Hoàng tộc cũng sẽ xuất hiện thì lúc đó e rằng Dương Thanh đã giết lão ta rồi.

“Hoàng tộc họ Diệp gióng trống khua chiêng dẫn người đến Yến Đô, lấy cớ tổ chức tiệc mừng thọ để dẫn Đế Thôn xuất thế, còn muốn giết tôi, chẳng lẽ cái này chưa được tính là thù hận?”

Dương Thanh đứng cách Diệp Lâm hơn mười mấy mét, châm chọc nói: “Nếu như thực lực của tôi không đủ thì chắc hôm đó đã trúng phải thủ đoạn hiểm ác của ông rồi nhỉ?”
Diệp Lâm cố gắng thuyết phục: “Dương Thanh, trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, cho dù cậu muốn giết tôi hay tôi muốn giết cậu thì đến lúc này chúng ta đều còn sống, vậy thì có thể làm bạn bè”.

“Với thực lực hiện nay của cậu, nếu gia nhập Hoàng tộc họ Diệp thì cả mấy Hoàng tộc lớn còn có ai là đối thủ của chúng ta? Cậu và tôi hợp sức, cho dù người bảo vệ của ba Hoàng tộc khác xuất hiện cũng không làm gì được chúng ta”.

“Dương Thanh, chúng ta hãy liên kết lật đổ ba Hoàng tộc khác đi.

Nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu thành lập Hoàng tộc họ Dương, đến lúc đó, dù là Hoàng tộc cổ xưa thì chúng ta cũng có tư cách tranh đấu”.

Diệp Lâm không chịu bỏ cuộc, tham vọng của lão ta rất lớn, không chỉ muốn thống nhất bốn Hoàng tộc lớn mà còn muốn tranh đấu với hai Hoàng tộc cổ xưa.

Dương Thanh lại lạnh lùng cười: “Không cùng chí hướng, mưu cầu khác nhau!”
Gần như ngay lập tức, Dương Thanh giậm chân đạp một cái, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Nếu như anh lui ra phía sau trễ một chút nữa thôi thì toàn bộ cánh tay đều sẽ gãy mất.

Dù vậy, cánh tay của anh vẫn run lên.

Chương 1508: 1508: Giao Bí Mật Ra

“Miệng nói ra toàn những lời giả nhân giả nghĩa, ông coi tôi là thằng ngu đấy à? Theo ông đến Hoàng Sơn tu hành á?”
Dương Thanh chế giễu nói, sát ý mãnh liệt tràn ngập trong con ngươi.

Sao anh lại không cảm giác được đối phương đang mơ ước bí mật trên người mình cơ chứ?
“Mày muốn chết à!”
Người bảo vệ Hoàng tộc nghe vậy lập tức nổi giận, một luồng sát ý kinh người phóng ra từ cơ thể lão ta, mang theo khí thế võ thuật vô cùng khủng bố như muốn xé nát Dương Thanh ra vậy.

“Oắt con, tao có lòng tốt muốn cho mày một con đường sống, thế mà mày lại dám sỉ nhục tao như vậy, bây giờ cho dù có là ông trời xuất hiện đi chăng nữa, tao cũng phải giết mày”.

Người bảo vệ Hoàng tộc tức giận gào lên.

“Nói nhảm ít thôi, muốn đánh thì đánh luôn đi!”, Dương Thanh không chút sợ hãi, khí thế võ thuật trên người cũng tăng vọt trong giây lát.

Hai mắt anh dần nhiễm đỏ như màu máu, một hơi thở khủng khiếp, thô bạo nhanh chóng toả ra từ cơ thể.

Càng tiến sâu vào trạng thái cuồng hoá, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh càng tăng mạnh, kết hợp với phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thực lực của anh nhanh chóng đạt mức Siêu Phàm Lục Cảnh.

Thế nhưng đây vẫn chưa phải điểm cuối cùng thực lực của Dương Thanh, mà nó là thực lực mạnh nhất để anh có thể duy trì trạng thái tỉnh táo.

Lúc này, lỗ chân lông trên toàn cơ thể anh như bị máu tươi thẩm thấu, da dẻ lộ trong không khí có máu tươi rỉ ra.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, trông Dương Thanh đã rất khủng bố, tựa như vừa tắm mình trong máu quỷ bước ra, càng nhìn

càng thấy đáng sợ.

Bây giờ, anh cảm thấy cơ thể mình như sắp bị luồng sức mạnh kinh khủng kia xé nát, đau đớn mãnh liệt kéo đến giúp anh duy trì tinh thần tập trung cao độ.

Vốn Dương Thanh vẫn có thể trở nên mạnh hơn nữa, nhưng anh có cảm giác nếu còn cố mạnh thêm thì cơ thể mình sẽ nứt toạc ra mất.

"A!"
Dương Thanh ngửa mặt lên trời hét lên giận dữ, như muốn phát tiết toàn bộ đau đớn trên người ra ngoài.

Diệp Lâm đang đứng một bên vô cùng kinh ngạc khi cảm nhận được khí thế bộc phát ra trên người Dương Thanh.

Cho đến giờ phút này, lão ta mới ý thức được một chuyện, nếu như vừa nãy Dương Thanh bùng nổ ra thực lực như vậy thì chắc chắn mình sẽ không chống đỡ nổi.

Trước mắt tuy rằng Dương Thanh vẫn chưa đạt tới thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, nhưng khoảng cách đến cấp bậc ấy cũng chẳng còn xa nữa.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng kinh ngạc quá đỗi, dáng vẻ tham lam ẩn sâu dưới đáy mắt càng ngày càng đậm.

Mặc dù lão ta là người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, trấn thủ Hoàng tộc họ Diệp nhưng lão ta cũng là một người theo đuổi điểm cực hạn của võ thuật.

Đã bao năm trôi qua, thực lực của lão ta vẫn không có chút tinh tiến nào, thế nhưng lão ta có thể thấy được hi vọng trên người Dương Thanh.

Nếu có được bí mật trên cơ thể Dương Thanh, lão ta tin chắc rằng thực lực của bản thân sẽ tăng lên thêm một bậc nữa.

"Không ngờ một Siêu Phàm Tam Cảnh như mày lại có thể bùng nổ ra thực lực sánh ngang với một Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, tao phải thừa nhận một điều, thiên phú võ thuật của mày rất mạnh.

Ngay cả mấy thiên tài võ đạo yêu nghiệt của gia tộc Cổ Võ kia có đứng trước mặt mày cũng không đáng chú ý".

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp tham lam nhìn về phía Dương Thanh, ý muốn giết người lấp loé trong đáy mắt: "Nhưng nếu như mày chỉ dùng chút thực lực này mà muốn đánh bại tao chắc chắn là không thể".

"Ngoan ngoãn giao toàn bộ bí mật trên người mày ra đi, tao có thể để mày sống sót rời khỏi đây."
Lần này, lão ta không thèm che giấu sự tham lam của bản thân đối với bí mật của Dương Thanh nữa mà thẳng thắn nói ra điều đó.

Ở bên cạnh, Diệp Lâm sau khi nghe thấy lời này thì toàn thân cũng không ngừng run rẩy.

Lão ta không tin lời nói đó, một khi người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp biết được bí mật của Dương Thanh chắc gì đã chịu buông tha, chỉ sợ ngay cả lão ta cũng sẽ bị diệt khẩu.

"Giết!"
Dương Thanh cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình đang điên cuồng cắn xé mỗi một tế bào trong cơ thể, làm anh chỉ muốn trút bỏ luồng sức mạnh ấy ra ngoài ngay lập tức.

Cơ thể Dương Thanh lao đi nhanh như chớp giật, nhằm về phía người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, kình khí khủng bố cuốn lên vô vàn đất đá dọc theo đường đi.

"Lấy trứng chọi đá!"
Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp hừ lạnh, đứng yên tại chỗ, thậm chí không hề di chuyển dù chỉ là nửa bước.

Sau đó đột nhiên lão ta đạp mạnh xuống mặt đất làm phát ra tiếng rầm vang trời, mấy viên đá vụn to bằng nắm tay dưới chân lão ta như đạn pháo phóng thẳng về phía Dương Thanh.

"Rầm rầm rầm!"
Dường như Dương Thanh không hề cảm nhận được sự uy hiếp của những cục đá vụn này.

Anh vung tay, những cục đá vụn kia lập tức biến thành bột mịn trong giây lát.

Bấy giờ, Dương Thanh cũng đã xuất hiện ở trước mặt người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, giơ tay tung ra một đấm thật mạnh:
"Chết đi!"
"Bành!"
Một tiếng động thật lớn vang lên, núi đá dưới chân hai người lập tức nứt toác.

Cả ngọn núi Hoàng Sơn tựa như không thể chịu đựng được cú va chạm vừa rồi, rung lắc thật mạnh.

Nắm đấm do Dương Thanh ra sức đánh đến lại bị người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp duỗi một cánh tay ra nắm chặt lấy.

Lúc Dương Thanh xông tới, hai chân của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng trượt về phía sau ba, bốn mét.

Một tia kinh ngạc loé lên trong mắt, sức mạnh của Dương Thanh đã vượt qua sự tưởng tượng của lão ta.

"Rầm rầm rầm!"
Sau đòn đầu tiên đánh ra bị cản trở, Dương Thanh tiếp tục vung tay đánh thêm mấy đấm nữa, mỗi đấm đều hội tụ toàn bộ sức lực của một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong.

Cơ thể của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp không ngừng lùi về phía sau.

Lúc này đây, một người hùng mạnh như lão ta cũng cảm thấy hai tay tê dại, mỗi đòn tấn công của Dương Thanh buộc lão phải dùng cả hai tay đỡ lấy.

Khiếp sợ trong lòng Dương Thanh càng thêm đậm, bây giờ gần như anh đã có thể kết luận một điều là thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đang ở cấp độ Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh chỉ cảm thấy cú đạp của đối phương như một quả tạ nặng nghìn cân, ép tới mức anh sắp tắc thở đến nơi.

Hai mắt anh nhìn chằm chặp vào đối phương như muốn khắc toàn bộ hình dáng vào trong lòng, để rồi đến một ngày nào đó, anh sẽ tự tay giết chết lão ta.

"Oắt con, sự nhẫn nại của tao có hạn thôi, tao cho mày một cơ hội cuối cùng, một là giao toàn bộ bí mật trên người mày ra

đây và tao sẽ tha cho mày một mạng, hai là tự tay tao tiễn mày lên đường!”

.

Chương 1511: 1511: Dương Thanh Phát Bệnh

Dương Thanh thật sự rất tò mò về thân phận của cụ Đổng.

Sở dĩ anh muốn hỏi thân phận cũng là để về sau có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng ngày hôm nay.

Hai anh em nhà họ Tống liếc nhau, Tống Tả mở miệng nói: "Ông ấy là một ẩn sĩ mà chúng tôi vô tình gặp trước đó, đại khái là vào mười năm trước.

Khi đó ông ấy chỉ mới có thực lực của Siêu Phàm Lục Cảnh thôi, không ngờ mới mười năm ngắn ngủi đã có thể mạnh đến mức như vậy''.

Nghe lão ta nói xong, trên mặt Dương Thanh tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Từ khi bước vào Siêu Phàm Cảnh thì rất khó để đột phá cảnh giới, thực lực càng mạnh thì càng khó đột phá hơn.

Thậm chí có rất nhiều người bước được vào Siêu Phàm Cảnh, cuối cùng cả đời thực lực cũng chỉ dừng ở mức Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

Vậy mà trong mười năm cụ Đổng có thể từ Siêu Phàm Lục Cảnh đột phá đến gần Siêu Phàm Bát Cảnh, tốc độ này quả thật là nhanh vô cùng.

"Có lẽ cảnh giới của ông ấy là Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong".

Tống Tả bỗng nhiên nói tiếp.

Dương Thanh nhẹ gật đầu, hoàn toàn có khả năng đó.

Người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp cũng có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng chỉ là mới đột phá lên cảnh giới này mà thôi.

Cụ Đổng có thể khiến người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cảm nhận được uy lực, điều đó chỉ chứng tỏ tu vi của ông ấy cao hơn chứ chưa hẳn có thể đột phá tới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh là tồn tại mà được cả những gia tộc Cổ Võ lánh đời xem như những người đứng đầu xuất chúng.

“Chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn.

Nếu như người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp bỗng nhiên lật mặt thì e rằng chúng ta chỉ có một con đường chết”, Tống Hữu lên tiếng nhắc nhở.

“Đi thôi!”
Ba người không do dự tiến thẳng tới sân bay quốc tế trong Hoàng thành Diệp, những cao thủ của nhà họ Lý cũng nhanh chóng rời đi.

Ba giờ sau, máy bay chậm rãi đáp xuống Hoàng thành Thượng Quan.

“Cậu Thanh, cậu không sao chứ?”
Lý Trọng đưa Dương Thanh đến nhà họ Lý rồi sắp xếp cho anh một tòa trong khu dinh thự.

Lão ta nhìn thương thế trên người Dương Thanh, lo âu hỏi.

Anh lắc đầu, áy náy nói: “Tôi thật lòng xin lỗi.

Vốn dĩ muốn để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, không nghĩ rằng người bảo vệ của họ lại mạnh đến như vậy”.

Lý Trọng vội vàng lắc đầu: “Cậu Thanh quá lời.

Cậu dẫn dắt chúng tôi đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp là chúng tôi đã biết ơn lắm rồi, sao có thể trách móc cậu được chứ?”
Lần này, Lý Trọng thật sự muốn để nhà họ Lý đi theo Dương Thanh.

Lúc còn ở trên đỉnh Hoàng Sơn trong Hoàng thành Diệp, lão ta đã được tận mắt nhìn thấy thực lực của anh mạnh bao nhiêu.

Nếu không có người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp thì nhà họ Lý đã có thể thay thế Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Lý Trọng vô cùng có lòng tin với Dương Thanh.

Mấu chốt là anh còn trẻ như vậy mà đã có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, qua mấy

năm nữa, có lẽ người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp chỉ có một kết cục là bại trận mà thôi.

Tuy Lý Trọng không trách móc gì nhưng Dương Thanh vẫn cảm thấy vô cùng áy náy.

Lần này là trách nhiệm của anh.

Nếu anh không ngạo mạn, chưa hiểu rõ thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp mà đã dẫn dắt các cao thủ trong nhà họ Lý đi tấn công Hoàng tộc họ Diệp thì chuyện đó đã không xảy ra.

Cũng may nhà họ Lý không có ai bị giết.

“Cậu Thanh, cô Uyển và cô Lâm tới muốn gặp cậu!”, đúng lúc này, một người giúp việc trong nhà họ Lý đi tới báo tin.

Dương Thanh do dự một chốc mới mở miệng nói: “Cho họ vào đi!”
Ban đầu anh định ra gặp nhưng dù sao cũng đang bị thương nặng, toàn thân đều là vết máu, quả thực trông vô cùng thê thảm.

Dương Thanh không muốn làm Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm lo lắng, thế nhưng bây giờ mình đã thành ra như vậy rồi, chỉ có thể nhờ Phùng Tiểu Uyển chữa trị thôi
Nhìn anh thì có vẻ rất thảm nhưng thực chất những vết thương bên ngoài không tính là gì, nghiêm trọng hơn phải nói đến nội thương.

Do cưỡng chế tiến vào trạng thái cuồng hóa nên đã tạo ra thương thế cực lớn cho lục phủ ngũ tạng, tốc độ hồi phục vô cùng chậm.

Dựa theo tốc độ tự chữa lành của cơ thể thì sợ là một năm sau Dương Thanh cũng chưa chắc có thể khôi phục được.

Phút chốc Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đã đi tới phòng của Dương Thanh, trong ngực Ngải Lâm còn ôm Mã Tĩnh An - con trai của cô ấy.

Hai cô gái vừa nhìn thấy toàn thân Dương Thanh đều là vết thương thì sợ tới mức ngây người.

“Anh Thanh, làm sao vậy? Sao anh lại bị thương nặng như vậy?”
Phùng Tiểu Uyển trông thấy bộ dạng của Dương Thanh, không nén được òa khóc.

Hai mắt Ngải Lâm cũng đỏ bừng, nói: “Chúng tôi thật vô dụng, chuyện gì cũng đặt hết lên vai một mình cậu”.

Dương Thanh vội vàng nói: “Chị Lâm, chị đừng nói như vậy”.

Dứt lời anh lại nhìn Phùng Tiểu Uyển, an ủi: “Tiểu Uyển, em đừng lo lắng.

Thân thể của anh thế nào anh là người rõ nhất, chút thương tích này không tính là gì đâu”.

Phùng Tiểu Uyển không để ý đến lời giải thích của Dương Thanh mà đặt tay mình lên cổ tay của anh để bắt mạch, một phút sau mới rút tay về.

“Tiểu Uyển, vết thương của cậu ấy thế nào rồi?”, Ngải Lâm sốt sắng hỏi.

Đôi mắt Phùng Tiểu Uyển ửng đỏ, nức nở nói: “Bị thương nặng lắm, nếu tố chất cơ thể của anh ấy không cao thì những vết thương ấy đã lấy mạng anh ấy rồi”.

“Nghiêm trọng như vậy sao?”, Ngải Lâm thẫn thờ hỏi.

Dương Thanh vừa cười vừa nói: “Tiểu Uyển à, em đừng hù dọa chị Lâm chứ.

Mặc dù thương thế của anh cũng nghiêm trọng nhưng chưa đến nỗi không có cách nào để chữa trị mà.Với y thuật của em thì hẳn rất dễ chữa cho anh chứ?”
Dương Thanh nặng nề hỏi: “Tiểu Uyển, em cứ yên tâm điều trị cho anh đi, anh nhất định sẽ không sao đâu”.

Thế nhưng anh vừa dứt lời đã cảm giác lồng ngực co thắt dữ dội, hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

.

Chương 1512: 1512: Nhà Họ Lý Thăm Dò

Dương Thanh cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng dài, không biết qua bao lâu mới từ từ mở mắt ra, tất cả những chuyện trước kia đều như đã quên hết.

“Anh Thanh, anh tỉnh rồi!”
Anh vừa mở mắt thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Dương Thanh, cậu có nghe thấy tôi nói không?”, giọng Ngải Lâm cũng vang lên ngay sau đó.

Dương Thanh chỉ cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, toàn thân như một cái xác khô, nhẹ bẫng và vô cùng khát nước.

Anh mở miệng nói: “Nước!”
Nghe được lời nói của Dương Thanh, rốt cuộc Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Phùng Tiểu Uyển nhanh chóng mang một cốc nước ấm đến.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã uống hết một cốc nước lớn, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”, anh hỏi.

Mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ ửng, đáp: “Đã ba ngày rồi, anh Thanh, anh dọa chúng em sợ muốn chết rồi”.

Trông làn da của Phùng Tiểu Uyển lúc này rất tái nhợt, vừa nhìn đã biết gần kiệt sức.

Hai mắt cô ta sưng đỏ lên, chứng tỏ đã khóc không ngừng nghỉ.

Hai mắt Ngải Lâm cũng đỏ au, Dương Thanh hôn mê ba ngày ba đêm, hai người cũng ở đây trông anh ba ngày ba đêm.

Nhìn thấy Dương Thanh có thể tỉnh lại, bọn họ đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

“Mấy ngày nay hai người đã vất vả rồi!”, Dương Thanh nở nụ cười tỏa nắng.

Hai mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, lắc đầu nghẹn ngào nói: “Anh Thanh, em xin lỗi, em không thể chữa khỏi cho anh”.

Dương Thanh sững sờ một lúc như đột nhiên không hiểu ý trong lời nói của cô ta.

Anh nghi hoặc nhìn về phía Ngải Lâm, hai mắt cô ấy cũng đỏ hoe, từng giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên khuôn mặt.

“Không phải anh đã tỉnh lại rồi sao? Không bao lâu nữa nhất định có thể hoàn toàn bình phục.

Đừng quá lo lắng, anh thực sự không sao”, Dương Thanh cười nói.

Tuy nhiên, hai cô gái vẫn không đáp lời mà chỉ lặng lẽ khóc.

Điều này làm cho Dương Thanh vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ Phùng Tiểu Uyển thật sự không thể chữa lành vết thương của anh sao?
Hay nói cách khác, thời gian còn lại của anh cũng không còn nhiều nữa?
“Chị Lâm, Tiểu Uyển đừng khóc nữa, rốt cuộc là sao? Không thể chữa lành vết thương cho em sao?”, Dương Thanh hỏi.

“Anh Thanh, anh mất hết tu vi rồi!”, rốt cuộc Phùng Tiểu Uyển cũng nói ra sự thật.

Vừa nghe thấy lời này thì Dương Thanh đã hoàn toàn ngây người.

Anh đột nhiên hoảng hốt phát động võ đạo của mình, lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực nào, quả thật còn bình thường hơn cả người bình thường.

Cảnh giới võ thuật Siêu Phàm Tam Cảnh của anh đã không còn nữa.

Giờ đây, anh còn không có cả cảnh giới Vương Cảnh sơ kỳ.

“Không thể! Tuyệt đối không thể! Sao lại vậy được?”
Dương Thanh hoàn toàn hoảng sợ.

Anh vùng vẫy ngồi dậy, đập tay xuống bàn trà bên cạnh.

“Rầm!”
Chỉ nghe thấy tiếng bàn tay đập xuống bàn nhưng chiếc bàn trà bằng gỗ nguyên khối vẫn nguyên vẹn, không hề có một vết nứt nào.

Bất cứ ai mới bước vào Vương Cảnh sơ kỳ đều có thể đập nát chiếc bàn gỗ chỉ bằng một chưởng.

Nhưng bây giờ Dương Thanh không thể làm được điều ấy.

“Không thể nào! Tôi không tin! Tôi đã tu luyện đến Siêu Phàm Tam Cảnh rồi cơ mà, sao có thể mất hết tu vi cơ chứ?”
Dương Thanh trở nên vô cùng nóng nảy, gầm lên: “Vợ và con gái tôi cho đến bây giờ vẫn không thể quay lại cũng do tôi đã gây thù với quá nhiều người nên không dám đón họ về”.

“Người anh em tốt Mã Siêu của tôi đang bị giam trong Hoàng tộc họ Phùng, không rõ tình hình bây giờ thế nào”.

“Tôi còn chưa giải quyết xong mối thù với Hoàng tộc họ Diệp, sao tôi có thể để mất tu vi chứ?
“Không thể được, không có khả năng.

Tôi không thể trở thành người thường được.

Không thể, không thể!”
“Bùm Bùm Bùm!”
Dương Thanh vừa gầm thét vừa dùng hết toàn lực đập gõ mọi thứ xung quanh.

Chỉ là những đòn tấn công của anh đều vô dụng, ngoại trừ những món đồ dễ vỡ đều đã tan tành thì những món đồ dày một chút đều không hề hấn gì.

Phùng Tiểu Uyển đột nhiên lao tới ôm lấy Dương Thanh từ phía sau, vừa khóc vừa nói: “Anh Thsnh, anh đừng vậy mà, đừng vậy mà.

Em sẽ cố gắng chữa trị cho anh, em sẽ tìm mọi cách để anh được chữa khỏi.

Em cầu xin anh đừng làm tổn thương mình như thế này, được không?”

Ngải Lâm cũng bật khóc: “Dương Thanh, cậu đã nói mình còn rất nhiều việc chưa hoàn thành mà.

Nếu bây giờ cậu gục ngã thì không ai có thể hoàn thành những chuyện đó.

Bình tĩnh lại đi, nhé?”
Dương Thanh như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục giãy giụa.Tuy Phùng Tiểu Uyển là một cô gái yếu đuối nhưng cũng sở hữu thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Anh bị cô ta ôm chặt nên không thể thoát ra.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!”
Mặt mũi Dương Thanh tràn đầy sự thống khổ.

Không phải anh tiếc tu vi của mình mà là có rất nhiều chuyện cần anh trở nên mạnh hơn mới có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ đã trở thành một kẻ vô dụng, anh không thể nào chấp nhận sự thật này.

Từ sáu năm trước sau khi ra biên giới phía Bắc, Dương Thanh chưa bao giờ tuyệt vọng như ngày hôm nay.

Anh không sợ chết, chỉ sợ mình còn sống mà trở thành một phế vật, ngay cả người thân của mình cũng không thể bảo vệ.

“Oa…”
Đúng lúc này, tiếng khóc của một đứa trẻ đột nhiên vang lên.

Dương Thanh còn đang điên cuồng vùng vẫy bất chợt ngừng lại như bị sét đánh.

“Tĩnh An đừng khóc, Tĩnh An đừng khóc, mẹ ở đây! Mẹ ở đây!”
Ngải Lâm vội vàng bế bé Tĩnh An lên rồi nhẹ nhàng an ủi.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn bé Tĩnh An, lặng lẽ rơi nước mắt.

Bé Tĩnh An còn được chưa nhìn thấy bố mình thì làm sao anh có thể cam chịu chứ?
Tiêu Tiêu cũng đang nhớ mình lắm phải không?
“Tôi xin lỗi!”
Trước kia anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cũng sẵn sàng hỗ

trợ nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp nên bọn họ sẵn sàng đối đãi anh như thượng khách.

Còn lúc này đến thực lực Vương Cảnh sơ kỳ anh còn không có, liệu nhà họ Lý còn đối đãi với anh như trước không? Giữa lúc đó, cửa phòng được mở ra, một người khoảng ba mươi tuổi sải bước đi vào.

.

Chương 1513: 1513: Giây Phút Xa Nhau

Nhìn thái độ vô cùng phách lối của tên con cháu nhà họ Lý, sắc mặt Dương Thanh ngay lập tức tối xuống.

Nhà họ Lý định trở mặt với anh sao?
"Anh tên là gì?", Dương Thanh hỏi.

Hậu bối nhà họ Lý thờ ơ cười: "Sao? Cậu Thanh hỏi thăm tên của tôi làm gì chứ? Không lẽ cậu định truyền thụ thuật tu hành võ đạo cho tôi? Hay là định mách lẻo với ông tổ của nhà tôi vậy?"
"Nhưng không có vấn đề gì, kể cả cậu có mách lẻo với ông tổ nhà tôi thì cũng chẳng sao.

Nhớ kỹ nhé, tên tôi là Lý Bảo Tuấn, bố của tôi là Lý Diệp".

Dương Thanh còn chưa tức giận thì Ngải Lâm đã không nhịn được nữa, tức giận đáp trả: "Sao anh có thể nói như thế chứ? Cậu Thanh cần mách lẻo với nhà anh chắc?"
Phùng Tiểu Uyển cũng vô cùng phẫn nộ, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lý Bảo Tuấn, nói: "Anh Thanh cần nghỉ ngơi, mời anh lập tức đi ra ngoài!"
Lý Bảo Tuấn cười khẩy: "Hình như mấy người đã quên một chuyện, đây là nhà của nhà họ Lý tôi, mấy người là người ngoài nên không có tư cách đuổi tôi đi".

"Anh…"
Phùng Tiểu Uyển chỉ thốt ra được một chữ thì không biết nên nói gì nữa.

Dương Thanh im lặng, chỉ bình tĩnh nhìn Lý Bảo Tuấn.

Đến bây giờ anh vẫn chưa biết rõ chuyện này là Lý Trọng hay là Lý Giang Hùng ngầm đồng ý.

Hay là hai người đó không biết chuyện này, mà là bố của Lý Bảo Tuấn bảo con trai mình làm vậy?
Dù thế nào đi nữa thì đã có thể khẳng định là có người trong nhà họ Lý biết được tình trạng của anh, lần này chỉ đến thăm dò thôi.

Tuy đây chỉ là thăm dò thì nó cũng chứng tỏ tình cảnh lúc này của anh đang rất nguy hiểm.

Thình lình Dương Thanh mở miệng nói: “Cho anh một phút cút ra khỏi đây, không thì chết!”
Một câu nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại mang áp lực cực kỳ to lớn đến cho Lý Bảo Tuấn.

Dù sao ngày xưa Dương Thanh rất mạnh, ngay cả Lý Trọng - ông tổ của nhà họ Lý - cũng suýt chết trong tay anh.

Mặc dù Dương Thanh được Lý Trọng đưa đến nhà họ Lý trong tình trạng bị thương nặng, Lý Bảo Tuấn cũng không dám làm gì vì chưa xác định được liệu anh có thật sự bị mất hết tu vi hay không.

“Còn mười giây cuối cùng!”, Dương Thanh đột ngột lên tiếng lần nữa.

Từ đầu tới cuối, vẻ mặt của anh luôn bình tĩnh như không có một chút lo lắng nào.

Chính dáng vẻ bình tĩnh như thế của anh khiến cho áp lực trong lòng Lý Bảo Tuấn càng lúc càng lớn.

“Cậu Thanh muốn tôi ra ngoài thì tôi đi là được!”, nói rồi Lý Bảo Tuấn nhanh chóng xoay người ra ngoài.

Thật lâu sau khi anh ta rời đi, Dương Thanh mới vội vàng nhìn Ngải Lâm hỏi: “Chị Lâm, Tống Tả và Tống Hữu đâu?”
Ngải Lâm giải thích: “Tiểu Uyển cần một số dược liệu trân quý để chữa trị cho cậu nên ba ngày trước họ đã đi tìm thuốc rồi”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Mấy dược liệu kia vô cùng quý hiếm, rất khó tìm thấy trên thị trường.

Nếu như có thể tìm được thì sẽ giúp ích rất lớn cho thương thế của anh”.

Dương Thanh gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn hai cô gái: “Bây giờ hai người mang bé Tĩnh An rời khỏi đây đi, em sẽ cho người che giấu thông tin của hai người”.

Nghe thấy lời nói của Dương Thanh, sắc mặt của cả hai cô gái bỗng chốc thay đổi.

Đôi mắt Phùng Tiểu Uyển lập tức đỏ lên: “Anh Thanh, bây giờ thương thế của anh chưa khỏi, còn cần em chữa trị, em không thể đi được”.

Ngải Lâm cũng chực chờ sắp khóc: “Bây giờ cậu như thế này thì chúng tôi nỡ lòng nào bỏ cậu ở đây mà đi chứ? Cậu lo lắng sẽ liên lụy đến chúng tôi nên muốn chúng tôi đi có đúng không?”
Đúng là vì nguyên nhân này cho nên Dương Thanh mới không giấu diếm, anh nghiêm túc dặn dò: “Hai người cũng thấy rồi, nhà họ Lý đã bắt đầu nghi ngờ.

Em còn chưa thể chắc chắn liệu đây có phải ý của ông tổ nhà họ Lý hay không, nhưng có thể xác định được là có người nào đó trong nhà họ Lý rất thù địch em, một khi để bọn họ biết em mất hết võ công thì mọi người đi theo em sẽ vô cùng nguy hiểm”.

“Không chỉ nhà họ Lý nguy hiểm mà ngay cả Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng nguy hiểm.

Chắc chắn có rất nhiều người đang nghe ngóng tình hình của em, tạm thời em không thể thoát thân được nhưng hai người phải đi.

Sẽ không ai gây khó dễ khi chưa xác định được võ công của em đã mất hết hay chưa”.

“Hơn nữa, cho dù hai người ở lại với em thì cũng không giúp được gì, trái lại sẽ trở thành gánh nặng cho em.

Chị Lâm còn phải chăm sóc bé Tĩnh An.

Còn Tiểu Uyển, có lẽ thông tin về y thuật vượt bậc của em đã lộ ra bên ngoài rồi, nếu như lúc này để người khác biết được tình trạng thật sự của anh thì sẽ có rất nhiều người nhắm đến y thuật của em”.

“Bởi vậy em mới nói hai người cần rời khỏi Hoàng Thành Thượng Quan càng nhanh càng tốt, sau đó tìm một nơi không

có người tạm thời ở ẩn chờ tu vi của em khôi phục, em sẽ tự đến đón mọi người về nhà".

"Được rồi, tất cả những điều muốn nói em đã nói xong, hai người muốn nói gì thì tóm gọn lại, sau đó nhanh chóng đi đi".

Dương Thanh vội vàng nói.

Hai cô gái đều nước mắt lưng tròng nhìn Dương Thanh, không ai nói gì bởi họ cũng biết rõ tình cảnh đang gay go đến thế nào.

Quan trọng là dù họ có muốn ở lại bên cạnh Dương Thanh thì cũng không giúp được gì, trái lại sẽ trở thành trói buộc để người khác uy hiếp anh.

"Dương Thanh, cậu thật sự có cách khôi phục lại tu vi sao?", Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu: "Cho em ba ngày, kể cả em không khôi phục đến lúc đỉnh cao thì ít nhất thực lực cũng có thể khôi phục đến tám chín phần".

Trong lòng Dương Thanh khiếp sợ, không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại có một viên đan dược thần kỳ như vậy.

Mặc dù tác dụng phụ rất nghiêm trọng nhưng lại có thể giữ được mạng trong thời khắc sống còn.

"Tiểu Uyển, cảm ơn em! Em đừng lo, chưa đến thời điểm nguy cấp nhất, anh tuyệt đối sẽ không uống viên đan dược này".

.

Chương 1516: 1516: Dẫn Binh Tới Nhà Họ Lý

“Tiểu Uyển, bây giờ em bế bé Tĩnh An rời đi trước đi”.

Dứt lời, Ngải Lâm nhét bé Tĩnh An vào lòng Phùng Tiểu Uyển, mặt đầy từ ái nhìn thằng bé, dịu dàng nói: “Tĩnh An, mẹ yêu con!”
Cô ấy cúi xuống hôn nhẹ một cái lên trán bé Tĩnh An, nước mắt cũng không thể nào không chế được nữa, lệ rơi đầy mặt giống như nước lũ vỡ đê.

“Tiểu Uyển, bé Tĩnh An xin nhờ em”.

Ngải Lâm nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển đang mặt đầy hốt hoảng, vừa nói trên mặt còn nở nụ cười: “Nếu như chị chết, tương lai đợi khi em gặp chồng chị, nói với anh ấy, chị yêu anh ấy!” Phùng Tiểu Uyển nhất thời nóng nảy: “Chị Lâm, chị đừng như vậy, bé Tĩnh An còn nhỏ như thế, không thể không có mẹ, chị đưa thằng bé rời đi, em sẽ đánh lạc hướng chúng”.

“Không được!”
Ngải Lâm lập tức bác bỏ: “Cho dù em có thể dẫn dụ chúng đi, chị và Tĩnh An cũng không thể đi được.

Chị không có một chút võ công nào, hoàn toàn không thể chạy thoát, chỉ có em mới có hi vọng đưa Tĩnh An đi”.

Thấy Phùng Tiểu Uyển đắn đo mãi không quyết tâm, Ngải Lâm đỏ mắt cầu xin: “Tiểu Uyển, coi như chị xin em, đừng do dự nữa, được không? Coi như em giúp chị mang đứa bé đi, không cần có bất kỳ gánh nặng trong lòng”.

Phùng Tiểu Uyển thật sự không thể bỏ lại Ngải Lâm mà rời đi, nhưng cô ta cũng biết, nếu cô ta dẫn bé Tĩnh An đi thì sẽ có cơ hội chạy thoát rất lớn, nếu đổi thành Ngải Lâm, gần như không có bất kỳ hi vọng nào.

“Được, em đồng ý với chị!”
Phùng Tiểu Uyển vừa khóc vừa đồng ý.

Ngải Lâm cười vui vẻ: “Cảm ơn!”
Dứt lời, cô ấy nhìn bé Tĩnh An một lần cuối, sau đó xoay người, chạy về một hướng.

“Không hay rồi, cô ta chạy rồi! Mau đuổi theo!”
Lý Bảo Tuấn vẫn luôn núp trong bóng tối thấy Ngải Lâm chạy thì lập tức ra lệnh, một tên cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lập tức đuổi theo phương hướng của Ngải Lâm.

Ngải Lâm vừa chạy đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, khi Lý Bảo Tuấn lấy lại tinh thần, chuẩn bị đi tìm Phùng Tiểu Uyển, nhưng lại phát hiện cô ta đã sớm biến mất.

“Phùng Tiểu Uyển đâu?”, Lý Bảo Tuấn mặt đầy tức giận.

Phùng Tiểu Uyển vừa rồi vẫn còn ở đó, biến mất giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Lý Bảo Tuấn vội vàng bấm điện thoại, dặn dò: “Phong tỏa sân bay, tìm bằng được Phùng Tiểu Uyển cho tôi!”
Mặc dù nhà họ Lý không có địa vị như Hoàng tộc Thượng Quan, nhưng hôm nay nhà họ Lý có một ông tổ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, cho dù là Hoàng tộc Thượng Quan cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào chuyện của nhà họ Lý.

Chẳng mấy chốc Hoàng tộc Thượng Quan đã biết được tin nhà họ Lý phong tỏa sân bay.

“Sao nhà họ Lý lại bỗng nhiên phong tỏa sân bay?”
Trong điện, Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai, chân mày nhíu chặt lại.

“Phụ hoàng, bây giờ nhà họ Lý càng ngày càng lớn lối, đúng là không coi Hoàng tộc chúng ta ra gì, chẳng thèm đánh tiếng với chúng ta mà họ đã phong tỏa sân bay rồi”.

Trong đại điện, một người đàn ông trung niên, sắc mặt âm trầm nói.

Người nói chuyện chính là Thượng Quan Tử Khiêm, Tam hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng là bố của Thương Quan Nhu.

Sau khi ông ta nói xong lời này, lập tức có người nói: “Hoàng chủ, Tam hoàng tử nói chí phải, hiện giờ nhà họ Lý càng ngày

càng hống hách, nếu như mặc kệ để bọn họ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ trở thành mối họa của Hoàng thành Thượng Quan".

"Giờ ông tổ Lý Trọng của nhà họ Lý vẫn còn sống, cảnh giới võ đạo đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, e là muốn thay thế Hoàng tộc Thượng Quan!" "Hoàng chủ, giờ là lúc nên chèn ép sự kiêu căng phách lối của nhà họ Lý, nếu không ở Hoàng thành, người của Hoàng tộc Thượng Quan ta thật sự không thể ngẩng đầu lên được nữa".

…!

Trong điện, rất nhiều người trong Hoàng tộc cũng phát biểu ý kiến của mình, ai ai cũng rất bất mãn với nhà họ Lý.

Dẫu sao Hoàng tộc Thượng Quan mới là chủ nhân của Hoàng thành Thượng Quan, nhưng nhà họ Lý lại không cho Hoàng tộc chút thể diện, nên đã sớm khiến họ vô cùng bất mãn.

Thượng Quan Hoàng hơi nhíu mày, đương nhiên lão ta cũng biết sự bất mãn của người trong tộc với nhà họ Lý, chỉ là bây giờ nhà họ Lý đã thần phục Dương Thanh, lại thêm một Lý Trọng nữa nên Hoàng tộc không dám động vào nhà họ Lý.

"Chuyện này tạm thời không bàn nữa, nói về chuyện sân bay bị phong tỏa trước đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", Thượng Quan Hoàng hỏi.

Lúc này, một người thuộc dòng chính của Hoàng tộc bỗng nhiên hơi do dự, tựa như có lời muốn nói nhưng không biết có nên nói hay không.

"Thượng Quan Hoà, ông có gì muốn nói sao?", Thượng Quan Hoàng hỏi.

Lúc này Thượng Quan Hòa mới lên tiếng: "Hoàng Chủ, là thế này, tôi có ngươi bạn thân đang cung phụng nhà họ Lý.

Ba ngày trước, cậu Thanh dẫn cao thủ nhà họ Lý tới Hoàng tộc họ Diệp, vốn muốn để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, kết quả người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện, cậu Thanh bị trọng thương, nghe nói, tu vi võ đạo cả đời đã bị phế".

“Cái gì?”
Thượng Quan Hoàng vô cùng kinh ngạc.

Tin tức Dương Thanh dẫn người nhà họ Lý tới Hoàng tộc họ Diệp đã bị Hoàng tộc họ Diệp phong tỏa, dù sao đây cũng là nỗi nhục của Hoàng tộc họ Diệp, cho nên đến bây giờ cũng không có mấy ai biết chuyện này.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng nghe được tin tức này thì vô cùng khiếp sợ, nhất là chuyện ngay cả người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng đã xuất hiện.

Lão ta là người đứng đầu Hoàng tộc Thượng Quan, nên vô cùng rõ ràng ý nghĩa của chuyện người bảo vệ Hoàng tộc xuất hiện là như thế nào, đó chính là lúc Hoàng tộc này sắp bị tiêu diệt.

Nói cách khác, nếu như không có người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, nhà họ Lý đã thay thế Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Tin tức này khiến lão ta vô cùng khiếp sợ, nhưng còn một tin tức khiến lão ta càng khiếp sợ hơn, Dương Thanh bị phế võ công rồi.

“Ông chắc chắn tin tức này chứ?”, Thượng Quan Hoàng hỏi.

Thượng Quan Hòa vội vàng nói: “Hoàng Chủ, chuyện cậu Thanh dẫn cao thủ của nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp có đến tám phần là thật, còn cậu Thanh có bị phế hết tu vi võ đạo hay không thì ngay cả nhà họ Lý cũng không chắc”.

“Nếu như cậu Thanh thật sự bị phế tu vi, tình cảnh bây giờ e là vô cùng nguy hiểm!”, Thượng Quan Hoàng thấp giọng nói.

Lão ta vẫn luôn vô cùng coi trọng Dương Thanh, thậm chí còn muốn gả cháu gái Thượng Quan Nhu cho Dương Thanh, nhưng anh đã kết hôn sinh con rồi nên mới phải dẹp bỏ suy nghĩ này.

Hôm nay lại nghe tin tu vi võ đạo của Dương Thanh có thể đã bị phế.

Đúng lúc này, một tên người làm vội vàng lao vào, quỳ xuống đất nói: “Hoàng Chủ, đã điều tra được nguyên nhân nhà họ Lý phong tỏa sân bay rồi.

Là hai cô gái đi cùng cậu Thanh bỗng nhiên rời khỏi nhà họ Lý tới sân bay, ngay sau đó Lý Bảo Tuấn của nhà họ Lý đã dẫn người đuổi theo hai cô gái này, trước mắt nhà họ Lý đã bắt được một người, một người khác vẫn đang tìm".

"Cậu Thanh vốn là kiểu đàn ông trọng tình trọng nghĩa, nếu như lúc này chúng ta ra tay cứu bạn của cậu ấy, cho dù chúng ta không đi cứu cậu ấy, sau này cậu ấy cũng sẽ mang lòng cảm kích Hoàng tộc Thượng Quan".

"Nhưng cháu càng nghiêng về phương án Hoàng tộc Thượng Quan dẫn binh tới nhà họ Lý, cứu cậu Thanh ra khỏi nhà họ Lý".

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Thượng Quan Hoàng là người mạnh nhất của Hoàng tộc Thượng Quan, cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ dẫn binh tới nhà họ Lý, không phải là đi chịu chết sao?
Ông tổ Lý Trọng của nhà họ Lý là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ thiệt.

Chương 1517: 1517: Nỗi Lo Của Hoàng Tộc

Lúc này, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Thượng Quan Nhu đang bừng bừng ý chí chiến đấu, ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng phải kinh ngạc trước thái độ quyết đoán của cô cháu gái xuất sắc nhất này.

"Thượng Quan Nhu, cháu có biết cháu vừa nói gì không?"
Nhưng đúng lúc này, một giọng điệu lạc quẻ chợt vang lên, phá ngang bầu không khí.

Thượng Quan Nhu nhìn về phía người vừa lên tiếng, bình tĩnh nói: "Bác hai, dĩ nhiên cháu biết rõ mình đang nói gì, không biết bác nói vậy là sao ạ?"
Bác hai của Thượng Quan Nhu chính là Nhị hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Tử Mặc.

Ông ta sa sầm mặt, nói: "Ý của tôi rất đơn giản, việc này là do gã Dương Thanh kia làm ra chuyện dại dột, bồi dưỡng nhà họ Lý mạnh lên, vọng tưởng để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, nay đã phải nhận quả đắng, coi như đáng đời thôi, điều này không có bất cứ liên quan gì đến Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta cả".

Thượng Quan Tử Mặc vừa dứt lời, Thượng Quan Nhu liền nói: "Vậy cháu cũng muốn hỏi bác, bác nói như vậy là vì sợ nhà họ Lý sao?"
Thượng Quan Tử Mặc nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Nhu, hoàn toàn không hề che dấu nỗi sợ hãi của mình với nhà họ Lý, ông ta lạnh lùng nói: "Nếu cháu muốn nghĩ như vậy thì cũng được! Nhà họ Lý ngày nay mạnh cỡ nào, hẳn mọi người ở đây đều biết rõ, chỉ cần một lão Lý Trọng Siêu Phàm Tứ Cảnh đã đủ đè đầu cưỡi cổ Hoàng tộc Thượng Quan này rồi".

"Nếu không phải vì nhà họ Lý còn kiêng kị người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan thì chỉ e đã sớm ra tay tiêu diệt Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta rồi.

Với chúng ta, hiện giờ điều quan trọng nhất không phải là mạo hiểm đi đối phó với một gia tộc mà chúng ta hoàn toàn không có khả năng tiêu diệt, lúc này nghĩ cách bồi dưỡng ra cao thủ Siêu Phàm Cảnh cho chính Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta mới là chuyện quan trọng nhất".

"Đối với chúng ta, con đường này rất dài, cần tiêu hao rất nhiều thời gian, tinh thần và lực lượng, nếu lúc này lại đi đối chọi với nhà họ Lý thì chẳng khác nào tự dấn thân vào đường chết".

Những lời này của Thượng Quan Tử Mặc tuy rất khó nghe nhưng không phải không có lí.

Nay nhà họ Lý đã có một cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu bọn họ đối đầu với Hoàng tộc Thượng Quan thì quả đúng là một họa lớn, Hoàng tộc Thượng Quan có thể thống trị Hoàng thành Thượng Quan hoàn toàn nhờ có người bảo vệ Hoàng tộc.

Thượng Quan Tử Mặc nói tiếp: "Lần này, Dương Thanh dẫn theo cao thủ của nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp, tính đoạt lấy vị trí của Hoàng tộc họ Diệp.

Kết quả lại là suýt thì mất mạng ở Hoàng thành Diệp, thậm chí ngay cả võ thuật của cậu ta đã bị phế bỏ.

Nếu chúng ta mạo hiểm đi cứu một thứ vô dụng như vậy để rồi có xung đột với nhà họ Lý thì quả thật đúng là một hành vi mất nhiều hơn được".

"Hơn nữa, tôi cũng tin rằng, trong lần tới Hoàng thành Diệp này, nhà họ Lý hẳn cũng đã có đôi chút hiểu biết về người bảo vệ Hoàng tộc, chỉ cần chúng ta không chủ động khiêu khích, tại thời điểm này, nhà họ Lý sẽ không dám khinh địch mà ra tay với chúng ta".

"Cho nên tôi kiến nghị, nhiệm vụ quan trọng nhất trong thời điểm hiện nay của chúng ta là giấu tài".

Rất nhiều thành viên Hoàng tộc Thượng Quan cũng đều bị Thượng Quan Tử Mặc thuyết phục, yên lặng gật đầu tán thành, Thượng Quan Nhu cắn môi, ánh mắt vẫn tràn đầy kiên định.

“Bác hai, bác là một Hoàng tử mà lại có ý tưởng như vậy thì thật là đáng sợ.

Bác đừng quên, Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta mới là người thống trị Hoàng thành Thượng Quan này.

Tại Hoàng thành Thượng Quan, chúng ta không sợ làm mất lòng bất cứ ai, hẳn là kẻ khác phải lo lắng đến chuyện làm mất lòng chúng ta mới đúng”.

Thượng Quan Nhu lộ vẻ cực kì kiên quyết, nói tiếp: “Dù nhà họ Lý có một ông tổ Siêu Phàm Tứ Cảnh thì đã sao? Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta chẳng phải cũng có người bảo vệ đó sao?”
“Nếu nhà họ Lý thật sự dám động đến Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, chẳng lẽ bọn họ không sợ người bảo vệ Hoàng tộc của chúng ta ra mặt, tiêu diệt gia tộc họ Lý hay sao?”
“Tình thế hiện nay chính là một cơ hội lớn của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, tiềm lực của cậu Thanh lớn cỡ nào, cháu nghĩ trong chúng ta không ai không rõ.

Nếu võ thuật của cậu ấy thực sự đã bị phế bỏ thì hiện tại chính là thời điểm cần sự trợ giúp nhất.

Một khi chúng ta đồng ý chìa tay giúp đỡ, đợi đến lúc cậu ấy khôi phục thực lực mạnh nhất thì Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta sẽ có một người bạn có thực lực vô cùng mạnh và tiềm lực vô cùng lớn”.

“Đến khi đó, không cần chúng ta phải xuống tay với nhà họ Lý, cậu Thanh sẽ tự ra tay với họ, Hoàng thành Thượng Quan không còn nhà họ Lý thì mới là Hoàng thành Thượng Quan chân chính thuộc về Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta”.

“Cho nên cháu đề nghị, phát binh tấn công nhà họ Lý, cứu cậu Thanh ra!”
Thượng Quan Nhu nói năng rất hùng hồn khí phách, khiến cả Thượng Quan Tử Mặc cũng phải choáng váng hốt hoảng, cảm thấy bầu máu nóng như sục sôi.

Chỉ có điều, Hoàng tộc Thượng Quan đã yên tĩnh quá lâu, đã quá quen với những tháng ngày sóng êm gió lặng, nay đột

nhiên muốn mạo hiểm đi đối phó với nhà họ Lý, ông ta thật sự lo sợ.

Giật mình bừng tỉnh, Thượng Quan Tử Mặc cả giận quát lên:
“Thượng Quan Nhu, cháu luôn miệng nói đây là cơ hội của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, không phải do cháu có ý với Dương Thanh, cho nên mới muốn tranh thủ cơ hội này huy động lực lượng tới giúp cậu tình nhân của cháu đấy chứ?”
“Hơn nữa, nhà họ Lý có ông tổ Siêu Phàm Tứ Cảnh, chẳng lẽ Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta không có người bảo vệ đạt tới Siêu Phàm Cảnh hay sao?”
“Trong Hoàng thành Thượng Quan này, chúng ta mới là người làm chủ, khi nào tới phiên nhà họ Lý lên tiếng?”
.

Chương 1518: 1518: Không Thể Đoán Ra

Từ đầu tới giờ, Thượng Quan Hoàng không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng chứng kiến cuộc tranh cãi giữa ba người con trai của mình và cô cháu gái, chỉ có điều, nỗi thất vọng nơi đáy mắt càng lúc càng đậm.

Những người khác có mặt trong cung điện cũng đều lộ vẻ khiếp sợ, ba vị Hoàng tử trước nay chưa từng trở mặt với nhau như thế bao giờ, mà lúc này Thượng Quan Hoàng lại đang có mặt ở đây nữa.

Nhìn ba vị Hoàng tử hùng hổ cãi cọ với nhau, Thượng Quan Nhu vội vàng nói: "Xin hai bác bớt nóng, xin bố bớt giận".

"Những lời con vừa nói chỉ là nhận định tổng hợp các phương diện rồi tự mình đưa ra phương án tốt nhất mà thôi.

Mỗi người đều có ý kiến riêng, suy nghĩ của mọi người không giống nhau là chuyện rất bình thường, cần gì phải căng thẳng với nhau đến như vậy?" Nói xong, cô ta nhìn về phía Thượng Quan Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, nói: "Thưa ông, cháu và hai bác đã trình bày ý kiến của mình, cuối cùng nên làm thế nào còn phải mời ông quyết định xem, Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta có nên tới nhà họ Lý cứu cậu Thanh không".

Nhìn Thượng Quan Nhu bình tĩnh trình bày, Thượng Quan Hoàng rất hài lòng, nhưng không hề để lộ ra ngoài, lão ta vẫn thản nhiên nhìn về phía ba vị Hoàng tử, lạnh nhạt nói: "Các con là bậc chú bác mà tầm nhìn lại không bằng lứa con cháu, ý kiến bất đồng là chuyện bình thường, nhưng đẩy lên tình trạng cãi cọ nảy lửa như thế là không được".

Lão ta vừa dứt lời, ba vị Hoàng tử đều lộ vẻ sợ hãi, đồng loạt quỳ gối xuống đất, thưa: "Phụ hoàng, chúng con biết lỗi rồi!" Sắc mặt Thượng Quan Hoàng vẫn rất lạnh nhạt, lão ta nói: "Đứng lên cả đi!"

"Vâng, thưa phụ hoàng".

Bấy giờ ba vị Hoàng tử mới đứng dậy, không khí căng thẳng nảy lửa vừa rồi đã biến mất trong nháy mắt.

Thượng Quan Hoàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau đó mới nói: "Những điều các con vừa nói đều có lí, nay nhà họ Lý có một ông tổ là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, đích thực là một mối đe doa cực kì to lớn đối với Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta".

"Nhưng Nhu Nhu cũng nói không sai, Hoàng tộc ta cũng có người bảo vệ, nhà họ Lý tuyệt đối không dám liều lĩnh hành động.

Đương nhiên, chúng ta cũng không thể bảo đảm nhà họ Lý không cắn càn khi bị ép đến đường cùng".

"Về phần có nên phát binh tới nhà họ Lý cứu cậu Thanh hay không, thực ra, chuyện này là không nên".

Lời này vừa được thốt ra, sắc mặt Thượng Quan Nhu thoáng tái đi, cô ta đưa ra kiến nghị tấn công nhà họ Lý thực sự không phải vì tình riêng mà vì hết sức coi trọng thiên phú võ thuật của Dương Thanh.

Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc lập tức lộ vẻ đắc ý, thậm chí còn nhìn sang Thượng Quan Nhu một cách đầy khiêu khích.

Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn sang phía Thượng Quan Nhu, nói: "Nhu Nhu, ông nói không thể phát binh tới nhà họ Lý nhưng không có nghĩa là ta sẽ không đi cứu cậu Thanh, chỉ có điều chúng ta cần đổi một phương thức mềm mỏng hơn để đưa cậu ấy về Hoàng tộc Thượng Quan một cách an toàn".

Nghe vậy, Thượng Quan Nhu lập tức vui vẻ, vội hỏi: "Ông nội, ý của ông là, chúng ta trực tiếp đòi người từ nhà họ Lý?" Thượng Quan Hoàng gật đầu vẻ tán thưởng, cười nói: "Cháu thật là thông minh! Đúng thế, chúng ta thẳng thắn đòi người, nhà họ Lý mặc dù có cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhưng cũng không dám không nể mặt Hoàng tộc chúng ta, trừ khi nhà họ Lý thực sự không có ý định tiếp tục sống trong Hoàng thành Thượng Quan này nữa".

Thượng Quan Nhu tươi cười như hoa, sắc mặt cực kì kích động.

Dẫu cô ta và Dương Thanh cũng coi như chỗ bạn bè, cô ta cũng biết rõ, Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa ra sao nhưng quan hệ bạn bè giữa cô ta và Dương Thanh trước nay vẫn không tính là cực kì thân thiết.

Cô ta tin rằng, chỉ cần lần này Hoàng tộc Thượng Quan có thể cứu Dương Thanh ra, tình bạn giữa cô ta và Dương Thanh nhất định sẽ khăng khít hơn.

Hơn nữa, cô ta cũng hiểu, làm bạn với một người như Dương Thanh, không thể dùng mưu mô, chỉ có thể toàn tâm toàn ý nỗ lực mới có thể nhận được tình hữu nghị của đối phương.

"Ông nội, phương thức mềm mỏng hơn mà ông vừa nói là thế nào ạ?", Thượng Quan Nhu hỏi.

Thượng Quan Hoàng bỗng trầm mặc, sắc mặt dường như vẫn còn chút do dự, không biết vì sao, nhìn Thượng Quan Hoàng như vậy, lòng Thượng Quan Nhu đột nhiên nảy sinh một dự cảm xấu.

Thượng Quan Hoàng trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên nhìn Thượng Quan Nhu, nói: "Nhu Nhu, vì Hoàng tộc Thượng Quan, cháu có thể hy sinh mọi thứ chứ?"
Thượng Quan Nhu sửng sốt, sau đó vội vàng kiên định nói: "Thưa ông, vì Hoàng tộc Thượng Quan, dù phải chết, cháu cũng nguyện ý!"
"Tốt lắm!"
Thượng Quan Hoàng bỗng đứng lên, đáy mắt lộ vẻ hài lòng trước phản ứng của Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc đứng cạnh đó, sắc mặt đã hết sức khó coi.

Thượng Quan Hoàng càng đối xử tốt với Thượng Quan Nhu thì việc bọn họ muốn vượt qua được Thượng Quan Nhu trước khi Thượng Quan Hoàng thoái vị sẽ càng khó hơn.

"Ông nội, ông có việc gì sai bảo, xin cứ nói, cháu nhất định sẽ không làm ông thất vọng!", Thượng Quan Nhu nói.

Thượng Quan Hoàng gật đầu, lên tiếng: “Ông dự định gả cháu sang nhà họ Lý!”
“Cái gì?”
Thượng Quan Hoàng vừa thốt ra câu đó, Thượng Quan Nhu liền hoàn toàn bối rối, những người khác cũng chấn kinh.

Vừa rồi chẳng phải đang bàn xem có nên phát binh tới nhà họ Lý cứu Dương Thanh hay không cơ mà?
Sao bỗng dưng lại chuyển sang chuyện gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý?
“Vâng, thưa ông”, Thượng Quan Nhu nghẹn ngào đáp.

Thấy cô ta đã đồng ý, Thượng Quan Tử Mặc và Thượng Quan Tử Chí đều kích động vô cùng, một khi Thượng Quan Nhu bị gả ra ngoài, bọn họ sẽ càng gần ngôi vị hoàng đế hơn.

.

Chương 1519: 1519: Chỉ Là Thử Thôi

Cùng lúc đó, trong Hoàng thành Thượng Quan, tại nhà họ Lý.

Dương Thanh đang ngồi một mình trong một khu nhà cao cấp.

Anh ngồi xếp bằng, sắc mặt vặn vẹo đi vì đau đớn.

Anh đang dùng phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trước đây, ngay cả tầng thứ sáu của phép hô hấp, anh cũng từng gắng gượng thử dùng, nhưng hôm nay, ngay cả tầng thứ nhất với anh cũng đã gian nan thế này.

Mỗi lần nhịp hô hấp của anh dần biến thành phép hô hấp tầng thứ nhất, một cảm giác đau đớn tột cùng từ lục phủ ngũ tạng lan tỏa ra.

“Mình tuyệt đối không thể biến thành kẻ tàn phế! Tuyệt đối không thể!”
Dương Thanh gào rống trong lòng, sắc mặt cực kì kiên định, mặc dù không thể duy trì liên tục phép hô hấp tầng thứ nhất nhưng anh vẫn gắng gượng tiến vào hết lần này đến lần khác.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vô cùng huyền diệu.

Trước đây, khi Dương Thanh còn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, anh có thể dùng cảnh giới Siêu Phàm Tam Cảnh để bộc phát thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, điều này đủ chứng tỏ công pháp ấy cao siêu cỡ nào.

Chỉ có điều, võ thuật của Dương Thanh đã bị phế bỏ, sức mạnh thân thể thì vẫn duy trì mức độ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng có dùng được hay không, Dương Thanh lại không biết.

Song lúc này, anh đã không còn lựa chọn nào khác.

Cũng may, sau khi hết lần này đến lần khác thử tiến vào tầng thứ nhất của phép hô hấp, tuy mỗi lần chỉ có thể duy trì chừng năm, sáu giây, nhưng năm, sáu giây mỗi lần đó đều khiến vết thương trên người Dương Thanh được làm dịu đi ít nhiều.

Tuy hiệu quả cực kì nhỏ nhưng đã lớn hơn khá nhiều so với biện pháp chữa trị bằng thuốc men bình thường.

Cứ dựa theo tốc độ này, Dương Thanh đoán chừng chỉ tối đa một tuần nữa, những vết thương trên người anh sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Chỉ có điều, cảnh giới võ thuật của anh lại không thấy thay đổi gì, trong cơ thể vẫn rỗng tuếch, không có chút hơi thở võ thuật nào, hoàn toàn chẳng khác gì một người bình thường.

Nhưng anh không nôn nóng, vẫn kiên trì tiếp tục.

Anh nghĩ, chưa biết chừng vì vết thương trên người quá nghiêm trọng nên không thể ngưng tụ hơi thở võ thuật mà thôi, đợi khi vết thương lành trở lại, anh có thể ngưng tụ hơi thở võ thuật của mình.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Bảo Tuấn đi vào.

Dương Thanh không để ý đến anh ta, vẫn ngồi xếp bằng, song ngay trước đó còn đang vặn vẹo nét mặt vì đau đớn, Lý Bảo Tuấn bước vào, anh đã lấy lại trạng thái bình thản, thoạt nhìn giống như một cao thủ đang ở trạng thái tu luyện.

Lý Bảo Tuấn thấy vậy, lòng lại nảy sinh thêm chút kiêng kị.

Anh ta bỗng lên tiếng: “Cậu Thanh, tôi tới tìm cậu vì có một việc muốn nói với cậu”.

Dương Thanh vẫn như thể không nghe thấy đối phương nói gì, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Lý Bảo Tuấn lạnh lùng nhìn Dương Thanh vài giây mới nói tiếp: “Ngay vừa rồi, có một cô gái cố gắng trốn vé lẩn lên máy bay, bị người của sân bay khống chế được.

Thật tình cờ, lúc đó tôi cũng có mặt, tôi nhận ra cô gái này chính là bạn của cậu, hình như tên Ngải Lâm thì phải?”
“Đúng, đúng là cô gái này, vì thế tôi tiện tay đưa cô ấy về đây, chỉ đáng tiếc là, cô ấy đã bị thương nhẹ.

Nhưng xin cậu cứ yên tâm, tôi đã bố trí cho thần y của nhà họ Lý tiến hành trị liệu cho cô ấy, đợi khi vết thương của cô ấy

khá hơn, tôi sẽ đích thân làm thủ tục để cho cô ấy rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan".

Anh ta vừa nói tới đó, lửa giận trong lòng Dương Thanh chợt bùng lên, anh mở bừng mắt, con ngươi âm trầm nhìn chòng chọc vào Lý Bảo Tuấn.

Lý Bảo Tuấn giật mình kinh hoảng, lùi ngay lại phía sau mấy bước như một phản xạ có điều kiện, sắc mặt sợ hãi.

Vừa rồi, ánh mắt Dương Thanh thật đáng sợ, Lý Bảo Tuấn dường như có thể thấy được một màn đen kịt hiện đầy tròng mắt Dương Thanh.

"Chị ấy bị thương?", Dương Thanh cố nén cơn giận, hỏi.

Lý Bảo Tuấn vội vàng gật đầu, mau chóng nói thêm: "Cậu Thanh, xin cậu đừng hiểu lầm, việc cô ấy bị thương thật sự không hề liên quan đến tôi đâu.

Là vì chính cô ấy không mua vé lại lẻn lên máy bay, mới bị nhân viên sân bay phát hiện.

Ban đầu họ định giao cho bên an ninh, nhưng khi đó tôi nhìn thấy cô ấy, biết cô ấy là bạn cậu nên mới đón về đây".

Dương Thanh nheo mắt nói: "Vết thương của chị ấy thế nào?"

Sắc mặt Lý Bảo Tuấn trở nên khó coi, như là có chút do dự, không biết có nên nói cho Dương Thanh chăng.

Thấy anh ta như vậy, lòng Dương Thanh chợt nảy sinh đôi phần hoảng loạn, anh cố nén cơn giận đang bừng bừng trong lòng, quát lớn: "Nói cho tôi biết ngay, hiện chị ấy thế nào?"
Lý Bảo Tuấn giật bắn người, anh ta có thể thấy rõ, tròng trắng mắt Dương Thanh lúc này đã đổi sang màu đỏ máu, tuy cực kì nhạt nhưng vẫn rất rõ ràng.

Chỉ một chớp mắt, anh ta chợt cảm nhận được nỗi sợ hãi từ sâu dưới đáy lòng, anh ta run giọng: "Cô ấy… đang… đang được cấp cứu!"
Ầm!
Một tiếng nổ lớn vừa vang lên trong đầu Dương Thanh, cơn

giận trong lòng anh cuồn cuộn dâng lên, lòng trắng trong mắt anh nhanh chóng trở nên đỏ như máu, màu đỏ ngày càng đậm.

Chỉ có điều, trên người anh vẫn không có lấy một tia hơi thở võ thuật.

Sự biến đổi này khiến Lý Bảo Tuấn sợ sệt như vừa thấy quỷ, thân mình liên tục run rẩy: “Cậu, cậu Thanh, xin, xin cậu yên tâm, cô ấy chỉ bị chấn thương đầu, bác sĩ đã nói, không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần điều dưỡng hai, ba tháng là có thể hoàn toàn bình phục”.

Nghe đến đó, nỗi lo lắng trong Dương Thanh mới từ từ lắng xuống.

Màu đỏ máu trong mắt anh cũng dần dần biến mất, mặc dù vậy, cơn tức giận trong lòng Dương Thanh vẫn hừng hực cháy.

“Quay về nói với Lý Trọng, nếu bạn tôi gặp phải chuyện không may gì, ngày sau, thế giới này không còn nhà họ Lý nữa!”
Sắc mặt Lý Trọng thoáng lộ vẻ sợ hãi, tuy lão ta không biết chuyện huyết mạch cuồng hóa nhưng lại biết, mỗi lần Dương Thanh bộc phát sức chiến đấu vượt xa cảnh giới bản thân thì đôi mắt sẽ chuyển sang màu đỏ máu.

“Chẳng lẽ võ thuật của cậu ta không hề bị phế đi? Nhưng nếu quả đúng như vậy thì việc người hầu nghe thấy cậu ta đập phá trong phòng, còn nói võ thuật của mình đã bị phế đi là như thế nào?”
Lý Trọng lẩm bẩm, lòng nghi ngờ càng lúc càng nặng.

Lý Giang Hùng đột nhiên hỏi: “Thưa bố, bố nói xem, liệu có phải Dương Thanh cố ý diễn như vậy cho chúng ta xem không?”
Lý Trọng bất chợt run lên bần bật, kinh ngạc nói: “Có nghĩa là, việc cậu ta cố ý bảo hai người phụ nữ kia rời đi thực ra cũng là diễn cho chúng ta xem? Cậu ta làm vậy chỉ là để xem xem, nếu cậu ta thực sự biến thành một kẻ tàn phế, nhà họ Lý sẽ đối xử thế nào với cậu ta?”

Chương 1520: 1520: Có Nên Giết Hay Không

Lý Trọng thật sự sợ hãi, bởi tuy Dương Thanh mới chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh nhưng sức chiến đấu thực tế lại có thể ngang ngửa Siêu Phàm Lục Cảnh, trong khi bản thân lão ta chỉ có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, nhờ Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có thể gắng gượng phát huy ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà thôi.

Nếu Dương Thanh còn ở trạng thái mạnh nhất mà nổi ý định giết lão thì thật quá dễ dàng.

Vừa nghĩ tới chuyện rất có khả năng Dương Thanh chỉ đang thử thách nhà họ Lý, nỗi sợ hãi trong lòng lão ta càng thêm lớn.

“Bố, giờ chúng ta nên làm gì đây? Theo như lời Bảo Tuấn tả lại, lúc Dương Thanh nghe nói Ngải Lâm đang được cấp cứu thì suýt đã bùng nổ, rất có khả năng cậu ta chỉ đang giả bộ thôi!”, Lý Giang Hùng sợ hãi nói.

Lý Bảo Tuấn cũng nhân cơ hội nói thêm: “Ông tổ, lúc đó ông không nhìn thấy đó thôi, ánh mắt Dương Thanh khi đó vô cùng đáng sợ, cháu nhìn thấy rõ ràng, trong mắt cậu ta nổi lên một tầng đỏ như máu, thực sự quá đáng sợ”.

Lý Trọng không nói gì thêm, chỉ đi qua đi lại trong phòng, lão ta đang suy tính xem nên làm thế nào mới có thể giải trừ “hiểu lầm” giữa nhà họ Lý và Dương Thanh.

Tuy việc Dương Thanh có thể đang thăm dò nhà họ Lý chỉ là suy đoán của bọn họ, cũng có thể Dương Thanh chỉ đang cố gắng phô trương ra mà thôi, nhưng nếu chẳng may là thật thì sao?
Chẳng may võ thuật của Dương Thanh không bị phế mất, vậy thì nhà họ Lý thực sự gặp nguy rồi.

Lý Trọng bỗng nói: “Chuyển lời cho Lý thần y, nhất định phải chữa trị tốt cho cô gái kia, đồng thời phải giúp cô ta khôi phục nhanh nhất có thể!”

“Mặt khác, bảo đám người nhà ta đang đi lùng bắt Phùng Tiểu Uyển trở về hết đi”.

“Vâng, thưa bố”, Lý Giang Hùng vội đáp.

Lý Trọng nói tiếp: “Để bố tự mình tới tìm cậu ấy một chuyến, xem xem có thể cứu vãn được mối quan hệ hai bên nữa không”.

Vừa nghĩ tới chuyện rất có thể Dương Thanh chưa hề bị phế mất võ thuật, Lý Trọng lại hối hận, nếu lúc trước lão ta kiên định đi theo Dương Thanh thì sao lại phát sinh chuyện thế này?
Chốc lát sau, Lý Trọng đã tới trước khu nhà cao cấp Dương Thanh đang ở, lão ta gõ cửa, lên tiếng: “Cậu Thanh, Lý Trọng đến xin được tạ tội!”
Dương Thanh đang ngồi trong phòng cố gắng tiến vào tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, nghe thấy thế, sắc mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc, tạ tội?
Anh hơi bối rối, không rõ Lý Trọng lại định giở trò gì?
Nhưng sau đó, anh nhanh chóng bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Vào trong nói đi!”
Được Dương Thanh cho phép, Lý Trọng mới cẩn thận dè dặt đẩy cửa đi vào.

Dương Thanh nhìn thẳng vào Lý Trọng, đáy mắt toát ra một tia thất vọng: “Tôi mang theo cao thủ nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp đánh một trận, ông cho rằng tôi làm thế là để lợi dụng các ông nhằm đối phó với Hoàng tộc họ Diệp, dù thua thì cũng chỉ có nhà họ Lý phải chịu tổn thất lớn nhất, còn tôi sẽ không có bất kì tổn thất nào, hơn nữa, nếu có ngày nhà họ Lý thay thế được vị trí của Hoàng tộc họ Diệp thì sẽ vẫn phải chịu sự quản chế của tôi?”
“Thêm nữa, tôi hôn mê ba ngày ba đêm, các người cho rằng võ thuật của tôi đã hoàn toàn bị phế bỏ, tôi bảo bạn tôi rời khỏi nơi này, các người lại cho rằng, vì tôi đã không có năng lực bảo vệ bọn họ nên mới muốn cho bọn họ chạy khỏi Hoàng thành Thượng Quan?”
Dương Thanh liên tục chất vấn, giọng nói lại hết sức bình thản, không nghe ra tâm trạng thế nào, nhưng chính vẻ bình

thản dửng dưng này lại càng làm cho Lý Trọng cảm thấy có áp lực lớn hơn nữa.

"Bịch!"
Lý Trọng vội quỳ gối dưới chân Dương Thanh, mặt đầy hối hận, nói: "Cậu Thanh, tôi sai rồi, tôi thực sự biết tội rồi! Cầu xin cậu cho tôi một cơ hội nữa, tôi bảo đảm, nhà họ Lý tôi tuyệt đối sẽ không phản bội cậu lần nữa!" Dương Thanh thờ ơ nói: "Ông nghĩ, tôi còn có thể tin tưởng lời ông nữa sao?"
Lý Trọng cầu khẩn: "Cậu Thanh, rốt cuộc phải làm thế nào cậu mới có thể tin tưởng tôi lần nữa?"
Dương Thanh lắc đầu: "Ông hẳn đã hiểu con người tôi, xưa nay tôi vốn là người trọng tình trọng nghĩa, ai tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt với họ gấp trăm nghìn lần, nhưng nếu có người phản bội tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua".

Lý Trọng gật đầu: "Những điều cậu nói, tôi đều hiểu, chỉ có điều, tôi vẫn muốn cầu xin cậu có thể cho tôi một cơ hội nữa, lần này, tôi đã thực sự làm sai, nhưng cũng may vẫn chưa gây ra hậu quả nào không thể cứu vãn được.

Xin cậu yên tâm, cô Lâm nhất định sẽ không có việc gì đâu, tôi đã mời vị thần y tốt nhất tới chữa cho cô ấy rồi".

Dứt lời, lão ta lấy ra một bình sứ trắng tinh xảo, hai tay dâng lên cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày hỏi: "Đây là thứ gì vậy?"
Lý Trọng vội vàng đáp: "Đây là một viên thuốc tôi đã từng tìm thấy ở cùng một chỗ với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, viên thuốc này có công hiệu gì, tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định một điều, nó nhất định cực kì quý giá".

"Tôi biết mình đã phạm phải một lỗi lầm không thể bù đắp, đồng thời cũng đã khiến cậu Thanh đây vô cùng thất vọng về tôi, nhưng tôi thực sự thành tâm dâng viên thuốc này cho cậu, tôi không cầu mong cậu tha thứ, chỉ mong cậu có thể tha cho nhà họ Lý tôi".

Dương Thanh bỗng thở ra một hơi thật dài, nhận lấy bình sứ kia, nói: "Ông đứng lên trước đi!"
Bấy giờ Lý Trọng mới đứng dậy: "Vâng!"

Lão ta cúi đầu đứng trước mặt Dương Thanh như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, không dám ngẩng lên nhìn Dương Thanh.

“Như ông vừa nói, tuy nhà họ Lý đã phạm sai lầm nhưng còn may vẫn chưa tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng.

Nếu đã thế thì thôi vậy, từ nay về sau, tình cảm giữa tôi và nhà họ Lý coi như kết thúc ở đây”.

“Sau này, chỉ cần nhà họ Lý không chủ động gây phiền phức cho tôi, tôi có thể bỏ qua, nhưng nếu nhà họ Lý có người dám dẫm lên giới hạn chịu đựng của tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến nhà họ Lý biến mất khỏi thế giới này!”
Giọng Dương Thanh lạnh lẽo cực độ, ngay chính Lý Trọng cũng cảm thấy buốt đến tận xương.

“Cậu Thanh, thực sự không thể cho nhà họ Lý thêm một cơ hội sao?”, Lý Trọng không cam lòng, hỏi thêm.

Dương Thanh lắc đầu: “Các người đối xử với tôi thế nào, tôi đều có thể dễ dàng bỏ qua.

Nhưng các người tuyệt đối không nên có ý định lấy bạn bè tôi để đe dọa tôi, bỏ qua cho nhà họ Lý đã là vì nể tình cảm trước đây giữa hai bên, còn về ngày sau, nhà họ Lý thế nào, đã không còn liên quan đến tôi nữa”.

Lý Giang Hùng thở dài: “Nếu cậu ta cho chúng ta cơ hội nữa mới là vấn đề đấy”.

Lý Trọng gật đầu, lại nói: “Chỉ có điều, bố cảm thấy rất kì quái, vì sao bố hoàn toàn không thể cảm nhận được một tia hơi thở võ thuật nào từ trên người cậu ta? Dù cậu ta có mạnh đến đâu thì cũng không có khả năng ẩn giấu hoàn toàn hơi thở võ thuật của mình như thế chứ?”

.

Chương 1523: 1523: Tôi Tin Cậu

Nghe Lý Giang Hùng nói thế, Dương Thanh bỗng mở bừng mắt.

Lý Giang Hùng đón nhận ánh mắt của Dương Thanh, bất chợt run cả người, vội vã cúi đầu xuống.

Dương Thanh hỏi: "Ông chắc chắn là Thượng Quan Hoàng đã truyền lời như vậy đến cho tôi?"
Lúc này, sắc mặt anh lạnh nhạt xa cách, toàn thân tản ra một khí thế uy nghiêm cực kì, khiến tim lão ta run lên, không dám ngẩng đầu, nói cũng không dám dõng dạc: "Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nói thế, tôi chỉ truyền đạt lại nguyên văn mà thôi".

"Hừ!"
Dương Thanh cười lạnh: "Nếu đã thế, tôi cũng muốn đi gặp Thượng Quan Hoàng một lần, xem xem rốt cuộc ý ông ta có phải như vậy không".

Dứt lời, anh đứng phắt dậy, cất bước đi thẳng ra cửa.

Tới cửa, Dương Thanh bỗng dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: "Đợi bạn tôi tỉnh lại thì đưa cô ấy về Yến Đô".

"Vâng!", Lý Giang Hùng vội vã thưa.

Ngoài cửa đã có một chiếc Rolls Royce đang chờ, hẳn là xe của nhà họ Lý chuẩn bị để đưa Dương Thanh tới Hoàng tộc Thượng Quan.

Xe lao đi vun vút, Dương Thanh lẳng lặng ngồi trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, đầu óc điên cuồng suy tính.

Dưới tình huống thế này, Thượng Quan Hoàng lại đột nhiên muốn gặp mình, Dương Thanh cảm thấy có gì đó bất thường, anh thử một câu, Lý Giang Hùng đã lộ rõ vẻ khẩn trương, không rõ là vì sợ anh hay vì đang lừa anh nên mới khẩn trương như thế.

Nhưng anh thì càng nghiêng về khả năng lão ta đang lừa anh, nếu Thượng Quan Hoàng muốn để nhà họ Lý thả anh ra thì chắc chắn sẽ không dùng loại giọng điệu ra lệnh, bảo anh đi gặp Thượng Quan Hoàng như vậy.

Hơn nữa, hiện nhà họ Lý tạm thời chưa chắc chắn tu vi võ thuật của anh đã khôi phục hay chưa, nếu quả thật đã xác định được, bọn họ đã sớm ra tay với anh rồi.

Nếu nhà họ Lý không dám động đến anh trước khi làm rõ tình hình thì hẳn Hoàng tộc Thượng Quan cũng sẽ như vậy.

Xe vẫn lao nhanh.

Chừng nửa giờ sau, xe chậm rãi lái vào trước cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan mới dừng hẳn lại.

“Thưa cậu Thanh, đã tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, xe chúng tôi không vào được, đành phiền chính cậu tự đi vào thôi ạ”, Lý Giang Hùng thận trọng dè dặt nói.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc nhìn Lý Giang Hùng một cái, lặp lại lần nữa: “Nhớ lấy lời tôi, đợi khi Ngải Lâm tỉnh lại thì đưa chị ấy về Yến Đô ngay”.

“Vâng, thưa cậu!”, Lý Giang Hùng vội đáp.

Bấy giờ, Dương Thanh mới xuống xe, cất bước đi vào trong Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thực ra anh cũng có thể đưa Ngải Lâm tới Hoàng tộc Thượng Quan, chỉ có điều, hiện tại anh còn chưa khôi phục tu vi, chuyến đi tới Hoàng tộc Thượng Quan lần này lành dữ thế nào, anh không dám bảo đảm, anh cũng không muốn vừa mới thoát khỏi một chốn nguy hiểm như nhà họ Lý lại rơi vào một nơi còn nguy hiểm hơn.

“Cậu Thanh, nhà họ Lý để cậu rời khỏi đó?”
Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu bỗng đi tới, nhìn thấy Dương Thanh, cô ta lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Thấy Thượng Quan Nhu kinh ngạc như vậy, Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, cười cười, nói với cô ta: “Người nhà họ Lý nói là Thượng Quan Hoàng muốn tôi ngay lập tức tới đây gặp, cho nên đưa tôi tới”.

Nghe vậy, Thượng Quan Nhu nhíu mày: “Nhà họ Lý đang muốn cố tình ly gián đây mà!”
Thấy Thượng Quan Nhu tức giận, Dương Thanh gần như đã chắc chắn, những lời kia đích xác là nhà họ Lý cố tình nói ra.

Dương Thanh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”
Thượng Quan Nhu thoáng do dự, sau đó mới cất lời: “Ông nội tôi đã đồng ý phái người tới nhà họ Lý đón cậu về đây, nhưng không hề ra lệnh bảo cậu phải ngay lập tức tới gặp mặt, lúc đó tôi cũng có mặt ở trong cung điện, tôi có thể bảo đảm, ông nội tôi tuyệt đối không nói như thế”.

Nghe Thượng Quan Nhu nói xong, Dương Thanh liền biết cô ta không hề nói dối.

“Nhà họ Lý này giỏi thật, ngay cả tôi mà cũng dám lừa gạt!”, Dương Thanh trầm mặt, nói.

Dương Thanh quen biết Thượng Quan Nhu cũng khá sớm, cô gái này là người thế nào, anh biết rất rõ.

Đây là một cô gái trọng tình trọng nghĩa, tuy làm việc gì cũng đặt gia tộc lên trên hết nhưng có một điểm khác với những con cháu nhà giàu, đó là cô ta không lừa gạt ai.

“Cậu Thanh, tôi nghe nói, lúc ở Hoàng thành Diệp, cậu từng bị trọng thương, còn hôn mê ba ngày ba đêm, nay vừa mới tỉnh lại?”
Thượng Quan Nhu bỗng lo âu nói: “Hơn nữa, tôi còn nghe nói, tu vi võ thuật của cậu đã hoàn toàn mất hết, mấy tin này đều do nhà họ Lý truyền ra”.

Dương Thanh cười cười, nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi: “Chị cũng cho là vậy à?”
Thượng Quan Nhu lắc đầu: “Tôi nghĩ tin này là giả, dù võ thuật của cậu đã thực sự mất hết thì chắc chắn cũng chỉ là tạm thời thôi, với thiên phú võ thuật của cậu, sớm muộn cũng có ngày khôi phục lại tu vi thời kì đỉnh cao, điểm chủ yếu nhất là, tôi rất có lòng tin với cậu”.

Thấy sắc mặt Thượng Quan Nhu nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút giả dối như thế, Dương Thanh cười cười vẻ chua

chát, lắc đầu: “Chị quá coi trọng tôi rồi, hiện giờ tôi đúng là một kẻ bỏ đi không có lấy một chút võ thuật”.

“Cái gì?”
Thượng Quan Nhu lập tức kinh sợ: “Sao có thể như thế được? Ngay cả Lý Trọng, ông tổ của nhà họ Lý còn không phải là đối thủ của cậu, vậy thì kẻ nào lại có năng lực phế bỏ võ thuật của cậu?”
“Đó là người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp, thực lực của lão ta rất mạnh, tôi hoàn toàn không phải đối thủ của lão ta, lần này đúng là tôi đã quá khinh địch, chưa biết rõ thực lực chân thật của kẻ địch đã dám chạy tới khiêu khích, hậu quả này đều do chính tôi tự chuốc lấy”.

Dương Thanh không giấu giếm, cực kì bình thản nói ra toàn bộ sự việc.

“Nhưng có thể chắc chắn một chuyện là, một khi cậu mất đi giá trị của mình thì cũng sẽ mất đi người bạn Hoàng tộc Thượng Quan này, thậm chí Hoàng tộc Thượng Quan còn có khả năng giam lỏng cậu để tìm kiếm những bí mật của cậu nữa”.

Nghe Thượng Quan Nhu nói thế, Dương Thanh thoáng kinh ngạc, anh thật không ngờ cô ta lại dám nói cho anh biết những chuyện này.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Vì sao chị lại nói cho tôi biết những chuyện này?”
Thượng Quan Nhu cười chua chát, lắc đầu: “Trước đó tôi đã chủ trương để Hoàng tộc Thượng Quan đứng ra đưa cậu ra khỏi nhà họ Lý, tôi không hi vọng chỉ vì tôi, cuối cùng lại hại một thiên kiêu võ thuật như cậu”.

“Quan trọng nhất là, tôi tin cậu! Dù võ thuật của cậu đã mất hết nhưng đây nhất định chỉ là tạm thời, một ngày nào đó, cậu sẽ lại quay trở về đỉnh cao võ thuật”.

Chương 1524: 1524: Con Bé Thích Cậu

Nhìn Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói vậy, không biết vì sao, Dương Thanh lại thấy lòng ấm áp hẳn.

Anh có thể nhận ra, Thượng Quan Nhu thật lòng không muốn mình gặp chuyện không may trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên, trừ trường hợp cô ta là loại người có diễn xuất cực kì cao siêu.

Dương Thanh nói: "Cảm ơn chị!"
Thượng Quan Nhu lắc đầu vẻ cay đắng: "Sau này, chỉ e dù có muốn giúp cậu thì tôi cũng không giúp được gì nữa".

Dương Thanh thắc mắc: "Chị nói vậy là có ý gì?" Anh có cảm giác, lời của Thượng Quan Nhu dường như còn có ẩn ý gì khác, sắc mặt cô ta lại lộ vẻ đau xót khó hiểu, dường như đang có tâm sự gì.

"Không có gì!"
Thượng Quan Nhu lắc đầu, nhanh nhẹn nói thêm: "Tôi dẫn cậu đi gặp ông nội tôi nhé!"
Cô ta không muốn nhiều lời, Dương Thanh sẽ không gặng hỏi, cất bước đi theo Thượng Quan Nhu đến gặp Thượng Quan Hoàng.

.

Truyện Teen Hay
"Cậu Thanh tới rồi à!"

Thượng Quan Hoàng vừa thấy Dương Thanh bèn tươi cười chào đón.

Bất luận lúc nào, Thượng Quan Hoàng cũng luôn giữ vẻ mặt tươi cười như thế, làm người ta không nhìn ra đang buồn hay vui.

Dương Thanh gật đầu: "Lần này phải cảm ơn Thượng Quan Hoàng, nếu không tôi còn không biết có thể rời khỏi nhà họ Lý hay không".

“Hử?”
Thượng Quan Hoàng sửng sốt: “Cậu Thanh nói vậy là có ý gì?”
Thượng Quan Nhu đứng bên cạnh lập tức nóng ruột, cô ta đã dặn trước Dương Thanh rằng tuyệt đối không nên tiết lộ tin tức tu vi võ thuật của mình đã bị mất sạch, vậy mà giờ đây Dương Thanh lại nói thẳng ra như vậy, chẳng phải đã khẳng định tin đồn kia rồi sao?
Dương Thanh càng thêm kinh ngạc: “Chẳng lẽ Thượng Quan Hoàng Chủ không biết võ thuật của tôi đã mất hết, bị nhà họ Lý giam lỏng ba ngày nay rồi sao?”
Thượng Quan Hoàng đáp: “Tôi không hề biết gì!”
Dứt lời, lão ta tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Dương Thanh, kêu lên: “Cái gì? Ý cậu nói là tu vi võ thuật của cậu đã mất sạch?”
Dương Thanh gật đầu, lộ vẻ chua xót, nói: “Lần trước tấn công Hoàng tộc họ Diệp, so đấu với người bảo vệ của Hoàng tộc mới biết đối phương mạnh cỡ nào, chỉ trách tôi đã quá tự kiêu, nếu không sẽ không bị hủy hoại trong tay người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp như thế này”.

Thượng Quan Hoàng đúng là đã nghe nói đến việc này, chỉ có điều, hôm nay được nghe lại từ chính miệng Dương Thanh càng khiến lão ta khiếp sợ tột cùng.

Thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc mạnh cỡ nào, lão ta biết rất rõ, bất kể lời Dương Thanh là thật hay giả, lão ta có thể chắc chắn một điều, Dương Thanh đúng là đã từng đánh với người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp một trận.

Dù nay võ thuật của Dương Thanh thực sự đã mất hết, nhưng anh có thể sống sót dưới tay người bảo vệ Hoàng tộc, điều này quả thật khiến người ta khiếp sợ vô cùng.

Nếu như Dương Thanh không bị mất tu vi võ thuật mà đây chỉ là một chiêu tung hỏa mù đối với người ngoài thì sao?
Vậy chẳng phải là Dương Thanh đã có thể sống sót sau khi đấu với một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh hay sao?
Càng nghĩ, Thượng Quan Hoàng càng thêm khiếp sợ.

“Cậu Thanh, võ thuật của cậu đã thực sự mất hết?”, Thượng Quan Hoàng hỏi lại lần nữa.

Dương Thanh gật đầu: “Tuyệt đối là thật!” Thượng Quan Hoàng lập tức trầm mặc, Thượng Quan Nhu đứng cạnh đó bồn chồn lo lắng không thôi, nhưng không biết phải làm thế nào để giúp Dương Thanh.

“Bất kể tu vi võ thuật của cậu Thanh đây còn hay mất, trong lòng tôi, cậu mãi mãi là một người bạn lớn của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi.

Sau này, xin cậu cứ yên tâm ở lại Hoàng tộc Thượng Quan này! Tôi sẽ sai người của Hoàng tộc chăm sóc cậu chu đáo”.

Thượng Quan Hoàng bỗng nói, sắc mặt thoáng lộ vẻ tiếc nuối, sau đó đột nhiên nhìn sang phía Thượng Quan Nhu, bảo: “Nhu Nhu, cháu đi làm việc của mình trước đi, ông có chuyện muốn nói riêng với cậu Thanh đây”.

“Ông nội…”
Thượng Quan Nhu lo âu nhìn Thượng Quan Hoàng, thấy Thượng Quan Hoàng cười cười vẻ hiền hòa, giục: “Đi đi!”
Dương Thanh cũng nhìn sang Thượng Quan Nhu, khẽ gật đầu, bấy giờ cô ta mới quay đầu bước đi.

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng.

Dương Thanh nheo mắt cười cười, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Hoàng, hỏi: “Không biết Thượng Quan Hoàng Chủ còn có điều gì muốn sai bảo?”
Thượng Quan Hoàng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Dương Thanh vài giây, sau đó mới cất lời: “Có một việc này, tôi vốn không định nói với cậu, nhưng bây giờ nếu cậu đã mất hết tu vi võ thuật thì tôi có nói với cậu cũng không có gì không ổn”.

Dương Thanh nhíu mày: “Không biết Hoàng Chủ có điều gì muốn nói với tôi?”
Sắc mặt Thượng Quan Hoàng lộ vẻ nặng nề, nói: “Hôm nay, nhà họ Lý phái người tới làm mai, nói là muốn cưới Nhu Nhu nhà tôi về bên đó, ban đầu tôi đã từ chối, nhưng Nhu Nhu lại đồng ý”.

Dương Thanh nghi hoặc hỏi: “Hoàng Chủ, đây chẳng phải là một chuyện tốt sao? Vì sao trông Hoàng Chủ có vẻ buồn bã khó xử như thế? Nói với tôi chuyện này thì có ích gì?”
Thượng Quan Hoàng nhìn Dương Thanh, nói: “Ban đầu tôi định từ chối, nhưng nhà họ Lý rất ngang ngạnh, tôi cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành đồng ý.

Cậu cũng biết đó, ông tổ nhà họ Lý là Lý Trọng còn sống, hiện đã là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan không chịu ra mặt thì không ai có thể làm gì được nhà họ Lý”.

“Nhưng Nhu Nhu lại đã đồng ý rồi, cậu có biết vì sao nhà họ Lý lại thả cho cậu rời khỏi đó không?”
Lòng Dương Thanh bỗng nổi lên một dự cảm chẳng lành, anh hỏi: “Vì sao?”
Thượng Quan Hoàng trầm giọng bảo: “Là bởi Nhu Nhu đã nói, trừ khi nhà họ Lý đồng ý để cậu rời khỏi đó thì mới chịu kết hôn với người nhà họ, chính vì điều này, nhà họ Lý mới thỏa hiệp nhượng bộ, thả cậu ra”.

“Cái gì?”
Dương Thanh lập tức giận dữ: “Người nhà họ Lý đê tiện khốn nạn đến thế sao?”
Thượng Quan Hoàng thở dài: “Ai bảo con bé thích cậu chứ?”
Lần này, Dương Thanh lại càng kinh ngạc: “Hoàng Chủ, quan hệ giữa tôi với cô Thượng Quan Nhu hết sức trong sạch, không có bất cứ điều gì bất chính cả.

Hơn nữa, tôi đã có vợ con, sao có thể nảy sinh tình cảm với cô ấy được?”
Thượng Quan Hoàng bất đắc dĩ nói: “Người ta thường nói mỹ nữ thích anh hùng, trước đây tôi còn khinh thường những lời như vậy, không ngờ, ngay cả cô cháu gái cưng của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi lại thích một anh hùng đã có gia đình như cậu”.

“Hoàng thúc, chuyện vừa rồi, chú đã thấy hết rồi chứ ạ? Chú có thể nhìn ra được, võ thuật của Dương Thanh đã thực sự bị mất sạch hay chưa?”
Thượng Quan Hoàng nhìn về phía lão già áo trắng, hỏi.

Lão già áo trắng chính là Thượng Quan Phó, hoàng thúc của Thượng Quan Hoàng.

Sắc mặt Thượng Quan Phó thoáng lộ vẻ nghiêm nghị, lão ta lắc đầu nói: “Tên nhóc này có rất nhiều điểm cổ quái, rõ ràng không có lấy một chút hơi thở võ thuật nào tiết ra ngoài, nhưng lực huyết mạch của cậu ta lại vô cùng mạnh mẽ, ngay cả chú cũng cảm thấy có áp lực”.

Thượng Quan Hoàng lập tức cả kinh: “Ý của chú là, có thể võ thuật của cậu ta đã thực sự bị phế bỏ, nhưng lực huyết mạch lại vô cùng mạnh mẽ?”

Chương 1527: 1527: Đoán Được Ý Đồ

Mấy ngày sau đó, Dương Thanh ngày đêm thúc giục bản thân điên cuồng tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Chỉ năm ngày ngắn ngủi, anh đã có thể duy trì liên tục tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Vết thương của anh cũng gần như đã khỏi hẳn.

Chỉ có điều, cảnh giới võ thuật của anh trước sau vẫn chưa hề khôi phục, hơn nữa, anh cũng không cách nào sử dụng được tầng thứ hai trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Mỗi lần nỗ lực cưỡng chế bản thân sử dụng tầng thứ hai trong phép hô hấp, anh đều sẽ cảm thấy khí huyết trong người cuộn trào, đầu như sắp nổ tung.

"Nếu như không thể khôi phục thực lực, mình hoàn toàn không có bất cứ hi vọng nào ngăn cản được hôn lễ của Thượng Quan Nhu với Lý Bảo Tuấn".

Dương Thanh ngừng tu luyện, đi qua đi lại trong phòng, sắc mặt cực kì nặng nề và căng thẳng.

Ngay khi anh đang suy tư xem nên làm thế nào để có thể khôi phục võ thuật trong vòng hai ngày, tại nơi ở của Thượng Quan Hoàng:
"Trong thời gian này, Dương Thanh đang làm những gì?"
Thượng Quan Hoàng nhìn về phía Thượng Quan Tử Khiêm đang đứng trước mặt mình, cất tiếng hỏi.

Thượng Quan Tử Khiêm vội vàng thưa: "Năm ngày gần đây, cậu ta một mực ở yên trong phòng, không hề đi ra".

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: "Không ra đến cửa?"
Thượng Quan Tử Khiêm gật đầu: "Trừ người đưa ba bữa cơm mỗi ngày được cậu ta cho phép đi vào, thời gian còn lại luôn đóng cửa không ra, không cho phép bất cứ kẻ nào tới quấy rầy mình".

Nghe Thượng Quan Tử Khiêm nói thế, Thượng Quan Hoàng càng thêm nghi hoặc, lão ta thực sự không hiểu, rốt cuộc

Dương Thanh đang làm gì?
Theo những gì lão ta hiểu về con người Dương Thanh, khi biết Thượng Quan Nhu sẽ phải làm dâu nhà họ Lý, hẳn Dương Thanh sẽ đứng ra ngăn cản, chí ít cũng sẽ tới nói một câu với lão ta mới đúng.

Nhưng nay, Dương Thanh lại thờ ơ như thể mọi chuyện đều không liên quan đến mình, anh vẫn chăm chú làm việc của mình mà thôi.

"Phụ hoàng, hẳn là cậu ta đang tu luyện", Thượng Quan Tử Khiêm bỗng nói.

Thượng Quan Hoàng không đáp lời, lão ta vẫn đang mải suy tư.

Lão ta cũng nghĩ đến khả năng này, song lão ta đã cài một số cao thủ ở quanh khu nhà Dương Thanh đang ở, nhưng căn cứ theo báo cáo của họ, căn phòng của Dương Thanh chưa từng tiết ra một chút hơi thở võ thuật nào.

Khi đang tu hành, bất luận cao thủ võ thuật cấp bậc nào đều không thể hoàn toàn che giấu hơi thở võ thuật trên người mình.

Lão ta đang hoài nghi, cao thủ lão ta phái đi rõ ràng không hề cảm thụ được hơi thở võ thuật của Dương Thanh, nhưng Dương Thanh lại đóng cửa không ra tròn năm ngày nay, nếu không phải đang tu luyện thì là đang làm gì?
"Con ra ngoài trước đi!", Thượng Quan Hoàng nói.

Sau khi Thượng Quan Tử Khiêm rời khỏi đó, một lão già mặc đồ trắng lại bước ra.

Thượng Quan Hoàng hỏi: "Hoàng thúc, chú cho rằng, tay Dương Thanh này rốt cuộc đang làm gì vậy?"
Thượng Quan Phó lắc đầu: "Loại tình huống này có vẻ trừ tu luyện thì không thể nào làm chuyện gì khác được.

Nhưng mấu chốt là, trên người cậu ta hoàn toàn không có một chút hơi thở võ thuật nào tiết ra, ngay cả chú cũng đã âm thầm qua đó vài lần, đúng là không hề cảm nhận được bất kì hơi thở võ thuật nào cả".

Thượng Quan Hoàng kinh ngạc nói: “Ngay cả chú cũng không cảm nhận được sao? Chẳng lẽ, tu vi võ thuật của cậu ta thực sự bị mất sạch rồi?”
Thượng Quan Phó gật đầu: “Không loại trừ khả năng này.

Có lẽ mấy ngày nay cậu ta đóng cửa không ra ngoài là để nghĩ cách tu luyện, chỉ có điều, võ thuật đã bị phế mất, vẫn không có cách nào khôi phục cảnh giới”.

Nghe Thượng Quan Phó nói thế, Thượng Quan Hoàng bỗng thấy hơi thất vọng.

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi nhà họ Lý tới hỏi cưới, ngày kia Thượng Quan Nhu sẽ phải lấy chồng, nếu đến khi đó Dương Thanh còn đóng cửa không ra, Thượng Quan Nhu sẽ thực sự phải làm dâu nhà họ Lý.

Mặc dù đây là một kế hoạch không có khả năng thất bại do chính lão ta thiết kế nhưng lão ta đã nhịn gia tộc họ Lý này quá lâu rồi, so với việc để Thượng Quan Nhu về làm dâu nhà đó, lão ta càng tha thiết mong Dương Thanh có thể tiêu diệt gia tộc họ Lý này.

Dù sao lão ta cũng là chúa tể của Hoàng thành Thượng Quan, nhưng nay nhà họ Lý lại có một cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, đương nhiên lão ta không thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

Điểm quan trọng nhất cần nhắc tới là, Thượng Quan Nhu chính là thiên kiêu do một tay lão ta bồi dưỡng nên, mọi mặt đều cực kì xuất sắc, mặc dù là nữ giới, còn rất trẻ tuổi, nhưng Thượng Quan Nhu đã đủ tư cách kế thừa vị trí này rồi.

So với ba đứa con trai của lão ta, Thượng Quan Nhu mới chính là người thừa kế thích hợp nhất.

Lão ta sợ là mình không đợi được ngày thấy ba đứa con trai vượt qua được Thượng Quan Nhu, mà tương lai cũng không có khả năng này rồi.

“Xem ra, lần này thật sự phải gả con bé Nhu vào nhà họ Lý rồi”.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Hoàng thở dài, nói.

Thượng Quan Phó lại bảo: “Cháu đừng quá bi quan, còn chưa tới phút chót, chúng ta không thể bảo đảm sẽ có chuyện gì xảy ra”.

Thượng Quan Hoàng gật đầu: “Cháu cũng chẳng có gì mà bi quan quá, nếu Dương Thanh quả thật đã thành thứ bỏ đi thì để con bé Nhu về làm dâu nhà họ Lý cũng là một lựa chọn tốt”.

Tuy các mặt đều không bằng Thượng Quan Nhu nhưng dù sao Thượng Quan Tử Khiêm cũng là bố ruột của Thượng Quan Nhu, nếu Thượng Quan Hoàng truyền lại ngôi vị của mình cho Thượng Quan Tử Khiêm, Thượng Quan Nhu nhất định sẽ dốc hết sức trợ giúp, như vậy thì cũng coi như cả gia tộc họ Lý dốc toàn lực trợ giúp Thượng Quan Tử Khiêm rồi.

Chỉ cần cảnh giới võ thuật của Lý Trọng không đột phá được thì gia tộc họ Lý cũng chẳng phải đối thủ đáng gờm gì, dù sao Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một Thượng Quan Phó, lại thêm một người bảo vệ Hoàng tộc đang ẩn mặt chưa xuất hiện nữa.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý.

“Chính xác!”
Lý Trọng gật đầu, tiếp tục nói: “Cho nên, hiện tại chính cậu ta cũng không rõ rốt cuộc Dương Thanh có mất sạch tu vi võ thuật hay không.

Vì thế, Thượng Quan Hoàng mới muốn dùng mối liên hôn này để ép Dương Thanh, bởi vì quan hệ giữa Dương Thanh và Thượng Quan Nhu vốn cực kì tốt, quan trọng nhất là Dương Thanh rất trọng tình trọng nghĩa, nếu Dương Thanh biết Thượng Quan Nhu bị ép gả cho người nhà họ Lý ta, con nghĩ, cậu ta sẽ làm thế nào?”
Lý Giang Hùng hít mạnh một hơi, lập tức nói: “Nhất định cậu ta sẽ cản trở hôn lễ này, chỉ cần cậu ta ra tay liền đã rõ, võ thuật của cậu ta không hề bị phế mất”.

“Đến khi đó, nhà họ Lý ta sẽ phải nhận lửa giận của cậu ta, còn về Hoàng tộc họ Thượng Quan, sợ là đã sớm coi chúng ta như cái gai trong mắt, nhất là từ sau khi bố xuất hiện, bọn họ càng không cách nào bỏ qua nhà họ Lý ta”.

“Như thế, Thượng Quan Hoàng có thể mượn tay Dương Thanh, diệt nhà họ Lý ta, từ nay về sau, Hoàng thành Thượng Quan không còn ai có thể đe dọa đến địa vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa”.

Chương 1528: 1528: Muốn Gặp Dương Thanh

Sau khi thốt ra suy đoán của mình, Lý Giang Hùng lập tức cảm thấy ớn lạnh tới tận xương tủy.

Lão ta lập tức luống cuống: “Bố, Thượng Quan Hoàng thật quá đê tiện khốn nạn, định mượn tay Dương Thanh hủy diệt chúng ta, vậy thì hôn lễ ngày kia chúng ta không thể đồng ý được!”
Lý Trọng lạnh lùng nói: “Không đồng ý? Đừng quên, Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một người bảo vệ Hoàng tộc, nếu chúng ta dám từ chối, chỉ sợ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ có lí do chính đáng để ra tay với chúng ta.

Bố từng nghe nói, trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, ngoài người bảo vệ Hoàng tộc, bọn họ còn có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa”.

Nghe Lý Trọng nói thế, Lý Giang Hùng đã sợ ngây người, lão ta chỉ biết người mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Thượng Quan chính là Thượng Quan Hoàng, có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

.

Tìm truyện hay tại == T R U M t r u y e n .org ==
Lão ta chưa từng nghe nói đến một cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao ạ? Chẳng lẽ khoanh tay ngồi chờ Dương Thanh tiêu diệt chúng ta sao?”, Lý Giang Hùng thấp thỏm lo âu nói.

Lý Trọng im lặng, chỉ đi qua đi lại trong phòng, khuôn mặt tràn đầy suy tư.

Chừng năm phút sau, Lý Trọng mới dừng bước, quay sang nhìn Lý Giang Hùng, nói: “Hôn lễ ngày kia không thể hủy bỏ! Bố cần con tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến ngay bây giờ”.

“Bố cứ sai bảo, chỉ cần có thể để nhà ta tránh qua tai họa lần này, bảo con làm gì con cũng tình nguyện”, Lý Giang Hùng vội nói.

Lý Trọng gật đầu, bảo: “Con tới Hoàng tộc, tìm Dương Thanh, nói cho cậu ta biết, không phải nhà họ Lý muốn cưỡng ép Thượng Quan Nhu kết hôn mà do Thượng Quan Hoàng phái Thượng Quan Tử Khiêm tới nhà ta, nói muốn làm thông gia với nhà ta, nhà họ Lý ta cũng biết Thượng Quan Nhu là bạn của Dương Thanh, nhưng chịu áp lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan, hiện tại không biết nên làm sao cho phải”.

Lý Giang Hùng lập tức tỉnh ra, nói: “Bố, vậy là bố định hợp tác với Dương Thanh, chơi Hoàng tộc họ Thượng Quan một vố?”
Lý Trọng lắc đầu: “Nếu Dương Thanh bảo chúng ta cứ tiếp tục cử hành hôn lễ thì chứng tỏ võ thuật của cậu ta đã khôi phục trở lại, có năng lực ngăn cản hôn lễ này, thậm chí, rất có thể còn muốn nhân cơ hội này để ra tay với nhà họ Lý ta”.

“Nếu cậu ta bảo chúng ta hủy bỏ hôn lễ đi, đồng thời còn cảnh cáo chúng ta, vậy có nghĩa là cậu ta đang cố gắng phô trương thanh thế, nhưng thực tế đã mất sạch tu vi võ thuật, cho nên mới nỗ lực lấy lời nói uy hiếp để ngăn cản hôn lễ này”.

Nghe vậy, Lý Giang Hùng lập tức vui vẻ: “Con hiểu rồi, Thượng Quan Hoàng muốn mượn tay Dương Thanh để đối phó với chúng ta, nếu quả đúng Dương Thanh đã mất sạch võ thuật, nhà họ Lý ta có thể bình yên vô sự, còn có thể lấy được một thiên kiêu của Hoàng tộc họ Thượng Quan về làm dâu, đây chính là chuyện vui lớn của gia tộc ta”.

Lý Trọng gật đầu: “Nếu tu vi võ thuật của Dương Thanh không hề bị mất đi thì dù phải làm mất lòng Hoàng tộc họ Thượng Quan, chúng ta cũng cần nhanh chóng hủy bỏ cuộc hôn nhân này, khiến Dương Thanh không có lí do ra tay với chúng ta.

Hơn nữa, chuyện Thượng Quan Hoàng muốn lợi dụng Dương Thanh sẽ khiến cậu ta tức giận, chỉ cần chúng ta kích động đúng chỗ, chưa biết chừng còn có thể khiến Dương Thanh ra tay với Hoàng tộc họ Thượng Quan đấy chứ”.

Mắt Lý Giang Hùng đã sáng rực lên, lão ta càng lúc càng sùng bái Lý Trọng, vốn nhà họ Lý này đã rơi vào thế nguy hiểm, Lý Trọng chỉ nói đôi ba câu đã biến thành cơ hội mới cho gia tộc.

Một khi Dương Thanh đối đầu với Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhất định sẽ bị suy giảm cực lớn, so sánh hai bên, thực lực của nhà họ Lý sẽ trở nên mạnh hơn.

"Nhưng nếu Hoàng tộc không cho phép chúng ta gặp mặt Dương Thanh thì sao ạ?", Lý Giang Hùng bỗng hỏi.

Lý Trọng cau chặt mày, sắc mặt cũng hiện vài tia lo lắng, những điều lão ta vừa nói cần điều kiện tiên quyết là gặp được Dương Thanh, nếu không thể gặp mặt Dương Thanh, mọi chuyện coi như đổ sông đổ bể.

"Con cứ đi đi, nếu họ không cho gặp, chúng ta chỉ có thể đối mặt với mọi chuyện trước mắt thôi", Lý Trọng nói.

Hiển nhiên, ngay cả lão ta cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Chẳng bao lâu sau, Lý Giang Hùng đã tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Sao ông chủ Lý lại tới đây?"
Lý Giang Hùng vừa tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng lập tức nhận được tin này, bèn phái Thượng Quan Tử Khiêm đến gặp Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng mỉm cười nói: "Chuyện là thế này, trước đây cậu Thanh có ở lại trong nhà họ Lý tôi một thời gian, có vài thứ quan trọng để quên ở đó, tôi mới tới đây trả lại".

"Thế à?
Thượng Quan Tử Khiêm cũng cười nói: "Ông chủ Lý phái người đưa tới là được rồi, sao còn phải đích thân tới một chuyến như vậy".

Lý Giang Hùng cười cười bảo: "Đồ cậu Thanh để quên khá là quan trọng, cho nên tôi phải tự mình đưa tới, xin nhờ Tam hoàng tử dẫn tôi tới gặp cậu Thanh một chuyến".

Thượng Quan Tử Khiêm không phải kẻ ngu, ngày kia là đám cưới của hai bên gia tộc rồi, lúc này Lý Giang Hùng lại muốn gặp Dương Thanh, chỉ e không phải đơn giản là trả đồ mà thôi.

"Ông chủ Lý cứ đưa cho tôi, để tôi chuyển lại cho cậu Thanh là được rồi".

Thượng Quan Tử Khiêm cười nói.

Lý Giang Hùng đã sớm nghĩ tới chuyện Hoàng tộc họ Thượng Quan không dễ dàng để lão ta vào gặp Dương Thanh, cho nên hoàn toàn không hề bất ngờ, cũng cười cười bảo: "Không phải tôi không yên tâm về Tam hoàng tử mà vì đồ vật cậu Thanh bỏ quên ở nhà tôi vốn liên quan đến việc riêng của cá nhân, bố tôi đã nhấn mạnh rằng tôi phải tự tay đưa cho cậu ấy mới được, mong Tam hoàng tử thứ lỗi cho".

"Được!"
Nhìn Thượng Quan Tử Khiêm quay đầu rời đi, đáy mắt Lý Giang Hùng thoáng lóe lên một tia sáng lạnh.

Chẳng bao lâu sau, Thượng Quan Tử Khiêm đã tới gặp Thượng Quan Hoàng, thông báo lại chuyện Lý Giang Hùng muốn gặp Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: "Thời điểm này, ông ta muốn gặp Dương Thanh, chỉ e có điều khác thường".

"Vậy phụ hoàng đồng ý cho ông ta gặp hay không cho gặp ạ?", Thượng Quan Tử Khiêm hỏi.

Chương 1529: 1529: Là Như Thế Sao

Thượng Quan Hoàng cũng rơi vào tình thế khó xử.

Dù sao Lý Giang Hùng cũng là chủ gia tộc họ Lý, hơn nữa, còn do Lý Trọng phái tới gặp Dương Thanh, bất kể thế nào, nếu không cho lão ta gặp Dương Thanh thì nói ra cũng rất khó coi.

"Nếu ông ta muốn gặp thì cứ để ông ta tới một chuyến đi!"
Trầm mặc hồi lâu, Thượng Quan Hoàng mới cất lời.

Lão ta quả thật không có lí do gì để ngăn trở, nếu cố tình cản lại thì không chỉ làm mất lòng nhà họ Lý mà còn có thể khiến Dương Thanh không vui.

Thượng Quan Hoàng lại bổ sung: "Nhưng con phải tự mình đi theo, xem rốt cuộc ông ta định nói gì với Dương Thanh".

"Vâng, thưa phụ hoàng!"
Thượng Quan Tử Khiêm quay người đi khỏi đó.

Khi thấy Thượng Quan Tử Khiêm quay về, Lý Giang Hùng cười hỏi: "Tam hoàng tử, Hoàng Chủ có đồng ý cho tôi gặp cậu Thanh không?"

Thượng Quan Tử Khiêm cười cười, nói: "Để tôi đưa ông chủ Lý tới gặp cậu ấy".

Chỉ lát sau, hai người đã đi tới nơi ở của Dương Thanh, Thượng Quan Tử Khiêm thận trọng tiến lại gần, e dè gõ cửa phòng Dương Thanh, nói: "Cậu Thanh, ông chủ Lý tới, nói là cậu có để quên đồ vật quan trọng ở nhà họ Lý, hôm nay ông ấy đưa tới cho cậu".

Ngay sau đó, Lý Giang Hùng cũng lên tiếng: "Cậu Thanh, cậu xem, tôi có thể mang đồ vào trả lại cậu không?"
Dương Thanh đang tu luyện trong phòng, nghe thấy Thượng Quan Tử Khiêm nói thế bèn chậm rãi mở mắt, mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc.

Đương nhiên anh biết rõ mình không để quên thứ gì ở nhà họ Lý, vậy thì, Lý Giang Hùng nói thế là có ý gì?

“Để ông chủ Lý vào đi!”, Dương Thanh nói vọng ra.

Cửa phòng mở ra, Lý Giang Hùng và Thượng Quan Tử Khiêm cùng đi vào.

Dương Thanh liếc nhìn Thượng Quan Tử Khiêm, lên tiếng: “Vừa lúc tôi có chuyện muốn nói với ông chủ Lý, mời Tam hoàng tử cứ đi trước đi!”
Thượng Quan Tử Khiêm sửng sốt, Thượng Quan Hoàng đã căn dặn ông ta phải ở lại bên cạnh xem bọn họ định nói gì, nhưng không ngờ, Lý Giang Hùng còn chưa lên tiếng, Dương Thanh đã thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách.

“Việc này…”
Thượng Quan Tử Khiêm thoáng do dự, nói: “Cậu Thanh, dù sao sức khỏe của cậu cũng mới hồi phục, phụ hoàng tôi không yên tâm lắm, có dặn tôi phải ở bên cạnh chăm sóc cậu”.

Lý Giang Hùng lẳng lặng nở nụ cười, sao lão ta lại không hiểu được những lời bóng gió của Thượng Quan Tử Khiêm chứ?
Dương Thanh hơi nhíu mày, lộ vẻ không vui: “Sao thế? Tam hoàng tử đang lo ông chủ Lý sẽ làm hại tôi à?”
Thượng Quan Tử Khiêm lập tức hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: “Đâu có, tôi xin đi ngay đây ạ!”
Tuy Thượng Quan Hoàng đã bảo ông ta ở lại nghe xem Dương Thanh và Lý Giang Hùng nói gì, nhưng Thượng Quan Tử Khiêm lại không dám làm mất lòng Dương Thanh, dẫu sao, tu vi võ thuật của Dương Thanh đã khôi phục hay chưa, hiện còn không ai hay biết.

Thượng Quan Tử Khiêm đi khỏi, lát sau, Dương Thanh mới nheo mắt nhìn chằm chằm Lý Giang Hùng, hỏi: “Ông chủ Lý muốn nói gì, hiện tại có thể nói được rồi đấy nhỉ?”
Lý Giang Hùng lại liếc mắt nhìn ra phía cửa, thấy xung quanh không có ai mới hạ giọng thật thấp, nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh có biết chuyện Hoàng tộc họ Thượng Quan muốn kết thông gia với nhà họ Lý tôi rồi chứ ạ?”
Dương Thanh không ngờ Lý Giang Hùng lại nhắc tới chuyện này, anh lạnh nhạt nhìn lão ta, hỏi: “Ông định nói gì?”
Lý Giang Hùng vội vàng bảo: “Thực ra, đây là một cái bẫy, một cái bẫy do Thượng Quan Hoàng bày ra”.

“Hử?”

Dương Thanh lộ vẻ có hứng thú lắng nghe, anh nói: “Hãy nói rõ hơn đi.”
Lý Giang Hùng vội vàng thuật lại những lời phân tích của Lý Trọng cho Dương Thanh nghe, bao gồm cả chuyện Thượng Quan Tử Khiêm đích thân tới nhà họ Lý, chủ động đề nghị hai bên kết làm thông gia.

Lòng Dương Thanh hốt hoảng đến lạnh cả sống lưng, anh vẫn cho rằng, Thượng Quan Nhu bất đắc dĩ đồng ý tới làm dâu nhà họ Lý là để cứu mình, lại không ngờ, từ đầu đến cuối, chuyện này đều do Thượng Quan Hoàng chủ động đề nghị gả Thượng Quan Nhu tới nhà họ Lý.

“Cậu Thanh, tôi nói với cậu những điều này, có thể cậu không tin, nhưng tôi biết, cậu cực kì thông minh, chỉ cần phân tích một chút là có thể nhận rõ nguyên do chính trong chuyện này”.

Lý Giang Hùng tiếp tục nói: “Ai cũng biết cậu Thanh đây là một người trọng tình trọng nghĩa, nếu cậu đã biết chuyện này, nhất định sẽ ngăn cản hôn lễ của Thượng Quan Nhu trong ngày tổ chức”.

“Nếu tôi đoán không sai, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã cố ý tiết lộ tin tức cho cậu, nói rằng để cứu cậu ra khỏi nhà họ Lý nên Thượng Quan Nhu mới đồng ý về làm dâu nhà họ Lý tôi, đúng không ạ?”
Dương Thanh âm thầm kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn không biểu lộ bất cứ điều gì.

Nghe Lý Giang Hùng nói xong, anh cười lạnh một tiếng, bảo: “Cái này thì ông đoán sai rồi, không ai trong Hoàng tộc họ Thượng Quan nói với tôi rằng Thượng Quan Nhu đồng ý kết hôn với người nhà họ Lý chỉ để cứu tôi cả”.

“Hiện giờ tôi chỉ là một kẻ bỏ đi, ngay cả nhà họ Lý cũng đã phản bội tôi thì sao Hoàng tộc họ Thượng Quan lại coi trọng tôi được chứ? Ông chủ Lý, ông nói cho tôi biết những chuyện này chẳng phải đang muốn tôi chống lại Hoàng tộc họ Thượng Quan à?”
“Hiện tại tôi có thể nói cho ông hay, hai gia tộc các ông, muốn

kết thông gia cũng được, không kết cũng thế, chẳng hề liên quan gì đến tôi, tuyệt đối đừng kéo tôi vào chuyện này.

Tôi chỉ là một kẻ vô dụng, không có tư cách động đến chuyện giữa hai gia tộc lớn của các ông đâu".

Lý Giang Hùng sửng sốt, vội vàng nói: "Cậu Thanh, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý ly gián hai bên, gây xích mích gì, mỗi câu tôi nói đều là thật đấy ạ".

Dương Thanh lạnh nhạt bảo: "Nếu nói xong rồi thì đi ra đi!" Dứt lời, Dương Thanh nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng, tiếp tục tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Dương Thanh không phải kẻ ngu, trước không thấy Thượng Quan Hoàng đến tìm mình, nay Lý Giang Hùng vừa gặp mình, Thượng Quan Hoàng liền vội vàng tới, nhất định là vì chuyện vừa rồi.

"Cậu Thanh, hôm nay tôi đến chỉ muốn nói với cậu một câu, bất kể khi nào, cậu sẽ luôn là khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi, Lý Giang Hùng có nói gì với cậu thì nhất định cậu cũng đừng nên tin lời ông ta", Thượng Quan Hoàng bỗng nói thẳng.

Dương Thanh cười nhẹ, nói: "Dĩ nhiên tôi sẽ tin tưởng Thượng Quan Hoàng Chủ rồi, hơn nữa, ông chủ Lý cũng không nói gì, chỉ mang đồ tới trả cho tôi, có thế thôi".

Thượng Quan Hoàng cười cười: "Thật sự chỉ có thế thôi sao?"

Trong đáy mắt lão ta bất chợt toát ra vài tia sáng lạnh.

Chương 1530: 1530: Kẻ Giết Mày

Cảm nhận được tia lạnh lẽo toát ra từ trên người Thượng Quan Hoàng, sống lưng Dương Thanh cứng đờ, toàn thân buốt giá, nay anh chỉ là một người thường có được thân thể của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh mà thôi, còn Thượng Quan Hoàng lại là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhìn vào tình thế có thể đoán được, lúc này Dương Thanh đang phải chịu một áp lực lớn cỡ nào.

Nhưng anh vẫn không hề đổi sắc mặt, chỉ cười cười, nheo mắt nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Hoàng, châm chọc nói: "Hoàng Chủ không tin tôi? Hay là, Hoàng Chủ đang muốn ra tay với tôi?"
Thượng Quan Hoàng lập tức cười phá lên, nhanh nhẹn thu lại uy lực võ thuật của mình, nói: "Cậu Thanh đùa gì thế, sao tôi dám ra tay với cậu chứ? Không phải tại tôi không tin cậu mà vì người nhà họ Lý quá đê tiện, tôi sợ cậu bị bọn họ lừa thôi".

Dương Thanh thản nhiên cười nhạt một tiếng: "Việc này không nhọc Hoàng Chủ lo cho tôi, tuy võ thuật của tôi đã mất sạch nhưng cũng không phải một kẻ không đầu óc mặc cho người khác muốn làm gì thì làm".

Thượng Quan Hoàng đứng dậy, cười nói: "Nếu vậy thì tôi đây yên tâm rồi, ngày kia là ngày vui của Nhu Nhu nhà tôi, mong cậu Thanh đừng quên tới tham gia nhé".

Dương Thanh cười cười: "Chắc chắn rồi!"
Nhìn theo bóng Thượng Quan Hoàng đi xa, ánh mắt Dương Thanh dần trầm xuống, vừa rồi, anh đã cảm nhận được một ý muốn giết người mãnh liệt từ phía Thượng Quan Hoàng.

Trước đây, khi tiếp xúc với lão già này, anh đã cảm thấy đối phương thâm sâu khó lường, ngay cả chính anh cũng không thể nhìn thấu bản chất lão ta, nhưng thật không ngờ, lão già khốn kiếp này lại giấu sâu đến thế.

Hiển nhiên, hiện tại Thượng Quan Hoàng cũng không cách nào xác định Dương Thanh có thực sự mất sạch tu vi võ thuật

hay không, bằng không lão ta đã không phí nhiều lời với anh đến thế.

Dương Thanh nghiến răng lẩm bẩm: “Còn hai ngày, dù không thể hoàn toàn khôi phục, mình cũng phải nghĩ cách lấy lại được thực lực Siêu Phàm Cảnh”.

Nếu đã biết Hoàng tộc Thượng Quan chủ động muốn gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý thì anh anh sẽ không phải áy náy vì điều này nữa.

Nhưng anh cũng biết, Hoàng tộc Thượng Quan và gia tộc họ Lý đều coi anh là quân cờ để ngăn chặn đối phương, đợi đến ngày kia, khi hôn lễ của Thượng Quan Nhu kết thúc, đó cũng sẽ là thời điểm nguy hiểm nhất của anh.

Hôm nay, mặc dù anh chỉ có một thân một mình, không cần lo lắng sẽ làm liên lụy đến người bên cạnh, nhưng nơi này là Hoàng tộc họ Thượng Quan, khắp nơi đều có cao thủ Thần Cảnh, quả thật anh gần như không có chút hi vọng nào trong việc rời khỏi đây.

Có thể nói, hiện tại anh đã bị giam lỏng ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, trừ khi anh khôi phục được thực lực võ thuật, bằng không, không cách nào trốn thoát khỏi Hoàng thành Thượng Quan này.

Cả Hoàng tộc Thượng Quan và gia tộc họ Lý, hai bên đều sẽ không để anh rời khỏi đây.

Trong tay Dương Thanh đột nhiên xuất hiện một bình gốm được chế tạo tinh xảo, trong bình có một viên đan dược, đây là thứ Lý Trọng từng lấy ra để tạ tội với anh.

Lão ta nói, viên đan dược này được phát hiện cùng với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, chỉ có điều, chính Lý Trọng cũng không biết cụ thể công hiệu của nó là gì.

Dương Thanh có thể cảm thụ được một tia dao động của một hơi thở cực mạnh từ viên đan dược này, hơn nữa, nó còn có mùi đan dược rất đậm đà.

Viên đan dược này có thể lưu giữ hoàn chỉnh sau mấy trăm năm, chứng tỏ nó phải có công hiệu cực mạnh.

Điểm mấu chốt là, viên đan dược này được phát hiện cùng với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, Dương Thanh có lí do để hoài nghi, viên thuốc này là thứ được sử dụng kèm với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của anh, rất có thể nó lại là thứ có tính chất trí mạng với người dùng.

Trừ thứ này, trong tay anh còn có hai viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh trước khi rời đi.

Loại thuốc này một khi dùng có thể khiến thực lực của anh nháy mắt khôi phục đỉnh cao, nhưng chỉ có thể duy trì trong mười phút.

Hơn nữa, sau khi hết dược hiệu, người sử dụng có tỉ lệ chết rất cao, mặc dù không chết cũng sẽ khiến thân thể bị thương nặng đến không cách nào khôi phục được, từ đó về sau sẽ luôn phải sống trong đau đớn tột cùng.

Anh thà chết còn hơn phải biến thành một kẻ tàn phế.

Nếu anh chết rồi, đám người muốn đẩy anh vào chỗ chết còn có thể buông tha người thân của anh, nhưng nếu anh không chết, chỉ biến thành một kẻ tàn phế thì chỉ làm liên lụy đến người bên cạnh.

“Cố gắng thêm hai ngày nữa, nếu đến ngày hôn lễ vẫn không thể khôi phục tu vi võ thuật, mình buộc lòng phải lựa chọn sử dụng viên thuốc này”.

Dương Thanh lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện.

Không đến thời khắc cuối cùng, anh tuyệt đối không bỏ cuộc, đương nhiên, tốt nhất vẫn là không cần sử dụng bất cứ loại thuốc nào cũng có thể khôi phục được thực lực.

Bên kia, sau khi rời khỏi chỗ Dương Thanh, Thượng Quan Hoàng về lại cung điện của mình.

“Hoàng thúc, chú nói xem, rốt cuộc Lý Giang Hùng đã nói gì với Dương Thanh?” Thượng Quan Hoàng thuật lại toàn bộ việc vừa phát sinh, sau đó hỏi Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó trầm tư một lát mới nói: “Có hai khả năng, một là cậu ta tới thử Dương Thanh, muốn xem xem võ thuật của Dương Thanh rốt cuộc có thực sự mất sạch hay không”.

Thượng Quan Hoàng gật đầu: “Đúng là có khả năng này, vậy còn loại thứ hai?”
Thượng Quan Phó nhìn Thượng Quan Hoàng, sắc mặt nặng nề, nói: “Khả năng thứ hai, nhà họ Lý đã đoán được mục đích của chúng ta trong việc liên hôn lần này, cho nên Lý Giang Hùng tới để thanh minh với Dương Thanh”.

Lão ta vừa nói đến đây, sắc mặt Thượng Quan Hoàng lập tức biến đổi kịch liệt: “Nếu là khả năng này, chưa biết chừng Dương Thanh và nhà họ Lý đã thỏa thuận với nhau điều gì, hôn lễ ngày kia chỉ e sẽ có biến động lớn đây!”
Thượng Quan Phó khinh thường cười cười: “Nếu bọn họ đã thực sự đạt được thỏa thuận cùng đối phó với chúng ta thì ngày kia chính là ngày diệt vong của bọn họ!”
Thượng Quan Phó là cao thủ từ thế hệ trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực của lão ta đã mạnh cỡ nào, ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể biết rõ, nhưng lão ta tự tin mình có năng lực đối phó với liên minh của nhà họ Lý và Dương Thanh.

Điểm quan trọng nhất là, trong Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một người bảo vệ Hoàng tộc chưa ra mặt.

Thậm chí, anh còn có thể cảm nhận được rất rõ ràng, sau khi được Đại Đạo Thiên Diễn Kinh xoa dịu, gân cốt của mình đã mạnh hơn trước, chưa biết chừng đã đạt tới độ mạnh của gân cốt trong thân thể cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh rồi cũng nên.

Nhưng thân thể anh vẫn không cách nào lưu giữ lại hơi thở võ thuật, dù gân cốt có mạnh cỡ mấy cũng không thể đối kháng được với cao thủ Siêu Phàm Cảnh chân chính.

.

Chương 1531: 1531: Thần Cảnh Vô Song

Bởi vì cao thủ mặc đồ đen đứng trước mắt này, Dương Thanh đã từng gặp mặt.

Đây là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bên cạnh Thượng Quan Hoàng, hầu như mỗi lần Thượng Quan Hoàng ra ngoài đều có thể thấy người này đứng sau lưng, tên là Lý Thái Bạch.

Lúc này, Lý Thái Bạch đột ngột xuất hiện trong phòng anh, sắc mặt còn đằng đằng sát khí, đây không phải là muốn thử Dương Thanh mà thật sự muốn giết anh.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên khó coi, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lý Thái Bạch, nói: "Đêm hôm khuya khoắt ông xông vào phòng tôi, còn muốn giết tôi, Thượng Quan Hoàng có biết chuyện này không?"
"Hay là, ông đã sớm phản bội Thượng Quan Hoàng, có người bảo ông ra tay với tôi? Nếu có thể giết tôi thì là tốt nhất, nếu không giết được thì vẫn có thể khơi lên mối thù giữa tôi và Hoàng tộc họ Thượng Quan?"
Con ngươi của Lý Thái Bạch co rút lại, lão ta không ngờ, Dương Thanh chỉ vừa nhìn thấy lão ta liền đoán được mục đích của lão.

"Quả đúng thế rồi!"
Dương Thanh cũng chỉ định thử một phen, nhưng từ ánh mắt Lý Thái Bạch, anh đã nhận ra chân tướng sự việc.

Nơi này dù sao cũng là Hoàng phủ họ Thượng Quan, nếu Thượng Quan Hoàng thật sự muốn giết anh thì đã sớm ra tay rồi, chẳng cần đợi đến lúc này.

Hơn nữa, nếu Thượng Quan Hoàng muốn ra tay giết anh, chí ít cũng sẽ phái một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà không phải chỉ phái một gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong Hoàng phủ họ Thượng Quan, kẻ có cơ hội tiếp cận anh chỉ có người trong Hoàng phủ, người ngoài muốn ra tay phải thông qua thám tử cài trong Hoàng phủ này.

Chẳng nói gì Hoàng tộc, ngay cả trong các gia tộc lớn khác cũng có rất nhiều thám tử nằm vùng do các thế lực bên ngoài cài vào.

"Hừ!"
Lý Thái Bạch hừ lạnh một tiếng, nói: "Một người chết, không có tư cách biết nhiều như vậy".

Vừa dứt lời, chân lão ta đã di động, gần như trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Dương Thanh, giơ tay đánh ra một đòn.

"Uỳnh!"
Một tiếng động trầm trầm vang lên, nắm tay của Lý Thái Bạch đã đánh trúng giữa ngực Dương Thanh.

Nhưng ngay sau đó, lão ta khiếp sợ trừng mắt, Dương Thanh chỉ bị bắn ngược ra sau rồi lại bình thản đứng lên, thoạt nhìn hoàn toàn không hề bị thương.

"Mày, tu vi võ thuật của mày không bị mất?"
Con ngươi Lý Thái Bạch đã bị bao trùm bởi nỗi sợ hãi tột cùng.

Tuy rất nhiều người đều đang hoài nghi, không rõ Dương Thanh có thực sự mất hết võ thuật hay không, nhưng khi thật sự xác định được tu vi võ thuật của Dương Thanh không hề bị phế bỏ, điều này vẫn làm người ta vô cùng khiếp sợ.

Đương nhiên, Lý Thái Bạch còn không biết, Dương Thanh chỉ bị mất đi cảnh giới võ thuật, nhưng sức mạnh thân thể vẫn còn duy trì ở cấp độ cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Chính bởi điều này, tuy Dương Thanh đã bị lão ta đánh bay trong một quyền nhưng lại hoàn toàn không hề bị thương tổn.

Dương Thanh âm thầm mừng rỡ trong lòng, trước đó anh chỉ suy đoán, thân thể mình vẫn đang duy trì gân cốt như cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, hôm nay rốt cuộc đã được nghiệm chứng.

Lý Thái Bạch là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, một đòn của lão ta lại chỉ khiến anh bay ngược ra sau, thân thể hoàn toàn không bị tổn thương gì.

“Không đúng!”
Lý Thái Bạch cũng đã nhanh chóng phản ứng lại, nếu quả thật Dương Thanh vẫn còn tu vi võ thuật như trước, vì sao lại bị lão ta đánh bay được? Nếu Dương Thanh đã không còn tu vi, với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của lão ta, một đòn vừa rồi đã có thể lấy mạng Dương Thanh.

Nhưng nếu quả thật Dương Thanh đã mất hết võ thuật, điều vừa rồi nên giải thích thế nào đây?
Vì sao Dương Thanh còn có thể đứng lên, thậm chí thoạt nhìn còn không hề bị ảnh hưởng gì?
“Võ thuật của mày rốt cuộc có bị phế mất hay không?”, Lý Thái Bạch nghiến răng hỏi.

Đồng thời, nỗi sợ hãi cũng đang lan tràn trong lòng lão ta, bất kể Dương Thanh có mất tu vi võ thuật hay không, sức mạnh này của anh hoàn toàn không phải là cấp bậc mà lão ta có thể chống lại nổi.

Dương Thanh hơi nheo mắt, đáy mắt lóe lên một ý muốn giết người: “Ông cảm thấy thế nào?”
Ngay khi anh vừa dứt lời, thân hình đã vọt tới trước mặt Lý Thái Bạch, tốc độ không nhanh, chỉ nhỉnh hơn người thường một chút.

Nhưng ngay thời điểm anh di chuyển, Lý Thái Bạch chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, hai chân như nhũn ra, lão ta thực sự sợ hãi, sợ đến xụi lơ cả người.

Đợi khi lão ta lấy lại được ý thức, đoán được rằng có lẽ Dương Thanh chỉ có sức mạnh thân thể của cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì đã quá muộn, Dương Thanh đã đứng trước mặt lão ta, vung tay đánh ra một quyền vào thẳng đầu lão.

“Uỳnh!”
Một quyền rơi xuống, hai mắt Lý Thái Bạch trợn trừng, mắt, mũi, tai, miệng đều trào máu tươi, thân thể đổ rầm xuống đất.

Lão ta chết không nhắm mắt!
Trong gian phòng tràn ngập mùi máu tanh, Dương Thanh lại đang hưng phấn tột cùng vì sức mạnh một quyền này.

“Cuối cùng mình đã thành công rồi sao?”
Anh kích động kêu lên, tuy tốc độ di chuyển còn rất chậm, may sao Lý Thái Bạch đã biết anh từng mạnh cỡ nào, cho nên khi đang hoài nghi tu vi võ thuật của anh không hề bị phế mất, lão ta đã sợ vỡ mật rồi, mới khiến Dương Thanh có cơ hội đến gần, sau đó dùng một quyền đánh vỡ đầu lão ta.

Một quyền của người sở hữu thân thể Siêu Phàm Tam Cảnh thì một cao thủ mới Thần Cảnh đỉnh phong sao có thể chịu nổi? Chỉ có điều, ngay sau đó, Dương Thanh đã bình tĩnh lại.

Anh đoán rằng một quyền này có thể đánh chết cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng mấu chốt là, thân thể anh không cách nào ngưng tụ được hơi thở võ thuật, tốc độ cũng không bằng được cao thủ cấp bậc Siêu Phàm Cảnh, chỉ có thể nhanh hơn người thường đôi chút mà thôi.

Hôm nay coi như may mắn, lão già Lý Thái Bạch này đã sợ đến mất mật, nếu như anh gặp phải kẻ to gan lớn mật hơn, nhanh nhẹn lấy tốc độ nhanh nhất để thoát đi, thì dù anh có năng lực giết chết đối phương cũng không đuổi kịp đối phương!
“Xem ra, mình chỉ có thể ra tay tấn công bất ngờ thôi”, Dương Thanh thở dài, lẩm bẩm.

Lý Trọng đã thông báo cho Lý Thái Bạch ra tay tấn công Dương Thanh, dựa theo kế hoạch của bọn họ, lúc này Lý Thái Bạch hẳn đã ra tay rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy có tin hồi âm.

Điều này làm cho Lý Trọng bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Lão ta nặng nề nói: “Chẳng lẽ nào, Lý Thái Bạch đã gặp chuyện rồi?”
Lý Thái Bạch thật ra là người nhà họ Lý.

Mấy chục năm trước, khi Lý Trọng còn là chủ gia tộc họ Lý, lão ta đã cài Lý Thái Bạch vào Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Có thể nói, Lý Thái Bạch chính là quân cờ lớn nhất trong tay Lý Trọng.

Nhưng hôm nay, mới lần đầu tiên sử dụng đến, quân cờ này hình như đã gặp chuyện chẳng lành rồi.

Chương 1532: 1532: Hoàng Chủ Nổi Giận

Lý Trọng chưa từng nói với ai chuyện mình xếp mật thám vào Hoàng tộc họ Thượng Quan, điều này cho thấy lão ta coi trọng Lý Thái Bạch cỡ nào.

Lão ta vốn cho rằng, đợi đến ngày nhà họ Lý phá đổ Hoàng tộc họ Thượng Quan hẵng để quân cờ này phát huy tác dụng.

Nhưng không ngờ, lão ta phải dùng sớm như vậy, càng không ngờ rằng, vừa mới dùng đến, quân cờ dường như đã gặp chuyện chẳng lành.

"Thưa bố, đã trễ thế này, bố tìm con có chuyện gì cần sai bảo sao ạ?"
Lý Giang Hùng nhanh chóng tới chỗ Lý Trọng, nghi hoặc hỏi.

Lý Trọng nặng nề nói: "Đã có chuyện xảy ra rồi!" Lý Giang Hùng hoảng sợ giật mình, toàn thân run lên, mắt vốn đang nhập nhèm vì buồn ngủ nay đã lập tức tỉnh táo trở lại.

"Bố, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"
Muộn thế này còn bị gọi tới, chắc chắn đã có chuyện rất nghiêm trọng rồi.

Lý Trọng thuật lại chuyện mình đã cài cắm quân cờ là Lý Thái Bạch vào Hoàng tộc họ Thượng Quan cho Lý Giang Hùng nghe, Lý Giang Hùng lập tức thấy cực kỳ khiếp sợ.

Đương nhiên lão ta cũng biết vị cao thủ Lý Thái Bạch này, nhưng chưa bao giờ ngờ được, người này lại là người của gia tộc họ Lý.

"Bố, bố đã cho ông ta ra tay với Dương Thanh, nay ông ta lại mất tung mất tích, chẳng lẽ, đã bị Dương Thanh giết rồi?"
Lý Giang Hùng hỏi, sắc mặt trắng bệch ra.

Chuyện này thực sự rất quan trọng, nếu quả đúng như vậy thì chứng tỏ, Dương Thanh trước nay vẫn luôn diễn trò, võ thuật còn nguyên vẹn.

Nghĩ tới đây, mặt Lý Giang Hùng đã tái nhợt đi, nếu quả như vậy thì thời gian qua, Dương Thanh hoàn toàn chỉ diễn trò để khảo nghiệm những thế lực đang kết giao với mình.

Cậu ta muốn xem thử, khi mình biến thành kẻ tàn phế thì có bao nhiêu người còn tình nguyện đứng về phía cậu ta.

Lý Trọng cũng nghiêm nghị nói: "Đây chỉ là suy đoán thôi, còn một khả năng nữa, đó là khi Lý Thái Bạch ra tay với Dương Thanh thì đã bị người của Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện, nay ông ta đã bị Hoàng tộc họ Thượng Quan khống chế rồi".

"Bất kể khả năng nào đều là một nguy cơ cực lớn với chúng ta".

Sắc mặt Lý Trọng tràn đầy lo lắng.

Sau khi biết mọi chuyện, Lý Giang Hùng càng thêm khiếp sợ, đúng như Lý Trọng nói, bất kể khả năng nào là thực, nhà họ Lý đều sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu không phải tu vi võ thuật của Dương Thanh còn nguyên vẹn thì chính là Hoàng tộc họ Thượng Quan đã phát hiện Lý Thái Bạch là quân cờ bị cài vào.

Nếu võ thuật của Dương Thanh vẫn còn nguyên vẹn, dù hiện tại không ra tay với nhà họ Lý thì sớm muộn cũng sẽ ra tay mà thôi.

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan đã phát hiện Lý Thái Bạch là quân cờ do thế lực khác cài vào, vậy khả năng lớn là bọn họ sẽ dùng hình cực nặng tra tấn Lý Thái Bạch, cuối cùng sẽ moi ra tin tức Lý Thái Bạch là người của nhà họ Lý.

Cho nên, bất kể khả năng nào đều là mối nguy lớn với nhà họ Lý.

"Sáng mai con hãy tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến, gặp Thượng Quan Hoàng, quan sát phản ứng của cậu ta xem sao", Lý Trọng bỗng nói.

Lý Giang Hùng gật đầu: "Con hiểu, bố muốn con qua đó thử phản ứng của Thượng Quan Hoàng để xác định xem việc Lý

Thái Bạch mất tích rốt cuộc là do Dương Thanh giết hay là bị Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện".

Lý Trọng gật đầu: "Chỉ khi nào xác định được Lý Thái Bạch đã gặp chuyện gì thì chúng ta mới dễ tìm phương pháp đối phó đúng đắn".

Lý Giang Hùng nói: "Vâng!" Sáng hôm sau, Lý Giang Hùng lại tự mình tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, gặp được Thượng Quan Hoàng trong điện Thượng Quan Hoàng.

Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai vàng, cười cười hỏi: "Ngày mai chính là ngày vui của hai gia tộc chúng ta, sao hôm nay ông chủ Lý lại tới đây?"
Lý Giang Hùng mỉm cười nói: "Là thế này, hôm nay tôi đến để hỏi một chút xem, trong hôn lễ ngày mai, liệu Hoàng Chủ có dặn dò thêm gì không? Chỉ cần nhà họ Lý chúng tôi có thể làm được, chúng tôi nhất định sẽ không để Hoàng Chủ phải bận tâm".

Thượng Quan Hoàng nhếch miệng mỉm cười, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Giang Hùng, lão ta luôn cảm thấy mới sáng Lý Giang Hùng đã đến, nhất định có mục đích khác.

Nếu không thì vì sao phải đích thân tới hỏi đến loại chuyện nhỏ này?
"Ông chủ Lý, hẳn ông còn chuyện khác muốn nói đúng không?", Thượng Quan Hoàng cười cười hỏi.

Nghe Thượng Quan Hoàng hỏi như vậy, lòng Lý Giang Hùng lập tức trầm xuống, chẳng lẽ Lý Thái Bạch thật sự bị Hoàng tộc họ Thượng Quan bắt được?
Nếu quả đúng như vậy, lão ta vội vã tới đây thử bọn họ liệu có làm bọn họ nghi ngờ nhà họ Lý không?
Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, Lý Giang Hùng bỗng nói: "Không dối gạt Hoàng Chủ, đúng là tôi có chuyện muốn tìm ngài".

"Hử?"
Thượng Quan Hoàng cười hỏi: "Có chuyện gì cứ nói thẳng! Nếu không tiện nói ở đây thì để tôi bảo những người khác ra ngoài".

Lý Giang Hùng lắc đầu: “Không có gì mà không tiện cả”.

Lão ta thận trọng tổ chức lại ngôn từ rồi mới lên tiếng: “Là như vầy, ngày mai là ngày vui của Lý Bảo Tuấn cháu tôi cùng với công chúa Nhu, tôi nghe nói công chúa Nhu và cậu Thanh là bạn tri kỉ, tôi muốn mời cậu Thanh làm người chứng hôn cho đôi trẻ, mong Hoàng Chủ chấp thuận cho”.

Lão ta vừa thốt ra lời này, nụ cười trên mặt Thượng Quan Hoàng lập tức tắt ngấm, một luồng hơi lạnh như có như không tràn ra từ trên người Thượng Quan Hoàng.

Lần trước Lý Giang Hùng tới tìm Dương Thanh đã khiến lão ta vô cùng bất mãn, lần này, Lý Giang Hùng lại dám tới đề nghị Dương Thanh làm người chứng hôn, rốt cuộc nhà họ Lý này với Dương Thanh đã thỏa thuận với nhau những gì? Thượng Quan Hoàng có lí do hoài nghi rằng, ngày đó Lý Giang Hùng tới tìm Dương Thanh đã bàn luận chuyện hợp tác với nhau cùng đối phó với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Đúng lúc này, một người hầu vội vàng hấp tấp chạy vào, hô lên: “Hoàng Chủ, không thấy Lý Thái Bạch đâu nữa”.

Hắn ta vừa thốt lên, Lý Giang Hùng lập tức run cả người, lúc này lại có người tới báo cáo Lý Thái Bạch mất tích, liệu đây có phải là việc Thượng Quan Hoàng cố tình sắp xếp không? Hay là, thật sự đến lúc này Hoàng tộc mới phát hiện Lý Thái Bạch đã mất tích?
“Bãi triều!”
Lão ta vung tay lên, quay đầu nhanh chóng rời đi.

Đám người của Hoàng tộc đứng bên dưới quay sang nhìn nhau, ngày thường Thượng Quan Hoàng rất hiếm khi nổi giận, nhưng hôm nay, tâm trạng của Thượng Quan Hoàng dường như không khống chế được nữa.

.

Chương 1535: 1535: Không Sợ Hoàng Tộc

Dương Thanh không hề do dự nhấc chiếc bình chứa đan dược đặt chung với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lên.

Ngoài bình còn có ba chữ: “Sinh Tử Đan”.

Dương Thanh nhìn tên chiếc bình, lẩm bẩm: “Sinh Tử Đan nghĩa là không sống thì chết sao?” Trừ ba chữ “Sinh Tử Đan”, trên chiếc bình không còn thông tin gì khác.

Nhưng cái tên này lại khiến Dương Thanh cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng mà bây giờ, anh không còn lựa chọn nào tốt hơn nữa.

Hôm nay Thượng Quan Nhu sẽ phải gả vào nhà họ Lý.

Anh không ra mặt ngăn cản đám cưới này chứng tỏ võ công của anh thực sự bị phế.

Đến lúc đó, cho dù nhà họ Lý không ra tay, Hoàng tộc Thượng Quan cũng sẽ không tha cho anh.

Người thường không có tội, kẻ giấu ngọc có tội! Không phải vì anh có bảo vật gì, mà là anh có thể đạt tới Siêu Phàm Tam Cảnh khi mới ba mươi tuổi, người khác sẽ tưởng anh có bí mật gì đó.

Nhất là đối với gia tộc đứng đầu Chiêu Châu như Hoàng tộc Thượng Quan, bí mật giúp thực lực võ thuật tăng mạnh chính là bí mật động trời.

“Nếu đã không còn lựa chọn tốt hơn, mình chỉ có thể uống viên Sinh Tử Đan này”.

Ánh mắt Dương Thanh dần trở nên kiên định, lập tức mở nắp bình đựng Sinh Tử Đan kia.

Mùi thuốc nồng nặc tràn vào chóp mũi, Dương Thanh vừa ngửi đã cảm thấy tỉnh táo lạ thường.

Giờ phút này, trong đầu anh bỗng thoáng hiện lên một cuộn phim, từng cảnh tượng khi ở bên Tần Thanh Tâm và con gái lần lượt hiện ra.

Anh khẽ cong môi nở nụ cười, dịu dàng nói: "Vợ, Tiêu Tiêu, anh nhất định sẽ thành công! Hai mẹ con hãy chờ anh!"
Nói xong, anh dứt khoát nhét viên Sinh Tử Đan kia vào miệng.

Đan dược vào miệng liền tan ra như sô cô la chảy dọc yết hầu tràn vào trong người.

Cả gian phòng đều ngập tràn mùi thơm nồng đậm.

Lúc này, Dương Thanh cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng như sắp bay vút lên, đầu óc vô cùng minh mẫn.

Anh còn có thể cảm giác được, Sinh Tử Đan vào dạ dày liền bị xương cốt và nội tạng của anh hấp thu.

Cả quá trình không hề đau đớn, khí tức võ thuật cũng không có gì thay đổi, anh chỉ thấy mình đang từ từ hấp thu Sinh Tử Đan.

Một tiếng sau, Dương Thanh mới cảm giác được Sinh Tử Đan đã bị mình hấp thu hoàn toàn.

"Kết thúc rồi sao?" Dương Thanh trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Anh vốn đã chuẩn bị tinh thần một là sống hai là chết, cũng chuẩn bị chịu đựng nỗi đau đớn chết đi sống lại.

Nhưng từ khi uống Sinh Tử Đan cho đến khi hấp thu toàn bộ, anh chỉ thấy mỗi một tế bào trong người đều ngứa ngáy.

Ngoài ra, anh chẳng còn cảm giác gì khác.

Dương Thanh vốn ôm hi vọng rất lớn với viên đan dược này, bây giờ chỉ thấy thất vọng tràn trề.

"Chẳng lẽ Lý Trọng lừa mình, đây không phải đan dược được đặt chung với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thậm chí còn chẳng phải đan dược?", Dương Thanh thì thào.

Nếu không phải như vậy, tại sao viên đan dược này không có chút tác dụng nào với anh?

Cùng lúc đó trong mật thất của Lý Trọng ở nhà họ Lý.

“Bối ơi, còn một tiếng nữa là tới giờ lành.

Lý Bảo Tuấn sẽ tới Hoàng tộc Thượng Quan đón dâu.

Con đã sắp xếp cao thủ Thần Cảnh của chúng ta ở khắp cả khách sạn trong Hoàng thành.

Chỉ cần xảy ra tình huống bất thường, bọn họ sẽ lập tức ra tay”.

Lý Giang Hùng khom người đứng trước mặt Lý Trọng, cung kính nói.

Lý Trọng không lên tiếng, im lặng một lúc mới nói: “Trừ cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, còn lại rút hết về đi”.

Lý Giang Hùng kinh ngạc nói: “Bố ơi, bây giờ tính cả con, nhà họ Lý cũng chỉ có năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Ít người như vậy, một khi Hoàng tộc ra tay, chúng ta sẽ không chống lại được!”
Lý Trọng cau mày: “Con cứ làm theo lời bố đi, không cần lo những chuyện khác”.

Nghe thấy thế, Lý Giang Hùng vội đáp: “Vâng thưa bố!”
Nghe vậy, Lý Giang Hùng kinh hãi nói: “Ý của bố là muốn con cướp người trong tay Hoàng tộc Thượng Quan sao? Nếu làm vậy, chẳng phải nhà họ Lý sẽ hoàn toàn đắc tội Hoàng tộc Thượng Quan sao?”
Lý Trọng cười lạnh: “Bọn họ đã bắt đầu tính kế chúng ta rồi, trở mặt với họ thì đã sao? Đến lúc đó con cứ dẫn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đi bắt Dương Thanh về, chuyện còn lại để bố giải quyết”.

“Vâng!”
Lý Giang Hùng vội đáp, nhưng trong lòng lại càng khiếp sợ.

Lão ta bỗng có cảm giác mình không hiểu rõ Lý Trọng.

Lão ta rất tự tin, dường như mọi chuyện đều nắm rõ trong lòng bàn tay, đến cả Hoàng tộc Thượng Quan có người bảo vệ cũng

không sợ.

Chương 1536: 1536: Ai Cũng Mang Ý Xấu

Đúng chín giờ sáng, hơn chục chiếc xe hơi sang trọng xuất phát từ nhà họ Lý đi về phía Hoàng phủ Thượng Quan.

Dẫn đầu là một chiếc Roll - Royce phiên bản dài biển 66666.

Lý Bảo Tuấn ngồi trên ghế, vẻ mặt tràn đầy kích động.

Mặc dù thực lực tổng hợp của nhà họ Lý rất mạnh nhưng đến đời Lý Bảo Tuấn lại không có ai xuất sắc.

Đến cả anh ta cũng chỉ được coi là miễn cưỡng đạt chuẩn.

Anh ta không có cửa so với cô gái tài ba Thượng Quan Nhu.

"Cậu Tuấn, sắp tới Hoàng tộc Thượng Quan rồi", một cao thủ nhà họ Lý bên cạnh anh ta cười nói.

Lý Bảo Tuấn gật đầu, kích động nói: "Sau ngày hôm nay, Thượng Quan Nhu chính là vợ của tôi!"
Cao thủ nhà họ Lý cười nói: "Thượng Quan Nhu là người thừa kế của Hoàng tộc Thượng Quan, hôm nay lại gả cho cậu Tuấn.

Nói không chừng sau này cậu còn có cơ hội kế thừa Hoàng vị nữa đấy!"
Lý Bảo Tuấn giật nảy mình vội quát: "Đừng có nói linh tinh.

Nếu người ngoài nghe thấy lời này, nhà họ Lý sẽ gặp phiền phức vì ông đấy".

Cao thủ nhà họ Lý bật cười khinh thường: "Tôi chỉ nói trước mặt cậu Tuấn, chắc chắn người ngoài không nghe thấy đâu.

Hơn nữa lời tôi nói cũng không phải không có khả năng.

Cậu nghĩ xem, Thượng Quan Nhu là người thừa kế của Hoàng tộc, cô ấy gả cho cậu thì vị trí người thừa kế sẽ mất.

Nhưng cô ấy cam lòng sao?"
"Chắc chắn sẽ không.

Nếu cô ấy được nhà họ Lý trợ giúp, rất có thể sẽ chiếm được Hoàng vị.

Cô ấy là vợ cậu, chỉ cần cậu dỗ dành cô ấy, dù không thể kế thừa Hoàng vị nhưng con của cậu sẽ có thể".

"Đến lúc đó, cậu chính là Thái Thượng Hoàng của Hoàng tộc Thượng Quan".

Lý Bảo Tuấn chưa từng có ý đồ với Hoàng vị, nghe xong lập tức nổi lòng tham.

Đúng như đối phương nói, chỉ cần Thượng Quan Nhu đoạt được Hoàng vị, hai người lại là vợ chồng.

Cho dù anh ta không phải Thượng Quan Hoàng nhưng cũng chẳng khác là bao.

"Ông nghĩ tôi thật sự có khả năng kế thừa Hoàng vị sao?", Lý Bảo Tuấn kích động hỏi.

Cao thủ nhà họ Lý gật đầu cười đáp: "Đương nhiên là có, còn là hi vọng rất lớn".

Lý Bảo Tuấn sắp kích động phát điên, nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu lại càng không khống chế nổi, cười lớn nói: "Tốt lắm, nếu ngày đó tới, ông chính là người lập công lớn nhất".

Cao thủ nhà họ Lý vội vàng nịnh nọt: "Cảm ơn cậu Tuấn!" Trong khi Lý Bảo Tuấn đang gấp rút tới Hoàng phủ Thượng Quan thì ở chỗ của Dương Thanh.

"Cậu Thanh, giờ lành sắp đến.

Hoàng Chủ bảo tôi tới báo cho cậu một tiếng.

Đợi đội đón dâu nhà họ Lý tới, chúng ta sẽ cùng đến khách sạn Hoàng Thành".

Một cao thủ mặc áo khoác đen đeo mặt nạ tìm tới chỗ Dương Thanh.

Anh nhìn chằm chằm đối phương.

Đây chính là cao thủ thần bí bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

Hôm qua lúc Thượng Quan Hoàng tới đây, đối phương cũng ăn mặc như vậy.

Dù Dương Thanh đã bị phế võ công nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực khổng lồ từ người đối phương.

“Được!”, anh đáp.

“Tôi đi trước đây.

Đến lúc đó sẽ có người tới báo tin cho cậu”, cao thủ thần bí nói xong lập tức quay lưng rời đi.

Thoắt cái, cao thủ thần bí đã tới nơi ở của Thượng Quan Hoàng.

Lão ta tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt già nua.

“Chú sắp xếp xong hết chưa ạ?”, Thượng Quan Hoàng cung kính hỏi.

Cao thủ bí ẩn này chính là Thượng Quan Phó, chú của lão ta.

Thượng Quan Phó gật đầu, nhếch môi nở nụ cười âm hiểm: “Đợi năm phút nữa, cháu hãy cho người dẫn Thượng Quan Nhu tới phòng cậu ta”.

Nghe xong, Thượng Quan Hoàng liền biết mọi chuyện đã chuẩn bị xong.

Cả Hoàng tộc Thượng Quan cũng chỉ có Thượng Quan Phó có khả năng làm được chuyện kia.

“Nhưng chú có chắc Dương Thanh thật sự khôi phục võ công rồi không?”, Thượng Quan Hoàng bỗng lo lắng hỏi.

Thượng Quan Phó gật đầu, nghiêm giọng nói: “Hôm qua lúc đi với cháu, chú vẫn chưa nhìn thấu.

Nhưng đêm qua chú âm thầm tới tòa nhà nơi Dương Thanh ở, phát hiện thi thể của Lý Thái Bạch dưới cây liễu sau nhà”.

“Lý Thái Bạch là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại chết ở sau tòa nhà Dương Thanh ở.

Vậy thì chỉ có một loại khả năng, người lấy mạng Lý Thái Bạch chính là cậu ta”.

“Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cậu ta cũng có thể lẳng lặng thủ tiêu, chứng tỏ cậu ta đã khôi phục thực lực, ít nhất cũng tới Siêu Phàm Cảnh rồi”.

Hoàng tộc Thượng Quan không thể xác định Dương Thanh có khôi phục tu vi hay không nên mới chậm chạp không biết phải đối xử với anh thế nào.

Nếu bọn họ biết anh đã khôi phục, sao còn dám ra tay với anh?

Tất nhiên, dù cuối cùng nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan vẫn đối đầu với anh cũng chẳng sao.

Đến lúc đó anh chỉ cần ăn đan dược Phùng Tiểu Uyển đưa cho là có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong trong thời gian ngắn.

.

Chương 1539: 1539: Tiễn Anh Một Đoạn

Mọi người đều sững sờ trước thái độ thản nhiên như không của Thượng Quan Nhu, dường như không ai ngờ con gái cưng của Hoàng tộc họ Thượng Quan lại tự tin đến mức này.

Thượng Quan Tử Khiêm tức giận run người, giơ tay tát mạnh lên mặt cô ta.

"Chát!"
Lần này ông ta còn chưa kịp đụng tới Thượng Quan Nhu đã bị một bàn tay mạnh mẽ túm chặt.

"Dương Thanh!"
Thượng Quan Tử Khiêm thấy Dương Thanh, trên mặt thoáng ngạc nhiên.

Ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thế mà lúc này lại bị Dương Thanh nắm chặt cổ tay, không nhúc nhích được.

Ông ta vốn nghĩ võ công của Dương Thanh đã bị phế rồi, nên có thể tưởng tượng được bây giờ ông ta kinh hãi đến cỡ nào.

Không chỉ có Thượng Quan Tử Khiêm mà còn có người của nhà họ Lý.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, ai cũng thay đổi sắc mặt, trong mắt lóe lên vẻ sợ sệt.

"Dù ông là bố của Thượng Quan Nhu, nhưng trước khi làm rõ sự thật cũng không thể ra tay với cô ấy được!", Dương Thanh bình tĩnh nói.

Dương Thanh và Thượng Quan Nhu đều biết rõ, hết thảy mọi việc đều tại Thượng Quan Hoàng sắp đặt, nên hai người mới xảy ra quan hệ, nhưng khi thấy phản ứng của Thượng Quan Tử Khiêm, hẳn ông ta không biết việc này.

Dương Thanh vốn còn đang nghi ngờ, tại sao Thượng Quan Hoàng lại làm như vậy nhưng bây giờ anh đã hiểu rồi.

Hôm nay là ngày vui của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý, nhưng kết quả khi Lý Bảo Tuấn đến rước dâu lại phát hiện

anh và Thượng Quan Nhu đã lên giường với nhau.

Kết hợp với mọi việc xảy ra trước đó, không khó để đoán ra mục đích thật sự của Thượng Quan Hoàng.

Như vậy, đúng là Thượng Quan Nhu đã làm mất mặt Hoàng tộc, nhưng như thế cũng chỉ ảnh hưởng tới danh dự của cá nhân Thượng Quan Nhu mà thôi.

Song, việc này lại ảnh hưởng rất lớn tới nhà họ Lý.

Đây là nỗi nhục của nhà họ Lý.

Nếu nhà họ Lý chịu cưới Thượng Quan Nhu thì sẽ mất sạch thể diện.

Vì vậy cuộc hôn nhân này chỉ đành bỏ qua.

Từ đó khiến nhà họ Lý căm thù Dương Thanh và Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Hoàng làm như thế là vì muốn Dương Thanh hoàn toàn đứng về phía Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Cậu đã khôi phục võ công rồi?”
Thượng Quan Tử Khiêm nhìn chằm chằm Dương Thanh một hồi mới lo lắng sợ hỏi.

Những người khác cũng thấp thỏm nhìn Dương Thanh.

Nhưng Dương Thanh lại không trả lời, chỉ tiện tay đẩy một cái khiến Thượng Quan Tử Khiêm lảo đảo lùi về sau mấy bước mới đứng vững được.

Ở đây ai cũng biết Thượng Quan Tử Khiêm là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng lại bị Dương Thanh đỡ cái tát dễ như trở bàn tay, lúc này lại còn bị anh hờ hững đẩy một cái đã phải lùi mấy bước.

Điều này chứng tỏ võ công của Dương Thanh không hề bị phế.

“Từ nay về sau, Thượng Quan Nhu là người phụ nữ của Dương Thanh tôi.

Nếu ai dám có ý đồ với cô ấy, chính là đáng đối nghịch với tôi!” Ánh mắt Dương Thanh sắc lạnh, lạnh giọng nói.

Thấy Dương Thanh đứng trước mặt mình, trong lòng Thượng Quan Nhu tràn đầy ấm áp, mặc dù cô ta biết Dương Thanh cố ý nói vậy là vì muốn cô ta tự do nhưng ngay cả một lời nói dối cũng khiến cô ta cực kỳ vui sướng, hai mắt đỏ hoe.

Sắc mặt của người nhà họ Lý cực kỳ khó coi, nhất là Lý Bảo Tuấn kia, hai tay nắm chặt, đôi mắt u ám nhìn chằm chằm Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thanh, cô ta là vợ sắp cưới của tôi! Dù cô ta và cậu đã xảy ra quan hệ thì đã sao?"
"Giống như Thượng Quan Nhu đã nói, tôi chơi đùa mười mấy người phụ nữ trong khi cô ta chỉ có ngủ với một người đàn ông mà thôi.

Tôi vẫn chấp nhận được việc này".

Nghe Lý Tuấn Bảo nói vậy, vị cha chú nhà họ Lý lập tức tái mặt, vội quát lên: "Câm miệng!"
Vì cha chú nhà họ Lý trước đó đã đi Hoàng thành Diệp với Dương Thanh.

Chính mắt ông ta đã nhìn thấy Dương Thanh giao đấu với người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp rất lâu, tuy cuối cùng thất bại nhưng anh cũng không phải là cao thủ mà nhà họ Lý chống lại được.

Sau khi quát lớn Lý Tuấn Bảo, ông ta lại vội vàng nói với Dương Thanh: "Nếu công chúa Nhu đã là người phụ nữ của cậu Thanh thì đương nhiên chúng tôi sẽ không có bất kỳ ý định nào với cô ấy nữa".

Dương Thanh hờ hững liếc nhìn ông ta, sau đó nhìn Lý Bảo Tuấn đang không cam lòng hỏi: "Cút về nói cho Lý Trọng biết, Thượng Quan Nhu là người phụ nữ của tôi.

Nếu nhà họ Lý không nuốt được cục tức này cứ việc nhắm vào tôi.

Chỉ là tốt nhất các người phải suy nghĩ cho kỹ, tôi có thể cho các người cơ hội nhưng chỉ được một lần hai lần, sẽ không có lần thứ ba đâu".

Lý Bảo Tuấn nắm chặt tay, tức giận nói: "Cô ta là vợ sắp cưới của tôi, dù không yêu tôi vậy cũng phải gả cho tôi!"

“Cậu câm miệng cho tôi!”
Vị cha chú nhà họ Lý lập tức bị dọa đến nổi điên.

Lý Bảo Tuấn này năm lần bảy lượt khiêu khích Dương Thanh, chán sống rồi sao?
Lý Bảo Tuấn cả giận nói: “Các người có thể nuốt trôi cục tức này nhưng tôi thì không! Người phụ nữ đê tiện này không thích tôi, có thể không gả, nhưng nếu đã hứa gả cho tôi rồi thì là người phụ nữ của tôi.

Nếu cô ta thích ngủ với người đàn ông khác như vậy tôi sẽ khiến cô ta trả giá đắt”.

“Bốp!”
Vị cha chú nhà họ Lý tát Lý Bảo Tuấn một cái thật mạnh, giận dữ nói: “Cậu còn dám bất kính với công chúa Nhu nữa tôi sẽ bảo bố cậu đánh gãy hai chân cậu trước!”
Lý Bảo Tuấn lau vết máu trên miệng, vẻ mặt điên cuồng cười nói: “Ông thật sự nghĩ Dương Thanh đã khôi phục võ công rồi à? Lần trước cậu ta bị thương nặng như vậy, sao có thể khôi phục được tu vi chứ?”
“Theo tôi thấy, lúc nãy cậu ta ra tay với Thượng Quan Tử Khiêm thật ra là vì Hoàng tộc họ Thượng Quan đang phối hợp diễn kịch với cậu ta mà thôi”.

“Nơi này là Hoàng tộc, sao có thể cho các người càn rỡ như vậy?”
Thượng Quan Nhu bỗng nhiên đi lên trước, khí thế võ công Thần Cảnh trung kỳ lan tràn khắp người cô ta, dường như chỉ cần nhà họ Lý dám động thủ, cô ta sẽ ra tay với người nhà họ Lý ngay.

.

Chương 1542: 1542: Dương Thanh Bị Lộ

Lúc này quanh người Thượng Quan Phó tràn ngập sát khí, Thượng Quan Hoàng thoáng sững sờ rồi mới hoàn hồn, vội nói: "Không được đâu!"
"Sao lại không được chứ?"
Thượng Quan Phó lạnh lùng hỏi.

Thượng Quan Hoàng nói: "Đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, vẫn chưa khẳng định được rốt cuộc cậu ta có mất võ công không mà".

"Nếu Dương Thanh không mất võ công thì sao chứ? Một khi chúng ta muốn giết cậu ta, nếu cậu ta phản kháng, tuy cậu ta không phải đối thủ của chú nhưng chắc chắn sẽ tạo ra tổn thất to lớn cho Hoàng tộc".

Thượng Quan Phó lập tức im lặng, Thượng Quan Hoàng nói cũng có lý, nếu Dương Thanh không mất võ công, một khi Hoàng tộc đi giết anh, giết được thì cũng thôi, nhưng nhỡ anh chạy khỏi Hoàng thành thì sao nào?
Cả Thượng Quan Hoàng lẫn Thượng Quan Phó đều không dám đánh cược, dù sao đây cũng là cơ nghiệp nghìn năm của Hoàng tộc, một khi bị hủy hoại, họ không tài náo gánh nổi hậu quả đó.

"Đối với chúng ta, khó khăn lớn nhất bây giờ bây giờ là không thể xác định xem rốt cuộc Dương Thanh đã mất võ công chưa, nếu xác định được điều đó, chúng ta có thể giải quyết mọi phiền phức một cách dễ dàng".

Thượng Quan Hoàng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ: "Chúng ta rất khó thăm dò được điều đó, nếu đã vậy, chi bằng chúng ta nghĩ cách để nhà họ Lý làm thay đi".

Thượng Quan Phó vội nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, hỏi: "Cháu có kế hoạch gì rồi à?"
Thượng Quan Hoàng gật đầu: "Chú, chú cứ chờ xem kịch vui đi!"
Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý.

Xác Lý Bảo Tuấn được đặt trong nhà chính của nhà họ Lý, Lý Trọng ngồi ở ghế trên, bên dưới đều là dòng chính nhà họ Lý, lúc này trên mặt họ tràn ngập vẻ tức giận.

"Ông nội, chẳng những Dương Thanh ngủ với Thượng Quan Nhu mà còn giết con trai cháu nữa, đúng là định khiêu khích nhà họ Lý chúng ta.

Ông nội, cháu xin ông hãy đem quân đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, giết Dương Thanh để trả món nợ máu này!" Bố Lý Bảo Tuấn nói với vẻ mặt dữ tợn.

Ông ta phải chịu nỗi đau mất con, có thể tưởng tượng được ông ta đang tức giận tới mức nào.

Lý Trọng không nói gì, sắc mặt vô cùng u ám, sát khí phun trào, lão ta không ngờ võ công của Dương Thanh đã khôi phục thật.

Sắc mặt Lý Giang Hùng cũng u ám đến mức đáng sợ, lão ta nhìn về phía Lý Trọng: "Bố, Dương Thanh khinh người quá đáng, dám giết con cháu nhà họ Lý chúng ta trước mặt mọi người, nếu không bắt cậu ta trả giá cho việc này, nhà họ Lý sẽ trở thành trò cười cho Hoàng thành Thượng Quan mất".

Lý Trọng không nói gì, lúc này, lão ta chợt nhớ tới chuyện Lý Thái Bạch đã biến mất ở Hoàng tộc, lão ta vốn đang suy đoán xem rốt cuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bắt Lý Thái Bạch hay Dương Thanh đã giết Lý Thái Bạch, bây giờ xem ra là khả năng thứ hai rồi.

Nếu như vậy thì tu vi của Dương Thanh đã khôi phục rồi, bằng không, sao anh có thể giết cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý chứ?
Sau khi im lặng một lúc lâu, Lý Trọng cắn răng: "Bắt cậu ta trả giá đắt ư? Cậu ta giết được cao thủ Thần Cảnh, tức là tu vi của cậu ta đã khôi phục rồi, có ai trong nhà họ Lý giết nổi cậu ta chứ?"
Đúng là Lý Trọng còn chiêu khác, nhưng không thể đối phó nổi Dương Thanh.

Lão ta đã tận mắt chứng kiến Dương Thanh mạnh đến mức nào, ngay cả người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp cũng phải

tốn bao công sức để đánh bại anh.

Với thực lực của nhà họ Lý bây giờ, họ vốn không có hy vọng gì trong việc giết Dương Thanh hết.

Quan trọng nhất là, tuy lão ta đã có chuẩn bị, nhưng nó dành cho mưu kế lớn hơn chứ không phải Dương Thanh.

Cho dù lão ta đã chuẩn bị tất cả, có thể giết được Dương Thanh, nhưng thực lực của nhà họ Lý cũng sẽ bị phơi bày, đến khi đó, nếu muốn trù tính chuyện khác thì rất khó.

Có thể nói, đối với lão ta bây giờ, biến số lớn nhất chính là Dương Thanh, nếu không có Dương Thanh, có lẽ lão ta đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình rồi.

"Ông tổ, cháu có chuyện này, không biết có nên nói không".

Đúng lúc này, bề trên nhà họ Lý đã dẫn Lý Bảo Tuấn đến Hoàng tộc họ Thượng Quan để đón dâu chợt nói.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía ông ta, Lý Trọng lạnh lùng nói: "Nói đi!"
Bề trên nhà họ Lý đó vội đáp: "Cháu nhớ kỹ lại thì thấy, tuy Dương Thanh đã giết Lý Bảo Tuấn trong nháy mắt, nhưng không có bất cứ khí thế gì tràn ra từ người cậu ta cả".

Lý Trọng không nói gì, nhưng trên mặt lại có vẻ đấu tranh, bởi vì chuyện này liên quan đến an nguy của nhà họ Lý, lão ta không dám cược bừa.

Nhưng nếu định đối đầu với Dương Thanh thật thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết anh.

Bởi vì bây giờ, rất có thể Dương Thanh đã mất võ công, nhưng anh vẫn còn thể xác Siêu Phàm Cảnh, không chừng ngày nào đó, võ công của anh sẽ khôi phục.

Một khi tu vi võ thuật của Dương Thanh khôi phục, có lẽ anh sẽ không tha cho nhà họ Lý.

Trong lúc Lý Trọng đang do dự, một người giúp việc bỗng chạy vào, quỳ trước mặt Lý Trọng: "Ông tổ, người của Hoàng tộc đến, người đó nói rằng muốn bàn chuyện quan trọng với ông tổ, chuyện này có liên quan tới Dương Thanh".

Lý Trọng nhíu mày, nói ngay: “Để người đó vào đi!”.

Chương 1543: 1543: Dã Tâm Của Nhà Họ Lý

Một bóng người trung niên nhanh chóng đi vào phòng Lý Trọng.

Lý Trọng thản nhiên nhìn đối phương, lạnh nhạt nói: "Đại hoàng tử đến nhà họ Lý, có chuyện gì không?"
Người tới chính là Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Tử Chí.

Lý Trọng cũng không định bảo Thượng Quan Tử Chí ngồi, khuôn mặt trông rất lạnh lùng, rõ ràng đang bày tỏ sự bất mãn với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Tử Chí cũng không tức giận, còn mỉm cười: "Ông tổ họ Lý, tôi biết ông rất tức giận vì chuyện giữa con nhóc đê tiện Thượng Quan Nhu và Dương Thanh, nhưng hôm nay, tôi đã mang sự áy náy của bố tôi đến tìm ông".

"Hừ!"
Lý Trọng hừ lạnh, vẫn không nói gì, chỉ chờ Thượng Quan Tử Chí nói tiếp.

Thượng Quan Tử Chí ho khẽ, lập tức nghiêm nghị nói: "Thượng Quan Nhu lén xảy ra quan hệ với Dương Thanh, thật ra cũng là đang chống đối bố tôi, cũng vì chuyện này, bố tôi đã tước đoạt vị trí người thừa kế của nó, đồng thời cấm túc nó trong Hoàng phủ".

"Bố tôi nói, nếu ông tổ họ Lý vẫn chưa tha thứ thì sẽ không bao giờ thả con nhóc đê tiện đó ra".

Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: "Đại hoàng tử, chúng tôi không có hứng thú với chuyện của Hoàng tộc các người, hơn nữa, Thượng Quan Nhu ngủ với ai là tự do của cô ta, dù sao cô ta vẫn chưa về nhà họ Lý chúng tôi, mấy chuyện buông thả của cô ta cũng không liên quan gì đến nhà họ Lý hết".

Rõ ràng Lý Trọng cũng có ý này, lão ta vẫn không nói gì, thậm chí chẳng buồn nhìn Thượng Quan Tử Chí, vẫn ngồi im tại

chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thượng Quan Tử Chí thầm tức giận, nhưng cũng hiểu nơi đây là nhà họ Lý, Lý Trọng mà ông ta đang đối mặt là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, nếu Lý Trọng muốn giết ông ta thì cũng chỉ như giẫm chết con kiến mà thôi.

"Chẳng phải Đại hoàng tử vừa nhờ người ta chuyển lời rằng ông muốn nói chuyện có liên quan tới Dương Thanh ư? Đừng nói nhảm nữa, mau vào việc chính đi!"
Lý Giang Hùng chợt nói, không hề nể mặt Thượng Quan Tử Chí chút nào.

Thượng Quan Tử Chí cố nén giận, mở miệng nói: "Bố tôi bảo tôi chuyển lời cho ông tổ họ Lý, Dương Thanh cũng không có thực lực giết cao thủ Thần Cảnh, đúng là cậu ta đã mất võ công, nhưng cậu ta vẫn giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh, cho dù chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu cẩn thận thì cũng rất khó bị Dương Thanh giết".

Ông ta nói rồi quay người rời đi, không muốn nói nhảm nữa.

Sau khi biết tin này, người nhà họ Lý đều có vẻ kinh ngạc.

Lý Trọng ngồi ở ghế trên chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

Lý Giang Hùng nhìn Lý Trọng, nói: "Bố, xem ra đúng như chúng ta nghĩ, Dương Thanh đã mất hết võ công, chỉ còn thể xác Siêu Phàm Cảnh".

Hồi nãy, bề trên nhà họ Lý đưa Lý Bảo Tuấn đi đón dâu đã nói lên suy đoán của mình, kết quả ông ta vừa dứt lời, Thượng Quan Tử Chí cũng đến rồi nói đúng chuyện đấy.

Lý Trọng không nói gì, nhìn về phía bề trên nhà họ Lý kia, trong đôi mắt sắc bén lóe lên sát khí.

Bề trên đó vốn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, rất nhạy cảm với sát khí.

Ông ta lập tức cuống lên: "Ông tổ, chẳng lẽ ngài nghi ngờ cháu có quan hệ với Hoàng tộc họ Thượng Quan à?"

Ông ta vừa dứt lời, những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía ông ta.

Lý Giang Hùng thấy thế, vội nói: “Bố, em họ không thể là quân cờ mà Hoàng tộc họ Thượng Quan xếp vào nhà họ Lý chúng ta được, em ấy đã ở bên con từ nhỏ, con rất chắc chắn về điều đó”.

Bề trên nhà họ Lý kia chính là em họ Lý Giang Hùng, tên Lý Giang Hoa, kém Lý Giang Hùng hai tuổi, nhưng hai người đã chơi với nhau từ nhỏ, quan hệ hết sức thân thiết.

Chỉ có điều, Lý Giang Hoa vừa phân tích về chuyện Dương Thanh đã mất hết võ công, Thượng Qaun Tử Chí tới sau cũng nói về việc đó.

Chuyện này khiến Lý Trọng không khỏi nghi ngờ.

Lý Giang Hoa vội quỳ xuống đất, sợ xanh mặt: “Lão tổ, cháu xin thề, cháu không hề có quan hệ gì với Hoàng tộc họ Thượng Quan, xin ngài hãy tin cháu”.

Lý Trọng thản nhiên nói: “Không phải tôi muốn nghi ngờ cậu, mà có lẽ chuyện đối phó với Dương Thanh sẽ khiến nhà họ Lý bị hủy diệt, thế nên tôi bắt buộc phải cảnh giác”.

Mắt Lý Giang Hoa đỏ hoe: “Vậy ngài muốn thế nào thì mới bằng lòng tin cháu ạ?”
Lý Giang Hùng cũng vội khuyên: “Bố, chắc chắn Giang Hoa không liên quan gì đến Hoàng tộc đâu”.

Lý Trọng im lặng một lát rồi nói: “Cứ giam lỏng cậu ta lại, tịch thu hết thiết bị truyền thông tin, sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì trả tự do cho cậu ta sau”.

Lý Giang Hùng biết, cho dù lão ta nói gì thì cũng vô dụng, nhưng may mà Lý Trọng chỉ tạm thời giam lỏng Lý Giang Hoa chứ không giết ngay.

Lý Giang Hoa nhanh chóng được đưa đi, Lý Trọng bảo những người khác ra ngoài, chỉ giữ Lý Giang Hùng lại.

“Con nghĩ Thượng Quan Hoàng có ý gì khi cử Thượng Quan Tử Chí tới đây để truyền đạt tình trạng của Dương Thanh?”, Lý Trọng hỏi.

Lý Giang Hùng nói: “Con nghĩ Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng chưa chắc chắn về việc Dương Thanh có mất võ công không, chắc họ cũng chỉ suy đoán như Lý Giang Hoa vậy”.

“Có lẽ Thượng Quan Hoàng cử Thượng Quan Tử Chí đến tìm bố, đồng thời tiết lộ chuyện Dương Thanh đã mất hết võ công nhưng vẫn giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh vì muốn mượn tay chúng ta để thăm dò Dương Thanh”.

“Hơn nữa, Hoàng tộc chỉ mới cử Thượng Quan Tử Chí âm thầm tiếp xúc với chúng ta, nếu chúng ta trắng trợn đến Hoàng tộc để đòi người, trước khi xác định Dương Thanh có mất võ công hay không, họ sẽ giao cậu ta cho chúng ta chắc?”
Lý Trọng cười lạnh rồi nói: “Ra đây đi!”
Lão ta vừa dứt lời, một người bỗng bước ra khỏi bức màn sau lưng lão ta.

.

Chương 1544: 1544: Chiến Đấu Đến Cùng

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, rốt cuộc Lý Giang Hùng cũng hoàn hồn, bỗng cảm thấy hơi chán nản.

Lão ta bỗng nhớ ra, năm mươi năm trước, sau khi Lý Trọng đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi biến mất không lâu, tin dữ bỗng truyền đến, chín cao thủ rời đi với Lý Trọng đã chết một cách bất ngờ.

Khi ấy, chuyện này còn khiến cả Hoàng thành Thượng Quan rung chuyển, Lý Giang Hùng nhớ rất rõ, chín cao thủ đó đều đã chết, hay nói cách khác, chính lão ta đã chôn cất họ.

Nhưng bây giờ, người đã chết từ năm mươi năm trước lại xuất hiện, có thể tưởng tượng được sự khiếp sợ và mất mát của lão ta.

Có vẻ Lý Trọng đã nhận thấy tâm trạng của Lý Giang Hùng, bèn nói: "Dù sao nhà họ Lý cũng cần chủ nhân, thực tế chứng minh, con làm rất tốt".

Lý Giang Hải cũng mỉm cười: "Hồi đó anh đã biết em có tài trí hơn người, thiên phú võ thuật cũng hết sức xuất chúng, nhà họ Lý được như bây giờ cũng nhờ công của em".

Lý Giang Hùng nhanh chóng che giấu tâm trạng chán chường, nhìn về phía Lý Trọng: "Bố, ý bố là anh Lý Giang Hải sẽ đến Hoàng tộc để đòi người với con à?"
Lý Trọng gật đầu, híp mắt: "Xem ra, Thượng Quan Hoàng đã biết chuyện chín cao thủ mất tích với bố vào năm mươi năm trước vẫn còn sống, thế nên ông ta cử Thượng Quan Tử Chí tới tìm bố cũng vì muốn bố cử cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, bởi nếu như thế thì cho dù Dương Thanh không mất võ công, Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn có thể nói rằng họ không ngăn cản được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý".

Lý Giang Hùng tức giận nói: "Đúng là con cáo già, ông ta nham hiểm thật!"

Lý Trọng híp mắt: “Không nên chần chừ nữa, bây giờ con dẫn Giang Hải đến Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến đi, bố cũng muốn xem xem bây giờ Dương Thanh mạnh tới mức nào”.

“Vâng ạ!”
Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải nhanh chóng rời khỏi nhà họ Lý, cũng không dẫn thêm ai khác theo.

Cho dù ở bất cứ nơi đâu, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh và một cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng là đội hình hết sức mạnh mẽ.

Nửa tiếng sau, Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải đã tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Sao hôm nay ông chủ Lý lại có thời gian tới đây thế?”
Thượng Quan Tử Chí đích thân tiếp đón, cười ha hả, như thể người vừa tới nhà họ Lý trước đó không phải ông ta.

Thượng Quan Tử Chí nói rồi nhìn thoáng qua Lý Giang Hải đang đứng sau lưng Lý Giang Hùng, thầm kinh ngạc, ông ta đã cảm nhận được khí thế rất đáng sợ từ Lý Giang Hải.

Lý Giang Hùng thản nhiên nói: “Dương Thanh sỉ nhục nhà họ Lý, bố tôi rất tức giận, cố tình cử tôi tới đây để đưa Dương Thanh về nhà họ Lý, Đại hoàng tử sẽ không ngăn cản chứ?”
Thượng Quan Tử Chí giả vờ kinh ngạc: “Sao cơ? Ông định dẫn cậu Thanh đi à? Không được! Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc chúng tôi, sao chúng tôi có thể để ông đưa cậu ta đi được chứ?”
Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay tôi cứ phải đưa cậu ta đi thì sao?”
Lão ta đã biết Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng muốn để lão ta thăm dò Dương Thanh, nên đương nhiên không cần lo Hoàng tộc sẽ truy cứu trách nhiệm của nhà họ Lý nữa.

Việc cần làm bây giờ là diễn một vở kịch với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Để người khác biết, Hoàng tộc họ Thượng Quan không thể ngăn nổi Lý Giang Hùng nên Dương Thanh mới bị nhà họ Lý đưa đi.

“Để tôi xem ai dám!”
Thượng Quan Tử Chí bước lên một bước, lạnh lùng nói.

Ông ta vừa dứt lời, mấy cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bao vây Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải.

“Các người định chắn đường chúng tôi thật à?”
Đúng lúc này, Lý Giang Hải chợt nói, khí thế đáng sợ cũng lan ra từ người lão ta.

Trong lúc nhất thời, cả Hoàng phủ họ Thượng Quan đều bị bao phủ bởi khí thế đáng sợ đó.

Trong số các cao thủ đang bao vây họ có cả bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lúc này mọi người đều biến sắc, nhìn Lý Giang Hải với vẻ kiêng dè.

“Ông là… cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”
Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nghiêm nghị nói.

Lý Giang Hải cười nhạt: “Nếu đã biết tôi là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, các người cũng nên hiểu rõ, chỉ với các người thì không phải đối thủ của tôi đâu, tôi cho các người cơ hội rời đi, bằng không, chết!”
Giọng điệu lão ta sặc mùi đe dọa.

Những cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không biết rõ sự thật, lúc này không có ai lùi lại, trong mắt họ là vẻ nghiêm nghị chưa từng có.

Thượng Quan Tử Chí cũng nhìn Lý Giang Hùng với vẻ mặt khó coi: “Ông chủ Lý, ông làm thế này thì hơi quá đáng nhỉ? Dù sao đây cũng là Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: “Chính vì đây là Hoàng tộc họ Thượng Quan nên chúng tôi vẫn chưa giết ai, thế đã là nể mặt Hoàng tộc lắm rồi, nếu Đại hoàng tử không muốn Hoàng tộc chịu tổn thất nặng nề thì nên dẫn người đi đi, chúng tôi chỉ cần Dương Thanh mà thôi”.

Đương nhiên Thượng Quan Tử Chí cũng hiểu Lý Giang Hùng đang diễn trò, ông ta giả vờ không cam lòng: “Các người sẽ phải trả giá đắt!”
Ông ta nói rồi khoát tay: “Tránh ra đi!”
Cô ta biết rõ võ công của Dương Thanh vẫn chưa khôi phục,

anh giết được cao thủ Thần Cảnh cũng nhờ thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

Dương Thanh lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, lúc này anh vô cùng bình tĩnh.

Anh biết rõ, sự bối rối sẽ gây ảnh hưởng tới mạch tư duy của anh, như thế còn nguy hiểm hơn, nếu không đi nổi thì cứ ở lại đây, để xem có cơ hội giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý chỉ trong một đòn hay không.

Chỉ cần anh giết được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý, cả Hoàng tộc lẫn nhà họ Lý sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhưng với tình trạng bây giờ của anh, nếu muốn giết một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nói dễ hơn làm.

Đúng lúc này, giọng Lý Giang Hùng bỗng vang lên bên ngoài: “Dương Thanh, cậu đã sỉ nhục nhà họ Lý, khiến bố tôi rất tức giận, bây giờ cậu đi với chúng tôi một chuyến đi!”.

Chương 1545: 1545: Dương Thanh Đánh Lén

Khi nghe thấy giọng Lý Giang Hùng, Thượng Quan Nhu cuống cả lên, vội nói: “Cậu đừng đến nhà họ Lý với họ, nguy hiểm lắm, để tôi nghĩ cách ngăn cản họ cho”.

Lời Thượng Quan Nhu nói khiến Dương Thanh rất cảm động, nhưng anh biết rõ, nếu Lý Giang Hùng đã dám dẫn người tới đây để tìm anh, mình Thượng Quan Nhu không ngăn cản được.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Chị cứ yên tâm đi, chỉ với họ thì vẫn chưa đủ để đưa tôi về nhà họ Lý đâu!”
Anh vừa nói vừa ra mở cửa, bình tĩnh nhìn hai khuôn mặt già nua bên ngoài, một người là Lý Giang Hùng, còn người kia rất xa lạ, nhưng Dương Thanh đã cảm nhận được khí thế hơn xa Lý Giang Hùng trên người lão ta.

Lý Giang Hùng vốn là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, tức là người đang đứng cạnh lão ta đã bước vào Siêu Phàm Cảnh rồi.

Đúng lúc Dương Thanh mở cửa, Lý Giang Hùng vô thức lùi lại, trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Tuy bên cạnh lão ta có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng lão ta biết rất rõ thực lực thật sự của Dương Thanh, nếu võ công của anh đã khôi phục, lão ta chỉ còn con đường chết.

Lý Giang Hải bình tĩnh nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ mặt u ám: “Này nhãi, cậu chính là Dương Thanh à?”
Trong lúc lão ta nói chuyện, khí thế mạnh hơn hẳn bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã tràn ra từ người lão ta, ập về phía Dương Thanh.

Nhưng điều khiến lão ta kinh ngạc chính là Dương Thanh vẫn đứng im, hình như không hề cảm nhận được áp lực đó.

Chỉ riêng chuyện này đã cho thấy Dương Thanh không phải người bị mất võ công bình thường, bằng không, sao cậu ta có thể chịu nổi áp lực từ cao thủ Siêu Phàm Cảnh chứ?

Nhưng lão ta cũng hiểu rõ, rất có thể Dương Thanh vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chỉ là không thể ngưng tụ khí thế mà thôi.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Lý Giang Hải: "Không ngờ nhà họ Lý che giấu kỹ như thế, trừ Lý Trọng ra vẫn còn cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác, nếu tôi không đoán nhầm, chắc ông là một trong chín cao thủ đã biến mất với Lý Trọng vào năm mươi năm trước đúng không?"
Nghe thấy thế, Lý Giang Hải lập tức biến sắc, lão ta không ngờ Dương Thanh cũng biết chuyện này.

Dương Thanh đã điều tra những chuyện này từ lâu, nhưng anh nghĩ nếu đã trọng dụng ai thì nên tin tưởng người đó, khi dùng Lý Trọng, anh chọn tin tưởng lão ta, chứ cũng không tìm hiểu đến cùng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không biết.

Đương nhiên, anh chỉ điều tra được việc vào năm mươi năm trước, chín cao thủ nhà họ Lý đã biến mất với Lý Trọng, sau đó có tin tức chín người đó đã chết truyền ra ngoài.

Dương Thanh vẫn luôn nghi ngờ, chín người kia đã đi theo Lý Trọng, âm thầm tu luyện ở nơi nào đó chứ chưa chết.

Bây giờ bỗng dưng nhìn thấy một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đương nhiên Dương Thanh sẽ đoán, rất có thể Lý Giang Hải chính là cao thủ đã biến mất từ năm mươi năm trước của nhà họ Lý.

Đó vốn chỉ là suy đoán, nhưng từ nét mặt Lý Giang Hải thì có thể thấy anh đã đoán đúng, lão già trước mặt chính là một trong chín cao thủ đã biến mất với Lý Trọng vào năm mươi năm trước.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Thượng Quan Nhu cũng biến sắc, đương nhiên người thông minh như cô ta cũng biết chuyện chín cao thủ nhà họ Lý đã biến mất vào năm mươi năm trước.

Nếu người trước mặt họ chính là một trong chín cao thủ đó, vậy có phải tám cao thủ khác cũng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh không? Nếu đúng thế thật, hình như thực lực của nhà

họ Lý hơi khủng khiếp quá nhỉ?
Bây giờ trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, người mạnh nhất mới đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nếu không có người bảo vệ mạnh mẽ và thần bí âm thầm che chở, có lẽ không gia tộc nào có thể đối phó nổi nhà họ Lý.

"Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy?", Lý Giang Hải lạnh lùng hỏi.

Lúc này Lý Giang Hùng cũng hoàn hồn, bắt đầu đe dọa: "Dương Thanh, cậu đừng nói lung tung, đây là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà bố tôi đã trả giá cao để mời về, bây giờ đang làm việc cho nhà họ Lý".

Dương Thanh cười nhạt: "Thế ư? Vậy sao tôi lại thấy hai người trông rất giống nhau nhỉ? Hay là anh em thế?"
"Láo xược!"
Lý Giang Hùng còn chưa nói gì, Lý Giang Hải đã tức giận quát: "Mau đến nhà họ Lý với chúng tôi, bằng không, đừng trách tôi ra tay đấy!"
Dương Thanh không thèm quan tâm, chỉ nhìn về phía Lý Giang Hùng, lạnh lùng nói: "Xem ra nhà họ Lý đang rất nôn nóng nhỉ, vội ra tay với tôi như thế, các người đã khẳng định tôi chỉ còn là kẻ tàn phế ư?"
"Các người không sợ nếu võ công của tôi khôi phục, nhà họ Lý sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào à?"
Nghe thấy anh nói thế, Lý Giang Hùng không khỏi rùng mình.

Tuy lão ta không cảm nhận được khí thế của Dương Thanh, nhưng Dương Thanh vẫn khiến lão ta sợ hãi.

"Tôi chỉ hỏi ông một câu thôi, việc đưa tôi đến nhà họ Lý là ý của Lý Trọng hay ông thế?", Dương Thanh chợt hỏi.

Lý Giang Hùng cố kìm nén sự sợ hãi, mở miệng nói: "Đương nhiên là ý của bố tôi, cậu Thanh, hôm nay chúng tôi đến đây, cũng không có ác ý gì, chỉ muốn đưa cậu tới nhà họ Lý một chuyến".

Dương Thanh cười ha hả: "Nếu các người muốn đưa tôi đi thì phải xem các người có bản lĩnh đó không".

Dương Thanh nói rồi quay người bước vào phòng, đóng cửa lại, lạnh lùng nói: "Tốt nhất các người nên nghĩ kỹ xem có ra

tay hay không, một khi ra tay, các người sẽ không còn đường để quay lại nữa”.

Tuy Lý Giang Hùng là chủ nhà họ Lý, nhưng Lý Giang Hải cũng là dòng chính nhà họ Lý, hơn nữa còn là anh họ lão ta, thậm chí còn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lão ta có muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Rầm!”
Lý Giang Hải đạp cửa ra, sải bước vào phòng Dương Thanh, giận dữ quát: “Dương Thanh, cút ra đây chịu chết!”
.

Chương 1546: 1546: Hợp Sức Đối Đầu

Đúng lúc Dương Thanh đấm trúng lưng Lý Giang Hải, một luồng sức mạnh cuồng bạo cũng lan khắp người lão ta.

Vào giây phút này, Lý Giang Hải chỉ thấy một luồng sức mạnh đang giằng xé nội tạng của lão ta, sự sợ hãi đến từ nơi sâu thẳm của linh hồn khiến trong mắt lão ta tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Một giọng nói khinh miệt bỗng vang lên sau lưng lão ta: "Không biết tự lượng sức mình!"
Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cuồng bạo khác lại nện mạnh vào lưng Lý Giang Hải.

"Rầm!" Lý Giang Hải bay thẳng ra khỏi phòng như diều đứt dây, nặng nề rơi xuống đất rồi hộc máu, trên mặt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Lão ta nhìn chằm chằm về phía Dương Thanh, sức sống lập tức biến mất, trở thành một cái xác không hồn.

Vào giây phút này, thi thể Lý Giang Hải đang nằm dưới chân Lý Giang Hùng, chết không nhắm mắt.

Lý Giang Hùng vốn đã rất kiêng dè Dương Thanh, lúc này chỉ cảm thấy người mềm nhũn.

Lão ta muốn trốn nhưng chân lại run lẩy bẩy, không sao bước đi được.

Lý Giang Hải là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, bây giờ lại chết dưới chân lão ta, Lý Giang Hùng mới đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, sao có thể không sợ chứ?

"Bịch!"
Ngay sau đó, Lý Giang Hùng trực tiếp quỳ xuống đất, sợ hãi van xin: "Cậu Thanh, cậu… cậu hiểu lầm rồi, bố… bố tôi bảo tôi… mời cậu đến nhà họ Lý một chuyến, chứ cũng không định làm gì cậu đâu".

"Mọi… mọi chuyện đều do Lý Giang Hải tự quyết định, muốn động đến cậu, chuyện… chuyện này thực sự không liên quan

gì đến tôi, xin cậu cho tôi một con đường sống".

Lý Giang Hùng vừa nói vừa dập mạnh đầu xuống đất.

Một lần!
Hai lần!
…
Mười lần!
Trán lão ta nhanh chóng đầm đìa máu, sự sợ hãi trong lòng khiến lão ta hoàn toàn sụp đổ.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Lý Giang Hùng: "Tôi định giết cả ông, nhưng ông chỉ là tên vô dụng còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, giết hay không cũng thế.

Tôi sẽ để cái mạng chó đó lại cho ông, quay về nói với Lý Trọng, nếu muốn giết tôi, tốt nhất hãy làm nhanh lên, bằng không, đến khi võ công của tôi quay về đỉnh cao thì chính là tận thế của ông ta đấy!"
Lý Giang Hùng vừa sợ hãi, vừa thấy may mắn khi được sống sót, lão ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ giết mình, nào ngờ anh lại tha cho lão ta, tuy anh làm thế vì muốn lão ta chuyển lời, nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

"Vâng vâng vâng, tôi về chuyển lời của cậu ngay đây ạ", Lý Giang Hùng vội nói.

"Cút đi!", Dương Thanh quát.

Lý Giang Hùng chạy trối chết, sợ Dương Thanh sẽ đổi ý nếu mình đi chậm.

"Sao cậu lại thả ông ta đi thế?"
Sau khi Lý Giang Hùng rời đi, Thượng Quan Nhu hỏi với vẻ khó hiểu.

"Phụt!"
Nhưng đúng lúc cô ta hỏi xong, Dương Thanh bỗng hộc máu.

"Dương Thanh!"
Cô ta sợ hết hồn, vội tiến lên đỡ Dương Thanh.

Dương Thanh cắn đầu lưỡi, cố giữ tỉnh táo, nói nhỏ: "Dìu tôi vào trước đã, đừng để ai quấy rầy tôi!"
"Được!"

Thượng Quan Nhu luống cuống đỡ Dương Thanh vào phòng rồi đóng cửa lại.

Vừa đi vào phòng, Dương Thanh lập tức ngồi xếp bằng, điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, một hơi thở ôn hòa nhanh chóng xoa dịu nội tạng anh.

Thượng Quan Nhu không dám lên tiếng, lo lắng vô cùng.

Hồi nãy cô ta hơi tức giận khi thấy Dương Thanh thả Lý Giang Hùng đi, nhưng giờ cô ta mới biết, không phải Dương Thanh muốn làm thế, mà sau khi giết Lý Giang Hải xong, anh cũng bị thương rồi.

Thượng Quan Nhu nhìn dáng vẻ yếu ớt của Dương Thanh, cảm thấy rất đau lòng và tự trách, nếu cô ta không vô dụng thế này, không thể đưa anh rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, sao anh lại bị như ngày hôm nay chứ?
Phía bên kia, sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan, Lý Giang Hùng quay về nhà họ Lý.

“Đã xảy ra chuyện gì?”
Khi thấy Lý Giang Hùng sợ hãi lao vào phòng, Lý Trọng lập tức có linh cảm không lành, vội hỏi.

Lý Giang Hùng lập tức quỳ xuống đất, sợ hãi nói: “Bố, Lý Giang Hải chết rồi! Bị Dương Thanh giết! Chỉ trong một đòn thôi!”
“Sao cơ?”
Sau khi biết tin, Lý Trọng đứng phắt dậy, vô cùng kinh hãi, trên mặt tràn ngập vẻ sợ sệt.

Theo lão ta thấy, khả năng Dương Thanh mất hết võ công, chỉ giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh sẽ lớn hơn, lão ta không ngờ Dương Thanh có thể giết Lý Giang Hải đã bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ với một đòn.

Lão ta thấy mình như đang nằm mơ, ngay cả lão ta cũng rất khó giết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ với một đòn, nhưng Dương Thanh lại làm được.

Chẳng lẽ lão ta đã đoán sai, võ công của Dương Thanh đã khôi phục về đỉnh cao rồi ư?
Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị nói: “Chú, xem ra chúng ta

đều đã nhìn lầm, võ công của Dương Thanh không mất mà chỉ bị hao tổn, vẫn đang hồi phục”.

“Bây giờ, cậu ta đã có thể giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh chỉ với một đòn, tức là cậu ta rất mạnh.

Chú, cháu định bàn chuyện liên minh với Dương Thanh, chỉ cần cậu ta đồng ý giúp, việc xóa sổ nhà họ Lý sẽ nằm trong tầm tay!”
Tuy Thượng Quan Phó cảm thấy rất khó hiểu trước tình trạng của Dương Thanh, nhưng sự thật rành rành ra đó, Dương Thanh có thể giết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trong nháy mắt, tức là ít nhất anh đã đạt tới Siêu Phàm Nhị Cảnh.

“Chẳng lẽ ngay cả mình cũng cảm nhận nhầm rồi ư? Nhưng nếu mình nhầm, tại sao trên người Dương Thanh không hề có khí thế võ thuật tràn ra chứ?”, Thượng Quan Phó lẩm bẩm.

Thượng Quan Hoàng cũng không quấy rầy, chờ Thượng Quan Phó suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Phó mới trầm giọng nói: “Cho dù tình trạng của Dương Thanh thế nào, nếu cậu ta đã giết được cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh thì sẽ có tác dụng lớn với chúng ta.

Cứ như ý cháu, cháu hãy tiếp xúc với Dương Thanh, bàn chuyện hợp tác để xóa sổ nhà họ Lý.

Chú tin, việc nhà họ Lý liên tục khiêu khích đã chọc giận cậu ta, chỉ cần chúng ta đề nghị liên thủ, chắc hẳn cậu ta sẽ không từ chối”..

Chương 1547: 1547: Người Phụ Nữ Của Tôi

Cùng lúc đó, trong phòng Dương Thanh, Dương Thanh đang ngồi xếp bằng, điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, một hơi thở rất tinh khiết tiến vào cơ thể anh, xoa dịu lục phủ ngũ tạng.

Thượng Quan Nhu vẫn luôn canh chừng bên cạnh Dương Thanh, rất sợ có người bất chợt xuất hiện, quấy rầy anh tu luyện chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu họ phát hiện tình trạng của Dương Thanh bây giờ thì sẽ phiền to.

Nhưng sợ cái gì thì cái đó đến, trong lúc Dương Thanh đang tu luyện, giọng Thượng Quan Hoàng bỗng vang lên bên ngoài: "Cậu Thanh, tôi vào được không?"
"Ông nội!" Thượng Quan Nhu lập tức biến sắc, cô ta là cháu gái Thượng Quan Hoàng, sao lại không biết ông nội mình là loại người gì chứ?
Nếu Thượng Quan Hoàng biết tình trạng của Dương Thanh bây giờ, chắc chắn Dương Thanh sẽ gặp nguy hiểm.

Cô ta liếc Dương Thanh đang tu luyện, nói khẽ: "Cậu cứ yên tâm tu luyện, tôi sẽ nghĩ cách ngăn cản ông nội tôi".

Dương Thanh không đáp lời, vẫn đang dùng phép hô hấp tầng một của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, mỗi khi anh hít vào thở ra, vết thương trong người anh lại dần khôi phục.

Thượng Quan Nhu biết Dương Thanh đang tu luyện đến giây phút quan trọng, bèn ra khỏi phòng, nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: "Ông nội, cậu Thanh đang tu luyện trong đó, cậu ấy bảo cháu nhắn cho ông biết, cậu ấy sẽ đi tìm ông sau khi tu luyện xong".

"Ồ?"

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, trong mắt có vẻ nghi ngờ.

Không hiểu sao, lão ta cứ cảm thấy quái lạ, lão ta có thể cảm nhận được trong phòng có một hơi thở hết sức yếu ớt.

Đây là phòng Dương Thanh, chắc chắn hơi thở yếu ớt đó sẽ là Dương Thanh rồi.

Đương nhiên, lão ta chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của Dương Thanh rất yếu, chứ không thể phát hiện khí thế võ thuật của Dương Thanh.

"Cậu Thanh không sao chứ?", Thượng Quan Hoàng chợt hỏi.

Thượng Quan Nhu lắc đầu: "Cậu Thanh đã giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý trong nháy mắt, sao có thể bị sao được?"
Thượng Quan Hoàng không nói gì, như có điều suy tư.

Thượng Quan Nhu hơi căng thẳng, bây giờ tình trạng của Dương Thanh không tốt lắm, cô ta có thể cảm nhận được Thượng Quan Hoàng đang nghi ngờ, hình như đang do dự xem có nên xông thẳng vào không.

Sau khi im lặng một lát, Thượng Quan Hoàng chợt nói: "Nhu Nhu, cháu đi nói với cậu Thanh rằng, ông có chuyện rất quan trọng cần thương lượng với cậu ấy".

"Chuyện này…"
Thượng Quan Nhu lập tức nói với vẻ khó xử: "Nhưng cậu Thanh sắp đột phá nên mới bế quan tu luyện, cậu ấy đã dặn cháu không được cho phép bất cứ ai quấy rầy".

"Ông nội, ông có thể nói chuyện quan trọng đó cho cháu biết, để cháu nhắn lại hộ ông được không?" Thượng Quan Hoàng không nói gì, bỗng nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu bằng ánh mắt sâu thẳm.

Thượng Quan Nhu bỗng thấy chột dạ, hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Thượng Quan Hoàng.

"Nhu Nhu, cháu đang nói dối!"
Thượng Quan Hoàng chợt nói.

Thượng Quan Nhu giật mình, vội phủ nhận: "Ông nội, cháu không nói dối".

Thượng Quan Hoàng lắc đầu: "Cháu là người thừa kế vị trí chủ Hoàng tộc do ông bồi dưỡng, sao ông lại không biết cháu có nói dối hay không chứ?"

Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu lập tức im lặng, cảm thấy hơi căng thẳng, cô ta chưa bao giờ nói dối, huống hồ nếu nói dối trước mặt Thượng Quan Hoàng thì sẽ không thành công.

"Rốt cuộc cậu Thanh sao rồi? Có phải cậu ấy bị thương không? Nếu đúng thế thật thì không thể chần chừ, ông phải bảo thần y của Hoàng tộc họ Thượng Quan chữa trị cho cậu ấy".

Thượng Quan Hoàng có vẻ hơi sốt ruột, lão ta nhìn Thượng Quan Nhu: "Nhu Nhu, ông biết cháu thích cậu Thanh, bây giờ cậu ấy đang bị thương, chẳng lẽ cháu không muốn thần y của Hoàng tộc chúng ta chữa cho cậu ấy à?"
Thượng Quan Nhu lắc đầu, nhìn Thượng Quan Hoàng với vẻ kiên định: "Ông nội, cậu ấy không bị thương mà đang tu luyện, nếu bây giờ ông vào đó thì sẽ làm phiền cậu ấy.

Tới khi đó, nhỡ cậu Thanh trách tội thì chúng ta không gánh nổi đâu".

Thấy Thượng Quan Nhu kiên định như thế, ánh mắt Thượng Quan Hoàng bỗng trở nên lạnh lùng: "Sao thế? Cháu còn chưa lấy cậu Thanh mà đã bênh cậu ấy à?"
"Cháu phải nhớ, cháu là người của Hoàng tộc họ Thượng Quan trước, sau đó mới là người phụ nữ của cậu ấy! Dáng vẻ này của cháu khiến ông rất thất vọng!"
Thượng Quan Nhu nhìn Thượng Quan Hoàng bằng đôi mắt đỏ hoe: "Ông nội, vì cháu biết mình là người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nên mới ngăn ông quấy rầy cậu Thanh.

Ông vốn không biết cậu ấy mạnh đến mức nào, nếu chọc giận cậu Thanh thì Hoàng tộc sẽ gặp họa đấy".

Thượng Quan Hoàng rất tức giận, nhưng không dám bùng nổ trước cửa phòng Dương Thanh, chỉ có thể nén giận rồi nói: "Nhu Nhu, ông chỉ muốn hiểu rõ tình trạng sức khỏe của cậu Thanh, sau đó chữa trị đúng cách, chứ không định chọc giận cậu ấy".

"Hơn nữa, cậu Thanh là bạn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, sao ông phải chọc giận cậu ấy chứ? Cũng như cháu đã nói, cậu Thanh rất mạnh, ông cũng không ngốc, sao lại làm hại cậu

Thanh đây?”
“Chẳng phải cháu thích cậu Thanh ư? Nếu bệnh của cậu ấy nặng hơn vì chữa trị trễ thì phải làm sao bây giờ?”
“Cháu biết mình đang làm gì không? Nếu làm lỡ chuyện lớn, cháu gánh nổi à?”, Thượng Quan Hoàng híp mắt.

Thượng Quan Nhu nói: “Cháu biết mình đang làm gì, ông nội, tốt nhất ông nên từ bỏ một số suy nghĩ viển vông đi, bằng không, cả Hoàng tộc sẽ gặp họa đấy”.

“Láo xược!”
Thượng Quan Hoàng giận dữ giơ tay lên, tát vào mặt Thượng Quan Nhu.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền đến từ trong phòng: “Ông dám động vào người phụ nữ của tôi hả?”

Tay Thượng Quan Hoàng đã sắp đánh trúng mặt Thượng Quan Nhu, nhưng câu nói của Dương Thanh lại khiến lão ta thấy ớn lạnh.

Bàn tay lão ta lập tức ngừng cách mặt Thượng Quan Nhu một ngón tay, trên mặt vẫn còn vẻ sợ hãi..

Chương 1548: 1548: Hoàng Chủ Cầu Khẩn

Sau khi nghe Dương Thanh nói xong, mắt Thượng Quan Nhu lập tức rơm rớm nước mắt, tuy cô ta biết Dương Thanh chỉ nói thế để giúp cô ta.

Thượng Quan Hoàng thấp thỏm nói: "Xin cậu Thanh thứ lỗi, tôi có chuyện lớn cần bàn với cậu thật, nhưng Nhu Nhu không cho tôi gặp cậu, trong tình huống cấp bách, tôi đã không kiểm soát nổi cơn giận của mình, cậu Thanh, rất xin lỗi!"
"Vào đi!"
Dương Thanh chợt nói.

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc, không hiểu tại sao Dương Thanh lại bảo Thượng Quan Hoàng tiến vào, chẳng lẽ anh không sợ Thượng Quan Hoàng phát hiện anh đã bị thương nặng ư?
Thượng Quan Hoàng vốn đang định xông vào, nhưng khi Dương Thanh gọi lão ta vào, lão ta lại thấy hơi sợ hãi.

Nhưng lão ta vẫn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Dương Thanh đang bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, sắc mặt rất thản nhiên, hơi thở yếu ớt cũng bình thường như cũ.

Bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy Dương Thanh không giống người bị thương nặng.

Chuyện này khiến Thượng Quan Hoàng càng khiếp sợ hơn, hồi nãy lão ta đã cảm nhận được hơi thở của Dương Thanh hết sức yếu ớt, rõ ràng vết thương đang phát tác rồi.

Sao Dương Thanh có thể hồi phục trong thời gian ngắn như thế chứ?
"Rốt cuộc Hoàng Chủ có chuyện lớn gì cần thương lượng với tôi? Hay Hoàng Chủ cũng như nhà họ Lý, nghi ngờ cảnh giới võ thuật của tôi nên định đến thăm dò?"
Dương Thanh chợt nói, ánh mắt rất lạnh lùng.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới hoàn hồn, toàn thân run lên, vội nói: "Cậu Thanh hiểu lầm rồi, cậu là bạn của Hoàng

tộc họ Thượng Quan, sao tôi lại nghi ngờ cậu chứ? Hơn nữa, cậu có thể giết cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý, chắc chắn võ công đang ở trạng thái đỉnh cao rồi, tôi đâu dám nghi ngờ cậu?”
Dương Thanh cười lạnh, thản nhiên nói: “Ai bảo ông là võ công của tôi đang ở trạng thái đỉnh cao?”
“Hả?”
Thượng Quan Hoàng lập tức ngơ ngác.

Thượng Quan Nhu cũng hơi khó hiểu, nhưng Dương Thanh đã nhanh chóng nói tiếp: “Trong chuyến đi đến Hoàng tộc họ Diệp lần trước, đúng là tôi đã bị thương rất nặng, nền tảng võ thuật gần như hỏng hẳn, may mà mạng tôi lớn nên mới sống tới bây giờ”.

“Tuy bây giờ vết thương của tôi chưa khỏi hẳn, nhưng cũng không phải thịt cá mặc người ta chém giết đâu, nếu ai đó dám có ý đồ với tôi, chắc chắn tôi sẽ khiến họ hối hận”.

Rõ ràng câu nói này nhắm vào Thượng Quan Hoàng, sắc mặt Thượng Quan Hoàng tái mét, lão ta còn nghĩ Dương Thanh sẽ không trở mặt nhanh như thế, nhưng bây giờ xem ra anh đã trở mặt rồi.

Bằng không, sao anh lại nói thế với lão ta chứ? Nếu Dương Thanh đã dám nói thế, tức là tuy võ công của anh chưa quay về trạng thái đỉnh cao, nhưng cũng đã cách đỉnh cao không xa rồi ư?
Vào lúc mạnh nhất, Dương Thanh có thể đánh với người bảo vệ Hoàng tộc một trận, nghe nói thực lực của anh cũng không yếu hơn người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp là bao.

Quan trọng là Dương Thanh còn rất trẻ, chưa đầy ba mươi mà đã đạt được thành tựu như thế, nếu cho anh thêm mấy năm, có lẽ ngay cả người bảo vệ Hoàng tộc cũng không phải đối thủ của anh.

Thượng Quan Hoàng càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

“Nể mặt Nhu Nhu, tôi sẽ không so đo với ông, nhưng tôi nói cho ông biết, đây là lần cuối cùng, nếu ông dám có ý đồ với tôi nữa, cho dù tôi không phải đối thủ của Hoàng tộc họ Thượng

Quan, khiến Hoàng tộc họ Thượng Quan tổn thất nặng nề vẫn là chuyện dễ như bỡn".

Dương Thanh chợt nói.

Thượng Quan Hoàng sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch, vội quỳ trước mặt Dương Thanh, thấp thỏm nói: "Cậu Thanh bớt nóng, tôi xin thề, Hoàng tộc họ Thượng Quan không bao giờ dám có ý đồ với cậu đâu".

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh đang bị thương lại dọa được Thượng Quan Hoàng chỉ bằng vài câu nói.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nhu Nhu là người phụ nữ của tôi, ông là ông nội cô ấy, bây giờ ông quỳ trước mặt tôi để khiến tôi tổn thọ à?"
Thượng Quan Hoàng thoáng sửng sốt rồi mới hoàn hồn, vội đứng dậy.

"Nói đi, ông muốn bàn chuyện quan trọng gì với tôi thế?", Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới nói: "Không giấu gì cậu Thanh, từ sau khi Lý Trọng của nhà họ Lý xuất hiện, họ ngày càng hống hách, ỷ vào việc mình có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, không coi Hoàng tộc chúng tôi ra gì".

"Nếu cứ để nhà họ Lý phát triển, có lẽ một ngày nào đó, Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ bị nhà họ Lý xóa sổ thôi, tôi đến tìm cậu vì muốn bàn chuyện hợp tác để đối phó với nhà họ Lý".

Đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan, tuy nhà họ Lý mạnh nhưng cũng chỉ là một gia tộc quyền thế trong Hoàng thành Thượng Quan, nhưng sau khi nhà họ Lý có thêm Lý Trọng đã đạt đến Siêu Phàm Tứ Cảnh thì khác.

Cũng như Thượng Quan Hoàng vừa nói, nhà họ Lý hoàn toàn có thể tước đoạt quyền lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đến khi đó, mọi chuyện ở Hoàng thành Thượng Quan đều do nhà họ Lý quyết định.

Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng sẽ trở thành trò cười của Chiêu Châu sau khi bị một thế lực đỉnh cao trong Hoàng thành cướp quyền lực.

.

Chương 1551: 1551: Tầm Mắt Của Tôi

Thời gian sau đó, Dương Thanh không tu luyện tiếp nữa.

Qua thời gian tu luyện này, anh đã phát hiện phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh chỉ có thể giúp mình hồi phục vết thương.

Nhưng vì tu vi võ đạo của anh chưa khôi phục lại cho nên dù anh có tu luyện như thế nào cũng không thể giữ lại được khí thế võ đạo trong cơ thể.

Bây giờ anh giống như một cái sàng vậy, hoàn toàn không thể hấp thu khí thế võ đạo chuyển hóa qua Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Lúc này, trên bàn trà nhỏ trước mắt anh bày một tấm bản đồ rất lớn, là bản đồ Hoàng thành Thượng Quan.

Vị trí trung tâm của bản đồ là Hoàng tộc họ Thượng Quan, bốn phía xung quanh chính là những gia tộc lớn đứng đầu trong Hoàng thành, trong đó có nhà họ Lý chiếm giữ diện tích lớn nhất.

Tấm bản đồ này vô cùng chi tiết, sân bay, đường sắt, còn cả các đường quốc lộ… đều được đánh dấu vô cùng rõ ràng trên bản đồ.

Dương Thanh bỗng nhiên tự lẩm bẩm: “Tối nay mình phải rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan!”
Không sai, anh vốn không định giúp Hoàng tộc Thượng Quan đối phó nhà họ Lý mà chỉ muốn lợi dụng lúc hỗn loạn để rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan mà thôi.

Tối nay, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ khai chiến với nhà họ Lý,chỉ cần anh ra mặt, nhất định sẽ phải giao chiến với Lý Trọng.

Nhưng tình trạng bây giờ của anh vốn không phải đối thủ của Lý Trọng, đối phương chỉ dùng một ngón tay cũng có thể giết chết anh.

Hoàng tộc Thượng Quan vốn chỉ muốn lợi dụng anh, nên cho dù anh rời đi cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, chỉ là trong lòng sẽ tràn đầy áy này với Thượng Quan Nhu.

Mặc dù anh không thể mở lòng với Thương Quan Nhu, nhưng trong khoảng thời gian ở lại Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu không có cô ta, chắc hẳn tin anh bị phế võ đạo đã sớm lộ ra bên ngoài.

Dương Thanh tự thì thầm: "Hôm nay mình vẫn không thể rời đi, chỉ có thể chờ đến chín giờ tối, khi Hoàng tộc Thượng Quan đến nhà họ Lý".

"Chọn ngồi máy nay rời đi là chuyện không thể, một khi Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện mình mất tích, nhất định nghĩ đến sân bay đầu tiên.

Một khi sân bay bị phong tỏa, dù mình mọc cánh cũng khó bay được".

Vừa nói anh vừa dùng bút mực đỏ gạch lên vị trí sân bay trên bản đồ.

.

Ngôn Tình Hài
Sau đó, anh lại nhìn đến ga tàu hỏa, thấp giọng nói: "Tàu hỏa xem ra khá ổn, chỉ cần mình nghĩ cách trà trộn được lên tàu, chờ tàu rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan rồi, mình mua bổ sung vé tàu là được.

Đến khi đó dù Hoàng tộc họ Thượng Quan biết mình rời đi, muốn ngăn cản cũng muộn rồi".

"Nhưng đây vẫn không phải lựa chọn tốt nhất.

Trừ khi mình có thể thuận lợi trà trộn lên tàu rồi rời đi đúng lúc, nếu không một khi bị Hoàng tộc phát hiện, chỉ sợ đường sắt cũng bị phong tỏa".

Dương Thanh vừa nói vừa vẽ một dấu hỏi lớn ở vị trí ga tàu hỏa.

Sau đó anh lại nhìn các tuyến đường quốc lộ nhì nhằng, đan xen nhau vô cùng phức tạp ở Hoàng thành Thượng Quan,

nhưng con đường chính để rời khỏi đây lại chỉ có vài cái.

Dương Thanh lại nói: “Có lẽ có thể ngồi xe rời đi, nhưng giống nhau, một khi Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện mình mất tích nhất định sẽ phong tỏa cả Hoàng thành, tất cả các trạm kiểm soát chính chắc chắn sẽ bị phong tỏa”.

“Nhưng so với đi máy bay hay tàu hỏa, ngồi xe vẫn có tính cơ động hơn.

Hoàng thành Thượng Quan rất lớn, dù Hoàng tộc có phong tỏa cả Hoàng thành cũng chỉ có thể phong tỏa các góc chết.

Với thể xác Siêu Phàm Cảnh của mình, rời khỏi Hoàng thành hẳn không phải chuyện quá khó”.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Dương Thanh cũng quyết định, anh dùng bút vẽ một đường dọc theo con đường gần Hoàng tộc họ Thượng Quan dẫn ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

“Không ngờ lại có một ngày, Dương Thanh này cũng phải trốn chạy”.

Dương Thanh cầm bật lửa lên đốt tấm bản đồ vừa dùng, nhìn ngọn lửa cháy rửa, vẻ mặt anh vô cùng đau khổ.

Anh đã ghi nhớ những tuyến đường có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan vừa rồi, vậy nên tấm bản đồ này đương nhiên không thể giữ lại.

Anh đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả, chờ đến chín giờ tối, sẽ nhân cơ hội rời đi.

Bây giờ mới là sáng sớm, còn lâu nữa mới đến chín giờ tối, trong lúc rảnh rỗi, Dương Thanh lại ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Nhưng lần này anh sử dụng phép hô hấp tầng thứ hai của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Hôm nay, anh đã có thể thoải mái tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất, nhưng đến tầng thứ hai, anh vẫn gặp khó khăn, còn khó hơn rất nhiều so với khi tu luyện tầng thứ nhất.

Khi anh vừa mới bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất, ban đầu còn có thể kiên trì ba bốn giây.

Nhưng ở tầng thứ hai này, vừa bắt đầu đã kết thúc ngay, chỉ sợ ngay cả một giây anh cũng không trụ được.

Nhưng anh cũng không quá nóng lòng, hiện giờ muốn dựa vào tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục tu vi võ đạo e là không thể nào.

Nếu đã như vậy, anh sẽ gạt bỏ tất cả suy nghĩ linh tinh, bình tĩnh tu luyện tầng thứ hai của phép hô hấp.

Một ngày chớp mắt đã trôi qua, tám giờ bốn mươi phút tối, Thượng Quan Nhu đi đến chỗ của Dương Thanh.

Dương Thanh hỏi: "Phải đi rồi ư?"
Thượng Quan Nhu lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh, nói: "Cậu có thể đừng ra tay với nhà họ Lý được không?"
Dương Thanh hơi sửng sốt: "Là sao?"
Thượng Quan Nhu đỏ mắt nói: "Có vài lời tôi vốn không nên nói với cậu, nhưng nếu không nói ra, tôi sợ mình sẽ áy náy suốt đời".

Dương Thanh không lên tiếng chờ Thượng Quan Nhu nói tiếp.

Thượng Quan Nhu tiếp tục nói: "Ông nội tôi là một người vô cùng cẩn thận, chỉ khi hoàn toàn chắc chắn, ông ấy mới dám ra tay với nhà họ Lý.

Tuy cậu có thể giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong nháy mắt, nhưng ông nội tôi vẫn không dám chắc cậu đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong hay chưa".

"Nếu không thể chắc chắn, ông ấy còn dám để Hoàng tộc Thượng Quan bắt tay với cậu cùng đối phó với nhà họ Lý sao? Thật ra ông ấy chỉ muốn bỏ ra cái giá thấp nhất để giải quyết nhà họ Lý".

"Nếu như hy sinh cậu để đổi lấy cơ hội tiêu diệt nhà họ Lý, ông nội tôi nhất định sẽ không từ chối, tôi sợ ông ấy sẽ coi cậu là con tốt thí mạng".

Thượng Quan Nhu cũng không tiện ở lâu, xoay người rời đi.

Chín giờ tối, từng chiếc xe bọc thép bắt đầu xuất phát từ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Dương Thanh chỉ mang theo hai viên đan dược Phùng Tiểu Uyển đã để lại cho anh, nhẹ nhàng ra trận.

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng, anh lại phát hiện một cao thủ thần bí mặc áo khoác màu đen, mang mặt nạ quỷ đang đứng trước cửa.

Anh biết người này chính là cao thủ thần bí bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

Thấy đối phương, Dương Thanh khẽ nhíu mày: “Có chuyện gì?”
Thượng Quan Phó nói: “Vì để đảm bảo sự an toàn cho cậu, phiền cậu Thanh đừng rời khỏi tầm mắt của tôi”.

Chương 1552: 1552: Phải Xuất Quan Rồi

Nghe Thượng Quan Phó nói vậy, Dương Thanh thầm nhủ không tốt rồi trong lòng, vẻ mặt nháy mắt trở nên nặng nề.

Dương Thanh híp mắt nói: "Thượng Quan Hoàng làm vậy không sợ tôi trở mặt nghiêng về nhà họ Lý?"
Thượng Quan Phó không nói gì, nhưng Dương Thanh có thể cảm nhận được một luồng sát ý vô cùng mạnh mẽ từ trên người lão ta.

Anh biết người này rất mạnh, nhất định đã ở Siêu Phàm Cảnh.

Chỉ là anh mất hết võ công, không thể nào cảm nhận được đối phương rốt cuộc là cao thủ cảnh nào.

Với tình hình hiện tại của anh, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì nháy mắt giết một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh đã là cực hạn rồi, hơn nữa bản thân còn phải chịu phản phệ.

Đúng lúc này Thượng Quan Phó lạnh lùng nói: "Thế nào? Muốn ra tay với tôi?"
Dương Thanh nhìn chằm chằm lão ta, không hề đáp lời nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ có nên ra tay hay không.

Anh không biết thân phận của Thượng Quan Phó, nhưng từ lần trước Thượng Quan Hoàng dẫn lão ta tới gặp anh lần đầu tiên, anh đã cảm nhận rõ có điều gì đó không đúng.

Vì lúc Thượng Quan Hoàng thử thăm dò anh, có mấy lần đều lén liếc nhìn về phía Thượng Quan Phó.

Từ đó có thể thấy, Thượng Quan Phó không phải cấp dưới của Thượng Quan Hoàng, mà có thân phận rất cao.

Hôm nay lão ta tới canh chừng anh, đương nhiên là không sợ anh bỗng dưng ra tay.

Nếu là vậy thì thực lực của đối phương hẳn là ở trên Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh từ bỏ việc ra tay, lạnh lùng nói: "Nếu tôi đã nói muốn giúp Hoàng tộc đối phó nhà họ Lý,

đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Nhưng nếu Hoàng tộc đối xử với tôi như vậy thì xin lỗi, tối nay tôi sẽ không xen vào chuyện giữa Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý!”
Đồng thời, Dương Thanh đã chuẩn bị sẵn thời cơ tốt nhất để tùy lúc lùi về phía sau.

Một khi Thượng Quan Phó muốn ra tay với anh, anh sẽ lập tức uống đan dược mà Phùng Tiểu Uyển để lại cho anh.

Chỉ cần anh có thể khôi phục võ thực lực võ đạo đỉnh phong, thì sẽ có lòng tin giết được cao thủ thần bí trước mặt.

Lúc anh đã chuẩn bị tốt nhất thì Thượng Quan Phó cũng nhìn anh chằm chằm, sát khí quanh người lão ta nổi lên cuồn cuộn nhưng lại không ra tay ngay, rõ ràng là lão ta cũng rất băn khoăn trong lòng.

Khoảng hai phút sau, sát ý trên người Thượng Quan Phó dần dần biến mất, lão ta nhìn Dương Thanh chăm chú rồi lạnh lùng nói: “Nếu cậu dám trêu đùa chúng tôi, cậu nhất định sẽ hối hận!”
Dứt lời, lão ta nói xoay người rời đi.

Dương Thanh thấy lão ta bước về phía trước vài bước rồi biến mất trong không khí.

Đến khi lão ta rời khỏi rồi anh mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nghiêm túc trước này chưa từng có.

Thượng Quan Phó khiến anh cảm thấy lão ta rất mạnh.

Tuy anh đã mất hết võ công, không thể nào cảm nhận được sự dao động của khí thế võ đạo.

Nhưng dù sao anh vẫn còn thể xác của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, vừa nãy anh cảm nhận rất rõ ràng về sát ý mạnh mẽ của lão ta dành cho anh.

Thực lực của Thượng Quan Phó rất có thể đang ở trên Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Xem ra đúng như lời Thượng Quan Nhu nói, Thượng Quan Hoàng không bao giờ làm chuyện lão ta không chắc chắn.

E là dù không có mình, Hoàng tộc muốn lật đổ nhà họ Lý cũng không khó khăn gì", Dương Thanh lẩm bẩm.

Hôm nay từ cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ trở lên trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã tới nhà họ Lý hết rồi.

Số còn lại đều là những người bị thương bị bệnh, còn cả người bình thường dưới Thần Cảnh.

Nhưng Hoàng tộc cũng không cần lo lắng gì, nơi này là địa bàn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, có người bảo vệ Hoàng tộc canh giữ, nếu nhà họ Lý dám đánh tới thật thì chỉ e sẽ thu hút sự chú ý của người bảo vệ.

Dương Thanh không dám chậm trễ, tìm một chiếc xe rồi xuất phát từ phủ Thượng Quan Hoàng, một mình lái xe tới nhà họ Lý.

Không phải là anh thật sự muốn tới nhà họ Lý mà anh hiểu rất rõ, nếu Thượng Quan Hoàng đã sắp xếp cao thủ thần bí vừa rồi canh chừng anh thì đương nhiên sẽ có những người khác cũng lo chuyện này.

Nếu bây giờ anh quay xe, đi càng xa hướng đi tới nhà họ Lý thì e rằng Thượng Quan Hoàng sẽ lập tức biết tin này.

Một khi Hoàng thành bị phong tỏa, anh muốn rời khỏi lần nữa sẽ rất khó.

Đúng vậy thật, ngay lúc anh lái xe rời khỏi Hoàng tộc, Thượng Quan Hoàng đang gấp gáp đi tới nhà họ Lý đã nhận được điện thoại: "Hoàng Chủ, Dương Thanh một mình lái xe tới nhà họ Lý".

"Được, tôi biết rồi!" Thượng Quan Hoàng nói.

Ngay lúc mấy chục chiếc xe của Hoàng tộc họ Thượng Quan đi tới nhà họ Lý, ở trang viên nhà họ Lý, trong mật thất tu luyện của Lý Trọng.

"Bố, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi! Thượng Quan Hoàng đích thân dẫn tất cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đi về phía nhà họ Lý chúng ta".

Lý Giang Hùng mặc kệ Lý Trọng còn đang tu luyện trong mật thất, lão ta xông thẳng vào trong, vẻ mặt sợ hãi nói.

"Con nói gì?"
Lý Trọng lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt giận dữ: "Con chắc chắn tin này là thật?"
Lý Giang Hùng sắp khóc tới nơi, vội vàng gật đầu: "Rất chắc chắn! Từ Hoàng tộc Thượng Quan đến nhà họ Lý chỉ có một con đường chính, đoàn xe của họ vô cùng khí thế, khua chiêng gõ trống.

Tin tức này đã gây chấn động cả Hoàng thành, rất nhiều gia tộc đều đang suy đoán có phải Hoàng tộc muốn tiêu diệt nhà họ Lý chúng ta hay không".

Vẻ mặt nặng nề của Lý Trọng hơi đáng sợ, Lý Giang Hùng không dám nói nữa, chờ lão ta ra lệnh.

Dù hiện giờ nhà họ Lý đã rất mạnh, nhưng nếu không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh Lý Trọng thì nhà họ Lý còn lâu mới là đối thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Lý Trọng im lặng một lát rồi mới cắn răng nghiến lợi nói: "Nếu Hoàng tộc Thượng Quan gấp gáp muốn chết như vậy, bố sẽ cho chúng được như ý!"
Vẻ mặt Lý Giang Hùng lập tức trở nên kinh hãi, lão ta vội vã nói: "Bố, bố đừng quên, còn có một Dương Thanh.

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan dám đột ngột ra tay với nhà họ Lý, nhất định là do đã thỏa thuận gì đó với Dương Thanh".

Lý Trọng đập một chưởng thật mạnh xuống cái bàn đá trước mặt, cái bàn đá lập tức biến thành bột mịn.

Trên người lão ta vờn quanh khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ khiến Lý Giang Hùng liên tiếp lui về phía sau.

Trong ánh mắt Lý Trọng tràn đầy vẻ tức giận và đáng sợ, lão ta đã sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

Lão ta vừa nói vừa đi tới trước mặt con sư tử đá sau mật thất, tay phải ấn lên đầu sư tử, xoay nhẹ.

.

Chương 1553: 1553: Dương Thanh Đi Rồi

Không một ai hay, ngay trong mật thất dưới lòng đất của nhà họ Lý vẫn còn tám cao thủ.

Tám cao thủ này chính là tám người trong số chín vị cao thủ đã biến mất cùng Lý Trọng năm mươi năm trước, một người còn lại trong số đó là Lý Giang Hải, kẻ đã bị Dương Thanh giết chết.

"Ông tổ, chú ba đâu?"
Lúc này, tên cao thủ đứng đầu bỗng nhìn về phía Lý Trọng, hỏi.

Đáy mắt Lý Trọng thoáng lóe lên một ý muốn giết người mãnh liệt, lão ta lạnh lùng nói: "Chết rồi!" "Cái gì? Chết rồi? Chú ba là cao thủ Siêu Phàm Cảnh cơ mà, tuy chỉ mới là Nhất Cảnh nhưng cũng đã tu luyện tại Nhất Cảnh này nhiều năm, dù là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh bình thường cũng chưa chắc đã là đối thủ của chú ấy, sao lại chết được?" Những người còn lại đều hết sức kinh ngạc, đồng thời cũng phẫn nộ vô cùng.

Hơn năm mươi năm trước, bọn họ đi theo Lý Trọng rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, ra bên ngoài tu hành nhiều năm, cũng chỉ mới trở lại gia tộc họ Lý được vài năm nay.

Tính cả Lý Giang Hải là chín cao thủ, năm mươi năm qua, bọn họ luôn tu luyện cùng nhau, thân như tay với chân, hôm nay lại bỗng nghe được tin một người đã chết.

Tám cao thủ, từng người đều bùng phát ra một khí thế khủng bố không sao tưởng tượng được.

"Ông tổ, rốt cuộc ai đã giết chú ba, chúng ta phải báo thù cho chú ấy!"
Tay cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói, hơi thở võ thuật trên người lão ta tăng vọt khủng khiếp, không yếu hơn Lý Trọng bao nhiêu.

Lý Trọng lại lên tiếng: “Yên tâm đi, mối thù này sẽ được báo nhanh thôi!”
Lúc này, cả tám cao thủ đều không biết có chuyện gì xảy ra, nghe Lý Trọng nói thế, bọn họ chỉ biết, đêm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Hơn nữa, bọn họ cũng mơ hồ đoán được một ít.

Trước đây, bọn họ rời đi theo Lý Trọng thì đã biết sứ mệnh của mình là gì.

Nay chú ba bị giết, Lý Trọng lại để bọn họ ra ngoài, vậy chứng tỏ, sự việc được Lý Trọng bố trí năm mươi năm qua đã sắp bắt đầu rồi.

Cùng lúc đó, bên ngoài trang viên nhà họ Lý, hơn mười chiếc xe màu đen đồng bộ xếp hàng trước cửa chính, từng vị cao thủ mang theo hơi thở võ thuật cực khủng khiếp đang bước xuống xe.

Thượng Quan Hoàng đứng trước nhất, hơi thở võ thuật đã gần sát với Siêu Phàm Nhất Cảnh tràn ra từ trên người lão ta.

“Phá đi!”
Thượng Quan Hoàng ra lệnh một tiếng, hai gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thoáng di chuyển, nháy mắt đã xuất hiện trước cổng chính của trang viên nhà họ Lý.

“Ầm!”
Gần như cùng một lúc, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia công kích vào cánh cổng to lớn và nặng nề, một tiếng động thật lớn vang lên, cánh cổng lớn ầm ầm đổ xuống.

Dưới sự chỉ huy của Thượng Quan Hoàng, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đồng loạt xông vào trang viên nhà họ Lý.

Chỉ có điều, ngay khi đám cao thủ Hoàng tộc này xông vào trang viên nhà họ Lý, mười mấy cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý dưới sự chỉ huy của Lý Giang Hùng cũng xông ra chắn trước đội quân cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Lý Giang Hùng căm tức nhìn Thượng Quan Hoàng, lạnh lẽo nói: “Thượng Quan Hoàng Chủ, ông làm vậy là có ý gì?”

Tuy lão ta đã biết Hoàng tộc họ Thượng Quan kéo tới muốn tiêu diệt gia tộc họ Lý, lòng lão ta cũng có đôi phần sợ hãi, nhưng lão ta cũng biết, chỉ cần có Lý Trọng ở đây, Hoàng tộc hoàn toàn không có bất kì hi vọng nào diệt được gia tộc lão ta.

Hoàng tộc họ Thượng Quan mà muốn diệt được nhà họ Lý, chỉ e cũng phải trả một cái giá cực đắt.

Thượng Quan Hoàng hỏi ngược lại: "Vì sao tôi phải dẫn người tới đây, lẽ nào ông chủ Lý còn không rõ hay sao?"
Lý Giang Hùng nghiến răng nói: "Nếu Thượng Quan Hoàng Chủ đã tới thì dĩ nhiên sẽ có lí do để tấn công nhà họ Lý tôi, sao tôi biết được?"
Thượng Quan Hoàng quát lớn: "Chớ nói nhảm nữa, bảo Lý Trọng cút ra đây ngay!"
Lý Giang Hùng cười nhạt: "Thượng Quan Hoàng, không phải tôi coi khinh ông, nhưng chỉ bằng một thứ vô dụng đến cả Siêu Phàm Cảnh cũng không bước vào được như ông thì còn chưa có tư cách mời bố tôi ra đây đâu".

"Nếu bây giờ ông dẫn đám người kia rời khỏi đây, nhà họ Lý chúng tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sau này Hoàng tộc Thượng Quan các ông vẫn cứ là Hoàng tộc, nhà họ Lý chúng tôi vẫn cứ là gia tộc họ Lý, hai bên không phiền gì đến nhau".

"Còn nếu ông nhất quyết muốn khai chiến với nhà họ Lý chúng tôi, vậy thì hôm nay, dù không diệt được Hoàng tộc Thượng Quan, nhà họ Lý chúng tôi cũng sẽ đánh cho Hoàng tộc tan nát mới hả.

Tôi thật sự muốn biết, một Hoàng tộc Thượng Quan tàn tạ rồi, những Hoàng tộc khác liệu có thèm muốn xâm chiếm không?"

Nếu đã trở mặt thì không cần thiết phải khách khí với nhau làm gì, Lý Giang Hùng không thèm che dấu thái độ khinh miệt với Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa.

"Ông chán sống rồi!"
Thượng Quan Hoàng phẫn nộ tột độ, nhưng lão ta cũng biết, những điều Lý Giang Hùng nói đều là sự thật.

Dẫu sao, nhà họ Lý còn có một Lý Trọng có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh trấn giữ, thậm chí còn có khả năng, chín vị cao thủ cùng Lý Trọng rời đi từ năm mươi năm trước, đến nay cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Trước kia, Lý Giang Hải đi theo Lý Giang Hùng tới Hoàng tộc Thượng Quan, định mang Dương Thanh tới nhà họ Lý chính là một trong chín vị cao thủ đã biến mất cùng Lý Trọng từ năm mươi năm trước.

Chỉ có điều, nhà họ Lý còn không biết, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, dù người bảo vệ Hoàng tộc không ra tay thì cũng còn một cao thủ siêu cấp nữa, đó là vị hoàng thúc mà ngay cả chính Thượng Quan Hoàng cũng không biết người này mạnh đến mức nào.

Nhưng lão ta có thể chắc chắn một điều, nếu Lý Trọng đối đầu với Thượng Quan Phó, Lý Trọng tuyệt đối không có phần thắng.

Theo suy đoán của lão ta, thực lực của Thượng Quan Phó hẳn phải đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có thể là Siêu Phàm Lục Cảnh.

Có điều, Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Thượng Quan Phó, mà nhà họ Lý, ngoại trừ Lý Trọng, bọn họ có thể còn có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác.

Chính vì lo nghĩ tới điểm này nên Hoàng tộc họ Thượng Quan chần chờ hồi lâu vẫn chưa ra tay với nhà họ Lý.

Song, hôm nay Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có thêm một sự trợ giúp, đó chính là Dương Thanh, người vốn có thù hận với nhà họ Lý.

…!

Vô số cao thủ của các gia tộc đều đã tiếp nhận tin tức này, tuy lòng vẫn còn chấn động vô cùng.

Dẫu sao, nơi này cũng là Hoàng thành Thượng Quan, vốn nên nằm trong tay Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng nay lại bị nhà họ Lý liên tục lấn lướt chiếm đoạt, lần này coi như đáng đời nhà họ Lý.

Chương 1556: 1556: Tám Cao Thủ Siêu Phàm Cảnh

Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng rời khỏi nhà họ Lý bèn ra lệnh: "Huy động tất cả các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc lùng bắt Dương Thanh trong toàn thành!"
"Vâng!"
Nhất thời, toàn bộ các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng thành Thượng Quan đều gia nhập cuộc đua lùng bắt Dương Thanh.

Lúc này, Thượng Quan Nhu cũng rất nóng ruột, cô ta lo lắng cho Dương Thanh vô cùng.

Cô ta muốn liên lạc với Dương Thanh nhưng không cách nào làm được.

Ngay cả chính cô ta cũng không nhận ra, khi biết Dương Thanh quyết định chạy thoát khỏi Hoàng thành, cô ta không hận Dương Thanh mà lại lo lắng cho anh, không biết liệu anh có thể thuận lợi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này hay chăng.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan đều đã bị phong tỏa. Sân bay và trạm tàu hỏa cùng với tất cả các trạm kiểm tra của toàn thành đều bị phong tỏa toàn bộ, tất cả mọi cao thủ trong Hoàng thành đều gia nhập công cuộc tìm kiếm Dương Thanh.

Những người vốn chưa từng nghe nói đến Dương Thanh nay cũng đều đã biết tên biết mặt, ảnh chụp của anh đã được đăng khắp thành.

Trong lúc Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đang dốc sức truy lùng Dương Thanh khắp thành, Dương Thanh đang ngồi trên một chiếc xe thuê, phóng về phía con đường rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

Từ sau khi rời khỏi nhà họ Lý, đây đã là chiếc xe thứ năm, anh đổi xe liên tục để tránh né sự truy lùng của Hoàng tộc họ Thượng Quan và người nhà họ Lý.

Anh biết, chuyện mình chạy trốn sẽ nhanh chóng bị phát hiện, nhưng anh không ngờ đối phương lại phản ứng nhanh đến thế.

Dựa theo kế hoạch của anh, ít nhất phải đến khi anh sắp rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan thì mới có người phát hiện, nhưng nào ngờ, anh mới rời khỏi nhà họ Lý chưa đến một giờ đồng hồ đã có người nhận ra sự khác thường.

Bây giờ là mười giờ tối, trên đường chỗ nào cũng có người kiểm tra khách đi lại.

Ngay khi Dương Thanh đang suy tính làm thế nào mới có thể thuận lợi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, chiếc xe trước mặt bỗng dừng lại, Dương Thanh vội vã đạp phanh, bấy giờ mới phát hiện, đoạn đường trước mặt đã bị chặn, cách anh chừng ba trăm mét có một trạm kiểm tra đang tiến hành rà soát từng xe qua lại.

Dương Thanh nhíu mày: "Xem ra, muốn rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này thì không thể dùng xe hơi được rồi".

Dứt lời, anh xuống xe, bỏ lại xe ở đó, quay đầu bước đi.

Hiện giờ còn tối thiểu một giờ đồng hồ mới có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, nếu anh bị kiểm tra, nhất định sẽ tra được thân phận, ở đây chờ bị tra ra còn chẳng bằng tranh thủ thời gian rời đi trước.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc có chuyện gì mà phải phong tỏa toàn thành thế này?"
"Cái gã Dương Thanh kia rốt cuộc là ai mà khiến cho Hoàng tộc họ Thượng Quan phong tỏa cả Hoàng thành để tìm hắn?"
…!
Bấy giờ, vô số người đang oán thán tức tối, trong đó có rất nhiều người không biết Dương Thanh.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh đã ra khỏi xe một lúc lâu, dọc theo con đường này anh thấy rất nhiều cao thủ của Hoàng tộc và nhà họ Lý.

May sao hiện nay trên người anh không có chút hơi thở võ thuật nào, nếu không, những cao thủ kia đã sớm phát hiện ra anh rồi.

“Không ổn! Có sơ hở rồi!”
Đi được một hồi, Dương Thanh bỗng dừng chân, mặt đanh lại.

Bởi vừa rồi anh bỗng nhớ tới, ban nãy anh bỏ lại xe giữa dòng xe cộ, một mình bỏ đi.

Đoạn đường kia vốn đã bị chặn, nay lại có một chiếc xe thuê không người chắn giữa đường sẽ khiến đoạn đường đó càng tắc nghẽn thêm.

Chuyện này nhất định sẽ có người phát hiện, đến khi đó, các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý sẽ dễ dàng đoán được vị trí đại khái của anh.

“Không được, mình phải tìm cách rời khỏi đây ngay, nếu không, với tình hình hiện tại của mình, chỉ cần không quá nửa giờ là đã bị phát hiện rồi”.

Dương Thanh lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng loại bỏ toàn bộ những suy nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu, lúc này anh cực kì trầm tĩnh, hệt như một cỗ máy lạnh lẽo bằng kim loại. Hôm nay anh đã không còn bất kì đường lui nào, từ lúc anh quyết định rời đi cũng là thời khắc anh xác nhận với Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý, tu vi võ thuật của anh đã bị phế bỏ hoàn toàn.

“Dương Thanh!”
Anh mới đi chưa được bao lâu, bỗng có một bóng người trung niên xông tới trước mặt, trong tay còn cầm một tấm hình, đúng là hình của Dương Thanh.

“Phát hiện Dương Thanh tại giao lộ phía Nam!” gã đàn ông trung niên vội nâng bộ đàm lên báo cáo.

Đáy mắt Dương Thanh lạnh lẽo như băng, anh quát: “Chết đi!”
Chân anh di động, lao thẳng về phía gã đàn ông trung niên kia.

“Uỳnh!”
Dương Thanh tung một cước, thân mình gã trung niên bay người ra sau, lập tức mất mạng.

Người này không phải cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan hay nhà họ Lý, tuy chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ

nhưng nếu đối phương đã nhằm vào anh thì đều đáng chết.

“Dương Thanh, mày đã bị chúng tao bao vây, trốn không thoát đâu! Mau đầu hàng đi thôi!”
Anh vừa mới chuẩn bị cất bước, sau lưng đã có một giọng nói của cao thủ Hoàng tộc truyền tới.

Gần như cùng lúc, xung quanh anh xuất hiện một đám cao thủ Thần Cảnh, trong số những người này, có người thuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng có người thuộc gia tộc họ Lý.

Bọn họ đều có một mục đích, đó là giết chết Dương Thanh.

Dương Thanh đảo mắt nhìn qua đám người này, cất giọng lạnh lùng nói: “Tôi không muốn lạm sát kẻ vô tội, nếu không muốn chết thì cút hết cho tôi!”
Mặc dù anh đã không còn cảnh giới võ thuật nhưng lại vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, những cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh đều không thể làm gì được anh, cùng lắm chỉ có thể tiêu hao thể lực của anh mà thôi.

Kẻ nào bị anh lại gần đều chỉ còn một con đường chết.

Dương Thanh đã bắt đầu vận hành phép hô hấp thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, từng luồng hơi thở ôn hòa liên tục cọ rửa gân cốt anh, đồng thời xông vào lục phủ ngũ tạng của anh, thể lực vừa tiêu hao trong quá trình chạy trốn đã nhanh chóng khôi phục trở lại.

Hơn chục cao thủ Thần Cảnh bao vây quanh anh, lại không một ai dám ra tay trước.

Bọn họ đều biết rõ, dù Dương Thanh đã mất sạch võ thuật nhưng vẫn có năng lực giết chết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trong nháy mắt.

Điều bọn họ phải làm lúc này là giữ chân Dương Thanh ở đây, chờ cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc hoặc của gia tộc họ Lý tới, dù không ai là đối thủ của Dương Thanh thì với số lượng áp đảo, đàn kiến cũng có thể cắn chết voi.

Dĩ nhiên Dương Thanh cũng hiểu được điều này, anh không hề do dự, cất bước đi thẳng về phía trước.

“Dương Thanh, mày đừng có làm liều, Hoàng Chủ chỉ sai chúng tao bắt mày trở lại, không có ý định gây thương tổn cho mày, nhưng nếu mày tấn công chúng tao trước thì sự việc đã khác đi rồi, đến khi đó, dù Hoàng Chủ muốn tha mạng cho mày, các cao thủ của Hoàng tộc cũng sẽ không đồng ý”.

Tay cao thủ Thần Cảnh trung kỳ cầm đầu đám người này nói với Dương Thanh, đồng thời, khi Dương Thanh di chuyển tới gần, ông ta cũng dẫn đám cao thủ kia lùi lại phía sau liên tục.

Dương Thanh đâu phải kẻ ngu, nếu anh bị đám người này mang về Hoàng tộc, e rằng chỉ còn một đường chết, dù Thượng Quan Hoàng không giết anh cũng nhất định sẽ tìm cách moi ra bí mật khiến anh trở nên mạnh mẽ.

Dương Thanh âm thầm đếm, vừa đúng tám người, hơn nữa, mỗi người đều gây cho anh một áp lực cực kì lớn.

Mặc dù anh không cách nào cảm nhận được cảnh giới võ thuật của bọn họ, nhưng anh biết, tất cả bọn họ đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

.

Chương 1559: 1559: Chim Sẻ Rình Phía Sau

Lúc này, ngay cả Dương Thanh cũng đã biến sắc, nhìn cao thủ cầm đầu đội Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý bị giết chết trong tích tắc, lòng anh trầm xuống.

Anh không ngây thơ đến độ tưởng rằng có người tới giết cao thủ nhà họ Lý để cứu mình.

Hôm nay, không chỉ có cao thủ nhà họ Lý đuổi giết anh mà còn cả cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đang truy đuổi anh ráo riết, ở đây, kẻ có thể giết chết cao thủ nhà họ Lý chỉ có thể là cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Ban đầu, đội ngũ cao thủ nhà họ Lý có chín Siêu Phàm Cảnh, Dương Thanh đã giết chết ba người, kẻ thần bí vừa hạ gục một tên, nay chỉ còn lại năm cao thủ.

Quan trọng nhất là, ba người mạnh nhất đội ngũ này đều đã chết.

Năm tên cao thủ còn lại đều chỉ là Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

“Rốt cuộc kẻ nào vừa ra tay?”
Năm cao thủ còn lại của nhà họ Lý đều tức giận không thể kiềm chế.

Tận mắt nhìn người anh em từng cùng nhau tu luyện hơn năm mươi năm bị giết chết, bọn họ vừa phẫn nộ lại vừa đau xót tột cùng.

Vào lúc này, một bóng người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ quỷ từ trong đêm tối bước ra.

“Là ông à!”
Dương Thanh lập tức nhận ra đối phương, đây chính là vị cao thủ ở bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

“Rốt cuộc mày là ai? Che che giấu giấu thì đáng mặt gì chứ? Có giỏi thì bỏ mặt nạ xuống, để chúng tao xem mày là kẻ

nào”.

Người đứng thứ tư trong đội cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhà họ Lý sầm mặt quát to.

Mặc dù biết đối phương chính là cao thủ bên cạnh Thượng Quan Hoàng nhưng Dương Thanh cũng biết, người này hẳn phải có thân phận cực cao trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí còn có thể là bậc cha chú của Thượng Quan Hoàng, bởi vì lần trước, khi Thượng Quan Hoàng mang người này tới gặp anh, anh có thể nhận ra Thượng Quan Hoàng đối xử với người này hết sức cung kính.

Lúc này, anh cũng đang cực kì muốn biết, vị cao thủ đeo mặt nạ quỷ này rốt cuộc là ai.

“Nếu các người đã muốn biết tôi là ai thì tôi sẽ cho các người toại nguyện, chỉ có điều, tất cả những kẻ từng nhìn thấy mặt tôi luôn phải nhận một kết cục, đó chính là chết!”
Người kia lạnh lẽo lên tiếng.

Tên cao thủ “anh tư” của nhà họ Lý cười nhạt, nói: “Mày đã giết chết anh cả của chúng tao, hôm nay, nếu mày không giết được chúng tao thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mày”.

“Vậy tôi cho các người được toại nguyện”.

Vị cao thủ thần bí của Hoàng tộc họ Thượng Quan lạnh lùng nói, sau đó, lão ta gỡ chiếc mặt nạ quỷ xuống, một gương mặt già nua xuất hiện trước mắt bao người.

“Thì ra là ông!”
Tên cao thủ “anh tư” nhà họ Lý vừa thấy khuôn mặt kia, con ngươi liền co rút lại, đồng thời sắc mặt cũng tràn đầy sợ hãi thân mình liên tục run lẩy bẩy.

“Anh tư, ông ta là ai?”
Có người không nhận ra vị cao thủ kia, bèn lên tiếng hỏi.

“Anh tư” run giọng đáp: “Đó là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng chính là chú của Hoàng Chủ hiện tại, tên là Thượng Quan Phó”.

Ầm!
Lão ta vừa dứt lời, các cao thủ khác của nhà họ Lý đều biến

sắc, hoảng sợ nhìn về phía Thượng Quan Phó.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nghe nói đến thân phận của Thượng Quan Phó, lòng anh cũng vô cùng chấn động, thì ra lão ta chính là Hoàng Chủ đời trước, chẳng trách Thượng Quan Hoàng lại cung kính với người này đến thế.

Thượng Quan Phó cười nhạt: “Thật không ngờ đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện lại mà vẫn còn có người nhớ được tên tôi”.

Tên “anh tư” kia nghiến răng nói: “Thượng Quan Phó, nói thế nào thì ông cũng là người thuộc hàng cha chú, vậy mà lại tùy tiện giết hại cao thủ nhà họ Lý chúng tôi như thế, có phải hơi quá đáng rồi không?”.

ngôn tình hay
Thượng Quan Phó khinh thường cười lạnh: “Quá đáng à? Nói như các cậu, Dương Thanh cũng là hàng con cháu, lại đã mất hết võ thuật, còn bị cả đám cao thủ Siêu Phàm Cảnh các cậu bao vây tấn công như vậy, chẳng phải các cậu càng tồi tệ hơn hay sao?”
Đám cao thủ nhà họ Lý lập tức im lặng, một hồi lâu sau, “anh tư” kia lại hỏi: “Nói vậy, ông tới đây là để cứu cậu ta à?”
Thượng Quan Phó không đáp, ánh nhìn sắc bén như dao bỗng rơi xuống người Dương Thanh.

Giây phút này, Dương Thanh có cảm giác mình đang bị cái chết bao trùm lên rồi, kẻ kia chỉ cần nảy sinh một ý niệm trong đầu là có thể dễ dàng giết chết mình.

Cho đến giờ phút này, anh mới ý thức được, vị cao thủ vẫn luôn ẩn núp bên cạnh Thượng Quan Hoàng mạnh đến cỡ nào, chỉ sợ cảnh giới võ thuật của lão ta đã vượt qua Lý Trọng rồi, nhưng hẳn cũng không cao hơn Lý Trọng là bao.

Lý Trọng tuy chỉ mới tới Siêu Phàm Tứ Cảnh nhưng cũng đã tiến sát tới cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, quan trọng hơn nữa là, Lý Trọng đang tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, có thể chiến đấu vượt cảnh giới, có nghĩa là, thực lực của Lý Trọng chí ít cũng phải ngang với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có thể gần bằng Siêu Phàm Lục Cảnh.

Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có Thượng Quan Phó âm thầm bảo vệ, nhưng Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn không chịu ra tay với nhà họ Lý, như vậy chỉ có một khả năng, đó là Hoàng tộc vẫn còn có điều cần lo lắng.

Lo lắng này nhất định đến từ Lý Trọng, Thượng Quan Phó hoàn toàn không dám chắc mình có thể nhanh chóng giết chết Lý Trọng hoặc đánh trọng thương lão ta.

Không chỉ có thế, Thượng Quan Phó còn biết Lý Trọng đang âm thầm bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, một khi cuộc chiến giữa hai tộc nổ ra, nếu lão ta không thể nhanh chóng hạ gục Lý Trọng thì chín tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý sẽ tàn sát sạch người của Hoàng tộc.

Thượng Quan Phó không dám đặt cược, cho nên vẫn không dám ra tay với nhà họ Lý, đồng thời cũng nấn ná mãi không chịu ra mặt.

Nhưng tình thế hôm nay đã khác, tất cả mọi cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đều đã ra mặt, trừ đi ba người bị Dương Thanh giết cùng với một tên vừa rồi bị lão ta hạ gục, đội quân Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đã thiệt hại rất nặng nề.

Còn lại năm tên cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ là con sâu cái kiến trước mặt lão ta mà thôi.

Dương Thanh đoán lão ta đã sớm có mặt ở đây, nhưng thấy anh bị đám cao thủ nhà họ Lý bao vây nên mãi vẫn không ra mặt, mãi đến khi Dương Thanh bị đánh trọng thương, sắp bị mang đi, lão ta mới nhảy ra.

Có một điều có thể khẳng định, thực lực của Thượng Quan Phó nhất định cao hơn Lý Trọng, vậy tức là, cảnh giới võ thuật của lão ta hẳn đang nằm ở Siêu Phàm Lục Cảnh.

Lòng Dương Thanh lúc này đang chua xót tột cùng, hiện tại anh đã thực sự bị phế bỏ rồi, nếu không sử dụng viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển, anh làm gì có khả năng tham dự cuộc chiến giữa các cao thủ Siêu Phàm Cảnh?
Dương Thanh lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không giúp gì được các ông đâu!”

Dù anh còn sức chiến đấu trận nữa thì cũng không thể dốc sức đối phó với Thượng Quan Phó giúp bọn họ, bởi vì anh biết rõ, lấy trạng thái hiện tại của anh mà đối đầu với Thượng Quan Phó thì hoàn toàn không có hi vọng sống sót.

Ngược lại, nếu những cao thủ Siêu Phàm Cảnh này có thể bám chân Thượng Quan Phó một thời gian, đợi Lý Trọng tới, chưa biết chừng lại có thể được xem một trận chiến long trời lở đất.

Đợi khi Thượng Quan Phó và Lý Trọng đều bị tổn thất nặng trong trận chiến, anh sử dụng viên thuốc kia lấy lại thực lực thì toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này còn ai có thể cản được bước chân anh?

Chương 1560: 1560: Thất Vọng Lắm Nhỉ

“Ranh con, mày đừng có không biết điều, bọn tao cho mày cơ hội giúp chúng tao cũng là để cứu mày rồi, bằng không, bọn tao mà chết thì Thượng Quan Phó cũng sẽ không bỏ qua cho mày đâu”.

Thấy Dương Thanh từ chối, “anh tư” của đám cao thủ nhà họ Lý kia bèn tức giận nói.

Dương Thanh cười nhạt: “Chưa bàn đến chuyện dù tôi có giúp các ông thì liệu có giết nổi Thượng Quan Phó hay không, dù có giết được thì sau đó thế nào? Lý Trọng có thể để tôi sống sao?”
“Mày chán sống rồi à!” Đám cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đều nổi giận.

Nhưng bọn họ cũng hiểu, những điều Dương Thanh nói đều là sự thật.

Dẫu sao Dương Thanh cũng đã giết chết ba người anh em của họ, dù Lý Trọng có đồng ý bỏ qua cho Dương Thanh thì bọn họ cũng sẽ không thể bỏ qua.

Thượng Quan Phó lại có vẻ hoàn toàn không lo đến chuyện các cao thủ nhà họ Lý liên hợp lại đối phó với lão ta, thậm chí thái độ còn có vẻ châm chọc.

Dương Thanh vội nhìn sang phía Thượng Quan Phó, lớn tiếng nói: “Tiền bối, tuy tôi đã từng gài bẫy Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng thực ra cũng chưa tạo thành tổn thất gì cho Hoàng tộc, tôi cầu xin tiền bối tha cho tôi lần này, đợi khi võ thuật của tôi khôi phục lại, Hoàng tộc họ Thượng Quan chính là người bạn tốt nhất của tôi”.

Thượng Quan Phó nhìn Dương Thanh, thoáng vẻ cười cợt, lão ta nói: “Vậy phải xem xem thái độ của cậu thế nào, nếu bây giờ cậu giết hết đám người kia đi thì tôi có thể nghĩ tới chuyện cho cậu một cơ hội”.

Dương Thanh cười khổ: “Tiền bối, thực lực của ngài cao như thế, hẳn đã nhận ra, hiện giờ tôi không còn sức lực gì nữa, dù

tôi có muốn giết bọn họ thay ngài cũng làm không nổi! Hơn nữa, nếu tiền bối sợ tôi phản bội, hợp tác với nhà họ Lý thì thực sự không cần thiết đâu, dẫu sao tôi cũng đã tự tay giết chết ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh của họ rồi".

"Người nhà họ Lý hiện chỉ hận đến nỗi muốn xé xác tôi thành trăm mảnh, sao tôi có thể hợp tác với họ? Xin tiền bối cho tôi một cơ hội đi".

Nghe Dương Thanh nói thế, cả đám cao thủ nhà họ Lý đều đã giận điên lên.

Tên "anh tư" của đám cao thủ phẫn nộ quát lớn: "Dương Thanh, mày muốn chết đúng không, đợi ông tổ nhà chúng tao tới, chúng tao chắc chắn sẽ bắt mày phải trả một cái giá đắt".

Dương Thanh cười nhạt, nói: "Các ông thực sự cho rằng, chỉ bằng Lý Trọng là có thể giết được Thượng Quan tiền bối hay sao? Nếu các ông không xuất hiện thì Thượng Quan tiền bối còn có thể tha cho nhà họ Lý một đường sống, nhưng hôm nay, các ông đều ra mặt rồi, chẳng lẽ Thượng Quan tiền bối còn có thể mắt nhắm mắt mở để nhà họ Lý tác oai tác quái trên đầu Hoàng tộc họ Thượng Quan chắc?"
Thượng Quan Phó hơi nheo mắt lại, dĩ nhiên lão ta hiểu được ẩn ý của Dương Thanh.

Hiển nhiên, Dương Thanh làm thế là để khoe khoang, thể hiện sự khôn lỏi của mình với lão ta, mong nhờ việc này được lão ta xem trọng mà tha chết cho.

Có điều, Dương Thanh thực sự nghĩ như vậy sao?
"Các anh em, anh cả cũng đã chết rồi, dù chúng ta có dốc toàn lực cũng không thể đấu được với lão chó già họ Thượng Quan kia".

Tên "anh tư" của nhà họ Lý chợt quay sang nhìn các cao thủ khác, kích động nói thẳng.

Những người còn lại đều gật đầu, đáy mắt lóe lên ý muốn giết người mãnh liệt.

"Anh tư, anh không cần nói nữa, chúng tôi đều hiểu ý anh, ngay cả anh cả đều không phải là đối thủ của lão chó già kia

thì chúng ta càng không có hi vọng đánh thắng, nói trắng ra là, hôm nay chúng ta hẳn phải chết chắc rồi".

Một tên cao thủ nhà họ Lý lên tiếng, sau đó lập tức lấy ra một bình thủy tinh trong suốt, bên trong bình là một chất lỏng màu đỏ sậm.

Khi nhìn thấy bình thủy tinh trong tay đối phương Dương Thanh lập tức biến sắc, thốt lên: "Liều thuốc Siêu Phàm".

Là một nạn nhân từng bị liều thuốc này của Black Doctor tàn hại, dĩ nhiên Dương Thanh biết ngay thứ chất lỏng trong tay cao thủ nhà họ Lý là cái gì, đó chính là một thứ nước thuốc có thể tăng mạnh sức chiến đấu của cao thủ.

Loại thuốc này, một khi sử dụng, thực lực sẽ tăng vọt, đương nhiên, không phải ai cũng có thể dùng nó, những người có thể chất không đủ tốt hoàn toàn không chịu nổi công hiệu cực kì mãnh liệt của liều thuốc Siêu Phàm này.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, đám cao thủ nhà họ Lý đồng loạt quay sang nhìn anh, đáy mắt lóe sát khí, dường như bọn họ cũng không ngờ, Dương Thanh lại biết đến liều thuốc Siêu Phàm này.

Thượng Quan Phó nhíu mày, quay sang hỏi Dương Thanh: "Liều thuốc Siêu Phàm là cái gì?"
Bấy giờ Dương Thanh mới nhận ra mình lỡ miệng để lộ, trong tình huống thế này, hẳn anh không nên nói gì mới phải, nhà họ Lý có năm cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, một khi bọn họ sử dụng liều thuốc Siêu Phàm thành công thì thực lực sẽ tăng mạnh trong một thời gian ngắn.

Đến khi đó, chỉ e chính Thượng Quan Phó cũng phải gánh một áp lực không nhỏ đâu.

Nhưng Thượng Quan Phó đã hỏi, Dương Thanh không thể không đáp, anh đành nghiêm sắc mặt, nói: "Liều thuốc Siêu Phàm là thành quả nghiên cứu của Black Doctor, là thứ thuốc chuyên dành riêng cho cao thủ Siêu Phàm Cảnh, uống vào sẽ tăng mạnh thực lực, hoặc cũng có thể sẽ mất mạng vì thân thể không cách nào gánh chịu nổi dược hiệu".

Anh vừa dứt lời, Thượng Quan Phó lập tức giận dữ, ánh mắt bén như dao liếc sang đám cao thủ nhà họ Lý, lạnh lẽo quát: "Chán sống rồi à!"
Chỉ có điều, lúc này mỗi một cao thủ đều đang cầm một lọ thuốc Siêu Phàm trong tay, năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đồng thời ngửa đầu uống sạch bình thuốc.

Ầm!
Ngay khi bọn họ dùng liều thuốc Siêu Phàm, trong nháy mắt, từng luồng hơi thở võ thuật cực kì cuồng bạo đã bao phủ toàn bộ khu vực này.

Ngay cả chính Thượng Quan Phó cũng cảm nhận được mối nguy hiểm cực lớn đang đe dọa mình.

Trong một tích tắc, đáy mắt lão ta đã tràn đầy sát khí, lạnh lùng nói: "Xem ra, gia tộc họ Lý này đúng là không nên tồn tại ở Hoàng thành Thượng Quan".

"Các anh em, giết Thượng Quan Phó!"
Tên "anh tư" đã gầm lên một tiếng đầy giận dữ, sau đó dẫn đầu đám người lao về phía Thượng Quan Phó, bốn tên cao thủ còn lại cũng bám theo sát gót.

Nháy mắt, cuộc đại chiến đã bắt đầu!
Dương Thanh âm thầm kích động, ban đầu anh còn lo mình mà nói ra hiệu quả của liều thuốc Siêu Phàm này rồi, Thượng Quan Phó sẽ cố gắng giết đám người kia thật nhanh, nhưng không ngờ Thượng Quan Phó còn chưa kịp ra tay, năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đã uống thứ thuốc kia, đồng thời chủ động tấn công Thượng Quan Phó.

Lúc này, anh bỗng vô cùng chờ mong Lý Trọng có thể nhanh chóng tới đây, đợi khi Lý Trọng tới, chỉ sợ năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn sót lại của nhà họ Lý đều đã chết hết.

"Có phải cậu thất vọng lắm không?"
Thượng Quan Phó bỗng nheo mắt nhìn về phía Dương Thanh, hỏi.

.

Chương 1563: 1563: Điên Cuồng Chiến Đấu

Lý Trọng không trả lời Thượng Quan Phó, bởi vì mắt Lý Trọng lúc này đã hoàn toàn đỏ như máu, khí thế võ đạo trên người cũng tăng vọt, điên cuồng tấn công Thượng Quan Phó chẳng khác nào một con thú hoang mất kiểm soát.

Mặc dù Thượng Quan Phó là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh nhưng Lý Trọng cũng gần đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, còn có Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có thể tăng cường thực lực.

Sau khi Lý Trọng uống liều thuốc Siêu Phàm, thực lực có dấu hiệu mơ hồ áp chế lão ta.

Nhưng bây giờ Lý Trọng hoàn toàn mất khống chế, thực lực lập tức tăng vọt và vượt qua lão ta.

"Ầm!" Thượng Quan Phó không kịp tránh nên trúng một đòn của Lý Trọng.

Một tiếng động lớn vang lên, lão ta giống như quả bóng cao su bị đánh bay ngược ra ngoài.

Dương Thanh chấn động khi thấy Lý Trọng mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ thực lực của Lý Trọng đã gần bằng với người bảo vệ Hoàng tộc?
"Dương Thanh, cậu có biết rốt cuộc Lý Trọng xảy ra chuyện gì không?"

Thượng Quan Phó đột nhiên nhìn về phía Dương Thanh hỏi với vẻ mặt dữ tợn.

Dương Thanh giả vờ hoảng sợ, lắc đầu: "Tôi cũng không biết nhưng cảm giác được ông ta dường như đã mất khả năng khống chế bản thân, bây giờ hoàn toàn điên rồi".

Anh sẽ không nói thật với Thượng Quan Phó.

Nếu anh nói cho lão ta biết Lý Trọng bây giờ dùng liều thuốc Siêu Phàm đã mất khống chế, hoặc hoàn toàn mất khống chế

hoặc sẽ tỉnh táo lại, Thượng Quan Phó chắc chắn sẽ nghĩ cách chu toàn chứ không phải tiếp tục đấu với Lý Trọng.

Thượng Quan Phó nghe Dương Thanh nói vậy cũng không nghi ngờ gì, bởi vì lão ta cũng có cảm giác như vậy, chỉ không biết ứng phó thế nào.

Đúng lúc này, Lý Trọng lại lao về phía Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó kinh ngạc di chuyển chân, thân hình lập tức biến mất.

"Ầm!"
Mà trong chớp mắt khi Thượng Quan Phó vừa rời khỏi chỗ ban đầu, Lý Trọng lại đánh ra một đòn mạnh mẽ vào cây cổ thụ che trời.

Chỉ thấy vị trí trên cây cổ thụ rắn chắc kia bị Lý Trọng đánh trúng một đòn lập tức biến thành bột mịn, cây cổ thụ đổ xuống đất.

Thượng Quan Phó sợ hãi, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng nhìn Lý Trọng trong trạng thái hoàn toàn phát điên.

Lão ta với thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh lại không thể đánh trả Lý Trọng.

Mà lão ta đại khái đã đoán được sức chiến đấu của Lý Trọng bây giờ có lẽ là Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong nhưng còn chưa tới Siêu Phàm Thất Cảnh.

Bản thân Thượng Quan Phó lại chỉ là Siêu Phàm Lục Cảnh sơ kỳ kém Lý Trọng ít nhất ba cảnh giới nhỏ, rõ ràng không có khả năng giết được Lý Trọng.

Nhìn Lý Trọng đang điên cuồng, Thượng Quan Phó chợt thu lại khí thế võ đạo trên người.

Lý Trọng nhất thời giống như con ruồi không đầu mất đi mục tiêu, tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Dương Thanh khẽ nhíu mày, không hiểu tại sao Thượng Quan Phó đột nhiên ngừng tấn công.

Chẳng lẽ lão ta biết tác dụng phụ của liều thuốc Siêu Phàm?
Quả nhiên, sau khi Thượng Quan Phó thu lại khí thế võ đạo

trên người, Lý Trọng không tấn công lão ta nữa.

Vì vậy, anh nói: “Tiền bối Thượng Quan, tôi chợt nhớ ra một việc, có một nhà khoa học điên tên là Black Doctor nắm trong tay rất nhiều công nghệ cao có liên quan tới cao thủ võ đạo”.

“Hả?”
Thượng Quan Phó chợt nhìn về phía Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Không phải vừa rồi cậu còn nói không biết à?”
Dương Thanh vội nói: “Vừa rồi tôi không biết thật, bây giờ chợt nhớ tới Black Doctor này, lại nhìn dáng vẻ của Lý Trọng bây giờ mới đoán thuốc mà ông ta uống trước đó rất có thể liên quan tới Black doctor này”.

Cho dù Thượng Quan Phó vô cùng bất mãn với lời giải thích của Dương Thanh nhưng vẫn muốn biết tình hình hiện nay của Lý Trọng, vì vậy lạnh lùng nói: “Cậu tốt nhất nên nói hết những gì biết được với tôi, có lẽ tôi vui vẻ còn có thể cho cậu một con đường sống”.

Trong lời nói của Thượng Quan Phó đầy vẻ uy hiếp.

Dương Thanh rất muốn giết Thượng Quan Phó nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hoảng sợ, vội nói: “Tôi nói ngay đây.

Nếu trạng thái của Lý Trọng bây giờ thật sự là do dùng thuốc Black Doctor nghiên cứu ra, vậy ông ta đã rơi vào trạng thái mất khống chế sau khi uống thuốc”.

“Hễ là người dùng thuốc của Black Doctor, thực lực sẽ lập tức tăng lên.

Bởi vì cơ thể không có cách nào chịu được thực lực tăng mạnh trong thời gian ngắn cho nên bản thân sẽ mất khống chế nhưng trạng thái này sẽ không diễn ra quá lâu.

Chờ tới khi Lý Trọng tỉnh táo lại có thể hoàn toàn khống chế thực lực được thuốc tăng lên”.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Thượng Quan Phó trở nên nghiêm trọng.

Trong chớp mắt ngắn ngủi đó, khí thế võ đạo trên người Thượng Quan Phó vốn không bằng Lý Trọng lại lập tức vượt qua lão ta.

Lý Trọng lại cảm nhận được khí thế võ đạo lập tức phong tỏa Thượng Quan Phó, chân thoáng động đã hóa thành bóng mờ xông về phía Thượng Quan Phó.

.

Chương 1566: 1566: Loại Thuốc Mới

Dương Thanh không ngờ Lý Trọng sẽ ra tay với anh trong tình huống này.

Lý Trọng và Thượng Quan Phó vốn dĩ đã bị thương nặng, ai là người ra tay trước người đó sẽ bị lộ.

Lão ta làm vậy chẳng phải sẽ bị Thượng Quan Phó biết rõ tình trạng hiện giờ của mình sao?
Tuy Dương Thanh cũng bị thương nặng nhưng trong thời gian Lý Trọng kéo dài thời gian, anh cũng đang sử dụng phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục vết thương.

Thấy Lý Trọng bỗng ra tay với mình, Dương Thanh không chút do dự lập tức dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân lên chân phải.

"Oành!" Dương Thanh giẫm mạnh chân phải, mặt đất nứt ra như mạng nhện, lan tràn ra xung quanh.

Mượn lực đàn hồi của luồng sức mạnh này, cơ thể của Dương Thanh gần như biến mất tại chỗ trong tích tắc.

Nhưng với trạng thái bây giờ của anh, vốn không có cách nào bùng nổ lực công kích quá mạnh.

Tuy không ra sức tấn công người khác mà là dùng sức đạp lên mặt đất nhưng cú đạp dốc hết sức này cũng tương đương với sức tấn công mạnh nhất của anh.

"Phụt!"
Ngay khi Dương Thanh vừa rời khỏi nơi đó, phản ứng phản phệ dữ dội do dùng hết sức giẫm mạnh xuống đất khiến anh phun máu.

Tuy người vẫn còn ở giữa lưng chừng nhưng cơ thể Dương Thanh đã mềm oặt ngã thẳng xuống đất.

Đúng lúc này, tay của Dương Thanh đột nhiên nắm chặt một chiếc bình gốm, vừa định bóp nát chiếc bình rồi nuốt viên thuốc trong lọ thì Lý Trọng vốn đang tấn công anh, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt, đột nhiên từ bỏ tấn công Dương

Thanh mà đạp mạnh chân khiến cơ thể lão ta lóe lên như tia chớp lao về phía Thượng Quan Phó.

Vừa nãy Thượng Quan Phó cũng không ngăn cản Lý Trọng ra tay với Dương Thanh.

Tuy lão ta muốn biết bí mật trên người Dương Thanh, nhưng tương tự lão ta càng muốn nhìn thấy tình trạng thật sự của Lý Trọng hơn.

Trong lúc Lý Trọng tấn công Dương Thanh, Thượng Quan Phó liền biết thương thế của Lý Trọng đã khôi phục rất nhiều.

Tuy chưa đạt tới trạng thái mạnh nhất, nhưng ít nhất cũng giữ được sức chiến đấu của Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ngay khi lão ta nghĩ Dương Thanh chắc chắn phải chết thì không ngờ Dương Thanh lại liều mạng rời khỏi chỗ, khi lão ta còn chưa tỉnh táo lại thì Lý Trọng đã xông tới.

Hết thảy đều xảy ra trong chớp mắt, đến nỗi Thượng Quan Phó còn chưa kịp hoàn hồn thì Lý Trọng đã xông tới trước mặt lão ta đưa tay lên đánh xuống.

“Ông dám!”
Lúc này Thượng Quan Phó mới lấy lại tinh thần, nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức tung ra một đòn.

“Oành!”
Chỉ là Thượng Quan Phó còn chưa kịp đụng tới người của Lý Trọng thì cú đánh của Lý Trọng đã đánh vào lồng ngực lão ta.

Trong tích tắc, thân thể của Thượng Quan Phó như bị va đập mạnh, bay ra ngoài, đồng thời phun ra một ngụm máu.

Thân thể của lão ta vốn bị thương nặng, lúc này càng nặng hơn.

Nhưng mà Lý Trọng cũng không khá hơn, lão ta cũng gặp phải phản phệ dưới đòn tấn công này.

Dù sao Thượng Quan Phó cũng là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, cường độ thể xác cũng ở cấp bậc của Siêu Phàm Lục Cảnh.

Muốn một đòn lấy tính mạng của Thượng Quan Phó là không thể nào.

Lý Trọng đánh xong một đòn cơ thể lại biến mất lần nữa, tiếp tục lao về phía Thượng Quan Phó.

Lúc này lão ta đã bùng nổ toàn bộ thực lực, tinh thần chiến đấu dâng trào, chỉ cần lão ta giết được Thương Quan Phó, chỉ cần người bảo vệ Hoàng tộc không ra tay thì ở Hoàng thành Thượng Quan này, không ai làm gì được lão ta.

Dương Thành cũng ngớ người đồng thời cũng mừng thầm.

Vừa nãy anh đã chuẩn bị nuốt viên thuốc kia, nhưng nào ngờ Lý Trọng chỉ là tung hỏa mù, thật ra mục tiêu thật sự của lão ta chính là Thượng Quan Phó.

Có điều việc này cũng không khó hiểu, bởi lẽ lúc này Dương Thanh không hề có chút sức uy hiếp nào đối với Lý Trọng.

Một khi lão ta ra tay với Dương Thanh, ngược lại sẽ để lộ tình trạng thật sự của bản thân.

Trong hoàn cảnh như vậy, khi đòn công kích của lão ta rơi lên người Dương Thanh thì sợ là đòn triệt hạ của Thượng Quan Phó cũng sẽ rơi lên người lão ta.

Chỉ cần sau khi giết được Thượng Quan Phó lại giết Dương Thanh cũng không muộn.

Phải thừa nhận Lý Trọng là một thiên tài, có thể lợi dụng mọi thứ hoàn mỹ trong tình huống thế này.

Nhưng mà Thượng Quan Phó cũng không phải là người hiền lành gì, ngay khi một đòn đánh lén của Lý Trọng đánh bay Thượng Quan Phó, lão ta liền biết Lý Trọng sẽ thừa thắng xông lên, một khi lão ta bị Lý Trọng tấn công trí mạng lần nữa thì sợ là lão ta sẽ mất toàn bộ sức chiến đấu.

Thân thể của Thượng Quan Phó còn chưa tiếp đất thì lão ta đã tập trung sức mạnh toàn thân sẵn sàng đáp trả đòn tấn công của Lý Trọng bất cứ lúc nào.

Ngay khi Thượng Quan Phó đã chuẩn bị xong thì trong nháy mắt Lý Trọng lại tấn công một lần nữa, chớp mắt vung ra một

đòn, giận dữ hét lên: “Chết đi!”
Thượng Quan Phó cắn răng, dồn hết sức mạnh trên người vào bàn tay trái rồi đánh ra.

“Oành!”
Hai nắm đấm va chạm, một luồng khí thế võ thuật đáng sợ như cuồng phong tản ra tứ phía.

“Ầm ầm ầm!”
Một số kiến trúc trong phạm vi một trăm mét xung quanh bọn họ cũng ngã sập dưới luồng khí thế võ thuật khủng bố này.

Cùng lúc đó, cơ thể vốn vẫn chưa rơi xuống đất của Thượng Quan Phó lại bay ra xa hơn.

Mà Lý Trọng cũng không khá hơn là bao.

Lần công kích đầu tiên của lão ta đối với Thượng Quan Phó đã bị phản phệ.

Mà lần tấn công thứ hai lại bị Thượng Quan Phó đỡ đòn khiến lão ta chịu phản nghệ nặng hơn.

Lý Trọng chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh như hủy diệt bộc phát từ trên nắm đấm của Thượng Quan Phó sau đó lan ra cả cánh tay.

“Rắc!”
Đột nhiên, một tiếng xương gãy vang lên, xương cánh tay phải của Lý Trọng vỡ vụn, sau đó rũ xuống.

Lý Trọng chịu đựng cơn đau bị gãy một tay, nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Phó bị ngã xuống, sau đó giẫm chân, rời khỏi nơi đó một lần nữa.

Lão ta đã trả giá đắt như vậy, nên dù thế nào cũng phải giết cho bằng được Thượng Quan Phó, bằng không hết thảy đều đổ sông đổ bể.

Lý Trọng phun máu, khí thế võ thuật trên người lão ta lại suy yếu, nhìn bộ dáng vặn vẹo đáng sợ của Thượng Quan Phó, trong lòng Lý Trọng tràn ngập tuyệt vọng.

“Thượng Quan Phó, ông nghĩ chỉ có một mình ông mới biết giấu giếm thực lực sao?”

Lý Trọng rống lên, trên tay lại xuất hiện một lọ thủy tinh trong suốt, thuốc trong chai có màu đậm hơn.

Cách đó không xa, ánh mắt của Dương Thanh trở nên nghiêm nghị.

Ngay cả anh cũng chưa từng thấy lọ thuốc có màu này.

Nhưng anh chắc chắn, thuốc này nhất định là của Black Doctor, hơn nữa hiệu quả của nó sẽ càng mạnh hơn.

E rằng đây là loại thuốc mới mà hiệu quả của nó còn khủng khiếp hơn cả liều thuốc Siêu Phàm.

Chương 1567: 1567: Thượng Quan Phó Chết

Từ bình thuốc trong tay Lý Trọng có một dao động năng lượng khủng bố đang truyền ra, ngay cả Thượng Quan Phó cũng trở nên nghiêm nghị hẳn.
Thượng Quan Phó còn chưa kịp ra tay, Lý Trọng đã không do dự dốc cạn bình thuốc kia.
Ngay sau đó, một hơi thở võ thuật đáng sợ lấy Lý Trọng làm tâm đang quét về bốn phương tám hướng, cuốn đi mọi thứ.

"Oành oành oành!"
Mặt đất rung chuyển kịch liệt, dưới chân Lý Trọng, nền đường vỡ nát, những khe nứt chằng chịt như mạng nhện lan tràn về các phía.
Cùng lúc đó, hai mắt Lý Trọng càng lúc càng trở nên đỏ đậm, cuối cùng, toàn bộ con mắt đã gần biến thành màu đen.

"Gừ!"
Lý Trọng bỗng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bộ mặt trở nên cực kì dữ tợn, như thể đang vô cùng đau đớn.

"Giết!"
Thượng Quan Phó di động chân, nháy mắt đã lao về phía Lý Trọng.

Lý Trọng của bây giờ quả thật vô cùng đáng sợ, Thượng Quan Phó có cảm giác, nếu không thể giết chết Lý Trọng kịp thời, có khả năng thực lực của Lý Trọng sẽ trở nên mạnh hơn nữa.

Dương Thanh đứng cách đó không xa cũng lộ vẻ cực kì khiếp sợ, nghĩ đến chuyện loại thuốc Lý Trọng dùng có thể là một liều thuốc Siêu Phàm kiểu mới, vượt xa loại thuốc cũ, nỗi lo âu trong lòng anh càng thêm dày đặc.
Nỗi lo này không phải vì bản thân anh mà vì những cư dân trong Hoàng thành Thượng Quan.
Người dùng liều thuốc Siêu Phàm có khả năng cao không thể khống chế được bản thân, chớ nói gì đến liều thuốc kiểu mới còn mạnh hơn cả liều thuốc Siêu Phàm ấy.

Nay Lý Trọng đã không thể khống chế được, một khi Thượng Quan Phó bị giết, nếu người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan không ra tay, chỉ e toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này sẽ biến thành địa ngục nhân gian dưới tay Lý Trọng.
Đúng lúc này, Thượng Quan Phó đã vọt tới trước mặt Lý Trọng, vung tay lên, đánh ra một đòn, nhưng thân thể Lý Trọng vẫn không hề động đậy.

"Sao lại thế được?"
Thượng Quan Phó cả kinh thốt lên, lão ta cũng đã cưỡng chế tăng thực lực của mình, nhưng Lý Trọng lại như thể biến thành một người khác, một cao thủ khiến lão ta cũng thấy khiếp hãi, vậy thì còn đánh làm sao được nữa?
Ngay lúc đòn tấn công của Thượng Quan Phó rơi xuống người Lý Trọng, Lý Trọng cũng lập tức ra tay, tung ra một cước, trúng bụng dưới của Thượng Quan Phố.
Thượng Quan Phó bị đá bay ngược ra sau hệt như một quả cầu, người còn chưa chạm đất, miệng đã hộc ra một ngụm máu tươi.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Lý Trọng đuổi theo, tung thêm mấy đòn cực mạnh liên tiếp lên người Thượng Quan Phó, Thượng Quan Phó bị đánh cho không còn sức chống trả.
Sắc mặt Dương Thanh đã hết sức nặng nề, nỗi lo âu trong lòng càng thêm dày đặc, trong trạng thái thế này, Lý Trọng quả thực là vô địch rồi, may ra người bảo vệ Hoàng tộc mới có thể trấn áp được lão ta.
Nhưng người bảo vệ Hoàng tộc chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, mà dù Thượng Quan Phó có chết cũng không được tính là kiếp nạn đẩy Hoàng tộc tới chỗ diệt vong.
Trong tình hình này, người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan nhất định sẽ không ra mặt, vậy thì còn ai có thể khống chế Lý Trọng? "Khốn kiếp!"
Thượng Quan Phó lồm cồm bò dậy, nhìn Lý Trọng đã gần như phát điên, ý muốn giết người trong mắt lão ta càng thêm đậm.
Vài giây so đấu đã khiến lão ta hoàn toàn nhận rõ sức chiến đấu chân thực của Lý Trọng lúc này, kể cả khi lão ta ở trong trạng thái mạnh nhất cũng không thể là đối thủ của Lý Trọng

chứ nói gì đến trạng thái trọng thương như hiện tại.
Lão ta cho rằng, thực lực của Lý Trọng lúc này đã ngang tầm Siêu Phàm Thất Cảnh.

"A a!"
Lý Trọng bỗng gầm lên phẫn nộ, hai tay ôm chặt đầu, gương mặt dữ tợn vặn vẹo, đau đớn tột độ.

Tuy lần đầu Dương Thanh thấy loại thuốc mới này nhưng trạng thái của Lý Trọng khiến anh cảm thấy cực kì quen mắt.

"Thượng Quan tiền bối, hiện giờ Lý Trọng đang phải chịu nỗi đau đớn do liều thuốc kia mang tới, loại thuốc này sẽ liên tục khiến ông ta đánh mất khả năng khống chế bản thân, Lý Trọng hiện vẫn còn một chút lí trí nên đang cố gắng áp chế xuống, không để mình hoàn toàn mất khống chế".

"Trong tình hình này, bất kì kẻ nào cũng đừng dại dột lại gần, chỉ cần có người đến gần thì sẽ khiến ông ta càng khó khống chế bản thân.

Một khi có người chết dưới tay ông ta rồi, ông ta sẽ càng thêm điên cuồng, thậm chí có thể rơi vào trạng thái hoàn toàn mất khống chế trong nháy mắt".

"Với thực lực hiện tại của Lý Trọng, hoặc là nhanh chóng giết chết ông ta, hoặc là đừng có lại gần ông ta, bằng không, toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này đều sẽ biến thành chiến trường cho ông ta giết chóc".
Dương Thanh vội lớn tiếng hô lên với Thượng Quan Phó.
Thượng Quan Phó nhíu mày, tức giận nói: "Theo như cậu nói, hiện tại tôi không thể tấn công ông ta? Chỉ có thể trợ mắt nhìn ông ta cố gắng khống chế sức mạnh, sau đó trở nên mạnh hơn?"
Dương Thanh nói: "Theo như tôi quan sát trạng thái hiện tại của Lý Trọng, ông ta hoàn toàn không có khả năng chịu được liều thuốc kiểu mới này, chẳng mấy chốc nữa sẽ phải nổ tan xác mà chết vì thân thể không tải nổi độ mạnh của liều thuốc".
Trước đây, trên chiến trường tại căn cứ Hồng Trần ở nước ngoài, anh từng đấu với thủ lĩnh của Hồng Trần một trận, lúc đó thủ lĩnh của Hồng Trần từng sử dụng liều thuốc Siêu Phàm, nhưng vì bản thân không thể chịu nổi công hiệu của thuốc,

cuối cùng đã nổ tan xác mà chết.
Hiển nhiên, Thượng Quan Phó không tin lời Dương Thanh, lão ta nghiến răng nói: “Tôi không tin cậu!”
Dứt lời, trong tay lão ta chợt xuất hiện một con dao găm lóe sáng, lần thứ hai lao về phía Lý Trọng.
Tuy lão ta cũng biết hiện tại Lý Trọng vô cùng đáng sợ, nhưng thoạt nhìn Lý Trọng có vẻ đau đớn lắm, chỉ đứng tại chỗ vặn vẹo giãy giụa, như là đáng cổ khống chế bản thân, trong tình huống này, tranh thủ thời gian giết Lý Trọng ngay mới là ý kiến tốt nhất.
Dương Thanh hét lớn: “Đừng làm thế!”
Nhưng Thượng Quan Phó sao lại chịu nghe lời anh?
Chân lão ta thoảng di động, thân hình lao nhanh như điện, chớp mắt đã đứng trước mặt Lý Trọng, dao găm trong tay phóng thẳng về phía trái tim Lý Trọng.

“Chết đi!”

Thượng Quan Phó gầm lên.

“Uỳnh!”
Ngay thời khắc lưỡi dao găm tiến sát thân thể Lý Trọng, lão ta giơ tay, đánh ra một quyền vào người Thượng Quan Phó, một tiếng động lớn vang lên, Thượng Quan Phó bay ngược ra sau như diều đứt dây.

“Chán sống rồi đúng không!”
Một giọng nói âm u như vọng về từ địa ngục vang lên từ cổ họng Lý Trọng, khuôn mặt lão ta vặn vẹo dữ tợn.
Dương Thanh có thể cảm nhận được, Lý Trọng đang cố gắng đè lại cơn cuồng bạo bên trong lồng ngực, nỗ lực để mình duy trì trạng thái tỉnh táo, nhưng một đòn kia của Thượng Quan Phó đã triệt để mở cửa cho cơn sóng điên cuồng trong lòng lão ta tràn ra.
Lý Trọng đã không thể khống chế cơn sóng điên cuồng ấy, chân thoảng di động, nháy mắt đã biến mất tại chỗ.
Thượng Quan Phó bị Lý Trọng tấn công dồn dập điên cuồng đã triệt để tuyệt vọng, lão ta thậm chí còn không đủ sức bò dậy nữa, thấy Lý Trọng lại xông về phía mình, sắc mặt lão ta cực kì không cam lòng, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Uỳnh!”
Đòn tấn công của Lý Trọng lại hạ xuống lần nữa, thân thể Thượng Quan Phó ngã văng ra, sau khi rơi xuống đất, hơi thở trên người lão ta hoàn toàn biến mất.
Thượng Quan Phó đã chết..

Chương 1568: 1568: Ông Tổ Phát Điên

Nhìn Lý Trọng đánh chết Thượng Quan Phó, Dương Thanh cũng dại mặt ra, ngay cả Thượng Quan Phó cũng bị giết rồi sao?
Vậy thì hiện nay, trong Hoàng thành Thượng Quan này, còn ai có thể ngăn cản Lý Trọng?
Quả đúng như Dương Thanh dự liệu, sau khi giết Thượng Quan Phó, Lý Trọng đã triệt để mất khống chế.

"Gu!"
Lão ta tức giận rít gào, hơi thở võ thuật trên người bỗng tăng vọt lên cực điểm.
Cùng lúc đó, tại Hoàng tộc Thượng Quan, trong cung điện rộng thênh thang, Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai vàng, bên dưới là các thành viên quyền quý của Hoàng tộc, sắc mặt ai nấy đều cực kì nặng nề.
Bởi Thượng Quan Hoàng triệu tập bọn họ lại đây, thảo luận về vấn đề, một khi Thượng Quan Phó thất bại, Hoàng tộc nên đối phó với tình hình trước mắt như thế nào? "Thật không ngờ, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta lại vẫn còn sống.

"Có lão Hoàng Chủ ở đây, Hoàng tộc nhất định sẽ không có vấn đề gì".
Sau khi được Thượng Quan Hoàng báo cho biết về sự tồn tại của Thượng Quan Phó, tất cả đều hết sức kinh ngạc.

Nhưng trái lại, sắc mặt Thượng Quan Hoàng lại vô cùng căng thẳng, lão ta nói: "Các vị đừng nên vui vẻ quá sớm, nếu như Dương Thanh thật sự dễ dàng bị giết đến thế thì vì sao đến tận bây giờ, lão Hoàng Chủ còn chưa trở về?"
Lão ta vừa nói đến đây, mọi người càng thêm lo âu thấp thỏm.
Bởi vì, ngay vừa rồi, bọn họ cảm nhận được, cách Hoàng phủ họ Thượng Quan không xa có một hơi thở võ thuật cực kì khủng bố đang liên tục tràn ra khắp Hoàng thành.
Loại hơi thở võ thuật này có cấp bậc cao đến mức khiến bọn họ cảm thấy có một áp lực cực lớn đè lên người, thậm chí đến hô hấp cũng không được thông thuận.

Có người lên tiếng: “Hoàng Chủ, chẳng phải Dương Thanh đã mất hết võ thuật rồi sao? Làm sao cậu ta có thể còn sống được? Hon nữa, hôm nay không chỉ Hoàng tộc Thượng Quan mà cả nhà họ Lý cũng đã huy động cao thủ đi lùng bắt Dương Thanh, nghe nói ngay cả ông tổ của nhà họ Lý cũng đã đi tìm rồi, làm sao cậu ta có thể sống sót được?”
Thượng Quan Hoàng đảo mắt nhìn qua đám người bên dưới, lạnh giọng nói: “Ai nói với các vị rằng mối nguy hiểm của Hoàng tộc chỉ có Dương Thanh?”
Mọi người đều nghi hoặc nhìn nhau, chẳng lẽ không phải sao?
Thượng Quan Hoàng lại nói tiếp: “Lão Hoàng Chủ đã dặn dò tôi, phải cẩn thận nhà họ Lý, năm mươi năm trước, có chín cao thủ biến mất cùng Lý Trọng, mấy ngày trước, Lý Giang Hùng lại dẫn theo một cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới Hoàng tộc tìm Dương Thanh, sau đó bị Dương Thanh giết chết, tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia chính là một trong chín tên cao thủ từng biến mất cùng Lý Trọng năm mươi năm trước”.

“Lão Hoàng Chủ nghi rằng, tám cao thủ còn lại rất có thể cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, cho nên, Hoàng tộc chúng ta không chỉ phải đối mặt với Dương Thanh mà còn cả gia tộc họ Lý nữa”.
Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí chấn kinh nói: “Nếu vậy, chúng ta nhất định phải diệt hắn gia tộc họ Lý này mới được!”
Nhị hoàng tử Thượng Quan Tử Mặc cũng trầm giọng đồng tình: “Anh cả nói rất đúng, chúng ta phải khiến gia tộc họ Lý biến mất khỏi Hoàng thành, bằng không, không ai có thể bảo đảm sau này bọn họ sẽ không gây khó dễ cho Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta”.
Ngay lúc này, hai luồng hơi thở võ thuật vốn đang cực kì phập phồng cuồng bạo, bỗng có một luồng hơi thở biến mất, Thượng Quan Hoàng lập tức biến sắc, đứng phắt dậy khỏi ngai vàng.

“Phụ hoàng, có chuyện gì vậy ạ?”
Thấy thế, Tam hoàng tử Thượng Quan Tử Khiêm vội hỏi.
Những người khác thấy Thượng Quan Hoàng lộ vẻ khiếp sợ như vậy, lòng lập tức nảy sinh một dự cảm chẳng lành.
Ảnh mắt Thượng Quan Hoàng nhìn về một hướng, ngây người

lẩm bẩm: “Hơi thở võ thuật của lão Hoàng Chủ đã biến mất rồi!” “Cái gì?” “Lão Hoàng Chủ chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, hơi thở võ thuật của ngài ấy làm sao có thể biến mất được?” “Hoàng Chủ, có phải ngài cảm nhận nhầm rồi không? Hơi thở võ thuật biến mất không phải là của lão Hoàng Chủ?”
Những thành viên của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều biến sắc, không một ai muốn tin hơi thở võ thuật của Thượng Quan Phó đã biến mất.
Mặc dù Thượng Quan Hoàng cũng không muốn chấp nhận sự thật này nhưng lão ta đã vô cùng quen thuộc với hơi thở võ thuật của Thượng Quan Phó, trong hai luồng hơi thở võ thuật cuồng bạo xuất hiện trước đó, có một chính là của Thượng Quan Phó.
Nhưng nay, hơi thở của Thượng Quan Phó đã biến mất, mà luồng hơi thở võ thuật điên cuồng còn lại vẫn tồn tại, tất cả đều đang chứng minh một sự thật mà lão ta không cách nào chấp nhận được.

Đó là Thượng Quan Phó đã chết.
Thượng Quan Hoàng không kịp nghĩ thêm, lập tức phân công người dưới: “Tất cả các cao thủ có cảnh giới dưới Thần Cảnh đỉnh phong lập tức lùi về trông giữ Hoàng lăng!”
Bên trong Hoàng phủ họ Thượng Quan có một Hoàng lăng dưới lòng đất, Hoàng lăng này cũng là một công trình phòng ngự dưới đất lớn nhất của Hoàng tộc, cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh không có khả năng phá vỡ tầng phòng ngự của Hoàng lăng này.
Chỉ khi Hoàng tộc gặp phải hiểm họa cực lớn thì Hoàng lăng dưới lòng đất mới được mở ra, mà nay Thượng Quan Hoàng lại yêu cầu tất cả các thành viên của Hoàng tộc có cảnh giới dưới Thần Cảnh đỉnh phong phải lùi vào Hoàng lăng, điều này chứng tỏ Hoàng tộc đang phải đối mặt với một nguy cơ cực lớn, thậm chí đó còn là nguy cơ liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng tộc.

Ngay khi người trong Hoàng tộc còn đang ngày người thất kinh, tại gia tộc họ Lý, Lý Giang Hùng bỗng phá lên cười, lão ta kích động vô cùng, hô to: “Quá tốt rồi, từ nay về sau, tại Hoàng thành Thượng Quan này, nhà họ Lý ta chính là vua!”

Tuy lão ta không biết đến sự tồn tại của Thượng Quan Phó nhưng cũng có thể cảm thấy, hai vị cao thủ vừa chiến đấu kịch liệt với nhau kia, có một người là Lý Trọng, mà bây giờ, hơi thở võ thuật của Lý Trọng vẫn còn, nhưng hơi thở của kẻ còn lại đã biến mất.

"Thưa chủ gia tộc, có chuyện gì thế a?"
Đám người nhà họ Lý không hiểu nguyên do, bèn cười hỏi.
Lý Giang Hùng đang rất vui vẻ, bèn hào hứng nói: "Tuy tôi không biết có chuyện gì xảy ra nhưng tôi có thể cảm nhận được, tên cao thủ vừa đấu với bố tôi chính là cao thủ siêu đẳng của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Nhưng vừa rồi, hơi thở của tên cao thủ kia đã biến mất, mà bố tôi còn sống".
Lý Giang Hùng chỉ nói một câu đã khiến toàn bộ người nhà họ Lý sôi sục lên.
Lý Giang Hùng lớn tiếng bảo: "Tất cả các cao thủ đã bước vào Thần Cảnh đi theo tôi nghênh đón ông tổ!"
Lúc này bọn họ còn chưa biết, nhà họ Lý sắp gặp phải hiểm họa đáng sợ cỡ nào.
Ngay khi Lý Giang Hùng dẫn đầu đám cao thủ Thần Cảnh của gia tộc di chuyển về phía Lý Trọng, bên chỗ Lý Trọng lúc này, khắp nơi đã biến thành phế tích, Lý Trọng như đã phát điên, liên tục tấn công các phía, tất cả mọi mục tiêu bị lão ta nhằm tới đều hóa thành đống đổ nát trong khoảnh khắc.
Dương Thanh trốn một góc, tay nắm chặt một bình sứ trắng, trong bình là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh, anh đang chờ, chờ đến thời cơ tốt nhất để dùng viên thuốc này.
Lúc này Lý Trọng vẫn còn đang ở trạng thái mạnh nhất, dù lúc này anh sử dụng thuốc thì chỉ e trong mười phút ngắn ngủi, anh không thể giải quyết Lý Trọng.
Vậy nên Dương Thanh vẫn chưa vội dùng viên thuốc này mà chỉ chờ, chờ khi thể lực của Lý Trọng bị tiêu hao hết, có lẽ không cần anh sử dụng viên thuốc này, Lý Trọng đã biến thành một kẻ tàn phế.

Lý Trọng lúc này hệt như một con ruồi không đầu, không cảm nhận được hơi thở võ thuật bốn phía, lão ta chỉ có thể điên cuồng đập phá phát tiết, như đang muốn trút hết tất cả cơn

cuồng bạo trong cơ thể ra ngoài.
Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh như một thợ săn tài giỏi, trốn ở nơi xa, đôi mắt sắc như lưỡi dao chăm chặp giám sát mọi cử động của Lý Trọng.
Quả nhiên, sau khi liên tục phát tiết, thể lực của Lý Trọng dường như đã tiêu hao gần hết, hơi thở cuồng bạo trên người cũng giảm mạnh, lực công kích cũng yếu đi rất nhiều.
Nhưng thế này còn chưa đủ, để tăng cao khả năng thắng hơn, Dương Thanh cảm thấy vẫn nên chờ thêm một lúc.
Anh nhủ thầm trong lòng: "Chừng chục phút nữa, có lẽ Lý Trọng sẽ tiến vào thời kì suy nhược".
Lại năm phút đồng hồ nhanh chóng trôi qua, quả nhiên, đúng như Dương Thanh liệu định, hơi thở trên người Lý Trọng càng ngày càng yếu, như thể sắp ngã vào thời kì suy nhược.
Liều thuốc do Black Doctor nghiên cứu ra tuy rất lợi hại nhưng theo như những hiểu biết của Dương Thanh, mỗi loại thuốc mà Black Doctor điều chế ra đều có chung một tác dụng phụ, đó chính là sau khi thuốc hết công hiệu, người dùng thuốc sẽ rơi vào thời kì suy nhược.
Đúng lúc này, một âm thanh chói tai bỗng vang vọng trong đêm tối: "Chủ gia tộc họ Lý là Lý Giang Hùng, dẫn theo các cao thủ của gia tộc, xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!"
"Cao thủ nhà họ Lý xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!"
"Cao thủ nhà họ Lý xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!"
Đột nhiên, hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Trọng, đồng loạt quỳ một chân xuống, kêu lớn.

Dương Thanh không ngờ được người nhà họ Lý lại xuất hiện vào lúc này, anh lập tức biến sắc, giận dữ hét lên: "Tất cả các vị, lập tức thu hơi thở võ thuật trên người lại ngay!"
Chỉ tiếc, khi anh hồ lên câu này, tất cả đã quá muộn.
.

Chương 1569: 1569: Tiếng Sáo Dẫn Dắt

Cảnh tượng này làm ai nấy đều chấn động.

Lý Giang Hùng cũng sững sờ, nét mặt đầy kinh ngạc: “Sao chuyện này có thể xảy ra chứ?”
Dương Thanh lại giận dữ hét lên: “Lý Giang Hùng! Lý Trọng uống thuốc do Black Doctor mới nghiên cứu ra nên đã hoàn toàn mất lý trí rồi.

Ông ta còn giết cả Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực đã khủng khiếp hơn rất nhiều.

Ông mau bảo những người trong nhà họ Lý thu khí thế võ đạo lại đi”.

“Nếu không, Lý Trọng mà cảm giác được khí thế võ đạo của ai thì ông ta sẽ giết ngay! Giết càng nhiều, ông ta càng điên!”
Nghe thấy lời nói của anh, Lý Giang Hùng mới giật mình tỉnh ngộ.

Lão ta vốn cho rằng người đã đánh nhau với Lý Trọng là Dương Thanh, lúc này mới biết không phải Dương Thanh mà là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong lúc lão ta đang ngẩn người, lại có mấy cao thủ Thần Cảnh vì phóng uy thế võ đạo ra mà bị Lý Trọng giết trong tích tắc.

Phút chốc, trong hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý lại có ba người chết.

Đến lúc này Lý Giang Hùng mới hoàn hồn, mau chóng ra lệnh: “Tất cả mau thu khí thế võ đạo lại!”
Những người còn sống sót lập tức làm theo.

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Dương Thanh, Lý Trọng như con ruồi mất đầu không còn thấy mục tiêu, điên cuồng công kích khắp nơi như muốn trút mọi năng lượng cuồng bạo trong cơ thể ra ngoài.

Cả đám cao thủ nhà họ Lý đều sợ hãi thấy rõ, họ chưa từng thấy dáng vẻ kinh khủng thế này của Lý Trọng.

“Bùm bùm bùm!”
Khi Lý Trọng điên cuồng bùng nổ, những cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lẫn trung kỳ đều chịu thương tích nặng nề, ngã văng ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc những người này bị đánh bay bởi khí thế võ đạo của mình, thân hình Lý Trọng qua lại giữa những người khác như một tia chớp đen.

Giây kế tiếp lại có có năm sáu người bỏ mạng.

Lý Giang Hùng sốt sắng đến nỗi sắp khóc.

Những người này đều là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lý, lão ta dẫn hơn hai mươi cao thủ như thế để đến đây long trọng đón chào Lý Trọng, để rồi bị Lý Trọng giết chết gần một nửa số đó.

Những người trong nhà họ Lý cũng sắp hóa điên.

Họ hăm hở tới đây nghênh đón Lý Trọng trong niềm vui sướng khôn xiết, cho rằng nhà họ Lý sẽ trở thành bá chủ của Hoàng thành Thượng Quan và họ sẽ trở thành những người có công lớn với gia tộc, nào ngờ vừa đến đây đã bị giết gần một nửa.

Nếu để mặc chuyện này tiếp tục xảy ra thì những cao thủ hàng đầu trong nhà họ Lý đều sẽ bị Lý Trọng giết chết.

Một người có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ họ Lý sợ hãi nói: “Chủ gia tộc, rốt cuộc ông tổ sao vậy? Sao ông ấy lại giết cả người trong gia tộc?”
Nét mặt Lý Giang Hùng đầy trầm trọng quan sát Lý Trọng thật kỹ, cắn răng đáp: “Bố tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát, tôi sợ là ông ấy không thể tỉnh táo lại được nữa.

Tất cả mọi người tìm cơ hội trốn khỏi đây, tuyệt đối không được để lộ ra một chút khí thế võ đạo nào, nếu không sẽ chết chắc đấy!”
“Rõ!”
Cao thủ trong nhà họ Lý vội vàng vâng lệnh.

Tuy họ không rõ đã có chuyện gì xảy ra với Lý Trọng nhưng lại biết hiện giờ lão ta đã không còn quan tâm ai là người của

mình, có lẽ dù là Lý Giang Hùng cũng sẽ không bỏ qua.

Lý Giang Hùng liếc mắt nhìn Dương Thanh rồi bắt đầu lặng lẽ lùi ra sau, còn nín thở vì sợ bị Lý Trọng cảm giác được, sau đó giết mình.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không đứng đây chờ chết.

Tuy anh cũng lo lắng Lý Trọng sau khi mất lý trí sẽ rời khỏi đây rồi gây ra một vụ tàn sát thảm khốc cho Hoàng thành Thượng Quan, nhưng lúc này bản thân cũng đang bị thương nặng, nếu uống đan dược được Phùng Tiểu Uyển đưa cho thì cũng chỉ có thể giữ được trạng thái đỉnh cao trong vòng mười phút là cùng.

Quan trọng là, một khi uống viên đan dược của Phùng Tiểu Uyển, rất có thể anh sẽ chết.

Hoàng thành Thượng Quan có người bảo vệ riêng, chắc kẻ đó sẽ không làm ngơ trước việc Lý Trọng thẳng tay tàn sát những người trong Hoàng thành nhỉ?
"Bành!"

Nhưng đang lúc các cao thủ của nhà họ Lý chuẩn bị rời khỏi đây thì Lý Trọng đột nhiên xông đến trước mặt một người, giơ tay mạnh mẽ tung chưởng vào đầu của đối phương.

Cao thủ họ Lý kia bỏ mạng chỉ trong giây lát, chết không nhắm mắt.

Vừa rồi do quá căng thẳng nên ông ta đã bất cẩn để lộ một chút khí thế võ đạo, do đó bị Lý Trọng nhắm trúng, giết ngay tức thì.

Những người khác đứng sững tại chỗ, không dám thở mạnh.

Ai nấy đều kinh hoàng nhìn Lý Trọng.

Lý Giang Hùng thấy nhà họ Lý lại tổn thất một cao thủ hàng đầu thì cảm giác lòng như đang rỉ máu.

Nhưng vào lúc này lại có thêm vài hơi thở Thần Cảnh đến gần, nét mặt của Dương Thanh tức khắc thay đổi: "Không xong rồi!"

Ngay sau đó, bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong xuất hiện, bao vây Lý Trọng.

Bốn người này đều mặc trang phục đặc trưng của Hoàng tộc Thượng Quan, vậy là đã rõ lai lịch của họ.

"Lão Hoàng Chủ!"
Khi nhìn thấy Thượng Quan Phó nằm sõng soài cách đó không xa, không còn thở nữa thì ai nấy đều biến sắc.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu căm tức nhìn Lý Trọng, quát: "Lý Trọng, ông giết lão Hoàng Chủ của chúng tôi ư?"
Dương Thanh vội vàng thét lên: "Mau thu khí thế võ đạo lại, Lý Trọng đã mất lý trí rồi, bị ông ta nhắm vào sẽ chết đấy!"
Nhưng câu nói của anh đã muộn màng.

Bóng dáng của Lý Trọng lại biến mất, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa rồi và tung một cú đấm ra.

"Rầm!"

Một tiếng động ầm ĩ vang lên, lồng ngực của cao thủ nọ trũng xuống, hộc máu bay vụt ra ngoài như diều đứt dây.

"Trời…"
Ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại hoàn toàn sững sờ, dường như họ không ngờ một đòn của Lý Trọng lại có thể giết một trong bốn người họ chỉ trong nháy mắt.

Lúc này đây, anh chỉ có thể hy vọng Lý Trọng sẽ không chịu đựng được tác dụng quá mạnh của thuốc nên nổ tan xác mà chết.

Nếu không thì dù uống đan dược được Phùng Tiểu Uyển đưa cho, anh cũng khó lòng giết được lão ta.

Một khi Lý Trọng trở nên mạnh hơn, hai người mà đánh nhau thì ngược lại sẽ khiến thực lực của lão ta được tăng cường.

Giữa lúc đó, bỗng dưng có tiếng sáo vang lên.

Lý Trọng vừa mất đi mục tiêu như cảm giác được vị trí của tất cả mọi người.

Đôi mắt đỏ ngầu của lão ta hướng về một cao thủ nhà họ Lý, chớp nhoáng xông thẳng tới.

“Ầm!”

Tung một chưởng, lại một người đã chết.

Chương 1570: 1570: Mối Thù Giết Bố

Từ khi có tiếng sáo, Lý Trọng vốn đang hoang mang như đã có thể cảm nhận được vị trí của mỗi một người ở đây, vừa giết một người trong nhà họ Lý xong thì lại xông tới một cao thủ khác.

Hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh họ Lý tới đây nhưng giờ đã tổn thất mười người, chỉ còn lại mười người cuối cùng.

Lý Giang Hùng hốt hoảng đến sắp khóc, gào lên: "Bố, bố tỉnh lại đi!"
Ban đầu lão ta còn nghĩ rằng Lý Trọng sẽ dẫn dắt nhà họ Lý đến đỉnh cao, không ngờ cuối cùng Lý Trọng lại là người dẫn họ xuống vực thẳm.

Những cao thủ Thần Cảnh đang đứng ở đây đã là toàn bộ lực lượng cuối cùng của nhà họ Lý, một khi bị giết sạch thì trong gia tộc sẽ không còn ai có thực lực Thần Cảnh nữa.

Một gia tộc không có lấy một cao thủ Thần Cảnh thì còn không sánh bằng một gia tộc hạng bét.

Tuy nhiên, tiếng hét của Lý Giang Hùng không hề có tác dụng nào, Lý Trọng vẫn không ngừng tàn sát.

Ngay lúc đó, Dương Thanh đột nhiên gầm lên: "Tất cả tập trung giết Lý Trọng đi, nếu không, ai cũng sẽ chết tại đây đấy!"
Mặc dù anh có thù oán với nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng hiện giờ người cầm đầu hai gia tộc này – Thượng Quan Phó thì bị Lý Trọng giết, Lý Trọng thì đã đánh mất lý trí, còn giết nhiều người trong nhà họ Lý như vậy.

Dương Thanh có thể bỏ qua mọi hận thù.

Trải nghiệm ở chiến vực đã làm tâm trí của anh hướng về nhân dân, nếu Lý Trọng sống sót thì đây sẽ là nạn lớn cho Hoàng thành Thượng Quan.

Lúc này đây, Dương Thanh vô cùng phẫn nộ.

Vì sao đến nước này rồi mà người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quân vẫn chưa xuất hiện?
Lẽ nào chỉ khi Hoàng tộc đối mặt với nguy cơ sống còn mới lộ mặt ra?
Người bảo vệ Hoàng tộc phải bảo vệ con dân trong Hoàng thành chứ không phải chỉ mình thành viên trong Hoàng tộc mới phải.

Lý Giang Hùng nghe thấy lời nói của Dương Thanh mới hoàn hồn, lập tức ra lệnh: "Tất cả cao thủ nhà họ Lý nghe lệnh, cùng giết ông tổ!"
"Chủ gia tộc, phải giết ông tổ thật sao?"
Có người ngỡ ngàng hỏi, trên mặt đầy vẻ không cam lòng.

Nếu như Lý Trọng có thể khôi phục lý trí thì tương lai nhà họ Lý sẽ rất huy hoàng.

Lý Giang Hùng tức giận hét lên: "Nếu không cùng chung tay thì toàn bộ chúng ta đều sẽ bị bố tôi giết chết, giờ ông ấy đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, đành giết thôi!"
"Rõ!"
Bấy giờ các cao thủ trong nhà họ Lý mới lấy lại tinh thần, ánh mắt của họ cũng trở nên kiên định, chỉ còn lại sát ý với Lý Trọng.

Dương Thanh đưa mắt nhìn ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại của Hoàng tộc, lớn tiếng nói: "Mấy người là người trong Hoàng tộc cơ mà, còn đứng đấy nhìn nữa à? Bây giờ chỉ còn cách cùng nhau giết Lý Trọng thì con dân trong Hoàng thành mới không bị tàn sát".

Ba cao thủ trong Hoàng tộc nhìn nhau, tên cầm đầu cắn răng đáp: "Liều mạng thôi!"
Lý Giang Hùng lại gào lên: "Tất cả đều xông lên!"
Sau mệnh lệnh của ông ta, cao thủ trong Hoàng tộc và nhà họ Lý đồng loạt xông về phía Lý Trọng.

Mặc dù lão ta vô cùng đáng sợ nhưng đã hoàn toàn mất đi lý trí, chẳng khác nào một cỗ máy bị người khác khống chế, không thể bộc phát ra thực lực vốn có của mình.

Nhà họ Lý đã tổn thất một số lượng lớn cao thủ nhưng phần lớn đều là những người đang ở Thần Cảnh sơ kỳ và trung kỳ, những người còn lại về cơ bản đều có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, ngoài ra còn có một số cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Ba người còn lại của Hoàng tộc đều có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Một đội hình như vậy tuyệt đối là một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Mười mấy cao thủ đồng thời ra tay, trong nháy mắt những đòn công kích mạnh nhất của họ đều giáng xuống người Lý Trọng.

“Gầm!”

Lão ta cuồng nộ thét lên, tung ra một đòn tấn công khủng khiếp.

Lại một người trong nhà họ Lý bị giết.

“Toàn bộ lập tức lùi lại!”
Lý Giang Hùng nói lớn một câu rồi nhanh chóng thụt lùi.

Ngay lúc lại một cao thủ họ Lý bỏ mạng, những người khác đã rời khỏi phạm vi công kích của Lý Trọng.

Lý Giang Hùng cắn răng, lại hét lên: “Tất cả cùng xông lên!” Mười mấy cao thủ lại cùng nhau phát động đòn công kích mạnh nhất của mình tới Lý Trọng.

Sau mỗi đợt tiến công thì Lý Giang Hùng lại ra lệnh cho họ lùi lại, mười mấy người cứ đánh rồi lại lùi như vậy, thương thế trên cơ thể Lý Trọng cũng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Chiến thuật này đúng là quá tuyệt vời, đây cũng là chiến lược tốt nhất cho tình huống bây giờ, thế nhưng nó lại gây ra tổn thất quá lớn.

Gần như mỗi lần liều mạng tấn công đều mất một cao thủ, sau mấy đợt bao vây tấn công ngắn ngủi thì nhà họ Lý lại có thêm hai người chết.

Sắc mặt của Dương Thanh vô cùng tối tăm, đưa mắt nhìn bốn phía hòng tìm cho ra chủ nhân của tiếng sáo.

Anh biết rằng Lý Trọng đang bị tiếng sáo ấy khống chế.

Nếu không có tiếng sáo của đối phương thì có thể lão ta đã nổ tan xác từ lâu rồi.

Nó cứ như âm thanh mê hoặc lòng người, dẫn dắt khí thế cuồng bạo còn sót lại trong cơ thể Lý Trọng bùng nổ.

"Rốt cuộc mày là ai?"
Dương Thanh nhìn vào khoảng không, rít lên: "Không phải bọn mày muốn giết tao lắm sao? Giỏi thì cút ra đây đánh một trận với tao đi!"
Tuy không biết chủ nhân của tiếng sáo là ai nhưng có thể khẳng định một điều rằng Lý Trọng đã uống thuốc mới được Black Doctor nghiên cứu ra, như vậy thì kẻ đang thổi sáo khống chế lão ta chắc chắn là người của Black Doctor.

Sau khi Black Doctor thất bại trong việc khống chế Dương Thanh thì quay sang muốn giết anh, thế nên Dương Thanh cố ý nói lớn để lừa đối phương xuất hiện.

Chỉ cần đối phương dám bước ra đây, Dương Thanh dám uống đan dược của Phùng Tiểu Uyển để dốc sức giết kẻ đó trong mười phút.

Nhưng lời kêu gọi của anh hoàn toàn vô dụng, tiếng sáo vẫn vang lên, đối phương không hề có ý định lộ diện.

Nhà họ Lý càng ngày càng thiệt hại nhiều mạng người, may mà các cao thủ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã liên lạc với Thượng Quan Hoàng, có lẽ không lâu nữa những người đứng đầu trong Hoàng tộc sẽ đến nơi.

"Hết cách rồi, giờ chỉ có nước liều mạng để tiêu hao sức lực của Lý Trọng thôi, nếu không Hoàng thành Thượng Quan sẽ trở thành địa ngục trần gian cho xem!"
Cao thủ Hoàng tộc cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói.

Đương nhiên ông ta biết tình thế đang rất bất lợi cho họ, nhưng còn cách nào đâu?

.

Chương 1571: 1571: Khôi Phục Võ Công

Khi Dương Thanh nhìn Vũ Văn Bân, dường như anh ta cũng cảm giác được, đưa mắt về phía Dương Thanh, nhếch mép cười khẩy rồi bóng người chợt lóe, biến mất.

Nhưng tiếng sáo vẫn còn vang vọng.

Đến lúc này, cuối cùng Dương Thanh cũng khẳng định được người vừa thổi sáo điều khiển Lý Trọng chính là Vũ Văn Bân.

Anh vô cùng ngạc nhiên: "Sao có thể?"
Dương Thanh biết rõ Vũ Văn Bân là ai, chỉ là một cậu ấm của một gia đình quyền thế tại Yến Đô, còn chưa bước vào cả Thần Cảnh.

Mới mấy tháng ngắn ngủi mà sao anh ta có thể mạnh đến mức độ này? Chỉ dùng sáo là có thể khống chế Lý Trọng có thực lực Siêu Phàm Cảnh ư?
Từ sau khi giết Vũ Văn Cao Dương, Vũ Văn Bân như bốc hơi khỏi nhân gian.

Mỗi khi Dương Thanh nhớ đến mối thù giết bố đều cực kỳ oán hận, chỉ muốn tự tay xé xác anh ta ra.

Nhưng anh không thể tìm ra Vũ Văn Bân, sau đó lại có quá nhiều chuyện xảy ra nên đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội báo thù rửa hận cho Vũ Văn Cao Dương.

Vậy mà hôm nay lại gặp Vũ Văn Bân tại đây.

"Vũ Văn Bân!"
Dương Thanh gần như cắn nát răng, thấp giọng rít lên.

Khí thế cuồng bạo dần dần tràn ngập ra khỏi người, đôi mắt anh từ từ nhuốm màu đỏ rực.

Tuy không thể ngưng tụ ra khí thế võ đạo nhưng mỗi khi chìm trong cơn phẫn nộ thù hận, Dương Thanh đều cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào.

Lúc này, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý còn đang bao vây tấn công Lý Trọng nhưng Lý Trọng trong

trạng thái cuồng bạo quá mạnh,dù số lượng cao thủ Thần Cảnh của hai gia tộc vô cùng nhiều cũng không thể giết chết được ngay, chỉ có thể không ngừng gây thương tích cho lão ta.

Nhưng Lý Trọng cứ như không cảm giác được gì vậy, cho dù cơ thể đã bị hủy hoại, thê thảm đến mức không nỡ nhìn thì lão ta vẫn mạnh như cũ, vẫn có thêm mấy người chết dưới những đòn công kích của lão ta.

“Chủ gia tộc, chúng ta không trụ được nổi đâu, nếu cứ tiếp tục thì sẽ mất mát nhiều hơn thôi.

Rút lui đi!”
Bất chợt một người họ Lý hốt hoảng lên tiếng.

Nhiều cao thủ hàng đầu như họ tấn công mà vẫn không thể giết chết Lý Trọng, thật sự là vô cùng tuyệt vọng.

Lý Giang Hùng cũng bắt đầu chùn bước.

Nhà họ Lý đã tổn thất quá nhiều, cứ để mọi chuyện diễn ra thế này thì họ sẽ bị tiêu diệt toàn quân mất.

Chỉ có rời khỏi đây mới giúp gia tộc giữ được một vài cao thủ Thần Cảnh.

Sau một lúc do dự, cuối cùng ông ta cũng hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Tất cả rời khỏi vòng vây, thoát đi nhanh nhất có thể!”
“Vâng!”
Các cao thủ của nhà họ Lý luôn mong mỏi lệnh rút lui của Lý Giang Hùng nên ngay thời điểm ông ta ra lệnh, gần như tất cả mọi người đều rút lui trong tích tắc.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nổi giận: “Không được rút lui!”
Một khi phe của nhà họ Lý rút lui khỏi trận chiến thì các cao thủ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ phải gánh chịu toàn bộ cơn cuồng nộ của Lý Trọng.

Chỉ với những người này thì hoàn toàn không thể chống lại lão ta.

Nhưng nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan vốn đã có thù hằn, họ Lý quan tâm đến sống chết của họ Thượng Quan

làm gì?
Trong lúc nhất thời, các cao thủ trong nhà họ Lý vội vã chạy trốn, còn Lý Trọng thì nổi điên tấn công người của Hoàng tộc dữ dội hơn.

Chỉ một lát mà đã có thêm hai người bị giết chết.

“Cậu Thanh, cậu hãy ra tay đi ạ! Không thì chúng ta sẽ chết ở đây mất!”
Lúc này, một cao thủ trong Hoàng tộc thình lình nhìn về phía Dương Thanh cầu xin.

Tuy biết Hoàng tộc họ Thượng Quan đã làm chuyện có lỗi nhưng họ cũng hiểu tính cách của Dương Thanh.

Bây giờ họ đã thật sự cùng đường bí lối, nhà họ Lý đã rút lui, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan chỉ có thể một mình đối phó với lửa giận của Lý Trọng.

Nếu tiếp tục thì không lâu nữa, tất cả cao thủ Thần Cảnh của họ sẽ bỏ mạng tại đây mất.

Dương Thanh hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn những người trong Hoàng tộc còn đang liều mạng chống chọi với Lý Trọng, ánh mắt càng lúc càng kiên định.

“Đến lúc kết thúc rồi!”
Anh đột nhiên lên tiếng.

Dứt lời, Dương Thanh bóp tay thật mạnh.

“Ầm” một tiếng, chiếc bình sứ trong tay vỡ tan tành để lộ ra một viên đan dược tròn trịa màu đen.

Dù Hoàng tộc có lỗi với mình, anh cũng không thể trơ mắt nhìn những người vô tội này chết trong tay Lý Trọng.

Đây là đan dược mà Phùng Tiểu Uyển đã đưa cho Dương Thanh.

Khi uống, anh sẽ được trở lại trạng thái đỉnh phong của võ thuật ngay lập tức nhưng chỉ duy trì được trong mười phút, ngoài ra còn phải uống thêm một viên đan dược khác để ổn định thương thế trước khi tác dụng của thuốc mất đi.

Nhưng đan dược này lại đem đến tác dụng phụ cực lớn, rất có khả năng anh sẽ chết!
Tuy nhiên, Dương Thanh không bận tâm được điều gì nữa.

Lý Trọng đã bị thương nặng, Thượng Quan Phó cũng đã chết, chắc ở trạng thái đỉnh cao, anh có thể dễ dàng giết Lý Trọng.

Không chần chừ nữa, Dương Thanh nuốt đan dược xuống bụng.

"Ầm!"
Anh vừa uống vào thì một luồng khí thế võ đạo kinh khủng bộc phát ra khỏi cơ thể.

Cùng lúc đó, xương cốt toàn thân cũng phát ra tiếng kêu bụp bụp như tiếng đậu nổ.

Kèm theo đó là cơn đau đớn tột cùng.

Dương Thanh siết chặt hai quả đấm, hai cánh tay nổi đầy gân xanh trông tràn đầy sức mạnh.

Cảm nhận được trạng thái mạnh nhất của mình lần nữa, Dương Thanh đột nhiên có hơi hưởng thụ cảm giác này.

Nhưng anh biết mình chỉ có thể duy trì trạng thái đó trong vòng mười phút sau.

Mười phút sau sống chết của anh sẽ thế nào, không ai biết.

"Tất cả mọi người lùi ra sau nhanh lên!"
Dương Thanh quát lớn.

Ngay sau đó, một nguồn sức mạnh kinh khủng từ anh quét ra bốn phương tám hướng.

Các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc cảm nhận được khí thế mạnh mẽ phát ra từ Dương Thanh thì tức khắc mừng rỡ, trong mắt tràn đầy sự kích động và cảm kích.

Trước đó, việc những cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý cùng nhau tấn công đã gây ra thương thế vô cùng nghiêm trọng cho Lý Trọng.

Giờ đây Dương Thanh đã khôi phục cảnh giới võ thuật của mình, hoàn toàn là tranh giành từng phút từng giây mà công

kích, mỗi một đòn đều dùng hết sức lực đánh ra.

Người của Hoàng tộc nhìn mà chết trân, đây quả là một cảnh tượng mãn nhãn khiến cho người ta rúng động.

.

Chương 1574: 1574: Quyết Định Của Hoàng Tộc

Ngay sau khi Dương Thanh lấy vật thể màu đen kia ra khỏi người Vũ Văn Bân, con ngươi anh ta bỗng co lại, nét mặt méo mó vì đau đớn và sự căm hận với Dương Thanh.

“Dương Thanh, mày tưởng mày làm thế thì sẽ giết được tao à?”
Vũ Văn Bân nghiến răng nghiến lợi, nét mặt vô cùng điên cuồng.

Dương Thanh nhíu mày, không hiểu sao anh lại thấy được sát khí đáng sợ trong mắt Vũ Văn Bân.

Đã đến mức này rồi, Vũ Văn Bân có thể tạo thành uy hiếp với anh chắc? Hồi nãy anh vẫn luôn quan sát Vũ Văn Bân, phát hiện mỗi khi tấn công, Vũ Văn Bân sẽ cố gắng bảo vệ bụng mình.

Black Doctor là nhà khoa học điên, còn biến cả bản thân thành quái vật nửa người nửa máy, nói gì đến Vũ Văn Bân chứ? Trong cơ thể của những người đã bị cải tạo bằng công nghệ cao luôn có vật thể cung cấp năng lượng, Dương Thanh đã cảm nhận được sự dao động của một luồng năng lượng mạnh mẽ trong bụng Vũ Văn Bân.

Quả nhiên anh đã đoán đúng, trong bụng Vũ Văn Bân có một vật thể màu đen, tuy anh không biết đây là thứ gì, nhưng anh có thể cảm nhận được luồng năng lượng khủng khiếp từ nó.

Vũ Văn Bân mạnh mẽ như thế cũng vì vật thể màu đen này.

“Vũ Văn Bân, ân oán giữa tao và mày kết thúc ở đây được rồi đấy!”
Dương Thanh nói rồi giơ tay lên, khí thế đáng sợ bùng nổ từ lòng bàn tay anh.

Ngay sau đó, anh đập mạnh vào đầu Vũ Văn Bân.

“Dương Thanh, tao chết thì mày cũng không sống nổi! Ha ha ha ha!”

Trong mắt Vũ Văn Bân không hề có vẻ e ngại, anh ta phá lên cười.

“Rầm!”
Ngay sau đó, tay Dương Thanh đã đập trúng đầu Vũ Văn Bân.

Đúng lúc sức sống của Vũ Văn Bân hoàn toàn biến mất, Dương Thanh bỗng cảm nhận được sự nguy hiểm từ vật thể màu đen.

Dương Thanh lập tức biến sắc, ném nó ra xa theo phản xạ có điều kiện.

“Rầm!”
Đúng lúc vật thể màu đen rời khỏi tay anh, một tiếng nổ bỗng vang lên, khí thế hủy diệt lan ra khắp bốn phía.

Dương Thanh đang ở gần vật thể màu đen nhất trực tiếp bay xa mấy chục mét, nặng nề rơi xuống đất.

“Trời đất! Có chuyện gì xảy ra trong khu rừng ở Hoàng thành vậy?”
“Tiếng động hồi nãy là tiếng nổ à?”
“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hồi nãy tôi lại cảm nhận được hơi thở hủy diệt từ tiếng nổ đó chứ?”
Vụ nổ từ vật thể màu đen khiến cả Hoàng thành Thượng Quan rung chuyển, vô số cao thủ nhìn về phía khu rừng trong Hoàng thành với vẻ kinh hãi.

Cùng lúc đó, trong Hoàng điện của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Hoàng ngồi ở ghế trên, phía dưới là các cao thủ của Hoàng tộc.

Lúc này ai cũng có vẻ nghiêm nghị, đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan, hôm nay đúng là kinh khủng, cao thủ Siêu Phàm Cảnh duy nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan - Thượng Quan Phó đã chết!
Không những thế, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng tổn thất rất nhiều cao thủ Thần Cảnh.

“Hoàng Chủ, cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý đã rời khỏi Hoàng thành, nhà họ Lý chỉ để lại mấy người bình thường

thôi”.

Một cao thủ Thần Cảnh nói.

Thượng Quan Hoàng giận dữ quát: “Vô dụng! Toàn là lũ vô dụng! Lý Trọng đã chết mà các người vẫn không thể giữ cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý lại, nếu các người không phải đồ vô dụng thì là gì chứ?”
Cả đám cao thủ câm như hến, không dám nói năng gì.

Họ cũng biết, nếu để cao thủ nhà họ Lý rời đi thì chính là thả hổ về rừng, một khi nhà họ Lý hồi phục rồi quay về, chắc chắn Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ phải chịu tổn thất nặng nề hơn.

Thượng Quan Hoàng tức giận nói: “Tôi không quan tâm các người dùng cách gì, phải tìm thấy hết cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý cho tôi!”
“Vâng, thưa Hoàng Chủ!”
Có người vội đáp.

Lúc này, Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí bỗng lên tiếng: “Bố, bố còn bỏ sót một người”.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: “Ai cơ?”
Thượng Quan Tử Chí vội nói: “Dương Thanh ạ!”

Nghe thấy thế, cả đám cao thủ của Hoàng tộc đều biến sắc.

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Bố, con nghĩ anh cả nói không sai, không thể bỏ qua cho cao thủ nhà họ Lý hay Dương Thanh được”.

“Hoàng Chủ, nếu không có cậu Thanh, cao thủ Thần Cảnh của chúng ta đã chết hết trong tay Lý Trọng rồi, cậu Thanh có ơn với Hoàng tộc chúng ta, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa!”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong được Dương Thanh cứu trước đó vội nói, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Mày đừng vu oan cho tao và anh cả”.

Thượng Quan Nhu không quan tâm đến họ mà nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Ông nội, Dương Thanh đã giết được Lý Trọng, tức là thực lực của cậu ấy đã khôi phục rồi.

Hoàng tộc vừa phải chịu tổn thất nặng nề, nếu chúng ta đấu với Dương Thanh thì chỉ thiệt hại nhiều hơn thôi!”
Thượng Quan Hoàng vẫn luôn im lặng, nhưng sắc mặt u ám đến mức đáng sợ, không ai biết lão ta đang nghĩ gì.

.

Chương 1575: 1575: Tìm Kiếm Dương Thanh

Thượng Quan Nhu nhanh chóng bị hai cao thủ đưa đi, bị nhốt vào Hoàng lăng dưới mặt đất.

Thượng Quan Hoàng nhìn đám người, lạnh lùng nói: “Tôi biết, có rất nhiều người đã được Dương Thanh cứu, các người biết ơn cậu ta”.

“Nhưng tốt nhất các người hãy nhớ kỹ thân phận của mình, đừng quên các người là cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, là trụ cột của Hoàng tộc họ Thượng Quan, các người chỉ có thể suy nghĩ cho Hoàng tộc”.

“Trong tiếng nổ hồi nãy, tôi đã cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh đã tiêu tán, cho dù hôm nay cậu ta còn sống thì chắc chắn cũng bị thương nặng, chỉ khi cậu ta chết thì chúng ta mới không phải lo mối họa về sau”.

“Nếu Dương Thanh ghi hận Hoàng tộc họ Thượng Quan, một khi cậu ta hồi phục thì cũng chính là tận thế của Hoàng tộc, tôi hy vọng các người sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tôi”.

Nghe thấy thế, mọi người đều im lặng, trong mắt những cao thủ vừa được Dương Thanh cứu tràn ngập vẻ bi thương.

Đúng là họ không muốn ra tay với Dương Thanh, nhưng cũng như Thượng Quan Hoàng đã nói, một khi Dương Thanh ghi hận Hoàng tộc, chắc chắn anh sẽ không tha cho Hoàng tộc sau khi hồi phục.

Lúc này, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bỗng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Hoàng Chủ, nếu được, tôi hy vọng ông sẽ cho Dương Thanh một con đường sống”.

Thượng Quan Hoàng nói: “Đương nhiên! Nể tình cậu ta đã cứu mọi người, tôi có thể cho cậu ta ăn sung mặc sướng”.

Ai cũng hiểu rõ, Thượng Quan Hoàng định bắt Dương Thanh rồi phế võ công của anh, sau đó vĩnh viễn giam lỏng anh ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Đối với Dương Thanh, bị phế võ công đúng là rất tàn nhẫn, nhưng so với việc mất mạng, thế đã là tốt lắm rồi.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lập tức phong tỏa Hoàng thành Thượng Quan, nếu phát hiện cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý thì giết ngay tức khắc! Mặt khác, phong tỏa tin tức về tất cả những chuyện xảy ra ở Hoàng thành Thượng Quan hôm nay, nếu những chuyện đó bị truyền đi, có lẽ Hoàng thành Thượng Quan sẽ gặp phải nguy cơ lớn hơn nữa”.

Thượng Quan Hoàng nhìn quanh, bình tĩnh nói.

“Vâng!”, đám người đáp.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhanh chóng rời khỏi Hoàng tộc theo hai nhóm, một nhóm đi theo Thượng Quan Hoàng đến khu rừng trong Hoàng thành, nhóm còn lại đi tìm cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý theo Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí.

Người ở Hoàng thành Thượng Quan cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đó là chuyện lớn, bằng không Hoàng thành Thượng Quan đã không bị rà soát nghiêm ngặt như vậy.

Trong lúc Thượng Quan Hoàng đang dẫn một đội ngũ tiến vào khu rừng ở Hoàng thành, một bóng người dính đầy máu đang nằm trên mặt đất.

Người này không phải ai khác mà chính là Dương Thanh.

Sau khi anh lấy vật thể màu đen kia ra khỏi bụng Vũ Văn Bân, nó bỗng nổ tung, hất bay người đang bị thương nặng như anh.

Lúc này, trên người anh chằng chịt vết thương, quần áo tả tơi, nằm đó như một cái xác.

Vào giây phút này, nếu có người đang ở đây thì sẽ phát hiện ra, những vết thương bị lộ ra ngoài của Dương Thanh đang chậm rãi liền lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Những vết thương máu me be bét đã đóng vảy rất dày, một hơi thở ôn hòa như có như không đang bao phủ lấy Dương Thanh.

Dương Thanh hơi cuộn người lại, tựa như trẻ sơ sinh đang ngủ say, hơi thở yếu ớt dần trở nên mạnh mẽ.

Cỏ khô quanh người anh như đã hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng, đang xanh tươi trở lại với tốc độ cực nhanh.

Lấy Dương Thanh làm trung tâm, một luồng sức sống mãnh liệt lan ra khắp bốn phía.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng vết thương trên người anh gần như đã khỏi hẳn, thậm chí có vài vết sẹo đã tróc ra, da dẻ ở đó như của trẻ sơ sinh vậy.

Nhưng không ai thấy được sự biến đổi trên cơ thể anh.

Phía bên kia, Thượng Quan Hoàng đã dẫn các cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc tiến vào khu rừng ở Hoàng thành.

Thượng Quan Hoàng ra lệnh: "Mọi người tản ra, tìm kiếm Dương Thanh theo phương thức cuốn chiếu, đừng bỏ sót bất kỳ ngóc ngách nào".

"Vâng, thưa Hoàng Chủ!"
Mười mấy cao thủ của Hoàng tộc vội tản ra bốn phía.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, theo lẽ thường, lão ta phải cảm nhận được khí thế của Dương Thanh mới đúng, nhưng sau khi tiến vào trong rừng, lão ta lại không thấy gì, như thể Dương Thanh đã đột ngột biến mất khỏi nơi đây.

Nhưng lão ta khẳng định Dương Thanh vẫn đang ở nơi này.

Khu rừng này rất rộng, là khu rừng lớn nhất Hoàng thành Thượng Quan, nếu muốn tìm người ở đây thì rất khó.

Nhưng cho dù khó hơn nữa thì Thượng Quan Hoàng cũng phải tìm thấy Dương Thanh, bằng không lão ta không thể yên tâm được.

"Hoàng Chủ, không thấy người ạ!"
"Hoàng Chủ, không thấy Dương Thanh ạ!"
…
"Hoàng Chủ, xem ra Dương Thanh đã rời đi thật rồi, chúng ta có nhiều người như thế, gần như đã tìm hết mọi chỗ mà vẫn không thấy nơi nào bị phá hoại hết!"
Sau khi không đạt được kết quả gì, các cao thủ của Hoàng tộc quay về bên cạnh Thượng Quan Hoàng rồi nói.

Thượng Quan Hoàng không nói gì, như có điều suy tư, chẳng lẽ Dương Thanh đã đi thật rồi à?

.

Chương 1578: 1578: Bảo Vệ Chúng Ta

Khi thấy lão già bất chợt xuất hiện này, mọi người đều có vẻ kinh hãi, chỉ mình Dương Thanh vẫn bình tĩnh nhìn đối phương.

Trừ người bảo vệ Hoàng tộc ra, đây có thể là ai nữa?
Dương Thanh cười khẩy, khinh thường nhìn chằm chằm vào người bảo vệ Hoàng tộc: "Láo xược á? Khi cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bị giết gần hết, người bảo vệ Hoàng tộc như ông đang ở đâu vậy?"
"Bây giờ, ông xuất hiện chỉ vì tôi bảo ông cút ra đây, nhưng khi cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bị Lý Trọng đang mất kiểm soát giết gần hết, ông lại làm như không có gì xảy ra cả".

"Chẳng lẽ đối với người bảo vệ Hoàng tộc như ông, tôn nghiêm của ông quý giá hơn mạng sống của cao thủ thuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan à?"
Nghe thấy thế, những người đang trong trạng thái đờ đẫn của Hoàng tộc họ Thượng Quan mới biết lão già tóc bạc này chính là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Sắc mặt của người bảo vệ vô cùng u ám, khí thế như có như không dần lan ra từ người lão ta, trong chớp mắt, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bị áp lực đáng sợ bao trùm.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, chỉ riêng khí thế của đối phương đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh, nếu lão ta dùng hết thủ đoạn, có phải sẽ phát huy được thực lực hơn xa Siêu Phàm Thất Cảnh không?

Tuy Dương Thanh mới đột phá đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng với thủ đoạn của anh, anh cũng có thể phát huy thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh.

Nếu hai người bước vào trận đấu sống còn thì vẫn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Người bảo vệ nói: "Còn nhỏ tuổi mà nhanh mồm lắm, nhưng không biết thực lực của cậu có lợi hại như mồm mép của cậu

không”.

Dương Thanh cười lạnh: “Làm sao? Ông định ra tay với tôi à?”
Người bảo vệ lạnh lùng nói: “Trau dồi võ công mà thôi, cậu dám đồng ý không?”
Dương Thanh vẫn rất thản nhiên: “Có gì mà không dám chứ?”

“Nếu vậy thì đi theo tôi!”
Người bảo vệ nói rồi biến mất, ngay sau đó, Dương Thanh cũng đã biến mất theo.

Mãi đến lúc này, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan mới dám thở hắt ra.

“Ông lão tóc bạc hồi nãy chính là người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta à?”
“Cậu Thanh cũng nói thế, chắc không sai đâu”.

“Chẳng lẽ cậu Thanh đã mạnh đến mức có thể đánh với người bảo vệ Hoàng tộc à?” Trong lúc nhất thời, các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều sững sờ.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng hết sức u ám, lão ta biết bây giờ Dương Thanh đã có địa vị rất cao ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, khi nhắc đến Dương Thanh, rất nhiều cao thủ Hoàng tộc đều có vẻ kính trọng.

Đối với lão ta, đây không phải chuyện tốt, bây giờ lão ta chỉ có thể cầu nguyện rằng người bảo vệ Hoàng tộc sẽ giết được Dương Thanh, cho dù không giết nổi thì cũng phải phế võ công của anh.

Trừ Thượng Quan Hoàng ra, Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí và Nhị hoàng tử Thượng Quan Tử Mặc cũng thấy khó chịu.

Trong số ba đứa con trai của Thượng Quan Hoàng, trừ họ ra còn có Thượng Quan Tử Khiêm, quan trọng là Dương Thanh có quan hệ rất thân mật với Thượng Quan Nhu - con gái Thượng Quan Tử Khiêm, thậm chí Thượng Quan Nhu đã trở thành người phụ nữ của anh rồi.

Bây giờ võ công của Dương Thanh đã khôi phục, thậm chí không hề e ngại người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, một khi anh sống sót quay về sau trận chiến với người bảo vệ Hoàng tộc, địa vị của họ ở Hoàng tộc sẽ giảm mạnh.

Có lẽ ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể thay đổi sự thật đó.

Thượng Quan Tử Chí bỗng nói: "Bố, lần này Dương Thanh hùng hổ như thế, có lẽ sẽ gây bất lợi cho bố".

Nghe thấy thế, Thượng Quan Hoàng nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ý con là sao?"
Thượng Quan Tử Chí nói: "Bố nghĩ xem, trước đó, sau khi biết Dương Thanh đã mất võ công, chúng ta đã đuổi giết Dương Thanh khắp Hoàng thành cùng với cao thủ nhà họ Lý, bây giờ võ công của cậu ta đã khôi phục, lại hùng hổ tới Hoàng tộc, đương nhiên cậu ta sẽ gây bất lợi cho bố rồi".

Thượng Quan Tử Mặc nghe thấy thế, cũng nói: "Bố, con thấy anh cả nói rất có lý, Dương Thanh vốn có ân oán với Hoàng tộc chúng ta, chắc chắn lần này cậu ta sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta, phải nghĩ cách đối phó mới được".

Nghe thấy thế, sắc mặt của rất nhiều cao thủ Hoàng tộc đều hơi khó coi.

"Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử nói hơi quá rồi đấy? Tuy chúng ta có đuổi giết cậu Thanh, nhưng chẳng những cậu ấy không làm gì chúng ta mà còn lấy ơn trả oán, cứu chúng ta khỏi tay Lý Trọng".

"Hơn nữa, với quan hệ giữa cậu Thanh và công chúa Nhu, sao cậu ấy lại gây bất lợi cho Hoàng Chủ chứ?"
Thượng Quan Tử Chí vội nói rồi liếc mắt ra hiệu cho Thượng Quan Tử Mặc.

Thượng Quan Tử Mặc hiểu ngay, theo tình hình bây giờ, họ đã là châu chấu trên một sợi dây, một khi Thượng Quan Nhu nhận được sự ủng hộ từ Dương Thanh, ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể thay đổi việc Thượng Quan Nhu thừa kế chức chủ Hoàng tộc.

Thế nên họ phải nghĩ cách ngăn cản Thượng Quan Nhu thừa kế chức chủ Hoàng tộc, bằng không họ sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Lúc này, Thượng Quan

.

Chương 1579: 1579: Chuyên Quyền

Lời lẽ hùng hồn của Thượng Quan Tử Khiêm đã thuyết phục được tất cả mọi người, trừ Thượng Quan Hoàng.

Vào giây phút này, sắc mặt Thượng Quan Hoàng hết sức u ám, lão ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tử Khiêm, trong mắt hừng hực lửa giận.

Thượng Quan Hoàng im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Không ngờ có một ngày, tôi lại bị con trai mình ép phải nhường chức!" Nghe thấy thế, Thượng Quan Tử Khiêm nói: "Bố, bố hiểu lầm con rồi, con không định ép bố nhường chức, con chỉ đưa ra phân tích chính xác nhất trong tình hình bây giờ mà thôi, với tầm mắt của bố, chắc bố cũng hiểu con nói thế chỉ vì Hoàng tộc".

"Ha ha!"
Tiếng cười lạnh bỗng vang lên, Thượng Quan Tử Chí lạnh lùng nói: "Thượng Quan Tử Khiêm ơi Thượng Quan Tử Khiêm, không ngờ chú ngày càng dẻo miệng đấy, rõ ràng chú đang nhòm ngó chức Hoàng Chủ, nhưng lại hùng hồn nói mình vì Hoàng tộc".

"Thượng Quan Nhu là con gái chú, nếu nó thừa kế chức chủ Hoàng tộc, chắc chú sẽ trở thành Hoàng Chủ ngay nhỉ?" Thượng Quan Tử Khiêm lạnh nhạt nhìn Thượng Quan Tử Chí, hờ hững nói: "Thượng Quan Tử Chí, tôi biết vì Nhu Nhu đe dọa tới địa vị của anh ở Hoàng tộc, nên anh mới tìm mọi cách để loại bỏ nó, nhưng vào giây phút này, tôi mong anh có thể buông bỏ thành kiến với Nhu Nhu, ủng hộ con bé, bởi vì chỉ có nó mới là người thừa kế thích hợp nhất với chức Hoàng Chủ".

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: "Thượng Quan Tử Khiêm, chú trơ trẽn hơn nữa được không thế? Một đứa con gái như Thượng Quan Nhu lấy tư cách gì để thừa kế chức Hoàng Chủ đây? Bố đồng ý chưa? Hay chỉ hai bố con chú nghĩ vậy?"

“Hay hai người đã thông đồng với Dương Thanh từ lâu, chỉ chờ ngày ép bố nhường chức? Tôi cảnh cáo chú, có tôi ở đây, đừng ai hòng ép bố làm gì”.

Ông ta nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nghiêm túc nói: “Bố, bố cứ yên tâm, có con ở đây, không ai có thể ép bố làm gì, trừ khi con chết!”
Thượng Quan Tử Chí thấy thế, cũng vội tỏ thái độ: “Còn con nữa, không ai có thể ép bố cả, nếu Thượng Quan Tử Khiêm dám làm thế, cho dù con phải liều mạng thì cũng không để nó đạt được mục đích đâu”.

Thượng Quan Tử Khiêm bỗng cười lạnh, nhìn về phía họ: “Hai anh không cần vội vã bày tỏ thái độ như thế, cậu Thanh đã quay lại, còn gọi người bảo vệ Hoàng tộc ra, đương nhiên cậu ấy tự tin mình có thể đối phó, hay hai anh nghĩ cậu ấy sẽ dễ dàng tha cho Hoàng tộc họ Thượng Quan?”
“Đến khi đó, chỉ mình Thượng Quan Nhu - con gái tôi có thể cứu Hoàng tộc họ Thượng Quan mà thôi, nhưng bây giờ nó vẫn đang bị giam lỏng, một khi cậu Thanh biết người phụ nữ của cậu ấy bị đối xử như thế, hai anh nghĩ cậu ấy có dễ dàng tha cho Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa không?”
“Mặt khác, nếu hai anh cho rằng cứ khống chế Nhu Nhu thì sẽ khiến cậu Thanh bó tay, tôi khuyên hai anh nên tìm hiểu thêm về cậu ấy.

Các anh sẽ biết cậu ấy trọng tình nghĩa tới mức nào, hơn nữa, cậu ấy rất ghét bị uy hiếp”.

Ông ta nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Bố, con cũng không thiết tha gì với chức chủ Hoàng tộc, con có thể bảo đảm với bố, một khi bố truyền chức vị Hoàng Chủ cho Nhu Nhu, con sẽ không bao giờ nhúng tay vào quyết định của con bé, thậm chí con sẵn sàng rời khỏi trung tâm quyền lực của Hoàng tộc”.

“Đây là những lời nói từ tận đáy lòng con, con chỉ vì Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu bố vẫn nghĩ con thèm khát chức Hoàng Chủ thì con cũng hết cách, bố nghĩ sao cũng được”.

“Đương nhiên, quyết định sau cùng vẫn nằm ở bố, con sẽ làm theo mọi mệnh lệnh của bố, cho dù con không muốn, bởi vì bố

đã sinh thành và nuôi nấng con, hơn nữa bố vẫn là Hoàng Chủ, con phải phục tùng lời bố nói".

Sau khi nghe thấy Thượng Quan Tử Khiêm nói thế, sắc mặt của Thượng Quan Hoàng cũng dịu lại, lão ta nhìn về phía Thượng Quan Tử Khiêm: "Cho dù thế nào, trước khi thắng thua giữa Dương Thanh và người bảo vệ được xác định, tôi sẽ không đồng ý với bất cứ điều kiện nào của cậu đâu".

Thượng Quan Tử Khiêm thầm thở dài, lập tức gật đầu: "Con hiểu rồi!"
Sau khi nghe Thượng Quan Hoàng nói thế, Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc đều rất mừng rỡ.

Câu trả lời của Thượng Quan Hoàng có nghĩa là, một khi Dương Thanh thua người bảo vệ Hoàng tộc, Thượng Quan Nhu sẽ không liên quan gì đến chức Hoàng Chủ nữa, chức vị đó sẽ thuộc về một trong hai người họ.

Thượng Quan Tử Khiêm nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói với vẻ tự giễu: "Bố, con hy vọng bố sẽ không hối hận vì quyết định này, nếu đã vậy, con cũng không cần ở đây nữa".

Ông ta nói rồi quay người rời đi.

Các cao thủ của Hoàng tộc cũng có vẻ thất vọng, họ đang thất vọng với Thượng Quan Hoàng.

Phần lớn cao thủ ở đây đều đã được Dương Thanh cứu, thế nên họ ủng hộ Dương Thanh.

Dương Thanh lại có quan hệ rất thân mật với Thượng Quan Nhu, do đó họ cũng ủng hộ Thượng Quan Nhu nốt.

Nhưng bây giờ xem ra, sự ủng hộ của họ không hề có tác dụng, bởi vì nơi này là Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ có Thượng Quan Hoàng chuyên quyền.

"Hoàng Chủ, xin ngài nghĩ lại! Bây giờ phải thả công chúa Nhu ra thì mới có thể xoa dịu quan hệ giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và cậu Thanh, nếu dùng công chúa Nhu để uy hiếp cậu Thanh thì sẽ phản tác dụng mất".

Một cao thủ Hoàng tộc bỗng khuyên nhủ.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, nhìn đối phương với vẻ không vui: “Nếu ai dám nói những lời như thế nữa, giết!”
Nghe thấy thế, những cao thủ Hoàng tộc đang định tỏ thái độ đều im lặng, sắc mặt rất khó coi.

Một lúc lâu sau, mới có cao thủ không nhịn được mà mắng: “Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đúng là quá hống hách, họ chưa thừa kế chức Hoàng Chủ mà đã định ra oai với chúng ta rồi ư?”
“Ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, tôi chỉ công nhận công chúa Nhu là người thừa kế!”
Các cao thủ của Hoàng tộc đều có vẻ tức giận.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thanh Sơn của Hoàng thành Thượng Quan, một già một trẻ đang đứng đối diện nhau, rõ ràng lão già mặc áo trắng, quanh người tràn ngập khí thế đáng sợ kia chính là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Còn người thanh niên ở bên kia thì chính là Dương Thanh.

Lúc này, trên người họ đều có khí thế hết sức đáng sợ, tuy chưa đánh nhưng khí thế của hai bên đã va chạm với nhau, tạo thành những gợn sóng năng lượng khủng khiếp, lan ra khắp xung quanh rồi..

Chương 1580: 1580: Thất Cảnh Đỉnh Phong

Mây đen cuồn cuộn trên vùng trời của Hoàng thành Thượng Quan, trong mây đen ẩn chứa khí thế mãnh liệt không gì sánh nổi, khiến tất cả cao thủ trong Hoàng thành Thượng Quan phải khiếp sợ.

Dương Thanh và người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan đứng đối diện nhau, trong mắt họ hừng hực ý chí chiến đấu.

Người bảo vệ vốn hơi khinh thường Dương Thanh, giờ ánh mắt cũng trở nên nghiêm nghị, chỉ mới đọ khí thế mà lão ta đã cảm nhận được áp lực từ phía Dương Thanh.

Dương Thanh bỗng nhìn về phía đối phương với vẻ dí dỏm: "Tiền bối, chẳng phải ông muốn so tài với tôi à? Sao giờ lại im re thế?" Nghe thấy thế, sắc mặt của người bảo vệ càng u ám hơn, lão ta híp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Chàng trai, cậu hơi ngông cuồng rồi đấy? Cậu tưởng mình có chút thiên phú là có thể vô địch thiên hạ à?"
Dương Thanh thản nhiên nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan như ông giả vờ không biết khi cao thủ Hoàng tộc gặp nạn, trốn mãi không ra, bây giờ lại chạy ra chỉ vì một câu khích tướng của tôi, còn đòi so tài với tôi, sao lại thành tôi ngông cuồng chứ?"
"Nếu cậu chán sống như thế, tôi sẽ giúp cậu!"
Người bảo vệ nghiêm nghị nói rồi lập tức biến mất.

Đúng lúc lão ta di chuyển, Dương Thanh cũng hành động.

Anh giậm mạnh xuống đất, một tiếng nổ lớn bỗng vang lên, khối đá chỗ anh đứng lập tức vỡ nát.

"Rầm!"
Ngay sau đó, hai người lao vào nhau với tốc độ nhanh như chớp, tạo thành một tiếng động lớn rồi lập tức lùi ra xa.

Chỗ hai người đang đứng bây giờ chính là chỗ của đối phương hồi nãy, trên mặt người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan

vẫn còn vẻ khiếp sợ.

Không ai biết chỉ trong khoảnh khắc va chạm vừa rồi, họ đã so chiêu mấy lần, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên trông như chỉ đánh một đòn rồi lùi ra sau ngay.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, lần này đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, bên cạnh việc đòi lời giải thích từ Thượng Quan Hoàng, anh còn muốn thử thực lực của mình sau khi võ công khôi phục nữa.

Anh cũng biết thực lực của mình đã tăng hai cảnh giới, nhưng không ngờ sau khi đột phá Siêu Phàm Ngũ Cảnh, anh có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, gần với Siêu Phàm Thất Cảnh bằng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, chứ không cần tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Rõ ràng người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa dốc toàn lực, nhưng cũng đã phát huy thực lực bình thường là Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Tuy có vẻ anh bị áp đảo, nhưng thật ra anh đã thắng, một khi anh tiến vào trạng thái huyết mạch cuồng hóa, người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ rất khó đánh bại anh, trừ khi lão ta đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh.

Nếu Dương Thanh có thể phát huy thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong khi đang trong trạng thái mạnh nhất thì người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng thế.

Thế nên họ rất muốn liều mạng với nhau một trận, dù chưa biết thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Tuy biết rất có thể mình vẫn chưa phải đối thủ của người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, Dương Thanh vẫn vô cùng kích động, bởi vì mới đây thôi, anh vẫn là một kẻ tàn phế.

Không ngờ bây giờ, chẳng những võ công của anh khôi phục mà còn đột phá hai cảnh giới.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan chợt nói: “Nếu thực lực của cậu chỉ đến thế thì tôi khuyên cậu đừng tốn thời gian nữa, cứ nhận thua thì hơn”.

Dương Thanh cười lạnh: “Ông cướp lời thoại của tôi rồi, vậy chúng ta cứ đánh với nhau bằng thực lực thật sự đi!”
Sau khi anh nói xong, mắt anh bỗng đỏ ngầu, khí thế đáng sợ hơn nữa lập tức bùng nổ từ người anh rồi lan ra xung quanh, như dấy lên sóng to gió lớn.

“Rầm rầm rầm!”
Núi đá xung quanh anh lập tức vỡ tan.

Sau khi cảm nhận được khí thế khủng khiếp này, người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan lập tức biến sắc, nói với vẻ không dám tin: “Sao có thể chứ?”
“Cậu mới đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, sao có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong?”
Trên mặt lão ta tràn ngập vẻ không dám tin, tuy lão ta cũng có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, nhưng lão ta đã sống bao năm thì mới đạt được thành tựu như thế.

Nhưng Dương Thanh - một thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi lại có thể phát huy thực lực hơn xa cảnh giới của bản thân, đúng là khiến người ta không sao tưởng tượng nổi.

Dương Thanh cười lạnh: “Những chuyện không thể mà ông không biết còn nhiều lắm, tiếp chiêu đi!”

Anh nói rồi lao về phía người bảo vệ như đạn pháo.

Người bảo vệ vô cùng kinh hãi, lập tức phát huy hết thực lực, vươn tay đánh về phía Dương Thanh.

“Rầm!”
Thượng Quan Hoàng càng nhốt Thượng Quan Nhu lâu thì Hoàng tộc càng gặp nhiều nguy hiểm.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng cũng cảm thấy do dự, lão ta không cho phép bất cứ tai họa ngầm nào đe dọa đến Hoàng tộc họ Thượng Quan tồn tại, nếu Dương Thanh sống sót rời đi thì sẽ trở thành mối họa lớn nhất với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thế nên bây giờ, lão ta chỉ có thể gửi gắm mọi hy vọng vào người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, phải đánh bại Dương Thanh thì mới có thể giảm bớt tai họa ngầm cho Hoàng tộc.

Chương 1583: 1583: Không Thể Chịu Đựng

Ông không sợ tôi lật đổ Hoàng tộc mà chỉ sợ tôi lật đổ Hoàng vị của ông.

Dương Thanh nói xong lời này, cả người Thượng Quan Hoàng run lên, lập tức khuôn mặt vặn vẹo, gằn giọng nói: "Cậu câm miệng cho tôi!"
"Tôi vốn là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, tại sao lại phải sợ cậu lật đổ Hoàng vị của tôi? Hoàng vị là của tôi, cậu nói lật đổ là lật đổ được à?"
"Dương Thanh, tôi cho cậu suy nghĩ một phút cuối, nếu cậu vẫn không chịu rời đi thì bây giờ tôi sẽ giết Thượng Quan Nhu!"
Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan ngây người nhìn Thượng Quan Hoàng, ai cũng không ngờ lão ta lại có thể nói ra những lời như vậy.

Thượng Quan Nhu khó tin, vành mắt đỏ hoe nói: "Ông nội, cháu là cháu gái của ông đấy.

Sao ông có thể đối xử với cháu như vậy?"
"Câm miệng cho tao!"
Thượng Quan Hoàng giận dữ hét lên, lập tức chộp cổ Thượng Quan Nhu, vẻ mặt vặn vẹo.

"Nhu Nhu!"
Thượng Quan Tử Khiêm thấy con gái của mình bị Thượng Quan Hoàng xách cổ, nhất thời cũng nổi giận.

"Phụ hoàng, Nhu Nhu là cháu gái mà người yêu quý nhất.

Thậm chí trước kia người còn muốn truyền lại Hoàng vị cho con bé, bây giờ tại sao người lại làm hại con bé?"
Hai mắt Thượng Quan Tử Khiêm đỏ ngầu hỏi.

Thượng Quan Hoàng phì cười, vẻ mặt khinh thường nói: "Mày thật sự nghĩ tao sẽ truyền lại Hoàng vị cho một đứa cháu gái sao?"
Thượng Quan Tử Khiêm hỏi: "Chẳng lẽ không phải?" "Ha

ha!”
Thượng Quan Hoàng bật cười, châm chọc nói: “Tôi không có ý định nói cho các anh biết sự thật nhưng bây giờ đã đến nước này rồi, tôi vẫn là cho các anh biết sự thật thôi!”
“Lời dạy của tổ tiên Hoàng tộc họ Thượng Quan, hoàn toàn không cho phép phụ nữ trở thành Hoàng Chủ.

Sở dĩ tôi để cho Thượng Quan Nhu trở thành người thừa kế là vì muốn lấy chuyện này ra để khích lệ ba anh em các anh”.

“Nếu tôi thật sự muốn giao Hoàng vị cho Thượng Quan Nhu thì tại sao lại ra điều kiện khi nào nó bước vào Thần Cảnh đỉnh phong mới giao Hoàng vị cho nó chứ?”
Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ Thượng Quan Hoàng lại nham hiểm như vậy, vì khích lệ ba người con trai mà lấy Thượng Quan Nhu ra làm mồi nhử.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan ai cũng ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Hoàng, như thể đây là lần đầu tiên bọn họ biết lão ta.

Thượng Quan Nhu đang bị Thượng Quan Hoàng xách cổ, sau khi nghe được những lời này, nước mắt trào ra từ khóe mắt.

Đến lúc này cô ta mới hiểu ra sự thật, hóa ra người ông mà cô ta yêu quý nhất chưa bao giờ nghĩ đến việc trao vị trí người thừa kế cho cô ta.

Thì ra hết thảy đều là giả.

Thượng Quan Hoàng cả giận nói: “Một phút đã hết, Dương Thanh, cậu còn chưa chịu đi sao?”
Một luồng sát khí mãnh liệt lóe lên trong mắt Dương Thanh, anh liếc mắt nhìn Thượng Quan Hoàng nói: “Ông có biết tại sao tôi không ra tay với ông không? Bởi vì ông là ông nội của Thượng Quan Nhu, tôi không muốn làm chị ấy buồn”.

“Nhưng tôi không ngờ ông lại là một kẻ đê tiện, vô liêm sỉ như vậy.

Ngay cả tình cảm của người thân cũng lợi dụng cho được.

Hạng người như ông chết không hết tội”.

Thượng Quan Hoàng bỗng có linh cảm xấu, giận dữ hét: “Bớt nói nhảm đi, lập tức cút khỏi Hoàng thành Thượng Quan, nếu không tao sẽ giết nó!”
Vừa nói, lão ta vừa siết chặt tay, Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy nghẹt thở, sắc mặt trắng bệch.

“Hoàng Chủ!”
Các cao thủ của Hoàng tộc cũng nhao nhao hét lên, ai cũng kinh ngạc tột độ.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Thượng Quan Hoàng sẽ giết Thượng Quan Nhu.

“Phụt!”
Nhưng vào lúc này, một tia sáng lạnh lóe lên, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, cánh tay vốn đang nắm chặt cổ Thượng Quan Nhu của Thượng Quan Hoàng bị chặt đứt.

Mà cơ thể của Thượng Quan Nhu cũng rơi xuống đất theo cánh tay của Thượng Quan Hoàng.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng, cảm giác đau đớn của cánh tay bị chặt đứt dần dần lan ra khắp cơ thể, khuôn mặt lão ta ngập tràn đau đớn.

Dù vậy, lão ta vẫn giữ tỉnh táo, lúc này chỉ cần khống chế được Thượng Quan Nhu thì lão ta mới sống sót được.

Khi một cánh tay của lão ta ta bị đứt lìa, cánh tay còn lại giơ ra túm lấy Thượng Quan Nhu.

“Muốn chết!”
Dương Thanh giận dữ hét lên, di chuyển chân, thân hình lóe, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Thượng Quan Nhu, nhấc chân đá một cước.

“Bốp!”
Một cước trí mạng, cơ thể Thượng Quan Hoàng bay thẳng ra khỏi Hoàng điện, nặng nề rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở trên người lập tức tắt lịm.

“Chị không sao chứ?”
Dương Thanh nhấc chân đi đến trước người Thượng Quan Nhu.

Khóe miệng Thượng Quan Nhu vẫn còn vết máu, sắc mặt tái nhợt, cô ta lắc đầu, hai mắt đỏ hoe: “Dương Thanh, cậu có thể chừa cho ông nội tôi một con đường sống không? “
Nghe được lời của Thượng Quan Nhu, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Thượng Quan Nhu sắp bị Thượng Quan Hoàng giết rồi thế mà cô ta vẫn còn muốn tha cho lão ta một con đường sống.

Thượng Quan Hoàng ngã xuống đất cách đó vài mét, đầu tóc rối bù đứng lên, gắt giọng nói: “Dương Thanh, mày thật sự nghĩ có thể giết được tao sao?”
Ánh mắt Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng lạnh giọng nói: “Nể tình Nhu Nhu tôi có thể tha cho ông một con đường sống.

Nhưng ông tuyệt đối đừng lầm đường lạc lối nữa nếu không dù Nhu Nhu có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông đâu”.

“Ha ha ha ha!”

Thượng Quan Hoàng cười dữ tợn, các cao thủ Hoàng tộc đều buồn bã nhìn lão ta.

Bây giờ Thượng Quan Hoàng đâu còn dáng vẻ của một Hoàng Chủ.

Lão ta lúc này tóc tai rối bù, vẻ mặt vặn vẹo, giống hệt ác quỷ.

Dương Thanh sa sầm mặt, chằm chằm Thượng Quan Hoàng.

Anh đúng là muốn nhìn xem Thượng Quan Hoàng còn có thể giở trò gì nữa.

“Hoàng Chủ, ông từ bỏ đi.

Cậu Thanh sẽ không khiến Hoàng tộc khó xử đâu”.

Nhưng điều khiến Dương Thanh ngạc nhiên là chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới có thể sự dụng thuốc Siêu Phàm.

Thế mà tại sao Thượng Quan Hoàng chỉ là bán bộ Siêu Phàm Cảnh lại có thể dùng được?
Chỉ vài giây sau khi Thượng Quan Hoàng uống liều thuốc

Siêu Phàm, đã thấy sắc mặt lão ta tràn đầy đau đớn, trên làn da có vô sô vết máu kinh người, nhìn vô cùng thê thảm.

.

Chương 1586: 1586: Ở Hoàng Tộc Họ Phùng

Cả đời không lấy chồng!
Thượng Quan Nhu vừa nói ra câu này thì ai cũng ngây người.

Nhưng rất nhanh đã có người hiểu ý, nhìn về phía Dương Thanh với vẻ mặt phức tạp.

Đương nhiên họ biết cô ta không lập gia đình là vì Dương Thanh.

Và Dương Thanh cũng hiểu điều này, đôi mắt khi nhìn về Thượng Quan Nhu tràn đầy áy náy.

Trong lòng anh chỉ có Tần Thanh Tâm, không thể chứa đựng thêm một người phụ nữ nào khác.

Đời này, anh đành phụ lòng Thượng Quan Nhu rồi.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn áy náy của Dương Thanh, Thượng Quan Nhu thoáng nhìn anh một lát rồi lại lên tiếng: "Cậu Thanh, Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã chết, cậu có thể cho Hoàng tộc họ Thượng Quan một cơ hội nữa không ạ?"
Giờ phút này, Thượng Quan Nhu chính là Thượng Quan Nữ Hoàng, toàn thân toát lên khí thế uy nghiêm của người bề trên.

Khi nhìn về Dương Thanh, đôi mắt của cô ta bình tĩnh, không hề gợn sóng, còn thêm kính ngữ vào lời nói.

Cô ta đã hạ quyết tâm từ nay về sau sẽ phấn đấu vì Hoàng tộc, còn tình yêu sẽ bị cô ta loại bỏ khỏi cuộc đời.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đồng loạt đổ dồn về phía Dương Thanh.

Anh thầm thở dài, lắc đầu: "Tôi không phải loại người không biết nói phải trái.

Trước đây tôi mất hết tu vi, bị Thượng Quan Hoàng giam lỏng trong Hoàng tộc thậm chí bị ông ta ra lệnh đuổi giết, tất cả

những chuyện này đều không liên quan đến những người còn lại trong Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Vậy nên ân oán giữa tôi và Hoàng tộc có thể xem như kết thúc rồi".

Nghe thấy lời nói của Dương Thanh, các cao thủ đều lặng lẽ thở phào.

Biểu cảm của Thượng Quan Nhu vẫn bình tĩnh: "Thế thì xin cảm ơn cậu Thanh!" Thái độ của cô ta đối với Dương Thanh rất lạnh, lạnh đến mức khiến anh cảm thấy thật xa lạ.

"Tôi đã dừng chân tại Hoàng thành Thượng Quan quá lâu, đã đến lúc phải đi rồi.

Sau này nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan gặp chuyện gì thì cứ liên lạc với tôi".

Dương Thanh giấu cảm xúc hơi đè nén đi, mở miệng nói.

Đương nhiên anh nói câu này với Thượng Quan Nhu.

Cô ta khẽ gật đầu: "Cậu vĩnh viễn là bạn bè của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi.

Sau này cậu Thanh có việc gì cần đến chúng tôi thì xin hãy mở lời".

"Được! Gặp lại sau!"
Dương Thanh gật đầu, nhìn Thượng Quan Nhu lần cuối rồi xoay người đi.

Đã không có khả năng với Thượng Quan Nhu thì nên đi sớm thì hơn.

"Nữ Hoàng, trên thế giới này chỉ có cậu Thanh mới đủ tư cách trở thành chồng của người".

Dương Thanh vừa đi thì một cao thủ lớn tuổi trong Hoàng tộc họ Thượng Quan lên tiếng, trong lời nói còn có mấy phần thương tiếc.

Thượng Quan Nhu lạnh lùng đáp: "Bây giờ, trong lòng tôi chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan".

Dứt lời, cô ta xoay người bỏ đi.

Đến khi về nhà của mình, Thượng Quan Nhu mới òa khóc.

Không phải cô ta không muốn cùng đi với Dương Thanh mà vì hiểu rằng mình đi theo sẽ chỉ khiến anh cảm thấy nặng nề.

Chưa kể Dương Thanh đã kết hôn, trong lòng chỉ có Tần Thanh Tâm, không hề có chỗ cho cô ta.

Một bên khác, Dương Thanh sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan thì đi thẳng đến sân bay, lên chuyến bay đến Yến Đô.

Ba tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yến Đô.

Lại trở về nơi đây, lòng Dương Thanh bồi hồi cảm xúc.

"Cảnh giới võ thuật của mình đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, dù là người bảo vệ Hoàng tộc cũng chưa chắc là đối thủ của mình.

Đã đến lúc đón Thanh Tâm và Tiêu Tiêu về nhà rồi".

.

Đam Mỹ Hay
Dương Thanh tự nhủ.

Đã hơn nửa năm chia cách với vợ con, thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, thậm chí anh còn suýt chết.

Nhưng có thể xem như trong cái rủi có cái may, hiện giờ thực lực của Dương Thanh đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, lấy hết thủ đoạn ra cũng có thể giằng co với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh.

"Cậu Thanh, cuối cùng cậu cũng về rồi!"
Khi Dương Thanh đi tới tập đoàn Nhạn Thanh, Lạc Bân vui mừng đến rơi nước mắt, nét mặt cực kỳ kích động.

Dương Thanh vỗ vai của Lạc Bân, ánh mắt cũng đầy cảm kích, nói: "Vất vả cho ông rồi!"
Vì anh mà tập đoàn Nhạn Thanh đã chịu rất nhiều đả kích từ các thế lực hùng mạnh.

Nửa năm qua, tập đoàn đã vài lần đứng trên bờ phá sản, chính Lạc Bân đã một mình ngăn cơn sóng dữ mới giữ cho tập đoàn

được tồn tại.

Tuy nhiên, việc tập đoàn Nhạn Thanh bị chèn ép đã trở thành quá khứ, từ khi Dương Thanh trở về, không một ai dám làm vậy nữa.

Tin tức Dương Thanh trở về nhanh chóng được lan truyền toàn bộ Yến Đô, những gia tộc có quan hệ tốt với anh đều vui mừng khôn xiết, những thế lực từng chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh trong thời gian qua thì thấp thỏm lo sợ.

Nhưng điều làm họ bất ngờ là đã qua ba ngày rồi mà Dương Thanh vẫn không có động thái gì như sẽ ra tay với họ.

Trong ba ngày này, ba Hoàng tộc họ Thượng Quan, họ Long và họ Đoàn lần lượt mở họp báo, tuyên bố rằng sẽ đẩy mạnh việc hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.

Tên tuổi của tập đoàn tức thì vang khắp toàn bộ Chiêu Châu, nhiều người bình thường không biết đến tập đoàn Nhạn Thanh đều đã nắm thông tin về họ - một doanh nghiệp tài giỏi có thể khiến cho ba Hoàng tộc lớn đặc biệt mở họp báo để tuyên bố về sự hợp tác giữa hai bên.

Mã Siêu cũng đang bị nhốt tại Hoàng tộc họ Phùng, đến nay vẫn chưa có tung tích.

“Cậu muốn đến Hoàng tộc họ Phùng sao?”
Tiền Bưu lo lắng hỏi.
Dương Thanh nhìn ông ta, đáp: “Hoàng tộc họ Phùng giam lỏng anh em tốt của tôi, giờ còn bắt cả em gái của tôi đi, chẳng lẽ tôi không nên đến đó?”
Tiền Bưu vội vàng khuyên: “Ý tôi không phải vậy đâu cậu Thanh! Tôi chỉ muốn nói rằng dù sao Hoàng tộc họ Phùng cũng là thế lực cổ xưa đứng trên cả bốn Hoàng tộc lớn, sâu không lường được, nếu cậu thật sự muốn đến đó thì tôi sẽ dẫn người trong Ảnh Vệ đi cùng cậu”.
Dương Thanh lắc đầu, khuôn mặt tối tăm: “Hoàng tộc họ Phùng không phải nơi người trong Ảnh Vệ có thể đến.

Tôi sẽ tự đi!”

Chương 1589: 1589: Còn Có Uẩn Khúc Khác

“Lên xe đi!”
Phùng Chí Ngạo bỗng cất giọng như ra lệnh.

Tuy thái độ của đối phương cực kì kiêu ngạo nhưng Dương Thanh cũng không quá để ý, lần này anh tới Hoàng thành Phùng chính là để cứu người.

Nay Mã Siêu, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An con trai Mã Siêu đều đang ở trong Hoàng tộc họ Phùng, anh chỉ có thể hành động theo yêu cầu của đối phương.

Dương Thanh lên xe, xe phóng đi, hai mươi phút sau đã tới một tiệm trà.

Trên tầng cao nhất của tiệm trà, trong phòng riêng có tầm nhìn rộng rãi nhất, chỉ có hai người là Phùng Chí Ngạo và Dương Thanh đang ngồi đối diện nhau.

Dương Thanh bình thản nhìn Phùng Chí Ngạo, cất tiếng hỏi: “Ông dẫn tôi đến nơi này muốn nói gì thì hãy vào thẳng vấn đề đi”.

Phùng Chí Ngạo nhấc tách trà sứ trắng, nhấp nhẹ một ngụm, đặt tách xuống rồi mới đưa cặp mặt sắc bén nhìn Dương Thanh, cất lời: “Tôi cần hợp tác với cậu”.

Nghe vậy, Dương Thanh thoáng sửng sốt, ông ta tìm mình là để hợp tác?

Dương Thanh bình thản hỏi: “Đối với ông, hẳn tôi chỉ là một tên thôn dân nơi sơn dã thôi nhỉ? Một gã thôn dân nơi sơn dã thì có tư cách gì để hợp tác với ông?”
Phùng Chí Ngạo nói thẳng: “Tôi biết, Mã Siêu, người anh em tốt của cậu, cùng với con trai cậu ta, ngoài ra còn có cô gái tên Phùng Tiểu Uyển đều đang ở trong Hoàng tộc họ Phùng”.

“Chuyện tôi muốn hợp tác với cậu rất đơn giản, đó chính là muốn trợ giúp cậu đưa những người này rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng”.

Ông ta vừa nói ra những lời này, Dương Thanh lập tức lâm vào bối rối, vốn tưởng đối phương có mưu đồ gì với mình, chuyện muốn hợp tác hẳn phải liên quan đến Đế Thôn.

Nhưng anh thật không ngờ, đối phương không chỉ biết rõ ý đồ của mình khi tới Hoàng thành Phùng mà còn chủ động đề nghị muốn giúp mình cứu người ra.

Song ngay sau đó, Dương Thanh đã nghĩ đến nguyên nhân sự việc.

Tại Hoàng tộc họ Phùng, có một quy định, thành viên nam giới thuộc dòng chính đầu tiên chào đời của mỗi thế hệ, từ khi sinh ra đã chính là người thừa kế của thế hệ đó.

Phùng Chí Ngạo là người thừa kế đời tiếp theo, nhưng Mã Siêu lại chính là người thừa kế của thế hệ sau Phùng Chí Ngạo, thậm chí, ngay cả con trai Mã Siêu - bé Tĩnh An cũng là người thừa kế đời sau đó.

Trong Hoàng tộc cổ xưa, tình thế vô cùng phức tạp, dù Phùng Chí Ngạo có thể kế thừa ngai vàng cũng không thể thay đổi quy định mà tổ tông truyền lại.

Cho nên, chỉ khi làm Mã Siêu và bé Tĩnh An hoàn toàn rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng thì con trai Phùng Chí Ngạo mới có thể trở thành người thừa kế đời tiếp theo.

Sau một hồi trầm mặc, Dương Thanh lên tiếng: “Tôi không tin được ông!”
Nói đoạn, anh nhấc tách trà, uống một ngụm nước trà nóng, đặt tách xuống bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Phùng Chí Ngạo.

Phùng Chí Ngạo thoáng cau mày, lạnh giọng nói: “Điều tôi muốn chỉ là mỗi một người thừa kế các thế hệ đều rơi vào tay con cháu tôi, mà điều cậu muốn chính là người anh em của mình được an toàn, giữa chúng ta không có bất cứ xung đột về lợi ích nào, vì sao cậu không tin được tôi?”
Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Chỉ cần Mã Siêu và bé Tĩnh An còn ở trong Hoàng tộc họ Phùng này thì dù ông muốn giết bọn họ cũng không dám.

Nhưng nếu bọn họ rời khỏi Hoàng thành Phùng thì chưa chắc.

Vậy nên, bố con họ ở lại trong Hoàng thành Phùng mới là an toàn nhất".

"Một khi bọn họ rời khỏi Hoàng thành Phùng, lấy thân phận và địa vị Đại hoàng tử Hoàng tộc họ Phùng của ông, muốn giết bọn họ chẳng phải quá dễ dàng?"

Đây chính là điều khiến Dương Thanh lo lắng nhất, Phùng Chí Ngạo là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, muốn giết Mã Siêu và bé Tĩnh An quả thật quá dễ dàng.

Cho dù có anh ở đây cũng rất khó lòng che chở hai người bọn họ an toàn tuyệt đối.

Phùng Chí Ngạo hừ lạnh một tiếng, sắc mặt thoáng tức giận, nói thẳng: "Tôi chính là Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng này, còn chưa đến nỗi làm ra những chuyện thiếu đạo đức như vậy.

Nếu tôi thật sự muốn giết người diệt khẩu thì từ hơn hai mươi năm trước đã giết luôn Mã Siêu rồi".

"Xem ra cậu hoàn toàn không hiểu gì về con người tôi, nếu cậu chịu khó hỏi thăm một chút sẽ biết tôi là loại người thế nào".

"Tôi cũng biết, hẳn cậu đang hoài nghi, chuyện đánh tráo Mã Siêu năm đó là do tôi làm, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi".

Nhìn thái độ nghiêm túc của Phùng Chí Ngạo, Dương Thanh lập tức bối rối, chẳng lẽ, chuyện năm đó Mã Siêu bị đánh tráo thực sự không liên quan gì đến Phùng Chí Ngạo?
Nhưng nếu không phải do Phùng Chí Ngạo gây nên thì chuyện này do ai làm?
Trầm mặc một hồi, Dương Thanh hỏi: "Vậy ông cho rằng, chuyện đó do ai làm?"
Phùng Chí Ngạo lập tức nói ngay không hề do dự: "Phùng Chí Viễn!"
"Sao lại thế được?"
Dương Thanh kinh ngạc ra mặt, Phùng Chí Viễn là bố đẻ của Mã Siêu, đã biết trước Mã Siêu chính là người thừa kế của thế hệ này, vì sao lại muốn vứt bỏ Mã Siêu?

Nếu việc đó đúng là do Phùng Chí Viễn gây nên thì hiện tại, vì sao ông ta lại đem Mã Siêu về Hoàng tộc họ Phùng?
Phùng Chí Ngạo lạnh lùng nói: “Nếu tôi nói, làm như vậy có thể mang đến lợi ích to lớn hơn cho cậu ta thì sao?”
Lúc này, Dương Thanh lại trầm mặc.

Anh hiểu ngay ý của Phùng Chí Ngạo, đúng là có khả năng này.

Nếu chỉ tạm thời vứt bỏ Mã Siêu là sẽ đem đến lợi ích lớn cho Phùng Chí Viễn thì với sự vô tình của người trong Hoàng tộc, ông ta hoàn toàn có khả năng vứt bỏ con đẻ.

Mã Siêu là người thừa kế của thế hệ này trong Hoàng tộc họ Phùng, đây là chuyện đã không thể thay đổi, nhưng nếu ban đầu chỉ tạm thời vứt bỏ Mã Siêu, đợi khi thời cơ chín muồi lại nhận Mã Siêu về Hoàng tộc, vậy chẳng phải một mũi tên trúng hai đích sao?
“Tôi biết, hiện giờ muốn cậu tin tôi ngay là một việc rất khó, tôi có thể cho cậu ba ngày.

Trong ba ngày này, nếu cậu đã suy nghĩ kĩ, có thể liên lạc với tôi bất kì lúc nào”.

Phùng Chí Ngạo bỗng đứng lên, nhìn Dương Thanh, nói tiếp: “Tôi biết, lần này cậu tới đây là định xông vào Hoàng tộc họ Phùng cướp người.

Nhưng tôi có thể nói thẳng cho cậu hay, Hoàng tộc họ Phùng không đơn giản như cậu nghĩ đâu, chỉ cần cậu dám xông vào, tôi có thể bảo đảm, cậu sẽ chết không có chỗ chôn”.

Dứt lời, ông ta quay đầu bước đi, Dương Thanh vẫn ngồi đó, rơi vào trầm tư..

Chương 1590: 1590: Bị Cướp Đi Rồi

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thanh lẩm bẩm với chính mình: "Chẳng lẽ, chuyện năm đó thực sự có uẩn khúc khác?"
Lúc này anh thực sự hoang mang, không biết rốt cuộc có nên tin lời Phùng Chí Ngạo hay chăng.

Lời cảnh cáo trước khi rời đi của Phùng Chí Ngạo không phải chỉ là tiện thể nói ra.

Ngảy cả bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu còn có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh làm người bảo vệ Hoàng tộc, huống chi là những Hoàng tộc cổ xưa có thực lực mạnh hơn hẳn?
Anh vừa tới sân bay quốc tế của Hoàng thành Phùng thì Phùng Chí Ngạo đã chờ sẵn ở đó, chỉ e toàn bộ hành trình của anh đều đã nằm trong tầm khống chế của Hoàng tộc họ Phùng.

Hiện tại, nếu anh có bất kì cử động nào, sợ rằng đều không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng tộc họ Phùng.

Lúc này, tại Hoàng tộc họ Phùng, trong một mật thất, vẻ nóng nảy trên mặt Mã Siêu đã dần biến mất.

Hiện giờ anh ta đã lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống đất, như một vị tăng nhân già đang nhập định.

Bỗng anh ta lớn tiếng hô: "Tôi muốn gặp Phùng Chí Viễn!"
Chẳng mấy chốc, Phùng Chí Viễn đã đi vào mật thất này, nhìn Mã Siêu, hỏi: "Con đã nghĩ kĩ rồi chứ?"
Mã Siêu cắn răng đáp: "Tôi đồng ý tiếp nhận thân phận cháu trưởng của Hoàng tộc họ Phùng, tôi và con tôi sẽ ở lại Hoàng tộc họ Phùng này.

Nhưng tôi phải báo cho ông biết, nếu để tôi hay vợ của tôi có bất kì thương tổn gì, dù có chết, tôi cũng phải đem con của tôi rời khỏi nơi này".

Đối với chuyện Mã Siêu sẽ đồng ý, dường như Phùng Chí Viễn hoàn toàn không hề nghi ngờ, khuôn mặt ông ta thoáng hiện một nụ cười xán lạn: "Được, bố hứa với con!"
Chẳng bao lâu sau, một tin tức gây chấn động đã truyền khắp Hoàng thành Phùng.

Người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng đã mất tích từ hai mươi sáu năm trước, nay tìm được rồi!
Biết tin này, sắc mặt Phùng Chí Ngạo đã âm trầm cực điểm, ông ta nghiến răng nói: "Tên khốn Phùng Chí Viễn này lại dùng thủ đoạn gì?"
Một ông già đứng bên cạnh Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: "Đại hoàng tử, Phùng Chí Viễn thả tin này ra rõ ràng là để nhằm vào ngài đấy!"
"Hoàng Chủ hiện đang mang bệnh, sợ là không thể sống được bao lâu nữa, lúc này Phùng Chí Viễn lại tung ra tin mình đã tìm lại được con trai, nhất định là đã chuẩn bị sẵn sàng để đấu với ngài rồi".

"Một khi lại có chuyện ngoài ý muốn nào xảy đến, vị trí này của ngài chỉ sợ sẽ thật sự bị Phùng Chí Viễn cướp đi thôi!"
Ông già này là một vị cấp dưới được Phùng Chí Ngạo vô cùng tin tưởng.

Nghe lão ta nói thế, sắc mặt Phùng Chí Ngạo càng thêm khó coi, ông ta nghiến răng nói: "Tôi vốn định cho Dương Thanh ba ngày suy nghĩ nhưng nếu thật sự đợi ba ngày thì chỉ sợ đã muộn rồi".

Bên kia, Dương Thanh cũng đã biết tin Hoàng tộc đã nhận Mã Siêu về, lòng anh chợt tràn đầy lo lắng.

Dương Thanh nhíu mày, lẩm bẩm: "Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Vì sao Mã Siêu lại đột nhiên thừa nhận thân phận của mình?"
Theo những gì anh hiểu về con người Mã Siêu, chỉ cần là chuyện cậu ấy không muốn làm thì dù chết, cậu ấy cũng sẽ không đồng ý.

Chắc chắn Mã Siêu sẽ không vì quyền thế của Hoàng tộc họ Phùng mà vứt bỏ Ngải Lâm.

Nhưng hiện giờ, Hoàng tộc họ Phùng lại tung ra tin tức đã tìm được Mã Siêu, điều này vô cùng bất thường.

Đúng lúc này, Phùng Chí Ngạo gọi điện tới, ông ta trầm giọng bảo: "Bây giờ tôi muốn gặp cậu ngay, ở chỗ cũ!"
Dương Thanh lập tức đáp: "Được!"

Vừa lúc anh đang muốn gặp Phùng Chí Ngạo gấp, không ngờ Phùng Chí Ngạo cũng đang vội vã tìm mình.

Nửa giờ sau, hai người gặp mặt tại tiệm trà lần trước, vẫn trên tầng cao nhất, tại phòng riêng có tầm nhìn tốt nhất.

Phùng Chí Ngạo mở đầu câu chuyện: "Phùng Chí Viễn đã tung tin ra, nói là đã tìm được Mã Siêu, hẳn cậu đã biết rồi chứ?"

Dương Thanh gật đầu: "Theo những gì tôi biết về cậu ấy thì cậu ấy sẽ không vì quyền thế mà vứt bỏ người yêu của mình, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Dù Mã Siêu đồng ý thừa nhận thân phận của mình thì nhất định cũng là bị người khác ép buộc, không còn sự lựa chọn nào khác".

Phùng Chí Ngạo bảo: "Theo tôi được biết, Phùng Chí Viễn đã dùng vợ và con trai để gây áp lực cho cậu ta, để bảo vệ vợ con mình, Mã Siêu mới đồng ý với điều kiện của Phùng Chí Viễn".

Dương Thanh cả giận nói: "Khốn kiếp! Ông ta chán sống rồi!" Mã Siêu đã kiên trì chịu đừng tròn nửa năm vẫn không chịu thỏa hiệp, chỉ có Ngải Lâm và bé Tĩnh An mới có thể khiến cho anh ta làm một việc vi phạm ý nguyện ban đầu của mình.

Phùng Chí Ngạo nói: "Nay chỉ có hợp tác với nhau, chúng ta mới có cơ hội cứu Mã Siêu và con cậu ta ra".

Dương Thanh không do dự nữa, anh gật đầu bảo: "Tôi đồng ý hợp tác với ông, nhưng ông phải bảo đảm, trước tiên phải đưa con của Mã Siêu và Phùng Tiểu Uyển ra ngoài an toàn đã, bọn họ ở trước mặt cao thủ của Hoàng tộc thật sự không có chút năng lực chống trả nào".

Phùng Chí Ngạo cau mày, trầm mặc một lát rồi nói: "Tôi chỉ có thể nói sẽ cố gắng hết sức, nhưng nếu Phùng Chí Viễn dám tuyên bố tin tức đã tìm được Mã Siêu thì hẳn đã chuẩn bị chu đáo mọi mặt rồi, Phùng Tiểu Uyển và con trai Mã Siêu chỉ sợ đã bị ông ta chuyển đến một địa điểm cực kì bí ẩn nào khác".

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Không phải cố gắng hết sức mà tôi muốn ông phải bảo đảm họ được an toàn, chỉ khi bọn họ an

toàn, tôi mới có thể đánh một trận mà không cần vướng bận gì".

Phùng Chí Ngạo gật đầu: "Được, tôi đồng ý!"
Dứt lời, Phùng Chí Ngạo liền bấm một số điện thoại, căn dặn: "Bất kể thế nào cũng phải đưa Phùng Tiểu Uyển và con trai của Mã Siêu an toàn rời khỏi Hoàng tộc cho tôi, nếu bọn họ bị tổn thương dù chỉ một sợi tóc thì hãy tự giác xách đầu tới gặp tôi!"
Ngay lúc Phùng Chí Ngạo phân công nhiệm vụ cho cấp dưới của mình, Dương Thanh cũng bấm một số điện thoại, nói: "Chị Lâm, em đã bố trí người đến đón chị, chị đi cùng người đó nhé, đợi khi em cứu Mã Siêu và bé Tĩnh An ra là ba người nhà chị được đoàn tụ với nhau rồi".

Ngải Lâm hơi khẩn trương hỏi: "Dương Thanh, có phải đã có chuyện gì xảy ra rồi không?"

Dương Thanh nói: "Cứ yên tâm đi, có em đây rồi, chị không cần lo gì cả, em bảo đảm sẽ đưa Mã Siêu và bé Tĩnh An bình yên trở về".

Ngải Lâm nghẹn ngào nói: "Cậu Thanh, cảm ơn cậu!"
Hiện nay, người bên cạnh Dương Thanh hầu như đều đã được chuyển dời đến những nơi an toàn, như vậy cũng tốt, anh đã có thể không cần cố kị điều gì để đi thực hiện một vài chuyện cần làm.

Chẳng mấy chốc lại có một tin tức nặng kí từ Hoàng tộc họ Phùng truyền ra.

"Chín giờ sáng mai, Hoàng tộc họ Phùng sẽ tổ chức đại lễ kế thừa cho Phùng Siêu, người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc!"
Tin này vừa được truyền ra, toàn bộ Hoàng thành Phùng đều sôi trào.

Dương Thanh cau mày, anh không ngờ Hoàng tộc họ Phùng lại nhanh chóng bố trí đại lễ kế thừa cho Mã Siêu đến thế, ngay cả họ của anh ta cũng đã đổi lại rồi.

Phùng Chí Ngạo càng ngày càng cảm thấy nguy cơ đến gần mình hơn, hiển nhiên là Phùng Hoàng đã hạ lệnh nên mới có

thể tổ chức đại lễ kế thừa cho Mã Siêu nhanh như vậy.

Nhưng cũng đúng lúc này, điện thoại của anh chợt reo vang, vừa nhấn nhận cuộc gọi, đầu bên kia đã truyền tới giọng nói hốt hoảng của Tiền Bưu: “Cậu Thanh, cô Lâm đã bị người ta cướp đi rồi!”
“Cái gì?”
Dương Thanh đứng phắt dậy, cả giận quát: “Không phải tôi đã dặn các ông đi đón chị ấy hay sao? Ở Yên Đô còn ai có thể cướp người từ tay các ông?”.

Chương 1593: 1593: Đích Thân Đi Tìm

Nghe Dương Thanh nói thế, sắc mặt Mã Siêu lộ vẻ đau khổ tột cùng, mặc dù trước đây anh ta chưa từng chờ mong gì về bố mẹ mình nhưng nay đã biết được thân thế thật sự, dĩ nhiên anh ta cũng có đôi chút mong đợi.

Có điều, Dương Thanh vừa nói cho anh ta hay, rất có khả năng hồi nhỏ mình bị vứt bỏ chỉ là một màn kịch của bố đẻ mình dựng nên, tất cả chỉ đều lợi dụng anh ta nhằm mưu cầu quyền thế.

“Đại lễ sắc phong người thừa kế ngày mai rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện lớn, không ai có thể đoán được Phùng Chí Viễn sẽ gây ra loại chuyện gì nữa”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Thậm chí tôi còn nghi rằng, trong đại lễ ngày mai, ông ta sẽ lấy ra một vài chứng cứ về việc cậu bị đánh tráo năm ấy để đổ lên người Phùng Chí Ngạo”.

“Đại lễ ngày mai, thoạt nghe thì tưởng là đại lễ sắc phong tổ chức vì cậu nhưng trên thực tế, rất có thể chỉ là một cái bẫy của Phùng Chí Viễn nhằm đối phó với Phùng Chí Ngạo”.

“Nếu ông ta làm mọi thứ chỉ vì quyền thế, sau khi lấy được thứ mình mong muốn rồi sẽ chịu buông tha cậu, có lẽ tôi còn tình nguyện giúp ông ta một tay.

Nhưng tôi biết, loại người coi trọng quyền thế hơn cả tình thân như Phùng Chí Viễn sớm đã bị quyền lực mê hoặc đến mất nhân tính rồi, dù ông ta đã chiếm được mọi thứ mình muốn nhưng sẽ không chịu bỏ qua cho cậu đâu.

Bởi vì chỉ cần cậu còn sống thì vẫn sẽ là một mối nguy tiềm ẩn với ông ta”.

Dương Thanh thực lòng không muốn nghĩ Phùng Chí Viễn độc ác đến thế, nhưng từ những gì anh biết chỉ có thể đúc rút ra một kết luận, con người Phùng Chí Viễn này, chỉ biết sống vì quyền thế.

Nếu cần, ông ta hoàn toàn có thể vì quyền lực mà vứt bỏ tình thân, huống chi, Mã Siêu chỉ là một đứa con từng bị ông ta vứt bỏ từ hơn hai mươi năm trước, đối với Mã Siêu, ông ta hoàn toàn không có bất cứ tình cảm gì.

Sắc mặt Mã Siêu vặn vẹo như thể đang vật lộn giữa tuyệt vọng, anh ta đau khổ khôn cùng, không biết mình nên làm gì bây giờ.

"Anh Thanh, nếu ngày mai em không tham gia đại lễ sắc phong, chỉ sợ Phùng Chí Viễn sẽ không bỏ qua cho bé Tĩnh An nhà em và Tiểu Uyển, trừ khi có thể cứu hai người bọn họ ra khỏi tay ông ta thì em mới có quyền lựa chọn, bằng không, em chỉ có thể làm theo sự sắp đặt của ông ta thôi".

"Phùng Chí Viễn đã giam lỏng em ở Hoàng tộc họ Phùng lâu như vậy, ông ta nhẫn tâm cỡ nào, em biết rõ hơn ai hết, chỉ cần con em và Tiểu Uyển còn ở trong tay ông ta thì em không thể chạy thoát khỏi ông ta đâu".

"Nếu ông ta đã dám cho em đến gặp anh thế này, hiển nhiên ông ta hoàn toàn không sợ em bị anh thuyết phục.

Lần này, em chỉ có thể thừa nhận thân phận, sau đó nỗ lực khiến bản thân trở nên mạnh hơn, tranh thủ đến một ngày có đủ năng lực tự mình thoát khỏi Hoàng tộc họ Phùng.

Nếu không, bố con em thật sự không có cơ hội nào khác nữa".

Mắt Mã Siêu đã đỏ lên, kích động nói.

Dương Thanh có thể hiểu được nỗi đau khổ của Mã Siêu lúc này.

Đúng như cậu ấy nói, trừ khi cứu được bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng trước lúc đại lễ sắc phong bắt đầu, bằng không, hết thảy đều là công cốc.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh bèn bấm số điện thoại của Phùng Chí Ngạo, hỏi: "Có tin tức gì của hai người đó chưa?"
Phùng Chí Ngạo lạnh giọng đáp: "Tên khốn Phùng Chí Viễn này giấu bọn họ quá kĩ, cho tới giờ tôi vẫn chưa tìm được dấu vết gì".

Dương Thanh nói: “Đừng quên, điều kiện tiên quyết để hai ta hợp tác là ông phải cứu được bé Tĩnh An cùng Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng một cách bình an”.

Phùng Chí Ngạo không vui: “Chuyện của tôi, tôi làm thế nào, cậu còn chưa có tư cách vung tay chỉ trỏ, trước khi đại lễ sắc phong ngày mai bắt đầu, tôi nhất định sẽ cứu được người ra”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Không cần bảo đảm với tôi điều gì, tôi chỉ nhìn vào kết quả, trước 0 giờ khuya nay, ông phải cứu được người mà tôi muốn ra, bằng không, hợp tác của chúng ta kết thúc ở đây”.

Dứt lời, anh liền cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, tại một khu nhà tư nhân cao cấp, sắc mặt Phùng Chí Ngạo đã âm trầm cực điểm, ông ta nghiến răng mắng: “Khốn kiếp! Một đứa ranh con từ chốn khác tới đây mà dám chỉ trỏ với tôi”.

Tức thì tức nhưng Phùng Chí Ngạo vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, theo những gì ông ta được biết về Dương Thanh, nếu trước 0 giờ khuya nay mà ông ta vẫn không thể cứu được người ra, chỉ sợ Dương Thanh sẽ thực sự cắt đứt hợp tác với ông ta.

Nghĩ tới đây, ông ta bèn chủ động gọi điện thoại cho Dương Thanh, cắn răng nói: “0 giờ khuya nay thì có hơi gấp quá, cho tôi thêm tầm năm tiếng nữa, trước 5 giờ sáng mai, nếu tôi vẫn không thể cứu được người ra, hợp tác giữa chúng ta coi như hủy bỏ”.

Dương Thanh đáp không chút do dự: “Được!”
Sau khi kết thúc cuộc gọi, Dương Thanh nhìn Mã Siêu, nói: “Vẫn chưa có tin tức gì, nhưng Phùng Chí Ngạo đã bảo đảm với tôi, trước 5 giờ sáng mai, ông ta sẽ tìm được bé Tĩnh An và Tiểu Uyển”.

Mã Siêu gật đầu, nặng nề nói: “Nếu 5 giờ sáng mai vẫn chưa có tin gì, em chỉ có thể thỏa hiệp với Phùng Chí Viễn, tham dự đại lễ kế thừa kia mà thôi”.

Nói đoạn, anh ta đứng lên: “Em phải trở về để tránh cho Phùng Chí Viễn nghi ngờ”.

Hai anh em mới gặp mặt một lát lại đã phải chia tay, Dương Thanh cân nhắc một chút, để Mã Siêu trở về.

Tuy lòng anh không muốn Mã Siêu quay về đó, cũng không muốn cậu ấy tham dự đại lễ kế thừa ngày mai, nhưng anh hiểu, một khi bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển còn ở trong tay Phùng Chí Viễn, thậm chí lúc này ngay cả Ngải Lâm cũng đang ở trong tay ông ta, thì Mã Siêu không có bất cứ lựa chọn nào khác.

Phong thái của cô gái này chẳng khác nào một sinh viên mới bước ra khỏi sân trường, thoạt nhìn rất trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Cô ta lên tiếng chào hỏi: “Chào anh Thanh, tôi là Phùng Giai Di, con gái của Phùng Chí Ngạo, bố tôi bảo tôi tới tìm anh”.

.

Chương 1594: 1594: Mật Thất Thần Kỳ

Trong lúc nói chuyện hai người đã ra tới bên ngoài, Phùng Giai Di tự lái xe, Dương Thanh ngồi bên ghế phụ.

Phùng Giai Di vừa lái xe vừa nói cho Dương Thanh biết tất cả những manh mối mà cô ta có được.

“Tôi đã nói cho anh biết tất cả những manh mối mà bố tôi biết.

Tôi đề nghị anh nên đến trang trại Di Hòa.

Đây là lãnh địa riêng bí mật nhất của Phùng Chí Viễn.

Có thể người anh cần tìm đang ở đó”.

Khi Phùng Giai Di vừa nói về manh mối kia thì cũng đã lái xe về phía trang trại Di Hòa.

Dương Thanh gật đầu: “Được, vậy thì đi trang trại Di Hòa!”
Hai mươi phút sau, một chiếc Maserati màu trắng dừng lại dưới chân một ngọn núi, Phùng Giai Di nói: “Chúng ta chỉ có thể đến được đây, đi xa hơn nữa, sẽ lọt vào phạm vi giám sát của trang trại Di Hòa”.

Dương Thanh cũng đã nghĩ tới điều này từ trước, nếu thật sự xuất hiện trong phạm vi giám sát của trang trại Di Hòa, sợ là Phùng Chí Viễn sẽ biết ngay.

“Cô ở đây chờ tôi, tôi tự đi một chuyến!”

Sau khi Dương Thanh dặn xong liền xuống xe.

Anh mới vừa xuống xe, Phùng Giai Di cũng đi theo, Dương Thanh nhíu mày: “Cô theo tôi làm gì?”
Phùng Giai Di lạnh giọng nói: “Tôi cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.”
Phùng Giai Di vừa nói xong, Dương Thanh liền sửng sốt.

Anh chưa từng gặp người cùng trang lứa bước vào Siêu Phàm Cảnh của cảnh giới võ thuật, huống chi còn là một người phụ nữ.

Nhưng nghĩ tới thân phận của Phùng Giai Di, Dương Thanh bỗng hiểu rõ.

Phùng Giai Di là con gái của Phùng Chí Ngạo.

Phùng Chí Ngạo là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, thế nên thiên phú võ thuật của con gái ông ta không thể kém được.

Dương Thanh không nói gì, chỉ lẳng lặng lao vào bóng tối, Phùng Giai Di cũng lập tức đi theo.

Trang trại Di Hòa rất rộng, dựa lưng vào dãy núi, xung quanh là rừng rậm.

Nếu không có ai dẫn đường thì thực sự rất khó tìm ra nơi này.

Năm phút sau, Dương Thanh đã đi sâu vào bên trong trang trại Di Hòa và nhìn thấy một vài tòa nhà cổ kính.

Phùng Giai Di đi theo bên cạnh Dương Thanh.

Lúc này, cô ta chỉ vào một tòa nhà hai tầng ở bên trái của tòa kiến trúc nhất nói: “Mỗi lần Phùng Chí Viễn đến trang trại Di Hòa ông ta đều sống trong ngôi nhà đó.

Nếu người anh tìm đang ở trang trại Di Hòa, rất có thể người đó đang ở trong ngôi nhà này”.

“Bố tôi từng nói trong tòa nhà này hẳn là có một mật thất.

Phùng Chí Viễn có thể giấu người mà anh tìm kiếm lâu như vậy mà không ai biết, rất có thể người đó đã được giấu ở đây”.

Trong mắt Dương Thanh thoáng hiện lên tia sáng lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Nếu đúng như vậy, Phùng Chí Viễn này đúng là một kẻ mặt người dạ thú”.

“Có ai nói không phải đâu? Tôi biết vị trí của tất cả camera ở đây, anh đi theo tôi là có thể tránh được”.

Phùng Giai Di đột nhiên lên tiếng, vừa nói vừa lặng lẽ rời đi, Dương Thanh cũng nhanh chóng đi theo.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã thành công tiến vào tòa nhà hai tầng.

Vì trời tối, bên trong tối om, cũng không tiện bật đèn, hai người chỉ có thể cố gắng tìm ra cơ quan mở mật thất trong

hoàn cảnh tối như hũ nút này.

Chỉ là, hai người đã tốn hơn nửa giờ cũng không có tìm được cơ quan mở mật thất.

“Không thể nào!”
Phùng Giai Di cau mày, giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

Dương Thanh không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị quan sát xung quanh, dù là đêm tối, nhưng trong mắt anh vẫn lóe lên tia sáng, như thể có thể nhìn thấy mọi thứ.

Hai người gần như đã chạm vào hết những chỗ có thể chạm vào trong nhà, nhưng vẫn không thu được kết quả gì, như thể thực sự không có cơ quan nào ở đây.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Cô có biết mỗi khi Phùng Chí Viễn đến đây ở, sẽ có những động tĩnh gì không? Hoặc là nói mỗi lần đến đây ông ta sẽ ở lại bao lâu?”
Phùng Giai Di trả lời: “Động tĩnh thì không có nhưng ông ta có một quy luật đó là mỗi lần đến đây ông ta sẽ ở liên tục bảy ngày.

Bởi vì cảnh giới võ thuật của ông ta rất cao cũng không ai dám đến gần vì vậy ngoài biết nơi này rất quan trọng với ông ta ra, tôi cũng không biết những chuyện khác”.

Dương Thanh lại im lặng lần nữa, đầu óc điên cuồng vận động nghĩ cách làm thế nào mới mở được cửa mật thất.

Dương Thanh gần như chắc chắn dưới chân bọn họ có mật thất, nhưng tạm thời anh không dám phóng ra khí thế võ thuật, nếu không anh chỉ cần dùng khí thế võ thuật thăm dò, thì có thể dễ dàng biết được tình hình dưới lòng đất.

Bây giờ, anh chỉ có thể tìm cơ quan như một người bình thường.

Mỗi lần Phùng Chí Viễn tới nơi này cũng đều không có bất kỳ động tĩnh nào, chứng tỏ cơ quan không phải là bức tường dày nặng gì, bằng không nếu lúc mở cửa cơ quan không thể nào không gây ra động tĩnh được.

Nếu không phải là bức tường dày nặng thì lối vào cơ quan kia ở đâu?

Vào lúc này, mây đen đột nhiên tản đi, ánh trăng sáng từ cửa sổ tràn vào, ánh trăng chói mắt bắn vào trong mắt Dương Thanh.

"Hả?"
Dương Thanh cau mày nhìn về chỗ ánh trăng chiếu vừa rồi, chính là một tấm gương sát mặt đất.

Anh bước đến trước gương, lấy tay đẩy nhẹ, không ngờ chiếc gương giống như một cánh cửa bị đẩy ra.

"Tìm được rồi!"
Phùng Giai Di nhất thời vui vẻ.

Cả hai đi khoảng năm phút cuối cùng mới thấy điểm cuối bậc thang, đó là một căn mật thất rất rộng rãi dưới lòng đất.

Điều khiến Dương Thanh và Phùng Giai Di ngạc nhiên là hơi thở võ thuật bên trong mật thất này cực kỳ nồng đậm.

Nếu Dương Thanh muốn nâng cao thực lực của mình, cần phải dùng phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, hút năng lượng trong không khí vào cơ thể sau đó chuyển hóa thành hơi thở võ thuật trong cơ thể.

.

Chương 1597: 1597: Cứ Yên Tâm Đi

Hai mắt Dương Thanh đầy tơ máu, khí thế võ thuật trên người anh bỗng tăng vọt lên, trực tiếp đấu với luồng khí thế võ thuật tản mát ra từ trên cơ thể xác khô.

Một luồng khí kình khủng bố, lấy cơ thể Dương Thanh làm trung tâm càn quét xung quanh.

Luồng khí thế này điên cuồng tàn phá hang động.

Từ đầu đến cuối, xác khô không hề động đậy, chỉ có một cánh tay của Dương Thanh chộp lấy cánh tay của xác khô vậy mà lại có thể gây ra gợn sóng khí thế võ thuật khủng khiếp như vậy.

Lúc này Phong Giai Di đang ở mật thất bên trên, đương nhiên cũng cảm nhận được khí thế dữ dội đến từ hang động bên dưới, nhất thời sửng sốt.

“Bên dưới xảy ra cuộc chiến lớn sao? Tại sao bên dưới lại bùng nổ ra một luồng khí thế võ thuật khủng bố như vậy?” Phùng Giai Di khiếp sợ, tự lẩm bẩm.

Bản thân cô ta là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nhưng vào lúc này cô ta có thể cảm nhận được hai người đang chiến đấu bên dưới mặc kệ là ai cũng đều có thể dễ dàng giết chết cô ta.

Cô ta biết một trong hai người bên dưới là Dương Thanh.

Một thanh niên trạc tuổi cô ta, nhưng lại có thực lực đáng sợ như vậy, có thể tưởng tượng được lúc này Phùng Giai Di kinh ngạc cỡ nào.

Cô ta không biết trong hang động phía dưới không phải là hai người đang đánh nhau, mà là Dương Thanh nắm lấy cánh tay của một xác khô bí ẩn, sau đó thì xuất hiện hai luồng khí thế võ thuật cuồng bạo giao đấu với nhau.

Với thực lực của Phùng Giai Di cũng không dám xuống dưới, lúc này mà đi xuống dưới thì chỉ có nước nộp mạng.

Thời gian trôi qua, cánh tay bị Dương Thanh nắm chặt của xác khô kia từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích.

Một luồng khí thế điên cuồng dọc theo cánh tay Dương Thanh lan tràn khắp người anh.

Hai mắt Dương Thanh đỏ như máu.

phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã phát huy đến cực hạn.

Có thể nói dù đối mặt với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh cũng sẽ không xuất hiện áp lực lớn như lúc này.

Từ trong xác khô có một luồng khí thế khủng bố dường như muốn xóa bỏ ý thức của Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh đột nhiên nhận thấy có một tia sáng lóe lên trong miệng của xác khô, cánh tay còn lại của anh bỗng vỗ vào cằm của xác khô, miệng của xác khô lập tức mở ra, chỉ thấy một vật thể hình quả bóng có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu xuất hiện trong miệng xác khô, còn sáng bóng, tựa như một viên Dạ Minh Châu.

Dương Thanh có thể cảm nhận được hơi thở cuồng bạo vừa rồi là tỏa ra từ hạt châu này chứ không phải trên cơ thể xác khô kia.

Dương Thanh lấy luôn hạt châu ra khỏi miệng xác khô.

Ngay khi hạt châu được lấy ra, khí thế cuồng bạo trên xác khô liền biến mất, mà sau khi hạt châu rời khỏi xác khô cũng không có động tĩnh gì.

“Chuyện gì thế này?”
Dương Thanh cau mày nhìn hạt châu, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Một hạt châu tỏa ra khí thế khủng bố như vậy còn bị xác khô không biết thân phận này ngậm trong miệng, nhất định là một báu vật vô cùng quan trọng.

Chỉ là sau khi hạt châu rời khỏi miệng của xác khô thì lại khôi phục bình thường, dường như nó chỉ là một viên Dạ Minh Châu bình thường.

“Răng rắc!”
Đúng lúc này xác khô vẫn ngồi trên vương tọa kia bỗng ầm ầm ngã xuống đất, trong nháy mắt, liền hóa thành bột mịn.

Quả nhiên, sở dĩ bộ xác khô này luôn có thể duy trì trạng thái xác khô hoàn toàn là dựa vào hạt châu này.

“Xảy ra chuyện gì?”
Đúng lúc này, giọng nói của Phùng Giai Di đột nhiên vang lên ở chỗ lối vào từ mật thất đến hàng động, Dương Thanh nhanh chóng cất hạt châu đi.

“Không có gì!”
Dương Thanh hờ hững nói cũng không giải thích chuyện vừa xảy ra lúc nãy.

Phùng Giai Di cau mày, cô ta biết Dương Thanh đang nói dối.

Vừa rồi rõ ràng cô ta cảm nhận được hai luồng khí thế võ thuật cuồng bạo, nhưng bây giờ trong hang động này chỉ có một mình Dương Thanh.

Chuyện gì đã xảy ra với luồng khí thế điên cuồng còn lại kia?

Về phần xác khô, lúc này đã biến thành bột, rơi xuống đất.

Dương Thanh không để ý tới Phùng Giai Di, ánh mắt lập tức rơi vào trên vương tọa, chỉ thấy vị trí xác khô ngồi lúc nãy có một chỗ hình tròn, giống như một nút mở.

“Ầm ầm!”
Dương Thanh mới vừa ấn xuống, bên trong hang động bỗng vang lên tiếng động dữ dội, tiếp đó cả hai ngạc nhiên vui mình phát hiện cửa đá lóe lên, sau đó chậm rãi mở ra.

“Tìm được lối ra rồi!”
Phùng Giai Di nhất thời vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, cả hai đi qua cánh cửa đá ra ngoài.

Dương Thanh hỏi: “Đây là chỗ nào?”
Sau khi bọn họ rời khỏi hang động, mặc dù đã ở dưới chân núi, nhưng cảnh tượng bên ngoài hoàn toàn khác với cảnh tượng bọn họ đến trước đó.

Sau khi Phùng Giai Di nhìn ngó xung quanh mấy lần thì lên tiếng: “Hẳn là ở giữa trang trại Di Hòa, anh đi theo tôi!”
Nói xong Phùng Giai Di đi về một phía, Dương Thanh cũng vội vã đi theo.

Hai mươi phút sau, hai người men theo một con đường núi, cuối cùng cũng trở lại nơi bọn họ đến trang trại Di Hòa trước đó.

Dù không tìm thấy Phùng Tiểu Uyển và Tiểu Tĩnh An nhưng Dương Thanh đã thu hoạch được một hạt châu bí ẩn, chứa năng lượng mạnh mẽ.

Tuy bây giờ vẫn chưa biết tác dụng của nó, nhưng điều có thể chắc chắn là hạt châu này nhất định là báu vật.

“Anh Thanh, xin lỗi, tôi không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy”.

Dương Thanh vừa nhìn là dãy số điện thoại xa lạ.

Sau khi điện thoại được nối máy, một giọng nói quen thuộc truyền từ loa tới: “Cậu Thanh, tôi nghe nói cậu đang tìm một người tên là Phùng Tiểu Uyển còn có cháu nội Tĩnh An của tôi?”
.

Chương 1598: 1598: Mật Thất Bí Mật

Trong giọng nói của Phùng Chí Viễn không lộ ra bất kỳ vẻ mỉa mai nào, dường như chỉ đang tốt bụng nhắc nhở Dương Thanh.

Sững sờ vài giây, sắc mặt của Dương Thanh lập tức cực kỳ khó coi.

Anh tìm cả đêm không tìm được gì, kết quả Phùng Chí Viễn chủ động gọi điện thoại tới nói người anh cần tìm đều nằm trong tay ông ta.

“Thì ra là như vậy, chả trách sao cháu tìm hoài cũng không thấy.

Không biết liệu chú Viễn có thể nể mặt Mã Siêu mà giao Tiểu Uyển với Tĩnh An cho cháu không?”
Dương Thanh bình tĩnh hỏi, nào giống với hai kẻ địch đang đứng ở hai phía đối lập nhau chứ? Phùng Chí Viễn cười hờ hững: “Việc này chẳng có gì bất tiện cả.

Chỉ là lúc này cũng đã muộn, không tiện lắm.

Như vậy đi, đợi sáng mai sau khi đại lễ sắc phong người thừa kế đời thứ ba của Mã Siêu kết thúc tôi sẽ giao người cho cậu, cậu thấy thế nào?”
Dương Thanh lên tiếng: “Vậy xin cảm ơn chú Viễn đã chăm sóc chọ bạn của tôi trước”.

Anh cũng không nhắc tới Tĩnh An vì dù sao Tĩnh An cũng là cháu nội của ông ta.

“Không cần khách sáo.

Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi! Đừng quên sáng ngày mai đến tham dự đại lễ sắc phong của người anh em chí cốt của cậu đấy.

Đại lễ sắc phong này không thể thiếu cậu được.

Đến lúc đó nói không chừng tôi có thể giúp cậu một số việc nhỏ nữa đấy!”

Phùng Chí Viễn cười ha ha nói: “Tôi là bố của Mã Siêu, mà cậu lại là người anh em tốt của Mã Siêu.

Nếu lúc đó có người cố tình gây sự trong đại lễ sắc phong của Mã Siêu, chắc cậu sẽ đứng về phía Mã Siêu đúng không?”
Đương nhiên Dương Thanh hiểu rõ ý của Phùng Chí Viễn.

Anh cố nén lửa giận, giọng điệu bình tĩnh nói: “Đó là đương nhiên.

Chú Viễn, cháu không làm phiền chú nữa.

Chú cũng nghỉ ngơi sớm đi!” “Được!”
Phùng Chí Viễn cúp điện thoại.

Phùng Giai Di ở bên cạnh, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị, cô ta đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Dương Thanh và Phùng Chí Viễn vừa rồi.

“Anh thật sự muốn hợp tác với ông ta?”
Phùng Giai Di bỗng nhìn Dương Thanh cắn răng hỏi.

Dương Thanh hờ hững nhìn Phùng Giai Di, sau đó nói: “Điều kiện tiên quyết để tôi hợp tác với bố cô là phải cứu được người mà tôi đang tìm.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ bố cô không thể đáp ứng được điều kiện của tôi.

Nếu đã như vậy, giữa chúng ta cũng không cần thiết phải hợp tác tiếp nữa”.

Sắc mặt của Phùng Giai Di hơi khó coi, ngay vừa nãy, khi ở trong mật thất ngầm của trang trại Di Hòa, cô ta đã cảm nhận được sức mạnh của Dương Thanh.

Cao thủ cấp bậc này, nếu đứng về phía Phùng Chí Viễn, bố cô ta sẽ gặp nguy hiểm lớn.

“Dù bố tôi chưa cứu được người anh muốn tìm, nhưng ít nhất là ông ấy cũng ta hết lòng hết sức giúp anh tìm người.

Anh cũng không thể nhanh như vậy đã chuyển sang hợp tác với đối thủ của bố tôi, đúng không?”
Phùng Giai Di không cam lòng hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Tôi mới hợp tác lần đầu với bố cô.

Rốt cuộc ông ta là người người thế nào tôi cũng không biết.

Giữa tôi và ông ta lại càng không có tình cảm gì đáng kể”.

“Sở dĩ ông ta tìm người giúp tôi cũng chỉ vì lợi ích của ông ta.

Sở dĩ chúng tôi có thể đồng ý hợp tác ngắn ngủi cũng chỉ vì hai người đều có chung mục đích”.

“Nhưng bây giờ ông ta vẫn không tìm được người tôi muốn tìm, trong khi bọn họ lại đều đang nằm trong tay Phùng Chí Viễn.

Cô nghĩ nếu tôi vẫn tiếp tục hợp tác với bố cô vậy người tôi cần tìm sẽ an toàn không?”
Những lời này vừa được nói ra, Phùng Giai Di lập tức im lặng, cô ta biết Dương Thanh vô cùng lý trí, những gì anh nói cũng đều là sự thật.

Dựa theo sự hiểu biết của cô ta đối với Phùng Chí Viễn, nếu Dương Thanh dám làm chuyện trái ý ông ta thì nhất định anh sẽ trả giá đắt.

Bé Tĩnh An cũng là cháu nội của ông ta, có lẽ ông ta sẽ không làm gì bé.

Nhưng Phùng Tiểu Uyển lại không có bất kỳ quan hệ gì với ông ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

“Được, đã như vậy mai chúng ta sẽ gặp lại!”
Vẻ mặt của Phùng Giai Di lập tức lạnh đi, để lại Dương Thanh tại chỗ, một mình cô ta lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe đang dần đi xa, Dương Thanh sửng sốt một hồi mới nói: “Không hổ là người của Hoàng tộc cổ xưa, làm việc đúng là kiên quyết dứt khoát.

Nói trở mặt là trở mặt ngay”.

Đối với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khoảng cách bên trong Hoàng Thành Phùng cũng không quá xa, nửa tiếng sau, Dương Thanh đã trở lại khách sạn nơi mình ở.

Sau khi tắm xong, Dương Thanh ngồi trên ghế sofa, trên tay anh xuất hiện một hạt châu bằng quả trứng chim bồ câu.

“Rốt cuộc hạt châu này là gì? Còn xác khô trong hang động dưới mật thất kia lại là sao nữa?”
Dương Thanh nghịch hạt châu trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị.

Điều anh có thể xác định là hạt châu này không phải là món đồ tầm thường.

Nếu không thì tại sao lại bị xác khô kia ngậm trong miệng, mấu chốt là sau khi anh lấy hạt châu này ra thì xác khô kia lại trực tiếp tan thành bột mịn.

Còn có một thứ khác khiến Dương Thanh cảm thấy rất thần kỳ, đó là khi hạt châu ở trong miệng xác khô, nó lại toát ra một luồng hơi thở cuồng bạo, nhưng bây giờ lại không phóng thích ra bất kỳ hơi thở nào, chẳng khác gì một viên Dạ Minh Châu bình thường.

“Chẳng lẽ mình phải ngậm hạt châu vào miệng mới có hiệu quả?”
Vẻ mặt Dương Thanh kỳ lạ nhìn hạt châu lẩm bẩm nói.

Nghĩ vậy sau khi rửa sạch hạt châu một lần nữa, anh liền nuốt vào miệng.

Vì vậy, ngay cả Phùng Chí Viễn cũng không biết còn có một hang động khác trong mật thất này.

Tuy ông ta không biết sự tồn tại của hang động này nhưng ông ta nhất định biết có một báu vật có thể phóng thích khí thế mạnh mẽ giúp ông ta tu luyện dưới mật thất này.

.

Chương 1601: 1601: Sẽ Có Chuyện Lớn

Dương Thanh được người của Hoàng tộc dẫn đường, nhanh chóng tới trong một căn biệt thự biệt lập.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đang đứng trước cửa sổ sát đất, nghe tiếng bước chân mới xoay người lại, mỉm cười nhìn về phía Dương Thanh.

"Chú Viễn!"
Dương Thanh nhìn thấy đối phương thì chào một tiếng.

Tất nhiên người này chính là bố của Mã Siêu, Phùng Chí Viễn.

Phùng Chí Viễn khẽ gật đầu, sau đó chỉ vào ghế sô pha bên cạnh ra hiệu cho Dương Thanh ngồi xuống, vừa cười vừa nói: "Tôi gọi cậu tới là có một việc muốn nhờ cậu giúp".

Dương Thanh hỏi: "Chú Viễn cứ nói!"
Phùng Chí Viễn vừa cười vừa nói: "Lát nữa tới đại lễ sắc phong, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện lớn nên hi vọng đến lúc đó cậu có thể bảo vệ Mã Siêu giúp tôi".

"Dạ?"
Dương Thanh nhíu mày, hơi kinh ngạc.

Tất nhiên anh biết rõ sẽ có chuyện lớn xảy ra, chỉ là nghe ý của Phùng Chí Viễn, có lẽ lát nữa chuyện lớn xảy ra sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Mã Siêu? Nếu không, sao ông ta có thể bảo anh đi bảo vệ Mã Siêu?
Phùng Chí Viễn mỉm cười nhìn Dương Thanh nói tiếp: "Cậu biết ở trong Hoàng tộc họ Phùng có rất nhiều người đều chú ý tới vị trí người kế thừa các thế hệ trong Hoàng tộc.

Mã Siêu sẽ được sắc phong làm người thừa kế của thế hệ này, rất nhiều người đều không muốn nó được thành công".

"Cho dù thực lực của Hoàng tộc họ Phùng rất mạnh nhưng ở trên giang hồ còn có vài tồn tại có thực lực siêu mạnh.

Có lẽ cao thủ Hoàng tộc họ Phùng sẽ không trực tiếp ra tay với Mã Siêu nhưng bọn họ có thể mượn tay người khác".

“Cậu và nó là anh em chí cốt sống chết có nhau, tôi chỉ giao nó cho cậu bảo vệ thì mới có thể yên tâm được”.

Nghe Phùng Chí Viễn nói vậy, sắc mặt Dương Thanh lập tức trở nên khó coi.

Dù sao anh cũng đã từng hứa với Phùng Chí Ngạo sẽ làm chứng Mễ Tuyết là chị gái của Mã Siêu trong đại lễ sắc phong hôm nay.

Nhưng bây giờ, Phùng Chí Ngạo lại muốn anh bảo vệ Mã Siêu.

Anh nhất thời không thể nhìn thấu được Phùng Chí Viễn.

Dựa theo những gì anh nghe ngóng được trước đó, Phùng Chí Viễn là một người đàn ông lắm mưu nhiều kế.

Chuyện Mã Siêu bị vứt bỏ hai mươi sáu năm trước rất có thể chính là một vở kịch do ông ta tự biên tự diễn.

Nhưng bây giờ, Phùng Chí Viễn lại muốn Dương Thanh tới bảo vệ Mã Siêu.

Trong lòng ông ta, Mã Siêu rốt cuộc là quân cờ hay là con trai?
Thấy Dương Thanh không nói lời nào, Phùng Chí Viễn mỉm cười nói: “Tôi biết cậu rất khó xử, dù sao cậu cũng từng hứa với Phùng Chí Ngạo sẽ giúp anh ta.

Nhưng không sao, cậu nên giúp anh ta thế nào, cứ thực hiện theo kế hoạch mà hai người đã thương lượng là được rồi.

Tôi chỉ hi vọng cậu có thể vừa giúp Phùng Chí Ngạo đồng thời bảo vệ tốt Mã Siêu, vậy là đủ rồi”.

Dương Thanh nghe Phùng Chí Viễn nói vậy cũng kinh ngạc đến ngây người.

Anh không ngờ Phùng Chí Viễn cũng biết chuyện anh hứa sẽ giúp đỡ Phùng Chí Ngạo.

“Có phải anh ta nói với cậu là tôi còn có rất nhiều đứa con khác bên ngoài không? Hay anh ta nói cho cậu biết Mã Siêu có khả năng không phải là đứa trẻ hai mươi sáu năm trước bị tráo đổi trong Hoàng tộc họ Phùng?”

“Vì đứa con đầu tiên của tôi là con gái, cho nên tôi cố ý vứt bỏ, sau đó tiếp tục sinh con với người phụ nữ khác, cho đến người phụ nữ đó sinh ra con trai, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, tôi lại đón đứa con trai đầu tiên về Hoàng tộc họ Phùng, sau đó nói đối phương chính là đứa trẻ sinh ra ở trong Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước?”

Phùng Chí Viễn lại nói tiếp.

Dương Thanh lập tức choáng váng, đột nhiên không biết phải nói gì.

Anh còn tưởng ngoài anh và Phùng Chí Ngạo, còn có Phùng Giai Di thì không có ai biết những lời ông ta đã nói với anh, nhưng không ngờ Phùng Chí Viễn biết hết.

Bây giờ, anh thật sự không phân biệt được rốt cuộc ai là người tốt, ai là người xấu.

Hoặc ai mới thật sự là người có thể giúp được anh.

“Tôi biết cậu rất tin tưởng vào những lời Phùng Chí Ngạo đã nói.

Nhưng không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả”.

Phùng Chí Viễn mỉm cười nói: “Bất kể cậu có tin tôi không, tôi đều phải nói cho cậu biết, Mã Siêu thật sự là đứa trẻ đầu tiên của Hoàng tộc họ Phùng được sinh ra trong thế hệ của nó.

Mặt khác, đúng là tôi đã vứt bỏ nó!”
Dương Thanh kinh ngạc nói: “Cái gì? Chú Viễn, thật sự là chú đã vứt bỏ Mã Siêu ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng vào hai mươi sáu năm trước à?”
Phùng Chí Viễn gật đầu, trên mặt không còn thấy nụ cười nữa, trong ánh mắt hồi tưởng hình như còn có chút đau khổ.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nhìn thấy cảm xúc khác ngoài nụ cười mỉm trên mặt Phùng Chí Viễn.

“Nếu lúc đó nó ở lại Hoàng tộc họ Phùng sẽ chỉ có một con đường chết.

Dù sao nó cũng là con ruột của tôi, sao tôi có thể thật sự nhẫn tâm vứt bỏ nó được?”

Phùng Chí Viễn nhìn về phía Dương Thanh, vẻ mặt phức tạp nói: “Tình cảnh của nó hôm nay vô cùng nguy hiểm, cho nên tôi muốn nhờ cậu bảo vệ tốt cho nó! Mặt khác, nếu có thể, chờ sau khi chuyện hôm nay qua đi, tôi hi vọng cậu có thể dẫn nó rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng.

Trước khi thực lực của nó bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh thì đừng lộ diện nữa, bằng không nó sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Lần này, gương mặt Phùng Chí Viễn vô cùng nghiêm túc như đang căn dặn chuyện hậu sự của mình.

Điều này làm Dương Thanh đột nhiên có một dự cảm xấu, trầm giọng hỏi: “Chú Viễn, rốt cuộc hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì vậy? Còn nữa, có phải chú có khả năng sẽ chết không?”
Phùng Chí Viễn nhếch môi, đi tới bên cạnh Dương Thanh vỗ nhẹ vào vai anh, vừa cười vừa nói: “Có rất nhiều người muốn tôi chết nhưng người có thể giết chết tôi lại rất ít! Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không chết đâu!”
Dương Thanh cùng xuất hiện với Phùng Chí Viễn nhất thời thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di đã đến vị trí gần đài sắc phong nhất.

Bọn họ đều kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thanh đi theo Phùng Chí Viễn tới đây.

“Bố, sao Dương Thanh lại đi cùng Phùng Chí Viễn? Liệu anh ta có thể bị Phùng Chí Viễn mua chuộc không?”
Phùng Giai Di nhìn về phía Phùng Chí Ngạo, nhíu mày hỏi.

Phùng Chí Ngạo lắc đầu, sắc mặt nặng nề nói: “Hi vọng không phải vậy!”

Chương 1602: 1602: Cậu Ấy Có Một Người Chị Gái

Sau khi Dương Thanh đi theo Phùng Chí Viễn vào chỗ ngồi, mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được, trong đầu dường như còn vang vọng những lời ông ta nói với anh.

Bây giờ, anh thật sự không nhìn thấu được Phùng Chí Viễn.

Nếu là trước kia, anh chắc chắn sẽ không tin tưởng ông ta nhưng những lời ông ta nói vừa rồi lại khiến anh không thể không tin.

Nếu những lời Phùng Chí Viễn vừa nói đều là lừa anh, vậy chứng tỏ lòng dạ ông ta quá thâm sâu.

Phùng Chí Ngạo cũng hơi lo lắng.

Ông ta đương nhiên biết rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh.

Người còn trẻ như vậy đã bước vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, ngay cả ông ta cũng chưa từng nghe qua loại cao thủ có thiên phú võ đạo như vậy.

Một khi Dương Thanh và Phùng Chí Viễn liên thủ hợp tác, tình cảnh của ông ta lại càng khó khăn hơn.

“Bố, con đột nhiên có một dự cảm xấu, luôn cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn”.

Phùng Giai Di đột nhiên nhìn về phía Phùng Chí Ngạo nói, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ lo lắng.

Trong lòng Phùng Chí Ngạo cũng thấy bất an nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh: “Con đừng suy nghĩ lung tung, cùng lắm là Mã Siêu thuận lợi trở thành người thừa kế của thế hệ này thôi, chẳng lẽ còn có chuyện gì có thể lớn hơn chuyện này sao?”
Phùng Giai Di vừa nghe bố nói vậy thì không nói gì nữa, chẳng qua trong lòng càng thấy bất an hơn.

Dương Thanh ngồi bên cạnh Phùng Chí Viễn chợt đối diện với ánh mắt của Phùng Chí Ngạo, nhìn ra được ý dò hỏi trong ánh mắt đối phương.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, cho Phùng Chí Ngạo một ánh mắt yên tâm.

Cho dù anh không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng biết có lẽ chuyện sắp xảy ra không liên quan tới tranh đấu giữa Phùng Chí Ngạo và Phùng Chí Viễn.

Có lẽ chuyện sắp xảy ra là chuyện khác.

Phùng Chí Viễn biết rõ, hơn nữa rất có thể là chính ông ta dẫn dắt.

Nhưng anh không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Tám giờ năm mươi lăm phút, xung quanh đài sắc phong đã không còn chỗ trống, chỉ có ngai vàng phía trên còn để không.

Tám giờ năm mươi chín phút, một ông già tóc bạc chống gậy đột nhiên xuất hiện.

“Hoàng Chủ tới!”
Có người nói.

Mọi người nhất thời đều nhìn về phía đối phương.

Đó chính là Phùng Hoàng - chủ Hoàng tộc họ Phùng.

Dương Thanh còn nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi phía sau Phùng Hoàng, đó chính là Mã Siêu - người anh em tốt của anh.

Mã Siêu khoác một chiếc áo mãng bào màu tím vàng, trên người lộ ra sự uy nghiêm của người bề trên.

Dương Thanh âm thầm gật đầu.

Nếu cậu ấy thật sự bằng lòng trở thành người thừa kế Hoàng vị của thế hệ này, tương lai kế thừa Hoàng vị cũng có thể là một lựa chọn tốt.

Nhưng anh hiểu rõ Mã Siêu không định ở lại đây.

Sở dĩ anh ta phải thừa nhận thân phận người thừa kế của Hoàng tộc họ Phùng là vì vợ và con.

Phùng Hoàng ngồi ở trên ngai vàng, người đứng đầu đến từ các nơi và người trong Hoàng tộc họ Phùng ngồi xung quanh

đài sắc phong đều nhìn về phía người thanh niên trên đài sắc phong kia.

“Người thừa kế Hoàng tộc họ Phùng đời thứ mười chín, Phùng Siêu lên đài!”
Đột nhiên, một giọng nói vang dội giống như âm thanh thần thánh đến từ chín tầng trời vọng xuống.

Mã Siêu chậm rãi đứng dậy, bước về phía đài sắc phong.

Ánh mắt mọi người đều di chuyển theo bóng dáng của Mã Siêu.

Chẳng mấy chốc, Mã Siêu đã đứng ở trên đài sắc phong.

Lúc này, anh ta dường như chính là một vị đế vương thật sự, trên cơ thể vạm vỡ đột nhiên phát ra khí thế võ đạo Thần Cảnh đỉnh phong.

Cho dù anh ta còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ, một người từ nhỏ không sống trong Hoàng tộc họ Phùng, lấy thân phận một đứa cô nhi, dựa vào thực lực của mình chậm rãi đạt đến cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong này đã là rất giỏi rồi.

Nếu anh ta sống trong Hoàng tộc họ Phùng từ nhỏ, tiếp nhận tài nguyên tu luyện tốt nhất của Hoàng tộc họ Phùng, sợ rằng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh từ lâu.

“Phùng Siêu là đứa con trai đầu đời thứ mười chín của dòng chính Hoàng tộc họ Phùng, dựa theo quy định của gia tộc sẽ là người thừa kế Hoàng tộc họ Phùng đời thứ mười chín”.

Phùng Hoàng chợt nói, đảo mắt nhìn qua mọi người rồi cao giọng hỏi: “Con cháu mười tám nhánh Hoàng tộc họ Phùng có ai có ý kiến gì không?”
“Hoàng Chủ, nhánh ba chúng tôi không có ý kiến! Chúc mừng Hoàng Chủ tìm lại người thừa kế đời thứ mười chín đã lạc mất nhiều năm!”
“Hoàng Chủ, nhánh thứ tư không có ý kiến! Chúc mừng Hoàng Chủ!”
“Hoàng Chủ, nhánh thứ năm không có ý kiến!”
…!
Nhất thời, mười tám nhánh của Hoàng tộc họ Phùng, ngoại trừ

nhánh thứ nhất và nhánh thứ hai, chủ mười sáu nhánh khác đều liên tục nói.

Phùng Chí Ngạo là chủ nhánh thứ nhất, Phùng Chí Viễn là chủ nhánh thứ hai.

Lúc này, mọi người đều tập trung nhìn về phía hai người này.

Phùng Chí Viễn cuối cùng đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Phùng Hoàng nói: “Phùng Siêu là đứa con trai của tôi bị thất lạc năm đó.

Tôi vô cùng vui mừng khi có thể tìm lại nó.

Bây giờ nó còn được sắc phong làm người thừa kế đời thứ mười chín, nhánh thứ hai chúng tôi tất nhiên không có bất kỳ ý kiến gì”.

Phùng Hoàng khẽ gật đầu lại nhìn sang Phùng Chí Ngạo.

Trên gương mặt Phùng Chí Ngạo có vẻ do dự.

Năm đó Mã Siêu mới sinh ra đã không thấy đâu, vốn mọi người nghi ngờ chuyện này là do ông ta làm.

Bây giờ, nếu ông ta đưa ra ý kiến phản đối Mã Siêu trở thành người thừa kế đời thứ mười chín, sợ rằng người Hoàng tộc họ Phùng sẽ càng nghi ngờ ông ta hơn.

Nhưng đây là cơ hội cuối cùng của ông ta, một khi mất đi cơ hội này, Mã Siêu sẽ thật sự trở thành người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng.

“Tôi không đồng ý!”
Sau khi im lặng rất lâu, Phùng Chí Ngạo chợt nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đó đều chấn động!
Phùng Hoàng thờ ơ nhìn về phía Phùng Chí Ngạo, cao giọng hỏi: “Vì sao?”
“Bởi vì chỉ có vậy, cậu ta mới có thời gian sinh ra một đứa bé trai, đợi đến lúc thời cơ chín muồi lại dẫn đứa bé trai đó về Hoàng tộc họ Phùng, sau đó nói cho mọi người biết đứa bé trai này chính là đứa trẻ vừa sinh đã mất tích ở Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước”.

Lời này vừa nói ra, mọi người càng khiếp sợ hơn.

Rất nhiều người đều tin những lời Phùng Chí Ngạo vừa nói.

Bởi vì khả năng này đúng là có thể tồn tại, hơn nữa còn rất lớn.

Ngay cả Phùng Hoàng cũng nhíu mày, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Con có chứng cứ không?”
Phùng Chí Ngạo gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Thanh nói: “Cậu Thanh, cậu tới nói cho mọi người biết, có phải Mã Siêu có một người chị?”

Chương 1605: 1605: Muốn Giết Mã Siêu

Ngay sau đó, một lão già tóc bạc, mặt mũi hồng hào bỗng xuất hiện ở Hoàng tộc họ Phùng.

Gần như cùng lúc đó, Dương Thanh cũng xuất hiện trên đài sắc phong, tuy anh không biết lão già này là ai, nhưng anh đã cảm nhận được khí thế rất mạnh từ lão ta.

Trước đó Phùng Chí Viễn đã nhờ anh đồng ý bảo vệ Mã Siêu.

Dương Thanh có linh cảm, mối nguy hiểm của Mã Siêu sẽ đến từ lão già này.

"Ông là ai?" Phùng Hoàng đang ngồi trên ngai vàng nhìn lão già, lạnh lùng hỏi.

Ngay cả Phùng Hoàng cũng cảm nhận được khí thế ngang ngửa với mình từ phía đối phương.

Hay nói cách khác, thực lực của đối phương cũng đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh rồi.

Đến giờ người của Hoàng tộc họ Phùng mới hoàn hồn, ai cũng nhìn lão già tóc bạc, mặt mũi hồng hào kia bằng ánh mắt kinh hãi.

Lão già tóc bạc không quan tâm đến Phùng Hoàng, bỗng nhìn Mã Siêu bằng ánh mắt sắc bén.

Vào giây phút này, Mã Siêu chỉ thấy người lạnh toát, như rơi xuống hố băng, anh ta có thể cảm nhận được đối phương đến vì mình.

Mã Siêu hỏi: "Anh Thanh, ông ta là ai thế?"
Lão già tóc bạc vừa xuất hiện, Dương Thanh đã đi tới bên cạnh anh ta, anh ta đoán chắc Dương Thanh biết gì đó.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: "Tôi cũng không biết, nhưng có thể khẳng định đối phương nhắm vào cậu, bố cậu đã nhờ tôi bảo vệ cậu".

Mã Siêu ngơ ngác, vô thức nhìn về phía Phùng Chí Viễn, nhưng khi quay sang, anh ta mới phát hiện Phùng Chí Viễn

đang ngồi đó đã biến mất rồi.

Dương Thanh cũng nhìn sang, khi thấy Phùng Chí Viễn không còn ở đó nữa, anh không khỏi nhíu mày.

Tuy anh tin Phùng Chí Viễn nhưng cũng không tin hẳn, đến giờ ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc Phùng Chí Viễn là người thế nào.

Bây giờ, Phùng Chí Viễn bỗng dưng biến mất, chuyện này khiến anh thấy bất an.

Lúc này, lão già tóc bạc kia đã phóng khí thế ra, sát khí mãnh liệt khóa chặt lấy Mã Siêu.

"Cậu hãy tìm cơ hội rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng!"
Dương Thanh hơi nhích chân, chắn trước Mã Siêu, nghiêm nghị nói.

Mã Siêu không trả lời, nhưng vẻ kiên định trong mắt đã cho thấy thái độ lúc này của anh ta.

Anh ta có thể cảm nhận được sát khí của lão già tóc bạc kia với mình, cũng hiểu sự mạnh mẽ của đối phương, nếu anh ta đi, Dương Thanh sẽ đối phó kiểu gì chứ?
"Giết!"
Lão già tóc bạc lạnh lùng nói, ngay sau đó bỗng biến mất tăm.

Khí thế của Dương Thanh lập tức chạm đến đỉnh điểm, phép hô hấp tầng sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và huyết mạch cuồng hóa đã nâng thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh của anh lên Siêu Phàm Thất Cảnh trong nháy mắt.

Anh giơ tay đánh một đòn vào khoảng không, không hề do dự.

"Rầm!"

Ngay sau đó, một tiếng động lớn bỗng vang lên, tay lão già tóc bạc và nắm đấm của Dương Thanh va vào nhau.

Dương Thanh chỉ cảm thấy tay mình như sắp gãy đến nơi, sức mạnh đáng sợ bắt đầu lan từ nắm đấm của anh ra khắp người.

Họng Dương Thanh ngòn ngọt, không sao kìm nổi nữa, anh hộc máu, cơ thể bay ra xa mười mấy mét, nặng nề rơi xuống đất như vừa bị xe tông.

“Anh Thanh?”
Lúc này Mã Siêu mới hoàn hồn, lập tức hét lớn rồi lao tới chỗ Dương Thanh.

“Ừm?”
Lão già tóc bạc có vẻ kinh ngạc, nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt nghiêm nghị, trầm giọng hỏi: “Chàng trai, cậu là ai?”
Lão ta đã gặp quá nhiều thiên tài võ thuật, nhưng chưa từng thấy ai còn trẻ mà đã nắm giữ thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh như Dương Thanh.

Ngay cả gia tộc Cổ Võ cũng không có cao thủ trẻ nào sở hữu thiên phú võ thuật xuất chúng như thế.

Quá trình lão già tóc bạc ra tay, Dương Thanh chủ động tấn công rồi bị đánh bay chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, đến giờ người của Hoàng tộc họ Phùng mới hoàn hồn.

Trong mắt Phùng Hoàng đang ngồi trên ngai vàng cũng có vẻ khiếp sợ, lão ta không ngờ bạn của Mã Siêu lại mạnh đến thế.

Lúc này, Dương Thanh đã được Mã Siêu đỡ dậy, ở khóe miệng vẫn còn vết máu.

Anh nhìn chằm chằm vào lão già tóc bạc bằng đôi mắt sắc bén, trong mắt có vẻ điên cuồng.

Anh nghiến răng nghiến lợi: “Xem ra ông cũng biết tôi có lai lịch không tầm thường, ông chưa đủ tư cách biết tôi là ai đâu, nhưng tôi có thể nói cho ông biết, nếu trêu vào tôi, chắc chắn ông sẽ hối hận!”
“Bây giờ, tôi sẽ dẫn anh em của tôi đi, về phần ông có ân oán gì với Hoàng tộc họ Phùng, đó là chuyện giữa các người, không liên quan gì tới chúng tôi hết”.

Anh nói rồi bảo Mã Siêu: “Chúng ta đi thôi!”
Trong tình huống này, anh chỉ có thể dùng thân phận có lẽ sẽ ghê gớm của mình để lừa lão già tóc bạc.

Tuy bây giờ anh rất mạnh, nhưng cũng chỉ tương đối mà thôi, khi ở trước mặt cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, anh hoàn toàn không có sức phản kháng.

Hồi nãy đỡ được một đòn của lão già tóc bạc đã là cực hạn của anh rồi, nếu đối phương tung thêm chiêu nữa, rất có thể anh sẽ chết ngay.

"Vâng!"
Đương nhiên Dương Thanh hiểu, Mã Siêu cố tình nói thế để rũ bỏ quan hệ giữa hai người.

Lão già tóc bạc nhìn về phía Mã Siêu, lạnh lùng nói: "Tôi cho cậu cơ hội để trăng trối, sau đó tôi sẽ tiễn cậu lên đường!"
Dương Thanh chắn trước Mã Siêu, chăm chú nhìn lão già tóc bạc, kiên định nói: "Nếu muốn giết cậu ấy, trừ khi ông bước qua xác tôi!"
.

Chương 1608: 1608: Một Đòn Mạnh Nhất

Lúc này, tại một vị trí gần đài sắc phong, Phùng Giai Di nhìn sang Phùng Chí Ngạo, hạ giọng hỏi.

Sắc mặt Phùng Chí Ngạo cũng hết sức nặng nề, ông ta đáp: "Bách Lý Thu Nguyệt là vợ của Phùng Chí Viễn, đồng thời là mẹ đẻ của Mã Siêu".

"Hai mươi sáu năm trước, ngay khi vừa mới ra đời, Mã Siêu đã mất tích khỏi Hoàng tộc họ Phùng, vào ngay lúc này, Bách Lý Thu Nguyệt cũng biến mất".

"Không ai biết bà ta đi đâu, rất nhiều người đều cho rằng Mã Siêu đã bị Bách Lý Thu Nguyệt mang đi".

Phùng Giai Di đã dại mặt ra, lẩm bẩm tự hỏi: "Vậy là, Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, một trong các gia tộc Cổ Võ? Nhưng nếu là như vậy, lão già Bách Lý Yến này vì sao phải giết Mã Siêu?"
Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: "Nghe đồn, các gia tộc Cổ Võ cực kì chú ý sự thuần khiết trong huyết mạch, dòng chính của gia tộc tuyệt đối không được kết hôn với người không thuộc gia tộc Cổ Võ".

"Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, lại có con với Phùng Chí Viễn, đối với gia tộc Bách Lý, sự tồn tại của Mã Siêu đã làm bẩn sự thuần khiết của huyết mạch gia tộc Bách Lý".

! "Mãi đến gần đây, sau khi Hoàng tộc họ Phùng tuyên bố đã tìm được người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc từng mất tích hai mươi sáu năm trước, gia tộc Bách Lý mới biết, hai mươi sáu năm trước, Bách Lý Thu Nguyệt từng có con với một người không thuộc gia tộc Cổ Võ".

Phùng Giai Di kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải Mã Siêu chính là đứa trẻ đã mất tích ở Hoàng tộc ta từ hai mươi sáu năm trước? Mã Siêu bị Phùng Chí Viễn mang về gia tộc, ông ta không thể không biết một khi Mã Siêu xuất hiện chắc chắn sẽ

khiến gia tộc Bách Lý cử cao thủ đến xử lí, nhưng ông ta vẫn làm như vậy, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?”
Phùng Chí Ngạo dĩ nhiên cũng hiểu được điều này, có điều, ngay cả ông ta cũng không hiểu được mục đích của Phùng Chí Viễn là gì.

Ông ta lắc đầu, trầm giọng bảo: “Tuy không biết Phùng Chí Viễn muốn làm gì nhưng bố có thể chắc chắn một điều, cậu ta đã vẽ nên một kế hoạch cực lớn, kế hoạch này chính là lợi dụng Mã Siêu, dẫn dụ người của gia tộc Bách Lý tới đây.

Kế hoạch này quả thực vô cùng nguy hiểm với Hoàng tộc họ Phùng ta”.

Về phần Phùng Chí Viễn, ông ta đã sớm biến mất khỏi hội trường.

Lúc này, Bách Lý Yến lạnh lẽo nhìn thẳng vào Phùng Hoàng, nói: “Ông đã biết tôi là ai, cũng đã biết tôi và Bách Lý Thu Nguyệt có quan hệ thế nào, vậy hẳn ông cũng nên hiểu, ngày hôm nay tôi tới đây với mục đích gì.

Tôi không có ý định nhằm vào Hoàng tộc họ Phùng mà chỉ muốn xử lý chút huyết mạch không thuần khiết của gia tộc Bách Lý mà thôi”.

Phùng Hoàng không lên tiếng, không biết lão ta đang nghĩ gì, sắc mặt lộ vẻ phân vân khó xử.

Dương Thanh trước sau vẫn đứng bên cạnh Mã Siêu, anh đã bị thương nhưng vẫn che chắn trước mặt Mã Siêu, dù phải chết, anh cũng muốn chết trước Mã Siêu.

Mã Siêu đã cực kì giận dữ, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào Bách Lý Yến, thì ra người này tới đây là để giết mình.

Nhưng những điều này không phải thứ anh ta quan tâm, điều làm anh ta quan tâm là, người phụ nữ tên Bách Lý Thu Nguyệt kia rốt cuộc có quan hệ gì với mình?
Trước đây, khi bị Phùng Chí Viễn giam cầm, ông ta từng nói, mẹ của anh ta tên là Bách Lý Thu Nguyệt.

“Ranh con, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, cút khỏi đây, tôi sẽ tha mạng cho cậu”.

Ánh mắt Bách Lý Yến lại rơi vào người Dương Thanh, giọng điệu lạnh lẽo như băng.

Đôi mắt Dương Thanh đã đỏ lên như máu, nhìn chằm chằm vào Bách Lý Yến, nghiến răng đáp: "Tôi cũng nói với ông một lần cuối cùng, Mã Siêu là anh em của tôi, bất kể kẻ nào muốn giết cậu ấy thì phải đạp lên thi thể tôi trước!"
"Hừ! Ranh con không biết tự lượng sức!"
Bách Lý Yến lạnh lùng bảo: "Nếu cậu đã muốn chết thì tôi sẽ giúp cậu toại nguyện!"
Dứt lời, hơi thở võ thuật của cao thủ Siêu Phàm bát cảnh lập tức bùng nổ từ trên người lão ta, nháy mắt đã tập trung về phía Dương Thanh.

Giây phút này, Dương Thanh chợt cảm thấy lạnh buốt tới tận xương, như bị cái chết nhìn chòng chọc vào người, anh cảm giác, chỉ cần Bách Lý Yến nảy sinh một ý tưởng trong đầu thôi là mình đã bị giết chết.

"Anh Thanh!"

Mã Siêu kích động hét lớn: "Kiếp sau em vẫn muốn làm anh em với anh!"
Bách Lý Yến hét lớn một tiếng, trong khoảnh khắc đã tung ra một quyền.

"Uỳnh!"
Hai chiêu công kích vô cùng khủng bố va chạm vào nhau, hệt như một vụ nổ hạt nhân.

Từng luồng hơi thở võ thuật khủng bố lan ra bốn phương tám hướng như sóng âm, cuốn đi tất cả.

Thân thể Dương Thanh bay ngược ra sau như diều đứt dây.

Chương 1609: 1609: Hiện Tượng Lạ

Mã Siêu tận mắt thấy Dương Thanh bay ra ngoài, nhất thời ngớ người.

Lần này, Dương Thanh bị thương còn nặng hơn.

Bởi vì Bách Lý Yến vốn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Dù có bộc phát toàn bộ sức mạnh, Dương Thanh cũng khó có thể bùng nổ thực lực tương đương với Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh hoàn toàn không thể chống đỡ trước mặt Bách Lý Yến.

“Anh Thanh!”
Mã Siêu hét lớn, vẻ mặt giận dữ nhìn Dương Thanh ngã trên mặt đất không dậy nổi
“Đồ vô lại! Ông đáng chết!”
Hai con ngươi đỏ như máu của Mã Siêu đột nhiên nhìn Bách Lý Yến, chỉ thấy trên mặt anh ta xuất hiện từng đường hoa văn kỳ lạ.

Anh ta vốn chỉ là thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, thế mà lúc này cảnh giới võ thuật đột nhiên bộc phát.

! Siêu Phàm Nhất Cảnh!
Siêu Phàm Nhị Cảnh!

Siêu Phàm Tam Cảnh!
Khí tức võ thuật trên người Mã Siêu lập tức tăng vọt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta đã từ cao thủ Thần Cảnh đỉnh trở thành cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh hàng thật giá thật.

Điều khiến người khác kinh ngạc tột độ chính là những đường hoa văn trông vô cùng dữ tợn đang che kín mặt anh ta kia.

“Tôi muốn ông chết!”
Mã Siêu gầm lên, bóng dáng của anh ta lập tức biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến, giơ tay đánh ra một đòn.

“Oành!”
Bách Lý Yến giơ tay đánh lại đòn tần công của Mã Siêu khiến cơ thể Mã Siêu bay thẳng ra ngoài.

Tuy Mã Siêu mạnh mẽ đột phá cảnh giới, hơn nữa còn là đột phá lên Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng Bách Lý Yến lại là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, hai người bọn họ chênh lệch một trời một vực, hoàn toàn không cách nào vượt qua.

Nhưng lần này, Bách Lý Yến không vội ra tay với Mã Siêu, mà vẻ mặt lão ta ngập tràn kinh ngạc, hai mắt nhìn chằm chằm Mã Siêu.

“Sao có thể có chuyện đó?”
Vẻ mặt lão ta khó tin nói.

Đột nhiên, lão ta nghĩ ra điều gì đó, sửng sốt nói: “Chính là Bách Lý Thu Nguyệt đã truyền máu tổ lên người cậu!”
Phùng Hoàng nghe vậy cũng sững sờ: “Là Máu tổ của gia tộc Bách Lý!”

Máu tổ của gia tộc Bách Lý là huyết mạch gần gũi nhất với tổ tiên của gia tộc Bách Lý.

Trong toàn bộ gia tộc Bách Lý, gần trăm năm nay, chỉ có Bách Lý Thu Nguyệt là có máu tổ.

Chính vì vậy, Bách Lý Thu Nguyệt được khen là thiên tài võ thuật đứng đầu gia tộc Bách Lý.

Gia tộc Bách Lý cũng rất coi trọng Bách Lý Thu Nguyệt, thậm chí còn bồi dưỡng Bách Lý Thu Nguyệt như chủ gia tộc Bách Lý trong tương lai
Nhưng không ai ngờ một lần Bách Lý Thu Nguyệt xuất thế lại yêu đương với một người đàn ông bên ngoài, hơn nữa còn sinh ra được một đứa con trai.

Bây giờ Bách Lý Yến lại phát hiện trên người Mã Siêu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, có thể tưởng tượng được lão ta kinh ngạc đến cỡ nào.

Phùng Hoàng đã ra mặt, Dương Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh trực tiếp ngồi khoanh chân, vận hành Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trong nháy mắt Dương Thanh đã tiến vào trạng thái tu luyện.

.

đam mỹ hài
Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vốn dĩ đã có tác dụng trị thương, bây giờ Dương Thanh lại uống thêm đan dược trị thương của Phùng Hoàng nữa vì thế thương thế của anh lập tức ổn định.

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh thật sâu, sau đó nhìn Bách Lý Yến nói: “Ông nên hiểu rõ, có tôi ở đây, ông không thể dẫn cháu nội tôi đi được”.

Bách Lý Yến lạnh giọng nói: “Nói như vậy là ông định đối nghịch với gia tộc Bách Lý?”

Chương 1610: 1610: Sụp Đổ Trong Nháy Mắt

Phùng Hoàng cau mày: “Tôi chưa bao giờ nói muốn đối nghịch với gia tộc Bách Lý.

Nếu ông muốn nói vậy thì tùy ông! Mã Siêu là cháu nội của tôi, cũng là người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng, ai cũng đừng hòng dẫn nó đi khỏi đây!”
Trong lúc nói chuyện một luồng hơi thở võ thuật như ẩn như hiện tản mát ra từ trên người Phùng Hoàng.

Hơi thở võ thuật trên người Bách Lý Yến cũng phóng thích ra va chạm với hơi thở võ thuật của Phùng Hoàng.

Cả hai đều không ra tay, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy hai luồng khí thế võ thuật đáng sợ, ép bọn họ không dám thở mạnh.

Bách Lý Yến nhìn chằm chặp Phùng Hoàng nói: “Nếu hôm nay tôi nhất định phải dẫn cậu ta đi thì sao?”
Lúc đầu, lão ta đến để giết Mã Siêu, nhưng bây giờ, sau khi phát hiện ra Mã Siêu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, lão ta liền thay đổi ý định.

Nếu có thể tróc lấy máu tổ của gia tộc Bách Lý từ trong cơ thể Mã Siêu ra, vậy thì gia tộc Bách Lý sẽ có thể bồi dưỡng được một thiên tài võ học mang trong mình dòng máu của gia tộc Bách Lý thật sự.

! Tuy đã phát hiện trong người Mã Siêu tồn tại máu tổ của gia tộc Bách Lý nhưng Bách Lý Yến vẫn xem thường Mã Siêu.

Bởi vì trong mắt của người gia tộc Cổ Võ, bọn họ mới là người được chọn, còn người bên ngoài đều là những người hạ đẳng, hoàn toàn không có tư cách mang trong mình dòng máu của gia tộc Bách Lý.

Nhất thời sắc mặt Phùng Hoàng trở nên lạnh lẽo, một luồng khí thế võ thuật mạnh mẽ hơn bùng nổ trên người lão ta, đồng

thời lạnh giọng quát: “Thật ra tôi cũng muốn xem thử ai dám làm gì cháu nội tôi?”
Hai người đối đầu nhau, ai cũng không ra tay trước nhưng cả hai đều cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ không gì sánh được trên người đối phương.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời nhà họ Phùng, mây đen đột nhiên kéo đến, sấm chớp ầm ầm, một luồng sấm sét khủng khiếp từ trên trời giáng xuống.

“Oành răng rắc!”
Một tia sét từ trên trời đánh xuống, đánh thẳng lên nóc một tòa nhà, khiến tòa nhà kia sụp đổ trong nháy mắt.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây ra như phỗng.

Ngay cả ánh mắt của Phùng Hoàng và Bách Lý Yến cũng trở nên nghiêm nghị hơn.

Bởi vì bọn họ đều cảm nhận được một luồng áp lực đáng sợ từ trong đám mây đen kia.

Ngay khi mọi người còn đang thắc mắc chuyện gì đang xảy ra, thì trên người Dương Thanh đang ngồi xếp bằng dần dần tản mát ra một luồng hơi thở võ thuật như ẩn như hiện.

Trên đỉnh đầu Dương Thanh giăng kín mây đen đáng sợ, mà trong đám mây đen kia không ngừng lóe lên sấm chớp.

“Là cậu!”
Bách Lý Yến bỗng nhìn Dương Thanh, vẻ mặt khiếp sợ.

Với thân phận là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đương nhiên lão ta biết rõ sấm sét trên trời có nghĩa là gì.

Đây là hiện tượng lạ chỉ xuất hiện khi cao thủ đỉnh cao sắp đột phá cảnh giới võ thuật.

Cảm nhận được hơi thở võ thuật tăng vùn vụt trên người Dương Thanh, trên mặt Bách Lý Yến ngập tràn khiếp sợ.

Dương Thanh đang nắm giữ cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng lại có thực lực ngang hàng với Siêu Phàm Thất Cảnh.

Nếu bây giờ thực lực của Dương Thanh lại đột phá nữa, sau khi bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh vậy thì cậu ta sẽ bộc phát

sức chiến đấu mạnh cỡ nào?
Sẽ vượt qua Siêu Phàm Thất Cảnh, đạt đến trình độ Siêu Phàm Bát Cảnh sao?
Từ biểu hiện vừa rồi của Dương Thanh, không khó để nhận ra tình cảm anh em của Dương Thanh và Mã Siêu.

Nếu lão ta thật sự dẫn Mã Siêu đi, dù Phùng Hoàng và Dương Thanh không cản được nhưng Dương Thanh nhất định sẽ đến gia tộc Bách Lý.

Một khi làm lớn chuyện khiến thế lực sau lưng Dương Thanh chú ý, dù là gia tộc Bách Lý cũng chịu không nổi lửa giận của thế lực sau lưng Dương Thanh.

Trừ khi, lão ta có thể giết sạch tất cả những người có mặt ở đây.

.

Chương 1611: 1611: Ân Oán Ngày Xưa

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên bỗng nhiên vang vọng khắp gia tộc họ Phùng.

Mọi người đều đồng loạt nhìn về chủ nhân của giọng nói kia, chỉ thấy một bóng người trung niên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Phùng Chí Viễn!"
Có người ngạc nhiên thốt lên.

Ngay khi Bách Lý Yến vừa xuất hiện, Phùng Chí Viễn đã biến mất, thậm chí nhiều người còn không biết Phùng Chí Viễn vừa rồi đã không có mặt ở đây.

Phùng Hoàng cau mày, lạnh giọng quát: "Lui ra!"
Phùng Chí Viễn không hề lùi bước, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chặp Bách Lý Yến, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bách Lý Yến cuối cùng chúng ta lại gặp mặt rồi!"
Trong mắt ông ta ngập tràn sát khí mãnh liệt.

! Bách Lý Yến nhíu mày, lạnh giọng nói: "Cậu là ai?"

Phùng Chí Viễn gằn giọng nói: "Tôi là Phùng Chí Viễn - chồng của Bách Lý Thu Nguyệt!"
Bạc Lý Yến cười khinh khỉnh: "Năm đó nếu không có cô chủ, cậu nghĩ cậu có thể sống được tới ngày hôm nay sao? Sao nào? Cậu muốn giết tôi?"
Trong ánh mắt lão ta tràn đầy khinh thường.

Dù Hoàng tộc họ Phùng là một trong hai gia tộc cổ lớn nhưng trong mắt Bách Lý Yến, Hoàng tộc họ Phùng là gia tộc cấp thấp không có tư cách so sánh với gia tộc Bách Lý.

Then chốt là, Phùng Hoàng - người có thực lực mạnh nhất của Hoàng tộc họ Phùng cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trong khi ở gia tộc Bách Lý người có thực lực mạnh nhất đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Là cao thủ võ thuật đứng trên đỉnh thế giới thật sự.

Hai mắt Phùng Chí Viễn đỏ ngầu nhìn chằm chằm Bách Lý Yến nói: “Vì một ngày này mà tôi đã đợi ròng rã hai mươi sáu năm, ông thật sự nghĩ hôm nay ông có thể sống sót rời khỏi nơi này sao?”
Phùng Hoàng cả giận nói: “Lui ra!”
Khó khăn lắm mới khiến Bách Lý Yến chuẩn bị rời đi, thế mà lúc này Phùng Chí Viễn lại nhảy ra gây chuyện.

Một khi cao thủ cấp bậc kiểu Bách Lý Yến ra tay với Hoàng tộc họ Phùng, ngoài Phùng Hoàng ra, thì trong Hoàng tộc họ Phùng này không còn ai là đối thủ của lão ta cả.

Mà hành động của Phùng Chí Viễn chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Phùng Chí Ngạo cũng vội vàng đứng lên, trầm giọng nói: “Chú hai, nghe lời phụ hoàng, lui xuống trước đi!”
Phùng Chí Ngạo vốn luôn thù ghét Phùng Chí Viễn rốt cuộc lúc này cũng đã hiểu ra nhiều điều.

Phùng Chí Viễn không hề muốn tranh giành quyền lực với ông ta, mà mọi chuyện ông ta làm chỉ vì muốn đối phó Bách Lý Yến.

Sau khi biết điều này, ông ta cũng bớt căm ghét Phùng Chí Viễn hơn.

Bách Lý Yến nhìn chằm chằm Phùng Chí Viễn, lạnh lùng nói: “Bách Lý Yến tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, dựa vào cậu cũng muốn cản tôi sao?”

Bách Lý Yến nói xong, một luồng áp lực võ thuật đáng sợ toát ra từ người lão ta, trực tiếp khóa chặt Phùng Chí Viễn.

Hai mắt Phùng Chí Viễn đỏ ngầu, khí thế võ thuật trên người đột nhiên tăng vọt.

“Siêu Phàm Thất Cảnh!”
Khi mọi người cảm nhận được khí thế võ thuật bùng phát trên người Phùng Chí Viễn, tất cả đều sững sờ.

Phùng Chí Ngạo cũng ngây người: “Chú đột phá rồi!”
Từ nhỏ tới lớn võ công của Phùng Chí Ngạo luôn cao hơn Phùng Chí Viễn.

Nhưng mà bây giờ Phùng Chí Viễn lại đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh.

Mà Phùng Chí Ngạo lại cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ từ trên người Phùng Chí Viễn chứng tỏ Phùng Chí Viễn đã đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh từ lâu rồi.

“Hai mươi sáu năm nay không ai biết tôi đã vượt qua như thế nào.

Càng không ai biết tôi đã trả giá đắt cỡ nào để bày ra kế hoạch ngày hôm nay”.

.

Google ngay trang * T RÙMtruyện.

org *
“Hôm nay, tôi sẽ dùng máu tươi của ông ta để báo thù rửa hận cho vợ tôi!”
Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Mã Siêu đang được Phùng Hoàng bảo vệ sau lưng dại ra.

Mã Siêu đã biết mình là đứa bé bị Hoàng tộc họ Phùng vứt bỏ hai mươi sáu năm trước và anh ta chính là con trai của Bách Lý Thu Nguyệt và Phùng Chí Viễn.

Nhưng lúc nãy Phùng Chí Viễn lại nói Bách Lý Thu Nguyệt đã bị Bách Lý Yến giết chết vào hai mươi sáu năm trước rồi.

Chương 1614: 1614: Một Đòn Mạnh Nhất

Phùng Giai Di đã dại mặt ra, lẩm bẩm tự hỏi: “Vậy là, Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, một trong các gia tộc Cổ Võ? Nhưng nếu là như vậy, lão già Bách Lý Yến này vì sao phải giết Mã Siêu?”
Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: “Nghe đồn, các gia tộc Cổ Võ cực kì chú ý sự thuần khiết trong huyết mạch, dòng chính của gia tộc tuyệt đối không được kết hôn với người không thuộc gia tộc Cổ Võ”.

“Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, lại có con với Phùng Chí Viễn, đối với gia tộc Bách Lý, sự tồn tại của Mã Siêu đã làm bẩn sự thuần khiết của huyết mạch gia tộc Bách Lý”.

“Mãi đến gần đây, sau khi Hoàng tộc họ Phùng tuyên bố đã tìm được người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc từng mất tích hai mươi sáu năm trước, gia tộc Bách Lý mới biết, hai mươi sáu năm trước, Bách Lý Thu Nguyệt từng có con với một người không thuộc gia tộc Cổ Võ”.

Phùng Giai Di kinh ngạc nói: “Vậy chẳng phải Mã Siêu chính là đứa trẻ đã mất tích ở Hoàng tộc ta từ hai mươi sáu năm trước? Mã Siêu bị Phùng Chí Viễn mang về gia tộc, ông ta không thể không biết một khi Mã Siêu xuất hiện chắc chắn sẽ khiến gia tộc Bách Lý cử cao thủ đến xử lí, nhưng ông ta vẫn làm như vậy, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?”
Phùng Chí Ngạo dĩ nhiên cũng hiểu được điều này, có điều, ngay cả ông ta cũng không hiểu được mục đích của Phùng Chí Viễn là gì.

Ông ta lắc đầu, trầm giọng bảo: “Tuy không biết Phùng Chí Viễn muốn làm gì nhưng bố có thể chắc chắn một điều, cậu ta đã vẽ nên một kế hoạch cực lớn, kế hoạch này chính là lợi dụng Mã Siêu, dẫn dụ người của gia tộc Bách Lý tới đây.

Kế hoạch này quả thực vô cùng nguy hiểm với Hoàng tộc họ Phùng ta".

Về phần Phùng Chí Viễn, ông ta đã sớm biến mất khỏi hội trường.

Lúc này, Bách Lý Yến lạnh lẽo nhìn thẳng vào Phùng Hoàng, nói: "Ông đã biết tôi là ai, cũng đã biết tôi và Bách Lý Thu Nguyệt có quan hệ thế nào, vậy hẳn ông cũng nên hiểu, ngày hôm nay tôi tới đây với mục đích gì.

Tôi không có ý định nhằm vào Hoàng tộc họ Phùng mà chỉ muốn xử lý chút huyết mạch không thuần khiết của gia tộc Bách Lý mà thôi".

Phùng Hoàng không lên tiếng, không biết lão ta đang nghĩ gì, sắc mặt lộ vẻ phân vân khó xử.

Dương Thanh trước sau vẫn đứng bên cạnh Mã Siêu, anh đã bị thương nhưng vẫn che chắn trước mặt Mã Siêu, dù phải chết, anh cũng muốn chết trước Mã Siêu.

Mã Siêu đã cực kì giận dữ, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào Bách Lý Yến, thì ra người này tới đây là để giết mình.

Nhưng những điều này không phải thứ anh ta quan tâm, điều làm anh ta quan tâm là, người phụ nữ tên Bách Lý Thu Nguyệt kia rốt cuộc có quan hệ gì với mình?
Trước đây, khi bị Phùng Chí Viễn giam cầm, ông ta từng nói, mẹ của anh ta tên là Bách Lý Thu Nguyệt.

"Ranh con, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, cút khỏi đây, tôi sẽ tha mạng cho cậu".

Ánh mắt Bách Lý Yến lại rơi vào người Dương Thanh, giọng điệu lạnh lẽo như băng.

Đôi mắt Dương Thanh đã đỏ lên như máu, nhìn chằm chằm vào Bách Lý Yến, nghiến răng đáp: "Tôi cũng nói với ông một lần cuối cùng, Mã Siêu là anh em của tôi, bất kể kẻ nào muốn giết cậu ấy thì phải đạp lên thi thể tôi trước!"
"Hừ! Ranh con không biết tự lượng sức!"
Bách Lý Yến lạnh lùng bảo: "Nếu cậu đã muốn chết thì tôi sẽ giúp cậu toại nguyện!"

Dứt lời, hơi thở võ thuật của cao thủ Siêu Phàm bát cảnh lập tức bùng nổ từ trên người lão ta, nháy mắt đã tập trung về phía Dương Thanh.

Giây phút này, Dương Thanh chợt cảm thấy lạnh buốt tới tận xương, như bị cái chết nhìn chòng chọc vào người, anh cảm giác, chỉ cần Bách Lý Yến nảy sinh một ý tưởng trong đầu thôi là mình đã bị giết chết.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu kích động hét lớn: "Kiếp sau em vẫn muốn làm anh em với anh!"
Vừa dứt lời, anh ta đã lướt qua Dương Thanh, lao về phía Bách Lý Yến: "Tôi liều mạng với ông!"
Lần này, Dương Thanh không ngăn cản anh ta, vì chính anh cũng biết rõ, nếu Phùng Hoàng không ra tay, anh và Mã Siêu đều sẽ chết dưới tay Bách Lý Yến.

Anh không nói một lời, ngay lúc Mã Siêu xông lên, thân thể anh cũng di động, tích tắc tiếp theo, anh đã vượt qua Mã Siêu, vọt thẳng tới trước mặt Bách Lý Yến.

Lúc này, huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể anh đã bùng nổ trong nháy mắt, tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng được vận hành đến cực hạn.

Một hơi thở võ thuật cuồng bạo bùng nổ từ trên người anh, hội tụ cả lên nắm tay phải.

Đây là một chiêu tích lũy toàn bộ sức mạnh của anh, nói cách khác, đây chính là một đòn dùng hết sức bình sinh của anh rồi.

"Giết!"
Dương Thanh rít lên giận dữ, quyền phải hung hăng nện xuống Bách Lý Yến.

Ánh mắt Bách Lý Yến thoáng ngưng đọng lại, lão ta vừa cảm thụ được hơi thở cuồng bạo trên người Dương Thanh, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Cút!"
Bách Lý Yến hét lớn một tiếng, trong khoảnh khắc đã tung ra một quyền.

“Uỳnh!”
Hai chiêu công kích vô cùng khủng bố va chạm vào nhau, hệt như một vụ nổ hạt nhân.

Từng luồng hơi thở võ thuật khủng bố lan ra bốn phương tám hướng như sóng âm, cuốn đi tất cả.

Thân thể Dương Thanh bay ngược ra sau như diều đứt dây.

Mã Siêu tận mắt thấy Dương Thanh bay ra ngoài, nhất thời ngớ người.

Lần này, Dương Thanh bị thương còn nặng hơn.

Bởi vì Bách Lý Yến vốn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Dù có bộc phát toàn bộ sức mạnh, Dương Thanh cũng khó có thể bùng nổ thực lực tương đương với Siêu Phàm Thất Cảnh.

Khí tức võ thuật trên người Mã Siêu lập tức tăng vọt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta đã từ cao thủ Thần Cảnh đỉnh trở thành cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh hàng thật giá thật.

Điều khiến người khác kinh ngạc tột độ chính là những đường hoa văn trông vô cùng dữ tợn đang che kín mặt anh ta kia.

“Tôi muốn ông chết!”
Mã Siêu gầm lên, bóng dáng của anh ta lập tức biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến, giơ tay đánh ra một đòn.

“Oành!”.

Chương 1615: 1615: Hiện Tượng Lạ

Bách Lý Yến giơ tay đánh lại đòn tần công của Mã Siêu khiến cơ thể Mã Siêu bay thẳng ra ngoài.

Tuy Mã Siêu mạnh mẽ đột phá cảnh giới, hơn nữa còn là đột phá lên Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng Bách Lý Yến lại là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, hai người bọn họ chênh lệch một trời một vực, hoàn toàn không cách nào vượt qua.

Nhưng lần này, Bách Lý Yến không vội ra tay với Mã Siêu, mà vẻ mặt lão ta ngập tràn kinh ngạc, hai mắt nhìn chằm chằm Mã Siêu.

"Sao có thể có chuyện đó?"
Vẻ mặt lão ta khó tin nói.

Đột nhiên, lão ta nghĩ ra điều gì đó, sửng sốt nói: "Chính là Bách Lý Thu Nguyệt đã truyền máu tổ lên người cậu!"
Phùng Hoàng nghe vậy cũng sững sờ: "Là Máu tổ của gia tộc Bách Lý!"
Máu tổ của gia tộc Bách Lý là huyết mạch gần gũi nhất với tổ tiên của gia tộc Bách Lý.

Trong toàn bộ gia tộc Bách Lý, gần trăm năm nay, chỉ có Bách Lý Thu Nguyệt là có máu tổ.

Chính vì vậy, Bách Lý Thu Nguyệt được khen là thiên tài võ thuật đứng đầu gia tộc Bách Lý.

Gia tộc Bách Lý cũng rất coi trọng Bách Lý Thu Nguyệt, thậm chí còn bồi dưỡng Bách Lý Thu Nguyệt như chủ gia tộc Bách Lý trong tương lai
Nhưng không ai ngờ một lần Bách Lý Thu Nguyệt xuất thế lại yêu đương với một người đàn ông bên ngoài, hơn nữa còn sinh ra được một đứa con trai.

Bây giờ Bách Lý Yến lại phát hiện trên người Mã Siêu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, có thể tưởng tượng được lão ta kinh ngạc đến cỡ nào.

Lúc này Mã Siêu giống như một người máy không hề biết đau, hết lần này đến lần khác xông về phía Bách Lý Yến, nhưng mỗi lần anh ta tấn công đều không thể gây ra thương tích nào cho Bách Lý Yến.

“Bên trong cơ thể cậu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, cậu vẫn không thể chết được, cậu phải đi đến gia tộc Bách Lý với tôi!” Sau khi Bách Lý Yến đẩy lui Mã Siêu một lần nữa, lão ta nghiêm nghị nói.

Phùng Hoàng hơi nhấc chân, lập tức che trước người Mã Siêu, nhìn chằm chằm Bách Lý Yến nói: “Bách Lý Yến, ông đừng quá đáng! Ông tự ý xông vào Hoàng tộc họ Phùng, đã vậy còn đòi dẫn cháu nội của tôi đi.

Ông thật sự nghĩ Hoàng tộc họ Phùng tôi dễ bắt nặt lắm sao?” Sắc mặt Bách Lý Yến cực kỳ âm u, lạnh giọng nói: “Phùng Hoàng, tôi khuyên ông đừng quản quá nhiều.

Chắc ông cũng biết máu tổ của gia tộc Bách Lý quan trọng cỡ nào đối với gia tộc chúng tôi.

Cậu ta nhất định phải theo chúng tôi về gia tộc Bách Lý”.

Phùng Hoàng cười lạnh: “Nó là cháu trai của tôi, nếu thật sự để ông dẫn nó đi như vậy thì Hoàng tộc họ Phùng còn mặt mũi gì nữa?”
Sau đó, lão ta lấy ra một bình sứ trắng, búng ngón tay, bình sứ trắng bay về phía Dương Thanh.

Sau khi Dương Thanh bắt được, liền nghe được Phùng Hoàng nói: “Bên trong có một viên đan dược trị thương, sau khi uống vào có thể ổn định thương thế của cậu”.

Dương Thanh không chút do dự, mở luôn bình sứ trắng ra, nuốt viên đan dược trị thương vào miệng.

Không hổ là đồ của Phùng Hoàng lấy ra, quả nhiên không tầm thường.

Dương Thanh vừa nuốt xong viên đan dược thì có thể cảm nhận được hiệu quả mạnh mẽ của đan được đang giúp anh khôi phục vết thương.

Phùng Hoàng đã ra mặt, Dương Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh trực tiếp ngồi khoanh chân, vận hành Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trong nháy mắt Dương Thanh đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vốn dĩ đã có tác dụng trị thương, bây giờ Dương Thanh lại uống thêm đan dược trị thương của Phùng Hoàng nữa vì thế thương thế của anh lập tức ổn định.

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh thật sâu, sau đó nhìn Bách Lý Yến nói: "Ông nên hiểu rõ, có tôi ở đây, ông không thể dẫn cháu nội tôi đi được".

Bách Lý Yến lạnh giọng nói: "Nói như vậy là ông định đối nghịch với gia tộc Bách Lý?"
Phùng Hoàng cau mày: "Tôi chưa bao giờ nói muốn đối nghịch với gia tộc Bách Lý.

Nếu ông muốn nói vậy thì tùy ông! Mã Siêu là cháu nội của tôi, cũng là người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng, ai cũng đừng hòng dẫn nó đi khỏi đây!"
Trong lúc nói chuyện một luồng hơi thở võ thuật như ẩn như hiện tản mát ra từ trên người Phùng Hoàng.

Hơi thở võ thuật trên người Bách Lý Yến cũng phóng thích ra va chạm với hơi thở võ thuật của Phùng Hoàng.

Cả hai đều không ra tay, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy hai luồng khí thế võ thuật đáng sợ, ép bọn họ không dám thở mạnh.

Bách Lý Yến nhìn chằm chặp Phùng Hoàng nói: "Nếu hôm nay tôi nhất định phải dẫn cậu ta đi thì sao?"

Lúc đầu, lão ta đến để giết Mã Siêu, nhưng bây giờ, sau khi phát hiện ra Mã Siêu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, lão ta liền thay đổi ý định.

Nếu có thể tróc lấy máu tổ của gia tộc Bách Lý từ trong cơ thể Mã Siêu ra, vậy thì gia tộc Bách Lý sẽ có thể bồi dưỡng được

một thiên tài võ học mang trong mình dòng máu của gia tộc Bách Lý thật sự.

Tuy đã phát hiện trong người Mã Siêu tồn tại máu tổ của gia tộc Bách Lý nhưng Bách Lý Yến vẫn xem thường Mã Siêu.

Bởi vì trong mắt của người gia tộc Cổ Võ, bọn họ mới là người được chọn, còn người bên ngoài đều là những người hạ đẳng, hoàn toàn không có tư cách mang trong mình dòng máu của gia tộc Bách Lý.

Nhất thời sắc mặt Phùng Hoàng trở nên lạnh lẽo, một luồng khí thế võ thuật mạnh mẽ hơn bùng nổ trên người lão ta, đồng thời lạnh giọng quát: “Thật ra tôi cũng muốn xem thử ai dám làm gì cháu nội tôi?”
Hai người đối đầu nhau, ai cũng không ra tay trước nhưng cả hai đều cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ không gì sánh được trên người đối phương.

Bách Lý Yến bỗng nhìn Dương Thanh, vẻ mặt khiếp sợ.

Với thân phận là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đương nhiên lão ta biết rõ sấm sét trên trời có nghĩa là gì.

Đây là hiện tượng lạ chỉ xuất hiện khi cao thủ đỉnh cao sắp đột phá cảnh giới võ thuật..

Chương 1618: 1618: Hợp Sức Đối Địch

“Chắc cảnh giới võ thuật thực sự của cậu bây giờ là Siêu Phàm Nhất Cảnh, nhưng cậu lại phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, trừ cách giải thích này ra, không còn khả năng nào khác nữa!”
“Nếu đã như vậy, hôm nay cậu phải về gia tộc Bách Lý với tôi!” Lời Bách Lý Yến nói khiến Dương Thanh hiểu lai lịch của hạt châu ngọc kia ngay, thì ra nó là vật quý nhất của gia tộc Bách Lý, nhưng tại sao vật quý nhất của gia tộc Bách Lý lại xuất hiện ở Hoàng tộc họ Phùng vậy?
Chẳng lẽ đây là bố trí của Phùng Chí Viễn ư? Ông ta muốn đưa hạt châu này cho Mã Siêu qua anh à?
Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến anh cảm thấy hơi khác thường, anh cứ có cảm giác là lạ, nhưng nghĩ mãi vẫn không biết lạ ở đâu.

Lúc này, khí thế trên người Mã Siêu đã đạt đến đỉnh điểm, sau khi tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thì không tăng lên nữa.

“Giết!” ! Anh ta tức giận quát, bỗng giậm mạnh chân, lao thẳng tới chỗ Bách Lý Yến.

Đúng lúc Mã Siêu lao tới chỗ Bách Lý Yến, Dương Thanh cũng phóng về phía lão ta.

Anh đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, thành công vận hành phép hô hấp tầng bảy của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, bây giờ, chỉ cần dùng phép hô hấp tầng bảy là anh đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Hơn nữa anh còn có huyết mạch cuồng hóa nên thực lực lại tăng mạnh lần nữa.

Thế nên bây giờ, thực lực mạnh nhất của anh sẽ trong khoảng Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đến Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

“Rầm!”
Lúc này, Mã Siêu đã xông tới chỗ Bách Lý Yến, cú đấm đằng

đằng sát khí của anh ta cũng giáng xuống.

Bách Lý Yến giơ tay chắn, đòn tấn công của Mã Siêu cũng không tạo thành vết thương nghiêm trọng cho lão ta.

“Không biết tự lượng sức mình!”
Bách Lý Yến bỗng khoát tay, đánh vào ngực Mã Siêu, Mã Siêu lập tức bay ra xa.

Quả nhiên Siêu Phàm Thất Cảnh chính là một lằn ranh, nếu muốn đánh bại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh bằng thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh thì đúng là khó như lên trời.

“Lại thêm một tên chán sống!”
Sau khi Bách Lý Yến đánh bay Mã Siêu, đòn tấn công của Dương Thanh cũng ập tới.

Lão ta tức giận quát, bỗng giậm chân, lập tức tung chưởng về phía Dương Thanh.

“Rầm!”
Ngay sau đó, tay của hai người va vào nhau, khí thế đáng sợ lan ra bốn phía.

Dương Thanh chỉ cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang lan ra khắp người từ cánh tay, như muốn phá hủy hết sức sống của anh.

“Ừm?”
Bách Lý Yến rất kinh ngạc.

Nhưng bây giờ Mã Siêu chỉ muốn giết Bách Lý Yến, anh đành hợp sức đối địch với anh ta.

“Rầm rầm rầm!”
Hai người điên cuồng tấn công Bách Lý Yến.

Mọi người đều nghĩ Dương Thanh và Mã Siêu sẽ không làm gì được Bách Lý Yến, nhưng giờ họ biết mình đã nhầm.

Dương Thanh và Mã Siêu phối hợp rất chặt chẽ, phát huy được thực lực hơn xa bản thân họ.

Đúng lúc này, một cao thủ mặc áo choàng đen bỗng lặng lẽ xuất hiện, người nọ khoanh tay, nhìn đám người đang điên cuồng chiến đấu, cười ha hả: “Một người có huyết mạch cuồng

hóa, một người có máu tổ và Thị Huyết Châu của gia tộc Bách Lý, đúng là may mắn thật!”.

Chương 1621: 1621: Mã Siêu Mất Kiểm Soát

Ý chí chiến đấu của Mã Siêu rất mạnh, lại lao về phía Bách Lý Yến.

“Mã Siêu!” Dương Thanh bỗng nhận thấy sự khác thường, vội hô lớn.

Nhưng hình như Mã Siêu không nghe thấy giọng anh, vẫn phóng tới chỗ Bách Lý Yến, điên cuồng tấn công.

Điều khiến Dương Thanh cảm thấy khiếp sợ chính là tuy Mã Siêu mới đột phá Siêu Phàm Cảnh, nhưng sau khi Thị Huyết Châu bay vào người anh ta, thực lực của anh ta lại đạt đến mức này.

Quan trọng nhất chính là hai người đã hợp sức để đối phó với Bách Lý Yến lâu như thế, nhưng có vẻ Mã Siêu không hề thấy mệt, mà còn mạnh hơn, như thể trong người anh ta có sức mạnh vô tận.

Lúc này, thực lực của Mã Siêu đã rất gần với Siêu Phàm Bát Cảnh.

“Chán sống à!” ! Thấy Mã Siêu dám một mình xông tới, sát khí trong mắt Bách Lý Yến càng rõ hơn, lão ta bỗng tung chưởng.

“Rầm!”
Tay hai người va vào nhau, khí thế đáng sợ bùng nổ từ phía họ rồi lan ra bốn phía.

“Rầm rầm rầm!”
Mặt đất dưới chân hai người liên tục nứt toác, bụi bay mịt mù.

Mã Siêu và Bách Lý Yến đều bay ra xa, Mã Siêu lùi bảy tám bước, còn Bách Lý Yến thì lùi về sau ba bước.

Mã Siêu có thể ép Bách Lý Yến lùi lại bằng sức của bản thân, đúng là vô cùng đáng sợ.

Với đặc điểm không biết mệt mỏi này của Mã Siêu, có lẽ chẳng mấy chốc, thực lực của anh ta sẽ sánh ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trái lại, vết thương của Bách Lý Yến đang nặng hơn, còn phải tốn rất nhiều sức nên thực lực cứ yếu dần.

Đến khi đó, rất có thể Bách Lý Yến sẽ chết trong tay Mã Siêu.

"Mã Siêu!"
Dương Thanh hơi nhích chân, tới bên Mã Siêu nhân lúc anh ta bị đẩy lùi, nghiêm nghị nhìn Mã Siêu: "Rốt cuộc cậu bị sao thế?"
Anh cảm thấy trạng thái của Mã Siêu bây giờ rất lạ, như dã thú đã mất kiểm soát.

Mắt Mã Siêu đỏ ngầu, trên phần da bị lộ ra ngoài tràn ngập hoa văn màu máu, trông rất đáng sợ.

Đôi mắt đỏ ngầu kia nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, khiến anh cảm thấy rất xa lạ.

Quả nhiên Mã Siêu đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi ư?
"Rầm!"
Ngay sau đó, Mã Siêu bỗng tung chưởng, đánh vào ngực Dương Thanh.

Dương Thanh vốn không đề phòng, cũng không ngờ Mã Siêu sẽ ra tay với mình, hơn nữa còn dùng nhiều sức mạnh như thế.

Trước sự khiếp sợ của mọi người, Dương Thanh bay ra xa.

Phùng Hoàng sững sờ, nhìn chằm chằm vào Mã Siêu: "Rốt cuộc trên người nó đã xảy ra chuyện gì thế?"
Lúc này, cao thủ mặc áo choàng đen vẫn đang quan sát trận chiến chợt lên tiếng: "Máu tổ của gia tộc Bách Lý vốn là huyết mạch tu luyện siêu cấp trăm năm khó gặp của gia tộc Bách Lý, ngoài ra theo truyền thuyết, Thị Huyết Châu có tác dụng thôn tính ý chí, nhưng thực lực của cao thủ đạt được Thị Huyết Châu sẽ tăng rất nhiều, nên nó mới trở thành bảo vật được tất cả cao thủ võ thuật trên đời này tranh giành".

"Sau cùng, tổ tiên của gia tộc Bách Lý đã lấy được Thị Huyết Châu, sau đó đưa Thị Huyết Châu vào cơ thể mình, nó và máu

tổ của gia tộc Bách Lý đã giúp thực lực ông ta tăng mạnh”.

“Nhưng ngay cả tổ tiên của gia tộc Bách Lý cũng không ngờ mình lại không kiểm soát nổi Thị Huyết Châu, sau cùng ý chí của ông ta đã bị Thị Huyết Châu cắn nuốt, trở thành quái vật hình người, hoàn toàn phát điên, về sau biến mất”.

“Thị Huyết Châu cũng biến mất khỏi thế gian, không ai biết nó ở đâu, cho đến hôm nay, Thị Huyết Châu lại xuất hiện”.

Nghe thấy cao thủ mặc áo choàng đen nói thế, Dương Thanh run lên, vội hỏi: “Ý ông là anh em của tôi đã bị Thị Huyết Châu cắn nuốt ý chí, thế nên mới mất kiểm soát ư?”.

Chương 1624: 1624: Hoàng Tộc Họ Phùng Có Chút Thay Đổi

Lúc này cao thủ mặc áo choàng đen nói: “Gia tộc Bách Lý có thủ đoạn che giấu thực lực võ đạo, lấy cảnh giới võ đạo của cậu, muốn cảm nhận được lão ta ở đâu là chuyện không thể”.

Dương Thanh nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen, vội vàng hỏi: “Ông biết lão ta ở đâu?”
Cao thủ mặc áo choàng đen mang mặt nạ kim loại sáng bóng nhìn về phía Dương Thanh, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tôi biết thì sao? Không biết thì thế nào?”
Thái độ của đối phương vô cùng rõ ràng, không muốn nhúng tay vào ân oán giữa đám Dương Thanh và gia tộc Bách Lý, quan trọng nhất là cao thủ mặc áo choàng đen cũng không có bất kỳ quan hệ gì với họ.

Dương Thanh nhìn cao thủ mặc áo choàng đen thật lâu, sau đó lạnh giọng nói: “Bây giờ, có phải ông nên ra tay phong ấn Thị Huyết Châu trong cơ thể người anh em của tôi rồi không?”
Cao thủ mặc áo choàng đen không lên tiếng, ngay sau đó nhìn về phía Mã Siêu đang điên cuồng tấn công khắp nơi, bỗng nhiên di chuyển chân, nháy mắt biến mất tại chỗ.

! “Uỳnh Uỳnh Uỳnh!”
Một giây tiếp theo, ông ta đã xuất hiện ở bên cạnh Mã Siêu, bóng ông ta giống như yêu quái, vòng xung quanh Mã Siêu, chỉ thấy ngón tay ông ta điểm rất nhanh vào mấy huyệt vị trên người Mã Siêu.

Đợi sau khi ông ta dừng lại, anh phát hiện đường vân màu máu trên mặt Mã Siêu vốn đang cuồng bạo dần dần biến mất, khí tức cuồng bạo nháy mắt cũng tắt đi.

Sau đó cơ thể Mã Siêu mềm nhũn, lập tức ngã xuống.

Cơ thể Dương Thanh bỗng lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh Mã Siêu, đỡ lấy anh ta.

Dương Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen: “Cảm ơn!”

Cao thủ mặc áo choàng đen lạnh nhạt nói: “Nhớ lời tôi, cậu chỉ có bảy ngày, nếu trong bảy ngày này, cậu không thể lấy được Đế Trượng, vậy Thị Huyết Châu sẽ phá phong ấn, người anh em của cậu cũng sẽ không chịu được năng lượng kinh người trong Thị Huyết Châu, lập tức nổ tung mà chết”.

Dứt lời, ông ta xoay người rời đi, một giây trước còn ở đó, một giây sau ông ta đã xuất hiện ở nới cách đó mấy chục mét, sau đó bóng lưng cao thủ mặc áo choàng đen hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn đăm đăm phương hướng cao thủ mặc áo choàng đen rời đi, cắn răng nói: “Nếu như ông dám lừa tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến ông trả giá đắt!”
Anh vốn có hai cơ hội thừa kế Đế Thôn, nhưng bởi vì lo lắng Đế Thôn xuất thế sẽ không thể khống chế được, nên đã từ bỏ thừa kế Đế Thôn, thậm chí không muốn để người khác nhằm vào Đế Thôn.

Nhưng không ngờ rằng, hôm nay vì lấy được Đế Trượng cứu Mã Siêu, lại không thể không thừa kế Đế Thôn.

Ngay lúc này, Phùng Hoàng xuất hiện, thấy Mã Siêu đang hôn mê thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Phùng Hoàng vẻ mặt vô cùng nặng nề nói: “Các cậu hoàn toàn không biết, các cậu muốn đẩy Bách Ký Yến vào chỗ chết, sẽ đem đến cho Hoàng tộc họ Phùng và chính các cậu nguy cơ lớn cỡ nào”.

Dương Thanh hờ hững nhìn Phùng Hoàng: “Cho dù trời sập, chúng tôi cũng tự chống đỡ!”
Nói xong, Dương Thanh lập tức ôm lấy Mã Siêu, từng bước rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng.

Phùng Hoàng yên lặng một lát, sau đó trầm giọng nói: “Đã đến lúc Hoàng tộc họ Phùng có một chút thay đổi rồi”.

Nghe vậy, Phùng Chí Ngạo lập tức vui mừng.

.

Chương 1625: 1625: Ông Nội Muốn Con Lập Gia Đình Sao”

Biểu cảm trên mặt Phùng Chí Ngạo nhất thời cứng đờ, nhìn Phùng Hoàng nói: “Phụ hoàng, ý con là chúng ta có thể nghĩ cách hàn gắn mối quan hệ với Dương Thanh.

Cậu ấy tuổi còn trẻ, võ đạo đã có thể bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, lại có huyết mạch cường hóa, sau lưng nhất định có nhân vật lớn”.

“Mã Siêu là anh em tốt thân thiết như thể chân tay với cậu ấy, chỉ cần chúng ta chấp nhận Mã Siêu, hơn nữa lại chủ động xin lỗi, họ nhất định sẽ không từ chối lòng tốt chúng ta”.

“Dẫu sao bây giờ họ đang lâm vào tình cảnh vô cùng khốn đốn, nếu như có thể nhận được cái chủ động bắt tay của chúng ta, âu cũng là chuyện tốt với họ”.

Phùng Hoàng cau mày, lạnh giọng nói: “Ý con là muốn ta xin lỗi bọn chúng?”
Phùng Chí Ngạo vội vàng đáp: “Con không có ý này, con có thể ra mặt xoa dịu quan hệ giữa chúng ta và họ”.

Phùng Hoàng cả giận nói: “Im miệng! Muốn để Hoàng tộc họ Phùng chúng ta chủ động cúi đầu với một thứ bỏ đi đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, trừ khi ta chết! Chuyện này sau này đừng nhắc lại nữa! Ta sẽ liên lạc với Vũ Hoàng để bày tỏ quyết tâm liên hôn, sau đó chờ Hoàng tộc họ Vũ tới hỏi cưới”.

Nói đoạn, Phùng Hoàng phất tay áo rời đi.

! Nhìn bóng lưng nổi giận dùng đùng rời đi của Phùng Hoàng, Phùng Chí Ngạo cau mày.

Ông ta biết, thái độ trước đó của Dương Thanh và Mã Siêu đã hoàn toàn chọc giận Phùng Hoàng, nếu như không phải kiêng dè thế lực sau lưng Dương Thanh, e là Phùng Hoàng đã sớm ra tay với Dương Thanh rồi.

Nghĩ tới đây, mặt Phùng Chí Ngạo đầy vẻ lo âu: “Phùng Hoàng thật sự đã mất đi một người bạn hợp tác tốt”.

Không biết vì sao, ông ta lại vô cùng tin tưởng Dương Thanh.

Một thanh niên trọng tình trọng nghĩa, lại có thiên phú võ đạo vô cùng xuất chúng, người có tiền đồ vô lượng như vậy, chỉ cần có thể còn sống, sau này tất sẽ danh chấn thiên hạ.

"Bố, bố tìm con ạ?"
Phùng Chí Ngạo vừa mới trở về chỗ ở, Phùng Giai Di đã tới.

Cô ta vẫn chưa biết tin Phùng Hoàng quyết định gả cô ta vào Hoàng tộc họ Vũ.

Phùng Chỉ Ngạo chỉ ghế sofa bên cạnh, nói: "Ngồi đi!"
Sau khi Phùng Giai Di ngồi vào chỗ của mình, Phùng Chí Ngạo bỗng lên tiếng: "Con cảm thấy Dương Thanh thế nào?"
Phùng Giai Di hơi sửng sốt, không hiểu vì sao bố mình lại bỗng nhiên hỏi như vậy.

Trong đầu cô ta lập tức hiện ra bóng dáng Dương Thanh, đó là một người đàn ông bằng tuổi cô ta, nhưng đã có thực lực tương đương Siêu Phàm Thất Cảnh.

Còn có dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh khi hai người ở trong mật thất dưới lòng đất ở trang trại Di Hòa.

Nghĩ tới đây, Phùng Giai Di nói: "Anh ấy vô cùng ưu tú, là người đàn ông ưu tú nhất con từng gặp trong đời".

Phùng Chí Ngạo lại hỏi: "Nếu như vậy, bố để con gả cho cậu ấy, con có đồng ý không?"
Nghe vậy, Phùng Giai Di kinh ngạc, hồi lâu sau mới hỏi: "Bố, sao bố lại bỗng nhiên muốn gả con cho anh ấy? Nhưng với sự ưu tú của anh ấy, con vốn không xứng đâu".

Cô ta thật sự rất tán thưởng Dương Thanh, nếu như anh bằng lòng đón nhận mình, cô ra đương nhiên sẽ đồng ý gả.

Chỉ là cô ta tự biết lượng sức mình, người đàn ông ưu tú như Dương Thanh, sao có thể thích cô ta?
Phùng Chí Ngạo nặng nề nói: "Vừa rồi ông nội con đã nói muốn gả con vào Hoàng tộc họ Vũ, vụ liên hôn với Hoàng tộc họ Vũ lần này cũng là vì muốn đối phó với chuyện tương lai gia tộc Bách Lý tới làm khó".

“Cái gì?”
Phùng Giai Di mặt dại đi: “Ông nội muốn con lập gia đình sao?”
Phùng Chí Ngạo gật đầu: “Con là đứa con gái bố xem trọng nhất, nếu không phải là con gái, con nhất định sẽ trở thành Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Phùng.

Bố không muốn để con gả cho một người đàn ông mình không thích”.

“Cho nên bố muốn hỏi con có thích Dương Thanh hay không, nếu con thích thì hãy tiếp cận cậu ấy, nghĩ cách trở thành người phụ nữ của cậu ấy”.

“Cho nên bố muốn để con tiếp cận Dương Thanh, cho dù không thể trở thành người phụ nữ của anh ấy, ít nhất cũng có thể trở thành bạn tốt.

Chỉ có như vậy, tương lai khi Hoàng tộc họ Phùng rơi vào tình cảnh nguy cấp, Dương Thanh mới có thể nể tình con, tới trợ giúp Hoàng tộc họ Phùng đúng không?”

Phùng Chí Ngạo khổ sở nói: “Quả nhiên không thể gạt được con điều gì.

Đúng, bố có suy nghĩ như vậy.

Một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi đã có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, sức chiến đấu sánh bằng Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, bố không tin cậu ấy thật sự chỉ là một người bình thường”.

“Hoàng tộc họ Phùng đắc tội cậu ấy tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Ông nội con không muốn hàn gắn quan hệ với Dương Thanh, nhưng bố muốn thử một chút, nếu như thành công, tương lai Hoàng tộc họ Phùng sẽ càng lớn mạnh hơn”.

“Đương nhiên nếu như có thể, bố vẫn hi vọng con có thể nghĩ ra cách trở thành người phụ nữ của cậu ấy, chỉ có như vậy mới có thể gắn chặt cậu ấy và Hoàng tộc họ Phùng vào với nhau”.

“Giai Di, bố làm như vậy cũng vì muốn con được hạnh phúc, bây giờ người có thể thay đổi số phận của con chỉ có Dương

Thanh!”

Chương 1628: 1628: Tôi Sẽ Làm Hết Sức!

Cứ thế, trưởng công chúa thế hệ này của Hoàng tộc họ Phùng đã trở thành người hầu của Dương Thanh.

Phùng Giai Di hỏi: “Hiện giờ anh có tính toán gì không? Tôi có thể giúp anh làm những gì?”
Dương Thanh nói: “Tôi chỉ có hai ngày, trong vòng hai ngày này, tôi sẽ ở lại đây, nghĩ cách tìm cho được vợ con Mã Siêu cùng với em gái Phùng Tiểu Uyển của tôi”.

“Tôi cần mượn hệ thống tình báo của Hoàng tộc họ Phùng tra giúp tôi chút manh mối, cô có làm được không?”
Phùng Giai Di gật đầu: “Tôi sẽ làm hết sức!” ! Nói xong, cô ta rút điện thoại, bấm một dãy số ngay trước mặt Dương Thanh, chẳng mấy chốc, đầu bên kia vẳng tới một giọng nói cung kính: “Thưa cô Di, cô tìm tôi ạ?”
Phùng Giai Di bèn bảo: “Tôi muốn tìm ba người…”
Chỉ chốc lát sau, Phùng Giai Di đã huy động quyền thế của mình ở Hoàng tộc họ Phùng, bắt đầu giúp Dương Thanh tìm kiếm nhóm người Ngải Lâm.

Sau đó, cô ta lại hỏi: “Hiện còn cần tôi làm gì nữa không?”
Dương Thanh nói: “Tôi hơi đói bụng, đồ ăn của khách sạn này tôi ăn không quen, cô tự tay làm cho tôi vài thứ đi!”
Phùng Giai Di đáp không chút do dự: “Được!”
Chẳng bao lâu sau, một mâm cơm ngon miệng đã được đưa lên.

Lúc này Dương Thanh mới phát hiện, cô gái này quả là toàn năng, không chỉ có võ thuật xuất chúng mà còn biết nấu ăn.

Chỉ là mấy món ăn thường này, nhưng hương vị rất hợp khẩu vị của Dương Thanh.

Đợi Dương Thanh ăn xong, Phùng Giai Di lại cặm cụi thu dọn bát đũa, xong xuôi mới hỏi: “Còn cần tôi làm gì nữa không?”

Dương Thanh đã thay bộ đồ sạch sẽ khác, bèn nói: “Giặt bộ đồ kia cho tôi, à, giặt luôn cả bít tất của tôi nữa đi”.

Đúng là anh rất thương cảm với Phùng Giai Di, nhưng nếu muốn anh đứng ra ngăn cản việc hôn nhân này vì cô ta thì lại là chuyện không thể.

Anh trọng tình trọng nghĩa, nhưng sẽ không dùng sự trọng tình trọng nghĩa ấy lên người một kẻ còn chẳng được coi là bạn mình như thế.

"Cô đã biết, quan hệ giữa chúng tôi và Hoàng tộc họ Phùng đã không có khả năng cứu vãn được, vậy cô còn cố gắng ở lại bên cạnh tôi làm gì?"
Nói xong, anh lại thở dài: "Tôi cũng có quen biết người của Hoàng tộc họ Vũ, nếu cô không muốn bị gả cho người của Hoàng tộc họ Vũ thì tôi có thể khiến Hoàng tộc họ Vũ từ chối".

Phùng Giai Di lại nói như tự giễu: "Dù từ chối Hoàng tộc họ Vũ này thì vẫn sẽ có một Hoàng tộc họ Vũ khác thôi".

Chương 1631: 1631: Ra Tay Đi!

Dương Thanh nhíu chặt mày, anh đang cần gấp rút về Yến Đô ngay, nếu không có máy bay tư nhân thì sẽ không cách nào đưa Mã Siêu đang hôn mê về theo.

Mà nay, vị trí người thừa kế của Phùng Chí Ngạo lại đã bị Phùng Hoàng thu hồi.

Vậy phải làm thế nào đây?
Nghiễm Văn lên tiếng: "Cô Di, xin hãy về cùng chúng tôi!"
Phùng Giai Di cả giận nói: "Tôi sẽ không về cùng các vị đâu!"

Nghiễm Văn lạnh nhạt nói: "Hoàng Chủ đã có lệnh, nếu cô Di từ chối quay về, chúng tôi có quyền dùng vũ lực với cô, xin cô đừng để chúng tôi khó xử".

! Dứt lời, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trên người ông ta tràn ra.

Quả nhiên là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Lúc này, không chỉ Nghiễm Văn mà cả hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đi cùng ông ta cũng kích phát hơi thở võ thuật trên người.

.

||||| Truyện đề cử: Cục Cưng Có Chiêu |||||
Phùng Giai Di giận dữ nói: "Nghiễm Văn, bố tôi đã đối xử với ông thế nào? Ông báo đáp lại ông ấy như thế đấy hả?"
Nghiễm Văn lạnh nhạt nói: "Cô Di, trước nay tôi luôn là người của Hoàng Chủ, ban đầu cũng do Hoàng Chủ phái tôi đi theo Đại hoàng tử".

Phùng Giai Di ngây mặt, sau đó cười cười tự giễu: "Thì ra, tất cả đều là giả dối, ông nội thật cẩn thận quá đi, ngay cả con trai mình cũng phải đề phòng! Nếu tôi đoán không lầm thì tin bố tôi sắp xếp máy bay cá nhân và cả tin tức tôi muốn rời khỏi nơi này với Dương Thanh đều do ông tiết lộ cho ông nội tôi, đúng không?"

Nghiễm Văn không trả lời, nhưng Phùng Giai Di đã biết đáp án.

Chuyện Phùng Chí Ngạo bố trí máy bay tư nhân cho Dương Thanh về Yến Đô cùng với việc bảo Phùng Giai Di đi theo Dương Thanh vốn đều là chuyện cực kì bí mật, trừ người được Phùng Chí Ngạo tín nhiệm như Nghiễm Văn thì không ai biết cả.

Nay Phùng Hoàng lại đã biết tin, vậy chắc chắn là do Nghiễm Văn mật báo cho rồi.

"Đưa cô Di về gia tộc!"

Nghiễm Văn bỗng ra lệnh.

Ông ta vừa dứt lời, hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã bước lên.

Một người là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, kẻ còn lại là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Phùng Giai Di lại mới chỉ đạt tới Siêu Phàm Nhất Cảnh, hoàn toàn không làm gì được họ.

Tiếp sau đó, một luồng uy lực võ thuật khủng bố bao phủ lên ba tên cao thủ phe Nghiễm Văn.

Hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia vừa nhấc tay đã cứng đờ giữa không trung, không dám hạ xuống người Phùng Giai Di.

Phùng Giai Di vội vã núp sau lưng Dương Thanh, lạnh lùng nhìn về phía đám người kia.

Nghiễm Văn nhíu mày nhìn Dương Thanh, lạnh giọng bảo: "Gia chủ có nói, cho phép cậu sử dụng máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng rời khỏi đây".

Câu này còn có ẩn ý nhắc Dương Thanh đừng nên nhúng tay vào chuyện khác của Hoàng tộc họ Phùng.

Chương 1632: 1632: Ông Đang Đe Dọa Tôi

Nếu là trước đây, Dương Thanh sẽ không hề do dự, nhưng giờ đây, tuy anh cũng không do dự nhưng lại là không do dự giúp đỡ Phùng Giai Di.

Bất kể thế nào, máy bay tư nhân này đều do Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di sắp xếp cho anh nên mới có, nếu không có máy bay tư nhân, anh không thể kịp thời mang Mã Siêu về đến Yến Đô trước chín giờ sáng mai.

Nay Phùng Chí Ngạo đã bị tước mất vị trí người thừa kế, thậm chí còn bị giam lỏng, việc này nhất định có liên quan đến anh.

Phùng Giai Di khẩn trương nhìn về phía Dương Thanh, cô ta thực sự lo lắng Dương Thanh sẽ để Nghiễm Văn mang cô ta đi.

! Dương Thanh lạnh nhạt nhìn về phía Nghiễm Văn, nói: “Cút về nói cho Phùng Hoàng, chuyện ông ta bãi miễn vị trí người thừa kế của Phùng Chí Ngạo, tôi sẽ không nhúng tay vào, nhưng Phùng Giai Di, tôi nhất định phải mang đi!”

Nói đoạn, anh quay sang phía Phùng Giai Di: “Chúng ta đi thôi!”
Nhưng Phùng Giai Di không đi ngay mà nhìn Nghiễm Văn, hỏi: “Ông dám chắc, nếu tôi đi với các ông thì các ông sẽ để Dương Thanh lên máy bay tư nhân rời khỏi đây chứ?”
Nghiễm Văn gật đầu: “Gia chủ đã nói như vậy”.

Phùng Giai Di cắn răng, nói: “Được, tôi đi với các ông!”
Nói xong, cô ta nhấc chân định đi về phía đám người kia.

Dương Thanh tóm cánh tay cô ta, nhíu mày hỏi: “Cô đã đồng ý làm người hầu của tôi, giờ lại định bỏ đi, cô đang đùa tôi đấy à?”
Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, ánh mắt hết sức phức tạp, cô ta nói: “Xin lỗi, giờ bố tôi đang bị giam lỏng, ở đây chỉ có tôi mới có thể giúp được ông ấy thôi”.

Dương Thanh cười nhạt: “Giúp? Cô định giúp thế nào? Đồng ý với Phùng Hoàng, thành vật hi sinh cho gia tộc làm đám hỏi liên minh, gả sang Hoàng tộc họ Vũ sao?”
Phùng Giai Di nóng ruột, vội vàng nói: “Dương Thanh, anh không cần lo cho tôi, anh mau rời khỏi Hoàng thành Phùng đi!”
Dương Thanh liếc nhìn Mã Siêu đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh, lại nhìn Phùng Giai Di lo lắng khuyên nhủ mình, lông mày càng nhíu chặt lại.

Hình như mình thật sự không có lí do mang Phùng Giai Di đi cùng, đối với Phùng Giai Di, nhiều lắm thì anh cũng chỉ thấy thương cảm cho cô ta.

Sáng mai đã phải tổ chức cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô rồi, để kế thừa Đế Thôn, lấy được Đế Trượng, anh phải trở về Yến Đô đúng lúc.

Ngay thời khắc này, chuông điện thoại của Dương Thanh đột nhiên reo vang.

Vừa nhận cuộc gọi, bên tai anh đã vang lên một giọng nói gấp gáp: “Tuyệt đối không được lên máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng, bởi vì, sau khi cất cánh hai tiếng, máy bay sẽ bị nổ tung đấy!”.

Chương 1635: 1635: Ông Tuyền Đánh Nó Tàn Phế Cho Tôi

Dương Thanh vừa dứt lời, thanh niên của Hoàng tộc họ Vũ kia lập tức biến sắc, nét mặt của lão già Siêu Phàm Thất Cảnh thuộc Hoàng tộc họ Vũ cũng hết sức khó coi.

Đương nhiên lão ta có thể cảm nhận được thực lực không tầm thường của Dương Thanh, còn trẻ mà đã đến Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nhưng lão ta vẫn hơi nghi ngờ lời Dương Thanh nói.

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như lão ta có thể hiểu được độ khó khi muốn phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Lão già lạnh lùng nói: “Tôi chưa bao giờ nghe nói đến việc cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong”.

Người thanh niên thuộc Hoàng tộc họ Vũ cũng hoàn hồn, cười khẩy: “Thằng kia, mày tưởng Vũ Nghiễm tao là đồ ngu chắc? Sao mày không nói mày chính là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đi?” ! Dương Thanh không trả lời Vũ Nghiễm mà nhìn về phía lão già thuộc Hoàng tộc họ Vũ với vẻ mặt u ám, lạnh lùng nói: “Nếu các người đã muốn làm đồ đần, tôi đành giúp vậy”.

Vũ Nghiễm tức giận nói: “Ông Tuyền, đánh nó tàn phế cho tôi!”
Anh ta vừa dứt lời, ý chí chiến đấu của Vũ Tuyền lập tức bùng nổ, lão ta lập tức lao tới chỗ Dương Thanh.

“Không biết tự lượng sức mình!”
Dương Thanh cười lạnh, lập tức vận dụng phép hô hấp tầng bảy của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, mắt anh nhanh chóng đỏ ngầu.

Khí thế cuồng bạo lan ra từ người anh.

Lúc này, Vũ Tuyền cũng đã xông tới chỗ anh, lão ta giơ tay tấn công, tức giận quát: “Chết đi cho tôi!”
“Rầm!”
Trong khoảnh khắc đó, Dương Thanh bỗng giơ tay lên, một tiếng động lớn bỗng vang lên, khí thế đáng sợ lập tức lan ra bốn phía.

Vũ Nghiễm đang đứng cách đó không xa bị khí thế khủng khiếp này đẩy lùi bảy tám bước rồi mới ngừng lại.

Đến khi đứng vững, anh ta kinh hãi phát hiện Dương Thanh vẫn đứng im, không hề di chuyển, còn Vũ Tuyền thì lùi ra sau năm, sáu bước.

Trên bộ sườn xám nam màu đen của Vũ Tuyền chằng chịt vết rách, trông lão ta như một tên ăn mày quần áo tả tơi.

Khóe miệng lão ta đang rỉ máu.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự ở Hoàng thành Phùng.

Phùng Chí Ngạo mà Dương Thanh nghĩ đã bị Phùng Hoàng giam lỏng đang ngồi trên ghế sofa thoải mái, có một người trung niên đứng trước mặt ông ta.

Lúc này, người trung niên cung kính nói: “Đại hoàng tử, hồi nãy, sau khi đánh trọng thương Vũ Tuyền, Dương Thanh đã rời khỏi Hoàng thành Phùng, cũng đưa cả cô chủ đi rồi”.

.

Chương 1636: 1636: Thế Vẫn Chưa Cao Siêu Lắm

Phùng Chí Ngạo mỉm cười: “Thế vẫn chưa cao siêu lắm, chỗ cao siêu thật sự chính là tôi đã cho người đặt bom trên máy bay từ trước, rồi cố tình nói cho Dương Thanh biết một khi bay lên trời, máy bay sẽ nổ ngay, đồng thời xin cậu ta đưa Giai Di đi”.

“Phải như thế thì mới khiến Dương Thanh cảm thấy mình nợ ân tình của chúng ta, cũng vì lý do này, cho dù Giai Di không thể trở thành người phụ nữ của cậu ta thì cũng sẽ được cậu ta coi như bạn”.

“Đối với người trọng tình trọng nghĩa như Dương Thanh, phải khiến cậu ta nghĩ mình nợ ân tình của người ta thì cậu ta mới thật lòng đối xử với họ”.

Người trung niên hỏi tiếp: “Đại hoàng tử, cô chủ biết những chuyện này không?”
Phùng Chí Ngạo lắc đầu: “Con bé rất ngây thơ, chỉ khi nó không biết thì Dương Thanh mới tin nó”.

Người trung niên vội tâng bốc: “Đại hoàng tử anh minh!” !
Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ Phùng Chí Ngạo không hề đơn giản như vẻ ngoài, những gì ông ta làm trước đó đều là diễn.

Chẳng qua Dương Thanh đang vội về Yến Đô để tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nên không điều tra kỹ, chứ nếu anh điều tra thử thì sẽ biết, Phùng Chí Ngạo không hề bị tước quyền thừa kế, càng không bị giam lỏng.

Tất cả chỉ là tin tức mà ông ta cho người phát tán mà thôi.

Phùng Chí Ngạo lại nhìn về phía người trung niên: “Ông biết tại sao tôi cố tình để lộ tin tức Dương Thanh sắp dẫn con gái tôi đi không?”
Người trung niên lắc đầu, hỏi: “Xin Đại hoàng tử giải thích cho ạ!”
Phùng Chí Ngạo mỉm cười: “Khi nhận ra mình đã bị Hoàng

tộc họ Phùng tính kế, Vũ Nghiễm sẽ thấy sao?”
Người trung niên đáp ngay: “Chắc chắn cậu ta sẽ rất tức giận, đồng thời báo chuyện này cho Vũ Hoàng biết, trong cơn nóng giận, chắc chắn Vũ Hoàng sẽ không liên hôn với Hoàng tộc họ Phùng nữa”.

Phùng Chí Ngạo cười: “Nói tiếp đi!”
Người trung niên thoáng sững sờ rồi mới nói tiếp: “Chẳng những Hoàng tộc họ Vũ từ bỏ việc liên hôn với Hoàng tộc họ Phùng mà còn có thể oán hận Hoàng tộc họ Phùng vì việc này”.

“Sau này, cho dù gia tộc Bách Lý định ra tay với Hoàng tộc họ Phùng, có lẽ Hoàng tộc họ Vũ sẽ không giúp nữa đâu”.

Nói đến đây, người trung niên càng thêm kinh hãi, Phùng Chí Ngạo làm thế, chẳng lẽ không sợ Hoàng tộc họ Phùng bị gia tộc Bách Lý tiêu diệt thật à?
Phùng Chí Ngạo cười ha hả: “Chắc chắn ông sẽ nghĩ, có phải tôi điên không mà dám làm thế, chẳng lẽ tôi không sợ Hoàng tộc họ Phùng phải một mình đối mặt với lửa giận của gia tộc Bách Lý ư?”
Người trung niên sợ hãi nói ngay: “Thuộc hạ không dám đoán bừa ý của Đại hoàng tử!”
Trong mắt Phùng Chí Ngạo lóe lên ánh sáng sắc bén: “Sau này, ông sẽ hiểu tại sao tôi làm thế”.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang lái máy bay đến Yến Đô.

Sau khi tỉnh lại từ hôn mê, phát hiện mình đã ở trên chiếc máy bay đến Yến Đô, Phùng Giai Di cũng không làm ầm lên, còn lặng lẽ khác thường, nhưng trong mắt cô ta đã có thêm vẻ kiên định.

Ba tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế ở Yến Đô.

Vào lúc này, vùng trời phía Đông đã chuyển sang màu trắng bạc, chỉ ba tiếng nữa là đến cuộc đấu võ tranh giành ngôi Vương của Yến Đô..

Chương 1637: 1637: Tất Cả Đều Rời Khỏi Đây Đi

Một giờ sau, tại dinh thự Vân Phong, Yến Đô.

Dương Thanh ngồi trên sofa, Tiền Bưu cầm đầu Ảnh Vệ, Satan cầm đầu Hồng Trần đang đứng trước mặt anh, cả hai đều lộ vẻ kích động.

Tiền Bưu trầm giọng nói: "Tất cả các cao thủ Thần Cảnh của Ảnh Vệ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi mệnh lệnh của cậu!"
Satan cũng cung kính thưa: "Cậu Thanh, Hồng Trần cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, tất cả các cao thủ Thần Cảnh đều đã được triệu tập về Yến Đô".

Hai thế lực này là hai tổ chức mạnh nhất trong tay Dương Thanh, từ sau khi anh truyền thụ lại Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cho Ảnh Vệ và Hồng Trần, số lượng cao thủ Thần Cảnh của hai tổ chức này đều tăng mạnh.

Chỉ có điều, cho tới giờ, ngoại trừ Dương Thanh vẫn chưa có ai bước vào được Siêu Phàm Cảnh.

Nếu có một ngày thật sự khai chiến với gia tộc Cổ Võ nào, chỉ e thực lực của Ảnh Vệ và Hồng Trần không đủ đấu với họ.

Chớ nói đối đầu với gia tộc Cổ Võ, hiện giờ dù chỉ khai chiến với Hoàng tộc thôi, thực lực của Ảnh Vệ và Hồng Trần vẫn còn quá yếu, không phải đối thủ của họ.

! Dương Thanh nhìn về phía Tiền Bưu và Satan, nói: "Cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này là trận chiến của cao thủ cấp bậc Siêu Phàm Cảnh, Ảnh Vệ và Hồng Trần chưa đủ sức tham gia, cho mọi người rời khỏi Yến Đô cả đi".

Nghe Dương Thanh nói thế, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Tiền Bưu nói: "Cậu Thanh, dù chúng tôi không phải đối thủ của họ nhưng nếu chẳng may gặp chuyện gì, chí ít cũng có thể hỗ trợ đôi chút, cậu cứ để chúng tôi ở lại Yến Đô đi!"
Satan cũng nhanh chóng bày tỏ thái độ: "Cậu Thanh, Hồng

Trần dù sao cũng là tổ chức sát thủ, rất am hiểu ám sát, hay là để các cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và Thần Cảnh đỉnh phong ở lại đi?"
Dương Thanh lắc đầu: "Tất cả đều rời khỏi đây đi, cả hai người nữa!"
Cho đến giờ phút này, hai người mới ý thức được, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này dường như cực kì nguy hiểm.

Bằng không, vì sao Dương Thanh lại yêu cầu tất cả bọn họ đều phải rời khỏi Yến Đô?
Xem ra, ngay cả Dương Thanh cũng không thể bảo đảm cuộc thi đấu này có thể kết thúc thuận lợi.

Tiền Bưu trầm mặc một hồi, sau đó nghiêm nghị nói: "Vâng, thưa cậu Thanh!"
Ông ta biết, chỉ khi đã lâm vào tình thế bất đắc dĩ, Dương Thanh mới khiến bọn họ rời đi như vậy.

Satan cũng nói: "Vâng, thưa sếp!"
Dương Thanh nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ thi đấu, anh phất tay bảo: "Hai người đi đi!"
"Rõ!"

Hai người nhanh chóng rời khỏi dinh thự Vân Phong.

Trong phòng chỉ còn Dương Thanh và Phùng Giai Di cùng Mã Siêu đang hôn mê chưa tỉnh.

Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, nói: "Ngay cả anh cũng không dám chắc à?"
Dương Thanh hiểu ý "dám chắc" trong lời nói của Phùng Giai Di là chỉ điều gì, ánh mắt anh trở nên kiên định, trầm giọng nói: "Tôi nhất định phải trở thành Vương của Yến Đô, nhất định phải kế thừa Đế Thôn!".

||||| Truyện đề cử: Cưng Chiều Vợ Nhỏ Trời Ban |||||
Mã Siêu là người anh em tốt nhất của anh, hiện anh chỉ còn một cách là giành được Đế Trượng thì mới mong lấy được Thị Huyết Châu trong cơ thể Mã Siêu ra, bằng không, Mã Siêu không thể thoát khỏi cái chết.

Thị Huyết Châu đã bị phong ấn trong người Mã Siêu ba ngày, trong thời gian này, Dương Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở cuồng bạo trong cơ thể Mã Siêu đang mạnh lên từng ngày, chứng tỏ Thị Huyết Châu bị phong ấn trong cơ thể cậu ấy đang liên tục phá hủy phong ấn để thoát ra.

Hôm nay Yến Đô nghênh đón một bữa tiệc võ thuật linh đình, khắp nơi đều có cao thủ mang hơi thở võ thuật cực mạnh.

Từ mấy hôm trước, sau khi Dương Thanh cho công bố tin muốn tổ chức cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, khắp Yến Đô đã xảy ra vô số cuộc đấu võ giữa các cao thủ.

Nhưng đó đa phần chỉ là những trận chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh, cho tới nay chưa nổ ra trận chiến giữa cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào.

Tám giờ năm mươi phút sáng, sân vận động quốc tế Yến Đô đã chật ních.

Quan trọng là, tất cả những khán giả ở nơi này đều là các cao thủ Thần Cảnh từ sơ kỳ đến đỉnh phong, các cao thủ dưới Thần Cảnh sơ kỳ thì đến tư cách vào đây cũng không có.

Cao thủ của bốn Hoàng tộc cũng đã có mặt, chia ra ngồi ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc của sân vận động.

Chương 1638: 1638: Siêu Phàm Lục Cảnh

Dựa theo quy định do người từng một mình đánh lui liên minh năm Hoàng tộc trong số chín Hoàng tộc trước đây đã lập ra, cao thủ của Hoàng tộc và Vương tộc không được tham gia cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô.

Chỉ có điều, sau hai cuộc thi đấu tranh ngôi Vương trước đây, Hoàng tộc đã phát hiện, mặc dù bọn họ cố tình nhúng tay thì vẫn không gặp bất trắc gì, vì thế, khi Dương Thanh triệu tập tổ chức cuộc thi đấu lần này, bốn Hoàng tộc đều cử người tới.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, người dẫn đầu đội ngũ là một thành viên trẻ tuổi của Hoàng tộc, thực lực chỉ mới đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Long cùng Hoàng tộc họ Thượng Quan đều cử người có vai vế trong Hoàng tộc dẫn đầu đoàn cao thủ.

Ví dụ như bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, người dẫn đầu đội ngũ là một người anh họ của Đoàn Hoàng, có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

! Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, người cầm đầu cũng là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thoạt nhìn chừng bảy mươi tuổi.

Người đứng đầu đội ngũ của Hoàng tộc họ Long chính là chủ gia tộc Long Tấn.

“Thật không ngờ Hoàng tộc họ Diệp còn dám thò mặt tới Yến Đô, chẳng lẽ không sợ toàn đội mất mạng ở nơi này sao?” Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu nheo mắt cười cười, nhìn chằm chằm về phía người dẫn đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp rồi nói.

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều sa sầm mặt lại, bọn họ đâu muốn tới chứ.

Trước đây, khi Dương Thanh mới tới cảnh giới Siêu Phàm Tam Cảnh đã suýt thì giết chết chủ gia tộc của bọn họ là Diệp Lâm, người có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nghe nói hiện giờ thực lực của Dương Thanh còn mạnh hơn xưa nhiều, chỉ sợ ngay cả chủ gia tộc Diệp Lâm tới đây cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này.

Huống chi là mấy tên tép riu như họ?
Người cầm đầu đội ngũ cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tên là Diệp Giang, chừng ba mươi lăm tuổi, lúc này đã sầm mặt xuống, nhưng vẫn cố nén giận, nói: "Cậu Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tất nhiên sẽ không ra tay với đám con sâu cái kiến chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh như chúng tôi".

"Trong vòng một phút, toàn bộ người của Hoàng tộc họ Diệp phải cút khỏi nơi này, bằng không, phải chết!"
Đúng lúc này, một bóng người trẻ tuổi bỗng tiến vào hội trường, vừa xuất hiện đã nhắm thẳng vào Hoàng tộc họ Diệp.

Người vừa tới không phải ai xa lạ, chính là Dương Thanh.

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, anh nói: "Vậy có nghĩa là Hoàng tộc họ Diệp muốn tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô?"
Nghe vậy, Diệp Giang sửng sốt, chẳng lẽ, Dương Thanh không muốn đuổi mình đi nữa?
Lập tức, anh ta tỏ vẻ ngạo nghễ, tự tin đáp: "Tuy cảnh giới võ thuật của tôi chỉ mới tới Thần Cảnh hậu kỳ nhưng cũng thuộc dạng nổi bật trong giới trẻ, lần này tôi thay mặt Hoàng tộc họ Diệp đến đây, dù không lấy được danh hiệu Vương của Yến Đô thì đám người cùng thế hệ cũng không có mấy ai là đối thủ của tôi".

.

Chương 1639: 1639: Cháu Sẽ Thua Trong Trận Này!

Nghe anh nói thế, lão già của Hoàng tộc họ Đoàn lập tức vui mừng, vội vàng thưa: “Cảm ơn cậu Thanh!”
Lúc này, ánh mắt Dương Thanh đã chuyển sang phía Hoàng tộc họ Long, không đợi Dương Thanh lên tiếng, Hoàng Chủ Long Tấn đã nói ngay: “Cậu Thanh, hôm nay Hoàng tộc họ Long chúng tôi tới đây chỉ để hỗ trợ cậu duy trì trật tự trị an của cuộc thi, không tham dự đấu võ”.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nói: “Long Hoàng Chủ có lòng!”
Bấy giờ, Thượng Quan Nhu cũng lên tiếng: “Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi tới đây cũng chỉ để hỗ trợ cậu duy trì trật tự cuộc thi, không tham dự đấu võ!”
Dương Thanh gật đầu: “Vậy cám ơn Thượng Quan Nữ Hoàng!”
Long Tấn và Thượng Quan Nhu đều đã đại diện cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan tỏ thái độ sẽ không tham dự đấu võ, điều này khiến cho đám cao thủ tới tham dự trận đấu hôm nay cảm thấy có điều gì đó không ổn.

! Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ vốn tưởng Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng sẽ tham dự đấu võ, cho nên mới cố tình đưa cao thủ của gia tộc mình tới đây tham dự, đối với vị trí Vương của Yến Đô, bọn họ biết mình tuyệt đối không thể chạm vào.

Nhưng bọn họ muốn nhân cơ hội này, đánh giá thử thực lực của những cao thủ đứng đầu các Hoàng tộc khác.

Vậy mà hiện tại, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan đều tỏ thái độ sẽ không tham dự, việc này đã vượt ra khỏi dự liệu của họ.

“Đã chín giờ, nếu Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô thì xin

mời hai Hoàng tộc bắt đầu trước đi!”
Dương Thanh bình thản nói, sau đó quay lưng trở về vị trí của mình.

Anh đang cấp bách muốn trở thành Vương của Yến Đô, cấp bách muốn thừa kế Đế Thôn, sau đó lấy được Đế Trượng để cứu Mã Siêu, cho nên không muốn để trận chiến của đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường này làm mất thời gian.

Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn đều là những thế lực đứng đầu, đẩy bọn họ lên đối chiến trước sẽ dễ dàng làm đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường khác lùi bước.

Lão già dẫn đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn tên là Đoàn Diệp, tính ra cũng là anh họ của Đoàn Hoàng, cảnh giới võ đạo đã lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Diệp Giang liếc nhìn về phía Dương Thanh, sau đó cắn răng nói: “Xem ra, tay Dương Thanh này đang buộc tôi phải tham chiến, nếu tôi không đi, chỉ sợ cậu ta sẽ lập tức đuổi tôi khỏi hội trường”.

Một lão già của Hoàng tộc họ Diệp cũng nghiến răng nói:
“Cậu ta làm thế này hơi quá bá đạo rồi đấy nhỉ?”
“Đúng vậy, nói sao thì chúng ta cũng là một trong bốn gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, vậy mà cậu ta không thèm nể mặt chúng ta chút nào”.

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều nhao nhao lên, vẻ mặt phẫn nộ.

Diệp Giang quát át đi: “Tất cả im miệng cho tôi! Quan hệ giữa Dương Thanh với chúng ta là thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ các người còn không rõ hay sao?”
Nghe vậy, cả đám người lập tức ngậm miệng.

Diệp Giang mới nói tiếp: “Bất kể thắng hay bại, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta chỉ tham dự một trận này, một khi tôi thất bại, chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô ngay, hiểu chưa?”
Anh ta hiểu rằng, càng ở lại đây lâu thì càng nguy hiểm.

“Ông yên tâm, cháu sẽ thua trong trận này!”
Đoàn Thanh nói xong, bèn cất bước đi lên võ đài.

Diệp Giang nhìn về phía Đoàn Thanh, Đoàn Thanh cũng chăm chú nhìn Diệp Giang, chỉ có điều, cả hai đang nghĩ cách làm sao để thua đối phương.

“Bắt đầu đi!”
Dương Thanh lạnh lùng tuyên bố.

Chương 1642: 1642: Chúng Tôi Sẽ Không Khách Sáo Nữa!

Mọi người ở đây đều là cao thủ Thần Cảnh.

Bọn họ đều biết rõ nền tảng của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu.

Có thể nói, bốn Hoàng tộc lớn ngoài gia tộc Cổ Võ và Hoàng tộc cổ xưa ra, mạnh nhất là bốn Hoàng tộc lớn.

Thế mà bây giờ một trong ba Hoàng tộc lớn kia lại cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Thế này là muốn hoàn toàn xóa bỏ Hoàng tộc họ Diệp ra khỏi hàng ngũ bốn Hoàng tộc lớn mà!
Dương Thanh vô cảm nhìn về phía các cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, cũng không ngăn cản các Hoàng tộc khác tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu ra tay với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh quả thật rất không thích hợp.

Nhưng cao thủ của bốn Hoàng tộc lớn đều là cao thủ Thần Cảnh, không cần anh ra tay cũng có thể đụng tới cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, anh không ngại.

Cao thủ Thần Cảnh khắp nơi đều ngớ người.

Sắc mặt của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp trắng bệch.

Diệp Giang cắn chặt răng, vẻ mặt giận dữ, nhưng trong tình huống này anh ta chỉ dám giận mà không dám lên tiếng.

Ba Hoàng tộc lớn cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp, anh ta làm sao có thể ngăn cản được? ! "Hoàng tộc họ Thượng Quan, mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chỉ dạy!"
Lúc này vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan bước thẳng lên võ đài, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía cao thủ Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Giang cắn răng nói: "Tiền bối Thượng Quan, dù gì ông cũng là bậc ông cha, hơn nữa còn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh

phong, thách thức Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi, việc này hình như không thích hợp lắm thì phải?”
Cao thủ dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan tên là Thượng Quan Dục, là Hoàng thúc của Thượng Quan Nhu.

Bây giờ lão ta lại tự mình lên võ đài mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chiến đấu, rõ ràng là đang bắt nạt Hoàng tộc họ Diệp mà.

Nhưng lão ta biết rõ đây là kết quả mà Dương Thanh mong muốn.

Trước đây Thượng Quan Hoàng đã đắc tội Dương Thanh, nếu không có Thượng Quan Nhu sợ là Dương Thanh đã nhắm vào Hoàng tộc họ Thượng Quan từ lâu rồi.

Bây giờ đây chính là cơ hội tốt để cứu vãn mối quan hệ với Dương Thanh.

Thượng Quan Dục lạnh lùng nhìn Diệp Giang nói: “Nếu cậu nói tôi bắt nạt các cậu, vậy thì một mình tôi sẽ khiêu chiến với tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Đến đây đi! Để tôi xem rốt cuộc cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp mạnh đến cỡ nào”.

Sắc mặt của Diệp Giang càng khó coi hơn.

Bọn họ vốn không phải là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, người mạnh nhất cũng chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, mà Thượng Quan Dục lại là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chính hiệu, dù tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có liên thủ với nhau cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Nhưng nếu bọn họ không liên thủ với nhau sợ là không có người nào là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Lúc này không chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan nhìn chăm chăm Hoàng tộc họ Diệp mà ngay cả Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Long cũng đang quan sát bọn họ, thậm chí ngay cả cao thủ Thần Cảnh thực lực tầm thường nhất cũng theo dõi bọn họ.

Ai cũng thấy được Hoàng tộc họ Diệp bị ba Hoàng tộc lớn khác nhắm vào.

Từ đây về sau Hoàng tộc họ Diệp có thể tiếp tục tồn tại nữa không vẫn còn là ẩn số.

Diệp Giang cắn răng nói: “Nếu tiền bối Thượng Quan đã chấp hết chúng tôi thì chúng tôi sẽ không khách sáo nữa!”

Nói xong anh ta ra lệnh, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp lập tức cùng xông về phía Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục khẽ nhấc chân lên.

Tiếp đó, mọi người chỉ thấy một bóng người biến mất tại chỗ.

Khi bóng dáng của Thượng Quan Dục xuất hiện lại lần nữa thì chỉ thấy lão ta vung tay lên đấm mạnh lên người một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp.

“Cậu Thanh, cậu có cần để người sống trở về nhắn lời?” Thượng Quan Dục cung kính nhìn Dương Thanh hỏi.

.

Chương 1643: 1643: Chớp Mắt Đã Tới Một Phút

Không cần Dương Thanh ra tay đã có người chủ động giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Sợ là bây giờ chỉ cần Dương Thanh ra lệnh, các cao thủ của ba Hoàng tộc lớn khác sẽ cùng chạy tới Hoàng tộc họ Diệp ngay lập tức.

Diệp Giang vừa lăn vừa bò rời khỏi hiện trường, không khí đột nhiên im lặng, không ai dám nhúc nhích, mọi người đều nơm nớp lo sợ.

Lúc này Thượng Quan Dục lại đi lên võ đài lần nữa, ánh mắt liếc nhìn khắp chung quanh, lạnh giọng nói: "Còn ai dám khiêu chiến với tôi nữa không?" ! Vừa rồi, ông ta đã một mình đánh bại tất cả mọi người của Hoàng tộc họ Diệp, chỉ còn một mình Diệp Giang sống sót.

Một đám cao thủ có mặt ở đây trên cơ bản đều là cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong, còn ai dám ra đấu với Thượng Quan Dục nữa đây?

Nhất thời, hơn một trăm cao thủ Thần Cảnh vốn đến tham gia đấu võ thế mà lại không có ai dám tham chiến tiếp.

"Cuối cùng cho các người suy nghĩ thêm một phút nữa.

Nếu vẫn chưa có ai muốn khiêu chiến thì coi như các người bỏ quyền thi đấu!"
Thượng Quan Dục bỗng thốt lên lần nữa.

Cả hiện trường vẫn yên lặng không một tiếng động.

Có người rục rà rục rịch, muốn lên võ đài đánh một trận nhưng nghĩ tới lúc nãy ngay cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp mà Thượng Quan Dục còn giết huống chi là bọn họ?

"Nếu vậy thì xin cảm ơn tiền bối Thượng Quan!".

Ra chương nhanh nhất tại # TгЦмтruye n.

#
Dương Thanh cười ha ha nói với Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục vội vàng nói: “Cậu Thanh quá nghiêm túc rồi, với thực lực của cậu, nhìn khắp Chiêu Châu này có mấy người là đối thủ của cậu? Tôi vốn chẳng phải đối thủ của cậu, cậu trở thành Vương của Yến Đô, danh xứng với thực!”
Thấy thế, Long Tấn vội vã cao giọng hô: “Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đô!”
Đoàn Diệp cũng vội vàng nói: “Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đô!”
Đúng lúc này, một giọng nói không đúng lúc đột nhiên vang lên khắp khán đài: “Muốn trở thành Vương của Yến Đô, hãy đánh bại tôi trước đã!”.

Chương 1644: 1644: Cao Thủ Siêu Phàm Cảnh!

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều giật mình, bây giờ, dưới sự ủng hộ của ba Hoàng tộc lớn, không còn ai dám thách thức Dương Thanh, nhưng lúc này lại có người xuất hiện, tuyên bố muốn khiêu chiến Dương Thanh.

Dương Thanh lập tức sầm mặt, nhìn về phía bóng người già nua xuất hiện ở lối vào hội trường.

"Lưu lão quái!"
Lại lần nữa nhìn thấy Lưu lão quái, trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt.

! Vị đại sư cổ thuật đến từ khu vực số chín của Miêu Thành này từng bắt tay với Diệp Lâm để giết Dương Thanh, sau đó chuồn mất với Diệp Lâm khi thấy huyết mạch cuồng hóa của Dương Thanh thức tỉnh.

Lưu lão quái năm lần bảy lượt định giết Dương Thanh, bây giờ còn dám tới khiêu khích, rõ ràng lão ta rất tự tin về thực lực của mình.

Dương Thanh híp mắt: "Không ngờ ông dám chủ động đến tìm tôi, như thế cũng tốt, tôi đỡ phải tới khu vực số chín của Miêu Thành để tìm ông".

Lưu lão quái cười lạnh: "Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang nghĩ mình mạnh lắm, đến mức không ai kiểm soát nổi cậu nữa chứ gì?"
Dương Thanh cười khẩy: "Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế, nhưng so với ông, đúng là tôi rất mạnh, ít nhất tôi cũng không giống ông, sắp bị tôi giết thì lại được cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành cứu".

Dương Thanh từng có cơ hội giết Lưu lão quái, nhưng đúng lúc anh sắp giết lão ta, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành bỗng xuất hiện rồi hùng hổ đưa Lưu lão quái đi.

Hồi đó, tuy Dương Thanh chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh nhưng đã đánh với cao thủ Siêu Phàm Cảnh rồi.

Nhưng không ai ngờ thực lực của Dương Thanh lại tăng nhanh như thế, chỉ trong một năm ngắn ngủi, từ Thần Cảnh đỉnh phong, anh đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh như bây giờ.

Hay nói cách khác, Miêu Thành có ít nhất mười ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đương nhiên đây chỉ là số lượng thấp nhất, con số chính xác sẽ nhiều hơn.

Cho dù có gấp đôi thì Dương Thanh cũng không hề kinh ngạc.

Còn Lưu lão quái chính là cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành, người cứu Lưu lão quái từ tay Dương Thanh trước đó tên Hoàng Tiến, chính là Vực Chủ của khu vực số chín.

Về sau Dương Thanh mới biết chuyện này.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc Lưu lão quái rồi nhìn lên trời, cao giọng nói: “Diệp Lâm, cút ra đây đi!”

.

Chương 1645: 1645: Chúng Ta Cùng Ra Tay Đi!

Trong lúc mọi người còn đang nghi ngờ, tiếng cười sang sảng bỗng vang lên: “Không ngờ tôi đã che giấu kỹ như thế mà vẫn bị cậu phát hiện”.

Sau khi dứt lời, Diệp Lâm lập tức xuất hiện trong hội trường.

Diệp Lâm và Lưu lão quái đứng đối diện Dương Thanh, hai người đều nhìn anh với vẻ mặt hài hước, như đang ngắm con mồi.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Không ngờ hai ông lại cấu kết với nhau, nhưng cho dù như thế thì sao chứ? Chỉ dựa vào các ông có thể giết nổi tôi à?”
Sau khi anh dứt lời, khí thế của Siêu Phàm Lục Cảnh lập tức bùng nổ từ người anh.

Vào giây phút này, Diệp Lâm và Lưu lão quái đều biến sắc, với cảnh giới võ thuật của họ, đương nhiên họ có thể cảm nhận được cảnh giới của Dương Thanh.

! Vài tháng trước, khi mới đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh, họ đã đánh với Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, sau cùng phải bỏ trốn vì Dương Thanh đã hoàn toàn điên cuồng do kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Giờ mới không gặp bao lâu mà cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tăng thêm ba nấc rồi.

Nếu là cao thủ Thần Cảnh thì việc này xem như bình thường, nhưng Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà thực lực cũng có thể tăng liền ba nấc, chuyện này khiến họ vô cùng kinh hãi.

“Không ngờ cậu lại mạnh đến mức này, nhưng chỉ với chút thực lực ấy, cậu nghĩ mình sẽ làm gì được hai cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh ư?”
Lưu lão quái nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Lâm có vẻ nghiêm nghị, sâu trong mắt còn có ý rút lui.

Dương Thanh nhìn họ với vẻ cười mà như không: “Hay chúng ta thử xem tôi có làm gì được hai ông không nhé?”
Lưu lão quái tức giận nói: “Cậu tự đòi đấy! Lão Hoàng Chủ Diệp, tên này có gì đó quái lạ, chúng ta cùng ra tay đi!”
Diệp Lâm đáp: “Được!”
Hai người gần như lao tới chỗ Dương Thanh cùng một lúc.

Dương Thanh vẫn đứng im, không buồn né tránh.

Anh bỗng giậm chân, luồng sức mạnh cuồng bạo lập tức lan ra từ người anh.

Dưới cú giậm này của anh, nền đất trước mặt anh xuất hiện một vết nứt dài khoảng nửa mét.

Diệp Lâm và Lưu lão quái vừa xông đến đã phát hiện vết nứt trước mặt mình, họ nhảy bật lên, vọt qua vết nứt, nhào về phía Dương Thanh.

“Cút!”
“Các ông chỉ có chút thực lực ấy thôi hả?”
Dương Thanh mỉm cười nguy hiểm, ngay sau khi anh dứt lời, mắt anh dần trở nên đỏ ngầu, khí thế khủng khiếp hơn nữa bắt đầu lan ra từ người anh.

Khí thế ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đó khiến tim mọi người đập thình thịch.

Lưu lão quái và Diệp Lâm biến sắc, quay sang nhìn nhau, đều trông thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt đối phương.

“Không ổn, rút!”
Diệp Lâm gần như không hề chần chừ, bỗng giẫm mạnh chân, mượn lực đàn hồi từ mặt đất để lùi về sau nhanh như chớp..

Chương 1646: 1646: Muốn Chuồn Muộn Rồi!

Lúc này, thực lực Dương Thanh thể hiện ra đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Lưu lão quái và Diệp Lâm hoàn toàn không biết, một thời gian trước tại Hoàng tộc họ Phùng đã xảy ra chuyện gì, càng không biết cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tăng vọt từ Siêu Phàm Tam Cảnh lên tới Siêu Phàm Lục Cảnh chỉ trong một năm ngắn ngủi.

Thậm chí, thực lực chiến đấu của Dương Thanh đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

“Muốn chuồn? Muộn rồi!”
Thấy Diệp Lâm vừa di chuyển vừa lùi dần ra ngoài mấy chục mét, Dương Thanh nhấn mạnh chân trên mặt đất, nền đất lập tức lõm xuống thành một hố sâu, còn anh thì đã biến mất khỏi vị trí cũ.

“Uỳnh!”
Một đòn giáng xuống, Diệp Lâm như thể đã bị trọng thương, hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Lưu lão quái đứng bên sợ đến ngây ra, lão ta biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh nhưng vẫn không thể ngờ anh lại mạnh đến mức này.

!Chỉ một đòn đã đánh cho một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh như Diệp Lâm bay ra ngoài, hộc máu.

Lưu lão quái lúc này chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ mà thôi.

So với Dương Thanh đã đạt tới sức chiến đấu của Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thì lão ta vẫn còn quá yếu.

Lão ta vốn tưởng rằng khi bước vào cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh thì đã rất mạnh, nhưng thật không ngờ bản thân vẫn không phải đối thủ của Dương Thanh.

Đám cao thủ Thần Cảnh tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô đang đứng quanh đó đều đã trợn mắt há miệng, cao thủ Siêu Phàm Cảnh quả là khủng khiếp.

Vậy mà trước đó bọn họ còn dám tơ tưởng ngôi Vương của Yến Đô, giờ đây nhìn lại, đúng là nực cười.

"Bây giờ đến phiên ông!"
Ánh mắt Dương Thanh rơi xuống người Lưu lão quái, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Lưu lão quái lập tức biến sắc, không chút do dự phóng ngay về phía ngược lại, chạy trối chết.

Dương Thanh cười khẩy một tiếng: "Lần trước còn có cao thủ của Miêu Thành tới cứu ông, để xem lần này ai có thể cứu nổi ông đây?"
Vừa dứt lời, bóng anh đã biến mất khỏi vị trí đang đứng.

Những cao thủ Thần Cảnh tới tham dự thi đấu hoàn toàn không nhìn rõ bóng dáng Dương Thanh, chỉ có thể cảm nhận được một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp đang bao phủ khắp nơi.

Một giây tiếp theo, bóng Dương Thanh xuất hiện trước mặt Lưu lão quái.

Sắc mặt Lưu lão quái biến đổi kịch liệt, lớn tiếng hô lên: "Dương Thanh, hai chúng ta vốn không có thù hận gì quá sâu, cậu thả cho tôi đi đi, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ đối đầu với cậu nữa".

Dương Thanh cười nhạt: "Giờ đã biết bản thân không phải là đối thủ của tôi thì mới nghĩ tới chuyện không đối đầu với tôi nữa à? Có điều, ông cảm thấy, với thực lực hiện nay của tôi, tôi còn sợ ông có ý đối đầu với tôi chắc?"
Sắc đỏ như máu trong mắt anh trở nên càng đậm, ý chí chiến đấu toàn thân bắt đầu khởi động, uy vũ bá đạo hệt một thiên thần đến từ chín tầng trời.

Lưu lão quái biết, Dương Thanh sẽ không buông tha cho mình, đáy mắt lão ta chợt lóe lên một tia điên cuồng, đột ngột vung cánh tay lên, một con cổ trùng dữ tợn bay vèo về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày, tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nhanh chóng vận hành, huyết mạch cuồng hóa cũng được kích hoạt triệt để, một hơi thở khủng bố tràn ra từ trên người anh.

Anh nhanh nhẹn chém ra một chưởng, một luồng kình khí cực mạnh đánh bay con cổ trùng kia.

“Tà đạo! Đáng chết!”
Dương Thanh quát lên một tiếng giận dữ, ý chí võ thuật toàn thân bùng nổ, thân hình thoáng lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Lưu lão quái, vung tay đánh ra một quyền.

Lúc này, trên trường đấu võ, chỉ còn một mình Dương Thanh đứng chắp tay.

.

Chương 1647: 1647: Tôi Tuyệt Đối Không Dám Lừa Gạt Cậu!

Nghe Lưu lão quái nói thế, Diệp Lâm mới lấy lại tinh thần, vội vàng vận hành công pháp tu luyện, sau đó nhanh chóng phát hiện, mình không thể ngưng tụ một chút hơi thở võ thuật nào nữa, hiển nhiên tu vi võ thuật của mình cũng đã bị phế bỏ.

"Dương Thanh!"
Khuôn mặt Diệp Lâm trở nên dữ tợn, hằn học nhìn Dương Thanh, giận dữ hét to: "Mày nhất định sẽ phải trả giá đắt!"
Đáy mắt Lưu lão quái cũng tràn đầy thù hận, lão ta nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, nói: "Mày dám phế mất võ thuật của tao, đây nhất định sẽ là việc mày phải hối hận nhất đời này!"
Ánh mắt Dương Thanh lóe lên một ý muốn giết người, anh lạnh lẽo nói: "Các người đã muốn chết thì để tôi giúp các người toại nguyện!"
Dứt lời, bóng anh lại lần nữa biến mất.

"Huỵch!" !
Khi anh xuất hiện, một chân đã rơi xuống ngực Diệp Lâm, vận lực trong giây lát, con ngươi Diệp Lâm đột nhiên co rút lại, ánh sáng trong đôi mắt từ từ biến mất.

Lưu lão quái trợn to mắt nhìn, sắc mặt không thể tin nổi: "Mày, mày dám giết ông ta thật à?"

Dương Thanh cười nhạt: "Không chỉ dám giết ông ta, kể cả ông, tôi cũng dám giết!"
"Không!"
Thấy Dương Thanh tung một cước về phía mình, Lưu lão quái cuống quít đến tuyệt vọng, hét lớn: "Tôi có thể nói cho cậu biết một bí mật về thân thế của cậu!"
Chân Dương Thanh đã hạ xuống, thậm chí đã chạm vào ngực Lưu lão quái, nhưng câu nói vừa rồi của lão ta đã thành công kìm chân anh lại.

Nhận ra mình còn sống, Lưu lão quái hào hển thở gấp, con ngươi tràn đầy sợ hãi.

Lão ta chưa từng tưởng tượng ra, có một ngày mình sẽ bị người dẫm đạp dưới chân như một con kiến, thậm chí một cước của đối phương đã đủ giết chết mình.

Dương Thanh lạnh lẽo nói với lão ta: "Nếu ông dám lừa gạt tôi, tôi sẽ khiến ông nếm thử thế nào là sống không bằng chết!"
Giọng nói của anh lạnh buốt như băng, Lưu lão quái chợt cảm thấy buốt giá tận xương tủy, người cứ run lên.

Lão ta vội vã tỏ thái độ: "Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không dám lừa gạt cậu!"
Nay cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, bốn phía đều có người, dĩ nhiên Dương Thanh sẽ không để Lưu lão quái nói ra thân thế của anh tại nơi như thế này.

Giờ đây Lưu lão quái đã mất sạch võ thuật, dù giữ lại cái mạng của lão ta cũng sẽ không gây nên sóng gió gì.

Dương Thanh đảo mắt nhìn khắp chốn một lượt, sau đó lạnh lùng cất tiếng: "Còn ai muốn đánh với tôi một trận?"
Anh vừa nói xong, khắp chốn chìm trong tĩnh mịch!
Nếu không phải vừa chính mắt chứng kiến sức mạnh của Dương Thanh, có lẽ bọn họ còn có thể tự tin tham dự cuộc đấu, nhưng giờ đây, ngay cả khi hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh liên hợp lại cũng không phải đối thủ của Dương Thanh thì những con tép chỉ có thực lực Thần Cảnh như bọn họ có tư cách gì mà đòi đánh một trận với Dương Thanh?
"Nếu không còn ai, vậy tôi tuyên bố, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô đến đây là kết thúc! Từ nay về sau, tôi chính là Vương của Yến Đô, thành lập một trật tự võ thuật mới cho Yến Đô này, ai không tuân theo, giết không tha!"
…!
Hiện trường tràn đầy những tiếng hoan hô vang dội, cuộc tranh ngôi Vương của Yến Đô rốt cuộc đã kết thúc.

Đối với Dương Thanh, chuyện cần làm sau đó chính là kế thừa Đế Thôn trong truyền thuyết, lấy được Đế Trượng, cứu Mã

Siêu.

.

Chương 1650: 1650: Cậu Dám Giết Tôi Sao

Lúc này, Lưu lão quái đã không còn chút sợ hãi, cười ha hả nói: “Dương Thanh, giờ đây chắc chắn cậu rất muốn giết tôi đúng không? Nhưng cậu lại không dám, vì nếu tôi mà chết thì chuyện cậu có huyết mạch cuồng hóa sẽ truyền đi khắp Chiêu Châu”.

Ánh mắt Dương Thanh đã lạnh buốt như băng, Lưu lão quái cứ thao thao bất tuyệt, anh chỉ lẳng lặng nghe.

Mãi đến khi lão ta nói xong, Dương Thanh mới lạnh giọng hỏi: “Vậy nên, ông cho rằng, đe dọa tôi như vậy thì tôi không dám giết ông à?” Lưu lão quái cười nhạt: “Cậu dám giết tôi sao?”
Dương Thanh không trả lời mà dùng hành động thực tế để đáp lại lão ta, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trên người anh tràn ra, bao phủ lấy Lưu lão quái.

Thấy vậy, sắc mặt Lưu lão quái lập tức biến đổi, cả giận quát: “Dương Thanh, cậu định làm gì?”
“Bộp!” Bóng Dương Thanh hóa thành một vệt mờ, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lưu lão quái, vươn một tay chộp lấy cổ lão ta, giờ khắc này, Lưu lão quái cảm thấy đến hô hấp cũng thật khó khăn, nỗi sợ hãi nhanh chóng lan khắp người.

Cánh tay Dương Thanh hơi vận lực, Lưu lão quái bị anh nhấc bổng lên, anh ngẩng đầu nhìn về phía lão ta, lạnh lẽo nói: “Khi tôi mới chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thì đã đối đầu với Vương tộc, khi tôi vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh đã dám đứng ở vị trí đối lập với Hoàng tộc họ Diệp, thậm chí chỉ với thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đã dám xông vào Hoàng tộc họ Diệp, suýt thì giết chết một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh như Diệp Lâm, ngay cả trước đó, ông cùng lão ta bắt tay nhau mà vẫn suýt mất mạng trong tay tôi”.

“Mà nay, võ thuật của tôi đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu phát huy toàn lực thì có thể ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi, ngay cả Hoàng tộc cổ xưa tôi còn chẳng để vào mắt, ông cho rằng, tôi còn sợ ông tiết lộ tin tôi có huyết mạnh cuồng hóa ra ngoài sao?”
Con ngươi Lưu lão quái tràn đầy khủng hoảng, trong kinh sợ còn có đôi chút khẩn cầu.

Nay, tuy lão ta đã mất sạch võ thuật, nhưng chỉ cần có thể sống sót, lão ta sẽ có cách để khôi phục nền tảng võ thuật của mình, bắt đầu tu luyện lại, dù không thể trở về trạng thái cao nhất nhưng chí ít cũng có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh, so với người trong Chiêu Châu cũng coi như cao thủ hàng đầu rồi.

Nhưng nếu đã chết, thì mọi sự đều kết thúc.

Dương Thanh tăng lực bàn tay, lớn tiếng hỏi: “Cho ông cơ hội cuối cùng, nói cho tôi biết, trừ ông ra, còn ai biết tin tôi sở hữu huyết mạch cuồng hóa nữa?”
“Uỳnh!”
Dương Thanh vừa dứt lời, thân thể Lưu lão quái đã bị ném văng ra ngoài, nặng nề nện vào vách tường, nháy mắt, tường sập.

Lưu lão quái giãy giụa bò ra khỏi đống đổ nát, mặt đầy máu tươi.

“Tôi chỉ lừa cậu thôi, trừ tôi ra, không còn ai biết cậu có huyết mạch cuồng hóa cả.

Tôi chỉ muốn lấy điều này đe dọa lừa gạt cậu, để kiếm lấy một đường sống.

Cầu xin cậu rộng lượng, tha cho tôi một lần đi, từ nay về sau tôi sẽ là con chó trung thành nhất dưới chân cậu, chỉ cần cậu muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó”.

Lưu lão quái quỳ rạp trên mặt đất, thấp thỏm cầu xin.

Sắc mặt Dương Thanh âm trầm tột đỉnh, anh nheo mắt nói: “Ông có biết, nếu để tôi phát hiện ra ông dám lừa gạt tôi thì hậu quả nghiêm trọng cỡ nào không?”
Lưu lão quái vội vàng nói: “Tôi thật sự không lừa cậu, nếu cậu không tin tôi thì có thể tạm thời giam lỏng tôi lại, nếu có người

tiết lộ tin tức về huyết mạch cuồng hóa của cậu thì lúc đó khiến tôi sống không bằng chết cũng chưa muộn”.

Dương Thanh có thể nhìn ra, lần này Lưu lão quái đã thật sự sợ hãi, không dám nói dối.

Anh chỉ im lặng, không biết đang nghĩ gì.

Xem ra, ngay cả gia tộc Cổ Võ cũng chưa chắc đã mạnh được như Miêu Thành.

Lưu lão quái vội hỏi: “Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì mình biết, cậu có thể tha cho tôi một đường sống không?”
Dương Thanh không trả lời vấn đề này mà lại hỏi: “Hoàng Tiến là chủ của khu vực số chín sao? Cảnh giới võ thuật của ông ta là cấp nào? Ông ta có quan hệ gì với ông?”
Lưu lão quái sửng sốt một chút, như thể không ngờ Dương Thanh lại hỏi đến mối quan hệ giữa lão ta và Hoàng Tiến.

Lão ta bỗng nhớ lại, trước đây, khi Dương Thanh mới tới cấp bậc bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã từng suýt chút nữa thì giết chết lão ta, cuối cùng, may nhờ Vực Chủ khu vực số chín là Hoàng Tiến xuất hiện cứu lão ta đi, lão ta mới được sống sót.

Chương 1651: 1651: Cậu Không Thể Giết Tôi!

Dương Thanh đang muốn tới tìm Hoàng Tiến để báo thù sao?
Suy nghĩ một lát, lão ta mới lên tiếng: “Hoàng Tiến là chủ khu vực số chín, nay đã có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, tôi với cậu ta học cùng một thầy, cậu ta là sư đệ của tôi”.

Dương Thanh gật đầu: “Thì ra là thế!”
Nói vậy thì lần trước Hoàng Tiến tới cứu Lưu lão quái khỏi tay anh cũng do nể tình đồng môn.

Đối với Hoàng Tiến, Dương Thanh không căm thù gì nhiều, dẫu sao khi đó, thực lực của anh còn thua xa ông ta, nhưng Hoàng Tiến vẫn không xuống tay dồn anh vào chỗ chết.

Bằng không, anh đã sớm mất mạng về tay ông ta rồi.

Dương Thanh nhìn Lưu lão quái nói: “Được rồi, những gì cần biết tôi cũng đã biết, giờ ông muốn trăn trối điều gì thì nói nhanh đi, rồi tôi tiễn ông nốt chặng đường cuối cùng!”
Nghe vậy, Lưu lão quái lập tức hốt hoảng, sợ hãi kêu: “Tôi đã nói cho cậu hay nhiều tin tình báo như vậy mà cậu vẫn không chịu tha cho tôi sao?”.

ngôn tình hoàn
Dương Thanh bình thản nói: “Tôi chưa bao giờ bỏ qua cho bất cứ kẻ nào từng muốn giết tôi, lần trước ông đã liên hợp với Diệp Lâm để giết tôi, nếu không nhờ tôi kịp thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa thì chỉ e đã sớm mất mạng trong tay các người rồi”.

Dương Thanh bình thản nhìn về phía Phùng Giai Di, nói: “Tôi cho rằng cô sẽ không tiết lộ cho người khác! Dù cô thực sự tiết lộ bí mật của tôi ra ngoài thì cũng coi như đáng đời tôi”.

Tuy anh chưa tiếp xúc nhiều với Phùng Giai Di nhưng chỉ qua vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, anh lại có thể nhận ra nhân phẩm của cô ta thế nào.

Vì thế, anh hoàn toàn không hề lo Phùng Giai Di sẽ tiết lộ bí mật của mình ra ngoài.

Đương nhiên, dù thực sự tiết lộ thì cũng đã sao?
Đúng như những lời Dương Thanh mới nói với Lưu lão quái, khi anh mới chỉ tới Thần Cảnh đỉnh phong, anh đã dám đương đầu với Vương tộc, mới bước chân vào Siêu Phàm Cảnh đã có gan đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác của Hoàng tộc.

Nay cảnh giới võ thuật của anh đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, sức chiến đấu ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, một khi cao thủ Bát Cảnh không ra tay, ai có thể đấu lại anh?.

Chương 1652: 1652: Giờ Anh Định Thế Nào

“Giờ anh định thế nào?”
Phùng Giai Di không tiếp tục đề tài vừa rồi mà nghiêm nghị hỏi sang chuyện khác.

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi cũng không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ, chỉ có thể tiếp tục chờ, đợi đến khi cao thủ của Đế Thôn đến tìm tôi thôi”.

Anh chỉ biết, nghe đồn rằng, chỉ ai trở thành Vương của Yến Đô mới có tư cách kế thừa Đế Thôn, nhưng những tin tức thật sự về Đế Thôn lại không có ai hay biết.

Lần này, anh chủ động tổ chức cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô, đồng thời giật được vị trí quán quân, trở thành Vương của Yến Đô.

Tiếp theo, dường như anh chỉ có thể chờ đợi.

“Truyền thuyết về Đế Thôn luôn có khá nhiều, nhưng những tin tức tình báo thật sự có liên quan đến Đế Thôn lại không thấy có gì”.

Phùng Giai Di bỗng lên tiếng, sắc mặt nghiêm túc lại: “Từ trăm năm trước, dựa theo yêu cầu của người kia, cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc không được bước nửa bước vào Yến Đô, nhưng hôm nay, cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc đã nhan nhản khắp Yến Đô rồi, mà vẫn không gặp bất cứ chuyện gì”.

“Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, mà truyền thuyết này rất có thể chỉ là một câu chuyện mà người xưa nghĩ ra, mục đích thực sự là để bảo vệ Yến Đô, không bị những gia tộc đứng đầu xâm lấn”.

“Thực tế, không hề có Đế Thôn gì, hết thảy đều chỉ là truyền thuyết mà thôi”.

Nghe Phùng Giai Di nói đến đó, sắc mặt Dương Thanh trở nên khó coi, anh đã gửi gắm mọi hi vọng vào Đế Trượng, bởi chỉ

có thể lấy được Đế Trượng mới cứu được Mã Siêu.

Nhưng nếu quả như lời Phùng Giai Di vừa nói thì chẳng phải có nghĩa là, Đế Thôn không hề tồn tại, cho nên Đế Trượng cũng chỉ là thứ được tưởng tượng ra.

Không có Đế Trượng, Mã Siêu phải làm sao đây?
Hơn nữa, vị cao thủ áo đen từng gặp ở Hoàng tộc họ Phùng kia từng nói với Dương Thanh chắc như đinh đóng cột rằng lấy được Đế Trượng có thể cứu Mã Siêu, vậy chẳng lẽ, đối phương cũng đang lừa mình sao?
Mà nếu truyền thuyết là thật, Phùng Giai Di cũng vừa nói đó thôi, trăm năm trước, người kia đã lập ra một quy định, cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc không được bước chân vào Yến Đô nửa bước.

Nhưng giờ đây, khắp nơi đều có cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc, mà bọn họ vẫn nhởn nhơ bình an, việc này phải giải thích thế nào?
"Đương nhiên, tôi cũng chỉ suy luận thế mà thôi, còn về chuyện Đế Thôn có tồn tại hay không, như anh đã nói, hiện nay chúng ta không có bất kì tin tức thật nào về Đế Thôn cả, cho nên chỉ có thể đợi".

"Chúng ta không ngại chờ, nhưng Mã Siêu lại không thể chờ được lâu như vậy, hôm nay đã là ngày thứ ba, vị cao thủ áo đen kia đã nói, phong ấn chỉ có thể chống đỡ được nhiều nhất là bảy ngày".

"Vậy có nghĩa là, trong vòng bảy ngày, chúng ta phải tìm được biện pháp cứu cậu ấy, bằng không, cậu ấy thực sự sẽ gặp nguy hiểm".

Phùng Giai Di nặng nề nói.

Những chuyện này, sao Dương Thanh lại không biết? Nhưng giờ đây đâu còn biện pháp gì có thể cứu được Mã Siêu?
Chẳng lẽ anh cứ phải ngồi đầy chờ đến ngày thứ bảy, chờ cái chết đến với Mã Siêu?
Nếu như đến ngày thứ bảy lại vẫn không có được Đế Trượng thì phải làm sao?
Dương Thanh nghiêm túc nói: "Cô nói rất phải, chúng ta phải

chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng Đế Thôn không hề tồn tại, một khi đó là sự thật, chúng ta phải có biện pháp khác cứu Mã Siêu”.

Nhưng, những thần y mà anh biết, một là Ngải Lâm, một là Phùng Tiểu Uyển.

Nay Ngải Lâm đã bị Phùng Chí Viễn giấu đi, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An cũng bị đưa đi rồi, cho đến giờ này anh vẫn chưa tìm được tung tích họ.

Nghĩ tới đây, anh bèn lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Chẳng mấy chốc, một giọng nói tràn ngập tang thương vang lên: “Gặp phải chuyện khó?”
Dương Thanh sửng sốt, ngay sau đó anh hiểu ra, tuy Vô Danh chưa khẳng định với anh rằng Đế Thôn có tồn tại hay không, nhưng ông cụ lại bảo anh tiếp tục chờ, đây cũng là một cách gián tiếp nói cho Dương Thanh đáp án cuối cùng.

“Cảm ơn sư phụ, con đã biết nên làm thế nào rồi”.

Dương Thanh lập tức mừng rỡ, tảng đá vẫn đè nặng trong lòng rốt cuộc đã biến mất.

Chỉ cần Đế Thôn thật sự tồn tại, vậy thì Mã Siêu có hi vọng cứu được rồi.

Chỉ có điều, ngay khi anh còn đang vui sướng, Vô Danh đã lên tiếng nhắc nhở: “Con chớ nên vui mừng quá sớm, có một số việc, chưa chắc sẽ như con mong muốn đâu!”

Chương 1655: 1655: Tôi Là Đế Thiên

Dương Thanh thì trái lại, sau chục phút ứng đối với những đòn tấn công điên cuồng của Mã Siêu, thể lực của anh đã tiêu hao quá nửa.

Toàn bộ Yến Đô đều đã bị bao phủ dưới một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp, vô số cao thủ ngẩng đầu nhìn về phía dinh thự Vân Phong, vẻ mặt khiếp sợ.

“Phía dinh thự Vân Phong đã có chuyện gì xảy ra vậy?” “Đó là nơi ở của Dương Thanh, Vương của Yến Đô, nhất định là cậu ấy đã gặp phải phiền toái lớn nào đó rồi”.

“Loại chiến đấu cấp bậc cao thế này, hẳn phải là cuộc chiến của các cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhỉ?”
…!
Khắp các ngõ ngách của Yến Đô, các cao thủ đều vô cùng khiếp sợ.

Lại thêm hai mươi phút đấu tay đôi, Dương Thanh cảm thấy thể lực của mình đã gần như cạn kiệt, Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã vận hành đến cực hạn, huyết mạch cuồng hóa cũng đã được kích hoạt, nhưng sức lực của anh vẫn tiêu hao cực nhanh.

Trái lại, Mã Siêu vẫn như không có chuyện gì, không chỉ không hề suy yếu mà còn càng đánh càng mạnh.

Dương Thanh biết, nếu còn tiếp tục, chỉ e mình chưa bị đánh chết thì đã mệt chết rồi.

“Uỳnh!” Ngay khi sự chú ý của anh phân tán trong một tích tắc, một đòn cực mạnh của Mã Siêu đã đánh trúng ngay giữa ngực anh, cổ họng anh chợt có thứ gì đó ngòn ngọt trào lên, cảm giác như muốn hộc máu.

Thân thể anh trúng một đòn này liền lùi về phía sau vài chục bước.

Nhưng ngay vào lúc này, Mã Siêu lại một lần nữa vọt tới, hung hăng đánh xuống một quyền cực mạnh.

Dương Thanh cắn răng, không kịp nghĩ nhiều, tay chém ra một chưởng.

"Uỳnh!"
Một quyền của Mã Siêu đánh ngay vào lòng bàn tay Dương Thanh, anh cảm thấy có một năng lượng cuồng bạo đang len dọc theo bàn tay mình, lan tràn đi khắp cánh tay.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Anh còn chưa kịp lui lại, ba đòn công kích của Mã Siêu đã rơi xuống liên tiếp.

Lần này, Dương Thanh đã không cách nào đứng thẳng được nữa, thân thể anh bị đánh bay ra sau như một quả bóng cao su.

Nhưng anh còn chưa rơi xuống đất, Mã Siêu đã lại vọt tới, rít gào điên cuồng, đánh mạnh một đòn xuống đầu anh.

Mặt Dương Thanh lập tức biến sắc, muốn né tránh, nhưng thân mình anh đã bay lên, không cách nào thay đổi quỹ tích di chuyển của mình, dường như lần này anh chỉ còn một cách gắng gượng chống đỡ đòn này của Mã Siêu.

Có điều, nếu trúng đòn này, dù không chết thì chỉ sợ anh cũng phải trọng thương rồi.

Với trạng thái hiện nay của anh, một khi trọng thương, nhất định sẽ bị Mã Siêu giết chết trong một đòn.

Ngay khi nắm đấm của Mã Siêu sắp rơi xuống đầu Dương Thanh, chợt có một bóng người trung niên xuất hiện trước mặt anh.

Người đàn ông trung niên kia chỉ thờ ơ vươn một cánh tay.

"Uỳnh!"
Nắm đấm của Mã Siêu nặng nề rơi vào lòng bàn tay người đàn ông trung niên kia, lại như thể đánh vào bịch bông, người đàn ông trung niên vẫn đứng vững tại chỗ, không lui nửa bước.

Trái lại, Mã Siêu như vừa bị một năng lượng vô hình đập trúng, thân thể bay ngược ra sau.

Một giây tiếp theo, bóng người đàn ông trung niên biến mất.

Khi ông ta xuất hiện lại, Dương Thanh chỉ thấy ông ta chạm nhẹ vào giữa trán Mã Siêu một cái, quát lớn: “Trấn áp!”
Sau một tiếng quát lớn này, những đường hoa văn màu đỏ máu trên người Mã Siêu hệt như chuột thấy mèo, biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

Thân thể Mã Siêu rơi xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền như một đứa trẻ ngủ say.

Kể từ khi Mã Siêu đánh bay Dương Thanh cho đến khi anh ta muốn đánh chết Dương Thanh, lại có một người đàn ông trung niên xuất hiện đỡ đòn cho anh, rồi đến khi người đàn ông trung niên kia trấn áp Mã Siêu chỉ bằng một ngón tay, tất cả chỉ diễn ra trong một tích tắc.

Hết thảy đều diễn ra trong một tích tắc, cho nên Dương Thanh bị Mã Siêu đánh bay, thân thể vừa mới chạm đất liền thấy, Mã Siêu vừa rồi còn đang cực kì điên cuồng nay đã nằm dài trên mặt đất như một đứa trẻ ngủ say.

Dương Thanh biết, đối phương không phải biến mất vào hư không và xuất hiện lại, chẳng qua thực lực của người này quá mạnh, tốc độ quá nhanh, cho nên ông ta biến mất khi nào, xuất hiện ra sao, ngay cả Dương Thanh cũng không biết.

Lúc này, người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Dương Thanh, từ trên cao nhìn xuống anh, lạnh lùng nói: “Người thừa kế của Đế Thôn mà chỉ có chút thực lực thế này thôi sao?”
Chỉ có điều, dường như người này hoàn toàn không ưa anh.

Song Dương Thanh chẳng hề để ý đến thái độ của đối phương, lòng anh đang kích động vô cùng.

Rốt cuộc, cao thủ của Đế Thôn đã xuất hiện, vậy tức là Mã Siêu sắp được cứu rồi.

Dương Thanh vội hỏi: “Tiền bối, xin hỏi tôi phải làm thế nào mới có thể nhận được Đế Trượng?”
Đế Thiên khinh bỉ cười một tiếng: “Cậu thế này mà cũng mơ tưởng lấy được Đế Trượng? Đợi chừng nào cậu đánh bại được tôi thì hẵng nhắc tới!”

Chương 1658: 1658: Không Hề Tiêu Hao Chút Gì

Mã Siêu vẫn vững vàng sừng sững ở đó, mặt mũi dữ tợn, vung cao một cánh tay, một giây tiếp theo, anh ta đánh mạnh một chưởng này về phía đầu Dương Thanh.

Phùng Giai Di chứng kiến cảnh tượng này, lập tức sợ đến choáng váng cả người, chỉ biết ngơ ngác nhìn Mã Siêu vung tay đánh xuống đầu Dương Thanh.

"Uỳnh!"
Trong một tích tắc, Dương Thanh cũng vươn một cánh tay chắn trước đầu mình, đòn này của Mã Siêu rơi ngay xuống tay Dương Thanh.

Chân Dương Thanh trượt nhanh về sau đến năm, sáu mét mới dừng lại.

Thấy Phùng Giai Di vẫn chưa đi, anh tức giận quát: "Đi nhanh đi!"
Phùng Giai Di lấy lại tinh thần, vội vã chạy ra ngoài.

Mã Siêu lại một lần nữa lao về phía Phùng Giai Di, Dương Thanh cắn răng xông tới, chắn trước mặt Phùng Giai Di.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Mã Siêu liền bắt đầu điên cuồng công kích Dương Thanh, mỗi một đòn đều là đòn mạnh nhất, mà Dương Thanh lại không muốn làm tổn thương Mã Siêu nên chỉ có thể ra sức né tránh.

Chỉ có điều, sau khi phá vỡ phong ấn, sức chiến đấu của Mã Siêu đã tăng vọt, ngang ngửa với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi.

Tuy Dương Thanh cũng có thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong nhưng anh không muốn tấn công Mã Siêu, chỉ liên tục né tránh, còn Mã Siêu lại dốc toàn lực công kích anh.

Vậy nên, lúc này áp lực của Dương Thanh vô cùng nặng nề, lơ là một giây là có thể bị Mã Siêu đánh trọng thương.

Từng giây từng phút trôi đi, tình hình của Mã Siêu càng thêm bất ổn, anh ta hệt như một con dã thú từ thời Hồng Hoang, điên cuồng công kích Dương Thanh không biết mệt.

Dương Thanh tìm mọi cách né tránh, không thể tránh khỏi bị thương.

“Mã Siêu, cậu tỉnh lại mau!”

Dương Thanh hét lớn, cố gắng kéo lí trí của Mã Siêu về, nhưng Mã Siêu không có bất kì phản ứng nào, như là hoàn toàn mất lí trí rồi, tròng mắt đỏ như máu không còn chút tình cảm, hệt một cỗ máy lạnh băng, chỉ có một mục tiêu - giết Dương Thanh!
Mười phút sau, một cơ ngơi đồ sộ như dinh thự Vân Phong đã biến thành đống đổ nát.

Trên phế tích, Mã Siêu đã hoàn toàn phát điên, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sát khí, bởi vì Thị Huyết Châu đang không ngừng bổ sung thể lực cho Mã Siêu nên anh ta chẳng khác nào một cỗ máy vĩnh cửu, không hề tiêu hao chút gì.

Dương Thanh thì trái lại, sau chục phút ứng đối với những đòn tấn công điên cuồng của Mã Siêu, thể lực của anh đã tiêu hao quá nửa.

Toàn bộ Yến Đô đều đã bị bao phủ dưới một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp, vô số cao thủ ngẩng đầu nhìn về phía dinh thự Vân Phong, vẻ mặt khiếp sợ.

“Phía dinh thự Vân Phong đã có chuyện gì xảy ra vậy?”
Dương Thanh biết, nếu còn tiếp tục, chỉ e mình chưa bị đánh chết thì đã mệt chết rồi.

“Uỳnh!”
Ngay khi sự chú ý của anh phân tán trong một tích tắc, một đòn cực mạnh của Mã Siêu đã đánh trúng ngay giữa ngực anh, cổ họng anh chợt có thứ gì đó ngòn ngọt trào lên, cảm giác như muốn hộc máu.

Thân thể anh trúng một đòn này liền lùi về phía sau vài chục bước.

.

Chương 1659: 1659: Tôi Là Đế Thiên Đến Từ Đế Thôn!

Nhưng ngay vào lúc này, Mã Siêu lại một lần nữa vọt tới, hung hăng đánh xuống một quyền cực mạnh.

Dương Thanh cắn răng, không kịp nghĩ nhiều, tay chém ra một chưởng.

"Uỳnh!"
Một quyền của Mã Siêu đánh ngay vào lòng bàn tay Dương Thanh, anh cảm thấy có một năng lượng cuồng bạo đang len dọc theo bàn tay mình, lan tràn đi khắp cánh tay.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Anh còn chưa kịp lui lại, ba đòn công kích của Mã Siêu đã rơi xuống liên tiếp.

Lần này, Dương Thanh đã không cách nào đứng thẳng được nữa, thân thể anh bị đánh bay ra sau như một quả bóng cao su.

Nhưng anh còn chưa rơi xuống đất, Mã Siêu đã lại vọt tới, rít gào điên cuồng, đánh mạnh một đòn xuống đầu anh.

Mặt Dương Thanh lập tức biến sắc, muốn né tránh, nhưng thân mình anh đã bay lên, không cách nào thay đổi quỹ tích di chuyển của mình, dường như lần này anh chỉ còn một cách gắng gượng chống đỡ đòn này của Mã Siêu.

Có điều, nếu trúng đòn này, dù không chết thì chỉ sợ anh cũng phải trọng thương rồi.

Với trạng thái hiện nay của anh, một khi trọng thương, nhất định sẽ bị Mã Siêu giết chết trong một đòn.

Ngay khi nắm đấm của Mã Siêu sắp rơi xuống đầu Dương Thanh, chợt có một bóng người trung niên xuất hiện trước mặt anh.

Người đàn ông trung niên kia chỉ thờ ơ vươn một cánh tay.

"Uỳnh!"
Nắm đấm của Mã Siêu nặng nề rơi vào lòng bàn tay người đàn

ông trung niên kia, lại như thể đánh vào bịch bông, người đàn ông trung niên vẫn đứng vững tại chỗ, không lui nửa bước.

Trái lại, Mã Siêu như vừa bị một năng lượng vô hình đập trúng, thân thể bay ngược ra sau.

Một giây tiếp theo, bóng người đàn ông trung niên biến mất.

Khi ông ta xuất hiện lại, Dương Thanh chỉ thấy ông ta chạm nhẹ vào giữa trán Mã Siêu một cái, quát lớn: "Trấn áp!"
Sau một tiếng quát lớn này, những đường hoa văn màu đỏ máu trên người Mã Siêu hệt như chuột thấy mèo, biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

Thân thể Mã Siêu rơi xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền như một đứa trẻ ngủ say.

Kể từ khi Mã Siêu đánh bay Dương Thanh cho đến khi anh ta muốn đánh chết Dương Thanh, lại có một người đàn ông trung niên xuất hiện đỡ đòn cho anh, rồi đến khi người đàn ông trung niên kia trấn áp Mã Siêu chỉ bằng một ngón tay, tất cả chỉ diễn ra trong một tích tắc.

Hết thảy đều diễn ra trong một tích tắc, cho nên Dương Thanh bị Mã Siêu đánh bay, thân thể vừa mới chạm đất liền thấy, Mã Siêu vừa rồi còn đang cực kì điên cuồng nay đã nằm dài trên mặt đất như một đứa trẻ ngủ say.

Dương Thanh biết, đối phương không phải biến mất vào hư không và xuất hiện lại, chẳng qua thực lực của người này quá mạnh, tốc độ quá nhanh, cho nên ông ta biến mất khi nào, xuất hiện ra sao, ngay cả Dương Thanh cũng không biết.

Lúc này, người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Dương Thanh, từ trên cao nhìn xuống anh, lạnh lùng nói: "Người thừa kế của Đế Thôn mà chỉ có chút thực lực thế này thôi sao?"
Nghe đối phương nói thế, Dương Thanh lập tức ngẩn người.

Từ khi anh bắt đầu tu luyện cho tới bây giờ, anh luôn là kẻ vô địch trong lớp người cùng thế hệ, ai cũng cảm thấy thực lực của anh quá mạnh, đây là lần đầu tiên bị người ta nói thực lực quá yếu.

Song, nghĩ tới cảnh tượng người này chỉ dùng một ngón tay đã trấn áp được Mã Siêu, Dương Thanh hoàn toàn không thể nổi nóng được.

Một ngón tay đã đè ép được cao thủ có thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong như Mã Siêu, sao có thể là người bình thường?
“Cảm tạ ơn cứu mạng của ngài! Xin hỏi, ngài là tiền bối của Đế Thôn phải không?”
Dương Thanh bò dậy, cung kính nhìn người đàn ông trung niên, hỏi.

Song Dương Thanh chẳng hề để ý đến thái độ của đối phương, lòng anh đang kích động vô cùng.

.

Chương 1662: 1662: Chuyện Nên Làm Thôi!

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu, mặt lộ vẻ lo âu, nói: “Em chưa bao giờ tiếp xúc với bệnh nhân đánh mất ý thức vì bị vật bên ngoài tác động, nhưng em sẽ cố gắng tìm cách chữa trị cho anh Siêu”.

Ngay cả Phùng Tiểu Uyển cũng không có cách nào sao?
Dương Thanh nói: “Trong thời gian này, chúng ta nghĩ cách tìm cho được cỏ Hồi Hồn, bất kể thế nào cũng phải tìm cách ổn định bệnh tình của Mã Siêu trước đã”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, nói: “Nhưng nếu cỏ Hồi Hồn thật sự có công hiệu giúp anh Siêu lấy lại ý thức thì trong thời gian này em sẽ chuyên tâm tìm hiểu những vấn đề liên quan đến nó, dù không thể giúp anh ấy lập tức tỉnh táo lại thì chí ít cũng phải bảo vệ phần ý thức còn lại không bị cắn nuốt mất”.

Nói xong, cô ta quay sang phía Ngải Lâm: “Chị Lâm, chị đừng quá lo lắng, có anh Thanh ở đây rồi, chắc chắn sẽ không để anh Siêu gặp chuyện gì đâu”.

Dương Thanh cũng vội nói theo: “Tiểu Uyển nói rất đúng, chắc chắn em sẽ không để Mã Siêu gặp chuyện gì, hơn nữa, đã có tiền bối Đế Thiên ra tay trấn áp Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu, tạm thời Mã Siêu sẽ không gặp nguy hiểm tới tính mạng”.

Ngải Lâm gượng cười: “Mọi người yên tâm, tôi không việc gì đâu”.

Người thân yêu của cô ấy mất đi ý thức, mà cô còn không thể ở bên cạnh, làm sao lại không việc gì được?
Đúng lúc này, Miêu Hồng, người đưa Dương Thanh tới đây lại bước vào, nói: “Cậu Thanh, thành chủ cho mời”.

Dương Thanh gặp lại Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, chỉ lo ôn chuyện, đã quên mất cả nguyên nhân mình tới đây.

Anh nhìn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, nói: “Hai người ở đây nhé, em đi gặp thành chủ”.

Được Miêu Hồng dẫn đường, Dương Thanh nhanh chóng đi tới cạnh một con suối nhỏ, có một người mặc áo vải, đầu đội mũ rộng vành, ngồi bên dòng suối, quay lưng lại phía này, tay còn cầm một cần câu cá.

Hình ảnh này khiến Dương Thanh nhớ tới một nhân vật trong thần thoại, Khương Thái Công.

Khương Thái Công câu cá, con cá nào tình nguyện sẽ cắn câu!

“Thưa thành chủ, cậu Thanh tới rồi!”
Miêu Hồng đến sau lưng ông lão, cung kính nói.

Quả đúng là thành chủ Miêu Thành, Dương Thanh âm thầm kinh ngạc trong lòng, anh vốn tưởng thành chủ Miêu Thành sẽ là một vị cao thủ cực kì bá đạo, lại không ngờ đó là một ông lão mặc áo vải, đội mũ rộng vành.

“Tới rồi à!”
Ông lão buông cần, cười cười đứng dậy, nhìn về phía Dương Thanh, sắc mặt hòa hoãn.

Dương Thanh không cảm nhận được bất kì hơi thở võ thuật nào từ trên người đối phương, tựa như đứng trước mặt anh là một ông cụ sáu, bảy mươi bình thường mà không phải là một vị thành chủ Miêu Thành đứng ngang hàng với chủ một gia tộc Cổ Võ.

Dương Thanh vội vàng cúi chào, nói: “Chào Miêu thành chủ!”
Bất kể thế nào, Miêu thành chủ cũng là người hơn tuổi, là địch hay bạn chưa bàn, lễ nghĩa tối thiểu không thể thiếu.

Nói xong, anh thoải mái ngồi xuống tảng đá đó.

.

Chương 1663: 1663: Không Quen Biết Ai Khác

Nói xong, ông lão bưng chén rượu, uống một hơi cạn sạch, sắc mặt vẫn còn lộ vẻ thèm thuồng, cười bảo: “Nhiều người muốn uống rượu này của tôi lắm đấy, nhưng số người thực sự có thể uống được chỉ đủ đếm trên đầu ngón tay”.

Nghe vậy, Dương Thanh âm thầm khiếp sợ trong lòng.

Miêu thành chủ lại cười cười: “Cậu thử chút đi xem rượu này thế nào?”
Dương Thanh vội bưng chén rượu lên, uống cạn.

Rượu vừa vào cổ họng đã hóa thành một dòng nước ấm, chảy thẳng xuống bụng, ngay sau đó, một hơi thở cuồng bạo từ trong cơ thể anh bùng phát.

Dương Thanh vội vã vận hành Chiến Thần Quyết mới có thể ép luồng hơi thở cuồng bạo kia xuống, theo từng đợt vận hành Chiến Thần Quyết, dường như rượu kia đã hóa thành thứ linh khí tinh khiết nhất, được thân thể Dương Thanh hấp thu rồi luyện hóa.

Nhưng chỉ một vòng tu luyện này không thể hấp thu và luyện hóa toàn bộ linh khí từ rượu.

Miêu thành chủ cười bảo: “Không cần để ý đến tôi, tranh thủ lúc hiệu quả của rượu còn đang cao, mau tu luyện hấp thu đi”.

Miêu thành chủ đã nói vậy, Dương Thanh không khách sáo, anh ngồi xếp bằng, vận hành Chiến Thần Quyết, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, linh khí trong rượu bị thân thể hấp thu luyện hóa.

Dương Thanh không biết mình tu luyện bao lâu, đợi khi anh dừng lại, trời đã nhá nhem tối, Miêu thành chủ đã không còn ở đó, cách đó không xa, Miêu Hồng đang đứng, như là đợi Dương Thanh.

“Miêu thành chủ đâu?”
Dương Thanh đứng dậy, đi tới chỗ Miêu Hồng, hỏi.

Miêu Hồng đáp: “Mỗi ngày thành chủ chỉ tới đây câu cá chừng hơn hai tiếng, ngài ấy đã đi rồi, có dặn tôi đưa cậu về”.

Dương Thanh hơi nghi hoặc, anh không hiểu, rốt cuộc Miêu thành chủ là người thế nào, chỉ cảm thấy rất kì quái.

Hơn nữa, từ trên người Miêu thành chủ, anh không cảm nhận được chút cừu địch nào, ngược lại còn có cảm giác cực kì thân cận.

Nếu không phải đã biết bản thân có huyết mạch cuồng hóa, có lẽ anh đã nghi ngờ Miêu thành chủ liệu có phải ông nội mình hay không.

Chén rượu mới uống trước đó đã khiến cảnh giới võ thuật lâu nay trì trệ được tăng lên khá nhiều, điều này làm anh vô cùng khiếp sợ, chỉ một chén rượu lại có thể đem đến hiệu quả vượt hơn cả một tháng tu luyện của anh, việc này có phải đã hơi thái quá rồi không?
Chẳng mấy chốc, Miêu Hồng đã đưa Dương Thanh về nơi ở của Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển.

Thấy Dương Thanh trở về, hai người đều lộ vẻ lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đều sửng sốt, Ngải Lâm nói: “Từ khi tôi và Tiểu Uyển tới nơi này, chưa từng đi ra ngoài, chỉ biết nơi này là phủ Miêu Thành, còn về vị Miêu thành chủ cậu vừa nói, chúng tôi chưa từng gặp lần nào”.

Phùng Tiểu Uyển cũng bảo: “Em với chị Lâm cả ngày đều ở trong này, không quen biết ai khác”.

Dương Thanh lập tức trầm tư, Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đều đã tới thành phủ Miêu Thành lâu như vậy rồi nhưng còn chưa từng gặp Miêu thành chủ, mà anh vừa mới tới đã được Miêu thành chủ mời gặp mặt.

Miêu thành chủ chỉ mời anh một chén rượu, sau đó không thấy tăm hơi, anh thực sự không hiểu, Miêu thành chủ đưa anh tới phủ Miêu Thành vì mục đích gì.

.

Chương 1664: 1664: Cô Ta Khiếp Sợ Ra Mặt

Dương Thanh thực sự không hiểu vì sao Miêu thành chủ lại đối xử với mình như vậy, đồng thời cũng không rõ đối phương có mục đích gì, anh chỉ biết, thứ rượu Miêu thành chủ cho anh uống vô cùng kì lạ, nó có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của mình.

Sau một đêm tu hành, Dương Thanh cảm thấy cảnh giới võ thuật của mình đã gần chạm tới ngưỡng Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong.

Đợi khi bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong rồi thì Siêu Phàm Thất Cảnh còn xa nữa sao?
Sáng hôm nay, Miêu Hồng tới đây, sau lưng còn có hai cấp dưới đi theo, mỗi người xách hai túi lớn, không biết trong đó chứa thứ gì.

Miêu Hồng nhìn Dương Thanh, nói: “Cậu Thanh, đây là cỏ Hồi Hồn, thành chủ sai tôi mang tới cho cậu”.

Ông ta vừa nói xong, Dương Thanh liền ngây ngẩn cả người.

Lần này anh tới Miêu Thành chính là để tìm kiếm cỏ Hồi Hồn, bởi Phùng Giai Di đã nói, Phùng Hoàng từng cho biết, cỏ Hồi Hồn có thể giúp người mất đi ý thức chậm rãi khôi phục lại.

cỏ Hồi Hồn này lại chỉ có ở Miêu Thành, vậy nên anh mới phải tới nơi này.

Nhưng anh thật không ngờ, mình còn chưa bắt tay vào tìm kiếm cỏ Hồi Hồn, Miêu thành chủ đã sai người đưa tới, quan trọng hơn cả là, bằng cách nào Miêu thành chủ lại biết được mục đích chuyến đi này của anh?
“Thay tôi gửi lời cảm ơn Miêu thành chủ!”
Dương Thanh bình tĩnh lại, nói.

Miêu Hồng lại nghiêm trang bảo: “Nếu muốn cảm ơn thì cậu hãy đích thân tới cảm ơn, mỗi ngày thành chủ đều tới Long Khê thả câu”.

Dứt lời, ông ta quay người bước đi.

Nhìn theo bóng dáng Miêu Hồng biến mất, Dương Thanh ngơ người ra, vị này lúc nào cũng nghiêm túc nhỉ?
"Anh Thanh, đây là cỏ Hồi Hồn! Nhiều quá đi mất!"
Lúc này, Phùng Tiểu Uyển cũng bước ra, nhìn thấy bốn túi lớn đựng đầy cỏ Hồi Hồn, cô ta khiếp sợ ra mặt.

Dương Thanh gật đầu cười nói: "Vừa rồi, Miêu thành chủ sai người đưa tới".

Phùng Tiểu Uyển kinh ngạc thốt lên: "Giá trị của cỏ Hồi Hồn cao lắm đấy, một cây cỏ Hồi Hồn trên trăm năm ở phòng đấu giá có thể bán ra với giá chục triệu tệ, một cây cỏ Hồi Hồn thông thường cũng phải tầm năm, sáu chục nghìn, mà đây có hẳn bốn túi lớn như vậy".

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh cũng hết sức kinh ngạc.

Anh chỉ biết cỏ Hồi Hồn này cực kì hiếm, chỉ Miêu Thành mới có, nhưng không ngờ một cây cỏ Hồi Hồn bình thường đã có giá tới năm, sáu chục nghìn.

Nhìn bốn túi lớn trên sàn, ước chừng phải có hơn chục nghìn cây, vậy có nghĩa là, nếu xách bốn túi cỏ Hồi Hồn này ra ngoài bán, chí ít cũng phải được năm, sáu trăm triệu.

Đối với anh, việc quan trọng nhất vào lúc này chính là tu luyện.

Nay tuy anh đã trở thành Vương của Yến Đô, dựa theo quy tắc, anh là người thừa kế của Đế Thôn, nhưng cao thủ Đế Thôn lại nói thẳng anh còn quá yếu, chưa có tư cách bước vào Đế Thôn.

Vậy nên, hiện tại anh chỉ có thể tìm cách làm bản thân trở nên mạnh hơn, Đế Thiên cũng đã nói, chỉ khi cảnh giới của anh vượt trên Siêu Phàm Cửu Cảnh thì mới có tư cách bước vào Đế Thôn.

Chỉ cần anh mau chóng tu luyện tới Siêu Phàm Cửu Cảnh, dù Phùng Tiểu Uyển không thể chữa khỏi cho Mã Siêu thì anh vẫn có cơ hội tiến vào Đế Thôn, lấy được Đế Trượng, sau đó

có thể dùng Đế Trượng hút Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu ra.

.

Chương 1665: 1665: Đế Trượng Của Đế Thôn

Thấy Dương Thanh lại đã tiến vào trạng thái tu luyện, Phùng Tiểu Uyển cảm thấy áp lực trên vai càng lúc càng lớn, cô ta âm thầm thề trong lòng, nhất định sẽ chữa khỏi cho Mã Siêu.

Ba giờ chiều, Dương Thanh đi tới cạnh Long Khê, thấy Miêu thành chủ đã ngồi ở đó.

Ông lão vẫn ăn mặc giản dị như hôm qua, áo vải, mũ rộng vành, ngồi trên một tảng đá lớn, tay cầm cần câu cá, bên cạnh giỏ cá còn có một hồ lô rượu.

"Chào Miêu thành chủ!"
Dương Thanh cung kính lên tiếng chào.

Miêu thành chủ ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thanh, hài lòng gật gù, cười bảo: "Được đấy, tu luyện một ngày mà cảnh giới đã có bước tiến, tiếp tục tu luyện với tốc độ này, hẳn chỉ vài năm là có thể bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, ngồi đi!"
Dương Thanh ngồi xuống, cười nói: "Miêu thành chủ, xin cảm ơn ngài đã tặng cỏ Hồi Hồn".

Miêu thành chủ lắc đầu cười, rồi hỏi: "Nhất định cậu đang rất muốn hỏi tôi, làm sao tôi biết cậu tới Miêu Thành để tìm cỏ Hồi Hồn, đúng không?"

Dương Thanh thoáng sửng sốt, sau đó cười khổ, nói: "Đúng là không chuyện gì giấu được Miêu thành chủ! Đúng vậy ạ, tôi đến đây là để tìm cỏ Hồi Hồn, nếu ngài đã biết mục đích tôi tới đây, hẳn cũng đã biết, tôi có một người anh em bị Thị Huyết Châu cắn nuốt ý thức".

Miêu thành chủ gật đầu, không đợi Dương Thanh hỏi liền chủ động nói ngay: "Tình huống của cậu ấy quá đặc thù, tôi không cách nào cứu được, muốn cứu cậu ấy, cậu chỉ có một cách là lấy được Đế Trượng của Đế Thôn".

"Đương nhiên, thế giới này rộng lớn như vậy, chuyện lạ nào cũng có, có thể còn biện pháp khác, chỉ có điều, tạm thời chưa

ai biết mà thôi”.

“Thứ khác Miêu Thành chưa chắc có nhưng cỏ Hồi Hồn thì cậu không cần khách sáo với tôi, y thuật của cô bé kia tốt lắm, chưa biết chừng lại có thể nghiên cứu ra thứ thuốc chữa khỏi người anh em của cậu”.

“Khi nào dùng hết chỗ cỏ Hồi Hồn đó thì cứ nói với Miêu Hồng một tiếng là được”.

Dương Thanh bỗng không biết nên nói gì, bởi vì mỗi lần anh muốn hỏi Miêu thành chủ, ông lão đã nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho vấn đề anh chưa kịp thốt ra luôn rồi.

Dương Thanh suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Lão tiền bối, làm sao ngài biết được những chuyện này ạ?”

Hiển nhiên, ý anh muốn hỏi là, làm sao Miêu thành chủ lại biết mục đích của anh khi đến đây.

Có lẽ vì cảm giác với người này quá thân cận, Dương Thanh vô thức đổi xưng hô từ Miêu thành chủ thành lão tiền bối.

Miêu thành chủ hiền hòa nhìn Dương Thanh, nói: “Nếu cháu gọi ông một tiếng “ông” thì có lẽ ông sẽ nói cho cháu biết đáp án đấy”.

Dương Thanh thoáng sửng sốt, sau đó cười gọi: “Ông Miêu!” Đợi khi anh tu luyện xong, mặt trời cũng vừa xuống núi, Miêu thành chủ đã đi mất tự bao giờ.

Dương Thanh chỉ đành cười khổ, lắc đầu: “Hình như lão tiền bối còn chưa nói cho mình biết đáp án”.

Mấy ngày sau đó, cứ mỗi buổi trưa, Dương Thanh lại tới Long Khê vào giờ cố định, mỗi lần anh tới nơi này, Miêu thành chủ lại rót cho anh một chén rượu, mỗi lần uống rượu xong, Dương Thanh lại tiến vào trạng thái tu luyện, đợi khi kết thúc tu luyện, Miêu thành chủ đã đi mất.

Mãi đến ngày thứ bảy, khi Dương Thanh tu luyện xong, anh lại phát hiện Miêu thành chủ vẫn chưa đi, hình như ông lão đang chờ mình.

.

Chương 1666: 1666: Nỗi Tiếc Nuối Lớn Nhất Đời Này

Dương Thanh đứng lên, nói với Miêu thành chủ: “Ông Miêu, ông đang đợi cháu ạ?”
Miêu thành chủ cười ha hả, nhìn chằm chằm Dương Thanh rồi gật đầu, hài lòng nói: “Chỉ một tuần ngắn ngủi mà cảnh giới võ thuật đã tăng từ Siêu Phàm Lục Cảnh sơ kỳ lên đến Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, thiên phú võ thuật của cháu quả thật cực cao đấy!”
Dương Thanh vội nói: “Chủ yếu nhờ có rượu của ông Miêu đấy ạ, nếu không, chỉ sợ đến cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh trung kỳ cháu cũng chưa đạt tới được đâu”.

Những lời này không phải lời tâng bốc mà đúng thực là như thế.

Bảy ngày này, Miêu thành chủ đều đặn cho Dương Thanh một chén rượu mỗi ngày, mỗi lần uống xong, Dương Thanh đều có thể cảm nhận được ích lợi cực lớn mà nó mang đến cho anh.

Miêu thành chủ cười nói: “Rượu này là rượu ông đã cất giữ hơn sáu mươi năm, chỉ có một hồ lô rượu đó thôi, nhưng giờ đã uống hết rồi”.

Nghe Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh mới ý thức được, mấy chén rượu này quý giá cỡ nào.

Anh có hơi thất vọng một chút, vì anh còn tưởng sẽ tiếp tục nhận được một chén rượu thần kỳ như vậy mỗi ngày, không ngờ đã hết rồi.

“Hơn sáu mươi năm trước, khi ông mới chỉ là một thanh niên ngoài hai mươi, có một lần lên Miêu Sơn tìm dược liệu lại tình cờ gặp cơn mưa lớn, không thể xuống núi, đành ở lại trong một hang động đụt mưa, may mắn phát hiện một hầm rượu, thứ rượu cháu uống mấy hôm nay được lấy từ trong đó, ông chỉ để dành một hồ lô rượu này thôi”.

Miêu thành chủ cười ha hả nói, như đang nhắc tới một chuyện rất bình thường.

Dương Thanh nghe tới đó, lòng chấn động tột cùng, một hồ lô rượu đã khiến anh cảm nhận được thế nào là tu luyện như ngồi trên hỏa tiễn, huống chi là một hầm rượu?
Miêu thành chủ vẫn vui vẻ cười nói: "Nhất định cháu đang nghĩ, liệu có phải vì uống hết hầm rượu đó nên ông mới có thể trở thành thành chủ của Miêu Thành này hay không?"
Không đợi Dương Thanh phủ nhận, Miêu thành chủ tiếp tục nói: "Vậy cháu đoán đúng rồi đấy, hơn sáu mươi năm trước, khi đó ông mới chỉ là một người trẻ tuổi có trình độ võ thuật bình thường của gia tộc họ Miêu, nếu ông nhớ không lầm thì vào thời điểm đó, ông chỉ vừa bước chân vào Vương Cảnh sơ kỳ".

"Từ sau khi phát hiện hầm rượu thần bí này, tốc độ tu hành của ông đã tăng cực nhanh, chỉ trong một năm ngắn ngủi, thực lực của ông đã bay nhanh từ Vương Cảnh sơ kỳ lên tới Thần Cảnh đỉnh phong, năm đó ông mới hai mươi ba tuổi".

Dương Thanh âm thầm khiếp sợ, năm anh hai mươi ba tuổi, hình như vừa mới đi lính ở biên giới phía Bắc chưa được bao lâu, thời điểm đó, thực lực của anh còn kém xa Vương Cảnh sơ kỳ, mà Miêu thành chủ vào thời điểm đó đã thành một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thật là khủng khiếp.

Nay anh đã hai mươi tám tuổi lại chỉ mới tới Siêu Phàm Lục Cảnh, tốc độ tu hành thoạt nhìn có vẻ nhanh lắm, nhưng nếu muốn đưa cảnh giới võ thuật lên đến Siêu Phàm Bát Cảnh trước khi bước vào tuổi ba mươi thì vẫn quá khó.

.

Chương 1667: 1667: Để Cháu Thử Xem!

Dương Thanh lắc đầu.

Nụ cười trên môi Miêu thành chủ dần tắt đi, ánh mắt nhuộm vẻ bi thương, ông lão chậm rãi nói: "Đời này, nỗi tiếc nuối lớn nhất của ông chính là không thể bảo vệ con gái mình!"
"Bởi khi con trẻ, cậy có hầm rượu kia giúp ông thuận lợi tu hành, ông chỉ biết đắm chìm trong ánh hào quang của hành trình đột phá hết cảnh giới này đến cảnh giới khác, lại sơ sót trong việc bảo vệ người thân bên mình.

Ngay năm ông ba mươi tuổi, cũng là thời điểm ông kế thừa chức vị thành chủ, con gái ông bị kẻ địch bắt cóc, kẻ đó lấy nó để đe dọa ông, buộc ông phải bỏ vị trí thành chủ này".

"Đối phương nói, chỉ cần ông chịu bỏ vị trí thành chủ thì sẽ thả con gái ông ra, nhưng ông của khi đó còn quá nóng nảy kiêu căng, ba mươi tuổi trở thành thành chủ Miêu Thành, đó chính là thời gian huy hoàng nhất của ông, làm sao có thể buông bỏ được?"
Nói đến đó, Miêu thành chủ ngừng lại, ánh mắt nhuốm đầy hối hận, ông lão cầm hồ lô rượu lên, định uống một ngụm, lại phát hiện hồ lô không còn một giọt.

Ông lão không nói kĩ càng về kết cục cuối cùng của con gái mình, nhưng Dương Thanh có thể mơ hồ đoán được, đối phương đã lấy con gái ông lão để ép buộc Miêu thành chủ bỏ chức vị thành chủ của mình, mà Miêu thành chủ lại không chịu, vậy thì sao đối phương chịu bỏ qua cho con gái ông lão?
Miêu thành chủ cười khổ, đặt hồ lô rượu xuống, lại cười nói: "Ông dùng hết một đời mình để uống cạn hầm rượu ấy, lại chỉ để cho cháu có một hồ lô rượu, nghe có vẻ hẹp hòi quá nhỉ".

"Ông và cháu có duyên với nhau, nếu chỉ tặng cháu một bầu rượu thì quá keo kiệt, vậy đi, ông tặng cháu thêm một thứ nữa, nhất định cháu phải nhận đấy".

Nói xong, Miêu thành chủ lấy từ trong áo ra một chiếc hộp bọc tơ lụa, mở hộp ra, bên trong có một món đồ lóe sáng ánh kim loại, hình dạng khác thường, kích thước bằng một hộp diêm.

Cùng lúc đó, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trong món đồ này tràn ra ngoài.

Giờ phút này, Dương Thanh cảm thấy trường lực quanh mình dường như cũng đã biến đổi, người như có một ngọn núi lớn đè lên.

Con ngươi anh co rút lại, thứ nhỏ bé, nhìn tầm thường thế này lại chứa đựng một sức mạnh kinh khủng cỡ đó.

Sau khi lấy lại tinh thần, Dương Thanh vội từ chối: “Miêu thành chủ, không công không cán sao dám nhận thưởng, ông đã giúp cháu rất nhiều, món quà này quá lớn, cháu không thể nhận được!”
Tuy anh tới Miêu Thành đã được bảy ngày nhưng thời gian tiếp xúc với Miêu thành chủ không tính là nhiều, mỗi ngày đều chỉ gặp ông lão một lát, sau đó uống chén rượu thần kỳ kia, anh liền tiến vào trạng thái tu luyện, đợi khi tu luyện xong đã không thấy Miêu thành chủ đâu.

Anh nói, sau đó vươn tay ra.

Miêu thành chủ không đưa ngay vật kia vào tay Dương Thanh mà nói: “Trước tiên hãy điều chỉnh đến trạng thái mạnh nhất đã!”
Nghe Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh càng thêm chờ mong, một giây sau, anh vận hành Chiến Thần Quyết, huyết mạch cuồng hóa cũng lập tức được kích hoạt, một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người anh tràn ra.

.

Chương 1668: 1668: Anh Ấy Tu Luyện Ở Đâu

Thấy Dương Thanh bộc phát trạng thái mạnh nhất, Miêu Thành chủ mới hài lòng gật đầu, cười nói: “Nhận lấy!”
Dứt lời, ông lão đặt đồ vật thần bí lên tay của Dương Thanh.
Vừa mới chạm vào đồ vật thần bí kia, anh đã cảm thấy như đang phải đỡ lấy một ngọn núi khổng lồ, trên tay đột nhiên nặng trịch.
“Ầm!”
Tiếng động thật lớn vang lên.

Mặt đất dưới chân anh nứt ra, hai chân anh lún sâu trong lòng đất.
Dương Thanh khiếp sợ tột độ, không dám chậm trễ tiếp tục bộc phát huyết mạch cuồng hoá, hai mắt đỏ sậm.

Một luồng khí thế cuồng bạo toả ra từ trên người anh.
Cánh tay đang cầm đồ vật thần bí của anh chậm rãi nâng lên.
Lúc này, anh chỉ cảm thấy võ đạo của mình đang bị áp chế, chỉ khi dùng hết toàn bộ sức lực mới có thể miễn cưỡng đỡ được đồ vật thần bí này.

Anh không thể tưởng tượng nổi làm thế nào Miêu thành chủ có thể cầm nó theo người.
“Ha ha ha ha!”
Miêu thành chủ nhìn thấy bộ dạng chật vật của Dương Thanh, chợt cười lớn: “Từ nay trở đi thứ này sẽ thuộc về cháu.

Mấy ngày này cháu cứ ở lại đây từ từ làm quen với nó đi!”
Nói xong, ông lão đứng dậy, tay cầm cần câu tay cầm sọt cá, đeo hồ lô rượu trên vai ung dung rời đi, miệng còn ngâm nga khúc hát.
Dương Thanh ngơ ngác nhìn theo.

Miêu thành chủ cứ đi như vậy sao?
Rõ ràng anh đã từ chối nhận đồ vật thần bí này, tại sao ông lão vẫn cưỡng ép đưa cho anh?
Với thực lực hiện giờ của anh, muốn nhẹ nhàng bắt được thứ

này thực sự rất khó!
Đồ vật thần bí này nặng như vậy, nếu để dưới đất sợ là sẽ bị chôn vùi ngay tức khắc.

Vậy nên hiện giờ anh chỉ có thể cầm nó trong tay, còn không thể buông xuống.
Dương Thanh nhìn theo bóng lưng Miêu thành chủ hét lớn: "Lão tiền bối đừng đi mà! Ông đi rồi cháu phải làm sao đây?"
Thế nhưng ông lão chẳng thèm để ý tới, trông có vẻ đang chậm rãi bước đi nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của anh.
Dương Thanh cầm lấy cũng không được, vứt xuống cũng không xong, chỉ đành bộc phát trạng thái mạnh nhất của mình, luân phiên đổi tay cầm đồ vật thần bí này.
Mặt đất dưới chân anh nứt ra thành từng mảnh, dần dần vùi chân anh xuống.
Mỗi lần anh chân bị vùi lấp, anh lại phải đổi sang chỗ khác.

Đến khi chân chìm trong lòng đất, anh lại tiếp tục đổi chỗ.
Cùng lúc đó trong một toà nhà cổ kính, Phùng Tiểu Uyển đang đứng trước cổng, vẻ mặt tràn ngập lo lắng.
Ngải Lâm ngồi trong sân bế bé Tĩnh An, sắc mặt lo âu nhìn Phùng Tiểu Uyển nói: "Hay là em ra ngoài tìm anh Thanh của em đi".
Mấy ngày trước, mỗi khi mặt trời lặn xuống núi, Dương Thanh đều sẽ trở về.

Thế nhưng hôm nay sắc trời đã tối sầm vẫn không thấy anh đâu.
Thấy Miêu Hồng kiên định như vậy, Phùng Tiểu Uyển đã hiểu nếu không được Miêu thành chủ cho phép, ông chú nghiêm nghị trước mặt sẽ không cho cô ta ra ngoài.
.

Chương 1669

Miêu Hồng vội tiến lên lo lắng hỏi thăm.

Ông cụ lắc đầu cười đáp: “Yên tâm, không chết được!”
Miêu Hồng muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói năng gì, chỉ rót cho Miêu Thành chủ một cốc nước nóng.

Miêu thành chủ uống xong, cười nói: “Bây giờ dễ chịu hơn nhiều rồi”.

Rốt cuộc Miêu Hồng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi: “Thành chủ cho cậu Thanh toàn bộ rượu trong hồ lô cuối cùng của ngài, thế còn ngài phải làm sao?”
Ngoại trừ Miêu thành chủ và Miêu Hồng, không một ai biết hiện giờ sức khoẻ của Miêu Thành chủ vô cùng kém.

Rượu trong hồ lô rượu cuối cùng kia chính là loại thuốc tốt nhất đối với ông lão.

Thế nhưng ông lão lại tặng hồ lô rượu cuối cùng ấy cho Dương Thanh.

Miêu thành chủ cười đáp: “Tôi uống rượu cả đời lại chỉ cho nó được đúng một bình, đúng là có lỗi với nó.

Hơn nữa dù có giữ hồ lô rượu này lại cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng với tôi, chỉ miễn cưỡng giúp tôi dễ chịu hơn một chút.

Chẳng bằng cho nó, để nó tu luyện nhanh hơn”.

“Yên tâm, tôi vẫn chưa chết được đâu!”
Miêu Hồng bỗng cảm thấy bi thương, đỏ mắt nói: “Thành chủ, rốt cuộc phải làm gì mới có thể chữa khỏi bệnh cho ngài? Dù tôi có chết cũng phải giúp ngài tìm được thần dược có thể trị khỏi cho ngài”.

Miêu thành chủ lắc đầu cười: “Không phải tôi mắc bệnh, mà là đến tuổi già rồi.

Cậu có thể ngăn cản một người chết già được sao? Tôi sống lâu như vậy đã đủ rồi.

Trừ chuyện kia ra, tôi chẳng còn gì tiếc nuối nữa”.

Miêu Hồng nói: “Chuyện kia trôi qua nhiều năm như vậy, thành chủ vẫn còn áy náy sao?”
Miêu Thành Chủ chỉ cười đáp: “Được rồi, cậu ra ngoài đi! Tôi phải đi nghỉ rồi!”
Bấy giờ Miêu Hồng mới gật đầu, cung kính lui ra.

Lúc này ở bên bờ Long Khê, Dương Thanh vẫn đang chống đỡ áp lực đè nặng của đồ vật thần bí kia.

Đất trong vòng 100 mét xung quanh anh đã lún xuống tầm nửa mét cả rồi, hệt như chiếc máy đầm đất đã nén đất xuống vậy.

Đồ vật thần bí này thực sự quá nặng.

Anh có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong mà còn phí sức như vậy, e là chỉ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh mới có thể dễ dàng cầm nó.

Dương Thanh thầm kinh hãi: “Rốt cuộc thứ đồ chơi này là cái gì vậy? Sao lại có năng lượng mạnh mẽ như thế?”
Nhưng anh lại vui mừng nhận ra, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi thực lực của anh lại tăng tiến.

Với tốc độc tu luyện như vậy, có lẽ chẳng bao lâu nữa anh sẽ có thể bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh.

Siêu Phàm Thất Cảnh là một cửa ải lớn.

Rất nhiều người cố gắng cả đời cũng khó có thể vượt qua.

Nếu cảnh giới của anh đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh, liệu sức chiến đấu của anh có thể đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh hay không?
Dương Thanh đấu tranh với đồ vật thần bí này suốt cả đêm, tuy rằng vô cùng vất vả nhưng một đêm này bằng cả một tuần tu luyện bình thường của anh.

Dương Thanh cất tiếng hỏi: “Xin hỏi ông là ai?”
“Người giết cậu!”
Người áo đen lạnh lùng đáp, cơ thể nhanh như chớp lao vọt tới trước người Dương Thanh, tung chưởng vỗ xuống đầu anh.

.

Chương 1672: 1672: Đúng Là Một Gia Đình Bi Thảm

Lần này, cao thủ áo đen không vội vàng tấn công anh nữa, là bước từng bước về phía anh.
Dương Thanh nhìn chằm chằm đối phương, điên cuồng vận hành Chiến Thần Quyết.

Chỉ là vết thương của anh quá nặng, công pháp chẳng có bao nhiêu tác dụng.
Hiện giờ, anh chỉ có thể dựa vào huyết mạch cuồng hoá.
Cao thủ áo đen đi tới vị trí cách Dương Thanh khoảng bốn năm mét, bỗng dừng bước nhìn chằm chằm anh: "Bây giờ tôi muốn giết cậu rất đơn giản, giống như giẫm chết một con kiến.

Không phải cậu vừa nói cậu sẽ không chết sao?"
Dương Thanh cắn chặt răng, đôi mắt đỏ sậm chứa đầy sát khí.
"Người sở hữu huyết mạch cuồng hoá thì đã sao? Cũng chỉ như vậy mà thôi! Nói thật lòng, mẹ cậu chuyển huyết mạch cuồng hoá lên người cậu đúng là lãng phí của giời!"
"Có phải cậu cảm thấy bây giờ mình còn trẻ đã có được tu vi Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong là thiên phú cực kỳ xuất chúng rồi không?"

"Tôi nói cho cậu biết, cậu có thể tu luyện nhanh như vậy không phải vì có thiên phú xuất chúng, mà là nhờ vào huyết mạch cuồng hoá".
Cao thủ áo đen không ngừng cười lạnh, khinh thường nói với Dương Thanh.
Lửa giận trong mắt anh càng thêm mãnh liệt.

Cao thủ áo đen vẫn còn nói tiếp: "Phải rồi, tôi suýt quên không nói cho cậu một chuyện.

Thật ra bố ruột của cậu chết trong tay tôi đấy".
"Mẹ cậu muốn chuyển huyết mạch cuồng hoá sang cho cậu là vì muốn cậu thoát khỏi sự truy sát của tôi.

Nhưng mà số cậu đen thật, cuối cùng vẫn gặp phải tôi”.
“Bố cậu bị tôi giết rồi, bây giờ cậu cũng phải chết trong tay tôi.

Đúng là một gia đình bi thảm!”
Lời nói của cao thủ áo đen đã hoàn toàn chọc giận Dương Thanh.
Sắc đỏ trong mắt Dương Thanh càng ngày càng đậm, toàn thân toả ra một luồng khí thế khủng khiếp.
Anh nhìn chằm chằm cao thủ áo đen, nghiến răng hỏi: “Ông nói, chính ông đã giết bố tôi sao?”
Cao thủ áo đen cười lạnh đáp: “Sao hả? Có phải biết được chân tướng xong rất muốn giết tôi để báo thù rửa hận cho bố mẹ không?”
“Nhưng vậy thì đã sao? Cậu chỉ là một con kiến dựa vào huyết mạch cuồng hoá mới có được thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh mà thôi.

Tôi đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trong mắt tôi cậu chính là một con kiến nhỏ bé có thể bị tôi giẫm chết bất cứ lúc nào”.
Cao thủ áo đen không ngừng khiêu khích Dương Thanh, khiến cơn giận của anh ngày càng nồng đậm, ánh mắt mang theo sát khí mãnh liệt.
“Câm miệng! Ông câm miệng lại cho tôi!”
Anh nổi giận gầm lên.
“Ầm đoàng đoàng!”.

Chương 1673

Đúng lúc đó, trên trời bỗng đánh xuống một tia sét, chớp rạch ngang trời sáng loáng.
Gió thổi cuồn cuộn như muốn huỷ diệt cả đất trời.
Tròng mắt Dương Thanh đỏ sậm như màu máu, khí thế võ thuật trên người anh không ngừng tăng lên, nhưng lại nhanh chóng bị khựng lại bởi một vách ngăn vô hình.
"Phá ra!"
Dương Thanh ngửa mặt lên trời, giận dữ gào thét.
"Đoàng!"
Mặt đất dưới chân anh lập tức sụp đổ.

Một tia sét chói mặt xẹt ngang qua bầu trời, ầm ầm đánh xuống.
"Roẹt roẹt roẹt"
Sấm sét bổ thẳng vào người Dương Thanh, khiến quần áo trên người anh lập tức nổ tung thành bột mịn.

Làn da màu đồng cổ của anh lộ ra ngoài không khí.

Điều đáng sợ nhất là tia sét này làm nổ tung quần áo của anh, nhưng cơ thể của anh lại không hề bị tổn hại.
Trong mắt cao thủ áo đen lộ vẻ kinh sợ, lẩm bẩm: "Đây là thiên kiếp? Sao lại như vậy? Cậu ta chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, sắp đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh thôi mà? Không phải chỉ khi cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đột phá mới có thể dẫn thiên kiếp tới thôi sao?
"A…"
Dương Thanh giận dữ gầm lên.
"Ầm!"
Khí thế võ thuật trên người anh chợt tăng vọt, từ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong phá vỡ hàng rào đột phá Thất Cảnh sơ kỳ.
Sấm sét vẫn còn vang dội trên bầu trời, gió lớn cũng không ngừng thét gào.
Cơ thể trần trụi của Dương Thanh như một bức tượng đồng đứng sừng sững tại chỗ.
Mặt đất xung quanh anh đã bị huỷ diệt không còn hình dạng.

Ánh chớp lấp loé trên người anh, toả ra một luồng khí tức võ thuật mạnh hơn trước kia rất nhiều.
“Siêu Phàm Thất Cảnh!”
Cao thủ áo đen nhìn Dương Thanh, nghiêm trọng nói.
Không phải ông ta ngạc nhiên vì Dương Thanh đột phá đến Siêu Phàm Thất Cảnh, mà là khi đột phá đã bị sét đánh trúng.

Ông ta không biết đây là thiên kiếp trong truyền thuyết hay chỉ là sét trùng hợp đánh vào lúc anh đang đột phá mà thôi.
Dương Thanh nhìn chằm chằm cao thủ áo đen, nghiến răng nghiến lợi hỏi.
Anh không thể chấp nhận sự thật rằng bố mẹ mình đã bị giết hại.

Nếu đúng là do người trước mặt gây nên, anh sẽ dùng mọi thứ để tiêu diệt đối phương.
Cao thủ áo đen lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ tôi vẫn chưa nói đủ rõ ràng sao? Cậu muốn tôi miêu tả tiếp năm đó tôi đã làm nhục mẹ cậu trước mặt bố cậu như thế nào à? Năm đó…”
“Câm miệng!”.

Chương 1674: 1674: Cậu Vẫn Chỉ Là Một Con Kiến!

Dương Thanh nổi giận quát ầm lên, lập tức kích hoạt huyết mạch cuồng hoá và vận hành Chiến Thần Quyết.

Từng luồng khí thế võ thuật cuồng bạo tràn ra.

Mặc dù vừa mới đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng hiện giờ trên người anh lại tràn ngập khí thế của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Con ngươi cao thủ áo đen co rút.

Ông ta biết sau khi Dương Thanh đột phá, thực lực sẽ tăng mạnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ tới bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh mà thôi.

Nào ngờ anh có thể mượn sức huyết mạch cuồng hoá nâng thực lực lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong là một cửa ải lớn.

Ông ta chưa từng nghe nói có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ nào có thể bộc phát thực lực bằng với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Vậy nên ông ta vô cùng khiếp sợ.

“Cậu đột phá thì đã sao? Trong mắt tôi, cậu vẫn chỉ là một con kiến! Giết!”
Cao thủ áo đen hét lớn, lao vút tới chỗ Dương Thanh.

Trong mắt Dương Thanh bừng bừng sát khí.

Anh gằn giọng nói: “Hôm nay tôi phải báo thù rửa hận cho bố mẹ!”
“Uỳnh!”
Anh bỗng đạp mạnh xuống khiến mặt đất nứt toác.

Thoắt cái, anh biến mất, xông thẳng về phía cao thủ áo đen.

“Bịch bịch bịch!”
Ngay sau đó, hai người va chạm vào nhau.

Từng âm thanh huỷ diệt khủng khiếp vang lên, khí thế võ thuật mạnh mẽ càn quét tứ phía.

Các cao thủ trong phủ thành chủ đã bị doạ sợ ngây người.

Tuy bọn họ không được chứng kiến tận mắt nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng, thực lực của hai người đang đánh nhau đều rất mạnh.

“Ranh con, mày chọc giận tao rồi đấy! Tao sẽ cho mày biết thế nào là tuyệt vọng!”
Cao thủ áo đen bỗng lên tiếng, bỗng có một con dao găm xuất hiện trong tay ông ta.

.

Chương 1677

Dao găm bay tới không đâm trúng vào người Dương Thanh mà bị anh bắt lại.

Ngay khi anh nắm chặt con dao trong tay, một luồng khí tức cuồn cuộn bộc phát từ trong người anh.

Dương Thanh đột nhiên có ảo giác như con dao găm này vốn thuộc về chính mình, hơn nữa còn cảm thấy quen thuộc lạ thường.

"Giết!"
Anh nổi giận gầm lên, thoắt cái xuất hiện ở trước mặt cao thủ áo đen.

Con dao trong tay anh vạch ra một đường vòng cung xinh đẹp giữa không trung đâm thẳng vào tim đối phương.

Con ngươi của cao thủ áo đen chợt co lại, dùng sức dưới chân tức tốc lùi lại.

Thế nhưng Dương Thanh lại theo sát tiến tới, lưỡi dao cách trái tim của ông ta ngày càng gần.

Vẻ mặt anh dữ tợn nhìn ông ta, ánh mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

"Chết đi!"
Anh hét lớn một tiếng, dao găm trong tay chạm tới lồng ngực của cao thủ áo đen.

"Bốp!"
Một cái tay bất thình lình hiện ra bắt lấy cổ tay của Dương Thanh.

Bấy giờ, lưỡi dao chỉ còn cách tim của cao thủ áo đen một centimet cuối cùng, sắp đâm vào ngực ông ta.

"Ông Miêu!"
Dương Thanh kinh ngạc nhìn ông lão đang tóm lấy cổ tay mình.

Lửa giận hừng hực trên người anh lập tức tan biến.

Miêu thành chủ mỉm cười nhìn Dương Thanh, gật đầu nói: "Cuối cùng cũng kích hoạt được tộc văn!"
Anh sửng sốt hồi lâu mới lên tiếng hỏi lại: "Ông nói vậy nghĩa là sao?"
Miêu thành chủ bật cười đáp: "Cháu bỏ dao xuống trước đã".

Dương Thanh ngơ ngác làm theo.

Tuy anh rất muốn báo thù rửa hận cho bố mẹ nhưng Miêu thành chủ bảo anh bỏ dao xuống, anh không thể không bỏ.

Đợi Dương Thanh buông dao găm xuống, Miêu thành chủ mới cười nói: "Thật ra ông ấy là cao thủ mạnh nhất bên cạnh ông, Miêu Chấn Đông, không phải là kẻ thù giết hại bố mẹ của cháu đâu.

Không chỉ như vậy, nhờ sự trợ giúp của ông ấy, cháu mới có thể thuận lợi kích hoạt tộc văn".

"Bây giờ cháu thử cảm nhận xem, có phải cảm thấy thực lực đã tăng tiến rồi không?"
Nghe Miêu thành chủ nói vậy, Dương Thanh sững sờ không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Cao thủ áo đen vừa muốn lấy mạng mình chính là người do Miêu thành chủ phái tới sao?
Nghe xong, Dương Thanh mới hiểu ra, ngạc nhiên đáp: "Vậy tức là những lời vị tiền bối kia vừa nói với cháu không phải là thật sao?"
.

Chương 1678

Miêu thành chủ cười đáp: “Không sai, kích hoạt rồi.

Sau này chỉ cầu cháu kích hoạt huyết mạch cuồng hoá, trên trán cháu sẽ hiện ra tộc văn.

Cháu có thể thử xem”.
Dương Thanh vội vàng tiến vào trạng thái cuồng hoá rồi lôi điện thoại ra xem.

Anh thấy giữa trán mình xuất hiện một đường vân màu đỏ có hình dạng cực kỳ phức tạp, không nhìn ra được là cái gì.
Điều khiến anh vui mừng chính là, trước kia mỗi lần kích hoạt huyết mạch cuồng hoá, cơ thể của anh sẽ phải nhận lấy áp lực cực lớn.

Sau khi trạng thái cuồng hoá mất đi, anh đều có thể cảm giác được rõ ràng tim mình rất khó chịu.
Nhưng lần này anh không hề cảm thấy khó chịu ở chỗ nào.

Ngược lại càng tu luyện, anh lại cảm thấy sức khoẻ của mình càng ngày càng tốt.

Nói cách khác, hiện giờ anh có thể yên tâm kích hoạt huyết mạch cuồng hoá để chiến đấu, không cần phải lo lắng gì nữa.
Sau khi cơn kích động qua đi, Dương Thanh vội vàng nói:
“Cảm ơn ông Miêu!”
“Ông Miêu, con dao găm này là thứ gì? Tại sao cháu lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như nó vốn thuộc về cháu.

Cảm giác này rất kỳ diệu”.
Miêu thành chủ đáp: “Đây là một vật quý ông từng tình cờ có được, nghe nói chính là bảo vật quý giá nhất của gia tộc huyết mạch cuồng hoá.

Xem ra giờ cháu đoạt được nó cũng là nhờ có huyết mạch cuồng hoá”.
“Con dao này có thể đem lại cho cháu lợi ích gì thì chỉ có thể dựa vào cháu tự mình nghiên cứu”.
Dương Thanh cầm con dao lên ngắm nghía.

Chuôi dao cực kỳ đẹp, được nạm một viên đá quý màu xanh lam rất lớn.

Lưỡi dao vô cùng sắc bén, loé lên tia sáng lạnh lẽo.

Anh cảm thấy cầm con dao này rất thuận tay, giống như nó được làm riêng cho anh vậy.
Dương Thanh cất con dao đi, cảm kích nói: “Cháu cảm ơn ông Miêu nhiều!”
Anh và Miêu thành chủ mới nhận nhau không được bao lâu, nhưng trong suốt mấy ngày nay ông lão vẫn không ngừng trợ giúp anh đạt được rất nhiều lợi ích.
Anh không chỉ được uống rượu của ông lão, tăng cảnh giới lên Siêu Phàm Thất Cảnh, giờ đây còn kích hoạt được tộc văn.

Đã vậy, ông lão còn cho anh một con dao găm vô cùng phù hợp.
Dương Thanh biết ơn Miêu thành chủ từ tận đáy lòng.
Miêu thành chủ bật cười.

Bấy giờ có một người giúp việc già đi tới cung kính nói:
“Thành chủ, Hoàng chủ vực tới rồi!”
“Được!”
Miêu thành chủ nhìn Dương Thanh cười nói: “Nào, để ông dẫn cháu đi gặp một người!”
Chẳng mấy chốc anh đã đi theo ông lão tới phòng khách.
Dương Thanh lập tức im lặng.

Mặc dù anh với Lưu lão quái là kẻ thù của nhau nhưng đối phương đã bị anh kết liễu.
Bây giờ phải xem thử Hoàng Tiến có thể buông bỏ hận thù hay không.
Hoàng Tiến im lặng một lát rồi lắc đầu nhìn Miêu thành chủ:
“Vô cùng xin lỗi thành chủ! Nhưng cậu ta đã giết sư huynh của tôi, nếu tôi không làm gì thì tôi khó mà an lòng”..

Chương 1679: 1679: Bắt Đầu Đi!

Nghe thấy Hoàng Tiến nói thế, Dương Thanh lập tức sầm mặt.

Anh đã không so đo với Hoàng Tiến vì nể mặt Miêu thành chủ, nhưng Hoàng Tiến lại không định bỏ qua cho anh.

Miêu thành chủ nhìn về phía Hoàng Tiến: "Tôi nghĩ chắc cậu cũng biết rõ nguyên nhân dẫn đến ân oán giữa sư huynh cậu và Dương Thanh, nếu sư huynh cậu không trêu vào Dương Thanh, sao Dương Thanh lại giết sư huynh cậu chứ?"
Hoàng Tiến không nói gì, chỉ nhìn Dương Thanh với vẻ mặt u ám.

Dương Thanh cũng đang quan sát Hoàng Tiến, tuy hai người im lặng nhưng đều thấy được sát khí trong mắt đối phương.

Một lúc lâu sau, Hoàng Tiến mới nói: "Tôi cũng không muốn khiến thành chủ khó xử, cảnh giới của cậu ta đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh, bây giờ tôi cũng là Siêu Phàm Thất Cảnh, chi bằng cứ để chúng tôi đánh một trận sống còn với nhau, nếu tôi chết, sau này khu vực thứ chín của Miêu Thành sẽ do cậu ta phụ trách".

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tôi vốn không có thù oán gì với ông, chính Lưu lão quái - sư huynh ông đã chủ động trêu vào tôi, ông ta bị tôi giết cũng đáng, ông thật sự muốn đánh một trận sống còn với tôi à?"

Hoàng Tiến thản nhiên nói: "Tôi biết người sai là sư huynh tôi, nhưng dù sao đó cũng là sư huynh tôi, tôi là sư đệ, bắt buộc phải làm gì đó cho ông ấy, cho dù bị cậu giết thì cũng là do tôi đáng đời".

"Thành chủ, xin ông đồng ý với tôi!"
Miêu thành chủ nói: "Hoàng Tiến, tôi biết rõ thực lực của cậu và Dương Thanh, tôi có thể nói cho cậu biết, cậu không phải đối thủ của Dương Thanh, nếu đánh một trận sống còn, cậu chỉ có con đường chết".

Hoàng Tiến cười nhạt: "Chết thì sao chứ? Tôi không sợ! Tôi chỉ cần một trận chiến thôi!"

Miêu thành chủ thở dài, biết không thể thuyết phục được Hoàng Tiến, bèn nhìn về phía Dương Thanh rồi nói: “Còn ý cháu thì sao?”
Dương Thanh đáp: “Nếu Hoàng vực chủ đã muốn đánh một trận sống còn với cháu, đương nhiên cháu cũng không sợ rồi”.

Miêu thành chủ nói: “Được! Nếu cả hai người đều đồng ý đánh, tôi sẽ giúp!”
Ba người rảo bước đến bờ Long Khê.

Miêu thành chủ vẫn đội mũ rộng vành, mặc áo vải, một tay xách sọt cá, tay kia cầm cần câu, ngồi bên bờ Long Khê, bắt đầu thả câu.

Như thể ông lão không hề có hứng thú gì với trận chiến sống còn giữa Dương Thanh và Hoàng Tiến hết.

Dương Thanh và Hoàng Tiến đứng ở hai bên ông lão, nhìn về phía nhau.

“Ra tay đi!”
Khí thế trên người Hoàng Tiến lập tức mạnh mẽ hẳn lên, trong mắt ông ta lóe lên vẻ lạnh lùng.

“Rầm!”
Ngay sau đó, tay hai người va vào nhau, hơi thở cuồng bạo lấy hai người làm trung tâm lập tức lan ra bốn phía.

Hoàng Tiến có vẻ kinh hãi, hình như không ngờ đòn tấn công toàn lực của mình lại bị Dương Thanh dễ dàng đỡ được.

Dương Thanh trông vẫn rất thản nhiên, nhưng ánh mắt khi nhìn Hoàng Tiến lại phức tạp hơn hẳn.

.

Chương 1680: 1680: Chịu Một Đấm Của Tôi Đi

Lúc trước, khi Hoàng Tiến cứu Lưu lão quái, Dương Thanh mới đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhưng đã đánh với ông ta.

Anh cứ tưởng Hoàng Tiến chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, bây giờ mới thấy, thực lực của Hoàng Tiến hơn xa mức ấy, chẳng qua ông ta không muốn ra tay độc ác với anh, bằng không ông ta đã có thể dễ dàng giết anh từ khi đó rồi.

Hoàng Tiến đã hạ thực lực xuống mức Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi đánh mấy chiêu với Dương Thanh.

Tính ra, xem như Hoàng Tiến đã tha mạng cho Dương Thanh một lần.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Hoàng vực chủ, ông chỉ có chút thực lực ấy thôi ư? Nếu chỉ có thế, tôi khuyên ông nên nhận thua rồi rời đi thì hơn”.

Hoàng Tiến cười lạnh: “Lúc này mới chỉ là giai đoạn làm nóng người thôi, cậu vội gì chứ?”

Sau khi ông ta dứt lời, khí thế của ông ta càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ trong nháy mắt, khí thế của Hoàng Tiến đã tăng vọt tới mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, hình như chỉ cách Siêu Phàm Bát Cảnh một bước.

Nhờ sự hỗ trợ của Chiến Thần Quyết và huyết mạch cuồng hóa, cao thủ mới bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh như Dương Thanh cũng có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, thậm chí đã đạt đến bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Cho dù thế nào, có vẻ Hoàng Tiến vẫn không phải đối thủ của Dương Thanh.

“Dương Thanh, chịu một đấm của tôi đi!”
Hoàng Tiến hét lớn, lại lao tới chỗ Dương Thanh.

Dương Thanh cũng không kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, chỉ dùng thực lực vốn có để đánh với Hoàng Tiến.

.

Truyện Hài Hước
“Rầm rầm rầm!”
Hoàng Tiến cười lạnh: “Tôi biết cậu vẫn chưa tiến vào trạng thái cuồng hóa, nếu cậu tiến vào trạng thái đó thì sẽ dễ dàng giết được tôi.

Tôi cũng không cần cậu nương tay, nếu hôm nay cậu không giết tôi, sau này tôi vẫn giết cậu”.

Hoàng Tiến nói rồi lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày, anh đã nói đến mức này mà Hoàng Tiến vẫn muốn đánh tiếp.

“Rầm rầm rầm!”.

Chương 1681: 1681: Không Biết Đang Làm Gì

Hai người lại đánh nhau, khí kình đáng sợ đã phá hủy mặt đất dưới chân họ từ nãy.

Nhưng cho dù Hoàng Tiến đang ở trạng thái mạnh nhất thì vẫn không làm gì được Dương Thanh, anh còn phải nương tay nữa.

Dương Thanh bỗng thấy hơi tức giận: "Ông muốn chết đến thế à?"
Anh đã định tha cho Hoàng Tiến, nhưng ông ta cứ muốn đánh với anh.

Dương Thanh không muốn giết Hoàng Tiến vì hai nguyên nhân, thứ nhất là vì trước đó, tuy Hoàng Tiến có năng lực giết anh nhưng lại không làm thế, thứ hai là do anh nể mặt Miêu thành chủ.

Tuy anh và Miêu thành chủ mới gặp nhau mấy ngày nhưng ông lão đã cho anh rất nhiều.

Dù sao Hoàng Tiến cũng là vực chủ khu vực thứ chín của Miêu Thành, nếu Dương Thanh giết ông ta thì sẽ khiến Miêu Thành bị tổn thất nặng nề.

"Tôi nói rồi, nếu cậu không giết tôi, một ngày nào đó, tôi sẽ đích thân giết cậu để báo thù cho sư huynh!"
Hoàng Tiến nói rồi lại dốc toàn lực, đánh về phía Dương Thanh.

Lời Hoàng Tiến nói đã khiến Dương Thanh hoàn toàn nổi giận, anh đấm một phát, đẩy lùi ông ta.

Dương Thanh cắn răng: "Nếu ông muốn chết, tôi đành giúp vậy!"
Ngay sau đó, sức mạnh cuồng bạo lập tức bùng nổ từ người anh, mắt anh đỏ ngầu, đồng thời trên trán anh xuất hiện một hoa văn màu máu.

Nét mặt Hoàng Tiến hết sức nghiêm nghị, ông ta đã cảm nhận được khí thế không gì ngăn nổi từ Dương Thanh, ít nhất anh đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi.

Trong mắt Hoàng Tiến tràn ngập vẻ kiên nghị, ông ta không hề định lùi bước khi thấy Dương Thanh mạnh hơn.

"Giết!"
Dương Thanh tức giận quát rồi lao tới chỗ Hoàng Tiến.

Hoàng Tiến bỗng giậm mạnh chân, bước lên đỡ đòn.

"Rầm!"
Đòn đánh của hai người va vào nhau, Hoàng Tiến lập tức lùi bảy tám bước, còn Dương Thanh thì vẫn tiến lên phía trước, lao về phía ông ta.

"Rầm rầm rầm!"
Đòn tấn công nào của Dương Thanh cũng khiến Hoàng Tiến lùi bảy tám bước, sau mấy lượt đánh, Hoàng Tiến đã lùi mấy chục bước, khóe miệng còn rỉ máu tươi.

"Ài!"
.

Chương 1682: 1682: Không Ngờ Anh Lại Bị Nội Thương!

Ông ta nói rồi tức giận quát: “Khai, hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, kinh, tử, tám cửa mở!”
Ngay sau tiếng quát đó, khí thế cuồng bạo lập tức bùng nổ từ người ông ta.

Dương Thanh biến sắc, anh có thể cảm nhận được thực lực của Hoàng Tiến đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh rồi.

Anh biết Hoàng Tiến chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, đây vốn là một lằn ranh, rất ít người có thể phát huy được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh khi đang ở Siêu Phàm Thất Cảnh.

Ngay cả anh cũng chỉ giữ được thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, miễn cưỡng đạt đến bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh dưới sự giúp đỡ của huyết mạch cuồng hóa và Chiến Thần Quyết.

Nhưng bây giờ, Hoàng Tiến lại phát huy được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh khi đang ở Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Cậu chuẩn bị xong chưa?”
Hoàng Tiến chợt hỏi.

Dương Thanh không dám khinh thường, lập tức vận chuyển Chiến Thần Quyết đến cực hạn, còn kích hoạt cả huyết mạch cuồng hóa, tộc văn trên trán anh trông rất nổi bật.

Khí thế bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh lan ra từ người anh.

Dương Thanh quát: “Tới đi!”
Sau khi nhận được câu trả lời, Hoàng Tiến không chần chừ nữa.

Ông ta bỗng giậm chân, lập tức nhảy bật lên khỏi mặt đất như lò xo rồi lao tới chỗ Dương Thanh.

Nét mặt Dương Thanh hết sức nghiêm nghị, anh không dám phân tâm, hơi nhích chân, cũng lao về phía Hoàng Tiến.

“Rầm!”
Ngay sau đó, hai người đụng vào nhau, khí thế cuồng bạo bùng nổ từ người họ.

“Rầm rầm rầm!”
Sau khi đánh mấy chiêu, khóe miệng Dương Thanh đã rỉ máu.

Không ngờ anh lại bị nội thương!
Hoàng Tiến cũng không thoải mái gì cho cam, sắc mặt ông ta tái nhợt, còn có vẻ đau đớn, hình như đang phải chịu áp lực khổng lồ.

“Chiến!”.

Chương 1683: 1683: Tôi Vẫn Chiến Đấu Được!

Hoàng Tiến hét lớn, lại lao tới chỗ Dương Thanh.

Dương Thanh chưa kịp hồi phục thì đã phải đánh tiếp với Hoàng Tiến rồi.

Ban đầu, Dương Thanh vẫn phải chịu áp lực cực lớn, nhưng sau khi hai người tiếp tục chiến đấu, Dương Thanh chợt phát hiện khí thế của Hoàng Tiến đang dần yếu đi.

"Rầm!"
Mãi đến khi Dương Thanh đánh bay Hoàng Tiến, anh mới nhận ra ông ta thực sự không chịu nổi nữa rồi.

Dương Thanh hơi choáng váng, hồi nãy thực lực của Hoàng Tiến vẫn ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh, sao chỉ sau thoáng chốc đã yếu hẳn đi? Còn bị anh đánh bay trong một đòn nữa chứ.

Sau khi rơi xuống đất, Hoàng Tiến hộc máu, khí thế lập tức tan biến.

Đôi mắt đen nhánh của Hoàng Tiến cũng dần trở lại bình thường.

"Ông thua rồi!"
Dương Thanh nhìn Hoàng Tiến từ trên cao với vẻ mặt nặng nề.

Nhưng Hoàng Tiến lại bò dậy, nhìn về phía Dương Thanh:
"Tôi vẫn đứng dậy được, tức là chưa thua! Tôi đã nói rồi, trừ khi cậu giết tôi, bằng không, chỉ cần tôi có sức tái chiến, chắc chắn tôi sẽ tiếp tục quấy rầy cậu!"
Dương Thanh không hiểu tại sao Hoàng Tiến lại kiên trì như thế, nhưng anh biết với trạng thái bây giờ của ông ta, có lẽ ông ta còn không chịu nổi một đòn từ anh.

Hoàng Tiến chưa đi đến trước mặt Dương Thanh thì đã lảo đảo, ngã đập mặt xuống đất, trên mặt lập tức đầy máu tươi.

Nhưng Hoàng Tiến vẫn không chịu bỏ cuộc, ông ta lại bò dậy, nghiến răng nghiến lợi: “Dương Thanh, lại đây, chúng ta đánh tiếp!”
Dương Thanh vẫn không nhúc nhích, cũng không thấy vui khi thắng.

Anh cảm thấy rất nặng nề, không hiểu tại sao Hoàng Tiến phải kiên trì như vậy.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không giết ông! Ông cũng đã bỏ qua cho tôi khi có thực lực giết tôi, xem như lần này chúng ta hòa, nếu lần sau ông dám gây sự nữa, tôi sẽ không tha cho ông!”
“Tôi vẫn chưa ngã xuống! Tôi vẫn chiến đấu được!”
Miêu thành chủ thở dài, cuối cùng cũng đứng dậy, nhìn về phía Hoàng Tiến đang nằm dưới đất: “Đúng là đáng tiếc! Cậu ta có thể bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh khi mới năm mươi tuổi, cho dù là ở gia tộc Cổ Võ thì cũng được xem như thiên tài”.

“Nhưng cậu ta quá cố chấp, tuy biết mình không phải đối thủ của cháu nhưng vẫn nhất quyết đòi đánh một trận sống còn với cháu, còn mở hết tám cửa kỳ môn độn giáp, tu vi cũng mất hết theo”.

Nghe thấy Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh rất kinh ngạc: “Ông nói… Hoàng Tiến đã mất hết tu vi rồi ư?”
Miêu thành chủ gật đầu: “Cậu ta tu luyện thuật kỳ môn độn giáp, với cảnh giới bây giờ của cậu ta, cậu ta chỉ mở được sáu cửa, nhưng cậu ta đã cố mở tám cửa, trong tình huống này, cậu ta chỉ còn một kết cục, đó là mất hết võ công!”.

Chương 1686

“Tiểu Uyển, đã lâu như thế mà vẫn chưa có tiến triển gì ư?” Ngải Lâm nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói với vẻ lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển nói với vẻ tự trách: “Chị Lâm, em xin lỗi, em đã khiến chị thất vọng rồi! Có quá ít nội dung liên quan đến cỏ Hồi Hồn, em chỉ có thể tự nghĩ cách chế ra thuốc khôi phục ý thức bằng kiến thức của mình thôi”.

Ngài Lâm thở dài, nhìn bé Tĩnh An trong lòng mình, nói với đôi mắt đỏ hoe: “Chị thật sự rất lo cho anh ấy, rất muốn ở bên anh ấy”.

“Bây giờ là lúc anh ấy cần chị nhất nhưng chị không thể ở bên anh ấy, chị cảm thấy mình thật vô dụng”.

Phùng Tiểu Uyển vội nói: “Chị Lâm, chị đừng nói thế, nếu anh Siêu biết chị nghĩ như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ thấy rất tự trách”.

“Chị cứ yên tâm, em sẽ dốc hết sức để nghiên cứu thuốc chữa cho anh ấy”.

Ngải Lâm gật đầu, nói với vẻ cảm kích: “Tiểu Uyển, cảm ơn em!”
Đúng lúc này, Dương Thanh đã quay về sau một ngày tu luyện.

“Anh Thanh!”

Phùng Tiểu Uyển vội đứng dậy, nhìn về phía Dương Thanh: “Anh Thanh, em cảm thấy mình rất vô dụng, lâu như thế rồi mà vẫn chưa nghiên cứu được gì hết”.

Dương Thanh đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện giữa hai cô gái, cũng biết Phùng Tiểu Uyển đang cảm thấy rất tự trách.

Anh an ủi: “Tiểu Uyển, em đừng tự trách mình như thế, em làm được đến vậy, bọn anh đã cảm kích lắm rồi”.

Anh cũng không muốn xoắn xuýt về chuyện này, bèn nói: “Anh định về Yến Đô”.

Dương Thanh vốn định tu luyện đến khi bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng hiệu quả tu luyện mấy ngày nay rất thấp, vì anh không sao bình tĩnh nổi, chỉ lo cho Mã Siêu.

.

Chương 1687

Ở biên giới phía Bắc có Y Vương với y thuật hết sức cao siêu, nếu không bất đắc dĩ, anh cũng không muốn đến đó để nhờ Y Vương hỗ trợ.

Nhưng Mã Siêu đã mất ý thức quá lâu, anh lo rằng một khi bỏ lỡ thời điểm chữa trị tốt nhất thì Mã Siêu sẽ phải chịu di chứng nghiêm trọng mất.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, chẳng những Ngải Lâm không định lùi bước mà vẻ kiên định trong mắt còn rõ rệt hơn.

Ngải Lâm nói với vẻ kiên quyết: "Dương Thanh, tôi phải quay về bên anh ấy! Về phần bé Tĩnh An, tôi sẽ để con bé ở đây, nhờ Tiểu Uyển chăm sóc con bé cũng được".

Phùng Tiểu Uyển nhìn Ngải Lâm rồi nhìn Dương Thanh, nói: "Anh Thanh, nếu chị Lâm đã muốn quay về bên anh Siêu, chi bằng anh cứ đưa chị ấy về đi! Em sẽ chăm sóc bé Tĩnh An cẩn thận".

Dương Thanh thở dài: "Nếu vậy thì em sẽ đưa chị về!"
Ngải Lâm vội nói: "Cảm ơn cậu!"
Tối đó, Dương Thanh đưa Ngải Lâm rời khỏi Miêu Thành.

Sáng sớm hôm sau, họ đến Yến Đô.

Lại đặt chân lên mảnh đất này, trên mặt Ngải Lâm tràn ngập vẻ hoài niệm.

Vì lo cho Mã Siêu nên cô ấy đến dinh thự Vân Phong với Dương Thanh trước.

Phùng Giai Di khẽ lắc đầu, nói với vẻ nghiêm nghị: "Tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ nổi tiếng, nhưng không ai có thể chữa trị cho anh họ, còn anh thì sao? Có thu hoạch được gì từ chuyến đi đến Miêu Thành không thế?"
Dương Thanh lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa tìm ra cách khôi phục ý thức cho Mã Siêu, nhưng Tiểu Uyển vẫn đang cố gắng".

“Tôi định đến chiến vực ở biên giới phía Bắc một chuyến, có lẽ sẽ tìm ra cách giúp Mã Siêu tỉnh táo lại”.

Phùng Giai Di nói: “Nếu vậy thì anh cứ yên tâm đi đi, tôi sẽ bảo vệ họ thật tốt”.

.

Chương 1688

Phùng Giai Di cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tuy cô ta mới đến Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng đã thuộc loại mạnh nhất Yến Đô rồi.

Trừ khi kẻ địch có thực lực siêu mạnh tìm đến đây, bằng không ở Yến Đô, không ai có thể làm gì cô ta hết.

Dương Thanh nói: "Thật sự rất cảm ơn cô! Nỗ lực của cô trong khoảng thời gian này sẽ không uổng phí đâu".

Phùng Giai Di cười khổ: "Anh cũng biết, mong ước lớn nhất của tôi bây giờ là giúp bố tôi được tự do, ông ấy vẫn đang bị giam lỏng ở Hoàng tộc họ Phùng, còn bị cách chức người thừa kế, tôi sợ ông ấy sẽ gặp nguy hiểm".

Dương Thanh nghiêm nghị nói: "Khi nào quay về sau chuyến này, tôi sẽ đến Hoàng tộc họ Phùng với cô".

Phùng Giai Di nói với vẻ chân thành: "Cảm ơn anh nhé!"
Tiếp đến, Dương Thanh tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Lâu lắm rồi anh không ngó ngàng gì đến tập doàn Nhạn Thanh, lần này vừa hay qua đó xem thế nào.

Văn phòng chủ tịch, tập đoàn Nhạn Thanh.

Lạc Bân kích động nhìn Dương Thanh: "Chủ tịch, cuối cùng cậu cũng về rồi!"
Dương Thanh thấy hình như Lạc Bân lại gầy đi, không khỏi áy náy, bởi vì anh bận lo chuyện khác nên không ngó ngàng gì đến Nhạn Thanh, Tần Thanh Tâm và Tần Y cũng được anh cho người đưa tới nơi an toàn.

Có thể nói, bây giờ Lạc Bân đang phải chống chọi một mình, mọi công việc trong tập đoàn đều do ông ta phụ trách.

Dương Thanh an ủi: "Vất vả cho ông rồi! Cố gắng thêm thời gian nữa, sau khi giải quyết xong việc, tôi sẽ đón Tần Thanh Tâm và Tần Y về, khi đó tôi cũng có thể yên ổn ở đây".

Lạc Bân vội nói: “Chủ tịch, tôi không vất vả chút nào, tôi vẫn chịu được! Cậu cứ yên tâm, đến khi cậu quay về, chắc chắn tôi sẽ trả cho cậu tập đoàn hùng mạnh nhất!”
Dương Thanh gật đầu, vỗ vai Lạc Bân: “Tôi tin ông!”

Câu nói này khiến Lạc Bân vô cùng cảm động, cảm thấy có vất vả đến đâu cũng đáng.

Dương Thanh hỏi: “Bây giờ tập đoàn còn gặp khó khăn gì khi phát triển không?”
Lạc Bân có vẻ do dự, hình như đang phân vân xem có nên nói cho Dương Thanh biết không.

Dương Thanh nhíu mày: “Nói đi!”
Lúc này Lạc Bân mới nói: “Một tháng trước, có một doanh nghiệp ở nơi khác tiến vào Yến Đô, tên là tập đoàn Thuận Thiên, hình như tập đoàn này được lập ra để đối phó với tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Bởi vì các lĩnh vực kinh doanh của họ giống hệt tập đoàn Nhạn Thanh, hơn nữa họ đã cướp mất rất nhiều đối tác của chúng ta rồi”.

“Quan trọng là chỉ trong một tháng, tập đoàn Thuận Thiên đã có thực lực rất gần với tập đoàn Nhạn Thanh, hai doanh nghiệp thường xuyên xảy ra xung đột”.

“Tôi cảm thấy đối phương đang nhắm vào tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Vâng, thưa chủ tịch!”
.

Chương 1691: 1691: Là Do Ông Sai Khiến Nhỉ

Dương Thanh thản nhiên nhìn La Thế Hoành, chỉ một cái liếc của anh đã khiến nụ cười trên mặt La Thế Hoành cứng đờ.

La Thế Hoành cảm nhận được rất rõ, ông ta như đang đối mặt với dã thú đến từ hồng hoang chứ không phải con người, đôi mắt thâm thúy của Dương Thanh khiến La Thế Hoành có cảm giác rơi xuống địa ngục.

Ông ta không dám bước lên trước, bèn liếc sang chỗ khác, thậm chí còn không dám đối mặt với Dương Thanh.

Dương Thanh thản nhiên nói: "Hình như chủ tịch La rất sợ tôi nhỉ?"
La Thế Hoành rùng mình, lau mồ hôi lạnh trên trán, vội nói: "Chủ tịch Dương cứ đùa, nghe nói cậu vừa về đây.

Tôi vẫn luôn sùng bái cậu, tôi chỉ có sự kính trọng với cậu mà thôi, sao lại sợ cậu được chứ?"

Không thể không thừa nhận, người đàn ông trông hơi cục mịch này không hề đơn giản, nếu không cũng sẽ không bị nhân vật lớn phía sau ông ta đẩy lên.

"Chủ tịch Dương! Sếp Lạc! Mời qua bên này!"
La Thế Hoành vội làm động tác mời, dẫn hai người tới một phòng riêng cao cấp.

Nhưng sau khi bước vào phòng, Dương Thanh mới biết trong này còn những người khác.

Lạc Bân thấy Dương Thanh nhíu mày, lập tức nói với vẻ không vui: "Chủ tịch La, ông có ý gì thế? Ông đã nói chỉ mời mỗi cậu Thanh ăn cơm, sao lại có cả những người khác hả?"
Nếu là người khác, Lạc Bân vẫn sẽ nể mặt, nhưng riêng với La Thế Hoành thì ông ta không muốn nể nang gì hết.

La Thế Hoành vội xin lỗi: "Chủ tịch Dương! Sếp Lạc! Rất xin lỗi, thật ra người muốn gặp chủ tịch Dương là ông chủ của tôi

- ông Yoshida!”
Nghe thấy thế, Lạc Bân hơi biến sắc.

Ông ta đã điều tra được La Thế Hoành chỉ là một con rối được nâng lên mà thôi, nhưng không ngờ La Thế Hoành lại chủ động thừa nhận mình có ông chủ.

Yoshida và La Thế Hoành thoáng sửng sốt, hình như không ngờ Dương Thanh sẽ hỏi thẳng như thế.

Yoshida nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, đặt chén xuống rồi mới cười híp mắt: “Cậu Thanh đúng là thẳng thắn, không sai, chính tôi đã cử La Thế Hoành cướp hết đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Tôi cứ tưởng sẽ rất khó để đạt được mục tiêu này, nhưng không ngờ chỉ trong một tháng, chẳng những tôi không tốn xu nào mà còn lãi mười tỷ, gần như đã hoàn thành mục tiêu”.

Dương Thanh lập tức nhướng mày, Yoshida đang khoe khoang với anh hả?.

Chương 1692

Theo cách tính của Lạc Bân, Yoshida phải tốn ít nhất hai trăm tỷ thì mới có thể lôi kéo được nhiều đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh như thế.

Nhưng Yoshida lại nói, chẳng những ông ta không tốn tiền mà còn lãi mười tỷ, chuyện này đúng là đáng kinh ngạc.

Dương Thanh không nói gì, Lạc Bân lên tiếng: "Ông Yoshida, ông nói hơi quá rồi đấy? Nếu muốn thuyết phục các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh hủy hợp tác với chúng tôi, chuyển sang hợp tác với ông, ông phải tốn ít nhất hai trăm tỷ thì mới làm được điều này".

"Vừa nãy ông lại nói, ông không tốn xu nào, còn lãi mười tỷ ư? Sao có thể chứ?"
Yoshida cười ha hả: "Sếp Lạc không làm được việc này, không có nghĩa là tôi cũng thế".

Lạc Bân đang định nói tiếp, Dương Thanh bỗng nói: "Nếu tôi không đoán sai, chắc ông Yoshida có lai lịch rất lớn nhỉ?"
"Ông có thể khiến đám thương nhân kia hủy hợp đồng với chúng tôi, quay sang bắt tay với ông vì ông đã tiết lộ thân phận của mình cho họ biết, sau đó cố tình tỏ ý muốn tìm đối tác.

Những thương nhân kia sẽ chủ động đến xin hợp tác ngay".

"Lúc này, ông Yoshida chỉ cần đưa hợp đồng nhập cổ phần cho họ là có thể dễ dàng khiến đám thương nhân đó dâng tiền cho ông rồi".

"Bây giờ tập đoàn Thuận Thiên có cổ phần của đám thương nhân kia, thế nên chẳng những ông Yoshida không tốn xu nào mà còn lãi mười tỷ nữa".

Trừ khả năng này ra, Dương Thanh thực sự không nghĩ ra cách nào có thể khiến các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh chủ động hủy hợp đồng.

Nhưng nếu muốn làm được điều đó, Yoshida phải có lai lịch rất lớn thì mới có thể khiến các thương nhân kia tin rằng mình

sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nếu đi theo ông ta.

“Bốp bốp bốp!”
Yoshida vỗ tay, mỉm cười: “Đúng là tài không đợi tuổi, cậu Thanh lợi hại thật đấy! Mới đó mà đã đoán ra chân tướng rồi!”
“Không sai, đúng như cậu Thanh nói, tôi chỉ tiết lộ một ít về thân phận của mình thôi mà đã lôi kéo được rất nhiều đối tác rồi”.

Lạc Bân sực hiểu, ông ta đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, chỉ không đoán rằng Yoshida có lai lịch rất lớn.

Ông ta bỗng nghĩ đến điều gì đó, bèn kinh ngạc nói: “Ông là người của gia tộc Yoshida - một trong ba gia tộc lớn ở nước Dương ư?”
Ở nước Dương, có ba gia tộc hết sức giàu có, một trong số đó chính là gia tộc Yoshida.

Yoshida đã dùng thân phận của mình để lôi kéo đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh chủ động gia nhập tập đoàn Thuận Thiên, ông ta phải là người của gia tộc Yoshida thì mới có thể làm được điều đó.

Yoshida mỉm cười: “Không sai, đúng là tôi đến từ gia tộc Yoshida ở nước Dương, cũng chính là ông chủ thực sự của tập đoàn Thuận Thiên”.

Lạc Bân lập tức nghiêm nghị hẳn lên, khó trách tập đoàn Thuận Thiên dám động đến tập đoàn Nhạn Thanh, thì ra phía sau nó chính là gia tộc Yoshida - một trong ba gia tộc lớn ở nước Dương.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Vậy hôm nay ông mời tôi ăn cơm là để ra oai với tôi à?”
Yoshida mỉm cười, lắc đầu: “Tôi mời cậu Thanh tới đây vì muốn thương lượng chuyện này với cậu, tôi rất hứng thú với tập đoàn Nhạn Thanh, hy vọng cậu Thanh có thể bán lại nó cho tôi.

Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt, tôi sẽ mua nó với giá cao hơn giá thị trường 20%”.

Dương Thanh bỗng mỉm cười: “Chắc ông Yoshida cũng biết tập đoàn Nhạn Thanh có ý nghĩa gì với tôi nhỉ?”

Yoshida mỉm cười: “Tập đoàn Nhạn Thanh là doanh nghiệp mà mẹ cậu sáng lập khi còn sống, cũng là niềm tưởng nhớ của cậu về bà ấy, thế nên cậu luôn muốn biến nó thành doanh nghiệp hàng đầu thế giới”.

Dương Thanh hơi híp mắt: “Ông Yoshida đã biết mà vẫn muốn mua lại tập đoàn Nhạn Thanh từ phía tôi, tôi có thể coi đó là sự khiêu khích của ông với tôi không?”
Yoshida mỉm cười, cũng không trả lời vấn đề này.

Ông ta nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nữa.

Khi cười, mắt ông ta híp lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng lúc này, Dương Thanh đã nhận thấy sát khí từ nụ cười của Yoshida.

“Nếu cậu Thanh đã nghĩ là khiêu khích, vậy cứ xem đó là khiêu khích cũng được!”
“Nếu xong rồi thì nghe tôi nói đây!”
Dương Thanh nói: “Tôi không cần biết phía sau tập đoàn Thuận Thiên là thế lực nào, chuyện đó không liên quan tới tôi! Nhưng ông phải biết, nơi đây thuộc Chiêu Châu, nếu đã ở trên lãnh thổ của Chiêu Châu thì cứ chơi theo quy tắc ở Chiêu Châu, nếu ông định vi phạm, trò chơi cũng đành kết thúc!”
.

Chương 1695: 1695: Chúng Ta Mau Đi Thôi!

Bây giờ cô ta đã trở thành ngôi sao nổi tiếng bậc nhất Chiêu Châu, thu nhập cũng tăng mạnh, nhưng cô ta biết rõ, cô ta sẽ không bao giờ sở hữu những thứ đó nếu thiếu Dương Thanh.

Vừa bước vào biệt thự, cô ta đã nhìn thấy một người trung niên đang ngồi trên ghế sofa.

Cô ta lập tức biến sắc, định quay người ra ngoài.

Nhưng cô ta còn chưa kịp mở cửa, người trung niên đã bước đến bên cô ta.

Ông ta cười híp mắt: "Cô Hạ Hà, mời cô đi với tôi một chuyến!"
Hạ Hà nhìn người trung niên xa lạ trước mặt, vô cùng hoảng hốt.

Cô ta căng thẳng nói: "Rốt cuộc ông là ai? Tại sao tôi phải đi với ông chứ?"
Người trung niên cười ha hả, nhìn chằm chằm vào Hạ Hà: "Đương nhiên phải có việc thì tôi mới mời cô đi rồi, nếu cô Hạ không muốn bị đau thì tốt nhất đừng nên phản kháng".

Hạ Hà biết có chống cự cũng vô dụng, còn có thể bị thương.

Thế là cô ta cắn răng, nói: "Tôi sẽ đi với ông!"
Người trung niên cũng không hạn chế sự tự do của Hạ Hà, định đưa cô ta rời đi.

"Hà à, đây là ai vậy?"
Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị bước đến.

Thấy Hạ Hà đang chuẩn bị rời đi với một người đàn ông trung niên, bà ta không khỏi nhíu mày.

Bà ta biết hết bạn bè và đồng nghiệp của Hạ Hà, người trung niên trước mặt có dáng vẻ dữ dằn, vừa nhìn đã thấy không giống như người tốt.

Hạ Hà vội nói: “Mẹ, đây là bạn con, con với ông ta ra ngoài một chuyến”.

Cô ta nói rồi giục: “Chúng ta mau đi thôi!”
Người trung niên mỉm cười với Lục Văn Tĩnh - mẹ Hạ Hà rồi rời đi với cô ta.

“Rầm!”
Đúng lúc người trung niên quay đi, đầu ông ta bị một vật nặng đập trúng.

“Hà à, chạy đi!”
“Phập!”
Máu tươi túa ra, con dao trong tay người trung niên cắm vào người Lục Văn Tĩnh, chỉ còn một nửa cán dao ở ngoài.

“Mẹ!”
Hạ Hà hét một tiếng xé lòng.

.

Chương 1696: 1696: Chắc Là Gọi Nhầm Nhỉ

Lục Văn Tĩnh ôm chặt lấy người trung niên, cắn răng: “Con mau chạy đi!”
“Không!”
Hạ Hà đau khổ hét, định đưa Lục Văn Tĩnh đi cùng.

Lục Văn Tĩnh nhìn Hạ Hà bằng đôi mắt đỏ hoe: “Xem như mẹ xin con, mau chạy đi!”
“Con đàn bà khốn kiếp, còn dám đánh tao, ông đây giết mày!”
Người trung niên lập tức nổi giận, bỗng rút dao ra khỏi người Lục Văn Tĩnh rồi đâm nhát nữa.

“Không, không!”

Hạ Hà luống cuống, kích động gào khóc.

Lục Văn Tĩnh vẫn ôm chặt lấy người trung niên, nhìn chằm chằm vào Hạ Hà, khóe miệng rỉ máu, trong mắt bà ta tràn ngập sự cầu khẩn, bà ta đang xin Hạ Hà rời đi.

“Mẹ!”
Hạ Hà khóc đến mức đứt ruột đứt gan, thấy mẹ mình bị đâm mấy nhát liên tiếp, cô ta cảm thấy thế giới của mình cũng sụp đổ rồi.

Ánh mắt của Lục Văn Tĩnh dần tản ra, đôi tay đang ôm chặt lấy người trung niên cũng hạ xuống đầy yếu ớt.

Hạ Hà nhìn người trung niên với vẻ căm hận, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi sẽ không bao giờ tha cho ông!”

Cô ta nói rồi quay người bỏ chạy, không chần chừ nữa.

“Cô chạy được chắc?”
Dương Thanh gọi lại, nhưng không có ai nghe.

Dương Thanh lẩm bẩm: “Chắc là gọi nhầm nhỉ?”
Anh nói rồi đứng dậy vào phòng tắm, tắm rửa rồi đi ra ngoài.

Anh vừa mở tivi lên thì đã thấy một tin.

Chương 1697: 1697: Rốt Cuộc Là Ai Mà Lại Độc Ác Đến Thế

“Nửa tiếng trước, ở khu biệt thự Vân Cẩm Uyển đã xảy ra một vụ giết người, nghe đồn bà Lục - người bị hại là mẹ của ngôi sao họ Hạ đang nổi tiếng, hiện giờ cô Hạ cũng đã mất liên lạc, cảnh sát đang tiến hành điều tra thêm!”
Tin tức rất ngắn, Dương Thanh nhíu mày, bỗng cảm thấy bất an.

Anh biết mẹ Hạ Hà họ Lục, hơn nữa tin tức còn cho biết người bị hại là ngôi sao họ Hạ đang nổi tiếng, lại liên tưởng đến cuộc gọi nhỡ của Hạ Hà trước đó, anh lập tức lấy điện thoại ra bấm số, lạnh lùng nói: “Nửa tiếng trước, ở khu biệt thự Vân Cẩm Uyển đã xảy ra một vụ giết người ác ý, có phải người bị hại tên Lục Văn Tĩnh không? Ngôi sao nữ họ Hạ là Hạ Hà à?”
Dương Thanh nhanh chóng nhận được câu trả lời, khi xác nhận người bị hại chính là Lục Văn Tĩnh, trên mặt anh tràn ngập vẻ tức giận.

Dương Thanh giận dữ đến cực điểm: “Rốt cuộc là ai mà lại độc ác đến thế? Lại tàn nhẫn sát hại một người phụ nữ trung niên vô tội?”

Anh hết sức lo lắng, liên tục gọi điện cho Hạ Hà nhưng không có ai nghe.

Dương Thanh bấm số Tiền Bưu, tức giận nói: “Điều tra cho tôi, rốt cuộc Hạ Hà gặp chuyện gì rồi?”
Anh vừa cúp máy thì đã nhận được cuộc gọi từ số lạ: “Cậu là Dương Thanh à? Bạn cậu - Hạ Hà đang nằm trong tay tôi, tôi cho cậu một tiếng để ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh với ông Yoshida, bằng không, tôi cũng không thể cam đoan liệu bạn cậu có gặp chuyện gì không đấy”.

Đối phương nói rồi cúp máy luôn.

Lửa giận lập tức bùng nổ từ người Dương Thanh.

“Rầm!”
Nền đá cẩm thạch dưới chân anh lập tức vỡ nát.

Sắc mặt Yoshida hết sức khó coi, ông ta tát La Thế Hoành, tức giận quát: “Tôi chỉ bảo ông đưa Hạ Hà về đây thôi, chuyện của mẹ Hạ Hà là sao hả? Bây giờ cái chết của bà ta đã lên trang nhất các tờ báo ở Yến Đô rồi đấy”.

La Thế Hoành sợ đến mức run lẩy bẩy, vội quỳ xuống, nói với vẻ sợ hãi: “Ông Yoshida, xin lỗi ông! Tôi cũng không ngờ tên khốn đó lại giết mẹ Hạ Hà, càng không ngờ chuyện này sẽ bị truyền khắp Yến Đô, ông Yoshida, rất xin lỗi, tôi sai rồi!”

.

Chương 1700

“Nhất là Yoshida, chỉ trong một tháng ngắn ngủi ở Yến Đô, ông ta đã làm rất nhiều chuyện xấu xa, còn giết một mạng người nữa”.

“Số tội danh này đủ để phán ông ta tội chết rồi!”
Nghe thấy thế, trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt, anh lạnh lùng nói: “Nếu vậy thì ông ta không cần sống nữa đâu”.

Anh nói tiếp: “Lập tức đưa hết việc phạm pháp của Yoshida lên mạng cho tôi, tôi muốn khiến ông ta thân bại danh liệt!”
Một tin tức khiến cả nước chấn động nhanh chóng được đưa lên mạng.

Đó chính là chứng cứ cho việc Yoshida phạm pháp ở Chiêu Châu, chuyện này như đá tảng rơi xuống biển, dấy lên nghìn gợn sóng.

Bởi vì gia tộc Yoshida là một trong ba tài phiệt đứng đầu nước Dương, kết quả gia tộc Yoshida vừa thành lập tập đoàn Thuận Thiên ở Yến Đô không lâu thì đã xảy ra chuyện lớn như thế rồi.

Cùng lúc đó, ở văn phòng tại tầng cao nhất, trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên.

Sau khi thấy chứng cứ phạm tội của mình, sắc mặt Yoshida u ám tới cực điểm.

Ông ta cắn răng: “Khốn kiếp! Dám điều tra tôi ư, tưởng Yoshida này dễ bị ức hiếp à?”

Ông ta nói rồi nhìn về phía La Thế Hoành đang đứng cạnh, híp mắt: “Bây giờ ông đi tự thú ngay đi, cứ nói thật ra những chứng cứ phạm tội trên mạng đều là do ông làm”.

La Thế Hoành lập tức biến sắc: “Ông Yoshida, ông định vứt bỏ tôi ư?”
Yoshida nhíu mày: “Không phải tôi định vứt bỏ ông, mà bây giờ ông phải làm theo lời tôi.

Một khi tôi gặp chuyện ở Chiêu Châu, ông nghĩ ông còn đường sống chắc?”
Không phải ông ta không muốn từ chối nhận tội thay Yoshida, mà ông ta không từ chối nổi.

Những chứng cứ trong tay Yoshida đủ để khiến ông ta chết mấy lần.

.

Chương 1701: 1701: Tôi Đến Để Giết Ông

Yoshida có thể làm được điều này, chỉ có một khả năng, đó là La Thế Hoành đã tham gia vào mọi hoạt động phạm pháp của ông ta, đồng thời lần nào Yoshida cũng tạo chứng cứ để La Thế Hoành thế tội.

Hay nói cách khác, chỉ cần Yoshida lấy chứng cứ mới ra, những chứng cứ phạm tội của ông ta sẽ không liên quan gì tới ông ta nữa, người chịu tội cũng trở thành La Thế Hoành.

Dinh thự Vân Phong.

Sau khi biết La Thế Hoành đã nhận tội thay Yoshida, trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: "Đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ!"
"Cần tôi giết ai hộ anh không?"
Lúc này, Phùng Giai Di bỗng bước đến sau lưng Dương Thanh, thản nhiên nói.

Dương Thanh đang định từ chối, bỗng nghĩ đến việc bây giờ Phùng Giai Di đã là một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh hàng thật giá thật, còn Yoshida cũng là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu hai người đánh với nhau, không chừng Phùng Giai Di sẽ cảm ngộ được gì đó rồi đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Nghĩ tới đây, anh nói: "Cô không phải đối thủ của ông ta đâu!"
Phùng Giai Di thản nhiên nói: "Phải đánh mới biết tôi có phải đối thủ của ông ta không, trước khi cứu được bố tôi, tôi sẽ không chết, anh cứ yên tâm!"
Dương Thanh nói: "Nếu vậy thì tùy cô!"
Phùng Giai Di quay người rời đi luôn, sau khi cô ta đi một lát, Dương Thanh cũng nhanh chóng rời đi, cho dù Phùng Giai Di không đề nghị giúp anh giết Yoshida, Dương Thanh cũng sẽ đích thân làm.

Anh vốn định cho Yoshida ba ngày để cút khỏi Yến Đô, nào ngờ chẳng những Yoshida không định rời đi mà còn dùng Hạ

Hà để uy hiếp anh, thậm chí ngay cả mẹ Hạ Hà cũng chết.

Nếu Yoshida đã dùng thủ đoạn khác thường, vậy anh cũng không cần dùng thủ đoạn công bằng nữa.

“Rầm!”
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, cửa biệt thự bị đánh bay, Phùng Giai Di nghênh ngang bước vào phòng khách.

Yoshida tức giận đi ra khỏi phòng.

Khi thấy Phùng Giai Di, sắc mặt ông ta u ám đến cực điểm: “Cô là ai? Biết tôi là ai không? Cô dám xông vào chỗ ở của tôi à”.

Phùng Giai Di lạnh lùng nói: “Tôi đến để giết ông”.

.

Chương 1702: 1702: Ông Định Giết Người Của Tôi À

Cô ta nói rồi hơi nhích chân, lao thẳng về phía Yoshida.

Cùng lúc đó, khí thế đáng sợ cũng bùng nổ từ người cô ta.

Yoshida cứ tưởng Phùng Giai Di chỉ là con tép riu.

Sau khi cảm nhận được khí thế của cô ta, con ngươi ông ta bỗng co lại, định trốn nhưng đã muộn rồi.

Ông ta đành giơ hai tay chắn trước ngực.

"Rầm!"
Ngay sau đó, đòn tấn công của Phùng Giai Di ập đến, nhưng đã bị tay Yoshida ngăn lại.

Yoshida chỉ cảm thấy tay mình run rẩy, cơ thể lùi về sau năm sáu bước rồi mới ngừng.

Đòn tấn công của Phùng Giai Di lại ập đến.

"Rầm rầm rầm!"
Lần nào Phùng Giai Di cũng tấn công với trạng thái mạnh nhất, trong mắt cô ta chỉ có sát khí mãnh liệt.

Yoshida liên tục lùi bước, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Rốt cuộc cô là ai? Tôi chưa bao giờ gặp người nào còn trẻ như thế mà đã có thực lực Siêu phàm Cảnh".

Sau khi bị Phùng Giai Di đẩy lùi thêm lần nữa, Yoshida nghiêm nghị hỏi.

Phùng Giai Di không hề định đáp lời, hơi nhích chân, lại lao tới chỗ Yoshida.

Yoshida tức giận nói: "Cô chán sống à!"
Ngay sau đó, khí thế trên người ông ta bỗng tăng lên.

Khí thế của Yoshida chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh bỗng lên đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Có rất ít bí pháp có thể giúp thực lực tăng một cảnh giới khi ở Siêu Phàm Cảnh, điều này đủ để cho thấy bí pháp mà Yoshida sử dụng có cấp bậc rất cao, hơn nữa còn rất quý giá.

"Nếu cô muốn chết, vậy tôi sẽ giúp cô!"
Yoshida cắn răng, trong mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Nét mặt Phùng Giai Di nghiêm nghị hẳn lên, cô ta cứ tưởng mình có thể dễ dàng giết Yoshida sau khi dốc toàn lực, nào ngờ Yoshida đã có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh rồi.

Đúng lúc đòn tấn công của Yoshida sắp giáng xuống, một cánh tay bỗng xuất hiện, tóm lấy cổ tay Yoshida.

Dương Thanh đứng ở giữa tức giận nói: "Ông định giết người của tôi à?"
Khi nhìn thấy Dương Thanh, Phùng Giai Di vô cùng kinh ngạc, dường như cô ta không ngờ Dương Thanh lại tới đây.

.

Chương 1703: 1703: Đúng Là Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ!

Khi nghe Dương Thanh thốt lên câu "Người của tôi", lòng cô ta đã ấm áp hẳn lên.

Yoshida thấy Dương Thanh bèn cả giận quát: "Dương Thanh, cậu muốn gì?"
Dương Thanh lạnh lùng nói: "Trước đây cũng có kẻ dám lấy người bên cạnh tôi để đe dọa tôi, cuối cùng kẻ đó đã phải chết! Ông nói xem, tôi muốn gì?"
Vừa dứt lời, một luồng uy lực võ thuật khủng bố tràn ra từ trên người anh.

"Uỳnh!"
Ý niệm giết chóc khủng khiếp đã bao phủ lên Yoshida, Yoshida cảm thấy như thể có một ngọn núi khổng lồ vừa đè lên người mình, hai đầu gối khuỵu xuống, quỳ thịch xuống đất.

Không phải ông ta muốn quỳ lạy Dương Thanh mà áp lực Dương Thanh đè lên người ông ta quá khủng bố, ông ta không cách nào chịu nổi, hai chân mềm ra, quỳ luôn xuống đất.

Cho đến giờ phút này, Yoshida mới nhận ra, thực lực của Dương Thanh không phải chỉ mới Siêu Phàm Nhất Cảnh mà còn mạnh hơn thế nhiều.

Chỉ một ý nghĩ đã khiến một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như ông ta phải quỳ xuống, người như thế, chí ít cũng phải là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Yoshida lộ vẻ hoảng sợ: "Sao lại thế được? Cậu còn chưa đầy ba mươi mà, sao có thể có thực lực trên cả Siêu Phàm Ngũ Cảnh?"
Ông ta hoàn toàn không dám nghĩ tới, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tiến vào Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh lạnh lẽo nói: "Tôi cho ông chút thời gian nhắn gửi lời cuối cùng, sau đó sẽ tiễn ông chặng đường sau cuối".

Yoshida cả giận nói: “Cậu không thể giết tôi! Tôi là người của gia tộc Yoshida, một trong ba tài phiệt lớn nhất của nước Dương, lần này tôi tới Chiêu Châu là có nhiệm vụ đặc biệt, nếu cậu dám giết tôi, gia tộc Yoshida sẽ không tha cho cậu đâu”.

Dương Thanh nheo mắt nói: “Nói cho tôi biết, nhiệm vụ của ông tới đây là gì?”
Khi đang nói, anh đá một cước vào miệng ông ta, lập tức cả hàm răng của Yoshida đều bị đá rơi.

Nói xong, anh lấy ra một viên thuốc màu đen, Yoshida nhìn thấy vậy, lập tức căng thẳng cả người: “Cậu định làm gì?”
.

Chương 1704: 1704: Ông Tới Chiêu Châu Với Mục Đích Gì

Ông ta vừa dứt lời liền cảm thấy trong người mình như có nghìn vạn con kiến đang gặm nhấm nội tạng.

“A! ”
Yoshida thống khổ kêu rên, lăn lộn trên mặt đất.

Phùng Giai Di đứng cạnh đó đã ngây cả người ra, cô ta hoàn toàn không ngờ rằng Dương Thanh còn có thủ đoạn tàn nhẫn đến như vậy.

Tuy không biết Dương Thanh cho Yoshida uống thứ thuốc gì nhưng cô ta có thể chắc chắn một điều, Yoshida vừa uống phải viên thuốc màu đen kia thì lập tức lộ vẻ đau đớn muốn chết.

Yoshida vẫn đau khổ kêu rên thảm thiết: “Tha cho tôi đi! Cầu xin cậu tha cho tôi đi! A! ”

Dương Thanh vẫn bình thản nói: “Bây giờ ông mới chỉ phải chịu cơn đau như bị gặm nhấm tim gan, nhưng lát nữa thôi, ông sẽ cảm nhận được lục phủ ngũ tạng rồi cả da thịt toàn thân đều như đang bị dã thú gặm nhấm, cuối cùng, ông sẽ chết vì quá đau đớn”.

“Nếu ông muốn kết thúc cơn đau này thì hãy nói ra nhiệm vụ của ông khi tới Chiêu Châu, tôi sẽ cho ông được giải thoát nhanh chóng, bằng không, ông chỉ có thể từ từ chờ đợi đến lúc bị đau đến chết”.

Lời Dương Thanh nói khiến cho Phùng Giai Di đứng bên cũng tê dại cả da đầu.

Còn kẻ đang phải gánh chịu cơn đau là Yoshida thì càng hoảng sợ tột cùng, nhưng, nhiệm vụ của ông ta là điều vô cùng quan trọng, nếu tiết lộ ra ngoài, chỉ e sẽ biến thành một mối họa lớn cho cả gia tộc Yoshida.

Bộ mặt Yoshida đã vặn vẽo đầy dữ tợn, ông ta nói: “Dù tôi phải chết, cậu cũng đừng hi vọng moi được tin tức gì về nhiệm vụ của tôi”.

Chỉ có điều, ông ta vừa dứt lời liền cảm nhận được máu thịt toàn thân như đang bị dã thú cắn xé, thậm chí cả xương cốt cũng như đang bị thứ gì đó chui vào, điên cuồng gặm nhấm.

Ông ta kiệt lực nằm bò trên mặt đất, hổn hển thở từng chập, toàn thân ướt sũng mồ hôi lạnh.

.

Ủng hộ chính chủ vào ngay * .

me *
Đây là thứ thuốc Phùng Tiểu Uyển đã cho Dương Thanh trước khi anh rời khỏi Miêu Thành, đồng thời đây cũng là thành quả nghiên cứu mới nhất của Phùng Tiểu Uyển, không ngờ hiệu quả của nó lại mãnh liệt đến thế.

Nếu chiến vực có thể sản xuất hàng loạt thứ thuốc này thì công tác thẩm vấn kẻ địch sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Dương Thanh bỗng cất tiếng hỏi: “Ông tới Chiêu Châu với mục đích gì?”.

Chương 1705: 1705: Để Tôi Đi Làm Ngay!

Lúc này Yoshida không dám do dự nữa, vội vàng nói ngay: "Nước Dương dự định tóm lấy huyết mạch kinh tế của Chiêu Châu, thiết lập một kế hoạch có tên là "Đồ Long", do ba phe tài phiệt lớn nhất cầm đầu, ra sức thu mua các doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu, quá trình này mặc dù sẽ tiêu hao một lượng tài chính cực lớn của chúng tôi nhưng một khi nền kinh tế của Chiêu Châu đã bị người nước Dương chúng tôi khống chế được thì chúng tôi sẽ nhận lại được vài chục lần, thậm chí vài trăm lần những thứ đã bỏ ra".

Nghe Yoshida nói thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức âm trầm cực điểm.

Anh lạnh lùng hỏi: "Hiện giờ các ông đã thực thi đến đâu rồi?"
Yoshida không dám giấu giếm, vội vàng nói ngay: "Kế hoạch này mới bắt đầu được một tháng, cho tới nay, gia tộc Yoshida chúng tôi đã tiến vào mấy thành phố lớn của Chiêu Châu, đồng thời bắt đầu thu mua các công ty lớn".

"Gia tộc Yoshida chúng tôi đã thu mua được hai mươi tám doanh nghiệp lớn, nhiệm vụ coi như đã đạt được tầm 20%".

"Còn về tiến triển của các tài phiệt khác, tôi không rõ lắm, ba phe tài phiệt lớn không trao đổi tin tức với nhau, thực tế chúng tôi cũng luôn cạnh tranh gay gắt, các bên đều muốn nhanh chóng nắm được các doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu trong tay mình".

Sắc mặt Dương Thanh đã lạnh như băng, anh nói tiếp: "Như vậy có nghĩa là, ở Yến Đô không chỉ có gia tộc Yoshida mà còn có cả các nhà tài phiệt khác của nước Dương cũng đã thu mua rất nhiều doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu?"
Yoshida gật đầu: "Không chỉ ba nhà tài phiệt lớn nhất nước Dương mà còn có cả một số gia tộc và thế lực hàng đầu của nước Dương cũng muốn nhân cơ hội này vớt một khoản".

“Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, cầu xin cậu tha cho tôi một đường sống, tôi có thể bảo đảm với cậu, tôi sẽ chuyển nhượng lại toàn bộ những doanh nghiệp của Chiêu Châu cho cậu ngay”.

Yoshida đã thực sự sợ hãi, ông ta không bao giờ muốn nếm lại cái loại cảm giác sống không bằng chết vừa rồi nữa.

Điều quan trọng nhất là, ông ta đã nhận ra, thực lực của Dương Thanh chí ít cũng phải là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Dương Thanh lạnh lùng bảo: “Nếu thả ông đi thì liệu ông còn quay về sao?”

.

Chương 1706: 1706: Đi Làm Việc Đi

Yoshida run lên, vội vã thưa: “Xin cậu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối không dám giở trò gì đâu, tôi thật sự chỉ có ý định tới tập đoàn Thuận Thiên để làm thủ tục chuyển nhượng những doanh nghiệp của Chiêu Châu cho cậu thôi”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Vậy đi thôi”.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh và Phùng Giai Di đi theo Yoshida tới tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên.

Trên tầng cao nhất, bên trong phòng làm việc của chủ tịch.

Yoshida đứng một bên, Dương Thanh ngồi trên ghế, tay cầm một xấp hợp đồng, thận trọng đọc.

Yoshida không dám thở mạnh, chỉ nơm nớp sợ hãi đứng bên cạnh, trước mặt người có thực lực vượt trội hẳn, ông ta thậm chí còn không dám nghĩ tới chuyện chạy trốn.

Đúng lúc này, Lạc Bân tới, sau lưng còn có vài vị luật sư cao cấp do tập đoàn Nhạn Thanh trả lương cao mời về.

Lạc Bân thấy Dương Thanh đang ngồi trước bàn làm việc trong phòng chủ tịch của tập đoàn Thuận Thiên mà Yoshida lại đang đứng bên cạnh, ông ta giật mình ngây người ra.

Lạc Bân vội vàng hỏi: “Chủ tịch, người mà cậu muốn tôi mang tới, tôi đã mang đủ, có chuyện gì xin cậu cứ việc căn dặn”.

Dương Thanh đưa ngay xấp hợp đồng mà Yoshida đã chuẩn bị sẵn cho Lạc Bân, nói: “Đây là hợp đồng thu mua tập đoàn Thuận Thiên của tập đoàn Nhạn Thanh, ông đưa cho đoàn luật sư kiểm tra kĩ càng xem có vấn đề gì không”.

Lạc Bân kinh hãi trong lòng, ông ta không ngờ tập đoàn Nhạn Thanh vừa bị Yoshida dùng thủ đoạn hèn hạ để thu mua mất, chưa được vài tiếng đồng hồ sau, tập đoàn Nhạn Thanh đã trở về trong tay Dương Thanh, thậm chí còn thu mua luôn cả tập đoàn Thuận Thiên.

Lạc Bân vội đưa hợp đồng cho đoàn luật sư kiểm tra, bản thân ông ta cũng lấy một bản xem kĩ.

Khi ông ta nhìn thấy tập đoàn Thuận Thiên đã sở hữu hai mươi tám doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu thì đã sợ đến ngây cả người.

Nhưng điều khiến ông ta khiếp sợ hơn nữa còn ở phía sau, tập đoàn Nhạn Thanh thu mua tập đoàn Thuận Thiên với giá chỉ một tệ.

"Trong thời gian ngắn, tôi không yêu cầu người giỏi cỡ nào mới trở thành quản lí cao cấp được mà chỉ cần toàn bộ các quản lí cao cấp của tập đoàn Thuận Thiên đều phải là người của chúng ta, ông hiểu ý tôi chứ?"
Lạc Bân vội nói: "Tôi hiểu! Chủ tịch muốn nắm lấy tập đoàn Thuận Thiên về tay chúng ta với tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó căn cứ theo thành tích làm việc để xác định lại hệ thống quản lí cao cấp".

Dương Thanh gật đầu: "Đi làm việc đi".

Lạc Bân gật đầu: "Vâng!".

Chương 1707: 1707: Ông Ta Thật Sự Sợ Hãi Vô Cùng

Sau đó, ông ta nhanh chóng dẫn người đi khỏi nơi này, trong phòng làm việc chỉ còn lại Dương Thanh, Phùng Giai Di và Yoshida.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Yoshida căng thẳng, vội nói: "Cậu Thanh, tôi đã chuyển nhượng toàn bộ tập đoàn Thuận Thiên cho cậu đúng như yêu cầu rồi, cậu còn sai bảo gì không ạ?"
Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Bây giờ, tôi có thể cho ông một cơ hội sống sót, nhưng phải xem xem ông có nắm bắt được không đã".

Nghe vậy, Yoshida sáng rực mắt lên, vội vã tỏ thái độ: "Xin cảm ơn cậu Thanh đã cho tôi cơ hội này, cậu muốn tôi làm gì, xin cứ việc sai bảo".

Dương Thanh nói: "Hãy tìm cách để tìm hiểu xem những doanh nghiệp nào của Chiêu Châu đã bị hai phe tài phiệt kia thu mua, tôi chỉ cho ông hai mươi phút, nếu như có thể tìm hiểu được điều tôi cần, tôi sẽ thả ông đi, còn nếu không, thành thật xin lỗi, ông chỉ có thể chết thôi".

Yoshida khốn khổ cầu khẩn: "Cậu Thanh, những điều tôi nói đều là thật, giữa ba phe tài phiệt thực sự không có tình báo chung, rốt cuộc bọn họ thu mua doanh nghiệp nào, tôi thật sự không biết mà".

Dương Thanh chỉ lạnh lùng nói: "Đó là chuyện của ông, tôi chỉ quan tâm kết quả, nếu ông không tìm được biện pháp thăm dò ra trong vòng hai mươi phút, chỉ sợ ông không thể ra khỏi phòng này được đâu".

Yoshida run cả người lên, sắc mặt trắng bệch, nhìn vẻ lạnh nhạt của Dương Thanh, ông ta thật sự sợ hãi vô cùng.

Không dám lãng phí thời gian nữa, Yoshida vội lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi đi.

Dương Thanh và Phùng Giai Di vẫn ngồi trong phòng làm việc theo dõi sát sao, Yoshida không dám giở trò bịp bợm mà thành thật gọi điện tra xét kế hoạch thu mua của hai tài phiệt lớn kia.

Có điều, đúng như ông ta đã nói, không một ai biết hai phe tài phiệt kia đã thu mua được những doanh nghiệp nào.

Dương Thanh cũng không ngồi không, anh nói với Phùng Giai Di: “Cô trông chừng ông ta, để tôi ra ngoài gọi điện thoại”.

Phùng Giai Di gật đầu: “Được!”
Dương Thanh đi ra bên ngoài, kiếm một góc không người, xác định không có ai nghe trộm được mới bấm một số điện thoại, nghiêm nghị nói: “Sư phụ, nước Dương đang tiến hành một kế hoạch có tên là “Đồ Long”, do ba phe tài phiệt lớn nhất của nước chúng cầm đầu, trắng trợn thu mua các doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu”.

Nghe thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức cứng đờ, hỏi: “Sư phụ, có phải người đã biết được điều gì không ạ?”
.

Chương 1710: 1710: Bọn Mày Đều Đáng Chết!

Đúng lúc này, bóng Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt Hạ Hà, anh tóm chặt cây gậy lại.

“Hạ Hà, tôi biết hiện giờ cô đang rất căm phẫn, đồng thời cũng rất đau lòng, chỉ muốn giết tên khốn này để báo thù cho mẹ cô, tôi có thể cam đoan với cô, dù cô giết tên súc sinh này cũng sẽ không có ai làm gì cô cả”.

Dương Thanh dừng lại, nhìn Hạ Hà bằng ánh mắt phức tạp, anh nói tiếp: “Nhưng cô là một cô gái hiền lành, một người thiện lương đến độ giết một con kiến còn cảm thấy quá tàn nhẫn, cô có chắc, cô muốn giết tên khốn này không?”
“Nếu cô thực sự muốn tên này phải chết, tôi sẽ giết thay cô!”
Nghe Dương Thanh nói thế, Hạ Hà lập tức ngây người, mặt đầy thống khổ, cô ta bỗng khóc nấc lên: “Anh thì là gì của tôi chứ? Dựa vào đâu mà giết người thay tôi?”
Dương Thanh bỗng không biết phải nói gì, nhưng anh cũng hiểu được tâm trạng Hạ Hà lúc này, dẫu sao, người bị giết cũng là thân nhân duy nhất trong cuộc đời này của cô ta.

Hơn nữa, cái chết của dì ấy còn là do bị Dương Thanh làm liên lụy.

Lúc này, tên sát thủ kia cũng đã cuống lên, sợ hãi nói: “Cậu đây nói rất đúng, tôi chính là một tên khốn, cô là một ngôi sao lớn, có cả tương lai tốt đẹp trước mắt, lại còn là một cô gái xinh đẹp lương thiện đến một con kiến cũng không nỡ giết, sao lại nỡ lòng giết tôi được?”
“Hạ Hà, cô đừng giết tôi, tôi thực sự biết tội rồi, cầu xin cô tha cho tôi, từ nay về sau tôi không dám làm thế nữa”.

Hạ Hà cả giận quát: “Về sau? Trên thế giới này, thân nhân duy nhất của tao đã bị mày giết rồi, mày còn dám nói “về sau” với tao à?”
“Khốn kiếp! Vì sao mày lại giết mẹ tao? Vì sao? Bà ấy là một người phụ nữ lương thiện như vậy, vì sao mày lại nỡ giết bà

ấy?”
Bấy giờ, tâm trạng Hạ Hà đã cực kì kích động, gần như phát điên.

Lòng Dương Thanh vô cùng lo lắng, không dám ngăn cản Hạ Hà nữa, anh sợ nếu mình ngăn cô ta lại sẽ càng khiến cô ta thêm kích động, nên đành mặc cho Hạ Hà thỏa sức phát tiết.

Anh sẽ không để Hạ Hà tự tay giết gã sát thủ, bằng không, chuyện này sẽ trở thành ác mộng cả đời cô ta.

Yoshida cho người bắt cóc Hạ Hà chính là để uy hiếp anh, cũng chính vì thế, mẹ của Hạ Hà mới không may mất mạng.

Anh đã có lỗi với Hạ Hà, không thể để xảy ra chuyện gì khiến Hạ Hà khốn khổ cả đời được.

“Thịch thịch thịch!”
Hạ Hà vung cây gậy bóng chày, nện mấy phát lên người gã sát thủ, vừa đánh vừa giận dữ hét: “Tên khốn này, vì sao lại giết mẹ tao?”
La Thế Hoành bị trói co ro bên cạnh đã sợ đến tè ra quần.

“Xin cô đừng đánh, đánh nữa là tôi chết thật đấy! Tất cả là do La Thế Hoành, ông ta sai tôi đi bắt cóc cô, dù tại tôi lỡ tay giết mẹ cô nhưng hung thủ thực sự là La Thế Hoành mà!”
Gã sát thủ trung niên kêu lên.

Nói xong, cô ta vung gậy bóng chày, đáy mắt đã lóe lên một ý niệm giết người mãnh liệt.

.

Chương 1711: 1711: Kiếm Ai Báo Thù Đây

Dương Thanh vội chắn trước người gã sát thủ, cây gậy bóng chày đập ngay vào người anh.

Tất cả mọi người đều sợ ngây ra, Hạ Hà cũng ngơ ngác nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào Hạ Hà, nói: "Hạ Hà, tôi thật sự rất xin lỗi vì chuyện dì Lục bị hại, nếu không phải do tôi động đến người ta thì đối phương đã không tìm cách dùng cô để cảnh cáo tôi".

"Tôi đã có lỗi với dì Lục rồi, nếu bây giờ tôi cứ trơ mắt nhìn cô giết người, chuyện này nhất định sẽ trở thành ác mộng suốt đời cô mất, tôi không thể lại có lỗi với cô nữa!"
Sau vài giây kinh ngạc, Hạ Hà giận dữ quát: "Dương Thanh, anh nghĩ anh là gì của tôi? Dựa vào đâu mà muốn nhúng tay vào việc của tôi? Việc tôi báo thù cho mẹ thì có liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì mà nhúng tay vào chuyện của tôi? Anh tránh ra ngay cho tôi!"
Dương Thanh không chịu lùi bước, anh trầm giọng nói: "Cô thật sự muốn tự tay giết bọn họ, báo thù cho dì Lục sao?"
Hạ Hà nghiến răng nói: "Đúng, tôi muốn đích thân báo thù cho mẹ tôi!"
Dương Thanh trầm mặc, anh biết mình không thể khuyên bảo được Hạ Hà, đúng như Hạ Hà vừa nói, anh có tư cách gì mà đòi xen vào chuyện của người ta?

Hai người cùng lắm cũng chỉ coi là bạn bè của nhau, nhưng dù là bạn bè cũng không có tư cách nhúng tay vào việc người ta báo thù cho mẹ chứ?
Có điều, anh vẫn không thể mặc kệ mọi chuyện, nếu không, Hạ Hà sẽ phải sống trong nỗi ám ảnh cả đời.

Đáy mắt Dương Thanh bỗng lóe lên một tia sắc bén, anh lạnh lùng ra lệnh: "Giết cho tôi!"
"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiền Bưu cầm đầu một đám cao thủ của Ảnh Vệ đồng loạt rút súng ra, nhắm thẳng vào La Thế Hoành và gã sát thủ trung niên, sau đó bóp cò.

La Thế Hoành và gã sát thủ không có lấy một cơ hội xin tha, nháy mắt đã ngã vào vũng máu.

Hạ Hà chứng kiến cảnh tượng này, mặt dại cả ra, tên sát thủ mà mình muốn giết để báo thù cho mẹ đã chết rồi sao?
Dương Thanh nhìn Hạ Hà, nói: "Hạ Hà, tôi biết mình không có tư cách làm như vậy, nhưng tôi là bạn cô, tôi không thể không làm thế này, dù cô có hận tôi thì tôi cũng phải làm, xin lỗi cô!"
Hạ Hà ngẩng phắt lên, giận dữ nhìn Dương Thanh, quát: "Anh dựa vào đâu mà dám làm thế hả? Anh giết kẻ thù của tôi rồi, tôi phải báo thù bằng cách nào đây? Kiếm ai báo thù đây?"

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Nếu không phải do tôi động đến người khác thì đối phương đã không nghĩ đến cách dùng cô để đe dọa tôi, vậy nên tôi cũng coi như kẻ đã gián tiếp làm hại dì Lục, nếu cô muốn báo thù thì cứ nhằm vào tôi là được".

Hạ Hà đã hoàn toàn điên cuồng, cô ta xông lên, đánh đấm liên tục vào ngực Dương Thanh, vừa đánh vừa khóc, kêu gào: "Anh làm mất lòng người khác, vì sao bọn chúng lại muốn dùng tôi để đe dọa anh? Tại sao lại giết mẹ tôi?"
Dương Thanh cứ đứng lặng ở đó, mặc cho Hạ Hà cứ thế đánh đấm mình.

Dù anh rất thương xót cô gái này nhưng lại chẳng thể làm gì giúp cô ta, đành trơ mắt nhìn trái tim cô ta đau đớn đến vỡ vụn.

Mắt Hạ Hà đã vằn đầy tơ máu, cô ta nghiến răng nghiến lợi nói, sát khí đằng đằng.

Bỗng nhiên, cô ta chộp lấy con dao găm trên bàn, xông về phía Dương Thanh: "Tôi muốn giết anh! Tôi phải giết anh!"
"Phụt!"
Khoảnh khắc lưỡi dao đâm thẳng vào người Dương Thanh, dường như toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

.

Chương 1712: 1712: Một Kẻ Sắp Chết Mà Cũng Dám Hỏi Tôi Là Ai À

Cảnh tượng này khiến cả đám Ảnh Vệ ngây ra vì sợ, nhất là Tiền Bưu, ông ta đã dại cả mặt ra.

Ông ta hoàn toàn không ngờ Hạ Hà sẽ tấn công Dương Thanh, càng không ngờ rằng, Dương Thanh lại không hề né tránh trước công kích của Hạ Hà.

Thực lực của Dương Thanh mạnh cỡ nào, ông ta biết rất rõ, trừ khi Dương Thanh cố tình muốn chịu nhát dao này, bằng không, Hạ Hà tuyệt đối không thể đâm trúng Dương Thanh.

"Cậu Thanh!"
Tiền Bưu vội phóng tới trước mặt Dương Thanh, đồng thời giận dữ quát vào mặt Hạ Hà: "Cô có biết, để cứu cô, cậu Thanh đã phải kí kết hợp đồng chuyển nhượng tập đoàn Nhạn Thanh mà không có bất cứ điều kiện nào không? Vậy mà cô còn dám tấn công cậu ấy?"
Lúc này, Hạ Hà cũng bối rối, nhìn xuống bụng Dương Thanh, con dao kia chỉ còn lộ mỗi chuôi dao ra ngoài, mặt cô ta dại ra.

Gần như tức thì, lệ dâng đầy trong khóe mắt, Hạ Hà ôm chặt đầu mình, sắc mặt hoảng hốt và áy náy vô cùng.

"Dương Thanh, xin lỗi! Tôi cũng không biết vì sao tôi lại làm như vậy, vừa rồi không biết sao tôi chẳng nghĩ được gì, chỉ muốn giết anh, tôi thực sự không biết tôi bị làm sao nữa!"
Nước mắt Hạ Hà đã rơi ướt mặt, cô ta khóc lóc nói: "Dương Thanh, anh đừng làm tôi sợ, anh hãy nói rằng anh không sao đi mà!"
Dương Thanh nhìn về phía Hạ Hà, ánh mắt đầy phức tạp, anh nói: "Tôi không sao, cô cứ yên tâm, tôi không trách cô, ngược lại, tôi mới là người phải xin lỗi cô, bất kể thế nào, dì Lục cũng bị tôi làm liên lụy nên mới mất mạng".

"Tôi ngăn cản cô giết người là vì không muốn khiến cô phải sống trong ám ảnh cả đời, hi vọng sau một nhát dao này, cô có thể tha thứ cho tôi vì đã tự ý quyết định giúp cô giết kẻ thù".

Hạ Hà khóc không thành tiếng, chỉ liên tục lắc đầu.

.

Truyện Dị Giới
Đúng lúc này, một hơi thở võ thuật khủng bố bất chợt bao trùm xuống.

Các thành viên Ảnh Vệ lập tức biến sắc.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trầm xuống, lạnh lùng nói: "Kẻ nào?"
"Một kẻ sắp chết mà cũng dám hỏi tôi là ai à?"
Một giọng nói vang lên, giây tiếp theo, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một lão già mặc áo dài màu tro xuất hiện.

Dương Thanh nheo mắt, nhìn chằm chằm vào lão già kia, nói: "Nếu tôi đoán không nhầm thì ông chính là sư phụ của Hoàng Tiến và Lưu lão quái, đúng không? Vừa rồi, bạn tôi bỗng trở nên hết sức nóng nảy, còn ra tay với tôi, là do ông giở trò sau lưng không đúng?"
Vị cao thủ mặc áo dài màu tro này tản ra một hơi thở khiến anh vô cùng khó chịu, nó giống hệt như hơi thở trên người Lưu lão quái trước đây.

Sau khi đấu với Hoàng Tiến một trận sinh tử, Miêu thành chủ từng cảnh báo anh, phải hết sức cẩn thận đề phòng sư phụ của Hoàng Tiến và Lưu lão quái.

Vị cao thủ áo dài màu tro lạnh lùng nói: "Đúng thế, bạn cậu đã bị tôi dùng cổ thuật khống chế, cho nên mới tấn công cậu, bằng không, tôi còn chưa biết làm cách nào để khiến thực lực của cậu suy yếu bớt đi đâu, nói sao thì cậu cũng đã là một cao thủ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi".

.

Chương 1713: 1713: Mọi Người Lập Tức Rời Khỏi Đây!

“Với thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ của tôi, nếu không suy yếu cậu trước thì muốn giết cậu cũng không dễ lắm”.

Dương Thanh lạnh lùng thốt lên: “Quả thế!”
Các cao thủ Ảnh Vệ cùng Hạ Hà đứng quanh đó đã ngây người vì sợ.

Nhất là Hạ Hà, cô ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tấn công Dương Thanh, vừa rồi đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng mất một lúc, đợi khi tỉnh táo lại, đã phát hiện tay mình cầm một con dao, lưỡi dao cắm lút vào bụng Dương Thanh rồi.

Lúc này cô ta mới biết mình đã bị người ta dùng cổ thuật khống chế.

Cô ta chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không biết cổ thuật là gì, cũng chưa từng tiếp xúc với võ thuật, lúc này, cô ta chỉ thấy khiếp sợ tột cùng, đồng thời, lòng cũng tràn đầy lo âu và tự trách.

Nếu không phải cô ta đâm Dương Thanh một nhát thì sao Dương Thanh lại lâm vào trạng thái bị động như bây giờ? Nghe lão già áo màu tro kia nói, chính vì cô ta đâm Dương Thanh một dao nên lão ta mới có thể đối phó với Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh nhìn chằm chằm vào lão già áo màu tro, lại nói với bọn Tiền Bưu: “Các người rời khỏi đây hết đi!”
Tiền Bưu lập tức nói ngay: “Mọi người, lập tức rời khỏi đây!”
Sau mệnh lệnh của Tiền Bưu, các cao thủ của Ảnh Vệ đều nhanh nhẹn rút lui.

Ông ta biết, bọn họ mà còn ở lại đây thì chỉ trở thành sự trói buộc đối với Dương Thanh, chỉ khi bọn họ đi hết, Dương Thanh mới có thể chiến đấu mà không cần lo lắng bất kì điều gì nữa.

Tiền Bưu nhìn sang phía Hạ Hà, nói: “Cô Hạ, mời đi theo chúng tôi!”
Hạ Hà kích động nói: “Tôi không đi!”
“Bịch!”
Tiền Bưu không nói gì thêm, vung cán dao gõ vào sau gáy Hạ Hà, cô ta lập tức ngất xỉu, Tiền Bưu thuận lợi mang cô ta đi.

Từ đầu tới cuối, lão già áo tro không hề ngăn cản bọn họ, mục tiêu của lão ta chỉ có mình Dương Thanh, đối với lão ta, đám người kia chỉ là con sâu cái kiến, không đáng để mắt.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đồ đệ Lưu lão quái của ông là người thế nào, hẳn ông cũng đã biết rõ, nếu không phải ông ta chọc tới tôi thì tôi cũng sẽ không có bất cứ liên quan gì đến ông ta cả”.

“Cậu nghĩ, khó khăn lắm tôi mới làm suy yếu thực lực của cậu được, mà tôi còn có thể kiên nhẫn đợi cậu khôi phục thực lực rồi mới đấu sao?”
.

Chương 1714: 1714: Tôi Đang Chờ Đây

Một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người anh tràn ra.

“Giết!”
Anh quát lớn một tiếng, chân thoáng di động, lao về phía trước.

“Uỳnh!”
Giây tiếp theo, bóng hai người lại xuất hiện, đồng thời, một âm thanh trầm đục vang lên.

Lão già áo màu tro vung một quyền đánh thẳng vào vết thương trên bụng Dương Thanh.

Ngay sau đó, Dương Thanh chợt cảm thấy bụng mình đau quặn lên, như là có thứ gì vừa chui vào.

Sắc mặt anh tức thì thay đổi kịch liệt.

Anh kinh hoàng hô lên: “Cổ trùng!”
“Ha ha!”
Lão già áo màu tro cười lớn, một chiêu đã thành công, lão ta bèn lùi lại phía sau hơn chục bước, tươi cười nói: “Cậu thật sự cho rằng, tôi sẽ ngu xuẩn đến độ đấu tay đôi với cậu à?”
“Đối phó cậu, chỉ cần một con cổ trùng là đủ rồi! Mấy ngày tiếp sau đây, cậu sẽ phải nếm trải nỗi thống khổ sống không bằng chết, cuối cùng, lục phủ ngũ tạng bị cổ trùng gặm cắn nát đến suy kiệt”.

“Nhiều nhất là bảy ngày nữa thôi, cậu sẽ biến thành một bộ xương khô!”.

Truyện Bách Hợp

Lão già áo màu tro vừa dứt lời, một cơn đau kịch liệt từ miệng vết thương truyền thẳng đến trung khu thần kinh của Dương Thanh.

Sắc mặt anh trắng nhợt ra, anh có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể như đang có hàng tỉ con kiến điên cuồng gặm nhấm máu thịt của mình.

“Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang thấy vô cùng đau đớn? Có cảm giác như đang có vô số con kiến gặm cắn lục phủ ngũ tạng?”
Nói xong, thân hình lão ta thoáng di động, biến mất khỏi tầm mắt Dương Thanh.

“Cậu Thanh, cậu làm sao vậy?”
Lão già áo màu tro vừa đi mất, Tiền Bưu liền đi xuống đó, thấy Dương Thanh tái nhợt mặt mày, ông ta vội nôn nóng hỏi.

Ông ta đã nhận ra, lúc này Dương Thanh đang run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, như thể đang phải chịu đựng cơn đau khủng khiếp lắm.

.

Chương 1715: 1715: Cổ Độc Vô Tâm Là Cái Gì

Dương Thanh khẽ lắc đầu, hỏi: “Hạ Hà thế nào rồi?”
Tiền Bưu chỉ lắc đầu: “Tạm thời vẫn đang mê man, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tôi đã gọi bác sĩ tới kiểm tra, thân thể cô ấy không có chỗ nào có dấu hiệu bất thường cả”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Tìm cách mời một vị thần y tới kiểm tra kĩ cho cô ấy, cô ấy bị trúng cổ độc, bác sĩ bình thường không kiểm tra ra đâu”.

Hạ Hà ra tay tấn công anh là vì đã trúng cổ độc của lão già áo màu tro kia, bằng không, cô ta sẽ không kích động làm tổn thương anh như thế.

“Vâng!”
Tiền Bưu vội đáp.

Dương Thanh đứng dậy cất bước rời khỏi đó, một mình trở về dinh thự Vân Phong.

Có điều, khi anh về tới nơi, toàn thân đã ướt sũng mồ hôi lạnh, sắc mặt bệch bạc, môi cũng trắng nhợt ra.

“Cậu sao thế?”
Ngải Lâm thấy Dương Thanh như vậy, lập tức kinh sợ, vội vàng chạy tới đỡ anh.

Phùng Giai Di cũng đi ra, vừa liếc mắt nhìn Dương Thanh một cái liền nhận ngay ra vấn đề, cô ta ngạc nhiên nói: “Anh trúng cổ độc rồi, lại còn là cổ độc Vô Tâm, loại cổ trùng độc nhất nữa”.

Ngải Lâm kinh ngạc: “Cổ độc Vô Tâm là cái gì?”
Mặc dù Ngải Lâm là chuyên gia trong lĩnh vực y học nhưng vẫn chưa từng tiếp xúc với cổ độc, chỉ biết tình hình hiện tại của Dương Thanh cực kì kém.

Phùng Giai Di nặng nề nói: “Cổ độc Vô Tâm được đặt tên là Vô Tâm, là bởi vì người trúng cổ này chỉ có thể sống bảy

ngày, mà trong bảy ngày này, mỗi ngày đều phải chịu đựng nỗi đau đớn khi bị cổ trùng cắn xé trái tim".

"Cho đến ngày thứ bảy, cổ trùng mới hoàn toàn nuốt sạch trái tim người trúng cổ, cũng bởi vậy, cổ độc Vô Tâm mới có cái tên Vô Tâm".

Ngải Lâm nghe Phùng Giai Di nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Ý cô nói là, Dương Thanh chỉ còn tối đa bảy ngày để sống? Bảy ngày sau, nếu bệnh tình của cậu ấy không thể thuyên giảm, trái tim cậu ấy sẽ bị cổ trùng ăn sạch?"
Phùng Giai Di gật đầu: "Hơn nữa, loại cổ độc này còn không có bất kì thuốc giải nào, kể cả chính người hạ cổ cũng không giải được".

Mắt Ngải Lâm đã đỏ bừng lên, cô nhìn Dương Thanh đang cắn răng nhịn đau, nói: "Cậu Thanh, cố gắng chịu thêm chút nữa! Để tôi gọi cho Tiểu Uyển, y thuật của em ấy lợi hại như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho cậu".

Dương Thanh vội ngăn lại: "Yên tâm, em chưa chết được đâu! Tiểu Uyển hiện đang dốc sức tìm cách giúp Mã Siêu khôi phục trí nhớ, nếu lúc này khiến em ấy phân tâm thì sợ là chuyện gì cũng không lo được".

Bọn họ ở cùng một chỗ, nếu có chuyện gì, Dương Thanh cũng có thể nhanh chóng ra tay.

.

Chương 1716: 1716: Được Vậy Chị Chờ Em Về!

Đúng lúc này, Dương Thanh kinh ngạc phát hiện, con cổ trùng vốn đang điên cuồng gặm nhấm trái tim anh bỗng vội vã dừng lại như vừa gặp khắc tinh, cuống cuồng muốn tìm chỗ trốn.

Không chỉ có vậy, những đau đớn trên người anh còn đang nhanh chóng giảm đi.

Dương Thanh lẩm bẩm: “Cổ trùng Vô Tâm sợ huyết mạch cuồng hóa à, vậy thì mình có thể thông qua huyết mạch cuồng hóa để làm suy yếu hoạt tính của nó rồi”.

Nói là làm, Dương Thanh kích hoạt mức độ cuồng hóa của huyết mạch lên cao nhất, một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người anh tràn ra.

Hơi thở võ thuật của anh tăng lên mạnh tới nỗi anh thoáng có ảo giác sắp không khống chế được, nhưng thực tế, mọi việc vẫn đang trong tầm kiểm soát của anh.

Khi tu vi võ thuật của anh còn đang ở dưới cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, mỗi lần kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, thân thể đều sẽ chịu thương tổn cực lớn, hơn nữa, khi cường độ kích hoạt huyết mạch cuồng hóa càng cao, anh càng khó khống chế bản thân.

Nhưng giờ đây, khi cảnh giới võ thuật của anh đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh, những thương tổn mà huyết mạch cuồng hóa gây nên cho thân thể anh đã nhỏ đến gần như không đáng kể, hơn nữa, anh càng dễ dàng khống chế được bản thân đồng thời khống chế cường độ kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Mọi chuyện đều đang nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Ngay khi anh đang điên cuồng tu luyện, ở phòng ngoài, Ngải Lâm và Phùng Giai Di vô cùng lo lắng, Ngải Lâm do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định bấm số điện thoại của Phùng Tiểu Uyển, thuật lại cho cô ta chuyện Dương Thanh mới trúng cổ độc Vô Tâm.

Nghe xong, Phùng Tiểu Uyển hết sức nghiêm nghị nói: “Giờ em sẽ về Yến Đô ngay, chỉ khi nào tự tay em chẩn bệnh cho anh ấy thì em mới có thể xác định đúng tình hình hiện tại của anh ấy được”.

Ngải Lâm vội nói: “Được, vậy chị chờ em về!”
Phùng Giai Di cũng gọi đi vài cuộc điện thoại cho những thần y ở Hoàng thành Phùng, chỉ có điều, khi bọn họ biết Dương Thanh trúng cổ độc Vô Tâm thì đều nói không có cách nào cứu được đâu.

Nhưng điều này còn chưa phải trọng điểm, trọng điểm là, khi anh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa để tu luyện, cổ trùng Vô Tâm kia sẽ không làm tổn thương anh, thậm chí hoạt tính của nó còn suy yếu đi.

Cổ trùng Vô Tâm đáng sợ ở chỗ, sau khi tiến vào cơ thể người, nó sẽ liên tục gặm nhấm trái tim, cho đến khi nuốt sạch trái tim người trúng cổ.

Nếu như Dương Thanh cứ duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa liên tục thì cổ trùng Vô Tâm sẽ không thể cắn nuốt trái tim anh được.

Nếu anh có thể kéo dài trạng thái này, liệu cổ trùng Vô Tâm có thể chết đói vì không cách nào cắn nuốt trái tim không?.

Chương 1717: 1717: Cổ Trùng Vẫn Còn Sống Trong Cơ Thể Anh

Dương Thanh tu luyện một mạch suốt đêm, đợi khi rời khỏi trạng thái tu luyện, anh ngạc nhiên phát hiện, cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể anh hình như đã rơi vào trạng thái ngủ đông rồi.

Đêm qua, Dương Thanh vẫn luôn duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa để tu luyện, đây là lần đầu tiên anh tu luyện bằng phương thức này, lúc này anh vui mừng nhận ra, tốc độ tu luyện của mình đã tăng nhanh hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, rốt cuộc anh đã tìm ra biện pháp ngăn chặn cổ trùng Vô Tâm.

Nhưng ngay khi anh đang vui vẻ, bỗng có một cơn đau nhức từ bên trong truyền tới, cổ trùng Vô Tâm lại khôi phục hoạt tính, bắt đầu điên cuồng gặm cắn trái tim anh.

Dương Thanh nhíu chặt mày, hít mạnh một hơi, vội vã kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Quả nhiên, đúng như anh dự đoán, huyết mạch cuồng hóa vừa được kích hoạt, cổ trùng Vô Tâm đã vội trốn vào một góc, không dám cử động.

Dương Thanh lẩm bẩm: “Xem ra, trước khi giải quyết được con cổ trùng Vô Tâm này, mình phải luôn ở trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho cổ trùng Vô Tâm nằm im được”.

Dương Thanh vừa ra khỏi phòng chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Anh Thanh, anh thế nào rồi?”
“Tiểu Uyển? Sao em lại về đây?”
Nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển, Dương Thanh hết sức kinh ngạc.

Ngải Lâm lo âu nói: “Tôi gọi em ấy về đấy”.

Thì ra là Ngải Lâm gọi về, vậy là Phùng Tiểu Uyển cũng đã biết được bệnh tình của anh rồi.

Dương Thanh cười nói: “Yên tâm đi, đã tìm được biện pháp đối phó với cổ trùng Vô Tâm rồi”.

Hai người đều kinh ngạc thốt lên: “Thật à?”
Dương Thanh mỉm cười nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển nói: “Em có thể kiểm tra cho anh xem”.

Để Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển bớt lo lắng, anh đành phải để Phùng Tiểu Uyển kiểm tra cho mình.

Phùng Tiểu Uyển đặt ngón tay lên cổ tay Dương Thanh, hồi lâu sau mới nhấc tay ra, cô ta nhìn Dương Thanh, sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Em không biết anh dùng biện pháp gì mới có thể ép cổ trùng Vô Tâm vào một góc như thế, nhưng dù vậy, cổ trùng vẫn còn sống trong cơ thể anh”.

“Em đã tra cứu rất nhiều tài liệu về cổ trùng Vô Tâm, loại cổ trùng này vô cùng đáng sợ.

Nó là cổ trùng do người nuôi cổ dùng máu tươi của chính mình để nuôi dưỡng, hoạt tính cực kì mạnh, rất khó tiêu diệt”.

“Dù anh có thể ép cổ trùng Vô Tâm vào một góc không nguy hiểm trong người thì cũng không làm nên chuyện gì, trừ khi anh có thể áp chế nó cả đời, bằng không, một khi nó còn ở trong cơ thể anh thì nhất định sẽ tạo thành mối nguy cực lớn cho tính mạng anh”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh thoáng kinh ngạc, anh vốn tưởng có thể dùng trạng thái huyết mạch cuồng hóa để ép cổ trùng Vô Tâm vào một khu vực không nguy hiểm trong cơ thể, đợi nó chết đói, nhưng không ngờ, thứ này lại có thể sống dai như thế.

“Loại trạng thái này không thể duy trì lâu dài, hơn nữa, nếu cứ duy trì ở trạng thái kích hoạt huyết mạch thì cũng sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho cơ thể anh”.

.

Chương 1718: 1718: Cao Thủ Của Hoài Thành Đã Đuổi Tới Nơi Rồi!

Phùng Tiểu Uyển nói: “Em đang nghiên cứu, tạm thời chưa có bất kì kết quả gì”.

Dương Thanh thấy sắc mặt hai cô đều hết sức nặng nề, bèn cười an ủi: “Yên tâm đi, tạm thời anh còn có thể duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch thế này, một con cổ trùng Vô Tâm cỏn con mà thôi, không thể lấy được mạng anh đâu”.

Phùng Tiểu Uyển nghiêm nghị nói với Dương Thanh: “Anh Thanh, anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ tìm mọi cách để giúp anh giải quyết con cổ trùng này”.

Dương Thanh lại lắc đầu, nhìn về phía Mã Siêu đang nằm trên giường bệnh.

Anh nghiêm túc nói: “Tạm thời anh còn có thể đè ép con cổ trùng này khiến nó không thể gây thương tổn cho anh, cho nên trước mắt sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Em hãy tìm cách đánh thức ý thức của Mã Siêu trước đã, anh lo rằng nếu cậu ấy rơi vào trạng thái này quá lâu thì dù về sau có thể khôi phục cũng sẽ bị mất đi một phần kí ức”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Anh yên tâm, vấn đề của anh Siêu, em đã có phương hướng rồi, không bao lâu nữa là có thể đánh thức anh ấy, hiện tại anh mới là người đang gặp nguy hiểm thực sự, một khi anh gặp chuyện không may, tất cả bọn em đều sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm”.

Ngải Lâm cũng nói: “Tiểu Uyển nói đúng đấy, nếu cậu có chuyện gì, những người sống dựa vào cậu như chúng tôi đây chỉ e sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng cả”.

Dương Thanh chợt cảm thấy gánh nặng trách nhiệm trên vai trở nên nặng nề hơn, anh nghiêm nghị nói: “Mọi người yên tâm, tôi sẽ bảo vệ mọi người!”
“Vậy thôi, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi tu luyện trước đã”.

Nói xong, anh quay đầu định bước đi.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó, một giọng nói quen thuộc vẳng vào: “Cậu Thanh, chúng tôi có thể vào được không?”
Nghe thấy giọng nói này, Dương Thanh hơi sửng sốt, Phùng Tiểu Uyển lập tức vui mừng reo lên: “Ông Tống Tả và ông Tống Hữu về rồi!”

Vừa nói, cô ta vừa chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra đã thấy hai anh em họ Tống đứng đó.

“Ông Tả, ông Hữu, hai ông sao vậy?”
Hai người vừa bước vào, Phùng Tiểu Uyển kêu lên kinh ngạc, vội vàng bước tới đỡ hai anh em họ Tống.

Hai anh em họ Tống đã lấm máu khắp người, sắc mặt trắng bệch, nhìn là biết đã bị thương nặng.

Tống Tả cũng lộ vẻ bi thương, ánh mắt tràn đầy hận thù mãnh liệt.

Phùng Tiểu Uyển bi phẫn nói: “Kẻ nào lại tàn độc đến mức phế bỏ tu vi của hai ông như vậy?”
Ngay khi cô ta vừa dứt lời, một luồng uy lực khủng khiếp chợt bao trùm toàn bộ dinh thự Vân Phong.

Sắc mặt hai anh em họ Tống tức thì trở nên khó coi vô cùng, nghiến răng nói: “Cao thủ của Hoài Thành đã đuổi tới nơi rồi!”.

Chương 1719: 1719: Thì Ra Các Người Trốn Đến Chỗ Này

Hai anh em họ Tống vừa nói đến đó, một tiếng "Uỳnh" vang lên, cửa chính của dinh thự Vân Phong đã bị tông nát, hai bóng người trung niên vọt vào.

Trên người bọn họ tràn ngập hơi thở võ thuật của cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

"Thì ra các người trốn đến chỗ này".

Một tên cao thủ trong số đó cười lạnh nói.

Hai tên cao thủ khoanh tay trước ngực, nheo mắt cười, nhìn chằm chằm vào anh em nhà họ Tống như thể mèo trêu chuột, ánh mắt tràn đầy châm chọc.

Anh em họ Tống nhìn nhau, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu các người đã muốn mang chúng tôi trở về đó thì chúng tôi đi với các người là được".

Nói xong, bọn họ nhấc chân đi về phía hai tên cao thủ kia.

Bọn họ không muốn làm liên lụy đến Dương Thanh và người khác, cho nên mới nhanh chóng thỏa hiệp như vậy.

"Biết điều đấy! Hai ông yên tâm, dù tới Hoài Thành, dựa vào thực lực của hai ông, thành chủ cũng sẽ không bạc đãi hai ông đâu!"
Hai tên cao thủ kia cười ha hả nói, thậm chí bọn họ còn không thèm nhìn đến những người khác, đối với bọn họ, đó chẳng qua chỉ là mấy con sâu cái kiến mà thôi.

"Khoan đã!"
Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

"Hử?"
Hai tên cao thủ của Hoài Thành chợt quay phắt lại, nheo mắt nhìn Dương Thanh chằm chằm, nói: "Ranh con, mày còn chuyện gì nữa?"
Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Các ông muốn dẫn bọn họ đi,

nhưng đã hỏi ý kiến của tôi chưa?”
Anh vừa thốt ra những lời này, đáy mắt hai tên cao thủ của Hoài Thành lập tức lóe lên sát khí.

Một tên nhìn chăm chú vào Dương Thanh, ánh mắt chứa đầy ý muốn giết chóc, nói: “Này ranh con, mày đang muốn chết đúng không?”

Dương Thanh lạnh lùng nói với ông ta: “Xem ra, người của gia tộc Cổ Võ lánh đời quá lâu, thật sự cho rằng người ngoài trần thế đều là con sâu cái kiến”.

Vừa dứt lời, một khí thế mênh mang từ trên người anh tràn ra ngoài.

“Ầm!”
Khí thế này quá khủng khiếp, khiến cho hai tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoài Thành đều bị đẩy lùi vài bước.

Hai người đều biến sắc, mặt lộ vẻ sợ hãi, lẩm bẩm: “Sao, sao lại thế được? Cậu là cao thủ trên cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh?”
Bản thân bọn họ đều là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng hiện tại lại cảm nhận được một hơi thở võ thuật vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh từ trên người Dương Thanh, điều đó có nghĩa là, thực lực của Dương Thanh ít nhất cũng phải đạt tới Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

Nghe vậy, sắc mặt anh em nhà họ Tống trở nên hết sức khó coi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Dù là dược liệu quý hiếm đến đâu thì nhất định cũng phải có một cái giá để trao đổi, cần gì nói thẳng ra đi!”
Hai anh em nhà họ Tống đúng là đã vào nhầm đất của người ta, còn hái mất dược liệu, có lỗi với người ta trước.

Bất kể thế nào, Hoài Thành cũng là một thành phố Cổ Võ, Dương Thanh không muốn động đến họ.

.

Chương 1720: 1720: Đừng Có Nằm Mơ!

Một điểm quan trọng hơn nữa là, trước đây, khi anh tới Hoàng tộc họ Long, từng giết một kẻ tên là Long Dược, mà gã Long Dược này lại chính là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành.

Cuối cùng, phải nhờ sư phụ Vô Danh đứng ra mới giải quyết được chuyện đó, nếu không, Hoài Thành nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Vậy nên, chuyện gì có thể dàn xếp, anh sẽ cố gắng dàn xếp ổn thỏa.

Nghe Dương Thanh nói thế, hai cao thủ của Hoài Thành đều kinh ngạc ra mặt, lập tức một người lên tiếng: "Này cậu, cậu thực sự cho rằng, đồ trong Dược Vương Cốc của chúng tôi, muốn đổi là đổi được à?"
Dương Thanh cau mày: "Nếu dược liệu đã bị hái thì cũng đã không còn cách nào thay đổi hiện trạng, hiện giờ tôi chỉ muốn đưa ra phương án bồi thường, nhưng ý các vị là không muốn nhận bồi thường?"

"Ranh con, tôi khuyên cậu chớ nên xen vào việc của người khác, dù cậu là cao thủ trên Siêu Phàm Ngũ Cảnh thì đã sao? Chúng tôi từ Hoài Thành tới, cậu biết Hoài Thành là nơi nào không?"
Cao thủ của Hoài Thành nheo mắt nhìn Dương Thanh, lạnh giọng bảo: "Dược Vương Cốc có địa vị cực cao ở Hoài Thành, động đến Dược Vương Cốc không phải chuyện hay ho gì đâu, tôi khuyên cậu chớ có xen vào việc này, bằng không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!"
Dương Thanh cười nhạt: "Ngay cả con rể của thành chủ Hoài Thành tôi còn giết được, chẳng lẽ còn sợ động đến một thế lực ở Hoài Thành?"
Anh vừa dứt lời, hai tên cao thủ của Hoài Thành lập tức biến sắc.

Bọn họ là người của Dược Vương Cốc trong Hoài Thành, đương nhiên đã từng nghe nói con rể của thành chủ bị giết ở ngoài thế tục.

Nếu không phải đã cảm nhận được khí thế khủng bố của Dương Thanh, nhất định bọn họ sẽ không tin, nhưng hiện tại, bọn họ đều đã biết sức mạnh của Dương Thanh, cho nên Dương Thanh nói như vậy, bọn họ lập tức tin ngay.

Mặt hai cao thủ kia đã trắng nhợt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tống Tả, Tống Hữu đứng bên cạnh, lòng cũng đã tràn đầy khiếp sợ, không phải khiếp sợ trước tin Dương Thanh giết con rể của thành chủ Hoài Thành mà là kinh ngạc vì thực lực của Dương Thanh đã tăng mạnh như vậy.

Lần trước, bọn họ rời đi là vì Phùng Tiểu Uyển cần cứu Dương Thanh nhưng còn thiếu mấy vị thuốc, mà nay, bọn họ còn chưa lấy được dược liệu cần thiết trở về cứu Dương Thanh, thực lực của anh đã mạnh đến mức này.

Ngay cả hai tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoài Thành cũng không dám làm bừa trước mặt anh.

Một tên cao thủ của Hoài Thành nói: “Nếu cậu đây có ý muốn bảo vệ anh em họ Tống thì chúng tôi đành phải ra về, chỉ có điều, lần này cậu không chịu giao người, lần sau sẽ có cao thủ đứng đầu Dược Vương Cốc tới tìm cậu đòi người”.

Dương Thanh cau mày: “Ông đang đe dọa tôi đấy à?”
Tên cao thủ của Hoài Thành vội nói: “Không phải tôi đe dọa cậu mà chỉ trình bày sự thật, sức mạnh của Dược Vương Cốc vượt xa tưởng tưởng của cậu nhiều lắm, nếu cậu biết điều thì tốt nhất là không nên nhúng tay vào việc này, để chúng tôi đưa anh em họ Tống về Hoài Thành báo cáo kết quả công việc”.

Dương Thanh quát lớn: “Cút!”
Hai cao thủ của Hoài Thành bèn nói: “Nếu đã thế thì xin từ biệt ở đây!”
Nói xong, hai người quay đầu định rời khỏi đây.

“Đứng lại!”
Nhưng khi bọn họ mới đi tới cửa, Dương Thanh bỗng lên tiếng gọi giật lại.

Hai người nghi hoặc quay lại nhìn Dương Thanh, Dương Thanh chỉ vào cánh cửa bị bọn họ làm hỏng, lạnh lùng nói: “Chưa gì đã muốn chuồn rồi, trước tiên phải sửa lại cửa nhà

tôi đi đã, bằng không, hôm nay các ông đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi dinh thự Vân Phong này”.

Hai cao thủ của Hoài Thành đã phẫn nộ đến tột đỉnh, một người nghiến răng nói: “Dù thực lực của cậu đã vượt qua Siêu Phàm Ngũ Cảnh thì đã sao? Nếu ép chúng tôi quá đáng, hai anh em chúng tôi liên hợp với nhau, chưa chắc đã thua cậu!”
.

Chương 1723: 1723: Anh Mau Nuốt Viên Thuốc Này Đi!

Tống Tả nghiêm nghị nói: “Tình hình của cậu Thanh quả thực hết sức cấp bách, không thể có chút sai lầm nào”.

Tống Hữu cũng nói: “Tôi nghe nói, một khi đã trúng cổ độc Vô Tâm thì chỉ có thể sống thêm tối đa bảy ngày, tuy cậu Thanh có thể tạm thời áp chế cổ trùng xuống nhưng không ai có thể bảo đảm, cậu ấy sẽ duy trì được tình trạng này lâu dài”.

Dương Thanh lên tiếng: “Yên tâm đi, tình trạng cá nhân tôi thế nào, tôi biết rất rõ, tạm thời không chết được, hiện giờ nguy hiểm cạnh tôi càng ngày càng nhiều, đây là thời điểm cần dùng cao thủ, Tiểu Uyển trị liệu được cho hai ông cũng là cách để tăng hệ số an toàn của chúng ta”.

Anh nói rất đúng, thực lực của anh hiện nay rất mạnh, nhưng cũng có xung đột với rất nhiều người, anh lại không cách nào bảo vệ tất cả những người thân xung quanh mình mọi lúc mọi nơi.

Anh em nhà họ Tống liên hợp với nhau có thể phát huy ra thực lực ngang với cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu để họ ở lại đây bảo vệ, anh cũng có thể yên tâm đi làm việc của mình.

Phùng Tiểu Uyển nghe nói thế bèn bất đắc dĩ bảo: “Mọi người cứ yên tâm đi, cháu sẽ không làm lỡ chuyện trị liệu cho bất cứ ai, mà cũng không cần phải trị liệu 24/24 đâu”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, mọi người mới yên tâm thở phào một hơi.

Tống Tả bỗng nghiêm túc lại, nói: “Cậu Thanh, cậu đã giết cao thủ của Hoài Thành, chỉ e không bao lâu nữa, cao thủ mạnh hơn của Hoài Thành sẽ lại tới đây, đến khi đó chúng ta nên đối phó sao đây?”
Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một ý muốn giết chóc: “Một người tới, giết một người! Một đôi đến, giết cả đôi! Chỉ cần cao thủ của Hoài Thành dám đến, vậy hãy để bọn họ có đến mà không có về!”

Cảm nhận được ý muốn giết chóc trên người Dương Thanh, hai anh em họ Tống đều run lên.

Dương Thanh đã mạnh đến độ này rồi sao?

Ngay cả cao thủ đứng đầu Hoài Thành cũng không hề sợ hãi? Song, bọn họ lại nghĩ tới thực lực kinh người mà Dương Thanh vừa thể hiện ra, lòng lập tức thoải mái, thực lực mà Dương Thanh vừa mới bày ra ít nhất cũng phải tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh.

Phùng Tiểu Uyển vội vàng đưa một viên thuốc cho Dương Thanh.

Đây là thứ thuốc mới được Phùng Tiểu Uyển nghiên cứu chế tạo ra, có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm trong khoảng thời gian ngắn.

Dương Thanh muốn duy trì trạng thái huyết mạch cuồng hóa không phải là chuyện dễ dàng, thứ thuốc này có thể giúp anh giảm đi rất nhiều đau đớn.

Viên thuốc vào miệng là tan ra, chảy vào trong lục phủ ngũ tạng Dương Thanh, con cổ trùng Vô Tâm đang hùng hổ nóng nảy cắn xé chợt như chuột thấy mèo, núp ngay vào một góc.

.

Chương 1724: 1724: Để Em Châm Cứu Cho Anh Xem Sao

Ngải Lâm căng thẳng hỏi: “Cậu Thanh, cậu thấy thế nào rồi?”
Dương Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Mọi người yên tâm đi, có thuốc do Tiểu Uyển điều chế, cùng với thể chất đặc thù của tôi, trong thời gian trước mắt, cổ trùng Vô Tâm sẽ không thể gây thương tổn gì cho tôi được đâu”.

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng anh đã tràn đầy lo âu.

Anh đã cảm nhận được, sau mỗi lần áp chế cổ trùng Vô Tâm, con cổ trùng này lại như thể tự động tiến hóa lên, lần sau áp chế khó hơn lần trước.

Hơn nữa, sau nhiều lần áp chế, hoạt tính của cổ trùng Vô Tâm dường như đã tăng mạnh, và càng ngày, thời gian áp chế được nó cũng càng rút ngắn lại.

Ban đầu, Dương Thanh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa thì còn có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm chừng hai giờ, nhưng hiện tại, huyết mạch cuồng hóa chỉ có thể miễn cưỡng áp chế nó trong một giờ.

Quan trọng hơn cả là, hôm nay mới chỉ là ngày đầu, vài ngày sau, liệu huyết mạch cuồng hóa có hoàn toàn mất đi hiệu quả áp chế cổ trùng Vô Tâm hay không?
Nếu quả như vậy, anh phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thực sự chỉ có thể chờ đợi cổ trùng Vô Tâm cắn nuốt trái tim mà chết sao?
Mấy ngày sau đó, Dương Thanh vẫn tiếp tục dùng huyết mạch cuồng hóa để áp chế cổ trùng Vô Tâm, thuốc của Phùng Tiểu Uyển cũng hỗ trợ anh rất nhiều.

Chỉ có điều, ba ngày tiếp theo, mỗi lần Dương Thanh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, anh chỉ có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm trong nửa giờ.

Điều đó có nghĩa là, dù Dương Thanh vẫn luôn kích hoạt trạng thái huyết mạch cuồng hóa, anh chỉ có thể khiến cổ trùng Vô Tâm mất hoạt tính trong nửa giờ, sau đó, ngay cả khi anh vẫn duy trì trạng thái này, cổ trùng Vô Tâm cũng có thể khôi phục hoạt tính.

Mặc dù có thêm thuốc do Phùng Tiểu Uyển điều chế ra, thời gian áp chế cổ trùng Vô Tâm cũng chỉ tăng thêm được nửa giờ nữa mà thôi.

Hôm nay mới là ngày thứ ba, người ta đồn rằng người trúng cổ trùng Vô Tâm chỉ sống được tối đa bảy ngày, chẳng lẽ mình thực sự không qua được bảy ngày sao?
Phùng Tiểu Uyển bỗng nói: “Anh Thanh, anh vào phòng trị liệu đi, để em châm cứu cho anh xem sao”.

Anh gật đầu, thành thực nói: “Nhờ thứ thuốc em cho anh nên hiện tại anh mới có thể miễn cưỡng duy trì áp chế cổ trùng Vô Tâm trong một giờ, cứ cách một giờ, cổ trùng Vô Tâm sẽ lại bắt đầu cắn xé trái tim anh, mà anh phải mất chừng ba phút mới lại áp chế được nó lần nữa”.

.

Chương 1725: 1725: Cậu Im Ngay Cho Tôi!

Mắt Phùng Tiểu Uyển đã đỏ lên, cô ta nhìn Dương Thanh, nói: "Em đã cố hết sức nhưng vẫn không tìm ra được biện pháp khả thi giúp anh, trong đống tài liệu em từng nghiên cứu có nói, một khi đã trúng cổ trùng Vô Tâm thì hoàn toàn không có cách nào giải quyết được".

"Trước đây cũng từng có vị cao thủ thử dùng sức mạnh của huyết mạch để áp chế cổ trùng Vô Tâm, ban đầu còn có tác dụng, nhưng về sau liền phát hiện ra, càng áp chế nó thì tốc độ tiến hóa của nó càng nhanh, hoạt tính cũng càng mạnh".

"Hoàn toàn không có cách nào lấy được cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể ra cả, cho nên, chỉ có một cách là giết chết cổ trùng Vô Tâm".

Sắc mặt Dương Thanh tái nhợt đi, thật sự không còn cách nào sao?
Khi đang trò chuyện, trái tim anh lại truyền tới cảm giác đau đớn mãnh liệt, anh vội vã vận hành Chiến Thần Quyết, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, còn uống thêm một viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển đưa.

Nhưng, tất cả điều đó đều không có tác dụng gì, càng áp chế cổ trùng Vô Tâm, nó càng thêm điên cuồng.

Mấy phút ngắn ngủi trôi qua, cả người Dương Thanh đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Ba phút sau, cổ trùng Vô Tâm bị áp chế, Dương Thanh mới thở dốc từng hơi.

Hồi lâu sau, anh mới trở lại như thường, chua xót nói với Phùng Tiểu Uyển: "Tuy chỉ có ba phút nhưng quả là rất đau".

Phùng Tiểu Uyển chứng kiến toàn bộ quá trình, nhìn Dương Thanh cắn răng gắng gượng vượt qua ba phút này, mắt cô ta đã đầy lệ.

“Chỉ tại em vô tích sự, không thể tìm được cách nào chữa cho anh”.

Phùng Tiểu Uyển nghẹn ngào nói, lòng tràn đầy tự trách.

Dương Thanh vội vàng khuyên bảo: “Tiểu Uyển, em đừng nghĩ vậy, nếu không nhờ thuốc của em điều chế cho anh thì anh đã bị đau đến chết rồi, mà dù không chết vì đau đớn thì trái tim cũng đã bị cổ trùng Vô Tâm gặm cắn quá nửa”.

“Thôi được rồi, chúng ta ra ngoài đi, nếu không mọi người lại lo lắng đấy”.

Hai người ra khỏi phòng trị liệu, Ngải Lâm thấy mắt Phùng Tiểu Uyển đã đỏ lên, lập tức có dự cảm chẳng lành, vội vàng hỏi: “Tiểu Uyển, cậu Thanh thế nào rồi?”
Ngải Lâm quát lên giận dữ, kích động nói: “Chồng tôi đã mất ý thức, nằm trên giường bệnh đến giờ chưa tỉnh, nếu cậu cũng gặp chuyện gì thì chúng tôi phải làm sao đây?”
“Cậu đừng quên, vợ con cậu còn đang đi trốn ở ngoài kia, nếu cậu chết, bọn họ phải làm sao bây giờ?”
“Tôi chỉ muốn biết tình hình hiện tại của cậu, để còn nghĩ cách giúp cậu, nhưng lúc nào cậu cũng chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, cậu không cảm thấy làm như vậy là rất ích kỷ sao?”
Ngải Lâm đang trong tình trạng vô cùng kích động, câu sau cùng đã không mất bình tĩnh đến độ phải gào lên, nước mắt tuôn trào.

.

Chương 1726: 1726: Giết Kẻ Thi Cổ

Trong thời gian này, Ngải Lâm luôn phải chịu một áp lực rất lớn, khó khăn lắm mới gặp lại Mã Siêu, Mã Siêu lại bị thương nặng dẫn tới mất cả ý thức.

Từ đó đến nay, anh ta chưa có bất cứ dấu hiệu khôi phục nào.

Bản thân cô ấy cũng là một chuyên gia trong lĩnh vực y học, tình hình hiện nay của Mã Siêu nguy hiểm cỡ nào, cô ấy biết rất rõ.

Nhưng Mã Siêu còn chưa có dấu hiệu hồi phục, bên phía Dương Thanh lại đã gặp chuyện chẳng lành, cô ấy vô cùng nóng lòng.

Thấy Ngải Lâm kích động như vậy, Dương Thanh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tình hình hiện nay của em không được tốt lắm, nhưng chị cứ yên tâm, em vẫn còn có thể chịu đựng được".

Cuối cùng, anh vẫn không thể nói thật với Ngải Lâm về tình trạng của mình, anh sợ cô ấy biết rồi sẽ càng thêm lo lắng.

Bấy giờ, Tống Tả bất chợt lên tiếng: "Cậu Thanh, tôi cũng có đôi chút hiểu biết về cổ trùng Vô Tâm, nghe đồn rằng, người trúng cổ này nhất định sẽ mất mạng trong vòng bảy ngày".

"Nhưng còn một lời đồn khác, rằng người trúng cổ có một cơ hội sống sót, đây cũng là cơ hội duy nhất".

Nghe Tống Tả nói thế, tất cả đều quay sang nhìn lão ta, mặt đầy mong đợi.

Dương Thanh cũng âm thầm kích động lên, vội vàng hỏi:
"Biện pháp gì?"
Tống Tả đáp: "Giết kẻ thi cổ!"
"Giết kẻ thi cổ?"
Dương Thanh bỗng có cảm giác như vừa thấy ánh mặt trời hi vọng mới, khi hoạt tính của cổ trùng Vô Tâm trong người anh càng ngày càng mạnh lên, anh đã bắt đầu tuyệt vọng, vốn

tưởng đã không còn biện pháp nào giải quyết con cổ trùng này, không ngờ giờ đã thực sự có một biện pháp mới.

Tỗng Hữu bỗng nói: “Có điều, tìm được sư phụ của Lưu lão quái nào dễ dàng gì? Dù thực sự tìm được, cậu Thanh có thể giết chết ông ta sao?”
Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, anh nheo mắt nói: “Chỉ cần có thể tìm được ông ta, dù tôi phải liều cái mạng này cũng sẽ khiến ông ta chết trước mặt tôi”.

Sư phụ của Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng cũng chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà thôi.

.

Chương 1727: 1727: Ông Miêu Cảm Ơn Ông Nhiều!

Còn anh, tuy chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng khi huy động sức chiến đấu cực hạn, anh có thể đạt tới thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu liều mạng đánh một trận, dù sư phụ của Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh.

Ngải Lâm đang bi thương tột cùng, nghe nói thế liền bình tĩnh lại, vội thốt lên: "Sư phụ của Lưu lão quái là người của Miêu Thành, chẳng phải cậu quen thân với Miêu thành chủ đó sao? Cậu hỏi ông ấy, ông ấy nhất định sẽ cho cậu biết sư phụ của Lưu lão quái đang ở đâu".

Dương Thanh gật đầu, lấy điện thoại gọi cho Miêu thành chủ, đầu bên kia nhanh chóng nhận cuộc gọi, không đợi Dương Thanh lên tiếng, ông lão đã nói ngay: "Ông ta đang ở Hoài Thành, phủ thành chủ".

Dương Thanh sửng sốt hỏi: "Ông biết cháu hỏi ai sao?"

Miêu thành chủ nói: "Đương nhiên ông biết cháu muốn tìm ai, tìm Lưu Ba, sư phụ của Lưu lão quái, đúng không? Theo như ông biết, mấy năm nay ông ta vẫn luôn ở tại phủ thành chủ Hoài Thành, năm ấy, sau khi bị thương nặng, ông ta đã ở lại đó để điều dưỡng".

"Nếu ông đoán không lầm thì lần này ông ta tới tìm cháu không đơn giản chỉ để báo thù cho đồ đệ của mình, việc này còn có liên quan tới người của phủ thành chủ Hoài Thành".

Nghe Miêu thành chủ nói xong, Dương Thanh lập tức cau mày, anh chợt nhớ ra, đúng là bản thân từng có chút liên quan đến người của Hoài Thành.

Long Dược, con rể của thành chủ Hoài Thành đã bị anh giết, cuối cùng, sư phụ Vô Danh của anh đứng ra cảnh cáo thành chủ Hoài Thành, cho tới nay, phủ thành chủ Hoài Thành chưa hề gây chuyện với anh nữa.

Hiện anh gắng gượng lắm cũng chỉ có thể trấn áp cổ trùng Vô Tâm trong nửa giờ mỗi lần, nếu đang lúc đánh nhau với Lưu Ba mà cổ trùng mất khống chế, anh sẽ phải chịu thương tổn lớn từ cả thể xác lẫn tinh thần cùng một lúc.

Thực lực của anh vốn đã không bằng Lưu Ba, nếu khi đấu võ còn bị cổ trùng Vô Tâm dằn vặt, chỉ e càng khó lòng giết nổi lão ta.

Nhưng Miêu thành chủ đã cho người đưa thuốc trấn áp cổ trùng Vô Tâm tới, tuy cũng chỉ có thể trấn áp cổ trùng được một giờ nhưng một giờ quý báu này là thời gian để Dương Thanh tranh thủ giết Lưu Ba.

“Bất kể thế nào cũng phải tuyệt đối cẩn thận! Ông nghi rằng lần này Lưu Ba tới Yến Đô đối phó với cháu rất có thể là do người của phủ thành chủ Hoài Thành bố trí, đối phương không muốn giết chết cháu ngay mà muốn dẫn dụ cháu tới Hoài Thành”.

.

Chương 1728: 1728: Mọi Người Đừng Nên Lo Lắng

Miêu thành chủ nói thêm, giọng hết sức nặng nề.

Dương Thanh vội nói: “Cháu biết, cảm ơn ông Miêu nhiều!”
Miêu thành chủ bổ sung: “Ông có cài quân cờ của mình vào phủ thành chủ Hoài Thành, nếu cháu rơi vào thời khắc nguy hiểm, bọn họ sẽ giúp cháu”.

Dương Thanh thấy lòng ấm áp, mũi cũng cay cay, chợt có cảm giác muốn rơi lệ.

Anh có thể cảm nhận được, Miêu thành chủ thật lòng quan tâm anh.

Bất kể nguyên nhân là gì, chỉ cần lòng quan tâm này là thật thì cũng đã đủ rồi.

Dương Thanh bèn nói: “Cảm ơn ông Miêu, ông cứ yên tâm, cháu sẽ không sao đâu!”
Miêu thành chủ bảo: “Vậy thôi, những gì cần nói ông đều đã nói hết rồi.

Ông hiểu, có muốn ngăn cháu cũng không ngăn được, hơn nữa, hiện giờ chỉ có cách giết Lưu Ba mới có thể bảo vệ tính mạng cháu, ông không có lí do gì ngăn cản cháu cả”.

“Đi đi, ông sẽ bố trí chu đáo mọi sự, chuẩn bị sẵn sàng tiếp viện cho cháu rời khỏi Hoài Thành”.

Sau khi Dương Thanh cúp điện thoại, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười gật đầu: “Miêu thành chủ nói, Lưu Ba đang ở phủ thành chủ Hoài Thành, hơn nữa, ông ấy có cài người vào bên đó rồi, nếu tôi gặp chuyện nguy hiểm gì, gián điệp nằm vùng của ông ấy sẽ giúp tôi”.

Nghe nói thế, sắc mặt bọn họ mới trở nên dễ chịu hơn đôi chút, nhưng tình hình hiện tại của Dương Thanh đã rất tệ, bọn họ vẫn không thể hoàn toàn yên lòng.

“Cậu Thanh, vô cùng xin lỗi, chuyến đi Hoài Thành này cậu phải dựa vào chính mình rồi, anh em chúng tôi đã mất hết võ thuật, chẳng biết có còn cơ may khôi phục hay không”.

Tống Tả lên tiếng, Tống Hữu cũng nói thêm: “Có điều, ở Hoài Thành chúng tôi cũng có vài người dùng được, mặc dù chỉ là mấy cao thủ Thần Cảnh thôi nhưng nếu cậu cần, bọn họ có thể cung cấp cho cậu một vài tin tình báo”.

“Xin chào cậu Thanh, tôi được Miêu thành chủ sai tới đây tìm cậu, lần này tới Hoài Thành, tôi sẽ đi cùng cậu”.

.

Chương 1729: 1729: Yên Tâm Đi!

Mời ông lão kia vào trong nhà, Dương Thanh mới hỏi: “Xin hỏi tôi nên xưng hô với tiền bối thế nào ạ?”
Ông lão kia nói: “Cậu cứ gọi tôi là lão Cửu cũng được”.

Nói xong, ông lão lấy ra một bình sứ trắng, đưa cho Dương Thanh, nói: “Trong bình này có một viên thuốc có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm, Miêu thành chủ đã dặn, chuyến đi tới Hoài Thành lần này nguy hiểm rình rập khắp nơi, dù cậu có thể giết được Lưu Ba cũng chưa chắc đã có thể bình an rời khỏi Hoài Thành”.

“Nếu chưa đến thời khắc quyết định giữa sự sống và cái chết thì tuyệt đối không được dùng viên thuốc này, không phải vì viên thuốc này có tác dụng phụ gì mà để tránh trường hợp về sau cậu lại gặp phải cao thủ mạnh hơn nữa, dẫn đến việc còn chưa giết được Lưu Ba thì cổ trùng Vô Tâm đã kích hoạt trong cơ thể cậu”.

Nghe Lão Cửu nói thế, Dương Thanh cảm khái vô vàn, Miêu thành chủ không chỉ sớm tính đến việc anh sẽ tới Hoài Thành mà còn nghĩ thay cho anh nhiều như vậy.

Dương Thanh bèn nói: “Cảm ơn ông Cửu!”
Anh đưa mắt nhìn về phía đám người Ngải Lâm, nhẹ nhàng nở một nụ cười tươi sáng, nói: “Giờ cứ chậm trễ một phút thì khả năng cổ trùng Vô Tâm mất khống chế lại lớn thêm một phần, em định sẽ xuất phát đi Hoài Thành ngay bây giờ, có ông Cửu đi cùng, nhất định em sẽ không sao đâu, mọi người cứ ở nhà yên tâm chờ em về nhé”.

Dương Thanh gật đầu: “Hai ông cố gắng hợp tác với Tiểu Uyển để trị liệu, mau chóng khôi phục võ thuật nhé”.

Cuối cùng, Dương Thanh nhìn về phía Phùng Giai Di, Phùng Giai Di dường như cũng đã đoán được Dương Thanh muốn dặn dò điều gì, bèn nói trước: “Tôi đi Hoài Thành với anh!”
Dương Thanh lại bảo: “Giai Di, tôi muốn nhờ cô ở lại đây bảo vệ những người bạn của tôi”.

Phùng Giai Di nhíu mày, nói: “Nếu anh chết thì tôi biết phải làm sao?”.

Chương 1730: 1730: Mẹ Đã Bố Trí Người Theo Dõi Nó

Nghe cô ta nói thế, những người khác đều kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh vội vàng trấn an: “Cô yên tâm, tôi không chết được đâu, đợi khi tôi về sẽ dẫn cô quay lại Hoàng thành Phùng cứu bố cô ra”.

Bấy giờ mọi người mới hiểu lời của Phùng Giai Di nói có ý gì.

Phùng Giai Di cũng không nằng nặc đòi đi theo Dương Thanh mà chỉ gật đầu, nói: “Vậy anh cứ yên tâm đi đi, trừ khi tôi chết, bằng không sẽ không để cho bất cứ ai ở nơi này gặp chuyện không may”.

Dương Thanh gật đầu, quay sang phía Lão Cửu, nói: “Ông Cửu, tôi định xuất phát ngay lúc này, ông có ý kiến gì không ạ?”
Lão Cửu lắc đầu, cười nói: “Miêu thành chủ đã dặn, trong chuyến đi tới Hoài Thành lần này, mọi chuyện đều nghe theo ý cậu là được”.

Sau đó, Dương Thanh cùng lão Cửu lên máy bay tới Hoài Thành.

Sáng sớm hôm sau, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế của Hoài Thành.

Dương Thanh và lão Cửu vừa xuống máy bay đã bị mấy luồng hơi thở cực mạnh bao vây chặt chẽ, bọn người kia không hề che dấu bản thân.

Dương Thanh nhíu mày, nói: “Vừa tới nơi này đã bị bao nhiêu cao thủ bao vây như thế này, xem ra Hoài Thành đã sớm theo dõi tung tích của tôi rồi”.

Lão Cửu vẫn bình thản như không, còn cười ha hả nói: “Đám người này chẳng qua chỉ là đám kiến cỏ, cao thủ chân chính của Hoài Thành còn chưa xuất hiện đâu”.

Dương Thanh nói: “Những người này hẳn bị phái tới đây theo dõi tôi”.

Lão Cửu cười bảo: “Đúng vậy, tin cậu tới Hoài Thành hẳn đã truyền tới phủ thành chủ Hoài Thành rồi”.

Ngay khi Dương Thanh vừa đặt chân lên Hoài Thành, trong phủ thành chủ Hoài Thành, tại một khu nhà cao cấp riêng biệt.

Cô gái trẻ kia cũng đỏ mắt lên, hằn học nói: “Mẹ, con muốn tự tay giết chết hắn, dùng máu tươi của hắn để an ủi vong linh của bố con!”
Hai người này chính là vợ con của Long Dược khi ông ta tới phủ thành chủ Hoài Thành ở rể.

Từ sau khi Long Dược bị Dương Thanh giết chết, hai mẹ con họ vẫn luôn ấp ủ kế hoạch báo thù, có điều, không biết vì sao, thành chủ Hoài Thành bỗng cảnh cáo bọn họ không được đụng tới Dương Thanh, cho nên bọn họ vẫn chưa thể báo thù.

Nhưng hôm nay, cơ hội đã tới rồi!.

Chương 1733: 1733: Tôi Sẽ Cho Các Vị Một Đường Sống

Dương Thanh thoáng kinh ngạc, lão Cửu chỉ mới nói mình từ Miêu Thành tới, vậy mà lại có thể khiến cho đám cao thủ không sợ chết của Dược Vương Cốc lộ vẻ sợ hãi thế này? Miêu Thành nguy hiểm đến thế sao?
Gã cao thủ cầm đầu cắn răng nói: "Tốt nhất là ông chớ có động vào chúng tôi, bằng không, cốc chủ của chúng tôi tuyệt đối không tha cho các người đâu".

Lão Cửu vẫn cười ha hả, tay chợt búng một cái, Dương Thanh chỉ thoáng thấy một bóng đen vụt qua, nhanh như điện xẹt.

"A…"
Giây tiếp theo, gã cao thủ cầm đầu chợt vặn vẹo cả mặt, kêu rên đau đớn như đứt ruột đứt gan.

Lão Cửu vẫn bình thản nhìn, thậm chí vẫn tủm tỉm cười, chỉ có điều, ý cười lúc này hoàn toàn khác xa nụ cười hiền hòa khi nói chuyện với Dương Thanh.

Ba gã cao thủ còn lại đều run rẩy cả người, nhìn lão Cửu như nhìn một con ác quỷ.

Gã cao thủ cầm đầu đau đớn không chịu nổi, phải lăn lộn khắp nơi, cầu xin: "Tha cho tôi đi! Cầu xin ông tha cho tôi đi!"
Nhưng bất kể ông ta cầu xin thảm thiết cỡ nào, lão Cửu vẫn không kết thúc nỗi đau đớn của ông ta.

"Giết tôi đi! Giết tôi ngay đi! Các người mau giết tôi đi!"
Gã cao thủ cầm đầu lại quay sang cầu xin đồng bọn của mình.

Ba gã đồng bọn nhìn nhau, bọn họ chưa phải chịu nỗi giày vò như người cầm đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được, lúc này ông ta đang phải hứng chịu nỗi đau đớn cỡ nào.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng vung tay, con cổ trùng trên người gã cao thủ cầm đầu kia lại bay về chỗ ông lão.

Trước một loạt thủ đoạn nhanh nhẹn dứt khoát của lão Cửu, Dương Thanh đã khiếp sợ ngây người, đây hẳn chính là thủ

đoạn của cao thủ hàng đầu Miêu Thành nhỉ?
Thực lực của lão Cửu hẳn đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, Dương Thanh mới có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Tuy anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang ngửa cao thủ bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ nhưng anh vẫn cảm thấy, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của lão Cửu.

Bấy giờ lão Cửu mới lên tiếng: “Đã hết một phút, hẳn các vị cũng đã nghĩ kĩ rồi nhỉ, vậy thì hiện tại hãy nói ra đáp án mà cậu ấy muốn biết, tôi sẽ cho các vị một đường sống”.

.

Chương 1736: 1736: Được Chúng Tôi Đồng Ý!

Gã cầm đầu vừa ra lệnh, cả bốn đồng thời ra tay, tức thì, bốn đòn công kích cực mạnh đồng loạt rơi xuống người Xích Thố.

Xích Thố hộc ra một ngụm máu tươi, sự sống nhanh chóng tan biến.

Xích Thố chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại bị bốn gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh đồng loạt tấn công, hiển nhiên, bốn gã này cũng lo người khác phản bội nên mới yêu cầu tất cả cùng ra tay, chỉ có như thế mọi người mới cùng bị cột lên một chiếc thuyền.

Gã cao thủ cầm đầu nhìn về phía Lão Cửu, nói: "Chúng tôi đã làm theo lời ông, hiện giờ có thể để chúng tôi đi được chưa?"
Lão Cửu lại nói: "Vừa rồi tôi chỉ nói, nếu các người giết Xích Thố thì sẽ cho các ông một cơ hội sống sót, nhưng tôi chưa nói sẽ thả các người đi".

Nghe thế, bốn người kia lập tức biến sắc.

Gã cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông chơi chúng tôi?"
Lão Cửu nhíu mày, lạnh lùng bảo: "Nói năng phải chú ý thái độ, bằng không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy".

Cả đám cao thủ đều run lên, nhớ tới thủ đoạn của lão Cửu, bọn họ mới ý thức được, kẻ mà bọn họ đang phải đối mặt chính là một đại sư về cổ thuật thứ thiệt của Miêu Thành, là bậc cao thủ có thể giết người một cách vô hình.

Lão Cửu bỗng nói: "Hiện giờ tôi cho các người một nhiệm vụ, chỉ cần các người có thể hoàn thành, tôi bảo đảm sẽ để các người rời khỏi Hoài Thành".

"Được, chúng tôi đồng ý!"
Mấy người nhìn nhau, sau đó hạ quyết tâm, đáp.

Cao thủ cầm đầu lại hỏi: "Nhưng giờ Xích Thố đã chết, chúng tôi quay lại Dược Vương Cốc thì nên giải thích thế nào cho

trót lọt?”
Lão Cửu lạnh nhạt bảo: “Đến khi đó, cứ nói Xích Thố đã bị Dương Thanh giết chết”.

.

Chương 1739: 1739: Vậy Thì Đó Chính Là Số Mệnh Của Tôi!

Nhưng cũng chỉ là giảm bớt đau đớn thôi, cơn đau vẫn không hề biến mất.

Ngay cả thân thể đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh như Dương Thanh còn khó lòng chịu nổi cơn đau này, từ đó có thể đoán biết loại cổ trùng Vô Tâm kia lợi hại ra sao.

Lần này, cơn đau đớn kéo dài chừng năm phút mới kết thúc.

Thấy sắc mặt Dương Thanh đã bình thường trở lại, lão Cửu mới nghiêm nghị nói: "Cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể cậu đã có thể thích nghi với sự trấn áp của cậu rồi, nếu vẫn không thể giải quyết việc này nhanh chóng thì dù cậu sống được qua bảy ngày, trái tim cậu cũng đã bị tổn hại nghiêm trọng".

"Vừa rồi tôi đã dùng cổ thuật để giảm bớt cơn đau mà cổ trùng Vô Tâm gây ra cho cậu, nhưng cũng chỉ có thể làm được đến đó, tôi không thể giải quyết con cổ trùng Vô Tâm này cho cậu".

Dương Thanh gật đầu, nói với lão Cửu: "Ông Cửu có thể giúp tôi giảm bớt đau đớn đã là sự giúp đỡ rất lớn đối với tôi rồi".

Lão Cửu nghiêm nghị hỏi: "Ban đầu tôi định cùng cậu đợi ở đây, đợi đến khi người của Hoài Thành tự tìm đến, nhưng hiện tại xem ra, thời gian của chúng ta không còn nhiều, chúng ta phải nghĩ cách mau chóng tìm được Lưu Ba rồi giết chết ông ta mới được".

Nói xong, ông lão bắt đầu chìm vào suy tư.

Dương Thanh biết lão Cửu đang suy nghĩ xem có cách nào tìm ra Lưu Ba, bèn không lên tiếng quấy rầy, chờ ông lão nghĩ xong.

Hồi lâu sau, Lão Cửu mới nặng nề nói: "Miêu thành chủ đoán rằng Lưu Ba gieo cổ trùng Vô Tâm vào người cậu có thể là do thành chủ Hoài Thành bày mưu nhằm dẫn dụ cậu tới đây".

“Nếu đã thế, chúng ta cứ trực tiếp tới thẳng phủ thành chủ Hoài Thành mới chính là biện pháp tìm ra Lưu Ba nhanh nhất, có điều, một khi tới đó, chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh, cậu có dám đi không?”
Nghe lão Cửu nói thế, Dương Thanh tức thì trầm mặc.

Lát sau, anh mới nói: “Ông Cửu, tôi đã rơi vào tình cảnh này, thực ra đã không e ngại sống hay chết, nhưng tôi không thể để ông cũng bị liên lụy, tôi tới phủ thành chủ Hoài Thành một mình là được rồi”.

Lão Cửu lập tức trầm mặc, ông lão hiểu rất rõ sự lợi hại của cổ trùng Vô Tâm kia, đó là thứ ngay cả Miêu thành chủ cũng không thể giải quyết nổi, nay bọn họ chỉ còn một cách là giết kẻ thi cổ Lưu Ba thì mới có thể giải quyết triệt để mối nguy hiểm này.

Nhưng Lưu Ba lại đang ở trong phủ thành chủ Hoài Thành, mà nơi này lại là một nơi cực kì nguy hiểm với Dương Thanh.

Nếu để Dương Thanh một mình tới đó, sợ rằng anh chỉ có một đường chết.

.

Chương 1742: 1742: Đó Là Tất Lão!

Bà cụ kia thở dài, nói: “Nếu thế thì hãy để già này ra gặp tên nhãi kia đi!”
“Được.”
Cô gái trẻ đáp ngay.

Dương Thanh tiến vào trang viên, điệu bộ thản nhiên thoải mái dạo quanh khắp nơi như thể đây là nhà mình.

Một vài cao thủ Hoài Thành cũng đã biết có người xông vào phủ thành chủ, nhưng không ai dám tấn công anh, chỉ dám đi theo anh giám sát từ xa.

Dương Thanh chính là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh, ở phủ thành chủ Hoài Thành này, không có mấy người đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Nhãi ranh, dám tự tiện xông vào phủ thành chủ, đó là tội chết!”
Đúng lúc này, một cụ già tóc bạc bỗng xông ra, chỉ nói một câu đã kết tội chết cho Dương Thanh rồi bắt đầu tấn công anh.

“Đó là Tất lão!”
Có ai đó đã nhận ra thân phận của bà cụ kia, lập tức hô to.

Dương Thanh cau mày, nhìn về phía bà cụ đang xông lại đây, huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể nháy mắt đã được kích hoạt, Chiến Thần Quyết cũng được vận hành nhanh chóng, một hơi thở cuồng bạo chợt bùng nổ từ trên người anh.

“Cút!”
Anh quát lớn, tay chém ra một quyền cực mạnh.

“Uỳnh!”
…!
Các cao thủ Hoài Thành quanh đó chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc tột cùng.

Bà cụ kia tung một chưởng đối đầu với một quyền của Dương Thanh, sắc mặt lập tức trở nên cực kì nặng nề, bà ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng lại không ngờ anh đã mạnh đến

độ này, tiếp một chưởng của bà ta mà vẫn đứng vững, không hề suy chuyển một li.

.

Chương 1745: 1745: Kẻ Đáng Chết Là Bà!

Dương Thanh đang nỗ lực vận hành Chiến Thần Quyết để áp chế cổ trung Vô Tâm xuống, chợt nhận ra bà cụ kia lại tấn công mình lần nữa, sắc mặt anh trở nên khó coi cực điểm.

Anh cố nén cơn đau tột cùng từ trái tim, cắn răng chém ra một quyền.

"Uỳnh!"
Đòn tấn công của hai bên va vào nhau, Dương Thanh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra sau.

Ngã xuống mặt đất, Dương Thanh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như đã lệch cả vị trí, trái tim càng thêm đau đớn tột cùng, khiến anh cảm giác mình không thở nổi nữa.

Không ai hay biết đang có chuyện gì xảy ra với anh, chỉ thấy sắc mặt Dương Thanh lộ vẻ đau đớn khó tả, như thể đang phải nếm trải một cơn đau vô cùng khủng khiếp.

"Vốn tưởng mày có năng lực cỡ nào, ai dè lại là một tên vô dụng dùng thuốc để tăng cao thực lực mà thôi".

Bà cụ kia còn tưởng Dương Thanh uống thuốc tăng cường thực lực, hiện giờ công hiệu của thuốc đã hết, cho nên bị tác dụng phụ ảnh hưởng, bèn châm chọc nói: "Đã thế, tao cũng không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian với mày làm gì, để tao tiễn mày ra đi vậy".

Dứt lời, bà ta bỗng vung cao tay phải, một luồng hơi thở võ thuật khủng khiếp nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay bà ta, mạnh mẽ và cuồng bạo như thể muốn chôn vùi cả khu vực này.

Mặc dù đang phải gánh chịu nỗi đau đớn tột cùng khi cổ trùng Vô Tâm gặm cắn trái tim nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng mọi sự việc đang diễn ra xung quanh.

Anh nhận ra ý muốn giết chóc cực mãnh liệt nhằm thẳng vào mình từ bà cụ kia, sắc mặt lập tức nặng nề nghiêm nghị.

Nhưng cổ trùng Vô Tâm vẫn không ngừng tàn phá trái tim anh, cơn đau khủng khiếp khiến anh hoàn toàn không có cách nào đối phó với một đòn giết người từ phía bà cụ kia.

Anh có thể cảm nhận được, một khi đòn tấn công này rơi xuống người mình, anh sẽ hoàn toàn không có bất kì hi vọng sống sót nào nữa.

Trước mặt anh lúc này chỉ có hai con đường, một là dùng viên thuốc mà Miêu thành chủ bảo Lão Cửu đưa cho anh để trấn áp cổ trùng Vô Tâm rồi liều mạng đánh một trận với bà cụ kia.

Đồng thời, một khí thế cực kì cuồng bạo chợt bùng nổ từ trên người anh.

“Kẻ đáng chết là bà!”
Dương Thanh giận dữ rít lên, vào giây phút này, sức mạnh toàn thân như đã bị rút sạch, ngưng tụ cả vào một quyền, đập về phía bà ta.

.

Chương 1748: 1748: Là Để Theo Dõi Mình Sao

Bấy giờ Dương Thanh mới ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn thành chủ Hoài Thành, thưa: “Tiền bối, hôm nay tôi tới đây là vì có chuyện muốn nhờ, mong tiền bối hãy giao Lưu Ba cho tôi”.

Thành chủ Hoài Thành bình thản nói: “Lưu Ba mà cậu đang nói là ai, tôi không rõ lắm, nếu người này thực sự đang ở trong Hoài Thành của tôi thì tùy cậu, chuyện giữa hai người, tôi sẽ không nhúng tay vào”.

Chỉ một câu đơn giản nhẹ nhàng lại khiến Dương Thanh nghe ra rất nhiều nội dung.

Đầu tiên, thành chủ Hoài Thành sẽ không nhúng tay vào việc này, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng sẽ không nhúng tay.

Thứ hai, nếu Dương Thanh muốn bắt Lưu Ba thì chỉ cần anh có thể tìm được, mọi chuyện tùy anh.

.

Truyện Đô Thị
Dương Thanh nhìn về phía thành chủ Hoài Thành, nói: “Vậy có nghĩa là, chỉ cần tôi tìm được Lưu Ba là có thể mang ông ta đi, tiền bối sẽ không nhúng tay ngăn cản?”
Thành chủ Hoài Thành cười nói: “Sao hả? Không tin tôi à?”
Dương Thanh vội thưa ngay: “Không phải không tin, tôi chỉ muốn hỏi cho rõ, chỉ cần tiền bối không có ý định nhúng tay vào thì tôi yên tâm rồi”.

Với thực lực hiện nay của anh, dù gặp phải cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, anh cũng có khả năng đấu một trận, mà Hoài Thành này tuy đông cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhưng số lượng cao thủ đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh chắc chắn không hề nhiều.

Hơn nữa, mỗi một vị cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đều hẳn là người thân tín bên cạnh thành chủ Hoài Thành, nếu thành chủ Hoài Thành đã nói sẽ không nhúng tay vào chuyện này thì dĩ nhiên cũng sẽ không để những cao thủ thân tín của mình ra tay.

Chỉ cần những người này không ra tay, anh cảm thấy khả năng mình giết được Lưu Ba vẫn rất lớn.

Thành chủ Hoài Thành vẫn tủm tỉm cười, nói: “Nếu thế, mấy hôm này cậu cứ ở lại phủ Hoài Thành này đi!”
Hoài Lam đi tới trước mặt Dương Thanh, dịu dàng mỉm cười, nói: “Anh Thanh, xin mời theo tôi!”
Nụ cười của Hoài Lam hòa nhã như gió xuân, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Một cô gái tuyệt vời như thế, nếu là ở bên ngoài, hẳn có thể xếp vào hàng tuyệt nhất, nhưng nay lại bị thành chủ Hoài Thành sai bảo tới phục vụ mình, Dương Thanh càng nghĩ càng thấy không ổn.

Anh sẽ không tự cao tự đại đến mức cho rằng, đường đường là người đứng đầu Hoài Thành lại thật sự sai cháu ruột mình tới phục vụ anh, đối phương bố trí như vậy chắc chắn phải có ý đồ riêng.

.

Chương 1751: 1751: Giết Thằng Súc Sinh Này Cho Tôi!

Dương Thanh lắc đầu: “Chuyện này để sau hẵng nói!”
Anh không cho rằng mình đã giết Long Dược, lại tới đây gây hấn tìm người, thành chủ Hoài Thành sẽ chịu vì anh mà nảy sinh xích mích với Dược Vương.

Đúng lúc này, một làn gió thơm từ đâu phất tới, một cô gái trẻ, vóc dáng tương tự Hoài Lam đang đi lại đây, xung quanh còn có sáu gã vệ sĩ của Hoài Thành.

Khi Dương Thanh nhìn thấy người này, anh lập tức nhíu chặt mày.

Bởi vì, anh đã nhìn ra ý muốn giết người cực kì mãnh liệt trong đáy mắt cô gái kia, hơn nữa, anh còn loáng thoáng thấy được đường nét của Long Dược từ diện mạo cô ta.

Thân phận của người này đã rõ như ban ngày!
Đây chính là con gái Long Dược, Hoài Phượng.

“Hoài Phượng, sao chị lại tới đây?”
Hoài Lam chủ động chào hỏi Hoài Phượng như thể muốn nhắc nhở Dương Thanh.

Hoài Phượng không để ý tới Hoài Lam, cô ta nhìn chằm chằm Dương Thanh, vẻ mặt cực kì thù hận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày là Dương Thanh? Là thằng khốn đã giết bố tao?”
Dương Thanh cau mày, nhìn Hoài Phượng, lạnh lùng nói: “Là do bố cô muốn giết tôi trước, chẳng qua thực lực không bằng người, cuối cùng bị tôi giết mà thôi”.

Thù hận trong mắt Hoài Phượng càng thêm dày đặc, cô ta dữ dằn nói: “Tao muốn giết mày!”
Dứt lời, cô ta quay sang ra lệnh cho sáu tên vệ sĩ: “Các ông cùng lên đi, giết thằng súc sinh này cho tôi!”
“Hoài Phượng, Dương Thanh là khách quý của ông nội, chớ có vô lễ!”
Hoài Lam lập tức chắn trước mặt Dương Thanh, trừng mắt nhìn sáu gã vệ sĩ Hoài Phượng dẫn tới, lạnh lùng nói: “Không

muốn chết thì tốt nhất là đừng xen vào việc của người khác!”
“Bốp!”
Nào ngờ, Hoài Lam vừa dứt lời, Hoài Phượng đã bước nhanh về phía trước, tát thẳng vào mặt Hoài Lam, phẫn nộ quát:
“Một con ả ti tiện được ông tao nhận nuôi mà cũng dám làm càn trước mặt tao à? Nếu mày còn dám xen vào việc của tao, ngay cả mày, tao cũng giết luôn!”
Trên má Hoài Lam nhanh chóng hiện lên một dấu tay hằn rõ, nhưng cô ta vẫn không hề tức giận, chỉ nói với Hoài Phượng:
“Hoài Phượng, chị có thể nhục mạ tôi, nhưng anh Thanh đây là khách quý của ông nội, trước khi làm việc gì, tôi mong chị nên hỏi cô Tinh Vũ, mẹ chị trước đi đã”.

.

Chương 1754: 1754: Mày Tìm Tao Có Việc Gì

Hoài Tinh Vũ chỉ nói: “Con sẽ biết sớm thôi”.

Phủ Hoài Thành cực kì rộng lớn, Dương Thanh mất mười phút mới tới trước cổng biệt thự này.

Đây chính là nơi ở của Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng, lúc này bên ngoài đang có hơn chục vệ sĩ, trong đó có cả sáu gã vệ sĩ vừa rồi đi theo Hoài Phượng.

Thấy Dương Thanh xuất hiện, tên vệ sĩ vừa rồi bị anh quát đến lùi lại lập tức hoảng sợ hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”
Ông ta vừa nói xong, hơn chục gã vệ sĩ lập tức tiến đến, vây chặt Dương Thanh vào giữa.

Dương Thanh đứng đó, tay chắp sau lưng, không thèm liếc nhìn đám vệ sĩ này một lần mà đưa mắt nhìn về phía biệt thự, cất cao giọng: “Dương Thanh tới đây chào hỏi!”
Anh biết, Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng đang ở trong biệt thự này.

Trong phòng, Hoài Phượng kinh ngạc nói: “Mẹ, thằng khốn kia dám chủ động tới tìm chúng ta, thật đúng là không biết sợ chết!
Hoài Tinh Vũ nheo mắt, lạnh lẽo nói: “Đúng là mẹ đã xem nhẹ lòng can đảm của nó rồi, nhưng không sao, ở phủ Hoài Thành này, nó không làm gì được mẹ đâu”.

Nói xong, bà ta cất bước đi ra ngoài.

Hoài Tinh Vũ bước ra khỏi cửa, nhìn thấy Dương Thanh đứng giữa vòng vây của đám vệ sĩ, bà ta bình thản nói: “Mày tìm tao có việc gì?”
Dương Thanh nheo mắt nhìn chằm chằm Hoài Tinh Vũ, nói: “Tôi đến tìm bà Long là để hỏi thăm về một người”.

“Ha ha ha ha…”
Hoài Tinh Vũ bỗng phá lên cười, vẻ mặt trước đó còn bình thản thờ ơ, thoắt cái đã trở nên dữ tợn: “Bà Long? Mày giết

chồng tao, còn dám tới đây gọi tao là bà Long, mày làm thế là định khiêu khích tao đấy à?”

Dương Thanh nhướng mày, lạnh lùng nói: “Vì sao chồng bà phải chết, hẳn bà cũng đã biết rõ, đó là vì ông ta cuồng vọng, đánh giá thấp thực lực của đối thủ, mất mạng cũng là tự chuốc vạ vào thân thôi”.

Hoài Tinh Vũ cười nhạt: “Tự chuốc vạ vào thân? Nói nghe hay lắm.

Nhưng nói theo cách của mày thì, mày còn chưa tìm hiểu rõ về tao mà đã dám mò đến phủ Hoài Thành tìm tao, nếu mất mạng ở đây thì có coi là tự chuốc vạ vào thân không?”
Nghe bà ta nói thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức trầm xuống, anh không hề cảm nhận được sự tồn tại của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh nào quanh đây.

Vậy Hoài Tinh Vũ nói thế là có ý gì?
Dường như đã nhận ra băn khoăn của Dương Thanh, Hoài Tinh Vũ cười lạnh nói: “Yên tâm, tao còn chưa ngu đến mức giết mày ở ngay trong phủ Hoài Thành, dù muốn giết mày, tao cũng sẽ mượn tay người khác!”
Dương Thanh không để ý đến lời của bà ta nữa, anh hỏi thẳng: “Lưu Ba đang ở đâu?”
Ở Hoài Thành, chỉ có Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng là người có hiềm nghi lớn nhất trong việc lợi dụng Lưu Ba dụ anh tới đây.

.

Chương 1757: 1757: Tôi Xin Phép Gọi Anh Là Anh Thanh

Có thể nói, mối quan hệ của anh và Dược Vương Cốc đã cực kì tồi tệ.

Giờ đây, Hoài Lam lại tiết lộ cho anh hay, Hoài Tinh Vũ có quan hệ không tầm thường với người của Dược Vương Cốc.

Hiện Dương Thanh đang không cách nào tìm thấy Lưu Ba ở trong phủ Hoài Thành, mà ba ngày trước, đúng ngày anh bị Lưu Ba gieo cổ độc, Hoài Tinh Vũ lại tới Dược Vương Cốc.

Vậy nên, rất có khả năng, Lưu Ba đang ở Dược Vương Cốc.

Nhưng Dược Vương Cốc là một thế lực có địa vị cực cao ở Hoài Thành này, thậm chí bọn họ còn chẳng mấy nể mặt cả phủ thành chủ, huống chi là anh?
Nếu lúc này anh chạy tới Dược Vương Cốc tìm Lưu Ba, chỉ sợ chân còn chưa bước qua cửa Dược Vương Cốc, người của họ đã xông ra rồi.

Dương Thanh lại hỏi: "Trừ việc đó ra, dạo gần đây Hoài Tinh Vũ có từng tiếp xúc với người nào nữa không?"
Hoài Lam lắc đầu: "Việc này tôi không nghe nói đến, cho nên có hay không, tôi cũng không rõ".

Dương Thanh cảm kích bảo: "Cảm ơn cô nhiều!"
Hoài Lam mỉm cười, nói: "Thành chủ bảo tôi tới chăm sóc anh, anh có cần gì cứ việc nói với tôi, không cần khách sáo đâu".

Dương Thanh cười cười: "Cô đừng cung kính với tôi như vậy, nghe khách sáo quá, cứ gọi Dương Thanh là được rồi".

Hoài Lam bèn nói: "Vậy tôi xin phép gọi anh là anh Thanh".

Nghe Hoài Lam gọi mình là anh Thanh với giọng điệu gần gũi, Dương Thanh bỗng ngơ ngẩn cả người.

Phùng Tiểu Uyển cũng luôn gọi anh với giọng điệu như vậy, không biết bên Yến Đô thế nào rồi, bao giờ Mã Siêu mới thức

tỉnh được.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng gọi điện tới.

Dương Thanh vừa nhận cuộc gọi, lão Cửu đã nói ngay, giọng hết sức nặng nề: “Dương Thanh, tôi vừa thấy người của Dược Vương Cốc đang di chuyển về phía phủ thành chủ, tôi đoán bọn họ đang đến tìm cậu, cậu phải mau chóng tìm cách rời khỏi đó ngay”.

Nghe vậy, Dương Thanh thoáng cau mày, nói: “Nơi này là phủ Hoài Thành, người của Dược Vương Cốc cũng dám xông vào sao?”
Lão Cửu bảo: “Tôi đã nghe được rất nhiều tin tức về phủ Hoài Thành, có người nói Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành trước nay chưa từng qua lại, hơn nữa, Dược Vương Cốc có vô số cao thủ, mà thực lực của Dược Vương còn thuộc hàng mạnh không lường được”.

“Tôi có thể cảm nhận được những luồng uy lực cực mạnh từ đám cao thủ của Dược Vương Cốc đang tới phủ Hoài Thành, nhất là cao thủ cầm đầu kia, có thể người này đã là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ rồi”.

“Cậu nghe lời tôi, tạm rời phủ Hoài Thành trước để tránh việc thành chủ Hoài Thành rơi vào tình thế bất đắc dĩ, phải giao cậu cho Dược Vương Cốc”.

.

Chương 1760

Tuy Hoài Lam là người bên cạnh thành chủ, nhưng vì cô ta không thuộc chi trưởng của phủ thành chủ nên trong dòng chính ở Hoài Thành, cô ta vẫn không được chào đón.

Quan trọng nhất chính là Hoài Lam mới đạt đến Siêu Phàm Tam Cảnh, trước mặt cao thủ của Dược Vương Cốc, chút thực lực này chẳng ăn thua gì.

"Đúng là một cô gái xinh đẹp!"
Một cao thủ của Dược Vương Cốc híp mắt nhìn chằm chằm vào Hoài Lam, trong mắt tràn ngập vẻ tà ác.

Hoài Lam nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ông nội tôi bảo tôi đến báo cho các người biết, các người chỉ có năm phút, trong vòng năm phút, nếu không rời khỏi phủ thành chủ thì tự chịu hậu quả!"
Cao thủ dẫn đầu bên Dược Vương Cốc cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Hoài Lam: "Bảo chúng tôi đi cũng được, nhưng cô phải về cùng chúng tôi".

Sắc mặt Hoài Lam lập tức trở nên khó coi, cô ta tức giận nói: "Xin ông hãy giữ tự trọng!"
"Tự trọng á?"
Cao thủ của Dược Vương Cốc cười ha hả: "Chưa có người phụ nữ nào Dược Ly tôi muốn mà không có được đâu!"
Nghe thấy đối phương nói thế, Hoài Lam lập tức biến sắc.

Đương nhiên cô ta đã nghe nói về Dược Ly, đó là đồ đệ của Dược Vương - cốc chủ Dược Vương Cốc.

Nghe đồn Dược Ly đã thừa kế y bát của Dược Vương, hơn nữa còn được Dược Vương dung túng cho, Dược Vương cũng cố tình bồi dưỡng Dược Ly như chủ gia tộc kế nhiệm.

Nhưng đây đều không phải là chuyện chính.

Dược Ly có thiên phú hết sức xuất chúng, chưa đầy năm mươi tuổi đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

Quan trọng nhất chính là đời tư của tên khốn này vô cùng hỗn loạn, còn thích cái đẹp, rất nhiều cô gái xinh đẹp ở Hoài Thành đã rơi vào tay ông ta.

Cao thủ của phủ thành chủ cũng có vẻ kinh hãi, Dược Ly là người nối nghiệp của Dược Vương Cốc, thực lực của Dược Vương Cốc hết sức khó lường, ngay cả thành chủ Hoài Thành cũng luôn không động đến Dược Vương Cốc, điều đó đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của nơi đây.

Bây giờ Dược Ly lại đích thân dẫn người đến phủ Hoài Thành.

.

Chương 1761

Dược Ly nhìn chằm chằm vào Hoài Lam với vẻ háo sắc: "Người đẹp à, chỉ cần cô đồng ý làm người phụ nữ của tôi, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi ngay".

Hoài Lam tức giận nói: "Đồ hèn hạ, trơ trẽn!"
"Ha ha ha ha…"

Dược Ly phá lên cười: "Tôi thích kiểu đanh đá như cô đấy!"
Ông ta nói rồi chợt di chuyển, phóng thẳng tới chỗ Hoài Lam.

Hoài Lam lập tức biến sắc, tức giận nói: "Ông định làm gì?"
Trong lúc cô ta nói, Dược Ly đã tới bên cô ta.

Ông ta giơ một tay ra, ôm cô ta vào lòng, cười ha hả: "Người đẹp à, đi với anh đây một chuyến nhé!"
Một giọng nói tức giận bỗng vang lên: "Ông chán sống à!"
Chỉ thấy Dương Thanh bất chợt xuất hiện, trên người hừng hực ý chí chiến đấu,
.

Chương 1764

Sự xuất hiện của thành chủ Hoài Thành khiến tất cả mọi người sững sờ.

Thông thường, thành chủ Hoài Thành sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt người khác, nhưng hôm nay ông lão lại xuất hiện vì Dương Thanh.

Không những thế, ông lão còn tức giận với người của Dược Vương Cốc trước mặt mọi người.

Ông lão đang định công khai đối đầu với Dược Vương Cốc ư?
Khi nhìn thấy thành chủ Hoài Thành, sắc mặt Dược Ly vô cùng khó coi, ở Hoài Thành này, thành chủ Hoài Thành mới là chủ.

Tuy Dược Vương Cốc không coi phủ Hoài Thành ra gì, nhưng thành chủ Hoài Thành là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh, ngay cả Dược Vương cũng không dám xem thường thành chủ Hoài Thành đúng không?
"Thành chủ, ngài hiểu lầm rồi!"

Dược Ly vội giải thích: "Lần này chúng tôi tới phủ Hoài Thành vì có người đã giết cao thủ của Dược Vương Cốc chúng tôi, chúng tôi nhất định phải đưa đối phương về để điều tra.

Mong thành chủ đừng nhúng tay vào chuyện của Dược Vương Cốc".

Khí thế đáng sợ bỗng lan ra từ người thành chủ Hoài Thành, bao phủ lấy Dược Ly.

Vào giây phút này, người Dược Ly cứng đờ, từng giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu lăn dài trên trán.

Chân ông ta cong dần rồi quỳ thụp xuống đất.

Cũng không phải là ông ta muốn quỳ, nhưng cơ thể ông ta không sao chịu nổi khí thế từ thành chủ Hoài Thành.

Hai cao thủ mà Dược Ly dẫn tới cũng quỳ xuống đất theo.

“Tự ý xông vào phủ Hoài Thành, khiến người của phủ Hoài Thành bị thương, giờ còn định đưa khách quý của tôi đi nữa, tôi nên nói Dược Vương Cốc các người ngông cuồng không nhỉ? Hay nên nói các người không coi ai ra gì đây?”
Thành chủ Hoài Thành nhìn Dược Ly từ trên cao, lạnh lùng hỏi.

Người Dược Ly đầm đìa mồ hôi lạnh, ông ta bối rối nói: “Thành chủ, tôi vội đưa hung thủ giết người đi nên mới quên mất lễ nghĩa, mong thành chủ rộng lượng, không so đo với bề dưới như tôi!”
Thành chủ Hoài Thành cười lạnh: “Cậu cũng biết mình là bề dưới cơ à? Nếu không thấy cậu, tôi còn tưởng Dược Vương đích thân tới đấy!”
Tuy Dương Thanh có vẻ bình tĩnh nhưng lại thầm rung động, mặc dù khí thế của thành chủ Hoài Thành chỉ nhắm vào cao thủ Dược Vương Cốc, nhưng uy thế còn sót lại vẫn khiến anh thấy rất áp lực.

Anh chợt nghĩ, nếu anh đến Dược Vương Cốc một mình, anh thực sự có thể sống sót rời đi ư?
Dù sao, rất có thể Dược Vương của Dược Vương Cốc cũng là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đích thực rồi.

.

Chương 1765: 1765: Nếu Cậu Tới Dược Vương Cốc Thì Chỉ Có Đường Chết Mà Thôi!”

Tuy anh phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng dù sao anh cũng chỉ mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh, anh chẳng khác gì sâu kiến.

Cũng như bây giờ, Dược Ly sở hữu thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ không chịu nổi khí thế của thành chủ Hoài Thành đã đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Sức chiến đấu của Dương Thanh chỉ ngang với Dược Ly là cùng, thậm chí còn không bằng nữa.

Lúc này, Dược Ly đang quỳ dưới đất trông rất sợ hãi, ông ta nói ngay: “Thành chủ, tôi biết sai rồi, xin ngài nể mặt Dược Vương, bỏ qua cho tôi lần này đi!”
“Rầm!”
Thành chủ Hoài Thành giơ tay lên, khí kình cuồng bạo lập tức hất Dược Ly ra xa mấy mét, cơ thể ông ta nặng nề đập vào một hòn núi giả.

Dược Ly ngã ra đất, trông rất đau đớn.

Con ngươi Dương Thanh bỗng co lại, anh nhìn thành chủ Hoài Thành với vẻ kinh hãi.

Ông lão mới giơ tay lên, chưa tiếp xúc với đối phương, chỉ một luồng khí kình đã hất Dược Ly ra xa mấy mét, đây chính là thủ đoạn của Siêu Phàm Cửu Cảnh à?
“Khí kình phóng ra ngoài! Cửu Cảnh đỉnh phong!”
Có người hoảng sợ nói, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Dương Thanh cũng có vẻ kinh hãi, cao thủ có thể bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đã thuộc dạng mạnh nhất ở thế giới này rồi, không ngờ thực lực của thành chủ Hoài Thành đã đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong.

Nếu cao thủ cấp bậc này muốn giết người thì không cần tiếp xúc với đối thủ, chỉ cần dùng khí kình là đã có thể khiến đối phương bị thương nặng, thậm chí giết chết kẻ địch luôn.

Dược Ly ngã rầm xuống đất, khóe miệng rỉ máu tươi, nét mặt hết sức đờ đẫn.

Ông ta lẩm bẩm: “Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong ư? Sao có thể chứ?”
Thành chủ Hoài Thành bỗng nhìn về phía Dược Ly: “Trong nửa tiếng nữa, tôi muốn thấy Lưu Ba ở phủ Hoài Thành, bằng không đừng trách tôi đích thân tiễn cậu lên đường!”
Ông lão nói rồi nhìn sang Dương Thanh: “Dương Thanh, cậu đi với tôi!”
“Vâng ạ!”
Dương Thanh vội đi theo thành chủ Hoài Thành.

Hai người nhanh chóng tới phòng của thành chủ Hoài Thành, lúc này Dương Thanh mới lên tiếng: “Cảm ơn thành chủ, nếu không nhờ ông, tôi đã bị ép đến Dược Vương Cốc rồi.

Nếu tôi tới đó, có lẽ sẽ dữ nhiều lành ít”.

.

Chương 1766: 1766: Rốt Cuộc Cảnh Giới Của Sư Phụ Tôi Là Gì Thế”

“Cậu giết người của ông ta, còn dám tới Dược Vương Cốc tìm người, sao ông ta có thể tha cho cậu chứ?”
“Quan trọng là theo tôi biết, rất có thể từ ba năm trước, ông ta đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hết sức kinh ngạc.

Thành chủ Hoài Thành có thực lực Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong thì cũng thôi đi, tại sao ngay cả Dược Vương cũng đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chứ?
Dương Thanh vội nói: “Cảm ơn thành chủ ạ!”
Anh hỏi tiếp: “Thành chủ, tôi vẫn luôn rất tò mò về chuyện này, tôi đã giết con rể của phủ Hoài Thành, tại sao chẳng những ông không giết tôi mà còn giúp tôi chứ?”
Trong mắt thành chủ Hoài Thành lóe lên ánh sáng sắc bén, ông lão im lặng một lát rồi mới nói: “Nếu tôi nói, cho dù cậu không ra tay với Long Dược, tôi cũng sẽ làm, cậu có tin không?”

Dương Thanh lập tức sững sờ, ý thành chủ Hoài Thành là ông lão vốn định giết Long Dược rồi á?
Dương Thanh chưa trả lời, thành chủ Hoài Thành đã nói: “Có một số việc mà tôi không tiện nói cho cậu biết, nhưng cậu chỉ cần biết, tôi không trách cậu về cái chết của Long Dược là được”.

“Đương nhiên, cho dù tôi không định giết Long Dược, nếu cậu giết nó thì tôi cũng không làm gì cậu hết”.

Dương Thanh càng thêm ngờ vực hơn: “Tại sao ạ?”
Anh nghĩ mãi vẫn không hiểu, theo ý của thành chủ Hoài Thành, hình như cho dù Dương Thanh làm chuyện tồi tệ cỡ nào thì ông lão cũng sẽ không ra tay với anh.

Thành chủ Hoài Thành nói: “Bởi vì tôi nợ Vô Danh - sư phụ cậu một mạng! Đương nhiên, cho dù tôi không nợ ông ấy thì

tôi cũng không giết cậu, bởi vì nếu tôi làm thế, chắc chắn ông ấy sẽ không bỏ qua cho tôi”.

Lời thành chủ Hoài Thành nói khiến Dương Thanh rất kinh ngạc.

Thành chủ Hoài Thành đã là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, ông lão nói thế thì tức là Vô Danh còn mạnh hơn ông lão à?
Tức là thực lực của Vô Danh đã vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi ư?
Dương Thanh không nhịn được mà hỏi: “Rốt cuộc cảnh giới của sư phụ tôi là gì thế?”
Thành chủ Hoài Thành mỉm cười sâu xa rồi nói: “Sau này cậu sẽ biết thôi!”
Đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng giáng xuống.

“Ầm ầm!”
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, tòa nhà mà Dương Thanh và thành chủ Hoài Thành đang đứng lập tức sụp đổ.

Một giọng nói tức giận truyền đến: “Lão già kia, ông to gan thật đấy, dám bắt cả đồ đệ của Dược Vương tôi à?”.

Chương 1769

Dược Vương giận không để đâu cho hết, nhưng không làm gì được thành chủ Hoài Thành.

Lão ta không thể đưa Dương Thanh đi, hơn nữa có cao thủ đang tàn sát ở Dược Vương Cốc, lão ta chỉ có thể quay về.

“Thật ra tôi cũng muốn xem xem cậu có thể ở phủ Hoài Thành bao lâu!”

Dược Vương bỗng nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Lão ta nói rồi khoát tay: “Rút lui!”
Người của Dược Vương Cốc đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ sau thoáng chốc, người của Dược Vương Cốc đã đi hết khỏi phủ Hoài Thành.

Dương Thanh bước đến trước mặt thành chủ Hoài Thành, hơi khom người: “Cảm ơn thành chủ đã cứu mạng!”

Thành chủ Hoài Thành khẽ lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Tốt nhất cậu cứ ở phủ Hoài Thành một thời gian, trong phủ Hoài Thành, ông ta không làm gì được cậu, nhưng nếu cậu rời khỏi nơi này, Dược Vương sẽ dễ dàng giết cậu như trở bàn tay”.

Sắc mặt Dương Thanh hơi khó coi, anh nói: “Nếu không giết Lưu Ba, có lẽ tôi cũng không chịu được mấy ngày, tôi phải tới Dược Vương Cốc một chuyến!”
Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, cũng như Dương Thanh nói, anh không còn nhiều thời gian, thành chủ Hoài Thành cũng biết rõ sự lợi hại của cổ độc Vô Tâm.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên, vừa nối máy, anh đã nghe thấy giọng lão Cửu:
.

Chương 1772

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đương nhiên, so ra thì anh vẫn tin tưởng Miêu thành chủ hơn.

Cũng như lão Cửu đã nói, ông lão được Miêu thành chủ cử đến để giúp đỡ Dương Thanh, nếu vậy thì Dương Thanh nên tin tưởng lão Cửu rồi.

Hơn nữa hồi nãy, khi ở phủ Hoài Thành, vào phút cuối, người của Dược Vương Cốc đã đến báo tin, nói rằng có cao thủ thần bí xông vào Dược Vương Cốc, đồng thời tàn sát bừa bãi.

Thế nên lão Cửu cũng không lừa Dương Thanh, mà đã đến Dược Vương Cốc để tìm Lưu Ba thật.

Quan trọng nhất chính là Dương Thanh cũng mới quen thành chủ Hoài Thành chưa lâu, anh không thể nghĩ thành chủ Hoài Thành thực sự tốt với mình chỉ vì ông lão bảo vệ anh trước mặt Dược Vương được.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh đã có quyết định.

"Anh Thanh, bây giờ anh định làm gì thế?"
Thấy Dương Thanh đã nghe máy xong rồi bước tới, Hoài Lam hỏi.

Dương Thanh nói: "Đến sân bay ở Hoài Thành đi!"
"Hả?"
Hoài Lam thoáng sững sờ: "Đến sân bay á? Chẳng phải anh muốn giết Lưu Ba à? Nếu rời khỏi Hoài Thành thì giết Lưu Ba kiểu gì nữa, Lưu Ba không chết thì phải xử lý cổ độc Vô Tâm trong người anh thế nào đây?"
Dương Thanh thản nhiên nói: "Nếu cô không muốn đi thì tôi cũng không ép!"
Anh nói rồi quay người định rời đi.

Cho dù dẫn Hoài Lam đến sân bay, anh cũng sẽ nghĩ cách thoát khỏi cô ta, nếu lúc này Hoài Lam từ bỏ việc đi cùng anh thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nhưng Hoài Lam đã nhận lệnh đi theo Dương Thanh từ thành chủ Hoài Thành, sao có thể rời đi được?
“Anh Thanh, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ lo anh từ bỏ việc giết Lưu Ba nên mới nói thế, nếu anh muốn tới sân bay, tôi sẽ đi chung với anh”.

Hoài Lam vội nói: “Bây giờ tôi đưa anh tới sân bay ngay đây!”
Hoài Lam lái xe ra ngoài, nếu đã không thể thoát khỏi Hoài Lam, đương nhiên Dương Thanh sẽ không từ chối việc ngồi cùng xe với cô ta.

Xe chạy băng băng, Dương Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói năng gì nữa.

Lúc này, chỗ nào trong Hoài Thành cũng có người luyện võ với hơi thở mạnh mẽ.

Hoài Lam nghiêm nghị nói: “Anh Thanh, người của Dược Vương Cốc đang ở khắp mọi nơi, chắc đã nhận lệnh từ Dược Vương, chỉ cần họ nhìn thấy anh, chắc chắn cao thủ của Dược Vương Cốc sẽ cùng nhau xông tới, sau khi tới sân bay, anh nhất định phải cẩn thận”.

.

Chương 1773: 1773: Tôi Có Thể Tin Tưởng Cô Chứ”

Dương Thanh thản nhiên nói: “Nếu cao thủ của Dược Vương Cốc không sợ chết thì cứ để họ tới đi!”
Bây giờ Dương Thanh cũng có thể phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, tuy Dược Vương Cốc có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng không có mấy ai thực sự đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh hết.

Hoài Lam cảm nhận được thái độ của Dương Thanh với mình đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt hẳn, cũng thầm lo lắng.

Cô ta không nói năng gì nữa, chỉ lái xe thẳng tới sân bay.

Có lẽ vì xe Hoài Lam có ký hiệu của Hoài Thành nên chặng đường này rất suôn sẻ, không gặp bất kỳ chướng ngại nào.

Nhưng rất nhiều cao thủ của Dược Vương Cốc đã chú ý tới chiếc xe này, có khoảng năm chiếc xe khác chạy theo nó.

Đương nhiên Dương Thanh cũng cảm nhận được chuyện này, nét mặt anh vẫn rất thản nhiên, nhưng trong lòng lại tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Nửa tiếng sau, rốt cuộc Hoài Lam cũng lái xe tới sân bay Hoài Thành.

Hoài Lam hỏi: “Anh Thanh, đến sân bay rồi! Bây giờ thì sao? Chúng ta đi đâu thế?”
Dương Thanh vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Hoài Lam: “Hoài Lam, tôi có thể tin tưởng cô chứ?”
Hoài Lam không khỏi rùng mình, chẳng lẽ Dương Thanh đã nhận ra điều gì đó rồi hả?
Nhưng cô ta vẫn cố gắng giả vờ bình tĩnh, cô ta nói ngay: “Anh Thanh, đương nhiên anh có thể tin tưởng tôi rồi, nếu thành chủ đã bảo tôi đi với anh, hỗ trợ anh, chắc chắn tôi sẽ làm hết sức!”
Dương Thanh nói: “Tôi muốn đón một người ở sân bay, cô chờ tôi trên xe, sẵn sàng hỗ trợ tôi bất cứ lúc nào, một khi tôi

đón được người, cô phải đến bên tôi đầu tiên, bằng không, nếu bị Dược Vương Cốc bắt được, chắc chắn tôi sẽ phải chết”.

Hoài Lam thoáng sững sờ rồi nói ngay: “Anh Thanh, tôi phải đi theo anh, nếu anh gặp nguy hiểm, tôi cũng dễ giúp anh hơn chứ.

Hoặc nếu anh gặp phải người của thế lực khác, sự xuất hiện của tôi có thể giúp anh tránh khỏi rất nhiều phiền phức mà”.

Dương Thanh nhíu mày, sầm mặt: “Tôi đã nói rồi, cô phải sẵn sàng hỗ trợ tôi bất cứ lúc nào, bằng không cho dù tôi đón được người, nếu không có cô giúp đỡ, tôi chỉ còn con đường chết mà thôi! Nếu cô đi với tôi, nhỡ gặp phải cao thủ hàng đầu của Dược Vương Cốc, chẳng những cô không giúp được cho tôi mà còn trở thành gánh nặng”.

“Nhưng…”
Hoài Lam nói với vẻ do dự.

Dương Thanh ngắt lời cô ta: “Không nhưng nhị nữa, tôi không có nhiều thời gian thế đâu, càng chần chừ thì tình cảnh của tôi càng nguy hiểm.

Hoài Lam, cô cũng không muốn tôi gặp chuyện, đúng chứ?”
Nghe thấy Dương Thanh nói thế, rốt cuộc Hoài Lam cũng gật đầu: “Được, vậy tôi sẽ chờ anh Thanh trên xe!”
“Tốt lắm!”
Dương Thanh nói rồi mở cửa xuống xe luôn.

.

Chương 1774

Anh vừa xuống xe thì đã bị mười cao thủ Siêu Phàm Cảnh bao vây.

"Các người định làm gì?"
Hoài Lam bước xuống xe, căm tức nhìn cao thủ của Dược Vương Cốc, lạnh lùng nói: "Anh Thanh là khách quý của phủ Hoài Thành chúng tôi, nếu các người dám ngăn anh ấy thì chính là đối đầu với phủ Hoài Thành!"
"Phủ Hoài Thành á?"
Cao thủ dẫn đầu cười lạnh, khinh thường nói: "Dược Vương Cốc chúng tôi làm việc thì liên quan gì tới phủ Hoài Thành các người? Tôi khuyên cô Hoài Lam đừng nên xen vào chuyện của người khác thì hơn".

Đối phương nói rồi khoát tay: "Đưa Dương Thanh đi!"
"Rõ!"
Mười cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng lao tới chỗ Dương Thanh.

Hoài Lam tức giận quát: "Các người dám à!"
Cô ta lập tức chắn trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh kéo Hoài Lam ra sau, híp mắt: "Nếu người của Dược Vương Cốc đã muốn chết đến thế, tôi đành giúp vậy!"
Sau khi anh dứt lời, khí thế trên người anh lập tức tăng vọt.

Cùng lúc đó, mắt anh cũng đỏ ngầu theo.

Chiến Thần Quyết và huyết mạch cuồng hóa đã giúp thực lực của Dương Thanh tăng vọt từ Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ lên Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Anh bỗng giậm mạnh chân, sức mạnh cuồng bạo lan ra từ người anh.

"Rầm!"
Mặt đất dưới chân anh lập tức vỡ nát, còn người anh thì lao thẳng tới chỗ cao thủ của Dược Vương Cốc như tên bắn.

"Rầm!"

Tiếng va chạm nặng nề vang lên, một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh lập tức bay xa mười mấy mét như diều đứt dây, đồng thời hất bay một cao thủ khác của Dược Vương Cốc đang xông tới từ phía sau.

"Cậu chán sống à!"
Cao thủ dẫn đầu của Dược Vương Cốc tức giận quát, khí thế Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong lập tức bùng nổ từ người ông ta.

Ông ta đấm một phát.

"Rầm!"
Trong khoảnh khắc đó, Dương Thanh cũng đấm một phát theo.

Nắm đấm của hai người va vào nhau, khí thế cuồng bạo lập tức bùng nổ.

"Rầm!"
Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong của Dược Vương Cốc bay thẳng ra xa.

Những cao thủ còn lại mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ là cùng, bây giờ thực lực của Dương Thanh đã ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, còn ai làm gì được anh chứ?
.

Chương 1777: 1777: Không Được Phép Trốn!

Không có cao thủ nào của Dược Vương Cốc chịu được một đòn của Dương Thanh hết.

Sau mấy chục giây ngắn ngủi, dưới đất đã toàn thi thể.

Hoài Lam nuốt nước bọt, nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ gượng gạo: "Anh Thanh, anh… anh không sao chứ?"
Có lẽ vì sợ hãi nên giọng Hoài Lam cũng run theo.

Dương Thanh bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía Hoài Lam.

Trong đôi mắt đỏ ngầu kia tràn ngập sát khí.

Vào giây phút này, Hoài Lam chỉ cảm thấy mình đã bị thần chết để mắt tới, cô ta thấy lạnh thấu xương, cứ đứng đờ ra đó, không dám nhúc nhích, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

"Cút!"

Dương Thanh bỗng tức giận quát.

Hoài Lam thoáng sững sờ rồi mới hoàn hồn.

Trong cơn sợ hãi, cô ta lập tức đưa ra quyết định, quay người bỏ chạy ngay.

Tuy cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn biết bây giờ Dương Thanh đang rất khác thường, anh sẽ thực sự ra tay giết cô ta mất.

Nhưng chưa đi được bao xa, cô ta đã nhận được điện thoại từ thành chủ Hoài Thành.

"Không được phép trốn! Nhân lúc cậu ta vẫn còn chút lý trí, dẫn cậu ta tới Dược Vương Cốc đi!"
Giọng thành chủ Hoài Thành vang lên.

Nghe thấy thế, Hoài Lam có vẻ tuyệt vọng.

Cô ta quay đầu nhìn Dương Thanh đang phát ra sát khí mãnh liệt, nói vào điện thoại: "Ông nội, Dương Thanh cũng sắp mất

kiểm soát rồi, cháu không thể dẫn anh ta tới Dược Vương Cốc đâu”.

Thành chủ Hoài Thành nói bằng giọng lạnh lùng: “Dù có chết thì cháu cũng phải dẫn cậu ta tới Dược Vương Cốc!”
Nghe thấy thành chủ Hoài Thành nói thế, Hoài Lam hoàn toàn tuyệt vọng.

Cô ta cắn chặt răng, trong đôi mắt đỏ hoe tràn ngập sự bi thương.

Cô ta im lặng một lát rồi mới nói: “Vâng, thưa ông nội!”
Ngày đưa cô ta về phủ Hoài Thành, thành chủ Hoài Thành từng nói với cô ta một câu: “Từ nay trở đi, cháu chính là cháu gái ta, nếu ta bảo cháu sống thì cháu phải sống, nếu ta bảo cháu chết thì cháu bắt buộc phải chết!”
Câu nói này như một lời nguyền, đã giam cầm cô ta cho đến ngày hôm nay.

Cô ta chưa bao giờ dám phản kháng, người ngoài nhìn vào, đều nghĩ cô ta là cháu gái của thành chủ Hoài Thành, là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành ở bên ngoài, chỉ mình cô ta biết, cô ta chỉ là quân tốt mà thành chủ Hoài Thành có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào thôi.

Cô ta quay người lại, nhìn Dương Thanh một lúc lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chạy tới chỗ anh.

Cô ta nói ngay: “Anh Thanh, có phải cổ trùng Vô Tâm đang phát tác không? Tình trạng của anh bây giờ rất nguy hiểm, anh phải giết Lưu Ba ngay, bây giờ tôi sẽ đưa anh tới Dược Vương Cốc nhé, chắc chắn Lưu Ba đang ở đó”..

Chương 1780: 1780: Sẽ Bị Một Mình Cậu Giết Sạch”

Bằng không, cô ta đã không xin lỗi Dương Thanh.

“Đây là mệnh lệnh của thành chủ Hoài Thành à?”
Dương Thanh nói với vẻ mặt u ám.

Anh đã hiểu rất nhiều chuyện, hồi nãy, anh gần như mất kiểm soát, nếu đúng là thành chủ Hoài Thành đã ra lệnh cho Hoài Lam dẫn anh tới Dược Vương Cốc, tức là thành chủ Hoài Thành định mượn tay anh để tàn sát Dược Vương Cốc rồi.

Khi giữ tỉnh táo, anh đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu hoàn toàn mất lý trí, anh sẽ có thực lực mạnh hơn.

Dương Thanh lẩm bẩm với vẻ mặt khó coi: “Chẳng lẽ thành chủ Hoài Thành muốn mượn tay mình để đối phó với Dược Vương Cốc à?”
“Nhưng nếu đúng thế thật, trước đó khi ở phủ Hoài Thành, tại sao thành chủ Hoài Thành lại đối đầu với Dược Vương vì mình chứ?”

Có những vấn đề mà Dương Thanh không sao hiểu nổi.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng xuất hiện, ông lão bước từng bước về phía Dương Thanh, còn xách theo một người đàn ông đã bị thương nặng nữa.

Điều khiến Dương Thanh kinh ngạc chính là, người đàn ông đang bị lão Cửu xách như gà con này không phải ai khác, chính là Lưu Ba đã hạ cổ độc Vô Tâm cho anh.

Lúc này, người Lưu Ba đầy máu tươi, đang thoi thóp, khiến người ta không sao liên tưởng lão ta với đại sư cổ thuật ban đầu.

Lão Cửu nói: “Cậu đoán không sai, thành chủ Hoài Thành định mượn tay cậu để đối phó với Dược Vương Cốc”.

“Thậm chí ngay cả những cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Cốc hồi nãy cũng không phải người của Dược Vương Cốc thật, mà đều là cao thủ thuộc phủ Hoài Thành, do thành chủ Hoài Thành cử tới đây để kích thích cậu thôi”.

“Sao cơ?”
Nghe thấy lão Cửu nói thế, Dương Thanh lập tức biến sắc.

Anh chưa bao giờ nghĩ những người vừa bị anh giết lại là cao thủ của phủ Hoài Thành.

Lão Cửu nghiêm nghị nói: “Thành chủ Hoài Thành hiểu rất rõ tình trạng của cậu, ông ta biết cách kích thích cậu, chọc giận cậu, khiến cậu hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng hóa”.

“Khi giữ tỉnh táo, cậu đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Một khi hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng hóa, cậu sẽ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, thậm chí là Bát Cảnh hậu kỳ, Bát Cảnh đỉnh phong”.

“Với trạng thái này, chỉ cần ông ta ra mặt, giữ chân Dược Vương, cao thủ của Dược Vương Cốc sẽ bị một mình cậu giết sạch”..

Chương 1783: 1783: Bảo Đảm An Toàn”

Dương Thanh đang định rời đi, một bàn tay bỗng nắm lấy góc áo anh.

Hoài Lam vừa hôn mê đã tỉnh, cô ta đang nắm góc áo Dương Thanh, mắt rơm rớm nước mắt.

Dương Thanh nhìn Hoài Lam với vẻ mặt phức tạp, lạnh lùng nói: “Hoài Lam, tôi có thể cho cô một con đường sống, nhưng nếu cô dám tiết lộ tung tích của tôi, tôi sẽ tự tay giết cô đấy!”
Tuy biết người phụ nữ này cũng bị ép, nhưng dù sao đối phương cũng là người của thành chủ Hoài Thành, bây giờ anh đã biết kế hoạch của ông ta nên đương nhiên không thể vui vẻ với Hoài Lam.

Hoài Lam nói với đôi mắt đẫm lệ: “Anh Thanh, cảm ơn anh đã tha cho tôi, cũng cảm ơn anh đã hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi, tôi hy vọng anh có thể tin tôi lần cuối, tôi biết một con đường rời khỏi Hoài Thành, bảo đảm an toàn”.

Lão Cửu lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói: “Dương Thanh, đừng mềm lòng, hãy giết người phụ nữ này đi, chúng ta phải nắm chắc thời gian rời đi, bằng không có mọc cánh cũng khó thoát”.

Dương Thanh hơi do dự, tuy anh mới quen Hoài Lam chưa lâu, nhưng anh luôn cảm thấy cô ta cũng không ác, có lẽ cô ta thực sự có thể dẫn họ an toàn rời khỏi Hoài Thành.

Sau phút giây im lặng ngắn ngủi, Dương Thanh nhìn về phía lão Cửu: “Ông Cửu, có lẽ bây giờ tất cả các thế lực ở Hoài Thành đều đang tìm chúng ta, nếu chúng ta muốn rời đi thì rất khó, chi bằng tin cô ta một lần, nếu tình hình không ổn, tôi sẽ đích thân giết cô ta!”
Lão Cửu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Hoài Lam bằng đôi mắt âm u, Hoài Lam không hề sợ hãi, đối mặt với lão Cửu, trong mắt tràn ngập sự chân thành.

Mấy giây sau, rốt cuộc lão Cửu cũng đưa ra quyết định, ông lão lạnh lùng nói: “Dẫn đường đi!”

Nghe thấy lão Cửu nói thế, Hoài Lam lập tức mừng rỡ, nói ngay: “Hai người đi theo tôi đi!”
Bây giờ, tất cả thế lực ở Hoài Thành đều đang tìm Dương Thanh, nếu lão Cửu muốn dẫn anh rời khỏi nơi đây thì đúng là hão huyền.

Chỉ cần Hoài Lam thật lòng muốn dẫn họ rời khỏi Hoài Thành, chắc chắn việc đi theo cô ta sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trong lúc Hoài Lam dẫn Dương Thanh và lão Cửu rời đi, ở phủ Hoài Thành, trong một tòa nhà rộng rãi.

Sắc mặt thành chủ Hoài Thành u ám tới cực điểm, trong mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Phía dưới có mấy cao thủ với hơi thở đáng sợ đang quỳ.

“Thành chủ, chúng tôi đã dốc sức tìm kiếm Dương Thanh, nhưng không thấy bóng dáng cậu ta đâu, bây giờ ngay cả cô Hoài Lam cũng mất liên lạc rồi”.

Một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ nghiêm nghị nói.

.

Chương 1784: 1784: Bất Kể Sống Chết!”

“Rầm!”
Thành chủ Hoài Thành đập bàn, chiếc bàn gỗ có giá trị không nhỏ kia lập tức vỡ nát.

Lão ta lạnh lùng nói với vẻ tức giận: “Nếu nó dám phản bội ta thật, chắc chắn ta sẽ khiến nó trả giá đắt!”
Lão ta nói rồi khoát tay, ra lệnh: “Bắt đầu phong tỏa Hoài Thành, điều động tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong Hoài Thành để tìm kiếm Dương Thanh cho tôi! Bất kể sống chết!”
“Vâng!”
Người giúp việc vội đáp.

Sau khi người giúp việc rời đi, trong phòng chỉ còn dòng chính của phủ Hoài Thành.

Hoài Tinh Vũ nhìn về phía thành chủ Hoài Thành, ngờ vực hỏi: “Bố, con vẫn luôn thắc mắc chuyện này, nếu bố đã không định thả Dương Thanh rời khỏi Hoài Thành, khi cốc chủ Dược Vương Cốc tới đòi người, tại sao bố phải đắc tội với ông ta để bảo vệ Dương Thanh chứ?”

Nghe thấy bà ta nói thế, các dòng chính khác của phủ Hoài Thành cũng có vẻ khó hiểu.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: “Các người thật sự nghĩ tôi sẽ đối đầu với Dược Vương vì một con tép riu ư?”
Đám người vẫn chưa hoàn hồn thì nghe thấy thành chủ Hoài Thành nói tiếp: “Sư phụ của Dương Thanh có thực lực rất mạnh, rất có thể đã vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, từ mười năm trước, ông ta đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi”.

“Một khi Dương Thanh chết ở phủ Hoài Thành chúng ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, với tính cách bao che của Vô Danh, chắc chắn ông ta sẽ tiêu diệt cả phủ Hoài Thành mất”.

“Còn Dược Vương Cốc thì vẫn luôn là cái đinh trong mắt tôi, nếu không tiêu diệt Dược Vương Cốc thì tôi khó mà yên lòng được!”

“Tôi bảo vệ Dương Thanh cũng vì tôi biết rõ, chắc chắn Dương Thanh sẽ tới Dược Vương Cốc, dù sao cậu ta cũng phải tự tay giết Lưu Ba thì mới hóa giải được cổ độc Vô Tâm”.

“Nếu đã vậy, chỉ cần tôi giả vờ liều mạng bảo vệ Dương Thanh, chắc chắn cậu ta sẽ tới Dược Vương Cốc”.

“Sau khi tới Dược Vương Cốc, chắc chắn cậu ta sẽ rơi vào tình cảnh cửu tử nhất sinh.

Một khi cậu ta chết ở đó, tôi sẽ cho người loan tin ngay, lúc đấy Vô Danh sẽ đi tiêu diệt Dược Vương Cốc rồi”.

Nghe thấy thế, những người thuộc dòng chính của phủ Hoài Thành đều sững sờ.

Hoài Tinh Vũ tươi cười nói: “Thì ra là thế! Bố định cho một mũi tên trúng hai con chim, vừa giải quyết Dương Thanh, vừa xóa sổ mối họa là Dược Vương Cốc”.

Hoài Phượng kích động nói: “Tức là ông nội vẫn không quên báo thù rửa hận cho bố cháu, ông nội, cảm ơn ông!”
Phía bên kia, Dược Vương Cốc.

.

Chương 1785: 1785: Chắc Chắn Cậu Ta Chỉ Còn Con Đường Chết”

Phía trước Dược Vương là mấy người luyện võ có hơi thở mạnh mẽ, ai cũng đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh.

Thậm chí cao thủ dẫn đầu còn đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong.

Dược Vương nói với vẻ mặt u ám: “Rốt cuộc cao thủ thần bí kia có lai lịch thế nào? Tại sao dám xông vào Dược Vương Cốc chúng ta một mình chứ?”
Có người đáp ngay: “Cốc chủ, tôi đã điều tra rõ rồi, cao thủ thần bí này chính là cao thủ đã đến Hoài Thành với Dương Thanh, là cao thủ của phủ Miêu Thành”.

Dược Vương hơi híp mắt: “Miêu thành chủ!”
Lúc này lại có người bước vào phòng, nhìn về phía Dược Vương: “Cốc chủ, theo tin tức mới nhất, thành chủ Hoài Thành đã ra lệnh cho cả thành lùng bắt Dương Thanh rồi”.

“Ồ?”
Dược Vương hơi kinh ngạc, bèn nói: “Chẳng phải ông ta còn định ra tay với tôi vì tên nhãi đó ư? Sao tự dưng lại cho cả thành lùng bắt cậu ta thế?”
Người kia nói: “Tôi nghe nói thanh niên tên Dương Thanh kia có địa vị rất khó lường, thân phận của sư phụ cậu ta còn cao hơn nữa, có lẽ là cao thủ vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong”.

“Sao cơ?”
Ngay cả Dược Vương cũng có vẻ kinh hãi: “Thông tin này chính xác chứ?”
Đối phương vội lắc đầu: “Cốc chủ, đây là những gì mà tôi tra được, tôi chỉ nói là có thể thôi.

Về phần sư phụ của Dương Thanh, tôi cũng không thể khẳng định xem ông ta đã đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chưa”.

Nghe thấy thế, sắc mặt Dược Vương vô cùng nghiêm nghị, lão ta vốn là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, phải đạt đến cấp bậc này thì mới biết, Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong vẫn chưa phải mức cao nhất của võ thuật, vẫn còn những người vượt xa mốc đó.

Nếu sư phụ của Dương Thanh mạnh như thế thật, đúng là lão ta đã gây ra chuyện lớn rồi.

"Sư phụ, con thấy rất khó hiểu về chuyện này, xin người chỉ bảo cho!"
Lúc này, một đồ đệ của Dược Vương mở miệng nói: "Trước đó, thành chủ Hoài Thành hết mực bảo vệ thanh niên kia, thậm chí sẵn sàng đánh với người, nhưng bây giờ, tại sao ông ta lại cho cả thành lùng bắt người thanh niên đó thế?"
"Con cảm thấy chuyện này hơi khác thường, rất có thể thành chủ Hoài Thành đang chuẩn bị một âm mưu lớn để đối phó với Dược Vương Cốc chúng ta".

Nghe thấy thế, Dược Vương hơi híp mắt.

Câu hỏi của đồ đệ cũng là nỗi nghi vấn trong lòng ông ta.

Một đồ đệ khác cũng nói: "Sư phụ, người nói xem, trước đó thành chủ Hoài Thành hết mực bảo vệ Dương Thanh, có phải vì kiêng dè sư phụ của Dương Thanh nên mới làm vậy không thế?"
"Lưu Ba đang ở Dược Vương Cốc chúng ta, Dương Thanh lại trúng cổ trùng Vô Tâm, nếu muốn sống, chắc chắn cậu ta phải tới Dược Vương Cốc, tự tay giết Lưu Ba".

"Việc thành chủ Hoài Thành ra sức bảo vệ Dương Thanh chỉ là một vở kịch, sau khi Dương Thanh xông vào Dược Vương Cốc chúng ta, chắc chắn cậu ta chỉ còn con đường chết".

"Một khi cậu ta chết ở Dược Vương Cốc, sư phụ của cậu ta sẽ tìm tới chúng ta để báo thù".

"Nhưng ông ta không ngờ cao thủ đến từ Miêu Thành kia lại xông vào Dược Vương Cốc, đồng thời đưa Lưu Ba đi nhân lúc sư phụ xông vào phủ Hoài Thành".

"Thiếu đi Lưu Ba, Dương Thanh cũng không tới Dược Vương Cốc nữa.

Thành chủ Hoài Thành sợ chuyện bị lộ nên mới cho cả thành lùng bắt Dương Thanh, giết chết mối họa này”.

.

Chương 1788: 1788: Thức Tỉnh Thành Công

Nhìn thấy Tống Tả sắp bị Dương Thanh giết chết, Tống Hữu thét lớn: “Không!”
Vì tâm linh tương thông nên từ khi ra đời, hai anh em họ đã luôn như hình với bóng, cùng nhau luyện võ, cùng nhau đi thăm thú khắp nơi.

Họ vốn cho rằng không còn hy vọng gì để có thể báo thù được nữa, cho đến khi gặp phải Dương Thanh.

Giây phút phát hiện ra anh sắp thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, hai người mới nhìn thấy tương lai.

Khó khăn lắm mới nhen nhóm hy vọng, lại sắp rơi vào tuyệt vọng.

Ngay lúc tiếng hét đầy hốt hoảng của Tống Hữu vang lên, Dương Thanh với đôi mắt long sòng sọc và nét mặt đờ đẫn đột nhiên dừng lại.

Bàn tay chỉ cách đầu của Tống Tả một tấc.

Trong lúc nhất thời, cả thế giới đều như dừng lại, Tống Tả như ngừng thở, vẻ tuyệt vọng trên gương mặt cũng chững lại, cứ ngẩn ngơ nhìn Dương Thanh như thế.

Tống Hữu cũng dừng chân, không dám động đậy chút nào, sợ hành động của mình sẽ kích động anh.

“Đi đi!”
Đột nhiên, Dương Thanh lớn tiếng quát.

Nét mặt anh dần dần trở nên dữ tợn, đôi mắt đỏ như máu dường như trở nên có thần.

“Cậu Thanh, đây là Ngưng Thần Đan, nó sẽ giúp cậu củng cố tinh thần nhanh chóng”.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng quát của Dương Thanh, Tống Tả mới hoàn hồn, vội vàng nói.

Nhưng anh không nhận lấy viên Ngưng Thần Đan kia mà lại giận dữ thét: “Đi đi!”
“Anh à, cậu Thanh có thể nói chuyện thì chứng tỏ cậu ấy sắp thức tỉnh thành công rồi, chúng ta đi thôi!”
Tống Hữu nôn nóng thúc giục, sợ Dương Thanh không kiểm soát được, giết chết anh mình.

Nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của Dương Thanh, Tống Tả không dám lưỡng lự, từ bỏ suy nghĩ đưa Ngưng Thần Đan cho Dương Thanh mà lập tức cùng Tống Hữu rời khỏi đây.

Hai anh em họ Tống đã đi, gương mặt của Dương Thanh lại trở về với dáng vẻ đờ đẫn vừa rồi như hồn lìa khỏi xác.

Giờ phút này, anh đang nỗ lực áp chế dòng máu đang sôi trào trong cơ thể mình.

Sự cuồng bạo ấy rất khó để khống chế, cứ như nó muốn xông ra ngoài vậy.

Phải điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và không ngừng củng cố tinh thần thì Dương Thanh mới có thể miễn cưỡng áp chế khí thế cuồng bạo trong cơ thể.

Hai anh em nhà họ Tống không biết rằng, Dương Thanh rơi vào trạng thái mất ý thức như thế không phải do tiêu hao tinh thần quá nhiều trong quá trình thức tỉnh, mà là vì anh không dám nhúc nhích, phải sử dụng sức lực toàn thân để đè ép sự cuồng bạo trong người xuống.

Vừa rồi hai người họ đã nói những gì, Dương Thanh đều nghe thấy, cũng biết họ muốn đưa Ngưng Thần Đan có giá trị không hề nhỏ cho mình.

Không phải anh không muốn nhận tấm lòng ấy, mà là tự tin có thể dùng chính sức mình để ngăn chặn cơn cuồng bạo đó.

Lúc được Tống Tả chuẩn bị cho ăn Ngưng Thần Đan, chính khoảnh khắc lơi lỏng ấy đã khiến Dương Thanh mất đi lý trí, suýt chút nữa đã giết lão ta.

May mà đã có kinh nghiệm đè ép sự cuồng bạo trong cơ thể xuống bằng sức mình trong lần bị Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ.

Không ngờ lại bị rơi vào trạng thái này một lần nữa, nhưng Dương Thanh hiểu rằng, cảm giác trong lần này hoàn toàn khác biệt so với lúc Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ cho mình.

Liều thuốc siêu hoàn mỹ chỉ thông qua yếu tố bên ngoài để khiến lý trí dần dần mất đi, từ từ tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Còn lần này lại giống như có sự thay đổi từ trong máu, anh có cảm giác máu trong cơ thể mình như đang sôi trào lên.

Cảm giác này thoải mái hơn rất nhiều so với khi chịu tác dụng của liều thuốc siêu hoàn mỹ, nhưng sự cuồng bạo lại hơn xa.

Một bên Dương Thanh liều mạng áp chế khí thế cuồng bạo không ngừng muốn lao ra khỏi cơ thể, một bên liên tục thực hiện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dùng phép hô hấp để tinh thần sớm hồi phục, từ đó dễ dàng khống chế sự cuồng bạo hơn.

Từng giây từng phút trôi qua, Dương Thanh nhận ra cảm giác thứ gì đó muốn phá ra kia càng ngày càng yếu.

Thậm chí, anh đã bắt đầu thử dừng việc áp chế.

Thế nhưng, mỗi lần như thế, Dương Thanh lại như biến thành một người khác.

Cái cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh kia khiến anh chìm đắm, muốn từ bỏ việc áp chế để vĩnh viễn trong trạng thái cuồng bạo.

Chẳng qua trạng thái này lại thôi thúc Dương Thanh lao xuống núi, giết hết tất cả mọi người.

Anh không hề nghi ngờ rằng, nếu hai anh em họ Tống không đi thì đã bị giết trong lúc mình cố gắng khống chế sự cuồng bạo này.

Sau một lúc nỗ lực, rốt cuộc cảm giác thôi thúc cũng đã dần biến mất, mọi thứ đều trở lại như cũ.

Khí thế võ đạo trên người Dương Thanh cũng trở về Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Mưa tạnh rồi!”
“Sao lại tạnh một cách đột ngột như thế chứ? Lúc nãy còn

mưa như thác lũ, một giây sau đột nhiên tạnh".

"Hình như trên Yến Sơn cũng hết động đất rồi, chẳng lẽ cơn mưa tầm tã vừa rồi có liên quan đến Yến Sơn?"

…!
Những người đang chú ý đến Yến Đô đều sửng sốt.

Dưới Yến Sơn, hai anh em họ Tống đều mừng rỡ.

Tống Tả ngẩng đầu nhìn vầng sáng bảy sắc trên bầu trời, kinh ngạc thốt: "Vầng sáng bảy sắc xuất hiện, nghĩa là có kỳ tài xuất hiện!"
"Xem ra cậu Thanh đã thành công thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa rồi", Tống Hữu cũng lên tiếng.

Một bên khác, Long Tấn và Thượng Quan Hoàng đang dẫn các cao thủ hàng đầu ở Hoàng thành của mình đến chân Yến Sơn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cái xác trên lưng anh, mọi lời chúc mừng đều nghẹn lại nơi cuống họng.

Gương mặt Dương Thanh tang thương.

Anh không nói một lời, cứ cõng Vũ Văn Cao Dương xuống núi như thế rồi về nhà của gia tộc Vũ Văn.

Người của các gia tộc quyền thế đều ăn ý không nói gì, chỉ đi bộ theo sau lưng Dương Thanh.

.

Chương 1789: 1789: Dương Thanh Rời Đi

Cái chết của Vũ Văn Cao Dương đã khiến cả Yến Đô kinh hãi.

Đồng thời, ở Yến Đô còn xảy ra một chuyện khiến người ta khiếp sợ, các thế lực đỉnh cao của Chiêu Châu thi nhau rút khỏi Yến Đô.

Thậm chí rất nhiều thế lực đã từ bỏ sản nghiệp ở nơi này.

Tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không tồn tại nữa, bây giờ chỉ còn ba nhà, đó là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng đã phục tùng Dương Thanh từ lâu.

Sau khi Vũ Văn Cao Dương mất bảy ngày, Dương Thanh sắp xếp chuyện trong gia tộc Vũ Văn thỏa đáng rồi mới chuẩn bị rời đi.

"Cậu Thanh, cậu sắp đi à?"
Trong từ đường của gia tộc Vũ Văn, một ông lão tóc bạc đứng sau lưng Dương Thanh, nói với vẻ không nỡ.

Đây là quản gia của gia tộc Vũ Văn - Hàn Thiên Thành, hồi trước, khi Dương Thanh mới từ biên giới phía Bắc quay về Giang Hải, chính ông ta đã đến truyền đạt ý định trao ngôi chủ gia tộc của Vũ Văn Cao Dương cho anh, nhưng lại bị Dương Thanh từ chối.

Bây giờ Vũ Văn Cao Dương đã qua đời, Hàn Thiên Thành cảm thấy rất bi thương.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, ánh mắt hết sức thản nhiên: "Tôi còn rất nhiều việc phải làm, cũng nên đi rồi".

Tuy anh đã cố gắng kiềm chế, nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện xảy ra bảy ngày trước, lửa giận trong lòng anh lại bùng lên.

Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp phải chết!
Trừ Diệp Lâm ra, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết!

Hơn nữa bây giờ, Mã Siêu - anh em tốt của anh cũng đang bị kẹt ở Hoàng tộc họ Phùng, cần anh đến hỗ trợ.

Có thể nói, những chuyện này đều rất quan trọng, rất cần Dương Thanh đi giải quyết.

“Đã tìm thấy Vũ Văn Bân chưa?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Khi nhắc đến tên Vũ Văn Bân, sát khí đáng sợ lập tức bùng nổ từ người anh.

So với Diệp Lâm và Lưu lão quái, Dương Thanh muốn giết Vũ Văn Bân hơn.

Nếu Vũ Văn Bân không lấy Vũ Văn Cao Dương ra uy hiếp anh, sao Vũ Văn Cao Dương lại phải tự sát chứ?
Nhưng sau trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, Vũ Văn Bân như bốc hơi khỏi thế gian.

Hàn Thiên Thành vội nói: “Vẫn chưa có tin tức gì, tên súc sinh này như đột ngột biến mất ở Yến Sơn, nhưng theo video giám sát dưới chân Yến Sơn, có một người thần bí mặc áo choàng đen đã vác một người khác xuống núi, có lẽ đó chính là tên súc sinh kia rồi”.

Hàn Thiên Thành cũng nghiến răng nghiến lợi khi nhắc đến Vũ Văn Bân.

“Người thần bí mặc áo choàng đen?”
Dương Thanh nhíu mày, chợt nhớ tới một chuyện.

Một ngày trước bữa tiệc mừng thọ của nhà họ Diệp, trong tiệc rượu do Hoàng tộc họ Long tổ chức, một cao thủ mặc áo choàng đen bỗng xuất hiện rồi cứu Phương Nho - chủ gia tộc họ Phương ở Hoàng thành Long đi.

Nhưng khi Dương Thanh đuổi theo, Phương Nho đã bị đối phương diệt khẩu rồi.

Chẳng lẽ người đưa Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn cũng là cao thủ áo choàng đen bí ẩn đó ư?
“Vâng, cao thủ đó mặc áo choàng đen, đội cả mũ trùm màu đen, không sao thấy rõ mặt”.

Hàn Thiên Thành vội nói.

Dương Thanh không nói gì nữa, khuôn mặt có vẻ nghiêm nghị.

Ngày đó, khi đuổi theo cao thủ áo choàng đen, anh đã biết được sự mạnh mẽ của đối phương rồi, quan trọng là trên người đối phương không hề có khí thế.

Tuy hai người chưa so đấu với nhau, nhưng theo tốc độ của đối phương, ít nhất đối phương đã đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Nhưng tại sao cao thủ cấp bậc này lại cứu Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn chứ?
Hơn nữa, rốt cuộc người mặc áo choàng đen đó là ai?
Dương Thanh đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng không mấy ai có thực lực như thế, anh nhanh chóng nghĩ đến một người.

"Black Doctor!"
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi.

"Black Doctor? Đó là ai?", đây là lần đầu tiên Hàn Thiên Thành nghe thấy cái tên này, ông ta vô thức hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Một nhà khoa học điên, còn cải tạo bản thân thành quái vật nửa người nửa máy, thực lực rất mạnh".

"Còn có người như thế nữa cơ à?", Hàn Thiên Thành sững sờ.

Dương Thanh vốn đang nghi ngờ Black Doctor đã sống lại sau khi bị sư phụ anh giết, giờ anh càng thêm khẳng định suy đoán này hơn.

Bởi vì Black Doctor không có tu vi võ thuật, mà đã dùng công nghệ cao để biến mình thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thế nên trên người ông ta cũng không có khí thế gì hết.

Ngày đó, cao thủ bí ẩn đã cứu Phương Nho khỏi tay Dương Thanh cũng không có khí thế gì.

Ngoài ra, trong trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, khi Dương Thanh thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, Vũ Văn Bân cũng đang có mặt, nếu có ai khác xuất hiện, chắc chắn anh sẽ cảm nhận được ngay, nhưng vấn đề là anh không thấy gì hết.

Hay nói cách khác, người đã đưa Vũ Văn Bân đi và người áo đen bí ẩn định cứu Phương Nho là một người.

Tóm lại, rất có thể cao thủ mặc áo choàng đen bí ẩn đã đưa Vũ Văn Bân đi chính là Black Doctor.

“Đây là lệnh bài của chủ gia tộc Vũ Văn, sau này chuyện ở gia tộc Vũ Văn sẽ giao cho ông nhé”.

Dương Thanh bỗng lấy lệnh bài chủ gia tộc mà Vũ Văn Cao Dương đã đưa cho anh khi còn sống ra, giao cho Hàn Thiên Thành.

“Cậu Thanh, chuyện này…”
“Cậu Thanh!”
Sau khi Dương Thanh rời khỏi gia tộc Vũ Văn không lâu, phía trước xuất hiện hai bóng người, chính là cặp anh em Tống Tả và Tống Hữu.

“Cảm ơn hai người vì chuyện lúc trước nhé!”
.

Chương 1790: 1790: Thân Thế Của Dương Thanh

Cái quỳ của anh em nhà họ Tống khiến Dương Thanh sững sờ.

Cho dù thế nào, đối phương cũng đáng tuổi làm ông nội Dương Thanh, nhưng lúc này cả hai lại quỳ trước mặt anh.

"Hai người mau đứng dậy đi!" Dương Thanh vội nói rồi vươn tay đỡ hai người dậy.

"Cậu Thanh, anh em chúng tôi vẫn luôn phiêu bạt khắp nơi, mãi đến khi gặp cậu thì mới thấy hy vọng".

Tống Tả nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, nói một cách chân thành: "Sau này anh em chúng tôi muốn đi theo cậu, hy vọng cậu Thanh sẽ thu nhận chúng tôi".

Tống Hữu cũng nói với vẻ chân thành: "Xin cậu Thanh hãy thu nhận chúng tôi!"
Nghe thấy hai anh em nói thế, Dương Thanh sững sờ, Tống Tả và Tống Hữu là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, một người là Siêu Phàm Tam Cảnh, người kia là Siêu Phàm Nhị Cảnh, hơn nữa Tống Hữu cũng cách Siêu Phàm Tam Cảnh không xa.

Bây giờ, khi hai người liên thủ với nhau, vì tâm ý tương thông nên họ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu thực lực của họ có chỗ tinh tiến, có lẽ sẽ đối phó được cả Siêu Phàm Ngũ Cảnh luôn.

Dương Thanh thực sự không hiểu tại sao anh em nhà họ Tống lại muốn đi theo mình.

"Hai người cứ đứng dậy trước đi đã!", Dương Thanh nói.

Lúc này hai anh em mới đứng dậy, Tống Hữu hỏi với vẻ mừng rỡ: "Cậu Thanh, cậu đồng ý thu nhận chúng tôi à?"
Dương Thanh lắc đầu: "Tôi thực sự không hiểu tại sao hai người lại chọn đi theo tôi, dù sao hai người cũng có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh khi liên thủ, không chênh lệch với tôi là mấy".

“Ngoài ra hai người cũng hơn tôi mấy chục tuổi, cho dù muốn đi theo tôi thì cũng nên cho tôi lý do hợp lý đúng không?”
Dương Thanh không ngu, tuy anh chưa tiếp xúc nhiều với anh em nhà họ Tống, hơn nữa có vẻ nhân phẩm của họ cũng không đến nỗi nào, nhưng anh không tin người mạnh mẽ như thế lại cam lòng phục tùng anh.

Chẳng lẽ chỉ vì thiên phú võ thuật của anh cao?
Không phải đâu nhỉ?
Dù sao hai anh em này cũng có thể phát huy sức chiến đấu hơn xa cảnh giới của họ sau khi hợp sức với nhau, khắp Chiêu Châu, cao thủ cấp bậc như họ đã thuộc loại mạnh nhất rồi.

Hai anh em nhìn nhau, sau đóTống Tả nói: “Bởi vì chúng tôi nhìn thấy hy vọng báo thù từ cậu!” Tuy họ mới tiếp xúc với nhau một khoảng thời gian ngắn, nhưng hai anh em cũng biết Dương Thanh là loại người gì.

Vì muốn báo thù nên họ mới chọn đi theo anh.

Nếu bây giờ lừa Dương Thanh thì sẽ tăng thêm phiền phức trong tương lai, thế nên hai anh em quyết định nói thật.

Sự thẳng thắn của họ khiến Dương Thanh kinh ngạc: “Báo thù? Hai người gặp phải kẻ địch rất mạnh, nên muốn nhờ tôi báo thù giúp ư?”
“Không giấu gì cậu Thanh, gia tộc chúng tôi vốn là gia tộc Cổ Võ, nhưng vào năm mươi năm trước, gia tộc chúng tôi đã bị tiêu diệt rồi, bây giờ nhà họ Tống chỉ còn hai anh em chúng tôi đang trốn chui trốn nhủi mà thôi”.

“Năm mươi năm qua, chúng tôi đã cận kề cái chết rất nhiều lần, cũng từng bị đuổi giết, nếu chúng tôi không may mắn, chỉ e đã chết từ lâu rồi”.

“Chúng tôi cứ tưởng kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa, nào ngờ chúng tôi lại gặp được cậu”.

Tống Tả chân thành nói: “Cậu Thanh, những gì mà tôi nói đều là thật, nếu cậu không tin thì cứ đi điều tra”.

“Chúng tôi biết, cậu chẳng thân quen gì với chúng tôi, nếu bảo cậu báo thù giúp chúng tôi, đặt cậu vào tình cảnh khó xử là rất không phù hợp, nhưng chúng tôi cũng hết cách rồi.

Thiên phú võ thuật của chúng tôi hết sức bình thường, kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa”.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, không ngờ cặp anh em này lại là người của gia tộc Cổ Võ.

Gia tộc Cổ Võ nào cũng hết sức đáng sợ, cho dù chỉ là gia tộc yếu nhất thì cũng mạnh hơn Hoàng tộc nhiều.

Nhưng bây giờ, Tống Tả lại nói cho anh biết rằng, nhà họ Tống thuộc hàng gia tộc Cổ Võ đã bị tiêu diệt từ năm mươi năm trước.

Thế lực tiêu diệt nhà họ Tống sẽ mạnh đến mức nào đây?
“Tôi chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, cố lắm mới đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, từ năm mươi năm trước, kẻ địch của hai người đã có thể tiêu diệt gia tộc Cổ Võ như nhà họ Tống rồi, tôi biết giúp hai người kiểu gì đây?”
Sau khi nghe xong, Dương Thanh sững sờ: “Huyết mạch cuồng hóa lợi hại đến thế à?”
Tống Tả gật đầu: “Người sở hữu huyết mạch cuồng hóa luôn có thiên phú võ thuật hết sức xuất chúng, cũng vì lẽ đó nên tốc độ tu luyện của họ mới nhanh như vậy”.

“Sau khi họ thực sự thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, thiên phú võ thuật sẽ mạnh mẽ hơn, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn”.

.

Chương 1791: 1791: Hão Huyền

Khi thấy vẻ mặt mong chờ của Dương Thanh, Tống Tả lắc đầu, nói bằng giọng áy náy: “Cậu Thanh, rất xin lỗi, tôi không biết gia tộc có huyết mạch cuồng hóa đó họ gì, cũng không rõ họ ở đâu”.

Tống Hữu bổ sung: “Cậu Thanh đừng hiểu lầm, chúng tôi cũng không cố tình giấu giếm, mà những chuyện liên quan tới gia tộc này chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, có lẽ ngay cả những nhân vật đã sống lâu năm của gia tộc Cổ Võ cũng không biết gia tộc này”.

“Đúng thế, những chuyện về gia tộc kia đã được lưu truyền suốt mấy trăm năm, nhưng không có ai thực sự tiếp xúc với họ hết”, Tống Tả cũng nói.

Nghe thấy hai anh em nói thế, ánh mắt mong chờ của Dương Thanh ảm đạm dần.

“Không sao, chuyện này cũng không trách hai người”, Dương Thanh nói.

Nếu gia tộc đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Tống Tả và Tống Hữu không biết về dòng chính của họ thì cũng rất đỗi bình thường.

“Chúng tôi nói cho cậu biết chuyện này vì muốn nói, bây giờ cậu đã thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, có tiền đồ hết sức khó lường, với thực lực của cậu bây giờ, cậu không thể báo thù giúp chúng tôi, nhưng nếu cho cậu thêm thời gian, chắc chắn cậu sẽ mạnh đến mức khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc”.

“Khi đó, với thực lực của cậu, có lẽ không cần cậu đích thân ra tay, chỉ cần cậu nói một câu là đã có thể khiến rất nhiều thế lực đỉnh cao làm việc cho mình rồi”.

“Cậu Thanh, tuy thiên phú võ thuật của hai anh em tôi không quá xuất chúng, nhưng sau khi liên thủ thì cũng ngang ngửa với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu cậu cho chúng tôi đi theo, chắc chắn sau này chúng tôi sẽ giúp được cậu rất nhiều, xin cậu hay thu nhận chúng tôi!”

Thái độ của hai anh em rất chân thành, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Họ đã hạ mình rất nhiều, đồng thời còn bày tỏ, họ sẽ luôn đi theo Dương Thanh, làm việc cho anh, chờ anh có thực lực khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc rồi giúp họ báo thù.

Có thể nói, họ rất tin tưởng Dương Thanh nên mới quyết định như thế.

Dù sao Dương Thanh cũng chưa thể giúp họ báo thù ngay, về phần sau này anh có đứng trên đỉnh cao của giới Cổ Võ không thì cũng không biết được.

Dương Thanh im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu: "Được rồi, vậy sau này hai người cứ đi theo tôi, khi nào thực lực của tôi mạnh tới mức có thể báo thù giúp hai người, chắc chắn tôi sẽ đi với hai người một chuyến".

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!"
Thấy Dương Thanh đồng ý, hai anh em lập tức kích động đến mức nói năng lộn xộn, vội vàng cảm ơn.

Dương Thanh khoát tay, híp mắt: "Hai người cũng biết chuyện xảy ra vào bảy ngày trước rồi, Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp thông đồng với Lưu lão quái của Miêu Thành, định giết tôi, ngay cả bố nuôi tôi cũng chết trong cuộc tranh chấp đó, chắc chắn cả Hoàng tộc họ Diệp lẫn Lưu lão quái của Miêu Thành sẽ phải trả giá nặng nề!"
"Cậu Thanh nói không sai, Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị tiêu diệt, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết, chúng tôi sẽ giúp cậu Thanh trấn áp Hoàng tộc, giết Lưu lão quái!"
Anh em nhà họ Tống lập tức bày tỏ thái độ.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí: "Chúng ta đến Hoàng thành Diệp trước, rồi mới tới Miêu Thành!"
"Vâng!"
Sau khi rời khỏi Yến Đô, ba người lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp.

Cùng lúc đó, trong một căn mật thất ở Hoàng phủ họ Diệp, Hoàng thành Diệp.

Diệp Lâm đang ngồi xếp bằng, phóng khí thế ra ngoài, trong mật thất tràn ngập khí thế võ thuật vô cùng mạnh mẽ.

"Phù!"

Diệp Lâm bỗng mở mắt ra, thu hồi khí thế lại, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong đôi mắt ưng rồi biến mất ngay.

"Không ngờ sau khi bị thương nặng trong chuyến đi tới Yến Đô, chẳng những nền tảng võ thuật của mình không bị ảnh hưởng mà còn gặp điều may trong cái rủi, đột phá đến Siêu Phàm Lục Cảnh sau bao nhiêu năm".

Diệp Lâm lạnh lùng nói: "Nếu Dương Thanh dám đến Hoàng thành Diệp, chắc chắn mình sẽ khiến cậu ta một đi không trở lại!"
Lúc này, khí thế trên người Diệp Lâm đã là của cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Trên khắp Chiêu Châu, có rất ít thế lực sở hữu cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, sau khi bước vào Siêu Phàm Cảnh, việc đột phá sẽ rất khó khăn.

Có những người mất cả đời mà vẫn không thể đột phá một cảnh giới.

Diệp Lâm đã dừng ở Siêu Phàm Ngũ Cảnh mấy chục năm, cứ tưởng kiếp này không còn cơ hội tăng thực lực lên nữa, nào ngờ lần này lão ta lại gặp may mắn, chẳng những sống sót quay về từ Yến Đô mà còn đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh.

"Lão Hoàng Chủ!"
Đúng lúc này, một lão già hơn sáu mươi tuổi vội vàng chạy vào mật thất.

"Có chuyện gì thế?"
Diệp Lâm nhíu mày.

Lão già vội nói: "Lão Hoàng Chủ, thám tử ở Yến Đô vừa báo cáo, Dương Thanh đã lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp, sau ba tiếng nữa, cậu ta sẽ có mặt ở đây".

Nghe thấy thế, Diệp Lâm đang rất bình tĩnh bỗng đứng phắt dậy, trên mặt có vẻ sợ hãi.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng những chuyện xảy ra trên đỉnh Yến Sơn bảy ngày trước đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng lão ta.

Lão ta hiểu rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh hơn bất cứ ai khác, lão ta đã liên thủ với Lưu lão quái mà vẫn không thể giết nổi anh.

Nhưng sự bối rối này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi biến mất ngay, sau khi bình tĩnh lại, lão ta lạnh lùng nói: "Dương Thanh đúng là ngông cuồng, dám đến Hoàng thành Diệp để ra oai, nếu cậu ta dám đến, tôi sẽ khiến cậu ta ở lại đây vĩnh viễn!"
Sau khi lão già kia đi, Diệp Lâm bấm số điện thoại rồi nói: "Ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ đến Hoàng thành Diệp, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta giết cậu ta".

Chẳng biết đối phương nói gì, nét mặt Diệp Lâm lập tức cứng đờ.

"Khốn kiếp!", Diệp Lâm tức giận quát rồi cúp máy luôn.

.

Chương 1792: 1792: Nhường Chỗ

Hoàng thành Diệp nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu, tất cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đều đến Hoàng phủ họ Diệp.

Trong điện Diệp Hoàng, Diệp Lâm ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng nhìn quanh rồi nói: “Ba tiếng nữa, Dương Thanh sẽ dẫn hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng thành Diệp”.

Lão ta vừa dứt lời, hơn mười cao thủ từ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên đang có mặt đều biến sắc.

Bảy ngày trước, Hoàng tộc họ Diệp đã tổ chức tiệc mừng thọ cho Diệp Lâm ở Yến Đô, hầu hết người ở đây đều đã tới Yến Đô, cũng tận mắt chứng kiến Dương Thanh mạnh đến mức nào.

Cho dù Diệp Lâm và Lưu lão quái liên thủ thì cũng không thể giết nổi Dương Thanh, còn phải chạy trối chết, nhưng bây giờ Diệp Lâm lại nói, ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ tới đây.

Có thể tưởng tượng được các cao thủ ở đây đang sợ hãi đến mức nào sau khi biết tin này.

“Lão Hoàng Chủ, đừng nói ngài gọi chúng tôi đến đây để đối phó với Dương Thanh nhé?”
Lúc này, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chợt hỏi.

Diệp Lâm cũng không giấu giếm ý đồ của mình, gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “Chắc các vị đều biết Dương Thanh mạnh đến mức nào, nếu chỉ có mình tôi thì rất khó giết được Dương Thanh, do đó mới cần mọi người hỗ trợ để tiêu diệt Dương Thanh ở Hoàng thành Diệp”.

“Lão Hoàng Chủ, trong số chúng tôi, không có ai đạt đến Siêu Phàm Cảnh hết, cho dù chúng tôi muốn giúp ngài thì cũng không giúp nổi đâu!”
“Đúng thế, dưới Siêu Phàm Cảnh đều là sâu kiến, chỉ e chúng tôi còn chưa chạm được vào người Dương Thanh thì đã bị cậu ta giết rồi”.

“Lão Hoàng Chủ, tôi đề nghị ngài liên lạc với Lưu lão quái ở Miêu Thành để nhờ ông ta giúp đỡ, có lẽ sẽ giết được Dương Thanh”.

…
Trong lúc nhất thời, đám người thi nhau nói.

Họ đều không ngu, Diệp Lâm bảo họ giúp để họ làm bia đỡ đạn cho mình, nhưng Diệp Lâm và Lưu lão quái đã liên thủ mà vẫn không giết nổi Dương Thanh, sao mấy con tép riu chưa đột phá Siêu Phàm Cảnh như họ có thể giúp được lão ta chứ?
Diệp Lâm sầm mặt, chờ đám người im lặng rồi mới lạnh lùng nói: “Tức là các vị không định phối hợp với tôi à?”
“Lão Hoàng Chủ, không phải chúng tôi không phối hợp, mà vì thực lực của chúng tôi quá yếu…”
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng dậy, mở miệng nói, nhưng ông ta chưa dứt lời thì đã im bặt.

Một cây bút ghim vào giữa lông mày ông ta, chỉ còn một nửa bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt!
Những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh vừa phản đối đều im re, không dám hó hé gì.

“Còn ai có ý kiến khác nữa không?”, Diệp Lâm nhìn quanh, lạnh lùng nói.

Lão ta đã giết mất người có ý kiến khác rồi, làm gì còn ai dám nói không nữa?
Trong lúc nhất thời, không ai dám đứng ra, mọi người đều im lặng.

Diệp Lâm nói: “Nếu không còn ý kiến gì khác, sắp tới mọi người cứ im lặng làm theo lời tôi đi”.

“Tôi biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh, mọi người đều chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, có lẽ sẽ không chịu nổi một đòn từ Dương Thanh”.

“Nhưng cũng không sao, tôi không cần mọi người đối phó với Dương Thanh, chỉ cần mọi người liên thủ, ngăn cản anh em nhà họ Tống mười phút giúp tôi là được”.

“Chỉ cần mọi người ngăn cản anh em nhà họ Tống trong mười phút, tôi cam đoan sẽ giết được Dương Thanh rồi đi giúp mọi người”.

Nghe thấy thế, các cao thủ của Hoàng thành Diệp nhìn nhau, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đánh liều hỏi: “Lão Hoàng Chủ, anh em nhà họ Tống cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cho dù chúng tôi liên thủ thì có lẽ cũng rất khó ngăn cản họ trong mười phút”.

Diệp Lâm nói: “Cứ yên tâm, tôi không để mọi người đi chịu chết đâu”.

Lão ta nói rồi lấy một cuốn sách cũ nát ra: “Ở chỗ tôi có một cuốn sách về thuật hợp kích, nội dung cũng như tên, cần rất nhiều cao thủ hợp sức với nhau để phát huy thực lực mạnh mẽ”.

“Thuật hợp kích này vô cùng đơn giản, chỉ cần nửa tiếng để học thành công, chúng ta không nói nhảm nữa, mọi người bắt đầu luyện tập đi, cố gắng nắm giữ thuật hợp kích trong hai mươi phút, thời gian còn lại thì phối hợp với nhau cho nhuần nhuyễn trước khi Dương Thanh xuất hiện”.

Lão ta vừa dứt lời, mọi người đều có vẻ mừng rỡ.

Họ cứ tưởng Diệp Lâm sẽ bắt họ đi chịu chết, thì ra lão ta đã chuẩn bị trước rồi.

Ở đây có tổng cộng mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mười tám cao thủ nhanh chóng tiến vào trạng thái huấn luyện thuật hợp kích.

“Thuật hợp kích cần các cao thủ tham gia duy trì thực lực gần như ngang nhau thì mới có thể khiến thực lực của mười tám cao thủ chồng lên nhau, phát huy đòn mạnh nhất”.

“Trong số những người ở đây, có mười lăm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, khi dùng thuật hợp kích, các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hãy dốc hết sức mình, còn ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì chỉ cần giữ thực lực ở mức Thần Cảnh đỉnh phong thôi”.

“Được rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Diệp Lâm đích thân chỉ đạo.

Khi biết Dương Thanh sắp đến Hoàng thành Diệp, lão ta không sao bình tĩnh nổi, tuy Hoàng thành Diệp đã có người bảo vệ nhưng lão ta vẫn rất lo lắng.

Dù sao lần này, bên cạnh Dương Thanh còn có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng thực lực mạnh nhất của Dương Thanh vào bảy ngày trước cũng đã ngang ngửa với Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Lão ta có thể đối phó với Dương Thanh, nhưng anh em nhà họ Tống thì đành để mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đối phó.

Dương Thanh ngồi tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"È!"
Đúng lúc anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng có người vỗ vai anh, lạnh lùng nói: "Thằng nhãi, mày ra sau ngồi đi".

.

Chương 1793: 1793: Là Ai

“Coi chừng!”
Cô gái trẻ đang ngồi cạnh Dương Thanh lập tức hô lên kinh hãi, thu hút sự chú ý của vô số người.

“Bộp!”
Đúng lúc thanh niên kia sắp đấm trúng mặt Dương Thanh, anh bỗng vươn tay ra, giữ lấy cổ tay đối phương.

“Buông ra!” Thanh niên kia lập tức kêu đau, giận dữ nói.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Xin lỗi đi!”
Anh vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi lên máy bay, anh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, giờ tự dưng lại bị người ta làm phiền, chuyện này khiến anh rất bực bội.

Nếu đây không phải nơi công cộng, hành vi của đối phương đã đủ để anh đánh hắn tàn tật rồi.

Thanh niên định đánh Dương Thanh tức giận nói: “Xin lỗi á? Tao tên Diệp Thiên Minh, họ Diệp, chuyến bay này đang đi đến Hoàng thành Diệp đấy, mày chắc chắn rằng mày vẫn muốn tao xin lỗi à?”
“Nếu bây giờ mày buông tay ra rồi đổi chỗ với tao, tao sẽ xem như chưa có gì xảy ra, bằng không mày tự chịu hậu quả!”
Dương Thanh nhíu mày, nhìn thanh niên kia bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Mày là người của Hoàng tộc họ Diệp à?”
“Hừ!”

Diệp Thiên Minh ngạo nghễ nói: “Mày biết sự lợi hại của tao rồi chứ gì? Nếu đã biết thì mau buông tay rồi cút đi!”
“Vậy tao cũng cảnh cáo mày, nếu mày lập tức xin lỗi tao rồi biến đi, tao sẽ cho mày sống thêm một khoảng thời gian nữa”.

Dương Thanh nói bằng giọng đằng đằng sát khí.

Nếu đối phương không nhắc đến thân phận của mình, có lẽ Dương Thanh sẽ không so đo với hắn, dù sao đây cũng là nơi công cộng, nhưng không ngờ hắn lại là người của Hoàng tộc họ Diệp.

Mà lần này, anh cũng đang định đến đó, không ngờ còn chưa xuống máy bay thì đã gặp phải người của Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Tống Hữu và Tống Tả ngồi phía trước đang định ra tay, nhưng lại bị Dương Thanh ngăn cản bằng ánh mắt.

"Thằng nhãi kia, mày nói gì?"
Diệp Thiên Minh cứ tưởng mình nghe nhầm, bèn trợn tròn mắt nhìn Dương Thanh.

"Diệp Thiên Minh, anh đừng quá đáng!"
Đúng lúc này, cô gái trẻ ngồi cạnh Dương Thanh bỗng tức giận nhìn về phía Diệp Thiên Minh.

Lúc này Dương Thanh mới chú ý đến cô gái ngồi cạnh mình, thì ra là một cô gái đẹp, xem ra cô ta quen biết với Diệp Thiên Minh.

Dương Thanh bỗng hiểu tại sao Diệp Thiên Minh lại đòi đổi chỗ với anh, xem ra là vì cô gái này.

"Đường Ức Nhu, anh quá đáng chỗ nào? Chẳng lẽ em không thấy thằng nhãi này đang nắm cổ tay anh, bắt anh xin lỗi hả?"
Diệp Thiên Minh nhìn Đường Ức Nhu với vẻ không vui:
"Đừng quên, em là vợ chưa cưới của anh đấy, anh muốn ngồi cạnh em cũng có lỗi à?"
Đường Ức Nhu cắn chặt môi, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng Dương Thanh nhận thấy cô ta cũng không dám nói ra.

Rõ ràng Hoàng tộc họ Diệp có địa vị cao quý ở Hoàng thành Diệp, Đường Ức Nhu lại là vợ chưa cưới của Diệp Thiên Minh, cho dù cô ta không tự nguyện, chỉ e gia tộc cô ta cũng sẽ bắt cô ta lấy hắn.

Đây là khoang hạng nhất, chuyến bay này đang tiến về phía Hoàng thành Diệp, trong khoang toàn những nhân vật lớn, đám người vốn đang hơi tức giận vì chuyện giữa Diệp Thiên Minh và Dương Thanh, nhưng sau khi biết thân phận của Diệp Thiên Minh, họ đều im lặng, vờ như không thấy gì nữa.

"Thưa anh, anh có thể buông anh ta ra không ạ?"

Đường Ức Nhu bỗng nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt khẩn cầu.

Dương Thanh nhìn Đường Ức Nhu rồi lắc đầu, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thiên Minh, nhắc lại: "Tao cho mày cơ hội cuối, xin lỗi đi!"
"Thằng khốn! Mày chán sống rồi!"
Diệp Thiên Minh hoàn toàn nổi giận, bỗng nắm tay kia lại, đấm mạnh vào đầu Dương Thanh.

"Coi chừng!", Đường Ức Nhu hét lên kinh hãi.

"Rắc!"
Tiếng xương gãy giòn giã bỗng vang lên.

"Á… tay của tôi, tay của tôi… A…"
Ngay sau đó, tiếng hét đau đớn bỗng vang khắp khoang, cánh tay bị Dương Thanh nắm của Diệp Thiên Minh đã uốn cong chín mươi độ.

Mặt Diệp Thiên Minh đầm đìa mồ hôi lạnh vì đau, hắn nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt độc ác, chỉ muốn giết anh ngay lúc này.

Tiếng hét của hắn đã khiến mọi người chú ý đến, Đường Ức Nhu cũng kinh hãi hé miệng, có vẻ không dám tin.

Một lúc lâu sau, Đường Ức Nhu mới kinh ngạc nói: "Anh điên rồi à? Anh ta là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, cháu ruột Diệp Hoàng, anh bẻ gãy tay anh ta, sau khi đến Hoàng thành Diệp, chắc chắn anh ta sẽ không tha cho anh".

Dương Thanh không buồn nhìn Đường Ức Nhu, như thể chuyện vừa xảy ra không liên quan đến mình, nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp.

Đường Ức Nhu càng kinh ngạc hơn, nói với vẻ tức giận: "Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không thế? Chuyến bay này đến Hoàng thành Diệp, Diệp Thiên Minh là người của Hoàng tộc họ Diệp, anh biết điều đó có ý nghĩa gì không?"
"Cô quan tâm tôi như thế vì thích tôi à?"
Dương Thanh bỗng mở mắt ra, nhìn Đường Ức Nhu với vẻ nghiền ngẫm.

Mặt Đường Ức Nhu lập tức đỏ bừng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cô ta thoáng sững sờ rồi thở hổn hển: “Anh nói linh tinh gì thế? Tôi mới gặp anh lần đầu tiên, sao có thể thích anh được?”
“Nếu đã không thích thì cô quan tâm tôi như thế làm gì? Chẳng lẽ cô bị hành động dũng cảm của tôi chinh phục rồi hả?”
Nếu Dương Thanh háo sắc thật thì đã chủ động bắt chuyện với cô ta từ lâu, nhưng anh không làm thế.

Đường Ức Nhu quay sang nhìn Dương Thanh, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Cô ta là người nhà họ Đường - một trong các thế lực đỉnh cao ở Hoàng thành Diệp.

Việc được Diệp Thiên Minh coi trọng, đồng thời trở thành đối tượng để hai nhà thông gia đã cho thấy cô ta có năng lực thực sự chứ không vô dụng.

.

Chương 1796: 1796: Cậu Còn Định Trốn Đi Đâu”

Nghe thấy thế, lão Cửu hiểu ngay, rốt cuộc ông lão cũng mỉm cười: “Thì ra là thế, cậu định dùng thuyền của họ để rời khỏi Hoài Thành!”
Dương Thanh mỉm cười, gật đầu: “Chúng ta đã không thể rời đi bằng thuyền của tiền bối Giang.

Nếu cao thủ của Hoài Thành muốn bắt kịp chúng ta, họ cũng phải chèo thuyền tới, sau khi họ tới, chúng ta mượn thuyền của họ để rời đi không tốt à?”
Lão Cửu là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, ở Hoài Thành, chỉ có thành chủ Hoài Thành và Dược Vương đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh, thế nên chỉ cần họ không xuất hiện, hy vọng rời đi của đám người Dương Thanh rất cao.

Giang Thành Tử cũng cười: “Giỏi thật đấy, dám tính kế cả lão già tôi”.

Nhưng trong giọng lão cũng không có địch ý gì, mà còn chứa đựng sự tán thưởng.

Lúc này, ba chiếc thuyền con kia đã bao vây thuyền của họ lại.

“Dương Thanh, cậu còn định trốn đi đâu?”
Cao thủ dẫn đầu đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, ông ta nghiêm nghị quát Dương Thanh.

Trên ba chiếc thuyền con có tổng cộng mười lăm cao thủ, người dẫn đầu sở hữu thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, sau đó là hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, còn lại đều dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

.

||||| Truyện đề cử: Cưng Chiều Vợ Nhỏ Trời Ban |||||
Đội hình mạnh mẽ này vẫn khiến Dương Thanh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Với thực lực của anh bây giờ, anh có thể miễn cưỡng phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu muốn phát

huy thực lực mạnh hơn thì có lẽ sẽ mất lý trí.

Về phần lão Cửu, có lẽ ông lão chỉ đối phó được cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong kia thôi.

Bởi vậy, nói cách khác, Dương Thanh và Hoài Lam sẽ phải đối phó với hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và mười hai cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Hoài Lam chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, không phải là đối thủ của bất cứ cao thủ nào ở đây hết.

Thế nên Dương Thanh sẽ phải một mình đối phó với hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và mười hai cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Khí thế của lão Cửu bỗng tăng vọt, bóng ông lão nhoáng lên, ông lão nhảy thẳng lên một chiếc thuyền con, tấn công một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

“Rầm!”
Sau một đòn tấn công nặng nề, cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia lập tức bị đánh văng mấy chục mét như một quả bóng da, rơi xuống sông Hoài.

Đúng lúc lão Cửu ra tay, Dương Thanh cũng xông lên chiếc thuyền khác, tung chưởng về phía một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

“Rầm!”.

Chương 1797

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong này cũng lập tức bị đánh cho rơi xuống nước.

Chỉ trong chớp mắt, trong số mười lăm cao thủ, một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đã mất sức chiến đấu.

"Các người chán sống à!"
Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong dẫn đầu lập tức biến sắc, tức giận lao tới chỗ lão Cửu.

Lão Cửu lạnh lùng nói: "Người chán sống là các người!"
"Rầm!"
Hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong lập tức chiến đấu.

Lão Cửu đã đánh bay một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ ngay từ đầu, Dương Thanh cũng giải quyết một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, chuyện này giúp áp lực mà Dương Thanh phải đối mặt giảm mạnh.

Đúng lúc lão Cửu bắt đầu chiến đấu, Dương Thanh cũng lao tới chỗ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia.

Ý chí chiến đấu của anh dâng trào, huyết mạch cuồng hóa lập tức được kích hoạt, Chiến Thần Quyết được vận hành, khí thế cuồng bạo lan ra từ người anh.

Lúc này, người chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ như anh trông chẳng khác gì cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ thực thụ.

Anh giơ tay đánh một đòn.

"Rầm!"
Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia đỡ được đòn của Dương Thanh, luồng sức mạnh cuồng bạo khiến chiếc thuyền con rung dữ dội, như sắp vỡ tan.

"Giết!"
Bốn cao thủ khác cũng ở trên chiếc thuyền đó cùng tấn công

Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh tanh, ý chí chiến đấu dâng trào.

Anh bỗng giậm mạnh chân, khiến thuyền rung bần bật.

Bốn cao thủ của phủ Hoài Thành kia vẫn chưa xông lên thì người đã lay theo chiếc thuyền nhỏ rồi.

Đúng lúc này, Dương Thanh lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

“Rầm rầm rầm!”
Bốn cao thủ của phủ Hoài Thành thi nhau rơi xuống nước.

Trên một chiếc thuyền khác, lão Cửu cũng phát động tấn công, trừ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong kia, những người khác lần lượt rơi xuống nước.

“Rầm!”
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, một chiếc thuyền con lập tức nổ tung.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lão Cửu đang đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, còn Dương Thanh thì đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia, những người khác của Hoài Thành đã rơi xuống nước hết.

.

Chương 1800

“Rầm!”
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, chiếc thuyền dưới chân hai người lập tức chia thành bốn năm mảnh.

Dương Thanh hơi nhún chân, lập tức xuất hiện trên một tấm ván gỗ từ chiếc thuyền bị vỡ.

Cao thủ của phủ Hoài Thành cũng đứng trên một miếng gỗ nhỏ khác.

Sắc mặt Dương Thanh hết sức khó coi, anh nghiến răng nghiến lợi: “Ông chán sống rồi!”
Khó khăn lắm mới dẫn được thuyền của cao thủ phủ Hoài Thành tới giữa sông Hoài bằng thuyền của Giang Thành Tử, kết quả chiếc thuyền con này lại nát nhanh như thế.

Bên phía lão Cửu, chiếc thuyền ấy cũng đã vỡ nát vì không chịu nổi trận chiến với cường độ cao rồi.

Nếu đám người Dương Thanh muốn vượt sông Hoài, chỉ bằng mấy tấm ván gỗ này thì rất khó.

“Giết!”
Dương Thanh bỗng đạp mạnh chân, nhảy bật lên, lao tới chỗ cao thủ của phủ Hoài Thành.

Sắc mặt của cao thủ phủ Hoài Thành hết sức khó coi, sự mạnh mẽ của Dương Thanh khiến ông ta không chống đỡ nổi, ông ta cứ tưởng sau khi làm vỡ thuyền, Dương Thanh sẽ khó giết ông ta hơn, nào ngờ sau khi thuyền nát, hành động của Dương Thanh vẫn không bị ảnh hưởng gì, còn ông ta lại bị vướng víu đủ kiểu.

Khi đòn tấn công của Dương Thanh ập đến, ông ta mất cả chỗ né tránh, chỉ có thể cố gắng đỡ chiêu này của anh.

“Rầm!”
Dương Thanh lao đến, đá vào đôi tay đang bắt chéo nhau của đối phương.

“Rầm rầm rầm!”
Bọt nước bắn tung tóe trên sông Hoài, như khi đá tảng rơi xuống biển.

Rốt cuộc cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ của phủ Hoài Thành cũng không chịu nổi đòn tấn công từ Dương Thanh nữa, ông ta bị đạp xuống sông Hoài như một quả bóng da.

Dương Thanh đáp xuống tấm ván gỗ duy nhất, thở hổn hển, trận chiến cường độ cao vừa rồi đã tiêu tốn rất nhiều sức lực của anh.

Anh nhìn sang phía lão Cửu, trận chiến giữa lão Cửu và đối phương vẫn đang tiếp diễn, người mạnh như lão Cửu lại bị đối phương áp đảo về mọi mặt.

Dương Thanh thấy lòng mình chùng xuống, nếu thực lực lão Cửu chỉ đến thế thì có lẽ chẳng mấy chốc, ông lão sẽ bị đối phương đánh bại thôi.

Một khi lão Cửu thua, Dương Thanh chỉ còn con đường chết.

Đúng lúc này, trước sự kinh ngạc của Dương Thanh, bỗng có thêm một bóng người đang đạp nước sông Hoài để bước đến.

Khi thấy rõ mặt mũi đối phương, anh thấy lòng mình trĩu nặng.

Người vừa tới không phải ai khác, mà chính là thành chủ Hoài Thành.

Thành chủ Hoài Thành đã đích thân đến, anh còn đường sống ư?.

Chương 1803: 1803: Anh Khiến Mặt Nước Nổi Sóng

Thành chủ Hoài Thành hừ lạnh: “Không biết tự lượng sức mình!”
Sau khi dứt lời, lão ta bỗng khoát tay.

Khí thế cuồng bạo lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

“Rầm!”
Tấm ván gỗ dưới chân Dương Thanh vỡ vụn, cơ thể anh rơi thẳng xuống nước.

Dương Thanh liều mạng giãy giụa trong nước, nhưng cho dù anh giãy giụa thế nào thì vẫn không ăn thua, cả người anh chìm xuống nước, việc thiếu dưỡng khí khiến anh gần như bất tỉnh.

Trên thuyền của Giang Thành Tử, thành chủ Hoài Thành nhìn về phía Hoài Lam.

“Bịch!”
Hoài Lam lập tức quỳ xuống, sợ hãi nói: “Ông nội, xin ông hãy nương tay, tha cho chúng cháu rời đi”.

Thành chủ Hoài Thành nói với vẻ mặt u ám: “Cô phản bội phủ Hoài Thành, còn dám xin tôi thả các người đi à?”
Hoài Lam hết sức tuyệt vọng, với tư cách là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành, cô ta biết rõ lão ta là người thế nào hơn bất cứ ai, bây giờ cô ta đã phản bội phủ Hoài Thành, vậy thì chỉ còn con đường chết.

Hoài Lam chăm chú nhìn thành chủ Hoài Thành rồi lập tức nhảy xuống nước luôn.

Trong lúc nhất thời, trên sông Hoài, gió êm sóng lặng, chỉ còn một chiếc thuyền con, trước thuyền là một ngư dân đội mũ rộng vành và thành chủ Hoài Thành đang đứng chắp tay.

Đúng lúc này, dưới nước bỗng truyền đến tiếng ùng ục.

“Hửm?”
Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, nhìn xuống nước.

Ở một chỗ trên mặt nước, có vô số bong bóng đang nổi lên.

Đồng thời, một luồng khí thế khiến ngay cả lão ta cũng cảm thấy căng thẳng dần trồi lên mặt nước.

“Rầm!”
Ngay sau đó, một tiếng động lớn bỗng vang lên, một người thanh niên lao lên khỏi mặt nước.

Anh khiến mặt nước nổi sóng.

Có hai bóng người đang lơ lửng trên nước, chính là lão Cửu và Hoài Lam.

.

Truyện Điền Văn
Tuy hai người đã hôn mê nhưng chưa chết, cơ thể họ trôi trên mặt sông, như đang nằm trên đất bằng.

Còn Dương Thanh thì đứng trên mặt nước, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí cuồng bạo.

Con ngươi của thành chủ Hoài Thành bỗng co lại: “Sao có thể? Cậu ta mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, sao có thể tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy chứ?”.

Chương 1807

Nhưng sự hồ hởi qua đi, Vương Chiến lại càng phiền muộn, đột nhiên hỏi: “Cậu Thanh, liệu có khi nào mâu thuẫn giữa cậu và Hoàng tộc họ Long sẽ lớn hơn không?”
Nụ cười trên mặt Dương Thanh tắt dần, anh bình tĩnh nói: “Vậy phải xem Hoàng tộc họ Long thế nào, Dương Thanh tôi không muốn phá vỡ sự ổn định hiện nay của Chiêu Châu, nên dù là Vương tộc hay Hoàng tộc cũng thế thôi, chỉ cần không chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi thì tôi sẽ không so đo với họ”.

“Tôi hiểu rồi!”
Vương Chiến gật đầu, sự kính trọng hiện lên trong mắt.

Không hổ là cao thủ đi ra từ chiến vực, luôn đặt cái chung lên hàng đầu.

Câu nói này của Dương Thanh làm lão ta yên tâm hơn rất nhiều.

Điều đó chứng minh rằng chỉ cần Hoàng tộc họ Long không chủ động gây chiến thì mâu thuẫn giữa họ và Dương Thanh sẽ không bùng nổ nữa.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng thắng xe, đồng thời xuất hiện hơi thở của vài cao thủ.

Sắc mặt Vương Chiến thay đổi, lão ta biết những người kia là ai.

Vừa rồi còn lo lắng mâu thuẫn giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long sẽ trở nên gay gắt hơn, giờ thì họ phái nhiều người tới hơn rồi.

Anh cũng nhíu mày, tia sát ý lóe lên trong mắt: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!”
Vừa dứt lời, ba bóng người nhanh chóng xông vào.

“Long Càn, Long Khôn, hai người dám đến đây sao!”
Vương Chiến phẫn nộ đứng chắn trước người Dương Thanh.

“Bịch!”
“Bịch!”
“Bịch!”
Một cảnh tượng làm cho lão ta trợn mắt há mồm, ba người đó đồng loạt quỳ xuống đất.

Khó tin hơn là ngay cả Long Thiên Vũ, cháu đích tôn của Long Hoàng cũng quỳ xuống dưới chân anh.

“Mấy… Mấy người làm cái gì vậy?”
Vương Chiến lắp bắp hỏi.

“Cậu Thanh, trước đây là do tôi có mắt như mù, không biết trời cao đất dày, chỉ vì là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long mà ngạo mạn gây chuyện với cậu”.

“Xin cậu hãy tha thứ cho tôi!”
Long Thiên Vũ thành khẩn cầu xin.

Dáng vẻ lúc này của hắn ta đâu còn trịch thượng như hôm qua?
Nét mặt đó tràn đầy sự kính sợ đối với kẻ mạnh, không còn chút thù hận nào.

Thấy Long Thiên Vũ khúm núm quỳ trước mặt mình, Dương Thanh cực kỳ ngạc nhiên.

Quá khác biệt so với lần đầu anh gặp hắn ta.

Vương Chiến đứng sững ra thật lâu mới nhận ra những kẻ này tới đây với mục đích gì.

Lão ta cười lạnh: “Gì đây? Điện hạ đã hiểu chỉ có phòng khám Ái Dân mới có thể khôi phục căn cơ võ đạo của mình nên chịu nhục nhã để được cậu Thanh bỏ qua, sau đó nhờ cậy Tiểu Uyển chữa trị sao?”
“Vương Chiến, ông câm miệng cho tôi! Điện hạ làm việc không tới lượt ông khua tay múa chân đâu!”
Long Càn giận dữ quát lão ta.

Long Khôn nhíu mày, mắng Long Càn: “Ông cũng câm miệng đi!”
Hôm nay họ tìm đến Dương Thanh đúng là vì xin được tha thứ, từ đó nhờ Phùng Tiểu Uyển cứu giúp.

Dĩ nhiên, điều quan trọng hơn là họ đã biết thân phận của Dương Thanh..

Chương 1808

Một nhân vật có máu mặt thế này hoàn toàn cùng đẳng cấp với Long Hoàng, lão ta mà gặp cũng phải nể mặt Dương Thanh.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Long càng không cần bàn đến.

Long Thiên Vũ bình tĩnh nhìn về phía Dương Thanh: "Cậu Thanh, tôi thừa nhận việc mình nhận lỗi với cậu là vì muốn được tiểu thần y Phùng chữa cho".

"Nhưng tôi chỉ mong vậy thôi, cho dù cô ấy từ chối thì tôi cũng chỉ hơi cay đắng mà thôi, sẽ không ghi hận cậu".

"Hôm nay đến đây, ngoài xin lỗi thì tôi còn muốn nói lời cảm ơn với cậu nữa".

Dương Thanh nở nụ cười như có như không, nhìn hắn ta: "Cảm ơn? Điện hạ Long muốn cảm ơn tôi vì đã không giết anh sao?"
Nào ngờ Long Thiên Vũ lại gật đầu, chân thành đáp: "Cậu Thanh tài giỏi bằng trời, muốn giết tôi thì dễ như trở bàn tay, nhưng cậu lại không làm vậy".

"Không chỉ không giết tôi mà còn bỏ qua cho Long Khôn, dù thế nào Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng nợ cậu hai cái mạng".

Dứt lời, hắn ta nhìn về phía Vương Chiến: "Chính xác mà nói, phải là ba mạng người!"
"Hừ!"

Vương Chiến hừ lạnh, không trả lời.

Thật ra lão ta cũng rất khó chịu khi thấy Long Thiên Vũ quỳ gối thế này.

Dù sao cũng đã gắn bó với Hoàng tộc họ Long từ nhỏ, có thể nói lão ta đã nhìn Long Thiên Vũ lớn lên.

Luôn xem hắn ta là Long Hoàng tương lai mà đỡ đần.

Không ngờ có một ngày bản thân lại bị vị điện hạ mà mình cam tâm tình nguyện dùng hết tính mạng đến bảo vệ này phái

người đuổi giết.

Nếu không nhờ Dương Thanh cưu mang thì lão ta đã chết rồi.

“Thôi, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, mong được cậu Thanh tha thứ và có thể kết bạn được với cậu”.

Dứt lời, Long Thiên Vũ và hai người còn lại đứng lên.

Hắn ta cúi đầu với Dương Thanh thật sâu rồi xoay người đi.

Tới vội vàng, đi vội vã, như thể họ tới đây thật sự chỉ để xin lỗi mà không phải nhờ Phùng Tiểu Uyển chữa trị vậy.

Mãi đến khi chiếc xe bên ngoài rời đi, Vương Chiến mới thở hắt ra: “Nếu biết trước sẽ thế này thì cớ gì lại làm vậy?”
Dương Thanh cũng im lặng thật lâu, hành động của Long Thiên Vũ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Với tu vi võ đạo của mình, đương nhiên Dương Thanh biết rõ thực hư thế nào, nếu vừa rồi Long Thiên Vũ nói dối thì hơi thở sẽ thay đổi một chút.

Nhưng anh lại không cảm giác được gì, nói cách khác, hắn ta thật sự tới đây để chân thành xin lỗi.

Nghĩ vậy, nét mặt Dương Thanh trở nên kỳ lạ, nhìn Vương Chiến nói: “Long Thiên Vũ này cũng được đấy!”
Vương Chiến cũng không thể không thừa nhận, gật đầu: “Trong lớp trẻ của Hoàng tộc, Long Thiên Vũ luôn đứng đầu về mọi mặt”.

“Tiếc là căn cơ võ đạo bị phế, nếu không thì vị trí Long Hoàng tương lai sẽ thuộc về cậu ấy!”
Dương Thanh cũng tán thành: “Sự ngạo mạn, nghĩ mình đứng trên tất cả khi có thân phận cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Long đã hủy hoại anh ta”.

“Mà có vẻ chuyện này đã giúp anh ta hiểu được nhiều điều, hôm qua còn muốn giết tôi lắm, hôm nay tôi không cảm giác được một chút sát ý nào trên người anh ta”.

“Một khi căn cơ võ đạo được khôi phục thì Long Thiên Vũ sẽ có hy vọng đứng trên đỉnh cao của Thần Cảnh”.

Bất cứ ai cũng đều phải rèn luyện tâm cảnh để có thể đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong.

Tu võ cũng là tu tâm, chỉ khi có một trái tim mạnh mẽ mới có thể bước lên cảnh giới võ đạo cao hơn..

Chương 1809

“Cậu Thanh, vậy cậu có muốn cho Tiểu Uyển cứu cậu ấy không?”
Vương Chiến thình lình hỏi, mong đợi nhìn Dương Thanh.

Anh bật cười: “Anh ta phái người giết ông, ông không hận sao?”
Lão ta cười trừ, lắc đầu: “Tôi cũng muốn hận nhưng dù sao cũng lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, có thể nói đó chính là nhà của tôi, Long Thiên Vũ cũng là đứa cháu tôi chứng kiến trưởng thành”.

“Đối với tôi, cậu ấy không chỉ là cháu đích tôn của Long Hoàng mà còn là con cháu, có ai lại đi oán hận con cháu của mình đâu?”
Nói xong, Vương Chiến quỳ phịch xuống đất, thành khẩn nói: “Cậu Thanh, lão già tôi đây mặt dày, xin cậu hãy đồng ý cho Tiểu Uyển cứu Long Thiên Vũ đi, tôi xin thề chết đi theo cậu, chỉ cần cậu không chê thì cả đời tôi đều làm trâu làm ngựa!”
Phùng Tiểu Uyển ngẩn người, định lên tiếng nhưng cũng biết không thích hợp.

Dương Thanh đánh giá Vương Chiến khá cao, anh chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào có ai trung thành như Vương Chiến ngoài biên giới phía Bắc cả.

Dù bị Hoàng tộc họ Long ngược đãi thế nào, từ tận đáy lòng lão ta luôn cho rằng mình là người của Hoàng tộc họ Long.

Quả là một người trọng tình trọng nghĩa.

Dương Thanh cũng tin rằng đây là lần cuối Vương Chiến giúp đỡ Long Thiên Vũ, nếu sau này hắn ta lại gây hấn với anh thì sẽ không do dự đứng ở phe mình.

“Xin tiền bối hãy đứng lên!”
Anh tiến đến, đỡ Vương Chiến đứng dậy.

“Dương Thanh bội phục sự trung nghĩa của tiền bối!”
Dứt lời, Dương Thanh nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: “Vậy thì vất vả Tiểu Uyển rồi”.

Nghe thấy câu này của anh, Vương Chiến mừng rỡ chảy nước mắt: “Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh! Sau này Vương Chiến thề chết theo cậu!”
Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Tiền bối không cần làm vậy đâu, tôi cứu ông không phải vì muốn dùng ơn cứu mạng để bắt ông ở cạnh tôi”.

“Sự trung nghĩa của tiền bối làm tôi bội phục nên mới giúp đỡ thôi”.

Trên mặt Vương Chiến đầy vẻ chua xót: “bây giờ tôi đã bị Hoàng tộc đuổi đi, còn bị họ truy nã, dù chịu cho tôi trở về thi quan hệ giữa tôi và họ có thể trở lại như trước ư?
Nghe lão ta nói vậy, Dương Thanh cũng thông cảm.

Nghe lão ta nói vậy Dương Thanh cũng thông cảm.

Từ nhỏ đến lớn Vương Chiến đều ở lại Hoàng tộc họ Long, nơi đó là nhà, giờ lại bị chính nhà của mình vứt bỏ, lapx ta có thể đi đâu?
Vô hình chung bên cạnh Dương Thanh lại có thêm một cao thủ Thần Cảnh, đây là chuyện tốt đối với anh.

Vậy từ giờ tiều bối cưa ở cạnh tôi là được, nếu có ngày tiền bối muốn đi thì tôi tuyệt đói không ngăn cản!”
Dương Tthanh mỉm cười.

Được, mà cậu cũng đừng gọi tôi là tiền bối nữa, tuy tôi lớn tuổi hơn nhưng cảnh giới võ đạo còn kém xa lắm.

Vương Chiến vui vẻ nói: “Trên con đường võ đạo ai có cảnh giới cao hơn thì đứng trên, cậu mà goi lôi là tiều bối nữa thì cái mặt giờ này ngại lắm đấy!”
Đúng lúc này, điện thoại của Dương Thanh đột nhiên đổ chuông, anh vừa nghe máy thì một giọng nói đầy sợ hãi vang lên, Cậu Thanh, Mã Siêu bị sát thủ vủa Hồng Trần bắt đi rồi!”
“Ầm!”
Người trong điện thoại vừa dứt lời thì một luồng khí thế kinh khủng bộc phát ra khỏi người Dương Thanh.

Vương Chiến bị khí thế ấy đẩy lùi mấy bước, ánh mắt khiếp sợ.

“Cái gì?”.

Chương 1810

Dương Thanh giận dữ quát: “Cậu ấy bị sát thủ của Hồng Trần bắt đi rồi?”
“Ảnh Vệ của chúng ta chết rất nhiều, Mã Siêu cũng bị thương nặng nên mới bị bắt đi”.

“Thông tin chúng ta có được sai rồi, Hồng Trần không phải chỉ có hai sát thủ chủ chốt mà còn có một cao thủ Thần Cảnh nữa, khả năng chiến đấu rất mạnh, ngay cả Mã Siêu cũng không phải đối thủ của kẻ đó!”
Người ở đầu dây bên kia nhanh chóng báo cáo.

Khí thế khủng bố trên người Dương Thanh cuộn trào ra bốn phương tám hướng.

Lâu lắm rồi anh không tức giận như lúc này.

Khi Mã Siêu nói hai tên sát thủ chủ chốt của Hồng Trần tiến vào Yến Đô, Dương Thanh không quan tâm vì cho dù có mạnh đến đâu cùng lắm cũng chỉ có thể liên kết với nhau bộc phát ra được sức mạnh ở Thần Cảnh mà thôi.

Nhưng bây giờ Hồng Trần lại xuất hiện một sát thủ đã bước vào Thần Cảnh.

“Hồng Trần muốn bị tiêu diệt như thế thì tôi sẽ thành toàn cho chúng!”
Dương Thanh cắn răng nói ra câu này.

Cúp máy, anh lập tức gọi một cú điện thoại khác: “Điều tra hang ổ của Hồng Trần cho tôi, tôi muốn chúng biến mất khỏi thế giới này!”
Nghe Dương Thanh nói vậy, người trong điện thoại hoảng hốt: “Anh Thanh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”
“Mã Siêu bị sát thủ của Hồng Trần làm bị thương nặng, bắt đi rồi!”
“Gì cơ? Bọn Hồng Trần này muốn chết à!”
Sau đó Dương Thanh lại gọi vài cuộc khác.

Vương Chiến đang đứng bên cạnh không có cơ hội lên tiếng, chỉ biết đứng nghe anh đưa ra hết mệnh lệnh này đến mệnh

lệnh khác.

Sau cùng, Dương Thanh gọi cho ông Phùng đang ở chiến vực.

“Xảy ra chuyện gì à?”
Ông Phùng thấy anh gọi đến thì biết là có chuyện lớn, vội vàng hỏi.

“Ông Phùng, Yến Đô cần vài cao thủ chiến vực đến giúp một thời gian, tôi phải đi mấy ngày”.

Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề.

“Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đủ chưa?”
Lão ta không từ chối, đáp ngay.

“Đủ rồi!”
Dương Thanh cũng không khách sáo: “Cảm ơn ông Phùng!”
“Bảo đảm trong hai giờ họ sẽ tới nơi”.

Biết anh đang sốt ruột nên ông Phùng nói gọn.

“Được!”
Cúp máy, Dương Thanh chuẩn bị rời khỏi đây.

“Anh Thanh!”
Phùng Tiểu Uyển cầm vài lọ sứ đến.

Cô ta đưa hết cho anh rồi dặn dò: “Chỗ này có năm viên thuốc giữ mạng, chỉ cần còn thở thì dù bị thương nặng đến đâu cũng sống được”.

“Được!”
Anh cất thuốc đi, xoay người ra ngoài.

“Tiểu Uyển, cậu Thanh sao vậy?”.

Chương 1811

Đến khi không thấy Dương Thanh nữa, Vương Chiến mới giật mình hỏi.

Phùng Tiểu Uyển lo lắng lắc đầu: “Cháu không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng chắc chắn là chuyện lớn rồi, nếu không thì anh Thanh đã không mất kiểm soát như thế”.

.

đam mỹ hài
Vương Chiến gật đầu, kiên định nói với cô ta: “Tiểu Uyển, cháu có cách nào để ông sớm khôi phục căn cơ võ đạo không?”
Như đoán được suy nghĩ của lão ta, Phùng Tiểu Uyển nặng nề nói: “Ông Chiến, không dối ông, quả thật cháu có cách để sớm khôi phục căn cơ nhưng tỷ lệ thất bại rất lớn, nếu thất bại thì chẳng những không khôi phục được căn cơ mà còn không thể tu luyện được nữa”.

Vương Chiến hoàn toàn không sợ: “Ông mang ơn cậu Thanh, nếu không có cậu ấy thì ông đã chết rồi.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu ông có thể trở lại cảnh giới đỉnh phong thì có thể giúp đỡ cậu ấy được phần nào”.

Nghe vậy, Phùng Tiểu Uyển rất cảm động nhưng vẫn hơi do dự.

Cô ta là cháu của thần y Phùng, sao lại không biết cách khôi phục căn cơ võ đạo chứ?
Nhưng cô ta chưa từng dùng nó để chữa trị cho một bệnh nhân nào cả.

Nếu thất bại thì hậu quả rất nghiêm trọng.

“Ông Chiến, cháu nghĩ ông nên suy nghĩ lại!”
Phùng Tiểu Uyển nghiêm túc khuyên nhủ: “Anh Thanh đã sắp xếp mọi chuyện rồi nên sẽ không có vấn đề gì đâu ạ, chữa trị

từ từ thì cháu đảm bảo chưa đến ba tháng là ông có thể tu luyện trở lại rồi”.

“Không! Ông không chờ được nữa! Tiểu Uyển, cháu nghe ông, dùng cách nhanh nhất để chữa cho ông đi, ông có thể chịu đựng mà”.

Vương Chiến nghiêm nghị đáp.

Thấy lão ta đã nói đến nước này, Phùng Tiểu Uyển rốt cuộc đồng ý: “Thôi được, cháu sẽ chữa cho ông ngay!”
Cô ta lập tức đóng cửa phòng khám Ái Dân, đặt một thùng nước thuốc lớn vào phòng.

“Đây là thuốc Cố Cơ cháu dùng hơn hai trăm loại dược liệu thuần dương để điều chế ra, rất hiệu quả đối với những người bị tổn thương căn cơ võ đạo”.

Phùng Tiểu Uyển điều chế tròn nửa ngày mới chuẩn bị được một thùng nước thuốc Cố Cơ lớn như vậy.

Vương Chiến chưa vào mà đã cảm giác được trong thùng nước có một hơi thở khủng khiếp đang gầm thét.

Lão ta chắc chắn một khi mình ngồi vào đó sẽ phải chịu đựng cơn đau xé da xé thịt.

“Ông Chiến, ông phải ngâm trong thùng nước thuốc Cố Cơ này bảy bảy bốn chín giờ, hơn hai ngày, sẽ đau lắm”.

“Do nó sẽ làm lỗ chân lông của ông nở ra để hấp thu chất thuốc”.

“Nếu ông không chịu nổi thì có thể ra ngoài sớm hơn thời hạn nhưng hiệu quả sẽ giảm đi đáng kể, thậm chí căn cơ võ đạo của ông sẽ càng khó chữa trị hơn”.

“Nhưng nếu kiên trì được bốn mươi chín giờ và hấp thu toàn bộ chất thuốc Cố Cơ, cơ thể ông sẽ có sự thay đổi rất lớn, không chỉ có thể tu luyện trở lại mà thực lực cũng tăng lên nữa”.

“Tuy nhiên, nếu ông không chịu được mà vẫn cố gắng hấp thu thì có khả năng sẽ khiến kinh mạch ông đứt đoạn, hoàn toàn

trở thành một người bình thường, khi đó, cho dù là Hoa Đà sống cũng không cách nào chữa khỏi bệnh của ông đâu ạ”.

Nghe lời nhắc nhở của Phùng Tiểu Uyển, hai mắt Vương Chiến sáng ngời, chỉ có sự kiên định: “Yên tâm đi, ông Chiến của cháu không phải hạng hèn nhát, nhất định sẽ kiên trì đến cùng!”
“Vâng, vậy cháu ra ngoài đây!”
Cô ta xoay người đi, để lại Vương Chiến ngồi một mình bên trong.

Lão ta không do dự tiến vào thùng nước thuốc.

Chậc!
Vừa vào trong, Vương Chiến đã cảm thấy cơ thể mình như bị sức mạnh nào đó cắn xé.

Đồng thời còn như có vô số con kiến điên cuồng vào trong người lão ta.

Chỉ mới bắt đầu thôi mà cơn đau đớn đáng sợ đó đã trãi rộng toàn thân..

Chương 1812

Tới đi!
Vương Chiến gầm lên, cắn răng chịu đựng.

Từng giây từng phút trôi qua, cơn đau chẳng những khôgn biến mất mà còn trở nên nhức nhối hơn, trán Vương CHiến rịn đầy mồ hôi vẫn xắn răng kiên trì.

Đây không phải là cơ hội để lão ta khôi phục tu vi mà cũng là cơ hội để báo ơn Dương Thanh.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã đi lên máy bay rời khỏi Yến Đô tới chiến trường ngoài biên giới.

Anh đã nhận được tin báo về căn cứ của tổ chức sát thủ Hồng Trần, không chỉ có tổng hội mà còn mười phân hội đều ở ngoài chiến trường ngoài biên giới.

Đã một năm từ ngày anh rời khỏi biên giới phía Bắc, không ngờ có ngày lại quay về chiến trường ngoài biên giới.

Ngay khi Dương Thanh đang tới chiến trường ngoài biên giới, tại một vùng sa mạc vắng vẻ có một người bị trói trên một cái giá chữ thập.

Mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống đầu, người kia máu me khắp người, khí tức suy yếu bị phơi dưới ánh mặt trời.

"Chúng mày nhất định sẽ phải hối hận!"
Người bị trói mặt mày dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bốp!"
Ngay sau đó, một một gã người Tây cao lớn hung hăng quất roi da lên người anh ta.

"Đến nơi này rồi còn dám mạnh miệng?"
Gã người Tây cười lạnh một tiếng: "Nếu không phải bọn tao cần mày làm mồi nhử, mày nghĩ mày còn sống đến bây giờ sao?"
"Bốp bốp bốp!"
Nói xong, gã ta lại điên cuồng quật roi da lên người chàng trai bị trói.

“Kêu lên cho tao! Kêu đi!”
Gã người Tây giận dữ hét.

Chàng trai kia như không hề cảm giác được đau đớn, không chịu kêu lên một tiếng khiến gã ta cảm thấy bị sỉ nhục, lại càng quất mạnh hơn.

Chàng trai bị trói trên giá chữ thập chính là Mã Siêu bị sát thủ Hồng Trần bắt tới.

Lúc này, Mã Siêu đang cắn chặt răng, cho dù bị hành hạ đến mức nào cũng không chịu kêu lên một tiếng, còn hét lớn:
“Tiếp đi! Con mẹ nó, mày chỉ có tí sức thế thôi à?”
“Ông đây mà kêu lên một tiếng, ông đây sẽ là con chó con! Tiếp đi! Mẹ nó, mau đánh tiếp đi!”
Gã người Tây bị chọc giận, vung roi da điên cuồng quất vào người Mã Siêu: “Kêu! Kêu mau!”

Từ đầu đến cuối Mã Siêu không hề kêu lên một tiếng, trên gương mặt dữ tợn tràn đầy sát khí.

Anh ta thề nhất định phải chém chết gã người Tây này thành nghìn mảnh.

“Đủ rồi Lucifer!”
Đúng lúc này, một cao thủ người Tây có thực lực Thần Cảnh trung kỳ đi tới quát lớn.

“Satan, mày không nghe thấy à? Thằng chó này đang khiêu khích tao”.

Gã người Tây tên Lucifer tức giận đáp.

.

truyện kiếm hiệp hay
Satan nhíu mày: “Đừng quên mục đích lần này của chúng ta.

Nếu cậu ta chết, nhiệm vụ nhất định sẽ thất bại!”
Lucifer vừa hung ác quất Mã Siêu thêm một roi vừa bực bội nói: “Cho mày sống thêm mấy tiếng nữa”.

Cùng lúc đó ở sân bay ngoài biên giới, một chiếc máy bay quốc tế chậm rãi hạ xuống.

Một người trẻ tuổi bước xuống.

“Tướng quân!”
Dương Thanh vừa đi ra khỏi sân bay, một người trung niên mặc quân phục lập tức quỳ một chân xuống đất, thái độ cung kính..

Chương 1813

“Đưa vị trí cho tôi!”
Dương Thanh lên tiếng, lửa giận sục sôi.

Mã Siêu đã bị bắt từ mấy tiếng trước.

Không ai biết được trong mấy tiếng này Mã Siêu sẽ gặp phải những gì.

Người đàn ông trung niên vội vàng đưa cho anh một dụng cụ to bằng bàn tay: “Tướng quân, 13 căn cứ của Hồng Trần đều đã được ký hiệu trên chiếc ra đa này”.

“Tốt!”
Dương Thanh nhận lấy rađa, đi theo người trung niên leo lên một chiếc xe chiến đấu bọc thép.

Nơi này là khu vực hòa bình của chiến trường ngoài biên giới, không được phép xảy ra bất kỳ cuộc chiến nào.

Nhưng ở ngoài sân bay, bất kỳ đâu cũng có thể xảy ra chiến tranh.

Quả nhiên, chiếc xe vừa rời khỏi sân bay chưa được 2 km, tiếng còi cảnh báo bỗng nhiên điên cuồng vang lên.

“Tướng quân ngồi chắc!”
Người trung niên vừa dứt lời, lập tức đạp mạnh chân ga, động cơ xe gào rú điên cuồng lao vút đi.

“Rầm rầm rầm!”

Vô số đạn pháo từ trên trời giáng xuống xung quanh chiếc xe.

Còi cảnh báo trong xe không ngừng vang lên.

Người trung niên vẫn vững vàng lái xe né tránh từng đầu đạn pháo.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh vẫn giữ bình tĩnh, dường như anh đang ở Yến Đô chứ không phải chiến trường ngoài biên giới.

Mười phút sau, rốt cuộc đạn pháo cũng dừng lại, chiếc xe lại quay về tuyến đường bình thường.

Dương Thanh nhìn qua cửa kính xe, trông thấy rất nhiều cảnh vật quen thuộc, trong lòng không khỏi cảm thán.

Lần đầu tiên bước vào chiến trường, anh vẫn còn là một kẻ hèn nhát, nếu gặp phải trận chiến vừa rồi chắc đã sợ tè ra quần.

Bây giờ đối với anh nó chỉ như trò trẻ con.

"Tướng quân, phía trước có một căn cứ của Hồng Trần".

Nửa tiếng sau, người trung niên lên tiếng nhắc nhở.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí, nghiến răng nói: "Bắt đầu tiêu diệt Hồng Trần từ bây giờ!"
Người trung niên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhận được mệnh lệnh phải đưa Dương Thanh đi tìm các căn cứ của Hồng Trần.

Sau khi nghe anh nói muốn tiêu diệt Hồng Trần, ông ta lo lắng nói: "Tướng quân, ngài muốn tiêu diệt Hồng Trần không cần phiền phức vậy đâu.

Đạn pháo của chiến vực mình có thể khóa chặt căn cứ của Hồng Trần.

Mười ba đầu đạn pháo đủ để Hồng Trần hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này".

Đây là sự tự tin, cũng thể hiện được sức mạnh của chiến vực Chiêu Châu.

Dương Thanh lắc đầu: "Tôi muốn tự tay hủy diệt Hồng Trần!"
Mối thù giữa anh và Hồng Trần không phải mới ngày một ngày hai.

Lúc anh còn chưa bước vào Yến Đô đã bị sát thủ Hồng Trần để mắt tới.

Tới nay Hồng Trần đã nhiều lần phái sát thủ tới giết anh.

Chỉ là lần nào sát thủ cũng phải bỏ mạng trong tay anh.

Anh không ngờ lần này, Hồng Trần lại phái sát thủ Thần Cảnh trung kỳ tới Yến Đô, khiến Ảnh Vệ tổn thất nặng nề, đến cả

thủ lĩnh của Ảnh Vệ là Mã Siêu cũng bị bắt đi.

Đây đúng là đang khiêu khích anh.

Không tự tay tiêu diệt Hồng Trần, anh không thể an tâm được.

Bây giờ tình hình ở Yến Đô vô cùng căng thẳng, Hoàng tộc liên tiếp kéo quân tới, cao thủ Thần Cảnh của Miêu Thành cũng rục rịch.

Nếu sát thủ Hồng Trần lại xuất hiện trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, không nhắm thẳng vào anh mà bắt người bên cạnh anh đi như lần này, anh sẽ không thể tha thứ.

Không bằng sớm ngày diệt trừ Hồng Trần..

Chương 1814

“Dừng xe!”
Trông thấy sắp tới căn cứ đầu tiên của Hồng Trần, Dương Thanh bỗng ra lệnh.

Người trung niên vội vàng dừng xe, cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Ông ta chưa kịp đặt câu hỏi.

Dương Thanh đã xuống xe một mình đi vào căn cứ của Hồng Trần.

Tướng quân!
Ông ta cuống quýt định đuổi theo, lại nghe thấy anh nói:
“Đứng đợ i tôi mấy phút!”
Vâng!
Người trung niên vội vàng đáp.

Mặc dù ông ta muốn đi theo nhưng nhiệm vụ của ông là phải phục tùng mệnh lệnh.

Hơn nữa, Dương Thanh là tướng quân của biên giới phía bắc, vốn không cần ông ta phải lo lắng.

“Reng reng!”
Đúng lúc này, trong can cứ của Hồng Trần phát ra tiếng còi báo động chói tai.

Có kẻ địch tập kích! Có kẻ địch tập kích!
Vô số cao thủ chạy vọt ra, ai nấy đều cầm theo súng đạn nặng trịch.

.

Ngôn Tình Sắc
“Mày là ai? Sao dám tự tiện xông vào Hồng Trần? Chết đi!”
Mười mấy sát thủ Hồng Trần ôm súng lớn đồng loạt chĩa vào Dương Thanh.

“Đoàng đoàng đoàng!”
Một tràng tiếng súng nổ liên tiếp vang lên.

Đám sát thủ Hồng Trần kinh hãi thấy người thanh niên đang đứng trước mặt họ đột nhiên biến mất.

“Người đâu rồi?”
Có người thốt lên.

“Vù!”
Chuyện xảy ra sau đó khiến bọn họ rơi vào tuyệt vọng.

Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt một sát thủ ôm đại bác trong tay, tóm lấy đầu hắn.

“Răng rắc!”
Đầu hắn bị bẻ gãy, máu chảy ròng ròng.

“Vù vù vù!”
Dương Thanh lại biến mất.

Mỗi lần anh xuất hiện đều sẽ có thêm một sát thủ bỏ mạng.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, mấy chục sát thủ Hồng Trần đều ngã trong vũng máu, bị trúng một đòn trí mạng.

Chỉ còn lại một gã người Tây cao to, cũng là sát thủ mạnh nhất ở căn cứ này, có thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Lúc này, trong mắt ông ta tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, ngơ ngác nhìn đồng bọn hôm qua còn kề vai chiến đấu với ông ta hiện giờ đều đã chết.

“Rốt… rốt cuộc mày là ai?”
Ông ta lắp bắp hỏi.

Ông ta chưa từng thấy cao thủ trẻ tuổi như Dương Thanh ở chiến trường ngoài biên giới.

Bản thân ông ta là sát thủ bán bộ Thần Cảnh, nhưng khi đối mặt với Dương Thanh lại chỉ còn tuyệt vọng.

“Xem ra ông cũng không biết!”
Sát khí lóe lên trong mắt Dương Thanh.

Anh búng một hòn đá..

Chương 1815

“Phập!”
Mấy chục tên sát thủ của căn cứ Hồng Trần đầu tiên đều đã bỏ mình.

Dương Thanh không hề nương tay.

Có lẽ bọn họ không hề biết gì nhưng đã là sát thủ Hồng Trần thì chỉ còn đường chết.

Đến khi anh trở về xe, người trung niên đến từ chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu đã sợ ngây người.

Vừa rồi, ông ta quan sát từ xa, trông thấy một mình Dương Thanh áp đảo sát thủ Hồng Trần.

Từ lúc anh xuống xe đến khi trở lại chỉ mới có hai phút, một căn cứ của Hồng Trần đã bị tiêu diệt rồi sao?
Tuy ở chiến trường ngoài biên giới, Hồng Trần không được coi là thế lực hàng đầu nhưng cũng thuộc hàng top trong giới sát thủ.

Hồng Trần chỉ có mười ba căn cứ, vậy mà chỉ trong hai phút, một căn cứ đã bị diệt sạch.

Sợ là mười hai căn cứ còn lại cũng không tránh nổi kết cục bị hủy diệt.

“Căn cứ tiếp theo!”.

Được tại — TRU Mtruyen.

M E —
Dương Thanh ra lệnh.

“Vâng!”
Ông ta vội vàng lái xe tới căn cứ tiếp theo của Hồng Trần.

Nửa tiếng sau, hai người đã tới.

Giống như trước đó, Dương Thanh vẫn bỏ lại người đến từ chiến vực Chiêu Châu ở ngoài, một mình xông vào đánh giết.

Cuộc chiến lại kết thúc trong hai phút ngắn ngủi.

Ông ta đã chết lặng, chợt phát hiện anh bảo mình chờ ở trên xe là vì sợ ông ta làm vướng tay vướng chân.

Nghĩ vậy, ông ta cảm thấy lòng đắng chát.

Dù sao ông ta cũng là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, dù là ở chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu cũng được coi là cao thủ hàng đầu.

Thế nhưng đi cùng Dương Thanh, ông ta lại trở thành gánh nặng.

Cùng lúc đó, bên trong căn cứ ngầm của tổng hội Hồng Trần, từng điểm đỏ biến mất trên màn hình cỡ lớn.

Những điểm đỏ này là mười ba căn cứ của Hồng Trần, còn đỏ nghĩa là còn tồn tại.

Nhưng chỉ trong vòng chưa đầy ba tiếng, sáu điểm đỏ đã biến mất.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao căn cứ của Hồng Trần liên tục bị tiêu diệt?"
Trong căn cứ của tổng hội Hồng Trần, thủ lĩnh của Hồng Trần ngồi trên bàn họp trước màn hình giận dữ nói.

Những người khác đều câm như hến, không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy căn cứ của Hồng Trần không ngừng biến mất.

Bọn họ muốn đi cứu viện nhưng lại không biết đối phương sẽ tới căn cứ nào tiếp theo.

Quan trọng là giữa hai căn cứ cách nhau tận nửa tiếng đi đường, bọn họ có biết mục tiêu tiếp theo của đối phương cũng không thể đuổi kịp.

Bởi vì tốc độ biến mất của căn cứ Hồng Trần quá nhanh, chỉ trong thời gian di chuyển giữa hai căn cứ đã có một căn cứ bị tiêu diệt.

"Liệu có phải là Dương Thanh không?"
Đột nhiên có một sát thủ lên tiếng.

Những người còn lại đều giật mình kinh sợ.

“Không thể nào!”
Lập tức có người phản bác: “Dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không thể tiêu diệt căn cứ của chúng ta nhanh như vậy được”..

Chương 1816

“Tôi nghi ngờ là một quốc gia nào đó muốn hủy diệt Hồng Trần chúng ta”.

Lại có người nói: “Theo tin tình báo, có lẽ thực lực của Dương Thanh là Thần Cảnh hậu kỳ”.

“Mỗi căn cứ của Hồng Trần đều có cao thủ bán bộ Thần Cảnh trấn giữ, còn có vũ khí hạng nặng.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc có thể tiêu diệt một căn cứ chỉ trong vài phút”.

“Vậy nên không thể là Dương Thanh.

Nhất định là một quốc gia hoặc một thế lực siêu cấp nào đó muốn diệt Hồng Trần chúng ta”.

Thủ lĩnh người Tây trầm giọng nói.

Ông ta cũng không muốn chuyện này có liên quan tới Dương Thanh.

Thế nhưng căn cứ Hồng Trần bị diệt quá nhanh, không giống điều anh có thể làm.

“Mặc kệ là thế lực nào, muốn tiêu diệt chúng ta đều là tự tìm đường chết!”
Trong mắt thủ lĩnh tràn ngập sát khí, ra lệnh: “Yêu cầu toàn bộ sát thủ Hồng Trần lập tức bỏ lại căn cứ trở về tổng hội!”
“Đồng thời báo cho các sát thủ đang làm nhiệm vụ lập tức bỏ nhiệm vụ trở về tổng hội!”

“Vâng!”
Hiện giờ chỉ có thể tập hợp tất cả sát thủ của Hồng Trần về tổng hội mới có thể tránh tổn thất.

Một căn cứ không đáng là gì, sát thủ mới là gốc rễ của Hồng Trần.

Chỉ cần vẫn còn sát thủ, Hồng Trần sẽ không bị hủy diệt!
“Thủ lĩnh, còn cần giữ lại thằng nhóc Chiêu Châu ở ngoài nữa

không?”
Lúc này, Lucifer đột nhiên hỏi.

Thủ lĩnh Hồng Trần nhíu mày: “Có thể bỏ tất cả nhiệm vụ trừ cái này, cứ giữ cậu ta lại đi!”
“Vâng!”
Lucifẻ không dám có ý đồ giết Mã Siêu nữa.

Cùng lúc đó, Dương Thanh phát hiện mấy căn cưs khác đều trống không.

Tướng quân, xem ra toàn bộ sát thử của HỒng Trần đều rút quân khỏi cản cứ rồi.

Có cần tới căn cứ tiếp theo nữa không?”
Người trung niên lái xe hơi.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Căn cứ tiếp theo!”

Mười ba căn cứ đã bị anh tiêu diệt sáu bảy cái, bây giờ đã ffi ba bốn căn cứ không có người, chỉ còn lại ba bốn cái nữa.

Anh không tin đi hết mười ba căn cứ của Hồng Trần cũng không tìm thấy Mã Siêu.

Hôm nay nhất định Hồng Trần phải bị tiêu diệt!
Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Dương Thanh đã tiêu diệt được hơn nửa số căn cứ của Hồng Trần.

Đám sát thủ Hồng Trần đều nổi giận, giờ phút này bọn họ vẫn chưa biết người muốn diệt Hồng Trần là ai.

Những người chưa bị tiêu diệt căn cứ đều đã tập hợp lại.

Mặc dù Hồng Trần đã triệu tập các sát thủ đang làm nhiệm vụ trở về nhưng với tốc độ Dương Thanh tiêu diệt các căn cứ, sợ là Hồng Trần sẽ không chống đỡ được tới khi tất cả sát thủ đều quay về.

“Tướng quân, đây đã là căn cứ thứ mười hai rồi.

Căn cứ cuối cùng chắc chắn là tổng hội của Hồng Trần”.

Sau khi đi tới một căn cứ không người, người đàn ông trung niên lái xe nói.

Đúng lúc này, bộ đàm của ông ta bỗng vang lên: “Chiến thần Lôi Âm! Chiến thần Lôi Âm! Nghe rõ trả lời!”
Bấy giờ Dương Thanh mới biết tài xế của mình là một chiến thần.

.

truyện xuyên nhanh
“Lôi Âm nghe rõ!”
Lôi Âm lập tức đáp lại..

Chương 1817

“Chiến vực vừa nhận được tin mật, sát thủ Hồng Trần từ bỏ toàn bộ nhiệm vụ, được triệu tập về”.

Giọng nói trong bộ đàm lại vang lên.

“Đã rõ! Tiếp tục thu thập tình báo của Hồng Trần!”
Lôi Âm trầm giọng nói.

“Dừng xe!”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Lôi Âm không biết tại sao anh lại muốn dừng xe, rất có thể căn cứ cuối cùng là nơi đang giam giữ Mã Siêu.

“Tướng quân, vẫn còn một tiếng nữa mới tới căn cứ cuối cùng của Hồng Trần.

Lôi Âm nói.

Dương Thanh nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: “Thu nạp Hồng Trần có trợ giúp cho chiến vực ngoài biên giới của Chiêu Châu không?”
Lôi Âm ngạc nhiên hỏi: “Tướng quân định để chiến vực thu nạp Hồng Trần sao?”
“Chuyện này chắc chắn không thể làm được.

Một khi bị các quốc gia và thế lực siêu cấp khác biết được sẽ gây ra xung đột to lớn, hơn nữa…”

Lôi Âm chưa kịp nói hết câu, Dương Thanh đã chen ngang: “Ý của tôi là tôi sắp xếp người khống chế Hồng Trần, âm thầm trợ giúp chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu làm những việc các ông không tiện ra tay”.

Lôi Âm trợn tròn mắt, chẳng lẽ Dương Thanh muốn chiếm đoạt Hồng Trần về tay?
Người ngoài sẽ không biết Hồng Trần đang âm thầm trợ giúp chiến vực Chiêu Châu giải quyết rắc rối.

“Nếu thực sự có thể nắm giữ Hồng Trần sẽ có lợi rất lớn với chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu, còn có thể giảm bớt

gánh nặng cho chúng tôi”.

Lôi Âm kích động nói: “Tuy Hồng Trần không phải thế lực mạnh nhất ở chiến trường ngoài biên giới nhưng cũng là một tổ chức cực mạnh”.

“Nếu không vì lo lắng sẽ gây xôn xao dư luận quốc tế, sợ là Hồng Trần đã bị quốc gia khác chiếm đoạt từ lâu rồi”.

Nghe Lôi Âm nói vậy, Dương Thanh bèn nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi!”
Dương Thanh ra lệnh: “Tạm thời nghỉ ngơi một tối, chờ toàn bộ sát thủ Hồng Trần đều trở về đã!”
Lôi Âm cảm thấy tim mình sắp nhảy vọt ra.

Quyết định này của anh quá điên cuồng.

Nhưng nghĩ tới Dương Thanh có thể dễ dàng giải quyết căn cứ của Hồng Trần, ông ta lại cảm thấy ý nghĩ này không hề khó thực hiện.

Cũng chỉ có Dương Thanh mới làm được.

Nếu đổi thành người khác, dù là ai cũng không thể tiêu diệt căn cứ của một tổ chức sát thủ nước ngoài hàng đầu chỉ trong vài phút.

“Tại sao Tướng quân không thừa thắng xông lên? Hiện giờ Hồng Trần vẫn chưa triệu tập được tất cả sát thủ về, lại bị Tướng quân tiêu diệt nhiều căn cứ như vậy, bọn họ đang trong lúc yếu đuối nhất”.

Lôi Âm nghi ngờ nói: “Sát thủ của Hồng Trần trải rộng khắp thế giới, ở căn cứ chỉ là một phần nhỏ.

Đa số đều đã bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ.

Một khi toàn bộ sát thủ đều bị triệu tập về, e là sẽ rất khó khống chế Hồng Trần”.

Dương Thanh bình thản nói: “Trước thực lực tuyệt đối, sát thủ của Hồng Trần có nhiều tới đâu cũng vô dụng!”
Dứt lời, anh dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Lôi Âm chỉ cảm thấy nhiệt huyết toàn thân sôi trào.

Phải tự tin tới mức nào mới có thể nói như vậy?
Cũng chỉ có Tướng quân của biên giới phía Bắc được công nhận là một người có thể địch lại nửa quốc gia mới dám nói như vậy.

Tướng quân của ba biên giới còn lại cũng không quyết đoán được như anh.

Đêm khuya, khắp nơi đều bị bóng tối bao trùm, chỉ có ánh trăng rải rác trên mặt đất.

Cùng lúc đó ở căn cứ cuối cùng, cũng là tổng hội của Hồng Trần đã có mấy trăm sát thủ trở về.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tổng hội lại đột nhiên triệu tập chúng ta trở về? Suýt nữa tôi đã giết được thủ lĩnh quân phản loạn kia rồi”.

“Tôi cũng thế, đang định ám sát một ông trùm xã hội đen phương Tây lại nhận được tin triệu tập khẩn cấp, không thể không từ bỏ nhiệm vụ quay về!”.

Chương 1818

Đám sát thủ này đều rất nghi hoặc, còn tỏ ra bất mãn.

Bọn họ là sát thủ Hồng Trần, thù lao của mỗi nhiệm vụ đều rất cao.

Nhất là với các cao thủ đứng đầu, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có thể đạt được khoản thù lao kếch sù.

Còn trong phòng họp ở căn cứ ngầm của tổng hội Hồng Trần.

Đám lãnh đạo đều ngồi túm tụm.

Hiện giờ ngoại trừ tổng hội, mười hai điểm đỏ còn lại trên màn hình đều đã dập tắt.

Chứng tỏ mười hai căn cứ kia đều đã bị hủy diệt.

"Rốt cuộc là ai? Tại sao lại tấn công chúng ta? Đến cả căn cứ cũng bị tiêu diệt!"
Đám lãnh đạo vừa tức giận vừa hoảng loạn.

Tổ tình báo của Hồng Trần đang cuống cuồng tìm kiếm thông tin, nhưng cả một tổ lớn như vậy lại không thể thu được tin tức có ích nào.

Trước giờ chưa từng xảy ra tình trạng như vậy.

Vẻ mặt của đám lãnh đạo Hồng Trần đều vô cùng trầm trọng.

"Thủ lĩnh, có gì đó sai sai!"
Bỗng có người lên tiếng.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của thủ lĩnh lập tức quét tới người kia.

Người kia vội vàng nói tiếp: "Mười hai căn cứ đều bị hủy diệt liên tiếp.

Từ lúc căn cứ thứ mười hai bị tieu diệt đến giờ đã được một tiếng rưỡi".

"Nhưng từ nơi đó tới đây chỉ mất một tiếng đi đường là cùng.

Theo quy luất trước đó, lẽ ra đối phương phải giết tới đây rồi mới đúng.

Tại sao vẫn chưa có tin tức gì?”
Những người còn lại đều lọ vẻ kinh hãi.

Chẳng lẻ đối phương đã biết chúng ta triệu tập toàn bộ sát thủ trở về nên không dám tới nữa?”
Xem ra thưc lực của đội phương có hạn.

cũng không thể đánh giết cả mười ba căn cứ của Hồng Trần cùng lức nên chỉ có thể tập hợp tất cả lực lượng đồng loạt tấn công mộtc ăn cứ của ta.

“Đúng, chắc chắn là thế!”
Đám lãnh đạo Hồng Trần nhao nhao phụ họa.

Chỉ có thủ lĩnh tỏ vẻ nghiêm không biết tại sao ông ra cứ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Nhưng lại không nghĩ ra được có gì không đúng.

Ngay khi thủ lĩnh Hồng Trần đang nghi ngờ, Dương Thanh đã ngủ say trong xe.

Lâu rồi anh chưa được ngủ trong tiếng bom đạn ầm ĩ.

Nơi đây là chiến trường ngoài biên giới, bốn phía đều ngập trong lửa đạn nhưng không hề ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Hừng đông vừa lên, Dương Thanh lập tức tỉnh dậy, ánh mắt lóe sáng.

“Tướng quân tỉnh rồi!”
Lôi Âm không ngủ canh giữ bên cạnh suốt đêm, thấy anh tỉnh dậy vội vàng chào hỏi.

Dương Thanh gật đầu nhìn đồng hồ: “Chắc là sát thủ của Hồng Trần đã về hết rồi nhỉ?”
Lôi Âm gật đầu: “Dù không về hết cũng không thiếu bao nhiêu.

Theo hiểu biết của chúng tôi, Hồng Trần có cả thảy hơn chín trăm sát thủ”.

“Tôi vừa nhận được tin báo, xung quanh tổng hội Hồng Trần có khoảng hơn tám trăm sát thủ tập hợp, trừ đi số sát thủ đã tiêu diệt ở mấy căn cứ kia, chắc là không chênh lệch mấy”.

Dương Thanh nheo mắt lại: “Không ngờ Hồng Trần có tận hơn chín trăm sát thủ, khiến người ta phải giật mình”.

“Mặc dù số lượng sát thủ của Hồng Trần gần một nghìn người nhưng thực tế chỉ có khoảng một trăm cao thủ hàng đầu”.

“Bọn họ đều là người giữ địa vị cao trong Hồng Trần, bình thường rất ít khi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ của bọn họ đều có độ khó rất cao”.

“Các cao thủ yếu nhất chỉ có thể nhận vài nhiệm vụ nhỏ, trừ phi thất bại mới phái ra cao thủ mạnh hơn”.

Lôi Âm vừa nói vừa khởi động xe lái về phía tổng hội Hồng Trần.

“Nghe nói muốn thuê Hồng Trần làm việc, ít nhất phải trả một trăm triệu trở lên đúng không?”
Dương Thanh cũng chỉ biết chút ít về Hồng Trần nhưng anh thấy Lôi Âm hiểu khá rõ nên mới hỏi.

Lôi Âm lắc đầu: “Nói đúng hơn đó là giá thuê cao thủ hàng đầu của Hồng Trần.

Nhiệm vụ của bọn họ đều có thù lao tính bằng trăm triệu, chính là một trăm người kia”.

“Các sát thủ còn lại không có thù lao cao vậy đâu.

Nhưng bình thường thù lao của sát thủ Hồng Trần cũng rất cao, bởi vì bọn họ có hệ thống nhiệm vụ rất chuyên nghiệp”..

Chương 1819

“Hồng Trần có một bộ phân chuyên phụ trách nhận nhiệm vụ, đánh giá độ khó với từng nhiệm vụ”.

“Cũng chia sát thủ thành mười cấp, sát thủ đẳng cấp nào chỉ có thể nhận nhiệm vụ có độ khó tương ứng.

Đến khi hoàn thành một số lượng nhiệm vụ nhất định, bọn họ mới được thăng cấp”.

“Mà một trăm sát thủ kia đều từ cấp chín trở lên”.

Nghe vậy, Dương Thanh cũng kinh ngạc: “Không ngờ một tổ chức sát thủ lại có hệ thống hoạt động phức tạp như vậy”.

Lôi Âm cười nói: “Tạm được thôi.

Ở nước ngoài còn nhiều thế lực lợi hại có hệ thống hơn xa Hồng Trần”.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Khoảng chừng bốn mươi phút sau, Lôi Âm bỗng lên tiếng: “Tướng quân, phía trước chính là địa bàn của tổng hội Hồng Trần, có đi tiếp không?”
Dương Thanh nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: “Chắc ông cũng sắp đạt tới Thần Cảnh trung kỳ rồi nhỉ?”
Lôi Âm không hề ngạc nhiên khi Dương Thanh có thể dễ dàng nhìn ra thực lực của mình.

Ông ta gật đầu cười khổ: “Tôi dừng lại ở cảnh giới này đã năm năm nay, không thể đột phá nổi.

Có lẽ đây đã là mức cực hạn của tôi rồi”.

Trông Lôi Âm chừng gần năm mươi tuổi, tức là lúc bốn mươi lăm tuổi ông ta đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ.

Thiên phú võ thuật của ông ta cũng rất mạnh.

Theo lý mà nói, ông ta không nên dừng bước ở Thần Cảnh sơ kỳ, chắc là đã từng bị thương nên mới bị tổn hại căn cơ.

“Có dám theo tôi chiến một trận không?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lôi Âm sửng sốt, lập tức tràn trề ý chí chiến đấu, kích động nói: “Tôi đồng ý theo Tướng quân chiến một trận!”
Lúc trước nếu Dương Thanh không từ chối, ông ta đã đi theo anh chiến đấu từ lâu rồi.

Hiện giờ Dương Thanh chủ động mời, sao ông ta có thể từ chối?
“Vậy thì chiến đấu với tôi! Tăng tốc! Xông lên đi!”
Dương Thanh vừa dứt lời, Lôi Âm đã đạp mạnh chân ga phóng thẳng về phía tổng hội của Hồng Trần.

“Bị tấn công! Bị tấn công!”
Chiếc xe vừa lao vào địa bàn của tổng hội, căn cứ ngầm của Hồng Trần lập tức vang lên tiếng còi báo động.

“Đối phương lộ diện rồi sao? Rốt cuộc là quốc gia hay thế lực nào lại dám xông vào tổng hội Hồng Trần?”
Thủ lĩnh Hồng Trần dữ tợn hét lên.

“Thủ lĩnh, tra ra rồi.

Là một chiếc xe chiến đấu, trong xe chỉ có hai người!”
Một gã sát thủ Hồng Trần cuống quýt chạy vào báo cáo.

“Mày nói cái gì? Chỉ có hai người cũng dám xông vào tổng hội chúng ta?”
Thủ lĩnh ngây ngẩn cả người.

.

Đam Mỹ Hài
Đám lãnh đạo đều cười lạnh: “Xem ra chỉ là một kẻ đáng thương lầm đường lạc lối, kẻ địch thật sự vẫn chưa xuất hiện!”
“Mẹ nó, hại ông đây tụt cả hứng, cứ tưởng được chiến một trận đã đời”.

Lucifer nở nụ cười tàn nhẫn: “Nhưng so với thế lực siêu cấp muốn diệt Hồng Trần kia, tao càng muốn biết bao giờ Dương Thanh của Chiêu Châu mới bị dẫn dụ tới đây”.

“Nghe nói có mấy sát thủ cấp mười của Hồng Trần đều chết dưới tay cậu ta.

Tao rất mong được đánh với nó một trận!”
Satan lên tiếng khuyên nhủ: “Mày không được xem thường Dương Thanh.

Nghe đồn cảnh giới của cậu ta là Thần Cảnh trung kỳ”.

“Ha ha, mới có Thần Cảnh trung kỳ thôi à?”
Lucifer cười lạnh một tiếng, khí thế khủng bố trên người gã ta chợt toát ra..

Chương 1820

“Mày, mày đột phá Thần Cảnh hậu kỳ rồi sao? Sao mày làm được vậy?”
Cảm nhận được hơi thở đáng sợ của Lucifer, Satan khiếp sợ hỏi.

Lucifer ngạo ngễ nói: “Không cẩn thận đột phá mất rồi!”
Thủ lĩnh Hồng Trần cũng gật đầu tán thưởng: “Không tồi, cuối cùng Hồng Trần cũng có thêm một sát thủ Thần Cảnh hậu kỳ! Satan, cậu phải cố gắng, đừng để thua xa Lucifer”.

“Vâng thưa thủ lĩnh!”
Satan vội vàng đáp, nhưng trong mắt lại lóe lên sát khí.

“Satan, sau này tôn trọng tao một chút, đừng có giở giọng ra lệnh với tao.

Tao mà không vui, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy!”
Lucifer bỗng huênh hoang nhìn Satan.

Satan và Lucifer đều alf sát thủ đứng đầu dưới tay thủ lĩnh Hồng Trần, nhưng thủ lĩnh vẫn luôn coi trọng Satan hơn nên Lucifer rất bất mãn.

Bây giờ gã ta đã dột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ, có vốn liếng không nói gì thêm.

Ầm!
Đúng lúc này căn cứ trên mặt đát truyền đến tiếng va đập mãnh liệt.

Giờ phút này, toàn bộ căn cứ của HỒng Trần đều đang rung chuyển.

“Xảy ra chuyện gì?”
Thủ lĩnh HỒng Trần tức giận rống lên.

Theo tiếng va chạm kịch liệt này, cả căn cứ ngầm lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo.

“Thủ lĩnh, là xe chiến đấu của đối phương va vào căn cứ trên mặt đất của chúng ta!”

Có người vội báo cáo.

Cùng lúc đó, bên ngoài.

Lôi Âm lái xe chiến đấu tông thẳng vào căn cứ Hồng Trần trên mặt đất.

Mỗi một cứ điểm của Hồng Trần đều có hai căn cứ trên mặt đất và dưới mặt đất.

Căn cứ ngầm giống như một cái mật thất vậy, còn căn cứ trên mặt đất chính là nơi làm việc của cứ điểm này.

Hồng Trần thành lập lâu như vậy vẫn chưa từng xảy ra chuyện căn cứ trên mặt đất bị va chạm, hơn nữa còn là trụ sở chính bị va chạm.

"Thủ lĩnh, không xong rồi, có hai cao thủ vừa ra khỏi xe chiến đấu, thực lực rất mạnh, người của chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, mong thủ lĩnh sắp xếp sát thủ chiến đấu cấp mười!"
Đúng lúc này, một sát thủ cấp chín chạy vào căn cứ ngầm, vội vã báo cáo.

"Cái gì? Bên ngoài có tới mấy trăm tên sát thủ mà không thể xử lý được hai người sao?"
Mấy sát thủ trong căn cứ ngầm đều tỏ vẻ khiếp sợ.

"Ầm!"
Lúc này, lại một âm thanh rất lớn vang lên, cửa lớn làm bằng hợp kim thông xuống căn cứ ngầm của căn cứ trên mặt đất bỗng nhiên bị người ta đạp bung từ bên ngoài.

Một người trung niên mặc chiến phục bước vào.

"Mày là ai?"
Mấy sát thủ Hồng Trần trong căn cứ đều sợ ngây người.

Người đến chính là Lôi Âm có tu vi Thần Cảnh trung kỳ, lúc này cả người ông ta tản ra ý chí chiến đấu, vung một quyền đánh bay một tên sát thủ cấp mười.

"Không biết tự lượng sức mình!"
Lôi Âm vẻ mặt kiêu ngạo, ông ta nhìn về phía đám sát thủ hàng đầu của Hồng Trần bằng ánh mắt lạnh lùng, nhếch

miệng, nở một nụ cười giễu cợt: “Hóa ra tất cả chúng mày đều trốn ở đây, khiến bọn tao tìm vất vả thật đấy!”
“Mày là cao thủ của chiến vực Chiêu Châu!”.

Chương 1821

Sát thủ Hồng Trần nhận ra cách ăn mặc của Lôi Âm, tức giận quát lên: "Bọn mày dám đến trụ sở chính của Hồng Trần gây sự, chiến vực Chiêu Châu bọn mày làm trái với quy tắc!"
Ở chiến trường ngoài biên giới, các nước đều thống nhất không cho phép ra tay với những thế lực hàng đầu nước ngoài.

Vậy mà lúc này Lôi Âm lại đến đây.

Lôi Âm cười khẩy một tiếng: "Ai nói ông đây là người của chiến vực Chiêu Châu?"
"Chẳng lẽ mày không phải?"
Một tên sát thủ cấp mười nghi ngờ hỏi.

"Phải ông nội mày!"
Lôi Âm vừa nói hết câu, người đã biến thành một tàn ảnh xông lên.

Vung nắm đấm về phía trước!
"Bốp!"
Cú đấm này giáng xuống, tên sát thủ cấp mười kia lập tức bị đánh bay.

"Đồ khốn kiếp, mày đúng là tự tìm đường chết!"
Hành động của Lôi Âm chọc giận sát thủ Hồng Trần, mấy chục sát thủ chủ chốt của Hồng Trần cùng nhau xông về phía ông ta.

Thủ lĩnh của Hồng Trần vẫn ngồi im như cũ, Satan và Lucifer đứng hai bên trái phải của ông ta.

Ba người này chính là ba sát thủ mạnh nhất của Hồng Trần, kể cả Satan có thực lực yếu nhất cũng là Thần Cảnh trung kỳ.

Còn những sát thủ cấp mười khác đều có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh.

Nếu không nhờ đi vào trụ sở chính của Hồng Trần, Lôi Âm hoàn toàn không ngờ rằng một tổ chức sát thủ lại có ba sát thủ Thần Cảnh, còn có mấy chục sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh nữa.

Đội ngũ thế này đã có thể càn quét một vài quốc gia nhỏ rồi.

Đội ngũ như vậy kể cả ở Chiêu Châu cũng chỉ có Hoàng tộc và những gia tộc Cổ Võ ẩn thế kia mới có thể sánh bằng.

Lôi Âm lúc này hoàn toàn là một chiến thần, một mình đối mặt với hai mươi mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, thật sự tựa như sói vào bầy cừu, không có chút áp lực nào, mỗi khi đánh xuống một đòn đều sẽ có một sát thủ của Hồng Trần bị đánh bay.

Dù ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng ở đây có rất nhiều sát thủ, hai mươi mấy sát thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, đã đủ năng lực giết chết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ rồi.

Có điều Lôi Âm thân là chiến thần chiến vực ngoài biên giới Chiêu Châu, những cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bình thường kia sao có thể so sánh được?
Nhìn thấy hai mươi mấy sát thủ cấp mười liên tục ngã xuống đất, sắc mặt thủ lĩnh của Hồng Trần cực kỳ u ám.

Lucifer liếm môi một cái, nói với vẻ mặt khát máu: “Thủ lĩnh, để tôi đi giết tên ngu xuẩn này đi!”
Thủ lĩnh Hồng Trần cũng không cho Lucifer ra trận, mà ra lệnh một tiếng: “Satan, cậu đi giết ông ta!”
“Rõ!”
Satan không chút do dự di chuyển, xông thẳng về phía Lôi Âm.

“Bịch!”
Satan đánh một đòn trúng thẳng vào lồng ngực của Lôi Âm, ông ta lập tức bị đánh lùi năm sáu bước mới dừng lại.

Khi nhìn về phía Satan, trong mắt ông ta tràn đầy ý chí chiến đấu điên cuồng: “Không hổ là Satan – một trong hai đại ma vương của Hồng Trần, đúng là lợi hại!”
Hai người đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, lúc này trên người mỗi người đều hừng hực ý chí chiến đấu.

Cao thủ đến cấp bậc như bọn họ rất khó gặp được đối thủ, bây giờ gặp được đối thủ có thực lực tương đương, dĩ nhiên phải quyết chí đấu một trận rồi.

“Xem ra ông chính là người trước đó khiến cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất đúng không?”.

Chương 1822

Satan lạnh lùng nói: “Không đúng, có lẽ chỉ với một mình ông không thể khiến cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất nhanh như vậy được”.

“Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ đồng bọn của ông cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đúng không?”
Khi nãy cũng có cấp dưới báo cáo bên ngoài xuất hiện một chiếc xe chiến đấu, trên đó có hai người.

Bây giờ chỉ có Lôi Âm đến đây, rất rõ ràng người còn lại đang ở bên ngoài.

“Nói nhảm nhiều quá!”
Đương nhiên Lôi Âm sẽ không trả lời, bắt đầu di chuyển, chủ động tấn công.

“Ầm ầm ầm!”
Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ chiến đấu với nhau với tốc độ rất nhanh.

Lúc này, mấy cao thủ cấp mười còn lại đều tỏ vẻ khiếp sợ.

Trận chiến đẳng cấp thế này thật sự khiến người ta khiếp sợ, căn cứ ngầm của Hồng Trần đều làm từ xi măng cốt thép.

Nhưng lúc này, cùng với trận chiến điên cuồng của hai người, vách tường bê tông bị làm chấn động đến mức rơi xuống, để lộ thép bên dưới bê tông.

Thủ lĩnh của Hồng Trần vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lôi Âm, nhưng đầu óc lại không ngừng suy nghĩ.

Ông ta thật sự không thể hiểu nổi, đối phương có hai cao thủ đến đây, vì sao chỉ có một người xông vào căn cứ ngầm, người còn lại đâu rồi?
Còn nữa, điều khiến ông ta quan tâm nhất là trước đó 12 cứ điểm của Hồng Trần liên tục biến mất, rốt cuộc có liên quan đến hai người này không?
Mỗi một cứ điểm của Hồng Trần đều có hai mươi, ba mươi sát

thủ canh giữ, bình thường người mạnh nhất của mỗi cứ điểm đều là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Nhìn sức chiến đấu Lôi Âm thể hiện ra, đồng bọn của ông ta cũng phải là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mới có thể tiêu diệt một cứ điểm trong vòng mấy phút ngắn ngủi như thế được.

Như vậy xem ra chuyện mười hai cứ điểm của Hồng Trần bị tiêu diệt chắc chắn có liên quan đến hai người này.

Nhưng ông ta vẫn không thể nghĩ ra được rốt cuộc hai người này là ai?
Vì sao phải đến tấn công Hồng Trần?
Lúc Lôi Âm và Satan đang chiến đấu kịch liệt, Dương Thanh cũng ở gần đó, đứng cùng với những sát thủ cấp mười kia của Hồng Trần.

Nhưng lúc này sự chú ý của tất cả mọi người đều bị trận chiến kịch liệt của Lôi Âm thu hút, hoàn toàn không có ai chú ý đến sự tồn tại của anh.

“Ầm!”
Lôi Âm đột nhiên vùng ra một quyền, đánh thẳng lên lồng ngực của Satan.

Satan phun ra một ngụm máu, bay người ra ngoài.

Đây là Satan, một trọng hai đại ma vương của Hồng Trần đó à?
Lôi Âm mang vẻ mặt kiêu căng khiêu khích nhìn về phía thủ lĩnh của Hồng Trần.

Đánh bại Satan khiến ông ta càng tự tin hơn.

Không cần biết ông là ai, tôi vẫn sẽ đích thân bẻ gãy đầu ông!
Lucifer nở nụ cười tàn nhẫn, nhìn về phía thủ lĩnh của HỒng Trần.

“Thủ lĩnh để tôi đi giết tên khốn kiếp này đi!”
Thủ lĩnh của HỒng Trần chỉ gật đầu, Lucifer đi ra, vẻ mặt Lôi Âm nghiêm túc hơn một chút, đương nhiên ông ta có thể cảm nhận được hơi thở cực kỳ đáng sợ trên người Lucifer, rõ ràng đã là sát thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Mà ông ta chỉ là Thần Cảnh trung kỳ, lần này e rằng Dương Thanh phải ra tay rồi.

Dù biết mình không đấu lại, nhưng trên mặt Lôi Âm vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu như ai.

Đến đi!
Lôi Âm nói dứt câu thì lập tức di chuyển xông về phía Lucifer tựa như tia chớp..

Chương 1823

Lucifer nhìn Lôi Âm xông về phía mình với vẻ mặt khát máu, trong mắt ông ta chỉ có sát khí mãnh liệt.

"Ầm!"
Gã ta giậm mạnh chân một cái, mặt đất làm từ xi măng cốt thép lập tức vỡ nát, thậm chí ngay cả thép trong bê tông cũng bị gãy lìa dưới khí kình đáng sợ này.

"Giết!"
Lôi Âm giận dữ quát lên một tiếng, vừa ra tay đã sử dụng tuyệt chiêu.

Hai người xông đến cạnh nhau gần như trong nháy mắt, Lôi Âm tập trung sức mạnh cả người lên trên nắm đấm tay phải, sau đó đấm về phía Lucifer.

Lucifer cũng không nương tay, vung một nắm đấm tới.

"Ầm!"
Một âm thanh lớn vang lên, nắm đấm của hai người va vào nhau.

Một cơn khí kình đáng sợ lấy nơi va chạm nắm đấm của hai người làm trung tâm, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm ầm!"
Lúc này cả căn cứ ngầm đều rung lên dữ dội.

Mặt đất làm từ xi măng cốt thép cực lỳ cứng rắn lập tức nứt ra, để lộ đống thép bên trong.

Lúc này ngoài thủ lĩnh Hồng Trần và Satan nhưng sát thủ cao cấp khác của Hồng Trần ở xung quanh đều trợn to mắt, tỏ vẻ không thể nào tưởng tượng nổi.

"Đây là trận chiến giữa cao thủ Thần Cảnh trung lỳ và Thần Cảnh hậu kỳ đó sao?"
Có người không nhịn được một cơn khí kình đáng sợ bộc phát từ trên nắm đấm cảu Lucifer đánh trúng nắm đấm của ông ta, sau đó lan ra khắp cả cánh tay của ông ta.

“Lùi!”
Lôi Âm không chút do dự giậm mạnh chân xuống đất, sau đó liên tục lùi lại mấy bước.

Sức mạnh của Lucifer thật sự đáng sợ, khi này nếu ông ta không nhanh chóng lùi lại, e rằng cả cánh tay đều đã bị khí kình trong người Lucifer đánh gãy rồi.

Lucifer cũng không thừa thắng xông lên, gã ta nhoẻn miệng nở một nụ cười khó đoán, nhìn về phía Lôi Âm như đang nhìn một kẻ đã chết.

“Nói tôi biết ông là ai? Sau lưng ông là thế lực gì? Vì sao phải đến Hồng Trần của tôi?”
Lucifer lạnh lùng nói: “Chỉ cần ông nói cho tôi biết những điều tôi cần biết, tôi có thể giữ cho ông toàn thây!”
Ngông cuồng!
Gã ta muốn Lôi Âm nói tất cả cho ông ta biết, nhưng chỉ giữ toàn thây cho Lôi Âm.

Trong mắt Lôi Âm lộ ra ánh sáng sắc bén, sức mạnh của Lucifer khiến ông ta chợt có một cảm giác vô lực, trừ khi mình có thể bùng nổ ra sức chiến đấu có thể so với Thần Cảnh hậu kỳ thì mới có hy vọng tiếp tục giao chiến với Lucifer.

Nếu không với một người chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ như ông ta, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

“Mở!”
Lôi Âm không chút do dự siết chặt hai tay, hét to một tiếng.

“Ầm!”
Một hơi thở vô cùng đáng sợ từ người ông ta dâng lên trời.

Chỉ trong nháy mắt, sức chiến đấu đã bước vào Thần Cảnh hậu kỳ!
Kể cả thủ lĩnh của Hồng Trần cũng hơi nheo mắt lại, Lôi Âm sử dụng bí pháp nâng cao sức chiến đấu, thật sự khá mạnh.

“Lucifer, giữ lại người sống!”
Thủ lĩnh Hồng Trần cất lời, dường như rất có lòng tin với Lucifer..

Chương 1824

Dù Lôi Âm đã bộc phát ra sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng ông ta vẫn cho rằng Lucifer sẽ thắng chắc.

"Chỉ cần ông ta còn lại một hơi thở là được, đúng không?"
Lucifer nở nụ cười xấu xa hỏi thủ lĩnh của Hồng Trần.

"Đúng!"
Thủ lĩnh của Hồng Trần gật đầu.

"Ông chắc chắn sẽ không nói với tôi những gì tôi muốn biết sao?"
Lucifer hỏi Lôi Âm với vẻ giễu cợt.

Lôi Âm tức giận quát một tiếng: "Đánh bại tao trước rồi nói!"
Dứt lời, ông ta lại biến mất một lần nữa.

"Ầm ầm ầm!"
Một giây sau, hai người lại giao chiến, khí kình đáng sợ bao phủ toàn bộ căn cứ ngầm.

Người có thể đi vào căn cứ ngầm đều là lãnh đạo cấp cao của Hồng Trần, cũng chính là đám sát thủ hàng đầu.

Nhưng lúc này dù bọn họ chỉ đứng theo dõi cuộc chiến cũng cảm thấy run rẩy, nếu Lôi Âm muốn giết bọn họ, e rằng bọn họ chỉ có thể đợi bị giết chết trong nháy mắt.

Dẫu sao Hồng Trần to lớn cũng chỉ có ba sát thủ Thần Cảnh.

Đa số những lãnh đạo cấp cao kia đều là sát thủ bán bộ Thần Cảnh.

Đừng nói là Lôi Âm có sức chiến đấu Thần Cảnh hậu kỳ, dù chỉ là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thì bán bộ Thần Cảnh như bọn họ cũng không thể đánh bại được.

Lucifer và Lôi Âm đều rất mạnh, ngoài thủ lĩnh của Hồng Trần, Satan và Dương Thanh lẩn trốn trong đám sát thủ Hồng Trần có thể theo dõi bóng dáng của hai người, những người khác hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng chiến đấu kịch liệt, mỗi một lần khi hai người va chạm với nhau, bọn họ mới biết hóa ra bọn họ ở đó.

Nhưng một giây sau, hai người đã biến mất, lúc xuất hiện mở lần nữa đã ở cách đó mấy chục mét.

Vách tường mặt đất của căn cứ ngầm Hồng Trần lúc đầu còn vô cùng bằng phẳng, nhưng sau trận chiến dữ dội của hai người, có rất nhiều chỗ bê tông bị đánh sập, lộ ra thép bị chấn động đến mức đứt lìa.

"Ông mạnh lắm, nhưng như thế thì sao chứ? Gặp phải Lucifer tôi, ông chỉ có thể cảm nhận sự tuyệt vọng thôi!"
Sau khi đánh lùi Lôi Âm bằng một chiêu, sát khí không ngừng lượn lờ quanh người Lucifer, gã ta nhanh chóng vung một cánh tay lên.

Một giây sau, một hơi thở vô cùng đáng sợ tràn ra từ lòng bàn tay gã ta.

"Nguy hiểm!"
Lôi Âm lập tức cảnh giác, khi nãy trong lúc chiến đấu kịch liệt với Lucifer, ông ta tốn rất nhiều sức lực.

Lúc này, ông ta cảm nhận được một sức mạnh vượt xa Thần Cảnh hậu kỳ từ trên cánh tay kia của Lucifer.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của Thần Cảnh đỉnh phong?
Bản thân Lôi Âm chỉ là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, sao có thể biết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong có sức mạnh thế nào được?
Ông ta chỉ suy đoán thôi!
Dù đây là cao thủ này có sức mạnh gì cũng là một thử thách cực kỳ to lớn với ông ta.

Thậm chí ông ta còn có một cảm giác là dù mình có dốc hết sức lực cũng không thể đỡ được một chưởng này.

"Ông chuẩn bị xong chưa? Đòn đánh này là tuyệt chiêu Lucifer tôi tự nghĩ ra, Bàn Tay Ác Ma!"
Vẻ mặt Lucifer dữ tợn, ông ta nhìn Lôi Âm nói: "Đòn đánh này, dù là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bình thường cũng không thể nào đỡ được".

“Vậy à? Vậy để tao thử xem Bàn Tay Ác Ma của mày mạnh đến mức nào!”.

Chương 1825

Hai chân Lôi Âm đứng vững vàng dưới đất, ông ta hơi cúi người, giữ trạng thái chuẩn bị chiến đấu tốt nhất.

Lúc này kể cả Dương Thanh cũng nheo hai mắt lại, nhìn chằm chằm Lucifer.

Anh muốn đảm bảo Lôi Âm không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Giết!"
Lucifer bỗng nhiên tức giận quát một tiếng, một giây sau, gã ta đã biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Thân thể gã ta biến thành một tàn ảnh, Bàn Tay Ác Ma tập trung sức mạnh cả người kia mang theo sát khí đáng sợ, muốn giết chết Lôi Âm.

Lôi Âm hiểu rõ sức mạnh của đòn đánh này, chỉ có thể dốc hết sức lực để đỡ.

"Trấn áp!"
Lôi Âm tức giận gào thét, hai tay biến thành hai chưởng, đánh vào Bàn Tay Ác Ma đang tấn công tới của Lucifer.

"Ầm!"

Vào lúc hai tay của Lôi Âm sắp giữ được Bàn Tay Ác Ma của Lucifer, Bàn Tay Ác Ma của Lucifer đột nhiên động đậy.

Lập tức xuyên qua giữa hai tay của Lôi Âm, nhắm trúng lồng ngực của ông ta.

Không có gì bất ngờ, Lôi Âm phun ra một ngụm máu, người bay ngược ra ngoài, sau khi nặng nề rơi xuống đất lại tiếp tục phun ra một ngụm máu.

Hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ trên người ông ta ban đầu cũng lập tức biến mất.

Lucifer đứng tại chỗ, vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn xuống Lôi Âm từ trên cao, lạnh lùng nói: "Ông mà cũng dám đỡ Bàn Tay Ác Ma của tôi á?"

Dứt lời, Lucifer lại ra tay, Bàn Tay Ác Ma lập tức biến thành móng vuốt, nhắm thẳng vào đầu Lôi Âm.

Lúc này, Lôi Âm mở to hai mắt, trong mắt đầy sự tuyệt vọng và không cam lòng.

Ông ta biết dù mình không chết dưới đòn này, thì sau đó cũng sẽ hoàn toàn trở thành một kẻ tàn phế.

"Lôi Âm!"
"Chẳng lẽ ông thật sự muốn ở Thần Cảnh trung kỳ cả đời luôn sao?"
"Còn chưa đến bước đường cùng mà ông đã muốn từ bỏ rồi à!"

"Nếu chỉ như thế mà ông đã từ bỏ, tôi xem thường ông!"
Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc thế này, một tiếng quát giận dữ đột nhiên vang lên, giống như tiếng sấm sét nổ vang bên tai Lôi Âm.

Khi nãy mọi người đều tập trung sự chú ý lên người Lôi Âm và Lucifer, hoàn toàn không ai chú ý đến còn có một người ngoài ở đây.

Trong lúc nhất thời, các sát thủ của Hồng Trần đều sợ ngây người.

Mấy sát thủ đứng gần Dương Thanh nhất đều phản ứng rất nhanh, lùi về sau mấy bước.

Mà lúc này, Lôi Âm vốn dĩ đã tuyệt vọng, định từ bỏ cơ hội tranh đấu cuối cùng sau khi nghe thấy lời Dương Thanh nói thì lập tức tỉnh táo lại.

"Không đến giờ phút cuối cùng, tôi nhất định sẽ không từ bỏ!"
Lôi Âm thầm nói một câu trong lòng, trong đôi mắt ông ta tràn đầy kiên định, còn mang theo ý chí chiến đấu nồng đậm.

Khí thế trên người ông ta cũng lại dâng lên cao một lần nữa.

Trong nháy mắt, ý chí chiến đấu phát ra từ trên người ông ta, ông ta vốn dĩ đang bị thương nặng vì đòn tấn công của Lucifer bỗng nhiên đứng lên một lần nữa.

“A!”
Ông ta ngẩng đầu gào lên với không trung, như muốn dùng tiếng gào để đè nén nỗi khó chịu trong lòng.

Tất cả khó chịu đều biến mất sau tiếng hét này..

Chương 1829

Trong nháy mắt, Lucifer đã xông tới trước mặt Dương Thanh, đột nhiên đấm mạnh tới một quyền, nhắm thẳng vào mặt Dương Thanh.

"Bốp!"
Một giây sau, cảnh khiến tất cả mọi người phải khiếp sợ diễn ra, lúc nắm đấm của Lucifer sắp đánh lên mặt Dương Thanh, Dương Thanh hờ hững duỗi một bàn tay, không ngờ cứ thế nắm được tay của Lucifer, khiến nắm đấm của gã ta không thể nào tiến về phía trước nữa.

Ầm!
Lúc này, những người đang có mặt đều thấy khiếp sợ!
Lôi Âm vừa đấu một trận kịch liệt với Lucifer, cuối cùng thua trong tay Lucifer cũng trợn mắt há mồm nhìn Dương Thanh, không ngờ anh lại nắm được tay của Lucifer một cách dễ dàng như thế.

Lucifer là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đấy!
Sao lại như một đứa trẻ trong tay Dương Thanh thế này?
Một đòn dùng hết sức lực của Lucifer cứ thế bị Dương Thanh thoải mái bắt lấy?
Sao có thể có chuyện đó được?
Đây không chỉ là suy nghĩ của một mình Lôi Âm, mà cũng là suy nghĩ của những người đang có mặt.

Thủ lĩnh Hồng Trần híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Đến tận lúc này, ông ta mới biết vì sao sát thủ Hồng Trần phái đi giết Dương Thanh đều bị giết hết.

Vì Dương Thanh hoàn toàn không phải cao thủ Thần Cảnh bình thường, mà là cao thủ đứng ở đỉnh Thần Cảnh thật sự!
"Mày… Mày… Chuyện này… Chuyện này không thể nào!"
Lucifer trợn to hai mắt, lúc cố gắng muốn tránh khỏi tay Dương Thanh mới phát hiện sức mạnh của Dương Thanh đáng sợ đến mức nào.

Gã ta đường đường là cao thủ đứng thứ hai Hồng Trần mà lại không thể nào giãy tay khỏi người khác.

Điều này khiến gã ta lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ thực lực của mình.

“Không! Chuyện này không thể nào!”
Lucifer tức giận hét to, trong tròng mắt dữ tợn tràn đầy sự điên cuồng: “Chết đi cho tao!”
Gã ta nổi giận gầm lên một tiếng, vung nắm đấm còn lại muốn đánh mạnh lên mặt Dương Thanh.

“Ầm!”

Lúc này, cuối cùng Dương Thanh cũng ra tay, Lucifer vừa mới vung nắm đấm lên đã bị Dương Thanh đá bay.

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Lucifer Thần Cảnh hậu kỳ lập tức bị đạp bay mười mấy mét như quả bóng cao su, va mạnh lên vách tường xi măng cốt thép.

Trên vách tường chỗ Lucifer đập trúng lại có một đống bê tông đổ xuống, lộ ra một hình người.

Sau khi Lucifer rơi xuống đất, gã ta phun ra một ngụm máu, hơi thở võ thuật trên người lập tức biến mất.

“Hay!”
Lôi Âm kích động siết chặt hai tay, ánh mắt vô cùng hưng phấn.

Sức mạnh của Dương Thanh lại đổi mới nhận thức của ông ta một lần nữa rồi.

Đến lúc này, ông ta mới hiểu trước đó vì sao Dương Thanh vẫn luôn không ra tay, mà lại bảo ông ta ra tay.

Hóa ra một khi Dương Thanh ra tay, dù là Satan hay Lucifer cũng không thể chịu nổi một đòn của anh.

Nếu anh ra tay thì sao ông ta còn có cơ hội tích lũy kinh nghiệm nữa?
Dương Thanh là đang rèn luyện ông ta!
Rèn luyện bằng một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, thật sự quá đỉnh..

Chương 1830

Trên mặt mười mấy sát thủ chủ chốt còn lại trong căn cứ ngầm đều tỏ vẻ cảnh giác, cầm sẵn súng ống trong tay, đợi lệnh của thủ lĩnh Hồng Trần bất cứ lúc nào.

“Chẳng trách sát thủ Hồng Trần phái ra đều chết hết trong tay cậu”.

Rốt cuộc thủ lĩnh Hồng Trần cũng lên tiếng, nhìn về phía Dương Thanh bằng vẻ mặt bình tĩnh, tựa như đang nói chuyện với bạn bè của mình vậy.

“Anh em của tôi ở đâu?”
Dương Thanh đột nhiên hỏi.

.

truyện tiên hiệp hay
Lần này anh đến Hồng Trần, khống chế Hồng Trần trọng tay cũng chỉ là tiền tay thôi…
Mục đích thực sự của anh ta là cứu Mã Siêu ra.

“Yên tâm nó còn sống!”
Thủ lĩnh Hồng Trần đáp, sau đó còn nói: “Với thực lực của cậu đã đủ để mở tông phái rồi, tôi chính thức mời cậu gia nhập Hồng Trần của tôi”.

Chỉ cần Cậu đồng ý, bây giò cậu sẽ có thể trở thành thủ lĩnh số hai của HỒng Trần, địa vị ở Hồng Trần chỉ đứng sau rôi thôi!”

Nghe thấy lời nói mọi người đều giật mình.

Hồng Trần chưa từng xuất hiện tình huống có hai thủ lĩnh bao gờ, nhưng hôm nay thủ lĩnh của họ lại chủ động mời một cao thủ trẻ tuổi trở thành thủ lĩnh số hai của bọn họ.

Dương Thanh lắc đầu: “Như thế còn chưa đủ, cái tôi muốn là cả Hồng Trần!”
Anh nói ra câu này, vẻ mặt của thủ lĩnh Hồng Trần lập tức cứng đơ, hơi thở vỏ thuật thực sự đáng sợ, phát ra từ trên người ông ta: “Cậu thực sự cho rằng đánh bại Lucifer trong nháy mắt là có thể muốn làm gì thì làm ở Hồng Trần rồi sao?”

Vẻ mặt Dương Thanh vô cùng bình tĩnh, không hề sợ hãi chút nào, dường như cũng chẳng lo lắng sẽ bị cao thủ của Hồng Trần bao vây giết chết trong căn cứ của bọn họ.

Lúc này, Lôi Âm đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Ngược lại bên phía Hồng Trần còn có tới ba cao thủ Thần Cảnh, Satan là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, Lucifer là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, còn cả thủ lĩnh Hồng Trần có thực lực sâu không lường được.

Một khi ba cao thủ Thần Cảnh này hợp tác, dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng có khả năng bị giết chết.

Trừ khi thực lực của Dương Thanh đã vượt qua Thần Cảnh đỉnh phong.

“Dương Thanh, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, gia nhập Hồng Trần, trở thành thủ lĩnh thứ hai có địa vị chỉ đứng sau tôi ở Hồng Trần”.

Thủ lĩnh Hồng Trần lại khuyên bảo thêm lần nữa.

So với việc giết chết Dương Thanh, ông ta mong có thể khiến Dương Thanh khuất phục mình hơn.

Vì như thế, địa vị của Hồng Trần ở chiến trường ngoài biên giới sẽ được nâng lên một lần nữa.

Thậm chí còn có thể sánh vai với các thế lực siêu cấp kia.

“Vậy tôi cũng cho ông một cơ hội cuối cùng, sau này tôi là người đứng đầu ở Hồng Trần, tôi sẽ tha cho ông một mạng!” Dương Thanh bình tĩnh nói, như đang nói một chuyện rất bình thường vậy.

“Ầm!”
Thủ lĩnh của Hồng Trần hoàn toàn nổi giận, hơi thở võ thuật trên người phóng lên trời.

Trong chốc lát, một khí thế đáng sợ vượt xa Lucifer chèn ép về phía Dương Thanh.

Lucifer vốn dĩ đã là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, mà lúc này, thủ lĩnh Hồng Trần lại bộc phát ra năng lực hơn cả cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Rõ ràng cảnh giới võ đạo của ông ta đã là Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhìn khắp thế giới này, có mấy người có thể đạt tới cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong chứ?
Mà Thủ lĩnh Hồng Trần lại chính là một người trong đó.

Dương Thanh hơi híp đôi mắt lại, trong đôi mắt cũng có thêm ý chí chiến đấu nồng đậm.

Cao thủ cấp bậc thế này luôn vô cùng hiếm thấy..

Chương 1834

“Không! Tôi chắc chắn cậu là Tướng quân của biên giới phía Bắc!”
Thủ lĩnh Hồng Trần kiên quyết nói: “Thông tin về cậu tôi thuộc nằm lòng, sáu năm trước cậu đã tiến vào biên giới phía Bắc chiến vực Chiêu Châu”.

“Mà ở biên giới phía Bắc chỉ có Tướng quân Dương Bất Bại được mệnh danh là có khả năng một mình sánh bằng nửa quốc gia”.

“Mày không phải Dương Bất Bại thì còn ai vào đây?”
Dương Thanh cười khẩy: “Nếu ông cứ khăng khăng như vậy thì tùy ông”.

Lúc này anh càng giải thích thì mọi người sẽ càng nghi ngờ hơn.

Quả nhiên, Dương Thanh vừa nói ra câu này thì bọn sát thủ đang nghi ngờ thân phận của anh lập tức thả lỏng.

Đúng như anh nói, núi cao còn có núi cao hơn.

Ai có thể bảo đảm ở biên giới phía Bắc không có cao thủ nào mạnh hơn Tướng quân chứ?
Nếu như Dương Thanh là Tướng quân thì sao Chiêu Châu có thể để Dương Thanh đi được?
Vậy nên chưa chắc Dương Thanh là vị Tướng quân của biên giới phía Bắc.

Chỉ có thủ lĩnh Hồng Trần là chắc chắn về thân phận thật sự của anh.

“Giao anh em của tôi ra đây, tôi sẽ tha cho ông một mạng!”
Dương Thanh lạnh giọng quát.

Cứu người mới là quan trọng nhất.

“Dương Thanh, có phải cậu biết chắc Hồng Trần không làm gì được cậu không?”
Thủ lĩnh Hồng Trần đột nhiên hỏi.

Anh nhướng mày: “Tôi không muốn nói lần thứ hai! Cho ông một cơ hội cuối cùng!”
“Tôi cũng cho cậu một cơ hội cuối cùng, trở thành thủ lĩnh thứ hai của Hồng Trần đi, rồi tôi sẽ thả anh em cậu”.

Ông ta ra điều kiện.

Một hơi thở cuồng bạo bộc phát ra khỏi người Dương Thanh.

Biểu hiện lúc này của thủ lĩnh Hồng Trần làm anh không rõ ông ta đang nghĩ gì.

Anh thật sự không hiểu thủ lĩnh Hồng Trần dựa vào đâu mà kiêu ngạo như vậy trong khi rõ ràng ông ta đã thua rồi.

Không sợ anh tiêu diệt cả tổ chức sao?
“Thủ lĩnh, chúng ta hợp sức giết thằng chó chết này đi!”
Lucifer tiến lên phía trước, dữ tợn nói.

Vừa rồi bị Dương Thanh đánh bại chỉ bằng một đòn nên gã ta cực kỳ không cam tâm.

Thủ lĩnh Hồng Trần không trả lời Lucifer mà nhìn chằm chằm Dương Thanh như đang chờ câu trả lời.

“Như vậy thì tôi đành giết ông thôi!”
Cuối cùng Dương Thanh lên tiếng.

“Cậu mà dám đánh, tôi đảm bảo anh em của cậu sẽ chết ngay bây giờ”.

Ông ta đe dọa.

Lucifer cũng ngả ngớn nói: “Mày nghĩ bọn tao bắt thằng đó về đây chỉ để dụ mày tới thật à?”
“Tao nói cho mày biết, không phải!”
“Mục đích thật sự của bọn tao là…”
“Chát!”.

Chương 1835

Ông ta vừa định tiết lộ thì bị thủ lĩnh tát vào mặt, phẫn nộ quát: “Câm miệng lại cho tôi!”
Thủ lĩnh đã thua Dương Thanh nhưng dù sao cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cho dù Lucifer có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ cũng không thể ngăn nổi cái tát của ông ta.

Miệng mồm đầy máu, Lucifer lảo đảo bò dậy, sợ hãi nhìn về phía thủ lĩnh Hồng Trần, vội vàng nói: “Thủ lĩnh, xin lỗi, tôi lắm lời!”
“Hừ!”
Thủ lĩnh Hồng Trần hừ lạnh.

“Hồng Trần đánh giá sai thực lực của cậu nhưng những thứ khác vẫn không sai”.

Thủ lĩnh Hồng Trần lại lên tiếng: “Cậu là một người rất trọng tình cảm, khong muốn nười bên cạnh vì mình mà bị liên lụy”.

Dĩ nhiên những người đó cũng là điểm yếu của cậu.

Đôi mắt Dương Thanh hiện lên sát ý kinh người, anh nhìn chằm chằm ông ta.

Đã biết rồi mà còn dám lấy họ ra đe dọa tôi?”
Ông ta hờ hửng cười: “Ai bảo cậu mạnh thế chứ? Nếu không cùng đường bị lôi thì tôi nhất quyết không nói chuyện với cậu bằng cách này đâu.”

“Ha ha!”
“Chẳng qua, tôi muốn biết ông tốn công kéo dài thời gian như thế là để chờ ai? Hay đúng hơn rốt cuộc là ai đã thuê Hồng Trần giết tôi?”
Nghe thấy câu này của anh, thủ lĩnh Hồng Trần hoảng sợ.

Ông ta không nghỉ rằng Dương Thanh biết minh đang kéo dài thời gian, đã vậy còn biết có người thuê Hồng Trần để giết anh.

Quả nhiên, vừa rồi Dương Thanh chỉ đang thăm dò nhưng thủ lĩnh Hồng Trần lại giật mình khi anh nói ra suy đoán của mình.

Phản ứng này chứng tỏ anh đã đoán đúng.

Thủ lĩnh Hồng Trần tất nhiên không ngốc, hối hận nhận ra mình tự làm bại lộ chân tướng.

Ông ta có thể khẳng định thực lực hiện giờ của Dương Thanh nằm trên mình, trong tình huống này, nếu Dương Thanh vứt bỏ Mã Siêu để giết ông ta thì ông ta chỉ còn một con đường chết.

"Dương Thanh, cậu nói gì vậy, tôi không hiểu!"
Thủ lĩnh Hồng Trần lạnh giọng nói: "Tất nhiên, bây giờ có nói gì cũng chả quan trọng, anh em của cậu đang nằm trong tay tôi, nếu mày không muốn phục tùng, tôi chỉ đành giết thôi".

"Ông mà dám động vào một sợi tóc của cậu ấy, chính tay tôi sẽ lấy cái mạng chó của ông! Ông biết điều đó không khó mà!"

Dương Thanh đằng đằng sát khí.

Anh ghét nhất là bị kẻ khác lấy những người cạnh mình ra đe dọa.

Dĩ nhiên, anh cũng đã tính đến khả năng này trước khi đến Hồng Trần.

Nếu không thì tại sao Mã Siêu lại bị bọn sát thủ này đánh cho bị thương nặng rồi mang lại đây chứ?
"Thật không may, anh em của cậu đã bị người của tôi dần một trận rồi, có lẽ từ nay về sau sẽ thành một người tàn tật".

Thủ lĩnh Hồng Trần cười híp mắt nói: "Nếu cậu vẫn không chịu khuất phục thì tôi sợ thằng đó sẽ không kiên trì nổi nữa".

"Ranh con, tao có thể nói cho mày biết thằng chó kia là bị tao bắt về từ Yến Đô".

Lucifer tàn nhẫn nói: "Phải thừa nhận thằng anh em này của mày mạnh thật, chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ mà lại có thể bộc phát ra sức mạnh của một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ".

"Nhưng vậy thì sao, vẫn bị tao bắt về đấy thôi? Miệng thằng đó cứng lắm, bị tao đánh gần chết mà vẫn không chịu khai".

“Nếu không phải do còn giá trị lợi dụng thì thằng đó đã biến thành cái xác rồi!”
Nghe gã ta nói vậy, sát ý thoáng chốc bùng lên trong mắt Dương Thanh.

“Bộp!”
Chỉ trong chớp mắt, anh xuất hiện trước mặt Lucifer, tóm cổ giơ gã ta lên giữa không trung..

Chương 1836

“Mày chán sống rồi!”
Toàn thân Dương Thanh tràn ngập sát khí.

Không ai nghi ngờ anh chỉ cần dùng sức một chút thôi là có thể giết chết một trong hai cao thủ mạnh nhất Hồng Trần.

Bị Dương Thanh bóp cổ khó thở nhưng Lucifer vẫn không sợ hãi, trên mặt đầy vẻ điên cuồng và khiêu khích.

“Thả cậu ta ra!”
Thủ lĩnh Hồng Trần thấy vậy thì phẫn nộ.

Lucifer là sát thủ mạnh nhất dưới trướng ông ta, nếu bị giết thì thực lực của tổ chức Hồng Trần sẽ giảm đi đáng kể.

Dù sao tính cả thủ lĩnh thì Hồng Trần chỉ có ba cao thủ Thần Cảnh.

“Cho ông một phút, mang anh em của tôi ra đây, nếu không tên này sẽ chết!”
Dương Thanh bình tĩnh nói.

Không ai biết dưới gương mặt không cảm xúc này chứa đựng lửa giận lớn thế nào.

“Cậu dám!”
Thủ lĩnh giận dữ quát.

“Sao lại không dám?”
Anh cười khẩy, đột nhiên tăng lực trên tay.

“Rắc rắc rắc…”
Tiếng xương bị đè ép đột nhiên vang lên.

Lucifer còn đang tỏ ra khiêu khích cuối cùng cũng biết sợ.

Dương Thanh không ngừng dùng lực, gã ta có thể cảm nhận được xương cổ mình đang bắt đầu gãy nát.

Nhiều nhất một phút nữa, cổ của gã ta sẽ hoàn toàn bị nghiền nát bởi thứ sức mạnh đáng sợ này.

Đó cũng là giây phút gã ta trút hơi thở cuối cùng.

Cảm nhận được cái chết đang ngày một gần kề, Lucifer kịch liệt giãy giụa nhưng không làm nên chuyện gì, đây quả thật là một sự hành hạ độc ác đối với gã ta.

Âm thanh xương cổ liên tục gãy như tiếng gọi đến từ địa ngục, khiến cho gã ta sởn tóc gáy.

"Dừng tay! Dừng lại cho tôi!"
Thủ lĩnh Hồng Trần rống to.

Đương nhiên ông ta biết Dương Thanh dám giết Lucifer, lúc đó Hồng Trần sẽ thật sự suy bại.

Đây không phải điều ông ta muốn thấy.

"Satan, mang thằng đó đến đây cho tôi! Nhanh lên!"
Thủ lĩnh Hồng Trần rống to.

"Vâng!"
Satan xoay người chạy vào căn cứ ngầm.

Dương Thanh nhíu mày, chẳng lẽ Mã Siêu đang ở căn cứ dưới lòng đất?
Nhưng vừa rồi anh ở dưới đó mà, sao lại không phát hiện?
Lẽ nào căn cứ ngầm của Hồng Trần còn có chỗ đặc biệt khác?
Quả nhiên, chưa đến ba mươi giây sau, Satan xách một người đẫm máu chạy ra khỏi căn cứ ngầm.

"Mã Siêu!"
Dương Thanh vừa nhìn đã nhận ra Mã Siêu, nổi giận gầm lên, tia sát ý trong mắt càng đậm hơn..

Chương 1837

Lúc này, khắp người anh ta toàn là máu tươi, hơi thở như có như không.

"Anh… anh Thanh, cuối… cuối cùng anh cũng… tới!"
Mã Siêu đang rất yếu, không ngẩng đầu lên nổi, nhưng nghe thấy giọng của Dương Thanh nên dùng hết sức lực mới nói ra được một câu đứt quãng.

"Giờ cậu thả người được rồi chứ?"
Ngay khi Satan mang Mã Siêu ra ngoài, thủ lĩnh Hồng Trần xuất hiện sau lưng anh ta, bảo đảm nắm chắc mạng sống của anh ta trong tay mình.

"Phù phù…"
Dương Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng ghìm cơn thịnh nộ xuống.

Chưa bao giờ anh thấy Mã Siêu bị thương nặng như lúc này, sự tức giận điên cuồng dâng trào như sóng thần.

"Đừng… Đừng để ý đến em, giết… giết…"
Mã Siêu lại lên tiếng.

Cho dù bị thương nặng đến đâu, trong lòng anh ta vẫn ngập tràn sự hận thù đối với Hồng Trần, có thể hiểu lúc này Mã Siêu muốn tiêu diệt chúng đến mức nào.

Nhất là Lucifer, nếu có thể, anh ta muốn tự mình kết liễu tên này.

"Ầm!"
Dương Thanh vung cánh tay lên, cơ thể của Lucifer chợt bay ra xa mười mấy mét, đụng mạnh vào căn cứ trên mặt đất của Hồng Trần.

Gã ta phụt ra một ngụm máu, có cảm giác lục phủ ngũ tạng sắp vỡ vụn.

"Mã Siêu, tôi giữ cái mạng chó của thằng khốn kia cho cậu, cố chịu cho tôi!"
Dương Thanh hét lên.

“Vâng…”
Dựa trên tất cả ý chí mà mình có, Mã Siêu ngẩng đầu lên nhìn Dương Thanh, khóe môi nhoẻn lên nở nụ cười xán lạn.

Nhưng nụ cười ấy lại khiến lòng Dương Thanh vô cùng chua xót.

“Rốt cuộc phải thế nào ông mới chịu bỏ qua cho cậu ấy?”
Đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía thủ lĩnh Hồng Trần.

Nét mặt của ông ta cũng trở nên sốt ruột, hiển nhiên người ông ta đang đợi vẫn chưa đến.

“Dương Thanh, đến nước này rồi tôi cũng chẳng có gì cần giấu giếm nữa.

Có người muốn lấy mạng cậu, nhưng nhiệm vụ của Hồng Trần không phải giết mà là giao sống cậu cho họ”.

Thủ lĩnh Hồng Trần cười lạnh nói: “Có điều những người đó vẫn chưa tới, vậy cậu cứ chờ đi”.

Khi nào họ tới tôi sẽ thả anh em của cậu ra.

“Bân đầu tôi định để cậu trở thành thủ lĩnh thứ hai của Hồng Trần, tôi sẵn sàng bổ nhiệm cụ này thậm chí giúp cậu đối phó với những kẻ đó.”
“Nhưng cậu lại từ chối ý tốt của tôi, tôi đành tiếp tực nhiệm vụ này thôi.”
Lời nói của ông ta không nằm ngoài dự đoán của Dương Thanh, chỉ là anh còn hơi nghi ngờ rốt cuộc là ai cần Hồng Trần dụ mình ra giới để giết.

“Uỳnh!”
Ngay lúc này, Satan đang đứng sau lưng thủ lĩnh Hồng Trần đột nhiên đâm vào lưng ông ta.

Thủ lĩnh không ngờ Satan lại tấn công mình.

Dương Thanh cũng rất ngạc nhiên, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đòn công kích của Satan đã giúp anh tìm được cơ hội.

.

Đọc thêm nhiều truyện ở — TRUMTRUY EN.M E —
Dương Thanh giẩm chân một cái, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Mã Siêu..

Chương 1838

“Chết đi!”
Thủ lĩnh Hồng Trần bị Satan đánh lén nhưng vẫn như không bị thương chút nào, giận dữ gầm lên, mạnh mẽ tung cú đấm về phía đầu của Mã Siêu.

“Ông dám!”
Dương Thanh quát lớn, đột nhiên bùng nổ hết tốc lực.

Ngay lúc cú đấm của thủ lĩnh Hồng Trần sắp rơi xuống, Dương Thanh đến nơi, một quyền bạo kích.

“Uỳnh!”
Quả đấm của anh rơi vào chính giữa ngực của ông ta.

Tiếng gãy xương vang lên, thủ lĩnh hộc máu văng ra ngoài.

Lúc này Dương Thanh cũng đã đến bên cạnh Mã Siêu.

“Uống đi!”
Dương Thanh không chần chừ, búng một viên thuốc màu đen vào trong miệng Mã Siêu.

Đây là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đã cho trước khi anh rời khỏi Yến Đô, nghe cô ta nói chỉ cần còn thở là có thể ổn định thương thế, hơn nữa cô ta cũng có thể cứu sống người đang bị thương nặng.

Thương thế của Mã Siêu rất nặng, dùng hấp hối để hình dung không quá chút nào.

May mà anh ta còn khá tỉnh táo, sau khi uống thuốc có thể cảm nhận được cơ thể đang hấp thu thuốc rất nhanh.

“Anh Thanh, em ổn hơn rồi!”
Mã Siêu gắng gượng nói ra mấy chữ, mặt đượm vẻ lo âu:
“Anh… Anh đừng để ý đến em, rời khỏi đây nhanh lên!”
Sao anh ta không biết tổ chức Hồng Trần đến Yến Đô bắt mình về đây để nhằm vào Dương Thanh được?
Tuy Mã Siêu đang rất yếu nhưng vẫn cảm nhận được mức độ cuộc đấu vừa rồi giữa Dương Thanh và thủ lĩnh Hồng Trần.

Bản thân là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà ông ta vẫn phải chờ những người khác đến.

.

Đọc truyện hay, truy cập ngay — trùmtruyện .mE —
Mã Siêu hoàn toàn chắc chắn những kẻ sắp đến có thực lực rất mạnh, sợ là đều có cấp bậc như thủ lĩnh Hồng Trần.

Anh ta không muốn mình kéo chân Dương Thanh.

"Câm miệng!"
Anh giận dữ quát: "Lo mà ổn định trạng thái đi!"
Mã Siêu cười trừ, biết anh sẽ không bỏ mình lại nên không nói nhiều nữa, vội vàng điều chỉnh hơi thở, tập trung hấp thu thuốc.

"Đại nhân!"
Lôi Âm tiến đến, hơi thở võ đạo đã hồi phục đáng kể.

Lúc trước suýt bị Lucifer giết chết nhưng lại có thể hồi phục bảy đến tám mươi phần trăm thực lực trong thời gian ngắn như vậy, xem ra thuốc của Phùng Tiểu Uyển thật sự rất hữu hiệu.

"Mã Siêu giao cho ông!"
Dương Thanh nói với Lôi Âm.

"Vâng!"
Ông ta vội đáp lời.

Lôi Âm là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng có thể bộc phát ra sức mạnh của Thần Cảnh hậu kỳ, bây giờ mặc dù chỉ phục hồi được bảy đến tám mươi phần trăm nhưng vẫn có thể đánh một trận với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Lúc này, Lucifer đã bị Dương Thanh đánh cho bị thương nặng, không chiến đấu được nữa.

Mà thủ lĩnh Hồng Trần cũng bị anh đánh bay, chỉ còn lại một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ là Satan, nhưng vừa rồi hắn ta lại ra tay với thủ lĩnh của mình, hiển nhiên đã phản bội Hồng Trần.

Cứ thế, Hồng Trần hiện giờ không còn sức uy hiếp nào với Dương Thanh..

Chương 1839

“Cậu Thanh, tôi đề nghị cậu nên rời khỏi đây nhanh nhất có thể, những kẻ đó sắp đến rồi, lúc đó cậu sẽ không có phần thắng nào đâu”.

Satan lại gần, nói với Dương Thanh.

Anh nhíu mày, nhìn về phía người đàn ông phương Tây cường tráng này: “Những kẻ đó là ai?”
Nỗi sợ hãi bỗng hiện lên trong mắt Satan, ông ta lắc đầu: “Tôi không biết họ là ai, chỉ biết thủ lĩnh khúm núm với họ lắm”.

“Thực lực của những người đó hẳn là đều ở Thần Cảnh đỉnh phong!”
Nghe Satan nói vậy, Dương Thanh nhíu mày, nghe ý trong lời hắn ta thì có vẻ đối phương không chỉ có một người.

Ai cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sao?
“Đại nhân, Satan là một trong hai đại ma vương của tổ chức Hồng Trần, cậu ta đã nói như vậy thì chắc chắn bọn người đó nguy hiểm lắm, hay giờ chúng ta đi luôn nhé?”
Lôi Âm lên tiếng.

Sau một lúc suy nghĩ, Dương Thanh lắc đầu: “Tôi phải biết rốt cuộc là ai muốn giết tôi”.

“Lôi Âm, ông mang Mã Siêu rời khỏi đây!”
Ông ta hiểu ngay anh định ở lại đây một mình đối mặt với những người đó.

“Đại nhân…”
Lôi Âm định khuyên can thì bị Dương Thanh ngắt lời: “Đây là mệnh lệnh! Lập tức rời khỏi đây!”
“Rõ!”
Ông ta cắn răng, đáp.

Lôi Âm cũng biết, với trạng thái của mình và Mã Siêu mà tiếp tục nán lại đây thì không chỉ không giúp được mà ngược lại còn làm gánh nặng cho Dương Thanh.

“Anh Thanh, anh phải sống sót trở về nhé! Tiêu Tiêu còn đang ở nhà chờ anh đấy!”
Tuy Mã Siêu rất muốn ở lại nhưng nhìn vào tình trạng lúc này của anh ta, còn sống được hay không cũng là một ẩn số chứ đừng nói là chiến đấu.

“Được!”
Dương Thanh gật đầu.

Bấy giờ Lôi Âm mới cấp tốc mang Mã Siêu đi khỏi đây.

Về phần các sát thủ của Hồng Trần, vừa rồi đã tận mắt nhìn thấy Dương Thanh đánh trọng thương thủ lĩnh của mình chỉ bằng một đòn nên không ai dám cản trở.

Lôi Âm và Mã Siêu đi rất thuận lợi.

“Satan!”
Thủ lĩnh Hồng Trần đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu ánh lên lửa giận mãnh liệt.

Ông ta cực kỳ muốn giết chết Satan.

Mã Siêu đang ở trong tay ông ta, vừa rồi nếu Satan không đột ngột đánh lén sau lưng thì sao Dương Thanh có thể tìm được cơ hội cứu người chứ?
“Satan! Mày dám phản bội tao!”
Mặt mày thủ lĩnh Hồng Trần dữ dợn.

“Phản bội?”
Khuôn mặt của Satan cũng dần trở nên hung ác, ông ta giận dữ quát lớn: “Chẳng lẽ mày quên ba mươi năm trước mày đã gây ra chuyện gì sao?”
Nghe thấy câu này của Satan, thủ lĩnh Hồng Trần ngỡ ngàng: “Mày… Mày, rốt cuộc mày là ai?”
“Tao là người duy nhất sống sót ở thôn Gran vào ba mươi năm trước!”
Satan gần như cắn răng khi nói ra câu này.

“Không! Không thể nào! Sao lại vậy được?”.

Chương 1840

Thủ lĩnh Hồng Trần khó tin, hét toáng lên: “Ba mươi năm trước, tất cả những người ở thôn Gran đã bị tao giết hết rồi, tao chắc chắn không còn ai nữa cơ mà!”
“Sao mày lại sống sót khỏi đó được?”
Satan căm hận nói: “Năm đó tao đã tận mắt nhìn thấy mày đâm vào người bố mẹ tao, lúc đó tao chỉ mới tám tuổi!”
“Tao nấp trong đống cỏ khô, trơ mắt nhìn thằng chó mày giết bố mẹ tao!”
“Ba mươi năm qua, tao điên cuồng tu luyện để có một ngày tự tay giết chết kẻ thù!”
“Cuối cùng tao cũng chờ được đến ngày này!”
Thủ lĩnh Hồng Trần không dám tin, ông ta có thể khẳng định tất cả những người ở thông Gran năm đó đều đã bị mình giết sạch.

Nhưng bây giờ Satan đến từ cái thôn đó lại đang sống sờ sờ đứng trước mặt ông ta.

“Satan, mày thật sự cho rằng tao bị thương nặng là mày có thể giết được tao sao?”
Thủ lĩnh Hồng Trần cười lạnh, nói: “Dù ra thế này tao vẫn có thực lực Thần Cảnh hậu lỳ, chỉ dựa vào mày mà cũng muốn giết tao?”
“Ai nói tao chỉ là một Thần Cảnh trung kỳ?”
Dứt lời một hơi thở kinh khủng bùng nổ từ trên người Satan.

“Phá!”
Hắn ta rống lên, hơi thở khủng bố ấy xông thẳng lên trời.

Đột phá chỉ trong một hơi thở!
Chỉ trong nháy mắt, cảnh giới võ đạo của Satan đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Không dừng lại ở đó, hơi thở võ đạo trong cơ thể hắn ta còn đang không ngừng mạnh lên, đến đỉnh của Thần Cảnh hậu kỳ mới dừng lại.

Chỉ cách Thần Cảnh đỉnh phong một bước.

“Mày… Sao mày có thể?”
Thủ lĩnh Hồng Trần hoảng hốt, vẻ mặt khó tin.

Satan gia nhập tổ chức đã được mười mấy năm, thực lực của hắn ta thế nào ông ta biết rõ hơn bất cứ ai.

Bất cứ sát thủ nào khi gia nhập tổ chức đều phải chịu sự kiểm soát nghiêm ngặt, ngay cả mười tám đời tổ tông cũng bị điều tra rõ ngọn ngành.

Chỉ khi chắc chắn sát thủ này không có vấn đề, Hồng Trần mới nhận.

Tuy nhiên, Satan lại không bị phát hiện thân phận là tàn dư của thôn Gran, nơi đã bị thủ lĩnh Hồng Trần tiêu diệt.

Không chỉ vậy, đến cảnh giới võ đạo chân chính của hắn ta là gì, ông ta cũng không biết.

“Nếu cho tao thêm mười năm, cảnh giới của tao sẽ cao hơn mày!”
Satan ngạo nghễ, trầm giọng nói: “Tao vốn định chờ đến khi vượt xa mày mới báo thù rửa hận”.

“Không ngờ hôm nay lại tìm được cơ hội, tao phải kết liễu mày để báo thù diệt tộc!”
Dứt lời, hắn ta biến mất tại chỗ, xông về phía thủ lĩnh Hồng Trần.

Giờ phút này, Dương Thanh lại biến thành người ngoài cuộc, nhất thời hơi mờ mịt.

Thật ra anh hoàn toàn có thể bỏ đi ngay lúc này, dù sao vừa rồi Satan cũng đã nói những kẻ đó muốn lấy mạng anh, ngay cả một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như thủ lĩnh Hồng Trần cũng phải khúm núm với họ.

Điều này cho thấy cảnh giới võ đạo của họ tuyệt đối là Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa không phải chỉ có một người.

Cục diện này không hề có lợi với anh.

Nhưng nếu không làm rõ những kẻ đó là ai, lòng anh lại càng bất an.

Lúc này Satan đã lao đến trước mặt thủ lĩnh Hồng Trần, đá một chân ra.

“Phịch!”.

Chương 1844

Lúc này, thủ lĩnh Hồng Trần như một con thú dữ nổi điên, ai ở gần liền tấn công kẻ đó.

Nhờ Dương Thanh ngăn lại, đám sát thủ kia mới có cơ hội chạy trốn.

Chỉ sau mấy chục giây ngắn ngủi, bốn phía căn cứ của Hồng Trần chỉ còn Dương Thanh, Satan, thủ lĩnh Hồng Trần và Lucifer đã ngã lăn ra run lẩy bẩy.

Trước đó Lucifer đã bị Dương Thanh đánh bị thương nặng, không có sức lực đứng dậy.

Chứng kiến sự đáng sợ của thủ lĩnh Hồng Trần, gã ta sợ bản thân sẽ chết trong tay thủ lĩnh.

“Bịch!”.

Truyện Điền Văn
Trong lúc Lucifer đang hoảng loạn, thủ lĩnh Hồng Trần đã vọt tới đá gã ta.

Lucifer bị đá bay ra xa, mất mạng tại chỗ, chết không nhắm mắt!
“Lucifer chết rồi sao?”
Satan khiếp sợ nói.

Lucifer và hắn ta là hai đại ma vương của Hồng Trần, cũng là hai sát thủ mạnh nhất dưới tay thủ lĩnh Hồng Trần.

Bây giờ, Lucifer đã bị thủ lĩnh Hồng Trần mất kiểm soát lấy mạng.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên nghiêm trọng.

Hiện giờ đến cả anh cũng không dám đứng quá gần thủ lĩnh Hồng Trần, chỉ có thể mượn cơ thể linh hoạt nhanh nhẹn khống chế ông ta trong phạm vi nhất định.

Thủ lĩnh Hồng Trần đã phát điên, liên tung tung đấm.

Căn cứ trên mặt đất của Hồng Trần liên tiếp sụp xuống.

“Cậu Thanh, khí tức võ thuật trên người ông ta vẫn đang tăng lên!”
Satan bỗng hoảng sợ nói.

Dương Thanh cũng chú ý tới chuyện này, lông mày nhíu chặt, lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Dương Thanh hỏi: “Rốt cuộc ông ta đã uống thuốc gì?”
Satan lắc đầu: “Tuy tôi không biết nhưng có thể chắc chắn, thuốc ông ta uống có liên quan tới đám người kia”.

“Đám người kia? Người thuê Hồng Trần giết tôi hả?”
Dương Thanh cau mày hỏi.

Satan gật đầu: “Ngoại trừ thủ lĩnh, không ai biết bọn họ là ai”.

“Lần nào thủ lĩnh cũng tự mình đón tiếp bọn họ.

Có lần tôi tình cờ nhìn thấy bọn họ đưa cho thủ lĩnh một bình thuốc, chính là bình ông ta đã uống”.

Lông mày Dương Thanh lại càng nhíu chặt.

Xem ra những người kia không hề đơn giản, có thể nghiên cứu ra loại thuốc điên cuồng như vậy.

“Hay là đám người kia chỉ coi thủ lĩnh Hồng Trần là vật thí nghiệm?”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Satan khiếp sợ: “Vật thí nghiệp? Dùng một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm vật thí nghiệm?”
Dương Thanh cũng cảm thấy khó tin, nhưng tình hình hiện giờ của thủ lĩnh Hồng Trần phải giải thích thế nào?
Ngoài thủ lĩnh Hồng Trần còn ai tiếp xúc với những người đó không?
Dương Thanh bỗng nghĩ tới một khả năng nào đó, vội vàng hỏi.

Satan lắc đầu: “Ở Hồng Trần chỉ có thủ lĩnh từng tiếp xúc, bọn họ không thèm để ý tới những người khác”.

“À! Tôi nhớ ra rồi!”
Satan đột nhiên kinh ngạc nói: “Có lần tôi tình cờ nghe thấy

thủ lĩnh nói chuyện điện thoại, bảo người ta tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong”.

“Cậu Thanh thấy có liên quan tới chuyện này không?”
Nghe vậy, Dương Thanh gần như có thể xác định suy đoán trong lòng..

Chương 1845

“Xem ra đám người kia không hề đơn giản”.

Dương Thanh híp mắt lại, ánh mắt lấp lóe.

Satan vội hỏi: “Cậu biết gì rồi à?”
“Anh nghĩ đi, đám người kia mượn tay thủ lĩnh Hồng Trần tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Còn tôi cũng bị bọn họ mượn tay Hồng Trần dụ tới”.

Dương Thanh nói: “Nếu tôi đoán không sai, bọn họ tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong để làm thí nghiệm!”
“Cái gì?”
Satan trợn tròn mắt, không thể tin nổi: “Dùng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm thí nghiệm? Rốt cuộc là tổ chức nào dám làm ra chuyện điên cuồng như vậy?”
Dương Thanh vẫn đang quan sát thủ lĩnh Hồng Trần đang phát điên, trầm giọng nói: “Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không chống đỡ được loại thuốc kia, chứng tỏ sức mạnh của nó cực kỳ khủng khiếp”.

Lúc này Dương Thanh đã làm rõ mọi chuyện, cũng kinh hãi tột độ.

“Grừ!”
Đột nhiên thủ lĩnh Hồng Trần nổi giận gào thét, con ngươi lồ ra, tròng mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ của máu.

Ngay sau đó, làn da của ông ta xuất hiện vết rạn nứt, máu phun tung tóe khắp người.

Đồng thời, trong người thủ lĩnh Hồng Trần bộc phát một sức mạnh cực kỳ khủng bố.

“Đoàng!”
Tiếng nổ ầm vang.

Dương Thanh và Satan khiếp sợ chứng kiến cơ thể của ông ta nổ tung, máu nhuộm đỏ cả nền đất.

“Chuyện này…”
Satan trợn tròn mắt, tim đập điên cuồng.

Một cao thủ Thần Cảnh đình phong nổ tung cả người mà chết.

Dương Thanh cũng kinh sợ, bỗng thấy hối hận vì ở lại đây.

“Đi thôi!”
Đương Thanh khơng chút do dự lập tức quay lưng rời đi.

Satan cũng lấy lại tinh thần, theo sát anh định rời khỏi.

“Cậu Thanh định đi đâu thế?”
Đúng lúc này, một người trung niên xuất hiện trước mặt Dương Thanh cười hỏi.

Còn ngươi Dương Thanh co rút, trong lòng khiếp hãi.

Anh không biết làm sao ông ra lại xuất hiện ở đây.

Hay chính là từ đầu đến cuối ông ta vẫn luôn ở đây, chỉ là anh không hề phát hiện ra.

Lúc này, Satan cũng hốt hoảng nói: “Cậu Thanh, ông ta chính là một trong những người kia!”
Nghe thấy thế, sắc mặt Dương Thanh càng thêm trầm trọng, cũng bất ngờ Satan lại nói với mình ông ta chính là người đã tiếp xúc thủ lĩnh Hồng Trần ngay trước mặt đối phương.

Tức là, chính người này đã thuê Hồng Trần dụ anh tới đây sao?
“Ông là ai?”
Dương Thanh cau mày hỏi.

Trông đối phương khoảng chừng năm mươi tuổi, trên người lại không hề có khí tức võ thuật, chỉ có thể là một trong hai khả năng.

Một là, đối phương không phải người luyện võ nên mới không có khí tức võ thuật.

Hai là, thực lực của đối phương vượt xa anh.

Dương Thanh chưa từng gặp ai có cảnh giới cao hơn cả Thần Cảnh..

Chương 1846

Anh thà tin tưởng khả năng thứ nhất.

Nhưng đối phương thuê thủ lĩnh Hồng Trần dụ anh tới tổng hội của Hồng Trần, còn đưa cho thủ lĩnh Hồng Trần một bình thuốc khiến ông ta nổi điên.

Người như vậy sao có thể là người đơn giản?
Rõ ràng đối phương biết cảnh giới của anh mà vẫn dám dụ anh tới đây, còn dám một mình xuất hiện.

Chẳng lẽ đối phương chính là người dùng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong làm thí nghiệm?
Nghĩ tới đây, Dương Thanh khiếp sợ tột độ.

"Trông cậu có vẻ đã đoán ra tôi là ai rồi đúng không?"
Người trung niên cười lớn nhìn anh: "Cậu có thể gọi tôi là Black Doctor".

"Black Doctor!"
Phản ứng của Satan rất mãnh liệt, ánh mắt nhìn đối phương tràn đầy sợ hãi.

Dương Thanh chưa từng nghe thấy cái tên này.

Rõ ràng Black Doctor chỉ là biệt danh của đối phương.

"Thuốc thủ lĩnh Hồng Trần uống là của ông cho sao?"
Dương Thanh hỏi.

Black Doctor cười lạnh lắc đầu: "Nói đúng hơn là ông ta tốn một khoản tiền khổng lồ mua nó từ tôi".

Dương Thanh chìm vào suy tư.

Anh không thể nhìn thấu Black Doctor, có vẻ ông ta rất phối hợp, hỏi gì trả lời nấy.

Trên người ông ta không hề có khí tức võ thuật nhưng anh vẫn cảm thấy ông ta rất nguy hiểm.

"Hoàn mỹ! Đúng là quá hoàn mỹ!"
Black Doctor nhìn Dương Thnh như đang thưởng thức một

món đồ, ánh mắt ngập tràn tán thưởng.

.

truyện ngôn tình
“Ông ta là Black Doctor! Nhà khoa học điên chuyên cải tạo cao thủ bằng công nghệ cao.

Nghe nói cao thủ được ông ta cải tạo đều sẽ tăng vọt sức chiến đấu”.

Satan sợ hãi nhìn Black Doctor, nói với Dương Thanh: “Có thể nói cao thủ từng bị ông ta cải tạo chính là người máy trong phim khoa học viễn tưởng”.

Black Doctor mỉm cười: “Không ngờ lại có người biết tới thành tựu của tôi, rất tốt! Thiên phú của cậu không tồi, thực lực cũng tạm được, đáng tiếc cậu không phải Thần Cảnh hoàn mỹ!”
“Thần Cảnh hoàn mỹ?”
Dương Thanh như kẻ nông cạn không hiểu Black Doctor đang nói gì.

Ông ta rất kiên nhẫn với Dương Thanh, cười nói: “Ý nghĩa như tên, chính là cao thủ Thần Cảnh hoàn mỹ”.

“Đây là giả thuyết tôi tự sáng tạo từ quá trình nghiên cứu.

Nếu muốn đạt tới Thần Cảnh hoàn mỹ, yêu cầu cơ bản nhất chính là đạt được Thần Cảnh sơ kỳ trước năm ba mươi tuổi”.

“Thứ hai, có thể đột phá Thần Cảnh trung kỳ trước năm bốn mươi tuổi, đạt được Thần Cảnh hậu kỳ trước năm năm mươi tuổi và bước vào Thần Cảnh đỉnh phong trước năm sáu mươi tuổi”.

“Thứ ba, sức chiến đấu siêu mạnh, có thể khiêu chiến vượt cấp”.

“Không được thiếu một trong ba điều kiện này! Bao nhiêu năm nay, cậu là người duy nhất đáp ứng điều kiện của Thần Cảnh hoàn mỹ mà tôi từng gặp”.

Dương Thanh cau mày nổi giận.

Trông đối phương như đang có hỏi có đáp nhưng lại không hề che giấu ý định muốn dùng anh làm chuột bạch.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì?”
Dương Thanh híp mắt hỏi.

“Đây là liều thuốc hoàn mỹ tôi nghiên cứu ra bằng kỹ thuật gen.

Chỉ cần cậu uống vào là có thể đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, bước vào một cảnh giới võ thuật hoàn toàn mới”.

Black Doctor lấy ra một liều thuốc cười nói.

“Cút!”
Dương Thanh tức giận quát: “Tranh thủ lúc tôi chưa điên tiết, tốt nhất mau cút đi.

Nếu không đừng trách tôi không nương tay!”.

Chương 1847

“Cậu là cao thủ Thần Cảnh hoàn hảo tôi mất bao công sức mới tìm thấy, sao có thể bỏ qua vật thí nghiệm tốt như vậy được?”
Black Doctor cười híp mắt nói: “Nào! Chỉ cần cậu uống liều thuốc này là có thể đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, sau này có thể tung hoành toàn thế giới”.

“Hãy uống đi, chiến sĩ của tôi!”
Black Doctor dõng dạc nói, giống như một kẻ điên.

Ông ta thật sự là kẻ điên!
Nhà khoa học điên!
“Vậy thì tôi chỉ có thể giết ông!”
Sát khí lóe lên trong mắt Dương Thanh.

Anh thật sự bị chọc giận.

Kẻ điên này rất nguy hiểm, nếu không diệt cỏ tận gốc, sợ là sau này sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

“Cậu không giết được tôi!”
Black Doctor cười nói, dường như không hề sợ Dương Thanh.

Đương nhiên, nếu ông ta sợ sao còn dám xuất hiện ở đây?
Ông ta vừa dứt lời, bốn bóng người bỗng xuất hiện sau lưng ông ta.

“Đúng rồi! Chính là bọn họ!”
Satan kinh hãi chỉ mấy người sau lưng Black Doctor: “Chính bọn họ đã từng tiếp xúc với thủ lĩnh”.

Dương Thanh không lên tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì đến cả anh cũng không biết tại sao bốn người kia lại xuất hiện ở đây.

Với cảnh giới hiện giờ, anh có thể cảm nhận rõ ràng xung quanh có người hay không.

Nhưng bốn người này giống hệt Black Doctor, anh không hề phát hiện ra họ.

Giống Black Doctor, Dương Thanh không cảm nhận được hơi thở võ thuạt trên người bốn người này, tựa như họ chỉ là người bình thường.

Nhưng anh vẫn cảm thấy nguy hiểm toát ra từ người bọn họ.

“Chắc chắn cậu đang rất tò mò, rốt cuộc vừa rồi bọn họ trốn ở chỗ nào? Bọn họ là cao thủ cảnh giới gì? Phải không?”
Dường như Black Doctor đã nhìn thấu tâm tư của Dương Thanh, cười nói: “Tôi có thể nói cho cậu biết, cho dù là cao thủ mạnh hơn cũng không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ”.

“Họ đang đeo thiết bị nhiễu sóng từ trường”.

“Cao thủ luyện võ có thể cảm giác được thực lực của cao thủ khác trong phạm vi nhất định là nhờ vào một loại từ trường.

Chỉ cần có thể làm nhiều sóng từ trường là có thể dễ dàng che giấu thực lực khỏi cảm giác của cao thủ khác”.

Đây cũng là thành quả nghiên cứu của tôi, sao hả? Có phải rất lợi hại không?
Black Doctor kiêu ngạo nói, giống như một dứa trẻ muốn khoe khoang việc mình làm.

Dương Thanh cậu uống liều thuốc này đi.

Chỉ cần cậu chịu uống, tôi có thể thả anh em tốt của cậu.

Black Doctor cười nói.

“Anh Thanh!”
Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Mà Siêu vốn đã rời đi với Lôi Âm lại bị bốn người cảu Black Doctor dẫn tới.

Bốn người này cũng giống hệt bốn người đứng sau Black Doctor, trên người không hề có khí tức võ thuật.

“Ông muốn chết hả?”
Trông thấy Mã Siêu và Lôi Âm đều bị bắt về, vẻ mặt Dương Thanh trở nên dữ tợn.

Anh đã đuổi họ đi trước khi thủ lĩnh Hồng Trần chết, bây giờ lại bị người của Black Doctor bắt về.

Rõ ràng ông ta đã ở đây quan sát ngay từ đầu..

Chương 1848

Chỉ là Dương Thanh không hề hay biết có người đang ở ngay bên cạnh.

“Mọi người đều là người lớn, không cần nói nhảm nhiều.

Tôi đã tìm được cậu, đương nhiên cũng đã điều tra rõ ràng mọi thứ liên quan tới cậu”.

Black Doctor vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười: “Muốn đối phó người như cậu chỉ dùng người bên cạnh cậu mới có hiệu quả”.

Dứt lời, ông ta lại đưa liều thuốc kia cho Dương Thanh: “Tôi cam đoan, chỉ cần cậu chịu uống nó, tôi lập tức thả hai người họ đi”.

“Anh Thanh đừng uống!”
“Đại nhân đừng uống!”
Mã Siêu và Lôi Âm đồng thanh hét lên.

Mặc dù họ không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Black Doctor muốn Dương Thanh uống thuốc gì nhưng vẫn biết một khi anh uống vào sẽ gặp nguy hiểm.

Sao Dương Thanh lại không biết?
Nhưng hiện giờ Mã Siêu và Lôi Âm đều đang nằm trong tay Black Doctor, anh không còn lựa chọn nào khác.

Đối mặt với một kẻ điên, anh thật sự bất lực.

“Chỉ cần tôi uống nó, ông sẽ thả họ đi chứ?”
Dương Thanh cắn răng hỏi.

Black Doctor gật đầu, dứt khoát ra lệnh: “Thả người!”
Không ai ngờ được Dương Thanh còn chưa đồng ý uống thuốc, ông ta đã ra lệnh thả Mã Siêu và Lôi Âm.

Giây phút được thả ra, cả hai vội vàng chạy về bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt căm tức nhìn Black Doctor.

“Tôi đã thả người, đủ thành ý rồi chứ? Bây giờ cậu có thể uống liều thuốc hoàn mỹ nào được chưa?”

Black Doctor cười híp mắt nói, dường như không hề lo lắng Dương Thanh sẽ từ chối, thẳng tay ném thuốc cho anh.

Dương Thanh giơ tay bắt được.

“Đồ khốn nạn nhà ông dám dùng thủ đoạn hèn hạ bắt cóc chúng tôi.

Bây giờ chúng tôi đã được tự do, ông còn có thể lấy gì uy hiếp anh Thanh?”

Mã Siêu giận dữ nói.

Sau khi uống viên thuốc Dương Thanh đưa, vết thương của anh ta đã được ổn định, chỉ là bị thương quá nặng, vẫn chưa thể khôi phục sức chiến đấu.

Lôi Âm vẫn còn đỡ, vốn không bị thương nặng, lại có thuốc Dương Thanh đưa, vết thương đã được ổn định, thậm chí còn có thể đánh ra thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Lôi Âm cũng nghiến răng nghiến lợi nói: “Các người đã không tuân theo quy củ trước, chúng tôi có vi phạm lời hứa cũng chẳng sao”.

Black Doctor không thèm để ý tới hai người họ, chỉ cười híp mắt nhìn chằm chằm Dương Thanh, không hề e sợ.

Sắc mặt Dương Thanh trầm xuống, do dự cầm liều thuốc hoàn mỹ trên tay.

“Hai người đi đi!”
Anh bỗng lên tiếng, rõ ràng là nói với Mã Siêu và Lôi Âm.

“Anh Thanh!”
“Đại nhân!”
Cả hai đều sợ ngây người, không hiểu tại sao bọn họ đã thoát ra mà anh vẫn đuổi họ đi.

“Tôi bảo hai người cút! Đây là mệnh lệnh!”
Dương Thanh giận dữ quát.

Mã Siêu và Lôi Âm không biết liều thuốc hoàn mỹ là cái gì, nhưng anh thì khác..

Chương 1849

Vừa rồi thủ lĩnh Hồng Trần cũng mất khống chế vì uống liều thuốc hoàn mỹ, sau đó nổ tung xác.

Anh không thể cam đoan sau khi mình uống nó vào có bị mất khống chế hay không, nếu có liệu có giết Mã Siêu và Lôi Âm hay không.

Anh không thể biết được.

"Vâng!"
Mặc dù Mã Siêu và Lôi Âm không cam lòng, cũng không muốn rời đi nhưng bọn họ là chiến sĩ, phục tùng là nghĩa vụ.

"Anh cũng đi đi!"
Dương Thanh lại nhìn sang Satan.

Hiện giờ cả thủ lĩnh Hồng Trần và Lucifer đã chết, ba sát thủ đứng đầu Hồng Trần chỉ còn lại Satan.

Nếu anh còn sống sẽ có thể mượn tay hắn ta khống chế Hồng Trần.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cậu hãy cẩn thận!"
Satan cũng không từ chối.

Hắn ta biết sự đáng sợ của Black Doctor, cũng không ngốc tới mức bán mạng cho Dương Thanh.

Thoáng chốc, đám người Mã Siêu đều đã rời đi.

Đến tận lúc này Dương Thanh vẫn không biết tám cao thủ đứng sau Black Doctor có thực lực như thế nào.

"Cậu Thanh rất thông minh!"
Black Doctor bật cười: "Tôi có thể hứa với cậu, chỉ cần cậu chịu uống liều thuốc hoàn mỹ.

Sau này tôi tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người bên cạnh cậu".

"Cậu biết mà, tôi chỉ theo đuổi cao thủ Thần Cảnh hoàn mỹ.

Tuy bên cạnh cậu có không ít cao thủ, nhưng với tôi họ chỉ là đám rác rưởi”.

Mặc dù lời ông ta nói rất khó nghe nhưng lại khiến Dương Thanh yên tâm hơn nhiều.

Sau khi Mã Siêu và Lôi Âm được thả, anh vẫn đồng ý uống thuốc là vì không thể cam đoan Black Doctor sẽ không ra tay với người bên cạnh mình.

Ông ta rất thông minh, bắt Mã Siêu và Lôi Âm tới chỉ để uy hiếp một chút rồi lập tức thả ra.

Bởi vì ông ta biết Dương Thanh là người như thế nào.

Black Doctor có thể tùy tiện bắt Mã Siêu và Lôi Âm về, chứng tỏ dù bây giờ hai người họ có được cứu ra, chỉ cần ông ta muốn là có thể bắt họ lại lần nữa.

Đây là sức mạnh của Black Doctor.

“Dương Thanh, mau uống liều thuốc hoàn mỹ này đi!”
Black Doctor không chờ nổi nữa, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Ông ta đã nghiên cứu nó rất lâu, cũng đã làm rất nhiều thí nghiệm nhưng chưa từng thành công.

Dù là thủ lĩnh Hồng Trần cũng bị thất bại.

Bây giờ gặp được vật thí nghiệm tốt như Dương Thanh, sao ông ta có thể bỏ qua?
Dương Thanh lạnh lùng nhìn ông ta, không hề do dự uống liều thuốc hoàn mỹ.

Black Doctor vẫn dán chặt mắt lên người anh, còn lấy một cuốn sổ ghi chép ngay trước mặt mọi người như đang định ghi chép sự thay đổi của anh.

“Giây thứ chín, sắc mặt ửng hồng!”
“Giây thứ mười, tròng mắt bắt đầu đỏ lên!”
“Giây thứ hai mươi mốt, khí tức võ thuật bắt đầu tăng lên!”
“Giây thứ ba mươi tư, khí tức võ thuật tăng vọt!”
Back Doctor vừa nhìn đồng hồ vừa vội vàng ghi chép, ánh mắt hưng phấn.

Tám gã cao thủ sau lưng ông ta đã bao vây xung quanh Dương Thanh, sắc mặt ai nấy đều cảnh giác, nhìn chằm chằm anh chuẩn bị ra tay..

Chương 1850

Sau khi uống liều thuốc hoàn mỹ, Dương Thanh chỉ cảm thấy như vừa uống nước ép ới, cổ họng nóng ran.

Ngay sau đó, anh cảm nhận được một nguồn năng lượng khủng khiếp bộc phát trong người mình.

Tiếp đó, khí tức võ thuật của anh bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

"Giữ!"
Dương Thanh bỗng ngữa mặt lên trời rống to.

Mặt đất dưới chân anh lập tức nứt toác vết nứt lan ra bốn phía.

Ha ha tốt! Tiếp tục đi! Tiếp tục đột phá cho tôi!
Black Doctor hưng phấn hét lên.

"A…"
Dương Thanh gào ầm lên, chỉ cảm thấy cơ thể mình sắp bị nguồn năng lượng mạnh mẽ kia xông phá.

Đất đá dưới chân anh đều hóa thành bột mịn.

Lúc này, mặt đất rung chuyển khiến vẻ điên cuồng trong mắt Black Doctor càng tăng.

Ông ta cười lớn nói: "Sắp thành công rồi! Sắp thành công rồi!"
"Ra tay đi!"
Ngay sau đó, tám gã cao thủ đồng loạt lao tới tấn công Dương Thanh.

"Bịch bịch bịch!"
Tám đòn tấn công khủng bố ập tới.

Nhưng tám người kinh ngạc phát hiện đòn tấn công của họ không hề tổn thương tới Dương Thanh, ngược lại còn khiến khí tức võ thuật trong người anh càng tăng lên.

"Chẳng lẽ Black Doctor thành công rồi sao?"
Tám người đều nghĩ như vậy.

Người khác không biết thực lực của bọn họ đến đâu, nhưng bọn họ biết rõ cả tám người đều không hề thua kém cao thủ

Thần Cảnh đỉnh phong.

Tuy đã từng bị Black Doctor cải tạo nhưng vẫn được coi là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cả thế giới này có mấy ai là đối thủ của họ?

Đừng nói là tám người, bất kỳ ai trong số họ đều là cao thủ có thể trấn áp một phương.

Vậy mà giờ đây, tám người cùng tấn công Dương Thanh lại không làm gì được anh.

"Cút!"
Dương Thanh nổi giận gầm lên, tung nắm đấm.

"Bịch!"
Cao thủ bị anh đấm trúng lập tức phun máu bỏ mình.

"Mạnh vậy sao?"
Bảy cao thủ còn lại đều trố mắt nhìn.

Một đấm lấy mạng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!
"Ha ha ha ha, tốt lắm! Tấn công tiếp đi! Đánh tiếp đi!"
Black Doctor kích động gào thét, ánh mắt điên cuồng.

Hiện giờ Dương Thanh càng mạnh, ông ta càng hưng phấn.

Ông ta có thể cảm giác được, Dương Thanh vẫn còn có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng hơn, hoàn toàn vượt mức cực hạn của anh.

Ông ta có dự cảm mãnh liệt, lần này thí nghiệm thực sự sẽ thành công.

"Giết!"
Bảy cao thủ còn lại tiếp tục xông lên..

Chương 1853

“Vẫn là nói cho cậu ấy biết đi, dù sao em cũng phải cố gắng đi lên.”
“Không cần thiết đi, em không muốn nói cho bất kỳ người nào trong các anh biết vì nguyên nhân chính là em muốn tự mình cố gắng, mà không phải…”
Lâm Hứa Chính lại đột nhiên chăn ngang lời của cô ta: “Nếu như em muốn thông qua sự cố gắng của mình để chứng minh lời của em, vậy không có cái gì cần thiết đi, rất nhiều năm trước em đã chứng minh chính mình rồi, cô chủ của tập đoàn nhà họ Hứa cũng không phải quả hồng mềm, những người kia bởi vì xem thường em mà bị thua thiệt dưới tay em, đều đã chứng minh em của năm đó, hiện tại…”
“Hiện tại không giống.”
Bàn tay rũ xuống bên bả vai của Hứa Yến Uyển nắm thành quả đấm, gần như thì thầm mà nói: “Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ… Trước kia em có nhà học Hứa làm chỗ dựa, dưới tay có bao nhiêu người có thể giúp em? Hiện tại… Em chỉ có một mình, em lấy cái gì để chứng tỏ mình?”
Đinh…
Thang máy đến, cửa mở ra.

Lâm Hứa Chính cũng chưa đi ra ngoài, mà là nhìn cô ta, Hứa Yến Uyển ý thức được đây là tầng nào, sửng sốt một chút rồi lấy lại tinh thần, lùi về sau vài bước, thân thể dán trên vách tường: “Anh tới tìm anh ấy à? Anh đi đi.”
“Em không cùng anh đi à?”
“Không được.”
Hứa Yến Uyển lắc đầu, Hàn Thanh hiện tại là người có bạn gái, cô ta đi gặp anh thì tính là chuyện gì xảy ra? Dù sao trong lòng của cô ta cũng ưa thích anh, nếu như nói hiện tại Hàn Thanh không có bạn gái, có lẽ cô ta còn có thể tranh thủ một chút.

Nhưng tính cách kiêu ngạo của cô ta không cho phép cô ta làm như vậy.

Cô ta cũng sợ hãi, số lần mình gặp anh quá nhiều thì đến lúc đó có thể sẽ nhịn không được, tựa như việc tiến vào công ty này.

Lúc trước lúc cô ta nộp sơ yếu lý lịch, rõ ràng từng nghĩ không nộp vào tập đoàn nhà họ Hàn, nhưng khi nhìn đến tập đoàn nhà họ Hàn, tay vẫn nhịn không được liền thuận tiện nộp vào.

Sau khi nộp thì cô ta lại bắt đầu hối hận, cảm thấy mình quá xúc động rồi, rõ ràng trò chuyện với em gái nhà người ta rất tốt, thế nhưng cô ta lại nộp sơ yếu lý lịch.

Sau này Hứa Yến Uyển lại tự an ủi mình, cô ta cũng chỉ là đến tập đoàn nhà họ Hàn để làm việc thôi, lại không có ý nghĩ khác, em gái của anh coi như biết thì cũng không nói gì được mình.

Đã đến rồi, cô ta phải đem trọng tâm đặt ở trên công việc, mà không phải đi gặp anh.

"Thật không có ý định gặp một lần? Mặc dù bây giờ em chỉ là nhân viên nhỏ, nhưng em cũng hẳn là biết, quan hệ giữa ba người chúng ta không phải loại này…"
Lâm Hứa Chính còn muốn nói tiếp, Hứa Yến Uyển lại trực tiếp chặn lời anh ta.

"Em không muốn đi thì tất nhiên có nguyên nhân của em, anh cũng đừng hỏi nữa, cái gì cũng đừng nói nữa, ra ngoài đi."
Nói xong lời cuối cùng, Hứa Yến Uyển thậm chí trực tiếp túm lấy tay áo của Lâm Hứa Chính tay áo, đẩy anh ta ra ngoài.

Lâm Hứa Chính bị đẩy ra khỏi thang máy, cửa thang máy cũng đúng lúc đóng lại, anh ta muốn nói tiếp cũng không có cơ hội, anh ta đứng tại chỗ mấy giây nhìn cửa thang máy yên tĩnh, mới quay người chậm rãi rời đi.

Hứa Yến Uyển nhìn thang máy di xuống từng tầng từng tầng một, trái tim cũng theo đó mà chìm xuống một chút.

Cô ta bỗng nhiên có chút khổ sở, Lâm Hứa Chính xuất hiện, giống như đang nhắc nhở cô ta, tất cả mọi người đều thay đổi, không còn là lúc ba người ở cùng nhau trước kia, bọn họ đều đã thứ theo đuổi và hạnh phúc của riêng mình, không có khả năng quay trở về như lúc trước.

Vì Sao chứ…
Vì sao trên thế giới lại có nhiều thứ không hoàn mỹ như vậy?
Đinh…
Thang máy dừng lại ở một tầng nào đó, Hứa Yến Uyển đi ra ngoài đưa tài liệu, sau khi đưa xong tài liệu, cô ta thực sự cảm thấy mình không có tinh thần, cho nên xin nghỉ từ phía trên, nói mình không thoải mái nên muốn xin nghỉ để đến bệnh viện.

Tương Văn Văn nhìn sắc mặt cô ta đúng là hoàn toàn tái nhợt, lập tức cho cô ta nghỉ nửa ngày, Hứa Yến Uyển lập tức đi vào thang máy..

Chương 1854

Lúc rời khỏi công ty phải đi qua chỗ của nhân viên lễ tân, nhân viên lễ tân trông thấy cô ta, tranh thủ thời gian chạy đến.

"Này, cô chờ một chút!"
Thấy cô ta, trong mắt Hứa Yến Uyển lóe lên một chút không kiên nhãn, người nhân viên lễ tân này vì sao một mực quấn lấy cô ta? Trước đó lúc thấy cô ta cũng hỏi một đống vấn đề khó hiểu, hiện tại cô ta lại muốn làm cái gì?
Hứa Yến Uyển một bên nhăn lại đôi mi thanh tú một bên tăng tốc bước chân, làm bộ mình không nghe thấy nhân viên lễ tân gọi mình.

Nhân viên lễ tân thấy cô ta bước đi như bay, cũng chỉ có thể chạy chậm theo, ngăn cản Hứa Yến Uyển.

"Cô nhìn thấy tôi lại chạy cái gì thế? Chẳng lẽ tôi là yêu quái ăn thịt người à?"
Trong lòng Hứa Yến Uyển oán thầm, mặc dù cô không phải yêu quái ăn thịt người, nhưng so với yêu quái ăn thịt người thì cô còn đáng ghét hơn.

"Có chuyện gì không? Tôi còn phải về nhà."
"Ai nha, tôi chỉ là muốn hỏi cô một chút thôi, lần trước cô nói việc khi còn bé, cô và tổng giám đốc Hàn có đính hôn qua, cuối cùng có phải sự thật không vậy?"
Hứa Yến Uyển: "…"
Nói trắng vấn đề ra như thế, cô ta thật đúng là không xem mình là người ngoài.

Cô ta nhìn chằm chằm nhân viên lễ tân, ánh mắt sâu kín, cũng không nói chuyện, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm, em gái nhân viên lễ tân bị cô ta nhìn đến tê cả da đầu: "Cô, cô nhìn tôi như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ tôi hỏi sai rồi à? Tôi nhớ rõ trước đó chính cô đến tập đoàn nhà họ Hàn, nói muốn tìm tổng giám đốc Hàn của chúng tôi, tôi hỏi cô có phải từng đính hôn với tổng giám đốc Hàn không, cô nói là phải mà."
Hứa Yến Uyển nhìn nhân viên lễ tân, suy đoán xem động lực mà cô ta hỏi mình vấn đề này là cái gì, dựa theo thân phận của

cô ta, trừ phi cô ta cũng có hứng thú với Hàn Thanh, bằng không cô ta sẽ không hiểu kì mình cuối cùng có từng đính hôn với Hàn thanh hay không.

Hoặc là cô ta rất thích tám chuyện, cho nên mới hỏi như vậy.

Nhưng mặc kệ là cái lý do nào, Hứa Yến Uyển cũng không quá muốn trả lời vấn đề này của cô ta.

"Cô nói chuyện đi, cuối cùng thì cô có phải là vợ sắp cưới của tổng giám đốc Hàn không thế?"

Nghe nói, Hứa Yến Uyển chậm rãi cong lên khỏe môi, ánh mắt im lặng mà nhìn qua cô ta: "Phải thì làm sao, không phải lại thế nào? Cô hỏi cái vấn đề này, muốn làm cái gì?"
Em gái nhân viên lễ tân nghe xong, con mắt tỏa sáng: "Cô thừa nhận?"
"Tôi có thừa nhận à?" Hứa Yến Uyển cười khẽ một tiếng: "Tôi vừa thừa nhận hả?"
"Vậy là cô phủ nhận?"
Hứa Yến Uyển: "Ai biết được? Cô đoán xem?"
Em gái nhân viên lễ tân: "…"
Cái người phụ nữ này thế mà khó trị như vậy sao, lại không thừa nhận lại không phủ nhận, đến tột cùng là cô ta có ý gì?
"Thời gian của tôi rất quý giá, nếu như cô không có chuyện gì khác, tôi đây đi trước."
Nói xong, Hứa Yến Uyển trực tiếp vòng qua em gái nhân viên lễ tân rời khỏi công ty.

Sau khi đợi cô ta đi về, em gái nhân viên lễ tân đứng tại chỗ suy tư thật lâu, những vẫn nghĩ mãi mà không rõ, thế là cô ta tranh thủ thời gian trở lại vị trí của mình, gửi tin nhắn vào nhóm.

"Chúng chị em, vừa rồi tôi lại gặp phải vợ sắp cưới của tổng giám đốc Hàn á!"
"?? Cô đến cùng là nói cái nào? Mỗi ngày đều vợ sắp cưới rồi bạn gái, có thể lo lắng một chút đến tâm tình của chúng ta hay không?"
"Thật sự là vợ sắp cưới à? Cô xác định chưa?"
Em ái nhân viên lễ tân: "Không xác định, tôi vừa hỏi cô ta, thế nhưng cô ta không có phủ nhận cũng không có thừa nhận, đây

là cô ta có ý gì nhỉ? Tôi không hiểu lắm.”
“Không thừa nhận cũng không phủ nhận? Sách, chị em à cô nói người phụ nữ này đẳng cấp có chút cao nha? Nghe tôi nói, về sau đừng lại đi hỏi cô ta, cô đây là đang tự rước lấy nhục”
Em gái nhân viên lễ tân: “… Cái gì mà tự rước lấy nhục, khuyên cô nói chuyện dễ nghe một chút!”.

Chương 1857

Khắp Chiêu Châu này, ngay cả các Hoàng tộc cũng chỉ có vài cao thủ Thần Cảnh trong mỗi Hoàng tộc, mà nay, một Black Doctor lại có đến tám gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Mặc dù đã có một gã bị giết nhưng vẫn còn lại bảy gã.

Đội hình thế này, có lẽ đã đủ sức hoành hành khắp thế giới, áp đảo bất kì thế lực đứng đầu nào, đương nhiên là khi những gia tộc Cổ Võ lánh đời không ra mặt.

"Tay Black Doctor này thật đúng là một gã điên!"
Lôi Âm buột miệng nói.

"Hi vọng sau này ông ta sẽ không tiếp tục tới gây chuyện với chúng ta nữa!"
Dương Thanh cũng khá để tâm đến việc này, vì đây là lần đầu tiên anh cảm thấy e ngại một người đến như vậy.

Không phải anh sợ Black Doctor mà chỉ sợ ông ta sẽ gây thương tổn cho người quanh anh.

Tên khốn đó nắm bắt nhân tính cực kì chuẩn xác, ông ta biết điều gì có thể khiến cho Dương Thanh lo lắng.

Chuyện bên Hồng Trần đã giải quyết xong, Dương Thanh thấy cũng đã đến lúc ra về, nay tình hình ở Yến Đô rất hỗn loạn, ai biết hai ngày anh không có mặt lại đã xảy ra chuyện gì.

"Về Yến Đô thôi!"
Dương Thanh cùng Mã Siêu rời khỏi đó.

Lôi Âm vốn chính là Chiến Thần được Chiêu Châu phái tới chiến trường ngoài biên giới, dĩ nhiên phải tiếp tục ở lại đây.

Satan nay coi như đã thành thủ lĩnh thứ hai của Hồng Trần, cũng phải tiếp tục ở lại để thống lĩnh Hồng Trần tiếp tục phát triển.

Chỉ có Dương Thanh và Mã Siêu rời khỏi chiến trường ngoài biên giới.

Một lần nữa trở về Yến Đô, Dương Thanh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Rốt cuộc cũng đã về!”
Dương Thanh cười nói.

Ngôn Tình Hay
“Anh Thanh, chúng ta tới phòng khám Ái Dân trước đi!”
Vừa xuống máy bay, Mã Siêu đã nhanh nhẹn đề nghị.

“Được!”

Dương Thanh đồng ý, anh hiểu vì sao Mã Siêu lại muốn tới phòng khám Ái Dân.

Khi biết được thủ đoạn của Black Doctor kia, Mã Siêu luôn trong tình trạng lo âu hốt hoảng, anh ta đang lo sợ liều thuốc hoàn mỹ đó sẽ gây tổn hại cho cơ thể Dương Thanh.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh và Mã Siêu đã tới phòng khám Ái Dân.

“Anh Thanh, anh Siêu!”
Thấy hai người tới, Phùng Tiểu Uyển hào hứng chào hỏi.

“Cậu Thanh! Cậu Siêu!”
Vương Chiến cũng đi ra cất lời chào.

“Chà, đột phá rồi?”
Cảm nhận được hơi thở của Vương Chiến, Dương Thanh thoáng kinh ngạc.

Vương Chiến vốn là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, nhưng sau khi nền tảng võ thuật bị tổn hại, thực lực đã giảm mạnh.

Nhưng lúc này, Dương Thanh khiếp sợ nhận ra, mới hai ngày ngắn ngủi không gặp, Vương Chiến không chỉ khôi phục nền tảng võ thuật, thực lực còn tăng lên cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Không chỉ có thế, Dương Thanh còn cảm thấy, thực lực của Vương Chiến đã rất gần với Thần Cảnh hậu kỳ rồi.

Vương Chiến gật nhẹ đầu, cảm kích nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: “Nhờ Tiểu Uyển, nền tảng võ thuật của tôi mới khôi phục được, cảnh giới võ thuật cũng nhờ thế mà tăng lên rất nhiều”.

Chương 1858

“Đa số đều nhờ cả vào chính bản thân ông Chiến mà, nếu không nhờ ý chí của ông cực kì kiên định thì dù y thuật của cháu có mạnh cỡ nào cũng không thể khôi phục nền tảng võ thuật cho ông được”.

Phùng Tiểu Uyển cười nói.

“Tiểu Uyển, em kiểm tra cho anh Thanh trước đã!”
Mã Siêu lo lắng nói.

“Anh Thanh, anh sao vậy?”
Nghe Mã Siêu nhắc nhở, Phùng Tiểu Uyển lập tức khẩn trương, vội vàng nói: “Anh Thanh, anh nằm xuống đây, để em kiểm tra cho anh xem sao!”
Dương Thanh lộ vẻ bất đắc dĩ: “Anh không sao, Mã Siêu cứ hay lo lắng thái quá”.

Phùng Tiểu Uyển và Vương Chiến không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy đến với Dương Thanh, nhưng Mã Siêu sao lại không rõ?
Chẳng được bao lâu, Phùng Tiểu Uyển đã kiểm tra xong.

“Tiểu Uyển, anh Thanh có sao không?”
Mã Siêu vội vàng hỏi.

Phùng Tiểu Uyển nhíu mày, sắc mặt lộ vẻ lo âu, nghiêm nghị nói: “Em vẫn chưa kiểm tra ra bất cứ vấn đề gì, nhưng không biết vì sao, em luôn cảm thấy có chuyện, hơn nữa vấn đề còn không nhỏ đâu”.

“Rốt cuộc là có vấn đề hay không có vấn đề?”
Câu trả lời của Phùng Tiểu Uyển khiến Mã Siêu càng thêm lo lắng.

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: “Ý của Tiểu Uyển là, thân thể tôi rất ổn, nói đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu sao?”
“Thật chứ?”
Mã Siêu nhìn sang phía Phùng Tiểu Uyển, hỏi.

Phùng Tiểu Uyển mỉm cười gật đầu: “Chắc là em đã nghĩ nhiều quá, tình hình của anh Thanh rất ổn”.

“Tốt quá rồi!”
Lúc này Mã Siêu mới yên tâm.

Anh ta biết rõ năng lực của Phùng Tiểu Uyển, nếu Phùng Tiểu Uyển cũng đã nói Dương Thanh không sao thì có nghĩa Dương Thanh nhất định không có vấn đề gì.

“Cậu mới là người nên kiểm tra lại kĩ càng một lượt đấy, mau nằm xuống đây để Tiểu Uyển xem cho cậu đi”.

Dương Thanh ra vẻ tức giận nói.

Sau khi kiểm tra, Mã Siêu chỉ bị chút thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn, Phùng Tiểu Uyển bôi thuốc lên vết thương cho Mã Siêu là xong.

“Anh Thanh, vậy em về nhà trước đây, đã mấy ngày không gặp Ngải Lâm rồi”.

Mã Siêu được biết nền tảng võ thuật của mình không bị tổn thương gì thì rất vui vẻ.

Đợi Mã Siêu đi rồi, Dương Thanh mới quay sang phía Phùng Tiểu Uyển, sắc mặt nghiêm túc, hỏi: “Tiểu Uyển, giờ em cứ nói thẳng đi, cơ thể anh rốt cuộc có vấn đề gì vậy?”
Vương Chiến lập tức cả kinh, chẳng lẽ Dương Thanh thực sự bị làm sao?
Nụ cười trên môi Phùng Tiểu Uyển cũng biến mất, cô ta lo lắng nói: “Anh Thanh, thể chất của anh đã có thay đổi cực lớn, thậm chí ngay cả máu của anh cũng đã bị biến tính”.

“Nhưng em không nhìn ra được, thay đổi đó tốt hay xấu cho thân thể anh, căn cứ vào tình hình trước mắt thì thể chất của anh đã được cải biến theo hướng tốt hơn”.

“Nhưng điều khiến em lo lắng nhất là, sự thay đổi trong thể chất của anh vẫn chưa kết thúc, nó vẫn đang tiếp tục, tạm thời thì không có vấn đề gì, nhưng không có nghĩa sau này cũng không có vấn đề”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh mới ý thức được sự khủng bố của tau Black Doctor kia.

Ngày cả Phùng Tiểu Uyển cũng bó tay trước thủ đoạn của ông ta sao?
Nếu đang biến đổi theo phương hướng tốt thì nhất định sẽ không có vấn đề gì, em cứ yên tâm đi”.

Dương Thanh vờ trần tình cười nói, sau đó dặn dò thêm: “Tiểu Uyển, chuyện này anh mong em có thể giữ bí mật giúp anh, trừ ba người chúng ta, đùng tiết lộ cho bất cưa ai nữa.

.

Chương 1859

Vương Chiến vội vả tỏ thái độ: “Cậu Thanh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không để lộ chuyện này cho bất cứ ai đâu”.

Dương Thanh gật đầu, đương nhiên anh rất tin tưởng Vương Chiến, bằng không anh sẽ không hỏi Phùng Tiểu Uyển về chuyện này ngay trước mạt Vương Chiến.

Anh Thanh, rốt cược anh đã uống phải thứ gì vậy? Vì sao có thể lại thay đổi lớn đến thế?”
Phùng Tiểu Uyển bỗng nghiêm túc hỏi, dưới vẻ nghiêm nghị là nỗi lo lắng vô vàn.

Dương Thanh không hề giấu giếm, anh kể lại toàn bộ sự việc liên quan tới liều thuốc hoàn mỹ cho Phùng Tiểu Uyển.

Nghe Dương Thanh nói xong, Phùng Tiểu Uyển dại mặt ra, hỏi: “Anh Thanh, nói vậy có nghĩa là thể chất của anh đã hoàn toàn bị cải tạo?”
Dương Thanh gật đầu: “Có lẽ vậy! Chẳng phải em cũng vừa nói, thể chất của anh đã có thay đổi rất lớn đó sao? Tự anh cũng cảm nhận được, các cấp độ của thân thể đã tăng lên khá nhiều”.

“Nếu chỉ có những thay đổi này, anh đã không phải lo lắng gì nhiều, nhưng vấn đề hiện nay là thể chất của anh vẫn đang tiếp tục được cải tạo, mà anh không rõ rốt cuộc khi nào mới dừng”.

“Sau này liệu có ảnh hưởng gì đến nền tảng võ thuật của anh không, anh cũng không biết”.

Vương Chiến đứng bên nghe đã sợ ngây ra, mặc dù lão ta từng là cao thủ của Hoàng tộc họ Long nhưng cũng chưa từng nghe nói đến chuyện có kẻ có thể làm biến đổi thể chất người khác.

Phùng Tiểu Uyển im lặng nghe, sắc mặt tràn đầy lo âu và căng thẳng, lát sau mới lên tiếng: “Anh Thanh, anh yên tâm, nhất định em sẽ nghĩ ra cách để chữa cho anh”.

Dương Thanh cười khổ: “Tiểu Uyển, anh thì không sao, dù lâm vào tình trạng này sẽ khiến nền tảng võ thuật của anh bị

thương tổn nhưng chí ít có thể duy trì cảnh giới võ thuật hiện tại của anh, chỉ cần cảnh giới võ thuật không yếu đi thì không thành vấn đề".

Ngoài miệng Dương Thanh nói nhẹ nhàng là thế nhưng Vương Chiến biết, đối với bất kì cao thủ võ thuật nào, chuyện nền tảng võ thuật bị tổn thương luôn là một đả kích cực kì trầm trọng.

Tuy không phải là người học võ nhưng Phùng Tiểu Uyển cũng hiểu được vấn đề này, gương mặt xinh xắn của cô ta cực kì nghiêm nghị.

"À phải rồi, Tiểu Uyển, em đã trị liệu cho Long Thiên Vũ chưa?"
Dương Thanh đột nhiên đổi đề tài.

Trước đó, Long Thiên Vũ từng quỳ xuống xin lỗi anh, nhưng quan trọng hơn là, chính Vương Chiến cũng đã cầu xin Dương Thanh để Phùng Tiểu Uyển ra tay cứu Long Thiên Vũ.

Nghe Dương Thanh hỏi đến chuyện Long Thiên Vũ, ánh mắt Vương Chiến thoáng lóe lên kích động, quay sang nhìn Phùng Tiểu Uyển theo bản năng.

"Từ sau khi bọn họ rời khỏi đây thì không thấy quay lại nữa, em cũng chưa hề chữa trị cho anh ta".

Phùng Tiểu Uyển nói.

"Nếu thế, Chiến tiền bối, ông liên lạc với Long Thiên Vũ thử xem, bảo anh ta tới đây đi!"
Dương Thanh nhìn sang nói với Vương Chiến.

"Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn Tiểu Uyển! Tôi sẽ liên lạc với Long Thiên Vũ ngay đây!"
Vương Chiến vội vàng cảm ơn, sau đó gọi điện cho Long Thiên Vũ luôn.

Chốc lát sau, Vương Chiến đã kết thúc cuộc gọi, cười nói:
"Long Thiên Vũ biết cậu Thanh đã đồng ý để Tiểu Uyển tiến hành trị liệu thì kích động ghê lắm, nói là sẽ tới ngay đấy".

Chưa đến hai mươi phút sau, một chiếc xe dừng trước cửa phòng khám Ái Dân, Long Thiên Vũ được hai gã cao thủ

Vương Cảnh sơ kỳ đưa vào trong.

Hôm nay hắn ta phải ngồi xe lăn tới đây, không thể tự đứng dậy.

“Cậu Thanh, cảm ơn cậu! Thần y Phùng, cảm ơn cô! Ông Chiến, cảm ơn ông!”
Vừa vào phòng khám Ái Dân, Long Thiên Vũ đã kích động và cảm kích nói.

Lúc này, sắc mặt hắn ta vô cùng tiều tụy, đâu còn vẻ oai phong của một người cháu đích tôn Hoàng tộc họ Long nữa.

“Long Càn, Long Khôn đâu?”
Vương Chiến thấy chỉ có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ đi theo Long Thiên Vũ thì thoáng nhướng mày, mặt lộ vẻ không vui.

Long Thiên Vũ cười khổ lắc đầu, nói như tự giễu: “Nay tôi chỉ là một thứ đồ bỏ mất đi năng lực chiến đấu, đã chẳng còn chút giá trị gì với Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long sao có thể để hai cao thủ Thần Cảnh bảo vệ tôi chứ?”.

Chương 1863

Vương Chiến hít sâu một hơi, mắt đã vằn đỏ, lão ta nói: “Long Phi Dương, cậu đừng nên khinh người quá đáng”.

“Bốp!”
Long Phi Dương lại vả thẳng vào mặt Vương Chiến một lần nữa rồi cười lạnh: “Tôi cứ khinh thường ông đấy, ông có thể làm gì được tôi?”
Phùng Tiểu Uyển rốt cuộc không nhìn nổi nữa, bèn chắn trước mặt Vương Chiến, tức giận nói: “Anh quá đáng rồi đấy! Nơi này không chào đón anh, mời anh cút ra cho tôi!”
“Ái chà, ở đây còn có một người đẹp này!”
Vừa rồi lực chú ý của Long Phi Dương dồn cả vào Long Thiên Vũ và Vương Chiến, không hề chú ý nhan sắc của Phùng Tiểu Uyển.

Lúc này Phùng Tiểu Uyển đứng trước mặt anh ta, vẻ mặt tức giận trông khá hấp dẫn.

“Khá lắm khá lắm, anh thích!”
Long Phi Dương cười ha hả, vươn tay định sờ lên mặt Phùng Tiểu Uyển.

Vương Chiến lập tức kéo Phùng Tiểu Uyển ra sau lưng mình, giận dữ nói: “Long Phi Dương, cậu cút ngay cho tôi!”

Lão ta có thể dễ dàng bỏ qua hành vi xúc phạm của Long Phi Dương với mình, bởi lão ta lớn lên trong Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Long chính là nhà của lão, trong lòng Vương Chiến, Hoàng tộc họ Long có ơn lớn với lão ta.

Vậy nên, lão ta không muốn tranh chấp với Long Phi Dương, nhưng điều đó không đồng nghĩa với chuyện Long Phi Dương có thể xúc phạm Phùng Tiểu Uyển.

Trong thời gian sinh hoạt chung với Phùng Tiểu Uyển, cô gái nhỏ này đã trở thành cháu gái lão ta, dù là người thừa kế của Hoàng tộc họ Long, lão ta cũng không cho phép kẻ đó xúc phạm tới Phùng Tiểu Uyển.

Dương Thanh vẫn thờ ơ đứng một bên, không nhúng tay vào.

Dĩ nhiên anh có thể nhận ra Vương Chiến bao dung thế nào với người của Hoàng tộc họ Long, muốn để Vương Chiến hoàn toàn dứt bỏ Hoàng tộc họ Long chỉ có một cách là để người của Hoàng tộc họ Long này xúc phạm lão ta nặng nề.

Chỉ có như vậy, lão ta mới hoàn toàn đẩy được Hoàng tộc họ Long ra khỏi tâm trí mình.

Bằng không, cả đời này, những khi đối mặt với con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Long, lão ta sẽ theo bản năng cho rằng mình kém người ta một bậc.

"Lão già kia, ông dám ngăn cản tôi à?"
Long Phi Dương cả giận quát.

Cao thủ Thần Cảnh sau lưng anh ta cũng bước lên trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Chiến, nói: "Vương Chiến, ông dám vô lễ với điện hạ thì đừng trách tôi không khách sáo với ông!"
Vương Chiến hít sâu một hơi, cưỡng chế đè lửa giận của mình xuống, lạnh lẽo nhìn về phía Long Phi Dương: "Rốt cuộc hôm nay cậu tới đây có mục đích gì?"
"Bốp!"
Long Phi Dương lại tát thẳng vào mặt lão ta một cái nữa, cả giận nói: "Bản điện hạ muốn làm gì thì có liên quan gì tới ông?"
"Vương Chiến, tôi cảnh cáo ông lần cuối, cút ngay cho tôi, bằng không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ông!"
Long Phi Dương nói, thái độ ngạo mạn tột cùng, hoàn toàn không thèm nể nang Vương Chiến.

"Mấy tên khốn các người cút ra ngoài cho tôi! Cút ngay!"
Phùng Tiểu Uyển đã hoàn toàn tức giận khi tận mắt thấy Vương Chiến bị đánh liên tục, nếu không phải vì không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của Hoàng tộc họ Long, cô ta đã nổi nóng từ lâu.

"Người đẹp bé nhỏ, muốn anh đi khỏi đây cũng được, chỉ cần em chịu theo anh, ngủ với anh một đêm thì tôi sẽ đưa cô em đi ngay".

Long Phi Dương híp mắt cười cợt nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: "Đương nhiên, nếu em không muốn đi cũng không sao, chúng ta làm việc luôn ở đây cũng được, sau đấy anh sẽ đi ngay, đồng thời có thể bảo đảm sau này sẽ không bao giờ tới gây chuyện với Vương Chiến nữa, thế nào?"
"Bốp!"
Phùng Tiểu Uyển giương tay tát thẳng vào mặt Long Phi Dương, cô ta đã giận run người..

Chương 1864

Long Phi Dương hoàn toàn không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại dám đánh mình, lập tức ngây cả người ra: “Mày, mày dám đánh tôi?”
“Anh đáng bị đánh!”
Phùng Tiểu Uyển tức tối nói.

“Con khốn này, mày dám đánh tao, tao giết mày!”
Long Phi Dương lập tức nổi giận, vung tay lên, đột nhiên, một sức mạnh khủng khiếp ngưng tụ trên tay anh ta.

Sức mạnh này hẳn đã ngang với cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Phùng Tiểu Uyển chỉ là một người thường, nếu trúng một bạt tai này của Long Phi Dương, hẳn phải chết chắc.

Đáy mắt Dương Thanh đã lóe lên một tia sáng lạnh, nhưng vẫn không ra tay, anh không tin Vương Chiến sẽ trơ mắt nhìn Phùng Tiểu Uyển bị đánh.

Đương nhiên, dù Vương Chiến thật sự không có ý định ngăn cản, anh vẫn có thể kịp thời cứu Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển bị hơi thở kia làm cho khiếp sợ ngây người, cô ta mơ hồ cảm nhận được, giây tiếp theo mình sẽ bị giết chết, nhưng ngoài mặt cô ta không hề lộ chút sợ hãi nào, chỉ có nỗi phẫn nộ tràn ngập đối với Long Phi Dương.

“Long Phi Dương, cậu dám à!”
Long Thiên Vũ cũng giận dữ, rống to.

Chỉ có điều, hắn ta lại hoàn toàn không có cách nào xông tới ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay Long Phi Dương hạ xuống mặt Phùng Tiểu Uyển.

“Bốp!”
Ngay khi cái tát của Long Phi Dương sắp hạ xuống mặt Phùng Tiểu Uyển, Vương Chiến bỗng chắn giữa hai người, tóm chặt cổ tay Long Phi Dương, sắc mặt lạnh lẽo: “Vì sao? Tôi đã bị đuổi khỏi hoàng tộc họ Long rồi, vì sao các người còn làm như

vậy?”
Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, trong lòng tôi, Hoàng tộc họ Long chính là nhà của mình, cho nên mặc dù bị đuổi khỏi HOàng Tộc họ Long nhưng trước nay tôi vẫn luôn coi mình là người của Hoàng tộc này”.

“Vì thế, dù bị cậu xúc phạm, bị cậy bạt tai trước mặt bao người, tôi đều có thể bỏ qua, bời vì tôi cũng từng là người của Hoàng tộc họ Long này!”
“Tôi ffã rộng lượng đến thế rồi, vì sao các người hết lần này đến đến lần khác nhục mạ tôi? Làm nhục tôi thì cũng thôi, nhưng vì sao lại muốn động tới Tiểu Uyển?”
“Cậu có biết không? Cái mạng này của tôi đeèu do Tiểu Uyển cứu về, trong lòng tôi cô bé này là ân nhân cứu mạng, đồng thời cũng là cháu gái tôi, ai dám động tới con bé, tôi sẽ tiễn kẻ đó đi gặp Diêm Vương!”
Vừa dứt lời, một hơi thở khủng khiếp đã bùng nổ từ trên người Vương Chiến.

Lúc này đây, Vương Chiến thật sự rất tức giận, toàn thân dâng trào sát khí, hơi thở Thần Cảnh trung kỳ bộc phát ra khỏi cơ thể.

Toàn bộ phòng khám Ái Dân lập tức bị khí thế của lão ta bao trùm.

Long Phi Dương đang bị Vương Chiến tóm lấy cổ tay nhận thấy rõ điều đó hơn ai hết.

Anh ta có cảm giác trước mặt mình là một con ác quỷ đến từ địa ngục chứ không phải người.

Cơ thể run rẩy mất kiểm soát, trong mắt Long Phi Dương ngập tràn nỗi sợ hãi: “Cảnh… Cảnh giới võ thuật của ông khôi phục lại rồi!”
Hiển nhiên là đến giờ anh ta mới biết tu vi của Vương Chiến đã trở lại.

“Vương Chiến, ông muốn làm gì? Thả điện hạ ra!”
Cao thủ Thần Cảnh mà Long Phi Dương dẫn đến cũng hốt hoảng, vội vàng quát lên.

Bản thân cũng là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng lúc này ông ta lại cảm thấy thực lực hiện giờ của Vương Chiến đã vượt xa mình.

Điều này làm cho ông ta không thể nào tin nổi.

Trước đây Vương Chiến là người yếu nhất trong năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long nên ông ta chưa bao giờ để vào mắt.

Nhưng hôm nay, vị cao thủ Thần Cảnh này đột nhiên nhận ra Vương Chiến không những không bị phế tu vi mà còn đột phá đến Thần Cảnh trung kỳ, đã thế còn sắp tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ..

Chương 1868

“Bây giờ, người đang đứng trước mặt các người là Vương Chiến!”
Dứt lời, cơ thể lão ta bùng nổ khí thế càng kinh khủng hơn.

Long Giang đứng sững như trời trồng, mặt mày tái mét, không hề có lòng tin mình sẽ thắng khi đối mặt với Vương Chiến lúc này.

Nhưng Long Phi Dương lại muốn ông ta đánh, còn cách nào đâu?
“Giết cho tôi! Giết đi!”
Long Phi Dương cáu kỉnh gắt lên: “Tôi muốn ông giết sạch bọn chúng, giết hết cho tôi!”
“Uỳnh!”
Anh ta vừa dứt lời thì Long Giang đã xông ra ngoài, nhanh đến mức hóa thành cái bóng lao thẳng về phía Vương Chiến.

“Không biết tự lượng sức!”
Lão ta cười lạnh, chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích chờ đòn công kích của Long Giang đến.

“Ầm ầm ầm!”
Ông ta và Vương Chiến kịch liệt chạm trán với nhau.

Chẳng qua Vương Chiến vẫn chỉ đứng tại chỗ, không ngừng dùng hai tay và hai chân của mình để ngăn cản, từ đầu đến cuối đều không chủ động công kích.

Cuộc chiến của hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ quả thật là điên cuồng.

Bị sự va chạm dữ dội ấy ảnh hưởng, mặt đường dưới chân nháy mắt văng tung tóe.

Đám đông vây xem thấy cảnh này đều sững sờ, những người bình thường như họ chưa bao giờ gặp được cuộc đánh nhau nào ác chiến như thế cả.

Lòng đường giữa phòng khám Ái Dân và tập đoàn Nhạn Thanh vỡ vụn thành từng lớp từng mảng tạo thành một khung

cảnh hoang tàn.

Thấy Long Giang đã hành động, sắc mặt của Long Phi Dương mới dễ nhìn hơn một chút nhưng ánh mắt vẫn tràn trề sát khí.

Dương Thanh khinh thường nhìn anh ta, nếu không phải vì Chiêu Châu đã xuất hiện những nhân tố bí ẩn thì sao anh phải nể nang Hoàng tộc họ Long làm gì?
Giết thẳng tay luôn là được rồi.

Mà không cần Dương Thanh phải tự mình ra tay, chỉ cần ra lệnh tổ chức Hồng Trần là xong.

Với thực lực của các cao thủ hàng đầu này, ngoại trừ cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long hơi khó đối phó ra thì còn lại những kẻ có thực lực dưới Thần Cảnh đều chỉ còn đường chết.

“Uỳnh!”

Đột nhiên một sức mạnh kinh khủng bùng phát, Long Giang bị Vương Chiến đẩy lùi.

“Long Giang, chẳng lẽ ông vẫn chưa nhận ra mình hoàn toàn không phải đối thủ của tôi sao?”
Vương Chiến giận dữ quát: “Mang tên điện hạ chó chết của ông cút ra khỏi Thành Cửu Châu ngay, nếu không thì đừng trách tôi không niệm tình cũ!”
“Ông cũng biết nếu tôi muốn giết Long Phi Dương thì một mình ông không cản được mà”.

Đương nhiên Long Giang cũng hiểu lời lão ta nói hoàn toàn là thật, nhất thời vô cùng đắn đo.

Qua cuộc chạm trán vừa rồi, mặc dù hai người không dùng hết sức nhưng từ đầu đến cuối Vương Chiến đều chỉ đứng một chỗ mà tấn công.

Lão ta hoàn toàn không cần dốc sức, chỉ vậy đã thấy được thực lực của lão ta vượt xa Long Giang.

Chưa kể còn có một Dương Thanh sâu không lường được lạnh lùng đứng nhìn.

Chẳng qua ông ta muốn đi nhưng liệu Long Phi Dương có muốn hay không?
Vương CHiến, lão gia khốn kiếp này, dám nói tôi là tên diện hạ chó chết à? Xúc phạm tôi thì phải chịu tội!”
Long Phi Dương phẩn nộ chắt vấn.

Vương Chiến vừa định lên tiếng thì nghe Dương Thanh nói:
“Trong vòng năm phút, để lại mười tỷ để bồi thường rồi cút đi, tôi sẽ xme như chúe có chuyện gì xảy ra, không nfhe lời thì giết!”
Dứt lời, anh mạnh mẽ giẩm chân xuống đất, một đất lập tức vỡ thành mất chục hòn đá nhỏ.

“Vút vút vút!”
Mấy chục hòn đá kia như lạc đạn bắn vào xung quanh hai chân Long Phi Dương..

Chương 1869

Dương Thanh vừa dứt lời thì quay người trở về phòng khám Ái Dân.

Để lại một đám người vây xem trợn mắt há hốc mồm, toàn thân Long Giang cũng không ngừng run rẩy, còn Long Phi Dương thì lòng tràn ngập sự sợ hãi.

Dương Thanh chỉ giậm chân một cái mà một tảng đá xanh đã vỡ thành mấy chục hòn đá, hơn nữa còn bắn về phía anh ta.

Lúc này xung quanh hai chân Long Phi Dương đều là những hòn đá từ tảng đá xanh cắm xuống đất ba phân, hòn đá nào cũng đều dính sát vào giày của anh ta, bắn xuyên vào trong đất.

Dù sao thì Long Phi Dương cũng là một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cũng là người trong giới võ thuật, tất nhiên anh ta biết rõ muốn khống chế được sức mạnh đến mức độ chính xác như vậy khó khăn cỡ nào.

Có lẽ cho dù là Long Hoàng cũng chưa chắc có thể làm được như thế.

Long Giang có thực lực Thần Cảnh trung kỳ nên càng sợ hãi hơn, bởi vì ông ta phát hiện ra kích thước của mấy chục hòn đá vụn kia trên cơ bản đều hoàn toàn giống nhau, giống như được máy cắt kim loại cắt chém tỉ mỉ, phân chia thành nhiều hòn đá nhỏ vậy.

Quan trọng là những hòn đá nhỏ này còn có thể bắn vào trong tảng đá xanh, hơn nữa có thể khiến cho tảng đá không xuất hiện một chút vết nứt nào.

Trong ấn tượng của Long Giang vẫn chưa từng có người nào có thể làm được như vậy, đối với ông ta mà nói, đây quả thật là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì ông ta tuyệt đối không tin.

Không chỉ Long Giang và Long Phi Dương mà Vương Chiến cũng sợ ngây người, lão ta tự nhận mình cũng hiểu biết kha khá về thực lực của Dương Thanh, nhưng bây giờ xem ra sự hiểu biết đó quá sơ sài.

"Long Giang, nhớ bồi thường mười tỷ trong vòng mười phút, đừng quên đấy, nếu không thì hôm nay các người thật sự không thể ra khỏi Thành Cửu Châu đâu".

Vương Chiến cười lạnh nói, sau đó cũng quay người trở về phòng khám Ái Dân.

Lúc nhìn về phía Long Phi Dương, Long Giang phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào mà đũng quần của anh ta đã ướt nhẹp, cả người cũng đang run rẩy không ngừng, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Bỗng nhiên Long Giang có chút thất vọng, thản nhiên nhìn thoáng qua Long Phi Dương rồi gọi một cú điện thoại: "Trong vòng năm phút, mau chuyển mười tỷ vào trong tài khoản của tập đoàn Nhạn Thanh ở Yến Đô".

Là một trong những cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc họ Long, ông ta vẫn có tư cách điều động số tiền mười tỷ.

Còn về chuyện của mười tỷ này thì giải thích rõ ràng lại với Long Hoàng sau là được.

Linh tính mách bảo Long Giang rằng, nếu như không bồi thường thì hôm nay ông ta và Long Phi Dương tuyệt đối không thể bước ra khỏi Thành Cửu Châu.

Ông ta còn không phải là đối thủ của Vương Chiến, huống chi còn có thêm một tên Dương Thanh sâu không lường được? Chưa đến năm phút sau thì mười tỷ đã vào trong tài khoản của tập đoàn Nhạn Thanh.

"Cậu Thanh, không ngờ Hoàng tộc họ Long thật sự bồi thường mười tỷ".

Trong phòng khám Ái Dân, sau khi biết được tin tức mười tỷ đã vào trong tài khoản thì Vương Chiến rất bất ngờ.

Dương Thanh mở miệng đáp: "Hoàng tộc họ Long đã chịu thiệt hại rất lớn, nếu còn tổn thất thêm một cao thủ Thần Cảnh

nào nữa thì e rằng thực lực của họ sẽ giảm đi rất nhiều”.

“Sau này, Hoàng tộc họ Long sẽ coi trọng cao thủ Thần Cảnh hơn, có lẽ chuyện giống như ông sẽ không xảy ra nữa đâu”.

Nghe vậy, vẻ mặt của Vương Chiến đầy đau khổ.

Tất nhiên lão ta hiểu rõ ý trong những lời này của Dương Thanh, nếu như Long Hoàng có thể ý thức được tầm quan trọng của cao thủ Thần Cảnh đối với Hoàng tộc họ Long sớm hơn một chút thì sao lão ta có thể rơi vào hoàn cảnh như thế này chứ?
Cùng lúc đó, trong Hoàng thành Long xa xôi, tại Hoàng phủ họ Long, vẻ mặt của một ông lão tóc trắng mặc quần áo sang trọng vô cùng u ám.

“Ầm!”
Một chưởng của lão ta giáng xuống khiến cho bàn trà gỗ đàn hương có giá trị không nhỏ kia hóa thành bột mịn trong phút chốc.

“Thật không ngờ trong Yến Đô nho nhỏ lại ẩn giấu cao thủ có cấp bậc như thế này”..

Chương 1873

Nhưng anh sẽ về văn phòng chưa được nữa tiếng thì thư ký đã đi vào.

“Chủ tịch, vừa rồi có một cậu nhóc mang thư mời đến, nói có một ông lão bảo đưa thư mời này cho anh.

Thư ký đưa một bức thu mời mạ vàng cho Dương Thanh.

Lúc mở bức thu, anh cảm thấy có một mùi nguy hiểm tỏa ra, vội vàng ném thư sang một bên.

Nhưng đã muộn rồi, bên trong thư mời có kịch đọng.

Dương Thanh vừa chạm vào đã biết mình trúng độc rồi.

“Chủ tịch!”
Thư ký bị dọa sợ, vẻ mặt lo lắng.

“Không có gì đâu! Ra ngoài đi!”
Dương Thanh bảo thư ký ra ngoài, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Lúc này hơi thở của Dương Thanh đang rất hỗn loạn, ban đầu anh định liên lạc với Phùng Tiểu Uyển nhưng chợt phát hiện ra trong cơ thể mình có một sức mạnh cuồng bạo đang cuộn trào.

Sau vài giây ngắn ngủi, ngón tay đang nhuộm sang màu đen từ từ khôi phục lại màu da vốn có.

“Đây là…”
Dương Thanh giật mình nhận ra cảm giác choáng váng khi mới bị trúng độc thế mà đã biến mất.

Rõ ràng là độc đã được giải.

“Là liều thuốc hoàn mỹ!”
Dương Thanh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi đúng là anh đã quá mất cảnh giác, không ngờ có người bỏ thuốc độc vào trong thư mời khiến mình bị trúng độc.

Với cảnh giới võ thuật hiện giờ, độc dược bình thường hoàn toàn không thể làm gì được Dương Thanh, khả năng tự chữa lành sẽ giải độc giúp cho anh.

Thế mà chất độc bên trong thư mời lại có tác dụng ngay lập tức, đủ để thấy kẻ chủ mưu lợi hại ra sao.

Nhưng dù có thế nào anh cũng không ngờ độc lại được giải nhanh như vậy.

"Tiểu Uyển, vừa rồi anh bị trúng độc…"
Dương Thanh nhanh chóng gọi cho Phùng Tiểu Uyển, nghe nói anh bị trúng độc thì cô ta rất lo lắng, Dương Thanh vội vàng an ủi: "Yên tâm, anh không sao rồi".

"Anh Thanh, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Anh uống thuốc giải độc chưa?"
Bấy giờ Phùng Tiểu Uyển mới bình tĩnh lại nhưng vẫn rất sốt ruột, đồng thời cô ta cũng cảm thấy nghi ngờ.

Dương Thanh kể lại chuyện một lượt, sau khi anh nói xong, Phùng Tiểu Uyển im lặng một lúc rồi nặng nề nói: "Anh Thanh, liều thuốc hoàn mỹ anh dùng có tác dụng quá mạnh".

"Theo em thấy, ảnh hưởng nó gây ra có thể là rất nhỏ, thậm chí còn có ích cho anh nhưng cũng chính vì vậy mà em càng không yên tâm hơn".

"Tác dụng càng mạnh thì khi xảy ra tác dụng phụ sẽ càng khó kiểm soát".

Đây cũng là điều Dương Thanh lo lắng, liều thuốc hoàn mỹ có hiệu quả mạnh đến thế nào, người trải nghiệm trực tiếp như anh rõ ràng nhất.

Ngay cả thủ lĩnh Hồng Trần là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà cũng không thể chịu đựng được công hiệu của liều thuốc hoàn mỹ, hoàn toàn mất kiểm soát, cuối cùng cơ thể nổ tung rồi chết.

Bây giờ, cơ thể Dương Thanh đang bị liều thuốc này biến đổi, nhìn thì có vẻ có xu hướng tốt hơn, thậm chí anh còn có thể cảm giác được thực lực của mình đang tăng lên.

Nhưng càng mạnh, hơi thở trong cơ thể càng cuồng bạo.

Nếu có một ngày anh thật sự không thể khống chế được cơ thể thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Dương Thanh bất chợt vô cùng hốt hoảng đối với tương lai của mình.

“Anh Thanh, anh đừng lo, em nhất định sẽ nghĩ cách để chữa khỏi bệnh của anh!”
Phùng Tiểu Uyển kiên định nói..

Chương 1874

“Được, anh tin em!”
Dương Thanh đáp.

Cúp máy, anh cầm thư mời lên lần nữa.

Chất độc bên trong đã bị triệt tiêu ngay lần đầu tiên anh chạm vào, bây giờ bức thư này đã không còn chất độc nào nữa.

“Cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô?”
Khi đọc được nội dung bức thư, Dương Thanh nhíu mày.

Nội dung trong bức thư rất đơn giản, chỉ có một câu mời anh tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, thời gian tổ chức cuộc thi là vào ba ngày sau.

Ngoài câu mời và thời gian ra thì không còn thông tin nào khác.

“Đến bọn Hoàng tộc cũng mất kiên nhẫn rồi à?”
Dương Thanh lạnh lùng cười, hai mắt nổi lên sát ý.

Mặc dù trên bức thư không ghi rõ người mời là ai nhưng anh cũng đoán ra được chuyện này có liên quan đến Hoàng tộc.

Thực lực hiện giờ của Dương Thanh đang ở trình độ nào về cơ bản đã hoàn toàn bại lộ, mặc dù tính đến thời điểm này chỉ từng có tranh chấp với Hoàng tộc họ Long nhưng những Hoàng tộc khác chắc chắn cũng đã nắm bắt cặn kẽ tình hình.

Chỉ là, bọn họ nghĩ rằng mình đã nắm rõ Dương Thanh thật sao?
Đồng thời, không chỉ Dương Thanh mà cao thủ đứng đầu của các nơi trên Chiêu Châu cũng nhận được thư mời.

Cuộc đấu võ Yến Đô chỉ cấm Hoàng tộc và Vương tộc, những người khác vẫn cho phép tham gia.

Trong lúc nhất thời, cao thủ hàng đầu khắp Chiêu Châu tấp nập tụ hội về Yến Đô.

“Anh Thanh!”
Mã Siêu tức tốc đến gặp Dương Thanh, trong tay đang cầm

một bức thư mời giống hệt, âm trầm nói: “Anh Thanh, anh cũng nhận được thư mời đúng không?”
Anh gật đầu, lấy thư mời ra, hỏi: “Cậu không sao chứ?”
Mã Siêu lắc đầu, nghi hoặc hỏi: “Em thì có chuyện gì được?”

“Không có gì!”
Dương Thanh lắc đầu.

Xem ra người bỏ độc vào trong thư mời chỉ nhằm vào một mình anh.

“Anh Thanh, anh có biết rốt cuộc là ai dám tổ chức cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô này không? Rõ ràng là chỉ mũi dùi về phía anh mà!”
Mã Siêu nổi giận đùng đùng nói.

Anh ta rất hiểu Dương Thanh không muốn Đế Thôn xuất thế như thế nào, thế mà bây giờ lại có kẻ muốn ép nó tiến vào tầm mắt của mọi người.

Nếu cuộc chiến xưng Vương của Yến Đô này được tổ chức, dù anh có tham gia hay không đều không thể thoát khỏi kết quả cuối cùng, đó là Đế Thôn xuất thế!
Nét mặt của Dương Thanh vẫn bình tĩnh, chợt hỏi Mã Siêu: “Cậu có thể trở về trạng thái cao nhất trong vòng ba ngày không?”
Anh ta gật đầu: “Hẳn là không thành vấn đề đâu ạ, có Tiểu Uyển chữa trị mà, chắc chắn em sẽ ổn thôi”.

Vừa dứt lời thì Mã Siêu sực nhận ra điều gì, kinh ngạc thốt: “Anh Thanh, chẳng lẽ anh định bảo em tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô?”
Dương Thanh đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói: “Cậu có cho rằng chúng ta thật sự có thể ngăn cản một kẻ tổ chức được một cuộc chiến xưng Vương Yến Đô thế này không?”
Sau một lúc suy tư, Mã Siêu lắc đầu đáp: “Đối phương rõ ràng có chuẩn bị, theo như em được biết thì toàn bộ Chiêu Châu hễ là cao thủ có thực lực trên Vương Cảnh thì đều được mời”.

“Khắp Chiêu Châu, người có cảnh giới võ thuật đạt đến Vương Cảnh phong chừng không dưới con số mấy chục ngàn,

cao thủ có thể đến Yến Đô dự thi ít nhất có hơn ngàn người”.

“Tất cả mọi người đều hướng về ngôi Vương của Yến Đô, dĩ nhiên cũng có người chỉ đến để xem cho vui”..

Chương 1878

Lão ta không suy xét lâu, nhanh chóng đưa ra quyết định, lạnh giọng nói với tổng chi hội trưởng Hồng đang quỳ dưới đất: "Tôi cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội, nghĩ cách mời chào Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật đi".

"Rõ thưa hội trưởng!"
Tổng chi hội trưởng Hồng mừng rỡ, vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn hội trưởng, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông thất vọng!"
Vừa rồi Hoa Anh Kiệt chỉ yêu cầu quỳ xuống, nhưng ông ta hiểu cái quỳ này có thể kéo dài mấy ngày liền.

Chưa kể đây cũng không xem như trừng phạt thật sự, chẳng qua là do công việc ở Yến Đô rất quan trọng mà thôi, nếu không thì ông ta đã bị Hoa Anh Kiệt phế bỏ tu vi vì dám nảy sinh ý định giết Kim Cương rồi.

Mà bây giờ lão ta lại yêu cầu ông ta đi mời chào Dương Thanh, nếu thành công sẽ được tha thứ hoàn toàn.

"Hai cậu đi đi!"
Hoa Anh Kiệt nói.

Tổng chi hội trưởng Hồng và Kim Cương cùng nhau rời khỏi chi hội, trên đường đi, tổng chi hội trưởng Hồng cười lạnh: "Kim Cương, đừng tưởng lần này có hội trưởng làm chỗ dựa thì cậu có thể cưỡi trên đầu tôi thích làm gì thì làm".

"Cho dù thiên phú tu luyện có kém đến đâu thì tôi cũng là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, chừng nào chưa bước vào Thần Cảnh thì cậu vĩnh viễn chỉ có thể ngước lên nhìn tôi".

Nhìn vẻ mặt ngạo mạn của tổng chi hội trưởng Hồng, Kim Cương không muốn nói nhiều, cười khẩy mỉa mai: "Ông nên nghĩ cách thuyết phục Dương Thanh gia nhập Hiệp hội Võ thuật đi thì hơn, chưa biết hội trưởng có tha thứ cho ông chưa đâu".

Với sự hiểu biết của Kim Cương về Dương Thanh, quả thật chẳng có hy vọng nào để thuyết phục được anh gia nhập Hiệp

hội Võ thuật.

Nhưng may là hội trưởng bảo cả tổng chi hội trưởng Hồng đi cùng, lỡ như không thành công thì ông ta không phải bị trừng phạt, còn tổng chi hội trưởng Hồng sẽ phải trả giá cho sự ngông cuồng của mình.

"Hừ!"
Tổng chi hội trưởng Hồng nhếch mép: "Tôi muốn nhìn xem Dương Thanh này có phải cao thủ Thần Cảnh thật không hay là tổng chi hội trưởng Kim đây cố ý lừa dối hội trưởng".

"Tổng chi hội trưởng Hồng, ông dám ngậm máu phun người thì đừng trách tôi không nể mặt!"
Nét mặt của Kim Cương thoáng chốc sa sầm, cắn răng nói: "Tôi cảnh cáo ông, đây là lần cuối cùng, nếu không…"
"Nếu không cậu định làm gì?"
Tổng chi hội trưởng Hồng mỉa mai hỏi.

Kim Cương nhìn chằm chằm ông ta thật lâu mới nghiến răng nghiến lợi uy hiếp: "Nếu không tôi sẽ nói những lời vừa rồi của ông cho hội trưởng biết!"
Tổng chi hội trưởng Hồng trợn mắt há mồm, giận dữ nói: "Kim Cương, đồ mặt dày!"
Giờ ông ta mới chịu yên lặng, Kim Cương lạnh lùng nhếch mép.

Xe chạy băng băng trên đường, hai mươi phút sau từ từ lái vào Thành Cửu Châu, cuối cùng vững vàng dừng trước cổng tập đoàn Nhạn Thanh.

"Thành phố này đúng là xa xỉ mà!"
Đến cả tổng chi hội trưởng Hồng cũng không thể không choáng ngợp khi nhìn thấy Thành Cửu Châu.

"Dương Thanh đang ở trong công ty này sao?"
Ông ta xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà khổng lồ của tập đoàn Nhạn Thanh, mở miệng hỏi.

Trước kia Kim Cương chỉ thấy Thành Cửu Châu qua mạng, đây là lần đầu tiên ông ta đến đây.

Lúc này Kim Cương cũng cực kỳ rúng động, gật đầu nói: "Dương Thanh chính là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh,

Thành Cửu Châu là dự án trị giá mấy trăm tỷ của tập đoàn này đấy".

"Nghe nói không chỉ mỗi Yến Đô mới có Thành Cửu Châu này, ở các châu vực khác của Chiêu Châu cũng có một Thành Cửu Châu như vậy, đang trong quá trình thi công".

Tổng chi hội trưởng Hồng cười lạnh: "Thì ra là một nhà tài phiệt, thảo nào còn trẻ mà đã có thực lực Thần Cảnh, xem ra tu vi của cậu ta chỉ là dùng tiền đập vào mà thôi"..

Chương 1879

“Chỉ có tên vô dụng như cậu mới không làm gì được cậu ta, đến cả một đòn của cậu ta cũng tiếp không nổi”.

Dương Thanh mạnh đến trình độ nào Kim Cương rất rõ ràng, tổng chi hội trưởng Hồng càng huênh hoang, ông ta càng hả hê.

Kim Cương biết tổng chi hội trưởng Hồng sẽ nhận lấy hậu quả cho sự ngông cuồng đấy nhanh thôi.

“Tổng chi hội trưởng Hồng, tôi khuyên ông đừng làm con ếch ngồi đáy giếng nữa, nếu không chết như thế nào cũng không biết đâu”.

Kim Cương nhếch mép nói, nhìn như khuyên nhủ nhưng thật ra là đang khích tướng.

Quả nhiên tổng chi hội trưởng Hồng nổi nóng: “Kim Cương, cậu câm miệng lại cho tôi! Còn dám nói nữa có tin tôi bẻ cổ cậu không?”
“Xem ra tôi phải nói cho hội trưởng biết tổng chi hội trưởng Hồng vẫn muốn giết tôi rồi”.

Kim Cương tủm tỉm nói, “nghiêm túc” dấy di động ra mở chế độ ghi âm: “Tổng chi hội trưởng Hồng, ông mới nói muốn bẻ cổ tôi đúng không? Có dám lặp lại lần nữa không?”
“Cậu… Tôi, cậu…”
Tổng chi hội trưởng Hồng giận đến mức run cả người, không thốt ra được câu nào.

Kim Cương đang cầm di động ghi âm, nếu lời của ông ta bị truyền đến tai hội trưởng thì cái chết sẽ không còn xa nữa.

Ngay lúc này, một chiếc xe Phaeton đen tuyền từ từ đỗ trước tập đoàn Nhạn Thanh, một người trẻ tuổi đi xuống.

“Tổng chi hội trưởng Kim!”
Người vừa đến chính là Dương Thanh.

Vừa thấy Kim Cương thì anh đã nhíu mày.

Bởi vì anh nhìn thấy bên cạnh ông ta còn có một cao thủ Thần Cảnh.

“Cậu Thanh lâu rồi không gặp!”
Kim Cương nở một nụ cười đầy gượng gạo với Dương Thanh.

Hiện giờ ông ta hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Thanh, nghĩ đến chuyện sắp làm ông ra rất sợ sẽ bị liên lụy.

“Cậu chính là Dương Thanh?”
Tổng chi hội trưởng Hồng tiến lên bày ra bộ dạng ngông nghênh trịch thượng mà nói với anh: “Nhóc con, tôi là tổng chi hội trưởng Hồng, đứng hàng thứ hai trong hiệp hội võ thuật, hôm nay đến tìm cậu là cho cậu cơ hội gia nhập Hiệp hội võ thuật”.

Thấy Thành Cửu Châu này của cậu xây dựng đẹp thật, đóng gáp cho Hiệp hội võ thuật xem như là lời cám ơn đến hội trưởng đi”.

Phải rồi, đâng cả tập đoàn Nhan Thanh cho hiệp hội nữa, yên tâm sau này hiệp hội sẽ không bạc đải cậu đâu, tôi sẽ đích thân dạy cậu tu luyện.

Thái độ của tổng chi hội trưởng Hồng cực kỳ ngạo mạn, làm như Dương Thanh được gia nhập Hiệp hội Võ thuật là một chuyện rất đáng tự hào vậy.

Quá đáng hơn là ông ta còn tuyên bố muốn Dương Thanh giao nộp cả Thành Cửu Châu và tập đoàn Nhạn Thanh cho Hiệp hội Võ thuật.

Quanh thân Dương Thanh tỏa ra sát khí.

“Ông bắt tôi dâng Thành Cửu Châu và tập đoàn Nhạn Thanh cho Hiệp hội Võ thuật? Còn muốn dạy tôi tu luyện?”
Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

“Hử?”
Tổng chi hội trưởng Hồng nhíu mày, thấy ngữ điệu của anh rất khó nghe thì đanh giọng nói: “Thằng nhóc kia, chắc cậu không biết thế lực của Hiệp hội Võ thuật lớn đến đâu”.

“Để tôi nói cho cậu hay, chi nhánh của Hiệp hội Võ thuật trải rộng khắp thế giới, cao thủ Thần Cảnh nhiều như mây, tôi

chính là một trong số đó”.

“Nếu được tôi dạy dỗ thì cảnh giới võ thuật của cậu sẽ tiến triển rất nhanh”.

“Tiền tài chỉ là vật ngoài thân mà thôi, cậu tuyệt đối đừng vì những thứ phù phiếm đó mà từ chối lời mời của Hiệp hội Võ thuật”.

Nhìn dáng vẻ muốn tốt cho Dương Thanh của tổng chi hội trưởng Hồng, Kim Cương hả hê mỉm cười..

Chương 1883

Cô ta nói rồi nhìn về phía Vương Chiến: “Ông Chiến, từ hôm nay trở đi, phiền ông đi theo anh Thanh ạ, với thực lực của ông bây giờ, chắc không mấy ai làm hại được ông nữa”.

“Có ông ở bên anh Thanh, cho dù người khác muốn động đến anh ấy, ông cũng có thể ngăn anh Thanh ra tay”.

Vương Chiến gật đầu: “Được, vậy từ hôm nay trở đi, ông sẽ đi theo cậu Thanh”.

“Tiểu Uyển, anh…”
Dương Thanh đang định từ chối thì bị Phùng Tiểu Uyển ngắt lời: “Anh Thanh, bây giờ anh là bệnh nhân của em, anh phải nghe lời em chứ!”
Dương Thanh cười khổ, gật đầu: “Được rồi, vậy từ giờ anh sẽ nghe lời em”.

“Nhưng ba ngày sau là cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ anh phải ra mặt đấy”.

Dương Thanh bỗng lo lắng.

Nghe thấy thế, Phùng Tiểu Uyển im lặng.

Cô ta biết rất nhiều tin đồn liên quan đến Đế Thôn, cũng biết Dương Thanh đang ngăn cản Đế Thôn nhập thế.

Sau khi Đế Thôn nhập thế, nếu nó mất kiểm soát thì sẽ gây họa cho cả Chiêu Châu.

Nhưng tình trạng của Dương Thanh bây giờ khá đặc biệt, liều thuốc hoàn mỹ vẫn đang thay đổi thể chất của anh cũng không sao, quan trọng là nếu Dương Thanh tức giận thì sẽ lập tức trở nên điên cuồng.

Tới khi đó, có lẽ không ai có thể kiểm soát tình hình mất.

“Anh Thanh, ba ngày sau, nếu anh nhất định phải ra tay, hãy uống viên thuốc này trước khi ra tay”.

Phùng Tiểu Uyển lấy một bình sứ màu trắng ra, nghiêm túc nói: “Viên thuốc này chỉ có thể kiểm soát được bệnh tình của

anh mười phút, hay nói cách khác, trong mười phút, anh phải đánh bại đối phương".

"Nếu đối thủ quá mạnh, sau mười phút, bất kể thắng thua, anh nhất định phải rời khỏi nơi đấu võ".

Dương Thanh nhận thuốc, nghiêm túc nói: "Được, anh đồng ý với em!"
Mười phút đã quá đủ với anh rồi.

Trừ khi anh gặp phải một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, có thể vượt cảnh giới để giết địch như anh.

Cùng lúc đó, ở chi nhánh Chiêu Châu của Hiệp hội Võ thuật.

Trong một căn biệt thự, Kim Cương và tổng chi hội trưởng Hồng đang quỳ trước mặt Hoa Anh Kiệt, run lẩy bẩy.

"Hội trưởng, rất xin lỗi, chúng tôi đã khiến ông thất vọng rồi!" Kim Cương lên tiếng trước.

Ngay sau đó, tổng chi hội trưởng Hồng cũng sợ hãi nói: "Hội trưởng, đều là lỗi của tôi, nếu tôi không chủ quan thì đã không thất bại".

"Hội trưởng, tôi thực sự biết sai rồi, xin ông cho tôi cơ hội nữa, sau này tôi sẽ không khiến ông thất vọng nữa đâu!"
Tổng chi hội trưởng Hồng đáng sợ thật, dù sao lần đi mời chào Dương Thanh này cũn là cơ hội lấy công chuộc mà Hoa Anh Kiệt cho ông ta, kết quả ông ta lại phá hỏng mọi chuyện.

Ông ta gần như có thể tưởng tượng được chắc chắn Hoa Anh Kiệt sẽ không tha cho ông ta.

Bây giờ ông ta chỉ chó thể hy vọng Hoa Anh Kiệt sẽ nể tình ông ta là cả thủ Thần Cảnh mà cho ong ta cơ hội nữa.

"Bốp!"
Đúng lúc này, Hoa Anh Kiệt bổng di chuyển, bóp cổ chi hội trưởng Hồng, uy nghiêm nói: "Tổng chi hội trưởng Hồng, cậu tưởng mình bước vào Thần Cảnh là đã vô địch thiên hạ rồi ư?" Tôi đã nhận ra sự hống hách của cậu, từ lâu rồi, nhưng không nói gì mà thôi.

Lần này chính sự hống hách đó đã làm hỏng chuyện lớn của tôi”.

“Cậu nói xem, tôi để cậu sống kiểu gì được chứ?”
Trong mắt tổng chi hội trưởng Hông tràn ngập sợ hãi, ông ta có thể cảm nhậ được Hoa Anh Kiệt đang định giết mình..

Chương 1884

“Hội trưởng bớt nóng!”
Kim Cương thấy thế, vội vàng cầu xin, nói với vẻ vừa sợ hãi vừa bất an: “Hội trưởng, do tôi tìm hiểu sai về tình hình của Dương Thanh nên mới khiến tổng chi hội trưởng Hồng khinh địch”.

“Xin ông cho tổng chi hội trưởng Hồng cơ hội nữa, chắc chắn ông ấy sẽ không khiến ông thất vọng đâu, xin hội trưởng tha cho tổng chi hội trưởng Hồng lần này!”
Không ai ngờ Kim Cương luôn đối đầu với tổng chi hội trưởng Hồng lại nói đỡ cho ông ta vào lúc này.

Ngay cả tổng chi hội trưởng Hồng cũng bất ngờ, trong mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Hoa Anh Kiệt híp mắt nhìn Kim Cương, hất tay một cái, tổng chi hội trưởng Hồng lập tức bay ra xa.

“Nể mặt Kim Cương, hôm nay tôi tha cho cậu! Nhưng nếu có lần sau nữa, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”
Hoa Anh Kiệt lạnh lùng nói.

“Cảm ơn hội trưởng! Cảm ơn hội trưởng!”
Tổng chi hội trưởng Hồng vội quỳ xuống cảm ơn.

Hoa Anh Kiệt nhìn về phía Kim Cương, híp mắt: “Chuyện hiểu sai về Dương Thanh không phải lỗi của cậu, dù sao cậu cũng chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong, khi gặp cao thủ Thần Cảnh, trừ khi đánh với nhau hoặc đối phương cố tình phô bày uy thế, bằng không cậu không thể biết đối phương là cao thủ Thần Cảnh được”.

“Tôi không trách cậu vì chuyện này!”
Nghe thấy thế, Kim Cương vô cùng mừng rỡ, vội nói: “Cảm ơn hội trưởng! Cảm ơn hội trưởng!”
“Ban thưởng thuốc đi!”
Hoa Anh Kiệt chợt nói.

Lão ta vừa dứt lời, một lão già tóc bạc đã bước đến, cầm một bình sứ trắng trong tay, thận trọng đưa cho Kim Cương.

Vào giờ phút này, tất cả cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đều nhìn Kim Cương với vẻ hâm mộ.

Còn Kim Cương thì vô cùng kích động, người cũng hơi run lên.

Ông ta là cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, đương nhiên biết viên thuốc mà Hoa Anh Kiệt ban thưởng cho mình là thứ gì.

Tổng chi hội trưởng Hồng cũng nhìn về phía Kim Cương với vẻ mặt phức tạp, cách đây không lâu, Hoa Anh Kiệt vừa ban cho ông ta một viên thuốc như thế.

Một khi cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong uống viên thuốc này thì sẽ có tỷ lệ bước vào Thần Cảnh rất cao.

Cho dù không thể bước vào Thần Cảnh ngay thì thực lực võ thuật cũng sẽ tăng vọt.

Có thể nói, đây là một viên thuốc thần kỳ có thể thay đổi số phận con người.

"Cảm ơn hội trưởng! Cảm ơn hội trưởng! Chắc chắn Kim Cương sẽ không phụ công ơn bồi dưỡng của hội trưởng đâu!" Kim Cương kích động đến mức nói năng lộn xộn, vội quỳ xuống cảm ơn.

"Tổng chi hội trưởng Hồng đã nhắm vào cậu năm lần bảy lượt, nhưng khi tôi sắp giết cậu ta, chẳng những cậu không đổ thêm dầu vào lửa mà còn mạo hiểm xin tha cho cậu ta nữa".

"Hành động này đã giúp Hiệp hội Võ thuật giữ lại được một cao thủ Thần Cảnh, đó là công lớn, nên tôi mới thưởng thuốc thần cho cậu".

Hoa Anh Kiệt trầm giọng nói: "Mau uống đi!"
"Vâng, thưa hội trưởng!"
Kim Cương không hề do dự, nuốt viên thuốc luôn.

Viên thuốc đó vừa vào miệng đã tan, hóa thành một dòng nước ấm chảy xuống cổ họng.

Cùng lúc đó, một luồng năng lượng đáng sợ cũng bùng nổ trong người ông ta, được cơ thể ông ta điên cuồng hấp thu.

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, khí thế của ông ta liên tục tăng lên, chỉ trong chớp mắt đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh.

“Phá!”.

Chương 1885

Kim Cương hét lớn, khí thế đáng sợ lập tức tràn ra từ người ông ta, lao ra bốn phương tám hướng.

“Thần Cảnh!”
Có người hoảng sợ nói, ai cũng nhìn Kim Cương với vẻ hâm mộ.

Từ khi uống thuốc đến khi đột phá Thần Cảnh chỉ mất mười phút ngắn ngủi, có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của viên thuốc này.

“Chúc mừng tổng chi hội trưởng Kim!”
“Chúc mừng tổng chi hội trưởng Kim!”
…
Trong lúc nhất thời, những người có quyền cao chức trọng ở Hiệp hội Võ thuật thi nhau chúc mừng.

Một cao thủ Thần Cảnh xứng đáng nhận được sự coi trọng của họ.

Dù sao trong cả Hiệp hội Võ thuật, trừ hội trưởng ra cũng chỉ có hai người thực sự bước vào Thần Cảnh, giờ lại thêm Kim Cương nữa.

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là Kim Cương mới hơn bốn mươi tuổi mà đã lên đến Thần Cảnh, chắc chắn tiền đồ sau này sẽ rất khó lường.

Rõ ràng Hoa Anh Kiệt đang chuẩn bị trọng dụng Kim Cương, bằng không cũng không ban cho ông ta thuốc thần như thế.

“Cảm ơn hội trưởng!”
Kim Cương lại cảm ơn, trong mắt tràn ngập sự mừng rỡ.

Hoa Anh Kiệt bình tĩnh gật nhẹ đầu: “Trong Hiệp hội Võ thuật, cậu là người có thiên phú võ thuật cao nhất, có khi sau này sẽ có hy vọng đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong”.

Lão ta nói rồi nhìn quanh: “Bất cứ ai trong số mọi người cũng có cơ hội bước vào Thần Cảnh, chỉ cần mọi người có đóng

góp lớn lao với Hiệp hội Võ thuật, chắc chắn tôi sẽ không tiếc gì phần thưởng đâu".

Nghe thấy thế, dường như mọi người đã nhìn thấy hy vọng, ai cũng có vẻ kích động.

"Ba ngày sau, tôi sẽ đứng trên đỉnh cao của Yến Đô, thần cản giết thần, Phật cản giết Phật!"
Hoa Anh Kiệt chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói: "Chắc chắn Đế Thôn sẽ thuộc về tôi!"
Lần này ông ta về nước để trở thành Vương của Yến Đô, nhân đó nắm giữ Đế Thôn.

Truyền thuyết về Yến Đô quá hấp dẫn, Hoa Anh Kiệt là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy?

Không riêng gì Hiệp hội Võ thuật, Hoàng tộc và Vương tộc của Chiêu Châu cũng thi nhau mở cuộc họp gia tộc.

Các thế lực đỉnh cao của Chiêu Châu đều muốn nắm giữ Đế Thôn, họ đều biết cho dù là ai nắm giữ Đế Thôn, người đó cũng có thể đứng đầu Chiêu Châu.

Trong phòng họp trực tuyến của Vương tộc.

Sau khi Vương tộc họ Quan đi theo Dương Thanh, còn Vương tộc họ Tào bị nhà họ Tần thay thế, bây giờ Liên minh Vương tộc chỉ còn ba gia tộc.

Trong phòng họp trực tuyến, sắc mặt của Bạch Vương, Tiết Vương và Mã Vương vô cùng nghiêm nghị.

"Không ngờ Hoa Anh Kiệt của Hiệp hội Võ thuật lại về Yến Đô!"
Bạch Vương lên tiếng trước: "Lần này lão già đó quay về, rõ ràng cũng vì cuộc chiến tranh giành Đế Thôn đấy".

"Nghe đồn Hoa Anh Kiệt đã bước vào Thần Cảnh từ nhiều năm trước, thậm chí thực lực của ông ta bây giờ đã ổn định ở mức Thần Cảnh đỉnh phong rồi".

Tiết Vương cung nghiêm nghị nói: "Có lẽ ngay cả mấy cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc cũng không phải đối thủ của ông ta".

Ma Vương lạnh lùng nói: “Bách Vương, chẳng phải ông nói Lưu lão quái ở Miếu Thành sẽ giúp chúng ta tranh giành Dế Thôn sau khi chúng ta gom đủ bốn cao thủ Thần Cảnh à?”
Tiết Vương nói: “Ở Yến Đô bây giờ đừng nói là bốn cao thủ Thần Cảnh, chỉ sợ mười người cũng có ấy chứ?”
Bạch Vương nhíu mày, trầm giọng nói: “Không giấu gì các ông, ba ngày trước, tôi đã nói chuyện này cho Lưu lão quái biết, nhưng tôi cũng không rõ ông ta định ra tay khi nào”.

“Có lẽ ông ta sắp rồi!”.

Chương 1889

“Cô chủ, cô không sao chứ?”
Thượng Quan Nhu vừa quay lại biệt thự, lão già đã đến tập đoàn Nhạn Thanh với cô ta lập tức bước ta, lo lắng nhìn Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu khẽ lắc đầu, nhưng không ngạo nghễ và tự tin như ban đầu mà có vẻ nghiêm nghị.

“Trong vòng một tiếng, mang hết tài liệu liên quan tới Dương Thanh lại đây cho tôi!”
Cô ta chợt nói.

“Cô chủ, tôi đã chuẩn bị xong rồi, đây là tất cả tài liệu liên quan tới cậu ta, cô đọc đi!”
Lão giả đã chuẩn bị xong từ lâu, vội lấy tài liệu cho Thượng Quan Nhu.

Cũng không có nhiều tài liệu về Dương Thanh, Thượng Quan Nhu chỉ mất năm phút là đã đọc xong rồi.

Đọc tiếp tại TAмliπh247.vn nhé!
Ánh mắt cô ta trở nên khác thường: “Sáu năm trước, cậu ta chỉ là một tên khố rách áo ôm, bị gia tộc họ Vũ Văn trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô đuổi đi, sau đó cậu ta ra chiến trường, chỉ mất 5 năm để trở thành cao thủ Thần Cảnh?”
“Ông chắc chắn đây là tất cả thông tin về cậu ta mà ông có thể điều tra được à?”
Lão già gật đầu: “Thân thế của cậu ta đúng là rất đơn giản, cậu ta lớn lên ở gia tộc họ Vũ Văn, luôn rất bình thường, thậm chí có thể miêu tả là tầm thường, nhưng sau năm năm ra chiến trường, cậu ta đã có thực lực xuất chúng”.

“Thậm chí có lời đồn, cậu ta chính là Dương Bất Bại – Tướng quân của biên giới phía Bắc, người được thủ lĩnh nước đối địch ca ngợi rằng một mình cậu ta có thể đánh bại nửa đất nước họ!”
Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu có vẻ ngạc nhiên: “Không ngờ cậu ta lại là Tướng quân của biên giới phía Bắc, đúng là

bất ngờ!”
Chỉ những gia tộc đỉnh cao mới biết đến Tướng quân của biên giới phía Bắc mà thôi.

Nhưng Thượng Quan Nhu chợt nói: “Nhưng chắc hẳn Tướng quân của biên giới phía Bắc đã đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong rồi, ông đừng bảo tôi rằng Dương Thanh đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấy nhé”.

Lão già cười khổ, lắc đầu: “Đó chỉ là lời đồn, chứ thực hư là gì thì tôi cũng không biết”.

Thượng Quan Nhu tiếp tục đọc tài liệu về Dương Thanh, trước đó cô ta chỉ đọc lướt qua, giờ xem kỹ mới thấy chỗ đáng kinh ngạc.

“Nếu cậu ta chỉ mất 5 năm để trở thành cao thủ Thần Cảnh từ một người bình thường, cậu ta không phải thiên tài nữa, mà phải gọi là nghịch thiên”.

Thượng Quan Nhu cảm khái: “Tôi tập võ từ năm 4 tuổi, tuy thiên phú võ thuật cao nhưng năm 18 tuổi mới đạt đến Vương Cảnh, 30 tuổi mới đột phá Thần Cảnh”.

“Hơn nữa tôi còn được hưởng tài nguyên của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng cũng phải mất tận 27 năm để đột phá đến Thần Cảnh đấy”.

“Cho dù cậu ta tập võ từ trong bụng mẹ thì cũng không thể có được thành tựu như ngày hôm nay đúng không?”
“Thế nên, nếu thông tin trong tài liệu là thật, phải dùng từ nghịch thiên để miêu tả thiên phú võ thuật của cậu ta mới đúng”.

Không riêng gì Hoàng tộc họ Thượng Quan, Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp cũng đã điều tra về Dương Thanh rồi.

Nhưng chỉ mình Thượng Quan Nhu đi gặp Dương Thanh mà thôi.

Bây giờ Yến Đô rất hỗn loạn, vừa có những gia tộc đỉnh cao, vừa có những kẻ muốn đục nước béo cò, các khách sạn ở Yến Đô đã chật kín.

Ngay cả mấy khách sạn nhỏ có điều kiện chẳng ra sao cũng hết phòng.

Trừ bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu, còn có cả Hiệp hội Võ thuật nổi tiếng ở nước ngoài nữa.

Về phần Liên minh Vương tộc thì đã bị những gia tộc đỉnh cao ngó lơ từ lâu rồi.

Chi nhánh Chiêu Châu của Hiệp hội Võ thuật.

Một chiếc xe sang trọng chậm rãi ngừng ở cửa ra vào, một người trung niên bước xuống xe.

“Ông Hoa, Long Khoa thay mặt bố là Long Hoàng, đến thăm hỏi ông ạ!”
Sau khi gặp được Hoa Anh Kiệt, người trung niên cung kính nói.

Hoa Anh Kiệt thản nhiên nhìn Long Khoa: “Lâu rồi không gặp, chẳng biết Long Hoàng có khỏe không thế?”
“Cám ơn ông Hoa đã quan tâm, bố tôi rất khỏe ạ”
Long Khoa vội nói..

Chương 1890

Lúc trước khi ở Hoàng tộc họ Long, Long Hoàng dẫ nói cho ông ta bất đến lúc thay đổi mục tiêu bồi dưỡng rồi, ông ta còn không biết đó là ai, mãi đến khi Hoa Anh Kiệt về Yến Đô, ông ra mới biết Long Hoàng muốn bồi dưỡng người nào.

Không ai biết mấy chục năm trước Hoa Anh Kiệt cẫn chỉ là một thiên tài võ thuật nghèo túng, chính nhờ Long Hoàng giúp đơc nên Hoa Anh Kiệt mới xây dựng được Hiệp hội võ thuật, đồng thời phát triển tới quy mô như bây giờ.

Nhưng bây giờ hiệp hội võ thuật đã trãi rộng toàn thế giới, hơn nữa thực lực của Hoa Anh Kiệt cũng sâu không lường được.

Long Khoa bổng không biết nên báo chuyện Long HOàng muốn hiệp hội võ thuật phụctừng hoang tộc họ Long cho Hoa Anh Kiệt biết như thế nào đây.

“Long Hoàng bảo cậu đến tìm tôi, chắc không chỉ để thăm hỏi nhỉ? Có gì thì cứ nói thằng đi!”
Hoa Anh Kiệt bình tỉnh nói.

Nghe thấy Hoa Anh Kiệt nói thế, Long Khoa mới đáp: “Ông Hoa, chắc ông vẫn nhớ việc ông nội tôi giúp ông vào hơn bốn mươi năm nhỉ?”
Hoa Anh Kiệt gật nhẹ đầu, trong mắt còn có vẻ cảm kích, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Năm đó, nếu không nhờ Long Hoàng giúp đỡ, có lẽ đã không có Hoa Anh Kiệt ngày hôm nay rồi”.

“Cậu bảo Long Hoàng cứ yên tâm, tôi không phải loại vong ơn phụ nghĩa, nếu có ngày tôi nắm giữ được Đế Thôn, chắc chắn sẽ không quên Hoàng tộc họ Long”.

Nét mặt Long Khoa lập tức cứng đờ, vì Long Hoàng đã giao cho ông ta nhiệm vụ bảo Hiệp hội Võ thuật quy thuận Hoàng tộc họ Long, chứ không chỉ đòi hỏi chút lợi ích.

Đọc tiếp tại TAмliπh247.vn nhé!
Nhưng câu nói này của Hoa Anh Kiệt đã chặn họng ông ta, Hoa Anh Kiệt nhớ ơn Long Hoàng, cũng sẽ báo đáp Long

Hoàng, nhưng không bao giờ quy thuận Hoàng tộc họ Long hết.

“Sao thế? Long Hoàng còn bảo cậu chuyển lời gì nữa à?”
Hoa Anh Kiệt nhíu mày nhìn Long Khoa.

Khí thế trên người lão ta rất uy nghiêm, khiến Long Khoa cảm nhận được áp lực khổng lồ.

“Không! Không!”
Long Khoa lau mồ hôi lạnh trên trán, vội phủ nhận.

Khi ở mặt Hoa Anh Kiệt, ông ta cảm thấy mình như một đứa trẻ con, không thể chịu nổi áp lực từ Hoa Anh Kiệt.

Cho dù là ở mặt Long Hoàng, ông ta cũng chưa bao giờ thấy như thế.

Ông ta sợ sau khi ông ta nói rõ mục đích thật sự, Hoa Anh Kiệt sẽ giết ông ta.

“Nếu không có thì cứ quyết định thế đi, trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, tôi sẽ giành vị trí quán quân, sau đó thừa kế Đế Thôn”.

Hoa Anh Kiệt ngạo nghễ nói: “Đến khi đó, tôi sẽ tuyên bố, Hoàng tộc họ Long là đồng minh của Hiệp hội Võ thuật”.

“Cảm ơn ông Hoa!”
Long Khoa vội nói rồi lập tức đứng dậy: “Ông Hoa, vậy tôi về để báo tin tốt này cho bố tôi nhé”.

“Ừ!”
Hoa Anh Kiệt thản nhiên nói.

Sau khi Long Khoa rời đi, một cao thủ bên cạnh Hoa Anh Kiệt mới hừ lạnh: “Hội trưởng, rõ ràng tên này chưa nói hết”.

“Ông ta cố tình nhắc đến chuyện cũ năm xưa, có lẽ muốn Hiệp hội Võ thuật phục tùng Hoàng tộc họ Long đấy”.

Hoa Anh Kiệt thản nhiên nói: “Không hổ là Long Hoàng, quả nhiên vẫn kiêu ngạo và ngang ngược như năm đó”.

“Nếu Hoàng tộc họ Long biết khó mà lui thì thôi, sau khi nắm giữ Đế Thôn xong, tôi sẽ tuyên bố tin Hiệp hội Võ thuật liên

minh với Hoàng tộc họ Long”.

“Còn nếu họ không biết điều, muốn tôi dâng cả Hiệp hội Võ thuật lên chỉ bằng chút tình cảm năm đó thì đừng trách tôi không khách khí!”
Lão ta vừa dứt lời, khí thế đáng sợ lập tức tràn ra từ người lão ta.

Lão ta không quên sự giúp đỡ của Long Hoàng năm đó, nhưng lão ta phải tự cố gắng thì mới được như ngày hôm nay.

Có thể nói, bây giờ Hiệp hội Võ thuật cũng không yếu hơn bất cứ Hoàng tộc nào.

Nếu Hoàng tộc họ Long chán sống thật, lão ta cũng không ngại điều chi nhánh của Hiệp hội Võ thuật ở các nơi trên thế giới về đối phó với Hoàng tộc họ Long.

Sau khi rời khỏi chi nhánh Chiêu Châu, Long Khoa gọi cho Long Hoàng.

“Bố, con xin lỗi, con đã khiến bố thất vọng rồi!”
Long Hoàng vừa nghe máy, Long Khoa lập tức xin lỗi ngay.

“Ông ta từ chối à?”
Long Hoàng lạnh lùng chất vấn.

Long Khoa vội nói: “Bố, con còn chưa mở lời, Hoa Anh Kiệt đã nói rõ, ông ta nhớ kỹ ân tình của bố năm đó, còn bảo sau khi thừa kế Đế Thôn xong, ông ta sẽ tuyên bố chuyện liên minh giữa Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long ạ”.

Nghe thấy thế, Long Hoàng im lặng một lúc lâu.

Mãi sau Long Hoàng mới lạnh lùng nói: “Giỏi cho Hoa Anh Kiệt, năm đó, nếu không có bố, ông ta sẽ được như ngày hôm nay ư?”.

Chương 1891

“Giờ ông ta định dùng chuyện liên minh để trả ân tình đó à?” Giọng lão ta vô cùng giận dữ.

Nếu không kiêng dè người của trăm năm trước, lão ta đã đích thân đến Yến Đô từ lâu rồi.

Với thực lực võ thuật của lão ta, nếu có thể tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, khắp Chiêu Châu có mấy ai là đối thủ của lão ta chứ?
Nắm giữ Đế Thôn chỉ là chuyện vặt.

Nhưng bây giờ, một thiếu niên nghèo từng được lão ta giúp đỡ năm đó lại không hề nể mặt lão ta.

Theo Long Hoàng thấy, cho dù Hiệp hội Võ thuật phát triển tốt, nắm giữ thực lực mạnh hơn nữa thì cũng là nhờ có lão ta.

Có thể nói, lão ta đã cứu mạng Hoa Anh Kiệt, tức là mọi thứ của Hoa Anh Kiệt cũng thuộc về lão ta hết.

Năm đó, lão ta giúp Hoa Anh Kiệt cũng vì coi trọng tài năng võ thuật của Hoa Anh Kiệt, hy vọng một ngày nào đó, khi Hoa Anh Kiệt có thực lực rồi thì sẽ trở thành một phần tử của Hoàng tộc họ Long.

Nhưng sự phát triển của Hoa Anh Kiệt đã vượt khỏi tưởng tượng của lão ta, giờ Hiệp hội Võ thuật không thua kém gì Hoàng tộc họ Long rồi.

.

Kiếm Hiệp Hay
“Bố, bây giờ con nên làm gì đây?” Đọc tiếp tại TAмliπh247.vn nhé!
Long Khoa hỏi với vẻ căng thẳng, sợ Long Hoàng trách tội mình.

“Con không cần đi tìm Hoa Anh Kiệt nữa, bố sẽ đích thân liên lạc với ông ta, con cứ chuẩn bị kỹ càng, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô vào ba ngày sau có liên quan tới việc

Đế Thôn nhập thế, cũng là cơ hội để các thế lực so tài một phen".

"Cho dù thế nào, kể cả không giành được quán quân, cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc họ Long cũng không thể thua ba Hoàng tộc khác được".

Long Hoàng trầm giọng nói.

"Vâng, thưa bố!"
Long Khoa vội đáp.

Đúng như Long Hoàng nói, bình thường bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu gần như không qua lại gì với nhau, chứ đừng nói gì tới việc so tài.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần này chính là cơ hội để bốn Hoàng tộc lớn va chạm trực diện với nhau.

Long Hoàng kết thúc cùng Long Khoa trò chuyện về sau, đối bên người quản gia phân phó nói: "Liên hệ Hoa Anh Kiệt!"
"Vâng!"
Quản gia vội bấm số Hoa Anh Kiệt.

Hoa Anh Kiệt nghe máy rất nhanh.

"Hội trưởng Hoa, lâu rồi không gặp!"
Long Hoàng nghiêm nghị nói.

"Ông là… Long Hoàng à?"
Hoa Anh Kiệt hỏi.

"Ha ha, nhiều năm không gặp, không ngờ hội trưởng Hoa vẫn nhớ tôi".

Long Hoàng cười lớn, không hề có vẻ tức giận.

Hoa Anh Kiệt cũng mỉm cười: "Không ngờ là Long Hoàng thật, chia tay hơn bốn mươi năm, không ngờ chúng ta vẫn có cơ hội trò chuyện đấy".

Long Hoàng cười ha hả: "Hội trưởng Hoa, trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô vào ba ngày sau, ông nắm chắc mấy phần thế?"
Hoa Anh Kiệt không hề che giấu sự kiêu ngạo của mình, nói luôn: "Mười phần!"

“Với cảnh giới võ thuật của tôi bây giờ, khắp Chiêu Châu, có ai xứng làm đối thủ của tôi chứ?”
“Chỉ là Yến Đô mà thôi, ai có thể ngăn tôi nắm giữ Đế Thôn đây?”
“Ba ngày sau, thần cản giết thần.

Phật cả giết phật!”
Tuy đang gọi điện thoại nhưng Long Hoàng vẫn cảm nhận được sát khí.

Lão ta lập tức nhíu mày, giọng điệu của Hoa Anh Kiệt nghe rất ngông cuồng cũng thể hiện rõ sự tự tin của Hoa Anh Kiệt.

Nhưng lão ta vẫn hiểu Hoa Anh Kiệt muốn nói gì.

Rõ ràng lão ta đang nói cho Long Hoàng cũng không thể thay đổi việc lão ta thừa kế Dế Thôn, trên khắp Chiếu Châu, không ai có thể ngăn cản lão ta cả.

“Hội trưởng Hoa đúng là tự tin thật đấy!”
Long Hoàng híp mắt: “Không biết hội trưởng Hoan còn nhớ câu tôi đã nói khi giúp đỡ ông vào bốn mươi năm không?”
“Ồ”
Hoa Anh Kiệt giả vờ không biết: “Tôi chỉ nhớ Long Hoàng đã giúp tôi mà thôi, còn về việc Long Hoàng từng nói gì thì thôi quên mất rồi”..

Chương 1892

Lời đáp của Hoa Anh Kiệt khiến cơn giận trong lòng Long Hoàng lên đến đỉnh điểm.

“Tức là hội trưởng Hoa đã quên rồi à!”
Long Hoàng nói bằng giọng tức giận: “Nếu ông quên thì tôi có thể nhắc cho ông nhớ”.

“Ha ha, không cần đâu!”
Hoa Anh Kiệt cười lạnh: “Bao năm qua, số người từng giúp tôi không đến một trăm thì cũng phải mấy chục, tôi cũng không thể nhớ hết những lời mà họ nói được chứ?”
“Nếu tôi không nhớ nhầm, hơn bốn mươi năm trước, Long Hoàng đã cho tôi một nghìn tệ đúng không?”
“Bây giờ tôi trả Long Hoàng mười triệu, báo đáp gấp mười nghìn lần, chắc đã đủ rồi chứ?”
“Đương nhiên, nếu Long Hoàng nghĩ mười triệu không đủ thì tôi sẽ đưa thêm, hai mươi triệu, được chứ?”
Hoa Anh Kiệt nói bằng giọng trêu ngươi và mỉa mai.

“Nếu vậy thì quên đi! Tôi cũng không cần tiền của hội trưởng Hoa”.

Đọc tiếp tại TAмliπh247.vn nhé!
Long Hoàng cố nén giận: “Hơn nữa sau bao năm như thế, số người tôi đã giúp không được một trăm thì cũng phải mấy chục, cũng không thể trông chờ họ nhớ ân tình của tôi hết nhỉ?”
“Không sao đâu, tôi gặp nhiều kẻ vô ơn lắm rồi, không vấn đề gì hết”.

Long Hoàng nói rồi cúp máy luôn.

“Loảng xoảng!”
Sau khi cúp máy xong, Long Hoàng hất luôn đĩa trái cây và chén trà trên bàn trà xuống, như thể đang trút giận.

Đến cảnh giới như Long Hoàng, những chuyện bình thường rất khó khiến lão ta nổi giận, không ngờ lúc này lão ta lại ném đồ để trút giận.

Có thể tưởng tượng được lão ta đang phẫn nộ tới mức nào.

Quản gia của Hoàng tộc họ Long e dè đứng cạnh, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

"Long Hoàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Đến khi Long Hoàng bình tĩnh, quản gia mới thận trọng hỏi.

"Tên khốn đó dám sỉ nhục tôi!"
Ánh mắt Long Hoàng đằng đằng sát khí, lão ta nghiến răng nghiến lợi: "Không ngờ ông ta dám nói, hơn bốn mươi năm trước, tôi đã cho ông ta một nghìn tệ, giờ ông ta sẽ trả mười triệu cho tôi làm thù lao".

Nghe thấy thế, quản gia cũng nổi giận: "Hoa Anh Kiệt đúng là đồ vô ơn, năm đó tuy ông chỉ giúp ông ta một nghìn tệ, nhưng số tiền đó đã giải quyết được bao nhiêu chuyện cơ mà?"
"Quan trọng nhất chính là, ông đã cho ông ta rất nhiều tài nguyên của Hoàng tộc họ Long để giúp ông ta thành lập Hiệp hội Võ thuật, khi đó ông ta đã nói, đến khi ông ta có thành tựu thì sẽ nương nhờ vào Hoàng tộc họ Long, chẳng lẽ ông ta quên hết rồi chắc?"

Quản gia cũng biết việc Long Hoàng đã giúp Hoa Anh Kiệt năm đó, giờ Long Hoàng lại bị Hoa Anh Kiệt sỉ nhục nên ông ta rất tức giận.

"Long Hoàng, hay để tôi đến Yến Đô giết tên khốn đó đi!"
Quản gia chợt nói.

Khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong cũng lan từ người ông ta ra ngoài.

Trừ Long Hoàng ra, có lẽ không ai ngờ cảnh giới võ thuật của quản gia đi theo Long Hoàng đã đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong mắt Long Hoàng lóe lên sát khí, lão ta suy nghĩ năm phút rồi mới lắc đầu: "Bây giờ chưa đến lúc ông ra tay, cứ chờ xem sao, chắc chắn cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ không dễ phân ra thắng bại như vậy".

"Ý ông là?"
Quản gia hỏi với vẻ ngờ vực.

Long Hoàng hơi nheo mắt, trong con ngươi thâm thúy lóe lên ánh sáng trí tuệ.

“Bởi vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô vốn là một cái bẫy! Một cái bẫy chết người!”

Long Hoàng trầm giọng nói.

“Bẫy ư?”
Quản gia mở to mắt, bỗng nghĩ tới điều gì, lập tức kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ…”
Ông ta chưa nói xong thì đã bị Long Hoàng ngắt lời: “Phải tránh họa từ miệng!”
Nghe thấy thế, quản gia vội im lặng, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập vẻ kinh hãi.

Phía bên kia, sau khi bị Long Hoàng dập máy, Hoa Anh Kiệt cười lạnh: “Nghĩ mình là ân nhân cứu mạng của tôi thật ư?”
“Năm đó, chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, ông tưởng tôi là đồ ngu chắc?”
Thời gian trôi đi rất nhanh, thoáng cái đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, vô số người đã đổ dồn đến Yến Đô..

Chương 1893

Cao thủ Vương Cảnh vốn rất hiếm gặp giờ lại xuất hiện nhiều không kể xiết, có thể thấy ở bất cứ nơi nào.

Nhưng cũng không có nhiều người thực sự đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong.

Dù sao, ngay cả Vương của năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh, trừ những gia tộc và thế lực hàng đầu, chỉ những cao thủ lánh đời mới có thực lực từ Vương Cảnh đỉnh phong trở lên mà thôi.

Phòng khám Ái Dân, Thành Cửu Châu.

Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh, Phùng Tiểu Uyển cầm mấy cây kim bạc, nhanh chóng đâm vào mấy huyệt vị quan trọng trên người anh.

Trán Phùng Tiểu Uyển rịn mồ hôi, người hơi run rẩy, nhưng cô ta vẫn kiên trì chữa trị cho Dương Thanh.

Sau khi 81 cây kim bạc cắm hết lên người Dương Thanh, Phùng Tiểu Uyển vuốt kim thật nhanh một lượt.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người khác kinh ngạc đã xảy ra, từng cây kim vừa được Phùng Tiểu Uyển vuốt đều rung lên rất mạnh.

Còn sắc mặt Phùng Tiểu Uyển thì tái nhợt, rõ ràng cách điều trị này rất tốn công sức.

Dương Thanh đang nằm trên giường bệnh chỉ thấy một luồng khí dễ chịu chậm rãi rót vào người anh qua kim bạc, vô cùng thư thái.

Anh có ảo giác mình đang ở giữa tiên cảnh, có hoa thơm cỏ lạ, chim hót véo von, hít thở tiên khí trong lành.

Sự điên cuồng trong lòng anh cũng dần lắng lại.

“Phong ấn!”
Đúng lúc này, Phùng Tiểu Uyển bỗng hét lớn, tám mươi mốt

cây kim bạc đều ngừng rung.

“Phụt!”
Cô ta bỗng hộc máu, mặt tái mét.

“Tiểu Uyển!”
Dương Thanh sợ hết hồn, anh đang nằm trên giường bệnh nên không thấy được Phùng Tiểu Uyển trông như thế nào, nhưng anh có thể cảm nhận được, lúc này Phùng Tiểu Uyển hết sức yếu ớt.

“Đừng nhúc nhích!”
Phùng Tiểu Uyển quát, lập tức ấn nhanh vào mấy huyệt vị sau lưng Dương Thanh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, tia máu dần xuất hiện xung quanh từng cây kim bạc rồi liên tục hội tụ về một chỗ ở giữa.

Năm phút sau tất cả tia máu biến mất, tám mươi mốt tia máu hội tụ vào một điểm, tạo thành bọng máu.

“Phụt!”
Phùng Tiểu Uyển lại lấy kim lạc ra dâm vào bọng mày, máu tươi lập tức phun ra.

Dương Thanh cảm thấy cơ thể nhẹ nhỏm vô vùng, tràn ngập sức mạnh.

Hơi thở điên cuồng còn sót lại trong lòng anh tan biến thành mây khói, như đã mất hẳn.

“Tiểu Uyển, em đã chữa khỏi cho anh rồi à?”
Sau khi đứng dậy Dương Thanh rất kinh hãi.

Vì anh đã thấy ở khóe miệng Phùng Tiểu Uyển có vệt máu, còn sắc mặt thì trắng bệch, khiến người khác phải đau lòng.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: ” Em đã dùng cách phong ấn huyệt vị để phong ấn hết liều thuốc hoàn mỹ trong người anh, nếu anh lại bị kích thích phong ấn vỡ nát thì có lẽ anh sẽ rơi vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng, ngay cả em cũng rất khó khiến anh tỉnh táo.

Cứ tưởng Phùng Tiểu Uyển đã giải quyết được vấn đề của liều thuốc hoàn mỹ, nào ngờ chỉ là tạm thời phong ấn.

“Tiểu Uyển vất vả rồi!”
Dương Thanh áy náy nói.

Lúc
thần y Phùng dùng mọi thủ đoạn khiến anh chịu ơn của lão ta và cháu gái, để anh bảo vệ Phùng Tiểu Uyển.

Không ngờ từ ngày Phùng Tiểu Uyển theo anh tới Yến Đô, cô ta vẫn luôn giúp đỡ anh, còn anh lại không giúp được gì.

Hiện giờ, Phùng Tiểu Uyển còn tốn bao công sức khống chế liều thuốc hoàn mỹ trong người anh.

Phùng Tiểu Uyển khẽ lắc đầu: “Anh Thanh yên tâm, em không sao”.

“Nhưng trong cuộc chiến tranh ngôi Vương của Yến Đô hôm nay, nếu không vì bất đắc dĩ anh đừng ra tay, dù có ra tay cũng đừng tức giận”.

Phùng Tiểu Uyển trầm giọng nhắc nhở: “Mặc dù em đã phong ấn liều thuốc hoàn mỹ trong người anh nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Nếu không vì sợ hôm nay anh sẽ cuồng bạo lúc ra tay, em sẽ không bao giờ dùng đến cách này”.

“Bởi vì một khi phong ấn huyệt vị, ít nhất sẽ phải phong ấn trong ba ngày liên tiếp, phong ấn mới dần hình thành”.

“Nhưng trong ba ngày này, nếu phong ấn bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng phá hủy sẽ không chỉ không khống chế được trạng thái cuồng bạo của anh, mà còn khiến nó trở nên nghiêm trọng gấp bội”.

“Bây giờ trừ phi anh có thể dựa vào ý chí của chính mình khống chế trạng thái cuồng bạo, nếu không sẽ hoàn toàn biến thành quái vật mất kiểm soát”.

Phùng Tiểu Uyển nói vẻ khẩn cầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trầm trọng hơn nhiều, gật đầu nghiêm túc nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng không tức giận”.

“Được!”
Phùng Tiểu Uyển gật đầu, lại chờ mong nhìn về phòng bệnh trong cùng.

“Đã bốn mươi tám tiếng rồi, vẫn còn một tiếng nữa.

Chỉ cần anh Siêu có thể đột phá, có lẽ anh sẽ không phải ra tay”.

Phùng Tiểu Uyển nói..

Chương 1894

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh cá nhân sâu nhất của phòng khám Ái Dân, Mã Siêu đang ngâm trong một thùng tắm bằng gỗ cỡ lớn.

Nước thuốc đục ngầu trong thùng tắm đã trong hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn một phần nước thuốc chưa được Mã Siêu hấp thụ.

Đây chính là thuốc Cố Cơ Phùng Tiểu Uyển điều chế.

Người dùng sẽ rất đau đớn, nhưng nếu có thể kiên trì trong vòng bốn mươi chín tiếng sẽ có thể khôi phục vết thương, đồng thời còn gia tăng cảnh giới võ thuật.

kia Vương Chiến cũng dùng cách này mới đột phá từ Thần Cảnh sơ kỳ lên Thần Cảnh trung kỳ.

Lúc này, cả người Mã Siêu đều ngâm trong nước thuốc, chỉ lộ ra cái đầu, vẻ mặt đau đớn nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Mặc dù nước thuốc chẳng còn bao nhiêu nhưng nỗi đau vẫn không hề giảm bớt, ngược lại còn ngày càng đau nhức hơn.

Hiện giờ Mã Siêu đang ở Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng sau khi phá giải phong ấn vẫn có thể đấu với cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Một khi anh ta có thể đột phá Vương Cảnh đỉnh phong, có lẽ cũng có thể đánh ngang sức với cả Thần Cảnh hậu kỳ.

“Cậu Thanh, sắp đến giờ rồi.

Chúng ta phải tới võ quán Yến Đô rồi!”
Đúng lúc này, Vương Chiến đi tới cung kính nói.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô tổ chức tại võ quán Yến Đô.

Một tiếng nữa Mã Siêu mới có thể kết thúc tắm thuốc, nhưng cuộc đấu võ đã sắp bắt đầu.

“Được, bọn anh qua đó
đợi Mã Siêu.

Em bảo cậu ấy tới thẳng võ quán Yến Đô”.

Dương Thanh nhìn sang Phùng Tiểu Uyển.

Cô ta gật đầu, nghiêm túc nói: “Anh Thanh, ông Chiến, hai người nhất định phải cẩn thận!”
“Yên tâm, bọn anh sẽ tự bảo vệ mình”.

Dứt lời, Dương Thanh dẫn Vương Chiến rời đi.

Lúc này, võ quán Yến Đô đã đông nghịt người.

Khán đài bốn góc rộng lớn chật như nêm.

Cả võ quán đều chìm trong đủ loại khí tức võ thuật khủng bố.

Người vào được đây không giàu có cũng quyền quý, cao thủ đều có cảnh giới từ Vương Cảnh trở lên.

“Cậu Thanh, tôi cảm nhận được mấy cao thủ Thần Cảnh”.

Vừa bước vào khán đài, Vương Chiến trầm giọng nói.

Dương Thanh gật đầu.

Vương Chiến có thể cảm nhận được sự tồn tại của cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên anh cũng có thể.

Không ngờ ngoại trừ anh và Vương Chiến, trong đây ít nhất cũng phải có mười lăm cao thủ Thần Cảnh.

Trong số họ có tận bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

“Chiêu Châu đúng là ngọa hổ tàng long!”
Ánh mắt Dương Thanh lóe lên, híp mắt nói: “Nếu những cao thủ Thần Cảnh này làm việc cho chiến vực, có lẽ thực lực của Chiêu Châu sẽ vô cùng lớn mạnh.

Có thể nói, số lượng cao thủ Thần Cảnh có mặt trong võ quán Yến Đô hôm nay nhiều hơn cả chiến vực.

Quan trọng là, bọn họ chưa phải tất cả cao thủ Thần Cảnh của Chiêu Châu.

Vương Chiến không khỏi đỏ mặt nói: “Sau này nếu Chiêu Châu cần tới, tôi nhất định sẽ xông pha chiến trường!”

Lão ta từng là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, cả đời làm việc vì Hoàng tộc họ Long, cũng chưa từng đi tới chiến trường, càng đừng nói tới chiến đấu vì Chiêu Châu.

Từ lúc Dương Thanh và Vương Chiến bước vào võ quán Yến Đô đã bị đám cao thủ hàng đầu để mắt tới.

Nếu Hoàng tộc và Vương tộc không nhúng tay, Dương Thanh mới là người có khả năng trở thành Vương của Yến Đô nhất.

Chính vì có người loan tin Dương Thanh muốn xưng Vương ở Yến Đô nên người của Vương tộc mới nhao nhao kéo tới.

Sau đó, cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật cũng chạy tới Yến Đô.

Dương Thanh không thèm nhìn bọn họ, đi một mạch tới ghế khách quý.

“Người trẻ tuổi kia là ai? Sao lại có tư cách ngồi ghế khách quý?”.

Chương 1895

“Người ngồi ghế khách quý đều là cao thủ đứng đầu Chiêu Châu, hình như còn có cả cao thủ Thần Cảnh.

Sao cậu ta lại dám ngồi ở đó?”
“Ngu ngốc, cậu ấy chính là Dương Thanh, chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh! Nếu Hoàng tộc và Vương tộc không nhúng tay, cậu ấy mới là Vương của Yến Đô!”
Sự xuất hiện của Dương Thanh thu hút vô số người.

Sau khi Dương Thanh và Vương Chiến ngồi xuống ghế khách quý, cao thủ Thần Cảnh đều lạnh lùng nhìn sang.

“Ranh con, mày là Dương Thanh hả?”
Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ khinh miệt chất vấn.

“Cút!”
Vương Chiến đứng bật dậy quát lớn.

“Khí thế khủng bố tràn trên người ông ta tràn ra, càn quét về phía cao thủ Thần Cảnh sơ lỳ kia.

Không ai ngờ tới Vương Chiến sẽ ra mặt.

Người trung niên có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ kia cảm nhận được khí thế khủng bố trên người Vương Chiến lập tức tái mét.

Lúc này, ông ta cảm thấy trước mặt mình không phải người mà là ác ma đến từ địa ngục, đối phương có thể dễ dàng giết chết ông ta chỉ bằng một suy nghĩ.

Sau lưng ông ta ướt sũng mồ hôi.

Mọi người xung quanh đều đang nhìn ông ta, khiến ông ta thấy mặt mình nóng rát.

Dương Thanh vẫn không thèm nhìn ông ta lấy một cái, giống như vừa rồi người ông ta hỏi không phải anh.

“Vương Chiến, từ bao giờ ông đã biến thành con chó trung thành thế?”

Đúng lúc này, một người trung niên đứng ở khu vực của Hoàng tộc họ Long châm chọc hỏi.

Vương Chiến lập tức cau mày.

Ông ta từng là cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long, sao lại không nhận ra đối phương?
Người trung niên kia chính là Long Khoa con trai thứ của Long Hoàng, cũng là bố của Long Phi Dương từng chạy tới phòng khám Ái Dân khiêu khích lão ta và Long Thiên Vũ.

Từ khi Long Thiên Vũ bị phế võ thuật, bố của hắn ta cũng dần bị thu hồi quyền lợi.

Hiện giờ nhánh của Long Khoa mới mạnh nhất Hoàng tộc họ Long.

Còn Long Khoa cũng đang được Long Hoàng coi trọng, nghe nói có khả năng trở thành người thừa kế.

Bên cạnh ông ta còn có Long Giang, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đi theo Long Phi Dương tới phòng khám Ái Dân gây chuyện.

Nhưng Long Giang không phải người mạnh nhất Hoàng tộc họ Long.

Một lão già da mặt nhăn nheo đang nhìn chằm chằm Dương Thanh, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng.

Dường như cảm nhận được, Dương Thanh quay lại đối mặt với lão ta.

Giây phút nhìn vào mắt lão già kia, anh lập.

tức hoảng hốt, cảm thấy như đang rơi vào địa ngục.

Nhưng chỉ trong phút chốc, Dương Thanh đã thoát ra được, nhếch miệng nở nụ cười khinh bỉ.

Rốt cuộc trong mắt lão già kia lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ nhỏ lão ta đã luyện thuật thôi miên, lúc chiến đấu có thể khiến đối thủ chìm trong ảo giác, thậm chí là ngủ say.

Cao thủ giao đấu có thể nhanh chóng phân thắng bại..

Chương 1896

Khi đối đầu với cao thủ có thực lực tương đương, lão ta chỉ cần khiến đối phương chìm vào ảo giác trong nháy mắt là có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng vừa rồi Dương Thanh bị lão ta dùng thuật thôi miên, anh lại có thể khôi phục bình thường trong nháy mắt.

Khi lão ta đang kinh ngạc, lòng Dương Thanh cũng trầm xuống.

Anh biết Hoàng tộc Chiêu Châu.

có một vài cao thủ cực mạnh, còn có thủ đoạn.

đặc biệt, nhưng không ngờ lại gặp được một cao.

thủ biết thôi miên.

Lão già của Hoàng tộc họ Long kia chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng kết hợp với thuật thôi miên chắc chắn có thể phát huy sức chiến đấu của Thần Cảnh đỉnh phong.

Một khi lão ta đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, đến cả anh cũng thấy khó giải quyết.

Í "Sao không nói chuyện? Chủ của ông không ra lệnh, ông không có gan trả lời tôi nữa à?"
Long Khoa thấy Chiến Vương ngó lơ mình, lập tức mỉa mai hỏi.

Vương Chiến nhíu mày định lên tiếng, lại nghe thấy Dương Thanh nói: "Chó thích sủa loạn.

Khi có chó sủa loạn, ông mà đáp lại chẳng phải cũng giống nó rồi sao?"
"Cậu Thanh dạy phải!"
Sắc mặt Vương Chiến lập tức dịu đi, vội vàng ngồi xuống cạnh anh.

"Uỳnh!"
Long Khoa võ bàn đứng bật dậy, cả giận nói: "Ranh con, mày mắng ai là chó?"

Nhưng Dương Thanh vẫn chẳng thèm nhìn ông ta như thật sự coi ông ta là một con chó thích sủa loạn.

“Chết tiệt, mày muốn chết hả?”
Long Khoa hoàn toàn bị chọc giận.

“Điện hạ…”

Đúng lúc này, lão già biết thôi miên sau lưng Long Khoa đột nhiên ngăn ông ta lại, trầm giọng nói: “Cậu ta rất mạnh!”
“Cái gì?”
Long Khoa chỉ biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ đến cả lão ta cũng phải công nhận.

Long Giang cũng lên tiếng: “Điện hạ, Đồng Dã nói đúng đấy.

Thăng ranh kia rất mạnh, chính nó đã lừa mười tỷ của chúng tôi”.

Hai cao thủ Thần Cảnh bên cạnh đều nói vậy khiến sắc mặt Long Khoa cực kỳ khó coi.

“Vậy thì cho nó sống thêm một lúc nữa!”
Long Khoa nghiến răng nghiến lợi nói.

Đám người hóng hớt thấy Long Khoa im bặt đều cảm thấy kinh hãi.

Trong mắt mọi người, Hoàng tộc là gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, vậy mà lại có người dám nói người của Hoàng tộc họ Long là chó ngay trước mặt bao người.

Khiếp sợ hơn cả là Long Khoa có khả năng trở thành Long Hoàng tương lai lại không nói gì.

Giờ phút này, nhiều người đổ dồn ánh mắt về phía Dương Thanh, vô cùng tò mò chàng trai trẻ có tư cách ngồi ghế khách quý này.

“Cậu Thanh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”
Đúng lúc ấy, một cô gái xinh đẹp tươi cười đi tới chủ động chào hỏi Dương Thanh..

Chương 1897

Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc Thượng QuanI Trong khi mọi người đều đang hoài nghi thân phận của Thượng Quan Nhu, cô ta đã ngồi xuống ghế khách quý bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt thân thiện, Dương Thanh không có cảm giác gì với cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn một cái: "Chỗ này có người ngồi rồi!" l Anh giữ chỗ bên cạnh cho Mã Siêu, không ngờ cô ta lại chiếm đoạt.

Thượng Quan Nhu khẽ cười nói: "Cậu Thanh yên tâm, tôi chỉ muốn nói với cậu vài câu, nói xong sẽ đi ngay".

Dứt lời, cô ta thì thầm vào tai anh: "Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay vốn là một cái bãy, dù cậu thật sự có thể giành được quán quân cũng chưa chắc đã kế thừa được Đế Thôn".

Ngay sau đó, cô ta liền đứng dậy rời đi.

Đến khi Dương Thanh lấy lại tinh thần, Thương Quan Nhu đã trở về chỗ mình.

Ngoài mặt anh tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc.

Mặc dù đây mới là lần thứ hai anh gặp Thượng Quan Nhu nhưng không biết tại sao anh lại tin lời cô ta nói.

Chẳng lẽ cuộc đấu võ lần này thật sự chỉ là một cái bẫy?
Người giăng bẫy là ai mà dám dùng toàn bộ cao thủ hàng đầu Chiêu Châu làm quân cờ?
Nếu đây là sự thật, người giăng bãy quá khủng bố.

Càng nghĩ anh càng thấy sợ hãi.

Các cao thủ xung quanh thấy Thượng Quan Nhu thì thầm với Dương Thanh cũng rất tò mò.

"Cậu Thanh, xảy ra chuyện gì à?"
Vương Chiến ngồi cạnh thấy sắc mặt Dương Thanh hơi biến đổi, nghiêm trọng hỏi.

Dương Thanh khẽ lắc đầu đáp: “Không có gì!”
Không biết vì sao anh lại thấy lo lắng lạ thường, cảm giác cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô bắt đầu tiến hành.

Đám người có mặt đều vô cùng kích động, nhưng Dương Thanh lại thấy bất an.

Rốt cuộc Thượng Quan Nhu nói cuộc đấu võ hôm nay là một cái bẫy là có ý gì?
Quy tắc đấu võ cực kỳ đơn giản.

Người nhận được thư mời đều có quyền tham gia đấu võ, thua một lần lập tức loại bỏ.

Người thắng có thể lựa chọn nhận lời khiêu chiến của người khác, cũng có thể lựa chọn nghỉ.

ngơi.

Từ đầu đến giờ, trên sàn đấu đều là cao thủ Vương Cảnh, không có lấy một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

“Cậu Thanh, cứ tiếp tục như vậy đến bao giờ mới kết thúc?”
Vương Chiến đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi:
“Không biết ai là người tổ chức đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô?”
“Rõ ràng chỉ cần mời cao thủ Thần Cảnh tham gia là được, nhưng đối phương lại mời cả cao thủ Vương Cảnh lên đấu, đúng là lãng phí thời gian”.

Các khách mời xem đấu say sưa.

Nhưng đối với cao thủ Thần Cảnh như Dương Thanh và Vương Chiến, quả thực là lãng phí thời gian.

“Tổng cộng có bao nhiêu người tham gia đấu võ?”
Dương Thanh bỗng hỏi.

Vương Chiến đáp: “Mười bảy cao thủ Thần Cảnh, còn cao thủ Vương Cảnh nghe nói có hơn một nghìn hai trăm người, nhưng cụ thể là bao nhiêu tôi cũng không rõ”.

“Theo tiến độ hiện giờ, trung bình mười phút đấu xong một trận.

Ở đây có hơn một nghìn hai trăm cao thủ, vậy ít nhất cũng cần đấu một nghìn hai trăm trận mới có thể chọn ra quán quân cuối cùng”.

“Võ quán có mười sàn đấu, tức là ít nhất cũng cần đấu một trăm hai mươi lượt trận, là một nghìn hai trăm phút”..

Chương 1898

Dương Thanh cau mày nói: “Vậy thì ít nhất cũng phải mất hai mươi tiếng mới có thể kết thúc cuộc đấu võ”.

Vương Chiến gật đầu: “Tôi cứ cảm thấy cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần này có vấn đề gì đó, nhưng lại không nói rõ ra được”.

Đến cả Vương Chiến cũng ý thức được vấn đề sao?
Xem ra Thượng Quan Nhu nói đúng, cuộc đấu võ hôm nay chính là một cái bẫy.

Rốt cuộc là kẻ nào dám mời toàn bộ cao thủ hàng đầu Chiêu Châu tới đấu võ?
Nếu mục đích của đối phương không phải muốn chọn ra Vương của Yến Đô, vậy thì là vì cái gì?
Dương Thanh vô thức nhìn sang Thượng Quan Nhu.

Lúc này cô ta đang nhàm chán nghịch điện thoại, dường như không hề hứng thú với cuộc đấu võ trước mặt.

Không chỉ cô ta, cao thủ của bốn Hoàng tộc cũng không thèm xem xấu võ.

Thậm chí đến cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ và Vương Cảnh đỉnh phong cũng không xem đấu võ.

Ngay khi Dương Thanh đang nghi ngờ, một bóng người trẻ tuổi chợt bước tới.

“Chào anh Thanh, tôi là Diệp Xung của Hoàng tộc họ Diệp”.

Anh ta mặc bộ quần áo sang trọng, nhìn là biết thuộc dòng chính của Hoàng tộc.

Lúc này, anh ta đang tươi cười giơ tay với Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Xung, tuy không biết đối phương có ý đồ gì nhưng vẫn đồng ý bắt tay.

“Không biết điện hạ tìm tôi có chuyện gì?”
Anh lạnh nhạt hỏi.

Vừa rồi Vương Chiến đã giới thiệu các nhân vật quan trong của bốn Hoàng tộc với anh.

Diệp Xung là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất đời thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp.

Bố của anh ta còn mạnh hơn, mới năm mươi tuổi đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, được chọn làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp.

Có thể đoán được địa vị của Diệp Xung trong gia tộc rất cao.

Anh ta hai mươi tám tuổi, bằng tuổi Dương Thanh, có thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Dù là Dương Thanh cũng chưa gặp được mấy người đạt được bán bộ Thần Cảnh trước năm ba mươi tuổi.

“Tôi tin anh cũng cảm nhận được, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay rất kỳ lạ”.

“

Diệp Xung bình tĩnh nói: “Tôi có cảm giác nó giống đại hội lựa chọn cao thủ võ thuật để dâng cho người khác hơn”.

Nghe vậy, Dương Thanh rất ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Lựa chọn cao thủ cho người khác? Ý của điện hạ là có người dùng cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô này làm vỏ bọc, tập hợp tất cả cao thủ trên Vương Cảnh ở đây thật ra là để chọn người có thiên phú võ thuật xuất chúng sao?”
Diệp Xung gật đầu, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng: “Đương nhiên đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi.

Chân tướng là gì tôi cũng không rõ”.

“Không biết anh có biết được gì không?”
Diệp Xung là người đứng đầu đời thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp, thế nhưng thái độ bình dị gần gũi khiến người ta không có cảm giác xa lạ với anh ta.

Dương Thanh đáp: “Tôi cũng nghe người ta nói đây là một cái bẫy”.

.

Ngôn Tình Hay
“Bẫy?”
Diệp Xung nhíu mày: “Xem ra đây đúng là một cái bãy.

Nhưng rốt cuộc là kẻ nào dám lợi dụng cả người của Hoàng tộc?”
Rõ ràng anh ta cũng chẳng biết được bao nhiêu, chỉ tự suy đoán có người muốn mượn cuộc đấu võ lần này để chọn ra một vài cao thủ có thiên phú hơn người.

Nhưng như vậy đã đủ khiến Dương Thanh phải giật mình kinh hãi..

Chương 1899

Lúc này anh cũng cảm thấy giống như lời Diệp Xung nói, có người muốn chọn những người có thiên phú võ thuật xuất chúng ở Chiêu Châu.

Anh cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai, hay là thế lực nào dám lợi dụng toàn bộ cao thủ của Chiêu Châu giăng ra cái bẫy này.

"Không biết anh có hứng thú muốn nhập cuộc cùng tôi không?"
Diệp Xung bỗng bật cười nhìn chằm chằm Dương Thanh.

"Ồ? Ý của điện hạ là đang muốn nhập cuộc sao?"
Dương Thanh nở nụ cười.

Diệp Xung gật đầu: "Có tất cả mười sàn đấu.

Tôi định liên thủ với ba Hoàng tộc còn lại đồng loạt ra tay, mỗi nhà chiếm một sàn đấu, cộng thêm Hiệp hội Võ thuật và anh Thanh sẽ có sáu sàn đấu".

"Nếu cao thủ của sáu thế lực lớn chúng ta nhập cuộc, chắc là có thể dụ người đứng sau xuất hiện".

Dương Thanh im lặng một lúc, gật đầu đáp: "Chỉ cần điện hạ thuyết phục được các thế lực khác, tôi cũng đồng ý tham gia".

"Được, quyết định vậy đi.

Tôi đi thương lượng với các thế lực khác".

Diệp Xung nói xong lập tức quay lưng đi mất.

Sau khi anh ta rời khỏi, Vương Chiến mới trầm giọng nói: "Cậu Thanh, Diệp Xung này rất không đơn giản".

Dương Thanh gật đầu: "Đúng là không đơn giản.

Anh ta có thể suy đoán được như vậy, chắc chăn không phải kẻ tâm thường, còn muốn liên thủ các thế lực lớn của Chiêu Châu nhập cuộc, sự quyết đoán này cũng không đơn giản".

"Nhỡ cái bẫy này do Hoàng tộc họ Diệp giăng ra thì sao?"
Vương Chiến chợt lo lắng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: “Chắc là không đâu.

Nếu là bọn họ, trừ phi dám chắc có thể đối mặt với lửa giận của toàn bộ cao thủ Chiêu Châu, nếu không nhất định sẽ không giăng bãy như vậy”.

Lúc Dương Thanh nhận được thư mời còn tưởng đây là trò của Hoàng tộc, bây giờ xem ra cũng không phải.

Người thực sự muốn tổ chức cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô này là một người hoàn toàn khác!
“Nếu cứ tiếp tục như vậy e là một ngày một đêm cũng chưa thể chọn ra quán quân cuối cùng.

Hay là bây giờ chúng ta cùng nhập cuộc?”
Diệp Xung nhìn bốn Hoàng tộc rồi nhìn về phía Hiệp hội Võ thuật và Dương Thanh, cất tiếng nói.

Mấy thế lực này đều ngồi ở ghế khách quý.

Rõ ràng Diệp Xung đang nói với bọn họ.

“Không biết Diệp điện hạ muốn nhập cuộc thế nào?”
Long Khoa ngồi ở khu của Hoàng tộc họ Long hỏi.

Người phụ trách của các Hoàng tộc còn lại và Hoa Anh Kiệt của Hiệp hội Võ thuật đều nhìn về phía Diệp Xung.

Diệp Xung khẽ cười đáp: “Có mười sàn đấu, bốn Hoàng tộc chúng ta mỗi nhà chiếm một sàn, Hiệp hội võ thuật chiếm một sàn, anh Thanh của tập đoàn Nhạn Thanh chiếm thêm một sàn nữa.

Vậy thì sáu sàn đấu đều bị chúng ta độc chiếm rÖI…

Chương 1900

“Chúng ta cứ phái cao thủ Thần Cảnh lên đấu luôn, loại hết đám tôm tép nhãi nhép ra đã.

Sau đó chúng ta lại đấu với nhau, được không?”
“Đương nhiên, Hoàng tộc họ Diệp định phái ra k hai cao thủ Thần Cảnh cùng lúc để tỏ lòng thành”.

Anh ta vừa dứt lời, hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ tự giác đi lên hai sàn đấu khác nhau.

“Diệp điện hạ có lòng!”
Thượng Quan Nhu cười nói: “Hoàng tộc Thượng Quan đồng ý nhập cuộc.

Chúng tôi cũng đồng ý phái ra hai cao thủ Thần Cảnh”.

Ngay sau đó, hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan cũng leo lên sàn đấu.

“Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc Thượng Quan đều đã tỏ thái độ, Hoàng tộc họ Long không thể lạc hậu được.

Chúng tôi cũng đồng ý phái ra hai cao thủ Thần Cảnh”.

Long Khoa cũng cười nói.

“Hoàng tộc họ Đoàn ra trận Người phụ trách của Hoàng tộc họ Đoàn là một người đàn ông trung niên.

Ông ta vừa vung †ay một cái, hai cao thủ Thần Cảnh liền bước lên sàn đấu.

Thoáng chốc tám trong số mười sàn đấu đã bị bốn Hoàng tộc chiếm đoạt, chỉ còn lại hai cái cuối cùng.

Hoa Anh Kiệt vẫn nhắm chặt hai mắt, chỉ gọi tên một người:
“Chi hội trưởng Hồng!”
Chỉ hội trưởng Hồng cũng đi lên sàn đấu thứ chín.

Tất cả mọi người đều nhìn sang Dương Thanh.

“Cậu Thanh, tôi lên cho”.

Vương Chiến hỏi.

Thấy Dương Thanh gật đầu, Vương Chiến cũng leo lên sàn đấu.

Thoáng chốc, toàn bộ võ quán Yến Đô tràn ngập khí thế của cao thủ Thần Cảnh.

Đám cao thủ Vương Cảnh vốn đang định tranh đấu đều xám xịt mặt mày.

Mười sàn đấu đều bị cao thủ Thần Cảnh độc chiếm, bọn họ làm gì còn cơ hội?
Tuy nhiên vẫn có kẻ ngu xuẩn muốn thử sức với cao thủ Thần Cảnh.

Mấy cao thủ bán bộ Thần Cảnh liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đi lên sàn đấu.

"Bắt đầu!"
Trong tài ra hiệu, mười cao thủ bán bộ Thần Cảnh đồng loạt xông tới đối thủ của mình.

Giờ phút này, bầu không khí trong võ quán cũng được đẩy lên cao trào, tất cả đều mong chờ, căng thẳng năm chặt tay.

Nhưng mười cao thủ Thần Cảnh đều không thèm ra tay, chỉ đứng im tại chỗ, không hề e ngại cao thủ bán bộ Thần Cảnh tấn công.

"Bịch!"
Người đầu tiên bị cao thủ bán bộ Thần Cảnh tấn công là cao thủ của Hoàng tộc họ Long.

Cao thủ bán bộ Thần Cảnh vừa tung đấm về phía cao thủ của Hoàng tộc họ Long dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

Nhưng cao thủ của Hoàng tộc họ Long không hề bị dao động, nhếch miệng cười lạnh: "Không biết tự lượng sức mình!"
"Âm!"
Nói xong, một luồng khí thế khủng bố trên người lão ta bộc phát.

Lão ta đá bay cao thủ bán bộ Thần Cảnh rơi thẳng xuống dưới sàn đấu..

Chương 1901

Cùng lúc đó, các cao thủ bán bộ Thần Cảnh trên chín sàn đấu còn lại cũng đồng loạt bị đánh văng ra khỏi sàn đấu.

Cả khán đài lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn mười cao thủ Thần Cảnh trên sàn đấu.

"Mạnh… Mạnh thật đó!"
"Cao thủ bán bộ Thần Cảnh không hề có sức phản kháng".

"Đến cả cao thủ bán bộ Thần Cảnh còn không chịu nổi một đòn, thực lực Vương Cảnh như chúng ta còn cơ hội gì nữa?"
Đám cao thủ Vương Cảnh đứng phía dưới đều tái mét.

Giờ phút này bọn họ mới ý thức được mình chỉ là vật hi sinh.

"Tôi rút khỏi cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô!"
"Tôi cũng rút lui!"
Cao thủ Vương Cảnh nhao nhao tuyên bố muốn rút khỏi cuộc đấu võ.

Nhưng vẫn còn người đang quan sát.

"Còn ai muốn đấu tiếp, lên hết đi!"
Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Diệp bỗng lạnh giọng nói.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại trên sàn đấu cũng thi nhau tỏ thái độ: "Các người cùng lên đi!"
Rõ ràng, bọn họ đều muốn đánh nhanh thắng nhanh, cứ tiếp tục thế này vẫn còn quá chậm.

"Vậy thì chúng tôi chỉ có thể liên thủ".

"Chúng ta liên thủ đánh bại họ trước rồi quyết thắng thua sau được không?"
"Được, tôi đồng ý!"
"Tôi cũng đồng ý!"
Những cao thủ Vương Cảnh vẫn chưa từ bỏ ước mơ trở thành Vương của Yến Đô dõng dạc nói.

Nhất thời, mỗi sàn đấu đều có mười mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh lao lên.

Nếu không phải diện tích sàn đấu có hạn, sợ là sẽ còn nhiều người hơn nữa.

Các cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ không có tư cách tham chiến, chỉ có thể trở thành khán giả.

"Giết!"
Rốt cuộc cũng có người bắt đầu.

Trên sàn đấu của Vương Chiến, mười mấy cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh đồng loạt xông tới chỗ lão ta.

Vương Chiến vẫn tỏ ra lạnh lùng, khí thế Thần Cảnh trung kỳ bộc phát.

"Cút!"
Lão ta gầm lên, giãm mạnh xuống sàn đấu.

Sàn đấu phát ra tiếng vang cực lớn.

Ngay sau đó, khí thế khủng bố bao phủ cả sàn đấu.

"Bịch bịch bịch!"
Vương Chiến đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện trên sàn đấu chỉ còn một mình lão ta..

Chương 1902

Chín sàn đấu còn lại cũng tương tự, cuộc chiến vừa mới bắt đầu đã chỉ còn các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc trụ lại.

Cảnh tượng này khiến đám cao thủ còn rục rịch muốn xông lên hoàn toàn tuyệt vọng.

Có thể nói, Thần Cảnh và dưới Thần Cảnh là hai khái niệm khác hẳn nhau.

Thần Cảnh vô địch không thể đánh bại.

“Tôi từ bỏ!”
“Tôi cũng từ bỏI”
Trong hội trường rộng lớn, các cao thủ Vương Cảnh nhao nhao bỏ quyền thi đấu.

Từ lúc Diệp Xung đề nghị các thế lực đứng đầu Chiêu Châu cùng nhập cuộc đến nay chỉ mới được năm phút, vậy mà đã có thể loại bỏ toàn bộ cao thủ dưới Thần Cảnh.

Cuộc đấu võ vốn phải diễn ra hai mươi tiếng nữa thoät cái rút ngắn chỉ còn vài tiếng, có khi chỉ còn mấy chục phút.

“Còn ai dám đấu nữa không?”
Chi hội trưởng Hồng của Hiệp hội Võ thuật đứng chắp tay giữa sàn đấu, ngạo nghễ hỏi.

Ông ta liên tục phạm sai lầm, đã bị Hoa Anh Kiệt ghi nhớ.

Đây là cơ hội tốt để ông ta lập công “Bịchl”
Nhưng ngay khi ông ta vừa dứt lời, một bóng người leo thẳng lên sàn đấu của ông ta.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy chỉ hội trưởng Hồng như con diều đứt dây bị đánh rơi xuống sàn đấu.

Aml Mọi người đều kinh hãi.

Chi hội trưởng Hồng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, sao lại bị đánh bại?
Đến cả Hoa Anh Kiệt cũng đứng bật dậy, ánh mắt khiếp sợ.

Cao thủ vừa một đòn đánh bay chỉ hội trưởng Hồng có khí tức quá mạnh, đến cả lão ta cũng cảm thấy sức uy hiếp cực lớn.

Không chỉ mình Hoa Anh Kiệt, các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc cũng đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ông là ai?”

Hoa Anh Kiệt giận dữ nhìn cao thủ thần bí kia, lạnh giọng chất vấn.

Cao thủ bí ẩn vừa xuất hiện liền đánh bại chỉ hội trưởng Hồng mặc một chiếc áo khoác màu đen, đầu đội mũ đen che kín mặt.

Nhưng khí thế mạnh mẽ trên người lão ta lại khiến mọi người hoảng loạn.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo, cùng nhìn chăm chằm cao thủ áo đen.

Không biết tại sao anh cảm thấy ở lão ta có gì đó rất quen thuộc.

Thực lực của cao thủ áo đen cực mạnh, khí tức võ thuật là Thần Cảnh đỉnh phong.

Ở đây có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, nhưng trừ Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt không còn ai có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong nữa.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chỉ có thể là người đứng đầu Hoàng tộc, hoặc là cao thủ bí mật của Hoàng tộc, hay là các cao thủ sống ẩn dật.

Mặc dù Hoàng tộc ngấp nghé Đế Thôn nhưng cũng e ngại người từ trăm năm trước kia.

Có thể nói, bọn họ phái người tới tham gia cuộc đáu võ giành ngôi Vương của Yến Đô đã là phạm quy.

Đương nhiên sẽ không dám để chủ nhân Hoàng tộc tự mình tới.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cao thủ áo đen có thực lực Thần Cảnh, khiến mọi người cảm thấy bị uy hiếp..

Chương 1903

“Rốt cuộc ông là ai?”
Hoa Anh Kiệt lại hỏi, ý chí chiến đấu phun trào.

“Cút!”
Cao thủ áo đen bỗng gầm lên khiến tất cả đều kinh hãi.

“Ông muốn chết hả?”
Hoa Anh Kiệt là hội trưởng Hiệp hội Võ thuật, sao có thể chịu nổi sự sỉ nhục này?
Lão ta lập tức lao thẳng về phía cao thủ áo đen.

Cao thủ trên các sàn đấu khác cũng nhìn sang, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Bịch!”
Một giây sau, Hoa Anh Kiệt nhảy lên sàn đấu, tung đấm tấn công cao thủ áo đen.

Mọi người sợ hãi chứng kiến cao thủ áo đen cũng vung nắm đấm chống đỡ.

Đồng thời một khí thế kinh người từ giữa sàn đấu càn quét bốn phía.

Sàn đấu vô cùng cứng rắn bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Bịch!”
Ngay sau đó, tiếng động thật lớn vang lên, sàn đấu vỡ nát.

Cao thủ áo đen và Hoa Anh Kiệt đều đứng trên mặt đất.

Lúc này không một ai chú ý tới, sàn đấu đã bị hủy không thể đấu võ được nữa.

Tất cả đều dán mắt lên người cao thủ áo đen và Hoa Anh Kiệt.

Chuyện đến nước này, sàn đấu đã trở nên vô nghĩa, chỉ còn trận đấu võ thuật đúng nghĩa.

“Giết!”
Hoa Anh Kiệt gào lên, thực lực Thần Cảnh đỉnh phong bộc phát chèn ép về phía cao thủ áo đen.

“Bịch bịch bịch!”
Hai người đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cuộc chiến lập tức bắt đầu.

Các cao thủ Vương Cảnh vây quanh quan sát chỉ cảm thấy trái tim cũng rung động theo từng đòn công kích của hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Các cao thủ Thần Cảnh ở chín sàn đầu còn lại đều sa sầm mặt.

Phần lớn bọn họ đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hậu kỳ.

Dù chỉ quan sát cũng vẫn cảm nhận được áp lực đè nặng như núi, đừng nói là giao đấu với hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thực thụ.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chưa xuất hiện, còn ai có tư cách tranh giành quán quân?
“Bịch!”
Bỗng Hoa Anh Kiệt bị một đòn của cao thủ áo đen đánh bay, đâm thẳng vào một sàn đấu khác.

Giờ phút này, tất cả đều sợ ngây người nhìn chăm chằm cao thủ áo đen.

“Không chịu nổi một đòn!”
Cao thủ áo đen cười lạnh nhìn các cao thủ Thần Cảnh trên chín sàn đấu còn lại, chỉ vào từng người: “Các người cùng lên đi!”
“Cái gì?”
“Lão ta muốn một mình khiêu chiến mười cao thủ Thần Cảnh?”.

Chương 1904

“Lão ta điên rồi sao?”
“Thật sự coi mình là vô địch thiên hạ à?”
“Dù lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng đâu thể nào đối phó được cả mười cao thủ Thần Cảnh cùng lúc?”
Đám cao thủ Vương Cảnh đều sợ chết khiếp.

Người của Hoàng tộc cũng có cảm giác như vậy.

Còn Dương Thanh lại cau mày.

Đương nhiên anh cảm nhận được thực lực của cao thủ áo đen này cực kỳ khủng bố, dù cùng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu lại vượt xa các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường.

Sợ là mười cao thủ Thần Cảnh đồng loạt ra tay cũng chưa chắc đánh lại một mình lão ta.

Anh không quan tâm sự sống chết của cao thủ Hoàng tộc, chỉ lo lắng cho Vương Chiến.

Cao thủ áo đen đã dám khiêu chiến cả mười cao thủ Thần Cảnh, đương nhiên là có lòng tin sẽ giành chiến tháng.

“Chết tiệt!”
Hoa Anh Kiệt cũng bò lồm cồm dậy, bộ dạng thê thảm không còn giống hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật.

Sắc mặt lão ta tràn đầy dữ tợn.

Bị đánh bại trước mặt mọi người chính là nỗi nhục lớn nhất của lão ta.

Nói đúng hơn, lão ta đã thua trận.

Sàn đấu ban đầu của lão ta đã bị phá hủy, nhưng vừa rồi lão ta lại bị cao thủ áo đen đánh bay ra một sàn đấu khác.

Như vậy khác gì đã thua?
Nhưng lão ta không hề có ý định rời khỏi, đăng đăng sát khí nhìn chăm chằm cao thủ áo đen.

Cao thủ áo đen không thèm nhìn lão ta, dường như lão ta có tham chiến hay không cũng không quan trọng.

“Vậy thì bọn tôi chỉ có thể liên thủ”.

Đúng lúc này, cao thủ của Hoàng tộc họ Long bồng lên tiếng.

Tuy những người khác không nói gì nhưng đều đang đợi người nói ra câu này.

Thực lực của cao thủ áo đen quá khủng bố, trừ phi bọn họ liên thủ với nhau, nếu không sẽ không có một chút phần thắng nào.

“Giết!”
Mười cao thủ cùng xông lên.

Cao thủ áo đen nhếch môi cười lạnh, xòe mười ngón tay hét lớn: “Biến!”
Mọi người giật mình phát hiện, mười cao thủ vốn đang lao về phía cao thủ áo đen lại đồng loạt ngã lăn ra đất, vẻ mặt vặn vẹo vì đau đớn.

“Xảy ra chuyện gì vậy!”
Cả võ quán chìm vào yên lặng tròn mười giây mới có người thốt lên.

Sắc mặt của đám người đến từ Hoàng tộc đều cực kỳ khó coi.

Mặc dù bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng mười cao thủ Thần Cảnh thực sự đã bị một mình cao thủ áo đen đánh bại.

Thậm chí lão ta còn chưa tiếp xúc đã khiến cả mười cao thủ Thần Cảnh ngã xuống, đau đớn tới mức mặt mày biến dạng.

Nhưng lúc này, hai mắt Dương Thanh lại lóe lên sát khí, sắc mặt tối sâm..

Chương 1905

Người khác không nhìn ra, nhưng anh lại nhìn thấy rõ ràng vừa rồi có mười con cổ trùng bay ra từ mười đầu ngón tay của cao thủ áo đen.

Hiện giờ, mười cao thủ Thần Cảnh ngã lăn ra đất không dậy nổi kia đều đã trúng cổ độc nên vẻ mặt mới đau đớn như vậy.

“Gao thủ Miêu Thành cũng không nhãn nại được nữa rồi sao?” Dương Thanh bỗng đứng dậy, đằng đằng sát khí nhìn cao thủ áo đen.

Anh đã từng tiếp xúc với cao thủ Quỷ Môn của Miêu Thành, đương nhiên biết rõ cao thủ áo đen chính là đại sư cổ thuật của Miêu Thành, còn có thực lực rất mạnh.

Lúc trước anh đã từng giết một cao thủ Miêu Thành, tên Miêu Vân Nghiễm.

Miêu Vân Nghiêm cũng là một đại sư cổ thuật, chỉ là ông ta thua xa lão già mặc áo đạo sĩ đen trước mặt.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Thanh chỉ liếc mắt thôi là đã nhận ra đây là cao thủ Miêu Thành.

Bởi vì hơi thở trên người Miêu Vân Nghiễm đã bị anh giết giống hệt hơi thở của lão già mặc áo đạo sĩ đen này, có lẽ hai người là người cùng sư môn.

“Dương Thanhl”
Đúng lúc này, lão già mặc áo đạo sĩ đen nhìn sang Dương Thanh.

Đó là một gương mặt cực kỳ già nua và gầy gò, gương mặt nhăn nheo.

Lúc này, đôi mắt đen nhánh đó toả ra luồng sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh nhíu mày: “Miêu Vân Nghiễm là gì của ông?” Hơi thở trên người lão già mặc áo đạo sĩ đen cực kỳ giống Miêu Vân Nghiềễm, lúc này ánh mắt nhìn Dương Thanh cũng đầy sát khí.

Dương Thanh gần như có thể xác định được lão già mặc áo đạo sĩ đen này là người rất thân với Miêu Vân Nghiễm.

Căn cứ theo sự chênh lệch tuổi tác của hai người thì Miêu Vân Nghiễm có thể là đồ đệ hoặc con cháu của lão ta.

"Lăn đến đây chịu chết đi!"
Lão già mặc áo đạo sĩ đen rống lên phần nộ.

Trong nháy mắt, một luồng hơi thở kinh khủng của Thần Cảnh đỉnh phong không ngừng toát ra từ người lão ta.

"Nếu ông đã muốn chết thì tôi tác thành cho ông!"
Dương Thanh nói rồi bước ra.

Nhưng đúng lúc này, một hơi thở kinh khủng khác lại đi trước Dương Thanh một bước, xông thẳng về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen, đồng thời còn quát to: "Muốn động đến anh Thanh thì phải bước qua xác tôi trước!"
Người đó không phải ai khác mà chính là Mã Siêu.

Mã Siêu của lúc này, toàn thân toát ra hơi thở Thần Cảnh sơ kỳ, chỉ thấy anh ra giãm mạnh xuống đất, rống to: "Phá giải phong ấn!"
Giây tiếp theo, một luồng hơi thở võ thuật kinh khủng phát ra từ người anh ta.

"Giết!"
Anh ta rống lên rồi xông thẳng về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

Lúc anh ta đang ở cảnh giới Vương Cảnh trung kỳ, sau khi phá giải phong ấn sức chiến đấu thì có thể bộc phát đến bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ anh ta đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, lại phá giải phong ấn nữa, một luồng hơi thở võ thuật cao hơn Thần Cảnh hậu kỳ toát ra từ người anh ta.

Nhưng đây vẫn chưa phải là trạng thái mạnh nhất của anh ta, lúc anh ta xông về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen, anh ta nuốt viên thuốc màu đen, hiển nhiên đó là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển cho anh ta.

Phá giải phong ấn sức chiến đấu cộng thêm viên thuốc tăng thực lực, sau vài giây ngắn ngủi hơi thở võ thuật trên người Mã Siêu đã vọt thẳng lên Thần Cảnh đỉnh phong..

Chương 1906

“Muốn chết!”
Lão già mặc áo đạo sĩ đen lên cơn thịnh nộ, đánh về phía Mã Siêu, trong lòng bàn tay lão ta còn có một con cổ trùng dữ tợn.

Một khi cổ trùng này dính lên người Mã Siêu, có lẽ Mã Siêu cũng sẽ trúng cổ độc giống như mười cao thủ Thần Cảnh kia.

Dương Thanh nhíu mày đổ mồ hôi thay Mã Siêu.

Thực lực của lão già mặc áo bào đen quá mạnh, lại còn là đại sư cổ thuật, trong số những người cùng cảnh giới, ít ai là đối thủ của lão ta, huống chỉ là người mới bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, ép mình tăng thực lực như Mã Siêu.

EU) Bàn tay của lão già mặc áo đạo sĩ đen chuẩn bị dính lên người mình, Mã Siêu nổi giận gầm lên, bỗng giãm mạnh xuống đất, vội vã tránh né.

Cùng lúc đó, anh ta chưởng một chiêu về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

“Am Bị trúng chiêu này nên lão già mặc áo đạo sĩ đen lùi ra sau vài bước.

Mã Siêu không hề nương tay, thừa dịp lão già mặc áo bào đen bị anh ta đánh đến mức lùi về sau vài bước, anh ta lại xông đến.

“Âm ầm ầm!”

Đợt tấn công của Mã Siêu cứ rơi xuống một cách điên cuồng, lão già mặc áo bào đen chỉ có thể đánh trả.

Nhất thời toàn bộ hội trường bị bao trùm bởi ý chiến chiến đấu kinh khủng.

Đám người quý tộc đứng xung quanh đang ngây người vì ngạc nhiên.

Mười cao thủ Thần Cảnh bắt tay mà vẫn bị lão già mặc áo đạo sĩ đen đánh bại.

Lúc này một cao thủ trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy tuổi bỗng xuất hiện nhưng lại có thể đánh ngang tay với lão già mặc áo bào đen.

“Rốt cuộc chàng thanh niên này là ai? Sao lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy?”
“Chắc hản cậu ta mới hai mươi mấy tuổi nhỉ?
Từ lúc nào mà võ thuật lại có nhiều thiên tài như vậy?”
“Hình như cậu ta là một người anh em tốt của Dương Thanh, tên Mã Siêu!”
Có người nhận ra quan hệ giữa Mã Siêu và Dương Thanh nên nhất thời, ánh mắt của mọi người dồn lên người Dương Thanh.

Dù là Dương Thanh hay Mã Siêu thì cao thủ Thần Cảnh ba mươi tuổi đã cực kỳ thưa thớt nhưng bây giờ lại xuất hiện tận hai người.

Quan trọng là hai người này còn là anh em tốt.

Thật ra khi thấy Mã Siêu đột phá đến Thần Cảnh sơ kỳ, Dương Thanh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Dù sao lúc trước Mã Siêu mới chỉ là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Không ngờ ngâm nước thuốc do Phùng Tiểu Uyển điều chế suốt bốn mươi chín tiếng đồng hồ, Mã Siêu đột phá liên tục, thậm chí còn tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ.

Đối với Dương Thanh mà nói đây là một niềm vui bất ngờ.

Hiện giờ thậm chí cao thủ Thần cảnh của Miêu Thành cũng đã xuất hiện rồi, còn có một người điên cuồng như Black Doctor nữa.

Nếu bên cạnh anh mà có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Mã Siêu thì cũng có thể chia sẻ bớt gánh nặng cho anh.

“Cậu Thanh!”.

Đọc truyện tại ~ T RUмtгцуеИ.VЛ ~
Lúc này, Vương Chiến là người đầu tiên thoát khỏi cổ độc, ban nãy khoảng thời gian lão ta mới trúng độc, lão ta đã dùng một viên đan dược do Phùng Tiểu Uyển tự phối.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nhìn Vương Chiến hỏi: “Có thể chiến một trận không?”
Vương Chiến gật đầu, một luồng hơi thở võ thuật Thần Cảnh trung kỳ gần đến Thần Cảnh hậu kỳ bùng nổ trong cơ thể lão ta.

“Đi đi!”
Dương Thanh lạnh lùng nói..

Chương 1907

"Vâng!"
Vương Chiến biến mất ngay tại chỗ, nhảm về phía lão già mặc áo đạo sĩ đen.

Mặc dù Mã Siêu có thể bùng nổ năng lực Thần Cảnh đỉnh phong nhưng suy cho cùng phải cố gắng tăng thực lực mới được như vậy.

Mà bản thân lão già áo đạo sĩ đen là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại có cổ thuật mạnh mẽ.

Mặc dù Mã Siêu và Vương Chiến đã bắt tay nhưng chưa chắc đã là đối thủ của lão già áo đạo sĩ đen.

Lúc này, sau khi Vương Chiến khôi phục, Hoa Anh Kiệt cũng khôi phục lại bình thường.

Bản thân lão ta cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, lão ta có thể dùng thực lực võ thuật của mình để ép cổ độc ra ngoài.

Lúc này, mặt lão ta cực kỳ dữ tợn, thân là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng suýt nữa đã bị lão già mặc áo đạo sĩ đen giết.

Đây là nỗi nhục lớn nhất đời lão ta.

Đương nhiên lão ta cũng hiểu lão già mặc áo đạo sĩ đen không hề đơn giản, chỉ cần dùng cổ thuật mạnh mẽ thôi cũng đủ để đàn áp lão ta.

Sau khi Vương Chiến và Hoa Anh Kiệt khôi phục, tám cao thủ Thần Cảnh của bốn Hoàng tộc lớn cũng lần lượt khôi phục lại bình thường, chỉ là hơi thở của mỗi người đều vô cùng hỗn loạn.

Mặt họ đầy sợ hãi.

Ban nãy sau khi trúng cổ độc, cơ thể đau đớn đến cực đỉnh, đúng là ác mộng của bọn họ.

Khi mặt của đám người Hoàng tộc ở Chiêu Châu u tám hì trong phòng họp trực tuyến Liên minh Vương tộc, Liên minh Tam Vương ai nấy Khi mặt của đám người Hoàng tộc ở Chiêu Châu u tám hì trong phòng họp trực tuyến Liên minh Vương tộc, Liên minh Tam Vương ai nấy đều kích động.

“Cuối cùng Lưu lão quái cũng ra tay rồi!”
Bạch Vương kích động nói.

Bởi vì kiêng kị người trăm năm trước nên Liên minh Tam Vương không dám đến hội trường đấu võ ở Yến Đô nhưng hiện trường có thám tử của họ, có thể báo cáo tất cả những chuyện xảy ra trong Võ quán Yến Đô bất cứ lúc nào.

“Không hổ là đại sư cổ thuật đứng đầu Miêu Thành, vừa ra tay đã đàn áp mười cao thủ Thần Cảnh”.

Tiết Vương và Mã Vương cũng kích động nói.

“Đợi đến khi giải quyết Hoàng tộc Chiêu Châu, Hiệp hội Võ thuật và Dương Thanh thì ai có tư cách giành Đế Thôn với chúng ta?”
“Cuối cùng chúng ta cũng chờ đến ngày này!”
Ba vị Vương kích động nói.

Trong võ quán Yến Đô, lão già mặc áo đạo sĩ đen chính là Lưu lão quái của Miêu Thành, cũng chính là sư phụ của Miêu Vân Nghiễm.

Khi ba vị Vương của Liên minh Vương tộc biết lão già mặc áo đạo sĩ đen có thể một mình đánh bại mười cao thủ Thần Cảnh, cuối cùng họ cũng biết tại sao lúc trước Lưu lão quái lại bảo họ tìm bốn cao thủ Thần Cảnh mới chịu giúp họ khống chế Đế Thôn.

“Bởi vì bản thân lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong! Trước mặt lão ta, cao thủ Thần Cảnh cũng chỉ như con sâu cái kiến mà thôi!”
Bạch Vương cười ha ha nói.

Mặt Tiết Vương cũng toát lên vẻ kích động: “Lưu lão quái quá mạnh, lão ta lại là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Khắp Chiêu Châu này mấy ai là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong?”
“Đúng vậy! Cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô này, tất cả mọi người sẽ làm nền cho Lưu lão quái.

Có Lưu lão quái ở đây, ai có thể xưng Vương ở Yến Đô?”
Mã Vương cũng cười nói.

Trong phòng họp video của Liên mình Vương tộc, lâu rồi không có tiếng cười sảng khoái như bây giờ.

“Mọi người, có phải chúng ta nên chuẩn bị đến Yến Đô hay không?”
Bạch Vương chợt cười nói..

Chương 1908

Tiết Vương và Mã Vương đều bất ngờ nhưng thoáng chốc đã sực tỉnh ngay, có Lưu lão quái ở đây, bọn họ hoàn toàn không cần phải sợ gì.

Mặc dù người trăm năm trước được truyền thuyết nói rằng vô cùng thần thông nhưng bây giờ đến Hoàng tộc cũng tham gia vào cuộc chiến xưng Vương ở Yến Đô này, lại có Lưu lão quái ở đây.

Nếu họ đến Yến Đô, chắc sẽ không sao.

"Được! Bây giờ tôi sẽ đưa cao thủ của gia tộc đến Yến Đô!" Tiết Vương đứng lên nói.

Mã Vương cũng cười nói: "Tôi cũng đi chuẩn bị!"
Thoáng chốc phòng họp video lại chìm vào bóng tối.

Thoáng chốc ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đã dẫn theo cao thủ đứng đầu gia tộc nhà mình lao đến sân bay chạy đến Yến Đô.

Có Lưu lão quái ra tay, Hoàng tộc Chiêu Châu cũng vậy mà Hiệp hội Võ thuật cũng thế, tuyệt đối không ai sống sót khỏi tay Lưu lão quái để đi khống chế Đế Thôn.

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc hoàn toàn không tin khắp Chiêu Châu này lại có người sẽ là đối thủ của Lưu lão quái.

Cùng lúc đó, ở võ quán Yến Đô.

Mã Siêu và Vương Chiến bắt tay nhau đấu với Lưu lão quái, Lưu lão quái hừng hực sức chiến đấu, mặt đầy sát khí.

"Khốn khiếp, các người chết đi!"
Lão ta phẫn nộ gần lên, xoè mười ngón tay ra đánh về phía hai người.

"Cẩn thận!"
Vương Chiến kinh hãi, lão ta biết mười ngón tay của Lưu lão quái đều có cổ độc, một khi bị cào trúng là sẽ trúng độc.

Lúc trước mười cao thủ Thần Cảnh của các thế lực hàng đầu không biết Lưu lão quái là đại sư cổ thuật nên mới bị Lưu lão quái đánh bại chỉ trong một chiêu.

Vương Chiến hét lên rồi tấn công về phía Lưu lão quái.

Bởi vì mười ngón tay của Lưu lão quái chuẩn bị đụng lên người Mã Siêu.

Tất nhiên Mã Siêu cũng hiểu rõ, mắt thấy hai bàn tay của Lưu lão quái chộp đến, chuẩn bị đụng lên người anh ta, anh ta giãm mạnh xuống đất.

"Âm!"
Mặt đất dưới chân anh ta nứt toạc, cơ thể lùi thẳng ra sau.

"Chết đi cho tôi!"
Nhưng đúng lúc này, vốn dĩ đã chộp trúng Mã Siêu, mắt Lưu lão quái loé sát khí, bỗng vung hai bàn tay lại ra phía sau.

"Phụt!"
Ngực Vương Chiến bị cào hai vết máu.

"Ông Chiến!"
Mã Siêu thấy Vương Chiến bị Lưu lão quái đánh bay, mặt tái mét vì kinh hãi, người như bùng nổ bay thẳng sang chỗ Lưu lão quái.

Khoảnh khắc Dương Thanh thấy Vương Chiến bị đánh bay, ánh mắt loé lên sự tức giận.

Giờ phút này, anh cảm giác cơn phẫn nộ mạnh mẽ đang mâu thuẫn với phong ấn trong người anh.

Phùng Tiểu Uyển dùng đại pháp phong ấn huyệt vị mới khống chế được hơi thở điên cuồng trong cơ thể anh.

Một khi anh mất kiểm soát, có lẽ toàn bộ võ quán Yến Đô này sẽ máu chảy thành sông.

Anh cũng cố chịu đựng không để mình bùng nổ nhưng lửa giận trong người cứ bùng lên dữ dội.

Mã Siêu cũng chìm trong điên cuồng, tấn công về phía Lưu lão quái hệt như một con dã thú..

Chương 1909

Mà Vương Chiến thì khoảnh khắc bị Lưu lão quái đánh trúng, cảm giác vết cào ở ngực đau dớn cực kỳ, sự đau đớn đó từ từ lan ra khăp cơ thể lão ta, dường như mỗi một tế bào đều cực kỳ đau khổ.

NG Vương Chiến nhịn không được hét to, dù là lúc dùng thuốc Cố Cơ Phùng Tiểu Uyển điều chế cho.

lão ta, lão ta cũng không thấy đau đớn như vậy.

Lão ta chỉ cảm thấy có hàng nghìn con kiến đang chui vào miệng vết thương, điên cuồng gặm cắn nội tạng lão ta.

“Ông Chiến!”
Dương Thanh vừa nhúc nhích là xuất hiện trước mặt Vương Chiến, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Vương Chiến, hét lên: “Ông cố chịu đựng cho tôi!”
Mặt Vương Chiến méo mó vì đau, tay không ngừng gãi, mới vài giây ngản ngủi mà miệng vết thương trên ngực lão ta đã máu thịt lẫn lộn.

Dương Thanh dùng một tay để ấn hai tay Vương Chiến xuống đất.

“Giết tôi! Giết tôi đi! Xin cậu hãy giết tôi!”
Mắt Vương Chiến đỏ lên vì máu, mặt méo mó vì đau đớn, đầu đầy mồ hôi, cảm xúc hoàn toàn bùng nổ, gào †o: “Cậu Thanh, xin cậu giết tôi đi!
Giết tôi đi! A…”

Lão ta vừa gào trong đau khổ vừa bảo Dương Thanh hãy giết mình.

Lúc này, lão ta sống không bảng chết, với lão ta mà nói chỉ có cái chết mới có thể để lão ta được giải thoát.

Nhìn Vương Chiến đau khổ, Dương Thanh chỉ cảm thấy càng lúc càng phẫn nộ, dường như phong ấn huyệt vị đang biến mất từ từ.

Bên kia, Mã Siêu cũng đang điên cuồng chiến đấu kịch liệt với Lưu lão quái.

Vốn dĩ thực lực của anh ta đã không bằng Lưu lão quái, nhờ vào thực lực đã cố tăng lên để đấu tiếp.

Hơn nữa, anh ta đã bộc phát ra thực lực mạnh nhất nhưng suy cho cùng, thực lực tăng lên nhờ sử dụng bí pháp cũng chỉ có hiệu quả trong một khoảng thời gian nhất định.

Lúc này hơi thở trên người Mã Siêu cũng yếu đi rất nhiều, bị Lưu lão quái ép đánh.

Trái lại các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật lại thờ ơ lạnh nhạt, không ai ra tay giúp Mã Siêu đối phó với Lưu lão quái.

Tất cả những thứ này làm ngọn lửa phần nộ trong lòng Dương Thanh từ từ bùng lên.

"Cậu Thanh, giết tôi đi!"
Vương Chiến đỏ mắt nói: "Mạng tôi là do cậu cứu, giết tôi rồi cậu sẽ không cần phải thấy nặng nề!"
"Cậu Thanh, cậu nhất định phải cố nhịn, nhất quyết đừng ra tay.

Một khi cậu ra tay rồi, mọi sự cố gắng của Tiểu Uyển đều đổ sông đổ bể"
"Cậu Thanh, xin cậu giết tôi đi!"
Vương Chiến đau khổ không thôi, đã dùng đan dược do Phùng Tiểu Uyển điều chế nhưng vẫn không thể giảm bớt nỗi đau trong người lão †a.

Dù vậy nhưng lão ta vẫn lo Dương Thanh sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

"Râm!"
Đúng lúc này, một bóng người bay sang, đó là Mã Siêu.

Anh ta bị Lưu lão quái đánh một cú chí mạng, ngã thẳng xuống bên cạnh Dương Thanh.

"Phụt!"
Khoảnh khác Mã Siêu ngã xuống đất, anh ta phun một ngụm máu, hơi thở trên người yếu ớt dần.

Dương Thanh ngây người, không nhìn Mã Siêu lấy một lần nhưng hơi thở võ thuật trên người anh †ừ từ bùng nổ.

Một luồng hơi thở điên cuồng từ từ bùng nổ trong cơ thể anh..

Chương 1910

“Anh Thanh, đừng mài”
Miệng Mã Siêu chảy máu, vẻ mặt cầu xin.

Anh ta đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, lúc này thậm chí anh ta còn không có sức đứng dậy nhưng vẫn cố gắng giấy dụa bò sang chỗ Dương Thanh.

Vương Chiến cũng sống không bằng chết, hô to: “Cậu Thanh, đừng! Xin cậu đừng mà!”
Mã Siêu và Vương Chiến đều hiểu rất rõ một khi Dương Thanh hoàn toàn bùng nổ thì không ai có thể ngăn cản Dương Thanh được.

Nếu Dương Thanh mất kiểm soát, những người ở đây chỉ có con đường chết.

Từ nay về sau, Dương Thanh cũng sẽ hoàn toàn trở thành một tên con quỷ giết người khát máu, thậm chí là chết vì nổ tan xác.

“Cậu Thanh!”
Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo chợt vang lên bên tai Dương Thanh.

Dương Thanh chợt tỉnh táo lại nhưng đôi mắt vẫn đỏ rực, ngâng đầu nhìn bóng người trẻ trung đang bước đến đưa cho anh một chiếc bình ngọc.

.

Truyện chính ở ~ T R U M t r u y e n.

v n ~
“Bọn họ đã trúng Sinh Tử Cổ.

Nếu không có cách để khống chế cơn đau đớn của họ, cuối cùng họ sẽ chết vì quá đau.

Trong bình ngọc này có hai viên thuốc giải Sinh Tử Cổ, cậu cho họ dùng đi!”

Là Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan, lúc này đôi mắt Thượng Quan Nhu đầy dịu dàng.

Lúc nhìn Dương Thanh, ánh mắt không còn kiêu ngạo như lúc mới gặp Dương Thanh nữa.

"Cảm ơn!"
Dương Thanh không hề do dự, vội vàng đút hai viên thuốc cho Mã Siêu và Vương Chiến.

Quả nhiên mới vừa uống được mười mấy giây, mặt hai người không còn đau khổ nữa.

Hai người nằm dưới đất thở dốc, người đẫm mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, hai tên cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã ra tay chiến đấu với Lưu lão quái.

"Cô Thượng Quan, cảm ơn cô!"
Sau khi Mã Siêu và Vương Chiến bình tính lại, hai người đều cảm kích nhìn Thượng Quan Nhu.

Ban nãy bọn họ sống không bằng chết, cơn đau của Sinh Tử Cổ đúng là đau đến cực đỉnh.

Không những thế còn làm Dương Thanh đang đứng trên bờ vực bùng nổ bình tĩnh trở lại.

Thượng Quan Nhu khẽ lắc đầu, nhìn về phía Dương Thanh, mặt nghiêm túc nói: "Tôi có thể cảm nhận được cảm xúc ban nãy của cậu rất lạ, dường như trong cơ thể cậu đang ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng".

"Tôi có cảm giác một khi cậu phát ra sức mạnh đó, có lẽ không ai có thể ngăn cản cậu, mà bản thân cậu cũng hoàn toàn trở thành ác quỷ".

Dương Thanh không ngờ cảm giác của cô gái này lại nhạy bén như vậy, cảm nhận được tình trạng ban nãy của anh.

Nhưng dù thế nào, chỉ riêng việc Thượng Quan Nhu đưa thuốc giải khi Mã Siêu và Vương Chiến đang gần kề cái chết vì đau, cô ta cũng đã xứng làm bạn của anh.

"Chuyện này nói ra rất dài, nếu sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho chị biết".

Dương Thanh nhìn Lưu lão quái đang chiến đấu kịch liệt, nghiêm túc nói: “Bây giờ có lẽ nên nghĩ xem làm thế nào để giải quyết tên khốn này”.

Thượng Quan Nhu cũng nhìn Lưu lão quá, mặt nghiêm túc nói: “Nếu tôi không đoán nhầm, đây là Lưu lão quái cực kỳ nổi tiếng ở Miêu Thành.

Dù ở Miêu Thành, lão ta cũng là cao thủ đứng đầu”.

“Không những thế lão ta còn có bốn đệ tử, trong đó đại đệ tử của lão ta là cao thủ Thần Cảnh, thừa kế cổ thuật của lão ta”.

“Thứ lão ta am hiểu nhất là cổ thuật, với cảnh giới võ thuật của lão ta mà còn dùng thêm cổ thuật thì ít ai có thể đấu lại”..

Chương 1911

Dương Thanh nhíu mày: “Đại đệ tử của lão ta tên Miêu Vân Nghiễm à?”
“Cậu biết hả?”
Thượng Quan Nhu ngạc nhiên nhìn Dương Thanh.

Những chuyện liên quan đến Miêu Thành đều là những bí mật, thậm chí chuyện của Lưu lão quái còn là bí mật trong bí mật, chỉ có những người quan trọng của Hoàng tộc mới được biết những chuyện này.

Không ngờ Dương Thanh cũng biết đại đệ tử của Lưu lão quái tên Miêu Vân Nghiễm.

“Thì ra là thế!”
Mắt Dương Thanh loé sát khí.

Vốn dĩ anh còn đang nghỉ ngờ quan hệ giữa Lưu lão quái và Miêu Vân Nghiễm, không phải đệ tử thì cũng là người thân.

Không ngờ lại giống như những gì anh nghĩ, Miêu Vân Nghiễm là đại đồ đệ của Lưu lão quái.

“Miêu Vân Nghiễm, đại đồ đệ của Lưu lão quái, năm mươi ba tuổi, thực lực Thần Cảnh trung Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói: “Dù là ở Miêu Thành nhưng thiên phú võ thuật của Miêu Vân Nghiễm cũng thuộc dạng cực kỳ mạnh”.

“Nghe đồn sau khi Miêu Vân Nghiễm lợi dụng cổ thuật bùng nổ hết thực lực thì sức chiến đấu có thể so với Thần Cảnh đỉnh phong”.

Hiển nhiên Thượng Quan Nhu hiểu rõ tình hình của Miêu Thành.

Dương Thanh gật đầu: “Dù thiên phú võ thuật của ông ta có mạnh đi chăng nữa thì cũng chết rồi”
“Cái gì? Cậu nói ông ta chết rồi?”
Thượng Quan Nhu ngạc nhiên: “Ông ta là cao thủ có thể đấu với Thần Cảnh đỉnh phong, sao lại chết được?”
Bỗng nhiên cô ta nghĩ đến chuyện gì đó, kinh hãi nhìn Dương

Thanh: “Chẳng lẽ cái chết của ông ta có liên quan đến cậu?”
Dương Thanh nhìn Thượng Quan Nhu, không trả lời lại mà chỉ nói: “Thế giới này rất lớn”.

Một câu hờ hững như chẳng có nghĩa gì lại làm tim Thượng Quan Nhu đập thình thịch.

Gô ta không biết cuối cùng có phải Dương Thanh đã giết Miêu Vân Nghiễm hay không nhưng cô ta hiểu ý Dương Thanh là trên thế giới này, có rất nhiều người có thể giết Miêu Vân Nghiễm.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình nên tất nhiên Thượng Quan Nhu sẽ không ép hỏi Dương Thanh.

“Bốn Hoàng tộc lớn, Hiệp hội Võ thuật, bắt tay đi!”

Dương Thanh chợt lên tiếng hỏi: “Nếu không sẽ không ai là đối thủ của Lưu lão quái”.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan thất bại liên tục, nếu không nhờ họ có bí dược có thể ức chế cổ độc thì sẽ không thể chiến đấu lâu như vậy.

Nhưng chiến đấu càng lâu, vết thương trên người họ chồng chất, trái lại Lưu lão quái thì vẫn còn rất mạnh.

Ngoài việc trông có vẻ hơi nhếch nhác một chút thì hơi thở võ thuật trên người lão ta vẫn ở Thần Cảnh đỉnh phong.

Cho dù Dương Thanh bùng nổ hoàn toàn thực lực thì chưa chắc có thể giết Lưu lão quái một cách dễ dàng.

Đến Thần Cảnh đỉnh phong rồi, ai mà chẳng có cách bảo vệ mạng sống?
Dương Thanh muốn giết Lưu lão quái, không hề dễ dàng.

Chứ đừng nói đến việc bây giờ anh không thể chiến đấu.

Nếu không một khi phá giải phong ấn huyệt vị rồi, rất có thể hơi thở điên cuồng trong cơ thể anh sẽ làm anh hoàn toàn mất trí.

“Mọi người còn muốn xem đến khi nào?”
Thượng Quan Nhu bước lên phía trước, cô ta nhìn các Hoàng tộc khác và Hiệp hội Võ thuật, lạnh giọng nói: “Bây giờ chỉ có

bắt tay, tập trung hết cao thủ Thần Cảnh cùng nhau đối phó mới có thể có một cơ hội.

Nếu không, không ai có thể đánh bại lão ta”..

Chương 1912

Sau khi Thượng Quan Nhu nói xong, ngay lập tức các Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật im lặng.

Hôm nay bọn họ đến đây với mục đích là cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, muốn khống chế Đế Thôn.

Nếu bây giờ để lộ thực lực thật của bọn họ thì chờ sau khi giải quyết Lưu lão quái, sao bọn họ có thể tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nữa?
"Diệp Xung, cậu thấy thế nào?"
Không ai nói chuyện, Thượng Quan Nhu chủ động hỏi.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Xung cười chua xót: "Tôi chỉ là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, không có tư cách quyết định cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp có bắt tay đối phó với Lưu lão quái hay không".

"Hoàng tộc họ Đoàn cũng không có ý định bắt tay!"
Bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, một người trung niên mặc trang phục truyền thống lạnh nhạt nói, hoàn toàn không hề nể mặt Thượng Quan Nhu.

"Hoàng tộc họ Long cũng không có ý định!"
Bên phía Hoàng tộc họ Long, Long Khoa cũng lạnh giọng nói: "Cô Thượng Quan muốn làm mỹ nhân cứu anh hùng thì cứ làm đi, chúng tôi không có nhu cầu!"

Thượng Quan Nhu tức giận nhưng cuối cùng vân không nói gì.

Vốn dĩ cô ta cứ tưởng trong tình huống như thế này, ít nhất bốn Hoàng tộc lớn sẽ bắt tay nhau đối phó Lưu lão quái.

Nhưng cô ta sai rồi, đám khốn khiếp này không muốn bắt tay nhau chống kẻ thù mà chỉ muốn ngồi giữa hưởng lợi.

Cô ta lại nhìn sang hướng của Hiệp hội Võ thuật, nhìn Hoa Anh Kiệt.

Hoa Anh Kiệt chỉ hừ lạnh, thậm chí còn không hề có ý định trả lời Thượng Quan Nhu.

Điều này làm Thượng Quan Nhu cực kỳ bực mình nhưng cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bị cô ta phái ra đối phó với Lưu lão quái nên giờ có nói gì cũng đã muộn.

"Âm ầm!"
Đúng lúc này, hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bị đánh bay.

Nhất thời chỉ còn lại mình Lưu lão quái, lão ta đứng khoanh tay nhìn mọi người, cười mỉa hỏi: "Còn ai dám đấu với tôi không?"

Võ quán to như vậy nhưng không hề có bất kỳ tiếng động nào, không ai dám lên tiếng.

Nhưng phàm là những cao thủ bị Lưu lão quái nhìn đến, ai cũng cúi đầu xuống.

"Dương Thanh, bây giờ đến lượt cậu!"
Cuối cùng Lưu lão quái nhìn sang Dương Thanh.

Giờ phút này, ánh mät mọi người đều dồn lên người Dương Thanh.

Rất nhiều người nhìn Dương Thanh băng ánh mắt khác, Lưu lão quái vừa ra tay, chỉ mười mấy giây thôi đã dùng cổ thuật đánh bại mười cao thủ Thần Cảnh.

Ngay sau đó lại đánh bại Mã Siêu và Vương Chiến, đánh bại thêm hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Như vậy tính ra, bây giờ đã có mười bốn cao thủ Thần Cảnh thua dưới tay lão ta.

Nhưng một cao thủ Thần Cảnh mạnh mẽ như thế lại chủ động mời Dương Thanh, chẳng lẽ cảnh giới võ thuật của Dương Thanh cũng là Thần Cảnh đỉnh phong?
Nếu không sao Lưu lão quái lại nhằm vào anh?
Mã Siêu và Vương Chiến đã bị thương nặng, mặc dù vẫn còn sức để chiến tiếp nhưng nếu bây giờ mà đi đấu với Lưu lão quái thì chẳng khác nào đi chết.

"Anh ThanhI".

Chương 1913

Mắt Mã Siêu đỏ bừng, ánh mắt cực kỳ không cam tâm.

Anh ta muốn thay Dương Thanh ngăn cản mọi thứ.

Nhưng không ngờ mặc dù anh ta đã bước vào Thần Cảnh, phá giải phong ấn sức chiến đấu lại còn dùng cả thuốc tăng thực lực, nhưng anh ta vẫn thất bại thảm hại dưới tay của Lưu lão quái Ngoài anh ta và Phùng Tiểu Uyển thì không ai biết ban nãy khi anh ta phá vỡ cảnh giới Thần Cảnh, anh ta phải chịu cơn đau thế nào.

Vốn dĩ anh ta ngâm trong thuốc tắm do Phùng Tiểu Uyển điều chế, sau khi kiên trì khoảng bốn mươi chín tiếng đồng hồ vẫn chỉ có thể tăng từ Vương Cảnh hậu kỳ đến bán bộ Thần Cảnh.

Bán bộ Thần Cảnh và Thần Cảnh chân chính khác nhau rất nhiều.

Nhưng anh ta hiểu nếu chỉ là bán bộ Thần Cảnh thì không thể giúp Dương Thanh được nên anh ta lại bảo Phùng Tiểu Uyển tăng lượng thuốc vào thuốc tắm của anh ta.

Cơn đau mà anh ta phải chịu cũng tăng gấp mấy lần nhưng may mà anh ta có thể chịu nổi, từ đó đột phá Thần Cảnh sơ kỳ.

Nhưng bây giờ anh ta vẫn không thể giúp Dương Thanh.

“Cậu Thanh!”
Vương Chiến cũng đỏ mắt, lão ta cực kỳ biết ơn Dương Thanh.

Có thể nói không có Dương Thanh thì sẽ không có Vương Chiến của ngày hôm nay.

Vì Dương Thanh, lão ta có thể trả giá cả mạng sống nhưng bây giờ lão ta đã bị thương nặng, hoàn toàn không thể tiếp tục chiến đấu nữa.

Nhất thời, toàn bộ hội trường đều yên lặng không một tiếng động, dường như mọi người có thể cảm nhận được ý chí chiến đấu lẫn sự đau khổ của Mã Siêu và Vương Chiến.

“Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật, các người định khoanh tay đứng nhìn thật à?”
Mắt Thượng Quan Nhu loé sáng, nhìn sang những thế lực đứng đầu, tức giận nói: “Bây giờ chúng ta phải bắt tay mới có cơ hội.

Nếu không không ai có thể một mình đánh bại Lưu lão quái!”

“Lão ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu hôm nay chúng ta không dạy lão ta một vài học thì có thể sau này sẽ có càng nhiều cao thủ đứng đầu Miêu Thành đến Yến Đô”.

Bên phía Hoàng tộc họ Long, Long Khoa hừ lạnh: “Thượng Quan Nhu, đây chỉ là cái nhìn của cô thôi, Hoàng tộc họ Long chúng tôi muốn ra tay lúc nào thì ra tay lúc đó, liên quan gì đến Hoàng tộc họ Thượng Quan các cô?”
“Đúng vậy!”
Bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, một người đàn ông trung niên mặc đồ truyền thống cũng lạnh giọng nói: “Lo cho Hoàng tộc họ Thượng Quan các người đi, chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi, không mượn một cô gái ngoài lề như cô xen vào”.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, mặc dù Diệp Xung không khiến Thượng Quan Du bế mặt như Long Khoa và người phụ trách của Hoàng tộc họ Đoàn nhưng anh ta vẫn từ chối khéo: “Lúc cần ra tay, chắc chắn cao thủ Hoàng tộc họ Diệp sẽ ra tay, nhưng không phải bây giờ”.

Nhất thời, bốn Hoàng tộc lớn, trừ Hoàng tộc họ Thượng Quan ra thì ba Hoàng tộc kia đều từ chối bắt tay đấu với Lưu lão quái.

.

Đam Mỹ Hay
Thượng Quan Nhu thất vọng, cuối cùng cô ta nhìn sang Hoa Anh Kiệt, nghiêm giọng nói: “Hội trưởng Hoa, võ thuật của ông đã lên đến Thần Cảnh đỉnh phong, bây giờ cũng chỉ có ông mới có thể đánh bại Lưu lão quái, mời hội trưởng Hoa ra tay!”

Đối diện với Hoa Anh Kiệt, thái độ của Thượng Quan Nhu kính trọng nhiều.

ị Nhưng vẫn không thể thuyết phục được Hoa Anh Kiệt, chỉ thấy Hoa Anh Kiệt chợt nhìn sang Dương Thanh, lạnh giọng nói: “Dương Thanh, lúc trước tôi cho người mời cậu gia nhập vào Hiệp hội Võ thuật nhưng đã bị cậu từ chối”.

“Bây giờ, tôi cho cậu thêm một cơ hội nữa, gia nhập vào Hiệp hội Võ thuật, tôi sẽ giúp cậu một tay!”
“Cậu có đồng ý không?”
Lão ta vừa dứt lời, đám Hoàng tộc đều cực kỳ kinh hãi.

Lưu lão quái Thần Cảnh đỉnh phong chủ động mời Dương Thanh chiến đã đủ làm họ kinh ngạc rồi, bây giờ đến Hoa Anh Kiệt cũng chủ động mời Dương Thanh gia nhập vào Hiệp hội Võ thuật..

Chương 1914

Không những thế còn muốn phong Dương Thanh là tổng chỉ hội trưởng thứ hai của Hiệp hội Võ thuật.

Ở Hiệp hội Võ thuật, từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện như vậy, vừa gia nhập vào Hiệp hội Võ thuật đã có thể thành tổng chỉ hội trưởng thứ hai.

Lúc tất cả mọi người đều tò mò liệu Dương Thanh có đồng ý không, chỉ thấy Dương Thanh bỗng cất bước đi về phía Lưu lão quái đang ở giữa võ quán.

Khi anh bước đến trước mặt Lưu lão quái, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: "Khắp thế giới này, chưa có cao thủ nào có thể khiến tôi phải thần phục, dù ông là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, ông cũng không có tư cách!"
Ầm!
Câu nói này làm mọi người phải sợ ngây người.

Mặt Hoa Anh Kiệt u ám cực kỳ, mắt nhìn Dương Thanh chăm chăm, lạnh lùng nói: "Kiêu ngạo sẽ phải trả một cái giá rất lớn! Tôi cũng muốn xem thử xem, không có sự giúp đỡ của bất kỳ ai, cậu có thể giải quyết phiền phức trước mặt hay không".

Dương Thanh không trả lời lại, đứng ở chỗ cách Lưu lão quái khoảng ba bốn mét, bình tĩnh nhìn đối phương.

Khi anh nhìn Lưu lão quái, Lưu lão quái cũng nhìn Dương Thanh, điều khiến mọi người ngạc nhiên là ánh mắt Lưu lão quái nghiêm túc hơn nhiều.

Nhưng trong sự nghiêm túc đó lại ẩn chứa sát ý ngợp trời.

"Dương Thanh, cậu dám giết đồ đệ của tôi.

Hôm nay tôi sẽ lấy máu tươi của cậu để an ủi đồ đệ trên trời của tôi!" Mặt Lưu lão quái dữ tợn, hơi thở võ thuật trên người lão ta tăng vọt.

Giờ phút này, khắp võ quán bị bao trùm bởi hơi thở đàn áp kinh khủng.

Nhưng Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, chưa hề thả ra chút khí thế võ dạo nào, những người không biết anh rất mạnh còn tưởng anh chỉ là người bình thường.

Nhưng bây giờ, điều làm mọi người ngạc nhiên là đồ đệ của Lưu lão quái lại chết dưới tay của Dương Thanh.

Thượng Quan Nhu cũng tròn mắt, mặt ngạc nhiên như thể không tin nổi: "Thì ra cậu ta đã giết Miêu Vân Nghiễm!"
Lúc trước khi cô ta hỏi Dương Thanh có phải cái chết của Miêu Vân Nghiễm có liên quan đến Dương Thanh hay không, Dương Thanh không trả lời mà chỉ nói thế giới này rất lớn.

Từ nhỏ, Thượng Quan Nhu đã là sự kiêu ngạo của Hoàng tộc họ Thượng Quan, lớn lên trong sự bao bọc của mọi người, thiên phú võ thuật của cô ta cực kỳ mạnh mẽ nhưng chỉ mới thực chiến được vài lần.

Với sự kiêu ngạo của cô, mặc dù chỉ là Thần Cảnh sơ kỳ nhưng cô ta vẫn muốn đấu với Lưu lão quái một trận nhưng sau khi tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của Lưu lão quái, cô ta mới ý thức được với năng lực của mình, cô ta sẽ bị Lưu lão quái đánh bại trong chớp mắt.

Cho nên cô ta không ra mặt, chỉ khuyên các thế lực đứng đầu khác bắt tay nhau đối phó Lưu lão quái.

Bây giờ một cao thủ còn trẻ hơn cô lại được hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật mời, được Lưu lão quái Thần Cảnh đỉnh phong mời đấu.

"Ông muốn đấu thì đấu đi!"
Dương Thanh chợt lên tiếng, bỗng nhiên một hơi thở chẳng kém gì Lưu lão quái toả ra từ người anh.

Khoảnh khắc này, mọi người trong hội trường đều khiếp sợ.

Bởi vì hơi thở toát ra từ người Dương Thanh quá mạnh mẽ, mặc dù họ đứng rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đàn áp của Dương Thanh.

"Sao lại thế được?"
Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt không thể tin nổi.

Đến tận giờ phút này, lão ta mới ý thức được người mà Dương Thanh trông cậy vào không phải là Vương Chiến, mà là chính bản thân anh..

Chương 1915

Bản thân Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng giờ phút này, lão ta lại cảm nhận được hơi thở rất kinh khủng đang toát ra từ người của Dương Thanh.

Không chỉ có mình Hoa Anh Kiệt mà người của Hoàng tộc cũng rất kinh hãi.

"Âm ầm ầml"
Chỉ thấy mặt đất dưới chân Dương Thanh nứt toạc, hơn nữa lấy vị trí dưới hai chân anh làm †rung tâm, khe nứt lan ra bốn phương tám hướng.

"Anh Thanh!"
Cảm nhận được hơi thở trên người Dương Thanh càng ngày càng kinh khủng, Mã Siêu đầy lo lắng.

Vương Chiến cũng vậy, mắt lão ta cực kỳ nghiêm túc và tập trung.

Họ hiểu rõ tình trạng của Dương Thanh, một khi anh tức giận, cơn tức giận của anh sẽ dẫn đường cho tàn dư của liều thuốc hoàn mỹ còn tôn đọng trong cơ thể anh phát huy tác dụng, Dương Thanh sẽ chìm trong điên cuồng.

Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, một khi tiến vào trạng thái điên cuồng, thực lực của anh sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó, dù tất cả mọi người trong hội trường có bắt tay nhau thì chưa chắc có thể làm đối thủ của Dương Thanh.

Võ quán Yến Đô sẽ máu chảy thành sông.

"Mã Siêu, chúng ta phải tìm cách ngăn cản, một khi cậu Thanh mà điên cuồng thì không có thuốc giải đâu".

Vương Chiến chợt nói.

Mã Siêu nhìn Vương Chiến, mắt đỏ hoe hỏi: "Đến bước này rồi mà ông nghĩ chúng ta còn ngăn cản nổi à?"
Dương Thanh đã tỏ ý chí chiến đấu, còn Lưu lão quái thì đến

vì Dương Thanh, không ai có thể ngăn cản trận chiến tiếp theo.

“Có lẽ mọi thứ chỉ có thể dựa vào một mình Dương Thanh! Mong cậu ấy có thể tự giữ bình tĩnh!” Vương Chiến cần răng nói.

“Giết!”
Trong lúc hai người đang lo lắng, Lưu lão quái chợt gầm lên một tiếng, lão ta vừa nhấc chân, mặt đất nứt toạc.

Dường như trong nháy mắt, lão ta đã vọt đến trước mặt Dương Thanh.

Chỉ thấy mười ngón tay của lão ta điên cuồng tấn công Dương Thanh.

Mắt Dương Thanh hoàn toàn không hề hoảng loạn, mặt không hề có cảm xúc gì, chân nhẹ như mây, lui thẳng ra mười mấy mét.

Tất nhiên anh biết trên tay Lưu lão quái có chứa cổ độc, dù là anh thì có trúng cổ độc cũng không chịu nổi.

Quan trọng là bây giờ anh còn phải chia một phần lớn sức lực và tinh thần ra kiểm soát hơi thở điên cuồng đang bùng nổ trong cơ thể.

Có thể nói anh của bây giờ không thể chiến đấu hết mình được, chỉ có thể cố gảng chiến đấu dưới sự bảo đảm có thể kiểm soát được hơi thở điên cuồng.

“Nhanh thật!”
Mọi người kinh hô, Dương Thanh quá nhanh, cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh hoàn toàn không thể bắt được bóng dáng của anh.

Mặc dù là cao thủ Thần Cảnh thì cũng chỉ có thể thấy được tàn ảnh.

Bọn họ mới thấy Dương Thanh đứng đó nhưng giây tiếp theo, anh đã xuất hiện ở chỗ cách đó mười mét.

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu đầy kinh hãi, lầm bầm: “Thì ra đây mới là năng lực thật sự của cậu ta, mình tự

xưng là thiên tài võ thuật nhưng so với cậu ta, mình còn chẳng đáng để nhắc đến”..

Chương 1916

Sắc mặt Diệp Xung cực kỳ khó chịu, thân là lớp trẻ của Hoàng tộc họ Diệp, thiên phú võ thuật mạnh nhất, thực lực bán bộ Thần Cảnh.

Khắp bốn Hoàng tộc lớn này, có lẽ chỉ có thiên phú của một mình Thượng Quan Nhu mới có tư cách được so với anh ta.

Chỉ còn một bước nữa là anh ta sẽ tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ nhưng anh ta nhỏ hơn Thượng Quan Nhu hai tuổi.

Một khi anh ta có thể phá vỡ cảnh giới Thần Cảnh trước ba mươi tuổi thì trong bốn Hoàng tộc lớn này, anh ta sẽ là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong tầng lớp con cháu.

Nhưng giờ phút này anh ta lại phát hiện một người cũng trẻ trung trạc tuổi anh ta nhưng lại có thể đấu với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thế chẳng phải đang nói, anh ta và Dương Thanh chênh nhau cả một cảnh giới võ thuật hay sao.

Trong Thần Cảnh, sự chênh lệch giữa bất kỳ hai ranh giới nhỏ nào cũng đều rất lớn chứ đừng nói đến sự chênh lệch giữa bán bộ Thần Cảnh và Thần Cảnh đỉnh phong.

Bên phía Hoàng tộc họ Long, mặt Long Khoa tái mét.

Bỗng nhiên ông ta hiểu tại sao lúc trước Long Hoàng cứ muốn làm thân với Dương Thanh.

Nếu không phải vì con trai của ông ta Long Phi Dương chọc tức Dương Thanh thì sao Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh lại đi đến bước đường như hôm nay chứ?
Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn cũng nghiêm túc, lúc nhìn Dương Thanh, ánh mắt họ sáng như ánh sao.

“Người này không hề tâm thường, một khi cậu †a sẵn sàng góp sức cho Hoàng tộc họ Đoàn thì sẽ mang đến lợi ích rất lớn”.

Hoàng tộc họ Đoàn, một người đàn ông trung niên mặc đồ truyền thống tên Đoàn Vô Nhai, cũng là người phụ trách của Hoàng tộc họ Đoàn trong cuộc hành trình đến Yến Đô lần này.

Đoàn Vô Nhai = người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, cao thủ cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ.

"Điện hạ, muốn làm cậu ta thần phục, sợ là rất khó!"
Một lão già thân hình gây gò đứng bên cạnh Đoàn Vô Nhai nói.

"Trước mặt Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, dù cậu ta có là thiên tài võ thuật Thần Cảnh đỉnh phong thì cũng phải cúi đầu!"
Đoàn Vô Nhai kiêu ngạo, nói với giọng ngang ngược vô cùng.

Lão già khẽ lắc đầu: "Người này mới hai mươi tám tuổi mà đã là Thần Cảnh đỉnh phong, chắc chăn có lai lịch không tâm thường nhưng chúng ta không tra được.

Nói không chừng, cậu ta có liên quan đến gia tộc Cổ Võ".

"Gia tộc Cổ VõI"
Sắc mặt Đoàn Vô Nhai âm u cực kỳ, gia tộc Cổ Võ mới chính là gia tộc võ thuật ở ẩn của Chiêu Châu này.

Bất kỳ một người nào thuộc dòng chính của gia tộc Cổ Võ, họ đều tập võ từ nhỏ, sau khi qua lễ thành niên, nếu cảnh giới võ thuật không thể đột phát Vương Cảnh đều sẽ bị đuổi ra khỏi gia tộc Cổ Võ.

Đây là quy tắc mấy trăm năm của gia tộc Cổ Võ, bởi thế thiên phú của dòng chính trong gia tộc Cổ Võ đều cực mạnh, hơn nữa rất chịu khó tu võ thuật.

"Cũng chỉ có dòng chính gia tộc Cổ Võ mới có thể có thiên phú võ thuật kinh khủng như vậy".

Lão già nghiêm túc nói.

Sau khi Đoàn Vô Nhai im lặng thật lâu, ông ta chợt nói: "Dù cậu ta là dòng chính của gia tộc Cổ Võ thì cũng lắm chỉ có huyết mạch của gia tộc Cổ Võ.

Nếu không gia tộc Cổ Võ không thể để mặc cho một thiên tài võ thuật như thế rong ruổi bên ngoài".

“Gó lẽ bố mẹ cậu ta là người thuộc dòng chính gia tộc nhưng bị gia tộc Cổ Võ đuổi đi, cũng có thể là tổ tiên của cậu ta”.

Lão già gật đầu: “Có lẽ vậy!”
“Nếu đã như vậy, người này đúng là bom hẹn giờ, dù cậu ta có đồng ý trở thành một phần của Hoàng tộc họ Đoàn thì Hoàng tộc họ Đoàn cũng chỉ có thể cung phụng.

Nếu không một khi gia tộc Cổ Võ cho cậu ta về tộc, đó sẽ là ngày tận thế của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta”.

Đoàn Vô Nhai không còn kiêu ngạo như trước nữa, ông ta nghiêm túc nói.

Ông ta biết rõ trong gia tộc Cổ Võ sẽ có cao.

thủ cỡ nào, họ có cả cao thủ trên cả Thần Cảnh..

Chương 1917

Nói không ngoa, bất kỳ cao thủ đứng đầu nào của gia tộc Cổ Võ đều có thể tiêu diệt toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn một cách dễ dàng.

“Âm!”
Đúng lúc này, Dương Thanh đang đánh nhau với Lưu lão quái bị Lưu lão quái đánh một cú, anh phun một ngụm máu, cơ thể như con diều bị đứt dây, bay hơn mười mét rồi ngã mạnh xuống đất.

“Anh Thanh!”
“Cậu Thanh!”
Mặt Mã Siêu và Vương Chiến đều biến sắc.

Đặc biệt là Mã Siêu, cơn giận trong lòng bùng nổ, đi theo Dương Thanh lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thấy Dương Thanh bị người ta đánh bay, hộc máu.

Mọi người ồ lên, rất nhiều cao thủ Thần Cảnh đều cực kỳ nghỉ ngờ.

Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh không hề thua kém Lưu lão quái nhưng không biết tại sao hình như Dương Thanh đang kiềm chế võ thuật của mình.

Có điều tại sao Dương Thanh lại muốn kiềm chế võ thuật?
Sau khi Lưu lão quái đánh Dương Thanh một cú, sát khí càng nhiều hơn.

Lão ta nhìn Dương Thanh chằm chằm, nói: “Nhóc con, từ khi cậu giết đồ đệ của tôi thì trời định là sẽ có ngày hôm nay rÖÓI..

“Cậu yên tâm, tạm thời tôi sẽ không giết cậu.

Cậu giết đồ đệ của tôi, vậy tôi sẽ cũng sẽ để cậu hiểu cảm giác bị mất người thân rồi mới tiễn cậu lên đường”.

.

Truyện Việt Nam
Am!
Dương Thanh vốn đang cố kiềm chế lửa giận nghe Lưu lão quái nói xong, anh không thể kiểm soát nữa, một luồng hơi thở kinh khủng bùng nổ trên người anh.

“Loảng xoảng!”
Vật dụng băng thuỷ tỉnh trong võ quán Yến Đô vỡ vụn trong sự khiếp sợ của mọi người.

Một luồng hơi thở đàn áp kinh khủng quét qua toàn bộ hội trường.

Chỉ thấy Dương Thanh đã đứng lên, không còn giống như đang bị thương nữa.

Anh của bây giờ, mắt đỏ tươi, khí thế vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong điên cuồng sinh sôi trong cơ thể anh.

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân anh vỡ tung.

“Trời ơi! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”
“Tại sao tôi lại có cảm giác như sắp bị giết vậy?”
“Cuối cùng Dương Thanh là cao thủ thuộc cảnh giới nào? Tại sao tôi là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rồi mà cảm giác tim đập thình thịch vậy?”
Lúc này, cao thủ trong võ quán Yến Đô đều sợ ngây người.

Tất nhiên Lưu lão quái cũng cảm nhận được.

hơi thở kinh khủng trên người Dương Thanh, gương mặt vốn dĩ đang kiêu ngạo trở nên khiếp SỢ.

“Gậu, cảnh giới võ thuật của cậu không phải Thần Cảnh đỉnh phong, mà là Siêu Phàm Cảnh!”
Lưu lão quái chợt hô lên.

“Siêu Phàm Cảnh? Siêu Phàm là gì? Là cảnh giới sau khi đột phá khỏi Thần Cảnh à?”
Nghe Lưu lão quái kêu lên, đám cao thủ Hoàng tộc đều kinh hãi..

Chương 1919

Vốn dĩ cô ta cứ tưởng mình đã đánh giá Dương Thanh rất cao rồi, nhưng bây giờ cô ta phát hiện, cô ta đã đánh giá thấp Dương Thanh, rất rất thấp.

Một cao thủ còn trẻ mà đã đạt vượt khỏi Thần Cảnh đỉnh phong, anh là thiên tài cái thế à?
Bỗng nhiên mắt cô ta toát lên vẻ kiên quyết, cô ta phải có được thiên tài này!
Thân là cô gái có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí là cô gái có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong thế hệ con cháu của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu.

Gô ta chưa bao giờ gặp chàng trai trẻ nào có thiên phú mạnh hơn mình, dù có là Diệp Xung thì cô ta cũng chưa bao giờ thèm xem trọng.

Từ nhỏ cô ta đã sùng bái cao thủ, cũng từng suy nghĩ, cả đời này, trừ phi gặp được người tài trẻ nào có thiên phú võ thuật mạnh hơn mình, cô ta mới chịu lấy.

Nếu không cô ta thà ở thế cả đời!
Cứ ngỡ đời này cô ta sẽ không gặp được người đàn ông nào mạnh hơn cô ta.

Đến hôm nay gặp Dương Thanh, cô ta mới hiểu có lẽ mình đã gặp được chân mệnh thiên tử của mình.

“Thả… Tôi… Ra…
Lưu lão quái cố hết sức mới nói được ba chữ này.

Lúc này, mắt Dương Thanh đỏ rực, hơi thở điên cuồng trong cơ thể anh đang điên cuồng tấn công vào huyệt vị phong ấn mà Phùng Tiểu Uyển đã đặt trên người anh.

Anh cũng không muốn giết Lưu lão quái nhưng tận sâu trong não lại có một bản thân khác đang cố khống chế cơ thể anh, muốn giết Lưu lão quái.

“Anh Thanh! Đừng mài”
Mã Siêu rống lên.

Vương Chiến cũng sốt ruột nói: “Cậu Thanh, đừng giết lão ta! Xem như là vì Tiêu Tiêu! Đừng giết lão ta”.

Họ hiểu rất rõ bây giờ Dương Thanh đang cố gắng cật lực kiểm soát cảm xúc của mình.

Một khi anh mất kiểm soát, toàn bộ võ quán Yến Đô sẽ máu chảy thành sông.

Ngay từ đầu Thượng Quan Nhu đã cảm giác được trong cơ thể Dương Thanh ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng.

Bây giờ nghe Mã Siêu và Vương Chiến nói, dường như cô ta đã hiểu được gì đó.

Nhất thời, cô ta cũng tái mặt, vội vã khuyên: “Cậu Thanh, cậu đã đánh bại Lưu lão quái rồi, không nhất thiết phải giết lão ta”.

“Dù sao lão ta cũng là cao thủ đứng đầu Miêu Thành, nếu lão ta chết ở đây, sợ là toàn bộ Miêu Thành sẽ lấy cái cớ này để nhập thế”.

Cảm giác của cô ta cực kỳ nhạy bén, giờ phút này cô ta có thể cảm nhận rõ rằng Dương Thanh đang cố gắng đấu tranh với lý trí mình.

Một khi anh mất lý trí, có lẽ sẽ hoàn toàn trở thành một ma đầu.

“Hả?”
Mã Siêu và Vương Chiến cứ ngăn cản liên tục, bây giờ đến Thượng Quan Nhu cũng ngăn cản làm cao thủ khắp nơi đều ý thức được một vài điều là lạ.

Lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Long, đôi mắt đen láy của Đồng Dã cao thủ Thần Cảnh trung kỳ biết thuật thôi miên chợt nhìn Dương Thanh chằm chăm.

Chỉ trong nháy mắt, mát lão ta khôi phục lại như bình thường nhưng lại đầy sợ hãi giống như thấy được một thứ gì đó rất kinh khủng.

“Ông Đồng, ông phát hiện ra gì à?”
Long Khoa nghiêm túc hỏi.

Đồng Dã từ từ bình tĩnh trở lại nhưng tận sau trong đôi mắt lão ta vẫn toát lên sự sợ hãi.

Một lúc lâu sau, lão ta mới nói: “Trong cơ thể cậu ta ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ điên cuồng, dường như sức mạnh này bị phong ấn, đang không ngừng tấn công phong ấn đó.

Một khi phong ấn của cậu ta bị phá vỡ, thực lực của cậu †a sẽ còn mạnh hơn nữa”.

“Nhưng với cảnh giới võ thuật bây giờ của cậu †a, cơ thể cậu ta không thể chịu nổi luồng sức mạnh điên cuồng đó.

Một khi phong ấn bị phá vỡ, có lẽ cậu ta cũng sẽ chết vì nổ tung”..

Chương 1920

“Bây giờ, cậu ta đang cố khống chế sức mạnh điên cuồng trong cơ thể, không những thế sức mạnh càng lúc càng lớn, lý trí của cậu ta sẽ từ từ biến mất”.

Đồng Dã không hề nhỏ giọng nên lão ta vừa nói ra, đám cao thủ của những thế lực đứng đầu đều nghe thấy.

“Thì ra là vậy!”
Mắt Long Khoa sáng lấp lánh: “Nói vậy thì lưỡng sức mạnh này không hề thuộc về cậu ta.

Một khi bùng nổ thì cậu ta sẽ đối diện với sự huỷ diệt”.

“Thảo nào cậu ta còn trẻ vậy mà lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, thì ra sức mạnh này không thuộc về cậu ta”.

Vốn dĩ Diệp Xung còn không thể chấp nhận việc Dương Thanh bằng tuổi với anh ta lại có thể bộc phát thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, bây giờ biết vậy nên anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, lão già bên cạnh Đoàn Vô Nhai nói với âm lượng chỉ có hai người nghe được: “Điện hạ, tiếp theo sẽ là cơ hội của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta.

Nếu điện hạ có thể năm bắt thì nó sẽ là nguồn lực khổng lồ cho Hoàng tộc họ Đoàn”.

“Đ2”
Đoàn Vô Nhai hứng thú, mắt sáng như sao, nhìn lão già nói: “Tôi muốn nghe rõ hơn!”
“Dù sức mạnh trong cơ thể Dương Thanh không thuộc về cậu ta nhưng bản thân cậu ta cũng là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nếu cậu ta có thể khống chế sức mạnh trong cơ thể thì sau này cậu ta sẽ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

Lão già nghiêm túc nói: “Điện hạ, điện hạ ngâm lại xem, khăp bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu này, chưa có cao thủ nào đột phá khỏi cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong”.

“Nếu hôm nay nhân cơ hội làm quen với một người rất có khả năng trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí là giúp cậu ta một phen, điện hạ nói xem chờ khi cậu ta bước vào Siêu Phàm Cảnh rồi, với quan hệ giữa điện hạ và cậu †a, trong Hoàng tộc họ Đoàn, ai dám động đến địa vị của điện hạ nữa?” Mắt Đoàn Vô Nhai sáng lên, nhìn Dương Thanh đang cố gắng khống chế hơi thở điên cuồng trong cơ thể mình, nghiêm túc nói: “Nhưng bây giờ chúng ta chưa biết liệu cậu ta có thể khôi phục lý trí hay không”.

Nếu lúc này tôi đứng ra giúp đỡ cậu ta, cậu ta có thể kiểm soát được mình thì tốt nhưng nếu không kiểm soát được thì sao?”

“Hoàng tộc họ Long, hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật đều đang bàng quan ngồi quan sát, chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi.

Nếu tôi ra mặt, sẽ bị thế lực của ba người đó lật đổ”.

“Một khi Dương Thanh bất lợi thì trong trận chiến giành ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ những thế lực khác sẽ bắt tay nhằm vào Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta”.

Đoàn Vô Nhai rất rõ tình hình trước mặt.

€ó thể nói một khi giúp Dương Thanh, đó sẽ là một ván cược khổng lồ, ván cược đắc tội với Hoàng tộc họ Long, hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật.

Một khi thua, có lẽ Hoàng tộc họ Đoàn sẽ bị các thế lực khác bắt tay chèn ép.

Còn về cuộc thi tranh ngôi Vương của Yến Đô, có lẽ Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể làm khán giả.

Nhưng lão già gầy gò của Hoàng tộc họ Đoàn lại nghiêm túc nói: “Điện hạ, có lẽ điện hạ nghĩ đây là một ván cược lớn nhưng tôi lại nghĩ đây không phải đánh cược”.

“Với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của Dương Thanh cũng đã chứng minh cậu ta không hề tầm thường, dù cậu ta không thể bước vào Siêu Phàm Gảnh thì cậu ta cũng là một cao thủ có thể so với Đoàn Hoàng, quan trọng là cậu ta còn trẻ, còn nhiều tiềm năng”.

“Nếu sau lưng cậu ta là gia tộc Cổ Võ thật thì không những chúng ta đang làm quen được một chàng trai có thiên phú võ thuật xuất chúng mà còn làm quen được với gia tộc Cổ Võ mạnh mẽ vô cùng”.

“Tôi chắc chắn hôm nay cậu ta sẽ không sao, dù cậu ta có mất kiểm soát thì cũng sẽ có người cứu cậu ta về!”
“Còn về cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, đó chỉ là một cái bây thôi, chắc điện hạ cũng hiểu mà đúng không?”
“Với sự lớn mạnh của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, có Hoàng tộc hay thế lực đứng đầu nào dám chủ động cạch mặt chúng ta?”.

Chương 1921

Nghe lão già nói, mắt Đoàn Vô Nhai sáng như sao, ánh mắt lại nhìn về phía Dương Thanh.

Lúc này, mắt Dương Thanh đỏ tươi, hơi thở điên cuồng trên người còn mạnh mẽ hơn ban nãy nhiều.

Lưu lão quái bị anh xách lên không trung, không thể giấy ra được.

Gó vài lần, Dương Thanh sắp bóp gấy cổ Lưu lão quái nhưng tia lý trí cuối cùng kia nói với anh rằng, anh không thể giết lão ta.

Lưu lão quái đứng trên bờ vực sống chết, có rất nhiều lần lão ta cảm giác được mình sắp bị vặn gấy cổ nhưng Dương Thanh lại chợt khôi phục lại một tia lý trí.

"Cút!"
Dương Thanh nổi giận gầm lên, tiện tay vung lên, người Lưu lão quái bay thẳng ra mười mét.

"Âm!"
Một tiếng vang lớn, người Lưu lão quái đập mạnh lên vách tường của Võ quán Yến Đô.

Chịu đòn nặng như vậy làm Lưu lão quái phun một ngụm máu, hơi thở võ thuật trên người yếu đi rất nhiều.

"Anh Thanh!"
Mã Siêu sốt sắng gọi.

"Cút! Cút hết cho tôi! Cút ra khỏi nơi này ngay!"
Dương Thanh hét lên.

Anh đau khổ đến nỗi mặt méo mó, sức mạnh điên cuồng trong cơ thể không ngừng tấn công vào phong ấn trên cơ thể anh.

Anh có cảm giác mình sắp không chịu nổi, dường như phong ấn đã nứt thành vô số khe hở, còn một bước nữa thôi phong ấn sẽ hoàn toàn rách toạc.

Mắt của Mã Siêu và Vương Chiến cũng đỏ bừng, tất nhiên họ biết rõ tại sao Dương Thanh bảo họ phải cút.

Bởi vì anh sắp bùng nổ, anh sợ mình sẽ đích thân giết họ.

“Tất cả mọi người rời khỏi võ quán Yến Đô ngay, nếu không giết không thai”
Mã Siêu cố gắng chịu đựng cơn đau trong lòng, anh ta hét lên.

Vương Chiến cũng hét to: “Trong vòng một phút, tất cả mọi người rời khỏi Yến Đô ngay.

Nếu không, giết
Thượng Quan Nhu cũng hiểu ý Dương Thanh, tỏ vẻ không cam tâm.

Khó khăn lắm gặp được một người cùng lứa nhưng thiên phú võ đạo vượt xa mình, bây giờ lại không thể thoát khỏi việc mất lý trí à?
Đúng là ông trời đố ky người tài!
“Mọi người rời khỏi võ quán Yến Đô ngay, nếu không sẽ xem như kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Thượng Quan Nhu cũng hô to.

Nhất thời mọi người trong võ quán Yến Đô đều ngơ ngác.

“Tại sao lại bảo chúng tôi phải rời khỏi Võ quán Yến Đô?”
“Đúng rồi, chúng tôi được mời đến đây, dù không có tư cách tham gia cuộc chiến thì ít nhất cũng có tư cách ngồi xem mà?”
“Đúng, chúng tôi không đi!”
Nào ngờ đám cao thủ Vương Cảnh tầm thường đó hoàn toàn không ý thức được họ đang gặp nguy hiểm đến nhường nào.

Mặt Thượng Quan Nhu âm u đến đáng sợ, đe doạ: “Nói vậy là các người định làm kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi?”
“Hay là các người nghĩ bắt tay nhau là có thể đàn áp Hoàng tộc họ Thượng Quan?”
Nghe vậy, đám cao thủ Vương Cảnh đang ồn ào chợt im lặng, không ai dám nói gì nữa.

Nhưng vẫn không ai chịu rời đi..

Chương 1922

Bọn họ không biết Dương Thanh đang gặp chuyện gì, chỉ biết năng lực chiến đấu cực kỳ xuất sắc.

Bọn họ không muốn từ bỏ việc tận mắt chứng kiến các cao thủ đứng đầu đấu với nhau.

“Một người thuộc nhóm con cháu của Hoàng tộc họ Thượng Quan mà cũng dám kiêu ngạo thế à?
Đúng lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Long, Long Khoa chợt hừ lạnh, chất vấn cô ta.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Xung cũng nhìn Thượng Quan Nhu nói: “Thượng Quan Nhu, mọi người đều được mời mới đến đây, chị lại muốn cướp quyền lợi quan sát cuộc chiến của mọi người, không đúng lắm nhỉ?”
Mặc dù Diệp Xung không bá đạo và thẳng thắn như Long Khoa nhưng rõ ràng ý của anh ta là Hoàng tộc họ Diệp cũng không đồng ý để mọi người rời đi.

Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt cũng hừ lạnh: “Hôm nay mọi người tề tựu về đây là vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Thượng Quan Nhu cô bảo mọi người đi thì mọi người phải đi à?” Ì Nhất thời, mấy Hoàng tộc lớn và Hiệp hội Võ thuật, trong năm thế lực đứng đầu, ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn ra thì hai Hoàng tộc khác đều tỏ thái độ.

Mặc dù họ cũng cảm giác được Dương Thanh của lúc này cực kỳ đáng sợ, rất có khả năng sẽ mất kiểm soát, đại khai sát giới.

Nhưng với họ mà nói, chuyện này chẳng sao cả.

Có Dương Thanh ở đây là có thể khống chế được Lưu lão quái.

Đợi sau khi Dương Thanh và Lưu lão quái đều bị thiệt, có lẽ họ mới có thể tiến hành cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Nếu bây giờ mọi người rời đi, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải thế nào đây?
Mặt Thượng Quan Nhu tái mét, cô ta căn răng nói: “Tôi không tin các người không cảm nhận được cậu Dương Thanh của bây giờ đang mạnh đến nhường nào nhỉ?”
“Một khi cậu ấy mất kiểm soát thì tất cả mọi người đều sẽ bị cậu ấy giết!”
“Tôi bảo bọi người đi là đang cứu mọi người!”
Không còn cách nào khác nên Thượng Quan Nhu đành nói ra sự thật.

Trên thực tế, cao thủ bốn Hoàng tộc lớn và Hiệp hội Võ thuật đều hiểu rõ, chỉ có đám cao thủ Vương Cảnh là không biết mà thôi.

Ầ “Ha ha ha ha…”
Long Khoa cười to, lạnh nhạt nói: “Thượng Quan Nhu, cô quan tâm cậu ta thật đấy.

Một người mà đến bản thân mình còn không kiểm soát nổi thì liệu có thể giết hết tất cả mọi người ở đây à?”
“Đúng vậy!”
Diệp Xung cũng lên tiếng: “Dù anh ta có mạnh vậy thật thì chúng ta có nhiều cao thủ Thần Cảnh như vậy, chẳng lẽ không thể đánh bại một ma đầu?”
“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải được tiến hành!”
Hoa Anh Kiệt cũng thể hiện thái độ của lão ta.

“Cô Thượng Quan, hình như cô hơi làm quá rồi nhỉ?”
Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nói: “Cao thủ của Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật đã nói là không sao thì chắc chắn sẽ không sao”.

“Hơn nữa, dù nhóm cao thủ Vương Cảnh chúng tôi không bằng cao thủ Thần Cảnh các người nhưng nếu chúng tôi bắt tay lại cũng có thể bộc phát sức mạnh rất lớn”.

“Đúng vậy, chúng tôi không tin một tên vô dụng sắp mất lý trí lại có thể làm gì được chúng tôi”.

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô phải được tiến hành!”
Nhất thời, mọi người ở hiện trường sôi nổi lên tiếng.

Ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn, tất cả mọi người đều muốn cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô được tiếp tục.

Mã Siêu và Vương Chiến nhìn nhau, mọi người đều thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương.

“Chú Đoàn, chú thấy thế nào?”.

Chương 1923

Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu chợt nhìn sang Đoàn Vô Nhai.

Bây giờ mọi người mới phát hiện Hoàng tộc họ Đoàn chưa tỏ thái độ.

Mắt Đoàn Vô Nhai sáng như sao, chỉ thấy ông †a đứng lên nhìn mọi người, nói to: "Tôi chọn đứng về phe Hoàng tộc họ Thượng Quan, tôi xin khuyên mọi người hãy rời đi thì hơn".

"Các người hoàn toàn không hiểu cậu Dương Thanh của bây giờ, một khi cậu ấy mất kiểm soát thì các người sẽ gặp đại nạn".

"Với các người, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chỉ là một vở kịch, bây giờ chỉ có cao thủ Thần Cảnh mới có tư cách tranh giành".

"Tôi không quan tâm suy nghĩ của các Hoàng tộc khác nhưng tôi chỉ cho các người một phút cuối cùng.

Nếu cao thủ dưới cấp Thần Cảnh vẫn còn ở hiện trường thì đừng trách Hoàng tộc họ Đoàn không nể mặt tình nghĩa".

Đoàn Vô Nhai vừa dứt lời, mọi người ồ lên.

Cao thủ Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai.

Thượng Quan Nhu vui vẻ, cuối cùng cũng có một thế lực đứng đầu chọn đứng cùng một phe với cô ta.

"Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng chỉ cho các người một phút! Các người tự giải quyết cho tốt!"
Thượng Quan Nhu nhìn mọi người, lạnh giọng nói.

Các cao thủ Vương Cảnh nhìn nhau, đi cũng không được mà ở cũng không xong.

Tính cả Hiệp hội Võ thuật thì trong năm thế lực lớn, có hai thế lực yêu cầu họ rời đi.

Nếu chỉ có mình Hoàng tộc họ Thượng Quan, có các Hoàng tộc khác chống lưng, họ không cần phải lo lắng gì cả nhưng bây giờ Hoàng tộc họ Nếu chỉ có mình Hoàng tộc họ Thượng Quan, có các Hoàng tộc khác chống lưng, họ không cần phải lo lăng gì cả nhưng bây giờ Hoàng tộc họ Đoàn cũng yêu cầu họ rời đi, họ hơi sợ hãi.

Thoáng chốc, có cao thủ Vương Cảnh đứng lên chuẩn bị rời đi.

€ó vài tên cao thủ Vương Cảnh chưa đi, một luồng hơi thở đàn áp kinh khủng quét qua toàn bộ Võ quán.

“Hoàng tộc họ Long chúng tôi muốn được xem thử sức mạnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Long Khoa lạnh giọng nói.

Dứt lời, hai cao thủ Thần Cảnh bước ra từ sau lưng ông ta, quan sát cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan như hổ rình mồi.

“Hoàng tộc họ Diệp cũng muốn xem thử thực lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan!”
Bên phía Hoàng tộc họ Diệp cũng có hai cao thủ Thần Cảnh bước ra giằng co với Hoàng tộc họ Đoàn.

Hơi thở Thân Cảnh đỉnh phong toát ra từ người Hoa Anh Kiệt, chỉ nghe lão ta cũng lạnh giọng nói: “Hiệp hội Võ thuật cũng muốn được Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan chỉ giáo!”
Lão ta vừa dứt lời, ba cao thủ Thần Cảnh cũng bước ra.

Nhất thời, cao thủ của Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật bao vây Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Nhóm cao thủ Vương Cảnh chuẩn bị rời đi thấy cảnh tượng như vậy, mắt sáng lên dồn dập dừng bước, kích động nhìn ra giữa võ quán.

Tính cả Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai thì bên phía họ chỉ có sáu cao thủ Thần Cảnh.

Mà Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lại có chín cao thủ Thần Cảnh.

Gòn chưa đánh nhau mà hơi thở cao thủ Thần Cảnh đã ngập tràn.

Mặt Mã Siêu và Vương Chiến lạnh lẽo, hai người cũng tiến lên đứng chung với cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Dù vậy nhưng bên phía họ cũng chỉ có tám cao thủ Thần Cảnh..

Chương 1924

Mặc dù trên phương diện số lượng, họ chỉ thiếu một cao thủ Thần Cảnh nhưng thường thì một người này có thể quyết định thắng thua.

Mà đối phương lại có Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

"Các người định quyết chiến đúng không?"
Đoàn Vô Nhai lạnh lùng hỏi.

Thượng Quan Nhu cũng tức giận: "Các người tưởng răng bất tay rồi là có thể đánh bại chúng tôi à?"
"Chú Đoàn, Thượng Quan Nhụ, hai người hiểu lầm rồi.

Chúng tôi không muốn quyết chiến nhưng hôm nay mọi người đến đây vì cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Nếu đã vậy thì bây giờ chúng ta đấu võ luôn đi".

Diệp Xung cười lịch sự nhưng trong mắt mọi người, nụ cười của anh ta lại cực kỳ dối trá và ghê tởm.

Thượng Quan Nhu cắn răng nói: "Diệp Xung, cậu dối trá quá rồi đó? Tôi nói cho cậu biết, rồi cậu sẽ hối hận!"
Diệp Xung cũng không tức giận, cười nhạt: "Tôi không biết sau này tôi có hối hận hay không nhưng tôi biết bây giờ tôi không hối hận!"

"Được, nếu các người đã muốn đấu thì Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi sẽ đấu tới cùng!"
Thượng Quan Nhu phẫn nộ nói.

Bỗng nhiên, hơi thở võ thuật vượt xa Thần Cảnh sơ kỳ toát ra từ người cô ta.

Mặt Diệp Xung trở nên khó chịu, mặc dù anh ta là người do Hoàng tộc họ Diệp phái đến Yến Đô nhưng anh ta còn quá trẻ, chỉ là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

Bây giờ anh ta không có tư cách tham gia cuộc chiến, chỉ có thể lùi ra sau.

Đoạn Vô Nhai cũng không hề do dự, hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ toát ra từ người ông ta, thậm chí còn gần giống với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cảm nhận được hơi thở trên người Đoàn Vô Nhai, mặt Long Khoa khó chịu đến cực đỉnh.

Mặc dù ông ta chưa được xác lập là người thừa kế của Hoàng tộc họ Long nhưng ngày đó cũng chẳng còn xa.

Ông ta trạc tuổi Đoàn Vô Nhai nhưng lại chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ, mà Đoàn Vô Nhai thì đã đặt chân đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Mã Siêu và Vương Chiến cũng lần lượt bộc phát hơi thở võ thuật trên người.

Điều làm Long Khoa tức giận đó là ngay cả Vương Chiến, người từng là một trong năm cao thủ Thần Cảnh đứng đầu của Hoàng tộc họ Long mà cũng bước vào cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Thậm chí Long Khoa có thể cảm giác được, mặc dù Vương Chiến cùng cảnh giới với ông ta nhưng thực lực lại mạnh hơn ông ta, điều này làm ông ta thấy không cam tâm.

“Giải!”
Mã Siêu gầm lên, vốn dĩ anh ta chỉ mới là Thần Cảnh sơ kỳ nhưng sau khi phá giải phong ấn sức chiến đấu, hơi thở võ thuật của anh ta cũng bùng nổ theo.

Trong nháy mắt, hơi thở võ thuật có thể so với Thần Cảnh hậu kỳ từ từ bùng nổ trong cơ thể anh 1a.

“Nếu các người đã muốn quyết đấu thì phải chuẩn bị sẵn sàng không chết không thôi!”
Mắt Mã Siêu đầy sát ý.

Lúc này, Dương Thanh còn đang cố gắng đấu tranh với lý trí nhưng Hoàng tộc họ Long, Hoàng tộc họ Diệp và Hiệp hội Võ thuật lại đổ thêm dầu vào lửa.

Chỉ riêng việc này thôi đã khiến anh liệt các thế lực đứng đầu này vào danh sách đen.

“Muốn chết!”
Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Long gầm lên, đi đầu phát động tấn công, vọt về phía Mã Siêu.

“Giết!”
Vương Chiến cũng gầm lên tức giận, nhắm về phía một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Cuộc chiến giữa các thế lực lớn bùng nổ..

Chương 1925

Đám cao thủ Vương Cảnh ở hiện trường, ai nấy đều sợ ngây người, mặt phấn khích.

Vốn dĩ đám cao thủ Thần Cảnh đang ngồi ở hàng khách quý trên cùng lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau.

Bình thường họ không có cơ hội tận mắt chứng kiến trận đấu giữa cao thủ Thần Cảnh nhưng hôm nay lại được thấy cảnh mười bảy cao thủ Thần Cảnh đánh nhau.

"Quá mạnh!" 1 "Đến khi nào tôi mới đột phá cảnh giới bước vào Thần Cảnh đây?"
"Anh mới đột phá Vương Cảnh sơ kỳ mà đã mơ được đột phá Thần Cảnh sơ kỳ? Đang mơ hả?"
Nhóm cao thủ Vương Cảnh đó kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Khi cao thủ Thần Cảnh của năm bên đang đấu nhau, Dương Thanh đứng một mình giữa võ quán, mắt đỏ rực, mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Anh có thể cảm giác được liều thuốc hoàn mỹ lại điên cuồng xâm chiếm cơ thể anh, cảm giác giống như khi Black Doctor mới cho anh dùng liều thuốc hoàn mỹ.

Sự đau đớn xuyên tim đó làm anh sống không bằng chết.

Liều thuốc hoàn mỹ vốn bị Phùng Tiểu Uyển dùng huyệt vị phong ấn khống chế đang phá tan phong ấn, tác dụng của liều thuốc hoàn mỹ đang †toả ra liên tục.

Một hơi thở điên cuồng từ từ lan tràn khắp cơ thể anh.

"Ap"
Anh chợt ngửa mặt lên trời thét, tiếng gầm giận dữ này làm toàn bộ võ quán Yên Đô đều chấn động.

Lưu lão quái đang cuộn tròn trong góc khá sợ hãi.

Ban nấy, có rất nhiều lần lão ta suýt chết trong tay Dương Thanh.

Nếu không nhờ Dương Thanh không muốn giết lão ta, có lẽ lão ta đã chết lâu rồi.

“Không xong rồi, cậu ta sắp hoàn toàn mất khống chế”.

Mặt Lưu lão quái trắng bệch.

Ban nấy bị một chiêu của Dương Thanh đánh bay, dường như lão ta đã mất sức chiến đấu, cơ thể cũng bị thương rất nặng.

Chỉ cần lão ta vẫn có thể bộc phát sức mạnh Thần Cảnh đỉnh phong thì sẽ tuyệt đối không trốn một góc run lẩy bẩy.

Trong tình huống thế này, một khi lão ta dám ra tay với Dương Thanh, sợ rằng sẽ bị đánh bại trong nháy mắt.

Bây giờ đã mất ưu thế, lão ta có muốn báo thù thì cũng sợ răng không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Nhưng hôm nay lão ta đến đây, báo thù chỉ là một chuyện, có chuyện còn quan trọng hơn đó là có đủ máu tươi của cao thủ Thần Cảnh.

Nghĩ đến đây, mắt lão ta đây điên cuồng.

“Đánh đi! Đánh đi! Chờ hai bên đều thảm hại thì cũng là lúc tôi thu hoạch máu tươi của các người”.

Mắt Lưu lão quái đây phấn khích, kích động nói: “Chắc cổ trùng được nuôi bằng máu của các người sẽ rất mạnh nhỉ?”
“Chỉ cần có máu tươi của bốn cao thủ Thần Cảnh, tôi có thể phá vỡ xiềng xích của Thần Cảnh đỉnh phong, trở thành cao thủ Siêu Phàm chân chính”.

“Đến lúc đó, khắp thế giới này, gia tộc Cổ Võ không ra mặt, ai dám đấu với tôi?”
Lão ta nhìn mười cao thủ Thần Cảnh đang chiến đấu kịch liệt, cảm giác hơi thở từ từ dồn dập.

Hiện trường đã hỗn loạn lắm rồi nhưng vẫn chưa đủ, lão ta muốn nó càng hỗn loạn hơn nữa.

Lão ta nhìn Dương Thanh, khoé miệng cười mỉa mai: “Chắc cậu của bây giờ không thể thấy máu đúng không?”
“Nếu đã vậy thì tôi giúp cậu một tay!”.

Chương 1926

Dứt lời, lão ta giơ mười ngón tay đập mạnh về phía trước, mười con cổ trùng bay thẳng về phía mười cao thủ Vương Cảnh đứng gần Dương Thanh nhất.

Mười tên cao thủ Vương Cảnh đang nhìn cao thủ Thần Cảnh chiến đấu kịch liệt, chưa kịp phản ứng thì tự dưng cảm giác tim mình tê rần.

Giây tiếp theo, sắc mặt của mười tên cao thủ Vương Cảnh dữ tợn cực kỳ, bỗng nhảy vào trận chiến, nhắm thẳng về phía Dương Thanh.

"Không xong rồi!"
Mã Siêu đang chiến đấu kịch liệt bỗng thấy mười tên cao thủ Vương Cảnh mặt mày dữ tợn nhằm về phía Dương Thanh, mặt biến sắc hét lên: "Các người muốn chết à!"
Vương Chiến cũng chú ý đến tình hình bên phía Dương Thanh, mặt tái mét, bỗng nhiên đánh cao thủ Thần Cảnh đang đấu với mình một cú rồi bay sang chỗ Dương Thanh.

Lão ta rất rõ Dương Thanh của bây giờ đáng sợ đến mức nào.

Một khi mười tên cao thủ Vương Cảnh này dám tiếp cận Dương Thanh, sợ rằng chỉ có con đường chết.

Bọn họ chết thì chết nhưng cái chết của bọn họ sẽ làm Dương Thanh mất kiểm soát.

Nhưng mười tên cao thủ Vương Cảnh đã vọt đến trước mặt Dương Thanh, đồng thời còn phát động tấn công Dương Thanh.

Mã Siêu và Vương Chiến muốn ngăn cản nhưng muộn rồi.

Chỉ thấy đòn tấn công của mười cao thủ Thần Cảnh cùng dồn lên người Dương Thanh.

"Âm ầm ầm!"
Đòn tấn công của mười tên cao thủ Vương Cảnh cùng dồn lên người Dương Thanh.

“Âm!
Trong nháy mắt này, một hơi thở kinh khủng làm người ta phải giật mình bùng nổ trên người Dương Thanh.

Chỉ thấy mặt đất dưới chân hoá thành bột mịn, khí thế kinh khủng lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

“Phụt phụt phụt!”
Trong nháy mắt, mười cao thủ Vương Cảnh hóa thành sương máu.

Cả võ quán Yến Đô đều ngập mùi máu tươi.

Ầm!
Võ quán to như vậy lại yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả những cao thủ Thần Cảnh đang chiến đấu cũng dừng tấn công.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Dương Thanh.

Dương Thanh của bây giờ giống như một người máu, quần áo đã bị máu thấm đẫm, đây là máu tươi của mười tên cao thủ Vương Cảnh.

À Mắt anh cũng đỏ rực, một lưồng khí thế vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong toát ra từ người anh.

Mặc dù là cao thủ mạnh nhất trong số nhóm cao thủ Thần Cảnh như Hoa Anh Kiệt cũng cảm nhận được sự đàn áp đến cực đỉnh, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Gòn về các cao thủ Vương Cảnh trên khán đài, họ chỉ thấy như có một ngọn núi đang đè lên người mình làm họ không thể thở nổi.

Cơ thể run rẩy không ngừng, mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Ban nấy bọn họ tận mắt thấy mười tên cao thủ Vương Cảnh bao vây Dương Thanh bị hoá thành sương máu trong nháy mắt, thậm chí họ còn không thấy Dương Thanh đã ra tay như thế nào.

Trong số những cao thủ Vương Cảnh có vài người là Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh!

Nhưng lại bị giết trong vòng một giây!
Lưu lão quái đang trốn cách đó không xa cũng trợn mắt, ánh mắt đầy kinh hãi, run rẩy nói: “Gậu ta, cậu ta đã bước vào Siêu Phàm Cảnh thật rồi!”
“Anh Thanh!”.

Chương 1927

Mã Siêu sực tỉnh từ cơn sợ hãi, thét về phía Dương Thanh.

À Nhưng giọng của anh ta không hề có tác dụng gì, Dương Thanh vẫn đứng tại chõ, trong đôi mắt đỏ như máu đó chỉ có ý muốn giết người.

Không những thế, hơi thở điên cuồng trên người anh vẫn đang tăng vọt.

"Tất cả mọi người rời khỏi võ quán Yến Đô ngay!"
Thượng Quan Nhu chọt hét lên.

Đến bây giờ các thế lực đứng đầu mới biết tại sao ban nãy nhóm Mã Siêu cứ ép họ phải rời khỏi nơi này.

Bởi vì sau khi Dương Thanh bùng nổ sẽ rất đáng sợ.

"Người của Hoàng tộc họ Diệp rời khỏi Võ quán Yến Đô ngay!"
Diệp Xung ra lệnh rồi dẫn đầu đưa cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chạy ra khỏi võ quán Yến Đô.

Thấy cao thủ Hoàng tộc họ Diệp cũng chạy trốn, đám cao thủ Vương Cảnh ngồi trên ghế quan sát mới ý thức được nếu còn ở lại đây nữa sẽ nguy hiểm đến mức nào.

"Hoàng tộc họ Đoàn rút lui!"
"Hoàng tộc họ Long rút lui!"
"Hiệp hội Võ thuật rút luil"
Ngoài Hoàng tộc họ Thượng Quan, bốn thế lực đứng đầu khác đều đưa cao thủ trong gia tộc mình đi.

"Cô chủ, chúng ta cũng đi nhanh thôi!"
Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, một cao thủ Thần Cảnh khuyên Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu lo lắng, bỗng nhìn sang Mã Siêu hỏi:
"Chúng tôi có thể giúp được gì?"
Mắt Mã Siêu đỏ bừng, cắn răng nói: "Bây giờ ngoài bản thân anh Thanh ra thì không ai giúp được cả.

Nhân lúc anh Thanh còn tia lý trí cuối cùng, các người rời khỏi đây nhanh đi!”
“Vậy các người thì sao?”
Thượng Quan Nhu lại hỏi.

Mã Siêu từ chối, căn răng nói: “Dù chỉ có một tia hy vọng, tôi cũng muốn đánh thức anh Thanh!”

Dứt lời, anh ta lại nhìn Vương Chiến, đỏ mắt nói: “Ông Chiến, ông cũng đi nhanh đi!”
Vương Chiến lắc đầu, vẻ mặt không sợ gì cả, nói to: “Mạng sống của Vương Chiến này do cậu Thanh cứu, bây giờ cậu ấy gặp nguy, sao tôi có thể bỏ cậu ấy mà đi được?”
“Ông Chiến…”
Mã Siêu cực kỳ kích động, anh ta muốn để Vương Chiến đi.

Nhưng còn chưa nói xong đã bị Vương Chiến ngắt lời: “Mã Siêu, cậu không cần nói nhiều, dù có rời đi thì cậu mới là người nên đi”.

Lão ta nhìn Mã Siêu chăm chằm, nghiêm túc nói: “Xét về thiên phú võ thuật, tôi không bằng cậu.

Nếu hôm nay cậu Thanh có thể vượt qua cửa ải này thì thôi nhưng nếu cậu ấy gặp bất trắc gì, sau này mong cậu hãy báo thù cho cậu Thanh!”
“Đừng quên, cậu cũng có gia tộc, vợ cậu đã mang thai mấy tháng rồi.

Xem như vì đứa nhỏ, cậu không thể ở lại đây!”
“Đi! Đi cho tôi!”
Vương Chiến hét lên.

“Không!”
Mã Siêu căn răng, hai tay nắm chặt, gân xanh hăn trên cánh tay, hét lên giận dữ: “Anh Thanh đã cứu mạng ông, cũng đã cứu mạng tôi!”
“Nếu không nhờ anh ấy, tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bảo tôi bỏ anh ấy mà đi, tôi không làm được!”
Lúc này Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ nhưng mắt anh đỏ rực, hơi thở điên cuồng trên người cứ tăng vọt không ngừng..

Chương 1928

Mặt anh méo mó như thể đang chịu đựng cơn đau nào đó rất khủng khiếp.

“Cút… Cút… Cút cho tôi…” ị Bỗng nhiên giọng nói cực kỳ đau khổ của Dương Thanh vang lên.

“Anh Thanh!”
Mắt Mã Siêu đỏ bừng, hét một tiếng đau xé lòng.

Đương nhiên anh ta biết rõ Dương Thanh sắp không kiểm soát được mình nên mới bảo họ cút.

Vương Chiến cũng kích động vô cùng, hét lên với Mã Siêu: “Cút! Cút đi ngay! Chỉ có cậu mới có thể báo thù cho cậu Thanh! Cút cho tôi!”
Vương Chiến hét lên giận dữ, hơi thở Thần Cảnh trung kỳ chợt bùng nổ đập thẳng vào ngực Mã Siêu làm cơ thể Mã Siêu bay đến cổng võ quán.

Thượng Quan Nhu chưa rời đi thấy cảnh tượng này, mắt đỏ bừng, nước mắt lăn dài.

Tình anh em giữa Dương Thanh và Mã Siêu làm cô ta cảm động.

Và sự trung thành của Vương Chiến cũng làm cô ta cảm động.

“Cô Thượng Quan, phiền cô đưa cậu nhóc này đi”
Vương Chiến chợt nhìn sang Thượng Quan Nhu, nở nụ cười nói.

Lúc trước Mã Siêu đã bị thương nặng rồi mà bản thân Thượng Quan Nhu lại là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, lúc này mang Mã Siêu đã bị thương nặng đi, không phải là chuyện gì khó.

“Còn ông thì sao?”
Thượng Quan Nhu nhìn Vương Chiến hỏi.

Vương Chiến nở nụ cười thật tươi, lão ta chợt nhìn Dương Thanh, kiên quyết nói: “Nhất định tôi sẽ làm cậu Thanh tỉnh táo lại!”

Mặc dù Thượng Quan Nhu không rõ Vương Chiến có thể dùng cách gì để làm Dương Thanh tỉnh táo lại nhưng cô ta cảm nhận được sự kiên quyết trên người Vương Chiến.

"Ông yên tâm, tôi sẽ dẫn cậu ấy đi!"
Thượng Quan Nhu biết mình ở lại đây không giúp được gì mà ngược lại còn là gánh nặng nên xoay người rời đi.

"Đi đi! Nếu cậu ở lại đây, chỉ có thể bị cậu Thanh giết.

Nếu cậu Thanh có thể tỉnh táo lại, cậu nghĩ cậu ấy sẽ chấp nhận được việc chính tay mình đã giết anh em mình à?"
Thượng Quan Nhu bước đến trước mặt Mã Siêu, nghiêm túc nói: "Nếu cậu Thanh không thể tỉnh táo lại, mà cậu lại bị cậu ấy giết, vậy thì trên đời này còn ai báo thù cho cậu ấy nữa?"
"Anh ThanhI!"
Mã Siêu rống lên, anh ta rất muốn ở lại bên cạnh Dương Thanh nhưng anh ta cũng hiểu.

Bây giờ chỉ có anh ta là có thể báo thù cho Dương Thanh.

"Tôi thề một ngày nào đó, tôi cũng sẽ đến Siêu Phàm Cảnh!"
Mã Siêu nghiến răng nghiến lợi, kiên quyết nói: "Nhưng phàm là những gia tộc và thế lực hôm nay dám đối phó với anh Thanh, tôi sẽ đích thân giết hết! Tôi thê!"
Dứt lời, anh ta lại nhìn Dương Thanh thật kỹ rồi xoay người, cất bước rời đi.

Thượng Quan Nhu liếc nhìn Dương Thanh một lần cuối, ánh mắt chứa đầy tiếc thương, sau đó quay đầu rời khỏi nơi này.

Vào lúc này, trong võ quán Yến Đô rộng lớn, chỉ còn lại Dương Thanh và Vương Chiến.

Giờ khắc ấy, Dương Thanh đã bị hơi thở cuồng bạo khủng bố bao phủ, đôi mắt đỏ như máu chỉ còn sót lại lạnh lẽo.

Dáng vẻ hung ác của anh chẳng khác nào một ác ma vừa bò lên từ địa ngục..

Chương 1929

Đôi mắt đỏ rực của anh bỗng rơi xuống chỗ Vương Chiến, chân nhấc lên, bước từng bước về phía đó.

Mỗi bước đi, võ quán lại chấn động kịch liệt, mặt đất dưới chân anh nháy mắt hóa thành bột mịn.

"Đi maul"
Dương Thanh bước vài bước, cuối cùng dừng lại, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Vương Chiến, giận dữ rống lên.

Anh có thể cảm nhận được, mình của lúc này.

đã hoàn toàn như nỏ mạnh hết đà, chỉ còn cách thời khắc triệt để vỡ vụn một sợi chỉ nữa thôi.

Hiện tại, anh đã trở nên vô cùng khát máu, chỉ muốn giết sạch tất cả những người xung quanh.

Nếu Vương Chiến không chịu rời khỏi đây, rất có thể giây tiếp theo, anh sẽ không khống chế được bản thân, tự tay giết lão ta mất.

Vương Chiến không đi, lão ta nhìn về phía Dương Thanh, đáy mät bình lặng, trầm mặc một hồi, lão ta bỗng lên tiếng: "Tiểu Uyển là một cô gái rất rất tốt, trong lòng tôi, con bé như cháu gái tôi vậy".

"Bản thân con bé có y thuật siêu phàm, nếu một ngày y thuật của nó bị lộ ra, chỉ e sẽ bị rất nhiều thế lực hàng đâu để mắt tới'.

"Tôi hi vọng, cậu có thể bảo vệ chu đáo cho con bé, tuyệt đối đừng để nó gặp phải bất cứ tổn thương gì".

Vương Chiến đột nhiên nói những lời như thể đang dặn dò hậu sự.

Dương Thanh vốn đang đứng bên bờ vực phát cuồng, lòng chợt nảy lên một dự cảm chẳng lành.

"Đi maul"
"Tôi cầu xin ông, đi maul"

Sắc mặt Dương Thanh vặn vẹo vì thống khổ, anh gào thét từng lời.

Anh không biết Vương Chiến muốn gì, nhưng anh biết, Vương Chiến đang trăng trối.

“Bình tĩnh lại! Tỉnh táo lại cho tôi!”
Dương Thanh ôm đầu, gào rống đau đớn.

Anh dốc toàn bộ sinh lực để mình trấn tĩnh lại, nhưng liều thuốc hoàn mỹ trong người anh có dược hiệu quá mạnh, không cách nào trấn định nổi.

Không chỉ có thế, lưồng hơi thở điên cuồng tàn bạo trong anh đã càng thêm mãnh liệt.

“SA”
Anh bỗng hét lớn một tiếng, dậm mạnh bước chân xuống đất.

“Âm ầm!”
Toàn bộ võ quán Yến Đô đều chấn động kịch liệt.

Hơi thở cực mạnh đã phóng về bốn phía, khiến toàn bộ những thứ trong võ quán quanh anh đều hóa thành bột mịn.

Đúng lúc này, trong tay Vương Chiến bỗng xuất hiện một ống thuốc thủy tỉnh, lão ta ngửa đầu dốc ống thuốc vào miệng.

Trong khoảnh khắc, hơi thở võ thuật trên người lão ta tăng lên vùn vụt.

Thần Cảnh trung kỳ!
Thần Cảnh hậu kỳ!
Thần Cảnh đỉnh phong! 1 Bán bộ Siêu Phàm!
Siêu Phàm sơ kỳ!.

Chương 1930

Chỉ trong mấy tích tắc ngắn ngủi, hơi thở võ thuật trên người Vương Chiến đã tăng vọt, từ Thần Cảnh trung kỳ vượt qua bốn cảnh giới, tiến vào Siêu Phàm sơ kỳ.

Không ai hay biết, thân thể Vương Chiến lúc này đang phải chịu đựng nỗi đau đớn và áp lực khủng khiếp cỡ nào.

"Đến đi!"
Cảm thụ luồng sức mạnh khủng bố tràn ngập thân thể, Vương Chiến hét lên một tiếng.

Đời này, mặc dù lão ta đã không còn cơ hội tiến vào Siêu Phàm Cảnh nhưng trước khi chết lại có thể cảm thụ đôi chút cảm giác của Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa, còn là chết vì Dương Thanh, cũng coi như có thể yên tâm nhắm mắt.

Dòng thời gian quay ngược lại một giờ trước, khi lão ta còn chưa tới võ quán Yến Đô.

Như mọi ngày, Vương Chiến tới phòng khám Ái Dân thật sớm.

Nhưng khi lão ta còn chưa vào phòng khám Ai Dân, một người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện sau lưng lão ta: 'Ông Vương, xin dừng bước!" j Giọng nói kia đột ngột vang lên, khiến Vương Chiến giật mình toát mồ hôi lạnh.

Lão ta quay đầu nhìn, thấy đó là một gã đàn ông trung niên ăn mặc rất mộc mạc, đeo một cặp kính viền đen rất dày, đang cười híp mắt nhìn mình.

"Cậu là ai?"

Vương Chiến cảnh giác hỏi.

.

Ngôn Tình Tổng Tài
Lão ta hoàn toàn không cảm nhận được chút hơi thở võ thuật nào trên người gã đàn ông trung niên này, nhưng đối phương

lại có thể lặng yên xuất hiện sau lưng lão ta, quả thực làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Kể cả là một người thường không hề có võ thuật xuất hiện sau lưng, lão ta cũng không thể không có chút cảm giác nào như vậy được.

Nhưng người đàn ông trung niên này xuất hiện khi nào, lão ta thực sự không hề nhận ra.

Vương Chiến chỉ có thể cảm nhận được một cảm giác cực kì đáng sợ từ người này mà thôi.

"Ông có thể gọi tôi là Black Doctor!"
Người đàn ông trung niên hơi mỉm cười, nói.

"Black Doctor!"
Sắc mặt Vương Chiến lập tức thay đổi kịch liệt.

i Đương nhiên là lão ta biết rất rõ cái tên này.

Trước đây, khi Dương Thanh tới chiến trường ngoài biên giới cứu Mã Siêu trở về, lão ta đã nghe anh nhắc tới cái tên này.

Có thể nói, Dương Thanh trở nên cuồng bạo như vậy chính bởi gã Black Doctor này đã cho anh uống liều thuốc hoàn mỹ gì đó, một thứ nguy hiểm đến nỗi ngay cả Phùng Tiểu Uyển cũng không thể loại trừ ra khỏi cơ thể Dương Thanh.

"Khốn kiếp! Cậu dám thò mặt tới đây à!"
Vương Chiến nghiến răng ken két, quát.

Vừa dứt lời, chân lão ta thoáng di chuyển, xông thẳng về phía Black Doctor.

Nhưng lão ta vừa di động thì lập tức phát giác cổ mình đã bị người ta năm chặt, thân thể bị nhấc bổng lên không trung.

Lão ta khiếp sợ nhận ra, kẻ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, một tay tóm cổ nhấc cả người mình lên lại chính là tay Black Doctor kia.

"Tôi tìm ông không phải là để giết ông, tôi chỉ muốn giao cho ông một nhiệm vụ".

Black Doctor bình thản nói: “Không dối gạt ông, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô chính là một ván cờ do tôi bày ra, tất cả đều vì Dương Thanh’.

“Đến khi đó, tôi sẽ kích thích liều thuốc hoàn mỹ trong cơ thể Dương Thanh để nó phát huy công dụng.

Lúc ấy, cậu ta sẽ dần mất lí trí, trước khi cậu ta hoàn toàn mất lí trí, chỉ có ông mới có cơ hội cứu cậu ta’..

Chương 1931

“Đây là liều thuốc Siêu Phàm do tôi nghiên cứu điều chế ra, bất kể cao thủ Thần Cảnh nào dùng nó, cảnh giới võ thuật sẽ tăng vọt lên Siêu Phàm Cảnh chỉ trong vài tích tắc”.

“Nhưng, một khi đã dùng liều thuốc Siêu Phàm này, ông chỉ còn sống được mười phút”.

“Điều tôi cần ông làm là, ngay khi Dương Thanh sắp mất lí trí hoàn toàn, hãy dùng thứ thuốc này, sau đó dùng thực lực Siêu Phàm Cảnh của mình để đấu với Dương Thanh một trận”.

“Chỉ khi luông sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể Dương Thanh được phát tiết ra ngoài, cậu ta mới có thể bình tĩnh trở lại, hiểu chứ?”
Dứt lời, Black Doctor buông tay, Vương Chiến rơi xuống đất, đáy mắt tràn đây khiếp sợ.

Đợi khi lão ta khôi phục tinh thần, Black Doctor đã biến mất, trong tay lão ta xuất hiện một ống thủy tinh đựng thứ thuốc được gọi là liều thuốc Siêu Phàm kia.

Ban đầu lão ta còn cho rằng có lẽ không cần dùng đến liều thuốc này, nhưng thật không ngờ, hiện giờ đã thật sự phải dùng đến nó.

Sau khi uống liều thuốc Siêu Phàm kia, thực lực của lão ta đã tăng vọt lên Siêu Phàm Cảnh trong nháy mắt, giờ khắc này, toàn thân lão ta đã đỏ lựng như nhuộm, mạch máu dưới da cũng nổi cả lên.

Thoạt trông, lão ta cũng chẳng khác nào một ác ma trồi lên từ địa ngục.

“qừ”
Dương Thanh đã không thể khống chế nổi bản thân, cảm nhận được hơi thở khủng bố trên người Vương Chiến, anh lao vọt tới.

Lúc này, Vương Chiến cũng vung tay chém ra một quyền không hề do dự.

“Uỳnh!”
Chiêu thức của hai người đụng phải nhau, một luồng sức mạnh mang tính hủy diệt lan tràn bốn phía.

“Rầm ầm ầm!”
Dưới sự càn quét của luông sức mạnh này, toàn bộ vật dụng trong võ quán Yến Đô đã bị hủy diệt trong nháy mắt.

Mặt đất dưới chân họ lập tức hóa thành bột mịn.

“Trong võ quán Yến Đô vừa xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?”
“Sao tôi lại cảm nhận được hai luồng hơi thở võ thuật vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong?”

“Một người là Dương Thanh, vậy cao thủ Siêu Phàm Gảnh còn lại là ai?”
Bên ngoài võ quán, đám cao thủ Thần Cảnh kia đều biến sắc.

Lúc này bọn họ đã tránh xa võ quán chừng trăm mét, nhưng ở khoảng cách xa như vậy lại vẫn cảm nhận được hai luồng hơi thở khủng bố kia vừa va chạm nhau.

Mã Siêu vừa rời khỏi võ quán Yến Đô cũng trợn to mắt, vẻ không thể tin nổi: “Người còn lại, chẳng lẽ chính là ông Chiến?”
Vừa rồi Vương Chiến đuổi anh ta ra nhưng bản thân lại ở lại.

Ban đầu anh ta còn không biết Vương Chiến muốn ở lại để làm gì, nhưng hiện tại hình như anh †a đã hiểu ra.

Có điều, Vương Chiến chẳng phải chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ sao?
Dù có biện pháp tặng mạnh cảnh giới võ thuật trong thời gian ngắn thì cũng không thể nào tăng điên cuồng đến nõi chỉ mấy tích tác đã vọt lên Siêu Phàm Cảnh chứ?
Thượng Quan Nhu là người cuối cùng rời khỏi võ quán, dĩ nhiên cô ta cũng biết rõ, trong võ quán lúc này chỉ có Dương Thanh và Vương Chiến.

Lúc này, có hai lưồng uy lực vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong từ võ quán truyền ra, vậy chỉ có thể chứng minh, Vương Chiến cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

“Sao, sao có thể như vậy được?”
Thượng Quan Nhu kinh hãi thốt lên: ‘Một cao.

thủ Thần Cảnh trung kỳ làm sao có thể dùng bí pháp để đẩy cảnh giới võ thuật vượt qua khỏi Thần Cảnh đỉnh phong?”.

Chương 1932

Dù là người có thiên phú võ thuật cao nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan như cô ta cũng chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy.

Nhưng sự thật chính là thế đó, trong võ quán chỉ có Dương Thanh và Vương Chiến, như vậy, hai luồng hơi thở vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong này chỉ có thể thuộc về bọn họ.

"Ông Chiến, ông làm thế nào vậy?"
Mã Siêu cần răng lẩm bẩm.

Anh ta hoàn toàn không hiểu Vương Chiến đã gặp phải chuyện gì, nhưng anh ta biết, đột phá từ Thần Gảnh trung kỳ lên tận Siêu Phàm Cảnh chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hậu quả chác chăn cực kì nghiêm trọng.

Nghĩ đến lúc Vương Chiến buộc mình rời khỏi đó, bản thân lão ta lại không ra ngoài, Mã Siêu mới nhận ra, khi Vương Chiến muốn đuổi mình ra, lão ta đã nghĩ tới biện pháp giúp đỡ Dương Thanh.

Lưồng hơi thở điên cuồng trong cơ thể Dương Thanh cần được phát tiết ra ngoài, nhưng với cảnh giới võ thuật của anh, khắp thế giới này căn bản không có mấy người có thể đối địch.

Trừ khi lại xuất hiện một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa, băng không, cuối cùng cơ thể Dương Thanh sẽ nổ tung vì luồng hơi thở điên cuồng kia không thể trút ra ngoài được.

"ý anh là, người còn lại chính là tiền bối Vương Chiến?"
Thượng Quan Nhu kinh ngạc hỏi.

Mắt Mã Siêu đã đỏ bừng, anh ta nhìn chằm chằm về phía võ quán, cản răng nói: "Nhất định là ông ấy!"
"Nhưng thực lực của ông ấy chỉ mới tới Thần Cảnh trung kỳ mà, sao có thể đột phá tới Siêu Phàm Cảnh được?"
Thượng Quan Nhu lộ vẻ không thể tin nổi.

Tuy cô ta cũng biết người còn lại hẳn là Vương Chiến, nhưng khi Mã Siêu nói cho cô ta biết kết luận này, cô ta vẫn không

thể tiếp thu nổi.

Dẫu sao, trước ngày hôm nay, cô ta còn chưa biết, trên Thần Cảnh còn có Siêu Phàm Cảnh.

Mà nay, nơi này bỗng xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Không chỉ Thượng Quan Nhu mà cả các cao thủ Thần Cảnh của các thế lực hàng đầu khác cũng dại mặt ra.

Phía bên Hiệp hội Võ thuật, sắc mặt Hoa Anh Kiệt đã tái nhợt như tờ giấy, bản thân lão ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, kiến thức dĩ nhiên cũng rộng hơn người khác.

Nhận thấy có đến hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh liên tục xuất hiện, lão ta vô cùng không cam lòng.

Bao nhiêu năm rồi, lão ta một mực bôn ba ở nước ngoài nhằm tìm kiếm các loại biện pháp đột __ phá khỏi Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng trước sau vẫn không hề có tác dụng gì.

Lão ta thậm chí còn có ảo giác, Thần Cảnh đỉnh phong dường như đã là bậc cao nhất trong thành tựu võ thuật đời mình, đồng thời cũng là gông cùm mà đời này lão ta không thể đánh vỡ.

Nếu chưa từng gặp cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì cũng thôi, nhưng hôm nay, lão ta lại gặp được, điều quan trọng hơn cả là, một người trong đó mới chỉ hai mươi tám tuổi.

Bên phía Hoàng tộc họ Long, đám người cầm quyền của Hoàng tộc đều lộ vẻ không thể tin nổi.

“Sao, sao lại như thế được?”
“Vương Chiến đã từng là một cao thủ của Hoàng tộc họ Long chúng ta, khi đó, ông ta mới chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, mặc dù ngày nay đã đột phá lên đến Thần Cảnh trung kỳ nhưng sao có thể nháy mắt tiến vào Siêu Phàm Cảnh như vậy?”
Long Khoa thốt lên, mặt tỏ vẻ không tin được.

“Điện hạ, ngài không cần quá lo lắng!”
Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long lên tiếng: “Dù hiện tại thực lực của Vương Chiến thực sự lên tới Siêu Phàm Cảnh nhưng đây chắc chăn là sức mạnh không thuộc Về ông ta”.

“Nhất định ông ta đã dùng thứ thuốc gì đó có thể nháy mắt tăng mạnh thực lực, cho nên mới có thể đột phá Siêu Phàm Gảnh chỉ trong thời gian ngắn như vậy”..

Chương 1933

“Thân thể của cao thủ Siêu Phàm Cảnh phải gánh chịu một uy lực võ thuật vượt xa cao thủ Thần Cảnh, một kẻ chỉ mới có thực lực Thần Cảnh trung kỳ làm sao có thể chịu nổi sức mạnh của Siêu Phàm Cảnh?”
“Tôi dám cam đoan, không lâu nữa, Vương Chiến sẽ biến thành một thi thể thôi!”
Long Khoa kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Ông nói thật đấy à?”
Cao thủ Thần Cảnh kia gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Trong gia tộc Cổ Võ có một loại thuốc có thể nháy mắt tăng mạnh thực lực như vậy”.

“Có lẽ Vương Chiến đã uống thứ thuốc kia, cho nên mới đột ngột trở nên mạnh như thế, nhưng tác dụng phụ của nó chính là phải chết”.

Nghe lão ta nói vậy, Long Khoa mới thấy dễ chịu hơn.

Dù sao, Vương Chiến cũng từng là một cao thủ của Hoàng tộc họ Long, nếu quả thật lão ta có thực lực Siêu Phàm Gảnh thì đây đúng là một tổn thất cực lớn của Hoàng tộc họ Long.

“Không chỉ Vương Chiến, ngay cả tên Dương Thanh kia, thực lực Siêu Phàm Cảnh của cậu ta cũng không thuộc về bản thân cậu ta, hẳn là do dùng biện pháp gì đó cưỡng chế tăng lên”.

Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long còn nói: “Nếu cậu ta thật sự mạnh như vậy, có lẽ đã giết sạch chúng ta từ lâu, nhưng cậu ta không làm vậy mà lại một mực khống chế ý định giết người của mình”.

“Cả người anh em tốt của cậu ta là Mã Siêu cùng với Vương Chiến đều từng ngăn cản cậu ta ra tay giết người”.

“Kết quả là, có mười cao thủ Vương Cảnh tấn công cậu ta, trong nháy mát, cậu ta đã giết sạch đám cao thủ này, sau đó đã hoàn toàn mất khống chế”.

“Nếu tôi đoán không lầm thì thân thể cậu ta: nhất định đã xuất hiện vấn đề gì rất nghiêm trọng, không thể sử dụng võ thuật,

một khi sử dụng sẽ mất khống chế ngay, đồng thời thực lực sẽ tăng mạnh".

Lúc này, bên phía Hoàng tộc họ Diệp cũng có một cao thủ Thần Cảnh lên tiếng: "Đúng thế, Dương Thanh căn bản chẳng phải cao thủ Siêu Phàm Cảnh gì, thực ra thân thể cậu ta có vấn đề gì đó rất nghiêm trọng".

"Có lẽ hiện tại cậu ta đã hoàn toàn không thể khống chế được, một thời gian ngắn nữa thôi sẽ phải chết!"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp liên tiếp nói thế, bấy giờ đám cao thủ Thần Cảnh khác mới cảm thấy dễ chịu hơn, bớt đi sự không cam lòng.

Dẫu sao, bọn họ đã phải tu hành hàng mấy chục năm mới có được thực lực Thần Cảnh, nếu một thanh niên chưa đầy ba mươi đã có thực lực Siêu Phàm Cảnh thì đây thực sự sẽ là một đả kích cực lớn đối với bọn họ.

"Nếu thế, chúng ta cứ tiếp tục chờ là được, đợi khi nào Dương Thanh và Vương Chiến đột ngột lăn ra chết, chúng ta sẽ lại bắt đầu cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, được chứ?"
Long Khoa híp mắt cười, hỏi.

"Được!"
"Rất đúng ý tôi!"
"Vậy chúng ta hãy tiếp tục chờ thêm chút nữa!"
Lúc này, trừ Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn, các cao thủ thuộc các thế lực hàng đầu khác đều lên tiếng ủng hộ ý kiến này.

Bên trong không gian cực rộng của võ quán Yến Đô, hai cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh là Dương Thanh và Vương Chiến đang điên cuồng †ấn công nhau.

Thực lực Thần Cảnh đỉnh phong đã có thể khiến võ quán bị hủy diệt, huống chỉ là hai cao thủ đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Những chiêu tấn công cực kì mạnh mẽ khiến tất cả mọi thứ trong võ quán này điêu tàn.

Mặt đất vốn bằng phẳng rắn chắc nay đã biến thành gồ ghề lồi lõm dưới những lần va chạm của hai luồng sức mạnh khổng

lồ, lộ ra cả cốt thép bên dưới lớp bê tông cực dày.

“Gừ!”.

Chương 1934

Dương Thanh nổi giận gầm rú, hơi thở điên cuồng trên người càng lúc càng đậm, hơi thở Siêu Phàm Cảnh vô cùng khủng bố quét ra tám hướng, cuốn đi tất cả.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Lập tức, những bức tường dày bốn phía võ quán Yến Đô hùng vĩ âm ầm đổ xuống.

"Trời đất, võ quán bị đánh sập luôn?"
Các cao thủ của những thế lực đứng đầu đã rút lui rất xa đều trợn to mắt nhìn, vẻ mặt không sao tin nổi.

Mặt Mã Siêu đã vặn vẹo đi một cách dữ tợn, hai nắm tay siết chặt lại, móng tay đâm rách lòng bàn tay, nhưng anh ta dường như không cảm nhận được.

Tình hình chiến đấu trong võ quán càng kịch liệt thì càng chứng tỏ tình cảnh của Dương Thanh và Vương Chiến lúc này càng thảm thiết.

Bất kể là ai trong hai người, một khi đã trúng vết thương trí mạng thì đều sẽ trở thành đả kích cực kì lớn với anh ta.

"Anh Thanh, ông Chiến, hai người nhất định phải vượt qua được!"
Mã Siêu căn răng lẩm bẩm.

Thượng Quan Nhu tới bên cạnh Mã Siêu, an ủi: 'Cậu yên tâm đi, bọn họ nhất định sẽ không sao đâu".

"Ha hat"
Đúng lúc này, một tiếng cười châm biếm vang lên, Long Khoa đang dẫn theo các cao thủ của Hoàng tộc họ Long đi tới gần.

Ông ta cười ha hả nói: "Cô Thượng Quan Nhu này, chỉ sợ cô đã nghĩ nhiều rồi".

"Hai người bọn họ, một kẻ đã hoàn toàn mất lí trí, một kẻ thì phải dùng biện pháp gì không rõ liều lĩnh tăng thực lực từ Thần Cảnh trung kỳ lên đến Siêu Phàm Cảnh'.

“Gô cho rằng, trong tình huống này, dù bọn họ có thể tỉnh táo lại thì tỉ lệ sống sót được đến bao nhiêu?”
Nghe Long Khoa nói thế, sắc mặt Thượng Quan Nhu sa sầm xuống, cô ta nghiến răng nói: “Bây giờ ông lớn lối như vậy, chẳng lẽ không sợ nhỡ đâu trong bọn họ có người sống sót vượt qua được à?”
Long Khoa liếc nhìn về phía võ quán, nơi đó bụi đã tung mù mịt, thân thể bất chợt co quắp lại.

Nếu hai người kia thật sự có một kẻ sống sót được thì đúng là bi kịch của Hoàng tộc họ Long.

“Hừ!”
Long Khoa lạnh lùng nói: “Hai người bọn họ, sẽ không ai sống sót được!”
“Bộp!”
Một bóng người xẹt qua trong nháy mắt, xuất hiện trước mặt Long Khoa, tóm chặt cổ ông ta, lập tức thân thể Long Khoa bị nhấc bổng lên.

““Buông điện hạ ra ngay!”
Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long ngây ra vì kinh sợ, sau đó vội vã quát lớn.

Thượng Quan Nhu cũng kinh ngạc, cô ta không ngờ chỉ lời qua tiếng lại một chút, Mã Siêu liền ra tay với Long Khoa luôn.

Lúc này, đôi mắt Mã Siêu đã chỉ còn một màu đỏ máu, bên dưới đó cất giấu một khát khao giết người cực kì nồng đậm.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Long Khoa, gãn giọng: “Ông tha thiết muốn chết đến vậy à?”
Tuy anh ta đã bị thương nặng nhưng lúc này vẫn có thể bộc phát ra hơi thở vượt xa cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Long Khoa vốn chỉ là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mà thôi, đúng là không đủ khả năng chống trả lại Mã Siêu..

Chương 1935

Các cao thủ Hoàng tộc họ Long đều nổi giận, buông lời đe dọa: “Tên khốn kia, thả điện hạ ra maul”
“Kẻ nào dám sủa càn thêm một tiếng, tôi sẽ giết tên rác rưởi này!”
Đôi mắt đỏ như máu của Mã Siêu đảo qua các cao thủ Hoàng tộc họ Long một lượt, lạnh lùng nói.

Đồng thời, bàn tay đang chộp lấy cổ Long Khoa đột nhiên tăng lực siết mạnh.

Long Khoa lập tức trợn trắng mắt, biên độ giấy giụa càng ngày càng nhỏ.

Các cao thủ Hoàng tộc họ Long đều sợ hãi ngây người, nhưng chỉ dám tức tối trừng mắt nhìn mà không dám nói gì, cứ thế trơ mắt xem Long Khoa bước dần đến chỗ thần chết.

“Huychl”
Ngay khi Long Khoa sắp tắt thở, Mã Siêu vung mạnh tay, ném ông ta ra xa, thân thể Long Khoa văng xa chục mét, đập thẳng vào một gốc đại thụ.

Ông ta hộc ra một ngụm máu tươi, hơi thở võ thuật trên người nháy mắt đã yếu ớt hẳn.

“Mày muốn chết à!”
Vài tên cao thủ của Hoàng tộc họ Long đều nổi giận, lăm lăm muốn ra tay.

“Dừng lại!”
Long Khoa cố nén cơn đau, quát lớn một tiếng, loạng choạng bò dậy, nhìn về phía Mã Siêu, sắc mặt cực kì tức giận, nhưng bên dưới lớp vỏ giận dữ đó còn cất chứa đôi phần sợ hãi.

Vừa rồi, ông ta thật sự cảm nhận được, Mã Siêu muốn giết mình.

Dựa vào thực lực Mã Siêu vừa bộc lộ ra, ông †a hoàn toàn không phải đối thủ của kẻ này, dù các cao thủ của Hoàng tộc

họ Long liên hợp lại cũng chưa chắc có thể đối phó với Mã Siêu.

Nếu có thể đối phó được thì không nói, nhưng nếu không đánh thăng được thì sao?
Mã Siêu nhất định sẽ giết ông ta!
Ông ta không dám đánh cược phen này!
Cho nên, ông ta chỉ có thể ngăn đám cao thủ Hoàng tộc họ Long lại, không cho bọn họ tấn công Mã Siêu.

Mã Siêu lạnh lẽo liếc nhìn Long Khoa một cái, sau đó lại nhìn về phía võ quán, ánh mắt tràn đây lo lắng.

Các thế lực khác còn đang định châm chọc đôi câu, nhưng khi thấy Mã Siêu mạnh mẽ đến thế, không ai dám lên tiếng nữa.

Trước kia, Mã Siêu từng phát huy được thực lực võ thuật ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, bọn họ đã tận mát chứng kiến, tuy lúc này Mã Siêu đã bị thương nhưng ai dám bảo đảm anh ta không thể phát huy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong một lần nữa?
Không một ai còn dám chọc vào Mã Siêu lần nữa.

Thượng Quan Nhu liếc nhìn Mã Siêu, cô ta tự kiêu vì bản thân đã ba mươi năm, nhưng trước mặt Dương Thanh và Mã Siêu, cô ta không cách nào kiêu ngạo nổi.

NEEEENGIGUH.OUEEE… -….

Diệp Xung vốn cũng là một nhân vật nổi bật trong giới trẻ của bốn Hoàng tộc lớn, nhưng cũng chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, so sánh với Dương Thanh và Mã Siêu, đúng là chẳng đáng để nhắc tới.

Anh ta cực kì không cam lòng nhưng đành bất lực, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn trong lòng, hi vọng Dương Thanh sẽ mất mạng trong trận chiến này.

Bấy giờ, bên phía võ quán đã biến thành một mớ hỗn độn.

Thời điểm cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh nhau, các cao thủ Thần Cảnh căn bản không thể nhìn rõ bóng dáng bọn họ, chỉ có thể cảm nhận được từng luồng hơi thở điên cuồng cực mạnh khuếch tán về bốn phương tám hướng..

Chương 1936

Võ quán Yến Đô đã hoàn toàn biến thành một đống đổ nát, Dương Thanh và Vương Chiến đều đã tiến vào trạng thái mạnh nhất.

Không một ai hay, lúc này thân thể Vương Chiến đang phải chịu đựng một áp lực lớn cỡ nào, sức mạnh đang cuồn cuồn không ngừng tăng lên bên trong cơ thể như đang muốn làm nổ tung lão 1a.

Lão ta vẫn gắng gượng chống đỡ, mặc dù mắt, mũi, tai, miệng đều đã đổ máu nhưng vẫn dốc toàn lực chịu đựng, bởi vì lão ta biết, một khi mình không chịu nổi nữa, Dương Thanh sẽ thực sự xong đời.

Thời điểm này đã cách lúc lão ta uống thuốc chừng bảy, tám phút, lão chỉ còn chừng hai, ba phút nữa là tới thời khäc cuối cùng.

Nhưng đến bây giờ, Dương Thanh vẫn chưa hề có bất kì dấu hiệu tỉnh táo nào, luồng hơi thở điên cuồng bạo liệt trong người anh vẫn đang liên tục tăng lên, điều này làm lão ta lo lắng vô cùng.

“Cậu Thanh, vì vợ con cậu, vì bạn bè, người thân quanh cậu, cậu nhất định phải vượt qua được!”
Vương Chiến tung một quyền cực mạnh, quát lớn: “Cậu Thanh, mau tỉnh táo lại!”
Vương Chiến vừa gào rống kêu gọi, vừa điên cuồng công kích Dương Thanh.

Lúc này, hơi thở võ thuật của Dương Thanh đã vượt xa lão ta, dù lão ta có dốc toàn lực cũng không thể gây thương tổn cho Dương Thanh, chỉ khi để Dương Thanh phát tiết tất cả ra ngoài thì anh mới có cơ may tỉnh táo lại.

Chỉ chốc lát đã qua hai phút.

Toàn thân Vương Chiến đã nhuộm đâm máu tươi, thậm chí đã da tróc thịt bong, đây không phải vết tích do Dương Thanh tấn

công tạo thành mà đều do thân thể lão ta không thể chứa đựng nổi hơi thở cảnh giới Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng Dương Thanh lúc này vẫn còn đang điên cuồng mất lí trí, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Dương Thanh! Cậu mau tỉnh lại cho tôi! Tỉnh lại cho tôi!” Vương Chiến dồn hết sức lực bình sinh, hét lớn.

“Phụt!”
Rốt cuộc lão ta không thể chịu đựng thêm nữa, sau tiếng hô đó, lão ta hộc ra một ngụm máu, thực lực Siêu Phàm Cảnh nháy mắt biến mất.

Vương Chiến cảm thấy sức mạnh toàn thân đột nhiên rút xuống như thủy triều hạ, rồi biến mất.

Lão ta nằm trên mặt đất, ngửa mặt nhìn bầu trời, máu tươi cứ ồng ộc tuôn ra từ miệng lão.

Giờ khắc này, trong đầy lão ta chợt lướt qua từng hình ảnh quen thuộc.

Năm bốn, năm tuổi, hoặc là sáu, bảy tuổi gì đó, bố mẹ chỉ là người hầu của Hoàng tộc họ Long, mỗi ngày, mẹ đi giặt đồ, bố đi khuân vác.

Vương Chiến nho nhỏ lúc ấy cũng biết rằng, trong Hoàng tộc họ Long này, muốn thay đổi số phận, chỉ có một cách thôi: Trở nên mạnh mẽ.

Ban ngày lão ta sẽ lén lút trốn vào, xem con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Long tập võ dưới sự chỉ đạo của các cao thủ võ thuật.

Tối đến, lão ta sẽ tìm một nơi vắng vẻ, len lén luyện lại những gì ban ngày đã học được.

Cứ thế, ngày qua ngày, năm nối năm, lão ta từ một người hầu bình thường, nhờ có võ thuật hơn người mà được con cháu đời thứ ba của Hoàng tộc họ Long thời đó, cũng chính là Long Hoàng thời nay, để mắt tới.

Từ đó trở đi, lão ta được cao thủ võ thuật chỉ dạy tận tay, thực lực võ thuật nhanh chóng tăng mạnh, chất lượng sống của gia

đình bọn họ cũng được nâng cao.

Từ nhỏ Vương Chiến đã quyết định, phải nỗ lực làm mọi thứ vì Hoàng tộc họ Long.

Nhưng chẳng ai ngờ được, một ngày kia, Hoàng tộc họ Long – nơi mà lão ta vẫn coi là nhà mình, và Long Hoàng – người mà lão ta vẫn coi là người anh lớn, lại muốn giết lão.

Chỉ bởi vì, võ thuật của lão ta bị phế mất rồi..

Chương 1937

Thất vọng tột cùng, lão ta cầu cứu Dương Thanh – tia hi vọng duy nhất của mình khi đó, thật không ngờ, người thanh niên từng là kẻ địch của lão ta lại thực sự đưa tay cứu lão.

Khoảng thời gian sống tại phòng khám Ái Dân là khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời lão ta, không có tranh đấu hại người, chỉ có những tình cảm thân thuộc vượt trên cả tình thân làm lão hâm mộ và khao khát.

Cùng với cả, một cô bé mà lão ta coi như cháu gái, tên là Phùng Tiểu Uyển, người đã trị liệu nền tảng võ thuật cho lão ta.

Chỉ tiếc, sau này lão ta không còn được gặp.

cô gái nhỏ ấy nữa rồi.

"Tiểu Uyển, ông Chiến phải đi rồi, nếu có kiếp sau, ông Chiến nhất định sẽ làm ông của cháu nhét"
Vương Chiến năm trên mặt đất, miệng vẫn liên tục hộc máu tươi, nhưng khóe miệng lão lại thoáng nở một nụ cười hạnh phúc.

"Mã Siêu, vĩnh biệt!"
"Thế giới mà tôi yêu thương vô cùng này, xin vĩnh biệt!"

"Gậu Thanh, tôi xin cậu, mau tỉnh lại đi…"
Giọng nói của Vương Chiến càng lúc càng nhỏ dần.

Đúng lúc này, Dương Thanh đang chìm trong cơn điên cuồng chợt thấy trái tim nhói lên một cái, dường như anh vừa loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi của Vương Chiến.

MA.

Anh ôm đầu, đau khổ hét lớn, một luồng hơi thở vượt xa cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong chợt bùng nổ, quét về bốn phương tám hướng, mang đi tất cả.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Mặt đất chấn động kịch liệt, võ quán Yến Đô điêu tàn đã hoàn

toàn đổ sụp sau tiếng gầm này.

Ý thức của Dương Thanh ngày càng thanh tỉnh, đôi mắt đỏ như máu rốt cuộc cũng nhìn rõ người ngã gục trong vũng máu là ai, lập tức chết sững như bị sét đánh.

"Ông Chiến!"
Anh run rẩy gọi, chân thoáng di động, nháy mắt đã tới bên Vương Chiến.

Lúc này, Vương Chiến đã hấp hối, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều.

Lão ta đã đứng sát cạnh cái chết, nhưng dường như lại nghe thấy tiếng gọi của Dương Thanh, bèn mở mắt nhìn.

Thấy Dương Thanh đang đứng bên, sắc mặt đầy đau khổ và tự trách, lão ta biết, Dương Thanh đã lấy lại lí trí rồi.

Khóe miệng lão ta thoáng nở nụ cười nhẹ nhàng, nhìn Dương Thanh như đang nhìn con cháu nhà mình.

Lão cố sức vươn tay lên, muốn chạm vào mặt Dương Thanh, nhưng tay mới vươn tới nửa chừng đã kiệt sức rơi xuống.

"Ông Chiến! Ông Chiến!"
Dương Thanh quỳ gối bên cạnh Vương Chiến, run rẩy năm tay lão, đặt lên mặt mình, nước mắt rơi ướt mặt.

"Ông Chiến, cháu tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Ông đừng đi! Cháu xin ông, đừng đi!"
Dương Thanh bật khóc, nỗi đau đớn và tự trách căn xé trái tim, khiến anh chỉ muốn giết chết chính mình.

Trước đó, tuy anh mất đi lí trí nhưng lại vẫn nhớ rõ những chuyện vừa xảy ra.

Chính nhờ Vương Chiến, chẳng rõ đã cưỡng ép tăng thực lực bằng cách nào mà có sức đánh với anh một trận điên cuồng, khiến luồng sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể anh có thể tiết ra ngoài..

Chương 1938

Bằng không, chắc chăn anh không thể tỉnh lại, và người phải chết hôm nay, chính là anh.

Vương Chiến đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy một cơ hội cho anh tỉnh lại.

Chỉ là một cơ hội mà thôi, nhưng Vương Chiến lại cam lòng dâng ra cả mạng sống của mình.

“Đúng rồi, cháu có một viên thuốc giữ mạng mà Tiểu Uyển đưa cho, ông mau nuốt đi, Tiểu Uyển nói, chỉ cần còn thở được, em ấy đều cứu được”.

Dương Thanh vừa nói vừa nhét vào miệng Vương Chiến một viên thuốc màu đen.

Nhưng mặc dù Vương Chiến đã nuốt viên thuốc giữ mạng này, vết thương trong cơ thể vẫn hoàn toàn không hề chuyển biến tốt hơn, sức sống vấn đang dần dần tiêu tan.

Máu tươi vẫn ồng ộc tuôn trào từ miệng lão ta như không thể ngừng lại.

SA….

truyện đam mỹ
Dương Thanh hét lớn một tiếng, như muốn phát tiết cơn phẫn nộ trong lòng, anh muốn cứu người này, nhưng lại bất lực.

Viên thuốc giữ mạng Tiểu Uyển cho anh cũng không có tác dụng gì với Vương Chiến nữa.

“Ông Chiến!”
Mã Siêu chạy tới, thấy tình trạng thảm thiết của Vương Chiến lúc này, nước mắt bất chợt chảy xuống.

“Ông Chiến, ông làm sao vậy? Chẳng phải ông đã nói sau này còn trông con cho cháu cơ mà?”
“Ông Chiến, cháu xin ông, mau khỏe lại! Xin ông!”
“Con của cháu chỉ còn hai tháng nữa sẽ chào đời, chỉ còn hai tháng nữa, ông sẽ được bế nó rồi, ông không thể nuốt lời như

thế, mau đứng dậy đi!”
Mã Siêu gọi trong vô vọng.

Tuy mới quen biết Vương Chiến chưa lâu nhưng anh ta lại luôn có cảm giác quen thuộc như thể người này chính là ông nội mình, như thể đã chung sống cùng nhau hai chục năm rồi.

Mỗi lần Vương Chiến nhìn về phía anh ta, ánh mắt luôn chứa chan tình thương, như đang nhìn đứa cháu nhà mình.

“Đừng… Đừng trách… mình…”
Vương Chiến khó khăn nói được một câu sau cùng, hai mắt châm chậm nhắm lại.

“Ông Chiến…”
Dương Thanh ngây dại nhìn lão ta, nhẹ giọng gọi như thể sợ làm lão giật mình, nhưng Vương Chiến đã không còn phản ứng gì nữa, mắt đã khép lại, khóe miệng còn vương một nụ cười ấm áp.

“Ông Chiến!”
Dương Thanh hét lên một tiếng như xé gan đứt ruột.

Giây phút này, một hơi thở bi thương tột cùng đột nhiên tràn ra từ trên người anh, lan tỏa xung quanh.

Dưới ánh nhìn khiếp sợ của tất cả mọi người, mái tóc đen của Dương Thanh từ từ biến thành màu bạc trắng.

Chớp mắt đã bạc đầu!
“Anh… Anh ThanhI”
Mã Siêu chứng kiến sự thay đổi trên người Dương Thanh cũng liền ngây ra.

Lúc này, anh ta có thể cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn từ trên người Dương Thanh, mà bản thân Dương Thanh như đã biến thành một tảng băng ngàn năm, lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Cậu… Cậu Thanh, cậu… không sao chứ?”
Thượng Quan Nhu là người tới gần nơi này cùng lúc với Mã Siêu, cô ta đang nhìn Dương Thanh đầy sợ hãi..

Chương 1939

Các cao thủ của những thế lực hàng đầu khác đều không kìm được phải run lên.

Nhiệt độ vùng xung quanh võ quán Yến Đô như thể vừa giảm xuống mấy độ.

Đúng lúc này, trên bầu trời chợt có hoa tuyết lác đác bay xuống.

"Đây là… tuyết tháng sáu!"
Có kẻ kêu lên kinh ngạc.

Giữa ngày hè nóng bức, bầu trời đột nhiên có tuyết rơi, chỉ vài giây sau, khắp trời đã bay đây những bông tuyết lớn.

Dương Thanh bất chợt từ từ đứng lên.

Anh vừa cử động, tất cả đã cảm thấy tim đập gấp gáp hơn.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Hoa Anh Kiệt cũng bắt đầu sợ hãi.

Mặc dù đứng cách rất xa nhưng mỗi cử động của Dương Thanh đều khiến con tim mỗi người có mặt ở đây phải run rẩy.

"Cậu ta muốn làm gì?"
Long Khoa nhíu mày, đáy mắt tiết lộ đôi phần sợ hãi.

Diệp Xung cũng khẩn trương ra mặt, trước đây, khi Thượng Quan Nhu đưa ra đề nghị liên hợp đối phó với Lưu lão quái, anh ta không đồng ý.

Đoàn Vô Nhai cũng lo lắng lắm, tuy trước đó ông ta đã lựa chọn đứng về phía Thượng Quan Nhu, giúp Dương Thanh một tay, nhưng tình trạng hiện giờ của Dương Thanh như thế, ai biết anh muốn làm gì.

Bên phía Hiệp hội Võ thuật, Hoa Anh Kiệt cũng chau mày, sắc mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

"Anh Thanh, anh định làm gì thế? Anh đừng làm em sợi"
Mã Siêu căng thẳng tột cùng, gọi Dương Thanh.

Dương Thanh lúc này như thể đã biến thành một người khác, ngay cả Mã Siêu cũng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Thượng Quan Nhu đứng cạnh đó, gương mặt xinh đẹp đã tràn đầy sợ hãi.

"Vèo!"
Ngay dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Dương Thanh đột nhiên biến mất tại chỗ.

"Đâu rồi?"
Mọi người lập tức trợn mắt nhìn.

Một người có tốc độ mau đến đâu thì chí ít những cao thủ Thần Cảnh cũng nên cảm nhận được mới phải.

Nhưng lần này, Dương Thanh như thể vừa dịch chuyển tức thời, bọn họ căn bản không hề cảm nhận được Dương Thanh di chuyển về phía nào.

€ó điều, nỗi sợ hãi Dương Thanh mang tới cho bọn họ vẫn chưa dừng lại ở đó.

Mỗi người đều lộ vẻ lo âu, chỉ sợ khi Dương Thanh xuất hiện trở lại, sẽ dừng chân trước mặt mình.

"Uỳnh!"
Đúng lúc này, một tiếng động lớn vang lên, một bóng người bị ném văng tới như quả bóng cao su, rơi thật mạnh xuống đất, đồng thời kẻ đó cũng hộc một ngụm máu tươi.

"Lưu lão quái!"
Khi thấy rõ kẻ bị ném xuống đất hộc máu chính là Lưu lão quái, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt lên.

Cho đến giờ, bọn họ mới nhớ tới, còn có Lưu lão quái ở đây..

Chương 1940

Trước đó, Dương Thanh bỗng nhiên trở nên điên cuồng, mất lí trí, bọn họ hoảng hốt mà quên mất sự tồn tại của Lưu lão quái này.

Nhưng hiện giờ, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Lưu lão quái lại bị người ta quật xuống đất như một con chó.

"Xin cậu Thanh tha mạng!"
Lưu lão quái quỳ trên mặt đất, lớn tiếng cầu xin.

Sắc mặt lão ta tràn đầy sợ hãi.

"Là Dương Thanh!"
Đám người ở đây rốt cuộc cũng nhận ra, kẻ nào vừa tìm thấy và lôi cổ Lưu lão quái ra, đồng thời còn khiến lão ta trọng thương.

"Uỳnh!"
Giây tiếp theo, thân thể Lưu lão quái lại bay vèo ra như một quả bóng cao su, nặng nề nện xuống phế tích võ quán Yến Đô.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc, ngay sau đó, thân thể của Lưu lão quái lại bị nện xuống đất thật mạnh như đạn pháo.

Không ai có thể thấy rõ bóng dáng Dương Thanh di chuyển, nhưng bọn họ đều biết, người đang ra tay hành hạ Lưu lão quái nhất định là Dương Thanh.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua, Lưu lão quái đã nằm liệt trên mặt đất, khắp người dính đầy máu tươi.

Mặt đất thì đã lởm chởm những chiếc hố hình người.

Dương Thanh cùng mái tóc bạc rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Anh bước từng bước lại gần Lưu lão quái, gương mặt góc cạnh như được chạm khắc ra hoàn toàn không hề có chút giận dữ nào mà lại hết sức bình thản.

“Chết đi!”
Mọi người chợt nghe thấy một tiếng quát như tiếng tử thần gọi, giây tiếp theo, Dương Thanh giơ một chân, nhảm thẳng đầu Lưu lão quái, đạp thật mạnh xuống.

.

Ngôn Tình Hài

Tất cả đều khẳng định răng, nếu một cước này hạ xuống, đầu Lưu lão quái chắc chản sẽ nát nhừ.

Thấy chân Dương Thanh đã sắp hạ xuống đến nơi, Lưu lão quái tuyệt vọng trợn to mất, nhưng ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một hơi thở võ thuật khủng bố chợt bao phủ toàn bộ chốn này.

“Uỳnh!”
Giây tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên, dưới một quyền này, Dương Thanh bị đẩy lùi lại phía sau, hai chân trượt dài trên mặt đất ba, bốn mét mới dừng lại được.

Trước mặt Lưu lão quái lúc này vừa xuất hiện một gã đàn ông cao to lực lưỡng, chiều cao.

chừng 1m9, hơi thở võ thuật trên người kẻ này vô cùng khủng bố.

“Cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”
Đồng tử của Hoa Anh Kiệt đột nhiên co rút lại, nhìn kẻ vừa tới, vẻ không thể tin nổi.

Tính cả Dương Thanh và Vương Chiến thì đây là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ ba lão ta nhìn thấy trong ngày hôm nay.

Lão ta hoàn toàn không hề nghi ngờ chuyện gã đàn ông lực lưỡng kia đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh, dầu gì bản thân lão ta cũng đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng uy lực toát ra từ gã đàn ông cao lớn kia lại vẫn khiến lão ta khó thở.

Loại uy lực này, chắc chắn phải xuất phát từ người của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Mã Siêu thoáng di động thân mình, nhào tới đứng bên cạnh Dương Thanh, cảnh giác nhìn gã đàn ông cao lớn đó..

Chương 1941

“Tha được thì nên tha đi, Lưu lão quái, tôi mang đi!”
Bỗng nhiên, gã đàn ông trung niên đó lên tiếng.

Giọng điệu của ông ta cực kì ngang nhiên, như thể ông ta muốn mang ai đi thì không kẻ nào có thể ngăn cản nổi.

“Lão già này, phải chết!”
Rốt cuộc Dương Thanh cũng lên tiếng, anh nhìn về phía người trung niên cao lớn kia, ý chí chiến đấu bắt đầu hừng hực.

““Hừt”
Người trung niên cao lớn lạnh lùng nói: “Cậu chỉ vừa bước một chân vào Siêu Phàm Cảnh mà đã dám lớn lối như vậy à? Nếu thật sự tiến vào Siêu Phàm Cảnh chẳng phải sẽ càng kiêu ngạo hay sao?”
“Nếu đã vậy, dĩ nhiên tôi đây không thể tha cho cậu được rồi!”
Lời vừa dứt, gã trung niên cao lớn kia thoáng di động, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Dương Thanh.

Ông ta vung một cánh tay, nắm tay to lớn đấm thẳng về phía trái tim Dương Thanh.

Trong chớp mắt, ngay chính Dương Thanh cũng cảm nhận được một hơi thở khủng khiếp không thể ngăn cản.

Ánh mắt anh tràn ngập lạnh lẽo, một hơi thở gần như ngang cỡ Siêu Phàm sơ kỳ bùng nổ từ cơ thể anh.

“Giết!”
Anh vung tay chém một quyền.

Chỉ là một quyền dứt khoát, không có động tác hoa mỹ nào, nhưng không gian xung quanh như thể bị sức mạnh đi kèm quyền này của anh xé rách toạc.

“Uỳnh!”
Nắm đấm của hai người đối đầu trong giây lát.

Thân thể Dương Thanh bỗng bị đẩy lùi bảy, †ám bước, mà gã trung niên cao to kia chỉ phải lùi lại ba, bốn bước.

Dù vậy, điều này cũng đã khiến ông ta thoáng lộ vẻ khiếp sợ.

Ông ta có thể cảm nhận được, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, chính xác là thì hẳn đang là bán bộ ` Siêu Phàm Cảnh.

Tuy cách Siêu Phàm sơ kỳ chỉ nửa bước thôi nhưng chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới biết, nửa bước chênh lệch này lớn cỡ nào.

Vậy mà Dương Thanh lại có thể chống lại chiêu tấn công của ông ta, đồng thời chỉ lùi lại bảy, tám bước, mà chính mình cũng đã phải lùi lại ba, bốn bước.

“Từ bao giờ mà cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành cũng dám đặt chân vào Yến Đô thế này?”
Ngay lúc này, một giọng nói từ trên trời giáng xuống, tựa như âm thanh của Thần, làm chấn động cả đất trời.

Đồng thời, một uy lực võ thuật khủng bố tràn xuống, đè lên toàn bộ khu vực này.

“BịchI”
“Bịch!”
Dưới uy lực kinh khiếp đó, những cao thủ có cảnh giới dưới Thần Cảnh hậu kỳ đều quỳ phịch hai gối xuống đất.

Chỉ một luồng uy lực đã khiến các cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh hầu kỳ phải quỳ xuống, có thể đoán được chủ nhân của giọng nói kia mạnh cỡ nào.

Gã trung niên cao to vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức mặt mũi trăng bệch ra, mắt lộ vẻ sợ sệt khủng khiếp, như thể vừa thấy được một nhân vật đáng sợ tột cùng..

Chương 1942

Đồng thời, thân thể ông ta cũng bị đầy lùi vài bước, đợi khi ông ta dừng lại được, khóe miệng đã ứa máu tươi.

Cảnh tượng này khiến mỗi người có mặt ở đây đều rúng động cả tâm can.

Ngay cả Dương Thanh cũng tỏ ra hết sức căng thẳng, bởi vì chính anh cũng không thể cảm nhận được chủ nhân giọng nói kia hiện đang ở đâu.

"Cút!"
Sau đó, lại một tiếng quát giận dữ vang lên.

Lúc này, gã trung niên cao lớn không dám nhùng nhằng, chỉ quảng cho Dương Thanh một ánh mắt tàn độc rồi vội chộp lấy Lưu lão quái, quay lưng định chạy.

Thấy gã trung niên kia sắp mang theo Lưu lão quái biến mất, Dương Thanh lập tức lạnh lùng quát: 'Muốn chạy thì bỏ người lại đất"
Hôm nay, bất kể ai ra mặt, anh cũng phải giết Lưu lão quái.

Đương nhiên anh cũng biết rõ, trước kia, khi anh sắp tiến vào trạng thái điên cuồng, chính do Lưu lão quái này dùng cổ thuật chỉ đạo mười gã cao thủ Vương Cảnh tấn công anh mới khiến anh triệt để rơi vào cơn điên cuồng đến mất lí trí.

Nếu không phải do Lưu lão quái, anh vẫn còn có thể đè nén cơn cuồng bạo trong người, Vương Chiến cũng sẽ không mất mạng.

"Hả?"
Những người đứng đầu các thế lực lớn quanh đó nghe thấy Dương Thanh nói vậy, lập tức sợ hãi sửng sốt.

Gã đàn ông trung niên lực lưỡng kia có thực lực rất mạnh, rõ ràng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, Dương Thanh căn bản không phải đối thủ của ông ta nhưng vẫn dám đứng ra ngăn cản.

“Cậu vội vàng muốn chết như vậy à?”
Ông ta bỗng lên tiếng, giọng nói tràn ngập ý muốn giết người.

Đáy mắt Dương Thanh cũng đầy sát khí, hơi thở võ thuật trên người anh tăng vọt chỉ trong giây lát, phút chốc đã vượt xa cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, bùng nổ ra ngoài.

Lần này, sắc mặt gã đàn ông trung niên kia đã trở nên cực kì khó coi.

Là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, dĩ nhiên ông ta có thể cảm nhận được, thực lực võ thuật của Dương Thanh lúc này đã tiến sát tới Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ.

Thực chất Dương Thanh đang từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh lại nhanh chóng tăng được tới Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ.

Vậy có nghĩa là, một khi Dương Thanh dốc toàn lực đối phó với ông ta, anh hoàn toàn có thể phát huy được thực lực của một cao thủ Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ.

Một điểm quan trọng nữa là, giọng nói vừa rồi không hề vang lên nữa, chứng tỏ người kia hoàn toàn dửng dưng trước sự khiêu khích của Dương Thanh với ông ta.

“Anh Thanh!”
Mã Siêu lo lăng gọi, anh ta biết, trong trạng thái này, Dương Thanh rất mạnh.

Nhưng gã đàn ông trung niên kia càng mạnh hơn.

Dù Dương Thanh có dốc hết sức cũng chưa chắc là đối thủ của ông ta.

“Để người lại!”
Dương Thanh nhắc lại lần nữa.

Gió phương Bắc rít gào, bông tuyết tán loạn đầy trời, mái tóc đã biến thành màu bạc của Dương Thanh cũng tung bay theo gió.

“Nếu cậu đã muốn chết đến thế thì tôi sẽ giúp cậu một tay!”.

Chương 1943

Gã trung niên kia đặt Lưu lão quái xuống, ngay sau đó, một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người ông ta chợt bùng nổ.

Khu vực quanh người ông ta như vừa được ngăn cách với thế giới bên ngoài, bông tuyết rơi xuống gần ông ta vài mét liền biến mất.

“Dương Thanh đã thực sự bước vào Siêu Phàm Cảnh sao?” Long Khoa nghiến răng nói.

Ân oán giữa Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh không nhỏ, Dương Thanh càng mạnh, Hoàng tộc họ Long càng bị nguy hiểm thêm.

Sắc mặt Diệp Xung cũng hết sức khó coi, Dương Thanh và anh ta băng tuổi nhau, nhưng anh ta mới chỉ là bán bộ Thần Cảnh, còn Dương Thanh lại đã đặt chân vào Siêu Phàm Cảnh?
Đoàn Vô Nhai lại tỏ vẻ hết sức phức tạp, ông ta là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, bản thân cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, vậy mà lúc này, ở trước mặt Dương Thanh lại trở nên nhỏ bé và yếu ớt đến vậy.

Có lẽ, một đòn của Dương Thanh đã đủ giết chết ông ta rồi nhỉ?
Hoa Anh Kiệt chỉ lạnh lùng nhìn, nhưng trong nội tâm lại cực kì không cam lòng.

Lão ta đã đặt chân tới cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều năm rồi, những năm gần đây, lão ta một mực tìm kiếm cơ hội bước chân vào Siêu Phàm Cảnh, nhưng võ thuật của lão ¡ trước sau vẫn không hề có tiến bộ.

Hôm nay, một gã thanh niên mới hai mươi tám tuổi lại đã đặt chân vào Siêu Phàm Cảnh?
“Cậu ta vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh!”
Đúng lúc này, phía bên Hoàng tộc họ Long, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong có khuôn mặt già nua chợt nghiêm nghị nói: “Hiện tại, có thể cậu ta chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh thôi”.

“Hơn nữa, thực lực này cũng không thuộc về cậu ta, các vị chớ quên, trước đó cậu ta từng trở nên cực kì điên cuồng, gần như mất cả lí trí, lúc này hẳn chỉ mới khôi phục bình tĩnh nhưng cảnh giới võ thuật vẫn chưa khôi phục đâu”.

“Nhất định cậu ta đã dùng biện pháp gì đó, hoặc uống thứ thuốc nào đó để tăng thực lực, bằng không, chắc chắn cậu ta không thể sở hữu thực lực mạnh cỡ đó ở cái tuổi này được”.

Nghe lão già kia nói thế, mấy vị cầm quyền của các thế lực lớn mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

“Thì ra lúc này đang tạm thời có thể duy trì thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh cho nên mới dám liều mạng đối chọi với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đợi khi hiệu quả tăng mạnh thực lực biến mất, muốn báo thù sẽ khó khăn hơn nhiều”.

Diệp Xung cũng lên tiếng, như thể đang an ủi bản thân.

Đoàn Vô Nhai hừ lạnh một tiếng: “Các người đừng quên, dù cậu ấy chỉ tạm thời có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì cũng có thể giết sạch đám chúng ta đấy”.

Nghe vậy, đám người quyền quý của các thế lực lớn đều quay sang nhìn Đoàn Vô Nhai.

“Đoàn Vô Nhai, ông đang muốn tâng bốc kẻ địch để hạ thấp phe ta à?”
Long Khoa lạnh lùng hỏi.

Đoàn Vô Nhai khinh thường cười nhạt, lạnh lẽo nói: ‘Đừng có gộp chung tôi với các người, các người không xứng!”
“Tên khốn, ông muốn chết đúng không?”
Long Khoa lập tức giận dữ.

“Với thực lực của ông cũng đòi giết tôi?”
Đoàn Vô Nhai cười nhạt, hơi thở võ thuật của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ lập tức tràn ra từ người ông ta.

Sắc mặt Long Khoa cứng đờ, cùng là người thừa kế của Hoàng tộc nhưng ông ta mới chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ, đấu với Đoàn Vô Nhai quả thực chỉ có một con đường chết..

Chương 1944

“Các vị, giờ không phải là lúc để chúng ta cãi cọ mà nên suy nghĩ xem, làm sao để tiếp tục cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô mới phải”.

Diệp Xung bỗng bước lên trước, cất giọng khuyên.

“Cậu còn muốn tiếp tục cuộc đấu võ giành ngôi Vương?” Đoàn Vô Nhai nhíu mày hỏi.

Säc mặt Thượng Quan Nhu cũng hết sức khó coi, lạnh lùng nhìn Diệp Xung, nói: “Ngay cả võ quán Yến Đô cũng đã bị đánh sập, còn cần tiếp tục thi đấu sao?”
“Hơn nữa, với thực lực võ thuật mà cậu Thanh đã thể hiện ra, các vị nghĩ mình còn có phần thắng sao?”
Diệp Xung chỉ cười nhẹ một tiếng: “Cũng không hẳn như vậy, đúng là võ quán Yến Đô đã bị đánh nát, thực lực của Dương Thanh cũng rất mạnh, nhưng rốt cuộc anh ta vẫn chưa thi đấu với các cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc chúng ta đây”.

“Nếu còn chưa thi đấu thì làm sao có thể tính anh ta thắng rồi?”
Những vị cầm quyền của các thế lực hàng đầu ở đây lập tức hiểu ý Diệp Xung.

Long Khoa nhanh nhảu nói: “Cháu Xung nói đúng lắm, dù Dương Thanh rất mạnh nhưng còn chưa đấu với các cao thủ của chúng ta, vậy thì không tính là đã thắng được”.

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nhất định phải tiếp tục!”
Hoa Anh Kiệt cũng lạnh lùng nói: “Đúng thế, cuộc thi giành ngôi Vương cần phải tiếp tục!”
“Các người…”
Thượng Quan Nhu lập tức nổi giận đùng đùng, cô ta nghiến răng nói: ‘Các người không sợ sẽ mất mạng trong tay cậu Thanh sao?”
Đoàn Vô Nhai cũng lạnh giọng bảo: “Các người đang mua dây buộc mình đó!”

“Ha ha, đợi lát nữa Dương Thanh có còn sức chiến đấu tiếp hay không còn chưa biết đâu, anh †a muốn giết chúng tôi thì cũng phải có năng lực giết được đất”
Diệp Xung cười ha hả rồi nói.

Lúc này, Dương Thanh đã bắt đầu so đấu với gã đàn ông trung niên thần bí kia, mỗi một lần so chiêu với ông ta, Dương Thanh đều sẽ bị đánh bay mấy mét hệt như quả bóng cao su.

Hiển nhiên, gã đàn ông trung niên cao to này còn đang kiêng kị vị cao thủ thần bí nọ, băng không, ông ta đã sớm thẳng thừng xuống tay giết Dương Thanh.

Nhưng dường như Dương Thanh hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, bị đánh bay một lần, anh lại đứng lên, xông về phía ông ta lần nữa.

“Lưu lão quái, phải chết!”
Dương Thanh gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt đã đỏ rực màu máu.

Gã trung niên kia quả rất mạnh nhưng lại không phải không thể đánh bại, anh có thể nhận ra, sau mỗi lần tấn công của mình, hơi thở võ thuật trên người anh lại tăng mạnh thêm một chút.

Anh còn có thể cảm nhận rõ ràng, đây chính là tác dụng của liều thuốc hoàn mỹ.

Nhưng lần này không như trước đây, khi liều thuốc hoàn mỹ kia phát huy tác dụng, nó vẫn chưa khiến anh mất đi lí trí, cũng không khiến anh cảm thấy đau đớn chỗ nào.

Gã trung niên cao to kia dường như cũng nhận ra điểm này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ông ta muốn ra đòn quyết định nhưng lại sợ vị cao thủ thần bí kia.

“Ranh con, cậu thật sự muốn liều chết với tôi à?”
Sắc mặt ông ta bắt đầu tràn ngập sát khí, trừng mắt nhìn về phía Dương Thanh vừa bị đánh bay lại đang lồm cồm bò dậy..

Chương 1945

Dương Thanh lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt điên cuồng nhìn thẳng vào gã đàn ông kia, nghiến răng nói: “Lưu lão quái, phải chết!”
Vẫn là câu nói này!
“Đã thế thì dù tôi giết cậu, hẳn vị kia cũng sẽ không nhúng tay đâu nhỉ?”
Gã đàn ông trung niên lạnh lẽo nói.

Ông ta nói vậy là đang muốn thử ý vị kia, đối phương vẫn chẳng nói thêm gì, ra vẻ không định nhúng tay vào chuyện này.

“Anh Thanh, quân tử báo thù, mười năm không muộn!”
Mã Siêu căn răng hô.

Anh ta cũng rất muốn báo thù cho Vương Chiến, nhưng gã đàn ông trước mặt kia quá mạnh, Dương Thanh hoàn toàn không phải đối thủ của ông ta.

So với báo thù, anh ta càng mong muốn Dương Thanh có thể sống sót.

Dương Thanh lại lắc đầu, sắc mặt kiên định, nói: “Hôm nay, Lưu lão quái phải chết!”
Vừa dứt lời, hơi thở võ thuật trên người anh đã tăng vọt, chân khẽ di động, một lần nữa lao về ma đối thủ.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Dương Thanh lại bắt đầu một vòng tấn công mãnh liệt gã đàn ông trung niên kia, những đòn tấn công lần này lại mạnh hơn lần trước khá nhiều.

Gã trung niên cao to kia cũng nhận ra, thực lực của Dương Thanh lại tăng mạnh vài phần, sắc mặt lập tức âm trầm cực kì.

Nếu cứ tiếp tục như thế nữa, chẳng phải thực lực của Dương Thanh sẽ có lúc vượt qua ông ta sao?
Nghĩ tới đây, ông ta kinh sợ toát mồ hôi lạnh.

“Ranh con, mày muốn chết hải”
Ông ta vung mạnh cánh tay, một luồng sức mạnh đáng sợ từ từ ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó đột ngột chụp về phía Dương Thanh.

Dương Thanh lập tức năm tay, công kích về phía lòng bàn tay ông ta.

“Uỳnh!”
Một tiếng động lớn vang lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Dương Thanh bị đẩy lùi về sau bảy, tám bước, gã đàn ông cao lớn kia cũng bị đẩy lui bảy, tám bước.

Lần so chiêu này, sức mạnh của hai người đã ngang nhau!
“Sao có thể như vậy được?”
Long Khoa trợn to mắt hô lên, không thể tin nổi.

Diệp Xung và Hoa Anh Kiệt cũng kinh ngạc tột cùng, gã đàn ông trung niên kia chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy mà lần so chiêu này, Dương Thanh lại có thể ngang sức với ông ta.

Cảnh tượng này khiến bọn họ tưởng mình đang nằm mơ.

Một hơi thở mờ mịt như có như không chợt tràn ra từ trên người Dương Thanh.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc này, gã đàn ông trung niên lập tức căng thẳng nhìn, bởi vì lúc này, hơi thở võ thuật của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Ông ta không thể xác định, đây là sức mạnh thuộc về thực lực chân chính của Dương Thanh hay chỉ là sức mạnh mượn tạm từ thứ thuốc tăng cường thực lực hoặc bí pháp nào đó..

Chương 1946

Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần có thể giúp một cao thủ võ thuật trở nên mạnh mẽ thì sức mạnh đó vẫn thuộc về thực lực của người này.

Ngay cả chính ông ta cũng chưa từng nghe nói tới một người trẻ tuổi như vậy có thể đạt tới Siêu Phàm Cảnh.

"Rốt cuộc cậu là ai?"
Giờ khắc này, ông ta không muốn tiếp tục tấn công Dương Thanh nữa mà chỉ nghiêm sắc mặt hỏi anh.

Ông ta không tin một thiên tài võ thuật cỡ này lại là một cao thủ trong thế gian.

Người như thế nhất định phải có lai lịch cực lớn.

Ban đầu ông ta còn cho rằng, khi ông ta muốn ra tay đánh chết Dương Thanh, vị cao thủ thần bí kia xuất hiện là vì bất mãn chuyện ông ta bước vào thế gian.

Nhưng giờ xem ra, việc này có lẽ không đơn giản như vậy, sự xuất hiện của vị cao thủ thần bí kia có lẽ là vì Dương Thanh.

Mới đầu, vị đó xuất hiện để ngăn cản mình giết Dương Thanh, nhưng hiện tại vì sao lại không nhúng tay vào nữa?

Là bởi vì, trước đó, thực lực của Dương Thanh chưa đủ mạnh.

Nhưng lúc này, Dương Thanh đã có thực lực ngang với cảnh giới Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ rồi.

Đấu với ông ta, chí ít cũng không dễ dàng bị giết chết nữa.

"Tôi là ai có gì quan trọng sao?"
Sắc mặt Dương Thanh tràn ngập ý muốn giết người: "Tôi chỉ muốn lấy mạng Lưu lão quái! Nếu không phải tại ông ta, ông Chiến đã không phải chết!"
Gã đàn ông trung niên cho rằng, Dương Thanh sẽ không nói cho ông ta biết thân phận chân thật của mình.

Nhưng ông ta không biết, ngay chính bản thân Dương Thanh cũng không rõ thân phận của mình ra sao.

Anh vốn cho rằng gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô là nhà của mình, Vũ Văn Cao Dương – người đứng đầu gia tộc đó chính là bố mình.

.

Kiếm Hiệp Hay
Nhưng sau này, anh mới biết, Vũ Văn Cao Dương không phải bố đẻ của anh, năm ấy mẹ anh kết hôn với Vũ Văn Cao Dương thì đã mang thai anh rồi.

"Hừ!"
Gã đàn ông trung niên kia hừ lạnh một tiếng: "Đồ không biết lượng sức mình!"
Vừa dứt lời, hơi thở võ thuật trên người ông ta đột nhiên mạnh thêm, ông ta ngạo nghễ nhìn Dương Thanh, nói: "Ranh con, tuổi còn trẻ đã có thực lực võ thuật cỡ này đúng là không dễ".

"Nhưng muốn cướp Lưu lão quái trong tay tôi thì tuyệt đối không có khả năng!"
Dương Thanh chẳng buồn dài dòng thêm nữa, chân anh thoáng di động, một lần nữa lao về phía ông ta, như muốn nhất quyết giết bằng được Lưu lão quái.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"
Hai người điên cuồng so chiêu, uy lực võ thuật của họ gần như đã bao trùm cả Yến Đô.

Đám người cầm quyền của các thế lực lớn đang đứng cách bọn họ cả trăm mét, ai nấy đều hết sức căng thẳng.

Sức mạnh của Dương Thanh đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Bọn họ còn cho rằng, dù không chết nhưng Dương Thanh cũng sẽ bị người đàn ông trung niên kia đánh trọng thương, nhưng thật bất ngờ, Dương Thanh không chỉ không bị thương, trái lại càng đánh càng mạnh.

"Chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng phải Dương Thanh đã dốc kiệt sức rồi cơ mà? Vì sao còn có thể phát huy thực lực mạnh cỡ đó?".

Chương 1947

Bọn họ càng xem càng bối rối.

Bọn họ còn đang chờ xem Dương Thanh bị giết, nhưng kết quả lại thấy Dương Thanh càng mạnh hơn.

“Tôi lại đang muốn đợi xem, lát nữa các cao thủ đứng đầu của các vị đấu với cậu Thanh thế nào’.

Đoàn Vô Nhai châm chọc nói.

Thượng Quan Nhu cũng nở nụ cười: “Thần Cảnh đấu với Siêu Phàm Cảnh, cháu chưa thấy bao giờ’.

“Chú cũng chưa được thấy bao giờ, nhưng hôm nay có lẽ sẽ được mở mang kiến thức đôi chút đấy”.

Đoàn Vô Nhai cười nói: “Chỉ có điều, chú đang thắc mắc, cao thủ Thần Cảnh có thể chống đỡ cao thủ Siêu Phàm Cảnh được bao lâu nhỉ?”

“Cháu đoán, chắc chừng mười giây!”
Thượng Quan Nhu nói.

Đoàn Vô Nhai lắc đầu: “Quá lâu, một giây cũng đã là quá lâu”.

Cuộc hội thoại của hai người lọt tới tai đám người Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng đám cao thủ của Hiệp hội Võ thuật, sắc mặt bọn họ trở nên khó coi tột đỉnh.

Nếu Dương Thanh thật sự có thể đánh bại gã đàn ông trung niên cao to kia thì dù không đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, sức chiến đấu của anh cũng đã ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trừ khi cao thủ Thần Cảnh bên họ cực đông, đông đến mức chết vài người cũng không thành vấn đề, nếu không, bọn họ có điên mới để cao thủ Thần Cảnh nhà mình đấu với Dương Thanh, như vậy khác nào tự sát.

Mã Siêu đang thấp thỏm lo sợ, nay thấy thế cũng đã thở ra nhẹ nhõm, nhưng đáy mắt vẫn tràn đầy âu lo.

Tình trạng của Dương Thanh cực kì không bình thường, anh ta không biết có phải thân thể Dương Thanh đã xảy ra vấn đề gì chăng.

Hiện giờ, thực lực của anh Thanh rốt cuộc là sức mạnh thuộc về chính anh ấy hay là do cưỡng chế tăng lên?
Nếu như là do cưỡng chế tăng mạnh thì dù có thể giữ Lưu lão quái lại, sau đó Dương Thanh sẽ thế nào?
Lúc này, các cao thủ của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật đều đang chăm chú trông mong Dương Thanh bị thương.

"Cút"
Gã trung niên cao to kia cũng đã bị Dương Thanh chọc cho nổi điên thật sự, tung một chiêu cực mạnh đẩy lùi Dương Thanh.

Trong khoảnh khắc, đáy mắt ông ta tràn ngập ý định giết chóc:
"Ranh con, đây là do mày ép tao!"
Vừa dứt lời, ông ta đã phẫn nộ quát to: "Nổi"
Ầm!
Đột nhiên, một hơi thở võ thuật khủng khiếp bỗng chốc bùng phát từ trên người ông ta, tảng đá dưới chân nháy mắt hóa thành bột mịn.

"Không ổn rồi, lùi lại maul"
Đám cao thủ của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật đang đứng cách đó cả trăm mét đột ngột kinh hãi tột độ, vội vàng lùi lại phía sau.

Tuy đã cách rất xa nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn, chỉ sợ chút dư âm của cuộc chiến tiếp theo đó cũng có thể khiến bọn họ trọng thương..

Chương 1948

Chỉ sau vài tích tắc, các cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc và Hiệp hội Võ thuật lại lùi về phía sau vài trăm mét.

Lúc này ở chiến trường, trên người gã trung niên cao to kia lại bùng nổ một hơi thở cực khủng bố, đá sỏi bốn phía cũng phải nảy khỏi mặt đất.

Bấy giờ, Dương Thanh cũng nghiêm nghị hẳn.

Anh biết, người này đang phát huy trạng thái mạnh nhất, lần này ông ta thật sự muốn lấy mạng anh.

Nhưng anh vẫn không hề sợ hãi, chỉ ánh mắt trở nên tập trung hơn.

Anh tự biết rất rõ tình hình của bản thân mình, dù gã đàn ông trung niên này có mạnh hơn nữa thì cũng rất khó lòng mà giết được anh.

Không một ai hay, anh nhất quyết muốn giữ Lưu lão quái lại không phải chỉ để báo thù mà còn vì bất ngờ trước cảnh giới võ thuật của gã đàn ông cao lớn kia.

Siêu Phàm Cảnh không phải là trình độ có thể cố găng là vươn tới được, thực lực của anh đã đạt tới trình độ như ngày hôm nay, muốn tăng mạnh hơn nữa chỉ có thể so đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác.

“Ranh con, đỡ đòn này của tao đi!”
Gã trung niên cao lớn kia quát to một tiếng, nháy mắt đã biến mất khỏi vị trí.

Đột nhiên, một cảm giác nguy hiểm tột cùng ập tới, Dương Thanh lập tức hiểu được, gã đàn ông trung niên kia đã tung đòn tấn công.

Anh không hề do dự bắt chéo hai tay trước ngực để phòng ngự.

“Uỳnh!”
Một giây sau đó, một quyền của ông ta giáng xuống, trúng

giữa vị trí giao nhau của hai cánh tay Dương Thanh.

“Xet…
Chân Dương Thanh trượt về sau hơn chục mét.

Anh cảm thấy xương cánh tay mình gần như gãy ra, anh không kịp nghĩ nhiều, chân phải đạp mạnh xuống mặt đất, mượn lực này đẩy mình lao về phía trước.

Gã đàn ông trung niên kia cau mày nhìn, ông †a không ngờ Dương Thanh có thể đỡ được chiêu vừa rồi, thậm chí còn có thể tiếp tục tấn công mình lần nữa.

Điều này làm ông ta có cảm giác mình đang bị khiêu khích.

“Hừ!”
Ông ta quát lạnh một tiếng, nhìn Dương Thanh đang lao về phía mình tấn công, tay chém ra một đòn thật mạnh.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Trong khoảnh khắc, đòn tấn công của hai người chạm nhau.

Sức mạnh đáng sợ của nó khiến phế tích dưới chân hai người lập tức tan thành tro bụi, nên đường lõm xuống thật sâu.

““Uỳnh!”
Gã đàn ông trung niên chém ra một quyền nữa, trúng giữa ngực Dương Thanh.

Lần này, Dương Thanh không thể tránh né, anh hộc máu tươi, thân thể bay ngược ra sau như diều đứt dây.

Bay ra xa mấy chục mét, anh nặng nề rơi xuống mặt tuyết.

Hơi thở võ thuật của anh chớp mắt đã biến biến mất..

Chương 1949

Anh bị trọng thương nhưng gã đàn ông trung niên kia cũng không khá hơn là bao, ông ta cũng bị trúng một đòn cuối cùng của Dương Thanh.

Bị đẩy lùi bảy, tám bước, ông ta nhìn Dương Thanh chật vật không bò dậy nổi, cảm thấy hơi thở võ thuật trong người mình đột nhiên trở nên ” kì hỗn loạn.

Hai người đứng cách nhau một khoảng xa, nhìn thẳng vào nhau, nhưng không ai tiếp tục ra chiêu tấn công.

“Khu khụ!”
Một hồi lâu sau, gã đàn ông trung niên kia không thể khống chế thương tích của mình nữa, ho khan mấy cái, hơi thở võ thuật trên người cũng yếu đi rất nhiều.

“Ranh con, cậu mạnh đấy!”
Ông ta nghiêm nghị nói.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo như băng, lần này anh không nhắc lại chuyện muốn giữ Lưu lão quái nữa mà chỉ hỏi: “Nói cho tôi biết ông là ail Một ngày nào đó, tôi sẽ đến tìm ông!”
Gã trung niên cao lớn của sửng sốt, ngay sau đó liền hiểu ý Dương Thanh, anh đã quyết định tha cho Lưu lão quái lần này.

“Hoàng Tiến, thuộc khu vực số chín của Miêu Thành!”
Ông ta nhanh chóng thông báo lai lịch của mình.

Quả nhiên đúng là cao thủ của Miêu Thành, trong mười ba khu vực của Miêu Thành, ông ta là cao thủ của khu vực số chín, nhất định phải là nhân vật hàng đầu của khu vực này.

“Tôi chờ cậu!”
Hoàng Tiến nói xong bèn quay đầu rời đi, ngang qua Lưu lão quái, ông ta xách lão lên mang theo.

Mãi đến khi bóng dáng Hoàng Tiến biến mất hẳn, Dương Thanh mới ho thật mạnh, anh nhanh nhẹn nuốt ngay một viên thuốc mà Phùng Tiểu Uyển đã đưa cho mình.

Vừa rồi, khi đối đầu với Hoàng Tiến, ông ta đã khiến anh bị thương rất nặng, nhưng với năng lực khôi phục hiện nay của anh thì chẳng bao lâu là có thể trở về trạng thái tốt nhất rồi.

Trận chiến vừa rồi khiến anh hiểu được rất nhiều.

Đúng là anh vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng đã cách cảnh giới này không bao xa.

Anh có thể cảm nhận được mình đã rất rất gần Siêu Phàm Cảnh, có lẽ chẳng bao lâu nữa, anh thật sự có thể tiến vào cảnh giới này.

Mối thù ngày hôm nay, anh sẽ tự tay bắt Lưu lão quái trả lại đầy đủ!
"Anh Thanh!"
Đúng lúc này, Mã Siêu chạy tới, thấy hơi thở của Dương Thanh đã hỗn loạn, anh ta lo lăng ra mặt.

"Cậu Thanh!"
"Cậu Thanh!"
Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai cũng đi tới cạnh Dương Thanh, nhìn anh, ánh mắt cực kì phức tạp.

Đoàn Vô Nhai vốn là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, thân phận địa vị đều hiển hách, trước giờ cực kì cao ngạo.

Nhưng nay, trước mặt Dương Thanh, ông ta không hề lộ vẻ ngạo mạn, ánh mắt nhìn Dương Thanh chỉ còn kính trọng, đó là ý tôn kính dành cho kẻ mạnh hơn.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Tôi không sao!"
Dứt lời, anh liếc nhìn Thượng Quan Nhụ, lại nhìn Đoàn Vô Nhai, chân thành nói: 'Cảm ơn hai vị đã trợ giúp nhiều như vậy, ân huệ hôm nay, tôi xin ghi nhớt".

Chương 1950

Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai vội lắc đầu.

“Cậu Thanh quá lời rồi, chúng tôi cũng chưa làm được gì, trái lại còn được nương uy phong của cậu, nếu không, Lưu lão quái kia mạnh cỡ đó, chỉ sợ chúng tôi đã chết sạch trong tay lão ta rồi”.

Đoàn Vô Nhai nói.

Thượng Quan Nhu lo âu hỏi: “Cậu Thanh, không biết tình hình cậu bây giờ ra sao?”
Dương Thanh hơi nhíu mày, không rõ ý Thượng Quan Nhu hỏi.

Thượng Quan Nhu vội giải thích: “Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng với Hiệp hội Võ thuật đang tính tiếp tục cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, tôi lo bọn họ sẽ gây khó dễ cho cậu”.

“Hừ!”
Dương Thanh cười nhạt: ‘Nếu bọn họ muốn chết thì cứ nhằm vào tôi đi!”
Tuy nay anh đang bị thương nặng nhưng không đến mức không còn sức đánh một trận, chí ít lúc này anh vẫn có thể duy trì thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong số các cao thủ ở đây, chỉ có Hoa Anh Kiệt, người của Hiệp hội Võ thuật có được thực lực Thân Cảnh đỉnh phong.

Nhưng chỉ một gã Hoa Anh Kiệt mà muốn giết anh thì còn xa mới đủ.

“Dương Thanh, không ngờ mạng của cậu lớn thật, đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà còn có thể sống sót”.

Bỗng một giọng nói châm chọc vang lên, Long Khoa dẫn theo đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long đi tới.

“Võ thuật của anh Thanh đây cực mạnh, thật làm người ta khiếp sợ”.

.

ngôn tình ngược
Diệp Xung cũng cười nói, mang đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bước lại.

Hoa Anh Kiệt cùng các cao thủ của Hiệp hội Võ thuật bước đến, tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt lão ta nhìn về phía Dương Thanh tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Các vị hẳn đã rõ, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô hôm nay chỉ là một cái bẫy, nay võ quán Yến Đô đã bị hủy diệt, cuộc đấu lần này coi như kết thúc, mời các vị quay về đi thôi!”
Dương Thanh đưa mắt nhìn lướt qua đám người ở đây, lạnh lùng nói.

Anh vẫn luôn cố ngăn cản Đế Thôn xuất thế, nhưng những người này lại vì Đế Thôn mà tới, sao anh có thể để bọn họ được như ý?
“Cậu bảo chúng tôi đi thì chúng tôi phải đi à?
Cậu đang lấy thân phận Vương của Yến Đô này để ra lệnh cho chúng tôi sao?”
Hoa Anh Kiệt bước lên nửa bước, hơi thở của Thần Cảnh đỉnh phong đột nhiên bùng nổ từ trên người lão ta.

“Ông muốn gì?”
Mã Siêu lập tức bước ra, tức giận nhìn chằm chăm vào Hoa Anh Kiệt.

“Cút!”
Hoa Anh Kiệt vung một quyền, Mã Siêu không hề phòng bị, lập tức bị đánh bay.

Không một ai ngờ Hoa Anh Kiệt sẽ ra tay với Mã Siêu.

Tuy Mã Siêu có thể bộc phát được thực lực tương đương Thần Cảnh đỉnh phong nhưng cũng phải phá giải phong ấn sức chiến đấu, còn phải uống thuốc tăng sức mạnh mới làm được.

Vừa rồi anh ta đã bị thương nặng, bây giờ đến cả Thần Cảnh sơ kỳ còn không thể phát huy nổi, càng đừng nói tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Bản thân Hoa Anh Kiệt đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Mã Siêu trúng một đòn này lập †ức phun máu bay ngược ra ngoài, vết thương càng thêm nghiêm trọng..

Chương 1951

“Ông muốn chết hả?”
Dương Thanh nổi giận thoät cái xuất hiện trước mắt Hoa Anh Kiệt, tung đấm ra.

“Hừi”
Hoa Anh Kiệt hừ lạnh, cánh tay vung lên, ngưng tụ một lưồng khí tức võ thuật khủng khiếp.

“Bịchl”
Tiếng nổ ầm vang, hai người va chạm vào nhau.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hoa Anh Kiệt lùi lại bảy tám bước, Dương Thanh cũng phải lùi về sau ba bốn nước.

“Chuyện này…”
Cao thủ xung quanh đều khiếp sợ.

Bọn họ không ngờ Dương Thanh có thể đánh lui Hoa Anh Kiệt bảy tám bước.

Mặc dù trước đó Dương Thanh đã có thực lực đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng đó không phải thực lực của bản thân anh.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng bị thương nặng khi đấu với Hoàng Tiến.

Vậy mà anh vẫn có thể khiến Hoa Anh Kiệt lùi lại bảy tám bước chỉ với một đòn tấn công, quả thực quá khủng bố.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt vô cùng khó coi, nhìn chăm chăm Dương Thanh.

Chỉ một đòn đã có thể phân thắng bại rồi sao?
“Anh Thanh!”
Tuy Mã Siêu lại bị thương nặng nhưng cũng biết rõ, hiện giờ Dương Thanh đã tốn quá nhiều sức lực, có lẽ đã nỏ mạnh hết đà.

Anh ta nhìn ra được vì Dương Thanh không một đòn giết luôn Hoa Anh Kiệt, sợ bệnh tình của anh lại chuyển biến xấu bèn vội vàng ngăn cản.

“Anh Thanh, hôm nay bỏ đi.

Một ngày nào đó em sẽ tự tay lấy mạng lão già chó chết này!”
Mã Siêu liếm vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt dữ tợn nhìn chăm chằm Hoa Anh Kiệt.

“Mày chết đi!”
Tổng chỉ hội trưởng Hồng đứng cạnh Hoa Anh Kiệt lập tức cả giận nói: “Mày dám sỉ nhục hội trưởng của bọn tao, đúng là không biết sợi”
Mã Siêu không thèm để ý với ông ta, chỉ nhìn chăm chằm Hoa Anh Kiệt.

Hoa Anh Kiệt nhíu mày, dường như nhìn thấy ý muốn giết người mãnh liệt cuồn cuộn trong mắt Mã Siêu.

“Vậy thì tôi càng không thể tha mạng cho.

cậu!”
Hoa Anh Kiệt nheo mắt nói.

Bồng trên người lão ta bộc phát khí tức võ thuật vô cùng mạnh mẽ.

“Hội trưởng Hoa, ông làm vậy hơi quá đáng rồi đấy!”
Đoàn Vô Nhai đột nhiên bước tới, lạnh nhạt nói: “Cậu Thanh vừa đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bị thương nặng.

Ông đang định thừa cơ cậu ấy suy yếu để ra tay sao?”
Thượng Quan Nhu cũng không do dự tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Hoa Anh Kiệt: “Hội trưởng Hoa, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô hôm nay đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mọi người vẫn nên trở về đi, ngày khác tổ chức lại sau..

Chương 1952

“Hôm nay vốn là ngày tổ chức cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, chẳng qua là sàn đấu bị hủy thôi.

Ai quy định không có sàn đấu thì không thể tiếp tục đấu võ?” Diệp Xung cười nói.

Lúc nào anh ta cũng trưng ra vẻ mặt tươi cười giả dối.

Long Khoa cũng lên tiếng: “Không sai! Hôm nay chúng ta tập trung ở đây vốn là để đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Vậy thì nhất định phải tiến hành đấu võ tiếp, đến khi chọn được Vương của Yến Đô mới thôi!”
Hoa Anh Kiệt lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu, híp mắt hỏi: “Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan định đối địch với Hiệp hội Võ thuật sao?”
“Ông tự đánh giá cao mình quá đấy!”
Đoàn Vô Nhai cười lạnh nói: “Đúng là Hiệp hội Võ thuật rất mạnh, nhưng đừng quên ở đây là Chiêu Châu, một thế lực nước ngoài chưa có tư cách khoa chân múa tay đâu!”
“Ông tưởng Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi sợ Hiệp hội Võ thuật của ông à? Đối dịch với các ông thì đã sao?”
Thượng Quan Nhu cũng không hề e ngại: “Ông nghĩ Hoàng tộc Thượng Quan dễ ức hiếp hả? Dù có chiến một trận chúng tôi cũng không sợ đâu!”
“Được, được lắm!”

Hoa Anh Kiệt tức điên lên, nghiến răng nói: “Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!”
“Đợi tôi đoạt được Đế Thôn sẽ bắt Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan các người ra xử lý đầu tiên!”
Hoa Anh Kiệt không thèm che giấu tham vọng với Đế Thôn, cao giọng uy hiếp.

Nghe vậy, sắc mặt đám cao thủ của bốn Hoàng tộc đều trở nên khó coi.

Nhất là Long Khoa và Diệp Xung.

Bọn họ vốn định mượn tay Hiệp hội Võ thuật làm suy yếu Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Nhưng hiện giờ xem ra, chưa chắc lão ta sẽ liên thủ với họ.

Hoa Anh Kiệt quá mạnh, cũng quá kiêu ngạo, tựa như đã chạm được tới Đế Thôn.

“Hội trưởng Hoa yên tâm, dù Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn đối đầu với Hiệp hội Võ thuật, Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng sẽ không trở thành kẻ địch với các ông”.

Long Khoa cười nói.

Dù sao Hoa Anh Kiệt cùng từng được Hoàng tộc họ Long giúp đỡ.

Nếu lão ta thật sự có thể khiến Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn suy yếu, Hoàng tộc họ Long không ngại tạm thời hợp tác với Hiệp hội Võ thuật.

Diệp Xung cũng cười nói: “Hoàng tộc họ Diệp cũng sẽ không đối địch Hiệp hội Võ thuật!”
Hoa Anh Kiệt lại ngó lơ bọn họ, chỉ lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhi: “Tôi cho các người cơ hội cuối cùng, lập tức cút khỏi Yến Đô, tôi có thể tha cho hai Hoàng tộc các người!”
Các cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan đều sa sầm mặt.

Hoa Anh Kiệt quá ngông cuồng, không hề coi bọn họ ra gì.

“Ông muốn chết hả?”
Đoàn Vô Nhai gầm lên, khí tức Thần Cảnh hậu kỳ chợt bộc phát.

Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn sau lưng ông ta cũng thể hiện khí thế mạnh nhất.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan cũng bộc phát khí thế, chuẩn bị giao đấu với Hiệp hội Võ thuật.

Dương Thanh lạnh lùng quan sát, không hề nhúng tay, chỉ tập trung khôi phục thực lực thật nhanh.

Mặc dù giao đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh giúp anh rèn luyện nhưng lại mất sức quá nhiều, còn khiến anh bị thương không nhẹ..

Chương 1953

Bây giờ, nếu Hiệp hội Võ thuật liên thủ với Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, chưa chắc anh sẽ có thể dễ dàng chém giết Hoa Anh Kiệt.

Tranh thủ Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc.

Thượng Quan đang câu giờ, anh nhất định phải nghĩ cách khôi phục thực lực.

“Đoàn Vô Nhai, Thượng Quan Như, hai người định khai chiến luôn à?”
Long Khoa cũng bước lên một bước.

Các cao.

thủ của Hoàng tộc họ Long phía sau đều nhìn chăm chảm cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp cũng bộc lộ khí thế võ thuật, định trấn áp Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Thoáng chốc, cả không gian đều tràn ngập áp lực của cao thủ Thần Cảnh.

Đám cao thủ Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan lại càng hốt hoảng.

Hiện giờ phe bọn họ chỉ có hai thế lực lớn, đối phương có tận ba thế lực lớn.

So về số lượng cao thủ Thần Cảnh, bọn họ đã thua thiệt rất nhiều.

“Các người quyết định muốn liên thủ với thế lực nước ngoài đấu với chúng tôi sao?”
Đoàn Vô Nhai híp mắt hỏi.

Tính ra, bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu mới là một phe, lẽ ra phải liên thủ cùng trấn áp Hiệp hội Võ thuật mới đúng.

Vậy mà hiện giờ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp lại lựa chọn về phe của Hiệp hội Võ thuật.

“Đoàn Vô Nhai, đừng có nói nhảm.

Sao lại nói là liên thủ với thế lực nước ngoài?”
Long Khoa cười lạnh nói: “Hiệp hội Võ thuật vốn là thế lực của Chiêu Châu, Hội trưởng Hoa cũng là người Chiêu Châu trở về tổ quốc, sao lại là thế lực nước ngoài?”
Tuy Diệp Xung không lên tiếng nhưng vẻ mặt tươi cười giả dối kia cũng tỏ thái độ đồng tình với Long Khoa.

Trong mắt Hoa Anh Kiệt lóe lên tia khinh thường, lạnh giọng nói: “Hôm nay các thế lực tập hợp là để thi đấu giành ngôi Vương của Yến Đô.

Chuyện đến nước này, tốt nhất các thế lực cùng phái người ra đấu, người chiến thắng cuối cùng chính là Vương của Yến Đô, thế nào?”
Lão ta không chờ nổi nữa, chỉ muốn mau chóng kế thừa Đế Thôn.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều bực bội.

Bọn họ đã tỏ ý muốn liên thủ với Hoa Anh Kiệt, chỉ cần thành công liên thủ, Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tổn thất nặng nề, còn bị loại bỏ hoàn toàn.

Thế nhưng bây giờ, Hoa Anh Kiệt lại đê nghị năm thế lực lớn nhất đồng thời giao chiến phân thắng bại.

Chẳng phải nghĩa là bọn họ cũng phải đối phó lẫn nhau sao?
“Hội trưởng Hoa, tôi đề nghị vẫn nên giải quyết Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước.

Sau đó chúng ta lại thương lượng tổ chức cuộc đấu giành ngôi Vương sau”.

Long Khoa lên tiếng.

Diệp Xung cũng nói: “Tôi cũng thấy nên giải quyết Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước”.

“Câm miệng!”
Hoa Anh Kiệt quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám cao thủ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp: “Các người tưởng tôi không biết các người đang có ý đồ gì sao?”

“Các người dám tính toán sau lưng tôi, muốn chết hả?”
Dứt lời, toàn thân lão ta toát ra khí tức Thần Cảnh đỉnh phong..

Chương 1954

Sắc mặt đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều trở nên trắng bệch.

Long Khoa và Diệp Xung lại càng giận méo mặt.

Bọn họ chủ động lấy lòng Hiệp hội Võ thuật, kết quả lại bị người ta ghẻ lạnh.

“Hội trưởng Hoa, ông hiểu lầm rồi.

Chúng tôi không hề có ý định lợi dụng ông, mà là…”
Long Khoa vội vàng giải thích nhưng lại bị Hoa Anh Kiệt chen ngang: “Tôi có nói các người muốn lợi dụng tôi đâu?”
“Hay là các người vốn muốn lợi dụng Hiệp hội Võ thuật đối phó Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan cho các người?”
Hoa Anh Kiệt lạnh giọng chất vấn.

SIỐI LOIE 8 Long Khoa hốt hoảng, lắp bắp nói không nên lời.

Diệp Xung thầm măng đồng đội heo, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói: “Nếu Hội trưởng Hoa đã muốn các thế lực đồng thời giao đấu, Hoàng tộc họ Diệp đồng ý!”
Diệp Xung không dám không đồng ý, sợ bị Hoa Anh Kiệt nhằm vào.

Hơn nữa, dù các thế lực cùng giao đấu như Hoa Anh Kiệt nói cũng chẳng khác gì bọn họ liên thủ đối phó Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan trước.

Chỉ là, họ vốn chỉ muốn Hiệp hội Võ thuật ra tay đàn áp Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan, đồng thời cũng có thể mượn tay cao thủ của hai Hoàng tộc này đối phó Hoa Anh Kiệt.

Nếu ý đồ này đã bị Hoa Anh Kiệt nhìn ra được, vậy thì có gì khác biệt với đề nghị của lão ta, nói không chừng vẫn còn hi vọng.

Hoa Anh Kiệt không thèm nhìn Diệp Xung, quay sang hỏi Đoàn Vô Nhai: “Dám không?”

Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu đều đang rất do dự.

Bọn họ tự biết dù cao thủ đứng đầu hai nhà bọn họ liên thủ cũng không đánh lại Hoa Anh Kiệt.

Nếu bọn họ đồng ý, chắc chắn ba thế lực lớn kia sẽ liên thủ đối phó bọn họ trước.

Nhưng nếu từ chối, đối phương vẫn sẽ ra tay với họ.

Dường như đồng ý hay không đã không còn quan trọng nữa.

"Vậy thì chiến đi!"
Đoàn Vô Nhai liếc nhìn Thượng Quan Nhu rồi đáp.

"Tốt!"
Hoa Anh Kiệt bỗng đạp mạnh xuống đất, vô số đá vụn bay lên.

"Phập phập phập…"
Những viên đá vụn kia cứ như đạn bắn ra mặt đất xung quanh.

Sau đó, mặt đất xuất hiện một hình tròn đường kính khoảng hai mươi mét.

"Dùng đường tròn này làm ranh giới sàn đấu.

Người nào bước ra đều bị loại, mọi người có ý kiến gì không?"
Hoa Anh Kiệt lạnh giọng hỏi.

Đám người đồng loạt lắc đầu.

Đến giờ phút này, bọn họ làm gì có cửa nêu ý kiến?
Hiệp hội Võ thuật có bốn cao thủ Thần Cảnh.

Hoàng tộc họ Diệp có hai cao thủ Thần Cảnh..

Chương 1955

Ba Hoàng tộc còn lại, mỗi nhà có ba cao thủ Thần Cảnh.

Nhưng tất cả đều biết rõ, tạm thời Hiệp hội Võ thuật sẽ liên thủ với Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp.

Bởi vậy, phe của Hoa Anh Kiệt sẽ có chín cao thủ Thần Cảnh.

Còn Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có sáu cao thủ Thần Cảnh.

Ngoài ra chỉ còn lại Dương Thanh và Mã Siêu.

Mã Siêu bị thương nặng, không còn sức đấu tiếp, chỉ còn Dương Thanh vẫn có thể đấu.

"Nếu mọi người đều không có ý kiến, cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ tiếp tục!"
Dứt lời, Hoa Anh Kiệt lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Gần như cùng lúc, cao thủ Thần Cảnh của các thế lực đều ra tay.

Quả nhiên vừa bắt đầu, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đều nhăm vào người của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo.

Tuy anh vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng cũng đã có chút sức lực, Hoa Anh Kiệt khó có thể đánh bại anh.

"Đến đúng lúc lắm!"
Dương Thanh lạnh giọng nói, giơ tay ra đòn, vọt lên nghênh chiến.

"Bịch bịch bịch!"
Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm, năng lượng khủng bố như xé rách cả bầu trời.

Các cao thủ khác cũng lao vào chiến đấu.

Đoàn Vô Nhai có thực lực Thân Cảnh hậu kỳ, cũng là người có thực lực chỉ đứng sau Hoa Anh Kiệt.

Ngay từ đầu, ông ta đã tấn công Long Khoa có thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Long Khoa biết mình không đánh lại, gào lên: "Đối phó Đoàn Vô Nhai đãi"
Hai cao thủ của Hoàng tộc họ Long đồng loạt xông tới Đoàn Vô Nhai.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn chia ra hai bên theo sát Đoàn Vô Nhai.

Đối phương muốn liên thủ đối phó Đoàn Vô Nhai, đương nhiên bọn họ không thể để đối phương được như ý.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp cũng xông tới chỗ hai cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan.

Còn ba cao thủ của Hiệp hội Võ thuật chia ra, một người đấu Đoàn Vô Nhai, hai người đối phó cao thủ còn lại của Hoàng tộc Thượng Quan.

Trận quyết chiến giành ngôi Vương của Yến Đô chính thức bắt đầu!
Thượng Quan Nhu chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ nhưng lúc này lại có khí thế Thần Cảnh trung kỳ, không hề thua kém cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc.

"Cút ral"
Gô ta nổi giận quát lớn, cơ thể lướt qua giữa hai cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, tung chưởng về phía Diệp Xung.

"Bịch!"
Diệp Xung là cao thủ bán bộ Thần Cảnh, mặc dù lúc này cũng bộc phát ra được thực lực Thần Cảnh sơ kỳ nhưng dù sao vẫn chưa thực sự bước vào Thần Cảnh.

Anh ta trúng một chưởng của Thượng Quan Nhu, phun máu bay thẳng ra khỏi vòng tròn như con diều đứt dây.

"Thượng Quan Nhui"
Diệp Xung là người đầu tiên bị loại, giận dữ gầm lên.

Vẻ mặt tươi cười giả dối đã biến mất, không còn bộ dạng ôn tồn lịch sự như trước..

Chương 1956

Thượng Quan Nhu không thèm nhìn anh ta, sau khi loại được Diệp Xung lại tấn công một cao thủ Hoàng tộc họ Diệp khác.

Hai cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan liên thủ với Thượng Quan Nhu đánh cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

"Bịch bịch bịch!"
Các đòn tấn công mạnh mẽ không ngừng được tung ra.

Nhưng đúng lúc này, hai cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật lao tới, không thèm nói nhảm dứt khoát dồn sức công kích cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan.

"Bịch bịch bịch!"
Ba cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan không thể đấu lại bốn cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Diệp, đều bị đẩy lùi ra xa mấy mét, sắp bị dồn ra ngoài vòng tròn.

"Giết!"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp hét lớn, thừa thắng xông lên.

Diệp Xung được bọn họ bảo vệ mà vẫn bị Thượng Quan Nhu loại ra đầu tiên khiến họ vô.

cùng tức giận, liên thủ đồn đánh Thượng Quan Nhu.

"Cô chủ cẩn thận!"
Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan thấy thế lập tức hoảng sợ muốn chạy tới giúp đỡ, nhưng lại bị hai cao thủ của Hiệp hội Võ thuật giữ chân.

Bọn họ chỉ có thể bỏ mặc Thượng Quan Nhu tiếp tục nghênh chiến.

"Chết tiệt!"
Thượng Quan Nhu nghiến răng, cánh tay mềm mại đột nhiên bộc phát sức mạnh cực kỳ khủng khiếp tấn công một cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp.

Cho dù bị loại, cô ta cũng muốn kéo theo một cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

“Bịchl”
Một chưởng của cô ta đánh bay một cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

“Bịch!”

Ngay khi cô ta đánh trúng đối phương, cao thủ Hoàng tộc họ Diệp còn lại có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ cũng đánh trúng cô ta.

Thượng Quan Nhu phun máu, cơ thể bay thẳng ra ngoài vòng tròn.

“Bịch!”
Cô ta rơi xuống mặt đất ở ngoài vòng chiến.

Cao thủ Hoàng tộc họ Diệp bị cô ta đánh trúng cũng bị loại, cô ta thở phào một hơi.

Mặc dù bị thương nặng nhưng mới chỉ Thần Cảnh sơ kỳ mà cô ta lại có thể loại được hai cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, tuy trong đó có một tên chỉ mới là bán bộ Thần Cảnh.

“Thượng Quan Nhu, không ngờ chị cũng có ngày hôm nay.

Diệp Xung thấy cô ta bị loại, đắc ý nói.

Anh ta biết Thượng Quan Nhu bị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Diệp đánh bị thương nặng, chỉ sợ nền tảng võ thuật cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thượng Quan Nhu lạnh lùng nhìn anh ta, lau đi vết máu trên khóe môi, châm chọc nói: “Dù tôi không thăng cũng loại được hai người của Hoàng tộc họ Diệp, cậu còn là người đầu tiên bị loại.

Đừng có tỏ vẻ kiêu ngạo đáng thương trước mặt tôi nữa!”
“Cô.”.

Chương 1957

Diệp Xung tức điên lên nhưng lại không làm gì được.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bị loại cũng lạnh lùng nhìn Thượng Quan Nhu, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Ông ta chợt nghĩ nếu bây giờ lấy mạng Thượng Quan Nhu có thể đổ cho bị thương trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Nghĩ vậy, ông ta bèn thì thầm bên tai Diệp Xung vài câu.

Diệp Xung kinh hãi hỏi lại: "Ông năm chắc được bao nhiêu?" Người này có thực lực Thần Cảnh trung kỳ, ít nhất so về cảnh giới cũng cao hơn Thượng Quan Nhu.

Trừ phi chắc thắng, nếu không Diệp Xung sẽ không dám ra tay với Thượng Quan Nhu.

Dù sao Thượng Quan Nhu cũng là người có thiên phú mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu cô ta bỏ mạng ở đây, Hoàng tộc Thượng Quan nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Thượng Quan Nhu chết thì thôi, nhưng nếu không giết được cô ta, còn bị phát hiện cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp muốn giết cô ta ở ngoài trận đấu, sợ là sẽ khiến hai Hoàng tộc trở mặt.

Thượng Quan Nhu không biết đối phương đang nói gì nhưng lại có dự cảm chẳng lành, lông mày nhíu chặt.

"80%!"
Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia đáp.

Ánh mắt Diệp Xung trở nên dữ tợn, cắn răng nói: "Tốt! Vậy thì giao cho ông!"
"Vâng thưa điện hạ"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp vội vàng đáp.

Ngay sau đó, ông ta đột nhiên biến mất.

Thượng Quan Nhu vẫn luôn cảnh giác quan sát đối phương nên khi ông ta lao tới, cô ta lập tức hiểu ra đối phương muốn giết mình.

“Diệp Xung!”
Cô ta nổi giận quát tháo, hội tụ toàn bộ sức mạnh ở đùi, đạp mạnh xuống đất định chạy đi.

Nhưng cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đã dám giết cô ta, đương nhiên phải nắm chắc phần thắng.

Còn Thượng Quan Nhu lại bị thương nặng từ cuộc chiến vừa rồi, thực lực giảm mạnh, không thể tránh được công kích của đối phương.

“Bịch!”
Cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đấm thẳng vào ngực Thượng Quan Nhu.

“Phụt!”
Cô ta phun máu, bị đánh bay ngược ra ngoài.

Giây phút cô ta rơi xuống đất, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp lại vọt lên, hung ác nói: “Chết đi!”
Ông ta giơ chân định đạp xuống đầu Thượng Quan Nhu.

Diệp Xung hưng phấn tin tưởng Thượng Quan Nhu sẽ đi đời.

Chỉ cần cô ta chết, anh ta sẽ trở thành người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong thế hệ trẻ của cả bốn Hoàng tộc.

Thượng Quan Nhu bị đấm bay, cảm thấy ruột gan đều nhộn nhạo, võ thuật lập tức bị phế bỏ, vẻ mặt tuyệt vọng.

Cô ta trợn ngược mắt nhìn bàn chân của cao.

thủ Thần Cảnh trung kỳ đang đạp xuống đầu mình..

Chương 1958

Cô ta biết mình thực sự phải chết rồi.

Thế nhưng cô ta mới tròn ba mươi tuổi, trẻ như vậy đã trở thành người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong thế hệ trẻ của bốn Hoàng tộc.

Cô ta không cam lòng bị người ta giãm chết như Vậy.

Không cam lòng!
"Phập!"
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, giữa trán cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp đột nhiên xuất hiện một lỗ máu.

Bàn chân của ông ta chỉ còn cách đầu Thượng Quan Nhu vài centimet.

"Uỳnh!"
Cơ thể ông ta ngã lăn ra đất.

Diệp Xung sợ ngây người, không thể tin nổi nhìn cao thủ gia tộc vừa nói với mình nắm chắc 80% giết được Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu cũng kinh ngạc, không ngờ mình vẫn còn sống.

Nhưng tất cả mọi người đều đang hỗn chiến, rốt cuộc là ai đã cứu cô ta?
Thượng Quan Nhu cảm thấy may mãn vì đã thoát chết, trong lòng khiếp sợ.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp kia có thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Người có thể giết ông ta chỉ bằng một đòn là cao thủ kinh khủng cỡ nào?
Gô ta bỗng nghĩ đến một người, vô thức nhìn sang.

Quả nhiên Hoa Anh Kiệt giận dữ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ranh con, đấu với tôi còn dám phân tâm.

Gậu tưởng tôi dễ bắt nạt lắm hả?”
Dương Thanh cười lạnh: “Muốn trách chỉ có thể trách ông không đủ thực lực”.

“Khốn kiếp, cậu chết đi!”
Hoa Anh Kiệt bị chọc giận, khí tức trên người càng mãnh liệt hơn, càn quét về phía Dương Thanh.

Mặc dù cuộc nói chuyện giữa hai người không rõ ràng lắm nhưng Thượng Quan Nhu đã biết người vừa giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp chính là Dương Thanh.

Diệp Xung cũng biết được chân tướng, vẻ mặt khó coi.

Lần này đến Yến Đô chỉ có hai cao thủ Thần Cảnh hộ tống anh ta, bây giờ một người đã chết.

Tuy chỉ chết một người nhưng lại gây ra tổn thất cực lớn cho Hoàng tộc họ Diệp.

Số lượng cao thủ Thần Cảnh của bọn họ vốn không nhiều, mất một người cũng khiến thực lực của Hoàng tộc họ Diệp bị suy giảm.

“Diệp Xung!”
Thượng Quan Nhu căm tức nhìn chằm chằm Diệp Xung: “Sao cậu dám sai cao thủ của mình giết tôi.

Cậu muốn gây chiến giữa Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Diệp sao?”
Diệp Xung vội vàng phủ nhận: “Chị đừng có vu oan cho tôi.

Tôi thừa nhận là cao thủ Hoàng tộc họ Diệp ra tay với chị, nhưng chuyện này không hề liên quan tới tôi”.

“Hơn nữa, ai nói ông ta đánh chị vì muốn lấy mạng chị?”
“Cái này phải để tôi hỏi chị mới đúng.

Chị dám âm thầm cấu kết với Dương Thanh giết hại cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp, món nợ này phải tính thế nào?”
Thượng Quan Nhu bị sự vô sỉ của Diệp Xung chọc tức.

Nếu không vì đang bị thương nặng, đến cả nền tảng võ thuật cũng có thể bị ảnh hưởng, cô ta chắc chắn sẽ tự tay tiêu diệt

tên khốn dối trá vô liêm sỉ này..

Chương 1959

“Cậu đừng nói bậy.

Tôi mới quen biết cậu Thanh chưa lâu, sao lại nói chúng tôi cấu kết giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp các cậu?”
Thượng Quan Nhu giận dữ nói: “Hơn nữa, tôi vốn bị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của các cậu đánh bị thương nặng, vốn đã nguy hiểm lắm rồi.

Các cậu còn ra tay với tôi ở ngoài vòng chiến, không phải muốn dồn tôi vào chỗ chết thì là gì?”
“Cậu thì hay rồi, bây giờ lật lọng vu oan cho tôi và cậu Thanh cấu kết giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp nhà cậu”.

“Trước mặt cậu Thanh, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ còn chẳng có tư cách xác giày cho cậu ấy, đáng để cậu ấy phải cấu kết với tôi để giết sao?”
“Đương nhiên, cậu cứ cho rằng tôi cấu kết với cậu Thanh tiêu diệt cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp nhà cậu cũng được.

Muốn đấu thì đấu, Hoàng tộc Thượng Quan có gì phải sợ Hoàng tộc họ Diệp các cậu?”
Thượng Quan Nhu nổi giận nói.

Diệp Xung bỗng thấy bối rối.

Tuy lời Thượng Quan Nhu nói không có chứng cứ xác thực nhưng các Hoàng tộc nhất định sẽ nhìn ra được chân tướng.

Thượng Quan Nhu là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc Thượng Quan, lại được Thượng Quan Hoàng cưng chiều hết mực.

Nếu lão ta biết Diệp Xung sai người giết Thượng Quan Nhụ, rất có thể sẽ nổi trận lôi đình giết tới tận cửa Hoàng tộc họ Diệp.

Nghĩ tới đây, anh ta thấp thỏm lo sợ.

Trong bốn Hoàng tộc, thực lực của Hoàng tộc họ Diệp tương đối yếu.

Nếu Hoàng tộc Thượng Quan muốn khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp sẽ không có phần thắng.

Quan trọng là hôm nay, Thượng Quan Nhu đã tạo dựng quan hệ với Dương Thanh.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp định giết cô ta cũng bị Dương Thanh đoạt mạng.

Nếu hai Hoàng tộc khai chiến, nhất định Dương Thanh cũng sẽ tham gia.

Bây giờ Dương Thanh bị thương nặng vẫn có thể đấu với Hoa Anh Kiệt, chẳng phải nghĩa là thực lực của Dương Thanh ít nhất cũng phải ngang bằng người đứng đầu Hoàng tộc sao? Diệp Xung càng nghĩ càng hoảng loạn.

“Chị Thượng Quan!”

Đúng lúc này, Mã Siêu đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, lấy một bình sứ đổ ra một viên thuốc màu đen.

“Anh Thanh bảo tôi đưa cho chị uống.

Nếu chị tin chúng tôi thì mau uống đi, thuốc này rất có ích với vết thương của chị”.

Mã Siêu đưa thuốc cho Thượng Quan Nhu.

Cô ta không hề do dự, lập tức uống vào khiến Mã Siêu rất bất ngờ.

“Cảm ơn cậu!”
Thượng Quan Nhu chân thành nói.

Mã Siêu hiếm khi nở nụ cười: “Đừng khách sáo!”
Thượng Quan Nhu hào sảng khiến anh ta có thiện cảm.

Hai bên quen biết chưa lâu nhưng cô ta lại không hề nghỉ ngờ viên thuốc này sẽ hại mình.

“Diệp Xung, cậu cứ đợi Hoàng tộc Thượng Quan trả thù đi!”
Thượng Quan Nhu uống thuốc xong, nhìn Diệp Xung hăm dọa, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Mã Siêu cũng lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi chưa từng gặp được kẻ nào dối trá như anh.

Sau này anh đổi tên thành Xung Dối Trá luôn đi”..

Chương 1960

“Ha hai”
Thượng Quan Nhu không nhịn được cười phá lên, phối hợp nói: “Đề nghị của cậu Siêu không tệ!”
“Chết tiệt! Sao mày dám sỉ nhục tao?”
Diệp Xung giận dữ nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

“Đồ vô dụng! Ông đang chửi mày đấy, mày làm gì được ông?”
Mã Siêu không hề e sợ dù đang bị thương nặng.

Với tình hình hiện giờ gặp phải cao thủ Thần Cảnh có lẽ anh ta sẽ gặp nguy hiểm, nhưng muốn đánh bại Diệp Xung còn chưa bước vào Thần Cảnh lại dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải sợ trở thành gánh nặng cho Dương Thanh, anh ta đã tham gia quyết chiến rồi.

Sau khi uống thuốc của Phùng Tiểu Uyển, anh †a cảm thấy vết thương đỡ hơn nhiều, thực lực cũng đang không ngừng khôi phục.

“Mày… mày… mày…”
Diệp Xung chỉ vào Mã Siêu, lắp bắp mãi không nói ra lời.

Anh ta chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, Mã Siêu và Thượng Quan Nhu đều là Thần Cảnh sơ kỳ.

Nếu Mã Siêu đánh hết sức còn có thể tương đương sức chiến đấu của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Dù hai người họ đều bị thương nặng, anh ta cũng không phải đối thủ.

“Mày cái gì? Bảo mày vô dụng còn khó chịu à?
Mã Siêu châm chọc nói: “Khó chịu thì tới giết tao đi?”
“Không phải vừa nãy mày hống hách lắm sao, còn ra lệnh cho cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp ra tay với chị Thượng Quan đang bị thương cơ mà?”
“Sao bây giờ lại sợ rồi?”
“Mày là đàn ông thì đến giết tao đi.

Nhưng tốt nhất mày phải nghĩ cho kỹ, tao sẽ không nương †ay đâu.

Dù sao anh Thanh cũng đã giết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp rồi, tao giết thêm một thiên tài của Hoàng tộc họ Diệp như mày cũng chẳng sao".

Diệp Xung vốn đang rục rịch ra tay với Mã Siêu lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

"Mày cứ kiêu căng đi, đợi Dương Thanh bị hội trưởng Hoa giết rồi, tao xem mày còn kiêu căng kiểu gì?"
Diệp Xung nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bịch!"
Ngay sau đó, Hoa Anh Kiệt bị Dương Thanh đấm phun máu bay ra khỏi vòng quyết chiến.

Diệp Xung trợn tròn mắt, vẻ mặt bàng hoàng khó tin.

Mã Siêu và Thượng Quan Nhu đều nở nụ cười, Mã Siêu nhìn về phía Diệp Xung, hài hước nói: "Điều mày muốn nhìn thấy, có lế cả đời này cũng không thể thấy được đâu".

Thượng Quan Nhu cũng nở nụ cười: "Diệp Xung, cậu Thanh là cao thủ từng giết chết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp, người nổi bật thế hệ thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp là cậu không có ý định báo thù rửa hận cho cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp sao?"
Lời của Mã Siêu và Thượng Quan Nhu khiến sắc mặt Diệp Xung cực kỳ khó coi, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Đồng thời, Diệp Xung còn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng bị Dương Thanh đánh bại, như thế chẳng phải chứng minh thực lực của Dương Thanh tương đương với Diệp Hoàng sao?
Thực lực của Thượng Quan Hoàng cũng là như thế..

Chương 1961

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, với hai người Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng, e rằng có thể càn quét cả Hoàng tộc họ Diệp cũng không chừng.

“Đương nhiên nếu Hoàng tộc họ Diệp dám nhằm vào cậu Thanh, Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn mình cậu Thanh chịu trận, có lẽ ông nội tôi sẽ rất sẵn lòng đến Hoàng tộc họ Diệp một chuyến cùng cậu ấy đấy”.

Thượng Quan Nhu cười híp mắt nói.

Diệp Xung vốn dĩ sợ nhất kết quả như vậy, lúc này Thượng Quan Nhu lại nhắc đến, khiến hai chân anh ta mềm nhũn, quỳ phịch xuống đất.

“Thượng Quan Nhụ, tôi biết lỗi rồi, tôi không nên nảy sinh ý đồ giết chị, xin chị rộng lòng tha thứ cho tôi lần này, sau này tôi không dám làm thế nữa đâu”.

Diệp Xung lộ vẻ thấp thỏm lo âu.

Không phải anh ta mềm yếu, mà là vì Dương Thanh quá mạnh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan thật sự khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp vì sợ thua trận nhất định sẽ giao anh ta cho Hoàng tộc họ Thượng Quan xử lý.

Dù thiên phú võ thuật của anh ta là mạnh nhất trong lớp trẻ của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng so sánh với sự an toàn của cả Hoàng tộc, Hoàng tộc họ Diệp chắc chăn sẽ hy sinh anh ta.

Cho nên anh ta nhất định phải xin Thượng Quan Nhu tha thứ.

Thượng Quan Nhu phì cười một tiếng: “Tôi cũng không có năng lực lớn như vậy, cũng không thể quyết định được việc Hoàng tộc họ Thượng Quan có muốn ra tay với Hoàng tộc họ Diệp hay không, cậu vẫn nên cầu nguyện đi!”
Nhìn Diệp Xung quỳ trước mặt mình, Thượng Quan Nhu cảm thấy cực kỳ dễ chịu, thậm chí còn không hề nhận ra tình trạng thương tích của mình đã ổn định rồi.

Diệp Xung lập tức mặt xám như tro tàn, anh ta biết mình thật sự sắp xong đời rồi.

Cùng lúc đó trong vòng quyết chiến, Hoa Anh Kiệt bị một đòn tấn công mạnh của Dương Thanh làm đánh bay ra ngoài, phun máu, khí thế trên người lập tức yếu đi.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, những cao thủ Thần Cảnh khác cũng vô thức dừng chiến đấu, trợn mắt há mồm nhìn Hoa Anh Kiệt rơi ra khỏi vòng quyết chiến.

Không ngờ Hoa Anh Kiệt lại thua!

Thay vì nói đây là một trận đại chiến giữa các thế lực hàng đầu, không băng nói là trận chiến của Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt thì đúng hơn.

Hoa Anh Kiệt cũng thua rồi, còn ai là đối thủ của Dương Thanh đây?
"Hay lắm!"
Đoàn Vô Nhai lập tức cười to, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Bắt đầu từ khi ông ta quyết định muốn làm thân với Dương Thanh thì cũng đã từ bỏ việc tranh giành ngôi Vương của Yến Đô rồi, có Dương Thanh ở đây, ai có thể đấu với anh chứ?
Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn đều tỏ vẻ kích động.

Ngược lại, Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, và cả cao thủ của Hiệp hội Võ thuật thì đều tái hết cả mặt.

Trong vòng quyết chiến bây giờ, Hoàng tộc họ Đoàn còn lại một mình Đoàn Vô Nhai, Hoàng tộc họ Thượng Quan thì toàn quân bị diệt.

Về phía thế lực liên minh do Hoa Anh Kiệt đứng đầu, ngoài Hoàng tộc họ Diệp toàn quân bị diệt, vì ưu thế về số lượng cao thủ, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật vẫn còn đủ thành viên, ngoại trừ Hoa Anh Kiệt vừa bị loại.

Bên phe Dương Thanh còn lại hai người!
Bên phe Hoa Anh Kiệt thì vẫn còn sáu người!
Nhưng cao thủ bên phe của Hoa Anh Kiệt lại không có ai dám ra tay nữa..

Chương 1962

“Dương Thanh!”
Hoa Anh Kiệt bò dậy từ dưới đất, vô cùng tức giận, đôi mắt hoàn toàn đỏ ngầu, lúc nhìn về phía Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sát khí.

Cũng không phải lão ta không còn sức để tiếp tục chiến đấu nữa, mà là bị Dương Thanh dùng một đòn đánh bay ra khỏi vòng quyết chiến rồi.

Theo quy tắc đã đưa ra trước đó, lão ta đã thuat “Vòng quyết chiến là ông đề ra, bây giờ thua rồi ông lại không chịu nhận à?”
Đoàn Vô Nhai nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt, tức giận chất vấn.

Hoa Anh Kiệt không đáp lại, vẫn nhìn chăm chăm Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ như máu, chỉ muốn lột da rút gân Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh, anh hờ hững nhìn về phía Hoa Anh Kiệt, niệm tình Hoa Anh Kiệt cũng là người của Chiêu Châu, chỉ cần lão ta không tự tìm đường chết, anh có thể tha cho lão ta một con đường sống.

Nhưng nếu Hoa Anh Kiệt tìm đường chết thì đừng trách anh ra tay giết người.

Hơi thở võ thuật trên người Hoa Anh Kiệt vô cùng rối loạn, lão ta cứ nhìn chăm chằm Dương Thanh như thế, dường như cũng đang do dự, không biết có nên tiếp tục ra tay không.

Kéo dài đến ba phút, hơi thở võ thuật trên người Hoa Anh Kiệt mới dần biến mất.

Rõ ràng lão ta chịu thua rồi!
“Dương Thanh, coi như tôi thua, nhưng trong vòng quyết chiến vẫn còn sáu cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long.

Cậu vốn dĩ đã bị thương nặng, còn đấu với tôi, tốn rất nhiều sức lực, tôi rất muốn xem cậu có thể đối phó với sự vây công của sáu cao thủ Thần Cảnh hay không đấy".

Hoa Anh Kiệt cắn răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh hờ hững nhìn Hoa Anh Kiệt một cái, cũng không đáp lời, đảo mắt nhìn về phía cao thủ còn ở trong vòng quyết chiến, lạnh lùng hỏi: "Các người chắc chắn vẫn còn muốn tiếp tục chứ?"
Đoàn Vô Nhai đứng bên cạnh anh, trên người phát ra hơi thở Thần Cảnh hậu kỳ, lạnh lùng nhìn về phía đối thủ, chỉ cần Dương Thanh ra tay, ông ta sẽ lập tức nhằm vào kẻ thù.

Sắc mặt của những cao thủ còn lại đều cực kỳ khó coi.

Dù khi nãy Hoa Anh Kiệt đã tiết lộ một tin tức vô cùng quan trọng với bọn họ, Dương Thanh đã bị thương nặng, tốn nhiều sức lực, đã nỏ mạnh hết đà rồi.

Nhưng vừa nấy, lúc Dương Thanh đấu với Hoa Anh Kiệt, thực lực anh bộc phát ra đã khiến bọn họ phải khiếp sợ.

Ở trong bọn họ, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Thần Cảnh hậu kỳ, sao có thể đấu một trận với Dương Thanh có sức chiến đấu Thần Cảnh đỉnh phong chứ?
"Sợ cái gì?"
Long Khoa chợt nghiến răng nói: "Hội trưởng Hoa đã khiến tên ranh con này bị thương nặng rồi, cũng làm cho thực lực cậu ta giảm mạnh, như thế chẳng lẽ sáu cao thủ Thần Cảnh chúng ta vẫn không thể đánh bại cậu ta à?"
"Đúng thế! Dù cậu ta có mạnh hơn nữa cũng đã thế suy sức yếu rồi, chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau, cậu ta chỉ có con đường chịu thua thôi!", một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bên Hiệp hội Võ thuật cũng lên tiếng.

Ngay cả tổng chỉ hội trưởng Hồng và Kim Cương cũng đứng hai bên trái phải người nọ, đủ để chứng minh địa vị của người nọ trong Hiệp hội Võ thuật gần như chỉ đứng dưới Hoa Anh Kiệt mà thôi.

"Không biết điều!"
Ánh mắt Dương Thanh lạnh dần, anh nhìn Đoàn Vô Nhai bên

cạnh, cất tiếng hỏi: “Ông dám một mình nghênh chiến không?”
Đoàn Vô Nhai hơi sửng sốt, Dương Thanh định để ông ta một thân một mình đi đấu với sáu cao thủ Thần Cảnh này sao? Trong đó còn có hai cao thủ cùng cảnh giới với ông ta nữa..

Chương 1963

Không biết vì sao, câu nói này của Dương Thanh lại khiến Đoàn Vô Nhai thoáng chốc cảm thấy nhiệt huyết trong người đang sôi trào.

"Có gì không dám chứ?"
Đoàn Vô Nhai cười ha ha, hơi thở võ thuật Thần Cảnh hậu kỳ, gần đến Thần Cảnh đỉnh phong bỗng nhiên bộc phát.

Không đợi Dương Thanh lên tiếng, ông ta đã chủ động xông về phía sáu cao thủ Thần Cảnh.

Đoàn Vô Nhai không hề do dự lao tới sáu cao thủ Thần Cảnh khiến Dương Thanh khá bất ngờ và hài lòng.

"Đúng là cậu ta đã kiệt sức, còn phải nhờ Đoàn Vô Nhai giúp mình chống lại sáu cao thủ Thần Cảnh để tranh thủ thời gian khôi phục, quá hèn hại".

Ngôn Tình Sắc
"Tôi cứ tưởng cậu ta đã lợi hại đến mức có thể đánh lại cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thì ra chỉ là tạm thời".

"Chẳng qua hội trưởng Hoa chủ quan mới bị cậu ta chọn đúng thời cơ loại khỏi vòng quyết chiến.

Nếu không với thực lực của ông ta muốn giết cậu ta dễ như trở bàn tay".

Đám cao thủ đã bị loại đều tỏ vẻ khinh thường.

Dường như bọn họ đã quên vừa rồi chính bọn họ ỷ đông hiếp yếu vây đánh Dương Thanh.

Con người luôn tiêu chuẩn kép như vậy, lúc mình làm chuyện xấu xa thì thấy rất bình thường, nhưng khi người khác làm vậy lại thấy không ổn.

"Cậu Thanh, thế này…"
Thượng Quan Nhu đứng cạnh Mã Siêu nghi hoặc lên tiếng.

Cô ta không tin Dương Thanh thực sự không còn sức chiến đấu nên mới để Đoàn Vô Nhai nghênh chiến.

Nếu cậu ấy kiệt sức sao còn có thể đánh Hoa Anh Kiệt bay ra ngoài vòng quyết chiến?
Mã Siêu nhếch miệng cười nói: “Đoàn Vô Nhai gặp may đấy!”
“Hả?2”
Thượng Quan Nhu lại càng hoài nghi.

Đương nhiên Mã Siêu biết lý do, nhưng anh ta không nói cô ta cũng không thể ép buộc, chỉ có thể tiếp tục quan sát.

Lúc này, Đoàn Vô Nhai bộc phát ý chí chiến đấu, khí tức của Thần Cảnh hậu kỳ tràn ra.

Sáu cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế, không thể lấy mạng Đoàn Vô Nhai.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt âm trầm đáng sợ, không ngờ Đoàn Vô Nhai lại mạnh như vậy.

Lão †a thấy Dương Thanh chỉ đang muốn mượn tay Đoàn Vô Nhai để tranh thủ khôi phục thực lực.

Lão ta không sợ Đoàn Vô Nhai có thể đánh bại sáu cao thủ Thần Cảnh, mà là sợ Dương Thanh khôi phục sẽ đánh bại bọn họ.

“Các người chỉ có chút thực lực thế này thôi hả? Mau đánh hết sức đi! Ha ha ha…”
Đoàn Vô Nhai bộc phát toàn bộ sức chiến đấu, nhiệt huyết trong người sôi trào.

Trông ông ta như một vị chiến thần lao vào giữa sáu cao thủ Thần Cảnh, mỗi đòn tấn công đều là đòn mạnh nhất.

Dù sao đối thủ của ông ta cũng là sáu cao thủ Thần Cảnh, trong đó còn có hai người cùng cảnh giới với ông ta, áp lực rất lớn.

Nhưng ông ta không hề sợ hãi, cảm thấy chỉ cần mình đánh hết sức sẽ không thất bại.

Quan trọng nhất là, ông ta tin Dương Thanh sẽ không để mình gặp nguy hiểm.

“Bịch bịch bịch!”
Ông ta liên tiếp tung ra các đòn tấn công mạnh nhất..

Chương 1964

Ông ta đột nhiên xông lên nhún chân nhảy lên không trung.

“Bịchl”
Đá mạnh vào ngực Long Khoa.

“Phụt!”
Long Khoa phun máu, bay ra ngoài vòng quyết chiến như con diều đứt dây.

Long Khoa lập tức bị loại.

“Đoàn Vô Nhai!”
Long Khoa nghiến răng, cơn đau ở lồng ngực khiến ông ta vô cùng tức giận.

Ông ta không giận vì mình bị thương, mà là vì ông ta và Đoàn Vô Nhai đều là người nổi bật nhất đời thứ hai của các Hoàng tộc, đều có khả năng thừa kế Hoàng vi.

Nhưng giờ đây, ông ta liên thủ với sáu cao thủ Thần Cảnh vẫn bị Đoàn Vô Nhai đánh bại.

Đây là nồi nhục lớn nhất đời này của ông ta.

Đối thủ của Đoàn Vô Nhai trong vòng quyết đấu chỉ còn năm người!
Sau khi Long Khoa bị loại, sắc mặt năm cao thủ Thần Cảnh còn lại đều cực kỳ khó coi.

Bọn họ liên thủ mà vẫn bị Đoàn Vô Nhai loại mất một người, ai cũng cảm thấy bị sỉ nhục.

“Không cần che giấu nữa, đánh hết sức cho tôi! Nếu để Dương Thanh có thời gian khôi phục, e là chúng ta sẽ bị diệt sạch!”
Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật bỗng nghiêm giọng nói.

Ngay sau đó, khí tức võ thuật trên người ông ta tăng vọt, lập tức lao thẳng tới chỗ Đoàn Vô Nhai.

Thấy thế, bốn cao thủ Thần Cảnh còn lại cũng không giấu tài nữa, tất cả đều bộc phát thực lực mạnh nhất nhao nhao phóng

tới.

“Ha ha, tới hay lắm!”
Đoàn Vô Nhai cười lớn, hai tay năm chặt tung đấm.

“Bịch bịch bịch!”
Cuộc va chạm kịch liệt khiến cả không gian như bị xé rách.

Mỗi cú đấm của Đoàn Vô Nhai như mang theo uy lực của thiên đạo, rung chuyển đất trời.

Nhưng dù sao ông ta cũng chỉ có một mình.

Sau khi năm cao thủ Thần Cảnh đồng loạt đánh hết sức, ông ta cũng bị trúng đòn.

Tuy nhiên, ông ta không hề cảm thấy đau đớn, ý chí chiến đấu vẫn hừng hực, càng thêm điên cùng.

“Cút hết cho tôi!”
Ông ta gào lên đấm mạnh ra, cả không gian như bị chấn động.

“Bịch!”
Kim Cương bị đấm trúng, lập tức phun máu bay ngược ra ngoài.

“Cút!”
Cú đấm tiếp theo rơi trúng vào người tổng chỉ hội trưởng Hồng.

Tổng chỉ hội trưởng Hồng cũng phun ra một ngụm máu, bị đánh bay khỏi vòng quyết chiến.

Năm cao thủ Thần Cảnh dồn hết sức đánh lại bị Đoàn Vô Nhai liên tiếp đánh bại hai người trong nháy mắt.

Nhưng Kim Cương và tổng chỉ hội trưởng Hồng đều mới bước vào Thần Cảnh, thế nên có thể trụ lại đến giờ đều là nhờ ưu thế về số lượng..

Chương 1965

Với thực lực của bọn họ, bị Đoàn Vô Nhai có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ đánh trúng chỉ có thể bại trận.

Thoáng chốc, Hiệp hội Võ thuật chỉ còn sót lại một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, Hoàng tộc họ Long cũng chỉ còn một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

"Khốn kiếp, chết đi!"
Cả ba đều bị Đoàn Vô Nhai chọc giận, đồng loạt xông lên tấn công.

Trong mát Đoàn Vô Nhai hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Mấy người ông ta đã loại đều có cảnh giới thấp hơn ông ta, nhưng hiện giờ dù chỉ còn ba người nhưng đều có thực lực rất mạnh.

Lúc này, ông ta cảm thấy thể lực của mình đã sắp cạn kiệt, chẳng chống đỡ được bao lâu nữa.

Có lẽ chỉ có thể trông chờ Dương Thanh ra tay.

Lúc này, ông ta cảm thấy thể lực của mình đã sắp cạn kiệt, chẳng chống đỡ được bao lâu nữa.

Có lẽ chỉ có thể trông chờ Dương Thanh ra tay.

Đúng lúc ấy, Dương Thanh bỗng lên tiếng: "Nếu ông không kiên trì nổi, chắc là chỉ còn đường chết.

Tôi không còn sức đấu tiếp nữa!"
"Cái gì?"
Lời Dương Thanh nói khiến Đoàn Vô Nhai cảm thấy như sét đánh bên tai.

Ông ta cứ nghĩ Dương Thanh bảo mình nghênh chiến là để rèn luyện, không hề nghĩ tới anh thực sự đã kiệt sức.

Nhưng mà ông ta cũng sắp không xong rồi!
"Liều mạng vậy!"
Đoàn Vô Nhai hoàn toàn từ bỏ ý định ỷ lại vào Dương Thanh, nghiến răng lao tới.

Dương Thanh thấy dường như ông ta lại mạnh lên không ít, hài lòng nở nụ cười.

Anh nhìn ra được, tuy thực lực của Đoàn Vô Nhai là Thần Cảnh hậu kỳ nhưng cách Thần Cảnh đỉnh phong rất gần, chỉ cần có thể đột phá cực hạn của bản thân là có thể đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Dù không thể đột phát lên Thần Cảnh đỉnh phong thì cũng giúp ông ta tăng vọt thực lực.

Cơ hội liều mạng chiến đấu này không nhiều, đây là cơ hội hiếm thấy của Đoàn Vô Nhai.

Bây giờ Đoàn Vô Nhai có thể đột phá cực hạn của mình hay không chỉ có thể dựa vào chính ông ta.

Dương Thanh chỉ cho ông ta cơ hội mà thôi.

"Quả nhiên, Dương Thanh đã mất sức chiến đấu!"
Hoa Anh Kiệt thầm nghĩ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Dù lão ta đã bị loại, cũng bị thương nặng nhưng vẫn có thể đánh ra thực lực của Thần Cảnh đỉnh phong.

Nếu không phải tại lão ta chủ quan, người bị loại chỉ có thể là Dương Thanh.

Nói không chừng hiện giờ lão ta đã kế thừa Đế Thôn.

Chỉ là, Dương Thanh thực sự đã mất sức chiến đấu rồi sao? Lần này, Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát sức mạnh, không còn giữ lại chút gì.

Dương Thanh nói anh không đấu tiếp được nữa, ông ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Đáng chết!"
Cao thủ Hoàng tộc họ Long đăng đẳng sát khí, mạnh mẽ đá ra.

Đây là đòn mạnh nhất của ông ta, dồn sức ở mũi chân, trên mũi giày còn có lưỡi dao sắc bón..

Chương 1966

Nếu bị trúng đòn, Đoàn Vô Nhai không chết cũng thành tàn phế.

Ông ta lại lao vọt về phía Đoàn Vô Nhai.

Sau trận chiến này, ông ta đã ý thức được chênh lệch thực lực giữa Đoàn Vô Nhai và Long Khoa lớn cỡ nào.

Nếu Đoàn Vô Nhai chết đi sẽ giảm bớt một uy hiếp cho Long Khoa.

"Giết!"
Cao thủ Hoàng tộc họ Long gầm lên, mũi chân tức thì đạp tới vị trí tim của Đoàn Vô Nhai.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đoàn Vô Nhai như cảm giác được sát khí của đối phương, không còn cứng rắn chống đỡ mà nghiêng người tránh né.

"Phập!"
Ông ta vừa tránh ra đã nghe thấy tiếng lưỡi dao đâm vào cơ thể người.

Đến khi ông ta đứng vững, quay lại nhìn mới phát hiện vì mình tránh kịp nên cú đá của cao thủ Hoàng tộc họ Long kia trúng vào lưng cao thủ Thần Gảnh trung kỳ của Hiệp hội Võ thuật, đâm thẳng vào tim.

Tất cả đều sợ ngây người!
Mặc dù cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô không có quy tắc cụ thể nhưng mỗi cao thủ tham gia thi đấu đều lựa chọn đấu võ.

Vậy mà mũi chân của cao thủ Hoàng tộc họ Long lại giấu một lưỡi dao.

"Bịch!"
Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hiệp hội Võ thuật kia ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

Ông ta không thể ngờ được cao thủ hàng đầu của Hiệp hội Võ thuật như mình lại vô duyên vô cớ bị giết, còn bị cao thủ Hoàng tộc họ Long mà ông ta liên thủ lấy mạng.

"Mày đáng chết!"
Cao thủ còn lại duy nhất của Hiệp hội Võ thuật lập tức trợn trừng mắt, đăng đăng sát khí nhìn cao thủ của Hoàng tộc họ Long.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt cũng sa sầm, hung dữ nhìn Long Khoa đang trợn mắt há mồm bên cạnh.

"Hoàng tộc họ Long dám giết cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật! Các người giỏi lắm!"
Hoa Anh Kiệt nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hội trưởng Hoa, nhất định là hiểu lầm!"
Long Khoa hốt hoảng nói: "Ông thấy mà, tại Đoàn Vô Nhai chết tiệt kia né tránh nên cao thủ của Hiệp hội Võ thuật mới chết".

"Tất cả đều tại đồ khốn Đoàn Vô Nhai, nếu không người của ông đã không bị giết".

"Hội trưởng Hoa, bây giờ không phải lúc chúng ta xích mích nội bộ đâu.

Cứ giết Đoàn Vô Nhai rồi nói tiếp, được không?"
Bây giờ ngoài Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai, trong vòng quyết chiến chỉ còn lại hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long.

Sức chiến đấu Đoàn Vô Nhai thể hiện quá mạnh mẽ, lúc trước sáu cao thủ Thần Cảnh liên thủ cũng không đánh bại được.

Nếu hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long quay ra đánh nhau, chắc chắn Đoàn Vô Nhai sẽ là người thắng lợi cuối cùng.

Dù là Hoàng tộc họ Long hay Hiệp hộ Võ thuật cũng đều không muốn nhìn thấy kết cục này.

"Tôi… tôi không cố ý đâu!"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Long trong vòng quyết chiến cũng sợ hãi thanh minh..

Chương 1967

Hoa Anh Kiệt là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Ông ta đã giết người của Hoa Anh Kiệt, nếu Hoa Anh Kiệt muốn giết ông ta thì ông ta sẽ chỉ còn đường chết.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật nhìn Hoa Anh Kiệt dò xét như đang đợi lệnh.

Hoa Anh Kiệt hít sâu một hơi, cắn răng nói: "Giết người của Hoàng tộc họ Đoàn trước!"
"Vâng!"
Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật vội vàng đáp.

Hoa Anh Kiệt cũng hiểu một khi bọn họ đấu đá lẫn nhau, Đoàn Vô Nhai chắc chắn sẽ giành được quán quân.

Vậy nên chỉ có thể tạm thời buông bỏ hận thù, giải quyết Đoàn Vô Nhai trước.

Cả Hoa Anh Kiệt và Long Khoa đều không thèm che giấu ý đồ của mình, dõng dạc tuyên bố muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai cũng cực kỳ khó coi, trong lòng chưa hết hoảng sợ.

Nếu vừa rồi ông ta không tránh kịp, người chết sẽ là ông ta.

"Giết!"
Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long không cho ông ta cơ hội thở dốc đã lại vọt tới.

Đoàn Vô Nhai đã gần kiệt sức, nhưng ông ta biết nếu không chống đỡ nổi sẽ chỉ còn đường chết.

"Giết!"
Ông ta hét lớn một tiếng, dùng hết sức bình sinh xông lên nghênh chiến.

"Long Khoa, Hoàng tộc họ Long các người quá hèn hạ, dám dùng ám khít"
Thượng Quan Nhu sa sầm mặt chất vấn Long Khoa.

Long Khoa hừ lạnh đáp trả: “Ai quy định trong cuộc đấu võ này không được dùng ám khí?”

“Chỉ có thể nói là vì các người quá ngu xuẩn, có bị giết sạch cũng đáng đời!”
Thượng Quan Nhu bị sự mặt dày của Long Khoa đánh bại, không biết phải gì nói, đành cắn răng nói: “Ác giả ác báo, cứ chờ đi!”
“Hừ!”
Long Khoa tự biết mình đuối lý, cũng không lắm lời, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Dù cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội Võ thuật bị người của Hoàng tộc họ Long giết chỉ là ngộ sát nhưng vẫn không thay đổi được sự thật.

Nếu Hoàng tộc họ Long có thể giành được thắng lợi cuối cùng, kế thừa Đế Thôn, ông ta không cần sợ Hiệp hội Võ thuật.

Nhưng nếu người thắng chung cuộc là Hiệp hội Võ thuật thì sao?
Cao thủ của Hoàng tộc họ Long ngộ sát đã đủ để Hoa Anh Kiệt ra tay với Hoàng tộc họ Long.

Đến khi đó, có lẽ ông ta cũng phải bỏ mạng ở đây.

“Bịchl”
Lúc này, Đoàn Vô Nhai không kiên trì nổi nữa, sức lực trong người biến mất như thủy triều rút, bị hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đánh trúng cùng lúc.

Ông ta bị đánh bay ra ngoài vòng quyết chiến như con diều đứt dây.

“Tốt!”
Long Khoa kích động hô lên..

Chương 1968

Vẻ lo lắng trong mắt Hoa Anh Kiệt cũng biến mất.

Đoàn Vô Nhai quá mạnh, lão ta cứ lo Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật liên thủ cũng không đánh bại nổi.

Rốt cuộc Đoàn Vô Nhai cũng đã bị loại.

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chỉ còn lại hai người.

"Nếu Hoàng tộc họ Long đồng ý nhận thua, tôi sẽ bỏ qua chuyện cao thủ của các người giết cao thủ của Hiệp hội Võ thuật".

Hoa Anh Kiệt bỗng lên tiếng uy hiếp.

Long Khoa đang vui sướng nghe thấy vậy lập tức méo mặt.

Ai cũng muốn thắng cuộc đấu giành ngôi Vương của Yến Đô.

Hoa Anh Kiệt nói một câu đã muốn Hoàng tộc họ Long bỏ quyền tranh đấu sao?
Thế nhưng hiện giờ trong vòng quyết chiến, người của Hoa Anh Kiệt mạnh nhất.

Nếu Long Khoa không chịu, nếu cao thủ của Hoàng tộc họ Long thua, sợ là Hoa Anh Kiệt sẽ tính sổ vụ ngộ sát vừa rồi trước tiên.

Nhưng nếu Hoàng tộc họ Long thắng, có thể kế thừa Đế Thôn thì Hoa Anh Kiệt sẽ không dám làm gì ông ta.

Long Khoa vô cùng do dự.

Thượng Quan Nhu châm chọc nói: "Liên minh của các người giải tán nhanh vậy à?"
"Cô câm miệng cho tôi!"
Long Khoa quát ầm lên.

Sau khi Đoàn Vô Nhai uống thuốc Mã Siêu đưa, vết thương cũng đã đỡ hơn.

Ông ta đằng đằng sát khí nhìn Long Khoa: “Hoàng tộc họ Long các ông dám dung túng cho người giết tôi, tưởng Hoàng tộc họ Đoàn là dễ ức hiếp à?”
“Ông cứ chờ Hoàng tộc họ Đoàn khai chiến với Hoàng tộc họ Long các ông đi!”
Sắc mặt Long Khoa lại càng trở nên khó coi.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất.

Nếu ông ta chết thì thôi, nhưng nếu còn sống, chắc chắn Hoàng tộc họ Đoàn sẽ vì ông ta đối đầu với Hoàng tộc họ Long.

Vừa rồi Long Khoa đã chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Đoàn Vô Nhai, nói Đoàn Vô Nhai vô địch dưới Thần Cảnh đỉnh phong cũng không ngoa.

Cộng thêm Đoàn Hoàng có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, sức mạnh của Hoàng tộc họ Đoàn thực sự rất khủng bố.

Một khi khai chiến, Hoàng tộc họ Long không có cửa thắng.

Ngoại trừ Hoàng tộc họ Đoàn còn có Hiệp hội Võ thuật cũng đang rình rập, dù sao cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng đã giết một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của bọn họ.

Giờ đây, dường như chỉ có thể kế thừa Đế Thôn mới thay đổi được tình hình của Hoàng tộc họ Long.

“Hội trưởng Hoa, vô cùng xin lỗi ông.

Hoàng tộc họ Long chúng tôi cũng muốn đoạt được Đế Thôn”.

Long Khoa bỗng nhìn Hoa Anh Kiệt, nghiêm túc nói.

Nghe thấy thế, sắc mặt Hoa Anh Kiệt tối sâm lại: “Cậu có từng nghĩ nếu Hoàng tộc họ Long thất bại sẽ nhận hậu quả gì không?”
Long Khoa gật đầu: “Chính vì biết rõ nên tôi mới buộc phải tranh với Hiệp hội Võ thuật”.

“Hừi”
Hoa Anh Kiệt lạnh mặt nói: “Đồ ngu xuẩn, bọn họ đang khích

bác cậu, cố ý để Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật đối đầu”.

“Tôi có thể cam đoan, chỉ cần Hoàng tộc họ Long đồng ý từ bỏ trận đấu này, giúp Hiệp hội Võ thuật kế thừa được Đế Thôn, tương lai chúng tôi nhất định sẽ hợp tác với các cậu”..

Chương 1969

“Đương nhiên, tôi cũng biết cậu không có quyền quyết định chuyện này.

Tôi cho cậu cơ hội hỏi ý Long Hoàng”.

Mặc dù Hoa Anh Kiệt tự tin cao thủ của Hiệp hội Võ thuật sẽ giành chiến thắng nhưng cao thủ của Hoàng tộc họ Long cũng là Thần Cảnh hậu kỳ, nhỡ thất bại thì sao?
Long Khoa gật đầu: “Được, tôi sẽ liên hệ với bố tôi!”
Dứt lời, Long Khoa lập tức gọi điện cho Long Hoàng báo cáo mọi chuyện, bao gồm cả việc cao thủ Hoàng tộc họ Long muốn giết Đoàn Vô Nhai, cuối cùng lại ngộ sát cao thủ của Hiệp hội võ thuật.

“Chết tiệt! Ai cho chúng mày gan chó dám giết cả người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn?”
Long Hoàng nghe xong nổi giận đùng đùng: “Giết được Đoàn Vô Nhai thì còn được, lũ vô dụng chúng mày lại giết hụt, còn giết nhầm cao thủ của Hiệp hội Võ thuật”.

“Chúng mày thích tự đâm đầu vào chỗ chết thế à?”
Long Khoa đã đoán trước được, Long Hoàng sẽ rất tức giận.

Chờ Long Hoàng măng đủ, Long Khoa mới dè dặt hỏi: “Con biết sai rồi, bây giờ chúng ta có nên từ bỏ trận đấu không?”

Lần này, Long Hoàng không nổi giận, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Đế Thôn chỉ có thể thuộc về Hoàng tộc họ Long!”
“Vâng!”
Long Khoa đã hiểu.

“Thế nào?”
Hoa Anh Kiệt thấy Long Khoa cúp máy, lạnh giọng hỏi.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Long Khoa.

Ông ta lắc đầu đáp: “Rất xin lỗi hội trưởng Hoa, bố tôi quyết định tiếp tục chiến đấu!”
“Hoàng tộc họ Long đã muốn chết như vậy, tôi sẽ cho các

người toại nguyện!”
Ánh mắt Hoa Anh Kiệt ngập tràn sát khí.

Lão ta là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, trước giờ chưa từng sợ ai.

Nếu lão ta có thể kế thừa Đế Thôn, trở thành kẻ địch của bốn Hoàng tộc Chiêu Châu cũng chẳng sao.

Long Khoa rất sợ, nhưng chỉ có thể làm theo mệnh lệnh của Long Hoàng.

“Hội trưởng Hoa, điện hạ Long, các người quên trong vòng quyết chiến vẫn còn một người rồi!”
Đúng lúc này, Diệp Xung bỗng lên tiếng.

Mọi người đồng loạt nhìn sang Dương Thanh vẫn đang ung dung quan sát.

Khi nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh, còn có chút giễu cợt của Dương Thanh, bọn họ chợt ý thức được điều gì đó.

“Dương Thanh, cậu mất sức chiến đấu rồi còn ở trong vòng quyết chiến làm gì? Cậu định tự cút ra hay phải để người khác đánh ra?”
Hoa Anh Kiệt híp mắt nhìn Dương Thanh.

Không biết tại sao lão ta lại cảm thấy uy lực lúc ẩn lúc hiện trên người Dương Thanh.

Giống như Dương Thanh không hề bị thương, ngược lại còn mạnh hơn lúc trước.

Long Khoa cũng nói: “Hội trưởng Hoa còn phí lời với cậu ta làm gì? Hai cao thủ của Hiệp hội Võ thuật và Hoàng tộc họ Long cứ liên thủ loại cậu ta khỏi vòng quyết chiến rồi mới đấu được không?”
“Được!”.

Chương 1970

Hoa Anh Kiệt cũng không dám chủ quan, bèn đồng ý.

"Giết!"
Không đợi Hoa Anh Kiệt và Long Khoa ra lệnh, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đã lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vẫn bình tĩnh đứng im tại chỗ như không biết đối thủ của mình là hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Dù có là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc có thể đối phó được kẻ địch như vậy.

Huống hồ là Dương Thanh đã bị thương nặng?
Hoa Anh Kiệt thầm nghĩ, trong lòng lại lo lắng lạ thường.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn cũng lo sợ nhìn theo.

Đương nhiên bọn họ hi vọng Dương Thanh sẽ thắng.

"Giết!"
"Chết đi cho tao!"
Thoät cái, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ xuất hiện ở hai bên Dương Thanh, đồng loạt ra đòn tấn công mạnh nhất.

Khi cao thủ Hoàng tộc họ Long còn cách Dương Thanh vài mét đã nhảy vọt lên, mũi chân giấu ám khí nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

Ông ta muốn một đòn lấy mạng anh!
Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng dồn sức vào năm đấm bên phải nhăm thẳng tim của Dương Thanh.

"Anh Thanh cẩn thận!"
Thượng Quan Nhu hốt hoảng hét lên.

Đoàn Vô Nhai cũng nắm chặt hai tay.

Ông ta không biết Dương Thanh có còn sức chiến đấu hay không, nhưng trông bộ dạng rất có thể là không còn.

Nếu Hiệp hội Võ thuật hoặc Hoàng tộc họ Long đoạt được Đế Thôn, các Hoàng tộc còn lại đều gặp phải nguy cơ to lớn.

“Cậu ThanhI!”
Đoàn Vô Nhai lo lắng gọi.

Chỉ mình Mã Siêu không hề sốt ruột, nhếch môi cười: “Cuộc chiến sắp kết thúc rồi!”
“Bịch!”
“Bịch!”
Mọi người chăm chú nhìn theo hai đòn tấn công của hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật đánh vào tim Dương Thanh.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long lại đá chân giấu lưỡi dao vào đầu anh.

Tất cả đều trố mắt khiếp sợ.

Bởi vì Dương Thanh vẫn đứng im tại chỗ, không hề tỏ ra e ngại, chỉ nhếch miệng cười lạnh: “Các người đã muốn giết tôi, tôi lấy mạng các người cũng không quá đáng đâu nhỉ?”
Dứt lời, một luồng khí thế khủng khiếp tỏa ra từ trên người anh phóng lên tận trời.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đứng gần Dương Thanh nhất chỉ cảm thấy bầu trời trên đầu mình đã bị anh phong ấn.

“Lùi lại!”.

Chương 1971

Hai người phản xạ có điều kiện định lùi ra sau.

Nhưng bọn họ lại không thể động đậy, tinh thần hoảng hốt.

“Chuyện này…”
Hai người đưa mắt nhìn nhau, cơ thể vô thức run rẩy.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bản thân muốn lùi lại nhưng không thể nhúc nhích.

Một luồng sức mạnh khủng bố như bàn tay vô hình đè bọn họ xuống đất.

Tuyết tháng sáu đã ngừng rơi từ lâu, trên mặt đất vẫn còn một lớp tuyết đọng thật dày.

Lúc này, lớp tuyết ấy đột nhiên bay múa giữa trời.

“Cậu ta… Cậu ta không bị sao?”
Long Khoa sợ run người, lắp bắp nói.

Sắc mặt Hoa Anh Kiệt cũng cực kỳ khó coi nhìn chăm chăm Dương Thanh.

Lão ta có thể cảm nhận được, khí tức võ thuật trên người anh mạnh hơn Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều.

“Chẳng lẽ cậu ta đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi sao?”
Lão ta chợt nghĩ tới gì đó, vẻ mặt khó tin.

Thượng Quan Nhu vốn đang lo lắng cho Dương Thanh cũng trợn mắt há mồm.

Hai cao thủ Thần Cảnh, một người đấm vào ngực Dương Thanh.

Người còn lại giơ chân giấu lưỡi dao nhắm thẳng đầu anh mà đá.

Sợ là cao thủ Thần Cảnh bình thường cũng phải chết dưới hai đòn tấn công kinh khủng như vậy.

Thế nhưng bọn họ lại không làm gì được Dương Thanh.

“Giết!”
Giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đang đứng trước mặt Dương Thanh đột nhiên biến mất.

“Bịch!”
“Bịch!”
Hai tiếng va đập nặng trịch đồng loạt vang lên.

Đến khi mọi người bình tĩnh lại, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hiệp hội Võ thuật rơi xuống chân Hoa Anh Kiệt.

Còn cao thủ của Hoàng tộc họ Long lại ngã xuống dưới chân Long Khoa.

Cả hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đều mất mạng!
“Chết… chết rồi sao?”
Long Khoa chết sững nhìn cao thủ nhà mình chết không nhắm mắt dưới chân, tim đập thình thịch.

Một cao thủ Thần Cảnh ở trong Hoàng tộc nào cũng có thực lực gần bằng người đứng đầu Hoàng tộc.

Bây giờ cả hai lại bị một người lấy mạng cùng lúc.

Mặt Hoa Anh Kiệt trắng bệch, không thể chấp nhận sự thật một người mới hai mươi tám tuổi mạnh hơn cả mình.

“Tốt!”
Đoàn Vô Nhai kích động rống lên..

Chương 1972

Sau khi khiếp sợ, trong mắt Thượng Quan Nhu chỉ còn sự kính nể.

Dù Mã Siêu đã đoán Dương Thanh có thể dễ dàng lấy mạng hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng vẫn bị sức mạnh của anh làm kinh hãi.

Anh ta năm chặt hai tay, kiên định nói: "Thực lực của anh Thanh lại tăng lên rồi.

Mình nhất định phải cố gắng hơn nữa, nếu không sẽ không còn cơ hội đuổi kịp anh ấy nữa!"
Tuyết tháng sáu đã ngừng rơi, gió lốc cũng ngừng gào thét.

Mây đen trên trời tản ra, ánh mặt trời chói lọi chiếu xuống.

Mặt đất vốn đang bị tuyết nhuộm trắng xóa, sau khi ánh nắng xuất hiện tuyết liền tan thành nước.

Dương Thanh đầu tóc bạc trắng đứng chắp tay giữa vòng quyết chiến.

"Dương Thanh!"
Hoa Anh Kiệt gắn giọng gọi tên anh.

Dương Thanh thản nhìn nhìn lão ta, cau mày hỏi: "Ông không phục à?"
"Chỉ dựa vào cậu cũng dám đòi tôi khâm phục?"
Hoa Anh Kiệt ngạo nghễ nói, dù biết thực lực của Dương Thanh rất khủng bố nhưng vẫn giữ thái độ kiêu ngạo.

"Không phục thì đã sao? Kẻ thua vấn là ông!"
Ánh mắt Dương Thanh vô cùng tĩnh lặng, sâu trong đáy mắt giống như một hồ nước đọng yên ả.

"Nếu cậu không dùng thủ đoạn hèn hạ, sao tôi lại bị đánh ra khỏi vòng quyết chiến?"
Hoa Anh Kiệt giận dữ hét.

Khí thế Thân Cảnh đỉnh phong trên người lão ta bộc phát, ý chí chiến đấu bùng lên.

“Hội trưởng Hoa không dám chịu thua sao?”
Đoàn Vô Nhai cười lạnh nói: “Tất cả mọi người đều chứng kiến cuộc chiến giữa ông và cậu Thanh.

Tôi nghĩ bản thân ông rất rõ ràng, cậu Thanh có dùng thủ đoạn hèn hạ hay không”.

“Không dám chịu thua lại còn lấy cới”
Thượng Quan Nhu cũng lên tiếng: “Không ngờ hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật lại không dám chịu thua.

Ông không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị mọi người cười chê à?”
Vẻ mặt Hoa Anh Kiệt cực kỳ dữ tợn, lời nói của Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu càng chọc giận lão ta.

Nếu là trước kia, có lẽ Diệp Xung và Long Khoa sẽ còn nhăm vào Dương Thanh.

Nhưng lúc này cả hai đều câm như hến, trốn ở phía xa sợ bị anh phát hiện, chứ đừng nói là tiếp tục nhằm vào anh.

“Hội trưởng!”
Kim Cương sợ Hoa Anh Kiệt kích động lại đấu với Dương Thanh.

Một khi lão ta ra tay, chắc chắn chuyện hôm nay sẽ bị truyền ra ngoài.

Sau này Hiệp hội Võ thuật sẽ trở thành trò cười cho các thế lực lớn khác.

Cao thủ của Hiệp hội Võ thuật cũng không ngóc đầu lên được.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Kim Cương cũng cảm thấy Dương Thanh quá mạnh, Hoa Anh Kiệt mà đấu sẽ có khả năng bỏ mạng ở đây.

Hiệp hội Võ thuật có thành tựu như hôm nay phần lớn là nhờ thiên phú võ thuật siêu phàm của Hoa Anh Kiệt.

Nếu lão ta chết, thực lực của Hiệp hội Võ thuật sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Bất kỳ cao thủ nào của Hiệp hội Võ thuật cũng không muốn nhìn thấy điều này..

Chương 1973

Hoa Anh Kiệt nhìn chằm chằm Dương Thanh, toàn thân hừng hực ý chí chiến đấu.

Lão ta vẫn đang do dự không biết có nên đánh tiếp hay không.

“Tôi tuyên bố cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô chính thức kết thúc!”
Dương Thanh bỗng cao giọng nói.

“Dựa vào đâu mà cậu nói kết thúc là kết thúc?”
Hoa Anh Kiệt tức giận chất vấn.

Dương Thanh nhíu mày: “Một kẻ bại trận cũng có tư cách nói này nói nọ trước mặt tôi sao?”
“Nếu cậu chết, Vương của Yến Đô sẽ là tôi phải không?”
Hoa Anh Kiệt chợt hỏi.

Ánh mät Dương Thanh dần lạnh xuống: “Ông muốn giết tôi à?”
“Cậu phải chết!”
Hoa Anh Kiệt nghiến răng nói, lôi ra một lọ thuốc thủy tinh.

“Liều thuốc hoàn mỹ!”
Dương Thanh giật mình hoảng hốt.

Anh là cao thủ duy nhất từng uống liều thuốc hoàn mỹ, đương nhiên biết rõ Hoa Anh Kiệt đang cầm cái gì.

“Không ngờ cậu lại biết đây là thuốc gì.

Chắc là cậu cũng biết tôi uống thuốc này sẽ mạnh đến mức nào rồi chứ?”
Hoa Anh Kiệt cười nham hiểm.

Lão ta uống hết liều thuốc trước mắt mọi người.

“Âm!”
Thoáng chốc, một luồng khí tức hủy diệt bộc phá trong người lão ta.

Mặt đất dưới chân lão ta lập tức rạn nứt.

“Mọi người mau lùi lại nghìn mét!”
Dương Thanh cảm nhận được khí tức cuồng bạo trong người Hoa Anh Kiệt, vội vàng hô lên.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hơi thở phát ra từ Hoa Anh Kiệt đã vượt quá Thần Cảnh đỉnh phong, hai mắt lão ta cũng dần dần nhuốm màu đỏ rực như một con thú dữ dăn.

“Đi maul”
Thấy những người khác còn thần người ra đó, Dương Thanh giận dữ quát.

“Anh Thanh, phải cẩn thận đấy!”
Mã Siêu dặn dò rồi không chần chừ nữa, giậm chân một cái nháy mắt đi thật xa.

“Đi thôi!”
Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai cũng nhanh chóng mang các cao thủ trong gia tộc rời khỏi đây.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long thấy vậy cũng không dám nán lại, hối hả kéo nhau chạy đi.

Nơi đây chỉ còn lại Dương Thanh, Hoa Anh Kiệt, Kim Cương và tổng chỉ hội trưởng Hồng.

“Hội trưởng!”.

Chương 1974

Kim Cương và tổng chỉ hội trưởng Hồng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Hoa Anh Kiệt lúc này thật đáng sợ.

"Cút nhanh đi! Không là chết đấy!"
Dương Thanh nhìn về phía hai người kia, mất kiên nhãn lớn tiếng nói.

Sở dĩ anh bắt tất cả mọi người cách nơi này thật xa không phải vì quan tâm đến sự sống chết của các cao thủ Hoàng tộc kia, mà vì họ đều quá yếu so với Hoa Anh Kiệt.

Ai uống liều thuốc hoàn mỹ thì tâm trí sẽ luôn trong trạng thái căng thẳng tột độ, tính tình trở nên hết sức nóng nảy, nếu giết người thì càng mất kiểm soát hơn, có lẽ vào một giây phút nào đó sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.

Dương Thanh cũng đã dùng liều thuốc hoàn mỹ nên biết rất rõ người uống sẽ có những biến đổi gì.

Lúc này, hơi thở trên người Hoa Anh Kiệt đã vượt qua Thần Cảnh đỉnh phong, hiển nhiên là đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh trong truyền thuyết.

Nghe thấy tiếng hét của Dương Thanh, Kim Cương và tổng chỉ hội trưởng Hồng không đi mà lạnh lùng nhìn anh, chất vấn: "Cậu là cái thá gì mà dám ra lệnh cho chúng tôi?"

"Sợ chúng tôi ở lại đây hợp sức với hội trưởng giết cậu sao?"
Dương Thanh nghe hai người nói vậy thì hai mắt đăng đăng sát khí: "Như vậy thì tôi sẽ giết hai ông trước!"
'Bộp!"
Anh chưa kịp hành động thì thấy Hoa Anh Kiệt đột nhiên giơ tay tóm lấy cổ của tổng chỉ hội trưởng Hồng.

Cơ thể ông ta lập tức lơ lửng trên không trung.

"Hội trưởng!"
Sắc mặt Kim Cương biến đổi, không hiểu tại sao Hoa Anh Kiệt lại ra tay với tổng chi hội trưởng Hồng.

Tổng chỉ hội trưởng Hồng cũng bàng hoàng, trên mặt đây sự sợ hãi vì cảm nhận được sức mạnh đáng sợ đến từ tay của lão ta.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Hoa Anh Kiệt, ông ta chỉ thấy sát ý.

Đến lúc này tổng chỉ hội trưởng Hồng mới nhận ra Hoa Anh Kiệt muốn giết mình!

"Rắc rác!"
Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, tổng chỉ hội trưởng Hồng bị Hoa Anh Kiệt vặn gãy cổ.

"Ầm!"
Lần này là một tiếng động lớn hơn, cơ thể ông ta bay thẳng ra ngoài mười mấy mét, nện vào võ quán Yến Đô hoang tàn.

"Không ổn rồi! Ông ta đã mất khống chế!"
Mặt Dương Thanh lúc trắng lúc xanh.

Trước đó đánh nhau với cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành đã làm anh bị thương nặng, mất sức rất nhiều, sau đó lại đối đầu với Hoa Anh Kiệt, thể lực lại càng sụt giảm.

Mặc dù bây giờ thực lực đã khôi phục được.

phần nào nhưng Dương Thanh vẫn không hề có niềm tin sẽ chiến thắng một người đã mất kiểm soát như Hoa Anh Kiệt.

Kim Cương ngơ ngác nhìn người đồng hành của mình bị Hoa Anh Kiệt vặn gãy cổ rồi đá bay, không ai cứu sống nổi.

"Ngu xuẩn, còn đứng ngây ra đó làm gì? Chạy nhanh lên!".

Chương 1975

Thấy Kim Cương còn đang ngẩn người, Dương Thanh tức tối gầm lên.

Bị tiếng rống giận của anh làm cho bừng tỉnh, ông ta ngổn ngang cảm xúc nhìn anh rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

““Uỳnh!”
Nhưng ngay khi Kim Cương nhấc chân lên thì bị Hoa Anh Kiệt nhìn chòng chọc với đôi mắt đỏ ngầu, tiến lại gần.

“Hội trưởng!”
Cảm giác được cái chết đang đến gần, Kim Cương cực kỳ tuyệt vọng, nhưng lão hội trưởng mà ông ta đang gọi đã hoàn toàn mất lý trí, không nhận ra được người đối diện là ai.

Thấy Hoa Anh Kiệt võ một chưởng về phía đầu mình, Kim Cương rất chắc chắn cái đầu của mình sẽ như trái dưa hấu nổ tan tành ngay khi cái chưởng này đập xuống.

.

truyện đam mỹ
Muốn chạy trốn nhưng vì quá sợ hãi nên hai chân Kim Cương run lẩy bẩy, không nhúc nhích nổi, chỉ biết mở to mát nhìn bàn tay của Hoa Anh Kiệt càng lúc càng gần.

‘Am”
Ngay lúc này, Dương Thanh xuất hiện, thân thể của Hoa Anh Kiệt thình lình bị đâm ra ngoài.

“Cút!”
Anh quát với Kim Cương.

Bấy giờ ông ta mới lấy lại tinh thần, xoay người bỏ chạy như điên.

Sau khi bị đánh bay, Hoa Anh Kiệt tức tốc xông về phía Dương Thanh.

“Âm ầm ầm!”
Anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng hết sức

chiến đấu.

Tiếng va chạm dữ dội vang lên đỉnh tai nhức óc.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại của các Hoàng tộc dù đã lùi ra ngoài phạm vi hàng nghìn mét nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được sức mạnh kinh người đến từ Hoa Anh Kiệt và Dương Thanh.

"Mạnh quái"
Thượng Quan Nhu cực kỳ ngạc nhiên.

Đôi mắt Đoàn Vô Nhai cũng phát sáng, ông ta là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, trước đây được Dương Thanh yêu cầu một mình đấu với sáu cao thủ Thân Cảnh để rèn luyện nên lúc này đã cách Thần Cảnh đỉnh phong không còn xa.

Đối với Đoàn Vô Nhai, chịu đựng áp lực của Siêu Phàm Cảnh cũng là một loại rèn luyện.

Ông ta nằm chặt hai quả đấm, lòng thâm thề nhất định phải bước vào cảnh giới vĩ đại này.

Mã Siêu cũng có suy nghĩ như vậy, mặc dù chỉ mới bước vào Thần Cảnh nhưng sau khi phá giải phong ấn và uống thuốc mà Phùng Tiểu Uyển cho, anh ta có thể phát ra thực lực của một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhìn Dương Thanh phải một mình chiến đấu với Hoa Anh Kiệt đang trong trạng thái điên cuồng, Mã Siêu vô cùng tự trách, nếu như anh ta không yếu đến thế này thì sao có thể để Dương Thanh một mình đối mặt với mọi chuyện chứ?
Nét mặt của những cao thủ trong Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cũng cực kỳ khó oi.

Cho đến lúc này, dù ai thắng cũng là tin xấu đối với bọn họ.

Hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đã bị Dương Thanh giết một còn một.

Ba cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long cũng bị Dương giết đi một cao thủ trong nháy mắt, chỉ còn lại Long Khoa và một cao thủ Thần Cảnh khác..

Chương 1976

Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn thì ngược lại, không chết một cao thủ Thần Cảnh nào.

Dù không có Dương Thanh thì cao thủ của hai Hoàng tộc này vẫn có thể chống lại Hoàng tộc họ Diệp và họ Long.

"Chúng ta đi!"
Long Khoa ra lệnh, xoay người bỏ đi, nếu tiếp tục ở lại đây thì sẽ càng nguy hiểm thêm nữa.

Thấy ông ta muốn đi, Diệp Xung vội vàng mang cao thủ Thần Cảnh còn lại của Hoàng tộc họ Diệp chuẩn bị rời khỏi đây.

"Muốn đi à? Đi đâu đấy?"
Đoàn Vô Nhai xuất hiện trước mặt Long Khoa, hai cao thủ Thần Cảnh khác cũng nhanh chóng tiến lên bao vây ông ta và cao thủ Thần Cảnh kia.

Thượng Quan Nhu cũng dẫn hai cao thủ Thần Cảnh đến, không cho Diệp Xung và cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp chạy thoát.

Thực lực của Đoàn Vô Nhai mạnh đến nhường nào, Long Khoa đã được tận mắt nhìn thấy.

Cho dù chỉ có một mình thì Đoàn Vô Nhai cũng có thể ngăn cản cao thủ của Hoàng tộc họ Long, đã thế giờ lại có thêm hai cao thủ Thần Cảnh đi cùng.

Tình huống phía Hoàng tộc họ Diệp cũng như vậy, bản thân Diệp Xung chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, lúc này chỉ còn một cao thủ Thần Cảnh bảo vệ anh ta, trong khi đó Hoàng tộc họ Thượng Quan có đến ba cao thủ Thần Cảnh kể cả Thượng Quan Nhu.

Liệu người của Hoàng tộc họ Long và họ Diệp có thể thoát được không?
Mặt mày Long Khoa và Diệp Xung tái mét, bây giờ có muốn đi cũng không được nữa rồi.

Trước đây có Hiệp hội Võ thuật làm hậu thuần, họ còn dám bắt tay đối phó với người của Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn, giờ đây trong bốn cao thủ Thần Cảnh của Hiệp hội chỉ còn lại Hoa Anh Kiệt và cao thủ Thân Cảnh sơ kỳ Kim Cương.

Mà Hoa Anh Kiệt thì rõ ràng đã mất kiểm soát, ngay cả người của mình cũng giết, nói gì là bọn họ?
Dù Dương Thanh hay lão ta thắng thì đón chờ họ cũng là cái chết.

"Mấy người muốn làm gì?"

Long Khoa cố ghìm nỗi sợ hãi xuống, cắn răng chất vấn:
"Mấy người định khơi mào nội chiến giữa các Hoàng tộc sao?"
"Nội chiến giữa các Hoàng tộc?"
Đoàn Vô Nhai cười nhạo: "Kẻ muốn khơi mào nội chiến phải là Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp chứ nhỉ?"
Diệp Xung quả quyết phủ nhận: "Chú Đoàn, chú hiểu lầm rồi, Hoàng tộc họ Diệp chúng cháu tuyệt đối không muốn khơi mào chiến tranh đâu nh "Câm miệng!"
Đoàn Vô Nhai phẫn nộ mảng: "Đồ bỉ ổi dối trá, Đoàn Vô Nhai này không có đứa cháu trai hèn hạ như mày đâu!"
Diệp Xung không dám nói nữa, âm thầm tức giận.

Nhưng anh ta không dám thể hiện điều đó ra ngoài, trên mặt chỉ có nét lo âu sốt sắng.

Thượng Quan Nhu lạnh lùng lên tiếng: 'Cao thủ Hoàng tộc họ Long giấu ám khí dưới đế giày, âm mưu lấy đi tính mạng của chú Đoàn.

Tôi đã bị loại trừ ra khỏi vòng quyết chiến, thế mà Diệp Xung còn ngầm đồng ý cho cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp giết tôi".

"Nếu không nhờ có cậu Thanh cứu giúp thì giờ tôi đã là một cái xác rồi".

"Thế mà bây giờ mấy người lại chất vấn ngược lại chúng tôi có phải muốn khơi mào nội chiến giữa các Hoàng tộc hay không, còn nói chuyện xảy ra trước đây chỉ là hiểu lầm?"
Long Khoa và Diệp Xung mặt cắt không còn một giọt máu,

bởi vì những lời cô ta vừa nói đều là sự thật, rất dễ kiểm chứng.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, có lẽ qua mấy năm nữa sẽ kế thừa danh xưng Đoàn Hoàng của Hoàng tộc này..

Chương 1977

Thượng Quan Nhu thì lại là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Thượng Quan, dù trải nghiệm chưa đủ để thừa kế vị trí người cầm đầu kế tiếp nhưng cũng hoàn toàn có tư cách thừa kế vị trí đời sau nữa.

Cả hai đều có thân phận và địa vị rất cao ở Hoàng tộc của mình.

Nếu sự việc họ ám sát hai người này ở Yến Đô bị phơi bày, Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long sẽ chịu áp lực rất lớn.

Có thể Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ thật sự khai chiến với bọn họ.

Chưa kể bây giờ còn có Dương Thanh, nếu anh đánh bại Hoa Anh Kiệt thì họ hoàn toàn hết hy vọng trở mình.

"Rốt cuộc mấy người muốn thế nào?"
Long Khoa cắn răng hỏi.

"Dù muốn đi cũng phải chờ cậu Thanh đánh bại Hoa Anh Kiệt đã, cậu ấy sẽ là người quyết định mấy người có được phép rời khỏi đây hay không!"
Đoàn Vô Nhai lạnh lùng trả lời.

Dù sao thì Long Khoa và Diệp Xung đều có vị trí cao trong Hoàng tộc của mình, đúng là hành động của hai người này đã đủ để làm lý do dẫn đến chiến tranh giữa các Hoàng tộc.

Nhưng một khi chiến tranh bùng nổ, nó sẽ tác động đến nhiều khía cạnh.

Hai cao thủ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp từng ám sát Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu đều đã bị Dương Thanh giết chết.

Hai Hoàng tộc này hoàn toàn có thể đổ hết mọi chuyện lên hai người đã chết kia.

Bởi vậy mấy người Đoàn Vô Nhai mới không dám tự ý giết Long Khoa và Diệp Xung, chỉ có thể giao cho Dương Thanh xử lý.

Mã Siêu lạnh lẽo nhìn bọn người này: “Hãy cầu nguyện anh Thanh không thèm so đo đi, nếu không thì cho dù chủ Hoàng tộc của mấy người có tới cũng không bảo vệ được mấy người đâu”.

Nghe vậy, người của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều tái mặt.

Với thực lực biểu hiện ra, Dương Thanh hoàn toàn có khả năng đánh một trận với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mà chủ Hoàng tộc của hai người họ chẳng qua chỉ đang ở Thần Cảnh đỉnh phong mà thôi, dốc hết sức ra thì có khi cũng bộc phát ra được thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng rốt cuộc vẫn không phải đối thủ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Nghĩ đến đây, Long Khoa và Diệp Xung cực kỳ hối hận.

Một bên khác, Dương Thanh đang kịch liệt đánh nhau với Hoa Anh Kiệt đã mất đi lý trí, khí thế cuồng bạo liên tục cuốn ra bốn phương tám hướng như những cơn sóng.

Kể cả khi đã đứng cách nơi này hàng kilomet, những người khác vẫn cảm thấy áp lực nặng nề.

“AI”
Hoa Anh Kiệt ngửa mặt lên trời mạnh mẽ gầm thét như trút lửa giận trong cơ thể ra ngoài.

Dương Thanh lau vết máu bên mép đi, kiêng ky nhìn lão ta.

Cuộc đối chiến vừa rồi đã làm anh bị thương, trước đó đã có thương thế trong người sẵn, tình trạng lúc này của anh đang rất nguy hiểm.

Nhưng Hoa Anh Kiệt vẫn vô cùng điên cuồng, hơi thở cuồng bạo trong cơ thể vẫn đang tăng lên.

Nói cách khác, lão ta đang không ngừng mạnh hơn.

Còn Dương Thanh thì đã kiệt sức, nếu tiếp tục sẽ thương tổn đến nền tảng võ thuật.

“Nếu mình có thể đột phá đến Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ thì có lẽ đã không chật vật như bây giờ”.

Dương Thanh gượng cười, lắc đầu..

Chương 1978

Nói một cách chính xác thì hiện giờ anh đã là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có thể bộc phát ra được thực lực của Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ đã là cực hạn.

Cảnh giới càng cao, chênh lệch giữa các cấp bậc càng lớn.

Giống như Mã Siêu vậy, khi dốc hết toàn lực có thể dùng thực lực Thần Cảnh sơ kỳ để đấu với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhưng đến Siêu Phàm Cảnh thì chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ bất kỳ đều rất lớn.

Thậm chí ở cùng một cấp bậc, ai có nền tảng sâu hơn sẽ bộc phát ra được sức chiến đấu mạnh hơn.

Vì vậy mới nói hôm nay Dương Thanh giao chiến với Hoa Anh Kiệt đang trong trạng thái điên cuồng với cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã là cực hạn rồi.

“AI”
Hoa Anh Kiệt hét lên một tiếng, lần nữa xông về phía Dương Thanh.

Anh không dám mất tập trung, chân đạp mặt đất một cái, biến mất tại chỗ, cố gắng né tránh những đòn công kích của lão ta.

Lúc này Dương Thanh chỉ có thể kéo dài thời gian hết mức có thể.

.

Truyện Nữ Phụ
Như vậy sẽ khôi phục được một chút thực lực, nếu không sợ là anh sẽ chôn thây ở đây mất.

““Uỳnh!”
Cho dù đã bùng nổ tốc độ nhanh nhất, Dương Thanh vẫn bị Hoa Anh Kiệt đánh bay đi lân nữa.

Anh tiếp tục run rẩy đứng lên, toàn thân bị máu tươi nhuộm đỏ từ lâu nhưng không dám lơi lỏng chút nào, chỉ cần phân tâm

một giây thôi sẽ bị Hoa Anh Kiệt giết chết.

Rõ ràng khả năng chịu đựng của lão ta mạnh hơn rất nhiều so với thủ lĩnh của Hồng Trần.

Sau khi thủ lĩnh Hồng Trần uống liều thuốc hoàn mỹ chỉ kiên trì được năm phút ngắn ngủi, không thể chịu được sự cuồng bạo do liều thuốc đem đến nên đã nổ tan xác.

Nhưng trạng thái này của Hoa Anh Kiệt đã kéo dài đến mười phút mà vẫn chưa phát nổ, trái lại còn điên cuồng hơn.

Có lẽ đến cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh trung kỳ bình thường cũng chưa chắc có thể dễ dàng giết chết Hoa Anh Kiệt đang trong trạng thái này nhỉ?
"Aaal"
Hoa Anh Kiệt lại gầm thét lao đến chỗ Dương Thanh.

Anh căn chặt răng, hiểu răng thể lực của mình đã tiêu hao gần như không còn, có lẽ chỉ kiên trì được một lần cuối cùng.

Lần này mà ngã xuống thì có lẽ anh sẽ thật sự không còn sức để chiến đấu nữa, và trở thành vong hồn dưới tay Hoa Anh Kiệt.

Mắt thấy lão ta cách mình ngày càng gần, hơi thở điên cuồng kia cũng ngày càng mạnh hơn.

"Chết đi!"
Dương Thanh gào lên, dồn hết sức mạnh toàn thân vào năm đấm phải.

Đây là đòn công kích cuối cùng có thể bùng nổ và cũng là đòn công kích mạnh nhất của anh.

Hoặc là giết Hoa Anh Kiệt, hoặc là bị Hoa Anh Kiệt giết!
Hai cao thủ có thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Cảnh đồng thời lao về phía đối phương, tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Ầm!"
Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm vào nhau..

Chương 1979

Đột nhiên sóng năng lượng mang tính hủy diệt lan ra từng gợn sóng như tảng đá rơi ầm xuống biển, lan ra bốn phương tám hướng.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Mấy căn nhà không người xung quanh võ quán Yến Đô nháy mắt sụp đổ.

Mặt đất rung chuyển dữ dội như đang có một trận động đất.

“Đây… Đây chính là thực lực của cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư?”
Các cao thủ Thần Cảnh đứng ngoài hàng kilomet nhưng vẫn bị sức mạnh kinh khủng này ép lùi lại mấy bước, ai nấy đều bàng hoàng.

Mã Siêu siết chặt nắm đấm, trong mắt đầy vẻ lo âu.

Sóng năng lượng khủng bố này đủ để chứng minh tình hình cuộc chiến kịch liệt đến thế nào mới tạo ra cơn động đất lớn như vậy.

Cuộc chiến càng kịch liệt chứng tỏ tình cảnh của Dương Thanh càng nguy hiểm.

Nếu có thể đến gần trung tâm chiến trường thì Mã Siêu đã xông vào từ lâu.

Giờ đây, nơi giao chiến của hai người bụi mù tung bay, không thể thấy được bất cứ cái gì.

Ở trung tâm chiến trường, Dương Thanh nằm trên đống hoang tàn, toàn thân tắm trong máu, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn, máu liên tục trào ra khỏi miệng.

Anh cảm giác mình đang dần mất đi ý thức.

Không một ai biết đã có chuyện gì xảy ra sau khi Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt va chạm vào nhau, chỉ có bản thân anh biết được cú va chạm ấy mạnh đến thế nào.

Đòn công kích mạnh nhất của anh rơi vào trên người Hoa Anh Kiệt, đồng thời anh cũng bị đòn tấn công của lão ta đánh trúng, hai người bị đẩy lùi về phía sau mấy chục mét cùng một lúc.

Dương Thanh không biết liệu Hoa Anh Kiệt có còn sống hay không, có thể đứng lên lần nữa hay không.

Anh chỉ biết nếu lão ta còn đứng lên được thì đón chờ mình chính là cái chết!
Gió thoảng qua, cát bụi xung quanh bị thổi tan.

Dương Thanh không cảm nhận được hơi thở của Hoa Anh Kiệt, cứ như đòn công kích vừa rồi đã khiến cho lão ta tan biến vậy.

Nhưng anh hiểu rõ Hoa Anh Kiệt không thể nào hóa thành bụi phấn chỉ với cú tấn công vừa rồi được.

Dù đã chết thì ít ra cũng phải còn thi thể.

Nhưng Dương Thanh chờ thật lâu cũng không thấy lão ta xuất hiện.

Chẳng lẽ chết thật rồi?
Dương Thanh muốn đứng dậy để tìm kiếm Hoa Anh Kiệt nhưng toàn thân đều bị thương quá nặng, không đứng lên nổi.

Không chỉ thế, anh đang dần mất đi ý thức.

“Anh Thanh!”
Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Mí mắt càng ngày càng nặng, Dương Thanh chậm rãi nhảm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Mã Siêu chạy đến, thấy anh nằm trong vũng máu, thương tích khắp người thì nước mắt rơi như mưa.

“Anh Thanh, tỉnh lại đi, anh hãy tỉnh lại đi, đừng làm em sợ mà, làm ơn đừng dọa eml”
Mã Siêu khóc, nước mắt rơi tí tách xuống đất..

Chương 1980

Đi theo Dương Thanh lâu như vậy, chưa bao giờ anh ta thấy có lần nào anh bị thương nặng thế này.

Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai chạy đến, cũng sững sờ khi nhìn thấy Dương Thanh.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy? Sao cậu Thanh lại bị thương nặng thế này? Hoa Anh Kiệt đâu?”
Đoàn Vô Nhai rất nghi hoặc, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Thượng Quan Nhu căn chặt đôi môi đỏ mọng, không do dự lấy một cái lọ sứ ra đưa cho Mã Siêu, nói: “Đây là thuốc chữa thương cao cấp nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan, chúng tôi lấy được từ gia tộc Cổ Võ’.

“Nếu như cậu tin tôi thì cho cậu Thanh uống nó đi!”
Thấy hành động này của cô ta, sắc mặt của hai cao thủ Thần Cảnh sau lưng đều thay đổi: “Cô chủ!”
“Thưa cô chủ, Hoàng tộc họ Thượng Quan phải trả một cái giá rất đắt mới lấy được thuốc chữa thương cao cấp này từ gia tộc Cổ Võ, toàn bộ gia tộc chỉ có một viên thôi!”
“Chủ Hoàng tộc cho cô để dùng vào thời điểm nguy cấp cơ mài”
“Đúng đấy, cô chủ, xin cô hãy nghĩ lại!”
Hai cao thủ Thần Cảnh vội lên tiếng ngăn cản.

“Câm miệng!”

Thượng Quan Nhu giận dữ quát, hai mắt đỏ hoe: “Cái mạng này của tôi là do cậu Thanh cứu, cho cậu ấy một viên thuốc thì có làm sao?”
Thượng Quan Nhu biết ơn Dương Thanh từ tận đáy lòng.

Khi người của Hoàng tộc họ Diệp.

muốn giết cô ta, Dương Thanh đã ném một cục đá đánh chết kẻ đó trong khi đang giao chiến kịch liệt nên cô ta mới còn sống đến bây giờ.

Ngoài ơn cứu mạng, Thượng Quan Nhu còn kính nể Dương Thanh.

Một thiên tài võ thuật trẻ hơn cô ta hai tuổi không thể chết như vậy được.

Thấy Thượng Quan Nhu lấy thuốc ra, Đoàn Vô Nhai cũng ngạc nhiên.

Hai cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan nghe cô ta nói vậy thì không dám cản trở nữa.

Mã Siêu nhìn Thượng Quan Nhu thật sâu, không do dự nhận lấy thuốc và đút cho Dương Thanh.

Long Khoa và Diệp Xung đã chạy tới.

Hoa Anh Kiệt biến mất, Dương Thanh thì không rõ sống chết, cơ hội sống sót của bọn họ đây rồi.

Long Khoa và Diệp Xung cực kỳ vui sướng, theo lý mà nói thì Dương Thanh chính là quán quân cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, dù sao thì Hoa Anh Kiệt đã bị anh loại bỏ ngay từ ban đầu.

Trong trận chiến cuối cùng này, Hoa Anh Kiệt sau khi bị loại trừ khỏi vòng quyết chiến mới bùng nổ sức mạnh đánh một trận với Dương Thanh.

Dù vậy, Dương Thanh vẫn được tính là người chiến thắng.

Nhưng bây giờ, quán quân này có thể sống sót được hay không vẫn còn là ẩn số.

“Chúng ta đi!”
Long Khoa không nán lại cũng không dám nói gì thêm, mang cao thủ Thần Cảnh còn sót lại của Hoàng tộc họ Long rời khỏi đây.

Diệp Xung cũng vội vàng đi theo.

Lần này không ai cản trở, tình trạng của Dương Thanh đang rất nguy kịch, bọn họ đều lo lắng cho anh.

Hai mươi phút sau, Mã Siêu mang Dương Thanh đến phòng khám Ái Dân trong Thành Cửu Châu, lúc này họ chỉ có thể đặt

niềm tin vào Phùng Tiểu Uyển.

“Anh Thanhl”.

Chương 1981

Nhìn thấy Dương Thanh như tắm trong máu, Phùng Tiểu Uyển bật khóc: “Anh Thanh, sao lại thế này?”
“Tiểu Uyển, em cứu anh Thanh với, anh ấy tuyệt đối không thể có mệnh hệ gì được!”
Mã Siêu van nài.

Phùng Tiểu Uyển lau nước mắt, không dám lãng phí thời gian, lập tức bắt tay vào việc chữa trị cho Dương Thanh.

Tạm thời Mã Siêu chưa dám nói chuyện Vương Chiến đã bị giết hại cho cô ta biết.

Trong khoảng thời gian vừa qua, Vương Chiến luôn ở phòng khám Ái Dân, đối xử với Phùng Tiểu Uyển rất tốt, hai người thân thiết với nhau không khác gì ông cháu ruột thịt.

Hiện giờ Dương Thanh lâm vào trạng thái nguy kịch thế này đã là một cú đả kích cho Phùng Tiểu Uyển, nếu để cô ta biết Vương Chiến kính yêu của mình đã chết thì không biết liệu có thể chịu đựng nổi hay không.

Mã Siêu đứng ngoài phòng khám Ái Dân trông chừng, Đoàn Vô Nhai và Thượng Quan Nhu cũng đứng ở hai bên, họ không mong Dương Thanh gặp chuyện chút nào.

“Hai người đừng lo, cậu Thanh nhất định sẽ không sao đâu!”

Đoàn Vô Nhai nhìn Thượng Quan Nhu và Mã Siêu, nói một cách đầy kiên định.

Thượng Quan Nhu gật đầu thật mạnh, hai mắt đỏ hoe: ‘Cậu Thanh đã uống thuốc thần mà ông nội tôi lấy được từ gia tộc Cổ Võ rồi.

Loại thuốc chữa thương này vô cùng quan trọng với họ, nghe nói mang lại tác dụng rất lớn kể cả khi người dùng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

“Mã Siêu, sao cậu lại ở đây?”
Đúng lúc này, có hai người một lớn một nhỏ đi ra từ tập đoàn Nhạn Thanh.

Người hỏi Mã Siêu không phải ai khác, chính là Tân Thanh Tâm.

Cô dẫn Tiêu Tiêu sang đây.

“Chào chú Siêu ạI”
Thấy Mã Siêu, Tiêu Tiêu vui vẻ reo lên.

“Không phải cậu đang ở cùng anh Thanh sao?
Anh ấy đâu?”
Tân Thanh Tâm dắt tay cô bé đi đến, vẫn chưa biết gì nên mỉm cười hỏi.

Thấy hai người đang tiến tới, lòng Mã Siêu hết sức hốt hoảng.

Nếu để Tân Thanh Tâm và Tiêu Tiêu biết được tình hình hiện giờ của Dương Thanh thì có lẽ họ sẽ điên mất.

“Chào Tiêu Tiêu!”
Mã Siêu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đáp lại cô bé rồi nhìn về phía Tân Thanh Tâm, nói: “Chị dâu! Chị tới đúng lúc quá, em đang định đi tìm chị đây!”
“Tìm tôi?”
Cô nghỉ hoặc hỏi, lại nghe Mã Siêu nói tiếp: “Là thế này, anh Thanh vừa nhận được nhiệm vụ bí mật từ chiến vực, đã đi rồi”.

“Gì cơ? Anh Thanh đi rồi?”
Tân Thanh Tâm hoang mang khó hiểu, cô biết †rong năm năm rời xa mình anh luôn ở chiến vực.

“Không phải Dương Thanh đã giải ngũ rồi ư?
Sao vẫn phải nhận nhiệm vụ nữa?”
“Anh ấy nhận nhiệm vụ gì vậy? Có nguy hiểm không? Bao lâu nữa mới về được?”
Tần Thanh Tâm liên tục chất vấn, vẻ mặt hốt hoảng làm cho người khác nhìn mà xót xa..

Chương 1982

Mã Siêu vội vàng nói: ‘Chị dâu, đừng nôn nóng, nhiệm vụ của anh Thanh không có gì nguy hiểm đâu, nhiều nhất một tháng là về rồi”.

“Vì nhiệm vụ phải được bảo mật nên em không thể nói cho chị được, mong chị thông cảm!”
Thượng Quan Nhu cũng đi tới, thân mật kéo lấy tay của Tân Thanh Tâm và nói: “Em là vợ của cậu Thanh đúng không?”
“Đừng lo, nhiệm vụ của cậu Thanh tuyệt đối không có gì nguy hiểm đâu, chị có thể đảm bảo với eml”
Thấy cô gái xinh đẹp và sang trọng này, Tần Thanh Tâm hỏi: “Chị là?”
“Trong mấy ngày cậu Thanh không có ở đây, bọn chị sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ người nhà của cậu ấy, nếu em đồng ý thì từ hôm nay hãy để chị ở cạnh em, như vậy được không?”
Hai mắt Thượng Quan Nhu sáng ngời.

Vừa rồi được tận mắt nhìn thấy sự mạnh mẽ của Dương Thanh, cô ta đã hạ quyết tâm nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt với anh.

Giờ đây, Dương Thanh đang bị thương nặng, trông có vẻ rất nguy kịch nhưng Thượng Quan Nhu rất có lòng tin anh sẽ không sao.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, không ai có thể cam đoan người nhà của Dương Thanh sẽ an toàn, cô ta cùng với hai cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bảo vệ họ, anh nhất định sẽ nhớ cái ơn này.

“Tất nhiên là được rồi!”
Trong tiềm thức Tân Thanh Tâm cho rằng Thượng Quan Nhu cũng là đồng đội của Dương Thanh nên đồng ý ngay.

Cô không muốn để anh lo lắng về mình, nếu có người bảo vệ cô thì Dương Thanh sẽ yên tâm hơn.

Mã Siêu hơi nhíu mày, nhưng nghĩ đến trước đó Thượng Quan Nhu đã cho Dương Thanh cả thuốc chữa thương cao cấp duy

nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan, hắn sẽ không hại anh nên cũng yên lòng.

Đoàn Vô Nhai ẩn ý nhìn Thượng Quan Nhu, cô gái này quả thật rất có thủ đoạn, việc giúp đỡ bảo vệ người thân này nhất định sẽ làm Dương Thanh vô cùng biết ơn cô ta.

“Trong lúc cậu Thanh không có ở đây, người của Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi cũng sẽ ở lại Yến Đô, hợp tác với người của Hoàng tộc họ Thượng Quan để cùng nhau bảo vệ người nhà của cậu ấy”.

Ông ta cũng lên tiếng.

Tuy không biết Hoàng tộc họ Đoàn là gia tộc gì nhưng từ cách ăn mặc của Đoàn Vô Nhai, Tân Thanh Tâm có thể thấy được ông ta là một người có thế lực.

“Vậy thì cảm ơn chú nhé!”
Tân Thanh Tâm cảm kích nói.

Mã Siêu thở phào nhẹ nhõm, lúc này mỗi người Thượng Quan Nhu và Đoàn Vô Nhai đều có hai cao thủ Thần Cảnh đi theo, tức là tổng cộng có sáu cao thủ Thần Cảnh bảo vệ người nhà của Dương Thanh.

Đội ngũ này đã vượt qua bất kỳ một Hoàng tộc nào, trừ khi các gia tộc võ thuật lánh đời ra mặt, nếu không thì không một ai có thể thương tổn đến người thân của Dương Thanh.

Tân Thanh Tâm không ở lại lâu hơn, biết Dương Thanh đã đến chiến vực làm nhiệm vụ thì dẫn Tiêu Tiêu đi.

Thượng Quan Nhu là phụ nữ duy nhất trong sáu cao thủ Thần Cảnh ở đây nên cũng cùng trở về dinh thự Vân Phong với cô.

“Ông Đoàn, sau này làm phiền ông rồi!”
Sau khi Thượng Quan Nhu và Tân Thanh Tâm đi, Mã Siêu nặng nề lên tiếng.

Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Tôi lớn tuổi hơn cậu nhiều, nếu như cậu không chê thì có thể gọi tôi là Cấn Đoàn”.

Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Tôi lớn tuổi hơn cậu nhiều, nếu như cậu không chê thì có thể gọi tôi là chú Đoàn”..

Chương 1983

“Chú Đoàn bị Hiệp hội Võ thuật và những Hoàng tộc khác gây sức ép mà vẫn bảng lòng đứng về phía anh Thanh, chúng cháu vô cùng biết ơn, sao dám chê chứ?”
Mã Siêu cười nói: ‘Chú Đoàn cứ gọi cháu là Siêu được rồi ạt”
Nghe anh ta đổi cách xưng hô, Đoàn Vô Nhai khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm túc nhìn về phía phòng khám Ái Dân, trầm giọng nói: “Không biết lúc nào cậu Thanh mới tỉnh lại”.

Mã Siêu cũng vô cùng sốt ruột, tuy vậy vẫn đặt niềm tin vào Dương Thanh: “Anh Thanh nhất định sẽ không sao!”
“Siêu, cháu có biết chuyện gì đã xảy ra với Hoa Anh Kiệt không?”
Đoàn Vô Nhai đột nhiên nghiêm giọng hỏi.

Lúc đó Hoa Anh Kiệt thình lình bộc phát ra sức chiến đấu vượt xa thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của mình, rõ ràng là đã mất kiểm soát.

Đoàn Vô Nhai vẫn luôn thắc mắc về điều này.

Có thân phận lớn như thế nhưng ông ta chưa từng nghe nói ai có thể bộc phát ra thực lực ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong khi vân còn ở Thần Cảnh đỉnh phong.

Mã Siêu thoáng ngộ ra điều gì, trước đây Dương Thanh uống liều thuốc hoàn mỹ cũng có biểu hiện như vậy, chẳng qua sau cùng anh vẫn lấy lại được lý trí.

“Có lẽ trong những năm ở nước ngoài, lão ta lấy được loại thuốc gì có thể làm tăng thực lực nhưng có tác dụng phụ rất lớn!”
Sau một lúc im lặng, anh ta trả lời.

Nếu liều thuốc hoàn mỹ bị bại lộ sẽ làm Dương Thanh bị liên lụy.

Dù sao Đoàn Vô Nhai cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn, không ai có thể cam đoan liệu ông ta có âm mưu gì với Dương Thanh sau khi biết được sự tồn tại của liều thuốc hoàn mỹ hay không.

Nhất quyết không được hại người khác, nhưng lòng đề phòng cũng phải có!
Bây giờ Dương Thanh sống chết chưa rõ, Mã Siêu cũng bị thương nặng, trong khi đó Đoàn Vô Nhai là một cao thủ có thể so với Thần Cảnh đỉnh phong, nếu có ác ý thì anh ta không cách nào ngăn cản được.

Đoàn Vô Nhai không nghỉ ngờ gì về lời nói của Mã Siêu, quả thật những năm qua Hiệp hội Võ thuật liên tục mở rộng quy mô ở nước ngoài, trong khi đó ở Chiêu Châu chỉ có một chỉ hội mà thôi.

Thế giới rộng lớn, không bao giờ thiếu cái lạ, Hoa Anh Kiệt là hội trưởng của Hiệp hội Võ thuật, lấy được loại thuốc cưỡng chế tăng mạnh thực lực cũng không phải là không thể.

"Chỉ là, sau cuộc chiến thì cậu Thanh bị thương nặng đến thế, còn Hoa Anh Kiệt thì sao?
Tại sao không tìm ra được tung tích của ông ta?"
Đoàn Vô Nhai trầm trọng hỏi.

Mã Siêu cũng vô cùng sốt ruột, lắc đầu: "Mong là lão ta đã chết!"
Cùng lúc đó, tại một căn cứ ngầm ở ngoại ô Yến Đô, trên bàn thí nghiệm có một người đầy máu đang nằm.

Nếu như Mã Siêu và Đoàn Vô Nhai đều ở đây sẽ nhận ra người này chính là Hoa Anh Kiệt.

Trên người lão ta cảm đầy ống dẫn nối đến đủ loại thiết bị.

Một bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng đang ngồi trước các thiết bị, kích động nhìn chăm chằm số liệu trên màn hình.

Ngay lúc này, Hoa Anh Kiệt đang bị trói trên bàn thí nghiệm mở choàng mắt, điên cuồng giấy giụa, đôi mát đỏ ngầu đầy cuồng loạn.

"Rắc rắc rắc!"
Hoa Anh Kiệt vùng vẫy quá dữ dội nên cái cùm hợp kim đang trói tay chân lão ta nháy mắt bị vỡi
Hoa Anh Kiệt đang hôn mê, không rõ sống chết thế nào lại đột nhiên giấy giụa kịch liệt làm cho những người trong phòng thí nghiệm giật cả mình..

Chương 1984

“Black Doctor, chúng ta phải rời khỏi đây thôi, quá nguy hiểm!”
Một bác sĩ trẻ mặc blouse trắng nói với người trung niên cầm đầu.

Người trung niên này chính là Black Doctor.

Vẻ hưng phấn thể hiện rất rõ trên khuôn mặt ông ta, hai mắt thì nhìn chằm chằm Hoa Anh Kiệt đang hóa rồ, kích động nói: “Đây chính là tác phẩm xuất sắc nhất của tôi!”
Black Doctor vừa dứt lời thì Hoa Anh Kiệt lao về phía ông ta.

Black Doctor giậm chân xuống đất, nháy mắt xuất hiện trước mặt lão ta và tung một cú đấm.

“Bốp!”
Một tiếng thật lớn vang lên, Hoa Anh Kiệt bị đánh cho lùi lại mấy bước.

“Ha ha, tuyệt vời!”
Black Doctor cười phá lên, tiếp tục nhảy đến gần lão ta.

“Bốp bốp bốp!”
Trong sự ngỡ ngàng của các bác sĩ mặc áo blouse trắng trong phòng nghiên cứu khoa học, Black Doctor chủ động lao vào đánh với Hoa Anh Kiệt.

Đám chuyên viên nghiên cứu vô cùng ngạc nhiên: “Black Doctor lợi hại thế sao?”
Các thành viên trong nhóm nghiên cứu khoa họcđều nhận thấy thực lực lúc này của Hoa Anh Kiệt đã vượt trên Thần Cảnh đỉnh phong.

Nói cách khác, hiện giờ lão ta tương đương với một cao thủ Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ trong truyền thuyết, nếu ở bên ngoài thì không ai có thể chống lại Hoa Anh Kiệt, ngoại trừ gia tộc Cổ Võ.

Nhưng đám chuyên viên tiếc một điều rằng Hoa Anh Kiệt lại mất đi ý thức, dự án nghiên cứu khoa học mà họ đang thực

hiện chính là nghĩ cách khống chế lão ta.

Dự án thí nghiệm này đã kéo dài được nhiều năm, bọn họ cũng đã thất bại vô số lần, gần như mọi đối tượng thí nghiệm đều không thoát được.

kết cục mất lý trí rồi nổ tanh bành.

Nhưng Hoa Anh Kiệt là thí nghiệm thành công nhất từ trước đến nay của nhóm nghiên cứu khoa học bọn họ.

Hoa Anh Kiệt không những không bị nổ tan xác mà còn có thể duy trì trạng thái cuồng bạo, như vậy nhiệm vụ tiếp theo chính là nghĩ cách khống chế lão ta.

Đương nhiên, Dương Thanh không phải đối tượng của họ.

Những nhóm nghiên cứu dưới trướng Black Doctor phân bố rộng rãi trên toàn thế giới, những chuyên viên ở đây chỉ là một trong số những nhóm nghiên cứu ấy.

“Dừng lại!”
Black Doctor đột nhiên quát.

Ai cũng giật mình, Hoa Anh Kiệt còn đang vô cùng cuồng bạo thế mà dừng tấn công thật, ánh mắt cũng đờ đẫn.

“Vung quyền!”
Black Doctor tiếp tục ra lệnh.

“Vút!”
Hoa Anh Kiệt quả nhiên vung năm đấm.

“Tiến lên phía trước ba bước!”
Ông ta kích động, lại đưa ra mệnh lệnh..

Chương 1985

Hoa Anh Kiệt vẫn làm theo!
Tiếp đó, Black Doctor tiếp tục yêu cầu Hoa Anh Kiệt làm theo lệnh của mình, lần nào lão ta cũng tuân theo răm rắp.

"Thế… Thế là thành công rồi à?"
Các thành viên trong nhóm nghiên cứu ngỡ ngàng.

Vừa rồi Hoa Anh Kiệt nổi điên, Black Doctor thì chủ động tiến lên đánh nhau với lão ta, họ còn tưởng là thí nghiệm sắp thất bại.

Nhưng bây giờ, họ mừng rỡ nhận ra Hoa Anh Kiệt tuân theo mọi mệnh lệnh của Black Doctor.

"Ha ha, quá tuyệt! Quối cùng cũng thành công!"
Black Doctor kích động cười phá lên.

Cho đến lúc này, các chuyên viên nghiên cứu mới tiêu hóa được sự thật thí nghiệm này đã thành công.

"Black Doctor, thật tốt quá, nhiều năm nỗ lực của chúng ta cuối cùng cũng không bị uổng phí, chúng ta đã chờ được ngày này rồi!"

Các chuyên viên nghiên cứu khoa học vui mừng khôn xiết.

"Hoa Anh Kiệt, giết sạch bọn nó cho tôi!"
Đang lúc những người này phấn khởi thì Black Doctor đột nhiên đưa ra mệnh lệnh mới.

"Vút vút vút…"
Hoa Anh Kiệt xông về phía những chuyên viên tay không tấc sắt kia, điên cuồng chém giết.

Hiện giờ lão ta đã trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ, chỉ cần giậm chân một cái là năm chuyên viên nghiên cứu khoa học ngã trong vũng máu chỉ trong nháy mắt.

Bọn họ còn không có cả cơ hội để phản ứng, cứ thế mà chết trong tay Hoa Anh Kiệt.

“Mình đúng là thiên tài mài”
Black Doctor kích động lẩm bẩm: “Từ nay về sau, mình cũng có cấp dưới là cao thủ Siêu Phàm Cảnh rồi”.

“Tiếc là Dương Thanh này xem như thí nghiệm thất bại rồi”.

Đối với Black Doctor, tiêu chuẩn cho một thí nghiệm thành công chỉ có một, đó chính là đối tượng thí nghiệm chỉ tuân theo mệnh lệnh của ông ta.

Hoa Anh Kiệt là thí nghiệm thành công đầu tiên, còn Dương Thanh thì nhiều nhất chỉ có thể xem là gần đạt đến mà thôi.

Phải chờ đến khi anh cũng nghe lời ông ta mới xem như thành công.

Nhưng Black Doctor không hề sốt ruột mà trái lại trong lòng còn rất mong đợi.

Nếu Dương Thanh uống liều thuốc hoàn mỹ rồi mà không xảy ra hiện tượng nổ tan xác, thậm chí còn có thể tỉnh táo trở lại thì chứng tỏ anh có thiên phú võ thuật mạnh hơn, ngay cả liêu thuốc hoàn mỹ cũng không thể khai thác toàn bộ tiềm lực của anh.

Như vậy thì cứ tiếp tục cho Dương Thanh không gian trưởng thành, anh càng mạnh, thực lực sau khi thí nghiệm thành công sẽ càng cao.

Giống như Hoa Anh Kiệt vậy, Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ chính là trạng thái mạnh nhất của lão ta nên cho dù có làm thí nghiệm thì thực lực vẫn chỉ nằm ở mức Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ.

Nhưng Dương Thanh lại khác, anh vẫn có thể trở nên mạnh hơn.Nếu một ngày nào đó Dương Thanh đột phá đến Siêu Phàm Cảnh đỉnh phong thì nếu thí nghiệm thành công, Black Doctor sẽ khống chế được thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh đỉnh phong.

Cùng lúc đó, tại Hoàng tộc họ Long.

Long Khoa chỉ dẫn một cao thủ Thần Cảnh trở lại gia tộc của mình.

Biết được cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia bị Dương Thanh giết rất dễ dàng, Long Hoàng cực kỳ sửng sốt..

Chương 1986

“Con nói cái gì? Dương Thanh giết hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng một lúc sao?”
Long Hoàng giật mình hỏi.

Long Khoa sợ hãi quỳ dưới đất, vội vã gật đâu báo cáo: “Thưa bố, con nói thật một trăm phần trăm, các cao thủ của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu đều tận mắt nhìn thấy”.

“Thưa Long Hoàng, điện hạ nói thật đấy ạ, Dương Thanh thật sự giết hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng một lúc, thậm chí ngay cả Hoa Anh Kiệt có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong cũng thua cậu ta, không biết còn sống hay đã chết!”
Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long còn sống sót kia mau chóng giải thích.

“Nếu bố không tin thì cứ hỏi Diệp Xung của Hoàng tộc họ Diệp đi ạ, cậu ta cũng chứng kiến cảnh tượng kinh khủng đó’.

Long Khoa sốt sắng nói.

Long Hoàng không trả lời nhưng sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, ngoài ra còn có sự lo âu.

Kể cả lão ta cũng không dám nói có thể giết hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ chỉ trong một đòn, thế mà Dương Thanh lại làm được.

Điều này quá khó tin với Long Hoàng, một người mới có hai mươi tám tuổi có thể mạnh đến mức độ này sao?
Vậy chẳng phải có nghĩa lão ta mà đích thân tới cũng chưa chắc là đối thủ của Dương Thanh?
“Ngoài ra, con còn một chuyện muốn báo cáo với bố!”
Long Khoa đột nhiên lên tiếng, sự sợ hãi hiện lên trong mắt.

“Nói đi!”
Long Hoàng nhíu mày đáp.

“Thưa bố, trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, người của Hoàng tộc họ Long chúng ta muốn ám sát người thừa kế Đoàn Vô Nhai của Hoàng tộc họ Đoàn nhưng thất bại,

Đoàn Vô Nhai tuyên bố Hoàng tộc họ Đoàn sẽ khai chiến với chúng tai”

Long Khoa nơm nớp lo sợ nói.

“Bịch!”
Long Khoa vừa dứt lời thì bị Long Hoàng điên tiết đá bay.

“Khốn nạn! Mày muốn chết có phải không!”
Lão ta giận dữ quát: ‘Chúng mày đúng là to gan, người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn mà cũng dám giết à?”
“Mày có biết người thừa kế của một Hoàng tộc có ý nghĩa là gì không? Là chủ Hoàng tộc (Hoàng Chủ) tương lai!”
“Dám giết Hoàng Chủ tương lai, mày không phải muốn chết thì là gì?”
Long Khoa bị dọa sợ mất mật, người run lẩy bẩy: “Bố, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi, xin bố cho con một cơ hội nữa, con nhất định sẽ không làm bố thất vọng đâu!”
“Cho mày thêm một cơ hội nữa?”
Long Hoàng nhìn Long Khoa từ trên cao xuống, cười khẩy: “Bây giờ mày hãy cầu nguyện Hoàng tộc họ Đoàn bỏ ý định khai chiến với Hoàng tộc họ Long chúng ta đi”.

“Nếu không, tao không ngại giao mày ra để làm dịu cơn giận của họ đâu!”
Câu nói này của lão ta làm cho Long Khoa xụi lơ ngồi phịch xuống đất, nếu bị đem giao cho Hoàng tộc họ Đoàn thật thì ông ta không còn đường sống nữa..

Chương 1987

“Bố, đừng giao con cho Hoàng tộc họ Đoàn mà, Đoàn Vô Nhai sẽ giết con mất! Bố à, xin bố hãy cứu conl”
Long Khoa quỳ rạp dưới đất, mặt mày tái mét, vừa khóc vừa cầu xin.

“Dẫn xuống đi, nhốt nó vào phòng!”
Long Hoàng phất tay, hai cao thủ Thần Cảnh tiến lên kéo ông ta ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trong căn phòng chỉ còn lại Long Hoàng và một ông lão lưng còng.

“Long Hoàng định giao điện hạ cho Hoàng tộc họ Đoàn thật sao?”
Ông lão nặng nề hỏi.

Đôi mắt ánh lên sự sắc bén, Long Hoàng híp mắt nói: “Tôi chỉ đang dạy cái thằng chẳng ra gì đó một bài học mà thôi, cho dù Hoàng tộc họ Đoàn muốn đòi một lời giải thích thì chúng ta vẫn hoàn toàn có thể đổ mọi thứ lên đầu cao thủ đã bị giết kia”.

“Nếu tôi giao Long Khoa ra thật thì sau này còn mặt mũi nào để gặp ba Hoàng tộc khác nữa?”

Ông lão gật đầu: “Nếu người điện hạ muốn giết là cao thủ Thần Cảnh bình thường của Hoàng tộc họ Đoàn thì đã không vấn đề gì, đăng này lại muốn giết Đoàn Vô Nhai, thật là hết nói nổi”.

“Tôi nghe nói thực lực của Đoàn Vô Nhai đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ, cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Đoàn, rất được Đoàn Hoàng xem trọng”.

“Có người nói Đoàn Vô Nhai đã được Đoàn Hoàng cam kết sẽ truyền ngôi của mình nếu đột phá đến Thần Cảnh đỉnh phong nữa’.

“Điều tôi đang lo lắng là cho dù Hoàng tộc họ Đoàn có thể tạm thời không truy cứu, nhưng một khi Đoàn Vô Nhai đột

phá Thần Cảnh đỉnh phong thì Hoàng tộc này sẽ có đến hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, họ mà gây khó dễ thì chúng ta sẽ phải chịu áp lực rất lớn".

Long Hoàng nhíu mày, rõ ràng cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này.

"Ông muốn nói cái gì?"
Lão ta lạnh giọng hỏi.

Ông lão trả lời: "Dương Thanh có thể đồng thời giết hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, chứng tỏ thực lực của cậu ta cũng ở Thần Cảnh đỉnh phong".

"Nếu chúng ta có thể hàn gắn mối quan hệ giữa Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh thì không cần phải sợ hãi khi đối mặt với Hoàng tộc họ Đoàn nữa'.

Long Hoàng im lặng, dáng vẻ như đang suy ngẫm.

Vừa rồi Long Khoa chưa kịp nói toàn bộ sự việc xảy ra trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nên lão ta không hề biết hôm nay Đoàn Vô Nhai đã kết bạn được với Dương Thanh.

"Ông muốn để Long Tường ra tay?"
Long Hoàng lại hỏi.

Ông lão lắc đầu: "Để có hiệu quả tốt hơn thì nên để Long Thiên Vũ điện hạ ra mặt, tôi nghe nói điện hạ và Dương Thanh đã không còn đối đầu với nhau nữa, cậu ấy còn được phòng khám Ái Dân chữa bệnh cơ mà".

"Long Tường điện hạ là bố của Long Thiên Vũ điện hạ, nếu bây giờ ngài quyết định lập Long Tường điện hạ là Long Hoàng tương lai thì Long Thiên Vũ nhất định sẽ toàn tâm toàn ý làm việc cho Hoàng tộc ta'.

"Khi đó, chúng ta không cần tốn công mà đã có thể dùng cậu ấy làm trung gian để tiến tới mối quan hệ tốt đẹp hơn với Dương Thanh'.

Nghe ông lão nói vậy, cuối cùng Long Hoàng cũng nở nụ cười: "Được, làm theo lời ông đi!
Truyền lệnh cho Long Tường đến gặp tôi ngay bây giờ! Còn

nữa, thông báo lễ chọn ra người thừa kế tiếp theo của Long Hoàng sẽ được tổ chức vào sáng sớm ngày mai”..

Chương 1988

“Rõ”
Ông lão nhận lệnh, xoay người đi.

Một bên khác, tại phòng khám Ái Dân ở Yến Đô, Chiêu Châu.

Phùng Tiểu Uyển vẫn đang chữa trị cho Dương Thanh, quá trình chữa trị đã kéo dài tròn bốn giờ, sắc trời đã tối đen nhưng anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Siêu, lâu quá, sao cậu Thanh vẫn chưa tỉnh lại?”
Ở ngoài phòng khám Ái Dân, Đoàn Vô Nhai căng thẳng hỏi.

Sắc mặt Mã Siêu cũng rất khó coi, tuy rất sốt ruột nhưng vẫn kiên định nói: “Anh Thanh nhất định sẽ không sao đâu ạI”
Thời gian từ từ trôi qua, từ đầu đến cuối Mã Siêu và Đoàn Vô Nhai luôn canh giữ trước phòng khám chờ đợi tin tức của Dương Thanh.

Mãi cho đến hơn mười giờ tối thì cửa phòng khám mới được mở, Phùng Tiểu Uyển mệt mỏi đi ra.

“Tiểu Uyển! Anh Thanh sao rồi?”
Mã Siêu vội vàng tiến lên hỏi.

Nét mặt Phùng Tiểu Uyển tái xanh trông rất yếu ớt, hai mắt cô ta đỏ hoe, khế lắc đầu.

“Em chỉ có thể giúp ổn định lại thương thế, bảo đảm nền tảng võ thuật của anh Thanh sẽ không bị hư tổn thôi, còn khi nào anh ấy tỉnh lại được thì em không dám chắc”.

Lời nói của Phùng Tiểu Uyển làm cho Mã Siêu tái mặt: ‘Ý em là, em không biết khi nào anh Thanh mới tỉnh lại được ư?”
“Có thể lát nữa anh ấy sẽ tỉnh, có khi lâu hơn, hoặc mười ngày nửa tháng nữa anh ấy cũng không tỉnh? Thậm chí mấy năm nữa anh ấy cũng còn hôn mê?”
Anh ta run rẩy chất vấn.

Phùng Tiểu Uyển không kìm được xúc động, nước mắt rơi lã chã xuống đất.

Tuy không trả lời câu hỏi nhưng phản ứng của cô ta đã cho thấy Mã Siêu đoán đúng.

“Không! Không thể nào! Sao anh Thanh lại bị thương nặng như thế chứ?”
Mã Siêu lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, hoàn toàn không tin: “Tiểu Uyển, em lại trêu anh: rồi đúng không?”
“Lát nữa anh Thanh sẽ tỉnh, nếu không thì chỉ kéo dài đến ngày mai là cùng thôi đúng không?”
Mã Siêu vô cùng kích động, càng nói, nước mắt càng chảy ra.

Phùng Tiểu Uyển chỉ khóc, không đáp một lời.

Dù không muốn chấp nhận điều này nhưng sự thật năm ở đó, cô ta đã dùng hết mọi cách, chữa hết được toàn bộ vết thương trên người Dương Thanh nhưng anh vẫn không tỉnh lại.

Chưa bao giờ Phùng Tiểu Uyển gặp phải tình huống như hôm nay cả.

“Siêu, cháu bình tĩnh chút đi!”
Đoàn Vô Nhai lên tiếng, nghiêm túc nói: “Thần y nhỏ chỉ nói không thể chắc chắn cậu Thanh sẽ tỉnh vào lúc nào thôi chứ không nói cậu ấy không tỉnh lại được nữa”.

“Bây giờ không phải lúc để hốt hoảng, chúng †a có thể cân nhắc đến việc tìm những thần y khác đến xem cho cậu Thanh”.

“Nếu cháu tin chú thì có thể đưa cậu ấy đến Hoàng tộc họ Đoàn của chú thử xem, ở đó cũng có thần y, có thể sẽ có cách cho cậu ấy sớm tỉnh lại cũng không chừng”..

Chương 1989

Lời của Đoàn Vô Nhai khiến Mã Siêu nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Anh ta nhìn Đoàn Vô Nhai một lúc lâu, sau đó mới cất lời: "Cháu tin tưởng được chú, nhưng không thể tin tưởng Hoàng tộc họ Đoàn!"
Đoàn Vô Nhai lập tức im lặng.

Đương nhiên ông ta hiểu tình anh em giữa Mã Siêu và Dương Thanh sâu nặng bao nhiêu, bây giờ Dương Thanh hôn mê bất tỉnh, có thể tỉnh lại hay không cũng không thể đoán trước được.

Nếu ông ta đưa Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn, ai có thể đảm bảo thần y của Hoàng tộc họ Đoàn chịu ra tay cứu giúp hay không?
Cho dù chịu, Đoàn Hoàng sẽ đồng ý sao?
Dương Thanh có thể gặp nguy hiểm nữa không, Mã Siêu cũng không dám chắc được.

"Chú có thể đảm bảo với cháu nhất định sẽ không để cậu Thanh gặp nguy hiểm!"
Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói, sau đó tiếp tục: "Không giấu diếm gì cháu, chú bây giờ là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Đoàn, cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn".

"Có thể nói ở Hoàng tộc họ Đoàn, ngoại bố chú Đoàn Hoàng ra, mọi người đều phải nghe theo lệnh của chú, nếu cháu tin tưởng chú thì nên tin chú có thể bảo vệ được cậu Thanh".

Mã Siêu có thể cảm nhận được Đoàn Vô Nhai thật sự muốn giúp đỡ Dương Thanh, nhưng anh †a hiểu rất rõ tình hình bây giờ, thực lực Dương Thanh thể hiện ra lúc trước nhất định sẽ bị bốn Hoàng tộc biết.

Dương Thanh còn trẻ như vậy đã có thực lực đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chính là một †ồn tại như kho báu với những gia tộc hàng đầu.

Còn trẻ tuổi mà đã có thiên phú võ thuật đáng sợ như thế, chắc hẳn dù là cao thủ Thần Cảnh nào cũng muốn tìm hiểu bí mật trên người Dương Thanh.

Dù Đoàn Vô Nhai đáng tin tưởng, nhưng dẫu sao thời gian bọn họ quen biết còn quá ngắn, nhiều nhất chỉ mới có một ngày hôm nay thôi.

Dù ai cũng không thể đảm bảo nếu để Đoàn Vô Nhai đưa Dương Thanh đi sẽ xảy ra chuyện gì.

"Xin lỗi!"
Mã Siêu áy náy nói.

Anh ta không dám lấy mạng sống của Dương Thanh ra mạo hiểm.

Đoàn Vô Nhai còn muốn kiên trì: "Siêu, chú có thể hiểu nỗi lo lắng của cháu, nhưng cháu cũng: phải hiểu tình hình của cậu Thanh bây giờ rất nguy hiểm, rốt cuộc có thể tỉnh lại hay không đều không đoán trước được".

"Chậm trề càng lâu, cậu Thanh sẽ càng nguy hiểm, ngay cả thần y nhỏ cũng không thể cứu chữa, chẳng lẽ cháu còn muốn đợi nữa sao?"
Nghe Đoàn Vô Nhai nói xong, Mã Siêu hơi dao động, anh ta theo bản năng nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển.

Trên khuôn mặt tái nhợt yếu ớt của Phùng Tiểu Uyển tràn đầy vẻ không cam lòng, còn nồng đậm đau thương.

"Anh Siêu, em đã cố gắng hết sức rồi, thật sự không biết lúc nào anh Thanh có thể tỉnh lại".

Phùng Tiểu Uyển đỏ mắt nói với Mã Siêu.

Mã Siêu lập tức cảm thấy cực kỳ áp lực, theo suy nghĩ của anh ta, Phùng Tiểu Uyển chính là người duy nhất có thể chữa khỏi cho Dương Thanh.

Nhưng bây giờ, dường như hy vọng duy nhất này đã tan vỡ rồi.

Anh ta cũng không biết rốt cuộc Hoàng tộc họ Đoàn có thể chữa khỏi cho Dương Thanh không, anh ta chỉ biết một khi

Dương Thanh đi tới Hoàng tộc họ Đoàn, tình cảnh sẽ cực kỳ nguy hiểm..

Chương 1990

Nhưng nếu không đến Hoàng tộc họ Đoàn, tiếp tục chậm trễ nữa, tình trạng của Dương Thanh có thể sẽ chuyển biến xấu đi không?
Anh ta cảm thấy cực kỳ mâu thuần, không muốn để Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn, lại muốn để Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Vô Nhai cũng không nói thêm gì nữa, ông ta thật sự muốn để thần y của Hoàng tộc họ Đoàn chữa khỏi cho Dương Thanh, trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô trước đó, Dương Thanh để ông ta một mình đối mặt với sáu cao thủ Thần Cảnh, thật ra là vì rèn luyện võ thuật của ông ta.

Bây giờ tuy ông ta chưa đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng ông ta có thể cảm nhận được mình đã cách Thần cảnh đỉnh phong rất gần rồi.

Nếu không có Dương Thanh, sẽ không có ông †a bây giờ, nói không chừng ông ta đã bị cao thủ của Hoàng tộc họ Long ám sát rồi.

Ông ta cảm thấy Dương Thanh có ơn với mình, cho nên ông ta không muốn Dương Thanh chết, chỉ thế mà thôi.

“Được, cháu đồng ý để chú đưa anh Thanh đi!”
Một lúc lâu sau đó, cuối cùng Mã Siêu cũng lên tiếng.

Nếu không phải không còn sự lựa chọn nào khác, sao anh ta có thể đồng ý được?
Đoàn Vô Nhai cũng hơi bất ngờ, không ngờ Mã Siêu lại thật sự đồng ý, trong mắt còn có mấy phần cảm động, rõ ràng là Mã Siêu đã tin tưởng ông ta mới có thể đưa ra quyết định như vậy.

“Cháu yên tâm, cho dù chú có liêu cái mạng này cũng nhất định sẽ không để bất cứ một ai làm hại đến cậu Thanh!”
Đoàn Vô Nhai cực kỳ kiên định nói.

Mã Siêu gật đầu: “Cháu tin tưởng chúi”
“Cháu muốn đến Hoàng tộc họ Đoàn cùng chú không?”

Đoàn Vô Nhai bỗng nhiên hỏi thêm.

Mã Siêu lắc đầu không chút do dự, chợt mỉm cười: “Anh Thanh không có ở đây, cháu muốn bảo vệ người nhà của anh ấy thay anh ấy, nếu anh Thanh thật sự gặp nguy hiểm gì…”
Nói đến đây, Mã Siêu chợt dừng lại, sau khi im lặng hai giây, trong mắt anh ta hiện lên ánh sáng hung ác, cực kỳ cứng rần nói: “Nếu anh Thanh xảy ra chuyện, cháu sẽ không đi báo thù, cháu sẽ trốn đi, nghĩ cách khiến mình trở nên mạnh mẽ”.

Lời anh ta nói cực kỳ lạnh lẽo, ngay cả Đoàn Vô Nhai cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Đương nhiên Đoàn Vô Nhai hiểu không phải Mã Siêu đang uy hiếp mình, mà là nói lời xuất phát từ đáy lòng thôi.

Mã Siêu lấy thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, dùng hết thủ đoạn sẽ có thể đấu một trận với cao thủ ‘Thần Cảnh đỉnh phong, quan trọng là anh ta còn rất trẻ, thiên tài võ thuật như vậy, nếu cho anh ta thời gian, nhất định có thể hơn cả Thần Cảnh đỉnh phong.

“Cháu yên tâm, chú nhất định sẽ không để xảy ra chuyện như thế đâu!”
Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói.

Mã Siêu gật đầu, trong mắt mang theo chút cầu xin, thành khẩn nói: “Nhờ cả vào chúi”
“Được!”
Đoàn Vô Nhai gật đầu.

“Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chú dân anh Thanh đến Hoàng tộc họ Đoàn ngay đi!”
Mã Siêu thúc giục.

“Không thành vấn đề, bây giờ chú sẽ sắp xếp mọi chuyện, để đảm bảo sau khi đến Hoàng tộc họ Đoàn, cậu Thanh có thể được chữa trị ngay lập tức!”.

Chương 1991

Đoàn Vô Nhai dứt khoát lấy điện thoại ra, bắt đầu tự mình sắp xếp.

Nhìn thấy Đoàn Vô Nhai có lòng như vậy, Mã Siêu cũng yên tâm hơn.

Sau đó, Đoàn Vô Nhai đưa Dương Thanh đi, còn để hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng Tộc họ Đoàn lại Yến Đô, âm thầm bảo vệ người nhà của Dương Thanh.

Mã Siêu cũng không từ chối, dù sao tình hình Yến Đô bây giờ rất gay go, ai cũng không thể đảm bảo sau khi Dương Thanh không còn ở đây, mấy "con chuột" trốn trong bóng tối sẽ không có ý đồ xấu với người nhà của Dương Thanh.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi đáp xuống tại sân bay quốc tế Yến Đô.

Gần như chưa được bao lâu, lại có hai chiếc máy bay tư nhân đáp xuống.

"Bạch Vương!"
"Mã Vương!"
"Tiết Vương!"

Trên mỗi một chiếc máy bay tư nhân đều có mấy cao thủ võ thuật đi xuống, sau khi nhìn thấy nhau thì đều cất tiếng chào hỏi.

Ba nhóm người này là ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đích thân dẫn cao thủ trong gia tộc đến Yến Đô.

"Nhiều năm trôi qua, cuối cùng chủ Vương tộc chúng ta cũng đến Yến Đô một lần nữa rồi!"
Bạch Vương cảm khái cất lời.

'Trăm năm trước, sau khi gia tộc của bọn họ bị người kia một mình đánh bại, đồng thời giáng thành Vương tộc, những chủ Vương tộc này cũng chưa từng quay lại Yến Đô.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên chủ Vương tộc quay lại Yến Đô sau trăm năm.

“Đúng thết Cuối cùng chúng ta cũng đến rồi!”
Tiết Vương cũng tỏ vẻ cảm khái, trong mắt còn lộ ra chút kích động.

Lúc này bọn họ đều không biết Lưu lão quái, hy vọng duy nhất của bọn họ hoàn toàn không thể giải quyết Dương Thanh giúp bọn họ, thậm chí còn suýt bị Dương Thanh giết chết.

Nếu không phải Miêu Thành có cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến, Lưu lão quái đã chết không có chỗ chôn rồi.

“Bạch Vương, liên lạc với Lưu lão quái nhanh lên, chäc ông ta đã giết Dương Thanh rồi chứ?”
Mã Vương sốt ruột thúc giục.

Lão ta mong chờ được nắm giữ Đế Thôn lắm rồi.

“Vương tộc đã chờ đợi ngày này tròn một trăm năm!”
Tiết Vương kích động nói.

Bạch Vương cũng vậy, cười thật to: “Được, tôi sẽ liên lạc với Lưu lão quái ngay!”
Dứt lời, lão ta gọi điện thoại.

Lần thứ nhất, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!
Lần thứ hai, không liên lạc được!
Lần thứ ba vẫn không liên lạc được!
Nụ cười trên mặt Bạch Vương tắt ngúm, lão ta cứng đờ nói:
“Tại sao Lưu lão quái không nghe máy tôi?”
Không hiểu sao Bạch Vương đột nhiên có dự cảm rất xấu..

Chương 1992

Mã Vương và Tiết Vương cũng có linh cảm không lành nhưng vẫn cố ghìm sự thấp thỏm xuống.

“Chắc là ông ta bận?”
Mã Vương yếu ớt trả lời.

Bạch Vương và Tiết Vương đều không nói gì, bây giờ mới rạng sáng, có thể bận gì được?
“Có lẽ là Lưu lão quái ngủ rồi!”
Sau một lúc im lặng, Bạch Vương tự an ủi mình.

Tiết Vương cũng lý trí nói: “Ông đã hẹn trước với Lưu lão quái rồi thì đáng ra khi ông ta đến Yến Đô, dù muộn đến mấy cũng liên lạc được chứ không phải là không ai bắt máy như thế này”.

“Nếu ông ta đang ngủ nên không nghe được điện thoại hay do tắt máy, điện thoại hết pin thì lời nhắc nhở cũng không nên là số máy vừa gọi không liên lạc được chứ!”
Nghe vậy, Bạch Vương và Mã Vương đều tái mặt.

“Lưu lão quái bảo chúng ta tìm cho ông ta bốn cao thủ Thần Cảnh, như vậy chắc chắn tự tin lắm, trừ khi người đứng đầu Hoàng tộc tới, nếu không thì không ai có thể đánh bại Lưu lão quái ca.

“Chưa kể bản thân ông ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại còn thuần thục sử dụng cổ thuật, cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong tâm thường không phải đối thủ của ông ta đâu”.

“Cho dù Hoàng Chủ của Hoàng tộc đến cũng chưa chắc đã chiếm ưu thế!”
Bạch Vương phân tích.

“Chúng ta không biết tình hình của Lưu lão quái thì nên hỏi thăm xem rốt cuộc ở Yến Đô đã xảy ra chuyện gì”.

Tiết Vương nghiêm mặt đáp.

Dứt lời, lão ta gọi điện thoại.

Nhưng sau đó lại cúp máy rất nhanh, Tiết Vương nặng nề lên tiếng: “Thám tử của Vương tộc họ Tiết chúng tôi nói rằng trong lúc cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô diễn ra, không hiểu sao Dương Thanh đột nhiên mất kiểm soát, suýt thì giết chết Lưu lão quái”.

“Sau đó người của Hoàng tộc lập tức đuổi toàn bộ cao thủ dưới Thần Cảnh ra khỏi võ quán Yến Đô, tiếp đến như thế nào thì không rõ’.

Nghe Tiết Vương nói vậy, Bạch Vương và Mã Vương đều ngỡ ngàng.

“Sao… Sao lại vậy được?”
Bạch Vương không tài nào tin nổi: ‘Lưu lão quái là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cơ mà, saó lại suýt bị Dương Thanh giết được?”
Mã Vương cũng không tin: ‘Dương Thanh có mạnh cách mấy cũng không thể cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chứ?”
Tiết Vương cũng không cách nào chấp nhận được chuyện này, nhưng thám tử của Vương tộc họ Tiết đâu thể lừa dối lão ta.

“Chắc các ông cũng có thám tử chứ? Hỏi bọn họ xem tình hình thế nào”, Tiết Vương đề nghị.

Bấy giờ Bạch Vương và Mã Vương mới sực nhớ ra mình cũng có thám tử ở Yến Đô, vội vàng liên lạc.

Chẳng mấy chốc, hai người kết thúc cuộc gọi, nét mặt ai nấy đều trầm trọng, còn ẩn giấu sự sợ hãi.

Hiển nhiên họ cũng nhận được báo cáo giống Tiết Vương, Dương Thanh đã suýt giết được Lưu lão quái và cũng không ai biết được chuyện xảy ra sau đó.

“Bạch Vương, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”
Im lặng thật lâu, Tiết Vương mở miệng hỏi.

Bạch Vương cản chặt răng: “Tôi không tin Dương Thanh có thể giết được Lưu lão quái, tin tức chúng ta nhận được chỉ là cậu ta suýt giết thôi chứ chưa biết kết quả cuối cùng”..

Chương 1993

“Thế thì sao lại cho rằng người chết là Lưu lão quái mà không phải Dương Thanh chứ?”
Nghe thấy những lời này của lão ta, Tiết Vương và Mã Vương như thấy được một tia hy vọng, cho dù mong manh nhưng vẫn đáng để trông đợi.

“Vậy thì chúng ta tiếp tục điều tra đi?”
Tiết Vương hỏi.

“Đúng, phải tiếp tục điều tra!”
Bạch Vương gật đầu đồng ý.

Nhưng ngay lúc này, họ thình lình nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nét mặt lập tức thay đổi.

Khi ba người đưa mắt về phía đối phương, đối phương cũng đang nhìn họ.

Nhưng người đó chỉ hờ hững liếc mắt rồi cất bước lướt qua.

Dường như không nhận ra ba người.

Nhưng điều làm bọn họ ngạc nhiên hơn là người đàn ông cao to cống một cậu trai trẻ tuổi – đang đi theo sau, cậu trai trẻ tuổi đó chính là Dương Thanh.

“Dương Thanh kìa!”
Mã Vương sửng sốt.

Tiết Vương nhìn Bạch Vương, nặng nề hỏi: “Người thừa kế Đoàn Vô Nhai của Hoàng tộc họ Đoàn lại mang Dương Thanh đi, rốt cuộc là sao?”
Bạch Vương trầm giọng đáp: ‘Có lẽ là Dương Thanh có bí mật gì nên Đoàn Vô Nhai muốn mang về Hoàng tộc họ Đoàn?”
Nghe vậy, Mã Vương và Tiết Vương đều ngỡ ngàng.

“Chảng lẽ người chiến thắng cuối cùng là Hoàng tộc họ Đoàn?”.

Ủng hộ chính chủ vào ngay ++ TrumT ruyeЛ.V N ++
Trên mặt Tiết Vương đầy vẻ nghi hoặc.

“Hay chúng ta thử đi thăm dò xem sao?”
Mã Vương nhanh nhảu nói.

Mặc dù họ là người đứng đầu của Vương tộc nhưng Vương tộc ngày nay lại chẳng là gì so với Hoàng tộc.

Ba người họ chỉ có thực lực bán bộ Thần Cảnh, trong khi đó mỗi một người đứng đầu của – Hoàng tộc đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngay cả Đoàn Vô Nhai vừa gặp cũng đã là Thần Cảnh hậu kỳ.

“Điện hạ Đoàn, chào ngài!”
Ba người hối hả tiến lên, cúi người chào Đoàn Vô Nhai.

“Các ông là ai?”
Đoàn Vô Nhai nhíu mày nhìn những người trước mặt, do cảm thấy họ không phải người thường nên mới nhìn lâu hơn một chút.

Không ngờ ba người này lại biết ông ta là người của Hoàng tộc họ Đoàn.

“Thưa điện hạ Đoàn, tôi là Bạch Vương của Vương tộc họ Bạch’.

Bạch Vương mau chóng trả lời.

Mã Vương và Tiết Vương cũng lần lượt báo thân phận của mình.

Đoàn Vô Nhai thế mới biết ba người này là ai, lạnh giọng hỏi:
“Tìm tôi có chuyện gì?”
“Là thế này, chúng tôi thấy ngài mang Dương Thanh đi, ngài muốn đưa cậu ta về Hoàng tộc họ Đoàn sao?”
Bạch Vương cẩn thận hỏi..

Chương 1994

Đoàn Vô Nhai quát lớn rồi nhanh chóng rời đi, không thèm nhìn Bạch Vương và hai người còn lại lấy một lần.

Säc mặt của ba người trở nên khó coi, chỉ biết đứng nhìn ông ta mang Dương Thanh đi.

“Khốn kiếp! Dám mặt nặng mày nhẹ với chúng tai”
Cho đến khi Đoàn Vô Nhai mất bóng, Mã Vương mới nghiến răng nghiến lợi nói.

Bạch Vương và Tiết Vương tái mặt, vội vàng quát: ‘“Câm miệng!”
“Ông cũng biết Đoàn Vô Nhai là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ rồi mà, cho dù đã đi rất xa nhưng muốn biết ông nói gì cũng dễ thôi”.

Bạch Vương âm trầm nói.

Mã Vương nghe vậy thì giật mình, mặt cắt không còn một giọt máu, sợ hãi giải thích: “Tôi không có ý gì đâu, chỉ là do được thấy điện hạ Đoàn nên hơi kích động thôi”.

Nhưng Đoàn Vô Nhai không có hứng thú nghe lén họ nói gì, lúc này đã đưa Dương Thanh lên máy bay tư nhân thảng tiến về Hoàng thành Đoàn.

Sau khi đến Yến Đô, ngoài việc Dương Thanh suýt giết chết Lưu lão quái ra thì ba vị Vương của Liên minh Vương tộc không biết thêm được gì nữa.

Điều này làm cho bọn họ bàng hoàng sợ hãi.

“Ai nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi!”
Bạch Vương không kìm được cơn tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Vì sao không có kết quả gì về cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô cả?”
Họ đã ở Yến Đô đến ngày thứ ba rồi mà vẫn không thu hoạch được gì.

Nét mặt của Tiết Vương và Mã Vương cũng sa sầm, hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ cay đăng của đối phương.

“Dương Thanh đã bị Hoàng tộc họ Đoàn mang đi, Lưu lão quái thì mất liên lạc, chúng ta chẳng có thông tin gì về những chuyện xảy ra vào hôm đó cả, hay là đi về đi!”
Sau cùng, Tiết Vương đề nghị.

Lão ta hiểu rõ cứ tiếp tục ở lại Yến Đô cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy ngày qua gặp được rất nhiều cao thủ Vương Cảnh, điều này khiến họ nghỉ ngờ nhiều năm tu luyện của bọn họ có phải đã bị uổng phí rồi hay không.

Hiện nay, bất cứ ai trong Yến Đô cũng đều có thực lực Vương Cảnh, thậm chí còn có không ít cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh.

Ba người rất không cam tâm, nhưng cũng không thể làm gì được.

“Có lẽ truyền thuyết của Vương tộc sẽ vĩnh viên trở thành truyền thuyết thật rồi!”
Rất lâu sau, Bạch Vương thở dài một hơi, cô đơn nói: “Về thôi!”
Dứt lời, lão ta đi trước.

Tiết Vương và Mã Vương cũng theo sau.

Sự xuất hiện của ba vị Vương của Liên minh Vương tộc thế mà không dấy lên một ngọn sóng nào ở Yến Đô, cứ thế mà biến mất.

Vào ba ngày trước khi cuộc đấu võ giành ngôi Vương diễn ra, đông đảo cao thủ đến tham gia đều ở lại Yến Đô.

Nhiều nhân vật lớn thấy cảnh này đều nhận ra Yến Đô đang có sự thay đổi.

Trong một văn phòng ở tập đoàn Nhạn Thành.

Tân Thanh Tâm ngồi trước bàn làm việc, trên tay là một tờ văn kiện nhưng hai mắt thẫn thờ, cô không biết trong văn kiện đang nói gì cả..

Chương 1995

“Dương Thanh, rốt cuộc thì đến lúc nào anh mới về?”, Tân Thanh Tâm lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ lo âu.

Cô đơn thuần nhưng không có nghĩa là cô ngốc, có một số việc Tân Thanh Tâm không phải không cảm giác được mà là không muốn nói.

Dương Thanh biến mất ba ngày, Thượng Quan Nhu chủ động làm vệ sĩ, hai điều này vốn không có gì khác thường.

Nhưng cô phát hiện không chỉ mình mà bên cạnh Tần Y, Tiêu Tiêu và Tân Đại Dũng cũng có người âm thầm bảo vệ.

“Lại đang lo lăng cho Dương Thanh sao?”
Thượng Quan Nhu đi đến bên cạnh Tần Thanh Tâm không biết từ lúc nào, mỉm cười nói.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thượng Quan Nhu đang tươi cười, đột nhiên hỏi: “Chị Nhu, chị nói cho em biết đi, eó phải Dương Thanh gặp chuyện không may rồi không?”
Thượng Quan Nhu giật mình, nhanh chóng phủ nhận: “Sao có thể chứ?”

“Cậu Thanh là cao thủ hàng đầu, em không biết cậu ấy lợi hại đến thế nào đâu”.

“Để chị nói thế này cho dễ hiểu, tính trên toàn bộ Chiêu Châu thì không mấy ai là đối thủ của cậu Thanh cả”.

“Cậu ấy mạnh như vậy thì sao có chuyện gì được, em thấy có đúng không?”
Tần Thanh Tâm lắc đầu: “Chị Nhu, em không biết anh ấy lợi hại đến đâu, chỉ biết anh ấy là chồng em, bây giờ Dương Thanh đột ngột biến mất mà chẳng có tin tức gì, em lo lắm’.

“Dù anh ấy có nhiệm vụ quan trọng phải đi ngay thì chẳng lẽ ngay cả thời gian gọi điện thoại báo cho em một tiếng cũng không có sao?”
Nói được một lúc thì Tân Thanh Tâm rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Anh ấy đã xa em năm năm, em không muốn mất đi

anh ấy đâu! Em thật sự không thể mất anh ấy nữa!”
Lòng Thượng Quan Nhu chùng xuống, cô ta có thể cảm nhận được người phụ nữ trông kiên cường này thật ra yếu ớt đến nhường nào.

Mấy ngày nay, Tân Thanh Tâm thường xuyên ngẩn người, nhiều lần Thượng Quan Nhu còn phát hiện cô thâm khóc một mình.

“Thanh Tâm, em tin cậu Thanh chứ?”
Thượng Quan Nhu chợt hỏi.

Tần Thanh Tâm lau nước mắt, gật đầu với cô †a: “Em là vợ anh ấy, em yêu và tin tưởng anh ấy!”
“Em tin cậu Thanh là đủ rồi! Cậu ấy đã nói cả đời sẽ không lặng lẽ rời xa em và mọi người như trước đây rồi mà, nhất định sẽ không làm vậy nữa đâu!”
Thượng Quan Nhu nghiêm túc khuyên bảo: “Em thông minh như thế, cũng nên hiểu có một số chuyện cậu Thanh không muốn em bị cuốn vào”.

“Chị chỉ có thể nói với em răng nhiệm vụ lần này của cậu Thanh thật sự rất nguy hiểm, nhưng đó chỉ là với những cao thủ bình thường mà thôi, không đáng là gì với cậu Thanh đâu”.

“Cậu ấy không nói cho em biết là vì không muốn em lo lắng, nhưng chúng ta phải tin tưởng cậu ấy có thể trở về bình an!”
Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thượng Quan Nhu, nỗi lo lắng trong Tân Thanh Tâm đã dịu đi được phần nào.

“Chị Nhu, cảm ơn chị, em sẽ chờ anh ấy về!”
Tân Thanh Tâm gật đầu chắc nịch.

Thượng Quan Nhu tiến lên ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Em yên tâm, cậu ấy nhất định sẽ trở lại mà! Không lâu nữa sẽ về thôi!”
Đang lúc Tân Thanh Tâm sốt ruột không biết lúc nào Dương Thanh mới về, tại một căn cứ huấn luyện ở ngoại ô Yến Đô..

Chương 1996

Mã Siêu cởi trần thân trên, đứng ở chính giữa, xung quanh đều là các cao thủ toát ra uy lực đáng sợ, trong đó còn có mười mấy người là cao thủ bán bộ Thần Cảnh.

"Lại lần nữa!"
Mã Siêu hét lớn.

Ngay thời điểm ra lệnh, hơn hai mươi cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và bán bộ Thần Cảnh lại xông về phía anh ta.

Mã Siêu lao vút ra ngoài, một mình đấu với hai mươi cao thủ.

Ba ngày qua, ngày nào anh ta cũng tự mình huấn luyện các Ảnh Vệ trong căn cứ huấn luyện này.

Mã Siêu áp chế thực lực xuống Vương Cảnh đỉnh phong.

Nói cách khác, bây giờ anh ta đang dùng thực lực Vương Cảnh đỉnh phong để giao chiến với hơn hai mươi cao thủ có cùng trình độ và bán bộ Thần Cảnh.

Toàn thân Mã Siêu đây mồ hôi với vô số vết bầm tím nhưng vẫn điên cuồng đối chiến như đã mất cảm giác.

"Bốp bốp bốp!"
Như một cỗ máy chiến đấu, Mã Siêu áp chế thực lực rồi liên tục đối phó với hai mươi cao thủ.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, bọn họ đều bị đánh bay ra ngoài.

"Vô dụng! Toàn là lũ vô dụng! Chỉ có chút thực lực này thôi sao?"
Mã Siêu giận dữ hét lên: 'Nếu thực lực của mấy người chỉ có chừng này thì tốt nhất là rời khỏi Ảnh Vệ đi, chúng tôi không cần phế vật, không cần người vô dụng!"
Những câu khích tướng của anh ta làm cho những người kia đều tức giận, ý chí chiến đấu dâng lên.

"Chiến!"
Cao thủ bán bộ Thần Cảnh cầm đầu gầm lên, xông tới.

Những người khác cũng theo sát như muốn băm văm Mã Siêu.

“Tới đi!”

Ánh mắt Mã Siêu cực kỳ hung dữ, anh ta giãm chân một cái, lại lao đến.

Tiếp tục cuộc huấn luyện điên cuồng!
Mã Siêu âm thầm thề, phải trở nên mạnh hơn, mạnh hơn nữa! Mặc dù bây giờ anh ta đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ nhưng vẫn chưa đủ, phải mạnh hơn nhanh nhất có thể để không kéo chân Dương Thanh nữa.

Hoàng thành Đoàn, tại một biệt viện theo phong cách cổ xưa ở Hoàng phủ họ Đoàn.

Trong phòng có một người trẻ tuổi đang năm trên một chiếc giường lớn.

Một cô gái trẻ ăn mặc giản dị cầm chiếc khăn lông ẩm lau khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông ấy.

“Đã ba ngày rồi, rốt cuộc anh còn muốn ngủ đến lúc nào?”
Lau mặt xong, cô gái ngồi bên mép giường, chống cảm ngắm nhìn gương mặt ấy mà lẩm bẩm một mình.

“Trông đẹp trai thật!”
Đôi mắt đào hoa của cô gái đầy dịu dàng, môi nhoẻn lên cười tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Ba ngày qua, cô ấy luôn chăm sóc cho người này, mỗi ngày đều thì thầm nói chuyện bên cạnh anh, chỉ là người đàn ông ấy vẫn năm trên giường không có động tĩnh gì.

Nếu thần y trong gia tộc chưa khám và nói räãng anh còn sống, cô ấy nhất định sẽ cho rằng anh đã chết..

Chương 1997

Người đàn ông đang nằm trên giường không phải ai khác, chính là Dương Thanh được Đoàn Vô Nhai đưa về Hoàng tộc họ Đoàn.

"Cậu ấy nhìn đẹp trai không?"
Đột nhiên một giọng nói vang lên làm cho cô gái giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ ửng lên.

"Bố, sao bố tới mà không phát ra tiếng động nào thế?"
Cô gái thẹn thùng trách cứ.

"Ha ha…"
Người đàn ông trung niên sảng khoái cười, híp mắt nhìn cô con gái của mình: "Ngữ Yên, nếu bố muốn gả con cho cậu ấy thì con có đồng ý không?"
Nghe bố nói vậy, mặt Đoàn Ngữ Yên đỏ như gấc, cúi đầu nói: "Con không biết anh ấy là ai, cũng chưa từng tìm hiểu anh ấy, sao lại kết hôn được?"
"Vậy tức là nếu biết cậu ấy là ai, hai người ở chung với nhau mà con không ghét là chịu làm vợ cậu ấy phải không?"
Người trung niên cười hỏi.

"Bố!"
Đoàn Ngữ Yên càng e thẹn hơn, đôi mắt đào hoa long lanh đầy xấu hổ: "Con đi pha trà cho bố: đây!"

Nói rồi cô ấy nhanh chóng đi ra ngoài như bỏ trốn.

Sau khi Đoàn Ngữ Yên đi, người trung niên ngồi trên mép giường nhìn Dương Thanh còn đang ngủ say, lo lắng nói: 'Cậu Thanh, khi nào cậu mới tỉnh lại được đây?"
"Thần y của Hoàng tộc họ Đoàn đã khám cho cậu, nói tình trạng sức khỏe của cậu rất tốt, lẽ ra phải tỉnh lại rồi mới đúng".

"Nếu tôi không hiểu con người cậu, chắc sẽ nghĩ cậu đang giả vờ mất".

Người đàn ông trung niên chính là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Nhai.

Ba ngày trước, ông ta đưa Dương Thanh về gia tộc mình rồi thu xếp cho anh ở trong căn phòng nhỏ này, giao nhiệm vụ chăm sóc cho Đoàn Ngữ Yên.

Mỗi ngày Đoàn Vô Nhai đều đến xem tình hình thế nào nhưng vẫn không thấy Dương Thanh tỉnh lại nên rất nôn nóng.

“Bố, rốt cuộc anh ấy là ai vậy?”
Lúc này, Đoàn Ngữ Yên mang một cốc trà Long Tỉnh thượng hạng đến cho Đoàn Vô Nhai, hỏi.

Đôi mắt Đoàn Vô Nhai dần dần trở nên sâu thẳm: “Cậu ấy là một truyền kỳ!”
“Truyền kỳ?”
Đoàn Ngữ Yên chớp mắt, hơi ngạc nhiên.

Đoàn Võ Nhai là người có thiên phú võ thuật cao nhất Hoàng tộc họ Đoàn, lại còn là Đoàn Hoàng tương lai, cô ấy biết bố mình kiêu ngạo hơn bất cứ người nào.

Chưa lúc nào Đoàn Vô Nhai khen ngợi ai như vậy cả, chưa kể đó lại còn là một người trông mới có hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói: ‘Nếu dựa trên lịch sử của Hoàng tộc họ Đoàn để so sánh thì thiên phú của bố có thể được xếp vào tốp ba, nhưng so với cậu Thanh thì chỉ là hạng thấp kém mà thôi!”
“Sao ạ?”
Đoàn Ngữ Yên ngỡ ngàng, cô ấy biết rõ thiên phú của Đoàn Vô Nhai cao đến mức nào, vừa qua tuổi năm mươi đã có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, cả bốn Hoàng tộc đều không ai có thiên phú mạnh hơn bố mình.

Thế mà bây giờ Đoàn Vô Nhai lại nói rằng thiên phú của mình là hạng thấp kém so với Dương Thanh.

“Bố, anh ấy lợi hại lắm phải không ạ?”
Đoàn Ngữ Yên chợt cảm thấy hứng thú với anh.

“Mạnh hơn bố con nhiều lắm, có lế ngay cả ông nội con cũng không phải đối thủ của cậu ấy”.

Đoàn Vô Nhai nghiêm mặt thừa nhận..

Chương 1998

Nói câu này đã là giữ thể diện cho tất cả mọi người, ai cũng biết Đoàn Hoàng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng ông ta đã tận mắt nhìn thấy Dương Thanh một mình chống lại cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành mà vẫn không thua.

Chắc có lẽ người bố Đoàn Hoàng của ông ta còn lâu mới đánh thắng được Dương Thanh.

Đoàn Ngữ Yên nghe bố mình nói vậy thì càng ngạc nhiên hơn, tim loạn nhịp.

"Ngay cả ông nội cũng có khả năng không phải đối thủ của anh ấy sao?"
Cô ấy thì thâm, kinh ngạc nhìn về phía Dương Thanh.

"Mẹ con đi sớm, mặc dù bố đang là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn nhưng địa vị càng cao, tình cảnh của bố càng nguy hiểm'.

Hai mắt Đoàn Vô Nhai đỏ hoe: 'Bố sợ nhất là có ngày đột nhiên gặp chuyện, không có ai bảo vệ con thì biết làm sao?"
"Bố!"
Đoàn Ngữ Yên rưng rưng, đôi mắt hoa đào long lanh, nói: "Bố đừng nói mấy lời xui xẻo kia nữa".

"Được, bố không nói, bố không nói nữa!"
Đoàn Vô Nhai an ủi.

Người khác đều hâm mộ ông ta được chỉ định làm Đoàn Hoàng tương lai, nhưng chỉ có bản thân ông ta mới biết được tình cảnh hiện giờ của mình nguy hiểm đến thế nào.

Có lẽ câu nói "Đứng trên cao khó tránh gió lạnh" dùng để chỉ trường hợp như Đoàn Vô Nhai.

Là người thừa kế danh giá của Hoàng tộc họ Đoàn nên bị rất nhiều người theo dõi sát sao, một khi phạm sai lâm thì đón chào ông ta sẽ là tai họa ngập đầu.

Vô số kẻ đang chờ giẫm Đoàn Vô Nhai dưới chân, trong đó bao gồm cả anh em ruột thịt.

Đây chính là nõi bi ai của người làm Hoàng tử.

Không chỉ vậy, Đoàn Vô Nhai lại còn là thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Đoàn, các thế lực đối đầu đều muốn ông ta chết.

Chỉ khi Đoàn Vô Nhai chết đi, họ mới có thể giảm bớt một đối thủ tiềm tàng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao ông ta muốn đưa Dương Thanh đến gia tộc mình, nếu anh được chữa khỏi thì đây sẽ là mối ân tình không sao trả hết.

Theo như Đoàn Vô Nhai được biết thì Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa, nếu ngày nào đó ông ta thật sự rơi vào cảnh lâm nguy, anh nhất định sẽ bảo vệ Đoàn Ngữ Yên an toàn.

Cảm nhận được tâm trạng xót xa của bố, Đoàn Ngữ Yên nắm chặt tay ông ta, gượng gạo cười: "Bố à, đừng suy nghĩ nhiều quá, con có một người bố vĩ đại như bố là đủ rồi".

Đoàn Vô Nhai mỉm cười, nhìn về phía Dương Thanh đang nằm trên giường, thì thâm: 'Cậu Thanh, rốt cuộc đến khi nào cậu mới tỉnh lại chứ?"
Trên giường, Dương Thanh muốn mở mắt ra nhưng làm sao cũng không nhúc nhích được.

Thật ra anh đã khôi phục ý thức từ khi được Đoàn Vô Nhai đưa về Hoàng tộc họ Đoàn vào ba ngày trước, nhưng không hiểu vì sao lại không thể tỉnh lại.

Mỗi ngày Đoàn Ngữ Yên đều chăm sóc và trò chuyện với Dương Thanh, những lúc như thế cô ấy đều nói ra rất nhiều bí mật chỉ có bản thân biết làm cho anh cảm thấy rất áy náy.

Ngặt nỗi có một điều làm Dương Thanh lúng túng là mỗi khi được Đoàn Ngữ Yên lau chùi cơ thể, anh có cảm giác như cả người bị thấy sạch, vô cùng xấu hổ.

Nhưng lại không tỉnh dậy được, anh chỉ biết chịu đựng trong đau khổ.

"Anh trai, vị này là Dương Thanh, ngôi sao sáng trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nhỉ?"

Ngay lúc này, một người trung niên mặc trang phục truyền thống dẫn người của mình đi vào, †ủm tỉm nhìn Dương Thanh đang nằm trên giường..

Chương 1999

Nhìn thấy người vừa đến, sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi, nhíu mày, khó chịu chất vấn: “Đoàn Vô Viêm, ai cho cậu vào đây?”
Ông ta cực kỳ tức giận, biệt viện này nằm trong một góc hẻo lánh của Hoàng phủ họ Đoàn, vị trí không tốt lắm.

Nhưng Đoàn Vô Nhai không cho phép bất cứ ai vào đây ngoại trừ mình và Đoàn Ngữ Yên.

Vì đây từng là nơi chung sống của ông ta và người vợ quá cố, cũng là nơi Đoàn Ngữ Yên chào đời.

Tuy bà ấy đã mất nhiều năm nhưng biệt viện này vẫn chứa đựng nhiều kỷ niệm tươi đẹp của hai người, đương nhiên Đoàn Vô Nhai sẽ không cho phép người ngoài bước vào.

Đoàn Hoàng có năm người con trai, Đoàn Vô Nhai xếp thứ hai, Đoàn Vô Viêm xếp thứ năm, hai người chỉ hơn kém nhau hai tuổi, tu vi cũng chỉ chênh lệch nhau một cảnh giới nhỏ.

Ở Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Viêm là người có thiên phú võ thuật chỉ đứng sau Đoàn Vô Nhai.

Nhưng hầu như ai cũng cho rằng thiên phú của Đoàn Vô Viêm cao hơn, dù sao thì Đoàn Vô Nhai cũng lớn hơn ông ta hai tuổi.

Thật ra, năm năm trước hai người đều ở cùng một cảnh giới, khi đó Đoàn Vô Viêm mới là người được vinh danh có thiên phú cao nhất Hoàng tộc họ Đoàn, cho đến hai năm trước Đoàn Vô Nhai đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ mới vượt qua Đoàn Vô Viêm.

Trong Hoàng tộc, chuyện gì cũng được quyết định dựa vào thực lực, không cần quan tâm các hoàng tử già hay trẻ, chỉ phân ra ai mạnh ai yếu.

“Anh trai, anh hẹp hòi quá rồi đấy?”
Đoàn Vô Viêm đùa cợt cười: “Chỉ là một biệt viện thôi mà, nếu anh thích thì tôi có thể tặng anh một biệt viện lớn hơn”.

“Cút ra ngoài cho tôi!”
Đoàn Vô Nhai lạnh lùng quát.

Nơi này là cấm địa của ông ta, không ai được phép tự ý tiến vào, Đoàn Vô Viêm cũng không được!
Ánh mắt Đoàn Vô Viêm trở nên sắc nhọn nhưng mặt vẫn tươi cười như cũ.

Ông ta tùy ý đánh giá bên trong biệt viện, mỉm cười nói với hai tên tùy tùng sau lưng: “Biệt viện này hơi nhỏ nhưng dựa núi, phong thủy không tệ, tôi rất vừa lòng”.

“Ngũ điện hạ, ngài thích thì để tôi hỏi ý Nhị điện hạ nhường cho ngài nhé?”
Tên tùy tùng sau lưng Đoàn Vô Viêm phối hợp _ đáp.

“Người đàng hoàng ai lại đi cướp đồ của người khác chứ, sao tôi có thể bắt anh hai nhường nơi này cho tôi được?”
Ông ta läc đầu cười, đột nhiên nhìn Đoàn Ngữ Yên: “Ngữ Yên à, chú năm thích nơi này lắm nhưng lại không muốn tranh giành với anh hai, chú phải làm sao đây?”
Mặc dù cô ấy là con gái của Đoàn Vô Nhai nhưng từ nhỏ sức khỏe đã yếu, hay bị bệnh nên cũng không tập võ, hầu như luôn ở trong biệt viện này, không thường xuyên gặp Đoàn Vô Viêm.

Lúc này thình lình bị ông ta hỏi, Đoàn Ngữ Yên hơi căng thẳng, vô thức năm lấy tay Đoàn Vô Nhai, ngập ngừng trả lời: ‘Chú đã nói là không muốn tranh giành với bố cháu rồi, cần gì phải hỏi lại cháu ạ?”
“Đoàn Vô Viêm!”
Mặt Đoàn Vô Nhai tối sầm, tỏa ra hơi thở võ thuật lờ mờ.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Đoàn Vô Viêm, ông ta lạnh giọng nói: “Lập tức cút ra khỏi đây, nếu không đừng trách tôi không nể mặt cậu!”
Đoàn Vô Viêm hoàn toàn không sợ, đùa cợt nói: “Có lẽ lát nữa nơi này sẽ thuộc về tôi đấy!”
Dứt lời, ông ta và hai tên tùy tùng rời khỏi đây…

Chương 2000

“Ha ha ha…”
Đoàn Vô Viêm hả hê cười thật to.

Nhìn bóng lưng của ông ta, trong mắt Đoàn Vô Nhai ngập tràn lửa giận.

Từ nhỏ hai người đã như nước với lửa, thường ngày cũng âm thầm đấu đá nhưng chưa có lần nào Đoàn Vô Viêm dám chủ động khiêu khích như hôm nay.

Điều này làm cho Đoàn Vô Nhai có dự cảm không lành.

Bây giờ ông ta đã được chỉ định làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, đáng lẽ ra Đoàn Vô Viêm đã không còn tư cách cạnh tranh với ông ta nữa rồi.

Sao đột nhiên dám xấc xược như vậy?
“Bố ơi!”
Đoàn Ngữ Yên cực kỳ căng thẳng, nắm chặt tay bố mình, trong mắt hiện lên sự lo âu.

Đoàn Vô Nhai lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười hiền từ như thường ngày với con gái: ‘Bố không sao đâu!”
“Keng!”
Ngay lúc này, tiếng chuông đột nhiên vang lên.

“Chuyện gì vậy?”
Sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi.

Trong Hoàng tộc họ Đoàn, chuông được dùng để thông báo Đoàn Hoàng mở cuộc họp khẩn cấp.

Lần gần nhất tiếng chuông này vang lên là khi Đoàn Vô Nhai đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ, được Đoàn Hoàng sắc phong là người thừa kế vào hai năm về trước.

“Bố mau qua đó đi, có lẽ ông nội có chuyện quan trọng đấy ạ!”
Đoàn Ngữ Yên thúc giục.

“Bố biết rồi!”
Đoàn Vô Nhai không dám trễ nải, vội vàng ra ngoài.

Nhưng ông ta vừa bước ra khỏi biệt viện thì đột nhiên có dự cảm xấu, dặn dò một tùy tùng chuẩn bị đi theo mình: “Các ông ở lại bảo vệ cô chủ!”
“Rõ!”
Tùy tùng này là một cụ ông có thực lực Thần.

Cảnh hậu kỳ, luôn đi theo bên cạnh Đoàn Vô Nhai, giờ đây được ông ta ra lệnh bảo vệ Đoàn Ngữ Yên.

Cụ ông cũng cảm giác được có gì đó khác thường.

“Bố, bố nhất định phải về an toàn nhé!”
Nhìn bóng lưng của bố, không hiểu sao Đoàn Ngữ Yên cứ thấy bồn chồn, thâm cầu nguyện cho ông ta.

Trong Hoàng phủ họ Đoàn, tại một phòng họp sang trọng đậm chất cổ điển.

Người của dòng chính Hoàng tộc họ Đoàn đã vào chỗ, Đoàn Hoàng ngồi ở ghế chủ tọa, phía dưới là năm Hoàng tử cùng những người cầm quyền trong Hoàng tộc.

Đoàn Vô Nhai ngồi ngay bên trái Đoàn Hoàng, cực kỳ ngỡ ngàng khi nhìn thấy Đoàn Vô Viêm thế mà được ngồi ngay bên phải Đoàn Hoàng.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, ngồi ở đây là lẽ đương nhiên..

Chương 2001

Đoàn Vô Viêm thì có tư cách gì để ngồi ngay bên phải Đoàn Hoàng chứ?
Trước đây vị trí đó luôn dành cho một trưởng lão Thần Cảnh hậu kỳ trong gia tộc.

Vậy mà bây giờ vị trưởng lão ấy lại ngồi bên cạnh Đoàn Vô Viêm.

Chỉ một sự thay đổi đơn giản nhưng lại khiến cho nhiều người băn khoăn.

Khi Đoàn Vô Nhai nhìn Đoàn Vô Viêm, Đoàn Vô Viêm cũng đang đưa mắt về phía ông ta, khóe miệng còn đùa cợt nhếch lên như đang trào phúng.

"Hoàng Chủ, tất cả đã đến đông đủ rồi ạ!"
Lão quản gia của Hoàng tộc họ Đoàn lên tiếng.

Đoàn Hoàng gật đầu, nhìn lướt qua xung quanh, cất giọng:
"Hôm nay tôi có hai chuyện quan trọng muốn nói!"
Nghe vậy, tất cả mọi người đều im lặng, giữ bình tĩnh.

Hai chuyện mà Đoàn Hoàng phải triệu họp.

khẩn cấp để thông báo nhất định không đơn giản.

"Chuyện đầu tiên, sáng sớm hôm nay, Ngũ hoàng tử Đoàn Vô Viêm đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ, thực lực của Hoàng tộc họ Đoàn ta lại tăng lên rồi!"
Vừa nghe câu này của Đoàn Hoàng, ai cũng sửng sốt.

Đoàn Vô Nhai giật mình, ông ta rất hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đoàn Vô Viêm tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Trước đây Đoàn Vô Nhai là người có thiên phú nhất Hoàng tộc họ Đoàn, nhưng giờ đây, Đoàn Vô Viêm nhỏ hơn hai tuổi đã trở thành cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, có cùng một cảnh giới với ông ta.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, Đoàn Vô Viêm mới là thiên tài bậc nhất Hoàng tộc họ Đoàn.

“Chúc mừng Ngũ hoàng tử!”
“Chúc mừng Ngũ hoàng tử!”
Những người trong phòng họp rối rít chúc mừng.

Đoàn Vô Viêm nở nụ cười thật tươi, đứng dậy nói: “Sau này xin nhờ mọi người chỉ giáo nhiều hơn!”
Đến lúc này, họ mới hiểu ra tại sao ông ta có thể ngồi ngay bên phải Đoàn Hoàng, hóa ra là đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ.

“Anh hai, sau này xin nhờ anh giúp đỡ!”
Cuối cùng, Đoàn Vô Viêm đưa mắt về phía Đoàn Vô Nhai, sảng khoái nói.

“Tất nhiên rồi! Chúc mừng cậu!”
Đoàn Vô Nhai trả lời.

Dù không cam lòng cách mấy, ông ta cũng không thể phủ nhận răng thiên phú của Đoàn Vô Viêm vượt trội hơn mình.

Nhỏ hơn hai tuổi mà lại có cùng cảnh giới, điều này đã chứng minh ai mới là thiên tài bậc nhất của Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Vô Nhai hiểu sự thật này, đương nhiên những người trong Hoàng tộc họ Đoàn cũng vậy.

Trong lúc nhất thời, ánh nhìn của cả phòng họp đều đồn về phía ông ta.

Từ khi được xác nhận là người thừa kế cho ngôi vị Hoàng Chủ, địa vị của Đoàn Vô Nhai trong Hoàng tộc họ Đoàn đã rất vững chắc.

Nhưng dường như bây giờ nó đã bị dao động..

Chương 2002

“Theo như quy định, người có cống hiến lớn nhất cho Hoàng tộc sẽ được tôi đồng ý thực hiện một yêu cầu”.

Đoàn Hoàng nhìn về phía Đoàn Vô Viêm, vẻ hài lòng hiện lên rất rõ.

“Thưa bố, con có thể tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ hoàn toàn là nhờ có bố bỏ công sức bồi dưỡng con, không thì sao có thể cống hiến cho Hoàng tộc được? Con không dám yêu cầu gì đâu ạ’.

Đoàn Vô Viêm nhanh chóng đứng lên nói.

“Phải có thiên phú và nỗ lực thì mới có thể đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù được Hoàng tộc dốc sức bồi dưỡng thì sao?”
Đoàn Hoàng cao giọng nói: ‘Là một Hoàng tử, đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ chính là một cống hiến lớn lao, eon có mong muốn gì có thể nói với bốt”
Nghe lão ta nói vậy, Đoàn Vô Viêm đột nhiên lạnh lùng nhìn Đoàn Vô Nhai rồi nói: “Như vậy thì con xin phép được yêu cầu một điều với bố”.

“Bố có thể ban cho con biệt viện ở phía Đông Bắc của Hoàng phủ không ạ?”
Yêu cầu này làm cho Đoàn Vô Nhai tái mặt, bất giác để lộ cơn tức giận ra ngoài.

“Hửm?”
Đoàn Hoàng nhướng mày, lạnh lẽo đưa mắt sang.

Bấy giờ Đoàn Vô Nhai mới nhận ra mình hơi mất bình tĩnh, vội vàng kìm nén lửa giận xuống, siết chặt hai quả đấm, khó chịu nhìn về phía Đoàn Vô Viêm.

Rốt cuộc thì ông ta đã hiểu tại sao đứa em này lại đột nhiên dám khiêu khích mình, và cả ý nghĩa của câu nói ở biệt viện nữa.

Biệt viện phía Đông Bắc của Hoàng phủ chính là nhà của Đoàn Vô Nhai và người vợ quá cố.

“Yêu cầu của con chỉ là một biệt viện thôi sao?”
Đoàn Hoàng nghi hoặc hỏi: ‘Nếu như bố nhớ không nhầm thì đó là nơi Vô Nhai từng ở đúng không?”
Đoàn Vô Viêm gật đầu, nghiêm túc nói: ‘Do con thấy đã nhiều năm anh hai không vào biệt viện đó ở’.

“Tuy hơi nhỏ nhưng lại rất yên tĩnh, sơn thủy hữu tình, là một nơi lý tưởng để tu luyện”.

“Nếu anh hai không cần dùng đến thì chi bằng nhường lại cho em đi, em sẽ dùng nó để tu luyện”.

“Cơ mà không biết anh hai có muốn tặng biệt viện đó cho em không”.

Ánh nhìn của tất cả mọi người đồng loạt chuyển sang Đoàn Vô Nhai.

Ai cũng có cảm giác kỳ lạ, Đoàn Hoàng biết hay không thì họ không rõ, nhưng họ biết biệt viện đó cực kỳ quan trọng với Đoàn Vô Nhai.

Sau khi vợ qua đời, biệt viện đó trở thành cấm địa, ông ta không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào.

Nhiều năm trôi qua, biệt viện ấy luôn bị để trống như vậy nhưng ngày nào Đoàn Vô Nhai cũng đến và tự mình quét dọn.

Chỉ duy nhất một người ba ngày trước được ông ta đưa về Hoàng tộc họ Đoàn và sắp xếp ở trong biệt viện, đó là Dương Thanh.

Như vậy, có thể thấy được địa vị của anh trong lòng Đoàn Vô Nhai cao đến thế nào.

“Chỉ là một cái biệt viện để không mà thôi, có gì không thể cho?”
Đoàn Vô Nhai chưa kịp lên tiếng thì Đoàn Hoàng đã nói: ‘Bố đồng ý, từ bây giờ biệt viện ở phía Đông Bắc thuộc về con!”
“Nhưng ban cho biệt viện cũng không thể xem là phần thưởng được”..

Chương 2003

Đoàn Hoàng dừng lại rồi nói tiếp: ‘Mang Luyện Thể Đan của tôi tới đây!”
Nhận lệnh, lão quản gia nhanh chóng mang một cái bình ngọc đến.

“Ban thuốc!”
Đoàn Hoàng nói xong, lão quản gia dâng bình ngọc chứa Luyện Thể Đan lên cho Đoàn Vô Viêm.

“Bố phải mất rất nhiêu công sức mới lấy được một viên Luyện Thể Đan, nó có tác dụng rất lớn với bố, sao con lấy được chứ?”
Đoàn Vô Viêm tỏ ra sợ hãi, quỳ hai gối xuống đất nói lớn: “Thưa bố, Luyện Thể Đan quý giá như thế, cho con thì phí lắm, xin bố đừng làm vậy!”
“Đứng lên!”
Đoàn Hoàng quát, dùng sức mạnh nhẹ nhàng _ bao phủ lấy ông ta.

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Đoàn Vô Viêm được luồng sức mạnh này nâng dậy.

Ai nấy đều ngỡ ngàng nhìn Đoàn Hoàng.

Xem ra thực lực của lão ta lại tăng tiến rồi.

“Bố…”
Đoàn Vô Viêm còn muốn nói gì thì bị Đoàn Hoàng ngắt lời: ‘Bố đã quyết định ban Luyện Thể Đan cho con thì tất nhiên sẽ không lấy lại”.

“Một viên Luyện Thể Đan không có tác dụng rõ rệt với bố đâu, bây giờ con mới vừa đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ, uống viên thuốc này sẽ rất có lợi cho con”.

Đoàn Vô Viêm vội vàng nói: “Con cảm ơn bối”
“Ha ha, giỏi!”
Tâm trạng của Đoàn Hoàng rất tốt, những người khác trong dòng chính cũng lờ mờ nhận ra điều gì, hối hả hùa theo: “Ngũ hoàng tử có hiếu quát”

“Không hổ là Hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, không những có thiên phú xuất chúng mà còn hiếu thảo nữa’.

“Có một thiên tài như Hoàng tử Vô Viêm, lo gì.

Hoàng tộc họ Đoàn ta không quật khởi được!”

Ai cũng nói những lời có cánh.

“Thưa bố, con không đồng ý!”
Đang lúc mọi người khen ngợi sự ưu tú của Đoàn Vô Viêm thì đột nhiên một giọng nói vang lên cắt ngang.

Hai mắt Đoàn Vô Nhai đỏ bừng, cắn răng nói: “Biệt viện ở phía Đông Bắc từng là nơi sinh sống của con và Viên Viên, dù để trống nhưng mỗi ngày con đều quét dọn”.

“Biệt viện nhỏ ấy chứa đựng kỷ niệm đáng nhớ giữa con và Viên Viên, con không thể nhượng lại nơi đó cho ai được!”
Hoàng Đoàn Vô Nhai không hề nao núng trước sự cường thế của Đoàn Hoàng.

Ông ta nhìn thẳng vào mắt bố mình, kiên định nói: “Con sẽ không giao biệt viện đó cho bất cứ ai”.

Tiên Hiệp Hay
Căn phòng họp rộng lớn chìm trong tĩnh mịch, ai nấy đều hoảng hốt.

Lâu lắm rồi không có ai dám nói chuyện thế này với Đoàn Hoàng.

Trong Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Hoàng là chúa tể, ai dám không nghe lệnh?
Hai mắt Đoàn Vô Viêm lập lòe, âm hiểm cười..

Chương 2004

Không ai nhìn thấy nụ cười này.

“Đoàn Hoàng, xin ngài hãy bớt giận!”
Ngay lúc này, một ông lão quỳ xuống đất, thấp thỏm nói: “Nhị hoàng tử không có ý gì đâu ạ, do biệt viện đó rất quan trọng nên ngài ấy mới muốn giữ lại, xin Đoàn Hoàng tha thứ!”
“Xin Đoàn Hoàng tha thứ!”
Sau đó lại có người quỳ xuống cầu xin tha thứ cho Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai là người thừa kế nên trong Hoàng tộc họ Đoàn cũng có nhiều người ở dưới trướng, nếu ông ta chọc giận Đoàn Hoàng thì vị trí đó sẽ bị lung lay mất.

Dù sao thì Đoàn Vô Viêm nhỏ hơn Đoàn Vô Nhai hai tuổi cũng đã bước vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên là Đoàn Vô Viêm có thiên phú cao hơn.

Rất có khả năng Đoàn Hoàng sẽ thay đổi người thừa kế Hoàng Chủ tương lai.

“Thưa bố, con biết lỗi rồi ạ!”

Đoàn Vô Viêm quỳ xuống đất, sợ sệt giải thích: ‘Do biệt viện ở Đông Bắc luôn để trống nên con không biết nó quan trọng với anh hai đến vậy”.

“Thế thì Vô Viêm không thể đòi biệt viện đó nữa!”
Không ai ngờ được Đoàn Vô Viêm lại nói như thế.

Ánh mắt Đoàn Vô Nhai lạnh đi, ông ta quá hiểu đứa em này rồi.

Rõ ràng là cố ý, Đoàn Vô Nhai và Đoàn Hoàng đang cãi nhau, Đoàn Vô Viêm lại tỏ ra hiên ngang lẫm liệt thì Đoàn Hoàng sẽ chỉ tức giận hơn thôi.

Cùng là hoàng tử, sao Đoàn Vô Nhai không biết Đoàn Hoàng là loại người gì được?
Sao ông ta lại không hiểu Đoàn Vô Viêm luôn _ âm thầm đấu

đá với mình là loại người như thế nào cho được?
Quả nhiên, Đoàn Hoàng lại càng phân nộ hơn, lạnh lùng chất vấn Đoàn Vô Nhai: “Chỉ là một người phụ nữ đã chết lâu rồi mà con vẫn nhớ mãi không quên à?”
“Là Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn mà lại lún sâu vào tình cảm như thế, có còn xứng đáng hay không!”
Câu nói này vừa vang lên thì sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Chỉ có Đoàn Vô Nhai là bình tĩnh, hai mắt đỏ lên: ‘Cô ấy là vợ của conl”

“Hừ!”
Đoàn Hoàng khinh thường ra mặt, sẵng giọng nói: ‘Vậy thì bây giờ bố sẽ cho con cơ hội để lựa chọn”.

“Hoặc là vứt cái biệt viện đó, quên tất cả mọi thứ liên quan đến người phụ nữ đó đi và chuyên †âm làm việc cho Hoàng tộc họ Đoàn, như thế con vẫn là người thừa kế”.

“Hoặc là tiếp tục đảm chìm trong thứ tình cảm kia, nhưng vị trí Hoàng Chủ tương lai của con sẽ bị hủy bỏ!”
“Cho con một ngày để suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì nói đáp án cho bố!”
Mọi người trong phòng sững sờ quá đối.

Đoàn Vô Viêm nhận ra hơi thở của mình đang dồn dập.

Là kẻ thù số một của Đoàn Vô Nhai, ông ta biết Đoàn Vô Nhai không thể mất đi biệt viện đó.

.

truyện đam mỹ
Ông ta tin chắc người anh này của mình sẽ chọn biệt viện.

Một khi Đoàn Vô Nhai đưa ra lựa chọn này, vị trí Đoàn Hoàng tương lai sẽ trống, mà Đoàn Vô Viêm thì mới vừa tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ, thiên phú cũng mạnh nhất Hoàng tộc họ Đoàn.

Còn ai trong gia tộc có tư cách tranh giành ngôi Hoàng Chủ với Đoàn Vô Viêm chứ?.

Chương 2005

“Đoàn Hoàng, xin ngài hãy nghĩ lại!”
“Đoàn Hoàng, xin ngài hãy nghĩ lại!”
Những người ủng hộ Đoàn Vô Nhai đều tái mặt, vội vàng cầu xin.

“Câm miệng hết cho tôi!”
Đoàn Hoàng nổi cơn tam bành, quát: “Ai dám cầu xin cho nó thì giết không tha!”
Những người đang cầu xin im bặt.

“Nhị điện hạ, ngài hãy nói là ngài từ bỏ biệt viện đi!”
“Đúng đấy, Nhị điện hạ, ngài đừng hủy hoại tương lai của mình chứi”
Đám người này quay sang khuyên nhủ Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai cười tự giễu, không hề sợ hãi khi đối mắt với Đoàn Hoàng: “Thưa bố, sau khi Viên Viên qua đời, dù không quên được cô ấy nhưng con tự nhận mình chưa bao giờ vì tình cảm mà phụ lòng sự mong đợi của bố..

“Con không hổ thẹn với Hoàng tộc họ Đoàn!”
“Nếu như chỉ vì con luôn nhớ cô ấy mà bố muốn ép con lựa chọn thì không cần một ngày đâu, con sẽ cho bố đáp án ngay bây giời”
“Con chọn giữ lại biệt viện!”
Khi Đoàn Vô Nhai nói ra lời này, phòng họp lập tức bị bầu không khí áp lực bao trùm.

Ai cũng sững sờ.

Vì một biệt viện mà vứt bỏ vị trí người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn, không phải mất lý trí quá rồi sao?
“Anh hai, anh đừng nói linh tinh! Em không cần biệt viện đó nữa, anh xin lỗi bố đi, bố nhất định sẽ tha thứ cho anh mà.

Chỉ có anh mới đủ tư cách làm Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn thôi!”
Đoàn Vô Viêm ra vẻ lo nghĩ cho anh hai mình.

“CútI”

Đoàn Vô Nhai giận dữ quát.

Đến cả ngôi vị Đoàn Hoàng mà ông ta cũng không cần thì nhẫn nhịn sự giả tạo của Đoàn Vô Viêm để làm gì chứ?
“Anh hai…”
Đoàn Vô Viêm ra chiều buồn bã.

“Người nên cút là mày đấy!”
Đoàn Hoàng đã hoàn toàn phần nộ, cao giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, bãi bỏ vị trí người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn của Đoàn Vô Nhai, đồng thời ban thưởng biệt viện phía Đông Băc Hoàng phủ cho Đoàn Vô Viêm!”
“Ngày mai chọn giờ lành sắc phong Đoàn Vô Viêm làm Hoàng Chủ tương lai!”
Nghe lão ta nói vậy, Đoàn Vô Viêm cực kỳ kích động, những người đang ở trong phòng họp cũng bần thân.

Đoàn Hoàng thật sự bãi bỏ vị trí người thừa kế của Đoàn Vô Nhai.

.

— TгЦмтг uyen.V N —
Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Hoàng tộc họ Đoàn!
“Bố, con đã đồng ý rút khỏi vị trí người thừa kế rồi, sao bố vẫn ban thưởng biệt viện cho Đoàn Vô Viêm chứ?”.

Chương 2006

Đoàn Vô Nhai cực kỳ tức giận, hai mắt đây tơ máu nhìn Đoàn Hoàng, hét lớn: “Tại sao? Tại sao bố lại làm vậy?”
Ông ta thật sự rất phẫn nộ, biệt viện đó là nơi ông ta và người vợ quá cố sống bên nhau, nhà rất nhỏ, không có giá trị gì nhưng chứa đầy kỷ niệm tốt đẹp của hai người.

“Tao cho mày lựa chọn là do mày không biết phải trái!”
Đoàn Hoàng lạnh giọng quát: ‘Cút ra ngoài cho tao!”
“Ai cũng đừng hòng cướp biệt viện của tôi!”
Đoàn Vô Nhai gắt lên một câu rồi xoay người bỏ đi.

“Để tao xem ai giữ được cái biệt viện này mà không được tao cho phép!”
Đoàn Hoàng giận tím người, ra lệnh: “Người đâu, phá bỏ biệt viện phía Đông Bắc cho tôi!”
“Rõ!”
Hai cao thủ Thần Cảnh nhận lệnh.

Giờ phút này, ai cũng biết Đoàn Hoàng đã nổi cơn thịnh nộ, không muốn tha cho biệt viện này.

“Thưa bố, con thật sự không cần biệt viện đó nữa đâu ạ, xin bố hãy cho anh hai thêm một cơ hội nữa!”
Đoàn Vô Viêm thình lình lên tiếng.

Lúc này chỉ có ông ta mới dám chen vào, những người khác đâu ai dám nói giúp cho Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Hoàng vui mừng nhìn Đoàn Vô Viêm, giọng điệu cũng tốt hơn nhiều: “Bố đã cho nó cơ hội nhưng nó không biết phải trái, không trách ai được”.

“Con hãy chuẩn bị đi, ngày mai chính là lễ sắc phong cho conl”
Dứt lời, Đoàn Hoàng nhìn lướt qua xung quanh, nói tiếp: ‘Chuyện thứ hai tôi muốn nói là bàn với các vị cách giải quyết Dương Thanh!”
Nghe vậy, ai cũng đều giật mình.

Đoàn Vô Nhai đưa Dương Thanh về Hoàng tộc họ Đoàn đã được ba ngày.

Dù sao đó cũng là nhân vật chính của cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, đương nhiên bọn họ biết anh là ai.

Xem ra trong lòng Đoàn Hoàng đã có quyết định từ trước, nếu không thì đã không tước đi ngôi vị kế thừa của Đoàn Vô Nhai.

Dương Thanh được Đoàn Vô Nhai đưa về, bây giờ Đoàn Hoàng lại muốn thảo luận cách giải quyết anh, hiển nhiên là chuẩn bị hành động.

“Thưa bố, Dương Thanh còn trẻ mà đã có thể giao chiến với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu cậu †a chịu khuất phục và làm việc cho mình thì con nghĩ có thể giữ lại, không được thì con đề nghị xử tử!
Đoàn Vô Viêm đáp lại đầu tiên.

Ông ta đã biết chuyện Đoàn Vô Nhai chủ động xây dựng mối quan hệ với Dương Thanh khi ở Yến Đô.

Có thể nói, hiện giờ hai người đã đứng trên cùng một chiến tuyến, nếu để Dương Thanh sống sót thì đây sẽ là một mối đe dọa khôn lường.

Dù sao thì toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn chỉ còn mỗi Đoàn Vô Nhai là có thể làm dao động địa vị của Đoàn Vô Viêm.

Dương Thanh mà còn sống, có lẽ trong Hoàng tộc chỉ có Đoàn Hoàng có thể áp chế anh.

“Ngũ hoàng tử nói đúng, nếu Dương Thanh chịu quy thuận thì có thể giữ lại, không được thì phải xử tử ạI”
Một ông lão lên tiếng..

Chương 2007

“Trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, Dương Thanh không chỉ đắc tội Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Long và Hiệp hội Võ thuật mà còn đắc tội cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành.

Một người trong dòng chính cũng nói: “Loại người đi đâu cũng kéo kẻ thù về như thế thì cho dù phục vụ cho chúng ta cũng là một mối nguy hiểm tiềm tàng, tôi đề nghị giết chết trước khi cậu †a tỉnh lại!”
Những người ban đầu còn nâng đỡ Đoàn Vô Nhai đều lựa chọn im lặng.

Ông ta đã bị tước đi vị trí người thừa kế, họ mà còn đối đầu với Đoàn Vô Viêm thì không khác _ gì tự tìm tội về cho mình.

Chưa kể, ý của Đoàn Hoàng cũng đã rất rõ ràng, lão ta không muốn giữ Dương Thanh lại.

“Như vậy thì chúng ta giơ tay biểu quyết, ai đồng ý giết Dương Thanh thì giơ tay!”
Đoàn Hoàng nhìn lướt qua mọi người, đưa ra quyết định.

“Soạt soạt soạt…”
Tất cả những người trong phòng họp đều giơ †ay, kể cả Đoàn Hoàng.

“Được, đồng ý hết!”
Lão ta nhìn Đoàn Vô Viêm, ra lệnh: “Con lập tức dẫn người đi giết Dương Thanh đi!”
“Rõ thưa bố!”
Đoàn Vô Viêm mừng rỡ đáp.

Một bên khác, Đoàn Vô Nhai ra ngoài phòng họp rồi nhanh chóng trở về biệt viện.

“Nhị hoàng tử!”
Thấy ông ta đã về, một cao thủ Thân Cảnh hậu kỳ vội vàng tiến lên, nét mặt lo lắng.

“Độc Du, ông đưa cậu Thanh và Ngữ Yên rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn ngay!”
Đoàn Vô Nhai nôn nóng ra lệnh.

“Nhị hoàng tử, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”
Độc Du hoảng hốt hỏi.

Ông ấy không thuộc Hoàng tộc họ Đoàn mà là được Đoàn Vô Nhai cứu nên đi theo ông ta.

Ở Hoàng tộc họ Đoàn, ông ấy có thể không nghe lệnh của Đoàn Hoàng nhưng tuyệt đối tuân theo lời của Đoàn Vô Nhai.

Thế mà giờ Đoàn Vô Nhai lại bảo ông ấy đưa, Dương Thanh và Đoàn Ngữ Yên đi, điều này chứng tỏ có chuyện lớn rồi.

“Không kịp rồi, đi khỏi đây nhanh lên!”
Đoàn Vô Nhai thúc giục: ‘Dù sao tôi cũng là Nhị hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn nên cho dù bị tước đi vị trí người thừa kế cũng không có ai làm gì tôi, nhưng nếu ông và những người khác ở lại nhất định sẽ bị giết!”
Từng được năm giữ thân phận Đoàn Hoàng tương lai, Đoàn Vô Nhai cũng không ngốc, với phong cách làm việc của Đoàn Hoàng thì một khi ông ta không còn là người thừa kế nữa, những gì liên quan đến ông ta cũng sẽ bị xóa bỏ.

Kể cả Đoàn Ngữ Yên cũng có thể bị Đoàn Hoàng ra lệnh giết chết.

Lão ta cho rằng cô ấy cũng giống mẹ mình, sống sót sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho Đoàn Vô Nhai.

Cái mà Đoàn Hoàng mong muốn là một Đoàn Vô Nhai vô tình vô nghĩa, như thế mới có thể làm việc cho Hoàng tộc họ Đoàn mà không có bất cứ trăn trở nào.

“Bố!”
Đoàn Ngữ Yên kinh hoàng: “Vị trí người thừa kế của bố đã bị ông nội lấy đi rồi sao?”.

Chương 2008

Đoàn Vô Nhai gật đầu, áy náy nhìn cô ấy: “Ngữ Yên à, bố xin lỗi con, bây giờ đến cả biệt viện này bố cũng không giữ được nữa”.

“Nghe bố nói, giờ con đưa cậu Thanh đi theo Độc Du rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, như vậy bố mới yên tâm được”.

Hai mắt Đoàn Ngữ Yên đỏ hoe, nức nở nói: “Con không đi! Con muốn ở lại với bố!”
“Con phải đi!”
Đoàn Vô Nhai nhận thấy có vài hơi thở Thần Cảnh đang đến gần.

“Độc Du, nghe lệnh tôi!”
Ông ta quát.

“RõI”
Độc Du không chần chừ nữa, biết cứ tiếp tục nán lại không những không giúp được Đoàn Vô Nhai mà còn làm liên lụy.

“Bố ơi…”
Đoàn Ngữ Yên bật khóc.

“Đi đi!”
Đoàn Vô Nhai hét lên, mắt đầy tơ máu.

Đoàn Ngữ Yên căn môi, đi theo Độc Du rời khỏi đây.

Độc Du cõng Dương Thanh trên vai rồi ra ngoài.

“Anh hai, anh bảo họ đi đâu thế?”
Ngay lúc này, một giọng nói đùa cợt thình lình vang lên.

Đoàn Vô Viêm mang theo bốn cao thủ Thần Cảnh bao vây Dương Thanh, Độc Du và Đoàn Ngữ Yên.

“Đoàn Vô Viêm!”
Đôi mắt Đoàn Vô Nhai đỏ như sắp ứa ra máu, phẫn nộ quát: “Cậu đã lấy được vị trí người thừa kế rồi, còn muốn gì nữa?”
“Thả họ đi, có gì cứ giải quyết với tôi!”

Đoàn Vô Viêm phì cười: “Anh hai à, không phải tôi không muốn thả mà là bố đã ra lệnh phải giết Dương Thanh”.

“Ngoài ra, ông ấy còn yêu cầu phá hủy cả biệt viện này nữa!”
Nghe ông ta nói vậy, säc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi ngay tức khảc, tức giận vô cùng: “Bố muốn giết cậu Thanh ư?”
“Xem ra anh hai kính trọng Dương Thanh này lắm, nghe giọng cung kính đến vậy cơ mà”.

Đoàn Vô Viêm cười híp mắt.

“Đoàn Vô Viêm, tôi khuyên cậu đừng có làm gì cậu Thanh, nếu không cả Hoàng tộc họ Đoàn sẽ bị tiêu diệt vì sự ngu xuẩn của mấy người đấy!”
Đoàn Vô Nhai cắn răng nói.

Chính mắt ông ta đã nhìn thấy Dương Thanh khi dốc hết toàn bộ sức mạnh có thể đánh nhau với cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà vần không thua.

Giữ quan hệ tốt với thiên tài ấy chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Cho dù bây giờ Dương Thanh đang hôn mê bất tỉnh, Hoàng tộc họ Đoàn có thể giết được nhưng anh vẫn còn anh em tốt là Mã Siêu, thiên phú của anh ta không hề thua kém Dương Thanh chút nào..

Chương 2009

Nếu Dương Thanh chết trong tay Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Nhai biết chắc Mã Siêu sẽ lẩn trốn, liều mạng tu luyện để chờ đến ngày tự mình bước vào Hoàng tộc họ Đoàn.

Khi đó, toàn bộ gia tộc sẽ trở thành địa ngục trần gian.

Đoàn Vô Viêm cười khẩy: "Bố muốn Dương Thanh chết, cậu ta dám không chết à?"
Dứt lời, ông ta đưa mắt về phía Độc Du đang cõng Dương Thanh, trong lời nói ngập tràn sát ý: "Khôn hồn thì giao Dương Thanh ra đây, không thì chết!"
Đoàn Vô Viêm đã để mắt đến Độc Du từ lâu, ông ấy là tùy tùng trung thành với Đoàn Vô Nhai nhất, thực lực cũng đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Hôm nay là thời cơ tốt để diệt trừ.

Quả nhiên, Độc Du lạnh lùng nhìn ông ta, không hề có ý định giao Dương Thanh cho họ.

"Đi đi!"
Đoàn Vô Nhai quát lớn.

Độc Du không chần chờ nữa, cõng Dương Thanh nhẹ nhàng lao về phía trước.

"Muốn chết thì tôi sẽ thành toàn! Lên!"
Đoàn Vô Viêm ra lệnh, bốn cao thủ Thần Cảnh đồng loạt bước ra tấn công dữ dội về phía Độc Du.

"Cút!"
Đoàn Vô Nhai giận dữ gầm lên, tung chưởng đánh bay một cao thủ Thần Cảnh, trong nháy mắt lại quay sang công kích người khác.

Độc Du cũng bùng nổ sức chiến đấu mạnh nhất, giơ chân lên, một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bị đá bay như một quả bóng.

Chỉ trong chốc lát, bốn cao thủ Thần Cảnh mà Đoàn Vô Viêm dẫn đến đã có hai người bị hạ gục.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn lại nghiêm nghị nhìn Đoàn Vô Nhai, đe dọa: "Nhị hoàng tử, Hoàng Chủ đã ra lệnh giết Dương Thanh, ngài mà cản trở nữa thì đừng trách chúng tôi không nương tay!"
Đoàn Vô Viêm đăng đăng sát khí, Đoàn Vô Nhai khi bùng nổ thực lực làm cho ông ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Một người cũng đã đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ lại cảm nhận được sức mạnh vượt xa Thần Cảnh hậu kỳ bình thường từ một người khác sẽ như thế nào?
Rõ ràng là giữa ông ta và Đoàn Vô Nhai vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Nếu Đoàn Vô Nhai đã tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong, trở thành thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Đoàn một lần nữa thì không ai có thể đoán trước được liệu Đoàn Hoàng có truyền lại vị trí người thừa kế cho ông ta hay không.

Đoàn Vô Viêm cũng hiểu rất khó để bản thân – từ Thần Cảnh hậu kỳ tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong, có lẽ mấy chục năm sau vẫn giữ nguyên cảnh giới này cũng không chừng.

"Anh hai, anh định làm trái mệnh lệnh của bố đấy à?"
Đoàn Vô Viêm híp mắt nhìn chăm chăm Đoàn Vô Nhai, chất vấn: "Hay là anh định tạo phản?"
Lời này vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, Đoàn Vô Nhai cũng giật mình, tức giận nói: "Đoàn Vô Viêm, cậu ngậm máu phun người!"
"Nếu không phải vậy thì sao lại cản tôi giết Dương Thanh?" Đoàn Vô Viêm lạnh giọng gặng hỏi.

"Cậu Thanh không phải người mà mấy người muốn giết là giết được đâu, tôi làm thế cũng vì muốn cứu Hoàng tộc họ Đoàn thôi!"
Đoàn Vô Nhai căn răng đáp.

"Nói nhảm!".

Chương 2010

Đoàn Vô Viêm không tin: ‘Anh muốn mượn sức Dương Thanh để cướp đi vị trí người thừa kế của tôi chứ gì?”
“Tôi nói cho anh biết, bố đã loại trừ anh thì cả đời anh đừng hòng mơ ước đến nó nữa!”
Dứt lời, ông ta ra lệnh: “Anh hai muốn ngăn trở thì cho dù bị chúng ta làm bị thương, bố cũng không trách đâu!”
“Giết Dương Thanh!”
Các cao thủ Thần Cảnh lần nữa xông về phía Độc Du.

Hai mắt Độc Du tràn đầy sát ý, đương nhiên ông ấy biết rõ hiện giờ Đoàn Vô Nhai đã hoàn toàn thất thế, ở lại Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có đường chết.

Đã như vậy thì còn đắn đo làm gì nữa?
“Muốn chết à, tôi sẽ cho mấy người được như ý muốn!”
Sát ý hừng hực, Độc Du đặt Dương Thanh xuống đất, ý chí chiến đấu lộ rõ.

Khí thế khủng bố của cao thủ đã gần đến Thần Cảnh đỉnh phong bộc phát ra khỏi cơ thể.

Đoàn Vô Viêm trợn to mắt, ông ta có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ nên cảm giác được Độc Du rất mạnh, chỉ còn cách Thần Cảnh đỉnh phong một †âng giấy.

Đoàn Vô Nhai đã vậy rồi mà còn có thêm Độc Du, và cả Dương Thanh còn đang hôn mê nữa.

Nếu anh tỉnh lại, Đoàn Vô Viêm sợ ba người này kết hợp với nhau sẽ có thể gây uy hiếp đến Đoàn Hoàng.

Vậy thì càng không thể để Độc Du và Dương Thanh sống tiếp.

“Giết chúng!”
Đoàn Vô Viêm quát.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đồng loạt xông về phía Độc Du theo mệnh lệnh của ông ta.

Đoàn Vô Nhai cũng xông lên.

Dương Thanh và Độc Du không thể chết được.

Mọi chuyện đã đến nước này, dù có chết ông †a cũng phải nghĩ cách cứu hai người họ ra.

Tính cả Đoàn Vô Viêm thì đối diện có năm cao thủ Thần Cảnh, nếu Độc Du triển khai toàn bộ sức chiến đấu thì e là sẽ thu hút nhiều cao thủ Thân Cảnh hơn đến tiếp viện.

Khi đó, họ có ba đầu sáu tay cũng hết hy vọng rời khỏi đây.

“Đoàn Vô Nhai!”
Đoàn Vô Viêm gầm lên, xông về phía Đoàn Vô Nhai.

Nếu anh tỉnh lại, Đoàn Vô Viêm sợ ba người này kết hợp với nhau sẽ có thể gây uy hiếp đến Đoàn Hoàng.

Vậy thì càng không thể để Độc Du và Dương Thanh sống tiếp.

“Giết chúng!”
Đoàn Vô Viêm quát.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đồng loạt xông về phía Độc Du theo mệnh lệnh của ông ta.

Đoàn Vô Nhai cũng xông lên.

Dương Thanh và Độc Du không thể chết được.

Mọi chuyện đã đến nước này, dù có chết ông †a cũng phải nghĩ cách cứu hai người họ ra..

Chương 2011

Tính cả Đoàn Vô Viêm thì đối diện có năm cao thủ Thần Cảnh, nếu Độc Du triển khai toàn bộ sức chiến đấu thì e là sẽ thu hút nhiều cao thủ Thần Cảnh hơn đến tiếp viện.

Khi đó, họ có ba đầu sáu tay cũng hết hy vọng rời khỏi đây.

"Đoàn Vô Nhai!"
Đoàn Vô Viêm gầm lên, xông về phía Đoàn Vô Nhai.

Ông ta nhận thấy thế cuộc hiện giờ rất rõ, chỉ dựa vào bốn cao thủ Thần Cảnh thì đừng mong bắt được Dương Thanh.

"Cút!"
Đoàn Vô Nhai tung một chưởng vào ngay giữa ngực của Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Vô Viêm bay ngược ra sau.

Đều có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ thế mà Đoàn Vô Viêm lại không thể đỡ nổi một chưởng của Đoàn Vô Nhai, cảnh tượng này làm cho bốn cao thủ Thần Cảnh kia cực kỳ thảng thốt.

Ngay thời điểm Đoàn Vô Nhai đánh bay Đoàn Vô Viêm, Độc Du cũng đã đấm bay một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

"Còn lại giao cho tôi, ông đưa cậu Thanh và Ngữ Yên rời khỏi đây đi!"
Trong lúc nói chuyện, Đoàn Vô Nhai lại lao tới một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ khác.

Độc Du không nói gì, cõng Dương Thanh mau chóng dân Đoàn Ngữ Yên đi.

"Nhị hoàng tử, ngài đừng làm bậy!"
Ba cao thủ Thần Cảnh còn lại vừa hốt hoảng vừa tức giận.

"Tránh ra!"
Đoàn Vô Nhai không thèm đáp lại, giậm chân một cái, nhảy đến chỗ cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ định cản đường Độc Du.

"Âm!"
Một chưởng tung ra, kẻ đó bị đánh bay.

Phút chốc, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ trong số bốn người Đoàn Vô Viêm dẫn đến đều nằm liệt trên đất.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ còn lại còn không tiếp cận được Đoàn Vô Nhai, bị đánh bay đi dễ như trở bàn tay.

Đến đây, năm cao thủ Thần Cảnh gồm cả Đoàn Vô Viêm đều nằm sõng soài dưới đất, sắc mặt ai nấy đều tái mét, chỉ biết mở to mắt nhìn Độc Du đưa Dương Thanh đi.

"Đoàn Vô Nhail"
Đoàn Vô Viêm rít lên, trong mắt tràn đầy tơ máu, hừng hực sát khí.

Từ khi đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ, ông ta cho răng dù mình không phải đối thủ Đoàn Vô Nhai thì cũng không có chuyện ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Nhưng đến lúc này, ông ta mới ngộ ra mình và Đoàn Vô Nhai cách nhau quá xa.

"Đoàn Vô Nhai, anh dám làm trái mệnh lệnh của bố, để Dương Thanh chạy mất, anh không sợ bị bố giết sao?"
Đoàn Vô Viêm giận dữ chất vấn.

Đoàn Vô Nhai tự giều cười: 'Nếu bố quyết tâm muốn giết tôi thì có sao đâu?"
Chỉ cần Độc Du có thể đưa Dương Thanh và Đoàn Ngữ Yên rời khỏi đây, ông ta chết cũng không có gì tiếc nuối..

Chương 2012

Đoàn Vô Nhai tin Dương Thanh sẽ bảo vệ tốt con gái mình.

“Bùm!”
Đột nhiên một tiếng va đập vang lên, Độc Du vừa đưa Dương Thanh và Đoàn Ngữ Yên đi bay thẳng xuống dưới chân Đoàn Vô Nhai.

“Phụt!”
Vừa rơi xuống thì ông ấy hộc máu, uy áp cũng yếu đi hẳn.

Sắc mặt Đoàn Vô Nhai thay đổi: ‘Độc Dul”
Nhìn thấy bóng người quen thuộc đăng đằng sát khí như tử thần tiến về phía mình, trên mặt ông ta đầy vẻ tuyệt vọng.

Sau khi Đoàn Vô Viêm thấy được người tới, lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Đoàn Vô Nhai, tôi thật sự muốn nhìn thử xem anh có thể làm gì trước mặt sư phụ tôi?”

Đoàn Vô Viêm cười lớn nói.

Người tới không phải ai xa lạ mà chính là La Tu – sư phụ của Đoàn Vô Viêm.

Mà Tu La không chỉ là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, ở Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực của lão ta chỉ đứng sau Đoàn Hoàng, cũng là Thân Cảnh đỉnh phong.

“Nhị hoàng tử, Hoàng Chủ có lệnh phải giết Dương Thanh, thế mà cậu lại sai người dẫn Dương Thanh đi, trong mắt cậu còn có Hoàng Chủ nữa không?”
La Tu đứng trước mặt Đoàn Vô Nhai, lạnh lùng nói.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Đoàn Vô Nhai ngập tràn ý chí chiến đấu, ông ta nhìn chăm chăm La Tu gắn giọng nói: ‘Các người có biết thực lực võ thuật của cậu Thanh mạnh cỡ nào không?”
“Trạng thái chiến đấu của cậu ấy lúc ở đỉnh cao có thể chiến đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ tôi đã là bạn của cậu ấy, đợi sau khi cậu ta kế thừa Đế Thôn, chắc chăn sẽ không để Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta chịu thiệt đâu”.

Vẻ mặt La Tu bình tĩnh, lạnh nhạt nói: ‘Cậu cũng đã nói đó là lúc thực lực của cậu ta ở đỉnh cao nhưng lúc này cậu ta lại sống chết chưa rõ, dù có tỉnh lại có lẽ cũng sẽ trở thành kẻ vô dụng.

Cậu ta có tư cách gì làm bạn với Hoàng tộc họ Đoàn?”
“Thần y của Hoàng tộc họ Đoàn đã khám bệnh cho Dương Thanh, tình trạng sức khỏe của cậu ấy rất tốt, chỉ là không biết tại sao mãi vẫn không tỉnh lại”.

Đoàn Vô Nhai vô cùng kiên quyết nói: “Tôi tin không bao lâu nữa Dương Thanh nhất định sẽ tỉnh lại”.

“Cậu tin là chuyện của cậu, tôi chỉ biết Hoàng Chủ đã giao nhiệm vụ giết Dương Thanh cho tôi thì tôi nhất định phải làm”.

La Tu không hề dao động, giống như người máy, cực kỳ hờ hững nói: “Nhị Hoàng tử, tôi không muốn ra tay với cậu, nhưng nếu cậu lại ngăn cản nữa thì tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu”.

Sau khi cảnh cáo Đoàn Vô Nhai, La Tu lại nói: “Vô Viêm, giết Dương Thanh!”
Bây giờ Dương Thanh sống chết không rõ, bất – kỳ ai cũng có thể dễ dàng giết anh, nhưng công lao này nhất định phải dành cho Đoàn Vô Viêm.

La Tu là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, đương nhiên lão ta sẽ không tranh công với Đoàn Vô Viêm.

“Vâng, sư phụ!”
Đoàn Vô Viêm mừng như điên, một khi giết chết Dương Thanh, biết đâu chừng Hoàng Chủ sế tính công lớn cho ông ta thì sao?
Bây giờ ông ta đã có được một viên Luyện Thể Đan, nếu Đoàn Hoàng ban thưởng cho ông ta nhất định giá trị sẽ không kém Luyện Thể Đan..

Chương 2013

“Dương Thanh, chết đi!”
Tuy Đoàn Vô Viêm bị Đoàn Vô Nhai một đòn đánh bay, nhưng Đoàn Vô Nhai lại không nặng tay với ông ta, lúc này trên người ông ta lập tức bộc phát hơi thở võ thuật Thần Cảnh hậu kỳ, đạp một cước lên đầu Dương Thanh.

“Cậu dám!”
Đoàn Vô Nhai nổi giận gầm lên, muốn xông lên.

Thế nhưng ông ta vừa nhấc chân lên liền bị La Tu chặn lại.

Đoàn Vô Nhai chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn chân của Đoàn Vô Viêm càng lúc càng gần đầu của Dương Thanh.

“Oành!”
Lúc này Độc Du đột nhiên vọt tới đấm lên lông ngực Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Vô Viêm phun ra một ngụm máu, thân thể bay ngược ra ngoài.

Đoàn Vô Nhai không nặng tay với Đoàn Vô Viêm nhưng Độc Du thì sẽ không nương tay.

Dù lúc nãy ông ta đã bị La Tu đánh bị thương nặng nhưng vẫn có thể bộc phát được tám phần sức mạnh.

Đoàn Vô Viêm không hề đề phòng hứng trọn một đòn của Độc Du.

“Ông muốn chết!”
Trong mắt La Tu lóe lên sát khí, thân hình lóe lên vọt thẳng về phía Độc Du.

Độc Du biết rõ, hôm nay chỉ có liều chết mới có thể tìm được đường sống, nếu không sẽ bỏ mạng tại đây.

Ông ấy không hề do dự, cả người tràn ngập ý chí chiến đấu mạnh mẽ, hơi thở võ thuật Thần Cảnh hậu kỳ dâng trào.

““Giết!”
Ông ấy hơi nhấc chân lên nghênh chiến.

Đoàn Vô Nhai biết rất rõ, có Tu La ở đây Độc Du sẽ thua chắc.

Thân hình ông ta lóe lên vọt về phía La Tu.

“Oành!”
“Oành!”
Hai tiếng va chạm nặng nề lần lượt vang lên.

Tiếng va chạm thứ nhất là đòn lấy mạng của Tu La khiến Độc Du bị đánh bay ra ngoài trong chớp mắt.

Tiếng va chạm thứ hai là Đoàn Vô Nhai đánh một đòn vào sau lưng La Tu, nhưng La Tu cũng chỉ bị đẩy về trước ba bốn bước đã đứng vững lại.

“La Tu, đừng ép tôi!”
Đoàn Vô Nhai gần như cắn răng nói ra câu này.

Cả người ông ta tràn ngập ý chí chiến đấu, luồng hơi thở võ thuật vô hạn gần với Thần Cảnh đỉnh phong không ngừng tỏa ra từ trên người ông ta.

La Tu nhíu mày, trong mắt lóe lên tia rét lạnh.

Là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đương nhiên lão ta cảm nhận được bây giờ võ thuật của Đoàn Vô Nhai sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Lão ta khiếp sợ tột độ, Đoàn Vô Nhai chỉ lớn hơn Đoàn Vô Viêm hai tuổi, nhưng Đoàn Vô Viêm mới đột phá Thần Cảnh hậu kỳ thế mà Đoàn Vô Nhai lại säp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong sao?.

Chương 2014

Dù thiên phú của Đoàn Vô Viêm có mạnh hơn nữa cũng không có hy vọng đột phá Thần Cảnh đỉnh phong trong hai năm nữa.

Nói cách khác một khi Đoàn Vô Nhai đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, sẽ lập tức trở thành thiên tài võ thuật đầu tiên của Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Vô Viêm là đệ tử của lão ta, ngày mai sẽ được sắc phong là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, ở thời điểm quan trọng này, lão ta tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Lập tức sát khí của Tu La đối với Đoàn Vô Nhai càng đậm.

Đoàn Vô Nhai cảm nhận được sát khí mãnh liệt của Tu La với mình, hai mắt ông ta trở nên lạnh lẽo, nhìn chăm chăm La Tu:
"Ông muốn giết tôi?"
La Tu khit mũi: "Tôi không có ý định đối đầu với Nhị hoàng tử.

Nếu Nhị hoàng tử nhất định ngăn cản tôi thực hiện mệnh lệnh của Hoàng Chủ, thì đừng trách tôi ra tay với cậu".

"Nếu tôi lỡ tay làm Nhị Hoàng tử bị thương, tôi nghĩ Hoàng Chủ cũng sẽ không trách tội tôi đâu nhỉ?"
Đoàn Vô Nhai cười lạnh: "La Tu, ông không cần tìm lý do đường hoàng để giết tôi đâu".

"Muốn đánh thì đánh không cần giả dối như vậy".

Sát khí trong mắt La Tu càng đậm, tuy lão ta muốn giết Đoàn Vô Nhai, nhưng cũng biết rõ thân phận của Đoàn Vô Nhai.

Tuy giết không được Đoàn Vô Nhai nhưng lão ta có thể làm Đoàn Vô Nhai bị thương nặng, chắc chắn sẽ khiến căn cơ võ thuật của Đoàn Vô Nhai bị tổn thất nặng nề đúng không?
Chỉ cần ngăn chặn con đường phát triểu võ thuật của Đoàn Vô Nhai là được!
"Nếu Nhị hoàng tử cứ nhất định ngăn cản thì đừng trách tôi!"

La Tu vừa dứt lời một luồng áp lực khủng bố của cao thủ thực lực Thần Cảnh đỉnh phong càn quét về phía Đoàn Vô Nhai.

Một giây sau, La Tu biến mất tại chỗ.

Ý chí chiến đấu trên người Đoàn Vô Nhai điên cuồng phun trào, ông ta giận dữ hét: "Phái!"
Theo tiếng hét của ông ta, khí thế võ thuật trên người ông ta vọt thẳng lên trời.

"Oành oành oành!"
Lúc này hai người giao đấu Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát sức chiến đấu mạnh nhất.

Đoàn Vô Viêm vừa bị Độc Du đánh bị thương nặng, lúc này lại thấy Đoàn Vô Nhai đánh nhau với La Tu nhưng khi thấy Đoàn Vô Nhai chỉ rơi vào thế hạ phong, ông ta cũng ngẩn người.

"Chuyện này… Sao có thể?"
La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thế mà Đoàn Vô Nhai lại dùng thực lực Thần Cảnh hậu kỳ để giao đấu với La Tu.

Ông ta vốn nghĩ Đoàn Vô Nhai sẽ không đỡ nổi một đòn của La Tu, nhưng bây giờ thì sao?
Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà hai người đã đánh với nhau mười mấy hiệp, mà Đoàn Vô Nhai cũng chỉ là bị chèn ép chứ không bị một đòn đánh bay như tưởng tượng của Đoàn Vô Viêm.

"Không ngờ Nhị hoàng tử lại che giấu thực lực giỏi như vậy.

Với thực lực hiện giờ của cậu, dù là Thần Cảnh đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của cậu đúng không?"
Sau khi một đòn đẩy lui Đoàn Vô Nhai, La Tu híp mắt nói.

Sau khi bị đẩy lùi về sau bảy tám bước Đoàn Vô Nhai mới ổn định bước chân.

Ông ta lau vết máu nơi khóe miệng, hai mắt đỏ quạch nhìn chằm chằm La Tu, nở nụ cười điên cuồng nói: "Ông thật sự nghĩ cảnh giới võ thuật của tôi chỉ tới Thần Cảnh hậu kỳ thôi sao?"
Đoàn Vô Nhai vừa nói xong một luồng khí thế võ thuật vượt xa Thần Cảnh hậu kỳ vọt thẳng lên trời từ trên người ông ta.

Lúc này sắc mặt Tu La xanh mét..

Chương 2015

Đoàn Vô Viêm càng hoảng sợ tột độ nói: “Thần Cảnh đỉnh phong! Không ngờ anh ta là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!”
“Không!”
“Không thể nào!”
“Tuyệt đối không thế!”
Đoàn Vô Viêm gào lên, trong mắt ông ta ngập tràn sát khí, gằn giọng nói: “Sư phụ, giết anh ta cho con! Con muốn anh ta chết!”
Lúc này Đoàn Vô Viêm rất muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Ông ta nhỏ hơn Đoàn Vô Nhai hai tuổi đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, khó khăn lắm mới đoạt lại danh hiệu thiên tài võ thuật số một của của Hoàng tộc họ Đoàn.

Nào ngờ sáng nay ông ta vừa mới bước vào Thần Cảnh, chưa đến giữa trưa Đoàn Vô Nhai đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Ông ta không thể chấp nhận sự thật này.

Đoàn Vô Nhai bắt buộc phải chết!

La Tu không hề ra tay, chỉ nghiêm mặt nhìn Đoàn Vô Nhai, thầm cân nhắc có nên giết ông ta hay không.

Dù Đoàn Vô Nhai đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, lão ta cũng không sợ.

Lão ta đã ở Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều năm, một cao thủ vừa mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì đã sao?
Nhưng muốn giết Đoàn Vô Nhai e là rất khó.

Đoàn Vô Nhai ngạo nghễ đứng đó, toàn thân toát lên khí tức Thần Cảnh đỉnh phong, ánh mắt nhìn La Tu tràn đầy ý chí chiến đấu.

Chỉ là hai mắt ông ta đỏ ngầu, dường như không thể chịu được nguồn năng lượng của Thần Cảnh đỉnh phong.

“Không đúng!”
La Tu đột nhiên lên tiếng: “Không phải cậu ta đột phá Thần

Cảnh đỉnh phong, mà là dùng bí pháp tăng sức chiến đấu lên Thần Cảnh đỉnh phong!”
“Cậu ta không chống đỡ được lâu đâu.

Đến khi cậu ta không chịu nổi nữa, tác dụng phụ của bí pháp cưỡng ép tăng thực lực rất mạnh, có lẽ nền tảng võ thuật cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng”.

Nghe vậy, Đoàn Vô Viêm kinh hãi hỏi: “Thật sao?”
La Tu gật đầu.

“Ha ha ha ha…”
Đoàn Vô Viêm lập tức cười phá lên: “Thì ra anh dùng bí pháp cưỡng ép tăng thực lực”.

“Ngu xuẩn! Anh đúng là đồ ngu xuẩn!”
“Tôi đang sợ anh thật sự đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng xem ra hiện giờ không cần lo lắng gì nữa”.

“Bất kỳ bí pháp cưỡng ép tăng thực lực nào cũng tổn hại nghiêm trọng đến nền tảng võ thuật.

Để bảo vệ một kẻ sắp chết, anh không tiếc tổn hại nền tảng võ thuật của mình, đúng là ngu ngốc!”
Đoàn Vô Nhai không thèm đáp lại Đoàn Vô Viêm đang phát điên, chỉ nhìn chăm chằm La Tu, cản răng nói: “Có tôi ở đây, ai cũng đừng lòng động đến một sợi tóc của cậu Thanh!”
Dứt lời, ông ta lại hỏi Độc Du: “Ông có chống đỡ nổi không?”
Sắc mặt Độc Du trắng bệch, gật đầu nhìn các cao thủ Thần Cảnh khác, lạnh giọng đáp: “Giết một hai cao thủ Thần Cảnh không thành vấn đề”.

Giọng điệu vô cùng tự tin..

Chương 2016

Dù đang bị thương nặng, ông ấy cũng là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Gó thể không giết nổi cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng Thần Cảnh trung kỳ thì vẫn có thể giết được.

“Được, đưa cậu Thanh và Ngữ Yên rời khỏi đây đi!”
Đoàn Vô Nhai ra lệnh.

“Bố!”
Đoàn Ngữ Yên lo lắng hét lên.

.

truyện ngôn tình
BDIlg Đoàn Vô Nhai giận dữ quát.

Đoàn Ngữ Yên đỏ bừng mắt nhìn ông ta rồi quay lưng rời đi với Độc Du.

Độc Du cống Dương Thanh đang hôn mê trên lưng, cất bước đi ra ngoài.

Mấy cao thủ Thần Cảnh xông lên chặn đường.

“Cút!”
Độc Du nổi giận thét lên, sức mạnh võ thuật khủng bố trên người ông ấy càn quét ra ngoài.

“Để Dương Thanh lại, chúng tôi sẽ thả ông đi!”
Một cao thủ Thần Cảnh lạnh lùng nói.

“Giết!”
Độc Du xông thẳng về phía trước.

Mấy cao thủ Thần Cảnh đồng loạt tao tới.

Cùng lúc đó, Đoàn Vô Nhai cũng vọt tới chỗ La Tu.

Đúng là ông ta đã dùng bí pháp cưỡng ép tăng thực lực, cũng không kiên trì được bao lâu.

Ông ta nhất định phải đánh bại La Tu trước khi bí pháp hết tác dụng, nếu không hôm nay Dương Thanh sẽ phải chết.

Lúc này, ý chí chiến đấu trên người ông ta phun trào, mỗi lần ra tay đều khiến đất trời rung chuyển, dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như La Tu cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

“Bịch bịch bịch!”
Đoàn Vô Nhai điên cuồng ra đòn, La Tu cũng dùng hết sức đối phó, cảm thấy tay chân luống cuống.

Đoàn Vô Viêm nhìn không chớp mắt, muốn trông thấy Đoàn Vô Nhai bị La Tu đánh giết.

Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có một người thừa kế là ông ta.

Ai cũng không có tư cách tranh với ông ta!
Cuộc chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh khiến khu nhà nhỏ bị san bằng.

Trong mắt Đoàn Vô Nhai lóe lên sát khí, mặt mũi vặn vẹo:
“Tại sao? Tại sao các người lại đối xử tới tôi như vậy?”
“Tôi chỉ muốn bảo vệ một căn nhà nhỏ thôi mà, sao lại làm vậy với tôi?”
Trên mặt ông ta hiện lên vẻ đau khổ, trông thấy ngôi nhà nhỏ bị phá hủy, lòng ông ta như đang rỉ máu.

Từ khi vợ ông ta qua đời, ngôi nhà nhỏ của hai.

bọn họ đã trở thành cấm địa của riêng ông ta.

Trừ ông ta và con gái, không ai được phép bước vào.

Bây giờ ngôi nhà ấy lại bị Đoàn Hoàng ra lệnh phá hủy.

“Tôi đã không thèm tranh quyền thừa kế, sao các người còn ép tôi?”
Đoàn Vô Nhai chợt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ như máu..

Chương 2017

“Hoàng tộc họ Đoàn lớn như vậy lại không chứa nổi một ngôi nhà nhỏ này sao?”
Toàn thân ông ta đằng đẳng sát khí.

La Tu cũng cảm thấy áp lực đè nặng, đột nhiên lên tiếng: “Vô Viêm mau rời khỏi đây!”
“Con muốn tận mắt chứng kiến sư phụ phế bỏ anh tai”
Đoàn Vô Viêm hung ác nói.

“Ta bảo con đi!”
La Tu bỗng gầm lên.

Lão ta cảm thấy Đoàn Vô Nhai sắp mất khống chế.

Một khi Đoàn Vô Nhai hoàn toàn bộc phát, sợ là lão ta cũng không thể ngăn cản.

Đoàn Vô Viêm ở lại đây rất nguy hiểm.

Nếu Đoàn Vô Nhai muốn giết Đoàn Vô Viêm, có lẽ sẽ giết được.

Đoàn Vô Viêm nhìn chăm chăm Đoàn Vô Nhai, không cam lòng quay lưng rời đi.

Nhưng ông ta lại phát hiện Độc Du đang cống Dương Thanh đấu với mấy cao thủ Thần Cảnh.

Đoàn Ngữ Yên đứng cạnh sốt ruột quan sát.

Trong mắt Đoàn Vô Viêm lóe lên tia lạnh lẽo, nhếch miệng nở nụ cười: “Đoàn Vô Nhai, hôm nay anh chết chắc rồi!”
Thoät cái, ông ta đã tới gần Đoàn Ngữ Yên.

“Bốp!”
Đoàn Vô Viêm bóp cổ cô ấy nhấc lên không trung.

“Đoàn Vô Nhai!”
Đoàn Vô Viêm cười lạnh: “Không muốn con gái yêu của anh chết thì tự phế võ công đi!”
“Ngữ Yên!”

Đoàn Vô Nhai thấy con gái bị Đoàn Vô Viêm bóp cổ nhấc lên lập tức nổi trận lôi đình.

“Thả con bé rai”
Ánh mắt Đoàn Vô Nhai tràn ngập sát khí điên – cuồng.

Ông ta chợt thấy hối hận vừa nãy không lấy mạng Đoàn Vô Viêm, vậy thì đã không xảy ra chuyện này.

Độc Tu phát hiện Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm khống chế, không khỏi cảm thấy áy náy.

Ông ấy bị bốn cao thủ Thần Cảnh bao vây, còn cõng Dương Thanh đang hôn mê trên vai, không thể bảo vệ cả Đoàn Ngữ Yên.

“Bịch bịch bịch!”
Độc Du vừa mới phân tâm đã bị bốn cao thủ Thần Cảnh đánh trúng.

Ông ấy phun ra một ngụm máu, cõng cả Dương Thanh bay ra ngoài, không còn sức chiến đấu.

Bốn cao thủ Thần Cảnh đồng loạt xông tới khống chế Độc Du.

Thoáng chốc, Độc Du đã bị thương nặng, hoàn toàn kiệt sức, Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm bóp cổ nhấc lên.

Người duy nhất còn sức chiến đấu là Đoàn Vô Nhai cũng bị La Tu giữ chân..

Chương 2018

“Đoàn Vô Nhai, mau tự phế võ công đi, nếu không tôi sẽ giết con gái anh!”
Đoàn Vô Viêm giận dữ rống lên.

“Được, tôi làm!”
Đoàn Vô Nhai nghiến răng nghiến lợi nói.

Tuy Đoàn Ngữ Yên bị Đoàn Vô Viêm khống chế nhưng ánh mắt cô ấy nhìn Đoàn Vô Nhai tràn đầy đau khổ, khẩn cầu ông ta đừng quan tâm tới mình.

“Ha ha ha ha…”
Đoàn Vô Viêm nghe thấy thế, điên cuồng cười lớn.

“Phập!”
Đúng lúc này, một cánh tay đâm xuyên qua ngực Đoàn Vô Viêm.

Tiếng cười của Đoàn Vô Viêm lập tức im bặt.

“Tôi nhịn ông lâu lắm rồi đấy!”

Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên sau lưng ông ta.

Lúc này, xung quanh đều chìm trong yên tĩnh!
Mọi người trố mắt nhìn bàn tay xuyên qua ngực Đoàn Vô Viêm, máu chảy đầm đìa, lòng bàn †ay còn năm một trái tim.

“Phốc!”
Cánh tay kia đột nhiên dùng sức, trái tim của Đoàn Vô Viêm lập tức vỡ vụn.

Ông ta ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

“Cậu Thanh!”
Đoàn Vô Nhai thấy bóng dáng quen thuộc sau lưng Đoàn Vô Viêm, lập tức kinh ngạc hô lên.

Dương Thanh nhìn ông ta, nở nụ cười ấm áp, gật đầu đáp:
“Chuyện còn lại cứ giao cho tôi!”

Mấy ngày này, anh vẫn nằm trong Hoàng tộc họ Đoàn, tuy không thể tỉnh lại nhưng vẫn luôn có ý thức.

Anh biết rõ những chuyện xảy ra ở bên ngoài.

Vừa nãy anh cũng cực kỳ lo lắng, nào ngờ Độc Du cõng mình bị bốn cao thủ Thần Cảnh đánh bay ra ngoài, anh bị văng ra đất rồi tỉnh lại.

Nếu để đám thần y của Hoàng tộc họ Đoàn từng khám bệnh cho Dương Thanh biết anh bị ngã một cái liền tỉnh lại, chắc chăn bọn họ sẽ buồn bực chết mất.

"Vô Viêm!"
La Tu cũng lấy lại tinh thần, hét toáng lên, chạy vọt tới bên cạnh Đoàn Vô Viêm.

Nhưng tim của ông ta đã bị Dương Thanh bóp nát, hoàn toàn tắt thở.

Đến tận lúc này, các cao thủ còn lại của Hoàng tộc họ Đoàn mới kịp phản ứng lại, khiếp sợ nhìn Dương Thanh.

Ngày mai Đoàn Vô Viêm sẽ được phong làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, vậy mà lại bị chàng trai trẻ tóc trắng này bóp nát tim.

Tất cả hít sâu một hơi, sống lưng lạnh toát.

Đoàn Ngữ Yên cũng sợ hãi nhìn Dương Thanh.

Cô ấy đã chăm sóc cho anh suốt mấy ngày qua, không ngờ chàng trai tuấn tú nhìn như vô hại này lại mạnh tới vậy.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bị anh một đòn lấy mạng..

Chương 2019

Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc đã làm được như vậy.

“Mày dám giết đồ đệ của tao, tao phải giết mày!”
La Tu hung tợn gào lên.

Dám giết đồ đệ của lão ta ngay trước mắt lão †a là sự sỉ nhục lớn nhất.

Dương Thanh chỉ khinh miệt nhìn lão ta một cái rồi ném cho Đoàn Vô Nhai một bình sứ.

Đoàn Vô Nhai vội vàng đón lấy.

Dương Thanh nói: “Trong này có hai viên thuốc trị thương, ông với Độc Du chia nhau mỗi người một viên!”
“Cảm ơn cậu Thanh!”
Đoàn Vô Nhai cuống quýt cảm ơn, đút cho Độc Du một viên thuốc rồi mới uống viên còn lại.

“Cảm ơn em mấy ngày này!”

Dương Thanh lại nhìn Đoàn Ngữ Yên, chân thành nói.

Cô ấy vẫn chưa hết khiếp sợ, mãi đến khi nghe thấy Dương Thanh cảm ơn mình mới lấy lại tỉnh thần.

“Anh là bạn của bố em.

Anh bị thương nặng, em chăm sóc anh cũng là chuyện nên làm”.

Đoàn Ngữ Yên dịu dàng nói.

Bấy giờ Dương Thanh với nhìn sang La Tu, hai – đầu lông mày sắc bén: “Đoàn Vô Viêm đã chết, ông có chắc muốn đấu với tôi không?”
La Tu nghiến răng nghiến lợi nhìn anh: “Mày dám giết đệ tử của tao, tao phải chém mày thành nghìn mảnh!”
Dứt lời, lão ta nhào lên.

Nhưng lão ta vừa chạy tới trước mặt Dương Thanh, anh đã biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, La Tu mới tỉnh ngộ, không ngờ Dương Thanh mạnh tới mức này.

Lão ta không hề cảm nhận được Dương Thanh biến mất như thế nào, muốn tìm kiếm lại bàng hoàng phát hiện mình không cảm giác được vị trí của anh.

Dường như anh không hề tồn tại, mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Các cao thủ Thần Cảnh còn lại của Hoàng tộc họ Đoàn đều trợn mắt há mồm.

Bọn họ biết rõ thực lực của La Tu mạnh tới đâu.

Ngoài Đoạn Hoàng, cả Hoàng tộc họ Đoàn không còn ai đánh lại được lão ta.

Vậy mà giờ đây, lão ta không tìm nổi tung tích của Dương Thanh.

“Chết tiệt, mày cút ra đây cho tao!”
La Tu đau lòng vì đồ đệ, điên cuồng hét lớn: “Nếu mày là đàn ông thì mau cút ra đánh với tao một trận!”
“Trốn đi thì tính là gì…”
“Bịch!”
La Tu chưa nói hết câu, một sức mạnh khủng khiếp đánh trúng ngực lão ta.

“Phụt!”
Lão ta phun máu, cơ thể bay ngược ra mười mấy mét như diều đứt dây rồi nặng nề rơi xuống đất..

Chương 2020

Một đòn khiến cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mất sức chiến đấu!
Dương Thanh xuất hiện tại chỗ đứng của La Tu, dáng vẻ bình tĩnh.

Trừ cánh tay dính máu, toàn thân sạch sẽ không có lấy một vết máu.

Một trận gió thổi qua khiến mái tóc dài bạc trăng bay múa trong gió, tựa như mỹ nam bước ra từ trong truyện tranh.

Lại giống như ác ma tới từ địa ngục.

Mọi người kinh hãi nhìn anh, đến cả Đoàn Vô Nhai cũng cảm thấy hiện giờ anh thật đáng sợ.

Dường như Dương Thanh đã mạnh hơn lúc ở Yến Đô.

Chẳng lẽ cậu ấy đã đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi sao?
Nghĩ vậy, Đoàn Vô Nhai cực kỳ kích động.

Cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở tuổi hai mươi tám thật sự †ồn tại.

“Dương! ThanhI”

La Tu bị đánh bay bò lồm cồm dậy, vẻ mặt dữ tợn.

Dương Thanh nhướng mày, thoắt cái xuất hiện trước mặt La Tu đứng cách xa mười mấy mét.

Anh hời hợt đánh xuống một chưởng, trông có vẻ rất nhẹ nhàng, không có chút khí tức võ thuật nào, nhưng cao thủ có mặt đều biết, cao thủ mạnh như La Ta bị chưởng này đánh trúng cũng chỉ còn đường chết.

“Xin cậu Thanh nương tay!”
Đúng lúc này, Đoàn Vô Nhai bỗng hét lên.

Dương Thanh ngừng tay lại, cách lồng ngực La Tu đúng một tấc.

La Tu vô thức run rẩy, vừa rồi lão ta thật sự cảm thấy cái chết gần trong gang tấc.

Lão ta có ảo giác, bản thân sắp đi đời.

Nào ngờ Đoàn Vô Nhai lại lên tiếng ngăn Dương Thanh giết mình ngay trong lúc ngàn cân †reo sợi tóc.

“Dù sao ông ta cũng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Đoàn, chết đi sẽ gây ra tổn thất cực lớn đối với Hoàng tộc họ Đoàn.

Xin cậu Thanh nương tay!”
Đoàn Vô Nhai chân thành nói.

Tuy Hoàng tộc họ Đoàn đối xử bất công với ông ta, nhưng trong người ông ta vẫn mang huyết thống của Hoàng tộc họ Đoàn.

Ông ta đưa Dương Thanh tới đây chữa trị vốn là muốn tạo quan hệ cho Hoàng tộc họ Đoàn, nâng cao thực lực.

Nhưng ông ta không ngờ Đoàn Vô Viêm lại đột phá, còn muốn cướp đoàn ngôi nhà nhỏ của mình.

Không chỉ vậy, Đoàn Hoàng còn ra lệnh tiêu diệt Dương Thanh.

Bây giờ Dương Thanh đã tỉnh, còn giết Đoàn Vô Viêm.

Liệu Đoàn Hoàng có thể tha cho Dương Thanh không?
Hoặc là, Dương Thanh có thể dễ dàng buông tha, hay là muốn giết Đoàn Hoàng?
Đoàn Vô Nhai cầu xin khiến mọi người đều bất ngờ.

La Tu là sư phụ của Đoàn Vô Viêm, bây giờ Đoàn Vô Viêm bị Dương Thanh lấy mạng, chắc chắn giữa La Tu và anh có mối thù không đội trời chung.

Tuy người giết Đoàn Vô Viêm là Dương Thanh, nhưng chính Đoàn Vô Nhai đã đưa anh về Hoàng tộc họ Đoàn.

Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm cũng là vì cứu con gái của Đoàn Vô Nhai.

Dù Dương Thanh tha cho La Tu, sau này La Tu sẽ làm việc cho Đoàn Vô Nhai sao?.

Chương 2021

Lúc này, trong mắt La Tu tràn đầy sát khí, khóe miệng rướm máu.

Dương Thanh bỗng nhìn Đoàn Vô Nhai: “Chắc ông biết rõ, giữ ông ta lại là tai họa ngầm rất lớn với ông”.

Đoàn Vô Nhai ngạo nghề nhìn La Tu: “Tôi chắc chăn có thể khống chế ông tai”
“Được, vậy thì tạm thời tha cho ông ta một mạng!”
Nói xong, Dương Thanh bình thản đi tới bên cạnh Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai đã uống thuốc trị thương: Dương Thanh cho, vết thương đang dần hồi phục.

Dương Thanh có thể cảm giác được, khí tức trong người ông ta sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa.

“Uống viên thuốc này đi!”
Dương Thanh xòe tay ném cho Đoàn Vô Nhai một bình ngọc làm bằng chất liệu cao cấp.

“Luyện Thể Đan!”
Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn trông thấy đều giật mình kinh hãi.

Bởi vì lúc trước trong cuộc họp khẩn cấp, Đoàn Hoàng đã ban Luyện Thể Đan cho Đoàn Vô Viêm, bây giờ lại rơi vào tay Dương Thanh, còn bị anh trả lại cho Đoàn Vô Nhai.

Dương Thanh không biết Luyện Thể Đan, chỉ cảm giác được trong viên thuốc này chứa một nguồn năng lượng rất lớn.

Đoàn Vô Nhai sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Chác là nguồn năng lượng trong viên thuốc này đủ để ông ta đột phá thành công.

“Được!”
Đoàn Vô Nhai không hề khách sáo, lập tức mở bình đổ ra một

viên thuốc màu đen.

Mùi thuốc nồng nặc tỏa ra từ miệng bình.

Đoàn Vô Nhai không chút do dự uống vào.

Viên thuốc lập tức biến thành một dòng nước ấm chảy xuống ruột gan ông ta.

Đồng thời, một nguồn năng lượng khủng bố bùng nổ trong người ông ta.

Nguồn năng lượng này rất thuần khiết, giống như ánh nắng bao phủ khiến Đoàn Vô Nhai cảm thấy người mình ấm áp dễ chịu.

Nguồn năng lượng trong viên thuốc tràn vào lục phủ ngũ tạng của ông ta.

Cơ thể Đoàn Vô Nhai như một miếng xốp, Luyện Thể Đan lại như nước lã bị ông ta hấp thụ.

Không chỉ vậy, vết thương nặng trên người ông ta cũng dần hồi phục lại.

“Hiệu quả thật mạnh!”
€ó người hoảng sợ thốt lên, vẻ mặt khó tin.

La Tu thấy vậy lại càng nổi giận.

Bởi vì Luyện Thể Đan này vốn là Đoàn Hoàng ban cho Đoàn Vô Viêm, bây giờ lại bị Đoàn Vô Nhai uống mất.

Từ nhỏ Đoàn Vô Viêm đã là đồ đệ của lão ta, sớm chiều ở chung.

Đoàn Vô Viêm chết thảm trong tay Dương Thanh, đến cả Luyện Thể Đan vốn thuộc vê Đoàn Vô Viêm cũng bị Dương Thanh đưa cho Đoàn Vô Nhai.

Lão ta rất không cam lòng.

Đúng lúc này, một luồng khí tức võ thuật khủng bố dần bộc phát từ người Đoàn Vô Nhai.

“Nhị hoàng tử sắp đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi sao?”.

Chương 2022

“Ông ấy mới hơn năm mươi tuổi đã đột phá sao?”
“Có lẽ đây mới là thiên phú võ thuật thực sự của Nhị hoàng tửi”
“Vậy là hiện giờ tính cả Hoàng Chủ, La Tu cộng thêm Nhị hoàng tử, Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta đã có ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!”
“Có lẽ lực lượng này đủ để đánh bại bất kỳ một Hoàng tộc nào!”.

truyện teen hay
Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn đều trở nên kích động.

Dường như cái chết của Đoàn Vô Viêm chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Lúc trước bọn họ còn định ra tay với Đoàn Vô Nhai, bây giờ lại hoàn toàn từ bỏ ý định.

Đoàn Vô Viêm đã chết, sau này Đoàn Vô Nhai mới là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong các hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

Sợ là đến cả Đoàn Hoàng cũng khó có thể giết được ông ta.

Dương Thanh cũng kinh ngạc khi cảm nhận được khí tức không ngừng tăng vọt trên người Đoàn Vô Nhai.

Anh không ngờ chỉ một viên thuốc lại khiến ông ta thay đổi nhiều tới vậy.

Anh bỗng nghĩ, nếu mình có một số lượng lớn Luyện Thể Đan, chẳng phải là có thể tự tạo ra một đội quân cao thủ đỉnh cao rồi sao?
La Tu đứng cạnh cảm nhận được khí tức trên người Đoàn Vô Nhai đang không ngừng đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, sát khí trong mắt càng thêm nồng đậm.

“Vèo!”
Lão ta nhảy lên, lao tới chỗ Đoàn Vô Nhai.

“Chết đi cho tao!”
Lão ta nổi giận gầm lên, tay cầm dao đâm thẳng vào tim Đoàn Vô Nhai.

“Nhi hoàng tử!”
“Cẩn thận!”
Mấy cao thủ Thần Cảnh nhao nhao lên tiếng nhắc nhở.

Thậm chí còn có người chạy lên định ngăn cản La Tu.

Một khi Đoàn Vô Nhai đột phá Thân Cảnh đỉnh phong, chắc chắn sẽ lại được Đoàn Hoàng coi trọng.

Bọn họ không thể để Đoàn Vô Nhai gặp nạn.

Bình thường cao thủ Thần Cảnh đánh nhau chỉ dùng võ, rất ít khi dùng vũ khí.

La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, bây giờ còn cầm theo dao dồn sức đánh ra một đòn, ai có thể chống đỡ nổi?
“BốI”
Đoàn Ngữ Yên cũng hoảng hốt hét toáng lên.

Độc Du lập tức xông về phía La Tu, thà chết cũng phải cản lại lão ta.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh hản xuống.

Anh không ra tay, chỉ lạnh giọng nói: “Không biết tự lượng sức mình!”
Ngay sau đó, một luồng khí thế khủng bố từ người Đoàn Vô Nhai bộc phát, phóng thẳng lên trời.

Đây là khí tức võ thuật chỉ cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mới có.

Thoät cái đã đột phá!.

Chương 2023

“Bốp!”
Giây phút lưỡi dao trong tay La Tu sắp đâm vào tim Đoàn Vô Nhai, một cánh tay bỗng duõi ra bắt lấy cổ tay La Tu.

“Tôi đã xin cho ông một con đường sống, tại sao còn muốn đâm đầu vào chỗ chết?”
Đoàn Vô Nhai bình thản nói.

Người tóm chặt cổ tay La Tu chính là Đoàn Vô Nhai vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong.

La Tu chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm chặt như giọng kìm, thực lực Thần Cảnh đỉnh phong như lão ta cũng không thoát ra được.

Lão ta sợ hãi lắp bắp: “Sao… sao lại như vậy?”
“Cậu không phải là Thần Cảnh đỉnh phong, mà là bán bộ Siêu Phàm!”
La Tu rống lên, ánh mắt không thể tin nổi.

“Cái gì? Bán bộ Siêu Phàm?”

“Nhị hoàng tử vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong đã có thực lực bán bộ Siêu Phàm rồi sao?”
Mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Đoàn đều sợ chết khiếp.

Mọi người đều kinh hãi, chỉ mình Dương Thanh biết rõ không phải Đoàn Vô Nhai đã đột phá tới bán bộ Siêu Phàm mà là vừa đột phá Thần Cảnh đỉnh phong đã có thực lực mạnh hơn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường rất nhiều.

Bởi vì năng lượng của Luyện Thể Đan quá khủng bố, đến mức sau khi Đoàn Vô Nhai đột phá vẫn còn rất nhiều dược hiệu chưa được hấp thụ.

Nói cách khác, hiện giờ Đoàn Vô Nhai đang mượn năng lượng của viên thuốc.

Đương nhiên dù ông ta không uống Luyện Thể Đan vẫn có thể đánh bại La Tu khi vừa mới đột phá.

“Tại sao lại muốn đâm đầu vào chỗ chết?”
Đoàn Vô Nhai do dự nhìn La Tu.

Ông ta vốn muốn tha mạng cho La Tu vì lão ta là cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ Đoàn Vô Nhai cũng đột phá lên Thần Cảnh đỉnh phong, cộng thêm Đoàn Hoàng có thực lực thâm sâu, ba người họ đủ để hủy diệt bất kỳ Hoàng tộc nào.

Thế nhưng La Tu lại muốn giết ông ta.

“Đồ đệ của tao chết vì mày, tao là sư phụ l đương nhiên phải trả thù cho nói”
La Tu nghiến răng nghiến lợi nói: “Đoàn Vô Nhai, giỏi thì giết tao đi!”
“Tao là cao thủ mạnh nhất bên cạnh Đoàn Hoàng.

Đoàn Vô Viêm đã chết vì mày, nếu mày còn dám giết tao, dù có đột phá Thần Cảnh đỉnh phong thì ông ấy cũng không dễ dàng tha cho mày đâu!”
Đoàn Vô Nhai châm chọc hỏi: “Vậy sao?”
Dứt lời, ông ta chợt buông tay đang nắm cổ tay La Tu.

“Phập!”
Lưỡi dao của La Tu đâm thẳng vào người ông †a dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

“Nhị hoàng tử!”
“Bố ơi”
Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Đoàn Ngữ Yên đều kinh hãi..

Chương 2024

Chỉ Dương Thanh lại nhếch miệng cười, đoán được ý đồ của Đoàn Vô Nhai.

Anh phải thừa nhận, Đoàn Vô Nhai không chỉ có thiên phú võ thuật xuất chúng mà còn có trí tuệ siêu phàm.

Người như ông ta đã đủ tư cách trở thành Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Đoàn.

La Tu cũng sững sờ.

Lão ta biết rõ ràng Đoàn.

Vô Nhai có thể giết mình, sao lại đột nhiên buông †ay để mình đâm trúng?
"La Tu dám ám sát hoàng tử, tội đáng chém!"
Bỗng Đoàn Vô Nhai lạnh lùng lên tiếng.

Giọng nói của ông ta như viên đá khổng lồ rơi xuống biển, càn quét bốn phương.

Câu nói này vang vọng khắp Hoàng tộc họ Đoàn.

"Bịch!"

Ngay sau đó, ông ta tung chưởng đánh vào đầu La Tu.

Đám người chỉ nghe thấy tiếng va đập nặng nề vang lên.

Cơ thể La Tu bay ngược ra ngoài rồi rơi xuống đất, lập tức mất mạng.

Cả không gian lặng ngắt như tờ.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Đoàn Vô Nhai một chưởng tiêu diệt La Tu!
Dù Dương Thanh đã đánh La Tu bị thương nặng từ trước nhưng lão ta vẫn là cao thủ có thực lực chỉ đứng sau Đoàn Hoàng trong Hoàng tộc họ Đoàn.

Giờ đây lại bị Đoàn Vô Nhai vừa mới đột phá Thần Cảnh đỉnh phong giết chết chỉ bằng một chưởng!
Dương Thanh rất hài lòng.

Đoàn Vô Nhai chịu một vết thương nhẹ đổi lấy cái chết của La Tu đúng là có lời.

La Tu là cao thủ được Đoàn Hoàng tin tưởng nhất, nếu Đoàn Vô Nhai tùy tiện giết lão ta, e là sẽ bị Đoàn Hoàng truy cứu.

Nhưng bây giờ thì khác.

La Tu chủ động tấn công Đoàn Vô Nhai, đâm ông ta bị thương nên ông ta mới giết lại La Tu.

Dù La Tu có mất mạng, ông ta cũng không có tội.

La Tu vốn nhắm vào tỉm của Đoàn Vô Nhai, nhưng lúc ông ta thả tay La Tu ra đã cố tình dùng sức làm chệch hướng lưỡi dao.

Trông có vẻ Đoàn Vô Nhai bị đâm trúng nhưng thực ra chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Đối với cao thủ luyện võ, vết thương này chẳng đáng là bao, mấy ngày sau là có thể khôi phục như cũ, "La Tu có ý đồ ám sát Nhị hoàng tử, giết hay lắm!"
"Nhị hoàng tử mới là thiên tài võ thuật số một _ của Hoàng tộc họ Đoàn.

Trong gia tộc chỉ ngài mới có tư cách trở thành người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn".

"Chúc mừng Nhị hoàng tử đột phá Thần Cảnh đỉnh phong!"
Đám cao thủ Thần Cảnh vốn tới để đối phó với Đoàn Vô Nhai đều thi nhau lấy lòng, giống như bọn họ tới đấy không phải để đối phó ông ta.

Đoàn Vô Nhai lạnh lùng nhìn bọn họ, híp mắt nói: "Đoàn Vô Viêm bị La Tu ngộ sát, thật đáng tiếc!"
Nghe vậy, ai nấy đều sững sờ.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phản ứng lại.

Đoàn Vô Nhai đang định đổ tội lỗi giết Đoàn Vô Viêm lên đầu La Tu.

Vậy thì Đoàn Hoàng không còn lý do đối phó Dương Thanh nữa..

Chương 2025

“Nhị hoàng tử nói rất đúng, Ngũ hoàng tử bị sư phụ mình ngộ sát, đúng là quá đáng tiếc!”
“La Tu thật đáng chết, dám giết Ngũ hoàng tử”.

“Chúng ta nhất định phải bẩm báo lại toàn bộ mọi chuyện cho Đoàn Hoàng”.

Đám cao thủ nhao nhao tỏ thái độ.

“Vậy thì phiền mọi người báo cáo chuyện ở đây cho bố tôi biết, tôi phải đi trị thương”.

Đoàn Vô Nhai nói.

“Vâng!”
Bọn họ lần lượt rời đi.

La Tu và Đoàn Vô Viêm nhanh chóng bị mấy cao thủ Thần Cảnh mang tới gặp Đoàn Hoàng.

Trong biệt viện chỉ còn lại Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên và Độc Du.

Không ai nghĩ tới, tình huống nguy hiểm vừa rồi lại được Đoàn Vô Nhai giải quyết bằng cách này.

Dương Thanh cười híp mắt nói: “Chúc mừng Nhị hoàng tử!”
Đoàn Vô Nhai cười khổ một tiếng, vội đáp: “Nếu không nhờ cậu Thanh ra tay giúp sức, sợ là chúng tôi đã chết trong tay Hoàng tộc họ Đoàn rồi”.

Lúc này Đoàn Vô Nhai lại thấy sợ hãi.

Độc Du và Đoàn Ngữ Yên không biết, nhưng ông ta có thể nghe ra được sự chế nhạo trong lời nói của Dương Thanh.

Ai cũng tưởng Đoàn Vô Nhai giấu diếm chân tướng Đoàn Vô Viêm bị Dương Thanh giết là vì giúp anh thoát tội.

Chỉ có Đoàn Vô Nhai biết rõ, ông ta làm thế để Đoàn Hoàng không trở mặt với Dương Thanh, khiến Hoàng tộc họ Đoàn bị tổn thất nghiêm trọng không thể cứu vấn.

Ông ta đã được tận mắt chứng kiến cuộc giao đấu giữa Dương Thanh và cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành, sau đó còn có cao thủ thần bí xuất hiện quát lui cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành.

Thậm chí cao thủ thần bí kia còn chưa xuất hiện đã có thể quát lui cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chứng tỏ thực lực của người đó cực kỳ khủng bố.

Có thể nói sau lưng Dương Thanh vẫn còn một cao thủ thần bí, dù Đoàn Hoàng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh muốn giết Dương Thanh, kết quả vẫn chỉ có thể là Đoàn Hoàng thất bại, Hoàng tộc họ Đoàn bị hủy diệt!
Cùng lúc đó, trong nhà chính của Hoàng Chủ ở Hoàng phủ họ Đoàn, Đoàn Hoàng đang ngồi thưởng thức trà Đại Hồng Bào hái từ cây mẹ trên núi Vũ Di.

Lão ta không lo Đoàn Vô Viêm không giết được Dương Thanh.

Dù sao lão ta cũng đã phái toàn bộ cao thủ Thần Cảnh trong gia tộc tới giúp Đoàn Vô Viêm.

“Chắc là Dương Thanh đã chết rồi nhỉ?”
Đoàn Hoàng nhìn chiếc đồng hồ cổ xưa treo trước mặt.

Nhưng đúng lúc đó, một người hớt hải chạy vào.

“Không xong rồi Hoàng Chủ, xảy ra chuyện lớn rồi.

Ngũ hoàng tử và La Tu đều chết rồi!”
Quản gia già đầu tóc bạc trăng hốt hoảng nói.

Có lẽ người khác không biết Đoàn Hoàng cưng chiều Ngũ hoàng tử đến mức nào.

Nhưng lão ta là quản gia được Đoàn Hoàng tin tưởng nhất, đương nhiên biết rõ Đoàn Vô Viêm là đứa con trai được Đoàn Hoàng yêu thương nhất..

Chương 2026

Sự cưng chiều của Đoàn Hoàng đối với Đoàn Vô Viêm đã vượt qua tất cả các hoàng tử khác.

Nguyên nhân không gì khác ngoài việc Vũ Lan – mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm chính là người phụ nữ mà Đoàn Hoàng yêu nhất.

Đoàn Vô Viêm bị giết chắc chắn Vũ Lan sẽ không bỏ qua.

"Ông nói cái gì?"
"Chết rồi?"
"Ai chết?"
Sắc mặt Đoàn Hoàng xanh mét, ly trà trắng bằng sứ đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

Ông quản gia già thấp thỏm lo âu nói: "Hoàng Chủ, là Ngũ hoàng tử Đoàn Vô Viêm và La Tu – sư phụ của Ngũ hoàng tử!"
"Ngũ Hoàng tử bị khoét tim, La Tu bị nổ tung đầu, xác của hai người đó đang ở bên ngoài".

Am!

Một luồng uy lực võ thuật khủng bố lan tràn khắp người Đoàn Hoàng.

Lão ta khẽ nhấc chân trong nháy mắt đã vọt ra ngoài.

Trước cửa phòng của lão ta có hai xác chết được đặt trên mặt đất, trên xác chết phủ một tấm vải trắng, trong đó có một xác chết, trên tấm vải trảng chỗ trái tim bị máu nhuộm đỏ tươi.

Còn một xác chết khác, trên tấm vải trắng chỗ phần đầu cũng loang lổ máu tươi.

Lúc này bốn cao thủ Thần Gảnh đều quỳ trên đất, ai nấy cũng hoảng sợ tột độ.

"Viêm!"
Đoàn Hoàng loạng choạng đi tới trước mặt hai xác chết, khi vén tấm vải trắng trên người Đoàn Vô Viêm ra, sắc mặt lão ta

tái nhợt: “Vô Viêm của bối”
“Rốt cuộc ai đã ra tay ác độc với con tôi như vậy, nhưng bất kể là ai cũng đều phải chết!”
Đoàn Hoàng gầm lên, một luồng hơi thở võ thuật vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong phun trào từ trên người lão ta.

Không gian dường như cũng bị chấn động theo, bốn cao thủ Thần Cảnh đang quỳ trên mặt đất suýt chút nữa đã bị luồng khí giận dữ này chấn động bay ngược ra ngoài.

“Nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Ánh mắt lạnh lẽo của Đoàn Hoàng đột nhiên nhìn về phía bốn tên cao thủ Thần Cảnh.

“Là… Là La Tu, Ngũ hoàng tử bị La Tu giết nhầm!”
“Đúng, chính là La Tu, khi lão ta ra tay giết hại Nhị hoàng tử, bị Nhị hoàng tử tránh được, kết quả đã giết lầm Ngũ hoàng tử”.

“Hoàng Chủ, Ngũ hoàng tử là bị La Tu giết chết, tội của La Tu đáng chết muôn phần!”
“Hoàng Chủ, tại chúng tôi vô dụng không bảo vệ tốt cho Ngũ hoàng tử, cầu xin Hoàng Chủ xử tội!”
Bốn tên cao thủ Thần Gảnh liên tiếp nói.

Bọn họ không hề nói sự thật.

Đoàn Vô Viêm cũng đã chết, bây giờ Hoàng tộc họ Đoàn cũng chỉ có Đoàn Vô Nhai vừa bước vào Thần Cảnh đỉnh phong mới là vị hoàng tử có tiềm lực nhất.

Đoàn Vô Nhai đã ám chỉ bọn họ nói thế nào, bọn họ đành nói thế đó.

“La Tu?”
Đoàn Hoàng là nhân vật nào, sao lão ta lại không biết bốn cao thủ Thần Cảnh đang nói dối chứ?
“Các người thật sự tưởng tôi già cả lẩm cẩm rồi sao?”.

Chương 2027

Đoàn Hoàng giận dữ hét: ‘La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cực kỳ biết cách khống chế sức mạnh, dù Đoàn Vô Nhai tránh được công kích của ông ta, chắc chản cũng không đến nỗi ngộ sát được Vô Viêm.

“Các người đang nói láo!”
Đoàn Hoàng vừa nói xong liền chụp cổ của một cao thủ Thần Cảnh.

Chỉ chớp mắt cơ thể cao thủ Thần Cảnh kia bị nhấc bổng lên.

Một luồng sát khí khủng bố lan tràn khắp người lão ta.

“Nói cho tôi biết rốt cuộc ai đã giết Vô Viêm?”
Hai mắt Đoàn Hoàng đỏ ngầu, rít lên: ‘Nếu các người dám nói gạt tôi nữa, giết!”
Nói xong lão ta tiện tay ném đi, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia bay thẳng ra ngoài, nặng nề đụng vào ngọn núi giả.

‘Am”
Ngọn núi giả đổ âm ầm dưới cú va chạm của cao thủ Thần Cảnh kia.

Ba cao thủ Thần Cảnh còn lại nhìn thấy cảnh tượng này đều run lấy bẩy.

Bọn họ có thể cảm nhận được lửa giận ngập đầu của Đoàn Hoàng lúc này, thậm chí lão ta gần như sắp mất lý trí rồi.

Nếu bọn họ tiếp tục giấu diếm Đoàn Hoàng sẽ giết sạch bọn họ.

Bọn họ hiểu rõ Đoàn Hoàng, lão ta có thể làm như vậy thật.

“Rốt cuộc Vô Viêm bị ai giết chết?”
Trong mắt Đoàn Hoàng ngập tràn sát khí, liếc mắt nhìn ba cao thủ Thần Cảnh còn lại, lớn tiếng hỏi.

Mấy cao thủ nhìn nhau rồi nói: ‘Là Dương Thanh, chính cậu ấy đã giết ngũ Hoàng tử!”

“Ngũ hoàng tử khống chế Đoàn Ngữ Yên, ép Nhị hoàng tử tự phế tu vi, nếu không sẽ giết Đoàn Ngữ Yên’.

“Nhưng ai ngờ Dương Thanh vốn vẫn hôn mê bất tỉnh lúc này lại đột nhiên tỉnh lại, cậu ấy đã tấn công từ sau lưng và giết chết Ngũ hoàng tử’.

Mấy cao thủ Thần Cảnh nào dám giấu diếm nữa, nhanh chóng nói ra sự thật.

“Dương Thanh!”
Đoàn Hoàng nghiến răng nghiến lợi, trong đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn sát khí.

Bao nhiêu năm qua lão ta chưa từng mất khống chế như lúc này.

Có thể tưởng tượng được lão ta giận dữ cỡ nào.

“Còn La Tu tại sao lại chết?”
Đoàn Hoàng hít sâu một hơi, cố gắng nén lại lửa giận trong lòng.

.

Ngôn Tình Hay
“Là Nhị hoàng tử giết!”
“La Tu đâm dao vào người Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử tức giận giết luôn La Tu”.

Mấy cao thủ Thần Cảnh kia vội nói.

“Cái gì? Vô Nhai có thể giết chết La Tu sao?”
Đoàn Hoàng càng kinh ngạc không thôi..

Chương 2028

Lão ta biết thực lực của Đoàn Vô Nhai rất mạnh, nhưng La Tu là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ở Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực của La Tu cũng chỉ thấp hơn lão ta mà thôi.

Thế mà bây giờ La Tu lại bị Đoàn Vô Nhai giết chết, điều này khiến Đoàn Hoàng không thể nào tin được.

"Hoàng Chủ, Nhị hoàng tử đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi, cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn lúc này, ngoài Hoàng Chủ ra thì chỉ còn mỗi Nhị hoàng tử".

"Hoàng Chủ, kính xin ngài thu hồi mệnh lệnh, để Nhị hoàng tử tiếp tục đảm nhiệm vị trí người thừa kết"
"Hoàng Chủ, xin ngài thu hồi mệnh lệnh!"
Nhất thời mấy cao thủ Thần Cảnh thi nhau lên tiếng.

Bọn họ thấy Đoàn Vô Viêm đã chết, bây giờ cả Hoàng tộc họ Đoàn chỉ còn duy nhất Đoàn Vô Nhai mới có tư cách trở thành người thừa kế.

Mà Đoàn Vô Nhai vốn là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ là trước kia bị Đoàn Hoàng phế bỏ vị trí người thừa kế.

"Câm miệng!"
Đoàn Hoàng bỗng nhiên nổi giận gầm lên, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn đám người, lớn tiếng hỏi: "Có phải các người nghĩ, Vô Viêm chết rồi, Đoàn Vô Nhai lại đột phá Thần Cảnh đỉnh phong, thì tôi có thể bổ nhiệm Đoàn Vô Nhai làm người thừa kế Hoàng tộc họ Đoàn?"
Mấy cao thủ Thần Cảnh lập tức đưa mắt nhìn nhau như hỏi chẳng lẽ không phải sao?
"Tôi nói cho các người biết, nhất định phải có người chịu trách nhiệm về cái chết của Vô Viêm!"
Đoàn Hoàng lớn tiếng nói: 'Dương Thanh là kẻ cầm đầu, đáng chém! Nhưng nếu không phải Đoàn Vô Nhai dung túng, sao Dương Thanh lại dám giết Vô Viêm chứ?"
"Đoàn Vô Nhai mới chính là thủ phạm chính gây ra cái chết

của Vô Viêm! Nó nhất định phải lấy cái chết đền tội!”
Sau khi lão ta nói xong lời này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đoàn Vô Viêm là con trai của lão ta nhưng Đoàn Vô Nhai cũng vậy mà.

Hơn nữa trước ngày hôm nay Đoàn Vô Nhai mới là người kế thừa của Hoàng tộc họ Đoàn, được Đoàn Hoàng coi trọng.

Bây giờ Đoàn Vô Viêm đã chết, Đoàn Hoàng cần gì phải vì một người đã chết mà đi trách phạt một đứa con trai khác chứ?

Nếu chỉ trách phạt bình thường thì cũng không sao nhưng đăng này Đoàn Hoàng lại nói muốn để Đoàn Vô Nhai lấy cái chết đền tội.

Điều này rất không bình thường.

“Người đâu, mau trói Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai đưa đến đây!”
Đoàn Hoàng ra lệnh, hai bóng người lặng lẽ xuất hiện.

Nhìn thấy hai người này, bốn cao thủ kia, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy hai người này, hơn nữa bọn họ còn cảm thấy một luồng áp lực võ thuật khủng bố bao trùm khắp nơi này.

Càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn là Đoàn Hoàng lại ra lệnh cho hai người nọ đi bắt Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai đưa đến đây, lẽ nào Đoàn Hoàng thật sự muốn giết Đoàn Vô Nhai sao? Không ai có thể ngờ được, sau đó Đoàn Hoàng lại ra lệnh cho người đi bắt Đoàn Vô Nhai về.

Dẫu sao, Đoàn Vô Viêm cũng đã chết, Hoàng tộc họ Đoàn ngày nay chỉ có Đoàn Vô Nhai là có thiên phú võ thuật mạnh nhất.

Những hoàng tử khác tuy cũng có thiên phú khá cao nhưng thực lực mạnh nhất chỉ tới Thần Cảnh trung kỳ, so với Đoàn Vô Nhai đã đột phá tới Thần Cảnh đỉnh phong thì quả thật không đáng nhắc tới..

Chương 2029

Thế nhưng, Đoàn Hoàng lại vì cái chết của Đoàn Vô Viêm mà tính hỏi tội Đoàn Vô Nhai.

Ngay khi Đoàn Hoàng phái hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới biệt viện, bên trong khuôn viên của biệt viện này, bốn người Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai, Độc Du và Đoàn Ngữ Yên đều đang có mặt.

Đoàn Vô Nhai nhìn biệt viện đã biến thành phế tích, sắc mặt bi thương vô cùng.

"Bố, bố đã cố gắng hết sức rồi, xin đừng tự trách bản thân nữa, nếu mẹ ở trên trời có linh, nhất định sẽ không trách bố đâu".

Đoàn Ngữ Yên kéo tay bố mình, cố gắng khuyên giải.

Mặc dù cô ấy đang khuyên giải Đoàn Vô Nhai nhưng sắc mặt cô ấy cũng đau thương khôn xiết.

Bố nhớ thương mẹ, sao cô ấy lại không nhớ nhung mẹ mình chứ?
Biệt viện này có ý nghĩa vô cùng sâu nặng với Đoàn Vô Nhai, đồng thời nó cũng có ý nghĩa như vậy đối với cô ấy.

Nay biệt viện này đã bị hủy hoại, thật đúng là một đả kích rất lớn đối với hai bố con cô ấy.

Độc Du đứng sau lưng Đoàn Vô Nhai, sắc mặt bĩnh tĩnh, chẳng khác nào một vệ sĩ trung thành nhất, mà sự thực cũng đúng như vậy, ông ấy đúng là cực kì trung thành.

Dương Thanh đứng bên cạnh, loáng thoáng cảm nhận được tâm trạng lúc này của Đoàn Vô Nhai.

Bồng, anh nhíu mày: "Xem ra, Đoàn Hoàng không tính tha cho chúng ta rồi".

Cảnh giới võ thuật của Đoàn Vô Nhai không bằng Dương Thanh, ông ta vẫn chưa cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường.

Dương Thanh nheo mắt nói: “Hai eao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, Đoàn Hoàng ra tay “hào phóng” thật”.

“ý cậu là, bố tôi phái hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới đối phó chúng ta?”
Đoàn Vô Nhai kinh ngạc hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Hai gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong này mang theo chủ ý giết chóc rất mãnh liệt, nếu không phải muốn đối phó các ông thì nhất định là để đối phó với tôi”.

Nghe vậy, Đoàn Vô Nhai tỏ vẻ không thể tin nổi, vội vã phủ nhận: “Không thể nào!”
“Trong Hoàng tộc họ Đoàn, trừ bố tôi và La Tu, không còn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nào nữa, sao có thể đột nhiên xuất hiện hai cao thủ nữa?”
“Cậu Thanh, có phải cảm giác của cậu nhầm rồi không?”
Đoàn Vô Nhai vốn là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, sao có thể không nắm rõ tình hình các cao thủ bên trong Hoàng tộc được.

Nhưng ngay khi ông ta vừa dứt lời, hai luồng uy lực võ thuật khủng bố chợt vọt về phía này.

Đoàn Vô Nhai và Độc Du đều cảm nhận được, lập tức hai người đều biến sắc.

“Sao có thể như vậy?”
Nhận thấy hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đang tới gần, Đoàn Vô Nhai khiếp sợ ra mặt.

Độc Du nhanh chóng bước lên, chắn trước mặt Đoàn Vô Nhai, nghiêm nghị nói: “Nhị hoàng tử, ngài hãy mau đưa cô Yên đi đi, tôi sợ Đoàn Hoàng sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta đâu”.

“Không! Không thể nào!”
Đoàn Vô Nhai kích động vô cùng, ông ta đỏ mắt lên, nói: ‘Nay Đoàn Vô Viêm đã chết, Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có tôi tiến vào được cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, trong Hoàng tộc ngày nay, tôi chính là người có thiên phú võ thuật cao nhất!”
“Sao bố có thể đối phó với tôi được? Điều này không thể nào

xảy ra! Tuyệt đối không thể nào!”
Ông ta không cách nào chấp nhận sự thật này..

Chương 2030

Ánh mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia sáng lạnh, trông về phía hai gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đang tới gần, lạnh lẽo nói: “Rốt cuộc có phải hay không, đợi chút là biết ngay kết quả”.

Đoàn Ngữ Yên cũng khẩn trương ra mặt, cô ấy níu chặt tay bố mình, nói: “Bố, chúng ta rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn đi thôi, ông nội sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu”.

Đoàn Vô Nhai cản chặt răng, một hơi thở võ thuật của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đột ngột bùng nổ từ trên người ông ta.

Cơn giận ngập trời khiến ông ta gần như lâm vào điên cuồng.

“Âm!”
Một giây tiếp đó, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đồng loạt hạ xuống nơi này.

Mặt đất chấn động kịch liệt, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hờ hững nhìn về phía Đoàn Vô Nhai.

“Đoàn Hoàng ra lệnh cho chúng tôi đưa Nhị hoàng tử và Dương Thanh tới gặp ngài ấy!”
Một cao thủ đột nhiên cất lời, ánh mắt nhìn Đoàn Vô Nhai hoàn toàn không có chút kính cẩn.

Cho đến lúc này, niềm hi vọng của Đoàn Vô Nhai đã hoàn toàn tắt lịm.

Ông ta chưa từng gặp hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trước mặt bao giờ.

Nếu không phải bọn họ tự xác nhận, có lẽ ông †a còn hoài nghi, hai người này liệu có phải là kẻ địch tấn công vào Hoàng tộc họ Đoàn hay chăng, nhưng hiển nhiên không phải.

Đối phương nói “Đoàn Hoàng ra lệnh”, vậy có nghĩa, bọn họ là do Đoàn Hoàng phái tới.

Đoàn Vô Nhai vốn chính là người thừa kế của Hoàng tộc họ Đoàn, nhưng ông ta lại không biết trong Hoàng tộc họ Đoàn

còn có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Điều này chứng tỏ, Đoàn Hoàng không hề tin tưởng ông ta.

“Bố tôi bảo các ông áp giải chúng tôi về đúng không?”
Đoàn Vô Nhai lạnh nhạt hỏi.

“Nhị hoàng tử câu kết với Dương Thanh, đánh chết La Tu và Ngũ hoàng tử, Đoàn Hoàng vô cùng phân nộ, xin Nhị hoàng tử đừng làm khó chúng tôi, tự giác đi cùng chúng tôi về giải thích rõ ràng mọi chuyện cho Đoàn Hoàng đi”.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu lạnh lẽo đáp.

“Cậu Thanh, xin nhờ cậu đưa Ngữ Yên với Độc Du rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn!”
Đoàn Vô Nhai đứng quay lưng lại với bọn Dương Thanh, ánh mắt nhìn chằm chằm hai cao thủ Thân Cảnh kia, nói.

Lúc này, hơi thở võ thuật trên người ông ta chợt bùng lên, đáy mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Tôi không đi!”
Độc Du tiến lên một bước, hơi thở võ thuật của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cũng bùng nổ trong nháy mắt.

“Độc Dul”
Đoàn Vô Nhai quát lớn: ‘Đây là mệnh lệnh! Rời khỏi nơi này cùng cậu Thanh ngay!”
“Từ năm đó, khi ngài cứu tôi, cái mạng này của tôi chỉ thuộc về ngài, dù bị giết chết ở Hoàng tộc họ Đoàn, tôi cũng tuyệt đối không bỏ lại ngài một mình!”
Độc Du bình thản nói: “Trước đây tôi luôn nghe theo ý ngài, nhưng hôm nay, tôi không thể tuân theo mệnh lệnh của ngài, xin Nhị hoàng tử thứ tội!”
“Bố, con cũng không đi đâu! Dù có chết, con cũng muốn chết bên cạnh bốt”
Đoàn Ngữ Yên kiên định nói, đáy mắt hoàn toàn không có chút sợ hãi nào..

Chương 2031

Cô ấy cũng tiến lên một bước, đứng sóng vai với Đoàn Vô Nhai.

“Tôi bảo các người đi maul”
Đoàn Vô Nhai giận dữ hét: ‘Ai làm người đó chịu trách nhiệm, Đoàn Vô Viêm là do tôi giết, La Tu cũng do chính tay tôi giết”.

“Nhưng tôi không tin bố tôi sẽ ác độc đến mức muốn giết chính con đẻ của mình!”
“Các người mau đi ngay đi!”
Hiển nhiên, ông ta cố tình gom hết tội giết Đoàn Vô Viêm và La Tu vào mình, muốn một mình gánh chịu mọi hậu quả.

Chỉ có điều, Độc Du và Đoàn Ngữ Yên vẫn không chịu nhúc nhích.

Hai người này trước nay luôn nghe lời ông ta, nhưng nay lại nhất quyết không chịu tuân theo.

“Nhị hoàng tử, nếu Đoàn Hoàng thực sự muốn tha cho ngài thì đã không phái hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến đưa ngài tới gặp ông ấy”.

Độc Du hiểu rất rõ tình huống hiện tại, bình thản nói: ‘Lần này Đoàn Hoàng thật sự có khả năng hạ quyết tâm giết ngài đấy!”
“Không thể nào!”
Cho đến bây giờ, Đoàn Vô Nhai vẫn không chịu tin, bố mình sẽ hạ lệnh giết mình.

Độc Du không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía hai cao thủ Thần Cảnh kia, sẵn sàng chiến đấu.

Dương Thanh lộ vẻ bất đắc dĩ, bước lên trước, nói: “Các vị đã không muốn đi thì tôi càng không thể đi, nói sao thì tôi cũng chính là người giết Đoàn Vô Viêm mà!”
Dương Thanh hiểu rõ vì sao Đoàn Hoàng lại giận dữ đến mức ngay cả Đoàn Vô Nhai cũng không buông tha, nguyên nhân chính là vì Đoàn Vô Viêm.

Mặc dù anh không thể hiểu vì sao cùng là con mình mà Đoàn Hoàng lại phân biệt đối xử đến thế, nhưng anh vẫn muốn đi gặp Đoàn Hoàng một lần.

Với thực lực của anh hiện nay, dù Đoàn Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, anh cũng không Sợ.

"Cậu Thanh!"
Đoàn Vô Nhai nhìn Dương Thanh, sốt ruột nói: "Cậu đi mau đi, chuyện này vốn không liên quan gì đến cậu".

.

Truyện Đô Thị
Vừa nói, ông ta vừa ra sức nháy mắt với Dương Thanh.

Ông ta là hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, dù giết Đoàn Vô Viêm thì cũng có thể có được một đường sống.

Nhưng nếu để Đoàn Hoàng biết, người giết Đoàn Vô Viêm chính là Dương Thanh, Đoàn Hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh.

Đoàn Vô Nhai không muốn Dương Thanh và Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột, ông ta hiểu rõ, Dương Thanh là người có lai lịch rất lớn, có lẽ ngay cả chính Dương Thanh cũng không rõ ràng lắm.

Ngày ấy ở Yến Đô, khi Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành, anh đã rơi vào tình thế nguy hiểm, chợt có một giọng nói tựa hồ như đến từ chín tầng trời đuổi cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia đi.

Nếu không, có lẽ Dương Thanh đã không thể sống sót tới giờ.

Dù Dương Thanh không có lai lịch hơn người thì chỉ với năng lực có thể đánh ngang tay với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của anh, ông ta cũng không muốn Dương Thanh và Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột.

Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Đoàn Vô Nhai, Dương Thanh chỉ bình thản nói: "Ông yên †âm, tôi sẽ không làm gì Đoàn Hoàng đâu, dù sao ông ta cũng là bố của ông".

“Tất nhiên, nếu chính ông ta muốn chết thì không trách được tôi, nhưng tôi hứa với ông là sẽ tha mạng cho ông ta một lần!”.

Chương 2032

Nghe Dương Thanh nói thế, nỗi lo âu trong lòng Đoàn Vô Nhai cũng vơi bớt phần nào, nhưng Độc Du và Đoàn Ngữ Yên vẫn còn bên cạnh, ông ta vẫn phải lo lắng cho hai người.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia vẫn thờ ơ nhìn Đoàn Vô Nhai, như không hề nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi.

"Đi thôi!"
Dương Thanh bình thản lên tiếng.

Đã đến nước này, có nói thêm gì cũng chẳng tác dụng, Đoàn Vô Nhai đành phải đồng ý, dân theo Độc Du và con gái cùng Dương Thanh đi về phía nơi ở của Đoàn Hoàng.

Hoàng phủ họ Đoàn rất lớn, biệt viện của Đoàn Vô Nhai ở góc Đông Bắc, còn nơi Đoàn Hoàng ở chính là trung tâm của Hoàng phủ họ Đoàn, đi bộ cũng mất tối thiểu mười phút.

Mười phút sau, bốn người cùng hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới cung điện của Đoàn Hoàng.

Trong điện phủ cực lớn, có một chiếc ngai vàng đặt trên đài cao.

Phía dưới có bốn cao thủ Thần Cảnh và vài cao thủ bán bộ Thần Cảnh xếp hàng hai bên.

Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng nhìn xuống.

"Vô Nhai bái kiến phụ hoàng!"
"Đoàn Ngữ Yên bái kiến Hoàng Chủi!"
"Độc Du bái kiến Hoàng Chủ!"
Ba người quỳ xuống chào, chỉ có Dương Thanh vẫn đứng đó, ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng kia.

Đoàn Hoàng hẳn đã ngoài bảy mươi, tóc đã bạc cả, mặc hoàng bào, cặp mắt sắc bén như mắt ưng lóe lên sát khí.

Khi Dương Thanh nhìn về phía Đoàn Hoàng, Đoàn Hoàng cũng đang quan sát Dương Thanh.

Lão ta cũng âm thầm khiếp sợ vì trông Dương Thanh còn trẻ đến thế.

Mặc dù đã biết Dương Thanh còn rất trẻ nhưng khi gặp mặt, lão ta vẫn kinh ngạc vô cùng.

Với cảnh giới võ thuật hiện nay của lão ta, các cao thủ trẻ tuổi như Dương Thanh dù có mạnh đến đâu cũng không thể chịu nổi uy lực mà lão ta phát ra.

Lúc này, Dương Thanh đang nhìn thẳng vào lão ta, ánh mắt không chút sợ hãi, giống như đang nhìn một người bình thường mà thôi.

“Dương Thanh, thấy bổn Hoàng, vì sao không quỳ?
Đoàn Hoàng lạnh lùng chất vấn.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa mang bốn người đi vào đã trở về đứng hai bên Đoàn Hoàng, nhìn Dương Thanh, ánh mắt chứa đầy sát khí.

Như thể chỉ chờ một mệnh lệnh từ Đoàn Hoàng, bọn họ sẽ xông ra giết chết Dương Thanh ngay lập tức.

Dương Thanh khinh thường cười một tiếng: “Ông có tư cách để tôi quỳ lạy sao?”
“Dương Thanh, chớ có vô lết”
Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ bên cạnh Đoàn Hoàng tức giận quát lớn.

“Cút!”
Dương Thanh gầm lên một tiếng, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp bất chợt phóng thẳng về phía tay cao thủ kia.

“Bịch bịch bịch!”.

Chương 2033

Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia lập tức lùi lại phía sau mấy bước.

Sau đó, lão ta nhữn chân, ngồi phịch xuống đất, toàn thân như không còn chút sức lực, trán ướt đầm mồ hôi lạnh, con ngươi ngập đầy sợ hãi, như thể vừa thấy được thứ gì khủng bố lắm.

"Chuyện này…"
Trong điện Đoàn Hoàng, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn đều trợn mắt há hốc miệng.

Chỉ quát một tiếng đã có thể đẩy lùi một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí khiến kẻ kia đứng không vững phải ngã xuống đất, đây là một cao thủ mạnh cỡ nào?
Ánh mắt Đoàn Hoàng trở nên lạnh lẽo như băng, thậm chí còn có vẻ căng thẳng khi nhìn lại Dương Thanh.

Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ Dương Thanh lại mạnh đến cỡ này.

Cho đến bây giờ, lão ta vẫn chưa thể nhìn ra Dương Thanh đã đạt tới cảnh giới nào rồi.

Nhưng uy lực mà Dương Thanh vừa mới thể hiện ra kia, ít nhất cũng phải ngang với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Chẳng lẽ, Dương Thanh là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sao?
Còn trẻ như vậy đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thật đúng là thiên tài võ thuật!
Nếu không phải vì một số nguyên nhân bất đăc dĩ, lão ta thật sự không muốn trở mặt với người như thế.

"Cậu Thanh!"
Đoàn Vô Nhai đang quỳ trên mặt đất, lo lắng gọi.

Ông ta sợ nhất là chuyện Dương Thanh cùng Hoàng tộc họ Đoàn nảy sinh xung đột, nếu một ngày chuyện này thật sự xảy đến, hai bên đều phải chịu thiệt.

Nếu Dương Thanh thất bại, vậy chỉ còn một đường chết.

Nhưng sau đó, vị cao thủ thần bí ngày ấy từng ngăn cản cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành giết Dương Thanh, liệu có diệt sạch Hoàng tộc họ Đoàn này không?
Dù không có vị cao thủ thần bí kia, Mã Siêu cũng sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Lấy thiên phú võ thuật của Mã Siêu, nhất định sẽ có một ngày đặt chân vào Siêu Phàm Cảnh, khi đó chính là ngày diệt vong của Hoàng tộc họ Đoàn.

"Yên tâm đi, nếu tôi đã hứa với ông sẽ không giết lão già kia thì chäc chắn sẽ không xuống tay lấy mạng ông ta đâu!" Dương Thanh bình thản nói.

Lời vừa được thốt ra, toàn bộ đám người ở đây đều khiếp sợi Dương Thanh lại dám thốt ra những lời ngông cuồng như vậy ngay trước mặt Đoàn Hoàng, còn dám gọi Đoàn Hoàng là lão già.

Quả nhiên, Đoàn Hoàng lập tức phân nộ, một luồng uy lực vượt xa cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong quét về phía Dương Thanh.

Chỉ dư âm của uy lực này cũng đã đủ khiến những cao thủ Thần Cảnh trong cung điện Hoàng tộc họ Đoàn run lên lập cập.

Nhìn đó có thể hình dung, người đối mặt trực tiếp với uy lực võ thuật này như Dương Thanh sắp phải chịu một áp lực nặng cỡ nào.

Nhưng thật bất ngờ, đối mặt với uy lực của Đoàn Hoàng, Dương Thanh vẫn bình thản như cữ, thậm chí còn thoáng nhếch môi nở một nụ cười châm chọc: "Này lão già, hình như ông đánh giá thực lực của mình quá cao rồi đấy nhỉ?".

Chương 2034

“Chỉ bằng uy lực võ thuật mà đã muốn trấn áp tôi?”
Dương Thanh trào phúng ra mặt.

“Thăng khốn, mày muốn chết đúng không!”
Đoàn Hoàng nổi giận, ra lệnh: “Giết!”
Mệnh lệnh vừa được hạ, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đưa bọn Dương Thanh tới đây bèn phóng về phía Dương Thanh.

“Phụ hoàng, xin đừng!”
Đoàn Vô Nhai lập tức biến sắc, vội vã chắn trước mặt Dương Thanh.

Một khi đánh rồi liền không còn đường thay đổi nữa.

“Ai dám cản trở, coi là cùng tội, giết!”
Mọi người đều khiếp hãi giật mình, Đoàn Hoàng muốn giết luôn cả Đoàn Vô Nhai.

Đoàn Vô Nhai càng không thể tin nổi, chân lảo đảo lùi lại mấy bước, kinh hoảng chết sững: “Phụ hoàng, người muốn giết con?”
“Lúc mày bắt tay với người ngoài giết chết thằng Viêm thì nên nghĩ tới chuyện, sau này sẽ phải chịu trừng phạt thế nào!”
Đoàn Hoàng lạnh lẽo nói.

Nói đến đó, lão ta bỗng nhäm mắt lại, như thể không đành lòng nhìn, nhưng khi mở mắt lần nữa đã hoàn toàn không còn chút lưu luyến nào, chỉ còn lại sát khí bừng bừng.

“Giết!”
Đoàn Hoàng lại hạ lệnh một tiếng, không chỉ hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia mà cả bốn cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng hơn chục cao thủ bán bộ Thần Cảnh đều đồng loạt tiến về phía Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai.

Cho tới lúc này, Đoàn Vô Nhai mới hoàn toàn tin, Đoàn Hoàng thực sự muốn giết ông ta.

“Độc Du, đưa Ngữ Yên đi maul”
Đoàn Vô Nhai bồng hối hận vô cùng, hối hận vì sao vừa rồi không chịu nghe lời con gái, mang theo con bé rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn này?
Nếu vừa rồi muốn đi, lấy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của ông ta cùng với thực lực Thần Cảnh hậu kỳ của Độc Du và một vị cao thủ hoàn toàn có khả năng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh như Dương Thanh, hai tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Đoàn chắc chắn không thể giữ chân họ.

Nhưng ông ta lại vẫn ôm chút hi vọng với Đoàn Hoàng, nào ngờ Đoàn Hoàng lại hoàn toàn không muốn nghe ông ta giải thích một lời, cũng không có ý định buông tha ông ta mà trực tiếp hạ lệnh giết cả ông ta.

“Cô chủ, đi thôi!”
Hơi thở võ thuật cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ của Độc Du bùng phát, vừa bảo vệ Đoàn Ngữ Yên vừa điên cuồng công kích kẻ địch.

““Uỳnh!”
Ông ấy vung tay đập một chưởng, một cao thủ bán bộ Thần Cảnh bị giết chết trong nháy mắt.

Đoàn Ngữ Yên hoàn toàn không biết võ, cô ấy Đoàn Ngữ Yên hoàn toàn không biết võ, cô ấy sợ hãi vô cùng, bởi trước nay cô ấy chưa từng chứng kiến cảnh tượng thế này bao giờ, cũng chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, ông nội cô ấy lại muốn giết chết bố cô ấy.

Tuy Độc Du không muốn rời khỏi đây nhưng ông ấy cũng hiểu, đối với Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên mới là quan trọng nhất, thậm chí có thể nói là quan trọng hơn cả tính mạng chính mình.

Ông ấy chỉ có thể dốc hết sức chiến đấu, cố găng nghĩ cách đưa Đoàn Ngữ Yên ra ngoài an toàn..

Chương 2035

Đoàn Vô Nhai cũng bộc phát thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của mình, giận dữ hét to: ‘Phụ hoàng, vì sao người lại muốn ép con?”
Sau tiếng gầm giận dữ, ông ta nhấc chân bước lên một bước, khối đá cẩm thạch lót nền dưới chân lập tức nát vụn, bóng ông ta biến mất khỏi vị trí.

“Uỳnh!”
Ông ta xông về phía một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dồn hết sức đánh ra một đòn.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó khiếp sợ chứng kiến, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia bị Đoàn Vô Nhai đánh lùi lại năm, sáu bước.

Đoàn Hoàng cũng kinh hãi ra mặt: “Mày, mày đã đột phá lên Thần Cảnh đỉnh phong?”
Trước đó cấp dưới từng báo cáo lại là Đoàn Vô Nhai giết La Tu, nhưng bởi Đoàn Vô Viêm vừa chết, lão ta cũng không suy nghĩ cặn kế, cho đến lúc này mới hiểu, thì ra Đoàn Vô Nhai đã đột phá tới Thần Cảnh đỉnh phong.

Lòng lão ta biết rất rõ, Hoàng tộc họ Đoàn ngày nay, Đoàn Vô Nhai mới là người có tư cách thừa kế ngai vàng nhất.

Nhưng Đoàn Vô Viêm đã chết, Đoàn Vô Nhai cũng chỉ có thể chết!

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”
Đoàn Vô Nhai lúc này đã phẫn nộ tột cùng, mỗi lần tung chiêu đều như thể dốc hết sức bình sinh.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấu với ông ta bị đè ép hoàn toàn, không cách nào phát huy toàn bộ thực lực.

Độc Du cũng cực kì mạnh mẽ, vừa bảo vệ Đoàn Ngữ Yên lại vừa chống trả cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn.

Ngược lại, phía bên Dương Thanh, không ai dám phát động tấn công anh, không biết là không muốn hay vì sợ anh?

“Lão già kia, tôi cho ông một cơ hội cuối cùng, bảo người của ông dừng lại ngay, sau đó nghe Đoàn Vô Nhai giải thích, băng không, đừng trách tôi không khách khí với ông!”
Dương Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, đe dọa.

“Ranh con, mày dám dọa dẫm tao à?”
Đoàn Hoàng giận không thể kềm chế, bèn chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Dương Thanh, mặt tràn đầy sát khí.

Thấy Đoàn Hoàng đứng lên, những người có mặt đều lộ vẻ sợ hãi.

Đoàn Hoàng là chủ của Hoàng tộc họ Đoàn, lại đang trong cơn nóng giận, có thể tưởng tượng tiếp đó sẽ có chuyện đáng sợ thế nào xảy ra.

Nhưng Dương Thanh vẫn bình chân như vại, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Hoàng lóe lên ý muốn giết chóc mãnh liệt.

Nếu không phải nể mặt Đoàn Vô Nhai, những hành vi của Đoàn Hoàng đã đủ cho anh có trăm ngàn lí do giết chết lão ta.

“Phụ hoàng!”
Đoàn Vô Nhai tung một quyền đẩy lùi một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lao đến chắn trước mặt Dương Thanh, ánh mắt nhìn Đoàn Hoàng đầy kiên định.

“Muốn động tới cậu Thanh, phải bước qua xác con đất”
Ông ta cắn răng nói.

“Mày muốn chết rồi hải!”
Đoàn Hoàng lớn tiếng quát.

Đoàn Vô Nhai cười cười như tự giều: “Bố đã hạ lệnh giết con rồi mà, chẳng phải trong mắt bố, trước nay con vẫn luôn đang đâm đầu vào chỗ chết sao?”
“Nói xằng!”
Đoàn Hoàng lại giận dữ quát lớn..

Chương 2036

“Cậu Thanh đây là khách quý do chính con đưa đến Hoàng tộc họ Đoàn, con sẽ chịu trách nhiệm về an toàn tính mạng cho cậu ấy.

Trừ khi con chết, bằng không, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tới chuyện gây tổn thương cho cậu ấy lấy một chút!”
Đoàn Vô Nhai kiên định nói.

Ông ta làm thế cũng là để bảo vệ Hoàng tộc họ Đoàn, một khi Đoàn Hoàng và Dương Thanh nảy sinh xung đột, bất kể người nào thua, hậu quả đều khôn lường.

Kết quả nào cũng sẽ thành đả kích trí mạng đối với Hoàng tộc họ Đoàn.

“Nếu mày đã chọn đường chết, vậy tao sẽ giúp mày một tay!”
Đoàn Hoàng lạnh lẽo nói.

Trước đó lão ta còn thoáng do dự không đành lòng, nhưng nay, ánh mắt lão ta đã vô cùng kiên định, hiển nhiên là đã nổi ý muốn giết chết Đoàn Vô Nhai.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Đoàn Vô Nhai, đã đến nước này, lẽ nào ông còn chưa nhìn rõ vấn đề sao? Lão già kia căn bản không có ý định giữ lại tính mạng ông”.

“Hôm nay, lão ta muốn giết ông, ông có thể chống đỡ nổi sao?”
Nghe Dương Thanh nói thế, Đoàn Vô Nhai cười cười tự giễu, sao ông ta không hiểu ý Dương Thanh chứ?
Là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dĩ nhiên ông ta đã cảm nhận rõ ràng, lúc này Đoàn Hoàng thật sự muốn giết chết ông ta.

Nghĩ tới vị phụ hoàng từng yêu thương quan †âm mình khi xưa, nay lại muốn giết mình, một nồi bi thương trào lên trong lòng Đoàn Vô Nhai.

“Phụ hoàng, người có thể nói cho con biết là vì sao không?”
Đoàn Vô Nhai nhìn về phía Đoàn Hoàng, nghỉ hoặc hỏi.

“Giết người thì đền mạng, mày bắt tay với người ngoài giết chết em trai mình, đó là tội chết!”
Đoàn Hoàng bỗng nói: “Nếu bây giờ mày tự sát, tao có thể bảo đảm với mày sẽ tha tội cho những kẻ khác!”

Nghe Đoàn Hoàng nói thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột cùng, thì ra, điều Đoàn Hoàng muốn nhất chính là lấy mạng Đoàn Vô Nhai.

Không chỉ Đoàn Vô Nhai không hiểu nổi mà những người khác cũng vô cùng nghi hoặc, Đoàn Vô Viêm chết thì cũng đã chết rồi, dù đúng là do Đoàn Vô Nhai giết nhưng người chết không thể sống lại, Đoàn Vô Nhai đã tiến vào cảnh giới Thân Cảnh đỉnh phong, để ông ta kế thừa Hoàng vị của họ Đoàn mới là điều tốt nhất cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Nhưng Đoàn Hoàng lại nhất quyết muốn lấy mạng Đoàn Vô Nhai, điều này quả thực không hợp lẽ thường.

Dương Thanh nheo mắt, trong lòng cũng hết sức nghỉ hoặc, vì sao Đoàn Hoàng lại hành động vô tình đến thế?
Nếu không phải mặt mũi của Đoàn Vô Nhai cũng có vài phần giống Đoàn Hoàng, anh chắc chăn sẽ nghi ngờ Đoàn Vô Nhai không phải con ruột Đoàn Hoàng.

“Có thật thế không?”
Đoàn Vô Nhai trâm mặc một hồi lâu, đột nhiên hỏi lại.

Đoàn Hoàng hừ lạnh, đáp: ‘Bổn Hoàng nói được làm được, chỉ cần mày tự sát, tao có thể tha cho con gái mày, cũng có thể tha cho Độc Du và Dương Thanh”.

“Nhưng sau này, bọn chúng không thể rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn một bước, Dương Thanh và Độc Du phải nghe lệnh tao!”
Sắc mặt Đoàn Vô Nhai lập tức cứng đờ ra: “Điều này không thể!”
Nếu chỉ mình Độc Du thì cũng thôi, nhưng cả Dương Thanh thì tuyệt đối không thể..

Chương 2037

Lấy thực lực của Dương Thanh, ngay cả Đoàn Hoàng cũng chưa chắc đã là đối thủ, lại còn muốn giam lỏng Dương Thanh ở Hoàng tộc họ Đoàn, chuyện này sao có thể chứ.

Ông ta nỗ lực muốn thuyết phục Đoàn Hoàng chẳng qua chỉ để tránh cho Hoàng tộc họ Đoàn gặp phải thảm họa, nhưng Đoàn Hoàng lại không cho là vậy, trái lại còn khăng khăng muốn kiếm chuyện.

"Phụ hoàng, con có thể chết, nhưng cầu xin người thả bọn họ đi!"
Đoàn Vô Nhai cắn răng nói.

"Mày đang mặc cả với tao à?"
Đoàn Hoàng nổi giận đùng đùng.

Đoàn Vô Nhai nói: "Bố có thể cho là thế cũng được, hoặc là thả bọn họ đi, con chết; hoặc nếu bố vẫn nhất quyết muốn giết chúng con, vậy chúng con sẽ liều đánh một trận!"
"Chỉ có điều, nếu phụ hoàng ép con liều mạng đánh một trận này, con chỉ có thể dốc hết sức mà ứng phó thôi!"
"Nếu vì thế mà đem đến nguy nan cho Hoàng tộc họ Đoàn này thì cũng không trách con được!"

Ý chí chiến đấu trên người Đoàn Vô Nhai bắt đầu sục sôi, giọng điệu cực kì nghiêm túc.

Đây là những lời khuyên bảo cuối cùng của ông ta dành cho Đoàn Hoàng, bởi những gì cần nỗ lực, ông ta cũng đã nỗ lực hết sức rồi, nếu Đoàn Hoàng nhất định muốn giam lỏng Dương Thanh và Độc Du ở Hoàng tộc họ Đoàn này, vậy ông ta chỉ có thể dốc hết sức bình sinh liều mạng tranh giành một phen.

"Mày dám đe dọa tao?"
Đoàn Hoàng tức giận đến bật cười: 'Mày nên hiểu, ở trong Hoàng tộc họ Đoàn này, trước nay còn chưa có ai dám cò kè ra điều kiện với tao đâu!"
"Nếu mày đã chọn đường chết, tao đành phải giúp mày một

tay vậy!”
Đoàn Hoàng đứng chắp tay sau lưng, dáng vẻ bễ nghề nhìn đời, hoàn toàn không thèm để mắt đến lời đe dọa của Đoàn Vô Nhai.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bước tới.

Sáu cao thủ Thần Cảnh bao vây nhóm người Dương Thanh vào giữa.

Vòng ngoài còn có rất nhiều cao thủ bán bộ Thần Cảnh cùng với cao thủ Vương Cảnh đang chằm chằm theo dõi bọn họ.

Đoàn Vô Nhai không nói nữa, chợt ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

Giây phút này, sắc mặt ông ta bỗng hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Có vui mừng, cũng có bi thương, có kích động, cũng có đau khổ, cuối cùng, tất cả triệt để hóa thành âm trầm.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, Đoàn Vô Nhai cao giọng nói lớn: “Giờ tôi cho các người một cơ hội, quy phục tôi, tôi có thể tha cho các người một mạng!”
Lời vừa thốt ra, tất cả đều chấn kinh!
Ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ, Đoàn Vô Nhai mới rồi còn nỗ lực tránh cho Hoàng tộc họ Đoàn và anh nảy sinh xung đột, nay lại đột nhiên thốt ra những lời như vậy.

Ông ta đang muốn thế chỗ Đoàn Hoàng, trở thành vị Đoàn Hoàng đời tiếp theo của Hoàng tộc họ Đoàn?
Nghe Đoàn Vô Nhai nói thế, Đoàn Hoàng càng khiếp sợ không thôi, lão ta trợn to mắt, vẻ như không thể tin nổi: ‘Mày muốn cướp ngôi của †ao?”
Đoàn Vô Nhai nhìn về phía Đoàn Hoàng, ánh mắt phức tạp, nói: ‘Phụ hoàng, người già rồi, vẫn nên thoái vị đi thôi! Nhưng người cứ yên tâm, người thoái vị rồi, con sẽ không làm khó người đâu!”
“Nếu người muốn tiếp tục ở lại Hoàng tộc họ Đoàn, con sẽ không ép người rời đi, nếu người muốn ra ngoài định cư, con cũng sẽ đồng ý, đồng thời phái cao thủ Thần Cảnh đi theo người”..

Chương 2038

“Còn về Hoàng tộc họ Đoàn này, người cứ yên †âm giao lại cho con đi, con nhất định sẽ không để Hoàng tộc họ Đoàn này suy bại.

Ngược lại, con sẽ dẫn Hoàng tộc họ Đoàn bước lên con đường huy hoàng hơn!”
Vừa dứt lời, Đoàn Vô Nhai đưa mắt lạnh lùng quét nhìn đám người của Hoàng tộc họ Đoàn, ngạo nghề nói: “Kể từ hôm nay, tôi chính là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Đoàn, ai dám không theo, giết!”
Đoàn Vô Nhai vừa thốt lên những lời này, tất cả đều chấn kinh!
Ông ta dám nói, từ hôm nay trở đi, ông ta chính là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Đoàn, vậy ý là… muốn tiếm quyền?
Dương Thanh nhếch miệng nở nụ cười hài lòng.

Từ lâu anh đã muốn giúp Đoàn Vô Nhai bước lên ngai vàng, nhưng ông ta cứ chần chừ không thể hạ quyết tâm, hẳn vì trong lòng còn nghĩ tới Đoàn Hoàng.

Nhưng lúc này, Đoàn Hoàng lại muốn giết bọn họ.

Những người khác có thể không biết thực lực thật sự của Dương Thanh mạnh đến đâu, nhưng Đoàn Vô Nhai lại biết rất rõ.

Có thể nói, lúc này Đoàn Vô Nhai tình nguyện gánh tiếng xấu bất trung bất hiếu, đứng ra tiếm quyền, chính là để bảo tồn thực lực của Hoàng tộc họ Đoàn.

Bởi ông ta biết rõ, chỉ khi ông ta lên ngôi thì mới có thể tránh được xung đột giữa Hoàng tộc họ Đoàn và Dương Thanh.

Nhưng những người khác không hiểu, nhất là Đoàn Hoàng lại càng giận dữ đến mất khống chế, Ì_ lão ta quát lớn: “Thăng ngõ nghịch kia, mày nói cái gì?”
Đoàn Vô Nhai bình thản nhìn về phía Đoàn Hoàng, nói: ‘Phụ hoàng, người thoái vị đi thôi!”

“Rắc rắc räc!”
Đá lót nền dưới chân Đoàn Hoàng nháy mắt vỡ vụn.

Có thể thấy được lúc này lão ta phẫn nộ cỡ nào.

Lão ta chính là chủ của Hoàng tộc họ Đoàn, mà nay con trai lão ta lại muốn cướp quyền của mình.

Trong lịch sử của các Hoàng tộc không phải không có những chuyện như thế, nhưng trong Hoàng tộc họ Đoàn lại chưa từng phát sinh chuyện này.

Người của Hoàng tộc họ Đoàn cũng đã dại cả mặt ra, nhìn Đoàn Vô Nhai, thậm chí có người còn cho răng ông ta đã điên rồi nên mới dám nói ra những lời này.

Nhưng bốn cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hậu kỳ lại lộ vẻ do dự.

Trước đó, khi ở trong biệt viện, Đoàn Vô Nhai từng đột ngột đột phá tới Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể phát huy thực lực ngang ngửa bán bộ Siêu Phàm, giết chết La Tu.

Huống chỉ, lúc này còn có một Dương Thanh có thực lực sâu không lường được, cùng với một tay Độc Du là Thần Cảnh hậu kỳ.

Như vậy xem ra, đội hình bên phía Đoàn Vô Nhai không yếu hơn bên Đoàn Hoàng bao nhiêu.

Có thể nói, biến số duy nhất của thế trận ngày hôm nay chính là thực lực của Dương Thanh.

Tuy Dương Thanh chưa lộ rõ thực lực của mình nhưng bọn họ lại đã từng chính mắt thấy, Dương Thanh chỉ tung một đòn, cả cánh tay xuyên qua lồng ngực Đoàn Vô Viêm, giết chết Đoàn Vô Viêm trong nháy mắt.

Trước mặt Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai cũng tỏ thái độ hết sức cẩn thận và cung kính, điều này chứng tỏ, thực lực của Dương Thanh cực có khả năng còn cao hơn Đoàn Vô Nhai.

Còn Đoàn Hoàng, rất nhiều năm trước đã đạt tới thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, nay đã đột phá hay chưa, bọn họ cũng không rõ lảm.

“Đoàn Vô Nhai!”
Đoàn Hoàng quát lớn: “Tao cho mày cơ hội cuối cùng, tự mình kết liễu đi! Tao có thể tha cho con gái mày một mạng, bãng không, giết!”.

Chương 2039

Đoàn Vô Nhai bình tĩnh nhìn lại, hoàn toàn không hề hoảng sợ trước những lời đăng đăng sát khí của Đoàn Hoàng, hơi thở võ thuật Thần Cảnh đỉnh phong bùng nổ từ trên người ông ta.

Nháy mät, khắp điện Đoàn Hoàng đều bị hơi thở võ thuật của ông ta bao phủ.

“Hôm nay tôi vừa hơn năm mươi đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, dù có gặp phải cao thủ bán bộ Siêu Phàm, tôi cũng có thể thong dong đánh một trận”.

Đoàn Vô Nhai ngạo nghễ cao giọng nói: “Chỉ cần cho tôi mười năm, tôi chắc chắn sẽ bước vào Siêu Phàm Cảnh!”
“Các vị hẳn nên biết rõ, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh có ý nghĩa lớn thế nào đối với Hoàng tộc họ Đoàn này”.

“Hoàng tộc họ Đoàn ngày nay chỉ có tôi mới có tư cách kế thừa Hoàng vị họ Đoàn.

“Tôi cho các vị một cơ hội cuối, quy thuận tôi, đợi khi tôi lên ngôi, các vị sẽ thành cấp dưới thân tín của tôi, từ nay về sau có thể được hưởng đãi ngộ dành cho hoàng thân quốc thích!”
“Kẻ nào không theo, giết không tha!”

Lời vừa thốt ra, đám người của Hoàng tộc họ Đoàn đều nghe rõ mồn một, rất nhiều kẻ lộ vẻ thấp thỏm lo âu.

Loại chuyện này chưa từng phát sinh trong lịch sử Hoàng tộc họ Đoàn, cho nên bọn họ lâm vào bối rối, không biết nên lựa chọn thế nào.

“Xem ra, ngay cả tính mạng con gái mày, mày cũng không cần nữa rồi!”
Đoàn Hoàng lạnh lẽo nói: “Đã thế, hôm nay các người đều phải chết!”
“Nhị hoàng tử, kể từ hôm nay, tôi, Đoàn Trung, xin quy thuận ngài, nguyện tận sức vì ngài!”
Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ chợt đứng ra, quay về phía Đoàn Vô Nhai, quỳ một chân xuống, cung kính nói.

“Nhị hoàng tử, tôi, Đoàn Phong, xin nguyện quy thuận ngài!”
“Nhị hoàng tử, tôi, Đoàn Khải Sơn, xin nguyện quy thuận ngài!”
“Nhị hoàng tử, tôi, Đoàn Cửu Côn, xin nguyện quy thuận ngài!”
Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đều đứng ra quỳ một chân xuống đất, tỏ vẻ nguyện ý trung thành với Đoàn Vô Nhai ngay trước mặt Đoàn Hoàng.

“Cái gì? Bọn Đoàn Trung lại muốn đi theo Đoàn Vô Nhai à?”
“Đoàn Vô Nhai điên rồi, lẽ nào bọn họ cũng điên theo?”
“Bọn họ chính là bốn cao thủ Thần Cảnh mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, nay lại quy thuận Đoàn Vô Nhai, bọn họ làm vậy là muốn chia rẽ lực lượng của Hoàng tộc họ Đoàn hay sao?
Người của Hoàng tộc họ Đoàn đều biến sắc, không sao tin nổi.

Đoàn Hoàng không nói gì, nhưng từ sắc mặt lão ta có thể thấy được lúc này lão ta đang phẫn nộ cỡ nào.

Trừ hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong do lão †a bí mật bồi dưỡng, tính cả hai cao thủ Thần Cảnh xuất thân từ dòng chính của Hoàng tộc họ Đoàn thì chỉ có sáu cao thủ Thần Cảnh mà thôi.

Nay đã có hai cao thủ Thần Cảnh bị Đoàn Vô Nhai mang đi Yến Đô, sau đó để lại Yến Đô bảo vệ người nhà Dương Thanh, đến giờ chưa thấy về.

Trong Hoàng tộc họ Đoàn lúc này chỉ còn lại bốn cao thủ Thần Cảnh, nhưng hiện tại, tất cả bọn họ lại quy thuận Đoàn Vô Nhai.

Điều này khiến cho Đoàn Hoàng có cảm giác bị phản bội, ý muốn giết người nảy sinh trong lòng, điên cuồng bành trướng lên.

“Tốt lảm! Từ hôm nay, các ông chính là Tứ Đại Thiên Vương của Hoàng tộc họ Đoàn, sau khi tôi lên ngôi, các ông được phép hưởng thụ quyền thế ngang với dòng chính của Hoàng tộc họ Đoàn!”
Đoàn Vô Nhai nói..

Chương 2042

Hai cao thủ Thần Cảnh khác cũng hợp sức trấn áp cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia.

"Diệt!"
Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác chắp hai tay lại, trong lòng bàn tay toát ra một cơn sóng năng lượng mạnh mẽ.

Một giây sau, hai cánh tay chắp lại của ông †a, một cánh tay tấn công về phía cao thủ Thân Cảnh hậu kỳ, cánh tay còn lại tấn công cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Một người mà lại đồng thời tung ra hai tuyệt chiêu!
"Ngông cuồng!"
Cao thủ Thần Cảnh trung kỳ mặt mày tức giận như thể bị đối phương sỉ nhục.

Cánh tay phải của ông ta đột nhiên cong lại, sau đó bắn ra, bỗng chốc tung ra đòn mạnh nhất.

"Bộp!"
Nắm đấm chạm nhau, một luồng sức mạnh hủy diệt phát ra.

"Bịch bịch bịch!"
Hai người liên tục lùi vê sau vài bước, mỗi bước lùi của họ đều giãm nát đá lót sàn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đấu với bốn cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hậu kỳ đang hợp sức.

Chỉ trong thời gian ngắn mà cung điện rộng lớn vô cùng lộn xôn.

Säc mặt Đoàn Hoàng vô cùng u ám, cho dù thế nào thì sau hôm nay, nguyên khí của Hoàng tộc họ Đoàn tổn thương nặng nề.

Nếu không phải Đoàn Vô Nhai thì sao bốn cao thủ Thần Cảnh có thể phản bội chứ?
Nếu không phản bội thì lão ta cũng không cần tự tay giết đi bốn cao thủ này.

Đối với Hoàng tộc họ Đoàn, một khi bốn cao thủ Thần Cảnh bị giết thì quả thực là một tai họa nặng nề.

Nhưng Đoàn Hoàng là một kẻ nắm quyền không thể dung túng cho những điều sai, bốn người này đã phản bội rồi, vậy thì chỉ có một đường chết.

"Giao ông ta cho tôi, mọi người đối phó với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia đi!"
Đoàn Vô Nhai tung một cú đấm vào một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đồng thời ra lệnh cho hai người đang đối phó với cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong này.

"Rõ!"
Hai người không chút do dự, xông thẳng về phía cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác.

Hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, bốn cao thủ hợp sức đối phó với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác đang đấu với Đoàn Vô Nhai cũng thấy cực kỳ áp lực.

Đoàn Vô Nhai hôm nay đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, mặc dù chỉ vừa bước vào cảnh giới này nhưng ông ta đã có thực lực ngang băng với bán bộ Siêu Phàm.

Điều này khiến cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đó cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng Đoàn Hoàng đã ra lệnh, lão ta không thể không dốc hết sức để giết Đoàn Vô Nhai.

"Bịch!"
Đoàn Vô Nhai nện mạnh xuống, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bay thẳng ra ngoài.

"Ông không phải đối thủ của tôi!"
Đoàn Vô Nhai hờ hững nói..

Chương 2043

Ngay sau đó, ông ta dời mắt sang Đoàn Hoàng, Đoàn Hoàng cũng đang nhìn ông ta.

Hai người gần nhau năm sáu mét nhưng khoảng cách này lại như ranh giới rõ ràng, hoàn toàn cắt đứt khoảng cách giữa hai bố con.

"Phụ hoàng, người thoái vị đi!"
Đoàn Vô Nhai nhìn Đoàn Hoàng một lúc lâu rồi lên tiếng.

Vẻ mặt Đoàn Hoàng đau buồn nhìn hai cao.

thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã bị đánh bại, xem ra lão ta chỉ có thể một mình chiến đấu.

Lúc này, Dương Thanh di chuyển hai chân, xuất hiện bên cạnh Đoàn Vô Nhai, anh nhìn Đoàn Hoàng, nói một cách vô cùng lạnh lùng: "Ông không phải đối thủ của ông tat"
Trong lòng Đoàn Vô Nhai hơi cảm kích, tất nhiên ông ta biết, đối mặt với Đoàn Hoàng, không phải ông ta không có chút lực chiến đấu nào, Dương Thanh chỉ không muốn hai bố con họ tàn sát lẫn nhau mà thôi.

Nhưng điều ông ta không biết là Dương Thanh hoàn toàn không nghĩ thế, sở dĩ anh muốn đấu với Đoàn Hoàn là vì anh cảm nhận được sự nguy hiểm của Đoàn Hoàng.

Ngay cả anh cũng cảm thấy Đoàn Hoàn nguy hiểm thì sao Đoàn Vô Nhai có thể là đối thủ của lão ta được?
"Đoàn Vô Viêm đã bị tôi giết, Đoàn Vô Nhai là con trai ông, bản thân ông ấy là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Đoàn, sao ông phải làm thế này?"
Dương Thanh bình tĩnh nhìn Đoàn Hoàng, nói: "Ông vấn nên thoái vị nhường ngôi đi!"
Bỗng chốc, không gian như ngưng đọng, ngay cả những cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và trung kỳ kia cũng không dám thở mạnh.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng có thể cảm nhận được luồng khí thế đáng sợ toát ra từ người Đoàn Hoàng, bao

phủ cả Hoàng phủ họ Đoàn.

Còn Dương Thanh thì như một người bình thường, trên người không có chút khí tức võ thuật nào, nhưng điều kỳ lạ là đối mặt trực tiếp với khí thế võ thuật của Đoàn Hoàng nhưng anh lại không có bất cứ phản ứng gì.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Dương Thanh ít nhất là ngang hàng với Đoàn Hoàng hoặc mạnh hơn.

Đoàn Vô Nhai nhìn hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong với vẻ cảnh giác, sợ hai người này đột ngột tấn công ông ta, về phần Dương Thanh thì ông ta không lo lắng gì.

Với sức mạnh của Dương Thanh, Đoàn Hoàng muốn đánh bại anh là rất khó.

"Cậu là một người ngoài, có tư cách gì mà bảo tôi thoái vị nhường ngôi?"
Đoàn Hoàng tức giận chất vấn.

Dương Thanh nhàn nhạt nói: "Đoàn Vô Nhai là bạn tôi, cho dù là chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn thì tôi cũng nhúng tay vào được!"
"Chăc ông cũng rõ, nếu tôi đấu với ông thì sẽ gây ra tổn thất lớn thế nào cho Hoàng tộc họ Đoàn".

Vừa dứt lời, một luồng khí tức như có như không toát ra từ người Dương Thanh, ngay lập tức đẩy tan áp lực võ thuật mà Đoàn Hoàng đè ép trên người anh.

Bề ngoài Đoàn Hoàng không có phản ứng gì nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Một thanh niên hai mươi tám tuổi mà lại có thể mạnh đến mức này, nhưng nếu người chết là người khác thì lão ta cũng không đến mức kiên quyết giết Đoàn Vô Nhai.

Nhưng người chết lại là Đoàn Vô Viêm, đứa con nối dõi mà ngay cả lão ta cũng phải kiêng dè.

"Cho dù Hoàng tộc họ Đoàn bị tiêu diệt thì hôm nay tôi cũng phải đòi lại công bằng cho Vô Viêm!".

ngôn tình hay
Khí thế trên người Đoàn Hoàng ngày càng mạnh, đột nhiên lão ta nhìn Đoàn Vô Nhai, nói: “Mày nên biết rõ, trước giờ tao nói là làm, cái chết của Vô Viêm phải có người trả giá”..

Chương 2044

Chương 2044:
“Hôm nay, sự thật chứng minh người giết Vô Viêm là Dương Thanh, cho dù là mày đưa cậu ta đến Hoàng tộc họ Đoàn thì tao vẫn có thể tha cho mày một con đường sống”.

“Chỉ cần mày bằng lòng mãi mãi ở lại Hoàng tộc họ Đoàn, tao miễn tội chết cho mày!”
Nghe Đoàn Hoàng nói thế, Đoàn Vô Nhai như nhìn thấy hi vọng, nhưng ngay sau đó ông ta đã nảm được trọng điểm trong lời nói của Đoàn Hoàng, phải có người trả giá cho cái chết của Đoàn Võ Viêm.

Là Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm, vậy ai phải trả giá cho việc này, đáp án rõ như ban ngày.

“Chỉ cần bố đồng ý để cậu Thanh rời khỏi Hoàng phủ họ Đoàn thì con nghe theo bố tất!”
Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói.

Đoàn Hoàng cau mày: “Mày đang ra điều kiện với tao?”
Đoàn Vô Nhai không cảm xúc nói: “Nếu bố muốn nghĩ thế thì cũng được, cậu Thanh là do con đưa về Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Viêm bị giết cũng là gieo gió gặt bão thôi”.

“Nếu cậu Thanh không ra tay thì người chết sẽ là con gái con, cậu Thanh từng giúp con, cũng là ân nhân cứu mạng con gái con, nếu con mặc kệ sống chết của cậu ấy thì con chẳng khác nào loài cầm thú”.

“Mong phụ hoàng nhìn rõ sự thật!”
Nghe Đoàn Vô Nhai nói thế, cơn giận của Đoàn Hoàng bỗng chốc biến mất, yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, lão ta lại lên tiếng: “Nói vậy, chỉ cần tao không tha cho Dương Thanh thì mày muốn làm kẻ thù của tao? Thậm chí còn tranh quyền?”
Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Con làm thế là cứu Hoàng tộc họ Đoàn!”
“Hay cho câu cứu Hoàng tộc họ Đoàn!”

Đoàn Hoàng phì cười: “Đã vậy thì tao chỉ có thể chịu đau giết mày chung với cậu ta!”
Ông ta vừa dứt lời thì một luồng khí thế võ thuật đáng sợ càng quét cả Hoàng phủ họ Đoàn.

“Cẩn thận!”
Đoàn Vô Nhai bỗng chốc sửng sốt, vội nói.

Đồng thời ông ta di chuyển chân, lập tức chặn trước mặt Đoàn Ngữ Yên.

Bởi vì bóng dáng của Đoàn Hoàng đã biến mất ngay tại chỗ, và hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bên cạnh Đoàn Hoàn cũng biến mất.

Độc Du không hề chần chừ giãm mạnh chân xuống đất, cả người lập tức phóng lên như một mũi tên bản khỏi cung.

“Rầm!”
Mặt đất rung lắc dữ dội, là hướng của Dương Thanh.

Chỉ thấy anh đứng im tại chỗ, đột nhiên vung nảm đấm về phía trước, mà bóng dáng của Đoàn Hoàng cũng xuất hiện trước mặt anh và vung nắm đấm ra, hai nắm đấm va vào nhau.

Lấy vị trí hai người làm trung tâm, bỗng một làn sóng năng lượng đáng sợ cuốn sạch xung quanh.

“Rầm rầm rầm!”
Sức mạnh hủy diệt như ngày tận thế đến, kính thủy tinh trong điện Đoàn Hoàng rộng lớn đều vỡ tan tành.

Đồng thời, chiếc bàn họp cỡ lớn có giá trị không hề nhỏ cũng lập tức đổ sụp thành bốn năm phần.

Sàn đá cẩm thạch cũng nứt toác thành từng miếng dưới làn sóng năng lượng đáng sợ này.

Chỉ vài nhịp thở ngắn ngủi mà sàn đá cẩm thạch đều vỡ tan..

Chương 2045

Những cao thủ dưới Thần Cảnh như gặp phải đòn nặng nề, đồng loạt bay ra ngoài.

Ngay cả những cao thủ Thần Cảnh cũng cảm nhận được làn sóng năng lượng khổng lồ này đang càn quét Hoàng phủ họ Đoàn.

"Cộp cộp cộp!"
Đoàn Vô Nhai chản trước Đoàn Ngữ Yên liên tục lùi lại vài bước dưới sức mạnh đáng sợ này.

Điều may mắn là khoảnh khắc Dương Thanh và Đoàn Hoàng va vào nhau, Đoàn Vô Nhai đã chăn trước Đoàn Ngữ Yên nên cô ấy mới không bị thương.

Ngay cả những cao thủ bán bộ Thần Cảnh cũng bị chấn động bay ra ngoài, nếu Đoàn Ngữ Yên mà chịu luồng khí thế võ thuật này, e là sẽ lập tức mất mạng.

"BốI"
Đoàn Ngữ Yên vô cùng lo lắng.

Khóe miệng Đoàn Vô Nhai ứa máu, ông ta nhìn xoáy vào Đoàn Hoàng rồi cần răng nói: "Lùi về saul"

Vừa dứt lời, một tay ông ta túm lấy Đoàn Ngữ Yên rồi nhanh chóng rời khỏi điện Đoàn Hoàng, Độc Du cũng theo sát phía sau.

Đoàn Vô Nhai từng chứng kiện cảnh tượng Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành, lúc đó mọi người đều rời khỏi trung tâm trận chiến hàng cây số.

Vừa rồi Dương Thanh và Đoàn Hoàng va vào nhau, chỉ mới bắt đầu mà đã toát ra khí thế đáng sợ như vậy, nghĩ cũng biết, một khi họ hoàn toàn bùng nổ thì sẽ xảy ra chuyện đáng sợ cỡ nào.

Đoàn Vô Nhai vốn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngay cả ông ta cũng không thể chịu nổi uy lực còn lại của cú va chạm này.

Điều đó đủ để nói rõ hai người trong trận chiến này đều đã vượt qua Thần Cảnh đỉnh phong.

Họ ở lại đây cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Qua vài giây ngắn ngủi, bên trong điện Đoàn Hoàng vốn đèn đóm sáng choang đã trở thành một đống đổ nát.

Ngoài Dương Thanh và Đoàn Hoàng đang đối đầu nhau ra thì chỉ có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng ở hai bên Dương Thanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Hai người cũng rời khỏi đây đi!"
Cuối cùng Đoàn Hoàng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trước.

"RõI"
Hai người đã hiểu, trận chiến với cấp độ thế này hoàn toàn không phải là trận chiến mà bọn họ có tư cách để tham gia, chỉ là Đoàn Hoàng không lên tiếng nên họ không dám rời đi.

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rời đi, trong Hoàng phủ họ Đoàn bỗng chốc chỉ còn lại Dương Thanh và Đoàn Hoàng.

"Ông nên biết rõ, ông của bây giờ vẫn không phải là đối thủ của tôi!"
Dương Thanh bình tĩnh nói.

Vừa rồi là Đoàn Hoàng chủ động ra đòn mà anh chỉ đứng im tại chỗ, hai người va vào nhau cũng không ai lùi dù chỉ một bước, nhưng đã phán đoán được cao thấp!
Đoàn Hoàng không bằng Dương Thanh!
Tất nhiên Đoàn Hoàng biết điều này, sau khi ngạc nhiên, vẻ mặt ông ta nghiêm trọng nói: "Vậy cậu cũng nên biết rõ rằng, cho dù tôi không phải đối thủ của cậu thì cậu cũng không giết được tôi!"
"Vậy sao?"
Dương Thanh cười khẩy..

Chương 2046

Bỗng chốc, một luồng sức mạnh dồi dào hơn †oát ra từ người cơ thể anh.

Đồng tử Đoàn Hoàng co lại, vẻ mặt như không thể tưởng tượng nổi: “Chuyện này… chuyện này sao có thể chứ?”
“Chẳng có gì là không thể cả!”
Dương Thanh bình tĩnh nói: “Đến cảnh giới võ thuật như tôi với ông thì ông nên biết, thế giới này rộng lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.

Núi này cao còn có núi khác cao hơn, người này giỏi còn có người khác giỏi hơn, hản là Đoàn Hoàng ông nên biết chứ nhỉ?”
“Sở dĩ tôi nhân nhượng cho ông đến bây giờ không phải vì tôi kiêng dè Hoàng tộc họ Đoàn mà là tôi không muốn khiến Đoàn Vô Nhai khó xử”.

“Ông là bố của ông ấy, tôi là bạn của ông ấy, về tình hay về lý thì tôi với ông cũng không nên đấu với nhau”.

Sau đó, Dương Thanh đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: “Rốt cuộc Đoàn Vô Viêm là ai?”
Vừa dứt lời, Đoàn Hoàng bỗng chốc mở lớn mắt, lúc lão ta nhận ra là mình thất thố thì mọi thứ đã muộn rồi.

“Quả nhiên là vậy!”
Cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Đoàn Hoàng, Dương Thanh như hiểu ra.

Dương Thanh nghĩ mãi không ra, Đoàn Vô Nhai và Đoàn Vô Viêm đều là con của Đoàn Hoàng, tại sao Đoàn Hoàng lại thiên vị Đoàn Vô Viêm như vậy?
Ngay cả khi người đã chết rồi mà lão ta vẫn kiên quyết bắt Đoàn Vô Nhai trả giá, thậm chí còn muốn giết Đoàn Vô Nhai.

Điều này có hơi vô lý, dù sao thì Đoàn Vô Nhai đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, còn trẻ đã ở cảnh giới như vậy, trong bốn Hoàng tộc lớn cũng chỉ có duy nhất Đoàn Vô Nhai.

Có thể nói Đoàn Vô Nhai mới là người thừa kế thích hợp nhất của Hoàng tộc họ Đoàn.

Nhưng chỉ vì Dương Thanh giết Đoàn Vô Viêm để cứu Đoàn Ngữ Yên mà Đoàn Hoàng muốn giết cả Đoàn Vô Nhai.

Tất cả đều rất kỳ lại "Ở đây chỉ có tôi với ông, cho dù nói ra sự thật thì cũng chẳng ai biết".

Dương Thanh hờ hững nói: "Tôi nghĩ, chắc chắn ông cũng không muốn để Hoàng tộc họ Đoàn chia rẽ nhỉ?"
Đoàn Hoàng nhìn chằm chăm Dương Thanh, một lúc lâu sau, khí thế võ thuật trên người lão ta bỗng nhiên biến mất, sau đó bày ra vẻ mặt tự giễu.

"Cậu đoán không sai, sở dĩ tôi kiên quyết muốn giết Đoàn Vô Nhai không phải vì tôi muốn mà là vì Vô Viêm, nó có thân phận khác".

Bỗng chốc, Đoàn Hoàng như già đi mười mấy tuổi, vẻ mặt ủ dột.

"Thân phận khác?"
Dương Thanh gật đầu, hỏi: "Là vì mẹ của ông †a sao?"
€ó lẽ là gen của Đoàn Hoàng quá mạnh, Đoàn Vô Nhai cũng vậy, Đoàn Vô Viêm cũng thế, đều rất giống Đoàn Hoàng.

Gần như có thể khẳng định rằng Đoàn Vô Viêm là con trai ruột của Đoàn Hoàng.

Đoàn Hoàng đã nói rồi, Đoàn Vô Viêm có thân phận khác, ngoài thân phận là hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn ra thì chỉ có thể là liên quan đến mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm thôi.

Đoàn Hoàng gật đầu, trong đôi mát sâu thẳm có hơi sợ hãi:
"Cậu biết Hoàng tộc họ Vũ không?"
"Hoàng tộc họ Vũ?"
Dương Thanh hơi bất ngờ, anh chẳng những biết Hoàng tộc họ Vũ mà còn biết Vũ Ninh – người đứng đầu nhánh hai của Hoàng tộc Họ Vũ..

Chương 2047

Anh hỏi: “Mẹ của Đoàn Vô Viêm là người của Hoàng tộc họ Vũ?”
Đoàn Hoàng gật đầu: “Ai cũng biết trăm năm trước vần là chín Hoàng tộc lớn, sau đó có năm Hoàng tộc lớn hợp sức với nhau định trấn áp Yến Đô.

Nhưng người kia lại một thân một mình trấn áp được năm Hoàng tộc lớn, từ đó về sau, năm Hoàng tộc lớn bị giáng xuống thành Vương tộc hôm nay”.

“Trận chiến đó, năm Vương tộc lớn mất rất nhiều cao thủ hàng đầu, sau khi bị giáng xuống thành Vương tộc, thực lực của họ không còn như trước nữa, dần bị bốn Hoàng tộc lớn kéo xa khoảng cách”.

“Nhưng điều mọi người không biết là trăm năm trước, ngoài chín Hoàng tộc lớn ra thì vẫn còn hai Hoàng tộc cổ xưa lớn mạnh hơn, mà Hoàng tộc họ Vũ chính là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa này”.

“Mẹ của Đoàn Vô Viêm là Vũ Vũ Lan, từng là trưởng công chúa của Hoàng tộc cổ xưa, cũng là người phụ nữ tôi yêu nhất cả đời này!”
Nói đến đây, vẻ mặt Đoàn Hoàng đầy quyến luyến.

Trong lòng Dương Thanh kinh hãi, anh chỉ biết trăm năm trước, Chiêu Châu có chín Hoàng tộc lớn, về sau năm Hoàng tộc lớn bị giáng xuống thành năm Vương tộc lớn ngày nay.

Theo lý mà nói, ngày nay nên còn lại bốn Hoàng tộc lớn mới đúng.

Trước đây khi gặp người của Hoàng tộc họ Vũ ở Vương tộc họ Quan, anh vẫn chưa nhận ra, bây giờ nghe Đoàn Hoàng nói xong anh mới ý thức được, trước mắt, ngoài tiếp xúc với Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan ra thì anh còn tiếp xúc với cả Hoàng tộc họ Vũ.

Đã có đến năm Hoàng tộc, nếu không phải nghe Đoàn Hoàng nói vậy thì thậm chí anh đã bỏ qua vấn đề này.

Hóa ra không phải chỉ có bốn Hoàng tộc lớn, Hoàng tộc họ Vũ không năm trong bốn Hoàng tộc lớn này mà là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn đã vượt qua bốn Hoàng tộc lớn.

"Nói vậy có nghĩa là thực lực của Hoàng tộc cổ xưa rất mạnh? Vượt xa cả Hoàng tộc họ Đoàn?"
Dương Thanh lên tiếng hỏi: "Mà Đoàn Vô Viêm chảy trong mình dòng máu của Hoàng tộc họ Vũ, cho nên ông sợ Đoàn Vô Viêm chết sẽ khiến Hoàng tộc họ Vũ đến tìm Hoàng tộc họ Đoàn các người để gây phiền phức?"
Dương Thanh đã đoán được đại khái nguyên nhân Đoàn Hoàng thiên vị Đoàn Vô Viêm rồi.

Đoàn Hoàng gật đầu: "Nói đúng hơn thì người tôi sợ là Vũ Vũ Lan, mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm!"
"Bà ta rất mạnh?"
Dương Thanh hỏi tiếp.

"Rất mạnh, bốn mươi lăm năm trước, bà ấy là thiên tài võ thuật số một của Hoàng tộc họ Vũ, lúc đó bà ấy chỉ mới hai mươi tuổi, đã có thực lực của bán bộ Thần Cảnh rồi.

Bây giờ năm mươi năm đã trôi qua, cậu nói xem bà ấy sẽ mạnh đến mức nào?"
Đoàn Hoàng nhìn Dương Thanh rồi hỏi, vẻ mặt có vài phần tự giễu: "Mà tôi của lúc đó chỉ là Vương Cảnh trung kỳ, nếu không phải gặp được Vũ Vũ Lan thì có lẽ tôi cũng sẽ không có được cảnh giới võ thuật như hôm nay".

"Có thể nói, tất cả những thứ tôi có hôm nay đều là Vũ Vũ Lan cho tôi".

"Bây giờ tôi không thể bảo vệ tốt con trai của chúng tôi, nếu để bà ấy biết là cậu giết Đoàn Vô Viêm, điều tôi có thể nói cho cậu biết đó là, bà ấy chắc chắn sẽ không tha cho cậu!"
Dương Thanh cũng rất chấn động, lúc hai mươi tuổi Vũ Vũ Lan đã có thực lực bán bộ Thần Cảnh sao?
Tài năng võ thuật như vậy quả thực vô cùng đáng sợ.

“Bây giờ bà ta ở cảnh giới võ thuật gì?”, Dương Thanh hỏi, vẻ mặt hơi nghiêm trọng.

Đoàn Hoàng nhìn Dương Thanh, vẻ mặt phức †ạp nói: “Siêu Phàm Tam Cảnh!”
“Siêu Phàm Tam Cảnh?”
Dương Thanh hơi choáng ngợp, anh chỉ biết trên Thần Cảnh là Siêu Phàm Cảnh, anh không hề biết còn có cả Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Trên Thần Cảnh đỉnh phong là Siêu Phàm, mà Siêu Phàm lại chia làm chín cấp”..

Chương 2048

Đoàn Hoàng giải thích, sau đó lại nhìn xoáy vào Dương Thanh: “Thực lực bây giờ của cậu chắc là vừa đến Siêu Phàm Nhất Cảnh nhỉ?”
“Vũ Vũ Lan là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, thế nhưng ở Hoàng tộc họ Vũ, không chỉ có một mình bà ấy là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

“Cậu nói xem, nếu bà ấy biết cậu giết con trai bà ấy thì bà ấy có thể tha cho cậu không?”
Sắc mặt Đoàn Hoàng càng nghiêm trọng hơn: “Chẳng những không bỏ qua cho cậu mà còn đuổi cùng giết tận hết tất cả những người có liên quan đến cái chết của Đoàn Vô Viêm!”
“Bà ấy là một kẻ điên! Một người phụ nữ điên có thực lực vô cùng mạnh!”
Dương Thanh có thể cảm nhận được tâm lý phức tạp vừa yêu vừa hận của Đoàn Hoàng dành cho Vũ Vũ Lan.

“Đoàn Vô Nhai cũng là con trai ruột của ông, sao ông có thể nhẫn tâm giết ông ấy?”
Đoàn Hoàng đỏ mắt nói: “Nhưng nếu tôi không giết nó thì Vũ Vũ Lan cũng sẽ tự mình ra tay giết nó.

Không chỉ vậy, có lẽ đến lúc đó cả Hoàng tộc họ Đoàn đều phải gánh chịu thủ đoạn tàn độc của bà ấy”.

“Chuyện do Vô Nhai gây ra, vậy thì nó nên chịu trách nhiệm cho tất cả những điều này, nó không chết thì rất khó để vuốt cơn giận trong lòng Vũ Vũ Lan!”

Nghe Đoàn Hoàng nói thế, trong lòng Dương Thanh cũng hơi hối hận, biết trước thế này thì anh sẽ không ra tay giết chết Đoàn Vô Viêm.

Đoàn Hoàng nói đúng, bây giờ anh cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới cao thủ Siêu Phàm, còn Vũ Vũ Lan đã là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh rồi.

Cao thủ ở cấp bậc này quả thực là đứng ở đỉnh cao, dựa vào thực lực hiện tại của Dương Thanh thì thật sự không thể nào

đối phó được.

Mặc dù anh có khả năng chiến đấu vượt cấp, nhưng đến Siêu Phàm Cảnh thì sự chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ bất kỳ đều rất lớn.

So sánh Siêu Phàm Nhất Cảnh và Siêu Phàm Tam Cảnh với nhau, sự chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ đủ để nới rộng khoảng cách giữa hai cao thủ.

Huống hồ bản thân Vũ Vũ Lan là thiên tài võ thuật, Siêu Phàm Tam Cảnh của bà ta át hẳn vượt qua cả cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh bình thường.

"Tôi đã chặn tin tức Đoàn Vô Viêm bị giết, nhưng tôi tin chẳng bao lâu nữa bà ấy sẽ biết được sự thật thôi".

Đoàn Hoàng nói với vẻ nghiêm trọng: "Bởi vì La Tu chính là cao thủ mà bà ấy sắp xếp bên cạnh Đoàn Vô Viêm, bây giờ La Tu đã chết, Vũ Vũ Lan không liên lạc được với La Tu thì chắc chắn sẽ điều tra xem đã xảy ra chuyện gì".

"Cậu nghĩ rằng dựa vào thực lực mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh của cậu là có thể chịu được cơn giận của Vũ Vũ Lan sao?"
Dương Thanh lập tức im lặng, với thực lực hiện tại của anh thì quả thực không đấu lại.

Hồi lâu sau, đột nhiên anh nhìn Đoàn Hoàng, nghiêm túc nói: "Người giết Đoàn Vô Viêm là tôi, có gì cứ bảo bà ta nhảm vào tôi là được rồi".

"Dù sao thì giữa hai người cũng có tình cảm, bà ta sẽ tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Đoàn các ông vì tôi đã giết con trai bà ta ở Hoàng tộc họ Đoàn sao?"
Đoàn Hoàng vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, nói chính xác là bán bộ Siêu Phàm, cũng chỉ cách Siêu Phàm một bước.

Nhưng khoảng cách một bước này, cho dù tài năng võ đạo của Đoàn Hoàng có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là đối thủ của Siêu Phàm Nhất Cảnh bình thường.

Gũng chính vì vậy cho nên sau khi nhận ra thực lực của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, Đoàn Hoàng đã từ bỏ đấu với Dương Thanh.

Lão ta biết rõ, cho dù tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn có hợp sức lại thì cũng không phải là đối thủ của một mình Dương Thanh.

Thay vì vậy, chỉ bằng thẳng thăn nói cho Dương Thanh sự thật, để Dương Thanh cùng gánh cơn giận của Vũ Vũ Lan..

Chương 2049

Đoàn Hoàng lắc đầu: “Hơn bốn mươi năm trước, quả thực giữa chúng tôi có tình cảm.

Nhưng từ bốn mươi bảy năm trước, sau khi Đoàn Vô Viêm sinh ra, bà ấy đã được cao thủ Hoàng tộc họ Vũ đón về Hoàng tộc họ Vũ rồi”.

“Tình hình bà ấy về sau cũng là tôi tốn rất nhiều tâm tư mới nghe ngóng được, về phần bà ấy còn tình cảm với tôi hay không thì không thể biết được”.

“Nhưng, khả năng không còn tình cảm gì lớn hơn!”
“Tôi muốn đẩy mọi chuyện lên đầu cậu, sự thật cũng là như vậy, quả thực đúng là cậu giết Vô Viêm.

Nhưng với sự hiểu biết của tôi về bà ấy thì cho dù bà ấy có tha cho Hoàng tộc họ Đoàn, bà ấy cũng sẽ tự tay giết Đoàn Vô Nhai.

Tất nhiên cả cậu nữa, thậm chí là Đoàn Ngữ Yên!”
Dương Thanh lập tức cau mày: “Đoàn Ngữ Yên chỉ là một người bình thường, cô ấy có tội gì?”
“Bởi vì Đoàn Vô Nhai đưa cậu đến Hoàng tộc họ Đoàn, mà cậu lại giết con trai Vũ Vũ Lan, Đoàn Ngữ Yên là con gái của Đoàn Vô Nhai, chắc chắn Vũ Vũ Lan sẽ giết Đoàn Ngữ Yên, khiến Đoàn Vô Nhai chịu nỗi đau mất đi con gái thân yêu, sau đó mới giết Đoàn Vô Nhai”.

Đoàn Hoàng hiểu rất rõ Vũ Vũ Lan.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng khó coi, anh căn răng nói:
“Nói vậy có nghĩa là giữa tôi với Vũ Vũ Lan chắc chăn sẽ có một người chết?”
Đoàn Hoàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Những gì lão ta nên nói đều đã nói rồi, phải đối phó với Vũ Vũ Lan thế nào thì chỉ có thể tùy thuộc vào Dương Thanh thôi.

Hai người im lặng năm phút, Dương Thanh lên tiếng phá vỡ im lặng trước: “Tôi vẫn muốn ở bên vợ và con gái tôi cả đời,

đã vậy thì tôi chỉ có thể tự tay giết Vũ Vũ Lan thôi!”
Giờ phút này, anh vô cùng kiêu ngạo, giọng điệu cũng đầy tự tin.

Điều này khiến Đoàn Hoàng có ảo giác như: Dương Thanh thật sự có thể giết chết Vũ Vũ Lan.

Nhưng nghĩ đến cảnh giới võ thuật hiện tại của Vũ Vũ Lan, lão ta vẫn không tin, dựa vào một cao thủ chỉ mới bước vào Siêu Thàm Nhất Cảnh mà có thể giết được Vũ Vũ Lan ở Siêu Phàm Tam Cảnh.

Tất nhiên lão ta sẽ không nói ra.

Đột nhiên, trong đầu lão ta lóe lên một suy nghĩ táo bạo, lão ta nhìn chăm chằm vào Dương Thanh rồi nói: “Bây giờ, chỉ có cách cậu thừa kế Đế Thôn rồi thì có lẽ sẽ có hy vọng đối phó được với Hoàng tộc họ Vũ”.

“Người ta đồn cao thủ ở Đế Thôn nhiều như mây, lời đồn là vậy, cho dù thực lực của cao thủ ở Đế Thôn có tệ hơn nữa thì mạnh nhất cũng là Siêu Phàm Cảnh đúng không?”
“Nếu không có sự che chở của các cao thủ hàng đầu Đế Thôn thì cậu với Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên chết chắc!”
“Thậm chí cả vợ cậu, tất cả những người có liên quan đến cậu đều sẽ gặp phải thủ đoạn thâm độc của bà ấy!”
Đoàn Hoàng vừa dứt lời, một luồng khí thế cuồn cuộn từ trong cơ thể Dương Thanh bộc phát ra ngoài.

“Nếu bà ta dám làm tổn thương một người bên cạnh tôi thôi thì sẽ giết hết cả nhà bà ta!”
Dương Thanh giận dữ nói, giống như ác quỷ đến từ chín tầng địa ngục.

Ngay cả Đoàn Hoàng cũng cảm thấy lạnh đến thấu xương.

“Ân oán giữa tôi với Hoàng tộc họ Đoàn chấm dứt tại đây!”
Sau khi bình tĩnh lại, Dương Thanh thấp giọng nói: “Tất nhiên, nếu Hoàng tộc họ Đoàn muốn gây phiền phức cho tôi thì tôi dang hai tay chào đón, nhưng lần sau Hoàng tộc họ Đoàn chắc chăn sẽ bị tiêu diệt!”
“Ngoài ra, tôi sẽ đưa nhóm Đoàn Vô Nhai đi, nếu Vũ Vũ Lan

đến Hoàng tộc họ Đoàn, ông cứ nói thật cho bà ta là được, có gì thì nhäm vào tôi”..

Chương 2050

“Tất nhiên, nếu ông có thể nói trước với tôi bà ta đến Hoàng tộc họ Đoàn thì tôi sẽ nợ Đoàn Hoàn ông một ân tình!”
Nói xong, không đợi Đoàn Hoàng trả lời, anh đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Dương Thanh dần đi xa, vẻ mặt Đoàn Hoàng phức tạp.

Theo lý mà nói, Dương Thanh giết con trai Đoàn Vô Viêm của lão ta thì lão ta nên đầy ý thù địch với Dương Thanh mới đúng.

Nhưng sau khi lão ta biết thực lực thật sự của Dương Thanh thì ý thù địch này hoàn toàn biến mất.

Bởi vì lão ta rất rõ, thiên tài võ thuật như Dương Thanh sẽ trở nên mạnh hơn trong tương lai, nếu dựa vào Hoàng tộc họ Đoàn thì cả đời này cũng không có cơ hội để trả thù.

Mà Dương Thanh lại có mối quan hệ rất tốt với Đoàn Vô Nhai, Đoàn Vô Nhai cũng là con trai của lão ta, nếu Dương Thanh có thể sống sót trong tay Vũ Vũ Lan, vậy truyền ngôi vị cho Đoàn Vô Nhai thì có sao?
“Cậu Thanh!”
Lúc Dương Thanh đi đến trước mặt Đoàn Vô Nhai, ông ta thoáng hoảng hốt, vội đi lên trước.

Tất nhiên Dương Thanh biết rõ nỗi lo trong lòng Đoàn Vô Nhai, anh nói: “Yên tâm, tôi với ông ta sẽ không có trận chiến nào nữa!”
Nói xong, vẻ mặt anh nghiêm trọng, nói tiếp: “Chuẩn bị đi, đưa cả Đoàn Ngữ Yên và Độc Du, bây giờ theo tôi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn!”
“Được!”
Mặc dù Đoàn Vô Nhai không rõ lắm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông ta có thể cảm nhận được Dương Thanh có vài phần lo lắng.

Ông ta vốn không có ý định tranh giành ngôi vị, bây giờ rời đi mà không có bất kỳ gánh nặng †âm lý nào.

Ngay lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bao trùm cả Hoàng tộc họ Đoàn.

“Đoàn Hoàng, gan các người lớn lắm, không ngờ lại dám giết cả người của Hoàng tộc họ Vũ tôi!”
Một giọng nói như đến từ chín tầng trời đột nhiên giáng xuống.

“Ai?”
Mặt Đoàn Hoàng chợt biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên không trung, lạnh lùng quát.

Đúng lúc này, một hơi thở võ thuật kinh khủng giáng từ trên trời xuống bao phủ toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn.

“Âm!”
Giây tiếp theo, một tiếng vang khổng lồ, trong lúc mọi người đang ngơ ngác thì trong nháy mắt, điện Đoàn Hoàng vốn đã điêu tàn hoá thành đống phế liệu.

Hơi thở võ đạo trên người Đoàn Hoàng bùng nổ, chỉ thấy áo bào vàng của lão ta rách toạt.

Lão ta đứng một mình trên đống phế tích, khoé miệng có vết máu.

Không ai thấy chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe được một giọng nói như đến từ chín tầng trời mây, ngay sau đó điện Đoàn Hoàng sụp đổ, Đoàn Hoàng bị thương.

“Phụ hoàng!”
Đoàn Vô Nhai thấy cảnh tượng này, sau khi ngỡ ngàng một lúc, mặt biến sắc, chuyển động chân vọt đến bên cạnh Đoàn Hoàng.

Mặc dù ông ta và Đoàn Hoàng cãi nhau đến mức cạch mặt nhưng từ trước đến giờ ông ta chưa từng có suy nghĩ từ bỏ người bố này.

Bây giờ Đoàn Hoàng bị thương, ông ta cũng thấy rất khó chịu.

Dương Thanh nheo mắt nhìn về một hướng, sắc mặt hơi khó chịu, tất nhiên anh hiểu rõ chuyện gì mới vừa xảy ra.

Hiển nhiên là cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, một chiêu thôi đã huỷ diệt cả cung điện, còn làm Đoàn Hoàng bị thương nặng..

Chương 2051

“Ông đường đường là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà lại nặng tay với một người còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh đến vậy, ông có thấy mình quá đáng lắm không?”
Dương Thanh lạnh giọng hỏi.

Ban nấy nếu không nhờ Đoàn Hoàng chuẩn bị từ trước, dốc hết sức ngăn cản thì vết thương sẽ còn nặng hơn nhiều.

Dù vậy nhưng chiêu đó cũng làm lão ta dường như không còn sức chiến đấu nữa, nếu không có ý chí kiên cường ra sức đỡ cho cơ thể thì sợ là lão †a đã ngã xuống đất.

.

đam mỹ hài
Nghe Dương Thanh nói, tất cả mọi người đều Sợ tái mét.

Giây tiếp theo, một lão già mặc đồ truyền thống từ từ bước về phía Dương Thanh.

Mỗi một bước chân của lão ta làm mọi người thấy như có hàng nghìn cân đang đè nặng lên vai mình.

Đám cao thủ dưới cảnh giới Thân Cảnh đều không thể chịu nổi khí thế đàn áp của đối phương, ai nấy run bần bật.

Một vài cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ và trung kỳ xụi lơ, ngã xuống đất thở từng ngụm từng ngụm.

“Rốt cuộc ông là ai?”
Đoàn Vô Nhai cắn răng nhìn lão già hỏi.

Ông ta có thể cảm nhận được vết thương của Đoàn Hoàng cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí còn có thể sẽ ảnh hưởng đến nền tảng võ thuật.

Lúc nhìn sang cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, mặt ông ta đầy sát ý.

“Vô Nhai!”
Đoàn Hoàng giơ tay chộp lấy cánh tay của Đoàn Vô Nhai, vẻ mặt phức tạp.

Lão ta không thể nào ngờ, lão ta kiên quyết muốn giết Đoàn Vô Nhai nhưng ngay tại khoảnh khác này, Đoàn Vô Nhai lại không hề sợ hãi, xuất hiện bên cạnh để bảo vệ lão ta.

Lòng lão ta thấy hơi hối hận.

Nghe Đoàn Vô Nhai chất vấn, cao thủ Hoàng tộc họ Vũ kia chẳng thèm nhìn ông ta lần nào.

Đôi mắt sắc như chim ưng nhìn Dương Thanh chăm chằm.

Khí thế võ thuật kinh khủng ập thẳng về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bình tĩnh, anh cũng bộc phát hơi thở võ thuật Siêu Phàm Cảnh, để nó bay sang chỗ đối phương.

"Âm ầm ầm!"
Hai khí thế võ thuật kinh khủng va chạm vào.

nhau, giống như trời giáng đại nạn, mặt đất run rẩy kịch liệt.

Những phần làm bằng thủy tinh ở những tòa kiến trúc gần hai người vỡ tan.

"Chuyện này…"
Cao thủ của Hoàng tộc họ Vũ ai cũng ngỡ ngàng, ngạc nhiên không thể tin nổi.

Cuối cùng, lão ta dừng ở chỗ cách Dương Thanh khoảng năm sáu mét.

Lão ta chợt nói: "Cậu là Dương Thanh tự xưng là Vương của Yến Đô à?"
Mắt Dương Thanh chợt loé lên, không ngờ đối phương lại biết mình.

"Tôi chưa bao giờ tự phong mình là Vương, cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào tự phong Vương ở Yến Đô!"
Dương Thanh lạnh giọng nói..

Chương 2052

Cao thủ Hoàng tộc họ Vũ nhíu mày: “Cậu còn ngông cuồng hơn tôi nghĩ nhiều!”
“Tôi vẫn có thể ngông cuồng hơn nữa đó, ông muốn xem không?”, Dương Thanh đáp trả, luông ý chí chiến đấu điên cuồng dâng trào trong cơ thể.anh.

Đến cảnh giới như anh, ít khi có cơ hội được đánh nhau với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Bất kỳ trận chiến nào đều có thể làm võ thuật của anh tiến bộ.

Anh giết Đoàn Vô Viêm, mà mẹ của Đoàn Vô Viêm lại là thiên tài võ thuật đứng đầu của Hoàng tộc họ Vũ, bây giờ đã đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh.

Anh và Hoàng tộc họ Vũ đã khó mà chung sống hoà bình được, nếu đã vậy thì không cần phải khách sáo với cao thủ của Hoàng tộc họ Vũ.

“Mày chán sống!”
Cao thủ Hoàng tộc họ Vũ gầm lên, khoảng cách năm sáu mét được rút lại ngay lập tức.

Chỉ thấy lão ta chém ra một chưởng, trong nháy mắt Dương Thanh cũng chém một chưởng.

“Ầm!”
Hai chưởng va chạm vào nhau, bỗng nhiên một luồng hơi thở huỷ diệt tràn ra bốn phương tám hướng.

“Âm ầm ầm!”
Mặt đất rung chuyển, xuất hiện những cái khe to như cánh tay, không ngừng lan ra bốn phương tám hướng.

Dương Thanh chảng hề sợ hãi, tinh thần chiến đấu dâng trào.

Chiêu này làm anh cảm nhận được thực lực của đối phương, cũng là Siêu Phàm Nhất Cảnh giống anh.

Có điều căn cơ Siêu Phàm Nhất Cảnh của đối phương rất vững, hiển nhiên đã ở cảnh giới này rất nhiều năm rồi, sợ là

không bao lâu nữa sẽ đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Vũ cũng hoảng sợ, vốn dĩ lão ta nghĩ rằng dù Dương Thanh có mạnh thì cùng lãm chỉ là bán bộ Siêu Phàm.

Đến giờ phút này, lão ta mới ý thức được Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Mặc dù mới vừa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng một chiêu này, sức mạnh Dương Thanh bộc phát ra không hề kém gì lão ta, thậm chí còn mạnh hơn.

Lão ta chỉ cảm thấy có một luồng khí kình kinh khủng đang lan từ cánh tay lão ta ra toàn thân.

"Bộp bộp bộp!"
Bồng nhiên lão ta lui ra sau ba bước.

Trái lại Dương Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ là mặt đất dưới chân anh đã lõm xuống.

Đoàn Hoàng cách đó không xa cũng ngạc nhiên không thể tin nổi.

Mặc dù lão ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không ngờ khi chiến đấu với cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, Dương Thanh vẫn chiếm lợi thế.

Đến giờ phút này lão ta mới hiểu tại sao Đoàn Vô Nhai luôn ngăn cản lão ta giết Dương Thanh, kiên quyết muốn làm thân với Dương Thanh, sẵn sàng chấp nhận cái danh bất hiếu, thậm chí còn muốn cướp đoạt quyền lực.

Bởi vì Đoàn Vô Nhai biết sự lớn mạnh của Dương Thanh, nếu Dương Thanh muốn tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn thì đó là chuyện đơn giản như trở bàn tay.

"Vô Nhai, phụ hoàng hiểu lầm con rồi!"
Đoàn Hoàng nhìn Đoàn Vô Nhai, mắt đỏ hoe nói.

Đoàn Vô Nhai khế mỉm cười, lắc đầu: "Phụ hoàng có thể hiểu được thì tất cả những thứ con làm đều xứng đáng!"
"Nhóc con, cuối cùng cậu là ai?".

Chương 2053

Cuối cùng lão già của Hoàng tộc họ Vũ cũng không nhịn nổi nữa, lên tiếng hỏi anh.

Nếu lão ta đã biết Dương Thanh thì tất nhiên hiểu mọi thứ về Dương Thanh, nhưng bây giờ lão ta lại ý thức được, những gì Hoàng tộc họ Vũ hiểu về Dương Thanh chỉ mới là lớp khoác bên ngoài.

Căn cứ theo những gì họ biết về Dương Thanh, trong sáu năm ngắn ngủi, Dương Thanh không thể phát triển từ một người bình thường đến như hôm nay được.

Thực lực võ thuật của Siêu Phàm Nhất Cảnh, rất nhiều cao thủ hơn trăm tuổi cố gắng suốt đời cũng chưa chắc có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ, một chàng trai mới hai mươi tám tuổi, chỉ sáu năm ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới này, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thanh cau mày, đây không phải lần đầu có người hỏi anh là ai.

Theo mức độ anh tiếp xúc càng tăng lên thì cũng hiểu ra nhiều điều hơn.

Có lẽ người khác không tin, nhưng sự thật chính là vậy.

Sáu năm trước anh rời khỏi Giang Hải, sau khi đến biên giới phía Bắc thì tài năng võ thuật mới dần bộc lộ.

Trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành Tướng quân canh giữ biên giới phía Bắc, tốc độ phát triển thế này, ngoài anh và Mã Siêu ra thì chưa từng thấy người thứ ba.

Vốn dĩ anh luôn nghĩ gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô là gia tộc của anh, Vũ Văn Cao Dương là bố của anh, nhưng về sau anh mới biết không phải thế.

Vậy chẳng phải bố của mình là người khác à?
Lế nào mình thật sự có gia thế vững chắc gì sao?

“Tôi là ai, Hoàng tộc họ Vũ nên biết rất rõ mới đúng”.

Sau một hồi im lặng, Dương Thanh nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

“Hừ!”
Lão già của Hoàng tộc họ Vũ cười khẩy: “Trẻ như vậy mà có thể bước chân vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, trừ khi cậu có huyết thống mạnh, nếu không chắc chăn điều đó là không thể.

Chỉ với sáu năm mà từ một người bình thường đi đến vị trí như hôm nay”.

“Đoàn Vô Viêm do tôi giết, có gì ông cứ nhắm vào tôi là được”.

Dương Thanh không muốn nói nhiều lời vớ vẩn mà đi thẳng vào vấn đề, một mình chịu trách nhiệm cho việc mình làm.

Lão già của Hoàng tộc họ Vũ cau mày, lão ta nên bắt Dương Thanh rồi đưa về Hoàng tộc họ Vũ chịu phạt mới đúng, nhưng xem ra bây giờ muốn bắt được Dương Thanh là điều hoàn toàn không có hi vọng.

Dù sao thì thực lực của Dương Thanh cũng bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi, thậm chí còn mạnh hơn lão ta.

“Đã vậy thì cậu chuẩn bị nhận lấy cơn giận của Hoàng tộc họ Vũ đi!”
Vừa dứt lời, lão già của Hoàng tộc họ Vũ vác thi thể của Đoàn Vô Viêm lên vai rồi sải bước rời đi.

Đến khi bóng lưng của đối phương biến mất, người của Hoàng tộc họ Đoàn mới dám thở mạnh, rất nhiều người đều toát mồ hôi lạnh.

Đoàn Hoàng đi đến bên cạnh Dương Thanh, nhìn anh với vẻ mặt phức tạp, nói: “Chuyện hôm nay đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi nhất quyết muốn giết cậu thì cũng không đến mức xảy ra chuyện thế này”.

Dương Thanh ngạc nhiên, nhìn Đoàn Hoàng, hỏi: “Nhưng tôi là hung thủ giết Đoàn Vô Viêm, ông chắc chản không truy cứu trách nhiệm của tôi nữa?”
Trong mắt Đoàn Hoàng có vài phần đau thương, đột nhiên lão ta cười giều: “Cho dù tôi muốn truy cứu trách nhiệm của cậu

thì tôi có thể làm được sao?”
Nghe Đoàn Hoàng nói thế Dương Thanh mới nhận ra, cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh kia của Hoàng tộc họ Vũ có thể khiến Đoàn Hoàng bị thương nặng chỉ với một đòn.

Mà thực lực của Dương Thanh còn mạnh hơn một bậc, nếu anh dốc hết sức, e là sẽ giết luôn cả Đoàn Hoàng..

Chương 2054

Đoàn Hoàng đã là người mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn rồi, ngay cả lão ta cũng không chịu nổi một đòn thì ai có thể trả thù đây?
Đoàn Vô Nhai cũng rất khó chịu, mặc dù giữa ông ta với Dương Thanh không được xem là rất thân thiết nhưng có thể tin tưởng lẫn nhau, ông ta là người bị kẹp ở giữa.

"Cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ đã xuất hiện rồi, chẳng bao lâu nữa cái chết của Đoàn Vô Viêm sẽ truyền đến tai Vũ Vũ Lan, bà ấy có thời gian rồi chắc chăn sẽ ra tay với cậu".

Đột nhiên Đoàn Hoàng nhìn Đoàn Vô Nhai, nói: "Con là người có tài năng võ thuật mạnh nhất của Hoàng tộc họ Đoàn ta, hôm nay con cũng bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì ngôi vị lẽ ra nên truyền cho con".

"Nhưng dù sao thì cái chết của Vô Viêm cũng liên quan đến con, Vũ Vũ Lan chắc chắn sẽ không tha cho con, sau này con mãi mãi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn đi!"
Vừa dứt lời, Đoàn Vô Nhai lập tức biến sắc: "Bố, bố muốn đuổi con đi?"
Đoàn Hoàng lắc đầu, đỏ mắt nói: "Không phải bố muốn đuổi con mà là con bắt buộc phải đi, bố rõ hơn ai hết Vũ Vũ Lan điên cuồng cỡ nào".

"Từ sau khi bà ấy được đón về Hoàng tộc họ Vũ thì chưa từng tái hôn, nếu không phải ràng buộc gia tộc thì bà ấy đã đón Vô Viêm về Hoàng tộc họ Vũ lâu rồi".

"Bây giờ bà ấy mất đi đứa con trai yêu quý, con nghĩ bà ấy có thể bỏ qua cho mọi người sao?"
"Con ở lại Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có con đường chết thôi, thậm chí còn mang đến tai họa cho Hoàng tộc họ Đoàn".

"Bây giờ chỉ có cách đuổi con ra khỏi Hoàng tộc họ Đoàn mới có thể tránh được tai họa cho Hoàng tộc họ Đoàn.

©on đi rồi bố sẽ chỉ định anh cả con làm người thừa kế Hoàng tộc”.

“Mặc dù nó chỉ là Thần Cảnh trung kỳ, tài năng võ thuật cũng kém xa con và Vô Viêm, nhưng suy cho cùng nó là con trưởng của Hoàng tộc họ Đoàn ta, đợi nó bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì bố sẽ suy xét nhường ngôi cho nó”.

Sau khi nói xong, Đoàn Hoàng bỗng chốc như già đi mười mấy tuổi, sắc mặt tiều tụy.

Hai mắt Đoàn Vô Nhai đỏ hoe, tất nhiên ông †a có thể hiểu những lời Đoàn Hoàng nói.

Đoàn Hoàng đuổi ông ta ra khỏi Hoàng tộc cũng là đang cứu ông ta.

“Phụ hoàng, Vô Nhai bất hiếu, sau này không thể ở bên báo hiếu người, mong người chăm sóc tốt bản thân!”
Đoàn Vô Nhai quỳ xuống đấy, nghẹn ngào nói.

“Bộp bộp bộp Nói xong, ông ta dập đầu ba cái.

Đoàn Ngữ Yên cũng vội quỳ xuống, lạy rồi lại lạy.

Đối với cô ấy, người ông nội này vô cùng xa lạ.

“Đi đi! Đi cả đi!”
Đoàn Hoàng xoay người, không nhìn Đoàn Vô Nhai nữa mà vừa đi vừa nói.

Dáng người thẳng tắp ban đầu cũng hơi khom xuống.

Đoàn Vô Nhai xót xa, hai tay siết chặt lại, ông ta muốn ở lại Hoàng tộc họ Đoàn, cùng đối mặt với cơn giận của Vũ Vũ Lan.

Nhưng ông ta biết, đứng trước Hoàng tộc họ Vũ lớn mạnh, ông ta chẳng là gì cả.

Ở lại Hoàng tộc họ Đoàn sẽ mang đến tai họa càng lớn hơn cho Hoàng tộc.

Trong lòng Dương Thanh cũng có rất nhiều cảm xúc, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Vốn dĩ ở Yến Đô, sau khi Đoàn Vô Nhai chủ động bày tỏ ý tốt thì anh cũng chỉ cần xem tất cả những chuyện này như trao đổi lợi ích, cho đến mấy hôm nay, mọi chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Đoàn khiến anh ý thức được không phải như vậy.

Đoàn Vô Nhai thật sự có tâm với anh, nếu không cũng sẽ không ngăn cản khi Đoàn Hoàng ra lệnh muốn giết anh, thậm chí còn đối đầu với Đoàn Hoàng.

Vả lại gặp được Đoàn Hoàng cũng khiến anh có rất nhiều cảm xúc.

“Đi thôi!”.

Chương 2055

Cho đến khi bóng lưng Đoàn Hoàng hoàn toàn biến mất, Dương Thanh mới lên tiếng.

Một nhóm bốn người gồm Dương Thanh, Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên và Độc Du ngồi máy bay riêng rời khỏi Hoàng thành Đoàn.

Nhìn Hoàng thành Đoàn ngày càng nhỏ, Đoàn Vô Nhai siết chặt năm đấm, nói với vẻ mặt kiên định: "Rồi sẽ có một ngày, tôi nhất định quay về đây!"
Không phải để tranh giành quyền lực, chỉ vì ở đây là quê hương ông ta lớn lên từ nhỏ, cội nguồn của ông ta ở đây.

Hôm nay cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ đến Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ với một đòn đã phá hủy điện Đoàn Hoàng, điều này đã để lại hận thù trong lòng ông ta.

Những gì trải qua hôm nay cũng sẽ thúc đẩy ông ta trở nên mạnh hơn!
"Bố!"
Đoàn Ngữ Yên nắm chặt tay bố, vẻ mặt hơi lo lắng.

Cùng lúc này, khu Đông Châu ở Chiêu Châu, trên một ngọn đồi xanh chọc tầng mây, có một cung điện nguy nga tráng lệ, bên trên cửa cung điện treo một tấm biển lớn với chữ vàng.

Bốn chữ 'Hoàng cung họ Vũ' phồn thể to lớn, nét bút đi như rồng rắn, lại mang theo vài phần khí thế võ thuật.

Trong góc phía Tây của Hoàng cung họ Vũ là một tứ hợp viện với phong cách xưa chiếm khoảng ba nghìn mét vuông.

Trong đại sảnh nhà chính, một người phụ nữ trông khoảng năm mươi mặc trang phục truyền thống đang ngồi trước bàn trà, một cô hầu trẻ trung xinh đẹp đang quỳ bên bàn trà.

Làm nóng ấm, đổ trà vào, pha trà, đổ nước, ủ trà, dâng trà, động tác vô cùng thành thạo, trông rất vui mắt.

"Trưởng công chúa, mời uống trài"
Cô hầu bưng tách trà bằng hai tay, dâng lên với vẻ mặt cung

kính.

“Choảng!”
Người phụ nữ mặc trang phục truyền thống vừa nhận lấy tách trà, không biết tại sao cánh tay đột nhiên run lên, tách trà rơi xuống đất vỡ ra, nước trà văng tứ tung.

“Xin lỗi trưởng công chúa, tôi không cố ý, xin trưởng công chúa tha mạng!”
Cô hầu mặt đầy hoảng sợ, run lẩy bẩy quỳ trên đất.

Còn người phụ nữ mặc trang phục truyền thống nhướng mày, không biết tại sao đột nhiên bà ta có một dự cảm chảng lành.

“Chát!”
Bà ta vung tay tát vào đầu cô hầu, cô hâu chết ngay tại chỗ.

Lúc này, một bóng người lo lắng hoảng sợ chạy vào, nói:
“Không hay rồi trưởng công chúa, điện hạ bị người ta giết ở Hoàng tộc họ Đoàn rồi!”
“Ông nói cái gì?”
Trưởng công chúa duõi tay chộp cổ người hầu, hét lên giận dữ:
“Ông nói ai chết?”
Bản thân cao thủ đến báo tin là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhưng lúc này trong tay trưởng công chúa, ông ta không có chút sức ngăn cản nào.

“Là… Đoàn… Đoàn Vô Viêm điện hại”
Cao thủ thấp thỏm lo âu nói một cách khó khăn.

“Rầm!”
Trưởng công chúa vung tay lên, cao thủ đó bị ném ra ngoài như ném rác..

Chương 2056

Vị trưởng công chúa của Hoàng tộc họ Vũ này không phải ai khác, bà ta chính là mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm, Vũ Vũ Lan.

Bây giờ đã sáu mươi lăm tuổi nhưng tóc vẫn còn đen nên trông như năm mươi tuổi.

Lúc này, người bà ta nồng nặc sát khí, dường như sát khí đang tràn ra từ mắt bà ta.

"Trưởng công chúal"
Đúng lúc này, một bóng người già nua mang một xác chết bước đến.

Sau khi Vũ Vũ Lan thấy mặt của xác chết, bà †a ngỡ ngàng, bồng đau lòng nói: "Vô Viêm!"
Toàn bộ Hoàng tộc họ Vũ đều chìm trong cơn giận của bà ta.

"Không cần biết là ai, dám giết con tôi thì tôi sẽ khiến người đó muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!" Vũ Vũ Lan cắn răng nói.

Năm đó bà ta và Đoàn Hoàng yêu nhau, còn sinh Đoàn Vô Viêm ở Hoàng tộc họ Đoàn.

Nếu không phải Hoàng tộc họ Vũ không cho bà ta đưa Đoàn Vô Viêm về thì hai mẹ con bà ta đâu xa nhau thế này.

Bao nhiêu năm qua, bà ta không lấy chồng là vì nhớ thương con trai mình.

Bà ta vần luôn thấy áy náy với Đoàn Vô Viêm.

Luôn cho rằng với sự lớn mạnh của Hoàng tộc họ Đoàn, Đoàn Vô Viêm sẽ không phải bị thương nhưng không ngờ bỗng nhiên biết tin đứa con trai duy nhất của mình bị giết ở Hoàng tộc họ Đoàn.

"Mong trưởng công chúa nén bi thương!"
Cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh đưa Đoàn Vô Viêm về trầm giọng nói.

“Phương Nho, tôi phái ông đi bảo vệ Vô Viêm, tại sao ông lại đưa xác nó về?”
Vũ Vũ Lan căm tức nhìn Phương Nho, nghiến răng hỏi.

Phương Nho chính là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh đã đến Hoàng tộc họ Đoàn đưa Đoàn Vô Viêm về.

Lúc này, lão ta cũng khá sợ hãi, lão ta biết rõ Vũ Vũ Lan điên cuồng đến mức nào.

“Trưởng công chúa, khi tôi chạy đến Hoàng tộc họ Đoàn thì điện hạ đã bị giết, mong trưởng công chúa tha tội!”
Phương Nho quỳ xuống đất xin lỗi.

Mặc dù Vũ Vũ Lan điên cuồng nhưng cũng không ngu xuẩn.

Phương Nho là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, bà ta biết lão ta quan trọng với Hoàng tộc họ Vũ thế nào.

Nếu bà ta giết Phương Nho thật thì sợ là bà ta cũng sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng.

“Nói cho tôi biết, cuối cùng ai đã giết con trai,ụ tôi Vũ Vũ Lan cố nén cơn tức trong lòng, cản răng hỏi.

“Dương Thanh, một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh mới chỉ hai mươi tám tuổi, sức chiến đấu của cậu ta rất mạnh, đến tôi cũng không phải là đối thủ của cậu ta”.

Phương Nho nói đúng sự thật.

“Ông nói gì? Một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh mới chỉ hai mươi tám tuổi?”
Dù có là Vũ Vũ Lan thì khi nghe tin này, bà ta cũng kinh hãi đến cực đỉnh: “Sao lại thế được?
Không phải ông sợ tôi trách phạt nên mới lừa tôi đấy chứ?”
Phương Nho vội vàng lắc đầu: “Trưởng công chúa, tôi là người thế nào người không hiểu sao?
Hơn nữa, tôi dám lừa công chúa à? Dù tôi dám thật thì chẳng lẽ người không điều tra được sự thật?”.

Chương 2057

Nghe lão ta nói vậy, Vũ Vũ Lan không nghi ngờ nữa, gương mặt phẫn nộ xen lẫn sợ hãi.

Dù bà ta có là thiên tài đứng đầu của Hoàng tộc họ Vũ thì đến bốn mươi tuổi bà ta mới bước vào cảnh giới Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Mà Dương Thanh thì còn vào Siêu Phàm Cảnh sớm hơn bà ta mười hai năm.

Thiên phú võ thuật thế này, dù có là hai Hoàng tộc cổ xưa thì cũng chưa thấy bao giờ.

"Cậu ta là người của gia tộc Cổ Võ à?"
Ngoài gia tộc Cổ Võ ở ẩn kia ra thì bà ta không thể nghĩ ra ai mà lại có thiên phú võ thuật kinh khủng đến vậy.

Phương Nho läc đầu: "Tạm thời không biết nhưng theo tôi được biết, sáu năm trước cậu ta còn là người bình thường, thậm chí còn chẳng bằng Vương Cảnh sơ kỳ".

"Từ sáu năm trước, sau khi cậu ta tòng quân biên giới phía Bắc của chiến vực Chiêu Châu, thiên phú võ thuật đỉnh cao, thực lực tăng như bay".

"Năm năm nhập ngũ ngắn ngủi mà cậu ta đã thành Tướng quân của biên giới phía Bắc, một năm trước rời biên giới phía Bắc, quay về cuộc sống bình thường".

"Trừ chuyện này ra, tôi còn tra được thân phận của cậu ta có chút vấn đề.

Từ nhỏ cậu ta đã lớn lên ở gia tộc Vũ Văn, một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

Chủ gia tộc Vũ Văn là bố cậu ta nhưng trên thực tế, người này chỉ là bố nuôi".

"Mẹ ruột của Dương Thanh là Dương Tuyết Nhạn, năm đó sau khi mang thai mới lấy Vũ Văn Cao Dương".

“Không những thế, về người phụ nữ tên Dương Tuyết Nhạn này, tôi chỉ điều tra được những chuyện sau khi bà ta xuất hiện ở Yến Đô, còn những chuyện trước đó không biết được gì, cứ như là tự dưng xuất hiện ở Yến Đô vậy”.

“Cuối cùng càng không biết bố ruột của Dương Thanh là ai”.

“Nhưng mới hai mươi tám tuổi mà thực lực cậu ta đã đạt đến Siêu Phàm Nhất Cảnh, tất nhiên huyết mạch vô cùng mạnh mẽ.

Tôi nghi ngờ mẹ và bố cậu ta đều không phải người bình thường, rất có thể cũng là thiên tài của gia tộc Cổ Võ”.

Nghe Phương Nho nói xong, sự tức giận trên mặt Vũ Vũ Lan biến mất mà thay vào đó là sự nghiêm túc.

Hoàng tộc họ Vũ của bà ta muốn điều tra gì mà chẳng được nhưng bây giờ lại không điều tra được lai lịch của bố mẹ Dương Thanh.

Điều này đã đủ để chứng minh có vấn đề.

“Có lẽ thậm chí bản thân cậu ta cũng không biết rõ cậu ta là ail”
Phương Nho chợt bổ sung thêm một câu.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, Vũ Vũ Lan không nói gì nhưng vẻ mặt cực kỳ phức tạp, khi thì phân nộ, khi thì bình tĩnh, khi thì bùng nổ.

Khoảng mười phút trôi qua, Vũ Vũ Lan mới hung hăng nói:
“Dù cậu ta có là ai đi chăng nữa thì nếu đã dám giết con trai tôi, tôi sẽ nghiền cậu †a thành tro!”
“Trưởng công chúa, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Tôi đề nghị chúng ta vẫn nên từ từ, chờ sau khi biết rõ thân phận Dương Thanh rồi ra tay cũng không muộn”.

Phương Nho vội nói.

Mặc dù thực lực của Hoàng tộc họ Vũ hơn hẳn bốn Hoàng tộc lớn nhưng nếu so với gia tộc Cổ Võ chân chính thì vẫn kém xa.

Một khi Dương Thanh có liên quan đến gia tộc Cổ Võ thì Hoàng tộc họ Vũ sẽ gặp phiên phức.

“Câm miệng cho tôi!”
Vũ Vũ Lan hét lên, đe doạ: “Ông phải giữ bí mật tất cả những gì liên quan đến Dương Thanh.

Nếu tôi mà biết ông dám tiết lộ chuyện Dương Thanh thì tôi sẽ không tha cho ông đâu!”
“Dạ!”.

Chương 2058

Mặc dù Phương Nho lo lắng nhưng lão ta là người của trưởng công chúa, chỉ có thể đồng ý.

Vũ Vũ Lan biết rõ một khi lời suy đoán của Phương Nho mà truyền đến tai Vũ Hoàng thì nhất định lão ta sẽ không cho bà ta động đến Dương Thanh.

Mặc dù mọi thứ chỉ là suy đoán, cho dù việc Dương Thanh là huyết mạch dòng chính của gia tộc Cổ Võ chỉ là một phần chục nghìn khả năng thì Vũ Hoàng vẫn sẽ không cho bà ta giết Dương Thanh.

"Tôi phải rời Hoàng tộc họ Vũ một khoảng thời gian".

Trong Hoàng cung họ Vũ, Vũ Vũ Lan tìm Vũ Hoàng, kiên quyết nói.

"Rời khỏi?"
Trong Hoàng cung họ Vũ, Vũ Hoàng nhíu mày nhìn Vũ Vũ Lan, lạnh lùng nói: "Cô có biết cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhập thế sẽ rước lấy phiên phức lớn cỡ nào không?"
Vũ Vũ Lan không nói gì nhưng ánh mắt kiên quyết cực kỳ, không sợ chút nào, nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng.

Nhìn nhau khoảng một phút, sự sắc sảo trong mắt Vũ Hoàng chợt biến mất, thở dài: "Nhiều năm trôi qua vậy rồi mà cô vẫn không thể quên được tên đó à?"

"Ha hai"
Vũ Vũ Lan cười mỉa: "Suốt đời này, thứ tôi không thể quên được chỉ có con trai tôi!"
Đương nhiên bà ta biết rõ "tên đó" mà Vũ Hoàng nói là ai.

Bây giờ, con trai bà ta chết ở Hoàng tộc họ Đoàn, bà ta còn định đến Hoàng tộc họ Đoàn hỏi cho ra lẽ, sao vẫn quan tâm đến Đoàn Hoàng được?
"Hai ngày! Tôi chỉ cho cô hai ngày, không cần biết bà làm gì, trong vòng hai ngày cô phải về Hoàng tộc họ Vũ cho tôi!"
Vũ Hoàng kiên quyết nói với bà ta.

“Được!”
Vũ Vũ Lan có được sự đồng ý của Vũ Hoàng, xoay người đi ngay.

Bà ta vừa đi thì một lão già đầu bạc mặc đồ truyền thống bước ra từ bức màn phía sau.

“Hoàng Chủ, con trai bà ta chết rồi!”
Lão già tóc bạc nói.

Vũ Hoàng gật đầu: “Tôi biết!
“Ngài đã biết mà vẫn dám để bà ta nhập thế?”
Lão già tóc bạc nghiêm túc nói: “Chắc ngài cũng biết rõ Vũ Vũ Lan điên cuồng đến nhường nào.

Những năm gần đây bà ta luôn quan tâm đến tình hình của con trai, bây giờ con trai đã chết, chäc chắn bà ta sẽ không bỏ qua cho hung thủ”.

“Đoàn Vô Viêm ~ con trai của bà ta là Ngũ hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, quyền cao chức trọng nhưng lại bị giết ở Hoàng tộc họ Đoàn, đủ để chứng minh thực lực và lai lịch của người giết cậu ta mạnh đến nhường nào”.

“Lần này Vũ Vũ Lan rời đi, tất nhiên sẽ mang đến rác rối cho Hoàng tộc họ Vũ.

Tôi nghe nói người giết Đoàn Vô Viêm là một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh mới chỉ có hai mươi tám tuổi”.

Mặt Vũ Hoàng không có cảm xúc gì, dường như đã năm rõ hết mọi thứ, sau khi im lặng một lúc lâu, lão ta thở dài nói: “Tôi nợ nó! Dù có xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ gánh vác cùng nó!”
Hiển nhiên lão ta biết rõ Vũ Vũ Lan muốn đi đâu, thậm chí là muốn đi làm gì.

“Hoàng chủ, chuyện năm đó không phải là lỗi của ngài.

Tuy Vũ Vũ Lan là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất Hoàng tộc họ Vũ nhưng dù sao bà ta cũng là phụ nữ, mà ngôi vị Hoàng đế của Hoàng tộc chỉ truyền cho nam chứ không truyền cho nữ”..

Chương 2059

Lão già tóc bạc bình tĩnh nói: “Không phải ngài cướp ngôi vị Hoàng đế của bà ta mà là theo lời dặn của tổ tiên, bà ta không thể thừa kế ngôi vị Hoàng đế”.

“Đúng vậy!”
Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Hoàng toát lên vẻ đau khổ: “Nhưng chính tôi đã đưa nó từ Hoàng tộc họ Đoàn về, đã hơn bốn mươi năm, nó vẫn hận người anh là tôi”.

Vũ Hoàng lại là anh trai của Vũ Vũ Lan.

Lão già tóc bạc thở dài, không nói thêm nữa.

Cùng lúc đó, Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Hoàng đang ở trong một tòa nhà cổ kính, vài nhân viên y tế đang kiểm tra sức khoẻ toàn thân cho lão ta.

Lúc trước Đoàn Hoàng đánh nhau với Dương Thanh, chỉ có một chiêu là dừng ngay nhưng trận đấu đó vẫn khiến Đoàn Hoàng bị thương khá nặng.

“Hoàng Chủ, sức khoẻ của ông rất ổn, không có bệnh nào cả, đúng là không thể tin nổi!”
Một lúc lâu sau, bác sĩ đứng đầu mới kinh hãi nói.

Dương Thanh mới dẫn nhóm Đoàn Vô Nhai rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn của họ, bọn họ bắt đầu chữa trị khẩn cấp cho Đoàn Hoàng.

Lúc mới bắt đầu, đúng là Đoàn Hoàng đã bị thương, mặc dù không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng cũng được xem là vết thương nặng.

Trước khi đi Dương Thanh đã cố ý để lại cho Đoàn Hoàng một chiếc bình sứ, hơn nữa còn nói với lão ta rằng trong đây có ba viên thuốc chữa bệnh, dặn Đoàn Hoàng hãy uống một viên.

Mặc dù Đoàn Hoàng không thân với Dương Thanh nhưng lão ta hiểu nếu Dương Thanh muốn mạng sống của lão ta thì anh đã lấy từ lâu rồi.

Sau khi uống viên thuốc, lão ta cũng không quan tâm lắm nhưng bây giờ sau khi kiểm tra cẩn thận, lão ta mới phát hiện ra rằng ba viên thuốc chữa bệnh mà Dương Thanh cho lão ta lợi hại đến nhường nào.

"ý các người là mới có hai tiếng ngắn ngủi mà vết thương của tôi đã khỏi hẳn rồi?"
Đoàn Hoàng cũng rất ngạc nhiên.

Bác sĩ đứng đầu vội vã gật đầu: "Hoàng Chủ, vết thương của ngài đã khỏi thật rồi.

Ngài cảm nhận thử là biết".

Lúc trước lo cho vết thương của mình nên Đoàn Hoàng không dám dùng võ, sau khi nghe bác sĩ nói, lão ta vội vã chém thử một quyền.

"Bùm!"
Khí thế điên cuồng ngưng tụ trên nắm đấm của lão ta rồi bùng nổ.

"Chuyện này…"
Đoàn Hoàng tròn mắt nhìn, mặt như không thể tin nổi: "Tôi đã hồi phục thật rồi, hơn nữa hình như cảnh giới võ thuật còn có tiến bội"
"Cho nên ba viên thuốc mà cậu Thanh để lại cho ông rất quý giá! Dường như có thể sánh bằng thần dược chữa bệnh của gia tộc Cổ Võ".

Bác sĩ kích động, sau đó nhìn sang viên thuốc trên bàn trà, dò hỏi thử: "Hoàng Chủ, có thể cho tôi một viên để tôi nghiên cứu thử không?"
"Cầm hết hai viên đi nghiên cứu đi!"
Đoàn Hoàng không hề do dự, đưa bình sứ trảng đựng hai viên thuốc cho bác sĩ.

"Cảm ơn Hoàng Chủ!"
Vài bác sĩ thấy thế thì kích động, hơi thở bắt đầu dồn dập hẳn lên..

Chương 2060

Một khi họ có thể nghiên cứu được loại thuốc có công dụng tương đương với thần dược chữa bệnh này thì đó sẽ là một thành tựu to lớn của Hoàng tộc họ Đoàn.

Đương nhiên Đoàn Hoàng cũng hiểu điều này nên mới đưa cả hai viên thuốc quý giá đó cho bác Sĩ.

Thoáng chốc trong phòng chỉ còn lại Đoàn Hoàng và một người đàn ông trung niên.

"Phụ hoàng, đúng là Dương Thanh này không đơn giản chút nào! Trong tay cậu ta có thần dược chữa bệnh quý báu đến thế, thực lực võ thuật cũng siêu đỉnh".

.

Truyện Võng Du
Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói.

Đoàn Hoàng gật đầu, nhìn người đàn ông trung niên nói: "Vô Hằng, con nghĩ phụ hoàng nên xử lý quan hệ giữa Hoàng tộc họ Đoàn và Dương Thanh thế nào đây?
Đoàn Vô Hãng – Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Đoàn, thực lực Thần Cảnh trung kỳ, bây giờ đã năm mươi ba tuổi, thiên phú võ thuật kém hơn Đoàn Vô Nhai và Đoàn Vô Viêm nhưng chỉ số IQ lại rất cao.

Đoàn Vô Hằng đã đưa ra rất nhiều kế sách cho Hoàng tộc họ Đoàn.

Bây giờ Đoàn Vô Nhai rời đi, Đoàn Vô Viêm bị giết, chỉ có Đoàn Vô Hằng mới là hoàng tử thích hợp kế vị nhất.

Đoàn Vô Hằng nói: "Phụ hoàng, người chết không thể sống lại được, bây giờ với Hoàng tộc họ Đoàn mà nói, quan trọng nhất là phải mạnh hơn một bậc".

"Nếu phụ hoàng có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh thì chắc chăn sẽ là chuyện đáng mừng của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta, Hoàng tộc họ Đoàn cũng sẽ lớn mạnh hơn ba Hoàng tộc

còn lại và khoảng cách giữa Hoàng tộc họ Đoàn và hai Hoàng tộc cổ xưa lớn sẽ gần hơn".

"Bây giờ, Dương Thanh chỉ tiện tay lấy ra ba viên thuốc mà lại có công dụng chữa bệnh mạnh mẽ đến vậy, chứng minh trong tay cậu ấy vẫn còn thuốc loại khác".

"Cậu ấy mới hai mươi tám tuổi mà võ thuật đã đến Siêu Phàm Gảnh, tất nhiên là huyết mạch của dòng chính trong gia tộc Cổ Võ.

Có lẽ sở dĩ cậu ấy có võ thuật mạnh mẽ đến vậy là nhờ người của gia tộc Cổ Võ âm thầm giúp đỡ".

"Nếu có thể làm thân với Dương Thanh thì đây mới là lợi ích lớn nhất của Hoàng tộc họ Đoàn".

"Phụ hoàng đừng quên vẫn còn em hai, bây giờ đã làm bạn với Dương Thanh, chỉ cần chúng †a chủ động thêm một chút là quan hệ giữa Hoàng tộc họ Đoàn và Dương Thanh sẽ càng ngày càng thân".

Nghe Đoàn Vô Hằng nói, Đoàn Hoàng gật đầu, ngay sau đó lại lo lắng: "Có điều Vô Viêm là con trai của Vũ Vũ Lan, Vô Viêm chết ở Hoàng tộc họ Đoàn, liệu Vũ Vũ Lan có chịu để yên không?"
"Âm!"
Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay sao đó, một hơi thở võ thuật mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Hoàng phủ họ Đoàn, một giọng nói phẫn nộ vang lên: "Đoàn Kình Thương, ông cút ra đây cho tôi!"
Đoàn Kình Thương là tên thật của Đoàn Hoàng.

Bây giờ có người dám đứng trong Hoàng phủ họ Đoàn bảo Đoàn Hoàng cút ra đây.

Cảm nhận được hơi thở đàn áp này, mặt Đoàn Hoàng tái mét: "Bà ấy đến rồi!"
Giờ phút này, một hơi thở kinh khủng bao phủ khắp Hoàng tộc họ Đoàn.

Cao thủ dưới cấp Thần Cảnh không thể chịu nổi sự đàn áp này, lần lượt quỳ phịch xuống đất, người run bần bật.

Dù là cao thủ Thần Cảnh thì cũng phải hứng chịu một áp lực cực kỳ lớn.

“Bà vẫn ngang ngược giống hệt bốn mươi năm trước!” Đoàn Hoàng bước ra khỏi phòng nhìn Vũ Vũ Lan đang đứng cách lão ta khoảng mười phút, lão †a hơi kích động.

Từ hơn bốn mươi năm trước, sau khi Vũ Vũ Lan bị cao thủ của Hoàng tộc họ Vũ đưa về Hoàng tộc họ Vũ, họ không còn gặp nhau nữa..

Chương 2061

Lần này gặp lại nhau nhưng lại tình thế lại căng thẳng như nước với lửa, Đoàn Hoàng chỉ cảm thấy mỉa mai thay.

Trong ánh mắt của Vũ Vũ Lan, lão ta không còn thấy được chút tình yêu nào mà chỉ có sự tức giận đang ngập tràn.

"Đoàn Kình Thương, lúc đầu ông đã hứa với tôi thế nào?"
Vũ Vũ Lan căm tức nhìn Đoàn Hoàng, nghiến răng nói: "Ông nói chỉ cần có ông ở đây, tuyệt đối sẽ không để con trai chúng ta phải bị thương, nhưng bây giờ thì sao?"
"Nó chết rồi!"
"Nó chết ở Hoàng tộc họ Đoàn của các người!"
"Hôm nay nếu ông không giải thích rõ ràng với tôi thì đừng trách sao tôi tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn của ông!"
Giải thích không thoả đáng là sẽ tiêu diệt Hoàng tộc họ Đoàn.

Một vài người lớn tuổi của Hoàng tộc họ Đoàn biết Vũ Vũ Lan nhưng rất nhiều con cháu đời sau chưa bao giờ nghe nói đến người tên Vũ Vũ Lan này.

Lúc này, sau khi nghe Vũ Vũ Lan nói, bọn họ cực kỳ sợ hãi.

Mới tỏa khí thế ra thôi mà đã làm cao thủ dưới Thần Cảnh phải quỳ phịch xuống đất.

Với Hoàng tộc họ Đoàn mà nói, đây chẳng khác gì mối tai hoạ.

Sợ rằng Đoàn Hoàng cũng không phải là đối thủ của đối phương nhỉ?
Đoàn Hoàng im lặng, rất lâu sau mới từ từ ngẩng đầu nhìn người phụ nữ tồn tại ở nơi tận sâu trong kí ức, lão ta nói: "Tôi có lỗi với bà, có lỗi với Vô Viêm!"
"Nhưng người chết không thể sống lại, Vô Viêm đã mất, mong bà hãy nén bi thương!"
Đoàn Hoàng vừa dứt lời, Vũ Vũ Lan đang đứng tại chỗ chợt biến mất.

"Âm!"
Khi bà ta xuất hiện thì lại đứng ở chỗ của Đoàn Hoàng, mà

Đoàn Hoàng thì bay ra ngoài giống như con diều bị đứt dây.

“Hoàng Chủ Thấy thế, cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn biến sắc, vài cao thủ Thần Cảnh bao vây lấy Vũ Vũ Lan.

“Đám vô dụng như các người mà cũng hòng giết tôi?”
Vũ Vũ Lan nhìn mọi người, lạnh lùng nói, sát ý trên người bà ta nồng nặc hơn.

“Cút hết cho tôi!”
Đoàn Hoàng bò dậy gầm lên.

Mặc dù lão ta bị Vũ Vũ Lan đánh rất mạnh nhưng Vũ Vũ Lan chưa ra đòn hiểm.

Nếu không lão ta sẽ không thể đứng lên nổi, thậm chí là chết mất rồi.

Vũ Vũ Lan là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh mà lão ta thì miễn cưỡng cũng được xem là cao thủ bán bộ Siêu Phàm.

Dù lão ta có bước vào cảnh giới Siêu Phàm Nhất Cảnh thì cũng không phải là đối thủ của Vũ Vũ Lan.

Nếu Vũ Vũ Lan muốn giết lão ta thì toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn đều phải bị chôn theo.

“Tôi muốn ông cho tôi một lời giải thích chứ không phải khuyên tôi nén bi thương!”
Mắt Vũ Vũ Lan đỏ bừng nhìn chằm chằm Đoàn Hoàng nói.

Hơi thở đàn áp trên người bà ta càng mãnh liệt hơn, chỉ thấy từng vết nứt to bằng cánh tay bắt đầu lan từ phần đất dưới chân bà ta ra tứ phía.

Những cao thủ Thần Cảnh đến gần bà ta không thể chịu nổi khí thế này nên lùi về sau mấy bước..

Chương 2062

“Tôi có lỗi với bà”.

Đoàn Hoàng nói, ánh mät hối lỗi.

“Âm!”
Đòn tấn công của Vũ Vũ Lan lại ập xuống, Đoàn Hoàng lại bay ra lần nữa, cố găng bò dậy, khoé miệng chảy máu.

“Đoạn Kình Thương, nếu ông còn dám nói nhảm nữa, ông có tin tôi giết ông không?”
Vũ Vũ Lan giận dữ hét lên, cảm xúc cực kỳ kích động.

Nhưng Đoàn Hoàng lại mỉm cười, lão ta biết Vũ Vũ Lan không nhãn tâm với lão ta, bà ta chỉ đang tức giận vì mất đi đứa con trai yêu quý của mình.

Hai cú đánh ban nãy, Vũ Vũ Lan không ra đòn hiểm, chỉ khiến lão ta phải bị thương nặng nhưng lại không ảnh hưởng đến nền tảng võ thuật.

“Vũ Lan, xem như tôi xin bà, bà hãy bỏ qua chuyện Vô Viêm được không?”
Đoàn Hoàng như đang cầu xin, mắt đỏ hoe nói: “Nếu bà muốn báo thù thật thì cứ dồn hết lên người tôi đi, giết tôi, báo thù cho Vô Viêm!”

“Chỉ là tôi mong răng, sau khi bà giết tôi, bà đừng truy tìm việc Vô Viêm bị giết nữa, xem như tôi cầu xin bài”
Người của Hoàng tộc họ Đoàn ngạc nhiên ngỡ ngàng, họ chưa bao giờ thấy Đoàn Hoàng hèn mọn đến vậy cả?
Gòn là trước mặt một người phụ nữ nữa chứ.

Nhưng sau khi cảm nhận được sự mạnh mẽ của Vũ Vũ Lan, họ có thể hiểu.

Trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cảnh, Đoàn Hoàng có thể cứng rắn chống đối không?
Từ cuộc đối thoại của Đoàn Hoàng và Vũ Vũ Lan, có thể thấy quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

Có rất nhiều người mặc dù đây là lần đầu tiên họ gặp Vũ Vũ Lan nhưng đã biết thân phận của bà ta, mẹ ruột của Đoàn Vô Viêm.

Cũng là thiên tài võ thuật đứng đầu của Hoàng tộc họ Vũ – một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

"Đoàn Kình Thương, ông muốn chết đến thế à?"
Khí thế võ thuật trên người Vũ Vũ Lan lại tăng vọt lần nữa, lúc nhìn Đoàn Hoàng, ánh mắt bà ta đầy sát khí.

Đoàn Hoàng cười tự giêu: "Sợ răng lòng bà chỉ có một mình Vô Viêm, tôi đâu là cái thá gì đúng không?"

"Tôi vẫn muốn nói câu đó, tôi mong bà có thể từ bỏ mối hận việc Vô Viêm bị giết.

Nếu bà muốn trả thù thì cứ trả thù tôi là được, đến đây giết tôi báo thù cho Vô Viêm đi!"
Dứt lời, lão ta dang tay ra, nhằm mắt như thể không còn gì tiếc nuối nữa.

"Hoàng Chủ!"
Người của Hoàng tộc họ Đoàn thấy cảnh tượng như vậy thì đồng loạt hô lên.

Đoàn Hoàng mới là linh hồn của Hoàng tộc họ Đoàn, nếu lão ta chết thì thực lực của Hoàng tộc họ Đoàn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đoàn Vô Nhai đã dẫn Độc Du đi, Đoàn Vô Viêm thì chết rồi.

Hoàng tộc họ Đoàn của bây giờ đã yếu đi nhiều.

Nếu Đoàn Hoàng bị giết, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ tiêu đời.

"Có phải ông nghĩ tôi không dám giết ông không?"
Khoảnh khắc Vũ Vũ Lan dứt lời, bà ta xuất hiện trước mặt Đoàn Hoàng, đặt tay lên cổ Đoàn Hoàng, ánh mắt đầy sát khí điên cuồng.

"Hoàng Chủ!"
Người của Hoàng tộc họ Đoàn kêu lên..

Chương 2063

Bọn họ muốn cứu Đoàn Hoàng nhưng dưới uy lực của Vũ Vũ Lan, thậm chí họ còn không thể đến gần.

Cảm nhận được tay Vũ Vũ Lan càng ngày càng mạnh, Đoàn Hoàng vẫn không sợ, cố gắng nói: "Tôi… Tôi mong bà… Hãy quên… Những thù hận đó đi!"
"Đoàn Kình Thương! Nếu ông muốn chết thì tôi tác thành cho ông!"
Vũ Vũ Lan hét lớn, tay kia ngưng tụ một luông sức mạnh rất lớn, chưởng thẳng về phía ngực của Đoàn Hoàng.

Nhưng đúng khoảnh khắc này, Đoàn Hoàng đang nhằm chặt mắt chợt mở mắt.

Lúc nhìn Vũ Vũ Lan, ánh mắt lão ta không hề có chút thù hận nào mà chỉ có sự dịu dàng.

Trong chớp mắt, Vũ Vũ Lan có cảm giác họ như quay lại mấy chục năm trước, ngày hai mười mới gặp nhau.

Lúc đó Đoàn Hoàng cũng nhìn bà ta một cách dịu dàng đến thế.

Mắt thấy đòn tấn công của bà ta chuẩn bị đâm vào tim Đoàn Hoàng, bỗng nhiên nó chệch đi một chút.

"Am Đòn tấn công của Vũ Vũ Lan ập xuống nhưng đã tránh khỏi phần tim của Đoàn Hoàng.

Khi mọi người đang kinh hãi, Đoàn Hoàng phun một ngụm máu, cơ thể bay lên rồi văng ra hơn mười mét.

Khoảnh khäc này, khung cảnh yên tĩnh.

Khi mọi người lấy lại tinh thần, Vũ Vũ Lan đã biến mất tại chỗ, chỉ nghe có một giọng nói như phát ra từ chín tầng mây, vọng từ trên trời xuống: "Đoàn Kình Thương, ông sẽ phải trả cái giá lớn cho cái chết của con tôi!"
Giọng nói đó vừa dứt lời, hơi thở võ thuật kinh khủng kia cũng biến mất.

Lúc này cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn mới dám thở mạnh, mồ hôi lạnh làm quần áo họ ướt sũng.

“Hoàng Chủ!”
Vài cao thủ Thần Cảnh tiến lên bên cạnh Đoàn Hoàng.

Thần y đã lấy hai viên thuốc chữa trị của Đoàn Hoàng vội vàng lấy một viên ra đút cho.

Đoàn Hoàng.

Đoàn Hoàng bình tĩnh khoảng mười phút mới thấy thoải mái hơn được chút, lòng lại thầm khen công dụng của thuốc thật mạnh.

“Phụ hoàng, người có sao không?”
Đoàn Vô Hằng lo lăng hỏi.

Những người khác cũng sốt sắng, Đoàn Hoàng là linh hồn của Hoàng tộc họ Đoàn, nếu Vũ Vũ Lan làm ông ta bị thương nặng, ảnh hưởng đến nền tảng võ thuật thì đó sẽ là tai hoạ của cả Hoàng tộc họ Đoàn.

Đoàn Hoàng lắc đầu: “Không sao, bố có thể hồi phục trong vòng ba ngày”.

Sau khi về phòng, mắt lão ta sáng lên, nói: “Bà vẫn mềm lòng như lúc trước”.

Lão ta rất rõ Vũ Vũ Lan là người thế nào, cũng vì thế nên ban nãy khi đối diện với Vũ Vũ Lan, lão †a mới không để lộ ra chút sát khí nào.

Nếu không, với sự điên cuồng của Vũ Vũ Lan, chắc chăn sẽ giết lão ta, thậm chí còn tiêu diệt của Hoàng tộc họ Đoàn.

Hiển nhiên khổ nhục kế của mình đã có hiệu quả.

Dù sao Vũ Vũ Lan cũng là người phụ nữ lão ta yêu nhất, lúc này lão ta thấy hơi lo lắng.

Nếu chỉ là Dương Thanh thì lão ta không cần phải lo lăng chuyện gì nhưng điều lão ta sợ là gia tộc Cổ Võ đứng sau lưng Dương Thanh.

Nếu Vũ Vũ Lan dám ra tay giết Dương Thanh, sợ rằng gia tộc Cổ Võ sau lưng Dương Thanh sẽ ra mặt nhỉ?.

Chương 2064

“Phụ hoàng, người yên tâm đi, thực lực của Vũ Vũ Lan đã đến cảnh giới Siêu Phàm Tam Cảnh, dù sau lưng Dương Thanh có cao thủ gia tộc Cổ Võ âm thầm bảo vệ thật thì nếu họ muốn giết Vũ Vũ Lan, đó cũng là chuyện không thể nào”.

Đoàn Vô Hãng nhận ra sự lo lắng của Đoàn Hoàng, ông ta an ủi.

“Mong là vậy!”
Đoàn Hoàng thở dài.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đã dẫn Đoàn Vô Nhai, Đoàn Ngữ Yên và Độc Du về Yến Đô.

“Sau này các người ở đây đi!”
Trong một biệt thự gần dinh thự Vân Phong, Dương Thanh dẫn mọi người vào một căn biệt thự độc lập, anh nói.

Trước khi đến đây, anh đã dặn Lạc Bân mua căn biệt thự này.

“Làm phiền cậu Thanh quái”
Đoàn Vô Nhai cảm ơn.

Dương Thanh lắc đầu, ngay sau đó lo lắng nói: “Tôi giết Đoàn Vô Viêm, chắc chắn Vũ Vũ Lan sẽ tìm tôi báo thù.

Nếu tôi gặp chuyện gì ngoài ý muốn, mong các ông hãy giúp tôi bảo vệ người nhà”.

“Cậu Thanh, cậu yên tâm đi, nếu có ngày đó thật thì tôi sẽ bảo vệ người nhà của cậu thật tốt”.

Đoàn Vô Nhai nghiêm túc nói, ngay sau đó lại nói: “Nhưng cậu cũng đừng lo lắng quá, dù sao Vũ Vũ Lan cũng là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ.

Nếu bà ta muốn nhập thế, sợ là sẽ khó”.

“Tôi nghe nói, bình thường một vài gia tộc võ thuật chân chính sẽ không cho phép cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhập thế”.

“Có thể nói, một khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhập thế, trên một phương diện nào đó, họ đã phá vỡ quy tắc nên các gia tộc lớn đã quy định với nhau như vậy”.

Dương Thanh gật đầu: “Mong là vậy”.

Bây giờ điều anh lo nhất là Vũ Vũ Lan sẽ đến Yến đô.

Nếu chỉ có mình anh thì anh chẳng sợ gì cả, cùng lắm là chạy thôi.

Với thiên phú võ thuật của anh, tin rằng không bao lâu sau anh có thể bắt kịp cảnh giới võ thuật của Vũ Vũ Lan.

Nhưng bây giờ người nhà của anh đều ở chung với anh.

Một khi Vũ Vũ Lan mà nhắm vào anh thì người nhà cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Thân là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, anh rất rõ sự lớn mạnh của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Đoàn Vô Nhai vang lên, lấy ra xem thì mặt ông ta hơi cứng đờ: “Là phụ hoàng của tôi!”
Nói xong ông ta bấm nút loa.

Một giọng nói quen thuộc vang lên: “Vô Nhai, nói với cậu Thanh là Vũ Vũ Lan đã đến Hoàng tộc họ Đoàn rồi, mới đi xong, khụ khụ khụ…”
Vừa dứt lời, lão ta bắt đầu ho khù khụ.

“Phụ hoàng!”
Đoàn Vô Nhai tái mét, lo lắng hỏi: “Phụ hoàng, bà ta đánh bố à?”
Đoàn Hoàng trầm giọng nói: “Bà ấy rất mạnh, bố còn chẳng chịu nổi một chiêu của bà ấy, cũng may là bà ấy chỉ đánh bố bị thương chứ không ra †ay với các cao thủ khác của Hoàng tộc họ Đoàn”.

“Bà ấy rất tức giận về cái chết của Vô Viêm nên có lẽ sẽ đến Yến Đô tìm cậu Thanh, mọi người phải chuẩn bị trước”.

Sau khi cúp máy, mọi người im lặng.

Sắc mặt Dương Thanh không được thoải mái lãm, đúng là sợ gì gặp nấy..

Chương 2065

Với thực lực bây giờ của anh, dù có dốc hết sức thì cũng không phải là đối thủ của Vũ Vũ Lan.

Quan trọng nhất là, Vũ Vũ Lan mà đến rồi thì có buông tha cho những người khác không?.

Đam Mỹ Hài
"Anh Thanh, xin lôi! Tại em hết, nếu không phải vì muốn cứu em thì anh đã không giết Đoàn Vô Viêm".

Đoàn Ngữ Yên chợt nghẹn ngào, gương mặt xinh đẹp cực kỳ áy náy.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: "Chuyện này không liên quan đến em, dù không có em thì anh vẫn sẽ giết Đoàn Vô Viêm".

Không phải anh đang an ủi Đoàn Ngữ Yên mà trong tình huống đó, chỉ khi Đoàn Vô Viêm chết thì Đoàn Vô Nhai mới có cơ hội lên chức.

Vốn dĩ Dương Thanh định giúp Đoàn Vô Nhai thăng tiến.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã xong xuôi rồi, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ không xem mình là kẻ thù nữa.

Bên cạnh anh có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Đoàn Vô Nhai và Thần Cảnh hậu kỳ như Độc Du.

Có điều kẻ thù phải đối mặt quá mạnh làm anh không biết phải đối phó thế nào.

"Cậu Thanh, tôi có một ý kiến".

Đúng lúc này, Đoàn Vô Nhai chợt nói.

Dương Thanh nhìn ông ta: "Ông nói đi!"
"Bây giờ điều cậu Thanh lo nhất là Vũ Vũ Lan sẽ làm hại người nhà của cậu.

Nếu có thể bảo vệ sự an toàn của người nhà cậu thì cậu sẽ không còn phải lo nhiều thế nữa".

Đoàn Vô Nhai nói.

Dương Thanh gật đầu: “Chẳng lẽ ông định đưa hết bạn bè người thân của tôi đi?”
Đoàn Vô Nhai lắc đầu: “Chuyện này không thực tế, Vũ Vũ Lan đã rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn, chẳng bao lâu nữa sẽ đến Yến Đô ngay thôi.

Bây giờ nếu dời bạn bè người thân của cậu Thanh đi, chưa nói đến việc có kịp hay không, dù kịp đi chăng nữa thì liệu họ có đồng ý đi không?”
“Ý kiến của tôi là Vũ Vũ Lan đến Yến Đô thì đương nhiên sẽ đến sân bay Yến Đô.

Cậu Thanh chỉ cần dẫn theo cao thủ bao vây sân bay.

Vũ Vũ Lan mà đến thì với tính tình điên cuồng của bà ta, chắc chắn chúng ta sẽ phát hiện”.

Nói đến đây, Đoàn Vô Nhai không nói tiếp nữa.

Dương Thanh lại lắc đầu: “Bà ta là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, trừ phi là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, những người khác mà đi thì chỉ có con đường chết!”
Anh tự biết mình không phải là đối thủ của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Còn về các cao thủ khác, cùng lắm là Thần Cảnh đỉnh phong, trước mặt Vũ Vũ Lan, họ sẽ bị đánh bại trong vòng một giây.

“Ngoài ra còn một cách nữa!”
Sau khi Đoàn Vô Nhai im lặng một lúc, mặt trông dữ tợn nói: “Chỉ cần chặn bà ta ngoài Yến Đô thì cũng đủ thời gian đưa người nhà của cậu đử.

Nghe Đoàn Vô Nhai nói, Dương Thanh chợt im lặng.

Mặt anh không cam tâm, từ khi anh rời khỏi biên giới phía Bắc, vốn dĩ anh định sống cuộc sống bình yên nhưng không ngờ không thể bình yên được.

Bây giờ cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã ra mặt rồi, anh muốn bảo vệ người thân để họ không bị ảnh hưởng nhưng cuối cùng vẫn ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

“Đương nhiên, bây giờ còn một vấn đề, cậu định khuyên người thân tạm rời Yến Đô thế nào đây”.

Đoàn Vô Nhai lại nói.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Dương Thanh cũng quyết định: “Bây giờ chỉ có thể tìm cách chặn Vũ Vũ Lan ở ngoài Yến Đô thôi”.

“Về phần những người thân xung quanh tôi, để họ rời đi cũng không thành vấn đề.

Tôi chỉ cần ông giúp tôi bảo vệ họ vài ngày là được”..

Chương 2066

“Đợi tôi giải quyết phiền phức rồi hãng đưa họ về”.

Nói đến đây, Dương Thanh chợt ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: “Nếu như tôi gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, đừng để họ quay về đây, cứ sống ẩn dật đi!”
Nghe Dương Thanh nói, vài người ngạc nhiên, Dương Thanh mà cũng có lúc không tự tin hả?
Nhưng nghĩ đến cảnh giới võ thuật của Vũ Vũ Lan, họ lại thấu hiểu tâm trạng bây giờ của Dương Thanh.

“Cậu Thanh, xin lỗi!”
Mặt Đoàn Vô Nhai đỏ hoe nói: “Nếu không phải cậu đưa tôi đến Hoàng tộc họ Đoàn thì sẽ không gặp chuyện thế này”.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Không có gì phải xin lỗi cả, vốn dĩ ông muốn cứu tôi mà”.

“Tôi không trông mong gì nhiều, chỉ hy vọng rằng nếu tôi gặp chuyện, ông hãy giúp tôi chăm sóc người nhà”.

Đoàn Vô Nhai là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu được ông ta bảo vệ thì ngoài cao thủ Siêu Phàm Cảnh không ai có thể làm hại đến Tần Thanh Tâm.

“Cậu Thanh, cậu yên tâm đi.

Nếu có ngày đó thật thì tôi sẽ liều mạng bảo vệ người nhà của cậu hết quãng đời còn lại, đến khi tôi chết mới thôi!”
Đoàn Vô Nhai kiên quyết nói.

Mặc dù Độc Du không nói gì nhưng nét mặt rất nghiêm túc, vốn dĩ ông ấy rất trung thành với Đoàn Vô Nhai.

Nếu Đoàn Vô Nhai bảo vệ người nhà Dương Thanh thì tất nhiên ông ấy cũng vậy.

Còn Đoàn Ngữ Yên thì càng không cần phải nói.

Mặc dù cô ấy không biết võ nhưng cô ấy là cô gái biết uống nước nhớ nguồn.

Gô ấy hiểu rõ vì cứu cô ấy nên Dương Thanh mới giết Đoàn Vô Viêm, từ đó gặp tai hoạ.

“Phụ hoàng tôi nói Vũ Vũ Lan sẽ đi chuyến bay quốc tế đến Yến Đô, mà chuyến bay quốc tế đi từ Hoàng thành Đoàn đến Yến Đô sẽ phải quá cảnh ở Ninh Châu”.

“Tôi mới kiểm tra chuyến bay quốc tế đi từ Hoàng thành Đoàn đến Yến Đô mới cất cánh mười phút trước.

Nếu chuyến bay không bị delay thì hẳn hai tiếng tám phút nữa là đến Ninh Châu”.

“Mà chuyến bay từ Yến Đô đến Ninh Châu chỉ có bốn mươi lăm phút.

Nếu cậu Thanh đi máy bay riêng thì có thể tiết kiệm thời gian chờ chuyến bay”.

“Cũng có nghĩa là bây giờ cậu Thanh có thể ở lại Yến Đô 83 phút, nếu phải chặn Vũ Vũ Lan ở Ninh Châu thì cậu Thanh chỉ có thể đến trước, chừa thêm mười phút đề phòng thì bây giờ cậu Dương chỉ có 73 phút tự do”.

Đúng lúc này, Đoàn Ngữ Yên chợt cầm điện thoại lên nói.

Trong lúc Dương Thanh và Đoàn Vô Nhai đang bàn tính, cô ấy đã quyết định xong rồi.

.

đam mỹ hài
“Tôi phải đi đây!”
Cuối cùng Dương Thanh nhìn Đoàn Vô Nhai thật kỹ rồi xoay người rời đi.

Trong bảy mươi ba phút cuối cùng này, anh chỉ muốn ở bên vợ và con gái.

Thoáng chốc, một chiếc Maybach màu đen, động cơ máy gào thét, phóng như bay đến tập đoàn Nhạn Thanh.

“Tại con, nếu không phải tại con thì anh Thanh sẽ không bị như vậy”.

Sau khi Dương Thanh đi, cuối cùng Đoàn Ngữ Yên bật khóc: "Bố ơi, con khó chịu quái"
Đoàn Vô Nhai thở dài ôm con gái vào lòng an ủi: "Không phải tại con, nếu muốn trách thì đây là lỗi của bố!"
"Hơn nữa, cậu Thanh còn trẻ như vậy mà thực lực đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Nếu Hoàng tộc họ Vũ muốn giết cậu ấy thì phải xem thế lực sau lưng cậu Thanh có đồng ý hay không".

Độc Du cũng nói: "Chắc chắn cậu Thanh sẽ không sao!".

Chương 2067

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang lái xe đến tập đoàn Nhạn Thanh gọi điện thoại cho Mã Siêu.

“Anh Thanh!”
Qua điện thoại, Dương Thanh có thể cảm nhận được sự kích động của Mã Siêu.

Lúc trước anh hôn mê, sau khi Phùng Tiểu Uyển hết cách chữa trị mới được Đoàn Vô Nhai đưa đến Hoàng thành Đoàn.

Ba ngày nay nhóm Mã Siêu rất lo cho Dương Thanh.

Bây giờ nghe giọng Dương Thanh là chứng minh Dương Thanh đã khoẻ rồi.

“Ba mươi phút nữa tôi sẽ đến tập đoàn Nhạn Thanh, bây giờ cậu sang đó ngay đi”.

Giọng Dương Thanh cực kỳ nặng nề.

“Dạ, anh Thanh!”
Bồng dưng Mã Siêu thấy bất an, không dám hỏi nhiều, vội vã đồng ý.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh hơi do dự rồi cuối cùng gọi thêm một cuộc nữa.

“Dương Thanh?”
Đối phương nhấc máy ngay, giọng hơi kích động.

“Dạo này bố khoẻ không?”
Dương Thanh hỏi, vẻ mặt phức tạp.

“Khoẻ! Khoẻ lắm!”
Câu hỏi thăm của Dương Thanh làm đối phương vui cực kỳ, cười to nói: “Tám gia tộc lớn ở Yến Đô đã bị rất nhiều thế lực bên ngoài thay thế rồi”.

“Lúc trước có một thế lực mới đến có ý đồ muốn gia tộc Vũ Văn phải chịu thua, kết quả sau khi biết quan hệ giữa chúng ta, bọn họ xin lỗi rồi đền bù, ha ha ha…
Vũ Văn Cao Dương cười to, giọng còn hơi tự hào.

“Bố, lúc trước con xin lỗi bố”.

Dương Thanh chợt nói.

Lần này, đầu bên kia im lặng.

Không biết có phải nghe nhầm không mà hình như Dương Thanh nghe tiếng khóc thật khẽ.

Thoáng chốc Vũ Văn Cao Dương cười ha ha: “Con nói gì vậy? Mặc dù con và bố không có quan hệ huyết thống nhưng Vũ Văn Cao Dương bố nuôi con từ nhỏ, trong lòng bố, con cũng là con trai của bối”
Dù Vũ Văn Cao Dương cười nhưng nụ cười lại toát lên chút nghẹn ngào.

Lòng Dương Thanh càng áy náy hơn, anh luôn nghĩ răng Vũ Văn Cao Dương đuổi hai mẹ con anh ra khỏi gia tộc nên mẹ anh mới bệnh nặng rồi mất.

Đến sau này anh mới biết Vũ Văn Cao Dương đuổi hai mẹ con ra khỏi Yến Đô không phải là vì bản thân ông ta mà là vì bảo vệ hai mẹ con họ.

Không những thế, khi mẹ Dương Thanh mang thai anh, Vũ Văn Cao Dương đã biết đứa con trong bụng của mẹ Dương Thanh là con của người khác.

Nhưng ông ta vẫn lấy mẹ Dương Thanh, hơn nữa còn nuôi Dương Thanh như con trai ruột của mình, đến sau này do áp lực của gia tộc, vì bảo vệ hai mẹ con, ông ta mới hạ quyết tâm đuổi họ ra khỏi Yến Đô.

“Bố, bố cố gắng giữ sức khoẻ, con chúc bố mạnh khoẻ!”
Dương Thanh nói xong thì cúp máy.

Anh sợ mình mà nói nữa sẽ nhịn không được bật khóc, làm Vũ Văn Cao Dương phát hiện ra gì đó.

Anh hiểu rõ lần này kẻ thù mà mình phải đối diện mạnh đến nhường nào.

Có thể nói là nghìn cân treo sợi tóc..

Chương 2068

Hai mươi phút sau, cuối cùgn Dương Thanh cũng đến tập đoàn Nhạn Thanh.

“Anh Thanh!”
Mới xuống xe là Mã Siêu đã dẫn Ngải Lâm ra đón, ánh mắt hai người đều toát lên vẻ lo lăng.

Mà bụng của Ngải Lâm cũng đã to lên, hình như là hai tháng nữa sẽ sinh.

Nhìn phần bụng nhô lên của Ngải Lâm, Dương Thanh càng áy náy hơn.

Ngải Lâm sắp sinh rồi mà còn liên luy đến họ.

“Anh Thanh, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”
Mã Siêu nghỉ ngờ hỏi.

Dương Thanh cười khẽ lắc đầu: “Không có gì, tôi đắc tội một kẻ thù cực kỳ mạnh, có thể sẽ liên luy đến hai người”.

“Tìm hai người là muốn nói xin lỗi nhiều lắm, tiện thể mong hai người hãy rời khỏi Yến Đô một khoảng thời gian”.

Dứt lời, vẻ mặt Mã Siêu và Ngải Lâm đều thay đổi.

Không phải không muốn rời Yến Đô, họ có thể đi bất kỳ lúc nào.

Chỉ là Dương Thanh nói rất nhẹ nhàng nhưng họ có thể cảm nhận được chắc chắn Dương Thanh muốn tự đối diện một mình.

“Dương Thanh, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cậu chuẩn bị định tự đối diện với tất cả, hơn nữa tình hình còn là cửu tử nhất sinh đúng không?”
Ngải Lâm nghiêm túc nhìn Dương Thanh chằm chằm, hỏi anh.

Họ đã từng gặp nhau ở biên giới phía Bắc, hiểu rõ đối phương là người thế nào.

Nếu không phải không còn cách nào khác, chắc chản Dương Thanh sẽ không để họ rời Yến Đô.

Hơn nữa từ ánh mắt Dương Thanh, họ cảm nhận được sự áy náy đến nặng nề và sự luyến tiếc không nỡ.

.

Đọc truyện hay tại ~ trùmt ruyệИ.VN ~
Mặt Mã Siêu tái mét, những lời vợ mình nói làm anh ta sực tỉnh lại ngay, chắc chắn là xảy ra chuyện gì lớn, lớn đến mức Dương Thanh cũng không thể giải quyết nổi.

"Hai người có tin tôi không?"
Dương Thanh chợt nghiêm túc hỏi.

Mã Siêu và Ngải Lâm đều run lên, do dự.

"Cậu Thanh, cậu không cần phải hỏi chúng tôi câu này đâu.

Cậu biết rõ chúng tôi có tin cậu hay không, cậu hỏi vậy là để chúng tôi phải nghe lời cậu rời khỏi Yến Đô này, vứt bỏ để cậu phải một mình đối diện với mọi thứ".

Ngải Lâm nói.

Mã Siêu gật đầu: "Lúc trước em luôn tin anh nhưng lần này, anh có nói gì em cũng không tin".

Nhìn thái độ kiên quyết của hai vợ chồng, Dương Thanh đau khổ, xem ra không thể lừa hai vợ chồng này rồi.

"Không giấu gì hai người, tôi đắc tội với cao thủ đứng đầu của một Hoàng tộc cổ xưa, cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Thực lực bây giờ của tôi chỉ mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh".

Dương Thanh không giấu nữa, nói đúng sự thật: "Có lẽ hai người cũng biết dù là ở Thần Cảnh thì giữa hai cảnh giới nhỏ cũng hơn kém nhau rất nhiều".

"Huống chỉ là Siêu Phàm Cảnh trên cả Thần Cảnh, tôi là người mới bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, trước mặt cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, e là cửu tử nhất sinhI"

“Tôi giết con trai của bà ta, bà ta là một kẻ điên, hai tiếng nữa bà ta sẽ đến Yến Đô.

Nếu như để bà ta đến Yến Đô, tất cả những người có liên quan đến tôi sẽ bị bà ta giết hết”.

“Tôi định tự đến Ninh Châu, chặn bà ta trước khi bà ta quá cảnh”..

Chương 2069

“Bây giờ tôi chỉ còn khoảng năm mươi phút nữa là phải chạy đến Ninh Châu rồi.

Trong năm mươi phút cuối cùng này, tôi muốn gặp những người cần gặp”.

Dương Thanh nói xong, Mã Siêu và Ngải Lâm đều ngạc nhiên.

Cuối cùng họ cũng biết lần này kẻ thù mà Dương Thanh phải đối mặt mạnh đến nhường nào.

Hoàng tộc cổ xưa là gia tộc lớn mạnh hơn bốn Hoàng tộc lớn, cao thủ Thần Cảnh nhiều như mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít.

Bây giờ, Dương Thanh lại đắc tội với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa.

“Anh Thanh, em đi với anh!”
Mã Siêu kiên quyết nói.

Dương Thanh lắc đầu, nhìn Mã Siêu nói: “Không phải tôi khinh thường cậu mà dù cậu có bộc phát sức mạnh Thần Cảnh đỉnh phong đi chăng nữa, cậu cũng không thể đến gần cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Nếu cậu đi với tôi thì tôi phải dồn hết sức chiến đấu hay tôi sẽ phân tâm để bảo vệ cậu?”
“Cậu cũng hiểu rõ một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đến tôi còn không đấu nổi, huống chỉ là Thần Cảnh trung kỳ như cậu?”
“Còn hai tháng nữa là Ngải Lâm sinh rồi đúng không? Tôi chúc mừng trước nhé, Ngải Lâm sắp làm mẹ rồi, Mã Siêu cũng sắp làm bố rồi”.

Dương Thanh bình tĩnh cười dịu dàng.

Mã Siêu và Ngải Lâm thì không cười nổi, Mã Siêu siết chặt nằm đấm, ánh mắt không cam tâm.

Anh ta biết Dương Thanh nói đúng, với thực lực bây giờ của anh ta, nếu anh ta đi theo Dương Thanh thì không giúp được gì mà còn thành gánh nặng của Dương Thanh.

"Anh Thanh!"
Mắt Mã Siêu đỏ hoe, nghẹn ngào: "Anh hứa với em là phải bình an trở về!"
Ngải Lâm cũng nghẹn ngào: "Đúng vậy, cậu phải bình an trở về! Cậu là bố nuôi của con tôi, cậu phải về!"
"Đúng, con em không thể không có bố nuôi được!", Mã Siêu nói.

"Được, tôi hứa với hai người tôi sẽ bình an trở về!"
Dương Thanh mỉm cười, nét mặt kiên quyết: "Không những là vì hai người mà còn vì con trai nuôi chưa chào đời của tôi nữa đúng không?
Hoặc là con gái nuôi?"
"Cậu Thanh, cậu yên tâm đi, chúng tôi sẽ đi trốn, tuyệt đối không làm cậu phải lo".

Ngải Lâm nói rồi kéo Mã Siêu xoay người đi.

Họ hiểu rõ thời gian Dương Thanh ở lại Yến Đô không còn nhiều, phải gặp những người khác nữa.

Họ chiếm thêm một giây của Dương Thanh thì cũng tương đương với chiếm một giây thời gian Dương Thanh ở bên vợ con.

Nhìn hai vợ chồng rời đi, mát Dương Thanh cũng ươn ướt.

Nếu không phải bất đắc dĩ thì anh đâu nỡ làm như vậy?
"Anh Thanh!".

ngôn tình hoàn
Dương Thanh vừa đến là Phùng Tiểu Uyển thấy anh ngay, sau khi Mã Siêu và Ngải Lâm đi rồi cô ấy mới làm phiền Dương Thanh.

"Tiểu Uyển, anh Thanh về rồi đây!"
Dương Thanh cười khẽ..

Chương 2070

Anh đã hứa với thần y Phùng là phải bảo vệ Phùng Tiểu Uyển nhưng anh không biết sau này anh có thể tiếp tục bảo vệ cô ta hay không.

“Em đi theo anh Siêu của em đi!”
Dương Thanh chỉ nói một câu.

Ban nãy lúc anh nói với Mã Siêu và Ngải Lâm, Phùng Tiểu Uyển đã đến rồi nên không cần phải giải thích nhiều.

Anh đến là để gặp người thân và bạn bè lần cuối rồi mới yên tâm rời đi.

Mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, nước mắt rưng rưng, nhìn Dương Thanh chằm chăm, vẻ mặt đau lòng.

“Anh Thanh, anh phải bình an trở về!”
Một lúc lâu sau, cuối cùng Phùng Tiểu Uyển cũng lên tiếng, giọng cực kỳ nghẹn ngào.

Dương Thanh duỗi tay xoa đầu Phùng Tiểu Uyển, cười nói: “Yên tâm đi, anh Thanh của em mạng lớn lắm, giống như con gián đánh mãi không chết.

Chắc chắn anh sẽ về, anh đã hứa với thần y Phùng là sẽ bảo vệ em cả đời mài”
“Anh Thanh, em sẽ đợi anh!”
Phùng Tiểu Uyển lau nước mắt, vội vã lấy một chiếc bình sứ trăng ra đưa cho Dương Thanh rồi nói: “Anh Thanh, đây là thuốc em mới chế tạo ra, tổng cộng có ba viên”.

“Mỗi lần uống một viên, có thể tăng chút thực lực nhưng tác dụng phụ rất mạnh.

Uống càng nhiều thì độc tố tích tụ trong cơ thể anh sẽ càng nhiều, ảnh hưởng nghiêm trọng nền tảng võ thuật của anh”.

“Nếu không bất đác dĩ thì đừng uống thuốc này!”
Phùng Tiểu Uyển dặn dò.

Dương Thanh vui vẻ và ngạc nhiên như thể nhìn thấy hy vọng.

Bây giờ anh đang ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu uống ba viên liên tục, có lẽ thực lực của anh có thể tăng đến Siêu Phàm Nhị Cảnh nhỉ?
Chỉ thua Siêu Phàm Tam Cảnh một bậc, nếu anh cố gảng dốc hết sức, có lẽ có thể miền cưỡng đấu một trận đúng không?
"Tiểu Uyển, cảm ơn eml"

Dương Thanh cảm ơn.

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu, mắt đỏ hoe chạy đi.

Nhìn bóng lưng đã rời đi của Phùng Tiểu Uyển, Dương Thanh khẽ cười dịu dàng.

Anh thấy ba viên thuốc tăng cường thực lực mà Phùng Tiểu Uyển cho ba mình, lập tức tự tin hơn.

Đương nhiên, cho dù anh dùng hết, thực lực có thể miễn cưỡng nâng cao được một cảnh giới đã là rất mạnh rồi.

Nhưng vẫn còn chênh lệch rất lớn với Vũ Vũ Lan Siêu Phàm Tam Cảnh.

Lại nói, anh có đan dược và thủ đoạn nâng cao thực lực, Vũ Vũ Lan là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Vũ, lẽ nào bà ta lại không có?
"Chào chủ tịch!"
Sau khi Dương Thanh bước vào tập đoàn Nhạn Thanh, lập tức có người chào hỏi.

Dương Thanh khẽ mỉm cười gật đầu: "Chào các anh!"
Mãi đến lúc Dương Thanh bước vào thang máy rời đi, những nhân viên ở đại sảnh tầng một mới hoàn hồn.

"Không ngờ chủ tịch cười với tôi!"
"Chủ tịch cũng cười với tôi, còn chào tôi nữa!".

Chương 2071

Một đám nhân viên ở tầng thấp nhất đều hưng phấn.

“Chủ tịch!”
Lạc Bân đang bận rộn thì thấy Dương Thanh đến, ông ta lập tức đứng dậy.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Ông cứ gồi xuống nói chuyện!”
Lạc Bân làm sao dám ngồi, vội vàng rót nước mang tới cho Dương Thanh và cung kính đứng trước mặt anh.

Dương Thanh không biết phải làm sao.

Lạc Bân luôn cung kính như thế thật sự làm người ta không chịu nổi.

“Chủ tịch, cậu có gì dặn dò ạ?”
Lạc Bân nơm nớp lo sợ hỏi.

Dương Thanh mỉm cười lắc đầu: “Ông đừng căng thẳng như vậy, ông đã làm rất tốt.

Một năm qua, ông đã phải vất vả rồi!”
“Chủ tịch, tôi không hề vất vả!”
Lạc Bân vội vàng trả lời, đồng thời hơi nghỉ ngờ.

Ông ta thấy Dương Thanh hôm nay vô cùng kỳ lạ.

“Sau này lại phải làm phiền ông lo cho tập đoàn Nhạn Thanh rồi!”
Dương Thanh vừa nói dứt lời thì đứng dậy rời đi.

Mãi đến khi anh đi rồi, Lạc Bân mới lẩm bẩm: “Sao mình có cảm giác chủ tịch là lạ vậy?”
Dương Thanh cũng không bảo Lạc Bân rời đi.

Dù sao ông ta chỉ là cấp dưới của anh, chảng lẽ Vũ Vũ Lan còn không bỏ qua cho ông ta sao?
Sau khi rời khỏi chỗ của Lạc Bân, Dương Thanh đi tới văn phòng của Tần Y.

“Chủ tịch, anh tới rồi!”
Tần Y thấy Dương Thanh thì cười rất tinh nghịch nói.

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu: “Gọi anh rể là được rồi!”
“Anh rể đến văn phòng của em có gì chỉ giáo vậy?”, Tân Y cười hì hì nói.

“Em chuẩn bị đi, anh sẽ dẫn mọi người đi du lịch!”
Dương Thanh vừa cười vừa nói.

“Du lịch ạ? Chúng ta đi ngay bây giờ sao?”
Tần Y kinh ngạc đến ngây người.

Dù sao bây giờ đang trong thời gian làm việc, sao Dương Thanh lại đột nhiên muốn đi du lịch chứ?
Anh gật đầu: “Đúng vậy, ngay bây giờ”.

Anh nói xong lại liếc nhìn đồng hồ, vừa cười vừa nói: “Anh chỉ cho em mười phút chuẩn bị, sau đó tập trung ở đại sảnh tâng một.

Nếu em đến muộn, anh sẽ không dẫn em đi nữa”.

“Được rồi, được rồi, em sẽ thu dọn đồ ngay đây!”
Cho dù Tân Y rất kinh ngạc nhưng vần bắt đầu vội vàng thu dọn đồ.

Dương Thanh mỉm cười rời đi, cuối cùng tới văn phòng của Tần Thanh Tâm.

“Chồng!”
Tân Thanh Tâm vừa nhìn thấy Dương Thanh thì thoáng ngẩn người, sau đó vội vàng nhào vào trong lòng anh..

Chương 2072

Dương Thanh ôm chặt lấy vợ mình.

Đến bây giờ, Tân Thanh Tâm còn chưa biết anh đã đi đâu trong ba ngày mất tích này.

“Chồng, lần sau anh rời đi phải nói với em một tiếng, được không?”
Tân Thanh Tâm nghẹn ngào nói: “Anh có biết ba ngày qua em chưa từng ngủ ngon, vừa nhắm mắt lại đã thấy anh đầm đìa máu”.

“Chồng, em thật sự không thể thiếu anh được, con gái cũng không thể không có anh”.

Tân Thanh Tâm gần như cầu xin làm Dương Thanh càng áy náy hơn.

“Vợ, lần này là ngoài ý muốn thôi.

Sau này gặp phải chuyện như vậy, anh chắc chắn sẽ nói trước cho em biết”.

Dương Thanh cười nói: “Được rồi, em bỏ công việc đấy, chuẩn bị đồ đi, anh sẽ dẫn mọi người đi du lịch!”
“Du lịch ạ?”
Tân Thanh Tâm phản ứng giống Tần Y, hết sức kinh ngạc.

“Anh đã chuẩn bị xong máy bay tư nhân, vừa rồi cũng đã thông báo với Y Y rồi.

Bây giờ chúng †a đi đón bố và Tiêu Tiêu, sau đó rời khỏi Yến Đô”.

Dương Thanh cố gắng nói chuyện thật bình tĩnh.

“Chồng, sao anh đột nhiên muốn đi du lịch thế?”
Tân Thanh Tâm nghỉ ngờ, nhìn chăm chăm vào mắt Dương Thanh nhưng không thấy được gì cả.

Không biết sao, cô luôn cảm giác không đúng.

“Lần này anh đi chấp hành nhiệm vụ đã tới một nơi tuyệt đẹp có núi có sông quả thật giống như cảnh tiên thoát tục, lúc đó anh đã nghĩ chờ tới lúc về sẽ dân mọi người tới đó”.

Dương Thanh vừa cười vừa nói: “Cho nên anh vừa về đã tới tìm mọi người, chỉ sợ người khác phát hiện ra tiên cảnh kia thôi”.

“Anh đã căn dặn Lạc Bân rồi, mấy ngày tới ông ấy sẽ chịu trách nhiệm về tập đoàn Nhạn Thanh.

Bây giờ em yên tâm rồi chứ? Vậy chúng ta mau đi thôi!” Dương Thanh kéo Tân Thanh Tâm ra khỏi văn phòng.

Suốt đường đi, anh đều năm chặt tay cô.

Đây là lần đầu tiên anh năm tay Tần Thanh Tâm trong tập đoàn Nhạn Thanh như vậy, rất nhiều nhân viên đều kinh ngạc.

Chờ đến lúc bọn họ đến đại sảnh tâng một thì thấy Tân Y đã chờ sẵn.

Trong lúc xuống đây, Tân Y đã nóng lòng gọi điện thoại cho Tân Đại Dũng, bảo ông ấy lập tức qua trường mầm non gặp mặt.

Lúc bọn họ đến trường mầm non thì Tần Đại Dũng cũng đã đến.

Bọn họ đón Tiêu Tiêu, sau đó năm người một nhà đi về phía sân bay quốc tế Yến Đô.

Trên đường đi, trong xe đều là tiếng nói cười của Tần Y và Tiêu Tiêu, bầu không khí rất hài hòa.

Dương Thanh cũng thỉnh thoảng nói vài câu, chỉ có Tân Thanh Tâm luôn hoang mang vì có dự cảm xấu.

Ba giờ hai mươi bảy phút chiều, cả nhà năm người cuối cùng đã tới sân bay quốc tế Yến Đô.

Mà lúc này chỉ còn một giờ nữa là chuyến bay của Vũ Vũ Lan sẽ bay tới Ninh Châu.

Từ Yến Đô đến Ninh Châu chỉ mất bốn mươi lăm phút, nói cách khác Dương Thanh còn có mười lăm phút cuối cùng có

thể đoàn tụ với người nhà.

“Dương Thanh, chỗ con nói thật sự đẹp như vậy sao?”
Tân Đại Dũng mỉm cười hỏi..

Chương 2073

Dương Thanh gật đầu: ‘Đúng là rất đẹp đấy bố.

Chỗ đó có núi có sông, còn có thảo nguyên và rừng rậm, trên thảo nguyên đều là ngựa, dê, bò, nước trong núi xanh, quả thật chính là cảnh tiên nơi trần thế.

Con cạn vốn từ nên không thể nào diễn tả hết được vẻ đẹp của nó”.

“Bây giờ chúng ta bay, qua tới đó đúng lúc chập tối, nói không chừng còn có thể ngắm mặt trời lặn nữa”.

“Chờ tới tối, chúng ta sẽ dựng lều vải trên thảo nguyên và đốt lửa trại, có thể hát hò nhảy múa quanh đống lửa”.

“Muộn một chút lại có thể nằm trên thảo nguyên, ngẩng đầu nhìn ngắm sao trên bầu trời, biết đâu còn có thể thấy sao băng!”
Dương Thanh vừa cười vừa nói.

Tân Đại Dũng và Tân Y đều hưng phấn, dường như nóng lòng đi tới nơi mà Dương Thanh đã nói.

“Cậu Thanh!”
Đúng lúc này, Đoàn Vô Nhai dẫn theo Độc Du và Đoàn Ngữ Yên đi tới.

“Đúng rồi, con suýt quên nói cho mọi người biết, mấy người này là bạn con, bọn họ cũng sẽ đi cùng chúng ta”.

Dương Thanh cười nói, sau đó vội vàng giới thiệu cho bọn họ làm quen với nhau.

Thời gian tốt đẹp thường trôi qua rất nhanh.

Dường như chỉ chớp mắt đã hết mười phút, Dương Thanh cũng chỉ còn lại năm phút để lên máy bay.

“Đi thôi, chúng ta lên máy bay thôi!”
Dương Thanh mỉm cười dẫn theo mọi người leo lên một chiếc máy bay tư nhân sang trọng.

Vừa lên máy bay, anh đã vừa cười vừa nói: “Mấy ngày nay con phải chấp hành nhiệm vụ nên hơi mệt, con vào trong ngủ một lát, mọi người cứ chơi nhé!”
Sau khi máy bay khởi động, Dương Thanh chợt nói.

“Anh rể, anh mau đi nghỉ đi, bọn em tự lo cho mình được mài” Tần Y cười nói.

Dương Thanh gật đầu và mỉm cười nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tân Thanh Tâm và Tiêu Tiêu thêm vài giây, sau đó mới xoay người đi tới phòng nghỉ trong cùng.

Không ai biết sau khi Dương Thanh vào phòng nghỉ trong cùng đã theo cửa sau xuống khỏi máy bay.

“Ùù! Dương Thanh vừa xuống máy bay thì tiếng động cơ máy bay vang lên.

Ngay sau đó, chiếc máy bay bắt đầu di chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng bay lên không trung.

Dương Thanh nhìn máy bay dần biến mất, hai mắt chợt ướt.

“Anh Thanh!”
Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Dương Thanh xoay người lại, nhìn thấy Mã Siêu dẫn theo Ngải Lâm đi tới, Phùng Tiểu Uyển cũng có mặt ở đó.

Mấy người đều đỏ mắt nhìn Dương Thanh.

Anh cong môi khẽ cười, lần lượt nhìn ba người rồi xoay người đi nhanh về phía trước.

Ba người nhìn Dương Thanh bước từng bước rời đi, lại thấy anh đột nhiên vung cánh tay lên và nói với mấy người mà không hề quay lại: “Anh đi đấy!”
“Anh Thanh, bọn em chờ anh về!”
Mã Siêu hét lớn một tiếng..

Chương 2074

Dương Thanh không trả lời, bước nhanh hơn và leo lên một chiếc máy bay tư nhân khác.

Bây giờ thời gian cấp bách, anh phải chạy tới Ninh Châu với tốc độ nhanh nhất.

“Chồng, cậu Thanh chắc chắn sẽ bình an trở về, đúng không?” Ngải Lâm năm lấy tay Mã Siêu, giọng hơi nghẹn ngào nói.

Mã Siêu nắm chặt tay vợ và nói với giọng điệu vô cùng kiên định: “Anh ấy chắc chắn sẽ về!”
“Âm ầm ầm!”
Chiếc máy bay tư nhân mà Dương Thanh đang ngồi đã lao lên không trung, nhanh chóng biến mất khỏi bầu trời Yến Đô.

Mỗi người đều âm thầm cầu khẩn, hi vọng anh có thể bình yên trở về.

“Chúng ta cũng nên rời khỏi Yến Đô thôi”.

Mã Siêu liếc nhìn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, nói.

“Được!”
Hai cô đáp, sau đó rời đi cùng anh ta.

Bọn họ không biết lần này mình đi tới bao giờ mới có thể trở về nhưng chắc chăn sẽ luôn chờ đợi, cho tới khi biết Dương Thanh quay về, bất kể phải chờ bao lâu.

Cùng lúc đó, trong Hoàng phủ của Hoàng tộc họ Đoàn.

“Phụ hoàng, chắc Vũ Vũ Lan sẽ đến Ninh Châu trong bốn mươi phút nữa”.

Đoàn Vô Hằng nhìn về phía Đoàn Hoàng đang ngồi trên ngai vàng và nói.

Từ sau khi Đoàn Hoàng nói cho Đoàn Vô Nhai biết tung tích của Vũ Vũ Lan, lão ta vẫn ngồi trên ngai vàng với vẻ bất an.

Cho đến lúc Đoàn Vô Hằng nói chuyện, Đoàn Hoàng mới có phản ứng.

Lão ta đứng dậy đi tới ngoài điện Đoàn Hoàng và đứng chắp tay nhìn về phía Ninh Châu.

“Ta cũng không biết mình làm vậy rốt cuộc là tốt hay xấu”.

Đoàn Hoàng đột nhiên nói với vẻ phức tạp.

Dù sao Vũ Vũ Lan cũng là người phụ nữ mà lão ta yêu suốt cả cuộc đời, cho dù bây giờ hai người đã xa nhau bốn mươi năm nhưng lão ta vẫn yêu Vũ Vũ Lan như ngày nào.

Đồng thời hôm nay gặp được Vũ Vũ Lan, Đoàn Hoàng có thể cảm giác được bà ta vẫn còn tình cảm với mình.

Nếu không, bà ta sẽ không nhẹ tay như vậy, chắc chản bà ta sẽ san bằng Hoàng tộc họ Đoàn.

Vũ Vũ Lan rất mạnh nhưng lão ta lại có một dự cảm xấu, vì không điều tra ra được gia thế của Dương Thanh nên lão ta mới thấy lo lắng.

Nếu đúng như lão ta suy đoán, Dương Thanh xuất thân từ gia tộc Cổ Võ, với tài năng võ thuật của anh tất nhiên sẽ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh âm thầm bảo vệ.

Để tránh cho Dương Thanh phát hiện ra, thực lực của đối phương chỉ có thể cao hơn anh.

Bản thân Dương Thanh đã là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu có người âm thầm bảo vệ mà không để cho anh phát hiện, vậy thực lực sẽ mạnh tới mức nào?
Một khi Vũ Vũ Lan muốn giết Dương Thanh, tất nhiên sẽ khiến cho siêu cao thủ ẩn nấp trong bóng tối phải ra mặt.

Lão ta nói cho Dương Thanh biết tung tích của Vũ Vũ Lan, nếu có cao thủ gia tộc Cổ Võ giết Vũ Vũ Lan, vậy tương đương với lão ta là kẻ gây họa.

Nghĩ đến đây, Đoàn Hoàng càng thấy hổ thẹn hơn..

Chương 2075

“Phụ hoàng đừng lo lắng, Dương Thanh hay Vũ Vũ Lan đều rất mạnh, muốn giết chết bọn họ cũng không dễ dàng gì đâu”.

Đoàn Vô Hằng an ủi.

Đoàn Hoàng không nói gì nhưng trong đôi mắt vẫn vô cùng lo lắng.

Trong lúc Đoàn Hoàng đang lo lắng, Đoàn Vô Nhai ở trên máy bay tư nhân cũng rất lo lắng.

Trên đường đi, Tân Y và Tiêu Tiêu đều vô cùng kích động, trên máy bay luôn vang lên tiếng nói cười, chỉ có Tân Thanh Tâm vẫn bất an, thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng nghỉ trong cùng.

“Chị Tâm, chị muốn ăn gì không?”
Đoàn Ngữ Yên mỉm cười nhìn về phía Tân Thanh Tâm hỏi.

Tân Thanh Tâm khẽ lắc đầu: “Chị ăn không vào, cảm ơnl”
“Thanh Tâm, chắc cháu mới ngồi máy bay tư nhân lần đầu nhỉ? Có phải cháu thấy hơi căng thẳng không?”
Đoàn Vô Nhai cũng nói: “Thật ra lần đầu chú ngồi máy bay tư nhân cũng thấy không quen nhưng nghĩ lại thì chẳng khác với máy bay chở khách bình thường, điểm khác biệt duy nhất là máy bay tư nhân càng rộng hơn, sang trọng hơn thôi”.

Ông ta sợ rằng Tân Thanh Tâm đột nhiên chạy vào phòng nghỉ tìm Dương Thanh nên chủ động †ìm đề tài nói chuyện với cô.

Tân Thanh Tâm cười gượng, trông vẫn có vẻ †âm sự nặng nề.

“Mẹ, sao bố không chơi với Tiêu Tiêu?”
Tiêu Tiêu chợt hỏi, còn liếc nhìn về phía phòng nghỉ.

Giờ phút này, mặt hai người Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên đều biến sắc và căng thẳng.

Tân Thanh Tâm hơi do dự.

Từ sau khi lên chiếc máy bay này, cô vẫn thấy bất an, luôn cảm giác như Dương Thanh giấu mình chuyện gì đó.

Đặc biệt là trước khi máy bay cất cánh, lúc Dương Thanh nói muốn đi nghỉ còn nhìn cô và Tiêu Tiêu với ánh mắt vô cùng lưu luyến.

Bây giờ nghe con gái nói vậy, cô dường như †ìm được lý do để mình đến làm phiền Dương Thanh nghỉ ngơi.

“Vậy chúng ta đi tìm bố, được không?”
Tân Thanh Tâm nói.

“Được!”
Trên gương mặt nhỏ nhản Tiêu Tiêu vô cùng vui mừng.

Cô bé đã mấy ngày không gặp bố, giờ khó lắm mới gặp được, chỉ muốn bố chơi với mình.

“Chị Tâm!”
Đoàn Ngữ Yên vội vàng kéo tay Tân Thanh Tâm.

Tân Thanh Tâm thoáng ngây người nhìn Đoàn Ngữ Yên với vẻ nghỉ ngờ: “Ngữ Yên, em làm gì vậy?”
“Chị Tâm, mấy ngày nay anh Thanh đã quá mệt mỏi rồi, chị để cho anh ấy được nghỉ ngơi thêm một lát đi!”
Đoàn Ngữ Yên cố găng nói chuyện thật bình tĩnh.

Cô ấy không hay lừa người, đây là lần đầu tiên nên vẻ mặt không được tự nhiên.

Đặc biệt là khi Tân Thanh Tâm cứ nhìn chằm chăm vào cô ấy, khiến cô ấy có cảm giác như bị nhìn thấu..

Chương 2076

“Thanh Tâm, Ngữ Yên nói đúng đấy.

Dương Thanh quá mệt rồi, con để cho nó nghỉ ngơi thêm một lát.

Chờ tới lúc xuống máy bay, chúng ta lại đánh thức nó sau”.

Tân Đại Dũng cũng nói.

Tần Y cười xấu, nói với Tân Thanh Tâm: “Chị, em thấy chị vẫn luôn có vẻ tâm sự nặng nề, thật ra là chị không gặp anh rể mấy ngày nên nhớ anh ấy chứ gì?”
Tần Thanh Tâm lập tức đỏ mặt, liếc nhìn về phía phòng nghỉ.

Đoàn Vô Nhai và Đoàn Ngữ Yên biết rõ chân tướng đều căng thẳng nhìn Tân Thanh Tâm.

Nếu cô cứ kiên trì muốn đi tìm Dương Thanh, vậy bọn họ phải làm thế nào?
“Ngữ Yên, hình như em rất sợ chị tới phòng nghỉ tìm Dương Thanh?”
Tần Thanh Tâm đột nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Đoàn Ngữ Yên.

Đoàn Vô Nhai thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tân Thanh Tâm, thầm nghĩ không xong rồi.

Đoàn Ngữ Yên mới nói dối lần đầu tiên, sao có thể chịu được khi Tân Thanh Tâm cứ nhìn chăm chăm như vậy? Cô ấy nhất thời hoảng loạn, ánh mắt né tránh.

“Tiêu Tiêu, chúng ta đi tìm bố!”
Tân Thanh Tâm càng thấy bất an hơn, kéo Tiêu Tiêu đi về phía phòng nghỉ.

“Thanh Tâm, cháu không được vào đó Đoàn Vô Nhai nhanh nhẹn chắn trước cửa phòng nghỉ, nói với vẻ kiên định.

Dương Thanh đã giao nhiệm vụ bảo vệ người nhà cho ông ta, bây giờ vẫn chưa tới nơi, nếu Tân Thanh Tâm biết Dương

Thanh không ở trên máy bay, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ông ta là người sỉ tình, cũng biết tình cảm giữa Tần Thanh Tâm và Dương Thanh sâu sắc đến mức nào.

Một khi Tân Thanh Tâm mất kiểm soát, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

"Chú Đoàn, xin chú tránh ral"
Nỗi bất an trong lòng Tân Thanh Tâm ngày càng mãnh liệt.

Đoàn Ngữ Yên không dám nhìn thẳng vào mất cô, bây giờ Đoàn Vô Nhai cũng định ngăn cô vào phòng nghỉ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không hay rồi.

Lúc này, Tân Đại Dũng và Tân Y cũng nhận ra sự khác thường.

"Rất xin lỗi, nếu không có mệnh lệnh từ cậu Thanh, chú sẽ không cho bất cứ ai bước vào phòng nghỉ!"
Đoàn Vô Nhai đứng ở cửa ra vào, kiên định nói.

"Chú Đoàn, chú nói cho cháu biết, có phải anh ấy không còn ở trong đó nữa không?"
Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe, giọng cũng hơi nghẹn ngào.

Đoàn Vô Nhai thầm giật mình, cô gái này đã phát hiện rồi ư?
"Thanh Tâm, cháu nói gì thế?"
Đoàn Vô Nhaigiả vờ ngờ vực: "Chúng ta đã tận mắt thấy cậu Thanh đi nghỉ ngơi, sao cậu ấy lại không ở trong đó được?"
Vừa nãy Đoàn Ngữ Yên suýt để lộ chuyện nên bây giờ không dám nói tiếp nữa, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy tràn ngập vẻ tự trách và áy náy.

"Thanh Tâm, con sao vậy?"
Tân Đại Dũng bước đến bên Tân Thanh Tâm, hỏi với vẻ khó hiểu.

Tân Y cũng kéo tay Tân Thanh Tâm, nói với vẻ lo âu: "Chị, chị nói thế là sao chứ? Chẳng phải anh rể đã vào đó nghỉ ngơi ư?"
Mắt Tân Thanh Tâm đỏ hoe: "Chị có linh cảm, Dương Thanh không còn ở trong đó nữa rồi"..

Chương 2077

“Sao có thể chứ?”
Lúc này Tân Đại Dũng cũng cảm thấy Tân Thanh Tâm đang gây chuyện, ông ấy mỉm cười: “Con thấy Dương Thanh mệt quá nên không yên tâm ư?”
Tân Thanh Tâm nhìn về phía Đoàn Vô Nhai, nói với vẻ cầu khẩn: “Chú Đoàn, xem như cháu xin chú, cho cháu vào đó xem sao được không?”
“Nếu anh ấy ở trong đó, cháu sẽ lặng lẽ rời đi chứ không quấy rầy”.

“Cháu chỉ muốn xác nhận anh ấy vẫn ở trên máy bay mà thôi!”
Thấy Tân Thanh Tâm như thế, Đoàn Vô Nhaisợ hết hồn, vội nói: “Thanh Tâm, cháu nói quá rồi!”
“Không phải chú không cho cháu vào, mà cậu Thanh đã có lệnh, không cho phép bất cứ ai vào trong, chú chỉ làm theo mà thôi, hy vọng cháu hiểu cho chú nhé”.

Ông ta chỉ có thể nói vậy.

Ngay cả Tân Y cũng cảm thấy khác thường, bèn nhìn về phía Đoàn Vô Nhai: “Chú Đoàn, chị cháu chỉ muốn vào xem thôi cũng không được Toài “Chẳng lẽ ngay cả người làm vợ như chị ấy cũng không có tư cách nhìn anh ấy một cái ư?”

Đoàn Vô Nhai vẫn kiên định như cũ, lắc đầu: “Rất xin lỗi!”
Nhìn dámg vẻ gần như vô tình của Đoàn Vô Nhai, Tân Thanh Tâm bỗng thấy hơi tuyệt vọng.

“Tránh ra!”
Tân Y không thể chịu nổi nữa, tức giận quát lên vớiĐoàn Vô Nhai: “Chú tránh ra cho cháu!”
Đoàn Vô Nhai vẫn thờ ơ như một tòa tháp sắt, cho dù Tần Y đẩy kiểu gì thì cũng không di chuyển.

“Anh rể!”
Tần Y bỗng hô lớn: “Anh rể, rốt cuộc anh đang làm gì? Tại sao không cho bọn em vào chứ?”

“Anh rể, anh có nghe thấy không?”
“Nếu anh nghe thấy thì mau ra ngoài đi!”
Thấy Tân Y hét lớn như thế, Đoàn Vô Nhai vô cùng ngạc nhiên.

Tuy ông ta đang chặn cửa phòng nghỉ nhưng không thể ngăn Tân Y hét.

Nhưng cho dù Tân Y gọi thế nào thì trong phòng vẫn im re.

Nước mắt Tân Thanh Tâm lập tức rơi lã chã: “Dương Thanh, rốt cuộc anh đang ở đâu?”
Tân Y cũng có vẻ ngơ ngác: “Anh rể không ở trong đó thật à?”
Cô ta gọi bao nhiêu câu như thế mà Dương Thanh vẫn không trả lời, tức là Dương Thanh không hề ở đây.

Tân Đại Dũng cũng ngơ ngác: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chẳng phải Dương Thanh đã lên máy bay với chúng ta ư? Rõ ràng bố thấy nó vào phòng nghỉ mài!”
Nhìn đám người đang bi thương, Đoàn Vô Nhai cắn răng, mắt đỏ hoe, chợt nói: “Đúng là cậu Thanh không ở trên máy bay!”
“Dương Thanh!”
Tân Thanh Tâm khóc lóc gọi rồi lao thẳng vào phòng nghỉ.

Nhưng phòng nghỉ trống không, làm gì còn bóng dáng của Dương Thanh nữa?
Tân Y và Tân Đại Dũng cũng vội chạy vào, đều sững sờ..

Chương 2078

“Chú Đoàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế, Dương Thanh đâu rồi? Xin chú nói cho cháu biết, được không?”
Tân Thanh Tâm không thấy Dương Thanh đâu, sắp phát điên đến nơi rồi.

Cô kích động nói lớn.

“Cậu ấy đi rồi!”
Đoàn Vô Nhai im lặng một lúc lâu rồi mới nói.

“Đi? Anh ấy đi đâu? Tại sao phải đi chứ?”
Tân Thanh Tâm kích động hét lớn: “Rốt cuộc anh ấy đang ở đâu? Chú mau nói cho cháu biết, rốt cuộc anh ấy đang ở đâu?”
“Chú Đoàn, cháu xin chú, cháu lạy chú, chú nói cho cháu biết rốt cuộc anh ấy đi đâu được không, xin chú nói cho cháu biết được không?”.

Truyện Tổng Tài
Tần Thanh Tâm nói rồi định quỳ xuống.

“Thanh Tâm, đừng làm thết”

Đoàn Vô Nhai vội kéo Tân Thanh Tâm dậy, thấy Tân Thanh Tâm kích động như thế, ông ta cũng không vui vẻ gì cho cam.

“Chú mau nói đi, rốt cuộc anh rể cháu đi đâu rồi?”
Tần Y cũng hoảng hốt, chất vấn Đoàn Vô Nhai.

“Cậu Thanh đắc tội với một nhân vật lớn rất lợi hại, ngay cả cậu ấy cũng không nắm chắc răng sẽ thắng, thế nên cậu ấy mới cử chú đi bảo vệ mọi người”.

Rốt cuộc Đoàn Vô Nhai cũng mở miệng, nghiêm nghị nói: “Nếu cậu ấy ở với mọi người thì chỉ làm liên lụy tới mọi người mà thôi, thế nên cậu ấy đã rời khỏi Yến Đô, đến một nơi không ai tìm thấy rồi”.

“Sau khi nguy cơ này qua đi, cậu ấy sẽ về tìm mọi người”.

Đoàn Vô Nhai nói nửa thật nửa giả.

Nếu nói cho đám Tần Thanh Tâm biết chuyện lần này Dương Thanh đang lành ít dữ nhiều, chắc chăn họ sẽ không chấp nhận nổi.

Nhưng dù vậy, Tân Thanh Tâm vẫn không thể chấp nhận.

“Dương Thanh, đồ khốn! Anh đã nói cả đời này anh sẽ không rời khỏi em và con cơ mà, anh lừa em, anh lừa em…”
Sau khi nghe thấy Đoàn Vô Nhai nói thế, người Tân Thanh Tâm mềm nhũn, gào khóc.

Trong mắt cô, Dương Thanh chính là anh hùng vạn năng, không có phiền phức nào mà anh không giải quyết được.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh đã lừa họ rời khỏi Yến Đô, tức là kẻ địch lần này rất mạnh.

Cùng lúc đó, chiếc máy bay tư nhân mà Dương Thanh đang ngồi chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế ở Ninh Châu.

“Còn năm phút!”
Sau khi xuống máy bay, Dương Thanh nhìn đồng hồ, năm phút nữa chuyến bay quốc tế mà Vũ Vũ Lan ngồi sẽ đến.

Đúng năm phút sau, tiếng ù ù vang lên, một chiếc máy bay hành khách đáp xuống.

Cùng lúc đó, khí thế đáng sợ cũng bùng nổ từ người Dương Thanh.

Anh đến Ninh Châu là để ngăn cản Vũ Vũ Lan, một khi anh phóng khí thế ra, chắc chắn Vũ Vũ Lan sẽ cảm nhận được.

Quả nhiên ngay sau đó, một luồng khí thế đáng sợ hơn lập tức lao ra khỏi máy bay hành khách rồi khóa chặt lấy Dương Thanh..

Chương 2079

Năm phút sau, ở đỉnh Ninh Sơn, hai bóng người đang đứng đối diện nhau.

“Chính cậu đã giết con trai tôi à?”
Vũ Vũ Lan nhìn Dương Thanh với nét mặt dữ tợn.

Bà ta đã biết người giết Đoàn Vô Viêm chính là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới 28 tuổi, tuy Dương Thanh chưa nói mình là ai, nhưng khí thế của anh đã đạt đến Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi.

Do đó bà ta dễ dàng đoán được thân phận của Dương Thanh.

“Đoàn Vô Viêm đáng chết!”
Dương Thanh bình tĩnh nói, xem như đang trả lời Vũ Vũ Lan.

“Cậu chán sống rồi!”
Vũ Vũ Lan nổi giận, khí thế đáng sợ lập tức bùng nổ từ người bà ta, bao trùm lấy Dương Thanh.

Ngay cả người mạnh như Dương Thanh cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, vai anh nặng tru như bị núi đè.

Đây chính là sự áp đảo tuyệt đối về thực lực.

Trong võ thuật, khí thế của người có cảnh giới cao hơn sẽ mang lại áp lực khổng lồ cho người ở cảnh giới thấp.

“Rầm!”
Tảng đá dưới chân Vũ Vũ Lan bỗng vỡ tan.

“Tên nhãi kia, tôi không giết loại vô danh tiểu tốt, hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu là ai?”
Vũ Vũ Lan nhìn Dương Thanh với vẻ mặt dữ tợn, tức giận chất vấn.

Tuy bà ta rất muốn giết Dương Thanh, nhưng cũng hiểu chắc chắn cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trẻ như vậy sẽ có lai lịch khó lường.

Nếu việc giết Dương Thanh sẽ mang đến tai ương cho Hoàng tộc họ Vũ, có lẽ bà ta có thể tạm thời buông bỏ thù hận.

Dương Thanh có vẻ cay đắng, đương nhiên anh biết Vũ Vũ Lan hỏi về thân phận của anh vì bà ta đang kiêng dè.

Nhưng anh cũng không biết mình có bối cảnh khó lường gì nữa.

“Bà chưa có tư cách biết tôi là ai đâu!”
Dương Thanh lạnh lùng nói.

Không ngờ bây giờ anh lại lưu lạc đến mức phải cáo mượn oai hùm.

Chỉ cần cho anh thêm một khoảng thời gian, chắc chắn thực lực của anh sẽ tăng lên.

Cho dù anh chỉ đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh thì cũng không cần bị động như bây giờ nữa.

“Tôi cũng đang muốn xem xem tại sao tôi lại chưa đủ tư cách để biết thân phận của cậu đây”.

Vũ Vũ Lan tức giận quát, hơi nhích chân, lập tức biến mất.

Dương Thanh vẫn luôn cảnh giác, đúng lúcVũ Vũ Lan di chuyển, anh cũng hành động theo.

“Rầm!”
Nhưng anh vừa nhúc nhích thì đã cảm nhận được một luông sức mạnh không thể ngăn cản đập thẳng vào ngực mình.

Sau tiếng động vang rền, người Dương Thanh đập mạnh vào một tảng đá..

Chương 2080

Dưới sự va chạm mãnh liệt này, tảng đá cao khoảng 2 mét kia lập tức chia năm xẻ bảy.

“Phụt!”
Dương Thanh hộc máu, sắc mặt tái mét.

Anh cứ tưởng, cho dù mình không thắng nổi thì vẫn có thể miễn cưỡng đỡ mấy chiêu của Vũ Vũ Lan, nào ngờ ngay cả một chiêu anh cũng không tiếp được.

“Hừi”
Vũ Vũ Lan hừ lạnh, khinh thường nhìn Dương Thanh: “Đúng là không biết tự lượng sức mình!”
“Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc cậu là ai thế?”
Vũ Vũ Lan giẫm lên ngực Dương Thanh, nghiêm nghị hỏi.

Cú giãm này của bà ta như đá tảng nặng nghìn cân, khiến Dương Thanh không sao thở nổi.

“Bà… bà không có tư cách biết!”

Mắt Dương Thanh đỏ ngầu, anh căm tức nhìn Vũ Vũ Lan, nói một cách khó khăn.

“Râm!”
Anh vừa dứt lời, Vũ Vũ Lan lại đá bay anh.

Vết thương của anh ngày càng nặng.

Anh cảm nhận được, hình như nội tạng của anh đã bị lệch đi rồi, cảm giác này đúng là khó chịu gần chết.

Một bình sứ trắng bồng xuất hiện trong tay anh, đây là thuốc mà Phùng Tiểu Uyển cho anh, nếu chưa đến lúc bất đắc dĩ thì không được dùng.

Trong bình chỉ có ba viên thuốc, sẽ giúp thực lực của anh tăng mạnh, nhưng tác dụng phụ cũng lớn vô cùng.

Bây giờ anh không thể chống lại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh Vũ Vũ Lan, chắc cũng được coi là tình huống bất đắc dĩ rồi chứ?

Dương Thanh mỉm cười cay đắng, lập tức dốc cả ba viên thuốc vào miệng.

Thuốc vừa vào miệng đã tan ngay, mùi thuốc rất nồng tràn ngập trong miệng anh.

“Thịch thịch thịch!”
Ngay sau đó, tim anh bỗng đập rất nhanh, thậm chí anh còn nghe thấy tiếng tim mình đập nữa.

€ó lẽ nhịp tim của anh phải nhanh gấp đôi lúc bình thường.

Theo sự tăng dần của nhịp tim, Dương Thanh cảm nhận được máu trong người mình đang sôi trào, các tế bào của cơ thể đang hấp thu dược hiệu vô cùng mạnh mẽ.

Không những thế, một luồng sức mạnh đáng sợ đang lan ra khắp người anh.

Anh thấy toàn thân mình tràn ngập sức mạnh.

“Ừm?”
Đương nhiên Vũ Vũ Lan cũng phát hiện sự biến đổi của Dương Thanh, lập tức nhíu mày, sắc mặt hơi nghiêm nghị.

Đương nhiên bà ta có thể cảm nhận rõ, chỉ †rong mấy giây ngắn ngủi, thực lực của Dương Thanh đã tăng từ Siêu Phàm Nhất Cảnh lên đến Siêu Phàm Nhị Cảnh rồi.

Ngay cả thiên tài số một của Hoàng tộc họ Vũ như bà ta cũng chỉ mới nghe về loại thuốc giúp tăng một cảnh giới ở Siêu Phàm Cảnh, chứ chưa bao giờ được dùng..

Chương 2081

Nghe nói chỉ đại sư luyện đan của gia tộc Cổ Võ mới sản xuất được loại thuốc này.

Bây giờ, Dương Thanh lại có loại thuốc với dược hiệu mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ anh đến từ gia tộc Cổ Võ ư?
Nếu đúng thế thật thì hơi phiền.

Sắc mặt Vũ Vũ Lan vô cùng khó coi.

Một bên là việc báo thù rửa hận cho con, một bên là an nguy của Hoàng tộc họ Vũ.

Nếu Dương Thanh là người của gia tộc Cổ Võ thật, một khi anh chết dưới tay bà ta, Hoàng tộc họ Vũ sẽ gặp phải tai ương rất lớn.

“Rốt cuộc cậu là ai?”
Vũ Vũ Lan nghiến răng nghiến lợi.

“Cho dù bà hỏi thêm mười nghìn lần nữa thì câu trả lời cũng chỉ có một, bà chưa có tư cách biết đâu!”

Ý chí chiến đấu của Dương Thanh lập tức sôi trào.

Tuy thực lực của anh đã tăng mạnh, nhưng anh cũng hiểu, nếu muốn đánh bại Vũ Vũ Lan thì còn thiếu nhiều lắm.

“Râm!”
Tảng đá dưới chân anh lập tức vỡ nát, anh lao tới chỗ Vũ Vũ Lan.

Lần này, anh chủ động tấn công.

“, “Râm rầm rầm Hai người lập tức lao vào nhau, sức mạnh khủng khiếp khiến đá tảng dưới chân họ vỡ vụn.

Vũ Vũ Lan vẫn chưa đánh hết sức, rõ ràng đang kiêng dè thân phận của Dương Thanh.

Dương Thanh mừng thầm, xem ra hành động cáo mượn oai hùm của anh đã dọa được Vũ Vũ Lan, chỉ cần anh sống sót, đến lần gặp mặt sau, chắc chăn anh sẽ không thua Vũ Vũ Lan

nữa!
Anh thầm thề trong lòng.

“Khốn kiếp, cậu chán sống rồi!”
Vũ Vũ Lan bỗng tức giận quát, đập vào ngực Dương Thanh.

Không có gì bất ngờ, Dương Thanh lại bay ra xa.

“Nếu cậu không nói cho tôi biết cậu là ai, tôi đành giết cậu vậy!”
Vũ Vũ Lan nói với vẻ mặt đằng đăng sát khí.

Sau khi bị đánh bay, rốt cuộc Dương Thanh cũng nhận ra Vũ Vũ Lan định giết anh thật.

“Chết đi!”
Vũ Vũ Lan tức giận quát, một luồng sát khí đáng sợ lập tức bao trùm lấy Dương Thanh.

Dương Thanh cảm thấy vô cùng không cam lòng, vào giây phút này, trong đầu anh bỗng xuất hiện bóng dáng của vợ, con gái, Mã Siêu và rất nhiều người khác.

Nếu anh chết, họ phải làm thế nào đây?
Dương Thanh cản răng: “Tôi chưa thể chết được!”
Dương Thanh tức giận quát, ý chí chiến đấu phun trào, dường như có một con dã thú trong người anh vừa tỉnh lại.

Khí thế hung hãn bùng nổ từ cơ thể anh..

Chương 2082

“Chết đi cho tôi!”
Vũ Vũ Lan tức giận quát rồi tấn công.

“Rầm!”
Đất đá ở chỗ Dương Thanhvừa đứng lập tức vỡ nát.

Điều khiếnVũ Vũ Lan khiếp sợ chính là, Dương Thanh có thể né được đòn tấn công từ cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh như bà ta.

Điều khiến bà ta kinh hãi hơn nữa chính là khí thế mạnh mẽ vượt xa Siêu Phàm Nhị Cảnh đang bùng nổ từ người Dương Thanh.

Ngay cả bà ta cũng thấy tim đập thình thịch.

“Sao có thể chứ?”
Vũ Vũ Lan mở to mắt với vẻ không dám tin.

Bà ta là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh nên biết rõ, nếu muốn tăng thực lực từ Siêu Phàm Nhất Cảnh lên Siêu Phàm Tam Cảnh thì khó khăn tới mức nào.

Ngay cả bà ta cũng chưa bao giờ nghe nói đến chuyện đó.

Vừa nãy Dương Thanh đã tăng thực lực lên đến Siêu Phàm Nhị Cảnh nhờ thuốc, chuyện đó đã khiến Vũ Vũ Lan bất ngờ lắm rồi, nào ngờ bây giờ Dương Thanh lại khiến bà ta kinh hãi hơn.

“Sức mạnh này không phải của cậu tal”
Vũ Vũ Lan bỗng hoảng sợ nói.

Bà ta thấy rõ, mái tóc đen của Dương Thanh đang dần chuyển sang màu trắng.

Đồng thời, mắt Dương Thanh cũng đỏ ngầu, trông như một con dã thú vậy.

Khí thế của anh dần đạt đến đỉnh của Siêu Phàm Tam Cảnh, nếu tiến thêm một bước thì sẽ là Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ánh mắt Vũ Vũ Lan nghiêm nghị chưa từng có, bà ta không biết Dương Thanh đã gặp chuyện gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được Dương Thanh lúc này rất nguy hiểm.

Ngay cả bà ta cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh.

Hôm nay bà ta không còn cơ hội giết Dương Thanh để báo thù rửa hận nữa rồi.

Lúc này Dương Thanh đang thấy vô cùng đau đớn, anh cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ đang không ngừng xé rách cơ thể anh, ăn mòn lý trí của anh.

Anh đã quá quen với cảm giác này, đó chính là cảm giác sau khi uống liều thuốc hoàn mỹ.

Nhưng chẳng phải liều thuốc hoàn mỹ đã bị anh hấp thu hết rồi ư?
Tại sao anh vẫn thành ra thế này chứ?
"Này, rốt cuộc trên người cậu đang xảy ra chuyện gì vậy?"
Vũ Vũ Lan nghiêm nghị chất vấn.

Dương Thanh chợt ngẩng đầu, mắt đỏ ngầu.

Ánh mắt anh khiến Vũ Vũ Lan có ảo giác, bà ta đang bị ác ma của địa ngục nhắm trúng chứ không phải con người, cơ thể bà ta bỗng run lên.

"Giết!"
Dương Thanh chợt nói bằng giọng khàn đặc.

Sau đó anh lập tức biến mất..

Chương 2083

“Không ổn! Rút thôi!”
Vũ Vũ Lan lập tức biến säc, giậm mạnh chân, người bay ngược ra sau như lò xo.

“Rầm!”
Đúng lúc bà ta vừa lùi lại hai bước, khí thế đáng sợ lập tức ập tới chỗ bà ta, ngay sau đó, năm đấm của Dương Thanh đập trúng ngực bà ta.

Vũ Vũ Lan chỉ thấy trong họng ngòn ngọt, cơ thể bay ngược ra sau rồi rơi xuống đất.

“Rầm!”
Đúng lúc bà ta rơi xuống đất, đòn tấn công của Dương Thanh lại ập đến.

“Phụt!”
Lần này, Vũ Vũ Lan không chịu nổi nữa, hộc máu mồm, cơ thể bay xa mấy chục mét như diều đứt dây, đập mạnh vào mỏm núi.

“Khốn kiếp!”
Vũ Vũ Lan lồm cồm bò dậy, lau vết máu ở khóe miệng, nhìn Dương Thanh đang đứng cách đó mấy chục mét, nghiến răng nghiến lợi.

Bà ta đến đây để giết Dương Thanh, nào ngờ đúng lúc bà ta sắp báo được thù, Dương Thanh như biến thành người khác, sức chiến đấu vô cùng hung hãn.

“Do bà ép tôi đấy!”
Dương Thanh nhìn Vũ Vũ Lan bằng đôi mắt đỏ ngầu, gầm lên đầy dữ tợn.

Khí thế của anh lập tức mạnh hơn, như thể sắp vượt qua Siêu Phàm Tam Cảnh, bước vào Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Sắc mặt Vũ Vũ Lan trắng bệch, bà ta cũng mới đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh không lâu, còn nếu muốn bước vào Siêu Phàm Tứ Cảnh thì có lẽ cả đời này cũng không làm được.

Bây giờ, hình như Dương Thanh mới 28 tuổi lại sắp đột phá đến Siêu Phàm Tứ Cảnh rồi.

Bà †a cảm thấy cực kỳ không cam tâm.

“Khốn kiếp! Cậu giết con trai tôi, tôi nhất định phải giết cậu để báo thù cho nó!”
Vũ Vũ Lan tức giận quát, khí thế cũng tăng mạnh, sắp ngang với Dương Thanh.

.

“Giết!”
Dương Thanh hét lớn, cũng lao tới chỗ Vũ Vũ Lan.

“Rầm rầm rầm!”
Hai cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh lập tức rơi vào trận chiến dữ dội.

Đất đá dưới chân hai người không ngừng tan vỡ, như sắp đánh sập cả ngọn núi đến nơi.

Hơi thở của Dương Thanh vô cùng điên cuồng, cảm giác khát máu tràn ngập khắp người, khiến anh muốn xé nát mọi thứ trên thế gian.

Đến nỗi anh muốn xé nát cả Vũ Vũ Lan trước mặt nữa.

Vũ Vũ Lan cũng phát huy trạng thái mạnh nhất, điên cuồng tấn công Dương Thanh, đòn tấn công nào cũng chí mạng.

Nhưng Dương Thanh quá mạnh, lúc này thực lực của anh đã vượt xa bà ta, nên bà ta chỉ có thể miễn cưỡng đánh một trận.

“Rầm!”
Một cú đấm nặng nề giáng vào ngực Vũ Vũ Lan, tiếng xương gãy vang lên, bà ta bay xa mười mấy mét như diều đứt dây rồi rơi bịch xuống đất..

Chương 2084

“Giết!”
Dương Thanh tức giận quát, lập tức xuất hiện trước mặt Vũ Vũ Lan rồi tung chân đá.

“Rầm!”
Cơ thể Vũ Vũ Lan lại bay đi.

Lần này, Vũ Vũ Lan không gượng dậy nổi nữa, khí thế cũng mất hản.

Rõ ràng bà ta đã không còn sức đánh tiếp nữa, ngay cả nền tảng võ thuật cũng bị tổn thương nặng nề.

“Giết, giết, giết!”
Dương Thanh liên tục gào thét, như dã thú đang phát điên, lại vọt tới trước mặt Vũ Vũ Lan rồi tấn công.

Vũ Vũ Lan nghiến chặt răng, nhìn chằm chăm vào Dương Thanh, như muốn ghi tạc khuôn mặt anh trong lòng, cho dù bà ta trở thành ma thì cũng không bỏ qua cho anh.

“Rầm!”

Đúng lúc Dương Thanh sắp đá trúng đầu Vũ Vũ Lan, một chút lý trí của anh bỗng quay về, anh mạnh mẽ thay đổi vị trí đặt chân.

Sau một tiếng động lớn, chân Dương Thanh đạp mạnh xuống nền đất ngay sát mặt Vũ Vũ Lan.

Cả ngọn núi như rung chuyển, khiến Vũ Vũ Lan ù cả tai.

“Cút!”
Dương Thanh tức giận quát với vẻ mặt dữ tợn.

Cảm giác khát máu trong cơ thể đang ép anh giết Vũ Vũ Lan, nhưng anh biết rõ nếu giết Vũ Vũ Lan, có lẽ anh sẽ điên cuồng cả đời mất.

Không còn cơ may tỉnh táo lại.

Vũ Vũ Lan cũng sững sờ, bà ta cứ tưởng rằng mình sẽ phải chết, nào ngờ Dương Thanh lại bảo bà ta đi.

“A!”

Dương Thanh bỗng ngửa mặt hét dài, trong tiếng hét tràn ngập sự thê lương.

Vũ Vũ Lan bò dậy, căm hận nhìn Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi: “Một ngày nào đó, tôi sẽ đích thân giết cậu!”
Bà ta nói rồi tập tễnh rời đi.

“Giết!”
Nhưng đúng lúc này, một luồng sát khí đáng sợ lại khóa chặt lấy bà ta.

Vũ Vũ Lan lập tức biến sắc: “Cậu không được giết tôi!”
Lần này, Vũ Vũ Lan thực sự sợ hãi, bà ta có thể cảm nhận được, Dương Thanh thật sự muốn giết mình.

Lần đầu tiên bà ta cảm thấy hối hận.

Bây giờ bà ta đã là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, trên đời này không có ai là đối thủ của bà ta.

Có thể nói, với thực lực của bà ta bây giờ, bà †a có thể sở hữu mọi thứ mà mình muốn.

Còn nếu bà ta chết thì sẽ mất trắng ngay.

“Dương Thanh, đừng giết tôi Bà ta tuyệt vọng nhắm nghiền mắt, hét lớn..

Chương 2085

“Rầm!”
Tiếng va chạm trầm dục vang lên.

Nhưng Vũ Vũ Lan đã chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy đau đớn.

Bà ta chậm rãi mở mắt, thấy Dương Thanh đấm mạnh xuống đất, mắt đỏ ngầu.

Năm đấm của Dương Thanh chỉ cách đầu bà †a vài phân.

Có thể thấy, nếu vừa rồi Dương Thanh đấm trúng đầu bà ta, giờ bà ta đã chết rồi.

Khí thế điên cuồng vấn lan ra từ người Dương Thanh.

Lúc này trông anh như ác ma đến từ địa ngục, khiến Vũ Vũ Lan sợ tới mức run lẩy bẩy.

“Cút! Cút vê Hoàng tộc họ Vũ đi!”

Dương Thanh gào thét: “Nếu bà dám đến trêu vào tôi lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho bài”
“Được rồi, tôi cút! Tôi cút ngay đây!”
Vũ Vũ Lan vội vàng rời đì.

Lúc này, bà ta chỉ muốn sống chứ không quan †âm đến bất cứ thứ gì khác nữa.

Rốt cuộc Vũ Vũ Lan cũng rời đi, nhưng Dương Thanh vấn không đỡ hơn, những suy nghĩ điên cuồng như muốn thay thế trí nhớ của anh, biến anh thành cỗ máy chỉ biết giết người.

Anh cố gắng chịu đựng, định dẫn những suy nghĩ đó xuống.

Khi chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, anh đã rất khó kìm nén trạng thái điên cuồng này, huống hồ bây giờ anh đã đạt đến Siêu Phàm Cảnh.

Thực lực càng mạnh thì càng khó kiểm soát những suy nghĩ điên cuồng trong đầu hơn.

Dương Thanh cảm thấy nội tạng mình như bị sức mạnh hung bạo này xé rách, khiến anh đau đến mức không muốn sống nữa.

“Gào!”
Anh lại nổi giận gầm lên, mái tóc trăng bay phấp phới theo gió.

“Rầm rầm rầm!”
Anh điên cuồng tấn công những tảng đá, muốn trút hết những suy nghĩ điên cuồng ra ngoài.

Trước đó, ở võ quánYến Đô, Vương Chiến phải dùng liều thuốc Siêu Phàm, tăng thực lực lên ngang với Dương Thanh rồi chiến đấu với anh thì mới khiến những suy nghĩ điên cuồng trong đầu anh biến mất.

Nhưng sau đó Vương Chiến không chịu nổi tác dụng phụ nên đã qua đời.

Đây là nỗi đau trong lòng Dương Thanh.

Bây giờ anh lại rơi vào trạng thái điên cuồng, ai sẽ giúp anh trút những suy nghĩ đó ra ngoài chứ?
“Dương Thanh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”
Đúng lúc Dương Thanh sắp không chịu nổi nữa, một giọng nói trêu tức bỗng vang lên.

Dương Thanh lập tức nhìn về phía đối phương, khi trông thấy Black Doctor, nét mặt anh càng thêm dữ tợn.

“Là ông!”
Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn ngập sát khí..

Chương 2086

Bên cạnh Black Doctor còn có một bóng người quen thuộc, đó chính là Hoa Anh Kiệt – hội trưởng của hiệp hội võ thuật.

Nhưng lúc này, mắt Hoa Anh Kiệt trống rỗng, lão ta ngơ ngác đứng cạnh Black Doctor, đờ đẫn nhìn Dương Thanh, trông chẳng khác gì người chết.

Không những thế, trên người Hoa Anh Kiệt không có chút hơi thở võ thuật nào.

Nhưng Dương Thanh vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm.

Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, cũng như Black Doctor, tuy trông ông ta rất bình thường, không hề có thực lực gì, nhưng Dương Thanh vẫn cảm nhận được ông ta rất nguy hiểm.

"Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang vô cùng tức giận, rất muốn giết tôi không?"
Black Doctor cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Nhưng cậu cũng biết mình không có bất cứ hy vọng nào trong việc giết tôi nhỉ?"
"Tôi có thể nói rõ cho cậu biết, tuy tôi không phải người học võ, cũng không có thực lực võ thuật, nhưng tôi có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh".

"Với thực lực của cậu hôm nay, cậu vốn không thể giết nổi tôi".

Dương Thanh nhìn chăm chằm vào Black Doctor bằng đôi mắt đỏ ngầu, đằng đăng sát khí.

"Chỗ tôi vẫn còn một liều thuốc hoàn mỹ phiên bản cải tiến, cũng có thể gọi là liều thuốc siêu hoàn mỹ, dược hiệu của nó mạnh hơn liều thuốc hoàn mỹ mà cậu đã dùng nhiều".

Black Doctor cười ha hả: "Với cảnh giới võ thuật của cậu bây giờ, nếu dùng liều thuốc siêu hoàn mỹ, chắc chắn cậu sẽ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh".

"Cậu muốn thử không?"
Black Doctor nói rồi lấy một lọ thuốc bằng thủy tinh ra, rõ

ràng đó chính là liều thuốc siêu hoàn mỹ mà ông ta vừa nhắc tới.

.

Truyện Xuyên Không
“Cút!”
Dương Thanh giận dữ quát.

Chính liều thuốc hoàn mỹ đã khiến anh thành ra thế này, mỗi khi điên cuồng thì đúng là người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Bây giờ anh đang sắp mất lý trí, nếu dùng thêm liều thuốc siêu hoàn mỹ nữa, Dương Thanh gần như có thể khẳng định, anh sẽ mất lý trí ngay.

“Ha ha, cậu là vật thí nghiệm của tôi mà lại bảo tôi cút, đúng là không ngoan chút nào”.

Black Doctor cười híp mắt, lập tức rót thuốc vào ống tiêm rồi bước về phía Dương Thanh,vừa đi vừa nói: “Từ ngày cậu trở thành vật thí nghiệm của tôi, cậu không còn quyền từ chối yêu cầu của tôi nữa rồi”.

“Nếu cậu không muốn chủ động dùng thì tôi đành phải ra tay thôi”.

Nghe thấy Black Doctor nói thế, nét mặt Dương Thanh càng dữ tợn hơn, anh nhìn chăm chằm vào Black Doctor đang đến gần mình.

“Ông chán sống rồi Dương Thanh chợt quát rồi lao đến.

Gần như trong chớp mắt, anh đã đến trước mặt Black Doctor rồi tung một đòn toàn lực của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Râm!”
Anh đấm trúng ngực Black Doctor.

Nhưng điều khiến anh khiếp sợ chính là, trước đòn tấn công mạnh mẽ như thế, Black Doctor chỉ rùng mình một cái mà thôi, thậm chí còn không lui về sau bước nào.

Black Doctor mỉm cười: “Tôi đã nói cậu không giết nổi tôi mài”

“Sao có thể chứ?”
Trong đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh tràn ngập vẻ không dám tin..

Chương 2087

Có lẽ ngay cả cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thực thụ cũng không đỡ nổi cú đấm vừa rồi, nhưng Black Doctor lại làm được điều đó.

Anh có ảo giác như mình vừa đấm vào miếng bọt biển, chứ không phải tấn công lên cơ thể người.

"Không có chuyện gì là không thể!"
Black Doctor mỉm cười, bất chợt tóm lấy tay Dương Thanh.

Đúng là rất kỳ lạ, rõ ràng ông ta chỉ là người bình thường, nhưng Dương Thanh lại không thể ngăn cản nổi cánh tay yếu ớt của ông ta, chỉ có thể để ông ta giữ tay mình.

"Phập!"
Anh bỗng thấy đau ở tay, Black Doctor đã tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh.

Quá trình tiêm kết thúc trong nháy mắt.

"Xong rồi!"
Thậm chí Dương Thanh còn chưa kịp phản ứng, Black Doctor đã tiêm hết liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh.

Ban đầu Dương Thanh không cảm nhận được gì, nhưng ngay sau đó, một cơn đau dữ dội bắt đầu lan ra khắp người anh từ cánh tay.

Không những thế, xung quanh vết tiêm, từng mạch máu màu đỏ bắt đầu xuất hiện rồi lan ra khắp người.

Trong chớp mắt, khắp người Dương Thanh toàn mạch máu, trông như những hình xăm.

SA nữ Dương Thanh bất chợt hét lên đau đớn.

"Âm ầm!"
Vào giây phút này, cả đỉnh núi như rung chuyển.

Từng khe nứt xuất hiện dưới chân Dương Thanh rồi lan ra xung quanh.

Black Doctor mỉm cười, nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt kích động.

Có vẻ ông ta đã coi Dương Thanh là vật thí nghiệm của mình thật, kết quả thí nghiệm sắp xuất hiện rồi.

“An Dương Thanh siết chặt năm tay, ngửa mặt hét dài, trong lúc nhất thời, khí thế đáng sợ bùng nổ từ người anh đã bao phủ cả Ninh Châu.

Vũ Vũ Lan vừa tới sân bay cũng cảm nhận đượcmột luồng khí thế đáng sợ đang bao trùm cả đất trời.

Bà ta nhìn về hướng đỉnh Ninh Sơn bằng ánh mắt kinh hãi.

“Đó… đó là Dương Thanh ư?”
“Sao… sao cậu ta lại mạnh đến vậy?”
Vũ Vũ Lan nói với vẻ không dám tin.

Vừa nãy, Dương Thanh đã phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, áp đảo bà ta một cách bạo lực.

Nhưng bây giờ, khí thế này hơn xa khí thế mà Dương Thanh bộc lộ khi đánh với bà ta.

Vũ Vũ Lan không dám ở lâu, vội vàng rời đi, sợ Dương Thanh tìm tới mình.

Ở đỉnh Ninh Sơn, Dương Thanh hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, khí thế đáng sợ trên người anh cứ tăng vọt, như muốn khiến cơ thể anh nổ tung.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, người Dương Thanh đã đầm đìa máu.

Rất nhiều mạch máu nổi lên trên da anh đang nổ tung.

Trông anh vô cùng dữ tợn..

Chương 2088

Năm mới nhóm truyenone chúc cả nhà vạn sự như ý, an khang thịnh vượng nhé!
“Đúng là quá hoàn mỹi”
Black Doctor lại nhìn Dương Thanh với vẻ hài lòng, như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật do mình tạo nên, khen không ngứớt lời.

“Hoa Anh Kiệt, giết cậu ta đi!”
Black Doctor ra lệnh.

“Vâng, thưa chủ nhân!”
Hoa Anh Kiệt lạnh lùng đáp rồi nhào về phía Dương Thanh.

“Gào!”
Hình như Dương Thanh cũng cảm nhận được gì đó, lập tức giơ nắm đấm lên.

“Rầm!”
Một tiếng động lớn bỗng vang lên, núi đá nứt toác.

Hoa Anh Kiệt bị đánh bay mười mấy mét, đập vào một đỉnh núi khác.

Dương Thanh bất chợt biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã ở trước mặt Hoa Anh Kiệt rồi.

Hoa Anh Kiệt như một cỗ máy vô cảm, sau khi bị Dương Thanh đánh bay thì lập tức đứng lên.

Lão ta vừa đứng dậy, đòn tấn công của Dương Thanh lại ập đến, lão ta thẳng thừng giơ năm đấm lên.

“Rầm!”
Ở chỗ mà năm đấm hai người chạm vào nhau, một luồng sức mạnh hung bạo bất chợt bùng nổ như bom nguyên tử, khí thế khủng khiếp đó lập tức lan ra xung quanh.

Dưới khí thế này, đá trên đỉnh núi nát vụn rồi bay theo gió.

“Rầm rầm rầm Dương Thanh và Hoa Anh Kiệt lại rơi vào trận chiến kịch liệt.

Black Doctor đứng ở đỉnh núi khác, nhìn hai người bằng đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Hai vật thí nghiệm này đều là kiệt tác hoàn mỹ nhất của mình!”
Black Doctor khen không ngớt lời.

Trên đời này không có mấy cao thủ như thế.

Lúc này, Dương Thanh chỉ cảm thấy ý thức của mình đang dần biến mất, không những thế, trí nhớ của anh cũng bị xóa đi.

Dường như có một cây bút đang viết trong đầu anh, Black Doctor là chủ nhân của anh, anh phải nghe lệnh ông ta chứ không được phản kháng.

Dương Thanh chợt phát hiện, ký ức tốt đẹp giữa anh và Tân Thanh Tâm đang biến mất dần.

Không những thế, Tiêu Tiêu, Mã Siêu, còn cả những chuyện xảy ra ở biên giới phía Bắc đang từ từ biến mất.

“Không!”
Anh đau đớn hét lên: “A…”
“Rầm!”
Đúng lúc này, Hoa Anh Kiệt đã đấm trúng ngực Dương Thanh, Dương Thanh lập tức bay ra xa.

“Không! Đừng! Đừng! Đừng”
Dương Thanh đau khổ hét lớn: “Đừng xóa trí nhớ của tôi, đừng! Tôi xin ông!”
“Ạ..

Chương 2089

“Chủ nhân của tôi là Black Doctor… Không, không phải! Không phải thế!”
“Tôi phải nghe lệnh Black… A… Không! Không phải!”
Dương Thanh ôm đầu, đau đớn lăn lộn trên đất.

Sắc mặt Black Doctor hơi khó coi, ông ta nhíu mày: “Sao có thể chứ? Gậu ta đã bị tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ với dược hiệu mạnh gấp mười lần liều thuốc hoàn mỹ, sao cậu ta vẫn giữ được lý trí của mình?”
Theo kế hoạch của ông ta, sau khi bị tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ, hoặc Dương Thanh sẽ nổ tung vì không chịu nổi dược hiệu.

Hoặc anh sẽ mất hết lý trí, từ nay về sau chỉ nghe lệnh ông ta.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh vẫn giữ được chút lý trí cuối cùng, còn đấu tranh với dược hiệu mạnh mẽ, rốt cuộc ý chí phải kiên cường tới mức nào thì mới làm được điều đó đây?
“Hoa Anh Kiệt, ra tay tiếp đi!”
Black Doctor sâm mặt, nói.

Ông ta không cười nữa, nét mặt vô cùng âm u, do đó có thể thấy phản ứng của Dương Thanh đã năm ngoài dự đoán của ông ta rồi.

Hoa Anh Kiệt hơi nhích chân, lại tấn công Dương Thanh.

“Rầm rầm rầm!”
Hai người lại rơi vào trận chiến kịch liệt.

Dương Thanh càng đánh càng thấy ý chí của mình bị bào mòn, gần như không còn chút gì nữa.

Những ký ức tốt đẹp trong đầu anh cũng mất dần.

Hai hàng lệ bỗng chảy xuống từ mắt anh.

Anh không hiểu sao mình lại khóc, chỉ biết trong lòng rất đau đớn, dường như đã đánh mất thứ gì đó vô cùng quý giá, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì anh không nghĩ ra.

Anh chỉ nhớ, những thứ đó rất quan trọng với anh, anh sẵn sàng bảo vệ chúng bằng mạng sống của mình.

“Dương Thanh, kể từ hôm nay, tôi – Black Doctor là chủ nhân của cậu, cậu phải nghe lời tôi!”
Đúng lúc này, Black Doctor bỗng giận dữ quát.

“Tôi tên Dương Thanh, kể từ hôm nay, chủ nhân của tôi chính là Black Doctor, tôi phải..”
Dương Thanh đang định nói ra câu nói kia, bất chợt ôm đầu hét lớn.

Sắc mặt của Black Doctor càng thêm sa sầm: “Chẳng lẽ đã thất bại rồi tr?”
“Không! Không thể nào! Mình là Black Doctor cơ mà, sao có thể thất bại chứ?”
Black Doctor tức giận quát lên với Dương Thanh: “Dương Thanh, kể từ hôm nay, tôi – Black Doctor chính là chủ nhân của cậu, cậu phải nghe lời tôi!”
Sự kháng cự trong mắt Dương Thanh càng rõ rệt hơn, dường như ý chí cũng chậm rãi khôi phục, anh nhìn Black Doctor bằng ánh mắt đằng đằng sát khí.

“Ông đáng chết!”
Dương Thanh bỗng cắn răng, giận dữ quát rồi lập tức lao tới chỗ Black Doctor.

Thấy Dương Thanh lao đến chỗ mình, Black Doctor sầm mặt, trong mắt lóe lên sát khí: “Nếu đã thất bại thì đành hủy hoại cậu thôi!”
Cùng lúc đó, Dương Thanh đã lao tới trước mặt Black Doctor, đấm một phát..

Chương 2090

“Rầm!”
Sau tiếng va chạm trầm đục, Black Doctor bị đẩy lùi mấy chục bước rồi mới đứng vững.

Không những thế, khóe miệng ông ta cũng trào máu tươi.

“Không ngờ một vật thí nghiệm thất bại cũng có thể mạnh tới mức này, đúng là không cam lòng!”
Black Doctor lau vết máu ở khóe miệng, nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đằng đăng sát khí.

“Tôi phải giết ông!”
Dương Thanh giận dữ quát rồi lại lao về phíaBlack Doctor.

Anh không biết tại sao mình phải giết Black Doctor, chỉ biết anh nhất định phải làm điều đó.

Lúc này, toàn thân anh tràn ngập sức mạnh, anh hơi nhích chân, mặt đất lập tức nứt toác.

“Rầm!”
Hoa Anh Kiệt bỗng chắn trước mặt Black Doctor rồi giơ năm đấm lên.

“Cút!”
Dương Thanh đấm một cú, ngực Hoa Anh Kiệt lập tức lõm vào, bị đánh bay ra xa.

Đúng lúc Dương Thanh đánh bay Hoa Anh Kiệt, Black Doctor đã tìm được cơ hội, lập tức đấm vào ngực anh.

“Rầm!”
Cơ thể Dương Thanh cũng bay đi như lá rụng.

“Chết đi cho tôi!”
Dương Thanh còn chưa rơi xuống đất, Black Doctor đã đuổi sát theo, tung đòn chí mạng.

“Rầm!”
Dương Thanh đang ở giữa không trung bỗng giơ tay lên đỡ đòn tấn công từ Black Doctor, như phản xạ có điều kiện.

Ngay sau đó, một luông sức mạnh mang tính hủy diệt lập tức bùng nổ từ tay hai người.

“Rầm rầm rầm!”
Dưới sức mạnh này, vô số tảng đá lập tức vỡ nát.

Người Dương Thanh văng ra xa với tốc độ nhanh hơn.

Black Doctor cũng không chịu nổi, cơ thể cũng bay ngược ra sau.

“Rầm rầm rầm!”
Người Dương Thanh đập vào một tảng đá, vô số vết nứt lập tức xuất hiện trên tảng đá, ngay sau đó nó trực tiếp nổ tung.

Anh chỉ thấy máu mình đang sôi lên, sức mạnh điên cuồng tăng vọt như thủy triều.

Sau khi bay xa mười mấy mét, Black Doctor lôm cồm bò dậy, cảm nhận được khí thế của Dương Thanh vẫn đang không ngừng mạnh lên, sắc mặt lập tức hết sức khó coi.

“Sao có thể chứ?”
Ông ta nói với vẻ không dám tin..

Chương 2100

Nhưng trong mấy ngày này, Dương Thanh vẫn không thể nhớ lại, mỗi khi định nhớ, anh đều đau đến mức chết đi sống lại, phải nhờ tới sự trợ giúp của thuốc an thần.

Cùng lúc đó, trên một đồng cỏ rộng lớn ở vực Tây Châu.

Tiêu Tiêu đang chạy theo bầy cừu trên đồng cỏ, trông rất vui vẻ.

Còn Tần Y vốn hoạt bát hiếu động thì im lặng ở cạnh Tân Thanh Tâm.

Mấy ngày qua, Tân Thanh Tâm luôn rửa mặt băng nước mắt, Tân Y thấy hết nên rất đau lòng, nhưng cô ta biết làm gì đây? Dương Thanh mới rời khỏi họ có năm ngày, nhưng họ lại cảm thấy dường như đã năm năm.

"Chị, chị đừng lo nữa, chắc chắn anh rể sẽ không sao đâu, đối với chúng ta bây giờ, không có tin tức gì mới là tin tức tốt, chị thấy đúng không?"
Tân Y ngồi cạnh Tân Thanh Tâm, nắm tay chị, dịu dàng nói.

Mắt Tần Thanh Tâm đỏ hoe: "Y Y, chị lo cho anh ấy lắm!"

Tân Thanh Tâm nói rồi nghẹn ngào.

"À!"
Tân Đại Dũng ngồi bên cạnh cũng thở dài, vô cùng lo lắng.

Cách đó không xa, Đoàn Vô Nhai và Độc Du cũng đang ngồi trên bãi cỏ, sắc mặt họ vô cùng nghiêm nghị.

Họ đều hiểu, lần này Dương Thanh rất khó sống sót quay về.

Vũ Vũ Lan là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, còn Dương Thanh mới đến Siêu Phàm Nhất Cảnh, hai bên chênh nhau nhiều như thế, còn đánh kiểu gì đây?
Giờ đã được một tuần, theo lẽ thường, Dương Thanh đã chạm mặt với Vũ Vũ Lan từ một tuần trước.

Nếu Dương Thanh thăng thì đã quay lại lâu rồi, cho dù anh bị thương thì cũng không thể chần chừ lâu như thế chứ?

“Bố, chắc chăn anh Thanh sẽ không sao đúng không?”
Mắt Đoàn Ngữ Yên đỏ hoe.

Nhìn dáng vẻ tự trách của con gái, Đoàn Vô Nhai cũng rất khó chịu, ông ta không muốn lừa con, nhưng cũng không muốn con buồn, càng không muốn nói sự thật cho đám Tân Thanh Tâm biết.

Thế nên ông ta gật nhẹ đầu, nói với vẻ kiên định: “Chắc chăn cậu Thanh sẽ sớm đến tìm chúng tai”
“Nhưng đã một tuần rồi, sao anh ấy vẫn chưa tới tìm chúng ta chứ?”, Đoàn Ngữ Yên hỏi.

“Bởi vì lần này, cậu ấy phải đối mặt với Vũ Vũ Lan, một cao thủ mạnh hơn hẳn cậu ấy, không chừng cậu ấy đã đi trốn, chứ không đánh với Vũ Vũ Lan đâu”.

Đoàn Vô Nhai nói.

“Trốn? Chắc anh Thanh không phải loại người ấy đâu nhỉ?”
Đoàn Ngữ Yên rất kinh ngạc, theo cô ấy thấy, Dương Thanh là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chắc chắn không phải hạng ham sống sợ chết đâu.

Đoàn Vô Nhai cười khổ, chỉ về phía đám người Tân Thanh Tâm: “Ở đây còn vợ và con gái cậu Thanh, sao cậu ấy có thể chết một cách dễ dàng được?”
“Thiên phú võ thuật của cậu ấy rất cao, nếu cho cậu ấy thời gian, chắc chắn cậu ấy sẽ đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh bằng tốc độ nhanh nhất”.

“Không chừng bây giờ cậu ấy đã trốn đến một nơi không ai biết, đang điên cuồng tu luyện rồi, ngày cậu ấy đột phá cũng là ngày cậu ấy đến tìm chúng ta”.

Đoàn Ngữ Yên mừng rỡ nói: “Bố, bố nói thật à?”
Đoàn Vô Nhai gật đầu: “Bố đã lừa con bao giờ đâu!”.

Chương 2101

“Tốt quá, để con đi nói với đám người chị Tâm, chắc chắn anh Thanh sẽ quay lại!”
Đoàn Ngữ Yên kích động nói rồi vội vàng chạy về phía Tân Thanh Tâm: “Chị Tâm, bố em nói, chắc chắn anh Thanh sẽ quay lại…”
Nhìn Đoàn Ngữ Yên đang kích động chạy tới chỗ Tần Thanh Tâm, Độc Du chợt thở dài: “Điện hạ, chắc ngài cũng biết, e rằng lần này cậu Thanh lành ít dữ nhiều”.

Đoàn Vô Nhai gật nhẹ đầu với vẻ đau khổ: “Tôi biết, rất có thể cậu ấy đã chết dưới tay Vũ Vũ Lan”.

“Ông cũng thấy Tân Thanh Tâm đang đau khổ tới mức nào rồi đấy, Ngữ Yên cũng luôn tự trách, nghĩ mình đã liên lụy tới cậu Thanh, nếu nói cho họ biết sự thật, chắc chắn họ sẽ sụp đổ”.

“Suy đoán của chúng ta cũng chỉ là suy đoán chứ không phải sự thật, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ ở đây, bảo vệ người thân của cậu Thanh trước khi cậu ấy quay về”.

Độc Du gật đầu: “Điện hạ cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ họ kỹ càng!”
“Không chỉ có mỗi ông đâu, còn tôi nữa, chúng ta cùng bảo vệ họ!”
Đoàn Vô Nhai nói với vẻ kiên định.

Trong lúc Đoàn Vô Nhai đang lo lắng cho Dương Thanh, ở Ninh Châu, một người thanh niên đã tìm khắp nơi mà vẫn không thấy Dương Thanh đâu cả.

“Anh Thanh, rốt cuộc anh đang ở đâu chứ?”
Anh ta cần răng, mắt đỏ hoe.

Một tuần trước, Mã Siêu tới Ninh Châu, đã tìm kiếm tung tích của Dương Thanh khắp nơi, nhưng vẫn chưa thấy manh mối gì.

Như thể Dương Thanh chưa bao giờ tới Ninh Châu.

“Chẳng lẽ anh Thanh đã rời khỏi Ninh Châu rồi à?”
Mắt Mã Siêu đỏ hoe.

Thật ra anh ta đang lo đến việc khác, nhưng không dám nói.

Trước khi nhìn thấy Dương Thanh, anh ta sẽ không bao giờ tin vào khả năng đó đâu.

“Các ông là ai?”

Đúng lúc này, hai lão già mặc đồ gấm bỗng lặng lẽ xuất hiện trước mặt Mã Siêu.

Mã Siêu lập tức biến sắc, ý chí chiến đấu phun trào.

Không ngờ anh ta lại không cảm nhận được gì khi hai lão già này xuất hiện.

Mã Siêu có ảo giác, họ như hai ngọn núi lớn đang sừng sững trước mặt anh.

“Điện hạ, rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được cậu rồi!”
Một lão già bỗng kích động nói, nước mắt rơi lã chã.

“Đúng là điện hạ thật ư?”
Một lão già khác cũng có vẻ kích động.

“Chắc chắn không nhầm được!”
Mã Siêu nhíu mày nhìn hai người đang kích động kia: “Rốt cuộc các ông là ai thế?”
“Điện hạ, chúng tôi tới đón cậu về Hoàng tộc cổ xưa”.

Hai lão già hơi khom người..

Chương 2102

“Hoàng tộc cổ xưa ư? Hoàng tộc cổ xưa nào chứ?
Mã Siêu lập tức biến sắc.

“Hoàng tộc họ Phùng – một trong hai Hoàng tộc cổ xưal”
Một lão già kích động nói: “Chúng tôi đã tìm cậu suốt hai mươi năm, cuối cùng cũng tìm được rồi, mời điện hạ theo chúng tôi về Hoàng tộc họ Phùng ạ!”
“Các ông nhận nhầm người rồi!”
Mã Siêu bối rối quay người, định rời khỏi đây.

“Điện hạ, tôi không nhận nhầm đâu!”
Một lão già kích động nói: “Môi khi cậu phá giải phong ấn về sức chiến đấu, có phải trên ngực trái cậu sẽ xuất hiện một vết hình tròn không?”
Mã Siêu vừa đi được mấy bước bỗng khựng lại, nhìn lão già với vẻ không dám tin: “Sao ông biết?”
“Bởi vì đó chính là ký hiệu gia tộc của dòng chính Hoàng tộc họ Phùng!”
Lão già kích động nói: “Thế nên chúng tôi không nhận nhầm đâu, cậu chính là cháu đích tôn của Phùng Hoàng – Phùng Siêu đấy!”

Nghe ông lão kia nói vậy, Mã Siêu ngỡ ngàng chỉ vào mình, hỏi lại: “Ông nói tôi là người của Hoàng tộc họ Phùng sao? Lại còn là cháu đích tôn của Phùng Hoàng?”
Anh ta chỉ biết mình là trẻ mồ côi chứ không ngờ lại là người của một gia tộc hàng đầu, đã thế đó còn là Hoàng tộc họ Phùng, một trong hai Hoàng tộc lớn thời xa xưa.

“Điện hạ, những lời chúng tôi nói đều là thật, cậu cũng đã xác nhận ở tim cậu có kí hiệu gia tộc của Hoàng tộc họ Phùng rồi mà”.

“Điện hạ à, Hoàng Chủ thật sự nhớ cậu lắm, cậu hãy về cùng chúng tôi đi!”
“Hiện giờ trong cả Hoàng tộc họ Phùng thì cậu là người có tư cách trở thành người thừa kế nhất đấy!”
Hai ông lão liên tục khuyên nhủ.

Sắc mặt Mã Siêu rất khó coi, anh ta không hề hứng thú với thân thế thật sự của mình, đã quen với việc một thân một mình nhiều năm rồi.

Có gia tộc hay không cũng không sao cả.

Bây giờ vẫn chưa tìm được Dương Thanh, sao anh ta có thể đi Hoàng tộc họ Phùng được?
"Xin lỗi! Tôi không phải cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng gì cả, dù phải cũng không đi cùng các ông đâu!"
Nói xong, Mã Siêu muốn bỏ đi.

"Điện hạ! Cậu phải về với chúng tôi chứ!"
Anh ta vừa xoay người thì bị hai ông lão kia chặn đường.

Mã Siêu sâm mặt xuống đến đáng sợ, lạnh giọng nói: "Tránh rai"
Hai ông lão không quan tâm, chỉ nghiêm túc nhìn anh ta.

Theo họ thấy thì Mã Siêu không có lý do gì để không về cả, vì chỉ cần trở về là sẽ được hưởng thụ sự giàu sang và quyền lực vô tận.

Thế mà anh ta lại từ chối, điều này làm cho họ rất kinh ngạc.

"Thưa điện hạ, Hoàng Chủ đã ra lệnh chúng tôi nhất định phải tìm cho được cậu và đưa cậu về Hoàng tộc, mong cậu đừng làm khó chúng tôi".

Một ông lão tận tình khuyên bảo..

Chương 2103

“Đó là chuyện của mấy người, liên quan gì đến tôi?”
Nói rồi Mã Siêu bỏ đi.

“Điện hạ không thể đi được!”
Hai người này bám dai như đỉa, anh ta vừa mới nhích người đã bị cản đường lần nữa.

“Cút đi!”
Cuối cùng Mã Siêu nổi đóa, tung cú đấm ra.

“Phịch!”
Ông lão bị đánh trúng, nhưng đáng ngạc nhiên là lão ta không hề động đậy chút nào.

“Sao… Sao có thể?”
Mã Siêu kinh ngạc thốt lên: ‘Rốt cuộc các ông đang ở cảnh giới nào vậy?”
Với thực lực hiện tại, nếu Mã Siêu dùng hết toàn lực thì có thể bộc phát ra sức mạnh ngang ngửa Thần Cảnh đỉnh phong, tuy anh ta không dồn hết sức vào đòn tấn công vừa rồi nhưng ít nhất cấp độ của nó cũng là Thần Cảnh hậu kỳ.

Nhưng một đòn đánh mạnh mẽ như thế lại không thể làm ông lão đến từ Hoàng tộc họ Phùng này lung lay chút nào.

Hai ông lão nhìn nhau, một người mở miệng nói: “Thưa điện hạ, chúng tôi đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cậu nên hiểu rằng muốn thoát khỏi chúng tôi chỉ với thực lực bây giờ là không thể nao.

“Dĩ nhiên, nếu cậu trở lại Hoàng tộc họ Phùng và được Hoàng Chủ tự tay dạy dỗ thì không đến năm năm nữa, cậu chắc chăn sẽ bước vào Siêu Phàm Cảnh”.

“Hiện giờ cậu chỉ mới hai mươi sáu tuổi, năm năm nữa là ba mươi mốt tuổi, kể cả gia tộc Cổ Võ lánh đời cũng xem cậu là thiên tài võ thuật đấy ạ’.

“Nhưng lúc này thì cậu vẫn chưa phải là đối thủ của chúng tôi đâu”.

Nét mặt Mã Siêu âm trầm, xem ra không có hy vọng chạy trốn khỏi hai lão già này rồi.

Dù chỉ có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh thôi anh ta cũng không thoát nổi chứ đừng nói là hai.

Chẳng qua là anh ta không muốn đến Hoàng tộc họ Phùng.

Chưa kể vẫn chưa tìm được Dương Thanh, dù tìm ra thì vợ của anh ta vẫn còn đang ở Yến Đô, chờ một hai tháng nữa thì có luôn một đứa bé cũng không chừng.

Nếu Mã Siêu đi Hoàng tộc họ Phùng thật thì không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Muốn tôi đi theo thì chờ tôi chết đi!"
Anh ta căn răng nói.

Hai ông lão thở dài, nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Mã Siêu đột nhiên có dự cảm không lành.

"Không ổn rồi, chạy!"
Anh ta bùng nổ sức mạnh muốn rời khỏi đây.

"BộpI"
Nhưng chưa kịp làm gì thì một ông lão tiến lên, lấy tay đánh vào gáy làm cho anh ta ngất xỉu.

"Đi thôi!"
Hai người nhanh chóng đưa Mã Siêu rời khỏi đây..

Chương 2104

Cùng lúc đó, có một chiếc xe Rolls Royce đang lái trên đường phố ở Ninh Châu.

“Chị ơi, vừa rồi hình như em thấy có một cậu trai bị hai ông lão đánh ngất”.

Mục Thiên Thiên đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì giật mình, vẻ hoảng sợ hiện lên trong mắt.

“Ở đâu?”
Lục Tinh Tuyết hỏi.

“Muốn tôi đi theo thì chờ tôi chết đi!”
Anh ta cần răng nói.

Hai ông lão thở dài, nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Mã Siêu đột nhiên có dự cảm không lành.

“Không ổn rồi, chạy!”
Anh ta bùng nổ sức mạnh muốn rời khỏi đây.

“Bộp!”
Nhưng chưa kịp làm gì thì một ông lão tiến lên, lấy tay đánh vào gáy làm cho anh ta ngất xỉu.

“Đi thôi!”
Hai người nhanh chóng đưa Mã Siêu rời khỏi đây.

Cùng lúc đó, có một chiếc xe Rolls Royce đang lái trên đường phố ở Ninh Châu.

“Chị ơi, vừa rồi hình như em thấy có một cậu trai bị hai ông lão đánh ngất”.

Mục Thiên Thiên đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì giật mình, vẻ hoảng sợ hiện lên trong mắt.

“Ở đâu?”
Lục Tinh Tuyết hỏi.

Mục Thiên Thiên chỉ vào nơi Mã Siêu vừa bị hai cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng mang đi, Lục Tỉnh Tuyết nhìn sang, nghỉ

hoặc hỏi: “Có ai đâu?”
Dương Thanh đang ngồi trên xe với hai người vô thức nhìn sang, thị lực tốt hơn người thường giúp anh nhìn thấy cảnh hai ông lão đưa một người thanh niên khoảng hai sáu, hai bảy tuổi vào trong xe.

Tình cờ, Dương Thanh nhìn thấy gương mặt của người đang ngất xỉu.

Anh không thể rời mắt đi được, cảm giác quen thuộc dâng trào như nước lũ.

Muốn nhớ ra người thanh niên này là ai nhưng vừa cố gắng nhớ lại thì đầu buốt lên như bị ai cào xe.

“Ạ…
Dương Thanh không thể không ôm lấy đầu, tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ trong cuống họng.

Hai cô gái đang nhìn ra bên ngoài bị tiếng kêu đột ngột của anh làm cho giật mình.

“Này anh, anh sao vậy?”
Säc mặt Lục Tỉnh Tuyết thay đổi, thất thanh kêu lên.

Mục Thiên Thiên cũng bị dọa sợ, lớn tiếng nói: “Anh bình tĩnh nào, đừng nhớ lại nữa, đừng suy nghĩ gì hết”.

Hai người đều biết anh bị mất trí nhớ, lần nào nhớ lại quá khứ đầu cũng nhức nhối..

Chương 2105

Chỉ cần Dương Thanh dừng lại là không thấy đau đầu nữa.

Nhưng lúc này lại không có tác dụng gì, anh vân đang khổ sở kêu rên, nét mặt nhăn lại vì đau.

“Giết tôi đi! Giết tôi đi! A…”
Dương Thanh dữ tợn hét về phía hai người.

Sự thống khổ đến tận cùng này thôi thúc anh chết đi cho xong.

Chỉ khi chết đi, anh mới được giải thoát.

Thấy Dương Thanh đau khổ như thế, hai mắt Lục Tỉnh Tuyết đỏ hoe, tính cách lương thiện làm cho cô ta không thể chịu nổi cảnh này.

Ngay cả một người rất có thành kiến với anh là Mục Thiên Thiên cũng nôn nóng: “Anh trai, đừng như vậy mà, cố gảng chịu một chút nữa thôi”.

“Giết tôi! Giết tôi đi! Làm ơn hãy giết tôi!”

Dương Thanh vùng vấy trong đau đớn.

Lục Tinh Tuyết lo lăng nhìn Dương Thanh một lúc rồi đột nhiên vươn hai tay ôm chầm lấy anh, dịu dàng thì thầm bên tai: “Đừng sợ, có tôi ở đây!”
Thấy hành động này của cô ta, Mục Thiên Thiên sửng sốt.

Lục Tỉnh Tuyết không chỉ có xuất thân bề thế mà còn sở hữu ngoại hình xuất chúng, những anh chàng trong Ninh Châu mà nhìn thấy hình ảnh này sẽ giết Dương Thanh cho xem.

Nhưng điều làm Mục Thiên Thiên ngạc nhiên hơn là Dương Thanh sau khi được Lục Tỉnh Tuyết ôm lấy thì từ từ bình tĩnh lại, không hét lên nữa, chỉ là người còn đang run rẩy, không biết là do đau hay đang sợ hãi cái gì.

Mục Thiên Thiên vừa định lên tiếng thì bị Lục Tỉnh Tuyết dùng mắt ra hiệu dừng lại, hóa ra Dương Thanh đã thiếp đi trong lòng cô ta.

Mục Thiên Thiên trợn mắt há hốc mồm, quá đồi ngạc nhiên.

Không hiểu sao cô ta lại có cảm giác Dương Thanh đang lợi dụng chị họ mình.

Lục Tỉnh Tuyết ôm chặt Dương Thanh, hai tay không ngừng nhẹ nhàng võ lưng anh như đang dỗ dành một đứa bé.

Mục Thiên Thiên thầm thở dài, lòng khó chịu không nói nên lời.

Cô ta và Lục Tỉnh Tuyết chơi chung với nhau từ nhỏ nên rất thân, bây giờ lại nhìn thấy chị họ mình vì một người đàn ông xa lạ mà cất công như thế, cảm thấy hơi khó chấp nhận.

Nhưng Mục Thiên Thiên cũng biết chị mình tốt bụng, đã quyết tâm làm gì thì không ai ngăn cản nổi.

Nhìn Lục Tỉnh Tuyết rồi lại nhìn Dương Thanh, cô ta chợt thấy rất hài hòa, hai người này trông cứ như một cặp đôi trời sinh vậy.

Trước đây không nhìn kỹ, bây giờ cẩn thận quan sát thì Mục Thiên Thiên nhận ra Dương Thanh vô cùng tuấn tú.

Sống mũi cao, đôi môi mỏng, từng đường nét trên khuôn mặt đều rõ ràng sắc nét, đã thế còn cao chuẩn một mét tám.

Ngay cả những siêu sao nổi tiếng trên tivi cũng không đẹp trai bằng anh.

“Chị này, em thấy chị và anh ta cũng là một đôi trai tài gái sắc, dù sao chị cũng chưa thích ai, hay là lấy anh ta làm chồng đi, cho anh ta ở rể luôn?”
Mục Thiên Thiên đột nhiên thì thầm.

Lục Tỉnh Tuyết sững sờ thật lâu rồi mặt đỏ bừng, thẹn thùng gắt lên: “Nói linh tỉnh gì thế hả!”
“Hì hì!”
Mục Thiên Thiên cười đáp: ‘Em nghiêm túc mà, trước đây không để ý, giờ càng nhìn càng thấy hai người xứng đôi”..

Chương 2106

“Thiên Thiên!”
Lục Tinh Tuyết đột nhiên nghiêm túc dặn dò: “Đừng nói mấy lời thế này nữa, nếu để Lý Tấn biết được thì anh ấy sẽ gặp nguy hiểm đấy”.

Thấy cô ta nghiêm mặt lại, Mục Thiên Thiên cũng không dám đùa nữa, vội vàng bảo đảm: “Chị à, em chỉ nói đùa với chị thôi, đừng lo, em sẽ không đi nói lung tung đâu”.

Nửa giờ sau, xe chậm rãi lái vào một trang viên, đi thêm năm phút nữa rồi dừng trước một căn biệt thự.

“Anh ơi, tỉnh lại đi, chúng ta về nhà rồi!”
Lục Tỉnh Tuyết cố gắng nói nhỏ nhẹ hết mức có thể, sợ lớn tiếng sẽ làm Dương Thanh bị giật mình.

Dường như nghe thấy giọng nói của cô ta, anh †ừ từ mở mắt, nhìn thấy gương mặt mỹ miều gần trong gang tấc.

.

truyện teen hay
Dương Thanh giật cả mình, lùi ra sau như phản xạ có điều kiện.

Lục Tinh Tuyết ngẩn người.

Chưa có người đàn ông nào né tránh một người xinh đẹp như cô ta thế này cả.

Thế mà Dương Thanh vừa tỉnh lại là nhanh chóng tránh xa.

Mục Thiên Thiên cũng nhìn thấy, kinh ngạc nói: ‘Anh đúng là không biết điều mà, chị họ…”
“Thiên Thiên!”
Lục Tinh Tuyết biết cô ta muốn nói gì bèn vội vàng ngăn cản, trên gương mặt xinh đẹp lại ửng hồng.

“Xin lỗi, tôi không có ý gì đâu!”
Dương Thanh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra phản ứng vừa rồi của mình hơi quá đáng nên mau chóng xin lỗi.

“Sau này anh hãy ở đây với chúng tôi nhé”.

Lục Tỉnh Tuyết mỉm cười nói.

Dương Thanh đi theo hai chị em tiến vào căn biệt thự sang trọng, bên trong rất nguy nga và lộng lẫy, người bình thường vào đây sẽ bị choáng ngợp trước sự xa hoa của nơi này.

Nhưng từ đầu đến cuối Dương Thanh đều rất thản nhiên, dường như tất cả mọi sự rực rỡ sang trọng này đều không là gì đối với anh.

Những bức tranh chữ do chính tay các nhà thư pháp chấp bút treo trên bức tường xung quanh cũng không được anh nhìn lấy một cái.

“Sau này anh ở phòng này, tôi và Thiên Thiên ở trên tầng hai, không có việc gì thì không được đi lên, hiểu chưa?”
Lục Tỉnh Tuyết dặn dò.

Dương Thanh gật đầu: “Cảm ơn cô!”
Bây giờ có nơi để ở là tuyệt lắm rồi, anh không dám đòi hỏi thêm gì.

“Anh đi tắm trước đi, ra ăn cơm rồi cùng đi mua quần áo cho anh”.

Nói rồi Lục Tỉnh Tuyết đi xuống phòng bếp, xem ra là muốn đích thân nấu bữa trưa.

Về phòng, Dương Thanh tắm rửa bằng nước ấm, kỳ cọ sạch vết bẩn trên người rồi ra ngoài.

“Anh này…”
Mục Thiên Thiên đi đến định gọi xuống ăn cơm thì đúng lúc Dương Thanh ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy anh, cô ta ngây ngẩn cả người..

Chương 2107

Dương Thanh tắm rửa sạch sẽ xong cứ như biến thành một người khác vậy, mái tóc dài còn ướt nhẹp.

“Không ngờ anh đẹp trai thế cơ đấy!”
Mục Thiên Thiên nhìn Dương Thanh với đôi mát lấp la lấp lánh.

Cô ta là một người thích ngảm trai đẹp, Dương Thanh lại có khuôn mặt nghiêm chỉnh, trước đó trông lôi thôi lếch thếch nên cũng không để ý lắm.

Nhưng giờ đây, anh cạo hết đám râu thật dài đi, để lộ ra toàn bộ gương mặt, thật sự là ngay cả ngôi sao hay thần tượng cũng không sánh bằng.

Bị đôi mắt nóng bỏng của Mục Thiên Thiên nhìn chằm chăm, Dương Thanh hơi mất tự nhiên: “Thiên Thiên, Tinh Tuyết bảo chúng ta xuống ăn cơm.

“À à, đúng rồi, tôi đến gọi anh ăn cơm, đi nào, nhanh ăn cơm thôi! Ăn rồi đi mua sắm!”
Mục Thiên Thiên nhiệt tình ôm lấy cánh tay Dương Thanh kéo xuống phòng ăn.

Vào phòng ăn, hai người nhìn thấy trên bàn được đặt ba cặp chén đũa, thức ăn là ba món ăn một món canh trông rất ngon miệng.

Lục Tỉnh Tuyết đi ra nhà bếp, thấy Dương Thanh sau khi cạo râu thì cũng kinh ngạc, chỉ là không khoa trương như Mục Thiên Thiên.

“Chị, em đã nói rồi mà, anh ấy xứng đôi với với chị lắm đấy, hai người mà mặc đồ cưới chắc ai cũng hét lên quát”
Trên mặt Mục Thiên Thiên tràn trề mong đợi như đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh Dương Thanh mặc vest và Lục Tinh Tuyết mặc váy cưới.

Lục Tỉnh Tuyết lập tức đỏ mặt, tức giận mắng: “Em mà còn nói linh tinh là lát nữa không cho em đi cùng đâu đấy”.

Lời đe dọa này vần có tác dụng, Mục Thiên Thiên không đùa nữa, lao đầu vào ăn cơm.

Nhưng trong bữa ăn, cô ta luôn lén nhìn Dương Thanh, cảm thấy anh rất thuận mắt.

Ăn xong, Dương Thanh chủ động mang chén đĩa xuống bếp.

"Để tôi làm cho, anh đi lên đi!"
Lục Tỉnh Tuyết vội vàng đi xuống đuổi anh ra ngoài.

Mặc dù chưa nhớ ra được gì nhưng Dương Thanh vẫn cảm thấy rất ấm áp, biết ơn nhìn theo bóng lưng bận rộn của cô ta.

Không cần biết mình là ai, là một người như thế nào, bây giờ anh chỉ là một kẻ vô dụng, sai đâu làm đấy.

Anh thật sự rất biết ơn vì Lục Tỉnh Tuyết đã đưa mình về và cho ở lại.

"Thế nào? Có phải chị họ tôi vừa xinh đẹp vừa tốt bụng không?"
Thấy Dương Thanh ngẩn người nhìn Lục Tỉnh Tuyết trong nhà bếp, Mục Thiên Thiên cười híp mắt nói: 'Dù sao thì anh cũng mất trí nhớ, quên hết mọi thứ, chỉ băng ở lại nhà họ Lục cưới chị ấy đi".

"Mục Thiên Thiên!"
"Mục Thiên Thiên!"
Lục Tinh Tuyết trong nhà bếp tức tối la lớn.

"Dạ, em sai rồi! Em không nói nữa đâu!"
Mục Thiên Thiên nhanh chân chạy biến, sợ chọc giận chị họ rồi lát nữa không được đi mua sắm cùng.

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng thắng xe, sau đó một người trung niên âm trầm đi vào.

"Bác, sao bác lại đến đây?"
Thấy ông ta, mặt mày Mục Thiên Thiên tái mét.

Lục Tinh Tuyết đi ra, sắc mặt cũng rất khó coi: "Bố tìm con ạ?".

Chương 2108

“Tinh Tuyết, con điên rồi sao?”
Người đàn ông trung niên phần nộ nói: ‘Ngày nào con cũng lén đến bệnh viện chăm sóc cho thằng nhóc này đã đành, giờ lại còn đưa cậu ta về trang viên nhà họ Lục là sao?”
“Con còn dám đưa cậu ta về nhà con, con không sợ người khác lời ra tiếng vào à?”
“Nhỡ chuyện này bị truyền đến tai Lý Tấn thì con có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?”
Người trung niên này là Lục Xuyên, bố của Lục Tỉnh Tuyết và là con trai của chủ nhà họ Lục hiện nay.

Mặc dù không muốn con gái mình bị bắt làm vật hy sinh cho gia tộc, phải kết hôn với người đàn ông mình không yêu nhưng ông ta cũng biết đây chính là nỗi bi ai khi sinh ra trong một dòng họ lớn, từ khi chào đời phụ nữ đã bị gông xiềng mang tên số phận trói buộc.

Mấu chốt là, kẻ để ý đến Lục Tinh Tuyết lại là một thanh niên xuất sắc của nhà họ Lý, một trong hai gia tộc đứng đầu Ninh Châu.

Nếu nhà họ Lục dám phản đối, nhà họ Lý muốn dùng vũ lực để tiêu diệt thì chắc chắn họ sẽ không thoát nạn nổi.

Lục Tinh Tuyết rưng rưng nước mắt: “Bố à, anh ấy đang bị mất trí nhớ, chỉ tạm thời ở lại đây thôi, khi nào anh ấy nhớ lại sẽ đi mà”.

“Đúng đấy ạ, bác đừng giận nữa, sau này anh ấy khôi phục trí nhớ mà không chịu đi thì cháu sẽ là người đầu tiên đuổi đi!”

Mục Thiên Thiên lo lắng lên tiếng, nói đỡ cho chị họ mình: “Bên cạnh đó, trong khoảng thời gian này cháu sẽ luôn ở đây, chị họ nhất định sẽ không sao đâu ạ”.

Lục Xuyên hừ lạnh, không đáp lời cô ta mà nhìn Lục Tỉnh Tuyết, nói: ‘Bố không cần biết con nghĩ gì, hôm nay đuổi cậu ta ra khỏi nhà họ Lục cho bố!”
“Bố”

Hai mắt Lục Tỉnh Tuyết đỏ hoe: “Anh ấy được con cứu, bây giờ mất trí nhớ, con phải chờ đến khi anh ấy khôi phục trí nhớ mới để anh ấy đi được”.

“Bố cũng biết con đã quyết định chuyện gì thì sẽ không đổi ý mà, xin bố tha lỗi cho con”.

Thái độ của cô ta rất kiên quyết.

Dương Thanh lặng lẽ nhìn mọi chuyện đang diễn ra, thật sự rất ấm lòng.

“Tỉnh Tuyết, cô đừng cãi nhau với bác trai nữa, tôi sẽ rời khỏi đây”.

Thình lình, anh lên tiếng.

Tuy không biết mình có thể đi đâu, nhưng Dương Thanh hiểu răng mình mà tiếp tục ở lại đây sẽ chỉ mang phiền phức đến cho Lục Tinh Tuyết mà thôi.

Dù không được ở đây thì anh cũng đâu đến mức bị chết đói, ra công trường lao động tay chân cũng kiếm được miếng cơm ăn mà.

Nói xong, Dương Thanh xoay người muốn ra ngoài.

“Này anh!”.

Lục Tỉnh Tuyết hốt hoảng cản anh lại, quyết đoán nói: “Tôi là người cứu anh, tôi không cho phép anh đi khi chưa lấy lại được trí nhớ”.

“Tinh Tuyết…”
Dương Thanh vừa định khuyên bảo thì bị cô ta ngắt lời: “Tôi không cho anh đi đâu!”
Mục Thiên Thiên nhìn anh rồi lại nhìn Lục Xuyên đang trên bờ nổi cơn tam bành, lòng vô cùng sốt ruột.

“Bác à, bác cho anh ấy ở lại đây một thời gian đi, cháu thề với bác nhất định sẽ không rời chị họ nửa bước”.

Mục Thiên Thiên không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ đành nói như vậy..

Chương 2109

Nhưng Lục Xuyên không hề để ý đến cô ta.

“Thứ bất hiếu!”
Ông ta tiến lên giơ tay muốn tát vào mặt của Lục Tinh Tuyết, giận dữ hét lên: “Cậu ta phải xéo ra khỏi đây!”
Gô ta sững sờ nhìn bàn tay của bố cách mặt mình ngày càng gần.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa bao giờ bị bố đánh cả.

Cái tát này sắp sửa rơi xuống thì đột nhiên Lục Tinh Tuyết thấy một người xông tới che trước mặt mình.

“Chát!”
Tiếng bạt tai chát chúa vang lên.

“Anhl”
“Anhl”

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên thất thanh hét lên.

Lục Xuyên cực kỳ kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh lại có thể chịu được cái tát này.

Vừa rồi rõ ràng Dương Thanh còn đứng cách đây mấy mét cơ mà, sao lại nhanh như vậy được?
Điều mà Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên quan tâm thì không phải tốc độ của Dương Thanh, hai cô gái sốt săng nhìn về phía Dương Thanh.

Nhất là Lục Tinh Tuyết, nhìn bóng lưng vững chãi trước mặt mình, nơi sâu thẳm nào đó trong lòng như rung động.

“Bác trai, bác muốn đánh thì cứ đánh cháu ạ, Tỉnh Tuyết cũng vì muốn đợi cháu khôi phục trí nhớ mới đưa cháu về nhà họ Lục ở tạm thôi”.

Dương Thanh nghiêm túc nói: ‘Nếu bác cảm thấy cháu ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến cô ấy thì cháu sẽ đi ngay”.

Dứt lời, anh không chờ Lục Xuyên đáp lại mà bước đi lập tức.

“Này anh!”

Lục Tỉnh Tuyết sốt sắng chạy đến chộp lấy tay Dương Thanh, nghẹn ngào nói: “Tôi đã nói không được tôi cho phép thì anh không thể đi rồi mà!”
“Hơn nữa, bây giờ anh đang mất trí nhớ, dù tôi cho anh đi thì anh có thể đi đâu được?”
“Ra ngoài đó, anh biết sống sao?”
Nét mặt Dương Thanh trở nên chua xót, cô gái tốt bụng này cái gì cũng tốt cả, chỉ là quá cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể làm cô ta đổi ý.

Nhưng nếu anh không đi thì sẽ trở thành rắc rối cho cô gái này.

Lục Xuyên không xua đuổi Dương Thanh nữa mà nhìn anh chăm chăm như đang suy tư điều gì.

“Phịch!”
Ngay lúc này, Lục Tỉnh Tuyết quỳ xuống dưới chân ông ta.

Cảnh tượng này làm cho ai nấy đều ngỡ ngàng.

“Bố à, từ nhỏ đến lớn con chưa bao giờ xin bố điều gì, lân này con cầu xin bố bỏ qua, cho anh ấy ở lại đây”.

Cô ta van nài: “Con hứa với bố là anh ấy sẽ không gây ra rắc rối gì khi ở đây đâu ạ’.

“Khi nào anh ấy khôi phục trí nhớ hoặc tìm ra người nhà, con nhất định sẽ để anh ấy đi!”
“Con chỉ cầu xin bố cho con một thời gian thôi!”.

Chương 2110

Dương Thanh sững sờ: “Tinh Tuyết, cô…”
Anh muốn nói gì nhưng lại không thốt nên lời, anh cực kỳ cảm động.

Mục Thiên Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lục Xuyên nhìn cô con gái đang quỳ dưới chân mình rồi đưa mắt về phía Dương Thanh.

Thật lâu sau, ông ta lên tiếng: ‘Cậu nhóc kia, muốn ở lại đây thì cũng được, nhưng cậu phải qua được thử thách của tôi”.

Nghe Lục Xuyên nói vậy, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều ngẩn ra, hai người không nghĩ rằng ông ta sẽ cho Dương Thanh cơ hội để ở lại.

“Vâng, bác nói đi ạI”
Anh gật đầu đồng ý.

“Thử thách của tôi rất đơn giản, chỉ cần có thể đánh bại hai vệ sĩ của tôi sẽ được phép ở lại đây”.

Lục Xuyên tủm tỉm nói, trông ông ta không khác nào một lão cáo già xảo quyệt.

“Bố!”
Lục Tinh Tuyết sốt sắng lên, vội vàng nói: “Vệ sĩ của bố đều đã được huấn luyện kĩ càng, nói thế nào cũng là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ”.

“Anh ấy vốn đang bị thương, vẫn chưa khỏi hẳn, sao có thể đánh lại vệ sĩ của bố được chứ?”
Mục Thiên Thiên cũng khuyên can: “Đúng đấy ạ, cháu thấy bác không muốn cho anh ấy cơ hội nào thì đúng hơn đấy!”
Lục Xuyên không quan tâm đến hai cô, chỉ nhìn Dương Thanh với đôi mắt sáng rực, hỏi: “Cậu nhóc, cậu có dám chấp nhận thử thách của tôi không?”
“Có ạ!”
Dương Thanh đồng ý.

Anh không biết mình có thể đánh bại được hai người vệ sĩ đó hay không, nhưng không biết vì sao anh lại không thấy sợ hãi chút nào, ngược lại còn có cảm giác hai người này không đủ mạnh để làm đối thủ của mình.

“Anh đừng đồng ý!”
Mục Thiên Thiên sốt ruột can ngăn: ‘Vệ sĩ của bác đều là những cao thủ hàng đầu nhà họ Lục cả, hai người đó mà hợp sức thì anh không thăng nổi đâu”.

Lục Tỉnh Tuyết cũng thấp thỏm nói: ‘Anh đừng chấp nhận thử thách của bố tôi chứ’.

Dứt lời, cô ta đứng che trước mặt Dương Thanh, thở hổn hển nói: “Bố, con đã lớn rồi, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm”.

“Con biết bố không muốn anh ấy ở đây nên mới cố ý bảo hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ thử thách anh ấy”.

“Chừng nào còn có con, con tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào động vào anh ấy!”
Thái độ của Lục Tỉnh Tuyết rất kiên quyết.

Nhìn cô gái bé nhỏ đang bảo vệ mình, Dương Thanh cảm thấy rất cảm động.

Lục Xuyên nheo mắt nhìn chàng trai đang đứng sau Lục Tỉnh Tuyết, không nói gì.

Ông ra rất muốn nhìn xem cậu con trai này có can đảm đứng ra hay không.

Thật ra thì Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều nghĩ sai rồi.

Lục Xuyên cố ý đưa ra thử thách này không phải vì muốn đuổi Dương Thanh ra ngoài, không hiểu sao ông ta cảm nhận được sức mạnh rất lớn đến từ anh.

Bản thân Lục Xuyên là một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, thuộc hàng những người có tài năng thiên bẩm ở nhà họ Lục, thế mà lại thấy áp lực khi đứng trước một người trẻ tuổi..

Chương 2111

Nếu trực giác của Lục Xuyên không sai thì có lẽ Dương Thanh sẽ là một điều bất ngờ dành cho mình.

“Tinh Tuyết, vừa rồi tôi đã chấp nhận thử thách của bác trai rồi.

Đừng lo, tôi nhất định sẽ không làm cô thất vọng đâu!”
Dương Thanh tiến lên một bước, nhìn Lục Tỉnh Tuyết nghiêm túc nói.

“Anh điên rồi!”
Lục Tinh Tuyết chưa kịp lên tiếng thì Mục Thiên Thiên sốt sắng nói: “Anh đang bệnh, sao có thể đấu lại cao thủ hàng đầu nhà họ Lục được? Ý của bác là một mình anh đấu với hai người có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ đấy!”
Lục Tỉnh Tuyết lo đến sắp khóc: “Anh nghe tôi đi, đừng chấp nhận thử thách của bố tôi mà”.

Dương Thanh lắc đầu, kiên định nói: “Hãy tin tôi!”
Nhìn thấy dáng vẻ tự tin vững vàng của anh, Lục Tinh Tuyết bất chợt hơi thất thần, cô ta căn đôi môi đỏ mọng, hai mắt đẫm lệ chăm chú nhìn anh.

Thấy được ý chí trong mắt Dương Thanh, Lục Tỉnh Tuyết biết dù có khuyên nữa thì anh vẫn sẽ thực hiện thử thách của Lục Xuyên.

“Thôi được rồi, cẩn thận nhé!”
Cuối cùng cô ta cũng gật đầu.

Lục Tinh Tuyết thâm hạ quyết tâm, nếu Dương Thanh gặp nguy hiểm, cô ta sẽ lập tức xông lên ngăn cản.

Dù kết quả là thua, cô ta cũng quyết không để anh đi.

“Chị sao vậy hả”
Mục Thiên Thiên thấy Lục Tinh Tuyết đồng ý thì hốt hoảng: “Anh ấy được chúng ta cứu về cơ mà, chị không biết lúc đó anh ấy bị thương nặng đến mức nào ư?”
“Mặc dù đã xuất viện nhưng thương tích của anh ấy vẫn chưa

khỏi hẳn, còn vệ sĩ của bác thì đều là cao thủ bậc nhất nhà họ Lục".

"Nhỡ đâu lỡ tay đánh quá mạnh làm anh ấy chết thì sao!"
Lục Tỉnh Tuyết cắn môi, lòng cũng rất lo lắng nhưng lại không thể ngăn cản Dương Thanh lại được.

"Thiên Thiên, em yên tâm, chị sẽ không để anh ấy có mệnh hệ gì đâu, anh ấy không thể đi được", cô ta vẫn kiên trì.

Trong lúc đó, Dương Thanh đã đi theo Lục Xuyên ra sân.

Hai người vệ sĩ cũng tiến lên mấy bước, đứng trước mặt anh.

Hai người này tỏ thái độ rất khinh thường, hoàn toàn không xem Dương Thanh ra gì, trong lòng thầm thắc mắc tại sao Lục Xuyên lại yêu cầu họ hợp sức đi đối phó với một người trẻ tuổi, đúng là hạ thấp tiếng tăm của họ mà.

Lục Xuyên thấy Dương Thanh vẫn giữ được bình tĩnh thì khá kinh ngạc.

Gòn trẻ như thế mà vẫn không run không sợ khi đối mặt với hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, dù thua thì tâm thái này cũng khiến ông ta có cái nhìn khác với anh.

"Bắt đầu đi!"
Lục Xuyên ra lệnh.

Song, dù đã nghe thấy mệnh lệnh của ông ta, hai tên vệ sĩ vẫn không nhúc nhích, chờ Dương Thanh ra đòn trước.

""Nhóc con, quyền cước không có mắt đâu, nếu cậu sợ thì chủ động nhận thua để chúng tôi khỏi đánh đi, lỡ may bất cẩn làm cậu bị thương thì chúng tôi cũng khó nói"..

Chương 2112

Một tên vệ sĩ lạnh lùng nói với Dương Thanh.

Người còn lại cùng hờ hững nhìn anh, giọng lành lạnh: "Tất nhiên, nếu cậu vẫn khăng khăng muốn đấu với chúng tôi thì cho cậu đánh mười chiêu trước đấy, tới đi!"
Đột nhiên, một luồng khí thế mạnh mẽ bộc phát ra từ người Dương Thanh.

"Ầm!"
Họ thấy sàn đá thạch anh dưới chân Dương Thanh nháy mắt vỡ ra.

"Gì vậy?"
Giờ phút này, tất cả mọi người đều mở to mắt.

Dương Thanh vẫn chưa hành động nhưng hơi thở kinh khủng phát ra từ anh đã khiến cho ai cũng sợ hãi.

Hai mắt Lục Xuyên phát sáng, đã xác nhận được Dương Thanh thật sự rất mạnh, thực lực đã vượt xa ông ta.

Nếu không thì không thể phát ra khí thế đáng sợ đến vậy được.

Nhưng có một điều họ không biết là sức mạnh khủng bố này được giải phóng chỉ từ vỏn vẹn một tia sức mạnh của anh.

"Tôi lên đây!"
Sau câu này, Dương Thanh bỗng dưng biến mất.

"Bốp!"
"Binh!"
Hai tiếng va đập nặng nề vang lên, anh xuất hiện ở nơi hai vệ sĩ vừa đứng.

Còn hai người kia thì vừa bị Dương Thanh đánh trúng đã hôn mê bất tỉnh tại chỗ, văng ra mười mấy mét rồi rơi phịch xuống đất.

Yên lặng!

Lặng như tời Lục Xuyên mở to hai mắt, vẻ khó tin hiện rõ trên khuôn mặt nhưng ngoài ra còn có cả sự mừng rỡ.

Lần đầu tiên gặp Dương Thanh, ông ta đã có cảm giác anh là một người không đơn giản, và bây giờ dự cảm này đã được chứng thực.

Có thể nói hai vệ sĩ luôn đi theo Lục Xuyên thuộc hàng những cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục, thế mà chưa kịp có cơ hội ra tay thì đã ngất xỉu.

Như thế chẳng phải có nghĩa rằng thực lực của Dương Thanh đã nằm trên Vương Cảnh sơ kỳ rồi hay sao?
Nhưng Dương Thanh trông chỉ có hai bảy, hai tám tuổi thôi.

Từ lúc nào mà Ninh Châu xuất hiện một cao thủ Vương Cảnh trẻ như vậy?
Lục Xuyên cho răng thực lực của Dương Thanh ít nhất phải là Vương Cảnh trung kỳ, thậm chí Vương Cảnh hậu kỳ cũng có khả năng.

Nếu không thì không thể nào đánh bại hai cao thủ chỉ trong chớp mắt được.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng ngỡ ngàng, không tưởng tượng nổi.

Đây là ông anh thoi thóp sắp chết mà họ gặp được trên dinh thự Ninh Sơn ư?
Hai cao thủ của nhà họ Lục cùng lên mà vẫn bị Dương Thanh nhanh như chớp đánh bay, thế chẳng phải đồng nghĩa với việc anh có thể sánh bằng những cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục rồi sao?
Chác có lẽ Lý Tấn của nhà họ Lý, một trong hai gia tộc quyền thế Ninh Châu, cũng không phải đối thủ của anh nhỉ?.

Chương 2113

“Bác trai, cháu xin lỗi vì không khống chế lực lại ạ, làm người của bác bị thương rồi”.

Dương Thanh áy náy nói.

Vừa rồi anh đã nhẹ tay nhưng không ngờ cao thủ của nhà họ Lục lại yếu đến mức không tiếp nổi cú đánh nhẹ nhàng này.

“Ha ha, tốt lắm!”
Bấy giờ Lục Xuyên mới lấy lại tinh thần, sảng khoái cười: “Cậu nhóc này, từ nay về sau cứ ở bên cạnh Tỉnh Tuyết, phụ trách bảo vệ con bé an toàn nhé”.

“Cháu cảm ơn bác Lục ạ”.

Dương Thanh vội vàng nói cảm ơn.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đứng sững người một lúc thì kích động cả lên.

“Anh lợi hại quá đi mất!”
Mục Thiên Thiên kéo lấy tay anh, hồ hởi reo lên: “Anh dạy võ cho tôi với nhé, tôi cũng muốn mạnh mẽ như anh”.

Dương Thanh sờ đầu, hơi ngượng ngùng.

Lục Tỉnh Tuyết đang căng thẳng cũng nhẹ nhõm, dịu dàng nhìn anh.

“Từ giờ anh yên tâm ở lại đây nhé”.

Cô ta nói: ‘Bố đã cho phép rồi thì không ai có thể đuổi anh đi đâu!”
“Cảm ơn cô!”
Dương Thanh cảm kích trả lời.

Anh hiểu rõ nếu không nhờ Lục Tỉnh Tuyết thì không đời nào có chuyện mình được đứng ở đây, có khi đã chết ở đỉnh Ninh Sơn vào mấy ngày trước rồi cũng không chừng.

Sau khi thăm dò biết được thực lực của Dương Thanh rất mạnh, Lục Xuyên nhanh chóng rời đi.

Vừa ra khỏi biệt thự, ông ta lập tức tìm đến chủ nhà họ Lục.

.

Chap mới luôn có tại == .

V N ==
“Bố ơi, con có một tin tốt cho bố đây!”
Lục Xuyên hào hứng nói với chủ nhà họ Lục.

“Ồ? Tin tốt gì có thể làm con kích động như vậy?”
Lục Nguyên Thông rất ngạc nhiên.

Lục Xuyên được chính mình chỉ định làm chủ nhân tương lai của nhà họ Lục nên lão biết đứa con trai này chưa một lần nào mất bình tĩnh như bây giờ.

Lục Xuyên vội vàng báo cáo: “Tỉnh Tuyết mang về một cao thủ rất mạnh, ít nhất ở Vương Cảnh trung kỳ, có thể là Vương Cảnh hậu kỳ nữa đấy ạI”
“Sao cơ?”
Lục Nguyên Thông đang ngồi trên ghế mây, nghe thế thì thảng thốt đứng bật dậy.

“Gon nói Tinh Tuyết mang một cao thủ có thực lực ít nhất là Vương Cảnh trung kỳ, thậm chí còn có thể là Vương Cảnh hậu kỳ về nhà sao?”
Thấy lão kinh ngạc như thế, Lục Xuyên gật đầu: “Chính xác một trăm phần trăm ạ, mới vừa rồi thôi, hai cao thủ bố cho con cùng hợp sức mà vẫn bị cậu nhóc đó đánh bại chỉ trong tích tắc, đến bây giờ họ vẫn còn đang hôn mê”.

Hiện nay nhà họ Lục đang đứng trên bờ sụp đổ, chính vì vậy mà họ không ra mặt khi Lục Tỉnh Tuyết bị Lý Tấn của nhà họ Lý quấy rối..

Chương 2114

Không phải không muốn ngăn cản mà là không dám.

Nhà họ Lý là một trong hai gia tộc hùng mạnh nhất Ninh Châu, Lý Tấn lại là cháu trai xuất chúng của gia tộc này, tình thế của nhà họ Lục đã gay go rồi mà chọc giận nhà họ Lý nữa thì xem như tiêu đời.

Sở dĩ nhà họ Lục còn có thể miễn cưỡng được.

xếp vào những dòng họ thế phiệt chỉ đứng sau hai gia tộc đứng đầu kia là vì có nền tảng sâu, các gia tộc khác mới chưa dám động vào.

Còn về nguyên nhân nhà họ Lục suy sút trầm trọng như vậy là do đã nhiều năm không bồi dưỡng ra được một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nào, cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cũng chỉ lác đác mấy người.

Giá như bọn họ có một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ thì đã không lưu lạc đến cảnh ngộ hôm nay.

Nếu là trước kia thì không dám nói là ngang ngửa được nhà họ Lý, nhưng ít ra thì có thể giành được vị trí dòng họ quyền thế nhất chỉ đứng sau hai gia tộc đứng đầu kia.

Vì vậy nên Lục Nguyên Thông mới thảng thốt khi biết được Dương Thanh có khả năng là một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ.

Lục Xuyên cũng vô cùng kích động, gật đầu liên tục: “Thưa bố, toàn bộ những gì con nói đều là thật, nếu bố không tin thì con sẽ bảo cậu nhóc đó đến gặp bố ngay”.

“Đừng làm vậy!”
Lục Nguyên Thông vội vã ngăn cản: ‘Nếu cậu †a là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ thật thì sao lại để cậu ấy tới gặp bố được?”
“Dẫn bố đi gặp cậu ấy đi!”
“Vâng ạ!”
Không lâu sau đó, hai bố con đến nhà của Lục Tỉnh Tuyết.

“Ông nội, sao ông lại đến đây ạ?”
Thấy Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên cùng nhau đến, Lục Tỉnh Tuyết rất ngạc nhiên.

Chưa bao giờ ông nội đến nhà cô ta cả.

“Tinh Tuyết, cậu nhóc ấy đâu rồi?”

Lục Xuyên tươi rói hỏi.

“Bác trai, bác tìm cháu ạ?”
Dương Thanh ra khỏi phòng, lễ phép hỏi ông ta.

“Cậu nhóc, đến đây nào!”
Lục Xuyên gọi anh đến, giới thiệu với Lục Nguyên Thông: “Bố, đây là cậu nhóc mà con kể với bố”.

Lục Nguyên Thông ngẩn người, quan sát Dương Thanh từ đầu đến chân rồi tức giận hỏi ông ta: ‘Cao thủ Vương Cảnh mà con nói với bố là tên nhóc mặt mũi non choẹt này à?”
Lục Xuyên biết lão thấy Dương Thanh quá trẻ nên không tin.

Ông ta bèn giải thích: “Bố đừng sốt ruột, bảo cậu ấy thể hiện một chút là biết ngay thôi”.

Tuy hơi bực dọc nhưng Lục Nguyên Thông cũng biết Lục Xuyên không phải loại người ăn nói lung tung, thế là ra lệnh cho cao thủ đang đứng sau lưng mình: “Ông đi thử xemI”
“Vâng!”
Người đó tiến lên.

“Ông nội!”
Lục Tỉnh Tuyết vừa thấy cao thủ kia thì giật mình, đứng trước mặt Dương Thanh như gà mẹ bảo vệ con, nói: ‘Anh ấy vấn chưa khỏe lại mà, ông nội định làm gì vậy?”.

Chương 2115

Cô ta biết cao thủ này là ai, đó là người mạnh nhất nhà họ Lục, nghe nói tu vi đã đến Vương Cảnh trung kỳ.

Mà cao thủ mạnh nhất của nhà họ Lý thì chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ là cùng.

.

Đam Mỹ Hay
Tuy là Dương Thanh đã đánh bại hai vệ sĩ của Lục Xuyên chỉ trong giây lát nhưng hai người đó chẳng là gì so với cao thủ trước mắt cả.

"Tinh Tuyết, con đứng qua một bên đi!"
Lục Xuyên vội vàng trách móc.

Dương Thanh cũng an ủi: "Tinh Tuyết, cô đừng lo, tôi không sao đâu".

"Hừ!"
Cao thủ nhà họ Lục cười khẩy: "Nhóc con, cậu cuồng vọng quá rồi đấy!"
Được vinh danh là người mạnh nhất nhà họ Lục, ông ta cũng có lòng kiêu hãnh.

Dương Thanh vốn không có ý gì, chỉ có cảm giác cao thủ mạnh nhất trước mặt cũng chỉ tâm tầm như hai tên vệ sĩ do Lục Xuyên mang đến thôi.

"Tinh Tuyết, cháu tránh ra đi, ông chỉ muốn thử cậu ấy một lần thôi, sẽ không làm cậu ấy bị thương đâu'.

Lục Nguyên Thông lên tiếng.

Lục Tỉnh Tuyết nghe ông nội nói vậy mới lùi lại, nhưng trên mặt vẫn có nét lo âu.

"Nhóc con, đánh trước đi, nếu không sẽ không còn cơ hội nào đâu".

Cao thủ nhà họ Lục ngạo nghễ nói với Dương Thanh.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi hay là ông đánh trước đi!”
Dương Thanh lo mình vừa đấm một phát thì lại làm người ta ngất như vừa rồi.

“Cậu không biết phải trái như vậy thì đừng trách tôi không nương tay!”

Ông ta quát lớn, giậm chân xuống đất xông về phía anh.

“Mạnh quát”
Lục Xuyên sùng bái nhìn cao thủ kia: “Ông Tê lại mạnh hơn rồi!”
Lục Nguyên Thông cũng hài lòng gật đầu: “Nếu không có ông ấy thì có lẽ nhà họ Lục ta đã bị rớt khỏi hàng gia tộc hạng hai rồi”.

“Anh cẩn thận nhé!”
Mục Thiên Thiên hô to.

Nhìn thấy Dương Thanh sắp bị cao thủ nhà họ Lục đánh trúng, cô ta năm chặt tay, trong mắt tràn đầy sự lo lăng.

Lục Tỉnh Tuyết lo anh sẽ lại bị thương.

Trên đường từ bệnh viện về nhà, dáng vẻ đau đớn ôm đầu của Dương Thanh làm cho cô ta thấy mình như đau lây, Lục Tinh Tuyết thật sự rất thương người đàn ông này, không muốn thấy ai làm hại đến anh.

“Này anhl”
Lục Tỉnh Tuyết không kìm được hét lên.

Vì cô ta nhận ra Dương Thanh không hề định tránh né, cứ đứng yên tại chỗ.

Ban đầu Lục Nguyên Thông còn rất phấn khởi, giờ thì thất vọng lắc đầu: “Còn tưởng là một cao thủ, bố nghĩ nhiều rồi”..

Chương 2116

“Gậu ta còn quên cả việc tránh né, rõ là bị ông Tề dọa sợ rồi”.

Lục Xuyên cũng sững sờ: “Sao lại vậy?”
Vừa rồi nhìn thấy Dương Thanh chớp nhoáng đánh bại hai tên vệ sĩ, ông ta đã khẳng định cảnh giới võ thuật của anh ít nhất nằm ở Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng bây giờ có vẻ còn không có cả phản xạ của Vương Cảnh sơ kỳ nữa.

Chẳng lẽ ông ta bị hoa mắt?
“Âm!”
Ngay lúc đó, nắm đấm của cao thủ nhà họ Lục hung hãn rơi xuống.

“GÌ cơ?”
“Cản được à?”
“Không thể nào?”
Lục Xuyên và Lục Nguyên Thông trợn to hai mắt, vẻ hoảng sợ hiện lên rất rõ.

Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, chỉ đưa một tay ra đỡ lấy toàn bộ cú đấm của ông Tề, thậm chí còn không hề lùi lấy nửa bước.

Anh vẫn đứng yên như thế, không nhúc nhích, như thể đòn công kích của ông Tề chỉ là gãi ngứa.

Ông ta cũng ngỡ ngàng, không dám tin: “Trời đất… Sao lại vậy chứ?”
Dương Thanh bình tĩnh nói: “Ông không phải đối thủ của tôi đâu!”
“Không thể nào!”
Ông Tề tức khăc giận dữ, lại dùng sức tung một quyền tới.

“Tôi là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục, sao lại thua trong tay cậu được!”
Ông ta gào lên, nắm đấm theo sát mà đến.

“Phich!”
Nhưng cú đấm này vẫn bị Dương Thanh cản lại một cách dễ dàng, không hề mất sức.

Cho đến lúc này, ông Tê mới nhận ra Dương Thanh thật sự rất mạnh, ông ta đã nhìn lầm rồi.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên vô cùng chấn động, ông Tê là người mạnh nhất nhà họ.

Lục với thực lực Vương Cảnh trung kỳ mạnh mẽ, thế mà lại quá yếu đối với Dương Thanh.

Anh còn chưa làm gì mà đã cản lại được mọi đòn công kích của ông ta rồi.

“Bố, thực lực của cậu ấy không phải Vương Cảnh trung kỳ, phải là Vương Cảnh hậu kỳ mới đúng!”
Lục Xuyên cực kỳ kích động, sảng khoái cười: “Bố nhìn kìa, cậu ấy thực sự là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, ha ha ha ha…”
Chỉ một người có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ là đủ để đưa một gia tộc lên vị trí đứng đầu Ninh Châu.

Mà bây giờ cao thủ hùng mạnh ấy lại ở tại nhà họ Lục bọn họ, có thể thấy được Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên hào hứng đến mức nào.

Mấy lần dùng hết sức để tấn công mà vẫn bị Dương Thanh tùy ý cản lại, cuối cùng ông Tê cũng bỏ cuộc.

“Tôi thua rồi!”
Ông ta chán nản nói..

Chương 2117

Nghe thấy ông Tề thừa nhận mình thua Dương Thanh, Lục Nguyên Thông mới lấy lại tinh thần, hồ hởi nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”
Vì quá kích động nên cả người lão đều run lên.

Nhiều năm về trước, nhà họ Lục mới là gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, đến cả nhà họ Lý cũng không phải đối thủ của họ.

Nhưng từ khi Lục Nguyên Thông tiếp nhận vị trí chủ gia tộc, nhà họ Lục càng ngày càng suy sút, những cấp dưới trung thành thì phản bội hoặc bỏ đi.

Người băng lòng ở lại hiện giờ chỉ còn lại một mình ông Tê.

Chính vì vậy mà Lục Nguyên Thông rất kính trọng ông ta.

“Chủ gia tộc, tôi xin lỗi!”
Ông Tề áy náy đi đến trước mặt lão, hơi cúi người xuống.

Lục Nguyên Thông vội vàng lắc đầu: “Ông nặng lời quá, chỉ là một trận so tài thôi, đừng bận tâm về nớ’.

Sau khi an ủi ông Tê, lão lại gân Dương Thanh, vui mừng nói: “Cậu nhỏ, sau này cứ ở lại nhà họ Lục đi, tôi nhất định không bạc đãi cậu đâu”.

Lục Xuyên cũng nhanh chóng thể hiện lập trường: “Sau này cần tôi giúp gì thì cậu nhỏ cứ nói nhé”.

Nét mặt của Dương Thanh vấn không đổi khi thấy thái độ của hai bố con trở nên nhiệt tình, nhưng dù sao họ cũng là bố và ông nội của Lục Tinh Tuyết nên anh lễ phép đáp: “Vâng, cháu cảm ơn bác trai và ông chủ Lục ạ”.

“Ông thấy cháu cũng ngang tuổi Tinh Tuyết, gọi ông chủ Lục thì xa lạ quá, từ giờ cháu cứ gọi là ông nội như Tỉnh Tuyết đi”.

Lục Nguyên Thông mau chóng sửa xưng hô.

Lục Xuyên nghe thấy lời này của lão thì giật mình, nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Lục Tinh Tuyết, bỗng dưng thấy xứng đôi thế nào.

Nhà họ Lục hiếm con trai, nếu hai người có thể kết hôn thì rất có lợi cho gia tộc.

Rõ ràng Lục Nguyên Thông cũng có suy nghĩ đó.

Mục Thiên Thiên đang đứng cạnh Lục Tinh Tuyết cũng ngẩn ra, đây còn là chủ nhà họ Lục và chủ gia tộc tương lai mà họ biết ư?
"Thôi, bọn ông không quấy rây chuyện của mấy đứa, sống với nhau thật vui nhé".

Lục Nguyên Thông vội vàng kéo Lục Xuyên rời khỏi đây.

Sau khi họ đi, biệt thự trở về với sự yên tĩnh thường ngày.

"Chị à, trước khi đi ông bảo hai người sống với nhau thật vui, có phải là ẩn ý hai người nên hẹn hò rồi không?"
Mục Thiên Thiên chợt hỏi.

Lục Tỉnh Tuyết sững sờ một lát rồi mặt đỏ như gấc, giận dõi nói: "Thiên Thiên, em lại nói linh tinh rồi, chị không cho em đi mua sắm nữa đâu'.

"Kìa chị, em có nói linh tỉnh đâu, ý ông là thế mài"
Mục Thiên Thiên ấm ức đáp, chợt đảo mắt một vòng, nhìn Dương Thanh hỏi: "Anh này, tôi hỏi anh trả lời nhé, chỉ cần nói phải hay không phải là được'.

Dương Thanh không rõ cô ta định làm gì, gật đầu: "Được!"
"Chị Tỉnh Tuyết đẹp lắm đúng không?"
Anh gật đầu ngay: "Đúng!"
"Chị Tỉnh Tuyết cũng tốt bụng lãm đúng không?", Mục Thiên Thiên lại hỏi..

Chương 2120

Dương Thanh ngồi một mình trên sofa trong phòng khách, trong lòng hơi lo lăng.

Tuy anh không tự kỷ đến mức cho rằng Lục Tinh Tuyết sẽ thích mình trong thời gian giãn như vậy, nhưng lúc nấy khi Lục Tinh Tuyết rời đi hình như tâm trạng của cô ta rất kém, vì vậy Dương Thanh hơi lo.

Đợi đúng nửa tiếng, rốt cuộc cũng nghe tiếng bước chân vang lên, Dương Thanh vội đứng dậy, chỉ thấy hai cô gái trang điểm xinh đẹp đang dắt †ay nhau đi về phía này.

Hai người đó chính là Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên vốn là những cô gái có giá trị nhan sắc siêu cao, lúc này sau khi đã trang điểm tỉ mỉ xong, quả thật càng xinh đẹp tuyệt trần, hơn xa các cô diễn viên được yêu thích trên điện ảnh.

“Anh đừng nhìn nữa, nếu nhìn nữa chị Tỉnh Tuyết sẽ xấu hổ chết mất”.

Mục Thiên Thiên cười hi ha nói.

Dương Thanh nhất thời đỏ mặt, cười nói: “Hai chị em cô thật sự rất xinh đẹp!”
Mục Thiên Thiên cười đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, anh cũng không nhìn xem hai chị em chúng tôi là ai chứ?”

€ó được lời khen của Dương Thanh, Lục Tinh Tuyết vui như tết.

Nửa giờ sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi dừng lại ở quảng trường Ninh Châu.

Quảng trường Ninh Châu là nơi tập trung rất nhiều cửa hàng xa xỉ.

Một đoàn ba người có giá trị nhan sắc cực cao này vừa xuất hiện lập tức thu hút vô số ánh mắt của người khác.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã quen với cảnh tượng này từ lâu, nên không cảm thấy khác lạ, ngược lại Dương Thanh rất không tự nhiên khi bị nhiều người nhìn chăm chằm như Vậy.

"Chị, chị thấy bộ vest màu trắng kia thế nào?"
Lúc đi ngang qua cửa hàng Versace, Mục Thiên Thiên bất ngờ chỉ vào bộ quần áo trên người ma nơ canh ở lối vào cửa hàng, vui vẻ nói.

"Được đấy, mua đi!"
Lục Tỉnh Tuyết cũng rất hài lòng, trực tiếp bảo người phục vụ gói lại.

"Tinh Tuyết…"
Dương Thanh vừa muốn ngăn cản nhưng không kịp vì Lục Tỉnh Tuyết đã quẹt thẻ luôn rồi.

Những nhân viên trong cửa hàng nhìn Dương Thanh bảng ánh mắt rất khác lạ.

Giống như Dương Thanh là anh chàng trai bao của Lục Tỉnh Tuyết.

"Đôi giày da này cũng đẹp lắm, mua đi!"
"Sơi dây lưng này mua luôn!"
"Chiếc áo sơ mi này rất đẹp, gói lại đi!"
Sau một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, trên tay Dương Thanh đã lỉnh kỉnh túi lớn túi nhỏ.

Từ quần áo mặc bên ngoài đến đồ lót bên trong, mỗi thứ đều mua vài bộ.

Dương Thanh đã rất cố găng ngăn cản nhưng không có tác dụng, hễ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chấm được món nào là mua liền món đó.

"Tinh Tuyết, Thiên Thiên, đủ rồi, đủ thật rồi.

Quần áo nhiều như vậy, đủ tôi mặc mấy năm rồi".

.

Chương 2121

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: ‘Nếu không, mua cho hai người đi?”
Từ nãy đến giờ hai cô gái này chỉ lo mua đồ cho anh, không mua một món nào cho bọn họ.

Dương Thanh cũng thấy rất ngại.

Hai cô gái này đã cứu mạng anh, bây giờ anh còn sống trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết, đã vậy lúc này cô ta còn mua đồ cho anh nữa.

Nhân viên bán hàng đều coi anh là trai bao rồi.

“Có bao nhiêu đây sao mà đủ?”
Mục Thiên Thiên vội nói: “Anh chỉ cần đi theo chúng tôi là được, còn việc tính tiền để chúng tôi lol”
Khóe miệng Dương Thanh giật giật, nhưng không nói gì chỉ đành đi theo hai cô gái này tiếp tục mua săm.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên dường như không biết mệt, bọn họ không ngừng dạo hết cửa hàng này tới cửa hàng khác cả buổi sáng.

Cuối cùng vấn là do Mục Thiên Thiên đói bụng, lúc này hai cô gái mới chịu dừng lại, dẫn Dương Thanh đi ăn trưa.

Sau buổi cơm trưa, lại tiếp tục đi dạo phố, chỉ là lân này đỡ hơn rồi, bọn họ không mua đồ cho Dương Thanh nữa, mà là mua cho bọn họ.

Lại là một chiều chỉ dành cho việc mua sắm nhưng điều khiến Dương Thanh ngạc nhiên là ngay cả anh cũng thấy mệt mỏi buồn ngủ, nhưng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên không hề biết mệt, lúc nào vẻ mặt cũng bừng bừng sức sống.

“Này anh, sau này hai chúng tôi ra ngoài không cần lo lắng nữa, bởi vì cuối cùng cũng có người xách đồ giúp chúng tôi rồi!”
Trên đường trở về Mục Thiên Thiên cười vui vẻ nói.

Dương Thanh cạn lời nói: “Sau này tôi có thể không đi dạo phố với hai người nữa được không?”
“Không thể!”
“Không thể!”
Hai cô gái cực kỳ ăn ý cùng thốt lên.

Đúng lúc này, Dương Thanh có cảm giác nguy hiểm, nhất thời chau mày nhìn kính chiếu hậu, lạnh giọng nói: “Phía sau có người đang theo dõi chúng ta!”
“Cái gì?”
Mục Thiên Thiên nóng nảy: ‘Ai mà lớn gan như vậy, lại dám theo dõi chúng ta, bọn họ chán sống rồi sao?”

Lục Tỉnh Tuyết hơi lo lắng nói: “Chắc không phải là người của Lý Tấn chứ?”
“Tăng tốc!”
Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tài xế không nói không rằng, đột nhiên tăng tốc, chiếc xe lao nhanh như bay.

Nhưng chiếc xe phía sau cũng bỗng tăng tốc theo.

Quả nhiên có vấn đề.

Hai chị em đều căng thẳng, nhất là Lục Tỉnh Tuyết, lúc này trong lòng cô ta lo lắng nhất chính là đám người của Lý Tấn.

Lý Tấn cứ đeo bám cô ta mãi.

Nhà họ Lục cũng chuẩn bị gả cô ta cho Lý Tấn dù sao nhà họ Lục bây giờ không thể đắc tội với nhà họ Lý đang nổi như cồn được.

“Cô chủ là xe của nhà họ Lý!”
Tài xế đang lái xe vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm nghị nói: “Hay là cô gọi điện cho chủ gia tộc để ông ấy sắp xếp người đến tiếp ứng chúng ta’.

.

Chương 2124

Ông ta thật sự nổi giận.

Bây giờ đang trong lúc nguy hiểm, Dương Thanh còn dám chọc giận Lý Tấn, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?
Sau đó, ông ta lao vọt lên.

“Vèo!”
Nhưng tốc độ của Dương Thanh còn nhanh hơn.

Ông ta chưa kịp xông tới đã nhìn thấy cảnh tượng khủng bố.

“Bịchl”
“Bịch!”
Hai tiếng va đập nặng nề liên tiếp vang lên, hai vệ sĩ nghe lệnh Lý Tấn đánh Dương Thanh đều phun máu bay ngược ra như đạn pháo.

“Gái gì?”
“Sao lại như thế?”

“Sao cậu ta lại mạnh như vậy?”
Người nhà họ Lý đều sợ ngây người, vẻ mặt khó tin.

Nhất là Lý Tấn, hắn ta bát đầu cảm thấy sợ hãi.

Vệ sĩ của hắn ta đều là cao thủ của nhà họ Lý.

Hai người vừa bị Dương Thanh đánh bay là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Trong nhà họ Lý chỉ có dòng chính như hản ta mới có tư cách được hai cao thủ Vương Cảnh đi theo bảo vệ.

Vậy mà giờ đây, bọn họ đều bị đánh bay, bất tỉnh nhân sự.

Ông Vương đang định lao lên nghênh chiến cũng ngẩn người, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Ông ta chỉ biết quan hệ của Dương Thanh và Lục Tỉnh Tuyết rất tốt, nhưng không ngờ anh lại mạnh như vậy.

Có thể dễ dàng đánh bay hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ thì ít nhất thực lực của anh cũng phải là Vương Cảnh trung kỳ.

Bản thân ông ta cũng là Vương Cảnh sơ kỳ.

Nếu đối đâu Dương Thanh, chẳng phải ông ta sẽ không chịu nổi một đòn sao?
Nghĩ lại mình vừa chế nhạo Dương Thanh, ông ta cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui vào.

“Anh vừa nói muốn đánh phế tôi sao?”
Dương Thanh lạnh lùng bước từng bước về phía Lý Tấn.

Toàn thân Lý Tấn run bần bật, có thể xác định thực lực của Dương Thanh là Vương Cảnh trung kỳ.

Tuy trong nhà họ Lý cũng có mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng hản ta gặp được cũng phải lễ phép chào hỏi.

Hắn ta sợ nhất là Dương Thanh còn trẻ như vậy đã đạt tới Vương Cảnh trung kỳ.

Loại người này sao có thể tâm thường được?
“Mày… mày định làm gì?”
Lý Tấn vừa lùi ra sau vừa lắp bắp nói: “Tao cảnh cáo mày, tao là thiên tài võ thuật thế hệ trẻ của nhà họ Lý, vừa đầy ba mươi tuổi đã đột phá Vương Cảnh sơ kỳ”.

“Nếu mày dám làm hại tao, ông nội tao sẽ không tha cho mày đâu!”.

Chương 2125

“Nhà họ Lục cũng sẽ bị liên lụy.

Mày đừng tới đây, đừng tới đây…”
Dương Thanh bỗng tiến lên một bước, tóm lấy một cánh tay của Lý Tấn, dùng sức vặn.

“Răng rắc!”
Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết vang vọng cả con đường.

Đám vệ sĩ nhà họ Lý đều khiếp sợ, không dám xông lên trả thù.

Đến cả Lý Tấn còn bị Dương Thanh tùy ý bẻ gãy tay, huống hồ là bọn họ?
“Lần này tạm thời tha cho anh một mạng.

Nếu còn dám làm phiền Tinh Tuyết, tôi sẽ phế sạch cả năm chỉ của anh!”
Dương Thanh hăm dọa một câu rồi quay người lên xe.

Ông Vương ngơ ngác hỏi: “Chỉ có bốn chỉ thôi mà? Sao cậu nhỏ lại nói là năm chỉ?”
Người nhà họ Lý thấy xe của Lục Tỉnh Tuyết rời đi mới hốt hoảng chạy lại.

“Mau đưa cậu chủ đi bệnh viện!”
Vệ sĩ nhà họ Lý cuống quýt nói.

“Cút! Cút hết cho tao!”
Lý Tấn nổi giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Vô dụng! Chúng mày đều là lũ vô dụng! Tao bị thằng nhãi kia bẻ gãy tay mà chúng mày chỉ đứng nhìn”.

Mấy gã vệ sĩ cúi đầu im lặng.

Bọn họ cũng chỉ là vệ sĩ nhà họ Lý mà thôi.

Nhưng họ lại cảm giác được sát khí dọa người của Dương Thanh.

Nếu bọn họ dám ra tay, không ai dám chắc Dương Thanh có giết luôn họ hay không.

Bọn họ không ngốc tới mức hi sinh cả tính mạng để bảo vệ Lý Tấn, biết rõ không đánh lại được còn khiêu khích anh.

Trong xe của Lục Tỉnh Tuyết, Mục Thiên Thiên sùng bái nhìn Dương Thanh: "Anh đỉnh thật đấy, chỉ cần ra tay đã trấn áp tất cả, ngầu lắm luôn!"
"Tôi muốn bái anh làm sư phụ, anh nhất định phải dạy tôi tập võ.

Sau này tôi cũng muốn trở thành cao thủ hàng đầu như anh".

Lục Tỉnh Tuyết nhìn Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sùng bái và yêu thương.

Từ nhỏ cô ta đã biết sinh ra trong gia tộc lớn không thể tự quyết định số phận của mình.

Vậy nên cô ta luôn mong mỏi tìm được một người chồng có thực lực mạnh mẽ.

Vậy thì gia tộc cũng sẽ không ép cô ta liên hôn nữa.

Sau khi gặp được Dương Thanh, cô ta mới thấy anh chính là người chồng cô ta ước mong từ nhỏ.

Nghĩ vậy, mặt cô ta đỏ bừng lên.

"Chị sao thế? Sao mặt chị đỏ vậy?"
Mục Thiên Thiên đột nhiên lo lắng nhìn Lục Tinh Tuyết, còn sờ trán cô ta, nghỉ ngờ nói: "Có sốt đâu!"
"Chị không sao!"
Lục Tinh Tuyết càng đỏ mặt, khẽ đẩy tay Mục Thiên Thiên.

.

Chương 2116

CHương 2116:

“Gậu ta còn quên cả việc tránh né, rõ là bị ông Tề dọa sợ rồi”.

Lục Xuyên cũng sững sờ: “Sao lại vậy?”

Vừa rồi nhìn thấy Dương Thanh chớp nhoáng đánh bại hai tên vệ sĩ, ông ta đã khẳng định cảnh giới võ thuật của anh ít nhất nằm ở Vương Cảnh trung kỳ.

Nhưng bây giờ có vẻ còn không có cả phản xạ của Vương Cảnh sơ kỳ nữa.

Chẳng lẽ ông ta bị hoa mắt?

“Âm!”

Ngay lúc đó, nắm đấm của cao thủ nhà họ Lục hung hãn rơi xuống.

“GÌ cơ?”

“Cản được à?”

“Không thể nào?”

Lục Xuyên và Lục Nguyên Thông trợn to hai mắt, vẻ hoảng sợ hiện lên rất rõ.

Dương Thanh vẫn đứng tại chỗ, chỉ đưa một tay ra đỡ lấy toàn bộ cú đấm của ông Tề, thậm chí còn không hề lùi lấy nửa bước.

Anh vẫn đứng yên như thế, không nhúc nhích, như thể đòn công kích của ông Tề chỉ là gãi ngứa.

Ông ta cũng ngỡ ngàng, không dám tin: "Trời đất… Sao lại vậy chứ?"

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Ông không phải đối thủ của tôi đâu!"

"Không thể nào!"

Ông Tề tức khäc giận dữ, lại dùng sức tung một quyền tới.

"Tôi là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục, sao lại thua trong tay cậu được!"

Ông ta gào lên, nắm đấm theo sát mà đến.

"Phich!"

Nhưng cú đấm này vẫn bị Dương Thanh cản lại một cách dễ dàng, không hề mất sức.

Cho đến lúc này, ông Tê mới nhận ra Dương Thanh thật sự rất mạnh, ông ta đã nhìn lầm rồi.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên vô cùng chấn động, ông Tê là người mạnh nhất nhà họ.

Lục với thực lực Vương Cảnh trung kỳ mạnh mẽ, thế mà lại quá yếu đối với Dương Thanh.

Anh còn chưa làm gì mà đã cản lại được mọi đòn công kích của ông ta rồi.

“Bố, thực lực của cậu ấy không phải Vương Cảnh trung kỳ, phải là Vương Cảnh hậu kỳ mới đúng!”

Lục Xuyên cực kỳ kích động, sảng khoái cười: “Bố nhìn kìa, cậu ấy thực sự là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, ha ha ha ha…”

Chỉ một người có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ là đủ để đưa một gia tộc lên vị trí đứng đầu Ninh Châu.

Mà bây giờ cao thủ hùng mạnh ấy lại ở tại nhà họ Lục bọn họ, có thể thấy được Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên hào hứng đến mức nào.

Mấy lần dùng hết sức để tấn công mà vẫn bị Dương Thanh tùy ý cản lại, cuối cùng ông Tê cũng bỏ cuộc.

“Tôi thua rồi!”

Ông ta chán nản nói.

Chương 2117:

Nghe thấy ông Tề thừa nhận mình thua Dương Thanh, Lục Nguyên Thông mới lấy lại tinh thần, hồ hởi nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Vì quá kích động nên cả người lão đều run lên.

Nhiều năm về trước, nhà họ Lục mới là gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, đến cả nhà họ Lý cũng không phải đối thủ của họ.

Nhưng từ khi Lục Nguyên Thông tiếp nhận vị trí chủ gia tộc, nhà họ Lục càng ngày càng suy sút, những cấp dưới trung thành thì phản bội hoặc bỏ đi.

Người băng lòng ở lại hiện giờ chỉ còn lại một mình ông Tê.

Chính vì vậy mà Lục Nguyên Thông rất kính trọng ông ta.

“Chủ gia tộc, tôi xin lỗi!”

Ông Tề áy náy đi đến trước mặt lão, hơi cúi người xuống.

Lục Nguyên Thông vội vàng lắc đầu: “Ông nặng lời quá, chỉ là một trận so tài thôi, đừng bận tâm về nớ’.

Sau khi an ủi ông Tê, lão lại gân Dương Thanh, vui mừng nói: “Cậu nhỏ, sau này cứ ở lại nhà họ Lục đi, tôi nhất định không

bạc đãi cậu đâu”.

Lục Xuyên cũng nhanh chóng thể hiện lập trường: “Sau này cần tôi giúp gì thì cậu nhỏ cứ nói nhé”.

Nét mặt của Dương Thanh vẫn không đổi khi thấy thái độ của hai bố con trở nên nhiệt tình, nhưng dù sao họ cũng là bố và ông nội của Lục Tinh Tuyết nên anh lễ phép đáp: “Vâng, cháu cảm ơn bác trai và ông chủ Lục ạ”.

“Ông thấy cháu cũng ngang tuổi Tinh Tuyết, gọi ông chủ Lục thì xa lạ quá, từ giờ cháu cứ gọi là ông nội như Tỉnh Tuyết đi”.

Lục Nguyên Thông mau chóng sửa xưng hô.

Lục Xuyên nghe thấy lời này của lão thì giật mình, nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Lục Tinh Tuyết, bỗng dưng thấy xứng đôi thế nào.

Nhà họ Lục hiếm con trai, nếu hai người có thể kết hôn thì rất có lợi cho gia tộc.

Rõ ràng Lục Nguyên Thông cũng có suy nghĩ đó.

Mục Thiên Thiên đang đứng cạnh Lục Tinh Tuyết cũng ngẩn ra, đây còn là chủ nhà họ Lục và chủ gia tộc tương lai mà họ biết ư?

“Thôi, bọn ông không quấy rây chuyện của mấy đứa, sống với nhau thật vui nhé”.

Lục Nguyên Thông vội vàng kéo Lục Xuyên rời khỏi đây.

Sau khi họ đi, biệt thự trở về với sự yên tĩnh thường ngày.

“Chị à, trước khi đi ông bảo hai người sống với nhau thật vui, có phải là ẩn ý hai người nên hẹn hò rồi không?”

Mục Thiên Thiên chợt hỏi.

Lục Tỉnh Tuyết sững sờ một lát rồi mặt đỏ như gấc, giận dõi nói: “Thiên Thiên, em lại nói linh tinh rồi, chị không cho em đi mua sắm nữa đâu’.

“Kìa chị, em có nói linh tỉnh đâu, ý ông là thế mài”

Mục Thiên Thiên ấm ức đáp, chợt đảo mắt một vòng, nhìn Dương Thanh hỏi: “Anh này, tôi hỏi anh trả lời nhé, chỉ cần nói phải hay không phải là được’.

Dương Thanh không rõ cô ta định làm gì, gật đầu: “Được!”

“Chị Tỉnh Tuyết đẹp lắm đúng không?”

Anh gật đầu ngay: “Đúng!”

“Chị Tỉnh Tuyết cũng tốt bụng lãm đúng không?”, Mục Thiên Thiên lại hỏi.

Chương 2118:

Dương Thanh vấn gật đầu: “Đúng!”

“Anh cũng thích chị ấy đúng không?”, cô ta chợt nói thật nhanh.

“Đúng!”

Dương Thanh đáp lại theo phản xạ.

“Chị ơi, chị nghe thấy chưa? Anh ấy nói thích chị kìa!”

Mục Thiên Thiên mừng rỡ kéo tay Lục Tỉnh Tuyết, hào hứng reo lên: “Anh ấy lợi hại như vậy, hai người mà kết hôn thì không ai dám bắt nạt chị đâu’.

“Lý Tấn Lý Tân gì đó chỉ là một hạt bụi so với anh ấy thôi!”

“Quyết định như vậy đi, hôm nào em sẽ nói ông Lục tổ chức lễ kết hôn cho hai người!”

“Giờ chọn ngày lành, vào lễ Thất Tịch năm nay nhá”.

“Tính ra thì hình như còn một tháng nữa thôi, hơi gấp nhưng mà không sao, hai người tâm đầu ý hợp thì gì cũng chơi tất”.

Mục Thiên Thiên nói nguyên một tràng, không cho Dương Thanh và Lục Tinh Tuyết cơ hội lên tiếng.

“Thiên Thiên, em nói gì vậy hả?”

Lục Tỉnh Tuyết lúng túng, khuôn mặt tuyệt đẹp ửng hồng, thở hổn hển nói: “Chị và anh ấy mới biết nhau có một tuần, làm gì tới mức nói chuyện cưới hỏi chứ?”

Nhưng bản thân cô ta không chú ý đến việc mình lấy lý do là hai người vẫn chưa tiến xa đến mức nói chuyện cưới xin chứ không phải nguyên nhân nào khác.

“Có sao đâu! Anh ấy vừa đẹp trai lại vừa mạnh mẽ, một người đàn ông hoàn hảo thế này không phải vừa khớp với đối tượng kết hôn lý tưởng của chị sao?”

Mục Thiên Thiên hí hửng cười: “Hơn nữa còn hơn một tháng mới đến ngày kết hôn mà, hai người có thể vun đắp tình cảm trong thời gian này đói”

“Được hơn nữa thì tạo em bé cho em chơi cùng luôn!”

Cô ta nở nụ cười ám muội.

Lục Tinh Tuyết cực kỳ xấu hổ, hồng hộc nói: 3Blint.i7 Nhưng chỉ được một chữ, không biết phải nói gì tiếp theo.

Mà bản thân cô ta cũng không nhận ra mình vừa lén nhìn Dương Thanh.

“Anh này, anh thấy thế nào về việc này?”

Mục Thiên Thiên cười híp mặt nhìn Dương Thanh, hỏi.

Lần này Lục Tinh Tuyết không ngăn cản mà trái lại còn đưa mắt nhìn anh, dường như trong ánh mắt mang theo sự mong đợi.

Sinh ra trong một gia tộc lớn, cô ta hiểu bản thân không thể tự quyết định hôn nhân của mình mà chỉ có thể phụ thuộc vào gia tộc, sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của mình bất cứ lúc nào.

Hai người chỉ mới biết nhau một tuần ngắn ngủi, nhưng trong khoảng thời gian này cô ta không thấy ở Dương Thanh có điểm gì đáng ghét cả.

Quả thật là khác một trời một vực so với tên Lý Tấn cứ mãi dây dưa với cô ta.

Nếu được lựa chọn ai trong hai người, Lục Tỉnh Tuyết nhất định sẽ chọn Dương Thanh.

Vừa rồi Dương Thanh bị Mục Thiên Thiên gài bẫy nên ngẩn người thật lâu, vội vàng nói: “Thiên Thiên à, cô đừng nói vậy, tôi quý Tỉnh Tuyết cũng như quý cô, hai người như em gái tôi vậy, tôi không có mấy suy nghĩ đó với Tỉnh Tuyết đâu”.

Những lời này đều là thật lòng. Mấy ngày nay Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên luôn ở bên chăm sóc cho anh, hai cô đều rất tốt bụng.

Chương 2119:

Đang mất trí nhớ mà được hai người giúp đỡ, Dương Thanh thật sự vô cùng cảm kích.

Nhưng anh không có suy nghĩ kết hôn với Lục Tỉnh Tuyết.

Cho dù muốn lấy vợ sinh con thì ít nhất cũng phải chờ đến khi khôi phục trí nhớ đã.

Nghe Dương Thanh nói vậy, sắc mặt Lục Tinh Tuyết cứng lại, ánh mắt trở nên buồn bã, ửng đỏ lên.

“Tôi về phòng sửa soạn đây, hai người cũng chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta ra ngoài”.

Lục Tinh Tuyết rưng rưng nói.

Dứt lời, cô ta bước nhanh về biệt thự.

Lần này Mục Thiên Thiên không nói gì, nhận ra cảm xúc của Lục Tinh Tuyết không được ổn định sau khi nghe câu trả lời của Dương Thanh.

“Anh đúng là thẳng như ruột ngựa, chẳng lẽ anh không biết chị họ tôi có ý với anh?”

Mục Thiên Thiên tiếc rèn sắt không thành thép, hung dữ nói: ‘Sao còn chưa đi an ủi chị ấy?”

Dương Thanh bình tĩnh đáp: “Thiên Thiên, sau này đừng nói đùa như vậy nữa, tôi và Tinh Tuyết mới biết nhau một tuần, sao cô ấy thích tôi được?”

“Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không có ý định yêu đương”.

Nói đến đây, nét mặt anh trở nên lo lắng: “Dù sao thì tôi cũng đang mất trí nhớ, cái gì cũng quên hết rồi, giờ mà yêu đương với Tỉnh Tuyết, sau này sực nhớ ra tôi đã kết hôn thì biết làm sao?”

“Vậy chẳng phải tôi hại cô ấy rồi ư2”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Mục Thiên Thiên sững sờ, lúc này cô ta mới hiểu được mình phạm lỗi lớn thế nào.

Mục Thiên Thiên cực kỳ sùng bái Dương Thanh, cũng thật lòng muốn thấy Lục Tinh Tuyết được hạnh phúc.

Nhưng nếu Dương Thanh đã có vợ, có con như anh giả sử thì sao?

Sau này vợ của Dương Thanh tìm đến thì Lục Tỉnh Tuyết biết làm sao đây?

Chẳng qua, Mục Thiên Thiên hiểu một điều rằng có lẽ chính Lục Tỉnh Tuyết cũng không nhận thấy được mình đã phải lòng anh rồi.

“Anh đúng là được ông trời phái xuống để hành hạ chị ấy mài!”

Mục Thiên Thiên bực mình trừng mắt nhìn Dương Thanh rồi xoay người trở về phòng.

Anh gượng cười, lắc đầu.

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Nguyên Thông.

“Bố à, con thật sự không ngờ cậu nhỏ lại mạnh đến vậy, ngay cả ông Tê cũng không đấu lại cậu ấy”.

Lục Xuyên kích động nói.

Lục Nguyên Thông gật đầu tán thành, cũng phấn khởi không kém gì ông ta, nói với ông Tê ở bên cạnh: “Ông Tê, ông thấy thực lực của cậu nhỏ nằm ở đâu?”

Ông Tề läc đầu, nghiêm túc đáp: “Tôi mà dùng hết sức thì kể cả cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bình thường cũng chưa chắc đỡ được, thế mà điều đó lại quá dễ dàng với cậu nhỏ’.

“Chứng tỏ thực lực của cậu ấy ít nhất nằm ở Vương Cảnh hậu kỳ, nhưng tôi có cảm giác thực lực thật sự của cậu ấy cao hơn chúng ta nghĩ”.

Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên nhìn nhau, ánh mắt của cả hai đều cực kỳ ngạc nhiên.

“Ông Tề, ý ông là cậu nhỏ có thể là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sao?”

Lục Xuyên ngập ngừng hỏi.

Chương 2120:

Ông Tề gật đầu.

Hô hấp của hai bố con trở nên gấp gáp.

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ là đã có thể đưa nhà họ Lục lên vị trí vượt xa hiện nay, giả sử thực lực của Dương Thanh đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong thì mục tiêu nằm trên đỉnh Ninh Châu không còn xa nữa!

“Bố, lần này chúng ta nhặt được báu vật rồi!”

Lục Xuyên kích động nói: “Chỉ cần có thể khiến cậu nhỏ ở lại nhà họ Lục, thì nhà họ Lý và nhà họ Trương cũng chưa chắc là đối thủ của chúng ta”.

Hai mắt Lục Nguyên Thông hơi sáng lên, lão †a im lặng một hồi bỗng hỏi: “Con nói xem nếu cậu nhỏ và Tỉnh Tuyết kết hôn nhà họ Lục sẽ thế nào?”

Lục Xuyên nghe vậy kinh ngạc tột độ, sau đó lại kích động nói: “Nếu cậu nhỏ thật sự kết hôn với Tỉnh Tuyết dù nhà họ Lý hay nhà họ Trương cũng phải cúi đầu xưng thần.

“Bởi vì trong gia tộc của bọn họ cao thủ mạnh nhất cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ mà thôi”.

“Còn chúng ta, chỉ cần một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng có thể chèn ép hai gia tộc họ Lý và họ Trương!”

Trong mắt Lục Nguyên Thông tràn đầy mong chờ: “Nếu ngay cả ông Tê cũng nghĩ thực lực của cậu nhỏ rất có thể là Vương Cảnh đỉnh phong vậy chúng ta nhất định phải nghĩ cách giữ cậu ấy ở lại nhà họ Lục”.

Lục Xuyên gật đầu: “Bố, con sẽ tìm Tinh Tuyết nói chuyện, bảo con bé phải dùng mọi cách để được ở bên cậu nhỏ”.

Dương Thanh không hề biết anh đã được trong nhà Lục Xuyên xem là con rể của nhà họ Lục.

Lúc này anh đang ở trong phòng khách chờ Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đi ra.

Trong lúc Dương Thanh đang ngồi đợi thì Mục Thiên Thiên gõ cửa phòng Lục Tỉnh Tuyết đi vào.

“Chị, sao chị lại khóc?”

Mục Thiên Thiên phát hiện hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe, rõ ràng là vừa khóc xong.

Lục Tinh Tuyết vội xoay đầu đi: “Chị không có khóc!”

Mối quan hệ của Mục Thiên Thiên và Lục Tinh Tuyết rất tốt. Đương nhiên cô ta nhận ra tâm trạng khác thường của Lục Tinh Tuyết.

Cô ta đi tới bên cạnh Lục Tinh Tuyết, sau đó đột nhiên vươn tay ôm chị họ vào lòng, khẽ nói: “Chị, chị đừng buồn, không phải anh ấy không thích chị, mà vì bây giờ anh ấy đã mất trí nhớ, quên hết mọi chuyện, cho nên không dám quá gần gũi chị”.

“Anh ấy sợ mình đã kết hôn sinh con, sợ ngày nào đó anh ấy nhớ lại, chắc chăn sẽ khiến chị tổn thương”.

“Vì thế sở dĩ anh ấy nói vậy là vì sợ làm chị tổn thương!”

Nghe Mục Thiên Thiên nói vậy, tâm trạng của Lục Tỉnh Tuyết tốt hơn rất nhiều, vô thức hỏi: “Anh ấy nói vậy thật sao?”

Mục Thiên Thiên gật đầu: “Chị, anh ấy nói vậy đấy”.

Thấy tâm trạng của Lục Tinh Tuyết đã khá hơn, Mục Thiên Thiên cũng yên tâm hơn nhiều, cô †a cười híp mắt nói: “Chị, có phải chị thích anh ấy không?”

“Thiên Thiên!”

Lục Tinh Tuyết đỏ mặt, gắt giọng.

“Hì hì, em hiểu mài”

Mục Thiên Thiên cười nói.

Biết được sở dĩ Dương Thanh không muốn yêu đương với mình là vì anh sợ tổn thương mình nên tâm trạng của Lục Tỉnh Tuyết cũng tốt hơn, nhanh chóng chải đầu, trang điểm.

Chương 2121:

Dương Thanh ngồi một mình trên sofa trong phòng khách, trong lòng hơi lo lăng.

Tuy anh không tự kỷ đến mức cho răng Lục Tinh Tuyết sẽ thích mình trong thời gian giãn như vậy, nhưng lúc nấy khi Lục Tinh Tuyết rời đi hình như tâm trạng của cô ta rất kém, vì vậy Dương Thanh hơi lo.

Đợi đúng nửa tiếng, rốt cuộc cũng nghe tiếng bước chân vang lên, Dương Thanh vội đứng dậy, chỉ thấy hai cô gái trang điểm xinh đẹp đang dắt †ay nhau đi về phía này.

Hai người đó chính là Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên vốn là những cô gái có giá trị nhan sắc siêu cao, lúc này sau khi đã trang điểm tỉ mỉ xong, quả thật càng xinh đẹp tuyệt trần, hơn xa các cô diễn viên được yêu thích trên điện ảnh.

“Anh đừng nhìn nữa, nếu nhìn nữa chị Tỉnh Tuyết sẽ xấu hổ chết mất”.

Mục Thiên Thiên cười hi ha nói.

Dương Thanh nhất thời đỏ mặt, cười nói: “Hai chị em cô thật sự rất xinh đẹp!”

Mục Thiên Thiên cười đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, anh cũng không nhìn xem hai chị em chúng tôi là ai chứ?”

€ó được lời khen của Dương Thanh, Lục Tinh Tuyết vui như tết.

Nửa giờ sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi dừng lại ở quảng trường Ninh Châu.

Quảng trường Ninh Châu là nơi tập trung rất nhiều cửa hàng xa xỉ.

Một đoàn ba người có giá trị nhan sắc cực cao này vừa xuất hiện lập tức thu hút vô số ánh mắt của người khác.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã quen với cảnh tượng này từ lâu, nên không cảm thấy khác lạ, ngược lại Dương Thanh rất không tự nhiên khi bị nhiều người nhìn chăm chằm như Vậy.

“Chị, chị thấy bộ vest màu trắng kia thế nào?”

Lúc đi ngang qua cửa hàng Versace, Mục Thiên Thiên bất ngờ chỉ vào bộ quần áo trên người ma nơ canh ở lối vào cửa hàng, vui vẻ nói.

“Được đấy, mua đi!”

Lục Tỉnh Tuyết cũng rất hài lòng, trực tiếp bảo người phục vụ gói lại.

“Tinh Tuyết…”

Dương Thanh vừa muốn ngăn cản nhưng không kịp vì Lục Tỉnh Tuyết đã quẹt thẻ luôn rồi.

Những nhân viên trong cửa hàng nhìn Dương Thanh bảng ánh mắt rất khác lạ.

Giống như Dương Thanh là anh chàng trai bao của Lục Tỉnh Tuyết.

“Đôi giày da này cũng đẹp lắm, mua đi!”

“Sơi dây lưng này mua luôn!”

“Chiếc áo sơ mi này rất đẹp, gói lại đi!”

Sau một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, trên tay Dương Thanh đã lỉnh kỉnh túi lớn túi nhỏ.

Từ quần áo mặc bên ngoài đến đồ lót bên trong, mỗi thứ đều mua vài bộ.

Dương Thanh đã rất cố găng ngăn cản nhưng không có tác dụng, hễ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chấm được món nào là mua liền món đó.

“Tinh Tuyết, Thiên Thiên, đủ rồi, đủ thật rồi.

Quần áo nhiều như vậy, đủ tôi mặc mấy năm rồi”.

Chương 2122:

Dương Thanh bất đắc dĩ nói: ‘Nếu không, mua cho hai người đi?”

Từ nãy đến giờ hai cô gái này chỉ lo mua đồ cho anh, không mua một món nào cho bọn họ.

Dương Thanh cũng thấy rất ngại. Hai cô gái này đã cứu mạng anh, bây giờ anh còn sống trong biệt thự của Lục Tinh Tuyết, đã vậy lúc này cô ta còn mua đồ cho anh nữa.

Nhân viên bán hàng đều coi anh là trai bao rồi.

“Có bao nhiêu đây sao mà đủ?”

Mục Thiên Thiên vội nói: “Anh chỉ cần đi theo chúng tôi là được, còn việc tính tiền để chúng tôi lol”

Khóe miệng Dương Thanh giật giật, nhưng không nói gì chỉ đành đi theo hai cô gái này tiếp tục mua săm.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên dường như không biết mệt, bọn họ không ngừng dạo hết cửa hàng này tới cửa hàng khác cả buổi sáng.

Cuối cùng vấn là do Mục Thiên Thiên đói bụng, lúc này hai cô gái mới chịu dừng lại, dẫn Dương Thanh đi ăn trưa.

Sau buổi cơm trưa, lại tiếp tục đi dạo phố, chỉ là lân này đỡ hơn rồi, bọn họ không mua đồ cho Dương Thanh nữa, mà là mua cho bọn họ.

Lại là một chiều chỉ dành cho việc mua sắm nhưng điều khiến Dương Thanh ngạc nhiên là ngay cả anh cũng thấy mệt mỏi buồn ngủ, nhưng Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên không hề biết mệt, lúc nào vẻ mặt cũng bừng bừng sức sống.

"Này anh, sau này hai chúng tôi ra ngoài không cần lo lắng nữa, bởi vì cuối cùng cũng có người xách đồ giúp chúng tôi rồi!"

Trên đường trở về Mục Thiên Thiên cười vui vẻ nói.

Dương Thanh cạn lời nói: "Sau này tôi có thể không đi dạo phố với hai người nữa được không?"

"Không thể!"

"Không thể!"

Hai cô gái cực kỳ ăn ý cùng thốt lên.

Đúng lúc này, Dương Thanh có cảm giác nguy hiểm, nhất thời chau mày nhìn kính chiếu hậu, lạnh giọng nói: "Phía sau có người đang theo dõi chúng ta!"

"Cái gì?"

Mục Thiên Thiên nóng nảy: ‘Ai mà lớn gan như vậy, lại dám theo dõi chúng ta, bọn họ chán sống rồi sao?”

Lục Tỉnh Tuyết hơi lo lắng nói: “Chắc không phải là người của Lý Tấn chứ?”

“Tăng tốc!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tài xế không nói không rằng, đột nhiên tăng tốc, chiếc xe lao nhanh như bay.

Nhưng chiếc xe phía sau cũng bỗng tăng tốc theo.

Quả nhiên có vấn đề.

Hai chị em đều căng thẳng, nhất là Lục Tỉnh Tuyết, lúc này trong lòng cô ta lo lắng nhất chính là đám người của Lý Tấn.

Lý Tấn cứ đeo bám cô ta mãi. Nhà họ Lục cũng chuẩn bị gả cô ta cho Lý Tấn dù sao nhà họ Lục bây giờ không thể đắc tội với nhà họ Lý đang nổi như cồn được.

“Cô chủ là xe của nhà họ Lý!”

Tài xế đang lái xe vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm nghị nói: “Hay là cô gọi điện cho chủ gia tộc để ông ấy sắp xếp người đến tiếp ứng chúng ta’.

Chương 2123:

“Không cần!”

Lúc này Dương Thanh bỗng nói.

Mấy ngày nay anh cũng hiểu đôi chút việc của nhà họ Lục, đương nhiên cũng biết việc Lý Tấn cứ quấy rầy Lục Tỉnh Tuyết.

Dù thế nào Lục Tỉnh Tuyết cũng là người có ơn cứu mạng anh, bây giờ anh còn ăn nhờ ở đậu nhà cô ta, đây là lúc anh nên làm chút gì đó cho Lục Tinh Tuyết rồi.

Nghe Dương Thanh nói vậy, tài xế là ông Vương rất kinh ngạc, vội nói: “Thưa cậu nhỏ, xe đăng sau là xe của nhà họ Lý, rất có thể người ngồi trong xe là Lý Tấn”.

“Bình thường bên cạnh Lý Tấn đều có cao thủ hàng đầu gia tộc hộ tống, nếu bọn họ đuổi kịp chúng ta sẽ rất nguy hiểm”.

Ông Vương không vui nói.

Ông ta không chỉ là tài xế của Lục Tinh Tuyết mà còn là một trong các cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục. Ông ta cảm thấy Dương Thanh rất không đáng tin.

Nào ngờ ông ta vừa dứt lời, Lục Tỉnh Tuyết đã lên tiếng: “Anh ấy đã nói không cần thì không cần gọi cho ông nội đâu. Chú

Vương cứ yên tâm”.

Lúc ở nhà họ Lục, Lục Tinh Tuyết đã tận mắt chứng kiến cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục là ông Tê cũng không đánh lại được Dương Thanh.

Đương nhiên cô ta sẽ không sợ cao thủ nhà họ Lý.

Nghe vậy, ông Vương thở dài không nói gì thêm, cảm thấy Lục Tinh Tuyết bị tình yêu làm mờ mát, chỉ có thể tăng tốc để cắt đuôi xe của nhà họ Lý.

“Kít”

Bỗng ông Vương phanh gấp, chiếc xe đỗ lại trên đoạn đường ít người qua lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Tỉnh Tuyết giật mình hỏi.

Ông Vương trầm giọng nói: “Cô chủ, đằng trước cũng có xe của nhà họ Lý, chúng ta bị chặn đường rồi”.

Bấy giờ Lục Tỉnh Tuyết mới phát hiện phía trước có hai chiếc xe việt dã Lexus chặn kín đường đi.

Đúng lúc này, chiếc Bentley vẫn luôn đuổi theo phía sau cũng đỗ lại.

Bọn họ bị chặn cả hai đầu, không có cách nào rời đi.

“Cô chủ mau gọi cho chủ gia tộc, khóa chặt xe lại, để tôi đối phó bọn họ trước”.

Ông Vương lập tức mở cửa xe bước xuống.

Dương Thanh cũng xuống theo.

“Ai cho cậu xuống xe? Mau lên đi, khóa chặt cửa xe lại!”

Ông Vương thấy Dương Thanh cũng xuống xe, lập tức sa sâm mặt, nghiêm nghị nói.

Mặc dù ông ta xem thường anh, coi anh là đồ vô dụng chỉ biết khoác lác nhưng dù sao anh cũng đi cùng Lục Tỉnh Tuyết, rõ ràng quan hệ giữa hai người họ không đơn giản.

Nếu Dương Thanh gặp chuyện, ông ta không biết ăn nói với Lục Tỉnh Tuyết và Lục Nguyên Thông thế nào.

“Lên xe trốn sao? Ha ha, muộn rồi!”

Chợt một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Một bóng người trẻ tuổi từ trên chiếc Bentley bước xuống, cười híp mắt nhìn chăm chăm Dương Thanh, đôi mắt sắc bén như chim ưng lóe lên sát khí.

Chương 2124:

Dương Thanh cau mày hỏi: “Anh biết tôi sao?”

Tuy bây giờ anh đang mất trí nhớ nhưng đối phương lại đăng đằng sát khí nhìn mình, đương nhiên sẽ tưởng đối phương có thù oán với mình.

“Thăng khốn bám lấy vợ chưa cưới của tôi mấy ngày nay là nó hả?”

Người trẻ tuổi lạnh giọng chất vấn.

Dương Thanh thất vọng, cứ tưởng đối phương biết mình, hóa ra là vì Lục Tinh Tuyết.

Anh ta là người nhà họ Lý, còn nói mấy ngày nay Dương Thanh cứ bám lấy vợ chưa cưới của mình.

Thân phận của anh ta rất dễ đoán, chính là Lý Tấn vẫn luôn làm phiền Lục Tỉnh Tuyết.

“Anh là Lý Tấn hả?”

Dương Thanh hờ hững hỏi rồi uy hiếp: “Từ nay về sau không được phép làm phiền Tinh Tuyết, nếu không tôi gặp anh lần này sẽ đánh anh lần đấy”.

“Không muốn chết thì mau cút đi, không thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Đám người Lý Tấn nghe tới ngây dại, một lúc lâu sau Lý Tấn mới lấy lại tinh thân, không nhịn được cười phá lên.

“Ha ha ha ha… buồn cười chết mất. Một thằng ăn hại được Tỉnh Tuyết cứu về cũng dám uy hiếp cậu chủ nhà họ Lý, đúng là không biết sợi”

Người của hắn ta cũng cười lớn, nhìn Dương Thanh như đang nhìn một thằng ngu..

Ông Vương cũng phải thất vọng.

“Cậu nhỏ mau trèo lên xe trốn đi! Cậu mà xảy ra chuyện, tôi không biết ăn nói thế nào với chủ gia tộc đâu”.

Ông Vương khuyên nhủ.

Ông ta nói xong cũng không để ý tới anh nữa, chỉ cảnh giác nhìn Lý Tấn: “Không phải cuộc hôn nhân của cậu và cô chủ nhà tôi đã bàn bạc xong xuôi rồi sao? Cậu cản đường chúng tôi có ý gì?”

Lý Tấn híp mắt nhìn ông Vương, lạnh giọng nói: “Mẹ nó ai bảo ông cuộc hôn nhân của tôi và Tinh Tuyết đã bàn bạc xong xuôi?”

Ông Vương ngơ ngác. Theo như ông ta biết, hai nhà Lục Lý đang bàn chuyện hôn sự rồi mà?

“Tại thằng khốn nhà mày nên nhà họ Lục mới từ bỏ liên hôn với nhà họ Lý bọn tao đúng không?”

Lý Tấn nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

Lúc này, ông Vương mới biết chuyện nhà họ Lục từ chối liên hôn, khó trách Lý Tấn tức giận như vậy.

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo: “Nhà họ Lục từ chối liên hôn cũng là chuyện của ông chủ Lục, liên quan gì tới tôi?”

“Ranh con, tao đã điều tra rồi, mày chỉ là một thằng vô dụng mất trí nhớ được Tỉnh Tuyết cứu về tuần trước. Cô ấy vẫn luôn chăm sóc cho mày”.

Lý Tấn nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày có biết Tinh Tuyết là vợ chưa cưới của tao không hả?

Mày dám làm ô uế thanh danh của cô ấy, tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Dứt lời, hắn ta phất tay: “Đánh phế nó cho tao!”

“Vâng!”

Hai gã vệ sĩ khôi ngô nghe lệnh, lập tức xông về phía Dương Thanh.

Ông Vương hoảng hốt vội vàng che chắn trước người anh, cả giận nói: “Con mẹ nó cậu mau cút đi cho tôi!”

Chương 2125:

Ông ta thật sự nổi giận. Bây giờ đang trong lúc nguy hiểm, Dương Thanh còn dám chọc giận Lý Tấn, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Sau đó, ông ta lao vọt lên.

“Vèo!”

Nhưng tốc độ của Dương Thanh còn nhanh hơn.

Ông ta chưa kịp xông tới đã nhìn thấy cảnh tượng khủng bố.

“Bịchl”

“Bịch!”

Hai tiếng va đập nặng nề liên tiếp vang lên, hai vệ sĩ nghe lệnh Lý Tấn đánh Dương Thanh đều phun máu bay ngược ra như đạn pháo.

“Gái gì?”

“Sao lại như thế?”

“Sao cậu ta lại mạnh như vậy?”

Người nhà họ Lý đều sợ ngây người, vẻ mặt khó tin.

Nhất là Lý Tấn, hắn ta bát đầu cảm thấy sợ hãi.

Vệ sĩ của hắn ta đều là cao thủ của nhà họ Lý.

Hai người vừa bị Dương Thanh đánh bay là cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Trong nhà họ Lý chỉ có dòng chính như hản ta mới có tư cách được hai cao thủ Vương Cảnh đi theo bảo vệ.

Vậy mà giờ đây, bọn họ đều bị đánh bay, bất tỉnh nhân sự.

Ông Vương đang định lao lên nghênh chiến cũng ngẩn người, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Ông ta chỉ biết quan hệ của Dương Thanh và Lục Tỉnh Tuyết rất tốt, nhưng không ngờ anh lại mạnh như vậy.

Có thể dễ dàng đánh bay hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ thì ít nhất thực lực của anh cũng phải là Vương Cảnh trung kỳ.

Bản thân ông ta cũng là Vương Cảnh sơ kỳ.

Nếu đối đâu Dương Thanh, chẳng phải ông ta sẽ không chịu nổi một đòn sao?

Nghĩ lại mình vừa chế nhạo Dương Thanh, ông ta cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui vào.

“Anh vừa nói muốn đánh phế tôi sao?”

Dương Thanh lạnh lùng bước từng bước về phía Lý Tấn.

Toàn thân Lý Tấn run bần bật, có thể xác định thực lực của Dương Thanh là Vương Cảnh trung kỳ.

Tuy trong nhà họ Lý cũng có mấy cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng hản ta gặp được cũng phải lễ phép chào hỏi.

Hắn ta sợ nhất là Dương Thanh còn trẻ như vậy đã đạt tới Vương Cảnh trung kỳ. Loại người này sao có thể tâm thường được?

“Mày… mày định làm gì?”

Lý Tấn vừa lùi ra sau vừa lắp bắp nói: “Tao cảnh cáo mày, tao là thiên tài võ thuật thế hệ trẻ của nhà họ Lý, vừa đầy ba mươi tuổi đã đột phá Vương Cảnh sơ kỳ”.

“Nếu mày dám làm hại tao, ông nội tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Chương 2126:

“Nhà họ Lục cũng sẽ bị liên lụy. Mày đừng tới đây, đừng tới đây…”

Dương Thanh bỗng tiến lên một bước, tóm lấy một cánh tay của Lý Tấn, dùng sức vặn.

“Răng rắc!”

Tiếng xương gãy thanh thúy vang lên.

Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết vang vọng cả con đường.

Đám vệ sĩ nhà họ Lý đều khiếp sợ, không dám xông lên trả thù.

Đến cả Lý Tấn còn bị Dương Thanh tùy ý bẻ gãy tay, huống hồ là bọn họ?

“Lần này tạm thời tha cho anh một mạng. Nếu còn dám làm phiền Tinh Tuyết, tôi sẽ phế sạch cả năm chỉ của anh!”

Dương Thanh hăm dọa một câu rồi quay người lên xe.

Ông Vương ngơ ngác hỏi: “Chỉ có bốn chỉ thôi mà? Sao cậu nhỏ lại nói là năm chỉ?”

Người nhà họ Lý thấy xe của Lục Tỉnh Tuyết rời đi mới hốt hoảng chạy lại.

“Mau đưa cậu chủ đi bệnh viện!”

Vệ sĩ nhà họ Lý cuống quýt nói.

“Cút! Cút hết cho tao!”

Lý Tấn nổi giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Vô dụng! Chúng mày đều là lũ vô dụng! Tao bị thằng nhãi kia bẻ gãy tay mà chúng mày chỉ đứng nhìn”.

Mấy gã vệ sĩ cúi đầu im lặng.

Bọn họ cũng chỉ là vệ sĩ nhà họ Lý mà thôi.

Nhưng họ lại cảm giác được sát khí dọa người của Dương Thanh.

Nếu bọn họ dám ra tay, không ai dám chắc Dương Thanh có giết luôn họ hay không.

Bọn họ không ngốc tới mức hi sinh cả tính mạng để bảo vệ Lý Tấn, biết rõ không đánh lại được còn khiêu khích anh.

Trong xe của Lục Tỉnh Tuyết, Mục Thiên Thiên sùng bái nhìn Dương Thanh: “Anh đỉnh thật đấy, chỉ cần ra tay đã trấn áp tất cả, ngầu lắm luôn!”

“Tôi muốn bái anh làm sư phụ, anh nhất định phải dạy tôi tập võ. Sau này tôi cũng muốn trở thành cao thủ hàng đầu như anh”.

Lục Tỉnh Tuyết nhìn Dương Thanh, trong mắt tràn đầy sùng bái và yêu thương.

Từ nhỏ cô ta đã biết sinh ra trong gia tộc lớn không thể tự quyết định số phận của mình. Vậy nên cô ta luôn mong mỏi tìm được một người chồng có thực lực mạnh mẽ.

Vậy thì gia tộc cũng sẽ không ép cô ta liên hôn nữa.

Sau khi gặp được Dương Thanh, cô ta mới thấy anh chính là người chồng cô ta ước mong từ nhỏ.

Nghĩ vậy, mặt cô ta đỏ bừng lên.

“Chị sao thế? Sao mặt chị đỏ vậy?”

Mục Thiên Thiên đột nhiên lo lắng nhìn Lục Tinh Tuyết, còn sờ trán cô ta, nghỉ ngờ nói: “Có sốt đâu!”

“Chị không sao!”

Lục Tinh Tuyết càng đỏ mặt, khẽ đẩy tay Mục Thiên Thiên.

Chương 2127

CHương 2127:

Đúng lúc này, Dương Thanh cũng nhìn sang cô ta. Khi chạm phải ánh mắt anh, Lục Tỉnh Tuyết như một chú nai con hoảng sợ vội vàng quay ra ngoài cửa sổ.

Dương Thanh ngờ vực hỏi: “Cô sao vậy?”

Mục Thiên Thiên nhìn Dương Thanh rồi lại nhìn Lục Tỉnh Tuyết đang ngượng chín mặt, lập tức hiểu ra: “Em biết rồi, chị đang nghĩ đến yêu đương!”

“Thiên Thiên!”

Lục Tinh Tuyết tức giận, nghiến răng nói: “Em còn dám nói linh tinh nữa, chị vứt em xuống xe đấy nhé!”

Mặt cô ta đỏ đến mức có thể ép ra nước, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Dương Thanh.

Ông Vương đang lái xe cũng thầm cảm thán, xem ra cô chủ thật sự thích cậu này rồi.

Nhưng nghĩ tới thực lực của Dương Thanh, ông ta không khỏi kích động. Nếu Dương Thanh nên duyên với Lục Tinh Tuyết, tiền đồ sau này của nhà họ Lục sẽ vô cùng xán lạn.

Dù rất vui nhưng ông ta vẫn lo lắng.

Dương Thanh đã bẻ gãy tay của Lý Tấn, chắc chăn sẽ chọc giận nhà họ Lý.

Với thực lực hiện giờ của nhà họ Lục sao có thể chống đỡ nhà họ Lý đang hưng thịnh?

Dương Thanh rất mạnh, thiên phú võ thuật cũng không tệ, nhưng cùng lắm cũng chỉ là Vương Cảnh trung kỳ.

Chút thực lực này không thấm vào đâu so với cao thủ hàng đầu của nhà họ Lý!

Nếu cho Dương Thanh thêm mười năm, có lẽ nhà họ Lục có thể đứng vững ở Ninh Châu.

Nhưng nhà họ Lý sẽ cho anh mười năm sao?

Đương nhiên là không!

Hai mươi phút sau, xe chậm rãi đi vào nhà họ Lục. Ông Vương thở phào một hơi, đưa đám người Lục Tỉnh Tuyết về xong xong liền đi tìm Lục Nguyên Thông.

“Chủ gia tộc, vừa rồi…”

Ông Vương kể lại toàn bộ mọi chuyện vừa xảy ra.

Nào ngờ nghe xong, Lục Nguyên Thông không hề tỏ ra lo lắng, còn lạnh nhạt nói: “Đến lúc trở mặt với nhà họ Lý rồi!”

Từ khi Lý Tấn gặp được Lục Tỉnh Tuyết, hắn ta không ngừng quấy rối cô ta. Nhà họ Lục không dám làm gì hắn ta, thậm chí còn bị ép phải liên hôn với nhà họ Lý.

Những chuyện này đều là sự sỉ nhục với nhà họ Lục.

Bây giờ Lục Nguyên Thông đã biết thực lực của Dương Thanh rất có thể là Vương Cảnh đỉnh phong, sao còn phải sợ nhà họ Lý nữa?

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, nhưng ít nhất có thể xác định, thực lực của Dương Thanh phải từ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên.

Cao thủ mạnh nhất nhà họ Lý cũng chỉ mới đạt tới Vương Cảnh hậu kỳ.

Nếu nhà họ Lý có gan động tới nhà họ Lục, Lục Nguyên Thông cũng dám liều mạng.

“Chủ gia tộc, mặc dù thiên phú võ thuật của cậu ấy rất mạnh nhưng cậu ấy vẫn còn quá trẻ.

Nếu cho cậu ấy thêm mười năm, dù là nhà họ Lý cũng chỉ có phải ngước nhìn”.

Ông Vương vẫn chưa hết lo lắng: “Nhưng nếu cao thủ đứng đầu nhà họ Lý ra tay, cậu ấy vẫn chưa đủ sức…

Chương 2128:

Ông Vương đang định nói tiếp thì bị Lục Nguyên Thông ngăn lại: “Nhà họ Lục im hơi lặng tiếng quá lâu, đến lúc liều mạng rồi. Cậu cứ yên †âm, nhà họ Lý còn chưa đủ khả năng diệt nhà họ Lục chúng ta đâu”.

Nghe vậy, ông Vương không nói gì thêm, chỉ là trong lòng vô cùng kinh hãi.

Ông ta không biết Lục Nguyên Thông lấy đâu ra tự tin, nhưng cũng hiểu lão đã dám nói vậy thì chắc chắn vẫn còn thủ đoạn.

“Tôi hiểu rồi Ông Vương gật đầu đáp.

Cùng lúc đó ở nhà họ Lý.

Trong căn biệt thự ở chính giữa tòa trang viên rộng lớn.

Một người đàn ông trung niên nghe cấp dưới báo cáo, sa sâm mặt nói: “Cậu nói Lý Tấn bị một người mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi bẻ gãy tay?”

Ông ta là Lý Đồng Hạ, bố của Lý Tấn, đồng thời cũng là người thừa kế nhà họ Lý.

Cấp dưới vội vàng nói: “Hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bảo vệ cậu chủ cũng bị cậu ta dễ dàng đánh bại”.

“Bây giờ cậu chủ và hai cao thủ kia đều đang được chữa trị”.

Trong mắt Lý Đồng Hạ hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Cậu nói đối phương mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đã đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ sao?”

Lý Đồng Hạ không thể tin nổi.

Ông ta là người thừa kế nhà họ Lý, đương nhiên biết nhiều hơn người khác. Có lẽ người khác không biết một người hai mươi bảy hai mươi tám tuổi có thể đánh bại hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ trong nháy mắt là chuyện kinh khủng cỡ nào, nhưng ông ta thì khác.

Loại người như vậy chính là thiên tài võ thuật hàng thật giá thật, không chỉ nhà họ Lý mà cả tám gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không có.

Nghe nói người đứng đầu của bốn Vương tộc cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong.

Còn thực lực của người trẻ tuổi kia ít nhất cũng phải là Vương Cảnh trung kỳ.

Theo như ông ta biết, trong bốn Vương tộc cũng không có cao thủ Vương Cảnh trung kỳ trẻ tuổi như vậy.

Có lẽ chỉ có Hoàng tộc Chiêu Châu mới có thiên tài võ thuật như vậy.

“Tôi nói thật mài”

Cấp dưới vội vàng cam đoan.

“Được, tôi biết rồi!”

Lý Đồng Hạ gật đầu xua tay: “Cậu đi ra đi!”

“Vâng!”

Cấp dưới quay lưng rời đi.

Trong căn biệt thự cao cấp chỉ còn một mình Lý Đồng Hạ. Ông ta im lặng một hồi rồi cất bước đi ra ngoài.

“Bố ơi, nhà họ Lý xuất hiện một thiên tài võ thuật!”

Lý Đồng Hạ tìm tới bố mình, cũng là chủ nhà họ Lý hiện giờ, Lý Sơn.

Lý Sơn chưa kịp hỏi chuyện, ông ta đã tức tốc kể lại mọi chuyện được cấp dưới báo cáo.

Chương 2129:

Lý Sơn bình tính lạ thường, không hề tỏ ra kinh ngạc khi nghe tới thiên phú của Dương Thanh, chỉ lạnh lùng nói: “Khó trách nhà họ Lục dám từ chối liên hôn, thì ra là có chỗ dựa”.

“Nhưng bọn họ nghĩ chỉ dựa vào một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ là có thể chống lại cơn thịnh nộ của nhà họ Lý sao?”

Nghe vậy, Lý Đồng Hạ ngạc nhiên hỏi: “Ý của bố là người trẻ tuổi kia có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ sao?”

“Không thì sao?”

Lý Sơn bình tĩnh nói: “Không phải nhà họ Lục không có cao thủ Vương Cảnh trung kỳ. Theo thực lực người trẻ tuổi kia thể hiện, ít nhất cũng phải là Vương Cảnh trung kỳ”.

“Nhưng nếu cậu ta chỉ có chút bản lĩnh đó, nhà họ Lục dám từ chối liên hôn với chúng ta sao?”

“Vậy nên chắc chắn thực lực của cậu ta là Vương Cảnh hậu kỳ!”

Lý Đồng Hạ hiểu ra, căn răng nói: “Không ngờ nhà họ Lục có thể tìm được cao thủ có thiên phú võ thuật xuất chúng như thế”.

“Vậy chúng ta nên làm gì hả bố?”

Lý Đồng Hạ lại nói tiếp: “Thằng nhóc kia đã bẻ gẫy một cánh tay của Lý Tấn. Nếu cứ để yên chuyện này, chắc chắn nhà họ Lý sẽ bị các gia tộc khác chê cười”.

“Còn có thể làm gì? Đương nhiên là phải lấy lại danh dự rồi!”

Lý Sơn lạnh lùng nói, đôi mắt tinh ranh lóe lên sát khí mãnh liệt.

Sau khi đi theo Lục Tỉnh Tuyết trở về nhà họ Lục, Dương Thanh đi về phòng.

“Chị họ nghĩ anh ấy là ai?”

Trong phòng Lục Tinh Tuyết, Mục Thiên Thiên nghỉ hoặc hỏi.

Lục Tỉnh Tuyết lắc đầu đáp: “Có lẽ là một nhân vật nào đó rất lợi hại!”

Dứt lời, trên mặt cô ta lộ vẻ lo âu.

Mục Thiên Thiên cũng biết, Dương Thanh còn trẻ đã có thực lực lợi hại như vậy, rất có thể là người có thân phận đặc biệt.

Sau đó, Mục Thiên Thiên buồn bực nói: “Nếu anh ấy thật sự có địa vị cao thì chị phải làm sao?”

Lục Tỉnh Tuyết cười khổ, lắc đầu không đáp nhưng Mục Thiên Thiên vẫn cảm nhận được cảm xúc của cô ta sa sút rõ

rệt.

Nhà họ Lục có địa vị rất lớn ở Ninh Châu, nhưng so với cả Chiêu Châu thì không đáng nhắc tới.

Nếu Dương Thanh là người của gia tộc lớn, dù anh vẫn chưa có vợ thì Lục Tỉnh Tuyết cũng khó có thể ở bên anh.

Kể cả bản thân Dương Thanh đồng ý, chưa chắc gia tộc lớn sau lưng anh sẽ chịu nhận một đứa con gái đến từ gia tộc nhỏ.

Lục Tỉnh Tuyết sinh ra trong một gia tộc lớn, đương nhiên cũng hiểu được điều này.

Chỉ là trong mấy ngày ở chung, cô ta đã đem lòng yêu anh.

“Chị nói thật cho em biết đi, chị thích anh ấy rồi đúng không?”

Mục Thiên Thiên nhìn chằm chằm Lục Tỉnh Tuyết hồi lâu, đột nhiên hỏi.

Lục Tỉnh Tuyết lập tức bối rối, cả giận nói: “Sau này em đừng nói mấy lời như vậy nữa. Rõ ràng anh ấy chẳng có ý gì với chị”.

“Hơn nữa, hiện giờ anh ấy bị mất trí nhớ, nhỡ anh ấy đã lấy vợ sinh con rồi thì sao?”

“Nếu bây giờ chị và anh ấy quen nhau, sau này anh ấy khôi phục trí nhớ thì sao? Nếu anh ấy đã có gia đình, chị sẽ thành

kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác à?”

Chương 2130:

Mục Thiên Thiên nói: “Cả đời này rất khó để gặp được người mình thích thật lòng”.

“Nhất là những người sinh ra trong gia tộc lớn như chúng ta vốn không có quyền lựa chọn, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của gia tộc”.

“Hiện giờ nhà họ Lục đã chấp nhận anh ấy, em biết chị thích anh ấy”.

“Vậy thì tại sao chị còn phải lo nghĩ chuyện sau này?”

“Có lẽ anh ấy bị mất trí nhớ, được chúng ta cứu chính là duyên phận của chị với anh ấy. Nếu không nhờ chúng ta, có lẽ anh ấy đã chết rồi!”

“Mạng của anh ấy do chúng ta cứu, lại còn mất trí nhớ. Vậy thì lúc này chẳng khác nào anh ấy đang sống lại, trước kia anh ấy có gia đình hay không đều không liên quan đến chúng ta”.

“Chỉ cần chị thích anh ấy thì đừng nghĩ nhiều như vậy, mau tranh thủ thời gian ở bên anh ấy đi, đừng nghĩ đến chuyện tương lai nữa”.

Mục Thiên Thiên nghiêm túc nói.

Đương nhiên Lục Tỉnh Tuyết biết rõ cô em họ này của mình đang nghiêm túc, cũng thật lòng muốn tốt cho mình nên mới năm lần bảy lượt tác hợp mình với Dương Thanh.

“Nếu chị thật sự ở bên anh ấy, sau đó bỗng nhiên phát hiện anh ấy đã kết hôn thì chị phải làm sao?”

Lục Tinh Tuyết đỏ mắt nói.

Đây chính là điều cô ta lo sợ nhất. Nếu không vì nó, cô ta cũng muốn tranh thủ hạnh phúc cho chính mình.

Mục Thiên Thiên nói: “Chị cũng bảo là nếu như, thế nếu anh ấy vẫn chưa kết hôn thì sao?”

“Với thực lực hiện giờ của anh ấy, chắc chắn sau này sẽ càng có nhiều cô gái muốn gả cho anh ấy hơn. Một khi bỏ lỡ, chị nhất định sẽ hối hận cả đời”.

Mục Thiên Thiên tận tình khuyên nhủ: “Chị hãy nghe em một lần, hãy cố gắng nắm bắt cơ hội để quyết định hạnh phúc của mình”.

“Nếu có một ngày chúng ta biết anh ấy đã lấy vợ sinh con, cùng lắm thì…”

Nói đến đây, cô ta chợt ngừng lại, rõ ràng cũng rất sợ điều này xảy ra. Một lúc lâu sau, cô ta mới nói tiếp: “Cùng lắm thì rời khỏi anh ấy!”

“Ít nhất đời này vẫn có thể có được một khoảng thời gian tươi đẹp ở bên anh ấy, đúng không?”

Lời nói của Mục Thiên Thiên khiến Lục Tinh Tuyết dao động.

Dường như cô ta nhìn thấy một hi vọng, bỗng muốn lập tức đi tìm Dương Thanh.

€ô ta là người nhà họ Lục, vốn không hề được tự do lựa chọn bạn đời. Nếu không vì thực lực Dương Thanh mạnh mẽ, cô ta chỉ có thể bị ép gả cho Lý Tấn.

Cô ta thà chết cũng không muốn gả cho người mình không yêu.

Huống hồ Lý Tấn còn là người cô ta cực kỳ ghét.

“Chị à, anh ấy thật sự rất ưu tú. Nếu bỏ lỡ, e là cả đời này cũng không gặp được người đàn ông thứ hai tốt như vậy”.

Mục Thiên Thiên chân thành nói.

Rốt cuộc Lục Tinh Tuyết cũng chịu gật đầu, hai mắt đỏ hoe: “Chị sẽ cố gắng!”

“Tốt quá rồi!”

Mục Thiên Thiên kích động nói: “Chị tin em, nhất định chị sẽ không phải hối hận vì quyết định hôm nay đâu”.

Lúc này, Dương Thanh đang ở đứng cạnh cửa Sổ trong phòng nhìn chú sóc nhỏ trên cây tùng ngoài cửa sổ.

“Rốt cuộc mình là ai?”

Chương 2131:

Một lúc lâu sau, anh đột nhiên lẩm bẩm.

Mấy ngày này anh cũng tìm hiểu kĩ càng một vài chuyện.

Dù là ông Tê, cao thủ mạnh nhất nhà họ Lục hay hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của Lý Tấn đều không chịu nổi một đòn của anh.

Nhưng bọn họ lại là cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục và nhà họ Lý.

Quan trọng nhất là, anh chưa hề đánh hết sức, có lẽ còn chưa dùng đến một phần nghìn sức lực.

Chẳng lẽ đến cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong cũng sẽ bị anh dễ dàng lấy mạng sao?

“Hay mình là cao thủ của một gia tộc lớn nào đó?”

Dương Thanh tự nhủ: “Nhưng nếu là vậy, trước kia ở đỉnh Ninh Sơn đã xảy ra chuyện gì?”

“Rốt cuộc là kẻ nào đánh mình bị thương nặng như vậy?”

Hiện giờ trong đầu anh như đang có mười vạn câu hỏi vì sao, có rất nhiều chuyện nghĩ mãi không hiểu.

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Lục Tỉnh Tuyết nói: “Tôi có thể đi vào không?”

“Cửa không khóa, cô vào đi!”

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, lên tiếng đáp.

Cửa phòng mở ra, một dáng người yểu điệu cất bước đi vào.

Không thể không thừa nhận Lục Tỉnh Tuyết thật sự rất xinh đẹp, ngũ quan tỉnh xảo, lại là người của gia tộc lớn. Có thể nói không một người đàn ông nào không thích cô gái này.

Dương Thanh cũng không ngoại lệ, nhưng cái thích của anh chỉ là sự thưởng thức cái đẹp đơn thuần.

“Cô tìm tôi có việc gì à?”

Anh nghỉ hoặc hỏi thăm.

Lục Tinh Tuyết nhìn Dương Thanh, mặt ửng đỏ, đột nhiên cúi đầu xuống.

“Hả?”

Dương Thanh lại càng nghỉ ngờ, không biết tại Sao cô ta lại tìm tới mình, còn không chịu nói gì.

Lục Tỉnh Tuyết cúi đầu thẹn thùng, mặt đỏ như gấc.

Mãi lâu sau, cô ta mới lấy hết can đảm định tỏ tình.

“Âm!”

Ngay lúc ấy, bên ngoài truyền tới tiếng nổ vang dội.

Dương Thanh lập tức cau mày nói: “Sợ là nhà họ Lục gặp chuyện rồi. Tôi phải ra ngoài một chuyến, cô và Thiên Thiên ở yên trong phòng, đừng đi ra ngoài”.

Dứt lời, anh nhảy ra khỏi cửa sổ.

AT Lục Tinh Tuyết kinh hãi lắp bắp.

Nhưng lúc này Dương Thanh đã rời đi.

“Lục Nguyên Thông, mau giao hung thủ ra đây, tôi sẽ tha cho nhà họ Lục một con đường sống!”

Giọng nói khí thế vang vọng khắp trang viên nhà họ Lục.

Chương 2132

CHương 2132:

“tý Đồng Hạ, anh dẫn người xông vào nhà họ Lục như vậy hơi quá đáng rồi đấy!”

Tiếp đó lại có một giọng nói khác vang lên.

Lục Xuyên vội vàng dân theo đội quân tinh nhuệ của gia tộc vọt ra giằng co với người nhà họ Lý.

“Hừ”

Lý Đồng Hạ cười lạnh một tiếng, mắt lóe lên sát khí: “Lục Xuyên, người nhà họ Lục các anh bẻ gãy tay con trai tôi là Lý Tấn. Các anh không định chịu trách nhiệm sao?”

“Chịu trách nhiệm?”

Lục Xuyên không hề e sợ, cười lạnh nói: “Tôi không đòi nhà họ Lý các người chịu trách nhiệm, các người còn dám tự tìm tới?”

“Con trai anh chặn xe của con gái tôi, định bắt con bé lại, bị đánh cũng là tài nghệ không bằng người ta, đáng đời!”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Đồng Hạ càng tối sầm: “Anh muốn chết hả?”

“Người muốn chết là anh!”

Lục Xuyên hét ầm lên: “Mau xông lên!”

Ông ta vừa ra lệnh, mười mấy cao thủ nhà họ Lục nhao nhao vọt ra.

Một nửa trong số bọn họ có thực lực Vương Cảnh sơ kỳ.

Còn phe Lý Đồng Hạ chỉ có một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, còn lại đều có thực lực dưới Vương Cảnh.

“Anh đã muốn chết, tôi sẽ cho anh toại nguyện!”

Lục Xuyên hờ hững nói, ánh mắt nhìn Lý Đồng Hạ như nhìn một kẻ đã chết.

Lý Đồng Hạ vô cùng khiếp sợ. Ông ta dẫn người tới chỉ để hăm dọa, thuận tiện chèn ép nhà họ Lục một chút.

Nào ngờ nhà họ Lục lại dám khai chiến với mình.

Ông ta không hề dẫn theo toàn bộ cao thủ của nhà họ Lý, nếu xảy ra xung đột ở đây chưa chắc đã có thể sống sót trở về.

Không chỉ Lý Đồng Hạ mà những tỉnh anh trong nhà họ Lục cũng cực kỳ kinh ngạc, họ biết thực lực nhà họ Lục và nhà họ Lý cách xa nhau nhiều đến thế nào.

Thế mà bây giờ Lục Xuyên lại muốn khiêu chiến Lý Đồng Hạ.

Lục Xuyên là người thừa kế nhà họ Lục, còn Lý Đồng Hạ lại là người thừa kế của nhà họ Lý, so ra thì chênh lệch lớn vô cùng.

“Lục Xuyên, anh muốn khai chiến có phải không?”

Mặt Lý Đồng Hạ âm trầm, cắn răng hỏi.

“Hừ!”

Lục Xuyên cười khẩy: ‘Anh đã dẫn người đến nhà họ Lục kiếm chuyện rồi mà còn hỏi tôi có phải muốn khai chiến không à? Phải là nhà họ Lý các anh muốn khai chiến chứ?”

“Anh…”

Lý Đồng Hạ không biết làm sao để phản bác lại câu trào phúng này, tức giận đến mức run rẩy cả người.

“Lý Đồng Hạ, đừng nói nữa, thằng con anh đột ngột chặn đường con gái tôi làm con bé bị sợ hãi, liệu mà nghĩ ra một lời giải thích thỏa đáng để xử lý chuyện này đi!”

Lục Xuyên lạnh giọng nói.

Chương 2133:

Cho đến lúc này, Lý Đồng Hạ mới nhận ra nhà họ Lục thật sự muốn trở mặt với nhà họ Lý.

Nếu không thì thái độ của Lục Xuyên không thể nào đanh thép như vậy được.

Trước đây,mõi lần gặp nhau ông ta đều khúm na khúm núm, có khi nào dám xấc xược như hôm nay đâu?

Lế nào là vì có cao thủ trẻ đó?

Lý Đồng Hạ thầm suy đoán.

Trong lúc nhất thời, ông ta có hơi lưỡng lự.

Tuy nhà họ Lý mạnh hơn nhà họ Lục nhưng cũng chỉ hơn được một chút, nếu như hai nhà thật Sự xảy ra tranh chấp thì phe thua cuộc vẫn là nhà họ Lục, nhưng nhà họ Lý cũng phải trả giá rất lớn.

Xưa nay nhà họ Lý và nhà họ Trương luôn tranh đấu ngoài sáng trong tối để giành vị trí bá chủ Ninh Châu, giờ nhà họ Lục và nhà họ Lý mà trở mặt thành thù thì nhà họ Trương sẽ làm ngư ông đãc lợi, thuận đà giành lấy vị trí đó.

Nghĩ đến đây, Lý Đồng Hạ uất nghẹn thanh minh: “Lục Xuyên, hôm nay tôi tới đây không có ác ý gì cả, chỉ muốn đòi

lại công bằng cho con trai của tôi thôi. Lý Tấn thăng bé bị người của nhà họ Lục các ông đánh cho tàn phế cơ mà".

"Hơn nữa, hai gia tộc chúng ta đang chuẩn bị liên hôn, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà phá vỡ quan hệ thì chẳng phải không đáng lắm sao?"

Nghe Lý Đồng Hạ nói vậy, ai cũng ngạc nhiên.

Nhà họ Lý đang cúi đầu trước nhà họ Lục sao?

Bản thân Lục Xuyên cũng giật mình, sở dĩ ông ta tỏ ra cương quyết như thế là vì muốn ép Lý Đồng Hạ ra tay trước, sau đó nhà họ Lục sẽ đáp trả, như thế mới có lý do chính đáng để khơi mào cuộc chiến.

Không ngờ Lý Đồng Hạ lại xuống nước trước.

Lục Xuyên cũng chân chừ, chưa biết nên làm thế nào.

"Hừ"

Ngay lúc này, một giọng nói hờ hững vang lên: "Nhà họ Lý dẫn người đến, ngồi trên đầu chúng tôi rồi mà còn muốn liên hôn à?"

"Bố!"

"Chủ gia tộc!"

Sự xuất hiện của Lục Nguyên Thông làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Lý Đồng Hạ nghe thấy câu nói của lão thì mặt mày tái mét.

Lục Xuyên đứng ra công khai đối đầu với nhà họ Lý đã đành, bây giờ lại thêm cả chủ nhân của nhà họ Lục nữa là sao?

“Chú Lục, chú hiểu lầm rồi ạ!”

Lý Đồng Hạ vội giải thích: “Con trai cháu dám đe dọa Tỉnh Tuyết đúng là quá đáng thật”.

“Cháu là bố nó, giận quá nên mới dẫn người đến nhà họ Lục đòi lại công bằng, thật sự là cháu đã quá xốc nổi’.

“Mong chú Lục hãy tha thứ cho sự vô lễ của cháu, đừng nói chuyện này cho bố cháu biết, ông ấy mà biết sẽ không tha cho cháu mất”.

Lý Đồng Hạ chật vật van nài.

Tuy nhà họ Lục không sánh bằng nhà họ Lý nhưng Lục Nguyên Thông là người cùng thời với Lý Sơn, Lý Đồng Hạ chẳng có gì xấu hổ khi cúi đầu trước lão cả.

Chương 2134:

Lúc này, Lý Đồng Hạ phải ôm hết mọi trách nhiệm về mình.

Không phải vì sợ nhà họ Lục mà là ông ta hiểu hai nhà Lý, Lục không thể nổ ra tranh chấp trong tình hình hiện nay được, vì một khi điều đó xảy ra, nhà họ Trương sẽ thừa cơ thống trị cả Ninh Châu.

"Hừ!"

Lục Nguyên Thông cười khẩy: "Chỉ dựa vào cậu mà dám xông vào nhà họ Lục của tôi? Hay là Lý Sơn kêu cậu tới đây ra oai thế?"

Vừa nghe vậy thì sắc mặt Lý Đồng Hạ thay đổi, lo sợ phủ nhận: "Chú Lục hiểu lầm rồi, thật sự là do cháu bốc đồng quá mới gây ra chuyện hôm nay, không liên quan gì đến bố cháu đâu ạ, nếu chú không tin thì có thể gọi cho bố cháu…"

Ông ta chưa kịp nói xong thì chuông điện thoại chợt reo lên.

"Là Lý Sơn đúng không? Gậu nói không liên quan đến ông ta, vậy cậu có dám mở loa ngoài không?"

Lục Nguyên Thông hùng hổ yêu cầu.

Ai nấy đều ngửi được mùi thuốc súng quanh đây.

Từ nấy đến giờ Lý Đồng Hạ luôn hạ thấp bản thân, nhưng lão luôn ép ông ta bùng nổ.

Nói thế nào thì nhà họ Lý cũng là một trong hai gia tộc đứng đầu Ninh Châu, Lý Đồng Hạ lại là người thừa kế của nhà họ Lý, Lục Nguyên Thông làm vậy không khác nào khiêu khích cả.

Mặt Lý Đồng Hạ tái nhợt đi, biết nếu bây giờ không mở loa ngoài như Lục Nguyên Thông yêu cầu thì đừng hòng rời khỏi nhà họ Lục.

Người ông ta lạnh ngắt.

“Chú Lục muốn nghe bố cháu nói gì thì cháu sẽ làm theo lời chú”.

Lý Đồng Hạ căn răng mở loa ngoài.

“Con dân người đến nhà họ Lục chưa, phản ứng của Lục Nguyên Thông thế nào?”

Giọng của Lý Sơn đột nhiên vang lên.

Lý Đồng Hạ mặt cắt không còn một giọt máu, giờ thì những người xung quanh đều hiểu nhà họ Lý đang thăm dò nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông giễu cợt nhìn Lý Đồng Hạ, cười híp mắt nói: “Giờ cậu muốn nói gì nữa không?”

“Hửm?”“

Lý Sơn nhận ra tiếng của Lục Nguyên Thông, lạnh giọng nói: “Lục Nguyên Thông, ông làm gì con tôi đấy?”

Lục Nguyên Thông nhếch mép: “Ông chủ Lý, ông đang dấy binh hỏi tội đấy à?”

“Hừt”

Lý Sơn hừ lạnh: “Đối với Lý Sơn này, chỉ cần trở bàng tay là tiêu diệt được nhà họ Lục rồi, cần gì phải dấy binh hỏi tội chứ?”

“Như vậy thì chủ gia tộc họ Lý chờ nhặt xác cho con trai của mình đi!”

Lục Nguyên Thông lạnh lẽo uy hiếp.

“Bố, bố đừng nói nữa!”

Chương 2135:

Lý Đồng Hạ vội vàng ngăn cản, ông ta thật sự rất sợ hãi.

Lý Sơn không hề biết nhà họ Lục quyết tâm đến thế nào, Lý Đồng Hạ có cảm giác gia tộc này đang chủ động khiêu chiến họ.

Nếu là vậy thật thì e là ông ta khó mà rời khỏi đây được rồi.

“Đồ vô dụng! Tao bảo mày đi đòi lại công bằng cho Lý Tấn mà mày làm cái quái gì vậy?”, Lý Sơn giận dữ chất vấn.

Lý Đồng Hạ nhanh tay đóng loa ngoài, nói thật nhỏ: “Bố, bố làm ơn đừng nói nữa, lát con về rồi giải thích với bố được không?”

“Không được!”

Nào ngờ thái độ của Lý Sơn cực kỳ cứng rản, quát tháo: ‘Mấy đứa mày mang theo cũng chiếm một nửa nhà họ Lý rồi cơ mà? Chẳng lẽ nhà họ Lục còn dám khiêu chiến chúng ta?”

“Bố à, nhà họ Lục dám khiêu chiến thật đấy!”

Lý Đồng Hạ bực mình nói: “Bây giờ bọn con đã bị người của nhà họ Lục bao vây rồi, nếu khai chiến thì con chết ở đây thật đấy!”

“Gì cơ?”

Đến lúc này Lý Sơn mới nhận ra đã xảy ra chuyện, phần nộ quát: ‘Lục Nguyên Thông, ông ta dám àI”

“Ông ta dám thật đấy ạ! Xin bố hãy bớt giận!

Nếu khai chiến thì nhà họ Lý hết hy vọng trở thành bá chủ của Ninh Châu mất!”

Lý Đồng Hạ nói thật nhanh.

Quả nhiên câu nói này rất hữu dụng, Lý Sơn lập tức bình tĩnh lại.

Thật lâu sau, lão ta lên tiếng: “Con đưa điện thoại cho Lục Nguyên Thông đi!”

“Chú Lục, bố cháu muốn nói chuyện với chú ạt”

Lý Đồng Hạ khúm núm nói.

Trước giờ có khi nào ông ta ăn nói khép nép với Lục Nguyên Thông như vậy đâu?

Cho dù lão là chủ nhân của nhà họ Lục thì đáng ra vẫn phải giữ phép tắc với người thừa kế nhà họ Lý là ông ta.

Nhưng bây giờ, chính người thừa kế nhà họ Lý này lại là kẻ phải hạ mình trước.

“Tự đem điện thoại đến đây!”

Lục Nguyên Thông lạnh lùng quát.

Lý Đồng Hạ hơi chần chừ rồi tiến về phía lão, kính cẩn đưa điện thoại cho lão bằng hai tay.

“Bắt cậu ta quỳ xuống!”

Lục Nguyên Thông ra lệnh, ông Tề lập tức xuất hiện sau lưng Lý Đồng Hạ.

“Bịch!”

Ông Tề đá một cước vào chân của Lý Đồng Hạ làm cho hai đầu gối của ông ta nặng nề va chạm xuống mặt đất.

“AI”

Lý Đồng Hạ mở to hai mắt, khuất nhục nhìn chăm chăm ông Tề.

Chương 2136:

Nhưng ông Tề không thèm nhìn lấy một cái, thản nhiên đứng trước người ông ta.

Lục Nguyên Thông nhìn Lý Đồng Hạ từ trên cao, giọng lạnh ngắt: ‘Cậu ta dám đứng lên thì giết!”

“Vâng!”

Ông Tề đáp.

Sắc mặt của đám tay chân do Lý Đồng Hạ mang đến đều xám như tro tàn, người thừa kế nhà họ Lý mà lại bị ép quỳ gối, đây đúng là mối sỉ nhục lớn nhất của nhà họ Lý từ trước đến nay.

Lúc này Lục Nguyên Thông mới nghe máy, lạnh lùng nói: ‘Lý Sơn, tôi cho ông mười phút chuyển năm mươi tỷ vào tài khoản của nhà họ Lục, nếu không thì chờ nhặt xác thằng con của ông đi!”

“Ngoài ra, nhà họ Lục tuyên bố khiêu chiến nhà họ Lý! Để xem các ông dựa vào đâu để cạnh tranh với nhà họ Trương khi bị chúng tôi hãm chân!”

Dứt lời, lão cúp điện thoại.

Vừa rồi có Lý Sơn ra mặt nên Lý Đồng Hạ đã tự tin hơn phần nào, giờ lại nghe được Lục Nguyên Thông dám đe dọa bố

mình chuyển năm mươi tỷ, nét mặt ông ta lúc trắng lúc xanh.

Nhà họ Lý là một trong hai gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, đương nhiên có thể lấy được năm mươi tỷ ra.

Nhưng đây cũng là một nguồn vốn lưu động không nhỏ đối với bọn họ, nếu đưa nó cho nhà họ Lục thì không khác gì nói rằng nhà họ Lý cúi đầu trước nhà họ Lục cải!

Dương Thanh cũng ngạc nhiên đưa mắt về phía Lục Nguyên Thông, không ngờ ông lão gần tám mươi tuổi này lại cứng rắn như vậy.

Anh bị mất trí nhớ chứ không phải bị ngốc, dĩ nhiên hiểu nguyên nhân lão tự tin như vậy là vì có mình.

“Dương Thanh, cháu qua đây với ông!”

Lục Nguyên Thông chợt gọi anh đến, dặn dò thuộc hạ: “Nếu mười phút nữa nhà họ Lý vẫn chưa chuyển năm mươi tỷ vào tài khoản thanh toán chung của nhà họ Lục ta thì giết Lý Đồng Hạt”

“Rõ!”

Các cao thủ của nhà họ Lục nhanh nhẹn đáp, nét mặt rất kích động.

Mặc dù họ không rõ tại sao Lục Nguyên Thông lại đột nhiên có thái độ cứng rắn với nhà họ Lý như vậy nhưng cũng hiểu lão làm thế là có nguyên do của mình.

Xem ra nhà họ Lục sắp quật khởi rồi.

Bên kia, Lục Nguyên Thông dẫn Dương Thanh đến phòng của mình.

“Dương Thanh à, cháu thấy Tinh Tuyết thế nào?”

Lão tủm tỉm nói với Dương Thanh.

Anh ngẩn ra, đáp lời: “Tinh Tuyết tốt lắm ạ, cô ấy là một người vô cùng tốt bụng”.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Lần này đến lượt Lục Nguyên Thông sửng sốt.

Dương Thanh lúng túng cười trừ, bổ sung thêm một câu: “Ngoài ra thì cô ấy còn xinh đẹp nữa ạ, chỉ là bọn cháu mới gặp nhau không lâu, chưa biết nhiều về đối phương”.

“Khà khà…”

Lục Nguyên Thông sảng khoái cười, xảo quyệt nhìn anh, híp mắt hỏi: “Vậy thì cháu có thích Tỉnh Tuyết không?”

Dương Thanh không ngờ lão gọi anh đến là để hỏi vấn đề này.

“Ông Lục, ông muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi ạP Anh đã lờ mờ đoán ra được,nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, không thể tự nói ra.

Chương 2140:

Lý Sơn suy tư một lúc rồi trầm giọng nói: “Xem ra lần này nhà họ Lục đổi đời thật rồi”.

Lão ta cảm khái: “Nhà họ Lý và nhà họ Trương cạnh tranh với nhau nhiều năm, không ngờ cuối cùng lại thành rải đường hoa cho nhà họ Lục. Bọn họ chỉ vì có được một cô con gái xinh đẹp mà được con cháu của gia tộc lớn để mắt đến’.

Nghe vậy, những người khác đều buồn bã, trước giờ nhà họ Lý là gia tộc có khả năng thống trị Ninh Châu nhất, giờ thì mọi hy vọng đều tan biến cả rồi.

“Bố à, con có một ý tưởng”.

Lý Đồng Hạ đột nhiên lên tiếng: “Nếu nhà họ Lục được gia tộc lớn chống lưng thì sao chúng ta không điều chỉnh ước mơ trở thành bá chủ Ninh Châu lùi về một bước?”

“Ý con là?”

Lý Sơn hỏi.

Lý Đồng Hạ nói lên ý kiến của mình: “Bây giờ hai nhà Lục, Lý đã có xích mích với nhau, nếu nhà họ Lục đứng trên đỉnh Ninh Châu thì nhất định sẽ chèn ép chúng ta, lúc đó nhà họ Trương cũng sẽ giãm đạp chúng ta’.

“Như vậy thì mình nghĩ cách làm mối quan hệ giữa nhà họ Trương và nhà họ Lục trở nên căng thẳng đi ạ’.

“Bây giờ lũ họ Trương kia vẫn chưa biết đăng sau nhà họ Lục còn có một gia tộc lớn, chỉ cần dùng một mưu kế nhỏ là có thể gây ra mâu thuẫn giữa bọn họ, một khi sự mâu thuần này đến hồi gay gắt nhất thì có lẽ không cần chúng ta ra tay, nhà họ Trương đã tự biến mất khỏi Ninh Châu rÖi..

“Bên cạnh đó, chúng ta cũng tìm cách hàn gắn quan hệ với nhà họ Lục, không đứng nhất được thì chí ít cũng phải đứng thứ hai”.

Nghe Lý Đồng Hạ phân tích, ánh mắt Lý Sơn lộ ra sự hài lòng, lão võ vai con trai mình: “Giỏi lắm! Thế thì bố giao chuyện này cho con, làm tốt thì bố sẽ bỏ qua sơ xuất vừa rồi và khen thưởng cho con”.

“Con cảm ơn bối”

Lý Đồng Hạ mừng rỡ.

Nhà họ Lục không biết rằng nhà họ Lý nghĩ họ có gia tộc lớn làm chỗ dựa, đã bắt đầu kế hoạch âm thầm khơi mào tranh chấp giữa hai gia tộc Lục, Trương.

Hôm sau, Lục Nguyên Thông đang ngồi trong phòng uống trà thì Lục Xuyên chợt hốt hoảng xông vào.

“Bố, không ổn rồi, nhà họ Trương giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của chúng ta”.

Hai mắt ông ta đỏ bừng.

“Xoảng!”

Tách trà trong tay Lục Nguyên Thông rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

“Con nói sao? Chúng ta mất hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ rồi à? Là nhà họ Trương làm?”

Lục Nguyên Thông phần nộ hỏi.

Đối với những gia tộc đứng đầu Ninh Châu mà nói, các cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ chính là trụ cột không thể thiếu.

Nhà họ Lục chỉ có bốn cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhưng lại bỗng chốc lại bị giết đến hai cao thủ, dễ thấy Lục Nguyên Thông giận dữ đến mức nào.

“Vâng, là nhà họ Trương đấy ạ!”

Lục Xuyên căn răng nói: ‘Bọn họ còn nói rằng nếu nhà họ Lục còn dám khiêu khích nữa thì sẽ tiêu diệt luôn!”

“Ầm!”

Lục Nguyên Thông đập tay xuống bàn trà, không kìm nổi cơn tức giận: “Lão Trương Quỳnh này, ông ta muốn chết rồi à!”

Chương 2141:

Trương Quỳnh chính là người đứng đầu nhà họ Trương, cùng thời với Lục Nguyên Thông, tính cách rất chuyên chế và độc tài.

Trước đây, lão ta có một câu nổi tiếng cả Ninh Châu: Nhà họ Trương không cần chứng cứ, hoài nghỉ là giết!

Có thể thấy Trương Quỳnh ngạo mạn và điên cuồng đến mức nào.

Bây giờ lão ta lại giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà họ Lục, rõ ràng là đang nghi ngờ cái gì nên mới làm vậy.

“Khốn kiếp! Bố nhất định sẽ khiến ông ta trả giá đắt”

Lục Nguyên Thông nghiến răng nghiến lợi thề.

‘Tổn thất hai cao thủ hùng mạnh, thực lực của nhà họ Lục đã bị giảm sút rồi.

“Bố, hay là chúng ta nhờ cậu nhỏ đi, cậu ấy mà ra tay thì nhà họ Trương chỉ có nước bị diệt sạch thôi!”

Lục Xuyên căm tức nói.

Lục Nguyên Thông lắc đầu: ‘Khoan hãy vội, nhà họ Trương đột nhiên có thái độ gay gắt với chúng ta như thế chắc chăn là có nguyên do, điều tra cho rõ đã rồi tính sau”.

“Vâng thưa bố!”

Lục Xuyên đáp.

Lúc này, trong biệt thự của Lục Tỉnh Tuyết.

“Chị họ, chị sao thế?”

Mục Thiên Thiên nhìn dáng vẻ buồn bực không vui của Lục Tỉnh Tuyết, có hơi lo lăng.

Lục Tỉnh Tuyết lắc đầu, hai mắt hồng hồng: “Ông Phương và ông Hồng mới vừa rồi đã bị nhà họ Trương giết”.

“Sao ạ?”

Mục Thiên Thiên giật mình thốt lên.

Cô ta biết ông Phương và ông Hồng mà Lục Tỉnh Tuyết vừa nói là ai, đó là hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà họ Lục.

Thế mà lại bị giết rồi.

“Nhà họ Trương đúng là đáng ghét mà!”

Mục Thiên Thiên không nén nổi cơn giận, căn răng nói: “Chị à, nhờ anh ấy ra tay đi, anh ấy nhất định sẽ báo thù giúp chúng tai”

“Có chuyện gì vậy?”

Hai chị em đang nói chuyện thì Dương Thanh ra khỏi phòng.

“Người của nhà họ Trương quá khốn kiếp, họ giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhà chúng tôi rÖi..

Mục Thiên Thiên hối hả chạy qua, kích động nói: “Ông Phương và ông Hồng chăm sóc chị Tỉnh Tuyết từ nhỏ đến lớn, giờ họ bị giết rồi, chị ấy buồn lắm, anh cũng không muốn nhìn chị ấy buồn đúng không?”

Dương Thanh thế mới biết nguyên nhân, nhìn Lục Tỉnh Tuyết đang nghẹn ngào, mở miệng nói: “Tinh Tuyết, nén bi thương!”

“Anh này, mặc dù tôi rất muốn nhờ anh đi báo thù cho ông Phương và ông Hồng nhưng nhà họ Trương là một trong hai gia tộc mạnh nhất Ninh Châu, cao thủ nhiều như mây”.

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe: ‘Ông nội tôi nhất định sẽ tìm đến nhà họ Trương để yêu cầu họ cho một lời giải thích thỏa đáng, anh đừng đi báo thù, tôi sợ anh sẽ bị thương”.

Mặc dù cái chết của ông Phương và ông Hồng gây đả kích rất lớn cho Lục Tỉnh Tuyết nhưng cô ta không phải người không biết suy nghĩ, hiểu rất rõ nhà họ Trương hùng mạnh đến nhường nào.

Chương 2142:

Hiện giờ, nhà họ Lục đã hoàn toàn đắc tội nhà họ Lý, nếu trở mặt với cả nhà họ Trương thì e là gia tộc bọn họ sẽ rơi vào bước đường cùng mất.

Quan trọng hơn, Lục Tỉnh Tuyết rất lo cho Dương Thanh, sợ anh sẽ đến nhà họ Trương rồi bị thương.

“Tôi nghe cô!”

Dương Thanh gật đầu đồng ý.

Tuy biết bản thân rất mạnh nhưng anh chẳng hiểu biết gì về nhà họ Trương, nếu ở đó cũng có cao thủ ngang ngửa anh thì không ổn.

Khi đó, không chỉ không thể báo thù giúp cho nhà họ Lục mà còn chọc giận nhà họ Trương, dẫn đến mâu thuẫn giữa hai bên trở nên gay gắt hơn.

Ngay lúc này, mấy chục chiếc xe hơi sang trọng xông vào trang viên nhà họ Lục.

“Lục Nguyên Thông, giao người ra đây!”

“Đúng, giao người ra đây!”

Toàn bộ nhà họ Lục như bị nhấn chìm trong tiếng hò hét.

Những kẻ này đến từ những gia tộc có cùng cấp bậc với nhà họ Lục ở Ninh Châu.

Bọn họ cùng nhau xông vào đây yêu cầu Lục Nguyên Thông giao người ra.

Lúc này, tiếng la hét đòi giao người ra của các thế lực lớn trong Ninh Châu phủ khắp nhà họ Lục.

Nhưng không một ai biết những người này muốn họ giao ai ra.

Là chủ nhân tương lai của nhà họ Lục, Lục Xuyên nhanh chóng chạy đến, hỏi đám người đang giận dữ kia: ‘Các vị xông vào nhà họ Lục chúng tôi là có ý gì? Các vị muốn chúng tôi giao ai ra chứ?”

“Lục Xuyên, đừng giả vờ nữa, bọn tôi muốn các ông giao ai ra mà ông không biết à?”

Người trung niên cầm đầu nói với vẻ mặt bất thiện.

Lục Xuyên nhíu mày: “Ông không nói là ai, tôi biết giao kiểu gì?”

“Hừ”

Người nọ lạnh giọng nói: ‘Không phải nhà họ Lục các ông vừa mời một cao thủ trẻ có thực lực cao cường về sao? Nghe nói

các ông gọi người đó là cậu nhỏ?”

“Tối hôm qua gia tộc chúng tôi đều có cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị giết, camera theo dõi cho thấy kẻ đã giết họ chính là cậu nhỏ của các ông đấy”.

Một người khác đứng ra, giận dữ lên tiếng: “Nhà họ Lục tưởng chúng tôi dễ ức hiếp thật đấy à? Các ông dám âm thầm ra tay với nhà họ Trương rồi bị họ giết mất hai người, không dám làm gì nên quay sang bắt nạt chúng tôi sao?”

“Lục Xuyên, hôm nay các ông mà không giao cậu ta ra thì đừng trách chúng tôi hợp lại chèn ép nhà họ Lục!”

“Giao cậu ta ra đây!”

“Đúng, giao ra đây nhanh lên, nếu không sẽ giết cả nhà ông đấy!”

Cảm xúc của những người này càng lúc càng kích động, cả đám la hét đòi nhà họ Lục giao người ra.

Giờ phút này Lục Xuyên mới biết những người kia đến vì Dương Thanh, nhưng ông ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Lễ nào Dương Thanh vì nhà họ Lục mà tối hôm qua âm thầm giết mấy tay cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ sao?

Những thế lực này đều ở dưới trướng nhà họ Trương cả.

Chương 2143:

Lục Xuyên nghi ngờ Lục Tỉnh Tuyết bị cái chết của ông Phương và ông Hồng đả kích nên đã nhờ Dương Thanh đi báo thù.

Nghĩ đến đây, Lục Xuyên không còn lo lắng nữa.

“Hừ!”

Ánh mắt lạnh đi, ông ta nghiêm nghị nói: ‘Các ông nghĩ mặt mũi mình lớn lắm à? Tôi nói cho mà nghe, các ông chẳng là gì trong mắt nhà họ Lục chúng tôi đâu”.

“Không phải các ông đến nhà chúng tôi để đòi lại công bằng sao? Được thôi! Lấy chứng cứ ra đi, nếu các ông chỉ dựa vào bóng người mờ mờ trên camera mà úp cái chậu phân này lên đầu nhà họ Lục thì xin lỗi, chúng tôi không chấp nhận đâu!”

Thái độ của Lục Xuyên rất cứng rắn.

Trong số những thế lực này có một vài gia tộc cùng cấp bậc với nhà họ Lục, nếu thấp hơn thì cũng không bao nhiêu.

Thế nên khi nghe được những lời này của ông †a, đám người càng phần nộ hơn.

Người trung niên cầm đầu nheo mät nói: ‘Lục Xuyên, vậy nghĩa là nhà họ Lục không muốn giao cậu ta ra chứ gì?”

“Không!”

Lục Xuyên lạnh lùng đáp.

“Ông không sợ những gia tộc đang ở đây cùng nhau tiêu diệt nhà ông à?”

Người nọ nói tiếp: ‘Ông không thấy thế cuộc lúc này đang thế nào hay sao mà vẫn dám lớn lối trước mặt chúng tôi vậy?”

Mặc dù bên cạnh Lục Xuyên cũng có vài tay đấm nhưng đối phương là lại cả một rừng cao thủ đến từ các thế lực cùng cấp bậc với nhà họ Lục, hai gia tộc Lý, Trương mà gặp phải đội ngũ mạnh mẽ thế này cũng chỉ có nước bị diệt sạch chứ đừng nói là nhà họ Lục chỉ có một mình.

“Tôi lại muốn nhìn xem ai dám kiêu ngạo ở nhà của tôi đấy”.

Lục Xuyên tiến lên một bước, ý chí chiến đấu hừng hực bốc lên, nhìn đám đông bằng ánh mắt đầy uy nghiêm, híp mắt nói: ‘Không cần biết các ông là ai, bây giờ nếu rời khỏi đây thì tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra”.

“Nhưng một khi đã bắt đầu thì không thể quay lại được đâu, các ông nên nghĩ cho thật kỹ rồi quyết định nên đi hay là ra tay với chúng tôi”.

Thái độ của Lục Xuyên rất kiên quyết, vẻ mặt thì ngạo nghề, ánh mắt cũng không hề sợ hãi chút nào.

Điều này làm cho người của các thế lực đến đây gây chuyện đều nghiêm mặt lại.

Trong tình huống này, kể cả có là nhà họ Lý hay nhà họ Trương cũng không thể không xuống nước, nhưng họ lại không thấy chút gì là nao núng trên gương mặt của Lục Xuyên cả.

Nhìn biểu hiện này, chắc chăn là có gì đó khác thường!

Lẽ nào nhà họ Lục thật sự có khả năng đồng thời đối chọi với bọn họ ư?

“Hừ”

Thấy không có ai hành động, Lục Xuyên khinh thường cười khẩy: ‘Cho các ông thêm năm phút cuối cùng, nếu vẫn không chịu đi thì đều là kẻ địch của nhà họ Lục!”

Dứt lời, ông ta hét lớn: “Tất cả những người trong nhà họ Lục nghe lệnh, năm phút sau, hễ người ngoài nào còn ở lại đây thì giết không tha!”

“RõI”

Tiếng hét to vang khắp trang viên nhà họ Lục, làm rung chuyển cả đất trời.

Sắc mặt của những người đến từ các thế lực kia đều rất khó coi.

Trong lúc nhất thời, ai cũng đưa mắt về phía người trung niên cầm đầu như đang chờ ông ta quyết định.

Chương 2144:

Người cầm đầu này tên là Lưu Hoan, người thừa kế nhà họ Lưu ở Ninh Châu.

Ở nơi này, ngoại trừ hai gia tộc khổng lồ Lý và Trương ra thì bên dưới còn có một số gia tộc.

tương đối mạnh.

Các thế lực bên dưới này, nhà họ Lục và nhà họ Lưu là lớn mạnh nhất.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Lưu Hoan tiến lên một bước, kiêu ngạo nói: “Lục Xuyên, ông đúng là ngông cuồng, tưởng các thế lực liên minh chúng tôi là binh tôm tướng tép thật đấy à?”

“Nói trúng phóc, các ông là binh tôm tướng tép thật mài!”

Lục Xuyên châm chọc phản pháo.

“Âm!”

Lời này của ông ta làm cho cả Lưu Hoan lẫn những người khác đều nổi giận, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lục Xuyên đã bị giết hàng trăm ngàn lần rồi.

Lục Xuyên đang gây hấn với toàn bộ các thế lực đang có mặt ở đây.

Nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất kể Lục Xuyên có phải đang hù dọa hay không thì thực lực của nhà họ Lục đích thị là chỉ đứng sau hai nhà Lý, Trương.

“Còn một phút cuối cùng!”

Lục Xuyên nhìn đồng hồ, cướp híp mắt nhìn lướt qua đám đông.

Thời gian gấp rút làm cho nhiều người đổ mồ hôi trên trán, đây quả thật là một áp lực to lớn đối với họ.

Nếu thua thì họ sẽ không còn gì cả.

Không ít người bắt đầu dao động.

Lưu Hoan cảm giác được ý chí của đội ngũ liên minh này đang yếu đi, nhất thời hết sức nôn nóng.

“Nhà họ Lục đã muốn chết thì vì sao chúng ta không thành toàn cho họ?”

Sau cùng, Lưu Hoan hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, ông ta ra lệnh: “Xông lên!”

Nghe lệnh của Lưu Hoan, một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và Vương Cảnh sơ kỳ lao về phía Lục Xuyên, hai người này là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lưu.

Cùng lúc đó, ông Tê đang đứng sau lưng Lục Xuyên cũng lập tức nghênh chiến.

Theo sát ông ta còn có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ.

Cuộc chiến bùng nổi "Âm ầm ầm!"

Chỉ trong một cái chớp mắt, cao thủ hàng đầu của hai bên lao vào cuộc chiến.

Nhưng điều làm sắc mặt Lưu Hoan âm trầm đi là ngoại trừ nhà họ Lưu, không một người nào của các thế lực khác ra tay.

Nói cách khác, đám thế lực liên minh này chỉ còn lại một mình nhà họ Lưu bọn họ muốn đối đầu với nhà họ Lục.

Mấu chốt là họ còn đang ở trên địa bàn của người ta, đây không phải tự tìm đường chết thì là gì?

Chương 2145:

Khuôn mặt của Lưu Hoan tối sâm, mặc dù ông ta mang người mạnh nhất nhà họ Lưu theo cùng nhưng dù sao cũng liên minh với những thế lực khác để cùng đến nhà họ Lục, thế nên ông ta không dẫn tất cả cao thủ của nhà họ Lưu đến.

Nhưng bây giờ, ngoại trừ nhà họ Lưu thì các thế lực còn lại hoàn toàn không có ý định ra tay với nhà họ Lục.

Thế chẳng phải nghĩa là chỉ có hai cao thủ của nhà họ Lưu phải đấu với toàn bộ nhà họ Lục tại đây sao?

“Các vị có ý gì vậy?”

Ánh mắt gay gắt của Lưu Hoan lướt qua các thế lực, lạnh giọng nói: “Chúng ta đã thỏa thuận là cùng nhau đến nhà họ Lục để đòi lại công bằng cơ mà, giờ các vị lại bo bo giữ mình là sao?”

Lục Xuyên khoanh tay đứng xem kịch hay, tủm tỉm nhìn Lưu Hoan.

Nếu không vì muốn ông Tề và những người khác có cơ hội rèn luyện thì chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, tất cả cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục đã cùng xông lên giết chết hai người mạnh nhất nhà họ Lưu rồi.

Hiện giờnhà họ Lục đã có Dương Thanh, vì vậy cho dù nhà họ Lý và nhà họ Trương câu kết với nhau thì họ cũng không sợ

chứ đừng nói là những thế lực có nguồn lực ngang bằng.

“Tôi chỉ đồng ý theo anh đến nhà họ Lục thôi, đâu có đồng ý đánh nhau với họ’.

Lúc này, một người trung niên chột dạ phản bác.

Có người đầu tiên, người thứ hai cũng lên tiếng: ‘Không sai, chúng tôi có đồng ý đánh nhau với nhà họ Lục đâu?”

Dứt lời, người đó còn nhìn về phía Lục Xuyên: “Sếp Lục, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ để xác nhận xem rốt cuộc kẻ đã giết người của gia tộc chúng tôi có phải thuộc nhà họ Lục hay không thôi”.

“Anh đã nói chuyện này không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin phép đi trước!”

Nói rồi ông ta vội vàng mang cao thủ trong gia tộc rời khỏi đây.

“Đúng đấy, nếu cái chết của cao thủ trong gia tộc chúng tôi không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin lỗi, gặp sếp Lục sau nhé!”

“Tôi cũng đi đây!”

Hiện giờnhà họ Lục đã có Dương Thanh, vì vậy cho dù nhà họ Lý và nhà họ Trương câu kết với nhau thì họ cũng không sợ
chứ đừng nói là những thế lực có nguồn lực ngang bằng.

“Tôi chỉ đồng ý theo anh đến nhà họ Lục thôi, đâu có đồng ý đánh nhau với họ’.

Lúc này, một người trung niên chột dạ phản bác.

Có người đầu tiên, người thứ hai cũng lên tiếng: ‘Không sai, chúng tôi có đồng ý đánh nhau với nhà họ Lục đâu?”

Dứt lời, người đó còn nhìn về phía Lục Xuyên: “Sếp Lục, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ để xác nhận xem rốt cuộc kẻ đã giết người của gia tộc chúng tôi có phải thuộc nhà họ Lục hay không thôi”.

“Anh đã nói chuyện này không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin phép đi trước!”

Nói rồi ông ta vội vàng mang cao thủ trong gia tộc rời khỏi đây.

“Đúng đấy, nếu cái chết của cao thủ trong gia tộc chúng tôi không liên quan đến nhà họ Lục thì tôi xin lỗi, gặp sếp Lục sau nhé!”

“Tôi cũng đi đây!”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đội ngũ các thế lực liên minh hùng hùng hổ hổ đến nhà họ Lục đều thất thiểu đi về, ngoại trừ nhà họ Lưu.

Sắc mặt Lưu Hoan xám như tro tàn, còn hai cao thủ mạnh nhất nhà họ Lưu đã bị đánh ngã xuống đất.

Gió thổi qua, ông ta chỉ cảm thấy người mình lạnh ngắt, lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

“Lưu Hoan, hai người này đã là cao thủ mạnh nhất trong gia tộc ông rồi đúng không?”

Chương 2146:

Lục Xuyên cười híp mắt nhìn Lưu Hoan: “Nếu hai người này chết ở nhà họ Lục thì ông có thấy nhà họ Lưu còn tư cách gì để đòi san băng gia tộc chúng tôi không?”

Giờ thì hai chân Lưu Hoan mềm nhũn, quỳ phịch xuống đất.

“Sếp Lục, tôi sai rồi, tôi biết sai rồi!”

Ông ta thấp thỏm, lo sợ nói: “Xin ông hãy nương tình cho nhà họ Lưu một con đường sống, họ không thể chết được, họ thật sự không thể chết được!”

Để đào tạo một cao thủ Vương Cảnh trung kỳ và một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ, nhà họ Lưu đã gần như tiêu tốn một nửa tài lực. Ở Ninh Châu, nếu không có cao thủ Vương Cảnh làm trụ cột thì gia tộc nào dám tự xưng là thế phiệt?

Cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị đánh gục đã đành, đến cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ cũng bị thương nặng, chỉ cần Lục Xuyên muốn thì hai người này sẽ chết ngay.

Ngay cả người thừa kế nhà họ Lưu là Lưu Hoan cũng có khả năng bị giết.

Có thể nói rằng, hôm nay nhà họ Lưu đã bị nhà họ Lục áp đảohoàn toàn.

“Nếu không muốn chết thì nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai đã xúi giục ông mang bọn người đó đến nhà chúng tôi gây chuyện?”

Nụ cười trên mặt Lục Xuyên tất lịm, lạnh giọng chất vấn.

Quả nhiên, sắc mặt Lưu Hoan thay đổi ngay khi nghe được câu hỏi của ông ta.

“Sếp Lục, ông đang nói gì thế?”

Lưu Hoan giả vờ không biết, vội vàng nói: ‘Do một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của chúng tôi bị người của các ông giết nên tôi mới dẫn người đến nhà họ Lục mà”.

“Ông nói dối!”

Lục Xuyên quát lên: “Cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của gia tộc khác bị giết thì tôi còn tin, cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ nhà họ Lưu các ông bị giết thì tôi không tin đâu!”

“Sếp Lục, tôi nói thật mà”, Lưu Hoan hốt hoảng muốn khóc.

“Tốt thôi, vậy thì tôi hỏi ông, ông cảm thấy nhà họ Lục và nhà họ Lưu ai mạnh hơn?”

Lục Xuyên híp mắt, lời lẽ đây đe dọa: “Nói đúng sự thật đi, dám nói dối thì tôi giết ông ngay!”

Người Lưu Hoan run lên, nói liến thoảng: “Nhà họ Lục và nhà họ Lưu có thực lực ngang ngửa nhau, được gọi là gia tộc mạnh nhất chỉ dưới hai nhà ở Ninh Châu”.

“Tiếp, ông nói tối hôm qua nhà họ Lưu có một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị giết à?”

Lục Xuyên tiếp tục hỏi.

Lưu Hoan lại gật đầu: “Đúng vậy!”

“Chính miệng ông đã nói nhà họ Lưu và nhà họ Lục ngang ngửa nhau, vậy mà người của nhà họ Lục sau khi giết một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của các ông vẫn có thể bình yên vô sự chạy thoát à?”

“Ông nói đi, rốt cuộc là an ninh ở nhà các ông quá yếu hay là kẻ thần bí đã giết người đó quá mạnh?”

Lục Xuyên liên tục chất vấn.

Lưu Hoan sững sờ, vội vã nói: “Là do kẻ thần bí đó quá mạnh”.

“Có thể tự do ra vào nhà họ Lưu, giết được một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của các ông, đã thế còn có thể thoát thân trong khi nhà họ Lưu có cả cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, người như thế chắc là cũng có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ rồi chứ gì nữa?”

Lục Xuyên gặng hỏi: “Vậy thì thử nghĩ xem, nếu nhà họ Lục chúng tôi có cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ thì còn để nhà họ

Lưu đứng ngang hàng với mình sao?”

“Lưu Hoan, tôi hỏi ông một lần cuối cùng, ai đã xui khiến ông?”

Ông ta găng giọng, giận dữ chất vấn.

Mấy cao thủ Vương Cảnh của nhà họ Lục đồng loạt tiến lên bao vây Lưu Hoan, ai nấy đều lom lom như thể chỉ cần Lục Xuyên ra lệnh một tiếng là sẽ giết ông ta ngay tức khắc.

Chương 2147:

“Nhà họ Trương! Là nhà họ Trương!”

Lưu Hoan không chịu nổi áp lực mà Lục Xuyên gây ra nữa, hét to lên.

“Nhà họ Trương!”

Đồng tử của Lục Xuyên co rút.

Dù đã lờ mờ đoán ra được nhưng ông ta vẫn không ngờ nhà họ Trương lại mượn những gia tộc này để chèn ép nhà họ Lục.

Hôm qua, nhà họ Trương có hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ bị giết.

Hôm nay thì nhà họ Trương xúi giục các gia tộc có cùng cấp bậc với nhà họ Lưu đồng thời đối phó nhà họ Lục.

Xem ra họ đã bị bọn người này để mắt đến rồi.

“Lục Xuyên, nhanh thả tôi đi đi, nếu không đừng hòng nhà họ Trương bỏ qua cho các ông!”

Vì đã bại lộ nên Lưu Hoan cố kìm nén sự sợ hãi, quát tháo: “Hiện giờ nhà họ Lưu chúng tôi đang làm việc cho nhà họ

Trương, nếu ông dám làm gì tôi thì đồng nghĩa với việc đánh vào mặt họ đấy”.

“Bốp!”

Lục Xuyên đá một cước vào đầu ông ta, nheo mắt nói: “Như vậy thì tôi còn giữ ông làm gì nữa?”

“Giết ông ta đi”

Ánh mắt Lục Xuyên trở nên sắc lạnh.

“Rõ!”

Các cao thủ nhà họ Lục tiến lên.

Đến lúc này, Lưu Hoan mới nhận ra gia tộc này thật sự muốn giết mình.

Ông ta sợ hãi quỳ xuống trước mặt Lục Xuyên, van nài: “Đừng giết tôi! Sếp Lục, làm ơn đừng giết tôi! Tôi sẽ làm con chó của ông, cho tôi về rồi tôi sẽ bảo gia tộc phục tùng nhà họ Lục…”

“BốpI”

Một tiếng đập nặng nề vang lên, một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ tiến tới đánh một chưởng xuống đỉnh đầu của Lưu Hoan. Tiếng cầu xin tắt lịm.

Mặt mày hai tên cao thủ do Lưu Hoan mang đến trở nên xám xịt.

Ngay cả người thừa kế cũng bị giết rồi, liệu Lục Xuyên có bỏ qua cho họ không?

“Phich!”

“Phịch!”

“Phịch!”

Hai cao thủ nhà họ Lưu vội vàng quỳ xuống dưới chân Lục Xuyên.

“Sếp Lục, cầu xin ông cho chúng tôi một con đường sống, từ nay về sau chúng tôi bằng lòng phục tùng nhà họ Lục, quyết không phản bội!”

Hai người lo sợ cầu xin.

Lục Xuyên hờ hững nhìn họ, suy tư một lát rồi nhìn sang ông Tề đang đứng cạnh mình.

Ông Tề hiểu ý, gật đầu.

Tức là ông ta có thể khống chế hai người này.

Bấy giờ Lục Xuyên mới lên tiếng: “Thế thì tôi sẽ cho các ông một con đường sống, sau này dám phản bội nhà họ Lục thì giết không tha!”

Chương 2148:

Nghe vậy, hai người thầm mừng rơn, vội vàng tuyên bố: “Sếp Lục yên tâm, chúng tôi nhất định không phản bội đâu!”

Không lâu sau đó, một tin động trời bị lan truyền, người thừa kế nhà họ Lưu là Lưu Hoan đã chết ở nhà họ Lục.

Các gia tộc đã đi cùng ông ta đến đó đều bàng hoàng.

Đến cả Lưu Hoan cũng phải chết ở nhà họ Lục thì có thể thấy được gia tộc này mạnh đến trình độ nào.

Ai cũng hiểu rằng, sau hôm nay, đứng dưới hai gia tộc Lý, Trương chỉ có thể là nhà họ Lục.

Có lẽ nhà họ Lục cũng có đủ thực lực để cạnh tranh với hai gia tộc kia.

Cùng lúc đó, tại trang viên nhà họ Trương.

“Khốn nạn! Nhà họ Lục đúng là không xem ai ra gì, dám giết người của nhà họ Lưul”

Sắc mặt của chủ gia tộc họ Trương đen như than.

Ở Ninh Châu, ai cũng biết nhà họ Lưu là gia tộc dưới trướng nhà họ Trương, nhưng bây giờ nhà họ Lục lại giết Lưu Hoan

thẳng tay, thậm chí hai cao thủ mạnh nhất nhà họ Lưu cũng đã phục tùng bọn họ.

Đây quả thật là một cú tát trời giáng cho nhà họ Trương.

“Thưa chủ gia tộc, hành động của nhà họ Lục rất khác thường, chúng ta đang tranh đoạt vị trí bá chủ Ninh Châu với nhà họ Lý, tôi nghĩ tạm thời nên bỏ qua cho bọn họ”.

Một ông già có mái tóc bạc phơ lên tiếng.

Chủ gia tộc họ Trương âm trầm nói: “Đến nhà họ Lục cũng không trị được thì lấy gì để trị nhà họ Lý?”

“Chủ gia tộc!”

Ông già còn chưa nói hết lời thì bị lão ta phẫn nộ quát: ‘Câm miệng!”

“Truyền lệnh của tôi xuống, tất cả cao thủ của nhà họ Trương lập tức xuất phát, đến nhà họ Lục!”

“Để xem gia tộc này có mấy cân lượng mà dám giết người của tôi!”

Nghechủ giatộchọ Trươngnóivậy, ônglãothở dài, khôngthể làmgì khácngoàichấphànhmệnh lệnh.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Ninh Châu đều bán tán vụ việc chủ gia tộc họ Trương đích thân dân dắt người trong gia tộc xông

đến nhà họ Lục, không những thế, lão ta còn đe dọa rằng sẽ tiêu diệt gia tộc này.

Trong một căn nhà sang trọng ở trang viên nhà họ Lục.

“Thưa bố, Trương Quỳnh đã mang các cao thủ hàng đầu nhà họ Trương tiến về phía chúng ta rồi ạ, có lẽ lần này mình phải mời cậu Thanh ra tay giúp đỡ thôi”.

Lục Xuyên nặng nề nói, nét mặt có mấy phần mong đợi.

Lục Nguyên Thông cũng nghĩ vậy, lần này nhà họ Trương đến nhà họ Lục khai chiến, cũng sẽ quyết định ai là người thắng.

Nói cách khác, sau ngày hôm nay, họ sẽ khẳng định được liệu nhà họ Lục có thể trở thành gia tộc thống trị Ninh Châu hay không.

Mà hy vọng duy nhất của họ, chính là Dương Thanh!

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Tỉnh Tuyết, Dương Thanh đang đứng bên cửa sổ trong phòng, ngẩn người nhìn ra ngoài.

Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều điều, cũng có hiểu biết nhất định về thực lực của bản thân.

Hiện giờ, gia tộc có thực lực mạnh nhất Ninh Châu là nhà họ Lý và nhà họ Trương, người mạnh nhất trong hai gia tộc đó có thực lực ở tâm Vương Cảnh hậu kỳ.

Tuy nhiên, loại cấp bậc này mà muốn giết Dương Thanh thì chỉ có nước bị giết ngược lại mà thôi.

Chương 2149

CHương 2149:

Nói cách khác, thực lực của anh tối thiểu là ở Vương Cảnh đỉnh phong, thậm chí Thần Cảnh cũng có khả năng.

Theo như Dương Thanh được biết, tính trên toàn bộ Chiêu Châu thì những ai có thể bước vào Thần Cảnh đều chỉ có thể là cao thủ của các gia tộc và thế lực đứng đầu.

Anh còn biết được răng, gần như không có người nào còn trẻ mà đã có thực lực Thần Cảnh như mình.

“Rốt cuộc mình là ai?”

Dương Thanh lẩm bẩm.

Nhìn cây tùng ngoài cửa sổ, trên đó có hai con sóc nhỏ đang vui vẻ chơi đùa với nhau, chẳng mấy chốc đã chạy mất bóng.

Thời tiết hôm nay khá xấu, bầu trời giăng đây mây đen, có vẻ sắp có mưa to.

“Anh ơi!”

Giọng của Lục Tinh Tuyết bất chợt vang lên ở cửa phòng.

Sau khi được cho phép, cô ta nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Trên tay còn câm một tách trà nóng, đưa cho Dương Thanh.

“Cảm ơn!”

Dương Thanh nói.

“Vẫn đang cố nhớ mình là ai sao?”

Lục Tinh Tuyết đứng song song với Dương Thanh, đôi mắt to tròn long lanh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh gật đầu: “Gần đây tôi hay nằm mơ, trong mơ luôn nghe thấy có ai gọi mình là bố, thân thiết lãm, giống như cô bé trong mơ ấy thật sự là con gái của tôi vậy”.

Nét mặt cứng đờ, Lục Tỉnh Tuyết quay đầu nhìn Dương Thanh, không hiểu sao cô ta rất muốn khóc khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc ấy.

“Có lẽ anh có con gái thật!”

Thật lâu sau, Lục Tinh Tuyết mới lên tiếng, miễn cưỡng cười.

Ngay cả bản thân cô ta cũng không biết mình đã phải lòng Dương Thanh từ lúc nào. Trong nửa tháng ngắn ngủi, Lục Tinh Tuyết rất chắc chắn mình đã yêu người đàn ông bị mất trí nhớ này.

Phải chăng vào cái ngày bị Lý Tấn cản đường, cô ta đã bị khí thế và lòng dũng cảm khi áp đảo người nhà họ Lý của chàng trai này hấp dẫn?

Cũng có lẽ là do bị bố và ông nội cố ý thúc đẩy tình cảm nên mới vậy.

Mà cũng có thể là ngày nào bên tai cũng nghe Mục Thiên Thiên nói rằng bản thân và Dương Thanh rất xứng đôi.

Nói chung thì Lục Tỉnh Tuyết đã hiểu tâm ý của mình, giờ chỉ còn việc bày tỏ nó ra.

“Tinh Tuyết, tôi có linh cảm không lâu nữa sẽ khôi phục trí nhớ’.

Dương Thanh đột nhiên lên tiếng.

Thật ra, anh biết Lục Tinh Tuyết có tình cảm với mình.

Anh cũng thừa nhận mình không hề ghét cô ta, thậm chí còn có ấn tượng tốt, nhưng lý trí lại nói rằng tuyệt đối không thể có bất kỳ tình cảm nào với Lục Tinh Tuyết khi chưa nhớ lại mọi chuyện và xác nhận mình đã kết hôn rồi hay chưa.

Nếu ngày khôi phục trí nhớ đến và chắc chắn mình chưa kết hôn, có thể Dương Thanh sẽ chủ động theo đuổi Lục Tinh Tuyết.

Chương 2150:

Mặc dù chỉ sống chung với nhau trong nửa tháng ngắn ngủi nhưng anh đã hiểu hết con người của cô gái tốt bụng này, ai cưới được sẽ vô cùng hạnh phúc.

Nghe Dương Thanh nói mình sắp khôi phục trí nhớ, tâm trạng Lục Tỉnh Tuyết càng chùng xuống.

“Sau khi nhớ lại, anh sẽ rời khỏi đây sao?”

Giọng cô ta gần như run rẩy khi hỏi câu này.

Nội tâm Lục Tỉnh Tuyết hết sức mâu thuẫn, vừa muốn Dương Thanh khôi phục trí nhớ lại vừa không muốn.

Anh gật đầu: “Ở nhờ lâu như vậy làm tôi áy náy lắm, nếu đã nhớ lại thì còn lý do gì để tiếp tục ở lại chứ?”

“Nếu như, tôi nói nếu như…”

Giọng của Lục Tỉnh Tuyết run thấy rõ, đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh, không mảy may trốn tránh: “Nếu như anh chưa yêu ai, có thể ở lại vì tôi không?”

Anh giật mình, tuy biết tình cảm mà Lục Tỉnh Tuyết dành cho mình nhưng không ngờ cô ta lại thẳng thắn như vậy.

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh có chút do dự.

Anh hiểu câu trả lời của mình sẽ là một hứa hẹn.

Mặc dù bản thân đã quyết định chỉ cần biết mình chưa kết hôn sẽ chấp nhận Lục Tỉnh Tuyết, nhưng nếu nói ra vào bây giờ sẽ cho thấy trong lòng anh có người con gái này mất.

Rồi đến khi khôi phục trí nhớ, anh đã kết hôn thật thì sao Lục Tỉnh Tuyết có thể buông tay tình yêu sâu nặng này được?

“Xin lỗi!”

Thật lâu sau, trong ánh nhìn đây mong mỏi của Lục Tỉnh Tuyết, Dương Thanh läc đầu, chỉ nói ra hai chữ lại khiến cho cô ta chết điếng.

Nước mắt lặng lẽ ứa ra, rơi đây mặt.

“Thì ra là do tôi tự suy diễn, làm phiền rồi!”

Nói xong, Lục Tỉnh Tuyết không kìm nén được nữa, xoay người chạy ra khỏi phòng của Dương Thanh.

PGIi Anh thở dài, tâm trạng nặng nề.

“Này, anh đã làm gì chị họ tôi thế?”

Lục Tỉnh Tuyết vừa rời khỏi không lâu thì Mục Thiên Thiên nổi giận đùng đùng chạy vào chất vấn.

Dương Thanh đã đoán được cô ta sẽ ra mặt vì Lục Tỉnh Tuyết, cũng đã nghĩ sẵn nên giải thích thế nào.

“Tôi không làm gì cô ấy cả, chỉ nói cho cô ấy có lẽ không lâu nữa tôi sẽ đi thôi”.

Anh bình tĩnh đáp.

“Gì cơ? Anh sắp đi rồi? Anh nhớ lại rồi à?”

Mục Thiên Thiên sửng sốt.

Dương Thanh lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa, nhưng tôi có cảm giác không còn lâu nữa’.

Nghe anh nói vậy, Mục Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, khuyên nhủ: “Anh này, anh cũng biết chị họ tôi thích anh mà, từ trước đến giờ chị ấy chưa bao giờ yêu ai cả, anh là người đàn ông duy nhất làm chị ấy động lòng đấy”.

“Anh thật sự vô tình đến nỗi vừa khôi phục trí nhớ là đi liền sao?”

“Hơn nữa, anh cũng chỉ là có cảm giác sắp nhớ lại được thôi mà. Để tôi nói cho anh nghe, rất nhiều người bị mất trí nhớ đều có cảm giác đó, nhưng lỡ ai không được như ý thì suốt đời đều không thể nhớ lại được”.

Chương 2151

CHương 2151:

Cảm xúc của Mục Thiên Thiên hơi kích động: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa, ở bên chị ấy có được không?”

“Anh đừng lo gì cả, nếu có một ngày anh thật sự nhớ lại mọi chuyện, nếu như anh đã yêu người nào khác thì chị ấy nhất định sẽ không dây dưa với anh đâu”.

“Sinh ra trong gia tộc lớn là đã khổ lắm rồi, ngay cả cơ hội lựa chọn hạnh phúc cũng không có, khó khăn lắm mới gặp được người mình thích, gia tộc đã tán thành nhưng anh lại không đồng ý, chuyện này quá tàn nhãn với chị ấy”.

“Anh này, chị họ tôi thật sự tốt lắm, tốt vô cùng, sau này cũng sẽ là một người vợ hiền, xem như tôi cầu xin anh, ở bên chị ấy đi, được không?”

Càng nói, nước mắt càng chảy xuống.

Dương Thanh có thể thấy được Mục Thiên Thiên thật sự muốn mình và Lục Tinh Tuyết về chung một nhà.

Anh im lặng không nói gì, lòng đản đo khôn kể.

Đương nhiên Dương Thanh biết Lục Tỉnh Tuyết là một cô gái tốt đến nhường nào, vừa xinh đẹp lại vừa lương thiện, dường như không thể tìm ra được một khuyết điểm gì.

Một cô gái như thế mà chủ động thì có lẽ không một người đàn ông nào có thể chối từ.

Chỉ là, nếu anh chấp nhận Lục Tỉnh Tuyết, rồi một ngày nào đó phát hiện ra mình đã có người thương thì khi đó anh nên làm gì với tình cảm giữa mình và cô gái này đây?

“Anh đừng cả nghĩ, bây giờ anh cứ đi tìm chú Lục nói cho chú ấy biết anh muốn cưới chị họ”.

Mục Thiên Thiên thấy Dương Thanh do dự, liền nắm tay anh muốn đi tìm Lục Xuyên.

“Chú Lục và ông cụ Lục rất hài lòng về anh.

Chỉ cần anh lên tiếng, bọn họ chắc chăn sẽ không ngăn cản việc hôn nhân giữa anh và chị họ, chúng ta đi nhanh thôi!”

Dương Thanh vẫn hờ hững, rốt cục quyết định nói: “Thiên Thiên, có thể tôi đã kết hôn rồi!”

“Không phải anh vấn chưa nhớ lại sao?”, Mục Thiên Thiên cuống lên.

“Mấy ngày nay, mỗi buổi tối tôi đều mơ thấy một cô bé gọi tôi là bố. Cảm giác đó vô cùng gần gũi, tôi gần như có thể xác định được cô bé đó là con gái của tôi”.

Vẻ mặt Dương Thanh nghiêm túc nói: “Ngoài cô bé đó ra, còn có một cô gái rất trẻ, nếu tôi đoán không lầm cô ấy chính là vợ tôi!”

“Không thể nào!”

Mục Thiên Thiên gấp đến sắp khóc: “Anh cũng đã nói đó chỉ là giấc mơ thôi mà, sao có thể coi là thật được chứ?”

“Tôi còn mơ thấy đứa con tương lai của tôi nữa đấy. Nói theo cách của anh chẳng phải tôi đã sinh con rồi sao?”

Dương Thanh lắc đầu: “Việc này không giống nhau”

Mặc kệ Mục Thiên Thiên lôi kéo thế nào, Dương Thanh vẫn thờ ơ. Anh đã hạ quyết tâm, trừ khi chäc chắn mình độc thân, bằng không anh sẽ không bao giờ chấp nhận bất kỳ cô gái nào khác.

“Anh vô tình đến thế sao?”

Mục Thiên Thiên nhất thời nổi giận, sa sâm mặt nói: “Nếu không có chị họ và tôi thì anh có thể sống đến hôm nay sao?”

“Anh đối xử với người cứu mạng mình như vậy sao?”

Vẻ mặt Dương Thanh chua xót, đột nhiên nghiêm túc nói: “Thiên Thiên, bây giờ tôi có thể cưới Tỉnh Tuyết, nhưng cô có nghĩ tới nếu tôi cưới cô ấy rồi, đợi sau này khi tôi nhớ lại, lỡ như tôi thật sự có vợ con thì Tinh Tuyết phải làm sao?”

“Thay vì đợi đến lúc tình cảm sâu đậm mới cắt đứt không bằng dứt khoát bóp chết khi nó mới vừa nhen nhóm, đúng không?”

Chương 2154:

Lý Sơn khẽ gật đầu, nhíu mày nói: ‘Chuyện này sẽ không điều tra đến chúng ta chứ?”

“Bố yên tâm, con đã xử lý chuyện này vô cùng sạch sẽ, chắc chắn không có ai nghĩ ra do chúng ta làm đâu”.

Lý Đồng Hạ bảo đảm, lại vừa cười vừa nói: “Qua hôm nay, sợ rằng nhà họ Trương sẽ hoàn toàn biến thành lịch sử, cho dù bọn họ có thể còn sống thì căn cơ của gia tộc vẫn sẽ bị tổn thương nặng nề”.

“Nếu có thể làm cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong kia của nhà họ Lục bị thương nặng, vậy nhà họ Lý chúng ta có thể làm ngư ông hưởng lợi”.

Lý Sơn hừ lạnh nói: “Con quá coi thường cao.

thủ Vương Cảnh đỉnh phong. Chỉ cần người thanh niên nhà họ Lục kia thật sự là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, đừng nói là nhà họ Trương, cho.

dù thêm nhà họ Lý chúng ta cũng không phải là đối thủ của nhà họ Lục”.

“Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong tuyệt đối có thể chống đỡ được mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ. Nhà họ Lý và nhà họ Trương cộng lại cũng không có nổi mười cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đâu”.

Lý Đồng Hạ vừa nghe Lý Sơn nói vậy thì lo lắng.

“Bất kể thế nào, ít nhất có thể bảo vệ được địa vị của nhà họ Lý chúng ta ở Ninh Châu. Nhà họ Lục chỉ có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù bọn họ có thể thống trị ở Ninh Châu cũng chỉ trên phương diện võ thuật. Bọn họ muốn vượt qua chúng ta trên các phương diện khác cũng chẳng dễ đâu”.

Lý Đồng Hạ tự an ủi mình.

“Phân phó cho cao thủ Vương Cảnh trong gia tộc lập tức lên đường tới nhà họ Lục!”

Lý Sơn đột nhiên dặn dò.

Lý Đồng Hạ nghe vậy thì chấn động: “Bố, chúng ta cũng phải dẫn theo cao thủ tới nhà họ Lục sao?”

Ban đầu ông ta tưởng nhà họ Lý chỉ cần đứng ngoài cuộc là được, bây giờ mới biết Lý Sơn định tới nhà họ Lục.

Lý Sơn tức giận nói: “Nói nhảm, đây là cơ hội hiếm có để nhà họ Lý đạp nhà họ Trương xuống dưới chân, nếu chúng ta xác định nhà họ Lục đại khái có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, rõ ràng nắm chắc phần thăng thì tại sao lại không đi chứ?”

“Bố nói đúng, con đi thu xếp ngay đây!”

Lý Đồng Hạ vội vàng rời đi.

Lúc này, Trương Quỳnh – chủ nhà họ Trương đã dẫn theo cao thủ Vương Cảnh của gia tộc tới trang viên nhà họ Lục.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, một chiếc xe tải lớn lao tới, đâm hỏng cổng lớn.

Phía sau chiếc xe tải là đoàn xe gôm mười một chiếc Rolls Royce lần lượt lái vào.

Đi đầu là một chiếc Rolls Royce bản kéo dài.

Chiếc xe đỗ ở giữa trang viên nhà họ Lục, một ông lão tóc bạc mặc trang phục đời Đường bước ra khỏi xe.

Rõ ràng ông lão tóc bạc này chính là chủ nhà họ Trương, Trương Quỳnh.

Trên mười chiếc xe khác đều có hai cao thủ bước xuống.

Hai mươi cao thủ Vương Cảnh đứng sau lưng Trương Quỳnh phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Nhất thời, cả trang viên nhà họ Lục đều tràn ngập áp lực khiến người ta thấy khó thở.

“Lục Nguyên Thông lăn ra đây!”

Trương Quỳnh quát to.

Chương 2155:

“Ha ha, ông chủ Trương đi đường xa đến đây, không biết có chuyện gì vậy?”

Lục Nguyên Thông bước tới trong sự vây quanh của đám người nhánh chính nhà họ Lục.

Ông Tề theo ngay sát phía sau lão. Còn có mấy cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ vây xung quanh, cảnh giác nhìn về phía cao thủ nhà họ Trương.

Trương Quỳnh thấy Lục Nguyên Thông bình tĩnh như vậy thì sa sầm mặt, lạnh lùng nói: ‘Lục Nguyên Thông, nếu ông giao ra hung thủ đã giết chết cao thủ nhà họ Trương tôi, chuyện này còn có khả năng hòa hoãn, nếu không thì qua hôm nay, Ninh Châu sẽ không còn nhà họ Lục nữa!”

Thái độ Trương Quỳnh vô cùng cứng rắn, ngang ngược, ánh mắt hiện rõ sát khí.

Lục Nguyên Thông thấy thái độ của Trương Quỳnh như thế thì cũng sa sầm mặt, cười lạnh: “Tôi nể mặt ông thì ông vẫn là ông chủ Trương, tôi không nể mặt ông thì ông chẳng là cái thá gì đâu!”

“Ông muốn đối phó với nhà họ Lục thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tìm mấy lý do bao biện như vậy?”

“Nhà họ Lục chưa từng giết người của nhà họ Trương, trái lại nhà họ Trương đã giết hai cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ của nhà chúng tôi. Hôm nay, nếu ông không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng thì đừng mong rời đi được!”

Lục Nguyên Thông vừa dứt lời, những cao thủ hàng đầu của nhà họ Lục đứng bên cạnh lão đều tỏ ra cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chỉ cần một câu nói của Lục Nguyên Thông, bọn họ sẽ xông vào chiến đấu.

Trương Quỳnh rất tức giận, đôi mắt chim ưng nhìn về phía Lục Nguyên Thông lóe ra sát ý mãnh liệt như có thể giết người.

Lục Nguyên Thông không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt Trương Quỳnh với ánh mắt vô dùng kiên định, cũng truyền đạt một tin tức cho lão ta, chỉ cần nhà họ Trương dám ra tay, nhà họ Lục cũng dám liều mạng đánh một trận.

Lúc này, không chỉ người nhà họ Lục, người nhà họ Trương cũng cảm giác được áp lực rất lớn.

Mặc dù giữa hai gia tộc lớn có chênh lệch nhưng không tính là lớn, một khi hai bên thật sự muốn quyết chiến, chắc chắn sẽ là tai họa đối với bất kỳ bên nào.

“Trương Quỳnh, ông đừng mơ dọa được tôi.

Người nhà họ Lục tôi không sợ chiến đấu. Nhưng tốt nhất ông nên suy nghĩ cho kỹ, một khi quyết định chiến đấu thì hậu quả

sẽ vô cùng nghiêm trọng đấy!”

Lục Nguyên Thông hờ hững nói với ánh mắt khiêu khích, hình như rất muốn nhà họ Trương chủ động tuyên chiến.

“Lục Nguyên Thông, có phải ông cho răng tôi không dám động vào nhà họ Lục không? Bởi vì một khi động vào nhà họ Lục, sau này chúng tôi sẽ không còn thực lực tranh đoạt quyên khống chế Ninh Gâu với nhà họ Lý nữa?”

Trương Quỳnh đột nhiên hỏi.

Lục Nguyên Thông hơi kinh ngạc, không ngờ Trương Quỳnh tự mình nói ra điều này.

“Lẽ nào, ông chủ Trương thật sự dám khai chiến với nhà họ Lục tôi?”

Lục Nguyên Thông nhìn Trương Quỳnh hỏi với vẻ khiêu khích.

Trương Quỳnh khẽ nhếch môi xem thường, lạnh lùng nói: “Ở trước mặt nhà họ Trương tôi, nhà họ Lục hay nhà họ Lý đều chẳng có gì khác nhau”.

Lục Nguyên Thông thấy Trương Quỳnh ngạo nghễ như vậy, không hiểu sao chợt có dự cảm xấu.

“Ra đây!”

Trương Quỳnh vừa dứt lời, hai người đàn ông trông vạm vỡ từ đám đông phía sau chậm rãi bước tới, đứng ở hai bên của lão ta.

Lục Nguyên Thông cũng là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ nhưng lúc này lại có thể cảm giác được rõ ràng hai khí thế đáng sợ từ trên thân hai người đàn ông bên cạnh Trương Quỳnh phát ra.

Hai người đàn ông vạm vỡ giơ chân phải lên và giãm mạnh xuống.

Chương 2156:

“Rầm!”

“Rầm!”

Hai tiếng nổ phát ra, mặt đất hình như cũng rung lên.

Lục Nguyên Thông đang chấn động, lại thấy vị trí dưới chân của hai người đàn ông vạm vỡ làm †rung tâm đã xuất hiện từng vết nứt to bằng ngón tay lan ra giống như mạng nhện.

“Vương Cảnh đỉnh phong!”

Đồng tử của ông Tề đột nhiên co lại, chấn động nói: “Còn là hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong!”

Lời này vừa nói ra, các cao thủ nhà họ Lục đều tái mặt.

Bọn họ chỉ biết cao thủ mạnh nhất nhà họ Trương có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, hơn nữa chỉ có một người.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, đừng nói là hai người, cho dù chỉ một người đã đủ để tung hoành trong các thế lực đứng đầu Ninh Châu.

Bây giờ, không ngờ đột nhiên xuất hiện tới hai người.

Lục Nguyên Thông loạng choạng lùi lại mấy bước, nói với vẻ khó tin: “Chuyện này… Sao có thể như vậy được?”

Lão thấy thực lực của Dương Thanh mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cảnh đỉnh phong nhưng Trương Quỳnh lại dẫn đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong. Cho dù anh có ra tay, sợ rằng cũng chỉ có một con đường chết.

Bây giờ, nhà họ Lục đã hoàn toàn đắc tội nhà họ Trương, không có cơ hội thương lượng nữa.

Chẳng lẽ hôm nay… thật sự là ngày tàn của nhà họ Lục sao?

Trương Quỳnh cười lạnh khi thấy Lục Nguyên Thông hoảng sợ: “Hổ không ra uy thì các người thật sự xem thành con mèo bệnh à?”

“Chỉ một nhà họ Lục nhỏ nhoi cũng dám uy hiếp nhà họ Trương sao?”

Lục Nguyên Thông tái mặt. Cũng chỉ có gia tộc cùng cấp với bốn Vương tộc lớn ở Chiêu Châu mới có thể có tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ, hai người này xuất hiện ở nhà họ Trương, có thể tưởng tượng được nhà bọn họ lợi hại thế nào.

Cho đến giờ phút này, Lục Nguyên Thông mới ý thức được nhà họ Lục ở trước mặt nhà họ Trương cũng chẳng là gì cả.

“Ông chủ Trương, xin lỗi!”

Lục Nguyên Thông cúi đầu nói với vẻ không cam lòng.

Lão biết bây giờ mình giải thích gì cũng chỉ là vô nghĩa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, nhà họ Lục không hề có phần thắng nào.

€ó lẽ xin lỗi còn có thể có chút hy vọng mong manh.

Trương Quỳnh cười giều cợt: ‘Lục Nguyên Thông, không phải vừa rồi ông còn rất kiêu căng, muốn tôi có tới mà không thể về à? Sao bây giờ lại biết sợ rồi?”

Lưng Lục Nguyên Thông còng xuống như lập tức già đi mười mấy tuổi.

Lục Xuyên đứng bên cạnh lão cũng lộ ra sắc mặt khó coi. Ông ta nhìn bố mình cúi đầu xin lối, hai mắt đỏ hoe và siết chặt hai nắm tay.

Mỗi người nhà họ đều cảm giác như ngày tàn sắp đến, trên mặt chỉ thấy sự tuyệt vọng.

“Ông chủ Trương, lúc trước tôi đã đắc tội nhiều, vẫn mong ông rộng lượng bỏ qua, cho nhà họ Lục một cơ hội sống”.

Lục Nguyên Thông với đôi mắt đỏ hoe chợt ngẩng đầu nhìn lướt qua đám người nhà họ Lục, cuối cùng nói với Trương Quỳnh: “Ông chủ Trương muốn chém muốn giết tùy ông! Nhưng tôi cầu xin ông hãy tha cho nhà họ Lục”.

Chương 2157:

“Tôi là chủ nhà họ Lục, mọi quyết định đều do tôi đưa ra, có gì ông cứ việc nhằm vào tôi”.

Lão biết rõ Trương Quỳnh không thể tha cho mình.

“Bố!”

Lục Xuyên quá kích động, mắt đỏ hoe kêu lên một tiếng.

Lúc này, cơ thể già nua chắn trước mặt Lục Xuyên hơi còng xuống, làm ông ta thấy vô cùng chua xót.

Bây giờ, lão vì gia tộc mà một mình gánh lấy tất cả.

“Hừ!”

Trương Quỳnh lạnh lùng nói: “Tôi giữ lại nhà họ Lục, chờ sau này nhà họ Lục trưởng thành lại tới tìm nhà họ Trương chúng tôi báo thù à?”

Lão ta vừa nói dứt lời đã vung tay lên, tàn nhãn nói: “Giết… không chừa một tên!”

Lời này vừa nói ra, người nhà họ Lục đều tuyệt vọng. Với đội hình như vậy, đừng nói là nhà họ Lục, cho dù là gia tộc quyền thế nhất Yến Đô cũng không có cách nào chống đỡ?

“Tôi xem ai dám?”

Trong lúc chỉ mành treo chuông này, một tiếng hét lớn chợt vang lên.

Chỉ thấy một đoàn xe hơi sang trọng xuất hiện, trong mồi chiếc xe đều có mấy cao thủ bước ra.

Người vừa hét lớn là lão già bước xuống từ.

chiếc xe hơi sang trọng dẫn đầu.

“Lý Sơn!”

Trương Quỳnh nhìn về phía Lý Sơn, hai mắt hơi nheo lại.

Lục Nguyên Thông vốn đang tuyệt vọng, sau khi nhìn thấy Lý Sơn xuất hiện thì đôi mắt chợt sáng lên như nhìn thấy hi vọng.

Bây giờ chỉ có nhà họ Lý mới có hi vọng chống đỡ được cơn thịnh nộ của nhà họ Trương.

Nhưng nghĩ đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Trương Quỳnh dân đến, Lục Nguyên Thông lại tuyệt vọng.

Rõ ràng Lý Sơn mới vừa tới đây nên không biết chuyện nhà họ Trương xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Tôi chờ ông rất lâu rồi!”

Trương Quỳnh cười híp mắt, nhìn về phía Lý Sơn nói.

Lý Sơn khẽ nhíu mày. Hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi theo hai bên lão ta, phía sau còn có hơn mười cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ và trung kỳ.

“Trương Quỳnh, ông kiêu ngạo quá nhỉ?

Không ngờ ông lại muốn tiêu diệt nhà họ Lục đấy”.

Lý Sơn lạnh lùng nói: “Nhà họ Lục là bạn của nhà họ Lý chúng tôi, ông muốn động vào bọn họ thì phải bước qua nhà họ Lý chúng tôi trước”.

Sở dĩ lão ta muốn dẫn theo cao thủ hàng đầu trong gia tộc tới nhà họ Lục là vì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lục.

Lão ta đương nhiên muốn nói giúp cho nhà họ Lục.

“Nhà họ Lý mạnh lắm sao?”

Trương Quỳnh đột nhiên nói.

Chương 2158:

Lão ta vừa dứt lời, khí thế võ đạo trên thân hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh đột nhiên bộc phát.

“Âm!”

“Âm!”

Trong sự khiếp sợ của cao thủ nhà họ Lý, khí thế do cao thủ bên cạnh Trương Quỳnh tản ra xung quanh.

Giờ phút này, cho dù là hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ bên cạnh Lý Sơn cũng cảm giác được uy áp đáng sợ, lập tức biến sắc.

Lý Sơn là chủ nhà lại càng chấn động hơn, nhìn hai cao thủ bên cạnh Trương Quỳnh với vẻ khó tin: “Cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, còn là hai người à?”

Ở Ninh Châu, nhà họ Lý và nhà họ Trương đều là hai gia tộc lớn hàng đầu có tiếng tăm, bọn họ biết rõ nội tình của đối phương.

Nếu nhà họ Trương thật sự có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sẽ không thể chờ tới bây giờ mới hiện thân, sợ rằng đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu rồi.

Về phần tranh đấu giữa nhà họ Lý và nhà họ Trương lại càng không có.

Vậy nói cách khác, hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh không thuộc về nhà họ Trương.

Chẳng lẽ có một gia tộc siêu cấp nào đó ngâm ủng hộ nhà họ Trương?

Lý Sơn đã bát đầu suy nghĩ lung tung.

“Ông chủ Lý, bây giờ ông vẫn định ra mặt cho nhà họ Lục sao?”

Trương Quỳnh cười híp mắt nhìn Lý Sơn hỏi.

Lý Sơn lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng lắc đầu: “Ông chủ Trương, ông hiểu nhầm rồi. Tôi dẫn người đến đây không phải để giúp nhà họ Lục. Tôi nghe nói ông muốn đối phó với nhà họ Lục nên tới giúp đỡ thôi”.

“Ồ? Thật sao?”

Trương Quỳnh nheo mắt hỏi, sâu trong đôi mắt lóe lên sát khí.

“Thật! Chắc chăn là thật rồi!”

Lý Sơn vội vàng đáp và nói với vẻ thấp thỏm lo âu: “Chỉ là tôi không ngờ bên cạnh ông chủ Trương còn có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Nếu biết trước thì tôi đã không tới".

"Ông chủ Trương, nếu ông có thể dễ dàng tiêu diệt nhà họ Lục, vậy nhà họ Lý không nhúng tay vào nữa, tôi dẫn người đi ngay đây".

Lý Sơn vừa nói dứt lời đã chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại!"

Trương Quỳnh phần nộ quát: "Ông thật sự xem tôi là thăng ngu dễ lừa gạt sao?"

"Bịch!"

Lý Sơn sợ đến mức quỳ xuống nói: "Ông chủ Trương, tôi làm sao dám lừa ông chứ? Sau này, nhà họ Lý sẽ là tay sai của nhà họ Trương, sẽ xem ông chủ Trương là người đứng đầu Ninh Châu!"

Ninh Châu chưa bao giờ xuất hiện cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cảnh hậu kỳ.

Nhưng bây giờ nhà họ Trương xuất hiện tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chứng tỏ phía sau có thể có gia tộc hàng đầu nâng đỡ.

Nhà họ Lục có khả năng tồn tại một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong đã làm nhà họ Lý thấy tuyệt vọng, thậm chí phải dẫn

cao thủ trong gia tộc tới định lấy lòng.

Chương 2159:

Bây giờ, nhà họ Trương xuất hiện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, Lý Sơn đâu dám phản kháng nữa?

Lục Nguyên Thông tuyệt vọng khi nhìn thấy Lý Sơn quỳ xuống xin tha.

Ban đầu, lão thấy Lý Sơn dẫn người xuất hiện còn tưởng nhà họ Lục có hi vọng. Nhưng bây giờ, ngay cả Lý Sơn cũng quỳ xuống xin tha, nhà lão còn có hy vọng gì nữa?

"Bịch!"

Hai chân Lục Nguyên Thông mềm nhũn, quỳ xuống đất: 'Sau này, Ninh Châu sẽ lấy ông chủ Trương làm người dẫn đầu, nhà họ Lục bằng lòng thân phục!"

Lục Nguyên Thông quỳ xuống tương đương với gia tộc hàng đầu của cả Ninh Châu đều quỳ.

Nhưng Trương Quỳnh lại cười híp mắt nhìn Lý Sơn nói với vẻ trêu tức: "Lý Sơn, ông vẫn không hiểu ý của tôi".

"Tôi nói ông lừa gạt tôi là về chuyện ông âm thầm phái cao thủ trong gia tộc tới ám sát cao thủ nhà họ Trương tôi và cao thủ của các thế lực qua lại thân thiết với nhà họ Trương nữa".

"Ông thật sự tưởng tôi không biết à?"

Lời này vừa nói ra, Lý Sơn lập tức chấn động.

Lão ta tự nhận mình làm chuyện này vô cùng kín kẽ và không ai có thể biết được, không ngờ Trương Quỳnh đã biết rồi.

Nhưng nếu lão ta đã biết, tại sao còn tự mình đến nhà họ Lục?

Không chỉ Lý Sơn chấn động, Lục Nguyên Thông cũng ngây người ra. Nhưng lão đã nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

"Thì ra là thế!"

Lục Nguyên Thông tức giận nhìn về phía Lý Sơn, nghiến răng nói: "Tôi đã nói tại sao nhà họ Trương đột nhiên ra tay với nhà họ Lục, hóa ra là nhà họ Lý phái cao thủ giết người nhà họ Trương, sau đó đổ tội cho nhà họ Lục chúng tôi".

"Cho nên mấy gia tộc qua lại thân thiết với nhà họ Trương mới tới nhà họ Lục chúng tôi gây sự, tất cả đều tại tên khốn kiếp nhà ông!"

Lý Sơn bị Trương Quỳnh vạch trần ngay trước mắt mọi người thì nhất thời hoảng loạn, sợ hãi nói: 'Ông chủ Trương, chuyện này không liên quan tới tôi! Chuyện này thật sự không liên quan gì đến tôi, tất cả đều là do bọn cấp dưới trong nhà tôi tự ý quyết định, tôi thật sự không biết gì!"

"Nếu ông không biết thì có thể chết luôn được rồi!"

Sắc mặt Trương Quỳnh chợt lạnh, một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh lão ta đã lao về phía Lý Sơn.

Lý Sơn biết bây giờ mình có nói gì cũng vô dụng, lập tức biến sắc và giận dữ hét lên: ‘Chặn bọn chúng lại cho tôi!”

Lão ta vừa dứt lời đã vội xoay người muốn lao lên xe để rời đi.

“Â Nhưng Lý Sơn vừa chạy đến bên cạnh chiếc xe, một cơ thể vạm vỡ đã xuất hiện phía sau và đánh một chưởng vào sau lưng lão ta.

Lý Sơn phun ra một búng máu, cơ thể giống như chiếc lá rụng bay xa hơn mười mét, đập mạnh xuống đất rồi tắt thở.

Giờ phút này, mọi người ở đó đêu chấn động!

Lý Sơn âm thầm đấu đá với Trương Quỳnh suốt nhiều năm không ngờ lại chết như vậy!

Lý Sơn vừa chết, nhà họ Lý cũng xem như hoàn toàn bị tiêu diệt, sau này còn ai ở Ninh Châu có thể trấn áp được nhà họ Trương nữa?

“Ông chủ Trương, nếu ông đã biết nhà họ Lục chúng tôi không liên quan tới chuyện cao thủ nhà họ Trương bị giết, có phải bây giờ nên tha cho nhà họ Lục không?”

Chương 2160:

Lục Nguyên Thông vội nói ngay.

Lão nhìn về phía Trương Quỳnh với mặt mong chờ.

Trương Quỳnh cười híp mắt nói: “Tôi nghe nói nhà họ Lục xuất hiện một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong?”

Lời này vừa nói ra, ai nấy đều kinh ngạc.

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông trở nên gượng gạo. Lão biết Dương Thanh rất mạnh lại chỉ biết đại khái về thực lực của anh.

Nhưng nhà họ Trương đã xuất hiện hai cao.

thủ Vương Cảnh đỉnh phong, cho dù Dương Thanh có mạnh hơn nữa thì có thể làm thế nào?

“Ông chủ Trương, đó chỉ là tin đồn nhảm thôi.

Sao nhà họ Trương có thể có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chứ?”

Lục Nguyên Thông vội vàng phủ nhận.

Lão biết rất rõ, nhà họ Trương muốn thì có thể dễ dàng tiêu diệt được nhà họ Lục.

Bọn họ muốn giết Dương Thanh cũng rất dễ.

Chẳng qua Dương Thanh là cơ hội duy nhất của nhà họ Lục. Nếu bây giờ anh bị giết, cho dù nhà họ Trương không tiêu diệt nhà họ Lục, cũng sẽ có rất nhiều gia tộc khác giúp nhà họ Trương tiêu diệt bọn họ.

Đây chính là hậu quả khi đắc tội gia tộc đứng đầu.

Nếu vậy, sao lão phải khai ra Dương Thanh?

“Thật sao?”

Mắt Trương Quỳnh hơi nheo lại, sâu trong đôi mắt ánh lên sát ý mãnh liệt.

Lão ta dẫn người đến nhà họ Lục chính là muốn nhằm vào cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong lời đồn đại của nhà họ Lục.

Chuyện tiêu diệt nhà họ Lý là ngoài ý muốn, bởi vì lão không ngờ Lý Sơn sẽ đích thân dẫn cao thủ trong gia tộc tới đây.

Ban đầu lão ta còn không hiểu được lý do Lý Sơn phải dẫn cao thủ trong gia tộc tới nhà họ Lục, cố gắng giúp đỡ chúng đối phó nhà mình, nhưng bây giờ lão ta đã biết rồi.

Rõ ràng lời đồn kia là sự thật, nhà họ Lục có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong xuất hiện, nhà họ Lý muốn mượn dao giết người nên mới tự biên tự diễn ra vở kịch gây xích mích như vậy.

Chính là muốn mượn tay cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhà họ Lục tiêu diệt nhà họ Trương.

Nhưng Lý Sơn không ngờ được Trương Quỳnh đã dẫn đến hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Nếu ông không biết, vậy có thể chết được rồi!”

Trương Quỳnh đột nhiên ra lệnh một tiếng: “Giết!”

Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bước thẳng tới, một chân đạp về phía Lục Nguyên Thông.

‘Bố!”

“Chủ gia tộc!”

Người nhà họ Lục đều tái mặt, hét lên chói tai.

Lục Nguyên Thông tuyệt vọng. Lão vốn định mượn sự trợ giúp của Dương Thanh để đưa nhà họ Lục lên vị trí bá chủ Ninh Châu, nhưng không ngờ hôm nay sẽ phải chết.

Chương 2161:

“Phụt!”

Trong sự hoàng sợ của mọi người, khi chân của tên Vương Cảnh đỉnh phong kia säp va chạm vào Lục Nguyên Thông, giữa chân mày của ông ta xuất hiện một lỗ máu làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cơ thể ông ta theo quán tính vấn lao tới mấy mét mới ngã xuống đất, chết không nhắm mát.

Yên tĩnh không một tiếng động!

Giờ phút này, nhà họ Lục rộng lớn yên tĩnh một cách đáng sợi Ai nấy đều hoảng sợ nhìn thi thể nằm trong vũng máu kia.

Bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhìn thấy một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong chết như vậy.

Một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong khác đứng bên cạnh Trương Quỳnh cũng đang run rẩy, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Không ngờ ông ta đã mạnh đến tâm này mà vẫn cảm nhận được một luồng áp lực ghê người đang vây quanh mình.

““Bịch!”

Ông ta không có cách nào chịu được áp lực khủng khiếp này, cơ thể mềm nhữn và quỳ xuống.

“Tiền… Tiền bối, tôi… tôi không có ý xúc phạm, vẫn… vẫn mong tiền bối tha… tha cho tôi, tôi… tôi sẽ đi ngay bây giờ…”

Ông ta sợ tới mức nói năng lộn xộn. Một cao thủ cùng cảnh giới với ông ta đã bị giết chết trong nháy mắt mà ông ta thậm chí còn chẳng biết là ai giết.

Ông ta đâu còn dám ở lại đây nữa?

Ông ta vừa dứt lời đã đứng dậy, lảo đảo chạy đi.

“Phụt”

Đúng lúc này, cơ thể ông ta lao tới được mấy bước đã ngã xuống, sau khi co giật vài cái thì không còn phản ứng gì nữa.

Chẳng mấy chốc, quanh đầu ông ta có rất nhiều máu tràn ra.

Hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong liên tục bị giết chết, Trương Quỳnh bị dọa cho không nhịn được mà són ra quần, ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Các cao thủ khác của nhà họ Trương đều †uyệt vọng.

“Tiền bối tha mạng!”

“Tiền bối tha mạng!”

Nhất thời, các cao thủ nhà họ Trương đều quỳ xuống, không ngừng dập đầu xin tha.

Trái lại, người nhà họ Lục vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt chấn động, đầu óc đờ đãn.

Bọn họ không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy người mạnh mẽ như thần tiên lần lượt chết ở nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông thoáng ngây người rồi mới lấy lại tinh thần, lập tức mừng như điên. Lão không biết rốt cuộc là ai đã âm thầm ra tay giải quyết cao thủ nhà họ Trương.

Nhưng lão biết đối phương đang giúp nhà họ HÚG?

Bây giờ, Lý Sơn bị giết, nhà họ Lý cũng tương đương với bị tiêu diệt.

Trương Quỳnh bị dọa cho són ra quần, quỳ xuống xin tha. Sau này còn ai ở Ninh Châu dám đắc tội nhà họ Lục nữa?

“Trương Quỳnh, ông cũng có ngày hôm nay à?”

Lục Nguyên Thông đắc ý, phá lên cười.

Chương 2162:

Lúc này Trương Quỳnh mới nhìn về phía Lục Nguyên Thông. Ban đầu lão ta tới là vì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong lời đồn đại của nhà họ Lục nhưng bây giờ còn chưa gặp được đối phương.

Sợ rằng cao thủ nhà họ Lục không phải thực lực Vương Cảnh đỉnh phong mà là Thân Cảnh.

Trương Quỳnh nghĩ tới đây, vội vàng cầu xin Lục Nguyên Thông: "Ông chủ Lục, tôi biết sai rồi, cầu xin ông nói giúp với vị đại nhân kia, sau này nhà họ Trương chúng tôi bằng lòng thần phục nhà họ Lục, Ninh Châu đều do ông định đoạt!"

Vừa rồi còn là Lục Nguyên Thông quỳ xuống xin Trương Quỳnh tha nhưng bây giờ đã ngược lại.

Lục Nguyên Thông không mấy kích động. Lão biết rõ, nếu cao thủ vừa âm thầm ra tay giúp đỡ nhà họ Lục không hiện thân thì rõ ràng không muốn để cho bọn họ biết thân phận.

Hơn nữa, lão không biết thái độ của đối phương thế nào, sao dám nói tha cho nhà họ Trương?

Về phần Dương Thanh, lão chưa từng nghĩ tới anh.

Dù sao Dương Thanh quá trẻ. Lão thấy thực lực của anh cùng lắm là Vương Cảnh đỉnh phong, tuyệt đối không thể là Thần Cảnh được.

“Hừ! Có bằng lòng tha cho ông hay không không phải do tôi quyết định mà là do vị đại nhân kia!”

Lục Nguyên Thông lạnh lùng nói.

Cho dù lão muốn giết Trương Quỳnh nhưng người trong bóng tối kia không ra tay, lão cũng không dám!

Qua mười phút vẫn không thấy người trong bóng tối giết cao thủ nhà họ Trương, Trương Quỳnh mới ý thức được đối phương chỉ giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong và có thể đã tha nhà họ Trương.

“Xem ra, vị đại nhân kia đã bỏ qua cho chúng †a rồi”.

Trương Quỳnh tự an ủi, sau đó nhìn về phía Lục Nguyên Thông nói: “Ông chủ Lục, vậy tôi có việc phải đi trước, nếu sau này có gì cần nhà họ Trương chúng tôi giúp đỡ, ông cứ việc nói”.

Lão ta vừa dứt lời, không chờ Lục Nguyên Thông nói gì đã vội vàng rời đi.

Chẳng mấy chốc, người nhà họ Trương đều đi hết.

Lục Nguyên Thông đứng yên tại chỗ và cảm giác như mình đang năm mơ. Không ngờ hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bị giết chết ngay trước mắt lão như vậy.

“Bố!”

Lục Xuyên đi tới, kích động nhìn về phía Lục Nguyên Thông: ‘Bố, qua hôm nay, còn ai dám động vào nhà họ Lục chúng ta nữa?”

Lục Nguyên Thông bảo mọi người rời đi, sau đó dẫn theo Lục Xuyên quay vào phòng.

“Con nói xem, rốt cuộc là ai giúp chúng ta giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong nhà họ Trương?”

Sau khi vào trong phòng, Lục Nguyên Thông nói với vẻ nghiêm trọng.

Lục Xuyên nghiêm mặt: ‘Bố, bố nói xem có phải là cao thủ của gia tộc phía sau cậu nhỏ không?”

“Hả?”

Lục Nguyên Thông hơi kinh ngạc.

Vừa rồi Lục Xuyên cũng nghi ngờ, rốt cuộc là ai có thể giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nháy mắt, đã thế còn không hề xuất hiện.

“Gậu nhỏ trẻ đã nắm giữ thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, thế lực sau lưng cậu nhỏ chắc chắn không đơn giản. Con đoán chắc chắn là gia tộc sau lưng cậu nhỏ đã tìm được cậu nhỏ nên vừa rồi mới ra tay, hẳn là cao thủ âm thâm bảo vệ cậu nhỏ đã làm”.

Lục Xuyên nghiêm mặt nói.

Lục Nguyên Thông chợt hiểu ra: “Thì ra là thết”

Cùng lúc đó, Trương Quỳnh đã dẫn người quay về gia tộc.

Chương 2163:

Trong trang viên nhà họ Trương, hai thi thể của cao thu Vương Cảnh đỉnh phong được đặt trong một đại sảnh.

Trong đại sảnh còn có ba lão già tóc bạc trăng đang ngồi trên vị trí chủ tọa. Lúc này, ai nấy đều phẫn nộ.

Trương Quỳnh quỳ trước mặt ba người, thấp thỏm lo âu nói: 'Ba vị đại nhân, tất cả những lời †ôi nói đều là sự thật. Nhà họ Lục có một cao thủ thần bí, đối phương còn chưa hiện thân đã giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong".

Ba người im lặng rất lâu. Lão già ngồi phía bên trái đột nhiên nhìn lão già ngồi giữa, nghiêm giọng nói: "Bạch Vương, sợ là nhà họ Lục này có cao thủ Thần Cảnh thật, cho dù không phải Thần Cảnh thì thực lực của đối phương ít nhất cũng là bán bộ Thần Cảnh".

"Ông nói xem, tiếp theo Liên minh Tam Vương chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào?"

Ông lão phía bên phải lạnh lùng nói: "Tiết Vương, còn phải hỏi Bạch Vương nên xử lý chuyện này thế nào à? Chỉ là một gia tộc nhỏ ở Ninh Châu làm sao có thể có cao thủ Thần Cảnh được?"

"Mã Vương, ý ông là sao?"

Tiết Vương lạnh giọng hỏi.

Mã Vương lạnh lùng đáp: ‘Cho dù nhà họ Lục có cao thủ che chở, nhiều nhất cũng chỉ là bán bộ Thần Cảnh. Bây giờ cả ba Vương chúng ta đều đã bước vào bán bộ Thần Cảnh, chúng ta cứ dẫn cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Liên minh Vương tộc cùng tới nhà họ Lục”.

“Tôi không tin ba Vương của Liên minh Vương tộc chúng ta ra tay, nhà họ Lục còn có thể ngăn cản được?”

Bạch Vương ngồi ở vị trí chủ tọa không nói gì nhưng sắc mặt hơi thâm trầm.

Trương Quỳnh quỳ dưới đất không dám thở mạnh. Dù sao cũng là lão ta dẫn theo hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Liên minh Vương tộc tới nhà họ Lục, bây giờ bọn họ đều chết mà lão ta còn sống sót quay về.

Lão ta sợ Liên minh Vương tộc sẽ trút hết tội lên đầu mình.

Sau khi im lặng rất lâu, Bạch Vương đột nhiên nhìn về phía Trương Quỳnh hỏi: “Ông nói cao thủ thần bí của nhà họ Lục còn chưa xuất hiện đã giết chết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nháy mắt à?”

Trương Quỳnh vội vàng gật đầu: “Đại nhân, lời tôi nói đều là sự thật. Nếu đại nhân không tin có thể hỏi những người đi cùng tôi”.

Bạch Vương không nghi ngờ Trương Quỳnh vì biết lão ta không có cái gan đó.

“Ông lui xuống trước đi!”

Bạch Vương chợt nói.

Đến giờ phút này, Trương Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm và vội nói: “Cảm ơn đại nhân!”

Sau khi Trương Quỳnh rời đi, trong phòng chỉ còn lại có ba vị Vương của Liên minh Vương tộc, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

“Ban đầu tôi còn tưởng muốn nắm được Ninh Châu nhỏ này sẽ không cần tốn bao nhiêu sức lực, không ngờ chỉ một nhà họ Lục lại có cao thủ thực lực ít nhất là bán bộ Thần Cảnh”.

Bạch Vương chợt nói.

“Bạch Vương, chẳng lẽ ông sợ rồi sao?”

Mã Vương nhíu mày hỏi với vẻ không vui.

Tiết Vương cũng nhìn về phía Bạch Vương: “Ở địa phương nhỏ như Ninh Châu này sẽ không thể có cao thủ Thần Cảnh xuất hiện được”.

Bạch Vương gật đầu: ‘Không sai, ở đây quả thật không nên xuất hiện cao thủ Thần Cảnh nhưng chẳng may có thì sao?”

“Trước đây, Liên minh Vương tộc chúng ta huy hoàng tới mức nào? Nhưng bây giờ Liên minh năm Vương tộc lớn ban đầu

chỉ còn ba Vương tộc lớn chúng ta còn liên minh”.

Chương 2164:

“Bây giờ, Chiêu Châu rung chuyển, rất nhiều cao thủ lánh đời liên tục xuất hiện, chút thực lực của chúng ta đã không đủ sức rồi”.

“Chẳng ai có thể bảo đảm ở Ninh Châu không xuất hiện cao thủ Thần Cảnh”.

“Chúng ta thậm chí đã mất đi tư cách tranh Vương ở Yến Đô, chỉ sợ lại xảy ra chuyện ở Ninh Châu thì Liên minh Vương tộc chúng ta sẽ sụp đổ mất”.

Bạch Vương lo lắng, không còn vẻ sắc bén như trước nữa.

Từ khi bọn họ âm thầm liên hệ với Lưu lão quái ở Miêu Thành, cố gắng nhờ lão ta giúp bọn họ khống chế Yến Đô nhưng thất bại, bọn họ mới ý thức được bây giờ các Hoàng tộc lớn đã phái cao thủ Thần Cảnh đến chia cắt Yến Đô.

Vương tộc tất nhiên không còn tư cách chia một chén súp ở Yến Đô nữa.

Vì vậy, bọn họ quyết định rời khỏi Yến Đô tới Ninh Châu trước, dự định lấy Ninh Châu làm trung tâm, không ngừng khống chế các địa phương khác, cũng mở rộng sức ảnh hưởng của Vương tộc.

Nhưng bọn họ không ngờ mình mới tới Ninh Châu được mấy ngày đã mất tới hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

“Hừ”

Mã Vương nghe Bạch Vương nói vậy, hừ lạnh nói: ‘Bạch Vương, bây giờ ông càng lúc càng nhát gan rồi. Với thực lực bán bộ Thần Cảnh của ba người chúng ta, cho dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ cũng chỉ có một con đường chết”.

“Hơn nữa, ở Ninh Châu không thể có cao thủ Thần Cảnh. Chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn không trấn áp được một gia tộc nhỏ ở Ninh Châu?”

Thấy vẻ mặt Bạch Vương khó coi, Tiết Vương vội vàng nói: “Mã Vương, Bạch Vương lo lắng như vậy cũng không phải không có lý. Vương tộc đã không thể thua được nữa, một khi bị tổn thương quá nặng, sợ rằng ba Vương tộc lớn chúng ta sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt”.

“Vậy các ông nói xem nên làm gì bây giờ?”

Mã Vương kích động nói: “Bây giờ Liên minh Vương tộc đã mất quá nhiều cao thủ hàng đầu, đã có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nhà họ Mã chúng tôi định rời đi”.

“Nếu còn không thể năm được Ninh Châu, chúng ta cứ cút luôn về Vương Thành của mình là được rồi!”

Rõ ràng những lời này của lão ta chỉ là lời nói lẫy.

Bạch Vương và Tiết Vương liếc nhìn nhau, Bạch Vương trấn an: ‘Mã Vương, ông đừng nóng giận, tôi chỉ nói ra lo lắng của

mình thôi”.

“Liên minh Vương tộc là liên minh của ba Vương tộc lớn chúng ta chứ không phải do một mình tôi quyết định. Hơn nữa, tôi chưa từng nói sẽ không tới nhà họ Lục!”

“Chẳng phải bây giờ chúng ta đang thương lượng sao?”

Tiết Vương cũng vội nói: ‘Bạch Vương nói rất đúng. Liên minh Vương tộc, không phải của riêng ai trong chúng ta mà là liên minh của ba Vương tộc lớn. Có gì thì mọi người cùng nhau thương lượng, đừng vì chút chuyện nhỏ mà mâu thuẫn với nhau”.

Nghe Bạch Vương và Tiết Vương nói vậy, sắc mặt Mã Vương mới dịu xuống nhưng vẫn kiên quyết nói: ‘Nhà họ Lục dám giết cao thủ của Liên minh Vương tộc chúng ta thì phải trả giá đắt! Đây chính là quan điểm của tôi!”

Tiết Vương trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu: “Tôi cũng cho rằng nhà họ Lục nên trả giá đắt!”

“Ninh Châu là trạm thứ nhất để Liên minh Vương tộc chúng ta mở rộng thế lực. Nếu trạm thứ nhất thất bại, vậy sau này còn tiếp tục mở rộng thế nào?”

“Theo ý tôi, Ninh Châu không thể có cao thủ Thân Cảnh, cho dù thật sự có cũng chäc chắn không giúp đỡ nhà họ Lục”.

“Tôi biết rất rõ tình hình của nhà họ Lục, nhà đó không thể tiếp xúc được với cao thủ Thần Cảnh”.

“Cao chủ Vương Cảnh trung kỳ đã là tồn tại mạnh nhất trong nhà họ Lục rồi”.

Bạch Vương nói: ‘Vậy phải giải thích thế nào về chuyện hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của chúng ta bị giết ở nhà họ Lục?”

Chương 2165:

Đây mới là điều lão ta lo lắng nhất.

Mã Vương và Tiết Vương lập tức im lặng. Bọn họ không hiểu được điều này.

Bây giờ bọn họ gần như có thể xác định nhà họ Lục đang che giấu một cao thủ hàng đầu, ít nhất là thực lực bán bộ Thần Cảnh.

“Nếu đã vậy, chúng ta biểu quyết xem có nên liên thủ trấn áp nhà họ Lục không”.

Bạch Vương chợt nói: “Ai đồng ý đi tới nhà họ Lục thì giơ tay!”

Mã Vương giơ tay lên mà không hề do dự.

Tiết Vương suy nghĩ một lát cũng giơ tay lên: “Tôi muốn đánh cược một lần!”

Bạch Vương gật đầu: “Nếu Tiết Vương và Mã Vương đã quyết định sẽ liên thủ trấn áp nhà họ Lục, vậy thiểu số phục tùng đa số, chúng ta lập tức lên đường tới nhà họ Lục thôi!”

“Được!”

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lục Tỉnh Tuyết ở nhà họ Lục.

Dương Thanh đứng một mình trong phòng đang nhăn nhó vì đau đớn nhưng vẫn cố nhịn xuống, không để cho mình phát ra tiếng kêu rên nào.

Trước đó, nhà họ Lục bị nhà họ Trương bao vây tấn công, anh đều nhận biết được. Cả nhà họ Lục đều ở trong phạm vi cảm nhận của anh.

Cho nên khi Lục Nguyên Thông sắp bị giết, anh đã ra tay giết người ngoài ngàn mét!

Anh chỉ dùng có hai hòn đá.

Nhưng anh không ngờ sau lần ra tay này, bệnh đau đầu của anh lại tái phát, đầu anh đau đớn dữ dội như muốn vỡ ra.

Thật lâu sau, cảm giác đau đớn này mới dần biến mất.

Dương Thanh lau mồ hôi trên trán, sợ hãi nói: “Xem ra mình không thể dùng sức quá mức, nếu không có thể lại bị như vừa rồi”.

“Cốc cốc cốc!”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Anh này, ông nội và bố tôi tới, đang chờ anh ở đại sảnh”.

Giọng nói của Lục Tinh Tuyết vang lên ở ngoài cửa.

“Được, tôi ra ngay đây!”

Giọng nói của Lục Tỉnh Tuyết vang lên ở ngoài cửa.

“Được, tôi ra ngay đây!”

Dương Thanh đáp.

Anh thay bộ quần áo sạch sẽ và đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Dương Thanh đã ra ngoài đại sảnh. Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên đều đang ở đây.

“Cậu nhỏ!”

Thấy Dương Thanh đi ra, hai người vội vàng đứng lên, nhìn anh với ánh mắt cung kính.

“Ông Lục, chú Lục, hai người tìm cháu ạ?”

Dương Thanh bình tĩnh bước tới trước mặt hai người và hỏi.

“Hả? Ha ha, đúng là ông có chút việc cần làm phiền cháu”.

Chương 2166:

Lục Nguyên Thông giả vờ xấu hổ, giọng điệu rất cung kính.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều kinh ngạc trước cảnh tượng này.

Cho dù trước đó Lục Nguyên Thông có khách sáo với Dương Thanh nhưng chưa từng khách sáo như vậy.

“Là thế này, ngay vừa nấy, nhà họ Trương dẫn cao thủ tới gây sự, tuy chúng ta đã đuổi được họ về nhưng ông vẫn lo lãng, vì nhà họ Trương có thế lực rất mạnh nâng đỡ”.

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông càng lúc càng nghiêm trọng, nói tiếp: ‘Ông lo lắng thế lực phía sau nhà họ Trương sẽ gây rắc rối cho nhà họ Lục nên hi vọng cháu có thể ra tay giúp đỡ”.

“Cái gì?”

Sau khi Lục Tỉnh Tuyết nghe được tin này thì chấn động: “Ông nội, ông nói nhà họ Trương đã dẫn người tới gia tộc gây sự ạ?”

Lục Nguyên Thông gật đầu: ‘Là Trương Quỳnh tự mình dẫn cao thủ tới. Nhưng thật may vì có một cao thủ thần bí đã âm thầm ra tay giải quyết cao thủ do ông ta dẫn đến, ông ta mới đành dẫn người rời đi”.

“Ông đã thương lượng với bố cháu rồi. Nhà họ Trương không thể có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, nếu có thì nhà họ Trương đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu. Cho nên hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh chắc chắn đến từ thế lực mạnh hơn”.

“Bây giờ có cao thủ thần bí âm thầm ra tay giải quyết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, thế lực phía sau Trương Quỳnh chäc chản sẽ không bỏ qua nhà họ Lục”.

Lúc này, Lục Nguyên Thông rất lo lảng, Lục Xuyên cũng vậy.

Ban đầu, sau khi hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong bên cạnh Trương Quỳnh bị giết, bọn họ còn rất vui mừng, cho rằng sau này nhà họ Lục có thể có cơ hội nắm lấy Ninh Châu.

Nhưng sau khi bình tĩnh, bọn họ suy nghĩ kỹ mới ý thức được chuyện này không hề đơn giản.

Nhà họ Trương và nhà họ Lý là hai gia tộc lớn hàng đầu ở Ninh Châu, vấn luôn tranh vị trí đứng đầu Ninh Châu. Nếu nhà họ Trương có cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong từ trước, đừng nói là hai người, cho dù chỉ một người cũng đã tiêu diệt nhà họ Lý từ lâu, đâu cần phải chờ tới bây giờ?

Vậy chỉ có thể nói rõ hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong này không phải là cao thủ nhà họ Trương.

Mà hai bố con Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên vần cho rằng cao thủ thần bí ra tay trước đó là người âm thầm bảo vệ Dương Thanh.

Bất kể Dương Thanh có thể đối phó được với thế lực phía sau nhà họ Trương hay không, bọn họ tin tưởng thế lực đó vẫn sẽ đối phó với anh, tới lúc đó cao thủ phía sau anh tuyệt đối không bỏ qua cho đám người này.

Cho nên bọn họ nghĩ Dương Thanh là người duy nhất có thể cứu được nhà họ Lục.

“Hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong?”

Lục Tỉnh Tuyết hoảng sợ. Trong thế giới của cô ta, ông Tề với thực lực Vương Cảnh trung kỳ đã là người rất mạnh rồi.

Gô ta chưa từng gặp cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, cũng chỉ nghe nói nhà họ Lý và nhà họ Trương có.

Nhưng bây giờ Lục Nguyên Thông lại nói hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Trương Quỳnh dẫn đến vừa bị một cao thủ thần bí giết chết.

Mục Thiên Thiên cũng chấn động, thật lâu sau mới không nhịn được nói: ‘Cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong mạnh tới mức nào? Không ngờ người lợi hại như thế lại bị giết chết.”

Dương Thanh bình tĩnh nhìn về phía Lục Nguyên Thông nói: “Ông yên tâm, nếu nhà họ Lục thật sự gặp nguy hiểm, cháu sẽ ra tay!”

“Ha ha, được, vậy cảm ơn cháu!”

Lục Nguyên Thông kích động, vội vàng nói cảm ơn.

Chỉ cần Dương Thanh băng lòng ra tay, nhà họ Lục chắc chắn có thể đối phó được với thế lực phía sau Trương Quỳnh. Đến lúc đó, bọn họ lại có cơ hội đứng đầu Ninh Châu.

Chương 2167:

“Không được!”

Nào ngờ Lục Tỉnh Tuyết lập tức phản đối: “Ông nội, ông cũng nói hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của thế lực phía sau nhà họ Trương đã chết”.

“Nếu bọn họ tới nhà họ Lục, chắc chăn sẽ phái ra cao thủ càng lợi hại hơn. Dù anh ấy rất lợi hại nhưng không thể là đối thủ của họ được”.

“Ông bảo anh ấy ra tay là đang hại anh ấy đấy!”

Mục Thiên Thiên cũng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, cháu nghe nói mạnh hơn Vương Cảnh đỉnh phong là bán bộ Thần Cảnh, lên nữa chính là cao thủ Thần Cảnh”.

“Ông Lục vừa nói một cao thủ thần bí giết hai cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của thế lực phía sau nhà họ Trương, vậy thực lực của cao thủ thần bí này ít nhất phải là bán bộ Thần Cảnh, thậm chí là Thần Cảnh”.

“Thế lực phía sau nhà họ Trương không thể không nghĩ tới điểm này. Nếu họ muốn tới nhà họ Lục thì chắc chắn sẽ phái ra cao thủ bán bộ Thần Cảnh, thậm chí là cao thủ Thần Cảnh”.

“Sao anh ấy có thể đối phó được chứ?”

Hai chị em ra sức phản đối. Các cô tuyệt đối sẽ không để cho Dương Thanh phải mạo hiểm.

Sắc mặt Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên rất khó coi. Bọn họ khó khăn lắm mới nhận được sự đồng ý của Dương Thanh, kết quả không ngờ Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên lại đưa ra ý kiến phản đối.

Bọn họ sợ rằng Dương Thanh đổi ý, Lục Xuyên tức giận quát: ‘Câm miệng!”

“Hai đứa biết cái gì chứ? Hai đứa hoàn toàn không biết gì về sự lợi hại của cậu ấy. Bây giờ nhà họ Lục đang trong lúc sống chết tôn vong, nếu cậu ấy không ra tay thì nhà chúng ta sẽ bị tiêu diệt đấy”.

“Lẽ nào hai đứa muốn trơ mắt nhìn người nhà họ Lục bị thế lực phía sau nhà họ Trương giết sạch à?”

Sau khi quát măng Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên, Lục Xuyên vội vàng nhìn về phía Dương Thanh nói với vẻ cầu xin: ‘Chú đoán cháu có lai lịch không tầm thường, thực lực mạnh mẽ, bây giờ chỉ có cháu mới có khả năng cứu được nhà họ Lục thôi!”

“Chú xin thầy cháu tình mấy ngày qua mà ra tay che chở cho nhà họ Lục, nhà chú sẽ vô cùng biết ơn!”

Lục Nguyên Thông cũng vội vàng cầu xin.

Hai mắt Lục Tinh Tuyết đỏ hoe, môi mím chặt. Cô ta không muốn Dương Thanh bị kéo vào cuộc tranh đấu của nhà họ Lục

mà anh không ra tay thì nhà bọn họ sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng dù Dương Thanh ra tay, lẽ nào có thể cứu được nhà họ Lục sao?

“Ông nội, hay là chúng ta từ bỏ Ninh Châu vậy.

Nhân lúc thế lực phía sau nhà họ Trương còn chưa tới, chúng ta cho người trong gia tộc rời khỏi Ninh Châu!”

Lục Tỉnh Tuyết đột nhiên nói.

Đây là cách tốt nhất mà cô ta có thể nghĩ ra được, không chỉ người nhà họ Lục có thể tránh bị giết, cũng có thể giúp Dương Thanh khỏi bị thế lực phía sau nhà họ Trương để mắt tới.

“Câm miệng!”

Lục Nguyên Thông tức giận quát: ‘Con gái con đứa thì biết cái gì? Rời đi à? Cháu tưởng thế lực phía sau nhà họ Trương có thể để cho chúng †a rời đi sao?”

Dương Thanh khẽ nhíu mày: “Cháu đã nói, nếu nhà họ Lục gặp rắc rối thì cháu sẽ ra tay, mời ông chủ Lục về đi!”

Từ khi Lục Nguyên Thông muốn bán Lục Tỉnh Tuyết cho anh như một món hàng, anh đã bất mãn với lão rồi.

Bây giờ, lão già này lại quát mắng Lục Tỉnh Tuyết làm anh càng bất mãn hơn.

“Vậy cảm ơn cháu!”

Lục Nguyên Thông sợ Dương Thanh đổi ý nên vội vàng cảm ơn, sau đó dân Lục Xuyên rời đi.

Chương 2168:

Sau khi Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên rời đi, Mục Thiên Thiên vội nói: “Anh, nếu thế lực phía sau nhà họ Trương dẫn người đến, anh tuyệt đối đừng ra đấy!”

“Ngay cả cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn bị giết, cho dù anh có ra tay cũng không làm được gì đâu. Anh tuyệt đối đừng làm chuyện ngu ngốc”.

Lục Tinh Tuyết cũng đỏ mắt nói: “Anh, em biết anh rất lợi hại nhưng lần này nhà họ Lục phải đối mặt với kẻ địch rất mạnh”.

Cô ta nói xong, đột nhiên lấy ra một tấm thẻ ngân hàng nhét vào trong tay Dương Thanh, nức nở nói: “Anh, trong tấm thẻ này là tất cả số tiền em có được, chắc được tầm bốn, năm triệu đấy.

Anh cầm số tiền này và rời đi, tuyệt đối đừng quay về”.

Mục Thiên Thiên cũng vội vàng lấy ra một thẻ ngân hàng nhét vào trong tay Dương Thanh: ‘Anh, em có hơn một triệu, anh cũng cầm lấy”.

Dương Thanh rất cảm động khi thấy Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên sốt ruột giục mình rời đi.

“Anh mau đi đi!”

Lục Tỉnh Tuyết thấy Dương Thanh vẫn đứng yên thì lập tức sốt ruột, vội vàng giục.

Hai mắt Mục Thiên Thiên cũng đỏ hoe, nói với Dương Thanh: "Anh ơi, anh nhất định phải rời đi bình an, không cần lo cho bọn em đâu, anh đi mau đi!"

Dương Thanh lắc đầu, trả tấm thẻ ngân hàng lại cho Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên rồi dịu dàng nói: 'Sao anh có thể bỏ các em lại mà đi được chứ?"

"Anh đừng làm chuyện ngu ngốc! Bọn em không có cách nào rời đi nhưng với thực lực của anh, muốn rời khỏi đây vẫn rất dễ dàng…"

Lục Tinh Tuyết còn chưa nói xong đã bị Dương Thanh ngắt lời: 'Được rồi, các em không cần khuyên nữa, anh sẽ không rời đi đâu".

"Các em yên tâm, nếu thế lực phía sau nhà họ Trương thật sự dám đến nhà họ Lục, anh chắc chăn sẽ không bỏ qua cho chúng!"

Lúc này, vẻ mặt Dương Thanh ngạo nghễ, trên người lộ ra sự uy nghiêm.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên nhìn tới ngây người, dường như có thể thấy trên người Dương Thanh phát sáng.

"Anh.."

Lục Tinh Tuyết vân muốn khuyên nhưng bị Dương Thanh ngắt lời: “Các em tin anh không?”

“Đương nhiên bọn em tin anh nhưng bây giờ không phải là vấn đề tin hay không. Anh không biết cao thủ Vương Gảnh đỉnh phong mạnh tới mức nào đâu”.

Lục Tỉnh Tuyết đỏ mắt nói: “Em nghe nói, cho dù là chủ của năm Vương tộc lớn Chiêu Châu cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong”.

“Lần này, đối thủ thật sự rất mạnh đấy!”

Nhưng mặc kệ Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên khuyên thế nào, Dương Thanh vẫn không chịu rời đi.

Lúc này, Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên cũng đang lo lắng. Bọn họ có thể cảm giác được thế lực phía sau nhà họ Trương sắp tới.

“Bố, bố nói xem cậu nhỏ có ra tay giúp chúng †a không?”

Lục Xuyên lo âu hỏi.

Lục Nguyên Thông thở dài và lắc đầu: ‘Bố không thể nói chắc được. Chỉ sợ bây giờ con bé Tỉnh Tuyết đang khuyên cậu ấy rời đi. Nếu cậu ấy rời đi thật, nhà họ Lục sẽ không còn khả năng chống lại”.

“Đứa con gái bất hiếu này!”

Lục Xuyên giận tới run người.

Chương 2169

CHương 2169:

Nhưng ông ta không thể làm gì. Có Dương Thanh ở đó, bọn họ thật sự không dám làm gì Lục Tỉnh Tuyết.

Cùng lúc đó, một đoàn xe hơi sang trọng gồm mấy chiếc xe Rolls Royce đang lao nhanh tới nhà họ Lục.

Rất nhiều gia tộc lớn Ninh Châu đều đã biết chuyện vừa xảy ra ở nhà họ Lục.

Bây giờ, nhà họ Lý đã bị tiêu diệt, cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong được Trương Quỳnh dẫn tới nhà họ Lục cũng bị giết. Nhất thời, các gia tộc lớn trong cả Ninh Châu đều tập trung chú ý vào nhà họ Lục.

Dương Thanh đứng trước cửa sổ sát đất trong căn biệt thự sang trọng của Lục Tỉnh Tuyết, nhìn mây đen che kín bầu trời, trong lòng có chút buồn bực.

Anh không biết tại sao luôn thấy buồn bực, cảm giác chỉ thiếu một chút nữa thôi là ký ức của mình sẽ khôi phục, giống như gà con sắp phá vỏ chui ra vậy.

Vỏ trứng đã có vết nứt, chỉ cần anh cố gắng thêm một chút là có thể phá vỡ vỏ trứng. Nhưng anh không có cách nào dùng sức, chỉ cần vừa dùng sức là đầu đau như muốn vỡ ra, không sao chịu nổi.

“Tới rồi!”

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên nhìn về phía lối vào của trang viên nhà họ Lục và nói.

“Ông chủ, không xong rồi, Trương Quỳnh lại dẫn người đến!”

Một người giúp việc hoảng sợ xông vào trong phòng của Lục Nguyên Thông và kêu to.

“Cuối cùng vẫn phải đối mặt sao?”

Vẻ mặt Lục Nguyên Thông nghiêm trọng, chậm rãi đứng dậy và nói: ‘Chúng ta đi thôi!”

Lục Xuyên và ông Tề đi theo hai bên người lão.

Cao thủ nhà họ Lục đều tập trung ở bên ngoài. Lục Nguyên Thông đứng phía trước, sau lưng còn có rất nhiều người.

Bọn họ chỉ thấy từng chiếc xe Rolls Royce lần lượt chạy vào và đồ lại trong trang viên nhà họ Lục.

Ngay sau đó, Trương Quỳnh từ trong một chiếc xe bước ra. Lục Nguyên Thông hoảng sợ khi thấy lão ta vội vàng chạy tới một chiếc xe hơi sang trọng bên cạnh, tự mình mở cửa xe ra, người hơi cúi xuống nói với vẻ nịnh nọt: “Bạch Vương, chúng ta đã tới nhà họ Lục rồi. Ngài bước chậm thôi!”

Âm!

Giờ phút này, đầu óc Lục Nguyên Thông chấn động mạnh, vẻ mặt tuyệt vọng.

Trương Quỳnh là một trong hai chủ gia tộc mạnh nhất ở Ninh Châu, bây giờ lại đi mở cửa cho người khác giống như một con chó Nhật.

Quan trọng hơn, Trương Quỳnh còn gọi đối phương là Bạch Vương.

Khắp cả Chiêu Châu có mấy người có thể được gọi là Vương?

Bạch Vương!

Đó không phải là chủ của Vương tộc họ Bạch – một trong năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu sao?

Lục Xuyên cũng tuyệt vọng và hoảng sợ nói: “Sao… Sao có thể như vậy được?”

Cửa xe mở ra, một lão già với mái tóc bạc mặc trang phục truyền thống từ trong xe bước ra.

“Tiết Vương, ngài chậm một chút!”

“Mã Vương, ngài chậm một chút!”

Trương Quỳnh đón Bạch Vương xong lại tự mình đi mở cửa xe cho Tiết Vương và Mã Vương.

Chương 2170:

Ban đầu, Lục Nguyên Thông còn tưởng chỉ có một mình Bạch Vương, khi nghe thấy Trương Quỳnh gọi Tiết Vương và Mã Vương, gương mặt càng tái hơn.

Hôm nay, không ngờ chủ của ba trong năm Vương tộc lớn ở Chiêu Châu đồng thời tới nhà họ Lục.

Nhà họ Lục đúng là có thể diện!

“Cung kính đón Bạch Vương!”

“Cung kính đón Mã Vương!”

“Cung kính Tiết Vương!”

Người nhà họ Trương đều quỳ một chân xuống đất và la lớn, giọng nói chấn động cả trời đất.

“Lục Nguyên Thông, tôi lại tới rồi!”

Trương Quỳnh cười híp mắt nhìn về phía Lục Nguyên Thông với vẻ trêu tức.

Lục Nguyên Thông loạng choạng lùi lại mấy bước, cơ thể run lên mà không khống chế được.

Lục Xuyên cũng vậy, hai chân không ngừng run rẩy.

Lúc này, phía sau Bạch Vương, Mã Vương và Tiết Vương đều có mấy cao thủ phát ra uy thế võ đạo đáng sợ, dùng mông nghĩ cũng biết những cao thủ này đều là cao thủ hàng đầu của ba Vương tộc lớn, thực lực ít nhất phải là Vương Cảnh đỉnh phong.

Bất kỳ ai trong những cao thủ này đều có thể trấn áp tất cả gia tộc quyền quý ở Ninh Châu.

Nhưng bây giờ những người này lại cùng xuất hiện ở nhà họ Lục để trấn áp bọn họ.

“Chính là cao thủ dưới quyền của ông đã giết chết cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của Liên minh Vương tộc chúng tôi?”

Bạch Vương đột nhiên nhìn Lục Nguyên Thông với ánh mắt sắc bén, lớn tiếng chất vấn.

“Tôi… Tôi, đại nhân, không phải là tôi, thật sự không phải là tôi. Tôi chỉ là một chủ gia tộc nhỏ, làm sao có thể có thuộc hạ giết chết được cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong trong nháy mắt chứ?”

Lục Nguyên Thông vội vàng phủ nhận, run rẩy nói: “Tất cả đều là hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm thôi!”

“Hiểu nhầm à?”

Bạch Vương cười lạnh: “Ngay cả cao thủ của Liên minh Vương tộc chúng tôi cũng dám giết, vậy mà ông còn dám nói với tôi là hiểu nhầm à?”

“Giao người ra, tôi sẽ cho ông được toàn thây!”

“Bịchl”

Lục Nguyên Thông quỳ xuống, hoảng sợ bất an nói: “Đại nhân, không phải tôi không muốn giao người ra mà tôi hoàn toàn không biết ai đã giết người của ngài!”

Lúc này, Lục Nguyên Thông đã thực sự tuyệt vọng, đối với lão, Vương tộc quả thật chẳng khác nào ngôi sao trên trời, xa không thể với tới.

Mà nay, chủ của ba trong năm Vương tộc của Chiêu Châu đích thân dẫn theo các cao thủ tới nhà họ Lục của lão để đòi người.

“Không biết?”

Bạch Vương cười nhạt: ‘Nếu đã không biết, vậy giết sạch người nhà họ Lục đi”.

“Tôi muốn xem xem, tay cao thủ từng giúp đỡ nhà họ Lục lần trước có đồng ý lộ mặt hay không”.

Nghe vậy, Lục Nguyên Thông tuyệt vọng kêu khóc: “Đại nhân, cầu xin ngài cho nhà họ Lục tôi một đường sống đi!”

Chương 2171:

“Tuy tôi không biết người đó là ai nhưng tôi dám chắc người đó đang âm thầm bảo vệ một người trẻ tuổi”.

“Hử?”

Bạch Vương lập tức nổi hứng thú: “Nếu ông dám giấu giếm điều gì, toàn bộ nhà họ Lục sẽ chôn cùng ông luôn”.

“Một thời gian trước, cháu gái tôi từng cứu một người trẻ tuổi từ đỉnh Ninh Sơn về, nhưng sau khi tỉnh, thanh niên này lại mất trí nhớ…”

Lục Nguyên Thông không dám giấu giếm, vội vàng kể lại toàn bộ sự việc từ sau khi Dương Thanh xuất hiện.

“Đại nhân, tôi thật sự không giấu gì đâu, tất cả những điều tôi nói đều là sự thật, ngài nhất định phải tin tôi”.

Lục Nguyên Thông cầu khẩn.

Bạch Vương không nói gì, chỉ nhìn sang phía Tiết Vương và Mã Vương, đáy mắt ba người đều lộ vẻ căng thẳng.

Dĩ nhiên bọn họ đã nhận ra Lục Nguyên Thông không nói dối, nhưng như vậy chẳng phải là, trong nhà họ Lục này hiện đang có một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong còn trẻ tuổi sao?

Không chỉ có thế, bên cạnh người thanh niên này còn có một cao thủ mạnh hơn đang âm thầm bảo vệ.

“Lục Nguyên Thông, ông thật to gan, dám lừa dối các vị đại nhân đây!”

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc biết Lục Nguyên Thông không nói dối, nhưng Trương Quỳnh không biết, ông ta phân nộ quát lên: “Ông lừa ai đấy hả? Một gã thanh niên chỉ mới hai bảy, hai tám mà lại có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong à?”

“Một người có thiên phú võ thuật cỡ đó, chỉ e trong Hoàng tộc cũng chưa chắc đã có đâu”.

Trương Quỳnh châm chọc nói.

“Thưa các vị đại nhân, tôi không lừa các ngài, tôi nói thật đấy ạ!”, Lục Nguyên Thông sốt ruột, vội vã biện giải.

Đám Bạch Vương đều lộ vẻ căng thẳng ra mặt, lúc này trong đầu họ đều xuất hiện một người.

“Ha ha, Lục Nguyên Thông, ông còn dám già mồm cãi cố, lừa dối các vị đại nhân, thật đúng không không sợ chết rồi!”

Trương Quỳnh cười lớn, sau đó quay sang hỏi Bạch Vương: “Thưa Bạch Vương đại nhân, ngài nói xem, liệu trên đời có ai sỡ hữu thiên phú võ thuật cỡ đó không?”

“Có!”

Bạch Vương gật đầu.

“Hả?”

Trương Quỳnh vốn chỉ hỏi cho có, không ngờ Bạch Vương lại trả lời khẳng định.

“Thật sự có một người thanh niên khiến cả Liên minh Vương tộc chúng tôi đều khó có thể đối phó’.

Tiết Vương lộ vẻ phức tạp, cảm khái: ‘Cậu ta chỉ mới hai bảy, hai tám tuổi, nhưng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh’.

“Siêu Phàm Cảnh?”

Trương Quỳnh ngơ ngác không hiểu: “Tiết Vương đại nhân, Siêu Phàm Cảnh mà ngài nói là cảnh giới nào?”

“Cảnh giới phía trên Thần Cảnh đỉnh phong chính là Siêu Phàm Cảnh!”

Thần Cảnh nghiêm túc trả lời.

“Gái gì?”

Chương 2172:

Trương Quỳnh thực sự kinh ngạc ngây người ra: “Ý ngài là, trên thế gian này thực sự tồn tại Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa, còn có một thanh niên mới hai bảy, hai tám tuổi đã đạt tới Siêu Phàm Cảnh? Sao có thể thế được?”

“Câm mồm!”

Mã Vương vung tay cho lão ta một cái tát trời giáng, cả giận quát: “Còn dám lải nhải vớ vẩn, tôi giết ông luôn!”

Trương Quỳnh vội vàng ngậm miệng.

Lúc này, ba vị Vương đều đang cực kì lo lăng.

Nếu là trước đây, gặp phải loại chuyện này, bọn họ nhất định sẽ không hề băn khoăn, diệt sạch nhà họ Lục là xong, nhưng hiện tại, bọn họ không dám.

Lần trước, bọn họ hợp tác với Lưu lão quái tính dẫn theo cao thủ của gia tộc tới Yến Đô, chuẩn bị kế thừa Đế Thôn, nhưng lại hay tin, Lưu lão quái của Miêu Thành suýt thì bị giết.

Cuối cùng, phải nhờ một cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành cứu đi mới vớt được một mạng.

Người thanh niên giao đấu ngang tay với vị cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia chính là Dương Thanh.

Từ đó về sau, bọn họ đã phải rụt đuôi lại mà sống, không dám có mơ ước gì với Đế Thôn nữa.

Bởi vì bọn họ biết rõ, lấy thực lực của Liên minh Vương tộc này mà muốn lay động địa vị của Dương Thanh ở Yến Đô thì căn bản không có hi vọng gì.

Cho nên, cuối cùng bọn họ đành rời khỏi Yến Đô, dự định tranh thủ lúc cục diện của Chiêu Châu đang rung chuyển, nhanh chóng thâu tóm một số gia tộc lớn ở các địa phương khác.

Đời này bọn họ đều không muốn gặp lại Dương Thanh một lần nữa.

Nhưng ngày hôm nay, bọn họ lại nghe tới một người trẻ tuổi có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong đang ở trong nhà họ Lục, điều này khiến bọn họ bối rối, không biết nên xử lí thế nào.

Một gã thanh niên có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong thì sau lưng nhất định phải có một thế lực cực mạnh.

“Ông đi mời cậu thanh niên kia ra đây!”

Bạch Vương trầm giọng bảo.

“Hả?”

Lúc này, Lục Nguyên Thông đã dại mặt ra, lão đã chuẩn bị sẵn tỉnh thần chịu chết, lại không ngờ Bạch Vương chỉ bảo lão đi mời Dương Thanh ra gặp.

“Tôi cho ông năm phút, nếu người trẻ tuổi mà ông vừa nói không ra mặt thì nhà họ Lục chuẩn bị tinh thần bị diệt sạch đi!”

Bạch Vương lạnh lùng nói.

Bấy giờ Lục Nguyên Thông mới lấy lại tỉnh thần, vội vàng thưa: “Tôi đi mời cậu ấy ngay đây ạU Lúc này, Dương Thanh đang ở trong biệt thự của Lục Tỉnh Tuyết, bình tĩnh ngồi trên sofa trong phòng khách, như thể chẳng hay biết gì.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng ngồi bên cạnh anh, hai người khuyên bảo đã lâu nhưng Dương Thanh vân khăng khăng không chịu đi.

“Rốt cuộc phải làm sao anh mới chịu đi đây?”

Lục Tỉnh Tuyết đỏ mắt lên, nói, giọng điệu đã có vẻ tức giận.

Cô ta thực sự không muốn làm liên lụy tới Dương Thanh, nhưng nói thế nào Dương Thanh cũng không chịu đi.

“Tinh Tuyết, em bảo anh rời khỏi nơi này, nhưng anh biết đi đâu bây giờ?”

Dương Thanh cười khổ, nghiêm túc nói: “Hơn nữa, nếu anh đi rồi, nhà họ Lục phải làm sao?

Chương 2173:

Những người đó nhất định sẽ không bỏ qua cho mọi người đâu”.

Đúng lúc này, Lục Nguyên Thông đã chạy vọt vào biệt thự, hô to: “Cháu trai, mau ra đây với ông một chuyến”.

Lão vừa nói vừa kéo tay Dương Thanh muốn đi ngay.

Dương Thanh vẫn không nhúc nhích, chỉ nhíu mày hỏi: ‘Ông chủ Lục, ông muốn cháu đi đâu với ông thế?”

Lục Nguyên Thông vội vàng nói: “Bạch Vương, Tiết Vương và Mã Vương của ba Vương tộc chỉ đích danh muốn gặp cháu. Cháu mau đi với ông một chuyến, nếu không, nhà họ Lục này thực sự xong đời rồi, bọn họ sẽ giết sạch người nhà họ Lục mất thôi”.

“Ông nội!”

Lục Tinh Tuyết cả giận nói: “Ông muốn mang anh ấy đi chịu chết hay sao?”

“Cháu nói gì vậy chứ?”

Lục Nguyên Thông tức giận bảo: ‘Sao ông lại mang cậu ấy đi chịu chết được? Mấy vị đại nhân kia chỉ đích danh muốn gặp

cậu ấy, chỉ cần cậu ấy đứng ra, bọn họ nhất định sẽ bỏ qua cho nhà †a".

"Đúng là như thế à?"

Dương Thanh nheo mắt, nhìn về phía Lục Nguyên Thông, đáy mát thoáng lóe lên tức giận.

Những chuyện vừa xảy ra ngoài kia, anh đều rõ như trong lòng bàn tay.

Lục Nguyên Thông dẫn anh ra đó chính là để đổi lấy sự an toàn cho nhà họ Lục này, đúng như Lục Tinh Tuyết nói, là muốn đẩy anh ra chịu chết thay.

Bị Dương Thanh nhìn chằm chăm chất vấn, Lục Nguyên Thông cũng hơi chột dạ, vội vàng bảo: "Đúng là vậy mà, bọn họ chỉ muốn gặp cháu thôi, sao có thể giết cháu chứ?"

"Cháu yên tâm, nếu bọn họ thật sự dám giết cháu, nhà họ Lục ông nhất định sẽ đứng về phía cháu!"

"Hừ"

Dương Thanh lạnh giọng bảo: "Nếu bọn họ đã muốn gặp cháu thì hãy để bọn họ lăn vào đây gặp cháu đi!"

Lúc này Dương Thanh cực kì bá đạo, thẳng thừng yêu cầu ba vị Vương của Liên minh Vương tộc tới gặp mình, Lục Nguyên Thông sợ tới suýt khóc.

“Cháu trai à, cháu hẳn không biết, thế lực sau lưng Trương Quỳnh chính là ba Vương tộc năm trong năm Vương tộc lớn nhất của Chiêu Châu này, hiện bọn họ đã hợp thành Liên minh Vương tộc”.

“Trong khắp Chiêu Châu, thực lực của Vương tộc chỉ đứng sau Hoàng tộc thôi đấy!”

“Ông biết cháu có lai lịch hơn người, nhưng mấy vị đại nhân kia đã chỉ đích danh muốn gặp cháu, bọn họ là ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đấy!”

“Cháu có biết vị trí của bọn họ ở Chiêu Châu này là như thế nào không? Bọn họ là chủ của Vương tộc, chiếm cứ cả một tòa thành chứ chẳng phải người thường đâu!”

Lục Nguyên Thông đau khổ cầu khẩn, vẻ mặt đáng thương: “Cháu trai, coi như ông xin cháu, cháu đi với ông ra gặp bọn họ đi, nếu không nhà họ Lục sẽ thực sự bị hủy diệt mất thôi!”

“Cầu xin cháu nể tình nhà họ Lục có ơn cứu mạng cháu, giúp nhà ông lần này đi, được không?”

Chớ thấy Lục Nguyên Thông cầu xin thảm thiết thế mà thấy đau lòng giùm lão, Dương Thanh biết rõ, Lục Nguyên Thông đang muốn anh đi chịu chết thay để giảm lửa giận của Liên minh Vương tộc kia.

“Ông chủ Lục, người cứu cháu là Tỉnh Tuyết và Thiên Thiên, không liên quan gì đến nhà họ Lục ông cả”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Cháu chỉ nói một lần nữa, nếu bọn họ muốn gặp cháu thì bảo bọn họ tự lăn tới đây”.

“Mày…

Chương 2174:

Rốt cuộc, Lục Nguyên Thông cũng không nhịn nổi nữa bèn dữ dăn quát lớn: ‘Ranh con, mày đừng tưởng có chút thực lực là có thể muốn làm gì thì làm”.

“Lần này, người muốn gặp mày chính là các vị Vương của Liên minh Vương tộc, mày còn dám bảo bọn họ tự tới gặp, thật đúng là chán sống!”

“Nếu mày đã muốn chết thì tao sẽ giúp mày một tay, để tao đi nói lại với họ, cho họ biết mày ngông cuồng cỡ nào!”

Dứt lời, lão hầm hầm bỏ đi.

Lục Nguyên Thông vừa nhấc chân đi, Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên lập tức nóng ruột.

“Anh đi mau đi, tranh thủ lúc bọn họ còn chưa tới, anh vẫn còn cơ hội trốn đi”.

Lục Tinh Tuyết cầm tay Dương Thanh, kích động nói.

Mục Thiên Thiên cũng lộ vẻ sốt ruột, khuyên bảo: “Anh chịu khó nghe chị Tỉnh Tuyết, mau rời khỏi đây đi, Vương tộc rất mạnh, người thường như chúng ta không thể nào đối phó được đâu”.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm về một phía, nói: “Nếu anh rời khỏi đây, các em đều sẽ phải chết. Yên tâm đi, có anh ở đây, tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào gây thương tổn cho các em’.

Anh đã cảm nhận được sự dao động của những hơi thở võ thuật rất mạnh từ bên ngoài.

Nhưng tất nhiên, nói mạnh chỉ là so với các cao thủ bình thường mà thôi, nếu so với anh thì có gộp sức mạnh của tất cả những người đó lại cũng không thể động tới một sợi tóc của anh.

Nói gì thì nói, Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều có ơn với anh, trong tình huống này mà rời khỏi đây sẽ là hại hai người họ.

Lúc này, Lục Nguyên Thông đã xông ra ngoài, quỳ trước mặt ba vị Vương, cầu xin: “Thưa các vị đại nhân, thằng ranh kia không chịu nghe tôi, nó nói, các vị muốn gặp nó thì tự lăn đến đó’.

“Cái gì?”

Mã Vương nổi giận đùng đùng, quát: ‘Khốn kiếp, nó muốn chết rồi sao?”

Tiết Vương và Bạch Vương cũng sa sâm mặt xuống, với thân phận của bọn họ lúc này, tuy không thể so sánh với người của Hoàng tộc nhưng ở một Ninh Châu nho nhỏ, trong một gia tộc cỏn con lại có người dám đối xử với họ như thế thì thật không thể chịu được.

“Để tôi đi giết thằng ranh kial”

Mã Vương hầm hừ nói, sau đó cất bước muốn đi tìm Dương Thanh tính sổ.

“Chờ chút!”

Bạch Vương quát gọi lại: Nếu muốn đi, chúng †a cùng đi”.

Tiết Vương gật đầu, híp mắt nói: “Tôi thật muốn xem xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào mà dám bảo chúng ta lăn tới gặp nớ:.

“Dân đường đi!”

Bạch Vương ra lệnh, Lục Nguyên Thông vội vàng đi trước dân đường.

Mặc dù vần hơi lo lăng về vị cao thủ thần bí của nhà họ Lục liệu có lai lịch lớn thế nào, nhưng dù sao bọn họ cũng là chủ của các Vương tộc, bị làm nhục thế này quả thật rất mất mặt.

Dương Thanh vẫn bình thản ngồi đợi trong nhà Lục Tỉnh Tuyết, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên vẫn không ngừng khuyên bảo anh đi mau.

“Người tới rồi, giờ có muốn đi cũng không đi được đâu”.

Dương Thanh bỗng nói.

“Bọn họ tới rồi?”

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều giật nảy mình.

Chương 2175:

“Rầm!”

Một giây tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên, cửa chính của biệt thự bị đá văng.

“Thưa các vị đại nhân, thằng ranh ngông cuồng kia đang ở trong này ạ!”

Ngay sau đó, giọng nói của Lục Nguyên Thông vang lên ngoài cửa.

“Tôi muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào lại dám lớn lối đến mức muốn ba vị Vương chúng tôi lăn tới gặp mặt!”

Mã Vương dân đầu đoàn người bước vào nhà.

Nhưng lão ta vừa mới xông vào phòng khách đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đang ngồi trên sofa, bình thản nhìn về phía mình.

Thấy rõ gương mặt đó, chân Mã Vương lập tức cứng đờ, sợ hãi tột cùng, thân thể cũng run lên lẩy bẩy như không thể khống chế.

“Mã Vương, ông làm sao thế? Chớ có cản đường, đi nhanh lên!”

Tiết Vương bất mãn nói, sau đó lướt qua bên cạnh Mã Vương tiến vào.

“Mã Vương…

Tiết Vương còn đang muốn nói gì đó, mắt cũng đã thấy rõ gương mặt Dương Thanh.

Trong một tích tắc, Tiết Vương cảm thấy như vừa bị sét đánh trúng đầu, toàn thân cứng đờ, không thể nhấc chân.

“Các ông đứng ngẩn ra đó làm gì?”

Lúc này, Bạch Vương cùng bước vào, nhìn Mã Vương và Tiết Vương đứng ngây người tại chỗ, nghỉ hoặc hỏi.

Lục Nguyên Thông còn nịnh nọt nói: “Thưa Bạch Vương đại nhân, đây chính là thằng ranh không biết trên dưới dám bảo các vị lăn tới gặp nó đấy ạ’.

“Nó chỉ là một thăng vô dụng được cháu gái tôi cứu về mà thôi, ngài không cần nể mặt chúng tôi làm gì, có giết nó cũng không liên quan gì đến nhà chúng tôi đâu ạ’.

Bạch Vương cười nhạt một tiếng: “Thế hả?”

Nhìn theo tay Lục Nguyên Thông chỉ, lão ta thấy một bóng người quen thuộc, lập tức, nụ cười như đóng băng lại trên mặt

lão ta, một cảm giác lạnh lẽo khủng bố từ gót chân châm chậm leo thẳng lên đỉnh đầu Bạch Vương.

“Cậu… Cậu Thanh!”

Bạch Vương sợ đến sắp khóc, lão ta nhìn Dương Thanh như vừa nhìn thấy quỷ.

Mới trước đó bọn họ còn đang nói với nhau, trừ Dương Thanh ra, trước nay chưa từng thấy vị cao thủ nào chưa tới ba mươi đã có thể bước vào cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Vốn còn tưởng sắp được thấy vị thiên tài võ thuật thứ hai trên đời, nào ngờ vị thiên tài võ thuật này lại chính là Dương Thanh.

“Bạch Vương, các ngài mau giết nó đi ạ, không cần nể mặt nhà họ Lục chúng tôi đâu, thằng ranh này dám ỷ vào thực lực cao cường mà ngang ngược làm xăng làm bậy trong nhà chúng tôi, tôi đã chướng mắt với nó lâu nay”.

Lục Nguyên Thông vẫn chưa nhận ra ba vị Vương đang sợ hãi thế nào, còn luôn miệng chỉ trích Dương Thanh.

Vừa thấy ba người kia, Dương Thanh lập tức nhíu chặt mày, không biết vì sao, anh cứ có cảm giác mình đã từng quen biết ba người đó.

Người khác có thể không nghe ra, nhưng vừa rồi anh nghe rõ mồn một, lão già Bạch Vương kia vừa gọi anh là “cậu Thanh”.

Mình tên là Thanh sao?

Chương 2176:

Thấy Dương Thanh chỉ nhìn mình không nói câu nào, ba vị Vương đều có cảm giác bị một áp lực cực lớn đè lên trái tim.

Từ lần trước, khi tổ chức cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô, bọn họ tính tới Yến Đô tính tranh cướp quyền thừa kế Đế Thôn, nhưng lại nghe nói Dương Thanh đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà không bại, bọn họ đã hoàn toàn gạt bỏ lòng hận thù Dương Thanh rồi.

Chớ nói gì đến cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chỉ một cao thủ mới bước vào Thần Cảnh thôi cũng đều có thể dễ dàng tiêu diệt Liên minh Vương tộc này.

“Bịchl”

“Bịch!”

“Bịch!”

Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của nhà nhà họ Lục, Bạch Vương, Tiết Vương và Mã Vương đều quỳ hai gối xuống đất.

“Cậu Thanh, chúng tôi không biết cậu đang ở đây, không có ý dám mạo phạm thần uy của cậu, xin cậu thứ tội!”

“Thưa cậu Thanh, chúng tôi biết tội rồi, thực sự biết tội rồi ạ, chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, chúng tôi sẽ cút khỏi Ninh Châu

ngay bây giờ’.

“Không chỉ cút khỏi Ninh Châu, chúng tôi có thể về ngay Vương thành của chúng tôi, thề không bao giờ bước chân ra khỏi Vương thành nữa, chỉ cầu xin cậu Thanh có thể tha cho chúng tôi một lần”.

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều đồng thanh cầu xin, ai nấy đều sợ hãi ra mặt.

Am!

Cảnh tượng này khiến những kẻ còn lại đều Sợ ngây ra.

Lục Nguyên Thông còn đang hăng say chỉ trích Dương Thanh, tính đẩy Dương Thanh ra gánh lửa giận của ba vị Vương thay cho gia tộc mình, thấy thế bèn trợn to mắt nhìn, vẻ mặt không sao tin nổi.

Lục Xuyên cũng trợn trừng hai mắt, tưởng mình đang nằm mơ.

Đối với họ, Vương tộc chẳng khác nào những gia tộc lớn chỉ có trong truyền thuyết, nhưng lúc này, những vị đứng đầu các gia tộc lớn trong truyền thuyết ấy lại đang quỳ dưới chân Dương Thanh, khẩn khoản cầu xin.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng mở †o mắt nhìn, há hốc miệng vì quá khiếp sợ.

Thấy ba vị Vương như vậy, đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia mừng rỡ tột cùng, bọn họ nhận ra mình, vậy chẳng phải anh sắp có thể biết được thân phận của mình rồi?

“Các người nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi là ai?”

Dương Thanh nhìn ba vị Vương quỳ dưới chân mình, kích động hỏi.

Dương Thanh vừa hỏi, ba vị Vương lập tức trợn mắt nhìn nhau, lát sau mới hoảng hồn bừng tỉnh, chợt nhớ ra, vừa rồi Lục Nguyên Thông đã nói với bọn họ, Dương Thanh mất trí nhớ.

Chẳng lẽ, cậu ấy thực sự mất hết kí ức rồi, ngay cả bọn họ là ai cũng không nhớ?

Nghĩ tới đây, cả ba đều lộ vẻ mừng rỡ.

Dẫu sao hai bên cũng có oán thù rất lớn, nếu Dương Thanh nhớ rõ mọi chuyện, bọn họ hản sẽ chết chắc rồi.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên cũng nhìn về phía ba vị Vương, ánh mắt đây mong đợi, tuy hai cô không rõ vì sao ba vị đại nhân này lại quỳ trước mặt Dương Thanh xin tha, nhưng so với nguyên nhân việc này, các cô càng muốn biết thân phận chân thật của Dương Thanh, muốn biết liệu anh đã lập gia đình hay chưa.

“Cậu Thanh, cậu không nhận ra chúng tôi ạ?”

Bạch Vương thận trọng dè dặt hỏi.

Tiết Vương và Mã Vương cũng chờ mong nhìn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày: “Trả lời câu hỏi của tôi đi!”

Chương 2177:

Bạch Vương hoảng sợ, vội vàng thưa: “Tôi nói, †ôi xin nói ngay!”

“Cậu Thanh, tên cậu là Dương Thanh, sáu năm trước cậu mới chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp…”

Tuy cảm thấy may mắn vì Dương Thanh đã mất trí nhớ nhưng Bạch Vương cũng không dám giấu giếm điều gì, thành thật thuật lại toàn bộ sự việc liên quan đến Dương Thanh từ sau khi tốt nghiệp đại học.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên biết Dương Thanh đã kết hôn và có một đứa con gái thì đều lộ vẻ thất vọng lắm.

Nhất là Lục Tỉnh Tuyết, nước mắt đã chảy ướt mặt.

Cô ta đã sớm nhận ra, mình có tình cảm với người thanh niên mới gặp chưa lâu này, chẳng ngờ Dương Thanh đã kết hôn.

Còn Lục Nguyên Thông, sau khi biết thân phận của Dương Thanh, lão đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Nghĩ tới vừa rồi mình còn gào thét mảng chửi Dương Thanh, thậm chí còn dọa nạt anh, lão sợ trắng mặt.

“Bịch!”

Lục Nguyên Thông quỳ phịch xuống, thấp thỏm nói: “Cậu Thanh, tôi không biết cậu lại là chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh, tôi không nên xăng bậy xúc phạm cậu, tôi biết lối rồi, xin cậu nể mặt Tỉnh Tuyết tha cho tôi lần này”.

Lục Xuyên cũng quỳ xuống: “Cậu Thanh, bố tôi cũng là bị ép đến đường cùng mới mạo phạm đến cậu, xin cậu cho nhà chúng tôi một con đường sống”.

Trương Quỳnh, người đứng đầu nhà họ Trương cùng đi vào đây với bọn họ lúc này cũng đã khiếp sợ tột cùng.

Một người thanh niên có thể khiến cho ba vị Vương của ba Vương tộc quỳ xuống cầu xin như vậy, người này phải có thân phận lớn cỡ nào?

Dương Thanh lúc này hoàn toàn không có tâm trạng nghe bọn họ lải nhải, anh chỉ muốn biết tất cả mọi thứ về mình.

Anh chỉ vào ba người bọn Bạch Vương, nói: “Ngoài ba người họ, những người khác ra ngoài hết đi!”

“Vâng!”

Lục Nguyên Thông vội vàng thưa, sau đó dẫn người nhà mình rời khỏi biệt thự.

Trước khi đi, Lục Tinh Tuyết còn nhìn Dương Thanh thật chăm chú một lát mới cất bước ra ngoài.

Đợi sau khi những người đó đều đã ra khỏi phòng, trong biệt thự chỉ còn lại Dương Thanh và ba vị Vương.

Ba vị Vương đều lộ vẻ căng thẳng, không biết Dương Thanh giữ bọn họ lại để làm gì.

“Những điều các ông vừa nói vẫn còn chưa đủ, đúng không?”

Dương Thanh nheo mắt nhìn về phía ba người, lạnh lẽo nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, giữa tôi và các ông hẳn có mối ân oán nào đó, chỉ cần các ông kể lại toàn bộ những việc liên quan đến tôi cho tôi biết, những ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏi”

Nghe vậy, ba vị Vương đều thoáng do dự.

Không phải bọn họ không tin lời Dương Thanh lúc này mà chỉ lo sợ về thái độ của Dương Thanh sau khi khôi phục kí ức.

Nếu bây giờ lừa dối một chút, bọn họ còn có thể rời khỏi đây, về Vương thành của mình, cũng có thể an tâm sống nốt quãng đời còn lại.

Nhưng nếu bây giờ kể lại hết cho Dương Thanh, Dương Thanh thật sự sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?

Như thể đã nhìn ra suy nghĩ của bọn họ, một luồng uy lực võ thuật khủng bố đột nhiên tràn ra từ trên người Dương Thanh, nháy mắt đã bao trùm ba vị Vương.

“Nếu không chịu nói, tôi sẽ giết các ông ngay bây giờ!”

Dương Thanh đe dọa.

Chương 2178:

Nói xong, luồng khí thế kia lập tức biến mất.

Ba vị Vương như vừa dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng, há miệng ra sức hô hấp, con ngươi tràn đầy sợ hãi.

“Thực ra, vừa rồi chúng tôi có giấu một ít chuyện…”

Bạch Vương không dám tiếp tục giấu giếm, đành phải kể tỉ mỉ cho Dương Thanh nghe.

Lão kể lại toàn bộ sự việc, cả chuyện Liên minh Vương tộc bọn họ bắt tay với Lưu lão quái của Miêu Thành, nỗ lực giết Dương Thanh, sau đó bọn họ ở giữa ngư ông đắc lợi.

May mãn thay, dù đã kể toàn bộ mọi chuyện, Dương Thanh vẫn không hề nổi giận, sắc mặt vẫn bình thản như trước.

“Cậu Thanh, trước kia chúng tôi quá ngu xuẩn, không biết cậu mạnh đến thế, hiện chúng tôi đã biết rồi, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không gây chuyện phiền phức với cậu nữa đâu”.

Bạch Vương vội bảo đảm: “Xin cậu rộng lượng bỏ qua cho chúng tôi một lần, sau này, Liên minh Vương tộc chúng tôi sẽ chỉ tuân theo lệnh của cậu mà làm việc”.

“Đúng đúng đúng, từ nay chúng tôi xin được quy thuận cậu, tuyệt đối sẽ không phản bội!”

“Xin cậu hãy thu nhận chúng tôi ạ!”

Tiết Vương và Mã Vương cũng vội vàng lên tiếng phụ họa.

Đây là cơ hội tốt nhất để bọn họ có thể tạo mối quan hệ với Dương Thanh, nếu như có thể bắt được cơ hội này thành lập quan hệ tốt, đợi khi Dương Thanh khôi phục ký ức, có lẽ sẽ không làm khó bọn họ, chưa biết chừng còn có thể trọng dụng bọn họ.

Dương Thanh không đáp, chỉ trầm mặc suy tư, không rõ là đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng: “Vậy các ông có thể liên lạc với vợ và anh em của tôi không?”

Ba người kia đều lắc đầu, mấy ngày nay, những chuyện về Dương Thanh, bọn họ cũng được nghe khá nhiều.

Tuy vậy, chuyện nghe được cũng chỉ là Dương Thanh có xích mích với một nhân vật Siêu Phàm Cảnh quan trọng nào đó, sau phải mang theo người thân trốn đi.

Người thân của anh đang ở nơi nào, đúng là bọn họ không biết.

Thấy bọn họ läc đầu, Dương Thanh cũng hơi thất vọng, nhưng vẫn còn may, nay đã biết được thân phận của mình, chỉ cần trở lại Yến Đô, từ từ sẽ tìm được người thân.

“Thưa cậu Thanh, tôi đề nghị, tạm thời cậu không nên trở về”.

Bỗng Tiết Vương lên tiếng.

“Không trở về?”

Dương Thanh nhíu mày, nhìn Tiết Vương.

Tiết Vương vội giải thích: “Bây giờ cậu còn chưa khôi phục ký ức, rốt cuộc cậu đã mất trí nhớ ra sao cũng còn chưa rõ lắm’.

“Hơn nữa, trước kia vì sao cậu phải mang những người thân bên cạnh mình đi?”

“Tôi đoán là, nhất định cậu đã có xích mích với một người rất mạnh, mà những người này đã mạnh đến độ ngay chính cậu cũng không thể đối phó, cho nên mới phải đưa người thân rời khỏi Yến Đô’.

“Nếu lúc này cậu trở về, người thân của cậu hay tin, nhất định cũng sẽ quay về đó’.

Nói đến đây, Tiết Vương lại im bặt, nhưng lão ta tin Dương Thanh đã hiểu ý mình.

Dương Thanh cũng trầm mặc, nét mặt thoáng vặn vẹo, như là đang cực kì đau đớn.

Ngay vừa rồi, trong đầu anh chợt lóe lên một bóng người, ở đỉnh Ninh Sơn, anh thấy một bà lão muốn giết anh.

Chương 2179:

Chỉ có điều, bóng người này mờ ảo quá, anh không thể nhìn rõ mặt mũi ra sao.

“Cậu Thanh, cậu có sao không?”

Một lúc sau, Bạch Vương mới dè dặt hỏi.

Dương Thanh đã khôi phục vẻ lạnh nhạt như thường, anh nhìn Tiết Vương, nói: “Cảm ơn!”

Tiết Vương hơi giật mình kinh sợ, vui mừng thưa: “Cậu khách sáo rồi!”

“Các ông đã có lòng muốn đi theo tôi, vậy tôi sẽ cho các ông một cơ hội, trong thời gian này, tôi sẽ tiếp tục ở lại Ninh Châu, về tung tích của tôi, tuyệt đối phải bảo mật!”

Dương Thanh trầm giọng dặn.

Nghe thấy Dương Thanh đồng ý cho bọn họ đi theo, ba vị Vương lập tức hồi hộp đến thở gấp, những người khác có lẽ không rõ nhưng bọn họ lại biết rằng, Dương Thanh là cao thủ có thể đánh ngang tay với bậc Siêu Phàm Cảnh.

Loại cao thủ đẳng cấp cỡ này, dù là Hoàng tộc cũng phải ngưỡng vọng.

Nếu lúc này có thể đi theo Dương Thanh, ngày sau, địa vị của Liên minh Vương tộc sẽ lên như diều gặp gió.

“Cậu Thanh, xin cậu yên tâm, chúng tôi chắc chăn sẽ không để tin này truyền ra ngoài!”

Ba vị Vương bảo đảm.

“Chỉ có điều, người nhà họ Lục hiện đã biết thân phận của cậu…”

Mã Vương bỗng lên tiếng, phát biểu một cách tùy tiện: ‘Cậu Thanh, hay là để tôi đi diệt sạch bọn họ?”

“Hử?”

Dương Thanh lập tức cau mày, lạnh lẽo nhìn Mã Vương, nói: “Ông dám tổn thương một người của nhà họ Lục, tôi sẽ tự tay lấy mạng ông!”

Nghe vậy, Mã Vương hoảng sợ thấp thỏm, vội quỳ xuống: “Cậu Thanh, tôi nói sai rồi!”

“Đứng lên đi!”

Dương Thanh lạnh nhạt bảo.

Lúc này, bên ngoài biệt thự.

“Bố, thật không ngờ, cậu ấy lại có thân phận cao quý đến như vậy”.

Lục Xuyên kinh ngạc nói.

Lục Nguyên Thông đến giờ vẫn nóng ruột như ngồi trên đống lửa, lão vội nhìn Lục Tỉnh Tuyết, nói: “Tinh Tuyết, ông xin cháu đó, lát cháu hãy cầu xin cậu Thanh tha cho ông lần này đi”.

“Trước đấy, ông cũng bị ép bất đắc dĩ mới đối xử với cậu ấy như vậy, cháu nhất định phải giúp ông, nếu không, ông sẽ bị giết thật đấy!”

Lục Tỉnh Tuyết nhìn Lục Nguyên Thông, đỏ mắt lên, nói: “Ông nội, lần này, ông thật sự sai rồi!”

“Nhưng ông yên tâm, cháu sẽ cầu xin anh ấy cho ông”.

Đúng lúc này, giọng Dương Thanh bỗng vang lên: “Tất cả vào đi!”

Vừa nghe Dương Thanh nói vậy, cửa biệt thự chợt mở tung, Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên khẩn trương nhìn Lục Tỉnh Tuyết một cái, vội vã bước vào.

“Bịch!”

Vừa đi vào phòng khách, hai bố con Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên đã quỳ phịch xuống đất.

“Cậu Thanh, chúng tôi biết tội rồi, cầu xin cậu nể mặt Tinh Tuyết, tha cho nhà chúng tôi một lần!”

Hai bố con vội vã cầu xin.

Chương 2180

CHương 2180:

“Các ông đứng lên đi!”

Dương Thanh bình thản nói.

Đối với thái độ trở mặt như lật sách của hai bố con nhà này, Dương Thanh rất không ưa, nhưng bọn họ dù sao cũng là ông và bố đẻ của Lục Tỉnh Tuyết.

“Cậu Thanh, vậy là cậu chịu tha thứ cho chúng tôi rồi?”

Lục Nguyên Thông kích động nói.

Dương Thanh nhíu mày: “Nếu các ông không hi vọng tôi bỏ qua thì cứ tiếp tục quỳ đi!”

Nghe vậy, hai bố con kia nào dám quỳ tiếp, đều hấp tấp đứng lên.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt cực kì phức tạp, hai cô biết, đời này, mối quan hệ giữa họ và Dương Thanh đã không thể giống như trước kia nữa.

Khi hai cô gái nhìn về phía mình, Dương Thanh cũng nhìn lại Lục Tỉnh Tuyết, lát sau, anh mới nói: “Xin lỗi!”

Hai chữ này như một nhát búa nện thẳng vào.

lông ngực Lục Tỉnh Tuyết.

Có lẽ người ngoài không hay vì sao Dương Thanh lại nói lời xin lỗi với Lục Tỉnh Tuyết, nhưng Lục Tinh Tuyết lại hiểu rất rõ, anh nói vậy, có nghĩa là giữa họ đã hoàn toàn không còn hi vọng gì.

“Anh Thanh, anh quá lời rồi!”

Lục Tỉnh Tuyết lắc đầu, viền mắt đỏ lên, sắc mặt đau buồn, nói: “Giữa hai chúng ta vốn chỉ là tình cờ gặp gỡ, ngày ấy, dù em và Thiên Thiên không cứu anh xuống núi, hẳn anh cũng sẽ không sao, đúng không?”

Tuy cô ta không phải người học võ nhưng cũng biết, một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, chỉ cần còn thở được là nhất định có thể sống sót.

Cô ta vẫn cho răng mình đã cứu mạng Dương Thanh, nhưng đến hôm nay mới biết, dù không có mình cứu, Dương Thanh cũng sẽ không sao.

Dương Thanh cũng rất khó chịu trong lòng, nhất là khi nghe Lục Tỉnh Tuyết gọi mình bằng giọng điệu cực kỳ xa lạ.

Mục Thiên Thiên cũng đã đỏ mắt lên, vươn tay đỡ Lục Tỉnh Tuyết đang lảo đảo, rốt cuộc cũng không nhịn được bèn bật khóc: “Anh vấn là anh của chúng em, đúng không?”

Dương Thanh thoáng nở một nụ cười nhẹ, gật đầu: “Anh vẫn luôn là anh của các eml”

Dứt lời, anh cất bước rời khỏi đó.

Ba vị Vương cũng đi theo sau anh.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên nhìn theo bóng Dương Thanh rời đi, mãi khi không còn thấy anh nữa, Lục Tinh Tuyết mới hoàn toàn tan vỡ, khóc òa lên.

“Chị!”

Mục Thiên Thiên ôm chặt lấy Lục Tinh Tuyết.

“Cậu Thanh, bây giờ cậu định đi đâu?”

Lên xe, Bạch Vương mới hỏi.

Dương Thanh suy nghĩ một lát, mới nói: “Tới khu vực gần Ninh Sơn, tìm một chỗ yên tĩnh, tạm thời ở lại một thời gian ngắn!”

“Vâng!”

Bạch Vương vội thưa.

Xe chậm rãi rời khỏi nhà họ Lục, đã đi rất xa, Dương Thanh bỗng thở dài một tiếng, dặn: “Tuyên bố ra một tin, sau này nhà họ Lục ở Ninh Châu đã xưng Vương, ai dám không theo, giết không tha!”

“Vâng!”

Ba vị Vương vội vàng đáp.

Chương 2181:

Dương Thanh biết, đây là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho Lục Tỉnh Tuyết.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một căn nhà nhỏ trên đỉnh Ninh Sơn, nơi này cực kì yên tĩnh, bốn phía không một bóng người, rất hợp để Dương Thanh ở tạm.

"Cậu Thanh, cậu còn điều gì cần sai bảo không ạ?"

Trong phòng, ba vị Vương đứng trước mặt Dương Thanh, cung kính hỏi.

Dương Thanh lắc đầu: "Các ông đi trước đi, tôi ở tạm chỗ này một thời gian".

Ba vị Vương nhìn nhau, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chỉ lát sau, trong biệt thự thênh thang này, chỉ còn lại một mình Dương Thanh.

Anh đứng trên một tảng đá lớn, chắp tay sau lưng, mắt nhìn về phương xa, đáy mắt lại dâng lên đôi chút lo lăng.

Anh phải rời khỏi nhà họ Lục ngay là vì không muốn làm liên lụy nhà bọn họ, bởi khi anh vẫn còn kí ức đã cố tình sắp xếp cho người bên cạnh rời xa mình, như vậy chắc chăn là vì anh đã động đến một nhân vật nguy hiểm nào rồi.

Hôm nay, anh còn sống, một khi kẻ thù của anh biết, bọn chúng nhất định sẽ tới báo thù.

Nếu anh còn tiếp tục ở lại nhà họ Lục thì chỉ e đến khi đó, gia tộc bọn họ sẽ bị diệt sạch.

Cùng lúc này, ba vị Vương đã rời khỏi đỉnh Ninh Sơn.

“Bạch Vương, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Mã Vương nghiêm nghị hỏi.

Bạch Vương không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn sang Tiết Vương.

Tiết Vương trầm tư một lát, mới nghiêm giọng: “Tôi cho rằng, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta nối lại mối quan hệ với Dương Thanh, các ông thấy sao?”

Mã Vương càng thêm lo lắng, nói: “Tôi lại không cho đây là một cơ hội tốt”.

“Hiện Dương Thanh đã mất ký ức, hầu như không nhớ rõ mọi thứ trong quá khứ, nhưng nếu có một ngày cậu ta khôi phục ký ức, chỉ e cũng sẽ khôi phục sự căm thù đối với chúng ta’.

“Dù bây giờ chúng ta có ân cần nịnh bợ hơn nữa, tôi chỉ sợ sau khi nhớ lại, cậu ta sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu”.

Tiết Vương nhíu mày: ‘Vậy theo ý Mã Vương, chúng ta nên làm thế nào là hợp lý nhất?”

Đáy mắt Mã Vương thoáng lóe lên một tia sáng lạnh, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiêu diệt luôn, khỏi để họa sau này!”

Tiết Vương và Bạch Vương đều hít mạnh một hơi, xem ra, Mã Vương vẫn còn rất nặng lòng với ý tưởng giết Dương Thanh.

“Nay thực lực của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, chúng ta đến Thần Cảnh còn chưa tới, làm sao có thể giết cậu ta?”

Tiết Vương chất vấn.

Bạch Vương cũng nói: ‘Đúng thế, ngay cả Hoàng tộc còn chẳng làm gì được cậu ta, với thực lực Liên minh Vương tộc chúng ta mà đòi giết cậu ta, khác gì năm mơ”.

Mã Vương nheo mắt: “Tôi chưa nói tự chúng ta phải ra tay”.

“Hử?”

Bạch Vương và Tiết Vương giật mình hiểu ra ý Mã Vương.

“ý ông là, mượn tay người khác giết cậu ta?”

Tiết Vương hỏi.

Chương 2182:

Mã Vương gật đầu: “Nay Dương Thanh đã xích mích với quá nhiều thế lực, có lẽ rất nhiều thế lực còn chưa biết cậu ta còn sống, chỉ cần chúng ta tung tin này ra, chúng ta không cần tự mình ra tay cũng sẽ có rất nhiều người tới giết cậu ta”.

“Nhất là Lưu lão quái của Miêu Thành, nếu để lão ta biết Dương Thanh còn sống, các ông nói xem, Lưu lão quái liệu có đích thân tới giết Dương Thanh không?”

“Tôi đã nghe nói, lần trước, sau khi được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành cứu về, Lưu lão quái đã khôi phục trạng thái rất nhanh, thậm chí còn có khả năng đột phá tới Siêu Phàm Cảnh rÓl..

Tiết Vương và Bạch Vương cũng có nghe tin này, säc mặt hai người cũng trở nên nghiêm túc hẳn.

Bọn họ hiểu rõ, một khi để lộ tin tức về nơi ở hiện tại của Dương Thanh, chỉ sợ sẽ có rất nhiều thế lực đứng đầu phái cao thủ tới tìm Dương Thanh.

Thân phận và địa vị của bọn họ còn quá thấp, rất khó có cơ hội tiếp xúc với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Mà nay, Dương Thanh chính là một cơ hội tốt, nhưng bọn họ lại sợ, sợ một khi Dương Thanh khôi phục ký ức sẽ không chịu bỏ qua cho họ.

“Bạch Vương, Tiết Vương, các ông nói xem, rốt cuộc có đồng ý lộ tung tích của Dương Thanh ra không?”

Thấy hai người im lặng, Mã Vương bèn thúc giục.

Rõ ràng Mã Vương không tin Dương Thanh sau khi lấy lại trí nhớ sẽ xóa bỏ mọi ân oán cho dù họ đã nịnh nọt anh.

Bạch Vương và Tiết Vương nhìn nhau, Bạch Vương lên tiếng: “Tôi thấy chuyện này phải suy xét thật cẩn thận, tôi đề nghị để xem thế nào đã rồi tính sau”.

Tiết Vương cũng tán thành: “Tôi đồng ý với ý kiến của Bạch Vương. Chúng ta vốn có thù oán với Dương Thanh, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất của cậu ta, nếu nắm chắc một đòn có thể giết chết thì làm, nếu không đến ngày cậu ta có cơ hội trở mình, tự tay giết ba Vương tộc chúng ta là cái chắc”.

Nghe Bạch Vương và Tiết Vương nói vậy, Mã Vương cười lạnh: ‘Hai người sợ đấy à?”

“Mã Vương, ông đừng hành động theo cảm tính, Dương Thanh vốn dĩ không phải người bình thường, chỉ dựa vào Liên minh Vương tộc chúng †a thì không thể cản nổi lửa giận của cậu ta đâu”.

Bạch Vương lạnh giọng nói: ‘Hơn nữa, nếu cậu ta thật sự muốn tiêu diệt chúng ta thì đã làm từ lâu rồi, tại sao đến giờ vẫn chưa làm gì cả? Tôi nói cho hai ông nghe, đó là vì cậu ta cảm thấy không đáng”.

“Nghe thì như sỉ nhục thật, nhưng đó cũng là cơ hội cậu ta cho mình cơ mà?”

“Hai bên đúng là có ân oán với nhau thật, nhưng nếu lần này chúng ta phục tùng thì sau khi lấy lại trí nhớ cậu ta sẽ không làm khó đâu”.

Tiết Vương gật đầu: “Mã Vương, ông bình tĩnh lại đi, so với việc làm tung tích của Dương Thanh bị bại lộ thì có khi việc chúng ta giữ bí mật cho cậu ta còn giúp có được một cao thủ Siêu Phàm Cảnh chống lưng đấy”.

“Theo như tôi được biết thì trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, Dương Thanh không chỉ chọc giận Miêu Thành mà còn chuốc oán với cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp”.

“Đây là cơ hội cho chúng ta, nếu Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp dám gây hấn với Dương Thanh thì cách kết cục bị tiêu diệt không còn xa nữa”.

“Một khi hai Hoàng tộc này bị tiêu diệt, đó sẽ là thời cơ cho chúng tai”

Ánh mắt Tiết Vương tràn đầy tham vọng.

Thái độ của Mã Vương cũng rất kiên quyết, lão ta cắn răng nói: “Tôi nói cho các ông biết, Dương Thanh phải chết! Nếu không thì khi cậu ta nhớ lại mọi chuyện, đó sẽ là thời điểm Liên minh Vương tộc biến mất”

Tiết Vương và Bạch Vương không nói gì nhưng ai cũng tỏ ra không vui.

“Mã Vương!”

Rốt cuộc Bạch Vương không chịu nổi nữa, tức giận quát lên.

“Gì? Tôi nói gì sai à?”

Chương 2183:

Mã Vương châm chọc ra mặt: ‘Chẳng phải ông muốn làm con chó của Dương Thanh đấy sao? Thân là con cháu Vương tộc, lòng tự trọng của ông đâu rồi?”

“Ông muốn chết phải không?”

Bạch Vương tức khác nổi đóa, ý chí chiến đấu dâng lên, đăng đăng sát khí nhìn Mã Vương.

“Bạch Vương, Mã Vương, hai người bình tĩnh lại đi!”

Thấy Bạch Vương và Mã Vương sắp lao đầu vào đánh, Tiết Vương vội vàng ngăn cản.

“Tiết Vương, ông cũng thấy Mã Vương tự cao.

thế nào rồi đấy, chúng ta đã nói rất rõ ràng là tạm thời chờ xem tình hình thế nào, vậy mà ông ta vẫn cứ khăng khăng đòi làm lộ tung tích của Dương Thanh, không phải chán sống rồi à?”

Bạch Vương phẫn nộ nói: ‘Muốn chết thì cũng đừng làm liên lụy chúng tôi chứ! Hiện nay chỉ còn lại ba Vương tộc chúng ta liên thủ thôi, chúng ta đứng trên cùng một chiến tuyến đấy!”

Mã Vương hừ lạnh: “Nói hay quá nhỉ. Có phải cùng một chiến tuyến hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết Dương

Thanh phải chết, nếu cậu ta không chết thì chúng ta cũng đừng hòng sống'.

"Đủ rồi!"

Tiết Vương đột nhiên giận dữ hét lên: 'Liên minh Vương tộc đã ra nông nỗi nào rồi mà các ông còn lục đục nội bộ vậy? Định làm Liên minh Vương tộc giải tán luôn đấy à!"

"Được thôi, các ông muốn giải tán thì giải tán đi, để xem không có cái liên minh này, các ông có thể trụ lại đến khi nào".

Ngày nay, thực lực của Liên minh Vương tộc đã sụt giảm nghiêm trọng, nếu không nhờ vẫn còn liên minh thì e là các gia tộc đứng đầu ở mỗi Vương thành đã trỗi dậy làm loạn rồi.

Thấy Tiết Vương tức giận, Bạch Vương và Mã Vương mới dừng tranh cãi, trong xe rơi vào im lặng.

Thật lâu sau, ba người đã lấy lại bình tĩnh, Tiết Vương lên tiếng: "Vừa rồi Bạch Vương nói một câu rất đúng, bây giờ chúng ta đang đứng trên cùng một chiến tuyến".

"Bất kể là ở Vương thành Bạch, Vương thành Mã hay Vương thành Tiết thì ba Vương tộc của chúng ta đều là gia tộc mạnh nhất, nhưng điều đó không có nghĩa mỗi Vương tộc đều có khả năng trấn áp toàn bộ gia tộc hàng đầu trong Vương thành".

"Sở dĩ mấy gia tộc kia đã rục rịch nhưng vẫn chưa hành động là vì họ biết ba Vương tộc chúng †a hợp lại thành liên minh,

thế nên mới không dám bắt tay đối phó”.

“Nếu bây giờ chúng ta lục đục nội bộ rồi giải tán liên minh, tôi có thể khẳng định với các ông là Vương thành của mỗi người sẽ lập tức xảy ra nội loạn, muốn chỉ dựa vào thực lực của từng Vương tộc để đàn áp là hoàn toàn không thể”.

Nghe được lời phân tích của Tiết Vương, Bạch Vương và Mã Vương đều xấu hổ.

“Tiết Vương nói đúng, tôi xin lỗi vì sự nóng nảy vừa rồi. Mã Vương, tôi xin lỗi!”

Bạch Vương nhận lỗi trước.

Mã Vương thấy lão ta chủ động xin lỗi thì cũng hơi ngượng ngùng, mở miệng nói: “Bạch Vương, vừa rồi là do tôi nóng nảy trước, xin lỗi, mong ông đừng để ý”.

“Nói rõ cho nhau hiểu là tốt rồi, không ai có lỗi với ai cả, tôi chỉ hy vọng liên minh của chúng ta có thể luôn được duy trì, ít nhất phải qua được giai đoạn khó khăn này đã”.

Tiết Vương nói tiếp: “Mọi người đã bình tính lại rồi thì chúng ta tiếp tục thảo luận chuyện lúc nãy’”.

“Không cần thảo luận nữa, vừa rồi tôi do hành động theo cảm tính, nóng lòng muốn Dương Thanh chết quá nên mới khăng khăng đòi tiết lộ tung tích của cậu ta”.

Mã Vương nhanh chóng đáp: “Tiết Vương và Bạch Vương đều cho rằng tạm thời nên xem tình hình thế nào thì cứ như vậy đi, nếu Dương Thanh bỏ qua thật thì chúng ta đi theo cậu ta cũng là chuyện tốt”.

Bạch Vương gật đầu tán thành: “Không sai, chúng ta chẳng ai muốn cúi đầu trước một người trẻ cả, nhưng nếu Dương Thanh là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì đừng nói là cúi đầu, quỳ xuống luôn cũng được nữa là. Cậu ta chịu cho chúng ta đi theo thì không có gì mất mặt hết’.

Chương 2184

CHương 2184:

Ba vị Vương đều xem cao thủ Siêu Phàm Cảnh như thần linh.

Tiết Vương mỉm cười: “Được, quyết định vậy đi, bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ phục tùng Dương Thanh!”

“Cứ vậy đi!”

Bạch Vương và Mã Vương đồng thanh đáp.

Chẳng qua, cả hai người đều không phát hiện ánh mắt Tiết Vương vừa lóe lên tia tàn nhãn.

Dương Thanh ở lì trong căn nhà nhỏ trên đỉnh Ninh Sơn suốt ba ngày.

Ngày nào anh cũng chịu đựng sự đau đớn để cố gắng nhớ lại quá khứ.

Còn Bạch Vương và hai người kia thì tìm một nơi ở chân núi Ninh Sơn để trú tạm trong lúc chờ Dương Thanh xuống núi.

Vào ngày thứ bảy anh ở trong dinh thự Ninh Sơn, đột nhiên có một vài hơi thở có uy thế khủng bố đáp xuống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Ninh Sơn bị bao phủ bởi khí thế võ đạo hừng hực.

“Có chuyện gì vậy?”

Ở dưới chân núi, Bạch Vương hoảng hồn lao ra ngoài nhà.

Mã Vương và Tiết Vương cũng chạy ra, sợ hãi nhìn về phía đỉnh Ninh Sơn, mười mấy cao thủ | bừng bừng khí thế đang bao vây căn nhà nhỏ Ở dưới chân núi, Bạch Vương hoảng hồn lao ra ngoài nhà.

Mã Vương và Tiết Vương cũng chạy ra, sợ hãi nhìn về phía đỉnh Ninh Sơn, mười mấy cao thủ bừng bừng khí thế đang bao vây căn nhà nhỏ Dương Thanh đang ở.

Mười mấy người có khí thế kinh khủng đến đỉnh Ninh Sơn, bao vây căn nhà của Dương Thanh lại, tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Lúc này, không chỉ Ninh Sơn mà toàn bộ Ninh Châu đều bị nhấn chìm trong khí thế khủng bố ấy.

Nhiều cao thủ địa phương vội vàng lao ra khỏi nhà, hoảng sợ hướng mắt về đỉnh Ninh Sơn.

“Phía Ninh Sơn xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trời sắp sập rồi sao?”

Vô số cao thủ Ninh Châu ngạc nhiên thốt lên, nhiều hơn là sợ hãi.

Trong này có rất nhiều người là cao thủ Vương Cảnh, họ có thể cảm nhận được ở đỉnh Ninh Sơn có đến mười mấy hơi thở vượt quá Vương Cảnh đỉnh phong.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu Thanh sau khi rời khỏi nhà họ Lục đã đến đỉnh Ninh Sơn rồi nhỉ?”

Tại nhà họ Lục, Lục Nguyên Thông căng thẳng nhìn về phía Ninh Sơn, lẩm bẩm nói.

Ông Tề đang đứng sau lưng lão, ánh mắt cũng rất nghiêm túc, gật đầu: “Xem ra có người tiết lộ tung tích của cậu ấy, tôi nghe nói lúc còn ở Yến Đô, cậu ấy đã gây thù chuốc oán với nhiều thế lực đứng đầu”.

“Ông nội, xin ông hãy phái người đi giúp anh ấy đi ạ, anh ấy đang ở đỉnh Ninh Sơn, nhất định là bị những người đó bao vây rồi”.

Giữa lúc đó, Lục Tỉnh Tuyết hốt hoảng chạy vào phòng của Lục Nguyên Thông, quỳ xuống cầu xin lão.

Mục Thiên Thiên cũng xông vào, mắt đỏ hoe nhìn Lục Nguyên Thông, van nài: “Ông Lục, nếu không nhờ có anh ấy thì nhà họ Lục không thể năm quyền ở Ninh Châu, cháu cầu xin ông cử người đi giúp anh ấy với”.

Nhìn hai cô gái quỳ dưới chân mình mà đau khổ van xin, nét mặt Lục Nguyên Thông đầy xót xa.

“Tinh Tuyết, Thiên Thiên à, hai cháu đứng lên đi!”

Lục Nguyên Thông hối hả giải thích: ‘Không phải ông không muốn giúp cậu ấy, mà là có muốn cũng không giúp được!”

Chương 2185

CHương 2185:

“Mặc dù nhờ có cậu Thanh giúp đỡ nên nhà chúng ta mới trở thành bá chủ Ninh Châu, nhưng ông Tề là người mạnh nhất gia tộc cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh trung kỳ mà thôi”.

“Nhưng ở Ninh Sơn thì đang có ít nhất mười cao thủ Thần Cảnh, ông có dự cảm trong số đó còn có mấy người là Thần Cảnh đỉnh phong nữa”.

Nghe được lời này của lão, Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều tuyệt vọng.

Tuy không rõ lắm về võ thuật nhưng hai người cũng biết cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không thể địch lại cao thủ Thần Cảnh.

“Anh Thanh…”

Hai mắt Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều đỏ hoe.

Cùng lúc đó, tại đỉnh Ninh Sơn, Dương Thanh đang ngồi trên ghế mây trong một căn nhà nhỏ, bên cạnh ghế mây có một chiếc bàn trà.

Trên bàn đặt một bình trà Long Tỉnh Tây Hồ.

Dường như anh không cảm giác được bên ngoài xuất hiện mười mấy hơi thở đáng sợ, vẫn bình tính cầm bình trà rót cho mình một ly đầy.

Sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Dương Thanh, cút ra đây nhận lấy cái chết cho tao!”

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu lớn tiếng quát về phía dinh thự.

Khí thế khủng bố thình lình cuốn lấy Dương Thanh đang ở bên trong.

Anh vẫn ngồi sừng sững như không nhận thấy được điều gì, tay phải còn cầm bình trà, ánh mắt trở nên sắc lạnh, lạnh lùng nói: “Hôm nay không tiếp khách!”

“Vút!”

Dứt lời, Dương Thanh mạnh tay vung bình trà bằng sứ ra ngoài.

“Choang!”

Một tiếng kêu thật lớn vang lên, bình trà bay về phía cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa lên tiếng.

Trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, lồng ngực của cao thủ cầm đầu bị bình trà đập trúng, phải thụt lùi bảy tám bước.

Trong lúc nhất thời, cả đỉnh núi chìm trong tĩnh mịch, sắc mặt ai nấy đều âm trầm xuống.

Trước khi đến đỉnh Ninh Sơn tìm Dương Thanh, họ biết nửa tháng trước anh bị thương nặng và được hai cô gái trẻ cứu nên mới còn sống.

Ban đầu những người này cho rằng hôm nay đến đây chắc chắn có thể lấy mạng Dương Thanh, không ngờ anh lại khôi phục được thực lực chỉ trong nửa tháng.

Hành động vừa rồi đủ để chứng tỏ thực lực của Dương Thanh dù chưa thể hoàn toàn khôi phục trở lại thì ít nhất cũng đã trở về Thần Cảnh đỉnh phong.

Cửa phòng cót két" mở ra, Dương Thanh đi ra ngoài, nhìn mười mấy cao thủ Thần Cảnh trong sân với đôi mắt thản nhiên không gợn sóng.

Nhưng mười mấy người kia khi thấy anh xuất hiện lại đồng loạt lùi về phía sau một bước, ai nấy cũng đều sợ hãi.

Cuộc chiến giữa Dương Thanh và cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Miêu Thành trong cuộc chiến xưng Vương của Yến Đô vào nửa tháng trước đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng họ.

"Mấy người là người của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long phải không?"

Dương Thanh nhìn lướt qua xung quanh, đột nhiên lên tiếng.

Tuy vẫn chưa nhớ lại được gì nhưng từ ba vị Vương, anh biết được nửa tháng trước mình đã gây thù với Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long.

Chương 2186

CHương 2186:

Trong tình thế hiện nay mà vấn có thể phái mười mấy cao thủ Thần Cảnh ra, hiển nhiên không thể nào là một Hoàng tộc được, ít nhất là hai Hoàng tộc trở lên.

“Dương Thanh, Diệp Hoàng mời mày đến Hoàng tộc họ Diệp”.

Lúc này, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa bị Dương Thanh dùng bình trà băng sứ đẩy lùi mấy mét lên tiếng, nét mặt nghiêm túc.

Vừa rồi còn âm ï kêu Dương Thanh cút ra nhận lấy cái chết, bây giờ lại thành Diệp Hoàng mời về Hoàng tộc họ Diệp.

Dương Thanh hờ hững nhìn đối phương: ‘Ai muốn gặp tôi thì tự mà đến đỉnh Ninh Sơn tìm tôi đi.

“Dương Thanh, mày đừng có mà kiêu ngạo!”

Người của Hoàng tộc họ Diệp cần răng nói: “Bọn tao biết mày rất mạnh nhưng nửa tháng trước mày đã suýt bị người của Hoàng tộc cổ xưa giết chết tại đây, dù thực lực đã khôi phục được chút ít nhưng vẫn chưa thể trở về trạng thái mạnh nhất đúng không?”

“Bọn tao có tổng cộng mười hai cao thủ Thần Cảnh, trong đó có hai Thần Cảnh đỉnh phong, hai Thần Cảnh hậu kỳ, hai Thần Cảnh trung kỳ, sáu Thần Cảnh sơ kỳ. Một đội ngũ mạnh như vậy, dù có là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng không phải đối thủ của bọn tao đâu”.

“Tao khuyên mày nên ngoan ngoãn đi theo bọn tao đi!”

Người nọ vừa dứt lời thì các cao thủ Thân Cảnh còn lại như được tiếp thêm sức mạnh, đồng loạt tiến lên một bước, bao vây Dương Thanh.

Mặt anh không có biểu cảm gì, thản nhiên nói: “Mấy người không hiểu tôi vừa nói gì à?”

“Ranh con, đừng có mà ngông cuồng!”

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp giận dữ quát lên.

Tuy những người khác đều sợ sệt nhưng không ai lùi bước, tất nhiên một khi cuộc chiến xảy ra, mười hai cao thủ Thần Cảnh này sẽ lập tức xông tới.

Đối phương vừa nói xong thì Dương Thanh đột ngột biến mất.

“Bộp!”

Trong sự hoảng hốt của tất cả mọi người, Dương Thanh xuất hiện và tóm lấy cổ của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nọ.

Hai người cùng hiện thân trước một cây cổ thụ cách đây mấy chục mét.

‘Amt”

Cơ thể của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nọ nặng nề đập vào cây cổ thụ, Dương Thanh bóp cổ lão ta, ánh mắt bình tĩnh: “Tôi đã nói vậy rồi, tại sao còn chưa chịu dừng?”

Nói xong, bàn tay anh đang bóp cổ người nọ chợt dùng sức.

“Răng rắc!”

Sau tiếng gãy xương thanh thúy, đầu của cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong do Hoàng tộc họ Diệp phái đến nghiêng sang một bên, Dương Thanh buông tay, lão ta mềm oặt ngã xuống đất.

Chỉ một đòn đã giết chết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thực lực của Dương Thanh sao mà khủng khiếp đến thế!

Đúng lúc này, ba vị Vương của Liên minh Vương tộc lên đỉnh núi và tình cờ chứng kiến hình ảnh Dương Thanh giải quyết cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp chỉ trong tích tắc.

Bọn họ đứng sững tại chỗ, toàn thân run rẩy như cầy sấy.

Nhất là Tiết Vương, ánh mắt tràn đây hốt hoảng và sợ hãi.

Thực lực của ba vị Vương chỉ nằm ở bán bộ Thần Cảnh, trong khi đó người yếu nhất trong số mười mấy cao thủ kia cũng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Những cao thủ Thần Cảnh kia cũng cực kỳ bàng hoàng, huống gì là bọn họ.

Chương 2187

CHương 2187:

“Giờ mấy người còn muốn mời tôi đến Hoàng tộc họ Diệp nữa không?”

Dương Thanh đưa mắt nhìn những người kia, lạnh giọng hỏi.

Toàn bộ đỉnh Ninh Sơn yên lặng không một tiếng động, không một ai dám đáp lời, chỉ có tiếng gió thổi vù vù.

Thấy chẳng có ai lên tiếng, Dương Thanh xoay người định vào nhà.

“Dù có chết, bọn tao cũng phải bắt mày về cho bằng được!”

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã chết một, chỉ còn lại cao thủ của Hoàng tộc họ Long, lão ta nhìn bóng lưng của Dương Thanh chăm chằm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão ta là một trưởng lão của Hoàng tộc họ Long, đã chứng kiến trăm năm phồn vinh của Hoàng tộc, lúc này sự phát triển của Hoàng tộc đang đến thời điểm mấu chốt nhất, mọi biến cố xảy ra đều có thể mang lại tai họa cho bọn họ.

Thực lực Dương Thanh vừa thể hiện ra rất mạnh, cho thấy anh là một mối đe dọa rất lớn đối với Hoàng tộc họ Long.

Bây giờ có thể Dương Thanh vẫn chưa đạt đến trạng thái mạnh nhất, nhưng nếu cho Dương Thanh thêm thời gian tĩnh dưỡng thì đến khi hoàn toàn khôi phục sợ là càng mạnh hơn nữa.

Đã có thù oán với Dương Thanh rồi thì đành liều chết một trận thôi, cho dù không thể giết thì làm bị thương cũng được, như thế Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp sẽ giảm bớt một kẻ địch đáng gờm.

Vừa bước đến cửa thì nghe đối phương nói vậy, bước chân Dương Thanh lập tức dừng lại.

Anh từ tốn xoay người, híp mắt nhìn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Long kia.

“Đừng quên, từ khi được phái tới Ninh Sơn tìm Dương Thanh, chúng ta không được quan tâm đến vấn đề sống chết nữa. Chúng ta đang cống hiến cho tương lai của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp”.

Người của Hoàng tộc họ Long lên tiếng: “Dương Thanh đã bị thương nhưng vẫn có thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ đến vậy, nếu để cậu ta hoàn toàn khôi phục thì tháng ngày của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp sẽ chấm dứt!”

“Chúng ta phải dốc hết toàn lực để giết Dương Thanh, không giết được thì làm cậu ta bị thương nặng, vậy cũng có thể là hoàn thành nhiệm vụ rồi!”

“Các anh em, xông lên!”

Theo tiếng hiệu lệnh này, mười một cao thủ Thần Cảnh đồng loạt bùng nổ sức chiến đấu mạnh nhất, vừa xông về phía Dương Thanh vừa hét to: “Giết!”

Dương Thanh vẫn đứng yên ở cửa như không ý thức được những cao thủ mình đang phải đối mặt kinh khủng đến nhường nào, chỉ đứng tại chỗ, nhưng đôi mắt lại toát lên sự thương hại.

Như đang thương hại những cao thủ Thần Cảnh đang xông lên để giết mình.

Ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều hoảng hốt, mười một người này đều là cao thủ Thần Cảnh, bất kỳ ai trong số họ đến bất kỳ thành phố nào cũng có thể thành lập một tổ chức cho riêng mình.

Vậy mà giờ đây, những cao thủ ấy lại hợp sức với nhau chỉ để đi giết một người chưa đầy ba mươi tuổi.

“Mấy người đã chọn cái chết thì tôi sẽ thành toàn!”

Nói xong, Dương Thanh bất chợt giơ chân lên rồi giãm xuống thật mạnh.

“Uỳnh!”

Tiếng chấn động vang lên, lấy vị trí đặt chân của anh làm điểm xuất phát, từng khe nứt rộng băng cánh tay lan tràn về phía những cao thủ Thần Cảnh kia.

“Âm ầm!”

Mặt đất rung chuyển kịch liệt như có động đất.

Cả ngọn núi như đang lung lay.

Chương 2188:

Những người đang lao tới đều lảo đảo ngả nghiêng. Đứng còn không vững thì lấy gì để tiếp cận anh?

“Bị”

Người ta thấy Dương Thanh lại giậm chân xuống đất, một loạt các cục đá bị tung lên băn thẳng về phía mười một cao thủ Thần Cảnh với tốc độ nhanh khủng khiếp.

“Xet xẹt xet”

Trong sự ngỡ ngàng của ba vị Vương, những cao thủ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ và Thần Cảnh trung kỳ đều chết sạch.

Thân thể họ như thước phim bị ấn nút dừng, sau đó cả đám ngã xuống đất.

Những cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và Thần Cảnh đỉnh phong tuy vẫn chưa ngã xuống nhưng ngực mỗi người đều bị viên đá nhỏ đâm thủng, hơi thở võ thuật yếu đi thấy rõ.

Mặt đất trở lại với sự tĩnh lặng thường ngày, bụi bặm rơi hết xuống đất.

Trong số mười một người muốn giết Dương Thanh, có sáu cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ đã bỏ mạng.

Chỉ còn một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Long còn có thể đứng, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thì ngồi dưới đất, tuy chưa chết nhưng thoi thóp, sống không được bao lâu nữa, cũng không còn sức chiến đấu.

Từ lúc mười một cao thủ Thần Cảnh xông về phía Dương Thanh cho đến toàn quân bị hạ gục, mọi thứ chỉ xảy ra trong mấy giây.

Từ đầu đến cuối, anh chỉ làm một động tác nhấc chân đạp xuống.

Lần thứ nhất, làm cho cả ngọn núi rung chuyển.

Lần thứ hai, chỉ duy nhất cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trong số mười một cao thủ Thần Cảnh là còn đứng được.

Ba bị Vương nhìn khung cảnh đây máu me như địa ngục trần gian trước mắt, run bần bật, trong con ngươi tràn trề sợ hãi.

Họ là người đứng đầu của Vương tộc nên có kiến thức rộng rãi, nhưng lại chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào như lúc này.

“Giữ lại mạng cho ông, cút về Hoàng tộc nói cho chủ của mình biết nếu còn dám quấy rầy thì †ôi không ngại tự mình đến tận nơi đâu!”

Dương Thanh lạnh lùng đe dọa.

Cho đến lúc này, ba vị Vương mới hiểu rằng hóa ra không phải Dương Thanh không thể giết chết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia, mà là cố ý giữ mạng để ông ta gửi lời nhăn của mình về Hoàng tộc.

Người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thuộc Hoàng tộc họ Long cảm thấy cực kỳ nhục nhã, không cam lòng, rốt cuộc ông ta cũng nhận ra Hoàng tộc họ Long đã chuốc oán với một người kinh khủng đến nhường nào.

Có thể nói, dù đối thủ có là Hoàng tộc thì Dương Thanh cũng vấn vô địch!

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, rốt cuộc thì bây giờ cậu đang ở cảnh giới nào?”

Người của Hoàng tộc họ Long đột nhiên hỏi.

Ban đầu lão ta cho rằng thực lực của Dương Thanh đã giảm đi đáng kể sau cuộc chiến với cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa vào nửa tháng trước, bây giờ xem ra không phải.

“Ông không có tư cách biết! Cút đi!”

Dương Thanh lạnh lùng quát.

“Cậu nhất định sẽ hối hận vì đã không giết tôi, nhớ cho kỹ, tên của tôi là Long Huy Hoàng!”

Long Huy Hoàng gắn giọng đe dọa rồi tập tếnh bỏ đi.

Dương Thanh không hề quan tâm với sự uy hiếp của lão ta. Với thực lực hiện giờ, dù có là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh thì cũng chỉ có đường chết chứ đừng nói là Hoàng tộc họ Long.

“Anh ơi!”

Chương 2189:

Lúc này, đột nhiên có tiếng gọi đầy lo lắng vang lên.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên chạy tới.

Nhìn thấy Dương Thanh đang đứng trước một căn nhà nhỏ, không bị thương gì, hai người mới thôi căng thẳng.

“Chị họ, em đã nói anh ấy sẽ không sao rồi mài”

Mục Thiên Thiên mỉm cười rất tươi, tuy đang cười nhưng nước mắt lại không kìm được chảy ra.

Lục Tỉnh Tuyết cũng vậy, nhìn Dương Thanh mà khóc mãi.

Long Huy Hoàng vừa đi mấy bước thì nhìn thấy Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Hai cô gái này đang ở ngay cạnh ông ta, dù tốc độ của Dương Thanh có nhanh cách mấy cũng không thể cứu được.

Long Huy Hoàng giậm chân xuống đất, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên, hai tay năm cổ hai chị em, cười phá lên như điên: ‘Dương Thanh, tôi đã nói cậu sẽ phải hối hận vì đã không giết tôi rồi mà, ha ha ha la.

Dương Thanh cực kỳ ngỡ ngàng khi thấy Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chạy lên đây, lại càng không ngờ mình đã bỏ qua cho Long Huy Hoàng rồi mà lão ta vẫn dám dùng hai cô để uy hiếp.

Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đều không luyện võ, trên người không có một chút hơi thở võ thuật nào, một cao thủ Vương Cảnh sơ kỳ cũng có thể giết họ dễ như trở bàn tay.

Huống gì là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong?

Một tay Long Huy Hoàng bóp cổ Lục Tỉnh Tuyết, một tay bóp cổ Mục Thiên Thiên, chỉ hơi dùng sức mà hai cô gái đã bị giơ lên lơ lửng giữa trời.

Hai chị em đều có cảm giác mình sắp chết, vô cùng tuyệt vọng nhưng vẫn nhìn Dương Thanh bảo anh đừng bận tâm đến mình.

“Ông muốn chết àI”

Anh nổi giận gầm lên.

Cục đá cứng dưới chân hóa thành phấn, sát ý khủng bố bộc phát ra khỏi cơ thể.

Dưới ánh nhìn đây ngạc nhiên của ba vị Vương, hai mắt Dương Thanh đỏ như máu, mái tóc đen cũng từ từ hóa thành màu trảng.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà anh như biến thành một con người khác, đằng đăng sát khí.

” Bạch Vương và những người khác đều hoảng hốt như thấy một con ác quỷ đến từ địa ngục.

Sự thay đổi này của Dương Thanh làm cho.

Long Huy Hoàng cảm thấy sợ hãi nhưng kiên quyết không chùn bước, từ khi được phái tới đây giết Dương Thanh, lão ta đã chuẩn bị tinh thần để chết.

Rõ ràng hai cô gái này có quan hệ đặc biệt với Dương Thanh, nếu không thì anh đã không giận dữ thậm chí xảy ra biến hóa lớn đến vậy.

“Âm ầm!”

Cả ngọn núi đều chấn động dữ dội.

“Thả họ rai”

Dương Thanh nghiến răng nói, giọng lạnh đến †ột cùng, thật sự rất giống ác quỷ bước ra từ địa ngục.

Chỉ là giọng nói thôi đã khiến người người ta không rét mà run.

“Dương Thanh, chäc là hai đứa con gái này đặc biệt với mày lắm nhỉ?”

Chương 2190:

Long Huy Hoàng cố ghìm sự sợ hãi xuống, run rẩy đe dọa: "Mày mà dám nhúc nhích một bước là tao giết hai đứa nó ngay!"

Dương Thanh dừng chân, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Long Huy Hoàng, lạnh thấu xương.

"Quỳ xuống!"

Long Huy Hoàng quát tháo: "Tao kêu mày xuống, quỳ với những người bị mày giết đi!"

Dương Thanh đứng sừng sững như cây tùng, không hề có ý định quỳ xuống, lạnh giọng nói: "Thả họ ra thì tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không, kể từ hôm nay, Chiêu Châu sẽ không còn Hoàng tộc họ Long nữa!"

Một câu nói đầy hời hợt lại khiến cho Long Huy Hoàng cảm nhận được áp lực khổng lồ.

Sở dĩ lão ta buộc phải dùng hết mọi nhân lực để giết chết Dương Thanh cho bằng được là vì cảm nhận được áp lực quá lớn từ anh.

Lúc này, Long Huy Hoàng lợi dụng Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên để uy hiếp Dương Thanh là để khiến Dương Thanh bị thương nặng, từ đó tạo cơ hội cho Hoàng tộc họ Long giết Dương Thanh.

Nhưng giờ đây, sự uy hiếp của Dương Thanh làm lão ta do dự.

Long Huy Hoàng không biết nếu thả Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên ra thật thì liệu Dương Thanh có xem như chưa có chuyện gì xảy ra như anh đã nói hay không.

Nhưng có một điều Long Huy Hoàng có thể khẳng định là, nếu không làm Dương Thanh bị thương nặng, Hoàng tộc họ Long thật sự sẽ bị diệt tộc.

Lúc này đây, trên người Dương Thanh như xảy ra một số thay đổi, mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Trước đây Dương Thanh đã có thể giết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dễ dàng, bây giờ sẽ mạnh đến mức nào đây?

“Dương Thanh, tao kêu mày quỳ xuống cơ mà!”

Long Huy Hoàng giận dữ hét: ‘Quỳ xuống, tự phế tu vi của mình đi! Nếu không tao sẽ giết hai đứa này!”

Dứt lời, ông ta bỗng dùng sức.

Tròng mắt của Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên đã sắp rơi ra khỏi hốc mắt, khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau.

Nhưng khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt của hai người vẫn tràn đầy kiên cường, không cách nào nói thành lời, chỉ có

thể chuyển động mắt để nói với Dương Thanh rằng đừng để ý đến mình.

Tuy nhiên, Dương Thanh thật sự đành lòng mặc kệ bọn họ sao?

“Tôi thề, từ nay về sau Chiêu Châu sẽ không còn Hoàng tộc họ Long!”

Dương Thanh gần như gắn từng chữ nói ra câu này.

Long Huy Hoàng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, lão ta lờ mờ nhận ra mình đã phạm phải sai lầm lớn rồi.

Nhưng lúc này không còn cơ hội quay đầu lại nữa, đã lựa chọn đánh trọng thương Dương Thanh thì chỉ đành đâm lao theo lao thôi.

“Quỳ xuống cho tao! Quỳ xuống!”

Long Huy Hoàng hét toáng lên: “Quỳ xuống, tự phế tu vi!”

“Đừng ép tao! Tao cho mày mười giây cuối cùng!”

“Mười!”

“Chín!”

“Bạt”

“Hail”

Chương 2191

CHương 2191:

Long Huy Hoàng liên tục đếm ngược, vì quá sợ hãi nên mồ hôi lạnh đổ đầm đìa làm ướt hết cả người.

Song, từ đầu đến cuối, Dương Thanh không hề động đậy như thể không xem lão ta ra gì.

“Một!”

Cuối cùng, đếm hết mười giây, Long Huy Hoàng biết Dương Thanh quyết tâm không quỳ xuống và tự phế bỏ tu vi của mình, nổi cơn thịnh nộ: “Dương Thanh, mày không quan tâm đến hai đứa con gái này như thế thì tao sẽ giết bọn nói!”

“Tao nghe nói lúc trước mày được hai đứa con gái cứu sống, nếu tao không đoán sai thì đó là hai đứa này đúng không?”

“Dương Thanh, mày đúng là nhẫn tâm, ân nhân cứu mạng gặp nguy hiểm mà mày cũng không màng đến!”

“Tao biết hôm nay tao chết chắc rồi, nhưng không sao, trên đường đến địa ngục còn có thêm hai cô gái xinh xắn trẻ trung làm bạn, quá hời rồi!”

“Ha ha ha ha…”

Long Huy Hoàng điên cuồng cười phá lên, †rong mắt đầy vẻ dữ tợn: “Chết đi cho tao!”

Nói xong, ông ta lại bóp mạnh thêm.

Một khi dùng sức, Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên chỉ còn đường chết.

Hai cô gái tuyệt vọng nhìn Dương Thanh, ánh mắt đong đầy tình cảm.

Dường như muốn nói cho anh biết rằng dù có chết họ cũng không trách anh, nên mong Dương Thanh đừng tự trách.

Thật là hai cô gái thiện lương!

Dù đến lúc chết vẫn nghĩ cho Dương Thanh.

‘Amt”

Ngay thời điểm Long Huy Hoàng định dùng sức năm chặt tay thì một tiếng động vang lên, trong nháy mắt một viên đá bắn về phía giữa lông mày của lão ta.

Anh đã ra tay!

Vừa rồi Long Huy Hoàng luôn dùng Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên để che trước mặt nên dù có muốn thì Dương Thanh cũng không làm gì được.

Nhưng ngay vừa rồi, Long Huy Hoàng định giết hai chị em, rốt cuộc để lộ sơ hở, bị Dương Thanh bắn một phát vỡ đầu.

Lục Tinh Tuyết và Mục Thiên Thiên ngã xuống đất theo Long Huy Hoàng.

Được hô hấp không khí mới mẻ thật là một điều tuyệt vời!

Thật lâu sau, hai cô gái mới từ từ lấy lại sức, nét mặt cũng hồng hào trở lại.

Nhưng vào lúc này, họ đột nhiên phát hiện ra Dương Thanh có gì đó khác thường.

Chỉ thấy Dương Thanh đứng tại chỗ, cơ thể không ngừng run rẩy, bùng nổ một luồng sát ý kinh khủng.

“Anh… Anh Thanh!”

Lục Tinh Tuyết run rẩy gọi Dương Thanh.

Mục Thiên Thiên cũng nghẹn ngào hét lên: “Anh Thanh, anh sao thế? Đừng làm bọn em sợ mài”

Song Dương Thanh vẫn như không nghe thấy.

gì, cứ đứng tại chỗ, toàn thân run lập cập, hai mắt thì đỏ như máu, trông không còn giống một con người.

Chương 2192:

Thấy Dương Thanh có sự thay đổi lớn như thế, ba vị Vương của Liên minh Vương tộc đều hoảng SỢ.

“Cậu ta mất kiểm soát rồi!”

Bạch Vương nuốt nước miếng, khó nhọc nói ra câu này.

“Gì cơ?”

Tiết Vương và Mã Vương đều giật mình, bên cạnh đó còn có sự sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng.

Tuy đây là lần đầu tiên họ thấy dáng vẻ này của Dương Thanh, nhưng cũng từng nghe nói anh đã suýt mất kiểm soát trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Mỗi lần sắp mất lý trí, Dương Thanh đều bùng nổ sức chiến đấu vượt xa thực lực vốn có của mình.

Bây giờ, ở đỉnh Ninh Sơn, ngoại trừ ba vị Vương có thực lực bán bộ Thần Cảnh là bọn họ ra thì chỉ còn lại hai cô gái không biết võ.

Làm sao họ có thể đối phó với Dương Thanh đang trong trạng thái này chứ?

“Không ổn rồi, chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!”, Tiết Vương hối hả nói.

Ba vị Vương nhìn nhau, không hẹn mà cùng chạy xuống núi.

“Anh à, rốt cuộc là anh sao vậy? Đừng làm bọn em sợi”

Lục Tinh Tuyết hốt hoảng đến sắp khóc, không kiềm được run rẩy.

Mục Thiên Thiên năm chặt tay cô ta, mắt vấn nhìn chằm chằm Dương Thanh, run giọng nói: “Anh… anh có nghe thấy bọn em nói gì không?”

“Đi đi Dương Thanh ngẩng phát đầu lên, mắt đỏ như: máu nhìn hai cô gái, cuồng nộ hét.

Khi nhìn thấy gương mặt của anh, cả người Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên xụi lơ, vì quá sợ hãi nên không động đậy được chút nào.

“Anh… Anh Thanh!”

Hai cô gái cực kỳ sợ hãi.

Dương Thanh lúc này vô cùng đáng sợ, tròng mắt đỏ ngầu, nét mặt dữ dãn như ma cà rồng xảy ra biến hóa khi lên cơn khát máu.

“Gào!”

Anh ngửa mặt lên trời gào to, âm thanh như: tiếng gầm của dã thú.

Khí thế khủng bố tỏa ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt toàn bộ Ninh Châu đều bị luồng khí thế này bao phủ.

Các cao thủ trong Ninh Châu đều kinh hoàng nhìn về phía Ninh Sơn.

“Âm ầm!”

Ngọn núi nơi Dương Thanh đang ở đột nhiên chấn đôngh cực mạnh, còn căn nhà nhỏ của anh thì âm ầm sụp xuống do ảnh hưởng từ động đất.

Những khe nứt rộng bằng cánh tay từ dưới chân Dương Thanh lan tràn ra xung quanh.

“Chị họ!”

Mục Thiên Thiên và Lục Tỉnh Tuyết ôm châm lấy nhau, Mục Thiên Thiên nhắm mắt lại, hét lên.

Giờ đây, Dương Thanh không thể kiểm soát được nguồn năng lượng cuồng bạo như đang muốn phá tan cơ thể mình để thoát ra ngoài, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Từng gương mặt quen thuộc, từng hình ảnh quen thuộc như thước phim không ngừng lướt nhanh trong đầu.

Chương 2193:

Dương Thanh như trở lại thời điểm vừa biết ghi nhớ mọi chuyện. ở gia tộc Vũ Văn tại Yến Đô, anh thường xuyên bị hắt hủi và bị vợ bé của bố đâm thọc, rồi đến một ngày, bố đuổi cả anh và mẹ anh ra khỏi gia tộc.

Kể từ lúc đó, anh bắt đầu hận bố mình, và nỗi hận thù ấy bị đẩy đến đỉnh điểm khi mẹ lâm bệnh nặng rồi qua đời.

“A.”

Dương Thanh la lên, hai tay ôm đầu, đau đớn không chịu nổi.

Trong đầu vẫn đang có nhiều hình ảnh xuất hiện.

Anh vừa tốt nghiệp đại học thì bị người khác hãm hại, xảy ra quan hệ với người con gái thầm mến từ lâu, vì bảo vệ danh dự nên gia tộc của cô ấy yêu cầu anh ở rể.

Từ ngày ở rể, anh chịu đủ loại coi thường và sỉ nhục, biết chỉ có vào chiến trường rèn luyện thì mình mới có thể xứng với nữ thần trong lòng.

Thế là không lâu sau khi kết hôn, Dương Thanh lặng lẽ rời nhà đến biên giới phía Bäc.

Anh dùng năm năm để tạo nên huy hoàng cho chính mình, trở thành chiến thần của biên giới phía Bắc.

Dương Thanh trở về quê hương với niềm vinh quang ấy, lại phát hiện ra vợ đã sinh cho mình một cô con gái.

Vì vợ, anh chịu hết mọi khuất nhục.

Kế hoạch của Dương Thanh là sống một cuộc đời bình yên với vợ, không nghĩ rằng những kẻ đó lại không muốn anh được như ý, khiêu khích hết lần này đến lần khác, tranh đấu hết lần này đến lần khác.

“Aaa..

Dương Thanh giận dữ hét lên, khí thế kinh khủng khiếp nhấn chìm cả Ninh Châu, thậm chí các thành phố lân cận cũng cảm nhận được khí thế khủng bố đến từ Ninh Sơn.

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trên Ninh Sơn đã xảy ra cuộc chiến của các cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư?”

Hầu như ai cũng hướng mắt về phía Ninh Sơn ở Ninh Châu.

“Âm ầm ầm!”

Mặt đất dưới chân Dương Thanh nháy mắt vỡ vụn.

“Đi đi!”

Anh cố gắng giữ một tia lý trí cuối cùng, giận dữ hét với Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên còn đang kinh hoàng.

Hai cô gái sợ hãi đến choáng váng, sững sờ ngồi dưới đất mặc cho Ninh Sơn đang không ngừng rung chuyển.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng rống của Dương Thanh, bọn họ mới giật mình hoàn hồn.

“Thiên Thiên, em chạy khỏi đây nhanh lên!”

Lục Tinh Tuyết chợt nhìn về phía Mục Thiên Thiên, ánh mắt không hề sợ hãi, chỉ có kiên định.

“Chị họ, còn chị thì sao?”

Mục Thiên Thiên run rẩy hỏi, cô ta có cảm giác Lục Tinh Tuyết như biến thành một con người khác vậy, trong mắt chị ấy chỉ có sự quyết tuyệt.

Đưa mắt nhìn Dương Thanh đang ôm đầu và tức giận gầm thét, nét mặt của Lục Tỉnh Tuyết đầy kiên định, không có chút lưỡng lự nào như mang quyết tâm của thiêu thân chuẩn bị lao đầu vào lửa.

“Chị phải ở bên anh ấy!”

Hai mắt Lục Tỉnh Tuyết đỏ hoe.

Chương 2194-2195

CHương 2194:

“Chị, chị điên rồi à!”

Mục Thiên Thiên la lớn: “Anh ấy sắp mất lý trí rồi, nếu không rời khỏi đây thì anh ấy sẽ giết chúng ta mất”.

“Em cũng như chị, cũng không sợ chết, nhưng nếu anh ấy giết bọn mình rồi lại tự trách sau khi tỉnh táo trở lại thì sao?”

“Hơn nữa, chỉ có một mình chị thì sao có thể giúp anh ấy được?”

“Chị ơi, mình cùng nhau rời khỏi đây thôi!”

Vừa nói, Mục Thiên Thiên vừa lấy tay kéo Lục Tỉnh Tuyết.

“Em cứ đi đi!”

Lục Tỉnh Tuyết nức nở nói: “Thiên Thiên à, em biết chị rất yêu anh ấy mà, chị có thể chết vì anh ấy”

“Chị chỉ muốn được ở bên anh ấy thôi, chỉ vậy thôi. Thiên Thiên à, chị cầu xin em, hãy chạy khỏi đây đi!”

Mục Thiên Thiên bật khóc, nước mắt rơi đầy mặt, điên cuồng lác đầu: “Chị à, chị đừng ngốc nghếch như thế, anh ấy đã kết

hôn rồi, đã có con rồi, chị làm như vậy là không đáng đâu, chị đi cùng em đi!”

“Thiên Thiên, tạm biệt!”

Lục Tỉnh Tuyết thình lình đưa tay đẩy em họ mình.

Mục Thiên Thiên lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Nơi bọn họ đang đứng là một cái bục của đỉnh Ninh Sơn, bên dưới cái bục này là một dốc thoải, xuống tiếp là một cái bục khác.

Trên đồi cũng trải đây cỏ xanh nên cho dù Mục Thiên Thiên lăn xuống cũng chỉ ngã trên cái bục thứ hai chứ không bị thương, vì vậy Lục Tinh Tuyết mới dám đẩy cô ta xuống.

“Chị ơi”

Mục Thiên Thiên gào khóc, đau đến xé gan xé phổi.

Lục Tinh Tuyết nhìn theo, thấy cô ta an toàn lăn xuống cái bục phía dưới mới mỉm cười.

“Giờ phút này, chị mới nhận ra thiêu thân lao đầu vào lửa không phải ngốc nghếch, mà là vì yêu!”

Lục Tinh Tuyết lẩm bẩm một mình, sau đó xoay người nhìn về phía Dương Thanh đang trong trạng thái cuồng bạo, ánh mät đầy kiên định.

“Anh, em tới đây!”

Cô ta đột nhiên xông tới trước mặt Dương Thanh và ôm chầm lấy anh, hét lớn: “Anh hấy tỉnh lại đi!”

Lúc này, Lục Tinh Tuyết không thèm để ý gì nữa, chỉ muốn gọi Dương Thanh tỉnh lại trong cơn cuồng bạo.

Cô ta chạy tới trước mặt anh, ôm chặt anh, ánh mắt không hề e ngại mà ngập tràn hạnh phúc.

Dường như được nhào vào lòng anh, dù có phải chết cô ta cũng không sợ.

“Đi rai”

Dương Thanh đột nhiên bị Lục Tinh Tuyết ôm lấy, lập tức gầm lên.

“Em không đi! Không đi!”

Lục Tỉnh Tuyết bật khóc nói: “Em chỉ muốn anh tỉnh táo lại. Nhất định anh sẽ kiên trì được, nếu đến cả anh cũng không tin chính mình sao có thể đấu tranh với tâm ma?”

Hai mắt Dương Thanh đỏ ngầu, nhìn Lục Tỉnh Tuyết như đang nhìn kẻ địch, có gì đó thôi thúc anh giết người con gái đang ôm chặt mình.

Chương 2195:

Đồng thời, trong đầu lại có giọng nói khác, cô gái này vô tội, không thể giết được. Nếu anh giết cô ta, đời này sẽ không làm lại được nữa.

“Aaa..”

Dương Thanh ngẩng đầu nhìn trời hét lớn. Sau khi bị Lục Tỉnh Tuyết ôm lấy, anh không hề chuyển biến tốt, ngược lại càng thêm nóng nảy, muốn xé nát cô ta thành từng mảnh.

“Cút! Cút ra cho tôi!”

Dương Thanh bỗng dùng sức. Lục Tỉnh Tuyết phun máu nhuộm đỏ vạt áo, cơ thể rơi thẳng xuống núi như đóa hoa hồng lụi tàn.

Phía trước Ninh Sơn được người ta san bằng nhưng phía sau lại là vách núi dựng đứng cao chót vót. Nếu rơi từ phía sau sẽ đáp thẳng xuống đường quốc lộ từ độ cao vài trăm mét.

Mà Lục Tỉnh Tuyết đang rơi xuống từ phía sau Ninh Sơn.

“Vĩnh biệt anh…”

Cô ta như một chiếc lá yếu ớt rơi tự do.

Đúng lúc này, trái tim Dương Thanh chợt quặn thắt như sắp mất đi thứ gì đó vô cùng quý giá.

“Đừng! Đừng mà Rốt cuộc anh cũng khôi phục lại lý trí, đỏ bừng mắt nhìn Lục Tỉnh Tuyết đang chậm rãi rơi xuống.

“Tinh Tuyết!”

Anh gào lên, không hề do dự nhảy bổ xuống về phía Lục Tỉnh Tuyết.

Từ lúc rơi khỏi đỉnh núi, Lục Tỉnh Tuyết đã nhắm chặt mắt, hai hàng nước mắt chảy dài cùng cô ta rơi xuống vực sâu.

Lúc Dương Thanh nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn đã hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt kiên định. Tốc độ rơi của anh cực kỳ khủng bố, ngày càng tới gần Lục Tỉnh Tuyết.

Mười métI Năm mét!

Một mét!

Ngay khi cơ thể của anh và Lục Tinh Tuyết ngang băng, anh bỗng ôm chặt cô ta vào lòng.

Lục Tinh Tuyết đang rơi tự do bất thình lình bị ôm, lập tức bừng tỉnh.

Cô ta mở mắt ra, trông thấy một gương mặt quen thuộc đang dịu dàng nhìn mình.

“Anh… anh!”

Lục Tỉnh Tuyết mừng rỡ hỏi: “Em đang nằm mơ sao? Hay là em đã xuyên tới một thế giới song song khác, nơi có thể có được anh rồi?”

“Tinh Tuyết, ôm chặt anh!”

Dương Thanh bồng lên tiếng.

Lúc này, hai người chỉ cách chân núi hơn một trăm mét, sắp rơi xuống đất.

Dù Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh nhưng rơi từ đỉnh núi cao mấy trăm mét xuống, không chết cũng phải bị thương nặng.

Lục Tỉnh Tuyết vô thức ôm chặt anh. Khi cô ta cúi đầu nhìn xuống, thấy mặt đất cách mình ngày càng cần liền sợ chết khiếp.

“Anh!”

Bấy giờ cô ta mới ý thức được, không phải bản thân xuyên sang thế giới khác, mà là Dương Thanh cũng nhảy xuống với mình.

“Sao anh lại ngốc như vậy?”

Chương 2196:

Lục Tinh Tuyết đỏ mắt nói. Cô ta vốn không ôm hi vọng sống sót, trong lòng chỉ có áy náy.

Nếu không vì cô ta tùy hứng, có lẽ Dương Thanh vẫn còn cơ hội sống. Nhưng bây giờ, anh đã nhảy theo cô ta.

Rơi xuống từ đỉnh Ninh Sơn cao mấy trăm mét chỉ có một con đường chết.

Dương Thanh không còn tâm trạng để ý tới cô ta, trông thấy mặt đất ngày càng gần bèn tìm kiếm một điểm mượn lực trên vách núi đá.

Nhưng vách núi quá trống rồng, không có lấy một gốc cây nào.

Anh vân có thể sống sót sau khi nhảy từ đỉnh núi cao như vậy, nhưng Lục Tỉnh Tuyết chắc chắn sẽ chết!

Lục Tỉnh Tuyết bị anh đánh rơi xuống, không thể để cô ta chết được, nếu không anh sẽ phải hối hận cả đời.

“Ôm chặt anh!”

Dương Thanh hét ầm lên.

Không cần anh nhắc nhở, Lục Tinh Tuyết vẫn luôn ôm chặt lấy anh.

Trong giây phút ngàn cân seo sợi tóc, Dương Thanh bỗng tóm lấy một tảng đá lớn ở bên cạnh.

“Uỳnh!”

Lực rơi khủng khiếp khiến tay anh như sắp đứt ra. Tảng đá lập tức nứt vỡ, hai người tiếp tục rơi xuống.

May thay, nhờ tóm lấy tảng đá kia, tốc độ rơi của hai người đã giảm mạnh.

Lúc này, bọn họ chỉ cách đường cái dưới chân núi chừng năm, sáu mét.

“Tinh Tuyết, ôm chặt anh!”

Dương Thanh lại lên tiếng nhắc nhở.

Ở dưới không còn chỗ nào để mượn lực, anh chỉ có thể mạnh mẽ đáp xuống đất.

Lục Tỉnh Tuyết ôm chặt Dương Thanh, hai mắt nhäm nghiền, hoảng sợ chờ đợi nguy hiểm ập tới.

“Âm!”

Giây phút rơi xuống đất, Dương Thanh đã chuẩn bị tốt từ trước, hai chân bỗng cong lại dùng hết sức bật ra xa.

Anh ôm Lục Tinh Tuyết lăn mấy chục vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Lục Tinh Tuyết bị va chạm nặng nề, đã ngất xỉu.

Dù sao cô ta cũng chỉ là người bình thường, ngã từ đỉnh núi cao mấy trăm mét, được Dương Thanh bảo vệ, giữ được mạng đã quá may mắn rồi, ngất xỉu cũng là chuyện bình thường.

Dương Thanh nằm trên mặt đất, hít thở dồn dập, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thảm.

“May mà vẫn còn sống!”

Một lúc lâu sau, anh tự lẩm bẩm.

“Tinh Tuyết!”

Bấy giờ anh mới lo lắng kiểm tra cho Lục Tỉnh Tuyết.

Cô ta vốn bị thương lúc anh nổi điên, khi rơi xuống đất lại phải chịu áp lực cực lớn, trông vô cùng thê thảm.

Rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Chương 2197-2198

CHương 2197:

Một tiếng sau ở bệnh viện nhân dân Ninh Châu, Lục Tỉnh Tuyết nằm trong một phòng bệnh VIP, chân trái bó bột.

Dương Thanh ngồi cạnh giường, áy náy nhìn cô ta.

Cô ta bị gấy một chân, may mà vẫn có thể hồi phục, cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Nói cách khác, Lục Tỉnh Tuyết rơi khỏi đỉnh núi cao mấy trăm mét nhưng chỉ ngã gãy chân.

“Chị họi”

Đúng lúc này, Mục Thiên Thiên chạy vọt vào, khóc nức nở nhìn Lục Tinh Tuyết đang näm trên giường bệnh.

Chẳng mấy chốc, Lục Nguyên Thông và Lục Xuyên cũng tới.

“Cậu Thanh, cậu có sao không?”

Hai người kinh ngạc nhìn Dương Thanh chăng chịt vết thương trên người.

Không ai biết anh vừa mới nhảy xuống đỉnh núi.

Cũng không ai biết anh vừa phải chịu áp lực khổng lồ.

Dù là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rơi từ độ cao như vậy, sợ là cũng mất mạng tại chỗ.

May mà Dương Thanh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, lúc gần ngã xuống đất lại tóm được một tảng đá lớn làm giảm lực rơi.

Nếu không, dù anh sống sót được, Lục Tỉnh Tuyết cũng phải chết.

“Chăm sóc Tỉnh Tuyết cho tốt!”

Dứt lời, anh lập tức quay người rời đi.

“Cậu Thanh, cậu ấy không sao thật đấy chứ?”

Sau khi Dương Thanh rời khỏi một lúc lâu, Lục Xuyên mới kinh ngạc hỏi Lục Nguyên Thông.

Lúc bọn họ chạy tới đã nhìn thấy toàn thân Dương Thanh dày đặc vết thương, trông rất thê thảm.

Lục Nguyên Thông lắc đầu, trầm giọng nói: “Thực lực của cậu ấy sâu không lường được, chút thương tích này chẳng là gì đâu”.

Dương Thanh ra khỏi bệnh viện, đi tới Ninh Sơn.

Vừa rồi lúc anh nhảy khỏi đỉnh núi theo Lục Tỉnh Tuyết, nội tâm đang điên cuồng của anh đột nhiên khôi phục bình tĩnh.

Anh biết rõ trước khi rơi xuống, anh chỉ giữ lại được một tia lý trí, nhưng không thể dễ dàng tỉnh táo như vậy được.

Có thể nói đây là lần đầu tiên anh tỉnh lại nhanh nhất sau khi lên cơn cuồng bạo.

Dương Thanh đứng trên đỉnh Ninh Sơn, nhìn xuống chân núi, trong lòng bình tĩnh.

Anh nhắm mắt, nhớ lại lúc anh nổi giận đến phát điên.

Anh đã tha cho Long Huy Hoàng một mạng, nhưng trước khi đi ông ta lại ra tay với Lục Tỉnh Tuyết và Mục Thiên Thiên.

Long Huy Hoàng dùng hai cô gái vô tội này để uy hiếp Dương Thanh, ép anh quỳ xuống tự phế Võ công.

“Ông muốn chết hả?”

Dương Thanh đã hoàn toàn chìm đắm trong cơn giận dữ, trong đầu ngập tràn cảnh tượng vừa xảy ra.

Bản thân anh cũng không ý thức được, chỉ mới nhớ lại mà hai mắt đã đỏ bừng, cơn giận sôi trào, uy lực khủng bố lan tràn ra ngoài.

Chương 2198:

“Sau hôm ngay, Hoàng tộc họ Long không còn tồn tại ở Chiêu Châu nữa!”

Dương Thanh nghiến răng nói.

Trong lúc đó, một cơn đau mãnh liệt ập tới như muốn làm nổ tung đầu anh.

“Aaa..

Anh ngửa mặt lên trời hét lớn, cả người tựa như Tu La đến từ địa ngục.

“Chính là lúc này!”

Dương Thanh cố nén nỗi đau trong đầu, bỗng nhảy từ đỉnh Ninh Sơn xuống.

Anh để cơ thể rơi tự do như không hề cảm giác được gì, tiếng gió ào ào bên tai như đang nằm trên một con thuyền lá lênh đênh trên mặt biển mênh mông.

Dần dà, sắc đỏ trong mắt anh dần biến mất.

Khí tức cuồng bạo đột nhiên biến mất như thủy triều rút xuống.

“Không xong rồi!”

Dương Thanh bỗng bừng tỉnh, phát hiện mình sắp rơi xuống đất.

Không có Lục Tỉnh Tuyết, một mình anh dễ ứng phó hơn nhiều. Anh nhìn thấy chân mình sắp chạm tới một tảng đá lớn.

“Đến lúc rồi!”

Dương Thanh bỗng dùng sức đá mạnh xuống.

Sức mạnh khủng bố khiến một góc của tảng đá vỡ vụn. Cơ thể của Dương Thanh vẫn trên đà rơi xuống.

Nhưng cú đá vừa rồi đã khiến tốc độ rơi của anh giảm đi rất nhiều.

“Uỳnh!”

Mấy giây sau, hai chân anh chạm đất.

Mặt đất lõm xuống hình dấu chân rõ rệt.

Dương Thanh lại như không có việc gì, hai đùi run rẩy.

“Mình thành công rồi!”

Dương Thanh lập tức mừng rỡ.

Anh chợt phát hiện mình đã có thể tự do khống chế, tùy ý cuồng bạo hay bình tĩnh lại.

Anh không biết tại sao lại như vậy, nhưng lại biết sau khi rơi vào trạng thái cuồng bạo, chỉ cần rơi tự do xuống trong bốn năm giây, anh sẽ khôi phục lại bình tĩnh.

Mặc dù trạng thái cuồng bạo khiến anh rất đau đớn, áp lực đè nặng nhưng anh lại có thể phát huy thực lực vượt xa cảnh giới võ thuật của mình.

Với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh hiện giờ, nếu anh rơi vào trạng thái cuồng bạo sẽ không cần sợ cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh nữa, thậm chí còn có thể lấy mạng đối phương.

Từ khi đột phá Siêu Phàm Cảnh, chênh lệch giữa hai cảnh giới nhỏ cũng rất lớn, dù là thiên tài võ thuật cũng khó có thể khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng khi Dương Thanh cuồng bạo lại làm được chuyện này.

Ngay sau đó, anh lại leo lên đỉnh Ninh Sơn, cố gắng ép mình rơi vào trạng thái cuồng bạo rồi lại nhảy khỏi đỉnh núi. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, anh đã có thể lập tức lấy lại bình tĩnh.

Nói đúng hơn, tính từ lúc nhảy xuống vách núi, đến giây thứ tư là anh có thể bình tĩnh lại rồi.

Chương 2199:

Cũng có nghĩa là, nếu sau này gặp phải đối thủ mạnh hơn, chỉ cần nghĩ cách khiến mình rơi vào trạng thái cuồng bạo, anh sẽ đánh ra được thực lực của Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Còn muốn khôi phục bình tĩnh thì chỉ cần tìm nơi cao nhảy xuống, bốn giây là đủ.

Chỉ là không thể lúc nào chiến đấu cũng có sẵn nơi cao để anh rơi tự do bốn giây.

Nói cách khác, anh phải tìm một nơi cao gần bốn mươi mét để nhảy xuống.

"Mình có thể tưởng tượng để kích hoạt trạng thái cuồng bạo, có khi nào cũng có thể tưởng tượng mình đang nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn để giải trừ trạng thái này không nhỉ?"

Dương Thanh lẩm bẩm: "Cứ thử là biết!"

Nói làm liên làm, có kinh nghiệm từ lần trước nên Dương Thanh nhanh chóng kích hoạt được trạng thái cuồng bạo.

Ngay sau đó, anh lại bắt đầu tưởng tượng bản thân đang nhảy khỏi đỉnh Ninh Sơn, cảm giác rơi tự do rất thật.

Lần đầu thất bại!

Anh lại bät đầu thử lần thứ hai!

Lần thứ hai cũng nhanh chóng thất bại!

Tiếp tục!

Lần thứ ba lại thất bại!

Không ngừng tiếp tục!

Mãi đến lần thứ tám, rốt cuộc anh cũng có thể khôi phục bình tĩnh sau ba mươi bảy giây!

“Thành công rồi!”

Dương Thanh kích động hô lên.

Anh vốn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, biết rõ muốn dùng thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đánh bại cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh khó khăn như: thế nào.

Chỉ cần anh rơi vào trạng thái cuồng bạo là có thể bộc phát sức mạnh tương đương Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Tuy anh phải mất ba mươi bảy giây mới giải trừ được trạng thái cuồng bạo nhưng ít nhất cũng chứng tỏ, con đường anh chọn đã đúng. Chỉ cần tiếp tục rèn luyện, có lế sau này còn có thể rút ngắn thời gian giải trừ cuồng bạo xuống ba bốn giây.

Ngay khi Dương Thanh đang chuyên tâm nghiên cứu cách khống chế cảm xúc, kích hoạt và giải trừ trạng thái cuồng bạo thì ở Hoàng tộc họ Diệp xa xôi.

“Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long đã đến Ninh Châu ba tiếng rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì?”

Diệp Hoàng ngồi trên ngai vàng trong điện Diệp Hoàng, lạnh lùng chất vấn.

“Ông nội chờ cháu liên hệ với bọn họ!”

Một người trẻ tuổi đứng dưới ngai vàng cuống quýt đáp.

Anh ta chính là Diệp Xung, thiên tài võ thuật đời thứ ba của Hoàng tộc họ Diệp từng dẫn cao thủ trong gia tộc tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Mà kế hoạch liên thủ với Hoàng tộc họ Long tới Ninh Châu tìm kiếm và tiêu diệt Dương Thanh lần này là do anh ta đề xuất.

Diệp Xung gọi mấy lần vẫn không thấy ai nghe máy.

“Ông nội, sáu cao thủ Thần Cảnh đi chấp hành nhiệm vụ đều mất liên lạc!”

Diệp Xung hốt hoảng nhìn Diệp Hoàng, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Chương 2200:

“Cháu nói gì?”

Diệp Hoàng giật mình, cả giận quát: “Mất liên lạc? Sao lại mất liên lạc?”

“Không phải cháu nói chỉ cần liên thủ với Hoàng tộc họ Long thì nhất định sẽ giết được thằng nhóc kia sao?”

Thấy Diệp Hoàng nổi giận, Diệp Xung sợ run người, lập tức quỳ rạp xuống, hoảng loạn nói: “Cháu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ông đừng lo, cháu sẽ liên lạc với Hoàng tộc họ Long ngay”.

“Hừ!”

Diệp Hoàng hừ lạnh nói: “Lần này Hoàng tộc họ Diệp phái ra sáu cao thủ Thần Cảnh, trong đó còn có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong. Nếu bọn họ gặp chuyện bất trắc, cháu có mười cái mạng cũng không đền nổi đâu!”

Nghe vậy, Diệp Xung lại càng sợ hãi, không dám chậm trễ vội vàng gọi điện cho Hoàng tộc họ Long.

Đối phương nhanh chóng bät máy. Diệp Xung cuống quýt hỏi: “Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đều mất liên lạc hết rồi. Các người thì sao?”

“Người của Hoàng tộc họ Diệp cũng mất liên lạc rồi à?”

Đối phương ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Ông ta đang định gọi cho Diệp Xung, nào ngờ anh ta liên hệ mình trước, trong lòng ngập tràn lo SỢ.

Một Hoàng tộc chỉ có mười mấy cao thủ Thần Cảnh. Lần này để đối phó Dương Thanh, mỗi nhà bọn họ đều phái ra sáu cao thủ Thần Cảnh. Số lượng này đã chiếm một nửa cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc rồi.

Thế mà bây giờ, cả mười hai cao thủ Thần Cảnh đều mất liên lạc.

Điều này có nghĩa là gì?

Một người mất liên lạc thì không nói làm gì, đăng này mười hai người đều vậy, chỉ có thể chứng tỏ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Diệp Xung không biết mình cúp máy bằng cách nào, mãi đến khi Diệp Hoàng chất vấn mới lấy lại tinh thần.

“Ông nội, xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn ụ rồi Diệp Xung hốt hoảng kêu lên: “Sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long cũng mất liên lạc rồi!”

Am!

Khí thế khủng bố trên người Diệp Hoàng càn quét khắp nơi.

“Bịch!”

Diệp Xung bị luồng khí thế này đẩy lùi mười mét, phun máu bay ngược ra ngoài.

“Mày nói gì?”

Thoät cái, Diệp Hoàng xông tới trước mặt Diệp Xung, bóp cổ anh ta hét lớn: “Mày nói mười hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, gồm cả hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đều gặp chuyện sao?”

“Sao có thể như vậy được? Đội quân này tương đương với sức chiến đấu mạnh nhất của một Hoàng tộc, dù là cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng chưa chắc có thể chống đỡ nổi. Sao bọn họ lại gặp chuyện được?”

Hoàng tộc có thể áp đảo các gia tộc khác cũng bởi có nhiều cao thủ Thần Cảnh. Nhưng có nhiều đến đâu thì mỗi Hoàng tộc cũng chỉ có mười mấy người như thế.

Vậy mà giờ đây, Hoàng tộc họ Diệp tổn thất đến sáu cao thủ Thần Cảnh. Diệp Hoàng đang cực kỳ tức giận.

“Xin bố bớt giận!”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên hớt hải chạy vào, quỳ dưới chân Diệp Hoàng đau khổ cầu xin: “Diệp Xung cũng

vì muốn giảm bớt uy hiếp cho Hoàng tộc họ Diệp mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy”.

Chương 2201

CHương 2201:

“Xin bố nể tình thăng bé một lòng vì gia tộc, tha cho nó một mạng!”

Ông ta là bố của Diệp Xung, Diệp Kiến An.

Diệp Kiến An thấy Diệp Hoàng định lấy mạng Diệp Xung liền sợ chết khiếp.

“Bịchl”

Diệp Hoàng tiện tay vung lên, Diệp Xung bay thẳng ra ngoài, nặng nê đâm vào một cột đá trong Hoàng điện, phun ra một ngụm máu.

Dù bị thương nặng nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

“Cảm ơn bối Cảm ơn bối”

Diệp Kiến An vội vàng cảm ơn, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Điều tra xem sáu cao thủ Thần Cảnh kia đã gặp phải chuyện gì cho tôi. Trong vòng nửa tiếng phải báo cho tôi biết bọn họ còn sống hay đã chết!”

Diệp Hoàng lạnh lùng ra lệnh rồi quay người rời đi.

Diệp Kiến An vội vàng đáp: “Vâng!”

Ở Hoàng tộc họ Long, Long Khoa cũng bị Long Hoàng đánh tơi bời.

Lần này quả thực là tai họa với cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp. Nếu cao thủ Thần Cảnh được bọn họ phái ra đều bị giết hại thì đây sẽ là đòn trí mạng.

Bốn Hoàng tộc Chiêu Châu có thể hòa bình chung sống suốt bao năm nay cũng là vì thực lực của bọn họ tương đương nhau.

Tuy vậy, bọn họ vẫn âm thầm tranh đấu, chỉ cần có lòng tin tất thăng sẽ không ngại đối đầu với Hoàng tộc khác.

Hiện giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều tổn thất mất một nửa cao thủ đỉnh cao.

Đây chính là cơ hội tốt nhất của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc Thượng Quan.

Nghĩ tới đây, Long Hoàng lập tức liên lạc với Diệp Hoàng.

“Sao ông lại gọi cho tôi?”

Diệp Hoàng bất máy, tỏ vẻ bình tĩnh hỏi.

Long Hoàng trầm giọng nói: “Không cần nói mấy lời giả dối, tôi vào thẳng vấn đề đây. Rất có thể mười hai cao thủ Thần Cảnh hai Hoàng tộc chúng ta phái ra lần này đều bị diệt rồi”.

“Ông cũng biết chuyện này sẽ gây ra tai họa lớn thế nào với chúng ta”.

“Chúng ta nhất định phải liên thủ, nếu không sẽ bị Hoàng tộc khác chiếm đoạt!”

Nghe thấy thế, Diệp Hoàng cũng lạnh giọng đáp: “Ông nói không sai, bây giờ chỉ có liên thủ chúng ta mới có cơ hội giữ mình”.

“Nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì của những người được phái đi, có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thết”

Long Hoàng cười lạnh: “Xoay chuyển tình thế?

Tôi nói cho ông biết, đây là hi vọng xa vời. Chắc ông đã nghe nói rồi nhỉ? Trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần trước, Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh”.

“Lần này hai Hoàng tộc chúng ta liên thủ ám sát cậu ta, nhưng hiện giờ cả mười hai người đều mất liên lạc. Chẳng lẽ ông vẫn còn ôm hi vọng sao?”

Diệp Hoàng nghẹn họng, đương nhiên cũng biết chuyện này.

“Ông cũng nói lần trước Dương Thanh đã có thực lực Siêu Phàm Cảnh, bây giờ hai nhà chúng ta liên thủ đi giết cậu ta,

liệu cậu ta có chạy tới nhà chúng ta không?”

Chương 2202

CHương 2202:

Sau một lúc im lặng, Diệp Hoàng đột nhiên hỏi.

Đây cũng là điều khiến Long Hoàng lo lắng nhất. Với thực lực hiện giờ của bọn họ, một khi Dương Thanh tìm tới, bọn họ hoàn toàn không có sức chống đỡ.

“Có lẽ chúng ta liên thủ cũng không thể đối phó Dương Thanh. Vậy thì chúng ta chỉ có thể nhờ gia tộc chống lưng giúp đỡ”.

Long Hoàng bỗng lên tiếng.

“Cái gì? Ông định nhờ gia tộc chống lưng của ông trợ giúp sao?”

Diệp Hoàng sợ hãi hỏi: “Ông điên rồi à?”

“Ông có biết gia tộc chống lưng lộ diện có ý nghĩa gì không?”

Long Hoàng cười lạnh: “Nếu không nhờ bọn họ, hai chúng ta còn phần thắng sao?”

“Nhưng mà…”

Diệp Hoàng chưa nói hết câu đã bị Long Hoàng chen ngang: "Đừng nhưng nhị gì nữa. Tôi chỉ không muốn Hoàng tộc họ Long bị hủy diệt, lựa chọn cách tốt nhất thôi. Lỡ cậu ta tìm tới Hoàng tộc họ Long thì sao?"

Diệp Hoàng im lặng hồi lâu, rốt cuộc nói: "Vậy thì tôi đành phải nhờ gia tộc chống lưng trợ giúp.

Không ngờ suốt trăm năm nay không cần nhờ tới bọn họ, lần này lại bị một thăng ranh chưa đây ba mươi tuổi dồn ép đến nước này".

Long Hoàng đang ngồi trên ngai vàng trong điện Long Hoàng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Long Khoa quỳ ở dưới, nơm nớp lo sợ nói: "Gon xin lỗi bố, con đã cố hết sức nhưng vẫn không thể tìm được tung tích của các cao thủ kia".

"Thế nên có thể xác định bọn họ đã bị giết đúng không?"

Long Hoàng lạnh giọng chất vấn.

Long Khoa không dám đáp lại, nhưng vẫn phải gật đầu.

Nào ngờ Long Hoàng không hề đánh ông ta, chỉ thở dài nói: "Không ngờ Hoàng tộc họ Long lại bị dồn tới bước này, thật hổ thẹn với tổ tiên!"

Long Khoa áy náy nói: "Tất cả đều là lỗi của con. Nếu con không khăng khăng đòi lấy mạng Dương Thanh, chúng ta đã

không bị tổn thất lớn như vậy”.

“Con xin lấy cái chết để tạ tội, xin bố cho phép!”

Long Hoàng lạnh nhạt nhìn ông ta: “Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì?”

“Nếu mười hai cao thủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều chết dưới tay Dương Thanh, chắc chắn cậu ta đã khôi phục toàn bộ sức mạnh”.

“Cậu ta nhất định sẽ tìm tới Hoàng tộc họ Long chúng ta. Đến lúc đó dù có đồn hết sức lực, chúng ta cũng không đấu lại được cậu ta!”

Long Khoa càng nghĩ càng thấy sợ.

Nghĩ tới Dương Thanh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, ông ta bất giác run rẩy.

Bây giờ, Long Hoàng mạnh nhất Hoàng tộc họ Long cũng chỉ được xem là bán bộ Siêu Phàm Cảnh. Nhưng Dương Thanh lại là cao thủ Siêu Phàm Cảnh hàng thật giá thật!

Ông ta nghe nói nửa tháng trước, Dương Thanh giao đấu với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh của Hoàng tộc cổ xưa ở đỉnh Ninh Sơn.

Nếu hiện giờ Dương Thanh vẫn còn sống, tức là anh có thể sống sót dưới tay cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Chúng ta chỉ có thể cầu xin bọn họ giúp đỡ thôi”.

Long Hoàng bỗng thở dài.

Chương 2203:

“Bọn họ?”

Long Khoa nghỉ hoặc hỏi: “Phụ hoàng, người nói bọn họ là ai?”

Long Hoàng nhìn chăm chằm ông ta, trâm giọng nói: “Bố đã bồi dưỡng con thành người thừa kế, con chính là Long Hoàng tương lai, cũng nên biết một số chuyện rồi”.

Long Khoa kinh ngạc, không lẽ Long Hoàng vẫn còn bí mật gì đó chưa nói cho ông ta biết sao?

Mà bí mật này còn có thể giúp Hoàng tộc họ Long đối phó Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh nữa sao?

Nhưng quan trọng là, Long Hoàng vừa nói lão †a đang bồi dưỡng ông ta như người thừa kế, còn nói ông ta là Long Hoàng tương lai.

Chảng lẽ lần này ông ta gây chuyện lớn như vậy, Long Hoàng cũng không có ý định trừng phạt sao?

“Gảm ơn phụ hoàng!”

Long Khoa vội vàng cảm ơn.

Trong mät Long Hoàng hiện lên vẻ không nỡ, nhưng vẫn nói ra: “Con biết tại sao bốn Hoàng tộc có thể đứng vững không gục ngã, còn có thể kéo xa chênh lệch với Vương tộc không?”

“Gon phải hiểu trăm năm trước có chín Hoàng tộc, dù năm Hoàng tộc bị hạ cấp thành Vương tộc nhưng cũng không thể bị bốn Hoàng tộc còn lại bỏ xa như vậy được”.

Long Khoa lắc đầu đáp: “Xin phụ hoàng giảng giải!”

“Bởi vì trăm năm trước, người kia ở Yến Đô dựa vào sức mình đánh bại năm Hoàng tộc liên thủ chiếm đoạt Yến Đô. Sau khi bọn họ bị hạ cấp † bốn Hoàng tộc còn lại”.

“đỉnh phong, nhưng lại không thể chống đỡ nổi cao thủ thần bí kia”.

“ông ấy!”

bại cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong? Vậy thì thực Siêu Phàm Cảnh”.

hành Vương tộc, có các cao thủ thần bí tìm tới “Khi đó, ông nội con đã là cao thủ Thần Cảnh “Đối phương chỉ dùng một đòn đã đánh bại Long Khoa giật mình kinh hãi: “Một đòn đánh ực của đối phương ít nhất cũng phải là bán bộ Long Hoàng gật đầu đáp: “Nhưng ông nội con nói thực lực của người kia ít nhất phải là Siêu Phàm Nhất Cảnh!”

Long Khoa hít sâu một hơi, cả kinh nói: “Người kia chủ động tìm tới Hoàng tộc họ Long, còn đánh bại ông nội, chắc chắn là có chuyện gì phải không?”

“Phải!”

Long Hoàng gật đầu: “Ông ta muốn chúng ta trở thành một nhánh của bọn họ, cứ cách mười năm sẽ phái cao thủ tới Hoàng tộc họ Long lựa chọn những cao thủ trẻ tuổi có thiên phú xuất chúng”.

“Ai lọt vào mắt bọn họ đều sẽ bị đưa tới gia e bọn họ”.

Long Khoa bỗng nghĩ tới điều gì đó, kinh ngạc ốt lên: “Con nhớ ra rồi, cách mười năm lại có người tới Hoàng tộc họ Long quan sát thế hệ trẻ th ¡ vỡ.

“Con nhớ ba mươi năm trước, anh ruột của con là Long Dược đã biến mất sau một cuộc đấu võ. Lúc đó bố nói anh ấy chết rồi”.

Long Khoa ngạc nhiên nhìn Long Hoàng: “Có phải anh ấy chưa chết, mà là có thiên phú võ th uật xuất chúng nên bị những người kia đưa đi rồi không?”

Long Hoàng cũng không giấu diếm, gật đầu ói: “Không sai, mấy chục năm nay, Long Dược là dòng chính duy nhất bị bọn họ đưa đi”.

“Nếu bố nhớ không lầm, Long Dược rất quan tâm đến con đúng không?”

“Ông ấy rất tốt với con, thà bị thương cũng không cho phép kẻ nào làm hại đến con”.

“Tính ra bây giờ nó cũng đã 55 tuổi rồi!”

“Không biết thực lực đã mạnh tới mức nào”.

Chương 2205:

Long Hoàng lắc đầu: “Năm đó, lúc nó bị gia tộc kia dân đi, gia tộc kia đã nói trừ khi liên quan đến mạng sống, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không cho Long Dược gặp lại chúng ta”.

“Đừng nói là con, dù là bố cũng không thể gặp được Long Dược”.

“Bởi vì con là đứa em trai mà nó thương yêu nhất vì vậy chỉ khi nào con chết nó mới có thể trở về trả thù cho con’.

Long Khoa chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, ngồi phịch xuống đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Long Khoa biết hôm nay chính là ngày tàn của mình.

Chỉ là ông ta chưa từng nghĩ sẽ chết trong tay bố mình.

“Bố, con không muốn chết! Con không muốn chết!”

Long Khoa bỗng nhiên quỳ dưới chân Long Hoàng, khóc lóc cầu khẩn nói: ‘Phụ hoàng, con không cần gì hết, chỉ cần cái mạng này thôi. Con là máu mủ ruột thịt của bố đấy, sao bố nỡ lòng nào giết con chứ?”

“Phụ hoàng, xin người đừng giết con, chắc.

chăn vẫn còn cách khác để anh trai trở về mà”.

“Chỉ cần liên lạc được với anh trai, anh ấy sẽ nhất định trở về, phụ hoàng, cầu xin người đừng giết con, đừng giết con mài”

Khi Long Hoàng nhìn Long Khoa, vẻ không đành lòng trong mắt càng đậm nhưng chỉ lóe lên rất nhanh rồi biến mất.

Là Long Hoàng, lão ta có rất nhiều phụ nữ, cũng có rất nhiều con cái. Long Khoa cũng chỉ là một trong những đứa con của lão ta mà thôi.

Đừng nói chỉ một Long Khoa, dù là hai đứa con được cưng chiều như Long Khoa nhưng chỉ cần có thể tránh được tai nạn cho Hoàng tộc họ Long thì lão ta cũng có thể hy sinh bọn họ như thường.

Những gia tộc giàu có đều máu lạnh vô tình, chỉ có quyền thế và lợi ích.

“Con trai, xin lỗi, bố chỉ là bất đäc dĩ mà thôi”.

Cuối cùng Long Hoàng lại nói ra một câu, trong lòng bàn tay phải đột nhiên hội tụ một luồng sức mạnh khủng bố sau đó bỗng đánh ra.

“Phụ hoàng, đừng mà…”

“Oành!”

Một đòn đánh trúng đầu Long Khoa khiến ông †a tắt thở tại chỗ.

Nhìn Long Khoa đã chết, trong lòng Long Hoàng nặng trĩu, lão ta ngẩng đầu lên rồi nhắm mắt lại. Lão ta đã tự tay giết chết con trai ruột của mình.

“Dương Thanh, tao nhất định sẽ khiến mày trả giá đắt, nhất định!”

Một lúc sau, vẻ đau thương trong mắt Long Hoàng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vặn vẹo, dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão ta đổ hết mọi thù hận lên người Dương Thanh.

Lúc này Dương Thanh đang ở trên đỉnh núi Ninh Sơn của Ninh Châu, tiếp tục giày vò bản thân. Hết lần này đến lần khác dựa vào sự tưởng tượng để bản thân tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng sau đó lại dựa vào tưởng tượng để khôi phục lại bình tĩnh.

Liên tục ba ngày, anh dường như không cảm thấy buồn ngủ, cứ ở mãi trên đỉnh núi Ninh Sơn, thậm chí không ăn một miếng cơm nào.

Cuối cùng, mãi đến ngày thứ ba, lúc hoàng hôn, anh mới ngừng tập luyện.

“Cuối cùng đã rút ngắn thời gian tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng và bình tĩnh lại trong vòng năm giây.”

Rốt cuộc trên mặt Dương Thanh cũng lộ ra nụ cười.

Chương 2206:

Với cảnh giới Siêu Phàm Nhất Cảnh hiện giờ của anh vốn đã có thể bộc phát sức chiến đấu ngang ngửa với Siêu Phàm Nhị Cảnh, nếu tiến vào trạng thái điên cuồng thì sức chiến đấu của anh vẫn có thể tiếp tục tăng lên.

Dù có gặp phải cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh chưa chắc anh đã thua.

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên.

Là Mục Thiên Thiên đến, cô ta cầm hộp cơm cách nhiệt trong tay, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh nói: ‘Dù là người máy cũng phải nạp nhiên liệu đúng không?”

“Em đến đây tìm anh ba ngày, ba ngày đều mang cơm cho anh thế mà anh không đụng đến một miếng nào’.

“Đây là do chị họ bảo em mang tới cho anh, nếu không phải lo lắng cho anh, em chả thèm tới đây đâu!”

Giọng điệu của Thiên Thiên không vui nói: “Nếu hôm nay anh không ăn, sau này em sẽ không bao giờ đưa đồ ăn đến cho anh nữa”.

“Cảm ơn!”

Dương Thanh nhận lấy hộp cơm sau đó ăn ngấu nghiến.

Trong ba ngày qua, anh tìm mọi cách để rút ngắn thời gian tiến vào trạng thái giận dữ điên cuồng và phát tiết cơn giận, trong lòng luôn thấy rất huyền ảo, nên anh cũng không để ý đến Mục Thiên Thiên.

Không phải anh không muốn để ý đến cô ta mà là anh không rảnh để ý cô ta.

Lúc này, thấy Dương Thanh nói chuyện với mình, lại còn nhận hộp cơm ăn như hổ đói, Mục Thiên Thiên ngạc nhiên không nói nên lời.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã ăn sạch hộp cơm, sạch đến nỗi không còn sót lại một hạt cơm nào.

“Chắc anh ăn chưa no đâu nhỉ? Em sẽ mang cho anh thêm một phần nữa’.

Mục Thiên Thiên nói xong chuẩn bị rời đi.

“Chờ đất”

Dương Thanh gọi Mục Thiên Thiên lại, khẽ mỉm cười nói: ‘Anh không gặp Tỉnh Tuyết mấy ngày rồi, anh cũng muốn đi thăm cô ấy”.

Nửa giờ sau, nhà họ Lục.

Trong biệt thự của Lục Tỉnh Tuyết, Dương Thanh gặp lại Tỉnh Tuyết lân nữa.

Một cánh tay của Lục Tỉnh Tuyết bị bó thạch cao, được quấn bằng băng gạc, treo lên cổ.

Gặp lại Lục Tình Tuyết, trong lòng Dương Thanh hơi khó chịu, mới không gặp ba hôm mà Lục Tỉnh Tuyết gầy đi hẳn, hai mắt hơi sưng đỏ, rõ ràng cô ta đã khóc rất nhiều.

Dương Thanh biết rất rõ tại sao cô gái ngốc này lại khóc, nên trong lòng càng thêm áy náy.

“Anh Thanh, anh tới rồi!”

Thấy Dương Thanh, Lục Tỉnh Tuyết kích động reo lên.

Mục Thiên Thiên thấy vậy cũng đau lòng, lăng lẽ rời đi, nhường lại không gian riêng cho hai người.

Dương Thanh gật đầu: “Tinh Tuyết, xin lỗi, ngày đó anh đã mất khống chế”.

Lục Tinh Tuyết vội lắc đầu cười nói: “Anh Thanh, em không cần lời xin lỗi của anh, chỉ cần anh không sao là tốt rồi”.

Cô ta cười rất vui vẻ, những ngày qua cô ta nghĩ đời này sẽ không bao giờ gặp lại Dương Thanhh nữa, không ngờ Dương Thanh lại đến nhà họ Lục tìm cô ta.

Chỉ là hai người ngồi cạnh nhau cũng không biết nói gì chẳng mấy chốc bầu không khí trở nên tẻ nhạt.

Chương 2207:

Nhưng mà Lục Tỉnh Tuyết vẫn rất vui, dường như chỉ cần ngồi cạnh người đàn ông này cô ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Tỉnh Tuyết…”

“Anh Thanh…”

Hai người bỗng thốt lên cùng một lúc, sau đó nhìn nhau bật cười.

“Hay anh nói trước đi!”

Lục Tỉnh Tuyết nói.

Dương Thanh nâng tách trà lên, uống một hớp, sau đó vẻ mặt hơi khó xử nhìn Lục Tinh Tuyết nói: “Tinh Tuyết, anh định rời khỏi nơi này!”

Dương Thanh vừa nói ra lời này, nụ cười trên mặt Lục Tỉnh Tuyết lập tức sượng ngắt.

Hôm nay Dương Thanh tới nhà họ Lục tìm Lục Tỉnh Tuyết, thực ra là để từ biệt.

Anh đã rời Yến Đô một thời gian dài, có rất nhiều chuyện đang chờ anh về để giải quyết.

Ngoài ra, nếu anh còn ở lại đây thì có lẽ sẽ mang đến nhiều tai họa cho nhà họ Lục, cho nên, anh buộc phải rời đi.

“Được!”

Hồi lâu sau, Lục Tinh Tuyết mới gật đầu, chỉ nói một chữ, sắc mặt đây thương đau.

Dương Thanh không phải kẻ ngốc, anh đã sớm nhận ra tình cảm của Lục Tỉnh Tuyết dành cho mình, nhưng trong lòng anh đã có một người phụ nữ khác, đời này, trái tim anh không có chỗ cho bất kì ai khác ngoài cô ấy.

“Anh Thanh, có phải anh đã nhớ lại tất cả?”

Lục Tinh Tuyết đột nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu, không giấu giếm gì: “Ba ngày trước, ở đỉnh Ninh Sơn, anh đã nhớ lại tất cả”.

“Thì ra là thế, em hiểu rồi!”

Lục Tỉnh Tuyết gật đầu, tuy miệng vẫn cười nhưng nụ cười lại hết sức gượng gạo.

Khi Dương Thanh còn chưa khôi phục trí nhớ, thái độ của anh đã rất kiên quyết, trừ khi chắc chắn mình chưa kết hôn mới có

thể tiếp nhận tình cảm của cô ta.

Nay anh đã khôi phục trí nhớ, toàn bộ ký ức đẹp đế cùng vợ mình đã quay về, anh càng không thể nào tiếp nhận cô ta.

“Tỉnh Tuyết, vừa rồi em định nói gì với anh?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Lục Tỉnh Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, chúc anh lên đường bình an, cũng chúc anh cùng chị dâu hạnh phúc mỹ mãn! Tạm biệt!”

Nói đến đó, mắt cô ta đã ươn ướt, lệ đong đầy trong mắt.

Dương Thanh khe khẽ thở dài, nhìn chăm chú vào Lục Tỉnh Tuyết một lần cuối: “Trong lòng anh, em mãi mãi là cô em gái của anh, nếu có một ngày em gặp rắc rối, cứ tới tìm anh! Gặp lại saul”

Dứt lời, Dương Thanh quay đầu rời đi.

Ngay khi Dương Thanh bước ra khỏi biệt thự, Lục Tỉnh Tuyết không cách nào khống chế được tâm tình nữa, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Nhưng cô ta vẫn cố nén không để mình bật khóc thành tiếng, như sợ Dương Thanh nghe thấy.

Thính lực của Dương Thanh vốn vượt xa người thường, đứng ngoài biệt thự cũng có thể nghe thấy những tiếng nức nở cố nén kia, anh âm thầm thở dài, không do dự nữa, cất bước đi nhanh.

Chương 2208:

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế Ninh Châu, một chiếc máy bay thương mại từ từ hạ cánh, có một người đàn ông trung niên bước xuống từ cầu thang.

“Tránh đường! Tránh đường mau!”

Đúng lúc này, một gã thanh niên trẻ tuổi ăn mặc tân thời cắm đầu lao xuống.

“Chó ngoan không cản đường, ông cút con mẹ nó ra cho tôi!”

Gã thanh niên kia vừa chuẩn bị lao xuống cầu thang lại bị người đàn ông trung niên chặn lối, bèn vươn tay đẩy ông ta một cái.

Chỉ có điều, hắn ta đã cố tình đẩy mạnh nhưng người đàn ông trung niên kia vẫn không hề dịch chuyển.

Säc mặt người đàn ông bị xô đẩy nhanh chóng sa sầm xuống: “Ranh con, mày vừa mắng ai là chó đấy?”

“Con mẹ nó, ông biết tôi là ai không? Tôi cứ mảng ông là chó đấy, ông có thể làm gì được tôi?”

Gã thanh niên kia phách lối quát trả: “Tôi chính là người nhà họ Trương ở Ninh Châu này, ông nội tôi là Trương Quỳnh, chủ

gia tộc họ Trương đấy, tôi đang vội muốn gặp ông nội tôi, ông dám làm tôi mất thời gian ở đây, tôi giết chết ông!”

Sắc mặt người đàn ông trung niên càng thêm âm trầm.

Những người xung quanh nghe thấy gã trai trẻ kia nói thế, đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Người này là người nhà họ Trương, tôi nghe nói, chủ gia tộc họ Lý đã bị giết chết, hiện giờ ở Ninh Châu này, nhà họ Trương là có tiếng nói lắm đấy”.

“Chẳng trách tay này dám lớn lối như vậy, ra là có chỗ dựa lớn”.

“Ông kia nghe giọng có vẻ giống người vùng ngoài tới đây, sợ là gặp phiền phức rồi”.

Vào lúc này, người xung quanh đã xôn xao bàn tán.

Người Ninh Châu đều biết, nhà họ Lý và nhà họ Trương là hai gia tộc lớn nhất ở đây, nay người đứng đầu nhà họ Lý đã bị giết, nhà họ Lý nhất định sẽ suy bại.

Như vậy, nhà họ Trương sắp trở thành bá chủ Ninh Châu rồi.

Có điều, bọn họ còn chưa hay biết, ngay cả nhà họ Trương cũng đã lụn bại rồi, Ninh Châu ngày nay, nhà họ Lục mới là bá chủ.

“Cút ngay!”

Gã thanh niên kia giận dữ quát lớn, ngông nghênh tông về phía người đàn ông trung niên.

“Muốn chết à!”

Đáy mắt người đàn ông trung niên thoáng lóe lên một tia sát khí, tay vung lên.

“Bốp!”

Ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, ông ta vung một cái tát đánh bay gã thanh niên nhà họ Trương kia ra xa.

Đợi khi mọi người lấy lại tỉnh thần, người đàn ông trung niên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn một gã thanh niên nhà họ Trương nảm xa xa là minh chứng ông ta vừa ở đây.

“Chết rồi!”

Bỗng có người hoảng sợ thốt lên: “Cái tay thanh niên nhà họ Trương kia chết rồi!”

“Cái gì?”

Mọi người đều kinh hãi nhìn nhau, có người vội vã chạy tới kiểm tra, phát hiện gã thanh niên họ Trương kia đúng là đã chết.

Chương 2209

CHương 2209:

Không ai ngờ được, chỉ là một vụ xung đột nhỏ lại dẫn đến án mạng, mọi người càng không ngờ rằng, người đàn ông từ nơi khác đến ấy lại có thể giết chết một người trẻ tuổi của nhà họ Trương chỉ bằng một cái tát.

“Ninh Châu này, sắp rung chuyển rồi!”

Ai đó cảm khái nói.

Vào lúc này, người đàn ông trung niên kia đã rời khỏi sân bay, lên một chiếc taxi.

“Thưa quý khách, ông muốn đi đâu ạ?”

Tài xế taxi cười hỏi.

“Đến nhà họ Lục”.

Người đàn ông trung niên chỉ nói mấy chữ, sau đó nhăm mắt lại.

Người nhà họ Lục không ai hay biết, một đại nạn đang đến gần gia tộc mình.

Lúc này, trong trang viên của nhà họ Lục, rất nhiều đại diện các gia tộc lớn của Ninh Châu đã có mặt tại phòng tiệc.

“Ông chủ Lục, xin chúc mừng!”

“Sau này, nhà họ Lục chính là bá chủ của Ninh Châu, ai dám gây gổ với nhà họ Lục thì trước tiên phải qua cửa ải nhà họ Lý tôi đãi”

Trong phòng tiệc, khách khứa đều ra sức xun xoe nịnh bợ chủ nhà họ Lục.

Lục Nguyên Thông nhìn đám người đứng đầu các gia tộc lớn trước đây chưa từng nể mặt lão bao giờ, nay lại cụp đuôi cun cút nịnh bợ, chỉ thiếu nước quỳ xuống xin liếm giày mình, lão nở nụ cười vui vẻ.

Hôm nay, nhà họ Lục cố ý mời những người đứng đầu các gia tộc lớn của Ninh Châu tới tham dự bữa tiệc này.

Lục Tỉnh Tuyết không gia nhập bữa tiệc, cô ta vân ở lại trong biệt thự của mình, Mục Thiên Thiên ở bên cạnh làm bạn.

“Chị à, chị đừng buồn nữa”.

Mục Thiên Thiên kéo tay Lục Tỉnh Tuyết, đau lòng nhìn cô ta, an ủi: “Chính vì anh ấy là người có tình có nghĩa, chị mới thích anh ấy đến thế, đúng không nào?”

“Cũng bởi anh ấy có tình có nghĩa, cho nên trước khi khôi phục trí nhớ, anh ấy không chịu tiếp nhận tình cảm của chị”.

“Nay anh ấy đã nhớ lại quá khứ, đương nhiên sẽ phải rời đi, nếu anh ấy mà không đi, sợ là chính em cũng sẽ khinh thường anh ấy”.

Lục Tỉnh Tuyết gật đầu: “Thiên Thiên, em yên tâm, chị chỉ buồn bã một chút thôi, thư thả cho chị vài ngày, nhất định chị sẽ vượt qua nỗi đau buồn này”.

“Vậy mới đúng chứ! Nào, cười một cái nào!”

Mục Thiên Thiên trêu chọc nói, cuối cùng Lục Tỉnh Tuyết cũng mỉm cười với cô †a.

“Chị này, mai chúng ta đi chơi đi, làm một chuyến vòng quanh thế giới, chị thấy sao?”

Mục Thiên Thiên cười hỉ hả, nói.

Lục Tỉnh Tuyết gật đầu: “Được, để chị mua vé, lát chúng mình đi luôn!”

“Gì cơ? Đi luôn hôm nay ạ?”

Mục Thiên Thiên giật mình.

Lục Tinh Tuyết lại gật đầu: “Chúng ta đi du lịch cả nước một vòng đã, đi một chuyến hai tháng đi, sau đó sẽ ra nước ngoài du lịch. Chị muốn đi xem gấu Bắc Cực, xem chim cánh cụt, tham quan nhà thờ đức bà Paris, còn muốn đi…”

Lục Tỉnh Tuyết vừa nói vừa đặt vé.

Chương 2210:

Mục Thiên Thiên ngây mặt ra một lát mới lấy lại tỉnh thần, cười khổ lắc đầu: “Con gái thất tình thật đúng là điên cuồng! Nếu chị đã muốn điên thì để em điên cùng chị vậy”.

Ngay khi hai người đang lên kế hoạch tính du lịch tới thành phố nào trước tiên thì, có một chiếc taxi châm chậm dừng lại trước cửa trang viên nhà họ Lục.

“Thưa quý khách, đã tới nhà họ Lục rồi, nơi này là đất tư, xe taxi không vào được”.

Tài xế taxi dừng xe, nói với người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên thanh toán tiền xe rồi xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên cổng chính trang viên nhà họ Lục, trên đó có đính một tấm biển lớn với mấy chữ vàng “Gia tộc họ Lục”, ông ta lạnh lẽo lẩm bẩm: “Nghe nói, cậu ở nơi này à?”

“Uỳnh!”

Ông ta vừa dứt lời, tấm biển lớn kia đã rơi xuống đất, vỡ thành mấy miếng.

“Ông là ai?”

Một đội vệ sĩ tuần tra thấy biển hiệu vỡ nát, sắc mặt tức thì biến đổi, căm tức nhìn về phía người đàn ông trung niên kia.

“Dương Thanh có ở trong nhà họ Lục không?”

Người đàn ông trung niên kia lạnh nhạt hỏi.

“Ông kiếm cậu Thanh?”

Đám vệ sĩ tuần tra nghe nói người đàn ông trung niên này muốn tìm Dương Thanh, thái độ lập tức mềm mỏng hẳn đi.

Bọn họ đều biết rõ, nhà họ Lục sở dĩ có được ngày hôm nay đều là nhờ Dương Thanh, nếu người này là bạn của Dương Thanh, bọn họ không thể mạo phạm đến ông ta.

“Ông là bạn của cậu Thanh?”

Đội trưởng đội tuần tra hỏi.

Người đàn ông kia lắc đầu.

“Vậy ông là?”

Đội trưởng đội tuần tra lại hỏi.

“Là kẻ đến giết người!”

Ông ta vừa nói xong, thân hình đã di động, nháy mắt liền xuất hiện trước mặt đội trưởng đội tuần tra.

“Rắc!”

Mọi người chỉ thấy ông ta xòe tay, chộp lấy cổ đội trưởng, thân mình đội trưởng lập tức bị nhấc bổng lên không trung.

Những đội viên khác thấy thế đều sợ ngây người, kinh hoảng không dám động đậy.

Người này xông tới trước mặt bọn họ như thế nào, bọn họ hoàn toàn không thấy rõ.

“Dương Thanh ở đâu?”

Người đàn ông trung niên kia lạnh lẽo hỏi.

“Tôi… Tôi không, không biết!”

Đội trưởng đội tuần tra vội nói.

““Räc!”

Chương 2211:

Một tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cổ của đội trưởng đội tuần tra đã bị bẻ gãy, thân thể bị quảng xuống, mềm oặt gục trên mặt đất.

Những đội viên khác đều sợ hãi chết sững, đội trưởng mới rồi còn sống sờ sờ, vậy mà lại dễ dàng bị giết chết rồi?

“Bịch!”

Mấy gã đội viên còn lại vội vàng quỳ ngay xuống, cầu xin: “Thưa ông, chúng tôi không biết, thực sự không biết ạ!”

“Hay là ông đi hỏi chủ gia tộc chúng tôi đi ạ, nếu cả ông ấy cũng không biết thì ông có thể đi hỏi cô Tỉnh Tuyết, đúng, hỏi cô Tỉnh Tuyết ấy ạ!”

“Cô Tinh Tuyết là người cứu cậu Thanh, để báo đáp ơn cứu mạng của cô Tỉnh Tuyết, cậu Thanh mới trợ giúp nhà họ Lục trở thành bá chủ Ninh Châu, ông cứ đi tìm cô ấy, cô ấy nhất định biết Dương Thanh đang ở đâu”.

“Phụt phụt phụt…”

Ngay khi bọn họ vừa dứt lời, vài viên đá đã xuyên thủng cổ họng bọn họ, mấy thi thể rầm rầm đổ xuống đất.

Bóng người đàn ông trung niên kia lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Lúc này, trong phòng tiệc nhà họ Lục, đám đông đang ăn uống linh đình, sắc mặt mỗi người nhà họ Lục đều vui tươi hớn hở.

Ai cũng hiểu, sau bữa tiệc này, nhà họ Lục sẽ thành bá chủ danh chính ngôn thuận của Ninh Châu.

“Ha ha ha, cảm ơn các vị đã tới chung vui, sau này xin nhờ các vị giúp đỡ nhiều hơn!”

Lục Xuyên là người thừa kế vị trí chủ gia tộc đời tiếp theo của nhà họ Lục, bấy giờ cũng đứng ra chắp tay tươi cười nói với mọi người.

“Chắc chắn rồi, chắc chăn rồi!”

Tất cả đều vui vẻ đáp lại.

“Uỳnh!”

Đúng lúc này, một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa phòng tiệc đột nhiên bị đá tung, bay thẳng vào giữa phòng, mấy vị khách đứng gần cửa nhất đều đã bị cánh cửa hất bay, hộc máu.

“Kẻ nào?”

Tất cả đều khiếp sợ quay ra nhìn.

Người nhà họ Lục đều cực kì tức giận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào bóng người trung niên đứng ngay bậc cửa kia.

Người đàn ông trung niên đó chính là anh ruột của Long Khoa, Long Dược.

“Tên khốn, mày là ai? Dám tự tiện xông vào nhà họ Lục chúng tao, chán sống rồi à?”

Một gã cao thủ của nhà họ Lục quát lớn, xông tới.

Nhưng Long Dược vẫn đứng im, không thèm động đậy một chút, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm gã cao thủ đang xông về phía mình.

“Chết đi cho tao!”

Cao thủ của nhà họ Lục vọt tới trước mặt Long Dược, gầm lên một tiếng giận dữ, đánh ra một quyền.

“Oành!”

Một giây tiếp theo, mọi người đều khiếp sợ chứng kiến, Long Dược đứng yên tại chỗ, vung tay chém ra một chưởng, cao thủ kia lập tức bị đánh bay.

Vừa rơi xuống đất, cao thủ này lập tức mất mạng!

Lặng ngắt!

Chương 2212:

Phòng tiệc rộng lớn như thế chợt rơi vào tĩnh lặng, tất cả sợ hãi nhìn về phía Long Dược.

Lục Nguyên Thông cũng sợ hãi tột độ, cao thủ vừa mới ra tay kia chính là cao thủ Vương Cảnh trung kỳ, lại bị Long Dược đánh một đòn mất mạng, thật khó có thể hình dung thực lực của Long Dược cao cỡ nào.

Ở đây không chỉ có người nhà họ Lục mà còn có những người đứng đầu của nhiều gia tộc quyền thế khác tại Ninh Châu, tất cả đều là người có kiến thức rộng rãi, mặc dù vậy cũng chưa ai từng gặp cao thủ khủng bố bậc này.

Long Dược sát khí đằng đằng đảo mắt nhìn khắp chốn, lạnh lẽo hỏi: "Dương Thanh ở đâu?"

Giọng nói của ông ta ầm ầm như sấm sét nổ vang bên tai từng người, ai nấy đều sợ hãi phát run.

"Dương Thanh?"

"Dương Thanh là ai?"

"Tôi nghe nói, vị cao thủ giúp nhà họ Lục hình như được gọi là cậu Thanh, chẳng lẽ, Dương Thanh chính là cậu ta?"

Nghe Long Dược nói muốn tìm Dương Thanh, mọi người trong phòng tiệc mới bắt đầu thì thào bàn tán.

Người nhà họ Lục càng thêm thấp thỏm lo âu, thì ra người này đến tìm Dương Thanh.

Ai cũng biết, Dương Thanh chính là ân nhân của nhà họ Lục, không có Dương Thanh, chỉ e nhà họ Lục đã bị nhà họ Lý và nhà họ Trương thâu tóm rồi, nói chi đến chuyện làm bá chủ Ninh Châu?

"Dương Thanh đã đi khỏi đây rồi!"

Lục Xuyên lấy can đảm bước lên đáp, sau đó vội hỏi thêm: "Thưa ngài, xin hỏi ngài tìm cậu Thanh có chuyện quan trọng gì sao ạ?"

Long Dược không thèm để ý tới Lục Xuyên, chỉ hơi nhíu mày nói: 'Cho các người mười phút, bảo Dương Thanh tự lăn tới đây nhận lấy cái chết, bằng không, tất cả các người, đều chết!"

Dứt lời, ông ta ngồi xuống trước một bàn ăn, cầm lên một đôi đũa, thản nhiên ăn ăn uống uống.

Tất cả những người ở đây đều căng thẳng ra mặt.

Vài vị đứng đầu của gia tộc lớn đưa mắt nhìn nhau, sau đó một ông già đi tới trước mặt Long Dược, thận trọng dè dặt nói: "Đại nhân, tôi chỉ tới đây tham dự tiệc, Dương Thanh mà ngài muốn tìm không có quan hệ gì với tôi, tôi xin về trước ạ'.

Nói xong, ông cụ quay người chuẩn bị rời khỏi đây.

“Phụt!”

Ông cụ kia mới đi được vài bước đã chững người lại, thân thể châm chậm ngã xuống đất.

Tất cả đều kêu lên kinh sợ, khi nhìn thấy nửa chiếc đũa lộ ra sau ót ông già kia mới biết được chuyện gì vừa xảy ra.

Ngay lập tức, đám người đứng đầu các gia tộc còn đang tính kiếm cớ rời đi đều lộ vẻ sợ hãi, đứng bất động tại chỗ.

Chỉ dùng một chiếc đũa đã có thể dễ dàng giết người, loại cao thủ như thế đâu phải người mà bọn họ có thể đối phó nổi.

“Ông chủ Lục, ông còn đứng đó làm gì? Mau đi liên lạc với cái tay Dương Thanh kia đi, bảo cậu †a tới đây chịu chết nhanh lên!”

“Đúng đúng đúng, mau bảo cái gã khốn kiếp đó tới đây chịu chết đi, chúng ta đều bị cậu ta làm liên lụy rồi đấy!”

Thế là, đám người đứng đầu các gia tộc vốn tới đây để chúc mừng lại quay sang rống to với Lục Nguyên Thông.

Đối với họ, bọn họ chỉ là những người vô tội, hiện tại lại bị nhà họ Lục làm liên lụy, ngay cả đi cũng không đi được.

Nghe mọi người quát tháo ầm ĩ, Lục Nguyên Thông mới lấy lại tinh thần, nghiến răng nói: “Tất cả im ngay cho tôi!”

Chương 2214

CHương 2214:

“Cái gì?”

Dương Thanh vừa ngồi lên một chiếc taxi định ra sân bay, nghe Lục Tinh Tuyết nói thế lập tức giật mình kinh sợ, vội vàng bảo tài xế: ‘Quay đầu, đến nhà họ Lục!”

“Hôm nay nhiều người tới nhà họ Lục thật đấy!”

Tài xế vừa quay đầu xe vừa cười ha hả nói.

Dương Thanh lập tức chú ý: “Trước tôi còn có người khác cũng tới nhà họ Lục à?”

“Đúng vậy, vừa rồi tôi mới chở một vị khách của nhà họ Lục từ sân bay về, sau đó trên đường rời khỏi nhà họ Lục thì lại đón được cậu, lúc này cậu lại muốn quay về đó’.

Tài xế taxi cười hỉ hả nói: “Nhưng vị khách trung niên muốn tới nhà họ Lục đó, thoạt nhìn ăn mặc có vẻ hơi quái dị, trông mới ngoài năm mươi mà lại mặc một bộ đồ thời Hán rất là đúng trào lưu”.

“Chẳng phải hiện tại toàn thanh niên mới thích mặc đồ thời Hán hay sao nhỉ? Giờ đến cả trung niên cũng thích đồ thời Hán rồi à?”

Nghe tài xế nói thế, con ngươi Dương Thanh lập tức co rút lại.

Anh biết, ở Chiêu Châu, còn có vài gia tộc Cổ Võ có truyền thừa mấy trăm năm, bọn họ luôn sống trong khu vực của chính mình.

Những gia tộc Gổ Võ này, trước nay luôn lánh đời, phong cách ăn mặc của bọn họ cũng tiếp nối truyền thống mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm.

Ngay vừa rồi, Lục Tỉnh Tuyết gọi điện tới nói nhà họ Lục sẽ bị tiêu diệt, chẳng lẽ là có cao thủ của gia tộc Cổ Võ nào tới?

Người kia còn trực tiếp yêu cầu muốn tìm mình, vậy là, mình đã vào tầm ngắm của gia tộc Cổ Võ nào đó rồi sao?

Nghĩ tới đây, nồi lo lắng trong lòng Dương Thanh ngày càng tăng, mục tiêu của đối phương là mình, nhưng lại tới nhà họ Lục.

Nếu đối phương xuống tay tàn nhẫn với nhà họ Lục, chỉ e toàn bộ gia tộc đều sẽ không thoát khỏi cái chết!

“Nhanh nhanh lên! Phải trở lại đó trong vòng năm phút!”

Dương Thanh nóng nảy, quát lớn với tài xế, lấy toàn bộ số tiền trong túi đưa cho ông ta, chừng mấy nghìn tệ.

Tuy tài xế không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn năm tiền trước mắt liền lập tức rồ ga tăng tốc đến cực hạn.

“Vùi”

Động cơ rít gào, xe taxi điên cuồng phóng về phía nhà họ Lục.

Lúc này, trong phòng tiệc nhà họ Lục, Long Dược đang nhồm nhoàm ăn uống, dưới ánh mắt khiếp sợ của đám đông, ông ta tiêu diệt sạch một bàn thức ăn ngon.

Người này rốt cuộc đói khát cỡ nào nhỉ?

“Cơm nước trong thế gian quả là rất ngon đấy, so với thức ăn ở Hoài Thành thật đúng là một trời một vực”.

Long Dược ợ lên một tiếng, liếc nhìn đồng hồ, đảo mắt nhìn qua đám đông: “Còn lại hai phút!”

Lời ông ta nói chẳng khác nào bùa đòi mạng, khiến mọi người đều khiếp sợ tái mặt.

“Lục Nguyên Thông, rốt cuộc có liên lạc được với Dương Thanh hay không?”

“Cậu ta mà không tới là chúng ta chết chắc đấy!”

“Lục Nguyên Thông, nếu chúng tôi gặp chuyện gì bất trắc, các gia tộc chúng tôi liên hợp lại trả thù là nhà họ Lục các ông đừng hòng có cơ may thoát được!”

Chương 2215:

Tất cả đều nổi giận chất vấn. Những người đứng đầu các gia tộc mới trước đó còn đang nịnh bợ Lục Nguyên Thông, nay lại như thay đổi thành người khác, thậm chí còn có người chỉ vào mặt Lục Nguyên Thông măng chửi.

Sắc mặt Lục Nguyên Thông cũng đã cực kì âm trầm, lão im lặng thờ ơ, mặc kệ người ta mắng chửi ầm ĩ bên tai.

Giờ có sốt ruột cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể gửi găm hi vọng vào Dương Thanh mà thôi.

Chẳng phải vẫn còn hai phút đó sao.

Từng giây trôi qua, hai phút sắp hết.

Long Dược chậm rãi đứng lên, lạnh lẽo đảo mắt nhìn lướt qua đám người, thản nhiên nói: “Thời gian dành cho các ông đã hết, xem ra, Dương Thanh không quay về đây rồi”.

“Nếu đã thế, tôi đành phải giết sạch các ông để cho cậu ta biết, dám xúc phạm đến Hoàng tộc họ Long, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào!”

Ông ta vừa dứt lời, một luồng uy lực võ thuật khủng bố từ trên người ông ta tràn ra.

Ngay sau đó, tất cả mọi người trong phòng tiệc rộng lớn này tức thì cảm thấy như vừa có một tòa núi khổng lồ đè lên người mình.

“Bịch!”

“Bịchi”

Nháy mắt, toàn bộ đều quỳ phịch xuống đất.

Không phải họ muốn quỳ lạy Long Dược mà vì uy lực võ thuật của Long Dược quá mạnh, ép bọn họ đến thở mạnh cũng không nổi chứ nói gì đến đứng vững.

Có vài người thực lực võ thuật yếu kém đã bị ép đến ửng đỏ mặt mày, thậm chí có người đã hộc máu hôn mê.

“Đại nhân, xin tha mạng!”

“Chúng tôi đều không có quan hệ gì với nhà họ Lục này, chỉ bị mời tới dự tiệc mà thôi, cầu xin đại nhân tha cho chúng tôi một đường sống”.

“Đại nhân, nợ ai người nấy gánh, Dương Thanh của nhà họ Lục xúc phạm đến ngài, ngài cứ tìm Dương Thanh báo thù rửa hận, thật sự không liên quan gì tới chúng tôi mà”.

Tiếng kêu rên đã vang khắp phòng tiệc.

Mát Lục Nguyên Thông cũng đã đỏ ửng, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Ông Tê, cao thủ mạnh nhất của nhà họ Lục cũng quỳ bên cạnh Lục Nguyên Thông, tuyệt vọng nói: “Người này quá mạnh, chưa biết chừng đã đột phá Thần Cảnh đỉnh phong rồi cũng nên”.

“Cái gì? Cao thủ đã vượt trên cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong à?”

Lục Nguyên Thông dại mặt ra.

Ông Tề gật đầu: “Tôi đã từng gặp cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng hơi thở võ thuật trên người bọn họ còn kém xa người này”.

“Bản thân cậu Thanh cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, người này đã dám đến tìm cậu ấy, chắc chắn thực lực cũng phải đạt tới Siêu Phàm Cảnh’.

Sắc mặt Lục Nguyên Thông càng thêm nhợt nhạt: “Lần này, trời muốn tuyệt đường sống của nhà họ Lục ta saol”

Lão cực kì không cam lòng, khó khăn lắm nhà họ Lục mới có thể trở thành bá chủ Ninh Châu, vậy mà, ngay trong ngày đầu tiên đã chọc phải một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Chớ nói cao thủ Siêu Phàm Cảnh, dù chỉ là một cao thủ Thần Cảnh cũng đã đủ diệt nhà họ Lục rồi.

Đối mặt với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhà họ Lục chỉ còn một con đường chết.

“Cậu Thanh, rốt cuộc cậu đang ở đâu?”

Chương 2216

CHương 2216:

Lục Nguyên Thông ngửa mặt lên kêu một tiếng, đôi mắt văn đỏ đây cầu xin.

Hôm nay, cũng chỉ có Dương Thanh mới có thể cứu được nhà họ Lục mà thôi!

“Chết đi!”

Long Dược bỗng gầm lên một tiếng, hơi thở võ thuật trên người ông ta chợt tăng mạnh hơn.

Ngay lúc mọi người đang khiếp sợ, vô số chiếc đũa chợt bay vút lên không trung, tụ lại trước mặt ông ta.

“Giết!”

Long Dược lại quát một tiếng vang dội, hơi thở võ thuật khủng bố quét về bốn phía.

Cùng lúc đó, mấy trăm chiếc đũa đang tụ hội trước mặt ông ta chợt bay vút về phía đầu của những người đang quỳ ở đây như mũi tên rời cung.

Tất cả sững sờ nhìn, đáy mắt ngập tràn tuyệt vọng.

“Âm!”

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chợt một tiếng động lớn vang lên.

Dưới ánh nhìn khiếp sợ của tất cả mọi người, những chiếc đũa đang lao vun vút về phía đám đông đã tiến gần sát mục tiêu lại đột nhiên rơi hết xuống đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, vừa thấy rõ, tất cả lại càng thêm chấn kinh.

Họ chỉ thấy, mỗi chiếc đũa đều đâm vào một chiếc lá cây.

Vậy có nghĩa là, những chiếc lá cây này đã ngăn cản chiếc đũa đang lao về phía họ với tốc độ cực nhanh?

Sao có thể như vậy được?

Trong đầu tất cả mọi người đều nảy ra một câu như vậy, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, không tin cũng buộc phải tin.

“Cậu Thanh!”

Cuối cùng Lục Nguyên Thông nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, lập tức mừng rỡ chảy nước mắt.

Chợt nghe Lục Nguyên Thông lên tiếng, mọi người mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn bóng người trẻ tuổi đứng trước mặt Long Dược, ai nấy đều không thể tin được.

Đa số bọn họ đều không biết “cậu Thanh’ là ai, bây giờ mới biết, cậu Thanh” mà người nhà họ Lục nhắc tới lại là một người trẻ tuổi.

Vừa rồi, chính người trẻ tuổi này đã cứu bọn họ đó sao?

Lúc này, ánh mắt Dương Thanh tràn ngập lửa giận, mắt nhìn chăm chăm vào Long Dược, nghiến răng hỏi: “Ông đường đường là một cao.

thủ Siêu Phàm Cảnh mà lại ra tay tàn độc như thế.

với người thường, vậy có phải hơi quá đáng rồi không?”

“Mày chính là Dương Thanh?”

Chương 2217:

Long Dược ngạo nghề nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt khinh thường không hề che giấu.

Đối với câu hỏi của Dương Thanh, ông ta không thèm để ý trả lời.

“Ông là ai?”

Dương Thanh cũng không cố găng chất vấn chuyện đó, anh đang cực kì tò mò, đối phương rốt cuộc là ai, vì sao phải tới nhà họ Lục tìm mình?

“Hoài Thành, Long Dược!”

Long Dược lạnh lẽo đáp.

“Hoài Thành?”

Đây là lần đầu Dương Thanh nghe tới địa danh này, nhưng từ tên họ đối phương, anh đã có thể lờ mờ đoán ra đôi chút.

“Ông là người của Hoàng tộc họ Long?”, Dương Thanh giật mình hiểu ra.

Long Dược khinh thường cười nói: “Với tao mà nói, trong Hoàng tộc họ Long chỉ có một người thân, đó chính là em trai

tao, Long Khoa, thân phận hiện tại của tao là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành!”

Bấy giờ, Dương Thanh đã hiểu ra vì sao người này lại tới tìm mình.

Long Dược cũng đã nói, trong Hoàng tộc họ Long, ông ta chỉ nhận một người thân là em trai ông ta, Long Khoa, vậy tức là, lân này ông ta tới để ra mặt thay em mình?

Có điều, nếu Long Dược đã gọi Long Khoa là em trai, tất nhiên ông ta cũng phải là người của Hoàng tộc họ Long, vì sao nghe giọng điệu ông ta lại như không muốn có bất cứ liên quan gì tới Hoàng tộc họ Long vậy?

Ông ta còn nói mình là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, vậy phủ thành chủ Hoài Thành rốt cuộc là nơi nào?

Chẳng lẽ, phủ thành chủ Hoài Thành cũng là một gia tộc Cổ Võ?

Nhưng ân oán giữa anh và Long Khoa hẳn cũng không đến mức độ này chứ nhỉ?

Trước kia đúng là anh từng giết mấy người của Hoàng tộc họ Long, nhưng đó chỉ là cao thủ của Hoàng tộc họ Long thôi, không phải là chính Long Khoal “Ông tới ra mặt thay cho Long Khoa?”

Dương Thanh hỏi.

Thấy Dương Thanh vẫn bình thản như không, Long Dược lập tức nổi giận: ‘Mày đã giết em trai tao lại còn dám hỏi tao có phải đang ra mặt thay nó không à?”

“Gái gì? Long Khoa chết rồi?”

Dương Thanh vừa nghe thấy tin này cũng vô cùng kinh ngạc.

“Chảng lẽ không phải chính mày đã giết em trai tao sao?”

Long Dược nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu không phải mày giết em tao thì sao tao phải rời Hoài Thành, lặn lội tới tận Ninh Châu xa xôi này †ìm mày?”

“Ranh con, chịu chết đi!”

Long Dược gầm lên một tiếng, chân thoáng di động, nháy mắt đã vọt về phía Dương Thanh.

Chỉ trong một chớp mắt, hơi thở võ thuật trên người ông ta vọt lên cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, Dương Thanh kinh ngạc nhận ra, thực lực của ông ta đã đạt tới Siêu Phàm Tam Cảnh.

Chương 2218:

“Cút!”

Thấy Long Dược không phân biệt trảng đen đã lập tức tấn công mình, Dương Thanh không hề nương tay, nháy mắt đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, đánh ra một quyền.

“Uỳnh!”

Hai quyền đụng phải nhau, một luồng uy lực đột nhiên bùng nổ, quét về bốn phương tám hướng.

Những người có mặt trong phòng tiệc đều bị luồng uy lực này quét qua, toàn thân chấn động, hộc máu bay ngược ra sau.

Khí thế võ thuật kinh khủng tràn ra bốn phương tám hướng làm toàn bộ phòng tiệc hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, theo những gì họ thấy thì cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đã được xem như cao thủ đứng đầu, còn về cao thủ Thần Cảnh, họ chưa được thấy bao giờ.

Chứ đừng nói chỉ đến cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lúc này họ chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể đang cuộn trào, bị thương rất nặng.

Đây chỉ mới là khí thế kinh khủng mà hai cao thủ bộc phát trong lúc đánh nhau.

Sau khi Dương Thanh và Long Dược đánh chiêu đầu thì không ai lùi bước cả. Hai người vẫn đứng ở vị trí cũ, chỉ là mặt đất dưới chân hai người đã bị lõm xuống.

“Quả nhiên võ thuật của mày đã bước vào.

Siêu Phàm Cảnh!”

Rất lâu sau, Long Dược nheo mắt nói, ánh mắt thấp thoáng sự kinh ngạc.

Tuy ông ta là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, năm bốn mươi tuổi bước vào Siêu Phàm Cảnh. Bây giờ 55 tuổi nhưng thực lực mới đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Mặc dù thực lực của ông ta đang là Siêu Phàm Nhị Cảnh. Nhưng sắp đến Siêu Phàm Tam Cảnh rồi, chỉ còn một bước nữa.

Nhưng với thực lực của ông ta, dù là Siêu Phàm Tam Cảnh tâm thường thì chưa chắc đã là đối thủ của ông ta.

Bây giờ, một chàng trai mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mà đã bộc phát thực lực đến cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh, điều này làm ông ta khá ngạc nhiên.

Ở một nơi võ thuật phát triển mạnh như Hoài Thành, dù có là phủ thành chủ thì cũng chưa có cao thủ ba mươi tuổi nào bước vào Siêu Phàm Cảnh.

“Rốt cuộc mày là ai?”

Long Dược chợt hỏi.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Chắc ông cũng rất rõ tôi là ai nhưng tôi muốn nói với ông răng, cái chết của Long Khoa không liên quan gì đến tôi”.

“Với cảnh giới võ thuật của ông, chắc ông cũng biết rõ căn cứ theo cảnh giới võ thuật của tôi, nếu tôi muốn giết Long Khoa thật thì tôi hoàn toàn có thể giấu tất cả mọi người”.

“Chắc chắn ông bị ai đó lợi dụng rồi, thế nên mới đổ cái chết của Long Khoa lên đầu tôi”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Long Dược nhướn mày, ông ta biết Dương Thanh không hề nói dối.

“Không cần biết có phải mày giết Long Khoa hay không, giữa mày và nó có xích mích rất lớn.

Nó muốn mày chết đúng không?”

Long Dược đã đoán được đầu đuôi câu chuyện nhưng vẫn muốn tiếp tục đấu với Dương Thanh.

“Hữu”

Dương Thanh cười mỉa: “Nếu ông đã nói vậy thì tôi có nói gì cũng vô nghĩa”.

“Nếu ông muốn đấu thì tôi đấu!”

Chương 2219:

Dứt lời, Dương Thanh chuyển động chân, trong nháy mắt anh biến mất khỏi phòng tiệc, cùng lúc đó một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Đỉnh Ninh Sơn, quyết chiến!”

Long Dược cũng biến mất theo.

Đến khi hai người đã biến mất khỏi phòng tiệc, mọi người mới sực tỉnh, mặt ai nấy đều kinh hãi, vội hít thở.

“Rốt cuộc họ là cao thủ cấp nào vậy?”

Có người mặt đầy sợ hãi hỏi.

“Thần Cảnh đỉnh phong à?”

Lại có người vội vã nói.

“Thần Cảnh đỉnh phong?”

Một cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ nghỉ ngờ nói: “Nếu họ chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thật thì họ không thể làm chúng ta bị thương nặng chỉ với sóng dư âm của một lần va chạm được”.

“Tôi không biết cảnh giới võ thuật của họ nhưng tôi có thể chắc chăn rằng, cảnh giới võ thuật của họ đã vượt ra khỏi

Thần Cảnh đỉnh phong”.

Người đó vừa dứt lời, mọi người kinh hãi, ai nấy đều ngây ra như phỗng.

Với người Ninh Châu như họ mà nói, Vương Cảnh trung kỳ đã được xem như cao thủ đứng đầu rồi. Còn về Vương Cảnh hậu kỳ, nếu gia tộc nào có cao thủ thế này thì gia tộc đó có thể khống chế Ninh Châu.

Còn cao thủ Thần Cảnh, họ hoàn toàn chưa bao giờ được tiếp xúc nhưng bây giờ lại có người nói, hai người ban nãy là cao thủ đã vượt ra khỏi cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Lục Nguyên Thông, vẻ mặt phức tạp.

Ai cũng hiểu rõ trong hai người mới rời đi, một khi Dương Thanh chiến thắng thì địa vị của nhà họ Lục ở Ninh Châu này sẽ vững như kiềng.

Một gia tộc có cao thủ đã vượt khỏi cảnh giới Thần Cảnh chống lưng cho, dù là gia tộc đứng đầu Yến Đô cũng không dám đắc tội, đúng không?

Cùng lúc đó, trên đỉnh Ninh Sơn, Dương Thanh và Long Dược đứng đối diện nhau.

Với cảnh giới võ thuật của họ, nếu như đánh nhau ở nhà họ Lục thì nhà họ Lục sẽ thành một bãi phế tích trong nháy mắt, thương vong rất thảm thiết. Chỉ có đỉnh Ninh Sơn mới là nơi đánh nhau thích hợp nhất.

“Nếu tôi không đoán nhầm thì người lợi dụng ông là Long Hoàng nhỉ?”

Dương Thanh phá vỡ sự im lặng trước, nhìn Long Dược hỏi.

Với chỉ số IQ của mình, anh có thể dễ dàng đoán được tại sao Long Dược lại nói anh giết Long Khoa.

Lúc trước Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đã phái mười hai cao thủ Thần Cảnh, kết quả bị một mình anh giết sạch.

Chắc chắn chuyện này đã mang đến một mối nguy lớn cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp, điều Long Hoàng và Diệp Hoàng lo nhất là anh sẽ đến hai gia tộc đó.

Cho nên Long Hoàng tìm Long Dược nhờ ra tay.

Long Dược cũng nói rồi, Long Khoa là em trai của ông ta, nếu thế thì Long Dược cũng là người của Hoàng tộc họ Long.

Có điều Dương Thanh không hiểu tại sao Hoàng tộc họ Long lại có cao thủ Siêu Phàm Cảnh?

Nếu thế thì tại sao Hoàng tộc họ Long không để Long Dược ra tay từ sớm?

Với thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh của Long Dược, các gia tộc khác đâu ai là đối thủ của Hoàng tộc họ Long?

“Câm miệng!”

Long Dược hét lên phẫn nộ, căn răng nói: “Không cần biết cái chết của Long Khoa có liên quan đến mày hay không, tao phải đồn mối thù này lên đâu mày”.

Chương 2220

CHương 2220:

“Đúng là không nói lý lẽ, nếu đã thế thì ra tay chứng minh thực lực đi!”

Dương Thanh vừa dứt lời, anh giãm chân thật mạnh, trong nháy mắt tảng đá không lồ mà anh đang giãm lên hoá thành bột mịn.

Cơ thể của anh bay thẳng về phía Long Dược.

Bây giờ cảnh giới võ thuật của anh là Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng anh có thể bộc phát ra sức chiến đấu vượt mức Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Nếu như ở trạng thái bùng nổ, thậm chí anh còn có thể bộc phát sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Gảnh.

Có điều tạm thời anh không có ý định mang trạng thái cuồng bạo ra đấu với Long Dược.

Sau khi võ thuật bước vào Siêu Phàm Cảnh, muốn tiến thêm bước nữa khó như lên trời. Chỉ có đánh nhau với cao thủ có thực lực tương đương mới có thể nhanh chóng thúc đẩy võ thuật của chính mình, làm thực lực của mình tiến bộ thêm một bậc.

“Muốn chết!”

Thấy Dương Thanh chủ động tấn công mình, mắt Long Dược loé sát khí, biến mất tại chỗ, xông lên chiến đấu.

“Đi chết đi!”

Giây tiếp theo, hai người đều ra đòn hiểm, Long Dược hét lên một tiếng, tung ra một quyền.

Bỗng nhiên một hơi thở võ thuật kinh khủng ập về phía Dương Thanh, giống như muốn đập Dương Thanh thành một đống thịt vụn.

Dương Thanh không hề sợ hãi, anh đã chuẩn bị từ trước nên tay phải ra chưởng, một hơi thở võ thuật cũng kinh khủng không kém cạnh ập đến trước mặt Long Dược.

“Am”

Khoảnh khác khi hai chưởng chạm vào nhau, sóng dư âm nổ mạnh như vụ nổ hạt nhân.

Chỉ thấy trong nháy mắt, núi đá dưới chân hai người vỡ tung, khe nứt to như cánh tay lan ra bốn phương tám huớng.

“Âm!”

Bỗng nhiên lại có một tiếng vang lớn, đỉnh núi dưới chân hai người nổ mạnh, vô số đất đá bay tứ tung.

“Âm ầm ầml”

Giây tiếp theo, hai người lại phát động tấn công.

Bóng hai người nhanh như tia chớp, chỉ có thể nghe được tiếng va chạm vang lên liên tục.

Toàn bộ Ninh Châu bị bao phủ bởi hơi thở võ thuật khủng khiếp của hai người, vô số cao thủ đều ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Sơn, ai nấy đều ngỡ ngàng.

Mặc dù cách rất xa nhưng họ đã cảm nhận được hơi thở võ thuật kinh khủng trên đỉnh Ninh Phong.

“Ninh Châu đang gặp chuyện gì vậy?”

Một nơi đóng quân của Hoàng tộc ở Yến Đô, vài cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc ngỡ ngàng nhìn về phía Ninh Châu.

Yến Đô và Ninh Châu rất xa nhau nhưng hơi thở kinh khủng bộc phát trong trận quyết chiến của cao thủ Siêu Phàm Cảnh lan đến tận Yến Đô.

Với cao thủ Thần Cảnh mà nói, họ rất nhạy với hơi thở võ thuật nên dễ dàng cảm nhận được trận chiến giữa hai cao thủ đứng đầu ở Ninh Châu.

“Trận chiến thế này, sợ rằng cảnh giới võ thuật của hai người đó đã bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh”.

Có một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nghiêm túc nói.

Chương 2221:

“Cái gì? Siêu Phàm Nhị Cảnh?”

Cùng là cao thủ Thần Cảnh, lúc nghe có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, họ đều bất ngờ thảng thốt.

“Chắc là trận chiến mới bắt đầu hoặc là họ vân có thể bộc phát ra năng lực mạnh hơn nữa, chưa đoán hết được đâu”.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mới nói chuyện nhìn về phía Ninh Sơn bằng ánh mắt sùng bái.

Lúc này, Dương Thanh và Long Dược đang chiến đấu kịch liệt, sức mạnh huỷ diệt dường như muốn huỷ hoại cả Ninh Sơn.

Phạm vi mười dặm quanh Ninh Sơn, ngoài Dương Thanh và Long Dược đang chiến đấu kịch liệt ra thì không còn ai nữa.

Cuộc chiến thế này, dù chỉ là dư âm thôi thì cũng đủ để tiêu diệt người bình thường.

“Cậu rất mạnh Sau mười phút chiến đấu, Long Dược chợt ngừng lại, nghiêm túc nhìn Dương Thanh nói: “Nếu không phải vì mối thù giữa mày và em trai †ao thì có lẽ tao sẽ dẫn mày đến Hoài Thành”.

“Với thiên phú võ thuật của mày, ở Hoài Thành, chắc chắn sẽ được thành chủ xem trọng, thậm chí còn được làm đệ tử của thành chủ. Đến lúc đó, cảnh giới võ thuật của mày sẽ tiến bộ cực nhanh”.

“Nhưng từ lúc mày trở thành kẻ thù của em trai tao thì mày đã tự tay hủy hoại tương lai của chính mình!”

Lúc Long Dược nhìn Dương Thanh, mắt đầy sát khí.

Cao thủ như Dương Thanh, không đắc tội thì thôi chứ nếu đã đảc tội rồi thì phải giết chết. nếu không Hoàng tộc họ Long sẽ gặp tai hoạ diệt tộc.

Từ những lời của Long Dược, Dương Thanh cảm nhận được nguy hiểm.

Ban nãy hai người đánh nhau, năng lực tương đương, về cơ bản Dương Thanh đã bộc phát hết sức nhưng chỉ có thể miễn cưỡng đấu với Long Dược.

Từ những lời của Long Dược, Dương Thanh hiểu đối phương đang chuẩn bị dốc hết sức đối phó anh.

“Trước khi giết mày, tao rất muốn biết rốt cuộc mày là ai?”

Long Dược lại hỏi lần nữa, nghi ngờ nói: “Tao vẫn phải thừa nhận nếu ở Hoài Thành, thiên phú võ thuật của mày có thể lọt top ba”.

“Tao không tin người như mày lại không có lai lịch hùng hậu”.

Dương Thanh cười chua chát, lúc trước Vũ Vũ Lan cũng nói với anh như vậy, cả Lưu lão quái của Miêu Thành sắp bị anh giết cũng cho rằng anh có lai lịch rất mạnh.

Nhưng anh thật lòng không biết mình lại có lai lịch mạnh cỡ nào.

Anh chỉ biết nhiều năm trước, mẹ ruột của anh đã chết vì bệnh.

Còn bố ruột của anh, anh vẫn hoàn toàn không biết người đó là ai.

Chẳng lẽ lai lịch của bố mình rất lớn?

“Bây giờ nói những chuyện này có tác dụng gì không?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Long Dược đã hạ quyết tâm muốn giết anh rồi, nếu thế thì dù có làm rõ lai lịch của anh, liệu ông ta có chịu buông tha cho anh không?

“Mày nói đúng lắm, đúng là vô nghĩa. Mày mà không chết thì đó sẽ là cơn ác mộng của Hoàng tộc họ Long. Tao không cần biết mày là ai, hôm nay mày phải chết”.

Long Dược dứt lời, một luồng khí thế càng kinh khủng hơn toát ra từ người ông ta.

Cảm nhận được hơi thở của Long Dược đang càng ngày càng mạnh, mặt Dương Thanh nghiêm túc hẳn lên.

Anh có thể cảm nhận được trong chớp mắt, dường như Long Dược đã đột phá cảnh giới võ thuật.

Chương 2222

CHương 2222:

Nửa tháng trước anh đã từng đấu với Vũ Vũ Lan của Hoàng tộc họ Vũ, mà thực lực của Vũ Vũ Lan là Siêu Phàm Tam Cảnh.

Bây giờ, dường như hơi thở võ thuật trên người Long Dược giống hệt hơi thở võ thuật trên người Vũ Vũ Lan.

Anh có thể đánh bại Vũ Vũ Lan nhưng không có nghĩa anh có thể đánh bại Long Dược.

Bởi vì lúc đấu với Vũ Vũ Lan, anh đang trong trạng thái cuồng bạo, bởi vì trong cơ thể anh vẫn còn liều thuốc hoàn mỹ.

Không những thế còn có ba viên thuốc có thể †ăng cảnh giới võ thuật mà Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh.

Sau đó, anh lại đấu với Black Doctor thực lực gần như Siêu Phàm Ngũ Cảnh, là vì Black Doctor lại rót cho anh liều thuốc siêu hoàn mỹ, một loại hoàn toàn mới, tác dụng còn kinh khủng hơn.

Nhưng bây giờ cảnh giới võ thuật của anh vẫn dừng ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, lại không có viên thuốc tăng cảnh giới võ thuật mà Phùng Tiểu Uyển cho anh, miễn cưỡng có thể dùng cách của mình để tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Dù vậy anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến Siêu Phàm Tam Cảnh.

Mà Long Dược thì tăng thẳng từ Siêu Phàm Nhị Cảnh lên Siêu Phàm Tam Gảnh.

Khoảng cách giữa hai người quá lớn!

“Vốn dĩ tao định tìm một cơ hội thích hợp rồi hãng đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh nhưng tao phát hiện nếu cứ ở Siêu Phàm Nhị Cảnh thì khó mà giết mày được”.

Long Dược hờ hững nhìn Dương Thanh như thể đang nhìn người chết, lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy thì hôm nay tao sẽ đột phá”.

“Mày có thể ép tao đột phá để giết mày, riêng việc này thôi cũng đã vinh dự cho mày lắm rồi!”

Mặt Dương Thanh khá khó chịu, anh nhìn Long Dược chằm chăm: “Ông và tôi không hề có xích mích hay hận thù gì, ông cũng biết rõ cái chết của Long Khoa không hề liên quan đến tôi.

Thậm chí ông cũng bị Long Hoàng lợi dụng để giết tôi”.

“Vậy mà ông vẫn định đấu đến cùng với tôi à?”

“Tôi có thể đồng ý với ông răng chỉ cần ông chịu thua, tôi sẽ tha cho Hoàng tộc họ Long!”

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh cúi đầu, không phải vì anh sợ mà anh không biết, một khi anh tiến vào trạng thái cuồng bạo thì liệu có tỉnh táo được không.

Trong khoảng thời gian này, anh đang luyện cách tiến vào trạng thái cuồng bạo rồi giải trừ nó nhưng bây giờ là thực chiến.

Một khi đấu trận sinh tử với Long Dược, khó mà đoán được kết quả.

Tiến vào trạng thái cuồng bạo càng lâu, anh càng khó kiểm soát bản thân, cũng có nghĩa là anh phải đánh bại Long Dược trong khoảng thời gian ngắn. Nếu vượt quá một khoảng thời gian nhất định, anh khó mà tỉnh táo lại được.

Thậm chí có thể nói là hy vọng xa vời.

Nghe Dương Thanh nói, Long Dược bật cười, cười giều cợt: "Vốn dĩ tao cứ tưởng mày sẽ dốc hết sức đấu với tao nhưng không ngờ chưa bắt đầu mà mày đã sợ rồi".

"Mày làm tao thất vọng quá Mặt Dương Thanh tối sâm, không ngờ mình không muốn cả hai đều thiệt nhưng lại bị Long Dược nghĩ là mình sợ.

Lúc trước khi anh chiến với Black Doctor, mặc dù sức chiến đấu của Black Doctor là Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng ông ta vẫn bị thương nặng.

Huống chỉ Long Dược mới có Siêu Phàm Tam Cảnh?

“Ông muốn đấu một trận sống còn với tôi đúng không?”, giọng Dương Thanh trầm xuống.

“Dương Thanh, mày tự đề cao bản thân mình quá rồi đó”.

Chương 2223:

Long Dược không giận mà còn cười: “Một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như mày mà dám nói vậy với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, mày không thấy buồn cười à?”

Dương Thanh không nói gì, chỉ là ánh mắt đang nhìn Long Dược dần lạnh lẽo.

“Nếu ông đã muốn chiến, tôi mà không đồng ý, chäc ông thất vọng lắm nhỉ?”

Dương Thanh nói bâng quơ.

Cảm nhận được sự bình tĩnh của Dương Thanh, bỗng dưng Long Dược hơi luống cuống, ông ta cảm nhận được sự đe doạ của Dương Thanh.

“Thăng nhóc, tao biết mày cũng có cách để trở nên mạnh hơn nhưng dù gì tao cũng là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh. Một khi tao mà ra tay rồi, mày sẽ không còn cơ hội ra tay đâu”.

Long Dược nheo mắt nói: “Bây giờ tao cho mày được sử dụng cách để trở nên mạnh mẽ, nhường mày ba chiêu. Sau ba chiêu, mày sẽ không còn cơ hội ra tay!”

“Nếu đã vậy thì tôi không khách sáo!”

Dương Thanh dứt lời, chân chuyển động, xông về phía Long Dược.

“Hả?”

Long Dược nhíu mày, ông ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ dùng cách gì đó để mạnh hơn rồi đấu với ông ta nhưng không ngờ anh vẫn giữ thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh để đấu.

Chẳng lẽ Dương Thanh không có chiêu gì để mạnh hơn?

Long Dược âm thầm phỏng đoán.

Đúng lúc này, Dương Thanh đã vọt đến trước mặt ông ta, Long Dược vừa dịch chân là tránh được ngay.

“Âm!”

Một tiếng vang lớn, phần núi đá chỗ ông ta mới vừa đứng đã vỡ tung.

“Rầm!”

“Rầm!”

Ngay sau đó, hai đòn tấn công kinh khủng ập.

xuống liên tục.

Ba chiêu liên tục, quả nhiên Long Dược không hề ra tay với Dương Thanh, ông ta chỉ liên tục tránh. Mà Dương Thanh thì đã dốc hết sức nhưng vân không thể động đến Long Dược.

Mặc dù Siêu Phàm Nhị Cảnh và Siêu Phàm Tam Gảnh chỉ cách nhau có một bậc nhưng chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới biết một bậc nhỏ này chênh nhau đến nhường nào.

“Hết ba chiêu rồi, tiếp theo nếu cậu vẫn ra tay với tôi, tôi sẽ không nể tình đâu”.

Long Dược nheo mắt nói.

Bõng nhiên một luồng hơi thở võ thuật kinh khủng bộc phát trong người ông ta.

Trong khoảnh khắc này, ông ta cứ như vị vua của vùng trời này, khống chế tất cả sinh linh.

Dù có là Dương Thanh thì cũng cảm nhận được hơi thở đàn áp kinh khủng này nhưng anh vân kiên quyết. Lúc nhìn về phía Long Dược, trong mắt anh chỉ có ý chí chiến đấu chứ không hề có ý định sẽ lùi bước.

“Giết!”

Dương Thanh gầm lên một tiếng rồi lại nhào.

về phía Long Dược.

Chương 2224:

“Rầm!”

Nhưng anh chưa kịp vọt đến trước mặt Long Dược thì Long Dược đã vọt đến trước mặt anh.

Ông ta đá một cái, Dương Thanh cảm giác lồng ngực mình sắp vỡ tan, cơ thể bay lên không trung rồi văng ra mười mấy mét..

Không chịu nổi dù chỉ một chiêu?

Dương Thanh phun một búng máu, mặt tái mét.

“Trước mặt tao, mày của bây giờ giống hệt một con kiến, làm sao mà đấu với tao được?”

Lúc Long Dược nhìn Dương Thanh, ánh mắt ông ta đầy khinh thường.

Dương Thanh cắn chặt răng cố gắng bò dậy, lúc nhìn Long Dược, ánh mät anh cực kỳ kiên quyết: “Đến đây đi!”

Dương Thanh vừa dứt lời, anh lại xông về phía Long Dược.

“Rầm!”

Chưa kịp đụng được Long Dược thì anh đã bị đối phương đánh bay.

“Rầm rầm rầm!”

Ngay sau đó mấy lần liên tục, Dương Thanh giống như con gián đập mãi không chết, cứ xông về phía Long Dược hết lần này đến lần khác rồi để bị ông ta đánh bay.

“Dương Thanh, lòng can đảm của mày rất đáng được khen ngợi nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật tao sẽ giết mày”.

Long Dược kiêu ngạo đứng trước mặt Dương Thanh, lạnh lùng nói: ‘Kiếp sau, nhớ rõ là đừng trêu người của Hoàng tộc họ Long nữa!”

Vừa dứt lời, ông ta giơ một chân lên giãm mạnh xuống đầu Dương Thanh.

Giây tiếp theo, một luồng hơi thở võ thuật bùng nổ trong cơ thể anh.

“Âm!”

Mắt thấy chân Long Dược chuẩn bị giãm xuống, Dương Thanh chợt dồn hết sức vào tay phải rồi tung quyền thật mạnh.

“Rầm!”

Dương Thanh tung một quyền đập mạnh lên tảng đá mà Long Dược đang đứng.

Long Dược không thể nào ngờ Dương Thanh vẫn có thể bộc phát đòn tấn công kinh khủng như vậy. Sau khi đánh bay Dương Thanh, ông ta đã thả lỏng cảnh giác.

Long Dược không kịp đề phòng nên bị Dương Thanh đánh trúng chân.

“Rãc!”

Tiếng nứt xương vang lên giòn tan, giây tiếp theo chỉ thấy người Long Dược bay thẳng ra ngoài như quả bóng cao su bị nổ.

Khoảnh khác đánh bay Long Dược, Dương Thanh thừa thăng xông lên.

“Chết đi!”

Anh gầm lên phấn nộ, dồn hết sức lực toàn thân vào bên tay phải rồi chưởng về phía tim Long Dược.

“Mày dám!”

Long Dược kinh hãi mặt tái mét, rống lên.

Chương 2225:

“Rầm!”

Dương Thanh không hề nương tay, ngưng tụ sức mạnh toàn thân đánh mạnh vào phần tim Long Dược.

Gơ thể Long Dược lại bị đánh bay, sau khi bay hơn mười mấy mét thì đập mạnh vào một tảng đá.

Tảng đá chia năm xẻ bảy!

“Phụt!”

Long Dược phun một ngụm máu, hơi thở võ thuật Siêu Phàm Tam Cảnh tan biến như bong bóng bị xì hơi.

Ông ta năm dưới đất thở thoi thóp như chó gần chết.

Dương Thanh lau vết máu ở khoé miệng, nhìn Long Dược đã không còn sức chiến đấu, cuối cùng cũng thở phài nhẹ nhõm.

Long Dược hoàn toàn không ngờ Dương Thanh lại có thể bộc phát một chiêu mang theo sức mạnh ngang ngửa một chiêu của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lúc này ông ta thấy hối hận cực kỳ.

“Mày… Chắc chăn mày sẽ phải trả… Một cái giá rất lớn…”

Đây là câu trăn trối của Long Dược, mạng sống tan biến.

Hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh tan biến, anh ngồi phịch xuống đất, mặt thấp thoáng sự vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

“Cuối cùng cũng chết rồi!”

Anh phức tạp nhìn Long Dược, nói.

Khoảnh khắc khi Long Dược đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, Dương Thanh ý thức được nếu lấy đá chọi đá để đánh bại Long Dược, đó là chuyện không thể nào.

Cho nên anh không để mình tiến vào trạng thái cuồng bạo mà lấy trạng thái mạnh nhất của mình để đấu với Long Dược.

Nhưng dù gì anh cũng mới chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh nên dù sức chiến đấu có mạnh đi chăng nữa thì cũng miễn cưỡng đạt đến Siêu Phàm Nhị Cảnh. Mà bản thân Long Dược là cao.

thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, với thực lực của anh, anh không phải là đối thủ của Long Dược.

Nhưng nếu anh tiến vào trạng thái cuồng bạo thì có thể tăng sức chiến đấu. Dù sao Long Dược mới đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, một khi Dương Thanh tiến vào trạng thái cuồng bạo, anh có thể miễn cưỡng bộc phát sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng nếu chìm trong trạng thái cuồng bạo quá lâu, có thể anh sẽ hoàn toàn mất trí, cuối cùng trở thành một cỗ máy chỉ biết giết người.

Vì thế anh luôn giữ lại chiêu cuồng bạo này, cố găng dốc hết sức chiến đấu, làm Long Dược lơ là cảnh giác, sau đó tìm cơ hội tốt nhất cho Long Dược một đòn trí mạng.

Nếu ban nãy Long Dược không lơ là cảnh giác thì dù anh có dồn hết sức cũng chưa chắc có thể giết ông ta.

“Hoàng tộc họ Long!”

Mặt Dương Thanh trở nên sắc bén, anh không muốn ra tay với Hoàng tộc họ Long nhưng hôm nay sự xuất hiện của Long Dược làm anh ý thức được. Bây giờ không phải anh có muốn ra tay hay không mà Hoàng tộc họ Long không chịu buông tha cho anh.

“Nếu đã vậy thì Hoàng tộc họ Long chỉ có thể biến mất!”

Giọng Dương Thanh lạnh đến cực đỉnh.

Anh hiểu rõ lần này mình đã rước lấy phiền phức lớn đến nhường nào.

Mặc dù Long Dược là người của Hoàng tộc họ Long nhưng lại là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, Dương Thanh không biết Hoài Thành là nơi nào nhưng hiểu rõ chắc chắn giống Miêu Thành. Một nơi chuyên ở ẩn, võ thuật phát triển mạnh.

Chương 2226

CHương 2226:

Long Dược là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, chắc chắn có địa vị cao ở Hoài Thành. Đợi sau khi phủ thành chủ Hoài Thành biết tin Long Dược bị giết, chắc chắn sẽ cho cao thủ nhập thế điều tra.

Anh biết không bao lâu sau, có lẽ Hoài Thành sẽ tra được mình.

Cùng lúc đó, Hoàng tộc họ Long.

Trong một căn biệt thự biệt lập, Long Hoàng đang ngồi trên ghế mây, ánh mắt sắc bén chợt thấy lo lăng.

Không biết tại sao sau khi lão ta tung tin giả Long Khoa bị Dương Thanh giết cho Long Dược, mí mắt lão ta cứ giựt liên hồi, lòng cứ thấy bất an giống như sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Phụ hoàng!”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước đến gọi vài tiếng, Long Hoàng mới sực tỉnh.

“Tới rồi à!”

Long Hoàng nhìn người đàn ông trung niên trước mặt mình, vẻ mặt hơi áy náy.

Người đàn ông trung niên trông rất tiêu điều, lúc nhìn Long Hoàng, ánh mắt bình tĩnh. Trong khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên ông †a được Long Hoàng mời đến.

“Con vẫn giận bố à?”

Mặt Long Hoàng phức tạp nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, lên tiếng hỏi.

Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Không dám!”

Giọng lạnh nhạt đến cực đỉnh.

Người đàn ông trung niên tên Long Tường, là con trai trưởng của Long Hoàng, cũng là bố của Long Thiên Vũ.

Vốn dĩ ông ta mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Hoàng tộc họ Long nhưng sau khi Long Thiên Vũ đác tội Dương Thanh, Long Khoa đứng giữa chia rẽ nội bộ, dẫn đến Long Hoàng từ từ xa lánh Long Tường.

Long Tường của bây giờ không còn chút quyền lực nào ở Hoàng tộc họ Long nữa, thậm chí còn không bằng những người khác họ.

“Bố định để con làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Long, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức lễ sắc phong cho con. Từ nay

về sau, con chính là Long Hoàng tương lai của Hoàng tộc họ Longl”

Long Hoàng chợt nói.

Nào ngờ Long Tường chợt lắc đầu, cười giêu: “Phụ hoàng, người không có ai nữa nên mới nhớ đến con đúng không?”

“Xin lỗi phụ hoàng, con đã mất niềm tin vào Hoàng tộc họ Long rồi, không hề muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế, phụ hoàng chọn nhân tài khác đi”

Long Hoàng nhíu mày: “Con từ chối?”

Long Tường gật đầu: “Từ khi bố thu hồi tất cả quyền lực của con, con đã thề cả đời này sẽ không bao giờ tham gia vào chuyện của Hoàng tộc họ Long nữa”.

Dứt lời, ông ta xoay người đi: “Con đã quyết định sẽ quy y cửa Phật, mong phụ hoàng tác thành!”

“Anh đứng lại đó cho tôi!”

Long Hoàng chợt phẫn nộ, mặt dữ tợn, hét lên: “Anh là con trai trưởng của Hoàng tộc họ Long này, bây giờ Long Khoa đã chết rồi, chỉ có anh mới có tư cách thừa kế ngôi vị!”

Long Tường dừng chân, bình tĩnh nói: “Bố cũng nói đó, bởi vì Long Khoa chết rồi nên con mới có tư cách thừa kế ngôi vị. Nếu đã thế thì bố cứ xem như con cũng chết rồi đi!”

Dứt lời, ông ta không hề do dự nữa, bước thẳng ra ngoài.

“Đồ khốn!”

Chương 2227:

Nhìn bóng dáng Long Tường rời đi, Long Hoàng cực kỳ phân nộ, nếu lão ta mà có cách gì thì sẽ không để Long Tường thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Lão ta có rất nhiều con nối dõi nhưng trong số đông đảo những người con nối dõi của lão ta, chỉ có Long Tường và Long Khoa là hai người có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất. Các hoàng tử khác thì một là thiên phú võ thuật quá kém, hai là quá nhỏ, không đủ để kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Bây giờ hoàng tử duy nhất có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế lại từ chối lão ta, có thể tưởng tượng được lão ta đang phẫn nộ đến nhường nào.

“Dương Thanh, tại tên khốn nhà mày. Nếu không phải mày thì tao sẽ không đích thân giết con trai mình!”

Mặt Long Hoàng dữ tợn, nỗi hận Dương Thanh đã đạt đến đỉnh điểm.

Lão ta chỉ truyền đạt tin giả là Long Khoa bị Dương Thanh giết cho Long Dược, còn Long Dược có tìm Dương Thanh để báo thù hay không, lão ta cũng không biết.

“Người đâu!”

Long Hoàng gầm lên, một người mặc áo đen từ từ xuất hiện trong tầm mắt của Long Hoàng.

“Hoàng Chủ!”

Lão già áo đen khom lưng nói.

“Long Tấn, anh đến Yến Đô một chuyến đi!”

Long Hoàng cắn răng nói: “Tôi muốn những người liên quan đến Dương Thanh đều phải biến mất khỏi thế giới này!”

Long Tấn khẽ nhíu mày: “Hoàng Chủ, làm vậy liệu có quá đáng lắm không?”

“Oan có đầu nợ có chủ, tất cả mọi thù hận đều là thù hận giữa chúng ta và Dương Thanh. Nếu chúng ta làm vậy thật thì sợ rằng chúng ta và Dương Thanh sẽ không chết không thôi”.

“Dương Thanh còn trẻ mà đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ thuật thế này, chắc chắn phía sau có gia tộc Cổ Võ lớn mạnh chống lưng cho”.

Long Hoàng nhướn mày, lạnh lùng hỏi: “Đến anh cũng không thèm nghe theo mệnh lệnh của tôi à?”

Long Tấn khẽ cúi đầu: “Không dám!”

Long Hoàng phần nộ nói: “Nếu đã không dám thì cứ làm theo những gì tôi dặn đi!”

Sau khi Long Tấn đi thực hiện nhiệm vụ, trong tòa biệt thự chỉ còn lại một mình Long Hoàng.

Nồi bất an ngày một lớn khiến cho tâm trạng của lão ta rất bức bối.

“Rốt cuộc sao thế này?”

Long Hoàng tự hỏi.

Trong lúc lão ta lo nghĩ, tại một căn nhà sang trọng khác trong Hoàng phủ họ Long, Long Tường cũng đang rất sốt ruột.

“Bố ơi, bố gọi con ạ?”

Long Thiên Vũ gõ cửa đi vào.

“Thiên Vũ, ông nội con bảo bố đến gặp ông ấy’.

Long Tường vào thẳng vấn đề: “Ông ấy muốn bố thừa kế Hoàng vị!”

“Bố từ chối rồi ạ?”

Không ai hiểu bố bằng con, Long Thiên Vũ hỏi ngay.

Long Tường gật đầu, tự giêu: “Cái gì cũng không quan trọng đối với ông nội con, ông ấy có lòng kiểm soát rất mạnh, cho

dù bố ngồi trên vị trí đó thì có lẽ cùng bị ông ấy năm trong lòng bàn tay”.

Chương 2228

Chương 2228:

“Bố muốn rời khỏi Hoàng tộc họ Long, nên gọi con tới đây là muốn hỏi con có suy nghĩ thế nào về việc này”.

Từ khi xảy ra mâu thuẫn với Dương Thanh, bị phế bỏ tu vi rồi được anh hứa hẹn rằng Phùng Tiểu Uyển sẽ chữa khỏi bệnh cho mình, Long Thiên Vũ như trưởng thành chỉ trong một đêm.

Giờ đây, hắn ta cũng không quá kinh ngạc khi biết được bố muốn rời khỏi Hoàng tộc họ Long, chỉ là trong mắt có thêm mấy phần lo lắng.

“Bố, bố còn nhớ Long Dược không ạ?”

Long Thiên Vũ thình lình hỏi.

Đương nhiên Long Tường nhớ, ông ta gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, Long Dược là anh trai cùng bố cùng mẹ của Long Khoa, cũng là người có thiên phú cao nhất Hoàng tộc họ Long suốt trăm năm qua”.

“Nhưng trời không dung được người tài, mới còn trẻ như thế mà đã chết rồi”.

Long Thiên Vũ lại lắc đầu: “Con nghe nói Long Dược chưa chết mà là được gia tộc Cổ Võ chú ý, trở thành con rể của họ

đấy ạ. Ông ta ở rể tại đó luôn”.

Nghe vậy, sắc mặt Long Tường thay đổi, vội vàng đi đóng cửa rồi mang hẳn ta vào phòng làm việc.

Ông ta nặng nề hỏi: “Con nghe ai nói?”

“Bố còn nhớ cứ mười năm sẽ có một số cao thủ không rõ lai lịch đột nhiên đến Hoàng tộc họ Long chứ?”

Long Thiên Vũ lại hỏi chuyện khác.

Long Tường gật đầu: “Ông nội con tự mình tiếp đãi những người đó mà, lại còn rất kính cẩn với họ nữa’.

“Cứ mười năm họ lại tới Hoàng tộc một lần, lần nào Hoàng tộc cũng tổ chức cuộc so tài võ thuật giữa các hậu bối”.

“Chuyện này có vấn đề gì sao?”

Long Thiên Vũ gật đầu: “Vào ba mươi năm trước, khi đó con mới bốn năm tuổi, con tận mắt nhìn thấy Long Dược cũng ở trong nhóm những người sắp đi, ông nội đích thân ra tiên”.

“Ban đầu, con nghĩ đó chỉ là giấc mơ thôi. Cho đến mấy ngày trước, ông nội bảo con đến gặp, con nghe thấy ông nội nói chuyện với ông Tấn, có nhắc đến Long Dược, gia tộc Cổ Võ và chuyện ở rể gì đấy”.

“Tuy không nghe được toàn bộ nội dung nhưng dựa vào những thông tin đó, về cơ bản con có thể xác định Long Dược vẫn chưa chết mà là được người của gia tộc Cổ Võ dẫn đi, ở rể tại đó nhờ vào thiên phú xuất sắc của mình”.

Nghe hắn ta nói xong, nét mặt Long Tường trở nên thần thờ: “Thì ra là như vậy!”

Ông ta cũng đoán già đoán non về cái chết của Long Dược, nhưng đến tận lúc này mới biết Long Dược còn sống, không những thế còn được người của gia tộc Cổ Võ mang đi.

“Bố, mấy chuyện con vừa nói đều không quan trọng, quan trọng là con nghi ngờ cái chết của Long Khoa là do chính tay ông nội làm!”

Long Thiên Vũ không sợ chết nói ra tin động trời. Vừa dứt lời, mặt mày Long Tường nháy mắt tái mét, vội vàng đưa tay che miệng hắn ta lại.

“Đừng nói linh tinh chứ!”

Ông ta mắng.

Long Thiên Vũ lắc đầu: “Bố à, con không có nói linh tỉnh. Cậu Thanh là người như thế nào, con biết rất rõ. Nếu cậu ấy thật sự muốn giết Long Khoa thì sao phải giết một cách lén lút thế chứ?”

“Với thực lực của cậu ấy, thân không biết quỷ không hay lẻn vào Hoàng tộc họ Long để giết ông nội cũng dễ như trở bàn tay chứ đừng nói là giết Long Khoa’.

“Cậu ấy vốn chẳng hề đếm xỉa gì đến sự khiêu khích của Long Khoa đâu ạ’.

“Thế mà ông nội lại tuyên bố với bên ngoài rằng ông ta bị cậu Thanh giết chết, chuyện này hoàn toàn không tin được”.

Chương 2229

CHương 2229:

Long Tường càng ngày càng ngạc nhiên, nhìn đứa con trai dường như đã trưởng thành rất nhiều ở trước mặt, lòng đầy vui mừng.

“Con dựa vào đó để đoán người đã giết chết Long Khoa là ông nội con?”, ông ta hỏi.

Long Thiên Vũ lắc đầu: “Mấy ngày gần đây, tin tức cậu Thanh xuất hiện ở Ninh Châu đột nhiên nổi lên. Ban đầu, tất cả mọi người đều cho rằng cậu ấy đã chết, giờ lại bông nhiên xuất hiện, đúng là làm cho người ta giật mình”.

“Ngay mấy ngày trước, Long Khoa đã điều động sáu cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Long để hợp sức với sáu cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Diệp. Mười hai người có thực lực Thần Cảnh cùng đến Ninh Châu giết cậu Thanh”.

“Nhưng đã mấy ngày trôi qua mà vẫn không thấy sáu cao thủ Thần Cảnh được phái đi trở lại, con nghỉ ngờ họ đã chết”.

“Thế nên ông nội bắt đầu thấy sợ, sợ cậu Thanh sẽ trở lại Hoàng tộc họ Long. Nhìn tình hình thì cậu ấy mà tới là Hoàng tộc sẽ bị tiêu diệt ngay”.

“Bố cũng biết ông nội là một người thế nào mà. Ông ấy thà để người của Hoàng tộc họ Long chết chứ không cho phép Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt”.

“Trong tình hình này, chỉ có gia tộc Cổ Võ mới có thể cứu được Hoàng tộc”.

“Long Dược là anh trai cùng cha cùng mẹ của Long Khoa, nếu như Long Khoa bị cậu Thanh giết chết thì Long Dược nhất định sẽ báo thù”.

Nghe được những lời này của Long Thiên Vũ, Long Tường sững sờ.

Lâu lắm rồi ông ta không quan tâm đến chuyện trong Hoàng tộc họ Long nên không biết đến những chuyện này. Đến khi nghe Long Thiên Vũ nói, ông ta mới ngộ ra thời gian gần đây trong Hoàng tộc lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Đồng thời, Long Tường cũng cảm giác được, dường như Hoàng tộc đang đối mặt với một nguy cơ rất lớn.

“Thiên Vũ, con đã lớn rồi!”

Ông ta chợt nói với Long Thiên Vũ, nét mặt ngổn ngang cảm xúc.

Tuy Long Thiên Vũ đã hơn ba mươi tuổi nhưng Long Tường vẫn xem hắn ta như một đứa con nít. Cho tới hôm nay, ông ta mới nhận ra con trai mình đã lớn rồi.

Long Thiên Vũ tự giêu cười: “Trước kia là con quá ngu muội, không biết trời cao đất dày, từ khi gặp được cậu Thanh con mới biết mình chỉ là một con ếch ngồi ở đáy giếng”.

“Con đừng xem nhẹ bản thân. Một thanh niên tài tuấn như cậu Thanh, cho dù vào trong những gia tộc Cổ Võ kia cũng sẽ là một người rất xuất Sạc.

Long Tường đáp. Câu nói này không phải an ủi mà là sự thật.

Long Thiên Vũ bỗng nhiên sốt ruột nói: “Bố, mới vừa rồi con nhìn thấy ông Tấn rời khỏi Hoàng tộc. Con lo là ông nội muốn giết những người bên cạnh cậu Thanh’.

“Không phải những người bên cạnh cậu Thanh đều đi hết rồi sao?”, Long Tường cau mày hỏi.

Hản ta nặng nề nói: “Đi thì đi rồi, nhưng ở Yến Đô còn một vài người có liên quan đến cậu ấy.

Con hiểu tính cách của ông nội, nổi điên lên là cái gì liên quan đến cậu Thanh cũng muốn tiêu diệt sạchl”

Nét mặt Long Tường tức khắc thay đổi: “Thiên Vũ, không thể để chuyện này xảy ra được. Nếu không làm gì những người bên cạnh cậu Thanh thì Hoàng tộc họ Long còn có hy vọng, một khi làm vậy, cậu Thanh sẽ không bỏ qua cho chúng †a đâu!”

Long Thiên Vũ cảm thấy rất áp lực. Hắn ta có thể đoán ra được Long Hoàng giết Long Khoa rồi đổ tội cho Dương Thanh, thậm chí còn đoán được Long Hoàng phái Long Tấn đi giết người thân và bạn bè của Dương Thanh thì tất nhiên cũng hiểu được hậu quả của chuyện này.

“Bố, bây giờ con sẽ đi Yến Đô!”

Long Thiên Vũ không chần chừ, lập tức hạ quyết tâm.

“Chờ đãi”

Hắn ta vừa định đi thì Long Tường lên tiếng: “Nếu Long Tấn không muốn dừng việc giết bạn bè của Dương Thanh lại thì nói cho bác ấy biết, chỉ cần chịu dừng tay thì cái ơn bác ấy nợ bố xem như xóa bỏi”

Chương 2230:

“Vâng!”

Long Thiên Vũ gật đầu, không có thời gian để hỏi cái ơn đấy là thế nào, chỉ muốn sớm ngày đuổi kịp Long Tấn để tránh cho những rắc rối không cần thiết xảy ra.

Nhìn bóng lưng của hắn ta, trong đôi mắt sâu thẳm của Long Tường tràn đầy lo lắng.

Con trai trưởng của Hoàng tộc họ Long đương nhiên không tâm thường, ông ta hiểu rất rõ hậu quả của việc chọc giận Dương Thanh sẽ nghiêm trọng đến nhường nào.

Lúc này chỉ có thể đặt niềm tin lên Long Thiên Vũ. Nếu không thể ngăn cản Long Tấn, sợ là Hoàng tộc họ Long cách ngày bị diệt tộc không lâu nữa.

Tại sân bay quốc tế Yến Đô, một người trẻ tuổi bước ra từ sân bay.

Nhìn khung cảnh thân thuộc xung quanh, ánh mắt anh đầy cảm xúc.

“Chủ tịch!”

Người nọ vừa ra khỏi sân bay thì có một chiếc Audi A8 dừng bên cạnh anh. Một người trung niên xuống xe, nét mặt cực kỳ

kích động.

“Vất vả cho ông rồi!”

Anh võ vào bả vai của ông ta, đôi mắt mang theo sự cảm kích.

Người trẻ tuổi đương nhiên là Dương Thanh vừa từ Ninh Châu trở lại Yến Đô, người trung niên chính là Lạc Bân.

“Chủ tịch, cuối cùng tôi cũng chờ được ngày cậu trở lại rồi!”

Đôi mắt Lạc Bân ươn ướt.

Từ sau khi Dương Thanh đột ngột biến mất vào một tháng trước, ông ta đã chịu áp lực biết bao nhiêu.

May mà anh đã sắp xếp các Ảnh Vệ bên cạnh ông ta trước khi đi, nếu không Lạc Bân cũng không biết mình có thể sống đến hôm nay không nữa.

Hai mươi phút sau, tại phòng họp trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh.

Dương Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa, Lạc Bân ngồi ở bên cạnh, các giám đốc điều hành khác thì chia nhau ngồi ở hai bên. Ai cũng tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn về phía anh.

Chuyện Dương Thanh dẫn người thân đi nơi khác vào một tháng trước đã lan truyền khắp Yến Đô, thậm chí còn có người đồn rằng anh và người nhà đã chết.

Chính vì vậy, trong tập đoàn Nhạn Thanh vang lên rất nhiều ý kiến khác nhau làm cho Lạc Bân rất áp lực.

“Tất cả đã đến đông đủ chưa?”

Dương Thanh nhìn lướt qua xung quanh, lên tiếng.

Nhìn chiếc ghế trống ở đối diện mình, sắc mặt Lạc Bân hơi khó coi, cắn răng đáp: “Phó tổng giám đốc Hoàng vẫn chưa tới”.

Dương Thanh nhíu mày. Lúc được Lạc Bân đến sân bay đón, anh đã ra chỉ thị nửa tiếng sau mở họp.

Thế mà lúc này vần còn người chưa đến.

Dương Thanh cũng nhận ra được vài điều từ nét mặt của Lạc Bân, lạnh giọng hỏi: “Có liên lạc được với Hoàng Lỗi không?”

“Thưa chủ tịch, phó tổng giám đốc Hoàng nói mình bị bệnh, cảm thấy không khỏe nên hôm nay không đến.

Giữa lúc đó, một giám đốc điều hành dưới trướng phó tổng giám đốc Hoàng dè dặt đứng dậy, nói.

“Không khỏe?”

Lạc Bân nhếch mép: “Không khỏe hay là thấy chủ tịch về rồi nên sợ quá, không dám dự họp?”

Chương 2231

CHương 2231:

Sác mặt của tên giám đốc kia hơi xấu đi, cúi đầu không đáp lời.

“Thông báo cho Hoàng Lõi, trong vòng mười phút không đến họp thì sau này không cần tới nữa!”

Dương Thanh nói thẳng thừng, nhìn lướt qua những người ở đây: ‘Bắt đầu họp!”

Đã hơn một tháng Dương Thanh không đến tập đoàn Nhạn Thanh, không nắm rõ về tình hình của tập đoàn nên vừa về đã tổ chức cuộc họp để năm khái quát.

Anh nhìn Lạc Bân, nói: “Sếp Lạc, ông nói trước đi”

Ông ta gật đầu, nhanh chóng báo cáo: ‘Dự án quan trọng nhất ở tập đoàn Nhạn Thanh hiện nay vần là dự án xây dựng Thành Cửu Châu. Thành Cửu Châu ở Yến Đô đã qua giai đoạn nghiệm thu và hoàn tất các thủ tục liên quan. Hiện giờ, tất cả †òa nhà văn phòng và cửa hàng ở đó đều đã được cho thuê”.

“Bên cạnh đó, tám châu vực khác cũng đang trong quá trình xây dựng Thành Cửu Châu, về cơ bản thì tiến độ hoàn thành công trình đã đến bảy mươi phần trăm, dự kiến cuối năm sẽ hoàn thành”.

“Các hoạt động kinh doanh khác của tập đoàn cũng đã đi vào nề nếp, tuy có gặp một chút rắc rối nhưng đều được giải quyết nhanh chóng”.

Lạc Bân nói sơ lược mọi vấn đề, nét mặt chợt hiện lên sự do dự như không biết có nên nói hay không.

“Ông còn gì muốn nói nữa?”, Dương Thanh hỏi.

Lạc Bân hạ quyết tâm, tiếp tục báo cáo: “Thưa chủ tịch, nhà họ Tưởng ở Hoàng thành Long muốn mua lại tập đoàn Nhạn Thanh với giá một tỷ, bị tôi từ chối thì dùng thế lực của mình, kết hợp với các thế lực đứng đầu tám châu vực khác để tấn công dự án Thành Cửu Châu ở những nơi đó’.

“Do vậy mà chỉ phí để xây dựng công trình đã tăng gần gấp đôi. Nếu không thì chăc chăn dự án xây dựng Thành Cửu Châu ở tám châu vực còn lại sẽ hoàn thành trước tháng chín!”

Nghe ông ta nói xong, Dương Thanh nổi giận.

“Một tỷ mà cũng đòi mua lại tập đoàn Nhạn Thanh? Ai cho họ lá gan đó thế?”

Anh giận dữ nói.

Đến hôm nay, giá trị thị trường của tập đoàn Nhạn Thanh đã lên đến hàng trăm tỷ, thế mà nhà họ Tưởng lại muốn dùng một tỷ để mua. Đúng là quá ngông cuồng.

Kể cả Hoàng tộc họ Long cũng không dám làm vậy chứ đừng nói nhà họ Tưởng chỉ là một gia tộc trong Hoàng thành Long.

“Nhà họ Tưởng sau khi bị từ chối thì liên lạc với Hoàng Lỗi, muốn nâng đỡ Hoàng Lỗi thăng chức. Nếu cậu về trễ mấy ngày thì có lẽ tôi đã bị Hoàng Lỗi thay thế rồi”.

Lạc Bân cẩn thận nói.

“Tên này muốn chết rồi!”, trên khuôn mặt Dương Thanh đầy sát ý.

Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mà mẹ để lại, anh quyết không phép bất kỳ kẻ nào dám gây bất lợi cho tập đoàn.

Phòng họp rộng rãi lập tức chìm trong im lặng, Lạc Bân cực kỳ căng thẳng, không dám thở mạnh.

“Trừ Hoàng Lỗi ra thì còn ai nữa?”

Dương Thanh kìm nén cơn giận, nhìn Lạc Bân hỏi.

Vừa nói xong, anh phát hiện gần một nửa giám đốc điều hành trong phòng họp đều đột nhiên trở nên hốt hoảng.

Lạc Bân nhìn xung quanh rồi đáp: “Thưa chủ tịch, những người khác đều bị Hoàng Lỗi gây áp lực nên mới lựa chọn đứng cùng thuyền với ông †a, mong cậu có thể cho họ thêm một cơ hội”.

Những tay giám đốc đã quy thuận Hoàng Lõi tức thì lộ vẻ cảm kích.

Dương Thanh lại nhíu mày: ‘Lạc Bân, ông nên hiểu thứ tôi không thể khoan dung nhất chính là kẻ phản bội!”

Chương 2232

CHương 2232:

“Thế mà ông lại nói đỡ cho kẻ phản bội?”

Lạc Bân sợ hãi, hốt hoảng nói: “Tôi không dám!”

“Không dám thì đuổi toàn bộ những kẻ chọn đi theo Hoàng Lỗi đi!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Anh biết ông ta đang nghĩ gì, việc đột ngột sa thải một nửa giám đốc điều hành sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn cho tập đoàn Nhạn Thanh.

Nhưng đối với Dương Thanh, những kẻ này đã dám phản bội một lần thì sẽ dám phản bội lần hai. Nếu mưu tính được chuyện gì có lợi cho.

mình, có thể họ còn muốn anh chết.

Dương Thanh không thể nào tha thứ trong tập đoàn Nhạn Thanh do một tay mẹ mình sáng lập nên lại có loại người hai mặt này.

“Cho mấy người ba ngày để giao lại công việc cho cấp dưới, sau đó cút ra khỏi tập đoàn Nhạn Thanh đi!”

Lạc Bân nhìn lướt qua những người ở đây, lạnh giọng nói.

Hiển nhiên là nói với những người đi theo Hoàng Lỗi.

“Một ngày thôi!”

Giọng Dương Thanh lạnh ngắt: “Nội trong hôm nay, không cần biết có phải tăng ca đến tối muộn hay không cũng phải bàn giao công việc rõ ràng, sau đó cút đi!”

“Không nghe lời thì giết!”

“Rầm!”

Anh vừa nói xong thì võ lên bàn một phát.

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, chiếc bàn cứng vô cùng kia xuất hiện một dấu tay.

Nhìn dấu tay trên bàn họp, đám giám đốc điều hành sợ mất mật, nét mặt của ai cũng đầy hãi sợ.

Những tay giám đốc đi theo Hoàng Lỗi càng kinh hoàng hơn, thân thể run rẩy không kìm lại được.

Họ đều là người bình thường, chưa từng chính mắt nhìn thấy sức mạnh của người luyện võ.

Mà nếu để họ được chứng kiến sức mạnh chân chính của anh thì có khi còn sợ hơn.

“Dương Thanh, mày đúng là ngông cuồng!”

Giữa lúc đó, đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa phòng họp. Một người trung niên đi vào, sau lưng còn có một ông lão tóc hoa râm.

Người trung niên vừa lên tiếng là Hoàng Lõi, Dương Thanh vừa nhìn đã nhận ra.

Còn ông lão tóc bạc sau lưng ông ta thì mang trên mình khí thế của một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong.

Rõ ràng ông lão này là người của nhà họ Tưởng ở Hoàng thành Long, nếu không thì một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong không thể đi theo sau Hoàng Lỗi như tùy tùng thế được.

“Có tôi ở đây, không ai có thể đuổi mọi người đi, Hoàng Lỗi nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh, hiển nhiên ông ta nói câu này với những giám đốc điều hành đã chọn theo mình.

“Hoàng Lỗi!”

Lạc Bân giận dữ quát: ‘Ông có biết mình đang nói gì không?”

“Ông câm miệng lại cho tôi!”

Chương 2233:

Hoàng Lỗi nói: “Đừng nghĩ rằng Dương Thanh đã quay lại là có thể ra mặt giúp ông. Để ông đây nói cho mà nghe, Dương Thanh không về thì còn sống, tới đây thì chết chắc rồi!”

“Hiện giờ cả Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp đều đang đuổi bắt cậu ta, có lẽ người của hai Hoàng tộc lớn này đã hay tin, đang trên đường tới tập đoàn Nhạn Thanh cũng nên”.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ hờ hững nhìn Hoàng Lỗi như một tên hề.

Thấy ông ta xuất hiện, những giám đốc điều hành định ra ngoài đều dừng lại, khiêu khích nhìn Dương Thanh.

Anh không hề quan tâm đến những người thấp kém kia, híp mắt nhìn Hoàng Lỗi, nói: ‘Cho dù Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp tới đây cũng không làm gì được tôi, huống chỉ là ông”.

Bị Dương Thanh nhìn chằm chằm, người Hoàng Lỗi run lên. Nhưng nghĩ đến việc nhà họ Tưởng đã hứa hẹn sẽ cho mình một số lợi ích, nõi sợ hãi trong lòng ông ta lập tức tan thành mây khói.

“Dương Thanh, mày đúng là gan to băng trời, lời lẽ ngông cuồng thế này mà cũng dám nói ra.

Mày chết chắc rồi!”

Hoàng Lỗi trêu cợt nói.

“Bớt nói nhảm, để lại lời trăng trối đi, tôi sẽ tiễn ông lên đường!”

Dương Thanh lạnh giọng nói.

“Ha ha!”

Hoàng Lõi cười phá lên: “Dương Thanh, mày đúng là không biết trời cao đất dày, nghĩ mình là chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh nên có thể vềnh váo trước mặt tao à?”

“Ông đây nói cho mày biết, bây giờ tao đang đại diện nhà họ Tưởng của Hoàng thành Long đến đây đàm phán với mày”.

“Tao cho mày một tỷ, giao tập đoàn Nhạn Thanh ra đây, mày còn có thể cầm số tiền lớn này để chơi bời. Nếu không, đừng nói là một tỷ, để cái mạng mày ở lại đây luôn đi!”

Ông ta vừa nói xong thì cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong sau lưng đột nhiên tiến lên một bước, khí thế bùng nổ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đang ở trong phòng họp đều cảm giác được áp lực cực mạnh kia, mặt mày ai nấy đều tái mét.

“Biết ông ấy là ai không?”

Hoàng Lỗi kiêu căng nói: “Ông ấy là cao thủ của nhà họ Tưởng, có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong lận đấy. Kể cả người đứng đầu của các Vương tộc ở Chiêu Châu cũng chỉ đang ở Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi”.

“Dương Thanh, tao cho mày một phút đồng hồ, nếu mày chịu giao tập đoàn Nhạn Thanh ra thì nhà họ Tưởng sẽ cho mày một tỷ, không thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày!”

Sác mặt Lạc Bân lập tức thay đổi, đứng trước mặt Dương Thanh, căm tức quát: “Ông dám!”

Lạc Bân chỉ biết Dương Thanh rất có thực lực, rốt cuộc mạnh đến đâu thì ông ta không rõ.

Nhưng ông lão đang đứng bên cạnh Hoàng Lỗi lại cho ông ta áp lực rất lớn.

Lúc này, trong lòng Lạc Bân chỉ có một suy nghĩ, đó là dù có chết cũng phải chết trước Dương Thanh.

Thấy hành động này của Lạc Bân, Dương Thanh rất cảm động.

“Chỉ là một con kiến Vương Cảnh đỉnh phong mà cũng dám lên mặt với tôi?”

Anh lạnh lùng cười, tư thế ngồi vẫn vững như núi.

“Mày chán sống rồi đúng không!”

Cao thủ nhà họ Tưởng nghe thấy câu nói của Dương Thanh thì nổi cơn thịnh nộ, lao đến trước người anh rồi tung một cú đấm.

“Ha ha, chủ tịch của mấy người chết chắc rồi!”

Chương 2234:

Hoàng Lõi cười săng sặc như đã thấy hình ảnh Dương Thanh bị người của nhà họ Tưởng đấm cho vỡ đầu.

“Chủ tịch!”

Lạc Bân liều lĩnh xông lên, định chặn đòn tấn công cho Dương Thanh.

Nét mặt của những giám đốc kia đều cực kỳ hốt hoảng.

“Cút!”

Khi cú tấn công của cao thủ nhà họ Tưởng sắp chạm đến, Dương Thanh đột nhiên gầm một tiếng.

Khí thế kinh khủng nháy mắt bộc phát ra.

Một chữ “Cút” như tiếng sấm rền vang lên trong đầu của ông lão kia.

“Phụt!”

Trước ánh nhìn bàng hoàng của mọi người, cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Tưởng hộc máu, bay thẳng ra ngoài phòng họp như diều đứt dây, nặng nề đập vào bức tường

ở ngoài hành lang rồi rơi xuống đất, lại phun ra một ngụm máu. Tình trạng rất thảm thương.

Aml Giờ phút này, ai nấy đều khiếp sợi Tất cả mọi người đều không dám tin mà nhìn Dương Thanh, Hoàng Lỗi cũng trợn trừng hai mắt.

Chính mắt họ đã nhìn thấy cao thủ nhà họ Tưởng lao đến trước mặt Dương Thanh, nhưng chưa kịp làm gì, thậm chí Dương Thanh cũng không ra tay, chỉ quát lớn một từ ‘cút” mà đã bay ra ngoài.

“Ông ta, chết rồi!”

Lúc này, một giám đốc điều hành nhìn ông lão chết không nhắm mắt kia, nét mặt đầy sợ hãi.

“Gì cơ?”

“Chết rồi?”

“Không!”

Sau một lúc thần thờ, Hoàng Lỗi khó tin hét lên: ‘Không thể nào! Sao lại vậy được?”

“Ông Trương là cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong của nhà họ Tưởng cơ mà, sao có thể bị giết được?”

Hoàng Lỗi như hóa điên xông tới trước mặt cao thủ nhà họ Tưởng, xác nhận được cao thủ vô cùng hùng mạnh trong mắt mình đã chết thật rồi.

Đã thế còn là bị một chữ giết chết.

“Bịch!”

Hoàng Lõi lập tức quỳ hai gối xuống đất, lê lết đến dưới chân Dương Thanh, sợ hãi cầu xin: ‘Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi biết lỗi rồi”.

“Bọn họ uy hiếp tôi phải phản bội cậu, nếu không sẽ giết tôi”.

“Chủ tịch à, tôi cũng là bị ép buộc, bất quá nên mới làm vậy thôi! Xin chủ tịch hãy tha mạng cho tôi, sau này tôi không dám nữa đâu”.

Dương Thanh lạnh lẽo nhìn ông ta, nói: “Tôi đã nghĩ ông bị uy hiếp đấy chứ. Nếu vừa rồi ông không vênh váo như thế thì tôi đã cho một con đường sống rồi”.

“Còn bây giờ, ông chỉ có thể đi chết thôi!”

Dứt lời, Dương Thanh búng tay, cây bút ký tên trong tay nháy mắt đâm thủng cổ họng của Hoàng Lỗi.

Giờ phút này, cả căn phòng đều lặng như tời Họ đều là giám đốc điều hành của tập đoàn, mỗi ngày đều chỉ tiếp xúc với những gì liên quan đến kinh doanh buôn bán, tuy có biết đến

các cao thủ luyện võ nhưng không mấy ai từng trực tiếp gặp mặt.

Hôm nay được thấy tận mắt, chính tai nghe, cảnh tượng này gần như làm cho cả đám đều choáng váng.

“Phịch!”

“Bịch!”

Những giám đốc điều hành đi theo Hoàng Lỗi lập tức quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, thấp thỏm nói: “Chủ tịch, chúng tôi biết lỗi rồi, xin cậu hãy bỏ qua cho chúng tôi…”

Chương 2235

CHương 2235:

Khuôn mặt Dương Thanh không có cảm xúc nào: ‘Sáng sớm ngày mai, tôi muốn các ông giao lại tất cả công việc của mình. Nếu để tôi biết ai dám lấp liếm hay bán thông tin của công ty đi, tôi nhất định sẽ tự tay giết các ông!”

Biểu hiện bá đạo vừa rồi của Dương Thanh khiến những người trong phòng họp sợ chết khiếp, không còn ai dám chống đối.Nhất là bọn giám đốc điều hành đang quỳ dưới đất xin tha, đều đồng loạt tỏ thái độ sẽ hoàn thành việc chuyển giao công việc của mình cho người khác.

Những người một mực kiên trì đi theo Lạc Bân đều mừng thầm, biết cơ hội thăng chức sắp đến rồi.

Sau khi đuổi các tay giám đốc đi theo Hoàng Lỗi ra ngoài, Dương Thanh nhìn lướt qua xung quanh, nói với những người còn lại: “Tiếp theo, lượng công việc của mỗi người sẽ tăng lên gấp đôi, đồng thời tiền lương cũng vậy”.

Dứt lời, anh ra chỉ thị cho Lạc Bân: “Ông đi thu xếp cho mấy tên giám đốc bị sa thải kia giao công việc lại cho các giám đốc ở đây”.

“Rõ, thưa chủ tịch!”

Lạc Bân kính cẩn đáp lời, lòng vô cùng kích động.

Tuy lần này tập đoàn Nhạn Thanh gặp phải rắc rối không nhỏ, nhưng trong cái rủi có cái may, ít nhất cũng đã sa thải được những kẻ hai lòng với tập đoàn.

Mãi đến khi Dương Thanh đi, mọi người mới dám thở hắt ra.

Ai nấy đều vui mừng quá đỗi. Sau chuyện hôm nay, ngoại trừ lượng công việc tăng thì tiền lương của họ cũng sẽ tăng gấp bội, thậm chí còn có cơ hội thăng chức nữa.

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu họp!”, Lạc Bân chính thức đi vào cuộc họp.

Tại một trang viên ở Yến Đô.

“Thưa chủ gia tộc, tôi nhận được một tin xấu.

Đã tìm thấy tung tích của Dương Thanh rồi ạ, cậu ta đang ở Ninh Châu’.

Trong chòi nghỉ mát, một người trung niên hớt hải chạy tới, nghiêm túc nói.

Ông lão tóc bạc đang ngồi trong chòi nghe ông ta nói vậy thì sắc mặt thay đổi: “Ông nói sao?

Dương Thanh còn sống? Đang ở Ninh Châu à?”

Người trung niên này là thám tử của nhà họ Tưởng, vừa đi thám thính chuyện của Dương Thanh về.

Ông ta gật đầu: “Nghe nói mười hai cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp phái đi toàn bộ đều chết ở Ninh Châu.

Hai Hoàng tộc đó đều đang hỗn loạn, sợ Dương Thanh sẽ đến Hoàng thành của mình để trả thù”.

Mặt mũi chủ gia tộc họ Tưởng tái mét. Sở dĩ lão ta dám cử cao thủ trong gia tộc đến Yến Đô là vì muốn được chia một chén canh, biết tin Dương Thanh có khả năng đã chết liền tính kế lên tập đoàn Nhạn Thanh.

Nào ngờ, tập đoàn Nhạn Thanh còn chưa vào †ay mà tin tức Dương Thanh còn sống đã đến.

Điều làm lão ta sợ hãi hơn là, ngay cả mười hai cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cũng bị giết sạch.

“Thông báo cho tất cả mọi người, lập tức rời khỏi Yến Đô, trở về Hoàng thành Long!”

Chủ gia tộc họ Tưởng không do dự nữa, lập tức ra lệnh.

“RõI”

Người trung niên vội vàng đi.

“Tưởng An Quân mình cả đời đều sáng suốt, thế mà một lần hồ đồ lại khiến cho nhà họ Tưởng gặp phải nguy cơ trí mạng”.

Tưởng An Quân nặng nề nói.

Chương 2236

CHương 2236:

Lão ta hiểu răng, một khi Dương Thanh trở lại Yến Đô, người của nhà họ Tưởng sẽ không thể quay lại được nữa.

“Rầm!”

Ngay lúc này, một tiếng động thật lớn vang lên. Người trung niên Tưởng An Quân vừa phái đi đột nhiên bay về phía chòi nghỉ mát của lão ta.

Người trung niên ngã xuống đất, tắt thở.

“Ai đấy?”

Nét mặt của Tưởng An Quân thay đổi, cực kỳ phẫn nộ.

Lão ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy một người trẻ tuổi với gương mặt quen thuộc đang lại gần mình.

“Dương… Dương Thanh!”

Toàn thân Tưởng An Quân run lên bần bật.

Vừa lo lắng Dương Thanh sẽ trở lại Yến Đô thì anh xuất hiện, còn tới tận nhà mình.

Mấy chục cao thủ nhà họ Tưởng bao vây Dương Thanh trong thấp thỏm, lo sợ.

Anh nhìn Tưởng An Quân, vẻ mặt không thay đổi, hỏi: “Ông chính là kẻ muốn dùng một tỷ để mua lại tập đoàn Nhạn Thanh có giá trị lên đến hàng trăm tỷ của tôi?”

“Phich!”

Hai chân Tưởng An Quân mềm nhũn, quỳ xuống đất.

“Cậu Thanh, đây là hiểu lầm, đây chỉ là hiểu lầm!”

Lão ta run rẩy biện hộ: “Sao tôi dám mơ tưởng tập đoàn Nhạn Thanh của cậu được?”

“Thế à?”

Ánh mắt Dương Thanh ngập tràn sát khí.

Lão già này dám trợn mắt nói dối, tưởng mình ngu sao?

“Không cần biết có phải thật hay không, nhà họ Tưởng không cần phải tồn tại nữa”.

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dứt lời, anh búng tay một cái.

“Phụt!”

Trong ánh nhìn bàng hoàng của mọi người, nơi ấn đường Tưởng An Quân xuất hiện một lỗ máu, ngã xuống đất, chết không nhăm mắt.

Aml Ai nấy đều sững sờ.

Tại Hoàng thành Long, nhà họ Tưởng là gia tộc mạnh nhất chỉ dưới Hoàng tộc họ Long, chủ gia tộc họ Tưởng là Tưởng An Quân cũng có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ.

Một người có tu vi cao đến vậy mà lại bị Dương Thanh giết chỉ trong tích tắc.

Thậm chí, bọn họ còn không biết Dương Thanh đã giết Tưởng An Quân bằng cách nào, chỉ thấy anh búng tay một cái rồi ấn đường Tưởng An Quân xuất hiện một lỗ máu.

€ó thể giết cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ một cách chóng vánh như thế, trên đời này thật sự tồn tại một người mạnh đến cấp bậc này ư?

“Giết!”

Tia sát khí ẩn hiện trong mắt, Dương Thanh ra lệnh.

Chương 2237

CHương 2237:

Đột nhiên, một trăm người đàn ông cao to mặc cùng một kiểu trang phục xuất hiện, tàn sát người của nhà họ Tưởng.

Ảnh Vệt Từ khi sáng lập ra Ảnh Vệ, Dương Thanh luôn giao cho Mã Siêu phụ trách. Hiện giờ anh ta văng mặt nên do Tiền Bưu tiếp quản thay.

Trong một trăm cao thủ hùng mạnh của Ảnh Vệ này có cả các cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong do Liên minh Vương tộc phái đi, nhưng bị Dương Thanh dùng mưu kế giữ lại.

Tuy là gia tộc mạnh nhất Hoàng thành Long chỉ dưới Hoàng tộc họ Long, nhưng người mạnh nhất lại chỉ có chủ gia tộc họ Tưởng, Tưởng An Quân, đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ.

Ngoài lão ta, trong nhà họ Tưởng không còn một cao thủ Thần Cảnh nào khác.

Bị các Ảnh Vệ tàn sát, chỉ trong vòng năm phút, toàn bộ nhà họ Tưởng đã ngã trong vũng máu.

“Cậu Thanh!”

Tiền Bưu đi tới trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, nét mặt kính cẩn.

Anh gật đầu, nhìn lướt qua một trăm người sau lưng ông ta, trong mắt mang theo sự hài lòng.

Còn nhớ khi Ảnh Vệ mới được thành lập, ngoài Mã Siêu và Tiền Bưu có thể tiên phong ra thì thực lực của những người khác đều yếu.

Mới một năm ngắn ngủi mà Ảnh Vệ đã phát triển thật nhanh, những thế lực dưới Hoàng tộc không ai có thể chống lại họ!

“Cậu Thanh có gì muốn dặn dò sao?”

Tiền Bưu hỏi.

Sâu trong mắt Dương Thanh hiện lên tia sắc bén, híp mắt nói: “Đã đến lúc đuổi những thế lực ngoại lai đang trú ở Yến Đô ra ngoài rồi!”

Con ngươi của Tiền Bưu co rút: “Thưa cậu, bốn Hoàng tộc lớn đã đưa người của mình vào Yến Đô, trong đó còn có cao thủ Thần Cảnh, e là rất khó để đuổi toàn bộ ra ngoài”.

“Tôi yêu cầu cút ra khỏi Yến Đô, họ dám không cút?”

Dương Thanh ngạo nghề nói, dặn dò: “Dùng tên tôi để thông báo, trong vòng ba tiếng đồng hồ, tất cả thế lực ngoại lai đang ở Yến Đô đều cút hết đi.Bằng không, giết không tha!”

“Rõ, thưa cậu Thanh!”

Tuy ngạc nhiên nhưng Tiền Bưu cũng biết Dương Thanh có lý do của mình khi đưa ra mệnh lệnh này, vội vàng đi làm nhiệm vụ.

Các cao thủ Ảnh Vệ thì trở nên háo hức, có cảm giác máu trong người như đang sôi trào.

Chẳng mấy chốc, tin tức Dương Thanh trở về đã lan khắp Yến Đô.

Tại một trang viên xa hoa trong Yến Đô, một người có máu mặt trong Hoàng tộc họ Diệp phân nộ nói: "Tên khốn kiếp đó thật láo xược, dám yêu cầu chúng ta cút ra khỏi Yến Đô trong vòng ba tiếng đồng hồ. Cậu ta tưởng mình là Vương của Yến Đô thật đấy à?"

Người quản lý thế lực Hoàng tộc họ Diệp và những gia tộc hàng đầu khác đang trú đóng tại Yến Đô đều cực kỳ giận dữ.

"Dám bảo chúng ta cút khỏi Yến Đô trong ba tiếng, Dương Thanh muốn phá hủy mọi công sức của chúng ta đây mài!"

"Không được! Chúng ta không thể ngồi chờ chết! Phải liên minh, nghĩ cách đối phó với Dương Thanh thôi".

"Đúng, chúng ta phải liên minh. Có như vậy mới có thể ngăn cản Dương Thanh'.

Lúc này đây, những gia tộc quyền quý kia đều có chung một mục tiêu.

Tại nhà hàng quốc tế Yến Đô, phòng bao ở Tầng cao nhất đang tề tụ mười mấy người có máu mặt trên khắp Chiêu Châu.

Họ đến Yến Đô đã lâu, tuy cũng biết nhau nhưng đây mới là lần đầu gặp mặt.

Chương 2238:

“Chào chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, tôi là Trương Diệp, đến từ nhà họ Trương ở Hoàng thành Diệp”.

“Chào chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, tôi là Hà Kiến Tân, đến từ nhà họ Hà ở Hoàng thành Long”.

“Chào chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, tôi là…

Mười mấy người này lần lượt đứng dậy, chủ động chào hỏi với chủ nhánh hai của Hoàng tộc họ Diệp đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Hiện nay, bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu đều cử người đóng quân tại Yến Đô. Về phần Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Thượng Quan, sau khi hay tin Dương Thanh yêu cầu tất cả các thế lực ngoại lai rời khỏi Yến Đô thì họ lập tức dẫn người của mình đi.

Chỉ còn người của Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long là còn ở lại.

Không biết Hoàng tộc họ Long nghĩ gì mà lại vừa không rời khỏi Yến Đô, vừa không tham dự cuộc họp liên minh các thế lực do Hoàng tộc họ Diệp đứng đầu.

Vì vậy, chủ nhánh hai của Hoàng tộc họ Diệp là người có địa vị cao nhất ở đây.

“Các vị đừng lo lắng gì cả, có Diệp Chỉ Phàm này ở đây, quyết sẽ không để mọi công sức gầy dựng tại Yến Đô của các vị trở thành công cốc đâu”.

Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp đứng lên, uy nghiêm nói: ‘Hôm nay, các vị tụ tập về đây đều có chung một mục đích, đó chính là tiếp tục ở lại Yến Đôi”

“Chúng ta phải tụ hội tất cả sức mạnh lại, để cho Dương Thanh biết khi chúng ta hợp sức thì cậu ta chỉ còn đường nhãn nhịn để chúng ta tiếp tục ở lại Yến Đô và phát triển!”

Diệp Chi Phàm hùng hồn, mạnh mẽ tuyên bố như một diễn thuyết gia.

“Hay! Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp nói hay lắm!”

“Chúng ta phải liên minh lại cho Dương Thanh biết rằng, những gia tộc như chúng ta mà hợp sức thì cho dù cậu ta có lợi hại đến đâu cũng chỉ có thể cúi đầu!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sục.

sôi hô to lên, như thể đã thấy hình ảnh Dương Thanh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta nên thành lập một đội cảm tử gồm những cao thủ hàng đầu của các thế lực thành viên trong liên minh để đi ám sát Dương Thanh!”

Giữa lúc đó, một người trung niên đứng lên, ngạo nghễ nói: "Đội ngũ với các cao thủ hàng đầu này chắc chắn có thể giết chết cậu ta!"

"Đúng đấy! Thay vì chờ Dương Thanh đến đánh, vì sao chúng ta không ra tay trước để chiếm ưu thế?"

"Không phải cậu ta nói chỉ cho chúng ta ba tiếng đồng hồ để cút khỏi Yến Đô sao? Vậy thì giết cậu ta trong ba tiếng này đi!"

Ai cũng hối hả hùa theo.

Bọn họ đã dành rất nhiều tâm huyết để xây.

dựng thế lực tại Yến Đô, thậm chí rất nhiều gia tộc còn đầu tư bằng cả một nguồn tài lực vô cùng lớn. Nếu rời khỏi đây, họ sẽ chịu rất nhiều tổn thất.

Diệp Chi Phàm im lặng một lúc rồi nặng nề nói: "Thực lực của Dương Thanh sâu không lường được, trừ khi chúng ta tập hợp tất cả sức mạnh, nếu không tỷ lệ thắng sẽ băng không!"

"Tất cả sức mạnh?"

Mọi người hít sâu.

Ở đây có nhiều thế lực như thế, nếu hợp tác với cả Hoàng tộc họ Diệp thì cũng có khả năng tiêu diệt bất kỳ Hoàng tộc nào ấy chứ?

Vậy mà Diệp Chỉ Phàm lại nói phải tập hợp tất cả sức mạnh chỉ để đối phó với Dương Thanh, không phải có hơi khoa trương rồi sao?

“Đúng vậy, phải là tất cả sức mạnh!”

Chương 2239:

Diệp Chỉ Phàm nghiêm túc giải thích: ‘Dương Thanh rất mạnh, tôi nhận được một tin tức đáng tin cậy rằng tu vi của cậu ta đã là Siêu Phàm Cảnh rồi”.

“Siêu Phàm Cảnh? Siêu Phàm Cảnh là gì?”

Có người hỏi.

“Là cảnh giới võ thuật năm trên Thần Cảnh đỉnh phong!”, Diệp Chỉ Phàm đanh mặt lại.

“Trời!”

Có người hít sâu một hơi, khó tin bật thốt: “Có cả cảnh giới võ thuật đó sao?”

“Chủ nhánh hai Hoàng tộc họ Diệp, cứ cho là cậu ta mạnh đến vậy đi, nhưng các gia tộc như: chúng ta mà liên minh thì cũng được hai mươi đến ba mươi cao thủ Thần Cảnh kia mà?”

“Một đội ngũ mạnh thế này mà còn không giết được cậu ta sao?”

Diệp Chi Phàm cũng nghĩ vậy. Mà vì biết nhiều hơn những người khác nên mặc dù cũng thấy lo lắng, ông ta vẫn cho rằng với chừng hai mươi đến ba mươi cao thủ Thần Cảnh thì vẫn có khả năng giết Dương Thanh.

“Được rồi. Thế này đi, các gia tộc ở đây, nhà nào có từ hai cao thủ Thần Cảnh trở lên thì cử ra hai người, không đủ thì một người, và chỉ ra mười tỷ để bồi thường cho những gia tộc đã cử cao thủ Thần Cảnh của mình đi. Mọi người thấy sao?”

Diệp Chỉ Phàm hỏi.

Mười tỷ để đổi lấy một cao thủ Thần Cảnh không hề bị thiệt.

“Được, tôi không có ý kiến!”

“Tôi cũng vậy!”

Những người này thỏa thuận với nhau xong, bát đầu xác nhận số lượng để thành lập liên minh Thần Cảnh.

Rất nhanh đã có kết quả, mười bảy gia tộc lớn và nhỏ có thể cử ra tổng cộng là hai mươi bảy cao thủ Thần Cảnh, trong đó, hai gia tộc không có cao thủ Thần Cảnh và ba gia tộc chỉ có một cao thủ Thần Cảnh.

Thế là, mười bảy gia tộc cử ra hai mươi bảy cao thủ Thần Cảnh, cộng với bảy mươi tỷ để giết Dương Thanh.

“Xong, giờ thì chúng ta lên kế hoạch thôi. Hai mười bảy người này sẽ gặp mặt nhau trước, sau đó sẽ đi ám sát Dương Thanh!”

Diệp Chỉ Phàm nói.

“Uỳnh!”

Ông ta vừa dứt lời thì một tiếng nổ động trời vang lên. Trong sự thảng thốt của mọi người, cửa phòng bao bị đánh bay.

“Ai đấy?”

Ai cũng giật mình, giận dữ nhìn ra cửa.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của đám người, một người trẻ tuổi chậm rãi cất bước đi tới.

Khuôn mặt của người đó hiện lên trước mắt bọn họ.

“Dương Thanh!”

Diệp Chi Phàm vừa nhìn đã nhận ra Dương Thanh, mặt mày tái mét.

Nghe vậy, những người lần đầu gặp anh đều hốt hoảng.

Vừa rồi họ còn quyết tâm, hùng hổ nói sẽ ám sát Dương Thanh, thế mà bây giờ anh đơn phương độc mã tới đây thì lại sợ.

Tuy đây là lần đầu nhiều người ở nơi này gặp.

Dương Thanh, họ lại đã quen thuộc với những lời đồn liên quan đến anh từ lâu.

Chương 2240:

Một người dám đối đầu trực diện lại còn dám giết người của Hoàng tộc, họ có thể chống lại được ư?

“Mấy người muốn liên minh để giết tôi?”

Dương Thanh híp mắt. Đột nhiên, sát ý khủng bố bộc phát ra từ người anh.

Trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong căn phòng lớn như đột ngột giảm xuống mấy độ.

“Dương Thanh, bọn tôi đang thảo luận hợp tác với nhau để giết cậu, không ngờ cậu lại tới sớm thật”.

“Đúng lúc quá, đỡ cho bọn tôi đi tìm cậu”.

Diệp Chi Phàm cố ghìm nỗi sợ hãi xuống, cắn răng nói.

“Các vị, còn chờ gì nữa? Bảo người của các vị cùng xông lên như vừa rồi đã thảo luận đi!”

Ông ta nhìn những người xung quanh, lạnh giọng nói.

“Phich!”

Diệp Chỉ Phàm đã đặt hết niềm tin vào các phe thế lực, đột nhiên, một người thuộc gia tộc trong Hoàng thành Long quỳ xuống đất.

“Cậu Thanh, nhà họ Lữ chúng tôi hoàn toàn không có suy nghĩ hợp tác để giết cậu đâu”.

“Tôi sẽ dẫn người của nhà họ Lữ rời khỏi Yến Đô ngay!”

€ó người của nhà họ Lữ đứng ra đầu tiên, lại có quản lý của mấy nhà tài phiệt lục tục quỳ xuống trước mặt Dương Thanh, khóc lóc cầu xin: “Cậu Thanh, nhà họ An chúng tôi cũng không có suy nghĩ đó đâu, chúng tôi sẽ đi ngay, suốt đời không tới Yến Đô nữa’.

Mười bảy thế lực đã thỏa thuận với nhau sẽ liên minh để giết Dương Thanh, chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi đã quỳ hết dưới đất cầu xin anh tha mạng, ngoại trừ Hoàng tộc họ Diệp.

Thấy cảnh tượng này, nét mặt Diệp Chỉ Phàm trở nên cứng đờ.

Rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau đối phó Dương Thanh, thế nhưng khi Dương Thanh tới, đám người này đều quỳ xuống xin tha.

Điều này khiến sắc mặt Diệp Chi Phàm trở nên âm trầm, trong lòng cũng thấy hoảng sợ.

Truyền thuyết về Dương Thanh quá nhiều.

Ông ta không biết rốt cuộc hiện giờ Dương Thanh đã mạnh tới mức nào. Nếu còn ở Thần Cảnh, ông ta vẫn có thể tự tin dẫn

cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp giết anh.

Chỉ sợ Dương Thanh đã khôi phục thực lực mạnh nhất.

Dương Thanh bình thản nhìn đám người tới từ gia tộc lớn quỳ rạp dưới đất, ánh mắt sắc bén lướt tới người Diệp Chi Phàm.

“Cậu đừng tưởng đám người này bị cậu dọa thì không còn ai giải quyết được cậu nữa”.

Diệp Chỉ Phàm nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi biết cậu rất mạnh nhưng chỉ là trước kia. Một tháng trước cậu suýt bị cao thủ Siêu Phàm Cảnh lấy mạng, có lẽ bây giờ vẫn đang bị thương nặng”.

“Hiện giờ cậu có thể phát huy được bao nhiêu sức lực? Sợ là đến cả Thần Cảnh đỉnh phong cũng chẳng đạt tới”.

“Nhưng ở đây vẫn còn một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi”.

“Cậu nghĩ mình có thể sống sót khi bị bọn họ liên thủ tấn công sao?”

Rõ ràng, Diệp Chỉ Phàm chưa biết tin mười hai cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long phái ra đều bị diệt. Nếu không ông ta sẽ không nói mấy lời ngu ngốc như vậy.

Hai Hoàng tộc tổn thất gần nửa cao thủ đỉnh cao. Chuyện này quá quan trọng, chắc chắn bọn họ sẽ không chủ động công bố

ra ngoài.

Nếu gia tộc khác biết được, sợ là bọn họ sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị diệt tộc.

Chương 2242:

“Cậu Thanh vạn tuết”

Các gia tộc bản địa ở Yến Đô đều ủng hộ hết lòng.

Từ khi tin tức Dương Thanh rời khỏi Yến Đô bị truyền ra, hầu hết các thế lực lớn ở mọi nơi trên Chiêu Châu đều chạy tới chiếm đoạt Yến Đô.

Đây là sự đả kích cực lớn với các gia tộc bản địa ở Yến Đô.

Bây giờ Dương Thanh ra mặt trấn áp đám người đến từ gia tộc quyền quý, còn đuổi họ ra khỏi Yến Đô.

“Dương…”

Khi Vũ Văn Cao Dương nhìn thấy Dương Thanh, ông ta bối rối không biết phải gọi anh là gì.

Không biết nên gọi là cậu Thanh, hay vẫn gọi là Dương Thanh.

“Bố gặp con trai còn phải khách sáo nữa sao?”

Dương Thanh cảm nhận được sự mất tự nhiên của người đàn ông ấy, không khỏi thấy đau lòng.

Vũ Văn Cao Dương nghe thấy Dương Thanh gọi mình là bố, khóe mắt ướt nhòe.

“Được, con sẽ mãi là con trai của bối”

Ông ta kích động võ vai anh mấy cái.

Đám người cầm quyền của gia tộc Vũ Văn thấy vậy đều nở nụ cười.

Hiện giờ Dương Thanh chẳng khác gì ông trời của Yến Đô, vậy mà anh vẫn nhận Vũ Văn Cao Dương là bố. Đây đúng là chuyện đáng mừng của gia tộc Vũ Văn.

Chỉ cần Dương Thanh vẫn còn, địa vị tối cao của bọn họ ở Yến Đô sẽ được giữ vững.

“Dương Thanh!”

Lúc này, một người trẻ tuổi đứng lẫn trong đám người nhìn Dương Thanh, vẻ mặt đăng đăng sát khí.

Dương Thanh cảm nhận được sát khí của đối phương, cau mày nhìn ra sau đám đông, trông thấy một gương mặt quen thuộc không hề che giấu sát khí với mình.

“Vũ Văn Bân!”

Anh bình tính nhìn đối phương, lạnh nhạt nói: “Tôi không so đo với anh không có nghĩa là anh có thể tùy ý khiêu khích tôi.

Nể mặt bố, tôi có thể tha cho anh một con đường sống”.

“Nhưng nếu anh còn dám giở trò sau lưng tôi, đừng trách tôi không nương tay!”

Nói xong, một luồng áp lực khủng bố tràn tới bao trùm Vũ Văn Bân.

Giờ phút này, Vũ Văn Bân chỉ cảm thấy cả người lạnh thấu xương. Nhưng anh ta không hề e sợ, ánh mắt tàn độc nhìn chằm chăm Dương Thanh.

“Đừng tưởng bây giờ mày rất mạnh, không ai làm gì được mày. Một ngày nào đó mày sẽ phải trả giá đắt!”

Vũ Văn Bân dữ tợn nói.

Dương Thanh cười lạnh: “Tôi chờ ngày đó tới!”

Lần trước tới tổng hội Hồng Trần ở nước ngoài, anh mới biết Vũ Văn Bân vẫn luôn thuê sát thủ Hồng Trần ám sát mình.

Vì nể mặt Vũ Văn Cao Dương, anh lại chọn tha thứ cho anh ta.

Nhưng hôm nay xem ra, anh ta không định từ bỏ, còn tưởng Dương Thanh không dám giết mình.

“Mày sẽ chờ được thôi!”

Vũ Văn Bân đáp trả.

Chương 2243:

“Thăng ranh láo xược! Mau ngậm miệng lại cho tao!”

Vũ Văn Gao Dương nổi giận đùng đùng: “Từ nay về sau, nếu mày còn dám trêu chọc Dương Thanh, đừng trách tao không nể tình bố con!”

“Ha hai”

Vũ Văn Bân cười lạnh: “Chắc trong lòng ông, đứa con ruột này kém xa đứa con riêng của ả hồ ly tỉnh kia nhỉ?”

“Bốp Vũ Văn Cao Dương lập tức tát bay anh ta.

Ông ta tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, chỉ vào Vũ Văn Bân cả giận nói: “Đừng khiêu khích tính nhãn nại của tao!”

Ánh mắt Dương Thanh cũng trở nên lạnh lẽo.

Anh biết hồ ly tinh Vũ Văn Bân nói tới chính là mẹ mình.

“Trừ phi ông giết tôi, nếu không tôi còn sống ngày nào sẽ không tha cho nó ngày đó!”

Vũ Văn Bân bò lồm cồm dậy, lau vết máu bên khóe miệng, điên cuồng nói.

“Mày muốn chết hả?”

Vũ Văn Cao Dương trầm giọng quát.

Ông ta chỉ muốn giết quách thăng con hỗn láo này, nhưng lại chỉ có một đứa con trai ruột. Vũ Văn Bân mà chết, gia tộc Vũ Văn sẽ không còn người nối dõi.

“Ông giết tôi đi!”

Vũ Văn Bân giận dữ hét: “Nếu năm đó không có ả hồ ly tỉnh kia xen vào, sao tình cảm giữa ông và mẹ tôi lại tan vỡ?”

“Đều tại bà ta, nếu không mẹ tôi sẽ không chết”.

“Nói không chừng chính bà ta tìm người ám sát mẹ tôi!”

Vũ Văn Bân điên cuồng gào thét.

“Bịch!”

Vũ Văn Cao Dương đạp bay anh ta: “Người đâu, đánh gãy hai chân của thằng ranh này cho tôi!”

“Không được phép chữa trị! Tôi muốn nó phải ngồi xe lăn suốt phần đợi còn lại!”

“Phế đi! Đánh phế nó cho tôi!”

Nghe thấy thế, Dương Thanh cũng kinh ngạc.

Người của gia tộc Vũ Văn đều sợ ngây người.

Vũ Văn Bân là con trai duy nhất của Vũ Văn Cao Dương, vậy mà ông ta muốn phế hai chân của con trai mình.

“Xin chủ gia tộc nghĩ lại!”

Một bậc cha chú trong gia tộc vội vàng cầu khẩn: “Vũ Văn Bân làm sai thì vẫn là con trai duy nhất của chủ gia tộc, tương lai còn phải dẫn dát gia tộc. Sao chủ gia tộc có thể phế bỏ hai chân của cậu ấy?”

“Câm miệng!”

Vũ Văn Cao Dương cả giận nói: “Không phế hai chân nó, ai biết nó còn gây ra phiên phức gì?

Tôi thà đánh gãy chân nó, nuôi nó cả đời!”

Còn người muốn cầu xin cho Vũ Văn Bân nhưng đều bị bị ông ta gạt đi, tức giận ra lệnh: “Ai còn dám xin thay nó thì chịu tội với nó đi!”

Chương 2244:

Lần này không còn ai dám xin tha cho Vũ Văn Bân nữa.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh không hề nhúng tay. Dù sao anh cũng không mang dòng máu của gia tộc Vũ Văn, cùng lắm chỉ là con nuôi mà thôi.

Hơn nữa, chỉ với những chuyện Vũ Văn Bân đã làm với anh, còn sỉ nhục mẹ anh đã đủ để anh giết anh ta mấy lần. Sao anh có thể cầu xin cho anh ta được?

Vũ Văn Bân thấy cao thủ trong gia tộc đi tới mới bàng hoàng nhận ra lần này, Vũ Văn Cao Dương làm thật.

Anh ta sợ xanh mặt cầu xin: “Con biết sai rồi, sau này không dám nữa. Xin bố đừng đánh gãy chân con, con không dám nữa đâu”.

Vũ Văn Cao Dương không đành lòng. Dù Vũ Văn Bân có khốn nạn cỡ nào thì vẫn là đứa con duy nhất của ông ta.

Nhưng ông ta cũng biết nếu không làm như vậy, Vũ Văn Bân sẽ còn nghĩ đủ mọi cách đối phó Dương Thanh, sớm muộn gì cũng gây họa cho gia tộc Vũ Văn.

Vậy nên, ông ta thà để Vũ Văn Bân sống tầm thường cả đời còn hơn để anh ta tiếp tục khiêu khích Dương Thanh.

“Dương Thanh, anh là anh trai cậu mà. Anh biết sai rồi, cậu mau xin bố tha cho anh đi. Sau này anh sẽ không trêu chọc cậu nữa”.

“Mau xin bố giúp anh với!”

“Dương Thanh, anh biết sai rồi, anh thật sự biết sai rồi, xin cậu… Á..”

Hai tiếng xương gãy chói tai vang lên, hai chân Vũ Văn Bân bị cao thủ của gia tộc Vũ Văn thẳng tay nghiền nát. Tiếng kêu rên của anh ta vang khắp cả gia tộc.

Chẳng mấy chốc, không gian xung quanh đều trở nên im ăng. Vũ Văn Bân đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

“Con yên tâm, sau này bố tuyệt đối sẽ không cho Vũ Văn Bân gây phiên phức cho con nữa”.

Vũ Văn Cao Dương chân thành nói với Dương Thanh.

Anh gật đầu đáp: “Sau này có chuyện gì cứ nói với con. Có phải đi rồi!”

Hôm nay anh đến chỉ để thăm Vũ Văn Cao Dương có mạnh khỏe hay không.

Từ khi biết ông ta không phải bố ruột, năm đó đuổi hai mẹ con anh đi cũng là vì muốn cứu hai người, thù oán giữa anh và ông ta đã được xóa bỏ hoàn toàn.

Dương Thanh thực sự coi ông ta là bố.

“Nếu gia tộc có chuyện, bố nhất định sẽ tìm đến con. Đương nhiên con cũng phải nhớ kỹ, gia tộc Vũ Văn mãi là nhà của conl”

Vũ Văn Cao Dương nghiêm túc nói.

Dương Thanh gật đầu đáp: “Con đi nhé bốt”

“‘‘

Vũ Văn Cao Dương đỏ mắt nói.

Sau khi rời khỏi gia tộc Vũ Văn, Dương Thanh lại tới nhà họ Diệp.

“Dương Thanh, con không sao là tốt rồi!”

Diệp Mạn gặp được anh, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Dương Thanh vẫn luôn áy náy với Diệp Mạn.

Nhà họ Diệp đã gặp không ít rắc rối vì anh.

“Nhà họ Diệp không sao là được!”

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Tạm thời con không thể đưa Tâm đến gặp mẹ. Chờ con xử lý hết mọi chuyện nhất định sẽ đưa cô ấy đến thăm mẹ”.

Chương 2245

CHương 2245:

Nghe vậy, hai mắt Diệp Mạn đỏ bừng. Bà ta và Tân Thanh Tâm nhận nhau chưa lâu, khó khăn lăm mới gần gũi hơn một chút đã phải chia xa.

Bà ta cũng biết rõ tình cảnh hiện giờ của Dương Thanh. Chỉ khi Tân Thanh Tâm không ở cạnh, anh mới có thể làm việc không cần kiêng kị.

“Mẹ tin con có thể giải quyết thuận lợi mọi chuyện!”, Diệp Mạn rất tin tưởng chàng rể này.

Cùng lúc đó ở gia tộc Vũ Văn.

Một lão già mặc áo trăng đột nhiên xuất hiện.

“Ông là ai?”

Vũ Văn Cao Dương nghiêm giọng hỏi.

Ông ta cảm nhận được sự uy hiếp khổng lồ từ trên người đối phương.

“Long Tấn của Hoàng tộc họ Long!”

Long Tấn bình tĩnh đáp rồi lại hỏi: “Cậu là chủ gia tộc Vũ Văn, cũng là bố nuôi Dương Thanh, Vũ Văn Cao Dương phải không?”

Nghe thấy đối phương đến từ Hoàng tộc họ Long, Vũ Văn Cao Dương lập tức đề cao cảnh giác.

Ông ta biết rõ quan hệ giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Long vô cùng xấu.

“Ông muốn làm gì?”

Vũ Văn Cao Dương bỗng thấy hoảng sợ.

Vũ Văn Cao Dương rất cảnh giác, cảm thấy Long Tấn như một ngọn núi lớn đè ép khiến ông †a sắp ngạt thở.

Những người còn lại trong gia tộc Vũ Văn cũng hoảng sợ.

“Ông tới gia tộc Vũ Văn có chuyện gì?”

Vũ Văn Cao Dương hỏi lại lân nữa, giọng nói tràn đầy lo lắng.

“Giết cậu!”

Dứt lời, một luồng sát khí khủng bố tràn ra từ trên người Long Tấn.

Tất cả đều sợ ngây người.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long chạy tới Yến Đô để giết Vũ Văn Cao Dương.

Vũ Văn Cao Dương cắn răng hỏi: “Ông không Sợ con trai tôi tìm Hoàng tộc họ Long báo thù sao?”

Long Tấn nhíu mày. Giết toàn bộ người bên cạnh Dương Thanh không phải ý muốn của lão ta, nhưng lão ta là người của Hoàng tộc họ Long, chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh của Long Hoàng.

“Để lại di ngôn đi, tôi tiễn cậu lên đường!”

Long Tấn lạnh nhạt nói.

Vũ Văn Cao Dương đỏ bừng mắt nhìn chăm chăm Long Tấn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông đã cho tôi để lại di ngôn thì đừng có hối hận!”

“Tôi hi vọng sau khi tôi chết, con trai tôi Dương Thanh có thể đánh vào Hoàng tộc họ Long, báo thù rửa hận cho tôi!”

Ông ta gần giọng rống lên.

Long Tấn cau mày. Lão ta vẫn biết Dương Thanh rất mạnh.

Lời nói của Vũ Văn Cao Dương càng khiến lão †a cảm thấy nguy hiểm.

Nếu lão ta thật sự giết sạch người bên cạnh Dương Thanh, e là anh sẽ tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Long.

Chương 2246

CHương 2246:

Nhưng nếu không làm vậy, lão ta không biết ăn nói thế nào với Long Hoàng.

Đúng lúc ấy, lão ta cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc, quay lại trông thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Xin ông Tấn nương tay!”

Người tới là Long Thiên Vũ. Thấy Long Tấn chưa ra tay, hắn ta mới bớt lo lắng.

“Đây là mệnh lệnh của Hoàng Chủ!”

Long Tấn lạnh lùng nói.

Long Thiên Vũ chạy một mạch đến trước mặt Long Tấn, nghiêm túc nói: “Cháu biết ông không hề muốn chấp hành mệnh lệnh này của ông nội”.

“Ông biết mà, hiện giờ Dương Thanh rất mạnh. Nếu ông dám động vào người bên cạnh cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ bắt cả Hoàng tộc họ Long phải chôn cùng”.

“Ông nội ra lệnh như vậy không phải theo lý trí. Cháu mong ông có thể giơ cao đánh khẽ, coi như là vì gia tộc chúng ta”.

Lời Long Thiên Vũ nói với Long Tấn khiến người của gia tộc Vũ Văn đều khiếp sợ. Bọn họ chỉ biết thực lực của Dương Thanh rất lợi hại, nhưng không ngờ đến cả Hoàng tộc họ Long cũng có thể nói diệt là diệt.

Long Tấn không lên tiếng, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Long Thiên Vũ.

Nhưng lão ta đang suy nghĩ về lời nói của Long Thiên Vũ, cũng dự đoán hậu quả khi mình ra tay giết Vũ Văn Cao Dương.

Long Thiên Vũ cũng không nói gì thêm, cái gì nên nói đều đã nói. Trong Hoàng tộc họ Long, thực lực của Long Tấn chỉ kém mỗi Long Hoàng, bản thân lão ta cũng là dòng chính.

Có một số chuyện lão ta cũng sẽ nghĩ cho gia tộc.

Nếu Long Tấn thật sự muốn ra tay, Long Thiên Vũ không thể ngăn cản.

Tranh thủ Long Tấn chưa quyết định, Vũ Văn Cao Dương đã âm thầm gửi tin nhắn cho Dương Thanh.

Dương Thanh đang ở nhà họ Diệp bỗng nhận được tin nhắn cầu cứu của Vũ Văn Cao Dương, lập tức sa sầm mặt: “Long Hoàng, ông đang đùa với lửa đấy!”

Dứt lời, anh đã biến mất khỏi nhà họ Diệp.

Tại gia tộc Vũ Văn, Long Tấn vẫn chưa hành động. Lão ta im lặng hồi lâu, chợt liếc nhìn cửa ra vào, lập tức nói: “Tôi là người của Hoàng tộc họ Long. Long Hoàng đã ra lệnh, tôi chỉ có thể chấp hành!”

“Ông Tấn!”

Long Thiên Vũ hốt hoảng, không chút do dự giơ tay che chắn trước người Vũ Văn Cao Dương, cả giận nói: “Chẳng lẽ ông thật sự muốn thấy Hoàng tộc họ Long diệt vong sao?”

“Với thân phận và địa vị của ông, dù có từ bỏ nhiệm vụ lần này, ông nội cũng không thể làm gì ông”.

“Nhưng một khi ông ra tay với gia tộc Vũ Văn, ông sẽ đẩy Hoàng tộc họ Long vào chỗ chết!”

“Ông cũng là người của Hoàng tộc họ Long, chẳng lẽ có thể đứng nhìn những người vô tội trong gia tộc bị liên lụy vì một mệnh lệnh sai lầm của ông nội sao?”

“Cháu xin ông giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho gia tộc Vũ Văn!”

Long Thiên Vũ không ngờ Long Tấn vẫn muốn động tới gia tộc Vũ Văn, không khỏi lo lắng.

Hản ta biết rõ tính cách của Dương Thanh, nếu Long Tấn ra tay, Hoàng tộc họ Long chỉ có thể bị hủy diệt.

“Cút ral”

Ánh mắt Long Tấn lóe lên, khí tức võ thuật toàn thân bộc phát tung ra một chưởng.

“Bịchl”

Chương 2247:

Tiếng va chạm thật lớn vang lên. Long Thiên Vũ bị đánh bay như trái bóng da dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người.

Vũ Văn Cao Dương lập tức tuyệt vọng. Sự xuất hiện của Long Thiên Vũ khiến ông ta thấy được hi vọng, nhưng bây giờ hi vọng ấy cũng đã tan vỡ.

“Muốn trách thì trách cậu là bố nuôi của Dương Thanh đi!”

Long Tấn lạnh lùng nhìn Vũ Văn Cao Dương.

Nói xong, lão ta chậm rãi giơ tay lên, ngưng tụ sức mạnh khủng khiếp trong lòng bàn tay.

Bấy giờ, toàn bộ gia tộc Vũ Văn như bị sát khí bao trùm. Những người có thực lực thấp không chịu nổi quỳ rạp xuống, lòng đầy lo lắng.

Vũ Văn Cao Dương là người phải chịu áp lực lớn nhất, toàn thân không ngừng run rẩy, trừng mắt nhìn Long Tấn như sắp rách cả mí mắt. Ông †a muốn ghi tạc gương mặt của Long Tấn, có làm quỷ cũng không tha cho lão già này.

“Ông Tấn!”

Long Thiên Vũ bị Long Tấn đánh bay cảm nhận được sức mạnh khủng bố, vội vàng hét lớn, dồn hết sức lực lao tới ngăn

cản trước người Vũ Văn Cao Dương.

Hắn ta quệt vết máu bên khóe miệng, hai mắt đỏ ngầu nhìn Long Tấn: “Ông không thể giết ông ấy! Muốn giết thì giết cháu đi!”

Người của gia tộc Vũ Văn thấy Long Thiên Vũ che chắn cho Vũ Văn Cao Dương đều trợn tròn mắt.

Sắc mặt Long Tấn vẫn bình thản, giương mắt nhìn Long Thiên Vũ: “Cậu là người của Hoàng tộc họ Long, chắc hản phải rõ chống đối mệnh lệnh của Long Hoàng là tội gì!”

Long Thiên Vũ nói: “Đến cả chết cháu còn không sợ, ông nghĩ cháu sẽ sợ bị Long Hoàng trừng phạt sao?”

“Ông nội muốn ra tay với người bên cạnh cậu Thanh chẳng qua là gì vì cậu Thanh giết sáu cao thủ Thần Cảnh của gia tộc mà thôi”.

“Nhưng tại sao cậu ấy lại làm vậy? Chẳng phải là vì Long Khoa liên thủ với Hoàng tộc họ Diệp phái người ám sát cậu ấy sao?”

“Bọn họ bị giết cũng là đáng đời! Bây giờ ông nội thẹn quá hóa giận, phái ông đi giết người bên cạnh cậu Thanh cũng không phải việc làm lý trí”.

“Nếu ông dám làm vậy, toàn bộ Hoàng tộc họ Long đều sẽ phải hứng chịu lửa giận của cậu Thanh”

“Xin ông hãy nghĩ lại Long Thiên Vũ đau khổ rống lên.

“GũU,.

Ánh mắt Long Tấn lóe sáng, không chút do dự tung chưởng về phía hắn ta.

Lão ta là cao thủ mạnh nhất Hoàng tộc họ Long chỉ thua mỗi Long Hoàng, Long Thiên Vũ vốn không thể chống đỡ, bị đánh bay ra ngoài.

Lần này rơi xuống đất, hắn ta không còn sức bò dậy nữa.

Vẻ mặt Vũ Văn Cao Dương trở nên tuyệt vọng.

Ông ta biết không còn ai có thể cản được Long Tấn nữa.

“Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ phải trả giá đắt!”

Ông ta giận dữ gầm lên, lập tức huy động toàn bộ sức lực trong người: “Giết!”

Ông ta xông về phía Long Tấn. Dù chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ, ông ta vẫn không màng tính mạng lao tới, có chết cũng phải chiến đấu vì gia tộc Vũ Văn.

Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương lao về phía mình, Long Tấn vẫn bình tĩnh. Lão ta bỗng nhếch miệng cười khổ như cảm nhận được gì đó, thầm lẩm bẩm: “Rốt cuộc cậu cũng tới!”

“Giết giết giết!”

Vũ Văn Cao Dương tức giận gào thét xông đến trước mặt Long Tấn, đồng thời ngưng tụ toàn bộ sưc mạnh vào nắm đấm tay phải vung tới.

Chương 2248

CHương 2248:

“Bốp!”

Chỉ là, một đòn hết sức của ông ta lại bị Long Tấn dễ dàng tóm được.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Long Tấn lạnh nhạt nói, một luồng khí tức khủng bố tràn ra xung quanh.

“Chết!”

Lão ta thấp giọng quát, tung nắm đấm.

“Chủ gia tộc!”

Người của gia tộc Vũ Văn thấy Long Tấn ra đòn đều hét toáng lên.

Vẻ mặt Vũ Văn Cao Dương tràn đầy tuyệt vọng, tự biết lân này mình chết chắc.

“Bịch!”

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng hình lướt qua che chắn trước người ông ta, thoắt cái tung chưởng.

Chưởng khắc quyền!

Năm đấm của Long Tấn bị chưởng đó cản lại.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, giây phút quyền và chưởng va chạm, mặt đất sau lưng hai người họ như nổ tung.

Từng vết nứt to bằng cánh tay như mạng nhện lan ra bốn phương tám hướng.

“Dương Thanh!”

Vũ Văn Cao Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng trẻ tuổi đang che trước người mình.

Lúc này, ánh mắt Dương Thanh nhìn Long Tấn ngập tràn sát khí. Anh không đánh hết sức, chỉ đỡ đòn của Long Tấn.

“Bịch bịch bịch!”

Long Tấn bỗng lùi lại về sau mấy bước, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

Vừa rồi lão ta đã dồn hết sức vào năm đấm kia, Dương Thanh lại bắt được dễ như trở bàn tay.

Lão ta không thể xác định hiện giờ anh đã mạnh tới mức nào.

Nhưng lão ta dám chắc Dương Thanh vẫn chưa dùng hết sức, nếu không lão ta đã bỏ mạng dưới một đòn này.

“Cậu ThanhI”

Long Thiên Vũ trông thấy Dương Thanh xuất hiện, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn ta không biết Dương Thanh cũng đang ở Yến Đô, vội vàng chạy theo Long Tấn tới đây cũng là vì ngăn lão ta ra tay với người bên cạnh Dương Thanh.

Bây giờ Dương Thanh đã tận mắt nhìn thấy cao thủ của Hoàng tộc họ Long muốn giết hại người thân của anh, có lẽ anh đang rất tức giận.

Nhưng Dương Thanh lại không hề nổi giận, trong mắt còn có mấy phần thưởng thức.

Người khác không biết, sao anh có thể không biết được?

Nếu vừa nãy Long Tấn thật sự muốn giết Vũ Văn Cao Dương rõ ràng dễ như trở bàn tay.

Nhưng lão ta không làm vậy, mà là chờ anh xuất hiện mới chịu tấn công.

“Dương Thanh!”

Chương 2249:

Long Tấn nhìn anh, bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi rất muốn biết cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật sự mạnh cỡ nào”.

Dứt lời, lão ta lập tức biến mất, chỉ còn giọng nói vang vọng: “Tôi chờ cậu ở đỉnh Long Sơn!”

Cơ thể Dương Thanh chớp động, thoát cái biến mất khỏi gia tộc Vũ Văn.

“Người đâu rồi?”

Người của gia tộc Vũ Văn đều khiếp sợ.

Hai người sống sờ sờ đột nhiên biến mất ngay trước mặt họ, khiến họ cảm thấy không chân thật.

Dù sao người mạnh nhất gia tộc Vũ Văn là Vũ Văn Cao Dương cũng chỉ có thực lực Vương Cảnh hậu kỳ. Còn Long Tấn và Dương Thanh đều hơn xa Vương Cảnh.

Năm phút sau, một già một trẻ giao đấu trên đỉnh Long Sơn.

Ý chí chiến đấu phun trào trong người Long Tấn, bộc phát khí tức mạnh hơn cả Thần Cảnh đỉnh phong.

Bán bộ Siêu Phàm Cảnh!

Dương Thanh không hề kinh ngạc khi lão ta đã đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Cả bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu đều không đơn giản. Tin đồn đều nói bốn vị Hoàng chủ đều có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng anh biết có lẽ họ đã đột phá bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ cách Siêu Phàm Cảnh một bước.

“Cho tôi cảm nhận sức mạnh thật sự của cao thủ Siêu Phàm Cảnh trước khi chết đi!”

Long Tấn bồng lên tiếng.

Dương Thanh nhìn chằm chằm lão ta, phức tạp nói: “Chắc hẳn ông biết rõ, nếu tôi đánh hết sức, ông sẽ không còn đường sống”.

Long Tấn bình thản đáp: “Đây là nhiệm vụ của tôi!”

Dương Thanh thở dài: “Oan có đầu, nợ có chủ.

Ông có ý tha mạng cho bố tôi, tôi cũng cho ông một đường sống. Đi đi, ông không đánh lại tôi đâu”.

Long Tấn bật cười tự giễu: “Hoàng Chủ ra lệnh, tôi chỉ có thể chấp hành”.

“Tôi biết chắc chắn cậu sẽ không tha cho Long Hoàng. Nhưng tôi hi vọng cậu hãy cho Hoàng tộc họ Long một con đường

sống, vẫn còn rất nhiều người vô tội”.

Đương nhiên Dương Thanh biết rõ tại sao lão †a lại cố tình tha cho Vũ Văn Cao Dương, chính là vì hi vọng anh đồng ý bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

“Tôi chỉ giết những kẻ đáng chết!”

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Còn ông cũng không đáng chết. Ông đi đi!”

Nói xong, anh quay người định rời đi.

“Uỳnh!”

Dương Thanh mới đi được mấy bước, Long Tấn bỗng bộc phát toàn bộ sức lực lao về phía anh.

Giây phút lão ta tung đòn lại giật mình phát hiện Dương Thanh đã biến mất.

“Ông không phải là đối thủ của tôi!”

Giọng nói của anh chợt vang lên sau lưng Long Tấn.

Bấy giờ, Long Tấn cực kỳ kinh hãi. Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ anh đã mạnh tới mức này.

Chương 2250:

Chỉ so về tốc độ, lão ta đã không thể đuổi kịp anh.

“Cảnh giới của cậu thật sự chỉ là Siêu Phàm Nhất Cảnh thôi sao?”

Long Tấn phức tạp nhìn Dương Thanh.

Anh không đáp lại, chỉ lạnh nhạt nhìn lão ta một cái rồi rời đi.

Lần này, Long Tấn không đánh tiếp nữa. Bởi vì lão ta biết dù mình có đột phá Siêu Phàm Nhất Cảnh, sợ là cũng không đánh lại Dương Thanh.

“Long Hoàng, trêu chọc phải người như vậy đúng là rất không sáng suốt”.

Dứt lời, lão ta cũng rời khỏi đỉnh Long Sơn.

Lão ta vốn định liều chết chiến một trận, hi sinh chính mình, nào ngờ Dương Thanh lại tha cho lão ta.

Kỳ thực, lão ta cố tình đợi anh xuất hiện mới đánh Vũ Văn Cao Dương cũng không phải muốn nhờ việc này xoa dịu cơn giận của Dương Thanh với Hoàng tộc họ Long.

Lão ta chỉ muốn giữ lại một tia hi vọng cho gia tộc. Một khi lão ta thật sự ra tay với Vũ Văn Cao Dương, chắc chắn Hoàng tộc họ Long sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Với thực lực hiện giờ của Dương Thanh, đừng nói là Long Hoàng, dù toàn bộ cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Long liên thủ cũng không thể làm gì được anh.

Có lẽ chỉ có thiên tài võ thuật Long Dược bị phủ thành chủ Hoài Thành đưa đi mới có khả năng đánh bại Dương Thanh!

Lão ta không hề hay biết, Long Dược đã bị Dương Thanh giết ở Ninh Châu rồi.

Cùng lúc đó ở phủ thành chủ Hoài Thành xa xôi.

Một người phụ nữ trung niên lo lăng nói: “Long Dược đã đi được ba ngày rồi nhỉ?”

“Mẹ yên tâm, bố con là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, chỉ còn cách Siêu Phàm Tam Cách một bước. Ở Hoài Thành ông ấy cũng là cao thủ hàng đầu nữa là ở thế giới bên ngoài, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Một cô gái trẻ tuổi xinh xắn nắm tay người phụ nữ trung niên an ủi.

“Bà chủ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Đúng lúc này, một người giúp việc của phủ Hoài Thành hốt hoảng chạy vào, quỳ rạp xuống sợ sệt nói: “Bà chủ, ông Long

chết rồi!”

Nghe thấy câu nói của người giúp việc, sắc mặt của người phụ trung niên lập tức thay đổi, tóm lấy cổ của người giúp việc, run rẩy hỏi: “Cô nói cái gì?”

“Chết? Ai chết?”

Người giúp việc vô cùng sợ hãi, bị bóp cổ nên không thở nổi, thì thào nói: ‘Chồng của bà… ông Long, chết rồi ạ!”

“Bịchl”

Người phụ nữ trung niên hất tay, ném người giúp việc ra ngoài.

“Không thể nào!”

“Chồng của tôi là cao thủ gân đạt Siêu Phàm Tam Cảnh cơ mà, sao có thể chết được?”

“Cô lừa tôi, nhất định là cô đang lừa tôi có đúng không? Nói cho tôi biết đi, chồng của tôi đang ở đâu? Rốt cuộc ông ấy làm sao vậy?”

Người phụ nữ trung niên xông đến trước mặt người giúp việc, giận dữ hét lên.

Người giúp việc sợ tới mức run cầm cập, khổ sở nói: “Thưa bà, ông Long đã chết rồi ạ, ông ấy tìm đến một người trẻ tuổi

tên Dương Thanh để báo thù cho em trai ruột của mình, nhưng cuối cùng lại bị giết”.

“Thi thể của ông ấy đang ở bên ngoài đấy ạ!”

Chương 2251:

Người phụ nữ trung niên lao ra khỏi phòng, nhìn thấy một thi thể nằm trên một cái cáng, trên người đắp một mảnh vải trắng.

Hai tay bà ta run rẩy, mở một góc mảnh vải ra. Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, bà ta như bị sét đánh, thân thể loạng choạng sắp ngã.

“Long Dược!”

Người phụ nữ trung niên ruột đau như cắt, khóc lóc hét lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phủ thành chủ chìm trong tiếng kêu rên đầy bi thương.

Cùng lúc đó, tại Hoàng tộc họ Long.

Long Hoàng đứng bên cửa sổ, ánh mắt đầy căng thẳng. Lão ta cảm thấy hối hận vì đã phái Long Tấn đi Yến Đô.

Long Hoàng nói dối Long Dược rằng Long Khoa đã bị Dương Thanh giết chết, mà đến tận bây giờ, lão ta vẫn không biết Long Dược đã đi †ìm Dương Thanh báo thù hay chưa.

Lão ta rất tin tưởng vào thực lực của Long Dược. Vào ba mươi năm trước, Long Dược chính là thiên tài võ thuật bậc nhất Hoàng tộc họ Long, ba mươi năm trôi qua, thực lực của ông ta chắc chắn đã mạnh hơn rất nhiều.

Song, vì vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì liên quan đến Dương Thanh nên Long Hoàng phái Long Tấn đi giết bạn bè, người thân của anh. Nếu Dương Thanh còn sống, chắc chắn anh sẽ đến Hoàng tộc họ Long để báo thù.

Đang lúc lão ta thấp thỏm bất an thì một ông lão tóc bạc phơ, mặc trang phục màu trắng tiến vào.

“Long Tấn, anh đã tiêu diệt những người có liên quan đến Dương Thanh chưa?”

Thấy Long Tấn đã trở lại, Long Hoàng sốt sắng hỏi, trong mắt mang theo mấy phần lo âu.

Long Tấn lắc đầu, nhìn lão ta với nét mặt ngổn ngang cảm xúc, nói: “Thưa Hoàng Chủ, tôi đã gặp được Dương Thanh”.

“Sao cơ? Cậu ta còn sống?”

Nét mặt của Long Hoàng tức khắc thay đổi.

Dương Thanh còn sống, điều này chứng tỏ hoặc là Long Dược không đi tìm Dương Thanh báo thù, hoặc là ông ta đã báo thù thất bại.

So ra thì Long Hoàng tin vào khả năng thứ nhất hơn.

Lẽ nào Long Dược thật sự vứt bỏ tất cả mọi thứ ở Hoàng tộc họ Long, không ngó ngàng gì đến việc báo thù cho người em

trai mình thương yêu nhất ư?

Tuy nhiên, điều khiến Long Hoàng lo lắng hơn là Long Dược vẫn chưa báo thù Dương Thanh, như vậy chắc chắn Dương Thanh sẽ tới Hoàng tộc họ Long.

“Anh nói đã thấy Dương Thanh rồi à? Hai người có đánh nhau không?”

Lão ta vội vàng hỏi.

Long Tấn gật đầu, nặng nề đáp: “Thưa Hoàng Chủ, ngài nên nhường ngôi đi ạ!”

“Anh nói cái gì?”

Cuối cùng Long Hoàng cũng nhận ra thái độ của Long Tấn hơi khác lạ, nhướng mày, lạnh giọng nói: “Anh kêu tôi nhường ngôi?”

Long Tấn phức tạp nhìn lão ta, trả lời: “Thực lực của Dương Thanh rất mạnh, tôi không thể hóa giải dù chỉ một chiêu của cậu ấy. Tôi có thể khẳng định tu vi hiện giờ của Dương Thanh đã vượt qua Siêu Phàm Nhất Cảnh, thậm chí có thể là Siêu Phàm Nhị Cảnh”.

“Từ khi ngài cho phép Long Khoa phái sáu cao thủ của ta, hợp tác với người của Hoàng tộc họ Diệp để ám sát Dương Thanh thì ngài đã chọc giận cậu ấy rồi”.

“Có lẽ bây giờ Dương Thanh đã trên đường đến Hoàng tộc họ Long, ngài đã làm ra những chuyện như thế rồi, ngài nghĩ cậu ấy sẽ bỏ qua sao?”

Chương 2252:

Long Tấn nghiêm túc nói: ‘May mà Long Thiên Vũ có quan hệ khá tốt với Dương Thanh.Chỉ cần ngài đồng ý thoái vị, giao lại ngôi vị Hoàng Chủ cho Long Tường thì Hoàng tộc họ Long sẽ có cơ hội sống sót”.

“Nếu không, chúng ta sẽ trở thành Hoàng tộc Chiêu Châu đầu tiên trong lịch sử bị tiêu diệt mất!”

Nét mặt lão ta đầy van nài.

“Bốp!”

Long Hoàng vỗ mạnh xuống bàn, chiếc bàn trà có giá trị không nhỏ kia nháy mắt hóa thành cát bụi.

Lão ta phần nộ quát: ‘Long Tấn, anh có biết mình đang nói gì không? Bảo tôi thoái vị ư? Anh muốn phản bội Hoàng tộc họ Long sao?”

Long Tấn không nao núng, mặt không có cảm xúc nào: “Tôi đang cứu lấy Hoàng tộc họ Long.

Đã sai thì phải nhận lấy hậu quả, lần này ngài đã làm sai thật rồi”.

“Vì những người vô tội trong Hoàng tộc, tôi cầu xin ngài hãy thoái vị đi ạ!”

“Người có tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ nhất hiện nay chỉ có Long Tường thôi. Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị vì Hoàng tộc họ Long đi ạt Dứt lời, Long Tấn quỳ hai gối xuống đất, ánh mắt mang theo sự nài nỉ.

Long Hoàng vô cùng tức giận, đôi mắt hung tợn như mắt ưng nhìn lão ta chòng chọc.

Nét mặt của Long Tấn lại rất chân thành, nhìn thẳng vào Long Hoàng mà không mảy may sợ hãi, chỉ có sự van xin.

“Muốn tôi thoái vị à, đừng có hòng!”

Long Hoàng nhìn lão ta thật lâu rồi ngạo nghễ nói: “Chỉ cần cậu ta dám đến Hoàng tộc họ Long, †ôi cam đoan sẽ khiến cậu ta để mạng lại đây!”

Long Tấn lắc đầu, cuối cùng cũng hiểu ý của câu nói “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”.

Long Hoàng có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh nên cho rằng nếu dốc hết sức thì bản thân có thể đấu ngang tay với cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Nhưng Long Tấn đã tự mình cảm nhận sự hùng mạnh của Dương Thanh, biết lão ta hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, sợ là còn không đỡ nổi một đòn.

“Vậy thì tôi đi đây!”

Long Tấn bình tĩnh nói, sau đó xoay người bỏ đi.

Không phải lão ta sợ chết, mà là biết Long Hoàng thật sự làm sai nhưng lại không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình, đã thế còn đẩy toàn bộ Hoàng tộc họ Long vào tình cảnh nguy nan.

Nhìn bóng lưng của Long Tấn, Long Hoàng nheo mắt: “Tôi cho phép anh đi chưa?”

Cảm nhận được áp lực mơ hồ tản ra từ Long Hoàng, Long Tấn quay người lại nhìn lão ta, hỏi: “Không biết Hoàng Chủ có gì cần dặn dò?”

“Long Tấn thông đồng với địch, phải xử tội gì?”

Long Hoàng chợt quát.

Theo tiếng quát đầy căm phẫn vang lên, cả bầu trời Hoàng phủ họ Long vang vọng câu chất vấn của lão ta.

Tất cả mọi người trong Hoàng phủ họ Long đều giật mình đưa mắt về phía điện Long Hoàng, nét mặt ai nấy đều thảng thốt.

Long Tấn là cao thủ mạnh nhất luôn đi theo Long Hoàng, cũng là người có địa vị chỉ đứng sau Long Hoàng trong Hoàng tộc họ Long, thế mà giờ đây Long Hoàng lại quy tội cho ông lão đã có nhiều cống hiến cho Hoàng tộc ấy.

Long Tấn vẫn bình tĩnh nhìn Long Hoàng, đột nhiên bật cười tự giêu: “Không ngờ thoát được khỏi Dương Thanh lại không thoát khỏi Hoàng Chủ, thật là đáng châm chọc!”

Làm sao lão ta không hiểu ẩn ý trong câu nói thông đồng với địch của Long Hoàng được?

Rõ ràng Long Hoàng muốn gán cho Long Tấn một cái tội vô căn cứ vì đã yêu cầu lão ta thoái vị, bằng cách đó, cho dù lão ta có giết Long Tấn thì cũng không ai nói ra nói vào.

Chương 2253:

Một loạt các cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Long xuất hiện trước điện Long Hoàng, bao vây Long Tấn, chực chờ bắt lão ta ngay khi Long Hoàng ra lệnh.

“Phụ hoàng, xin người bớt giận!”

Đúng lúc này, Long Tường chạy vào trong, nhìn thấy Long Tấn bị một đám cao thủ bao vây thì sắc mặt biến đổi, vội vàng cầu xin.

“Phụ hoàng, rốt cuộc bác Tấn đã phạm lỗi gì mà bố lại muốn giết bác ấy thế ạ?”

Ông ta cắn răng hỏi.

Long Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi bảo anh ta đến Yến Đô giết sạch tất cả những người có liên quan đến Dương Thanh, thế mà anh ta không chỉ không nghe lệnh của tôi mà còn thông đồng với Dương Thanh, khuyên tôi thoái vị”.

“Ông nội, không phải vậy đâu ạ”.

Long Thiên Vũ hối hả giải thích: “Ông Tấn không đấu lại được Dương Thanh nên mới tay.

trắng đi về đấy ạ. Lúc ấy cháu cũng ở đó, tận mắt nhìn thấy ông ấy thua Dương Thanh mà”.

Long Hoàng cau mày, lạnh lẽo nhìn Long Tường, hỏi: ‘Anh có biết Long Tấn bảo tôi nhường ngôi cho ai không?”

Long Tường ngẩn người, đưa mắt sang Long Tấn, lại thấy Long Tấn cũng đang nhìn mình.

Trong lòng ông ta đột nhiên nảy lên một suy đoán bạo gan.

Không chờ Long Tường trả lời, Long Tấn bình tĩnh lên tiếng: “Dương Thanh mạnh đến nỗi Hoàng tộc họ Long không thể chống lại được. Kể từ khi Hoàng Chủ điều động sáu cao thủ Thần Cảnh hợp tác với sáu người có cùng cảnh giới của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta”.

“Hiện giờ, người có thể làm Dương Thanh nguôi giận trong Hoàng tộc ta chỉ có Long Thiên Vũ”.

“Cháu là bố của Thiên Vũ, nếu cháu thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ thì dù Dương Thanh xông vào đây cũng sẽ không tiêu diệt toàn bộ Hoàng tộc đâu”.

Sắc mặt Long Tường hơi tái nhợt đi, thế mà Long Tấn lại muốn ông ta thừa kế ngôi vị.

Thảo nào Long Hoàng lại phẫn nộ như vậy, lão ta là trời của Hoàng tộc họ Long kia mà.

Lão ta coi trọng quyền thế đến mức nào, người của Hoàng tộc họ Long có ai mà không biết. – “Thưa Hoàng Chủ, xin hãy

nghe lời khuyên của tôi, thoái vị đi ạI”

Long Tấn lại nhìn về phía Long Hoàng, khuyên nhủ.

“To gan!”

Long Hoàng nổi cơn thịnh nộ, bộc phát ra sức mạnh của tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Toàn bộ Hoàng tộc họ Long tức thì bị một luồng khí thế khủng bố bao trùm.

Mặt mày các cao thủ đều tái mét. Nhiều năm qua, họ chưa bao giờ nhìn thấy Long Hoàng ra tay cả.

Nhưng giờ đây, lão ta hừng hực ý chí chiến đấu, lẽ nào là muốn đích thân giết Long Tấn?

Không chỉ Long Hoàng mà những cao thủ trong Hoàng tộc đang bao vây Long Tấn đều nhìn lão ta chăm chằm, sẵn sàng xông lên bất cứ lúc nào.

Chỉ có Long Tấn vẫn giữ bình tĩnh như không nhận ra tình cảnh của mình, thản nhiên nhìn Long Hoàng.

Long Hoàng cũng đang nhìn Long Tấn, trong mắt dâng trào sát khí mãnh liệt.

“Hoàng Chủ, vì tương lai của Hoàng tộc, xin ngài hãy thoái vị đi!”

Long Tấn tiếp tục thuyết phục Long Hoàng.

Chương 2254:

Long Hoàng cản răng hỏi: “Long Tấn, anh thật sự cho răng tôi không dám giết anh à?”

“Ở Hoàng tộc họ Long này, không phải Hoàng Chủ muốn giết ai cũng được sao?”

Nét mặt Long Tấn đây châm chọc: “Ngay cả đứa con trai ruột thịt mà Hoàng Chủ cũng giết được, nói gì là người ngoài không nghe lời như tôi?”

“Âm!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều mở to hai mắt, khó tin nhìn về phía Long Hoàng.

Trong những người con nối dõi của Long Hoàng, chỉ có Long Khoa là vừa chết vào mấy ngày trước.

Không phải ông ta bị Dương Thanh giết sao?

Tại sao Long Tấn lại nói vậy?

“Long Tấn!”

Long Hoàng cố kìm nén lửa giận, mặt mũi hung tợn, quát: ‘Anh nói bậy bạ cái gì đấy?”

“Tôi không nói bậy, bản thân Hoàng Chủ tự biết”.

Long Tấn vẫn bình tính như thường, tiếp tục nói: “Tôi chỉ muốn giữ được tương lai của Hoàng tộc họ Long mà thôi, xin Long Hoàng chấp nhận thoái vị đi ạ!”

Những người trong Hoàng tộc họ Long kinh ngạc đến sững sờ, lão ta đã yêu cầu Long Hoàng thoái vị nhiều lần lắm rồi.

Nhưng điều làm họ kinh hoàng hơn là, rốt cuộc có phải Long Khoa bị Long Hoàng giết hay không?

Nếu đúng như vậy thì nguyên nhân là gì?

Long Tấn không chỉ là cao thủ mạnh nhất Hoàng tộc họ Long chỉ đứng sau Long Hoàng mà còn mang trên mình huyết mạch dòng chính, có địa vị rất cao trong Hoàng tộc, truy đến tận cùng thì Long Hoàng còn phải gọi Long Tấn là anh họ.

Quan trọng hơn, xưa nay, con người Long Tấn luôn chính trực, quang minh lỗi lạc. Nếu lão ta nói Long Hoàng là kẻ đã giết Long Khoa thì về cơ bản chuyện này chính là sự thật.

Chẳng qua người trong Hoàng tộc họ Long không dám tin thôi.

Hai bố con Long Tường và Long Thiên Vũ ngây ngẩn cả người. Ban đầu họ lo sợ Long Tấn sẽ đến Yến Đô giết người thân và bạn bè của Dương Thanh, không ngờ lão ta lại chống

đối Long Hoàng, còn yêu cầu Long Tường thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ.

Cơn thịnh nộ trong mắt Long Hoàng càng rõ nét hơn, ánh mắt nhìn Long Tấn lạnh đến tận cùng.

“Anh đã muốn chết thì tôi cho anh được toại nguyện!”

Lão ta gắn từng chữ.

Nghe lệnh, bốn cao thủ Thần Cảnh đang bao vây Long Tấn lập tức nổi lên ý chí chiến đấu.

Cuộc chiến bùng nổi “Phụ hoàng, xin người hãy giơ cao đánh khẽ!”

Long Tường thét lên, quỳ xuống trước mặt Long Hoàng, hốt hoảng nói: ‘Không phải bác Tấn xúc phạm bố đâu ạ, bác ấy đang lo lắng Dương Thanh sẽ tấn công Hoàng tộc thôi”.

“Bác Tấn trung thành với Hoàng tộc, đã lập nhiều công lao hiển hách cho Hoàng tộc, xin phụ hoàng hãy bớt giận, cho bác ấy một con đường sống!”

Long Thiên Vũ cũng mau chóng quỳ xuống, không ngừng van xin: “Xin ông nội bớt giận!”

“Thưa phụ hoàng, người đừng tin vào lời họ nói mà tha cho Long Tấn. Rõ ràng Long Tấn đã âm thầm thần phục Long Tường nên hôm nay mới ép người thoái vị đây mà”.

Giữa lúc đó, một người trung niên đang đứng sau lưng Long Hoàng tiến lên phía trước, nhanh nhảu nói: “Theo con thấy, không chỉ Long Tấn mà có khi cả Long Tường và Long Thiên Vũ cũng đều thần phục Dương Thanh rồi cũng không chừng”.

Long Tường giận dữ quát: “Long Ninh, cậu đừng có ăn nói lung tung!”

Chương 2255:

Long Ninh là con trai thứ tư của Long Hoàng.

Sau khi Long Khoa chết, người có tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ nhất trong Hoàng tộc họ Long là Long Tấn, sau đó mới đến Long Ninh.

Nếu Long Tường chết, Long Ninh sẽ là Hoàng Chủ tương lai.

Long Ninh cười khẩy: ‘Anh trai, tôi không hề nói bậy đâu. Vậy chứ tại sao khi phụ hoàng muốn giết những người xung quanh Dương Thanh thì anh và Long Thiên Vũ lại cứ ngăn cản thế?”

“Ngay cả Long Tấn cũng ép phụ hoàng nhường ngôi cho anh, thế mà còn bảo các anh không thần phục Dương Thanh à?”

Sắc mặt Long Hoàng càng ngày càng xấu đi.

Tính tình lão ta không chỉ tàn nhân mà còn đa nghỉ.

Ban đầu vốn không nghĩ theo hướng này, bây giờ nghe Long Ninh nói, Long Hoàng đột nhiên nhận ra khả năng Long Tường và hai người này thần phục Dương Thanh là rất lớn.

“Long Ninh…”

Long Tấn vừa muốn thanh minh thì bị Long Hoàng ngắt lời: ‘Câm miệng!”

“Anh mà dám nói thêm câu nào nữa thì tôi sẽ gán tội chết cho hai bố con anh như Long Tấn đấy!”

Lão ta vừa nói ra câu này, khuôn mặt của Long Tường và Long Thiên Vũ đều xám như tro tân.

Không nghỉ ngờ gì nữa, Long Hoàng thật sự muốn giết Long Tấn.

Long Tấn cực kỳ thất vọng, đôi mắt vốn bình tĩnh dần dần lạnh đi.

“Long Tấn, anh thông đồng với Dương Thanh, kẻ thù không đội trời chung với Hoàng tộc họ Long. Đáng bị xử tử hình!”

Long Hoàng quát một tiếng, vung tay lên, ra lệnh: “Giết!”

Bốn người đang vây quanh Long Tấn nhận lệnh, trong nháy mắt dùng hết toàn lực tấn công Long Tấn.

Ánh mắt lão ta trở nên sắc lạnh: “Như vậy thì cho dù tôi ra tay, cũng có thể xem như trừ hại cho Hoàng tộc họ Long!”

Dứt lời, lão ta bộc phát ra khí thế của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Bốn cao thủ Thần Cảnh đang xông tới tấn công chợt hoảng sợ, chỉ cảm thấy toàn thân bị sát khí kinh khủng bao phủ, muốn rút khỏi đây thì đã muộn.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Trong sự khiếp sợ của những người xung quanh, bốn cao thủ Thần Cảnh chưa đụng vào được Long Tấn đã bị đánh bay ra ngoài như diều đứt dây.

Còn Long Tấn trong trang phục trắng vần đứng tại chỗ, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Hoàng.

Long Hoàng cũng cực kỳ ngạc nhiên, khó tin thốt lên: “Ấy vậy mà tu vi của anh đã đến Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi sao?”

Ở Hoàng tộc họ Long, người có thực lực mạnh nhất chính là Long Hoàng với tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng bây giờ, Long Tấn cũng đã đạt tới bước này, dễ thấy Long Hoàng hoảng hốt đến mức độ nào.

Không chỉ lão ta mà những người khác cũng đều ngạc nhiên, nhiều người có vai vế lớn còn trở nên kích động, Đã có Long Hoàng rồi, nếu giờ lại thêm Long Tấn thì Hoàng tộc họ Long sẽ có hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh. Một đội hình như vậy quả là ăn đứt ba Hoàng tộc lớn còn lại.

“Hoàng Chủ, ngài phải hiểu nếu chúng ta đánh nhau thì hai bên sẽ cùng bị thương”.

“Long Tường dù sao cũng là con trai của ngài, cũng là hoàng tử có tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ nhất trong số các vị hoàng tử’.

Chương 2256:

“Ngài cũng đã làm Hoàng Chủ cả đời, đây là thời điểm có thể nhường ngôi lại rồi.Chưa kể trong tình hình hiện nay, chỉ có Long Tường thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ mới có thể giúp Hoàng tộc họ Long tránh được tai họa”.

Long Tấn bình tĩnh phân tích: “Vì vậy, ngài hãy nhường ngôi đi ạ!”

Vẻ bàng hoàng trong mắt Long Hoàng dần biến mất, sâu trong đó chợt thoáng qua tia sát ý điên cuồng.

Bấy lâu nay, Long Hoàng có thể bá chiếm quyền lực ở Hoàng tộc họ Long ngoại trừ vì là Hoàng Chủ ra thì còn vì là người mạnh nhất Hoàng tộc, không một ai có thể dao động địa vị của lão ta.

Nhưng lúc này lại xuất hiện một cao thủ có cùng cảnh giới, đã vậy người này còn muốn lão ta thoái vị. Địa vị của Long Hoàng trong Hoàng tộc họ Long đang rất nguy cơ.

“Thưa Hoàng Chủ, xin ngài hãy nghĩ lại!”

Ngay lúc này, một ông cụ quỳ xuống trước mặt Long Hoàng, mắt đỏ ửng: ‘Long Tấn làm vậy cũng vì Hoàng tộc họ Long thôi”.

“Xin Hoàng Chủ hãy thoái vị để giúp Hoàng tộc thoát khỏi tai họa!”

Có người đầu tiên ra mặt, những người có địa vị trong Hoàng tộc họ Long cũng lần lượt quỳ xuống.

“Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!”

“Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!”

Trong lúc nhất thời, cả Hoàng phủ họ Long quanh quẩn tiếng cầu xin Long Hoàng nhường ngôi.

Long Hoàng không đáp lại, không hề che giấu sát khí khi nhìn Long Tấn, cắn răng nói: “Hoàng tộc họ Long chỉ có tôi mới là Hoàng Chủ! Chỉ có tôi mới đủ tư cách làm Hoàng Chủ!”

“Long Tường chỉ có tu vi Thần Cảnh hậu kỳ, lấy tư cách gì để thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ cơ chứ?”

“Nếu để một kẻ chỉ có thực lực như vậy lên ngôi, chẳng phải Hoàng tộc họ Long sẽ trở thành trò cười cho những Hoàng tộc khác sao?”

Long Hoàng chất vấn: “Còn anh, Long Tấn, anh dám yêu cầu tôi thoái vị là có mục đích gì?”

Long Tấn cười khẩy: “Tôi lớn lên ở Hoàng tộc họ Long, chứng kiến sự phát triển của Hoàng tộc, bố mẹ tôi vì Hoàng tộc họ Long mà chết, anh chị em của tôi cũng vì Hoàng tộc họ Long mà chết”.

“Hiện giờ gia đình tôi chỉ còn mình tôi sống sót, Hoàng Chủ cho rằng tôi có mục đích gì chứ?”

Lời nói của Long Tấn làm cho những người có vai vế lớn đều xúc động.

Gia đình chỉ còn lại bản thân, các thành viên khác đều hy sinh vì Hoàng tộc họ Long. Một tấm lòng trung kiên như thế, thử hỏi có thể có mục đích gì với Hoàng tộc họ Long chứ?

Đến lúc này, ngay cả những hậu bối trẻ không biết về quá khứ của Hoàng tộc mình cũng đều quỳ xuống, cầu xin Long Hoàng: “Hoàng Chủ, xin ngài hãy thoái vị!”

Họ tôn trọng Long Hoàng, nhưng cũng biết hiện giờ Hoàng tộc họ Long có một kẻ thù là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu Long Hoàng còn ngồi yên trên vị trí đó thì cả Hoàng tộc họ Long sẽ trở thành quá khứ mất.

Sắc mặt Long Hoàng cực kỳ thâm trâm, sát ý đối với Long Tấn càng nhiều hơn.

Nét mặt Long Tường đầy đăn đo. Tuy biết Long Tấn đánh giá cao mình nhưng ông ta vốn không quan tâm đến ngôi vị Hoàng Chủ, cũng hiểu bản thân không có tư cách thừa kế với thực lực trước mắt.

Ngặt nỗi chỉ khi ông ta trở thành Long Hoàng thì Dương Thanh mới chịu bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long.

“Ông nội, xin ông hãy thoái vị đi ạI”

Long Thiên Vũ đấu tranh thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, nói với Long Hoàng: “Ông nội, cháu thề với ông, nếu cậu Thanh tấn công Hoàng tộc họ Long, cháu sẽ nghĩ mọi cách để xin cậu ấy tha cho ông một con đường sống!”

“Người và ông Tấn đều là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc, chỉ cần hai người có thể bắt tay giảng hòa, Hoàng tộc họ Long nhất định sẽ vượt xa những Hoàng tộc khác đấy ạt!”

“Ông nội, xin người hãy thoái vị!”

Chương 2257:

Long Hoàng đột nhiên lạnh lùng nhìn Long Thiên Vũ, nghiền ngẫm nói: “Ngay cả hai bố con mày cũng muốn bức ép tao sao?”

Long Thiên Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt lão ta, vội cúi đầu xuống: “Cháu không dám!”

Long Hoàng lại đưa mắt sang Long Tường.

Long Tường không nao núng chút nào, mặt đối mặt với lão ta, kiên định nói: “Thưa phụ hoàng, người rất rõ con không hề muốn tranh quyền đoạt thế mà, nhưng nếu quyền thế có thể giúp Hoàng tộc họ Long thoát nạn thì con sẽ giành lấy nó!”

“Hay cho một câu vì Hoàng tộc họ Long!”

Long Hoàng cười khẩy, quét nhìn xung quanh, ánh mắt tràn trề sát khí: ‘Mấy người đều muốn tôi nhường ngôi cho thằng con bất hiếu này, vậy nếu tôi giết nó thì mấy người sẽ không thúc ép nữa phải không?”

Câu nói này vừa vang lên thì tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Long Tường càng ngỡ ngàng hơn, khó tin nhìn Long Hoàng: “Phụ hoàng muốn giết con ư?”

Long Tấn phản ứng nhanh hơn, giậm chân xuất hiện trước người ông ta, nét mặt đây cảnh giác.

Tuy Long Tấn cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhưng chỉ tiến vào cảnh giới này không lâu, trong khi đó Long Hoàng đã ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh rất nhiều năm. Nếu hai người đấu với nhau, phần thắng của Long Tấn không hề lớn.

Chỉ là, vì Hoàng tộc họ Long, lão ta buộc phải đứng ở phe đối lập với Long Hoàng.

“Trong những đứa con nối dõi của tôi, Long Dược có thiên phú mạnh nhất đã được gia tộc Cổ Võ đón đi đào tạo, người có sức mạnh tổng hợp mạnh nhất kế tiếp là Long Khoa và anh’.

Long Hoàng nhìn Long Tường, bình tĩnh nói: “Có thiên phú như thế, Long Dược không thể về Hoàng tộc họ Long được. Bây giờ Long Khoa đã chết, chỉ có anh là thích hợp nhất cho ngôi vị Hoàng Chủ”.

“Nhưng anh lại quá nóng ruột, chỉ cần kiên nhãn chờ đến ngày tôi tiến vào Siêu Phàm Cảnh là được rồi, khi đó tôi sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Long và giao ngôi vị lại cho anh”.

“Giờ mới biết, hóa ra điều đó không cần thiết nữa.

Long Hoàng hoàn toàn nói thật.

Những người trong Hoàng tộc họ Long đều biết việc này, Long Tường cũng vậy.

Nhưng ông ta không thể chờ được nữa, không phải vì muốn giành lấy ngôi vị Hoàng Chủ trong †ay mà là sợ hãi Dương Thanh sẽ tấn công Hoàng tộc trước khi Long Hoàng thoái vị.

“Thưa phụ hoàng, không phải con không kiên nhãn, mà là con buộc phải tranh giành!”

Hai mắt Long Tường đỏ bừng: “Người hiểu cao thủ Siêu Phàm Cảnh đáng sợ thế nào mà, một người thôi cũng đủ để tiêu diệt cả Hoàng tộc họ Long”.

“Trước đó bố đã cho phép Long Khoa phái sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đi giết người thân và bạn bè của Dương Thanh, cậu ấy nhất định sẽ tự mình tới đây”.

“Phụ hoàng à, xem như con cầu xin phụ hoàng, phụ hoàng hãy rời khỏi Hoàng tộc đi!”

Long Hoàng quát: ‘Câm miệng!”

Hai chữ như một đòn công kích hữu hình, khiến cho máu trong người Long Tấn sôi trào hỗn loạn.

“Anh muốn giành lấy vị trí này như thế, thì tự tay người làm bố tôi đây sẽ tiễn anh lên đường!”

Dứt lời, khí thế khủng bố tỏa ra khỏi cơ thể Long Hoàng.

Toàn bộ Hoàng tộc họ Long tức khắc bị sát ý bao trùm.

Cảm nhận được khí thế phát ra từ Long Hoàng, khuôn mặt Long Tường xám như tro tàn.

Không phải vì cảm thấy tuyệt vọng, mà là không thể chấp nhận được chuyện người bố ruột thịt lại muốn giết mình.

Chương 2258:

Long Tấn đang đứng trước người ông ta trong nháy mắt cũng bộc phát ra uy áp của tu vi bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lạnh lùng nói: “Ngài đã giết một đứa con trai rồi, chẳng lẽ còn muốn giết thêm một đứa nữa?”

Những người trong Hoàng tộc không thể nhúng tay vào chuyện này, ai nấy đều nhanh chóng lùi về sau khi nhận thấy Long Hoàng phát ra khí thế đáng sợ ấy.

Khi hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đối đầu với nhau, cho dù chỉ là dư âm cuộc chiến thôi thì họ cũng không thể chịu đựng nổi.

Long Hoàng đằng đẳng sát khí như đế vương giữa đất trời, nét mặt không có biểu cảm nào: “Nó đã muốn giết bố để đoạt quyền rồi, tôi giết nó cũng có can hệ gì đâu?”

“Mạng sống của nó là tôi cho nó, bây giờ muốn lấy lại thì có gì không thể?”

Long Tường ngơ ngác đứng sững tại chỗ, nhìn bóng người cao lớn kia, chỉ thấy thật bi thương.

Ông ta luôn tôn kính Long Hoàng, cho dù bị lão ta cắt giảm quyền thế do lỗi lầm của Long Thiên Vũ thì cũng chưa một lần oán hận.

Long Hoàng là bố của ông ta kia mà, phận làm con sao có thể hận bố của mình chứ?

Nhưng người bố mà ông ta luôn kính trọng lại muốn giết ông tal "Đương nhiên là không thểi"

Long Tấn ngang ngược đáp lại, lạnh lùng nói: "Có tôi ở đây, đừng ai hòng tổn thương một sợi tóc của nói"

"Hừ"

Long Hoàng cười khẩy: "Để xem ai có thể ngăn cản được tôi!"

Dứt lời, lão ta biến mất tại chỗ.

"Tránh raI"

Long Tấn không do dự tung một chưởng ra, luồng sức mạnh nhu hòa đẩy Long Tường ra xa mười mấy mét.

Cùng lúc đó, ý chí chiến đấu bùng lên, Long Tấn đấm một quyền.

"Âm!"

Tiếng va chạm nặng nề vang lên, lần đầu tiên, Long Hoàng và Long Tấn đấu với nhau trong sự kinh sợ của tất cả mọi người.

Đột nhiên, một luồng uy lực đáng sợ cuốn ra bốn phương tám hướng.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Chòi nghỉ mát sau lưng hai người bị hủy diệt chỉ trong chớp mắt, cát bụi tung bay mịt mù.

Ai cũng ngỡ ngàng khi Long Tấn không hề bị ép phải lùi lại sau cú va chạm mạnh mẽ của hai người.

Đến cả Long Hoàng cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lão ta đã bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh từ lâu, có lòng tin bản thân có thể đấu với cả cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chân chính, nào ngờ một người chỉ vừa tiến cấp đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Long Tấn lại có thể đỡ được một đòn của lão ta.

“Hoàng Chủ, xin ngài dừng lại đi!”

Long Tấn lên tiếng, đôi mắt hiện lên sự cầu xin.

Không phải lão ta sợ mình không địch lại Long Hoàng, mà là không muốn xảy ra cảnh tàn sát lẫn nhau. | Hai người đều có thực lực mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Long, ai bị thương nặng cũng gây thiệt hại lớn cho Hoàng tộc cả.

Long Hoàng đã bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có lẽ Hoàng Chủ của ba Hoàng tộc kia cũng như thế.

Trong tình hình hiện nay, một khi Long Hoàng và Long Tấn đánh nhau rồi cả hai đều chịu tổn thất, các Hoàng tộc khác nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tiêu diệt Hoàng tộc họ Long.

Thậm chí còn có khả năng bọn họ sẽ hợp tác với nhau để cùng tiêu diệt.

Chương 2259:

Suy cho cùng, việc chỉ còn ba Hoàng tộc sẽ giúp nâng cao địa vị hơn là có đến bốn Hoàng tộc.

“Long Tấn ơi là Long Tấn, anh đúng là giấu kín thật, hôm nay mà không đấu với nhau thì chắc tôi cũng không bao giờ biết anh mạnh thế này”.

Long Hoàng lạnh lùng nói.

Long Tấn vẫn bình tĩnh: “Tôi không cố tình giấu đâu, chỉ là chưa có cơ hội nói cho ngài biết thôi”.

“Thật không?”

Long Hoàng nhếch mép: “Sợ là anh muốn diệt trừ tôi lâu rồi chứ gì?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy cả”, Long Tấn thản nhiên đáp lời.

“Lại đi!”

Long Hoàng lại hung hăng đánh ra một đòn, khí thế càng mạnh hơn.

mầm ầm!”

Long Tấn không dám lơi lỏng, liên tục cản đòn của lão ta.

Những người trong Hoàng tộc họ Long chỉ biết sững sờ mà nhìn, không ngờ cuộc chiến của hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh lại đáng sợ đến thế.

Nếu Hoàng tộc họ Long đồng thời có được hai cao thủ như vậy thì tương lai quật khởi năm trong tầm tay!

Có điều, nhìn vào cảnh tượng trước mắt, có vẻ hai người này không thể cùng tồn tại được. Ai bị thương hay chết cũng đều là tổn thất lớn cho.

Hoàng tộc.

“BốI”

Long Thiên Vũ đứng bên cạnh Long Tường, nét mặt đau xót.

Long Tường nhìn con trai mình, cay đăng cười: “Thiên Vũ, nếu cậu Thanh tới, con hãy nghĩ cách cầu xin cậu ấy tha cho Hoàng tộc”.

“Nhất định rồi ạ!”

Long Thiên Vũ nghiêm túc đáp.

“Vậy thì bố yên tâm rồi!”

Dứt lời, Long Tường lại đưa mắt nhìn hai người đang giao chiến, chỉ là ánh mắt như hạ quyết tâm nào đó.

Vừa rồi Long Thiên Vũ không nhận ra có gì lạ thường, lúc này thấy sự kiên định trong đôi mắt của ông ta thì đột nhiên có một suy đoán đáng SỢ.

“Bố ơi, bố định làm gì vậy?”

Long Thiên Vũ vô thức năm lấy cánh tay của Long Tường, nét mặt lo âu.

“Thiên Vũ, sau này không còn bố, con phải tự chăm sóc bản thân đấy nhé’.

Long Tường từ ái nói với con trai mình: “Cậu Thanh không phải vật trong ao, tương lai rộng mở không thể đoán chừng. Chỉ cần con chú ý đi theo.

bước chân của cậu ấy, Hoàng tộc họ Long sẽ lại huy hoàng trong ít nhất một trăm năm tới!”

“Nhớ kỹ lời của bố, phải nghĩ cách đi theo cậu Thanh!”

Câu nói của Long Tường nghe như những lời trăng trối cuối đời, Long Thiên Vũ hoảng hốt năm chặt cánh tay của bố, giọng run run: “Bố à, ông Tấn vẫn chưa thua mà, bố đừng làm chuyện điên rồi”

Chương 2260:

Long Tường mỉm cười lắc đầu: “Ông nội con hay bác Tấn thua thì đều là tổn thất đối với Hoàng tộc họ Long cả”.

“Chẳng phải ông nội con đã nói cái mạng này của bố là do ông ấy cho sao? Ông ấy muốn lấy về thì bố sẽ trả lại!”

Long Thiên Vũ sốt sắng cả lên, hai mắt đỏ hoe: “Bố đừng làm vậy mài! Ông ấy cho bố được sống, nhưng có tư cách gì để lấy mạng của bố về chứ?”

“Thiên Vũ, vĩnh biệt conl”

Long Tường nhìn con trai, nở một nụ cười, đột nhiên sử dụng sức mạnh.

Long Thiên Vũ không thể ngăn cản được người đã có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ như Long Tường, thân thể bị một lực nhẹ nhàng đẩy ra.

“Phụ hoàng!”

Long Tường đột nhiên hét lớn, xông về phía Long Hoàng.

“Long Tường, lùi lại!”

Long Tấn bàng hoàng, chỉ biết nhìn ông ta lao tới.

Long Hoàng đang điên cuồng tấn công nên Long Tấn không thể bảo vệ Long Tường được.

“Hừ!”

Long Hoàng nhếch mép: ‘Anh muốn chết thì tôi cho anh được toại nguyện!”

Nói rồi lão ta đánh lùi Long Tấn, sau đó tung một chưởng về phía Long Tường.

“Uỳnh!”

Chưởng rơi vào trước ngực ông ta. Trong sự kinh hoàng của mọi người, Long Tường hộc máu, bay ra ngoài như diều đứt dây.

“Bố ơi!”

Mọi thứ diễn ra thật chóng vánh, Long Tường vừa đẩy Long Thiên Vũ ra đã lập tức xông về phía Long Hoàng, bị một chưởng đánh bay.

“Long Tường!”

Long Tấn giậm chân lao tới, đón lấy Long Tường còn đang bay về phía sau.

Nhưng sức sống của Long Tường càng lúc càng suy kiệt, chưởng của Long Hoàng đánh thẳng vào tim ông ta, cả ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương nghiêm trọng.

“Bác… bác Tấn, bỏ… bỏ đi!”

Long Tường đứt quãng nói: “Nếu… nếu có…

có cơ hội, cháu… cháu mong Thiên… Thiên Vũ, có thể… có thể khôi phục… vinh quang của Hoàng TỘC Giờ đây, đến hô hấp cũng thật khó khăn với ông ta, đôi mắt trong suốt nhìn Long Hoàng, đây thất vọng: “Trả… mạng, cho bố…”

Dứt lời, Long Tường chậm rãi nhắm mắt.

“Bố ơi…”

Tiếng thét xé lòng của Long Thiên Vũ vang vọng trong Hoàng phủ họ Long.

Long Tấn bần thần thật lâu mới hoàn hồn, đau đớn nhìn Long Tường đã chết.

Long Hoàng, kẻ đã giết con trai ruột của mình, lại tỏ ra thờ ơ. Cái chết của Long Tường không hề ảnh hưởng đến lão ta.

“Một thằng hèn nhát lựa chọn cái chết không xứng để làm con trai tôi! Vị trí Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Long lại càng không!”

Long Hoàng mỉa mai nói.

Chương 2261:

Những người trong Hoàng tộc họ Long nghe vậy đều ngỡ ngàng. Họ biết người Hoàng tộc đều vô tình, nhưng không ngờ được Long Hoàng lại máu lạnh đến nỗi có thể nói ra những lời như vậy sau khi giết con trai mình.

Long Thiên Vũ ôm thi thể của bố, nét mặt đầy bi thương, sâu trong mắt lập lòe sát khí.

Hãn ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Hoàng, không hề che giấu sát ý của mình.

“Ông đáng chết!”

Long Thiên Vũ cắn răng nói.

Long Hoàng nhướng mày, lạnh lùng nhìn hắn †a: ‘Đúng là cha nào con nấy, thằng bố ngu xuẩn, thằng con càng ngu hơn”.

“Nếu mày che giấu sát ý thì có thể tao sẽ tha mạng cho mày, nhưng mày lại không làm thế.

Như vậy thì tao cũng không cần phải giữ mạng mày nữa’.

Long Tấn nháy mắt đứng che trước Long Thiên Vũ, phẫn nộ nhìn lão ta: ‘Gậu đã giết hai đứa con trai của mình rồi, giờ ngay cả cháu ruột cũng không tha sao?”

“Rốt cuộc cậu có còn tính người không vậy.

hảt”

Có thể ép một người luôn bình tĩnh như Long Tấn giận dữ đến mức này, đủ để chứng tỏ sự tàn độc của Long Hoàng.

Long Thiên Vũ từ sau lưng Long Tấn đi ra phía trước, nhìn thẳng vào Long Hoàng mà không hề sợ hãi, châm chọc nói: “Ông nói sai rồi, chưa chắc đã bố nào con nấy đâu. Như ông chẳng hạn, chẳng phải làm một ông bố khốn nạn lại được một đứa con có hiếu như bố tôi sao?”

“Ông đáng chết, cực kỳ đáng chết. Nhớ cho kỹ, dù ông có giết sạch tất cả những ai phản đối mình thì ông cũng không sống lâu được đâu”.

“Cậu Thanh tuyệt đối sẽ không tha cho ông!”

Dứt lời, một luồng khí thế hùng mạnh bộc phát ra khỏi cơ thể Long Thiên Vũ.

Trong nháy mắt, toàn bộ Hoàng tộc họ Long ị bị bao phủ bởi uy áp của hắn ta.

Nét mặt thản nhiên của Long Hoàng lập tức thay đổi, ngỡ ngàng nhìn Long Thiên Vũ: “Thần Cảnh! Mày thế mà đã là Thần Cảnh!”

Ở Hoàng tộc họ Long, chỉ có số ít những người ở dòng chính cùng thế hệ với Long Tường là bước vào Thần Cảnh.

Nhưng bây giờ, Long Thiên Vũ, cháu của Long Hoàng, lại đã tiến vào hàng ngũ cao thủ Thần Cảnh.

E là Long Dược, thiên tài võ thuật bậc nhất của Hoàng tộc họ Long của ba mươi năm trước, cũng chỉ có thế.

Những người trong Hoàng tộc sửng sốt, nhưng ai nấy đều cảm thấy đau lòng.

Nếu chuyện hôm nay không xảy ra, Hoàng tộc họ Long không chỉ có thêm một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh là Long Tấn mà còn có thêm một thiên tài mới ba mươi lăm tuổi đã tiến vào Thần Cảnh.

Với những cao thủ tiềm năng này, cho dù bị tổn thất sáu người có thực lực Thần Cảnh và tạm thời không thể tham gia vào cuộc tranh đấu giữa các Hoàng tộc, thì chỉ cần cho Hoàng tộc họ Long thời gian, bọn họ nhất định sẽ có sự thay đổi về chất.

Tuy nhiên, ai cũng biết rằng sau hôm nay, thực lực của Hoàng tộc họ Long sẽ bị suy giảm trầm trọng, có lẽ ngay cả Hoàng tộc họ Diệp cũng có thể áp đảo Hoàng tộc bọn họ.

“Thiên Vũ, cháu rời khỏi đây đi, ông sẽ cầm chân Long Hoàng!”

Long Tấn như nhìn thấy hy vọng, vội vàng nói với Long Thiên Vũ.

Hắn ta không đi mà đứng song song với Long Tấn, đôi mắt đầy thù hận nhìn chăm chăm vào Long Hoàng, nghiến răng nghiến lợi nói: ‘Dù có chết, cháu cũng sẽ khiến ông ta trả giá đắt!”

Chương 2262:

Dứt lời, Long Thiên Vũ chủ động xông về phía Long Hoàng.

“Thiên Vũ!”

Mặt mày Long Tấn tái mét, vội vàng lao đến.

“Không biết lượng sức!”

Sắc mặt Long Hoàng càng thêm âm trầm, ý chí chiến đấu hừng hực như chiến thần.

“Oành!”

Long Tấn vượt qua Long Thiên Vũ, lao vào đấu với Long Hoàng.

Cuộc chiến kịch liệt giữa hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh làm cho cả Hoàng tộc họ Long như trên bờ sụp đổ, sức mạnh kinh khủng trào ra bốn phương tám hướng.

Vật liệu thủy tỉnh trong một số căn nhà vỡ toang do chịu ảnh hưởng từ dư âm cuộc chiến.

Mặc dù Long Thiên Vũ rất muốn tự tay giết chết Long Hoàng để báo thù cho bố mình, nhưng hản ta chỉ vừa bước vào Thần Cảnh, không thể làm thế được.

Đến cái bóng của Long Hoàng mà hắn ta cũng không bắt nổi.

“Thiên Vũ, chạy đi! Nhanh lên!”

Long Tấn mạnh mẽ đánh một chưởng đẩy lùi Long Hoàng, sốt ruột hét lớn: “Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn, cháu cứ ở lại đây thì chỉ có nước chết thôi!”

“Chẳng lẽ cháu đã quên bố mình chết thế nào rồi sao? Ông nội cháu nhất định sẽ giết cháu!

Thiên phú của cháu còn đó, kể cả gia tộc Cổ Võ cũng sẽ chú trọng và bồi dưỡng cháu”.

“Nghe lời ông, rời khỏi đây nhanh, ngày nào đó hãy quay lại báo thùi”

Trong lúc lão ta nói chuyện, Long Hoàng lại công kích. Vì không có thời gian nên Long Tấn chỉ có thể liều mạng đánh trả.

Dù sao lão ta chỉ vừa đột phá đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, trong khi đó Long Hoàng đã đến cảnh giới này rất nhiều năm, có lẽ không lâu nữa sẽ tiến vào Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Long Tấn đánh nhau với Long Hoàng quá lâu nên đã kiệt sức, lão ta có thể cảm nhận được mình sắp thua rồi.

Một khi thua, đó sẽ là thời điểm Long Thiên Vũ chết.

Nhìn Long Tấn đang bạt mạng ngăn cản Long Hoàng, hai mắt Long Thiên Vũ đỏ chót, nghiến răng nghiến lợi nói: “Sẽ có một ngày tự tay tôi giết ông!”

Dứt lời, Long Thiên Vũ xoay người muốn đi.

Hắn ta biết tình cảnh của mình đang nguy hiểm thế nào, nếu tiếp tục ở lại đây thì chẳng những không thể báo thù cho bố mà còn trở thành gánh nặng cho Long Tấn.

Đối với Long Thiên Vũ, rời khỏi đây mới là lựa chọn tốt nhất.

“Muốn chạy? Qua được tao đãi”

Long Thiên Vũ vừa định đi thì bị một người trung niên chặn đường.

Long Ninh cũng là vị hoàng tử đủ tư cách kế thừa ngôi vị Hoàng Chủ trong Hoàng tộc họ Long, có thực lực Thần Cảnh trung kỳ.

Đôi mắt đỏ như máu của Long Thiên Vũ nhìn Long Ninh đang đứng ở phía đối diện, nói: “Có chắc là ông muốn giết tôi không?”

“Hừ!”

Long Ninh cười khẩy: “Phụ hoàng muốn giết mày, sao tao có thể thả mày đi được?”

Chương 2263:

Long Khoa và Long Tấn đều là ứng cử viên cho ngôi vị Hoàng Chủ nhưng đã chết, trong số những người con nối dõi của Long Hoàng hiện nay, chỉ còn ông ta là có khả năng trở thành Hoàng Chủ tương lai nhất.

Nhưng khi thấy Long Thiên Vũ đã đột phá đến Thần Cảnh, Long Ninh cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp.

Bây giờ đang là thời điểm Long Hoàng muốn giết Long Thiên Vũ cho bằng được, sao ông ta có thể bỏ lỡ cơ hội diệt trừ Long Thiên Vũ chứ?

"Tôi thề, nếu ông dám cản tôi, chỉ cần tôi có thể sống sót rời khỏi đây thì đến lúc trở về, tôi sẽ tự tay giết sạch con của ông, chết hết rồi thì giết ông!"

Long Thiên Vũ cần răng quát.

Người Long Ninh run rẩy như đang bị một con ác quỷ nhìn chòng chọc. Rõ ràng tu vi rất cao lại bị Long Thiên Vũ dọa sợ.

"Như vậy thì tao càng không thể để mày sống!"

Hai mắt Long Ninh đằng đẳng sát khí, chân giãm một cái, trong nháy mắt xông về phía Long Thiên Vũ.

Long Thiên Vũ biết không thể thoát được cuộc chiến này, đành dùng hết sức mạnh lao tới chỗ ông ta.

“Âm!”

Long Ninh tung chưởng, cơ thể Long Thiên Vũ bay vút ra ngoài như diều đứt dây.

Dù sao hắn ta chỉ vừa đột phá đến Thần Cảnh, trong khi đó Long Ninh đã là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ. Hai bên chênh lệch nhau như thế, Long Thiên Vũ hoàn toàn không có sức đánh trả.

“Thiên VũI”

Long Tấn đang giao chiến với Long Hoàng nhưng luôn chú ý đến tình hình phía Long Thiên Vũ, thấy hắn ta bị Long Ninh đánh bay thì sắc mặt thay đổi.

“Oành!”

Ngay thời điểm ông ta phân tâm, một đòn đánh kinh khủng vụt tới.

Bị Long Hoàng đấm vào ngực, Long Tấn phun ra một ngụm máu, bay lên thật cao, cuối cùng rơi xuống bên cạnh Long Thiên Vũ.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đồng thời bị thương nặng, không nhúc nhích nổi.

Khuôn mặt Long Thiên Vũ xám như tro tàn, nghẹn ngào nhìn Long Tấn cũng bị trọng thương, nói: “Ông Tấn, cháu làm ông bị liên lụy rồi!”

Nét mặt Long Tấn trắng tái, lắc đầu: “Cháu không có lỗi với ông, là Long Hoàng bất nghĩa.

Long Hoàng nhất định sẽ trả giá đắt cho hành động của mình!”

“Ông đúng là đáng chết!”

Long Ninh phẫn nộ nhìn sang Long Hoàng: “Thưa phụ hoàng, xin hãy cho phép con giết hai kẻ phản bội này!”

Long Hoàng hờ hững nói: “Làm đi!”

Được Long Hoàng cho phép, Long Ninh bộc lộ sự mừng rỡ, trào phúng nhìn Long Thiên Vũ: “Ranh con, mày hết cơ hội giết tao rồi!”

“Chết đi!”

Long Ninh tập trung mọi sức mạnh vào chân phải, đạp mạnh xuống đầu Long Thiên Vũ.

Hãn ta không nao núng, nhìn chăm chằm Long Ninh như muốn ghi khắc khuôn mặt của kẻ này vào lòng, có thành ma cũng không buông tha.

“Thiên VũI”

Long Tấn hét lên, muốn ngăn trước người Long Thiên Vũ, nhưng vì bị đòn công kích cực mạnh của Long Hoàng làm cho bị thương nên không thể bảo vệ hắn ta được.

Chương 2264:

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, một áp lực kinh khủng nhấn chìm toàn bộ Hoàng tộc họ Long.

Long Ninh muốn giãm lên đầu Long Thiên Vũ thật mạnh nhưng làm sao cũng không thể hạ chân xuống, dường như có sức mạnh vô hình nào đó đang cản trở ông ta.

“Ai đấy?”

Nét mặt của Long Hoàng thay đổi, một người rất mạnh như lão ta cũng cảm giác được mối nguy hiểm mãnh liệt từ uy lực này.

“Ầm!”

Một nhánh cây xông về phía Long Ninh, quất lên bàn chân đang giơ thật cao, chuẩn bị giãm lên | đầu Long Thiên Vũ của Long Ninh.

Trong sự bàng hoàng của mọi người, cả bàn chân của ông ta đều gãy, nặng nề bay đến dưới chân Long Hoàng.

Một người trẻ tuổi xuất hiện trước người Long Thiên Vũ, hai tay chắp sau lưng, hờ hững nhìn Long Hoàng đang kinh sợ.

“Dương Thanh!”

Thấy người trẻ tuổi ấy, đồng tử lão ta co rút.

Dương Thanh đưa lưng về phía Long Thiên Vũ nên đến khi nghe thấy câu nói của Long Hoàng, hắn ta mới biết ai đã cứu mình, nước mắt chảy ròng ròng.

“Cậu Thanh, cuối cùng cậu cũng tới!”

Trải qua nỗi tuyệt vọng cùng cực, Long Thiên Vũ không muốn chết, chỉ muốn báo thù rửa hận.

Vốn tưởng rằng mình sẽ bị Long Ninh giết, không ngờ lại được cứu khỏi sự tuyệt vọng này.

Tâm trạng căng thẳng của Long Tấn rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Nhìn lưng của người trẻ tuổi ấy, lão ta cảm thấy cực kỳ biết ơn.

“Còn lại cứ giao cho tôi!”

Nhìn Long Tấn và Long Thiên Vũ đang năm liệt dưới đất, Dương Thanh bình tĩnh nói.

“Bố, thằng khốn nạn này dám đập gãy chân của con, bố trả thù cho con đi!”

Bị Dương Thanh đánh gãy một chân, Long Ninh hung tợn nói.

Long Hoàng không để ý đến ông ta mà nặng nề nhìn Dương Thanh.

Lão ta không ngờ Dương Thanh lại có thể đến được Hoàng tộc họ Long mà vẫn còn sống.

Sau khi giết Long Khoa, Long Hoàng giá họa cho Dương Thanh và lan tin này cho Long Dược đang ở phủ thành chủ Hoài Thành biết.

Theo như kế hoạch của lão ta, Long Dược nhất định sẽ tìm đến Dương Thanh để báo thù.

Lẽ nào Long Dược chưa kịp đến?

Long Hoàng cực kỳ nghi hoặc.

“Tôi từng thấy kẻ máu lạnh, nhưng thể loại vô nhân tính đến mức độ đã giết hai người con rồi còn muốn giết cả cháu mình như ông thì tôi chưa thấy bao giờ’.

Dương Thanh châm chọc nói.

Ban đầu, anh nghỉ ngờ liệu có phải Long Hoàng giết Long Khoa rồi giá họa cho mình hay không, giờ thì không còn nghỉ vấn nào nữa.

Long Hoàng chính là kẻ đã giết Long Khoa.

Chương 2265:

Bây giờ, thi thể của hoàng tử đang nằm trong Hoàng phủ họ Long cũng do Long Hoàng giết chết.

Mặt mày Long Hoàng tái mét, căn rắng uy hiếp: “Đây là chuyện trong nhà Hoàng tộc họ Long, cậu Thanh đây định nhúng tay vào hay sao?”

“Hôm nay tôi tới đây không phải vì muốn nhúng tay vào chuyện nhà ông, mà là tới đòi lại công bằng cho mình. Về chuyện Hoàng tộc họ Long điều động sáu cao thủ Thần Cảnh hợp tác với sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp để giết tôi, Long Hoàng định giải thích thế nào?”

Ở Dương Thanh có một sự uy nghiêm trời sinh.

Bản thân anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đã hoàn toàn áp đảo Long Hoàng về mặt tu vi.

Lúc này tức giận, khí thế càng mạnh hơn, hầu như những người trong Hoàng tộc họ Long đều run lẩy bẩy, không dám nhìn Dương Thanh.

“Chuyện đó do Long Khoa gây ra, tôi không biết gì cả”.

Long Hoàng giả vờ bình tĩnh: ‘Bây giờ, Long Khoa đã được chôn cất rồi. Nếu cậu không nguôi giận thì chỉ có thể đào xác của nó ra trả thù thôi”.

Dương Thanh nhướng mày: “Ông ta chỉ là hoàng tử, có thể điều động sáu cao thủ Thân Cảnh đi khi chưa được sự cho phép của Long Hoàng à?”

Long Hoàng cau mày: “Nó là người thừa kế Hoàng tộc họ Long, sẽ nhận lấy vị trí của tôi trong tương lai, chẳng lẽ việc có thể điều động sáu cao thủ Thần Cảnh cũng là vấn đề à?”

“Tốt thôi, cứ cho chuyện này là do một mình ông ta gây ra đi, thế thì sao?”

Sắc mặt Dương Thanh càng thêm âm trầm: “Hôm nay tôi tới đây, chính là vì đòi một câu giải thích của ông đấy!”

Dứt lời, anh bộc phát ra khí thế càng khủng bố hơn, phong tỏa Long Hoàng.

Mặt mũi lão ta trằng bệch, nhận thấy được tu vi của Dương Thanh đã vượt xa mình. Nếu giao chiến, sợ là lão ta còn không cản nổi một đòn của anh.

“Dương Thanh, cậu đừng có khinh người quá đáng!”

Long Hoàng cố kìm nén nỗi sợ, cần răng nói: “Ba mươi năm trước, con trai Long Dược của tôi nhận được sự chú ý của phủ thành chủ Hoài Thành, đã được đón đi đào tạo rồi. Hiện giờ nó cũng đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh”.

“Nếu cậu dám làm gì tôi, nó sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

“Cậu cũng hiểu gia tộc Cổ Võ là một thế lực thế nào mà, cậu không thể đắc tội được đâu!”

“Nếu bây giờ cậu đi khỏi đây, tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Dương Thanh tỏ ra cân nhắc: “Ông có chắc là muốn dùng một kẻ đã chết để đe dọa tôi không?”

“Một kẻ đã chết?”

Long Hoàng cau mày: ‘Ý cậu là gì?”

Anh đáp: “Ngay vài ngày trước, tôi vừa giết một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đến từ Hoài Thành, tên của ông ta cũng là Long Dược”.

“Không biết Long Dược mà Long Hoàng vừa nói và Long Dược bị tôi giết có phải cùng một người không?”

Nghe thấy câu này của Dương Thanh, Long Hoàng trở nên thấn thờ.

“Gậu nói Long Dược đã đi gặp cậu? Còn bị cậu giết chết?”

Long Hoàng không dám tin, hỏi.

Dương Thanh mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến: “Đúng, ông ta đến từ phủ thành chủ Hoài Thành và báo thù cho em trai ruột

của mình, còn về việc ông ta có phải Long Dược ông đang nói đến hay không thì tôi không biết”.

“Không thể nào!”

Chương 2266:

Long Hoàng lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nét mặt khó tin: ‘Không thể thế được! Nó là thiên tài võ thuật trăm năm có một của Hoàng tộc họ Long, ba mươi năm trước đã được phủ thành chủ Hoài Thành chú ý và đón đi, còn cưới hòn ngọc quý của thành chủ Hoài Thành cơ mà”.

“Hiện giờ nó đã tiến vào Siêu Phàm Tam Cảnh, kể cả ở Hoài Thành cũng có địa vị đứng đầu, sao lại chết trong tay cậu được?”

“Dương Thanh, cậu đang lừa tôi có phải không?”

Dương Thanh nhướng mày: “Bớt nói lung tung đi, hôm nay tôi tới đây chỉ vì muốn đòi lại công bằng thôi. Giải thích tại sao Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp lại bắt tay với nhau, điều động mười hai cao thủ Thần Cảnh để ám sát tôi đi”

“Bằng không, kể từ hôm nay, Hoàng tộc họ Long sẽ bị xóa sổ khỏi Chiêu Châu!”

Dương Thanh của lúc này vô cùng bá đạo, không hề xem Long Hoàng ra gì.

Với cảnh giới hiện nay, những người có cảnh giới dưới Siêu Phàm Cảnh đều không phải đối thủ của anh, trong khi đó Long Hoàng cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

“Không thể nào! Sao lại thế được!”

Long Hoàng như không nghe thấy những lời Dương Thanh vừa nói, dáng vẻ mất hồn mất vía.

Long Dược là niềm hy vọng duy nhất, cũng là chỗ dựa lớn nhất của lão ta, thế mà bây giờ Dương Thanh lại nói mình đã giết chết Long Dược.

Trông Dương Thanh không giống nói dối chút nào, chẳng lẽ Long Dược thật sự đã bị giết?

Nếu đúng là vậy thì Hoàng tộc họ Long mà dốc toàn lực cũng không phải đối thủ của anh.

“Ngu muội!”

Dương Thanh hờ hững nói một câu, sau đó vung tay lên.

Áp lực khủng bố cuốn lấy Long Hoàng như sóng trào hồng thủy.

“Uỳnh!”

Dưới ánh nhìn sợ hãi của những người xung quanh, Dương Thanh chưa hề chạm vào mà Long Hoàng đã như chịu một cú đánh nặng nề, phải lùi về sau bảy tám bước mới dừng lại.

Lúc này, ánh mắt lão ta khi nhìn Dương Thanh cực kỳ sợ hãi và tuyệt vọng.

Rốt cuộc Long Hoàng cũng nhận ra mình với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh không thể địch lại Dương Thanh, thậm chí không thể đỡ nổi một đòn của anh.

“Cậu Thanh!”

Long Thiên Vũ thình lình lên tiếng.

Dương Thanh nhíu mày: “Anh muốn tôi tha cho ông ta?”

Hản ta lắc đầu, ánh mắt dữ tợn, cản răng nói: “Lão già khốn kiếp này đã giết bố tôi, sao tôi có thể xin tha cho ông ta?”

“Cậu Thanh, tôi không dám yêu cầu gì, chỉ xin cậu sau khi giết ông ta hãy cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống”.

“Hoàng tộc họ Long đã chịu quá nhiều tổn thất, nếu tiếp tục bị đả kích nữa thì sẽ diệt vong mất”.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Long Thiên Vũ rồi đưa mắt về phía Long Hoàng, lạnh giọng nói: “Bây giờ, không phải tôi có nên cân nhắc cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống hay không, mà là Long Hoàng có chịu gánh lấy hậu quả cho sai lầm của mình hay không”.

Long Hoàng có cảm giác như đang bị một con thú dữ nhìn chòng chọc, sự chênh lệch cảnh giới khiến cho máu trong người hỗn loạn.

Lão ta còn không nhúc nhích nổi, huống gì là giết Dương Thanh.

“Rốt cuộc cậu muốn tôi làm sao?”, lão ta căn răng hỏi.

Chương 2267:

“Hoặc là ông chết, hoặc là ông cùng chết với Hoàng tộc họ Long!”

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dù chọn lựa là gì, Long Hoàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Chọn cái nào tôi cũng không sống được, thế thì cậu giết tôi luôn đi, nói mấy lời thừa thãi làm gì vậy?”

Long Hoàng tự giêu nói, cao ngạo, trịch thượng nhìn Dương Thanh: “Với thực lực bây giờ của cậu thì giết tôi quá dễ dàng”.

“Nhưng cậu vẫn chưa chịu giết, chắc là cũng đang cố ky điều gì nhỉ?”

Dương Thanh híp mắt lại. Quả là anh đang băn khoăn, không biết có nên giết lão ta luôn hay không.

Không biết vì sao, tại Hoàng tộc họ Long này, dường như Dương Thanh cảm nhận được một luồng khí thế như có như không, nhưng có thể khẳng định nó không thuộc về Long Hoàng.

Có vẻ chủ nhân của nó ở ngay trong Hoàng phủ họ Long nhưng lại không chịu xuất hiện.

Vừa rồi, Dương Thanh đã định giết chết Long Hoàng, nhưng khí thế ấy chợt mạnh hơn vào thời điểm đó.

Anh có dự cảm đối phương sẽ ra mặt nếu mình giết lão ta.

“Cậu Thanh, cậu có thể cho tôi một cơ hội được không?”

Long Tấn đột nhiên tiến lên phía trước, nghiêm mặt nói.

Dương Thanh cảm thấy khó hiểu: “Cơ hội gì?”

“Cơ hội để giết Long Hoàng!”, Long Tấn gắn từng chữ một.

Nghe thấy câu này, không chỉ Dương Thanh mà cả những người trong Hoàng tộc họ Long cũng sửng sốt.

Trước đó, Long Hoàng và Long Tấn đã đấu với nhau, hai người có tu vi tương đương nhưng sức chiến đấu của Long Tấn không bằng Long Hoàng.

Nếu Dương Thanh không xuất hiện thì Long Tấn đã chết rồi.

Rõ ràng Long Tấn yếu thế hơn, tại sao lúc này lại chủ động yêu cầu muốn giết Long Hoàng?

“Long Tấn, anh háo hức muốn làm con chó Dương Thanh thế à?”

Trên mặt Long Hoàng đầy vẻ trào phúng: “Anh cũng biết chỉ cần có Dương Thanh ở đây, dù thua thì cậu ta cũng sẽ cứu anh đúng không?”

“Anh thấy Dương Thanh do dự khi giết tôi nên muốn tự ra tay, cho dù thất bại cũng sẽ không mất mạng chứ gì”.

Long Tấn không mảy may quan tâm khi bị lão ta châm chọc.

Đúng là Long Tấn không phải đối thủ của Long Hoàng, thậm chí còn không có sức để tấn công nữa.

Nhưng ban nấy, Long Thiên Vũ đã cho lão ta một viên thuốc chữa thương của Phùng Tiểu Uyển ở phòng khám Ái Dân nơi Yến Đô, sau khi uống thương thế đã khá hơn rất nhiều.

Không chỉ vậy, Long Tấn thấp thoáng nhận thấy cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn hấp thu dược hiệu của viên thuốc kia.

Lúc này, viên thuốc dùng để chữa thương lại như một thứ dụng cụ chứa đựng năng lượng, giúp sức mạnh của lão ta được tăng lên.

Quan trọng là, lão ta có thể nhanh chóng mạnh hơn khi giao chiến với Long Hoàng.

“Ông Tấn!”

Long Thiên Vũ cực kỳ lo lắng, vội vàng khuyên can: “Ông Tấn, ông không phải đối thủ của ông ta đâu, hay là cứ giao cho cậu Thanh xử lý đi ạI”

Long Tấn lắc đầu, vẫn nài nỉ nhìn Dương Thanh: ‘Cậu Thanh, mong cậu hãy cho tôi một cơ hội!”

Chương 2268:

“Được!”

Dương Thanh gật đầu, cũng biết ông ta muốn dùng chiến đấu để củng cố tu vi của mình, thậm chí còn có thể là đột phá.

“Nhưng tôi nói trước, nếu ông và Long Hoàng đấu với nhau, dù ông bị giết thì tôi cũng không cứu đâu”. Dương Thanh nói tiếp.

Long Tấn gật đầu: “Tôi biết rồi!”

“Vậy thì tôi cho phép ông tự mình kết liễu ông †a!”, anh đáp.

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Long Tấn đi từng bước một về phía Long Hoàng.

Hai người đứng đối diện với nhau, ai cũng hừng hực ý chí chiến đấu.

“Long Tấn, chỉ dựa vào anh mà cũng muốn giết tôi à?”

Long Hoàng nghiến răng nghiến lợi, khinh thường nhìn Long Tấn.

“Tôi nhất định sẽ giết cậu!”

Long Tấn đanh mặt lại, nói.

Dứt lời, hơi thở đáng sợ dần dần toát ra từ trong cơ thể lão ta.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ đến từ hơi thở ấy, Long Hoàng không tỏ ra khinh thường nữa, trở nên căng thẳng.

Lão ta có thể cảm giác được Long Tấn như xảy ra thay đổi nào đó. Trong một thời gian ngắn ngủi, dường như cảnh giới của Long Tấn đã gần với Siêu Phàm Nhất Cảnh hơn rồi.

“Chết đi!”

| Long Hoàng chợt gầm lên, xông về phía Long Tấn.

Trong nháy mắt, cuộc chiến của hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã nổ ra.

Ngay khoảnh khắc hai người lao vào nhau, Dương Thanh nhíu mày: “Chẳng lẽ mình cảm giác nhầm?”

Khí thế như có như không kia đã biến mất vào lúc Long Hoàng và Long Tấn đánh nhau.

Dường như đối phương đang cảnh cáo Dương Thanh đừng nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Long.

Nghe thấy câu này của Dương Thanh, Long Hoàng trở nên thẫn thờ.

“Cậu nói Long Dược đã đi gặp cậu? Còn bị cậu giết chết?”

Long Hoàng không dám tin, hỏi.

Dương Thanh mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến: “Đúng, ông ta đến từ phủ thành chủ Hoài Thành và báo thù cho em trai ruột của mình, còn về việc ông ta có phải Long Dược ông đang nói đến hay không thì tôi không biết”.

“Không thể nào!”

Long Hoàng lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nét mặt khó tin: ‘Không thể thế được! Nó là thiên tài võ thuật trăm năm có một của Hoàng tộc họ Long, ba mươi năm trước đã được phủ thành chủ Hoài Thành chú ý và đón đi, còn cưới hòn ngọc quý của thành chủ Hoài Thành cơ mà”.

“Hiện giờ nó đã tiến vào Siêu Phàm Tam Cảnh, kể cả ở Hoài Thành cũng có địa vị đứng đầu, sao lại chết trong tay cậu được?”

“Dương Thanh, cậu đang lừa tôi có phải _ không?”

Dương Thanh nhướng mày: “Bớt nói lung tung đi, hôm nay tôi tới đây chỉ vì muốn đòi lại công bằng thôi. Giải thích tại sao Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp lại bắt tay với nhau, điều động mười hai cao thủ Thần Cảnh để ám sát tôi đi “Bằng không, kể từ hôm nay, Hoàng tộc họ Long sẽ bị xóa sổ khỏi Chiêu Châu!”

Dương Thanh của lúc này vô cùng bá đạo, không hề xem Long Hoàng ra gì.

Chương 2269:

Với cảnh giới hiện nay, những người có cảnh giới dưới Siêu Phàm Gảnh đều không phải đối thủ của anh, trong khi đó Long Hoàng cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

“Không thể nào! Sao lại thế được!”

Long Hoàng như không nghe thấy những lời Dương Thanh vừa nói, dáng vẻ mất hồn mất vía.

Long Dược là niềm hy vọng duy nhất, cũng là chỗ dựa lớn nhất của lão ta, thế mà bây giờ Dương Thanh lại nói mình đã giết chết Long Dược.

Trông Dương Thanh không giống nói dối chút nào, chẳng lẽ Long Dược thật sự đã bị giết?

Nếu đúng là vậy thì Hoàng tộc họ Long mà dốc toàn lực cũng không phải đối thủ của anh.

“Ngu muội!”

Dương Thanh hờ hững nói một câu, sau đó vung tay lên.

Áp lực khủng bố cuốn lấy Long Hoàng như sóng trào hồng thủy.

“Uỳnh!”

Dưới ánh nhìn sợ hãi của những người xung quanh, Dương Thanh chưa hề chạm vào mà Long Hoàng đã như chịu một cú đánh nặng nề, phải lùi về sau bảy tám bước mới dừng lại.

Lúc này, ánh mắt lão ta khi nhìn Dương Thanh cực kỳ sợ hãi và tuyệt vọng.

Rốt cuộc Long Hoàng cũng nhận ra mình với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh không thể địch lại Dương Thanh, thậm chí không thể đỡ nổi một đòn của anh.

“Cậu Thanh!”

Long Thiên Vũ thình lình lên tiếng.

Dương Thanh nhíu mày: “Anh muốn tôi tha cho ông ta?”

Hãn ta lắc đầu, ánh mắt dữ tợn, cản răng nói: “Lão già khốn kiếp này đã giết bố tôi, sao tôi có thể xin tha cho ông ta?”

“Cậu Thanh, tôi không dám yêu cầu gì, chỉ xin cậu sau khi giết ông ta hãy cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống”.

“Hoàng tộc họ Long đã chịu quá nhiều tổn thất, nếu tiếp tục bị đả kích nữa thì sẽ diệt vong mất”.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Long Thiên Vũ rồi đưa mắt về phía Long Hoàng, lạnh giọng nói: “Bây giờ, không phải tôi có

nên cân nhắc cho Hoàng tộc họ Long một con đường sống hay không, mà là Long Hoàng có chịu gánh lấy hậu quả cho sai lầm của mình hay không".

Long Hoàng có cảm giác như đang bị một con thú dữ nhìn chòng chọc, sự chênh lệch cảnh giới khiến cho máu trong người hỗn loạn.

Lão ta còn không nhúc nhích nổi, huống gì là giết Dương Thanh.

"Rốt cuộc cậu muốn tôi làm sao?", lão ta cắn răng hỏi.

"Hoặc là ông chết, hoặc là ông cùng chết với Hoàng tộc họ Long!"

Dương Thanh lạnh lùng nói.

Dù chọn lựa là gì, Long Hoàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Chọn cái nào tôi cũng không sống được, thế thì cậu giết tôi luôn đi, nói mấy lời thừa thãi làm gì vậy?"

Long Hoàng tự giễu nói, cao ngạo, trịch thượng nhìn Dương Thanh: "Với thực lực bây giờ của cậu thì giết tôi quá dễ dàng".

"Nhưng cậu vẫn chưa chịu giết, chắc là cũng đang cố ky điều gì nhỉ?"

Dương Thanh híp mắt lại. Quả là anh đang băn khoăn, không biết có nên giết lão ta luôn hay không.

Chương 2270:

Không biết vì sao, tại Hoàng tộc họ Long này, dường như Dương Thanh cảm nhận được một luồng khí thế như có như không, nhưng có thể khẳng định nó không thuộc về Long Hoàng.

Có vẻ chủ nhân của nó ở ngay trong Hoàng phủ họ Long nhưng lại không chịu xuất hiện.

Vừa rồi, Dương Thanh đã định giết chết Long Hoàng, nhưng khí thế ấy chợt mạnh hơn vào thời điểm đó.

Anh có dự cảm đối phương sẽ ra mặt nếu mình giết lão ta.

“Cậu Thanh, cậu có thể cho tôi một cơ hội được không?”

Long Tấn đột nhiên tiến lên phía trước, nghiêm mặt nói.

Dương Thanh cảm thấy khó hiểu: “Cơ hội gì?”

“Cơ hội để giết Long Hoàng!”, Long Tấn gắn từng chữ một.

Nghe thấy câu này, không chỉ Dương Thanh mà cả những người trong Hoàng tộc họ Long cũng sửng sốt.

Trước đó, Long Hoàng và Long Tấn đã đấu với nhau, hai người có tu vi tương đương nhưng sức chiến đấu của Long

Tấn không bằng Long Hoàng.

Nếu Dương Thanh không xuất hiện thì Long Tấn đã chết rồi.

Rõ ràng Long Tấn yếu thế hơn, tại sao lúc này lại chủ động yêu cầu muốn giết Long Hoàng?

“Long Tấn, anh háo hức muốn làm con chó Dương Thanh thế à?”

Trên mặt Long Hoàng đầy vẻ trào phúng: “Anh cũng biết chỉ cần có Dương Thanh ở đây, dù thua thì cậu ta cũng sẽ cứu anh đúng không?”

“Anh thấy Dương Thanh do dự khi giết tôi nên muốn tự ra tay, cho dù thất bại cũng sẽ không mất mạng chứ gì”.

Long Tấn không mảy may quan tâm khi bị lão †a châm chọc.

Đúng là Long Tấn không phải đối thủ của Long Hoàng, thậm chí còn không có sức để tấn công nữa.

Nhưng ban nấy, Long Thiên Vũ đã cho lão ta một viên thuốc chữa thương của Phùng Tiểu Uyển ở phòng khám Ái Dân nơi Yến Đô, sau khi uống thương thế đã khá hơn rất nhiều.

Không chỉ vậy, Long Tấn thấp thoáng nhận thấy cơ thể mình vẫn chưa hoàn toàn hấp thu dược hiệu của viên thuốc kia.

Lúc này, viên thuốc dùng để chữa thương lại như một thứ dụng cụ chứa đựng năng lượng, giúp sức mạnh của lão ta được tăng lên.

Quan trọng là, lão ta có thể nhanh chóng mạnh hơn khi giao chiến với Long Hoàng.

“Ông Tấn!”

Long Thiên Vũ cực kỳ lo lắng, vội vàng khuyên can: “Ông Tấn, ông không phải đối thủ của ông ta đâu, hay là cứ giao cho cậu Thanh xử lý đi ạ!”

Long Tấn lắc đầu, vẫn nài nỉ nhìn Dương Thanh: “Cậu Thanh, mong cậu hãy cho tôi một cơ hội!”

“Được!”

Dương Thanh gật đầu, cũng biết ông ta muốn dùng chiến đấu để củng cố tu vi của mình, thậm chí còn có thể là đột phá.

“Nhưng tôi nói trước, nếu ông và Long Hoàng đấu với nhau, dù ông bị giết thì tôi cũng không cứu đâu”. Dương Thanh nói tiếp.

Long Tấn gật đầu: ‘Tôi biết rồi!”

“Vậy thì tôi cho phép ông tự mình kết liễu ông †a!”, anh đáp.

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Long Tấn đi từng bước một về phía Long Hoàng.

Chương 2271:

Hai người đứng đối diện với nhau, ai cũng hừng hực ý chí chiến đấu.

“Long Tấn, chỉ dựa vào anh mà cũng muốn giết tôi à?”

Long Hoàng nghiến răng nghiến lợi, khinh thường nhìn Long Tấn.

“Tôi nhất định sẽ giết cậu!”

Long Tấn đanh mặt lại, nói.

Dứt lời, hơi thở đáng sợ dần dần toát ra từ trong cơ thể lão ta.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ đến từ hơi thở ấy, Long Hoàng không tỏ ra khinh thường nữa, trở nên căng thẳng.

Lão ta có thể cảm giác được Long Tấn như xảy ra thay đổi nào đó. Trong một thời gian ngắn ngủi, dường như cảnh giới của Long Tấn đã gần với Siêu Phàm Nhất Cảnh hơn rồi.

“Chết đi!”

Ì Long Hoàng chợt gầm lên, xông về phía Long Tấn.

Trong nháy mắt, cuộc chiến của hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã nổ ra.

Ngay khoảnh khắc hai người lao vào nhau, Dương Thanh nhíu mày: “Chẳng lẽ mình cảm giác nhầm?”

Khí thế như có như không kia đã biến mất vào lúc Long Hoàng và Long Tấn đánh nhau.

Dường như đối phương đang cảnh cáo Dương Thanh đừng nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Long.

Đối phương không giết Dương Thanh mà chỉ dùng đòn mạnh để đẩy anh lùi lại.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người khác mạnh hơn, chỉ một đòn đã có thể đẩy lùi anh. Đây là cao thủ có cấp bậc nào đây?

Sắc mặt Dương Thanh âm trầm, nhìn người tóc trăng đang đứng trước mặt Long Hoàng.

“Tha được thì tha đi. Rời khỏi Hoàng tộc họ Long đi, tôi sẽ tha mạng cho cậu!”

Ông lão bình tĩnh lên tiếng, tựa như đang nói về một chuyện rất bình thường.

“Không biết tiền bối là ai? Vì sao muốn nhúng †ay vào chuyện giữa tôi và Hoàng tộc họ Long?”

Dương Thanh lạnh lùng hỏi.

Ông lão cau mày, không hề nể nang: “Chuyện không nên biết thì đừng có hỏi. Cút đi!”

Dương Thanh thầm nổi nóng. Ông lão trước mắt có khí thế rất mạnh, sợ là đã đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh rồi.

Nếu Dương Thanh muốn thắng lão ta, phải bùng nổ sức chiến đấu như khi đánh nhau với Black Doctor thì còn có cơ may. Nhưng việc đó sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng, rất có khả năng anh sẽ lại hoàn toàn mất kiểm soát như lần đó, thậm chí sẽ lại mất trí nhớ.

Dĩ nhiên, lần trước Dương Thanh còn có thuốc của Phùng Tiểu Uyển nên mới có thể cưỡng chế tăng sức chiến đấu trong thời gian ngắn, mà anh đã dùng hết từ lâu rồi.

Nói cách khác, hiện giờ, cho dù dốc hết sức lực thì anh cũng không thể đánh bại ông lão kia.

Long Hoàng thần thờ nhìn ông lão thật lâu mới thất thanh hỏi: “Ngài là, bác Phúc ạ?”

Nghe thấy câu hỏi này của lão ta, ai cũng giật mình.

Bản thân Long Hoàng đã là một lão già hơn bảy mươi tuổi, thế mà lúc này lại gọi một ông lão khó đoán được tuổi như mình

là bác Phúc.

Vậy chẳng phải có nghĩa là ông lão này ít nhất đã một trăm tuổi rồi?

Chương 2272:

Một cao thủ hùng mạnh trăm tuổi!

Con ngươi Dương Thanh co rút, đột nhiên hiểu vì sao đối phương lại ngăn cản mình, hóa ra là có liên quan đến Long Hoàng.

Ông lão cau mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Long Hoàng, giọng nói đầy bất mãn: 'Đường đường là Hoàng tộc họ Long, sao lại lưu lạc đến bước đường này vậy? Chỉ là một tên nhóc thôi mà cũng có thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Long là sao?"

Lời nói của ông lão đã thừa nhận thân phận của mình.

Long Hoàng tức khắc đầm đìa nước mắt, quỳ phịch xuống dưới chân ông lão, nức nở nói: 'Long Kỳ chào bác Phúc ạ!"

"Bác Phúc, cháu có lỗi với tổ tiên của Hoàng tộc họ Long, xin bác hãy trừng phạt cháu!"

Lão ta vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhất là người của Hoàng tộc họ Long, ai nấy đều trợn to hai mắt, nét mặt không dám tin.

Lúc này đây, trong đầu bọn họ đều hiện lên một cái tên, Long Phúc!

Tên của vị Long Hoàng đời trước chính là Long Phúc.

Đây cũng là người duy nhất trong lịch sử Hoàng tộc họ Long không truyền ngôi vị Hoàng Chủ của mình cho con nối dõi mà là cho cháu.

Long Tấn đang đứng bên cạnh cũng sững sờ nhìn Long Phúc.

“Hừ”

Nghe Long Hoàng nhận lỗi, Long Phúc chỉ hừ lạnh rồi nói: “Nếu tôi không nể tình bố cậu thì chỉ dựa vào việc suýt làm cho Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt, tôi đã đích thân giết cậu rồi!”

Trên trán Long Hoàng đổ đây mồ hôi lạnh.

Hơn bất cứ ai, lão ta biết Long Phúc đang đứng đối diện vô cùng mạnh.

Ban đầu, sở dĩ Long Phúc nhường ngôi cho lão ta là vì nghĩ cho tương lai của Hoàng tộc.

“Long Tấn, cậu câu kết với người ngoài với âm mưu lật đổ Hoàng tộc họ Long, phải chịu tội gì?”

Long Phúc sắc bén nhìn về phía Long Tấn, lạnh giọng chất vấn.

Người Long Tấn run lên, vội vàng quỳ xuống đất, căn răng nói: “Thưa Hoàng Chủ đời trước, cháu không câu kết với người ngoài, muốn lật đổ Hoàng tộc đâu ạ, cháu làm vậy là vì giúp cho Hoàng tộc thoát khỏi cảnh nguy nan thôi”.

‘Âm!’ Lão ta vừa nói xong thì cơ thể bay ra ngoài như đạn đại bác.

“Ông Tấn!”

Long Thiên Vũ thét lên.

Long Phúc vừa rồi còn ở cách đây mười mét đã đứng tại vị trí Long Tấn vừa quỳ, lạnh lùng nói: “Vì nể mặt bố cậu nên tôi mới không giết cậu vì tội câu kết người ngoài đấy!”

Hiển nhiên, lão ta không giết Long Tấn.

Long Phúc không hề đếm xỉa đến Long Thiên Vũ, sau khi đánh bay Long Tấn thì đanh mặt nhìn Dương Thanh: “Nhóc con, thiên phú của cậu rất cao, tu luyện cũng không dễ gì. Bây giờ, nếu cậu đi khỏi đây, tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không thì giết không tha!”

Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào Long Phúc, lạnh lùng nói: “Theo như tiền bối thì chẳng lẽ tôi bị Long Hoàng phái sáu cao thủ Thần Cảnh ám sát, sau đó tôi tới Hoàng tộc họ Long đòi lại công băng là lỗi của tôi sao?”

Long Phúc nhíu mày: “Cậu muốn chết sớm thế à?”

Chương 2273:

Dứt lời, lão ta hừng hực ý chí chiến đấu. Điều là Dương Thanh ngạc nhiên là anh cảm nhận được có gì đó quen thuộc từ trên người Long Phúc.

Toàn thân Long Phúc đầy sát khí máu tanh, rõ ràng là đã trải qua khói lửa chiến tranh, phải giết rất nhiều mới có hơi thở đó.

Lẽ nào, Long Phúc là người ở chiến vực?

Người khác có lẽ không biết, nhưng Dương Thanh thì biết rõ về một số việc vì từng làm Tướng quân biên giới phía Bắc.

Nhìn bên ngoài thì chiến vực Chiêu Châu chỉ có bốn biên giới cùng với bộ tư lệnh chiến vực.

Trên thực tế, bốn biên giới của chiến vực chỉ là một khái niệm để người thường năm khái quát.

Ở đó, ngoài cao thủ Thần Cảnh ra thì còn có đội ngũ cao thủ Siêu Phàm Cảnh mạnh hơn.

Bây giờ, về cơ bản Dương Thanh có khẳng định Long Phúc xuất thân từ chiến vực, cụ thể hơn là đội ngũ Siêu Phàm Cảnh này.

“Tướng quân biên giới phía Bắc rất mạnh trong mắt người thường, nhưng với tôi thì chỉ như một con kiến. Đi khỏi Hoàng

tộc họ Long đi, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra”.

Ấy vậy mà Long Phúc lại biết thân phận của Dương Thanh, điều này làm cho anh càng chắc chăn với suy đoán của mình hơn.

Vậy thì nếu Dương Thanh muốn tiếp tục đòi lại công bằng từ Long Hoàng thì e là có hơi không thích hợp nữa.

“Tôi có thể đi, nhưng Long Hoàng phải xin lỗi tôi!”

Dương Thanh đột nhiên nói.

Nếu không có tu vi cao thì anh đã chết vì mười hai cao thủ Thần Cảnh do Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cùng phái đi rồi.

Nể Long Phúc dốc sức cống hiến cho Chiêu Châu lắm mới chỉ yêu cầu Long Hoàng nói xin lỗi.

“Xin lỗi?”

Mặt mày Long Phúc tức khắc sa sầm, phóng khí thế mênh mông ra phủ lấy anh.

Dương Thanh cảm thấy trên vai như bị một ngọn núi to đè xuống, hai chân gần như khuyu gối sắp quỳ.

Cố gắng chịu đựng áp lực của đối phương, anh vẫn cứng rắn nhìn Long Phúc.

“Tôi đường đường là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long, sao có thể cúi đầu nhận lỗi với cậu được?”

Long Phúc ngạo nghễ nói: ‘Một tên nhóc miệng còn hôi sữa, chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh như cậu mà có tư cách đó sao?”

“Cho cậu mười giây, cút ra khỏi đây đi, nghe lời thì tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện, không thì tự gánh lấy hậu quả đi!”

Long Hoàng đang đứng bên cạnh cực kỳ vui mừng, ban đầu cho là hôm nay không chết cũng phải nhường ngôi, không ngờ Long Phúc lại trở về.

Áp lực đang đè lên người Dương Thanh trở nên mạnh hơn, cơ thể anh gần như bị ép vỡ.

Dương Thanh cảm thấy rất uất nghẹn, đây là lần đầu tiên anh uất nghẹn đến thế này từ sau khi rời khỏi biên giới phía Bắc. Đối mặt với Long Phúc, anh không hề có sức đánh trả nào.

Mấu chốt là, rất có khả năng lão ta là người của chiến vực, Dương Thanh có muốn liều mạng với lão ta cũng không được.

“Phạch phạch!”

Ngay lúc này, tiếng âm ầm vang trời xuất hiện, một chiếc phi cơ bay trên trời Hoàng tộc họ Long.

Long Phúc nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn lên.

Dưới con mắt kinh ngạc của bao người, một người đột nhiên từ chiếc phi cơ bay cao mấy trăm mét tung mình nhảy xuống.

Chương 2274:

“““Phichl”

Mặt đất chấn động, cát bụi tung bay, một ông lão với vẻ uy nghiêm, cương nghị xuất hiện trước người Dương Thanh.

“Đồ đệ của tôi mà ông cũng dám đe dọa?”

Ông lão uy nghiêm lạnh giọng quát, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Long Phúc.

Dương Thanh nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng trước mặt mình, nghe giọng nói thân quen của đối phương, ngây ngẩn cả người.

“Sư phụt”

Anh không kìm được, reo lên.

Dương Thanh đã dùng năm năm để từ một người thấp bé ở tầng chót trở thành Tướng quân trấn giữ một phương biên giới, có thể nói răng tất cả mọi thứ đều nhờ có sư phụ.

Sư phụ của anh không có tên, mọi người đều gọi ông cụ là Vô Danh.

Giờ đây, được gặp lại sư phụ của mình, tâm trạng Dương Thanh vô cùng xúc động.

“Thanh!”

Vô Danh xoay người nhìn Dương Thanh, nở nụ cười từ ái, quan sát anh từ trên xuống dưới rồi hài lòng nói: “Giỏi lắm, chỉ trong sáu năm ngắn ngủi mà từ một người bình thường trưởng thành đến hôm nay. Thật sự rất giỏi!”

“Vô Danh!”

Giữa lúc đó, một giọng nói vang lên chen ngang. Long Phúc phẫn nộ nhìn Vô Danh: “Ông muốn nhúng tay vào chuyện giữa cậu ta và Hoàng tộc họ Long chúng tôi đấy à?”

“Con mẹ nói”

Vô Danh nổi giận măng: “Từ khi tiến vào chỗ đó, mạng của tôi và ông đã không thuộc về mình nữa rồi, đồng nghĩa với việc chẳng còn dính dáng gì đến quá khứ nữa”.

“Lão già không biết xấu hổ như ông còn mặt mũi để chất vấn tôi à?”

“Tôi phải hỏi ngược lại, rốt cuộc là ông hay ông đây là người nhúng tay vào chuyện thế tục đấy!”

Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, không ai nghĩ rằng ông lão có mái tóc bạc phơ này lại ăn nói cộc căn như thế.

Dương Thanh hơi nhếch môi, phong cách nói chuyện này đúng là đậm chất sư phụ.

Khóe môi Long Phúc giật giật, căn răng nói: “Đúng là tôi không còn quan hệ gì với Hoàng tộc họ Long ngoài thế tục nữa, nhưng dù sao đây cũng là một trong những nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu”.

“Đồ đệ của ông ỷ vào tu vi Siêu Phàm Cảnh của mình mà chạy tới Hoàng tộc họ Long diễu võ dương oai. Chẳng lẽ ông không biết nếu Hoàng tộc tôi bị tiêu diệt thì sẽ gây ra hậu quả lớn thế nào sao?”

“Dù thế nào đi nữa, Hoàng tộc họ Long cũng là một trong các thế lực đứng đầu Chiêu Châu, vô cùng cần thiết đối với Chiêu Châu. Một khi bị tiêu diệt, bốn Hoàng tộc lớn sẽ có biến, ngộ nhỡ nước địch nhân cơ hội tấn công thì sao, ai có thể chịu trách nhiệm cho hậu quả đấy?”

Nghe những lời này của Long Phúc, Vô Danh cười khẩy, nói tục: “Mẹ nó, ông thôi đi! Chỉ là một Hoàng tộc họ Long thôi, bị diệt thì bị diệt, có gây ra nguy hiểm chó má gì cho Chiêu Châu đâu”.

“Để xem có lão già này ở đây, ai dám bắt nạt đệ tử của tôi?”

Dứt lời, Vô Danh nói với Dương Thanh: “Dương Thanh, con muốn làm gì cứ thỏa thích làm cái đó, có thầy ở đây, đừng hòng ai muốn động vào một cọng tóc gáy của con!”

Dương Thanh cười trừ. Tuy rất muốn bät Long Hoàng trả giá, nhưng anh cũng biết Vô Danh và Long Phúc đều là thành viên trong đội ngũ cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở chiến vực Chiêu Châu.

Nếu thật sự giết Long Hoàng hoặc khiến Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt, Dương Thanh sợ sư phụ mình sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Chương 2275:

“Ông…

Long Phúc tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào Vô Danh thật lâu mới nặn ra được mấy chữ: “Lão già khốn kiếp này!”

Vô Danh cười khẩy: “Cảm ơn, quá khen!”

Nhìn cảnh tượng hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đấu võ mồm, người của Hoàng tộc họ Long đều sững sờ.

Ban đầu Long Hoàng còn cho rằng sự hiện diện của Long Phúc sẽ giúp mình giải quyết mớ rắc rối trong Hoàng tộc, không ngờ đột nhiên sư phụ của Dương Thanh từ đâu chui ra.

Rõ ràng thực lực của Vô Danh mạnh hơn Long Phúc.

Nếu không thì lão ta đã không dè chừng như thế.

“Nể mặt tiền bối Long Phúc, tôi có thể bỏ qua cho Hoàng tộc họ Long, nhưng Long Hoàng phải thoái vị và thê răng cả đời sẽ không mơ ước đến vị trí Hoàng Chủ nữa’.

Sau một lúc suy tư, Dương Thanh trầm giọng nói.

Làm Hoàng tộc họ Long bị tiêu diệt thì rất dễ, nhưng đúng như Long Phúc đã nói, Hoàng tộc họ Long dù sao cũng là một trong những nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu, nếu bị diệt vong thì những Hoàng tộc khác cũng có biến.

Bốn Hoàng tộc lớn này là những gia tộc đứng trên đỉnh cao của Chiêu Châu, căn cơ bị tổn thương thì sức mạnh của Chiêu Châu cũng bị suy giảm.

Tuy trên bốn Hoàng tộc lớn còn có hai Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ mạnh hơn. Nhưng họ đều là những thế lực bí ẩn, khó nắm bắt.

Nếu Long Hoàng thoái vị thì không chỉ có thể làm Dương Thanh nguôi giận mà còn đảm bảo được sự an toàn cho Hoàng tộc họ Long.

“Thằng nhóc kia, cậu quá lắm rồi đấy!”

Long Phúc giận dữ quát lên, căn răng nói: “Cậu nghĩ Hoàng tộc họ Long không ai trị được cậu thật đấy à?”

“Cậu chỉ là người ngoài mà lại muốn kiểm soát ngôi vị Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long vào tay ai sao?”

Đồng thời, lão ta bộc phát khí thế khủng bố, cuốn lấy Dương Thanh.

“Long Phúc, tưởng tôi không dám giết ông à?”

Lại là một luồng khí thế khác xuất hiện, bao phủ Long Phúc. Nét mặt Vô Danh trông rất tức giận: “Chỉ với việc Hoàng tộc họ Long dám phái người giết đệ tử của tôi đủ để tôi tàn sát toàn bộ nơi này rồi”.

“Cho dù đệ tử của tôi muốn giết Long Hoàng đương nhiệm cũng không thành vấn đề, huống chỉ chỉ muốn Hoàng tộc họ Long đổi người đứng đầu khác”.

Long Phúc biết Vô Danh không nói đùa, nếu chọc tức ông cụ thì ông cụ thật sự có thể làm ra chuyện tàn sát toàn bộ Hoàng tộc.

Những năm gần đây, hai người đã nhiều lần làm cộng sự của nhau, Long Phúc hiểu rõ sự điên khùng của Vô Danh hơn ai hết.

Quan trọng hơn, Long Phúc hoàn toàn không phải đối thủ của Vô Danh, đã thế lão ta còn không hề biết gì về thực lực chân chính của Vô Danh mạnh đến mức độ nào.

Nhưng, có thể xác định một điều, Vô Danh muốn giết lão ta thì dễ như trở bàn tay.

“Được! Được lắm!”

Long Phúc vô cùng phấn nộ, hai mắt đỏ ngầu nhìn Vô Danh, nói: “Chờ tôi trả đũa đi!”

“Thích thì chiều!”, Vô Danh khinh khỉnh đáp.

Khuôn mặt Long Hoàng xám xịt, rõ ràng Long Phúc quyết định không quan tâm đến chuyện của Hoàng tộc họ Long nữa.

Dương Thanh thì bình tĩnh nhìn Long Hoàng, lạnh lùng nói: "Từ khi ông phái người trong Hoàng tộc đi giết những người bên cạnh tôi, thì ông đã bị tôi đưa vào danh sách phải giết rồi".

Chương 2276:

“Bây giờ, nể mặt tiền bối Long Phúc nên tôi tha mạng cho ông. Chỉ yêu cầu ông thoái vị đã là sự nhân từ lớn nhất rồi”.

Nghe anh nói vậy, Long Phúc hừ lạnh nhưng cũng không nói gì.

Bản thân lão ta cũng biết hành động của Long Hoàng chẳng ra gì. May mà những cao thủ được phái đi không đạt được mục đích, nếu không thì toàn bộ Hoàng tộc họ Long sẽ bị tiêu diệt.

Long Phúc nắm sự tích về Dương Thanh rõ như lòng bàn tay.

Thân phận Tướng quân trẻ nhất Chiêu Châu, lại thêm đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ thuật này mà đặt ở trong gia tộc Cổ Võ cũng là một kỳ tài.

Nếu Hoàng tộc họ Long không phải gia tộc của lão ta thì lão ta đã không nhúng tay vào chuyện này.

Long Tấn cũng đưa mắt sang Long Hoàng, đanh mặt nói: “Tuy Thiên Vũ mới bước vào Thần Cảnh nhưng cũng có thể xem như con cháu có thiên phú võ thuật cao nhất trong Hoàng tộc, cậu hãy nhường ngôi cho nó đi!”

“Chỉ cần cậu muốn, tôi và cậu cùng nhau phụ tá nó, thế thì Hoàng tộc họ Long sẽ có thể tái hiện huy hoàng của ngày xưa!”

Long Thiên Vũ phức tạp nhìn Long Hoàng — người ông đã giết bố của mình.

Trước đây, Long Thiên Vũ rất kính trọng Long Hoàng, nhưng chính tay người ông này đã giết bố của hắn ta, thậm chí còn muốn giết cả đứa cháu trai này.

Giờ đây, trong lòng Long Thiên Vũ chỉ còn thù hận đối với Long Hoàng, ánh mắt khi nhìn lão ta tràn đầy oán hận.

Nhưng Long Thiên Vũ hiểu răng, bây giờ ngay cả Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Long cũng đã xuất hiện, đến Dương Thanh còn chẳng thể giết được Long Hoàng thì e là cả đời này hắn †a cũng không có hy vọng được báo thù cho bố.

Trong lúc nhất thời, ai cũng nhìn Long Hoàng.

Lão ta không nói một lời, ánh mắt thấp thoáng sát khí, hai tay siết chặt.

Là người nắm quyền Hoàng tộc họ Long lại bị ép buộc thoái vị, đây đúng là nỗi nhục nhã to lớn đối với lão ta.

Sao một kẻ đã quen ngang ngược, lộng hành như Long Hoàng có thể đồng ý được?

So với việc thoái vị, lão ta thà chết còn hơn!

“g?”

Đến Long Phúc cũng cảm nhận được sát khí không ngừng tỏa ra từ Long Hoàng, nhíu mày quát: ‘Long Kỳ, đừng có nghĩ bậy!”

Có Vô Danh ở đây, lão ta có bùng nổ trạng thái mạnh nhất cũng không giúp được Long Hoàng.

Chưa kể ở đây còn có một người đã bước vào Siêu Phàm Cảnh là Dương Thanh, nếu Long Hoàng phản kháng thì hậu quả chỉ có một, đó là chết!

Dương Thanh híp mắt nhìn chằm chằm Long Hoàng. Chỉ cần lão ta dám ra tay, anh sẽ không nương tay.

Thậm chí anh đã bắt đầu do dự, dù Long Hoàng lựa chọn từ bỏ Hoàng vị cũng không biết có thể tha được không.

Một khi giữ lại loại người này, sợ là sẽ trở thành nguy hiểm tiềm tàng, sớm muộn cũng có ngày gây họa cho anh.

Một luồng sát khí như có như không tỏa ra từ người anh.

“Thiên Vũ cẩn thận!”

Long Tấn vội lao tới che chắn trước người Long Thiên Vũ.

Trong số những người đang có mặt, e là chỉ có Long Thiên Vũ có thể dễ dàng bị Long Hoàng lấy mạng.

Đương nhiên Long Thiên Vũ cũng ý thức được chuyện này. Hắn ta đãng đằng sát khí nhìn Long Hoàng, nghiến răng nói: "Nếu ông đồng ý nhường ngôi, tôi có thể tha cho ông món nợ giết bố tôi!"

Chương 2277:

Không phải Long Thiên Vũ không muốn trả thù cho bố, mà là biết rõ dù Long Hoàng có gây ra tội ác không thể tha thứ, giết chết bố hắn ta thì vẫn là ông nội của hản ta.

Quan trọng nhất là với cảnh giới hiện giờ của Long Hoàng, một kẻ mới đột phá Thân Cảnh như hản ta không hề có cơ hội trả thù.

Nghe thấy thế, trong mắt Long Phúc hiện vẻ tán thưởng, lên tiếng nói: “Long Kỳ, ý cậu thế nào?”

“Cháu không thể nhường ngôi!”

Long Hoàng bỗng nhiên ngẩng đầu đáp.

“Cậu nói gì?”

Đến cả Long Phúc cũng tưởng mình nghe lầm, kinh ngạc hỏi lại.

Chẳng lẽ chuyện đến nước này, Long Hoàng vân dám muốn phản kháng sao?

Vô Danh tỏ ra bình tĩnh, không hề hứng thú với chuyện của Hoàng tộc họ Long. Nếu không phải đồ đệ gặp nguy hiểm, ông cụ cũng sẽ không tới đây.

Chỉ cần kiềm chế được Long Phúc, phần còn lại cứ giao cho Dương Thanh là được.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn Long Hoàng lạnh giọng nói: “Tức là ông định đấu với tôi đến cùng hả?”

Long Hoàng không thèm để ý tới anh, chỉ nhìn Long Phúc nói tiếp: “Xin lỗi bác Phúc, cháu khiến bác thất vọng rồi! Trừ phi chết đi, cháu sẽ không nhường ngôi!”

Dứt lời, một luồng khí thế hung mãnh bộc phát trong người lão ta.

“Âm ầm ầml”

Mặt đất rung chuyển khiến mọi người khiếp sợ. Ánh mắt Long Hoàng dần đen kịt lại, khí thế trên người lão ta cũng vượt qua bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

“Đồ khốn! Cậu làm gì vậy?”

Long Phúc giật mình nghiêm nghị quát lớn, muốn ngăn cản nhưng tất cả đều đã muộn.

Một luồng khí thế võ thuật cực kỳ tà ác trên người Long Hoàng phóng lên tận trời. Thoáng chốc toàn bộ Hoàng tộc họ Long đều bị nó bao trùm.

“Phập!”

Long Hoàng tiện tay vung đấm, một cao thủ bên cạnh lão ta lập tức bị xuyên thủng người.

“Grừi”

Tiếng rống khủng bố vang lên từ cổ họng lão ta.

“Bàng môn tà đạo!”

Vô Danh hừ lạnh, cũng không ra tay mà nhìn sang Long Phúc: “Đây là con cháu của Hoàng tộc họ Long các người sao? Ha hai”

Sắc mặt Long Phúc tối sâm, nhìn chăm chằm Long Hoàng.

Lúc này, Dương Thanh rất kinh ngạc. Khí tức trên người Long Hoàng khiến anh thấy quen thuộc.

Lão ta đã uống liều thuốc hoàn mỹ rồi sao?

Black Doctorl Trong đầu anh bỗng hiện ra một bóng hình quen thuộc, lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Lần trước ở đỉnh Ninh Sơn chính ông ta xuất hiện ép anh uống liều thuốc siêu hoàn mỹ nên anh mới mất kiểm soát, thậm chí mất cả trí nhớ.

Rõ ràng sự thay đổi trên người Long Hoàng có liên quan tới ông ta.

Dương Thanh không biết Long Hoàng có uống liều thuốc hoàn mỹ không nhưng cảm giác quen thuộc ấy không lẫn vào đâu được.

Chương 2278:

Sau khi giết một cao thủ của Hoàng tộc họ Long, khí tức trên người Long Hoàng càng thêm khủng bố.

Dù là Dương Thanh cũng bị kích động, đây là khí tức của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhảy thẳng lên Siêu Phàm Tam Cảnh, hiệu quả tăng cường thực lực này quá kinh khủng.

Dương Thanh vốn đang hoài nghi Long Hoàng uống liều thuốc hoàn mỹ, nhưng hiện giờ xem ra cũng không phải.

Đúng là dược hiệu của liều thuốc hoàn mỹ rất mạnh nhưng cũng không thể khiến một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh tức khắc đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh được. Đến cả liều thuốc siêu hoàn mỹ cũng không thể làm được.

“Đồ chết tiệt! Mau tỉnh lại cho tôi!”

Long Phúc bỗng nổi giận gầm lên.

Tiếng gầm thét như một đòn tấn công thực thụ trúng vào người Long Hoàng.

“Bịch!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Long Hoàng run lên, lùi về sau mấy bước, sắc mặt dữ tợn.

“Giết!”

Long Hoàng giận dữ gào thét, lao thẳng về phía Dương Thanh.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững SỜ.

Không ai ngờ được lão ta sẽ tấn công Dương Thanh.

“Muốn chết hả?”

Trong mặt Vô Danh lấp lóe sát khí, đanh định ra tay thì một luồng khí tức khủng bố bất ngờ ngăn cản trước người lão.

“He he! Đối thủ của ông là tôi!”

Đối phương hung tợn nói rồi ra đòn.

“Bichl”

Vô Danh tung ra một đòn mạnh mẽ đánh trả đối phương. Cả hai lập tức đồng loạt lùi về sau mấy bước.

Thực lực của họ ngang nhau!

Đến cả Long Phúc cũng sợ ngây người, khó †in nhìn người đàn ông trung niên vừa đánh lui Vô Danh.

Lão ta không biết Vô Danh mạnh bao nhiêu, chỉ biết mình có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng đánh không lại.

Nhưng hiện giờ lại xuất hiện một người trung niên đánh ngang tay với Vô Danh.

“Black Doctor!”

Gó lẽ người khác không biến ông ta là ai nhưng Dương Thanh nhanh chóng nhận ra đối phương, sắc mặt sa sầm.

Cùng lúc đó, Long Hoàng bạo phát đã lao đến tung chưởng về phía anh.

Dương Thanh không kịp nghĩ nhiều. Giây phút nhìn thấy Black Doctor, anh không cần tưởng tượng đã tự động rơi vào trạng thái điên cuồng.

Khí thế võ thuật trên người anh lập tức tăng vọt, không chút do dự vung đấm.

“Bịchl”

Hai người va chạm vào nhau. Một nguồn sức mạnh hủy diệt bùng nổ giữa hai người, càn quét bốn phương tám hướng.

Chương 2279:

Lúc này Dương Thanh chỉ cảm thấy ruột gan đảo lộn, vội vàng lùi lại.

Long Hoàng thừa thắng xông lên, lại xông tới chỗ anh.

Bản thân Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, dù kích hoạt trạng thái cuồng bạo cưỡng ép tăng thực lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt tới Siêu Phàm Nhị Cảnh đỉnh phong.

Còn Long Hoàng không biết đã bị Black Doctor giở trò gì, có thể bộc phát thực lực siêu Phàm Tam Cảnh.

Sợ là rất khó đánh bại lão ta!

“Long Phúc, ông còn đang chờ đợi cái gì?”

Vô Danh tức giận hét ầm lên: “Nếu đồ đệ tôi gặp chuyện, tôi sẽ giết cả nhà ông!”

Black Doctor âm trầm cười lạnh nhìn Long Phúc: “Tôi biết ông bị Vô Danh áp chế bao lâu nay, vốn đã rất căm hận. Chắc ông biết rõ chỉ dựa vào sức mình ông khó mà giết được lão ta”.

“Nếu ông liên thủ với tôi, giết Vô Danh sẽ dễ như trở bàn tay. Chắc ông tự biết nên chọn gì rồi chứ?”

Không ngờ Black Doctor lại lôi kéo Long Phúc trong giờ phút này.

Hiện giờ Vô Danh bị Black Doctor giữ chân, Dương Thanh đang giao đấu với Long Hoàng, tạm thời còn chống đỡ được, nhưng không biết còn chịu được bao lâu.

Có thể nói trong tình hình này, Long Phúc có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh chính là biến số duy nhất.

Lão ta giúp bên nào, bên còn lại chắc chắn phải thất bại.

Sắc mặt Long Phúc vô cùng khó coi, trong lòng do dự.

“Long Phúc, ông đang do dự cái gì? Đừng quên Dương Thanh cũng là anh hùng của chiến vực. Nếu nó phải bỏ mạng ở đây vì lựa chọn sai lầm của ông, ông hản phải biết hậu quả nghiêm trọng cỡ nào!”

Vô Danh trầm giọng nói: “Đến lúc đó đừng nói là Hoàng tộc họ Long, ông cũng sẽ bị liệt vào danh sách đen của Chiêu Châu!”

“Tôi với ông liên thủ giết chết thằng khốn này, ông còn được tính là lập công”.

Black Doctor cau mày gào lên: “Câm miệng!”

Dứt lời, ông ta xông lên, ngưng tụ lực lượng vào tay phải tung đấm về phía Vô Danh.

Vô Danh không dám tiếp tục phân tâm, bỗng đạp mạnh xuống đất, né đòn của Black Doctor.

Ỉ Ông cụ có thể cảm nhận được trên người Black Doctor không hề có khí tức võ thuật, sức chiến đấu lại mạnh không tưởng. Nếu người đấu là Long Phúc, sợ là sẽ bị giết ngay tức khảc.

“Bịch bịch bịchI”

Giây tiếp theo, Black Doctor lại đánh tới, hai người giao chiến kịch liệt.

Dương Thanh cũng đang đấu với Long Hoàng mất khống chế.

Long Phúc đứng im tại chỗ, nội tâm do dự.

Bản thân lão ta cũng là người của chiến vực.

Theo lý mà nói, lão ta nên giúp Dương Thanh và Vô Danh mới đúng. Nhưng với thực lực Vô Danh thể hiện, sợ là cả đời này lão ta cũng không vượt qua nổi.

Không chỉ vậy, Dương Thanh là đồ đệ của Vô Danh lại muốn giết Long Hoàng. Đối với lão ta mà nói, anh chính là kẻ thù.

Bảo lão ta trợ giúp một người muốn giết Long Hoàng, lão ta khó mà làm được.

“Tôi biết ông đang sợ cái gì. Ông sợ liên thủ với tôi xong, nếu Vô Danh và Dương Thanh bị giết thì chiến vực sẽ không tha cho ông”.

Black Doctor vừa đánh vừa nói: “Tôi dám cam đoan với ông, chỉ cần giết được bọn họ, chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Long hôm nay sẽ không lọt ra ngoài nửa chữ”.

Chương 2280:

Vô Danh cả giận quát: “Long Phúc, ông nghĩ cho kỹ đi!”

Long Tấn đứng cạnh lo lắng khuyên nhủ: “Bác Phúc đừng nghe lời Black Doctor. Hản chính là một tên khốn tiếng xấu truyền xa, không đáng tin đâu”.

“Bác đừng quên Hoàng tộc họ Long cũng là một phần của Chiêu Châu. Mấy trắm năm trước, †ổ tiên chúng ta cũng từng hi sinh vì mảnh đất này”.

“Chính vì thế, Hoàng tộc họ Long mới có thể đứng vững trên đỉnh Chiêu Châu. Bác đừng lựa chọn sai lầm!”

Long Tân là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhưng lúc này đến cả cơ hội nhúng tay cũng không có, chỉ có thể hết lòng khuyên nhủ.

“Tôi chưa cần một đứa con cháu dạy đời!”

Long Phúc nhíu mày, vọt tới chỗ Long Hoàng.

“Bịchl”

Mọi người khiếp sợ nhìn thấy lão ta võ một chưởng vào đầu Long Hoàng.

Khí tức cuồng bạo trên người Long Hoàng tức thì biến mất. Đôi mắt đen nhánh của lão ta cũng dần khôi phục thần sắc.

“Bác… Bác Phúc…”

Long Hoàng không dám tin vào mắt mình, chỉ gọi được một câu liền tắt thở.

Long Hoàng uy danh một đời cứ như vậy mà ngã xuống!

Sự lựa chọn của Long Phúc khiến Vô Danh thở phào một hơi. Lão ta làm vậy, ít nhất cũng chứng tỏ lão ta không phản bội Chiêu Châu.

“Goi như tôi nợ ông một lần!”

Vô Danh hiếm khi nói một câu hòa hoãn, rõ ràng là đang nói với Long Phúc.

Người khác không biết giá trị của lời nói này, nhưng Long Phúc lại biết rõ. Lão ta vẫn ngạo nghề hừ lạnh: “Long Kỳ đã mất khống chế, còn sống cũng trở thành tên điên gây họa cho Chiêu Châu”.

Vẻ mặt Black Doctor lập tức cứng đờ, dường như không ngờ Long Phúc lại tự tay lấy mạng Long Hoàng.

“Được! Được lắm!”

Ông ta dữ tợn nhìn xung quanh, lạnh giọng nói: “Các người chọc giận được tôi rồi. Một ngày nào đó các người sẽ phải trả giá đăt!”

“Không ổn, cậu ta muốn chạy. Phải bắt cậu ta lại!”

Vô Danh giật mình hô lên, khí thế võ thuật bộc phát, lao thẳng tới chỗ Black Doctor.

Long Phúc lựa chọn tiêu diệt Long Hoàng đã làm mất lòng Black Doctor.

Lão ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể xông tới.

“Chỉ dựa vào các người cũng muốn cản tôi lại sao?”

Black Doctor cười nhạo một tiếng.

Nói xong, ông ta thoắt cái xuất hiện trước mặt Long Phúc, vung tay đấm một cú.

“Bịch!”

Tiếng va chạm thật lớn vang lên. Black Doctor đấm trúng ngực Long Phúc.

“Phựu”

Long Phúc phun máu bay ngược ra ngoài.

Chương 2281:

“Khốn kiếp!”

Vô Danh thấy thế, sắc mặt hoảng hốt, khí thế trên người tăng vọt, nặng nề đáp xuống.

“Bịch!”

Ông cụ đạp xuống một phát. Black Doctor đột nhiên giơ tay chéo nhau trước ngực đỡ đòn.

Cú đá này khiến hai tay Black Doctor lập tức đứt lìa.

Mọi người bàng hoàng phát hiện hay đầu cánh tay đứt gấy của ông ta đều là dây điện.

“Gậu không phải người!”

Vô Danh thốt lên, vẻ mặt khó tin.

Säc mặt Black Doctor cực kỳ âm trầm, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Vô Danh: “Ông đã chọc giận tôi rồi đấy! Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cực kỳ nghiêm trọng!”

Dứt lời, ông ta lại nhìn sang Dương Thanh: “Gả cậu nữat”

Lần trước ở đỉnh Ninh Sơn, cánh tay robot của ông ta đã bị Dương Thanh đánh gãy một lần, bây giờ lại bị sư phụ của anh đánh nát lần nữa.

Chỉ ông ta mới biết cái giá phải trả để chế tạo.

hai cánh tay này lớn thế nào.

Vô Danh kinh ngạc trong phút chốc rồi lập tức lao tới trước người Black Doctor đánh xuống: “Chết đi!”

“Bịch!”

Vô Danh đấm xuyên qua người Black Doctor từ trước ngực ra sau lưng.

“Phụt!”

Ông ta phun ra một ngụm máu, oán độc nhìn Vô Danh rồi chết.

“Cuối cùng cũng chết!”

Dương Thanh trông thấy Black Doctor ngã lăn ra đất, thở phào một hơi. Bị quái vật hình người như ông ta để ý tới chẳng có gì tốt đẹp.

“Đúng là nhà khoa học điên, tự chế tạo mình thành người máy”.

Vô Danh cúi đầu nhìn thi thể của Black Doctor, lạnh giọng nói.

Không phải cả người ông ta đều là máy móc, chỉ có chân tay được chế tạo riêng, trong người cắm thiết bị điện năng.

Vừa rồi Vô Danh đã phá hủy trái tim của Black Doctor.

“Không có tim, chắc ông ta cũng không sống được đâu nhỉ?”, Dương Thanh không yên lòng nói.

“Đốt đi!”

Vô Danh ra lệnh cho Long Tấn đã bị dọa sợ ở bên cạnh.

“Vâng!”

Long Tấn vội đáp.

Người của Hoàng tộc họ Long tưới xăng lên thi thể của Black Doctor rồi thiêu rụi.

Bấy giờ, mọi người mới hoàn toàn thả lỏng.

“Tên khốn này rất tài giỏi. Nếu có thể làm việc cho tôi, chắc chắn sẽ cống hiến rất nhiều cho Chiêu Châu. Tiếc là cậu ta lại dùng tài năng của mình vào bàng môn tà đạo”.

Chương 2284:

Sư phụ lại nói hiện giờ có một số chuyện anh vẫn chưa thể biết được.

Vô Danh gật đầu, nghiêm túc nói: “Con phải biết thế giới này rất lớn. Chỉ trong Chiêu Châu đã có gia tộc Cổ Võ mạnh hơn nhiều”.

“Ta cũng có thể nói cho con biết, gia tộc Cổ Võ không phải gia tộc mạnh nhất, nhưng trong đó cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhiều như mây”.

“Con cảm thấy với thực lực vừa đột phá Siêu Phàm Cảnh hiện giờ, con có bao nhiêu năng lực chống đỡ nguy hiểm?”

Dương Thanh lập tức im bặt, cảm thấy không cam lòng. Nhưng anh cũng biết Vô Danh không nói cho mình là vì bảo vệ mình.

Dương Thanh hỏi: “Vậy phải chờ đến lúc nào, con mới có tư cách biết tất cả?”

Ánh mắt Vô Danh dần trở nên thâm thúy, bỗng đáp: “Siêu Phàm Cửu Cảnh!”

“Cửu Cảnh!”

Nội tâm Dương Thanh run rẩy. Sợ là đến cả gia tộc Cổ Võ cũng không có cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh!

Dương Thanh định tiếp tục dò hỏi lại nghe Vô Danh nói: "Được rồi, cái gì nên nói ta đều đã nói cho con biết, đừng hỏi nhiều nữa. Có hỏi ta cũng không nói đâu".

Nghe vậy, vẻ mặt Dương Thanh chua chát.

Anh hiểu rõ tính cách của ông cụ. Sư phụ đã không muốn nói thì chắc chắn sẽ không nói ra nửa lời.

Nhưng lời nói của Vô Danh khiến anh càng tò mò chuyện của bố mẹ mình hơn.

"Sư phụ cho con hỏi một câu cuối cùng, mẹ con là Dương Tuyết Nhạn sao?"

Dương Thanh bỗng nhìn Vô Danh, ánh mắt cố chấp.

Vô Danh nhìn chăm chằm anh hồi lâu mới đáp: "Sau này con sẽ biết!"

"Con chỉ cần biết với thực lực hiện giờ, con vẫn chưa đủ tư cách biết một số chuyện. Càng biết nhiều con sẽ càng gặp nguy hiểm".

"Lần này ta tới Hoàng tộc họ Long cứu con, nhưng không phải lần nào ta cũng tới cứu con được".

Dương Thanh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Thực lực của anh rất mạnh, nhìn như vô địch khắp Chiêu Châu. Thế nhưng nghe Vô Danh nói, anh mới nhận ra con đường cần đi vẫn còn rất dài.

“Không cần nghĩ ngợi nhiều. Hiện giờ quan trọng nhất là con phải nghĩ cách nâng cao thực lực. Chỉ khi con đủ mạnh mới có tư cách biết thêm nhiều chân tướng”.

Vô Danh võ vai Dương Thanh, quay lưng nói: “Ta cũng phải đi rồi!”

“Sư phụ!”

Thấy Vô Danh định đi, trong mắt Dương Thanh tràn đầy quyến luyến.

Nhưng đúng lúc này, mấy luồng khí thế khủng bố đột nhiên tràn tới.

“Đ?”

Vô Danh cau mày, ánh mắt lấp lóe: “Xem ra phiên phức lại tới nữa rồi!”

Dương Thanh cũng cảm nhận được, nhíu mày nói: “Không biết là đến vì con hay vì Hoàng tộc họ Long”.

Long Phúc đã đưa Long Thiên Vũ rời đi. Hiện giờ Hoàng tộc họ Long do Long Tấn làm chủ.

Lúc này Long Tấn cũng dân đầu cao thủ trong gia tộc chạy vọt ra, ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng.

Chương 2285:

“Âm ầm ầm!”

Một giây sau, ba luồng khí tức mạnh mẽ ập tới như. Ba cao thủ chợt xuất hiện trong Hoàng phủ Long như thần tiên giáng trần.

“Xin hỏi các vị là ai?”

Long Tấn bước tới trầm giọng hỏi ba cao thủ mặc chiến giáp.

Cả ba đều mặc chiến giáp màu đen, toàn thân ngập tràn khí tức âm trầm, trông như chiến sĩ thời cổ đại.

Quan trọng là khí thế của ba người họ vô cùng khủng khiếp, nhất là người trung niên dẫn đầu.

Đến cả Dương Thanh cũng không thể cảm giác được sự mạnh mẽ của đối phương, chỉ mơ hồ cảm thấy cảnh giới của cao thủ dẫn đầu giống với Long Phúc vừa rời đi, đều là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Hai cao thủ còn lại có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Dương Thanh không phải đối thủ của bất kỳ ai trong ba người này, vậy mà hiện giờ lại tới một lúc ba người.

“Dương Thanh ở đâu?”

Cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh dẫn đầu quét mắt nhìn xung quanh, lạnh giọng hỏi.

Hai mắt Dương Thanh lóe sáng, đối phương đến vì mình sao?

Vô Danh đứng cạnh Dương Thanh híp mắt lại.

Cảnh giới của lão vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Với cảnh giới của ba người này, bọn họ đều không thể cảm giác được thực lực của lão.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Long nhao nhao nhìn về phía Dương Thanh.

Ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh lập tức nhìn chằm chằm anh. Cao thủ dẫn đầu lạnh lùng hỏi: “Cậu là Dương Thanh? Là người giết ông chủ của chúng tôi sao?”

Toàn bộ Hoàng tộc họ Long bị một luồng sát khí mãnh liệt bao phủ.

Nhất là Dương Thanh chỉ cảm thấy hai vai bị đè nặng như đang phải chống đỡ một ngọn núi lớn, khiến anh thấy khó thở.

Dù sao anh cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, mạnh hơn nữa cũng chỉ đánh ra được thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh. Nhưng trong ba cao thủ trước mắt, người yếu nhất cũng là cao.

thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Chính là tôi!”

Dương Thanh cất bước đi lên, lạnh giọng hỏi: “Ông chủ các người nhắc tới là Long Dược phải không?”

Trông cách ăn mặc của bọn họ chỉ có thể đến từ gia tộc Cổ Võ. Mà anh chỉ tiếp xúc với Long Dược là con rể của gia tộc Cổ Võ, còn bị anh lấy mạng.

“Vậy thì đi theo chúng tôi một chuyến!”

Cao thủ dẫn đầu vừa dứt lời, hai cao thủ Siêu Phàm Tam Gảnh liền xông tới.

Vô Danh không có ý định nhúng tay, chỉ cười híp mắt nhìn Dương Thanh.

Còn cao thủ của Hoàng tộc họ Long, người mạnh nhất là Long Tấn cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đến cả dũng khí tiếp cận ba người kia cũng không có.

Có sư phụ ở đây, đương nhiên Dương Thanh sẽ không sợ ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh trước mắt.

“Oät con mau đi theo chúng tôi!”

Thoát cao, hai cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh đã xuất hiện ở hai bên người anh.

Chương 2287:

Vô Danh rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức vừa ra đòn đã giết chết cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh trong chớp mắt.

Dương Thanh nhìn bóng người đang che †rước mặt mình, trong lòng hơi kinh ngạc, rốt cuộc cảnh giới võ thuật của sư phụ mạnh tới cỡ nào chứ?

Ngay cả Long Phúc – cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng dè chừng Vô Danh, rõ ràng cảnh giới võ thuật của ông cụ ít nhất là Siêu Phàm Lục Cảnh.

Đây cũng chỉ là suy đoán của Dương Thanh, bởi vì bây giờ cảnh giới võ thuật của anh quá thấp, chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

““Rốt cuộc ông là ai?”

Lúc này säc mặt của cao thủ Siêu Phàm Ngữ Cảnh Hoài Thành kia cực kỳ nghiêm nghị.

Đương nhiên ông ta có thể cảm nhận được khí tức võ thuật mà Vô Danh bộc phát vừa rồi vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Vô Danh có thể giết chết cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh trong chốc lát, có lẽ cũng có thể giết chết cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh trong vài giây.

Vô Danh lạnh lùng nhìn tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia: "Đến từ đâu, cút về chỗ đó!"

Vô Danh vừa nói xong, cơ thể của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia run lên bần bật, khóe miệng chảy máu trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Trong mäắt ông ta không có gì ngoài sự khiếp sợ đến tột độ.

Cảnh tượng này khiến mọi người sững sờ, ngay cả Dương Thanh cũng trợn mắt khó tin.

Vô Danh không hề ra tay, chỉ một câu nói lại có thể khiến một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh bị nội thương. Đây là thực lực khủng bố cỡ nào chứ?

"Chúng tôi là người của phủ thành chủ Hoài Thành. Dương Thanh đã giết rể của phủ chúng tôi, ông bao che cho Dương Thanh như vậy, thậm chí còn giết luôn cao thủ của Hoài Thành, ông làm như vậy hình như quá xem thường Hoài Thành rồi?"

Cao thủ Hoài Thành cản răng nói, ý đồ muốn dùng thân phận của mình để đe dọa Vô Danh.

"Cút!"

Vô Danh quát lần nữa. Một chữ "cút" vừa hét ra cơ thể của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như bị trúng một đòn nặng nề lùi thẳng về sau bảy tám bước.

“Cút về nói cho thành chủ của các người biết, cứ nói tôi là Vô Danh!”

Vô Danh lạnh giọng nói.

Nghe được Vô Danh nói tên mình ra, con ngươi của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh kia co rút lại, phảng phất như thấy được một nhân vật đáng sợ cỡ nào.

“Tôi sẽ có sao nói vậy với thành chủ!”

Đối phương nói xong liền dẫn theo hai đồng bọn một người chết, một người bị thương rời đi.

“Con đúng là không an phận, đi tới đâu là kết thù tới đó”.

Vô Danh nhìn Dương Thanh cười chế nhạo.

nói.

Dương Thanh cười khan: “Chẳng lẽ sư phụ không biết con là một người vô cùng an phận sao?”

“Ta cũng phải đi rồi!”

Nụ cười trên mặt Vô Danh. biến mất, lão ta nhìn Dương Thanh thật sâu: “Sau khi thành chủ Hoài Thành biết con là đệ tử của ta tạm thời sẽ không dám manh động, nhưng cũng không thể bảo đảm Hoài Thành có đối phó con bằng những cách khác hay không”.

“Bây giờ con còn quá yếu, mau nghĩ mọi cách để tăng thực lực đi, ít nhất là phải tăng lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh trước, bằng không con cũng khó bảo vệ được mạng sống của mình”.

Chương 2288:

Không phải Vô Danh đe dọa, bởi vì chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà trước tiên là Long Phúc – cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, tiếp theo là Black Doctor sau đó lại tới cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành.

Bất kể là cao thủ bên nào cũng đều có thể dễ dàng giết chết Dương Thanh.

Cũng đến hôm nay Dương Thanh mới nhận ra bây giờ anh đang ở trong tình cảnh nguy hiểm cỡ nào.

“Sư phụ, người cứ yên tâm, con sẽ cố gắng khiến bản thân mạnh hơn nữa!”

Vẻ mặt Dương Thanh kiên định nói.

“Đi đây!”

Vô Danh gật đầu, xoay người rời đi.

Vừa mới thấy lão bước chân ra, chớp mắt đã ở xa hơn trăm mét, chớp mắt thêm lần nữa Vô Danh đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đến đây chuyến hành trình đến Hoàng thành Long xem như kết thúc.

Nhưng trải nghiệm của chuyến đi này khiến Dương Thanh càng nhận ra anh thật nhỏ bé.

“Cậu Thanh!”

Lúc này Long Tấn bước tới, vẻ mặt nghiêm nghị nói: ‘Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Long sẽ mãi ghi nhớ ân tình ngày hôm nay, nếu ngày nào đó cậu Thanh cần dùng đến thế lực của Hoàng tộc họ Long xin cứ lên tiếng”.

Đương nhiên Dương Thanh biết, ân tình mà Long Tấn nói là đang ám chỉ điều gì.

Dương Thanh vốn muốn tiêu diệt Hoàng tộc họ Long nhưng hết thảy mọi việc xảy ra sau đó đã khiến anh thay đổi ý định, không tiêu diệt Hoàng tộc họ Long.

Có điều cũng may, tình trạng hiện nay của Hoàng tộc họ Long khiến anh cực kỳ hài lòng.

Kẻ đầu sỏ Long Hoàng đã bị Long Phúc tự tay giết chết, Long Thiên Vũ cũng được Long Phúc dẫn đi chiến vực, sau khi Long Tấn trở thành Long Hoàng, cũng sẽ không dám đối nghịch với Dương Thanh.

Trong bốn Hoàng tộc lớn, giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Thượng Quan vốn cũng chẳng có xung đột gì.

Hoàng tộc họ Đoàn cũng đã biết thực lực mạnh mẽ của Dương Thanh, sẽ không ra tay với Dương Thanh nữa.

Bây giờ, Hoàng tộc họ Long cũng bị Long Tấn khống chế, đương nhiên cũng sẽ không nhằm vào Dương Thanh rồi.

Cứ như vậy trong bốn Hoàng tộc lớn chỉ còn lại Hoàng tộc họ Diệp vẫn chưa có giải thích.

Dương Thanh hỏi Long Tấn: “Ông có biết tình hình của Hoàng tộc họ Diệp không?”

Nghe được lời Dương Thanh hỏi, Long Tấn khẽ thay đổi sắc mặt, vội nói: ‘Cậu Thanh, mời đi theo tôi!”

Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới chỗ ở riêng của Long Tấn, ngoài hai người ra không còn bất kỳ ai nữa.

Lúc này Long Tấn mới nghiêm giọng nói: ‘Cậu Thanh, cậu muốn đi đến Hoàng tộc họ Diệp sao?”

Dương Thanh cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua món nợ mà Hoàng tộc họ Diệp đã sai sáu cao thủ Thần Cảnh đến giết tôi chứ?”

Long Tấn vội nói: “Cậu Thanh, không giấu gì cậu, Hoàng tộc họ Diệp cũng giống Hoàng tộc họ Long, sau lưng bọn họ cũng có cường giả Siêu Phàm Cảnh, không chỉ có Hoàng tộc họ Diệp hay Hoàng tộc họ Long mà bên trong Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có cao | thủ Siêu Phàm Cảnh”.

“Những cao thủ kia thoạt nhìn có vẻ như đã cắt đứt quan hệ với gia tộc, nhưng một khi Hoàng tộc gặp tai ương ngập đầu, bọn họ đều sẽ trở về”.

“Liên quan đến Hoàng tộc họ Diệp, tôi còn nghe được một lời đồn nói rằng Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp bây giờ đang ẩn cư ở Hoàng thành Diệp, nghe đồn hơn năm mươi năm trước lão ta đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Chương 2289:

“Từ sau khi lão ta bước vào Siêu Phàm Cảnh liền lánh đời tu hành, bây giờ đã qua năm mươi năm, rốt cuộc không ai biết lúc này lão ta đã mạnh đến mức nào rồi”.

“Nếu cậu đi tới Hoàng thành Diệp, sợ là sẽ bị Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp phát hiện ra ngay lập tức”.

Nghe xong lời của Long Tấn, Dương Thanh chau mày.

Suýt chút nữa anh đã chết ở Hoàng tộc họ Long, bây giờ ngay cả Hoàng tộc họ Diệp, cũng che giấu sâu như vậy sao?

Năm mươi năm trước, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đã là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy bây giờ lão ta mạnh đến cỡ nào?

“Ông chắc chứ?”, Dương Thanh không cam lòng hỏi.

Long Tấn gật đầu: “Tuy đều là nghe đồn, nhưng những chuyện này không phải tự dưng mà có, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp năm mươi năm trước đúng là đứa con cưng của trời”.

Dương Thanh không nói gì thêm, sắc mặt nghiêm nghị.

Nếu là trước đây anh tuyệt đối sẽ không do dự mà đi thẳng tới giết Hoàng tộc họ Diệp, nhưng sau khi trải qua được chuyện

của Long Hoàng anh không dám tùy tiện bước vào Hoàng tộc họ Diệp.

Nếu đúng như Long Tấn nói, năm mươi năm trước Hoàng Chủ họ Diệp đời trước đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, bây giờ đã trải qua năm mươi năm, lão ta sẽ mạnh đến mức nào?

Muốn tìm Hoàng tộc họ Diệp tính sổ sợ là phải đợi thêm một thời gian nữa rồi.

Đúng lúc này, một người làm gõ mở cửa phòng nói với Long Tấn: “Hoàng Chủ, người của Hoàng tộc họ Diệp đến rồi, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng”.

“Người của Hoàng tộc họ Diệp?”

Trong mắt Long Tấn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhìn Dương Thanh với vẻ hơi lo âu, thấy Dương Thanh vẫn thản nhiên thì mới bảo người giúp việc: “Cứ để họ chờ ở điện Long Hoàng trước đãi”

“Vâng!”

Người giúp việc tuân lệnh rời đi.

“Cậu Thanh, có cần tôi cho người của Hoàng tộc họ Diệp vĩnh viễn ở lại đây không ạ?”

Ánh mắt Long Tấn đăng đăng sát khí.

Bây giờ, lão ta đã xác định đi theo Dương Thanh, đồng thời hận Hoàng tộc họ Diệp thấu xương.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp không mê hoặc Long Khoa, dụ dỗ ông ta cử sáu cao thủ Thần Cảnh đi ám sát Dương Thanh thì đã không có những chuyện sau đó.

Trong mắt Dương Thanh cũng xuất hiện sát khí mãnh liệt, anh lạnh lùng nói: "Ông cứ đi gặp người của Hoàng tộc họ Diệp trước, xem xem họ muốn thương lượng chuyện gì đi".

"Đừng vội ra tay, tôi tự có tính toán".

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Long Tấn vội đáp: "Vâng, vậy để tôi đi gặp người của Hoàng tộc họ Diệp, xem xem rốt cuộc họ có ý đồ gì".

Long Tấn cũng không vội đến điện Long Hoàng ngay mà gặp Dương Thanh trước đã.

Lúc này, trong điện Long Hoàng.

Một người trung niên có khí thế mạnh mẽ đang ngồi chờ ở ghế mây, phía sau ông ta là hai lão già với khí thế đáng sợ hơn, có lẽ đã đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong rồi.

Người trung niên khoảng 55 tuổi, mặc trang phục truyền thống, trên mặt tràn ngập vẻ kiêu ngạo.

"Điện hạ, Hoàng tộc họ Long đúng là quá đáng, chúng ta đã đợi cả nửa tiếng mà vẫn không thấy Long Hoàng đâu".

Một lão già sau lưng người trung niên nhíu mày, nói với vẻ không vui.

Chương 2290:

Trong đôi mắt kiêu ngạo của người trung niên lóe lên vẻ lạnh lùng: “Đúng là quá đáng!”

“Hoàng tộc họ Long nên biết rõ, họ phải hợp sức với Hoàng tộc họ Diệp chúng ta thì mới có thể ung dung đối phó với các Hoàng tộc khác, thậm chí là các gia tộc đỉnh cao trong Hoàng thành”.

“Đã đến nước này rồi mà họ vẫn dám ra oai với chúng ta, đúng là hết sức quá đáng!”

Người trung niên tên Diệp Kiến An, là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Diệp, cũng là người thừa kế chức chủ Hoàng tộc họ Diệp hiện nay.

Gó thể tưởng tượng được địa vị của ông ta ở Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Hoàng hy vọng một ngày nào đó, Diệp Kiến An sẽ thuận lợi đột phá Siêu Phàm Cảnh, chen chân vào hàng ngũ cao thủ đỉnh cao thực sự.

“Điện hạ, nếu Hoàng tộc họ Long đã không nể mặt thì chúng ta cứ đi luôn đi, tôi tỉn một ngày nào đó, Hoàng tộc họ Long sẽ phải cầu xin Hoàng tộc họ Diệp hợp tác với mình”.

Một lão già khác cũng nói.

“Cộp cộp cộp!”

Đúng lúc lão già dứt lời, tiếng bước chân bỗng vang lên, rốt cuộc Long Tấn cũng đến.

Lúc này, phía sau Long Tấn là một đám quyền quý của Hoàng tộc họ Long, ai cũng có vẻ ngạo mạn, nhìn ba người Diệp Kiến An bằng ánh mắt khinh thường.

Họ đã tận mắt chứng kiến thực lực của Dương Thanh mạnh đến mức nào, không những thế còn gặp được sư phụ của Dương Thanh, đó là người dám giết cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh của gia tộc Cổ Võ đấy.

Bây giờ Dương Thanh đang ở Hoàng tộc họ Long, sao họ phải sợ?

“Gậu là ai2 Mau báo tên đi!”

Long Tấn bước thẳng đến ghế rồng, nhìn Diệp Kiến An từ trên cao, lạnh lùng nói.

Diệp Kiến An nhíu mày, đương nhiên ông ta từng gặp Long Tấn, cũng biết Long Tấn là cao thủ số một của Hoàng tộc họ Long.

Tuy nhiên theo thông tin mà ông ta đang năm giữ, Long Tấn cũng không phải Long Hoàng, nhưng bây giờ, Long Tấn lại trực tiếp ngồi vào ghế rồng ngay trước mặt cả đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long.

Rõ ràng trong Hoàng tộc họ Long đã xảy ra biến động, Long Tấn đã trở thành chủ Hoàng tộc rồi.

Trong lúc nhất thời, Diệp Kiến An vô cùng kinh hãi.

“Tôi là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp – Diệp Kiến An, đến đây ra mắt Long Hoàng!”

Diệp Kiến An nhanh chóng bình tĩnh lại, chắp tay với Long Tấn.

Ông ta là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, sao có thể đơn giản được?

Lúc này, trông Diệp Kiến An rất cung kính, không hề có vẻ tức giận, thậm chí khó mà kiềm chế nổi trước hành động của Hoàng tộc họ Long như hồi nãy.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Long Tấn lạnh lùng hỏi.

Diệp Kiến An chỉ cảm thấy một luồng khí thế như có như không lan ra từ người Long Tấn rồi lập tức khóa chặt lấy ông ta.

Trong lúc nhất thời, ông ta có ảo giác, nếu Long Tấn muốn lấy mạng ông ta thì dễ như bốn.

Không riêng gì Diệp Kiến An, ngay cả hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sau lưng ông ta cũng biến sắc, như gặp phải kẻ địch mạnh, đều nhìn về phía Long Tấn bằng ánh mắt không dám tin.

Đương nhiên họ có thể cảm nhận được, khí thế của Long Tấn đã vượt xa họ.

Họ đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, cũng có nghĩa Long Tấn đã đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh là ít nhất à?

Chương 2291:

Long Hoàng trước cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, giờ lại có thêm Long Tấn nữa, tức là bây giờ Hoàng tộc họ Long có tới hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh ư?

Còn Hoàng tộc họ Diệp chỉ có Diệp Hoàng đã đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lần này, Diệp Kiến An định đến Hoàng tộc họ Long để liên minh, nhằm đối phó với các Hoàng tộc khác và các gia tộc đỉnh cao trong Hoàng thành.

Nhưng bây giờ xem ra, Long Tấn cũng không chào đón Hoàng tộc họ Diệp cho lắm, có lẽ sẽ rất khó liên minh.

"Long Hoàng, hôm nay tôi đến đây thay bố tôi là Diệp Hoàng, hy vọng có thể thúc đẩy quan hệ liên minh giữa Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long, để cùng đối phó với phiền phức sắp tới".

Diệp Kiến An cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề, thể hiện rõ ý định luôn.

"Phiền phức? Chẳng biết Hoàng tộc họ Diệp nghĩ Hoàng tộc họ Long sẽ phải đối mặt với phiền phức gì?"

Long Tấn khinh thường nhìn Diệp Kiến An.

Diệp Kiến An lập tức cứng họng, ông ta vốn không nghĩ tới việc Long Hoàng bị thay đổi, càng không ngờ thái độ của Long Tấn với Hoàng tộc họ Diệp sẽ tệ đến thế.

Có thể thấy rõ một số chuyện từ thái độ này rồi.

Rõ ràng Hoàng tộc họ Long không định bắt tay với Hoàng tộc họ Diệp.

“Long Hoàng, chắc ông cũng biết, trước đó mỗi nhà chúng ta đã cử ra sáu cao thủ Thần Cảnh, bây giờ họ đều đã chết dưới tay Dương Thanh”.

“Bây giờ, có lẽ Dương Thanh đã biết chuyện chúng ta hợp sức với nhau để giết cậu ta rồi, Long Hoàng nghĩ cậu ta sẽ không trả thù chúng †a sau khi biết sự thật ư?”

“Cho dù Dương Thanh không trả thù chúng ta, Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn vẫn đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, thậm chí ngay cả các gia tộc đỉnh cao trong Hoàng thành cũng thế”.

“Một khi tin tức chúng ta đã tổn thất sáu cao thủ Thần Cảnh bị truyền ra ngoài, ông nghĩ những thế lực đó có thể buông tha cho chúng ta ư?”

Diệp Kiến An liên tục chất vấn.

Nhưng điều khiến ông ta thất vọng chính là ông ta không hề nhìn thấy vẻ e ngại trên mặt Long Tấn, chỉ nhận thấy sự khinh thường trong đôi mắt đó thôi.

Ánh mắt đó như đang nói, những phiền phức này chỉ là trò trẻ con, không xi nhê gì với Hoàng tộc họ Long cả.

“Nói xong chưa?”

Diệp Kiến An chưa kịp đáp lời, Long Tấn đã lạnh lùng nói: “Nếu đã nói xong thì cút được rồi đấy!”

Nghe thấy thế, sắc mặt của ba người Diệp Kiến An đều khó coi tới cực điểm.

Họ lặn lội tới Hoàng tộc họ Long để bàn chuyện liên minh, nào ngờ lại bị Long Tấn đuổi thẳng cổ, không hề nể mặt Hoàng tộc họ Diệp chút nào.

Long Tấn vừa dứt lời, mấy cao thủ có khí thế đáng sợ lập tức bước lên phía trước, nhìn chằm chăm vào ba người Diệp Kiến An.

Chỉ cần Long Tấn ra lệnh, ba người họ sẽ bị tiêu diệt ngay.

Đây là địa bàn của Hoàng tộc họ Long, họ ngang ngược như thế đấy!

Cảm nhận được sát khí từ đám cao thủ của Hoàng tộc họ Long, sắc mặt của Diệp Kiến An khó coi tới cực điểm, hôm nay ông ta đến Hoàng tộc họ Long là để liên minh, nào ngờ bây giờ lại bị Hoàng tộc họ Long coi là kẻ địch.

Nếu Long Tấn muốn họ chết, chỉ với ba người họ, cho dù liều mạng đánh một trận thì cũng không có hy vọng trốn đâu.

“Chúng ta đi!”

Diệp Kiến An im lặng một lát rồi cắn răng, nói.

Chương 2292:

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bảo vệ Diệp Kiến An rời khỏi nơi này.

Long Tấn cũng không ngăn cản, để mặc họ rời đi.

Nhưng ba người vừa ra khỏi điện Long Hoàng, một luồng khí thế đáng sợ đã bao phủ lấy họ.

“Long Hoàng, ông có ý gì?”

Rốt cuộc Diệp Kiến An cũng không nhịn được nữa, ông ta cắn răng: “Ông bảo sẽ cho chúng tôi rời đi, bây giờ tôi chuẩn bị đi, cao thủ của Hoàng tộc họ Long lại gây áp lực cho chúng tôi tiếp, ông định khơi mào cuộc chiến giữa hai Hoàng tộc lớn à?”

Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng cạnh Diệp Kiến An, nét mặt cũng vô cùng nghiêm nghị.

Long Tấn đã cảm nhận được luồng khí thế kia đến từ ai.

Lão ta cười lạnh: “Cậu cũng có tư cách tuyên chiến với Hoàng tộc họ Long chắc?”

Lão ta nói rồi lập tức phóng khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh ra.

“Điện hạ coi chừng Hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp lập tức biến sắc, cùng bước lên chắn trước Diệp Kiến An.

Đúng lúc này, một thanh niên bỗng xuất hiện, bước từng bước đến chỗ Diệp Kiến An.

Diệp Kiến An đang chú ý đến Long Tấn bất chợt nhìn thấy Dương Thanh, lập tức hết hồn: “Sao… sao cậu lại ở Hoàng tộc họ Long chứ?”

Ông ta là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, sao có thể không nhận ra Dương Thanh được chứ?

Hôm nay ông ta đến đề nghị liên minh với Hoàng tộc họ Long cũng là để đối phó Dương Thanh.

Nhưng bây giờ còn chưa liên minh, Dương Thanh đã xuất hiện rồi.

“Gậu Thanh!”

Đúng lúc này, Long Tấn bước đến trước mặt Dương Thanh, hơi khom người, cung kính nói.

“Cậu Thanh!”

Những người khác của Hoàng tộc họ Long cũng cung kính chào.

Cảnh tượng này khiến ba người Diệp Kiến An kinh hãi.

Lúc này, nếu ông ta vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì thì đúng là đồ ngu.

Rõ ràng bây giờ, Hoàng tộc họ Long đã phục tùng Dương Thanh.

Ông ta bỗng hiểu tại sao Hoàng tộc họ Long không muốn liên minh, thậm chí Long Hoàng còn bảo ông ta cút, thì ra họ đã được Dương Thanh che chở rồi.

Theo điều tra của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh.

“Diệp Xung là gì của ông?”

Dương Thanh bỗng nhìn về phía Diệp Kiến An.

Anh nhìn thấy bóng dáng Diệp Xung từ đường nét khuôn mặt Diệp Kiến An.

Anh cũng biết trước đó, chính Diệp Xung đã khơi mào cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp cử sáu cao thủ Thần Cảnh đi giết anh.

Anh vốn định tha cho Hoàng tộc họ Diệp một thời gian, dù sao có lẽ ở Hoàng tộc họ Diệp đang có một cao thủ đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh từ năm mươi năm trước.

Với thực lực của anh bây giờ, nếu đến Hoàng tộc họ Diệp, một khi lão ta xuất hiện thì có lẽ chỉ còn con đường chết mà thôi.

Nhưng không ngờ ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp lại chủ động đến Hoàng tộc họ Long để đề nghị liên minh.

Chương 2293:

Dương Thanh hiểu rõ, cho dù anh không động đến người của Hoàng tộc họ Diệp, họ vẫn sẽ coi anh là kẻ thù sống còn, vẫn sẽ tìm cơ hội để giết anh.

Nếu vậy thì không nhất thiết phải tha cho ba người Diệp Kiến An nữa.

“Tôi là bố Diệp Xung!”

Diệp Kiến An lạnh lùng nói.

Tuy trông ông ta rất lạnh lùng, nhưng thật ra ông ta đang bối rối tới cực điểm.

Ông ta bỗng thấy hơi hối hận vì đã đến Hoàng tộc họ Long, có lẽ bây giờ, ngay cả cơ hội quay về cũng không có.

“Thì ra ông chính là bố Diệp Xung!”

Dương Thanh bình tĩnh gật nhẹ đầu, chợt hỏi: “Nếu vậy, chuyện Diệp Xung đề nghị bắt tay với Hoàng tộc họ Long để giết tôi cũng liên quan tới ông đúng không?”

Nếu Diệp Kiến An là bố Diệp Xung, chắc chắn anh ta sẽ bàn bạc với Diệp Kiến An khi có chuyện.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, Diệp Kiến An ngày càng sợ hãi.

“Tôi không biết!”

Diệp Kiến An đáp một cách dứt khoát: “Tuy nó là con trai tôi, nhưng không phải chuyện gì nó cũng thương lượng với tôi”.

“Thế à?”

Dương Thanh hỏi lại.

“Đúng…

Đúng lúc Diệp Kiến An gật đầu, Dương Thanh bỗng hơi nhích chân, lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Kiến An rồi vung tay lên.

“Bốp!”

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Diệp Kiến An đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ lập tức bay thẳng ra xa như một quả bóng.

Đến khi mọi người hoàn hồn, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt Diệp Kiến An lần nữa. Anh giãm lên đầu ông ta, bình tĩnh hỏi: “Nói cho tôi biết, chuyện Hoàng tộc họ Diệp bắt tay với Hoàng tộc họ Long để giết tôi có liên quan gì đến ông không?”

“Dương Thanh!”

Lúc này, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp đã hoàn hồn, thi nhau quát: “Dương Thanh, cậu đừng quá đáng!”

“Giết!”

Dương Thanh không buồn quay đầu lại, chỉ ra lệnh.

“Rầm!”

Dương Thanh vừa dứt lời, Long Tấn đang chờ mệnh lệnh từ anh lập tức di chuyển, lão ta xuất hiện trước mặt cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa lên tiếng của Hoàng tộc họ Diệp, võ vào đầu đối phương.

Cao thủ Thần Cảnh đó chết ngay tại chỗ.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, đến mức sau khi Long Tấn giết một cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, cao thủ kia mới hoàn hồn rồi nhanh chóng lùi ra sau, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Long Tấn cũng chỉ giết cao thủ vừa chất vấn Dương Thanh mà thôi, nếu Dương Thanh không ra lệnh, lão ta sẽ không dễ dàng ra tay với người còn lại.

Cho dù lão ta ra tay thì cũng không thể giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong ngay tức khắc như hồi nãy.

Chương 2294:

Hồi nãy Dương Thanh bất chợt ra lệnh, lão ta cũng đã chuẩn bị ra tay nên mới có thể giết chết đối phương ngay khi ông ta còn chưa kịp phản ứng.

Cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chỉ hơn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong một bước, nếu cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong liều mạng đánh một trận, ngay cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Long Tấn cũng rất khó giết chết đối phương.

Lúc này, săc mặt Diệp Kiến An đang bị Dương Thanh giãm lên tái mét, sáu cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp đã bị Dương Thanh giết, bây giờ lại có thêm một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Đối với Hoàng tộc họ Diệp bây giờ, cho dù chỉ có một cao thủ Thân Cảnh chết thì cũng sẽ khiến thực lực của Hoàng tộc họ Diệp yếu hẳn đi.

“Có liên quan đến tôi! Có liên quan đến tôi!”

Diệp Kiến An lập tức hét lớn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại của Hoàng tộc họ Diệp thì đứng phía xa, không dám thở mạnh.

“Vậy ông chết được rồi đấy!”

Dương Thanh nói rồi giãm mạnh hơn.

“Rắc Tiếng xương gấy giòn giã vang lên, cổ Diệp Kiến An bị đạp gãy, chết không nhắm mắt.

Vào giờ phút này, xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh với vẻ kinh ngạc.

Giết một cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp thì cũng thôi, nhưng Diệp Kiến An lại là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, được Diệp Hoàng kỳ vọng rất nhiều.

Bây giờ Dương Thanh lại giết Diệp Kiến An, có thể tưởng tượng được cơn giận của Diệp Hoàng sau khi hay tin đấy.

Lúc này, trong số ba người Diệp Kiến An, chỉ còn mỗi một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, lão ta chỉ thấy | người mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất.

“Có liên quan đến tôi! Có liên quan đến tôi Diệp Kiến An lập tức hét lớn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại của Hoàng tộc họ Diệp thì đứng phía xa, không dám thở mạnh.

“Vậy ông chết được rồi đấy!”

Dương Thanh nói rồi giãm mạnh hơn.

“Rắc!”

Tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cổ Diệp Kiến An bị đạp gãy, chết không nhắm mắt.

Vào giờ phút này, xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh với vẻ kinh ngạc.

Giết một cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp thì cũng thôi, nhưng Diệp Kiến An lại là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, được Diệp Hoàng kỳ vọng rất nhiều.

Bây giờ Dương Thanh lại giết Diệp Kiến An, có thể tưởng tượng được cơn giận của Diệp Hoàng sau khi hay tin đấy.

Lúc này, trong số ba người Diệp Kiến An, chỉ còn mỗi một cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, lão ta chỉ thấy người mềm nhữn, nặng nề quỳ xuống đất.

“Gậu Thanh, xin cậu tha mạng!”

Dương Thanh nhìn cao thủ đang quỳ trước mặt mình với vẻ thản nhiên, bất chợt giậm mạnh xuống đất trước sự khiếp sợ của tất cả mọi người.

“Vùt”

Chương 2295:

Một viên đá lập tức nảy lên, đâm thủng vùng giữa lông mày của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp kia như đạn ra khỏi nòng.

Lúc này, ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đã bỏ mạng hết.

Người của Hoàng tộc họ Long đều có vẻ kinh hãi, không dám thở mạnh.

Thực lực mà Dương Thanh vừa thể hiện ra quá mạnh mẽ, với thủ đoạn của anh, cho dù muốn san bằng cả Hoàng tộc họ Long thì cũng dễ như trở bàn tay nhỉ?

Họ nghĩ đến mục đích của Dương Thanh khi tới Hoàng tộc họ Long, đều cảm thấy rất may mắn.

Nếu Long Tấn và Long Thiên Vũ không liều mạng đứng về phía Dương Thanh, có lẽ bây giờ Hoàng tộc họ Long đã bị Dương Thanh tiêu diệt | rồi nhỉ?

Nghĩ tới đây, đám người đều nhìn về phía Long Tấn bằng ánh mắt cảm kích.

Long Tấn cũng nhìn Dương Thanh với vẻ mặt phức tạp, Dương Thanh làm thế, tức là đã hoàn toàn trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp.

“Cậu Thanh, cậu còn dặn dò gì không ạ?”

Long Tấn bỗng cung kính hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Long Hoàng ở lại, những người khác đi đi!”

“Vâng!”

Người của Hoàng tộc họ Long vội đáp rồi đưa cả ba thi thể của Hoàng tộc họ Diệp đi.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn mỗi Dương Thanh và Long Tấn.

“Tôi vốn do dự xem có nên ra tay với Hoàng tộc họ Diệp không, nhưng khi biết họ vẫn định hợp sức với Hoàng tộc họ Long để đối phó tôi, tôi mới nhận ra, tôi phải khiến Hoàng tộc họ Diệp sợ mất mật thì mới tránh được một số phiền phức không cần thiết”.

“Ông nói đúng, có lẽ ở Hoàng tộc họ Diệp vẫn còn người mạnh hơn, nhưng cho dù tôi tha cho Hoàng tộc họ Diệp, họ vẫn sẽ bám riết lấy tôi, một ngày nào đó, tôi vẫn phải đối mặt với cao thủ bí ẩn kia của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Nếu đã vậy, chỉ bằng làm suy yếu thực lực của Hoàng tộc họ Diệp từ bây giờ luôn”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Nghe nói trong bốn Hoàng tộc lớn, trừ dòng chính của Hoàng tộc ra, Hoàng tộc nào cũng có mười mấy cao thủ Thần Cảnh nhỉ?”

Long Tấn vội gật đầu: “Đúng thế, nhưng lần trước, mỗi nhà trong Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long đã cử sáu cao thủ Thần Cảnh đi ám sát cậu, bị tiêu diệt hết, bây giờ nếu không tính dòng chính của Hoàng tộc, Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Long chỉ còn bảy, tám cao thủ Thần Cảnh mà thôi”.

“Đương nhiên, hôm nay Hoàng tộc họ Diệp lại tổn thất thêm ba cao thủ Thần Cảnh nữa, có lẽ chỉ còn bốn, năm cao thủ Thần Cảnh”.

Dương Thanh gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén: “Ông nói xem, nếu bây giờ tình hình thật của Hoàng tộc bị lộ thì họ sẽ phải đối mặt với chuyện gì?”

Long Tấn lập tức hiểu ý Dương Thanh, lão ta híp mắt: “Cho dù Hoàng tộc khác không ra tay, có lẽ các thế lực đỉnh cao ở Hoàng thành họ Diệp cũng sẽ không nhịn được mà ra tay với Hoàng tộc họ Diệp”.

“Hoàng thành nào cũng có mấy gia tộc đỉnh cao ở địa phương, thậm chí có tận mấy cao thủ Thần Cảnh nữa”.

Dương Thanh nói: “Đã vậy thì hãy tiết lộ tình hình của Hoàng tộc họ Diệp với bên ngoài, tôi muốn Hoàng tộc họ Diệp hoàn toàn bị tiêu diệt!”

“Vâng, tôi đi sắp xếp ngay!”, Long Tấn cũng thấy hơi kích động.

Cho dù Hoàng tộc nào tiêu tùng thì cũng là chuyện tốt với Hoàng tộc khác.

Có rất nhiều thế lực đang nhòm ngó vị trí Hoàng tộc, cho dù lần này Hoàng tộc họ Diệp chưa tiêu tùng thì cũng sẽ bị tổn thất nặng nề, có khi bị giáng xuống thành Vương tộc.

Long Tấn hành động rất nhanh, chỉ nửa tiếng sau, cả Chiêu Châu đã hay tin Hoàng tộc họ Diệp liên tục tổn thất chín cao thủ Thần Cảnh.

Chương 2296:

Hơn nữa những tin tức này đều đã được xác thực, hay nói cách khác, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp chỉ còn bốn, năm cao thủ Thần Cảnh mà thôi, nếu tính cả dòng chính của Hoàng tộc thì có lẽ cũng chỉ được mười người.

Nếu Hoàng tộc chỉ có mười cao thủ Thần Cảnh thì đúng là quá yếu.

Cùng lúc đó, ở điện Diệp Hoàng, Hoàng phủ họ Diệp, Hoàng thành họ Diệp.

Diệp Hoàng ngồi ở ghế trên, phía dưới là những nhân vật quan trọng của Hoàng tộc, lúc này ai cũng có vẻ sợ hãi.

Sắc mặt của Diệp Hoàng vô cùng âm u.

“Rầm!”

Lão ta bỗng võ mạnh vào ghế rồng, tức giận quát: “Diệp Xung, cút ra đây cho tao!”

Diệp Xung đang run rẩy giữa đám người vội quỳ rạp ra đất, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

“Ông nội, cháu cũng không ngờ ba cao thủ mà chúng ta cử đến Hoàng tộc họ Long lại bị giết sạch, ngay cả bố cháu, Hoàng tộc họ Long cũng không buông tha”.

Diệp Xung quỳ rạp ra đất, sợ hãi nói: “Ông nội, chuyện này không thể trách cháu được!”

“Im mồm!”

Diệp Hoàng tức giận nói: “Đến giờ mà mày vẫn định trốn tránh trách nhiệm à? Nếu mày không mê hoặc bố mày, bảo tao cử sáu cao thủ Thần Cảnh hợp sức với Hoàng tộc họ Long để đối phó Dương Thanh, chúng ta sẽ mất tận sáu cao thủ Thần Cảnh chắc?”

“Cả lần này nữa, cũng vì bị mày mê hoặc nên bố mày mới dẫn hai cao thủ Thần Cảnh đến Hoàng tộc họ Long, giờ họ chết nốt rồi”.

“Mày dám nói những chuyện này không hề liên quan đến mình chắc?”

Diệp Hoàng tức run người, trừng mắt nhìn Diệp Xung.

Diệp Xung sợ đến mức suýt tiểu ra quần, vừa nãy anh ta quá sợ hãi nên mới định trốn tránh trách nhiệm, giờ anh ta mới nhận ra lời mình vừa nói ngu xuẩn tới mức nào.

“Ông nội, cháu sai rồi, cháu thực sự biết sai rồi, xin ông cho cháu thêm cơ hội, sau này cháu sẽ không khiến ông thất vọng nữa đâu!”

Diệp Xung vội cầu khẩn.

“Người đâu, giết nó cho tôi!”

Diệp Hoàng ra lệnh, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong lập tức bước tới chỗ Diệp Xung.

Cả điện Diệp Hoàng lập tức lặng ngắt như tờ, mọi người đều có vẻ kinh hãi, không ai ngờ Diệp Hoàng lại giết cả cháu trai ruột của mình trong cơn tức giận.

Nhưng họ nhanh chóng hiểu được, mối nguy của Hoàng tộc họ Diệp bây giờ đều bắt nguồn từ tên khốn Diệp Xung.

“Ông nội, cháu sai rồi, cháu thực sự biết sai rồi! Cháu là cháu trai ruột của ông, ông không thể giết cháu, không thể giết cháu!”

“Ông nội, cháu xin ông, hãy cho cháu một cơ hội nữa, chắc chắn cháu sẽ không khiến ông thất Vọng, ông nội…”

Diệp Xung bị cao thủ Thần Cảnh kia lôi khỏi điện Diệp Hoàng, tiếng cầu xin của anh ta nhanh chóng biến mất, rõ ràng đã bị giết.

Điện Diệp Hoàng lập tức im phăng phắc, mọi người như nghe được cả tiếng tim đập của mình.

“Tiếp đến, chúng ta sẽ phải đối mặt với một tai họa khổng lồ, tất cả mọi người xốc lại tinh thần cho tôi, phải liều mạng bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, nếu tôi biết ai dám lơ là thì sẽ giết không tha đấy!”

Diệp Hoàng nhìn quanh, lạnh lùng nói.

Chương 2297:

“Vâng, chủ Hoàng tộc!”

Đám người vội đáp.

“Chủ Hoàng tộc, không xong, chủ gia tộc họ Phó – Phó Lợi Quần dẫn người đến rồi!”

“Chủ Hoàng tộc, chủ gia tộc họ Kiều – Kiều Đông Cường cũng dẫn người đến!”

“Chủ Hoàng tộc, chủ gia tộc họ Bàng – Bàng Văn Hổ cũng dẫn người đến rồi!”

Đúng lúc này, từng bóng người xông vào điện Diệp Hoàng, thấp thỏm báo cáo.

Không ngờ chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Diệp lại dẫn cao thủ trong gia tộc đến vào lúc này.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Diệp Hoàng âm u tới cực điểm, còn những người khác trong Hoàng tộc họ Diệp thì tái mặt.

Hoàng tộc họ Diệp là gia tộc nằm quyền ở Hoàng thành Diệp nên thường ngày, họ luôn được người khác tôn kính.

Ngay cả chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp cũng phải cúi chào khi gặp họ.

Bây giờ, tin Hoàng tộc họ Diệp tổn thất chín cao thủ Thần Cảnh đã bị lộ, chủ của ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp lập tức đích thân dẫn cao thủ tới đây.

“Giỏi, giỏi lãm!”

Trong đôi mắt thâm thúy của Diệp Hoàng lóe lên sát khí: “Xem ra người ngoài cũng nghĩ Hoàng tộc họ Diệp dễ ức hiếp rồi”.

“Hôm nay tôi sẽ cho họ biết, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo!”

“Để họ vào đi!”

Diệp Hoàng vừa dứt lời, tiếng cười sang sảng đã vang lên: “Diệp Hoàng, chúng tôi không hề thấy ông dễ ức hiếp, càng không nghĩ Hoàng tộc họ Diệp là lạc đà gầy, mà là…”

“Mà là… một con mèo ốm bị thương nặng thì đúng hơn!”

Ngay sau câu nói đó, mấy lão già với khí thế mạnh mẽ lần lượt bước vào điện Diệp Hoàng.

“Láo xược!”

Một nhân vật quyền quý của Hoàng tộc họ Diệp lập tức chỉ vào lão già đi đầu với vẻ tức giận: “Kiều Đông Cường, ông

dám bảo Hoàng tộc họ Diệp là con mèo ốm, đúng là không biết sống chết!”

Tuy những nhân vật quyền quý khác không nói gì nhưng cũng nhìn Kiều Đông Cường với vẻ tức giận.

Kiều Đông Cường là chủ gia tộc họ Kiều – một trong ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Diệp.

Lúc này không chỉ có mình Kiều Đông Cường, bên cạnh lão ta là chủ gia tộc họ Bàng – Bàng Văn Hổ và chủ gia tộc họ Phó – Phó Lợi Quần.

Sau lưng ba chủ gia tộc này là mấy cao thủ Thần Cảnh có khí thế mạnh mẽ, cộng thêm ba chủ gia tộc là có tới hai mươi mốt cao thủ Thần Cảnh.

Rõ ràng đây đã là tất cả cao thủ Thần Cảnh mà ba gia tộc có.

Nhưng bây giờ Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ có khoảng mười cao thủ Thần Cảnh, tính cả dòng chính mà thôi.

Hay nói cách khác, thực lực tổng hợp của ba gia tộc đã vượt xa Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Diệp Hoàng sầm mặt, lạnh lùng nhìn ba chủ gia tộc, cuối cùng nhìn về phía Kiều Đông Cường, trầm giọng nói: “Kiều Đông Cường, nếu bây giờ ông dẫn người rời đi, tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không…”

Tuy Diệp Hoàng chưa nói hết câu nhưng ai cũng có thể nhận ra ý đe dọa trong đó.

Kiều Đông Cường vẫn rất bình tĩnh, khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong lập tức bùng nổ từ người ông ta, ông ta nhìn Diệp Hoàng với vẻ dí dỏm: “Bằng không, ông sẽ chết cho chúng tôi xem à?”

Chương 2298:

“Ha ha.”

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần đều phá lên cười.

“Diệp Hoàng, ông cũng biết bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đang trong tình cảnh thế nào, Hoàng tộc họ Diệp không thể chịu thêm chút tổn thất nào nữa”.

Sau khi cười xong, Kiều Đông Cường nhìn về phía Diệp Hoàng, lạnh lùng nói: “Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp không xứng là Hoàng tộc nữa, nếu ba gia tộc chúng tôi hợp sức với nhau thì cũng đủ để vượt qua Hoàng tộc họ Diệp rồi”.

“Chúng tôi cũng là một phân của Hoàng thành Diệp, sau khi thương lượng, chúng tôi đã quyết định, sau này Hoàng thành Diệp sẽ do ba gia tộc lớn và Hoàng tộc họ Diệp cùng điều hành”.

“Phải thế thì thực lực của Hoàng thành Diệp mới ngày càng mạnh mẽ hơn”.

“Chúng tôi cũng không cần đổi tên Hoàng thành Diệp, chỉ cân Diệp Hoàng đồng ý cho ba gia tộc chúng tôi cùng quản lý Hoàng thành”.

Không sai, ba gia tộc không định tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, mà muốn thành lập liên minh bốn gia tộc, cùng quản lý Hoàng thành Diệp.

Một khi Diệp Hoàng đồng ý, cho dù Hoàng thành Diệp không bị đổi tên thì cũng không còn là Hoàng thành Diệp gốc đã được truyền thừa mấy trăm năm.

Đối với Hoàng tộc họ Diệp, đây là sự sỉ nhục †o lớn.

“Ý kiến hay lắm, có cần tôi nhường luôn chức chủ Hoàng tộc cho các người không?”

Chẳng những Diệp Hoàng không giận mà còn mỉm cười, nhìn chằm chằm vào ba chủ gia tộc.

“Cầu còn không được ấy chứ!”

Kiều Đông Cường không hề e ngại, híp mắt: “Nếu Diệp Hoàng muốn nhường thì chúng tôi cũng không khách sáo đâu!”

Ông ta nói rồi bước về phía Diệp Hoàng.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng theo sát Kiều Đông Cường.

Không những thế, mười tám cao thủ Thần Cảnh khác cũng bước lên theo, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Hoàng Chủ!”

Người của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ sốt ruột.

Khi thấy Diệp Hoàng bị 21 cao thủ Thần Cảnh của ba gia tộc bao vây, họ hết sức bối rối.

Diệp Hoàng là người mạnh nhất Hoàng tộc họ Diệp, nếu lão ta bị ba gia tộc giết thì Hoàng tộc họ Diệp cũng hoàn toàn xong đời.

Diệp Hoàng ngồi vững trên ghế, lạnh lùng nhìn các cao thủ đang tới gần mình, sắc mặt vô cùng âm u, trong mắt đãng đăng sát khí.

“Cẩn thận!”

Càng đến gần Diệp Hoàng, Kiêu Đông Cường càng cẩn thận hơn, nhắc nhở đám người phía sau.

Cả đám cao thủ nhanh chóng tản ra, bao vây Diệp Hoàng đang ngồi trên ghế rồng, chỉ cần chủ của ba gia tộc ra lệnh, họ sẽ tấn công Diệp Hoàng ngay.

Đám quyền quý của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ sợ hãi.

“Tôi đến rồi, ông tránh ra được chưa?”

Kiều Đông Cường cười híp mắt, nhìn chăm chăm vào Diệp Hoàng.

“Nếu ông thích vị trí này đến thế thì tự cướp địt”

Diệp Hoàng nói với vẻ dí dỏm: “Chỉ cần ông cướp được, vị trí này sẽ thuộc về ông!”

Chương 2299:

Sắc mặt Kiều Đông Cường hơi khó coi, lão ta dám dẫn người tới gần vì nghĩ phe mình đông hơn, Diệp Hoàng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng bây giờ xem ra không phải thế, dáng vẻ bình tĩnh của Diệp Hoàng khiến lão ta hơi e ngại.

Dù sao Diệp Hoàng cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, còn lão ta chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong, cho dù bên họ đông hơn, nếu Diệp Hoàng muốn giết lão ta, kể cả lão ta không chết thì cũng sẽ bị thương nặng.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng đang nhòm ngó chức chủ Hoàng tộc đấy!

“Hai vị, cùng ra tay được không?”

Kiều Đông Cường bỗng nói với hai chủ gia tộc còn lại.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần liếc nhau rồi gật đầu: “Được!”

“Ra tay đi!”

Kiều Đông Cường ra lệnh rồi xông về phía Diệp Hoàng trước.

Gần như cùng lúc đó, Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng tấn công Diệp Hoàng bằng chiêu mạnh nhất của mình.

Ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng dốc hết sức lực, cho dù Diệp Hoàng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì cũng rất khó đón đỡ.

“Râm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Ba đòn tấn công gần như trúng người Diệp Hoàng cùng lúc.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì họ tận mắt thấy, sau khi chịu đòn tấn công mạnh nhất từ ba cao thủ Thần Cảnh, Diệp Hoàng còn không buồn nhúc nhích, thậm chí nở nụ cười trêu ngươi.

“Sao… sao có thể chứ?”

Kiều Đông Cường trợn tròn mắt, nói với vẻ không dám tin.

Chỉ mình lão ta biết mình đã dùng bao nhiêu sức trong đòn vừa rồi, đó là chiêu mạnh nhất của lão ta đấy.

Ngay cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng chưa chắc đã dám đỡ đòn này.

Nhưng sao Diệp Hoàng vẫn thờ ơ đến thế?

Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Bàng Văn Hổ và Phó Lợi Quần cũng hết sức kinh ngạc, cảm thấy như vừa đánh vào bông.

“Các người thực sự nghĩ tôi chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh à?”

Diệp Hoàng chợt nói.

Ngay sau đó, khí thế vượt xa bán bộ Siêu Phàm Cảnh lập tức bùng nổ từ người lão ta.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, ghế rồng lập tức nổ tung, ba chủ gia tộc bị khí thế hung bạo đó hất văng ra xa.

Diệp Hoàng ngạo nghề nói: “Ánh sáng đom đóm mà cũng đòi ganh với trăng sao à?”

Chương 2300:

Nhạn Thanh Vào giây phút này, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Ai cũng nhìn Diệp Hoàng với vẻ mặt sững sờ, ba chủ gia tộc bị đánh bay, hộc máu, khí thế lập tức tiêu tan.

Chỉ một đòn đã đánh gục ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong rồi.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, người của Hoàng tộc họ Diệp đều có vẻ kích động.

Bây giờ bốn chủ Hoàng tộc của Chiêu Châu mới đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nhưng chủ Hoàng tộc họ Diệp đã bước vào Siêu Phàm Cảnh trước, cũng có nghĩa là từ nay trở đi, Hoàng tộc họ Diệp sẽ lên như diều gặp gió, hoàn toàn áp đảo ba Hoàng tộc khác.

Một Siêu Phàm Cảnh có thể giết cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trong chớp mắt.

Chỉ cần bước vào Siêu Phàm thì có thể chống lại cả Hoàng tộc.

Đó chính là sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Hoàng Chủ tha mạng, chúng tôi sẵn lòng dâng cả gia tộc cho Hoàng tộc họ Diệp, chỉ xin Hoàng Chủ cho chúng tôi một con

đường sống”.

Ba chủ gia tộc thi nhau cầu xin.

Tuy họ chưa chết nhưng đã mất hết võ công, chỉ còn là kẻ tàn phế.

Ánh mät Diệp Hoàng hết sức lạnh lùng, lão ta ra lệnh: “Giết!”

Ngay sau đó, ba chủ gia tộc đều bị tiêu diệt.

“Hoàng Chủ tha mạng! Chúng tôi theo họ đến Hoàng tộc họ Diệp vì bất đắc dĩ mà thôi, sau này chúng tôi sẵn lòng phục tùng Hoàng tộc họ Diệp, xin Diệp Hoàng đồng ý chứa chấp”.

Mười tám cao thủ Thần Cảnh của ba gia tộc đều quỳ xuống đất van xin.

Sắc mặt Diệp Hoàng vô cùng âm u, lão ta lạnh lùng nói: “Ban thuốc!”

Người của Hoàng tộc họ Diệp nhanh chóng cầm mấy cái lọ bằng ngọc tới, đưa cho mỗi cao thủ Thần Cảnh một lọ.

Mười tám cao thủ nhìn nhau, hơi không biết phải làm sao.

“Thuốc này tên là Đoạn Hồn đan, sau khi uống xong, mỗi năm sẽ phải chịu cơn đau mất hồn một lần, phải uống thuốc giải kịp thời thì mới có thể ngăn chặn điều đó”.

Diệp Hoàng lạnh lùng nói: “Nếu muốn sống thì uống viên thuốc này, về sau làm việc cho tôi, mỗi khi cơn đau mất hồn phát tác, tôi sẽ cho các người thuốc giải”.

“Đương nhiên, nếu ai lập được công lớn cho Hoàng tộc họ Diệp, tôi cũng sẽ đưa họ thuốc giải, xem như phần thưởng”.

Nghe thấy thế, mười tám cao thủ Thần Cảnhđều có vẻ bỉ ai, họ là cao thủ Thần Cảnh, cho dù ở đâu cũng sẽ được tôn trọng.

Bây giờ lại bị Diệp Hoàng ép uống thuốc.

Nhưng họ bắt buộc phải uống, bằng không chỉ còn con đường chết mà thôi.

Họ không thể thăng nổi cao thủ Siêu Phàm Cảnh chính hiệu.

Mười tám cao thủ Thần Cảnh nhanh chóng uống Đoạn Hồn đan.

Không ai ngờ khi bị ba gia tộc tấn công, chẳng những Hoàng tộc họ Diệp vốn đã lụi tàn, chỉ còn mười cao thủ Thần Cảnh không bị hủy diệt, mà thực lực còn tăng mạnh nữa.

Tính cả mười cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp, từ giờ trở đi, Hoàng tộc họ Diệp có gần ba mươi cao thủ Thần Cảnh.

Đội hình này có thể đè bẹp bất cứ Hoàng tộc nào khác.

“Chúc mừng Hoàng Chủ đột phá tới Siêu Phàm Cảnh!”

“Chúc mừng Hoàng Chủ!”

Chương 2301:

“Chúc mừng Hoàng Chủ!”

Trong lúc nhất thời, trong điện Diệp Hoàng rộng rãi, cả đám người đều quỳ xuống, hô lạc cả giọng.

Nhưng Diệp Hoàng vẫn chưa thoả mãn, lão ta ra lệnh: “Lệnh cho chủ của các gia tộc trực thuộc Hoàng tộc họ Diệp, lập tức dẫn tất cả cao thủ Thần Cảnh trong gia tộc tới điện Diệp Hoàng gặp tôi”

“Vâng!”

Sau khi Diệp Hoàng ra lệnh, chỉ nửa tiếng sau, trong điện Diệp Hoàng đã có thêm hai mươi cao thủ Thần Cảnh.

Trong điện Diệp Hoàng tràn ngập khí thế từ cao thủ Thần Cảnh.

“Hoàng thành Diệp đã ẩn mình quá lâu, đến lúc cho một số người biết sự hùng mạnh của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta rồi”.

Diệp Hoàng nhìn quanh, khí thế của Siêu Phàm Cảnh lan ra từ người lão ta, bao trùm lên mọi ngóc ngách.

Những cao thủ Thần Cảnh đến đây theo lệnh vân chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi cảm nhận được khí thế đáng sợ từ Diệp Hoàng, họ đều biến sắc.

“Siêu Phàm Cảnh!”

Trong đầu tất cả cao thủ Thần Cảnh đều xuất hiện suy nghĩ này.

Không ngờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh!

Một khi tin tức này được truyền ra ngoài, có lẽ cả Chiêu Châu sẽ phải kinh hãi.

“Từ hôm nay trở đi, tất cả cao thủ Thần Cảnh ở Hoàng thành Diệp phải nghe theo lệnh của Hoàng tộc họ Diệp, tôi cũng không đối xử tệ bạc với mọi người, chỉ cần cống hiến nhiều cho.

Hoàng tộc họ Diệp, cao thủ nào cũng sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng, được Hoàng tộc họ Diệp che chở!”

Diệp Hoàng vừa dứt lời, mọi người đều có vẻ kích động.

“Cảm ơn Hoàng Chủ!”

Những cao thủ vốn hơi không tự nguyện cũng rối rít nói cảm ơn.

Ở Hoàng thành Diệp, Hoàng tộc họ Diệp là thế lực mạnh nhất, nếu được Hoàng tộc họ Diệp che chở thì gia tộc đó sẽ có thể nghênh ngang ở nơi đây.

Chuyện xảy ra ở Hoàng thành Diệp nhanh chóng truyền khắp Chiêu Châu.

Quả nhiên sau khi tin Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh được truyền ra, chủ của rất nhiều gia tộc quyền thế đều sững sờ.

Đối với ba Hoàng tộc còn lại, đây đúng là tin sét đánh.

ở Hoàng tộc họ Đoàn, sắc mặt của Đoàn Hoàng vô cùng khó coi, lão ta nói với vẻ không cam lòng: “Không ngờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, còn mình vẫn kẹt ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhiều năm, xem ra mình phải cố gắng lên mới được!”

Không riêng gì Đoàn Hoàng, Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng cũng nghĩ như thế.

Ở Hoàng phủ họ Long, trong một biệt viện yên tĩnh.

Ở một góc hẻo lánh của biệt viện có một bàn trà, Dương Thanh và Long Tấn đang ngồi ở bàn, trông Long Tấn rất nghiêm nghị.

Hồi nấy, lão ta đã báo cáo những chuyện xảy.

ra ở Hoàng tộc họ Diệp cho Dương Thanh.

“Cậu Thanh, không ngờ Diệp Hoàng lại giấu kỹ như thế, có lẽ ông ta đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh được một thời gian rồi,

nếu lần này không bị ba gia tộc ép nhường chức, có lẽ ông ta cũng không để lộ thực lực đâu”.

Chương 2302:

Long Tấnnói với vẻ kiêng dè: “Bây giờ ông ta đã gom hết cao thủ Thần Cảnh ở Hoàng thành Diệp về Hoàng tộc họ Diệp, có lẽ đang chuẩn bị làm gì đó!”

Dương Thanh hơi nheo mắt, trước đó Long Tấn đã nói với anh, Hoàng tộc họ Diệp không đơn giản, thậm chí có lẽ Hoàng Chủ tiền nhiệm vẫn còn sống.

Bây giờ vẫn chưa có tin gì về Hoàng Chủ tiền nhiệm của Hoàng tộc họ Diệp, mà tin Diệp Hoàng đột phá đến Siêu Phàm Cảnh đã được truyền tới rồi.

Dương Thanh vốn định lợi dụng các gia tộc địa phương ở Hoàng thành họ Diệp để tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, nào ngờ lại giúp họ mạnh lên.

“Bây giờ có thể khẳng định, địa vị của Hoàng tộc họ Diệp đã vượt lên ba Hoàng tộc khác rồi”.

Long Tấnnói tiếp: “Nghe nói trong hai Hoàng tộc cổ xưa, người mạnh nhất có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, bây giờ Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, ngoài ra còn một Hoàng Chủ tiền nhiệm đã ẩn mình suốt năm mươi năm nữa”.

“Nếu Hoàng Chủ tiền nhiệm của Hoàng tộc họ Diệp cũng đột phá đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh hoặc Lục Cảnh, Hoàng tộc họ Diệp sẽ có tư cách phân cao thấp với cả Hoàng tộc cổ xưa”.

Dương Thanh hừ lạnh: “Hoàng tộc họ Diệp vẫn chưa có tư cách đó!”

Hoàng tộc cổ xưa có thực lực rất gần với gia tộc Cổ Võ, sở hữu vô số cao thủ, trừ khi Hoàng Chủ tiền nhiệm của Hoàng tộc họ Diệp có thực lực hơn xa người mạnh nhất Hoàng tộc cổ xưa, bằng không, nếu Hoàng tộc họ Diệp muốn phân cao thấp với Hoàng tộc cổ xưa thì còn thiếu nhiều lắm.

Đúng lúc này, điện thoại Dương Thanh bỗng vang lên, anh bấm nghe, chỉ thấy Lạc Bân nói bằng giọng sợ hãi: “Chủ tịch, không xong, Hoàng tộc họ Diệp vừa tuyên bố sẽ cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, đồng thời truyền tin, nếu ai dám hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh thì cũng là kẻ địch của Hoàng tộc họ Diệp!”

Nghe thấy Lạc Bân nói thế, khí thế đáng sợ lập tức lan ra từ người Dương Thanh.

Long Tấn đang ngồi cạnh Dương Thanh lập tức biến sắc.

Dương Thanh mất kiểm soát như thế, chỉ e đã có chuyện lớn xảy ra rồi.

Sau khi cúp máy, Dương Thanh chậm rãi đứng dậy, nhìn về hướng có Hoàng tộc họ Diệp, lạnh lùng nói: “Nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết! Hoàng tộc họ Diệp, các người đang ép tôi ra tay đúng không!”

Tập đoàn Nhạn Thanh có ý nghĩa lớn lao với anh, là kỷ vật duy nhất mà mẹ anh để lại, anh không cho phép bất cứ ai phá hoại nó.

Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp lại tuyên bố sẽ cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, thậm chí còn uy hiếp đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh nữa.

Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong số các gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, hơn nữa tin Diệp Hoàng đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh vừa được truyền ra ngoài.

Có thể tưởng tượng được tập đoàn Nhạn Thanh sẽ gặp phải tai họa thế nào sau khi tin Hoàng tộc họ Diệp muốn cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh được truyền ra.

Nếu nói là đả kích mang tính hủy diệt thì cũng không ngoa chút nào.

“Cậu Thanh, có chuyện gì thế?”

Long Tấn vội hỏi, còn nói: “Nếu tôi giúp được, chắc chản tôi sẽ làm hết sức mình!”

Lúc này Dương Thanh mới nói lại chuyện Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh cho Long Tấn nghe.

Sau khi nghe Dương Thanh nói xong, Long Tấn cũng vô cùng tức giận: “Tên khốn Diệp Hoàng đúng là quá ngông cuồng, không ngờ ông †a lại hèn hạ như thế, dùng quyền lực của Hoàng tộc họ Diệp để cấm vận một doanh nghiệp!”

“Cậu Thanh, cậu cứ yên tâm, bây giờ tôi sẽ cho người đi truyền tin ngay, từ hôm nay trở đi, Hoàng tộc họ Long sẽ cắt

đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời, tất cả sản nghiệp dưới trướng Hoàng tộc họ Long sẽ hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh nếu điều kiện cho phép".

Dương Thanh cũng không khách sáo, gật đầu: "Cảm ơn!"

Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng rất có uy quyền, chỉ những gia tộc thuộc cấp bậc Hoàng tộc của Chiêu Châu mới có thể giúp tập đoàn Nhạn Thanh tránh khỏi tai họa lần này thôi.

Chương 2303:

Long Tấn hành động rất nhanh, lập tức gọi người đến lo liệu.

Chưa đầy nửa tiếng từ khi Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, tin Hoàng tộc họ Long đã cäắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh cũng được truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, cả Chiêu Châu đều biết đến sự tồn tại của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tuy tập đoàn Nhạn Thanh mạnh thật nhưng không phải ai cũng biết nó, ở Chiêu Châu, vẫn còn rất nhiều người chưa biết đến tập đoàn Nhạn Thanh. Nhưng bây giờ, tin hai Hoàng tộc muốn cấm vận hoặc hợp tác với nó đã được lên trang nhất của các tờ báo lớn.

Ở Hoàng phủ họ Đoàn, trong một căn biệt thự tư nhân, Đoàn Hoàng đang nghe người giúp việc.

báo cáo tin tức liên quan tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Đoàn Hoàng bình tính nghe báo cáo xong rồi mới thở dài: “Sự mạnh mẽ của Hoàng tộc họ Diệp đúng là khiến người ta giật mình, chẳng biết Dương Thanh có chịu nổi không”.

Đúng lúc này, Đoàn Hoàng nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

“A lôI”

Đoàn Hoàng nghe máy, đối phương im lặng một lúc lâu.

“Con đây!

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên, Đoàn Hoàng mừng rỡ nói: “Vô Nhai!”

“Bố, con muốn xin bố giúp một chuyện!”

Đoàn Vô Nhai nghiêm nghị nói.

Đoàn Hoàng lập tức bình tĩnh lại, nhanh chóng hiểu Đoàn Vô Nhai muốn nhờ mình làm gì.

Từ sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn, đây là lần đầu tiên Đoàn Vô Nhai liên lạc với lão ta, hơn nữa còn trong tình huống như thế.

“Con muốn bố giúp Dương Thanh à?”

Đoàn Hoàng chợt hỏi.

Đoàn Vô Nhai nói: “Con không cầu xin bố giúp Dương Thanh, mà đang xin bố cho Hoàng tộc họ Đoàn một cơ hội để được huy hoàng suốt trăm năm nữa!”

Đoàn Hoàng mỉm cười cay đăng: “Xem ra Dương Thanh có địa vị rất cao trong lòng conl”

Đương nhiên Đoàn Hoàng cũng hiểu ý Đoàn Vô Nhai, rõ ràng ông ta đang muốn Hoàng tộc họ Đoàn giúp đỡ tập đoàn Nhạn Thanh, từ đó nhận được sự che chở của Dương Thanh.

Phải rất tin tưởng vào tương lai của Dương Thanh thì mới có thể nói những câu như thế.

“Con biết đấy, bây giờ Diệp Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, đồng thời tuyên bố sẽ cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, nếu lúc này Hoàng tộc họ Đoàn lên tiếng bảo vệ tập đoàn Nhạn Thanh thì sẽ trở thành kẻ địch của Hoàng tộc họ Diệp”.

Đoàn Hoàng bình tĩnh nói: “Lần này, Hoàng tộc họ Diệp dám huênh hoang như thế, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với ba Hoàng tộc khác rồi”.

“Hoàng tộc họ Long đã tuyên bố cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, còn định giúp đỡ tập đoàn Nhạn Thanh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng ủng hộ Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp sẽ phải đối mặt với hai Hoàng tộc lớn cùng một lúc”.

“Còn Hoàng tộc họ Đoàn chỉ cần ngồi im, chờ họ lưỡng bại câu thương, đó cũng là lúc Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta vùng dậy”.

Đoàn Vô Nhai thở dài, bỗng im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Đó chỉ là suy nghĩ của bố thôi, nếu Hoàng tộc họ Diệp thua

thì sao? Hoặc nếu họ tháng, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ được lợi gì thật à??”

“Nếu Hoàng tộc họ Diệp thảng, dã tâm của họ sẽ càng lớn hơn, khi đó Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể phục tùng hoặc sẽ bị tiêu diệt!”

Chương 2304:

“Còn nếu Hoàng tộc họ Diệp thua, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ có công lớn với Dương Thanh, khi đó Hoàng tộc họ Đoàn chỉ có thể lụn bại tiếp!”

“Bây giờ, phải giúp Dương Thanh thì mới có thể bảo vệ được địa vị của Hoàng tộc họ Đoàn vào ngày Hoàng tộc họ Diệp thua cuộc”.

“Bố, con đã nói hết những gì nên nói rồi, bây giờ con đã rời khỏi Hoàng tộc họ Đoàn, cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn nữa, con chỉ đề nghị thế, còn làm thế nào thì vấn do bố quyết định”.

Đoàn Vô Nhai nói rồi cúp máy luôn.

Đoàn Hoàng lập tức nghiêm nghị hẳn lên, nhìn về phía người thừa kế bây giờ của Hoàng tộc.

họ Đoàn – Đoàn Vô Hằng vừa bước vào phòng.

“Vô Hãng, con nói xem, lần này, rốt cuộc Hoàng tộc họ Đoàn nên lựa chọn thế nào?”

Đoàn Hoàng chợt hỏi.

Đoàn Vô Hãng bình tĩnh nói: “Ngay cả Vũ Vũ Lan với thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ cũng không

thể giết chết Dương Thanh, sao Diệp Hoàng vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh có thể là đối thủ của cậu Thanh chứ?”

“Bố, con nghĩ cũng không khó để Hoàng tộc họ Đoàn đưa ra lựa chọn!”

Đoàn Hoàng thoáng sửng sốt rồi mới nhớ, trước đó vợ cũ của lão ta – Vũ Vũ Lan đã đích thân đi tìm Dương Thanh, tuy lão ta không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng hiểu Dương Thanh đã sống sót.

Tức là Dương Thanh đã có năng lực đối phó với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh ư?

Nghĩ tới đây, nỗi lo trong lòng Đoàn Hoàng lập tức biến mất, lão ta cười lớn: “Truyền lệnh của bố, từ hôm nay trở đi, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh!”

“Vâng, thưa bối”

Đoàn Vô Hằng tuân lệnh rời đi.

Cùng lúc đó, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu cũng đang thuyết phục Thượng Quan Hoàng.

“Ông nội, Dương Thanh có tiềm lực rất lớn, nếu chúng ta bỏ lỡ dịp kết giao với Dương Thanh lần này thì có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa đâu”.

Thượng Quan Nhu ôm tayThượng Quan Hoàng, làm nũng: "Ông nội, cháu xin ông đấy, ông giúp tập đoàn Nhạn Thanh được không?"

"Nhu Nhu, cháu nói thật cho ông biết, có phải cháu thích tên nhóc kia không hả?", Thượng Quan Hoàng cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu lập tức đỏ mặt, gắt: "Ông nội!"

"Ha ha, ông hiểu! Ông hiểu rồi!"

Thượng Quan Hoàng cười lớn rồi nói ngay: "Nhu Nhu, bây giờ cháu liên lạc với Dương Thanh, cứ bảo ông mời cậu ta đến Hoàng tộc họ Thượng Quan làm khách!"

Dương Thanh nhanh chóng nhận được điện thoại từ Thượng Quan Nhu, sau khi biết Thượng Quan Hoàng muốn gặp mình thì đồng ý.

"Cậu Thanh, cậu định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan thật à?"

Sau khi biết Dương Thanh định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, nét mặt Long Tấn nghiêm nghị hẳn.

Dương Thanh gật đầu: "Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có chút giao tình với tôi, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đang định đối phó tôi, cũng là lúc tôi cần kết bạn".

“Bây giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đã tỏ thái độ, muốn cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, đồng thời hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, trong bốn Hoàng tộc lớn, chỉ còn mỗi Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa có ý kiến gì thôi”.

“Tôi đoán, có lẽ Thượng Quan Hoàng muốn gặp tôi cũng vì chuyện này”.

Chương 2305:

Dương Thanh cũng không có ác ý, thậm chí còn có thiện cảm với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong trận chiến giành ngôi Vương của Yến Đô, Thượng Quan Nhu vẫn luôn đứng về phía anh.

Khi anh mất trí nhớ ở Ninh Châu, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đã giúp tập đoàn Nhạn Thanh không ít.

Dương Thanh luôn ghi nhớ ân tình này.

“Ông đang lo lắng chuyện gì à?”

Dương Thanh nhìn về phía Long Tấn.

Vừa nãy, khi biết Dương Thanh định đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, trong mắt Long Tấn đã xuất hiện vẻ lo lắng rõ rệt, chuyện này khiến Dương Thanh hơi khó hiểu.

Long Tấn gật đầu, nói với vẻ nghiêm nghị: “Hoàng tộc họ Thượng Quan không đơn giản, giống với Hoàng tộc họ Diệp, nghe nói họ cũng có cao thủSiêu Phàm Gảnh”.

“Bây giờ, cậu mới tiếp xúc với Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng cô ấy không thể đại diện cho cả Hoàng tộc họ Thượng Quan, không ai có thể cam đoan họ sẽ không đối phó cậu khi cậu đến đó”.

Nghe Long Tấn nói thế, Dương Thanh cũng có vẻ lo âu.

Hành vi của Diệp Hoàng đã vượt khỏi sự tưởng tượng của anh, nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng có cao thủ Siêu Phàm Cảnh như Hoàng tộc họ Diệp, thậm chí thực lực của Thượng Quan Hoàng cũng đạt tới Siêu Phàm Cảnh, khi anh một mình đến đó, nhỡ Hoàng tộc họ Thượng Quan định đối phó anh thì phải làm sao?

Đúng là Dương Thanh rất mạnh, với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh bây giờ, anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nhưng ai có thể cam đoan, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan không có cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh chứ?

Ai có thể cam đoan, Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không đối phó với anh?

Hay nói cách khác, ai có thể cam đoan Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không ngấm ngầm bắt †ay với Hoàng tộc họ Diệp?

Cũng không phải là anh nhát gan, mà anh đang tự hiểu lấy mình. Anh không muốn xông vào hang hổ khi chưa hiểu rõ tình hình của đối phương.

Thấy Dương Thanh im lặng, Long Tấn vội nói: “Cậu-Thanh, tính cách của Thượng Quan Hoàng rất kỳ lạ, có lẽ một giây trước vẫn cười sảng khoái, một giây sau đã lấy mạng người ta”.

“Đương nhiên, những chuyện này không quan trọng, quan trọng là, chúng ta không thể đảm bảo Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ không bắt tay với Hoàng tộc họ Diệp”.

“Bây giờ, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đã tỏ thái độ đứng về phía đối lập với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ mình Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn chưa lên tiếng, trong tình huống này, đương nhiên Hoàng tộc họ Diệp sẽ chủ động liên lạc với Hoàng tộc họ Thượng Quan để liên minh”.

Long Tấn nói đến đây rồi thôi, nhưng ý lão ta đã rất rõ ràng.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Ông nói không sai, đúng là có khả năng này, nhưng Thượng Quan Hoàng đã mời, nếu tôi không đi thì có phải hơi khinh thường ông ta không?”

“Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn chưa tỏ thái độ, có lẽ vì muốn thử thách sự can đảm của tôi, nếu tôi từ chối, liệu Thượng Quan Hoàng đang kỳ vọng vào tôi có về phe Hoàng tộc họ Diệp không?”

Dương Thanh không ngụ, tuy anh tin tưởng Thượng Quan Nhu nhưng cũng hiểu mình chưa tiếp xúc quá nhiều với Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ mới quen biết Thượng Quan Nhu mà thôi.

Cũng như Long Tấn đã nói, dù sao Thượng Quan Nhu cũng là con gái, tuy được Thượng Quan Hoàng cưng chiều nhưng không thể chỉ phối suy nghĩ của lão ta.

Nhưng Dương Thanh cũng hiểu, Thượng Quan Hoàng mời anh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan trong tình hình này, rất có

thể là để thăm dò.

Long Tấn im lặng một lát rồi nghiêm nghị nói: “Tuy Hoàng tộc họ Diệp đã tuyên bố cấm vận tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng có sự hợp tác từ Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn, thật ra tập đoàn Nhạn Thanh cũng không chịu nhiều tổn thất, tôi nghĩ cậu Thanh không nên mạo hiểm thì hơn”.

Chương 2306:

“Có lẽ cậu có thể tìm lý do chính đáng để từ chối lời mời của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của tôi, còn quyết định thế nào vấn do cậu”.

Long Tấn không nói gì nữa, lão ta đã nói hết những lời nên nói rồi. Sở dĩ lão ta nói nhiều như vậy cũng vì tán thưởng Dương Thanh, lão ta không muốn anh bỏ mạng chỉ vì sai lầm nhỏ nhặt.

Đương nhiên Dương Thanh cũng hiểu ý Long Tấn, cảm thấy rất ấm áp. Anh im lặng một lúc rồi ngạo nghễ nói: “Cho dù ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật, đến lúc chiến đấu, cho dù tôi không thắng nổi thì vẫn tự tin mình có thể sống sót rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

“Chäc chắn tôi sẽ đến Hoàng tộc họ Thượng Quan!”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Long Tấn thầm thở dài nhưng vẫn nói: “Nếu vậy thì xin chúc cậu Thanh giành được sự ủng hộ từ Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

Cùng lúc đó, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong một căn biệt thự độc lập, Thượng Quan Hoàng đang ngồi ở bàn trà bằng gỗ tử đàn, phía đối diện lão ta là một lão già tóc bạc.

“Em nói xem, liệu tên nhóc kia có dám đến Hoàng tộc họ Thượng Quan không thế?”

Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn lão già ở phía đối diện.

Lão già lắc đầu, mỉm cười: “Em thừa nhận cậu ta là thiên tài võ thuật, nhưng cậu ta không hiểu rõ Hoàng tộc họ Thượng Quan, trừ Thượng Quan Nhu ra, cậu ta chưa từng tiếp xúc với bất cứ ai khác”.

“Bây giờ trong bốn Hoàng tộc lớn, hai Hoàng tộc đã lựa chọn ủng hộ Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp tuyên bố muốn đối phó với Dương Thanh, chỉ còn chúng ta chưa tỏ thái độ”.

“Trong tình huống này, khi chúng ta mời Dương Thanh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, cậu ta sẽ không biết mình sắp phải đối mặt với chuyện gì”.

“Thậm chí có khả năng, chúng ta đã bị Hoàng tộc họ Diệp thuyết phục, định đối phó cậu ta, anh nói xem, cậu ta còn dám tới Hoàng tộc họ Thượng Quan chắc?”

Lão già vừa dứt lời, Thượng Quan Hoàng đã lắc đầu, nhấp một ngụm trà, đặt chén trà bằng sứ trắng xuống rồi mỉm cười: “Còn anh lại nghĩ, chắc chắn cậu ta sẽ đến Hoàng tộc họ Thượng Quan!”

“B?”

Lão già kinh ngạc nói: “Sư huynh cho rằng trước những nguy hiểm chưa biết, cậu ta vẫn dám tới ư? Chẳng lẽ cậu ta không sợ bỏ mạng ở đây à?”

Lão già này gọi Thượng Quan Hoàng là sư huynh, có thể tưởng tượng được hai người thân thiết với nhau đến mức nào.

Thượng Quan Hoàng cười khẽ, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, híp mắt: “Bởi vì tập đoàn Nhạn Thanh rất quan trọng với cậu ta, có thể nói trừ vợ con ra, tập đoàn Nhạn Thanh là vảy ngược khác của cậu ta đấy!”

Đúng lúc này, quản gia cầm một chiếc điện thoại được mã hóa đến, đưa cho Thượng Quan Hoàng băng hai tay rồi nói: “Hoàng Chủ, là điện thoại của Diệp Hoàng ạI”

Thượng Quan Hoàng lập tức híp mắt: “Xem ra Hoàng tộc họ Diệp cũng rất kiêng dè tên nhóc kial”

Thượng Quan Hoàng nghe điện thoại của Diệp Hoàng, hai người trò chuyện rất lâu, còn nội dung cuộc trò chuyện là gì thì chỉ có Thượng Quan Hoàng và Diệp Hoàng biết.

Nhưng có thể khẳng định cuộc trò chuyện này rất suôn sẻ, Thượng Quan Hoàng vẫn luôn mỉm cười.

Trong lúc Thượng Quan Hoàng và Diệp Hoàng nói chuyện điện thoại, Dương Thanh cũng rời khỏi Hoàng tộc họ Long một mình, lên chuyến bay đến Hoàng thành họ Thượng Quan.

Trong khoang hạng nhất, Dương Thanh ngồi ở vị trí của mình, tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại.

Tuy anh rất tự tin, tự thấy khi gặp phải cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, cho dù anh không thăng nổi thì cũng có thể chạy trốn.

Nhưng anh cũng biết sự tự tin này hơi mù quáng, trước đó, khi đánh với Black Doctor, anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh cũng vì Black Doctor đã tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho anh, hơn nữa anh còn uống ba viên thuốc tăng sức chiến đấu mà Phùng Tiểu Uyển đưa nữa.

Chương 2307:

Có thể nói, anh phát huy được sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh đã là cực hạn rồi.

Nhưng bây giờ, trong tay anh không có thuốc tăng sức chiến đấu, cũng không thể hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, đương nhiên sẽ không phát huy được sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh nữa.

Anh không biết ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mạnh hơn không, cũng không rõ Hoàng tộc họ Thượng Quan là địch hay bạn.

“Ê, lên trước ngồi đi, chỗ này của tao mài”

Trong lúc Dương Thanh đang lo lắng về việc ở Hoàng tộc họ Thượng Quan có cao thủ Siêu Phàm Cảnh hay không, đầu anh bỗng bị người ta võ một cái.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang hống hách nhìn anh, chỉ vào chỗ ngồi phía trước, nói bằng giọng ra lệnh.

“Lý Bảo Phong, anh định làm gì?”

Một cô gái trẻ ngồi cạnh Dương Thanh tức giận nhìn chăm chăm vào thanh niên kia, quát lớn.

“Sở Sở, em đừng nóng, chẳng phải tôi chỉ muốn ngồi gần em thôi ư?”

Thanh niên tên Lý Bảo Phong cười ha hả.

Cô gái tên Sở Sở khoảng hai mươi mấy tuổi, có mái tóc đen dài, khuôn mặt rất xinh đẹp.

Rõ ràng hai người này quen nhau.

Gô gái tóc dài lạnh lùng nhìn Lý Bảo Phong rồi lập tức xin lỗi Dương Thanh: “Rất xin lỗi, đã mang lại phiền phức cho anh rồi!”

Sau khi cô gái xin lỗi, cơn giận vì bị Lý Bảo Phong võ đầu của Dương Thanh dần biến mất.

Anh không quan tâm đến cô ta nữa, tiếp tục nhắm mắt lại.

Thấy Dương Thanh bình tĩnh như thế, không buồn quan tâm đến mình, cô gái tóc dài luôn được chú ý bỗng cảm thấy hơi thất bại.

Thấy Dương Thanh không thèm nhìn mình, Lý Bảo Phong sầm mặt, lại vung tay đánh vào đầu Dương Thanh.

“Bộp!”

Dương Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng mở mắt ra, bóp chặt lấy cổ tay Lý Bảo Phong.

“Anh muốn chết à!”

Dương Thanh nói với vẻ mặt đăng đăng sát khí.

“Đau đau đau… Mẹ nó, mày buông ra ngay!”

Lý Bảo Phong hét lên, trên mặt tràn ngập vẻ tức giận.

Đúng lúc này, hai tên đàn ông vạm vỡ lập tức lao đến, phóng sát khí ra, nhìn chăm chằm vào Dương Thanh: “Buông cậu Phong rai”

Cô gái tóc dài cũng sững sờ, mãi đến khi vệ sĩ của Lý Bảo Phong xuất hiện, cô ta mới hoàn hồn, vội nói với vẻ sợ hãi: “Anh này, anh mau buông tay ra đi!”

Dương Thanh có thể nhận thấy, cô gái tóc dài không hề lo anh sẽ khiến Lý Bảo Phong bị thương.

“Mẹ nó, mau buông tay ra, mày biết tao là ai không? Tao là Thiếu Chủ của nhà họ Lý – một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Thượng Quan đấy, mày dám khiến tao bị thương à, sau khi máy bay hạ cánh, tao sẽ giết mày! A…”

Lý Bảo Phong chưa nói hết thì đã cảm thấy Dương Thanh bóp mạnh hơn, lập tức hét lên đau đớn, nét mặt cũng méo mó vì đau.

“Anh mau buông ra đi! Bằng không tên khốn này sẽ gây phiền phức cho anh đấy!”

Cô gái tóc dài vội thuyết phục.

Chương 2308:

“Cút!”

Dương Thanh bỗng đẩy mạnh, Lý Bảo Phong lập tức lùi ra sau mấy bước rồi ngồi bệt xuống đất.

Ngay sau đó, anh ta tức giận quát: “Đánh tên khốn này tàn tật cho tôi, mau đánh đi!”

“Lý Bảo Phong!”

Cô gái tóc dài đứng phát dậy, chăn trước mặt Dương Thanh, tức giận nói: “Anh đừng ấu trĩ thế được không?”

“Quách Sở Sở, em tránh ra cho tôi!”

Lý Bảo Phong tức giận nói, gọi thẳng tên của cô gái tóc dài.

Những hành khách ngồi xung quanh đều sững sờ, hình như chưa bao giờ thấy ai đánh nhau trên máy bay.

Họ đang định can ngăn, nhưng sau khi biết thân phận của Lý Bảo Phong, làm gì còn ai dám mở miệng chứ?

Họ đều nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt đồng cảm.

Chiếc máy bay này đang đến Hoàng thành họ Thượng Quan, nhà họ Lý lại là một trong bốn gia tộc lớn ở đó, Lý Bảo Phong lại là Thiếu Chủ nhà họ Lý, bây giờ Dương Thanh ra tay với anh ta, có thể tưởng tượng được Dương Thanh sắp phải đối mặt với chuyện gì.

Quách Sở Sở chắn trước mặt Dương Thanh, nói với vẻ áy náy: "Anh cứ yên tâm, có tôi ở đây.

rồi, Lý Bảo Phong không làm gì được anh đâu".

Dương Thanh nhìn cô gái đang chắn trước mặt mình, cảm thấy là lạ.

"Cô Quách, xin cô tránh ra cho, hắn dám ra tay với Thiếu Chủ, chắc chắn sẽ phải trả giá đắt!"

Một vệ sĩ nói với Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở cười lạnh: "Đáng đời anh ta! Tôi khuyên các anh nên đưa chủ mình về chỗ ngồi, nếu chọc tới tôi, đừng trách tôi không khách khít"

"Đừng quên, ở Hoàng thành họ Thượng Quan không chỉ có mỗi nhà họ Lý, nhà họ Quách cũng không yếu đâu!"

Nghe thấy thế, hai vệ sĩ đang hùng hổ lập tức ỉu xìu.

Nhà họ Quách cũng là một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành họ Thượng Quan, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn nhà họ Lý.

“Thăng nhãi kia, có giỏi thì mày đừng xuống máy bay!”

Lý Bảo Phong chỉ vào Dương Thanh, đe dọa một câu rồi quay người về chỗ mình.

Dù sao họ cũng đang ở trên máy bay, Quách Sở Sở còn nhúng tay vào nên Lý Bảo Phong cũng không tiện làm gì.

Sau khi Lý Bảo Phong về chỗ ngồi, trong máy bay lại yên tĩnh như cũ, Quách Sở Sở áy náy nói: “Sau khi đến Hoàng thành họ Thượng Quan, anh muốn đi đâu thì cứ để tôi đưa đi!”

Dương Thanh thản nhiên nhìn Quách Sở Sở rồi lắc đầu: “Cô không đến được chỗ mà tôi muốn tới đâu!”

Quách Sở Sở hơi sửng sốt rồi mới hoàn hồn, vẻ áy náy lập tức biến mất.

“Lòng tốt mà lại bị xem như lòng lang dạ sói!”

Quách Sở Sở thở hổn hển: “Nếu không sợ Lý Bảo Phong trả thù anh, tôi cũng mặc kệ anh!”

“Ở Hoàng thành họ Thượng Quan, trừ Hoàng tộc họ Thượng Quan ra, không có chỗ nào mà tôi không đến được!”

Chương 2309:

“Cứ quyết định thế đi, lát nữa xuống máy bay, anh cứ đi theo tôi, sau khi thoát khỏi Lý Bảo Phong, cho dù anh muốn đi đâu thì tôi cũng không ngăn cản”.

“Dù sao, Lý Bảo Phong nhằm vào anh cũng là Vì tôi”.

Quách Sở Sở nói rồi không quan tâm đến Dương Thanh nữa, tiếp tục đọc cuốn “Chiến tranh và hòa bình”.

Cô gái khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, Dương Thanh ra vẻ không biết làm sao, nhưng cũng biết đối phương có ý tốt.

Sau khi bị Quách Sở Sở ngăn cản, Lý Bảo Phong trở lại chỗ ngồi của mình, sắc mặt vô cùng âm trầm. Đôi mắt như chim ưng kia thỉnh thoảng lại nhìn về phía Dương Thanh, trong ánh mắt đây vẻ uy hiếp.

Nhưng Dương Thanh không buồn liếc anh ta, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy ánh mắt uy hiếp của mình bị Dương Thanh coi thường, sắc mặt Lý Bảo Phong càng thêm âm trầm, anh ta cắn răng nói: “Dám coi thường uy hiếp của tôi, đúng là không biết sống chết!”

Chẳng mấy chốc đã hai giờ trôi qua, cuối cùng trong khoang chở hành khách cũng vang lên tiếng nhắc nhở máy bay sắp đáp xuống sân bay Hoàng thành Thượng Quan.

Quách Sở Sở gấp quyển sách “Chiến tranh và hòa bình” lại, vô cùng tò mò nhìn về phía Dương Thanh, thấy anh vấn nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng cô ta lại càng thêm hứng thú với người đàn ông này.

Gô ta là người đẹp tiếng tăm lừng lẫy ở Hoàng thành Thượng Quan, cho dù cô ta đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm. Đây là lần đầu tiên cô ta thấy có người có thể coi thường vẻ xinh đẹp của mình.

“Định lạt mềm buộc chặt sao?”

Quách Sở Sở thầm suy nghĩ trong lòng.

“Đợi lát nữa đừng quên theo sát tôi”.

Máy bay cuối cùng cũng dừng hản, Quách Sở Sở nhìn về phía Dương Thanh, nói.

“Thật sự không cần đâu, nơi tôi muốn tới cô thật sự không đi được”.

Dương Thanh mặt đầy bất đắc dĩ nói.

Thấy Quách Sở Sở tức giận ra mặt, anh vội vàng giải thích: “Tôi phải tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu cô có thể đưa tôi tới đó, vậy tôi rất vui lòng nhận ý tốt của cô”.

“Phì!”

Đúng lúc này, một tràng cười không hợp thời bỗng vang lên, là Lý Bảo Phong. Khi đi ngang qua Dương Thanh, anh ta vừa vặn nghe thấy Dương Thanh nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Anh ta mặt đầy giều cợt nói: “Ranh con, cậu Sợ tôi trả thù, cho nên cố ý nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhờ vậy để tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao?”

“Hoàng tộc họ Thượng Quan là nơi nào, cậu cũng có tư cách đến đó sao?”

“Cậu tốt nhất cứ đi theo Sở Sở đi, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Giọng điệu của Lý Bảo Phong đầy vẻ uy hiếp.

Mặc dù Quách Sở Sở cũng cho là Dương Thanh đang mạnh miệng, nhưng lại càng thêm chán ghét Lý Bảo Phong, cô ta tức giận nói: “Lý Bảo Phong, tôi cảnh cáo anh một lần cuối, đứng kéo người vô tội dính líu đến chuyện giữa tôi và anhl”

Lý Bảo Phong không để ý đến Quách Sở Sở, mà đưa ngón trỏ ra, chỉ Dương Thanh nói: “Ranh con, cậu sẽ hối hận!”

Dứt lời, anh ta được hai vệ sĩ vây quanh, đi xuống máy bay.

Hành lý của Quách Sở Sở rất đơn giản, chỉ có một cái balo, cô ta tức giận nhìn Dương Thanh, ánh mắt hơi mang vẻ thất vọng: “Anh rất thông minh, cho dù không vào được Hoàng

phủ họ Thượng Quan, ít nhất ở cửa nhà họ, Lý Bảo Phong cũng không dám động vào anh”.

“Bây giờ tôi sẽ đưa anh tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, nhưng tôi chỉ có thể đưa anh tới cửa, sau đó chuyện giữa anh và Lý Bảo Phong sẽ không liên quan đến tôi nữa”.

Dương Thanh cười khổ gật đầu: “Được!”

Chương 2310:

Khi nói chuyện, hai người đã đi ra ngoài sân bay, một chiếc Rolls Royce màu đen đang đậu ở cửa.

“Cô chủ!”

Một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da lập tức tiến lên, vô cùng cung kính nhận lấy balo trong tay Quách Sở Sở, nhanh chóng tiến lên, ở cửa xe phía sau ra.

Cách chiếc xe này không xa còn có một chiếc Rolls Royce khác, Lý Bảo Phong đang đứng ở cửa xe, khi nhìn Dương Thanh, ánh mắt anh ta tràn đầy vẻ uy hiếp.

“Bùm!”

Lý Bảo Phong làm động tác nhăm bản về phía Dương Thanh, còn phối hợp cả động tác tay, phát ra tiếng súng nổ, sau đó lên xe.

“Lên xe đi!”

Quách Sở Sở ở trong xe thúc giục, lúc này Dương Thanh mới vội vàng lên xe.

“Tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan trước đi!”

Chờ sau khi Dương Thanh lên xe, Quách Sở Sở mới dặn dò người đàn ông trung niên.

“Vâng, cô chủ!”

Người đàn ông trung niên vội vàng đáp lời, từ đầu đến cuối vẫn không hỏi thêm một câu vô nghĩa.

Sau khi lên xe, Dương Thanh lại nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện với Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở thầm cười nhạt, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Dương Thanh, cô ta vẫn luôn cảm thấy Dương Thanh đang giả vờ để lạt mềm buộc chặt.

Nhìn trang phục Dương Thanh đang mặc, chỉ là một người trẻ tuổi rất tầm thường, lúc này lại giả như không quan tâm gì cả, chuyện này khiến cho ấn tượng của Dương Thanh trong lòng Quách Sở Sở nhất thời kém tới cực điểm.

Quách Sở Sở bỗng nhiên hơi hối hận, lẽ ra không nên đưa Dương Thanh tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan, cho dù Lý Bảo Phong thật sự muốn đối phó với Dương Thanh cũng không liên quan đến cô ta.

“Cô chủ, xe của tên nhóc nhà họ Lý kia vẫn luôn đi theo chúng tai”

Người đàn ông ngồi bên cạnh ghế lái đột nhiên cau mày nói.

Quách Sở Sở lập tức nhíu mày, liếc nhìn Dương Thanh vẫn đang "giả vờ ngủ", tức giận nói: "Xe của Lý Bảo Phong vẫn luôn đi theo chúng ta, chắc là muốn tìm anh báo thù, anh còn có tâm trạng ngủ ngon được sao?"

Dương Thanh mở mắt ra, nhìn Quách Sở Sở đang mặt mày tức giận, nói: "Hay là cô ném tôi ở đây cũng được, tôi sẽ tự tới Hoàng tộc họ Thượng Quan".

"Anh… anh…"

Quách Sở Sở giận đến bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Cho dù cô ta hơi hối hận vì muốn đưa Dương Thanh tới cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan, nhưng nhìn dáng vẻ ngu ngơ không biết gì của anh, cô ta lại rất tức giận.

Nếu không phải bởi vì mình ngồi bên cạnh Dương Thanh, nên mới khiến Lý Bảo Phong muốn đối phó với anh, cô ta vốn cũng chẳng quan tâm đến Dương Thanh làm gì.

"Quay đầu, trở về nhà họ Quách!"

Quách Sở Sở cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng mình xuống, sau đó dặn dò tài xế.

"Ấy ấy ấy, đừng quay đầu chứ!"

Dương Thanh lập tức sốt ruột, vội vàng nói: "Hay là cô cứ ném tôi ở đây đi, đưa tôi tới nhà họ Quách làm gì chứ?"

“Tôi thật sự muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, là nhà họ mời tôi tới…”

Chương 2311:

Dương Thanh còn muốn nói tiếp, lại bị Quách Sở Sở đã sớm ở ranh giới tức giận cắt ngang: “Im miệng!”

Lúc này Quách Sở Sở đã thật sự rất tức giận.

Trước đó Dương Thanh nói muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, cô ta đã hơi không nhịn được rồi, không ngờ bây giờ anh còn dám nói khoác không biết ngượng là Hoàng tộc họ Thượng Quan mới anh tới đó.

Chuyện này sao có thể?

Trong mắt cô ta, Dương Thanh đang lạt mềm buộc chặt, coi cô ta như cô bé mới ra đời không lâu, cố ý phô trưng mối quan hệ không có cơ sở của mình để hấp dẫn cô ta.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Quách Sở Sở, Dương Thanh thở dài, không nói thêm gì nữa, chỉ có thể tạm thời đi theo Quách Sở Sở tới nhà họ Quách trước, sau đó tới Hoàng tộc họ Thượng Quan vậy.

Lúc này, Lý Bảo Phong đang ở trong chiếc xe Rolls Royce phía sau thấy Quách Sở Sở quay đầu muốn về nhà họ Quách thì vẻ mặt vô cùng dữ tợn: “Con đàn bà đê tiện này lại muốn đưa thằng ranh kia kia về nhà họ Quách, nhất định là đang tát vào mặt tôi!”

Anh ta đã theo đuổi Quách Sở Sở rất lâu rồi, trong lớp người trẻ ở Hoàng thành Thượng Quan, ai cũng biết Quách Sở Sở đã sớm trở thành người phụ nữ của anh ta.

Hôm nay, Quách Sở Sở lại dẫn Dương Thanh trở về nhà họ Quách, chuyện này truyền ra, người khác sẽ nghĩ thế nào?

Chắc chắn sẽ cho rằng Quách Sở Sở đang cảm cho Lý Bảo Phong này một cặp sừng!

“Cậu Phong, bây giờ chúng ta còn lái theo hay không?”

Tài xế đang lái xe dè dặt hỏi.

“Theo! Tiếp tục theo!”

Lý Bảo Phong vô cùng tức giận nói: “Tôi đây cũng muốn nhìn xem, con đàn bà đê tiện này đưa thằng ranh đó về nhà họ Quách sẽ phải giải thích _ với nhà họ như thế nào!”

Ngay khi Dương Thanh đang bị Quách Sở Sở đưa về nhà họ Quách, ở sân bay quốc tế Hoàng thành Thượng Quan, một chiếc Rolls Royce dáng dài đang đậu ở bãi đậu xe.

“Chuyến bay từ Hoàng thành Long đến Hoàng thành Thượng Quan đã tới rồi mà, tại sao vẫn chưa thấy Dương Thanh đi ra?”

Bên trong xe, một cô gái xinh đẹp cố ý chú tâm ăn mặc, gương mặt tỉnh xảo đầy vẻ nghỉ ngờ.

“Cô chủ, có phải trong mấy phút kẹt xe vừa rồi, cậu Thanh đã ngồi xe của mình tới Hoàng phủ rồi không?”

Đối diện cô gái, một ông lão có khí thế rất khủng bố, lên tiếng hỏi.

Vừa rồi trên đường tới sân bay có bị kẹt xe khoảng mười phút, theo lịch trình thì họ sẽ tới đúng lúc chuyến bay của Dương Thanh hạ cánh.

Nhưng chẳng ai ngờ được chuyến bay của Dương Thanh lại hạ cánh trước khoảng năm phút so với kế hoạch, nên đúng lúc bỏ lỡ bọn họ.

Cô gái này không phải ai khác chính là Thượng Quan Nhu đang tới đón Dương Thanh.

“Cô chủ, đã tra được chuyến bay của cậu Thanh hạ cánh trước năm phút, khoảng mười phút trước, cậu Thanh đã được xe của nhà họ Quách đón đi cùng Quách Sở Sở rồi.”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên lên xe, nhìn về phía Thượng Quan Nhu, vẻ mặt vô cùng cung kính nói.

“Quách Sở Sở đưa cậu ấy đi rồi?”

Sau khi biết được tin này, khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu đầy vẻ kinh ngạc.

Ở trong ấn tượng của cô ta, Dương Thanh vốn không quen biết Quách Sở Sở, tại sao lại được cô gái này đón đi?

“Tới nhà họ Quách!”

Chương 2313:

Quách Thăng lắc đầu: “Không nên cưỡng cầu, ông cũng chỉ vì vô cùng thích bố cục của Thành Cửu Châu, nếu thật sự có thể thiết kế trang viên nhà họ Quách thành một Thành Cửu Châu, cũng cần hao phí rất nhiều công sức và tài lực, nếu đối phương đã không muốn hợp tác thì thôi vậy!”

Quách Sở Sở không nói gì thêm nữa, chỉ là sâu trong đáy mắt tràn đầy vẻ kiên định, thầm thề trong lòng nhất định phải nghĩ cách để gặp được Dương Thanh.

Nếu cô ta biết Dương Thanh đã bị cô ta cưỡng ép mang tới nhà họ Quách, có phải sẽ buồn chết hay không?

“Ông chủ, Lý Bảo Phong của nhà họ Lý xin gặp!”

Ngay lúc này, lão quản gia nhà họ Quách đi vào, cung kính nói với Quách Thắng.

“Thăng nhóc nhà họ Lý muốn gặp tôi?”

Quách Thăng nhíu mày, ánh mắt nhìn Quách Sở Sở đầy vẻ nghỉ ngờ.

Đương nhiên lão ta biết Lý Bảo Phong vẫn luôn theo đuổi Quách Sở Sở, chỉ là hình như cháu gái không định gặp thăng nhóc đó.

Sắc mặt Quách Sở Sở hơi khó coi, cắn đôi môi đỏ mọng, cô ta nói với Quách Thắng: “Ông nội, cháu thật sự không thích Lý Bảo Phong, thậm chí còn rất ghét anh ta, hi vọng ông nội có thể hủy bỏ hôn ước của cháu và anh ta”.

Quách Sở Sở và Lý Bảo Phong có hôn ước!

Quách Thăng nhìn Quách Sở Sở thật sâu, sau đó nói: “Cháu cũng biết nhà họ Lý đi lại rất gần với Hoàng tộc, trong gia tộc cũng có cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, hiện giờ không thích hợp đắc tội với nhà họ Lý”.

“Nếu chúng ta nhất quyết hủy bỏ hôn ước của cháu và cậu ta, nhà họ Lý nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà họ Quách chúng ta”.

Nghe Quách Thắng nói vậy, Quách Sở Sở ngân ngấn lệ: “Nhà họ Quách chúng ta có năm cao thủ Thần Cảnh, cũng có tồn tại bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chẳng lẽ còn sợ nhà họ Lý sao?”

Quách Thắng mặt đầy đau khổ nói: “Cháu cũng biết nhà họ Quách chúng ta không tự có cao thủ võ thuật hàng đầu, cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng phải tốn giá cao để mời tới, trừ khi lúc nhà họ Quách đối mặt với sinh tử tôn vong, lão ta mới ra tay.”

“Chỉ dựa vào ông nội là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì không thể làm gì được nhà họ Lý, nếu bị nhà họ Lý chèn ép, nói không chừng còn bị Hoàng tộc họ Thượng Quan chèn ép nữa”.

Quách Sở Sở gật đầu, mắt đỏ lên nói: “Ông nội, cháu biết rồi!”

“Để thằng nhóc đó vào đi!”

Quách Thăng dặn dò lão quản gia bên cạnh.

Chẳng mấy chốc Lý Bảo Phong đã được lão quản gia dẫn vào.

“Bảo Phong xin chào ông Quách!”

Lý Bảo Phong hơi cúi người với Quách Thăng, thái độ hết sức cung kính.

Quách Thắng gật đầu hỏi: “Ông nội cậu khỏe không?”

Lý Bảo Phong vội vàng đáp lại: “Cảm ơn ông Quách đã nhớ thương, ông nội rất khỏe mạnh, vẫn luôn muốn cháu tới hỏi thăm ông. Hôm nay mới từ bên ngoài trở về, cháu đã tới đây hỏi thăm ông trước!”

“Ha ha, tốt lắm Quách Thăng cười nói, sau đó chỉ chiếc ghế mây ở bên cạnh: “Ngồi đi!”

Sau khi ngồi xuống, Lý Bảo Phong mới nhìn Quách Sở Sở, cười nói: “Sở Sở, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Quách Sở Sở hừ một tiếng, không thèm quan tâm đến người đàn ông đáng ghét này.

“Ông Quách, hôm nay cháu đến gặp ông là có chuyện muốn nhờ ông!”

Chương 2314:

Lý Bảo Phong bỗng nhìn về phía Quách Thăng, nói: “Cháu muốn sớm ngày thành hôn với Sở Sở, ông nội cháu cũng nói hi vọng trước đại thọ tám mươi, ông có thể thấy cháu kết hôn”.

Nghe những lời này của anh ta, Quách Sở Sở nhất thời nóng nảy.

Còn nửa tháng nữa là đến đại thọ tám mươi của ông nội Lý Bảo Phong, như vậy nói cách khác, nhà họ Lý muốn cưới cô ta trong nửa tháng này.

Quách Thắng cũng không ngờ nhà họ Lý lại gấp gáp muốn thành hôn như vậy, nên nhất thời hơi do dự.

Dù sao Quách Sở Sở cũng là đứa cháu lão ta thích nhất, nếu không phải Quách Sở Sở là con gái, lão ta thậm chí còn muốn để cô ta thừa kế vị trí chủ gia tộc.

Gó thể nói trong lớp con cháu trẻ tuổi cùng lứa, Quách Sở Sở thật sự là người hội tụ những điểm ưu tú nhất, thậm chí ngay các chú bác bề trên cũng không bằng cô ta.

Nên một đứa cháu ưu tú như vậy, sao Quách Thăng lại chịu gả cô ta ra ngoài?

Chỉ là hiện giờ nhà họ Quách nhìn như mạnh mẽ, thậm chí có cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trấn giữ, dẫu sao đã tốn rất nhiều tiền mới mời được những cao thủ đứng đầu đó.

Nhưng nếu như dùng tiền mới tới, đương nhiên có thể bị người khác tiêu tiền mời đi.

Cho dù không nỡ để Quách Sở Sở đi, lão ta cũng chỉ có thể gả cô ta ra ngoài.

“Ông nội, cháu không đồng ý!”

Quách Sở Sở đỏ mắt nói.

Thấy Quách Sở Sở cự tuyệt, sắc mặt Lý Bảo Phong nhất thời vô cùng khó coi, Quách Thăng dù không chịu, nhưng cũng không thể để Quách Sở Sở từ chối ngay trước mặt nhà họ Lý, nên lập tức cau mày quát lớn: “Từ bao giờ cháu cũng không hiểu chuyện như vậy?”

Quách Sở Sở ngân ngấn lệ, đỏ mắt nói: “Ông nội, chuyện gì cháu cũng có thể đồng ý với ông, duy chỉ có chuyện hôn nhân cháu không thể vâng theol”

“Im miệng!”

Quách Thắng tức giận quát.

Lúc này, Quách Sở Sở mới không nói thêm gì nữa, khuôn mặt đầy vẻ uất ức. Cô ta biết, ông nội đang mang trên lưng áp lực lớn đến thế nào.

Nhưng bảo cô ta cứ gả và nhà họ Lý như vậy, cô ta thật sự không cam lòng.

“Ông nội, cháu có thể gả vào nhà họ Lý, nhưng chồng tương lai của cháu ít nhất cũng phải có thực lực võ thuật mạnh hơn cháu, nếu không cháu tuyệt đối không đồng ý!”

Quách Sở Sở bỗng nhiên nói.

Nghe cô ta nói vậy, trong mắt Lý Bảo Phong càng lộ vẻ tức giận.

Bởi vì Quách Sở Sở không chỉ có tài năng kinh doanh giỏi nhất trong thế hệ trẻ của nhà họ Quách, mà còn là người có thiên phú võ thuật cao nhất.

Cô ta mới chỉ hai mươi tám tuổi đã đạt đến cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong.

Mà anh ta năm nay đã ba mươi mốt tuổi, cảnh giới võ thuật mới miễn cưỡng đột phá Vương Cảnh hậu kỳ.

Hôm nay, Quách Sở Sở lại nói trừ khi cảnh giới võ thuật của Lý Bảo Phong vượt qua cô ta, mới chịu gả cho anh ta.

Lý Bảo Phong cho là Quách Sở Sở đang làm nhục mình!

“Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn đó của em để lập gia đình, chỉ sợ trong lớp người trẻ đồng lứa ở Chiêu Châu này cũng chẳng có ai có tư cách cưới em”.

Lý Bảo Phong mặt đầy vẻ châm chọc nói: “Đương nhiên, ngoài gia tộc Cổ VõI”

Chương 2315:

“Theo như em nói, vậy chỉ có thiên tài võ thuật của gia tộc Cổ Võ mới có tư cách cưới em?”

Quách Sở Sở hung hăng trợn mắt trừng Lý Bảo Phong: “Tôi chưa từng nói như vậy, chính anh vô dụng cũng đừng cho là trên đời này ai cũng vô dụng như anh. Dương Thanh ở Yến Đô nghe nói mới chỉ hai mươi tám tuổi đã là cao thủ Siêu Phàm Gảnh, anh ta cũng đâu phải là người của gia tộc Cổ Võ”.

Nghe Quách Sở Sở nói mình vô dụng, vẻ mặt Lý Bảo Phong nhất thời trở nên vặn vẹo, cả giận nói: “Khốn nạn, cô nói ai vô dụng?”

Anh ta không chút để ý đến người đứng đầu nhà họ Quách – Quách Thăng vẫn ở đây, tức giận mắng Quách Sở Sở là con khốn.

Quách Thăng nhíu mày, khi nhìn về phía Lý Bảo Phong, đáy mắt sâu thẳm thoáng sẹt qua tia sát ý.

Tựa như cảm nhận được sát ý của Quạch Thắng, Lý Bảo Phong cười lạnh một tiếng, nhìn về phía lão ta, nói: “Ông chủ Quách, cháu nghe nói nhà họ Quách đã tiêu tốn rất nhiều tài lực mới mời được ông Lục tới đây đúng không?”

“Cháu còn nghe nói, chỉ khi nhà họ Quách đối mặt với giờ khắc sinh tử tồn vong, ông Lục mới ra †ay giúp đỡ”.

“Ngoài cao thủ này ra, mấy cao thủ Thần Cảnh kia cũng là nhà họ Quách tiêu tốn rất nhiều tài lực mới mời tới được, đúng không?”

“Ông nói, nếu có một ngày nhà họ Lý chúng cháu trả giá cao hơn, bọn họ có thể phản bội nhà họ Quách không đây?”

Thái độ của Lý Bảo Phong khác hẳn, giọng điệu trịch thượng. Sau khi nghe anh ta nói một hồi, sắc mặt Quách Thăng lập tức thay đổi, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng chuyện này đều là chuyện cơ mật của nhà họ Quách, không thể nào lộ ra ngoài, nhưng bây giờ Lý Bảo Phong lại biết.

Hiển nhiên nhà họ Lý đã biết rồi.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, sợ là cho dù nhà họ Lý không ra tay với nhà họ Quách, họ cũng sẽ bị những gia tộc khác nhằm vào.

Đến lúc đó, nhà họ Quách thật sự sẽ bị diệt vong.

“Bảo Phong, xem cháu nói kìa, chờ cháu cưới Sở Sở, chúng ta thành người một nhà rồi, sau này cũng không cần gọi ông là ông chủ Quách nữa, cứ gọi ông nội cùng Sở Sở là được”.

Quách Thăng vội vàng nói, sau đó còn nhắc thêm: “Bảo Phong, nếu ông nội cháu muốn cháu và Sở Sở thành hôn trước đại thọ tám mươi của ông ấy, như vậy cũng tốt, thời gian hôn lễ nhà cháu định đi, chọn được ngày thì thông báo với nhà ông là được”.

“Ha hai”

Lý Bảo Phong đắc ý cười lớn: “Được, nếu đã như vậy, đợi xác định thời gian xong cháu sẽ thông báo cho Sở Sở”.

Quách Sở Sở mặt đầy không cam lòng, nhưng cũng biết lúc này từ chối sẽ chỉ mang đến đại nạn cho nhà họ Quách.

Cho dù cô ta không đồng ý, nhà họ Quách cũng sẽ không cho phép.

“Ông nội, cháu còn có một việc muốn xin p ông Lý Bảo Phong bỗng nhiên lại nói.

“Cháu nói đi!”, Quách Thắng nói.

Lý Bảo Phong cười ha ha nhìn Quách Sở Sở, sau đó nói với Quách Thăng: “Là như vậy, hôm nay khi trở vê nhà họ Quách, Sở Sở có dẫn về một anh chàng trẻ tuổi. Cháu nghe người ta nói Sở Sở còn sắp xếp anh chàng kia ở trong phòng của cô ấy”.

“Dù sao Sở Sở cũng là vợ chưa cưới của cháu, nếu mấy chuyện như cô ấy mang người đàn ông trẻ tuổi khác về phòng mình truyền ra ngoài, như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của hai nhà chúng ta”.

“Cho nên cháu muốn nhờ ông Quách đồng ý giao gã trai trẻ kia cho cháu xử lý”.

Mỗi lần trở về nhà họ Quách, Quách Sở Sở sẽ tới báo cáo, nên Quách Thăng thật sự không biết chuyện Quách Sở Sở mang Dương Thanh trở về.

Lúc này nghe Lý Bảo Phong nói vậy, lão ta nhất thời thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Quách Sở Sở, chất vấn: “Sở Sở, có chuyện này sao?”

Chương 2316:

Quách Sở Sở nhất thời hơi bối rối, vội vàng giải thích: “Ông nội, cháu không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta, ngay cả tên anh ta là gì cháu cũng không biết”.

“Anh ta chỉ là một người bình thường vô tội, cháu không muốn hại anh ta, nên mới mang anh †a về nhà họ Quách tạm thời né tránh”.

Sau khi xác nhận, Quách Thăng vung tay tức giận cho giáng một bạt tai lên mặt Quách Sở Sở, cả giận nói: “Khốn nạn, cháu đã là vợ chưa cưới của Bảo Phong rồi, lại dám đưa người đàn ông khác trở về, cho dù cháu không quen biết cậu ta cũng không thể làm thết”

“Bảo Phong, cháu yên tâm, nhà họ Quách nhất định sẽ cho cháu một câu trả lời!”

“Ông nội!”

Khóe miệng Quách Sở Sở có máu tươi chảy ra, khi nhìn về phía Quách Thäng, ánh mắt cô ta đầy vẻ thất vọng.

Lý Bảo Phong cong môi nở nụ cười dối trá, cười nói: “Vậy thì cảm ơn ông nội!”

“Người đâu, chặt chân tay của thằng ranh kia rồi mang tới đây!”

Quách Thắng ra lệnh một tiếng, mấy vệ sĩ của nhà họ Quách đi về phía biệt thự của Quách Sở Sở.

“Ông nội, đừng mà Quách Sở Sở lập tức nóng nảy, vội vàng cầu xin nói: “Ông nội, cháu thật sự không có quan hệ gì với người kia, anh ta chỉ là một người bình thường, ông đừng tổn thương anh ta!”

Đối với lời cầu xin của Quách Sở Sở, Quách Thăng vẫn nhắm mắt làm ngơ. Dù lão ta không muốn cháu gái mình cưng chiều nhất khổ sở, nhưng dẫu sao Quách Sở Sở cũng là phụ nữ, ở nhà họ Quách, phụ nữ dấu có ưu tú hơn nữa cũng chỉ có thể trở thành vật hi sinh của hôn nhân.

Mấy cao thủ đã rời khỏi phòng, hiển nhiên là đi làm việc theo lệnh của Quách Thắng.

Nhìn Quách Sở Sở hốt hoảng cầu xin, trên mặt Lý Bảo Phong đầy vẻ đắc ý, đây chính là chuyện nội bộ của nhà họ Quách.

Mặc dù nhà họ Quách và nhà họ Lý cùng cấp.

bậc gia tộc, nhưng thực lực của họ không bằng, chỉ cần nhà họ Lý muốn thì họ Quách có thể nhanh chóng bị tiêu diệt.

Đương nhiên, mặc dù cao thủ đứng đầu nhà họ Quách cơ bản tất cả đều nhờ tiêu tốn tài lực rất lớn để mời tới, nhưng dẫu sao nhà họ Quách cũng là một trong những gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Thượng Quan.

Nếu hai đại gia tộc thật sự phải quyết chiến, cho dù cuối cùng kẻ bị tiêu diệt nhất định là nhà họ Quách, nhưng nhà họ Lý cũng sẽ bị thiệt hại.

Đây cũng là lý do vì sao đã qua nhiều năm như vậy, nhà họ Lý vẫn không động vào nhà họ Quách.

"Lý Bảo Phong, đồ khốn kiếp!"

Quách Sở Sở thở hổn hển, biết cầu xin Quách Thăng cũng vô dụng, nhất thời vô cùng căm tức nhìn Lý Bảo Phong, nói: "Chỉ bằng những hành động ngang ngược của anh ngày hôm nay, cho dù tôi có gả cho anh, anh cũng chỉ có được một cái xác vô hồn mà thôi!"

Đáy mắt Lý Bảo Phong thoáng qua một tia lạnh lẽo, nếu như không phải thực lực của anh ta không bằng Quách Sở Sở, thì chỉ bằng mấy lời vừa rồi, đã đủ để anh ta ra tay.

Cho dù anh ta ra tay ngay trước mặt Quách Thăng, lão ta cũng không dám làm gì anh ta.

Nhưng biết làm sao, anh ta đánh không lại Quách Sở Sở.

"Ông Quách, ông cũng nhìn thấy rồi đấy, bây giờ Sở Sở rất có thành kiến với cháu. Sau này cô ấy gả vào nhà họ Lý rồi, nếu cô ấy có bị tổn thương gì, cháu nghĩ ông Quách nhất định có thể hiểu được, đúng không?"

Lý Bảo Phong nhìn về phía Quách Thắng, híp mắt nói.

Trong lời nói của anh ta tràn đầy hàm ý uy hiếp.

Quách Thắng sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm; khi nhìn về phía Lý Bảo Phong, ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc: “Cậu đang uy hiếp tôi?”

Chương 2317:

Cảm nhận được sự tức giận của Quách Thăng, Lý Bảo Phong thầm sợ hãi. Cho dù nhà họ Quách không địch lại nhà họ Lý, nhưng Quách Thắng cũng cùng cấp bậc với chủ gia tộc họ Lý.

Nếu thật sự chọc giận Quách Thăng, sợ là anh ta cũng không có trái ngon mà ăn.

"Cháu không dám!"

Lý Bảo Phong vội chối, sau đó còn nói: "Cháu chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ông Quách nghe như gió thoảng bên tai là được".

"Hừt"

Quách Thăng lạnh giọng nói: "Lý Bảo Phong, thu lại mấy trò mèo của cậu đỉi, cho dù nhà họ Quách tôi yếu thế, nhưng nếu thật sự phải liều mạng đánh với nhà họ Lý một trận, cũng có thể kéo nhà họ Lý xuống đài!"

"Sở Sở là đứa cháu tôi yêu thích nhất, sau này gả vào nhà họ Lý rồi, nếu để tôi biết cậu dám bắt nạt nó thì cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Lúc này, khí thế kinh người của Quách Thắng tràn ngập khắp phòng.

“Rầm!”

Lão ta bỗng nhiên giơ tay lên, sau đó đánh xuống một chưởng, cái bàn trà có giá trị không rẻ nháy mắt hóa thành bột phấn.

Bên trong căn phòng tràn ngập áp lực sức mạnh võ thuật đáng sợ.

Quách Thăng là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, mà Lý Bảo Phong chỉ mới ở cảnh giới Vương Cảnh hậu kỳ, lúc này trước cơn nóng giận của Quách Thắng, Lý Bảo Phong cũng run run.

“Ông Quách, cháu biết lỗi rồi!”

Lý Bảo Phong thu lại sự ngạo mạn, vội vàng xin lỗi, sau đó lên tiếng đảm bảo: “Xin ông hãy yên tâm, Sở Sở gả cho cháu rồi, cháu nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, tranh thủ để cô ấy sớm ngày yêu cháu”.

“Hy vọng cậu có thể nói được làm được!”, Quách Thăng lạnh giọng nói.

Đúng lúc này, một chiếc Rolls Royce dáng dài từ từ lái vào nhà họ Quách, vô cùng thuận lợi dừng lại trước cửa phòng Quách Thắng.

“Ông chủ, cô chủ Thượng Quan tới!”

Lão quản gia mặt đầy hốt hoảng lao vào phòng, nói với Quách Thắng: “Cô Thượng Quan còn ngồi chiếc xe của Thượng Quan Hoàng tới đây”.

“Cái gì?”

Lúc đầu nghe tin cô Thượng Quan tới, Quách Thăng cũng không quá kinh ngạc, nhưng khi nghe cô ta ngồi chiếc xe của Thượng Quan Hoàng tới nhà họ Quách, lão ta nhất thời biến sắc.

Lão ta vội vàng đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa bất mãn nói: “Sao các người không thông báo với tôi sớm một chút?”

Ở gia tộc Thượng Quan, có thể được gọi là cô chủ Thượng Quan, chỉ có một người, đó là Thượng Quan Nhu.

Sau khi biết Thượng Quan Nhu đến, Lý Bảo Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Với hiểu biết của anh ta, Hoàng tộc họ Thượng Quan chẳng xem trọng nhà họ Quách cho lắm, mà Thượng Quan Nhu lại là cánh tay đắc lực của Thượng Quan Hoàng, sao cô ta lại bất ngờ tới nhà họ Quách?

Quan trọng nhất là Thượng Quan Nhu lại ngồi xe của Thượng Quan Hoàng tới đây, chuyện này đúng hơi đáng chú ý.

Ở Hoàng thành Thượng Quan, cái tên Thượng Quan Nhu vô cùng nổi tiếng, bởi vì cô ta là cao thủ có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Không chỉ như vậy, cô ta còn được lập là người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chuyện này còn chưa đủ, khiến người ta khiếp sợ hơn là Thượng Quan Hoàng đã từng tỏ thái độ, khi lão ta thoái vị, nếu trong đời thứ hai của Hoàng tộc họ Thượng Quan không ai có thực lực võ thuật vượt qua Thượng Quan Nhụ, thì lão ta sẽ để cô ta thừa kế Hoàng vị.

Chương 2318:

Chuyện này có thể thấy, thân phận của Thượng Quan Nhu trong Hoàng tộc họ Thượng Quan cao quý đến mức nào.

Quách Thắng còn chưa đi ra khỏi phòng, đã thấy một cô gái ăn mặc duyên dáng sang trọng đi vào cùng một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

“Cô chủ Thượng Quan!”

Quách Thắng vội vàng tiến lên, hơi cúi người với Thượng Quan Nhu.

Khiến cho lão ta khiếp sợ chính là, Thượng Quan Nhu vừa mới đột phá Thần Cảnh sơ kỳ không bao lâu, lúc này trên người lại mơ hồ tràn ngập hơi thở cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ.

Quách Thắng thầm hoảng hốt, người có thiên phú võ thuật cao như vậy, dõi mắt khắp Chiêu Châu này liệu rằng có được mấy ai?

“Xin chào cô Nhui”

Lúc này Lý Bảo Phong cũng tiến lên, hơi cúi đầu nói.

Thượng Quan Nhu không thèm nhìn Lý Bảo Phong lấy một cái, chỉ khẽ gật đầu với Quách Thắng: “Ông chủ Quách không

cần đa lễ!”

Quách Thăng vội vàng hỏi: “Không biết cô chủ Thượng Quan tới nhà họ Quách là có gì muốn căn dặn sao?”

Thượng Quan Nhu không lên tiếng, đôi mắt đẹp kia bỗng nhiên nhìn về phía sau lưng Quách Thắng, dừng lại trên người Quách Sở Sở.

Thấy Thượng Quan Nhu nhìn về phía mình, Quách Sở Sở hơi căng thẳng, không hiểu tại sao Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Thượng Quan lai nhìn chăm chằm mình.

“Chuyện căn dặn thì không có, hôm nay tôi tới đây để đón một vị khách quý!”

Ánh mắt Thượng Quan Nhu nhìn Quách Sở Sở cũng không bao lâu, thoáng cái đã dời mắt đi, nhìn Quách Thăng nói.

“Khách quý?”

Quách Thăng mặt đầy kinh ngạc.

Không chỉ lão ta, ngay cả Quách Sở Sở và Lý Bảo Phong cũng thầm căng thẳng.

Nhất là Lý Bảo Phong, trong lòng anh ta đang vô cùng lo lắng.

Có thể khiến Thượng Quan Nhu tự mình tiếp đãi như khách quý, có thể tưởng tượng được thân phận của đối phương cao

quý thế nào.

Đối phương lại đang ở nhà họ Quách, vậy há chẳng phải nhà họ Quách có thể nhờ vào vị khách quý này để một bước lên trời sao?

Hôm nay là thời điểm quan trọng của cuộc hôn nhân giữa nhà họ Lý và nhà họ Quách, một khi xảy ra vấn đề, vậy những toan tính của nhà họ Lý sẽ tan thành mây khói.

“ý của cô chủ Thượng Quan là khách quý cô muốn đón đang ở nhà họ Quách chúng tôi sao?”

Sau một thoáng sửng sốt, Quách Thắng vội vàng hỏi.

Thượng Quan Nhu gật đầu, sau đó ánh mắt lại liếc về phía Quách Sở Sở, trên mặt còn mang theo mấy phần hài hước, cười nói: “Cô Sở, cô đưa khách quý của tôi về nhà họ Quách rồi, bây giờ có phải nên trả người lại cho tôi không?”

Nghe vậy, sắc mặt Quách Sở Sở lập tức thay đổi.

Gô ta bỗng nhớ ra, anh chàng cô ta đón từ sân bay kia đã từng nói anh muốn tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Cũng chỉ có người trẻ tuổi kia được cô ta đưa về nhà họ Quách.

Hôm nay, Thượng Quan Nhu ngồi xe của Thượng Quan Hoàng, tự mình tới nhà họ Quách để tìm người cô ta cần, như

vậy khách quý Thượng Quan Nhu muốn đón là ai không phải đã rất rõ rồi sao?

Chương 2319:

Không chỉ Quách Sở Sở ngây dại vì kinh sợ, Quách Thắng cũng đã dại mặt ra. Dĩ nhiên lão ta biết, Quách Sở Sở đón một người trẻ tuổi về nhà nên mới khiến Lý Bảo Phong nổi cơn thịnh nộ, chạy tới nhà họ Quách.

Khi Lý Bảo Phong tỉnh táo lại, chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, lạnh đến nỗi anh ta run lên lập cập.

Nếu người trẻ tuổi trên máy bay đó chính là khách quý của Thượng Quan Nhu thì chẳng phải người đó bị buộc tới nhà họ Quách chính là vì anh †a sao?

“Gô Nhu, tôi muốn hỏi, vị khách quý mà cô nói có phải là một chàng trai chừng hai bảy, hai tám tuổi không?”

Lý Bảo Phong lo sợ hỏi.

Những chuyện xảy ra trên máy bay, Thượng Quan Nhu đều đã biết cả, cô ta nhìn Lý Bảo Phong lo lắng bồn chồn liền biết anh ta đang sợ hãi điều gì.

Quách Thăng và Quách Sở Sở đều nhìn về phía Thượng Quan Nhu, sắc mặt khẩn trương, đợi đáp án của cô ta.

Thượng Quan Nhu cười nhẹ một tiếng, nheo mắt nhìn Lý Bảo Phong, nói: “Xem ra, anh Phong đây đã gặp khách quý của tôi rồi nhỉ?”

“Thực ra, cậu ấy không phải là khách quý của tôi mà là khách quý của ông nội tôi. Lần này cậu ấy tới Hoàng thành Thượng Quan là do nhận được lời mời của ông nội tôi nên mới bớt thời gian tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến”.

Thượng Quan Nhu vừa nói đến đây, Lý Bảo Phong tức thì cảm thấy một luồng hơi lạnh đang từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Quách Thắng cũng loạng choạng lùi lại phía sau, mặt đầy sợ hãi.

Quách Sở Sở không phản ứng mãnh liệt như Lý Bảo Phong và Quách Thắng nhưng gương mặt xinh đẹp cũng tràn đầy kinh sợ.

Thì ra, đúng là anh ấy muốn tới Hoàng thành Thượng Quan, hơn nữa còn là được Thượng Quan Hoàng mời tới.

“Không ổn rồi!”

Quách Thăng bỗng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu lao ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu: “Cô chủ Thượng Quan, xin lỗi không tiếp chuyện được!”

Lão ta vừa mới ra lệnh cho người phế bỏ tay chân của Dương Thanh, nay Thượng Quan Nhu lại đích thân tới nhà họ Quách đón người quen, nếu Dương Thanh bị đánh tàn phế ở đây, chỉ sợ hôm nay sẽ là ngày diệt vong của nhà họ Quách.

Quách Sở Sở cũng tỉnh táo lại, biết Quách Thắng muốn đi ngăn cản cao thủ nhà mình ra tay với Dương Thanh, cô ta cũng lo lắng ra mặt.

Lý Bảo Phong vốn đang phập phồng lo sợ, chợt nghĩ tới chuyện Quách Thắng vừa phái người đi đánh phế tay chân Dương Thanh, nỗi sợ hãi trong lòng tức thì tan biến, thậm chí sắc mặt còn có chút hả hê.

"Cô Nhu, hẳn cô còn chưa biết, vừa rồi ông chủ Quách còn phái người đi đánh phế tay chân khách quý của cô, chắc ông ta đang muốn đi ngăn lại đây mà".

Lý Bảo Phong vội vàng tiến đến, cười cười giải thích như muốn tranh công.

"Thế à?"

Thượng Quan Nhu cười nhạt một tiếng, nhìn Lý Bảo Phong, mặt lộ vẻ châm chọc.

Chớ nói cao thủ của nhà họ Quách, ngay cả ông nội cô ta là Thượng Quan Hoàng còn chưa phải đối thủ của Dương Thanh đâu.

Có thể nói, trong Hoàng thành Thượng Quan này, người có thể gây thương tổn cho Dương Thanh còn chưa sinh ra đâu, Thượng Quan Nhu không lo lắng chút nào.

Lý Bảo Phong vẫn chưa chú ý tới tia châm chọc trong đáy mắt Thượng Quan Nhu, anh ta hấp tấp gật đầu nói: 'Thật đấy, chưa

biết chừng vị khách quý của cô đã bị cao thủ nhà họ Quách đánh gãy tay chân rồi cũng nên”.

Quách Sở Sở lập tức nóng ruột, vội vã bảo: “Chị Nhu, xin chị đừng nóng!”

Chương 2320:

“Chuyện này vốn là một hiểu lầm, Lý Bảo Phong cố ý chia rẽ quan hệ giữa tôi và vị khách quý của chị để buộc nhà họ Quách ra tay với anh ấy, ông nội tôi cũng là bất đắc dĩ lắm mới phái người đi đánh hỏng tay chân khách quý của chị”.

“Xin chị…”

Quách Sở Sở còn chưa nói xong, Lý Bảo Phong đã cắt ngang: “Em câm mồm ngay cho tôi!”

Lý Bảo Phong tỏ vẻ giận dữ nói: “Chuyện này có liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ tiện đường tới thăm ông nội em một lát, ai ngờ ông ta có tật giật mình, sợ tôi biết em mang đàn ông lạ về nhà, khiến nhà tôi khó chịu nên mới phái cao thủ đi đánh phế tay chân người ta”.

“Không phải như thế, không phải thế đâu…”

Quách Sở Sở cuống cuồng giải thích, sợ đến suýt khóc: “Chị Nhu, thật sự không phải thế mà, xin chị đừng nghe anh ta nói linh tỉnh, rõ ràng chính miệng anh ta đã đe dọa ông nội tôi”.

EEDNli”

Lý Bảo Phong còn định nói gì đó, Thượng Quan Nhu đã phẫn nộ quát lớn: ‘Câm miệng đi!”

Lý Bảo Phong hoảng hốt nuốt luôn nửa câu chưa kịp nói vào trong, không dám lên tiếng nữa.

Quách Sở Sở cũng im bặt, khẩn trương nhìn Thượng Quan Nhu.

Nụ cười trên môi Thượng Quan Nhu đã biến mất từ lâu, cô ta lạnh lẽo nhìn hai người kia: “Các người đừng đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, đợi cậu Thanh tới, sự thật thế nào tôi sẽ biết ngay”.

Vừa nói, cô ta vừa quét mắt lạnh lùng nhìn Lý Bảo Phong.

Thượng Quan Nhu đã biết vì sao Dương Thanh lại bị Quách Sở Sở mang về nhà họ Quách, đầu đuôi sự việc đều do gã Lý Bảo Phong này cả.

Cùng lúc đó, bên trong biệt thự của Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở bỏ Dương Thanh lại đây rồi đi †ìm Quách Thắng, trong biệt thự này cũng có người chăm sóc cho anh.

Anh đang ngồi trên sofa, tiện tay quơ một tờ báo của Hoàng thành Thượng Quan lên đọc.

Đúng lúc này, hai lão già mang theo hơi thở võ thuật khá mạnh hùng hổ xông vào.

“Mày chính là gã đàn ông được cô chủ mang về đây đúng không?”

Lão già đi đầu lạnh lùng nhìn Dương Thanh, chất vấn.

Hai người này đều đằng đằng sát khí, Dương Thanh nhíu mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn gật đầu nói: "Tôi đúng là được cô chủ nhà các ông mang tới đây, có việc gì sao?"

"Lên đi!"

Xác nhận đúng người rồi, hai lão già kia không phân trần gì thêm, lập tức xông về phía Dương Thanh.

Lúc này Dương Thanh mới nhận ra, hai người này tới đây tìm mình với mục đích không tốt lành gì.

Nhưng anh thực sự không hiểu, vì sao người nhà họ Quách lại đột nhiên muốn tấn công mình?

Địa vị của Quách Sở Sở ở nhà họ Quách này rất cạo, những người này rõ ràng biết mình được Quách Sở Sở mang về lại vẫn dám ra tay tấn công mình.

Dương Thanh ngồi yên trên sofa, thờ ơ nhìn hai lão già thực lực chỉ mới đến Vương Cảnh hậu kỳ đang chia làm hai phía xông tới chỗ mình.

"Uỳnh!"

Đúng lúc này, Dương Thanh đột nhiên võ mạnh xuống bàn uống trà.

Một luồng uy lực võ thuật khủng bố chợt bùng nổ từ trên người anh, chiếc bàn đá cẩm thạch tức thì vỡ toác thành nhiều mảnh, bay vụt về phía hai lão gia Vương Cảnh hậu kỳ.

Chương 2321:

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

Thân thể hai người đều bị mảnh đá cẩm thạch bản trúng, bay ngược lại phía sau, rơi ra bên ngoài biệt thự như thể vừa bị đập một đòn rất mạnh.

Dương Thanh vẫn bình thản ngồi trên sofa nhìn ra.

Tuy anh không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nhưng cũng đã rõ, hai người này chắc chắn không phải do Quách Sở Sở phái tới.

Quách Sở Sở cưỡng chế dẫn anh tới nhà họ Quách, mặc dù thái độ hơi vô lễ nhưng cũng là có lòng tốt, dĩ nhiên anh sẽ không ra tay quá đáng với người nhà cô ta.

Hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia chỉ bị mảnh đá đánh bay ra ngoài, không bị thương nặng.

Vào lúc này, Quách Thắng cũng vừa chạy tới, khi lão ta thấy hai cao thủ do mình cử đi đánh phế tay chân Dương Thanh lại đang ngã gục trước cửa biệt thự của Quách Sở Sở, lập tức kinh ngạc.

“Có chuyện gì vậy?”

Quách Thăng vội vàng hỏi, đưa mắt nhìn qua cửa biệt thự, thấy một người thanh niên đang ung dung ngồi trên sofa ngay giữa phòng khách.

Ngay khi Quách Thăng nhìn về phía Dương Thanh, anh cũng đang nhìn lão ta.

Từ cung cách ăn mặc của Quách Thăng cùng với hơi thở võ thuật Thần Cảnh tản ra từ trên người lão ta, Dương Thanh có thể đoán được, người này chính là ông nội của Quách Sở Sở, chủ gia tộc họ Quách, Quách Thắng.

Lúc này, lòng Quách Thăng đã tràn ngập khiếp sợ.

Lão ta đã đạt tới cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng vẫn không thể cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh.

Như thể, Dương Thanh chỉ là một người bình thường.

Nhưng lão ta biết rất rõ, một người có thể nháy mắt đánh bay hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ, chắc chăn không thể là người thường.

Nếu vậy, chỉ còn một khả năng, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã vượt xa lão ta, cho nên lão ta mới không thể cảm nhận được hơi thở võ thuật của anh.

Lão ta lại liên tưởng tới việc Thượng Quan Nhu ngồi trên xe dành riêng cho Thượng Quan Hoàng, đích thân tới đây đón

người này, còn nói đây là khách quý mà Thượng Quan Hoàng muốn gặp.

Trong đầu Quách Thăng chợt xuất hiện một cái tên quen thuộc, Dương Thanh!

Khäắp thế giới này, chỉ có một người trước ba mươi tuổi đã có thể đạt tới Siêu Phàm Cảnh, chính là Dương Thanh đến từ Yến Đô.

“Xin hỏi, cậu đây có phải họ Dương không ạ?”

Quách Thắng bước nhanh vào phòng khách, đứng trước mặt Dương Thanh, thận trọng dè dặt hỏi.

Dương Thanh khẽ gật đầu: “Tôi là Dương Thanh, ông đây là người đứng đầu nhà họ Quách, ông nội của Quách Sở Sở đúng không?”

Xác nhận đúng người, Quách Thăng càng thêm sợ hãi, nghĩ tới chuyện mình vừa phái hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ đi đánh phế tay chân Dương Thanh, lão ta càng hoảng sợ tột cùng.

“Bịch!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Thanh, Quách Thăng quỳ xuống đất, thân mình còn run lên nhè nhẹ, thấp thỏm nói: “Xin cậu Thanh bớt giận, tôi không biết cậu chính là Dương Thanh, mong cậu tha thứ!”

“Xin ông chủ Quách đứng lên đi!”

Dương Thanh lách người, xuất hiện trước mặt Quách Thắng, nhanh nhẹn đỡ lão ta đứng dậy.

Anh không phải người không biết điều, hai cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ kia vừa xuất hiện đã ra tay với anh, nhưng trong mắt anh, đó chỉ là hai con kiến mà thôi.

Chương 2322:

Một người đứng trên cao, việc gì phải tức giận vì hai con kiến?

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là cô gái Quách Sở Sở này thật sự rất thiện lương, Dương Thanh có ấn tượng rất tốt với cô ta, thế cho nên anh cũng có ấn tượng khá tốt với nhà họ Quách.

Cử chỉ của Dương Thanh khiến Quách Thắng vừa mừng vừa sợ, lão ta hỏi: ‘Cậu Thanh, cậu không tức giận sao?”

Dương Thanh lắc đầu cười nói: ‘Cô cháu Quách Sở Sở của ông là một cô gái rất tốt bụng”.

Một lời nhận định đã cho Quách Thắng một đáp án.

Đáp án này khiến nỗi lo âu vẫn đè nặng đáy lòng Quách Thăng nãy giờ đột nhiên biến mất, lão †a mừng rỡ vô cùng.

Trước đó, lão ta đã nghe nhiều tin đồn về Dương Thanh.

Một cao thủ mới hai mươi tám tuổi đã đạt tới thực lực Siêu Phàm Cảnh, đây quả thực là loại người mà nhà họ Quách không thể với tới.

Nhưng nay, một người ở vị trí xa vời như vậy lại đột nhiên xuất hiện ở nhà lão ta.

“Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu Thanh!”

Quách Thắng vội vàng nói lời cảm tạ, sau đó bổ sung: ‘À đúng rồi, cô Nhu của Hoàng tộc Thượng Quan đã tới đón cậu, để tôi đưa cậu đi gặp cô ấy được chứ ạ?”

“Được!”

Lát sau, Quách Thắng đã dẫn Dương Thanh tới chỗ Thượng Quan Nhu.

Lần thứ hai gặp Dương Thanh, Thượng Quan Nhu vui mừng lắm, nhìn chàng thanh niên còn nhỏ hơn mình hai tuổi nhưng thiên phú võ thuật lại vượt xa mình, cô ta thực lòng vui sướng vô cùng.

“Chị Nhu, rất vui được gặp lại chị!”

Dương Thanh chủ động mỉm cười chào hỏi Thượng Quan Nhu cũng cười đáp lại, còn chế nhạo anh: “Không ngờ cũng có ngày cậu Thanh lại bị người ta cưỡng chế mang đi đấy”.

Dương Thanh lắc đầu cười khổ, sau đó ánh mắt rơi xuống chỗ Quách Sở Sở, thấy cô ta đang kinh ngạc nhìn.

“Anh… tôi, tôi… xin lỗi!”

Bắt gặp Dương Thanh nhìn mình, Quách Sở Sở thoáng bối rối, muốn nói gì đó lại không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ

đành nói một câu xin lỗi.

Dương Thanh chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu: ‘Không cần xin lỗi tôi, bởi sự thiện lương của cô nên tôi mới tới đây cùng cô, nếu không, dù có có dùng kiệu tám người khiêng, tôi cũng sẽ không đi với cô”.

Nghe vậy, Quách Sở Sở cảm động trong lòng, lại quan sát Dương Thanh một lần nữa, cảm giác chán ghét trước đây đã không còn.

Trong mắt cô ta lúc này chỉ còn tò mò.

Cô ta thực sự không thể ngờ được, một thanh niên thoạt nhìn chỉ ngang tuổi mình lại có thể trở thành khách quý của Thượng Quan Hoàng.

Lúc này, Lý Bảo Phong vốn đang chực chờ xem trò vui, lại thấy Dương Thanh và Quách Thăng cùng đi tới, lập tức tái mặt, thậm chí ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Dương Thanh cũng không có, chỉ sợ bị Dương Thanh nhận ra.

“Đưa tôi mượn điện thoại của cô một lát”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng.

Tuy cảm thấy khó hiểu nhưng Quách Sở Sở vẫn đưa di động của mình cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhận điện thoại, gọi vào số của mình, đợi khi nghe thấy chuông điện thoại của mình kêu vang, anh mới trả

di động lại cho Quách Sở Sở.

“Đây là số của tôi, sau này nếu gặp phải phiền toái gì, có thể liên lạc trực tiếp với tôi”.

Dương Thanh nói với cô †a.

Chương 2323:

Thượng Quan Nhu thoáng kinh ngạc, nhìn về phía Quách Sở Sở, ánh mắt chợt có chút ngưỡng mộ.

Nay tuy mối quan hệ giữa cô ta và Dương Thanh đã gần hơn một chút nhưng cô ta đã phải hao phí rất nhiều tinh lực mới có được thành quả này.

Quách Sở Sở lại chỉ nhờ một khoảnh khác tốt bụng, vì muốn bảo vệ Dương Thanh mà ép anh tới nhà mình, thế là đã có được số điện thoại của Dương Thanh.

Những người khác có thể không biết lời hứa của Dương Thanh có giá trị cỡ nào, nhưng Thượng Quan Nhu lại cực kì rõ ràng.

Có thể nói, chỉ cân Quách Sở Sở muốn, cô ta lập tức có thể trở thành chủ gia tộc họ Quách ngay lúc này.

“Sở Sở, mau cảm ơn cậu Thanh đi!”

Quách Thăng đã biết rõ thân phận của Dương Thanh, cũng biết giá trị lời hứa hẹn này của anh, lão ta lập tức vui mừng, vội thúc giục Quách Sở Sở.

Bấy giờ Quách Sở Sở mới lấy lại tỉnh thần, vội nói: “Cảm ơn anhl”

Dương Thanh lắc đầu, sau đó anh đưa mắt nhìn sang kẻ vẫn đang né tránh anh nãy giờ.

Cảm nhận được ánh mắt Dương Thanh đưa tới, Lý Bảo Phong lúc này mới ngẩng đầu, đáy mắt chứa đầy sợ hãi, vội vàng nói: "Thưa cậu Thanh, lúc trước vì hiểu lầm mà đã mạo phạm đến cậu, mong cậu rộng lượng bỏ qua cho'.

"Hiểu lầm?"

Ánh mắt Dương Thanh thoáng lạnh đi, anh nói: "Chẳng phải vì tôi không đồng ý nhường chỗ cho anh nên anh mới muốn đánh tàn phế tôi sao?"

"Sau khi xuống máy bay, tôi đã không so đo với anh, anh lại cố tình dẫn theo cao thủ của nhà mình bám theo tôi tới tận nhà họ Quách".

"Giờ anh lại dám nói với tôi, đó chỉ là hiểu lâm?"

Nếu Lý Bảo Phong xin lỗi, có lẽ Dương Thanh cũng chẳng chấp nhặt với anh ta làm gì, nhưng tên khốn này lại dám giảo biện.

Đáy mắt Lý Bảo Phong thoáng lóe một tia sáng lạnh rồi nhanh chóng biến mất.

Anh ta vội nói: "Cậu Thanh, tôi thật không biết cậu là khách quý của cô Nhu đây, nếu không, cho tôi chục lá gan tôi cũng không dám xúc phạm đến cậu đâu ạ'.

“ý anh là, nếu tôi không phải khách quý của cô Nhu đây thì anh có thể vô tư xử lí tôi?’, Dương Thanh lạnh giọng chất vấn.

“Không dám!”

Lý Bảo Phong cắn răng đáp.

Đã đến nước này, anh ta vẫn nhất định không chịu nhận lỗi.

“Hừ!”

Thượng Quan Nhu lạnh lẽo nói: “Lý Bảo Phong, nếu đã sai rồi thì quỳ xuống nhận lỗi đi!

Sao hả? Giờ ngay cả khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi, anh cũng dám đụng tới à? Chán sống rồi hả?”

“Cô Nhu, dù tôi đã sai nhưng cũng không đến mức phải quỳ xuống xin lỗi chứ?”

Lý Bảo Phong bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Nhu, nghiến răng nói: “Dù cậu ta là khách quý của cô cũng không bắt tôi quỳ xuống được đâu!”

Dương Thanh nhíu mày, thật không ngờ, đến lúc này rồi mà Lý Bảo Phong vân dám chống đối Thượng Quan Nhu như vậy.

Xem ra, nhà họ Lý này không đơn giản đâu.

Chương 2324:

Thượng Quan Nhu dường như cũng rất bất ngờ khi thấy Lý Bảo Phong dám nói chuyện với mình như vậy, cô ta lập tức sa sâm mặt xuống.

Một luồng uy lực Thần Cảnh trung kỳ chợt tràn ra từ trên người Thượng Quan Nhu, nháy mắt đã phủ xuống Lý Bảo Phong.

Quách Thắng đứng bên cạnh thấy thế, đáy mắt lập tức lóe lên mừng rỡ, hơi thở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong cũng lập tức bùng nổ từ trên người lão ta, sát khí tập trung vào Lý Bảo Phong.

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý thấy vậy, tức thì biến sắc, chớp mắt đã chắn trước mặt Lý Bảo Phong, cảnh giác nhìn Quách Thắng.

“Lớn mật!”

Quách Thắng nhìn chằm chằm vào Lý Bảo Phong, tức giận quát lớn: ‘Cậu dám nói năng vô lễ với cô chủ Thượng Quan đây như thế à? Quỳ xuống xin lỗi cô ấy ngay, bằng không chớ trách tôi không khách sáo với cậu!”

Mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt tràn đầy.

sát khí của Thượng Quan Nhu đã biểu lộ rõ thái độ của cô ta.

Cho đến lúc này, Lý Bảo Phong mới ý thức được, mình vừa làm ra chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Dù anh ta hết sức tự tin với năng lực của nhà họ Lý nhưng cũng không nên thể hiện thái độ chống đối ra mặt với Thượng Quan Nhu ngay tại nhà họ Quách như thế.

“Bịchl”

Lý Bảo Phong sợ hãi, quỳ xuống trước mặt Thượng Quan Nhu, khẩn khoản cầu xin: “Thưa cô Nhu, tôi không có ý chống đối cô đâu, chẳng qua là tôi thực sự không thể dễ dàng bỏ qua cho một kẻ đã cướp mất vợ chưa cưới của mình, cho nên mới lỡ lời hỗn xược, xin cô hãy nể tình nhà họ Lý tôi luôn trung thành tận tâm với Hoàng tộc họ Thượng Quan mà tha cho tôi lần này, về sau tôi không dám ngông cuồng như thế nữa’.

“Nếu đã biết sai thì hấy xin lỗi khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi đi!”, Thượng Quan Nhu lạnh lùng nói.

Hiện anh ta đang ở nhà họ Quách, lại có một thiên tài của Hoàng tộc đã đạt Thần Cảnh trung kỳ như Thượng Quan Nhu ở đây, Lý Bảo Phong đâu dám nói một chữ “không”, bèn nhanh nhẹn quỳ gối quay về phía Dương Thanh.

“Thưa cậu Thanh, trước đây do tôi không rõ sự việc, mới xúc phạm đến cậu, xin cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi lần này!”, Lý Bảo Phong vội vàng xin tha.

Dương Thanh nheo mắt nhìn Lý Bảo Phong, lại quay sang nhìn Thượng Quan Nhu đang cố gắng kìm nén cơn giận, tình

thế này khiến anh đã lờ mờ đoán được địa vị của nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan này.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Dương Thanh sẽ bỏ qua cho Lý Bảo Phong, anh chợt biến mất tại chỗ cũ.

“Uỳnh!”

Một tiếng động lớn vang lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Lý Bảo Phong đã bị Dương Thanh đá một cước, thân mình bay vèo ra khỏi phòng, rơi xuống cách cửa biệt thự chừng hơn chục mét.

Lý Bảo Phong bị Dương Thanh đá trúng liền đã hộc máu tươi, vừa chạm đất đã hôn mê bất tỉnh.

“Cậu Phong!”

Tay cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý thấy thế, lập tức biến sắc, vội vã xông ra ngoài.

Dương Thanh lạnh lùng nói: ‘Mang cậu chủ của ông về nhà họ Lý đi, tiện thể chuyển lời cho.

chủ gia tộc họ Lý, đây là một bài học dành cho bọn họ, nếu còn không biết điều, Hoàng thành Thượng Quan này có thể sẽ mất đi một gia tộc hàng đầu đấy!”

Lời vừa thốt ra, vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia lập tức run cả người lên.

Vừa rồi, Dương Thanh ra tay đánh Lý Bảo Phong thế nào, lão ta hoàn toàn không hề hay biết.

Chương 2325:

Nhưng lão ta có thể khẳng định một điều, thực lực của Dương Thanh rất mạnh, ít nhất phải tới cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhìn gương mặt trẻ trung của Dương Thanh, bỗng lão ta cảm thấy thật khó có thể tiếp thu điều này. Nhưng sự thật chính là như vậy, một thanh niên có thể trở thành khách quý của Thượng Quan Hoàng thì sao có thể là một người đơn giản?

“Tôi sẽ chuyển lại lời cậu!”

Lão ta nói xong bèn nhấc Lý Bảo Phong lên, nhanh chóng rời đi.

Thượng Quan Nhu nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt ôn hòa hẳn đi. Thực ra, chỉ khi nhìn Dương Thanh, cô ta mới có thể ẩn giấu sự sắc bén của mình.

Quách Thăng đứng cạnh đó đã âm thầm mừng như điên, sau khi đoán được thân phận của Dương Thanh, lão ta liền hiểu được, tương lai nhà họ Quách sắp đạt tới đỉnh cao mới.

Quách Sở Sở là người xúc động nhiều nhất trong số những người ở đây.

Từ lúc gặp Dương Thanh trên máy bay, cô ta vẫn cho rằng Dương Thanh cố tình chơi chiêu lạt mềm buộc chặt với mình

để cố ý khiến cô ta chú tâm tới, đồng thời cô ta cũng không tin Dương Thanh thực sự muốn đến Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thậm chí khi đó, cô ta còn ép đưa Dương Thanh về nhà mình. Mãi cho đến lúc này, cô ta mới hiểu được mình đã hành động ngu xuẩn cỡ nào.

"Xin… Xin lỗi!"

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Quách Sở Sở lại lúng túng biểu đạt lòng áy náy.

Dương Thanh cười nhìn Quách Sở Sở, sau đó mới nhìn sang Thượng Quan Nhu, nói: 'Chúng ta đi thôi!"

"Được!"

Thượng Quan Nhu mời Dương Thanh cùng lên xe, anh bước lên trước, Thượng Quan Nhu mới theo sau.

Nhìn theo đoàn xe của Hoàng tộc Thượng Quan đi xa, Quách Sở Sở mới như giật mình tỉnh mộng, cô ta nhìn sang ông nội, hỏi: "Ông ơi, người tên Thanh này rốt cuộc là ai mà có thể được cả Thượng Quan Hoàng mời tới, thậm chí ngay cả Thượng Quan Nhu đứng trước mặt anh ấy cũng có vẻ cực kì cung kính?"

Quách Thắng nheo mắt cười cười, nhìn Quách Sở Sở, nói: "Cậu ta tên Thanh, lại có thể được Thượng Quan Hoàng coi trọng, cháu nói xem, khắp Chiêu Châu này có bao nhiêu thanh niên được như vậy?"

Quách Sở Sở thoáng sửng sốt, ngay sau đó, một cái tên xuất hiện trong đầu cô ta.

Mặt cô ta liền dại ra: “Anh ấy… anh ấy là Dương Thanh!”

Quách Thăng mỉm cười gật đầu, nói với Quách Sở Sở: ‘Sở Sở, lần này cháu đã lập công lớn với nhà họ Quách chúng ta, cháu đón được cậu Thanh về đây, quan trọng hơn cả, cháu còn nhận được một lời hứa của cậu ấy”.

“Sau này, cháu được tự do rồi, ông sẽ không bao giờ nhúng tay vào việc hôn nhân của cháu nữa. Còn về phần Lý Bảo Phong kia, cậu ta không xứng với cô gái xuất sắc nhất của nhà họ Quách †a đâu”.

Nếu là trước đây Quách Thắng nói sẽ cho phép cô ta tự do kết hôn, chắc chắn cô ta sẽ vô cùng kích động.

Nhưng ngày hôm nay, gặp được Dương Thanh rồi, nỗi lòng kích động của Quách Sở Sở lại tiêu tan rất nhiều, đáy lòng chất chứa bao tình cảm phức tạp, cô ta chua chát cười nói: “Lần này coi như nhờ họa được phúc sao?”

Bên kia, Dương Thanh ngồi trên xe riêng của Thượng Quan Hoàng tiến về phía Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thượng Quan Nhu cười cười nhìn chằm chằm Dương Thanh, Dương Thanh bị soi kĩ đến mất tự nhiên, bèn bất đắc dĩ nói: “Chị cứ nhìn chằm chằm tôi như thế để làm gì?”

“Hì hì”

Thượng Quan Nhu cười ra tiếng, sau đó nhanh chóng đổi bộ mặt phong tình quyến rũ liếc anh một cái: ‘Gặp lại tôi mà cậu chẳng hề kích động chút nào nhỉ”.

“Nói sao thì chúng ta cũng coi như là chỗ bạn bè, bạn bè lâu ngày gặp lại chẳng lẽ không phải là một chuyện đáng để vui mừng hay sao?”

Chương 2326:

Dương Thanh gật đầu: ‘Đúng là một chuyện đáng để vui mừng, chỉ có điều, tôi mới tới Hoàng thành Thượng Quan đã bị người của một gia tộc hàng đầu nơi này cho một đòn cảnh cáo, chị là bạn tôi nên phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đấy”.

Dĩ nhiên Thượng Quan Nhu cũng hiểu, ý Dương Thanh đang muốn nói đến chuyện Lý Bảo Phong đuổi theo anh tới nhà họ Quách.

“Ở Hoàng thành Thượng Quan này, nhà họ Lý mạnh lắm à?”

Dương Thanh không muốn nói nhảm thêm nữa, bèn nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi thẳng.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Nhu dần biến mất, sắc mặt cô ta trở nên nghiêm túc, nói: ‘Nghe bảo, cụ tổ của nhà họ Lý, tức là cụ nội của Lý Bảo Phong, vẫn còn sống”.

“Theo như lời ông nội tôi nói, nếu cụ tổ nhà họ Lý còn sống thì võ thuật hẳn đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh’.

“Không chỉ có thế, nhà họ Lý còn có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu bọn họ đối đầu với Hoàng tộc họ Thượng Quan thì quả đúng là một mối nguy hiểm cực lớn’.

Nghe Thượng Quan Nhu nói thế, Dương Thanh mới hiểu vì sao Lý Bảo Phong lại dám ngông cuồng đến vậy trước mặt Thượng Quan Nhu, quả đúng là nhà họ Lý rất mạnh.

Vậy thì, vừa rồi anh đã ra tay đánh Lý Bảo Phong, liệu nhà họ Lý có ý định trả thù mình không?

Dương Thanh đột nhiên có một nghi hoặc lớn.

Anh được Hoàng tộc Thượng Quan mời nên mới tới Hoàng thành Thượng Quan, trùng hợp đi cùng chuyến bay với Lý Bảo Phong, đã vậy còn ngồi cạnh Quách Sở Sở.

Quách Sở Sở là vợ chưa cưới của Lý Bảo Phong. Với tính cách hống hách của anh ta chắc chăn sẽ gây chuyện với Dương Thanh.

Cứ như vậy, hai người xảy ra xung đột.

Dương Thanh nghe Thượng Quan Nhu nói mới biết thực lực của nhà họ Lý vô cùng mạnh, nói là ngang bằng Hoàng tộc cũng không ngoa.

Liệu đây có phải là âm mưu của Hoàng tộc Thượng Quan không?

Cố tình dụ anh tới Hoàng thành Thượng Quan gây sự với nhà họ Lý, sau đó bọn bọn chính là kẻ được lợi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Dương Thanh trầm xuống.

“Cậu Thanh sao thế?”

Thượng Quan Nhu cảm nhận được sự thay đổi của anh, vội vàng hỏi thăm.

Dương Thanh lắc đầu đáp: “Không sao, đột nhiên nghĩ tới vài chuyện không hay thôi”.

“ÀI”

Thấy anh không muốn nói nhiều, cô ta cũng không hỏi tiếp nữa. Nhưng cô ta dám chắc, vừa rồi tâm trạng của anh đột nhiên rất kém.

Dương Thanh ghét nhất bị người khác lợi dụng. Nếu Hoàng tộc Thượng Quan thật sự muốn mượn tay anh giải quyết nhà họ Lý, bọn họ có thể yêu cầu anh ra tay làm điều kiện hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.

Dù họ không làm vậy, Dương Thanh cũng có thể nể tình Thượng Quan Nhu giúp bọn họ một lần.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của mình anh. Rốt cuộc đi cùng chuyến bay với Lý Bảo Phong, ngồi cạnh Quách Sở Sở là trùng hợp hay là âm mưu của Hoàng tộc Thượng Quan, tạm thời anh vẫn chưa thể xác định.

“Ông nội chị là người thế nào?”, Dương Thanh đột nhiên hỏi.

Thượng Quan Nhu sững sờ, vội đáp: “Kiêu hùng!”

Đây chính là hình tượng Thượng Quan Hoàng trong lòng cô ta.

Chương 2327:

“Có thể nói, Hoàng tộc Thượng Quan có thể đạt được như ngày nay phần lớn nhờ vào ông nội tôi”.

“Chỉ cần cho ông nội thêm một chút thời gian nữa, chắc chắn ông có thể xử lý được nhà họ Lý”.

Thượng Quan Nhu kiên định nói: “Một khi nhà họ Lý bị diệt, thực lực của Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tăng vọt”.

Dương Thanh như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu. Nếu nhà họ Lý diệt vong, chỉ cần Hoàng tộc Thượng Quan dùng chút thủ đoạn là có thể thu về toàn bộ cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý.

Hiện giờ nhà họ Lý có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí đến cả cụ tổ vẫn còn sống.

Có thể nói, chỉ cân khống chế được nhà họ Lý, thực lực Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tăng gấp bội.

Kỳ thực, không chỉ Hoàng tộc Thượng Quan, các Hoàng tộc khác cũng vậy. Mỗi một Hoàng thành đều có mấy gia tộc lớn ngoài Hoàng tộc.

Nếu Hoàng tộc có thể tập hợp thế lực của mấy.

gia tộc này lại, thực lực đều sẽ được nâng cao.

Giống như Hoàng tộc họ Diệp vốn tổn thất gần nửa cao thủ Thần Cảnh, mấy gia tộc lớn khác trong Hoàng thành Diệp liên thủ muốn lật đổ họ.

Kết quả Diệp Hoàng thể hiện thực lực Siêu Phàm Cảnh, khống chế mấy gia tộc lớn đó.

Thoáng chốc, thực lực của Hoàng tộc họ Diệp †ừ yếu nhất thành mạnh nhất bốn Hoàng tộc.

“Ông nội chị đúng là một người kiêu hùng!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng: “Nếu không cũng sẽ không để một cô gái như chị làm người thừa kế đời thứ ba, thậm chí còn cho chị tham gia tranh giành quyền lực với người thừa kế đời thứ hai”.

Hiện giờ Thượng Quan Nhu đã là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, chỉ cần Thượng Quan Hoàng †rụ vững thêm vài năm, thực lực của cô ta sẽ càng mạnh hơn. Đến lúc đó tranh với bậc cha chú cũng có khả năng thắng rất lớn.

Thượng Quan Nhu mỉm cười hỏi Dương Thanh: “Nếu thật sự có ngày đó, cậu sẽ giúp tôi chứ?”

Dương Thanh cười híp mắt đáp: “Vậy thì phải xem chị có thể cho tôi cái gì”.

Thượng Quan Nhu tươi cười nói: “Tôi có thể cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn”.

“Khu khu…

Dương Thanh giả bộ ho khan, che giấu sự bối rối.

Anh không biết cách đối phó với sự quyến rũ của phụ nữ.

“Ha ha ha..”, Thượng Quan Nhu đắc ý bật cười.

Chiếc xe lao vun vút trên đường, hai mươi phút sau châm chầm đi vào một trang viên xa hoa, chính là Hoàng phủ Thượng Quan.

So với nơi này, trang viên của nhà họ Quách chẳng thấm vào đâu. Hoàng phủ Thượng Quan lớn gấp gần bốn lần trang viên nhà họ Quách.

Trong Hoàng phủ, nơi nơi đều là kiến trúc đình đài cổ xưa, tựa như một phủ đệ của Đế vương thời xưa, ở đâu cũng có lính gác mặc áo giáp.

Dương Thanh cảm nhận được mấy luồng khí tức mạnh mẽ, tất cả đều là Thần Cảnh đỉnh phong.

“Tới rồi!”

Xe đỗ lại trước cổng cung điện, Thượng Quan Nhu cười nói: “Ông nội tôi đã chờ sẵn, để tôi dẫn cậu đi gặp ông ấy”.

Dương Thanh đi theo cô ta vào trong cung điện.

Chương 2328:

Bọn họ nhanh chóng gặp được Thượng Quan Hoàng đang ngồi trên ngai vàng.

Thượng Quan Hoàng hơi khác các Hoàng Chủ còn lại. Lão ta mặc một bộ áo vải màu sáng, trông rất mộc mạc giản dị, nhưng khi ngồi trên ngai vẫn rất cao quý.

Lúc này, lão ta đang mỉm cười ôn hoà nhìn Dương Thanh.

“Cậu Thanh ghé thăm là vinh hạnh của Hoàng tộc Thượng Quan chúng tôi!”

Lão ta đột nhiên cười nói, đứng dậy đi xuống.

Đến khi còn cách anh chưa đầy một mét, lão †a chủ động giơ tay ra.

Tuy Dương Thanh đang nghỉ ngờ lão ta giăng bãy mình và nhà họ Lý xảy ra xung đột nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, không thể tỏ rõ thái độ. Anh cũng giơ tay bắt tay với Thượng Quan Hoàng.

Dương Thanh cười nói: “Hoàng Chủ khách sáo quái”

“Tôi đã cho người chuẩn bị tiệc rượu, mời cậu Thanh dời bước!”, Thượng Quan Hoàng nhiệt tình mời mọc.

Cùng lúc đó, Lý Bảo Phong bị Dương Thanh đánh hôn mê đã được đưa về nhà họ Lý.

“Khốn kiếp, rốt cuộc là kẻ nào dám đánh con trai tôi?”

Trong phòng của Lý Bảo Phong, một người trung niên đang giận dữ chất vấn.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đưa Lý Bảo Phong về cuống quýt nói: “Cậu Phong bị một người chưa tới ba mươi tuổi một đòn đánh hôn mê”.

“Hả?”

Sắc mặt người trung niên càng thêm âm trầm: “Dù Bảo Phong không tài giỏi nhưng tốt xấu gì cũng là cao thủ Vương Cảnh hậu kỳ. Nhìn tình hình của nó, người đánh nó ít nhất cũng phải là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ”.

“Bên cạnh Bảo Phong còn có một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ là ông bảo vệ, sao nó có thể bị một thằng ranh chưa tới ba mươi đánh bị thương được?”

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ phụ trách bảo vệ Lý Bảo Phong vội vàng giải thích: “Quách Thắng của nhà họ Quách và Thượng Quan Nhu của Hoàng tộc Thượng Quan đều có mặt, hết lòng bảo vệ người trẻ tuổi kia. Tôi thật sự không có cơ hội ra tay”.

“Quách Thăng! Thượng Quan Nhu!”

Người trung niên giận dữ nói: “Các người tưởng con trai của Lý Dương này dễ bắt nạt lắm sao?”

“Thằng ranh đánh Bảo Phong bị thương nặng kia nhất định phải trả giá đắt!”

Hiện giờ, toàn thân Lý Dương ngập tràn sát khí.

Mặc dù ông ta có không ít con, Lý Bảo Phong cũng không phải đứa có thiên phú võ thuật mạnh nhất nhưng lại là đứa con trai ông ta yêu thương nhất.

Anh ta bị thương nặng đến mức hôn mê bất tỉnh, sợ là dù có tỉnh lại cũng không còn tu vi võ thuật.

Gia tộc lớn như nhà họ Lý đều phải dựa vào thực lực võ thuật. Tuy Lý Bảo Phong không có thiên phú mạnh mẽ nhưng cũng rất khá, có khả năng đạt tới Thần Cảnh.

Thế nhưng giờ đây, tu vi của anh ta đã bị phế bỏ, sau này chỉ là một kẻ vô dụng, không có duyên với trung tâm quyền lợi của gia tộc.

Tất cả đều nhờ Dương Thanh ban tặng.

Cao thủ đưa Lý Bảo Phong trở về vội báo cáo: “Thưa cậu, hình như người trẻ tuổi kia có lai lịch không nhỏ đâu. Đến cả Thượng Quan Nhu cũng phải khép nép trước mặt cậu ta, nói là khách quý của Thượng Quan Hoàng”.

“Không cần biết cậu ta là ai, dám phế võ công của con tôi thì phải trả giá”.

Lý Dương không thèm để ý lời nhắc nhở của đối phương, nghiến răng nói: “Nếu không bắt nó trả giá, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tưởng nhà họ Lý dễ bắt nạt”.

Chương 2329:

Dứt lời, ông ta hùng hổ lao ra ngoài, dẫn theo một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Lúc này, Dương Thanh đang ở trong phòng tiệc của Hoàng tộc Thượng Quan. Ngồi cùng bàn với anh đều là những người năm quyền, còn thế hệ trẻ chỉ có Thượng Quan Nhu có tư cách ngồi ở đây.

“Tôi mời cậu Thanh một chén!”

“Cậu Thanh còn trẻ đã có được thực lực mạnh mẽ như vậy, đúng là thiên tài hiếm cớ”.

Bữa cơm này rất khó chịu, bởi vì bên tai Dương Thanh cứ ong ong vì mấy lời nịnh nọt tâng bốc.

Nếu không vì nể mặt Thượng Quan Nhu, anh đã quay lưng bỏ đi rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là anh còn muốn mượn sức Hoàng tộc Thượng Quan giúp †ập đoàn Nhạn Thanh phát triển hơn nữa.

Hoàng tộc họ Diệp đã tuyên bố muốn chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh. Mặc dù Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều tỏ thái độ kiên quyết cắt đứt quan hệ với Hoàng tộc họ Diệp, muốn hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng dù sao đối thủ

cũng là một Hoàng tộc. Bọn họ chèn ép vẫn sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ tới tập đoàn Nhạn Thanh.

Nếu được cả Hoàng tộc Thượng Quan ủng hộ, †ập đoàn Nhạn Thanh không cần sợ bị Hoàng tộc họ Diệp chèn ép nữa.

“Lần này tôi mời cậu Thanh tới là muốn biết, có phải cậu đã đạt tới Siêu Phàm Cảnh rồi không?”

Sau bữa ăn, Thượng Quan Hoàng đột nhiên nhìn Dương Thanh dò hỏi.

Đám người còn lại đều im bặt, kinh hãi nhìn về phía anh.

Không mấy ai biết chuyện Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đa phần đều chỉ đoán già đoán non.

Thượng Quan Hoàng cũng chỉ suy đoán như vậy.

Bởi vì bọn họ chưa từng nghe nói có cao thủ Siêu Phàm Cảnh chưa tới ba mươi tuổi.

Đến cả gia tộc Cổ Võ cũng rất hiếm có thiên tài võ thuật như vậy, đừng nói là người thường.

Cuối cùng cũng nói tới chuyện chính rồi sao?

Dương Thanh cười híp mắt nhìn lão ta: “Trước khi trả lời tôi cũng muốn hỏi Thượng Quan Hoàng một chuyện”.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày hỏi: “Cậu muốn hỏi gì?”

“Tôi chạm mặt với người nhà họ Lý và nhà họ Quách trên chuyến bay tới Hoàng thành Thượng Quan. Liệu chuyện này có liên quan tới Hoàng tộc Thượng Quan không?”

Anh không hỏi thẳng có liên quan tới Thượng Quan Hoàng hay không đã là nể mặt lão ta lắm rồi.

Nghe vậy, tất cả đều khiếp sợ.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Hoàng lập tức biến mất, sắc mặt sa sâm.

Thấy thế, Thượng Quan Nhu hốt hoảng nói: “Sao có thể như vậy được?”

“Cậu Thanh hiểu lầm gì chăng? Ông nội chỉ mời cậu tới Hoàng thành Thượng Quan, không hề hẹn thời gian cụ thể, làm sao khiến cậu gặp người nhà họ Lý và nhà họ Quách được?”

Dương Thanh không thèm quan tâm tới lời giải thích của cô ta.

Nghe có vẻ Thượng Quan Hoàng sẽ không làm vậy, nhưng không có nghĩa điều này không thể xảy ra. Dù sao Dương Thanh cũng đi từ Hoàng thành Long tới Hoàng thành Thượng Quan.

Rất ít người đi lại giữa hai Hoàng thành. Hầu như mỗi Hoàng thành đều độc lập, không hề có chuyện qua lại với nhau.

Lý Bảo Phong và Quách Sở Sở đều là người của các gia tộc hàng đầu Hoàng thành Thượng Quan, còn có hôn ước với nhau.

Chương 2330:

Người như bọn họ rất ít khả năng sẽ tới Hoàng thành Long, đã vậy còn chạm mặt Dương Thanh.

Thượng Quan Nhu còn định tiếp tục giải thích lại bị Thượng Quan Hoàng ngăn lại: “Cậu Thanh đang nghỉ ngờ tôi sao?”

Dương Thanh không hề do dự gật đầu: “Dù sao mọi chuyện cũng quá trùng hợp”.

Thoáng chốc, bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Mọi người đều thấp thỏm lo âu.

Nhất là Thượng Quan Nhu, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Cô ta và Dương Thanh được coi là bạn bè, cũng biết rõ thực lực của anh mạnh mẽ. Nếu bây giờ anh và Thượng Quan Hoàng xảy ra xung đột, sợ là cả Hoàng tộc Thượng Quan sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.

“Ha ha…”

Thượng Quan Hoàng nhìn Dương Thanh một lúc lâu, đột nhiên cười phá lên: “Cậu Thanh vui tính thật đấy, còn nghi ngờ tôi giăăng bẫy khiến cậu xung đột với nhà họ Lý”.

“Chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng, Hoàng tộc Thượng Quan không giải quyết được nhà họ Lý sao?”

“Tôi dám cam đoan, chuyện này không phải do tôi làm”.

Dương Thanh cũng cười nói: “Vậy thì tại tôi nhỏ nhen rồi, mong Hoàng Chủ tha thứ”.

“Cậu Thanh nói nghiêm trọng quá. Cậu vừa tới Hoàng thành Thượng Quan đã xích mích với người nhà họ Lý, nghĩ vậy cũng dễ hiểu thôi”.

Thượng Quan Hoàng cười híp mắt nhìn chằm chăm Dương Thanh: “Bây giờ cậu đã có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?”

Ngay sau đó, trên người lão ta toát ra một khí thế khủng bố càn quét về phía Dương Thanh.

Đám người Hoàng tộc Thượng Quan đều hoảng hốt, cảm thấy như đang bị một ngọn núi lớn đè nặng trên vai.

Chỉ mình Dương Thanh vẫn vững vàng, không hề bị ảnh hưởng.

€ó lẽ thực lực của Thượng Quan Hoàng đang là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, vấn chưa làm gì được anh.

“Hoàng Chủ chỉ còn một bước nữa, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đạt tới Siêu Phàm Cảnh, đúng là xuất chúng”.

Dương Thanh mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thượng Quan Hoàng lập tức thu lại khí thế trên người. Tuy Dương Thanh không trực tiếp trả lời nhưng liếc mắt có thể nhìn thấu thực lực thật sự của lão ta là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chứng tỏ anh đã đột phá Siêu Phàm Cảnh.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng trở nên nghiêm trọng, sâu xa nói: “Cậu Thanh quả là thiên tài hiếm có, sợ là thiên tài của gia tộc Cổ Võ cũng phải thua xa”.

Đúng lúc này, hai luồng khí thế khủng bố bỗng ập tới.

Thượng Quan Hoàng lập tức cau mày: “Kẻ nào?”

Câu chất vấn như tiếng sấm rền vang vọng khắp Hoàng phủ Thượng Quan.

“Lý Dương của nhà họ Lý tới đòi công bằng!”

Tiếng đáp lại của Lý Dương cũng vang vọng.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan đều kinh hãi, không ngờ người của nhà họ Lý dám vô lễ xông vào Hoàng tộc, đáp trả Thượng Quan Hoàng, còn lớn tiếng tuyên bố muốn đòi công bằng.

Cảm nhận được hai luồng khí thế võ thuật mạnh mẽ ập tới, sắc mặt Thượng Quan Hoàng trở nên âm trầm.

Ngay sau đó có hai người xuất hiện trong phòng tiệc.

Chương 2331:

“Lý Dương, cậu to gan thật đấy, dám ngang nhiên xông vào Hoàng tộc Thượng Quan!”

Người trung niên bên cạnh Thượng Quan Hoàng nghiêm giọng quát.

Lý Dương lạnh lùng nhìn lão ta: “Tam hoàng tử bớt giận. Tôi xông vào Hoàng tộc Thượng Quan không phải vì vô lễ với Hoàng tộc các ông, mà là muốn bắt kẻ phế võ công của con tôi về nhà họ Lý”.

Người trung niên vừa quát tháo Lý Dương chính là bố của Thượng Quan Nhu, cũng là Tam hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Tử Khiêm, thực lực Thần Cảnh hậu kỳ.

Nghe Lý Dương nói vậy, Thượng Quan Tử Khiêm sa sầm mặt: “Ông can đảm thật đấy, dẫn người xông vào Hoàng tộc còn dám nói không phải vô lễ với chúng tôi?”

Ánh mắt Lý Dương loé lên sát khí mãnh liệt, nhìn chằm chằm Thượng Quan Tử Khiêm nói: “Tam hoàng tử đã nói vậy, tôi cũng không còn gì để nói”.

“Nhưng hung thủ phế bỏ tu vi của con trai tôi nhất định phải đi theo tôi một chuyến!”

Thái độ của Lý Dương vô cùng hống hách.

Từ đầu đến cuối Dương Thanh vẫn bình tĩnh ngồi xem, giống như chuyện Lý Bảo Phong bị phế võ công không liên quan gì tới anh.

Thượng Quan Hoàng cũng im lặng không nói, chỉ là trong đáy mắt chợt loé lên một tia sát khí.

Thượng Quan Tử Khiêm thấy Lý Dương kiêu căng như vậy, cả giận nói: “Hoàng tộc Thượng Quan không có hung thủ ông muốn tìm. Tôi cho ông ba mươi giây, lập tức cút khỏi đây maul”

Lý Dương không thèm để ý. Ông ta đã dám dẫn người tới, còn nghênh ngang xông vào đòi người, đương nhiên dám chắc Hoàng tộc Thượng Quan không dám giết mình.

Từng giây từng phút trôi qua, Lý Dương và Thượng Quan Tử Khiêm giằng co, không ai chịu lên tiếng.

Cả phòng tiệc rộng lớn bị bao trùm bởi khí tức của cao thủ Thần Cảnh.

Không khí trở nên kịch liệt. Ba mươi giây sắp hết, Lý Dương đột nhiên nhìn xung quanh, cuối cùng dán mắt lên người Dương Thanh.

Trong này chỉ có mình cậu ta là người ngoài, có vẻ chưa tới ba mươi tuổi tại được ngồi ở ghế bên trái Thượng Quan Hoàng, chứng tỏ thân phận của cậu ta rất cao quý.

Hiển nhiên, cậu ta chính là người phế bỏ tu vi của Lý Bảo Phong.

“Gậu là người phế bỏ tu vi của con tôi đúng không?”

Lý Dương nghiêm trọng chất vấn.

Bấy giờ, Dương Thanh mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn ông ta, ánh mắt bình thản: “Đúng là tôi đã đánh một thằng vô dụng ở nhà họ Quách, chỉ là không biết anh ta có phải con của ông không”.

Am!

Nghe vậy, Lý Dương nổi trận lôi đình.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sau lưng ông †a cũng bộc phát khí thế mạnh mẽ.

Lý Dương vốn là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Thoáng chốc, sát khí của hai cao thủ Thần Cảnh khoá chặt Dương Thanh.

Những người có cảnh giới thấp trong phòng tiệc đều cảm thấy áp lực khủng bố.

Nhưng Dương Thanh vẫn bình tĩnh như không.

“Làm càn!”

Thượng Quan Nhu lập tức quát lớn, đứng chăn trước người anh, căm giận nhìn Lý Dương: “Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc Thượng Quan, ông muốn làm gì?”

Chương 2332:

Lúc ở trước mặt Dương Thanh, trông cô ta rất yếu đuối nhưng dù sao cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, trẻ như vậy đã được chọn làm người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc Thượng Quan.

Mặc dù trẻ hơn Lý Dương rất nhiều nhưng khí thế của cô ta lại khiến Lý Dương cảm thấy áp lực rất lớn.

“Ông thật sự tưởng Hoàng tộc Thượng Quan không dám bắt ông lại sao?”

Thượng Quan Tử Khiêm cũng bộc phát thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, giận dữ quát.

Sắc mặt Lý Dương tối sâm, không thèm che giấu ý muốn giết chết Dương Thanh.

Dương Thanh khá kinh ngạc, không ngờ còn có người dám ngông cuồng như vậy ở Hoàng tộc Thượng Quan. Nhà họ Lý này thật không đơn giản.

Lúc Thượng Quan Nhu nói rất có thể cụ tổ của bọn họ còn sống trong nhà họ Lý, đồng thời còn có thực lực Siêu Phàm Cảnh, anh vốn còn coi thường. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ đây là sự thật.

Nếu không, Lý Dương đã không dám ngông cuồng như thế trước mặt Thượng Quan Hoàng.

Thượng Quan Hoàng vẫn không nói một lời, tựa như chuyện này chẳng liên quan gì tới lão ta.

“Ranh con, có giỏi thì mày cứ trốn ở Hoàng tộc Thượng Quan cả đời đi!”

Lý Dương nhìn chăm chăm Dương Thanh hồi lâu, chợt nghiến răng nói.

Dứt lời, ông ta quay lưng rời đi.

Mấy cao thủ Thần Cảnh lập tức xông lên chặn lại.

“Hoàng Chủ định bắt tôi lại sao?”

Lý Dương dậm chân nhìn Thượng Quan Hoàng, lạnh giọng hỏi.

Lão ta nhìn chăm chăm đối phương vài giây rồi phất tay: “Thả cậu ta đi!”

Mấy cao thủ Thần Cảnh kia lập tức biến mất.

Lý Dương nhếch miệng cười châm chọc, nhìn Dương Thanh rồi nghênh ngang rời đi.

Sau đó, Thượng Quan Tử Khiêm tức giận nói: “Khốn nạn! Người nhà họ Lý ngày càng ngông cuồng!”

Thượng Quan Nhu không nói năng gì, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại loé lên sát khí mạnh mẽ.

Cô ta lo lắng nhìn Dương Thanh, thấy anh tỏ ra bình tĩnh mới thoáng yên tâm.

Cô ta biết anh rất mạnh, nhưng cũng biết rõ cụ tổ nhà họ Lý có khả năng còn sống. Nếu vừa rồi anh không nhịn được ra tay giết Lý Dương, sợ là sẽ chọc giận chủ nhà họ Lý.

Lý Bảo Phong chỉ là một dòng chính đời thứ ba, đừng nói là bị phế bỏ tu vi, có chết cũng chẳng sao.

Nhưng Lý Dương lại là người thừa kế nhà họ Lý. Ông ta mà bị Dương Thanh lấy mạng, nhà họ Lý sẽ không bỏ qua cho anh.

Một khi cụ tổ của bọn họ ra mặt, sợ là Dương Thanh cũng khó có thể đối phó.

Bản thân Thượng Quan Nhu không hề ý thức được, mình đang lo Dương Thanh bị cụ tổ nhà họ Lý làm hại chứ không phải Hoàng tộc Thượng Quan gặp nguy hiểm.

“Để cậu Thanh chê cười rồi!”

Thượng Quan Hoàng cười tự giễu: “Không phải tôi không muốn động vào nhà họ Lý, mà là tạm thời không thể làm gì được”.

Dương Thanh cười nhạt đáp: “Không dám!

Hoàng Chủ đã có thể nhịn được, đương nhiên phải có lý do”.

Cùng lúc đó, Lý Dương đã rời khỏi Hoàng phủ Thượng Quan.

Chương 2333:

“Mau mau mau, tăng tốc hết cỡ cho tôi!”

Vừa lên xe, Lý Dương đã hoảng loạn thúc giục.

“Uỳnh!”

Tiếng động cơ xe gào thét. Chiếc xe lao như bay về phía nhà họ Lý.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi theo ông ta khó hiểu hỏi: “Sao cậu chủ lại vội vàng trở về như vậy?”

Trên mặt Lý Dương tràn đầy sợ hãi, không nói một lời.

“KítI”

Đúng lúc này, một chiếc xe tải hạng nặng bỗng đâm sầm vào xe của Lý Dương.

Tiếng va chạm thật lớn vang lên, chiếc xe lộn vài vòng trên không trung mới nặng nề rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một lão già mặc áo đen bỗng xuất hiện đằng trước chiếc xe.

“Cậu Dương có sao không?”

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bò ra khỏi xe, lo lãng hỏi Lý Dương đang máu me đầy mặt.

Lý Dương đang định lên tiếng thì trông thấy lão già áo đen kia, lập tức sợ sệt nói: “Không…”

“Phập!”

Ông ta mới nói ra một chữ “không”, lão già áo đen đã biến mất.

Trên cổ Lý Dương xuất hiện một đường máu cực nhỏ. Máu tươi dần tràn ra, vẻ mặt sợ hãi của ông ta cứng đờ, ngã lăn ra đất.

“Cậu Dương!”

Lúc này, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhà họ Lý mới lấy lại tinh thần, giật mình hét toáng lên.

Tin tức Lý Dương bị giết gây chấn động cả Hoàng thành Thượng Quan.

Nhà họ Lý là gia tộc mạnh nhất chỉ sau Hoàng tộc Thượng Quan, Lý Dương lại là người thừa kế.

Trong một toà biệt thự cao cấp của Hoàng tộc Thượng Quan, Dương Thanh cũng nhận được †in tức, sắc mặt nghiêm trọng.

Anh cảm giác từ khi bước lên chuyến bay tới Hoàng thành Thượng Quan, anh đã rơi vào một cái bẫy.

Anh cứ tưởng Thượng Quan Hoàng muốn mượn tay mình đối phó nhà họ Lý, nhưng sau khi tiếp xúc với lão ta, anh bỗng cảm thấy không phải do lão ta làm.

Nhưng ở đây là Hoàng tộc Thượng Quan, nếu cái bây này không liên quan tới bọn họ thì có thể là ai?

"Cậu Thanh!"

Ngay khi anh đang nghi ngờ, Thượng Quan Nhu đột nhiên tìm tới.

Dương Thanh hỏi: "Chị tìm tôi có chuyện gì sao?"

Cô ta gật đầu đáp: "Chắc cậu cũng đã biết tin Lý Dương bị giết trên đường rời khỏi Hoàng tộc Thượng Quan".

Dương Thanh gật đầu, lạnh lùng đáp: "Nghe nói là gặp tai nạn giao thông phải không?"

Dương Thanh đọc báo của Hoàng thành Thượng Quan mới biết Lý Dương bị tai nạn giao thông.

Nhưng anh biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chương 2334:

Nhà họ Lý vốn rất mạnh, thậm chí có thể uy hiếp địa vị của Hoàng tộc Thượng Quan. Đây cũng là lí do Lý Dương dám xông vào Hoàng tộc Thượng Quan nhưng Thượng Quan Hoàng không giết ông ta.

Vậy mà Lý Dương lại gặp nạn trên đường rời khỏi Hoàng tộc Thượng Quan. Ông ta là người thừa kế nhà họ Lý, chuyện này chỉ có thể gây thù oán giữa nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan.

Thậm chí là có khả năng khai chiến!

Lúc này, Thượng Quan Nhu rất lo lắng, lắc đầu nhìn anh: "Tai nạn giao thông chỉ là nguy trang. Lý Dương chết vì một dao trí mạng".

"Mặc dù cao thủ Thần Cảnh đi cùng Lý Dương còn sống nhưng không biết bị cái gì kích thích, đã biến thành một kẻ ngu".

"Người có thể dễ dàng lấy mạng cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, còn khiến cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong biến thành đồ đần tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn thực lực của đối phương phải là Siêu Phàm Cảnh".

Dương Thanh không biết những chuyện này, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Thượng Quan Nhu nói không sai, chắc chắn đối phương phải là cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh không thể làm được như vậy.

“Hiện giờ thái độ của nhà họ Lý như thế nào?”, Dương Thanh hỏi.

Thượng Quan Nhu lắc đầu đáp: “Tạm thời chưa biết được, nhưng có thể chắc chắn bọn họ sẽ tính mối thù này lên đầu Hoàng tộc Thượng Quan”.

“Chỉ là không biết bao giờ bọn họ mới ra tay”.

Dương Thanh nghỉ hoặc hỏi: “Chủ nhà họ Lý không phải kẻ ngu, chẳng lẽ không thấy chuyện này có điểm đáng ngờ sao? Bọn họ khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan, dù tiêu diệt được đối thủ thì bản thân cũng phải tổn thất nặng nề, không sợ lúc đó bị gia tộc khác hưởng lợi sao?”

Tuy anh nói rất thẳng thắn nhưng sự thật chính là như vậy.

Thượng Quan Nhu lắc đầu nói: “Cậu không biết chủ nhà họ Lý. Ông ta là một kẻ điên, thực lực võ thuật cực mạnh. Bây giờ còn có tin đồn cụ tổ nhà họ Lý vẫn còn sống. Nếu có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ ra tay với Hoàng tộc Thượng Quan”.

“Còn chuyện gia tộc khác hưởng lợi như cậu nói tuyệt đối không có khả năng”.

“Bởi vì ở Hoàng thành Thượng Quan, nhà họ Lý có ưu thế tuyệt đối có thể tiêu diệt các gia tộc khác”.

“Không dám giấu cậu, thậm chí tôi còn hoài nghỉ cái chết của Lý Dương là nhà họ Lý tự giở trò, kiếm cớ khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan”.

Nghe Thượng Quan Nhu nói vậy, Dương Thanh cũng ngây dại.

“Chắc là không phải đâu”.

Anh kinh ngạc nói: “Nếu nhà họ Lý muốn đối đầu Hoàng tộc Thượng Quan cũng đâu cần phải giết Lý Dương?”

Thượng Quan Nhu đăng chát nói: “Cậu biết tại sao bốn Hoàng tộc có thể đứng vững suốt mấy.

trăm năm không?”

Thấy Dương Thanh lắc đầu, cô ta giải thích: “Bởi vì ở bốn Hoàng thành có người bảo vệ quy.

†äc. Chính vì thế, Hoàng tộc mới có thể sừng sững không ngã”.

“Người bảo vệ quy tắc sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến giữa các cao thủ trong Hoàng thành, chỉ khi Hoàng tộc gặp tai hoạ mới xuất hiện”.

“Nếu nhà họ Lý ngang nhiên khai chiến, dù có thể huỷ diệt được Hoàng tộc Thượng Quan thì những người bảo vệ quy tắc

kia cũng sẽ không cho phép”.

“Nhưng nếu người thừa kế nhà họ Lý bị Hoàng tộc Thượng Quan đoạt mạng, nhà họ Lý sẽ có lý do đối đầu với Hoàng tộc, người bảo vệ quy tắc không ngăn được”.

Dương Thanh không hề hay biết những chuyện này, bây giờ nghe xong giật mình kinh hãi.

“Người bảo vệ quy tắc?”

Chương 2335:

Anh ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ bọn họ dễ bị lừa như vậy sao? Rõ ràng Hoàng tộc Thượng Quan không giết Lý Dương mà bọn họ vẫn cho phép nhà họ Lý khai chiến?”

“Nếu nhà họ Lý có người đấu lại được người bảo vệ quy tắc thì sao?”, Thượng Quan Nhu đột nhiên hỏi.

Dương Thanh sững sờ, lập tức đáp: “Vậy thì dù người bảo vệ quy tắc biết cái chết của Lý Dương không liên quan tới Hoàng tộc Thượng Quan cũng chỉ có thể bị nhà họ Lý ngăn chặn.

Một khi bọn họ diệt được Hoàng tộc Thượng Quan, sợ là Hoàng tộc sẽ phải đổi sang họ Lý”.

Sự tồn tại của người bảo vệ quy tắc vốn là vì giữ gìn ổn định cho Hoàng thành. Nếu Hoàng tộc bị diệt, chỉ cần một gia tộc khác kịp thời thay thế thì cục diện ở Hoàng thành sẽ không bị ảnh hưởng.

Lúc Thượng Quan Nhu nói cái chết của Lý Dương có thể do nhà họ Lý tự gây ra, Dương Thanh còn không tin. Nhưng sau khi nghe cô ta phân tích, anh lại cảm thấy khả năng này là rất lớn.

Xem ra nhà họ Lý không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. E là thực lực của bọn họ đã vượt xa Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu không nhà họ Lý đã không thể lung lay địa vị của Hoàng tộc.

“Dù đây chỉ là suy đoán của tôi nhưng tôi nghĩ đây rất có thể là sự thật”.

Thượng Quan Nhu nhìn Dương Thanh, trâm giọng nói: “Nếu nhà họ Lý thật sự muốn ra tay với Hoàng tộc Thượng Quan, tức là bọn họ tự tin năm chắc phần thăng”.

“Tôi cầu xin cậu một chuyện. Nếu Hoàng tộc Thượng Quan thật sự gặp phải tai hoạ diệt vong, mong cậu có thể ra tay cứu giúp”.

Lúc này, Thượng Quan Nhu đỏ bừng mắt nhìn anh, vẻ mặt khẩn khoản.

“Yên tâm, nếu thật sự có chuyện này, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói.

Khi ở Yến Đô, Thượng Quan Nhu không hề do dự đứng về phía anh, từ đó kết bạn được với anh.

Trước giờ Dương Thanh chưa từng keo kiệt .__ giúp đỡ bạn bè.

“Cảm ơn cậu!”

Thượng Quan Nhu vô cùng cảm kích.

Tuy Dương Thanh đồng ý lời cầu khẩn của Thượng Quan Nhu nhưng trong lòng anh cũng rất lo lắng. Anh biết có người bảo vệ quy tắc tồn tại.

Ở chiến trường cũng có những người bảo vệ quy tắc sở hữu thực lực đỉnh cao, bảo vệ quy tắc của chiến trường.

Nhưng anh không ngờ bốn Hoàng thành của Chiêu Châu cũng có người bảo vệ quy tắc.

Quan trọng nhất là, đến cả anh cũng không cảm giác được sự tồn tại của người bảo vệ quy tác này, chứng tỏ thực lực của đối phương cao hơn anh.

Thượng Quan Nhu không ở lại phòng Dương Thanh lâu. Sau khi anh hứa hẹn giúp đỡ liền rời khỏi.

Người thừa kế nhà họ Lý bị giết khiến cả Hoàng thành Thượng Quan đều như chìm trong sương mù. Nhất là người Hoàng tộc Thượng Quan đều nơm nớp lo sợ.

Dương Thanh đứng cạnh cửa sổ nhìn mây đen đầy trời, bỗng nói: “Cục diện Hoàng thành Thượng Quan sắp thay đổi rồi!”

Đúng lúc đó, anh bỗng cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ khủng bố ngay trong Hoàng phủ.

Nó khiến tim anh đập mạnh liên hồi.

“Chẳng lẽ đây chính là người bảo vệ quy tắc âm thầm bảo vệ Hoàng thành sao?”, Dương Thanh kinh ngạc lẩm bẩm.

Uy lực khiến người ta sợ hãi kia chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Dương Thanh muốn cảm giác lần nữa cũng không còn.

Chương 2336:

Hoặc có lẽ là vì Thượng Quan Nhu nói cho anh biết về sự tồn tại của người bảo vệ quy tắc nên anh mới cảm nhận được khí tức của ngườ đó!

Theo như anh cảm giác được, thực lực của người kia ít nhất cũng phải là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh, có lẽ thực tế còn mạnh hơn.

“Vậy có nghĩa là, nhà họ Lý biết người bảo vệ quy täc có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà vẫn dám khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan sao?”

Dương Thanh tự nhủ: “Nếu thật là như vậy, thực lực thật sự của nhà họ Lý phải mạnh tới mức nào?”

Ngay lúc ấy, mấy luồng khí tức mạnh mẽ bỗng ập tới Hoàng phủ Thượng Quan.

Người dân đầu là một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

“Người nhà họ Lý tới rồi sao?”

Dương Thanh lo lắng nhìn về phương xa.

Cùng lúc đó trong một tòa biệt thự xa hoa của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt mở choàng mắt.

Trong mắt lão ta lóe lên sát khí mãnh liệt: “Lý Giang Hùng, ông không nhịn nổi nữa rồi sao?”

Lý Giang Hùng là chủ nhà họ Lý có thực lực gần bằng Hoàng tộc Thượng Quan ở Hoàng thành.

Không ai ngờ tới lão ta cũng đã đột phá bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lúc này, Lý Giang Hùng dẫn theo hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và mười mấy cao thủ từ Thần Cảnh sơ kỳ đến hậu kỳ.

Đội ngũ này hoàn toàn có thể so với một Hoàng tộc.

“Thông báo toàn bộ mọi người chuẩn bị sẵn sàng khai chiến!”

Mệnh lệnh của Thượng Quan Hoàng khiến cả Hoàng tộc đều chấn động.

Ngay sau đó, mấy chiếc xe sang trọng xông tới. Lý Giang Hùng đi lên dẫn đầu một đám cao thủ Thần Cảnh.

“Hoàng Chủ Thượng Quan, Lý Giang Hùng tôi dẫn cao thủ nhà họ Lý tới xin đấu võ!”

Lý Giang Hùng cao giọng hô lên.

Giọng nói của lão ta như tiếng sấm cuồn cuộn, mang theo khí thế của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh càn quét cả Hoàng phủ Thượng Quan. Những người có thực lực dưới Thần Cảnh lập tức bị chấn động tới nội thương.

Dù là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, trung kỳ cũng bị ảnh hưởng, lảo đảo lùi lại.

Chỉ có cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ trở lên mới không bị thương tổn.

"Lý Giang Hùng, ông muốn chết hả?"

Giây tiếp theo, Thượng Quan Hoàng lập tức xuất hiện, giận dữ gầm thét, cũng bộc phát uy lực của bán bộ Siêu Phàm Cảnh tấn công cao thủ nhà họ Lý.

Cao thủ dưới Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý nhao nhao lùi về sau, lồng ngực như bị búa nện.

Nhưng người Lý Giang Hùng dẫn theo đều là cao thủ đứng đầu nhà họ Lý, chỉ có năm người dưới Thần Cảnh hậu kỳ.

Đám cao thủ do Thượng Quan Hoàng dẫn đầu hung tợn nhìn chăm chằm đám cao thủ họ Lý.

"Hoàng Chủ, tôi dẫn người tới muốn đấu võ, tại sao lại nói tôi muốn chết?"

Lý Giang Hùng cười lạnh, châm chọc nói: “Chẳng lẽ Hoàng Chủ bị cao thủ tôi dẫn tới dọa Sợ sao?”

Chương 2337:

Nghe vậy, người của Hoàng tộc Thượng Quan đều lườm ông ta sắp rách mí mắt. Bao nhiêu năm nay Hoàng tộc Thượng Quan chưa từng bị khiêu khích như vậy.

Nếu Lý Giang Hùng nói tới cái chết của Lý Dương và Lý Bảo Phong, Thượng Quan Hoàng còn có lý do đáp trả. Nhưng đối phương lại không hề nhäc tới, chỉ lấy cớ đấu võ.

Điều này năm ngoài dự đoán của Thượng Quan Hoàng, nhưng không thể không thừa nhận cách này còn thích hợp hơn lấy cớ trả thủ cho Lý Dương và Lý Bảo Phong.

Nói là đấu võ, sợ là để ra tay tàn ác với người của Hoàng tộc Thượng Quan. Sau này hoàn toàn có thể nói là nắm đấm không có mắt, không khống chế được sức mạnh. Người bảo vệ quy tắc cũng không có lý do nhúng tay vào.

Vậy thì Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có thể dựa vào chính mình chống đỡ nhà họ Lý.

“Được, ông chủ Lý đã muốn đấu võ, đương nhiên chúng tôi phải đồng ý”.

Thượng Quan Hoàng lạnh giọng đáp.

Chuyện đến nước này, lão ta không thể không đồng ý.

Lý Giang Hùng nhếch môi cười đắc ý: “Tôi dẫn theo mười hai cao thủ Thần Cảnh tới đây. Hoàng tộc Thượng Quan vốn có nhiều cao thủ Thần Cảnh hơn chúng tôi”.

“Vậy thì thi đấu mười hai trận, yêu cầu cao thủ cùng cấp bậc đấu với nhau, đến khi một bên nhận thua coi như kết thúc. Ông thấy sao?”

Quy tắc rất đơn giản, nhưng không hề nói tới có thể giết chết đối thủ hay không, tức là hoàn toàn có thể.

Lý Giang Hùng đã chuẩn bị từ trước, định tiêu diệt hết cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc Thượng Quan!

Mặc dù Thượng Quan Hoàng nhìn ra được ý đồ của ông ta nhưng lại không thể từ chối: “Được!”

“Vậy thì Lý Kiện đánh trận đầu đi!”

Lý Giang Hùng nhìn sang một cao thủ trung niên có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, cười nói: “Trận đầu tiên cực kỳ quan trọng. Cậu đừng khiến tôi thất vọng đấy”.

“Chủ gia tộc yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông thất vọng!”

Lý Kiện bước lên trước, ngạo nghễ nhìn đám cao thủ Thần Cảnh bên phe Hoàng tộc Thượng Quan: “Thần Cảnh sơ kỳ, ai dám đấu với tôi?”

“Hoàng Chủ để tôi đấu chol”

Một cao thủ trung niên Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan tức giận tiến lên xin chiến.

Thượng Quan Hoàng gật đầu dặn dò: “Không đấu lại được thì cứ nhận thua!”

“Vâng thưa Hoàng Chủ!”

Người kia vội vàng đáp, trong lòng lại thâm nhủ dù có chết cũng quyết không nhận thua.

Hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lập tức lao vào chiến đấu.

“Bắt đầu đi!”

Lý Giang Hùng hô lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Hôm nay ông ta tới vốn là để tiêu diệt toàn bộ cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc Thượng Quan.

Ngay sau khi ông ta dứt lời, Lý Kiện thoắt cái lao đến trước mặt cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan.

“Giết”

Ánh mắt Lý Kiện lóe lên sát khí, toàn thân tăng vọt khí thế.

Chỉ trong chớp mắt, thực lực của ông ta đã tăng lên Thần Cảnh trung kỳ.

Chương 2338:

Không phải cảnh giới của ông ta tăng lên, mà là sức chiến đấu.

“Nhận thua! Mau nhận thua đi!”

Thượng Quan Hoàng hoảng hốt gào thét.

Lão ta có thể thấy rõ, hiện giờ Lý Kiện muốn giết cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan dễ như trở bàn tay.

Nhưng mọi chuyện đều đã muộn.

“Bịch!”

Cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của Hoàng tộc Thượng Quan còn chưa chạm tới Lý Kiện đã bị đấm trúng ngực.

Ông ta lập tức trợn trừng mắt, trái tim bị đánh nát, con ngươi dại ra. Cơ thể bay ngược ra ngoài, đồng thời tắt thở mà chết.

Trông thấy cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ bị giết chết trong nháy mắt, cả Hoàng phủ Thượng Quan đều lặng ngắt như tờ.

Vẻ mặt người Hoàng tộc Thượng Quan đều tràn đầy tức giận.

“Ha hai Tốt! Tốt lắm!”

Lý Giang Hùng chợt cười phá lên, đắc ý nói: “Lý Kiện, lần này cậu lập công lớn, thưởng một tỷ!”

“Cảm ơn chủ gia tộc!”, Lý Kiện vội vàng đáp.

Lý Giang Hùng nhìn các cao thủ còn lại của nhà họ Lý, cao giọng nói: “Giết cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ thưởng một tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thưởng hai tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thưởng năm tỷ! Giết cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thưởng mười tỷ!”

Lý Giang Hùng phách lối cổ vũ cao thủ gia tộc mình giết người của Hoàng tộc Thượng Quan ngay tước mặt Thượng Quan Hoàng, hơn nữa còn treo thưởng rất lớn.

“Chủ gia tộc vạn tuết”

“Chủ gia tộc vạn tuết”

Đám cao thủ nhà họ Lý đều hưng phấn hản lên.

Ngược lại, người của Hoàng tộc Thượng Quan đều bừng bừng lửa giận.

“Lý Giang Hùng, ông thật quá đáng!”

Thượng Quan Nhu căn răng quát.

“Ranh con chết tiệt muốn chết hả?”

Lý Giang Hùng đằng đằng sát khí nói, đồng thời khí thế võ thuật mạnh mẽ gần bằng Siêu Phàm Gảnh từ người ông ta xông thẳng về phía Thượng Quan Nhu.

“Lý Giang Hùng!”

Thượng Quan Hoàng giận dữ rống lên, đồng thời bộc phát khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Hai luồng khí thế khủng bố va chạm vào nhau. Lúc này áp lực đè nặng lên Thượng Quan Nhu mới giảm hơn phân nửa.

“Sao hả? Hoàng Chủ không nhịn được muốn quyết chiến với tôi rồi à?”

Lý Giang Hùng lạnh giọng chất vấn.

Thượng Quan Hoàng cố nén giận. Lý Giang Hùng là người đầu tiên có thể ép lão ta tới mức này.

“Ông muốn chơi, tôi sẽ chơi với ông đến cùng!”

Dứt lời, Thượng Quan Hoàng nhìn vào một người trung niên, nghiêm giọng nói: “Thượng Quan Vũ ra đấu đi!”

Chương 2339:

“Vâng thưa Hoàng Chủ!”

Người trung niên nghe lệnh bước lên.

Ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ có sức chiến đấu mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Cuộc chiến đầu tiên, Hoàng tộc Thượng Quan đã thua trận, thậm chí còn chết người. Thượng Quan Hoàng không thể để thua tiếp.

Lý Giang Hùng khinh thường nhìn Thượng Quan Vũ rồi ra lệnh: “Lý Mục, trận này cậu lên đi!”

“Vâng thưa chủ gia tộc!”

Lý Mục cất bước đi lên, cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Thoáng chốc, trong Hoàng phủ Thượng Quan rộng lớn bị khí thế mạnh mẽ bao trùm. Các cao thủ dưới Thần Cảnh còn không thể tới gần.

Hơn chục cao thủ Thần Cảnh bên cạnh Thượng Quan Hoàng đều lạnh lùng nhìn hai người giao đấu trên bãi đất trống ở giữa.

Bên cạnh Lý Giang Hùng cũng có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, tuy số lượng không bằng Hoàng tộc Thượng Quan nhưng ai cũng có sức chiến đấu cực mạnh.

“Giết!”

Lý Mục đột nhiên lao vọt tới.

Vừa ra đòn liền vượt xa sức chiến đấu của cảnh giới hiện tại. Dù sao Thượng Quan Vũ cũng là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ có sức chiến đấu mạnh nhất Hoàng tộc Thượng Quan, đương nhiên cũng không đơn giản.

Ngay khi Lý Mục ra tay, ông ta cũng di chuyển.

“Giết!”

Thượng Quan Vũ nổi giận gầm lên, bộc phát khí thế mạnh ngang Thần Cảnh hậu kỳ.

“Bịch!”

Đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau, một luồng khí thế cực kỳ đáng sợ như thủy triều càn quét xung quanh.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Mặt đất rung chuyển, lấy hai người làm trung †âm nứt toác ra như mạng nhện.

Rõ ràng cả hai đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhưng lại có sức chiến đấu tương đương Thần Cảnh hậu kỳ.

Lúc này, Dương Thanh trong một tòa biệt thự cao cấp cũng cảm nhận được mọi chuyện diễn ra trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Anh có thị lực siêu phàm, chăm chú nhìn về nơi cách đó trăm mét ở ngoài cửa sổ, sắc mặt u ám.

Bây giờ anh đã chắc chắn, ngay từ khi nhận được lời mời của Thượng Quan Hoàng tới Hoàng thành Thượng Quan, anh đã bị người ta tính kế.

Anh có thể xác định, người bày ra âm mưu này chính là Lý Giang Hùng.

Nếu không thì mọi chuyện không thể trùng hợp được như vậy.

Hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ vẫn đang chiến đấu kịch liệt.

Sức chiến đấu của Thượng Quan Vũ cực kỳ mạnh mẽ. Mặc dù chỉ có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ nhưng ông chỉ còn cách Thần Cảnh hậu kỳ một bước.

Hiện giờ có thể bộc phát thực lực sánh bằng Thần Cảnh hậu kỳ cũng dễ hiểu.

Chương 2340:

Nhưng rõ ràng Lý Mục vừa mới đột phá Thần Cảnh trung kỳ đã có thể bộc phát sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Nếu chỉ mình Lý Mục thì không sao, nhưng cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ vừa chiến đấu của nhà họ Lý cũng có thực lực vượt xa cảnh giới.

“Chắc chắn có vấn đề!”

Dương Thanh lạnh giọng nói.

Bản thân anh cũng có thể chiến đấu vượt cấp, thậm chí có thể dùng thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đánh ra sức chiến đấu của Siêu Phàm Tam Cảnh. Nhưng anh biết rõ muốn làm được vậy vô cùng khó khăn.

Cao thủ có thể chiến đấu vượt cấp vốn rất ít, bây giờ lại liên tục xuất hiện hai người, đúng là rất bất thường.

“Sợ là nhà họ Lý đã dùng thủ đoạn gì đớ”, anh tự nhủ.

Giống như chín vị Vương của biên giới phía Bắc đều có thực lực Vương Cảnh nhưng lại có thể phá giải phong ấn sức chiến đấu để có được thực lực bán bộ Thần Cảnh.

“Giết!”

Dường như Lý Mục bị sức mạnh của Thượng Quan Vũ chọc giận, gào thét một tiếng. Khí thế trên người ông ta lại tăng vọt thêm lần nữa.

Giờ phút này, Lý Mục chỉ có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ lại bộc phát ra khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong.

"Sao… sao có thể như vậy được?"

"Ông ta thật sự là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ sao?"

Người của Hoàng tộc Thượng Quan cảm nhận được khí thế khủng bố của Lý Mục đều sợ chết khiếp.

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng cực kỳ khó coi.

Cuộc chiến đầu tiên cao thủ bên mình đã bị giết hại, chẳng lẽ cuộc chiến thứ hai cũng thua sao?

Lão ta rất coi trọng Thượng Quan Vũ, có cơ hội rất lớn đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong. Ông ta mà chết sẽ là tổn thất lớn với Hoàng tộc Thượng Quan.

"Thượng Quan Vũ nhận thua đi! Mau nhận thua ngay!"

Thượng Quan Hoàng cuống quýt ra lệnh.

Nhưng Thượng Quan Vũ lại bừng bừng khí thế, ý chí chiến đấu dâng trào, cắn răng nói: "Hoàng Chủ, tôi sẽ không thua!

Nhất định sẽ không thua!”

Nói xong, Thượng Quan Vũ bỗng nổi giận hét lớn: “Phái”

Ầm!

Bỗng một luồng khí thế Thân Cảnh hậu kỳ bộc phát từ người ông ta.

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều sợ ngây người, không ngờ Thượng Quan Vũ lại đột phá.

Đột phá ngay trong lúc chiến đấu!

“Mau giết hắn!”

Lý Giang Hùng nghiêm nghị nói.

“Giết!”

Lý Mục lập tức ra tay.

Tuy Thượng Quan Vũ đột phá Thần Cảnh hậu kỳ, nhưng Lý Mục lại có thể dùng thực lực Thần Cảnh trung kỳ bộc phát sức chiến đấu sánh bằng Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí tăng vọt lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Chương 2341:

Rõ ràng là Thượng Quan Vũ đột phá, nhưng lại giống như Lý Mục đột phá.

Ngay sau đó, hai người lại lao vào nhau.

“Bịch!”

Sau cuộc va chạm, Thượng Quan Vũ bị đánh bay ra ngoài như con diều đứt dây.

“Chết đi!”

Lý Mục không hề ngừng tay, thừa thăng xông lên muốn lấy mạng Thượng Quan Vũ.

“Nhận thua! Mau nhận thua đi!”

Thượng Quan Hoàng vội vàng quát lớn.

Thượng Quan Vũ rất không cam lòng. Ông ta đã đột phá Thần Cảnh hậu kỳ nhưng vẫn bị Lý Mục chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ đánh bại.

“Tôi nhận thua!”

Rốt cuộc Thượng Quan Vũ gắn giọng hô lên.

Nhưng Lý Mục không hề có ý định thu tay, ánh mắt tràn ngập sát khí vọt lớn trước mặt Thượng Quan Vũ, giơ tay đánh xuống.

“Cậu dám!”

Thượng Quan Hoàng nổi giận phóng tới.

“Thượng Quan Hoàng định vi phạm quy định sao?”, Lý Giang Hùng cũng xông lên ngăn cản.

Lúc này, đòn trí mạng của Lý Mục đã sắp đánh trúng đầu Thượng Quan Vũ, hoàn toàn không có một ai cứu nổi.

Thượng Quan Vũ tuyệt vọng nhìn Lý Mục, ánh mắt căm hận.

“Chết đi!”

Lý Mục dữ tợn rống lên.

“Phập!”

Ngay khi tất cả đều tưởng Thượng Quan Vũ sắp bị giết, một chiếc lá rụng bỗng đâm xuyên qua giữa trán Lý Mục.

Ông ta lăn đùng ra đất, máu tươi trào ra như cánh hoa hồng nở rộ dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người.

Giờ phút này, Hoàng phủ Thượng Quan bốn bề yên tĩnh, ai cũng sợ hãi nhìn Lý Mục nằm trong vũng máu.

Nhất là Thượng Quan Vũ, ngoại trừ kinh hãi còn thấy may mắn vì còn sống sót.

Vừa rồi vốn không ai có thể cứu được ông ta, ngay khi ông ta tuyệt vọng nhất thì một chiếc lá bay tới xuyên thủng trán Lý Mục.

Thượng Quan Vũ cảm thấy như đang nằm mơ, những người còn lại cũng vậy.

“Kẻ nào dám ra tay độc ác với người nhà họ Lý chúng tôi như vậy?”

Đúng lúc này, Lý Giang Hùng giận dữ hỏi, toàn thân toát lên khí thế bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Mọi người nhìn ngó xung quanh tìm kiếm cao thủ thần bí kia.

“Đến từ đâu thì cút về đó đi. Nếu không tất cả người nhà họ Lý đều phải chịu tội chết!”

Chương 2342:

Tiếp đó, đó một luồng khí thế càng khủng khiếp hơn càn quét toàn bộ Hoàng phủ.

Lý Giang Hùng chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, sát khí mãnh liệt bao trùm. Dường như chỉ cần một ý nghĩ của đối phương cũng đủ để lấy mạng một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh như ông ta.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng loé lên.

Lão ta biết đây là Dương Thanh ra tay.

Sắc mặt Lý Giang Hùng cực kỳ khó coi, căn răng nói: “Nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan đang đấu võ, quy tắc cũng do hai bên tự quyết định. Ngài lại giết chết cao thủ nhà họ Lý chúng tôi, hơi quá đáng rồi đấy!”

“Bịchl”

Tiếng động thật lớn vang lên. Nửa cành cây lao tới giữa không trung cắm xuống mặt đất dưới chân Lý Giang Hùng.

Cành cây cắm sâu xuống mặt bê tông rắn chắc.

Vẻ mặt Lý Giang Hùng lập tức cứng đờ, nhìn nửa cành cây sắp chạm vào giày mình chỉ thấy tim đập loạn xạ.

Ông ta không hề hay biết làm sao cành cây này lại xuất hiện ở đây.

Đột nhiên ông ta nghĩ tới, nếu cành cây này đâm về phía mình, mình có thể tránh được không?

“Còn mười giây nữa, không cút thì chết!”

Giọng nói như đến từ chín tầng mây, tựa tiếng sấm rền lại vang vọng cả bầu trời phía trên Hoàng phủ Thượng Quan.

Mặt Lý Giang Hùng sa sầm, lúc này ở lại không được, đi cũng không xong.

Ông ta vô thức nhìn ra cổng Hoàng phủ nhưng vẫn không thấy bóng dáng của người ông †a đang chờ mong.

“Hoàng tộc Thượng Quan, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Lý Giang Hùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng, uy hiếp một câu rồi quay lưng rời đi.

Thoáng chốc, toàn bộ người nhà họ Lý đều không còn.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan có cảm giác như vừa thoát chết. Vừa rồi Lý Giang Hùng dân người tới đấu võ rõ ràng là nhằm vào tính mạng của các cao thủ hàng đầu Hoàng tộc Thượng Quan.

Bây giờ bọn họ chỉ mất một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ. Nhà họ Lý lại tốn thất một cao thủ có sức chiến đấu Thần Cảnh hậu kỳ.

Tính ra nhà họ Lý mới bị thiệt lớn.

Cùng lúc đó, Dương Thanh ở trong biệt thự cảm nhận được Lý Giang Hùng dẫn người đi mới thở phào một hơi.

“Khụ khụ..”

Anh bỗng ho khan vài tiếng, sắc mặt trắng bệch cười khổ: “Với tình trạng sức khoẻ hiện giờ, mình vẫn không thể chịu nổi sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh!”

Vừa rồi anh tự ép mình nổi giận để tăng sức chiến đấu lên mức cực hạn.

Lần này, thực lực của anh không chỉ tăng lên Siêu Phàm Tam Cảnh bình thường, mà gần băng Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Đương nhiên hậu quả chính là sau khi nổi giận anh suýt mất khống chế, may mà Lý Giang Hùng rời đi kịp thời, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện giờ, sau khi bước vào trạng thái cuồng bạo, thực lực của anh có thể ổn định ở Siêu Phàm Tam Cảnh.

Chương 2344:

Hơn nữa, Hoàng tộc Thượng Quan đã khống chế Hoàng thành này trăm năm nay, nếu tiêu diệt nhà họ Lý thì các gia tộc còn lại sẽ nghĩ gì?

“Cháu biết ông nội đang do dự điều gì. Hoàng tộc có tôn nghiêm của Hoàng tộc, nhưng nhà họ Lý kiên quyết muốn tiêu diệt chúng ta. Chỉ cần cho họ cơ hội, họ sẽ không tha cho chúng ta đâu”.

Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói: “Bây giờ chỉ có huỷ diệt nhà họ Lý mới có thể đảm bảo tương lai ổn định cho Hoàng tộc Thượng Quan.

Ông nội hãy quyết định đi!”

Thượng Quan Hoàng không lên tiếng, ánh mắt loé sáng.

Lão ta chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày tự mình dẫn theo cao thủ của Hoàng tộc tới trấn áp một gia tộc hàng đầu khác trong Hoàng thành.

Chuyện này liên quan tới thể diện của Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu nhà họ Lý chủ động tìm tới mới bị Hoàng tộc Thượng Quan tiêu diệt, người đời sẽ chỉ cho rằng nhà Lý không biết tự lượng sức mình.

Nhưng nếu lão ta dẫn người tới tấn công nhà họ Lý, tiêu diệt được còn đỡ, nhỡ thất bại thì sao?

Sau này Hoàng tộc làm gì còn quyền uy ở Hoàng thành nữa?

Đến lúc đó, sợ là vô số gia tộc trong Hoàng thành đều sẽ đứng về phe nhà họ Lý.

€ó lẽ trong thời gian ngắn, nhà họ Lý vẫn chưa làm gì được Hoàng tộc, nhưng về lâu dài, phe nhà họ Lý sẽ ngày càng mạnh lên. Có khi nào bọn họ sẽ liên thủ trấn áp lại Hoàng tộc không?

“Không được!

Thượng Quan Hoàng kiên quyết từ chối đề nghị của Thượng Quan Nhu.

“Ông nội!”

Thượng Quan Nhu vội vàng khuyên nhủ: “Chẳng lẽ thể diện còn quan trọng hơn sự sống chết của cả Hoàng tộc sao?”

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, lạnh giọng nói: “Dù cụ tổ nhà họ Lý thực sự còn sống, chỉ cần ông ta dám tới, người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành cũng sẽ không để yên”.

“Ông nội, người bảo vệ quy tắc cũng chỉ có thể xuất hiện khi Hoàng tộc sắp huỷ diệt. Nhưng ông có từng nghĩ tới nếu nhà

họ Lý lại ngóc đầu dậy, chuyện vừa rồi xảy ra lần nữa nhưng không còn cậu Thanh ở đây, chúng ta sẽ phải đối phó thế nào không?”

“Đến lúc đó cao thủ hàng đầu đều bị giết sạch, Hoàng tộc còn là Hoàng tộc nữa không?”

“Khi đó, sợ là chẳng cần cụ tổ nhà họ Lý ra mặt, Hoàng tộc đã chỉ còn cái vỏ rỗng. Coi như nhà họ Lý kiêng ky người bảo vệ quy tắc, không tiêu chúng ta, Hoàng tộc cũng không thể tiếp tục kiểm soát Hoàng thành được nữa!”

Thượng Quan Nhu tận tình thuyết phục: “Chúng ta chủ động tấn công đi!”

“Gâm miệng!”

Thượng Quan Hoàng quát: “Ông tự biết phải đối phó nhà họ Lý thế nào!”

Dứt lời, lão ta giận dữ rời đi.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh chẳng nói năng gì. Đây là chuyện riêng của Hoàng tộc Thượng Quan, không liên quan đến anh. Nếu không vì nể mặt Thượng Quan Nhu, vừa rồi anh cũng sẽ không âm thầm ra tay.

“Cậu Thanh nghĩ Hoàng tộc có nên chủ động tấn công không?”

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Nhu chờ mong nhìn Dương Thanh.

Anh lắc đầu đáp: “Tôi không biết rõ thực lực thật sự của Hoàng tộc. Gó lẽ vừa rồi dù tôi không ra tay, nhà họ Lý cũng sẽ không được như ý. Tôi không thể trả lời chị được”.

Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu lập tức thất vọng tràn trề.

Chương 2345:

Nhưng cô ta cũng biết lời anh nói là thật.

Hoàng tộc có thể nắm giữ Hoàng thành trăm năm nay, sao có thể dễ bị đánh bại như vậy được?

Nếu Dương Thanh không ra tay, cô ta cũng không biết Thượng Quan Hoàng có cách nào giải quyết nhà họ Lý hay không. Nhưng cô ta có thể xác định nếu không có anh, cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc Thượng Quan sẽ phải chết rất nhiều.

Cùng lúc đó trong một chiếc Rolls-Eoyce, Lý Giang Hùng sa sầm mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chết tiệt, không ngờ thực lực của Dương Thanh lại mạnh như vậy, đến cả lão tổ tông cũng không dám tuỳ tiện ra mặt".

"Chủ gia tộc, cao thủ thần bí giết Lý Mục thật sự là Dương Thanh sao?"

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khó tin hỏi.

Người nhà họ Lý đều đã nghe danh Dương Thanh, chưa tới ba mươi tuổi đột phá Siêu Phàm Cảnh đủ để khiến người ta khiếp sợ. Thế nhưng khí thế Dương Thanh vừa thể hiện rõ ràng vượt xa Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Lý Giang Hùng cắn răng nói: "Ngoài cậu ta ra còn ai vào đây nữa? Chẳng lẽ Hoàng tộc Thượng Quan vẫn còn cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác à?"

“Liệu có phải là người bảo vệ quy tắc không?”

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia dè dặt nói: “Biết đâu Dương Thanh chỉ là một quân cờ. Người bảo vệ quy tắc tồn tại là để bảo vệ quyền uy của Hoàng tộc. Nói không chừng người giết Lý Mục chính là người bảo vệ quy tắc”.

“Dù có người truy cứu trách nhiệm, bọn họ cũng sẽ đổ lên đâu Dương Thanh. Dù sao cậu ta cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh”.

Lý Giang Hùng kinh ngạc hỏi: “Ý ông là, người bảo vệ quy tắc đã ra tay sao?”

“Phải!”

Người kia vội vàng gật đầu.

Lý Giang Hùng không nói không rằng, mãi lâu sau mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu thật sự là vậy, chúng ta làm gì còn phần thắng?”

“Vẫn nên đợi gặp được cụ tổ xem ông ấy nói gì, người kia cũng là dòng chính nhà họ Lý, bèn nói.

Hai mươi phút sau, Lý Giang Hùng về tới gia tộc.

Ông ta bước vào một căn hầm, đi thang máy xuống trụ sở bí mật chín tâng dưới mặt đất.

Trong đó, một lão già đang ngồi xếp bằng, luồng khí tức như có như không lượn lờ xung quanh lão ta.

“Bối”

Lý Giang Hùng hơi khom người nhìn đối phương, thái độ vô cùng cung kính.

Cụ tổ nhà họ Lý đã trăm tuổi nhưng vẫn còn sống trên đời.

“Thất bại rồi à?”

Lão ta lên tiếng hỏi, không thèm quay đầu lại, giọng điệu cực kỳ bình thản.

Lý Giang Hùng gật đầu đáp: “Có lẽ người bảo.

vệ quy tắc đã ra tay!”

“Không thể nào!”

Cụ tổ nói chắc nịch.

Lão ta chậm rãi đứng dậy, cặp mắt đục ngầu nhìn chăm chăm Lý Giang Hùng: “Mày khiến tao rất thất vọng!”

Chương 2346:

“Bố ơi!”

Lý Giang Hùng hốt hoảng vội quỳ rạp xuống, đỏ mắt nói: “Con cũng không ngờ trong Hoàng phủ Thượng Quan còn có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác”.

“Bốp!”

Tiếng bạt tai vang dội. Lý Giang Hùng bị ăn tát.

Ông ta bay ngược ra ngoài như trái bóng da, nặng nề đâm vào vách tường của căn hầm.

“Xin bố bớt giận!”

Ông ta vô cùng sợ hãi, cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ thành từng mảnh, năm bò ra đất cầu khẩn.

Cụ tổ lạnh giọng nói: “Mày không nên tính kế thằng nhóc kia”.

Lý Giang Hùng giật mình kinh hãi, đương nhiên biết thằng nhóc cụ tổ nhắc tới là ai.

Từ khi Dương Thanh được Thượng Quan Hoàng mới tới Hoàng tộc Thượng Quan, Lý Giang Hùng cũng đã bắt đầu

giăng bấy để Dương Thanh chạm mặt Lý Bảo Phong trên máy bay, dẫn dắt họ mâu thuẫn vì Quách Sở Sở.

Tất cả đều trong dự đoán của Lý Giang Hùng.

Chính vì lão ta hiểu rõ Dương Thanh, đoán được anh sẽ ra tay lấy mạng Lý Bảo Phong.

Sau đó lại tính tới Lý Dương sẽ chạy đến Hoàng tộc Thượng Quan tìm Dương Thanh, cả chuyện Lý Dương bị giết trên đường về cũng do một tay lão ta bày ra.

Chính vì tạo ra cái cớ cho lão ta giết hại cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc Thượng Quan mà không cần sợ người bảo vệ quy tắc xuất hiện.

Vì lợi ích của nhà họ Lý, lão ta tự tay bày kế hại chết con trai và cháu nội của mình. Có thể thấy lão ta là kẻ cực kỳ tàn nhãn.

Lão ta vốn tưởng Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, dù có nhúng tay vào chuyện của nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan cũng không cần lo, chỉ cần bố mình ra tay là có thể tuỳ tiện tiêu diệt.

Nhưng bố lão ta lại nói người bảo vệ quy tắc vẫn chưa ra tay, vậy thì cao thủ thần bí giết Lý Mục bằng một cái lá chỉ có thể là Dương Thanh.

Đến tận lúc này, lão ta mới ý thức được, thực lực của Dương Thanh đã vượt xa Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu không bố lão ta đã không nổi giận như vậy.

“Con biết lõi rồi, xin bố dạy bảo bây giờ con phải làm gì?”, Lý Giang Hùng quỳ trên mặt đất, thấp thỏm dò hỏi.

Giang Hùng thật sự biết sợ rồi. Nếu Dương Thanh chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, lão ta sẽ không quan tâm. Chỉ cần anh dám ra tay, lão ta cứ tiêu diệt là được.

Người bảo vệ quy tắc của Hoàng tộc chỉ bảo vệ Hoàng tộc chứ không phải Dương Thanh. Dù lão ta giết anh thì người bảo vệ quy tắc cũng sẽ không xuất hiện.

Chỉ cần không còn Dương Thanh, Hoàng tộc Thượng Quan không còn ai có thể cản được bước chân của nhà họ Lý.

Nhưng giờ đây, lão ta không chỉ không diệt được Dương Thanh, ngược lại còn bị anh làm đảo lộn kế hoạch.

Sắc mặt cụ tổ nhà họ Lý cực kỳ âm trầm.

Người có cảnh giới như lão ta rất ít khi gặp phải chuyện khiến lão ta kích động như vậy.

Một lúc lâu sau, lão ta mới trầm giọng nói: “Bây giờ chỉ có tao tự ra tay giết chết nó trước thì mới có cơ hội đánh bại Hoàng tộc Thượng Quan.

Lý Giang Hùng sửng sốt, lập tức hiểu ra ý định của lão ta.

Nếu đối phó Hoàng tộc Thượng Quan trước, đến khi Hoàng tộc Thượng Quan sắp bị huỷ diệt thì người bảo vệ quy tắc sẽ xuất hiện. Dù bọn họ đã làm tốt chuẩn bị, định tính cái chết của Lý Dương và Lý Bảo Phong lên đầu Hoàng tộc Thượng Quan nhưng cũng không thể chắc chắn người bảo vệ quy tắc có kiên quyết bảo vệ Hoàng tộc hay không.

Chương 2347:

Lúc đó trừ người bảo vệ quy tắc vẫn còn Dương Thanh có thực lực vượt xa Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Cụ tổ có thể miễn cưỡng đối phó người bảo vệ quy tắc, nhưng nếu thêm cả Dương Thanh thì sẽ rất khó khăn.

Tuy nhiên, nếu giết Dương Thanh trước thì khi người bảo vệ quy tắc xuất hiện, ít nhất cũng không có Dương Thanh nhúng tay.

“Vậy thì phải làm phiền bố rồi!”

Trong mắt Lý Giang Hùng loé lên vẻ hưng phấn.

Cùng lúc đó ở Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Nhu đã rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Dương Thanh.

Anh cảm nhận được mình sắp đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh, cũng không hề kích động, còn buồn bực nói: “Chưa thể đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh, vẫn còn quá yếu!”

Với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đỉnh phong hiện giờ, cộng thêm thủ đoạn của mình, anh có thể bộc phát sức chiến đấu của Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Nếu anh đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh mới có thể xem như có sức chiến đấu của Siêu Phàm Tứ Cảnh đỉnh phong, có lẽ có

thể đánh bại cả cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

“Nếu nhà họ Lý lại tìm tới, tất nhiên sẽ là cụ tổ tự mình tới. Hơn nữa nhất định đối phương sẽ nghĩ cách đối phó mình trước!”

Dương Thanh đứng trước cửa sổ nhìn mấy chú chim nhỏ đậu trên cành liễu, trong lòng cảm thấy bất an.

Thượng Quan Nhu cũng đã nói, trừ phi Hoàng tộc Thượng Quan bị uy hiếp đến sự tồn vong, người bảo vệ quy tắc mới có thể xuất hiện. Vậy nên nếu cụ tổ nhà họ Lý tới chắc chăn sẽ tấn công anh trước.

“Đột phá maul”

Dương Thanh ném hết tạp niệm ra khỏi đầu, ngồi xếp bảng xuống. Một luồng khí thế khủng bố bộc phát từ trong người anh.

Đồng thời, anh nhanh chóng khống chế mình rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Khí thế trên người anh lập tức tăng vọt.

Hai mắt anh dần đỏ ngầu, giống như có thể mất khống chế bất cứ lúc nào. Nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ giữ nguyên trạng thái như vậy, tuy có thể cuồng bạo thêm nữa nhưng lại có khả năng hoàn toàn mất khống chế.

Có thể nói, hiện giờ anh đã đứng ở bờ vực sắp mất đi lý trí, sơ sẩy một cái là có thể mất kiểm soát.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thượng Quan Hoàng đang ở trong phòng họp đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố, lập tức hoảng hốt.

Những người cầm quyền còn lại của Hoàng tộc Thượng Quan cũng khiếp sợ.

“Đây là nơi ở của cậu Thanh sao?”

Có người thốt lên.

Đương nhiên Thượng Quan Hoàng cũng biết khí thế này bộc phát ở chỗ Dương Thanh, chỉ là nó quá khủng khiếp, dù cách rất xa vẫn khiến họ thấy sợ hãi từ tận sâu trong linh hồn.

“Cao thủ Siêu Phàm Cảnh là đây sao?”, có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kích động nói.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Hoàng mới lên tiếng: “Nếu là cậu Thanh thì không lo, chúng ta bàn chuyện tiếp thôi”.

“Hoàng Chủ, tôi nghĩ nhà họ Lý không dám tuỳ tiện động tới chúng ta đâu, dù sao trong Hoàng thành vẫn còn người bảo vệ quy tắc”.

Một người ngạo nghề nói.

Chương 2348:

Một người khác lại trầm giọng lên tiếng: “Tôi lại không lạc quan được như vậy. Lý Giang Hùng đã dẫn người tới Hoàng tộc một lần, nếu không nhờ cậu Thanh âm thầm ra tay doạ sợ lão ta, e là các cao thủ đứng đầu Hoàng tộc đã chết sạch rÖÓI..

“Nếu chuyện này xảy ra, dù nhà họ Lý e ngại người bảo vệ quy tắc không dám làm gì thì Hoàng tộc cũng chỉ còn cái vỏ rồng. Đến lúc đó sợ là Hoàng thành sẽ do nhà họ Lý định đoạt”.

Người bày tỏ ý kiến đầu tiên cười lạnh: “Ông đề cao nhà họ Lý quá đấy! Lý Giang Hùng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nhưng Hoàng Chủ của chúng ta cũng vậy. Nếu thật sự khai chiến. Lý Giang Hùng chắc chắn sẽ phải chết!”

Nghe vậy, người còn lại lắc đâu không nói gì thêm. Lão ta cũng đâu thể nói mình không coi trọng Thượng Quan Hoàng?

Thượng Quan Hoàng vẫn im lặng chờ đám người cầm quyền bàn bạc.

Đợi đến khi không còn ai có ý kiến, lão ta mới giận dữ nói: “Tôi gọi các người đến để thương lượng cách đối phó nhà họ Lý, không phải để nghe các người nói nhảm!”

Thấy lão ta nổi giận, đám người còn lại đều hoảng sợ cúi đầu không dám lên tiếng.

“Hừ Thượng Quan Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi dám chắc với các người, nhà họ Lý nhất định sẽ còn tới gây sự”.

Những người còn lạc quan đều sợ ngây người.

Bọn họ biết rõ nhà họ Lý rất mạnh, bọn họ lạc quan như vậy cũng chỉ vì mình là người cầm quyền trong Hoàng tộc nên quen cảm giác ưu tú hơn người mà thôi.

“Tôi không nhiều lời nữa. Tôi biết rõ thực lực thật sự của ba nhánh các ông. Lần này Hoàng tộc thật sự gặp nguy hiểm, mỗi nhánh đều phải giao ra ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong!”

Thượng Quan Hoàng vừa dứt lời, chủ của ba nhánh Hoàng tộc đều sửng sốt.

“Hoàng Chủ hiểu lầm gì chăng? Cả nhánh chúng tôi chỉ có tôi là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thôi mài!”

Chủ nhánh một vội vàng giải thích.

“Hừi”

Thượng Quan Hoàng cười lạnh: “Ông nghĩ tôi là đồ ngu à? Ông nói nhánh một chỉ có mình ông là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sao hả? Hả?”

Mặt mày chủ nhánh một trắng bệch, đang định phủ nhận lại thấy sát khí trong mắt Thượng Quan Hoàng, đành miễn cưỡng nói: “Hoàng Chủ yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách mời thêm hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới trợ giúp Hoàng tộc”.

“HừI”

Thượng Quan Hoàng biết đối phương chỉ đang kiếm cớ cho mình. Lão ta biết rõ nền tảng của mỗi nhánh ra sao.

“Còn lại thì sao?”

Thượng Quan Hoàng lại nhìn sang chủ nhánh hai và chủ nhánh ba.

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau rồi vội đáp: “Hoàng Chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nghĩ cách góp đủ ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong”.

Người ngoài không hề hay biết ba nhánh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn còn nhiều cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến thế.

Mà thực tế thì không chỉ Hoàng tộc họ Thượng Quan, các Hoàng tộc khác và những thế lực hàng đầu đều có nội tình rất phức tạp.

Những gì người ngoài biết được chẳng qua chỉ là những thứ các thế lực này muốn cho họ biết.

Dù thế nào cũng là gia tộc đã có bề dày mấy †răm năm lịch sử, sự rắc rối và phức tạp của các mối quan hệ sâu bên trong sao có thể đơn giản như bề ngoài được?

“Không phải tôi yêu cầu các ông phải ra sức mà là chỉ chuẩn bị trước ba người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thôi. Cho các ông nửa giờ đồng hồ, phải bảo họ đến đây ngay, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Chương 2349:

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng sa sầm xuống, lạnh giọng nói.

Chủ của ba nhánh đều khó chịu ra mặt, nhưng cũng biết bây giờ đang là lúc Thượng Quan Hoàng tức giận nhất nên không ai dám phản đối, lần lượt vâng mệnh rồi đi ra ngoài.

Chờ mấy người kia đi rồi, Thượng Quan Hoàng hừ lạnh rồi nói: 'Một lũ ăn cây táo, rào cây sung. Dám lấy tiền của gia tộc để âm thầm xây dựng quân đội, tưởng tôi mù thật đấy à?"

Vì bị mệnh lệnh bắt ép nên nửa tiếng sau, chủ của ba nhánh mỗi người đều đưa hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến gặp Thượng Quan Hoàng.

Chủ của ba nhánh vốn có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, lại thêm hai người do mỗi bên mang đến, thế là trong phòng nghị sự bỗng chốc có mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Một đội hình thế này mà được công khai thì có thể sẽ làm chấn động cả toàn bộ Chiêu Châu.

Số người có thể đạt đến mức Thần Cảnh đỉnh phong không hề nhiều, thế mà chỉ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có đến mười mấy cao thủ như thế.

"Tôi triệu tập mọi người đến đây để thực hiện một nhiệm vụ, đó là bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan bằng mọi giá!"

Thượng Quan Hoàng đưa mắt nhìn lướt qua toàn bộ phòng nghị sự, khí thế của bán bộ Siêu Phàm Cảnh bộc phát ra khỏi cơ thể, bao phủ lấy mỗi một người ở đây.

Những người khác đều cảm nhận được sức mạnh sắp đột phá Siêu Phàm Cảnh đến từ lão ta, sắc mặt ai nấy đều trở nên kinh ngạc.

Không sai, Thượng Quan Hoàng đã sắp tiến vào Siêu Phàm Cảnh. Lão ta đã chạm đến ngưỡng cửa của cảnh giới này, dường như chỉ cần tiến về phía trước thêm một bước là có thể vượt qua.

Thậm chí, những người thuộc ba nhánh của Hoàng tộc đều có cảm giác Thượng Quan Hoàng đã thực sự bước vào Siêu Phàm Cảnh, nếu không thì trên người lão ta đã không có khí thế kinh khủng đến vậy.

“Hoàng Chủ yên tâm, chỉ cần còn sống, chúng †ôi nhất quyết không để người ngoài gây ảnh hưởng đến Hoàng tộc!”

Bọn họ đồng loạt bày tỏ quyết tâm của mình.

“Tốt!”

Thượng Quan Hoàng gật đầu.

Thình lình, đôi lông mày của lão ta chau lại, nét mặt hết sức nặng nề, nói: ‘Chuẩn bị chiến đấu!”

Lời này vừa vang lên thì một uy thế võ đạo đáng sợ bao trùm toàn bộ Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Cùng lúc đó, khí thế của một vài người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong cũng xuất hiện ở Hoàng tộc.

“Đây là…

Ai nấy đều hoảng hốt.

Về cơ bản thì tất cả bọn họ đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng giờ đây họ lại cảm nhận được những khí thế võ đạo còn kinh khủng hơn, thậm chí còn vượt xa uy thế mà Thượng Quan Hoàng gây ra cho họ.

“Thằng nhãi Dương Thanh kia, cút ra đây chịu chết đi!”

Một tiếng thét đây phẫn nộ như sấm rền nổ đùng đoàng giữa bầu trời Hoàng phủ.

Thượng Quan Hoàng lập tức dẫn đám cao thủ ra ngoài, nhìn thấy ở phía trước là một ông lão với hơi thở mênh mông bàng bạc, còn Lý Giang Hùng – chủ gia tộc họ Lý thì đang cẩn thận đứng cạnh người này.

Sau lưng hai người còn có mười mấy cao thủ Thần Cảnh, trong đó gần một phần ba là có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Tuy tính đến số lượng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì họ đều không băng Hoàng tộc họ Thượng Quan, ngặt nỗi ông lão

cầm đầu kia lại toát lên khí thế của Siêu Phàm Cảnh.

Đó là một tồn tại có thể tàn sát toàn bộ Hoàng tộc họ Thượng Quan!

Chương 2350:

“Tiền bối là ông tổ của nhà họ Lý, Lý Trọng phải không?”

Thượng Quan Hoàng nhìn ông lão kia, hỏi.

Lý Trọng nhíu mày, lạnh lùng nhìn lão ta mà đáp trả: ‘Không ngờ Hoàng Chủ vẫn nhớ ông già này đấy!”

Đương nhiên Thượng Quan Hoàng còn nhớ Lý Trọng. Khi lão ta còn là Hoàng tử, Lý Trọng chính là chủ gia tộc họ Lý, có thể nói đây là một nhân vật đóng vai trò quan trọng trong thời đại của Hoàng Chủ đời trước.

Lý Trọng cũng nhớ rõ Thượng Quan Hoàng.

Cho dù ở thời lão ta đứng trên đỉnh cao huy hoàng thì nhà họ Lý vẫn phải chịu sự quản lý của Hoàng tộc họ Thượng Quan. Xưa kia, Thượng Quan Hoàng mang thân phận Hoàng Chủ tương lai cao quý, lão ta mà gặp cũng phải cúi người chào đón.

“Hoàng Chủ, nhà họ Lý không muốn làm kẻ thù với Hoàng tộc, mong Hoàng Chủ hãy giao cậu †a ra đây!”

Lý Trọng lạnh giọng đưa ra yêu cầu.

Dĩ nhiên Thượng Quan Hoàng biết người mà lão ta muốn mình giao ra chính là Dương Thanh.

Vừa rồi Thượng Quan Hoàng cũng cảm nhận được khí thế võ đạo của Dương Thanh đã dao động rất mãnh liệt, chắc sẽ đột phá sớm thôi.

Nhưng đến bây giờ Dương Thanh vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng là vẫn chưa đột phá thành công.

Như vậy thì lão ta sẽ không dễ dàng để cho quá trình tu luyện của Dương Thanh bị cắt đứt.

Dù sao, Thượng Quan Hoàng rất sẵn lòng nhờ cậy Dương Thanh giải quyết nhà họ Lý.

“Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc tôi, tiền bối chỉ nói một câu đã ép tôi giao ra thì có hơi không xem Hoàng tộc ra gì rồi đấy?”

Thượng Quan Hoàng bình tĩnh nói.

Lông mày của Lý Trọng nhíu lại, Lý Giang Hùng đang đứng bên cạnh lập tức tiến lên một bước, giận dữ quát: “Con tôi chết trong tay Dương Thanh đấy, chẳng lẽ Hoàng Chủ vẫn muốn bảo vệ cậu ta?”

Thượng Quan Hoàng cười lạnh: “Lý Giang Hùng, con trai ông chết như thế nào thì ông nên tự hỏi bản thân chứ đừng tìm đến tôi làm gì”.

Lý Giang Hùng là ai, sao lão ta lại không biết?

“Hoàng Chủ, ý ông là gì?”

Con ngươi của Lý Giang Hùng co rút, đăng đăng sát khí trừng mắt nhìn Thượng Quan Hoàng.

“Lý Giang Hùng, có một số việc tôi không nói quá rõ ràng vì muốn giữ mặt mũi cho ông”.

Thượng Quan Hoàng lạnh lùng đáp: “Tôi nghĩ chắc tiền bối Lý Trọng đây cũng không muốn tôi nói toạc hết ra nhỉ? Dĩ nhiên, nếu như tiền bối muốn thì tôi có thể lấy một số chứng cứ ra’.

“Chẳng qua, lúc đó nhà họ Lý bị bẽ mặt thì đừng quay sang trách tôi”.

Vừa nghe thấy những lời này thì khóe miệng Lý Giang Hùng giật giật, trong lòng lão ta bỗng dâng lên sự sợ hãi.

Lý Giang Hùng biết rõ chứng cứ mà Thượng Quan Hoàng vừa nói đến là cái gì.

Lão ta cho răng mình đã xử lý cái chết của Lý Dương rất sạch sẽ, tuyệt đối không để lại bất kỳ bằng chứng nào.

Nhưng bây giờ lại nghe thấy Thượng Quan Hoàng nói vậy, lão ta cũng không quá chắc chắn.

Sở dĩ họ dám gióng trống khua chiêng dẫn người đến gây áp lực cho Hoàng tộc họ Thượng Quan như vậy chủ yếu là do thủ phạm gây ra cái chết của Lý Dương đã bị quy cho Hoàng tộc,

cho dù người bảo vệ quy tắc xuất hiện đi chăng nữa thì họ vẫn có thể đổ mọi trách nhiệm lên đầu Hoàng tộc.

Chương 2351:

Nhưng nếu như trong tay Thượng Quan Hoàng có chứng cứ thì không chỉ nhà họ Lý mất hết mặt mũi, mà người bảo vệ quy tắc cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Hừ!"

Lý Trọng không bị lời dọa dẫm này làm cho sợ hãi, sẵng giọng phản pháo: "Nếu Hoàng Chủ có thể lấy chứng cứ ra thì cứ việc, tôi cũng rất muốn biết rốt cuộc cái chết của cháu tôi là do người phương nào gây ra".

Lần này đến lượt Thượng Quan Hoàng bối rối.

Vừa rồi lão ta chỉ muốn hăm dọa Lý Giang Hùng một chút để nhà họ Lý biết khó mà lui.

Lý Giang Hùng đúng là bị dọa thật, nhưng Lý Trọng lại không, ngược lại còn yêu cầu lão ta lấy chứng cứ ra là đằng khác.

Bấy giờ Lý Giang Hùng cũng đã lấy lại bình tĩnh, nổi nóng nói lớn: "Hoàng Chủ, không phải ông nói có chứng cứ sao? Vậy thì lấy ra mau lên!"

"Chủ gia tộc họ Lý muốn có chứng cứ đến vậy.

thì tôi sẽ đưal"

Ngay lúc này, một giọng nói hờ hững vang lên. Trước con mắt của bao người, một người trẻ | tuổi chậm rãi bước tới.

Nghe thấy giọng nói này, ai nấy cũng đều giật mình!

Mọi ánh nhìn đồng loạt đổ dồn về phía cô gái đang bước đến.

“Nhu Nhul”

Nhìn thấy Thượng Quan Nhu, ánh mắt của Thượng Quan Hoàng trở nên trầm trọng.

Lão ta không biết cháu gái mình nói vậy là có chứng cứ thật hay chỉ đang lừa gạt nhà họ Lý.

Khuôn mặt của Lý Trọng và Lý Giang Hùng cũng trở nên sa sầm, nhất là Lý Giang Hùng, khó chịu ra mặt, bởi người đã dàn dựng cho cái chết của Lý Dương chính là lão ta. Một khi chuyện này bị người khác tìm ra bằng chứng thì kể cả khi nhà họ Lý có thể thay thế Hoàng tộc họ Thượng Quan, Lý Giang Hùng cũng sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan.

Lý Dương nói thế nào cũng là con trai của mình, thế mà Lý Giang Hùng lại vì quyền thế mà nhẫn tâm giết chết con trai.

“Chứng cứ? Thật nực cười!”

Đây không phải lời của Lý Giang Hùng mà là Lý Trọng ~ cụ tổ của nhà họ Lý. Trong mắt lão ta ánh lên sát khí mãnh liệt.

“Con nhỏ kia, suy nghĩ cho kỹ vào. Cô mà dám vu khống nhà họ Lý thì đừng hòng tôi bỏ qua cho cô!”

Trong giọng nói của Lý Trọng đầy sự đe dọa.

Sắc mặt của Thượng Quan Hoàng lập tức thay đổi, giận dữ quát: ‘Lý Trọng, ông dám uy hiếp cháu tôi à?”

Lý Trọng không thèm nhìn lão ta mà vẫn đăng đằng sát khí trừng Thượng Quan Như. Ai cũng hiểu nếu Lý Trọng muốn ra tay thì cô ta tuyệt đối không còn đường sống.

Thượng Quan Nhu lại không hề nao núng, còn lạnh giọng nói: “Dẫn người tới đây!”

Cô ta vừa nói xong thì một người trung niên đang ngồi trên xe lăn được đẩy tới.

Đầu của người đàn ông ấy còn được quấn băng vải, cả hai chân lẫn hai tay đều bó thạch cao.

Khuôn mặt thì sưng vù, nhìn là biết bị thương rất nặng.

Ông ấy đang cắn răng nhìn những người thuộc nhà họ Lý với vẻ mặt đầy phẫn nộ.

“Chú Hoàng, chú cứ yên tâm nói ra sự thật đi ạt.

Chương 2352:

Thượng Quan Nhu nói với người trung niên.

“Chính là ông!”

Ông ấy bỗng nhiên chỉ tay vào một người trung niên bên cạnh Lý Giang Hùng, căm phẫn nói: “Chính ông đã cho tôi một triệu để tôi tông một người!”

“Con tôi mắc bệnh hiểm nghèo, rất cần tiền chạy chữa nên tôi mới chấp nhận một triệu đấy của ông”.

“Tôi làm theo lời của ông, thế mà cuối cùng ông chẳng những không giao tiền cho tôi mà còn cho người đi giết vợ con tôi. Nếu không được cô Thượng Quan mang đến nơi an toàn, chắc tôi cũng đã bị ông diệt khẩu rồi!”

“Mấy người đúng là độc ác, rõ ràng tôi đã làm việc cho mấy người rồi, tại sao còn giết cả nhà tôi chứ? Có gì thì cứ nhăm vào tôi, họ không biết gì hết, họ vô tội cơ mà, mấy người là súc sinh! Cầm thú!”

Cảm xúc của người trung niên đang rất kích động, chỉ vào những người bên Lý Giang Hùng mà giận dữ phỉ báng, trong đôi mắt tràn đầy nỗi bi thương và căm thù.

Nếu có thể, ông ấy nhất định sẽ sẽ tự tay giết đối phương.

“Ông nói cái quái gì vậy!”

Người đàn ông ở bên cạnh Lý Giang Hùng lập tức giận dữ quát tháo: “Lý Bảo Hoa tôi đây là ai, có thân phận gì mà lại nói ông đi giết em trai ruột của mình chứ?”

“Gon nhỏ này bảo ông tới đây để vu oan, hãm hại nhà họ Lý chúng tôi có phải không?”

Chú Hoàng như mất hết lý trí, hét lớn: “Tôi giết ông! Tôi giết tên súc sinh ông!”

“Chú Hoàng!”

Thượng Quan Nhu vội vàng tiến lên, lớn tiếng khuyên can: “Chú đừng kích động!”

“Chính ông ta đã giết người nhà của tôi!

Người nhà tôi không biết gì cả, thật sự không biết gì cả mài! Thế mà tên súc sinh đó lại cho người đến giết họ, ngay cả đứa cháu trai năm tuổi của tôi cũng không bỏ qua! Chúng đúng là không phải người, không phải người!”

Chú Hoàng không thể kìm nén cảm xúc, khóc rống lên.

Thượng Quan Nhu cắn môi, kiên quyết hứa hẹn: “Chú Hoàng đừng lo, chúng tôi nhất định sẽ báo thù giúp chú!”

Dứt lời, cô ta nhìn về phía Lý Bảo Hoa, giận dữ quát: ‘Lý Bảo Hoa, ông còn gì muốn nói nữa không?”

“Không liên quan gì đến tôi, sao tôi có thể cho người đi giết em trai của tôi được? Không lý nào lại vậy!”

Đương nhiên Lý Bảo Hoa sẽ không thừa nhận.

Trên gương mặt của Thượng Quan Nhu đầy nét châm chọc: “Làm sao ông biết người mà chú Hoàng đã tông xe là Lý Dương – em trai của ông?

Chú ấy chỉ nói ông cho chú ấy tiền để tông chết một người, có nói phải tông chết ai đâu?”

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lý Bảo Hoa.

Đặc biệt là người của nhà họ Lý, ngoại trừ Lý Giang Hùng và Lý Trọng ra thì những người khác đều vô cùng ngỡ ngàng. Tuy Lý Bảo Hoa không thừa nhận nhưng lời nói của Thượng Quan Nhu lại rất có lý.

Nếu ông ta thật sự không tìm đến chú Hoàng kia để yêu cầu tông chết Lý Dương, thì tại sao lại biết người đó là ai trong khi rõ ràng chú Hoàng không đề cập đến chứ?

Lý Bảo Hoa nhất thời hốt hoảng, tức giận hét ầm lên: “Cô tìm đại một người để vu khống rằng tôi chỉ thị ông ta giết em trai mình thì đúng là vậy sao?”

“Nếu đây cũng có thể xem như chứng cứ thì tôi cũng có thể tứm một người tới đây để xác nhận là các cô cho người đụng chết em trai tôi”.

“Câm miệng!”

Chương 2353:

Lý Giang Hùng đột nhiên quát lớn. Bấy giờ Lý Bảo Hoa mới vội vàng ngậm miệng lại, ánh mắt khi nhìn Thượng Quan Nhu ngập tràn giận dữ.

Cô ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, thực lực không hề yếu hơn Lý Bảo Hoa nên không hề nao núng khi đối diện với ánh nhìn của ông ta.

Lý Giang Hùng biết rằng, nếu để mặc cho Lý Bảo Hoa nói tiếp thì chân tướng sẽ thực sự bị bại lộ.

“Cô bé này quả là miệng lưỡi lanh lợi, không phải cô tìm một người để nói gì thì cũng thành chứng cứ được đâu. Lý Dương con tôi sau khi rời khỏi Hoàng tộc không lâu thì bị ám sát, cả Hoàng thành Thượng Quan này có ai có thể giết chết con tôi trong thời gian ngắn như vậy? Chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan mấy người thôi!”

Giọng Lý Giang Hùng lạnh ngắt: “Hôm nay mấy người phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, nếu không thì đừng trách nhà họ Lý không nể mặt!”

“Tôi có chứng cứi Tôi có chứng cứ xác thực!”

Đúng lúc này, chú Hoàng đột nhiên hét to lên.

Vừa rồi là do quá kích động, chỉ muốn giết Lý Bảo Hoa nên ông ấy vẫn chưa nói ra vấn đề trọng tâm.

Hiện giờ, chú Hoàng cũng đã ý thức được chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan mới có thể giúp mình báo thù.

Thế nên ông ấy mới không do dự nói cho mọi người biết mình có chứng cứ xác thực.

Thượng Quan Nhu cười lạnh nhìn Lý Giang Hùngrồi nói với chú Hoàng: “Chú Hoàng à, chú có chứng cứ gì thì lấy ra đi ạ!”

“Khi Lý Bảo Hoa bảo tôi tông Lý Dương, tôi đã lén lấy điện thoại thu âm lại. Nó có thể chứng minh cho việc ông ta đã yêu cầu tôi tông chết Lý Dương!”

Câu nói của chú Hoàng như một cú nổ động trời làm cho Lý Bảo Hoa cực kỳ sợ hãi, người run cầm cập.

Hoàng tộc họ Thượng Quan là thủ phạm đã gây ra cái chết của Lý Dương chính là lý do duy nhất để nhà họ Lý tuyên chiến với họ, nếu chuyện này đổ vỡ ra, ông ta sẽ thật sự trở thành tội đồ của gia tộc mất.

Lúc đó, Lý Giang Hùng cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta, cho dù ông ta có là con trai trưởng của Lý Giang Hùng đi chăng nữa.

Mặt mày Lý Giang Hùng tái mét. Lỡ mà có chứng cứ xác thực, lại thêm chuyện nhà họ Lý tuyên chiến với Hoàng tộc họ Thượng Quan thì họ sẽ hết đường chối cãi khi người bảo vệ quy tắc xuất hiện.

Đó sẽ là ngày tận thế của nhà họ Lý.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng đầy vui sướng, lão ta cười lớn, nói: ‘Lấy chứng cứ ra mau lên!”

Chú Hoàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Bảo Hoa rồi lấy điện thoại ra.

‘Amt”

Ngay lúc ông ấy lấy di động ra thì một tia sáng sắc lạnh chớp nhoáng. Tiếng nổ vang lên, điện thoại của chú Hoàng nổ tung, ngay cả bàn tay đang cầm điện thoại của ông ấy cũng nổ tan tành.

“ÁI”

Chú Hoàng đau đớn hét lên.

“Phụt”

Nhưng ông ấy chỉ vừa thét lên một tiếng thì một viên đá bản ra như viên đạn, trong nháy mắt đâm thủng mi tâm của chú Hoàng. Chết không nhắm mắt.

“Lý Trọng!”

Thượng Quan Hoàng cực kỳ phần nộ, giận dữ hét về phía Lý Trọng. Đến lão ta cũng không ngờ Lý Trọng lại giết chết chú Hoàng.

Thượng Quan Nhu mặt đờ dẫn, nhìn chú Hoàng chết không nhắm mắt, sự tức giận dần dần hiện lên trên khuôn mặt.

Khi cô ta tìm được chú Hoàng, ông ấy vốn từ chối ra mặt làm chứng, nhưng cô ta vẫn luôn đảm bảo nhất định sẽ không để ông ấy xảy ra chuyện, còn đảm bảo có thể trả thù rửa hận cho ông ấy, chú Hoàng mới đồng ý tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chương 2354:

Nhưng cô ta lại không thể bảo vệ được chú Hoàng.

“Hừt”

Lúc này Lý Trọng lạnh giọng nói: “Cô tùy tiện dẫn tới một kẻ tâm thường, ông ta nói có thể làm chứng sao?”

“Hoàng Chủ, cậu vẫn nên giao Dương Thanh ra đi, nhà họ Lý không muốn đối địch với Hoàng tộc, nhưng nếu như Hoàng tộc vẫn nhất quyết muốn bảo vệ hung thủ giết người nhà họ Lý, như vậy nhà họ Lý thật sự chỉ có thể khai chiến với Hoàng tộc!”

Theo sau những lời Lý Trọng nói ra, áp lực võ thuật kinh khủng tràn ra từ trong cơ thể lão lập tức bao phủ khắp Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Đôi mắt Lý Giang Hùng lóe sáng, thoát cái đã tiến lên một bước, hơi thở võ thuật bán bộ Siêu Phàm Cảnh bộc phát từ trên người lão ta.

Không chỉ Lý Giang Hùng, còn cả những cao thủ khác của nhà họ Lý cũng đồng loạt bước ra, khí thế cao thủ Thần Cảnh đều không ngừng tỏa ra.

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng vô cùng khó coi, quanh người lão ta bụi đất dân dần tung bay, sâu trong đáy mắắt đen nhánh là cơn tức giận ngút trời.

Hoàng tộc họ Thượng Quan nắm giữ Hoàng thành Thượng Quan mấy trăm năm nay, đã bao giờ bị người ta khinh thường như vậy?

“Lý Trọng, ông dẫn người tới Hoàng tộc gây chuyện, thật sự không sợ người bảo vệ quy tắc sao?”

Thượng Quan Hoàng bỗng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Lý Trọng, tiếng nói như kim loại va chạm xuống mặt đất, khiến cho người ta không rét mà run.

Mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sau lưng lão ta đều vô cùng tức giận, uy nghiêm của Hoàng tộc không cho phép bất kỳ ai chà đạp, cho dù đối phương sở hữu thực lực Siêu Phàm Cảnh.

Lý Trọng cau mày, lạnh giọng nói: “Cho dù người bảo vệ quy tắc xuất hiện thì cũng có thể thế nào? Nếu không phải Hoàng tộc nhất quyết muốn bảo vệ hung thủ giết chết người nhà họ Lý, sao chúng tôi phải khai chiến với Hoàng tộc chứ?”

“Hơn nữa, nếu người bảo vệ quy tắc là cơ chế bảo vệ Hoàng thành, chỉ khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt mới xuất hiện, hôm nay chưa phải là lúc Hoàng tộc bị tiêu diệt, người bảo vệ quy tắc sẽ không xuất hiện”.

“Hoàng Chủ, cậu vẫn nên ngoan ngoãn giao người ra đây, cho cậu một phút cuối cùng nữa, nếu còn không giao người ra đây, vậy chỉ có thể khai chiến thôi!”

Nói đoạn, sát khí lạnh như băng bao phủ quanh Thượng Quan Hoàng, cả người lão ta lạnh lẽo, bỗng cảm thấy thực lực võ thuật của mình đều bị áp chế.

Hoàng phủ Thượng Quan rộng lớn nhất thời yên tĩnh không tiếng động, cao thủ hai bên đã chuẩn bị trạng thái tấn công mạnh nhất, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đương nhiên lão ta sẽ không ra tay với cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, vì sợ người bảo vệ quy tắc sẽ lập tức xuất hiện.

Đây không phải là điều lão ta muốn, cho nên hôm nay chỉ có thể dựa vào đám Lý Giang Hùng.

Lúc này, hơi thở võ thuật trên người Lý Giang Hùng mơ hồ đã đột phá đến khí thế Siêu Phàm Cảnh.

Trong những cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý kia, những người vốn là cao thủ Thân Cảnh sơ kỳ thì lúc này trên người tràn ngập hơi thở Thần Cảnh trung kỳ, cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ thì trên người tràn ngập hơi thở Thần Cảnh đỉnh phong, mà cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì khí thế đã †ăng thẳng lên bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Thượng Quan Hoàng không biết bọn họ làm cách nào được như thế, nhưng có thể xác định nhà họ Lý nhất định đã dùng thủ đoạn gì đó để cưỡng ép sức chiến đấu của những người này tăng lên một bậc.

Nhìn thì có vẻ số lượng cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Thượng Quan Hoàng vượt qua nhà họ Lý, nhưng mấy cao thủ

Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý lại tựa như có được thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Một khi hai bên giao chiến, sẽ là một trận ác chiến, vậy thì trận ác chiến này vô cùng bất lợi với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng Thượng Quan Hoàng tràn đầy bi thương, lão †a đường đường là Hoàng Chủ của một Hoàng tộc lại bị dồn đến bước đường này sao?

“Là các người ép tôi!”

Chương 2355:

Thượng Quan Hoàng vừa dứt lời, một luồng khí thế võ thuật hào hùng nháy mắt tản ra từ cơ thể lão ta.

“Tách tách tách!”

Thình lình, mặt đất rung chuyển, trong lúc mọi người khiếp sợ, chỉ thấy mặt đất dưới chân Thượng Quan Hoàng xuất hiện những khe hở giống như mạng nhện, lan ra bốn phương tám hướng.

Mái tóc bạc trắng của Thượng Quan Hoàng cũng dần trở nên xám trắng, sau đó biến thành màu đen.

Trong nháy mắt, mái tóc bạc trắng của Thượng Quan Hoàng biến thành mái tóc dài đen nhanh, tung bay trong gió.

Hơi thở kinh khủng làm người ta sợ hãi tản ra †ừ cơ thể lão ta.

Giờ khắc này, cho dù là Lý Trọng cũng mặt mày khiếp sợ, tựa như không ngờ Thượng Quan Hoàng còn có thực lực mạnh như vậy.

Lúc này, trên người Thượng Quan Hoàng tràn ngập áp lực võ thuật Siêu Phàm Cảnh, nhưng cảnh giới của lão ta vẫn chỉ ở bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Bên phe nhà họ Lý, ngoài Lý Trọng là Siêu Phàm Cảnh, những người khác mạnh nhất là Lý Giang Hùng có thực lực bán bộ Siêu Phảm Cảnh.

Nói cách khác, hôm nay người có thể trấn áp Thượng Quan Hoàng chỉ có Lý Trọng.

Nhưng Lý Trọng vô cùng rõ ràng, người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành cũng không phải chỉ khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt mới xuất hiện, mà còn xuất hiện khi người đứng đầu Hoàng tộc đối mặt với cao thủ có thực lực mạnh hơn.

Một khi lão ta ra tay với Thượng Quan Hoàng, người bảo vệ quy tắc nhất định sẽ xuất hiện.

“Ra tay đi!”

Cảm nhận được hơi thở trong cơ thể Thượng Quan Hoàng càng ngày càng mạnh, lúc này Lý Trọng mới ra lệnh.

Ngay giây phút Lý Trọng ra lệnh, Lý Giang Hùng dẫn hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng lao về phía Thượng Quan Hoàng.

“Giết!”

Thượng Quan Nhu đã sớm giận đến phát điên vì cái chết của chú Hoàng, thấy cao thủ nhà họ Lý ra tay, cô ta cũng không chút do sự một mình xông về phía cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý.

“Thượng Quan Hoàng, nếu ông đã chọn con đường này, vậy thì phải gánh chịu tất cả hậu quả!”

Lý Giang Hùng đã vọt tới trước mặt Thượng Quan Hoàng, nháy mắt tung ra một chưởng, đánh thẳng vào đầu Thượng Quan Hoàng.

Đám cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan nhất thời khiếp sợ, hét lớn: “Hoàng Chủ!”

Lão già khốn kiếp Lý Giang Hùng này lại định lấy tính mạng của Thượng Quan Hoàng, người của Hoàng tộc đều vô cùng tức giận.

Ngoài Lý Giang Hùng ra, còn có hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý đang một trái một phải ở bên cạnh lão ta, nháy mắt cũng tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

“Giết!”

Lúc này, ba cao thủ gồm một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng lập tức cùng tung ra một đòn mạnh nhất.

“Ầm!”

Thượng Quan Hoàng nháy mắt ngẩng mặt lên trời thét dài.

Sau đó một luồng khí thế võ thuật vô cùng kinh người giống như có thể dời non lấp biển cuốn ra bốn phương tám hướng.

“Âm ầm ầm!”

Lúc mọi người còn đang khiếp sợ, ba cao thủ của nhà họ Lý giống như đánh vào bọt biển, không thể tạo ra bất kỳ tổn thương nào tới Thượng Quan Hoàng.

Chương 2356:

Còn ba cao thủ kia lại giống như quả bóng da, bị khí thế võ thuật bộc phát từ cơ thể Thượng Quan Hoàng đẩy lùi lại mấy bước.

“Chuyện này sao có thể?”

Lý Giang Hùng bỗng lùi về phía sau bảy tám bước mới dừng lại được, phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt, mặt mày đầy vẻ khiếp sợ.

Đều là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, vì sao lại có chênh lệch lớn như vậy?

“Giết!”

Đúng lúc này, khí thế võ thuật trên người Thượng Quan Hoàng tăng vọt lên cấp đỉnh phong, đạt tới trạng thái ổn định. Chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hoàng lập tức dừng lại trên người Lý Giang Hùng, sau đó bóng lão ta lập tức biến mất.

“Cậu dám!!”

Lý Trọng cảm nhận được sát ý của Thượng Quan Hoàng với Lý Giang Hùng thì lập tức quát lớn, khí thế võ thuật Siêu Phàm Tứ Cảnh bỗng bộc phát, dường như nháy mắt chắn trước người Lý Giang Hùng.

Cơ hồ đúng lúc đó, Thượng Quan Hoàng cũng xông tới, không chút do dự giơ tay tung ra một chưởng, tấn công Lý Giang Hùng.

Nhưng Lý Trọng đã chắn trước người Lý Giang Hùng, Thượng Quan Hoàng cho dù đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Trọng.

Lý Trọng tung ra một chưởng, đối chọi với một chưởng của Thượng Quan Hoàng.

“Bùm!”

Một tiếng vang rất lớn.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, thân thể Thượng Quan Hoàng liên tục lùi lại bảy tám bước, lại nhìn Lý Trọng vẫn chắn trước mặt Lý Giang Hùng, không hề lui lại phía sau một bước.

“Phụt”

Trong giây phút cơ thể Thượng Quan Hoàng đứng vững, lão ta bỗng phun ra một búng máu, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Bố!”

“Ông nội!”

“Hoàng Chủ!”

Đám cầm quyền của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhất thời nhao nhao tức giận hét kên. Thấy Thượng Quan Hoàng bị một chưởng của Lý Trọng đánh trọng thương, bọn họ cũng vô cùng tức giận.

Lý Giang Hùng đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Hoàng bị Lý Trọng đánh lui bảy tám bước mà trọng thương, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lão ta hoàn toàn không thể ngờ được Thượng Quan Hoàng lại mạnh như vậy, chỉ còn cách cảnh giới Siêu Phàm Cảnh một bước.

Theo kế hoạch của họ, tạm thời sẽ không ra tay với Hoàng tộc họ Thượng Quan, đợi giết chết Dương Thanh rồi sẽ đối phó với Hoàng tộc. Cứ như vậy cho dù người bảo vệ quy tắc có xuất hiện, vẫn sẽ còn cụ tổ Lý Trọng ứng phó.

Nhưng bây giờ họ còn chưa bức được Dương Thanh ra đã khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan rồi, lúc này một khi người bảo vệ quy tắc xuất hiện, còn thêm cả một Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Cảnh, nhà họ Lý còn đường sống sao?

Không chỉ Lý Giang Hùng, Lý Trọng cũng thấy hơi sợ hãi trong lòng, lo lắng người bảo vệ quy.

tắc sẽ xuất hiện.

Vừa rồi lão ta cũng chỉ vì cứu Lý Giang Hùng, nên bất đắc dĩ mới ra tay với Thượng Quan Hoàng, mặc dù không dùng toàn lực, nhưng dù sao cũng đã ra tay rồi.

Chương 2357:

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người nhà họ Lý đợi khoảng một phút cũng không thấy người bảo vệ quy tắc xuất hiện.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đang mong đợi, nhưng người bảo vệ quy tắc vẫn không hề xuất hiện.

Trái tim vốn hơi hoảng loạn của Lý Trọng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Lý Trọng!"

Thượng Quan Hoàng dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chằm Lý Trọng, cắn rắng nghiến lợi nói: "Ông là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại dám ra tay với tôi ngoan độc như vậy!"

Lý Trọng cười nhạt: "Đối với cậu, tôi không cần ra tay ngoan độc, chỉ là cậu quá yếu, tôi chỉ vung tay ra một đòn đã khiến cậu trọng thương".

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều vô cùng tức giận nhìn về phía nhà họ Lý.

Nếu người bảo vệ quy tắc không xuất hiện, vậy có thể hiểu nhà họ Lý chưa tạo thành đả kích mang tính hủy diệt với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chuyện này khiến cho người của Hoàng tộc Thượng Quan đều thầm vô cùng thất vọng.

Đồng tử thâm sâu của Lý Giang Hùng nhìn chăm chằm Thượng Quan Hoàng, lão ta cắn răng nói: “Thượng Quan Hoàng, người chúng tôi muốn †ìm là Dương Thanh chứ không phải là người của Hoàng tộc Thượng Quan”.

“Giao người ra đây, nếu không hôm nay sẽ là ngày giỗ của ông!”

Lý Giang Hùng không dám tùy tiện khai chiến với Hoàng tộc, vừa rồi Lý Trọng ra tay với Thượng Quan Hoàng đã dọa lão ta suýt sợ chết khiếp.

Nếu Lý Trọng lại ra tay với Thượng Quan Hoàng, có lẽ người bảo vệ quy tắc sẽ xuất hiện.

Lý Trọng cũng hiểu điểm này, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói: “Cho cậu năm phút để giao người ra đây, chúng tôi sẽ lập tức dẫn người rời đi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khít”

“Hừi”

Thượng Quan Hoàng cười nhạt, mặt đầy dữ tợn nói: “Đừng nói nhảm nữa, muốn chiến thì chiến, đừng nói là năm phút, cho dù là năm ngày, năm năm, chúng tôi cũng sẽ không giao người”.

Đương nhiên Thượng Quan Hoàng hiểu toan tính của nhà họ Lý, hiện giờ với Hoàng tộc Thượng Quan, Dương Thanh chính

là chỗ dựa lớn nhất của họ. Cho dù là người bảo vệ quy tắc cũng chẳng quan trọng bằng Dương Thanh.

Người bảo vệ quy tắc chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, nếu thật sự chờ đến lúc đó, cho dù Hoàng tộc không bị diệt, cũng có khác gì đã bị tiêu diệt đâu?

Nhưng Dương Thanh không giống vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra tay với nhà họ Lý.

Quan trọng nhất là, Thượng Quan Hoàng biết một khi nhà họ Lý diệt được Dương Thanh rồi, ngày Hoàng tộc họ Thượng Quan bị tiêu diệt cũng không còn xa.

“Xem ra nếu không để Hoàng tộc phải trả giá một chút, Hoàng Chủ sẽ không giao người ra đây”.

Lý Trọng híp mắt lại, lời nói tràn đây uy hiếp.

Lúc này, mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý mặt đầy cảnh giác vây quanh Thượng Quan Hoàng, mắt lom lom nhìn chăm chăm người nhà họ Lý, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến.

Mà cao thủ nhà họ Lý đều lộ ra ánh mắt hung ác, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lý Trọng và Lý Giang Hùng đứng đầu tiên, khí thế võ thuật trên người hai người cũng vô cùng kinh khủng.

“Xử mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trước đi Lý Trọng bỗng nhiên nói, hiển nhiên là nói với Lý Giang Hùng.

“Vâng, thưa bối”

Lý Giang Hùng di chuyển chân, nháy mắt xông về phía một tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc.

Chương 2358:

“Lý Giang Hùng, ông dám!”

Thượng Quan Hoàng nhất thời giận dữ, lập tức ra lệnh: “Cùng lên đi, giết chết Lý Giang Hùng!”

Vừa mới dứt lời, nháy mắt lão ta cũng lao về phía Lý Giang Hùng.

“Đối thủ của cậu là tôi!”

Nhưng Thượng Quan Hoàng vừa muốn ra tay, Lý Trọng đã chắn trước mặt lão ta.

Cùng lúc đó, Lý Giang Hùng đã xông về phía mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia, tung ra một chưởng.

“Rầm!”

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không có cơ hội trả đũa đã bị một chưởng của Lý Giang Hùng đánh trúng tim, chết ngay tại chõ.

Lý Giang Hùng là người đứng đầu nhà họ Lý, ông ta cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lại không biết nhà họ Lý dùng thủ đoạn gì khiến cho sức chiến đấu của lão ta tăng vọt, có thể so với cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường chỉ còn con đường chết dưới một chưởng toàn lực của lão ta.

“Lý Giang Hùng!”

Thượng Quan Hoàng thấy một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bị giết thì mặt đầy dữ tợn, tức giận đến cả người cũng run rẩy.

“Giết!”

Ly Giang Hùng tức giận hét lên một tiếng, lại xông đến trước mặt một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác, giơ tay tung một chưởng.

Cao thủ của Hoàng tộc kia hoàn toàn không có sức đánh trả, nháy mắt cũng bị một chưởng giết chết giống như cao thủ trước đó.

Trong mấy giây ngắn ngủi, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc đã bị một mình Lý Giang Phong giết chết.

May là đúng lúc này, những cao thủ Hoàng tộc khác đã cùng xông lên tấn công Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng muốn một mình giết chết các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nữa e là rất khó.

“Tất cả người nhà họ Lý, giết cho tôi!”

Lý Giang Hùng vung tay hô lớn, mười mấy cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý cùng xông về phía cao thủ của Hoàng tộc.

Nhất thời giao tranh nổ ra!

Thượng Quan Hoàng bị Lý Trọng nhìn chằm chăm kiềm chân, hoàn toàn không thể đối phó với cao thủ nhà họ Lý.

“Lý Trọng, ông sẽ hối hận, ông nhất định sẽ hối hận, tôi thề! Tôi thề!”

Sau khi tận mắt chứng kiến hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc bị giết chết trong nháy mắt, Thượng Quan Hoàng tức giận tới cực điểm.

Lão ta cũng không tùy tiện ra tay với Lý Trọng nữa, bởi vì lão ta hiểu rõ thực lực hiện giờ của lão †a hoàn toàn không thể làm gì được Lý Trọng, một khi ra tay, rất có thể lại để Lý Trọng tìm được cơ hội giết chết mình.

Hôm nay, lão ta chỉ có thể gửi gắm tất cả hi | Vọng vào Dương Thanh.

Khi cuộc chiến Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý bùng nổ, trong biệt thự của Dương Thanh.

Anh chỉ ngồi khoanh chân, một luồng khí thế võ thuật điên cuồng không ngừng tẩy rửa cơ thể anh.

Cùng với luồng khí thế trong cơ thể càng ngày càng mạnh, anh cảm giác dường như đang mất đi lý trí nhưng anh vẫn căn chặt

răng, cố gắng không để mình tiến vào trạng thái mất kiểm soát.

Chương 2359:

Hơi thở võ thuật trong cơ thể anh cũng càng ngày càng mạnh, chỉ còn một bước nữa là đến Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng chỉ cao thủ đã thật sự bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh mới biết muốn đột phá từ Siêu Phàm Nhất Cảnh lên Siêu Phàm Nhị Cảnh khó đến nhường nào.

"Phá cho tôi!"

Dương Thanh chợt nổi giận gầm lên một tiếng, hơi thở điên cuồng trong cơ thể tăng vọt, mắt anh đỏ tươi, trông như sắp mất kiểm soát.

"Tôi là Tướng quân của biên giới phía Bắc, tôi là chiến thần của biên giới phía Bắc, một mình có thể chiến đấu với một nửa quốc gia, sao tôi lại mất kiểm soát được?"

"Tôi là tôi, Dương Thanh tôi sẽ không bị cơn điên cuồng này chiếm đi lý trí, phá cho tôi!"

"Đột phá cho tôi!"

Dương Thanh rống giận liên tục, cơn tức càng ngày càng tăng, khí thế điên cuồng trên người anh càng lúc càng mạnh.

Giờ phút này nếu có ai ở bên cạnh anh, chắc chăn người đó sẽ sợ ngây người.

Người anh đầy máu tươi, mắt cũng đỏ rực, tròng trắng hoàn toàn biến mất.

Anh của bây giờ giống như ác ma đến từ địa ngục làm người ta sợ hãi.

Khí thế điên cuồng tiếp tục tăng vọt, điên cuồng tấn công vào lý trí của anh, muốn anh đánh mất chính mình nhưng Dương Thanh vẫn kiên trì với ý định ban đầu, cố gắng kiểm soát lý trí của mình, không để nó mất kiểm soát.

Anh năm rõ tình hình bây giờ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, biết hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan đã bị giết, cũng biết rõ cụ tổ của nhà họ Lý là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Với thực lực bây giờ của anh, anh hoàn toàn không phải là đối thủ của cụ tổ nhà họ Lý. Nếu muốn đánh bại Lý Trọng, anh chỉ có thể đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, sau đó cộng thêm sức mạnh điên cuồng mới có thể đánh bại đối phương.

Nếu không bây giờ anh sang đó, chỉ có con đường chết.

Người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành chỉ bảo vệ Hoàng tộc chứ sẽ không bảo vệ anh.

Đúng lúc này, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh đạt đến đỉnh điểm, cuối cùng khí thế điên cuồng cũng ngừng tăng.

Điều làm anh vui là, đây là lúc anh rất có thể sẽ tiến vào trạng thái điên cuồng, nếu là lúc trước thì trong trạng thái như thế này, anh đã mất trí lâu rồi.

Nhưng lần này anh có thể giữ vững được trạng thái tỉnh táo.

Mặc dù hơi thở điên cuồng trong cơ thể vẫn đang không ngừng ăn mòn lý trí anh nhưng vẫn trong phạm vi anh có thể khống chế được.

“Chẳng lẽ mình đã hoàn toàn khống chế được sức mạnh điên cuồng?”

Mặt Dương Thanh vui vẻ.

Nhưng dù vậy, cảnh giới của anh vẫn là Siêu Phàm Nhất Cảnh, chỉ là có thể bùng nổ được ra sức mạnh tương đương với Siêu Phàm Tứ Cảnh bình thường.

Mà cụ tổ Lý Trọng của nhà họ Lý lại không phải là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh bình thường.

Lúc này sang đó, anh vấn không phải là đối thủ của Lý Trọng.

“Vẫn chưa đủ!”

Mắt Dương Thanh điên cuồng, hét lên giận dữ: “Tiếp cho tôi!”

Cùng với tiếng gầm giận dữ của anh, anh bùng nổ thực lực của mình lên đến cực đỉnh. Anh của bây giờ hệt như người máu, quần áo trên người đã thấm máu đỏ rực.

Da anh xuất hiện từng vết rách rỉ máu tươi.

Chương 2360:

Với cường độ thể xác bây giờ của anh, nó không thể chịu nổi thực lực tương đương với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Nhưng anh không hề cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, tiếp tục cố gắng tăng thực lực của mình.

Bên kia, đại chiến giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý vẫn đang tiếp diễn.

Đến tận bây giờ, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã thiệt hại bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, trái lại nhà họ Lý ngoài thiệt hại hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ ra thì không có thương vong nào nữa.

Tất cả những thứ này đều vì Thượng Quan Hoàng đã bị Lý Trọng bám sát, có cao thủ bán bộ Siêu Phàm của nhà họ Lý là Lý Giang Hùng ở đây, dù cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan có nhiều đi chăng nữa thì cũng không thể đàn áp được Lý Giang Hùng.

Mặt Thượng Quan Tử Khiêm đầy máu tươi, bàn tay múa may không ngừng, điên cuồng tấn công cao thủ nhà họ Lý.

Thượng Quan Nhu cũng thế, bộ đồ máu trắng của cô đã nhuốm máu đỏ tươi từ lâu rồi, trên người cô ta cũng có vài vết thương đang chảy máu.

Mặt của người Hoàng tộc cũng đẫm máu, có máu của mình, cũng có máu của kẻ thù.

Cao thủ hai bên chém giết đến đỏ cả mắt, chiêu nào cũng dồn hết sức.

Lý Trọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng, chợt nói: "Thượng Quan Hoàng, Hoàng tộc đã có nhiều người chết lắm rồi, cậu có chắc là vẫn không muốn giao Dương Thanh ra không?"

Thượng Quan Hoàng căn răng: "Tôi đã nói rất rõ, muốn chúng tôi giao cậu Thanh ra là chuyện không thể nào, ông sẽ phải hối hận!"

""Hừi"

Lý Trọng lạnh giọng nói: "Cậu cứ mạnh miệng đi, tôi cũng muốn xem thử chờ cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc các cậu chết hết rồi, liệu cậu có còn kiên cường như bây giờ không."

Thượng Quan Hoàng cười mỉa: 'Lý Trọng, ông có giỏi thì giết tôi đi!"

"Giết cậu?"

Lý Trọng cười khinh: "Trong mắt tôi, cậu chỉ là một con kiến thôi, giết cậu thì có ý nghĩa gì đâu?

Cậu còn không xứng làm đối thủ của tôi."

“Võ thuật của tôi không bằng ông nhưng thế thì sao? Tôi mới là Hoàng Chủ của Hoàng tộc Thượng Quan, Hoàng tộc có người bảo vệ quy tắc che chở, dù ông có giết hết người của Hoàng tộc thì người bảo vệ quy tắc cũng sẽ không bỏ qua cho nhà họ Lý.”

“Hoàng thành không phải chỉ có mình Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý, dù Hoàng tộc của tôi chết thảm thiết đi chăng nữa, chỉ cần có người bảo vệ quy tắc ở đây, không có gia tộc nào có thể thay thế được chúng tôi.”

“Nhưng nhà họ Lý thì khác, muốn giết hết người của Hoàng tộc, thực lực của nhà họ Lý sẽ giảm mạnh. Đến lúc đó, có rất nhiều gia tộc có thể thay thế nhà họ Lý.”

Nghe Thượng Quan Hoàng nói xong, sắc mặt Lý Trọng cực kỳ âm u, đương nhiên lão ta hiểu rõ, Thượng Quan Hoàng không đang đe đoạ suông.

Bây giờ lại có Lý Giang Hùng ở đây, mặc dù nhà họ Lý đang chiếm ưu thế lớn nhưng dù sao nơi này cũng là Hoàng tộc Thượng Quan, cũng có rất nhiều cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhà họ Lý cũng thiệt hại lớn.

Đương nhiên chỉ cần Lý Trọng ở nhà họ Lý thì không có gia tộc nào có thể thay thế được nhà họ Lý.

“Cậu sẽ không được thấy ngày nhà họ Lý bị thay thết”

Lý Trọng lạnh giọng nói.

Hai người không nói gì nữa, ánh mắt nhìn sang chiến trường.

Thượng Quan Hoàng nhìn cao thủ Hoàng tộc ngã vào vũng máu, cảm giác tim mình cũng đang rỉ máu. Những cao thủ đó đều là nhân tài tinh anh của Hoàng tộc!

Chương 2361:

Bây giờ cứ thế ngã xuống.

Trong những người này còn có rất nhiều người đã đi theo lão ta từ lúc còn trẻ, là anh em xông pha đến tận bây giờ.

“Giết giết giết!”

Thượng Quan Nhu xuyên qua đám người, vốn dĩ cô ta chỉ mới ở cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ nhưng lúc này có thể bộc phát sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ, chém giết liều mạng.

Trong nháy mắt, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Lý chết trong tay cô ta.

Lý Trọng cũng chú ý đến Thượng Quan Nhu, sắc mặt cực kỳ âm u. Thượng Quan Nhu mới ba mươi tuổi, trẻ như vậy mà đã đạt đến cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ, đáng sợ nhất là cô ta có thể bộc phát ra sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Dù có là cao thủ mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì sợ rằng cũng chưa chắc là đối thủ của cô ta.

“Giết cô gái kia!”

Lý Trọng chợt ra lệnh.

Đúng lúc này, Lý Giang Hùng đấm bay một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan, trong nháy mắt sát khí khoá chặt Thượng Quan Nhu.

“Bảo vệ Nhu Nhu!”

Thượng Quan Hoàng biến sắc, giận dữ hét lên: “Nhanh lên nhanh lên, bảo vệ Nhu Nhu!”

Thượng Quan Nhu là thiên tài võ thuật trăm năm hiếm thấy của Hoàng tộc Thượng Quan, nếu bây giờ cô ta chết, với Hoàng tộc mà nói, đây mới là thiệt hại khổng lồ.

Nhất thời, bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng tiến lên bảo vệ trước mặt Thượng Quan Nhu.

Thương Quan Nhu cũng ý thức được nguy hiểm sắp ập đến, cô ta cắn chặt răng, mặt dữ tợn nói: “Chỉ cần tôi không chết thì sẽ diệt hết nhà họ Lýt “Cô sẽ không có cơ hội!”

Giọng Lý Giang Hùng chợt vang lên bên tai Thượng Quan Nhu.

Bốn gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa kịp lấy lại tinh thần thì Lý Giang Hùng đã xuyên qua bọn họ, đi tới trước mặt Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu biến sắc nhưng ánh mắt lại không hề sợ hãi, ngược lại còn đằng đằng sát khí, hét lên giận dữ: “Chết cho tôi!”

Cô ta hét lên, dồn tất cả sức lực trên người vào tay phải rồi chưởng về phía Lý Giang Hùng.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Lý Giang Hùng cười lạnh, ngay sau đó khí thể võ thuật bán bộ Siêu Phàm bùng nổ trong cơ thể ông ta, chém thảng lên đầu Thượng Quan Nhu.

“Nhu Nhu!”

Mắt Thượng Quan Hoàng như muốn nứt ra, rống lên: ‘Đừng mà! Đừng mài”

“Nhu Nhu!”

Lúc này, bố của Thượng Quan Nhu là Thượng Quan Tử Khiêm cũng rống lên giận dữ, chém giết điên cuồng muốn xông lên cứu con gái.

Nhưng ông ta bị cao thủ của nhà họ Lý bao vây, hoàn toàn không thể thoát khỏi cuộc chiến.

Mắt thấy chưởng của Lý Giang Hùng càng ngày càng gần đầu mình, Thượng Quan Nhu tuyệt vọng. Cô ta biết không ai cứu mình nổi, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

‘AmP Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, một người bay đến chặn trước mặt Thượng Quan Nhu, giơ tay lên đấm một cú.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, người Lý Giang Hùng mạnh gân bằng Siêu Phàm Nhất Cảnh như bị sao băng đập trúng, hộc máu bay thẳng ra ngoài.

Chương 2362:

“Cậu Thanh!”

Thượng Quan Nhu xúc động nhìn bóng lưng quen thuộc chắn trước mặt mình.

Thượng Quan Hoàng kích động khi nhìn thấy Dương Thanh, trái tim vẫn luôn lo lắng cuối cùng đã bình tĩnh lại.

Sở dĩ lão ta có thể kiên trì không ra tay, trơ mắt nhìn Lý Giang Hùng điên cuồng tấn công người của Hoàng tộc khiến họ bị thương nặng, thậm chí chết cũng vì gửi gắm hi vọng vào Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng vẫn bị Lý Trọng ngăn cản nên không có cách đi cứu người của Hoàng tộc. Một khi lão ta ra tay với Lý Trọng, rất có khả năng sẽ bị Lý Trọng giết chết.

Vào lúc Lý Giang Hùng sắp giết chết Thượng Quan Nhụ, lão ta đã quyết tâm sẽ ra tay với Lý Trọng. Thượng Quan Nhu là hi vọng của Hoàng tộc, cho dù lão ta có chết cũng chắc chăn phải bảo vệ cô ta.

Nhưng lão ta không ngờ Dương Thanh sẽ xuất hiện đúng vào thời điểm quan trọng này.

Lúc này, Lý Giang Hùng bị một đòn của Dương Thanh đánh bay, cơ thể đập mạnh xuống đất giống như sao xet.

Thậm chí nơi cơ thể ông ta rơi bị lõm xuống giống như mạng nhện.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan nhìn thấy cảnh tượng này nhất thời kinh sợ, sau đó là kích động.

Mà người nhà họ Lý nhìn thấy chủ gia tộc của mình bị một đòn đánh bay trong giây lát thì kinh ngạc tới ngây người, ánh mắt vô cùng khiếp sợ.

“Cậu là Dương Thanh?”

Tất nhiên Lý Trọng đã từng nghe nói vê Dương Thanh. Lần này lão ta tới Hoàng tộc họ Thượng Quan để giết chết anh, sau đó mới ra tay với Hoàng tộc.

Nhưng lão ta không ngờ nhà họ Lý đã ra tay với Hoàng tộc, mà lúc này Dương Thanh mới xuất hiện.

“Ông chính là ông già trăm tuổi không chịu chết ở nhà họ Lý?”

Dương Thanh bình tĩnh nhìn Lý Trọng hỏi, giọng điệu còn có vẻ trêu tức.

“Láo xược!”

Lý Trọng nổi giận.

Lão ta đường đường là cụ tổ nhà họ Lý, thế hệ người già sống hơn trăm năm lại bị một người thanh niên chỉ có hai mươi tám tuổi mắng không chịu chết.

“Ông không chỉ là không chịu chết mà còn là lão già khốn kiếp bỉ ổi vô sỉ. Ông đường đường là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại ra tay với cao thủ Thần Cảnh bình thường, uy hiếp một người có thực lực yếu hơn ông rất nhiều. Có phải ông thấy chuyện này rất vinh quang không?”

Dương Thanh lạnh lùng nói, sâu trong đôi mắt lóe ra sát khí.

Trước đó, anh vẫn luôn nhịn dù thấy rõ mọi chuyện xảy ra bên này như lòng bàn tay, nếu không phải anh vẫn chưa thể đột phá đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, anh sẽ không nhãn nhịn.

“Cậu muốn chết!”

Lý Trọng chợt quát một tiếng và không nhịn được nữa, lập tức lao về phía Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh lẽo, người hơi cúi xuống, trong giây lát đạp xuống mặt đất phát ra một tiếng động lớn. Mặt đất lõm xuống tạo ra một phản lực đáng sợ làm anh bản ra ngoài, lao thẳng về phía Lý Trọng.

‘Am!”

Một giây tiếp theo, một tiếng va chạm nặng nề vang vọng cả Hoàng phủ.

Mặt đất lấy vị trí dưới chân hai người làm trung tâm đã nổ mạnh, bụi bặm cuốn lên.

Một khí thế võ đạo như dời núi lấp biển cuốn theo tất cả ra xung quanh giống như đạn hạt nhân bị nổ vậy.

Chương 2363:

“Âm ầm ầm!”

Trong sự kinh hoàng của mọi người, tất cả đồ thủy tỉnh trong các tòa nhà gần đó đều nổ tung.

Dưới sóng võ thuật đáng sợ này, các cao thủ Thần Gảnh bị ép cho phải lùi lại rất nhiều bước giống như bị ô tô đụng phải.

Có mấy cao thủ vừa bước vào Thần Cảnh sơ kỳ còn không chịu được, sâu trong cổ họng chợt thấy vị tanh, lập tức nôn ra máu và bay ngược lại.

Hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chỉ đánh một đòn, đã phát ra năng lượng hủy diệt đáng sợ như vậy.

Chỉ sóng năng lượng tàn dư sau va chạm đã †ạo thành sát thương lớn như vậy, có thể tưởng tượng được một khi hai người này thật sự chiến đấu sẽ xảy ra chuyện đáng sợ tới mức nào.

Dương Thanh và Lý Trọng vừa bắt đầu đánh, cho dù Thượng Quan Hoàng đã là bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng bị đẩy lùi lại năm sáu bước.

Ánh mắt lão ta vô cùng khó tin.

Đồng thời, lão ta còn mừng như điên.

Trước đó lão ta vẫn lo lắng Dương Thanh chỉ là cao thủ mới vào Siêu Phàm Nhất Cảnh, tạm thời không phải là đối thủ của Lý Trọng, có thể miễn cưỡng ngăn cản được Lý Trọng đã là ơn huệ cực lớn với Hoàng tộc rồi.

Nhưng bây giờ, sau khi Dương Thanh và Lý Trọng vừa đối đầu, không ngờ anh chẳng những không bị đẩy lùi mà thực lực của hai người dường như ngang nhau, không ai có thể làm gì được người kia.

Đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan bây giờ, không cần có người giết được Lý Trọng, chỉ cần có thể cầm chân lão ta là đủ rồi.

Đừng quên, bản thân Thượng Quan Hoàng cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, hơn nữa còn sắp phá vỡ rào cản, bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Về phần Lý Giang Hùng nhà họ Lý, sau khi Dương Thanh xuất hiện, đã đánh một đòn làm lão †a bị thương nặng, sợ rằng bây giờ một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng có thể giết lão ta.

Chỉ cần Lý Trọng bị Dương Thanh ngăn cản, nhà họ Lý sẽ phải đối mặt với sự diệt vong!

“Rốt cuộc… cậu là ai?”

Lý Trọng chợt dùng sức ép Dương Thanh lùi lại, bản thân lão ta cũng lùi lại mấy bước.

Đây là lần đầu tiên lão ta tò mò về thân phận của Dương Thanh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh nhưng không ngờ dưới một đòn vừa rồi, Dương Thanh lại có thể đánh ngang tay với lão ta. Cho dù lão ta còn chưa phát hết sức lực nhưng cũng không có cách nào bảo đảm Dương Thanh đã phát huy hết sức lực hay chưa.

Bất kể Dương Thanh có phát ra hết sức lực hay không, lão ta có thể khẳng định rằng mình rất khó giết được Dương Thanh.

Quan trọng là Dương Thanh còn trẻ như vậy.

Dựa vào kinh nghiệm, lão ta vẫn chưa từng nghe nói có người thanh niên nào đạt được sức chiến đấu Siêu Phàm Tứ Gảnh khi mới ba mươi tuổi.

Quan trọng là lão ta chỉ cảm nhận được khí thế võ đạo vừa bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh trên người Dương Thanh.

Sau khi cảnh giới võ thuật bước vào Siêu Phàm Cảnh, chênh lệch giữa hai cảnh giới bất kỳ đều giống như rãnh trời, huống gì giữa lão ta và Dương Thanh chênh lệch tới hai cảnh giới.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí. Nếu anh đã ra tay với Lý Trọng, vậy hôm nay lão ta phải chết.

Bằng không, một khi để kẻ địch như thế sống sót rời đi, một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận.

“Ông còn chưa có tư cách biết tôi là ail”

Dương Thanh vừa dứt lời thì chân đã di chuyển, trong giây lát lại xông về phía Lý Trọng.

Lý Trọng lập tức cảm giác được một khí thế cực kỳ cuồng bạo đang ép về phía mình.

Chương 2364

CHương 2364:

Lúc này, đôi mắt của Dương Thanh đỏ như máu, quả thật giống như một con thú dữ không thể khống chế được.

Khi đối diện với đôi mắt của Dương Thanh, Lý Trọng tự nhiên thấy sợ hãi.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Lý Trọng nghiến răng quát, sau đó chợt đạp xuống đất, đồng thời tập trung sức lực vào năm đấm bên phải, trong giây lát vung lên đập xuống: “Giết!”

“Âm ầm ầm!”

Một giây tiếp theo, cuộc chiến đấu của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chính thức bắt đầu.

Hoàng tộc họ Thượng Quan và cao thủ Thần Cảnh nhà họ Lý đã bị cuộc chiến đấu của hai người dọa cho hoảng sợ. Lúc này, bọn họ đều vội vàng lùi lại, sợ mình đứng gần quá sẽ bị lực còn sót lại của cuộc chiến làm cho bị thương nặng.

“Cậu Thanh thật mạnh!”

Thượng Quan Nhu đứng bên cạnh Thượng Quan Hoàng, đôi mắt đẹp vô cùng chấn động nhìn về phía Dương Thanh đang chiến đấu.

Cô ta là thiên tài võ thuật hiếm có của Hoàng tộc họ Thượng Quan, mới ba mươi tuổi đã bước vào Thần Cảnh trung kỳ, phóng tâm mắt ra khắp Chiêu Châu đã được xem là thiên phú cực tốt rồi.

Nhưng vừa so sánh với Dương Thanh, thiên phú võ đạo của cô ta quả thật chỉ là rác rưởi.

Thượng Quan Hoàng cũng chấn động, bùi ngùi nói: "Tương lai của cậu Thanh chắc hẳn không thể đo đếm được!"

Lão ta vừa dứt lời thì ánh mắt chợt lạnh, đôi mắt hoàn toàn đỏ như máu căm tức nhìn các cao thủ nhà họ Lý và nghiến răng nghiến lợi nói: 'Đã đến lúc để nhà họ Lý nợ máu trả bằng máu!"

Sau khi Thượng Quan Hoàng ra lệnh một tiếng, những cao thủ Hoàng tộc nãy giờ vốn đang uất ức không chịu nổi đều lao về phía cao thủ nhà họ Lý, điên cuồng tấn công.

Sở dĩ vừa nãy nhà họ Lý còn chiếm ưu thế, giết không ít cao thủ Hoàng tộc là do Thượng Quan Hoàng bị Lý Trọng kìm chế. Mà Lý Giang Hùng gần như sắp bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh quả thật chính là vô địch đối với những cao thủ Hoàng tộc kia.

Nhưng bây giờ, Lý Trọng bị Dương Thanh kìm chế, Lý Giang Hùng vừa nãy đã bị Dương Thanh đánh bay trong chớp mắt,

gần như mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Hơn nữa bên phía Hoàng tộc, ngoài Thượng Quan Hoàng gần đạt Siêu Phàm Nhất Cảnh, những cao thủ khác đều là Thần Cảnh đỉnh phong.

Mà bên nhà họ Lý ngoài hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nắm giữ thực lực ngang với bán bộ Siêu Phàm Cảnh, cảnh giới của những người khác đều không cao.

Ở dưới sự dẫn dắt của Thượng Quan Hoàng, cao thủ Hoàng tộc điên cuồng chém giết giống như sói vào giữa đàn dê.

Lý Giang Hùng nhìn cao thủ nhà họ Lý liên tục bị giết chết, đôi mắt đã đỏ như máu, giận dữ hét lên: “Thượng Quan Hoàng, các người chán sống rồi! Các người chán sống rồi!”

“Giết giết giết!”

Người Hoàng tộc không bị ảnh hưởng bởi lời Lý Giang Hùng nói, trái lại càng đánh hăng hơn.

Mặc dù Thượng Quan Nhu là phụ nữ nhưng có cảnh giới võ thuật Thần Cảnh trung kỳ, sức chiến đấu ngang với cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, tay không đánh một chưởng vào ngực một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ nhà họ Lý.

“Bịch!”

Chỉ thấy ngực cao thủ nhà họ Lý kia lõm xuống, bay ngược ra ngoài giống như quả bóng cao su và nôn ra máu.

Không chỉ Thượng Quan Nhu rất mạnh, những cao thủ Hoàng tộc khác cũng hoàn toàn bùng nổ, phát ra sức chiến đấu mạnh nhất đánh nhau với cao thủ nhà họ Lý.

Hôm nay không phải nhà họ Lý chết thì Hoàng tộc sẽ bị tiêu diệt!

Cao thủ của hai gia tộc lớn điên cuồng chiến đấu, cuộc chiến đấu giữa Dương Thanh và Lý Trọng cũng vô cùng ác liệt.

Chương 2365:

Xung quanh bọn họ đã chẳng còn người nào, đá xanh dưới chân vỡ thành mảnh vụn, rất nhiều tòa nhà gần đó cũng sập xuống.

Có thể nói trong phạm vi mấy chục mét quanh bọn họ đều bị san thành đất bằng.

“Đồ khốn kiếp!”

“Cậu dám tổn thương tôi!”

“Tôi là cụ tổ nhà họ Lý đã sống qua trăm năm, có thiên tài võ thuật nào mà chưa từng giết chứ?”

“Hôm nay, tôi sẽ giết thêm một thiên tài võ thuật nữa!”

Mái tóc dài bạc trắng của Lý Trọng tung bay theo gió, gương mặt hung ác nhìn về phía Dương Thanh với sát khí đáng sợ.

Dương Thanh cũng không dễ chịu gì. Dù sao anh mới bước vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, lúc này vẫn luôn chiến đấu trong trạng thái cuồng bạo.

Sự cuồng bạo trong cơ thể càng lúc càng tăng, làm anh sắp đánh mất lý trí. Anh vừa phải ép mình duy trì sự tỉnh táo, còn phải tiếp tục chiến đấu với Lý Trọng nên áp lực cực lớn.

Cũng may anh liều mạng đánh một trận, vẫn có thể áp chế được Lý Trọng.

Trước đó, khi anh sắp phá vỡ rào cản tiến vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, sự cuồng bạo vốn đã lên đến cực hạn nhưng anh vẫn có thể kiểm soát được lý trí của mình.

Chẳng qua khi anh tiến vào Siêu Nhàm Nhị Cảnh lại phát hiện sự cuồng bạo này dường như còn mạnh hơn, chỉ cần anh muốn là có thể làm nó tiếp tục tăng lên. Nhưng chỉ tăng thêm một chút nữa thôi, anh sẽ thật sự mất khống chế.

“Giết!”

Lý Trọng đột nhiên nổi giận hét lên một tiếng, đá vụn dưới chân lập tức bị nghiền nát thành bột.

Lão ta lao thẳng về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nôn ra máu nhưng vẫn cố gắng duy trì trạng thái cuồng bạo và lại tấn công.

“Âm ầm ầm!”

Hai người lao vào nhau, hai bóng người dường như hóa thành bóng mờ, cao thủ bình thường không thể nào nắm bắt được bóng dáng của bọn họ.

Mỗi khi bóng dáng hai người xuất hiện đều sẽ phát ra một tiếng va chạm chói tai.

Dương Thanh càng chiến đấu càng thấy trong người cuồng bạo hơn, trên da tay anh dần dần có máu chảy ra.

Hai cánh tay nổi đầy gân xanh, máu dường như nhuộm đỏ Dương Thanh.

Lý Trọng chợt đánh một đòn ép Dương Thanh lùi lại, ánh mắt càng thêm khiếp sợ. Lão ta đã phát huy thực lực đến mức cao nhất nhưng vẫn bị anh vững vàng chèn ép.

Lý Trọng hiểu rõ, cứ tiếp tục tình trạng này, sợ rằng lão ta cùng lãm chỉ có thể kiên trì thêm năm phút, sức lực tiêu hao quá nhiều sẽ dẫn tới hoàn toàn mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Nhưng lúc này cả người Dương Thanh giống như một người máu khiến lão ta thấy được hy vọng.

“Chắc chắn cậu đã dùng phương pháp bí mật nào đó làm thực lực của mình tăng vọt trong thời gian ngắn, bây giờ cậu đã không chịu nổi nữa, đúng không?”

Lý Trọng lạnh lùng nói: “Dương Thanh, giữa cậu và nhà họ Lý tôi vốn không có thù hận gì, tất cả đều là do Hoàng tộc Thượng Quan ở giữa gây khó dễ, giết chết người nhà họ Lý tôi rồi đổ tội cho cậu mới gây ra hiểu nhầm giữa chúng ta”.

“Chắc hẳn cậu biết rõ cậu không có khả năng giết được tôi, tôi cũng không thể giết được cậu.

Với tình trạng của cậu bây giờ, sợ rằng cũng không kiên trì được bao lâu”.

“Nếu cậu băng lòng đến nhà họ Lý, tôi có thể để cậu làm Thái Thượng trưởng lão ở nhà họ Lý, địa vị gần bằng tôi, cậu thấy thế nào?”

Dương Thanh cười lạnh: “Thật sự chỉ là hiểu nhầm thôi sao?”

Chương 2366:

Anh biết rõ nhà họ Lý suy nghĩ thế nào, còn không phải là muốn giết anh trước rồi khai chiến với Hoàng tộc họ Thượng Quan sao?

Bởi vì chỉ làm vậy, sau khi người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành xuất hiện, lão ta mới có khả năng ứng phó được.

“Thật sự là hiểu nhầm!”

Lý Trọng vội nói: “Dương Thanh, tôi biết cậu và Hoàng tộc Thượng Quan không quá thân thiết, cậu việc gì phải vì một Hoàng tộc mà làm như vậy chứ?”

“Tôi còn biết cậu có rất nhiều kẻ địch, ngoài cao thủ Siêu Phàm Cảnh Miêu Thành còn có cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ – một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa”.

“Nếu cậu gia nhập nhà họ Lý, tôi có thể giúp cậu đối phó với bọn họ, chắc cậu sẽ vì người bên cạnh cậu mà không từ chối, đúng không?”

Dương Thanh nhíu mày khi nghe Lý Trọng nói Vậy.

Không ngờ, nhà họ Lý hiểu rõ về anh như vậy, thậm chí biết cả thù hận giữa và Miêu Thành và Hoàng tộc họ Vũ.

“Hôm nay, tôi phải giết ông!”

Dương Thanh chợt nói.

“Dương Thanh, cậu đừng thấy tôi nể mặt mà ngông cuồng, tôi bằng lòng cho cậu gia nhập nhà họ Lý là vinh hạnh của cậu…”

Lý Trọng tức giận.

Nhưng lão ta còn chưa nói xong đã bị Dương Thanh dùng hành động ngắt lời.

Dương Thanh hoàn toàn không nghe lời Lý Trọng nói, chỉ bước một bước đã xuất hiện ở trước mặt lão ta, giơ tay đánh ra một chiêu.

“Cậu muốn chết!”

Lý Trọng nổi giận, cảm nhận được một đòn này của Dương Thanh ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo nên không dám cố chống đỡ, chỉ có thể lựa chọn tránh né.

Trong nháy mắt đó, đòn tấn công của Dương Thanh chợt đánh xuống.

“Bịchi”

Một quyền đánh trúng ngực Lý Trọng.

Lý Trọng phun ra một búng máu và bay ra ngoài.

Mà lúc này, Dương Thanh lắc người lại chợt xuất hiện ở trước mặt Lý Trọng, trong giây lát đánh về phía cơ thể còn đang lùi lại của lão ta.

“Bịch!”

Một tiếng động lớn vang lên, Lý Trọng đập mạnh xuống đất. Trên mặt đất xuất hiện một vết lõm hình người.

“Phụt!”

Lý Trọng chợt phun ra một búng máu, hơi thở yếu hơn rất nhiều.

Mà lúc này, đôi mắt Dương Thanh đỏ như máu, anh dường như hoàn toàn mất lý trí, nhấc chân đạp về phía đầu Lý Trọng.

Lý Trọng hoảng sợ. Nếu đòn này đánh xuống, lão ta chết chắc!

Lúc này, trong đôi mắt Dương Thanh đều sát khí mãnh liệt. Lý Trọng không thể tránh được, chỉ có thể dồn hết sức chống đỡ.

Chỉ thấy hai cánh tay Lý Trọng đột nhiên giao nhau. Đúng lúc này, Dương Thanh giãm một chân về phía ngực lão ta.

“Bịch!”

Một tiếng động lớn vang lên, Dương Thanh đạp lên hai cánh tay đang giao nhau của Lý Trọng.

Chương 2367:

Anh vừa giãm xuống, Lý Trọng cảm giác hai cánh tay của mình như muốn gãy. Một sức mạnh đáng sợ đè hai cánh tay lão ta dính sát xuống ngực.

“Cầu xin cậu Thanh tha mạng!”

Cuối cùng Lý Trọng đã biết sợ, lớn tiếng cầu xin.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đều kinh ngạc đến ngây người khi nghe được tiếng cầu xin của Lý Trọng từ phía xa.

Không ai ngờ được người mạnh như Lý Trọng cũng thua Dương Thanh mới chỉ hai mươi tám tuổi!

Bọn họ chưa từng nghe qua thiên tài võ thuật nào trẻ tuổi như vậy.

Cả người Thượng Quan Hoàng đẫm đìa máu.

Trong lúc, Dương Thanh và Lý Trọng chiến đấu, lão ta cũng bị hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý quấn lấy.

Lão ta chấn động nhìn về phía Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng chợt nghĩ, nếu không phải lần trước Thượng Quan Nhu tới Yến Đô chủ động qua lại thân thiết với Dương Thanh, có lẽ lão †a cũng đối phó với Dương Thanh như Hoàng tộc họ Diệp?

“Giết”

Dương Thanh nghe được lời cầu xin của Lý Trọng nhưng sát khí không hề giảm bớt, trái lại càng tăng lên, liên tục giãm xuống.

“Bịch bịch bịch!”

Sau khi liên tiếp tấn công mấy lần, hai cánh †ay giao nhau trước ngực Lý Trọng đã be bét máu thịt. Nếu không phải lão ta đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm, cơ thể được võ đạo tôi luyện thì cánh tay này đã gãy từ lâu rồi.

“Cầu xin cậu Thanh tha mạng, sau này tôi băng lòng thần phục cậu, xin cậu tha mạng!”

Cảm nhận được khí tức trên người Dương Thanh càng thêm cuồng bạo, đáng sợ, Lý Trọng cũng sắp khóc rồi.

Nhiều năm qua, lão ta vẫn luôn điên cuồng tu luyện trong gian phòng bí mật dưới lòng đất do nhà họ Lý đặc biệt xây dựng, chưa từng ra ngoài.

Lão ta không ngờ mình mới ra đã gặp phải quái thai như Dương Thanh.

Bây giờ, Lý Trọng thật sự sợ rồi. Lão ta sợ mình tốn bao nhiêu công sức mới đạt được thực lực như vậy, lại dễ dàng bị người ta giết chết.

Nếu cho Lý Trọng thêm một cơ hội, cho dù lão †a đứng nhìn nhà họ Lý bị phá hủy cũng tuyệt đối không ra tay.

Bây giờ thậm chí còn chưa ép được người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành ra mà lão ta đã sắp bị Dương Thanh giết chết rồi. Có thể tưởng tượng được trong lòng lão ta lúc này uất ức thế nào.

“BịchI”

Lý Giang Hùng vội vàng lao tới quỳ ở dưới chân Dương Thanh, sợ hãi cầu khẩn: “Cậu Thanh, nhà họ Lý biết sai rồi, mong cậu tha cho chúng tôi một con đường sống. Sau này nhà họ Lý chỉ nghe lệnh cậu, mong cậu tha cho cụ tổ nhà họ Lý chúng tôi”.

Lý Giang Hùng biết rất rõ, chỉ khi nào Dương Thanh tha thứ thì nhà họ Lý mới có cơ hội sống sót.

Sở dĩ bọn họ dám ra tay với Hoàng tộc Thượng Quan là vì có vũ khí bí mật Lý Trọng này.

Nếu lão ta bị giết chết, cho dù Dương Thanh khinh thường ra tay với bọn họ, Hoàng tộc cũng sẽ tiêu diệt bọn họ.

Cho nên mới nói, chỉ khi nào được Dương Thanh tha thứ thì nhà họ Lý mới có hi vọng tôn tại.

Các cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan đều cảm thấy khó tin, đặc biệt là khi nhìn thấy được Lý Giang Hùng quỳ dưới chân Dương Thanh xin tha, thậm chí ngay cả cụ tổ nhà họ Lý cũng đang cầu khẩn.

Nhà họ Lý là gia tộc cuồng vọng thậm chí không để mắt tới Thượng Quan Hoàng, dám ra tay với Hoàng tộc, bây giờ cụ tổ và chủ gia tộc của bọn họ lại đang cầu xin một người thanh niên.

Chương 2368:

Nhưng nghĩ đến thực lực mà Dương Thanh biểu hiện ra, bọn họ cảm thấy mình có thể tiếp nhận được sự thật này.

Thượng Quan Nhu nhìn Dương Thanh, trong mắt không ngừng lóe lên ánh sáng kỳ lạ. Phóng Tầm mắt ra cả thế giới này, sợ rằng không có người đàn ông thứ hai nào như vậy.

Sau khi cô ta gặp được người cùng lứa xuất sắc như vậy, làm sao có thể thích người đàn ông khác được?

“Cậu Thanh, cậu tha cho nhà họ Lý đi!”

Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu đột nhiên nhìn về phía người đàn ông cuồng bạo kia và nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thấy khó tin.

Ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng chấn động, nhìn Thượng Quan Nhu nói: “Nhu Nhu, cháu…”

Trên gương mặt dính đây máu của Thượng Quan Nhu hiện ra nụ cười quyến rũ: “Tuy cháu cũng muốn tiêu diệt nhà họ Lý nhưng nếu bên cạnh cậu Thanh có thể có thêm cao thủ như Lý Trọng cũng là một chuyện tốt”.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới hiểu được suy nghĩ của cô cháu gái mà mình yêu thương nhất.

Thượng Quan Hoàng trâm ngâm suy nghĩ một lát mới nói với Dương Thanh: “Cậu Thanh, nếu có thể thì cậu hãy cho Lý Trọng một cơ hội đi!”

Lý Giang Hùng cảm giác khó tin. Lý Trọng đầy.

vết thương trên người cũng không thể tin nổi.

Hôm.nay bọn họ tới tiêu diệt Hoàng tộc, không ngờ Hoàng tộc xin tha cho bọn họ.

Màu đỏ trong mắt Dương Thanh dần biến mất, sự cuồng bạo trên người cũng biến mất trong thời gian ngắn.

Mấy giây ngắn ngủi qua đi, Dương Thanh vốn như một con thú hoang đã bình tĩnh trở lại.

Lúc này, trông anh chỉ như một người thanh niên bình thường, làm gì còn vẻ hung ác tàn bạo vừa rồi?

Điều này làm mọi người kinh ngạc đến ngây người. Bọn họ biết Dương Thanh dùng biện pháp đặc biệt cố tăng sức chiến đấu lên tới trạng thái ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, vốn tưởng cách này có giới hạn về thời gian.

Thời gian vừa hết, cơ thể Dương Thanh sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Sau khi loại bỏ trạng thái cuồng bạo, Dương Thanh đã khôi phục lại cảnh giới võ thuật ban đầu.

“Lý Trọng, tôi có thể cho ông một con đường sống nhưng từ nay về sau ông phải xem tôi là chủ. Nếu ông dám phản bội, tôi tuyệt đối sẽ không tha!”

Dương Thanh bình tính nhìn về phía Lý Trọng nói.

Chỉ mấy câu nói có vẻ bình thản như vậy lại khiến toàn thân Lý Trọng giá lạnh. Lão ta không hề nghi ngờ, nếu mình dám phản bội, Dương Thanh sẽ giết chết không hề do dự.

Hơn nữa lão ta tin tưởng Dương Thanh có thực lực này.

Lý Trọng có thể còn sống đã thấy vô cùng thỏa mãn, sao dám không nhận lời Dương Thanh?

“Cậu Thanh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội. Từ nay về sau, cậu chính là chủ nhân của tôi! Tôi bằng lòng làm bất cứ chuyện gì cho cậu!”

Lý Trọng vội vàng tỏ thái độ.

Lão ta đã sợ muốn vỡ mật, thật sự không dám phản bội.

“Lý Trọng, ông hãy nhớ kỹ lời ông nói đấy. Nếu để tôi biết ông dám phản bội cậu Thanh, tôi sẽ đích thân tiêu diệt nhà họ Lý!”

Thượng Quan Hoàng cũng nhìn về phía Lý Trọng uy hiếp.

Chương 2369:

“Hoàng Chủ cứ yên tâm, nếu Lý Trọng tôi đã thần phục cậu Thanh thì chắc chắn sẽ không thay lòng”.

Lý Trọng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói với vẻ cảm kích: “Cảm ơn Hoàng Chủ và cô Nhu đã xin tha cho tôi!”

Thượng Quan Hoàng không nói gì. Thượng Quan Nhu vừa cười vừa nói: “Tiền bối nói quá lời rồi. Nếu ông đã thần phục cậu Thanh, vậy sau này Hoàng tộc và nhà họ Lý là người một nhà”.

“Nhà họ Lý không dám!”

Lý Trọng vội nói, sau đó nhìn về phía Lý Giang Hùng tức giận nói: ‘Đồ khốn, còn không mau xin lỗi Hoàng Chủ và cô Nhu!”

Lý Giang Hùng cũng hoàn hồn, làm gì còn vẻ kiêu căng như lúc mới tới Hoàng tộc nữa, vội nói: “Cảm ơn Hoàng Chủ và cô Nhu đã xin tha cho nhà họ Lý. Sau này, nhà họ Lý chính là thị vệ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan. Nếu ai dám khinh thường sỉ nhục Hoàng tộc thì chính là kẻ thù xương máu của nhà họ Lý!”

Chẳng ai ngờ được hai gia tộc hàng đầu vốn là kình địch không đội trời chung, lúc này đã bắt tay hòa thuận trở lại.

Nhưng bọn họ đều hiểu rõ người thanh niên kia đã thúc đẩy tất cả những điều này.

Lúc này, người Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đều há hốc mồm. Vừa nãy hai bên còn đánh nhau kịch liệt, chết không ít tỉnh nhuệ, nhưng bây giờ lại trở thành gia tộc anh em sống chết có nhau vì Dương Thanh.

Nếu chuyện ở đây truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ gây chấn động cả Chiêu Châu mất.

Một phòng họp nhỏ được trang trí xa hoa trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Ở đây chỉ có năm người là Thượng Quan Hoàng, Thượng Quan Nhu, Lý Trọng và Lý Giang Hùng, cuối cùng chính là Dương Thanh.

Thượng Quan Nhu tự mình bưng trà rót nước cho mấy người.

“Chuyện hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp Chiêu Châu, sợ rằng sẽ có vài gia tộc thế lực không nhịn được, muốn ra tay với Hoàng tộc Thượng Quan rồi nhỉ?”

Thượng Quan Hoàng chợt nói.

Lý Trọng và Lý Giang Hùng đều lúng túng.

Trên thân hai người chãng chịt thương tích, đặc biệt là Lý Giang Hùng càng bị thương nặng hơn.

Nếu không phải cơ thể ông ta đã được võ đạo tôi luyện, sợ là tình trạng vết thương sẽ càng nghiêm trọng hơn.

“Tất cả là tại chúng tôi không biết tự lượng sức mình, dám có ý đồ với Hoàng tộc mới tạo thành tình trạng như ngày hôm nay. Hoàng Chủ có gì căn dặn cứ nói, chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ Hoàng tộc”.

Lý Trọng vội vàng tỏ thái độ.

Lý Giang Hùng cũng nói: “Đúng vậy, bất kể là gia tộc nào, chỉ cần chúng dám có ý đồ với Hoàng tộc, nhà họ Lý sẽ là người đầu tiên không that”

Lúc này, Dương Thanh đang ngồi bên cạnh, bọn họ không dám không tỏ thái độ.

Dương Thanh bình thản bưng chén trà mới được Thượng Quan Nhu rót đầy lên, khẽ nhấp một hớp nhưng không nói gì, chờ hai gia tộc lớn bàn bạc.

Thượng Quan Hoàng trâm ngâm một lát, chợt nhìn về phía Thượng Quan Nhu hỏi: “Nhu Nhu, cháu thấy tiếp theo chúng ta nên làm gì mới thích hợp?”

Lý Trọng và Lý Giang Hùng đều kinh ngạc, dường như không ngờ Thượng Quan Hoàng sẽ hỏi ý kiến của Thượng Quan Nhu trong trường hợp này.

Ban đầu, bọn họ còn tưởng Thượng Quan Nhu được gọi tới tham dự cuộc họp nhỏ này chỉ để bưng trà rót nước. Bây giờ

bọn họ mới ý thức được địa vị của cô ta trong lòng Thượng Quan Hoàng cực cao.

Thượng Quan Nhu mỉm cười rồi nói: ‘Cháu có một ý tưởng nhưng cần phối hợp với nhà họ Lý”.

Chương 2370

CHương 2370:

“Gô Nhu yên tâm, chỉ cần nhà họ Lý chúng tôi có thể làm được, mong cứ việc nói. Cho dù bảo tôi tự mình đi trấn áp những gia tộc thế lực muốn ngóc đầu dậy kia, tôi cũng sẵn lòng”.

Lý Trọng vội nói.

“Tiền bối nói quá nghiêm trọng rồi!”

Thượng Quan Nhu mỉm cười lắc đầu, sau đó nghiêm giọng nói: “Chuyện hôm nay chưa chắc đã là chuyện xấu đối với Hoàng tộc chúng ta”.

“Bây giờ, rất nhiều gia tộc đều đang chú ý tới chúng ta, rất nhiều người hiểu rõ nhà họ Lý mạnh tới mức nào, sợ rằng rất nhiều gia tộc đều cho rằng nhà họ Lý không thể tiêu diệt Hoàng tộc nhưng vẫn có thể làm Hoàng tộc bị tổn thương nặng nề”.

“Nếu đã vậy, chúng ta cứ cho họ thấy điều họ muốn thấy”.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, Thượng Quan Hoàng nói: “Ý của cháu là chúng ta thể hiện cho người ngoài thấy mình bị †ổn thất nghiêm trọng, sau đó chờ những gia tộc thế lực có âm mưu gây rối với Hoàng tộc à?”

Thượng Quan Nhu gật đầu: “Thật ra mấy gia tộc hàng đầu trong Hoàng thành Thượng Quan đều nhòm ngó Hoàng tộc từ lâu, cho dù họ không bằng nhà họ Lý nhưng cũng sẽ chẳng kém hơn bao nhiêu”.

“Nếu để cho họ biết Hoàng tộc và nhà họ Lý đều thiệt hại, hai bên tổn thất rất nghiêm trọng, e rằng rất nhanh sẽ có người không nhịn được, muốn ra tay với Hoàng tộc”.

“Chỉ cần có một gia tộc dám ra tay với Hoàng tộc, những gia tộc khác chắc chắn sẽ dồn toàn lực ra tay với Hoàng tộc. Đến lúc đó, chúng ta có thể một lưới bát hết bọn họ”.

“Sau này, Hoàng thành Thượng Quan sẽ thật sự trở thành một Hoàng Thành có Hoàng tộc thống lĩnh thực thụ”.

Lý Trọng và Lý Giang Hùng hoảng hốt nhìn về phía Thượng Quan Nhu, bọn họ không ngờ được cô ta có dã tâm như vậy.

Tuy nói bốn hoàng tộc lớn Chiêu Châu vô cùng phong quang, có vẻ như mỗi Hoàng tộc đều năm giữ Hoàng Thành của mình trong tay, nhưng trên thực tế chỉ có người của Hoàng tộc mới biết thế lực trong bất kỳ một Hoàng thành nào đều không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chỉ cần là gia tộc thế lực có thể định cư trong Hoàng Thành đồng thời phát triển trở thành chư hầu một phương, làm sao có thể là gia tộc nhỏ được?

Có thể nói trong Hoàng Thành ngoài Hoàng tộc còn có rất nhiều gia tộc hàng đầu gân như có thể sánh ngang với bọn họ.

Cho dù là Hoàng tộc cũng không dám tùy tiện ra tay với những gia tộc này.

Hoàng tộc được truyền thừa mấy trăm năm, các gia tộc kia không muốn chiếm lấy sao?

“Tốt!”

Thượng Quan Hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, hai mắt híp lại và nói với vẻ nghiêm giọng: “Cứ vậy đi, chúng ta sẽ mượn cơ hội lần này làm một đợt thanh tẩy lớn đối với Hoàng thành Thượng Quan!”

“Nhu Nhu, công việc cụ thể sẽ giao cho cháu chịu trách nhiệm!”

Thượng Quan Hoàng nói vậy làm Lý Trọng và Lý Giang Hùng càng chấn động hơn.

Với thế mạnh của Hoàng tộc, bây giờ lại thêm một nhà họ Lý, càng chưa nói tới phía sau bọn họ có một Dương Thanh trấn giữ.

Một khi những gia tộc thế lực khác dám có ý đồ với Hoàng tộc, tất nhiên sẽ bị Hoàng tộc liên thủ với nhà họ Lý tiêu diệt.

Không ngờ Thượng Quan Hoàng giao cho Thượng Quan Nhu chịu trách nhiệm về chuyện lớn như vậy, rõ ràng là tặng không công lớn cho cô ta.

Có thể tưởng tượng được sau khi Hoàng tộc trấn áp các gia tộc thế lực trong Hoàng Thành, Thượng Quan Nhu sẽ là công thần lớn nhất của cả Hoàng tộc. Đây là Thượng Quan Hoàng muốn chuẩn bị cho Thượng Quan Nhu tiếp nhận Hoàng vị.

“Vâng, ông nội!”

Thượng Quan Nhu nghiêm túc trả lời nhưng trong lòng vẫn hơi kích động.

Chương 2371:

Ban đầu, cô ta không có hứng thú gì với vị trí Hoàng Chủ. Nhưng sau khi cô ta biết tới sự mạnh mẽ của Dương Thanh mới ý thức được mình cần phải nâng cao thực lực và địa vị mới có thể tới gần anh.

Dương Thanh đã có thực lực đánh bại cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh. Với cảnh giới võ thuật Thần Cảnh trung kỳ của cô ta, sợ là không có hy vọng đuổi kịp anh trên phương diện võ thuật.

Nếu vậy, cô ta chỉ có thể cố gắng nâng cao địa vị của mình.

Lý Trọng xúc động, sau đó căn dặn Lý Giang Hùng: "Chuyện tiếp theo sẽ giao cho con. Con phải phối hợp tốt với cô Nhu, trợ giúp Hoàng tộc thống nhất Hoàng Thành!"

"Vâng thưa bố!" Lý Giang Hùng vội vàng đáp.

Chuyện tiếp theo sẽ do Thượng Quan Nhu và Lý Giang Hùng đi xử lý. Thượng Quan Hoàng dẫn Dương Thanh và Lý Trọng tới một gian phòng khách, tự mình đón tiếp hai người.

Chẳng bao lâu, từ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan truyền ra một tin tức động trời.

"Nhà họ Lý dẫn đầu một đám cao thủ Thần Cảnh phát sinh xung đột với Hoàng tộc họ Thượng Quan, hai bên đã chết và bị thương rất nghiêm trọng. Thượng Quan Hoàng bị thương

nặng chưa rõ tình hình. Bây giờ, Thượng Quan Nhu – cháu gái của Thượng Quan Hoàng tạm thời quản lý Hoàng tộc".

"Lý Giang Hùng – ông chủ nhà họ Lý dẫn đầu một đám người bị thương trong gia tộc rời khỏi Hoàng tộc".

"Lý Giang Hùng lên tiếng, sau này bọn họ và Hoàng tộc họ Thượng Quan không đội trời chung, đợi nhà họ Lý hồi phục tất nhiên sẽ bắt Hoàng tộc phải trả giá đắt!"

Rất nhiều tiêu đề khoa trương xuất hiện ở trên trang đầu tin tức các tờ báo trong Hoàng thành Thượng Quan.

Nhất thời, người trong Hoàng thành Thượng Quan đều kinh ngạc đến ngây người.

Không chỉ vậy, ngay cả khi những gia tộc thế lực ở bên ngoài Hoàng thành Thượng Quan biết được tin tức này cũng vô cùng chấn động.

Phía trên cổng một trang viên lớn ở Hoàng thành Thượng Quan có treo biển lớn với chữ dát vàng "Nhà Họ Đậu", mỗi nét bút dường như đều ẩn chứa khí thế võ đạo vô cùng sắc bén.

Nhà họ Đậu là một trong ba gia tộc lớn ở Hoàng thành Thượng Quan nổi tiếng không kém gì nhà họ Lý, đã có truyền thừa mấy trăm năm trên mảnh đất này.

Cho dù thực lực nhà họ Đậu kém hơn nhưng vẫn có thể nổi tiếng ngang với nhà họ Lý đã đủ chứng minh bọn họ mạnh mẽ không kém hơn nhà họ Lý bao nhiêu.

Lúc này, ở một phòng họp trong tòa nhà với phong cách cổ xưa, đám người đứng đầu nhà họ Đậu lần lượt ngồi ở hai bên bàn họp.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão già tóc bạc khoảng bảy mươi tuổi, mặc trang phục đời Đường màu đen, đi đôi giày vải giản dị. Trên người lão ta mơ hồ lộ ra khí tức võ thuật ép cho mỗi người ngồi đây đều cảm giác như có ngọn núi lớn đè nặng trên vai.

Lão già này không phải là ai khác chính là chủ nhà họ Đậu, Đậu Hầu.

“Chäc mọi người đều biết chuyện giữa Hoàng tộc và nhà họ Lý? Bây giờ, các vị giơ tay biểu quyết, ai đồng ý ra tay đối phó với Hoàng tộc bây giờ thì giơ tay!”

Đậu Hầu đảo mắt nhìn qua mọi người ở đó rồi chợt nói, đồng thời giơ tay phải lên.

Rõ ràng lão ta lựa chọn ra tay với Hoàng tộc.

Trong phòng họp tổng cộng có hơn mười người cầm quyền trong nhà họ Đậu. Đậu Hầu vừa nói dứt lời, mười mấy người ở đó gần như cùng giơ tay lên mà không hề do dự.

“Tất cả các phiếu đều thông qua, nếu vậy nhà họ Đậu có thể thay thế được Hoàng tộc họ Thượng Quan hay không thì phải trông cậy vào các vị. Nửa giờ sau, tất cả cao thủ Thần Cảnh cùng tới Hoàng tộc Thượng Quan!”

Đậu Hầu ra lệnh rất bình tĩnh nhưng mỗi người ở đây dường như đều có thể cảm giác được sự kích động trong lòng lão ta lúc này.

“Vâng!”

Mọi người đều cao giọng đáp.

Không chỉ Đậu Hầu, mỗi người ở đây đều vô cùng kích động.

Chương 2372:

Ở Hoàng thành Thượng Quan, nhà họ Đậu chính là một trong ba gia tộc lớn chỉ dưới Hoàng tộc. Bây giờ Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý xảy ra cuộc chiến lớn dẫn tới tử thương vô cùng nghiêm trọng. Phóng tâm mắt ra cả Hoàng thành Thượng Quan chỉ còn lại nhà họ Thái là một trong ba gia tộc lớn miễn cưỡng có tư cách tranh được với nhà họ Đậu.

Nhưng nhà họ Thái có thực lực yếu nhất trong ba gia tộc lớn, những năm gần đây đã bị nhà họ Lý và nhà họ Đậu chèn ép đến mức sắp suy sụp.

Trong mắt người của nhà họ Lý và nhà họ Đậu, trong ba gia tộc lớn, nhà họ Thái không có tư cách ngang hàng với hai gia tộc lớn khác.

Nói cách khác, trong mắt người của nhà họ Đậu bây giờ, Hoàng thành Thượng Quan đã không còn ai là đối thủ của bọn họ.

Gần như cùng lúc đó, ở nhà họ Thái, cũng là một trong ba gia tộc lớn.

Trong phòng họp của nhà họ Thái, Thái Hiền – chủ gia tộc họ Thái ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới là người trong gia tộc đã ngồi kín chỗ.

Lúc này, trên mặt mỗi người nhà họ Thái đều có vẻ nghiêm trọng.

“Chủ gia tộc, chúng ta thật sự phải tham dự Vào cuộc chiến giành Hoàng tộc sao?”

Một cụ già nhà họ Thái nghiêm mặt nói: “Thực lực của nhà họ Thái bây giờ không còn mạnh như trước, tuy đây là một cơ hội tốt nhưng còn có nhà họ Đậu, chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ”.

Đối phương vừa dứt lời, lại có một ông lão đứng dậy nói: “Chủ gia tộc, tôi vẫn mong ông nghĩ lại! Nhà họ Thái bây giờ giấu tài dưỡng sức mới là quan trọng nhất, chúng ta nên bỏ qua cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc đi!”

Hai người này đều là nhân vật trưởng bối trong nhà họ Thái, cũng chỉ có bọn họ dám phản bác Thái Hiền như vậy.

Hai người vừa dứt lời, những người khác đều duy trì sự im lặng, nhất thời đều nhìn về phía Thái Hiền.

Thái Hiền không phải là người kích động. Lão.

ta tập hợp cuộc họp khẩn cấp là muốn thương lượng với người trong gia tộc xem có nên tham dự cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc hay không.

Bây giờ, hai người có vai vế cao nhất trong nhà họ Thái đều phản đối, lão ta dường như muốn thỏa hiệp.

“Tôi biết lo lắng của các vị nhưng biến cố của Hoàng tộc lần này thật sự là cơ hội duy nhất để nhà họ Thái chúng ta tăng

cấp”.

Thái Hiền nghiêm giọng nói: ‘Nếu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tôi thật sự rất không cam lòng.

Nhà họ Thái đã suy yếu quá nhiều, nếu tiếp tục duy trì tình trạng hiện nay thì sợ răng nhà họ Thái huy hoàng sẽ hoàn toàn biến mất vào một ngày nào đó mất”.

Nghe Thái Hiền nói vậy, những người khác đều không cam lòng. Nhưng trên nhà họ Thái còn có một nhà họ Đậu mạnh hơn, cho dù bọn họ tham dự cũng không có phần thắng.

“Chủ gia tộc, tôi thì lại đồng ý tham dự cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc!”

Đúng lúc này, một người trung niên đột nhiên đứng dậy nói.

Nhất thời, mọi người đều nhìn người này.

Người trung niên bình tính, đôi mắt cơ trí như lóe sáng, nhìn về phía Thái Hiền nói: ‘Chủ gia tộc cũng biết vợ tôi là người của nhà họ Phạm – gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành họ Diệp”.

“Không nói dối gì chủ gia tộc, ngay trước khi tôi tham dự cuộc họp, bố vợ tôi đã liên lạc với tôi, nói nếu nhà họ Thái muốn tham dự cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc, ông ấy bằng lòng trợ giúp”.

“Nhà họ Phạm là một gia tộc hàng đầu trong Hoàng thành họ Diệp, xét về thực lực không kém hơn nhà họ Thái bao nhiêu.

Nếu chủ gia tộc bằng lòng, nhà họ Phạm sẵn lòng phái năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới giúp đỡ nhà họ Thái”.

Người trung niên vừa nói xong, ai nấy đều mừng như điên và tràn trề hi vọng.

Đội hình năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như vậy đã có thể tương đương với cả nhà họ Thái.

Chương 2373:

“Thái Cường nói thật à? Nhà họ Phạm thật sự có thể phái năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới giúp sao?”

Thái Hiền luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lão ta biết rõ thực lực của nhà họ Phạm ở Hoàng thành họ Diệp thế nào, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể ngang với nhà họ Thái, không ngờ trong một lúc lại có thể phái năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới, điều này quả thật hơi khó tin.

Cho dù là nhà họ Thái cũng chỉ có ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thái Cường vội vàng gật đầu: ‘Bố vợ tôi đã bảo đảm, nếu chủ gia tộc lo lắng có thể đợi đến khi năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Phạm đến nhà họ Thái rồi hãy quyết định có nên tham dự cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc không”.

“Được!”

Thái Hiền mừng rỡ, vội nói: “Bây giờ cậu liên hệ với nhà họ Phạm, nói cho bọn họ biết, chỉ cần nhà họ Phạm có thể giúp nhà họ Thái trở thành Hoàng tộc, bọn họ sẽ trở thành gia tộc có ơn với nhà họ Thái, chúng ta chắc chăn sẽ không để bọn họ phải thất vọng!”

“Vâng, chủ gia tộc, tôi sẽ liên hệ ngay với bố vợ tôi!” Thái Cường vội nói.

Chẳng mấy chốc, Thái Cường đã liên lạc bố vợ của ông ta. Lão ta nói năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chắc chắn sẽ đến Hoàng thành Thượng Quan trong vòng hai giờ.

Không chỉ nhà họ Đậu và nhà họ Thái, các gia tộc có thực lực trong Hoàng thành Thượng Quan đều bắt đầu rục rịch.

Ai cũng hiểu Hoàng tộc Thượng Quan sắp bị thay thế, sợ rằng đến khi cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc bắt đầu còn có thể kéo mấy gia tộc hàng đầu xuống, bọn họ cũng có cơ hội tăng cấp.

Cho dù bọn họ không có tư cách tham dự cuộc chiến tranh giành Hoàng tộc cũng có cố găng giành lấy tư cách tăng cấp này.

Nhất thời, cả Hoàng thành Thượng Quan mơ hồ tràn ngập hơi thở của võ đạo, ai cũng cảm giác được cuồng phong bão tố sắp ập xuống.

Cùng lúc đó, trong phòng khách của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng đang tự mình tiếp đón Dương Thanh và Lý Trọng. Mà trong Hoàng tộc vẫn bình yên. Tất cả cao thủ Thần Cảnh đều sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Không chỉ vậy, cao thủ Thần Cảnh nhà họ Lý cũng liên tục bí mật lẻn vào Hoàng tộc Thượng Quan, cùng cao thủ Thần Cảnh Hoàng tộc tiếp nhận sự điều động của Thượng Quan Nhu.

Ở một bãi đất trống rộng rãi trước hòn giả sơn đầu phía Bắc của Hoàng phủ Thượng Quan.

Lúc này, ở đó đông nghịt người, ai nấy đều tràn ngập hơi thở của võ đạo.

Dẫn đầu là một đội hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh, trong đó còn có mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Thượng Quan Nhu mặc trang phục màu đen bó sát người, trong tay cầm hai thanh loan đao đang đứng ở trong đám người dẫn đầu, gương mặt xinh đẹp vô cùng lạnh lùng.

Lý Giang Hùng đi tới bên cạnh Thượng Quan Nhu, nói với vẻ nghiêm trọng: "Tôi vừa nhận được tin tức, Đậu Hầu chủ nhà họ Đậu đích thân đang dẫn theo cao thủ hàng đầu của gia tộc đi về phía Hoàng phủ".

"Còn nhà họ Thái đã thông qua cuộc họp của gia tộc quyết định sẽ ra tay với Hoàng tộc cách đây không lâu".

Nghe Lý Giang Hùng nói vậy, Thượng Quan Nhu lập tức nhíu mày: "Nhà họ Thái cũng dám mơ ước tới Hoàng tộc à?"

Lý Giang Hùng gật đầu, nghiêm giọng nói: "Thái Cường – chủ nhánh thứ hai của nhà họ Thái có vợ là con gái nhà họ Phạm – gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Diệp. Tôi nghe nói nhà họ Phạm hứa sẽ phái năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tới giúp đỡ nhà họ Thái".

"Năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, đúng là hào phóng thật!"

Trong mắt Thượng Quan Nhu lóe lên sát khí, lạnh lùng nói: “Tôi có biết về nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp. Chỉ nhà họ Phạm không thể lập tức cử đi năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong được”.

“Nhà họ Phạm và Hoàng tộc họ Diệp qua lại rất gần, tôi sợ là trong những cao thủ do nhà họ Phạm phái tới có người của Hoàng tộc họ Diệp”.

Chương 2374:

“Bây giờ chuyện Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đấu với nhau đã được truyền khắp Chiêu Châu, chắc không chỉ Hoàng tộc họ Diệp, còn có những gia tộc khác cũng âm mưu tới đây chia một chén súp”.

“Nếu đã vậy, bất kể là ai dám đến Hoàng phủ Thượng Quan, chúng ta tất nhiên phải khiến chúng có đến mà không thể về!”

Lúc này, toàn thân Thượng Quan Nhu phát ra sát khí. Cho dù cô ta chỉ mới tới cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ lại có thể phát huy sức chiến đấu của Thần Cảnh hậu kỳ.

Lý Giang Hùng cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo trên người Thượng Quan Nhu thì thâm kinh ngạc. Chắc hẳn tương lai của cô gái này sẽ rộng mở lắm đây, có lẽ sẽ đạt được thành tựu vượt qua cả Thượng Quan Hoàng.

“Cô Nhu yên tâm, lần này bất kể là ai dám đến Hoàng phủ Thượng Quan, nhà họ Lý chắc chăn sẽ trợ giúp Hoàng tộc tiêu diệt tất cả kẻ địch tới đây!”

Lý Giang Hùng vội vàng tỏ thái độ.

Thượng Quan Nhu gật đầu, sau đó đảo mắt nhìn qua mọi người ở đó, cao giọng nói: ‘Hôm nay sẽ là một trận chiến ác liệt nhất mà Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta sắp phải đối mặt trong suốt một trăm năm qua, chuyện kế tiếp phải nhờ tới các vị rồi!”

“Hoàng tộc tất thăng!”

“Hoàng tộc tất thăng!”

Hơn một trăm cao thủ Vương Cảnh và Thần Cảnh cùng hô lên, âm thanh vang vọng cả trời đất.

Dương Thanh đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách của Hoàng phủ Thượng Quan, nhìn đám người với khí thế hào hùng phía dưới nói: “Thật không ngờ nội tình Hoàng tộc thâm hậu như thế”.

Lúc này, trong hơn một trăm cao thủ phía dưới, chỉ riêng cao thủ Thần Cảnh đã lên tới năm, mươi sáu chục người. Bốn mươi, năm mươi cao thủ Vương Cảnh khác đều là cao thủ bán bộ Thân Cảnh và Vương Cảnh đỉnh phong.

Những người có thực lực dưới Vương Cảnh đỉnh phong không có tư cách tham dự vào cuộc chiến này.

Nhưng không ngờ trong năm mươi, sáu mươi cao thủ Thần Cảnh này lại có tới hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Đây là chưa tính tới mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã được thu xếp tới các ngõ ngách trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Trước đây, Dương Thanh tưởng trong bốn Hoàng tộc lớn Chiêu Châu chỉ có Hoàng Chủ là Thần Cảnh đỉnh phong,

nhiều nhất là có thể phát ra thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Cho tới hôm nay anh mới biết mình còn chưa biết sâu về Hoàng tộc.

Hoàng tộc Thượng Quan năm giữ thực lực mạnh như vậy, thậm chí một gia tộc hàng đầu trong Hoàng thành Thượng Quan cũng rất mạnh, vậy có lẽ các Hoàng tộc và gia tộc quyền thế hàng đầu trong Hoàng Thành khác cũng không đơn giản.

Thượng Quan Hoàng cũng bước tới trước cửa sổ sát đất nhìn đám người đông nghịt phía dưới, cười tự tin nói: ‘Lần này có nhà họ Lý trợ giúp, cho dù Hoàng tộc họ Diệp tự mình đến đây, chúng tôi cũng có thể khiến chúng vĩnh viễn ở lại Hoàng tộc Thượng Quan”.

Lý Trọng đã trăm tuổi xúc động nhìn đám người phía dưới.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hôm nay nhà họ Lý sẽ thay thế được vị trí của Hoàng tộc Thượng Quan. Nhưng bây giờ, bọn họ lại kề vai chiến đấu cùng Hoàng tộc Thượng Quan.

Đương nhiên, lão ta cũng hiểu tất cả những điều này là do người thanh niên này.

Dương Thanh dường như cảm nhận được tâm tư của Lý Trọng, đột nhiên quay đầu nhìn lão ta.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Lý Trọng không khỏi run lên, vội vàng hỏi: ‘Cậu Thanh, cậu có gì dặn dò ạ?”

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Các cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý đều có thể phát huy thực lực cao hơn võ đạo của mình một cảnh giới, các ông dùng thủ đoạn gì vậy?”

Nghe Dương Thanh nói vậy, Thượng Quan Hoàng cũng nhìn về phía Lý Trọng.

Thượng Quan Hoàng cũng rất nghi ngờ về vấn đề này.

Chương 2375:

Trước đây, khi nhà họ Lý giao đấu với Hoàng tộc Thượng Quan, cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ của bọn họ có thể phát huy thực lực tương với Thần Cảnh trung kỳ, Thần Cảnh trung kỳ có thể phát huy thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, thậm chí ngay cả Thần Cảnh hậu kỳ cũng có thể phát huy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Ba người ở đây đều hiểu thực lực càng mạnh thì khả năng sở hữu thực lực vượt cảnh giới lại càng nhỏ, đặc biệt là đến Thần Cảnh càng khó chiến đấu vượt cảnh giới được. .

Nhưng cao thủ nhà họ Lý đều có thể phát huy sức chiến đấu vượt cảnh giới.

Lý Trọng im lặng một lát, cuối cùng quyết định nói: “Chuyện này vốn thuộc về cơ mật nhà họ Lý. Nhưng nếu cậu Thanh muốn biết thì tất nhiên tôi sẽ không giấu giếm’.

“Ba mươi năm trước, lúc tôi còn là chủ gia tộc họ Lý đã từng đi qua mộ của một cao thủ Siêu Phàm Cảnh và tìm được một quyển sách. Trong đó có ghi lại một phép hô hấp. Dựa vào ứng dụng thành thạo phép hô hấp này, về cơ bản, cao thủ Thần Cảnh đều có thể phát huy được thực lực vượt qua cảnh giới võ thuật của mình một cảnh giới”.

“Nhưng phép hô hấp này chỉ có tác dụng với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh. Trước đây, sau khi tôi phá vỡ rào cản tiến vào Siêu Phàm Cảnh đã phát hiện ra nó không thể nâng cao thực lực cho mình được nữa”.

Lý Trọng vừa nói ra lời này, Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng đều kinh ngạc.

“Không ngờ trên thế gian này còn có cách lợi dụng quy luật hít thở để nâng cao thực lực như vậy”.

Thượng Quan Hoàng vô cùng kinh ngạc nói.

Lý Trọng lại lắc đầu: “Nói đúng hơn là sau khi cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh dùng phép hô hấp sẽ dần hình thành quy luật hít thở mới, sau đó sức chiến đấu của bọn họ tăng lên một cảnh giới mà không phải chỉ nâng cao thực lực trong thời gian ngắn”.

Lần này, Dương Thanh cũng vô cùng chấn động. Anh còn tưởng phép hô hấp mà Lý Trọng nói tới chỉ có thể nâng cao thực lực trong lúc dùng và trong thời gian ngắn, không ngờ lại không phải vậy.

“Vậy nói cách khác, chỉ cần là người dưới Siêu Phàm Cảnh dùng phép hô hấp này, thực lực sẽ luôn vượt qua võ đạo của bản thân một cảnh giới à?” Thượng Quan Hoàng hỏi.

Lý Trọng gật đầu: “Có người võ đạo xuất chúng thậm chí có thể nâng cao hai cảnh giới”.

Lý Trọng nói dứt lời lại rút từ trong người ra một tập viết tay, đưa cho Dương Thanh nói: “Đây.

là một bản phụ, cậu Thanh có thể xem thử”.

Dương Thanh nhận lấy bản chép tay, chỉ có mấy tờ giấy nhưng nội dung trên đó lại làm anh cực kỳ ngạc nhiên.

Có thể nói, đây là một cuốn sách dạy cách điều phối nhịp thở, nội dung vô cùng ngắn gọn, có ghi chú tần suất và số lần hô hấp.

Dương Thanh cảm thấy ngạc nhiên là vì sau khi hô hấp theo cách trong sách mấy giây, anh có thể rõ ràng cảm giác được tim đập vững vàng hơn.

Thậm chí máu chảy trong cơ thể dường như cũng tăng tốc độ lên.

Mà có lẽ nói "dường như" cũng không phải, mà đó là sự thật.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế mạnh mẽ lan tỏa ra khắp cơ thể Dương Thanh.

Tuy không thể giúp cảnh giới tăng thêm một bậc, nhưng Dương Thanh có thể khẳng định khí thế sau khi áp dụng phép hô hấp đã mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời, vì liên tục áp dụng cách thở này mà anh cũng cảm nhận được cơn đau đớn như giãng xé cả cơ thể, tựa như mỗi một tế bào đều bị cắt ra, sau đó phân chia thành tế bào mới dồi dào sức sống hơn.

"Thực lực càng mạnh thì khi sử dụng phép hô hấp này sẽ càng thấy đau, dừng lại thì không đau nữa'.

Có lẽ Lý Trọng nhận ra Dương Thanh đang thấy đau nên giải thích: “Nhưng làm quen dần rồi thì cảm giác đau cũng biến mất thôi”.

Thượng Quan Hoàng không được đọc cuốn sách chép tay nhưng cũng cảm thấy chấn động.

Lão ta nhận thấy được sự thay đổi của Dương Thanh, anh đã mạnh hơn trước.

Dương Thanh không dừng lại mà tiếp tục hít thở theo cách trên sách.

Chương 2376:

Lúc này đây, mỗi một vị trí trong cơ thể anh đều đang chịu cảm giác giày vò đến tận cùng, nhưng từ khi vượt qua tác dụng phụ do liều thuốc hoàn mỹ mang đến, chút nhức nhối này vẫn còn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Từng giây từng phút trôi qua, hết phút thứ năm, Dương Thanh mới khôi phục nhịp thở cũ.

Ngay thời điểm dừng áp dụng phép hô hấp kia lại, cơn đau trong cơ thể cũng nháy mắt tan biến.

Lòng Dương Thanh cực kỳ chấn động, mãi mà vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Đây là lần đầu tiên anh gặp và nghe được cách-hít thở nào huyền diệu như vậy.

Thật ra, lời giải thích của Lý Trọng chưa được đầy đủ. Phép hô hấp này cũng có tác dụng rất lớn đối với cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy không thể giúp thực lực tăng tiến một bậc, việc trải nghiệm và vượt qua cảm giác giằng xé đó trên thực tế cũng là một loại huấn luyện cho cơ thể.

Lý Trọng nói sau khi quen với cách thở mới thì sẽ không thấy đau nữa, là vì khi đó người sử dụng đã không còn mới lạ với huấn luyện, do đó cơn đau cũng biến mất.

Hay nói chính xác hơn, đây là phương pháp.

rèn luyện thân thể cơ bản nhất.

Trong quá trình cảnh giới tăng lên, độ mạnh thân xác của người luyện võ sẽ được tăng cường, dùng thêm phép hô hấp này sẽ giúp cơ thể đột phá đến cảnh giới cao hơn trước, vì vậy mới làm cho người ta có cảm giác thực lực đã tăng trưởng.

Có điều Dương Thanh cho rằng Lý Trọng không nói thật, hản là cuốn sách chép tay này chỉ là một phần, còn phần quan trọng nhất thì lão ta không nói cho anh biết.

Lý Trọng là chủ gia tộc tiền nhiệm của nhà họ Lý nhưng lại không phải thiên tài võ thuật gì. Vào ba mươi năm trước, lão ta chỉ là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng cảnh giới của ông lão bảy mươi tuổi này lại không ngừng đột phá trong vẻn vẹn ba mươi năm, đến sau khi được một trăm tuổi thì bước vào Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Có lẽ nhìn khắp Chiêu Châu cũng không mấy người có tốc độ tăng tiến thực lực kinh khủng như vậy.

Hơn nữa, trong ba mươi năm đó, Lý Trọng luôn ở trong một căn phòng bí mật của nhà họ Lý để tu luyện. Rõ ràng là trong mộ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh lúc ấy có thứ tốt gì đó nên lão ta mới một mực bế quan tu luyện trong ấy.

Bản sao chép tay hướng dẫn cách hít thở này có lẽ chỉ là một phần lấy được từ trong mộ và đang được các cao thủ của nhà

họ Lý sử dụng, Lý Trọng biết không lừa được Dương Thanh nên mới lấy ra.

“Cậu Thanh, cậu không sao chứ?”

Lão ta tỏ ra lo lắng.

Dương Thanh suy ngẫm nhìn Lý Trọng mấy giây, nói một cách ẩn ý: ‘Lợi dụng phép hô hấp này để cảnh giới đi từ Thần Cảnh đỉnh phong lên đến Siêu Phàm Tứ Cảnh chỉ trong ba mươi năm, tiền bối cũng là thiên tài võ thuật đấy”.

Người lão ta run lên, nét mặt hơi gượng gạo: “Cậu Thanh khen quá lời rồi!”

Không biết do gặp ảo giác hay là Dương Thanh đã đoán ra được gì, Lý Trọng bỗng có chút hoảng loạn.

Thượng Quan Hoàng thì không nhận ra có gì khác thường, vẫn chưa hết ngạc nhiên vì phép hô hấp này, nhìn Dương Thanh với vẻ mặt đây mong đợi.

Không làm Thượng Quan Hoàng thất vọng, anh ném bản chép tay cho lão ta rồi nói: ‘Hoàng Chủ làm thử xem, có lẽ cũng giúp ích cho ông đấy. Sau khi giải quyết xong xuôi chuyện hôm nay, ông có thể chọn ra những người đáng tin cậy trong Hoàng tộc của mình để tu luyện phép hô hấp này”.

“Cảm ơn cậu Thanh!”, Thượng Quan Hoàng vội vàng cảm ơn.

Thấy Dương Thanh tự ý đưa bản chép tay cho lão ta như thế, tuy trong lòng hơi nhức nhối nhưng Lý Trọng không dám phản bác quyết định của anh, chỉ biết cười nói: “Sau này nếu có chỗ nào không hiểu, Hoàng Chủ cứ việc tìm tôi”.

“Vậy thì cảm ơn tiền bối nhé!”

Thế rồi Thượng Quan Hoàng áp dụng phép hô hấp, khí thế võ đạo lập tức tăng vọt.

Chương 2378:

Từ khi lên đường đến Hoàng phủ Thượng Quan, Đậu Hầu đã không còn đường lui. Hoặc là thành công thay thế Hoàng tộc, hoặc là bị Hoàng tộc giết chết.

Giờ đây, đã tới Hoàng phủ Thượng Quan, đương nhiên lão ta sẽ không cho phép mình chùn bước.

Dáng vẻ ngang ngược của Đậu Hầu khiến cho các cao thủ nhà họ Đậu còn hơi e dè lấy lại bình tĩnh, bắt đầu trông mong vào tương lai.

Ai nấy đều cảm thấy máu trong người như đang sôi trào.

"Năm mơt"

Thượng Quan Tử Khiêm nghiến răng nghiến lợi quát.

Dù biết rõ Hoàng tộc đã bố trí xong mọi thứ, có thể tàn sát bọn nhà họ Đậu này bất cứ lúc nào, nhưng việc bị Đậu Hầu lên mặt như thế vẫn khiến ông ta cực kỳ tức giận.

"Thượng Quan Tử Khiêm, cậu chưa đủ tư cách để nói chuyện với tôi đâu, bảo Thượng Quan Hoàng, bố của cậu ra đây đi!"

Đậu Hầu ngạo mạn nói.

Câu nói này được hơi thở võ đạo kinh người mang đi, vang vọng khắp Hoàng phủ Thượng Quan.

Cảnh giới võ thuật của Đậu Hầu vậy mà đã đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, điều này làm cho đám cao thủ trong Hoàng tộc Thượng Quan đều bàng hoàng.

Trong ngày thường, người đứng đầu của những gia tộc quyền quý trong Hoàng thành Thượng Quan đều giả vờ như chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí là Thần Cảnh hậu kỳ.

Hiện giờ, Hoàng tộc Thượng Quan đang trong cảnh nguy nan thì những kẻ này lại đồng loạt thể hiện ra thực lực thật sự của mình.

Sắc mặt của Thượng Quan Tử Khiêm cực kỳ khó coi. Bản thân ông ta chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, khí thế võ đạo cảm nhận được khi đối mặt với Đậu Hầu gần như sắp đè bẹp người ông ta xuống đất.

“Ông chưa đủ tư cách để gặp phụ hoàng của tôi đâu!”

Thượng Quan Tử Khiêm cần răng nói.

“Hừ”“

Đậu Hầu sẵng giọng quát: “Nếu ông ta không chịu ra thì tôi sẽ giết cậu trước. Để xem cái chết của cậu có bắt ông ta đi ra được không”.

Dứt lời, lão ta vung tay lên, ra lệnh: “Giết!”

Mệnh lệnh của Đậu Hầu vừa vang lên thì mấy cao thủ Thần Cảnh đồng loạt xông về phía Thượng Quan Tử Khiêm.

“Xông lên!”

Ông ta hét lớn, dẫn đầu lao tới chỗ các cao thủ của nhà họ Đậu.

Người đi đầu là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, ông ta tấn công Thượng Quan Tử Khiêm không do dự.

Kẻ thù gặp nhau, ai gan hơn thì thắng!

Thượng Quan Tử Khiêm không hề nao núng, bùng nổ khí thế của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Trong nháy mắt, ông ta lao thẳng tới trước người tên cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia, đá chân.

“Bốp!”

Hai người gần như ra chiêu cùng một lúc. Lấy nơi va chạm của hai chân làm trung tâm, một tràng khí thế võ đạo khủng bố lan ra xung quanh.

Vẻ mặt Thượng Quan Tử Khiêm nặng nề. Ông †a là Hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, †uy thiên phú không cao như

Thượng Quan Nhu nhưng cũng là mạnh nhất trong số các Hoàng tử đồng lứa.

Chương 2379:

Thế mà lúc này, sau khi chạm trán với cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của nhà họ Đậu, ông ta lại có cảm giác như bị áp đảo.

Rõ ràng là đối phương mạnh hơn.

“Hoàng tử Thượng Quan Tử Khiêm, lẽ nào thực lực của ông chỉ có vậy?”

Người của nhà họ Đậu nhếch mép, hiện ra một đường cong đầy trào phúng.

Dứt lời, khí thế trên người ông ta đột nhiên tăng cao, chân kia của ông ta như lò xo mạnh mẽ tấn công về phía Thượng Quan Tử Khiêm.

Sắc mặt Thượng Quan Tử Khiêm nháy mắt thay đổi, vội vã ra chiêu.

“Bành bành bành!”

Cuộc chiến của hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ làm cho cả Hoàng phủ như bị nhấn chìm trong khí thế võ đạo đáng sợ.

Thượng Quan Tử Khiêm không dám lơi lỏng, mỗi một chiêu đều dùng hết sức lực để công kích.

Việc giao chiến với người có thực lực chỉ nhỉnh hơn mình một chút sẽ giúp ích cho ông ta rất nhiều.

Các cao thủ trong Hoàng tộc cũng đang bùng nổ thực lực mạnh nhất của mình để giao đấu với người bên nhà họ Đậu.

Dường như Đậu Hầu không hề sốt ruột, chỉ đứng ở cách đó không xa thích thú nhìn Thượng Quan Tử Khiêm đang chiến đấu quyết liệt.

“Hoàng tử có thiên phú võ thuật bậc nhất Hoàng tộc Thượng Quan có vẻ cũng không tệ.

Đậu Chấn Hoa đã giậm chân ở Thần Cảnh hậu kỳ được mười năm, chỉ còn một bước nữa là đến Thần Cảnh đỉnh phong”.

“Nghe nói Thượng Quan Tử Khiêm chỉ mất nửa năm để đột phá đến Thần Cảnh hậu kỳ nhỉ?”

Đậu Hầu cười híp mắt, nói: “Có thể bộc phát ra sức chiến đấu này, đúng là tuyệt vời”.

“Cơ mà, có vẻ thực lực như Thượng Quan Tử Khiêm đã là mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan rồi đúng không?”

Theo cái nhìn của lão ta, các cao thủ ở cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong trong trận chiến giữa Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã bị giết hoặc bị thương nặng, không còn sức để chiến đấu thêm nữa.

Nói cách khác, Đậu Hầu cho rằng tu vi Thần Cảnh hậu kỳ đã là mạnh nhất trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu thám tử của nhà họ Đậu ẩn náu ở Hoàng tộc Thượng Quan không chính mắt nhìn thấy các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của hai gia tộc kia đều đã chết, lão ta sẽ không mạo hiểm mang các cao thủ hàng đầu trong gia tộc đến đây.

Không chỉ Đậu Hầu, có lẽ ngay cả người của hai phe Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều không ngờ cuộc chiến đó sẽ khiến nhiều cao thủ của mình chết như vậy, giờ lại phải hợp tác với nhau.

Cùng lúc đó, tại căn nhà sâu nhất phía Bắc trong vườn sau của Hoàng phủ, hơn một trăm cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều cực kỳ phẫn nộ, cố gắng ghìm cơn giận của mình xuống.

Bọn họ đã nhìn thấy mọi thứ xảy ra ở lối ra vào Hoàng phủ thông qua tivi cỡ lớn. Sự ngạo mạn của Đậu Hầu làm cho ai cũng như sắp bùng nổ.

“Cô Nhu, giờ đã đến lúc hành động rồi chứ?”

Lý Giang Hùng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tử Khiêm nấy giờ luôn bị áp chế trong tivi, hỏi Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, thản nhiên nói: “Tạm thời vẫn chưa đến thời cơ thu lưới. Có lẽ người của nhà họ Thái sắp đến rồi”.

“Cái tôi muốn là, tóm gọn chỉ trong một lần thu lưới!”

Trên gương mặt diễm lệ của cô ta đầy vẻ tàn nhân.

Nếu bây giờ bại lộ căn cơ của Hoàng tộc Thượng Quan, nhà họ Thái mà hay tin thì chắc chăn sẽ không dám đến Hoàng phủ nữa. Phải chờ đến lúc cả đám kéo đến, đó mới là thời cơ thu lưới tốt nhất.

Chương 2380:

Thấy Thượng Quan Nhu cứng rắn như thế, lòng Lý Giang Hùng run lên. Khi nhìn thấy Thượng Quan Tử Khiêm bị cao thủ nhà họ Đậu chèn ép, ngay cả bản thân ông ta cũng không chịu nổi.

Thế mà Thượng Quan Nhu vẫn có thể chịu đựng, kiên trì muốn chờ nhà họ Thái đến và vạch trần ham muốn thay thế Hoàng tộc của họ rồi mới thu lưới.

"Vậy thì để tôi ra đó bảo vệ Tam hoàng tử".

Lý Giang Hùng nói xong, thấy Thượng Quan Nhu gật đầu mới đi.

Ông ta là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lại còn được Lý Trọng truyền thụ phép hô hấp nên người có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh bình thường không phải đối thủ của ông ta.

Nếu Thượng Quan Tử Khiêm gặp tình huống nguy cấp, chỉ cần giúp giữ được mạng là không còn vấn đề gì nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng tiếp khách, Lý Trọng ẩn ý nhìn về phía Thượng Quan Nhu rồi đưa mắt sang Thượng Quan Hoàng, lên tiếng: "Hoàng Chủ, ông đã tìm được một người thừa kế vô cùng ưu tú cho Hoàng tộc của mình rồi đấy. Sau hôm nay, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ còn huy hoàng đến trăm năm nữa".

Người có địa vị như Lý Trọng mà vẫn nói ra những lời như vậy, đây chính là sự đánh giá vô cùng cao cho Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Hoàng sảng khoái cười, hài lòng nhìn Thượng Quan Nhu rồi đáp: “Chỉ là không biết con bé chịu ở Hoàng tộc bao lâu”.

Thượng Quan Nhu vừa bước qua tuổi ba mươi mà đã là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ. Với thiên phú xuất chúng ấy, chắc chắn cô ta sẽ đột phá vào Siêu Phàm Cảnh trước năm bốn mươi tuổi.

Một khi đột phá đến cảnh giới ấy, có lẽ Thượng Quan Nhu sẽ không tiếp tục ở lại Hoàng tộc nữa.

Thượng Quan Hoàng đưa mắt về phía Dương Thanh, chợt nghĩ rằng nếu Thượng Quan Nhu có thể luôn đi theo anh thì có phải tương lai của Hoàng tộc sẽ xán lạn hơn không?

“Cậu Thanh, tôi có một yêu cầu hơi quá phận. Mong cậu hãy nhận Thượng Quan Nhu làm đồ đệ”.

Lão ta đột nhiên nói, ánh mắt đầy chờ mong.

Lý Trọng giật mình. Bản thân Thượng Quan Nhu đã đủ xuất sắc rồi, nếu còn được Dương Thanh nhận làm đồ đệ thì chẳng phải sau này sẽ càng mạnh hơn sao?

Nét mặt của Dương Thanh vẫn bình tĩnh, hờ hững liếc mắt nhìn Thượng Quan Hoàng rồi đáp: “Thượng Quan Nhu rất thích hợp để trở thành Hoàng Chủ”.

Tuy không nói thẳng ra nhưng ý trong câu đã rõ.

Thượng Quan Hoàng cảm thấy thất vọng nhưng vẫn cảm kích nói: “Cảm ơn cậu Thanh!”

Một bên khác, cuộc chiến giữa Thượng Quan Tử Khiêm và cao thủ nhà họ Đậu đã đến hồi kết thúc.

Dù thực lực mạnh đến đâu, cuộc chiến kéo dài càng lâu thì thể lực sẽ tiêu hao càng lớn.

“Thượng Quan Tử Khiêm, trận chiến này nên kết thúc rồi!”

Ánh mắt của cao thủ của nhà họ Đậu trầm xuống, giọng lạnh ngắt.

Thượng Quan Tử Khiêm lau vết máu ở khóe miệng, đằng đằng sát khí nhìn người kia: “Đúng là nên kết thúc rồi!”

Dứt lời, khí thế võ đạo của ông ta đột nhiên tăng đến mức độ cao nhất.

Lúc này chính là trạng thái mạnh nhất của Thượng Quan Tử Khiêm.

Ông ta không còn cách nào khác, đành phải dốc hết sức để có thể đánh bại cao thủ nhà họ Đậu.

“Hoàng phủ náo nhiệt ghê nhỉ!”

Đang lúc hai người sắp bùng nổ đòn tấn công mạnh nhất thì chợt có một giọng nói mang theo ý cười vang lên.

Mọi ánh nhìn tức thì đồng loạt hướng về lối ra vào của Hoàng phủ, nơi đó có mười mấy người đang lần lượt đi vào.

Chương 2381:

Điều làm bọn họ ngạc nhiên là trong đoàn người này lại có tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, mười mấy người dưới Thần Cảnh đỉnh phong và trên Thần Cảnh sơ kỳ.

Thực lực của đội ngũ này mạnh hơn nhà họ Đậu rất nhiều.

Ở nhà họ Đậu chỉ có mỗi mình Đậu Hầu là đã đột phá vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh, sau đó là năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, còn lại đều ở dưới cảnh giới này.

Đôi mắt Thượng Quan Tử Khiêm lập lòe ánh sáng. Thật ra, sở dĩ ông ta dẫn người ngăn cản ở lối ra vào của Hoàng phủ là để kéo dài thời gian, tối thiểu phải cầm cự được đến lúc người của nhà họ Đậu và nhà họ Thái cùng chạm mặt nhau.

Cuối cùng cũng chờ được đến giây phút này.

Trong Hoàng thành Thượng Quan, nhà họ Lý thì đã giải quyết xong, còn lại nhà họ Đậu và nhà họ Thái. Chỉ cần xử lý luôn cả hai gia tộc này thì mối nguy cơ của Hoàng tộc sẽ hoàn toàn biến mất.

Đậu Hầu nhìn đoàn người kia, nét mặt sa sầm thấy rõ, nhìn chằm chằm lão già cầm đầu, trầm giọng nói: “Chủ gia tộc họ Thái, ông tính nhúng tay vào ân oán giữa Hoàng tộc và nhà họ Đậu tôi à?”

“Ha ha!”

Chủ gia tộc họ Thái, Thái Hiền, thản nhiên cười: “Chủ gia tộc họ Đậu nói thế cũng hơi buồn cười đấy, nhà họ Đậu với Hoàng tộc thì có ân oán gì?”

“Hơn nữa, nhà họ Thái tôi đến Hoàng phủ thì có dính dáng gì với chủ gia tộc họ Đậu?”

“Chẳng lẽ vì gia tộc ông tới Hoàng phủ nên những người khác không thể tới nữa?”

Tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sau lưng Thái Hiền mắt lom lom nhìn Đậu Hầu.

Chỉ cần Thái Hiền ra lệnh, họ sẽ lập tức giết Đậu Hầu.

Một khi lão ta chết thì nhà họ Đậu sẽ không còn sức uy hiếp nào nữa.

Sắc mặt Đậu Hầu hết sức âm trầm. Hôm nay lão ta dẫn người tới Hoàng phủ, không nghĩ rằng nhà họ Thái cũng dám thò chân vào, đã thế còn trong thời khắc quan trọng thế này.

Trước giờ Đậu Hầu đều không xem nhà họ Thái như một đối thủ đáng gờm, thậm chí họ còn không đủ tư cách để đứng cùng một hàng với nhà họ Lý và nhà họ Đậu.

Thế mà giờ đây, gia tộc mà lão ta khinh thường ấy lại xuất hiện tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Chính xác hơn phải là chín người, Thái Hiền cũng có thực lực đấy.

Tuy nhiên, có thể khẳng định là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Thái Hiền mạnh hơn so với những người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thông thường.

Một khi hai bên khai chiến, bất kể bên nào thắng lợi thì sức mạnh cũng sụt giảm nghiêm trọng.

Bởi vậy mới nói, không đến lúc bất đắc dĩ, không ai muốn liều mạng với nhau cả.

“Chủ gia tộc họ Thái nói quá lời, nếu nhà họ Thái muốn tới Hoàng tộc thì chúng tôi cũng không có lý do gì để cản trở”.

Đậu Hầu đột nhiên sảng khoái cười to, nói với Thái Hiền: “Có một số việc có thể thương lượng với nhau mà”.

“Ha ha!”

Thái Hiền cũng cười phá lên: “Vậy thì chúng ta bắt đầu chứ?”

“Được thôi!”

Đậu Hầu vui vẻ đồng ý, nhìn các cao thủ của nhà họ Đậu, ra lệnh: “Tất cả đứng chờ tại chỗ!”

Đậu Hầu và Thái Hiền đi sang một bên.

Sau khi chắc chắn không có người thứ ba nghe thấy, Đậu Hầu mới lạnh lùng nói: “Chủ gia tộc họ Thái, ông dẫn người tới đây cũng vì cuộc chiến tranh quyền Hoàng tộc chứ gì?”

Chương 2382:

Đương nhiên Thái Hiền sẽ không phủ nhận, cười lạnh: "Không sai, hôm nay chúng tôi tới đây là để nắm Hoàng tộc trong tay".

"Không lừa ông làm gì, nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp đã kết thông gia với nhà họ Thái tôi rồi, hai bên đang trông chừng lẫn nhau".

"Vì có nhà họ Phạm giúp đỡ nên tôi mới dẫn dắt cao thủ trong gia tộc tới đây".

"Tôi sẽ không yêu cầu chủ gia tộc họ Đậu rút quân đâu. Hai gia tộc chúng ta hợp tác, tiêu diệt Hoàng tộc rồi cùng nhau nắm quyền Hoàng thành, nhà họ Đậu ở phía Bắc, nhà họ Thái ở phía Nam".

"Sau này, nhà họ Thái sẽ quản lý phía Nam Hoàng thành, còn nhà họ Đậu sẽ quản lý phía Bắc Hoàng thành. Thấy sao?"

Nếu không thể khai chiến thì chỉ đành chia đôi Hoàng thành với nhà họ Đậu.

Nét mặt của Đậu Hầu không tốt lắm. Với sức mạnh của nhà họ Đậu thì nắm giữ toàn bộ Hoàng thành là không thành vấn đề, ai ngờ giữa đường nhà họ Thái lại nhảy ra.

"Chủ gia tộc họ Thái, hình như ông hơi tham rồi đấy?"

Giọng của Đậu Hầu dần lạnh đi, đôi mắt khi nhìn Thái Hiền mập mờ sát khí.

Lão ta là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, trong khi đó Thái Hiền chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, không khó để giết.

Dường như cảm nhận được sát ý của Đậu Hầu đối với mình, Thái Hiền cười lạnh: "Ông chủ Đậu, ông tuyệt đối đừng cho rằng tôi là người dễ bị ức hiếp. Tôi thừa nhận thực lực của mình không bằng ông, nhưng nếu như bị chèn ép thì cho dù có chết tôi cũng có thể khiến cho ông phải trả giá vô cùng đắt".

Trong giọng nói của Thái Hiền tràn đầy uy hiếp.

Điều này khiến cho sát ý trong mắt của Đậu Hầu càng ngày càng đậm, nhưng lão ta cũng biết Thái Hiền không phải chỉ dọa cho vui. Là chủ của một trong ba gia tộc lớn hàng đầu Hoàng thành, nếu như Thái Hiền thật sự chỉ là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường thì sao có thể trở thành chủ của nhà họ Thái chứ?

Nhà họ Thái không phải chỉ có một mình Thái Hiền là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, những cao thủ khác của dòng chính cũng đã đột phá đến cảnh giới đó.

Lên đến địa vị như họ thì ai mà không có một chút thủ đoạn để bảo toàn tính mạng chứ?

Lúc này, Thái Hiền cũng vô cùng cảnh giác. Mặc dù tự tin rằng Đậu Hầu không dám giết mình, nhưng dù sao thì đây

cũng chỉ là suy đoán của lão ta.

Không chỉ mỗi Thái Hiền mà vẻ mặt cả tám tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Thái cũng đều lạnh lùng, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Ha ha!”

Im lặng khoảng chừng hai phút đồng hồ thì Đậu Hầu chợt cười to, tươi cười nói: “Ông chủ Thái nói nghiêm trọng quá rồi, sao tôi lại giết ông chứ?”

“Hơn nữa, cho dù tôi thật sự muốn giết ông thì có thể giết được sao? Cảnh giới võ thuật của ông chủ Thái cũng cách bán bộ Siêu Phàm Cảnh không còn xa nhỉ?”

Thái Hiền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên mỉm cười: “Bây giờ không phải là lúc để bàn luận ai mạnh ai yếu. Ông chủ Đậu, không biết ông có đồng ý với kế hoạch mà tôi đưa ra trước đó hay không?”

Sau một lúc im lặng, Đậu Hầu mở miệng nói: “Ông chủ Thái, tôi có một kế hoạch khác nữa, không biết ông có bằng lòng nghe thử một chút không?”

“Xin rửa tai lắng nghe!”, Thái Hiền đáp.

Bấy giờ Đậu Hầu mới nói ra: “Hoàng thành vốn nên là một khối hoàn chỉnh, nếu như chia nó ra thành Hoàng thành phía Nam và Hoàng thành phía Bắc thì Hoàng thành cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa”.

“Không chỉ vậy, e là Hoàng thành cũng sẽ bị những Hoàng tộc khác ngấp nghé. Dựa vào thực lực hiện nay của chúng ta, cho dù là Hoàng tộc nào xâm phạm thì chúng ta cũng không phải là đối thủ”.

“Cho nên tôi cho rằng nhất định phải đảm bảo được tính hoàn chỉnh của Hoàng thành”.

Nói đến đây, bỗng nhiên Đậu Hầu dừng lại, híp mắt nhìn chằm chằm vào Thái Hiền.

Chân mày của Thái Hiền nhíu lại: “Vậy thì ông chủ Đậu cho rằng ai nên thừa kế toàn bộ Hoàng tộc?”

Chương 2383:

Đậu Hầu vừa cười vừa nói: “Ông chủ Thái cũng biết rõ bây giờ trong Hoàng thành Thượng Quan chỉ có thực lực của hai gia tộc lớn chúng ta là mạnh nhất, nhưng mà rốt cuộc thì nhà họ Thái cũng không bằng nhà họ Đậu, lẽ ra quyền thừa kế Hoàng tộc nên thuộc về nhà họ Đậu chúng tôi mới phải”.

“Đương nhiên tôi cũng có thể hứa với ông chủ Thái, nếu tôi thừa kế vị trí Hoàng Chủ thì sau này nhà họ Thái sẽ là gia tộc đứng đầu ở Hoàng thành, ông và tôi cùng nhau quản lý Hoàng thành, chỉ có điều vị trí Hoàng Chủ thuộc về nhà họ Đậu”.

Đối với hai người, Hoàng tộc Thượng Quan của lúc này hoàn toàn không đáng sợ, hai gia tộc lớn cứ đứng ngay cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan mà nghênh ngang bàn chuyện làm sao chia cắt Hoàng thành.

Nếu như để họ biết được tất cả những chuyện mình đang làm hôm nay đều nằm trong sự khống chế của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý thì sẽ cảm thấy như thế nào?

Đương nhiên, vốn dĩ họ cũng không ngờ được rằng Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã làm lành với nhau.

Dù sao thì họ cũng đã xác nhận được chuyện Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đã tuyên chiến với nhau, mất đi vài cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Sao có thể ngờ được trong tình huống cả hai bên đều đã có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chết mà vẫn có thể bắt tay với nhau.

Họ không ngu ngốc, vì nếu đổi lại là bất cứ gia tộc nào ngang vị trí với gia tộc của họ cũng sẽ không tin trong tình huống này mà Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý còn bằng lòng hợp tác với nhau.

Thái Hiền nghe Đậu Hầu nói xong thì sắc mặt có chút khó coi. Dựa theo ý của bản thân lão ta thì muốn chia đều Hoàng thành với nhà họ Đậu, nhưng bây giờ nhà họ Đậu lại muốn nuốt trọn toàn bộ Hoàng thành một mình.

Nếu như thật sự để nhà họ Đậu thừa kế Hoàng tộc, vậy đến khi gia tộc này thống lĩnh toàn bộ các gia tộc trong Hoàng thành, họ còn có thể chứa chấp nhà họ Thái sao?

“Đậu Hầu, ông tưởng tôi là tên ngốc à? Đợi đến khi nhà họ Đậu thừa kế Hoàng tộc rồi thì Hoàng thành còn có phần của nhà họ Thái chúng tôi sao?”

Vẻ mặt của Thái Hiền tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Cứ dùng kế hoạch mà tôi đã nói trước đó, nhà họ Đậu quản lý Hoàng thành phía Nam, nhà họ Thái quản lý Hoàng thành phía Bắc đi. Nếu như có một ngày thật sự có thế lực khác dám ngấp nghé Hoàng thành thì chúng ta hoàn toàn có thể kết hợp lại để đương đầu”.

“Nhưng nếu để nhà họ Đậu của ông thừa kế Hoàng tộc thì tôi không đồng ý, người nhà họ Thái chúng tôi cũng sẽ không đồng ý!”

Lão ta vừa mới nói dứt lời thì tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cùng tiến lên một bước, khí thế mãnh liệt giận dữ hét: “Không đồng ý!”

“Không đồng ý!”

“Không đồng ý!”

…

Trong lúc nhất thời, cả Hoàng phủ họ Thượng Quan đều là tiếng hét giận dữ không đồng ý của cao thủ nhà họ Thái.

Nụ cười trên mặt của Đậu Hầu lập tức biến mất, lão ta híp mắt lên tiếng: “Nói vậy là ông chủ Thái dự định tranh đấu với nhà họ Đậu chúng tôi có phải không?”

Từ trước đến nay, Đậu Hầu luôn nghĩ nhà họ Thái không có tư cách đứng ngang hàng với nhà họ Lý và nhà họ Đậu. Hiện giờ, nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan đều đã tổn thất nặng nề thì lão ta thấy nhà họ Đậu mới là Hoàng tộc tương lai của Hoàng thành Thượng Quan.

Thế nhưng bây giờ, một nhà họ Thái chưa từng được lão ta để trong mắt mà cũng dám tranh giành Hoàng tộc.

“Ông chủ Đậu đã cho là như thế thì tùy ông, tôi chỉ có thể nói cho ông biết rằng, một nửa Hoàng thành nhất định phải thuộc về nhà họ Thái chúng tôi!”

Thái độ của Thái Hiền vô cùng cứng rắn, dáng vẻ đầy khí thế như thể Đậu Hầu không đồng ý thì cũng phải đồng ý.

“Vậy thì tôi cũng chỉ đành tiêu diệt nhà họ Thái trước thôi”.

Đậu Hầu vừa nói dứt lời thì có một luồng sát ý kinh khủng lan tỏa ra từ trên người lão ta.

Chương 2384:

Cao thủ của nhà họ Đậu cũng lập tức phát ra khí thế võ đạo mạnh mẽ, mặt mũi của ai cũng tràn đầy hung ác nhìn chằm chằm người của nhà họ Thái.

Hai mắt Thái Hiền hơi híp lại: “Tôi cũng muốn nhìn xem ông sẽ làm thế nào để tiêu diệt nhà họ Thái chúng tôi!”

Thái Hiền vừa nói xong thì bộc phát ra một luồng uy thế mạnh mẽ.

Trong phút chốc, vốn dĩ chỉ là cảnh giới võ thuật Thần Cảnh đỉnh phong trực tiếp đột phá lên bán bộ Siêu Phàm Cảnh, bùng nổ khí thế không kém chút nào đối kháng lại với Đậu Hầu.

Trong mắt Đậu Hầu lấp lóe ánh sáng, ánh mắt khi nhìn Thái Hiền toát ra sát ý vô cùng mãnh liệt.

“Không ngờ cảnh giới võ thuật của ông cũng đã lên đến bậc này. Ông chủ Thái, ông giấu giỏi thật đấy!”

Đậu Hầu gần như nghiến răng khi nói ra những lời này.

Việc nhà họ Thái làm hôm nay đã khiến cho lão ta rất kinh ngạc.

Thái Hiền không chỉ mang đến tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mà thậm chí thực lực của bản thân cũng đã đột phá lên

bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đây là một sự uy hiếp rất lớn đối với Đậu Hầu.

Nếu như Thái Hiền không chết, cho dù thật sự chia đều Hoàng thành với nhà họ Thái thì một ngày nào đó trong tương lai, có thể nhà họ Thái sẽ ra tay với nhà họ Đậu.

Cho nên trận chiến hôm nay là chuyện khó tránh được!

“Ông chủ Đậu, hẳn là ông cũng biết rõ, bây giờ Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý hai bên đều bị thiệt hại, tổn thất nghiêm trọng, đây là lúc mà hai gia tộc lớn chúng ta nên giữ gìn thực lực nhất. Bây giờ mà tuyên chiến với nhau thì cả hai cũng sẽ cùng bị thua thiệt mà thôi”.

“Ông tự tin có thể tiêu diệt được họ Thái tôi như vậy sao? Cho dù có thể tiêu diệt họ Thái thật thì sau này vẫn còn dư sức để đối phó với những thế lực khác sao?”

Thái Hiền lạnh giọng chất vấn.

“Thái Hiền, ông thật sự cho rằng sau khi mình đột phá lên bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì sẽ có tư cách tranh đấu với tôi hay sao?”

Vẻ mặt của Đậu Hầu hờ hững nói: “Chỉ dựa vào ông mà muốn tranh đấu với tôi à, vẫn chưa xứng đâu!”

Lời vừa dứt thì một luồng khí thế vượt xa bán bộ Siêu Phàm Cảnh bộc phát ra từ trên người lão ta.

Lúc đầu Thái Hiền còn tỏ ra bình tĩnh, nhưng sau khi cảm nhận được áp lực của cảnh giới võ thuật trên người Đậu Hầu, sắc mặt của lão ta bỗng thay đổi.

“Ông… ông đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh?”

“Sao có thể chứ?”

Thái Hiền vô cùng hoảng sợ: “Ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng chưa thể đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, sao ông có thể?”

Ở Hoàng thành Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng được công nhận là võ giả số một, là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất trong số những người ở đây.

Dù vậy nhưng Thượng Quan Hoàng vẫn chưa thể bước chân vào Siêu Phàm Cảnh, thế mà bây giờ, Đậu Hầu đã đi trước một bước.

Điều này làm cho Thái Hiền không thể chấp nhận, cũng không dám tin tưởng.

Lúc này, khí thế võ đạo trên người Đậu Hầu cực kỳ đáng sợ, trong đôi mắt của lão ta có dần dần xuất hiện vầng đỏ ửng, ngay cả làn da cũng dần dần chuyển sang màu đỏ.

Nhìn qua, có cảm giác lão ta là một con thú hoang đến từ thời viễn cổ.

“Không đúng, đây không phải là thực lực thật sự của ông!”

Dường như Thái Hiền đã phát hiện ra sự khác thường, nhanh chóng phủ nhận, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: “Nhất định là ông đã dùng thủ đoạn nào đó mới có thể bộc phát ra thực lực ngang ngửa với Siêu Phàm Cảnh”.

Chương 2385:

Nếu có thực lực Siêu Phàm Cảnh chân chính sẽ không thể nào có biểu hiện giống như Đậu Hầu.

Đậu Hầu bây giờ trông không có gì là bình thường cả.

“Không cần biết tôi dùng thủ đoạn gì, nhưng có một điều chắc chắn là lúc này tôi đã có sức mạnh của Siêu Phàm Nhất Cảnh. Mặc dù phải trả một cái giá lớn nhưng nếu như có thể tiêu diệt được nhà họ Thái thì vẫn rất đáng giá”.

Đậu Hầu đang nói thì chớp mắt một cái, biến mất ngay tại chỗ.

“Không ổn rồi!”

Gương mặt của Thái Hiền bỗng nhiên biến sắc, theo phản xạ có điều kiện đạp mạnh chân xuống đất, cơ thể đã biến mất tại chỗ.

“Rầm!”

Giây tiếp theo, Đậu Hầu xuất hiện, đang lúc Thái Hiền còn chạy trốn thì tung ra một chiêu khiến cho Thái Hiền bay xa mười mấy mét.

Lúc này, xung quanh bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng!

Lúc đầu tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Thái muốn cùng nhau vây đánh đều trợn tròn mắt.

Mặc dù bọn họ rất mạnh nhưng suy cho cùng thực lực vẫn chỉ đang ở Thần Cảnh đỉnh phong, đối đầu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì không hề có khả năng chống lại.

Cho dù Đậu Hầu sử dụng thủ đoạn nào đó để nâng thực lực thì đó vẫn là Siêu Phàm Nhất Cảnh, muốn giết chết mấy người bọn họ thực sự rất dễ dàng.

Dù sao, ngay cả bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Thái Hiền còn chưa thể đỡ được một chiêu của Đậu Hầu thì đã thua.

“Chạy thôi!”

Một cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Thái bỗng nhiên lên tiếng.

Vừa dứt lời thì người đó quay người bỏ chạy, bên cạnh đó còn có bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng quyết định quay người bỏ chạy theo.

Năm người này không phải người của nhà họ Thái mà là cao thủ đứng đầu của nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp.

Hôm nay họ dám đến đây là vì muốn giúp nhà họ Thái nắm Hoàng thành Thượng Quan trong tay, từ đó giúp nhà họ Phạm mưu cầu lợi ích.

Nhưng mà bây giờ, mọi chuyện đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của bọn họ, nếu như ở lại chỗ này thì chỉ có con đường chết.

Vì thế nhà họ Thái chỉ còn ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, tất cả đều hoang mang lo sợ, trong lòng phân vân không ngừng.

Họ là người của nhà họ Thái, đương nhiên không thể vứt bỏ người nhà được, nhưng ở lại đây thì chỉ còn một con đường chết.

“Thái Hiền, ông đáng chết!”

Sau khi tung ra một chiêu đánh bay Thái Hiền, gương mặt Đậu Hầu trở nên vô cùng dữ tợn, hai con mắt long lên sòng sọc nhìn Thái Hiền, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bây giờ Thái Hiền chỉ cảm thấy máu trong cơ thể sôi lên cuồn cuộn, hoàn toàn không còn sức đánh trả khi phải đối đầu với Đậu Hầu đang trong trạng thái đó.

Còn Đậu Hầu từ trên cao nhìn xuống Thái Hiền, ánh mắt đằng đằng sát khí, lại cố gắng kìm nén lại để bản thân không giết Thái Hiền.

Thái Hiền nhìn thấy sự đấu tranh trong ánh mắt Đậu Hầu thì cảm thấy khó hiểu. Đậu Hầu của lúc này trông như muốn giết lão ta nhưng rồi lại cố gắng khống chế sự giận dữ của mình để không làm vậy.

Không chỉ thế, khí thế trên người Đậu Hầu mỗi lúc một lớn hơn, phần da thấy được dần dần thấm ra máu tươi.

Chương 2386:

Chỉ trong chốc lát, Đậu Hầu đã biến thành một người máu.

“Cái này…”

Thái Hiền sợ đến ngây người, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng hiểu được là Đậu Hầu đã dùng thủ đoạn nào đó mới có thể khiến cho bản thân thành ra thế này.

“Hoặc là đầu hàng, hoặc là chết!”

Đậu Hầu tức giận hét lên.

Lão ta cảm nhận được sát khí của mình đối với Thái Hiền càng lúc càng cao, nhịn không được sẽ xông lên. Nhưng Đậu Hầu cũng hiểu rằng, nếu như ở trạng thái này mà giết Thái Hiền thật thì hơi thở cuồng bạo trong cơ thể sẽ không thể nào kiềm chế được nữa.

Trong tình huống đó, kết quả của Đậu Hầu chỉ có một, đó là mất đi lý trí.

Cùng lúc đó, trong phòng tiếp khách của Hoàng phủ Thượng Quan, qua màn hình tivi Dương Thanh đã nhìn thấy những biến hóa trên người của Đậu Hầu, sắc mặt trở nên u ám vô cùng.

Có thể người khác sẽ không biết rốt cuộc Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì nhưng anh rất rõ, Đậu Hầu đã dùng liều thuốc hoàn mỹ của Black Doctor.

Người dùng liều thuốc hoàn mỹ sẽ có hơi thở cuồng bạo, sức mạnh bản thân cũng sẽ tăng lên theo hơi thở cuồng bạo đó.

Một khi uống thuốc này mà giết người, sự điên cuồng trong cơ thể trong nháy mắt sẽ bùng nổ đến mức tận cùng.

Trong tình huống đó, về cơ bản người uống thuốc sẽ mất kiểm soát, thậm chí sẽ nổ tan xác mà chết.

Lúc trước ở tổng bộ Hồng Trần, khi Dương Thanh và thủ lĩnh của Hồng Trần đánh nhau, thủ lĩnh đã dùng loại thuốc này, cuối cùng bị nổ tan xác mà chết.

“Cơ thể Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khí thế võ đạo lại mạnh đến thế?”

Sắc mặt của Thượng Quan Hoàng đang đứng bên cạnh Dương Thanh trở nên nghiêm túc.

Lão ta biết rằng, với trạng thái mà Đậu Hầu đã thể hiện ra thì mình không phải là đối thủ của lão ta.

Đến cả Lý Trọng cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Không ngờ lại có thủ đoạn kinh khủng đến mức có thể khiến một người từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trở thành Siêu Phàm Cảnh”.

“Cậu Thanh, có phải cậu biết tại sao Đậu Hầu lại trở nên như vậy không?”

Thượng Quan Hoàng cảm thấy sắc mặt của Dương Thanh hơi đổi, cẩn thận hỏi anh.

Dương Thanh vẫn đang nhìn màn hình, nhưng lại lạnh giọng nói: “Ông ta đã dùng thuốc mà Black Doctor nghiên cứu chế tạo ra – liều thuốc hoàn mỹ!”

“Nếu cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong sử dụng thuốc này, hoặc nổ tan xác mà chết, hoặc vĩnh viễn mất đi lý trí, hoặc có thể vượt qua được”.

“Một khi giết người trong trạng thái này thì sự cuồng bạo trong cơ thể người dùng thuốc sẽ bùng nổ đến mức tận cùng, áp lực đó sẽ làm cho người dùng thuốc nổ tan xác”.

Nghe xong những lời Dương Thanh nói, Lý Trọng và Thượng Quan Hoàng sợ ngây người.

“Black Doctor! Vậy mà lại là Black Doctor!”

Sau khi hết ngạc nhiên, Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị nói: “Tôi nghe đồn rằng Black Doctor này là một nhà khoa học điên, hắn tự cải tạo thân thể của mình thành nửa người nửa máy móc và có sức chiến đấu rất mạnh”.

“Có cả người như vậy luôn sao?”, mấy năm gần đây, Lý Trọng luôn bế quan tu luyện nên không hề biết đến Black Doctor.

Bây giờ lòng Dương Thanh không hề bình tĩnh.

Bởi vì lúc trước Black Doctor đã từng xuất hiện một lần ở Hoàng tộc họ Long, nhưng cuối cùng đã bị sư phụ Vô Danh của giết chết rồi, thậm chí Vô Danh còn bóp nát trái tim của Black Doctor.

Chương 2387:

Rồi kết cục, thi thể của Black Doctor bị người của Hoàng tộc họ Long dùng lửa đốt thành tro.

Nhưng bây giờ Đậu Hầu lại đang có trạng thái của người sử dụng liều thuốc hoàn mỹ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hay là Đậu Hầu đã có thuốc của Black Doctor từ trước?

Hay là Black Doctor vẫn còn chưa chết?

Thái Hiền bị khí thế mạnh mẽ của Đậu Hầu đè ép nên đang vô cùng lo sợ.

Mà không chỉ Thái Hiền, còn có những cao thủ của nhà họ Thái, thậm chí đến cả người của nhà họ Đậu cũng đều dại ra, không biết Đậu Hầu đang xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, có một điều chắc chắn là bây giờ nhìn Đậu Hầu vô cùng khủng bố, giống như một con dã thú sắp mất khống chế, muốn xé xác Thái Hiền.

“Thần phục tôi!”

Đậu Hầu như nghiến răng, tức giận gào lên một tiếng.

Màu đỏ trong mắt lão ta càng ngày càng đậm, khí thế cuồng bạo trên người cũng càng lúc càng tăng, dường như đã tiếp cận được thực lực của Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Thái Hiền là bán bộ Siêu Phàm Cảnh, không thể nào chống lại được uy lực võ đạo trên người Đậu Hầu.

Lão ta chỉ cảm thấy máu thịt toàn cơ thể như bị một sức mạnh khủng bố áp bức. Thái Hiền không hề nghi ngờ, nếu Đậu Hầu muốn giết mình thì đó là việc dễ như trở bàn tay.

Nhưng Thái Hiền không hiểu, tại sao Đậu Hầu có khả năng giết mình lại còn muốn mình đầu hàng phục vụ lão ta?

“Tôi thần phục!”

Cuối cùng Thái Hiền không thể chịu đựng được uy lực của Đậu Hầu nên hét to lên.

“Rầm!”

Ngay lúc Thái Hiền nói ra những lời này, Đậu Hầu đột nhiên lùi về phía sau từng bước một, khí thế cuồng bạo trên cơ thể vẫn mạnh mẽ như cũ, dường như sắp mất kiểm soát.

Thái Hiền vẫn đang thở hồng hộc, có cảm giác đã sống sót sau tai nạn, mồ hôi lạnh chảy ra ướt đẫm người.

Trong phút chốc, trước lối ra vào của Hoàng phủ Thượng Quan, các cao thủ đều im lặng nhìn về phía Đậu Hầu đang lui về sau mấy bước.

Lúc này nét mặt của lão ta vô cùng dữ tợn, giống như đang cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình.

“Rốt cuộc chủ gia tộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Một cao thủ của nhà họ Đậu nhỏ giọng hỏi.

Vừa nói xong thì Đậu Hầu đột nhiên nhìn sang, cả người tên cao thủ kia cứng đờ, sợ tới mức một câu cũng không dám nói thêm.

“Rầm!”

Một giây sau, thân hình Đậu Hầu biến mất ngay tại chỗ, đến lúc lão ta xuất hiện thì một tiếng đánh nặng nề vang lên, sau đó tên cao thủ Thần Cảnh nhà họ Đậu kia như một quả bóng cao su bay thẳng ra bên ngoài.

Đậu Hầu cũng lao theo hướng bay của đối phương.

“Rầm!”

Sau đó, Đậu Hầu lại tung ra một đòn, thân thể của tên cao thủ kia đập mạnh lên mặt đất, cả mặt đất đều chấn động dữ dội.

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn Đậu Hầu đang giẫm lên cao thủ của gia tộc mình.

Chương 2388:

“Chủ gia tộc…”

Cao thủ nhà họ Đậu bị Đậu Hầu đạp dưới chân vô cùng hoảng sợ, khóe miệng tràn đầy máu tươi, cơ thể không tự chủ run rẩy.

Ông ta chỉ nói một câu, vậy mà Đậu Hầu lại ra tay ác độc với ông ta như vậy.

Lúc này đây, Đậu Hầu đang giẫm lên ngực của ông ta, chỉ cần dùng sức nhấn một cái là ông ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Người của hai gia tộc lớn đều không thể tưởng tượng nổi, ai cũng không thể đoán được rằng Đậu Hầu lại có thể ra tay độc ác với người trong gia tộc mình.

Hai mắt Thái Hiền nhìn chằm chằm vào Đậu Hầu, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên. Mặc dù lão ta không hiểu rốt cuộc Đậu Hầu đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định được bây giờ Đậu Hầu đang trên bờ mất kiểm soát.

Nếu không, Đậu Hầu sẽ không thể nào ra tay ác độc với người của mình như vậy được.

Thái Hiền còn nghĩ đến, Đậu Hầu có thể giết mình nhưng lại không giết, chắc chắn là không thể giết.

Nói vậy, bây giờ Đậu Hầu cũng không thể giết người đúng không?

Nghĩ đến đây, gương mặt của Thái Hiền trở nên méo xẹo.

“Đậu Hầu, hình như người của ông không thích với việc ông tự nhiên mạnh hơn thì phải!”

Thái Hiền bỗng nhiên mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy trái tim của mình nhảy lên, các cao thủ nhà họ Đậu tức giận ra mặt, nhìn về phía Thái Hiền.

Rất nhiều người đều đã nhận ra Đậu Hầu sắp không thể kiểm soát được nhưng lại không muốn giết người.

Thái Hiền nói ra, mục đích chính là để kích thích Đậu Hầu mất khống chế, sau đó giết chết cao thủ trong gia tộc.

“Muốn chết rồi đúng không!”

Đậu Hầu cố gắng khống chế sự cuồng bạo trong cơ thể, giữ vững một tia lý trí cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hiển nhiên là đang nói với Thái Hiền.

Hơi thở cuồng loạn trên người Đậu Hầu càng lúc càng rõ, bàn chân giẫm lên cao thủ nhà họ Đậu kia cũng tăng thêm một chút sức mạnh.

Lúc nãy Thái Hiền cũng chỉ thử mà thôi, bây giờ lão ta đã xác nhận Đậu Hầu không thể khống chế chính mình, không thể giết người nhưng sát khí lại quá nặng, ngay cả người trong nhà mình cũng không tha.

“Đậu Hầu, tuy không biết ông dùng thủ đoạn gì mới có thể đột nhiên tăng cường sức mạnh như vậy, nhưng để tôi nói cho mà nghe, những cao thủ của nhà họ Đậu đều rất hận ông, bởi vì ông có thể tăng cường sức mạnh nhưng lại không nói cho bọn họ biết”.

“Nếu có cơ hội, cao thủ nhà họ Đậu sẽ không bỏ qua cho ông, thậm chí là giết ông”.

“Giống như cao thủ nhà họ Đậu đang bị ông giẫm dưới chân, dù bị giẫm vẫn không hề tỏ ra sợ hãi chút nào, lúc ông ta nhìn về phía ông, trong ánh mắt còn chứa đầy sát khí”.

“Nếu như cho ông ta cơ hội, nhất định sẽ tự tay giết chết ông!”

“Đậu Hầu, giết ông ta đi!”

“Chỉ cần ông giết ông ta, sau này sẽ không có ai dám mơ tưởng đến địa vị của ông nữa!”

“Giết đi!”

Thái Hiền lớn tiếng quát.

“Thái Hiền, ông câm miệng cho tôi!”

Chương 2389:

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Đậu giận dữ rống to, vội vàng nhìn về phía Đậu Hầu, nói: “Chủ gia tộc, ông đừng nghe ông ta nói nhăng nói cuội. Ông ta cố ý chọc giận chủ gia tộc, để cho người một nhà chúng ta tàn sát lẫn nhau”.

“Chủ gia tộc, ông mau thả Đậu Trạch ra đi. Ông ấy chính là em họ của ông, là nguyên lão của nhà họ Đậu chúng ta, không thể giết ông ấy được!”

Thái Hiền lạnh giọng nói: “Đậu Hầu, nhìn thấy không? Người nhà họ Đậu đã dám múa tay múa chân với ông rồi đấy, sao còn chưa chịu ra tay?”

“Đậu Hầu, giết ông ta đi!”

Lúc này, khí thế cuồng bạo của Đậu Hầu bộc phát ra rồi đột ngột dâng lên.

“A!”

Lão ta ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, đôi mắt vốn dĩ vẫn còn một chút cảm xúc chỉ còn lại một màu máu.

Đúng lúc này, cao thủ bị Đậu Hầu giẫm dưới chân đẩy lão ta ra, đứng dậy bỏ chạy.

“Phụt!”

Nhưng vừa mới di chuyển thì một cánh tay nháy mắt xiên từ sau lưng ra trước ngực ông ta.

Bước chân của Đậu Trạch chững lại, gương mặt trở nên cứng đờ, khóe miệng cũng tuôn trào máu tươi.

“Chủ gia tộc!”

Tất cả cao thủ nhà họ Đậu đều gào lên.

Một người như thần trong mắt của bọn họ lại ra tay giết chết một nguyên lão Thần Cảnh đỉnh phong nhà họ Đậu.

Khóe miệng Thái Hiền hiện ra một nụ cười trêu tức, vốn dĩ vẫn còn vướng mắc ở trong lòng, bây giờ đã hiểu rõ.

“Hành động đi!”

Thái Hiền ra lệnh, đám cao thủ nhà họ Thái đều lao về phía cao thủ nhà họ Đậu.

Năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Phạm ở Hoàng thành Diệp đã bỏ đi đều không đi xa mà ở bên cạnh quan sát tình huống đang diễn ra ở bên này.

Lại thấy cảnh Đậu Hầu không thể kiểm soát bản thân mà giết chết một nguyên lão, bọn họ lập tức gia nhập vào cuộc chiến, hợp tác với cao thủ nhà họ Thái để tấn công người của nhà họ Đậu.

Bây giờ Đậu Hầu đã hoàn toàn mất đi khống chế. Lão ta điên cuồng gầm lên, công kích cao thủ hai gia tộc họ Đậu, Thái.

“Mọi người không đánh nữa, chạy!”

Thái Hiền mới yên tâm được một lúc thì lại nhận ra Đậu Hầu điên cuồng tấn công người của cả hai phe, mới biết được chọc giận Đậu Hầu đã mất đi lý trí đáng sợ như thế nào.

Kế hoạch đang tiến hành thuận lợi, Thượng Quan Nhu và một số cao thủ khác đang đợi nhà họ Thái và nhà họ Đậu đánh nhau một sống hai chết rồi thu lưới, nhìn thấy cảnh tượng này qua màn hình tivi thì đều đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này, Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, chẳng khác gì một cái cối xay thịt hình người, điên cuồng chém giết. Cho dù là cao thủ nhà họ Đậu hay là nhà họ Thái thì tất cả đều là kẻ đáng chết trong mắt lão ta!

Sau khi Thái Hiền ra lệnh cho tất cả người nhà họ Thái từ bỏ chiến đấu chuẩn bị chạy trốn, lão ta lại nhận ra rằng không thể trốn thoát được.

Hễ có ai muốn chạy thoát, người đó đều sẽ bị Đậu Hầu đuổi theo, sau đó thì dùng một đòn đánh chết.

“Chủ gia tộc, ông mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Những cao thủ nhà họ Đậu hét lên, cố gắng đánh thức Đậu Hầu.

Chương 2390:

Tuy nhiên, lão ta hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ biết tấn công bừa bãi vào đám người.

“Đậu Kính, Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, không thể thức tỉnh được nữa. Chỉ khi nhà họ Đậu và nhà họ Thái liên kết lại mới có hi vọng giết được Đậu Hầu, nếu không tinh anh của hai nhà chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này!”

Thái Hiền nhìn về phía một ông già tóc trắng họ Đậu, nặng nề nói.

Đậu Kính là một người có địa vị rất cao tại nhà họ Đậu, chỉ dưới Đậu Hầu, là cao thủ số hai của gia tộc này.

Bây giờ Đậu Hầu mất kiểm soát, nhà họ Đậu cũng chỉ còn Đậu Kính là có địa vị cao nhất.

Đậu Kính tức giận nhìn Thái Hiền, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thái Hiền, ông là tên khốn nạn, nếu ông không cố ý kích thích chủ gia tộc thì làm sao ông ấy có thể mất kiểm soát chứ?”

“Đừng nhiều lời, giờ có nói gì cũng đã muộn, chỉ có liên kết lại mới có đường sống. Chẳng lẽ ông muốn đứng nhìn tất cả cao thủ của hai nhà chúng ta đều chết trong tay Đậu Hầu hay sao?”

Thái Hiền tức giận nói: “Nhanh chóng ra lệnh, cùng nhau giết Đậu Hầu đi!”

Mặc dù Đậu Kính rất muốn giết chết Thái Hiền, nhưng cũng hiểu rằng lúc này chỉ có hợp tác thì mới có đường sống. Vì vậy lão ta ra lệnh: “Tất cả người của nhà họ Đậu, liên kết với người nhà họ Thái, giết chết Đậu Hầu!”

“Nhị trưởng lão!”

Có người trong nhà họ Đậu giận dữ hét: “Là do Thái Hiền kích thích chủ gia tộc mới làm cho ông ấy trở nên thế này, thế mà chúng ta lại liên kết với nhà họ Thái giết chủ gia tộc sao? Tôi không làm được!”

“Im miệng!

Đậu Kính tức giận la lớn: “Tôi cũng không làm được, nhưng không làm được cũng phải làm, nếu không tất cả mọi người đều phải chết tại đây!”

“Hiện giờ chủ gia tộc đã mất kiểm soát, nhà họ Đậu do tôi quyết định, lập tức chấp hành mệnh lệnh của tôi!”

Những cao thủ khác của nhà họ Đậu không muốn nhưng cũng hiểu rằng, đây không còn là trận chiến giữa hai nhà nữa mà là Đậu Hầu muốn tàn sát cả nhà họ Đậu và nhà họ Thái.

“Xông lên!”

Sau cùng, đám cao thủ nhà họ Đậu hạ quyết tâm, lần lượt lao tới Đậu Hầu.

Lần này, Thái Hiền không giữ thực lực lại nữa mà bùng nổ sức mạnh bán bộ Siêu Phàm Cảnh, gần với Siêu Phàm Nhất Cảnh, tấn công Đậu Hầu một cách điên cuồng.

Cao thủ nhà họ Thái cũng lần lượt tung ra những đòn tấn công mạnh nhất.

Trong lúc nhất thời, cao thủ của hai nhà còn đang tranh đấu, lúc này lại hợp sức cùng nhau tấn công Đậu Hầu.

Có điều thực lực bây giờ của Đậu Hầu đã gần đạt đến Siêu Phàm Nhị Cảnh, còn người mạnh nhất trong nhà họ Thái và nhà họ Đậu là Thái Hiền cũng chỉ mới bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà thôi.

Cho dù bọn họ có nhiều người đến đâu cũng không phải là đối thủ của Đậu Hầu trong tình trạng này.

Đậu Hầu không ngừng xuyên thẳng qua đám người, mỗi một lần ra tay đều gặt đi một sinh mạng.

Bất kể là cao thủ nhà họ Đậu hay là cao thủ nhà họ Thái, trong vòng mấy phút ngắn ngủi cũng đã chết gần một nửa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là không đầy mười phút, tất cả mọi người sẽ chết trong tay Đậu Hầu.

Cùng lúc đó, trong căn nhà phía Bắc Hoàng phủ Thượng Quan, Lý Giang Hùng nhìn Thượng Quan Nhu đang đứng bên cạnh, nói: “Cô Nhu, chúng ta phải làm sao bây giờ? Vẫn tiếp tục quan sát sao?”

Trong mắt của Thượng Quan Nhu tràn đầy do dự. Dựa theo kế hoạch của cô ta thì phải chờ nhà họ Đậu và nhà họ Thái đều thiệt hại, sau đó mới thu lưới và tóm cổ cả hai gia tộc lớn này.

Chương 2391:

Đương nhiên, đối với Thượng Quan Nhu, kẻ cầm đầu là chủ gia tộc của hai gia tộc lớn, chỉ cần giết chết hai kẻ này là được.

Còn cao thủ của hai gia tộc thì cô ta không có dự định muốn giết.

Dù sao cao thủ của hai gia tộc cũng là cao thủ của Hoàng thành Thượng Quan, chết một người cũng là tổn thất cho Hoàng thành.

"Tất cả mọi người, lập tức đến cửa ra vào của Hoàng thành, cùng nhau tiêu diệt Đậu Hầu!"

Rốt cuộc thì Thượng Quan Nhu đã đưa ra được quyết định, ra lệnh.

"Rõ!"

Lý Giang Hùng và những người khác đồng thanh đáp.

Lúc cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý xông đến cổng Hoàng phủ, cao thủ nhà họ Đậu và nhà họ Thái đã chết gần một nửa.

Mà người của hai gia tộc Đậu, Thái thì đều choáng váng khi chứng kiến mấy chục cao thủ Thần Cảnh đến từ Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý.

Theo thông tin của bọn họ, Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đã đấu với nhau, hai bên đều chết rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, thực lực của hai gia tộc đều bị tổn hại nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ, người của hai gia tộc lớn này lại liên kết với nhau đến đây, đã thế còn có hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Vấn đề là, ngay cả Lý Giang Hùng, chủ gia tộc họ Lý, cũng đi theo sau Thượng Quan Nhu, rõ ràng Thượng Quan Nhu làm chủ. Sao lại có chuyện này?

"Tất cả mọi người hợp lực, giết chết Đậu Hầu!"

Thượng Quan Nhu ra lệnh, Lý Giang Hùng nhanh chóng đáp lại: "Rõ!"

Ngay sau đó, ông ta dẫn đầu lao về phía Đậu Hầu, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý cũng cùng nhau lao tới.

Trong mắt đám người nhà họ Thái và nhà họ Đậu, đây là chuyện không thể nào nhưng nó lại xảy ra ngày trước mắt họ.

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới sực nhận ra có điều gì khác thường, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch.

Hóa ra mọi việc điều nằm trong sự kiểm soát của Thượng Quan Hoàng. Mặc dù Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý

đã đánh nhau nhưng thiệt hại lại không nghiêm trọng như lời đồn, thậm chí nhà họ Lý còn đầu hàng Hoàng tộc.

Nhưng tình hình nguy cơ trước mắt không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, chỉ có thể tiếp tục điên cuồng tấn công Đậu Hầu.

“Mọi người nghe lệnh của tôi, cứ mười cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong tạo thành một tổ, cùng nhau tung đòn tấn công mạnh nhất vào Đậu Hầu. Sau một đòn, lập tức rời khỏi trận chiến, tổ hai sẽ tấn công Đậu Hầu ngay lập tức, sau đó là tổ ba, tổ bốn!”

Lúc này, số cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan, nhà họ Lý, nhà họ Đậu và nhà họ Thái cộng lại cũng có hơn bốn mươi người.

Vừa tròn chia làm bốn tổ.

Sau khi Thượng Quan Nhu đưa ra mệnh lệnh, hơn bốn mươi cao thủ lập tức chia tổ, sau đó tiến hành tấn công theo thứ tự.

Dù sao Đậu Hầu chỉ có một mình, hơn bốn mươi cao thủ mà phóng tới như ong vỡ tổ sẽ không thể gây sát thương cho lão ta, ngược lại còn khiến phe ta bị tổn thất nghiêm trọng.

Nhưng sau khi có kế hoạch của Thượng Quan Nhu, từng nhóm Thần Cảnh đỉnh phong đều rút lui sau khi tấn công Đậu Hầu, điều này giúp giảm mạnh tổn thất, đồng thời tăng hiệu quả công kích.

Trong phòng tiếp khách của Hoàng tộc, Thượng Quan Hoàng nhìn thấy tất cả những điều này qua màn hình tivi, ánh mắt tràn đầy sự hài lòng.

Lý Trọng cũng khẽ gật đầu, khen ngợi: “Thượng Quan Hoàng, cậu thật sự đã nuôi dưỡng một người nối nghiệp rất tài giỏi!”

“Ha ha, cảm ơn tiền bối đã khen!”, Thượng Quan Hoàng rất vui vẻ.

Chương 2393:

Sắc mặt Thượng Quan Nhu cứng lại, cắn răng nói: “Chỉ với mấy người chúng ta thì không thể nào chống lại Đậu Hầu được”.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lý Giang Hùng lập tức sốt ruột: “Cô Nhu, hiện giờ chỉ có thể chấp nhận hy sinh một nhóm người đứng ra ngăn cản Đậu Hầu, những người khác thì chạy thoát thân”.

“Không được!”

Thái độ của Thượng Quan Nhu vô cùng cương quyết: “Đội ngũ này của chúng ta đã là lực lượng chủ chốt của Hoàng thành Thượng Quan rồi. Nếu như hy sinh một nhóm người thì tôi sợ là sau này Hoàng thành sẽ trở thành địa ngục nhân gian, có chết tôi cũng phải cầm cự đến lúc tiền bối Lý Trọng đến”.

Cô ta hiểu nhất định Thượng Quan Hoàng và Lý Trọng đã biết bên này xảy ra chuyện gì. Dưới tình huống này, đương nhiên Thượng Quan Hoàng sẽ bảo Lý Trọng đến đây.

“Được!”

Lý Giang Hùng không do dự nữa, hét lớn: “Tiếp tục cầm cự, cụ tổ nhà họ Lý chúng ta sẽ lập tức đến. Chỉ cần ông ấy đến đây thì có thể giải quyết Đậu Hầu rồi!”

Vốn dĩ còn hơn bốn mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã chết năm sáu người, số người hiện tại đã không còn đủ bốn mươi.

Đây là còn nhờ có Thượng Quan Nhu đưa ra chiến thuật, nếu không số người chết sẽ càng nhiều thêm.

Trong phòng khách ở phía xa, Thượng Quan Hoàng đang nhìn Đậu Hầu giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chỉ trong một đòn, sắc mặt thay đổi: “Mạnh lên thật kìa!”

Dương Thanh nhíu mày. Thực lực trước mắt của Đậu Hầu chỉ sợ đã đạt đến Siêu Phàm Tam Cảnh. Theo tính toán của anh, có lẽ Siêu Phàm Tam Cảnh đã là cực hạn mà cơ thể lão ta có thể tiếp nhận.

Thế nhưng, Dương Thanh lại phát hiện da thịt cả người Đậu Hầu đều đã nứt ra mà thực lực của lão ta vẫn tăng lên không ngừng.

Biểu hiện này không giống với những gì anh biết về liều thuốc hoàn mỹ lắm. Chẳng lẽ Black Doctor đã cải tiến liều thuốc hoàn mỹ rồi?

Dương Thanh đang suy đoán, trong video giám sát cuối cùng cũng xuất hiện bóng dáng của Lý Trọng.

“Tất cả tránh ra!”

Lý Trọng còn chưa ra mặt đã hô lớn từ rất xa.

Gần như cùng lúc đó, một đám cao thủ đang không ngừng xung phong liều chết với Đậu Hầu đều lui lại phía sau. Bóng dáng của Lý Trọng xuất hiện ở trước người Đậu Hầu, tung ra một chưởng thật mạnh.

"Rầm!"

Một tiếng nổ vang lên, chưởng của Lý Trọng dừng ở vị trí trái tim Đậu Hầu.

Trong sự kinh ngạc vui sướng của mọi người, cơ thể Đậu Hầu bay ra ngoài.

"Hay!"

Lý Giang Hùng kích động hô to một tiếng.

Đây chính là cụ tổ nhà họ Lý bọn họ, vừa ra tay đã đánh lùi tên quái vật khủng bố mà đến cả hơn bốn mươi cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không thể đánh lùi được này.

Có điều sắc mặt của Lý Trọng lại cực kỳ khó coi, bởi vì sau đòn tấn công vừa rồi, lão ta cảm giác dường như mình không phải đang đánh vào cơ thể người ta mà như đánh lên trên sắt thép vậy.

Tuy Đậu Hầu bị đánh bay chỉ trong một đòn, Lý Trọng lại cảm nhận được trên thân thể đang bị đánh bay kia bỗng nhiên lại tràn ra một loại hơi thở càng khủng bố hơn.

“Mọi người, lập tức rời khỏi nơi đây!”

Lý Trọng hét lớn.

Lúc lão ta vừa đến, khí thế võ đạo trên cơ thể Đậu Hầu vẫn là Siêu Phàm Tam Cảnh. Thế nhưng sau khi bị một chưởng của lão ta đánh bay, Đậu Hậu lại có khí thế võ đạo của Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Chương 2394

CHương 2394:

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, Đậu Hầu đã có cùng cảnh giới với Lý Trọng.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong không thể nào nhúng tay vào cuộc chiến ở cấp bậc thế này, tiếp tục ở đây thì ngược lại còn sẽ bị dư âm cuộc chiến gây thương tích.

“Mọi người lập tức lui lại!”

Thượng Quan Nhu ra lệnh, cao thủ khắp nơi đều rời khỏi chiến trường.

Lúc này, Đậu Hầu đi ra khỏi đống hoang tàn, da thịt khắp cơ thể không có chỗ nào lành lặn, cả người đều là máu tươi tuôn ra, vô cùng dữ tợn.

Sắc mặt Lý Trọng cực kỳ nặng nề, không hiểu sao lão ta lại cảm nhận được áp lực mơ hồ tản ra từ trên người Đậu Hầu.

“Giết!”

Lý Trọng không hề do dự, chớp mắt bùng nổ ra một đòn cực mạnh đánh thẳng xuống Đậu Hầu.

“Rầm!”

Chỉ trong khoảnh khắc, Đậu Hầu đã tung ra một chưởng.

Cú đấm và chưởng va chạm vào nhau, phát ra âm thanh va chạm chói tai, năng lượng hủy diệt tỏa ra khắp bốn phía.

“Rầm rầm rầm!”

Tường thành ở lối vào Hoàng phủ Thượng Quan sập xuống trong nháy mắt.

Dưới một đòn này, thân thể Lý Trọng cũng bị ép lùi lại bảy tám bước.

Tuy Đậu Hầu lại bay ra ngoài một lần nữa, nhưng khí tức võ đạo trên người chẳng những không giảm mà còn mạnh thêm, điều này khiến cho sắc mặt Lý Trọng càng u ám hơn.

Chỉ trong hai lần công kích ngắn ngủi, thực lực của Đậu Hầu từ yếu hơn một chút lại biến thành mạnh hơn một chút.

Nếu cứ tiếp tục thế này, liệu có phải Đậu Hầu sẽ mạnh hơn hay không?

Mà lúc này, trông Đậu Hầu chẳng còn giống một con người nữa, cứ như một con quái vật hình người vậy.

Đúng lúc này, sự việc khiến cho Lý Trọng nghẹn họng nhìn trân trối đã xảy ra.

Máu thịt trên người Đậu Hầu biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, lộ ra xương trắng nhìn mà hãi hùng.

Như thế vẫn chưa hết. Ngay sau đó, vô số côn trùng nhỏ trông như con kiến bỗng nhiên bò lên phủ đầy bộ xương của Đậu Hầu.

Chỉ sau chừng chục giây ngắn ngủi, máu thịt trên cơ thể lão ta đã mất hoàn toàn để lộ ra bộ xương trắng, sau đó trên khung xương lại bị một lớp quái vật kỳ lạ lấp lánh ánh kim bám vào.

"Đây… đây rốt cuộc là loại quái vật kỳ lạ gì?"

Lý Trọng không nhịn được thốt lên.

Ban đầu lão ta còn có thể cảm nhận được khí thế võ đạo trên người Đậu Hầu, nhưng lúc này lại không thấy nữa.

Nếu Đậu Hầu đứng yên tại chỗ, Lý Trọng thậm chí nghĩ rằng lão ta là một người máy làm bằng sắt thép.

Trong phòng khách của Hoàng phủ, Dương Thanh cũng đang mở to mắt, con ngươi đen kịt kia lộ rõ vẻ ngỡ ngàng.

Dương Thanh biết rằng những thay đổi trên cơ thể Đậu Hầu nhất định có liên quan đến Black Doctor. Tuy cũng biết ông ta là một nhà khoa học điên, nhưng có thế nào anh cũng không ngờ mình lại có thể tận mắt nhìn thấy kết quả nghiên cứu của Black Doctor – con quái vật đã chết mang tên Đậu Hầu.

Có điều sau khi Đậu Hầu cuồng bạo, không còn máu thịt, rồi trên khung xương xuất hiện lớp ánh kim lấp lánh kỳ lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 2395:

Đây cũng là kết quả nghiên cứu của Black Doctor sao?

Có lẽ nào, Black Doctor còn sống?

Hay là đã có người lấy được tất cả kết quả nghiên cứu của ông ta khi còn sống, có phải đây lại là nghiên cứu mới không?

Lúc này Dương Thanh thật sự không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết là Đậu Hầu mà Lý Trọng đang đương đầu cực kỳ nguy hiểm.

Nãy giờ Thượng Quan Hoàng ở bên cạnh đã khiếp sợ tột độ, toàn thân đều run cầm cập.

Sống nhiều năm như vậy, có trường hợp nào mà lão ta chưa từng nhìn thấy cơ chứ?

Đây là lần đầu tiên lão ta thấy cảnh tượng như vậy.

“Giết!”

Lúc này, bên trong chiến trường, Lý Trọng hét lên một tiếng rồi lao thẳng về phía Đậu Hầu.

Tuy hiện giờ trên người Đậu Hầu không còn chút hơi thở võ đạo nào, nhưng lại khiến lão ta cảm nhận được áp lực cực kỳ

khủng khiếp.

Nhìn thấy Lý Trọng đang lao về phía mình, Đậu Hầu vốn đang đứng yên tại chỗ bất chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tối đen bỗng bắn ra hai tia sáng chói lóa.

“Phụt!”

Lý Trọng còn chưa đến gần thì đã bị hai tia sáng bắn ra từ đôi mắt Đậu Hầu xuyên thủng cơ thể.

Giây tiếp theo, Đậu Hầu xuất hiện trước mặt Lý Trọng như dịch chuyển tức thời, đấm ra một quyền.

“Rầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Lý Trọng bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

Ban đầu cao thủ các bên đều đã rút lui một khoảng rất xa, nhưng họ vẫn thấy tất cả những gì diễn ra trên chiến trường. Khi chứng kiến cảnh Lý Trọng bị một cú đấm đánh bay vào không trung, ai nấy đều khó tin mở to mắt nhìn.

Đặc biệt là Lý Giang Hùng và Thượng Quan Nhu, bọn họ biết rõ năng lực Lý Trọng mạnh đến mức nào, nhưng thời điểm này, tận mắt nhìn thấy lão ta bị một quyền đánh bay thì thật sự cảm thấy rất bàng hoàng.

“Chuyện này sao có thể?”

Lý Giang Hùng hoài nghi: “Bố tôi chính là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, trong khi Đậu Hầu chỉ mới có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, sao ông ta có thể đánh bại được bố tôi chứ?”

“Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra!”

Tuy Thượng Quan Nhu không cách nào tin tưởng chuyện đang diễn ra trước mắt, nhưng cô ta biết đây là sự thật, Lý Trọng không phải đối thủ của Đậu Hầu.

Những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong khác đã bị dọa choáng váng từ lâu. Bọn họ bỗng nhiên nghĩ, vừa rồi họ cùng nhau luân phiên vây đánh Đậu Hầu, nếu lão ta cũng bộc phát ra sức mạnh như bây giờ thì thì có phải họ đã bị tiêu diệt từ lâu rồi chăng?

Thái Hiền, chủ gia tộc họ Thái, cũng ngây ngẩn cả người. Nỗi sợ hãi trong lòng khiến lão ta chỉ muốn bỏ chạy.

“Thái Hiền!”

Đậu Kính nghiến răng nghiến lợi nhìn Thái Hiền: “Đều tại ông, nếu ông không kích thích chủ gia tộc của chúng tôi thì ông ấy đã không biến thành bộ dạng như thế này”.

Bấy giờ Thái Hiền mới tỉnh táo lại, hờ hững nhìn Đậu Kính, chế nhạo cười: “Rõ ràng trên người Đậu Hầu có một bí mật lớn, vậy mà bây giờ ông lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi sao?”

“Xem ra không phải chỉ có trên người Đậu Hầu có bí mật, mà toàn bộ người nhà họ Đậu đều có bí mật đúng không?”

Chương 2396:

“Tôi khuyên nhà họ Đậu nên tiết lộ bí mật của mấy người ra thì hơn, như thế thì mới biết cách để giết chết Đậu Hầu được. Nếu không, hôm nay đừng ai muốn sống sót trở về, ông ta nhất định giết sạch tất cả chúng ta”.

Đậu Kính tức giận: “Thái Hiền, ông bớt nói xàm đi! Nhà họ Đậu chúng tôi có thể có bí mật nào chứ?”

“Nếu không có bí mật thì giải thích thế nào về tình trạng đó của Đậu Hầu?”, Thái Hiền chất vấn.

Đậu Kính giận dữ quát: “Làm sao tôi biết được? Nơi này không chỉ có các ông mà còn có những cao thủ nhà họ Đậu. Lúc nãy Đậu Hầu cũng giết không ít cao thủ gia tộc chúng tôi, nếu có cách giết chết ông ấy, chúng tôi có thể trơ mắt nhìn hết người này đến người khác bị giết hay sao?”

Thái Hiền chưa kịp mở miệng đã bị Thượng Quan Nhu tức giận quở trách: “Ngậm miệng lại hết cho tôi! Ai dám nói thêm một câu vô nghĩa, tôi sẽ giết người đó ngay lập tức!”

Cô ta vừa dứt lời thì bóng dáng của Thượng Quan Hoàng xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn bộ những người ở đây, lớn tiếng nói: “Bây giờ đang là thời khắc hung hiểm của toàn bộ Hoàng thành, ai dám gây rối thì đừng trách tôi không nể mặt!”

Cùng lúc lời nói vang lên, một cảm giác áp bức nặng nề từ lão ta truyền tới.

Ánh mắt của Thái Hiền trở nên nặng nề, khí thế võ đạo mà Thượng Quan Hoàng vừa thể hiện ra không ngờ lại có thể áp chế lão ta một cách vững vàng.

Thượng Quan Hoàng ra mặt mới khiến mọi người ngừng tranh cãi, mọi ánh nhìn quay trở lại Đậu Hầu và Lý Trọng trên chiến trường.

Sau khi bị hai tia sáng từ đôi mắt Đậu Hầu quét trúng, trên người Lý Trọng xuất hiện hai lỗ máu, rồi lại bị Đậu Hầu đánh một đòn mạnh.

Lúc này khí thế đã giảm xuống rất nhiều, lão ta cắn chặt răng, hai mắt nhìn chằm chằm Đậu Hầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Rốt cuộc mày là quái vật gì vậy?"

Đậu Hầu không trả lời câu hỏi của Lý Trọng mà chỉ cất bước tiến về phía lão ta.

Lý Trọng không dám lơ là, dần dần ngưng tụ sức mạnh toàn thân vào nắm đấm phải, hai mắt nhìn chằm vào Đậu Hầu, chờ thời cơ tốt nhất giáng cho lão ta một đòn trí mạng.

Mục tiêu quan trọng nhất là đôi mắt của Đậu Hầu. Lý Trọng cực kỳ cảnh giác, vừa rồi chính hai tia sáng sắc bén được bắn ra từ đôi mắt này đã khiến lão ta bị thương nặng.

"Ông lùi lại trước đi!"

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi bỗng nhiên chắn phía trước Lý Trọng.

“Cậu Thanh!”

Thấy Dương Thanh ra mặt, Lý Trọng vui mừng khôn xiết.

Lão ta không phải đối thủ của Đậu Hầu, cũng không phải đối thủ của Dương Thanh. Bây giờ Dương Thanh ra mặt, liệu anh có thể tiêu diệt Đậu Hầu hay không?

“Cậu Thanh, Đậu Hầu rất mạnh, cậu nhất định phải cẩn thận, nhất là hai mắt của hắn ta!”

Lý Trọng dặn dò một câu, sau đó nhanh chóng lui ra phía sau.

Hiện giờ chiến trường đã không còn liên quan gì đến lão ta. Vốn dĩ Lý Trọng đã bị thương rất nặng, cho dù dùng toàn lực ra đánh một đòn vào Đậu Hầu cũng không mảy may làm lão ta bị thương.

Giờ đây, chỉ có thể gửi gắm mọi hy vọng vào Dương Thanh.

“Black Doctor, tôi biết là ông!”

Dương Thanh nhìn về phía Đậu Hầu, bỗng nhiên mở miệng nói.

Ngay khi anh nói ra lời này, Đậu Hầu đang đến gần bỗng nhiên dừng lại, trong đôi mắt đen tối kia loé lên tia sáng mỏng manh.

Sở dĩ Dương Thanh nói với Đậu Hầu rằng lão ta chính là Black Doctor cũng không phải khẳng định mà chỉ là thăm dò.

Anh biết rất rõ Black Doctor là một người điên rồ như thế nào. Lúc đầu, Đậu Hầu trông như đã sử dụng liều thuốc hoàn mỹ, Dương Thanh cũng không nghĩ lão ta và Black Doctor có liên quan gì với nhau.

Chương 2397:

Mãi về sau, máu thịt của Đậu Hầu đột nhiên tiêu biến, trên khung xương xuất hiện một lớp ánh màu kim loại sáng bóng thì anh mới bắt đầu nghi ngờ lão ta là Black Doctor.

Hiển nhiên, thứ kim loại xuất hiện trên xương của Đậu Hầu chắc hẳn là sản phẩm công nghệ cao của Black Doctor.

Đây là loại sản phẩm công nghệ cao, một kẻ điên cuồng như Black Doctor nhất định sẽ sử dụng nó trên cơ thể của chính mình.

Tất nhiên, tất cả những điều này chỉ là suy đoán của Dương Thanh, còn thực hư ra sao vẫn cần phải kiểm chứng.

Sau khi nghe những lời của Dương Thanh, Đậu Hầu chỉ đứng nguyên tại chỗ, không nói gì, dường như có tia sáng yếu ớt đang nhảy nhót trong đôi mắt đen nhánh đó.

Dương Thanh không hề cảm nhận được một chút khí thế võ đạo nào trên người Đậu Hầu, nhưng lại nhận thấy được sự nguy hiểm từ bên trong ánh mắt của đối phương.

“Vụt!”

Bỗng nhiên có hai tia sáng chói mắt bắn ra từ mắt của lão ta.

Dương Thanh đã chuẩn bị trước, gần như biến mất chỉ trong nháy mắt. Hai luồng ánh sáng bắn vào thân cây sau lưng anh.

Trên thân cây lập tức xuất hiện hai cái lỗ bị đốt cháy khét lẹt.

“Cho dù có phải Black Doctor hay không, hôm nay ông nhất định phải chết!”

Giọng nói lạnh lùng của Dương Thanh vừa dứt thì cơ thể anh bộc phát ra một luồng khí thế cuồng bạo. Đó là một loại uy áp có thể sánh ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, thậm chí có thể gần đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

“Bùm!”

Dương Thanh giẫm xuống đất, mặt đất lập tức bị trũng xuống, bụi đất bay mù mịt.

Cơ thể anh như một chiếc lò xo, nhảy về phía Đậu Hầu.

Đậu Hầu đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên tung ra một cú đấm.

“Bùm!”

Một tiếng động thật lớn vang lên, nắm đấm của Dương Thanh và Đậu Hầu va chạm vào nhau.

“Rầm rầm rầm!”

Khi nắm đấm của hai người chạm vào nhau, một làn sóng năng lượng mạnh mẽ quét về bốn phương tám hướng.

Các tòa nhà gần đó như gặp phải một trận pháo đạn đại bác, phát ra tiếng ầm vang rồi đổ sập xuống đất. Toàn bộ Hoàng phủ Thượng Quan đều phủ đầy bụi.

Cách xa chiến trường mấy trăm mét còn có một đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đang đứng, mặc dù ở rất xa nhưng họ vẫn cảm nhận được uy lực như vòi rồng đánh tới.

"Thật mạnh!"

Những cao thủ của các phe thế lực hàng đầu trong Hoàng thành đều ngây ngốc.

Lý Trọng bị thương đã lùi về ẩn nấp cùng những người này. Lão ta là người biết rõ Đậu Hầu hùng mạnh thế nào nhất, thế nên lúc nhìn thấy Dương Thanh sau khi đối đầu với Đậu Hầu bằng một đấm mà vẫn không bị rơi xuống thế hạ phong, sự kinh ngạc trong mắt lão ta ngày càng lớn.

Mặc dù bị Dương Thanh đánh bại nhưng Lý Trọng cũng khiến anh phải trả một cái giá rất lớn. Bây giờ lão ta không chống lại nổi một đòn của Đậu Hầu, thế mà Dương Thanh lại có thể đối đầu trực diện với đối phương mà vẫn không thua.

Từ lúc bị Dương Thanh đánh bại đến lúc này chưa đến một giờ đồng hồ, thế mà thực lực của Dương Thanh lại tăng lên đến thế?

Dương Thanh cũng đang rất kinh ngạc, sau khi đối đầu với Đậu Hầu, anh cảm thấy nắm đấm của mình cứ như đấm vào sắt thép vậy.

Chương 2398:

Một cơn đau nhói từ nắm tay truyền đến, nháy mắt đã lan đến toàn bộ cánh tay.

Giờ phút này, Dương Thanh gần như chắc chắn rằng lớp kim loại sáng bóng trên cơ thể của Đậu Hầu chính là sản phẩm công nghệ cao và là loại sản phẩm công nghệ cao có đặc tính chất lỏng phi Newton.

Toàn thân Đậu Hầu đều được bao phủ bởi lớp vật chất này mà vẫn có thể di chuyển thoải mái. Tuy nhiên, khi va chạm vào một quyền của Dương Thanh, nắm đấm của Đậu Hầu dường như hóa thành sắt thép ngay lập tức.

“Bùm!”

Đậu Hầu không cho Dương Thanh có cơ hội phản ứng, một cú đấm khác lại ập đến.

Anh cũng tung ra một cú đấm. Tương tự với cảm giác vừa rồi, khi nắm đấm của đối phương chịu va chạm mạnh thì sẽ biến thành sắt thép.

Sau cú đấm đối đầu này, Dương Thanh không chần chừ gì nữa mà nhanh chóng lùi về phía sau vài chục mét.

Khi nhìn về phía Đậu Hầu, sự nghiêm túc trong mắt anh đã rõ nét hơn.

Cả cơ thể Đậu Hầu dường như đều được phủ một tầng sản phẩm công nghệ cao có đặc tính chất lỏng phi Newton nên cho dù Dương Thanh có dùng bao nhiêu sức mạnh đi nữa, anh cũng không hề làm tổn thương được Đậu Hầu mà ngược lại còn tự làm mình bị thương.

"Chuyện gì đã xảy ra? Cậu Thanh mà phải lùi về phía sau ư, chẳng lẽ ngay cả cậu ấy cũng không phải đối thủ của Đậu Hầu?"

Thượng Quan Hoàng đứng bên cạnh Lý Trọng nói với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vết thương của Lý Trọng đã được sơ cứu đơn giản, lúc này lão ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi, trầm giọng nói: "Hiện giờ Đậu Hầu cực kỳ đáng sợ, nhất là đôi mắt của hắn ta, chúng còn có thể bắn ra tia sáng cường độ cao, đã không còn là con người nữa rồi".

Thượng Quan Nhu đột nhiên nghiêm nghị nói: "Tôi nghe nói có một nhà khoa học điên tên là Black Doctor, cậu ta nắm trong tay rất nhiều kỹ thuật công nghệ cao, thậm chí cậu ta còn tự biến mình thành nửa người nửa người robot".

"Bây giờ những thứ xảy ra trên người Đậu Hầu có lẽ chính là sản phẩm công nghệ cao, chỉ có thế này mới giải thích được rõ ràng thôi".

"Nhưng có người nói Black Doctor đã chết rồi mà, vậy chuyện của Đậu Hầu là như thế nào? Chẳng lẽ là có nhà khoa học điên khác giành được kỹ thuật công nghệ cao của Black Doctor và cải tiến cơ thể của Đậu Hầu?"

Lý Giang Hùng cũng khẽ gật đầu: “Tôi cũng có nghe nói về Black Doctor. Theo lời đồn thì cậu ta không luyện võ nhưng lại sử dụng công nghệ cao để tự biến mình thành một con quái vật với sức mạnh Siêu Phàm Cảnh”.

Không nhiều người biết đến Black Doctor, sau khi nghe Thượng Quan Nhu và Lý Giang Hùng nói những chuyện liên quan đến ông ta thì những cao thủ hàng đầu xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Đậu Kính, gần đây Đậu Hầu có tiếp xúc với người ngoài hay từng rời khỏi nhà họ Đậu không?”

Thượng Quan Hoàng bỗng nhiên nhìn Đậu Kính, hỏi.

Đậu Kính là người quyền lực nhất nhà họ Đậu hiện nay và cũng là người nắm rõ về chuyện của Đậu Hầu nhất.

Nhất thời, ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía Đậu Kính.

Đậu Kính suy nghĩ một lát rồi nặng nề nói: “Nửa tháng trước, ông ấy có rời khỏi Hoàng thành một thời gian. Còn về chuyện đi đâu thì ông ấy không hề nói với ai cả”.

“Xem ra, lần ra ngoài vào nửa tháng trước chính là thời điểm ông ta được cải tạo”.

Thượng Quan Nhu nói ngay: “Chủ nhánh nhà họ Đậu, bây giờ nhà họ Đậu có thể lấy công chuộc tội hay không đều phụ thuộc

vào việc ông có thể cung cấp được thông tin có giá trị hay không”.

Lời này vừa được nói ra, toàn thân Đậu Kính run lên.

Những thay đổi xảy ra với cơ thể của Đậu Hầu khiến lão ta gần như quên mất rằng tình cảnh của nhà họ Đậu hiện giờ khó khăn như thế nào.

Thượng Quan Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi sẽ cho ông một phút để suy nghĩ về điều đó. Nếu ông không thể cung cấp được thông tin hữu ích về Đậu Hầu thì người nhà họ Đậu của ông cũng chẳng cần tồn tại nữa!”

Chương 2399:

Giọng nói của Thượng Quan Hoàng tràn đầy đe dọa, khiến cho các cao thủ của nhà họ Đậu càng thêm sợ hãi.

Đột nhiên, Đậu Kính nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nghiến răng nói: "Hoàng Chủ không cần phải lừa tôi, tôi biết từ giây phút nhà họ Đậu bước vào Hoàng phủ thì đã bị Hoàng Chủ xếp vào danh sách chết rồi. Cho dù tôi khai ra thông tin có giá trị thì Hoàng chủ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng tôi".

"Hoàng Chủ muốn biết tin tức liên quan đến Đậu Hầu thì tôi có thể nói, nhưng trước đó thì ngài hãy thả các cao thủ của nhà họ Đậu đi đã, nếu không thì dù có chết, tôi cũng sẽ không nói một chữ".

Thượng Quan Hoàng cau mày, lạnh lùng nói: "Chắc hẳn ông cũng biết nhà họ Đậu dám khiêu khích uy quyền của Hoàng tộc là tội chết, vậy mà ông còn dám mặc cả với tôi?"

Đậu Kính không chút sợ hãi, vẫn bình tĩnh nhìn lão ta, nói: "Nhưng bây giờ chuyện mà ngài và những người ở đây muốn biết chính là thông tin liên quan đến Đậu Hầu, tôi nghĩ rằng những thông tin đó đủ để đổi lấy tính mạng của các cao thủ hàng đầu của nhà họ Đậu".

Đậu Kính đã đến độ tuổi này nên không còn quan tâm đến chuyện sống chết nữa.

Bây giờ Đậu Hầu đã hoàn toàn mất kiểm soát, dù còn sống thì cũng sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Hoàng Thành, Có thể nói là nhà họ Đậu đã bị huỷ diệt.

Nếu đã như vậy thì thà giành một chút hy vọng sống cho nhà họ Đậu còn hơn.

“Nếu vậy thì tôi sẽ giết sạch tất cả những người trong nhà họ Đậu! Cho dù ông không nói thì tôi cũng sẽ điều tra được rõ ràng những nơi mà Đậu Hầu đã từng đi qua và người mà ông ta từng tiếp xúc”.

Sát ý lóe lên trong mắt Thượng Quan Hoàng, lão ta thật sự muốn giết đám cao thủ nhà họ Đậu.

Không chỉ có nhà họ Đậu, mà cả nhà họ Thái cũng nhất định phải bị tiêu diệt.

Lý Giang Hùng khẽ nhúc nhích, nhanh chóng đứng ở sau lưng Đậu Kính, sẵn sàng ra tay bất cứ khi nào.

Bây giờ, phía trước Đậu Kính là Thượng Quan Hoàng, phía sau là Lý Giang Hùng, bên cạnh còn có đám cao thủ hàng đầu của Thượng Quan Hoàng và nhà họ Lý. Nếu Thượng Quan Hoàng muốn ra tay, Đậu Kính chắc chắn sẽ chết.

Đậu Kính chế giễu cười: “Thật không ngờ Đậu Kính tôi đây lại có thể khiến cho hai gia tộc mạnh nhất Hoàng thành nhắm vào như thế”.

“Hoàng Chủ, ngài không cần phải uy hiếp tôi đâu, muốn đánh muốn giết tuỳ ngài. Tôi biết, từ giây phút Đậu Hầu dẫn người

của nhà họ Đậu bước vào Hoàng phủ trở đi thì chúng tôi đã không màng đến chuyện sống chết nữa rồi".

"Chẳng phải tôi muốn uy hiếp Hoàng Chủ đâu. Tôi chỉ muốn tìm một con đường sống cho nhà họ Đậu chúng tôi mà thôi, nếu Hoàng Chủ đã không đồng ý thì cứ thôi vậy".

Lão ta nói xong thì nhắm hai mắt lại, ra vẻ như đang chờ Thượng Quan Hoàng ra tay.

Thượng Quan Hoàng càng tức giận hơn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy thì để tôi giết sạch người nhà họ Đậu trước!"

Giữa lúc đó, Thượng Quan Nhu đột nhiên lên tiếng: "Ông ơi, để cháu thử một chút!"

Trong chốc lát, ánh nhìn của mọi người đều đổ dồn về phía cô ta.

Thượng Quan Hoàng nhìn Thượng Quan Nhu, nói: "Nhu Nhu, vô dụng thôi, ông ta muốn chết thì không ai có thể cạy miệng ông ta được".

Thượng Quan Nhu cười nhẹ: "Để cháu thử xem, có lẽ sẽ thành công".

Thượng Quan Hoàng không nói gì nữa, trong lòng lại có thêm mấy phần kỳ vọng. Thượng Quan Nhu có thể được lão ta xem trọng như thế không chỉ vì thiên phú võ thuật mà còn có tài ở phương diện quản lý gia tộc.

“Cô Nhu, cô đừng phí sức lực nữa, cứ cho tôi ra đi sảng khoái đi!”

Đậu Kính mở mắt ra, hờ hững liếc nhìn Thượng Quan Nhu rồi nói với giọng điệu bình thản.

Cô ta lại mỉm cười, lấy điện thoại mở một tấm ảnh rồi đặt trước mặt Đậu Kính mà không nói lời nào.

“Tuyết Lỵ!”

Khi nhìn thấy bức ảnh trên điện thoại của Thượng Quan Nhu, Đậu Kính bỗng nhiên tái mặt. Sát khí mãnh liệt phát ra từ người lão ta.

Chương 2400:

“Đậu Kính!”

Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị gắt lên, thân hình chợt biến mất, trong phút chốc đã đứng chắn trước mặt Thượng Quan Nhu vì sợ rằng Đậu Kính sẽ bất ngờ giết cô ta.

Lý Giang Hùng và Lý Trọng từ hai bên trái phải cũng tiến lên, chặn đứng đường của Đậu Kính, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Những cao thủ khác của nhà họ Đậu thì đều bị người của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý bao vây, chỉ biết trơ mắt nhìn người nắm quyền cao nhất nhà họ Đậu bị ba cao thủ hùng mạnh bao vây.

Sự tức giận của Đậu Kính biến mất, đôi mắt đỏ bừng của lão ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thả con gái của tôi ra!”

“Đậu Tuyết Lỵ, nữ, ba mươi tám tuổi, là con gái riêng của ông, có mẹ là người Mỹ, hiện đang dạy học tại Harvard và có một đứa con trai”.

Thượng Quan Nhu cười nói: “Không ngờ chủ nhánh của nhà họ Đậu lại bay bướm như vậy, còn có một cô con gái riêng người nước ngoài nữa chứ. Chủ nhánh nhà họ Đậu đúng là nhẫn tâm thật, vứt cả mẹ con họ ra nước ngoài”.

“Ông đoán xem tôi có cần sắp xếp đưa mẹ con họ về không? Đúng lúc có thể cùng tụ họp với ông”.

Nghe thấy những gì Thượng Quan Nhu nói, Đậu Kính trông vô cùng chán nản, khí thế võ thuật trên người cũng dần biến mất, cả người như đã già đi mười tuổi. Lão ta nhìn Thượng Quan Nhu với vẻ mặt khẩn cầu, nói: “Đừng làm tổn thương bọn họ. Họ vô tội, không liên quan gì đến nhà họ Đậu của tôi cả”.

“Chỉ cần cô đồng ý bỏ qua cho họ thì tôi sẽ nói hết mọi cho chuyện các người biết.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Không ai nghĩ rằng kẻ cứng miệng như Đậu Kính, ngay cả khi Thượng Quan Hoàng ra mặt cũng không chịu nói ra bí mật của Đậu Hầu mà lại bị Thượng Quan Nhu chế phục dễ dàng đến vậy.

Thượng Quan Nhu khẽ cười: “Chủ nhánh của nhà họ Đậu cứ yên tâm, chỉ cần ông nói hết tất cả thì tôi đảm bảo sẽ không làm tổn thương bọn họ, và cũng tuyệt đối đừng ra điều kiện vì hiện giờ ông không có tư cách đàm phán với tôi, có đúng không nào?”

Đậu Kính nhìn chằm chằm vào cô gái trẻ đang tươi cười này, biết rằng cô ta đang nói thật. Đậu Kính có thể mặc kệ sống chết của người nhà họ Đậu, thậm chí cả chính lão ta cũng không sợ chết.

Tuy nhiên, lão ta không muốn đứa con gái ngoài giá thú của mình ở nơi phương xa kia phải chịu bất kỳ tổn hại nào, vì Đậu Tuyết Lỵ là giọt máu duy nhất của lão ta trên thế giới này.

Suốt đời này, Đậu Kính cống hiến đủ điều với nhà họ Đậu nhưng lại có lỗi với Đậu Tuyết Lỵ và mẹ cô ta.

Nếu nói ra bí mật của Đậu Hầu, có lẽ sẽ đổi lấy được tính mạng của Đậu Tuyết Lỵ chăng?

“Được rồi, tôi nói! Tôi sẽ nói cho cô biết tất cả mọi chuyện!”

Sau một hồi im lặng, Đậu Kính đột nhiên lên tiếng.

“Nửa tháng trước, có lần tôi tình cờ đi ngang qua phòng của Đậu Hầu và vô tình nghe được nội dung cuộc trò chuyện trong đó. Đậu Hầu gọi đối phương là Black Doctor và đề cập đến liều thuốc hoàn mỹ đã được cải tiến”.

“Vốn dĩ tôi không xem trọng chuyện đó, nhưng hôm nay tôi mới nhận ra lần mà Đậu Hầu rời nhà đấy chắc hẳn là đi tìm Black Doctor. Nếu tôi đoán không lầm thì ông ấy còn có được liều thuốc hoàn mỹ phiên bản cải tiến. Những thay đổi trên người ông ấy bây giờ chính là do Black Doctor tạo nên”.

“Tôi chỉ biết có bấy nhiêu đó, giờ cô có thể hứa với tôi rằng tha cho con gái tôi không?”

Đậu Kính nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi.

Đôi mày thanh tú của Thượng Quan Nhu nhướng lên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Sau một lúc im lặng, cô ta nhìn thẳng vào mắt Đậu Kính, đáp: “Về cơ bản thì tôi đã đoán ra được những gì ông nói, chúng không đủ để đổi lấy tính mạng của con gái ông. Hơn nữa, tôi còn biết ông vẫn chưa nói ra hết, vẫn còn giấu giếm điều gì đó”.

Đậu Kính giật mình, dường như không ngờ Thượng Quan Nhu lại biết mình vẫn chưa nói hết mọi thứ.

Nhưng thời điểm lão ta lộ ra vẻ kinh ngạc thì mọi thứ đã quá muộn.

Trên mặt của Thượng Quan Nhu lộ ra một nụ cười đắc ý: “Quả nhiên, ông vẫn còn giấu giếm điều gì đó!”

Chương 2401:

Cô ta không biết liệu rằng Đậu Kính có còn che giấu gì hay không, nhưng sau khi thăm dò một chút thì sắc mặt của Đậu Kính lại thay đổi, cô ta đã biết lão ta thật sự đang che giấu điều gì đó.

Người của các gia tộc xung quanh đều sững sờ, không ngờ Thượng Quan Nhu còn trẻ mà lại thông minh đến mức này, con cáo già như Đậu Kính mà cũng bị cô ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Đậu Kính cười khổ lắc đầu, đưa mắt sang Thượng Quan Hoàng: "Ngài thật sự đã bồi dưỡng được một người thừa kế cực kỳ ưu tú".

Sau cùng, lão ta nhìn Thượng Quan Nhu, nói thật: "Tôi biết cách đối phó với Đậu Hầu đã bị mất kiểm soát".

Lời này vừa nói ra thì Thượng Quan Nhu giật mình. Cô ta chỉ biết là Đậu Kính đã che giấu điều gì đó, không ngờ thứ mà lão ta đang giấu giếm chính là cách để đối phó với Đậu Hầu đang mất kiểm soát.

Bây giờ, Dương Thanh đang điên cuồng đánh nhau với Đậu Hầu. Thực lực của lão ta đã tăng đến mức có thể sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, mặc dù Dương Thanh còn có thể miễn cưỡng đối phó nhưng cũng đã bị thương rất nặng.

Nếu không có cách nào để giải quyết Đậu Hầu, sợ là Dương Thanh cũng sẽ bị lão ta giết chết.

Có thể hiểu Thượng Quan Nhu đã vui vẻ biết bao khi biết Đậu Kính có cách đối phó với Đậu Hầu đang trong trạng thái mất khống chế.

“Dùng nước!”

Đậu Kính tiết lộ: “Khi Đậu Hầu nói chuyện điện thoại với Black Doctor, tôi nghe ông ấy hỏi, sau khi cơ thể được cải tạo thì cần phải chú ý những gì, sau đó ông ấy có vẻ rất kích động, nói là ‘Nước? Vậy mà lại sợ nước sao?’ ”

“Nếu tôi không đoán sai thì Đậu Hầu nói sợ nước tức là ông ấy không thể tiếp xúc với nước trong trạng thái này. Bởi vậy sau khi rơi vào trạng thái điên cuồng, máu thịt trên người biến mất chỉ còn lại xương cốt thì trên người Đậu Hầu mới xuất hiện một tầng kim loại sáng bóng – sản phẩm của công nghệ cao”.

“Đúng rồi, tôi còn nghe thấy Đậu Hầu nhắc đến cụm từ vật liệu nano hoạt tính ở trong điện thoại, có lẽ là nói đến thứ xuất hiện ở trên người ông ấy đấy!”

“Được rồi, chuyện nên nói đều đã nói xong, bây giờ cô có thể buông tha con gái của tôi được chưa?”

Thượng Quan Nhu ẩn ý nhìn Đậu Kính, nói ngay: “Cái ảnh này là photoshop, tôi chỉ có tin tức của con gái ông thôi chứ chưa từng cử người đi tìm. Bây giờ ông có thể gọi video nói chuyện lần cuối với con gái của ông rồi”.

Đậu Kính sững sờ một lúc lâu mới hoàn hồn, bản thân bị Thượng Quan Nhu trêu đùa nhưng vẫn vô cùng biết ơn: “Cám ơn cô!”

Có thể được thấy người mà mình quan tâm trước lúc rời khỏi thế giới này, thật tốt quá.

Quay lại với cuộc chiến giữa Dương Thanh và Đậu Hầu, thực lực của Đậu Hầu đã tăng lên tới trạng thái mạnh nhất trong quá trình chiến đấu.

Toàn thân lão ta được bao bọc trong lớp kim loại sáng bóng, không chịu bất cứ tổn hại nào, trái lại Dương Thanh đang đứng cách mười mấy mét ở đối diện thì đang thở hồng hộc.

Bản thân anh nhận nhiều thương tích không nhẹ, trên cánh tay trái còn có một vết thương máu thịt be bét.

Phía trên nắm tay cũng toàn máu với máu.

Mỗi lần Dương Thanh công kích Đậu Hầu thì giống như đang tấn công vào sắt thép vậy, chính xác hơn phải là tấn công vào sản phẩm công nghệ cao – thứ kiên cố hơn cả sắt thép.

“Mẹ nó, đúng là mạnh hết nói nổi!”

Dương Thanh văng tục, đằng đằng sát ý nhìn về phía Đậu Hầu.

Dù đã nâng thực lực lên tới trạng thái mạnh nhất mà vẫn không thể gây tổn thương đến Đậu Hầu một chút nào, điều này

khiến cho anh lần đầu tiên cảm giác được sự tuyệt vọng.

Không phải tuyệt vọng do sắp bị Đậu Hầu giết, mà là tuyệt vọng vì không thể làm gì.

Đương nhiên, nếu như Dương Thanh muốn sống sót rời khỏi đây cũng không khó.

Nhưng một khi anh rời đi thì sợ là Hoàng thành Thượng Quan sẽ biến thành địa ngục nhân gian mất.

“Giết!”

Chương 2402:

Bỗng nhiên Dương Thanh đạp lên mặt đất, một lần nữa phóng về phía Đậu Hầu.

Anh không tin trên người Đậu Hầu không có một nhược điểm nào. Chỉ cần tìm được, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của lão ta.

“Bùm!”

Nhưng Dương Thanh vừa lao ra thì tốc độ của Đậu Hầu còn nhanh hơn, đã xuất hiện ở trước mặt anh, nắm đấm cứng như sắt thép nặng nề rơi vào lồng ngực của Dương Thanh.

“Phụt!”

Dương Thanh phun ra một ngụm máu, thân thể bay thẳng ra ngoài.

Ngay cả bản thân anh cũng không chú ý tới, lúc mình hộc máu bắn lên trên người của Đậu Hầu thì phần kim loại sáng bóng ở vị trí đó lại biến mất.

“Bịch!”

Cơ thể Dương Thanh nặng nề rơi xuống đất.

Lần này, anh thật sự bị thương rất nghiêm trọng. Vừa rồi còn có cơ hội trốn đi, bây giờ sợ là không còn một cơ hội nhỏ nhoi nào nữa.

Dương Thanh cố gắng đứng lên. Anh đứng cũng không vững nhưng vẫn vô cùng kiên định mà nhìn về phía Đậu Hầu.

Trong đôi mắt của Đậu Hầu có một vệt sáng nhỏ xíu dần dần xuất hiện, rồi càng ngày càng chói mắt.

Dương Thanh nghiến răng muốn né tránh nhưng lại không thể động đậy được.

“Cậu Thanh, cẩn thận!”

Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu bỗng nhiên thét to lên.

Trong cái nhìn ngỡ ngàng của anh, Thượng Quan Nhu xách một thùng nước lớn, hắt thẳng vào Đậu Hầu.

Ngoại trừ cô ta ra còn có hơn mười cao thủ của Hoàng tộc, trong tay mỗi người đều xách một thùng nước giội về phía lão ta.

“Xì xèo!”

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, chỗ nước rơi trên người Đậu Hầu như là giội axit mạnh, phát ra những âm thanh chói tai.

Phút chốc, lớp kim loại công nghệ cao trên người lão ta biến mất như đã bị nước cuốn trôi sạch.

Cuối cùng, Đậu Hầu chỉ còn một bộ khung xương rơi trên mặt đất.

Bên trong khung xương còn có vô số đường nối.

“Chuyện này…”

Vẻ mặt Dương Thanh dại ra.

Làm thế nào anh cũng không ngờ rằng Đậu Hầu, kẻ muốn giết mình, lại bị mấy thùng nước tiêu diệt.

“Thành công! Thành công thật này!”

Thượng Quan Nhu vô cùng kích động.

Vẻ mặt những người khác cũng đầy vui mừng. Vừa rồi bọn họ đã tận mắt nhìn thấy sức mạnh tuyệt đối của Đậu Hầu, nếu Dương Thanh không ngăn cản thì sợ là họ đã bị giết sạch.

Hiện giờ, chỉ có khung xương của Đậu Hầu ngã trên mặt đất.

Giờ phút này, Dương Thanh chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, lảo đảo ngã xuống.

“Cậu Thanh!”

Thượng Quan Nhu hoảng sợ thét lên.

Chương 2403:

Một giây trước khi mất đi ý thức, Dương Thanh cảm giác mình ngã vào trong một lồng ngực mềm mại.

Cùng lúc đó, trên một hòn đảo nhỏ ở vùng biển Chiêu Châu.

Một người trung niên dùng áo choàng màu đen che đậy thân thể, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hoàng tộc Thượng Quan! Thượng Quan Nhu! Dương Thanh! Dám hủy kiệt tác của tao, tao nhất định sẽ bắt chúng mày trả giá đắt!"

Nếu Dương Thanh ở chỗ này sẽ nhận ra người trung niên này không phải ai khác, chính là Black Doctor mà anh đã chứng kiến bị sư phụ Vô Danh giết chết.

Vậy mà bây giờ ông ta lại còn sống.

Nhưng lúc này, trừ cái đầu ra thì toàn bộ cơ thể ông ta đều là máy móc.

Một bên khác, Dương Thanh rơi vào hôn mê, thần y của Hoàng tộc Thượng Quan lập tức tiến hành trị liệu cho anh.

Dưới sự giúp đỡ của nhà họ Lý, Thượng Quan Hoàng mạnh mẽ trấn áp dư nghiệt nhà họ Đậu và nhà họ Thái.

Hoàng thành Thượng Quan trải qua lần gột rửa này lại càng kiên cố vững chắc.

Nhà họ Lý, trong căn phòng bí mật của Lý Trọng.

“Bố, giờ Dương Thanh bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh, Hoàng tộc cũng đã mất đi người che chở, vì sao chúng ta không thừa cơ giết Dương Thanh rồi tiêu diệt Hoàng tộc chứ?”

Lý Giang Hùng nhìn Lý Trọng, nghi hoặc hỏi.

Lý Trọng nhíu mày, hừ lạnh: “Những lời ngu xuẩn thế này, bố không hi vọng phải nghe lại lần thứ hai!”

“Hả, bố…”

Lý Giang Hùng sợ ngây người.

Lý Trọng lạnh giọng nói: “Đừng quên, người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành vẫn chưa xuất hiện, Dương Thanh đã hôn mê nhưng bố cũng bị thương nặng, sợ là ngay cả thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh cũng không phát huy ra được”.

“Cứ cho là chúng ta thật sự có thể tiêu diệt Hoàng tộc đi, vậy sau này người bảo vệ quy tắc của Hoàng thành xuất hiện thì chúng ta phải xử lý thế nào?”

“Không nói đến người bảo vệ quy tắc sẽ xuất hiện hay không, với thực lực Dương Thanh biểu hiện ra hôm đó, con thật sự cho rằng sau lưng cậu ta không có ai bảo vệ sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Giang Hùng lập tức biến đổi: "Bố, ý của bố là sau lưng Dương Thanh còn có thế lực mạnh hơn ư?"

Lại nhìn về phía Lý Giang Hùng, ánh mắt Lý Trọng toát lên vẻ thất vọng, lạnh giọng nói: "Con nghĩ cao thủ còn trẻ như Dương Thanh thật sự chỉ là một người bình thường sao?"

Lý Giang Hùng mới chợt hiểu ra. Ở Chiêu Châu, không tính những thế lực lánh đời như gia tộc Cổ Võ thì bốn Hoàng tộc lớn là mạnh nhất.

Cho dù có cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì cũng đều là người của thế hệ trước, chí ít đã tu hành được sáu mươi đến bảy mươi năm. Lớp trẻ thì chưa nghe thấy ai ba mươi tuổi mà đã có thể tiến vào Siêu Phàm Cảnh.

Huống gì là một thiên tài võ thuật như Dương Thanh, thực lực nằm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh mà lại có thể đương đầu với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

"Bất kỳ một người nào có thể trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh đều sở hữu huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, người bình thường muốn bước vào Siêu Phàm Cảnh khó như lên trời. Cho dù là bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu cũng không có mấy người đủ tư cách để đến cảnh giới đó, chứ đừng nói gì đến một người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi".

Vẻ mặt Lý Trọng đầy căng thẳng: "E là thân thế của Dương Thanh không đơn giản chút nào, nhưng có thể khẳng định một điều rằng huyết mạch của cậu ta chắc chắn thuộc huyết mạch

của gia tộc Cổ Võ, hơn nữa còn là loại gia tộc Cổ Võ có truyền thừa cực kỳ mạnh”.

Nghe thấy Lý Trọng nói những lời này, hai mắt Lý Giang Hùng mở to, trên khuôn mặt già nua tràn đầy sự bàng hoàng: “Bố, con nghĩ mãi mà không hiểu, nếu Dương Thanh có được bối cảnh vững chắc như thế thì sao từ nhỏ cậu ta lại khổ sở như vậy?”

Chương 2404:

“Dựa theo điều tra của bố, đúng là từ nhỏ Dương Thanh đã lớn lên tại gia tộc Vũ Văn, một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô. Trước khi tốt nghiệp đại học, cậu ta vẫn chỉ là một người bình thường, chưa luyện võ”.

“Tính ra thì chỉ có sáu năm, làm sao cậu ta có thể từ một người bình thường phát triển đến thực lực Siêu Phàm Cảnh như bây giờ chứ?”

“Cho dù trong cơ thể có huyết mạch của gia tộc Cổ Võ thì cũng đâu thể đạt được thành tựu võ thuật đáng sợ đến mức đấy trong thời gian ngắn thế này chứ?”

Lý Trọng hờ hững liếc nhìn Lý Giang Hùng, đáp lời ngay: “Bố chỉ có thể nói cho con biết, thế giới rộng lớn vượt xa những gì con có thể tưởng tượng. Con thấy bố có được thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh đã là hết sức mạnh mẽ, nhưng nói cho con nghe, trong gia tộc Cổ Võ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh”.

“Ngay cả hai Hoàng tộc cổ xưa lớn cũng có không ít cao thủ như vậy, bố chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi”.

Trong lòng Lý Giang Hùng tràn đầy khiếp sợ. Thân phận và địa vị đích thực đã giúp lão ta biết không ít chuyện, nhưng hôm nay nghe được những lời này của Lý Trọng, lão ta mới ý thức được những chuyện liên quan đến võ thuật mà mình nắm được chỉ là da lông bên ngoài.

“Với quan hệ giữa Thượng Quan Nhu và Dương Thanh, chỉ cần Dương Thanh còn sống, cả đời chúng ta cũng đừng mong ngấp nghé đến Hoàng vị của Hoàng tộc Thượng Quan”.

Lý Trọng tiếp tục nói: “Đương nhiên, về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Việc quan trọng nhất đối với nhà họ Lý bây giờ chính là cần có mối quan hệ tốt với Dương Thanh. Mai này thân phận thực sự của cậu ấy được tiết lộ, nếu nhà họ Lý có được quan hệ tốt với cậu ấy thì kể cả khi không thể trở thành Hoàng tộc, địa vị của chúng ta ở Chiêu Châu cũng chưa chắc thấp hơn Hoàng tộc”.

“Bố yên tâm, con đã biết nên làm như thế nào”, Lý Giang Hùng vội vàng bảo đảm.

Lý Trọng cười lạnh: “Chỉ dựa vào con thì chưa đủ tư cách để tiếp cận Dương Thanh đâu. Không phải cậu ấy đã nói muốn bố nguyện trung thành và đi theo mình sao? Hi vọng cậu ấy sẽ không để cho bố thất vọng!”

Dứt lời, lão ta bỗng nhiên lấy một bình ngọc ra khỏi hốc tối trong căn phòng, cẩn thận từng li từng tí đưa cho Lý Giang Hùng, trong ánh mắt lộ ra mấy phần không nỡ.

“Mang viên đan dược này đưa cho Dương Thanh đi, sẽ có ích rất nhiều cho thương thế của cậu ấy”, Lý Trọng lại mở miệng nói.

Lý Giang Hùng cực kỳ ngỡ ngàng, không thể tin được: “Bố à, đây là bảo bối mà bố đã suýt mất mạng ở trong ngôi mộ kia mới lấy được mà, sao lại muốn tặng cho Dương Thanh?”

Lý Trọng hờ hững liếc nhìn Lý Giang Hùng: “Đừng keo kiệt như vậy. Viên đan dược này đúng là rất quý giá, nhưng đưa cho Dương Thanh thì có thể sẽ giúp chúng ta đạt được tình hữu nghị với cậu ấy. Giá trị của Dương Thanh vượt xa giá trị của một viên đan dược”.

Có thể người khác không rõ giá trị của viên đan dược trong bình ngọc này, Lý Giang Hùng thì lại rất hiểu.

Lúc trước Lý Trọng phải trải qua một phen cửu tử nhất sinh mới lấy được một số bảo bối từ trong ngôi mộ kia, và viên đan dược này chính là một trong số đó.

Dựa theo ghi chép trong ngôi mộ, viên đan dược này có tác dụng khởi tử hồi sinh, đem lại lợi ích rất lớn cho người ở cả Siêu Phàm Cảnh.

Nhiều năm qua, bản thân Lý Trọng cũng không nỡ dùng nó, không nghĩ tới hôm nay lại muốn lấy ra để tặng người khác.

“Bố, con sẽ đến Hoàng tộc họ Thượng Quan và tự tay đưa viên đan dược này cho Dương Thanh”, Lý Giang Hùng vội vàng nói.

“Con đem cả quyển sách cổ này cho Dương Thanh đi!”

Lý Trọng lại lấy một quyển sách hơi ố vàng ra, nghiêm nghị nói: “Con cần phải tự tay trao quyển sách này cho Dương Thanh, và phải tránh mặt những người khác, hiểu chưa?”

Nhìn thấy lão ta trịnh trọng như thế, Lý Giang Hùng không dám qua quýt, nghiêm túc đáp lời: “Bố yên tâm, nhất định con

sẽ tự tay đưa nó cho Dương Thanh”.

“Được rồi, đi đi!”, Lý Trọng phất tay.

Cùng lúc đó, tại một căn nhà cao cấp trong Hoàng tộc Thượng Quan.

Dương Thanh nằm trên một chiếc giường lớn, Thượng Quan Nhu ngồi bên mép giường ngắm nhìn người đàn ông vẫn còn đang hôn mê, hơi thất thần.

“Câu nói ‘Người là vô địch thiên hạ’ là để nói về loại đàn ông này nhỉ?”

Chương 2405:

Thượng Quan Nhu say đắm nhìn Dương Thanh một lúc lâu, bỗng nhiên lên tiếng, khóe miệng cong lên một vòng cung đẹp mắt.

Nhưng hình ảnh tuyệt đẹp này lại không được người nào nhìn thấy.

“Thần y Hoàng nói có lẽ hôm nay cậu sẽ tỉnh lại, sao vẫn chưa tỉnh lại vậy?”, cô ta lẩm bẩm.

Tâm trạng của Thượng Quan Nhu bỗng dưng trở nên lo lắng, dù sao thương thế của Dương Thanh quá nặng, trận chiến với Đậu Hầu quá đỗi quyết liệt.

Đúng lúc này, một người giúp việc đến báo cáo: “Thưa cô chủ, Lý Giang Hùng tới, nói là mang đan dược đến trị thương cho cậu Dương Thanh”.

“Đan dược trị thương?”

Lông mày lá liễu của Thượng Quan Nhu nhíu chặt. Với thân phận và địa vị hôm nay, đương nhiên cô ta biết đan dược là cái gì.

Nghe nói, cho dù là gia tộc Cổ Võ cũng không có nhiều đan dược, giá trị đan dược cũng rất cao, dùng cụm từ “vô giá” để hình dung thì không ngoa chút nào.

Bởi vì trong thời đại hiện nay, trên cơ bản không có một thầy luyện đan nào có thể luyện chế ra đan dược cả.

Trong truyền thuyết, chỉ thời đại võ đạo hưng thịnh vào mấy trăm năm về trước mới có thầy luyện đan. Nói cách khác, những đan dược được nhìn thấy ngày nay đều là mấy trăm năm trước để lại.

“Cho ông ta vào!”

Hơi suy nghĩ một chút, Thượng Quan Nhu trả lời.

Sở dĩ cô ta do dự là vì tạm thời vẫn chưa nắm được ý đồ của nhà họ Lý. Nếu quả thật là đan dược trị thương thì không sao, lo lắng nhất chính là đan dược mà bọn họ đưa tới có chứa độc, là nhắm vào tính mạng của Dương Thanh.

Dù sao nhà họ Lý ngấp nghé được làm Hoàng tộc đã lâu, Dương Thanh lại là nguyên nhân dẫn đến thất bại của bọn họ.

Bây giờ anh đang hôn mê, nếu chết thì chỉ cần một mình Lý Trọng cũng có thể bá chiếm toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan.

Trong lúc Thượng Quan Nhu lo lắng thì Lý Giang Hùng đi vào phòng.

“Cô Nhu!”

Lý Giang Hùng thấy Thượng Quan Nhu, vội vàng bước lên, thái độ rất cung kính.

Trong mắt Thượng Quan Nhu loé lên vẻ khác lạ, sự thay đổi của Lý Giang Hùng quá rõ rệt, vừa rồi lão ta gọi mình còn hơi khom người nữa cơ đấy.

Dù sao ngoài Hoàng tộc ra, nhà họ Lý cũng là gia tộc hàng đầu của Hoàng thành Thượng quan, nếu là trước đây, dù Lý Giang Hùng có gặp mặt Thượng Quan Hoàng cũng không tỏ thái độ cung kính như bây giờ.

"Ông chủ Lý!"

Thượng Quan Nhu khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn lên chiếc bình ngọc trên tay Lý Giang Hùng, lên tiếng hỏi: "Không biết ông chủ Lý tìm tôi có việc gì?"

Lý Giang Hùng mỉm cười giơ hai tay đưa bình ngọc cho Thượng Quan Nhu rồi nói: "Đây là đan dược mà ba mươi năm trước bố tôi tình cờ tìm được trong cổ mộ, dựa theo ghi chép của cổ mộ, đan dược này có công hiệu cải tử hồi sinh, dù có bị thương nặng cỡ nào chỉ cần người đó vẫn còn một hơi thở thì cũng có thể cứu sống".

"Không chỉ vậy, sau khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh uống vào sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới nhỏ rất cao. Về phần tác dụng có thực sự như vậy không thì chưa biết được".

"Nếu cô Nhu yên tâm, có thể cho cậu Thanh dùng thử, đương nhiên với căn cơ võ thuật của cậu Thanh, vết thương nhỏ này không cần bao lâu cũng có thể tỉnh lại. Cô Nhu cũng có thể

đợi sau khi cậu Thanh tỉnh lại đưa đan dược này cho cậu Thanh, để cậu ấy tự quyết định có uống hay không”.

Sau khi Thượng Quan Nhu nhận bình ngọc, trong lòng thầm kinh ngạc, xuyên qua bình ngọc, cô ta có thể cảm nhận được bên trong bình ngọc ẩn chứa một luồng sinh khí cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 2406:

Cô ta biết rất rõ sự quý giá của đan dược, bởi thời đại này đã không còn thầy luyện đan nữa rồi.

Dù có một vài thần y có y thuật tài giỏi nhưng miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể chế tạo ra những viên thuốc tương tự như đan dược, chỉ có điều công hiệu vẫn còn kém xa những viên đan dược thực sự.

Thế mà nhà họ Lý lại cho Dương Thanh một viên đan dược quý giá như vậy.

Thượng Quan Nhu cũng không nghi ngờ đan dược là thật hay giả. Bây giờ Lý Trọng bị thương nặng vẫn chưa hồi phục, tuy Dương Thanh cũng bị thương bất tỉnh, nhưng vết thương cũng không rõ ràng, anh có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Nếu nhà họ Lý dám dùng đan dược giả lừa gạt Dương Thanh, Dương Thanh sẽ không bỏ qua cho nhà họ Lý, đương nhiên nhà họ Lý cũng sẽ không dám liều lĩnh như vậy.

“Nếu vậy tôi sẽ tạm thời nhận đan dược này thay cậu Thanh, đợi sau khi tỉnh lại cậu ấy sẽ tự quyết định có dùng hay không”.

Thượng Quan Nhu mỉm cười, sau đó nói: “Tôi thay mặt cậu Thanh cảm ơn ông chủ Lý!”

Lý Giang Hùng âm thầm cả kinh, ấy thế mà Thượng Quan Nhu lại cảm ơn thay Dương Thanh, xem ra mối quan hệ giữa hai người không hề đơn giản, biết đâu chừng còn là quan hệ yêu đương.

Lão ta chỉ thoáng cả kinh, sau đó cười nói: "Cô Nhu khách sáo rồi, tôi đã tặng xong đan dược, bây giờ cũng nên trở về phục mệnh thôi".

"Ông chủ Lý đi thong thả!"

Thượng Quan Nhu nói.

Trước khi Lý Giang Hùng đến vốn cũng không biết rõ liệu Dương Thanh đã tỉnh hay chưa. Vốn dĩ lão ta còn mang theo sách cổ mà Lý Trọng đang bị thương nặng đã dặn dò phải tặng cho Dương Thanh, nhưng cuối cùng vẫn không có cơ hội tặng đi. Lão ta chỉ đành đợi sau khi Dương Thanh tỉnh lại, tìm cơ hội tặng riêng sách cổ cho anh.

"Nhà họ Lý cũng thật hào phóng!"

Sau khi Lý Giang Hùng rời đi, Thượng Quan Nhu nhìn bình ngọc trong tay, ngạc nhiên nói.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang nằm trên giường, ý thức dường như rơi vào trong hỗn độn.

Một luồng khí thế võ thuật dâng trào, đột nhiên lan tràn từ trên người anh. Thượng Quan Nhu vẫn còn đang ngạc nhiên với sự hào phóng của nhà họ Lý thì đột nhiên cảm nhận được khí thế

võ thuật tản mát từ trên người Dương Thanh, lập tức ngẩn người.

Hơi thở này vượt xa trạng thái mạnh nhất mà Dương Thanh bùng nổ khi tỉnh táo.

Không chỉ có Thượng Quan Nhu, mà toàn bộ Hoàng phủ Thượng Quan cũng dường như được bao phủ bởi một luồng khí thế võ thuật đáng sợ, những người trong Hoàng tộc đều kinh ngạc nhìn về hướng biệt thự nơi ở của Dương Thanh.

"Hoàng Chủ, luồng khí thế này là tản ra từ trên người Dương Thanh".

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi tới điện Thượng Quan Hoàng, báo cáo với lão ta.

Thượng Quan Hoàng khẽ gật đầu, đi ra bên ngoài điện ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy vô số đám mây đen tụ lại trên bầu trời – nơi ở của Dương Thanh.

Lúc này, mây đen cuồn cuộn bao phủ trên bầu trời – chỗ ở của Dương Thanh, thỉnh thoảng sấm sét nổ vang, trong Hoàng thành, vô số người đều ngẩng đầu nhìn lại đây.

Tại nhà họ Lý, sau khi Lý Trọng biết được hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời Hoàng phủ cũng vội vàng ra khỏi mật thất, nhìn về chỗ Hoàng phủ vẻ mặt kinh ngạc: "Đây là… trời giáng dị tượng?"

“Trời giáng dị tượng?”

Lý Giang Hùng mới trở về từ Hoàng tộc cũng nghi ngờ hỏi ngược lại.

Lý Trọng nghiêm giọng nói: “Nghe đồn chỉ có người luyện võ hoàn mỹ mới có thể khiến trời giáng dị tượng trong lúc đột phá cảnh giới. Khi người luyện võ hoàn mỹ đạt tới tới một cảnh giới nhất định, thậm chí có thể dẫn tới thiên kiếp”.

“Bởi vì thế giới này không thể chứa đựng nổi yêu nghiệt võ thuật tầm cỡ này”.

Chương 2407:

“Mà bây giờ dị tượng trên bầu trời Hoàng phủ cực kỳ có khả năng là do Dương Thanh đột phá cảnh giới gây ra”.

Lý Giang Hùng cũng sững sờ: “Cao thủ võ thuật đột phá cảnh giới lại có thể dẫn đến thiên kiếp?”

Lý Trọng nhìn chằm chằm về phía bầu trời Hoàng phủ đáp lại nói: “Vì thế người đời cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, hoàn toàn không biết thế giới này rộng lớn cỡ nào”

“Những gì bố biết cũng là từ cuốn sách cổ trong cổ mộ ba mươi năm trước. Dị tượng trên bầu trời Hoàng phủ lúc này giống hệt với miêu tả trong sách cổ”.

“Sau khi thực lực của người luyện võ bước vào Siêu Phàm Cảnh, trong cùng cảnh giới, võ thuật trong cơ thể càng thuần túy bao nhiêu thì thực lực có thể bộc phát càng mạnh hơn bấy nhiêu, điều này đồng nghĩa rằng kẻ đó có thể tiến xa hơn trên con đường võ đạo”.

“Nếu võ thuật thuần túy đạt tới đỉnh điểm thì được gọi là người luyện võ hoàn mỹ, điều này cũng có nghĩa là cậu ta có thể bước lên đỉnh cao của võ thuật”.

Lý Giang Hùng nghe đến ngây người, tuy Lý Trọng đã kể cho lão ta nghe rất nhiều việc liên quan đến võ thuật nhưng chưa từng kể nhiều như hôm nay

Lão ta chợt có cảm giác được mở ra một thế giới mới.

“Con lập tức triệu tập cuộc họp gia tộc, nói cho bọn họ biết trong hôm nay nhà họ Lý sẽ tôn cậu Thanh làm chủ, nếu ai còn dám làm việc kiêu căng hống hách như trước kia nữa thì giết chết không tha!”

Lý Trọng bỗng nghiêm nghị nói.

Trước đây mỗi khi lão ta và Lý Giang Hùng nói đến Dương Thanh đều gọi thẳng tên họ của anh, bây giờ lại đổi thành cậu Thanh, thậm chí còn để cho toàn bộ nhà họ Lý tôn Dương Thanh làm chủ nữa.

Nhà họ Lý cũng là gia tộc truyền thừa mấy trăm năm, bao nhiêu năm qua chưa từng tỏ thái độ kính trọng đối với một người ngoài như vậy.

Nhưng mà sau khi phát hiện ra Dương Thanh là người luyện võ hoàn mỹ, Lý Giang Hùng cũng biết rõ thiên phú võ thuật của Dương Thanh khủng bố cỡ nào, nếu có thể tôn kiểu người này làm chủ thì tương lai của nhà họ Lý sẽ đạt tới một đỉnh cao mới.

Một đỉnh cao mà có lẽ ngay cả Hoàng tộc cũng chưa chắc đã đạt đến.

Trong lúc Lý Giang Hùng triệu tập cuộc họp gia tộc thì ở Hoàng phủ Thượng Quan, Dương Thanh vẫn cứ hôn mê nằm trên giường nhưng dị tượng trên bầu trời Hoàng phủ vẫn còn kéo dài.

Cảnh tượng kỳ lạ như vậy kéo dài đúng nửa tiếng mới từ từ biến mất, cuối cùng biến thành một vệt cầu vồng kéo ngang bầu trời.

Mà trong phòng, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh cũng nhảy vọt tới đỉnh điểm sau đó mới chậm rãi thu lại.

“Cậu Thanh, cậu tỉnh rồi!”

Đúng lúc này, trong phòng truyền tới giọng nói vui mừng của Thượng Quan Nhu.

Vừa mở mắt, Dương Thanh đã thấy Thượng Quan Nhu bảo vệ bên cạnh mình. Anh khẽ gật đầu, ngồi dậy từ trên giường.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?”, anh đột nhiên hỏi.

Thượng Quan Nhu rót một ly nước nóng, đưa cho Dương Thanh trước: “Uống ly nước nóng trước đi”.

Sau đó cô ta mới trả lời: “Hôm nay là ngày thứ ba!”

Dương Thanh không ngờ lần này sau khi trọng thương, mình lại hôn mê suốt ba ngày.

“Chúc mừng cậu Thanh, võ thuật lại tiến bộ thêm một bậc!”

Thượng Quan Nhu cười nói.

Hôm nay, khí tức trên người Dương Thanh càng trở nên mờ nhạt, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nhất là vừa rồi khi Dương Thanh đột phá cảnh giới, khiến cho trời đất cũng xuất hiện dị tượng, càng khiến cho người ta giật mình.

Chương 2408:

“Đúng rồi, cậu Thanh, đây là đan dược Lý Giang Hùng mang tới, nói là rất tốt cho cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí có thể cứu sống cả người đang hấp hối. Ông ta bảo tôi cho cậu uống, nhưng tôi lo đan dược có vấn đề nên vẫn chưa cho cậu dùng”.

Khi nói chuyện, Thượng Quan Nhu đưa bình ngọc đựng đan dược cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn bình ngọc tinh xảo trong tay, trong lòng thầm kinh ngạc, bởi mặc dù cách bình ngọc, anh vẫn có thể cảm nhận được khí tức dần dần tản ra từ đan dược.

“Ngoài cái này ra, Lý Giang Hùng còn nói gì nữa không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Trước đó, khi Lý Trọng truyền dạy phép hô hấp cho Dương Thanh, anh đã biết Lý Trọng có giữ lại gì đó.

Hôm nay, Lý Trọng sắp xếp Lý Giang Hùng vội đưa đan dược tới cho mình, chắc chắn cũng vì muốn hòa hữu với mình.

Thượng Quan Nhu lắc đầu: “Chỉ nói đợi cậu tỉnh lại, ông ta sẽ lại tới gặp cậu”.

Hai người đang trò chuyện, Thượng Quan Hoàng tới, cười nói: “Cậu Thanh lại đột phá cảnh giới võ đạo, thật đáng mừng!”

“Cảm ơn Hoàng Chủ!”, Dương Thanh khách khí nói.

Trước đó khi Dương Thanh phá cảnh giới trong lúc hôn mê còn khiến cho trời nổi cơn dị tượng, lão ta là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên hiểu điều này có nghĩa là gì.

Một người luyện võ hoàn mỹ trẻ tuổi như vậy nhất định là yêu nghiệt, chuyện này cũng có nghĩa là cảnh giới võ đạo trước đó của Dương Thanh đã là hoàn mỹ.

Nếu sau này đột phá cảnh giới vẫn có thể giữ được trạng thái hoàn mỹ như vậy, sau này tương lai sẽ rất rộng mở.

Thượng Quan Hoàng lại nghĩ trên thế giới này thật sự tồn tại cao thủ có thể đạt được sự hoàn mỹ trong từng cảnh giới võ đạo sao?

Đúng lúc này, một người làm của Hoàng tộc tới bẩm báo: “Hoàng Chủ, cụ tổ nhà họ Lý tới”.

“Để lão ta vào đi!”

Thượng Quan Hoàng nói.

Chẳng mấy chốc một tràng tiếng cười hào sảng bỗng vang lên: “Cậu Thanh, chúc mừng đột phá cảnh giới!”

Còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, dĩ nhiên là Lý Trọng.

So với người khác, Lý Trọng biết nhiều hơn một chút, nên đương nhiên hiểu rõ giá trị của Dương Thanh.

Trong căn phòng, tất cả đều là cao thủ đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan, mặc dù Dương Thanh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại có thể cảm giác được thái độ của những người này đối với mình hình như càng cung kính hơn.

Chỉ là anh vẫn không hiểu trước đó mình luôn hôn mê, sao có thể đột phá cảnh giới được đây?

Thượng Quan Hoàng cố ý bày một bàn tiệc rượu cho anh, Lý Trọng và Lý Giang Hùng cũng ở đó.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Dương Thanh nhờ Thượng Quan Hoàng chuẩn bị cho mình một căn mật thất, Lý Trọng chủ động đi theo.

“Tôi đã nhận được đan dược ông cho tôi, vô cùng cảm ơn ông!”

Sau khi đến mật thất, chỉ còn hai người Dương Thanh và Lý Trọng, anh bỗng nhiên nói.

Lý Trọng cười một tiếng, nói: “Cậu Thanh khách khí rồi, hiện giờ cả nhà họ Lý đều là của cậu Thanh, chỉ là một viên thuốc mà thôi, không đáng nhắc đến”.

Dứt lời, lão ta vội vàng lấy ra một quyển sách cổ đã ố vàng, hai tay cung kính dâng cho Dương Thanh.

“Đây là?”

Dương Thanh vừa nhận lấy sách cổ cũng cảm giác được trong quyển sách hàm chứa một luồng uy lực võ đạo.

Chương 2409:

Cho dù là anh cũng cảm giác được uy lực, hơn nữa còn ở ngay chính giữa quyển sách, có thể tưởng tượng được Dương Thanh kinh ngạc đến thế nào.

Lý Trọng khẽ mỉm cười: “Cậu xem thử là sẽ hiểu”.

Dương Thanh thoáng liếc Lý Trọng, sau đó mở sách cổ ra, trang đầu tiên đã xuất hiện năm chữ lớn “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh”.

“Đại Đạo Thiên Diễn Kinh!”, Dương Thanh đọc mấy chữ này.

Trang tiếp theo là sơ đồ kinh mạch trên cơ thể con người, với hệ thống kinh mạch chi tiết và các cơ quan quan trọng trong cơ thể.

Tiếp sau nữa là các phép hô hấp, mỗi phép đều giới thiệu rất cặn kẽ.

Trước khi nhà họ Thái và nhà họ Đậu xâm phạm Hoàng tộc, Lý Trọng đã dạy Dương Thanh một loại phép hô hấp.

Mà phép hô hấp đó lại ở trong quyển “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh”, cũng là phép hô hấp đầu tiên được ghi lại trong quyển sách cổ này.

Nó cũng chính là phép hô hấp căn bản nhất, những loại sau càng phức tạp hơn, tổng cộng có chín phép hô hấp.

“Ông có được quyển sách cổ này ba mươi năm trước ở trong một ngôi mộ cổ đúng không?”, Dương Thanh cười híp mắt nhìn chằm chằm Lý Trọng, hỏi.

Lý Trọng vội vàng gật đầu, cười nói: “Dù sao quyển sách cổ này cũng là báu vật tôi phải cửu tử nhất sinh mới có được, đương nhiên không thể dễ dàng cho người khác xem”.

“Trước khi nhà họ Thái và nhà họ Đậu liên thủ tấn công Hoàng tộc, tôi vốn đã muốn đưa quyển sách cổ này cho cậu Thanh, tuy nhiên đông người nhiều tai mắt nên tôi buộc phải giữ lại, xin cậu Thanh thứ tội”.

Đúng là một con cáo già, nhưng dưới tình hình lúc đó, nếu như Lý Trọng thật sự bằng lòng giao quyển “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” hoàn chỉnh này cho mình cũng không khó.

Dẫu sao lão ta vốn chẳng coi Hoàng tộc ra gì.

Dương Thanh cũng không vạch trần, chỉ cười nói: “Ông có thể đưa phép hô hấp quý giá như vậy cho tôi, tôi cảm kích còn không kịp, sao có thể trách tội?”

Lý Trọng cười một tiếng, cũng không tiếp tục băn khoăn chuyện này nữa, sau đó dùng vẻ mặt chân thành nói: “Cậu Thanh, quyển sách cổ này ghi “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh”, thật ra là phương pháp luyện công của người tu luyện võ thuật hàng đầu thời viễn cổ”.

“Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có tất cả chín tầng, mỗi tầng ứng với một loại phép hô hấp, mà các phép hô hấp cũng từ dễ đến khó”.

“Tôi đã tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” suốt ba mươi năm, nhưng vẫn chỉ tu luyện được đến tầng thứ tư, thực lực mới miễn cưỡng đột phá Siêu Phàm Tứ Cảnh. Tôi đoán khi tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” này đến tầng thứ chín, cảnh giới võ đạo có thể đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh”.

“Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, bởi vì tôi tự luyện tới ngày hôm nay, mỗi lần đều là sau khi đột phá cảnh giới võ đạo mới có thể tu luyện phép hô hấp tầng tiếp theo”.

“Quan trọng nhất là sau khi tu luyện “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh hơn rất nhiều, khiến tôi chỉ cần dùng ba mươi năm để tu luyện từ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đến Siêu Phàm Tứ Cảnh ngày hôm nay”.

Nghe những lời này của Lý Trọng, Dương Thanh hơi kinh ngạc. Dù gì thì đây cũng là kinh nghiệm tu luyện của chính của Lý Trọng, lão ta lại bằng lòng nói cho anh.

Xem ra Lý Trọng đã thật sư muốn đi theo mình.

“Dựa theo những gì ông nói, vậy là bây giờ ông muốn tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm trong “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” cũng không được nữa sao?”

Dương Thanh lên tiếng hỏi.

Dù sao Lý Trọng cũng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, bản thân lại tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Chương 2410:

Lý Trọng mặt đầy đau khổ nói: “Phép hô hấp chín tầng của “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế mỗi tầng đều vô cùng khó khăn. Tuy có phép hô hấp tầng thứ năm nhưng lấy cảnh giới võ đạo ngày hôm nay của tôi, thật sự không thể tu luyện được nữa, nếu cưỡng ép tu luyện sẽ phản phệ mà bị thương”.

“Cậu Thanh, hiện giờ thực lực võ đạo của cậu chắc đang ở Nhị Cảnh đúng không? Nếu tôi đoán không sai, cậu chỉ có thể tu luyện pháp hô hấp tầng thứ hai”.

“Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, cậu Thanh có thiên phú võ đạo phi thường, có lẽ có thể tu luyện sâu hơn”.

Lý Trọng chỉ thuận miệng nói một chút, cũng không cho là Dương Thanh có thể tu luyện được phép hô hấp vượt qua cảnh giới võ đạo của mình.

Chín tầng của phép hô hấp trong “Đại Đạo Thiên Diễn Kinh” khó khăn đến mức nào, lão ta là người rõ ràng nhất.

Đừng nói là vượt qua cảnh giới võ đạo của mình, cho dù là phép hô hấp ứng với cảnh giới của mình cũng chưa chắc có thể tùy tiện tu luyện thành công.

“Tôi thử một chút!”

Dương Thanh không nói gì thêm, lập tức mở phép hô hấp tầng thứ hai ra bắt đầu tu luyện.

Ba ngày trước, khi Lý Trọng đã truyền thụ phép hô hấp tầng thứ nhất cho anh, anh cũng có thể dễ dàng luyện thành.

Hiện giờ, cảnh giới võ đạo của anh đã đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh trong lúc hôn mê, đúng lúc có thể phối hợp với phép hô hấp tầng thứ hai.

Theo tần xuất hô hấp dần thay đổi của anh, chẳng mấy chốc khí thế võ đạo trên người anh càng ngày càng mạnh.

Không mượn sức mạnh khi rơi vào trạng thái cuồng bạo, Dương Thanh đã có thể bộc phát được thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh.

Cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn, ánh mắt Lý Trọng đầy vẻ kinh ngạc.

“Nhanh như vậy sao?”

Ban đầu cảnh giới võ đạo của lão ta đã đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh, khi bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ hai, cũng phải mất khoảng ba tháng mới luyện thành.

Nhưng bây giờ Dương Thanh chỉ dùng mấy giây ngắn ngủi là có thể tu luyện thành công.

Có thể tưởng tượng được sự khiếp sợ trong lòng Lý Trọng.

Ngay khi Lý Trọng còn đang khiếp sợ, Dương Thanh cũng thầm vô cùng kinh ngạc. Nếu lúc trước anh dùng phép hô hấp tầng thứ hai để đối chiến với Đậu Hầu, e rằng cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã tu luyện thành công.

Nhưng anh cũng không hề dừng lại, mà tiếp tục bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ ba.

Ngay sau đó là phép hô hấp tầng thứ tư, sau đó nữa là phép hô hấp tầng thứ năm.

Khí thế võ đạo của Dương Thanh cũng luôn không ngừng trở nên mạnh mẽ, từ Siêu Phàm Nhị Cảnh đến Siêu Phàm Tam Cảnh, Tứ Cảnh, rồi đến Ngũ Cảnh.

Mỗi khi tu luyện một phép hô hấp, cơ bản đều là sau khi xem thử thì có thể tu luyện thành công.

Lý Trọng ở bên cạnh chứng kiến tất cả đã sớm vô cùng kinh sợ.

Cho dù lão ta đã có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh mà vẫn không thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm, nhưng Dương Thanh chỉ mới Siêu Phàm Nhịn Cảnh lại có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm.

Chuyện này có nghĩa là Dương Thanh có thể dùng cảnh giới võ đạo Siêu Phàm Nhị Cảnh để bộc phát ra sức chiến đấu của

Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nhưng mà, nghĩ đến trước đó Dương Thanh sử dụng phép hô hấp tầng thứ nhất đã có thể bộc phát ra thực lực có thể sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, Lý Trọng cũng lại có thể tiếp nhận sự thật này.

“Yêu nghiệt! Nhất định chính là yêu nghiệt!”, Lý Trọng nói thầm trong lòng.

Chương 2411:

Nhưng khi Dương Thanh định tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu lại phát hiện cho dù tu luyện thế nào, cũng không thể thành công.

Có nhiều lần Dương Thanh cũng suýt chút nữa bị phản phệ, sau đó mới từ bỏ.

"Đại Đạo Thiên Diễn Kinh quả nhiên lợi hại!"

Sau khi kết thúc tu luyện, Dương Thanh mặt đầy cảm khái nói, trong lòng vô cùng vui mừng.

Trước đó, nguyên nhân lớn nhất để anh có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh là bởi vì liều thuốc siêu hoàn mỹ Black Doctor đã tiêm vào cơ thể anh vẫn còn chưa hết tác dụng.

Cùng với cường độ chiến đấu quá cao của anh, liều thuốc siêu hoàn mỹ trong cơ thể anh cũng dần hao hết, nhất là lần này giao chiến với Đậu Hầu, anh cảm thấy mình đã có thể dễ dàng khống chế cuồng bạo.

Điều này có nghĩa là anh còn muốn nhờ cuồng bạo để vượt qua thực lực cảnh giới của mình là chuyện không thể nữa rồi.

Trong tình hình này, Lý Trọng lại cho anh "Đại Đạo Thiên Diễn Kinh", vừa vặn bổ sung cho liều thuốc siêu hoàn mỹ đã tiêu hao gần hết trong cơ thể anh.

“Cậu Thanh, cậu chắc chắn là kỳ tài võ thuật, từ cổ chí kim sợ là cũng chưa từng xuất hiện kỳ tài như cậu”.

Lý Trọng không nhịn được tán thưởng, ngữ điệu vô vàn tôn kính.

Dương Thanh bật cười: “Là Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vô cùng kỳ diệu, mới có thể khiến tôi thay đổi như thế”.

“Mấy ngày gần đây, tôi muốn ở lại Hoàng tộc họ Thượng Quan, đến lúc rời đi tôi sẽ tìm ông”.

Trước đó, anh đã nói sau này muốn để Lý Trọng đi theo mình, nếu anh muốn rời đi đương nhiên phải dẫn Lý Trọng cùng đi.

Lý Trọng biết Dương Thanh đang hạ lệnh đuổi khách, nên vội vàng đứng lên: “Vậy tôi xin đi trước, đến lúc cậu sắp đi thì cho người thông báo với tôi là được”.

“Được!”

Dương Thanh nói.

Sau khi Lý Trọng rời đi, Dương Thanh lập tức bắt đầu tu luyện.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có chín tầng phép hô hấp, mỗi một tầng đều vô cùng huyền diệu, trước đó dù tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu không thành công, nhưng cũng đã có cảm

ngộ, nói không chừng anh cố gắng thêm chút nữa là có thể thành công.

Trong một tuần tiếp theo, ngày ngày Dương Thanh đều ở trong mật thất Thượng Quan Hoàng chuẩn bị cho anh, chỉ là từ đầu đến cuối vẫn không thể luyện thành phép hô hấp tầng thứ sáu.

“Xem ra muốn luyện thành phép hô hấp tầng thứ sáu, nhất định phải đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh”.

Dương Thanh kết thúc tu luyện, mặt đầy cảm khái nói.

Đương nhiên mấy ngày qua anh cũng không phải chỉ luôn tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu. Năm tầng phép hô hấp trước đó đều liên kết với nhau, tu luyện phép hô hấp sẽ khiến cho thực lực võ đạo mới đột phá cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh vững chắc hơn.

Hôm nay, lại có hai cô gái đến Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Các người là ai? Địa phận Hoàng phủ, người ngoài không được phép vào!”

Hai tên lính canh cửa Hoàng phủ Thượng Quan ngăn hai cô lại.

Hai cô gái này một người còn ôm một đứa trẻ sơ sinh đang gào khóc.

“Xin các người để chúng tôi vào, chúng tôi là bạn thân của Dương Thanh”.

Người phụ nữ ôm đứa bé sơ sinh đỏ mắt nói.

Còn cô gái nhỏ tuổi hơn cũng đỏ mắt nói: “Hai anh à, chúng tôi thật sự là bạn của Dương Thanh, nếu hai người không tin có thể truyền lời cho anh ấy, nếu anh ấy biết là chúng tôi, nhất định sẽ gặp chúng tôi”.

Chương 2412:

Hai tên lính canh đương nhiên biết Dương Thanh là ai, lúc này nghe hai cô gái trẻ tuổi nói mình là bạn của Dương Thanh thì rất nghi ngờ.

Nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến Dương Thanh, bọn họ không dám thờ ơ, nên vội vàng nói: “Hai cô chờ một chút, tôi đi báo cáo!”

Dứt lời, một người chạy đi.

Nhưng khuôn mặt hai người phụ nữ vẫn không hề có vẻ thả lỏng mà càng thêm lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sau lưng.

Đúng lúc này, hai người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống xuất hiện ở cửa Hoàng phủ Thượng Quan.

“Cuối cùng đã tìm được các người rồi!”

Một người lạnh giọng nói.

“Các người muốn làm gì?”, hai người phụ nữ đều mặt đầy sợ hãi.

Cô gái trẻ tuổi hơn vội vàng chắn trước người phụ nữ đang ôm đứa bé sơ sinh, cắn răng nói: “Tôi cảnh cáo các người, tốt nhất đừng nhằm vào chúng tôi, nếu không anh Thanh nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!”

Lúc này, lính gác cửa nhất thời mặt đầy cảnh giác, nhìn về phía hai người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống kia, nói: “Tôi không quan tâm các người là ai, đừng gây chuyện ở cửa Hoàng phủ!”

“Cút!”

Một người đàn ông trung niên tức giận quát lớn, đột nhiên tung ra một luồng uy lực võ đạo kinh khủng.

Trong sự khiếp sợ của hai cô gái kia, cơ thể của tên lính canh phòng của Hoàng tộc họ Thượng Quan như chịu một đòn rất mạnh, liên tục lùi lại bảy tám bước mới dừng lại.

Lính canh phòng bị đối phương dùng một chưởng đánh bay, khóe miệng còn rỉ máu, sắc mặt gã ta cũng vô cùng khó coi.

Ở Hoàng thành Thượng Quan, Hoàng tộc là thế lực mạnh nhất, huống chi mấy ngày trước, Hoàng tộc mới vừa đối mặt với nguy cơ diệt tộc, hôm nay Hoàng tộc đã hưng thịnh hơn xa so với trước đây.

Nhưng bây giờ lại có người dám gây chuyện ngay ở cửa Hoàng phủ Thượng Quan.

“Các người có biết đây là đâu không? Dám ra tay với người của Hoàng tộc, ông muốn chết phải không?”

Lính canh cửa sắc mặt âm trầm nói.

Cho dù biết mình không địch lại đối phương, nhưng vẫn rất có khí thế, đây là tự tin của lính Hoàng tộc.

Cùng lúc đó, mười mấy lính canh phòng của Hoàng tộc cũng vọt ra, bao vây hai vị khách không mời mà đến.

Đến lúc này, hai cô gái trẻ tuổi kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hai người người đàn ông trung niên mặc trang phục truyền thống kia bị mười mấy lính canh phòng Hoàng tộc bao vây vẫn không hề sợ hãi, ánh mắt thoáng hiện lên mấy phần giễu cợt.

“Chỉ dựa vào các người cũng muốn ngăn cản chúng tôi?”

Người đàn ông trung niên cầm đầu cười giễu cợt, sau đó một luồng khí tức võ đạo kinh khủng tràn ra, nhất thời mười mấy tên lính canh phòng đều lộ vẻ hoảng sợ.

Người đàn ông trung niên khác cũng tản ra khí tức võ đạo của mình.

Đám lính Hoàng tộc chỉ cảm thấy hai vai bỗng bị một ngọn núi lớn đè lên, sát ý kinh khủng khiến cả người bọn họ lạnh thấu xương.

“Bán bộ Siêu Phàm Cảnh!”

Có lính canh phòng Thần Cảnh đỉnh phong sắc mặt vô cùng khó coi.

Dõi mắt khắp cả Hoàng phủ Thượng Quan, cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã là tồn tại đứng đầu, nhưng bây giờ lại xuất hiện hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có thể tưởng tượng bọn họ đang khiếp sợ đến tột cùng.

Chương 2413:

“Rốt cuộc các người là ai?”

Lính canh phòng Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu mặt mày nghiêm nghị nhìn về phía hai người đàn ông trung niên, hỏi.

“Chúng tôi là ai các người không có tư cách biết, chỉ cần biết một điều, cho dù Thượng Quan Hoàng của các người tới cũng phải khom lưng cúi chào chúng tôi, nếu thức thời thì mau cút ra, chúng tôi chỉ muốn mang hai cô gái này đi”.

Người đàn ông mặc đồ truyền thống cầm đầu ngạo nghễ nói.

Những lời này của ông ta khiến cho đám lính Hoàng tộc càng thêm khiếp sợ.

Đối phương có thực lực siêu mạnh, lại dám huênh hoang ở trước cửa Hoàng phủ, chắc chắn thật sự không e sợ gì.

Dõi mắt khắp Chiêu Châu, thế lực có căn cơ thâm sâu hơn Hoàng tộc thì ngoài gia tộc Cổ Võ lánh đời kia, hình như cũng chỉ có hai Hoàng tộc cổ xưa lớn thôi.

Cao thủ của gia tộc Cổ Võ sẽ không xuất thế, vậy thì nói cách khác, chỉ có thể là người của Hoàng tộc cổ xưa.

“Các người là người của Hoàng tộc cổ xưa?”

Thủ lĩnh lính canh phòng hỏi.

Hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống kia ánh mắt đầy vẻ nghiền ngẫm, không trả lời câu hỏi này, chỉ cười lạnh nói: “Cho các người mười giây, một là cút đi, chúng tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, hai là chúng tôi sẽ giết sạch các người, sau đó mang hai cô gái kia đi”.

Nói xong mấy lời này, cửa Hoàng phủ Thượng Quan bị bao phủ bởi uy lực võ đạo kinh người, khiến cho mười mấy tên lính canh phòng đều như muốn nghẹt thở.

Lính canh phòng đối mặt với uy lực bậc này thật sự phải chịu áp lực như núi lớn. Dẫu sao ngay cả người đứng đầu Hoàng tộc họ Thượng Quan của bọn họ cũng mới chỉ là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lúc này hai cô gái trẻ tuổi kia mới tỉnh táo lại, sợ là hai người đàn ông mặt trang phục truyền thống muốn đưa họ đi này có lai lịch rất lớn, có khi lai lịch của họ còn mạnh hơn Hoàng tộc không ít.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt hai người đều vô cùng tuyệt vọng.

Thấy thời gian mười giây sắp hết, một cô gái trẻ lập tức tiến lên một bước, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm người đàn ông mặc trang phục truyền thống cầm đầu, nói: “Trước đây loại đan dược đó là do tôi luyện chế, không liên quan đến chị tôi, chỉ cần các người đồng ý tha cho chị tôi, tôi sẽ đi cùng các người”.

Nghe lời cô gái nói, hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống đều mặt đầy khiếp sợ, nhưng chẳng mấy chốc hai kẻ này đã cười châm chọc.

Một người giễu cợt: “Bé con, cô có thể đừng lừa dối chúng tôi được không, thầy luyện đan có thể luyện chế ra đan dược đã sớm tuyệt tích, một con nhóc như cô sao có thể luyện chế ra đan dược được?”

“Nếu các người đã có đan dược để bán, vậy trên người nhất định còn có đan dược khác, chỉ cần các người nói cho chúng tôi biết các người lấy số đan dược kia ở đâu, chúng tôi sẽ bỏ qua cho hai người”.

Chẳng ai ngờ được hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống này muốn mang hai người phụ nữ đi bởi vì trong tay họ có đan dược.

Lúc này, đám lính canh phòng của Hoàng tộc cũng đều sợ ngây người.

Ở trong mắt họ, đan dược chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giống như lời của người đàn ông mặc trang phục truyền thống, hiện giờ thầy luyện đan có thể luyện chế ra đan dược đã sớm tuyệt tích rồi.

Hai cô gái này còn trẻ như vậy sao có thể luyện chế ra được đan dược?

Nhưng cô gái nhỏ tuổi hơn lại lập tức nóng nảy, vội vàng nói: “Hai chú à, tôi nói đều là sự thật, đan dược chúng tôi bán trước

đây đều là do tôi luyện chế. Nếu các người không tin, tôi có thể luyện chế ngay trước mặt các người”.

Nghe vậy, hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống không còn vẻ mặt khinh thường nữa, mà vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Nhìn dáng vẻ của cô gái trẻ tuổi không giống như đang nói láo, chẳng lẽ đan dược thật sự do cô ta luyện chế?

Nhưng cô ta thật sự còn quá trẻ!

Chương 2414:

Hơn nữa, thầy luyện đan đã tuyệt tích mấy trăm năm trước, hiện giờ đan dược trên đời đều là đan dược các thầy luyện đan luyện chế từ mấy trăm năm trước.

Nếu như cô gái này thật sự có thể luyện chế được đan dược, có thể tưởng tượng sẽ gây chấn động thế giới đến mức nào.

“Cô cho là chúng tôi dễ gạt như vậy sao?”

Hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống thoáng liếc nhau, tên cầm đầu nhất thời giận dữ, di chuyển bước chân, nháy mắt đã lao tới trước mặt cô gái.

“Tôi…”

Cô gái vừa định nói, lại bị người đàn ông mặc chém một chưởng, hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Uyển!”

Cô gái khác sắc mặt lập tức thay đổi, hét lớn một tiếng.

“Đi!”

Tên vừa đánh ngất Tiểu Uyển lập tức xốc cô ta lên, xoay người rời đi, người đàn ông còn lại nhanh chóng đuổi theo.

Sau mấy giây ngắn ngủi, hai người đã hoàn toàn biến mất.

Đám lính canh cửa đều mặt mày đờ đẫn.

“Dương Thanh, cậu mau ra đây! Phùng Tiểu Uyển bị người khác đưa đi rồi!”

Người phụ nữ trẻ ôm đứa bé trai sơ sinh gấp đến độ ứa nước mắt, hét to một tiếng tan nát cõi lòng vọng vào trong Hoàng phủ.

Cô gái trẻ tuổi bị đưa đi không phải ai khác, chính là Phùng Tiểu Uyển.

Mà cô gái đang ôm bé trai sơ sinh, chính là Ngải Lâm.

Lúc đầu sau khi đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan, Dương Thanh đã bảo người thân bên cạnh đều rời khỏi Yến Đô, kết quả cuộc đại chiến kia đã hấp dẫn Black Doctor tới, Dương Thanh suýt nữa chết trận, dù còn sống nhưng lại mất trí nhớ.

Khi Mã Siêu một mình tới Ninh Châu tìm Dương Thanh lại bị Hoàng tộc họ Phùng là một trong các Hoàng tộc cổ xưa đưa đi, đến nay Ngải Lâm vẫn không biết anh ta đang ở đâu.

Nếu không nhờ ba ngày trước chuyện ở Hoàng thành Thượng Quan đã truyền khắp Chiêu Châu thì Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển cũng không biết hiện giờ Dương Thanh đang ở đây.

Ngay sau khi Ngải Lâm hét lớn một tiếng, Dương Thanh đang tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh ở mật thất nháy mắt mở hai mắt ra.

“Cậu Thanh, bên ngoài có hai người tự xưng là bạn của cậu…”

Thượng Quan Hoàng cũng mới vừa đến cửa mật thất, chỉ là lão ta còn chưa dứt lời, Dương Thanh đã biến mất.

Cảm nhận được sát khí mạnh mẽ tràn ngập quanh cơ thể Dương Thanh, Thượng Quan Hoàng lộ vẻ sợ hãi.

Hoàng phủ rất lớn, chờ khi lính canh phòng ở cửa tới nói cho lão ta biết chuyện gì đã xảy ra, tất cả đều trễ rồi.

“Nhu Nhu, hình như cậu Thanh tức giận rồi, làm sao đây?”

Thượng Quan Hoàng nhìn về Thượng Quan Nhu ở bên cạnh, trong lòng thấp thỏm không yên.

Thượng Quan Nhu khẽ lắc đầu, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm trọng: “Hai cô gái bên ngoài nhất định là người vô cùng quan trọng bên cạnh cậu Thanh”.

Đúng lúc này, một tên lính canh phòng hốt hoảng chạy tới, vội vàng nói: “Hoàng Chủ, có hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đang truy đuổi hai cô gái kia, ngay vừa rồi hai kẻ đó đã đưa một cô gái đi”.

“Cái gì?”

Chương 2415:

Thượng Quan Hoàng lập tức thay đổi sắc mặt, tức giận nói: "Sao các người không ngăn cản?"

Sau khi nói ra những lời này, lão ta mới ý thức được lời nói của mình có vấn đề thế nào. Đối phương là hai cao thủ bán bộ Thần Cảnh, chỉ bằng lực lượng canh phòng của Hoàng thành thì sao có thể ngăn được?

Tên lính gác mặt đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi, không biết phải nói gì.

Vẫn là Thượng Quan Nhu lên tiếng: "Lui xuống trước đi!"

Chờ sau khi lính canh phòng rời đi, Thượng Quan Nhu trịnh trọng nói: "Chẳng trách cậu Thanh lại tức giận như vậy, xem ra có người mang bạn của cậu ấy đi rồi".

"Nhưng rốt cuộc đối phương là ai, lại phái hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đi bắt một cô gái, hơn nữa cô gái này còn có quan hệ với cậu Thanh".

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới vội ra lệnh: "Thông báo phong tỏa Hoàng thành, nhất định phải tìm ra hai người kia".

Dứt lời, lão ta nhìn về phía Thượng Quan Nhu, nói: "Nhu Nhu, dẫu sao bạn của cậu Thanh cũng bị người ta đưa đi từ Hoàng tộc chúng ta, ông sợ chuyện này sẽ khiến cậu Thanh giận cá chém thớt lên Hoàng tộc".

Thượng Quan Nhu lắc đầu: “Ông nội yên tâm đi, cậu Thanh không phải người như vậy, chuyện cần làm gấp bây giờ là nghĩ cách tìm ra hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh kia”.

“Được!”

Khi hai ông cháu còn đang suy đoán hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh kia là ai, Dương Thanh đã xuất hiện ở cửa Hoàng phủ.

“Chị Lâm!”

Thấy Ngải Lâm sắc mặt vô cùng tiều tụy, Dương Thanh nhất thời tức giận đến phát điên.

Trong ấn tượng của anh, Ngải Lâm là một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, mà bây giờ sắc mặt tiều tụy, quần áo trên người cũng có thể thấy rõ là đã mặc rất lâu rồi chưa thay.

Chắc chắn cô ấy đã gặp phải phiền phức rất lớn nên mới trở thành dáng vẻ này.

“Dương Thanh!”

Thấy Dương Thanh, Ngải Lâm lập tức nước mắt rơi như mưa, khóc nói: “Mau, cậu mau đi cứu Tiểu Uyển, Tiểu Uyển bị người ta đưa đi rồi”.

“Được!”

Dương Thanh không kịp hỏi han chuyện cũ, cơ thể thoắt cái đã biến mất, sau đó âm thanh như sấm vang vọng khắp Hoàng phủ: “Phiền Hoàng Chủ chăm sóc bạn thân của tôi!”

Chờ khi mọi người lấy lại tinh thần, Dương Thanh đã sớm rời đi.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn cao cấp nào đó ở trong Hoàng thành, hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống mang một cô gái trẻ tuổi đi thẳng lên phòng Chí Tôn.

Phòng Chí Tôn là phòng cao cấp nhất trong khách sạn cao cấp nhất ở Hoàng thành Thượng Quan.

Bốn phía phòng khách đều ghép bằng từng mảnh thủy tinh hình cung, có thể nhìn thấy vẻ đẹp muốn màu muôn vẻ của Hoàng thành.

Lúc này, một thanh niên đang ngồi trên ghế bập bênh bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua kính thủy tinh, rải lên trên người anh ta, anh ta nhắm mắt lại, mặt đầy thích thú.

“Điện hạ, dẫn người tới rồi!”

Hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống mang Phùng Tiểu Uyển đang hôn mê tới.

“Hử?”

Nghe lời người đàn ông mặc trang phục truyền thống, thanh niên kia mới mở mắt ra, thốt ra một tiếng đầy nghi ngờ, ánh mắt dừng trên người Phùng Tiểu Uyển, sau đó hơi cau mày.

“Tôi bảo các người tìm đan dược, các người lại mang một cô gái về cho tôi làm gì?”

Chương 2416

CHương 2416:

Người đàn ông trẻ tuổi lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ còn không rõ bổn vương không gần nữ sắc sao?”

Hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống không nhịn được run lên, người cầm đầu lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó vội vàng nói: “Điện hạ, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi mang cô gái này về là bởi vì cô ta có thể luyện chế được đan dược”.

Sắc mặt người đàn ông trẻ tuổi càng thêm âm trầm: “Vũ Đào, có phải ông cho rằng bổn vương là kẻ ngu si đần độn đúng không?”

Lúc này, luồng khí thế võ đạo Thần Cảnh hậu kỳ tản ra quanh người đàn ông trẻ tuổi.

Anh ta chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng thực lực đã đạt tới cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ, thiên phú võ đạo như vậy, dõi mắt khắp Chiêu Châu cũng là tồn tại hàng đầu.

Nhưng lúc này, hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống có thực lực vượt xa anh ta lại sợ hãi bất an, vội vàng quỳ gối xuống đất.

“Điện hạ, trước đó người bán ra mười viên đan dược duy nhất chính là cô gái này, chúng tôi vất vả lắm mới tìm được cô ta, vốn định tìm thêm đan dược trên người cô ta, nhưng kết quả lại không tìm được. Cô ta nói tất cả đan dược đều do cô ta tự

luyện chế, cho nên chúng tôi mới mang cô ta đến đây trước, cho dù cô ta có thể luyện chế được đan dược hay không thì ít nhất cũng có thể tìm được tung tích của đan dược".

Hai người đàn ông mặc trang phục truyền thống vội vàng giải thích.

Thật ra khi Phùng Tiểu Uyển nói số đan dược kia đều là tự cô ta luyện chế, bọn họ đã tin rồi.

Thậm chí bọn họ đánh ngất Phùng Tiểu Uyển ngay trước mặt mọi người, ra vẻ không tin cũng chỉ vì lo lắng chuyện Phùng Tiểu Uyển có thể luyện chế đan dược bị bại lộ.

Nhưng trước mặt thanh niên này, bọn họ lại không dám nói như vậy.

Nghe bọn họ giải thích, sắc mặt người thanh niên hơi dịu đi, sau đó nói: "Đánh thức cô ta đi, xem rốt cuộc cô ta lấy được những viên đan dược đó ở đâu".

"Dạ!"

Thoáng cái Phùng Tiểu Uyển đã tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế.

"Đây là đâu?"

Phùng Tiểu Uyển nhất thời còn chưa tỉnh táo lại, mặt đầy sợ hãi hỏi.

Chẳng mấy chốc ký ức đã dần dần hiện lên trong đầu cô ta, lúc này cô ta mới nhớ ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh tên Vũ Đào kia bỗng bước từng bước tới gần Phùng Tiểu Uyển, vừa đi vừa nói: "Rốt cuộc cô lấy được số đan dược đã bán ra kia ở đâu? Mau nói đi, nếu không tôi sẽ lột sạch cô, rồi ném xuống từ đây!"

Vẻ mặt Vũ Đào vô cùng hung hăng, Phùng Tiểu Uyển suýt chút nữa bị dọa sợ phát khóc. Từ nhỏ cô ta đã lớn lên trong thôn cùng ông nội, sau này được Dương Thanh đưa tới Yến Đô, mới dần dần tiếp xúc với một số người ngoài.

Cô ta nào đã từng chứng kiến tình cảnh thế này, nên không ngừng lui về phía sau, lui đến kính thủy tinh hình vòng cung. Cô ta hét lên một tiếng, nhìn xuống dưới mới ý thức được nơi mình đang ở cao đến thế nào.

Nếu thật sự bị ném xuống, nhất định sẽ tan xương nát thịt.

"Số đan dược kia đều do tôi tự luyện chế, tôi nói đều là sự thật!"

"Nếu các người không tin, có thể chuẩn bị một ít dược liệu cho tôi, bây giờ tôi sẽ luyện chế cho các người".

Phùng Tiểu Uyển sợ đến sắp khóc, vội vàng cầu xin.

"Hừ! Còn dám mạnh miệng!"

Chương 2417:

Vũ Đào giận dữ quát một tiếng, đưa tay bóp cổ Phùng Tiểu Uyển, làm ra vẻ như muốn ném cô ta ra ngoài từ cửa sổ.

“Chờ một chút!”

Lúc này, người thanh niên vẫn luôn ngồi trên ghế bập bênh bỗng nhiên lên tiếng, lạnh mặt nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển: “Cô nói, số đan dược kia đều do cô luyện chế?”

Người đàn ông trẻ tuổi vốn không tin, nhưng sau khi Phùng Tiểu Uyển chính miệng nói ra là cô ta luyện chế đan dược, thì anh ta lại tin.

Anh ta chỉ nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Phùng Tiểu Uyển, trong tình cảnh này, cô ta hoàn toàn không thể nói dối được.

Như vậy nói cách khác, Phùng Tiểu Uyển thật sự biết luyện chế đan dược!

“Nếu cô dám lừa tôi, tôi chẳng những cởi sạch cô ra còn sẽ khiến cô phải chịu nỗi nhục nhã lớn nhất, sau đó ném cô ra ngoài từ cửa sổ”, người đàn ông trẻ tuổi uy hiếp.

“Là tôi, thật sự là tôi luyện chế đan dược. Nếu anh không tin, bây giờ tôi sẽ viết ra mấy loại dược liệu cho các người, các người mua về giúp tôi, tôi sẽ luyện chế ngay trước mặt các người”.

Trên khuôn mặt nhỏ nhặn xinh đẹp của Phùng Tiểu Uyển đầy vẻ sợ hãi.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể bị cởi sạch ném xuống, cô ta đã cảm thấy vô cùng sợ hãi rồi.

“Thả cô ta ra!”

Người đàn ông trẻ tuổi ra lệnh, sau đó nói tiếp: “Cô viết dược liệu cần thiết ra đi, chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ, chính là loại đan dược cô bán ra lúc trước ấy, chỉ cần cô có thể luyện chế ra một viên, tôi sẽ bỏ qua cho cô”.

Phùng Tiểu Uyển vội vã viết ra ba mươi mấy loại dược liệu, trong đó đa số dược liệu đều là loại rất phổ biến như đương quy, nhân sâm vân vân… Nhưng có ba loại dược liệu lại chưa từng nghe nói tới.

“Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền, những thứ này cũng là dược liệu à?”

Người đàn ông trẻ tuổi cất tiếng hỏi.

Sở dĩ hỏi ba loại dược liệu này là vì anh ta chưa từng nghe nói tới.

Phùng Tiểu Uyển vội gật đầu: “Đều là dược liệu mới phát hiện, rất hiếm thấy, cũng rất khó mua được trên thị trường, nhưng nó có thật”.

Tuy người đàn ông trẻ tuổi hơi nghi ngờ, nhưng không nói thêm gì, mà ra lệnh cho người dưới đi mua dược liệu.

Chẳng mấy chốc, hai người đã mang theo một túi dược liệu lớn trở về, đầu tiên Vũ Đào nhìn Phùng Tiểu Uyển một cái, sau đó mới nói với người thanh niên: "Điện hạ, không mua được Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền, những dược liệu khác đều có đủ cả".

Người thanh niên cau mày, lạnh lùng nói: "Tôi bảo các người chuẩn bị đủ dược liệu, bây giờ các người lại nói với tôi là còn thiếu?"

Nghe thấy câu này, Vũ Đào và người còn lại đều thay đổi sắc mặt, Vũ Đào lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng nói: "Điện hạ, chúng tôi đã sử dụng tất cả các mối quan hệ rồi, cả thế giới đều đang tìm kiếm ba loại dược liệu này, nhưng thần y của Hoàng tộc họ Vũ chúng tôi lại nói ba loại dược liệu này hoàn toàn không tồn tại".

Những người này đến từ Hoàng tộc họ Vũ, một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Mà thân phận của người thanh niên kia càng cao quý hơn, một trong những đứa cháu của Vũ Hoàng, Vũ Tử Dịch.

Nghe thấy lời của thuộc hạ, sắc mặt Vũ Tử Dịch lập tức trở nên cực kỳ u ám, nhìn Phùng Tiểu Uyển bằng đôi mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi: "Cô chơi tôi à?"

"Không có, tôi thật sự không lừa các ngươi, ba loại dược liệu Ngân Quang Căn, Lãnh Xà Giáp, Bạch Long Bảo Tuyền này

thật sự tồn tại mà, trên núi sau thôn Ngô Gia chúng tôi có đấy.”

Phùng Tiểu Uyển lập tức cuống lên, vội vàng giải thích.

Cũng không phải cô ta đùa giỡn Vũ Tử Dịch, mà thật sự có ba loại dược liệu này. Lúc còn ở thôn Ngô Gia, từ nhỏ cô ta đã đi theo ông nội ra núi sau thôn hái thuốc.

Chương 2418:

Chẳng những thế, lúc trước, ông nội của Phùng Tiểu Uyển còn từng nuôi cấy rất nhiều dược liệu quý hiếm trên núi sau thôn Ngô Gia.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Phùng Tiểu Uyển, Vũ Tử Dịch lập tức nhíu mày, anh ta tự thấy mình nhìn người rất chuẩn, Phùng Tiểu Uyển không nói dối, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Anh ta cảm thấy Phùng Tiểu Uyển không giống đang nói dối, sau khi im lặng một lúc, anh ta cau mày nói: "Ba loại dược liệu cô nói có còn tên khoa học khác không?"

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Từ nhỏ tôi đã lớn lên trong thôn với ông nội, cũng không rõ những dược liệu này ở bên ngoài còn có tên khác không, nhưng trước đây lúc tôi ở Yến Đô, từng nhìn thấy ba loại dược liệu này trong tiệm thuốc Đông y".

"Đúng rồi, các người có thể liên lạc với tiệm thuốc Đông y Bản Thảo Đường ở Yến Đô, trong tiệm của bọn họ có mấy loại dược liệu này, nhưng giá có hơi đắt".

Vũ Tử Dịch lập tức ra hiệu, cấp dưới của anh ta bắt đầu liên lạc ngay, chẳng mấy chốc, đối phương nhận được tin tức, gật đầu với Vũ Tử Dịch: "Điện hạ, đã xác nhận rồi, Bản Thảo Đường của Yến Đô thật sự có ba loại dược liệu này".

“Nhưng hình như ba loại dược liệu này rất ít dùng đến, trước mắt chỉ có Bản Thảo Đường có, rất khó mua được ở những nơi khác”.

Sau khi nghe cấp dưới báo cáo, vẻ tàn nhẫn trong mắt Vũ Tử Dịch dần biến mất, lúc nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển, ánh mắt anh ta như đang nhìn một kho báu.

“Cô yên tâm, sau khi cô đi theo Hoàng tộc họ Vũ của tôi, chỉ cần tập trung luyện chế đan dược cho Hoàng tộc họ Vũ, tôi chắc chắn sẽ không đối xử tệ với cô”.

Giọng điệu của Vũ Tử Dịch trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Anh ta là một trong mấy đứa cháu ruột của Vũ Hoàng, sau này có thể kế thừa Hoàng vị, nếu Phùng Tiểu Uyển thật sự có thể luyện chế đan dược, chỉ cần anh ta khống chế được Phùng Tiểu Uyển trong tay, tương lai anh ta chắc chắn sẽ có tiền đồ vô lượng.

Phùng Tiểu Uyển đỏ mắt nhìn Vũ Tử Dịch: “Xin anh đừng mang tôi đi, chỉ cần anh thả tôi ra, tôi có thể đồng ý sau này luyện chế được đan dược đều sẽ ưu tiên bán cho anh”.

Từ sau khi ông nội mất, cô ta đã đi theo Dương Thanh đến Yến Đô, bây giờ trong mắt cô ta, Dương Thanh chính là anh trai ruột của mình, cô ta thật sự không muốn rời xa anh.

Quan trọng nhất là với hiểu biết của cô ta về Dương Thanh, nếu cô ta bị Vũ Tử Dịch đưa đi, anh chắc chắn sẽ mạo hiểm đi cứu cô ta.

Dù cô ta không biết Hoàng tộc họ Vũ đại diện cho điều gì, nhưng có thể nhìn ra thân phận không tầm thường của những người này từ trong sự kiêu ngạo của bọn họ, ngay cả Hoàng tộc Thượng Quan bọn họ cũng không coi ra gì.

Nếu vì cô ta mà Dương Thanh xảy ra xung đột với Hoàng tộc họ Vũ, cô ta chắc chắn sẽ rất áy náy.

Vũ Tử Dịch phái người đi tìm người bán ra đan dược là vì có được đan dược, bây giờ nếu đã biết Phùng Tiểu Uyển có thể luyện chế ra đan dược, sao có thể dễ dàng để cô ta rời đi?

“Cô có biết thân phận của tôi là gì không? Dám từ chối tôi, cô có từng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng đến mức nào chưa?”, ánh mắt Vũ Tử Dịch dần trở nên lạnh lẽo.

Đồng thời, hơi thở võ đạo Thần Cảnh hậu kỳ cũng chậm rãi tản ra từ trên người anh ta, chớp mắt một cái đã bao phủ lấy Phùng Tiểu Uyển.

Thoáng chốc, Phùng Tiểu Uyển cảm thấy hai vai như có một ngọn núi lớn đè xuống, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

“Tôi xin anh đấy, đừng đưa tôi đi có được không? Tôi đồng ý với anh sau này mỗi tháng đều sẽ luyện chế đan dược, lấy một phần ra đưa cho anh, chỉ xin anh đừng đưa tôi đi”, Phùng Tiểu Uyển luôn miệng cầu xin.

Khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn ở cùng Ngải Lâm, bây giờ Mã Siêu mất tích, khó khăn lắm mới có được tin tức của Dương Thanh, nếu lúc này cô ta bị đưa đi, Ngải Lâm phải làm sao đây?

Lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa phòng, Vũ Tử Dịch cau mày, không đợi anh ta lên tiếng, Vũ Đào đã đi mở cửa.

Vũ Đào vừa mở cửa đã thấy hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ đứng trước cửa, ông ta lập tức cau mày, lạnh lùng hỏi: “Các người tìm ai?”

Hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ không đáp lời, đưa mắt nhìn vào trong phòng, khi nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển, bọn họ lập tức vui vẻ nói: “Tìm thấy rồi!”

Chương 2419:

Sau khi Vũ Tử Dịch nghe được lời hai người ở ngoài cửa nói xong thì lập tức nhíu mày.

“Các người là người của Hoàng tộc Thượng Quan à?”

Vũ Đào thấy Vũ Tử Dịch nhíu mày, lập tức chất vấn hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ ngoài cửa.

Hai người vừa nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển đã nói là tìm được rồi. Mà bọn họ lại bắt cô ta đi từ cửa của Hoàng tộc Thượng Quan ra, vậy hai người này tất nhiên là người của Hoàng tộc Thượng Quan rồi.

“Cô Uyển, chúng tôi là người của Hoàng tộc Thượng Quan. Cô yên tâm, có chúng tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu bất kỳ tổn thương nào”.

Một cao thủ Hoàng tộc cung kính nói, dù vậy vẫn có phần ngạo nghễ.

Bọn họ biết Phùng Tiểu Uyển là em gái của Dương Thanh nên tất nhiên vô cùng cung kính, nhưng hoàn toàn không để ý tới Vũ Đào và một cao thủ Hoàng tộc họ Vũ khác.

Hai cao thủ Hoàng tộc bước luôn vào phòng, lạnh lùng nói: “Cô Uyển là khách quý của Hoàng tộc Thượng Quan chúng tôi. Nếu các người thức thời thì thả cô ấy ra. Nếu không, các

người có thể rời khỏi Hoàng thành được không là chuyện hết sức khó nói đấy".

Hai người hoàn toàn không ý thức được cao thủ Hoàng tộc họ Vũ đứng trước mặt bọn họ lúc này là tồn tại thế nào.

Sắc mặt Vũ Đào và cao thủ khác thâm trầm đáng sợ. Bọn họ là cao thủ Hoàng tộc họ Vũ, đã bao giờ bị người ta khinh thường như vậy chứ?

Bây giờ, bọn họ bị hai người của Hoàng tộc họ Thượng Quan miệt thị như vậy thì rất tức giận.

"Cút ra ngoài!"

Vũ Đào đột nhiên tức giận quát một tiếng, đồng thời trên người ông ta phát ra một uy lực võ đạo đáng sợ.

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan vừa rồi còn định ra tay chợt đờ mặt ra.

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân buốt giá, một cảm giác ớn lạnh từ dưới lòng bàn chân xông lên thẳng lên đỉnh đầu.

"Các người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, ở đây là Hoàng thành Thượng Quan, tôi khuyên các người đừng hành động thiếu suy nghĩ".

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan nói với vẻ nghiêm trọng: "Cô Uyển là khách quý của Hoàng Chủ chúng tôi. Nếu cô ấy có gì sơ suất, chúng tôi sẽ không tiện ăn nói".

“Ha ha!”

Vũ Đào cười lạnh: “Ông đang uy hiếp tôi à?”

“Đây không phải uy hiếp mà là cảnh cáo!”, cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan nói.

Thật ra ông ta cũng sợ nhưng là cao thủ Hoàng tộc, giải cứu Phùng Tiểu Uyển là nhiệm vụ của bọn họ. Cho dù bọn họ có chết cũng tuyệt đối không thể lùi bước.

Một cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan khác cũng nói: “Chúng tôi đã báo tin cô Uyển ở đây cho Hoàng Chủ biết rồi. Chắc không tới năm phút, cả tòa nhà lớn này đều sẽ bị mười mấy cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng thành bao vây, tốt nhất các người nên suy nghĩ kỹ đi”.

Trước đó bọn họ nhận được tin tức Phùng Tiểu Uyển – em gái cậu Thanh có thể bị hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đi, vốn còn không để ý lắm. Nhưng sau khi đối mặt với hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ, bọn họ mới ý thức được thực lực của đối phương thật sự rất mạnh.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, ngay cả Lý Trọng là Siêu Phàm Cảnh còn bị Dương Thanh đánh bại, vậy có gì phải sợ hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trước mắt này?

“Nếu các người muốn chết, vậy tôi sẽ giúp các người được toại nguyện!”

Vũ Đào nghiến răng nói, sau đó từ trên người ông ta phát ra một sát ý mãnh liệt.

Hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan chỉ là Thần Cảnh sơ kỳ, rõ ràng không thể nào so sánh được với cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Hơn nữa, bọn họ đối mặt là hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nếu đối phương thật sự muốn giết bọn họ, bọn họ không có khả năng chống trả.

Chương 2420:

“Chờ đã!”

Vào lúc Vũ Đào chuẩn bị ra tay, một giọng nói thản nhiên đột nhiên vang lên.

Vũ Tử Dịch vẫn im lặng nãy giờ chợt lạnh lùng nhìn hai cao thủ Hoàng tộc họ Thượng Quan, cao ngạo nói: “Các người nói cho Hoàng Chủ của các người biết tôi là Vũ Tử Dịch của Hoàng tộc họ Vũ. Chúng tôi nhất định phải dẫn cô gái này đi. Nếu lão ta muốn đòi lại cô gái này thì tới Hoàng tộc họ Vũ mà đòi”.

Tất nhiên hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan đã từng nghe nói về Hoàng tộc họ Vũ, cả Chiêu Châu cũng chỉ có một Hoàng tộc họ Vũ, đó chính là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Có người nói trong Hoàng tộc họ Vũ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Mà người thanh niên trước mắt này lại họ Vũ, trẻ tuổi như vậy đã là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ. Bên cạnh anh ta còn có hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh bảo vệ, đủ để chứng minh thân phận của anh ta rất cao.

Mặt hai cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan lập tức biến sắc.

“Được, chúng tôi sẽ chuyển lời!”

Hai người nhìn nhau, sau đó cao thủ dẫn đầu nói.

Cũng không phải bọn họ sợ chết mà thân phận của Vũ Tử Dịch quá đặc biệt. Dù sao anh ta cũng là người dòng chính của Hoàng tộc cổ xưa, hơn nữa còn có địa vị rất cao.

Nếu bọn họ tự ý quyết định đắc tội Hoàng tộc họ Vũ, sẽ là đả kích cực lớn đối với Hoàng tộc Thượng Quan.

Hai người vừa định rời đi, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: “Cho dù anh là người của Hoàng tộc họ Vũ cũng chẳng có lý do gì cướp cô gái lương thiện ở Hoàng thành tôi chứ?”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều nhìn về phía cô gái trẻ đang bước nhanh tới.

Vũ Tử Dịch hơi nheo mắt, nhìn về phía Thượng Quan Nhu đang dẫn người đến.

Không ngờ anh ta mơ hồ cảm nhận được áp lực võ đạo trên người Thượng Quan Nhu, điều này làm anh ta vô cùng chấn động.

Anh ta là cháu của Vũ Hoàng nắm giữ thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù ở bên trong Hoàng tộc họ Vũ vẫn được xem là có thiên phú võ đạo vô cùng xuất chúng.

Nhưng cô gái trước mắt này không kém hơn anh ta bao nhiêu, không ngờ đã nắm giữ cảnh giới võ thuật Thần Cảnh trung kỳ.

Cho dù thực lực của Thượng Quan Nhu kém hơn anh ta nhưng dù sao cô ta xuất thân từ Hoàng tộc Thượng Quan có thực lực kém hơn Hoàng tộc họ Vũ rất nhiều, điều này cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

Thượng Quan Nhu trẻ tuổi như vậy lại nắm giữ thực lực Thần Cảnh trung kỳ, cho dù ở trong Hoàng tộc họ Vũ cũng được xem là thiên tài võ đạo.

"Chị Nhu!"

Phùng Tiểu Uyển nhìn thấy Thượng Quan Nhu thì lập tức ngạc nhiên.

Ban đầu khi còn ở Yến Đô, Thượng Quan Nhu vì muốn qua lại thân thiết với Dương Thanh đã chủ động tiếp cận người bên cạnh anh. Phùng Tiểu Uyển được anh nhận làm em gái, tất nhiên cô ta cũng làm quen.

Thượng Quan Nhu cười dịu dàng với Phùng Tiểu Uyển: "Tiểu Uyển, chị đã thông báo với anh Thanh rồi, anh ấy tới ngay thôi. Em cứ yên tâm, có bọn chị ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương tới em".

Sau khi Phùng Tiểu Uyển nhìn thấy Thượng Quan Nhu đã rất vui mừng, nhưng nghĩ đến thân phận của Vũ Tử Dịch, tâm trạng trở nên vô cùng nặng nề.

"Anh ơi, anh thả tôi ra đi. Chúng ta vẫn theo như lời đã nói trước đó, sau này hàng tháng tôi đều sẽ luyện đan dược giúp anh".

Phùng Tiểu Uyển vội vàng nhìn về phía Vũ Tử Dịch nói.

Thượng Quan Nhu nghe thấy Phùng Tiểu Uyển nói vậy thì lập tức kinh ngạc. Cô ta là người thừa kế Hoàng vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan, tất nhiên hiểu rõ đan dược có ý nghĩa thế nào.

Khi cô ta ở Yến Đô đã biết được Phùng Tiểu Uyên có y thuật rất giỏi, chẳng lẽ còn có thể chế luyện đan được nữa sao?

Chương 2421:

Cô ta đột nhiên hiểu được vì sao Vũ Tử Dịch muốn dẫn Phùng Tiểu Uyển đi. Tất nhiên là anh ta đã phát hiện ra Phùng Tiểu Uyển biết luyện đan được.

Nếu vậy, cô ta càng không thể để cho Vũ Tử Dịch dẫn Phùng Tiểu Uyển đi được.

Tiểu Uyển em không cần cầu xin anh ta. Có anh Thanh em ở đây, không ai đủ tư cách để em phải cầu xin cả. Thượng Quan Nhu nói.

Vũ Tử Dịch vẫn im lặng. Nhưng qua lời nói của Thượng Quan Nhu, anh ta đã nhận được vải tin tức quan trọng, có một người là anh trai của Phùng Tiểu Uyển rất được Hoàng tộc Thượng Quan coi trọng.

Bằng không trong tình huống người Hoàng tộc Thượng Quan đã biết thân phận của mình sao còn dám tranh cướp người với mình nữa.

Xem ra Hoang tộc họ Vũ qua khiêm tôn làm gia tộc bình thường thậm chí quên mất nên táng của Hoàng tộc cổ xưa mạnh tới mức nào.

Vũ Từ Dịch lạnh lùng nhìn Thượng Quan Nhu nói tiếp: “Tôi cho có một cơ hội xin lỗi bằng không tôi sẽ khiến có hiểu rõ kết quả đắc tội Hoàng tộc họ Vũ là thế nào!”

Thượng Quan Nhu xem thường khi thấy Vũ Tử Dịch cao ngạo như vậy. Cô ta tất nhiên hiểu rõ nền tảng của Hoàng tộc cổ xưa nhưng càng hiểu rõ sức mạnh của Dương Thanh hơn.

Chủ yếu nhất là cô ta cho rằng thế lực phía sau Dương Thanh còn vượt xa Hoàng tộc cổ xưa.

Nếu đã vậy, sao cô ta có thể xin lỗi Vũ Tử Dịch được?

Thượng Quan Nhu cười lạnh: "Tôi biết Hoàng tộc họ Vũ có nền tảng sâu xa, cũng biết anh có địa vị rất cao, nhưng vậy thì sao chứ? Chỗ này là khu vực Hoàng tộc Thượng Quan quản lý, còn chưa tới lượt người ngoài như anh tới phách lối".

"Tiểu Uyển không chỉ là em gái của cậu Thanh mà còn là em gái của Thượng Quan Nhu tôi. Bất kể là ai cũng đừng mong đưa em ấy ra khỏi Hoàng Thành!"

Cô ta vừa dứt lời, mấy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Sắc mặt Vũ Tử Dịch cực kỳ thâm trầm. Anh ta không sao ngờ được mình đường đường là cháu của chủ Hoàng tộc họ Vũ lại bị một người phụ nữ sỉ nhục như vậy.

Không sai, anh ta thấy người nào dám dùng thái độ cứng rắn với mình đều là sỉ nhục mình.

Vẻ mặt hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh anh ta cũng rất khó coi. Bọn họ là cao thủ Hoàng tộc họ Vũ, thường chỉ có bọn họ trách mắng người khác, nhưng bây giờ ông chủ của bọn họ lại bị người khác nói ngay trước mặt mọi người.

“Chị Nhu, chị không cần lo cho em đâu. Em đi với bọn họ tới Hoàng tộc họ Vũ một chuyến cũng được”.

Phùng Tiểu Uyển sốt ruột, vội nói.

Cô ta lương thiện, không muốn mình làm liên lụy tới Thượng Quan Nhu.

Qua cuộc nói chuyện của hai người, cô ta biết thực lực của Hoàng tộc Thượng Quan không bằng Hoàng tộc họ Vũ.

Đương nhiên, cô ta cũng không muốn liên lụy tới Dương Thanh.

May là Dương Thanh còn chưa tới. Nếu anh tới, có lẽ mâu thuẫn giữa hai bên càng lớn hơn.

“Tiểu Uyển, em đừng lo lắng, anh Thanh em chắc chắn sẽ không để em gặp phải chuyện gì đâu. Đừng nói chỉ là một đứa con cháu trong Hoàng tộc họ Vũ, cho dù là nhân vật trưởng bối của Hoàng tộc họ Vũ tới, anh Thanh em vẫn có thể bảo vệ em được bình yên”.

Thượng Quan Nhu nói với Phùng Tiểu Uyển.

Cho dù Vũ Tử Dịch tức giận nhưng lý trí bảo anh ta phải nén giận. Anh ta không cho rằng Thượng Quan Nhu sẽ là một người phụ nữ ngu xuẩn không có đầu óc, biết rõ thân phận của mình còn dám nói như vậy.

Vậy chỉ có thể chứng tỏ Thượng Quan Nhu không sợ hãi.

Chắc anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển cũng không lớn tuổi nhỉ?

Chương 2422:

Người có thể được Hoàng tộc Thượng Quan tôn trọng, xem là quý khách đã đủ chứng minh lai lịch của người này không nhỏ.

Hoàng tộc Thượng Quan vì người thanh niên kia mà thậm chí không nể mặt anh ta, chỉ có thể chứng minh thế lực phía sau anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển còn mạnh hơn Hoàng tộc họ Vũ.

Phóng tầm mắt ra khắp Chiêu Châu, dường như chỉ có các gia tộc Cổ Võ lánh đời có thế lực mạnh hơn Hoàng tộc họ Vũ.

Chẳng lẽ người đó là người của gia tộc Cổ Võ?

Vũ Tử Dịch nghĩ tới đây lại càng thấy nghiêm trọng hơn.

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc khi thấy Vũ Tử Dịch đột nhiên nén giận, càng đánh giá anh ta cao hơn.

Xem ra người này ở trong Hoàng tộc họ Vũ không hề đơn giản.

“Tiểu Uyển, qua đây!”

Thượng Quan Nhu nói với Phùng Tiểu Uyển.

Cho dù Phùng Tiểu Uyển không muốn liên lụy tới Thượng Quan Nhu nhưng hiểu rõ lúc này mình nên nghe theo lời của cô ta, sau khi dè dặt liếc nhìn Vũ Tử Dịch lại bước nhanh về phía cô ta.

Nhưng Phùng Tiểu Uyển vừa bước tới, đã bị hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh do Vũ Tử Dịch dẫn đến cản đường.

“Anh không chịu thả người à?”

Thượng Quan Nhu nghiêm giọng hỏi.

Dựa theo tính toán của cô ta, Dương Thanh cũng sắp đến rồi.

Vũ Tử Dịch không trả lời Thượng Quan Nhu, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển đang hoảng hốt lo sợ: “Tốt nhất cô nên suy nghĩ cho kỹ. Nếu cô đi theo tôi tới Hoàng tộc họ Vũ, sau này không ai có thể bắt nạt được cô, tôi còn có thể cho cô hưởng vinh hoa phú quý không hết”.

Phùng Tiểu Uyển tin tưởng có Dương Thanh ở đây sẽ không để cho người khác bắt nạt mình, cũng không cần vinh hoa phú quý. Cô ta chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Vì vậy, cô ta lắc đầu mà không chút do dự: “Anh à, xin lỗi, tôi không muốn tới Hoàng tộc họ Vũ, hi vọng anh có thể thả cho tôi rời đi!”

Vũ Tử Dịch duy trì sự im lặng, thỉnh thoảng híp mắt, trong đôi mắt kia đầy vẻ nhìn xa trông rộng.

Thật lâu sau, anh ta lắc đầu: “Cô phải đi với tôi tới Hoàng tộc họ Vũ!”

Lời này vừa nói ra, mặt Thượng Quan Nhu biến sắc. Phùng Tiểu Uyển đầy sợ hãi: “Anh à, chỉ cần anh thả cho tôi rời đi, điều tôi hứa với anh chắc chắn sẽ làm được!”

Cho dù Vũ Tử Dịch hơi lo lắng anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển có bối cảnh gia tộc Cổ Võ nhưng cô ta biết luyện đan dược đã khiến tất cả lo lắng tan thành mây khói.

Bởi vì bây giờ trên thế giới này, cho đến hiện nay, anh ta chỉ biết Phùng Tiểu Uyển là thầy luyện đan đầu tiên có thể luyện đan dược. Nếu truyền tin tức này truyền ra, sợ là sẽ gây chấn động toàn thế giới.

Thực lực của Hoàng tộc cổ xưa rất mạnh, cho dù đối mặt với gia tộc Cổ Võ bình thường, bọn họ vẫn không sợ.

Cho dù anh Thanh của Phùng Tiểu Uyển thật sự là người gia tộc Cổ Võ, anh ta cũng phải đưa cô ta đi.

“Dẫn đi!”

Vũ Tử Dịch không muốn nói nhiều nên lập tức ra lệnh. Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh vung tay đánh ngất Phùng Tiểu Uyển rồi đỡ cô ta, muốn rời đi.

Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh khác đi theo sát bên cạnh Vũ Tử Dịch, tính rời đi.

Cho dù Thượng Quan Nhu dẫn đến đây rất nhiều cao thủ nhưng hai người bên cạnh Vũ Tử Dịch đều là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cao hơn Thượng Quan Hoàng một cấp, chỉ dựa vào đám người bọn họ không thể ngăn cản được đối phương.

“Anh không thể dẫn em ấy đi được!”

Chương 2423:

Thượng Quan Nhu kiên định ngăn cản ở cửa, những cao thủ Thần Cảnh cũng không lùi bước, tất cả đều cảnh giác nhìn đám người Vũ Tử Dịch.

Vũ Tử Dịch giậm chân, trong mắt lóe lên sát khí: “Tôi cho các người mười giây, một là cút ngay, hai là chết!”

Từng giây trôi qua, Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy một áp lực cực lớn ép cho cô ta không thở nổi.

Những cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan cũng có cảm giác như vậy, tất cả đều không dám thở mạnh.

“Tránh ra!”

Mười giây sắp đến, Thượng Quan Nhu cuối cùng nói với vẻ không cam lòng.

Không phải cô ta sợ mà rất lý trí. Dưới tình huống này, bọn họ không thể ngăn cản được đám người Vũ Tử Dịch. Một khi khai chiến, đối phương chỉ dựa vào một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng có thể giết sạch bọn họ.

Hơn nữa bên cạnh Vũ Từ Dịch còn có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh bản thân canh ta cũng có thực lực không tầm thường, đã đạt đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Vũ Từ Dịch không để ý tới Thượng Quan Nhu. bước nhanh rồi đi.

Mợt người đi theo sau lưng anh ta người còn lại vác Phùng Tiểu Uyển bước nhanh theo.

Phùng Quan Nhu căm tức nhìn theo bóng lưng của ba người nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể cầu mong Dương Thanh nhanh chóng chạy tới dây.

Nhưng đám người Vũ Tử Dịch tới cuối hành lang thì đột nhiên dừng lại.

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, “Thả em gài tôi ra!”

Có thể Thượng Quan Nhu đang căng ra vừa nghe được giọng nói này thì cuối cùng mới thà lỏng: “cuối cùng đã tới rồi!”

Đám người Vũ Tử Dịch đột nhiên dừng lại ở cuối hành lang, chỉ thấy một người trẻ tuổi đang chắn trước mặt ba người.

Người này không phải ai khác, chính là Dương Thanh vừa chạy từ Hoàng tộc Thượng Quan tới. Khi anh nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển bị một cao thủ vác trên vai, sắc mặt cực kỳ thâm trầm.

Hình như cảm nhận được Dương Thanh không đơn giản, hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đồng thời bước tới, bảo vệ ở hai bên Vũ Tử Dịch.

“Thả người ra!”

Dương Thanh bỗng nói, giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

Mà anh cũng nhìn chằm chằm vào Vũ Tử Dịch.

Vũ Tử Dịch khẽ nhíu mày, nhìn về phía Dương Thanh nói: “Cậu là anh Thanh mà cô gái này đã nhắc tới à?”

“Thả người ra!”

Dương Thanh không trả lời, lặp lại lần nữa.

Đồng thời, từ trên người anh đột nhiên tràn ngập ra một uy thế võ đạo đáng sợ.

Giờ phút này, Vũ Tử Dịch lập tức tái mặt. Không ngờ uy thế võ đạo từ trong cơ thể Dương Thanh phát ra đã làm anh ta cảm giác cả người buốt giá như rơi vào hố băng.

Lúc này không chỉ anh ta mà ngay cả hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng biến sắc.

Vũ Đào theo bản năng bước tới chắn trước mặt Vũ Tử Dịch, nghiêm giọng nói: “Cậu là cao thủ Siêu Phàm Cảnh?”

Vũ Tử Dịch chấn động khi nghe thấy Vũ Đào nói vậy.

Anh ta là người của Hoàng tộc họ Vũ, có thiên tài võ thuật nào mà chưa từng thấy?

Chương 2424:

Nhưng lúc này, anh ta lại gặp được một chàng trai trạc tuổi mình đã bước vào cảnh giới võ thuật Siêu Phàm Cảnh, điều này làm anh ta nhất thời khó có thể tiếp nhận được.

Vũ Đào và một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh khác cũng chấn động và hoảng sợ.

Nếu ở đây là Hoàng thành Vũ, cho dù bọn họ gặp phải cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng sẽ không hoảng sợ như vậy. Nhưng ở đây không phải là Hoàng thành Vũ.

Chủ yếu nhất là Dương Thanh trẻ tuổi như vậy đã nắm giữ cảnh giới võ thuật Siêu Phàm Cảnh, sao thân phận của anh có thể đơn giản được?

“Tôi là đời thứ ba dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ, Vũ Tử Dịch, không biết cậu là ai?”

Vũ Tử Dịch chợt hỏi.

Anh ta là con cháu dòng chính Hoàng tộc họ Vũ nên tố chất tâm lý vẫn rất tốt, dù sao anh ta cũng từng gặp cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Nếu ở trong Hoàng tộc họ Vũ, cho dù là cao thủ Siêu Phàm Cảnh gặp anh ta cũng phải gọi một tiếng “Điện hạ”.

Nhưng ở đây không phải là Hoàng tộc họ Vũ.

Dương Thanh nhíu mày: “Tôi bảo anh thả người, hình như anh không hiểu lời tôi nói à?”

Anh vốn không có thiện cảm với Hoàng tộc họ Vũ. Trước đây anh chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh sơ kỳ đã bị Vũ Vũ Lan nhà bọn họ uy hiếp. Nếu không phải Black Doctor tiêm cho anh liều thuốc siêu hoàn mỹ, lại có Phùng Tiểu Uyển cho anh ba viên đan dược tăng cường thực lực, sợ rằng bây giờ anh đã sớm chết ở Ninh Châu.

Tất nhiên anh sẽ không khách sáo với Vũ Tử Dịch.

Vũ Tử Dịch khẽ nhíu mày, không vui nói: “Cậu có vẻ quá kiêu ngạo nhỉ? Cậu bảo tôi thả người thì tôi thả người à?”

“Xem ra anh không muốn thả. Nếu vậy, tôi đành phải tự mình ra tay thôi!”

Dương Thanh vừa dứt lời thì sát khí trong mắt càng lộ rõ, từ trong cơ thể anh phát ra một uy thế võ đạo càng đáng sợ hơn, giống như núi lửa phun trào vậy.

“Cẩn thận!”

Vũ Đào đột nhiên hét lớn một tiếng.

Nhưng Vũ Đào nhắc nhở quá muộn. Khi ông ta vừa hô lên, Dương Thanh đã xuất hiện trước mặt tên cao thủ bán bộ Siêu

Phàm Cảnh đang vác Phùng Tiểu Uyển trên vai, đồng thời đánh xuống một chưởng.

“Bịch!”

Chỉ nghe thấy một tiếng va chạm nặng nề vang lên, sau đó bọn họ nhìn thấy cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh kia như bị xe tải hạng nặng tông phải, bay xa mười mét mới nặng nề ngã xuống hành lang.

Khi cao thủ kia rơi xuống thì nằm im trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, chết không nhắm mắt.

Đến chết, ông ta vẫn không ngờ được mình đường đường là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Vũ sẽ chết ở bên ngoài, còn chết trong tay một người trẻ tuổi như vậy.

Mọi người ở đó đều im lặng như chết, nhìn về phía Dương Thanh với vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là Thượng Quan Nhu cũng không ngờ Dương Thanh sẽ dứt khoát như vậy, không để ý tới thân phận của đối phương đã xuống tay độc ác, một đòn giết chết một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh trong nháy mắt.

Vũ Tử Dịch và Vũ Đào cũng ngây người một lát mới lấy lại tinh thần.

Gương mặt Vũ Tử Dịch vô cùng dữ tợn. Anh ta đường đường là con cháu dòng chính Hoàng tộc họ Vũ nhưng thuộc hạ của anh ta lại bị người trong một Hoàng thành anh ta chẳng xem ra gì giết chết.

Điều này quả thật chính là sỉ nhục cực lớn đối với anh ta.

“Cậu dám giết người Hoàng tộc họ Vũ tôi à? Cậu có biết điều này sẽ có hậu quả nghiêm trọng tới mức nào không?”

Chương 2425:

Vũ Tử Dịch không để ý tới thân phận của Dương Thanh nữa, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh không nhìn anh ta mà kiểm tra Phùng Tiểu Uyển vừa được cứu, thấy cô ta chỉ hôn mê không đáng lo ngại mới yên tâm.

“Cậu Thanh, để tôi chăm sóc cho Tiểu Uyển”.

Lúc này Thượng Quan Nhu dẫn theo cao thủ Hoàng tộc đi tới, nhìn về phía Dương Thanh nói.

Dương Thanh giao Phùng Tiểu Uyển cho Thượng Quan Nhu rồi mới nhìn về phía Vũ Tử Dịch, lạnh lùng nói: “Nếu các người không muốn chết thì cút về Hoàng tộc họ Vũ”.

Anh giết một vệ sĩ bán bộ Siêu Phàm Cảnh Hoàng tộc họ Vũ chỉ là muốn cho Vũ Tử Dịch một bài học, Hoàng tộc họ Vũ là một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa có nội tình sâu xa.

Dương Thanh đã giao đấu với Vũ Vũ Lan nên biết rất rõ về thực lực của bà ta. Nếu anh chọc giận Hoàng tộc họ Vũ, với thực lực của anh bây giờ sợ là khó có thể ung dung ứng phó được.

Đương nhiên, nếu người của Hoàng tộc họ Vũ không biết phân biệt tốt xấu, kiên trì muốn gây rắc rối cho anh, anh sẽ không ngại giết hết những người này.

“Điện hạ!”

Vũ Đào hơi lo lắng, sợ Vũ Tử Dịch không nhịn được sẽ chọc giận Dương Thanh nên vội vàng mở miệng khuyên: “Điện hạ, hay chúng ta rời khỏi Thượng Quan Hoàng Thành trước đã!”

Vũ Tử Dịch hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói: “Chuyện này sẽ không kết thúc ở đây đâu. Cậu sẽ hối hận cho xem”.

Anh ta nói dứt lời thì xoay người rời đi.

Thượng Quan Nhu thấy Vũ Tử Dịch đi, vội vàng bước lên và khẽ nói: “Cậu Thanh, cậu không thể thả cho bọn họ rời đi được, nếu không sẽ mang tới rắc rối lớn cho cậu và Tiểu Uyển”.

“Sao vậy?”

Dương Thanh nhíu mày hỏi.

Thượng Quan Nhu vội vàng giải thích: “Sở dĩ bọn họ muốn dẫn Tiểu Uyển đi là vì phát hiện ra em ấy có thể luyện đan dược, nhưng bây giờ trên đời này đã không có thầy luyện đan nào có thể luyện đan dược nữa”.

Bây giờ tất cả đàn dược trên thị trường đều do đạt sư luyện đan được từ mấy trăm năm trước luyện ra”.

Nếu tin tức Tiểu Uyển có thể luyện đan dược bị truyền ra, có thể tưởng tượng được nó sẽ gây ra chấn động thế nào”.

Dương Thanh nghe Thượng Quan Nhu nói vầy gương mặt nghiêm trọng.

Chị xác định Tiểu Uyển biết luyện đan dược à? anh nghiêm túc hỏi.

Thượng Quan Nhu vội vàng gật đầu. Vừa rồi Tiểu Uyển đã thừa nhận em ấy có thể luyện ra đan dược.

Dương Thanh chợt nhớ tới lần trước anh đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan. Phùng Tiểu Uyển đã cho anh ba viên đan dược. Cho đến giờ phút này anh cuối cùng mới xác định được cô ta thật sự có thể luyện đan dược.

“Nếu vậy Vũ Tử Dịch nhất định phải chết!. Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí.

Khi Dương Thanh biết trên thế giới bây giờ đã không có thầy luyện đan, anh hiểu ngay, một khi tin tức Phùng Tiểu Uyển biết luyện đan dược bị lộ ra, cô ta sẽ gặp phải chuyện gì.

Vì vậy anh không hề do dự, đuổi theo hướng Vũ Tử Dịch rời đi.

Ánh mắt Thượng Quan Nhu chợt lạnh, đảo qua mọi người ở đó và lạnh lùng nói: “Nếu có người nào dám tiết lộ chuyện xảy ra hôm nay dù chỉ nửa lời, Hoàng tộc sẽ giết chín tộc của kẻ đó!”

Xung quanh đều là người của Hoàng tộc Thượng Quan, tất nhiên Thượng Quan Nhu là nói với bọn họ.

“Cô chủ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!”

Người của Hoàng tộc đồng thanh đáp.

Chương 2426:

Những người này đều là thân tín trong Hoàng tộc Thượng Quan, sẽ không có ai bán đứng Hoàng tộc.

Gần như cùng lúc đó, hai người Vũ Tử Dịch và Vũ Đào đã rời khỏi khách sạn.

“Điện hạ, xem ra thằng nhóc kia còn không biết thầy luyện đan đã tuyệt tích trên đời này. Chờ sau khi cậu ta biết được, chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu. Chúng ta phải nghĩ cách mau chóng rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan”.

Trong một chiếc xe hơi sang trọng chạy tới sân bay, Vũ Đào nói với vẻ nghiêm trọng.

Tất nhiên Vũ Tử Dịch cũng hiểu điều này. Nếu anh ta là Dương Thanh, chắc chắn cũng sẽ giết chết tất cả những kẻ biết chuyện Phùng Tiểu Uyển là thầy luyện đan duy nhất trên đời này.

Lúc trước Dương Thanh thể hiện ra thực lực mạnh tới mức nào, Vũ Tử Dịch đã tận mắt nhìn thấy. Trừ phi là ở Hoàng thành Vũ, bằng không anh ta chống lại anh thì chỉ có một con đường chết.

“Còn bao lâu nữa mới tới sân bay?”

Vũ Tử Dịch đột nhiên hỏi.

Vũ Đào liếc nhìn đồng hồ nói: “Nhanh nhất cũng phải mười phút. Chỉ cần chúng ta có thể chạy tới sân bay trước khi thằng nhóc kia truy sát tới, sẽ lên máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Vũ rời đi”.

“Nói cách khác, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì được mười phút là an toàn”.

Nghe Vũ Đào nói vậy, Vũ Tử Dịch đột nhiên nhìn ông ta nói: “Sợ rằng chúng ta không có nhiều thời gian để bình an rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan. Bây giờ chỉ có một cách có thể bảo đảm tôi rời đi bình an”.

Vũ Tử Dịch vừa nói dứt lời, Vũ Đào dường như đã đoán được suy nghĩ của anh ta, vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Điện hạ, cậu định vứt bỏ tôi sao?”, Vũ Đào nghiến răng hỏi.

Vũ Tử Dịch không trả lời chỉ nói: “Ông yên tâm, chỉ cần ông có thể chặn được thằng nhóc kia mấy phút giúp tôi, chờ tôi bình an trở lại Hoàng tộc họ Vũ sẽ cho con trai ông được hưởng đãi ngộ tương tự với người dòng chính của Hoàng tộc”.

“Đương nhiên, nếu ông may mắn có thể còn sống trở lại Hoàng tộc, tôi bảo đảm người thân của ông được vinh hoa phú quý cả đời!”

Mặc dù Vũ Tử Dịch không trả lời vấn đề của Vũ Đào nhưng những lời này đã nói rõ thái độ của anh ta là muốn ông ta đi ngăn cản Dương Thanh.

Vũ Tử Dịch không cần Vũ Đào có thể đánh bại Dương Thanh, chỉ cần ông ta có thể cản anh được mấy phút, vậy là đủ rồi.

Vũ Đào cảm thấy bi thương nhưng cũng hiểu rõ mình là người của Hoàng tộc họ Vũ, trong tình huống này chỉ có thể chịu chết thay cho chủ nhân.

“Được, tôi ở lại ngăn cản thằng nhóc kia, hi vọng điện hạ có thể chăm sóc tốt cho người nhà của tôi!”, Vũ Đào đỏ mắt nói.

Vũ Tử Dịch khẽ gật đầu: “Ông yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bọn họ”.

Anh ta vừa dứt lời lại hô lên: “Dừng xe!”

Chiếc xe phanh gấp, Vũ Tử Dịch bước ra khỏi xe và lên một chiếc xe con vẫn âm thầm bám theo phía sau. Rõ ràng anh ta đã thu xếp từ trước.

Chiếc xe con lao nhanh trên đường giống như một tia chớp màu đen, lập tức vượt qua chiếc Rolls Royce đã chở Vũ Tử Dịch lúc trước.

“Hi vọng cậu có thể giữ lời hứa, nếu không cho dù có thành ma, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!”, Vũ Đào nghiến răng nghiến lợi nói.

Ông ta không dám từ chối yêu cầu của Vũ Tử Dịch. Nếu ông ta nhận lời còn có thể tranh thủ được vinh hoa phú quý cho người nhà nhưng một khi từ chối thì cả nhà ông ta sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Lúc chiếc xe Rolls Royce lao nhanh như tên bắn, giữa con đường phía trước đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi.

“Chết cho tôi!”

Chương 2428:

Khi Dương Thanh ra lệnh phong tỏa Hoàng thành Thượng Quan đồng thời lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành, đúng lúc Vũ Tử Dịch cũng vừa tới sân bay Hoàng Thành.

Nhưng anh ta còn chưa xuống xe đã cảm nhận được vài điều khác lạ. Xung quanh sân bay xuất hiện rất nhiều hơi thở mạnh mẽ của cao thủ Thần Cảnh.

Anh ta chỉ là một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, cho dù thiên phú võ đạo rất mạnh nhưng ở trước mặt thực lực tuyệt đối, thiên phú có mạnh hơn nữa cũng không làm được chuyện gì.

Hơn nữa, hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chịu trách nhiệm bảo vệ anh ta đều đã bị giết.

“Khốn kiếp!”

Vẻ mặt Vũ Tử Dịch dữ tợn.

Anh ta là con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Vũ, đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy chứ?

Anh ta chưa bị lùng bắt trong toàn thành giống như tội phạm bỏ trốn thế này.

“Điện hạ, chúng ta có nên vào đó không?”

Người lái xe là một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chợt hỏi.

“Ông có thể vào trong được sao?”

Vũ Tử Dịch tức giận chất vấn, sau đó cắn răng nói: “Quay xe, chúng ta rời khỏi đây!”

Bây giờ, sân bay bị cao thủ Hoàng tộc Thượng Quan phong tỏa, cho dù anh ta có ba đầu sáu tay cũng không thể vào được, chỉ có thể tìm một nơi an toàn trước, sau đó nghĩ cách liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ bảo cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới đón.

Bằng không, chỉ dựa vào anh ta và một tài xế Thần Cảnh sơ kỳ sẽ không thể sống sót rời đi được.

Trong lúc tài xế quay xe rời đi, Vũ Tử Dịch lấy điện thoại di động ra, cố gắng liên lạc với Hoàng tộc họ Vũ. Nhưng sau khi anh ta bấm số gọi mới phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

Anh ta chợt ý thức được điều gì, lập tức tái mặt.

“Ông đưa điện thoại di động của ông cho tôi!”

Vũ Tử Dịch nghiến răng nói.

Tài xế vội vàng đưa điện thoại cho Vũ Tử Dịch. Sau khi anh ta cầm điện thoại của tài xế, sắc mặt càng tái hơn. Bởi vì chiếc điện thoại này cũng không có tín hiệu.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ tín hiệu thông tin trong cả Hoàng thành Thượng Quan đã bị cắt đứt.

Vũ Tử Dịch đương nhiên biết rõ tại sao Hoàng tộc làm như vậy, đây là bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt anh ta.

“Dương Thanh, tao muốn mày phải chết! “

Vũ Tử Dịch không nhịn được giận dữ hét lên.

Tài xế giật mình nhưng không dám nói lời nào, chỉ có thể tập trung lái xe.

Bây giờ Vũ Tử Dịch chạy trốn, tất cả cao thủ trong Hoàng Thành đều đang lùng bắt anh ta.

Dương Thanh quay trở lại Hoàng tộc gặp Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển.

“Anh Thanhl”

Phùng Tiểu Uyển vừa thấy Dương Thanh đã khóc như mưa. Ỹ Ngải Lâm cũng vậy. Từ khi Dương Thanh đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan, Mã Siêu cũng tới Ninh Châu tìm anh rồi đột nhiên biến mất.

Thời gian qua, không ai biết hai cô đã trải qua những chuyện gì.

Bây giờ gặp lại Dương Thanh, hai người phụ nữ đều xúc động.

“Xin lỗi, là em đã làm liên lụy tới mọi người”, Dương Thanh tự trách.

Nếu không phải bị anh liên lụy, Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm sẽ không bôn ba khắp nơi.

Chương 2429:

Không chỉ Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm, còn cả Tân Thanh Tâm, Tần Y và đám người Tần Đại Dũng, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng vậy.

Những người này đều bị anh liên lụy.

“0ạ.”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng khóc vang lên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Con đừng khóc! Cục cưng đừng khóc! Xin lỗi, mẹ dọa con sợ rồi, cục cưng đừng khóc!”

Ngải Lâm vội vàng vỗ về đứa trẻ trong lòng, tự trách. : Dương Thanh vừa gặp hai người còn chưa chú ý tới đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm. Mãi đến lúc này, anh mới ý thức được bụng cô ấy vốn to như vậy đã xẹp xuống.

Lúc này, Ngải Lâm còn bế một đứa trẻ sơ sinh chỉ khoảng hai ba tháng. Chẳng lẽ cô ấy sinh rồi?

Như vậy nói cách khác, đứa trẻ trong lòng Ngải Lâm là con của Mã Siêu?

“Chị Lâm, đứa trẻ là… con của chị à?”

Dương Thanh kích động hỏi.

Ngải Lâm gật đầu, đỏ mắt nói: “Nó đã chào đời được hai tháng rồi. Tiểu Uyển vì chăm sóc cho bọn chị, bất đắc dĩ mới bán đan dược tự luyện ra, nào ngờ đã thu hút người Hoàng tộc họ Vũ tới”.

Dương Thanh không để ý tới chuyện Hoàng tộc họ Vũ này, chỉ tập trung vào đứa trẻ.

Anh bước vội tới bên cạnh Ngải Lâm, nhìn bé trai đang khóc trong lòng cô ấy với vẻ cưng chiều.

Đây là con trai người anh em tốt của anh đấy.

“Thằng bé tên là gì vậy?”

Dương Thanh kích động hỏi thăm.

“Mã Tĩnh An! Mã Siêu đã đặt cái tên này vào lúc thằng bé còn chưa sinh ra”, Ngải Lâm đỏ mắt nói.

Nhắc tới Mã Siêu, hai mắt cô ấy càng đỏ hơn.

Từ lúc Mã Siêu mất tích tới bây giờ đã gần ba tháng nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới anh ta.

Điều này làm cô ấy rất lo lắng cho sự an toàn của Mã Siêu.

“Tên rất hay!”

Dương Thanh không chú ý tới sự xúc động của Ngải Lâm, chỉ mải nhìn bé Tĩnh An, càng nhìn càng thích.

“Em có thể bế thằng bé được không?”, Dương Thanh nhìn thấy bé Tĩnh An, trong lòng xúc động không sao tả xiết.

Trước đây, Tiêu Tiêu từng bé như thế nhưng anh chưa từng được bế con, thậm chí bỏ sót bốn năm bên cạnh cô bé.

Ngải Lâm đưa bé Tĩnh An cho Dương Thanh.

Anh bế thằng bé với ánh mắt cưng chiều.

Ngải Lâm nhìn Dương Thanh cưng chiều bé Tĩnh An như vậy, đột nhiên nghĩ, nếu Mã Siêu ở đây thì tốt biết bao? Mã Siêu là bố của thăng bé, chắc chắn sẽ càng kích động nhỉ?

Cô ấy càng nghĩ lại càng bi thương. Mã Siêu biến mất lâu như vậy, có lẽ đã gặp nạn rồi?

Bằng không, Dương Thanh đã xuất hiện, sao còn chưa thấy Mã Siêu đâu?

“Chị Lâm!”

Phùng Tiểu Uyển đau lòng, ôm Ngải Lâm vào trong lòng mình, mắt đỏ hoe nói: “Chị yên tâm, chắc chắn anh Siêu sẽ

không sao đâu. Anh ấy nhất định sẽ bình an trở về”.

Cho đến giờ phút này, Dương Thanh mới nhận ra có điều không đúng.

Chương 2430:

Vừa rồi anh quá quan tâm tới đứa trẻ, từ lời Phùng Tiểu Uyển nói, anh mới biết được một chuyện vô cùng quan trọng, không thấy Mã Siêu đâu.

“Chị Lâm, Mã Siêu đâu?”, Dương Thanh hỏi.

Ngải Lâm đỏ mắt nói: ‘Ba tháng trước, cậu một mình đi Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan. Mã Siêu không yên lòng nên tôi bảo anh ấy tới đó tìm cậu. Kết quả anh ấy vừa đi thì không thấy về nữa”.

Ngải Lâm vừa nói dứt lời, gương mặt đã đầm đìa nước mắt.

“Mã Siêu xa chị ba tháng rồi à?”, mặt Dương Thanh lập tức biến sắc.

Mã Siêu là người anh em tốt nhất của anh.

Anh biết rõ hơn ai khác, anh ta tuyệt đối không phải là người sẽ bỏ rơi vợ con.

Nhưng bây giờ anh ta đã mất tích được ba tháng, vậy chỉ có thể chứng tỏ anh ta đã xảy ra chuyện.

Ngải Lâm đỏ mắt khẽ gật đầu: “Dương Thanh, cầu xin cậu tìm Mã Siêu về. Đứa trẻ vẫn nhỏ như vậy, không thể không có bố được!”

Lời Ngải Lâm cầu xin làm Dương Thanh vô cùng đau lòng.

“Chị Lâm, chị yên tâm, em chắc chắn sẽ tìm được Mã Siêu. Cho dù cậu ấy ở chân trời góc biển nào đi nữa, em cũng sẽ tìm cậu ấy về!”, Dương Thanh kiên định nói.

Anh vừa dứt lời lại lấy điện thoại di động ra, bấm một số gọi đi: “Vận dụng tất cả lực lượng Hồng Trần để tìm kiếm tung tích của Mã Siêu”.

Từ sau khi anh tiêu diệt thủ lĩnh của Hồng Trần và khống chế nó trong tay, đây là lần đầu tiên anh dùng tới nguồn lực của nó.

Người nhận điện thoại chính là Satan.

Sau khi Dương Thanh giết thủ lĩnh của Hồng Trần, đã bảo Satan chỉnh đốn lại tổ chức này. Bây giờ anh là chủ của nó.

Hồng Trần vốn là một tổ chức sát thủ, tổ tình báo bên trong cũng rất mạnh, bọn họ muốn tìm được Mã Siêu cũng không khó.

Trong lúc đó, ở một gian mật thất dưới lòng đất của Hoàng tộc họ Phùng – một trong hai Hoàng tộc lớn cổ xưa, Mã Siêu ngồi xếp bằng, toàn thân đều là hơi thở võ đạo đáng sợ.

Mà trên hai chân của anh ta còn có dây xích chân bằng vật liệu hợp kim có độ bền cao.

Đúng lúc này, một người trung niên mặc bộ đồ truyền thống chắp tay sau lưng bước đến, nhìn Mã Siêu bị nhốt trong mật thất và lạnh lùng nói: “Chỉ cần con bằng lòng thừa nhận thân phận của mình, đồng thời sau này quay về gia tộc, Hoàng tộc họ Phùng tuyệt đối sẽ không bạc đãi con. Với thân phận và địa vị của con, phóng tầm mắt ra cả Chiêu Châu cũng không có mấy người có tư cách sánh vai với con”.

Mã Siêu mở mắt ra, nhưng trong đôi mắt anh chỉ có vẻ giá lạnh, nhìn người trung niên nói: ‘Cho dù các ông có tìm tôi một trăm lần, câu trả lời của tôi vẫn như lúc trước thôi. Tôi là Mã Siêu, không có bất kỳ quan hệ nào với Hoàng tộc họ Phùng”.

“Tôi khuyên các ông tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không chờ anh Thanh của tôi biết được, anh ấy chắc chăn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Phùng. Đến lúc đó, các người có thể sẽ bị tiêu diệt đấy!”

Nghe Mã Siêu nói vậy, người trung niên hừ lạnh nói: ‘Con đề cao cậu ta quá rồi đất nhỉ? Hay nên nói con chỉ là ếch ngồi đáy giếng nên hoàn toàn không biết tới sự mạnh mẽ của Hoàng tộc họ Phùng?”

“Cậu ta chỉ là một Tướng quân chiến vực thôi, có thể tiêu diệt được Hoàng tộc họ Phùng sao?

Nực cười!”

“Thực lực Tướng quân một biên giới chiến vực mạnh nhất cũng chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong. Trong Hoàng tộc họ Phùng, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhiều như mây, cao thủ

Siêu Phàm Cảnh cũng không ít, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thì có thể làm được gì chứ?”

Mã Siêu không muốn để ý tới người trung niên cuồng vọng này, anh ta nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Từ ba tháng trước, anh ta bị người Hoàng tộc họ Phùng dùng vũ lực đưa từ Ninh Châu về đây, bị nhốt ở trong gian mật thất này.

Trong thời gian này, người trung niên trước mắt này đã khuyên Mã Siêu quay về rất nhiều lần, bảo anh ta thừa nhận mình là người của Hoàng tộc họ Phùng, còn phải thần phục Hoàng tộc họ Phùng. Anh ta không nhận lời nên vẫn bị nhốt ở đây.

Chương 2431:

Trong lòng Mã Siêu tin chắc Dương Thanh sẽ đến Hoàng tộc họ Phùng và đưa anh ta đi vào một ngày nào đó.

“Con đúng là ngu ngốc. Chỉ một lựa chọn đơn giản như vậy mà con cũng không biết nên lựa chọn thế nào à? Con là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Phùng, sao phải đi theo một người ngoài chứ?”

Thấy Mã Siêu mềm rắn gì cũng không trị được, người trung niên lập tức nổi giận, hét lớn.

Ông ta là bố ruột của Mã Siêu – Phùng Chí Viễn. Bố con gặp lại đáng lẽ là một cảnh tượng đặc biệt ấm áp. Nhưng ông ta không ngờ từ sau khi hai người gặp lại, Mã Siêu hoàn toàn không muốn để ý tới mình.

Việc truyền thừa Hoàng vị trong Hoàng tộc họ Phùng vẫn dùng cách thức vô cùng cổ xưa.

Hoàng vị sẽ do con trai cả, cháu trai đầu thừa kế.

Mà Mã Siêu là cháu đích tôn của Hoàng tộc họ Phùng, nói cách khác vào lúc anh ta mới sinh ra đã được xác lập là người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng.

Mặc dù Phùng Chí Viễn là bố ruột của Mã Siêu nhưng đứng hàng thứ hai trong các Hoàng tử nên không có tư cách kế thừa Hoàng vị.

Từ trước đến nay Phùng Chí Viễn không hợp với Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng, nếu Mã Siêu không thừa nhận thân phận của mình, trong tương lai Đại hoàng tử tuyệt đối sẽ không truyền Hoàng vị cho anh ta.

Chính vì vậy, Phùng Chí Viễn mới kiên trì muốn Mã Siêu thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng bất kể ông ta khuyên bảo thế nào, anh ta vẫn không muốn quay về Hoàng tộc họ Phùng.

“Rốt cuộc con có nghe bố nói không?”

Thấy Mã Siêu không phớt lờ mình, Phùng Chí Viễn tức muốn nổ phổi.

Nhưng mặc kệ Phùng Chí Viễn nổi giận thế nào, Mã Siêu vẫn ngồi yên, nhắm mắt tu luyện, hoàn toàn không để ý tới.

Trong lòng Phùng Chí Viễn vốn thấy có lỗi với Mã Siêu, cuối cùng chỉ có thể bất lực rời đi.

Khi Phùng Chí Viễn vừa rời đi, Mã Siêu mở mắt ra, nhìn theo hướng ông ta và lạnh lùng nói: “Nếu ông chịu giải thích rõ ràng với tôi lý do để tôi thành một đứa trẻ mồ côi, tôi đã có thể nhận lời ông. Nhưng ông không chịu giải thích gì, bảo tôi làm sao tha thứ cho ông được?”

Trong lòng Mã Siêu nghĩ, chỉ cần Phùng Chí Viễn giải thích với anh ta lý do năm đó vứt bỏ anh †a và em gái, anh ta đều sẽ

tiếp nhận. Nhưng lần nào anh ta hỏi tới, ông ta đều lựa chọn im lặng.

Đây mới là chuyện Mã Siêu khó tiếp nhận nhất. Anh ta không phải loại người không biết nghe lời hay lẽ phải. Chỉ cần trước đây Phùng Chí Viễn bất đắc dĩ mới phải vứt bỏ anh ta và em gái, anh ta đều có thể tha thứ cho ông ta.

“Đã ba tháng rồi. Ngải Lâm, chắc con trai Tĩnh An của chúng ta ra đời rồi nhỉ?”

Hai mắt Mã Siêu đỏ hoe, thì thào nói nhỏ.

Trong ba tháng bị nhốt ở đây, Mã Siêu không sợ gì, chỉ sợ vợ con gặp khó khăn trong lúc mình không có mặt.

Trong lúc Mã Siêu đang nhớ tới Ngải Lâm, cô ấy đang bế đứa trẻ ở cùng với Dương Thanh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan xa xôi.

Dương Thanh đã hứa chắc chắn có thể tìm được Mã Siêu, tâm trạng của Ngải Lâm cũng tốt hơn. Bởi vì cô ấy biết anh chưa bao giờ nói mà không năm chắc.

Lúc này, Dương Thanh đang bế bé Tĩnh An với vẻ cưng chiều.

Từ trên người Ngải Lâm và bé Tĩnh An, anh dường như nhìn thấy được tất cả những gì Tân Thanh Tâm phải chịu khi một mình sinh ra Tiêu Tiêu.

Bé Tĩnh An còn may mắn hơn Tiêu Tiêu rất nhiều. Khi thằng bé sinh ra được hai tháng, cho dù không có bố bên cạnh nhưng ít nhất Ngải Lâm đã tìm đến chỗ Dương Thanh.

Có Dương Thanh ở đây, không ai có thể tổn thương bọn họ. Nhưng năm đó Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu đã phải chịu bao nhiêu xem thường.

“Dương Thanh, cậu tính bao giờ đi đón đám người Thanh Tâm?”, Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Chương 2432:

Dương Thanh im lặng một lát mới nói: “Chờ thêm một thời gian nữa đãi!”

Nếu không phải Phùng Tiểu Uyển bị Hoàng tộc họ Vũ để mắt tới, Dương Thanh đã tính sẽ quay về đón đám người Tân Thanh Tâm trong mấy ngày tới.

Nhưng bây giờ còn chưa tìm được Vũ Tử Dịch, tin tức Phùng Tiểu Uyển biết luyện đan dược có thể sẽ bị truyền ra ngoài. Trước lúc đó, anh phải nghĩ cách giải quyết rắc rối ngầm này trước.

Ngoài ra, bây giờ anh còn chưa rõ tung tích của Mã Siêu, cũng không biết tình hình của anh ta thế nào.

Ít nhất phải chờ xác định được các rắc rối nên giải quyết đều đã được xử lý xong, anh mới có thể yên tâm đi đón người nhà.

Từng giây từng phút trôi qua, bọn họ đã lùng bắt Vũ Tử Dịch trong toàn thành được hai giờ nhưng vẫn không có tin tức gì truyền về.

Điều này làm Dương Thanh càng lo âu hơn.

Bây giờ đã không còn thầy luyện đan nào trên đời này nữa, nếu tin tức Phùng Tiểu Uyển có thể luyện đan bị tiết lộ, tình cảnh của đám người bọn họ đều sẽ vô cùng gian nan.

Thật ra anh không Ìo Hoàng tộc Thượng Quan sẽ tiết lộ ra, chỉ sợ Vũ Tử Dịch sống sót rời đi, đến lúc đó Hoàng tộc họ Vũ tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách đưa Phùng Tiểu Uyển đi.

Cho dù thực lực của anh bây giờ đã tăng lên không ít nhưng cuối cùng chỉ ở cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh, cho dù kết hợp phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng chỉ miễn cưỡng có thể tăng thực lực lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Ở trước mặt Hoàng tộc họ Vũ, anh chỉ dựa vào chút thực lực ấy vẫn không đủ.

Trong lúc Dương Thanh đang lo lắng Vũ Tử Dịch sẽ trốn mất, cuối cùng đã có tin tức truyền đến: “Cậu Thanh, tìm được Vũ Tử Dịch rồi!”

Trong Hoàng thành Thượng Quan, tại một thôn nhỏ tên là thôn Thượng Lương, bên đường cái đi thông vào Hoàng thành, có một biệt viện nhỏ, trong sân đỗ một chiếc xe Audi màu đen.

Vũ Tử Dịch bước xuống xe, tài xế là Thần Cảnh sơ kỳ, lúc này mặt đầy cảnh giác nhìn khắp nơi.

Tuy bọn họ đã thoát ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan nhưng nơi này vẫn thuộc về địa giới của Hoàng thành, tình hình vẫn không được lạc quan lắm.

“Ông Vương, ông có chắc chỗ này an toàn không?”

Vũ Tử Dịch nghiêm nghị hỏi.

Ông Vương chính là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ làm lái xe cho Vũ Tử Dịch, ông ta đã đưa Vũ Tử Dịch tới thôn Thượng Lương này.

Ông Vương vội nói: "Điện hạ yên tâm đi, thôn Thượng Lương này là thôn làng xa Hoàng thành nhất, chỉ cần chúng ta qua sông Thượng Lương là có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan".

Trong thôn Thượng Lương có một con sông rộng vài trăm mét, nước sông chảy xiết, không dễ qua sông.

Nhưng ông Vương và Vũ Tử Dịch đều là cao thủ Thần Cảnh, chỉ cần tìm được con thuyền thích hợp thì sẽ có thể vượt sông được thôi.

Đáy mắt Vũ Tử Dịch thoáng lóe một tia sáng lạnh, nghiến răng nói: "Đợi tôi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, có thể cho Hoàng tộc Thượng Quan vào danh sách tiêu diệt được rồi, cả gã Dương Thanh nữa, tôi nhất định phải làm nó sống dở chết dở mới hả dại"

Anh ta đường đường là Hoàng tôn của Hoàng tộc họ Vũ, lại bị đẩy đến tình trạng này, thật sự vô cùng nhục nhã.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới sông Thượng Lương, hiện đang có một chiếc thuyền lớn dừng sát bờ sông.

"Rốt cuộc cũng rời khỏi đây được rồi", Vũ Tử Dịch đứng bên bờ sông, nhìn sang bờ bên kia cách đó vài trăm mét, sắc mặt bắt đầu kích động.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có vài bóng người như là cao thủ Hoàng tộc xuất hiện, vây chặt Vũ Tử Dịch và ông Vương vào giữa.

Thấy đám cao thủ đột ngột xuất hiện, sắc mặt Vũ Tử Dịch lập tức cứng đờ ra, đã sắp rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này rồi, chỉ cần lên thuyền sang bờ bên kia là anh ta an toàn rồi mà.

Chương 2433:

Nhưng ngay vào lúc này, lại bị bốn cao thủ của Hoàng tộc bao vây, muốn bình yên rời khỏi đây, chỉ e quá khó.

“Điện hạ mau đi đi, để tôi chặn đường bọn họ!”, ông Vương hét lớn, ngay sau đó liền lao về phía một cao thủ Hoàng tộc không hề do dự.

“Các người không trốn thoát được đâu!”

Cao thủ cầm đầu của đội lạnh lùng nói, ngay sau đó, hơi thở võ thuật của cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong bất chợt bùng nổ từ trên người lão ta, nhằm thẳng phía Vũ Tử Dịch.

Ba cao thủ Thần Cảnh khác cũng đồng loạt xông về phía ông Vương.

Ông Vương mới chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ, sao có thể chống lại ba cao thủ Thần Cảnh liên hợp với nhau? Gần như chỉ trong nháy mắt, ông ta đã bị hạ gục.

Còn Vũ Tử Dịch, khi ông Vương kêu anh ta đi ngay đi, anh ta đã vọt về phía chiếc thuyền gần nhất, chỉ cần lên được thuyền, anh ta có cơ hội rời khỏi đây rồi.

Dù cao thủ Thần Cảnh có mạnh cỡ nào cũng không có khả năng đạp nước đuổi theo được.

Tiếc rằng, Vũ Tử Dịch mới đặt một chân lên thuyền, bỗng có một bàn tay chộp vào vai anh ta.

“Quay lại ngay!”

Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc quát lớn một tiếng, sau đó vận sức, Vũ Tử Dịch đã bị kéo lại.

Đồng thời, lão ta đá một chân lên thuyền, lực đá cực lớn đã khiến chiếc thuyền dạt xa mấy mét, nước sông vốn chảy xiết, thuyền liền bị nước cuốn trôi xa.

Vũ Tử Dịch trơ mắt nhìn theo chiếc thuyền duy nhất có thể đưa mình rời khỏi đây đang trôi xa dần, vành mắt như muốn nứt ra, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông đáng chết!”

Vừa dứt lời, một hơi thở võ thuật hùng hồn bất chợt tràn ra từ trên người anh ta.

Cảnh giới võ thuật của Vũ Tử Dịch đang từ Thần Cảnh hậu kỳ bỗng xông lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngay cả vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc cũng cảm nhận được một chút áp lực mỏng manh.

“Liên hợp tấn công đi!”

Lão ta không dám coi thường, bèn ra lệnh một tiếng, ba vị cao thủ Thần Cảnh khác đều xông lên trước, vây kín Vũ Tử Dịch.

“Chỉ dựa vào các ông mà cũng dám ngăn cản tôi à?”

Vũ Tử Dịch nổi giận gầm lên một tiếng, đột ngột chém ra một quyền.

Bấy giờ, một luồng uy lực khủng bố ngưng tụ trên nắm tay anh ta, trực tiếp tấn công về phía vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc kia.

“Đánh!”

Bốn vị cao thủ của Hoàng tộc đương nhiên sẽ không đứng nhìn đòn tấn công của Vũ Tử Dịch hạ xuống, đồng loạt tung chiêu đánh trả.

““Uỳnh!”

“Uỳnh!” ` Bốn đòn tấn công cùng rơi xuống người Vũ Tử Dịch.

Cùng lúc đó, một quyền của Vũ Tử Dịch cũng rơi xuống ngực vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc, đối phương như thể bị trúng một đòn cực nặng, liên tiếp lùi lại bảy, tám bước.

Đương nhiên, Vũ Tử Dịch cũng trúng đòn không nhẹ, đồng thời phải nhận đòn tấn công của bốn cao thủ Thần Cảnh, anh ta cảm thấy toàn thân đều đã bị nội thương, cổ họng trào lên một cảm giác tanh ngọt, suýt thì hộc máu.

Nhưng anh ta vẫn cố nén xuống, tay lại tung ra một đòn, một quyền này đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của anh ta.

“Không ổn, lùi ngay!”

Chương 2434:

Ba vị cao thủ Hoàng tộc còn lại lập tức biến sắc, vội vàng lùi lại.

Ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất của bọn họ còn bị một quyền của Vũ Tử Dịch đẩy lùi bảy, tám bước, nếu đòn này rơi xuống người bọn họ, chỉ e bọn họ sẽ lập tức bị thương nặng, thậm chí tử vong, hoàn toàn không có sức chống trả.

“Uỳnh!”

Nhưng mặc dù bọn họ đã lùi lại rất nhanh, vẫn có một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ bị Vũ Tử Dịch đánh trúng.

“Phụt!”

Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia lập tức hộc máu, thân thể bay ra xa hơn chục mét, đã bị trọng thương đến độ không còn sức bò dậy.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong bốn cao thủ Thần Cảnh đã có hai người trọng thương, một là vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mạnh nhất, hai là một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Điều đáng chú ý nhất là, Vũ Tử Dịch mới chỉ có cảnh giới Thần Cảnh hậu kỳ mà thôi, nhưng nay lại có thể phát huy thực lực khủng khiếp cỡ đó.

Trong hai vị cao thủ còn lại, một vị là Thần Cảnh trung kỳ, một vị là Thần Cảnh hậu kỳ.

Lúc này cả hai đang nhìn về phía Vũ Tử Dịch, ánh mặt cực kì khiếp hãi.

Mắt Vũ Tử Dịch đã đỏ lên như máu, mặt mày dữ tợn, quát to: "Đây là do các người ép tôi, vậy để tôi giết sạch các người rồi mới đi!"

Dứt lời, chân anh ta lập tức di chuyển, phóng thẳng về phía vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Dĩ nhiên Vũ Tử Dịch cũng biết, trạng thái này của mình không thể duy trì được lâu, phải đánh trọng thương đám người này với tốc độ nhanh nhất có thể, như thế anh ta mới có cơ hội rời khỏi nơi này.

"Giết"

Một giây tiếp theo, anh ta đã vọt tới trước mặt cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ kia, tung một cước cực.

nhanh.

"Uychl"

Một tiếng động trầm trầm vang lên, Vũ Tử Dịch đã đá trúng ngực vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, đối phương thậm chí còn

chưa kịp đỡ đòn, thân thể đã bị đá bay ra ngoài như diều đứt dây.

Vậy là, trong bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đã có ba người mạnh nhất bị trọng thương, không còn sức chiến đấu nữa.

Người còn sót lại chỉ là một cao thủ có thực lực yếu nhất, Thần Cảnh trung kỳ.

“Cậu trốn không thoát đâu, tôi khuyên cậu tốt nhất nên đứng yên chịu trói đi!”

Vị cao thủ Thần Cảnh trung kỳ kia nghiến răng nói.

“Đồ không biết tự lượng sức mình!”

Vũ Tử Dịch đằng đằng sát khí, chân thoáng di động, thân thể lại vọt lên, chớp mắt tiếp sau đó, anh ta đã xuất hiện trước mặt đối thủ, vung tay đánh ra một chưởng.

Vị cao thủ sau cùng của Hoàng tộc bị đánh hộc máu, bay ngược ra sau.

Cho tới lúc này, bốn cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đều đã bị trọng thương, không còn ai có năng lực tiếp tục chiến đấu.

Nhưng ngay khi Vũ Tử Dịch định xuống tay giết hại bọn họ, xa xa lại có một đám cao thủ khác của Hoàng tộc đuổi tới.

Vũ Tử Dịch đã bị dồn vào đường cùng, sau lưng là con sông Thượng Lương chảy xiết, trước mặt là một đám cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc, bản thân anh ta lại vừa sử dụng bí thuật của Hoàng tộc họ Vũ để cưỡng chế tăng cao thực lực, đánh bị thương bốn cao thủ Thần Cảnh khác, mà giờ đây, hiệu quả của bí thuật đang dần biến mất.

Chương 2435:

Chỉ cần đám cao thủ kia xông lại, anh ta tuyệt đối không có bất cứ cơ hội chống trả nào nữa.

Có lẽ, hiện giờ anh ta chỉ còn một cơ hội sống sót duy nhất, đó là nhảy xuống sông Thượng Lương. Một khi bị cao thủ của Hoàng tộc bắt đi, anh ta chỉ còn một đường chết.

Nghĩ tới đây, Vũ Tử Dịch không hề do dự thêm một giây, tròng mắt lạnh như băng, nhìn chăm chảm đám cao thủ đang tiến tới gần mình, nghiến răng nói: “Chỉ cần tôi còn sống, nhất định sẽ tiêu diệt Hoàng tộc Thượng Quan!”

Vũ Tử Dịch vừa nói dứt lời liền không hề do dự, quay đầu nhảy xuống sông.

Nước sông cuồn cuộn chảy xiết, nhanh chóng cuốn trôi anh ta.

Đợi khi cao thủ của Hoàng tộc chạy tới, trước mặt chỉ còn một dòng sông chảy xiết, đâu còn thấy bóng dáng Vũ Tử Dịch.

“Chết tiệt! Vũ Tử Dịch trốn thoát rồi!”

Người cầm đầu đám cao thủ vừa chạy tới lập tức hậm hực kêu lên.

Lão ta là một trong những người biết Phùng Tiểu Uyển giỏi chế tạo`đan dược, cho nên cũng hiểu rõ, một khi Vũ Tử Dịch

sống sót rời khỏi đây thì sẽ mang đến nguy hiểm cỡ nào cho Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển lại là em gái Dương Thanh, Vũ Tử Dịch cũng là người mà Dương Thanh muốn giết, nhưng nay Vũ Tử Dịch đã nhảy sông bỏ trốn, sống chết không rõ, lão ta không biết phải ăn nói với Dương Thanh thế nào đây.

Đúng lúc này, một chiếc Roll's Royce phóng tới, Dương Thanh bước xuống xe, anh cũng đã biết tin về Vũ Tử Dịch nên vội vã chạy tới đây.

Sau lưng anh còn có cả Thượng Quan Nhu.

"Cậu Thanh!"

Vị cao thủ cầm đầu vội vàng bước tới, áy náy nói: "Vô cùng xin lỗi, bốn cao thủ Thần Cảnh của chúng tôi cũng không thể bắt giữ Vũ Tử Dịch, cậu ta đã nhảy xuống sông, sống chết thế nào chưa rổ".

Nghe vậy, sắc mặt Dương Thanh chợt trở nên cực kì khó coi, thật không ngờ Hoàng tộc đã huy động nhiều cao thủ Thần Cảnh đến vậy mà vẫn không thể bắt giữ một gã Vũ Tử Dịch mới Thần Cảnh hậu kỳ, còn để anh ta nhảy xuống sông chuồn mất.

Nếu Vũ Tử Dịch chết rồi thì không nói, nhưng nếu anh ta còn sống, Phùng Tiểu Uyển sẽ lâm vào tình cảnh cực kì nguy hiểm.

"Sao lại thế được?"

Thượng Quan Nhu tức giận ra mặt, nói: “Vũ Tử Dịch chỉ mới có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, bị bốn cao thủ Thần Cảnh bao vây, trong đó còn có cả một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong với một vị cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, một đội hình như vậy sao lại không bắt giữ được một gã Thần Cảnh hậu kỳ?”

Hoàng tộc Thượng Quan khó khăn lắm mới có thể đẩy quan hệ với Dương Thanh lên một tầm cao mới, vậy mà kẻ Dương Thanh muốn giết lại chạy thoát khỏi tay cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan, có thể tưởng tượng lúc này Thượng Quan Nhu phẫn nộ cỡ nào.

“Thưa cô chủ, vô cùng xin lỗi, chúng tôi làm cô thất vọng rồi!”

Bốn vị cao thủ Thần Cảnh vừa bị trọng thương đang tập tễnh đi tới, ai nấy đều lộ vẻ tự trách.

Thượng Quan Nhu còn định tiếp tục khiển trách, Dương Thanh đã ngăn cô ta lại: “Việc này không trách bọn họ được, Vũ Tử Dịch dù sao cũng là Hoàng tôn của Hoàng tộc họ Vũ, bản thân anh ta cũng thuộc loại có thiên phú võ thuật xuất chúng, tuy thực lực chỉ mới đến Thần Cảnh hậu kỳ nhưng thân phận của anh ta như thế, hẳn phải có thủ đoạn nâng cao thực lực trong một thời gian ngắn”.

“Dù anh ta đã nhảy xuống sông đào thoát nhưng cũng chưa chắc đã sống sót được, nước sông này chảy rất xiết, dù là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đang ở trạng thái tốt nhất cũng chưa chắc đã sống sót thoát khỏi nó’.

“Huống chi, Vũ Tử Dịch còn không phải là cao thủ bậc Thần Cảnh đỉnh phong, lại mới sử dụng thủ đoạn cưỡng chế tăng cao thực lực, thường thì những thủ đoạn loại này đều sẽ có những tác dụng phụ rất lớn, hơn nữa, trước khi anh ta nhảy xuống sông lại đã giao đấu với bốn cao thủ Thần Cảnh, dĩ nhiên đã tiêu hao sức lực cực lớn, tỉ lệ còn sống đã rất nhỏ’.

“Nhưng dù tỉ lệ sống sót có nhỏ thế nào, chúng ta cũng phải tiếp tục tìm kiếm, xin hãy dặn dò mọi người đi dọc xuống hạ nguồn con sông tiếp tục tìm tung tích Vũ Tử Dịch”.

Chương 2436:

Nghe Dương Thanh nói thế, mấy vị cao thủ của Hoàng tộc tức khác đều lộ vẻ cảm kích. Bấy giờ Thượng Quan Nhu mới hạ lệnh cho khắp Hoàng thành, tất cả các cao thủ từ Vương Cảnh hậu kỳ trở lên đều phải tập trung lại, đi dọc hạ lưu sông Thượng Lương để truy tìm Vũ Tử Dịch.

Dương Thanh cũng hiểu, lúc này dù anh có ở lại hiện trường cũng không làm được việc gì, chỉ đành ủy thác nhiệm vụ tìm kiếm Vũ Tử Dịch cho Hoàng tộc Thượng Quan, còn mình thì quay về nơi Ở.

Đợi khi anh trở lại Hoàng tộc, Phùng Tiểu Uyển cũng đã tỉnh lại, gặp được Dương Thanh, cô †a mừng đến chảy nước mắt, sau một hồi lâu, †âm trạng mới bình ổn trở lại.

“Anh Thanh, xin lỗi anh, em lại gây phiền toái cho anh rồi”, Phùng Tiểu Uyển đỏ mắt lên, nói như tự trách.

Dương Thanh cười, lắc đầu: “Lỗi đâu phải của em, chỉ có thể trách người đời quá tham lam”.

Phùng Tiểu Uyển từ nhỏ lớn lên trong thôn làng, vừa chào đời đã mồ côi cả bố lẫn mẹ, được ông nội nuôi lớn, từ sau khi ông đi, Dương Thanh đã trở thành người thân duy nhất của cô ta.

Suốt mấy tháng ròng, Phùng Tiểu Uyển bôn ba khắp nơi cùng Ngải Lâm, cả hai đã trải qua rất nhiều chuyện, nay gặp lại Dương Thanh, cô ta lập †ức cảm thấy thả lỏng hản.

Mấy ngày sau đó, Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển đều ở lại trong Hoàng phủ Thượng Quan.

Bên phía Thượng Quan Nhu ngày ngày đều dẫn đám cao thủ thực lực cao đi dọc bờ sông Thượng Lương để tìm kiếm tung tích Vũ Tử Dịch, nhưng trước sau vẫn không thu được gì.

Đến ngày thứ ba, Dương Thanh quyết định bỏ cuộc, bảo Thượng Quan Nhu giải tán đám cao thủ đi thôi.

Dòng sông Thượng Lương này chảy xiết như vậy, lại đã ba ngày không thấy, dù Vũ Tử Dịch còn sống cũng hẳn đã bị nước sông cuốn ra ngoài địa giới Hoàng thành Thượng Quan rồi.

Mấy ngày nay, Thượng Quan Nhu cũng đã dẫn người của Hoàng tộc rời khỏi địa giới Hoàng thành, đồng thời huy động một số thế lực trong tay mình ở phía hạ lưu sông Thượng Lương cùng góp sức tìm kiếm tung tích Vũ Tử Dịch, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Cậu Thanh, thực sự xin lỗi, Hoàng tộc đã khiến cậu phải thất vọng rồi”.

Thượng Quan Hoàng đích thân tới nơi ở của Dương Thanh, biểu đạt lòng áy náy với anh.

Dương Thanh lắc đầu: “Hoàng Chủ quá lời rồi, nếu không phải do tôi sơ sẩy thì đã bắt giữ được Vũ Tử Dịch ngay lần đầu tiên nhìn thấy anh ta rồi”.

Dứt lời, anh quay sang nhìn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, trầm ngâm một lát mới nói: “Chị Lâm, Tiểu Uyển, thời gian tới, hai người tạm thời ở lại Hoàng tộc Thượng Quan nhé”.

Anh vừa nói dứt lời, Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển lập tức thay đổi sắc mặt.

Suốt mấy tháng bôn ba, không ai biết hai cô đã phải chịu đựng những gì, khó khăn lắm mới †ìm được Dương Thanh, nay anh lại muốn bỏ lại các cô sao?

“Anh Thanh, em muốn đi cùng anh!”, Phùng Tiểu Uyển nói, giọng đã nghẹn ngào.

Tuy không nói thêm gì nhưng Ngải Lâm cũng nhìn chăm chú vào Dương Thanh, hiển nhiên cô ấy cũng muốn đi cùng anh.

Dương Thanh lắc đầu: ‘Không được, tạm thời giờ còn chưa phải lúc chúng ta trở về Yến Đô, thời gian tới anh cần phải xử lí một chuyện, mang theo hai người thì không được tiện lắm”.

“Hai người cứ yên tâm, anh nhất định sẽ giải quyết xong xuôi mọi chuyện rồi sẽ quay lại đón hai người”.

Dứt lời, anh nhìn về phía Ngải Lâm, kiên định nói: “Đến khi đó, em sẽ dẫn cả Mã Siêu cùng tới Hoàng tộc Thượng Quan đón chị!”

Mắt Ngải Lâm lại đỏ hơn, giờ đây cô ấy đang vô cùng nhớ thương Mã Siêu, nhất là từ sau khi con cô ấy chào đời.

“Được, vậy tôi chờ hai người!”, Ngải Lâm cuối cùng cũng gật đầu.

Phùng Tiểu Uyển cũng hiểu, mình mà đi theo Dương Thanh thì sẽ chỉ làm vướng chân anh, cô †a rơi nước mắt, lấy ra một bình sứ trắng giao cho Dương Thanh.

“Anh Thanh, đây là loại thuốc em đã cải biến, nhưng chỉ có một viên thôi, lúc nào rơi vào tình thế bất đắc dĩ, anh có thể dùng nó, nó sẽ giúp thực lực của anh tăng cao trong một khoảng thời gian ngắn, đồng thời cũng không có tác dụng phụ gì quá nghiêm trọng”.

Chương 2437:

Dương Thanh nhận bình thuốc từ tay Phùng Tiểu Uyển, tâm trạng cực kì phức tạp, cô bé được anh đón ra khỏi thôn Ngô Gia này, trong lúc vô tình đã cứu tính mạng anh.

Lần trước, khi đến Ninh Châu ngăn cản Vũ Vũ Lan, nếu không nhờ ba viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển cho anh, có lẽ anh đã chết trên đỉnh núi Ninh Sơn rồi.

"Chờ anh trở về!"

Dương Thanh bước tới, lau nước mắt cho Phùng Tiểu Uyển, sau đó quay sang dặn dò Thượng Quan Hoàng: "Tôi xin giao lại chị và em gái tôi cùng với cháu nhỏ cho ông, hi vọng Hoàng Chủ có thể thay tôi bảo vệ bọn họ một thời gian, ngày sau Dương Thanh tôi nhất định sẽ báo đáp ơn lớn này!"

Thượng Quan Hoàng tức thì vui mừng ra mặt, trịnh trọng nói: 'Gậu Thanh cứ yên tâm, chỉ cần Hoàng tộc chúng tôi còn ở đây thì nhất định sẽ bảo vệ bọn họ an toàn!"

"Cảm ơn ông!"

Dương Thanh nói xong liền quay lưng rời đi.

Hiện nay, trong số bốn Hoàng tộc lớn nhất Chiêu Châu, chỉ còn lại một mối phiền toái chưa được giải quyết vẫn đang nhằm vào Dương Thanh, đó chính là Hoàng tộc họ Diệp.

Trước đó, Hoàng tộc họ Long luôn đối đầu với Dương Thanh, nhưng nay Long Tấn lên làm Long Hoàng, Long Thiên Vũ đã được Long Phúc đưa đến chiến vực, như vậy có nghĩa là, từ nay về sau, Hoàng tộc họ Long sẽ không đối đầu với anh nữa.

Còn về Hoàng tộc họ Đoàn, mặc dù giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Đoàn cũng từng có chút xích mích nhưng bởi có Đoàn Vô Nhai ở giữa, anh và Hoàng tộc họ Đoàn cũng sẽ không tiếp tục nảy sinh xung đột.

Hoàng tộc Thượng Quan thì càng không cần nói, bởi nếu không nhờ Dương Thanh, Hoàng thành Thượng Quan ngày nay đã sớm đổi sang họ Lý.

Nay chỉ còn lại Hoàng tộc họ Diệp tạm coi là một mối phiền phức mà thôi.

Hai ngày sau, tại Hoàng thành Diệp, trong phòng Tổng Thống trên tầng cao nhất của một khách sạn xa hoa.

“Cậu Thanh!”

Một người đàn ông trung niên có gương mặt người phương Tây đang cung kính đứng trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh tiếp tục ăn điểm tâm, nhấm nháp vài miếng mới ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông kia, thong thả hỏi: “Có tin gì của Mã Siêu không?”

Người đàn ông phương Tây kia chính là Satan, người quản lý hiện tại của Hồng Trần.

Satan gật đầu, nghiêm nghị nói: ‘Ba tháng trước, cậu Siêu tới Ninh Châu tìm cậu, sau đó bị hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh mang đi”.

Dương Thanh nhíu mày, Mã Siêu lại bị hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh mang đi à?

“Theo điều tra sơ bộ cho thấy, hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia chính là người của Hoàng tộc họ Phùng, bọn họ gọi cậu Siêu là điện hạ”.

“Cậu Siêu rất có thể chính là con trai của Phùng Chí Viễn, Nhị hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng, người mà hai mươi bảy năm trước, khi vừa mới sinh ra đã bị đánh tráo đi”.

Satan thận trọng báo cáo lại toàn bộ kết quả điều tra cho Dương Thanh.

Dương Thanh còn đang lo lắng rất nhiều, nhưng khi nghe đến thân phận chân thực của Mã Siêu, anh thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Vậy có nghĩa là, Mã Siêu đã được đón về Hoàng tộc họ Phùng, đã an toàn rồi?” Dương Thanh hỏi.

Nhưng Satan lại lắc đâu: “Căn cứ theo lời thám tử báo lại, từ ba tháng trước, sau khi bị mang về Hoàng tộc họ Phùng, cậu Siêu đã bị Phùng Chí Viễn nhốt dưới hầm bí mật”.

Vừa nghe đến đó, sắc mặt Dương Thanh lập tức sầm xuống: ‘Vì sao Hoàng tộc họ Phùng lại làm như vậy?”

“Bởi vì cậu Siêu không chịu thừa nhận thân phận của mình, cũng không muốn quay về Hoàng tộc họ Phùng, mà dựa theo quy củ của Hoàng tộc họ Phùng, chỉ cần là con cháu dòng chính, bất luận là ai, người hơn tuổi luôn là kẻ bề trên”.

Chương 2438:

“Cậu Siêu là cháu trưởng của Phùng Hoàng, vậy có nghĩa là, chỉ cân cậu ấy thừa nhận thân phận của mình, đồng thời tình nguyện trở về Hoàng tộc, cậu ấy sẽ lập tức trở thành người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng”.

“Chỉ có điều, nếu cậu Siêu trở về Hoàng tộc họ Phùng sẽ phải vứt bỏ tất cả những quan hệ ngoài thế tục, bao gồm cả vợ con cùng bạn bè cũ”.

“Chính vì thế nên cậu Siêu trước sau vẫn không chịu tiếp nhận thân phận người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng”.

“Nghe đồn, Hoàng Chủ hiện tại của Hoàng tộc họ Phùng đang mang bệnh nặng trong người, không thể tiếp tục thống trị Hoàng tộc họ Phùng, cho nên, chỉ e sắp tới sẽ phải truyền ngôi cho con trưởng của ông ta là Phùng Chí Ngạo”.

“Một khi Phùng Chí Ngạo lên ngôi là sẽ xác lập ngay người thừa kế tiếp theo, nếu trước ngày ông ta thừa kế ngôi vị mà cậu Siêu còn chưa chịu thừa nhận thân phận của mình thì vị trí người thừa kế sẽ không còn bất cứ liên quan gì đến cậu ấy nữa”.

“Chính vì điều này nên Phùng Chí Viễn mới vội vã ép cậu Siêu vứt bỏ tất cả, tiếp nhận thân phận người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng”.

Hồng Trần quả không hổ là tổ chức sát thủ nước ngoài, mạng lưới tình báo cực kì rộng rãi, ngay cả tin tức về Hoàng tộc cổ xưa cũng có thể điều tra rõ ràng như vậy.

Sau khi biết tin, tâm trạng Dương Thanh cực kì phiền muộn và bực dọc, Hoàng tộc họ Phùng dù sao cũng là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn nhất, thực lực vượt xa bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu.

Hơn nữa, trong các Hoàng tộc cổ xưa còn có không ít cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Nay anh mới chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, lợi dụng phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh mới có thể miễn cưỡng đẩy thực lực của mình lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Với thực lực này mà muốn cướp Mã Siêu từ tay Hoàng tộc họ Phùng về, quả thật không có lấy một tia hi vọng.

“Nếu Mã Siêu tiếp nhận thân phận trong Hoàng tộc họ Phùng thì sẽ có nguy hiểm gì không?”, Dương Thanh bỗng hỏi.

Satan gật đầu: “Con trưởng của Phùng Hoàng là Phùng Chí Ngạo và con thứ Phùng Chí Viễn trước nay luôn bất hòa, tranh đấu rất gay gắt, vụ tráo con trong Hoàng tộc họ Phùng hai mươi bảy năm trước chính do Phùng Chí Ngạo gây nên”.

“Bởi vậy có thể thấy, Phùng Chí Ngạo không muốn vị trí người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng rơi vào tay người khác. Nay Phùng Hoàng đã lâm bệnh nặng, đây đúng là thời điểm quan trọng nhất, một khi cậu Siêu tiếp nhận thân

phận của mình thì sẽ lập tức trở thành cái gai trong mắt Phùng Chí Ngạo'.

"Nếu Phùng Hoàng còn tại vị thì không sao, nhưng một khi lão ta nhường ngôi cho Phùng Chí Ngạo, cậu Siêu sẽ lập tức rơi vào tình cảnh cực kì nguy hiểm".

"Đương nhiên, dù Phùng Hoàng vẫn còn năm quyền, cậu Siêu cũng sẽ vẫn gặp nguy hiểm, loại người như Phùng Chí Ngạo tuyệt đối sẽ không cho phép cậu Siêu trở thành người thừa kế đời thứ ba đâu".

Dương Thanh trầm mặc, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, vậy là bất kể Mã Siêu có đồng ý tiếp nhận thân phận của mình trong Hoàng tộc họ Phùng hay không thì cũng đều phải ở trong tình trạng nguy hiểm như nhau.

Nếu chấp nhận rồi, Phùng Chí Ngạo sẽ tìm cách diệt trừ cậu ấy, còn nếu không chấp nhận, Phùng Chí Viễn sẽ tiếp tục nhốt cậu ấy trong hầm, đương nhiên, hành vi này cũng có thể coi như đang bảo vệ Mã Siêu.

Ngay cả Hồng Trần cũng biết tung tích hiện tại của Mã Siêu thì người thừa kế ngôi vị Hoàng Chủ như Phùng Chí Ngạo chắc chắn đã năm rõ từ lâu rồi.

Vậy có nghĩa là, tình cảnh hiện tại của Mã Siêu đang cực kì nguy hiểm.

"Cậu Thanh, thời gian trước mắt cậu cứ yên †âm, chỉ cần Phùng Hoàng còn năm quyền, ông †a nhất định sẽ không để Phùng Chí Ngạo ra tay với cậu Siêu đâu".

“Hơn nữa, Phùng Hoàng chỉ mắc bệnh lạ †rong người, nay cũng đang được điều trị rồi, nếu có thể khang phục thì hoàn toàn có khả năng tiếp.

tục ngồi trên ngôi vị này thêm chục năm nữa”.

Dường như đã nhận ra nỗi lo lắng của Dương Thanh, Satan vội trấn an.

Chương 2439:

Dương Thanh không nói gì thêm, anh cảm thấy hiện giờ mình còn quá yếu ớt, lòng vô cùng bức thiết muốn tăng cao cảnh giới võ thuật.

Nay anh chỉ mới luyện đến tầng thứ năm của phép hô hấp chín tầng trong Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, lấy thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh để phát huy thực lực ngang cỡ Siêu Phàm Ngũ Cảnh đã là cực hạn rồi.

Nếu muốn tăng cao thực lực hơn nữa, chỉ có hai phương pháp, một là đột phá cảnh giới, hai là luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh tới tầng thứ sáu.

Chỉ có điều, phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh không hề đơn giản, anh có thể lấy cảnh giới Siêu Phàm Nhị Cảnh luyện tới †ầng thứ năm đã là giới hạn cao nhất rồi.

“Xem ra, chỉ khi nào đột phát Siêu Phàm Tam Cảnh thì mới có tư cách đối đầu với Hoàng tộc cổ xưa mà thôi”, Dương Thanh thầm nhủ.

Ngay sau đó, anh nhìn về phía Satan, ánh mắt lạnh xuống: “Tình hình bên Hoàng tộc họ Diệp thì thế nào?”

Trong thời gian này, Hoàng tộc họ Diệp đang dốc toàn lực chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh, nếu không nhờ ba Hoàng tộc khác công khai lên tiếng ủng hộ thì tập đoàn Nhạn Thanh đã sớm phá sản rồi.

Dù vậy, tập đoàn Nhạn Thanh cũng đã bị tổn thất rất lớn, giá trị trên thị trường giảm sút cực mạnh.

Bởi dẫu sao thì thực lực của Diệp Hoàng cũng đã tiến vào Siêu Phàm Cảnh, trở thành một trong những cao thủ hàng đầu của Chiêu Châu.

€ó thể nói, ở Chiêu Châu ngày này, sức ảnh hưởng của Hoàng tộc họ Diệp đã vượt xa ba Hoàng tộc còn lại.

“Hoàng tộc họ Diệp đã công bố, nếu cậu dám tới Hoàng tộc họ Diệp, bọn họ nhất định sẽ khiến cậu có đến không có về”, Satan thận trọng dè dặt nói.

Nghe xong lời của Satan, Dương Thanh hơi híp hai mắt lại, trong mắt hiện lên sát khí dày đặc.

“Hoàng tộc họ Diệp đúng là kiêu ngạo!”

Sau đó Satan lại nói: ‘Cậu Thanh, tôi đã sắp xếp sát thủ hàng đầu của Hồng Trần tại các nơi của Hoàng thành Diệp. Đợi khi cậu ra lệnh, tất cả sát thủ sẽ đồng thời hành động”.

Dương Thanh nhẹ gật đầu: “Tốt, sẵn sàng chờ mệnh lệnh của tôi!”

Trong chuyến đi đến Hoàng thành Diệp lần này, ngoại trừ muốn giải quyết chuyện Hoàng tộc họ Diệp đã câu kết với Hoàng tộc họ Long phái cao thủ Thần Cảnh đi giết Dương

Thanh ra, còn để dứt điểm mối thù Hoàng tộc họ Diệp ngăn chặn mọi hoạt động của tập đoàn Nhạn Thanh.

Tập đoàn Nhạn Thanh cực kỳ quan trọng với Dương Thanh, bất cứ ai muốn tiêu diệt tập đoàn Nhạn Thanh sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Bây giờ, lý do anh không tùy tiện ra tay với Hoàng tộc họ Diệp là vì Long Tấn đã từng nói, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đã bước vào Siêu Phàm Cảnh vào năm mươi năm trước.

Rất có thể, người đó hiện đang ẩn cư tại Hoàng tộc họ Diệp.

Ngoại trừ sự uy hiếp của Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp ra còn có người bảo vệ Hoàng tộc. Một khi Hoàng tộc gặp tai họa, người bảo vệ Hoàng tộc sẽ xuất hiện.

Trong phòng, Dương Thanh đi qua đi lại, trong mắt hiện ra vẻ khôn ngoan.

“Vấn chưa đủ mạnh. Như sư phụ đã nói, hiện giờ mình vẫn còn quá yếu, trừ khi có thể nâng cảnh giới của mình lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh”.

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Nếu anh có thể nâng cảnh giới của mình lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, kết hợp với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, có lẽ sẽ bộc phát ra được sức mạnh có thể sánh ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh. : Khi đó, cho dù là cả hai Hoàng tộc cổ xưa lớn, Dương Thanh cũng không sợ hãi.

Gó điều lúc này thực lực của anh chỉ đang năm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, nhưng Dương Thanh có thể cảm giác được rằng mình cách Siêu Phàm Tam Cảnh không quá xa.

Chỉ cần có thể nâng cảnh giới võ thuật lên tới Siêu Phàm Tam Cảnh, anh cũng sẽ không còn bị động như bây giờ nữa.

Dương Thanh đang ở một mình trong phòng, cân nhắc có nên đột nhập Hoàng tộc họ Diệp hay không thì Thượng Quan Hoàng gọi điện thoại tới.

Chương 2440:

“Cậu Thanh, bây giờ cậu tuyệt đối đừng đi Hoàng tộc họ Diệp. Vừa rồi tôi đã nhận được tin tức mới nhất, chủ gia tộc đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Lâm đã xuất hiện, còn mời các phú hào lớn ở Chiêu Châu tới Hoàng tộc họ Diệp tham gia tiệc mừng thọ một trăm tuổi của lão ta”.

Dương Thanh nghe điện thoại, giọng nói tràn đầy nghiêm trọng của Thượng Quan Hoàng vang lên.

Nói xong, lão ta nhắc nhở lần nữa: “Cậu Thanh, tuyệt đối đừng đến Hoàng tộc họ Diệp!

Diệp Hoàng đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh, bố của lão ta, Diệp Lâm lại xuất hiện vào lúc này, còn phô trương mở tiệc chiêu đãi phú hào khắp nơi tham gia đại thọ của mình, e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn”.

“Cậu Thanh, tôi nghĩ cậu nên chờ chút đã, ít nhất chờ đến khi tiệc mừng thọ một trăm tuổi của Diệp Lâm kết thúc rồi hãng quyết định nên đối phó với Hoàng tộc họ Diệp như thế nào”.

Sau khi nghe những lời của Thượng Quan Hoàng, Dương Thanh im lặng một lúc.

Anh hiểu ý của lão ta, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Đối với Dương Thanh, trở ngại lớn nhất bây giờ chính là Diệp Lâm và người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Lâm biến mất đã năm mươi năm, giờ lại đột ngột xuất hiện rồi rùm beng tổ chức tiệc mừng thọ lớn như vậy, nhất định là muốn tạo thanh thế cho Hoàng tộc họ Diệp.

Theo Dương Thanh thấy, việc quan trọng nhất lúc này là phải nghĩ cách tìm ra thực lực chân chính của Diệp Lâm.

“Ông cũng được mời à?”, Dương Thanh hỏi.

Thượng Quan Hoàng đáp: ‘Không chỉ tôi mà cả Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều được mời tới. Ngoại trừ những Hoàng Chủ như chúng tôi ra, những chủ gia tộc trong các Hoàng thành cũng được mời, Lý Trọng cũng vậy”.

Dương Thanh nhướng mày, rõ ràng Diệp Lâm sắp tổ chức bữa tiệc bãy đây mài!

Hiện nay, trong bốn Hoàng tộc lớn, ngoài Hoàng tộc họ Diệp ra thì ba Hoàng tộc lớn còn lại đều đã tuyên bố sẽ ủng hộ tập đoàn Nhạn Thanh.

Trong khi đó Hoàng tộc họ Diệp lại muốn phong tỏa tập đoàn Nhạn Thanh. Nói cách khác, bọn họ đã quyết định đứng ở mặt đối lập với ba Hoàng tộc kia. Trong trường hợp như thế mà Diệp Lâm vẫn mời chủ của những Hoàng tộc khác đến dự tiệc mừng thọ của mình.

“Các ông muốn tới Hoàng thành Diệp không?”, Dương Thanh lại hỏi.

Ai ngờ Thượng Quan Hoàng lại nói: “Nơi Diệp Lâm tổ chức đại thọ một trăm tuổi là ở Yến Đô!”

“Cái gì?”

Sắc mặt của Dương Thanh lập tức thay đổi.

Anh cứ nghĩ rằng Diệp Lâm muốn tổ chức thọ yến ở Hoàng tộc họ Diệp, thật không ngờ lão ta lại chọn tổ chức tại Yến Đô.

“Tôi đã liên lạc với Long Hoàng, chúng tôi đều nghĩ rằng, buổi tiệc mừng thọ lần này của Diệp.

Lâm e là hướng về Đế Thôn’.

Thượng Quan Hoàng tiếp tục nói: “Trừ chuyện đó ra, chắc là họ còn muốn làm cho các Hoàng tộc khác dè chừng. Dù sao Hoàng tộc họ Diệp bây giờ, cho dù lão già Diệp Lâm không ra mặt thì chỉ cần một người vừa mới bước vào Siêu Phàm Cảnh như Diệp Hoàng thôi cũng đủ để trấn áp các Hoàng tộc khác”.

“Trong truyền thuyết, ở Đế Thôn cao thủ Thần Cảnh nhự mây, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng không ít. Với thực lực hiện giờ của Hoàng tộc họ Diệp, nếu có thể kiểm soát Đế Thôn trong tay thì e là họ sẽ có thể tranh cao thấp với Hoàng tộc cổ xưa, thậm chí có tư cách tranh đấu với gia tộc Cổ Võ’.

Dương Thanh vẫn yên lặng lắng nghe, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Anh không nghĩ rằng Hoàng tộc họ Diệp lại lớn gan như vậy. Những lời vừa rồi mặc dù chỉ suy đoán của bản thân Thượng Quan Hoàng, nhưng Dương Thanh biết giữa suy đoán này và sự thật chắc là không chênh lệch quá lớn.

“Xem ra, Hoàng tộc họ Diệp cực kỳ tự tin mới dám lựa chọn Yến Đô làm nơi tổ chức tiệc mừng thọ!”

Thật lâu sau, Dương Thanh mới mở miệng nói: “Dù sao, nếu xảy ra biến cố ở Hoàng tộc họ Diệp thì ít nhất họ còn có người bảo vệ Hoàng tộc bảo vệ. Nhưng khi rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp, xảy ra việc khẩn cấp thì đó sẽ là một đả kích rất lớn đối với Hoàng tộc họ Diệp”.

Chương 2441:

Thượng Quan Hoàng đồng ý kiến: “Đúng là như vậy, bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đã hoàn toàn kiểm soát Hoàng thành Diệp trong tay. Có thể nói rằng sự phát triển của họ đã đạt đến điểm giới hạn, muốn đột phá chỉ có thể thông qua các thủ đoạn khác”.

“Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm được tổ chức khi nào?”, Dương Thanh hỏi.

“Ba ngày sau, tại khách sạn quốc tế Yến Đô’, Thượng Quan Hoàng đáp.

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Dương Thanh tràn đầy vẻ nặng nề, lần đầu tiên anh cảm giác được áp lực lớn như vậy.

Dường như Diệp Lâm hoàn toàn không để anh vào trong mắt, kiêu ngạo cỡ nào mới có thể không màng đến sự tồn tại của Dương Thanh chứ?

Dù sao, việc anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã hoàn toàn bị lộ.

“Thời gian ba ngày, có lẽ có thể làm được gì đó’, trong hai mắt Dương Thanh ánh lên tia lạnh lẽo.

Trước khi xác định được thực lực của Diệp Lâm, đương nhiên anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Màn đêm buông xuống chính là lúc nhộn nhịp nhất tại đường Phượng Hoàng của Hoàng thành Diệp.

Bên trong những cuộc vui chơi xa hoa truy lạc phần lớn đều là người bình thường.

Không phải tất cả mọi người trong Hoàng thành Diệp đều là người luyện võ. Giống như những thành phố khác, đa phần đều là người bình thường, sáng 9 giờ đi làm, chiều 5 giờ tan ca.

Trong hộp đêm cao cấp Dạ Thượng Hoàng Triều, đường Phượng Hoàng.

Trong phòng Đế Vương của hộp đêm, một người đàn ông trung niên ăn mặc thời trang, hai bên trái phải đều có hai người đẹp trẻ trung đang ngồi, cả khuôn mặt người trung niên đều là ý cười: "Nào, uống rượu!"

"Ông Minh, ông mang họ Diệp thật không?"

Người đẹp bên trái cười híp mắt nói: "Ở Hoàng thành Diệp, chỉ có người của Hoàng tộc mới dám dùng họ này. Ông Minh không phải là người Hoàng tộc đó chứ?"

Ông Minh là ông chủ của hộp đêm Dạ Thượng Hoàng Triều. Ở Hoàng thành Thượng Quan, người khác chỉ biết gọi là ông Minh, không ai biết tên thật của ông ta, chỉ có tin đồn rằng ông ta họ Diệp.

Ông Minh cười híp mắt nhìn về phía người đẹp bên trái: ‘Em đoán xem?”

“Tôi đoán ông Minh họ Diệp!”, người đẹp bên trái vừa cười vừa nói.

“Ha ha…”

Ông Minh sảng khoái cười, bưng chén rượu lên: ‘Uống rượu! Uống rượu!”

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bao bỗng nhiên bị mở toang, một bóng dáng trẻ tuổi đi đến, đồng thời đóng cửa lại.

“Ai cho mày vào đây? Cút ra ngoài!”

Ông Minh nhìn về phía người trẻ tuổi đang đi đến, nổi giận chỉ tay về phía cửa.

Nhưng giọng nói của ông ta vừa dứt thì trong nháy mắt có một tia sáng lạnh lẽo loé lên.

“Phụt!”

Trên cổ ông Minh xuất hiện một đường tơ máu, dần dần rách ra.

Vẻ mặt ông ta đầy sợ hãi, hai tay tóm chặt lấy cổ họng của mình, thân thể chậm rãi ngã xuống.

“Án Ngay sau đó, hai tiếng hét chói tai vang vọng toàn bộ phòng bao.

Ông Minh quả thật mang họ Diệp, vốn tên là Diệp Minh. Không có mấy người biết được tên thật của ông ta.

Chương 2442:

Bởi vì Diệp Minh đã chết, cả Dạ Thượng Hoàng Triều lập tức cực kỳ hỗn loạn, nhưng rất nhanh một nhóm cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bỗng nhiên xuất hiện, lại còn phong tỏa cả hộp đêm.

Người cầm đầu chính là một ông lão mặc trang phục truyền thống, nét mặt đầy dữ tợn. Nhìn Diệp Minh đang ngã trong vũng máu, lão ta cảm giác trái tim mình cũng như đang nhỏ máu theo.

"Rốt cuộc là ai?"

Lão ta nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức ra lệnh: "Phong tỏa toàn bộ Hoàng thành Diệp cho tôi, mau chóng tra xem rốt cuộc là kẻ nào dám giết con tôi!"

"Vâng, thưa Hoàng Chủ!"

Một cao thủ Hoàng tộc họ Diệp vâng lệnh rời đi.

Ông lão này không phải ai khác, chính là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp. Không ngờ lão ta lại đích thân đến hộp đêm Dạ Thượng Hoàng Triều.

Diệp Minh đã bị giết chết chính là con riêng của lão ta.

Chính xác hơn thì Diệp Minh là con trai cả.

Vốn dĩ ông ta là vị Hoàng tử có tư cách kế thừa ngôi vị Hoàng Chủ nhất, ngặt nỗi lại có người mẹ chỉ là một người phụ nữ bán hoa.

Cũng vì nguyên do đó, Diệp Minh đến từng tuổi này mà chưa bao giờ bước chân vào Hoàng tộc, không phải bởi vì ông ta không muốn mà là do Hoàng tộc không cho phép.

Trong lòng Diệp Hoàng vẫn luôn cảm thấy thiệt thòi thay Diệp Minh. Nếu không vì sự uy nghiêm của Hoàng tộc, lão ta đã dẫn Diệp Minh quay về Hoàng tộc từ lâu.

Thế nhưng bây giờ Diệp Minh lại bị người ta giết chết, còn bị giết ở trong Hoàng thành Diệp, có thể hiểu được Diệp Hoàng đang phẫn nộ đến cỡ nào.

Trong lúc Diệp Hoàng tức giận ra lệnh phong tỏa toàn thành để truy tìm tên hung thủ đã giết người, ở phòng Tổng Thống tại tầng cao nhất của khách sạn Shangri-La.

“Cậu Thanh, Diệp Minh đã chết!”

Satan bước vào phòng của Dương Thanh, nói với vẻ cung kính.

Dương Thanh gật đầu, lại hỏi: “Ngoại trừ Diệp Minh, chắc hản còn không ít người đáng chết đúng không?”

Satan vội vàng trả lời: “Hễ người nào phạm phải tội đáng bị tử hình mà chưa bị hành quyết thì đã bị giết chết hết rồi”.

“Hơn nữa, người của chúng ta dùng dao găm để giết chúng, cho dù Hoàng tộc họ Diệp nghi ngờ các thế lực ở ngoài biên giới ra tay thì cũng chỉ nghi ngờ đến điện Hắc Long mà thôi”.

“Điện Hắc Long và Hồng Trần của chúng ta bất hòa với nhau. Nói không chừng có thể nhân cơ hội này khiến cho Hoàng tộc họ Diệp và điện Hắc Long xảy ra mâu thuần”.

Có rất nhiều thế lực đứng đầu ngoài biên giới nhưng so ra còn kém hơn Hoàng tộc họ Diệp rất nhiều. Nếu tổ chức Hồng Trần bị Hoàng tộc họ Diệp để mắt đến thì không tốt chút nào.

Mà điện Hắc Long chính là tổ chức có thực lực mạnh nhất trong ba tổ chức sát thủ lớn ở ngoài biên giới. Nếu Hoàng tộc họ Diệp thật sự muốn gây hấn với điện Häãc Long, điều đó chắc chăn sẽ mang lại nhiều thương vong hơn cho Hoàng tộc này.

Sát thủ của Hồng Trần có rất nhiều cách để giết người. Có người dùng súng, có người dùng vũ khí lạnh, cũng có người tay không tấc sắt. Lần này ra tay với Hoàng tộc họ Diệp, sát thủ Hồng Trần chuyên dùng dao găm, cũng có thể tạo thành không ít phiền phức cho Hoàng tộc họ Diệp.

“Vậy thì tốt!”

Dương Thanh rất vừa ý với câu trả lời này.

Anh không phải kiểu người thích giết chóc, nhưng vì Hoàng tộc họ Diệp muốn lấy mạng của anh, do đó anh chỉ thu một ít lãi trước mà thôi.

Chương 2443:

Hơn nữa, những người mà Dương Thanh yêu cầu Hồng Trần ám sát tất cả đều là những kẻ đáng chết. Có điều đó hoặc là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, hoặc là người vô cùng quan trọng trong Hoàng tộc họ Diệp.

Tin tức Diệp Minh đã chết nhanh chóng lan truyền khắp cả Hoàng thành Diệp.

Trong lúc nhất thời, người Hoàng tộc đều bàng hoàng, sợ kế tiếp sẽ đến phiên mình.

“Mấy người đều là thùng cơm hay sao? Đã một đêm trôi qua mà vẫn không tìm thấy hung thủ đâu ư?”

Sáng hôm sau, trong điện Diệp Hoàng, vị Hoàng Chủ đang ngồi ở vị trí chủ tọa căm tức nhìn đám người dòng chính của Hoàng tộc, gào thét hỏi.

Cả đám dòng chính Hoàng tộc họ Diệp bên dưới đều cúi đầu, không dám thở mạnh.

Cuối cùng, đội trưởng đội lính canh phụ trách bảo vệ an ninh Hoàng thành Diệp buộc phải đứng dậy, nói năng cực kỳ cẩn thận: “Thưa Hoàng Chủ, chuyện xảy ra tối hôm qua chính là trách nhiệm đội lính canh của tôi, tôi tình nguyện nhận mọi hình phạt của Hoàng tộc”.

“Trước khi nhận hình phạt, tôi có vài lời muốn nói. Vụ ám sát tối hôm qua không phải do một người gây nên mà là cả một thế lực, nhằm vào Hoàng tộc họ Diệp chúng ta”.

“Cách thức ám sát của đối phương rất mạnh mẽ, công tác phòng chống trinh sát cũng cực kỳ tỉ mỉ. Thành viên của toàn đội lính canh đã tìm kiếm toàn thành suốt cả đêm vẫn không có tin tức gì liên quan tới đối phương. Tôi nghi răng những người đó đến ám sát là do đã có mưu tính từ trước, sau khi thực hiện xong thì lập tức rời khỏi Hoàng thành”.

“Bởi lẽ đó mà người của chúng ta không hề thu hoạch được gì”.

Đầu tiên, đội trưởng đội lính canh nhận hình phạt trước rồi mới nói ra suy đoán của mình. Diệp Hoàng vốn đang vô cùng tức giận, bây giờ đã dần dần lấy lại bình tĩnh.

“Cậu có suy đoán gì về thế lực của đối phương không?”, lão ta bất ngờ hỏi.

Bản thân đội trưởng đội lính canh chính là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, hắn ta suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng: “Tất cả vết thương gây ra do ám sát đều là một chiêu mất mạng. Bất kể mục tiêu ám sát là mạnh hay yếu đều bị đối phương giết chết trong một đòn, trong số đó có cả một cao thủ Thân Cảnh trung kỳ”.

“Nhìn khắp Chiêu Châu, thế lực có thể có trình độ ám sát đến mức này, ngoài Hoàng tộc ra thì chắc không còn tổ chức nào có thể thực hiện được”. Š “Tôi hoài nghi đối phương chính là tổ chức sát thủ đứng đầu ngoài biên giới, hơn nữa thế lực của họ ở biên giới lại cực kỳ khủng khiếp”.

“Thật ra tôi chỉ nghi ngờ vài đối tượng. Một là điện Hắc Long, hai là Thánh Kinh và ba chính là Hồng Trần. Ba thế lực lớn này đều là những thế lực mạnh nhất ở ngoài biên giới. Nghe nói thủ lĩnh của họ đã là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể đã tiến vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng không chừng”.

“Chẳng qua dựa vào cách thức ám sát tối hôm qua, đối phương đều sử dụng dao găm. Tổ chức dùng loại vũ khí này hình như chỉ có mỗi điện Hắc Long”.

Diệp Hoàng nhíu mày, sát khí lóe lên trong mắt: “Chỉ là một tổ chức sát thủ ở ngoài biên giới lại dám giết người của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta. Vậy thì điện Häc Long không cần phải tồn tại nữa”.

Dứt lời, lão ta ra lệnh: “Lập tức bảo năm cao thủ Thần Cảnh do Diệp Sát dẫn đội đến biên giới, tiêu diệt điện Hắc Long!”

“Hoàng Chủ, vừa rồi chỉ là suy đoán của tôi, còn chưa xác định được rốt cuộc có phải do điện Hắc Long gây ra hay không”, đội trưởng đội lính canh nghe vậy thì lập tức tái mặt.

Diệp Hoàng cố sức kiềm chế lửa giận của mình, căn răng nói: “Không cần biết có phải do điện Hắc Long gây ra hay không, chỉ cần khả nghỉ là đã đủ lý do để tiêu diệt chúng!”

Nghe vậy, đội trưởng đội lính chỉ có thể im miệng.

Rất nhanh, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp với chỉ huy là Diệp Sát đã tập hợp. Đây chính là những cao thủ

Hoàng tộc họ Diệp có thực lực gần với Diệp Hoàng, cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong.

Với đội hình như thế, muốn tiêu diệt một tổ chức sát thủ ở ngoài biên giới dường như không có gì khó.

Có điều ngay lúc năm người này vừa rời khỏi Hoàng thành Diệp, Dương Thanh cũng xuất phát.

Có nhiều lúc, chỉ cần dùng đầu óc là đã có thể giải quyết rất nhiều chuyện phiền phức.

Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm sắp đến mà Diệp Hoàng còn dám cử năm cao thủ Thần Cảnh đi vào ngay lúc này, thật sự ngông cuồng đến tột cùng.

Năm tiếng sau, một chiếc máy bay tư nhân hạ cánh ở sân bay ngoài biên giới.

Chương 2444:

Diệp Sát dẫn đầu năm cao thủ Thần Cảnh bước khỏi máy bay, trển mặt bọn họ đều hiện lên vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo.

“Sau ngày hôm nay, biên giới sẽ không còn điện Hắc Long nữal”, Diệp Sát nói với vẻ mặt ngạo nghễ.

Trong mắt lão ta, một tổ chức sát thủ ở biên giới chẳng là cái thá gì. Lão ta mà muốn thì một mình cũng đã có thể tiêu diệt cả điện Hắc Long.

Ngay lúc nhóm năm người bọn họ vừa ra đến sân bay, một bóng người trẻ tuổi xuất hiện trước mặt như ma như quỷ.

Khi nhìn thấy gương mặt của người trẻ tuổi đó, nét mặt của họ đều như gặp phải ma, còn Diệp Sát thì kinh ngạc, hoảng sợ thốt lên: “Dương Thanh!”

Nhìn thấy Dương Thanh, Diệp Sát kinh ngạc đến mức ngây người, không ngờ bản thân lại thấy anh ở ngoài biên giới.

Dương Thanh tỏ ra rất bình tĩnh, nhìn năm cao thủ của hoàng tộc họ Diệp đã bị dọa cho xanh mặt.

“Dương Thanh, mày muốn làm gì?”

Diệp Sát cảnh giác nhìn anh, hỏi.

Là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta biết rất rõ những tin đồn liên quan đến Dương Thanh.

Bây giờ, bọn họ có thể chắc chắn rằng cảnh giới võ thuật của anh đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Trong giới võ thuật có một câu nói: Dưới Siêu Phàm Cảnh toàn là giun dết Từ câu nói này có thể thấy được sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Cảnh cực kỳ đáng sợ, cao thủ Thần Cảnh không thể sánh băng. Kể cả năm cao thủ Thần Cảnh như nhóm người Diệp Sát mà đứng trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng sẽ bị giết không còn một mống.

“Xông lên!”

Dương Thanh không để ý tới Diệp Sát, bỗng nhiên ra lệnh.

Lời vừa dứt, Satan mang theo bốn cao thủ Thần Cảnh từ một bên đi ra.

Diệp Sát là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ngoài ra bên Hoàng tộc họ Diệp còn có hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ.

Còn phía Dương Thanh, trừ anh ra thì chỉ có Satan là có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, còn lại là hai cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và hai cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ.

Những người này đều là sát thủ đứng đầu tổ chức Hồng Trần.

Hai bên đứng đối diện nhau, hiển nhiên thực lực tổng thể của phe Satan kém hơn người của Hoàng tộc họ Diệp một cảnh giới.

Chuyện này là do Dương Thanh cố ý sắp xếp, vì anh muốn vừa giải quyết rắc rối, vừa rèn luyện các sát thủ đứng đầu Hồng Trần một chút.

Lúc Diệp Sát nhìn thấy mấy người nhóm Satan, con ngươi lão ta đột nhiên co lại, căn răng nghiến lợi nói: “Mày là Satan, thủ lĩnh của Hồng Trần!”

Sau khi giết chết thủ lĩnh trước của Hồng Trần, Dương Thanh đã nâng đỡ Satan trở thành thủ lĩnh tiếp theo. Diệp Sát là một trong những người quyền quý hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, mặc dù đây là lần đầu gặp nhau nhưng trước đó lão ta đã từng thấy ảnh của Satan rồi.

Bây giờ nhìn thấy hắn ta xuất hiện, còn trông như nghe lệnh Dương Thanh răm rắp, cuối cùng Diệp Sát cũng nhận ra được cái gì.

“Tao nhớ ra rồi, mấy tháng trước, cái người bí ẩn suýt chút nữa đã diệt sạch Hồng Trần chính là mày, Dương Thanh!”

Nét mặt lão ta bỗng trở nên bàng hoàng, tiếp tục nói: “Đám sát thủ ám sát dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp ở Hoàng thành Diệp vào tối qua cũng chính là sát thủ của Hồng Trần, tất cả những thứ này đều do mày đứng sau lưng sai khiến “.

“Sát thủ của Hồng Trần không những ám sát dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp tao mà còn cố ý giết những người có mặt

tại đó, bố trí thành hiện trường do sát thủ của điện Hắc Long gây nên. Mày làm thế là vì muốn Hoàng tộc họ Diệp.

và điện Hắc Long trở mặt”.

Chương 2445:

Vốn Diệp Sát còn hơi nghỉ ngờ, Hoàng tộc họ Diệp và điện Hắc Long không ân không oán, tại sao điện Hắc Long lại ra tay với dòng chính của Hoàng tộc, đến tận bây giờ lão ta mới hiểu rõ mọi chuyện.

"Ông đã biết quá nhiều rồi đấy!"

Vừa dứt lời, chân Satan khẽ di chuyển, lập tức đánh về phía Diệp Sát.

"Các anh em, giết chúng!"

Diệp Sát nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn đầu xông lên nhằm về phía Satan.

Một giây sau, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong là Satan và Diệp Sát lao vào nhau.

Hai người vừa ra tay, chẳng khác nào muốn hủy diệt toàn bộ vùng đất đó, uy thế võ đạo khủng bố không ngừng lan ra bốn phía.

Tám cao thủ Thần Cảnh khác cũng lao vào nhau.

Chẳng qua, trong số các sát thủ bên Hồng Trần, ngoại trừ Satan là ở cùng một cảnh giới với Diệp Sát thì thực lực của

những sát thủ khác đều thấp hơn một bậc so với cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Dù vậy, các sát thủ của Hồng Trần vẫn không hề có dấu hiệu lui bước, trái lại còn thể hiện ra thực lực ngang hàng với đám cao thủ Hoàng tộc.

Dương Thanh làm như không có chuyện gì, yên lặng đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Đây là cơ hội tuyệt vời để những sát thủ hàng đầu Hồng Trần rèn luyện, nếu để anh ra tay, năm cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị giết trong nháy mắt.

"Oành!"

Satan như con sư tử cuồng bạo, không ngừng tấn công làm cho Diệp Sát liên tục lùi lại.

Khoảng mấy phút sau, trên người Diệp Sát chăng chịt vết thương, khuôn mặt lão ta dữ tợn: "Đồ khốn nạn, tao liều mạng với mày!"

Satan khinh thường nở nụ cười: "Cho dù ông có liều mạng cũng chỉ có một con đường chết thôi!"

Trước khi Dương Thanh giết thủ lĩnh cũ của Hồng Trần và Lucifer, bản thân Satan đã là một trong ba nhân vật đứng đầu của Hồng Trần. Lúc còn ở chiến trường ngoài biên giới, hắn ta thường xuyên phải đối mặt với chuyện sinh tử, nào phải loại đóa hoa trong lồng kính như Diệp Sát có thể so được.

Lúc này, Satan gần như đã tiến vào trạng thái toàn thịnh, trái lại vết thương trên người Diệp Sát càng thêm chăng chịt, gần như sắp thua cuộc.

“Hóa ra cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ có thết”

Satan mở miệng chế giễu, tựa như đã mất hứng thú chiến đấu.

“A a a, tao phải giết mày! Tao phải giết mày!”

Diệp Sát giận dữ, gào lên một tiếng.

Sau đó, trong sự ngỡ ngàng của mọi người, lão ta đột nhiên xoay người, lao nhanh về phía trước.

“Chuyện này…”

Satan sửng sốt. Mãi đến tận khi Diệp Sát đã chạy đi thật xa, hắn ta mới lấy lại tinh thần: “Ông có thể thoát được sao?”

Dứt lời, Satan lập tức đuổi theo.

Từ đầu tới cuối, Dương Thanh không hề ra tay.

Đây vốn là một cơ hội cho các sát thủ hàng đầu Hồng Trần rèn luyện, nếu anh nhúng tay vào sẽ không còn ý nghĩa nữa.

“Giết giết giết!”

Lúc này, ý chí chiến đấu của bốn sát thủ Hồng Trần còn lại càng dâng cao hơn, ai ai cũng gào thét nhằm về phía các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Chương 2446:

Ngày thường, các cao thủ của Hoàng tộc đều tu luyện trong thành, chẳng có mấy ai từng tham gia thực chiến bên cạnh việc tu luyện để cảnh giới võ đạo tăng lên.

Còn sát thủ của Hồng Trần thì ngược lại, ngày thường bọn họ không những phải tiếp nhận các loại nhiệm vụ ám sát mà còn phải sẵn sàng chiến đấu với các cao thủ hàng đầu nơi biên giới.

Hai bên vốn không cùng một cấp bậc, mặc dù cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có cảnh giới cao hơn nhưng vẫn bị sát thủ của Hồng Trần áp chế.

Sau năm phút, cả bốn cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều chết trong tay sát thủ của Hồng Trần.

Đúng lúc này, Satan cầm theo một cái đầu đi tới, cái đâu này chính là đầu của Diệp Sát.

“Cậu Thanh, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”, toàn thân Satan đẫm máu, nhìn về phía Dương Thanh hỏi.

Hai mắt Dương Thanh híp lại: “Điện Hắc Long luôn đối nghịch với Hồng Trần, vậy thì mượn cơ hội này để làm suy yếu thực lực của chúng. Tôi giao nhiệm vụ tiêu diệt điện Hắc Long cho anh”.

Satan lập tức vui vẻ. Ở chiến trường ngoài biên giới, thực lực của điện Hắc Long mạnh hơn Hồng Trần rất nhiều, nếu như có thể làm suy yếu thực lực của điện Hắc Long thì việc Hồng Trần muốn tiêu diệt chúng sẽ trở nên dễ dàng.

“Anh nghe đây, sắp xếp vài sát thủ Thần Cảnh phương Đông giết một vài người của điện Hắc Long trước đã, sau đó nói với chúng rằng, nếu dám đến chỗ của Hoàng tộc họ Diệp thì chắc chắn sẽ một đi không trở lại!, Dương Thanh tiếp tục nói.

“Vâng!”

Satan nhận lệnh rồi rời đi.

Không lâu sau đó, một tin tức nhanh chóng truyền khắp toàn bộ chiến trường ngoài biên giới.

Cao thủ Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu tập kích giết chết mười mấy người của điện Hắc Long, đã vậy còn tuyên bố rằng, nếu điện Hắc Long dám đến chỗ của Hoàng tộc họ Diệp thì họ sẽ tiêu diệt toàn bộ điện Hắc Long.

Điện Hắc Long vốn là một trong những thế lực hàng đầu ở chiến trường ngoài biên giới, bây giờ lại bị một gia tộc ở Chiêu Châu sỉ nhục như vậy, có thể tưởng tượng được điện Hắc Long phần nộ đến nhường nào.

Gần như cùng thời gian đó, tại Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu, có năm cái đầu bị treo lơ lửng ở cửa Hoàng thành Diệp, khiến cho toàn bộ người Chiêu Châu kinh ngạc.

Trong một tòa nhà lớn cũ nát ở chiến trường ngoài biên giới.

Nơi này là trụ sở của điện Hắc Long, tuy tòa nhà nhìn cũ nát nhưng nơi này là chiến trường ngoài biên giới nên đây chính là phong cách do được lửa đạn tẩy rửa.

Lúc này đây, cao thủ của điện Hắc Long đang ngồi đây quanh bàn hội nghị trong trụ sở.

Thủ lĩnh Hansen của điện Hắc Long ngồi ở vị trí chủ tọa, trên mặt của ông ta tràn đầy sự u ám.

“Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu dám giết chết người của điện Hắc Long chúng ta, quả thật là muốn chết mài”, Hansen lạnh lùng nói.

Hai con ngươi như chim ưng của ông ta quét qua những người xung quanh, nói: “Mọi người phát biểu ý kiến đi!”

Hansen vừa dứt lời thì có một bóng dáng trung niên đứng lên mở miệng nói: “Thủ lĩnh, tôi cho rằng trong chuyện này có điều kỳ lạ. Điện Hắc Long của chúng ta và Hoàng tộc họ Diệp không có bất cứ xung đột gì, vì sao họ lại muốn ra tay với chúng ta?”

Lời này vừa nói ra thì những người khác đều gật đầu tới tấp, hiển nhiên họ cũng có nghỉ ngờ giống như vậy.

Hansen hừ lạnh, ra lệnh: “Mở video lên!”

Trên màn hình trình chiếu trước bàn hội nghị nhanh chóng xuất hiện một đoạn video, chính là trong phòng họp của

Hoàng tộc họ Diệp.

“Chỉ là một tổ chức sát thủ ở biên giới lại dám giết người của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta. Vậy thì điện Hắc Long không cần phải tồn tại nữa”.

“Lập tức bảo năm cao thủ Thần Cảnh do Diệp Sát dẫn đội đến biên giới, tiêu diệt điện Hắc Long!”

Chương 2447:

“Hoàng Chủ, vừa rồi chỉ là suy đoán của tôi, còn chưa xác định được rốt cuộc có phải do điện Hắc Long gây ra hay không”.

“Không cần biết có phải do điện Hắc Long gây ra hay không, chỉ cân khả nghỉ là đã đủ lý do để tiêu diệt chúng!”

Video rất ngắn, chỉ có vài câu đối thoại như thế, sau đó không còn gì nữa.

Nhưng chính đoạn video ngắn như vậy lại tiết lộ đến mấy tin tức vô cùng quan trọng.

Một, Hoàng tộc họ Diệp nghi ngờ điện Hắc Long ám sát người của mình.

Hai, Diệp Hoàng đích thân ra lệnh năm cao thủ Thần Cảnh đến tiêu diệt điện Häc Long.

Ba, Diệp Hoàng rất phách lối, chỉ vì nghi ngờ thôi mà đã muốn tiêu diệt điện Hắc Long.

Trong phòng họp lớn của điện Hắc Long, các thành viên cấp cao lập tức nổi giận đùng đùng.

“Hoàng tộc họ Diệp quả thật là quá phách lối, chỉ vì nghỉ ngờ thôi mà muốn tiêu diệt điện Hắc Long của chúng tai”

Một thành viên cấp cao của điện Hắc Long phẫn nộ nói.

“Thủ lĩnh, đã như vậy thì chúng ta nhất định phải khiến cho Hoàng tộc họ Diệp phải trả giá đắt, nếu không thì chúng sẽ vẫn nghĩ rằng điện Hắc Long chúng ta dễ ức hiếp”.

Một thành viên cấp cao khác kích động nói.

Đương nhiên cũng có người lý trí lên tiếng: “Thủ lĩnh, có phải chuyện này là một âm mưu nhằm vào điện Hắc Long ta không? Từ trong video đó có thể thấy được, quả thật có người đã giết chết người của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Cho dù có phải là âm mưu nhằm vào chúng ta hay không thì cũng có thể xác định được một điều, đó chính là Hoàng tộc họ Diệp vốn không xem điện Hắc Long chúng ta ra gì, chỉ phái đi có năm cao thủ Thần Cảnh mà muốn tiêu diệt chúng †a, còn giết nhiều cao thủ của ta như vậy, Hoàng tộc họ Diệp nhất định phải trả giá đắt cho chuyện này!”

Trong lúc nhất thời, cả phòng họp lớn tranh cãi ầm ï.

Cuối cùng, Hansen võ bàn tức giận quát: “Tôi không quan tâm những chuyện đó, nhưng nếu như Hoàng tộc họ Diệp đã khiến cho điện Hắc Long chúng ta chết nhiều người như vậy thì chúng phải chịu trách nhiệm về chuyện này!

Truyền mệnh lệnh của tôi xuống, lập tức sắp xếp mười cao thủ Thần Cảnh, chuẩn bị tiến về Hoàng thành Diệp ở Chiêu Châu!”

“Rõ!”, có người đi sắp xếp theo mệnh lệnh ngay tức thì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên người trung niên trước đó đã nói có thể đây là âm mưu nhằm vào điện Häc Long lên tiếng: “Thủ lĩnh, nghe nói cách đây không lâu thực lực của Diệp Hoàng trong Hoàng tộc họ Diệp vừa mới đột phá lên Siêu Phàm Cảnh, nếu chỉ cử đi mười cao thủ Thần Cảnh thì e rằng không làm gì được bọn chúng”.

“Điều này nói lên sức mạnh của Diệp Hoàng tối thiểu là đang ở Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu muốn chắc chắn có thể áp chế được Hoàng tộc họ Diệp thì phải có cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh ra trận”.

“Cho nên tôi kiến nghị ngoài việc sắp xếp mười cao thủ Thần Cảnh tiến đến Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta có thể mời thêm một người có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh đi theo chung với người của chúng ta”.

Hansen im lặng, tất nhiên ông ta biết người đàn ông trung niên nói rất có lý, mười cao thủ Thần Cảnh gần như là toàn bộ vốn liếng của điện Hắc Long, nếu như những người này chết ở Hoàng tộc họ Diệp thì điện Hắc Long cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Chỉ có điều, muốn mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh thì phải bỏ ra một số tiền rất lớn.

Nhưng so với việc tổn thất mười cao thủ Thần Cảnh, dường như bỏ ra một số tiền lớn mời cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh có vẻ dễ thực hiện hơn.

“Được, vậy giao chuyện này cho ông sắp xếp, mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi theo người của chúng ta đến Hoàng thành Diệp”, Hansen gõ tay lên bàn, đưa ra quyết định.

Gần như cùng giây phút ấy, Hoàng tộc họ Diệp ở Chiêu Châu cách xa đó cũng đang mở cuộc họp.

Diệp Hoàng làm chủ tọa, trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận đáng sợ.

Chương 2448:

Sáng nay, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp vừa mới đi đến chiến trường ngoài biên giới tiêu diệt điện Hắc Long thì buổi chiều, đầu của cả năm người đã bị người ta treo ở trên cổng của Hoàng thành Diệp, đây quả thật là một sự sỉ nhục vô cùng lớn đối với Hoàng tộc.

“Tôi muốn điện Hắc Long bị hủy diệt!”

Bỗng nhiên Diệp Hoàng giận dữ thét ầm lên.

Toàn bộ nhân vật cấp cao của Hoàng tộc họ Diệp đang ngồi ở dưới đều câm như hến, không ai dám lên tiếng.

Lúc này, cả người của Diệp Hoàng đều phát ra uy thế của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ép cho đám nhân vật cấp cao thở không nổi.

“Hoàng Chủ, tôi cho rằng điện Hắc Long chỉ là hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi, trước hết có thể tạm thời buông tha cho họ mấy ngày. Chuyện quan trọng nhất với chúng ta bây giờ là tiệc mừng thọ trăm tuổi của lão Hoàng Chủ vào ba ngày sau.

Cuối cùng có một nhân vật lão làng mở miệng tiếp lời: “Đến khi tiệc mừng thọ của lão Hoàng Chủ kết thúc, không cần chúng ta ra tay thì cũng sẽ có người chủ động đến chiến trường ngoài biên giới tiêu diệt điện Hắc Long”.

Trong mắt Diệp Hoàng lóe lên sát ý đáng sợ.

Chính vì ba ngày sau là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm -bố của lão ta, bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này nên mới khiến cho Hoàng tộc họ Diệp chịu sỉ nhục lớn hơn.

Lão ta cũng hiểu, hiện giờ đối với Hoàng tộc họ Diệp, tiệc mừng thọ ba ngày sau mới là chuyện quan trọng nhất.

“Được, vậy tạm thời buông tha cho điện Hắc Long, đợi đến khi Hoàng tộc họ Diệp chúng ta năm quyền quản lý Đế Thôn thì tôi muốn điện Hắc Long phải máu chảy thành sông!”, Diệp Hoàng vô cùng kiên quyết.

Diệp Sát là cao thủ hàng đầu ở bên cạnh lão †a, đã đi theo từ khi lão ta vẫn còn là Hoàng tử, giờ đây lại đầu một nơi thân một nẻo, chỉ có cái đầu bị treo ở phía trên cổng của Hoàng thành Diệp.

Diệp Hoàng muốn tạm thời buông tha cho điện Hắc Long, nhưng lại không ngờ được điện Hắc Long đã phái đi mười cao thủ Thần Cảnh, đã vậy còn tốn một khoản tiền lớn để mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đang đuổi đến Hoàng thành Diệp.

Trong lúc này, Dương Thanh đã rời khỏi chiến trường ngoài biên giới, ngồi trên chuyến bay trở về Yến Đô.

Những việc nên làm đều đã làm, anh cũng biết rõ chỉ dựa vào điện Häc Long thì không thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp được.

Mặc dù không tiêu diệt được Hoàng tộc họ Diệp, có thể mang đến phiền phức lớn cho bọn họ thì cũng đủ rồi.

Bây giờ anh cần phải trở lại Yến Đô để chuẩn bị trước, đợi đến ba ngày sau, thời điểm Hoàng tộc họ Diệp tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi cho llc Lâm ở Yến Đô.

Đêm đó, dưới sự dẫn dắt của một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, mười cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long lặng lẽ đột nhập vào trong Hoàng thành Diệp.

Người của Hoàng tộc họ Diệp đều không nghĩ rằng tốc độ của điện Hắc Long lại nhanh như thế, cũng không ngờ tới chuyện họ lại dám phái ra nhiều cao thủ đến Hoàng thành Diệp như vậy.

Lúc này đêm đã về khuya, ngoại trừ một số nơi chiếu suất phim cuối và cửa hàng hai mươi tư giờ thì những nơi khác đều đã đóng cửa, cư dân trong Hoàng thành Diệp đã chìm vào giấc mộng đẹp từ lâu.

Vào lúc này, mười một người lặng lẽ tiếp cận Hoàng phủ họ Diệp.

Dựa theo kế hoạch đã đề ra, mười cao thủ Thần Cảnh đồng thời xuất hiện tại cổng phía Nam của Hoàng phủ họ Diệp.

Mấy tên lính của Hoàng tộc họ Diệp đang canh gác ở đó đều có vẻ mệt mỏi.

“Phụt!”

“Phốc!”

Đột nhiên, mười cao thủ Thần Cảnh xuất hiện cùng lúc, như mũi tên rời khỏi dây cung mà lao về phía mấy tên lính canh của Hoàng tộc.

Chương 2449:

Bọn lính canh vốn đã cực kì thiếu ngủ, hơn nữa đã nhiều năm rồi chưa hề có ai dám xông vào Hoàng thành nên họ hoàn toàn không lo lắng rằng lúc này sẽ có người đột nhập vào Hoàng phủ.

Gần như trong nháy mắt, những tên lính kia đều bị sát thủ của điện Hắc Long giết chết.

Đến chết mà những kẻ kia vẫn chưa biết mình đã chết như thế nào.

Sau khi giết chết lính canh gác ở cổng phía Nam của Hoàng phủ họ Diệp, mười một cao thủ tiến vào trong mà không hề bị ai ngăn cản.

Vào lúc này, bên trong Hoàng phủ họ Diệp rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có đội lính gác tuần tra đi qua nhưng hầu như không ai biết kẻ địch đã xâm nhập vào bên trong Hoàng phủ.

Mười một cao thủ thuận lợi tiến vào, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã giết được hơn hai mươi tên cao thủ bên trong Hoàng phủ.

Nhìn ra khắp thế giới thì e răng không được bao nhiêu thế lực có thể làm được điều này, thực lực của điện Hắc Long quả thật không hề tâm thường.

Qua thêm năm phút nữa, cuối cùng thì mười một người cũng đi đến trước một căn biệt thự cực kỳ sang trọng, đây chính là nơi ở của Diệp Hoàng.

Mười một cao thủ nhìn nhau rồi cùng xông vào biệt thự.

Lần này bọn họ đến vốn là muốn ám sát Diệp Hoàng nên tất nhiên sẽ không còn bất kỳ đường lui nào, mười một cao thủ Thần Cảnh bộc phát toàn bộ thực lực trong nháy mắt.

Giờ phút này, toàn bộ Hoàng phủ đều bị bao phủ bởi uy áp mạnh mẽ của Thần Cảnh, rất nhiều người trong Hoàng tộc còn đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức.

“Kẻ địch tấn công!”

“Có địch tấn công!”

Trong phút chốc, tiếng chuông báo động chói tai vang lên khắp Hoàng phủ.

“Rầm rầm rầm!”

Dinh thự của Diệp Hoàng gần như bị san bằng trong nháy mắt dưới sự tấn công của mười một người thuộc điện Hắc Long.

“Bọn mày chán sống rồi!”

Diệp Hoàng bước ra khỏi đống đổ nát, trên người tỏa sự tức giận ngập trời.

Trong tay lão ta còn đang xách theo một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ của điện Hắc Long.

Cổ của người nọ đã bị năm ngón tay của Diệp Hoàng xuyên thủng, trong mắt ngập tràn sự hoảng sợ.

“Người đáng phải chết chính là ông!”

Vị cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Hắc Long đã phải trả giá rất lớn để mời về đang hừng hực ý chí chiến đấu, bên trong cặp con ngươi đen nhánh kia đều là ý muốn tàn sát điên cuồng.

“Bùm!”

Đột nhiên, một sức ép võ thuật kinh khủng tràn ra từ người lão ta.

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương, con ngươi của Diệp Hoàng bỗng rút lại, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Lão ta đã đột phá đến Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng lúc này lại cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn từ cao thủ cầm đầu của điện Hắc Long kia.

Để áp chế được lão ta thì thực lực của đối phương chắc chắn phải ở mức Siêu Phàm Nhị Cảnh.

“Mấy người là ai? Sao đêm hôm lại xông vào Hoàng tộc họ Diệp?”

Diệp Hoàng nhìn đối phương với vẻ mặt dữ tợn, chất vấn.

Cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Hắc Long thuê đến tên là Taylor, là một người phương Tây tiêu chuẩn.

Chương 2450:

Lúc này toàn thân Taylor đang tràn đầy ý chí chiến đấu, không hề trả lời câu hỏi của Diệp Hoàng mà lạnh giọng nói: “Hôm nay, ông nhất định phải chết!”

Vừa nói xong thì thân thể của Taylor bỗng nhiên biến mất.

Cảnh giới võ thuật của Diệp Hoàng thấp hơn Taylor nên tất nhiên lão ta không dám khinh thường, đã chuẩn bị từ lâu nên cũng hành động ngay khi Taylor ra tay.

“Hừ!”

Một cú tấn công của Taylor bị thất bại, lão ta hừ lạnh: “Trước thực lực tuyệt đối này thì ông có thể trốn được mấy lần?”

Sau khi nói xong, Taylor vọt đến trước mặt Diệp Hoàng rồi tung ra một cú đấm.

Lần này, Diệp Hoàng lại muốn né tránh nhưng đã muộn nên chỉ có thể cố gắng chịu đựng. Lão †a bắt chéo hai cánh tay ở trước ngực, đồng thời giậm chân, nhanh chóng lùi về sau nhäm giảm bớt thương tổn gây ra bởi sự tấn công của Taylor.

“Bùm!”

Nhưng vào lúc Diệp Hoàng bắt chéo hai tay và lùi về phía sau thì Taylor đã xuất hiện trước mặt, nhấc chân ra một chiêu,

đánh thẳng vào.

bụng của lão ta.

Theo sau cú va chạm chói tai, cơ thể của Diệp Hoàng bị hất tung lên không và văng ra xa mười mấy mét, sau đó rơi xuống một cách nặng nề.

Thời khắc này, khắp nơi đều là tĩnh mịch!

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp còn bàng hoàng hơn, ai nấy cũng đều đang trợn mắt há mồm mà nhìn. Diệp Hoàng vừa đột phá tiến vào Siêu Phàm Cảnh cách đây không lâu, dù chỉ là mới vào nhưng đó cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ thiệt.

Nhìn khắp Chiêu Châu này, ngoại trừ những gia tộc Cổ Võ lánh đời ra thì còn được mấy người chứ?

Mà lúc này, Diệp Hoàng vô cùng mạnh mẽ trong mắt bọn họ lại đang bị một cao thủ phương Tây dùng một chân đạp bay mười mấy mét rồi hộc máu tại chỗ.

Sắc mặt của Diệp Hoàng tái nhợt, ánh mắt khi nhìn về phía Taylor tràn đầy sát khí mãnh liệt.

Là chủ của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta đã từng bị sỉ nhục đến mức này bao giờ đâu?

Thế mà lão ta lại bị một người đánh trọng thương ngay tại Hoàng phủ họ Diệp.

Nhưng Diệp Hoàng cũng biết rằng cao thủ †rước mặt có cảnh giới võ thuật cao hơn mình, cho dù lão ta đã vào được Siêu Phàm Nhị Cảnh thì cũng không phải đối thủ của đối phương.

Taylor là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh mà điện Häc Long phải trả một cái giá rất đắt để mời đến, có thể là một cao thủ bình thường được sao?

“Xem như ông muốn giết tôi thì ít nhất phải cho tôi một lý do chứ?”, hai mắt của Diệp Hoàng nhìn chăm chằm vào Taylor, chất vấn.

Taylor hừ lạnh: “Chỉ dựa vào ông thì vẫn chưa có tư cách để biết. Đường đường là người mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp, một trong bốn Hoàng tộc lớn mạnh nhất Chiêu Châu mà lại không chịu nổi một đòn, thật đúng là khiến người †a thất vọng”.

“Đã như vậy thì tôi không tiếp tục chơi đùa với ông nữa”.

Taylor vừa dứt lời thì một luồng khí thế đáng sợ hơn lan ra từ lão ta.

Vào lúc này, toàn bộ Hoàng phủ đều bị một luồng uy thế khủng khiếp như dời núi lấp biển bao phủ lấy, những người trong Hoàng tộc đều run cầm cập, trên mặt ngập tràn sự sợ hãi.

Không chỉ Hoàng phủ họ Diệp mà toàn bộ Hoàng thành Diệp đều bị bao phủ và khống chế bởi khí thế võ thuật Siêu Phàm Nhị Cảnh của Taylor. Vô số cao thủ trong Hoàng thành đã bị đánh thức, sợ hãi nhìn về phía Hoàng phủ.

“Ông có thể chết rồi!”

Taylor đột ngột nói, sau đó xuất hiện trước mặt Diệp Hoàng và tung ra một cú đấm.

Chương 2151:

Diệp Hoàng chỉ cảm thấy có một sức mạnh không thể nào chống cự được đang đánh về phía mình.

Không phải lão ta không muốn tránh đi mà không thể tránh được. Trong lòng Diệp Hoàng biết răng, nếu bị cú đấm này của Taylor đánh trúng thì lão ta chỉ có một con đường chết.

Ngay khi Diệp Hoàng nghĩ răng bản thân sẽ bị Taylor giết chết thì một bóng người mờ ảo đột nhiên đứng chăn trước mặt, rồi một lực nhẹ nhàng đẩy lão ta lùi về sau mấy chục mét.

“Bùm!”

Một tiếng động thật lớn vang lên trong sự khiếp sợ của mọi người, Taylor bất khả chiến bại vừa rồi đã bị đánh bay ra ngoài như một con diều đứt dây.

Mấy cao thủ của điện Hắc Long vốn đã chuẩn bị quay về, nhưng lúc này cả đám đều cứng đờ tại chỗ như pho tượng.

Điện Häc Long đã phải chịu tổn thất rất lớn để mời một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi giết Diệp Hoàng, thế mà lão ta lại bị một lão già tóc bạc giết chết chỉ bằng một đòn.

Khoảnh khắc bị ông già tóc bạc đột ngột xuất hiện đánh trúng một đòn, mạng sống của Taylor dường như đã tan biến.

“BốI”

Một lúc lâu sau, mọi người mới bừng tỉnh vì tiếng gọi của Diệp Hoàng.

Một tiếng “bố” này vang lên như tảng đá rơi xuống biển, khiến cho biển khơi dậy sóng, đám người vừa hoàn hồn sau nỗi sợ hãi lại bị dọa cho chết trân thêm lần nữa.

Ngay cả người trong Hoàng tộc họ Diệp cũng mới biết được gần dây răng Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc vẫn còn sống, và ba ngày sau còn định đến Yến Đô tổ chức lễ mừng thọ một trăm tuổi.

Bây giờ, trong Hoàng tộc họ Diệp thì ngoài những nhân vật lão làng, đây là lần đầu tiên những người khác nhìn thấy Diệp Lâm.

Sau khi dùng một đòn giết chết Siêu Phàm Nhị Cảnh Taylor, Diệp Lâm nhanh chóng thu lại khí thế võ đạo, trông không khác nào một người bình thường.

Nếu vừa rồi mọi người không chứng kiến cảnh Diệp Lâm giết chết Taylor, chắc chắn bọn họ sẽ không nghĩ Diệp Lâm có liên quan gì đến một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Chuyện còn lại giao cho con. Lễ mừng thọ vào ba ngày sắp đến mới là việc quan trọng, dạo này đừng gây thêm rắc rối nữa”.

Diệp Lâm nhìn về phía Diệp Hoàng, lạnh nhạt nói một câu rồi cất bước rời đi.

Đám người chỉ biết nhìn theo. Diệp Lâm trông như đang chậm rãi cất bước đi về phía trước, một giây trước còn cách bộn họ hơn mười mét nhưng giây tiếp theo đã cách hơn trăm mét, sau đó thì hoàn toàn biến mất.

"Chuyện này…"

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Trong mắt bọn họ, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã là mạnh nhất hiện giờ, lúc này lại được tận mắt nhìn thấy phong thái của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đây quả thật là một kỳ tích đối với họ.

Tổng cộng có mười tên cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long và một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh được thuê.

Siêu Phàm Nhị Cảnh Taylor đã bị Diệp Lâm giết chết, mười cao thủ Thần Cảnh của điện Hắc Long cũng bị Diệp Hoàng giết chết một tên khi vừa bắt đầu phát động tấn công.

Hiện giờ, điện Hắc Long chỉ còn chín cao thủ Thần Cảnh.

Bản thân Diệp Hoàng cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Mặc dù vừa rồi bị Taylor đánh cho bị thương nặng nhưng dù sao cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lão ta không hề cảm thấy áp lực khi đối đầu với cao thủ Thần Cảnh.

Nơi này vốn là Hoàng tộc họ Diệp, xung quanh còn có hơn hai mươi người có thực lực Thần Cảnh. Có thể nói đây là căn cứ

mạnh nhất toàn bộ Hoàng thành Diệp.

Với sức mạnh của chín cao thủ Thần Cảnh điện Hắc Long mà muốn sống sót rời đi thì dường như là không thể.

Chương 2452:

Tất nhiên những người đó cũng ý thức được điều này, thế nên trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

“Rốt cuộc mấy người là ai?”, Diệp Hoàng lạnh lùng nói.

Dứt lời, uy thế Siêu Phàm Cảnh trên người lão †a nhanh chóng tản ra và bao trùm lấy cao thủ của điện Hắc Long.

Cao thủ của điện Hắc Long nhìn nhau, không có ai trả lời câu hỏi của lão ta.

“Bùm!”

Trong lúc các cao thủ điện Hắc Long im lặng, thân hình của Diệp Hoàng lóe lên rồi xuất hiện trước mặt của một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, tung một chưởng vào lồng ngực của đối phương.

Lồng ngực của cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đó lập tức lún vào trong, thân hình bay ra xa hơn mười mấy mét, nặng nề nện vào một thân cây cổ thụ cao ngất rồi phun ra một ngụm máu. Tắt thở.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ này là người mạnh nhất trong chín cao thủ Thần Cảnh mà bây giờ lại không chịu nổi một đòn của Diệp Hoàng, có thể thấy răng Diệp Hoàng rất mạnh.

Còn lại tám cao thủ của điện Hắc Long đang tràn đầy lửa giận, nhưng cũng chỉ dám giận không dám nói gì.

“Trong số các người chỉ có một người có thể sống sót. Ai nói cho tôi biết mấy người là ai và lý do tấn công Hoàng tộc họ Diệp giữa đêm khuya thế này là gì, tôi sẽ tha cho kẻ đó”.

Diệp Hoàng lại hỏi, trong đôi con ngươi đen nhánh lóe ánh sáng lên khiến người ta sợ hãi.

“Đừng nghe lão ta nói, chúng ta chỉ có thể liều chết chiến đấu trận này thì may ra còn cơ hội sống sót, nếu không thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, giết!”

Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn sót lại trong tám cao thủ của điện Hắc Long đột nhiên mở miệng lên tiếng.

Vừa nói người nó đã di chuyển, không hề sợ hãi lao về phía Diệp Hoàng.

Những cao thủ khác của điện Hắc Long cũng có phản ứng, lập tức đồng loạt di chuyển và chém tới từ bốn phương tám hướng.

Trong lúc nhất thời, giữa hai bên đã nổ ra một cuộc chiến ác liệt.

Trong số các cao thủ còn lại của điện Hắc Long, về cơ bản đều là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ và sơ kỳ, còn cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong và cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đã bị giết sạch.

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ còn sống sót lại xông đến Diệp Hoàng, nhưng chưa kịp tung ra chiêu thức thì đã bị lão ta dùng một đòn đánh chết.

Nhưng ngay tức khäc, những người còn lại của điện Hắc Long liều mạng chiến đấu, giết chết được ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp và còn làm trọng thương vài thành viên của Hoàng tộc họ Diệp.

Tất nhiên, bản thân họ cũng bị thương nặng.

Chỉ là họ biết răng bây giờ chỉ có liều mạng chiến đấu thì mới còn đường sống.

Khi Diệp Hoàng nhận ra ba cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đã bị giết thì vô cùng giận dữ: “Giết!”

Sau khi lão ta gia nhập, chỉ trong một phút ngắn ngủi đã giết chết toàn bộ cao thủ của điện Hắc Long.

Toàn bộ Hoàng phủ họ Diệp tràn ngập mùi máu tanh tưởi.

Trong trận chiến này, Hoàng tộc họ Diệp đã bị tổn thất hết ba cao thủ Thần Cảnh, năm cao thủ Thần Cảnh bị thương nặng.

Ngoài ra, đội lính canh cấp bậc Vương Cảnh cũng đã chết hơn hai mươi người.

Đây là tổn thất nặng nề nhất của Hoàng tộc họ Diệp từ khi Diệp Hoàng kế thừa hoàng vị đến nay.

“Hoàng Chủ, đã điều tra được, những người này là người của điện Hắc Long ở chiến trường ngoài biên giới!”

Đột nhiên, một cao thủ trung niên đi đến trước mặt Diệp Hoàng, báo cáo.

Chương 2454:

Ông lão vừa phân tích gật đầu, nghiêm nghị nói: “Tôi đã điều tra điện Hắc Long, bản thân nó là một trong ba tổ chức sát thủ lớn hàng đầu ngoài biên giới, có đến hai mươi ba người có thực lực Thần Cảnh. Nghe đồn thủ lĩnh điện Hắc Long đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh”.

“Lần này, điện Hắc Long phái ra mười cao thủ Thần Cảnh đã là một nửa lực lượng ở đó, còn cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh kia, chắc là điện Hắc Long đã phải trả một cái giá rất lớn mới mời được”.

“Cho dù thế nào, đối với điện Hắc Long mà nói, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta đã là kẻ thù một mất một còn lớn nhất của họ. Nếu lại phái cao thủ đến đây, đội hình sẽ càng mạnh mẽ hơn”.

Lời này vừa nói ra, người Hoàng tộc họ Diệp bên trong đại điện đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Hôm nay nếu Diệp Lâm không xuất hiện ngay thời điểm quan trọng, e là Diệp Hoàng đã bị giết.

Nếu như điện Hắc Long lại phái ra đội hình mạnh hơn thì trừ khi Diệp Lâm ra tay, nếu không Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị lật đổ.

Ba ngày sau là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm. Nếu hôm đó, điện Hắc Long đi quấy rối hoặc lại ra tay với Hoàng thành Diệp thì đều sẽ là tai họa của Hoàng tộc.

Diệp Hoàng suy nghĩ một hồi, đương nhiên lão ta hiểu rõ chuyện này.

Sau một hồi im lặng, lão ta mới mở miệng nói: “Tạm thời mặc kệ điện Hắc Long. Tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi vào ba ngày sau mới là chuyện quan trọng nhất’.

“Chỉ cần ngày hôm đó điện Hắc Long dám quấy rối, tôi nhất định sẽ khiến cho bọn họ có đến mà không có về!”

“Ngoài ra, thông báo cho tất cả dòng chính của Hoàng tộc và các nhân vật quan trọng đến Yến Đô trước để chuẩn bị cho tiệc mừng thọ vào ba ngày sau”.

Nghe những gì Diệp Hoàng nói, vẻ mặt của tất cả mọi người đều khác nhau. Hiển nhiên, lão ta dự định vứt bỏ Hoàng tộc họ Diệp, nếu không sẽ không để tất cả dòng chính của Hoàng tộc và các quản lý cấp cao rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp.

“Vâng!”

Đám người sôi nổi đáp.

Một bên khác, tại trụ sở của điện Hắc Long ở chiến trường ngoài biên giới.

Thủ lĩnh Hansen đã biết được tin mười một cao thủ đi ám sát Diệp Hoàng đều bị diệt sạch.

Trên gương mặt trắng nõn của ông ta tràn đầy hung tợn: "Hoàng tộc họ Diệp hủy điện Hắc Long của tôi, tôi nhất định phải khiến bọn chúng tắm máu!"

"Thủ lĩnh, Taylor là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh vậy mà vẫn chết ở Hoàng tộc họ Diệp. Việc này nói rõ bên trong Hoàng tộc họ Diệp tồn tại ít nhất một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh".

Một người đàn ông có gương mặt phương Tây mở miệng nói.

"Đương nhiên tôi hiểu điều này".

Hansen cần răng nói: "Vậy thì thế nào? Chỉ cần điện Hắc Long ta \ẫn còn một người sống, thì nhất định phải khiến cho Hoàng tộc họ Diệp phải trả cái giá nặng nề".

Người đàn ông có gương mặt phương Tây đáp lời: "Thủ lĩnh, tôi đã nhận được tình báo mới nhất. Giết chết Taylor chính là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, tên là Diệp Lâm. Ba ngày sau chính là tiệc mừng thọ trăm tuổi của lão †a, lại còn tổ chức tại Yến Đô Chiêu Châu".

"Nghe nói, vào năm mươi năm trước, Diệp Lâm đã bước vào Siêu Phàm Cảnh. Hiện giờ năm mươi năm đã trôi qua, sợ là thực lực chỉ có mạnh hơn, tôi nghỉ ngờ Taylor là bị lão ta giết chết".

Nghe hắn ta nói vậy, ngược lại Hansen cảm thấy hứng thú: "Tiệc mừng thọ Diệp Lâm lại không tổ chức ở Hoàng tộc họ Diệp mà lại ở Yến Đô sao?"

Người kia vội vàng trả lời: ‘Ở Chiêu Châu có một truyền thuyết, người có được Yến Đô thì sẽ có được thiên hạ. Nói đúng hơn là người năm được Đế Thôn thì sẽ nắm được cả thế giới trong tay”.

“Theo truyền thuyết, Đế Thôn đang ở ngay tại Yến Đô, bên trong Đế Thôn cao thủ Thần Cảnh như mây, thậm chí ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng có không ít”.

Chương 2455:

“Diệp Lâm biến mất năm mươi năm, bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này, còn cực kỳ phô trương mở tiệc chiêu đãi rất nhiều nhà quyền quý hàng đầu, nhất thiết phải tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi ở Yến Đô, sợ răng muốn kế thừa Đế Thôn”.

“Nếu thủ lĩnh muốn báo thù rửa hận, có lẽ ba ngày sau sẽ là thời điểm thích hợp nhất”.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt bọn nắm quyền trong điện Hắc Long đều ngạc nhiên.

Trên gương mặt của Hansen, sự hung tợn đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Mặc dù ông ta muốn hủy diệt Hoàng tộc họ Diệp nhưng cũng biết được sức mạnh của họ. Ba ngày sau, một khi để Hoàng tộc họ Diệp có được Đế Thôn thì sợ rằng điện Hắc Long không còn cơ hội nào khác để trả thù.

Quan trọng là, sau khi Hoàng tộc họ Diệp năm Đế Thôn trong tay, họ sẽ tiêu diệt điện Hắc Long trước tiên.

Dù sao ân oán giữa hai thế lực lớn đã đến tình cảnh không chết không thôi.

“Đã như vậy, chúng ta càng không thể buông tha Hoàng tộc họ Diệp”, Hansen cắn răng nói.

Nghe vậy, vẻ mặt người đàn ông phương Tây trước đó suy đoán mục đích tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp thay đổi, nói: “Thủ lĩnh, Hoàng tộc họ Diệp đã mở tiệc chiêu đãi rất nhiều thế lực hàng đầu Chiêu Châu, nếu ba ngày sau đến Yến Đô, tôi e là chúng ta sẽ trở thành mục tiêu tấn công!”

“Ai nỏi là ba ngày sau tôi sẽ dẫn người đi Yến Đô?”, Hansen cười lạnh.

Tất cả mọi người hơi sửng sốt, chỉ thấy trong mắt ông ta lóe lên tia lạnh lẽo, híp mắt nói: “Ba ngày sau, Diệp Lâm và Diệp Hoàng sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Diệp. Nói cách khác, ngày hôm đó bên trong Hoàng tộc họ Diệp không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào’.

“Đến lúc đó, tôi sẽ tự mình đi đến Hoàng tộc họ Diệp, nhất định phải để bọn chúng chịu tổn thất lớn!”

Người kia lại vội vàng nói: ‘Nhưng dù chúng †a diệt sạch toàn bộ Hoàng thành Diệp thì sao chứ? Thực lực của Diệp Lâm ít nhất cũng là Siêu Phàm Tam Cảnh, mà Diệp Hoàng lại là cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Một khi tiệc mừng thọ kết thúc, họ nhất định sẽ trả thù chúng ta, đến lúc đó, điện Häc Long chỉ có thể bị tiêu diệt”.

“Hừ”

Hansen lạnh giọng nói: “Đừng quên, Diệp Lâm giết Taylor, mà sư phụ Taylor, là đại sư Caesar”.

“Chờ đại sư Caesar biết Taylor chết trong tay Diệp Lâm, tất nhiên sẽ tự mình đến tiệc mừng thọ của Diệp Lâm mà giết người”.

Trong lúc điện Hắc Long và Hoàng tộc họ Diệp ngấm ngầm mưu tính lẫn nhau, Dương Thanh đã về tới Yến Đô.

Trong dinh thự Vân Phong, ngoài Dương Thanh thì vẫn còn vài bóng dáng quen thuộc.

Tiền Bưu, người từng là Vua Bóng Đêm ở biên giới phía Bắc đang đứng một bên với vẻ mặt nặng nề, mà người bên cạnh Dương Thanh chính là Lý Trọng với thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ngoài hai người họ còn có cả Satan với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Tính cả Dương Thanh thì chỉ có bốn người, nhưng trong bốn người ở đây không có ai là đơn giản cả. Š Tiền Bưu được xem như là tiền bối của Dương Thanh. Từ khi đi theo anh, thực lực của ông ta đã có bước tăng trưởng rất lớn. Sau đó lại nhờ có sự hồ trợ từ đan dược của Phùng Tiểu Uyển, hiện giờ Tiền Bưu đã trở thành một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Bản thân Satan chính là thủ lĩnh đứng đầu của Hồng Trần, một trong ba tổ chức sát thủ lớn ở chiến trường ngoài biên giới. Vốn dĩ hắn ta chính là cao thủ trải qua nhiều kinh nghiệm vào sinh ra tử, tuy thực lực chỉ ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu có thể sánh ngang với bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, bản thân lại tu hành phép hô hấp chín tầng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, sức chiến đấu tiến thẳng đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Còn về Dương Thanh, tuy rằng anh chỉ ở mức Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng lại có thể đánh bại Lý Trọng. Sau khi có được phương pháp tu hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thực lực của anh tăng vọt, sức chiến đấu có thể sánh với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Với đội hình như vậy, thử đưa mắt nhìn khắp Chiêu Châu xem, ngoại trừ gia tộc Cổ Võ ẩn thế ra thì họ chính là sự tồn tại đứng đầu.

Chương 2456:

“Ba ngày sau, tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sẽ được tổ chức ở Yến Đô, còn mời rất nhiều nhà tài phiệt đứng đầu Chiêu Châu, rõ ràng mục tiêu mà Diệp Lâm nhắm đến chính là Đế Thôn”.

Dương Thanh quét mắt qua mọi người, nói cực kỳ nghiêm trọng: “Trước giờ chỉ nghe thấy tin đồn về Đế Thôn, rốt cuộc nó là một nơi như thế nào thì chẳng có ai đoán được”.

“Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lúc trước đã bị tôi phá hủy. Lúc này khi cuộc chiến tranh giành Đế Thôn bắt đầu, Hoàng tộc họ Diệp chắc chăn sẽ chuẩn bị đâu ra đớ”.

“Theo như lời đồn đãi thì Hoàng tộc không được phép nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, thậm chí dòng chính Hoàng tộc cũng bị cấm xuất hiện ở Yến Đô. Nhưng vào cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô lần trước, người của bốn Hoàng tộc lớn đều xuất hiện ở Yến Đô, thế nhưng không hề có bất cứ chuyện không hay nào xảy đến với họ cả”.

“Nói vậy, chính vì như thế mới làm cho Hoàng tộc họ Diệp có lá gan gióng trống khua chiêng bước vào Yến Đô. Dù thế nào, chúng ta cũng không thể để cho Đế Thôn xuất thế”.

Dương Thanh vừa nói xong câu này, sắc mặt những người còn lại đều lộ vẻ nặng nề.

Ngay lúc này, Lý Trọng lên tiếng: “Cậu Thanh, tuy rằng chúng ta chỉ nghe toàn tin đồn về Đế Thôn, nhưng sự kiện xảy ra ở Yến Đô vào một trăm năm trước kia thật sự tồn tại. Điều này tôi có thể làm chứng”.

“Về phần Đế Thôn đến tột cùng là như thế nào, và liệu nó có thật sự trung thành với Vương của Yến Đô sau khi xuất thế hay không thì không thể nào chắc chăn được”.

“Tuy nhiên, hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp cố ý muốn năm quyền kiểm soát Đế Thôn, còn mời nhiều gia tộc quyền quý đứng đầu như thế, e rằng chúng đã chuẩn bị đây đủ mọi thứ, muốn dẹp yên sợ là không hề dễ dàng”.

“Tôi có một đề nghị, thay vì để Hoàng tộc họ Diệp nắm Đế Thôn trong tay, chỉ bằng cậu Thanh hãy hành động. Nhìn từ nhiều góc độ, cậu chính là ứng cử viên thích hợp nhất cho ngôi Vương của Yến Đô, Hoàng tộc vốn không có tư cách can thiệp. Chỉ cần cậu ra tay thì tất nhiên sẽ có thể kế thừa Đế Thôn”.

“Một khi Đế Thôn nghe theo mệnh lệnh của cậu thì đó sẽ là trợ lực cực kỳ to lớn cho cậu”.

Mấy người ở đây đều biết rõ tình trạng hiện giờ của Dương Thanh. Anh không chỉ chọc giận người của Hoàng tộc họ Vũ mà còn có thù hận với cao thủ của Miêu Thành.

Bên cạnh đó, anh em tốt của Dương Thanh là Mã Siêu lúc này cũng bị mắc kẹt ở Hoàng tộc họ Phùng, một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn.

Còn có một tai họa ngầm lớn nhất, đó chính là phủ thành chủ Hoài Thành.

Hoàng tộc họ Vũ và Hoàng tộc họ Phùng còn đỡ, chỉ có Miêu Thành và Hoài Thành là cực kỳ phiền phức.

Miêu Thành cũng giống như Hoài Thành, đều là gia tộc ẩn thế, trong đó còn có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Trong lần đột kích của cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoài Thành lúc trước, nếu không nhờ sư phụ Vô Danh của Dương Thanh mạnh mẽ trấn áp, sợ rằng Dương Thanh đã bị cao thủ Hoài Thành giết chết từ lâu.

Dù sao Long Dược cũng là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành, lại chết ở trong tay Dương Thanh. Cho dù Vô Danh đã cảnh cáo Hoài Thành thì chắc chắn là Dương Thanh vẫn bị người bên đó ghi hận.

Nói không chừng một ngày nào đó, phủ thành chủ Hoài Thành sẽ ra tay với Dương Thanh.

Trong tình hình này, dường như chỉ có kế thừa Đế Thôn, giành lấy quyền kiểm soát cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong tay thì Dương Thanh mới có thể đối phó với mớ rắc rối này.

Có điều Dương Thanh lại cố chấp như trước, lắc đầu nói: “Nghe đồn Đế Thôn rất đáng sợ, nếu không thể khống chế thì sẽ tạo thành tai họa cực kỳ khủng khiếp cho toàn bộ Chiêu Châu. Tôi không thể chỉ vì bản thân mình mà đặt cả Chiêu Châu vào trong thế khó xử”.

“Dù là ai cũng đừng hòng kế thừa Đế Thôn, đây là giới hạn của tôi!”

Nghe Dương Thanh nói như thế, Lý Trọng không nói thêm điều gì nữa, trên mặt chỉ hiện lên một chút đáng tiếc.

Tiền Bưu có xuất thân ở chiến vực, Dương Thanh lại từng là Tướng quân biên giới phía Bắc.

Do đó, Tiền Bưu sẽ chỉ phục tùng những quyết định của Dương Thanh.

Về phần Satan, lúc trước chính mắt hắn ta nhìn thấy Dương Thanh và thủ lĩnh Hồng Trần chiến đấu với nhau, đương nhiên biết rõ thực lực của anh mạnh mẽ đến chừng nào. Vì thế ở trước mặt Dương Thanh, Satan chẳng thể nổi lòng phản kháng, cũng chỉ biết lựa chọn chấp hành quyết định của anh.

Chương 2457:

Vì thế sau khi Lý Trọng đưa ra ý kiến, trong phòng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Giây phút yên lặng ngắn ngủi trôi qua, trong mắt Dương Thanh hiện lên vẻ sắc bén. Anh nheo mắt, nói: “Hoàng tộc họ Diệp đã muốn chết thì tôi sẽ khiến cho họ bị hủy diệt!”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt của đối phương.

“Nhà họ Lý của Hoàng thành Diệp, Hồng Trần, Ảnh Vệ, tất cả cao thủ Thần Cảnh của ba thế lực lớn phải dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào Yến Đô, chờ mệnh lệnh của tôi bất cứ lúc nào”.

Dương Thanh bất chợt lên tiếng.

Lý Trọng, Satan và Tiền Bưu là người phụ trách của ba thế lực lớn này. Khi nghe thấy mệnh lệnh của Dương Thanh, ba người bọn họ đều lập tức đứng thẳng người dậy.

“Lý Trọng, ba ngày sau, cũng chính là ngày tổ chức tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm, ông tự mình đến Hoàng thành Diệp một chuyến. Ngày hôm đó, tôi muốn cả Hoàng thành Diệp bị hủy diệt!”

Không đợi ba người đáp lại, Dương Thanh lập tức quay người nhìn Lý Trọng và tiếp tục ra lệnh.

Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh. Ba ngày sau, Diệp Lâm sẽ tổ chức tiệc sinh nhật ở Yến Đô, đến lúc đó Hoàng thành Diệp sẽ trống không. Một mình Lý Trọng là đã đủ để đè ép cả Hoàng tộc họ Diệp.

"Vâng, cậu Thanh!", Lý Trọng vội vàng đáp.

Nhưng mà câu tiếp theo của Dương Thanh khiến cho lão ta mừng như điên.

Anh nói tiếp: "Một khi thế lực đứng đầu Chiêu Châu biến mất thì sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn trong phạm vi nhất định. Sau khi Hoàng tộc họ Diệp bị hủy diệt, nhà họ Lý mau chóng thay thế là được".

Lý Trọng ngơ ngẩn cả người, cảm giác bản thân như đang nằm mơ.

Nhiều năm qua, lão ta vẫn ẩn cư không xuất hiện, cố gắng tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng chỉ vì một ngày có thể thay thế Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Vốn dĩ Lý Trọng nghĩ rằng sau khi thất bại trong kế hoạch thay thế Hoàng tộc họ Thượng Quan, cả đời này mình không còn bất kỳ cơ hội nào để cho nhà họ Lý được thăng tiến lên làm Hoàng tộc.

Nhưng bây giờ Dương Thanh lại nói chờ sau khi tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp thì để cho nhà họ Lý chiếm lấy.

“Tôi… tôi, tôi…

Vì quá kích động nên Lý Trọng chẳng thể thốt thành lời.

Dương Thanh nặng nề nói tiếp: “Đừng quên trong mỗi Hoàng thành đều có người bảo vệ Hoàng tộc. Nhà họ Lý muốn thay thế Hoàng tộc họ Diệp thì ông phải nghĩ ra được cách giải quyết người bảo vệ Hoàng tộc của Hoàng thành Diệp”.

“Tất nhiên không phải tôi muốn ông đi chịu chết. Ba ngày sau, giải quyết chuyện ở Yến Đô xong, tôi sẽ đến Hoàng thành Diệp hỗ trợ ông”.

“Khi nào có thể ra tay với Hoàng tộc họ Diệp thì chờ mệnh lệnh của tôi!”

Nghe được những lời nói của Dương Thanh, nét mặt của Lý Trọng trở nên kích động. Nếu chỉ với một mình lão ta mà muốn giải quyết được người bảo vệ của Hoàng tộc chỉ sợ là rất khó.

Nghe đồn rằng người bảo vệ của bốn Hoàng tộc lớn đều là cao thủ có tu vi ít nhất là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Mặc dù Lý Trọng có thể mượn sức mạnh của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để nâng thực lực lên đến mức sát nút Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng nếu như so với Siêu Phàm Ngũ Gảnh chân chính thì vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Lại nói, trong những người bảo vệ của Hoàng tộc, thực lực thấp nhất là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có người còn có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, Thất Cảnh.

Nhưng nếu như có sự giúp đỡ của Dương Thanh thì phần thắng của lão ta sẽ lớn hơn.

Ngay sau đó, Lý Trọng rời khỏi dinh thự Vân Phong. Trong căn biệt thự chỉ còn lại Dương Thanh, Tiền Bưu và Satan.

“Cậu Thanh, cậu muốn Lý Trọng rời khỏi Yến Đô nhanh như vậy thật sao?”

Chương 2459:

Diệp Lâm là chủ gia tộc đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, lại còn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đã gióng trống khua chiêng tổ chức tiệc mừng một trăm tuổi như thế thì sao lại không có sự chuẩn bị cơ chứ?

Sợ là lúc đó không chỉ có mỗi Hoàng tộc họ Diệp mà còn có một số thế lực hàng đầu, thậm chí là cao thủ cấp Siêu Phàm Cảnh xuất hiện.

"Bầu trời ở Yến Đô sắp thay đổi thật rồi!"

Dương Thanh ngước đầu lên, nhìn thấy đám mây lơ lửng xung quanh ánh trăng như khoác lên một tầng lụa trắng cho nó.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh đến tập đoàn Nhạn Thanh.

Lạc Bân vừa nhìn thấy anh đã vui đến nỗi rơi nước mắt: "Chủ tịch à, rốt cuộc cậu cũng đã về, tôi còn tưởng rằng cậu đã xảy ra chuyện gì nữa".

Cùng với sự phát triển không ngừng lớn mạnh của tập đoàn, Lạc Bân cũng biết được nhiều chuyện hơn. Bây giờ lại có sự chèn ép của Hoàng tộc họ Diệp, ông ta biết rõ đối thủ của Dương Thanh mạnh mẽ như thế nào.

Nếu anh không gặp phiền toái lớn thì sao lại biến mất lâu đến như vậy?

Mặc dù hai người vẫn giữ liên lạc nhưng trong thời gian Dương Thanh không quay về Yến Đô, Lạc Bân vẫn cảm thấy làm cái gì cũng không tập trung được, lòng vẫn cảm thấy lo âu và sợ hãi.

Vẻ mặt của Dương Thanh khó hiểu nhìn Lạc Bân, trong lòng cảm thấy bùi ngùi: "Bây giờ tập đoàn Nhạn Thanh phát triển thế nào rồi?"

Lạc Bân vội vàng nghiêm mặt nói: 'Dự án lớn nhất của tập đoàn Nhạn Thanh vẫn là Thành Cửu Châu, ngoại trừ Đông Châu bị Hoàng tộc họ Diệp ngăn cản, còn lại tám châu khác đều hoàn thành một cách thuận lợi. Tập đoàn còn có mối làm ăn khác là…"

Rất nhanh, Lạc Bân đã tóm tắt tình hình gần đây của tập đoàn Nhạn Thanh. Mặc dù nội dung báo cáo rất đơn giản nhưng muốn báo cáo hết cũng phải mất đến nửa tiếng đồng hồ mới xong.

Tất cả đều thuận lợi, chỉ còn lại Thành Cửu Châu ở khu vực Đông Châu là bị Hoàng tộc họ Diệp nhúng tay.

Hoàng tộc họ Diệp năm ở Đông Châu, muốn ngăn cản tiến độ của một dự án cũng không hề khó.

"Yên tâm, không bao lâu nữa Thành Cửu Châu ở khu vực Đông Châu có thể khai trương rồi".

Đợi đến khi báo cáo xong, Dương Thanh bình tĩnh nói.

Tập đoàn Nhạn Thanh là thứ duy nhất mà mẹ để lại cho anh trên thế giới này, anh chỉ có một niềm tin duy nhất, đó là cho dù thế nào cũng không để cho bất cứ ai ngăn cản sự phát triển của tập đoàn.

Ai ngăn cản thì giết người đó!

Dương Thanh lại nói một số chuyện khác với Lạc Bân rồi mới rời khỏi tập đoàn Nhạn Thanh.

Nửa giờ sau, tại gia tộc Vũ Văn từng là một trong tám gia tộc lớn ở Yến Đô.

“Dương Thanh!”

Dương Thanh vừa bước xuống xe thì một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng.

Đó là Vũ Văn Bân, nhưng lúc này anh ta không hề che giấu nỗi căm hận của mình nhìn về phía anh.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Bân: “Có việc gì?”

““HừI”

Làm anh cảm thấy ngoài ý muốn là Vũ Văn Bân chỉ hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Nếu là trước kia, anh ta mà nhìn thấy Dương Thanh đều sẽ nói những câu ác độc.

Dương Thanh cũng chỉ hơi ngạc nhiên trước phản ứng của Vũ Văn Bân.

Phút chốc, anh đi tới chỗ ở của Vũ Văn Gao Dương.

Chương 2460:

“BốI”

Dương Thanh chủ động chào.

Vào lần cuối rời khỏi Yến Đô, Dương Thanh đã gặp Vũ Văn Cao Dương, còn gọi ông ta là bố.

Mặc dù Vũ Văn Cao Dương chỉ là bố nuôi nhưng suy cho cùng vẫn có ơn với anh, gọi bố cũng là chuyện bình thường.

“Con trở về rồi à! Nào, mau ngồi xuống!”

Vũ Văn Cao Dương đang tưới hoa, nghe thấy Dương Thanh gọi mình là bố thì trên gương mặt già nua tràn đầy xúc động.

Dương Thanh gật đầu, nhìn mái tóc hoa râm của ông ta, lòng ngổn ngang cảm xúc.

“Gia tộc Vũ Văn vẫn tốt chứ ạ?”

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, anh mở miệng hỏi.

Dường như tâm trạng của Vũ Văn Cao Dương rất tốt, sảng khoái cười to rồi đáp: “Hiện nay, gia tộc Vũ Văn đã phát triển đến đỉnh cao, được con bảo vệ nên đã trở thành gia tộc bản thổ đứng đầu ở Yến Đô rồi”.

Với mối quan hệ của Dương Thanh và Vũ Văn Cao Dương, dù là những thế lực hàng đầu từ nơi khác đi vào Yến Đô cũng không dễ dàng đối phó được với gia tộc Vũ Văn.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, đó là những gia tộc thực sự đứng đầu ở Chiêu Châu chỉ xem gia tộc Vũ Văn là một gia tộc rất nhỏ, chỉ vì chút lợi ích nhỏ mà động vào gia tộc Vũ Văn, gây thù chuốc oán với Dương Thanh là không đáng.

"Qua một thời gian ngắn nữa, gia tộc Vũ Văn có thể chân chính trở thành dòng họ quyền quý nhất Yến Đô rồi", Dương Thanh vừa cười vừa nói.

Vũ Văn Cao Dương sửng sốt, lấy lại tỉnh thần rất nhanh, đột nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn anh, hỏi: "Có phải con có hành động gì không?"

Dương Thanh cũng không giấu diếm, gật đầu đáp: 'Vào hai ngày sau, tiệc mừng thọ trăm tuổi của chủ gia tộc đời trước Hoàng tộc họ Diệp sẽ được tổ chức ở Yến Đô. Đây cũng là thời điểm đánh một trận chính diện với Hoàng tộc họ Diệp".

Chỉ còn hai ngày nữa là đến tiệc mừng thọ của Diệp Lâm, tất cả những thế lực đứng đầu Chiêu Châu đều biết chuyện Hoàng tộc họ Diệp muốn tổ chức tiệc cho Diệp Lâm tại Yến Đô, tất nhiên Vũ Văn Cao Dương cũng biết.

Nghe Dương Thanh nói xong, lòng Vũ Văn Cao Dương tràn đầy lo lắng, cũng hiểu nếu anh đã quyết định quyết chiến với Hoàng tộc họ Diệp thì nhất định phải phân ra thắng bại.

Ông ta không khuyên bảo nhưng nói một cách nghiêm nghị: "Bố biết không khuyên được con, nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần còn sống thì còn có hi vọng, con nhất định phải sống sót!"

Cảm nhận được sự quan tâm của Vũ Văn Cao Dương dành cho mình, lòng Dương Thanh tràn đầy ấm áp.

Ngày xưa hiểu lầm ông ta nhiều năm như vậy, hiện giờ khúc mắc đã được gỡ bỏ, Dương Thanh cũng rất quan tâm đến bố mình.

Anh gật đầu, nghiêm túc đáp: "Con biết rồi!"

Dứt lời, Dương Thanh lại trịnh trọng dặn dò: "Với ân oán giữa con và Hoàng tộc họ Diệp, dù là ai cũng không cách nào đoán trước được họ có làm ra những chuyện điên cuồng hay không".

"Dù sao bố cũng là bố con, con lo rằng Hoàng tộc họ Diệp sẽ bắt bố để uy hiếp con. Nếu có thể, con mong bố hãy tạm thời lánh đi một thời gian ngắn".

Nghe vậy, vẻ mặt Vũ Văn Cao Dương cũng kinh ngạc: "Chắc là không đâu? Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong những gia tộc quyền quý nhất Chiêu Châu, gia tộc Vũ Văn đối với họ chỉ là một gia tộc vô cùng nhỏ yếu, nếu thật sự bắt bố để uy hiếp con thì sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Chiêu Châu mất!"

Dương Thanh trả lời: 'Con cũng chỉ hơi lo lắng sợ lúc đó Hoàng tộc họ Diệp sẽ chó cùng rứt giậu thôi. Đương nhiên,

đây chỉ là lo lắng của con, muốn rời đi hay không đều theo ý bố, nếu bố muốn đi thì nhanh chóng liên lạc với con, con sẽ sắp xếp người đưa bố đến nơi an toàn”.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu: “Dù sao còn hai ngày nữa mới đến tiệc mừng thọ, bố sẽ nói cho con biết quyết định của mình trước khi tiệc bắt đầu”.

Chương 2461:

“Vâng!”

Dương Thanh gật đầu, đứng dậy: “Hôm nay con tới đây để thăm bố, nếu tất cả đều không có chuyện gì thì con cũng yên lòng rồi. Còn việc cần làm nên con đi trước nhé”.

“Đợi một chút!” ` Vũ Văn Cao Dương vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Dương Thanh, nhét một thẻ bài màu nâu đỏ bằng gỗ vào trong tay anh.

“Đây là gì ạ?”

Dương Thanh sửng sốt trong chốc lát, cầm lấy thẻ gỗ. Khi nhìn thấy nội dung trên đó thì sắc mặt anh thay đổi rõ rệt.

Không để Dương Thanh có cơ hội nói chuyện, Vũ Văn Cao Dương đã nói: “Đây là lệnh bài chủ gia tộc họ Vũ Văn, con hãy cầm lấy. Nếu có một ngày bố chết đi thì con sẽ là chủ gia tộc Vũ Văn”.

“Bố biết, với thân phận và địa vị của con bây giờ, kể cả có là Hoàng tộc cũng có thể phục vụ cho con huống gì là gia tộc Vũ Văn. Ép buộc con vào gia tộc đúng là có chút không ổn, nhưng trong lớp trẻ của gia tộc lại chẳng một ai có thể đảm đương được chức trách lớn”.

“Bố mong con có thể tiếp nhận gia tộc Vũ Văn”.

Nghe thấy lời này của ông ta, sắc mặt Dương Thanh thay đổi. Gia tộc Vũ Văn đúng là rất nhỏ bé đối với anh, mà anh cũng không muốn làm chủ của gia tộc này.

Dù sao, anh cũng không phải là con cháu chính thống.

Lúc này, Dương Thanh đặt tất cả sự chú ý lên Vũ Văn Cao Dương nên không chú ý tới ở cửa phòng, Vũ Văn Bân đang nhìn chằm chằm vào mình và Vũ Văn Cao Dương với khuôn mặt vặn vẹo đầy căm hận.

"Quả nhiên, trong lòng ông, một người ngoài mới là quan trọng nhất, còn tôi là con trai ruột thì không phải là thứ gì. Vũ Văn Cao Dương, ông nhất định sẽ phải hối hận!"

Anh ta tự nhủ, sau đó quay người bỏ đi.

Vũ Văn Bân vừa đi thì Vũ Văn Cao Dương lại nói tiếp: 'Dương Thanh , xem như bố cầu xin con, hãy tiếp nhận gia tộc Vũ Văn đi!"

Vẻ mặt Dương Thanh trở nên chua xót: 'Bố, con hiểu lòng của bố. Nhưng đến cùng con vẫn không phải con cháu có huyết thống của gia tộc Vũ Văn, nếu để cho con kế thừa vị trí chủ gia tộc thì hoàn toàn không thích hợp".

Vành mắt Vũ Văn Cao Dương ửng đỏ: 'Không có gì là không thích hợp cả, trong lòng bố, con là con trai của Vũ Văn Cao Dương này".

“Đương nhiên bố cũng hiểu rằng gia tộc Vũ Văn nho nhỏ không là gì với con, thậm chí còn là một gánh nặng”.

“Nếu như con thật sự không thể tiếp nhận gia tộc Vũ Văn thì bố hi vọng con có thể bồi dưỡng Vũ Văn Bân một chút”.

“Nếu có một ngày nó thật sự có năng lực đảm đương chức trách lớn, con có thể giao vị trí chủ gia tộc cho nó”.

Mặc dù Dương Thanh muốn từ chối nhưng cũng biết bản thân nợ Vũ Văn Cao Dương.

“Vũ Văn Bân hận con như thế, muốn con bồi dưỡng anh ta thì con nghĩ là không thể đâu ạ”.

Yên lặng thật lâu, Dương Thanh cay đắng trả lời.

“Con yên tâm, bố sẽ nói chuyện với nó”, Vũ Văn Cao Dương hứa hẹn.

Vũ Văn Cao Dương hoàn toàn không cho Dương Thanh có cơ hội từ chối, anh đành bất đắc dĩ đồng ý.

“Bố, chỉ cần bố có thể khuyên bảo được Vũ Văn Bân thì con có thể bồi dưỡng anh ta”.

Dương Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhưng bố không được nói sẽ cho con kế thừa gia tộc Vũ Văn nữa. Nếu để người ngoài nghe được, lan truyền đi thì Hoàng tộc họ Diệp sẽ lấy nó làm lý do chính đáng để ra tay với gia tộc”.

Chương 2462:

Điều mà Dương Thanh sợ nhất là sau khi giải quyết Hoàng Tộc họ Diệp, họ sẽ chó cùng rứt giậu. s Mặc dù gia tộc Vũ Văn nhỏ, nhưng một khi chủ gia tộc biến thành Dương Thanh thì lại khác.

Tuy Vũ Văn Bân từng có ân oán rất sâu với anh, luôn luôn nhằm vào anh, cũng đã làm rất nhiều chuyện không tốt, nhưng nể mặt Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh có thể buông bỏ tất cả thù oán.

Chỉ cần Vũ Văn Bân có thể đặt thù hận xuống thì anh cũng không ngại bồi dưỡng anh ta, không chỉ thế còn có thể dốc sức trợ giúp, cố gắng nâng cao địa vị của gia tộc Vũ Văn ở Chiêu Châu.

“Được rồi, bố đồng ý với con, sẽ không nói chuyện muốn giao gia tộc Vũ Văn giao cho con ra ngoài”.

Vũ Văn Cao Dương cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng cam đoan, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Con có thể từ chối vị trí chủ gia tộc nhưng lệnh bài này con cứ cầm trước đã. Đợi sau này Vũ Văn Bân có thể tự mình đảm đương rồi thì con hằng giao lệnh bài cho nó’.

Dương Thanh không cự nự nữa, cất lệnh bài chủ gia tộc đi.

Anh bỗng nhiên lại hỏi: ‘Bố, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Sao con có cảm giác như bố đang nhắn nhủ hậu sự

vậy?”

Đồng thời, trong lòng anh còn nhiều thêm chút lo lắng.

Vũ Văn Cao Dương mỉm cười lắc đầu, bình tĩnh nói: ‘Chẳảng qua là có một số việc nhìn thấu rồi, sợ có một ngày bỗng nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn nên mới nghĩ nên thu xếp mọi thứ trước”.

Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương không giống như đang nói dối, Dương Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm, đáp lời: ‘Nếu bố mệt thì cứ giao việc trong gia tộc cho người đáng tin đi ạ, bố cũng nên nghỉ ngơi một chút”.

“Chỉ cần con còn ở đây, con quyết không để gia tộc Vũ Văn suy tàn”.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu: “Dương Thanh, cám ơn conl”

Dương Thanh cười lắc đầu, đứng dậy: “Nếu như không còn chuyện gì khác thì con đi trước đây, một thời gian nữa con sẽ trở lại thăm bố”.

“Được!”

Dương Thanh nhanh chóng rời khỏi gia tộc Vũ Văn, đến nhà họ Diệp.

Dù thế nào thì Diệp Mạn – chủ gia tộc nhà họ Diệp hiện giờ, cũng là mẹ ruột của Tân Thanh Tâm, có một số việc phải bàn giao trước.

Trong lúc Dương Thanh đi đến nhà họ Diệp, Vũ Văn Cao Dương gọi Vũ Văn Bân đến.

“Bố, bố tìm con ạ?

Gặp bố mình, Vũ Văn Bân kìm nén sự căm hận trong lòng xuống, kính cẩn nói.

“Văn Bân, bố có chuyện muốn bàn với con”, Vũ Văn Cao Dương đáp.

“Có chuyện gì, bố cứ bảo con là được ạ”, Vũ Văn Bân nói.

Vũ Văn Cao Dương gật đầu rồi mới lên tiếng: “Con cũng biết, giờ đây Dương Thanh dù là về thân phận hay địa vị đều rất cao, bố định cho con đi theo nó một thời gian để nó bồi dưỡng con, đợi đến lúc con có thể một mình gồng gánh gia tộc sẽ giao gia tộc này lại cho con”.

Vũ Văn Bân sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu: “Con xin lỗi, chuyện này con không làm được!”

Đồng thời, lòng anh ta tràn đầy tức giận, sự căm thù Vũ Văn Cao Dương đã đạt đến đỉnh điểm.

Vừa rồi Vũ Văn Cao Dương đã giao lệnh bài chủ gia tộc cho Dương Thanh, còn nói muốn anh làm người đứng đầu gia tộc Vũ Văn, những lời này chính tai Vũ Văn Bân nghe thấy.

Nhưng bây giờ, Vũ Văn Cao Dương lại muốn anh ta đi theo Dương Thanh một thời gian, khi nào có thể gồng gánh gia tộc mới được giao chuyện trong nhà, thật sự nghĩ anh ta là kẻ ngu sao?

“Chuyện này, con làm không được cũng phải làm!”

Vũ Văn Cao Dương bỗng nhiên nghiêm nghị nói: “Bố biết con vấn cho răng Dương Thanh đã cướp đi tất cả của con, nhưng bố nói cho con biết, nó không cướp đi cái gì của con cả”.

Chương 2463:

“Với địa vị hiện giờ của Dương Thanh, chỉ cần nó muốn thì giành quyền kiểm soát bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu cũng dễ như trở bàn tay chứ đừng nói là gia tộc Vũ Văn”.

“Dương Thanh không quan tâm đến nhà ta đâu. Nó cũng đã cam đoan với bố rồi, chỉ cần con chấp nhận để nó bồi dưỡng thì sẽ bỏ qua tất cả ân oán. Chỉ cần nó còn ở đây, gia tộc Vũ Văn sẽ không suy bại, ngược lại còn sẽ trở thành gia tộc đứng đầu Chiêu Châu”.

Vũ Văn Bân thình lình cười khẩy: “Bố không hiểu ân oán giữa con với Dương Thanh, bố cho rằng cậu ta sẽ bỏ qua ân oán với con sao? Con cho bố biết, điều đó không có khả năng!”

“Bố muốn giao vị trí chủ gia tộc cho con thì giao, không muốn thì thôi. Đã biết ân oán giữa bọn con không thể biến mất thì đừng có nghĩ đến chuyện bảo cho con đi theo Dương Thanh, để cậu ta bồi dưỡng con lại càng không”.

Dứt lời, anh ta tức giận bỏ đi.

“Láo xược! Vũ Văn Bân, con quay trở lại cho bố!”, Vũ Văn Cao Dương tức giận quát.

Nhưng Vũ Văn Bân không để ý tới ông ta, vẫn cứ đi.

“Láo toét! Đồ khốn nạn!”

Vũ Văn Cao Dương tức giận vô cùng. Nếu không phải vì chỉ có một mình Vũ Văn Bân là con ruột, ông ta tuyệt đối sẽ không giao vị trí chủ gia tộc cho thằng con này.

Ra khỏi nhà của Vũ Văn Cao Dương, Vũ Văn Bân về nhà mình, mặt mũi đây dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: 'Ông đã bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa! Dương Thanh đáng chết!

Nhưng Vũ Văn Cao Dương ông cũng đáng chết!"

"Tôi sẽ dùng cách của mình để lấy lại tất cả những gì thuộc về tôi!"

Lần đầu tiên anh ta sinh ra ý nghĩ muốn giết Vũ Văn Cao Dương mãnh liệt như thế.

Lúc này, Dương Thanh đang ở nhà họ Diệp nói chuyện với Diệp Mạn, bỗng nhận được cuộc gọi từ Vũ Văn Cao Dương.

"Dương Thanh, bố xin lõi! Bố không thể thuyết phục được Vũ Văn Bân", Vũ Văn Cao Dương áy náy nói.

Sau khi anh cúp điện thoại, Diệp Mạn cười hỏi: "Sao vậy? Lão già Vũ Văn Cao Dương kia muốn con bồi dưỡng Vũ Văn Bân sao?"

Dương Thanh mỉm cười gật đầu: 'Không bàn đến gia tộc Vũ Văn nữa, hiện giờ nhà họ Diệp có cần con giúp gì không ạ?"

Diệp Mạn lắc đầu: “Vì con mà tám gia tộc lớn của Yến Đô giờ chỉ còn có hai, còn đúng gia tộc Vũ Văn và nhà họ Diệp thôi. Còn sáu gia tộc khác, ngoại trừ nhà họ Long trở về Hoàng tộc họ Long ra thì năm gia tộc còn lại trên cơ bản đã trở thành nền tảng ở Yến Đô cho những thế lực hàng đầu tại Chiêu Châu”.

“Một khi những thế lực này rời khỏi Yến Đô thì thật sự chỉ còn lại gia tộc Vũ Văn và nhà họ Diệp”.

Dương Thanh gật đầu, dặn dò: “Dù thế nào đi nữa, hai ngày sau chính là tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp, chắc chắn sẽ xảy ra biến cố lớn. Nếu có thể, con mong mẹ hãy tạm thời rời khỏi nhà họ Diệp vài ngày, đợi đến khi chuyện ở Yến Đô giải quyết xong thì hãy trở về”.

“Được, chỉ cần không trở thành gánh nặng của con thì chuyện gì mẹ cũng nghe con”, Diệp.

Mạn rất phối hợp.

Như vậy, người ở Yến Đô có thể bị Hoàng tộc họ Diệp dùng để uy hiếp Dương Thanh cũng chỉ còn Vũ Văn Cao Dương.

Đương nhiên, đây chỉ là trong tình huống Hoàng tộc họ Diệp bất quá, bình thường thì bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay với Vũ Văn Cao Dương.

Hai ngày sau, Yến Đô trở thành tiêu điểm của toàn bộ Chiêu Châu, rất nhiều người của các thế lực hàng đầu ở Chiêu Châu đều lần lượt đến nơi này.

Có thể nói rằng, đây là lần Yến Đô náo nhiệt nhất suốt trăm năm qua, cũng là lần nguy hiểm nhất.

Trước tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm một ngày, xế chiều, Dương Thanh nhận được điện thoại của Vũ Văn Cao Dương.

Chương 2464:

“Dương Thanh, bố sẽ không đi nữa, trong mắt mấy cao thủ Hoàng tộc đó, bố không là cái thá gì cả, bọn họ sẽ không nhằm vào bố đâu”.

Dương Thanh chưa kịp nói gì, Vũ Văn Cao Dương lại tiếp tục nói: “Dương nhiên, nếu như, bố nói nếu như Hoàng tộc họ Diệp thật sự hèn hạ dùng bố để uy hiếp con, vậy con cứ yên tâm, bố sẽ không để chúng có cơ hội này”.

“Bởi vì trước khi chúng định dùng bố để uy hiếp con, bố sẽ tự sát”.

Dương Thanh vốn muốn Vũ Văn Cao Dương rời đi, cũng chỉ vì sợ Hoàng tộc họ Diệp chó cùng rứt giậu, dĩ nhiên tỷ lệ xảy ra chuyện này là vô cùng nhỏ.

Dẫu sao Hoàng tộc họ Diệp cũng cần mặt mũi, nếu bọn họ thật sự làm như vậy, sẽ trở thành trò cười của toàn Chiêu Châu.

Hoàng tộc họ Diệp là một trong những gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, bọn họ chắc sẽ không làm như vậy.

“Bố, bố nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, con cũng có thể bảo vệ bố bình an”.

Dương Thanh vô cùng trịnh trọng nói.

Vũ Văn Cao Dương vô cùng vui vẻ yên tâm, nhưng vẫn dặn dò: “Dương Thanh, con cũng nhất định không được làm gì ngốc nghếch, là bố tự lựa chọn ở lại, tất cả hậu quả bố sẽ chịu trách nhiệm.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp thật sự không biết xấu hổ, con cũng nhất định đừng quan tâm đến bố, nếu không cho dù bố sống cũng sẽ áy náy suốt đời, bố tình nguyện chết, cũng không muốn trở thành gánh nặng của con”.

Dương Thanh biết cứ tiếp tục tranh luận sẽ không hay lắm.

Cho nên anh nói: “Ỳâng, con đồng ý với bố!”

“Dương Thanh, dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là gia tộc đứng đầu ở Chiêu Châu, cho dù thế nào con nhất định cũng phải đảm bảo bình an cho mình. Nếu con xảy ra chuyện không may, bố cũng không biết phải đối mặt với người mẹ quá cố của con như thế nào”.

Vũ Văn Cao Dương bồng nhiên nói, giọng điệu đầy vẻ ân cần và lo âu.

Dương Thanh gật đầu: “Bố, bố yên tâm đi, khi đối mặt với Hoàng tộc họ Diệp, con nhất định sẽ bảo đàm an toàn của mình là trên hết”.

Hai bố con lại trò chuyện hồi lâu, mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh sắc mặt vô cùng nặng nề, sau đó dặn dò Satan ở bên ngoài: “Sắp xếp hai cao thủ đỉnh phong Thần Cảnh tới bảo đảm an toàn cho bố tôi”.

“Vâng, cậu Thanh!”, Satan vội vàng đáp.

Cho dù tỉ lệ Hoàng tộc họ Diệp ra tay với Vũ Văn Cao Dương là vô cùng nhỏ, nhưng vẫn tồn tại nguy cơ. Nếu có tồn tại, Dương Thanh nhất định phải cố gắng bảo đảm sự an toàn cho Vũ Văn Cao Dương.

“Anh Thanh, vừa rồi Long Tấn của Hoàng tộc họ Long nói lão ta đã dẫn cao thủ Hoàng tộc họ Long tới Yến Đô, hơn nữa còn mời người của mấy gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Long tới đây, muốn bàn chuyện ngày mai cùng cậu”.

Lúc này, Tiền Bưu lại lên tiếng.

Dương Thanh đưa tay nhìn thời gian trên đồng hồ, sau đó nói: “Còn hai giờ, đến lúc đó tôi sẽ đi một chuyến”.

Tiệc mừng thọ của Diệp Lâm vốn mời những gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, Hoàng tộc họ Long đương nhiên được mời, các gia tộc đừng đầu ở Hoàng thành cũng được mời tới.

Long Tấn là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đối với Dương Thanh mà nói, đúng là rất hữu dụng.

Hai giờ sau, một chiếc Phaeton màu đen từ từ dừng lại trước cửa của Thanh Phong Các.

Thanh Long Các là một trong những khách sạn cao cấp nhất ở Yến Đô, Dương Thanh đi thẳng lên phòng Chí Tôn, lúc này phòng bao rộng lớn đã ngồi đây người.

Chương 2465:

Nhìn thấy Dương Thanh xuất hiện, Long Tấn vội vàng đứng lên chào đón: “Cậu Thanh, cậu tới rồi!”

Dương Thanh khẽ gật đầu, dưới dự nghênh đón của Long Tấn, ngồi xuống bên người lão ta.

Người của Hoàng tộc họ Long đều đã từng gặp Dương Thanh, vội vàng chủ động chào hỏi.

Cảnh tượng này khiến những người trong phòng bạo sợ ngây người.

Ở đây, ngoài người của Hoàng tộc họ Long và Dương Thanh, những người khác đều là các gia tộc quyền quý đứng đầu Hoàng tộc họ Long, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp Dương Thanh.

Trước kia, họ cũng chỉ mới nghe danh Dương Thanh, hôm nay được gặp mới biết anh lại trẻ như vậy.

“Cậu Thanh, ở đây đều là người trong các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Long, cậu xem, có cần căn dặn gì không?”, Long Tấn cung kính hỏi.

Thái độ của lão ta đối với Dương Thanh vô cùng cung kính, khiến cho những người quyền quý ở đây càng khiếp sợ hơn.

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc, trong mắt rất nhiều người đầy nghỉ ngờ. Dâu sao Dương Thanh vẫn còn quá trẻ, nhìn còn chưa tới ba mươi tuổi.

Mặc dù bọn họ đã nghe các tin đồn liên quan tới Dương Thanh, nói anh có thực lực Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng chỉ là tin đồn, còn rốt cuộc thực lực của Dương Thanh như thế nào, bọn họ chưa được nhìn thấy tận mắt.

Vì vậy, khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt của rất nhiều người có thêm mấy phần khinh khi.

Đối với sự thay đổi sắc mặt của những người này, Dương Thanh có chú ý tới, nhưng anh cũng không nói thêm gì, tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm ngày mai mới là điểm chính.

Điều anh quan tâm nhất cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật sự, nếu không phải có giao tình với Hoàng tộc họ Long, anh cũng chẳng tới đây.

Trước sự mong đợi của Long Tấn, Dương Thanh lắc đầu: “Tôi không có gì muốn nói, các người cứ coi như tôi không tồn tại, cần bàn gì thì cứ bàn đi”.

Lúc này Long Tấn mới gật đầu, đảo mắt khắp căn phòng, lạnh giọng nói: “Ngày mai chính là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp. Lần này, Hoàng tộc họ Diệp mời rất nhiều thế lực đứng đầu, nhất là các thế gia tộc đứng đầu ở các Hoàng thành cũng được mời tới”.

“Nhưng tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm lại cử hành ở Yến Đô, chuyện này có thể thấy rõ dã tâm của Hoàng tộc họ Diệp rất lớn, mục tiêu của họ là Đế Thôn!”

Nghe vậy, mọi người đều kinh hãi.

Trước đó bọn họ luôn không hiểu vì sao tiệc mừng thọ của Diệp Lâm là ngày quan trọng như vậy mà lại không cử hành ở Hoàng thành Diệp.

Bây giờ nghe Long Tấn nói như vậy, bọn họ mới hiểu ra.

“Hoàng tộc họ Diệp thật sự có lá gan này sao? Bọn họ không sợ người trăm năm trước chỉ dùng sức một mình đã trấn áp được năm Hoàng tộc lớn lúc đó sao?”

Có người lên tiếng hỏi, mặt đầy nghi ngờ.

Người nói chuyện chính là Lâm Huy – chủ gia tộc họ Lâm, một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long.

Không chỉ Lâm Huy, những người đứng đầu của ba gia tộc lớn khác cũng liên tục gật đầu, hiển nhiên đều có cùng mối nghỉ ngờ với Lâm Huy.

Như vậy có thể thấy trong lòng những người này, cao thủ chỉ dựa vào sức của mình để trấn áp được năm Hoàng tộc lớn trăm năm trước đáng sợ đến mức nào.

Long Tấn nghiêm nghị nói: “Nghe nói, trắm năm trước, người kia đã gần trăm tuổi, bây giờ đã lại qua trăm năm, nếu như

người kia thật sự tôn tại, vậy thì hẳn đã gần hai trăm tuổi rồi”.

“Dõi mắt khắp Chiêu Châu, các người đã từng nghe nói có người hai trăm tuổi chưa?”

Mọi người rối rít lắc đầu, nhưng Lâm Huy lại nói: “Cho dù người kia đã không còn trên đời này nữa, nhưng người kia còn có hậu nhân, còn có đồ đệ. Ngài ấy mạnh như vậy, đồ đệ và hậu nhân của ngài ấy chắc chắn vô cùng lợi hại”.

Chương 2466:

“Cho dù Hoàng tộc họ Diệp có mạnh hơn nữa, sợ là cũng phải e dè những người đó chứ?”

Lâm Huy vừa nói lời này, lại có người của bốn gia tộc lớn tiếp lời: “Long Hoàng, có phải ông hơi quá cẩn thận hay không? Hoàng tộc họ Diệp mời các gia tộc tới tham gia tiệc mừng thọ của Diệp Lâm, nói không chừng thật sự chỉ là một bữa tiệc mừng thọ đơn giản thôi?”

“Không thể nào!”

Đúng lúc này, Dương Thanh vẫn luôn không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói.

Dương Thanh vừa lên tiếng, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Cậu nói không thể là không thể sao?”

Chủ gia tộc vừa mới nói chuyện cau mày nói.

Long Tấn nhíu mày, không vui nhìn về phía ông già kia, quát lên: “Phương Nho, không được vô lễ với cậu Thanh!”

“Long Hoàng, không phải tôi bất kính với cậu †a, mà cậu ta nói chuyện quá quả quyết rồi! Dù sao Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, hiện nay cảnh

giới võ đạo của Diệp Hoàng đột phá Siêu Phàm Cảnh, lại còn có thêm Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Diệp đột phá Siêu Phàm Cảnh vào 50 năm trước".

"Tôi nói một câu Long Hoàng ngài không thích nghe, nếu Hoàng tộc không có người bảo vệ, dựa vào thực lực của Hoàng tộc họ Diệp ngày hôm nay, muốn trấn áp ba Hoàng tộc lớn khác hẳn cũng không phải là không thể".

Phương Nho không hề cho Long Tấn chút mặt mũi, trong lời nói còn mang theo mấy phần khinh thường Hoàng tộc họ Long.

Lời này làm cho người của Hoàng tộc họ Long lập tức thay đổi sắc mặt, sắc mặt Long Tấn vô cùng khó coi.

Dĩ nhiên lão ta cũng biết lời của Phương Nho không phải là không có đạo lý, dẫu sao bây giờ Hoàng tộc họ Diệp đã xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mà ba Hoàng tộc lớn khác ngay cả một cao thủ bước vào Siêu Phàm Cảnh cũng không có.

Trong giới võ đạo có lưu truyền một câu nói, dưới Siêu Phàm Cảnh chỉ là con kiến hôi, có thể thấy sự chênh lệch giữa cao thủ Siêu Phàm Cảnh và cao thủ Thần Cảnh lớn đến nhường nào.

Chỉ là Phương Nho nói ra những lời như thế trong tình hình này, thật sự là không cho Long Tấn chút mặt mũi nào.

Dương Thanh không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn Phương Nho, cũng không thể bởi vì một câu nói thật của đối phương

mà nổi điên chứ?

Căn phòng rộng lớn nhất thời yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn về phía Phương Nho.

“Long Hoàng, tôi vẫn cho là Hoàng tộc họ Diệp mời các gia tộc lớn tới cũng không phải nhằm vào Đế Thôn, mà chúng muốn mượn cơ hội này để thể hiện sức mạnh của Hoàng tộc họ Diệp, từ đó ra uy với các thế lực quyền quý”.

“Còn Hoàng tộc họ Diệp lựa chọn địa điểm tổ chức ở Yến Đô, cũng có thể là vì tránh hiềm nghi, dẫu sao hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu tổ chức tiệc mừng thọ ởHoàng thành Diệp, sợ là có rất nhiều gia tộc không dám tới”.

“Cho nên chỉ có nơi trung lập là Yên Đô mới là thích hợp nhất”.

“Tôi thì lại cho rằng bây giờ chúng ta phải quan tâm đến việc phải đối phó như thế nào trước tình cảnh Hoàng tộc họ Diệp chèn ép.

Hoàng thành Long, mà không phải Hoàng tộc họ Diệp có nhằm vào Đế Thôn hay không”.

Phương Nho lại nói tiếp.

Lão ta vần ra vẻ đúng mực, lời nói cũng khiến người ta không thể bắt bẻ được gì. Lâm Huy khẽ gật đầu, nói: “Ông chủ Phương nói có lý, có khi Hoàng tộc họ Diệp muốn thể hiện

sức mạnh của họ, đồng thời chấn chỉnh các gia tộc, để cho thấy địa vị của Hoàng tộc họ Diệp”.

Ánh mät Long Tấn bỗng nhìn về phía một ông già khác, lão ta hỏi: “Ông chủ Giang, ông cho là thế nào?”

Chủ gia tộc họ Giang – một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long, Giang Văn Sơn.

Chương 2467:

Giang Văn Sơn liếc Long Tấn, sau đó nói: “tong Hoàng, tôi đồng ý với ông chủ Phương”.

Một câu đã thể hiện rõ thái độ của lão ta.

Sắc mặt Long Tấn hơi khó coi, nhưng vẫn không nổi giận, ánh mắt nhìn về phía người cuối cùng, Vu Thủy – chủ gia tộc họ Vu, một trong bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long.

Thấy Long Tấn nhìn về phía mình, không đợi lão ta lên tiếng, Vu Thủy cười cười, lên tiếng: “Tôi cho là bây giờ không cần thiết phải so đo mục đích của Hoàng tộc họ Diệp là gì”.

“Cho dù Hoàng tộc họ Diệp nhăm vào Đế Thôn, vẫn là vì muốn thể hiện cho các gia tộc thấy thực lực của Hoàng tộc họ Diệp, chúng ta cùng phải đối mặt với sức mạnh của họ”.

“Cho nên chủ đề chúng ta cần thảo luận bây giờ thật ra chỉ có một, đó chính là đối với Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng thành Long chúng ta nên giữ thái độ thế nào? Nên chủ động lấy lòng Hoàng tộc họ Diệp, hay là cách xa nhà họ đây?”

Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt, sau đó cùng gật đầu.

Cho dù là Long Tấn cũng gật đầu, nghiêm nghị nói: “Ông chủ Vu nói chí phải”.

Dứt lời, lão ta lại đảo mắt liếc nhìn mọi người, nói: “Hiện nay Hoàng tộc họ Diệp thật sự đã rất mạnh, đã vượt xa ba Hoàng tộc lớn khác, cũng vì vậy, dã tâm của Hoàng tộc họ Diệp cũng rất lớn”.

“Cho dù là nhằm vào Đế Thôn, hay là vì thể hiện thực lực của Hoàng tộc họ Diệp để uy hiếp tới chúng ta, một khi để cho Hoàng tộc họ Diệp được như ý, đối với bất kỳ Hoàng thành nào cũng đều là một tai họa”.

“Nay, các Hoàng tộc lớn chỉ có thể nghĩ cách liên hiệp các thế lực trong Hoàng thành, mới có thể trách khỏi áp lực của Hoàng tộc họ Diệp”.

“Thái độ của tôi chính là, xem tình hình tiệc mừng thọ ngày mai mà làm. Nhưng có thể xác định, một khi Hoàng tộc họ Diệp muốn tranh giành Đế Thôn, hoặc là trấn áp một Hoàng tộc nào đó, Hoàng thành Long chúng ta cũng phải đứng ra chống lại Hoàng tộc họ Diệp”.

Đây là thái độ của Long Tấn, cũng là thái độ của Hoàng tộc họ Long, cũng là mục đích Long Tấn mời người đứng đầu của bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long tới đây.

Nếu không đến khi Hoàng tộc họ Long đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, bất kỳ thế lực đứng đầu nào của Hoàng tộc họ Long bỗng nhiên đứng ra ủng hộ Hoàng tộc họ Diệp, vậy thì sợ là cả Hoàng thành Long cũng sẽ phải phụ thuộc Hoàng tộc họ Diệp.

Đây là điều Long Tấn không muốn thấy.

Lúc này, thái độ của lão ta vô cùng ngang ngược, trên người mơ hồ tản ra khí thế võ đạo bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Chuyện này làm cho người đứng đầu của bốn gia tộc lớn cũng lộ vẻ khiếp sợ.

“Long Hoàng, ông muốn đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp sao?”, Lâm Huy kinh ngạc hỏi.

Long Tấn lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ không nên đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp sao? Nếu để cho chúng được như ý, Hoàng thành Long sẽ có hậu quả gì, không cần tôi nói nhiều, các người chắc cũng rất rõ”.

Phương Nho cau mày: “Long Hoàng, tôi cho là bây giờ còn xa mới đến bước đường phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp. Tôi đề nghị cứ chờ xem hình hình ngày mai, xem rốt cuộc có phải đứng đối lập với Hoàng tộc họ Diệp hay không”.

Giang Văn Sơn cũng gật đầu nói: “Ông chủ Phương nói không sai, có lẽ chúng ta nên đợi xem tình hình, đừng cứ nghĩ Hoàng tộc họ Diệp đang nhằm vào Hoàng thành nữa”.

Lâm Huy cũng vội vàng nói: “Long Hoàng, xin ông nghĩ lại!”

Vu Thủy cũng không nói gì, chỉ nhìn Long Tấn.

“HừI”

Long Tấn lạnh giọng nói: “Đừng tưởng rằng tôi không biết các người đang nghĩ gì, tốt nhất các người nên dẹp bỏ mấy suy

nghĩ mơ mộng hão huyền kia đi, nếu không quay đầu, chỉ e sẽ trở thành vật hi sinh của Hoàng tộc họ Diệp”.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người vô cùng khó coi.

Chương 2468:

Đối với bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long, nếu có cơ hội thừa kế vị trí Hoàng tộc, đương nhiên bọn họ vô cùng tình nguyện, cho dù trở thành một nhánh phụ thuộc của Hoàng tộc họ Diệp, bọn họ cũng bằng lòng.

Nhưng bọn họ nghĩ thế nào, đương nhiên Long Tấn vô cùng rõ ràng.

“Long Hoàng, ông nói như vậy thật sự làm chúng tôi rất đau lòng”.

Phương Nho cau mày nói: “Tôi tự hỏi tôi trong sạch, cũng không có suy nghĩ viển vông gì, chỉ nghĩ cứ theo dõi tình hình ngày mai để quyết định là vì muốn tốt cho Hoàng thành Long”.

“Dẫu sao giờ ra tay tuyệt tình, nếu như đến lúc đó chỉ có Hoàng thành Long đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, vậy kết quả chúng ta nhất định sẽ vô cùng thảm”.

Lâm Huy cũng tiếp lời: “Long Hoàng, xin ông suy nghĩ lại!”

Giang Văn Sơn cũng nói: “Long Hoàng, xin ông suy nghĩ lại!”

Duy chỉ có Vụ Thủy không nói gì, chỉ nở nụ cười, tựa như tất cả đều không liên quan đến lão †a.

Khuôn mặt Long Tấn càng trở nên tức giận, uy lực trên người càng ngày càng mạnh, hai tròng mắt lạnh lùng đảo qua mấy người, híp mắt hỏi: “Nếu như tôi vẫn kiên quyết đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp thì sao?”

Long Tấn thật sự muốn giết người, chuyện ngày mai cực kỳ quan trọng, dường như có thể xác định Hoàng tộc họ Diệp đang nhằm vào Đế Thôn.

Lão ta rất rõ ràng Dương Thanh tuyệt đối không để Đế Thôn xuất thế, đến ngày mai, Dương Thanh chắc chăn phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp.

Đã như vậy, Hoàng tộc họ Long đã không còn sự lựa chọn, chỉ có thể kiên định đứng cùng chiến tuyến với Dương Thanh.

Một khi chuyện bọn họ bàn luận bị bại lộ, Hoàng tộc họ Diệp nhất định sẽ xuống tay với Hoàng tộc họ Long đầu tiên.

Cảm nhận được sát khí đang không ngừng tăng lên của Long Tấn, chủ của bốn gia tộc lớn ở Hoàng thành Long lập tức thay đổi sắc mặt, cho dù là Vu Thủy vẫn luôn chọn trung lập cũng lộ vẻ sợ hãi.

“Long Hoàng bớt giận!”

Vu Thủy vội vàng lên tiếng, sau đó đảo mắt qua ba chủ gia tộc còn lại, nói: “Nếu Long Hoàng muốn đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, vậy những gia tộc thuộc Hoàng thành Long đương nhiên phải ủng hộ Long Hoàng, các vị thấy tôi nói có đúng không?”

Giang Văn Sơn cũng vội vàng gật đầu: “Nếu Long Hoàng đã chọn phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, vậy nhà họ Giang chúng tôi đương nhiên sẽ ủng hộ”.

Lâm Huy cũng nói: “Nhà họ Lâm cũng ủng hộ Long Hoàng”.

Bốn gia tộc lớn nhất thời chỉ còn nhà họ Phương không bày tỏ thái độ, ánh mắt của mọi người cùng nhìn về phía Phương Nho.

Phương Nho hít sâu một hơi, nhìn về phía Long Tấn, nói: “Long Hoàng, tôi vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình, tất cả phải xem tình hình mà quyết định, dẫu sao chúng ta còn chưa biết thái độ của các Hoàng thành khác, nếu tùy tiện đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, e là sẽ bị chúng giết gà dọa khỉ”.

“Tôi cho là nếu ngày mai những gia tộc đứng đầu các Hoàng thành khác cũng đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, mà Long Hoàng nói sẽ khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp, Phương Nho tôi sẽ tuyệt đối không nói hai lời”.

“Ngoài ra, tôi muốn hỏi Long Hoàng một vấn đề, ông kiên trì chuyện đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp như vậy là vì cậu ta sao?”

Vừa nói, Phương Nho vừa chỉ tay về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhất thời hơi nhíu mày, khi nhìn về phía Phương Nho, ánh mắt mang cả chút sát khí.

Từ lúc bắt đâu, Phương Nho này đã có thái độ rất thù định với anh.

Trong mắt Long Tấn thoáng lóe lên tia lạnh lẽo, híp mắt nhìn chằm chằm Phương Nho, nói: “Lần cuối cùng tôi cảnh cáo ông, không được bất kính với cậu Thanh, nếu không ông sẽ phải trả giá đắt vì sự ngu xuẩn của mình”.

Chương 2469:

Phương Nho mặt không biểu cảm, không thèm nhìn Dương Thanh, chỉ thu lại ngón tay đang chỉ về phía Dương Thanh, nhìn Long Tấn nói: “Hoàng tộc họ Diệp đã tuyến bố muốn phong sát †ập đoàn Nhạn Thanh, mà chủ tịch tập đoàn Nhạn Thanh chính là cậu ta, đương nhiên cậu ta nhất định phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp”.

“Hiện giờ, Long Hoàng nhất định phải đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, còn từng công khai tuyên bố Hoàng tộc họ Long muốn hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Cho nên ông nhất quyết đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp chỉ vì cậu ta, đúng không?”

Căn phòng rộng rãi nhất thời lặng ngắt như tờ.

Người của ba gia tộc lớn khác đều vô cùng kinh ngạc, tựa như không ngờ Phương Nho lại to gan như vậy, chất vấn Long Tấn ngay trước mặt mọi người.

Mặc dù họ cũng biết nguyên nhân Long Tấn muốn đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp là bởi vì Dương Thanh, nhưng không ai dám nói trước mặt mọi người.

Nhưng trong lời nói của Phương Nho lại vô cùng khinh thường Dương Thanh.

Thấy Long Tấn sắp nổi điên, lúc này Dương Thanh bồng nói: “Cho dù Hoàng tộc họ Diệp nhằm vào Đế Thôn, hay là vì muốn thể hiện sức mạnh trước mặt các thế lực đứng đầu Chiêu Châu để tám phương kinh sợ, ông chủ Phương cho là nếu Hoàng thành Long chọn thế yếu, là có thể khiến Hoàng tộc hò Diệp đối xử lễ độ sao?”

“HừI”

Phương Nho lạnh lùng nói: “Tôi không cầu Hoàng tộc họ Diệp đối xử lễ độ, chỉ cầu nhà họ Phương có thể bình an vô sự”.

“Nếu ông là Long Hoàng, mà lại không suy nghĩ cho an nguy của Hoàng thành Long, đó chính là bi ai của các gia tộc ở Hoàng thành Long!”

“Láo xược!”

Long Tấn tức giận quát một tiếng, vỗ bàn đứng lên, không nhịn được cơn giận: “Phương Nho, ông thật sự cho là tôi không dám ra tay với ông?”

Phương Nho ra vẻ không sợ gì cả, cười lạnh nói: “Long Hoàng, ông là Hoàng Chủ của Hoàng thành Long, sao có thể không dám ra tay với tôi?

Tôi chỉ nói thật mà thôi, nếu Long Hoàng không muốn nghe, cứ coi như tôi bộc bạch hết rồi, còn ngày mai Long Hoàng muốn đối mặt với Hoàng tộc họ Diệp như thế nào, cũng do Long Hoàng quyết định. Chỉ là nhà họ Phương chúng tôi không muốn vì một người không liên quan mà đẩy mình vào cảnh nguy nan”.

Hiển nhiên, người không liên quan mà lão ta nói là Dương Thanh.

Dứt lời, lão ta đứng lên, ánh mắt liếc qua mọi người, cuối cùng rơi trên người Long Tấn, lạnh nhạt nói: “Tôi vốn tưởng rằng Long Hoàng triệu †ập chúng tôi tới đây thật sự là vì thượng lượng đối sách ngày mai. Lại không ngờ rằng chúng tôi đã thể hiện rõ thái độ của mình, nhưng Long Hoàng vẫn không muốn nghe, mà khăng khăng làm theo ý mình, đã như vậy thứ cho tôi không thể theo cùng”.

Nói xong, lão ta định rời đi.

Nhưng lão ta vừa mới đi được mấy bước, hai cao thủ của Hoàng tộc họ Long đã chặn đường lại.

Phương Nho nhất thời nhíu mày, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Long Tấn, lạnh lùng nói: “Long Hoàng định ra tay với tôi sao?”

Long Tấn tức giận không thể kiềm được, chỉ không lên tiếng, từ đầu đến cuối ánh mắt âm trầm vẫn chằm chằm Phương Nho.

Phương Nho không cam lòng yếu thế, sau đó một luồng khí thế võ đạo như có như không cũng tràn ra từ trên người lão ta.

Hiển nhiên, một khi Long Hoàng ra tay với lão ta, lão ta cũng tuyệt đối không ngồi chờ chết.

Lúc này, những người đứng đầu của ba gia tộc lớn khác đều không nói gì, sâu trong đáy mắt đầy vẻ chờ mong.

Hoàng tộc họ Long của hiện tại đã trải qua một lần rung chuyển lớn, tổn thất không ít cao thủ Thần Cảnh, thậm chí ngay cả Long Phúc – Long Hoàng đời trước cũng bị Vô Danh giết chết.

Chương 2470:

Người của các thế lực lớn ở Hoàng thành Long chỉ biết Long Hoàng đời trước đã chết, cũng biết Hoàng tộc họ Long đã mất rất nhiều cao thủ Thần Cảnh, nên thực lực hiện tại đã giảm đi rất nhiều.

Còn rốt cuộc Hoàng tộc họ Long đã xảy ra chuyện gì, ngoài người của Hoàng tộc họ Long thì không ai biết.

Bởi vậy mấy gia tộc lớn ở Hoàng thành Long mới dám công khai nghi ngờ Long Tấn. Nếu không phải Long Tấn muốn giết người, sợ là không chỉ Phương Nho, chủ của ba gia tộc lớn vẫn sẽ tiếp tục làm khó Long Tấn.

Dương Thanh hơi híp mắt lại, nhưng anh không nhúng tay vào. Đây là chuyện của Hoàng thành Long, có một số chuyện Long Tấn phải tự xử lý.

Chỉ khi Long Tấn xử lý tốt, mới có thể cắt đứt mối hoạ sau này.

“Phương Nho, tôi cho ông thêm một cơ hội lựa chọn cuối cùng”, Long Tấn bỗng nhiên nói.

Lần này, sự tức giận trên người lão ta tựa như đột nhiên biến mất, giọng điệu hết sức bình tĩnh.

Nhưng ai ai ở đây cũng có thể cảm nhận được dưới sự bình tĩnh của Long Tấn, đang ẩn giấu một cơn cuồng nộ kinh

người.

Phương Nho cũng thầm lo âu, lão ta dám làm như vậy cũng là đang đánh cược, cược Long Tấn không dám tùy tiện ra tay với lão ta.

Dẫu sao cảnh giới võ đạo của lão ta đã sớm bước vào Thần Cảnh đỉnh phong.

Trong mắt lão ta, Long Tấn cũng ở cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng lão ta lại không biết thực lực võ đạo của Long Tấn đã sớm bước vào cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ còn một chút nữa thôi là đột phá Siêu Phàm Cảnh.

Yên lặng hồi lâu, Phương Nho bỗng nhiên cười lạnh: “Tôi không cần bất kỳ ai cho tôi cơ hội, chỉ biết là tất cả cơ hội đều nằm trong tay mình”.

Dứt lời, lão ta dứt khoát xoay người, bước đi.

“Xem ra tôi không ra uy, có vài người thật sự khi dễ tôi”, Long Tấn bỗng nói.

Sau đó, một luồng khí thế mạnh mẽ tản ra từ cơ thể lão ta.

Phương Nho mới đi tới cửa phòng bao bỗng dừng bước, ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, trong sự khiếp sợ còn vô cùng sợ hãi: “Ông… cảnh giới võ đạo của ông đã là bán bộ Siêu Phàm Cảnh!”

Không chỉ Phương Nho mà người đứng đầu của ba gia tộc còn lại đều cực kỳ ngạc nhiên, đồng thời trong lòng họ cũng dâng lên sự vui mừng, chẳng qua là ba người không kích động ra mặt như Phương Nho mà thôi.

Bán bộ Siêu Phàm Cảnh và Thần Cảnh đỉnh phong thoạt nhìn chỉ chênh lệch nhau nửa cảnh giới, trên thực tế, từ Thần Cảnh đỉnh phong đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh không khác nào đi trên rãnh trời.

Rất nhiều cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đến cuối đời đều không thể bước chân vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Một khi chạm được ngưỡng cửa ấy, họ sẽ có hy vọng đột phá vào Siêu Phàm Cảnh chân chính.

Phương Nho chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, lại thêm thiên phú võ thuật cũng bình thường, có lẽ cả đời cũng không thể đột phá tiến vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng giờ đây, lão ta lại chợt nhận ra Long Tấn đã là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, đã thế còn cực kỳ muốn giết chết mình. Có thể thấy được Phương Nho hoảng sợ đến mức độ nào.

“Xin Hoàng Chủ tha thứ cho tôi, tôi biết lỗi rồi!

Tôi biết lỗi rồi!”

Hai chân lão ta mềm nhũn, quỳ phịch xuống đất, ngay cả xưng hô với Long Tấn cũng đổi từ Long Hoàng sang Hoàng Chủ.

“Hừ!”

Chương 2471:

Long Tấn lạnh giọng nói: “Ngay từ lúc cư xử không phải phép với cậu Thanh, đó là thời điểm ông phải chết rồi”.

Lão ta nói xong thì bùng nổ ra sát khí khủng khiếp.

Trong tích tắc, thân thể Long Tấn chợt biến mất rồi xuất hiện trước người Phương Nho, tung một cú đấm ra.

“Oành!”

Khi nắm đấm của Long Tấn sắp đến, trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen xuất hiện trước mặt Phương Nho và giơ tay tung chưởng. Bàn tay của hai người va chạm vào nhau.

“Âm ầm ầm!”

Chịu ảnh hưởng từ khí kình kinh khủng, Long Tấn bị đánh bay ra ngoài.Cùng lúc đó, tất cả những vật dụng làm bằng thủy tinh ở trong phòng bao đều bể tan tành.

Mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì Phương Nhovà cao thủ thần bí khoác áo choàng đen kia đã biến mất.

“Hoàng Chủ!”

Sắc mặt của ai nấy đều biến đổi, mau chóng chạy đến trước người Long Tấn.

Họ thấy khuôn mặt của lão ta rất tái nhợt, uy thế võ đạo cũng yếu đi không ít.

Long Tấn sầm mặt xuống, cố gắng điều chỉnh hơi thở. Giờ đây lão ta có muốn nói một câu cũng không được, bởi vì một khi lên tiếng thì ngụm máu đang nghẹn trong lồng ngực sẽ lập tức phun ra ngoài.

Giữa lúc đó, Dương Thanh chạy đến.

Lòng anh tràn đầy phân nộ. Bản thân đang ở đây mà lại có kẻ dám ra tay với Long Tấn, đã thế còn làm lão ta bị thương nặng.

Nếu không vì kẻ thần bí kia đang nóng lòng mang Phương Nho đi thì có khi đã giết chết Long Tấn rồi.

Không phải Dương Thanh không cảnh giác mà là do người thần bí kia không hề tỏa ra một chút khí thế võ đạo nào, kể cả bây giờ cũng như thế.

Phương Nho mà không phát ra dao động năng lượng vô cùng lớn trong lúc được kẻ thần bí mang đi thì sợ là anh đã không thể nắm bắt được vị trí của kẻ đó.

Trong lòng Dương Thanh chợt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc – Black Doctor.

Chẳng qua ông ta đã bị Vô Danh bóp vỡ tim khi ở Hoàng tộc họ Long, theo lý mà nói thì đã chết rồi mới đúng.

Như thế vẫn chưa hết, trong vụ việc xảy ra ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, Đậu Hầu – chủ gia tộc họ Đậu – đã từng uống một loại thuốc nên dẫn đến thực lực tăng một cách đột biến.

Tất cả mọi chuyện đều chỉ về Black Doctor.

Trên người cao thủ thần bí khoác áo choàng đen kia không hề phát ra bất kỳ khí thế võ đạo nào vậy mà lại có thể đánh trọng thương một người đã bước vào bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Long Tấn chỉ trong một đòn, điều đó nói lên rằng thực lực của kẻ thần bí này chính là Siêu Phàm Cảnh.

“Đứng lại cho tôi!”

Dương Thanh hét lớn rồi tăng tốc đuổi theo.

Kẻ thần bí ở đăng trước như không nghe thấy tiếng thét của anh, chỉ tiếp tục phóng đi như bay.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa Dương Thanh và đối phương đang không ngừng được kéo gần.

Một vấn đề nữa là tên cao thủ thần bí này còn mang theo Phương Nho.

Nói cách khác, nếu đối phương không mang theo lão ta thì thậm chí có khả năng Dương Thanh sẽ không thể đuổi kịp.

Điều này làm cho nỗi kinh ngạc trong lòng Dương Thanh càng lớn hơn. Trong tình hình thế này mà đối phương lại mang Phương Nho đi, rất có thể là vì nhằm vào anh.

Chương 2472:

Khoảng cách với Dương Thanh càng lúc càng gần, cuối cùng cao thủ thần bí mới ý thức được rằng không thể mang Phương Nho theo cùng.

Kẻ đó không do dự lựa chọn vứt bỏ lão ta.

Dương Thanh vốn muốn tiếp tục đuổi theo nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh. Đúng như anh đoán, vì không còn trói buộc nên kẻ thần bí còn lao nhanh hơn vừa rồi, hoàn toàn không thể đuổi kịp. R Trên người đối phương lại không có chút hơi thở võ thuật nào, chẳng mấy chốc Dương Thanh đã mất dấu kẻ đó.

“Rốt cuộc là ai?”, sắc mặt của anh hết sức tối tăm.

Ngày mai chính là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm, vốn dĩ Dương Thanh đã rất áp lực khi phải một mình đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp, bây giờ lại xuất hiện thêm một cao thủ thần bí.

“Mặc kệ là ai, chỉ cân dám nhắm vào tôi, tôi nhất định sẽ khiến kẻ đó có đi mà không có về”, nói rồi anh xoay người bỏ đi.

Dương Thanh nhanh chóng tìm được Phương Nho.

Chẳng qua khi anh tìm đến nơi thì lão ta đã chết.

Thấy vậy, mối nghỉ ngờ lại nhen nhóm trong lòng Dương Thanh. Rõ ràng cao thủ thần bí kia đến đây để cứu Phương Nho, thế mà lúc sắp bị anh đuổi kịp lại nhẫn tâm vứt bỏ lão ta.

Nhưng tại sao lại muốn giết Phương Nho.

chứ?

Lễ nào, trên người lão ta còn cất giấu bí mật gì?

“Cậu Thanh!”

Ngay lúc này, một vài giọng nói đầy kính cẩn vang lên, là những người thuộc Hoàng tộc họ Long.

Dương Thanh khẽ gật đầu rồi xoay người, trở lại phòng bao.

“Cậu Thanh, xin cậu hãy cứu lấy bố của tôi”.

Anh vừa vào phòng bao thì nhìn thấy Long Tấn đang nằm trên ghế sofa, thoi thóp thở.

Ngoài Phương Nho đã chết, người đứng đầu của ba gia tộc còn lại đều có vẻ mặt nặng nề, có điều không ai dám tỏ ra ngang ngược với Dương Thanh.

Không phải họ dè chừng anh mà vì sự hùng mạnh của Long Tấn gây cho họ cảm giác rất nguy hiểm. Lão ta đã kính trọng

với Dương Thanh như thế mà họ còn dám khiêu khích anh thì chỉ có nước bị ghi hận thôi.

Dương Thanh không nói gì, kiểm tra tình trạng của Long Tấn một lượt rồi lấy một viên đan dược ra, đặt vào trong miệng lão ta.

Đây là đan dược mà Phùng Tiểu Uyển đã cho trước khi anh rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ có một viên duy nhất, ai bị thương nặng mà uống nó thì sẽ nhanh chóng được chữa trị.

Chẳng qua loại đan dược thế này chỉ có một viên.

Dương Thanh không do dự đưa nó cho Long Tấn.

Những người khác không biết anh đã cho Long Tấn uống thứ gì, chỉ biết anh sẽ không hại lão ta.

Năm phút sau khi Long Tấn uống đan dược, cơ thể lão ta ngập tràn một nguồn sức sống mãnh liệt.

Sắc mặt của Long Tấn cũng tốt hơn thấy rõ.

Không chỉ vậy, khí thế võ đạo của lão ta cũng dần dần trở nên mạnh hơn.

“Hoàng Chủ khỏe lại rồi!”

Một cao thủ Hoàng tộc họ Long vui mừng khôn xiết, trên khuôn mặt đây sự khó tin: Không ngờ trên đời này lại có đan

dược thần kỳ như vậy”.

Chương 2474:

Sau khi những người khác rời đi, sắc mặt của Long Tấn sa sầm, lạnh giọng nói: “Đúng là khi dễ Hoàng tộc họ Long. Đợi sau khi chuyện ở Yến Đô kết thúc, đó sẽ là thời điểm chỉnh đốn các thế lực trong Hoàng thành Long”.

Dứt lời, lão ta đưa mắt sang Dương Thanh, nghiêm túc bảo rằng: “Thưa cậu Thanh, tôi rất xin lỗi vì chuyện hôm nay. Tôi cứ tưởng mọi chuyện Sẽ rất thuận lợi, không nghĩ rằng lại xảy ra nhiều chuyện như thế”.

Dương Thanh lắc đầu, hỏi: “Ông có biết gì về Phương Nho không?”

Long Tấn hơi thắc mắc nhưng vẫn gật đầu trả lời: “Bình thường Phương Nho hay tỏ ra là một người ngay thẳng, nhưng thực tế thì ông ta ỷ vào việc có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong nên không xem Hoàng tộc họ Long ra gì. Khi Long Hoàng tiền nhiệm vẫn còn, ông ta đã muốn giết Phương Nho nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội”.

Lông mày của Dương Thanh lập tức nhíu lại.

Lão ta nói như vậy tức là không biết Phương Nho có âm thầm câu kết với ai hay không.

“Cậu Thanh, sao đột nhiên cậu lại hỏi đến Phương Nho?”, Long Tấn hỏi.

Anh trả lời: “Đáng ra trong tình cảnh như hôm nay, cho dù Phương Nho có ngang tàng đến đâu cũng sẽ thu bớt lại chứ không phải như thế, tôi nghi ngờ ai đó đã xúi giục ông ta”.

“Không chỉ Phương Nho, chuyện đó có thể cũng đã xảy ra với người đứng đầu của ba gia tộc lớn còn lại. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, dù sao thì đó cũng là người trong Hoàng thành Long, ông hiểu về bọn họ nhiều hơn tôi”.

Nghe thấy lời này của Dương Thanh, nét mặt của Long Tấn trở nên tối tăm. Lão ta trầm tư một lát rồi mới lên tiếng: “Cậu Thanh nghi ngờ cũng có lý, bình thường nhà họ Phương có kiêu ngạo đến đâu cũng không dám công khai đối đầu với Hoàng tộc họ Long”.

“Ba gia tộc lớn còn lại thì đáng ra càng không dám làm vậy mới đúng. Ban đầu, tôi cho rằng vì tôi chỉ vừa mới nhậm chức Hoàng Chủ nên họ không phục, bây giờ xem ra đó chỉ là một phần nguyên nhân, chủ yếu vẫn là do họ được ai đó chống lưng”.

“Hoàng tộc họ Diệp dám gióng trống khua chiêng mở tiệc chiêu đãi các gia tộc quyền quý như thế chắc chắn là đã chuẩn bị sẵn sàng”.

“Nếu như tôi không đoán sai thì thế lực đứng sau bốn gia tộc lớn của Hoàng thành Long chính là Hoàng tộc họ Diệp”.

“Tôi còn đoán rằng, không chỉ bốn thế lực đó mà sau lưng của các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan và Hoàng thành Đoàn cũng có bóng dáng của Hoàng tộc họ Diệp”.

Nghe Long Tấn nói xong, ngay cả Dương Thanh cũng cảm thấy thảng thốt.

Anh vốn chỉ nghĩ đến việc nhà họ Phương có thể đã bị ai đó xúi giục, sau khi nghe Long Tấn phân tích, anh nghĩ rằng cho dù suy đoán của lão †a không đúng thì cũng không khác chân tướng là bao.

Như vậy thì, các gia tộc đứng đầu Hoàng thành Thượng Quan và Hoàng thành Đoàn đều đã bị Hoàng tộc họ Diệp mua chuộc rồi hay sao?

Dễ thấy rằng nếu những gì Long Tấn vừa đoán là đúng thì trong bữa tiệc mừng Diệp Lâm được một trăm tuổi ngày mai, chỉ cần Hoàng tộc họ Diệp vung tay lên thì không cần họ tự ra tay, những gia tộc lớn trong ba Hoàng thành đã chủ động khiêu khích Hoàng tộc phía trên mình.

“Cậu Thanh, chuyện này rất quan trọng, phải nghĩ cách liên lạc với Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Đoàn thôi, chờ đến tiệc mừng thọ ngày mai thì đã muộn rồi”, Long Tấn đưa ra ý kiến.

Dương Thanh gật đầu: “Bên Hoàng tộc Thượng Quan để tôi, còn ông liên lạc với Hoàng tộc họ Đoàn để bảo họ chuẩn bị sẵn sàng đi”.

“Vâng!”, Long Tấn đáp.

Hai người lập tức làm việc, Dương Thanh nhanh chóng liên lạc với Thượng Quan Hoàng.

“Cậu Thanh, muộn thế này rồi sao đột nhiên gọi cho tôi vậy?”, Thượng Quan Hoàng vừa cười vừa hỏi.

Dương Thanh không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề: “Ông phải cẩn thận với tất cả những gia tộc trong Hoàng thành Thượng Quan được mời. Rất có thể họ đã bị Hoàng tộc họ Diệp mua chuộc…”

Sau đó, anh kể sơ lược chuyện vừa xảy ra cùng với phỏng đoán của Long Tấn cho lão ta biết.

Chương 2475:

Dương Thanh nói xong, Thượng Quan Hoàng lập tức tuyên bố: “Cậu Thanh đừng lo, tôi sẽ cẩn thận sàng lọc. Có điều, hiện giờ trong các gia tộc lớn ở Hoàng thành Thượng Quan chỉ có Lý Trọng của nhà họ Lý là đi theo cậu, đương nhiên ông ta sẽ không dính dáng gì đến Hoàng tộc họ Diệp.

Các thị tộc còn lại thì chỉ thay thế cho nhà họ Đậu và nhà họ Thái, thế lực hoàn toàn kém xa, chắc có lẽ Hoàng tộc họ Diệp sẽ không ngu ngốc đến mức vấy tay với họ đâu”.

Dương Thanh đáp lời: ‘Dù thế nào thì ông cứ sàng lọc toàn bộ nhân lúc tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp chưa diễn ra đi, nếu kéo đến ngày mai thì sẽ muộn đấy”.

“Rõ, thưa cậu Thanh”, Thượng Quan Hoàng vội vàng nhận lệnh.

Sau khi Dương Thanh tắt cuộc gọi với Thượng Quan Hoàng thì phía Long Tấn cũng đã liên lạc với Đoàn Hoàng xong.

“Giờ chỉ còn xem ngày mai thế nào thôi!”, anh nói.

Một đêm yên bình trôi qua, mặt trời ló dạng ở đằng Đông báo hiệu ngày mới đã đến. Hôm nay chính là ngày tổ chức tiệc mừng trăm tuổi của Diệp Lâm.

Mới sáng sớm thì Long Tấn đã gọi cho Dương Thanh.

“Cậu Thanh, vừa rồi Đoàn Hoàng có gọi cho tôi, nói rằng rất cảm ơn vì cậu đã nhắc nhở’, lão †a nói.

“ð2”

Dương Thanh hơi kinh ngạc, đương nhiên biết Đoàn Hoàng nói câu này với Long Tấn là có ý gì.

“Ngoài ra, Đoàn Hoàng còn bảo rằng trước đây có chút mâu thuần với cậu, hy vọng cậu rộng lòng bỏ qua, sau chuyện ở Yến Đô sẽ đến thăm cậu”. ‹ Long Tấn lại nói tiếp: “Tuy Đoàn Hoàng chỉ nói sơ vậy nhưng nghe giọng điệu thì rất kính trọng cậu’.

Dương Thanh khẽ mỉm cười, trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lẽo: “Không phải kính trọng tôi đâu, ông ta muốn vẹn cả đôi đường đấy”.

Long Tấn vốn còn chưa hiểu lắm, nghe anh nói xong thì chợt tỉnh ngộ.

“Tôi hiểu rồi ạ, nếu Đoàn Hoàng thật sự muốn thăm cậu thì đã đi ngay bây giờ thay vì chờ đến tận khi tiệc mừng thọ của Diệp Lâm kết thúc. Bởi vì lúc này mà đến gặp cậu thì sẽ bị truyền đến tai bọn Hoàng tộc họ Diệp”, lão ta phân tích.

Dương Thanh nói: ‘Bởi vậy mới nói Đoàn Hoàng rất ranh ma. Nếu Hoàng tộc họ Diệp bị tôi hạ bệ thì ông ta sẽ đến hỏi thăm tôi. Nếu tôi bị Hoàng tộc họ Diệp tiêu diệt thì ông ta sẽ tránh tôi thật xa để không phải chịu lửa giận của những người đó’.

“Chẳng qua ông ta mưu kế sai người rồi”.

Nét mặt của Dương Thanh cực kỳ lạnh lùng.

Anh không thích những kẻ lắm mưu nhiều kế, vậy mà Đoàn Hoàng lại làm ra hành động như vậy. Dương Thanh vốn đã có mâu thuẫn với Hoàng tộc họ Đoàn vì chuyện của Đoàn Vô Nhai, lần này lại thêm thái độ của Đoàn Hoàng, anh vô cùng thất vọng.

“Đúng là gió chiều nào theo chiều nấy”, Long Tấn lạnh giọng nói.

Dương Thanh giơ tay xem đồng hồ, híp mắt nói: “Còn một tiếng nữa là tiệc mừng thọ của Diệp Lâm bắt đầu”.

Cúp máy, anh đứng trước cửa sổ sát đất, tia lạnh lẽo thoáng qua trong mắt.

Hôm nay chính là ngày giải quyết ân oán với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ cần xong chuyện này thôi là có thể đón người thân của anh về rồi.

Nhìn bức ảnh gia đình được đặt trên tủ đầu giường, vẻ tàn khốc trong mắt Dương Thanh biến mất, thay vào đó là nhớ nhung và dịu dàng. Anh lẩm bẩm: “Thanh Tâm, Tiêu Tiêu, hai mẹ con chờ anh nhé!”

Giữa lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động cơ rồ rồ.

Vẻ nhu hòa trên gương mặt của Dương Thanh chợt tát, thoáng qua tia lạnh lẽo.

Dinh thự Vân Phong là khu vực chỉ thuộc về anh, không được anh cho phép, không một ai được phép đi vào. Nhưng bây giờ lại có một chiếc xe xa lạ đi thẳng vào trong.

Chương 2476:

Quan trọng hơn, những người vừa xuống xe đều là những khuôn mặt xa lạ.

Khi Dương Thanh xuống phòng khách ở tầng một, nhóm ba người đã tiến vào phòng khách.

Người trung niên cầm đầu đang ngồi trên sofa, sau lưng là hai ông lão mặc đồ vải.

Trên người của hai ông lão kia thấp thoáng có hơi thở của Siêu Phàm Cảnh.

Người trung niên trông khoảng bốn mươi lăm tuổi, nhưng làm Dương Thanh bất ngờ là ở ông ta cũng có uy thế của Siêu Phàm Cảnh.

Tại Chiêu Châu này, đây là lần đầu tiên anh gặp được người có thể đột phá vào Siêu Phàm Cảnh khi chỉ mới bốn mươi lăm tuổi.

Mà điều then chốt là có hai cao thủ Siêu Phàm Gảnh khác đi theo người trung niên này, như vậy có thể thấy ông ta có thân thế rất lớn.

Trong lúc Dương Thanh quan sát người trung niên thì ông ta cũng đang quan sát anh.

Đối với người trung niên, số tuổi nhỏ đến khó tin của Dương Thanh hoàn toàn vượt ngoài dự đoán. Mà điều làm ông ta ngỡ ngàng hơn hết là hơi thở Siêu Phàm Cảnh phát ra từ trên người anh. š Với thân phận và địa vị của mình, ông ta có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh khi chỉ mới bốn mươi lăm tuổi đã là có thiên phú vô cùng xuất sắc rồi, nhưng so với Dương Thanh thì quả là chẳng ra gì.

“Cậu là Dương Thanh?”

Người trung niên đột nhiên lên tiếng.

Nơi này là nhà của Dương Thanh nhưng người này lại tỏ ra mình mới là chủ nhân của căn nhà này.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng hỏi: “Ông là ai?”

Có người dám kiêu ngạo ở ngay địa bàn của mình, anh cực kỳ không vui.

Mà sự chất vấn của Dương Thanh cũng làm cho người trung niên khó chịu, một tia sáng sắc lạnh lóe lên trong mắt, giọng ông ta lạnh ngắt: “Trả lời câu hỏi của tôi!”

Dương Thanh không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm người trung niên.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Ông ta cười khẩy, ra lệnh: “Dạy cho cậu ta một bài học đi!”

Người trung niên nói xong thì một cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở đằng sau di chuyển, trong nháy mắt xông về phía Dương Thanh.

Nhưng anh vẫn chỉ đứng tại chỗ, không động đậy chút nào, vẫn nhìn người trung niên với đôi mắt lạnh đến tận cùng.

Thấy Dương Thanh dám thờ ơ như thế, ông ta cười nhạo: “Không biết tự lượng sức!”

“Chán sống!”

Ông lão có thực lực Siêu Phàm Cảnh kia giận dữ quát, đột nhiên tung một cú đấm ra. “

Năm đấm sắp sửa trúng vào mặt Dương Thanh.

“Bộp!”

Vào thời khäc ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên giơ tay chộp lấy cổ tay của ông lão.

Giờ phút này, bầu không khí im lặng như tờ!

Người trung niên và ông lão Siêu Phàm Cảnh khác đều trợn tròn hai mắt, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Người đang bị Dương Thanh tóm lấy cổ tay thì con ngươi co rút, nghiêm nghị nhìn anh, cảm giác được sát ý cực kỳ khủng

bố.

Lão ta là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, thế mà vẫn nhận thấy được luồng áp lực như đào núi lấp biển từ Dương Thanh đang đứng trước mặt.

Chương 2477:

Tay của anh cứng như kềm làm cho lão ta không có cách nào vùng ra được.

“Thả rat”

Ông lão tức đến đỏ cả mặt, nghiến răng quát.

“Nhóc con, cậu cũng khá đấy. Thả người của tôi ra, tôi sẽ không chấp nhặt với cậu”.

Mặc dù người đàn ông trung niên rất đỗi kinh ngạc nhưng ngay sau đó đã lấy lại bình tính, kiêu ngạo nhìn Dương Thanh.

Ông lão Siêu Phàm Cảnh khác cũng cảnh giác, sẵn sàng xông lên bất cứ lúc nào.

“Nếu còn lần sau thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Dương Thanh lạnh lùng đáp rồi thả tay ra, sau đó ngồi xuống đối diện với người trung niên.

Sở dĩ anh không giết ông lão kia là vì chưa rõ mục đích của đối phương. Chưa rõ đối phương có ý đồ gì mà tùy ý gây thù chuốc oán thì không phải một hành động sáng suốt.

Còn một tiếng nữa là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sẽ bắt đầu, áp lực mà Dương Thanh sắp phải đối mặt là rất lớn, bớt được rắc rối chừng nào hay chừng đó.

Lần này, người trung niên không tỏ ra khinh thường anh nữa, trong mắt hiện lên sự trầm trọng.

“Tôi họ Vũ, tên Dương, cô của tôi bảo tôi đến †ìm cậu. Phải rồi, cô của tôi tên là Vũ Vũ Lan”.

Vũ Dương mở miệng nói, nhưng giọng điệu vẫn mang sự cao ngạo như cũ.

Nghe thấy cái tên Vũ Vũ Lan, nét mặt của Dương Thanh trở nên kỳ lạ.

Lúc ở đỉnh Ninh Sơn tại Ninh Châu, anh đã dốc hết sức và thành công đánh bại Vũ Vũ Lan, thậm chí còn suýt giết chết bà ta.

Bây giờ bà ta lại bảo cháu trai đến gặp mình.

Rõ ràng đối phương không tới đây để giết anh, nếu không thì vừa gặp đã nhào lên đánh rồi chứ chẳng phải nói nhiều lời như thế này.

Điều đó làm cho Dương Thanh khá tò mò về mục đích của Vũ Dương.

“Tìm tôi có chuyện gì vậy?””, anh hờ hững hỏi.

Vũ Dương nhìn Dương Thanh, mở miệng nói: “Cô của tôi muốn hợp tác với cậu”.

Nghe thấy câu này của ông ta, Dương Thanh cười khẩy: ‘Hợp tác? Lúc trước Vũ Vũ Lan muốn giết tôi còn suýt bị tôi giết ngược lại cơ mà, sao lại muốn hợp tác với tôi?”

“Mấy lời lừa con nít này thì miễn đi, có mục đích gì cứ nói thẳng!”

Hiện giờ, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tiến vào Siêu Phàm Nhị Cảnh, trong khi Vũ Vũ Lan lại có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh. Nếu hai người lại đấu với nhau một lần nữa, anh tin chắc rằng mình có thể đánh bại bà ta trong một đòn chứ không phải suýt chút nữa đã bị giết như mấy tháng trước.

Chính tay Dương Thanh đã giết chết con trai của Vũ Vũ Lan, anh không tin bà ta thật lòng muốn hợp tác với mình.

Vũ Dương nghe thấy câu trả lời của anh thì chấn động trong lòng. Là cháu trai của Vũ Vũ Lan, đương nhiên ông ta biết thực lực của cô mình là Siêu Phàm Tam Cảnh.

Thế mà Dương Thanh lại nói trước đây đã suýt giết chết Vũ Vũ Lan, như vậy chẳng phải có nghĩa rằng từ mấy tháng trước anh đã có thể đánh bại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh rồi ư?

Phải rồi, Vũ Dương sực nhớ ra mấy tháng trước Vũ Vũ Lan đã rời nhà, lúc quay về thì hơi thở rất yếu ớt, nhìn là biết bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Có lẽ nào, Dương Thanh nói rằng suýt giết chết bà ta chính là vào lần đó?

Càng nghĩ, Vũ Dương càng bàng hoàng.

Chương 2478:

Kể cả khi ở trong Hoàng tộc cổ xưa, ông ta có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh trước năm bốn mươi lăm tuổi đã là có thiên phú xuất sắc rồi.

Vậy mà Dương Thanh chưa đến ba mươi tuổi đã có thể địch lại cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh?

Nếu không được tận mắt nhìn thấy cảnh anh đánh bại cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh đi cùng mình chỉ trong nháy mắt, Vũ Dương tuyệt đối sẽ không tin.

"Cậu Thanh muốn đi thẳng vào vấn đề thì tôi sẽ nói thẳng. Không sai, cô của tôi luôn hận việc cậu đã giết con riêng của mình. Tính tình bà ấy có thù tất báo, một khi có cơ hội thì sẽ báo thù ngay".

Vũ Dương nghiêm túc nói: "Tuy nhiên, việc này không gây cản trở gì cho hợp tác giữa chúng ta.

Tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sắp diễn ra, chúng tôi nhận được một tin tức đáng tin cậy rằng ông ta đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, bên cạnh ông ta còn có Diệp Hoàng – một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, có thể nói hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp đã có tư cách được xếp vào hàng ngũ Hoàng tộc cổ xưa'.

"Về phần vì sao Diệp Lâm lại tổ chức tiệc sinh nhật tại Yến Đô và mời nhiều thế lực hàng đầu Chiêu Châu đến dự như vậy,

chắc không cần tôi nói cậu cũng biết rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, họ muốn năm quyền kiểm soát Đế Thôn trong tay, từ đó trở thành Hoàng tộc cổ xưa chân chính’.

“Bên cạnh đó còn có một chuyện vô cùng quan trọng, đó là Diệp Lâm muốn giết cậu để răn đe các gia tộc khác”.

Sau khi Vũ Dương nói những lời này, sắc mặt của Dương Thanh trở nên cực kỳ tối tăm.

Anh không hề nghĩ đến khả năng này. Thế mà cảnh giới võ thuật của Diệp Lâm đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thật sự quá ngoài dự đoán.

Lúc này đây, thực lực của Dương Thanh chỉ đang năm ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, nếu không phải vì việc đã tu luyện đến tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh giúp cho sức mạnh tăng lên đáng kể thì anh hoàn toàn không phải đối thủ của kiếc ta.

Dương Thanh cố lắm cũng có thể bộc phát ra thực lực của Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng suy cho cùng vẫn không phải Siêu Phàm Ngũ Cảnh thật sự.

Huống hồ gì Hoàng tộc họ Diệp còn có một người vừa mới đột phá vào Siêu Phàm Nhất Cảnh là Diệp Hoàng nữa.

“Hợp tác thế nào?”

Sau một lúc trầm tư, Dương Thanh đưa mắt về phía Vũ Dương, hỏi.` Đối phương đề nghị hợp tác đương nhiên là đang nhäm vào lợi ích nào đó, anh không nghĩ ra trên người mình có cái gì để được Hoàng tộc họ Vũ coi trọng.

“Tôi biết răng cậu không muốn Đế Thôn xuất thế vì cho răng không thể khống chế được nó.

Một khi Đế Thôn xuất hiện, nó sẽ mang tai bay vạ gió đến cho toàn bộ Chiêu Châu”.

“Yêu cầu của Hoàng tộc cổ xưa tôi chỉ có một, đó là cậu hãy thừa kế Đế Thôn”.

Đế Thôn!

Lại là Đế Thôn!

Nét lạnh lùng trong mắt Dương Thanh càng rõ hơn. Trước kia là Vương tộc, giờ thì ngay cả Hoàng tộc thậm chí là Hoàng tộc cổ xưa cũng mưu tính đến nó.

“Cậu Thanh, tôi biết cậu không muốn Đế Thôn xuất hiện nhưng cậu đã không còn sự lựa chọn nào nữa. Nếu như cậu không kế thừa Đế Thôn, với sức mạnh của Hoàng tộc họ Diệp hiện nay thì tuy không thể đoạt lấy Đế Thôn nhưng vẫn hoàn toàn có thể nâng đỡ một thế lực nào đó làm bù nhìn cho mình”.

“Trước mắt, gần như có thể chắc chắn Hoàng tộc họ Diệp sẽ nghĩ cách làm Đế Thôn xuất thế, đã như vậy thì sao cậu-phải cố gắng ngăn cản việc đó xảy ra chứ?”

Lời nói của Vũ Dương nghe thì rất có lý nhưng Dương Thanh không phải kẻ ngốc, nếu không làm vì lợi ích, mắc mớ gì ông ta phải thuyết phục mình?

“Nếu Hoàng tộc họ Vũ ra mặt thì Hoàng tộc họ Diệp cũng đâu làm nên tích sự gì?”, anh chất vấn.

Chương 2479:

Vũ Dương khế mỉm cười: “Biết ngay cậu sẽ hỏi câu này mà, nhưng tôi chỉ có thể nói rằng, vì một số nguyên nhân, Hoàng tộc họ Vũ sẽ không can thiệp trực tiếp vào chuyện của Yến Đô’.

“Các ông không thể can thiệp mà lại muốn hợp tác với tôi, để làm gì chứ? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là khuyên tôi thừa kế Đế Thôn?”, Dương Thanh cười khẩy.

Vũ Dương trả lời: ‘Mặc dù không thể can thiệp trực tiếp nhưng hành động trong bóng tối thì vẫn dễ thôi”.

Nói rồi ông ta chỉ vào ông lão vừa bị anh đánh bại trong một chiêu, giới thiệu: “Ông ấy tên là Tống Hữu, có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh”.

Ngay sau đó lại chỉ vào ông lão bên trái: “Ông ấy là Tống Tả, có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh”.

“Họ là anh em ruột, rất hiểu ý nhau, khi phối hợp có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh’.

“Quan trọng là họ không phải người của Hoàng tộc họ Vũ, chỉ là từng mang ơn cô của tôi nên lần này mới đồng ý giúp đỡ”.

“Chỉ cần cậu bằng lòng hợp tác với Hoàng tộc họ Vũ, hôm nay bất kể chuyện gì Tống Tả và Tống Hữu đều nghe theo mệnh lệnh của cậu”.

“Có nên hợp tác hay không thì cậu Thanh đây.

có thể cân nhắc, chỉ là tiệc mừng thọ của Diệp Lâm đã sắp bắt đầu, tốt hơn hết cậu nên quyết định thật nhanh”.

Dương Thanh hơi ngạc nhiên. Ban đầu anh còn cho rằng Tống Tả và Tống Hữu là người của Hoàng tộc, không ngờ họ lại tới đây để trả ơn cho Vũ Vũ Lan.

Chẳng qua, có một điêu làm Dương Thanh nghỉ ngờ là tại sao Hoàng tộc họ Vũ lại muốn Đế Thôn xuất thế.

Thậm chí họ còn cam chịu dùng ân tình của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng phải làm vậy.

Anh không tin Hoàng tộc họ Vũ cất công như thế chỉ để cho Đế Thôn xuất thế mà không còn nguyên nhân nào khác.

Nhưng cũng biết dù mình có hỏi thì Vũ Dương cũng sẽ không tiết lộ.

“Tôi hỏi ông vấn đề cuối cùng, nếu tôi từ chối thì ông có chuyển sang hợp tác với Hoàng tộc họ Diệp không?”, Dương Thanh hỏi.

Anh lại được một phen bất ngờ khi Vũ Dương lắc đầu, cười nói: “Nếu cậu từ chối thì tôi sẽ mang họ rời khỏi đây, chúng tôi tuyệt đối không nhúng †ay vào ân oán giữa cậu và Hoàng tộc họ Diệp”.

Câu trả lời của ông ta càng khiến Dương Thanh cảm thấy khó hiểu hơn.

Đối phương trông có vẻ chỉ muốn Đế Thôn xuất thế, nhưng cố tình lại chỉ đích danh muốn anh thừa kế nó.

Dù biết Vũ Dương sẽ không trả lời, anh vẫn không kìm được hỏi: “Tôi muốn biết tại sao lại vậy?”

Quả nhiên, ông ta mỉm cười lắc đầu: “Vừa rồi cậu đã nói sẽ hỏi câu cuối cùng rồi mài.

Dương Thanh ngẩn người, sực nhớ ra quả thật mình đã nói như vậy.

Anh hoàn toàn không muốn Đế Thôn xuất thế, nhưng bây giờ, Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chỉ trông vào một mình anh mà muốn chống lại lão †a thì khó mà làm được.

Một khi Đế Thôn bị Hoàng tộc họ Diệp nắm trong tay, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Mà nếu để Đế Thôn xuất hiện rồi lại không khống chế được thì kết cục cũng không khác là mấy.

Có vẻ như đây là một vấn đề nan giải.

Nhìn thấy nét mặt đầy suy tư của Dương Thanh, Vũ Dương không sốt ruột mà chỉ im lặng ngồi đấy, trên khuôn mặt là nụ cười tự tin như không hề lo lắng anh sẽ từ chối.

Theo cái nhìn của Vũ Dương, dù sao thì Đế Thôn xuất thế cũng là điều không thể tránh khỏi.

Nếu đã vậy thì Dương Thanh không có lý do gì để từ chối hợp tác với bọn họ.

Chương 2480:

Thế nhưng, ngay khi Vũ Dương vô cùng tự tin rằng Dương Thanh sẽ đồng ý thì anh lại lắc đầu: “Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng nhất quyết không cho phép Đế Thôn xuất hiện, dù khả năng có thể ngăn cản điều đó là rất thấp, tôi cũng muốn thử một lần’.

Vừa nghe thấy lời này thì vẻ mặt của Vũ Dương tức khắc nghiêm lại, khó tin hỏi: “Cậu từ chối ư?”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Dương Thanh không thay đổi chút nào: “Đế Thôn xuất thế sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn, giả sử không thể hoàn toàn kiểm soát trong tay thì đó sẽ là tai họa lớn cho Chiêu Châu”.

“Nếu Hoàng tộc họ Diệp muốn Đế Thôn xuất thế thì tôi quyết ngăn cản đến cùng. Dù Diệp Lâm khó đối phó đến đâu, tôi cũng sẽ cố găng hết sức để đối đầu với ông ta, lỡ như thất bại thì ít ra tôi đã từng nỗ lực”.

Nhìn gương mặt đầy nghiêm túc của Dương Thanh, Vũ Dương hiểu rằng rất khó để thuyết phục anh thừa kế Đế Thôn.

“Thôi được, cậu đã quyết định như thế thì tôi sẽ không quấy rầy nữa”.

Vũ Dương đứng lên, đột nhiên nói với Tống Tả và Tống Hữu đang đứng cạnh mình: “Hai người ở lại, nghe theo mệnh lệnh của cậu Thanh”.

“Được!”

Tống Tả và Tống Hữu lần lượt đáp.

Hai người họ đều mang ơn Vũ Vũ Lan, bây giờ chính là thời điểm trả ơn. Đối với những người đã đến cảnh giới này như họ, nếu cứ nợ ân tình ai đó mãi mà không trả thì trong lòng sẽ rất băn khoăn.

Dương Thanh nghe thấy câu nói của Vũ Dương thì cực kỳ kinh ngạc: “Tôi đã từ chối yêu cầu của ông rồi mà, sao lại làm vậy?”

Khóe môi ông ta nhẹ nhàng nhếch lên, nhìn Dương Thanh nói: “Thật ra thì tôi có một nhiệm vụ khi đến đây gặp cậu”.

“Cô của tôi đúng là muốn dùng việc Tống Tả và Tống Hữu muốn trả ơn để thuyết phục cậu thừa kế Đế Thôn, nhưng cũng nói rằng nếu cậu từ chối thì tôi vẫn phải để hai ông ấy ở lại phụng sự cho cậu”.

Biết được đây là mệnh lệnh của Vũ Vũ Lan, Dương Thanh càng thấy khó hiểu hơn. Con riêng của bà ta dù sao cũng đã bị anh giết, thậm chí cả bà ta cũng suýt đồng cảnh ngộ.

Thế mà bà ta vẫn cử hai người này tới giúp anh, Dương Thanh thật sự không nghĩ ra được lý do là gì.

Vũ Dương thoải mái cười: “Cô của tôi nói rằng mình nợ cậu một mạng, lần này muốn dùng món nợ ân tình của Tống Tả và

Tống Hữu để giúp cậu, hai bên xem như thanh toán xong. Như vậy tức là sau này cô của tôi có muốn giết cậu thì không cần phải băn khoăn điều gì nữa".

"Ban đầu tôi không hiểu bà ấy nói rằng nợ cậu một mạng là có ý gì, giờ thì hiểu rồi. Mấy tháng trước, cô của tôi trở về Hoàng tộc họ Vũ trong tình trạng bị thương nặng, chắc hẳn là đã suýt chết dưới tay cậu. Nếu như tôi không đoán sai thì khi đó cậu đã có thể giết bà ấy nhưng lại không làm vậy, đúng chứ?"

Vừa rồi Dương Thanh còn chưa rõ tại sao Vũ Vũ Lan lại nói là nợ mình một mạng, giờ thì cuối cùng cũng đã hiểu được.

Có điều, không phải anh không muốn giết bà †a mà là do khi đó đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, nếu giết thì sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

Chính vì điều này nên Dương Thanh mới để cho Vũ Vũ Lan chạy thoát.

Không ngờ lại bị bà ta cho rằng anh tha cho mình một mạng.

"Dĩ nhiên, tôi để Tống Tả và Tống Hữu ở lại làm việc cho cậu là vì vẫn hy vọng cậu sẽ thừa kế Đế Thôn. Nếu như cậu không thể ngăn cản Hoàng tộc họ Diệp nắm quyền kiểm soát Đế Thôn thì tôi mong cậu hãy cân nhắc đến đề nghị của tôi".

Dứt lời, Vũ Dương vừa xoay người rời đi vừa phất tay: 'Đi đây, có duyên sẽ gặp lại".

Ông ta không cho Dương Thanh cơ hội từ chối, rời khỏi đây mà không chút mảy may do dự, cực kỳ thẳng thắn.

Anh vốn đang xem Vũ Dương như kẻ địch, thấy vậy thì trong lòng đánh giá ông ta cao hơn mấy phần. ụ “Quả là một người thú vị”, Dương Thanh cười nói.

Sau đó anh nhìn Tống Tả và Tống Hữu ở phía đối diện, bảo rằng: “Vũ Dương để hai vị tiền bối ở lại, sau này có chỗ nào cần giúp đỡ thì xin làm phiền hai người”.

Chương 2481:

Hai ông lão lắc đầu, Tống Tả đáp lời: ‘Không phiền đâu, vốn dĩ là chúng tôi mang ơn người khác, có thể dùng cách này để trả ơn thì cũng tốt cho chúng tôi”.

Dương Thanh không khách sáo thêm, nhìn đồng hồ, chỉ còn nửa tiếng nữa là tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm sẽ diễn ra.

Giữa lúc đó, Tiền Bưu gõ cửa đi vào, trong tay còn cầm một lá thư mời mạ vàng.

“Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Diệp gửi thư mời cho cậu”, ông ta đưa thư mời cho Dương Thanh bằng hai tay.

Anh kinh ngạc hỏi: ‘Hoàng tộc họ Diệp cũng gửi thư mời cho tôi nữa sao?”

Điều này nằm ngoài dự liệu của Dương Thanh. Anh còn đang suy nghĩ làm thế nào để dự tiệc của Diệp Lâm, không nghĩ tới đối phương lại chủ động gửi thư mời cho mình.

Dương Thanh mở thư ra, quả nhiên nội dung chính là mời tham dự bữa tiệc mừng thọ trăm tuổi của Diệp Lâm. Quả là không lường trước được.

“Cậu Thanh, có lẽ Hoàng tộc họ Diệp đã đoán trước cậu sẽ đến dự nên mới chủ động mời”, Tiền Bưu cho ý kiến.

Dương Thanh gật đầu: “Không cần biết họ có mục đích gì, đã mời thì tôi phải đến dự thôi. Còn nửa tiếng nữa là bắt đầu, giờ qua đấy cũng vừa lúc”.

Anh vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài, đồng thời hỏi: “Ông và Satan đã chuẩn bị xong chưa?”

“Cậu Thanh yên tâm, mọi thứ đều đã đâu ra đấy, chỉ chờ lệnh của cậu!”, Tiền Bưu theo sau, trả lời.

“Tốt”

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã ra ngoài lên xe, Tiền Bưu làm tài xế.

Hai mươi phút sau, một chiếc Rolls Royce màu đen dừng trước khách sạn quốc tế Yến Đô.

Dương Thanh xuống xe đầu tiên, Tống Tả và Tống Hữu đi theo sau lưng như vệ sĩ.

Về phía Tiền Bưu, sau khi chở Dương Thanh và hai anh em họ Tống đến nơi thì đánh xe rời đi.

Ông ta còn chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

“Mời cậu lấy thư mời ral”

Dương Thanh vừa mang Tống Tả và Tống Hữu đến lối vào khách sạn thì bị một người trung niên mặc vest đen, giày da chặn đường, cảnh giác nhìn họ.

Rõ ràng người trung niên này đã nhận ra họ, nhưng Dương Thanh thắc mắc là lẽ nào đối phương không biết Hoàng tộc họ Diệp đã mời mình?

Dương Thanh không nói gì, chỉ lấy thư mời ra.

Người trung niên nhận lấy, vừa nhìn thoáng qua đã nhíu mày.

“Xin lỗi, cậu không thể vào!”

Ông ta đột nhiên nói.

Lời vừa dứt thì mấy cao thủ Thần Cảnh xông đến, bao vây anh và hai anh em họ Tống.

Nét mặt của Dương Thanh tức khắc sa sâm: “Vì sao tôi không thể vào?”

Dương Thanh có thể phát hiện ra được người đàn ông trung niên ở cửa đã nhận ra mình, nhưng sau khi kiểm tra thư mời thì lại không cho anh vào.

Điều này khiến anh cảm thấy có âm mưu, quả nhiên người đàn ông trung niên lập tức nói: “Bởi vì thư mời của cậu là giải”

Khi người đàn ông trung niên từ chối không cho Dương Thanh vào, anh đã đoán được khả năng này nhưng không ngờ lại đúng như anh nghĩ.

Lúc này cách thời gian khai tiệc mừng thọ của Diệp Lâm chỉ còn đúng năm phút, những người nên đến đều đã đến, Dương Thanh coi như là nhóm người cuối cùng.

Chương 2482:

Nhưng việc xảy ra ở cửa khách sạn quốc tế Yến Đô vấn khiến rất nhiều người chú ý.

Sắc mặt Dương Thanh đanh lại, híp mắt nhìn người đàn ông trung niên nói: “Ông nghĩ tôi cần một tấm thiệp mời giả để đến tham dự tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp sao?”

“Chẳng lẽ không cần sao?”, người đàn ông trung niên hỏi ngược lại.

Dương Thanh bỗng phì cười sau đó sải bước đi về phía trước, cùng lúc đó một luồng khí thế võ thuật khủng bố tản mát ra từ trên người anh.

Cùng lúc đó hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh sau lưng Dương Thanh cũng đồng thời bùng nổ khí thế võ thuật.

Ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng lúc phóng thích uy thế võ thuật, lập tức cả Yến Đô đều bị bao trùm trong luồng khí thế này, mà trên bầu trời chỗ khách sạn quốc tế Yến Đô mây đen cuồn cuộn, sấm chớp rền vang.

Cao thủ Siêu Phàm Gảnh chỉ nóng giận đã có thể dẫn đến hiện tượng kỳ lạ, vô số người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Dương Thanh tôi muốn đến, ai dám ngăn cản?”

Dương Thanh gầm lên một tiếng, tiếng gầm như sấm sét cuồn cuộn truyền đến bên trong phòng tiệc, nổ vang bên tai mỗi người.

Lúc này đám cao thủ vốn đang bao vây nhóm ba người Dương Thanh kia chỉ cảm thấy cả người run rẩy, thậm chí không còn ý nghĩ cản đường Dương Thanh nữa, lập tức đứng tránh ra một bên.

Không phải bọn họ không muốn ngăn cản mà vì khí thế của hai của hai vị bên cạnh Dương Thanh quá khủng bố, hoàn toàn không phải là người mà cao thủ Thần Cảnh có thể cản trở nổi.

"Dương Thanh!"

Trong sảnh tiệc, khi mọi người nhìn thấy Dương Thanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất là đám người của Hoàng tộc họ Diệp, ai cũng nhìn chăm chằm nhìn Dương Thanh như nhìn kẻ thù.

Diệp Hoàng bước tới, khí thế võ thuật Siêu Phàm Nhất Cảnh trong nháy mắt bộc phát, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thanh nói: 'Dương Thanh, đây là tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi, không ai mời cậu tới mà cậu tự động tới là có ý gì?"

Lúc này Diệp Lâm không có ở đây, dường như đang đợi đến giờ lành cuối cùng. Các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, đứng đầu là Diệp Hoàng đều cảnh giác nhìn chằm chăm Dương Thanh.

Không chỉ có người của Hoàng tộc họ Diệp, mà tất cả người quen của Dương Thanh như người của Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Long đều đã đến ca.

Bàn đầu tiên ở phía trên cùng đều là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, ba cái bàn phía sau là người của Hoàng tộc họ Đoàn, Hoàng tộc Thượng Quan và Hoàng tộc họ Long.

Mà phía sau mỗi Hoàng tộc là người của các gia tộc hàng đầu trong Hoàng thành của bọn họ.

Lúc này sảnh tiệc khổng lồ đã chật ních người, ngoài người của bốn Hoàng thành lớn ra, còn có rất nhiều thế lực hàng đầu của các nơi ở Chiêu Châu.

Không phải tất cả mọi người trong sảnh tiệc đều biết Dương Thanh, thậm chí vẫn còn rất nhiều người chưa từng nghe đến tên Dương Thanh.

Lúc này, một người trẻ tuổi như vậy lại đột nhiên xuất hiện trong bữa tiệc mừng thọ của Hoàng tộc họ Diệp, có thể tưởng tượng được sự kinh ngạc của mọi người.

Dương Thanh hờ hững nhìn Diệp Hoàng, cười chế giễu nói: "Ở Yến Đô, không có chỗ nào mà tôi không tới được, Diệp Hoàng đây là không chào đón tôi sao?"

Diệp Hoàng chỉ là thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh đừng nói là Dương Thanh, thậm chí lão ta còn không phải là đối thủ của Tống Hữu nữa là.

Tống Tả và Tống Hữu đều hờ hững nhìn chằm chăm Diệp Hoàng, dường như chỉ cần Dương Thanh ra lệnh, bọn họ sẽ lập tức ra tay giết Diệp Hoàng trong tích tắc.

Đương nhiên Diệp Hoàng cũng cảm nhận được sát khí mạnh mẽ từ trên người Tống Tả và Tống Hữu, trong lòng hơi kinh ngạc, theo hiểu biết của lão đối với Dương Thanh, Dương Thanh chỉ có một mình nhưng bây giờ tại sao lại xuất hiện Tống Tả và Tống Hữu nữa chứ?

Xem ra chuyện của Hoàng tộc họ Diệp sẽ không thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Chương 2483:

Đúng lúc này, Long Tấn đang ngồi ở chỗ Hoàng tộc họ Long đứng lên cười nói: “Diệp Hoàng, cậu Thanh vốn là người Yến Đô, cũng là thiên tài võ thuật của Chiêu Châu, cậu ấy có thể đến tham dự tiệc mừng thọ trăm tuổi của tiền bối Diệp Lâm cũng đâu có gì không ổn, đúng chứ?”

Thượng Quan Hoàng cũng tiếp lời: ‘Không sai, cậu Thanh có thể đến tham dự tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm vốn dĩ là chuyện vui, tôi nghĩ dù là tiền bối Diệp Lâm cũng sẽ không nói gì đúng không?”

Bốn Hoàng tộc lớn ngoài bản thân Hoàng tộc họ Diệp ra, Hoàng tộc Thượng Quan và họ Long đều đã nói đỡ cho Dương Thanh. Lúc này chỉ còn lại Hoàng tộc họ Đoàn’là không bày tỏ thái độ gì.

Việc này khiến những người không biết Dương Thanh đều kinh ngạc tột độ. Bọn họ thực sự không hiểu nổi, tại sao một người đàn ông thoạt nhìn chưa tới ba mươi tuổi lại gây ra mâu thuần cùng cực giữa bốn Hoàng tộc như vậy?

Ngoài ra còn rất nhiều người vô thức nhìn về chỗ Hoàng tộc họ Đoàn, rõ ràng muốn nhìn xem rốt cuộc Hoàng tộc duy nhất vẫn không tỏ thái độ này sẽ phản ứng ra sao?

Đương nhiên Đoàn Hoàng cũng nhận ra được điều này, lão ta nhìn Diệp Hoàng cười nói: “Chắc hẳn cậu Thanh cũng vì ngưỡng mộ tiền bối Diệp Lâm nên muốn đến thăm hỏi, hôm

nay là ngày vui, Diệp Hoàng vẫn là để cậu Thanh ngồi vào bàn thôi!”

Đoàn Hoàng quả nhiên là con cáo già, lão ta đã chỉ ra rằng Dương Thanh đến đây là để tỏ lòng kính trọng Diệp Lâm, sau đó bảo Diệp Hoàng mời Dương Thanh ngồi vào chỗ, đúng là không đắc tội bên nào.

Nhưng cũng không được lòng bên nào cả.

Dương Thanh híp mắt nhìn Đoàn Hoàng cười mỉa mai: “Tôi chưa bao giờ nghĩ mình đến đây là vì ngưỡng mộ Diệp Lâm.

Anh nói xong cũng mặc kệ Diệp Hoàng có đồng ý hay không, đi thẳng về phía trước ngồi vào vị trí trên cùng – cũng chính là chỗ ngồi của Hoàng tộc họ Diệp.

Không chỉ như vậy, Dương Thanh còn ngồi ngay vị trí chủ tọa vốn thuộc về Diệp Lâm, việc này khiến vô số người ngạc nhiên đến ngây người.

Sau khi Đoàn Hoàng bị Dương Thanh lạnh lùng đáp lại một câu, vẻ mặt lúng túng, trong lòng thoáng không yên.

Nghĩ tới ân oán của Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp, lúc này Đoàn Hoàng mới nhận ra lời nói lúc nấy của mình khiến Dương Thanh chán ghét cỡ nào.

“Dương Thanh!”

Diệp Hoàng thấy Dương Thanh ngồi ngay vị trí của Diệp Lâm, lập tức nổi trận lôi đình, giận không nhịn nổi.

Nhưng dường như Dương Thanh không để ý tới cơn giận của Diệp Hoàng, mà nói với Tống Tả và Tống Hữu: “Hai vị cũng ngồi đi!”

Đương nhiên Tống Tả và Tống Hữu sẽ không chống lại mệnh lệnh của Dương Thanh, mỗi người duỗi một cánh tay ra túm lấy hai nhân vật bề trên của Hoàng tộc họ Diệp đang ngồi bên trái và bên phải của Dương Thanh, sau đó dùng sức kéo hai người dạt sang một bên.

Người được sắp xếp bên cạnh Diệp Lâm là nhân vật có địa vị và thân phân cực kỳ cao trong Hoàng tộc họ Diệp, thậm chí có thể nói địa vị của bọn họ còn cao hơn cả Diệp Hoàng.

Nhưng bây giờ bọn họ giống hệt con gà bị Tống Tả và Tống Hữu xách lên ném sang một bên.

Sau đó, Tống Tả và Tống Hữu cùng ngồi xuống.

Cả sảnh tiệc nhất tời im lặng như tờ, mọi người đều ngây ra như phỗng.

Nhưng khác với mọi người, người của Hoàng tộc họ Diệp lại giận không nhịn nổi, nhất là Diệp Hoàng, hai mắt lão ta tóe lửa nhìn Dương Thanh.

“Dương Thanh, mày muốn chết!”

Diệp Hoàng gần như cắn răng nói ra câu này.

Hành động của Dương Thanh lần này thật sự vô cùng ngang ngược, không cho Hoàng tộc họ Diệp chút mặt mũi nào.

Hôm nay là mừng thọ của Diệp Lâm – Diệp Hoàng đời trước của Hoàng tộc họ Diệp, còn mở tiệc mời rất nhiều thế lực đứng đầu ở Chiêu Châu.

Chương 2484:

Bây giờ ngay trước mặt nhiều thế lực đứng đầu như thế, chỗ Dương Thanh đang ngồi vốn thuộc về Diệp Lâm.

Không chỉ có vậy, còn cho hai cao thủ đi theo mình xách cổ hai nhân vật bề trên của Hoàng tộc họ Diệp sang một bên như một con gà con.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu ngồi bên cạnh Thượng Quan Hoàng tràn đầy ánh sáng kỳ lạ. Không chỉ Thượng Quan Nhu, ánh mắt của rất nhiều cô gái trẻ tuổi đều tràn ngập sùng bái và ái mộ.

Dõi mắt khắp Chiêu Châu, người trẻ tuổi có thể làm được như vậy, liệu có được mấy ai?

Nhìn Diệp Hoàng tức giận không thôi, Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Đừng dùng ánh mắt muốn giết người đó để nhìn tôi, với ân oán giữa tôi và Hoàng tộc họ Diệp, còn cả chuyện các người muốn làm hôm nay, tôi làm như vậy cũng không hề quá đáng”.

“Được! Rất tốt!”

Diệp Hoàng tức giận đến phát run, nếu không phải hôm nay còn có chuyện lớn phải làm, thì với sự chuẩn bị của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta tuyệt đối sẽ không nhãn nhịn thế này.

Nhưng ngay khi Diệp Hoàng định tạm thời bỏ qua cho Dương Thanh, một giọng nói không hợp thời bỗng vang lên khắp cả phòng tiệc: “Cậu là cái thá gì mà cũng dám gây chuyện ở trong tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm? Diệp Hoàng nhân từ không so đo với cậu, nhưng Tiêu Đại Vĩ tôi lại không thể nhịn”.

Chỉ thấy một bóng người trẻ tuổi ngồi bàn ở khoảng giữa đột nhiên đứng dậy, chỉ vào mũi Dương Thanh, nổi giận mắng: “Ranh con, nếu cậu có bản lĩnh thì mau cút ra đây cho tôi, tôi muốn khiêu chiên với cậu!”

Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tiêu Đại Vĩ.

Tiêu Đại Vĩ nhìn khoảng 35 tuổi, từ hơi thở võ đạo trên người anh ta có thể thấy, anh ta chắc là vừa mớt đột phá Thần Cảnh sơ kỳ không lâu.

Diệp Hoàng nhìn Tiêu Đại Vĩ đi ra thì biết ngay là sắp xảy ra chuyện rồi, lão ta thầm mắng đồ ngu xuẩn trong lòng.

Nhưng dù sao Tiêu Đại Vĩ cũng đứng ra vì Hoàng tộc họ Diệp, lão ta cũng không thể nói gì.

Mặc dù hành động của Dương Thanh khiến toàn hội trường phải kinh hãi, đều cho rằng Dương Thanh chỉ dựa vào Tống Hữu và Tống Tả nên mới dám lớn lối như vậy.

Tiêu Đại Vĩ cũng nghĩ như vậy, cho nên mới dám đứng ra khiêu khích Dương Thanh.

Nhưng Dương Thanh vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn Tiêu Đại Vĩ, anh không định đứng lên, mà chỉ lạnh nhạt nói: “Anh muốn làm chó của Hoàng tộc họ Diệp thì tôi cũng mặc xác anh.

Nhưng nếu anh muốn chọc giận tôi thì là ngu xuẩn, biết tại sao không?”

“Dương Thanh, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi, cậu đừng có quá đáng!”, Diệp Hoàng nhất thời kinh hãi, vội vàng cả giận nói. : Đương nhiên lão ta có thể cảm giác được sát ý mãnh liệt từ Dương Thanh.

Tiêu Đại Vĩ lại không hề ý thức được nguy hiểm đang tới gần, mặt vẫn đầy vẻ cuồng vọng, nói: “Ranh con, nếu như cậu là đàn ông thì đứng ra chấp nhận lời khiêu chiến của tôi đi”.

Dứt lời, anh ta nói với Diệp Hoàng: “Tiền bối Diệp Hoàng, thằng ranh này dám làm nhục Hoàng tộc họ Diệp, chắc chắn là đáng chết, ngài yên tâm đi, tôi đã đột phá Thần Cảnh sơ kỳ. Cậu †a chỉ ỷ vào cao thủ của gia tộc bảo vệ mới dám phách lối với Hoàng tộc họ Diệp, chỉ cần tôi ra tay, cậu ta tuyệt đối không còn đường sống”.

“Im miệng!”

Diệp Hoàng nổi giận quát: “Cậu câm miệng cho ông đây, cậu có biết cậu ta là ai không? Cậu cho rằng cậu trở thành cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ đã rất lợi hại sao?”

“Tôi nói cho cậu biết, so với cậu ta, cậu chỉ là một con kiến hôi, cậu ta muốn giết cậu dễ như trở bàn tay”.

Diệp Hoàng vô cùng tức giận, lại văng tục ngay trước mặt mọi người, chỉ có những người biết Dương Thanh mới hiểu được vì sao cảm xúc của Diệp Hoàng lại kích động như vậy.

Nhưng ở đây phần lớn mọi người đều không biết Dương Thanh, chỉ biết hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều kẻ muốn nịnh bợ. ` Tiêu Đại Vĩ bị Diệp Hoàng mắng xối xả, nhất thời vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Chương 2485:

Anh ta 35 tuổi đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, cho dù là ở trong Hoàng tộc, cũng thật sự là thiên tài võ đạo rồi.

Anh ta lớn như vậy vẫn chưa bao giờ gặp được ai có thiên phú võ đạo vượt qua anh ta.

“Tiền bối Diệp Hoàng, ngài hơi quá coi thường tôi rồi”.

Sau mấy giây đờ đân ngắn ngủi, Tiêu Đại Vĩ mặt đầy kiêu ngạo nói: “20 tuổi tôi đã đột phá Vương Cảnh, mười năm ngắn ngủi đã đột phá cảnh giới Vương Cảnh đỉnh phong, cách Thần Cảnh sơ kỳ cũng chỉ một bước nữa thôi”.

“34 tuổi tôi đã bước vào cảnh giới Thần Cảnh sơ kỳ, hiện giờ tôi mới chỉ 35 tuổi, lấy thiên phú võ đạo của tôi, trước 50 tuổi tôi nhất định có thể đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí là Siêu Phàm Cảnh”.

“Tiền bối Diệp Hoàng, ngài nghĩ rằng tôi như vậy không bằng một tên vô dụng chưa tới 30 tuổi sao?”

Nhìn dáng vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Tiêu Đại Vĩ, Diệp Hoàng bỗng nhiên không nói gì, không sai, thành tựu võ đạo của Tiêu Đại Vĩ cũng là tồn tại hàng đầu. È Nhưng Tiêu Đại Vĩ này lại cứ nhất quyết muốn so với Dương Thanh.

“Diệp Hoàng, nếu con trai tôi đã có ý muốn đánh một trận vì Hoàng tộc họ Diệp, xin Diệp Hoàng cho phép”.

Lúc này, một người đàn ông trung niên ở bên cạnh Tiêu Đại Vĩ chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Diệp Hoàng nói.

Người đàn ông trung niên vừa lên tiếng là Tiêu Hùng, bố của Tiêu Đại Vĩ, cũng là chủ gia tộc nhà họ Tiêu hiện giờ, giọng điệu của ông ta đây kiêu ngạo.

Mà chính ông ta cũng có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, hai bố con họ quả nhiên đều là người có thực lực võ đạo xuất chúng.

Trừ khi bọn họ gặp Dương Thanh, nếu không thiên phú võ đạo của hai bố con họ đúng là đã vượt qua phần lớn người dòng chính của Hoàng tộc.

“Diệp Hoàng, nếu ông chủ Tiêu đã muốn ra mặt thay Hoàng tộc họ Diệp, không bằng ông cứ đồng ý đi”.

Thượng Quan Hoàng bỗng lên tiếng, giọng nói còn có mấy phần giễu cợt.

Tiêu Hùng và Tiêu Đại Vĩ nghe vậy lại nghĩ họ đang tán dương mình, nên vẻ mặt của cả hai đều vô cùng kiêu ngạo.

Tiêu Hùng còn cười với Thượng Quan Hoàng, nói: “Cảm ơn Thượng Quan Hoàng!”

Long Tấn cũng cười nói: “Diệp Hoàng, ông đồng ý với ông chủ Tiêu đi! Ông không thấy ông chủ Tiêu đang gấp gáp muốn trút giận giúp Hoàng tộc họ Diệp sao?”

Đoàn Hoàng cười khổ lắc đầu, nhưng không nói gì. Đương nhiên lão ta hiểu rõ suy nghĩ xấu xa trong bụng Thượng Quan Hoàng và Long Tấn.

Tiêu Hùng càng kiêu ngạo, mặt đắc ý nói: “Diệp Hoàng cứ để con trai tôi ra tay đi, coi như là để tăng thêm chút thú vị cho tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm, nhưng Diệp Hoàng yên tâm, con trai tôi ra tay sẽ có chừng mực”.

Dứt lời, ông ta nhìn về phía Tiêu Đại Vĩ, nói: “Đại Vĩ, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của tiền bối Diệp Lâm, thấy máu là không lành, nên con phải nhớ không nên để thằng nhóc kia đổ máu, hiểu chưa?”

Tiêu Đại Vĩ gật đầu, sâu trong đáy mắt thoáng lóe lên tia sát ý, cười híp mắt nói: “Bố yên tâm, con sẽ không để cậu ta đổ máu, chỉ là gần đây con đang nghiên cứu một chiêu thức giết người không thấy máu, đúng lúc cũng muốn thử một lần”.

Diệp Hoàng tức đến mức sắc mặt biến thành màu gan heo, rất nhiều người thậm chí còn bắt đầu xì xào bàn tán, nói chủ gia tộc họ Tiêu đang muốn lấy lòng Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp hơi không biết phải trái rồi.

“Nếu các người đã muốn chết, vậy thì tùy!”, Diệp Hoàng căn răng nói.

Được Diệp Hoàng cho phép, Tiêu Hùng vui mừng cười: ‘Vậy thì tôi xin cảm ơn Diệp Hoàng!”

Dứt lời, ông ta nhìn về phía con trai của mình — Tiêu Đại Vĩ: ‘Đại Vĩ, Diệp Hoàng cho phép con rồi, hãy thể hiện thực lực

thật sự của con cho mọi người ở đây thấy đi!”

“Vâng, thưa bối”

Chương 2486:

Tiêu Đại Vĩ nở nụ cười đầy tàn nhãn, híp mắt nhìn Dương Thanh: “Thằng khốn kia, không muốn chết thì quỳ xuống cầu xin tao nhanh lên, như thế có lẽ tao sẽ cho mày một con đường sống đấy”.

Từ đầu đến cuối, Dương Thanh luôn ngồi ở đó với vẻ mặt bình tĩnh, không thèm cho Tiêu Đại Vĩ một cái liếc mắt nào. Với thực lực hiện giờ của anh, cho dù có là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đi chăng nữa thì cũng chỉ là giun dế chứ đừng nói là một người chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ.

Trong số những người đang có mặt ở đây, ngoại trừ bốn Hoàng tộc lớn và chủ của một số gia tộc đứng đầu các Hoàng thành ra thì không người nào biết Dương Thanh là ai, thực lực của anh mạnh đến đâu lại càng không.

Trừ những người biết thân phận của Dương Thanh, còn lại đều đang tỏ ra rất mong chờ và hâm mộ.

Họ hâm mộ Tiêu Đại Vĩ vì anh ta đang ra mặt giúp cho Hoàng tộc họ Diệp. Một khi giết Dương Thanh, nhà họ Tiêu sẽ thật sự gia nhập vào trận doanh của Hoàng tộc họ Diệp, đến khi Hoàng tộc này đứng trên đỉnh Chiêu Châu thì địa vị của nhà họ Tiêu cũng sẽ theo đó mà lên.

“Đúng là chán sống!”

Tống Hữu giận dữ quát, đăng đăng sát khí nhìn Tiêu Đại Vĩ.

“Sao đấy? Không dám nhận lời khiêu chiến nên định cho người trong gia tộc ra mặt sao?”, Tiêu Hùng tức giận chất vấn Dương Thanh.

Tiêu Đại Vĩ châm chọc nhìn anh, sẵng giọng nói: “Thằng kia, người tao khiêu chiến là mày, mày có dám bước ra đây đánh một trận với tao không?” : “Chắc tên nhóc đó sợ vỡ mật rồi nên mới không dám nói gì đây mài.

“Cậu chủ nhà họ Tiêu còn trẻ mà đã bước vào Thần Cảnh sơ kỳ, tôi nghĩ mấy năm nữa là cậu ấy có thể đột phá vào Siêu Phàm Cảnh rồi. Có lẽ chỉ có thiên tài võ thuật của Hoàng tộc mới có thể đấu với người xuất chúng như cậu Tiêu”.

“Sau này địa vị của nhà họ Tiêu sẽ cao lắm đây!”

Nhiều gia tộc quyền quý không biết Dương Thanh đều bàn tán sôi nổi, thậm chí không ít người bắt đầu giới thiệu với Tiêu Hùng về mấy cô gái ưu tú trong gia tộc, muốn kết thông gia với nhà họ Tiêu.

“Thằng kia, cút ra đây nhận lấy cái chết đi!”

Sự khen ngợi của những người xung quanh làm cho Tiêu Đại Vĩ cảm thấy rất thoải mái, thái độ càng ngạo mạn hơn, kênh kiệu nói với Dương Thanh.

“Cậu Thanh, để tôi giết cậu ta!”, Tống Hữu bực mình nói.

Nhưng Dương Thanh lại lắc đầu, đôi mắt sâu thảm của anh rốt cuộc nhìn về phía Tiêu Đại Vĩ, chỉ bật ra hai chữ: “Ôn ào!”

Sau hai từ này, một cảnh tượng khiến cho ai cũng ngỡ ngàng xảy ra. Vừa rồi Tiêu Đại Vĩ còn đứng ở giữa sảnh tiệc yêu cầu Dương Thanh cút ra nhận lấy cái chết, giờ lại đột nhiên như bị thương nặng, máu tươi chảy ra khóe miệng, thân thể lùi ra sau bảy tám bước.

“Đại VI”

Sắc mặt Tiêu Hùng thay đổi, thét lên.

Những người khác cũng sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe Dương Thanh nói hai chữ “ồn ào’ rồi Tiêu Đại Vĩ chật vật lùi mấy bước, khóe miệng thì chảy máu ròng ròng.

Giờ phút này, trên mặt anh ta đầy vẻ đau đớn, hai mắt sợ hãi nhìn Dương Thanh.

Anh ta muốn nói chuyện nhưng lại không thốt nên lời. Ban đầu máu chảy ra khỏi miệng, sau đó đến hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi.

“Rầm!”

Dưới ánh nhìn đầy thảng thốt của mọi người, Tiêu Đại Vĩ lảo đảo bước ra sau mấy bước rồi ngã nhào xuống đất.

“Đại VI”

Tiêu Hùng hốt hoảng chạy đến bên cạnh anh ta, kiểm tra thì phát hiện con trai mình, thiên tài võ thuật nhà họ Tiêu, đã chết.

Chương 2487:

Thần y của Hoàng tộc họ Diệp mau chóng tiến lên để cứu Tiêu Đại Vĩ, nhưng bắt mạch xong thì nét mặt của ông ta hết sức nặng nề, dè chừng liếc mắt về phía Dương Thanh rồi nói với Diệp.

Hoàng: “Lục phủ ngũ tạng đều vỡ, chết rồi”.

Nghe vậy, ai nấy đều lấy làm kinh hãi!

Mọi ánh nhìn lập tức đổ dồn về Dương Thanh, lại thấy anh vẫn vững vàng ngồi đó, không thèm nhìn Tiêu Đại Vĩ đã bị mình giết chết như mọi thứ đều không liên quan gì đến anh.

Kể cả Diệp Hoàng cũng không thể không hoảng sợ. Lão ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng không hề nghĩ rằng anh lại có thể mạnh đến mức này.

Không chỉ Diệp Hoàng mà cả Thượng Quan Hoàng, Đoàn Hoàng và Long Hoàng đều giật mình, đặc biệt là Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng, mà trong mắt hai người này còn ánh lên sự vui mừng.

Nét mặt của Tống Tả và Tống Hữu đang đứng cạnh Dương Thanh cũng đầy khó tin. Họ đều có thực lực năm ở Siêu Phàm Cảnh, một người là Siêu Phàm Tam Cảnh, một người là Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Ngay cả họ cũng không thể làm được chuyện chỉ nói một câu đã làm lục phủ ngũ tạng của một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ bị vỡ, vậy mà Dương Thanh lại làm được.

“Thăng khốn kia, con tao không hề mượn sức mạnh của gia tộc mà chỉ dùng thực lực của bản thân để muốn đánh một trận với mày, thế mà mày dám bảo người của mình dùng ám khí giết con taol”

Khuôn mặt Tiêu Hùng tràn đầy phần nộ, nếu có thể giết người băng mắt thì Dương Thanh đã chết từ lâu rồi. Ông ta dữ tợn quát: “Tao muốn mày phải chết!”

“Hóa ra là người trong gia tộc tên nhóc kia dùng ám khí, thảo nào tôi có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ mà cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra”.

“Thăng nhóc tên Dương Thanh kia đúng là hèn hạ, bản thân không dám nhận lời khiêu chiến mà lại xúi giục người trong gia tộc âm thầm giết người”.

“Diệp Hoàng, loại người như vậy không thể xuất hiện trong tiệc mừng thọ của tiền bối Diệp Lâm được, mong Hoàng tộc họ Diệp hãy cho người giết cậu ta đi!”

Người trong các gia tộc quyền quý không biết Dương Thanh tức thì căm phẫn quát lên, yêu cầu Hoàng tộc họ Diệp ra mặt giết anh.

Mặt mày Diệp Hoàng sa sầm. Đương nhiên lão ta biết những kẻ này muốn tâng bốc Hoàng tộc họ Diệp nên mới yêu cầu họ giết Dương Thanh.Nhưng lão ta vô cùng rõ ràng, cho dù mọi

cao thủ trong Hoàng tộc đều ra mặt thì việc giết Dương Thanh cũng không bao giờ là dễ dàng.

Chưa kể bản thân Dương Thanh chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bên cạnh lại có hai người cũng có tu vi như vậy.

Không chỉ thế, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan cũng đang giữ mối quan hệ tốt với Dương Thanh. Hoàng tộc họ Đoàn thì ba phải, một khi Dương Thanh chiếm thế thượng phong thì họ sẽ chuyển hướng, về phe của anh ngay.

Đây hoàn toàn là chuyện xấu đối với Hoàng tộc họ Diệp.

Dương Thanh vốn tới đây để kiếm chuyện, thấy ai cũng muốn mình chết thì cười híp mắt nhìn sang Diệp Hoàng, nói: "Nhiều người lấy lòng Hoàng tộc họ Diệp để Diệp Hoàng cho người giết †ôi thật, ông nhất định đừng để cho những thế lực đi theo mình thất vọng đấy nhé!"

Diệp Hoàng hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào anh, trả lời: 'Nếu cậu tới để dự bữa tiệc mừng thọ của bố tôi thì tôi hoàn toàn chào đón, nhưng nếu không phải thì xin khuyên cậu một câu, đừng nên kiếm chuyện thì hơn'.

"Nhưng tôi cứ thích kiếm chuyện thì sao?", Dương Thanh nói với vẻ trêu tức.

Dương Thanh vừa nói ra câu này thì những người trong sảnh tiệc đều giật mình, người của Hoàng tộc họ Diệp thì nổi giận. Dương Thanh là kẻ đầu tiên dám khiêu khích Hoàng tộc họ Diệp như vậy.

“Thằng nhóc kia, cậu có biết mình đang làm gì không?”

Một người trung niên bước ra từ sau lưng Diệp Hoàng, lạnh lùng nói với Dương Thanh: “Cậu đang tìm đường chết cho mình đấy!”

Vừa rồi người trung niên kia luôn đứng sau lưng Diệp Hoàng. Từ trang phục và quần áo có thể đoán ra được thân phận của ông ta – Hoàng Chủ đời kế tiếp của Hoàng tộc họ Diệp.

“Là Diệp Tiêu, người thừa kế và cũng là người có thiên phú võ thuật mạnh nhất thế hệ này của Hoàng tộc họ Diệp, 48 tuổi, đã đột phá vào Thần Cảnh hậu kỳ”.

€ó người nhận ra Diệp Tiêu, lên tiếng.

Chương 2488:

Dương Thanh không đếm xỉa đến ông ta. Một kẻ còn chưa trở thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì chỉ là con kiến trong mắt anh.

Anh mà muốn giết thì dễ như trở bàn tay.

Tất nhiên Diệp Hoàng biết sự đáng sợ của Dương Thanh, thấy Diệp Tiêu đứng ra thì lập tức xuất hiện trước người ông ta, quát: "Đi xuống!"

"Phụ hoàng, thằng nhóc này thật sự quá ngông cuồng. Nếu không cho biết mùi thì cậu ta sẽ cho rằng Hoàng tộc họ Diệp chúng ta không có ai mất".

Diệp Tiêu phẫn nộ nói, giọng điệu đây căm phần.

Là người thừa kế của Hoàng tộc họ Diệp, từ nhỏ ông ta đã được dạy bảo rằng Hoàng tộc mình chính là gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, không một ai có thể xúc phạm đến.

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng đối với Hoàng tộc họ Diệp mà lại bị Dương Thanh quấy phá, ông ta không thể nhẫn nhịn nổi.

"Tôi bảo anh ngậm miệng lại! Đi xuống!", Diệp Hoàng lại giận dữ trách mắng.

Có thể người ngoài cho rằng vừa rồi cao thủ đứng bên cạnh Dương Thanh đã dùng ám khí nên Tiêu Đại Vĩ mới chết, nhưng lão ta biết chính Dương Thanh đã làm điều đó.

Ngay lúc Dương Thanh nói ra hai từ "ồn ào", Diệp Hoàng rõ ràng cảm giác được khí thế kinh khủng bộc phát ra từ người anh.

Rồi sau đó, Tiêu Đại Vĩ bị vỡ lục phủ ngũ tạng mà chết.

Thủ đoạn khủng bố như vậy, ai còn dưới Siêu Phàm Cảnh thì không thể nào ngăn cản được, kể cả khi Diệp Tiêu có thực lực Thân Cảnh hậu kỳ cũng không ngoại lệ.

Ít nhất Diệp Hoàng hiểu được mình không làm được điều mà Dương Thanh đã làm.

"Phụ hoàng…"

Diệp Tiêu còn muốn khuyên bảo thêm.

"Chát!"

Nhưng lúc này, Diệp Hoàng lại tàn bạo tát vào mặt ông ta, cáu tiết quát: 'Câm miệng lại cho tôi!

Dám nói một chữ nữa thì tôi bãi bỏ vị trí người thừa kế của anh đấy".

Diệp Tiêu chẳng thể ngờ được bố lại tát mình ngay trước mắt bao người.

Ông ta có thể thấy Diệp Hoàng đang rất phẫn nộ. Những lời nghiêm khắc vừa rồi không phải chỉ nói suông, Diệp Tiêu mà dám nói gì nữa sẽ bị Diệp Hoàng sẽ tước đi vị trí Hoàng Chủ tương lai ngay.

Khách mời trong sảnh tiệc đều là người của các thế lực hàng đầu trên khăp Chiêu Châu, thấy Diệp Hoàng vì ngăn không cho Diệp Tiêu đối đầu với Dương Thanh mà tát ông ta, ai nấy đều nhận ra có điều kỳ lạ.

Nếu như Dương Thanh thật sự chỉ là một người bình thường thì liệu Diệp Hoàng có bỏ qua cho hành động vừa rồi của anh không?

Tuyệt đối không!

Có khi Dương Thanh còn bị giết chết ngay khi vừa xuất hiện tại sảnh tiệc là đằng khác.

Diệp Hoàng có thực lực Siêu Phàm Cảnh mà cũng không dám tùy ý giết Dương Thanh, thật sự chỉ vì hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh anh sao?

Rõ ràng không phải. Điều này chứng tỏ Dương Thanh có thân thế lớn, ngay cả Hoàng tộc họ Diệp cũng không dám chọc giận, hoặc thực lực của Dương Thanh nằm trên cả Diệp Hoàng.

Nhưng anh trông chỉ mới 28 tuổi, ở độ tuổi quá nhỏ như thế, làm sao có thể là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí vượt trên Diệp Hoàng cơ chứ?

Nếu không thì chỉ còn một khả năng là Dương Thanh có thân thế lớn. Một thế lực có thể khiến cho Hoàng tộc họ phải dè chừng sợ là chỉ có Hoàng tộc cổ xưa, hoặc là gia tộc Cổ Võ ẩn thế trong truyền thuyết nhỉ?

Chương 2489:

Tuy nhiên, cả hai Hoàng tộc cổ xưa đều không phải họ Dương, còn trong các gia tộc Cổ Võ có hay không thì họ không biết.

Trong lúc nhất thời, những người không biết đến Dương Thanh bắt đầu đoán già đoán non về thân phận của anh.

Dương Thanh không quan tâm họ đang nghĩ gì, ẩn ý nhìn Diệp Tiêu, nói: "Ông nên cảm ơn phụ hoàng của mình đi, nếu không thì bây giờ ông đã biến thành một cái xác rồi".

Diệp Tiêu giận tím người, vừa định lên tiếng thì bị Diệp Hoàng trừng mắt nhìn, đành nuốt câu muốn nói xuống bụng.

Dù sao ông ta cũng là người thừa kế Hoàng tộc họ Diệp, năm rõ những thứ liên quan đến Dương Thanh như lòng bàn tay, cũng biết anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy lời nói vừa rồi của Dương Thanh rất khó nghe, không khác nào sỉ nhục, nhưng Diệp Tiêu biết anh không có ý xúc phạm mình mà chỉ đang nói ra sự thật.

Thực lực của ông ta chỉ nằm ở mức Thần Cảnh hậu kỳ, chỉ là giun dế khi đứng trước một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

"Dương Thanh, ân oán giữa chúng ta không nên đem ra giải quyết trong tình huống này, có thể đợi sau khi tiệc mừng thọ của bố tôi kết thúc được không?", Diệp Hoàng đột nhiên hỏi.

Lòng lão ta đang uất nghẹn, nhất là khi phải ăn nói khép nép như vậy với Dương Thanh ngay trước mặt các thế lực đứng đầu Chiêu Châu.

Nhưng Diệp Hoàng không thể không làm vậy.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc nên lão ta chỉ có thể nhãn nhịn, khi nào thời cơ chín muồi sẽ không phải kìm nén nữa.

Dương Thanh muốn nói gì một giọng nói bất chợt vang lên ngắt ngang: 'Diệp Hoàng, ông làm vậy thì hơi làm các gia tộc đi theo Hoàng tộc họ Diệp như chúng tôi thất vọng đấy?"

Người vừa lên tiếng là Tiêu Hùng của nhà họ Tiêu, mặt mũi cực kỳ dữ dăn, nỗi đau mất con đã làm ông ta mất đi lý trí.

Diệp Hoàng nhíu mày, nhìn Tiêu Hùng nói: "Tôi đã cảnh cáo từ trước là đừng tự tìm đường chết, mấy người không nghe, giờ thì con trai cậu bị giết, trách ai được?"

Tiêu Hùng căn răng biện minh: "Nếu cậu ta đấu một trận công bằng với con tôi thì dù nó bị giết tôi cũng tuyệt đối không ý kiến. Nhưng cậu ta lại bảo người trong gia tộc âm thầm giết con trai tôi, sao tôi chịu được!"

"Diệp Hoàng, hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của tiền bối Diệp Lâm, chúng tôi được mời tới mà lại không được bảo đảm an toàn là sao?"

“Hay Diệp Hoàng chỉ xem những thế lực đồng ý đi theo Hoàng tộc họ Diệp như chúng tôi là bia đỡ đạn, có thể đẩy ra hy sinh bất cứ lúc nào? Thà hy sinh người của nhà họ Tiêu cũng không muốn xử lý tên sát nhân không được mời mà lại đến đây gây chuyện?”

Tiêu Hùng đã bất chấp. không quan tâm đến Tiêu Hùng đã bất chấp, không quan tâm đến hậu quả khi nói ra những lời này.

“Láo xược!”

Cuối cùng Diệp Hoàng cũng nổi cơn thịnh nộ, khí thế võ đạo kinh khủng của lão ta đè ép lên người Tiêu Hùng.

“Cậu thật sự cho rằng con trai mình bị người của Dương Thanh dùng ám khí giết sao?”, Diệp Hoàng giận dữ chất vấn.

“Chảng lẽ không phải? Thăng khốn đó cứ ngồi một chõ, hai người bên cạnh cậu ta thì chắc đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh rồi chứ gì? Chỉ có cao thủ Siêu Phàm Gảnh ra tay thì chúng tôi mới không phát hiện thôi”, Tiêu Hùng cắn răng nói.

“Ha hai” : Diệp Hoàng chợt cười khẩy: “Đúng là điếc không sợ súng!”

Lão †a đưa mắt nhìn toàn bộ sảnh tiệc, lạnh giọng hỏi: “Chắc đa số những người ở đây cũng đều nghĩ như Tiêu Hùng có phải không?”

Diệp Hoàng đưa mắt quét qua toàn bộ người ở đây, những người đối mặt với ánh mắt của lão ta đều vô thức cúi đầu xuống, không dám đối mặt.

Chương 2490:

Tất nhiên họ đều đã bị lão ta nói trúng tim đen. Ở đây có rất nhiều người cho rằng Dương Thanh chỉ là một người được gia tộc quyền quý chống lưng, không có gì đặc biệt, không dám nhận lời khiêu chiến của Tiêu Đại Vĩ cấp Thần Cảnh sơ kỳ nên cao thủ trong gia tộc mới âm thầm ra tay làm vỡ lục phủ ngũ tạng của Tiêu Đại Vĩ.

Trái lại, Dương Thanh không nói gì cả mà thích thú đứng xem. Đối với anh mà nói, nếu như có thể khiến cho những gia tộc theo phe Hoàng tộc họ Diệp nảy sinh sự bất mãn với Hoàng tộc này thì quá tốt.

Nhìn thấy đám người này không dám đối mặt với mình, Diệp Hoàng biết ngay là mình đã nói trúng rồi.

Lão ta hừ lạnh: “Mấy người đều là ếch ngồi đáy giếng, hoàn toàn không biết rốt cuộc người trẻ tuổi bị mình khinh thường mạnh đến mức nao.

Còn về phần mạnh cỡ nào thì Diệp Hoàng không giải thích mà chỉ nhìn về phía anh, nói: “Tiếp sau đây là tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi Diệp Lâm, đợi sau khi tiệc mừng thọ kết thúc rồi mới nói đến chuyện ân oán giữa chúng ta sau..

Dương Thanh còn chưa kịp trả lời thì Diệp Hoàng đã lên tiếng: “Hôm nay là tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi, rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến đây tham gia”.

Lão ta vừa mới nói dứt lời thì bầu không khí ở đây lại sôi trào.

Trước đó Tiêu Hùng muốn Diệp Hoàng đối phó với Dương Thanh nhưng bây giờ cũng không dám truy cứu nữa, chỉ có thể cố gắng nén lửa giận ở trong lòng, tiếp tục tham gia buổi tiệc mừng thọ này. ỹ Lúc nhìn về phía Tiêu Hùng, trong ánh mắt của không ít người đều chứa một chút trêu tức.

Điều này khiến cho lửa giận trong lòng Tiêu Hùng càng dữ dội hơn, không chỉ xem Dương Thanh như kẻ thù một mất một còn mà thậm chí ngay cả Hoàng tộc họ Diệp cũng bị ông ta căm thù.

Sau khi Diệp Hoàng khách sáo nói lời giải thích đơn giản một phen thì lớn tiếng hô: “Nghênh đón Hoàng Chủ đời thứ bảy của Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng Chủ Diệp Lâm!”

“Nghênh đón Hoàng Chủ đời thứ bảy!”

“Nghênh đón Hoàng Chủ đời thứ bảy!”

Nhất thời, trong sảnh tiệc lớn toàn là tiếng người của Hoàng tộc họ Diệp liên tục hét to, bầu không khí cũng lập tức dâng lên cao trào.

Trong sự mong chờ của tất cả mọi người, một ông cụ mặc sườn xám nam đi ra từ phía sau màn sân khấu.

Người này chính là Hoàng Chủ đời thứ bảy của Hoàng tộc họ Diệp – Diệp Lâm!

Mặc dù Diệp Lâm đã trăm tuổi nhưng không thể nhìn ra được chút vết tích của người già trăm tuổi nào từ trên người Ìão ta cả, mà ngược lại nhìn còn trẻ hơn con trai Diệp Hoàng của mình mười mấy tuổi.

Điều này khiến cho mọi người ở đây đều vô cùng ngạc nhiên.

Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên anh gặp Diệp Lâm, hơn nữa ngay lúc này anh cảm nhận được một luồng uy thế võ thuật như có như không từ trên người của lão ta.

Gần như Dương Thanh có thể xác định được rằng thực lực của Diệp Lâm ít nhất đã đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Lúc này, vẻ mặt của Tống Tả và Tống Hữu ở bên cạnh Dương Thanh cũng nghiêm nghị, họ cảm nhận được áp lực rất lớn từ Diệp Lâm.

Đến tận giờ phút này, hai anh em họ mới nhận ra rằng, lần này Hoàng tộc họ Vũ muốn họ trả lại món nợ ân tình đó gian nan đến mức nào.

Diệp Lâm nhanh chóng vào chỗ, ánh mắt quét qua toàn sảnh tiệc rồi cất cao giọng nói: “Cảm ơn các vị!”

“Tiền bối Diệp Lâm khách sáo quá rồi, có thể được mời đến tham dự tiệc sinh nhật trăm tuổi của ngài là niềm vinh hạnh của chúng tôi”.

“Đúng vậy đúng vậy, đây là phúc mà chúng tôi tu luyện mấy đời mới có được, kính chúc tiền bối Diệp Lâm phúc như Đông

Hải, thọ tỉ Nam Sơn!”

“Kính chúc tiền bối Diệp Lâm mãi minh mẫn, sống đời với con cháu!”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều sôi nổi đứng dậy chúc mừng và đưa quà mừng mà gia tộc đã chuẩn bị trước cho Diệp Lâm.

Chương 2491:

Từ đầu đến cuối, trên mặt của Diệp Lâm đều không có biểu cảm gì, dường như cảm thấy không có chút hứng thú nào với những món quà mừng của trần tục.

Đa số những người đến tham gia buổi tiệc sinh nhật hôm nay đều là vì muốn tìm cơ hội để có thể nương nhờ vào Hoàng tộc họ Diệp nên tất nhiên họ vô cùng nhiệt tình.

Mười phút sau, cơ bản thì người của các thế lực khắp nơi ở chỗ này đều đã tặng quà mừng xong, thậm chí ngay cả ba Hoàng tộc lớn khác cũng đã tặng quà mừng có giá trị không nhỏ.

Trong đám khách mời đông đúc, hình như chỉ có mình Dương Thanh là vẫn chưa tặng quà.

Anh vốn chiếm ngay vị trí của Diệp Lâm, vị trí vô cùng dễ thấy nên ánh nhìn của tất cả mọi người tức thì đều tập trung vào anh.

Dù sao thì Diệp Lâm cũng là nhân vật chính của hôm nay, sau khi Dương Thanh chiếm vị trí của Diệp Lâm thì Hoàng tộc họ Diệp đã sắp xếp thêm một cái bàn khác ở phía trước gần với bàn của anh, bây giờ Diệp Lâm đang ngồi ở chỗ đó.

“Tại đây, tôi xin thay mặt phụ hoàng tôi cảm ơn các vị đã tặng quà mừng, sau đây…”

Diệp Hoàng còn chưa kịp nói dứt lời thì bỗng nhiên có một giọng nói không đúng lúc vang vọng kháp toàn bộ sảnh tiệc: "Diệp Hoàng, nếu như các vị khách mời ở đây đều đến tham gia tiệc mừng trăm tuổi của Hoàng Chủ đời thứ bảy của Hoàng tộc họ Diệp thì có phải đều nên tặng quà không?"

"Vừa rồi tôi cố ý quan sát thì phát hiện ra vẫn còn một người chưa tặng quà mừng".

Ông ta vừa dứt lời thì ánh mắt của mọi người đều đồng loạt đổ dồn về phía Dương Thanh.

Người vừa lên tiếng không phải ai khác, chính là Tiêu Hùng.

Chân mày của Diệp Hoàng lập tức nhíu lại. Sở dĩ lão ta vẫn luôn buông tha cho Dương Thanh không phải vì Hoàng tộc họ Diệp không dám ra tay, mà là vì trừ việc xử lý Dương Thanh ra thì hôm nay còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Tạm thời Hoàng tộc họ Diệp vẫn chưa muốn đối đầu với Dương Thanh, nhưng bây giờ Tiêu Hùng lại hoàn toàn đẩy Dương Thanh vào vị trí đối lập với Hoàng tộc họ Diệp.

"Mọi người có thể đến tham gia tiệc mừng trăm tuổi của bố tôi thì ông ấy đã rất vui mừng rồi, hà tất phải nhắc đến chuyện quà cáp chứ?", Diệp Hoàng lạnh nhạt đáp lời.

Tiêu Hùng vẫn không buông tha mà nói tiếp: "Diệp Hoàng, ngài nói như vậy hình như đã khiến những khách mời vừa mới tặng quà mừng quý giá như chúng tôi chạnh lòng rồi đấy nhỉ?"

“Chúng tôi tặng quà quý giá nhưng Diệp Hoàng lại cho rằng chỉ cần có đến tham gia tiệc thì tiền bối Diệp Lâm đã rất vui mừng rồi, nếu đã như vậy thì chẳng phải những gia tộc tặng quà mừng quý giá như chúng tôi bị thua thiệt lớn rồi hay sao?”

Lời nói này của Tiêu Hùng khiến cho biểu cảm trên mặt của Diệp Hoàng lập tức cứng đờ. Dường như lão ta cũng không ngờ ngay cả một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đứng đầu một gia tộc nho nhỏ cũng dám khiến cho Hoàng tộc họ Diệp phải lúng túng.

Lúc nhìn về phía Tiêu Hùng, vẻ mặt của rất nhiều người đều lộ ra vẻ vô cùng hứng thú. Cũng có không ít người lại nhìn chăm chằm vào Dương Thanh, giống như đã rất háo hức muốn xem màn tranh đấu giữa Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp và nhà họ Tiêu. Ũ Diệp Lâm là nhân vật chính của ngày hôm nay nhưng vẻ mặt của lão ta không thay đổi, vẫn đang ngồi trước cái bàn vuông to của mình, không liếc nhìn Dương Thanh một cái nào, như thể tất cả đều không liên quan gì đến mình.

Dương Thanh cũng giống như vậy, dường như tất cả đều không có liên quan gì đến anh, nhưng lòng lại trở nên lạnh lẽo hơn.

Anh vốn tưởng rằng việc Tiêu Đại Vĩ chủ động đứng ra khiêu khích mình chỉ là vì nhà họ Tiêu muốn nịnh bợ Hoàng tộc họ Diệp nên mới làm như vậy, bây giờ xem ra dường như chuyện này không hề đơn giản.

Thiệp mời mà anh cầm đến để tham gia tiệc sinh nhật của Diệp Lâm là do Tiền Bưu đưa cho, nhưng người của Hoàng tộc họ Diệp lại nói rằng đó là thiệp mời giả.

Kết hợp những chuyện này lại thì hình như là có kẻ giả làm người của Hoàng tộc họ Diệp, đưa thiệp mời cho Tiền Bưu rồi sau đó Tiền Bưu đưa lại cho anh.

Dương Thanh nghỉ ngờ hôm nay mình và Hoàng tộc họ Diệp tranh đấu gay gắt với nhau là do có người ở phía sau thúc đẩy.

Kể cả những chuyện mà người nhà họ Tiêu gây ra nữa, cho dù không có liên quan đến người giấu mặt thì chắc chăn cũng đã bị người đứng ở phía sau-tính kế.

Nhưng mà Dương Thanh thật sự nghĩ mãi cũng không rõ, rốt cuộc là kẻ nào dám cùng lúc tính kế cả anh và Diệp Hoàng?

Chương 2492:

Đối phương dám âm thầm tính kế Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp thì hiển nhiên có thực lực không tầm thường, mà cũng có thể không mạnh được bao nhiêu. Vì nếu như đối phương có thế lực mạnh mẽ thì chỉ cần trực tiếp đàn áp Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp là xong.

Nghĩ tới đây, lòng Dương Thanh càng thêm lạnh lẽo. Anh thật sự không ngờ tới, lần này việc Hoàng tộc họ Diệp tổ chức tiệc mừng thọ ở Yến Đô lại phức tạp đến vậy.

Có lẽ không chỉ có một bàn tay ở phía sau thúc đẩy, mà còn thêm bàn tay nào đó nữa núp trong bóng tối đẩy thuyền.

Dương Thanh có thể đoán được tất cả thì đương nhiên Diệp Hoàng cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh cũng đoán ra được tất cả. Vốn dĩ lão ta cho rằng, Dương Thanh dám xông vào tiệc mừng thọ chỉ vì muốn phá hủy bữa tiệc mà thôi.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, mọi chuyện có vẻ không đơn giản như vậy. Với thực lực của Dương Thanh thì hoàn toàn không cần dùng đến thư mời giả.

Chuyện đó chỉ có thể giải thích rằng có một kẻ đứng sau bày ra tất cả những điều này, mục đích là để khơi dậy cuộc chiến giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của lão ta bỗng nhiên rơi trên người Dương Thanh, thấy anh không có ý định đứng ra mới thoáng

yên lòng.

Có điều lời nói của Tiêu Hùng đã khiến rất nhiều thế lực của Hoàng tộc họ Diệp đều cảm thấy bất an.

“Hừ!”

Diệp Hoàng hừ lạnh, trên người phát ra khí thế võ đạo như có như không, ánh mắt quét qua toàn bộ những người có mặt, lạnh giọng nói: ‘Mọi người nghĩ như thế nào, tôi đều biết rõ”.

“Nếu có người cho rằng, tặng quà mừng thọ thì nên được Hoàng tộc họ Diệp của tôi báo đáp, vậy thật xin lỗi, nếu mấy người không đưa ra thành ý có thể làm cho Hoàng tộc họ Diệp tôi xem trọng thì đừng nghĩ có được sự đền đáp gì ca.

“Tất nhiên, nếu có người không hài lòng với lời này của tôi thì cứ việc lấy lại món quà mấy người vừa tặng. Hoàng tộc họ Diệp của tôi không thiếu những thứ này”.

Những người thuộc thế lực khắp nơi vốn có chút tức giận với Hoàng tộc họ Diệp, nhưng sau khi nghe lão ta nói xong thì mới dần dần tỉnh táo lại.

Cho dù Hoàng tộc họ Diệp không báo đáp, họ cũng không dám nhận lại món quà đã tặng, như vậy chẳng phải là xúc phạm đến Hoàng tộc họ Diệp sao?

Hiện nay, ở Chiêu Châu có một số gia tộc ẩn thế với thực lực vượt xa Hoàng tộc, thậm chí còn có hai Hoàng tộc cổ xưa với nên tảng hơn xa Hoàng tộc họ Diệp.

Thế nhưng, từ trước đến nay gia tộc ẩn thế và Hoàng tộc cổ xưa đều ở ẩn không ra ngoài, chủ yếu phát triển ở địa bàn của mình, không màng đến chuyện đời.

Có thể nói, giờ đây, đứng đầu Chiêu Châu là bốn Hoàng tộc lớn. Mà lúc này, Hoàng Chủ đời thứ bảy của Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện, hơn nữa dùng phong thái của cao thủ Siêu Phàm Cảnh để đi ra trước mắt bao người.

Trong khi Diệp Hoàng cũng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh cách đây không lâu, đồng thời trấn áp một số thế lực lớn ở Hoàng thành Diệp. Kể từ đó, thực lực của Hoàng tộc họ Diệp tăng nhanh như gió, trở thành Hoàng tộc đứng đầu trong bốn Hoàng tộc lớn.

Trong lúc này, ai dám xúc phạm đến Hoàng tộc họ Diệp thì chính là đang tìm cái chết.

Tiêu Hùng cũng ý thức được rằng, nếu muốn thúc đẩy cho người của thế lực khác căm ghét Hoàng tộc họ Diệp hay thậm chí gây nên thù hận giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn là không thể.

Vì vậy, ông ta chỉ có thể ngồi trở lại vị trí của mình, trên khuôn mặt còn có vài phần tức giận.

“Tiêu Hùng, cậu còn có lời gì muốn nói?”, Diệp Hoàng nhìn về phía Tiêu Hùng, hỏi.

Tiêu Hùng lạnh giọng trả lời: ‘Diệp Hoàng đã nói như vậy rồi, với quyền thế hiện nay của Hoàng tộc họ Diệp, cho dù có

người không hài lòng với cách làm của Hoàng tộc họ Diệp thì chẳng lẽ họ dám nói ra sao?”

“Tôi không có lời nào để nói!”

Mặc dù Diệp Hoàng rất tức giận, muốn giết Tiêu Hùng ngay lập tức nhưng cũng biết rằng giờ vẫn chưa phải thời cơ thích hợp.

Chương 2493:

Có lẽ ngay cả kế hoạch đối phó Dương Thanh cũng phải thay đổi.

Dù sao, bây giờ còn có khả năng có người ở phía sau thúc đẩy, tới nay vẫn chưa ra mặt. Đối phương cố hết sức gây hận thù giữa Dương Thanh và Hoàng tộc họ Diệp, hiển nhiên là muốn hai bên cùng thiệt hại, còn người đó thành ngư ông đắc lợi.

“Các vị còn ai có lời muốn nói nữa không?”, ánh mắt Diệp Hoàng quét qua đám người, hỏi.

Đám người lần lượt lắc đầu, biểu thị không có.

Bấy giờ Diệp Hoàng mới tiếp tục nói: “Hôm nay mời mọi người đến Yến Đô gặp mặt, ngoại trừ vì buổi tiệc mừng thọ trăm tuổi của bố tôi thì còn có hai chuyện muốn nói với mọi người”.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt từ đầu tới cuối không hề thay đổi của Dương Thanh rốt cuộc đã có biến hóa.

Đương nhiên anh biết rõ tiếp theo Diệp Hoàng sẽ nói gì.

Chỉ là người đứng sau thúc đẩy vẫn chưa xuất hiện, anh sẽ không dễ dàng cản trở, nếu không sẽ trúng kế của kẻ giấu mặt đó.

“Không biết Diệp Hoàng muốn nói hai chuyện gì mà phải mời các thế lực hàng đầu ở Chiêu Châu đến Yến Đô”, Thượng Quan Hoàng trầm giọng hỏi.

Diệp Hoàng thản nhiên nhìn lão ta, sau đó ánh mắt quét qua toàn bộ những người có mặt, đáp lời: “Chuyện thứ nhất, tôi mời mọi người đến đây là vì muốn nói đến việc thành lập Liên minh Chiêu Châu”.

Lời này vừa dứt, toàn bộ những người có mặt đều ngạc nhiên. Không ai nghĩ tới tham vọng của Hoàng tộc họ Diệp lớn đến mức muốn gom các thế lực khắp nơi ở Chiêu Châu tạo thành một liên minh.

Gó thể tưởng tượng được rằng nếu lực lượng liên minh này thật sự được xây dựng, trong nháy mắt thế lực này sẽ trở thành chúa tể của toàn bộ Chiêu Châu.

Hai mắt Dương Thanh hơi híp lại. Anh biết tham vọng của Hoàng tộc họ Diệp rất lớn nhưng không ngờ lại lớn đến vậy.

Nếu như anh đoán không sai, chuyện thứ hai mà Diệp Hoàng muốn nói chính là Đế Thôn.

Dù sao khi Liên minh Chiêu Châu được thành lập, một khi Hoàng tộc họ Diệp trở thành người khống chế liên minh, chỉ cần đưa Đế Thôn xuất thế thì sau đó liên minh sẽ đủ tư cách nắm giữ Đế Thôn trong tay.

Hoàng tộc họ Diệp lại là thế lực kiểm soát liên minh, nói cách khác, Đế Thôn sẽ nằm trong sự khống chế của họ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Đế Thôn có thể được năm trong sự kiểm soát, nếu như xuất hiện biến cố thì đó sẽ là tai họa cho toàn bộ Chiêu Châu.

“Ha hai”

Long Tấn lạnh lùng cười, nói: “Diệp Hoàng, lòng tham của Hoàng tộc họ Diệp cũng lớn quá rồi đấy? Vậy mà muốn thành lập Liên minh Chiêu Châu, ông cứ nói thẳng ra là yêu cầu các thế lực khắp nơi hiện ở đây khuất phục Hoàng tộc họ Diệp đi cho rồi”.

Trong lời nói của Long Tấn tràn đầy châm chọc.

Thượng Quan Hoàng cũng lập tức đáp: “Tôi có thể trả lời chính xác cho ông biết, muốn thành lập liên minh, Hoàng tộc Thượng Quan của tôi từ chối!”

Diệp Hoàng đã sớm đoán được Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Diệp sẽ không đồng ý.

Lão ta cũng không bất ngờ, chỉ lạnh giọng nói: “Có đồng ý hay không không phải do hai người quyết định, mà là do một trăm thế lực mạnh nhất ở Chiêu Châu cùng nhau quyết định”.

“Đương nhiên, sau khi thành lập liên minh, hai người vẫn có thể từ chối gia nhập”.

Dứt lời, Diệp Hoàng nhìn lướt qua tất cả mọi người, cất cao giọng: “Mọi người chắc biết rõ, mặc dù thế lực riêng lẻ của các vị đứng trong một trăm thế lực lớn của Chiêu Châu, nhưng

phần lớn vẫn chênh lệch rất xa nếu so với những gia tộc hàng đầu”.

“Thế nhưng, một khi liên minh thành lập, chúng ta sẽ thành lập vài căn cứ liên minh, đồng thời säp xếp cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thậm chí là Siêu Phàm Cảnh đi về các căn cứ lớn để trấn giữ, đồng thời tiến hành chỉ đạo về phương diện tu hành võ đạo đối với thành viên của liên minh”.

Chương 2494:

“Có nghĩa là, một khi liên minh được thành lập, người của các thế lực là thành viên của liên minh đều sẽ được đối xử công bằng. Tất cả đều lấy thực lực quyết định, nói trắng ra là ai mạnh thì người đó sẽ có địa vị cao hơn ở trong liên minh”.

“Bây giờ, chúng ta tiến hành giơ tay biểu quyết. Chỉ cần thế lực đồng ý vượt qua năm mươi phần trăm, liên minh sẽ được thành lập. Nếu không đồng ý, sau này sẽ không có tư cách gia nhập liên minh”.

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu giơ tay biểu quyết, ai đồng ý thành lập liên minh thì mời giơ tay phải lên”.

Diệp Hoàng không cho thế lực khắp nơi có thời gian suy nghĩ mà lập tức tiến hành giơ tay biểu quyết. Lão ta còn cho hay rằng một khi không đồng ý thành lập liên minh, sau này cũng sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách tiến vào liên minh.

“Chờ một chút!”

Ngay khi Diệp Hoàng nói xong, mọi người còn trong trạng thái ngẩn ngơ, chưa kịp bày tỏ ý kiến thì một giọng nói vang dội bỗng nhiên vang vọng khắp sảnh tiệc.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều rơi vào người vừa lên tiếng.

Lý Giang Hùng, người đứng đầu nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan.

Ông ta chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chằm Diệp Hoàng, nói: "Diệp Hoàng, ông làm như vậy có hơi quá đáng".

"Quá đáng?"

Diệp Hoàng cười lạnh: "Tôi chỉ đang tập hợp các thế lực rải rác ở Chiêu Châu lại thành một liên minh lớn, đó là vì lợi ích của các thành viên trong liên minh, như vậy thì có gì quá đáng chứ?"

"Ông luôn nói thành lập liên minh là vì lợi ích các thành viên, nhưng thực tế như thế nào? Còn không phải vì thống nhất thế lực Chiêu Châu, tất cả thành viên liên minh đều phải lấy Hoàng tộc họ Diệp làm đầu. Như vậy chẳng lẽ không quá đáng?"

"Ông để mọi người giơ tay biểu quyết để quyết định xem có thành lập liên minh không, nói là sẽ không can thiệp quyết định của họ nhưng lại uy hiếp nếu không gia nhập liên minh, sau này sẽ không thể nào gia nhập được nữa. Hàm ý của những lời này chẳng phải là những tổ chức không gia nhập thì tương lai các thế lực thành viên liên minh có thể tùy ý chèn ép họ sao? Đây không phải là quá đáng à?"

Lý Giang Hùng chất vấn liên tục, khí thế mạnh mẽ. Ông ta vốn có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ còn cách Siêu Phàm Nhất Cảnh một bước.

Khi đối mặt với Diệp Hoàng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, ông ta lại không chút nao núng, ánh mắt vô cùng cương quyết.

Tất cả những người có mặt ở đây đều ngạc nhiên, không nghĩ tới Lý Giang Hùng lại to gan như thế. Những Hoàng tộc khác còn chưa mở miệng ngăn cản việc thành lập liên minh, ông ta chỉ là người đứng đầu của một gia tộc có tiếng nói nhất tại Hoàng thành Thượng Quan mà lại dám chất vấn Diệp Hoàng trước mặt mọi người.

Sắc mặt Diệp Hoàng trở nên u ám, liếc mắt nhìn Lý Giang Hùng, nói: "Mục đích thành lập liên minh là để tìm kiếm lợi ích cho các thế lực trong liên minh. Nếu mấy người không muốn gia nhập, bị thế lực nào chèn ép thì liên quan gì đến việc thành lập liên minh?"

Lý Giang Hùng lạnh lùng đáp trả: "Đương nhiên có liên quan. Nếu không thành lập liên minh, các thế lực khắp nơi vẫn như cũ, nhưng một khi liên minh thành lập, những thế lực yếu kém, hoặc có ân oán từ trước với chúng tôi sẽ ỷ vào lực lượng liên minh để đối phó với chúng tôi".

"Nếu chỉ có bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng những thù hận đó của chúng tôi vốn xảy ra trước khi liên minh được thành lập, không hề liên quan đến bất cứ người hay thế lực nào. Nếu lúc đó liên minh lại can thiệp thì nên làm thế nào đây?"

Ngay cả Dương Thanh cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Lý Giang Hùng dám tranh cãi với Diệp Hoàng. Nhưng nghĩ đến lời hứa của mình với nhà họ Lý, anh có thể hiểu vì sao ông ta có thể đặt cược tất cả.

Dù sao Lý Trọng cũng đã dẫn các cao thủ trong nhà họ Lý lẻn vào Hoàng thành Diệp, chờ mọi chuyện bên này chấm dứt, Dương Thanh sẽ giúp họ thay thế Hoàng tộc họ Diệp.

Câu nói đó của Lý Giang Hùng khiến cho người của một số thế lực có thực lực khá cao hơi lo lắng trong lòng.

Như Lý Giang Hùng đã nói, không có liên minh thì các thế lực khắp nơi chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân mình.

Chương 2495:

Nhưng một khi liên minh được thành lập, đó sẽ là kết quả cực kỳ tốt đối với những thế lực yếu kém. Ngược lại, điều đó thật sự không công bằng với các thế lực mạnh.

Ví dụ, thế lực A và thế lực B là kẻ thù không đội trời chung. Thế lực A vốn mạnh hơn thế lực B nhưng nếu cả hai cùng tham gia liên minh thì hận thù giữa họ sẽ bị liên minh cản trở.

Đối với thế lực A, điều này không công bằng.

Những người có mặt ở đây đều thuộc những thế lực đứng đầu Chiêu Châu, rất tự tin vào thế lực của mình rất mạnh. Nếu thành lập liên minh, họ lại có cảm giác bản thân bị lợi dụng.

Người của một số thế lực hùng mạnh bắt đầu cảm thấy hơi dao động.

“Diệp Hoàng, Hoàng tộc họ Diệp có thể có tham vọng, nhưng không thể xem tất cả mọi người ở đây là kẻ ngu ngốc. Hoàng tộc họ Long tôi kiên quyết phản đối thành lập liên minh”.

Lúc này, Long Tấn bỗng lên tiếng, ánh mắt quét qua toàn bộ mọi người, lạnh giọng nói: “Tôi cho các vị một lời khuyên, nếu ai gia nhập liên minh thì sẽ là kẻ thù của Hoàng tộc họ Long tôi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, thế mà Long Tấn lại buông lời đe dọa mọi người.

“Long Hoàng, ông định khiêu chiến với Hoàng tộc họ Diệp sao? Ông đã tính đến hậu quả của việc làm này chưa?”, vẻ mặt Diệp Hoàng vô cùng u ám, lạnh giọng hỏi.

Long Tấn cười lạnh: “Khiêu chiến thì thế nào?

Ông thật sự xem Hoàng tộc họ Diệp là đứng đầu Chiêu Châu sao?”

Đúng lúc này, Thượng Quan Hoàng cũng tỏ thái độ: “Hoàng tộc Thượng Quan cũng cực lực phản đối việc thành lập liên minh. Ai dám tham gia liên minh thì chính là kẻ thù của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi! Tốt nhất mọi người nên suy nghĩ cho kỹ”.

Thêm một Hoàng tộc cản trở việc thành lập liên minh. Trong thời gian ngắn, trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, trừ Hoàng tộc họ Đoàn ra thì ba Hoàng tộc còn lại một muốn thành lập liên minh, hai phản đối.

Những người lúc đầu vốn cực kỳ quyết tâm với ý muốn gia nhập liên minh, bây giờ đều hoang mang, dường như lựa chọn thế nào cũng không đúng.

Nếu chọn gia nhập liên minh sẽ chọc giận Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan, không gia nhập thì lại mạo phạm đến Hoàng tộc họ Diệp.

Ánh mắt Diệp Hoàng trở nên dữ tợn. Sự cản trở của Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan gần như đã khiến việc thành lập liên minh thất bại.

Nhưng lão ta vẫn không từ bỏ, chỉ cần Hoàng tộc họ Đoàn vẫn ủng hộ, ít nhất thực lực của họ vân có thể ngang băng với Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan.

“Đoàn Hoàng, ông thấy thế nào?”

Diệp Hoàng nhìn về phía Đoàn Hoàng nghiêm túc hỏi.

Đoàn Hoàng cười khổ, lão ta vốn tránh tham gia, không nghĩ tới lại bị kéo vào, trở thành mấu chốt của việc thành lập liên minh.

Dương Thanh không nói gì, lúc này cũng nhìn về phía Đoàn Hoàng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Đoàn Hoàng hình như cảm nhận được, vô thức nhìn về phía Dương Thanh, thấy anh lạnh lùng nhìn mình, lão ta càng thấy khổ tâm.

“Đối với tôi, thành lập liên minh hay không đều không vấn đề”, sau một lúc do dự, Đoàn Hoàng mở miệng nói.

Câu trả lời này. vẫn là không muốn đưa ra lựa chọn như trước.

Điều này khiến nhiều người cảm thấy không hài lòng.

Diệp Hoàng hừ lạnh: “Từ khi nào mà Đoàn Hoàng lại bó tay, bó chân như thế? Không thể lựa chọn được sao?”

Đoàn Hoàng cười nói: “Mong rằng Diệp Hoàng hiểu cho. Chuyện này liên quan đến tương lai của Hoàng tộc họ Đoàn, chỉ cần bất cẩn chút thôi là muôn đời không thay đổi được, đương nhiên tôi phải cẩn thận”.

Chương 2496:

Diệp Hoàng không muốn nói tiếp với Đoàn Hoàng, lạnh giọng nói: “Nếu đã như vậy, các lực lượng ở đây giơ tay biểu quyết đi. Nếu mọi người đồng ý, thì chúng ta thành lập liên minh, nếu không muốn thì sẽ không liên quan gì đến liên minh”.

Nếu vừa rồi Lý Giang Hùng không lên tiếng cản trở, trong một trăm thế lực e có đến tám, chín mươi lựa chọn đồng ý thành lập liên minh.

Nhưng giờ đây, ngay cả Long Hoàng và Thượng Quang Hoàng cũng ra mặt ngăn cản, thậm chí còn hù dọa kẻ nào gia nhập liên minh sẽ thành kẻ thù của bọn họ, cho dù có thế lực muốn gia nhập liên minh cũng sẽ không nhiều.

“Từ từ!”

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh vốn luôn im lặng lại bất chợt lên tiếng.

Mọi người lộ vẻ bối rối, chỉ thấy anh nhìn về phía Đoàn Hoàng, nói: “Hôm nay ông nhất định phải đưa ra lựa chọn, đồng ý thành lập liên minh hoặc từ chối, không có lựa chọn thứ bai”

Sau khi nghe thấy mấy lời Dương Thanh nói, nụ cười trên mặt Đoàn Hoàng cứng lại.

Nếu như người muốn lão ta đưa ra lựa chọn là những người khác, hoặc giả có là Diệp Hoàng đi chăng nữa thì lão ta cũng không thấy sốt sắng đến thế.

Thế nhưng Dương Thanh khác bọn họ, anh đã từng lấy sức của một mình mình mà suýt tiêu diệt toàn bộ Hoàng tộc họ Đoàn.

"Cậu Thanh à, cậu nói thế làm khó cho tôi quá…"

Đoàn Hoàng chưa kịp nói xong đã bị Dương Thanh ngắt lời không nể tình: "Tôi không cần biết ông có thấy khó hay không, hôm nay ông phải đưa ra lựa chọn!"

"Nếu không nể mặt Đoàn Vô Nhai, chỉ với cái thái độ dùng dằng không dứt khoát của ông thôi cũng đã đủ để tôi xếp ông vào danh sách đen rồi".

"Cho ông một phút, nếu như sau một phút ông vẫn chưa chọn xong thì tôi sẽ xem như ông chọn Hoàng tộc họ Diệp, thời gian bắt đầu!"

Sau khi Dương Thanh nói xong, trái tim Đoàn Hoàng nhảy thình thịch, nỗi sợ hãi trong lòng nhanh chóng đạt tới đỉnh điểm.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Dương Thanh, nhất là những người không biết thân phận của anh, trong lòng họ càng thêm kinh ngạc.

Rõ ràng lúc Đoàn Hoàng nói chuyện với Dương Thanh, thái độ của lão ta vô cùng khúm núm, thậm chí còn dùng giọng

điệu cung kính để nói chuyện, thế nhưng Dương Thanh không hề có ý định cho Đoàn Hoàng chút mặt mũi.

Cậu ta làm như vậy, không sợ sẽ đẩy Đoàn Hoàng về phía Hoàng tộc họ Diệp sao?

Chỉ có Thượng Quan Hoàng và Long Hoàng biết, Dương Thanh làm vậy là đang cho Hoàng tộc họ Đoàn một cơ hội, cũng là muốn giải quyết triệt để mọi yếu tố bất trắc trước khi quyết chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Người của Hoàng tộc họ Đoàn đều thấy thấp thỏm trong lòng, Đoàn Hoàng cũng đang đấu tranh tư tưởng dữ dội. Đầu óc lão ta nhanh chóng phân tích những ưu, nhược điểm của việc lựa chọn giữa Hoàng tộc họ Diệp và Dương Thanh.

Diệp Hoàng cười lạnh: “Đoàn Hoàng, ông cũng thấy rồi đấy, Dương Thanh vốn không để Hoàng tộc họ Đoàn vào mắt, cho dù ông có chọn cậu ta thì sau này cậu ta cũng chẳng đối xử tử tế với Hoàng tộc họ Đoàn đâu”.

“Nếu như ông lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp, tôi có thể cam đoan với ông rằng khi liên minh được thành lập, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ không nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Đoàn”.

Đối với chuyện Diệp Hoàng khuyên bảo, Dương Thanh không có ý định ngăn cản, cũng chẳng để nó trong lòng.

Đối với anh mà nói, thêm một Hoàng tộc họ Đoàn không nhiều mà thiếu đi một Hoàng tộc họ Đoàn cũng chẳng ít,

chẳng qua là vì nể mặt Đoàn Vô Nhai nên anh mới cho họ cơ hội lựa chọn này.

Đương nhiên, nếu như Đoàn Hoàng lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh cũng chẳng thấy có gì khác biệt, cùng lắm là có thêm vài con giun dế thôi.

Một phút trôi qua nhanh chóng, Dương Thanh nhìn đồng hồ, mở miệng nói: “Đến giờ rồi!”

Chương 2497:

“Diệp Hoàng, xin lỗi!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên Đoàn Hoàng nhìn về phía Diệp Hoàng nói tiếng xin lôi, sau đó nhanh chóng nhìn anh: “Cậu Thanh, †ôi chọn cậu!”

Lão ta vừa dứt lời, mọi người xung quanh sửng sốt!

Diệp Hoàng cũng ngây người. Vốn lão ta còn cho rằng, Dương Thanh không nể mặt Đoàn Hoàng, bức ép phải lão ta lựa chọn trước mặt mọi người, dưới tình huống này, chắc chăn Đoàn Hoàng sẽ chọn Hoàng tộc họ Diệp. Nhưng lão ta không ngờ Đoàn Hoàng lại lựa chọn Dương Thanh, tình nguyện cúi đầu trước anh.

Lão ta thật sự không hiểu nổi, chẳng lẽ hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp còn chưa đủ để Đoàn Hoàng dễ dàng đưa ra lựa chọn hay sao?

Không chỉ Diệp Hoàng, những người khác cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Những người biết sức mạnh của Dương Thanh rồi thì thấy Đoàn Hoàng làm vậy chẳng có vấn đề gì, còn những người không biết thì đang liên tục suy đoán thân phận của anh.

Rốt cuộc Dương Thanh là ai, tại sao cậu ta lại dám bức ép uy hiếp Đoàn Hoàng trước mặt mọi người, đã vậy còn có thể làm

cho Long Hoàng và Thượng Quan Hoàng cam tâm tình nguyện ủng hộ?

Trước đó, bọn họ còn cho rằng Dương Thanh là cậu chủ của một thế lực thần bí hàng đầu nào đó, được hai cao thủ do gia tộc phái tới chống lưng nên mới dám ngang ngược như vậy.

Bây giờ nhìn lại, hình như cũng không phải thế.

Thái độ cung kính của Long Hoàng, Thượng Quan Hoàng hay Đoàn Hoàng đối với Dương Thanh đều không giả được.

Hơn nữa Diệp Hoàng lại chẳng thể làm gì với Dương Thanh đã nói rõ người mà Dương Thanh dựa dẫm là chính bản thân anh.

Nếu không phải vậy, chắc chăn Hoàng tộc họ Diệp đã xử lý Dương Thanh từ sớm rồi.

“Được! Được lắm!”

Diệp Hoàng giận dữ cười, hai mắt lão ta nhìn chằm chặp Đoàn Hoàng, nói: ‘Nếu Đoàn Hoàng đã lựa chọn Dương Thanh, vậy thì từ giờ trở đi Hoàng tộc họ Đoàn cũng sẽ là kẻ địch của Hoàng tộc họ Diệp!”

“Hừ!”

Đoàn Hoàng vừa đưa ra lựa chọn, đương nhiên sẽ không muốn để bản thân bị khinh bỉ như vừa rồi nữa, lạnh giọng bảo: “Cho

dù Hoàng tộc họ Diệp đồng ý giao hảo với Hoàng tộc họ Đoàn thì chúng tôi cũng sẽ không chấp nhận".

Dứt lời, lão ta nhìn về phía Dương Thanh khẽ gật đầu, áy náy nói: "Cậu Thanh, rất xin lỗi cậu vì sự do dự vừa rồi của tôi. Cậu cứ yên tâm, tôi đã chọn cậu thì chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện phản bội".

"Có cho ông cũng không dám!", Dương Thanh không chút khách sáo đáp lại lão ta.

Với thực lực hiện giờ của anh, việc chèn ép một Hoàng tộc họ Đoàn không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh là chuyện dễ như ăn cháo.

Nếu như chuyện xảy ra ở chỗ của Hoàng tộc họ Đoàn thì có lẽ sẽ phải cẩn thận với người bảo vệ Hoàng tộc, thế nhưng đây lại là sân nhà của Dương Thanh, Đoàn Hoàng còn có thể làm gì được nữa?

"Tiếp đó, chính là thời gian cho mọi người lựa chọn. Tốt nhất là mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ, đúng là Hoàng tộc họ Diệp rất mạnh, nhưng rồi sao? Bây giờ ba Hoàng tộc lớn khác đã đứng về phía đối lập với Hoàng tộc họ Diệp rồi".

"Cứ cho là mấy người lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp đi chăng nữa thì cũng chỉ trở thành bia đỡ đạn cho Hoàng tộc họ Diệp thôi. Thế nên lựa chọn thế nào, cho mấy người ba mươi giây cân nhắc".

Dương Thanh nhìn toàn bộ đám người có mặt ở đây một lượt, vô cùng bá đạo nói.

Nếu Hoàng tộc họ Diệp muốn thống nhất các thế lực lớn ở Chiêu Châu, vậy thì hôm nay, anh phải phá rối, làm xáo trộn nơi này.

Trong sảnh tiệc rộng lớn tựa như bị một luồng khí thế võ đạo khủng bố bao phủ, ai ai cũng bàng hoàng, bắt bọn họ lựa chọn ngay bây giờ, đúng là rất khó.

Bên phía Dương Thanh, người của ba Hoàng tộc lớn đều đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào họ, khiến họ cảm thấy vô cùng áp lực.

Chương 2498:

“Những ai đồng ý lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp thì giơ tay phải lên!”

Ba mươi giây nhanh chóng trôi qua, Dương Thanh mở miệng nói.

Anh vừa dứt lời, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, tất cả mọi người đều đang anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng từ đầu đến cuối không có một ai nhấc tay.

Mười giây!

Ba mươi giây!

Một phút!

Một phút cứ trôi qua như thế, từ đầu đến cuối không có ai lựa chọn Hoàng tộc họ Diệp.

Vẻ mặt Diệp Hoàng trở nên vô cùng dữ tợn, kết quả như thế là chuyện lão ta không hề mong đợi chút nào, thế nhưng bây giờ nó đã thật sự xảy ra.

Điều khiến Dương Thanh cảm thấy khó hiểu là nhân vật chính ngày hôm nay, Diệp Lâm, người được chúc thọ trăm tuổi của Hoàng tộc họ Diệp vẫn luôn yên lặng ngồi ở đó, không màng

thế sự, tựa như mọi chuyện đang diễn ra chẳng liên quan gì đến mình vậy.

Diệp Lâm yên tính một cách kỳ lạ, thậm chí còn khiến rất nhiều người quên đi sự tồn tại của mình.

“Xem ra, ngoại trừ những người thuộc Hoàng tộc họ Diệp, không có ai muốn thành lập liên minh với ông rồi”.

Lý Giang Hùng chọn đúng lúc lên tiếng mỉa mai: ‘Đã như vậy thì tôi xin chúc mừng Hoàng tộc họ Diệp, một mình thành lập một liên minh, xong sau đó cứ lấy cái tên liên minh Hoàng tộc họ Diệp là được rồi”. Ệ “Ha ha…”

Long Hoàng và Thượng Quan Hoàng bật cười.

Rất nhiều người cũng không nhịn được muốn cười như hai người kia, thế nhưng trong trường hợp này họ không dám làm thế.

Người của Hoàng tộc họ Diệp tức đến nồi sắc mặt tím lại như màu gan heo. Lúc Diệp Hoàng nhìn về phía Dương Thanh, sát ý lóe lên trong mắt lão ta, chỉ hận không thể dùng ngàn đao băm thây anh ra.

Thế nhưng, Diệp Hoàng phải nhịn, bây giờ chưa phải lúc để ra tay. Bởi vì ngoài việc này ra còn có một việc vô cùng quan trọng, đó mới là mục đích thật sự của Hoàng tộc họ Diệp hôm nay.

“Mấy người không muốn thành lập liên minh thì thôi!”

Diệp Hoàng ghìm sự tức giận của bản thân xuống, mắt nhìn kháp bốn phía, tiếp tục nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ nói đến chuyện thứ hai của ngày hôm nay”.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều im lặng nhưng ẩn trong ánh mắt của mỗi người vẫn có vẻ mong đợi.

Hai mắt Dương Thanh khẽ nhíu lại, rốt cuộc đã muốn nói đến chuyện thứ hai rồi sao?

“Chuyện thứ hai có liên quan đến sự xuất hiện của Đế Thôn, đã đến lúc chuyện này phải có kết quả”.

Diệp Hoàng nói một cách chậm rãi.

Quả thật là vì tranh giành Đế Thôn.

“Diệp Hoàng, không biết tại sao ông lại nói đến sự xuất hiện của Đế Thôn?”, bỗng nhiên có một người hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Hoàng, đợi lão ta giải thích.Dù sao theo như quy định của trăm năm trước của người đó, Vương tộc và Hoàng tộc không được bước chân vào Yến Đô cũng như không cho phép Hoàng tộc tranh giành Đế thôn.

Mặc dù quy định này đã có hơn trăm năm, nhưng bây giờ cho dù là Vương tộc hay Hoàng tộc đều đã đi vào Yến Đô, dường như cái quy định đó không gây ảnh hưởng gì đến Vương tộc và Hoàng tộc.

Lấy được Đế Thôn là sẽ có được cả thế giới, mặc dù đó chỉ là một truyền thuyết nhưng lại có khả năng sẽ trở thành sự thật rất cao, nếu không thì Hoàng tộc họ Diệp đã không nhắc đến Đế Thôn.

Chương 2499:

Dương Thanh cũng nhìn về phía Diệp Hoàng, muốn nghe thử xem lão già dở hơi này muốn gì.

Diệp Hoàng mở miệng nói: ‘Dù sao quy định vào trăm năm trước của người kia vẫn còn đó, Hoàng tộc họ Diệp không thể can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, vì thế việc tranh giành Đế Thôn chỉ có thể nhường lại cho mọi người ở đây”.

Lão ta vừa nói ra những lời này đã khiến cho.

mọi người hoảng sợ. Hoàng tộc họ Diệp muốn từ bỏ việc tranh giành Đế Thôn sao?

Ngay cả Dương Thanh cũng cảm thấy bất ngờ. Mặc dù biết Hoàng tộc họ Diệp tổ chức lễ mừng trăm tuổi của Diệp Lâm tại Yến Đô là vì Đế Thôn, nhưng không thể ngờ răng Hoàng tộc họ Diệp lại buông tha cho Đế Thôn.

Chẳng qua suy nghĩ này vừa lóe lên anh đã bỏ nó đi ngay lập tức, nếu không có lợi ích thì sao Hoàng tộc họ Diệp có thể làm không công đây?

Nhất là khi Hoàng tộc họ Diệp đã mời cả Diệp Lâm, một người ở ẩn đã biến mất hơn năm mươi năm, làm sao họ có thể bỏ qua Đế Thôn được?

Nhưng mà vấn đề khiến Diệp Thanh không nghĩ ra đó là Hoàng tộc họ Diệp sẽ dùng cách gì để tranh giành Đế Thôn

đây?

Không lẽ, Hoàng tộc họ Diệp không biết thực lực bây giờ của anh đã là Siêu Phàm Cảnh rồi sao?

Một khi ra tay, nếu người của Hoàng tộc không nhúng tay vào thì ai có thể ngăn cản được anh chứ?

“Diệp Hoàng, những lời ông nói là thật sao?

Hoàng tộc họ Diệp không can thiệp vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn sao?”, một khách mời của một thế lực đứng đầu tỏ ra vui vẻ hỏi lại.

Diệp Hoàng ha ha cười, nói: “Đứng trước trăm thế lực lớn của Chiêu Châu, tôi đã nói là sẽ không tham gia tranh giành Đế Thôn thì còn có thể giả được hay sao?”

“Nếu đã như vậy thì nhà họ Lâm của tôi sẽ đồng ý để Đế Thôn xuất thế”, người này kích động nói.

“Nhà họ Phương chúng tôi cũng đồng ý để Đế Thôn xuất thế, mong rảng Hoàng tộc họ Diệp có thể ra mặt duy trì sự công bằng”.

Sau đó lại có người lên tiếng, thậm chí muốn Hoàng tộc họ Diệp đứng ra chủ trì.

Đã có người mở đầu, người ở các thế lực khác đều nhao nhao tỏ thái độ đồng ý cho Đế Thôn xuất hiện.

Đây chính là hiện thực.Trước đó, Diệp Hoàng nói muốn thành lập một liên minh thì bị ba Hoàng tộc lớn là Long, Đoàn, Thượng Quan ngăn cản, các thế lực khác bị uy hiếp thì không ai dám nhắc đến chuyện liên minh nữa.

Nhưng lúc này lại khác, cho dù bây giờ ba Hoàng tộc lớn kia có ngăn cản thì cũng không được, bởi vì truyền thuyết của Đế Thôn rất hấp dẫn đối với mọi người. Những người ở đây đều là người đứng đầu của các thế lực ở Chiêu Châu, có tham vọng mãnh liệt.

Nếu như bọn họ có thể giành lấy được Đế Thôn về trong tay mình, toàn bộ Chiêu Châu còn ai có thể uy hiếp được họ?

Cho dù là Hoàng tộc cũng không thể áp chế được họ.

Gó thể nói rằng đây chính là cơ hội duy nhất để bọn họ có thể nâng cao thực lực một cách nhanh chóng.

Khi được Hoàng tộc họ Diệp mời đến, bọn họ biết ngay lần đi đến Yến Đô này liên quan đến việc Đế Thôn sẽ xuất thế, cho nên các thế lực đã chịu một số tổn thất để mời các cao thủ mạnh ẩn thế đi theo.

Trong đó thậm chí có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Dương Thanh đã cảm nhận được, riêng Siêu Phàm Gảnh đã có đến sáu người.

Đây là chưa tính đến các thế lực đang ẩn nấp, chuẩn bị sẵn sàng tham gia vào việc tranh giành Đế Thôn.

Ví dụ như cao thủ thần bí đã bắt giữ Phương Nho, chủ gia tộc họ Phương trong Hoàng thành Long ngay trước mặt của Dương Thanh vào đêm qua, đến nay người đó vẫn chưa xuất hiện.

Có thể suy đoán được, cuộc chiến tranh giành Đế Thôn sắp đến sẽ khốc liệt như thế nào.

Cho dù là Dương Thanh cũng không có cách gì có thể ngăn cản. Dù sao vẫn còn Hoàng tộc họ Diệp, nếu như lúc này anh ngăn cản thì sẽ trở thành kẻ địch chung của mọi người.

Chương 2500:

“Được, mọi người đã đồng ý để Đế Thôn xuất thế thì hôm nay chúng ta cùng nhìn Đế Thôn xuất thế đi!”, Diệp Hoàng hét to một tiếng.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng hoan hô rung trời, bầu không khí được nâng lên đỉnh điểm chỉ trong nháy mắt.

Diệp Hoàng vây vấy tay, đợi đến khi mọi người yên tính lại mới nói tiếp: “Tiếp theo chúng ta sẽ nói đến quy định trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn”.

Ánh mắt đảo qua toàn sảnh tiệc, lão ta từ từ nói: “Vì trăm năm trước người kia đã quy định Vương tộc và Hoàng tộc không được can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, nhưng mà…”

Nói đến đây, Diệp Hoàng bỗng nhiên dừng lại khiến cho mọi người rất sốt ruột, nhưng không ai dám giục, đều tỏ vẻ mong chờ nhìn về phía lão ta.

Dương Thanh biết, bây giờ mới đến phần quan trọng.

Quả nhiên, Diệp Hoàng chỉ dừng lại khoảng mười giây thì nói tiếp: ‘Chúng tôi không can thiệp vào việc tranh giành Đế Thôn, nhưng mong muốn nhân cơ hội lần này để cho cao thủ trong Hoàng tộc tôi cảm nhận được các cao thủ ẩn thế không xuất hiện mạnh mẽ đến mức nào’.

“Nhưng mà mọi người cứ yên tâm, mọi hoạt động của Hoàng tộc tôi sẽ không được tính vào cuộc chiến này, chỉ là muốn tăng thêm cho mọi người chút niềm vui khi trao đổi võ thuật trong cuộc chiến khô khan này, đồng thời để cho mọi người biết thực lực của Hoàng tộc chúng tôi thôi”.

“Còn về quy tắc của cuộc tranh giành Đế Thôn, rất đơn giản, chỉ có duy nhất một quy tắc đó là ai mạnh thì người đó thắng! Ai có thể đạt được ngôi vị quán quân thì đó chính là Vương của Yến Đô, có tư cách để nắm giữ Đế Thôn”.

Lời này vừa nói ra, mọi người lại phát ra tiếng hoan hô vang trời.

Mà người của ba Hoàng tộc lớn là Long, Đoàn, Thượng Quan đều trở nên âm trầm, vì mối quan hệ với Dương Thanh, bọn họ không có ý định tranh giành Đế Thôn.

Nhưng Diệp Hoàng lại nói người trong Hoàng tộc cũng có thể tham gia vào đó, nhưng lại không tính kết quả.

Bây giờ, Diệp Lâm, cao thủ Siêu Phàm Cảnh luôn giấu mặt của Hoàng tộc họ Diệp đang ở đây, lão ta mạnh mẽ đến mức nào thì không ai biết.

Cho dù là Dương Thanh cũng không hề hay biết thực lực thật sự của Diệp Lâm mạnh ra sao.

Trong mät Dương Thanh tỏa ra một tia sắc lạnh. Đương nhiên anh hiểu rằng, Hoàng tộc họ Diệp để người trong Hoàng tộc ra thi đấu tranh giành Đế Thôn mà không tính kết quả là để đối phó với mình.

Tất nhiên, Hoàng tộc này tự tin rằng không ai có thể đánh bại được Diệp Lâm nên mới dám nói như vậy.

Băng cách đó, kể cả Dương Thanh cũng không có lý do để ngăn cản.

Hoàng tộc họ Diệp muốn người ta thấy, mặc dù không tham gia tranh giành Đế Thôn nhưng lại để cao thủ Hoàng tộc tham gia đấu võ, không phải vì muốn kìm giữ mọi kẻ địch của mình hay sao?

Lúc đó, nếu như có ai không nghe lời Hoàng tộc họ Diệp thì cứ để cho người đó mất đi tư cách tham gia đấu võ.

Giống như nếu Dương Thanh muốn tham gia đấu võ thì Diệp Lâm sẽ ra mặt, bên ngoài thì nói muốn giao lưu võ thuật, thật ra là sẽ dùng toàn lực đánh chết anh.

Với thực lực của Diệp Lâm, cho dù không giết được Dương Thanh thì ít nhất vẫn có thể làm yếu đi thực lực của anh. Khi đó, chỉ cần có thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà Hoàng tộc họ Diệp âm thầm nâng đỡ thì có thể đánh bại được Dương Thanh.

“Diệp Hoàng tính toán thật giỏi!”

Vừa lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên không đúng lúc, trong chốc lát mọi người đều cùng nhìn về phía người nói chuyện.

Diệp Hoàng nhíu mày, nhìn về phía nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan, lạnh lùng nói: “Không biết ý của chủ gia tộc họ Lý là gì?”

“Hoàng tộc họ Diệp của tôi luôn ngay thẳng, không nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn. Vậy mà ông lại nói rằng tôi đang toan tính?

Thực lực của Hoàng tộc họ Diệp rõ ràng ở đó, tôi cần toan tính với ai nữa?”

Chương 2501:

Lúc trước khi Diệp Hoàng đề nghị thành lập liên minh thì Lý Giang Hùng đứng ra phản đối đầu tiên, bây giờ cũng lại là lão ta. Chuyện này khiến ý đồ muốn giết Lý Giang Hùng của Diệp Hoàng không ngừng gia tăng.

Lý Giang Hùng cười lạnh: "Diệp Hoàng, có một số chuyện trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ là không muốn nói ra thôi. Nếu ông hỏi tôi thì tôi cũng đành nói ra".

Lông mày của Diệp Hoàng càng nhíu chặt, trong mắt ẩn hiện vài tia sát ý nhưng cũng không mở miệng ngăn cản, ánh mắt u ám luôn nhìn chăm chằm vào Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng không chút sợ hãi, lạnh lùng đáp: 'Nếu như Hoàng tộc họ Diệp thật sự không can dự vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vậy thì đừng có nói ra những chuyện như người của Hoàng tộc có thể tham gia nhưng không tính thành tích, toàn là lừa gạt".

"Với thực lực của Diệp Hoàng và tiên bối Diệp Lâm thì những cao thủ ở đây đều không phải là đối thủ, ai mà có bất mãn với Hoàng tộc họ Diệp thì mấy người đều có thể tìm cớ để khiêu chiến, sau đó đánh bọn họ trọng thương".

"Theo cách này thì những người có thể đi đến vòng sau cùng đều là những cao thủ đi theo Hoàng tộc họ Diệp".

“Lời nói của Diệp Hoàng thật tốt đẹp, không tính thành tích của cao thủ Hoàng tộc tham dự đấu võ, nhưng để cao thủ Hoàng tộc tham dự đấu võ thì cũng đã là nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn rồi”.

“Nếu Diệp Hoàng thật sự không muốn can thiệp vào thì đừng bảo là người Hoàng tộc có thể tham gia đấu võ, mà hãy nhường lại cơ hội cho.

các thế lực khác ở Chiêu Châu đi”.

Lời của Lý Giang Hùng vừa nói xong thì đám người của các thế lực còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp có thể khống chế Đế Thôn lập tức trở nên tỉnh táo.

Sắc mặt Diệp Hoàng càng ngày càng dữ tợn và không hề che giấu ý muốn giết Lý Giang Hùng chút nào, lạnh giọng nói: “Lý Giang Hùng, ông muốn chết đúng không!”

Trong lúc đó, khí thế võ đạo kinh khủng bộc phát ra khỏi người lão ta và gây sức ép lên Lý Giang Hùng.

Bản thân Lý Giang Hùng chính là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, chỉ còn cách Siêu Phàm Nhất Cảnh một bước nữa thôi. Đối mặt với một người chỉ vừa bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh như Diệp Hoàng, lão ta vẫn cảm thấy có chút áp lực nhưng còn lâu mới đến mức không thể chịu đựng được.

“Sao thế? Diệp Hoàng thẹn quá hóa giận nên muốn giết người diệt khẩu à?”

Lý Giang Hùng không hề sợ hãi, còn giải phóng uy lực võ đạo của mình để chống lại khí thế của Diệp Hoàng.

Người của tất cả các thế lực có mặt ở đây đều sững sờ. Vừa rồi Lý Giang Hùng đã cản trở việc thành lập liên minh, bây giờ lại muốn ngăn cản cuộc chiến tranh giành Đế Thôn sao?

“Diệp Hoàng, ông muốn làm gì?”

Thượng Quan Hoàng vỗ bàn một cái, đột ngột đứng dậy, trong nháy mắt khí thế võ đạo của bán bộ Siêu Phàm Cảnh bùng nổ, bao trùm về phía Diệp Hoàng.

Long Hoàng và Đoàn Hoàng cũng lần lượt đứng dậy, cùng giải phóng khí thế bán bộ Siêu Phàm Cảnh ra ngoài.

Không chỉ Hoàng Chủ của ba Hoàng tộc lớn mà cả những cao thủ hàng đầu trong Hoàng thành của họ cũng đứng lên và trừng mắt nhìn Diệp Hoàng.

Vài cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp cũng đứng lên.

Hai bên đối đầu nhau, bầu không khí bỗng trở nên cực kỳ nghiêm trọng, chỉ chực chờ bùng nổ chiến tranh.

“Đủ rồi!”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên khắp sảnh tiệc.

Tiếng quát giận dữ này giống như sấm sét nổ vang bên tai mọi người, không khí nghiêm trọng trong sảnh tiệc khi nãy biến mất trong phút chốc.

Diệp Lâm đang ngồi trước bàn vuông từ đầu đến cuối vẫn không hề nói chuyện dùng mắt quét kháp sảnh tiệc, nói đầy hời hợt: “Hôm nay lễ mừng thọ một trăm tuổi của tôi, chỉ muốn chứng kiến sự xuất hiện rầm rộ của Đế Thôn thôi, nhưng không ngờ rằng lại phiền toái đến như vậy”.

Chương 2502:

“Tôi có thể hứa với các vị đang ngồi đây rằng, trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tôi đây chỉ tham gia chiến đấu chứ không tính thành tích, và tôi còn hứa với các vị răng cao thủ Hoàng tộc họ Diệp tuyệt đối sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu”.

Ngụ ý của Diệp Lâm chính là người của Hoàng tộc họ Diệp vẫn sẽ tham gia vào trận chiến tranh giành Đế Thôn, chỉ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh sẽ chỉ ra tay với người có cùng cảnh giới.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm giác được khí thế mạnh mẽ của Diệp Lâm, ngay cả Dương Thanh cũng cảm nhận được một loại áp lực như có như không.

Thực lực thật sự của Diệp Lâm mạnh đến mức nào thì cho đến bây giờ Dương Thanh vẫn không nhìn thấu được, nhưng có thể chắc chắn rằng ít nhất cũng phải là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nhưng Dương Thanh chỉ đang ở Siêu Phàm Nhị Cảnh, nhờ vào Đại Đạo Thiên Diễn Kinh mới có thể bộc phát ra được thực lực sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí là tiến gần đến Siêu Phàm Lục Cảnh.

Giả sử như Diệp Lâm thật sự đạt được Siêu Phàm Lục Cảnh, Dương Thanh sẽ rất khó đối phó với thực lực hiện giờ của mình.

Hoàng tộc họ Diệp không trực tiếp nhúng tay.

vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn nhưng lại cũng không thể thật sự từ bỏ quyền kiểm soát Đế Thôn, vậy thì chứng tỏ ngoại trừ Diệp Lâm và Diệp Hoàng, chắc chắn còn một cao thủ Siêu Phàm Cảnh tuyệt đối nghe theo lệnh của Hoàng tộc họ Diệp nhưng không thuộc Hoàng tộc này.

Và có lẽ Diệp Lâm và Diệp Hoàng đang dẹp hết mọi chướng ngại cho người đó.

Nếu như vậy, đợi đến khi người kia thừa kế Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp vẫn sẽ năm giữ được Đế Thôn như cũ.

Trong đầu Dương Thanh bỗng xuất hiện cao thủ bí ẩn đã bắt Phương Nho đi trước mắt mình đêm qua. Liệu cao thủ bí ẩn kia chính là người mà Hoàng tộc họ Diệp muốn nâng đỡ chăng?

“Tiền bối Diệp Lâm, chẳng phải ý của ông cũng giống với ý của Diệp Hoàng khi nãy sao?”, Lý Giang Hùng đột nhiên nói.

Lần này, ngay cả Dương Thanh cũng có phần kinh ngạc, biểu hiện hôm nay của Lý Giang Hùng khiến anh có phần khâm phục. Cho dù là Thượng Quan Hoàng hay Long Hoàng cũng không thẳng thắn bằng lão ta.

Bầu không khí tại nơi này đột ngột trầm xuống, mọi người nhìn chăm chăm vào Lý Giang Hùng với dáng vẻ như đang gặp ma.

Lý Giang Hùng nhằm vào Diệp Hoàng đã đành, sao bây giờ lại dám nhằm vào cả Diệp Lâm?

“Lý Giang Hùng, ông đang chất vấn bố tôi đấy à?”, Diệp Hoàng cau mày chất vấn.

“Tôi không chất vấn, mà chỉ là đang nói sự thật”, Lý Giang Hùng lập luận.

“Hay cho câu đang nói sự thật, ngay cả lời hứa của bố tôi mà ông cũng không tin, lại còn dám nói là không chất vấn?”, Diệp Hoàng cười lạnh.

Lý Giang Hùng không để ý đến lão ta, nhìn thẳng Diệp Lâm mà nói tiếp: “Tiền bối Diệp Lâm, tôi vẫn hy vọng rằng người của Hoàng tộc có thể rút khỏi cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vì chỉ có như thế thì các thế lực ở khắp nơi mới có thể yên †âm tham dự”.

“Cậu đang nói chuyện với tôi sao?”

Vừa rồi Diệp Lâm đã phớt lờ Lý Giang Hùng, nhưng bị Lý Giang Hùng liên tiếp chất vấn nên lão ta rất tức giận.

HE SH Ngay khi Lý Giang Hùng định tiếp tục nói thì lão ta nhanh chóng bị một luồng sát khí mạnh mẽ bao lấy, khoá chặt.

Ngay tại một cái chớp mắt này, lão ta đã có một ảo giác rằng mình sắp chết.

“Bùm!”

Đột nhiên có một tiếng động thật lớn vang lên, ngay khi cách đầu Lý Giang Hùng còn có một mét thì chiếc đũa bạc đã bị một chiếc đũa khác đánh trúng rồi nổ tung trong nháy mắt.

Lý Giang Hùng há miệng thở gấp, trong mắt hiện lên đầy vẻ sợ hãi. Lão ta khó khăn quay đâu lại nhìn về phía Dương Thanh, lòng tràn đầy cảm kích.

Vừa rồi, Diệp Lâm thản nhiên ném ra một chiếc đũa bạc, Dương Thanh lại phóng ra một chiếc đũa bạc cứu sống được Lý Giang Hùng.

Lão ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng biết rằng Dương Thanh đã cứu mình.

Chương 2503:

Không chỉ Lý Giang Hùng không rõ xảy ra chuyện gì mà những người khác cũng vậy, chỉ thấy chỗ cách đầu Lý Giang Hùng chừng một mét, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa chói mắt, kèm theo một tiếng nổ dữ dội.

Nhưng những người ở đây đều rõ ràng, đây là có người muốn giết Lý Giang Hùng, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã được người ta cứu.

Những người biết thực lực của Dương Thanh lúc này cũng chỉ đoán già đoán non, kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Vẻ mặt Dương Thanh hờ hững giống như hết thảy mọi thứ đều không liên quan đến anh, bưng ly trà sứ trắng lên khẽ nhấp một ngụm, sau đó bỏ xuống nhàn nhạt nói: “Nếu Hoàng tộc họ Diệp muốn chơi vậy Dương Thanh tôi sẽ tiếp tới cùng.

Chỉ mong các vị có thể tuân thủ quy tắc trò chơi, nếu không…”

Nói tới đây Dương Thanh bỗng dừng lại, cuối cùng ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn về phía Diệp Lâm đang sa sầm mặt lạnh giọng nói: “Nếu không người của Hoàng tộc họ Diệp sẽ chết rất nhiều”.

Sau khi anh nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ, vẻ mặt khó tin nhìn Dương Thanh. Trong tiệc mừng thọ do Hoàng tộc

họ Diệp tổ chức lại dám công khai uy hiếp người của Hoàng tộc họ Diệp?

Rõ ràng lời này của Dương Thanh là nói cho Diệp Lâm nghe.

Vừa nãy mọi người còn nghi ngờ Diệp Lâm muốn giết Lý Giang Hùng, sau đó có người ra tay cản lại công kích của Diệp Lâm, bây giờ xem ra, người cứu Lý Giang Hùng dường như chính là Dương Thanh.

Nhưng Diệp Lâm là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà Dương Thanh còn trẻ như vậy thoạt nhìn chưa đến ba mươi, chẳng lẽ trên đời này đúng là có cao thủ Siêu Phàm Cảnh trẻ như vậy sao?

Mà sự uy hiếp của Dương Thanh đối với Hoàng tộc họ Diệp chẳng qua chỉ vì muốn bảo đảm sự an toàn cho người bên anh.

Bằng không, cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra tay, những đối thủ có thực lực dưới Siêu Phàm Cảnh sẽ bị giết trong nháy mắt.

Sắc mặt Diệp Lâm cực kỳ âm trầm. Lão ta rõ như lòng bàn tay những đồn đoán liên quan đến Dương Thanh từ lâu rồi. Vốn lão ta nghĩ dù thiên phú võ thuật của Dương Thanh có xuất chúng hơn nữa cùng lắm chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi, nhưng lúc nãy Dương Thanh đã cản được công kích của lão ta. Điều này chứng tỏ Dương Thanh có thực lực sánh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Diệp Lâm lúc này cảm thấy kinh ngạc tột độ.

Bởi vì lão ta sống tới trăm tuổi mới có được cảnh giới võ thuật hiện giờ nhưng Dương Thanh lại quá trẻ, thậm chí còn trẻ hơn cháu của lão ta rất nhiều.

Còn sắc mặt của những người Hoàng tộc họ Diệp kia lại càng khó coi hơn. Cao thủ Siêu Phàm Cảnh, Hoàng Chủ đời trước sống đến trăm tuổi – cũng chính là sự kiêu ngạo của Hoàng tộc họ Diệp bọn họ, ấy thế mà lại bị người khác uy hiếp.

“Cảm ơn cậu Thanh đã cứu mạng!”

Lý Giang Hùng hít sâu một hơi, vẻ mặt biết ơn nhìn Dương Thanh.

Vừa nãy lão ta nghĩ mình sắp chết rồi.

Mà lời này của lão Ìa cũng đã chứng thực suy đoán của mọi người. Lúc nãy thật sự Diệp Lâm đã ra tay, sau đó bị Dương Thanh cản lại nên đã cứu được Lý Giang Hùng.

Dương Thanh hờ hững nhìn Lý Giang Hùng nói: “Cảm ơn thì không cần đâu, đợi lát nữa giết thêm mấy cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp là được.

Mọi người đều sững sờ, Dương Thanh lại bảo Lý Giang Hùng giết thêm mấy người của Hoàng tộc họ Diệp trước mặt bọn họ. Ngông cuồng cỡ nào mới dám nói ra những lời như vậy chứ?

Lý Giang Hùng cũng thoáng ngẩn người, sau đó mới bình tĩnh lại, trong mắt lóe lên vẻ hung ác, ánh mắt ngập tràn sát khí liếc nhìn về phía Hoàng tộc họ Diệp, híp mắt nói: ‘Người của Hoàng tộc họ Diệp không ra tay thì thôi, nếu ra tay tôi nhất

định sẽ để cho bọn họ biết hậu quả khi khiêu khích cậu Thanh'.

Lúc này sự tự tin của Lý Giang Hùng đã tăng vọt. Lão ta vốn đã là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mà lúc nãy Dương Thanh đã khiến mọi người khiếp sợ, trước đó Hoàng tộc họ Diệp cũng đã nói, cao thủ Siêu Phàm Cảnh không được phép ra tay với cao thủ có thực lực dưới Siêu Phàm Cảnh.

Chương 2505:

“Oành!”

Một giây sau nắm đấm của Chu Gái đập mạnh vào lòng bàn tay của Diệp Kiến Hoa.

Một luồng khí thế võ thuật khủng bố nổ tung từ chỗ hai năm đấm giao nhau, càn quét xung quanh.

Trên một số bàn ăn gần sàn đấu, cốc và đĩa bị lật bay ngay lập tức.

Diệp Lâm đột nhiên vỗ bàn bát tiên một cái, một luồng kình khí khủng bố nổ tung, trấn áp cuộc chiến giữa sàn đấu.

Luồng kình khí bộc phát dưới sự va chạm giữa Chu Cái và Diệp Kiến Hoa đã biến mất trong tích tắc.

Mà điều khiến Chu Cái kinh ngạc tột độ là Diệp Kiến Hoa đứng yên tại chỗ nhận lấy đòn công kích mà ông ta đã dùng hết sức đánh ra thế nhưng Diệp Kiến Hoa vẫn không hề hấn gì.

Không chỉ Chu Gái, tất cả cao thủ của các thế lực đều mặt đầy khiếp sợ.

Bình thường cao thủ cùng cảnh giới cơ bản sẽ có thực lực ngang nhau, Chu Gái và Diệp Kiến Hoa đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong. Vừa rồi khi Chu Cái bộc phát toàn bộ năng

lực, xông về phía Diệp Kiến Hoa, mà trong nháy mắt lúc đòn tấn công của Chu Gái sắp ập xuống, lão ta mới giơ tay lên.

Ai cũng biết dưới tình huống Chu Gái bộc phát sức mạnh, nhất định phải mạnh hơn Diệp Kiến Hoa, nhưng đòn tấn công của Chu Cái lại không thể đẩy lùi Diệp Kiến Hoa nửa bước.

Riêng điểm này có thể nói rõ, Diệp Kiến Hoa không phải là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bình thường, mà là cao thủ đã giậm chân tại cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong nhiều năm.

Nếu không Diệp Kiến Hoa không thể đứng ở đó không nhúc nhích, có thể tiếp được một đòn toàn lực của Chu Cái dễ như trở bàn tay.

“Đây chính là vốn liếng để cậu dám phách lối với Hoàng tộc họ Diệp sao?”

Diệp Kiến Hoa sắc mặt vô cùng lạnh lùng hỏi.

Nói xong lời này, khí thế càng mạnh mẽ hơn lại tản ra từ trên người lão ta.

lÙ “Bụp Chu Cái không hề có cơ hội để nói gì, một tay của Diệp Kiến Hoa bỗng ngưng lại một chưởng, tung ra một chiêu nện thẳng vào ngực Chu Gái.

Trong lúc mọi ngươi còn khiếp sợ, cơ thể Chu Cái bỗng bay cao ra ngoài như diều đứt dây.

Mà trong nháy mắt bị một chưởng của Diệp Kiến Hoa đánh trúng, Chu Cái phun ra một ngụm máu, tu vi võ đạo cả đời mất hết.

Sau khi năm trên mặt đất, Chu Cái không còn cả sức lực để đứng dậy.

Lúc này, cả hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Diệp Kiến Hoa.

Dương Thanh nhíu mày, anh bỗng hiểu suy nghĩ của Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Kiến Hoa này vấn dừng lại ở cảnh giới Thần Cảnh, tất nhiên cũng là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp.

Đây mới là trận đầu tiên trong cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp đã phái Diệp Kiến Hoa ra sân, hiển nhiên muốn dùng lão †a để làm mọi người e sợ, khiến thế lực khắp nơi tỉnh táo lại, xem thực lực cao thủ đứng đầu của nhà mình mà tránh xa đừng đối đầu với Hoàng tộc họ Diệp.

“Chủ gia tộc!”

Từng bóng người xông ra ngoài từ phía nhà họ Chu, bọn họ đỡ Chu Gái từ dưới đất lên. Khi phát hiện võ công một đời của Chu Cái bị phế bỏ, sắc mặt ai cũng vô cùng khó coi.

“Hoàng tộc họ Diệp!!!”

Người nhà họ Chu đều tức giận nhìn về phía Diệp Kiến Hoa.

“Lui lại hết cho tôi!”, Chu Gái cắn răng nói.

Ông ta là người mạnh nhất ở nhà họ Chu, ngay cả ông ta cũng không phải là đối thủ của một cao thủ mà Hoàng tộc họ Diệp tùy tiện phái ra, huống chi những người khác của nhà họ Chu.

Chương 2506:

Trước sự tức giận của người nhà họ Chu, Diệp.

Kiến Hoa lại khinh thường cười một tiếng: “Đây là cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, không phải ai cũng có tư cách tham dự”.

Dứt lời, lão ta đảo mắt khắp hiện trường, lạnh giọng nói: “Tôi tuy chỉ là cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tới tham gia, nhưng cũng có trách nhiệm dọn sạch chướng ngại cho các cao thủ có thực lực, nếu không một gia tộc tùy tiện phái ra cao thủ cũng có thể tham gia cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vậy há chẳng phải sẽ lãng phí thời gian của mọi người sao?”

“Tôi hi vọng cao thủ tiếp theo muốn tham gia thi đấu tốt nhất nên nghĩ kỹ, cao thủ dưới bán bộ Siêu Phàm Cảnh tốt nhất không nên chịu chết”.

Diệp Kiến Hoa vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, lão ta rõ ràng chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng lúc này lại ra vẻ mình là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Rất nhiều người đều giận mà không dám nói, lúc trước có kha khá cao thủ cũng có lòng tham dự cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, cho dù rất rõ với thực lực Thần Cảnh, họ không thể chiến thắng trong cuộc chiến này.

Nhưng bọn họ vẫn muốn mượn cơ hội này để học hỏi cao thủ thật sự của các thế lực đứng đầu Chiêu Châu một chút.

Mà những lời vừa rồi của Diệp Kiến Hoa mặc dù không nói rõ, nhưng cũng ám chỉ không để bọn họ tham gia, lời trong lời ngoài đều đầy ý uy hiếp. $ “Để tôi tới lãnh giáo, rốt cuộc cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp mạnh đến mức nào!”

Đúng lúc này, phía Hoàng tộc Thượng Quan, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đi thẳng về phía Diệp Kiến Hoa.

Trong Hoàng tộc Thượng, Thượng Quan Dục là nhân vật bề trên đồng lứa với Thượng Quan Hoàng, cao thủ số hai trong Hoàng tộc, thực lực chỉ đứng sau Thượng Quan Hoàng.

Thấy Thượng Quan Dục lên đài, sắc mặt Diệp Kiến Hoa lập tức trở nên nghiêm túc, lão ta biết, đối thủ thật sự tới rồi.

Lão ta chỉ nghĩ phải nghiêm túc đối đâu, cũng không quá e dè.

“Đừng hạ thủ lưu tình!”, Diệp Hoàng bỗng nhiên quát.

“Vâng!”, Diệp Kiến Hoa đáp.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, sắc mặt vô cùng lạnh lùng nói: “Thượng Quan Dục, nếu đã ra †ay thì phải cho Hoàng tộc họ Diệp biết, cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta cũng không phải dạng dễ bị ức hiếp, ra tay tàn độc cho tôi, nếu như có thể giết được đối phương là tốt nhất”.

Tất cả mọi người, phần lớn là các chủ gia tộc đều vôc cùng kinh ngạc, không ngờ ngay trước mặt mọi người lại có người thẳng thừng muốn cao thủ của gia tộc mình ra tay giết chết đối thủ.

Khí thế võ đạo trên người Thượng Quan Dục không ngừng tăng lên, trong nháy mắt ngắn ngủi đã tăng vọt lên trình độ cao nhất. Một luồng hơi thở bán bộ Siêu Phàm Cảnh như có như không tản ra từ cơ thể của lão ta.

Hiển nhiên, Thượng Quan Dục cũng cách bán bộ Siêu Phàm Cảnh không xa.

"Hừ"

Diệp Kiến Hoa hừ lạnh nói: "Không chỉ mình ông có thực lực sánh bằng bán bộ Siêu Phàm Cảnh".

Sau lời này, khí thế võ đạo đã vô cùng gần cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng tản ra từ trên người lão ta.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, đây thật sự là kỳ phùng địch thủ rồi sao?

"Giết!"

Diệp Kiến Hoa tức giận quát một tiếng, chủ động ra chiêu tấn công.

Thượng Quan Dục không hề nao núng, cũng bắt đầu tấn công.

Sau đó, chỉ trong chớp mắt hai người lao vào nhau, hai đòn tấn công kinh người cùng ập về phía nhau.

Chương 2507:

“Rầm!”

Một tiếng vang thật lớn, một luồng khí thế có uy lực như một quả bom nguyên tử lấy hai người làm trung tâm, tản ra bốn phương tám hướng.

Diệp Lâm vốn đã sớm có chuẩn bị, vung tay lên, phá nát luồng khí tức võ đạo đang sắp lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì đến trận đấu giữa Thượng Quan Dục và Diệp Kiến Hoa.

Dường như cũng đúng lúc đó, hai người không ngừng bị đẩy lui năm sáu bước, nhưng chỉ trong nháy mắt hai người lại lao vào nhau, cuộc chiến lại nổ ra.

“Bịch bịch bịch!”

Hai người giống như bị điên không ngừng tung những đòn mạnh nhất về phía đối phương.

Mọi người chỉ cảm thấy một thoáng hoa mắt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm hai người, di chuyển theo từng bước chuyển động của họ.

“Thì ra đây chính là thực lực mà chỉ có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đích thực mới có thể bộc phát ra sao?”

Có cao thủ đứng đầu gia tộc vô cùng khiếp sợ nói.

Đây quả thực là một bữa tiệc thị giác, cho dù là đối với những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của các gia tộc đứng đầu cũng là như vậy.

Đến giờ phút này, bọn họ mới ý thức được, suy nghĩ muốn tham gia cuộc chiến tranh giành Đế Thôn của mình nực cười đến mức nào.

Sau mấy trăm hiệp đối chiến, cùng với một đòn tấn công kinh người đánh xuống, một bóng người như diều đứt dây bay thẳng ra xa mấy chục mét, nặng nề rơi xuống dưới chân Thượng Quan Hoàng.

“Thượng Quan Dục!”

Thượng Quan Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, vội vàng kiểm tra vết thương của Thượng Quan Dục, cùng lúc đó vội nhét một viên thuốc chữa thương vào miệng Thượng Quan Dục.

Cũng may Thượng Quan Dục chỉ chịu một đòn bị thương nặng mà không mất đi tu vi võ đạo.

“Hoàng Chủ, xin lỗi, khiến ngài thất vọng rồi!”, Thượng Quan Dục yếu ớt nói.

Thượng Quan Hoàng lắc đầu, sắc mặt nặng nề nói: “Ông yên tâm, Hoàng tộc họ Diệp sẽ phải trả giá đắt!”

Dứt lời, Thượng Quan Hoàng đứng dậy, bước từng bước về phía Diệp Kiến Hoa.

“Chờ một chút!”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng, ngăn Thượng Quan Hoàng sắp lên đài lại.

Thấy Dương Thanh đi ra, tất cả mọi người đều nhìn anh, Thượng Quan Hoàng nghỉ ngờ hỏi Dương Thanh: “Cậu Thanh, cậu định?”

Dương Thanh không trả lời Thượng Quan Hoàng mà nhìn về phía Diệp Lâm, cất lời: “Hoàng tộc họ Diệp vốn dĩ đến vì Đế Thôn, cũng không cần nói những lời dối trá kia nữa, nếu đã như thế thì sắp xếp cho các cao thủ trên Siêu Phàm Cảnh quyết đấu luôn đi!”

Nghe thấy câu này, mọi người đều kinh sợ!

Dù tất cả mọi người đều hiểu cuộc chiến tranh giành Đế Thôn cuối cùng sẽ là trận chiến của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, còn cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh, chỉ có thể coi là bia đỡ đạn thôi.

Diệp Lâm hơi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên sát khí, lão ta híp mắt nói: “Xem ra cậu đã muốn chết lắm rồi, nếu đã thế, tôi sẽ cho cậu toại nguyện!”

Nhưng Dương Thanh cũng không quan tâm lời uy hiếp của Diệp Lâm, ngồi lại vị trí của mình một lần nữa, nói với Tống Hữu bên cạnh: “Ván này ông lên đi, giết hết những.kẻ cản đường cho tôi!”

“Vâng!”, Tống Hữu gật đầu, lập tức sải bước đi về phía trung tâm.

Chương 2508:

Tống Hữu là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh, ông ta ra sân, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Lần này, kể cả Diệp Hoàng cũng cảm nhận được áp lực cực kỳ lớn từ trên người Tống Hữu.

Diệp Hoàng nhìn Tống Hữu một lúc, sau đó nói với Diệp Kiến Hoa vừa chiến thắng Thượng Quan Dục: "Ông lui xuống trước đi!"

"Giết!"

Dương Thanh ra lệnh một tiếng, rõ ràng là ra lệnh với Tống Hữu, muốn giết chết Diệp Kiến Hoa.

Tống Hữu là vì mang ơn Hoàng tộc họ Vũ mới được Hoàng tộc họ Vũ sắp xếp ở bên cạnh Dương Thanh, lúc này nhận được mệnh lệnh của Dương Thanh, lão ta không chút do dự di chuyển, nhanh chóng xông về phía Diệp Kiến Hoa.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều sửng sốt.

Vì Hoàng tộc họ Diệp đã quy định, cao thủ cùng cảnh giới mới có thể giao chiến, nhưng Dương Thanh lại bảo cao thủ Siêu Phàm Cảnh quang minh chính đại đi giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp.

Khí thế võ thuật Siêu Phàm Nhị Cảnh trên người Tống Hữu lập tức bộc phát, ép thẳng về phía Diệp Kiến Hoa.

Sắc mặt Diệp Hoàng lập tức thay đổi, lão ta giận dữ nói: “Cậu dám!”

Nhưng dù sao lão ta cũng chỉ mới bước vào.

cảnh giới Siêu Phàm Cảnh, dù lão ta có muốn ngăn cản cũng không ngăn được, huống hồ Dương Thanh vừa hạ lệnh, Tống Hữu đã xông về phía Diệp Kiến Hoa rồi.

Đồng tử của Diệp Kiến Hoa co lại, đột nhiên, một hơi thở vượt xa Thần Cảnh đỉnh phong dâng lên từ trên người lão ta.

Trong sự khiếp sợ của mọi người, lão ta giơ tay lên đánh ra một quyền: “Giết!”

Lúc này, vô số người cảm thấy khiếp sợ, vì bọn họ chợt phát hiện Diệp Kiến Hoa hoàn toàn không phải cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong, mà là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Bốp!

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, trong sự khiếp sợ của mọi người, Tống Hữu đánh một quyền lên lồng ngực Diệp Kiến Hoa, người Diệp Kiến Hoa bị đánh bay như quả bóng cao su.

Sau đó, lại một âm thanh thật lớn vang lên, người Diệp Kiến Hoa đập mạnh xuống cái bàn trước mặt Diệp Hoàng, kéo theo

tiếng ly đĩa đỗ VỠ.

Cái bàn trước mặt Diệp Hoàng bị người Diệp Kiến Hoa đập thành mấy mảnh.

“Chuyện này…”

Mọi người đều trợn to hai mắt, tỏ vẻ khó tin.

Từ khi Tống Hữu ra tay đến khi đánh bay Diệp Kiến Hoa đều chỉ trong nháy mắt, dù là những cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong kia cũng không kịp lấy lại tinh thần.

Diệp Kiến Hoa khi nãy còn cực kỳ bá đạo, sau khi trúng một đòn của Tống Hữu thì phun ra một ngụm máu xen lẫn nội tạng rồi nặng nề rơi xuống đất, trải qua hai lần bị thương nặng, lập tức tắt thở.

“Ông muốn chết phải không!”

Diệp Hoàng là người đầu tiên phá vỡ không gian yên tĩnh, giận dữ quát lên.

Tống Hữu khinh thường đứng chäắp tay giữa lôi đài, nhìn chăm chằm Diệp Hoàng bằng nửa con mắt: “Nếu ông to gan thì lên đây, tôi có thể giết chết lão ta trong nháy mắt thì cũng có thể làm thế với ông!”

Bá đạo!

Ngông cuồng!

Ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ với sức mạnh của Tống Hữu.

Chương 2509:

Tuy Tống Hữu chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, nhưng khí thế võ đạo vừa bộc phát khi ra tay với Diệp Kiến Hoa đã có thể so với Siêu Phàm Tam Cảnh rồi.

Có điều ngay sau đó, Dương Thanh đã hiểu ra.

Hai anh em Tống Hữu và Tống Tả là cao thủ từng qua lại với Hoàng tộc họ Vũ, nếu thật sự chỉ có chút thực lực thì sao có thể được Hoàng tộc họ Vũ nhìn trúng được?

Một thế lực mấy chục năm đều là bá chủ như Hoàng tộc họ Diệp này, rất nhiều cao thủ trong gia tộc bọn họ đều không có kinh nghiệm thực chiến, nếu gặp cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đừng nói là chiến đấu vượt cấp, dù cảnh giới của đối phương không bằng cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, e rằng cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp vẫn chỉ có con đường chết mà thôi.

Rõ ràng Tống Hữu và Tống Tả là cao thủ có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Nhìn dáng vẻ cực kỳ bá đạo của Tống Hữu, Diệp Hoàng hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế lửa giận của mình.

Vì lão ta biết Tống Hữu nói đúng, dù lão ta lên lôi đài cũng chỉ có thể bị giết chết trong nháy mắt thôi.

“Không ngờ Hoàng tộc họ Diệp lại đê tiện vô liêm sỉ như thế, rõ ràng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh lại che giấu thực lực thật sự của mình”.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng nói với giọng điệu châm chọc.

Lão ta cũng cực kỳ biết ơn Dương Thanh, khi nấy nếu không nhờ Dương thanh ngăn cản, chắc chắn lão ta sẽ không phải đối thủ của Diệp Kiến Hoa đang che giấu thực lực, với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh của lão ta, đối mặt với Diệp Kiến Hoa là Siêu Phàm Nhất Gảnh thì chỉ có một con đường chết.

“Tôi thấy nên đuổi Hoàng tộc họ Diệp khỏi Yến Đô, các người luôn miệng nói các người không nhúng tay vào cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, nhưng các người không chỉ phái cao thủ trong tộc đến quấy rối trật tự của cuộc chiến, còn để cao thủ Siêu Phàm Cảnh giả mạo là cao thủ Thần Cảnh, đúng là quá vô sỉ”.

Long Tấn cũng cất lời.

Đương nhiên Lý Giang Hùng sẽ không bỏ qua cơ hội này, hét to: “Hoàng tộc họ Diệp đê tiện vô liêm sỉ, không có tư cách tiếp tục chủ trì cuộc chiến tranh giành Đế Thôn!”

Chu Gái trước đó bị Diệp Kiến Hoa làm trọng thương, phế bỏ tu vi cũng giận dữ nói: “Hoàng tộc họ Diệp không có đạo đức, nếu để các người tiếp tục chủ trì trận đấu, ai biết sẽ còn xảy ra chuyện gì, nhà họ Chu của tôi đồng ý đuổi Hoàng tộc họ Diệp khỏi hội trường”.

“Hoàng tộc họ Diệp, cút khỏi hội trường!”

“Hoàng tộc họ Diệp, cút khỏi hội trường!”

Trong chốc lát, người của các thế lực trong sảnh tiệc đều tức giận la lên.

Ban đầu còn có vài người vì sợ Hoàng tộc họ Diệp nên không dám nói lời nào, nhưng lúc này, chuyện cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp giả mạo cao thủ Thần Cảnh đã hoàn toàn chọc giận tất cả mọi người.

Sắc mặt những người của Hoàng tộc họ Diệp vô cùng khó coi, hôm nay vốn dĩ phải do họ dẫn dắt, là lúc bọn họ trấn áp các thế lực của Chiêu Châu mới đúng. Nhưng lúc này, Hoàng tộc họ Diệp lại bị mọi người xua đuổi, chuyện này thật sự là một nối sỉ nhục với bọn họ.

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Diệp Hoàng chợt nổi giận quát lên một tiếng, khí thế Siêu Phàm Nhất Cảnh bộc phát ra từ trên người lão ta, lập tức trấn áp toàn trường.

Lúc này mọi người mới bình tĩnh lại, khi nãy ai cũng phẫn nộ, mọi người mới dám gào lên muốn Hoàng tộc họ Diệp cút khỏi nơi này, nhưng không ai dám thật sự xua đuổi bọn họ cả.

“Sao nào? Hoàng tộc họ Diệp tự thấy mình vô lý, muốn dùng võ đạo trấn áp mọi người hả?”, Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

Diệp Hoàng lạnh lùng nhìn Dương Thanh, nói với vẻ mặt dữ tợn: “Dương Thanh, lại là cậu!

Hoàng tộc họ Diệp bằng lòng tha cho cậu một mạng, vì sao cậu không biết quý trọng cơ hội hiếm có như thế hả?”

Dương Thanh hơi nhíu mày, cứ cảm thấy có gì đó không đúng, với thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh của Diệp Hoàng vẫn chưa có tư cách nói lời như thế đâu.

Chương 2510:

Là vì có Diệp Lâm ở đây sao?

“Tha cho tôi một mạng?”

Dương Thanh cười nhạo: “Ông tưởng chỉ với chút vốn liếng đó của Hoàng tộc họ Diệp thì có thể làm gì được tôi sao?”

Dứt lời, anh chậm rãi đứng lên.

Tống Hữu cũng quay lại đứng sau anh cùng Tống Tả, nhìn chăm chăm vào Diệp Lâm.

Hai anh em họ một người có tu vi Siêu Phàm Nhị Cảnh, một người có tu vi Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng sau khi hai người liên thủ, có thể bộc phát ra thực lực có thể so với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Trong biết bao nhiêu cao thủ ở đây, ngoài Dương Thanh, cũng chỉ có Diệp Lâm có thể khiến bọn họ cảm thấy áp lực.

Lúc này, trong đôi mắt sâu thẳm của Diệp Lâm cũng lóe lên sát khí mãnh liệt.

Hoàng tộc họ Diệp chuẩn bị lâu như vậy, đương nhiên là đến vì Đế Thôn, thật không ngờ rằng sức mạnh của Dương Thanh lại vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, thậm chí còn dẫn

theo hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng nếu chỉ với ba người Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp vẫn tự tin có thể xử lý bọn họ.

“Bớt nói nhảm, chuyển sang nơi khác quyết chiến đi!”

Dương Thanh nói xong thì sải bước đi trước.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong giao chiến trong sảnh yến hội này sẽ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh tan khí thế võ đạo bọn họ bộc phát ra lúc chiến đấu, nhưng cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra tay, e răng sẽ phá hủy cả tòa nhà trong nháy mắt.

Sau khi Dương Thanh đưa Tống Tả và Tống Hữu đi, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc Thượng Quan, còn có Hoàng tộc họ Đoàn cùng với người nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan cũng đều đi theo.

Sau đó, cao thủ của các thế lực được Hoàng tộc họ Diệp mời đến từ khắp nơi cũng rời khỏi sảnh yến hội, chẳng mấy chốc, trong sảnh tiệc rộng lớn chỉ còn lại Hoàng tộc họ Diệp và người trong mấy thế lực hàng đầu của Hoàng thành Diệp ở lại.

Sắc mặt Diệp Hoàng cực kỳ u ám, lão ta nhìn về phía Diệp Lâm, áy náy nói: “Bố, xin lõi, khiến bố thất vọng rồi!”

Diệp Lâm hơi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bây giờ không phải lúc nói những lời nhảm nhí này, cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta không thể ra tay trực tiếp, chỉ có thể mượn người ngoài, con đã sắp xếp xong hết chưa?”

Diệp Hoàng gật đầu, tự tin nói: “Bố cứ yên tâm, con đã chuẩn bị đây đủ từ lâu rồi, trừ khi Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu không, hôm nay cậu ta chết chắc!”

“Tốt!”

Diệp Lâm gật đầu, sau đó cất bước rời đi, người của Hoàng tộc họ Diệp cũng đều đi theo.

Mọi người nhanh chóng đi tới một vùng đất trống, ngọn núi cao nhất Yến Đô, Yến Sơn.

Nhưng có thể đi đến nơi này trong khoảng thời gian ngăn như thế ít nhất đều là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, còn cao thủ dưới Thân Cảnh đỉnh phong muốn đi đến đây phải cần một khoảng thời gian. Hơn nữa dù bọn họ có đến cũng không cần thiết. Một khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra tay, những người dưới Thần Cảnh đỉnh phong đứng gần chiến trường quá e rằng đều sẽ bị tiêu diệt.

Lúc này, Dương Thanh đang đứng trên một tảng đá lớn trên đỉnh Yến Sơn, nhìn về phía Hoàng tộc họ Diệp bằng nửa con mắt.

Người của Hoàng tộc họ Diệp không thể không ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy Dương Thanh, lúc này trong lòng mỗi người đều vô cùng khó chịu.

Nhưng thực lực của Dương Thanh rất mạnh, dù bọn họ có nhục nhã đi nữa, không cam lòng đi nữa cũng đành bất lực.

Sắc mặt Diệp Hoàng cực kỳ u ám, lão ta nhìn chăm chằm Dương Thanh: “Dương Thanh, nếu bây giờ cậu đồng ý từ bỏ cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, Hoàng tộc họ Diệp có thể cho cậu một con đường sống”.

Đương nhiên Dương Thanh biết Hoàng tộc họ.

Chương 2511:

Diệp không chỉ chuẩn bị những thứ trước mắt, nhưng cũng sẽ không bị câu này của Diệp Hoàng dọa sợ.

Anh cười khẩy: “Tôi cũng nói với các người một câu, nếu bây giờ các người từ bỏ việc khiến Đế Thôn xuất thế, cút khỏi Yến Đô, tôi có thể coi như không có chuyện gì diễn ra, thậm chí sẽ buông bỏ thù hận giữa tôi và Hoàng tộc họ Diệp”.

Dương Thanh nói là từ bỏ việc khiến Đế Thôn xuất thế chứ không phải cuộc chiến tranh giành Đế Thôn, vì anh vẫn còn ôm một tia hi vọng đối với việc ngăn cản Đế Thôn xuất thế.

“Ngông cuồng!”

Diệp Hoàng lạnh lùng quát: “Chỉ mình cậu cũng dám nói khoác bảo người của Hoàng tộc họ Diệp tôi cút khỏi Yến Đô sao?”

“Diệp Hoàng, đừng quên, nơi này là Yến Đô, chứ không phải Hoàng thành Diệp của ông. Ở Hoàng thành Diệp còn có người bảo vệ quy tắc che chở cho Hoàng tộc họ Diệp ông, nhưng ở đây, một khi thua rồi, Hoàng tộc họ Diệp ông sẽ bị tiêu diệt, tốt nhất ông nên nghĩ rõ ràng”.

Long Tấn nhìn về phía Diệp Hoàng, giễu cợt nói.

Thượng Quan Hoàng cũng cười nhạo: “Tôi có một dự cảm, sau hôm nay, e răng bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu chỉ còn lại

ba thôi, chuyện này cũng là một tin tức tốt với chúng ta”.

Bây giờ Đoàn Hoàng cũng đã trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp, không còn sợ Hoàng tộc họ Diệp nữa, cười khẩy nói: “Diệp Hoàng cũng xem như một nhân tài, mình không phải đối thủ lại gọi bố mình ra, đã từng này tuổi rồi, cũng không sợ trở thành trò cười lúc rảnh rỗi của người đời, ha ha…”

“Ha ha ha ha…”

Mọi người đồng thanh cười to.

Điều này khiến vẻ mặt Diệp Hoàng ngày càng dữ tợn hơn.

“Các người cứ việc cười, vì sau hôm nay, các người muốn cười cũng không còn cơ hội nữa rồi”, Diệp Hoàng nói với vẻ mặt dữ tợn.

Nói xong, lão ta nhìn về một hướng, nặng nề hỏi: “Có lẽ sắp đến rồi nhỉ?”

“Cái gì?”

Nghe thấy lời của Diệp Hoàng, mọi người đều giật mình, vẻ mặt Long Tấn nghiêm túc hơn mấy phần.

Vẻ mặt của mấy người Thượng Quan Hoàng và Đoàn Hoàng cũng trở nên nghiêm nghị, khi nãy nói lời hung ác cũng chỉ có thể xem là miệng lưỡi lợi hại thôi, thật sự muốn đối phó Hoàng tộc họ Diệp, e răng chỉ có thể dựa vào Dương Thanh.

“Đến rồi!”

Đúng lúc này, Tống Tả ở bên cạnh Dương Thanh bỗng nhìn về một hướng, lạnh lùng nói.

Đương nhiên Dương Thanh cũng đã cảm nhận được, sâu trong con ngươi nhiều hơn mấy phần lo lắng.

Bây giờ anh cũng chỉ biết thực lực của Diệp Hoàng là Siêu Phàm Nhất Cảnh, còn thực lực thật _. sự của Diệp Lâm, đến bây giờ vẫn không rõ.

Mà lúc này, anh lại cảm nhận được một khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ từ hướng Đông, đồng thời còn có một cảm giác quen thuốc cực kỳ mãnh liệt.

Dường như anh đã từng tiếp xúc với đối phương rồi, nhưng rốt cuộc là ai, Dương Thanh lại không nghĩ ra được.

“Diệp Hoàng, không ngờ ông lại tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài?”, Long Tấn tức giận chất vấn.

Diệp Hoàng lạnh lùng nói: “Hoàng tộc họ Diệp †ôi xem thường việc tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài, có lẽ là cậu Thanh của các người từng đắc tội với nhân vật lớn gì, đối phương tìm đến báo.

thù không chừng?”

Dương Thanh nhíu mày, anh cảm thấy lời nói của Diệp Hoàng chứa đựng hàm ý, người từng đắc tội ư?

Người anh từng đắc tội có thể khiến Hoàng tộc họ Diệp coi trọng như vậy chắc chắn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, hình như chỉ có một Black Doctor thôi?

Chương 2512:

Chẳng lẽ là Black Doctor?

Nhưng đến bây giờ, anh vẫn không rõ rốt cuộc Black Doctor có còn sống không, dù sao cũng là sư phụ Vô Danh đích thân ra tay tiêu diệt Black Doctor mà.

Lúc Dương Thanh đang nghi ngờ, một khí thế võ đạo đáng sợ và tà ác lập tức bao phủ xung quanh, một giây sau, một cao thủ mặc áo đen đi tới.

“Là ông!”

Cao thủ áo đen vừa xuất hiện, Dương Thanh đã ngạc nhiên nói.

“Dương Thanh, đã lâu không gặp!”

Cao thủ áo choàng đen châm chọc nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Sắc mặt Dương Thanh cực kỳ u ám, anh nhìn người đó, lại nhìn vê phía Diệp Lâm, lạnh lùng nói: “Tôi đã nói sao Hoàng tộc họ Diệp lại ngông cuồng như thế, dám mời chín thế lực mạnh nhất Chiêu Châu đến Yến Đô, hóa ra là cấu kết với Miêu Thành”.

Câu nói này như một tảng đá rơi xuống biển, tạo thành sóng to gió lớn trước mặt các cao thủ.

“Cao thủ áo choàng đen này là người của Miêu Thành!”

“Miêu Thành? Miêu Thành là nơi nào? Sao tôi chưa từng nghe tới?”

“Miêu Thành, một nơi có mười ba khu vực, trên cơ bản đều là cao thủ ẩn thế”.

Mọi người ở đây đều là người của một trăm gia tộc mạnh nhất Chiêu Châu, nhưng cũng chỉ có những thế lực đứng hàng khá cao mới biết đến Miêu Thành thôi.

Rất nhiều người dù là lần đầu tiên nghe nói đến Miêu Thành nhưng lại biết hai chữ ẩn thế đại diện cho điều gì.

Ở Chiêu Châu, ngoài mặt là bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu dẫn đầu, sau đó là các gia tộc đứng đầu trong bốn Hoàng thành, sau đó nữa là năm Vương thành và gia tộc hàng đầu trong Vương thành.

Tiếp theo là tám gia tộc mạnh nhất ở Yến Đô, đây cũng là tầng lớp đa số người bình thường có thể tiếp xúc.

Thấp hơn nữa chính là nhà giàu của các tỉnh ly lớn và thế lực gia tộc nhỏ hơn.

Bây giờ, cao thủ của Miêu Thành vừa xuất hiện đã khiến sắc mặt của những người ở đây đều trở nên cực kỳ nặng nề.

“Lưu lão quái! Không ngờ ông còn dám đến Yến Đô, xem ra bài học lần trước còn chưa đủ với ông nhỉ”.

Dương Thanh híp mắt nói, trong con ngươi lập lòe sát khí mãnh liệt.

Lần trước Lưu lão quái xuất hiện trong cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, suýt bị Dương Thanh đang cuồng bạo giết chết. Cuối cùng được một cao thủ Siêu Phàm Cảnh tên Hoàng Tiến của khu vực thứ chín trong mười ba khu vực của Miêu Thành mang đi.

Lúc đó Dương Thanh vẫn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, cũng có giao thủ với Hoàng Tiến, cuối cùng không đấu lại, mới để Hoàng Tiến đưa Lưu lão quái đi.

Không ngờ nửa năm sau, Lưu lão quái trước đó suýt bị Dương Thanh giết lại còn dám đến Yến Đô.

Chủ của mấy thế lực hàng đầu là Long Tấn, Thượng Quan Hoàng và Đoàn Hoàng đều xuất hiện bên cạnh Dương Thanh, cảnh giác nhìn chằm chằm Lưu lão quái.

Với thực lực của bọn họ cũng chỉ có thể đấu với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh, muốn đối mặt với cao thủ cấp bậc như Lưu lão quái, chỉ có thể dựa vào Dương Thanh.

“Dương Thanh, cậu thật sự cho rằng tôi vẫn là tôi nửa năm trước à?”

Lưu lão quái cười quái dị, nhìn chằm chăm Dương Thanh bằng đôi mắt khát máu: “Lúc trước, nếu không nhờ cao thủ âm thầm giúp đỡ cậu kia thì ngày đó cậu đã chết rồi, hôm nay, cậu nhất định phải chết!”

“Vậy ư2”

Dương Thanh cười khẩy, uy thế võ đạo đáng Sợ phát ra từ trên người anh, trong nháy mắt kiềm chế Lưu lão quái lại.

Chương 2513:

Hai người Tống Hữu và Tống Tả người trái kẻ phải đứng sau lưng Dương Thanh, trên khuôn mặt cũng đầy vẻ nghiêm túc.

Bọn họ cảm nhận được uy thế võ đạo cực kỳ đáng sợ từ trên người Lưu lão quái.

Ban đầu chỉ có hai người Diệp Lâm và Diệp Hoàng, hai anh em họ hợp tác với Dương Thanh còn có thể đối phó, nhưng bây giờ có thêm một Lưu lão quái, sẽ là một áp lực rất lớn với bọn họ.

Đương nhiên trong lòng Dương Thanh cũng hiểu rõ điều này, thầm thấy hơi hối hận, sớm biết thế, trước đó đã không bảo Lý Trọng đi Hoàng thành Diệp mà gọi đến Yến Đô trước rồi, đợi sau khi giải quyết Hoàng tộc họ Diệp xong lại đi Hoàng thành Diệp.

Nhưng bây giờ hối hận cũng muộn rồi, chỉ có thể dốc hết sức ứng phó, nghĩ cách mau chóng giải quyết một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chỉ có thế mới thay đổi được tình thế bất lợi của họ.

Dương Thanh cảm nhận được khí thế võ đạo Siêu Phàm Ngũ Cảnh trên người Lưu lão quái, mà Diệp Lâm ít nhất cũng là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh. Còn anh cũng chỉ miễn cưỡng có thể bộc phát ra thực lực để đấu với Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi. Bây giờ muốn áp đảo Diệp Lâm và Lưu lão quái nhất định phải nghĩ cách nâng cao thực lực lên tới Siêu Phàm Lục Cảnh.

Lúc Dương Thanh đang nghĩ đến xử lý tình thế trước mắt thế nào, Diệp Lâm chợt cất lời: “Lưu __ lão quái, hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh Dương Thanh giao cho ông đấy”.

Lưu lão quái hơi nhíu mày, không vui nói với Diệp Lâm: “Ông biết thù hận giữa tôi và Dương Thanh sâu bao nhiêu không, mạng của cậu ta, chỉ có thể thuộc về tôi”.

“Ông yên tâm, tôi sẽ giữ mạng của Dương Thanh lại cho ông, nhưng thực lực của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh cậu ta cũng không †ầm thường, chỉ có thể phiền ông đối phó, tôi sẽ liên thủ với con trai mình giữ chân Dương Thanh trước, đợi ông giết hai người kia rồi, chúng ta lại liên thủ giết chết Dương Thanh này”.

Diệp Lâm nói ra, rõ ràng lão ta đã nghĩ kỹ đối sách rồi. Ệ Trong lòng lão ta, chỉ có Dương Thanh và hai anh em họ Tống có thể được lão ta xem như đối thủ thôi, còn chủ của mấy Hoàng tộc kia đã hoàn toàn bị Diệp Lâm bỏ qua rồi.

Lưu lão quái suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gật đầu nói: “Được, nếu đã thế thì tôi đi giết hai lão già này trước, sau đó lại giết Dương Thanh”.

Sắc mặt của Tống Tả và Tống Hữu đều cực kỳ u ám, không ngờ bọn họ lại bị người ta coi thường nhưu thế, dường như đối phương nói giết là thật sự có thể dễ dàng giết chết bọn họ vậy.

Vốn dĩ Dương Thanh còn đang nghĩ nên sử dụng chiến thuật gì, không ngờ Diệp Lâm đã lên kế hoạch hết cho anh rồi. Không thể không nói, kế hoạch như vậy cũng là thích hợp nhất với Dương Thanh.

Vì Diệp Lâm đã phán đoán sai lầm, sau khi hai anh em Tống Tả và Tống Hữu hợp tác sẽ bộc phát ra thực lực có thể so với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Dương Thanh biết, phán đoán này có lẽ là khá khiêm tốn, nói không chừng hai anh em họ còn có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Dẫu sao hai anh em họ Tống là cao thủ Siêu Phàm Cảnh xông xáo bên ngoài, chứ không phải đám vô dụng của Hoàng tộc họ Diệp này, ngày thường cứ ở mãi trong mật thất Hoàng tộc, không ngừng nâng cao cảnh giới võ đạo, nhưng không thể có được trải nghiệm sinh tử thật sự.

“Cậu Thanh, Lưu lão quái này, hai anh em chúng tôi thắng chắc, những người khác thì giao cho cậu đấy!”

Tống Tả lên tiếng, rõ ràng vô cùng tức giận với Lưu lão quái.

“Được!”

Dương Thanh không nói thêm gì, sau khi đáp lại một chữ, anh lập tức biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Tống Tả và Tống Hữu cũng di chuyển về phía Lưu lão quái.

“Cẩn thận!”

Diệp Lâm hét to một tiếng, hoàn toàn không ngờ Dương Thanh nói ra tay là ra tay.

Hơn nữa Dương Thanh vừa ra tay đã nhằm vào Diệp Hoàng, Diệp Hoàng chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, một khi bị Dương Thanh đánh trúng, e răng sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

“Am Một giây sau, tiếng va chạm nặng nề vang lên, Dương Thanh đánh ra một chưởng, va chạm với một chưởng của Diệp Lâm.

Khí thế võ đạo đáng sợ đột nhiên lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Chương 2514:

Mấy võ giả Thần Cảnh không kịp phản ứng bị khí thế võ đạo đáng sợ này đập vào, người liên tục lùi về sau, một vài cao thủ mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thậm chí còn bị hất ngã lăn ra đất.

Diệp Hoàng được Diệp Lâm bảo vệ ở đăng sau mang vẻ mặt ngơ ngác, lão ta vốn cho rằng sau khi bước vào Siêu Phàm Gảnh, dù gì mình cũng có thể liều mạng với Dương Thanh một trận.

Đến lúc này, lão ta mới phát hiện lúc đối mặt với Dương Thanh, mình hoàn toàn không có sức đánh trả, nếu không có Diệp Lâm vấn luôn ở bên cạnh, có thể ra tay ngăn cản kịp thời, e rằng bây | giờ lão ta đã bị Dương Thanh giết chết trong nháy __ mắtrồi.

Không chỉ Diệp Hoàng vô cùng khiếp sợ, ngay cả Diệp Lâm cũng sợ ngây người, lão ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng cũng chỉ cho rằng Dương Thanh là Siêu Phàm Nhị Cảnh, dù có mạnh hơn nữa cũng chỉ miễn cưỡng có thể bộc phát ra thực lực có thể so với Siêu Phàm Tam Cảnh, nhiều lắm là Tứ Cảnh.

Nhưng bây giờ, lão ta lại cảm nhận được thực lực vượt xa Siêu Phàm Tứ Cảnh từ một chưởng này của Dương Thanh, đây là sức mạnh chỉ cao †hủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh mới có.

“Sao… sao có thể có chuyện đó được?”

Diệp Lâm sắp điên rồi, sự mạnh mẽ của Dương Thanh hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của lão ta.

Bản thân lão ta cũng là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, còn bị vây trong Siêu Phàm Ngũ Cảnh mười mấy năm rồi, cũng là cảnh giới lão ta mấy nhiều thời gian tu hành nhất từ sau khi bước vào Siêu Phàm Gảnh.

Có thể nói, lão ta chỉ cách Siêu Phàm Lục Cảnh một bước nữa thôi, là kiểu nói không chừng một giây sau sẽ có thể đột phá.

Không có khái niệm bán bộ Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu có, lão ta cho rằng mình đã là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Nhưng lúc này, Diệp Lâm mạnh mẽ như thế lại cảm nhận được sự uy hiếp vô cùng to lớn từ trong đòn tấn công của một cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh.

“Siêu Phàm Ngũ Cảnh à?”

Dương Thanh cũng thông qua đòn đánh này của Diệp Lâm biết được thực lực chân chính của lão ta, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Hừ! Một Siêu Phàm Nhị Cảnh như cậu cũng không có tư cách lay động một Siêu Phàm Ngũ Cảnh đâu”, Diệp Lâm hừ lạnh.

Một khí thế càng đáng sợ hơn đột nhiên phát ra từ trên người lão ta, rõ ràng là lão ta bắt đầu nghiêm túc rồi.

Dương Thanh cũng không sợ hãi chút nào, ý chí chiến đấu trong mắt càng nồng đậm hơn, anh nhìn chăm chằm Diệp Lâm, lạnh lùng nói: “Ông có thể bảo vệ ông ta một đời một kiếp sao?”

“Trừ khi ông có thể giành lợi thế, thậm chí là áp đảo trong mỗi một đòn tấn công của tôi, nếu không, tôi muốn tìm cơ hội giết chết ông ta là chuyện dễ như trở bàn tay”.

Đương nhiên Diệp Lâm biết ông ta trong miệng Dương Thanh chính là Diệp Hoàng.

Lời của Dương Thanh mang đến áp lực rất lớn cho Diệp Hoàng, lão ta gần như vô thức lùi về sau mấy bước, chỉ sợ Dương Thanh bỗng dưng ra tay với mình.

“Đừng động đậy!”

Sắc mặt Diệp Lâm lập tức thay đổi, gân như theo phản xạ có điều kiện chắn trước mặt Diệp Hoàng.

Lão ta biết một khi bị Dương Thanh năm được cơ hội, Diệp Hoàng sẽ bị đánh chết trong nháy mắt, thậm chí lúc Diệp Hoàng lùi về sau, cũng có thể bị Dương Thanh tìm thấy cơ hội.

Dương Thanh châm chọc: “Ông định vừa bảo vệ tên vô dụng này vừa đánh nhau với tôi à?”

Dứt lời, anh lại nhìn về phía Diệp Hoàng, cười híp mắt: “Khi nãy không phải ông còn định hợp.

tác với bố mình tiêu diệt tôi sao? Sao bây giờ lại trở thành phiền phức của bố ông thế?”

Diệp Hoàng lập tức thẹn quá hóa giận: “Dương Thanh, cậu muốn chết sao!”

“Ông cần bố mình bảo vệ mới có thể giữ mạng còn dám uy hiếp tôi? Ông cứ hưởng thụ thật tốt khoảng thời gian cuối cùng được bố ông bảo vệ đi!”

Chương 2515

CHương 2515:

Vừa dứt lời, ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lùng, phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lập tức khởi động, một khí thế võ đạo tràn trề đột nhiên phát ra từ trên người anh.

Lúc này, Dương Thanh trong mắt Diệp Lâm đã không phải cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh nữa, mà là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh hàng thật giá thật.

"Giết!"

Dương Thanh di chuyển một cái, lập tức biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Tuy Diệp Lâm lo Diệp Hoàng sẽ bị giết, nhưng lúc này cũng không thể đặt hết sự chú ý lên người Diệp Hoàng, nếu không dù lão ta mạnh hơn Dương Thanh, cũng sẽ bị Dương Thanh tiêu diệt.

Một khi lão ta chết, lão ta hiểu rất rõ Hoàng tộc họ Diệp sẽ gặp phải tai họa thế nào.

"Âm ầm ầm!"

Hai người nhanh chóng giao chiến, khí thế công kích đáng sợ khiến xung quanh chấn động.

Ban đầu mấy người Long Tấn và Thượng Quan Hoàng còn muốn giúp đỡ Dương Thanh, nhưng lúc này ngay cả cơ hội nhúng tay cũng không có, chỉ có thể trốn ở nơi xa xa, trơ mắt nhìn Dương Thanh đánh nhau với Diệp Lâm, và Lưu lão quái đánh nhau với hai anh em họ Tống.

Lúc Dương Thanh bộc phát toàn lực chiến đấu với Diệp Lâm, bên kia, hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng đang dốc hết sức lực.

Dù một người chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, một người thì có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng hai anh em tâm linh tương thông hợp tác, không ngờ lại có thể bộc phát ra sức chiến đấy Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Điều này khiến Lưu lão quái thầm hoảng hốt, lão ta có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng lão ta lại cảm nhận được sự uy hiếp rất lớn từ hai anh em họ Tống.

Thực lực hai anh em bộc phát ra có thể so với Siêu Phàm Tứ Cảnh, thậm chí là gần tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Còn Lưu lão quái cũng là gần đây mới nâng cao thực lực lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nền tảng võ đạo còn chưa vững, bây giờ đối mặt với hai anh em mạnh như vậy, lão ta cảm thấy rất áp lực.

“Khốn kiếp!”

Lưu lão quái bị hai anh em phối hợp đánh cho liên tục lùi về sau, rõ ràng thực lực của lão ta mạnh hơn, nhưng lúc này lại bị

áp đảo.

Điều này khiến lão ta cảm thấy rất nhục nhã, lần này hợp tác với Hoàng tộc họ Diệp vốn dĩ là nhằm vào Dương Thanh.

Nhưng bây giờ ngay cả sợi tóc của Dương Thanh cũng không chạm vào được, còn bị hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh khống chế.

Đương nhiên Diệp Lâm cũng cũng cảm nhận được chuyện bên Lưu lão quái, lập tức không chút do dự căn dặn: “Diệp Hoàng, con đi giúp Lưu lão quái!”

“Vâng thưa bốt”, Diệp Hoàng vội vã đáp.

Ở bên chỗ Dương Thanh, lão ta cảm thấy áp lực của mình vô cùng to lớn, đã muốn rời khỏi từ lâu.

Diệp Lâm thấy Diệp Hoàng ở bên cạnh chẳng những không giúp được mình, ngược lại còn trở thành phiền phức của mình nữa, chẳng bằng bảo Diệp Hoàng đi giúp Lưu lão quái, có thể phân tán sự chứ ý của hai anh em họ Tống.

Không thể không thừa nhận, Diệp Lâm rất có năng lực sắp xếp, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của lão ta, bảo Diệp Hoàng đi giúp Lưu lão quái thật sự là chiến thuật thích hợp nhất.

“Lưu lão quái, giao tên Siêu Phàm Nhị Cảnh này cho tôi!”

Diệp Hoàng hét to một tiếng, lập tức xông về phía Tống Hữu.

“Không biết tự lượng sức!”

Tống Hữu hừ lạnh, một luồng sát khí đáng sợ phát ra từ trên người lão ta, lão ta còn không thèm né tránh, thẳng thừng đấm ra một cú.

Chương 2516:

“Âm!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, trong sự khiếp sợ của mọi người, Diệp Hoàng khi nấy còn cực kỳ hiếu chiến đã bị Tống Hữu đánh bay ra ngoài chỉ với một quyền.

Diệp Hoàng phun ra một ngụm máu, người bay xa ra ngoài tựa như diều đứt dậy.

Lúc này, đầu óc lão ta trống rỗng: “Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

Lão ta thật sự không nghĩ ra, mình vốn dĩ là cao thủ đứng đầu Hoàng tộc họ Diệp, bây giờ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, không phải nên áp đảo mọi thứ sao?

Nhưng vì sao lão ta đã mạnh như vậy rồi, không chỉ trở thành phiền phức của Diệp Lâm, bây giờ ngay cả một đòn của cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên cạnh Dương Thanh cũng không đỡ được, cứ thế bị đối phương đánh bay?

Lúc này lão ta thật sự vô cùng khó chịu, mãi đến khi ngã xuống đất, cảm giác đau đớn khiến lão ta lấy lại tinh thần.

Mà Tống Hữu vừa đánh bay lão ta hoàn toàn không coi lão ta ra gì, chỉ giải quyết bằng một quyền, sau đó lại tiếp tục hợp tác với Tống Tả, không ngừng tấn công Lưu lão quái.

“Nền tảng võ đạo của mình bị phế rồi!”

Diệp Hoàng vừa giấy giụa định bò dậy, chợt phát hiện trong người không có chút khí thế võ đạo nào, sắc mặt lão ta lập tức cực kỳ khó coi.

Đối với một người luyện võ, không có chuyện nào khiến người ta tuyệt vọng hơn nền tảng võ đạo bị phế cả.

Huống hồ Diệp Hoàng còn là chủ một gia tộc, vừa mới bước vào Siêu Phàm Cảnh không bao lâu, còn định ghi danh sử sách ở Chiêu Châu.

Nhưng bây giờ, nền tảng võ đạo của lão ta bị phế, e răng một người bình thường cũng có thể hạ gục lão ta trong nháy mắt.

Sau khi biết nền tảng võ đạo của mình hoàn toàn bị phế bỏ, sắc mặt Diệp Hoàng tái mét, nhìn về phía Dương Thanh đang giao chiến với Diệp Lâm bằng ánh mắt sắc bén.

Trong mắt lão ta, dù nền tảng võ đạo của mình bị Tống Hữu phế bỏ, nhưng tất cả mọi thứ đều do Dương Thanh gây ra, nếu không vì Dương Thanh dãn hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến, sao nền tảng võ đạo của lão ta có thể bị phế bỏ được?

“Dương Thanh!”

Diệp Hoàng kêu lên một tiếng chói tai, trong tiếng kêu này còn ẩn chứa sự tức giận vô hạn.

Nhưng hoàn toàn không có ai chú ý đến cơn tức của lão ta, lúc này sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào chiến trường, hoàn toàn không ai.rảnh quan tâm đến sống chết của lão ta.

Điều này khiến Diệp Hoàng càng khó chịu hơn, lão ta chợt phun ra một ngụm máu, hơi thở trên người càng yếu đi.

Hai anh em họ Tống vốn dĩ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh ẩn thế, đã từng trải qua chiến đấu sinh tử, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh sống trong nhung lụa như Diệp Hoàng hoàn toàn không thể So sánh.

Huống hồ cảnh giới võ đạo của Tống Hữu cũng cao hơn Diệp Hoàng một bậc, một đòn phế bỏ Diệp Hoàng thậm chí còn không tốn chút sức nào, nhanh chóng liên thủ với Tống Tả, tiếp tục đánh nhau với Lưu lão quái.

Khi nãy Lưu lão quái còn thấy vui vẻ vì Diệp Hoàng gia nhập, tuy thực lực của lão ta hơn hẳn Tống Tả và Tống Hữu, nhưng dưới sự phối hợp của hai anh em họ Tống, lão ta chỉ có thể miễn cưỡng áp chế bọn họ thôi. Nếu có người có thể ngăn cản một người bất kỳ trong hai anh em họ Tống, đều sẽ giảm rất nhiều áp lực cho lão ta.

Nhưng lão ta không ngờ rằng Diệp Hoàng vừa gia nhập cuộc chiến đã bị Tống Hữu đánh bay bằng một đòn.

“Vô dụng! Đúng là vô dụng!”

Lưu lão quái cực kỳ tức giận, vừa không ngừng tấn công hai anh em họ Tống vừa nghĩ cách để có thể đánh bại bọn họ.

Lúc trước lão ta suýt chết trong tay Dương Thanh, mối thù này đã trở thành mối thù không đội trời chung, nếu không nhờ Hoàng Tiến cứu lão ta thì lão ta đã chết rồi.

Chương 2517:

Cho nên lần này sau khi nhận được lời mời của Hoàng tộc họ Diệp, lão ta không chút do dự đồng ý, liên thủ đối phó với Dương Thanh.

Nhưng bây giờ, ngay cả cơ hội để giao thủ với Dương Thanh lão ta cũng không có đã bị hai anh em họ Tống giữ chân, quan trọng là thực lực của bọn họ rất mạnh, lão ta muốn giết chết hai người trong khoảng thời gian ngắn là chuyện vô cùng khó.

Dẫu sao đối phương cũng có hai người, nói không chừng còn có thể giết chết lão ta nữa.

Quan trọng nhất là bên phía Diệp Lâm dường như cũng không dễ chịu, lão ta hoàn toàn không có chút ưu thế nào trước đòn tấn công của Dương Thanh, ngược lại còn bị Dương Thanh áp đảo.

Kết quả như vậy là điều Diệp Lâm và Lưu lão quái không ngờ tới, nhưng bọn họ đều biết một khi thất bại, bọn họ nhất định sẽ trả giá cực kỳ nặng nề. Ề Đặc biệt là Hoàng tộc họ Diệp, bọn họ đã trả giá rất lớn vì chuyện hôm nay, nếu Diệp Lâm bị giết, Hoàng tộc họ Diệp sẽ thật sự trở thành lịch SỬ.

“Dương Thanh!”

Sau khi bị một đòn của Dương Thanh đánh lùi, sắc mặt Diệp Lâm tái mét, cắn răng nghiến lợi nhìn Dương Thanh, dữ tợn

nói: “Tôi thề, cậu nhất định sẽ phải trả giá đắt vì hành động hôm nay!”

Dương Thanh không hề sợ hãi, lạnh lùng nói: “Tôi cũng tặng ông câu như thế, nhưng con trai của ông đã bị phế rồi, chỉ với ông, có thể làm gì được tôi?”

Vốn dĩ Diệp Lâm còn chưa phát hiện chuyện của Diệp Hoàng, lúc này Dương Thanh nhắc đến, lão ta mới quay đầu lại, khi nhìn thấy Diệp Hoàng không còn chút hơi thở võ đạo nằm dưới đất, sắc mặt lão ta lập tức thay đổi: “Chính Dương!”

Tên thật của Diệp Hoàng là Diệp Chính Dương, lúc này lão ta đang nằm dưới đất như một con chó chết, kéo dài hơi tàn.

Lão ta đã bị Tống Hữu phế đi nền tảng võ đạo, bây giờ chính là một tên vô dụng, nếu nói lão ta có gì khác người bình thường, có lẽ chính là cơ thể của lão ta mạnh hơn người bình thường không ít.

Dầu sao lão ta cũng là cao thủ bước vào Siêu Phàm Cảnh, nền tảng võ đạo bị phế chỉ là sau này không thể tiếp tục tu luyện võ đạo nữa, nhưng thân thể của lão ta vẫn là thân thể của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Chuyện này là một đả kích rất lớn với Diệp Hoàng, còn là một tai họa với Hoàng tộc họ Diệp.

Bây giờ, tương lai của Hoàng tộc họ Diệp chỉ _ có thể dựa vào Diệp Lâm, nếu Diệp Lâm thua trong tay Dương Thanh, Hoàng tộc họ Diệp sẽ trở thành một Hoàng tộc duy nhất không có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Một Hoàng tộc ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không có còn có thể gọi là Hoàng tộc sao?

E rằng rất nhiều gia tộc hàng đầu cũng có thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp một cách dễ dàng.

“Dương Thanh, nếu cậu đã muốn chết, vậy tôi sẽ để cậu toại nguyện!”

Đôi mắt Diệp Lâm đỏ bừng, trong mắt tràn đầy sát khí.

Một luồng sát khí dữ dội tràn ra từ trên người lão ta, lúc này, ngón trỏ tay phải của lão ta đột nhiên nhấn vào mấy vị trí trên người mình.

Chớp mắt một cái, khí thế võ đạo càng đáng sợ hơn phát ra từ trên người Diệp Lâm.

Khi nãy Diệp Lâm còn là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, bây giờ, khí thế trên người lão ta có thể so với Siêu Phàm Lục Cảnh.

Dù là Dương Thanh cũng cảm thấy áp lực rất lớn, sắc mặt trở nên nặng nề. Tuy anh không biết Diệp Lâm đã làm gì, nhưng anh có thể chắc chắn thực lực của lão ta lúc này đã tăng mạnh.

Tu luyện đến Siêu Phàm Cảnh, muốn tăng lên một cảnh giới cực kỳ khó, nhưng Diệp Lâm chỉ điểm mấy huyệt trên người đã có thể khiến thực lực tăng mạnh, đủ để chứng minh bí pháp lão ta sử dụng rất mạnh.

“Giết!”

Diệp Lâm tức giận quát một tiếng, lập tức biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Lần này, Dương Thanh không dám giấu thực lực gì nữa, lập tức vận dụng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến cực hạn, nhanh chóng sử dụng phép hô hấp tầng thứ năm, có vẻ như nhanh chóng bổ sung năng lượng cho thân thể anh.

Chương 2518:

“Giết!”

Dương Thanh không chút chần chừ, nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh cả người lên tay phải, sau đó vung về phía hư không trước mặt.

“Âm!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, đòn tấn công của Dương Thanh và Diệp Lâm va vào nhau.

Kình khí võ đạo đáng sợ lan tràn ra bốn phương tám hướng tựa như vòi rồng.

Ngọn núi dưới chân hai người âm ầm vỡ nát, cả Yến Sơn đều như đang rung lên.

“Âm ầm ầm!”

Một giây sau, ngọn núi dưới chân hai người lập tức nổ tung.

Dương Thanh lập tức di chuyển, mấy giây sau, anh đã đứng trên một tảng đá trên núi, Diệp Lâm cũng đứng trên một tảng đá khác.

Hai người đứng từ xa nhìn nhau, trong mắt là sát khí cực kỳ mãnh liệt.

Lưu lão quái đang ác chiến với hai anh em họ Tống cũng vô thức dừng tấn công, lúc nhìn về phía Dương Thanh, vẻ mặt lão ta tràn đầy khiếp SỢ.

“Sao có thể có chuyện đó được?”

Lưu lão quái thật sừ vô cùng khiếp sợ, lão ta biết thiên phú võ đạo của Dương Thanh rất mạnh, cũng biết Dương Thanh đã mạnh hơn lần đầu tiên bọn họ gặp nhau nửa năm trước.

Nhưng lão ta vẫn không ngờ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, Dương Thanh đã từ một người bán bộ Siêu Phàm Cảnh nâng cao thực lực đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí còn sắp đạt đến mức độ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Kể cả trạng thái mạnh nhất của lão ta bây giờ cũng chỉ là Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi!

Nghĩ đến đây, lão ta chợt nhìn về phía Diệp Hoàng đang kéo dài hơi tàn cách đó không xa, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

“Với thực lực của tôi bây giờ, còn lâu mới tiêu diệt được Dương Thanh, nếu đã thế, vậy tôi chỉ có thể dùng máu tươi của ông để nâng cao thực lực của mình thôi”.

Lưu lão quái thầm nghĩ trong lòng.

Miêu Thành vốn dĩ là một nơi chuyên về cổ thuật, mà Lưu lão quái chính là đại sư cổ thuật, sở dĩ có thể nâng cao thực lực từ Thần Cảnh đỉnh phong lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh trong vòng nửa năm ngắn ngủi là vì dùng thủ đoạn cực kỳ tà ác, sử dụng máu tươi của cao thủ Thần Cảnh để tu luyện cổ thuật của lão ta.

Lão ta còn chưa từng sử dụng máu tươi của cao thủ Siêu Phàm Cảnh để tu luyện cổ thuật của mình, mà lúc này, Diệp Hoàng đã hoàn toàn trở thành phế nhân chính là một mục tiêu cực kỳ thích hợp.

Lúc Lưu lão quái muốn ra tay với Diệp Hoàng, Diệp Hoàng hoàn toàn không nhận ra mình sắp đối mặt với cái gì, lúc này còn đang căm hận nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Diệp Hoàng cho rằng sở dĩ lão ta bị như bây giờ đều là vì Dương Thanh, trừ khi Dương Thanh chết, nếu không lão ta thật sự sẽ bị tức chết.

Diệp Lâm cũng không nhận ra sự nguy hiểm của Lưu lão quái, lúc này cũng đang thù hăn nhìn chăm chằm Dương Thanh.

“Nhóc con, mày yên tâm, tao sẽ không để mày chết thoải mái đâu. Tao sẽ hủy đi nền tảng võ thuật của mày trước, sau đó sẽ lần lượt nghiền nát xương cốt cả người mày, còn muốn gân mạch trên người mày đứt hết, để cho mày biết, kết cục của việc dám đắc tội với Hoàng tộc họ Diệp của tao thê thảm đến mức nào!”

Diệp Lâm nói với vẻ mặt dữ tợn, lão ta siết chặt hai tay, phát ra tiếng rắc rắc, tảng đá dưới chân cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, có thể nứt vỡ bất cứ lúc nào.

“Bố, con muốn nó chết, con muốn tự tay giết chết nó!”

Diệp Hoàng cũng dữ tợn hét to: “Ngoài ra, con còn muốn hành hạ mỗi người ở bên cạnh nó đến chết ngay trước mặt nó nữa!”

Chương 2519:

“Dương Thanh, tao biết mày rất yêu vợ và con gái, đến lúc đó, tao sẽ bắt bọn nó về, sau đó cho người lăng nhục bọn nó ngay trước mặt mày. Đến lúc đó, dù mày muốn chết, tao cũng sẽ không cho mày chết, ha ha ha ha…”

Lời của Diệp Hoàng hoàn toàn chọc giận Dương Thanh.

Trong đôi mắt sắc bén của Dương Thanh đều là sát khí cực kỳ mãnh liệt, anh nhìn chăm chằm Diệp Hoàng: “Tôi thề rằng ông sẽ chết cực kỳ thê thảm!”

Nhưng anh hiểu lúc này Diệp Lâm sử dụng bí pháp nâng cao thực lực, anh vốn dĩ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, có thể mượn Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nâng cao thực lực lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh đã là cực hạn rồi.

Nếu muốn giết Diệp Lâm, chỉ có thể nghĩ cách nâng cao thực lực hơn nữa thôi.

Bây giờ chỉ có hai cách để nâng cao thực lực, một là đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, hai là tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến tầng thứ sáu.

Sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu, có lẽ có thể bùng nổ ra thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nhưng anh đã tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh không ít thời gian, tu luyện đến tầng thứ năm đã là cực hạn với anh rồi.

“Rốt cuộc mình nên làm gì đây?”, Dương Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Lúc anh đang nghĩ cách nâng cao thực lực, Diệp Lâm đã bắt đầu tấn công anh một lần nữa.

“Đi chết đi!”

Ngay lúc Diệp Lâm di chuyển, tảng đá dưới chân lão ta lập tức vỡ nát, người nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh không chút do dự, hai tay lập tức chặn trước người, đồng thời giậm mạnh chân xuống đất, người nhanh chóng lùi về sau.

Anh hoàn toàn không có hy vọng có thể tránh khỏi đòn đánh này, cho nên mới không tấn công, mà sử dụng tư thế phòng thủ để đỡ đòn đánh của Diệp Lâm.

Vào lúc anh vừa lùi về sau một bước, đòn tấn công của Diệp Lâm cũng đã đến.

“Âm!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Diệp Lâm đạp một phát lên hai cánh tay đang đan trước ngực của Dương Thanh.

Dương Thanh cảm nhận được một sức mạnh không thể ngăn cản kéo tới, cũng may anh đã chuẩn bị phòng ngự từ trước mới miễn cưỡng chịu được một đòn của Diệp Lâm, người liên tục lùi về sau, hai chân trượt trên tảng đá, để lại hai dấu vết nhìn mà giật mình.

Ị, "Đỡ thêm một đòn nữa đi Diệp Lâm nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó lại đấm ra một quyền.

"Âm!"

Lần này, Dương Thanh còn chưa kịp đề phòng thì lồng ngực đã bị một quyền của Diệp Lâm đánh trúng, người anh lập tức bị đánh bay như quả bóng cao su.

Anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình gần như bị lệch vị trí dưới một đòn này, kình khí võ đạo đáng sợ điên cuồng tàn phá trong người anh, như muốn hủy diệt thân thể của anh vậy.

"Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở đây sao?"

Dương Thanh bỗng thấy hơi hoảng hốt, nơi sâu trong cổ họng có vị ngòn ngọt, như đang kích thích anh phun ra một ngụm máu vậy.

Nhưng anh biết một khi phun ra ngụm máu này, e rằng mình sẽ bị nhụt chí, sau đó chỉ có thể đối mặt với cái chết thôi.

Lúc này, trong đầu anh bỗng dưng xuất hiện khuôn mặt của Tân Thanh Tâm, của Tiêu Tiêu và của rất nhiều người khác, có Tần Y và Tân Đại Dũng, còn có người anh em tốt Mã Siêu của mình nữa.

Nếu anh chết, Tân Thanh Tâm và Tiêu Tiêu phải làm sao?

Chương 2520:

Nếu anh chết, người anh em tốt Mã Siêu còn đang ở Hoàng tộc họ Phùng phải làm sao?

Nếu anh chết, thân thế của anh sẽ thế nào?

“Mình không thể chết!”

Dương Thanh đột nhiên giận dữ gầm lên một tiếng.

Khí thế võ đạo. trong người đột nhiên tăng mạnh, phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh được anh vận dụng đến mức tối đa.

Trong khoảnh khắc này, Dương Thanh như tiến vào một trạng thái vô cùng huyền diệu, điên cuồng hít thở, hoàn toàn dựa theo phép hô hấp.

tầng thứ năm.

Nhưng lúc này, phép hô hấp tầng thứ năm lại như xuất hiện thay đổi lớn, cung cấp càng nhiều sức mạnh hơn cho Dương Thanh.

Dường như mỗi một tế bào trong người Dương Thanh đều đang điên cuồng hấp thu năng lượng đất trời.

Tuy cảnh giới võ thuật của anh vẫn chưa đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng cũng chỉ cách Siêu Phàm Tam Cảnh một chút thôi, như có thể bước vào cảnh giới đó bất cứ lúc nào.

Tất cả mọi thứ đều xảy ra rất nhanh, nhưng Dương Thanh lại có cảm giác đã mấy tháng trôi qua, lúc này, thân thể anh vẫn đang rơi xuống trong hư không.

Sau khi đánh bay Dương Thanh bằng một đòn, Diệp Lâm lập tức đuổi theo, muốn cho Dương Thanh thêm một đòn trí mạng nữa.

Người Diệp Lâm lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh Dương Thanh, sau đó, lão ta siết chặt hai tay, một sức mạnh kinh khủng bắt đầu ngưng tụ trên hai năm đấm.

“Đi chết đi!”

Diệp Lâm tức giận gào lên, giống như muốn bộc phát sức mạnh cả người trong một đòn này vậy.

Ai cũng cho rằng một đòn này của Diệp Lâm sẽ hoàn toàn tiêu diệt Dương Thanh.

“Cậu Thanh!”

Chủ của mấy Hoàng tộc đang xem chiến cách đó không xa nhìn thấy cảnh này đều tỏ vẻ tuyệt vọng.

Bây giờ, bọn họ đã ràng buộc với Dương Thanh, một khi Dương Thanh bị giết, e rằng Hoàng tộc của bọn họ cũng phải

đối mặt với nguy cơ bị tiêu diệt.

Đặc biệt là Đoàn Hoàng, sắc mặt lão ta tái nhợt, lão ta bỗng thấy vô cùng hối hận vì đã chọn Dương Thanh, sớm biết thế, lúc trước lập trường nên kiên định một chút, chứ không phải vừa bị Dương Thanh uy hiếp đã lựa chọn anh.

Bây giờ Dương Thanh sắp bị Diệp Lâm giết rồi, có thể tưởng tượng được sau khi Dương Thanh bị giết, Hoàng tộc họ Đoàn sẽ đối mặt với cái gì. h Hai anh em họ Tống đang chiến đấu với Lưu lão quái cũng chú ý đến chuyện bên phía Dương Thanh, sắc mặt bọn họ đều thay đổi, Tống Tả không chút do dự ngưng chiến đấu với Lưu lão quái, hét to một tiếng: “Cứu cậu Thanh!”

Sau tiếng hét to của lão ta, lão ta và Tống Hữu lập tức biến thành hai tàn ảnh, di chuyển về phía Diệp Lâm.

Mà Lưu lão quái cũng không ngăn cản hai anh em họ Tống, trong mắt lão ta lộ vẻ điên cuồng, đôi mắt khát máu bỗng nhìn về phía Diệp Hoàng đang kích động nhìn Diệp Lâm sắp tiêu diệt Dương Thanh.

Diệp Hoàng kích động hét to: “Bố, nhớ đừng để nó chết!”

Nhưng lúc này, một giọng nói giễu cợt đột nhiên vang lên bên tai lão ta: “Ông yên tâm, tôi sẽ báo thù cho ông, nhưng mà, tôi cần mạng của ông!”

Diệp Hoàng giật mình, nhìn về phía Lưu lão quái đã xuất hiện bên cạnh mình, sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận hỏi: “Lưu lão quái, ông muốn làm gì?”

Chương 2521:

Lúc này Diệp Hoàng thật sự thấy hoảng hốt, lão ta cảm nhận được sát khí vô cùng mãnh liệt trên người Lưu lão quái.

Lúc này, lão ta chỉ là một tên vô dụng bị phế bỏ tu vi võ đạo mà thôi, thật sự không biết tại sao Lưu lão quái lại muốn giết mình.

Trên mặt Diệp Hoàng đầy vẻ sợ hãi, cả người lão ta không ngừng run rẩy, nhìn Lưu lão quái từng bước đến gần mình, lão ta sắp bật khóc rồi.

“Đương nhiên là… giết ông rồi!”

Lưu lão quái nở nụ cười giều cợt, sau đó duỗi một cánh tay ra.

“Phập!”

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, cả cánh tay của Lưu lão quái xuyên thủng lồng ngực của Diệp Hoàng, vào từ trước ngực, ra từ sau lưng.

Vẻ mặt Diệp Hoàng lập tức cứng đờ, sức sống trong người nhanh chóng biến mất.

Lão ta khó khăn cúi đầu nhìn cánh tay đã đâm xuyên qua lồng ngực mình, vẻ mặt cực kỳ tuyệt vọng, lão ta muốn nói chuyện,

nhưng hoàn toàn không nói được thành lời, một lượng lớn máu tươi tuôn ra từ trong miệng lão ta.

“Năng lượng ẩn chứa trong máu tươi của Siêu Phàm Cảnh đúng là cực kỳ đáng sợ”.

Vẻ mặt Lưu lão quái cực kỳ kích động, một con cổ trùng màu đen dọc theo cánh tay xuyên qua lồng ngực Diệp Hoàng của lão ta, chui vào trong người Diệp Hoàng.

Diệp Hoàng chợt trợn to hai mắt, vẻ mặt đau đớn vặn vẹo, đôi mắt dần mất đi tiêu cự, cuối cùng hoàn toàn tắt thở.

Lúc này, mọi người đều đang đặt sự chú ý về phía Dương Thanh và Diệp Lâm, hoàn toàn không ai biết Diệp Hoàng đã bị Lưu lão quái giết chết.

Bên kia, Dương Thanh bị một đòn của Diệp Lâm đánh bay, người còn chưa rơi xuống đất, mà Diệp Lâm đã thừa thăng xông lên đuổi giết, hai tay lão ta siết chặt, một sức mạnh đáng sợ tràn ngập trên đôi tay đang siết chặt của lão ta.

“Đi chết đi!”

Lão ta giận dữ gầm lên một tiếng, hung hăng đánh hai tay lên người Dương Thanh.

“Cậu Thanh!”

Hai người Tống Tả và Tống Hữu đã bỏ qua Lưu lão quái, muốn đi cứu Dương Thanh đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ còn cách Dương Thanh và Diệp Lâm một khoảng, lúc này một đòn trí mạng của Diệp Lâm đã sắp rơi xuống, bọn họ muốn ngăn cản cũng đã muộn rồi.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Lâm siết chặt hai tay, hung ác đánh về phía Dương Thanh.

Không chỉ mỗi bọn họ, lúc này những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của những thế lực hàng đầu khác cũng nhìn thấy cảnh xảy ra bên này, vẻ mặt ai cũng tràn đầy nỗi sợ hãi.

“Vậy là sắp kết thúc rồi à?”

Có người lẩm bẩm nói nhỏ, trong con ngươi tràn đầy rung động.

Trận chiến giữa cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật sự quá đáng sợ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, đòn đánh của Diệp Lâm đang rơi xuống người Dương Thanh. Nhưng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc này, một khí thế võ đạo như dời núi lấp biển bộc phát ra từ trên người Dương Thanh, lúc này anh còn chưa rơi xuống đất, Dương Thanh duỗi một tay về phía trước, tiếp đòn tấn công của Diệp Lâm.

“Oành!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, trong sự khiếp sợ của tất cả mọi người, Diệp Lâm bị đánh lùi năm sáu bước.

Cũng trong lúc đó, người Dương Thanh đập mạnh xuống đất, lực va chạm mạnh mẽ khiến tảng đá dưới người anh xuất hiện những vết nứt.

Chương 1522:

“Phùt”

Dương Thanh thở ra một hơi, nhưng khí thế võ đạo trên người anh không hề yếu đi chút nào, trái lại còn mạnh hơn khi nãy nữa.

“Cậu Thanh”

Lúc này, cuối cùng hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng chạy đến, hai anh em đứng trước mặt bảo vệ Dương Thanh, nhìn chằm chằm Diệp Lâm.

Diệp Lâm cũng mở to mắt, trong đôi mắt đây vẻ khó tin.

Theo tính toán của lão ta, đòn khi nãy chính là đòn mạnh nhất, Dương Thanh hoàn toàn không có đường sống.

Nhưng Dương Thanh lại đánh ra một đòn với lão ta trên không trung, còn khiến lão ta lùi đi năm sáu bước.

“Mày đúng là con gián đánh mãi không chết, không ngờ vẫn có thể đứng lên được”.

Diệp Lâm nhìn Dương Thanh cố găng bò dậy từ dưới đất, sắc mặt cực kỳ u ám.

Dương Thanh không nói gì, cố gắng vận hành phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, công pháp này không chỉ có thể nâng cao thực lực của mình, còn có thể nhanh chóng phục hồi năng lượng bị tiêu hao.

Khi nãy ác chiến với Diệp Lâm, anh gần như tiêu hao hết thể lực, bây giờ muốn chiến đấu với Diệp Lâm nữa thì phải nghĩ cách hồi phục thể lực với tốc độ nhanh nhất.

"Cậu Thanh, cậu nghỉ ngơi trước đi, để chúng tôi đối phó với lão ta".

Tống Tả cất lời, không chờ Dương Thanh đáp lại, ông ta và Tống Hữu đã người trái kẻ phải xông về phía Diệp Lâm.

Bọn họ biết Dương Thanh bây giờ cần hồi phục thể lực, chỉ cần có thể tranh thủ đủ thời gian cho Dương Thanh, Dương Thanh sẽ còn cơ hội, nếu không hôm nay Dương Thanh thật sự sẽ chết ở đây.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Diệp Lâm cũng không coi hai anh em Tống Tả và Tống Hữu ra gì, hừ lạnh một tiếng, hơi thở Siêu Phàm Ngũ Cảnh phát ra từ lên người lão ta.

Thoăt một cái, lão ta đã biến mất khỏi vị trí đang đứng, một giây sau, hai anh em họ Tống bắt đầu so đấu với đòn tấn công của Diệp Lâm.

Vừa so chiêu, Diệp Lâm khi nãy còn xem thường hai anh em họ Tống mới nhận ra, không ngờ thực lực của bọn họ lại mạnh

như thế.

Trận chiến giữa hai bên lại nổ ra một lần nữa.

Mà Dương Thanh cũng hiểu trạng thái của mình bây giờ không thích hợp tiếp tục chiến đấu, lập tức ngồi khoanh chân, vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Phép hô hấp tâng thứ năm nhanh chóng khiến tiết tấu hô hấp của anh tiến vào một trạng thái huyền diệu.

Dương Thanh chợt cảm thấy mỗi một lần mình hít thế đều như hấp thụ năng lực thuần túy nhất trong đất trời vậy.

Khi nấy thân thể anh đã bị tổn hao rất nhiều, bây giờ tựa như một miếng bọt biển thiếu nước đang không ngừng hút nước vậy.

Dường như mỗi một tế bào trong người cũng trở nên sống động.

Khí thế võ đạo trên người anh cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ, mọi chuyện ở bên ngoài đều như không liên quan đến anh, trong đất trời chỉ còn một mình anh thôi.

“Cậu Thanh làm sao thế?”

“Chẳng lẽ cậu ta bị thương nặng đến mức không thể tiếp tục chiến đấu nữa rồi?”

“Không ngờ hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà Dương Thanh dẫn đến phối hợp với nhau lại bộc phát ra thực lực mạnh đến thế”.

Chương 2523:

“Không đúng, khi nấy không phải hai cao thủ Dương Thanh dẫn đến đang đánh nhau với Lưu lão quái ư? Bọn họ đi đánh nhau với Diệp Lâm, vậy Lưu lão quái đâu? Còn cả Diệp Hoàng nữa, sao không thấy đâu cả vậy?”

Ban đầu tất cả mọi người đều đang chú ý đến Dương Thanh, nhưng chẳng mấy chốc đã có người nhớ tới Lưu lão quái, nhưng Lưu lão quái lại bỗng nhiên biến mất tặm.

Chảng những thế, ngay cả Diệp Hoàng cũng không thấy đâu.

“Ai có thể cho tôi biết khi nãy cuối cùng đã xảy ra chuyện gì không? Lưu lão quái không phải cao thủ Hoàng tộc họ Diệp mời đến à? Bây giờ Dương Thanh bị thương nặng, đây chẳng phải là thời cơ tốt nhất để lão ta ra tay à? Sao lão ta lại biến mất dạng rồi?”

Mấy cao thủ ở cách đó không xa đều thấy khó hiểu.

Nhưng mọi người cũng chỉ hơi khó hiểu thôi, chẳng mấy chốc lại đặt sự chú ý lên chiến trường, trận chiến giữa Siêu Phàm Cảnh, bình thường rất hiếm khi thấy được.

Lúc này, Diệp Lâm đã hoàn toàn bùng nổ, nhưng trận chiến với Dương Thanh khi nãy đã tốn rất nhiều sức lực của lão ta, dù đã hoàn toàn bùng nổ, nhưng thực lực vẫn yếu hơn lúc trước nhiều.

Nhưng hai anh em họ Tống chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh và Siêu Phàm Tam Cảnh, phối hợp với nhau cũng chỉ bùng nổ ra thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, vẫn yếu hơn Diệp Lâm là Siêu Phàm Ngũ Cảnh không ít.

Bây giờ, hai anh em họ Tống đang dốc hết sức lực giao chiến với Diệp Lâm, trạng thái của hai người cũng cực kỳ tệ, một khi ai trong hai người không kiên trì được nữa, liên kết giữa bọn họ sẽ lập tức bị đánh tan.

"Âm!"

Quả nhiên, hai anh em họ Tống không kiên trì nổi nữa, Diệp Lâm bỗng nhiên đánh một đòn lên người Tống Hữu, Tống Hữu chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh lập tức bị đánh bay.

Đến lúc này, hai anh em họ Tống chỉ còn lại một mình Tống Tả, mà Tống Tả chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, cách Diệp Lâm tới hai cảnh giới, sao có thể là đối thủ của Diệp Lâm được?

"Oành!"

Tống Tả còn chưa lấy lại tinh thân thì đã bị dính một đòn nặng, bay thẳng đến bên cạnh Dương Thanh như quả bóng bị đá bay.

"Bây giờ, để tao xem còn ai có thể giúp mày?"

Diệp Lâm bước từng bước về phía Dương Thanh, trong đôi mắt tràn đầy sát khí mãnh liệt.

Mấy người Thượng Quan Hoàng ở cách đó không xa đều mang vẻ mặt tuyệt vọng.

Bây giờ, Dương Thanh bị thương nặng, hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng bị Diệp Lâm làm trọng thượng, cũng như lời lão ta nói, còn ai có thể cứu Dương Thanh đây?

“Cậu Thanh, cậu mau tỉnh lại đi!”

Tống Tả và Tống Hữu ngã bên cạnh Dương Thanh đều mong đợi nhìn về phía anh, cầu xin nói.

Lúc này Dương Thanh giống như một hòa thượng đang ngồi thiền, vừa giống như đã ngủ thiếp đi.

Chỉ cần Diệp Lâm đánh tới, e rằng Dương Thanh sẽ bị hạ gục trong nháy mắt. Có thể nói Dương Thanh là hy vọng của hai anh em họ Tống, cũng là hy vọng của những thế lực thân thiết với Dương Thanh là mấy người Thượng Quan Hoàng.

Nhưng Diệp Lâm đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Dương Thanh, đứng trên cao nhìn Dương Thanh đang ngồi khoanh chân, tàn nhãn nói: “Đợi đến lúc mày chết rồi, Hoàng tộc họ Diệp chắc chắn sẽ tìm đến tất cả người thân bạn bè của mày, sau đó giết chết bọn họ. Mày yên tâm, tao sẽ không để mày quá cô đơn dưới nơi suối vàng đâu”.

“Không phải mày vẫn luôn không muốn Đế Thôn xuất thế sao? Đợi khi mày chết rồi, cuộc đấu võ tranh giành ngôi Vương của Yến Đô sẽ tiếp tục tiến hành. Không có mày ngăn cản, Hoàng tộc họ Diệp tao có thể tùy ý nâng đỡ một con rối

biết nghe lời, sau này, Đế Thôn cũng sẽ do Hoàng tộc họ Diệp tao quản lý”.

“Dương Thanh, mày có thể chết rồi!”

Chương 2524:

Diệp Lâm vừa dứt lời, một khí thế võ đạo đáng sợ ngưng tụ trên chân phải của lão ta, chân trái của lão ta không di chuyển, còn chân phải thì đá về phía sau, sau đó muốn đạp lên đầu Dương Thanh.

“Chết đi!”

Diệp Lâm hét to một tiếng, chân phải mang theo tất cả sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh giậm mạnh xuống.

“Vùi”

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, lúc đòn trí mạng này của Diệp Lâm rơi xuống, Dương Thanh khi nãy còn đang ngồi khoanh chân ngay tại chỗ đột nhiên biến mất, mà đòn tấn công của Diệp Lâm cũng thất bại.

Lúc này, Diệp Lâm cảm thấy nổi da gà khắp người, lão ta có ảo giác Dương Thanh khi nãy còn ở trước mặt mình thật sự đã biến mất không còn tăm hơi.

Một cảm giác nguy hiểm cực kỳ đáng sợ xuất hiện trên người lão ta.

“Dương Thanh, mày lăn ra đây cho tao!”

Lâm tức muốn hộc máu, giận dữ hét to.

, Diệp Sâu trong đôi mắt của lão ta lộ ra chút sợ hãi, rõ ràng Dương Thanh đã như đèn cạn dầu, không ngờ lại biến mất lúc đòn tấn công của lão ta rơi xuống, điều này khiến lão ta có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Nhưng lão ta hiểu tất cả mọi chuyện đều là sự thật, Dương Thanh thật sự đã biến mất, ngay cả lão ta cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của Dương Thanh, như thế thật sự rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, một cảm giác vô cùng nguy hiểm bỗng xuất hiện sau lưng Diệp Lâm.

Sắc mặt Diệp Lâm lập tức thay đổi, vội vã xoay người, vào lúc xoay người, lão ta đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, đấm một phát về phía sau.

“Âml”

Dương Thanh đứng ở sau lưng hờ hững giơ tay lên, nắm đấm của Diệp Lâm đánh vào lòng bàn tay của anh.

“Dương Thanh!”

Diệp Lâm nhìn Dương Thanh trước mặt bằng vẻ mặt dữ tợn, cực kỳ tức giận.

Lão ta thật sự không nghĩ ra rốt cuộc trên người Dương Thanh đã xảy ra chuyện gì, nhưng lão ta có thể cảm nhận được một hơi thở cực kỳ nguy hiểm từ trên người anh.

Lão ta đã là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng vẫn cảm thấy Dương Thanh nguy hiểm, có thể tưởng tượng được Dương Thanh lúc này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

“Diệp Lâm, trêu vào tôi, sẽ là ác mộng cả đời này của ông, cũng sẽ là ngày tận thế của Hoàng tộc họ Diệp ông!”

Dương Thanh cất lời, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, như đang nói một chuyện rất bình thường.

Diệp Lâm sắp nổi điên rồi, một cao thủ cảnh giới võ thuật chỉ là Siêu Phàm Nhị Cảnh lại dám uy hiếp cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh hàng thật giá thật là lão ta.

Nhưng khí thế võ đạo trên người Dương Thanh lúc này lại cực kỳ đáng sợ, dù là lão ta cũng bị trấn áp.

“Chỉ biết nói khoác, đánh bại tao đã rồi nói!”

Diệp Lâm giận dữ quát lên, điên cuồng đánh một đòn về phía Dương Thanh.

“Hừ!”

Dương Thanh tỏ vẻ xem thường, khí thế võ đạo trên người dâng cao, đấm ra một phát.

“Oành!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, nắm đấm của Dương Thanh đánh mạnh lên lồng ngực của Diệp Lâm, khiến Diệp Lâm liên tục lùi bảy tám bước.

Chương 2525:

Đòn đánh này hoàn toàn hủy đi sự tự tin của Diệp Lâm.

“Cảnh… Cảnh giới của mày, đột phá rồi?”

Diệp Lâm cố nén máu tươi muốn trào ra ở sâu trong cổ họng, nhìn chằm chằm Dương Thanh chất vấn.

Trừ khi là Dương Thanh đột phá, nếu không lão ta thật sự không nghĩ ra vì sao Dương Thanh đã bị thương nặng còn có thể bộc phát ra thực lực đáng sợ như thế?

“Ông không có tư cách biết!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông có thể chết rồi!”

“Âm ầm ầml”

Đúng vào lúc này, một khí thế võ đạo vừa đáng sợ vừa tà ác bỗng dưng tràn ngập cả Yến Sơn, cả Yến Sơn đều bắt đầu rung lên dưới khí thế †à ác và kinh khủng này.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, những cao thủ đang theo dõi cuộc chiến ở cách đó không xa ngay cả đứng cũng không vững, trong mắt tràn đây sự sợ hãi.

Dương Thanh vốn dĩ muốn cho Diệp Lâm một đòn cuối cùng cũng vô thức ngừng tấn công, vẻ mặt khiếp sợ, đưa mắt nhìn về một hướng.

Diệp Lâm cũng nhìn về hướng kia, hơi thở võ đạo kinh khủng và tà ác đó truyền đến từ hướng kia.

Một ông lão mặc áo đen xuất hiện dưới ánh nhìn chăm chú của Dương Thanh và Diệp Lâm.

“Lưu lão quái!”

Nhìn thấy Lưu lão quái, Diệp Lâm lập tức vui vẻ, khí thế đáng sợ vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh đang phát ra từ trên người Lưu lão quái.

Lưu lão quái vốn dĩ được Hoàng tộc họ Diệp mời đến để cùng đối phó với Dương Thanh, bây giờ Diệp Lâm đã nhận ra mình không phải đối thủ của Dương Thanh, bây giờ Lưu lão quái bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ nhiều như vậy, điều này khiến lão ta cực kỳ vui vẻ.

“Dương Thanh, hôm nay mày chết chắc rồi, ha ha ha ha…”

Diệp Lâm lập tức cười to, ánh mắt cực kỳ đắc ý, lúc nhìn về phía Dương Thanh giống như đang nhìn một kẻ đã chết vậy.

Dương Thanh không để ý đến Diệp Lâm, mà nhìn về phía Lưu lão quái bằng vẻ mặt nặng nề, anh cảm nhận được một hơi thở cực kỳ tà ác từ trên người lão ta.

Lúc này, đôi mắt Lưu lão quái đỏ bừng, tựa như một ác ma đến từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Dương Thanh có một ảo giác, Lưu lão quái bây giờ như sắp không thể khống chế bản thân rồi vậy.

“Cậu Thanh!”

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu đứng bên cạnh Dương Thanh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Không thấy Diệp Hoàng đâu nữa!”, Tống Hữu chợt cất lời. Ệ
“Tôi hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của Diệp Hoàng, chỉ có một khả năng, đó là lão ta đã chết rồi!”, Tống Tả cũng lên tiếng.

Dương Thanh thử cảm nhận, nhưng thật sự không cảm nhận được hơi thở của Diệp Hoàng.

Nơi này là Yến Sơn, vốn dĩ là nơi bọn họ quyết chiến, Hoàng tộc họ Diệp đến là muốn khống chế Đế Thôn, Diệp Hoàng không thể rời đi vào tình huống thế này được, vậy chỉ có một khả năng, Diệp Hoàng đã chết.

Nhưng vì sao Diệp Hoàng lại chết? Bị ai giết?

Nơi này là chiến trường của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ngoài Dương Thanh và hai anh em họ Tống, chỉ còn lại Diệp Lâm, Lưu lão quái và một Diệp Hoàng.

Khi nãy anh và hai anh em họ Tống đều bị Diệp Lâm làm bị thương nặng, chỉ có Lưu lão quái và Diệp Hoàng đột nhiên biến mất.

Chương 2526:

Bây giờ chỉ có một mình Lưu lão quái xuất hiện, còn hơi thở của Diệp Hoàng thì lại biến mất, chỉ có thể nói Lưu lão quái chính là người giết chết Diệp Hoàng.

Diệp Lâm cũng không phải kẻ ngốc, nhanh chóng nhận ra điều này. Trước đó lúc Lưu lão quái ra tay với Diệp Hoàng cũng là lúc Diệp Lâm ra tay với Dương Thanh, cho nên lão ta hoàn toàn không chú ý đến chuyện của Diệp Hoàng.

Bây giờ lại cảm thấy điều không đúng từ trên người Lưu lão quái.

“Lưu lão quái, con trai Diệp Hoàng của tôi đâu?”

Diệp Lâm tức giận chất vấn Lưu lão quái.

Lưu lão quái nhìn về phía Diệp Lâm bằng đôi mắt đỏ tươi, cười quái dị nói: “Khà khà, máu tươi của con trai ông, rất ngon! Cổ trùng của tôi rất thích!”

Lời của Lưu lão quái khiến tất cả mọi người đều sững sờ, không ngờ Diệp Hoàng thật sự bị lão ta giết chết rồi.

Dương Thanh cũng lập tức nhớ ra Lưu lão quái vốn dĩ đến từ Miêu Thành, mà Miêu Thành là nơi ẩn thế chuyên tu luyện cổ thuật.

Bản thân Lưu lão quái cũng là đại sư cổ thuật, lúc trước khi giao chiến với anh, lão ta cũng từng sử dụng cổ thuật mạnh mẽ.

Dương Thanh tận mắt nhìn thấy Lưu lão quái dùng cổ thuật giết người, diễn tả bằng từ "giết người trong vô hình" cũng không quá đáng.

"Lưu lão quái!" Ẵ Vẻ mặt Diệp Lâm vô cùng dữ tợn, lão ta quát khế một tiếng.

Diệp Hoàng là con trai của lão ta, cũng là đứa con trai xuất sắc nhất, nếu không mấy chục năm trước, vị trí Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp cũng sẽ không giao cho Diệp Hoàng.

Mà Diệp Hoàng cũng không phụ sự kỳ vọng của lão ta, bây giờ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, thiên phú võ đạo như vậy có thể nói là hàng đầu ở cả Chiêu Châu.

Chỉ cần hôm nay bọn họ có thể làm cho Đế Thôn xuất thế, sau đó khống chế trong tay mình, Hoàng tộc họ Diệp sẽ có thể trở thành gia tộc hàng đầu không thua gì Hoàng tộc cổ xưa.

Nhưng bây giờ, con trai ưu tú nhất của lão ta, Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp đã chết rồi, quan trọng là Diệp Hoàng còn bị đồng bọn hợp tác với mình giết chết, đúng thật là nực cười.

"Diệp Lâm, tuy mục đích của tôi và ông không hoàn toàn giống nhau, nhưng chúng ta có cùng một mục đích, đó chính là giết chết Dương Thanh".

“Có lẽ ông cũng biết Dương Thanh bây giờ mạnh đến mức nào, dù là ông hay tôi đều không phải đối thủ của cậu ta. Một khi cậu ta đánh bại tôi và ông, hai chúng ta sẽ chết chắc. Đến lúc đó, Hoàng tộc họ Diệp của ông cũng hoàn toàn bị tiêu diệt”.

“Tôi vốn dĩ là đại sư cổ thuật, chỉ cần tôi có thể có được tỉnh huyết của cao thủ mạnh hơn, sẽ có thể nâng cao thực lực trong khoảng thời gian ngắn”.

“Bây giờ võ thuật của con trai ông đã bị phế, đối với ông ta, sống sót cũng là đau khổ, tôi chỉ cho ông ta ra đi một cách thoải mái mà thôi, còn có thể nâng cao thực lực của tôi”.

“Ông phải hiểu, tôi mạnh rồi sẽ có thể thuận lợi giết chết Dương Thanh, đến lúc đó Hoàng tộc họ Diệp của ông cũng sẽ được lợi”.

Lưu lão quái nhìn chăm chằm Diệp Lâm bằng đôi mắt đỏ tươi.

Trên mặt Diệp Lâm tràn đầy lửa giận, chỉ muốn xé nát Lưu lão quái. Nhưng lão ta cũng hiểu Lưu lão quái nói là sự thật, không biết vì sao bây giờ thực lực của Dương Thanh bỗng dưng tăng vọt, ngay cả lão ta cũng không phải đối thủ của anh.

Chuyện hôm nay cực kỳ quan trọng với Hoàng tộc họ Diệp, liên hệ tới cả tương lai của Hoàng tộc họ Diệp. Lão ta là cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp, một khi lão ta thất bại, Dương Thanh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Diệp. : Tuy đúng là có lý, nhưng Lưu lão quái giết chết con trai mình, mối thù này vẫn còn đó.

“Đây là thánh dược chữa thương của Miêu Thành tôi, coi như tôi bồi thường việc sử dụng tinh huyết của con trai ông”.

Lưu lão quái tiện tay ném một bình sứ trắng về phía Diệp Lâm.

Chương 2527

CHương 2527:

Diệp Lâm nhận lấy bình thuốc, vẫn không thể kìm nén lửa giận trong lòng, nhưng lão ta cũng hiểu bây giờ không phải lúc tính sổ với Lưu lão quái.

“Được! Tôi sẽ tạm thời bỏ qua mối thù giết con trail”

Diệp Lâm cắn răng nghiến lợi nói.

“Ha ha, được! Hợp tác vui vẻ!, Lưu lão quái cười †o.

Lúc này, đôi mắt lão ta hoàn toàn đỏ ngầu, khí thế võ đạo trên người cũng cực kỳ điên cuồng, một khí thế võ đạo vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh phát ra từ trên người lão ta, giống như muốn trấn áp toàn bộ Yến Đô vậy.

Trong mắt Dương Thanh nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị, anh khó khăn lắm mới đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh, cũng lần đầu tiên tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dù thành công, nhưng dẫu sao cũng chỉ mới bắt đầu tu luyện.

Tạm thời cũng chỉ miễn cưỡng dùng phép hô hấp tầng thứ sáu bộc phát ra thực lực của thể đấu với Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi.

Mà khí thế trên người Lưu lão quái cực kỳ đáng sợ, có lẽ đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh, bây giờ còn có một Diệp Lâm là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Chuyện này đem lại áp lực rất lớn với Dương Thanh, muốn dựa vào sức một người đánh bại hai người này, gần như không có hy vọng.

Nhưng bây giờ hai anh em Tống Tả và Tống Hữu đều đã bị thương nặng, dù còn có sức đánh một trận, nhưng vẫn không phải đối thủ của Diệp Lâm.

Muốn đánh bại Lưu lão quái và Diệp Lâm, chỉ có thể dựa vào anh thôi.

“Diệp Lâm, ngay cả nỗi nhục như thế mà ông cũng có thể khoan nhượng sao? Lưu lão quái đã giết chết con trai của ông, ông không đi trả thù lão ta lại còn muốn đến giết tôi, không cảm thấy buồn cười à?”

Dương Thanh lạnh lùng chất vấn.

Diệp Lâm không hề che giấu ý muốn giết chết Dương Thanh của mình, nhìn chằm chăm Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ bừng: “Đây đều do mày ép, nếu không vì mày thì Đế Thôn đã xuất thế, đã bị Hoàng tộc họ Diệp của tao khống chế rồi”.

“Nếu không vì mày, con trai Diệp Hoàng của †ao sao có thể chết? Cho nên tất cả những chuyện này đều do mày cả. Dương Thanh, mày nhất định sẽ phải trả giá nặng nề! Đợi sau khi giết chết mày rồi, tao sẽ đuổi cùng giết tận tất cả những người có liên quan đến mày, tao thề đấy!”

Nghe Diệp Lâm nói xong, trong mắt Dương Thanh tràn đầy sát khí, vốn dĩ sau khi biết Diệp Hoàng bị Lưu lão quái giết chết, anh còn rất vui vẻ, nhưng không ngờ Diệp Lâm lại tính hết những thứ này lên đầu anh.

Không những thế còn muốn liên thủ với kẻ giết con trai mình để đối phó với anh.

“Dương Thanh, hôm nay mày nhất định phải chết! Tao sẽ dùng máu tươi của mày để nuôi dưỡng cổ trùng, đến lúc đó, thực lực của tao lại có thể tiến thêm một bậc rồi, ha ha ha ha…”

Lưu lão quái điên cuồng cười to, trong lúc cười to, một khí thế võ đạo đáng sợ phát ra từ trên người lão ta.

“Giết!”

Lưu lão quái tức giận quát một tiếng, gần như lập tức xuất hiện ở trước mặt Dương Thanh.

“Giết giết giết!”

Diệp Lâm cũng tức giận xông về phía Dương Thanh, giống như muốn trút hết sự căm hận vì cái chết của Diệp Hoàng lên người anh vậy.

Một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, đều là cao thủ hàng đầu hàng thật giá thật, bây giờ

lại liên thủ đối phó với một cao thủ mới bước vào Siêu Phàm Tam Cảnh.

Nếu chuyện này lộ ra ngoài, e rằng mấy gia tộc ẩn thế kia sẽ phải khiếp sợ.

Cảm nhận được sát khí vô cùng mãnh liệt kéo về phía mình, Dương Thanh cũng không dám lơ là, sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến cực hạn.

Tuy chỉ mới tu luyện tới phép hô hấp tầng thứ sáu, nhưng đã không còn thời gian để anh làm quen nữa rồi, anh chỉ có thể dốc hết sức để nâng cao thực lực thôi.

Chương 2528:

Gần như cùng một lúc, một khí thế võ đạo có thể sánh bằng Siêu Phàm Lục Cảnh phát ra từ trên người Dương Thanh.

“Cút!”

Dương Thanh giận dữ quát một tiếng, dồn khí xuống đan điền, giậm mạnh xuống đất, mặt đất rung lên, trước mặt anh bỗng nhiên xuất hiện một cái khe hở rộng nửa mét, xung quanh anh cũng bụi đất tung bay.

Lúc này Lưu lão quái đã xông tới, giơ tay lên đánh ra một đòn, nhắm thẳng vào đầu Dương Thanh.

Còn Diệp Lâm thì bị khe hở đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Thanh ngăn cản, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khe hở, xông về phía Dương Thanh.

Đòn tấn công của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng nhằm vào Dương Thanh.

“Oành!”

Dương Thanh biết không thể né tránh, chỉ có thể ra chiêu ngăn cản, anh đấm ra một phát, đấu với đòn tấn công của Lưu lão quái.

Nhưng anh dồn sức đối chiến với Lưu lão quái, lại không thể phân thân đi đối phó Diệp Lâm.

“Dương Thanh, chết đi cho tao!”

Diệp Lâm tức giận gầm lên một tiếng, đánh một chưởng lên đầu Dương Thanh.

Anh em Tống Tả và Tống Hữu ở bên cạnh thấy Lưu lão quái và Diệp Lâm cùng tấn công Dương Thanh thì rất lo lắng, nhưng lại bất lực.

“Cậu Thanh!”

Hai người đồng loạt hô to một tiếng, tựa như tiếng hô này mới có thể trút ra được nỗi khó chịu trong lòng bọn họ.

Cao thủ của các gia tộc giàu có đứng xem ở cách đó không xa cũng tỏ vẻ căng thẳng, đặc biệt là mấy thế lực Hoàng tộc có quan hệ mật thiết với Dương Thanh.

“Oành!”

“Oành!”

Hai tiếng va chạm nặng nề liên tục vang lên, đòn thứ nhất là Dương Thanh đấu với Lưu lão quái, còn đòn thứ hai là tiếng công kích của Diệp Lâm đánh lên người Dương Thanh.

“Âm ầm ầml”

Dưới đòn đánh này, một khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ lan tràn ra bốn phương tám hướng, khiến vô số đá vụn bay lên, núi đá dưới chân mấy người Dương Thanh cũng lập tức nứt toác.

Dương Thanh cảm thấy cả cánh tay như sắp đứt lìa, lúc so đấu với Lưu lão quái, một kình khí võ đạo đáng sợ lan tràn ra cả cánh tay theo năm đấm của anh.

Tuy anh có thể mượn Đại Đạo Thiên Diễn Kinh bộc phát ra sức mạnh S Siêu Phàm Ngũ Cảnh đỉnh phong, nhưng suy cho cùng anh cũng chỉ là cao thủ mới bước vào Siêu Phàm Tam Cảnh thôi.

Cường độ thân thể của anh thua xa Lưu lão quái và Diệp Lâm.

Nhưng điều khiến Dương Thanh khó chịu nhất cũng không phải là đấu với Lưu lão quái, mà là một đòn kia của Diệp Lâm, đánh rơi một miếng thịt trên bả vai anh.

Vào thời khắc mấu chốt khi nãy, nếu không phải anh hơi tránh né, một đòn đó của Diệp Lâm đã đánh trúng đầu của anh rồi, e rằng đầu của anh cũng sẽ bị Diệp Lâm đánh nát.

Cảm giác đau đớn nóng rát truyền đến từ trên bả vai của Dương Thanh.

Nhưng đây đã là cách ứng phó tốt nhất rồi, đối mặt với đòn tấn công cùng lúc của Lưu lão quái và Diệp Lâm, anh hoàn toàn không có cách tránh né, chỉ có thể nghênh chiến thôi.

Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, Dương Thanh hoàn toàn không thể chịu được một đòn trí mạng của lão ta, cho nên chỉ có thể so đấu với Lưu lão quái, sau đó đỡ đòn của Diệp Lâm.

Chương 2529:

Chiến thuật như thế chỉ khiến Dương Thanh bị thương một chút, chứ không thể lấy mạng anh.

“Cút!”

Dương Thanh giận dữ gào lên một tiếng, đạp lên người Diệp Lâm, người Diệp Lâm lập tức bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

Sắc mặt của Lưu lão quái lạnh lẽo, lại đánh xuống một đòn trí mạng, lão ta không ngờ cổ trùng của mình đã hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng, thực lực cũng đã tăng cao, nhưng vẫn không thể giết chết Dương Thanh bằng một đòn.

Dương Thanh đã chuẩn bị trước, vào khoảnh khắc vừa đá bay Diệp Lâm, một chân khác đã giãm xuống đất, cả người lùi nhanh về sau như tia chớp.

“Vùi”

Đòn trí mạng của Lưu lão quái gần như lướt qua da đầu của Dương Thanh.

Dương Thanh sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong chớp mắt, biểu hiện của Dương Thanh vượt ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả hai

anh em họ Tống cũng sợ ngây người.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Dương Thanh sẽ bị giết chết, thật sự không ngờ rằng Dương Thanh lại tạo ra kỳ tích.

Đúng, chính là kỳ tích!

Dù là hai người bọn họ cũng chưa từng gặp người trẻ tuổi đáng sợ như thế, với thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh lại có thể xử lý đòn tấn công của hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh và Lục Cảnh.

E rằng những gia tộc Cổ Võ ẩn thế kia cũng không đào tạo được thiên tài võ đạo như thế nhỉ?

“Hay!”

Long Tấn đang theo dõi trận chiến ở cách đó không xa bỗng hét to một tiếng.

Khi nấy lão ta cho rằng Dương Thanh chết chắc, nhưng Dương Thanh chẳng những không bị Lưu lão quái giết chết mà còn đánh bay Diệp.

Lâm, đồng thời né tránh được đòn đánh trí mạng của Lưu lão quái.

Đây thật sự chính là một buổi tiệc thị giác, chỉ có những cao thủ trên Thần Cảnh đỉnh phong mới có thể nhìn thấy, còn những cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ thấy Diệp Lâm và Lưu lão

quái cùng nhằm về phía Dương Thanh, sau đó thì thấy Diệp Lâm bay ra ngoài, rôi Dương Thanh lại lùi xa mười mấy mét.

“Đây chính là sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh sao?”

Chủ của một vài thế lực hàng đầu lẩm bẩm nói nhỏ, ánh mắt vô cùng nóng bỏng, chứa đựng sự chờ mong với Siêu Phàm Cảnh.

“Dương Thanh, mày đúng là mạng lớn, tao cũng phải thừa nhận thực lực của mày rất mạnh, thiên phú võ đạo cũng là hàng đầu, kể cả thiên tài của gia tộc Cổ Võ cũng không băng mày, nhưng thế thì sao? Gặp tao, hôm nay mày chỉ có một con đường chết thôi”.

Lưu lão quái nhìn về phía Dương Thanh, chiến ý trong mắt càng nồng đậm hơn. Nếu Dương Thanh không đỡ nổi một đòn, lão ta còn cảm thấy vô vị ấy chứ. Bây giờ thực lực mạnh mẽ Dương Thanh thể hiện ra càng khiến lão ta càng hứng thú hơn.

Chỉ như thế mới có thể kiểm nghiệm xem bây.

giờ mình mạnh đến mức nào.

Ngay cả đồng tử của Lưu lão quái cũng trở thành màu đỏ như máu, tròng trắng mắt cũng như bị máu nhuộm, trông cả người cực kỳ tà ác.

Khí thế võ đạo trên người lão ta cũng tăng lên đến mức tối đa, cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh chân chính.

Lúc này, Lưu lão quái thật sự vô cùng hưng phấn, trong mắt lão ta, giết chết Dương Thanh cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, một khi lấy được tinh huyết của Dương Thanh, cảnh giới võ đạo của lão ta sẽ trở nên mạnh hơn nữa.

Chương 2530:

Còn Diệp Lâm, sau khi gặp phải một đòn trí mạng của Dương Thanh thì đã bị thương nặng, lão ta vốn dĩ là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng bây giờ e rằng chỉ có thể bộc phát ra sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh thôi.

Thực lực như vậy, e rằng không thể tiếp tục chiến đấu với Dương Thanh nữa.

“Dương Thanh!”

Trong mắt Diệp Lâm lộ vẻ không cam lòng, còn có sát khí nồng đậm.

Dù lão ta muốn giết Dương Thanh, nhưng cũng không phải người kích động, lão ta biết cách tốt nhất bây giờ chính là giao Dương Thanh cho.

Lưu lão quái đối phó, còn lão ta thì phải hồi phục bằng tốc độ nhanh nhất.

Ai biết được có còn cao thủ ẩn thế mạnh hơn đang âm thầm theo dõi cuộc chiến không, đợi sau khi Lưu lão quái giết chết Dương Thanh, lão †a còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hôm nay phải nghĩ cách dẫn Đế Thôn xuất thế, sau đó sắp xếp bù nhìn đi kế thừa Đế Thôn.

Đến lúc đó, Hoàng tộc họ Diệp sẽ thật sự có tư cách phân cao thấp với Hoàng tộc cổ xưa.

“Dương Thanh, mày chuẩn bị xong chưa? Lần này tao sẽ không nương tay nữa đâu, nếu mày chỉ có chút thực lực này, thì lần này mày sẽ chết chắc!”

Lưu lão quái kiêu ngạo nói, trên người xuất hiện sát khí đáng sợ.

Dương Thanh hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt vô cùng kiên định, không hề có ý lùi bước, vì anh hiểu bây giờ dù lùi bước cũng không còn chút ý nghĩa gì cả.

Kẻ thù gặp nhau, ai gan dạ thì thăng!

Dù cảnh giới võ đạo của anh không bằng Lưu lão quái thì thế nào?

Trên con đường này, anh đã đứng trước cửa sinh tử rất nhiều lần rồi, nhiều lần như vậy đều chưa chết, lần này có thể thế nào?

Dương Thanh điên cuồng vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh!

Muốn vận hành mỗi một tầng phép hô hấp.

đều cực kỳ khó khăn, giống như trước đó khi Dương Thanh còn là Siêu Phàm Nhị Cảnh, anh hoàn toàn không thể vận hành được phép hô hấp tầng thứ sáu.

Bây giờ Dương Thanh vừa mới đột phá Siêu Phàm Tam Cảnh, cũng chỉ miễn cưỡng có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu thôi, mỗi một lần hô hấp đều như muốn xé rách thân thể anh.

Cảm giác đau đớn đến cực hạn này, dù là Dương Thanh cũng khó có thể chịu đựng được.

Trên làn da của anh xuất hiện những vết nứt nhỏ, có máu tươi dần rướm ra từ trong vết nứt.

Có thể tưởng tượng được lúc này cơ thể của Dương Thanh phải chịu đựng đau đớn đến mức nào.

Nhưng anh vẫn không nói một lời, dốc hết sức vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu, dù vô cùng đau đớn nhưng anh vẫn không từ bỏ, vì trận chiến lúc này liên quan đến sống chết của anh.

“Phát”

Dương Thanh ngẩng mặt lên trời hét to, đột nhiên, một khí thế võ đạo dời núi lấp biển nổ ra từ trên người anh.

Sau khi vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu, gân mạch vốn dĩ ngăn lại năng lượng của anh như lập tức được đả thông.

Cảm nhận được khí thế võ đạo cao vút trên người Dương Thanh, Lưu lão quái hơi nhíu mày, trong đôi mắt đỏ như máu đầy vẻ khó tin: “Sao có thể có chuyện đó được?”

Lão ta hoàn toàn không ngờ Dương Thanh vẫn có thể nâng cao thực lực của mình.

“Dương Thanh, mày nhất định phải chết!”

Lưu lão quái không tiếp tục cho Dương Thanh cơ hội để nâng cao thực lực nữa, chân di chuyển, xông lên tấn công Dương Thanh.

Chương 2531:

Tuy cảnh giới võ đạo của Lưu lão quái đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng lúc này dưới cơn nóng giận, e rằng chỉ có cao thủ mạnh hơn mới biết lão ta có thể bộc phát ra thực lực như thế nào thôi.

Lúc này, Dương Thanh đang cố sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để nâng cao thực lực của mình.

Mắt thấy đòn tấn công của Lưu lão quái đã sắp giáng xuống, khí thế võ đạo trên người Dương Thanh tăng lên đến cực hạn, gần như đã không thể mạnh hơn được nữa rồi.

“Giết giết giết!”

Lưu lão quát tức giận gào thét, đánh xuống một đòn.

Những cao thủ có quan hệ tốt với Dương Thanh đều tỏ vẻ căng thẳng, chỉ sợ Dương Thanh không đỡ được đòn đánh này.

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc như thế, Dương Thanh nhanh chóng giơ tay lên, đánh ra một chưởng.

“Oành!”

Một âm thanh thật lớn vang lên, núi lở đá nứt.

Đòn tấn công của hai người va vào nhau, bùng nổ ra một khí thế đáng sợ lan tràn ra bốn phương tám hướng, tựa như đạn hạt nhân nổ tung, khí thế lan đến đâu, mặt đất nứt toác đến đó.

Các cao thủ Thần Cảnh và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của các thế lực lớn đã cách bọn họ rất xa cũng phải lùi lại dưới lực xung kích của kình khí võ đạo đáng sợ này.

Một vài cao thủ mới bước vào Thần Cảnh đỉnh phong đứng cách xa mấy trăm mét vẫn bị thương nặng vì kình khí của Dương Thanh và Lưu lão quái, phun máu bay ngược ra ngoài.

“Không hay rồi, lùi lại!”

Cảm nhận được khí thế đáng sợ nổ ra lúc Dương Thanh chiến đấu với Lưu lão quái, cao thủ xung quanh đều sợ đến mức thay đổi sắc mặt, vội vàng lùi về sau thêm mấy trăm mét nữa.

Chớp mắt một cái, trong phạm vi một kilomet ở nơi Dương Thanh và Lưu lão quái giao chiến, ngoài Dương Thanh và Lưu lão quái ra thì chỉ còn ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh là hai anh em họ Tống và Diệp Lâm mà thôi.

Cuối cùng Dương Thanh và Lưu lão quái cũng bộc phát sức chiến đấu mạnh nhất, hai người tựa như một cái máy hủy diệt, nơi bọn họ chiến đấu núi lở đá nứt, bụi đất tung bay.

Kể cả hai anh em họ Tống cũng không thể theo dõi cuộc chiến ở khoảng cách gần, đều lùi về sau mấy trăm mét mới dừng lại.

Còn Diệp Lâm dẫu sao cũng là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh chân chính, dù trước đó bị Dương Thanh làm trọng thương, nhưng lão ta vẫn có thể bộc phát ra sức chiến đấu rất mạnh.

Lúc này, lão ta đứng không xa không gần quan sát cuộc chiến, chuẩn bị ra tay giết chết Dương Thanh bất cứ lúc nào.

“Khốn kiếp, chuyện này không thể nào, không có khả năng, mày chỉ mới đột phá Siêu Phàm Tam Gảnh, sao có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh được? Tuyệt đối không có khả năng đói”

Lưu lão quái vừa điên cuồng tiến công vừa giận dữ la hét với vẻ mặt khó tin.

Lão ta đã sử dụng cổ thuật tà ác hấp thụ tinh huyết của Diệp Hoàng mới nâng cao thực lực tới mức độ Siêu Phàm Lục Cảnh được.

Nhưng Dương Thanh vừa mới đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh đã có thể giao chiến với lão †a, điều này khiến lão ta có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. | Dương Thanh không nói một câu, chỉ không ngừng tấn công, không ai biết lúc này anh đang vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để duy trì sức chiến đấu mạnh nhất.

Với Dương Thanh bây giờ, mỗi một lần tấn công đều như đánh bị thương kẻ thù một nghìn tự hại bản thân tám trăm.

Anh phải chịu đựng tác hại tiêu cực vì cố vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, còn phải tập trung tỉnh thân cao độ để

nghênh chiến với Lưu lão quái là Siêu Phàm Lục Cảnh nữa, đây thật sự là nỗi giày vò với anh.

Chương 2532:

Diệp Lâm cách đó không xa nhìn Dương Thanh có thể đấu tay đôi với Lưu lão quái, sắc mặt cực kỳ u ám.

Hôm nay, sở dĩ lão ta gióng trống khua chiên mời cao thủ khắp nơi đến đây là vì khống chế Đế Thôn, mà Dương Thanh chính là chướng ngại vật lớn nhất của lão ta, vốn cứ tưởng có thể dễ dàng giết chết Dương Thanh, không ngờ răng thực lực của Dương Thanh lại tăng cao như thế.

Bây giờ ngay cả cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh là lão ta cũng không phải đối thủ của Dương Thanh.

“Dương Thanh, mày nhất định phải chết!”, vẻ mặt Diệp Lâm rất dữ tợn, lão ta lẩm bẩm nói nhỏ.

Cao thủ hàng đầu của các thế lực đứng cách xa nghìn mét, vì cách quá xa nên hoàn toàn không nhìn rõ trận chiến giữa Dương Thanh và Lưu lão quái đang bộc phát sức chiến đấu như thế nào, chỉ có thể cảm nhận từng khí thế đáng sợ như cơn gió mạnh điên cuồng thổi vào người bọn họ.

Cũng chỉ có cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh mới có thể chịu đựng được thôi, cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong, dù đứng cách xa nghìn mét cũng rất khó chống đỡ.

Sau khi so đấu một lần, hai người đứng trên hai tảng đá, ai cũng không tiếp tục tấn công nữa, vô cùng ăn ý đứng nhìn

nhau.

Trên người Dương Thanh tràn đầy máu tươi, rõ ràng là cố sử dụng phép hô hấp tầng sáu, tạo thành thương tổn cực kỳ lớn cho cơ thể.

Anh gần như đã đến giới hạn, nhưng lại không dám thả lỏng chút nào, vì chỉ cần anh bất cẩn một chút, sẽ bị Lưu lão quái giết chết.

Màu đỏ tươi như máu trong mắt Lưu lão quái càng ngày càng đậm, trông như một con dã thú đang phát điên, vô cùng đáng sợ.

Khí thế võ đạo trên người lão ta càng đáng sợ hơn.

Nhưng trong trận chiến khi nãy, Lưu lão quái cũng bị thương rất nặng, lồng ngực lúc này còn có một chỗ đã lõm xuống.

Có thể biến Lưu lão quái thành thế này đã đủ chứng minh sức mạnh của Dương Thanh rồi.

Không chỉ Lưu lão quái khiếp sợ, Diệp Lâm và hai anh em họ Tống cũng thế, trận chiến khi nấy thật sự là một buổi tiệc thị giác.

Dương Thanh cực kỳ khó chịu, nhưng Lưu lão quái cũng không dễ chịu hơn là bao, hoàn toàn dốc hết sức lực để chiến đấu.

“Dương Thanh, phục tùng tôi, tôi có thể tha cho cậu một con đường sống”.

“Bây giờ Miêu Thành đang cần cao thủ như cậu, với cảnh giới võ thuật của cậu, dù là ở Miêu Thành cũng là tồn tại hàng đầu”.

“Tôi cho răng thù hận giữa tôi và cậu cũng không đến mức một mất một còn”.

Vào lúc Diệp Lâm đang chờ mong Lưu lão quái tiêu diệt Dương Thanh, Lưu lão quái đột nhiên bắt đầu thuyết phục Dương Thanh.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng ngơ ngác, đánh nhau ác liệt thế mà vấn chưa phải là kẻ thù sống còn à?

Vẻ mặt Diệp Lâm lập tức cứng đờ, sau đó, lão †a tức giận nói: “Lưu lão quái, đừng quên, chúng †a mới là quan hệ hợp tác”.

Bây giờ Hoàng tộc họ Diệp chỉ có thể đặt hy vọng vào Lưu lão quái, ai ngờ Lưu lão quái lại muốn thuyết phục Dương Thanh, chỉ cần lão ta thuyết phục thành công, Hoàng tộc họ Diệp sẽ đối mặt với tai họa ngập đầu.

“Ông câm miệng cho tôi!”

Lưu lão quái quay đầu nhìn về phía Diệp Lâm với vẻ mặt đây sát khí, lạnh lùng nói: “Tôi không ngại tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp của ông trước đâu!”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Lâm cực kỳ khó coi, nhưng thực lực của lão ta kém xa Lưu lão quái và Dương Thanh, chỉ có thể nhịn thôi.

Dương Thanh cũng ngạc nhiên, trong chốc lát không kịp phản ứng, dù sao hai người khi nấy còn đang liều mạng chiến đấu, ai cũng có thể bị giết chết ngay sau đó.

Chương 2533:

“Chỉ cần cậu đồng ý đi theo tôi, tôi có thể tiến cử cậu cho mấy cao thủ hàng đầu của Miêu Thành, với thiên phú võ đạo của cậu, nói không chừng còn có thể được những nhân vật lớn kia nhận làm đệ tử đấy”.

“Hơn nữa bây giờ chỉ cần cậu chịu phục tùng tôi, tôi còn có thể tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp giúp cậu, sau này ở Yến Đô, cậu chính là vua”.

“Dương Thanh, đây là cơ hội tốt nhất của cậu, cậu nên suy nghĩ cẩn thận rồi hấy trả lời tôi”.

Lưu lão quái liên tục khuyên bảo.

Diệp Lâm nghe xong lời của Lưu lão quái lập tức nổi giận: ‘Lưu lão quái, ông nói cái gì?”

Lão ta thật sự không nhịn được, Lưu lão quái là do Hoàng tộc họ Diệp tìm đến giúp đỡ bọn họ, thế mà bây giờ lại nói với Dương Thanh răng lão †a bằng lòng giúp Diệp Thanh tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp ngay trước mặt Diệp Lâm.

Lưu lão quái cũng không thèm để ý Diệp Lâm, hai mắt lão ta đỏ như máu nhìn chằm chằm Dương Thanh.

Dường như chỉ cân Dương Thanh dám từ chối, lão ta sẽ tấn công Dương Thanh bằng đòn trí mạng ngay.

Dương Thanh cũng nhìn chằm chằm Lưu lão quái, trong mắt không hề sợ hãi.

Phải thừa nhận lời của Lưu lão quái đã khiến Dương Thanh động lòng. Bây giờ anh đang đối mặt với quá nhiều phiền toái, thậm chí anh còn phải sắp xếp cho người nhà của mình ra ngoài trốn, bởi vì anh đã đắc tội quá nhiều người, nếu để Ỉ bọn họ ở bên cạnh, bọn họ sẽ bị anh liên lụy.

Bây giờ Lưu lão quái lại mời anh gia nhập Miêu Thành đồng thời thần phục lão ta.

Rõ ràng chỉ cần Dương Thanh đồng ý thì từ đây về sau anh sẽ ít đi rất nhiều kẻ thù, sau hôm __ nay anh có thể yên tâm đón người nhà của mình Về rồi.

Thậm chí anh còn có thể mượn thế lực của Miêu Thành đi Hoàng tộc họ Phùng đón Mã Siêu trở về.

Bằng không dù hôm nay Dương Thanh có thể giết Lưu lão quái, có thể diệt Hoàng tộc họ Diệp nhưng chỉ dựa vào thực lực hiện giờ của anh rất khó để đón Mã Siêu trở về.

Ngay cả bốn Hoàng tộc lớn cũng đã khó đối phó. Thậm chí những Hoàng tộc đó còn có người bảo vệ âm thầm che chở bọn họ. Vậy thì một Hoàng tộc cổ xưa như Hoàng tộc họ Phùng sao lại không có những người bảo vệ như vậy chứ? Là Hoàng tộc cổ xưa nhất định phải có những nhân vật siêu phàm đúng không?

Dựa vào tình hình trước mắt có thể nói Dương Thanh gia nhập Miêu Thành là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dường như thấy được sự dao động của Dương Thanh, Lưu lão quái vội nói: “Hơn nữa tôi có thể bảo đảm, sở dĩ tôi bảo cậu thần phục tôi chỉ là vì lo cậu sẽ phản bội Miêu Thành, chỉ cần cậu bằng lòng trung thành với Miêu Thành, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử với cậu như thuộc hạ”.

“Tôi biết cậu rất lo lắng cho người nhà, chỉ cần cậu gia nhập Miêu Thành thì cậu có thể đón người nhà đến Miêu Thành, người nhà của cậu sẽ rất an toàn khi ở đó’.

| Lưu lão quái rõ như lòng bàn tay hình huống của Dương Thanh, dường như không hề lo lắng anh sẽ từ chối lão ta lấy ngay ra lọ thuốc màu đen tiện tay vứt cho Dương Thanh.

“Đây là viên Cổ Tâm Đan, sau khi uống nó mỗi tháng tôi sẽ đưa thuốc giải cho cậu, đương nhiên nếu cậu đồng ý để cho người nhà ở lại Miêu Thanh, tôi có thể giúp cậu loại bỏ hết ảnh hưởng của Cổ Tâm Đan”.

Lưu lão quái nói.

Trong tay Dương Thanh cầm chiếc lọ thủy tinh màu đen do Lưu lão quái ném tới, cách lớp thủy tỉnh nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được trong lọ này có một luồng khí thế cực kỳ âm u tản mát ra ngoài.

Một khi Dương Thanh uống nó, sợ là từ đây về sau anh sẽ bị Lưu lão quái khống chế.

“Cậu Thanh, cậu đừng nghe lời lão ta!”

Đúng lúc này Tống Tả bỗng lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Tôi đã từng nghe nói về Cổ Tâm Đan. Đây là loại thuốc do cao thủ hàng đầu của Miêu Thành luyện ra từ một cách thức vô cùng tà ác, người nào uống nó, mỗi tháng đều phải chịu đựng nỗi thấu tim, không thể chịu nổi”.

Chương 2534:

“Hơn nữa Cổ Tâm Đan không hề có thuốc giải. Một khi uống nó thì phải dùng thuốc giải cả đời. Hơn nữa mỗi tháng ngày trăng tròn nhất định phải uống thuốc giải, nếu không người đó sẽ phải gánh chịu nỗi đau thấu tim, sống không bằng chết”.

“Chỉ cần cậu uống thuốc này, từ đây về sau cậu sẽ trở thành tù nhân của Lưu lão quái, dù lão †a có giết người nhà của cậu, cậu cũng không cách nào chống lại”.

Nghe xong lời của Tống Tả, một luồng khí thế cuồng bạo bộc phát ra từ trên người Dương Thanh.

Anh biết Cổ Tam Đan vô cùng độc ác nhưng không ngờ Gổ Tâm Đan lại không có thuốc giải đồng thời tác dụng phụ lại tàn nhẫn như vậy.

Rõ ràng những lời nói lúc nãy của Lưu lão quái chỉ vì muốn lung lạc Dương Thanh, chứ lão ta không hề nghĩ sẽ tha cho anh.

“Dương Thanh, cậu đừng nghe lời ông ta nói.

Trước đây quả thật Cổ Tâm Đan không có thuốc giải, nhưng bây giờ đã có thuốc giải rồi, chỉ cần cậu thần phục tôi đồng thời trung thành vời Miêu Thành thì từ đây về sau cậu chính là người của Miêu Thành, tôi sẽ không hại cậu đâu”.

Bị Tống Tả vạch trần, tuy Lưu lão quái rất giận dữ nhưng vẫn khăng khăng khuyên bảo Dương Thanh.

“Hừ”

Tống Tả hừ lạnh nói: “Mới một tháng trước, tôi có một người bạn vừa bị Cổ Tâm Đan hại chết, chính vì ngày trăng tròn ông ấy không có thuốc giải nên người đang sống sờ sờ mà bị đau đến chết đấy. Thế mà bây giờ ông lại dám nói với tôi là ông có thuốc giải?”

“Nếu vậy ông hãy uống Cổ Tâm Đan này đi, sau đó hãy dùng thuốc giải để chứng minh ông có thuốc giải thật!”

Dương Thanh không ngốc, vừa nãy khi Tống Tả vạch trần sự thật về Cổ Tâm Đan, anh đã hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ nhờ vả Miêu Thành rồi.

“Mày muốn chết!”

Lưu lão quái hoàn toàn nổi giận, khi nhìn Tống Tả, trong mắt lão ta xẹt lên sát khí hừng hực.

Chớp mắt lão ta biến mất tại chỗ.

Dươïig Thanh đã chuẩn bị trước nên ngay khi Lưu lão quái biến mất anh đã đứng che trước người Tống Tả, đồng thời giơ tay đánh ra một đòn cực mạnh.

“Oành!”

Âm một tiếng, Dương Thanh lùi ngay về sau mấy bước mà Lưu lão quái dưới đòn tấn công này cảm thấy khí huyết trong người cuồn cuộn, liên tiếp lùi về sau.

“Đối thủ của ông là tôi!”

Dương Thanh lạnh giọng nói: ‘Hôm nay, ông không chết thì tôi chết!”

Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lần nữa khởi động, hầu như trong nháy mắt, một luồng khí thế bàng bạc, tràn ngập khắp người Dương Thanh, khiến anh cảm thấy cả người có nguồn sức mạnh đồi dào dùng mãi không hết.

Diệp Lâm vốn đang lo lắng Dương Thanh sẽ đồng ý với Lưu lão quái, cuối cùng cũng thở phào.

nhẹ nhõm.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Nếu mày muốn nộp mạng tao sẽ cho mày toại nguyện!”

Lưu lão quái hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ chiêu nạp Dương Thanh, trực tiếp bùng nổ thực lực mạnh nhất của lão ta, xông về phía Dương Thanh.

Cuộc chiến của hai cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh ngang tài ngang sức bùng nổ một lần nữa.

Chương 2535:

Lúc này rõ ràng hai người đều bộc phát trạng thái mạnh nhất, ngay cả Diệp Lâm cũng phải tránh né mũi nhọn, liên tục lùi về sau mấy chục mét.

“Oành oành oành!”

Tiếng va chạm khủng bố vang vọng khắp Yến Sơn.

Mỗi lần hai người va chạm, cả ngọn núi Yến Sơn dường như sắp nổ tung, lúc này cao thủ của các thế lực hàng đầu ở khắp nơi kéo quân vào Yến Đô đều nhìn về phía Yến Sơn bằng vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

Cùng lúc đó trong gia tộc Vũ Văn ở Yến Đô.

Vũ Văn Cao Dương đứng trước cửa sổ sát đất to lớn nhìn về phía Yến Sơn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đương nhiên ông ta biết rõ hôm nay là tiệc mừng thọ 100 tuổi của Diệp Lâm, thông qua một số kênh tin tức đặc biệt, ông ta cũng biết Dương Thanh và Diệp Lâm đã trở mặt với nhau.

Lúc này người đang chiến đấu rõ ràng là Dương Thanh.

Chỉ là ông ta không biết người đang đánh nhau với Dương Thanh là ai, nhưng cách xa mấy ngàn mét mà ông ta cũng có thể cảm nhận được luồng khí thế võ thuật khủng bố truyền đến

từ Yến Sơn. Vậy nếu ở ngay hiện trường chiến đấu bầu không khí sẽ khủng bố cỡ nào?

“Dương Thanh, con tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!”, Vũ Văn Cao Dương chắp hai tay lại như đang cầu xin ông trời phù hộ cho Dương Thanh.

Đúng lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Vũ Văn Cao Dương thu lại tâm trạng, hờ hững nói.

Cửa phòng bị đẩy ra ngay lập tức, một bóng người trẻ tuổi bước vào.

“Văn Bân? Sao con lại đến đây?”, nhìn thấy Vũ Văn Bân, Vũ Văn Cao Dương nhíu mày.

Vũ Văn Bân đứng trước mặt Vũ Văn Cao Dương bỗng nhiên lên tiếng nói: “Bố, con có một việc muốn nhờ bố chỉ dạy”.

“Chuyện gì?”, Vũ Văn Cao Dương hỏi.

“Có một việc nếu con làm rồi sẽ mang đến lợi ích khổng lồ cho con, bố nghĩ con có nên làm không?”, Vũ Văn Bân hỏi.

Không biết tại sao Vũ Văn Cao Dương luôn cảm thấy hôm nay Vũ Văn Bân rất khác lạ.

“Nếu chuyện đó có lợi cho con thì đương nhiên con nên làm rồi”, Vũ Văn Cao Dương im lặng một hồi rồi nói.

“Nhưng nếu nói chuyện này là dùng mạng sống của bố để đổi lấy lợi ích khổng lồ cho con, thì con phải làm sao đây?”

Vũ Văn Bân lại lên tiếng, nhưng lần này trong mắt anh ta lại lóe lên sát khí mãnh liệt.

Sắc mặt Vũ Văn Cao Dương nhất thời thay đổi, giận dữ hét: ‘Anh muốn giết tôi sao?”

Vũ Văn Cao Dương nổi giận vì cảm nhận được sát ý vô cùng mãnh liệt từ trên người Vũ Văn Bân.

Dù thế nào đi nữa, ông ta cũng không ngờ được có một ngày đứa con trai ruột lại muốn giết mình.

Vũ Văn Bân không trả lời ông ta mà nói với vẻ mặt vô cảm: “Bây giờ tôi chỉ hỏi ông một chuyện thôi, rốt cuộc ông có định truyền vị trí chủ gia tộc này lại cho tôi không?”

“Vị trí này vốn thuộc về mày”.

Hai mắt đỏ bừng, Vũ Văn Gao Dương nói tiếp: “Giờ mày định chiếm vị trí chủ gia tộc rồi giết tao sao?”

Vũ Văn Bân vẫn không trả lời câu hỏi này mà chỉ cười lạnh, nói: “Vũ Văn Cao Dương, ông đừng có lừa gạt tôi nữa. Hai ngày trước, lúc Dương Thanh đến tìm ông, tôi đã nghe thấy hết toàn bộ cuộc trò chuyện giữa hai người”.

Chương 2536:

“Ông muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, thậm chí còn đưa lệnh bài chủ gia tộc cho nó, nhưng bây giờ lại nói rằng vị trí này vốn thuộc về tôi, ông không cảm thấy buồn cười hay sao?”

Bỗng nhiên cảm xúc của Vũ Văn Bân trở nên kích động, tức giận hét ầm lên.

Vào giờ phút này, Vũ Văn Cao Dương chỉ cảm thấy dường như sức lực trong cơ thể mình đều bị rút cạn.

Ông ta muốn truyền lại vị trí chủ gia tộc của gia tộc Vũ Văn cho Dương Thanh, cho dù anh không phải là máu mủ của gia tộc thì ông ta vẫn bằng lòng làm vậy.

Cũng không phải Vũ Văn Cao Dương muốn chắp tay dâng tặng cơ nghiệp của gia tộc Vũ Văn cho một người không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, mà là do ông ta có lòng tin vào nhân phẩm của Dương Thanh.

Ông ta biết rằng giả như bây giờ mình truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, cho dù anh đồng ý thì cũng chỉ tạm thời chấp nhận mà thôi.

Sau này khi trong gia tộc Vũ Văn xuất hiện người có đủ tư cách thừa kế vị trí chủ gia tộc, Dương Thanh nhất định sẽ trả nó lại cho gia tộc Vũ Văn.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng đã từng hứa sẽ âm thầm đào tạo Vũ Văn Bân, thế nhưng bây giờ tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì.

“Anh nói không sai, tôi đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, tôi muốn nó thừa kế vị trí chủ gia tộc. Cho dù xét về nhân phẩm hay.

năng lực thì nó cũng là ứng cử viên tốt nhất, chẳng lẽ tôi làm như vậy là sai sao?”

Vũ Văn Cao Dương ghìm sự tức giận trong lòng xuống, bình tĩnh nhìn về phía Vũ Văn Bân mà chất vấn.

Vũ Văn Bân cười nhạo: “Nó chỉ là một người ngoài, có tư cách gì mà thừa kế toàn bộ gia tộc Vũ Văn chứ?”

“Nếu như tôi đoán không sai thì hản là anh chỉ nghe được mấy lời như tôi muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, rồi còn muốn giao lệnh bài của chủ gia tộc cho nó nữa có phải không?”

Đột nhiên Vũ Văn Cao Dương hỏi.

Vũ Văn Bân hừ lạnh, không nói gì. Đối với anh †a mà nói, chỉ dựa vào việc Vũ ông ta muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh là đã đủ đáng chết rồi.

Vũ Văn Cao Dương tự giễu cười: “Quả nhiên anh chỉ nghe được phần trước trong cuộc trò chuyện giữa tôi với Dương Thanh, chứ không biết phần sau chúng tôi đã nói gì”.

“Vũ Văn Bân, tôi nói rõ cho anh nghe, tôi muốn truyền vị trí chủ gia tộc lại cho Dương Thanh, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời thôi. Dựa vào nhân phẩm của Dương Thanh, cho dù nó thừa kế vị trí chủ gia tộc thì cũng sẽ đào tạo anh rồi trả nó lại cho anh thôi”.

“Đúng là tôi đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, nhưng nó không có ý định muốn thừa kế gia tộc Vũ Văn mà chỉ thay tôi bảo quản lệnh bài thôi. Một ngày nào đó, khi anh có đủ tư cách để thừa kế vị trí chủ gia tộc thì nó sẽ giao lệnh bài lại cho anh”.

“Tôi biết là anh sẽ không tin, nhưng dù có tin hay không thì cũng không sao cả, tôi chỉ muốn nói sự thật cho anh biết, chỉ vậy thôi”.

Ông ta bình tĩnh nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Vũ Văn Cao Dương, bồng nhiên Vũ Văn Bân hơi nghỉ ngờ rốt cuộc có phải như ông ta vừa nói hay không.

Nhưng anh ta nhanh chóng vứt bỏ hết tất cả suy nghĩ trong đầu, còn tức giận nói nói với Vũ Văn Cao Dương: “Ông đừng hòng lừa gạt tôi, tôi không phải con nít mới lên ba. Giữa tôi và Dương Thanh còn có thù oán, nếu như ông thật sự giao vị trí chủ gia tộc cho Dương Thanh thì liệu nó có trả nó lại cho tôi không?”

“Ông không cần phải giải thích gì cả, tôi chỉ xem kết quả thôi. Bây giờ ông đã giao lệnh bài của chủ gia tộc cho Dương Thanh, điều này cho thấy ông đã bỏ rơi tôi”.

“Vũ Văn Cao Dương, tất cả những chuyện này đều do ông ép tôi, do ông ép tôi!”

Vũ Văn Bân rất tức giận, cảm xúc cũng vô cùng kích động.

Vũ Văn Cao Dương không tiếp tục nói thêm câu nào nữa, vẻ mặt không có chút cảm xúc nào nhìn chăm chăm vào Vũ Văn Bân, trong mắt của ông ta còn có một chút thất vọng.

Chương 2537:

Một lúc lâu sau, ông ta mới mở miệng nói: “Những lời nên nói đều đã nói xong hết rồi, làm địt”

Vũ Văn Cao Dương vô cùng hiểu rõ con trai của mình là hạng người gì.

Từ lúc Vũ Văn Bân bắt đầu bộc lộ ra sát ý, điều đó đã cho thấy thằng con này thật sự muốn giết chết ông ta.

“Ông không phản kháng lại sao?”, Vũ Văn Bân hơi kinh ngạc, hỏi.

Vũ Văn Cao Dương tự giễu cười: “Nếu như anh đã quyết định giết tôi rồi thì chắc chăn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, tôi phản kháng có tác dụng gì không?”

Ông ta là cao thủ đứng đầu trong gia tộc Vũ Văn, nếu như chỉ là người trong gia tộc thì e rằng không ai có thể giết được ông ta.

Nhưng mà từ nhỏ Vũ Văn Bân đã làm việc rất cẩn thận, nếu đã công khai để lộ ý đồ muốn giết ông ta thì điều này nói lên Vũ Văn Bân đã chuẩn bị xong hết rồi.

E là ở trong gia tộc Vũ Văn đã có cao thủ hàng đầu thật sự mà ngay cả Vũ Văn Cao Dương cũng không thể cảm nhận được.

Nhìn thấy vẻ mặt không sợ của Vũ Văn Cao Dương, bỗng nhiên Vũ Văn Bân càng nóng nảy hơn, giận dữ hét: “Trong lòng ông, tôi thật sự tệ đến mức ông thà truyền vị trí chủ gia tộc cho một người ngoài chứ không muốn giao cho tôi sao?”

Vũ Văn Cao Dương lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, không phải tôi muốn truyền vị trí chủ gia tộc cho người ngoài mà là tôi muốn để Dương Thanh thay tôi giữ vững cơ nghiệp của gia tộc Vũ Văn. Một ngày nào đó, chờ đến khi anh có đủ tư cách để làm chủ gia tộc thì nó sẽ trả lại hết tất cả cho anh”.

“Câm miệng! Ông câm miệng lại cho tôi!”

Vũ Văn Bân giận dữ hét: “Nó chỉ là một người ngoài, dựa vào cái gì mà đoạt được vị trí chủ gia tộc từ trong tay của người thừa kế chính thống như tôi chứ?”

“Tôi nói cho ông biết, Hoàng tộc họ Diệp đã chuẩn bị xong hết rồi, hôm nay chính là ngày tận thế của Dương Thanh. Ông yên tâm đi, tạm thời tôi sẽ không để cho ông chết đâu, tôi sẽ cho ông sống thật khỏe, sống để nhìn thấy Dương Thanh chết không có chỗ chôn, sống để nhìn xem tôi thừa kế vị trí chủ gia tộc, dẫn dắt gia tộc Vũ Văn phát triển lên tầm cao mới, để cho ông hiểu rằng rốt cuộc ai mới là người thích hợp nhất để thừa kế gia tộc Vũ Văn!”

Vũ Văn Bân gần như gào thét khi nói ra những | lời này.

Nhưng sau khi Vũ Văn Cao Dương nghe anh ta nói xong thì ánh mắt trở nên lo lắng hơn, ông ta lo lắng cho Dương Thanh.

“Chắc chản Dương Thanh sẽ không chết!

Hoàng tộc họ Diệp đắc tội với nó thì đó sẽ là niềm đau lớn nhất của bọn họ!”

Vũ Văn Cao Dương kiên định nói.

Ông ta có lòng tin tuyệt đối với Dương Thanh.

“Được thôi, nếu như ông đã có lòng tin với nó như vậy thì hôm nay tôi sẽ cho ông tận mắt nhìn xem rốt cuộc Dương Thanh có thể sống sót được hay không”. : Vũ Văn Bân nổi giận thét lên một tiếng, bỗng nhiên có một cao thủ với khí thế kinh khủng xuất hiện ở trước người Vũ Văn Cao Dương.

“Mang ông già này đến Yến Sơn cho tôi, tôi muốn để ông ta tận mắt nhìn thấy thằng Dương Thanh chết không có chỗ chôn!”, Vũ Văn Bân hét ầm lên.

Khi Vũ Văn Bân cho người mang Vũ Văn Cao Dương đến Yến Sơn, Dương Thanh đang chiến đấu ác liệt với Lưu lão quái.

Dương Thanh vốn tưởng rằng Lưu lão quái đã thật sự đột phá tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng khi trận chiến diễn ra, anh cảm nhận rõ rệt thực lực của lão ta không bằng lúc trước.

Hoá ra Lưu lão quái không phải cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, chẳng qua lão ta gia tăng thực lực sau khi cổ trùng hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng mà thôi.

Hiện giờ, Lưu lão quái chỉ có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, hiển nhiên đây mới là năng lực thực sự của lão ta.

Chương 2538:

Suy cho cùng Dương Thanh cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lại còn vừa mới đột phá cảnh giới, trong khi đó việc cố găng thực hiện phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã gây tổn thương rất lớn cho thân thể của anh.

Bởi vậy mà thực lực của Dương Thanh đã giảm đi nhiều. Sau khi biết Lưu lão quái chỉ có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, anh vội vàng ngừng phép hô hấp tầng thứ sáu, bắt đầu lại phép hô hấp tầng thứ năm.

Phép hô hấp tầng thứ sáu gây tổn thương rất lớn cho cơ thể, nhưng ở phép hô hấp tâng thứ năm, Dương Thanh đã có thể thực hiện thoải mái từ khi còn ở Siêu Phàm Nhị Cảnh. Lúc này đã đột phá tiến vào Siêu Phàm Tam Cảnh, anh có thể dễ dàng vận chuyển phép hô hấp ở tầng này.

Dù vậy, Diệp Lâm vẫn không có cơ hội chen vào, vừa rồi Dương Thanh đánh lão ta bị thương nặng, cho tới bây giờ vẫn chưa thể hồi sức.

“Bùm bùm bùm!”

Trận chiến khốc liệt giữa Dương Thanh và Lưu lão quái vẫn đang diễn ra, tuy thực lực hai bên đã giảm nhiều nhưng họ vẫn làm người ta khiếp sợ.

“Lưu lão quái, không phải trước đây ông muốn tôi phục tùng ông sao? Bây giờ tôi cho ông cơ hội đầu hàng, tôi đầm bảo sức mạnh của ông sẽ nhanh chóng đạt Siêu Phàm Lục Cảnh”.

Dương Thanh vừa phát động tấn công Lưu lão quái vừa mở miệng nói.

“Láo xược!”

Lưu lão quái tức giận nói: “Cậu có tư cách gì yêu cầu tôi đầu hàng? Đúng là không biết trời cao đất rộng! Cậu vốn chẳng biết gì về sự lớn mạnh hùng vĩ của Miêu Thành và võ công cao cường của những cao thủ ở đó”.

“Phục tùng tôi, trung thành với Miêu Thành thì cậu mới có thể giữ mạng sống, nếu không hôm nay sẽ là ngày chết của cậu!”

Dương Thanh lạnh lùng cười: “Nếu vậy thì tôi chỉ có thể thay trời hành đạo thôi, ông đã làm quá nhiều việc ác, hôm nay tôi phải giết ông!”

Lời vừa dứt, khí thế võ đạo của Dương Thanh càng mạnh như đế vương trên trời giáng xuống khiến người ta không khỏi sùng bái.

Lòng Lưu lão quái thầm chấn động, không ngờ Dương Thanh lại mạnh như vậy, trong lúc nhất thời đôi mắt lão ta ánh lên sự tham lam.

Nửa năm trước suýt chết dưới tay Dương Thanh, phút cuối được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành là Hoàng Tiến cứu thoát, lão ta bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Việc sử dụng hơn mười thi thể cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong giúp cho thực lực của Lưu lão quái tăng vọt, chỉ trong nửa năm, cảnh giới võ thuật của lão ta đã tăng lên Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nếu có thể lấy được thi thể của Dương Thanh, thực lực của Lưu lão quái sẽ tăng lên đáng kể, có thể đột phá cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Thất Cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân lão ta đồng ý hợp tác với Hoàng tộc họ Diệp. Giết chết Dương Thanh không chỉ có thể rửa mối nhục xưa, mà còn có thể sử dụng tinh huyết của anh để tăng sức mạnh cho mình.

Vừa rồi, sau khi dùng cổ trùng hấp thu tinh huyết của Diệp Hoàng, thực lực của Lưu lão quái đã tăng vọt. Nếu không phải tiêu hao quá nhiều khi chiến đấu với Dương Thanh thì cảnh giới của lão ta đã có thể tăng đột biến một lần nữa chỉ nhờ vào chõ tinh huyết đấy.

Trận chiến giữa hai người vẫn tiếp tục và ngày càng quyết liệt, dù là Dương Thanh hay Lưu lão quái đều thương tích đầy người.

Diệp Lâm vẫn đứng một bên chờ cơ hội ra tay, nhưng vẫn không thấy thời cơ thích hợp nên đang hết sức phiền não.

Với thực lực hiện tại, nếu lão ta muốn can thiệp thì phải chắc chắn sẽ giết chết Dương Thanh chỉ trong một đòn, nếu không tình cảnh của lão ta sẽ rất nguy hiểm.

Một khi Diệp Lâm chết, Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Anh em Tống Tả và Tống Hữu lúc này cũng vô cùng lo lắng, nhìn Dương Thanh đang chiến đấu ác liệt mà thâm cầu nguyện.

Chương 2539:

Lúc này, dưới Yến Sơn, mấy chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đang chờ đợi. Bởi vì cách chiến trường quá xa nên bọn họ không biết tình hình chiến đấu lúc này đang như thế nào, chỉ biết là cực kỳ ác liệt.

“Không biết cậu Thanh thế nào rồi?”

Long Tấn khẽ nói.

Thượng Quan Hoàng đang đứng bên cạnh hoàn toàn tự tin, nói: “Đừng lo quá, cậu Thanh sẽ không sao”.

Đoàn Hoàng cũng rất sốt săng, lên tiếng: “Chưa chắc! Lưu lão quái rất mạnh, còn có Diệp Lâm nữa, tình hình của cậu Thanh e rằng rất khó khăn”.

“Hừt”

Một gã cao thủ Hoàng tộc họ Diệp cười lạnh, nói: “Mấy người đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Có tiền bối Diệp Lâm và Diệp Hoàng của Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi, lại thêm cả Lưu lão quái ở Miêu Thành, bọn họ mà liên kết với nhau thì cho dù là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh cũng chỉ có đường chết huống chỉ là Dương Thanh. Cậu ta chết chắc!”

“Nói khoác không biết ngượng!”

Long Tấn lạnh lùng đáp trả: “Tốt nhất mấy người nên cầu nguyện tiền bối Diệp Lâm và Diệp Hoàng của mình có thể chịu đựng lâu hơn một chút đi!”

“Vậy chúng ta cùng chờ xem”, cao thủ Hoàng tộc họ Diệp nọ cười khẩy.

Đúng lúc này, một chiếc xe việt dã màu đen lao nhanh đến, mọi người đều đang chú ý đến đỉnh Yến Sơn nên không ai quan tâm đến sự xuất hiện của chiếc xe việt dã có giá trị kia.

Xe việt dã dừng lại một bên, một ông lão có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ bước ra, nhanh chóng đi tới trước mặt người cầm đầu Hoàng tộc họ Diệp và nói nhỏ vài câu.

Tên cao thủ cầm đầu vui mừng khôn xiết: “Được rồi, tôi theo ông’lên núi ngay!”

Dứt lời, hãn ta bước lên xe việt dã cùng với ông lão có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ kia, chiếc xe phóng như điên lên đỉnh Yến Sơn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Hoàng cau mày, nhìn chiếc xe đang phóng nhanh lên đỉnh Yến Sơn, nét mặt có chút lo lăng.

Vừa rồi, lão ta thấy rõ vẻ vui mừng trên gương mặt tên cao thủ cầm đầu Hoàng tộc họ Diệp.

Trong hoàn cảnh này, chuyện khiến cho Hoàng tộc họ Diệp vui mừng nhất định sẽ khiến bọn họ chẳng mấy vui vẻ.

“Tôi không cảm thấy điều gì bất thường trong chiếc xe đớ”, Long Tấn cau mày nói.

Khi chiếc xe xuất hiện, lão ta có để ý tới bên trong xe không có người nào mạnh.

“Hy vọng không có chuyện gì xảy ra!”, Thượng Quan Hoàng âm thầm cầu nguyện.

Chiếc xe việt dã màu đen chạy hết tốc lực, chỉ hơn mười giây ngắn ngủi đã dừng lại. Tên cao thủ cầm đầu Hoàng tộc họ Diệp vội vàng bước đến trước mặt Diệp Lâm, khế gật đầu: “Mang đến rồi ạU Diệp Lâm lập tức vui vẻ liếc mắt về hướng xe việt dã, lại đưa mắt sang chiến trường, lạnh giọng nói: “Nghe nói Dương Thanh rất coi trọng người thân. Tôi thật muốn biết, nếu Dương Thanh biết bố nuôi của mình đang ở trong tay chúng ta, liệu cậu ta có bó tay chịu trói hay không?”

Dứt lời, lão ta lạnh lùng nói: “Đưa Vũ Văn Cao.

Dương đến đây cho tôi!”

Rất nhanh Vũ Văn Cao Dương bị trói chặt được đưa ra ngoài, bên cạnh ông ta là Vũ Văn Bân.

Nhìn khung cảnh đổ nát trên đỉnh Yến Sơn, sắc mặt Vũ Văn Bân đờ đẫn. Anh ta thật sự không thể chấp nhận được cái nơi

trông như được đạn pháo gột rửa này chính là dấu vết cuộc chiến giữa những cao thủ hùng mạnh.

Nhưng cảm xúc này cũng chỉ hiện lên trong chốc lát rồi biến mất.

Chương 2540:

“Nhóc con, tới phiên cậu thể hiện rồi!”, Diệp Lâm nhìn Vũ Văn Bân, cười híp mắt nói.

Vũ Văn Bân khẽ gật đầu, sau đó nhìn về Dương Thanh cách mấy chục mét, hét lớn: “Dương Thanh, nếu mày còn đánh tiếp thì tao sẽ đưa Vũ Văn Cao Dương xuống địa ngục ngay lập tức!”

Dương Thanh đang chiến đấu với Lưu lão quái thì chợt nghe thấy giọng nói của Vũ Văn Bân, sắc mặt lập tức thay đổi, đồng thời trong lòng anh dâng lên một cơn giận vô biên.

Vốn dĩ Dương Thanh đang vung tay đánh về phía Lưu lão quái, suýt chút nữa là trúng đầu lão †a, nhưng nghe được lời của Vũ Văn Bân nên không thể không dừng tấn công.

Bàn tay của Dương Thanh đột ngột dừng lại ở vị trí cách đầu Lưu lão quái khoảng một centimet.

Lưu lão quái trợn to hai mắt, trong con ngươi tràn đầy hoảng sợ, sau đó nhanh chóng được thay thế bằng vẻ may mắn khi sống sót.

Khi chiến đấu với Dương Thanh, sức mạnh của lão ta không ngừng giảm xuống, bây giờ chỉ có thể tạm thời bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh, trong khi Dương Thanh lại có thể duy trì trạng thái toàn thịnh của Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Văn Bân, một chiêu đó của anh cho dù không thể giết chết cũng có thể lấy nửa cái mạng của lão ta.

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ngay khi Dương Thanh bỗng nhiên dừng tay, trong mắt Lưu lão quái xuất hiện lên một tia sát ý điên cuồng, bất ngờ tung ra một quyền.

“Oành!”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên. Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, thân thể của Dương Thanh như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Sau khi bay ra xa hơn mười mấy mét, anh nặng nề ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, khí thế trên người lập tức giảm xuống.

“Dương Thanh!”

Nhìn thấy cảnh này, Vũ Văn Cao Dương đang bị trói hét lớn, trên mặt tràn đầy tự trách.

“Ha ha ha ha…”

Vũ Văn Bân cười phá lên một cách điên cuồng, cười đến chảy nước mắt, cảm xúc kích động hét lớn: “Vũ Văn Èao Dương, ông nhìn thấy chưa? Đây chính là người thừa kế mà ông lựa chọn, cho dù cậu ta có mạnh hơn nữa thì sao?

Còn không phải bởi vì một câu của tôi mà chết không có chỗ chôn sao?”

“Vũ Văn Bân!”

Vũ Văn Cao Dương trừng mắt nhìn Vũ Văn Bân, nghiến răng nghiến lợi gầm thét lên: “Mày là súc sinh! Cầm thú!”

“Sớm biết như thế thì lúc đầu tao đã không sinh tên súc sinh như mày rai”

Vũ Văn Cao Dương thật sự rất tức giận. Mặc dù Vũ Văn Bân mới là con trai ruột, ông ta cũng luôn bao dung tha thứ cho những sai lầm mà thằng con này đã từng mắc phải.

Nhưng mà lần này, Vũ Văn Bân đã bắt cóc ông ta để uy hiếp Dương Thanh.

Đây thật là một sự châm chọc rất lớn, con trai ruột bắt cóc bố mình để đi uy hiếp con nuôi của ông ta.

“Ông câm miệng cho tôi!”

Vũ Văn Bân rống giận, lúc này cảm xúc của anh ta vô cùng kích động, hai mắt đỏ bừng, tức giận nhìn Vũ Văn Cao Dương mà hét lớn: “Ông có tư cách gì dạy dỗ tôi?”

“Cho dù tôi là cầm thú thì cũng là con của loại cầm thú già như ông, đây là sự thật không cách nào thay đổi được!”

“Còn ông thì lại lấy cơ nghiệp trăm năm của gia tộc Vũ Văn chắp tay dâng tặng cho người ngoài, ông có coi tôi là con mình không?”

“Không có! Ông hoàn toàn không có!”

“Ông đừng nghĩ rằng tôi không biết. Lúc Dương Thanh vừa xuất ngũ trở lại Giang Hải, ông đã cho quản gia đến đó tìm cậu ta, còn muốn cậu †a trở về để kế thừa vị trí chủ gia tộc”.

Chương 2541:

“Vũ Văn Cao Dương, đôi khi tôi tự hỏi, rốt cuộc tôi là con ruột của ông hay Dương Thanh mới là con ruột của ông?”

Vũ Văn Cao Dương tức giận đến run cả người, nhìn anh ta, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và thất vọng.

Diệp Lâm không hề quan tâm đến chuyện riêng của gia tộc Vũ Văn, cái lão ta quan tâm là sự sống chết của Dương Thanh.

Lúc này, sau khi nhận một đòn trí mạng của Lưu lão quái, Dương Thanh đã bay xa hơn mười mét, hơi thở trên người vô cùng yếu ớt.

Dù vậy, Diệp Lâm vẫn không dám tùy tiện tiến lên. Lúc trước lão ta từng bị Dương Thanh đánh cho bị thương nghiêm trọng, cho dù anh có bị Lưu lão quái đánh trúng một đòn nặng đi chăng nữa thì lão ta cũng không thể làm gì được.

Lưu lão quái nhìn thấy hơi thở của Dương Thanh không ổn định, trên mặt tràn đầy đắc ý, cười ha ha nói: ‘Dương Thanh, vừa rồi không phải cậu rất lợi hại sao? Nào tiếp tục! Tiếp tục đến tấn công tôi đi!”

Dương Thanh vùng vây đứng dậy khỏi mặt đất, lồng ngực của anh đã xuất hiện một mảnh máu thịt be bét, khóe miệng cũng có rất nhiều máu, trông vô cùng thê thảm.

Trước đó Dương Thanh cũng vì cưỡng chế bản thân sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nên đã làm cho thân thể chịu tổn thương rất lớn, trên làn da lộ ra ngoài không khí đều là vết máu.

Vừa rồi lại trúng một đòn cực mạnh của Lưu lão quái, cơ thể anh đã bị tàn phá nặng nề.

Dù vậy, khí thế võ đạo trên người Dương Thanh vẫn mạnh mẽ như cũ. Không để ý tới lời khiêu khích của Lưu lão quái, đôi mắt đỏ bừng của anh chỉ nhìn chăm chằm vào Vũ Văn Bân.

“Vũ Văn Bân, tôi nể mặt của bố mới bỏ qua cho anh hết lần này đến lần khác. Không ngờ anh cứ ngoan cố khiêu chiến với giới hạn chịu đựng của tôi. Anh có biết mình đang làm gì không?”

Dương Thanh nghiền răng nghiến lợi nói, trong ánh mắt tràn đầy sát ý mãnh liệt.

Hai mắt Vũ Văn Bân đỏ bừng nhìn anh, cũng ánh lên ý muốn giết người, tức giận hét: ‘Dương Thanh, mày câm miệng cho tao! Bây giờ mày không có tư cách kêu la trước mặt tao’.

“Nếu như không có thăng khốn kiếp như mày, tao đã sớm trở thành chủ gia tộc Vũ Văn, đều tại mày phá hỏng tất cả của tao!”

Dương Thanh hít sâu một hơi, cố găng khống chế ý muốn giết người của mình.

Nghe Vũ Văn Bân nói xong, bỗng nhiên anh cảm thấy buồn cười. Với thân phận và địa vị bây giờ, anh phải để mắt đến vị trí người kế thừa của một trong tám gia tộc hàng đầu ở Yến Đô ư?

Đừng nói là anh của hiện tại, cho dù là một năm trước khi anh vừa rời khỏi biên giới phía Bắc trở lại Giang Hải cũng không hề xem trọng thân phận người thừa kế gia tộc Vũ Văn.

Nếu như Dương Thanh muốn, anh hoàn toàn có thể đợi đến khi tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, chỉ cần một mình anh cũng sẽ thành lập được một Hoàng tộc họ Dương.

Tuy nhiên, đây không phải là điều anh muốn.

Không chỉ Dương Thanh mà cả Lưu lão quái và Diệp Lâm cũng cảm thấy buồn cười vô cùng.

Một cao thủ có thể bộc phát ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh thậm chí là Siêu Phàm Lục Cảnh sao có thể để ý đến vị trí người thừa kế của một nhà quyền quý ở Yến Đô chứ?

Nhưng bọn họ cũng không ngại xem kịch vui.

Bọn họ vốn không phải là đối thủ của Dương Thanh, nhưng không ngờ rằng con kiến trong mắt họ lại có thể đe dọa được anh.

Nếu có thể không tốn sức lực mà có thể giết Dương Thanh, bọn họ vô cùng vui lòng.

“Vũ Văn Bân, tôi nói rõ cho anh biết, tôi không có ham muốn chút nào đối với gia tộc Vũ Văn cả.

Anh thả bố ra, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì”.

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Vả lại, tôi có thể cam đoan với anh rằng chỉ cần anh thả bố, bố nhất định sẽ bỏ qua cho anh, và bây giờ bố cũng có thể truyền lại vị trí chủ gia tộc Vũ Văn cho anh”.

Chương 2542:

Mặc dù không sợ chết nhưng Vũ Văn Cao Dương cũng biết tình hình trước mắt, nếu như Vũ Văn Bân thật sự muốn dùng ông ta để uy hiếp Dương Thanh, sợ rằng anh chỉ có một con đường chết.

Thế là Vũ Văn Cao Dương lớn tiếng nói: “Dương Thanh nói không sai, chỉ cần bây giờ mày thả tao, tao sẽ lập tức ìruyền lại vị trí chủ gia tộc cho mày. Sau này tao sẽ không bao giờ hỏi đến chuyện của gia tộc, tất cả mọi chuyện đều nghe theo mày”.

“Câm miệng! Tất cả im miệng cho tôi!”

Vũ Văn Bân kích động giận dữ hét: “Ông thật sự coi tôi là kẻ ngu sao? Nếu như thả ông, mấy người còn có thể bỏ qua cho tôi không?”

Vừa dứt lời, ánh mắt tràn đầy sát khí của anh †a lại nhìn vào Dương Thanh, giận dữ hét: “Quỳ xuống! Mày quỳ xuống cho tao! Nếu không, tao sẽ giết lão già này!”

Việc Vũ Văn Bân bắt Dương Thành quỳ xuống đều làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đến cả Diệp Lâm và Lưu lão quái cũng có hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ một con kiến hôi còn chưa bước vào Thần Cảnh sơ kỳ mà lại dám bắt một cao thủ Siêu Phàm Cảnh hàng thật giá thật phải quỳ xuống.

“Dương Thanh, không được!”

Vũ Văn Cao Dương tức giận rống to một tiếng, hai mắt đỏ bừng một mảnh, hét lên đây giận dữ: “Vũ Văn Bân, tên súc sinh nhà mày, cho dù tao chết cũng sẽ không cho mày cơ hội lấy tao ra uy hiếp Dương Thanh đâu”.

Dứt lời, chẳng biết ông ta lấy sức lực từ đâu dùng thân thể thoát khỏi Vũ Văn Bân, sau đó lao qua bên vách đá muốn đập đầu vào đó.

Trong lòng Vũ Văn Gao Dương, Dương Thanh chính là con ruột của mình. Không ngờ bản thân lại biến thành trói buộc của anh. Ông ta không cách nào chấp nhận được chuyện Dương Thanh phải đối mặt với mối nguy hiểm có thể dẫn đến mất mạng chỉ vì bảo vệ mình.

“BốI”

Dương Thanh rống giận, thân hình chợt lóe hóa thành một tia chớp vọt đến chỗ của Vũ Văn Cao Dương.

“Đi chết đi!”

Diệp Lâm đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh Dương Thanh một đòn trí mạng. Ngay lúc anh tiến lên chuẩn bị cứu Vũ Văn Cao Dương, lão ta giậm chân thật mạnh xuống đất, cơ thể như mũi tên rời khỏi dây cung lao đến sau lưng Dương Thanh.

“Giết”

Đương nhiên Lưu lão quái sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, lập tức đánh ra một đòn cực mạnh đến Dương Thanh.

Tuy Tống Tả và Tống Hữu vẫn chưa khôi phục toàn bộ thực lực sau khi bị thương nghiêm trọng, nhưng ở tình cảnh như thế này, bọn họ không thể nào đứng yên tại chỗ. Hai anh em cực kỳ ăn ý, không nói một câu dư thừa, gần như cùng lúc tiến đến chỗ Lưu lão quái và Diệp Lâm.

“Cậu Thanh, cẩn thận!”

Đồng thời, hai anh em lớn tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng lúc này trong lòng Dương Thanh chỉ có mỗi Vũ Văn Cao Dương. Không phải anh không cảm nhận được sát ý đang liên tục đến gần phía sau, mà là không có thời gian để đánh trả mà thôi.

Hiện giờ Vũ Văn Cao Dương đã sắp đến gần vách núi, mắt thấy đầu ông ta sắp đâm vào vách núi mà chết.

Dương Thanh không dám lơi lỏng, chỉ có thể bỏ mặc sau lưng cho kẻ thù, còn mình liều mạng vọt tới hướng của Vũ Văn Cao Dương.

Nhìn thấy ông ta vùng ra khỏi mình và đâm đầu về phía vách núi, Vũ Vân Bân ngơ ngác. Tuy rằng anh ta cực kỳ phẫn nộ đối với hành động của Vũ Văn Cao Dương nhưng dù sao đó cũng là bố mình, cho dù muốn giết ông ta cách mấy thì anh †a cũng sẽ không thật sự làm điều đó.

Vũ Văn Bân chỉ muốn dùng Vũ Văn Cao Dương uy hiếp Dương Thanh. Chỉ cần Dương Thanh chết, anh ta có thể ngồi lên vị trí chủ gia tộc Vũ Văn.

Nhưng dù thế nào Vũ Vân Bân cũng không ngờ Vũ Văn Cao Dương thà tự sát chứ không muốn liên lụy đến Dương Thanh.

Chương 2543:

Đầu của Vũ Văn Cao Dương ngày càng gần vách núi, mà Dương Thanh sắp xông tới cứu được ông ta, hét lớn: “Bố, không được! Không được!”

“BịchỊ”

“Bịchl”

Ngay tại lúc này, hai luồng công kích cuồng bạo nháy mắt đánh xuống lưng của Dương Thanh.

Anh hầu như không có bất kỳ phòng bị gì, cơ thể giống như một con diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Lưu lão quái và Diệp Lâm, hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, gần như cùng lúc bùng nổ một cú thật mạnh đánh vào Dương Thanh.

Đừng nói Dương Thanh đang bị thương nặng, cho dù lúc này anh đang ở trạng thái toàn thịnh thì cũng không thể nào chịu được sự công kích ở cường độ lớn như thế.

“Cốp!”

Giây kế tiếp, đầu Vũ Văn Cao Dương nặng nề va vào trên vách núi, để lại một vệt máu nhìn rất đáng sợ.

Thân thể của Dương Thanh nặng nề ngã xuống một bên, giữa anh và Vũ Văn Cao Dương chỉ cách nhau mười mét nữa thôi.

“Không!”

Dương Thanh đau khổ cùng cực rống lớn một tiếng, quỳ trên mặt đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu Vũ Văn Cao Dương đổ máu tươi ròng ròng ngã xuống trong vũng máu, trong miệng còn có một lượng máu lớn đang trào ra.

Ông ta không chết ngay, trong mắt chỉ còn sót lại chút thanh tỉnh, hai mắt cứ nhìn chăm chú vào Dương Thanh.

Dương Thanh có thể nhìn thấy sự lo lắng nồng đậm, cùng với hổ thẹn và tự trách từ trong ánh mắt của ông ta.

Vũ Văn Cao Dương mấp máy môi như muốn nói điều gì đó, thế nhưng từng ngụm máu tươi cứ trào ra khiến ông ta chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Nhưng từ khẩu hình của Vũ Văn Cao Dương, Dương Thanh vẫn có thể hiểu ông ta muốn nói gì.

“Bố xin lỗi!”

Cuối cùng, Vũ Văn Cao Dương dùng khẩu hình nói ra ba chữ này rồi hai mắt từ từ nhắm lại. Tắt thở.

Vũ Văn Bân ở bên cạnh sợ đến ngơ ngác, tất cả đều trong chớp nhoáng, anh ta có cảm giác như đang nằm mơ.

Người bố từ nhỏ vẫn luôn nghiêm khắc với anh ta đã chết rồi sao?

“Bối BốI Bố ơi! Bố tỉnh lại, bố tỉnh lại cho conl”

Nhìn thấy Vũ Văn Cao Dương đã nhắm chặt hai mắt, Dương Thanh hoàn toàn sụp đổ, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê chảy xuống không Anh gần như nằm úp xuống bên cạnh Vũ Văn Cao Dương, dùng hết sức mới có thể ôm ông ta vào trong ngực của mình.

Dù anh lớn tiếng kêu gào thì Vũ Văn Cao Dương cũng đã chết, không thể nào đáp lại bất cứ điều gì.

Dương Thanh ngửa mặt lên trời rống giận thét lên, giống như phát tiết hết tất cả những nỗi uất giận ở trong lòng.

Vốn dĩ trời vẫn trong xanh, nhưng bỗng nhiên mây đen lại kéo đến mù mịt.

Tia chớp chói mắt lóe lên trong đám mây đen dày đặc.

“Âm ầm ầm!”

Tiếng sấm vang vọng khắp cả Yến Đô.

Chương 2544:

Rất nhanh, từng đợt mưa to tầm tã chợt rơi xuống.

Dương Thanh nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, ôm cơ thể Vũ Văn Cao Dương vào trong ngực, không nói lời nào. Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của ông ta.

Ký ức khi xưa dần dần hiện rõ trong đầu của Dương Thanh.

Khi còn bé, anh đã lớn lên ở gia tộc Vũ Văn, không hề biết người đàn ông uy nghiêm đó không phải là bố ruột của mình.

Từ nhỏ, bố đối xử với anh cực kỳ nghiêm khäc, thậm chí còn măng còn đánh. Thời gian dần trôi qua, tình cảm của bố đối với anh càng ngày càng mờ nhạt, thậm chí thường xuyên có vài tháng anh còn không thể nhìn thấy mặt bố.

Sau này, có một ngày bố bỗng đuổi Dương Thanh và mẹ ra khỏi gia tộc Vũ Văn, đuổi họ ra khỏi Yến Đô. Từ đó, hạt giống thù hận không ngừng sinh trưởng ở trong lòng anh.

Mẹ luôn dặn dò anh không nên hận bố mình, một ngày nào đó anh sẽ hiểu ông ta rất thương anh.

Cho đến lúc trước khi mẹ mất, bà vẫn dặn dò anh đừng hận Vũ Văn Cao Dương. Tuy Dương Thanh không biết chân tướng nhưng vẫn rưng rưng đồng ý.

Đến nỗi khi anh từ biên giới phía Bắc quay về, lòng vẫn mang đầy hận thù với bố mình, thậm chí suýt nữa đã hủy diệt gia tộc Vũ Văn. Cho đến một ngày, anh bỗng biết được chân tướng, bản thân không phải con trai ruột của Vũ Văn Cao Dương.

Năm đó, sở dĩ Vũ Văn Cao Dương đuổi mẹ con họ ra khỏi gia tộc Vũ Văn, thậm chí đuổi họ ra khỏi Yến Đô không phải vì nhãn tâm với mẹ con họ, mà là vì muốn bảo vệ họ. Bởi lẽ nếu hai mẹ con Dương Thanh ở lại Yến Đô thì chỉ sẽ chịu tai ương.

Cho đến thời khắc này, Dương Thanh mới hiểu vì sao mẹ trước khi chết lại cứ dặn dò anh không được thù hận Vũ Văn Cao Dương.

Thì ra ông ta không thiếu nợ mẹ con họ bất cứ thứ gì, mà ngược lại mẹ con bọn họ thiếu nợ Vũ Văn Cao Dương rất nhiều.

Ký ức trong đầu giống như một bộ phim điện ảnh không ngừng lướt qua trong đầu anh.

Nhìn thấy thái dương của Vũ Văn Cao Dương đã nhuốm màu hoa râm, tim Dương Thanh cứ như bị dao cứa, lửa giận không ngừng dâng trào bên trong cơ thể.

Mưa to tầm tã điên cuồng rơi xuống như muốn dập tắt lửa giận của anh.

Diệp Lâm và Lưu lão quái liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ ngạc nhiên rất rõ. Bởi vì mưa to tầm tã bỗng

nhiên đến này có chút hung tợn, lại cực kỳ bất ngờ.

Điều khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ là tất cả những điều này dường như có liên quan đến Dương Thanh.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng cũng khiến hai người họ cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

G Dương Thanh bỗng rít lên một tiếng đây giận dữ.

Mái tóc vốn đen nhánh của anh bất chợt bạc trảng bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Con ngươi màu đen bỗng chốc hóa thành màu đỏ, giống như đã bị nhiễm máu.

Một luồng khí thế võ đạo kinh người bất chợt bùng nổ trên cơ thể của Dương Thanh.

“Âm ầm ầml Dưới tiếng gầm đây giận dữ của Dương Thanh, cả ngọn núi Yến Sơn đều chấn động. Tảng đá bên người anh bỗng nổ tung.

“Không hay rồi! Khí thế võ đạo trên người cậu †a đã bành trướng!”

Lưu lão quái bông nhiên la lên một tiếng, hoảng sợ nhìn Dương Thanh rồi hét lớn với Diệp Lâm: “Nhanh lên! Dùng hết toàn lực! Nếu không chúng ta sẽ chết ở chỗ này!”

Đã bao giờ Vũ Văn Bân gặp một trận chiến thế này đâu cơ chứ, ấy vậy mà bây giờ anh ta lại tận mắt nhìn thấy cảnh mái

tóc màu đen của Dương Thanh đã biến thành tóc bạc, con ngươi đen kịt biến thành màu đỏ như máu.

Vũ Văn Bân sợ đến mức cơ thể liên tục run rẩy, co quäp ngồi phịch xuống trên mặt đất, sợ đái cả ra quần.

Chương 2545:

Lưu lão quái và Diệp Lâm đều bị doạ cho hoa mắt chóng mặt sau khi cảm nhận được khí thế võ đạo trên người Dương Thanh tăng vọt. Lưu lão quái vừa dứt lời, hai người nhanh chóng lao về phía anh.

“Giết!”

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã xuất hiện †rước mặt Dương Thanh, gần như cũng trong lúc ấy phát động tấn công.

“Rầm!”

“Rầm!”

Mỗi đòn mạnh mẽ của hai người rơi lên người Dương Thanh.

Thế nhưng, dường như Dương Thanh chẳng bị ảnh hưởng bởi hai đòn này, anh vấn quỳ dưới đất, trong lòng ôm lấy cơ thể Vũ Văn Cao Dương đang dần lạnh lẽo.

Một luồng sát khí vô cùng khủng bố toát ra như đang tôi luyện cơ thể Dương Thanh vậy.

“Chuyện này…”

Thấy vậy, tròng mắt của Lưu lão quái và Diệp Lâm trợn lớn, sự khó tin tràn ngập trong đáy mắt.

Tuy bọn họ đều bị thương nặng nhưng ít ra vân là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, cho dù đặt ở các gia tộc ẩn thế cũng vẫn được xem là những nhân vật vô cùng khủng bố.

Sức mạnh chứa trong mỗi đòn sử dụng toàn lực của mình lớn thế nào, bọn họ biết rất rõ.

Thế nhưng đòn trí mạng mà cả hai cùng đánh lên người Dương Thanh lại chẳng làm anh bị thương chút nào, điều này làm cho bọn họ cảm thấy đòn tấn công vừa rồi của mình chẳng khác nào đánh lên tấm thép.

“Đừng giữ sức nữa, dốc hết toàn lực đi!”, Lưu lão quái nhìn Diệp Lâm, tức giận nói.

Lão ta vừa dứt lời, hai người lập tức chuẩn bị tấn công lần nữa, hai đòn đánh tiếp theo nhanh chóng bổ lên người Dương Thanh.

“Oành!”

“Oành!”

Đòn đánh của hai người liên tục rơi xuống, nhưng Dương Thanh vẫn thờ ơ không hề hấn gì, chỉ có cơ thể khẽ rung lên vì đòn đánh của họ.

Lần này, trái tim hai người như bị nhấn chìm xuống đáy vực. Họ biết chỉ với chút thực lực sau khi bị thương nặng thế này sẽ chẳng thể không làm gì được Dương Thanh.

Phòng ngự đã mạnh mẽ như thế, không biết lực tấn công của anh còn khủng bố đến nhường nào?

Sợ rằng chỉ một đòn của Dương Thanh thôi, bọn họ cũng không chịu nổi.

Nghĩ tới đây, trong đầu hai người họ cùng xuất hiện một ý nghĩ: "Chạy!"

Hai người gần như không chút do dự, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu thấy cảnh này sửng sốt không thôi, có thế nào họ cũng không ngờ kết quả lại thành ra thế này.

Mắt thấy Lưu lão quái và Diệp Lâm đã chạy mất nhưng Dương Thanh thì vẫn không có bất cứ phản ứng nào, điều này làm cho hai anh em họ.

Tống vô cùng sốt ruột.

"Cậu Thanh à, nếu cậu còn không ra tay thì Lưu lão quái và Diệp Lâm sẽ chạy mất", Tống Tả lo lãng thốt lên.

Thế nhưng Dương Thanh chẳng có chút phản ứng nào. Cơn mưa tầm tã vẫn trút những giọt nước nặng trịch xuống như

muốn gột đi sự tức giận của anh.

Chương 2546:

“Không đúng, cậu ấy lạ lắm!”

Bỗng nhiên Tống Hữu nghiêm giọng nói.

“Lạ chỗ nào?”, Tống Tả hỏi lại.

“Rõ ràng cậu ấy chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thế nhưng sức lực lúc bùng nổ lại có thể sánh bằng Siêu Phàm Ngũ Cảnh, sức mạnh lúc này lại càng đáng sợ hơn nữa’.

Tống Hữu nghiêm túc tiếp tục: “Lưu lão quái và Diệp Lâm đều là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh hàng thật giá thật, tuy rằng đã bị thương nặng, thực lực giảm sút đi rất nhiều, nhưng lúc họ hợp sức dốc toàn lực để tấn công thì sức lực khi ấy rất mạnh mẽ”.

“Thế nhưng đòn tấn công mạnh mẽ ấy khi rơi lên người Dương Thanh lại chẳng thể tạo chút thương tích nào cho cậu ấy, không những vậy, khí thế võ đạo trên người cậu ấy còn đang tăng lên không ngừng”.

“Trong ánh mắt của cậu ấy không có chút cảm xúc nào, trông chẳng khác cỗ máy giết người là mấy, hơn nữa cơ thể cậu ấy đang không ngừng thay đổi, thay đổi ấy làm em nhớ đến một truyền thuyết”.

Hai mắt Tống Tả hơi nheo lại, đột nhiên ông ta nghĩ đến một truyền thuyết, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Dương Thanh,

nói từng chữ: “Huyết mạch cuồng hóal”

“Đúng!”

Tống Hữu gật đầu, thẳng thắn nói với ông ta: “Truyền thuyết kể răng, mấy trăm năm trước đã từng có một gia tộc Cổ Võ vô cùng mạnh mẽ, thống trị toàn bộ giới võ thuật Chiêu Châu”.

“Không phải bất cứ ai trong gia tộc này cũng có thể năm giữ huyết mạch cuồng hóa, có người nói loại huyết thống này rất hiếm thấy, trăm năm mới gặp được một người. Người nắm giữ huyết mạch cuồng hoá lúc đó chính là người đứng đầu gia tộc đã thống trị giới võ thuật Chiêu Châu kia”.

“Một khi huyết mạch cưồng hóa bạo phát, sức chiến đấu sẽ tăng vọt, lúc mới đầu người nằm giữ nó còn chưa biết cách khống chế, đợi đến khi có thể khống chế huyết mạch cuồng hóa rồi sẽ có thể tùy ý khống chế trạng thái cuồng hóa để chiến đấu”.

“Trong truyền thuyết, mỗi người thức tỉnh huyết mạch cưồng hóa trong gia tộc này đều sẽ trở thành cao thủ tuyệt thế của giới võ thuật Chiêu Châu”.

Hai anh em họ Tống biết rất rõ về huyết mạch cuồng hóa, mà những sự thay đổi đang xảy ra trên cơ thể Dương Thanh hoàn toàn tương tự với huyết mạch cuồng hóa trong truyền thuyết, điều này làm cho hai anh em cảm thấy vô cùng khiếp SỢ.

“Nói như vậy, bây giờ cậu ấy đang thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, sợ là chưa thể khống chế chính mình được ngay”.

Tống Tả thận trọng tổng kết một câu, sau đó nhìn về phía Tống Hữu bảo: “Xem ra chúng ta phải khỏi đây rồi, nếu không sẽ rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm’.

“Đi thôi!”

Hai người không có chút do dự nào, lập tức di chuyển chân, xoay người rời đi.

Không cần biết cái truyền thuyết kia có phải là thật hay không, họ nào dám lôi tính mạng của bản thân mình ra mà đánh cược. Dù sao thì bây giờ Dương Thanh cũng không có bất cứ phản ứng nào, nếu không phải vì khí thế võ thuật trên người anh vẫn đang không ngừng tăng lên thì trông anh không giống người sống chút nào cả.

Ngay cả hai cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như Lưu lão quái và Diệp Lâm cũng phải bỏ chạy, huống chỉ là anh em họ.

Tuy rằng bọn họ không có ân oán gì với Dương Thanh nhưng không thể đảm bảo được anh có còn khống chế được bản thân mình hay không.

“Đi… đi hết rồi sao?”

Vũ Văn Bân nhìn một đám cao thủ ai nấy đều thi nhau rời đi, bị doạ đến mức hoa cả mắt, vội vã trốn ra phía sau một tảng đá rồi mới dám ló mặt ra quan sát khí thế võ thuật trên người Dương Thanh bùng nổ.

Anh ta sống trong gia tộc Vũ Văn từ nhỏ, đã quen với thói ngang ngược ngông cuồng từ lâu, mặc dù sau đó Yến Đô bị rất

nhiều thế lực xâu xé nhưng chỉ có gia tộc Vũ Văn là không bị chiếm đoạt.

Khi ấy, anh ta còn cho rằng gia tộc Vũ Văn quá mạnh mẽ, không ai dám trêu vào nên mới có thể bộc lộ tài năng trong thời loạn lạc, trở thành thế lực mạnh mẽ nhất đất Yến Đô.

Chương 2547:

Nhưng Vũ Văn Bân không hề biết rằng, cao thủ chân chính đứng hàng đầu giới võ thuật mạnh mẽ đến cỡ nào, ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong anh ta còn chưa từng thấy huống chỉ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Hôm nay, sau khi nhìn thấy cao thủ Siêu Phàm Cảnh, Vũ Văn Bân mới cảm giác được những người ở cảnh giới đó đáng sợ nhường nào, mới ý thức được chuyện bản thân đố ky với Dương Thanh đáng buồn cười biết bao nhiêu.

Giống như những gì Vũ Văn Cao Dương đã nói, với thực lực hiện giờ của Dương Thanh thì đánh chiếm một Hoàng tộc là chuyện dễ như ăn cháo, chẳng qua là Vũ Văn Bân nhất quyết không chịu tin.

Mãi đến khi nãy, được tận mắt chứng kiến cảnh cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp không thể làm Dương Thanh bị thương dù chỉ là một chút, thậm chí còn bỏ chạy giữa chừng, anh †a mới thông suốt một chuyện rằng gia tộc Vũ Văn vốn không có tư cách để Dương Thanh đến kế thừa vị trí chủ gia tộc.

“Có chuyện gì thế?”

“Người vừa chật vật bỏ chạy xuống núi là tiền bối Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp và Lưu lão quái của Miêu Thành đấy ư?”

Dưới chân Yến Sơn, đám người thuộc các gia tộc quyền quý vốn đang chờ đợi kết quả của trận chiến trên đỉnh núi, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp.

Lâm và Lưu lão quái mang theo vẻ mặt sợ hãi chạy xuống núi như chạy trốn, khiến tất cả bọn họ rất bối rối.

“Tất cả mọi người mau chóng rời khỏi Yến Sơn, đừng có dừng lại, nhanh nhanh lên!”

Đang lúc này, hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng vọt xuống từ trên đỉnh núi, nhanh chóng gào lên với những người ở đó.

“Rầm râm!”

Anh em họ Tống vừa dứt lời thì toàn bộ Yến Sơn bông nhiên rung lắc như xảy ra động đất.

Đang lúc bọn họ vẫn còn đang khiếp sợ, chưa kịp hoàn hồn thì ngọn núi cao nhất Yến Sơn kia như bị thứ gì đó đập phá ầm ầm sụp xuống.

“Trời ạ! Nó sụp xuống rồi, có chuyện gì thế?

Tại sao đỉnh núi cao nhất Yến Sơn lại đột nhiên sụp xuống như thế?”

Có người kinh ngạc thốt lên, ánh mắt họ dán chằm chặp vào ngọn núi đang dần đổ nát.

“Không muốn chết thì chạy nhanh đi!”

Hai anh em họ Tống tiếp tục gào lên. Bọn họ biết rất rõ, một người thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa mà lại mất khống chế sẽ đáng sợ thế nào.

Mãi đến khi hai anh em nhà họ Tống gầm lên giận dữ, cả đám cao thủ mới lấy lại tinh thần.

Ngay cả cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như Diệp Lâm và Lưu lão quái mà cũng phải chạy thì bọn họ còn ở lại chỗ này làm cái gì? Chờ chết chắc?

Ngay lúc ấy, mọi người thi nhau chạy xuống núi.

Hai anh em họ Tống không đi mà chỉ xuống chân núi Yến Sơn rồi đứng đó, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm đỉnh Yến Sơn.

Tuy đỉnh cao nhất trên Yến Sơn đã sụp xuống nhưng xung quanh vẫn còn mấy ngọn núi, những ngọn núi ấy vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.

Cơn mưa tầm tã vẫn đang điên cuồng trút xuống, toàn bộ Yến Đô như bị bao phủ trong màn mưa lớn này.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao tự dưng lại mưa to thế? Đây có thể xem là cơn mưa lớn nhất trăm năm khó gặp ở Yến Đô đúng không nhỉ?”

“Chả phải dự báo thời tiết đã nói hôm nay năng to sao? Từ bao giờ dự báo thời tiết lại khác hoàn toàn với thực tế thế này?”

“Rốt cuộc là bên Yến Sơn có chuyện gì thế, tôi nghe nói vừa rồi có người nhìn thấy đỉnh núi cao nhất Yến Sơn bỗng nhiên sụp đổ biến mất rồi”.

Người dân Yến Đô đều kinh ngạc.

Chương 2548:

Cơn mưa này quá lớn, chỉ có một vài ông cụ nghe bậc cha chú của mình kể lại rằng trăm năm trước cũng đã từng có một trận mưa lớn thế này.

Nếu như trời vẫn tiếp tục mưa to như vậy, chỉ cần kéo dài thêm một tiếng nữa thôi là Yến Đô sẽ bị lũ lụt mất.

Rất nhiều nơi có địa hình thấp đã ngập nước.

“Lập tức thông báo cho chiến vực Yến Đô, để họ chung tay hiệp lực giúp chúng ta khai triển công tác cứu tế chống lũ!”

Lúc này, trong một văn phòng nào đó ở Yến Đô, một ông lão đầu tóc bạc phơ nghiêm nghị nói.

“Vâng!”

Nhân viên nhận lệnh lập tức đi sắp xếp.

“Trận mưa này là thiên tai sao?”, ông lão đứng trước cửa sổ, nhìn cơn mưa rào tầm tã bên ngoài, | tự lẩm bẩm.

Không lâu sau đó, từng chiếc xe tải lớn chở đồ cứu tế chống lũ xuất hiện ở khắp các nơi của Yến Đô, bắt đầu thực hiện các biện pháp chống lũ.

Bên trong sân bay quốc tế Yến Đô có rất nhiều người, Diệp Lâm cũng ở trong đó.

Sau khi trốn khỏi Yến Sơn, bọn họ lập tức chạy tới sân bay, chẳng qua đến lúc chuẩn bị rời đi, họ mới nhận ra tất cả các chuyến bay đã tạm hoãn.

Trận mưa này quá lớn, thậm chí còn ảnh hưởng đến lịch trình các chuyến bay.

“Không được, chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi Yến Đôi”

Bỗng nhiên, Diệp Lầm nghiêm giọng nói.

Vừa nghĩ tới sức mạnh mà Dương Thanh vừa bộc phát ra đã khiến cõi lòng lão ta tràn ngập sợ hãi. Diệp Lâm biết, một khi Dương Thanh tỉnh lại thì chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Kiểu gì lão ta cũng phải nhanh chóng rời khỏi Yến Đô.

Một cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đột nhiên mở miệng nói: ‘Hoàng Chủ tiền nhiệm, tôi vừa mới liên hệ được, thành phố có sân bay quốc tế gần Yến Đô nhất là Ninh Châu, bên Ninh Châu không có mưa, tất cả các chuyến bay hoạt động bình thường, hay là chúng ta tranh thủ qua Ninh Châu ạ”

“Được, tất cả mọi người lập tức khởi hành, đi tới Ninh Châu!”, Diệp Lâm nhanh chóng hạ lệnh.

Không lâu sau, toàn bộ người của Hoàng tộc họ Diệp di chuyển đến Ninh Châu.

“Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Đoàn Hoàng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng và Long Tấn, mở miệng hỏi.

Long Tấn và Thượng Quan Hoàng cũng không biết phải làm sao, trong phút chốc rơi vào tĩnh lặng.

Đến bây giờ, ngay cả bọn họ cũng không rõ rốt cuộc trên đỉnh Yến Sơn đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Diệp Lâm và Lưu lão quái đang đánh nhau với Dương Thanh bỗng nhiên bỏ chạy.

Sau đó, hai anh em họ Tống còn thông báo cho tất cả mọi người rời khỏi Yến Sơn, ngay cả họ cũng theo đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp chạy đến sân bay.

Im lặng một lúc lâu, Thượng Quan Hoàng chợt mở miệng nói: “Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể chắc chắn một điều là Diệp Lâm và Lưu lão quái chạy trốn vì cậu Thanh.

Tôi có thể nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt của họ. Xem ra, trên cơ thể cậu Thanh đã có thay đổi nào đó rất lớn”.

Long Tấn khẽ gật đầu: ‘Nhưng mà thật sự tôi không nghĩ ra được rốt cuộc trên người cậu Thanh xảy ra chuyện gì, vì sao có thể làm cho Diệp Lâm và Lưu lão quái hoảng sợ đến thế?”

“Hơn nữa, bỏ chạy như thế chứng tỏ họ rất sợ cậu Thanh, nếu đã như vậy thì sao cậu Thanh không giết họ nhỉ?”

Chương 2549:

Lúc này cả ba Hoàng Chủ đều đang suy nghĩ một cách nghiêm túc, bọn họ rời đi không được mà ở lại cũng chẳng xong.

“Thượng Quan Hoàng, tôi đề nghị chúng ta nên tiếp tục ở lại Yến Đô thì hơn’.

Đúng lúc này, Lý Giang Hùng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, thành thật nói: ‘Hoàng tộc họ Diệp chạy đi trước là chuyện của họ, nhưng chúng ta là người đứng chung một chiến tuyến với cậu Thanh, nếu như bây giờ chúng ta cũng đi khỏi đây thì có khác gì cùng phe với Hoàng tộc họ Diệp đâu cơ chứ?”

Lý Giang Hùng nhìn nhận tình hình rất rõ.

Dương Thanh đã từng nói, đợi đến khi mọi chuyện ở Yến Đô kết thúc, anh sẽ giúp nhà họ Lý tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp, sau đó để nhà họ Lý thay Hoàng tộc này.

Thế nên chắc chắn lão ta không thể rời đi trong tình huống này được.

Nghe Lý Giang Hùng nói xong, ánh mắt của ba Hoàng Chủ thi nhau nhìn về phía lão ta.

Một lúc lâu sau đó, Thượng Quan Hoàng cũng gật đầu: ‘Cậu nói không sai, Hoàng tộc họ Diệp bỏ chạy là vì sợ cậu Thanh, nếu đã vậy tại sao chúng ta lại phải chạy? Các thế lực lớn của

Hoàng thành Thượng Quan tiếp tục ở lại Yến Đô, đợi mệnh lệnh của cậu Thanh'.

"RõI"

Lý Giang Hùng lập tức vui mừng.

Thấy Thượng Quan Hoàng quyết định muốn để các cao thủ thuộc các thế lực lớn của Hoàng thành Thượng Quan ở lại Yến Đô, Long Tấn cũng vội vã tỏ thái độ: "Các thế lực lớn của Hoàng thành Long cũng sẽ tiếp tục ở lại Yến Đô, chờ lệnh của cậu Thanh!"

"Vâng!"

Người của các thế lực trong Hoàng thành Long thi nhau đáp lại lời lão ta.

Đến bây giờ, chỉ còn lại mình Đoàn Hoàng là chưa tỏ rõ thái độ.

"Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi sẽ không ở lại Yến Đô, nếu Hoàng tộc họ Diệp đã rời đi chứng tỏ cậu Thanh đã an toàn, chúng tôi ở lại cũng không giúp được gì".

Đoàn Hoàng nói xong, lại nhìn về phía Long Tấn và Thượng Quan Hoàng chắp tay chào: "Chúng ta tạm biệt ở đây!"

Dứt lời, lão ta không chút do dự xoay người rời đi.

“Hừ!”

Mãi cho đến khi thế lực của Hoàng thành Đoàn đều đã đi hết, Long Tấn mới lạnh giọng nói: “Cái lão Đoàn Hoàng này đúng là gió chiều nào xoay chiều ấy, trước đó nếu cậu Thanh không ép, chắc chắn lão ta sẽ không chọn cậu Thanh nhanh như thế”.

“Bây giờ ông ta rời đi như vậy, chỉ sợ là đã đoán được gì đó rồi”.

Thật ra, Long Tấn và Thượng Quan Hoàng cũng có suy đoán, chẳng qua là họ không nói ra mà thôi.

Dương Thanh đã từng mất khống chế, mặc dù người biết chuyện này không nhiều thế nhưng bọn họ đều là chủ của Hoàng tộc, đương nhiên biết rõ chuyện này.

Chẳng qua họ không biết lần mất khống chế này của Dương Thanh khác hoàn toàn so với lần trước đó.

Trước đó vì dùng liều thuốc siêu hoàn mỹ nên mới mất khống chế, bây giờ thuốc trong cơ thể Dương Thanh đã sớm tiêu hao gần như không còn lại chút gì.

Lần này, cái Dương Thanh gặp phải là việc thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, sức mạnh bộc phát ra cũng hoàn toàn vượt xa khi chịu ảnh hưởng của liều thuốc siêu hoàn mỹ kia.

Lúc này, dưới chân núi Yến Sơn, hai anh em nhà họ Tống hai vẫn đang ở đó, khuôn mặt cả hai đều rất nghiêm nghị.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”, Tống Hữu đột nhiên hỏi. ễ Tống Tả nhìn về phía Tống Hữu, tia sáng trong mắt chợt lóe lên: “Anh em chúng ta trốn chạy lâu thế rồi, lần này có lẽ là cơ hội của chúng ta”.

Chương 2550:

Nghe vậy, hai mắt Tống Hữu sáng lên: “Ý của anh là, nếu như chúng ta giúp đỡ cậu Thanh là có thể giải quyết những phiền phức kia, đúng chứ?”

Tống Tả gật đầu, sau đó ngẩng mặt nhìn về phía đỉnh Yến Sơn, nghiêm túc nói: “Thế nhưng trước đó chúng ta phải nghĩ ra cách giúp cậu Thanh thuận lợi thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa đã, như vậy thì mới có thể khiến cậu Thanh thiếu nợ anh em chúng ta, lúc ấy chúng ta mới dễ mở miệng”.

“Nhưng mà chuyện thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, chúng ta biết phải giúp thế nào?”, Tống Hữu cau mày hỏi.

Nét mặt của hai anh em nhà họ Tống đều trở nên nặng nề. Họ muốn giúp để Dương Thanh mang ơn mình nhưng lại không biết phải làm sao.

Đang lúc hai người suy ngẫm làm thế nào để giúp thì trên đỉnh Yến Sơn, khí thế võ đạo của Dương Thanh không ngừng mạnh lên, trong đôi mắt giăng đầy tơ máu.

Khí kình kinh khủng quanh thân anh làm những giọt mưa như trút nước sắp chạm vào người bốc hơi chỉ trong nháy mắt.

Từ nãy đến giờ Vũ Văn Bân luôn núp sau một tảng đá lớn, lúc này anh ta đã bị dọa đến choáng váng, mềm nhữn ngồi dưới đất, trên gương mặt đầy vẻ sợ hãi, cơ thể run cầm cập.

Trạng thái hiện giờ của Dương Thanh trông vô cùng đáng sợ, một người chỉ có thực lực Vương Cảnh như Vũ Văn Bân sao mà giữ bình tính được?

“Không ngờ cậu không cần đến liều thuốc siêu hoàn mỹ mà vẫn có thể bộc phát ra sức mạnh khủng khiếp đến như vậy”.

Một người thần bí khoác áo choàng đen thình lình xuất hiện trước người Dương Thanh, giọng nói như do thiết bị điện tử phát ra truyền đến từ kẻ đó.

“Chỉ bằng để tôi tiễn cậu một đoạn đường!”

Dứt lời, người mặc áo choàng đen đột nhiên giơ tay lên, tung một chưởng về phía đầu của Dương Thanh.

Trên người kẻ đó không có bất kỳ uy thế võ đạo nào nhưng tốc độ vung tay lại nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống.

Bàn tay của ông ta sắp rơi xuống đầu Dương Thanh, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh đang thân thờ quỳ dưới đất, không có bất cứ phản ứng gì bất chợt đưa tay ra.

“Bốp!”

Dương Thanh giơ tay lên tung chưởng chống lại bàn tay của kẻ thần bí kia làm phát ra tiếng va chạm kêu vang.

“Sao lại thế này?” : Chịu ảnh hưởng từ cú va chạm, người mặc áo choàng đen phải lùi ra sau bảy tám bước mới có thể dừng

lại, cực kỳ ngạc nhiên.

Ông ta biết cú chưởng vừa rồi mạnh đến thế nào, kể cả cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh chân chính cũng sẽ chết dưới đòn tấn công ấy.

Thế nhưng, Dương Thanh chỉ giơ tay tung một chưởng đã đẩy lùi được ông ta, đây là một điều quá đỗi kinh ngạc.

Quan trọng là, ban đầu Dương Thanh vốn chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh, lúc nãy đánh nhau với Lưu lão quái mới bỗng dưng đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh.

Mà bây giờ, một đòn đơn giản từ anh lại có thể bộc phát ra sức mạnh có thể so với Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu ta vậy?”

Kẻ thần bí kia lại phát ra giọng nói điện tử.

Ông ta không biết đã có chuyện gì với Dương Thanh, chỉ thấy anh có vẻ đã mất đi ý thức.

Tuy nhiên, kỳ lạ là khi kẻ thần bí tấn công, Dương Thanh cũng đưa tay đáp trả nhưng chỉ đẩy lùi ông ta rồi thôi.

Chương 2551:

Người mặc áo choàng đen hiểu răng, bây giờ mà anh tỉnh táo trở lại là sẽ giết mình ngay.

“Khốn nạn!”

Kẻ thần bí nghiến răng nghiến lợi bật ra một câu, không biết phải làm sao với Dương Thanh đang trong trạng thái này.

Ông ta bỗng đưa mắt về phía một tảng đá lớn, vung tay lên, một lưồng sáng chớp qua.

“Âm!”

Tiếng nổ thật lớn vang lên, trong phút chốc tảng đá kia đã chia năm xẻ bảy, một người trẻ tuổi đang run lẩy bẩy núp ở đằng sau hiện ra trong tầm mắt của kẻ thần bí.

“Á… đừng giết tôi… đừng giết tôi…”

Vũ Văn Bân sợ tới mức thét lên. Sau khi la lớn, hai mắt anh ta trợn ngược, ngất đi.

Kẻ thần bí nhìn Vũ Văn Bân lại đưa mắt sang Dương Thanh, trên khuôn mặt âm u bên dưới mũ áo choàng bất chợt xuất hiện một nụ cười đây xảo quyệt.

“Tuy chỉ là một thằng nhát gan nhưng thù hận đối Dương Thanh của kẻ này lại có thể lợi dụng”.

Dứt lời, ông ta vác Vũ Văn Bân đã ngất xỉu lên vai rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

“Có người từng đến!”

Người mặc áo choàng đen vừa đi thì hai anh em họ Tống xuất hiện. Hai người nhìn về phương hướng ông ta vừa rời đi, nói với vẻ mặt trầm trọng.

Họ có thể khẳng định rằng ngay vừa rồi thật sự đã có người ngoài đến, nhưng điều làm hai người hoảng sợ là ngay cả họ cũng không thể cảm giác được khí thế võ đạo của đối phương.

Điều đó chứng tỏ thực lực của kẻ này hơn xa hai người.

Giờ đây, Dương Thanh đang tiến vào giai đoạn quan trọng để thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, nếu ai có thực lực cao phát hiện thì nhất định sẽ tiêu diệt anh.

Có thể chắc chắn rằng, hễ người nào sở hữu huyết mạch cuồng hóa thì tương lai người đó sẽ đứng trên đỉnh cao của thế giới. Không mấy ai có thể nằm trong hàng ngũ đó, vậy nên mới nói một khi chuyện Dương Thanh mang trên mình huyết mạch cuồng hóa bị phát hiện thì tình cảnh của anh sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Bây giờ khoan suy xét đến mấy chuyện đó đã, trạng thái của cậu Thanh không ổn chút nào, cứ kéo dài thế này thì rất có thể

cậu ấy sẽ biến thành kẻ ngốc có sức mạnh đáng sợ, chúng ta phải nghĩ cách đánh thức cậu ấy nhanh nhất có thể".

Tống Tả nhìn gương mặt thẫn thờ của Dương Thanh, nặng nề nói.

"Được!"

Tống Hữu gật đầu.

Thấy Tống Tả lấy một cái bình sứ tỉnh xảo ra, Tống Hữu lập tức lia mắt về phía lão ta, hỏi: "Anh, anh đã chắc chắn muốn cho Dương Thanh dùng Ngưng Thần Đan rồi chứ?"

Trong mắt Tống Tả đầy sự tiếc nuối. Viên Ngưng Thần Đan này rất quý giá, vì nó mà xưa kia lão ta đã bị đuổi giết rất nhiều năm.

Suốt thời gian qua, Tống Tả đều không chịu uống, nếu uống thì cảnh giới võ thuật của lão ta có thể đã tăng lên được một cảnh giới.

Ban đầu, kế hoạch của Tống Tả là đột phá đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh rồi mới uống, khi đó Ngưng Thần Đan mới có thể phát huy tối đa công dụng của nó.

Nhưng lúc này lại phải cho người ngoài sử dụng viên đan dược mà mình phải dùng cả tính mạng để đổi lấy, Tống Tả thật sự không nỡ.

Sau một lúc im lặng, ánh mắt Tống Tả bỗng hiện lên sự quyết tâm. Lão ta gật đầu chắc nịch: “Tình trạng hiện giờ của cậu Thanh rất xấu, kéo.

dài thời gian thì rất có khả năng sẽ trở nên ngu ngốc”.

Chương 2552:

“Cậu ấy còn trẻ mà đã có thể đạt được đến trình độ này thật sự rất khó khăn. Một thiên tài võ thuật như thế vì không thể chịu đựng được sức mạnh khi thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa mà biến thành một tên ngốc thì thật là uổng phí”.

“Hơn nữa, so với thù hận, một viên đan dược đáng để chúng ta đánh cược một lần!”

Nghe vậy, Tống Hữu cũng gật đầu: “Như vậy thì không nên chần chừ nữa, mau cho cậu Thanh uống Ngưng Thần Đan thôi!”

“Được!”

Tống Tả gật đầu, tiến lên định đưa Ngưng Thần Đan vào trong miệng của Dương Thanh.

Ngưng Thần Đan có tác dụng rất lớn, không chỉ có thể làm tăng cường thực lực mà còn có thể củng cố tỉnh thần cho cao thủ Siêu Phàm Cảnh một cách vượt trội.

Sở dĩ Dương Thanh rơi vào trạng thái hỗn loạn là vì phải tập trung mọi tỉnh thần vào việc thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa.

Bởi vậy, tình huống hiện giờ chính là Dương Thanh đã bị tổn thương tỉnh thần nghiêm trọng nhưng quá trình thức tỉnh vẫn chưa kết thúc, thế nên mới trở nên đờ đẫn như thế.

“Cậu Thanh, viên Ngưng Thần Đan này sẽ giúp đỡ cậu, đừng chống cự tôi, uống nó đi”.

Tống Tả đi tới trước mặt Dương Thanh, chân thành nói.

Lão ta không biết anh có thể nghe thấy mình hay không những vẫn nói ra.

Thành thật mà nói, Tống Tả đang vô cùng căng thẳng, Tống Hữu đang đứng bên cạnh thì đã sẵn sàng giúp đỡ lão ta bất cứ lúc nào.

Dù sao thì Dương Thanh cũng đang rơi vào trạng thái mất ý thức, lại còn mang trên mình sức mạnh võ thuật kinh khủng, không một ai biết sau khi đến gần anh sẽ có chuyện gì đáng sợ xảy ra.

Tống Tả cẩn thận đi tới trước mặt Dương Thanh, sau đó dè chừng đưa tay phải đang cầm Ngưng Thần Đan đến gần miệng anh.

Khi đan dược sắp được đưa vào miệng thì đột nhiên trên người Dương Thanh bùng nổ sát ý.

“Anh, tránh ra!”

Tống Hữu hét lên.

Gần như ngay lúc đó, Dương Thanh thình lình giơ tay lên, năm ngón mở rộng tàn nhãn lao về phía đầu của Tống Tả.

Thực lực của lão ta chỉ nằm ở mức Siêu Phàm Tam Cảnh, trong khi cú tấn công của Dương Thanh lại ẩn chứa khí thế vô cùng khủng khiếp. Tống Tả không thể ngăn cản chỉ với cảnh giới đó.

Chưa kể hai người lại cách nhau quá gần, có muốn tránh cũng không kịp.

Tống Tả mở to mặt nhìn bàn tay của Dương Thanh càng lúc càng gần đầu của mình, nét mặt cũng trở nên tuyệt vọng.

Lão ta vốn muốn dùng Ngưng Thần Đan để đánh thức Dương Thanh, tiếp tục hoàn thành quá trình thức tỉnh. Nào ngờ, Ngưng Thần Đan còn chưa được vào miệng Dương Thanh mà bản thân đã bị giết.

Nhìn thấy Tống Tả sắp bị Dương Thanh giết chết, Tống Hữu thét lớn: “Không!”

Vì tâm linh tương thông nên từ khi ra đời, hai anh em họ đã luôn như hình với bóng, cùng nhau luyện võ, cùng nhau đi thăm thú khắp nơi.

Họ vốn cho rằng không còn hy vọng gì để có thể báo thù được nữa, cho đến khi gặp phải Dương Thanh. Giây phút phát hiện ra anh sắp thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, hai người mới nhìn thấy tương lai.

Khó khăn lắm mới nhen nhóm hy vọng, lại sắp rơi vào tuyệt vọng.

Ngay lúc tiếng hét đầy hốt hoảng của Tống Hữu vang lên, Dương Thanh với đôi mắt long Sòng sọc và nét mặt đờ đẫn đột nhiên dừng lại.

Chương 2553:

Bàn tay chỉ cách đầu của Tống Tả một tấc.

Trong lúc nhất thời, cả thế giới đều như dừng lại, Tống Tả như ngừng thở, vẻ tuyệt vọng trên gương mặt cũng chững lại, cứ ngẩn ngơ nhìn Dương Thanh như thế.

Tống Hữu cũng dừng chân, không dám động đậy chút nào, sợ hành động của mình sẽ kích động anh.

"Đi đi!"

Đột nhiên, Dương Thanh lớn tiếng quát.

Nét mặt anh dần dần trở nên dữ tợn, đôi mắt đỏ như máu dường như trở nên có thần.

"Cậu Thanh, đây là Ngưng Thần Đan, nó sẽ giúp cậu củng cố tinh thần nhanh chóng".

Mãi đến khi nghe thấy tiếng quát của Dương Thanh, Tống Tả mới hoàn hồn, vội vàng nói.

Nhưng anh không nhận lấy viên Ngưng Thân Đan kia mà lại giận dữ thét: "Đi đi!"

“Anh à, cậu Thanh có thể nói chuyện thì chứng tỏ cậu ấy sắp thức tỉnh thành công rồi, chúng ta đi thôi!”

Tống Hữu nôn nóng thúc giục, sợ Dương Thanh không kiểm soát được, giết chết anh mình.

Nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của Dương Thanh, Tống Tả không dám lưỡng lự, từ bỏ suy nghĩ đưa Ngưng Thần Đan cho Dương Thanh mà lập tức cùng Tống Hữu rời khỏi đây.

Hai anh em họ Tống đã đi, gương mặt của Dương Thanh lại trở về với dáng vẻ đờ đẫn vừa rồi như hồn lìa khỏi xác.

Giờ phút này, anh đang nỗ lực áp chế dòng máu đang sôi trào trong cơ thể mình. Sự cuồng bạo ấy rất khó để khống chế, cứ như nó muốn xông ra ngoài vậy.

Phải điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và không ngừng củng cố tỉnh thần thì Dương Thanh mới có thể miễn cưỡng áp chế khí thế cuồng bạo trong cơ thể.

Hai anh em nhà họ Tống không biết rằng, Dương Thanh rơi vào trạng thái mất ý thức như thế không phải do tiêu hao tỉnh thần quá nhiều trong quá trình thức tỉnh, mà là vì anh không dám nhúc nhích, phải sử dụng sức lực toàn thân để đè ép sự cuồng bạo trong người xuống.

Vừa rồi hai người họ đã nói những gì, Dương Thanh đều nghe thấy, cũng biết họ muốn đưa Ngưng Thần Đan có giá trị không hề nhỏ cho mình.

Không phải anh không muốn nhận tấm lòng ấy, mà là tự tin có thể dùng chính sức mình để ngăn chặn cơn cuồng bạo đó.

Lúc được Tống Tả chuẩn bị cho ăn Ngưng Thần Đan, chính khoảnh khắc lơi lỏng ấy đã khiến Dương Thanh mất đi lý trí, suýt chút nữa đã giết lão ta.

May mà đã có kinh nghiệm đè ép sự cuồng bạo trong cơ thể xuống bằng sức mình trong lần bị Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ.

Không ngờ lại bị rơi vào trạng thái này một lần nữa, nhưng Dương Thanh hiểu rằng, cảm giác trong lần này hoàn toàn khác biệt so với lúc Black Doctor chích liều thuốc siêu hoàn mỹ cho mình.

Liều thuốc siêu hoàn mỹ chỉ thông qua yếu tố bên ngoài để khiến lý trí đần dần mất đi, từ từ tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Gòn lần này lại giống như có sự thay đổi từ trong máu, anh có cảm giác máu trong cơ thể mình như đang sôi trào lên.

Cảm giác này thoải mái hơn rất nhiều so với khi chịu tác dụng của liều thuốc siêu hoàn mỹ, nhưng sự cuồng bạo lại hơn xa.

Một bên Dương Thanh liều mạng áp chế khí thế cuồng bạo không ngừng muốn lao ra khỏi cơ thể, một bên liên tục thực hiện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dùng phép hô hấp để tinh thần sớm hồi phục, từ đó dễ dàng khống chế sự cuồng bạo.

hơn.

Từng giây từng phút trôi qua, Dương Thanh nhận ra cảm giác thứ gì đó muốn phá ra kia càng ngày càng yếu.

Thậm chí, anh đã bắt đầu thử dừng việc áp chế.

Chương 2554:

Thế nhưng, mỗi lần như thế, Dương Thanh lại như biến thành một người khác. Cái cảm giác toàn thân tràn trề sức mạnh kia khiến anh chìm đảm, muốn từ bỏ việc áp chế để vĩnh viễn trong trạng thái cuồng bạo.

Chẳng qua trạng thái này lại thôi thúc Dương Thanh lao xuống núi, giết hết tất cả mọi người.

Anh không hề nghỉ ngờ rằng, nếu hai anh em họ Tống không đi thì đã bị giết trong lúc mình cố gắng khống chế sự cuồng bạo này.

Sau một lúc nỗ lực, rốt cuộc cảm giác thôi thúc cũng đã dần biến mất, mọi thứ đều trở lại như cũ.

Khí thế võ đạo trên người Dương Thanh cũng trở về Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Mưa tạnh rồi!”

“Sao lại tạnh một cách đột ngột như thế chứ?

Lúc nãy còn mưa như thác lũ, một giây sau đột nhiên tạnh”.

“Hình như trên Yến Sơn cũng hết động đất rồi, chẳng lẽ cơn mưa tầm tã vừa rồi có liên quan đến Yến Sơn?” B Những người đang chú ý đến Yến Đô đều sửng sốt.

Dưới Yến Sơn, hai anh em họ Tống đều mừng rỡ. Tống Tả ngẩng đầu nhìn vầng sáng bảy sắc trên bầu trời, kinh ngạc thốt: “Vầng sáng bảy sắc xuất hiện, nghĩa là có kỳ tài xuất hiện!”

“Xem ra cậu Thanh đã thành công thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa rồi”, Tống Hữu cũng lên tiếng.

Một bên khác, Long Tấn và Thượng Quan Hoàng đang dẫn các cao thủ hàng đầu ở Hoàng thành của mình đến chân Yến Sơn.

“Ôi trời, trên núi nở đầy hoa kìa!”

Có người đột nhiên thốt lên.

Những người khác cũng nhìn sang. Khi bọn họ đi, Yến Sơn vẫn chưa có dáng vẻ như thế này, mới đi được một lúc thôi mà đã thay đổi quá nhiều.

Hoa dại trên núi đang từ từ nở rộ, hương hoa vương khắp nơi.

Cơn mưa to trước đó cũng đã tạnh, dưới ánh mặt trời rực rỡ, vâng sáng bảy sắc trên Yến Sơn như dải lụa của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Mặc dù những người đang đứng ở chân Yến Sơn đều không hiểu về sự biến hóa đột ngột này, nhưng lòng đều thầm suy đoán nó có liên quan đến Dương Thanh.

Rốt cuộc thiên phú của anh phải cao đến thế nào mới có thể làm xuất hiện hiện tượng kỳ lạ này?

Ngay lúc đó, một người trẻ tuổi cõng một thi thể từng bước một xuống núi.

“Cậu Thanh!”

Thấy Dương Thanh, họ đồng thanh nói.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cái xác trên lưng anh, mọi lời chúc mừng đều nghẹn lại nơi cuống họng.

Gương mặt Dương Thanh tang thương. Anh không nói một lời, cứ cống Vũ Văn Cao Dương xuống núi như thế rồi về nhà của gia tộc Vũ Văn.

Người của các gia tộc quyền thế đều ăn ý không nói gì, chỉ đi bộ theo sau lưng Dương Thanh.

Hai tiếng sau, anh cõng xác của Vũ Văn Cao Dương về đến nhà của gia tộc Vũ Văn.

Những đều hoảng hốt khi thấy xác của ông ta.

“Chủ gia tộc!”

“Chủ gia tộc!”

Toàn bộ gia tộc Vũ Văn chìm trong bầu không khí tang tóc.

Chương 2555:

Cái chết của Vũ Văn Cao Dương đã khiến cả Yến Đô kinh hãi.

Đồng thời, ở Yến Đô còn xảy ra một chuyện khiến người ta khiếp sợ, các thế lực đỉnh cao của Chiêu Châu thi nhau rút khỏi Yến Đô.

Thậm chí rất nhiều thế lực đã từ bỏ sản nghiệp ở nơi này.

Tám nhà quyền thế ở Yến Đô cũng không tồn tại nữa, bây giờ chỉ còn ba nhà, đó là gia tộc Vũ Văn, nhà họ Diệp và nhà họ Hoàng đã phục tùng Dương Thanh từ lâu.

Sau khi Vũ Văn Cao Dương mất bảy ngày, Dương Thanh sắp xếp chuyện trong gia tộc Vũ Văn thỏa đáng rồi mới chuẩn bị rời đi.

“Cậu Thanh, cậu sắp đi à?”

Trong từ đường của gia tộc Vũ Văn, một ông lão tóc bạc đứng sau lưng Dương Thanh, nói với vẻ không nỡ.

Đây là quản gia của gia tộc Vũ Văn – Hàn Thiên Thành, hồi trước, khi Dương Thanh mới từ biên giới phía Bắc quay về Giang Hải, chính ông ta đã đến truyền đạt ý định trao ngôi chủ gia tộc của Vũ Văn Cao Dương cho anh, nhưng lại bị Dương Thanh từ chối.

Bây giờ Vũ Văn Cao Dương đã qua đời, Hàn Thiên Thành cảm thấy rất bi thương.

Dương Thanh gật nhẹ đầu, ánh mắt hết sức thản nhiên: “Tôi còn rất nhiều việc phải làm, cũng nên đi rồi”.

Tuy anh đã cố gắng kiềm chế, nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện xảy ra bảy ngày trước, lửa giận trong lòng anh lại bùng lên.

Diệp Lâm của Hoàng tộc họ Diệp phải chết!

Trừ Diệp Lâm ra, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết!

Hơn nữa bây giờ, Mã Siêu – anh em tốt của anh cũng đang bị kẹt ở Hoàng tộc họ Phùng, cần anh đến hỗ trợ.

Có thể nói, những chuyện này đều rất quan trọng, rất cân Dương Thanh đi giải quyết.

“Đã tìm thấy Vũ Văn Bân chưa?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Khi nhắc đến tên Vũ Văn Bân, sát khí đáng sợ lập tức bùng nổ từ người anh.

So với Diệp Lâm và Lưu lão quái, Dương Thanh muốn giết Vũ Văn Bân hơn.

Nếu Vũ Văn Bân không lấy Vũ Văn Cao Dương ra uy hiếp anh, sao Vũ Văn Cao Dương lại phải tự sát chứ?

Nhưng sau trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, Vũ Văn Bân như bốc hơi khỏi thế gian.

Hàn Thiên Thành vội nói: “Vẫn chưa có tin tức gì, tên súc sinh này như đột ngột biến mất ở Yến Sơn, nhưng theo video giám sát dưới chân Yến Sơn, có một người thần bí mặc áo choàng đen đã vác một người khác xuống núi, có lẽ đó chính là tên súc sinh kia rồi”.

Hàn Thiên Thành cũng nghiến răng nghiến lợi khi nhắc đến Vũ Văn Bân.

“Người thần bí mặc áo choàng đen?”

Dương Thanh nhíu mày, chợt nhớ tới một chuyện.

Một ngày trước bữa tiệc mừng thọ của nhà họ Diệp, trong tiệc rượu do Hoàng tộc họ Long tổ chức, một cao thủ mặc áo choàng đen bỗng xuất hiện rồi cứu Phương Nho – chủ gia tộc họ Phương ở Hoàng thành Long đi.

Nhưng khi Dương Thanh đuổi theo, Phương Nho đã bị đối phương diệt khẩu rồi.

Chẳng lẽ người đưa Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn cũng là cao thủ áo choàng đen bí ẩn đó ư?

“Vâng, cao thủ đó mặc áo choàng đen, đội cả mũ trùm màu đen, không sao thấy rõ mặt”.

Hàn Thiên Thành vội nói.

Chương 2556:

Dương Thanh không nói gì nữa, khuôn mặt có vẻ nghiêm nghị.

Ngày đó, khi đuổi theo cao thủ áo choàng đen, anh đã biết được sự mạnh mẽ của đối phương rồi, quan trọng là trên người đối phương không hề có khí thế.

Tuy hai người chưa so đấu với nhau, nhưng theo tốc độ của đối phương, ít nhất đối phương đã đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Nhưng tại sao cao thủ cấp bậc này lại cứu Vũ Văn Bân xuống khỏi Yến Sơn chứ?

Hơn nữa, rốt cuộc người mặc áo choàng đen đó là ai?

Dương Thanh đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng không mấy ai có thực lực như thế, anh nhanh chóng nghĩ đến một người.

“Black Doctor!”

Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi.

“Black Doctor? Đó là ai?”, đây là lần đầu tiên Hàn Thiên Thành nghe thấy cái tên này, ông ta vô thức hỏi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Một nhà khoa học điên, còn cải tạo bản thân thành quái vật nửa người nửa máy, thực lực rất mạnh”.

“Gòn có người như thế nữa cơ à?”, Hàn Thiên Thành sững sờ.

Dương Thanh vốn đang nghi ngờ Black Doctor đã sống lại sau khi bị sư phụ anh giết, giờ anh càng thêm khẳng định suy đoán này hơn.

Bởi vì Black Doctor không có tu vi võ thuật, mà đã dùng công nghệ cao để biến mình thành cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thế nên trên người ông †a cũng không có khí thế gì hết.

Ngày đó, cao thủ bí ẩn đã cứu Phương Nho khỏi tay Dương Thanh cũng không có khí thế gì.

Ngoài ra, trong trận chiến ở Yến Sơn bảy ngày trước, khi Dương Thanh thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, Vũ Văn Bân cũng đang có mặt, nếu có ai khác xuất hiện, chắc chắn anh sẽ cảm nhận được ngạy, nhưng vấn đề là anh không thấy gì hết.

Hay nói cách khác, người đã đưa Vũ Văn Bân đi và người áo đen bí ẩn định cứu Phương Nho là một người.

Tóm lại, rất có thể cao thủ mặc áo choàng đen bí ẩn đã đưa Vũ Văn Bân đi chính là Black Doctor.

“Đây là lệnh bài của chủ gia tộc Vũ Văn, sau này chuyện ở gia tộc Vũ Văn sẽ giao cho ông nhé”.

Dương Thanh bỗng lấy lệnh bài chủ gia tộc mà Vũ Văn Cao Dương đã đưa cho anh khi còn sống ra, giao cho Hàn Thiên Thành.

“Cậu Thanh, chuyện này…”

Hàn Thiên Thành đang định từ chối thì bị Dương Thanh ngắt lời: “Hồi trước, bố đã bảo tôi tạm thời giữ lệnh bài này, chờ Vũ Văn Bân có năng lực thừa kế chức chủ gia tộc thì đưa cho anh ta”.

“Nhưng bây giờ Vũ Văn Bân đã hại chết bố, chắc chắn tôi phải tìm ra anh ta, tự tay giết anh ta mới được!”

Giọng Dương Thanh lạnh lẽo đến cực điểm.

Hàn Thiên Thành rùng mình, nói với đôi mắt đỏ hoe: “Nhưng tôi biết giao lệnh bài chủ gia tộc cho ai chứ?”

Tuy dòng chính của gia tộc Vũ Văn khá đông, nhưng không mấy ai có năng lực thực sự.

Băng không, Vũ Văn Cao Dương đã không tìm mọi cách để truyền vị trí chủ gia tộc cho Dương Thanh.

Dương Thanh nói: “Ông cứ yên tâm, có tôi ở đây, không ai dám nhòm ngó vị trí chủ gia tộc Vũ Văn hết, tôi sẽ cử người âm thầm bồi dưỡng thế hệ trẻ của gia tộc Vũ Văn, rồi chọn ra chủ gia tộc thích hợp”.

“Vâng!”, Hàn Thiên Thành không từ chối nữa, cất kỹ lệnh bài chủ gia tộc.

Ông ta cũng hiểu, với thân phận và địa vị của Dương Thanh, gia tộc Vũ Văn không thể giữ nổi anh.

Chương 2557:

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Dương Thanh rời khỏi gia tộc Vũ Văn dưới sự quan sát của Hàn Thiên Thành.

“Cậu Thanh!”

Sau khi Dương Thanh rời khỏi gia tộc Vũ Văn không lâu, phía trước xuất hiện hai bóng người, chính là cặp anh em Tống Tả và Tống Hữu.

“Cảm ơn hai người vì chuyện lúc trước nhé!”

Khi thấy anh em nhà họ Tống, Dương Thanh cảm kích vô cùng.

Ngày đó, khi anh gần như mất kiểm soát trên đỉnh Yến Sơn, chính anh em nhà họ Tống đã mạo hiểm đút Ngưng Thần Đan quý giá cho anh, còn suýt bị anh giết.

Tuy anh em nhà họ Tống giúp anh để trả lại ân tình của anh với Hoàng tộc họ Vũ, nhưng nhân phẩm của họ cũng không đến nỗi nào.

“Bịch!”

Anh em nhà họ Tống bất chợt quỳ xuống đất.

Cái quỳ của anh em nhà họ Tống khiến Dương Thanh sững sờ.

Cho dù thế nào, đối phương cũng đáng tuổi làm ông nội Dương Thanh, nhưng lúc này cả hai lại quỳ trước mặt anh.

“Hai người mau đứng dậy đi!”

Dương Thanh vội nói rồi vươn tay đỡ hai người dậy.

“Cậu Thanh, anh em chúng tôi vần luôn phiêu bạt khắp nơi, mãi đến khi gặp cậu thì mới thấy hy vọng”.

Tống Tả nghiêm túc nhìn chăm chằm vào Dương Thanh, nói một cách chân thành: “Sau này anh em chúng tôi muốn đi theo cậu, hy vọng cậu Thanh sẽ thu nhận chúng tôi”.

Tống Hữu cũng nói với vẻ chân thành: “Xin cậu Thanh hãy thu nhận chúng tôi!”

Nghe thấy hai anh em nói thế, Dương Thanh sững sờ, Tống Tả và Tống Hữu là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, một người là Siêu Phàm Tam Cảnh, người kia là Siêu Phàm Nhị Cảnh, hơn nữa Tống Hữu cũng cách Siêu Phàm Tam Cảnh không xa.

Bây giờ, khi hai người liên thủ với nhau, vì tâm ý tương thông nên họ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu thực lực của họ có chỗ tỉnh tiến, có lẽ sẽ đối phó được cả Siêu Phàm Ngũ Cảnh luôn.

Dương Thanh thực sự không hiểu tại sao anh em nhà họ Tống lại muốn đi theo mình.

“Hai người cứ đứng dậy trước đi đã!”, Dương Thanh nói.

Lúc này hai anh em mới đứng dậy, Tống Hữu hỏi với vẻ mừng rỡ: “Cậu Thanh, cậu đồng ý thu nhận chúng tôi à?”

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi thực sự không hiểu tại sao hai người lại chọn đi theo tôi, dù sao hai người cũng có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh khi liên thủ, không chênh lệch với tôi là mấy”.

“Ngoài ra hai người cũng hơn tôi mấy chục tuổi, cho dù muốn đi theo tôi thì cũng nên cho tôi lý do hợp lý đúng không?”

Dương Thanh không ngu, tuy anh chưa tiếp xúc nhiều với anh em nhà họ Tống, hơn nữa có vẻ nhân phẩm của họ cũng không đến nỗi nào, nhưng anh không tin người mạnh mẽ như thế lại cam lòng phục tùng anh.

Chẳng lẽ chỉ vì thiên phú võ thuật của anh cao?

Không phải đâu nhỉ?

Dù sao hai anh em này cũng có thể phát huy sức chiến đấu hơn xa cảnh giới của họ sau khi hợp sức với nhau, khắp Chiêu Châu, cao thủ cấp bậc như họ đã thuộc loại mạnh nhất rồi.

Hai anh em nhìn nhau, sau đóTống Tả nói: “Bởi vì chúng tôi nhìn thấy hy vọng báo thù từ cậu!”

Chương 2558:

Tuy họ mới tiếp xúc với nhau một khoảng thời gian ngắn, nhưng hai anh em cũng biết Dương Thanh là loại người gì. Vì muốn báo thù nên họ mới chọn đi theo anh.

Nếu bây giờ lừa Dương Thanh thì sẽ tăng thêm phiền phức trong tương lai, thế nên hai anh em quyết định nói thật.

Sự thẳng thắn của họ khiến Dương Thanh kinh ngạc: "Báo thù? Hai người gặp phải kẻ địch rất mạnh, nên muốn nhờ tôi báo thù giúp ư?"

"Không giấu gì cậu Thanh, gia tộc chúng tôi vốn là gia tộc Cổ Võ, nhưng vào năm mươi năm trước, gia tộc chúng tôi đã bị tiêu diệt rồi, bây giờ nhà họ Tống chỉ còn hai anh em chúng tôi đang trốn chui trốn nhủi mà thôi".

"Năm mươi năm qua, chúng tôi đã cận kề cái chết rất nhiều lần, cũng từng bị đuổi giết, nếu chúng tôi không may mắn, chỉ e đã chết từ lâu rÖI..

"Chúng tôi cứ tưởng kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa, nào ngờ chúng tôi lại gặp được cậu".

Tống Tả chân thành nói: "Cậu Thanh, những gì mà tôi nói đều là thật, nếu cậu không tin thì cứ đi điều tra".

"Chúng tôi biết, cậu chẳng thân quen gì với chúng tôi, nếu bảo cậu báo thù giúp chúng tôi, đặt cậu vào tình cảnh khó xử là rất

không phù hợp, nhưng chúng tôi cũng hết cách rồi. Thiên phú võ thuật của chúng tôi hết sức bình thường, kiếp này không còn hy vọng báo thù nữa”.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, không ngờ cặp anh em này lại là người của gia tộc Cổ Võ.

Gia tộc Cổ Võ nào cũng hết sức đáng sợ, cho dù chỉ là gia tộc yếu nhất thì cũng mạnh hơn Hoàng tộc nhiều.

Nhưng bây giờ, Tống Tả lại nói cho anh biết räng, nhà họ Tống thuộc hàng gia tộc Cổ Võ đã bị tiêu diệt từ năm mươi năm trước.

Thế lực tiêu diệt nhà họ Tống sẽ mạnh đến mức nào đây?

“Tôi chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, cố lãm mới đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, từ năm mươi năm trước, kẻ địch của hai người đã có thể tiêu diệt gia tộc Cổ Võ như nhà họ Tống rồi, tôi biết giúp hai người kiểu gì đây?”

Dương Thanh cười khổ, lắc đầu, anh tự hiểu lấy bản thân, tuy bây giờ thực lực của anh rất mạnh, nhưng cũng chỉ là cao thủ bình thường ở gia tộc Cổ Võ.

“Rất xin lỗi, tôi không giúp hai người được đâu, ngoài ra, sau khi giải quyết Diệp Lâm và Lưu lão quái xong, tôi sẽ dẫn vợ con đi hưởng thụ cuộc sống, sau này không nhúng tay vào chuyện tranh giành quyền lực nữa”.

Dương Thanh chợt nói.

Tuy anh tin anh em nhà họ Tống, nhưng không thể đồng ý báo thù giúp họ chỉ vì tin tưởng được. Đó là thế lực có thể xóa sổ cả gia tộc Cổ Võ, họ sẽ để mặc anh tiêu diệt mình ư?

Quan trọng nhất là anh đã quá mệt mỏi với tình trạng hiện giờ, chỉtmuốn giải quyết nốt phiền phức rồi sống một cuộc sống bình thường với vợ con.

“Cậu Thanh, cậu hiểu về sự thay đổi trên người cậu ở đỉnh Yến Sơn vào bảy ngày trước chứ?”, Tống Tả chợt hỏi.

Dương Thanh thoáng sửng sốt rồi läc đầu: “Cảm giác này rất kỳ lạ, khác hẳn với cảm giác khi Black Doctor tiêm liều thuốc siêu hoàn mỹ cho tôi, tôi cảm thấy hình như trạng thái điên cuồng đó đến từ chính bản thân mình”.

Tống Tả gật đầu: “Cậu nói không sai, đúng là trạng thái điên cuồng đó đến từ bản thân cậu, chứ không liên quan tới bất cứ thứ gì khác”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hỏi ngay: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tống Tả cũng không giấu giếm, nói hết về huyết mạch cuồng hóa cho Dương Thanh nghe.

Sau khi nghe xong, Dương Thanh sững sờ: “Huyết mạch cuồng hóa lợi hại đến thế à?”

Tống Tả gật đầu: “Người sở hữu huyết mạch cuồng hóa luôn có thiên phú võ thuật hết sức xuất chúng, cũng vì lẽ đó nên tốc độ tu luyện của họ mới nhanh như vậy”.

Chương 2559:

“Sau khi họ thực sự thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, thiên phú võ thuật sẽ mạnh mẽ hơn, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn”.

“Nhưng những người có thể thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa cũng thuộc loại hiếm có khó tìm trong các gia tộc”.

Bây giờ Dương Thanh mới hiểu tại sao tốc độ †u luyện của mình lại nhanh hơn người cùng trang lứa rất nhiều, thậm chí còn vượt xa thế hệ lớn hơn anh.

Thì ra là vì anh có huyết mạch cuồng hóa.

Dương Thanh vẫn luôn không biết bố ruột của mình là ai, bây giờ xem ra, bố anh cũng là người của gia tộc có huyết mạch cuồng hóa rồi.

Trong lúc nhất thời, nhịp thở của Dương Thanh gấp gáp hẳn lên, anh có linh cảm, thân thế của anh sắp được tiết lộ.

“Vậy các ông có biết rốt cuộc gia tộc có huyết mạch cuồng hóa kia là gia tộc nào không? Bây giờ gia tộc đó đang ở đâu thế?”

Dương Thanh nhìn về phía Tống Tả với vẻ mong chờ.

Khi thấy vẻ mặt mong chờ của Dương Thanh, Tống Tả lắc đầu, nói bằng giọng áy náy: “Cậu Thanh, rất xin lỗi, tôi không biết gia tộc có huyết mạch cuồng hóa đó họ gì, cũng không rõ họ ở đâu”.

Tống Hữu bổ sung: “Cậu Thanh đừng hiểu lầm, chúng tôi cũng không cố tình giấu giếm, mà những chuyện liên quan tới gia tộc này chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, có lẽ ngay cả những nhân vật đã sống lâu năm của gia tộc Cổ Võ cũng không biết gia tộc này”.

“Đúng thế, những chuyện về gia tộc kia đã được lưu truyền suốt mấy trăm năm, nhưng không có ai thực sự tiếp xúc với họ hết”, Tống Tả cũng nói. ‹ Nghe thấy hai anh em nói thế, ánh mắt mong chờ của Dương Thanh ảm đạm dần.

“Không sao, chuyện này cũng không trách hai người”, Dương Thanh nói.

Nếu gia tộc đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Tống Tả và Tống Hữu không biết về dòng chính của họ thì cũng rất đối bình thường.

“Chúng tôi nói cho cậu biết chuyện này vì muốn nói, bây giờ cậu đã thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, có tiền đồ hết sức khó lường, với thực lực của cậu bây giờ, cậu không thể báo thù giúp chúng tôi, nhưng nếu cho cậu thêm thời gian, chắc chắn cậu sẽ mạnh đến mức khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc”.

“Khi đó, với thực lực của cậu, có lẽ không cần cậu đích thân ra tay, chỉ cần cậu nói một câu là đã có thể khiến rất nhiều thế lực đỉnh cao làm việc cho mình rồi”.

“Cậu Thanh, tuy thiên phú võ thuật của hai anh em tôi không quá xuất chúng, nhưng sau khi liên thủ thì cũng ngang ngửa với Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu cậu cho chúng tôi đi theo, chắc chắn sau này chúng tôi sẽ giúp được cậu rất nhiều, xin cậu hay thu nhận chúng tôi!”

Thái độ của hai anh em rất chân thành, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Họ đã hạ mình rất nhiều, đồng thời còn bày tỏ, họ sẽ luốn đi theo Dương Thanh, làm việc cho anh, chờ anh có thực lực khiến cả giới Cổ Võ kinh ngạc rồi giúp họ báo thù.

€ó thể nói, họ rất tin tưởng Dương Thanh nên mới quyết định như thế.

Dù sao Dương Thanh cũng chưa thể giúp họ báo thù ngay, về phần sau này anh có đứng trên đỉnh cao của giới Cổ Võ không thì cũng không biết được.

Dương Thanh im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu: “Được rồi, vậy sau này hai người cứ đi theo tôi, khi nào thực lực của tôi mạnh tới mức có thể báo thù giúp hai người, chắc chăn tôi sẽ đi với hai người một chuyến”.

“Cảm ơn cậu Thanh! Cảm ơn cậu Thanh!”

Thấy Dương Thanh đồng ý, hai anh em lập tức kích động đến mức nói năng lộn xộn, vội vàng cảm ơn.

Dương Thanh khoát tay, híp mắt: “Hai người cũng biết chuyện xảy ra vào bảy ngày trước rồi, Diệp Lâm của Hoàng tộc họ

Diệp thông đồng với Lưu lão quái của Miêu Thành, định giết tôi, ngay cả bố nuôi tôi cũng chết trong cuộc tranh chấp đó, chắc chắn cả Hoàng tộc họ Diệp lẫn Lưu lão quái của Miêu Thành sẽ phải trả giá nặng nề!”

“Cậu Thanh nói không sai, Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị tiêu diệt, Lưu lão quái của Miêu Thành cũng phải chết, chúng tôi sẽ giúp cậu Thanh trấn áp Hoàng tộc, giết Lưu lão quái!”

Chương 2560:

Anh em nhà họ Tống lập tức bày tỏ thái độ.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí: “Chúng ta đến Hoàng thành Diệp trước, rồi mới tới Miêu Thành!”

“Vâng!”

Sau khi rời khỏi Yến Đô, ba người lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp.

Cùng lúc đó, trong một căn mật thất ở Hoàng phủ họ Diệp, Hoàng thành Diệp.

Diệp Lâm đang ngồi xếp bằng, phóng khí thế ra ngoài, trong mật thất tràn ngập khí thế võ thuật vô cùng mạnh mẽ.

“Phùi”

Diệp Lâm bỗng mở mắt ra, thu hồi khí thế lại, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong đôi mắt ưng rồi biến mất ngay.

“Không ngờ sau khi bị thương nặng trong chuyến đi tới Yến Đô, chẳng những nền tảng võ thuật của mình không bị ảnh hưởng mà còn gặp điều may trong cái rủi, đột phá đến Siêu Phàm Lục Cảnh sau bao nhiêu năm”.

Diệp Lâm lạnh lùng nói: “Nếu Dương Thanh dám đến Hoàng thành Diệp, chắc chăn mình sẽ khiến cậu ta một đi không trở lại!”

Lúc này, khí thế trên người Diệp Lâm đã là của cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Trên khắp Chiêu Châu, có rất ít thế lực sở hữu cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, sau khi bước vào.

Siêu Phàm Cảnh, việc đột phá sẽ rất khó khăn.

Có những người mất cả đời mà vẫn không thể đột phá một cảnh giới.

Diệp Lâm đã dừng ở Siêu Phàm Ngũ Cảnh mấy chục năm, cứ tưởng kiếp này không còn cơ hội tăng thực lực lên nữa, nào ngờ lần này lão ta lại gặp may mắn, chẳng những sống sót quay về từ Yến Đô mà còn đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh.

“Lão Hoàng Chủ!”

Đúng lúc này, một lão già hơn sáu mươi tuổi vội vàng chạy vào mật thất.

“Có chuyện gì thế?”

Diệp Lâm nhíu mày.

Lão già vội nói: “Lão Hoàng Chủ, thám tử ở Yến Đô vừa báo cáo, Dương Thanh đã lên chuyến bay đến Hoàng thành Diệp, sau ba tiếng nữa, cậu †a sẽ có mặt ở đây”.

Nghe thấy thế, Diệp Lâm đang rất bình tĩnh bỗng đứng phắt dậy, trên mặt có vẻ sợ hãi.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng những chuyện xảy ra trên đỉnh Yến Sơn bảy ngày trước đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng lão ta.

Lão ta hiểu rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh hơn bất cứ ai khác, lão ta đã liên thủ với Lưu lão quái mà vẫn không thể giết nổi anh.

Nhưng sự bối rối này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi biến mất ngay, sau khi bình tĩnh lại, lão ta lạnh lùng nói: “Dương Thanh đúng là ngông cuồng, dám đến Hoàng thành Diệp để ra oai, nếu cậu ta dám đến, tôi sẽ khiến cậu ta ở lại đây vĩnh viễn!”

“Thông báo cho tất cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong ở Hoàng thành Diệp, lập tức đến Hoàng phủ họ Diệp, chuẩn bị chiến đấu!”

“Vâng, thưa lão Hoàng Chủ!”

Đúng lúc lão già kia định rời đi, Diệp Lâm chợt nói: “Khoan đãi”

“Lão Hoàng Chủ còn gì dặn dò ạ?”, lão già hỏi.

Diệp Lâm hỏi: “Dương Thanh đến đây một mình à?”

Chương 2561:

Lão già đáp: “Cậu ta dẫn cả anh em nhà họ Tống đi”.

Nghe thấy thế, Diệp Lâm nhíu mày, chỉ mình Dương Thanh đã mang lại áp lực nặng nề cho lão †a, không ngờ anh em nhà họ Tống cũng đến.

Nếu chỉ có mình Dương Thanh, lão ta còn tự tin sẽ giết được anh, nhưng bây giờ lại có thêm một cặp anh em có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh, chuyện này khiến lão ta rất lo lắng.

“Ra ngoài đi!”

Sau cùng Diệp Lâm vẫn không nói gì, bảo lão già kia rời đi.

Sau khi lão già kia đi, Diệp Lâm bấm số điện thoại rồi nói: “Ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ đến Hoàng thành Diệp, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta giết cậu ta”.

Chẳng biết đối phương nói gì, nét mặt Diệp Lâm lập tức cứng đờ.

“Khốn kiếp!”, Diệp Lâm tức giận quát rồi cúp máy luôn.

Rõ ràng lời cầu cứu của lão ta vừa bị từ chối.

“Cho dù không có người ngoài giúp đỡ, Hoàng tộc họ Diệp vẫn sẽ là riơi mai táng cậu!”

Diệp Lâm nghiến răng nghiến lợi: “Muốn giết tôi ở Hoàng tộc họ Diệp ư, đúng là mơ mộng hão huyền!”

Hoàng thành Diệp nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu, tất cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đều đến Hoàng phủ họ Diệp.

Trong điện Diệp Hoàng, Diệp Lâm ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng nhìn quanh rồi nói: “Ba tiếng nữa, Dương Thanh sẽ dẫn hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng thành Diệp”.

Lão ta vừa dứt lời, hơn mười cao thủ từ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên đang có mặt đều biến sắc.

Bảy ngày trước, Hoàng tộc họ Diệp đã tổ chức tiệc mừng thọ cho Diệp Lâm ở Yến Đô, hầu hết người ở đây đều đã tới Yến Đô, cũng tận mắt chứng kiến Dương Thanh mạnh đến mức nào.

Cho dù Diệp Lâm và Lưu lão quái liên thủ thì cũng không thể giết nổi Dương Thanh, còn phải chạy trối chết, nhưng bây giờ Diệp Lâm lại nói, ba tiếng nữa Dương Thanh sẽ tới đây.

Có thể tưởng tượng được các cao thủ ở đây đang sợ hãi đến mức nào sau khi biết tin này.

“Lão Hoàng Chủ, đừng nói ngài gọi chúng tôi đến đây để đối phó với Dương Thanh nhé?”

Lúc này, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh chợt hỏi.

Diệp Lâm cũng không giấu giếm ý đồ của mình, gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “Chắc các vị đều biết Dương Thanh mạnh đến mức nào, nếu chỉ có mình tôi thì rất khó giết được Dương Thanh, do đó mới cần mọi người hỗ trợ để tiêu diệt Dương Thanh ở Hoàng thành Diệp”.

“Lão Hoàng Chủ, trong số chúng tôi, không có ai đạt đến Siêu Phàm Cảnh hết, cho dù chúng tôi muốn giúp ngài thì cũng không giúp nổi đâu!”

“Đúng thế, dưới Siêu Phàm Cảnh đều là sâu kiến, chỉ e chúng tôi còn chưa chạm được vào người Dương Thanh thì đã bị cậu ta giết rồi”.

“Lão Hoàng Chủ, tôi đề nghị ngài liên lạc với Lưu lão quái ở Miêu Thành để nhờ ông ta giúp đỡ, có lẽ sẽ giết được Dương Thanh”.

Trong lúc nhất thời, đám người thi nhau nói.

Họ đều không ngu, Diệp Lâm bảo họ giúp để họ làm bia đỡ đạn cho mình, nhưng Diệp Lâm và Lưu lão quái đã liên thủ mà vẫn không giết nổi Dương Thanh, sao mấy con tép riu chưa đột phá Siêu Phàm Cảnh như họ có thể giúp được lão ta chứ?

Diệp Lâm sầm mặt, chờ đám người im lặng rồi mới lạnh lùng nói: “Tức là các vị không định phối hợp với tôi à?”

“Lão Hoàng Chủ, không phải chúng tôi không phối hợp, mà vì thực lực của chúng tôi quá yếu…”

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đứng dậy, mở miệng nói, nhưng ông ta chưa dứt lời thì đã im bặt.

Một cây bút ghim vào giữa lông mày ông ta, chỉ còn một nửa bên ngoài.

Chương 2562:

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt!

Những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh vừa phản đối đều im re, không dám hó hé gì.

“Còn ai có ý kiến khác nữa không?”, Diệp Lâm nhìn quanh, lạnh lùng nói.

Lão ta đã giết mất hgười có ý kiến khác rồi, làm gì còn ai dám nói không nữa?

Trong lúc nhất thời, không ai dám đứng ra, mọi người đều im lặng.

Diệp Lâm nói: “Nếu không còn ý kiến gì khác, sắp tới mọi người cứ im lặng làm theo lời tôi đi”.

“Tôi biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh, mọi người đều chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, có lẽ sẽ không chịu nổi một đòn từ Dương -_ Thanh”.

“Nhưng cũng không sao, tôi không cần mọi người đối phó với Dương Thanh, chỉ cần mọi người liên thủ, ngăn cản anh em nhà họ Tống mười phút giúp tôi là được”.

“Chỉ cần mọi người ngăn cản anh em nhà họ Tống trong mười phút, tôi cam đoan sẽ giết được Dương Thanh rồi đi giúp mọi

người”.

Nghe thấy thế, các cao thủ của Hoàng thành Diệp nhìn nhau, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đánh liều hỏi: “Lão Hoàng Chủ, anh em nhà họ Tống cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cho dù chúng tôi liên thủ thì có lẽ cũng rất khó ngăn cản họ trong mười phút”.

Diệp Lâm nói: “Cứ yên tâm, tôi không để mọi người đi chịu chết đâu”.

Lão ta nói rồi lấy một cuốn sách cũ nát ra: “Ở chỗ tôi có một cuốn sách về thuật hợp kích, nội dung cũng như tên, cần rất nhiều cao thủ hợp sức với nhau để phát huy thực lực mạnh mẽ”.

“Thuật hợp kích này vô cùng đơn giản, chỉ cần nửa tiếng để học thành công, chúng ta không nói nhảm nữa, mọi người bắt đầu luyện tập đi, cố gắng nắm giữ thuật hợp kích trong hai mươi phút, thời gian còn lại thì phối hợp với nhau cho nhuần nhuyễn trước khi Dương Thanh xuất hiện”.

Lão ta vừa dứt lời, mọi người đều có vẻ mừng rỡ.

Họ cứ tưởng Diệp Lâm sẽ bắt họ đi chịu chết, thì ra lão ta đã chuẩn bị trước rồi.

Ở đây có tổng cộng mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mười tám cao thủ nhanh chóng tiến vào trạng thái huấn luyện thuật hợp kích.

“Thuật hợp kích cần các cao thủ tham gia duy trì thực lực gần như ngang nhau thì mới có thể khiến thực lực của mười tám cao thủ chồng lên nhau, phát huy đòn mạnh nhất”.

“Trong số những người ở đây, có mười lăm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, khi dùng thuật hợp kích, các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong hãy dốc hết sức mình, còn ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì chỉ cần giữ thực lực ở mức Thần Cảnh đỉnh phong thôi”. ` “Được rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Diệp Lâm đích thân chỉ đạo.

Khi biết Dương Thanh sắp đến Hoàng thành Diệp, lão ta không sao bình tĩnh nổi, tuy Hoàng thành Diệp đã có người bảo vệ nhưng lão ta vẫn rất lo lắng.

Dù sao lần này, bên cạnh Dương Thanh còn có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tuy lão ta đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng thực lực mạnh nhất của Dương Thanh vào.

bảy ngày trước cũng đã ngang ngửa với Siêu Phàm Lục Cảnh rồi.

Lão ta có thể đối phó với Dương Thanh, nhưng anh em nhà họ Tống thì đành để mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đối phó.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, mười tám cao thủ liên tục thi triển thuật hợp kích, Diệp Lâm định cho họ học xong

trong hai mươi phút, nhưng đã một tiếng rồi mà họ vẫn chưa thành công.

Chuyện này khiến Diệp Lâm vô cùng tức giận: “Vô dụng! Rác rưởi! Tôi chỉ cần các người cố gắng giữ thực lực ngang nhau là được, chuyện đơn giản như thế mà các người cũng không làm được ư?”

Các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh không dám cãi lại Diệp Lâm, chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Chương 2563:

“Thành công rồi!”

Cuối cùng, sau một tiếng hai mươi phút, thuật hợp kích cũng thành công lần đầu tiên, chuyện này khiến Diệp Lâm hết sức mừng rỡ.

Theo sự cảm nhận của lão ta, mười tám cao thủ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Thực lực này đã vượt khỏi tưởng tượng của Diệp Lâm, lão ta cứ tưởng mười tám cao thủ chỉ có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh nhờ thuật hợp kích, thế đã là khá lắm rồi, nào ngờ họ lại đạt đến trình độ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

“Tốt lắm! Tiếp tục đi!”

Diệp Lâm vui vẻ nói.

Trong lúc Diệp Lâm đang đích thân huấn luyện mười tám cao thủ, chuyến bay mà Dương Thanh ngồi cũng đã xuất phát đến Hoàng thành Diệp.

Dương Thanh ngồi tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“ÊI Đúng lúc anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng có người võ vai anh, lạnh lùng nói: “Thăng nhãi, mày ra sau ngồi đi”.

Dương Thanh nhíu mày, chỉ lạnh nhạt nhìn đối phương rồi nhắm mắt tiếp, như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Thăng khốn, mày dám ngó lơ tao! Chán sống àt Thanh niên kia bị Dương Thanh coi thường, lập tức nổi giận, vung nắm đấm về phía đầu anh.

“Goi chừng!”

Cô gái trẻ đang ngồi cạnh Dương Thanh lập tức hô lên kinh hãi, thu hút sự chú ý của vô số người.

“Bộp!”

Đúng lúc thanh niên kia sắp đấm trúng mặt Dương Thanh, anh bỗng vươn tay ra, giữ lấy cổ tay đối phương.

“Buông ral”

Thanh niên kia lập tức kêu đau, giận dữ nói.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Xin lỗi đi!”

Anh vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi lên máy bay, anh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, giờ tự dưng lại bị người ta làm phiền, chuyện này khiến anh rất bực bội.

Nếu đây không phải nơi công cộng, hành vi của đối phương đã đủ để anh đánh hắn tàn tật rồi.

Thanh niên định đánh Dương Thanh tức giận nói: “Xin lỗi á? Tao tên Diệp Thiên Minh, họ Diệp, chuyến bay này đang đi đến Hoàng thành Diệp.

đấy, mày chắc chắn räng mày vẫn muốn tao xin lỗi à?”

“Nếu bây giờ mày buông tay ra rồi đổi chỗ với †ao, tao sẽ xem như chưa có gì xảy ra, bằng không mày tự chịu hậu quải”

Dương Thanh nhíu mày, nhìn thanh niên kia bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Mày là người của Hoàng tộc họ Diệp à?”

“Hừi”

Diệp Thiên Minh ngạo nghễ nói: “Mày biết sự lợi hại của tao rồi chứ gì? Nếu đã biết thì mau buông tay rồi cút đi!”

“Vậy tao cũng cảnh cáo mày, nếu mày lập tức xin lỗi tao rồi biến đi, tao sẽ cho mày sống thêm một khoảng thời gian nữa”.

Dương Thanh nói bằng giọng đăng đăng sát khí. b Nếu đối phương không nhắc đến thân phận của mình, có lẽ Dương Thanh sẽ không so đo với hản, dù sao đây cũng là nơi công cộng, nhưng không ngờ hắn lại là người của Hoàng tộc họ Diệp.

Chương 2564:

Mà lần này, anh cũng đang định đến đó, không ngờ còn chưa xuống máy bay thì đã gặp phải người của Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Tống Hữu và Tống Tả ngồi phía trước đang định ra tay, nhưng lại bị Dương Thanh ngăn cản bằng ánh mắt.

“Thăng nhãi kia, mày nói gì?”

Diệp Thiên Minh cứ tưởng mình nghe nhầm, bèn trợn tròn mắt nhìn Dương Thanh.

“Diệp Thiên Minh, anh đừng quá đáng!”

Đúng lúc này, cô gái trẻ ngồi cạnh Dương Thanh bồng tức giận nhìn về phía Diệp Thiên Minh.

Lúc này Dương Thanh mới chú ý đến cô gái ngồi cạnh mình, thì ra là một cô gái đẹp, xem ra cô ta quen biết với Diệp Thiên Minh.

Dương Thanh bỗng hiểu tại sao Diệp Thiên Minh lại đòi đổi chỗ với anh, xem ra là vì cô gái này.

“Đường Ức Nhu, anlh quá đáng chỗ nào?

Chẳng lẽ em không thấy thằng nhãi này đang năm cổ tay anh, bắt anh xin lỗi hả?”

Diệp Thiên Minh nhìn Đường Ức Nhu với vẻ không vui: “Đừng quên, em là vợ chưa cưới của anh đấy, anh muốn ngồi cạnh em cũng có lỗi à?”

Đường Ức Nhu cần chặt môi, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng Dương Thanh nhận thấy cô ta cũng không dám nói ra.

Rõ ràng Hoàng tộc họ Diệp có địa vị cao quý ở Hoàng thành Diệp, Đường Ức Nhu lại là vợ chưa cưới của Diệp Thiên Minh, cho dù cô ta không tự nguyện, chỉ e gia tộc cô ta cũng sẽ bắt cô ta lấy hắn.

Đây là khoang hạng nhất, chuyến bay này đang tiến về phía Hoàng thành Diệp, trong khoang toàn những nhân vật lớn, đám người vốn đang hơi tức giận vì chuyện giữa Diệp Thiên Minh và Dương Thanh, nhưng sau khi biết thân phận của Diệp Thiên Minh, họ đều im lặng, vờ như không thấy gì nữa.

“Thưa anh, anh có thể buông anh ta ra không ạ”

Đường Ức Nhu bỗng nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt khẩn cầu.

Dương Thanh nhìn Đường Ức Nhu rồi lắc đầu, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thiên Minh, nhắc lại: “Tao cho mày cơ hội cuối, xin lỗi đi!”

“Thằng khốn! Mày chán sống rồi!”

Diệp Thiên Minh hoàn toàn nổi giận, bỗng năm tay kia lại, đấm mạnh vào đầu Dương Thanh.

“Goi chừng!”, Đường Ức Nhu hét lên kinh hãi.

“Rắc!”

Tiếng xương gãy giòn giã bỗng vang lên.

“Á… tay của tôi, tay của tôi… A…”

Ngay sau đó, tiếng hét đau đớn bỗng vang khắp khoang, cánh tay bị Dương Thanh năm của Diệp Thiên Minh đã uốn cong chín mươi độ.

Mặt Diệp Thiên Minh đầm đìa mồ hôi lạnh vì đau, hắn nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt độc ác, chỉ muốn giết anh ngay lúc này.

Tiếng hét của hắn đã khiến mọi người chú ý đến, Đường Ức Nhu cũng kinh hãi hé miệng, có vẻ không dám tin.

Một lúc lâu sau, Đường Ức Nhu mới kinh ngạc nói: “Anh điên rồi à? Anh ta là dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, cháu ruột Diệp Hoàng, anh bẻ gãy tay anh ta, sau khi đến Hoàng thành Diệp, chắc chăn anh ta sẽ không tha cho anh”.

Dương Thanh không buồn nhìn Đường Ức Nhu, như thể chuyện vừa xảy ra không liên quan đến mình, nhắm mắt nghỉ

ngơi tiếp.

Chương 2565:

Đường Ức Nhu càng kinh ngạc hơn, nói với vẻ tức giận: “Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không thế? Chuyến bay này đến Hoàng thành Diệp, Diệp Thiên Minh là người của Hoàng tộc họ Diệp, anh biết điều đó có ý nghĩa gì không?”

“Cô quan tâm tôi như thế vì thích tôi à?2”

Dương Thanh bỗng mở mắt ra, nhìn Đường Ức Nhu với vẻ nghiền ngẫm.

Mặt Đường Ức Nhu lập tức đỏ bừng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cô ta thoáng sững sờ rồi thở hổn hển: “Anh nói linh tỉnh gì thế?

Tôi mới gặp anh lần đầu tiên, sao có thể thích anh được?”

“Nếu đã không thích thì cô quan tâm tôi như thế làm gì? Chẳng lẽ cô bị hành động dũng cảm của tôi chỉnh phục rồi hả?”

Dương Thanh cười híp mắt, trông như lưu manh.

Ngay cả hai anh em Tống Tả và Tống Hữu cũng rất ngạc nhiên, hình như không ngờ Dương Thanh còn có bộ mặt này.

“Đồ lưu manh! Tôi mặc xác anh đấy!”

Đường Ức Nhu tức điên, nói rồi quay ngoắt đi, không quan tâm đến Dương Thanh nữa.

Lúc này tai Dương Thanh mới được yên tĩnh, anh tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hồi nãy anh cố ý làm như thế, vì anh nhận ra Đường Ức Nhu rất nhiệt tình, nếu anh không làm vậy, chắc chắn cô gái này sẽ lải nhải không ngừng, nên anh dứt khoát dùng cách cực đoan đó để chặn họng Đường Ức Nhu.

Những người khác trong khoang hạng nhất đều nhìn Dương Thanh như gặp ma, không ngờ Diệp Thiên Minh đã nói rõ thân phận mà Dương Thanh vẫn dám ra tay, chẳng lẽ cậu ta là đồ ngu, không biết Hoàng tộc họ Diệp là gì à?

Sau khi bị Dương Thanh bẻ gấy tay, Diệp Thiên Minh nhanh chóng được nhân viên y tế trên máy bay đưa đi băng bó, trong khoang lại yên ăng như cũ.

Nhưng vẫn có tiếng bàn tán khe khế, rõ ràng đều có liên quan tới Dương Thanh.

Sau khi tức giận một lúc lâu, Đường Ức Nhu mới nhận ra, hình như cô ta hiểu lầm Dương Thanh rồi.

Nếu Dương Thanh háo sắc thật thì đã chủ động bắt chuyện với cô ta từ lâu, nhưng anh không làm thế.

Đường Ức Nhu quay sang nhìn Dương Thanh, †rong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Cô ta là người nhà họ Đường – một trong các thế lực đỉnh cao ở Hoàng thành Diệp. Việc được Diệp Thiên Minh coi trọng, đồng thời trở thành đối tượng để hai nhà thông gia đã cho thấy cô ta có năng lực thực sự chứ không vô dụng.

Cô ta nhanh chóng hiểu rõ, Dương Thanh nói thế để khiến cô ta tránh xa ra.

Cô ta bỗng hơi tò mò, Dương Thanh dám ra tay với Diệp Thiên Minh khi đã biết thân phận của hắn, còn bình tĩnh như thế, điều này đủ để chứng minh anh không đơn giản.

“Rốt cuộc anh là ai thế?”, Đường Ức Nhu thầm nói.

Không lâu sau, sau khi nhân viên y tế xử lý qua cánh tay Diệp Thiên Minh, hắn lại quay về khoang hạng nhất, nhìn chăm chằm vào Dương Thanh bằng ánh mắt âm u, chỉ hận không thể giết anh ngay lúc này.

Dương Thanh vẫn không thèm mở mắt ra, hình như đã ngủ thiếp đi.

Còn Tống Tả và Tống Hữu thì lại rất cảnh giác, luôn quan sát tình hình xung quanh, đề phòng xảy ra chuyện như vừa rồi.

Trong khoang, thỉnh thoảng lại có người nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt ngờ vực, rõ ràng đang rất tò mò về thân phận của anh.

“Này!”

Đường Ức Nhu bỗng đẩy nhẹ Dương Thanh, gọi khẽ.

Chương 2567:

Thỉnh thoảng, thậm chí Dương Thanh còn nghi ngờ anh em nhà họ Tống đã nhầm, anh không hề thức tỉnh huyết mạch cuồng hóa, mà do liều thuốc siêu hoàn mỹ của Black Doctor vẫn còn sót lại trong cơ thể anh.

“Thưa quý khách, máy bay đang giảm độ cao, xin quý khách quay về chỗ ngồi, thắt chặt dây an †oàn, gập bàn ăn lại, điều chỉnh ghế về vị trí bình thường. Mời quý khách tắt máy tính cá nhân và các thiết bị điện tử khác. Mời quý khách xác nhận các vật phẩm xách tay đã được đặt đúng chõ.

Chúng tôi sẽ giảm độ sáng trong khoang bây giờ.

Xin cảm ơn!”

Trong lúc Dương Thanh đang nghĩ cách tăng thực lực, lời nhắc máy bay sắp hạ cánh bỗng vang lên.

Lúc này anh mới mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, cuối cùng cũng đến Hoàng thành Diệp rồi à?

Diệp Thiên Minh nhìn về phía Dương Thanh bằng ánh mắt đằng đằng sát khí, với tư cách là cháu trai Diệp Hoàng, hắn lớn thế này rồi mà chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Đây là lần nhục nhã nhất trong đời hắn, hắn sẽ khiến Dương Thanh chết mà không có chỗ chôn.

Hình như Dương Thanh cũng cảm nhận được sát khí trong mắt Diệp Thiên Minh, bèn quay đầu nhìn hẳn rồi mỉm cười dí dỏm.

Khi bắt gặp ánh mắt Dương Thanh, Diệp Thiên Minh không khỏi rùng mình, vội nhìn sang chỗ khác.

“Này! Đừng quên những gì mà tôi đã nói với anh! Chắc chắn vệ sĩ của Hoàng tộc họ Diệp đang chờ Diệp Thiên Minh bên ngoài, lát nữa tôi sẽ nghĩ cách ngăn họ lại giúp anh, sau khi máy bay hạ cánh, anh nhớ rời đi với tốc độ nhanh nhất nhé”.

Đường Ức Nhu nhäc nhở với vẻ hơi căng thẳng.

Dương Thanh mỉm cười nhìn Đường Ức Nhu: “Tôi đến Hoàng thành Diệp có việc, khi chưa giải quyết xong chuyện, tôi sẽ không rời đi”.

“Sao cơ? Anh không đi á?”

Đường Ức Nhu lập tức sững sờ, cô ta cứ nghĩ Dương Thanh đã nghe lọt tai lời cô ta nói, nào ngờ Dương Thanh vẫn không định rời khỏi đây.

“Anh điên rồi à?”

“Diệp Thiên Minh là cháu trai Diệp Hoàng đấy, ở Hoàng thành Diệp, Hoàng tộc họ Diệp là trời, anh đã bẻ gãy tay Diệp Thiên Minh, sao anh ta có thể tha cho anh chứ?”

“Nếu anh còn chuyện gì chưa giải quyết thì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp anh, không được à?”

Đường Ức Nhu vội nói.

Dương Thanh mỉm cười: “Tôi muốn xóa sổ Hoàng tộc họ Diệp, cô giúp tôi được ư?”

“Tôi muốn xóa sổ Hoàng tộc họ Diệp, cô giúp tôi được ư?”

Câu nói này của Dương Thanh khiến Đường Ức Nhu sững sờ, ngay sau đó cô ta lập tức sợ xanh mặt, vô thức đưa tay che miệng Dương Thanh.

“Đừng nói lung tung, đây là Hoàng thành Diệp đấy!”

Đường Ức Nhu lo lắng nói, sợ Dương Thanh lại thốt ra thêm một câu kinh thiên động địa.

Khi thấy Đường Ức Nhu đặt tay lên miệng Dương Thanh, trong mắt Diệp Thiên Minh ngồi cách đó không xa hừng hực lửa giận.

Dương Thanh cũng hơi kinh ngạc, không ngờ cô gái này lại làm thế.

Đường Ức Nhu nhanh chóng nhận ra hành động của mình hơi quá, lập tức đỏ mặt, vội bỏ tay xuống.

“Muốn đi hay không thì tùy anh, tôi mặc kệ anh đấy!”, Đường Ức Nhu tức giận nói.

Chương 2568:

Trông Đường Ức Nhu chỉ khoảng hai mấy tuổi, rõ ràng chưa va vấp nhiều, hơn nữa cô ta lại có một người chồng chưa cưới như Diệp Thiên Minh, chắc chản cũng ít tiếp xúc với người đàn ông khác.

Dương Thanh mỉm cười, có thêm thiện cảm với cô gái này.

Cho dù thế nào thì cũng không thể phủ nhận rằng Đường Ức Nhu rất thiện lương, tuy cô ta nói sẽ mặc kệ Dương Thanh, nhưng chắc lát nữa vẫn nhúng tay vào đấy.

Trong gia tộc lớn có rất ít những cô gái giữ được sự thiện lương như Đường Ức Nhu.

Nếu có cơ hội, Dương Thanh cũng không ngại giúp cô ta một lần.

Máy bay nhanh chóng tiến vào đường băng, chạy một đoạn rồi đứng vững ở vị trí.

“Thăng ranh, mày có giỏi thì đừng chạy, tao sẽ chờ mày bên ngoài”.

Khi đi ngang qua Dương Thanh, Diệp Thiên Minh nói với vẻ uy hiếp.

Dương Thanh chỉ lạnh nhạt nhìn Diệp Thiên Minh, không buồn phản ứng gì, hăn chỉ là phận con cháu trong Hoàng tộc họ Diệp, vốn không lọt nổi vào mắt Dương Thanh.

Ngay sau đó, Dương Thanh và Đường Ức Nhu lần lượt xuống máy bay.

“Này, tôi không đùa với anh đâu, dù sao nơi đây cũng là Hoàng thành Diệp, địa bàn của Diệp Thiên Minh, anh tới từ bên ngoài, cho dù quyên thế của anh lớn bao nhiêu thì cũng chẳng là gì ở Hoàng thành Diệp hết”.

Đường Ức Nhu đi theo Dương Thanh, lo lắng nói: “Anh nghe lời tôi, đừng rời khỏi sân bay, nhân lúc người của Hoàng tộc họ Diệp còn chưa tới, tốt nhất anh mau mua vé máy bay rời khỏi Hoàng thành Diệp”.

“À không, nếu anh đi chuyến bay bình thường, có lẽ máy bay còn chưa cất cánh thì anh đã bị người của Hoàng tộc họ Diệp tìm thấy”.

Đường Ức Nhu càng nói càng lo lắng hơn, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, cô ta nói: “Được rồi, bây giờ anh đưa thẻ căn cước cho tôi chụp lại, tôi sẽ bảo người nhà họ Đường làm thủ tục giúp anh theo cách riêng, chắc chăn anh có thể lên máy bay ngay lập tức”.

Dương Thanh lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Tôi xin nhận ý tốt của cô, nhưng tôi thực sự có việc quan trọng phải làm, nếu chưa xong thì tôi không thể rời khỏi Hoàng thành Diệp”.

“Anh…”

Lần này Đường Ức Nhu tức giận thật, nhìn Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc: “Nếu không bị tôi liên lụy, anh đã không đắc tội với Diệp Thiên Minh”.

“Nếu anh gặp bất trắc thật, tôi sẽ áy náy cả đời mất, tôi đã nói với anh đến thế rồi, sao anh vẫn không nghe tôi?”

Đường Ức Nhu vô cùng sốt ruột, người thiện lương như cô ta cảm thấy cũng vì cô ta nên Dương Thanh mới đắc tội với Diệp Thiên Minh.

Dương Thanh bỗng không biết phải nói gì.

Trong lúc Đường Ức Nhu thuyết phục Dương Thanh, hai người đã ra đến đại sảnh.

“Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không thế?”

Thấy Dương Thanh không nói gì, Đường Ức Nhu vội la lên.

“Cho.dù bây giờ tôi muốn đi thì cũng không đi được nữa rồi”, Dương Thanh chợt nói.

Đường Ức Nhu nhìn theo ánh mắt Dương Thanh, lúc này mới hiểu ý anh, cách họ mấy chục mét, Diệp Thiên Minh đang ngạo nghễ đứng đó, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên có vóc dáng vạm vỡ.

“Vương Ngạo!”

Sau khi nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ đứng cạnh Diệp Thiên Minh, trên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Ức Nhu tràn ngập vẻ sợ hãi.

Chương 2569:

“Toi rồi! Là Vương Ngạo! Ông ta là vệ sĩ mạnh nhất bên cạnh Diệp Thiên Minh, có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ đấy”, Đường Ức Nhu sốt sắng nói.

“Đường Ức Nhu, đứa con gái bất hiếu này, mau qua đây cho bối”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận vang lên.

Đó là người trung niên đứng cạnh Diệp Thiên Minh, lúc này ông ta đang có vẻ tức giận, quát Đường Ức Nhu xong vội vàng giải thích với Diệp.

Thiên Minh: “Gậu Minh, rất xin lỗi, tôi sẽ dẫn đứa con gái bất hiếu này về rồi dạy dỗ nó cẩn thận”.

“Ha ha, không cần đâu, tôi vốn định chờ thêm một khoảng thời gian, cho cô ấy tự do mấy năm nữa, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết, tôi quyết định sẽ cưới cô ấy vào cuối tuần này”, Diệp Thiên Minh cười híp mắt.

Trán người trung niên rịn mồ hôi lạnh, nghe.

thấy Diệp Thiên Minh nói thế, ông ta lặng lẽ nhíu mày, nhưng sau cùng vẫn không vội tỏ thái độ: “Mọi chuyện đều theo sự sắp xếp của cậu Minh!”

“BốI”

Thấy người trung niên đồng ý với Diệp Thiên Minh, Đường Ức Nhu lập tức tuyệt vọng..

“Còn không mau qua đây cho bối”, người trung niên giận dữ quát.

Trên mặt Đường Ức Nhu tràn ngập vẻ quật cường, cô ta chắn trước Dương Thanh, nhìn Diệp Thiên Minh bằng đôi mắt đỏ hoe, nói: “Nếu muốn tôi kết hôn với anh vào cuối tuần này thì cũng được, nhưng anh phải thả anh ấy đi”.

“Con nói gì thế hả?”

Bố Đường Ức Nhu lập tức nổi giận, ông ta không hề biết chuyện xảy ra trên máy bay, chỉ đến đón con gái, nào ngờ lại gặp Diệp Thiên Minh ở nơi này.

Diệp Thiên Minh nói cho ông ta biết, Đường Ức Nhu liếc mắt đưa tình với một người đàn ông trên máy bay, bảo ông ta dạy dỗ cho cẩn thận.

Ông ta vốn không tin, ông ta biết rõ con gái mình là người thế nào, nhưng bây giờ, khi thấy Đường Ức Nhu đưa ra yêu cầu với Diệp Thiên Minh vì Dương Thanh, ông ta đã tin lời hắn nói.

Dương Thanh cũng hơi bất ngờ, anh cứ tưởng trong tình huống này, Đường Ức Nhu sẽ không xen vào chuyện của anh nữa, dù sao họ cũng đã đến Hoàng thành Diệp, thậm chí cả bố cô ta cũng ra mặt rồi.

Không ngờ Đường Ức Nhu vẫn bảo vệ Dương Thanh.

“Bố, con đã nói rất rõ, con có thể kết hôn với Diệp Thiên Minh vào cuối tuần này, nhưng anh ta phải thả anh này đi”.

Đường Ức Nhu kiên định nói.

Vẻ tức giận trong mắt Diệp Thiên Minh càng rõ rệt hơn, hắn cũng không ngờ Đường Ức Nhu sẽ bảo vệ Dương Thanh trước mặt bao người.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy mình đã bị cắm sừng, tuy hắn biết rõ Đường Ức Nhu và Dương Thanh mới quen trên máy bay.

“Nếu anh không tha cho hắn, mà vẫn muốn kết hôn với em vào cuối tuần thì sao?”

Diệp Thiên Minh híp mắt, lạnh lùng nói.

“Vậy anh chỉ có được thi thể của tôi mà thôi!”, Đường Ức Nhu nói với vẻ nghiêm nghị.

Câu nói này của Đường Ức Nhu khiến Dương Thanh sững sờ, anh nhìn bóng người trước mặt mình, cảm thấy rất ấm áp.

Tuy đây là bản tính thiện lương của Đường Ức Nhu, cho dù là người khác thì cô ta vẫn làm vậy, nhưng sự kiên trì ấy vẫn khiến Dương Thanh cảm động.

Nghe thấy Đường Ức Nhu nói thế, bố cô ta lập tức nổi giận: “Đồ con gái bất hiếu! Con mau câm miệng lại cho bố! Nếu còn dám nói nhăng nói cuội nữa, bố sẽ tự tay giết con!”

Chương 2570:

Đương nhiên ông ta cũng không muốn giết Đường Ức Nhu thật, mà ông ta đang rất sợ hãi.

Đường Ức Nhu dám nói thế trước mặt Diệp Thiên Minh, chẳng khác gì tự đẩy mình vào chỗ chết.

Đến khi đó, chẳng những ông ta không cứu nổi Đường Ức Nhu mà cả nhà họ Đường cũng sẽ bị liên lụy.

Trong mắt Diệp Thiên Minh hừng hực lửa giận, Đường Ức Nhu dám dùng tính mạng để uy hiếp hắn vì một người đàn ông xa lạ, chuyện này khiến hắn hết sức giận dữ.

"Em biết mình đang nói gì không?"

Diệp Thiên Minh nói, chỉ người hiểu hắn mới biết bên dưới khuôn mặt có vẻ bình tĩnh kia là cơn giận ngút trời.

Trên mặt Đường Ức Nhu tràn ngập vẻ kiên định, lúc này cô ta đã nghĩ thông, nói với đôi mắt đỏ hoe: "Đương nhiên tôi biết mình đang nói gì, anh là cậu chủ của Hoàng tộc họ Diệp, vậy mà lại dùng đủ loại thủ đoạn hèn hạ để giành được một cô gái, nếu chuyện này bị truyền đi, anh không sợ bị người ta cười nhạo à?"

"Hôm nay tôi phải nói rõ cho anh biết, tôi không thích anh, tôi thà chết cũng không lấy người mà mình không thích, nếu

không sợ liên lụy nhà họ Đường, tôi không bao giờ đồng ý cưới anh".

Lời Đường Ức Nhu nói khiến bố cô ta cảm thấy rất tự trách, ông ta là bố, đương nhiên phải hiểu con gái mình, nhưng vì nhà họ Đường, Đường Ức Nhu bắt buộc phải hy sinh.

"Đồ con gái bất hiếu! Con câm miệng lại cho bối Câm miệng!"

Cuối cùng, bố Đường Ức Nhu chỉ có thể tức giận quát cô ta.

Ông ta rất lo Đường Ức Nhu sẽ gặp họa vì chọc giận Diệp Thiên Minh, ông ta rất áy náy với con gái mình, càng không muốn trơ mắt nhìn con bị giết.

Trong đôi mắt của Diệp Thiên Minh hừng hực lửa giận, hành động của Đường Ức Nhu hôm nay đã hoàn toàn chọc giận hắn.

"Giỏi! Giỏi lắm! Vì một người đàn ông xa lạ, em dám nói chuyện như thế với anh, không thể không thừa nhận, em can đảm thật".

Diệp Thiên Minh im lặng một lúc lâu, chợt nói.

"Nếu em đã không đồng ý lấy anh, vậy…"

Hắn thoáng ngừng lại rồi nói ngay: "Vậy ba ngày sau anh vẫn sẽ cưới em, sau khi rước em về, anh mới dạy dỗ em cẩn thận".

Hắn dám nói thế ngay trước mặt bố Đường Ức Nhu, đúng là không băng cầm thú.

Bố Đường Ức Nhu siết chặt nắm nay, vô cùng †ức giận nhưng không dám nói gì, cuối cùng, ông †a chậm rãi thả lỏng tay ra.

“Được rồi, đưa cô chủ về đi!”

Bố Đường Ức Nhu bỗng nói với hai cao thủ trong gia tộc đang đứng sau lưng mình.

“Vâng!”

Hai người bước về phía Đường Ức Nhu.

Đường Ức Nhu lập tức cuống lên, chẳng biết trong tay cô ta đã có thêm một con dao tỉa lông mày từ bao giờ, cô ta kề nó vào cổ mình, giận dữ nói: “Không được lại đây! Các người không được lại đây! Băng không tôi sẽ chết cho các người xem đấy!”

Hai cao thủ nhà họ Đường thấy thế, lập tức khựng lại.

Bố Đường Ức Nhu cũng cuống cả lên: “Ức Nhu, đừng manh động, con bỏ dao xuống đãt”

Diệp Thiên Minh không ngờ Đường Ức Nhu sẽ làm đến mức này, sát khí trong mắt càng rõ hơn.

Tuy hản thích người đẹp nhưng cũng không nhất thiết phải cưới Đường Ức Nhu, cuộc hôn nhân giữa hắn và Đường Ức Nhu là việc thông gia giữa nhà họ Đường và Hoàng tộc họ Diệp, chứ không phải ý muốn của hắn.

Chương 2571:

Có thể nói, hắn cũng là vật hy sinh cho việc thông gia, nhưng thân phận của hắn cao quý, kết hôn hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Thế nên hắn cũng không có nhiều tình cảm với Đường Ức Nhu, chẳng qua Đường Ức Nhu rất xinh đẹp, còn hăn thì thích người đẹp mà thôi.

Nhưng hành động của Đường Ức Nhu hôm nay đã khiến hắn nảy ý giết cô ta.

“Mau thả anh ấy đi!”

Đường Ức Nhu hét lớn.

“Thăng ranh này bẻ gãy một tay anh, em nghĩ anh sẽ thả nó đi à?”

“Hơn nữa em tưởng địa vị của em trong lòng anh cao lắm ư?”

“Em nghĩ anh sẽ thỏa hiệp khi em dùng tính mạng để đe dọa anh á? Đúng là nực cười!”

Diệp Thiên Minh bỗng cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh băng ánh mắt âm u: “Thằng kia, mày cũng có phúc thật đấy, được con ả đê tiện này dùng cả tính mạng để bảo vệ”.

“Nếu mày là đàn ông thì mau cút qua đây để nhận lấy cái chết đi, đừng trốn sau lưng phụ nữ nữa!”

Đường Ức Nhu vội nói: “Anh đừng nghe lời anh ta, nơi này là Hoàng thành Diệp, nếu anh ta muốn giết anh thì dễ như trở bàn tay”.

Cô ta nói rồi nhìn về phía Diệp Thiên Minh: “Diệp Thiên Minh, nếu anh là đàn ông thì hãy đối phó với anh ấy bằng thực lực của mình, tôi sẽ không bao giờ nói gì, còn bây giờ anh đang ức hiếp anh ấy bằng cao thủ trong gia tộc, đâu đáng mặt đàn ông chứ?”

“Ha ha, Đường Ức Nhu ơi Đường Ức Nhu, em đã thành công chọc giận anh rồi đấy, chẳng mấy nữa, em sẽ biết anh có phải đàn ông hay không thôi”.

Diệp Thiên Minh tức giận bật cười.

Cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ tên Vương Ngạo.

bên cạnh hắn bỗng lên tiếng: “Cậu Minh, hôm nay trong gia tộc có chuyện quan trọng, lão Hoàng Chủ bảo mọi người vê Hoàng tộc ngay, nếu kéo dài nữa thì có lẽ sẽ khiến lão Hoàng Chủ mất vui đấy ạ”.

Diệp Thiên Minh gật đầu, nhìn chăm chằm vào Dương Thanh: “Nếu mày đã không cút ra đây để nhận lấy cái chết, tao đành tiễn mày lên đường vậy!”

“Để tôi xem ai dám!”

Đường Ức Nhu vẫn chắn trước mặt Dương Thanh.

Nhưng đúng lúc này, cổ cô ta bỗng nhói đau, cô ta trợn trắng mắt rồi ngất xỉu.

Dương Thanh vừa đập vào gáy cô ta, đánh ngất cô ta.

Anh đỡ lấy eo Đường Ức Nhu, nhìn về phía bố Đường Ức Nhu rồi nói: “Đưa cô ấy đi đi!”

Không ai ngờ Dương Thanh lại làm thế, nếu có Đường Ức Nhu ở đây thì anh cũng sẽ được che chở.

Nhưng anh lại đánh ngất Đường Ức Nhu.

Bố Đường Ức Nhu vốn đang muốn đưa cô ta đi, sau khi nghe thấy Dương Thanh nói thế, ông ta nhìn anh với vẻ mặt phức tạp: “Cảm ơn!”

Hai cao thủ nhà họ Đường bước đến, đưa Đường Ức Nhu đi.

Người nhà họ Đường nhanh chóng đi hết, lúc này Dương Thanh mới nhìn về phía Diệp Thiên Minh, híp mät: “Mày nên nghe lời người bên cạnh, tranh thủ thời gian quay về Hoàng tộc họ Diệp thì hơn”.

Đương nhiên anh biết tại sao Diệp Lâm lại bảo tất cả người của Hoàng tộc họ Diệp quay về, bởi vì ở Hoàng tộc có người

bảo vệ, đối với người của Hoàng tộc họ Diệp, chỉ Hoàng tộc họ Diệp mới là nơi an toàn nhất.

Diệp Thiên Minh cười khẩy, khinh thường nói: “Mày nên lo cho mày thì hơn!”

Hãn nói rồi khoát tay: “Vương Ngạo, giết hắn cho tôi!”

Chương 2572:

Nhưng đúng lúc Diệp Thiên Minh dứt lời, hai anh em nhà họ Tống đã bước lên phía trước, sát khí đáng sợ tràn ra từ phía họ, lập tức bao phủ Diệp Thiên Minh và Vương Ngạo.

Vào giờ phút này, Diệp Thiên Minh và Vương Ngạo chỉ cảm thấy vai nặng trĩu, họ đứng im, không dám nhúc nhích, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt.

Dương Thanh thản nhiên nhìn Diệp Thiên Minh đang hoảng sợ, lạnh nhạt nói: “Hãy trân trọng những giây phút cuối cùng đi!”

Anh nói rồi lướt qua người Diệp Thiên Minh và Vương Ngạo, như không nhìn thấy họ, anh em nhà họ Tống cũng nhanh chóng rời đi.

Ba người nhanh chóng biến mất khỏi tâm mắt của Diệp Thiên Minh và Vương Ngạo, lúc này áp.

lực nặng nề vừa rồi mới biến mất.

Diệp Thiên Minh và Vương Ngạo chỉ cảm thấy người mềm nhũn, cả hai đều thở hổn hển.

“Cậu Minh, lần này cậu gặp phải một tên khó chơi rồi!”

Một lúc lâu sau, Vương Ngạo mới nghiêm nghị nói.

Diệp Thiên Minh căn răng, nói với vẻ mặt dữ tợn: “Trước mặt Hoàng tộc họ Diệp, không có tên nào khó chơi hết, cho dù hắn khó chơi thật thì tôi cũng phải chơi cho bằng được”.

“Cậu Minh, thanh niên kia được hai cao thủ đỉnh cao bảo vệ, chắc chắn sẽ không phải người bình thường, thậm chí có thể là cậu ấm của gia tộc Cổ Võ đấy”. Cả nhà qua trang mới truyen3.one đọc khích lệ nhóm lên chương tốt nhé!

Vương Ngạo nói, tuy Dương Thanh đã rời đi nhưng ông ta vẫn cảm thấy như đang bị thần chết nhằm tới, nhất là khi nghĩ đến câu mà Dương Thanh đã nói với Diệp Thiên Minh trước khi đi.

“Không thể nào, sao người của gia tộc Cổ Võ lại đến Hoàng thành Diệp chứ?”, Diệp Thiên Minh cũng sợ run.

Hồi nấy hắn giận quá nên mới nói thế, chứ hăn là cháu trai Diệp Hoàng, được rèn luyện từ nhỏ, đương nhiên sẽ không ngu. Hăn nhanh chóng hiểu rõ một số chuyện.

Tuy thiên phú của hắn rất bình thường nhưng cũng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, còn Vương Ngạo bên cạnh hắn là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ, ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc đã là đối thủ của ông ta.

Nhưng hồi nãy, cao thủ như Vương Ngạo lại bị khí thế của đối phương trấn áp, tức là ít nhất hai cao thủ bên cạnh thanh niên kia đã đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh rồi.

Thậm chí rất có thể họ là cao thủ Siêu Phàm Cảnh đấy.

Bên cạnh thanh niên đó có hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thân phận của đối phương có thể đơn giản được ư?

Hản lại nghĩ đến câu nói của Dương Thanh trước khi đi, bỗng cảm thấy hơi lo sợ.

“Vương Ngạo, tôi nên làm gì bây giờ? Hắn vừa bảo tôi hãy trân trọng những giây phút cuối cùng, tức là hắn sẽ giết tôi mất, Vương Ngạo, ông mau nói cho tôi biết nên làm gì đi?”

Lần này Diệp Thiên Minh sợ thật.

Vương Ngạo lại rất bình tĩnh, im lặng một lát rồi mới nghiêm nghị nói: “Cậu cứ yên tâm, cho dù hắn là cậu ấm của gia tộc Cổ Võ thì cũng không thể làm gì cậu được, bây giờ chúng ta về Hoàng tộc họ Diệp trước đã”.

“Đúng rồi, chúng ta mau về Hoàng tộc họ Diệp thôi, ở Hoàng tộc họ Diệp có người bảo vệ, đó mới là nơi an toàn nhất”.

Diệp Thiên Minh vội nói rồi quay người rời đi.

Trên đường về, Diệp Thiên Minh mới hỏi: “Vương Ngạo, có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không? Bảng không, tại sao ông nội lại gọi hết người trong gia tộc về thế?”

Vương Ngạo chăm chú nhìn Diệp Thiên Minh rồi mới nói: “Diệp Hoàng chết rồi!”

“Sao cơ? Ông nói gì cơ?”

Diệp Thiên Minh bỗng trợn tròn mắt, cao giọng hỏi.

Chương 2573:

Không nhiều người biết chuyện Diệp Hoàng đã chết ở Yến Sơn, ngay cả cháu trai của Diệp Hoàng là Diệp Thiên Minh cũng không biết.

“Một tuần trước, lão Hoàng Chủ tổ chức tiệc mừng thọ ở Yến Đô, thật ra cũng là vì Đế Thôn, đồng thời còn nhằm đe dọa các gia tộc ở Chiêu Châu, tạo thành một liên minh do Hoàng tộc họ Diệp đứng đầu”.

“Ngoài ra còn để đối phó với một người, sau cùng giữa đôi bên nổ ra một trận chiến ác liệt, Diệp Hoàng đã chết ở Yến Sơn!”

Khi nhắc đến chuyện này, Vương Ngạo vẫn cảm thấy sợ hãi, vì ông ta chưa đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong nên không có tư cách tham gia bữa tiệc mừng thọ đó, giờ nhớ lại mới thấy không tham gia cũng tốt, băng không, không chừng ông †a đã chết trong cuộc chiến kia rồi.

Diệp Thiên Minh sững sờ một lúc lâu, ở Hoàng tộc họ Diệp, Diệp Hoàng chẳng khác gì thần linh, chỉ cần có Diệp Hoàng ở đây, Hoàng tộc.

họ Diệp sẽ ngày càng huy hoàng.

Nhưng bây giờ, Vương Ngạo lại nói thần linh trong lòng người của Hoàng tộc họ Diệp đã chết.

Có thể tưởng tượng được sự khiếp sợ và lo lắng của Diệp Thiên Minh.

Tuy hản là cháu Diệp Hoàng, nhưng vì thiên phú bình thường nên cũng không được yêu mến, thế nên giữa hắn và Diệp Hoàng cũng không có tình cảm gì nhiều.

Chẳng riêng gì Hoàng tộc họ Diệp, ở những gia tộc quyền thế khác, chỉ những người bề dưới có thiên phú hoặc năng lực xuất chúng thì mới được gia tộc trọng dụng.

Tuy Diệp Thiên Minh đã đạt đến Thần Cảnh sơ kỳ, nhưng vẫn thua xa các anh em đồng trang lứa.

Lần này bị gọi về gìa tộc, hắn cứ tưởng Diệp Hoàng đã biết tin hắn đột phá Thần Cảnh sơ kỳ nên định trọng dụng hắn, nào ngờ Diệp Hoàng đã chết rồi.

“Rốt cuộc người giết ông nội là ai thế?”

Một lúc lâu sau, Diệp Thiên Minh mới bình Tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào Vương Ngạo rồi hỏi.

Trong mắt Vương Ngạo xuất hiện vẻ kiêng dè, ông ta đáp: “Dương Thanh!”

Không ai ở Hoàng tộc họ Diệp không biết đến Dương Thanh, sau khi nghe được cái tên này, Diệp Thiên Minh lập tức im lặng.

Theo tư liệu mà gia tộc cung cấp, Dương Thanh là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh chưa đầy ba mươi tuổi, hơn xa người như hẳn.

Thật ra Diệp Hoàng bị Lưu lão quái giết chết bằng cổ thuật chứ không phải Dương Thanh, nhưng để khiến các cao thủ trong gia tộc nhắm vào Dương Thanh, Diệp Lâm đã cố tình tung tin Diệp Hoàng đã bị Dương Thanh giết.

"Dương Thanh!"

Diệp Thiên Minh nghiến răng nghiến lợi.

"Nhưng cậu cứ yên tâm, tuy Diệp Hoàng chết rồi nhưng lão Hoàng Chủ đã ra mặt, có ông ấy bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, Hoàng tộc họ Diệp sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn".

Vương Ngạo an ủi rồi nói: "Lần này lão Hoàng Chủ gọi hết người của Hoàng tộc họ Diệp về là để bảo vệ các nhân vật quan trọng trong gia tộc".

"Bởi vì ở Hoàng tộc họ Diệp có người bảo vệ và lão Hoàng Chủ, không ai có thể làm hại chúng Lay"

"Nghe nói hôm nay Dương Thanh cũng đến Hoàng tộc họ Diệp, còn tuyên bố sẽ tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp nữa".

Diệp Thiên Minh cười lạnh: "Đúng là không biết sống chết! Hắn tưởng bước vào Siêu Phàm Cảnh, có thiên phú võ thuật xuất chúng là sẽ tiêu diệt được Hoàng tộc họ Diệp ư?"

“Chỉ cần hắn dám đến Hoàng tộc họ Diệp, chắc chản hẳn sẽ chết mất xác!”

Trong lúc hai người kia đang quay về Hoàng tộc họ Diệp, phía bên này, Dương Thanh đã gặp gỡ người nhà họ Lý của Hoàng thành Thượng Quan.

Chương 2574:

“Cậu Thanh!”

Lý Trọng vô cùng kích động khi thấy Dương Thanh, lập tức quỳ một gối xuống đất: “Rốt cuộc cậu cũng đến rồi!”

Một tuần trước, lão ta được Dương Thanh cử đến Hoàng thành Diệp, Dương Thanh vốn định giải quyết chuyện ở Yến Đô rồi đến Hoàng thành Diệp, giúp Lý Trọng lật đổ Hoàng tộc họ Diệp, để nhà họ Lý thế chỗ.

Nào ngờ Vũ Văn Cao Dương lại chết, Dương Thanh chờ hết bảy ngày sau khi ông ta mất rồi mới đến Hoàng thành Diệp.

Phía sau Lý Trọng, mười mấy cao thủ có khí thế đáng sợ thi nhau quỳ một gối xuống đất.

Hai anh em nhà họ Tống nhìn Lý Trọng đang quỳ, thầm kinh ngạc, không ngờ Lý Trọng cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Tính cả bọn họ, bên Dương Thanh đã có bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh, trừ Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ ra, chắc đội hình này đã có thể trấn áp mọi thế lực hàng đầu rồi nhỉ?

Dương Thanh hơi híp mắt, khoát tay: “Xuất phát!”

Dương Thanh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, họ không âm thầm tấn công mà hiên

ngang tiến tới Hoàng phủ họ Diệp.

Dương Thanh làm thế chính là để cảnh cáo các thế lực trong Hoàng thành Diệp, cho bọn họ hiểu rõ, có người đang muốn ra tay với Hoàng tộc họ Diệp.

Như vậy, sau khi Hoàng tộc họ Diệp bị tiêu diệt, những thế lực khác đang ngo ngoe rục rịch muốn tranh thủ lúc rối ren để gây chuyện cũng không dám hành động liều lĩnh.

Chẳng bao lâu, tin Dương Thanh dẫn người tấn công Hoàng tộc họ Diệp đã truyền khắp Hoàng thành Diệp.

“Các người biết gì chưa? Có bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh dẫn theo mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đang tiến về nơi ở của Hoàng tộc họ Diệp đấy”.

“Tôi nghe nói, trong bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh này còn có một người thanh niên tên là Dương Thanh, đúng không? Đây chính là người muốn ra tay tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp?”

“Nghe nói một tuần trước, Hoàng tộc họ Diệp dẫn một đám cao thủ mời toàn bộ trăm thế lực mạnh nhất Chiêu Châu tới Yến Đô, vốn là có ý định thống nhất thế lực trăm tộc, nhưng đã bị người tên Dương Thanh này làm hỏng”.

Chẳng mấy chốc, khắp các chốn trong Hoàng thành Diệp đều râm ran các loại tin đồn, mà đa số đều là thật.

Hiện giờ là thời đại internet, tốc độ truyền tin vô cùng nhanh, những chuyện đã xảy ra một tuần trước, cùng với một số việc

về thế lực trăm tộc mạnh nhất ở Chiêu Châu quy tụ ở Yến Đô cũng đã truyền khắp nơi.

Cùng lúc đó, trong Hoàng phủ họ Diệp, tại cung điện của Diệp Hoàng, Diệp Lâm ngồi trên vị trí chủ tọa, hai hàng ghế bên dưới đều là những nhân vật trọng yếu của gia tộc.

Diệp Lâm cũng đã nhận được tin Dương Thanh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, lúc này lão ta đang hết sức tức giận.

Lão ta chỉ mới biết bên cạnh Dương Thanh có hai anh em họ Tống là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, vậy thì cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ tư ở đâu ra?

Đối với lão ta, thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh quả đúng là nhân tố có thể làm thay đổi kết cục cuộc chiến.

Mặc dù Hoàng tộc họ Diệp có cao thủ âm thầm bảo vệ nhưng người bảo vệ Hoàng tộc cũng có quy tắc riêng, họ chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc đã đến sát bờ vực bị diệt vong.

Với Hoàng tộc họ Diệp ngày nay, chỉ khi chính lão ta sắp chết thì mới coi là thời điểm Hoàng tộc họ Diệp sắp diệt vong, cũng có nghĩa là, chỉ khi lão ta sắp bị giết, người bảo vệ Hoàng tộc mới xuất hiện.

Nếu không phải bị dồn đến nước bất đắc dĩ, lão ta cũng không muốn để người bảo vệ Hoàng tộc xuất hiện, bởi vì một khi người bảo vệ xuất hiện tương đương với việc Hoàng tộc họ Diệp đã gần lâm vào trạng thái diệt vong, dù sau đó Hoàng tộc

họ Diệp có được bảo vệ chu toàn thì cũng sẽ trở thành trò cười của toàn Chiêu Châu.

Chương 2575:

Nay lão ta đã tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh, tự tin rằng nếu lại đối đầu với Dương Thanh thì dù bên cạnh Dương Thanh có thêm hai anh em họ Tống, lão ta cũng có thể giết chết anh.

Nhưng bây giờ, bên cạnh Dương Thanh bỗng dưng có thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa, điều này làm lão ta không thể tiếp nhận nổi.

"Tiếp sau đây Hoàng tộc họ Diệp ta sẽ phải đánh một trận cực lớn, cũng có thể, đây là trận chiến cuối cùng".

Diệp Lâm bỗng lên tiếng, những lời này khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được mối nguy Hoàng tộc họ Diệp sắp bị diệt vong, ai nấy đều lo âu ra mặt.

"Nhưng các vị cứ yên tâm, nay cảnh giới võ thuật của tôi đã tiến đến Siêu Phàm Lục Cảnh, mà Dương Thanh cùng lắm cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chỉ cần cậu ta dám đến thì Hoàng tộc họ Diệp sẽ chính là nơi chôn thây cậu ta.

Lời tuyên bố của Diệp Lâm đã quét sạch toàn bộ lo âu trên gương mặt con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp.

"Tốt quá rồi! Lão Hoàng Chủ đã mạnh tới mức này, Dương Thanh mà dám đến thì nhất định phải chết!"

"Đúng đúng đúng, lão Hoàng Chủ chính là vị thần bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp chúng ta, ai dám nhòm ngó Hoàng tộc họ

Diệp đều phải trả một giá đắt nhất!”

“Lão Hoàng Chủ vĩ đại!”

Thế là, tiếng hoan hô ca ngợi của con cháu dòng chính Hoàng tộc họ Diệp vang lên khắp cung điện.

Diệp Lâm bỗng vung tay ra hiệu, đợi khi tất cả yên tĩnh trở lại, lão ta mới nói tiếp: “Tôi nói cho các vị biết những điều này là để các vị hiểu, tuy kẻ địch rất mạnh nhưng không có gì đáng sợ, tôi sẽ chỉ huy tất cả các cao thủ của gia tộc có thực lực từ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên ra chiến đấu với Dương Thanh, những người còn lại hãy lùi hết xuống canh giữ Hoàng lăng dưới mặt đất!”

Bên trong Hoàng phủ họ Diệp có một khu Hoàng lăng dưới mặt đất, là nơi chuyên mai táng các đời Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Diệp, đây là khu vực cấm của Hoàng tộc, trừ Hoàng Chủ, bất kì kẻ nào cũng không được phép ra vào.

Hôm nay, Hoàng lăng dưới mặt đất lại được mở ra cho con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Diệp, điều này khiến cho người của Hoàng tộc họ Diệp cực kì khiếp sợ.

“Lão Hoàng Chủ, chúng tôi muốn sát cánh chiến đấu cùng ngài!”

Một cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ là con cháu dòng chính bỗng lớn tiếng nói.

“Đúng, tuy thực lực của chúng tôi còn chưa tới Thần Cảnh đỉnh phong nhưng chúng tôi cũng có thể cống hiến một phần

sức lực, chúng tôi cũng muốn sát cánh chiến đấu bên ngài!”

“Lão Hoàng Chủ, chúng tôi cũng là một phần của Hoàng tộc này, không thể làm con rùa rụt cổi”

Ngay lập tức, đám con cháu dòng chính chưa đạt tới thực lực Thần Cảnh đỉnh phong đều lớn tiếng kêu lên, giờ khắc này, nhuệ khí của Hoàng tộc họ Diệp đã được đẩy lên đỉnh điểm.

Diệp Lâm lặng lẽ gật gù, cực kì hài lòng, đây chính là hiệu quả lão ta đang mong chờ, lão ta muốn ngưng tụ nhuệ khí của Hoàng tộc họ Diệp thông qua người của Hoàng tộc, nâng cao tinh thần chiến đấu.

Giờ khắc này, khắp chốn đều vang lên tiếng hô hào hùng, ai nấy đều muốn tham dự chiến đấu, thanh âm chấn động đất trời.

Người của các gia tộc lớn khác trong Hoàng thành Diệp đều ngóng về phía Hoàng phủ họ Diệp, tất cả trợn to mắt nhìn, lộ vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì bọn họ chợt thấy, ở khoảng không phía trên Hoàng phủ họ Diệp, mây đen cuồn cuồn, sấm chớp rền vang, như sắp hủy diệt Hoàng phủ họ Diệp.

Một luồng uy lực võ thuật cực khủng bố đang bao phủ toàn bộ Hoàng thành Diệp.

Nhưng kì quái thay, toàn bộ Hoàng thành Diệp chỉ có khoảng không phía trên Hoàng phủ họ Diệp xảy ra hiện tượng lạ này.

Cảnh tượng chấn động lòng người này đã đánh sâu vào tâm tư mỗi người dân trong Hoàng thành Diệp.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao phía trên Hoàng phủ họ Diệp lại có hiện tượng kì lạ thế kia?”

Chương 2576:

“Trời giáng dị tượng phía trên Hoàng tộc báo hiệu Hoàng tộc sắp gặp phải sự tình gì cực lớn rồi!”

“Rốt cuộc Hoàng tộc gặp chuyện gì? Vì sao lại phát sinh hiện tượng khác thường đến như vậy?”

Bên trong Hoàng thành Diệp, có rất nhiều gia tộc nhỏ không hiểu rõ mối ân oán giữa Hoàng tộc họ Diệp và Dương Thanh.

Những người biết rõ đầu đuôi sự việc đều lựa chọn trầm mặc, Hoàng tộc họ Diệp sắp phải đối mặt với điều gì, bọn họ rất rõ trong lòng.

Một tuần trước, Hoàng tộc họ Diệp muốn tiêu diệt Dương Thanh, kết quả là, không chỉ không giết được Dương Thanh mà còn bị Dương Thanh phá hủy luôn kế hoạch lớn của Hoàng tộc.

Ngày nay, Dương Thanh chỉ huy ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng với hơn chục cao thủ thực lực Thần Cảnh đỉnh phong trở lên đang tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, điều mà Hoàng tộc họ Diệp sắp phải đối mặt chính là một cuộc chiến sinh tử.

Lúc này, bên trong Hoàng thành Diệp, tại một biệt viện khá gần Hoàng phủ họ Diệp, một ông lão tóc bạc đang ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng phủ họ Diệp, khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Thưa bốt”

“Thưa bốt”

Đúng lúc này, ba người đàn ông trung niên bước tới.

Ông già nọ nghe tiếng gọi mới dời tâm mát, nhìn về phía ba người, sắc mặt cực kì nghiêm nghị.

“Hoàng tộc họ Diệp sắp gặp chuyện lớn rồi, bố gọi ba anh em các con tới muốn hỏi xem các con định thế nào. Các con cho rằng, nhà họ Đường ta liệu có nên trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp không?”

Ông già nhìn về phỉa ba người con trai, trầm giọng hỏi.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, anh nhất định có thể nhận ra, trong số ba người con của ông già kia, người đứng ở vị trí ngoài cùng chính là Đường Bác, bố của Đường Ức Nhu.

Lúc này, Đường Bác, bố Đường Ức Nhu, đang đứng cách xa nhất, từ vị trí đứng có thể nhìn ra, trong số ba anh em, địa vị của ông ta thấp nhất.

“Đường Hải, con nói trước xem thế nào!”

Lúc này, chủ gia tộc họ Đường là Đường Đức Vũ nhìn về phía người đàn ông trung niên đứng giữa, nói.

Đường Hải vội lên tiếng: “Thưa bố, Hoàng tộc họ Diệp trước đây không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà đã có năng lực ổn

định ở vị trí này trăm năm, ngày nay Hoàng tộc họ Diệp lại đã có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm thì tương lai sẽ chỉ càng thịnh vượng hơn nữa, trong tình hình này, nhà họ Đường ta không nên khiến Hoàng tộc họ Diệp mất lòng mới phải".

Đường Đức Vũ nhìn Đường Hải, nói: "Vậy tức là, con cho rằng nhà họ Đường ta nên trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp?"

Đường Hải gật đầu: "Theo ý con thì bất kể là ai, nếu dám tới gây hấn với Hoàng tộc họ Diệp, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn".

Đường Đức Vũ nhìn sang người đứng bên trái Đường Hải, hỏi: 'Đường Chấn, con thấy thế nào?"

Đường Chấn nói: "Con tán thành ý của anh hai, trong Hoàng thành Diệp này, Hoàng tộc họ Diệp chẳng khác nào ông trời nắm quyền sinh quyền sát, hơn nữa, trong Hoàng tộc họ Diệp còn có người bảo vệ Hoàng tộc, không thể nào tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp được đâu. Lão Hoàng Chủ đã triệu tập khẩn cấp các cao thủ ở nhiều gia tộc lớn tới trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, chưa biết chừng đây chỉ là một hành vi thử lòng của lão Hoàng Chủ thôi".

"Đợi khi giải quyết xong xuôi việc này, những gia tộc chịu trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp nhất định sẽ được ngợi khen, kẻ không ứng cứu chỉ e sau này khó lòng sống yên ổn ở Hoàng thành Diệp".

Đường Đức Vũ gật gù, như thể đang suy tư.

Lão ta chỉ hỏi ý kiến con thứ hai và con thứ ba, còn người con cả Đường Bác lại bị ngó lơ.

“Thưa bố, con lại có ý khác”.

Chương 2577:

Đường Bác thấy Đường Đức Vũ suy tư hồi lâu không nhắc gì đến mình, bèn chủ động lên tiếng.

Lúc này Đường Đức Vũ mới nhìn sang phía Đường Bác: “Con nói xem!”

“Con cho rằng lần này Hoàng tộc họ Diệp không phải cố ý thử lòng mà thật sự đang đứng trước nguy cơ diệt tộc. Trước đó bố cũng tới Yến Đô, bố đã nói rồi đấy, ngay cả Diệp Hoàng cũng đã chết ở Yến Đô, còn hai vị mang tiếng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh như Diệp Lâm với Lưu lão quái đều phải chạy trốn khỏi Yến Đô đó thôi”.

“Mặc dù không ai tiết lộ rõ trên đỉnh Yến Sơn ở Yến Đô hôm đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh phải bỏ chạy trối chết, nhưng có thể khẳng định một điều, bọn họ nhất định đã sợ chết khiếp mới có thể làm ra hành vi mất mặt như thế”.

“Lúc đó, trên đỉnh Yến Sơn, đối thủ của bọn họ là Dương Thanh của Yến Đô, vậy có nghĩa là bọn họ chạy trốn là vì sợ Dương Thanh”.

“Con nghe nói, bố nuôi của Dương Thanh cũng đã chết trong trận chiến ấy, ngày hôm nay là ngày thứ tám sau cuộc đại chiến, nếu tính như vậy thì hôm qua chính là cúng tuần đầu của bố nuôi Dương Thanh, hôm nay Hoàng tộc họ Diệp lại xảy ra chuyện lớn như vậy, chứng tỏ Dương Thanh cố ý chờ

qua lễ cúng tuần đầu của bố nuôi rồi mới tới Hoàng tộc họ Diệp".

"Một người có thể khiến cho hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh sợ vỡ mật, nay lại dám đích thân tới Hoàng thành Diệp để báo thù, nhất định phải có năm chắc phần tháng, huống chi, Hoàng tộc họ Diệp ngày nay chỉ có mình Diệp Lâm là cao thủ Siêu Phàm Cảnh".

"Cho nên con cho rằng, chúng ta nên từ bỏ Hoàng tộc họ Diệp, chưa biết chừng như thế còn có thể tránh được kiếp nạn này!"

Đường Bác có vẻ nắm cực rõ những chuyện đã phát sinh trên đỉnh Yến Sơn một tuần trước, hiển nhiên ông ta đã bỏ khá nhiều tâm huyết mới có thể nói ra những lời chân thành như vậy.

"Ha ha, anh cả, có phải anh đang quá đề cao tay Dương Thanh kia rồi không? Nghe nói cậu ta còn chưa tới ba mươi, cái tuổi này chính là tuổi dễ kích động nhất, dù Hoàng tộc họ Diệp thật sự triệu tập sức người để đối phó cậu ta thì chỉ cần cậu ta thực sự dám bước chân tới lãnh địa của Hoàng tộc họ Diệp, cậu ta chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Đường Hải cười ha hả, nói.

Đường Chấn cũng nói: 'Anh cả, bọn tôi biết anh vẫn luôn không đồng ý để Ức Nhu kết hôn với Diệp Thiên Minh của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng anh phải hiểu rằng, bố đưa ra quyết định như vậy chính là một lời công nhận với Ức Nhu. Trên thế giới này, có bao nhiêu thiếu nữ muốn bước chân vào Hoàng tộc họ Diệp mà còn chẳng được, anh hẳn nên trân trọng cơ hội này, đợi khi Ức Nhu làm con dâu của Hoàng tộc họ Diệp rồi

thì mối quan hệ giữa nhà chúng ta và Hoàng tộc họ Diệp mới được vững chắc".

Đường Bác không để ý đến hai người em trai, ông ta tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Đường Đức Vũ, nghiêm nghị nói: "Thưa bố, Ức Nhu là con gái nhà họ Đường ta, để con bé vào làm dâu Hoàng tộc họ Diệp đúng là lựa chọn tốt nhất dành cho nó, con hoàn toàn không phải vì phản đối chuyện này nên mới có ý từ chối trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, con thật lòng suy tính cho gia tộc ta, xin bố hãy cân nhắc lại!"

Đường Đức Vũ rơi vào trầm tư, thực ra, sâu trong nội tâm, lão ta cũng có ý phản kháng chuyện trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp, nhưng nhà họ Đường này đã tồn tại mấy trăm năm ở Hoàng thành Diệp, mấy trăm năm qua, Hoàng tộc họ Diệp luôn là gia tộc thống trị Hoàng thành này.

Tuy lần này dường như Hoàng tộc họ Diệp đang gặp phải một phiền toái cực lớn, thậm chí còn có nguy cơ bị hủy diệt, nhưng lão ta vẫn không thực sự muốn ruồng bỏ Hoàng tộc họ Diệp.

Sau một hồi trầm mặc, Đường Đức Vũ đảo mắt nhìn qua ba người con, lên tiếng: "Đường Bác nói không phải không có lý. Nhưng rốt cuộc nơi này vẫn là Hoàng thành Diệp, chúng ta không dám, mà cũng không thể liều lĩnh đặt cược. Nếu Diệp Lâm triệu tập cao thủ các tộc tới Hoàng tộc họ Diệp trợ giúp, chúng ta chỉ có thể hành động theo lệnh mà thôi".

Đường Đức Vũ nói vậy có nghĩa là đã hạ quyết định sau cùng, mặc dù có hơi thất vọng nhưng Đường Bác cũng hiểu được suy tính của bố mình, ông ta không nói gì thêm nữa.

“Ba anh em các con hãy triệu tập các cao thủ Thần Cảnh của gia tộc ta, cùng bố tới Hoàng tộc họ Diệp!”, Đường Đức Vũ ra lệnh, ba anh em lập tức vâng lời, rời đi.

Tin chủ gia tộc triệu tập cao thủ Thần Cảnh nhanh chóng truyền khắp gia tộc họ Đường, Đường Ức Nhu vội tới tìm Đường Bác.

“Bố, nhà họ Đường ta thực sự tính đến giúp đỡ Hoàng tộc họ Diệp ạ?”, Đường Ức Nhu hỏi thăm, vẻ rất không cam tâm.

Cô ta rất phản cảm với Hoàng tộc họ Diệp, nhất là sau khi Hoàng tộc họ Diệp muốn làm thông gia với nhà họ Đường, ấn tượng về Hoàng tộc họ Diệp trong lòng cô ta càng thêm xấu xí cực điểm.

Đường Bác gật đầu: “Ông nội con đã có lệnh, mọi người đành phải tuân theo mà làm việc thôi.

Chương 2578:

Ức Nhu, cảnh giới võ thuật của con ngày nay đã tiến vào Thần Cảnh sơ kỳ, lần này con cũng phải cùng bố đi trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp rồi".

Đường Ức Nhu cười cười như tự giễu: "Lần này Hoàng tộc họ Diệp phải đối mặt với cao thủ Siêu Phàm Cảnh đấy, vậy mà lại muốn đám con sâu cái kiến mới bước vào Thần Cảnh như chúng 1a tới hỗ trợ, khác nào bảo chúng ta đi chịu chết?"

Đường Bác thoáng trầm mặc, sắc mặt cũng lộ vẻ chua chát, đương nhiên ông ta cũng hiểu, Hoàng tộc họ Diệp triệu tập bọn họ chỉ là để đẩy bọn họ ra làm con tốt thí mà thôi.

Uy lực bùng nổ khi các cao thủ Siêu Phàm Cảnh đấu với nhau, chớ nói những người mới bước vào Thần Cảnh, ngay cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cũng không thể chịu nổi.

"Con thật lòng mong muốn Dương Thanh từ Yến Đô đến ấy có thể lật đổ Hoàng tộc họ Diệp", Đường Ức Nhu bỗng nói.

Đường Bác lập tức cả kinh, quát lên: "Im ngay!"

Những lời này mà truyền ra ngoài, chỉ e cả nhà họ Đường đều sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt truyền đến tin tập hợp, Đường Bác lại dặn thêm lần nữa: 'Ức Nhu, bố biết con rất chán ghét

Hoàng tộc họ Diệp, nhưng cái gì nên nói, cái gì không nên nói, con phải nắm rõ'.

"Bố cứ yên tâm, con chỉ nói thế trước mặt bố thôi, ra ngoài con sẽ không nói lung tung đâu", Đường Ức Nhu vội nói.

Bấy giờ Đường Bác mới yên tâm, dẫn theo Đường Ức Nhu ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó, các chủ gia tộc khác trong Hoàng thành Diệp cũng đều đang dẫn các cao thủ Thần Cảnh của gia tộc nhanh chóng tiến tới Hoàng phủ họ Diệp.

Ngay lúc cao thủ Thần Cảnh của các gia tộc tập hợp tới Hoàng phủ của Hoàng tộc họ Diệp, Dương Thanh cũng đang dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng với hơn chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên do Lý Trọng mang tới, tiến về phía Hoàng phủ Diệp.

Nửa giờ sau, đoàn người của Dương Thanh đã đi tới cửa Nam của Hoàng phủ Diệp.

Lúc này, ở cửa Nam đã có mười mấy cao thủ Thần Cảnh đang trấn thủ, thấy Dương Thanh dẫn theo đoàn người tới, các cao thủ trấn giữ ở đó đều lộ vẻ sợ hãi.

Những người này đều không phải người của Hoàng tộc họ Diệp mà đều là những cao thủ đứng đầu các gia tộc khác trong Hoàng thành Diệp, trong đó đại bộ phận đều là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ và trung kỳ, chỉ có ba cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cùng với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Dĩ nhiên bọn họ cũng hiểu được, Dương Thanh đã là cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu đám người trấn giữ ở đây còn từng gặp Dương Thanh trong lần tới Yến Đô tham dự tiệc mừng thọ Diệp Lâm.

Bấy giờ, thấy Dương Thanh dẫn theo đám cao thủ xuất hiện ở cửa Nam, lão ta lập tức run rẩy cả người.

Dương Thanh thờ ơ liếc mắt nhìn đám người kia rồi bất chợt bật cười khinh thường: "Hoàng tộc họ Diệp đúng là đê tiện, tập hợp hết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp ở trong Hoàng phủ, nhưng lại cử người của các gia tộc khác trong Hoàng thành ra canh cửa".

Anh chỉ liếc sơ là có thể nhìn ra ngay thực lực của đám người này, Diệp Lâm không phải kẻ ngu, đương nhiên biết anh đã là cao thủ bậc Siêu Phàm Cảnh, nhưng lại vẫn đẩy vài gã Thần Cảnh ra đây giữ cửa, rõ ràng là muốn bọn họ ra chịu chết thay.

Lý Trọng cũng cười lạnh một tiếng: "Tôi nghe nói, trước đây Hoàng thành Diệp đã bị Hoàng tộc họ Diệp thanh lọc một lần rồi. Xem ra Hoàng tộc họ Diệp thấy như vậy còn chưa đủ, cho nên định mượn tay cậu làm suy yếu đám cao thủ Thần Cảnh của những gia tộc đứng đầu trong Hoàng thành. Như vậy, nếu Hoàng tộc họ Diệp có thể tồn †ại sau cuộc chiến này, trong Hoàng thành Diệp sẽ không còn gia tộc nào có thể đủ sức đe dọa đến địa vị của Hoàng tộc họ Diệp nữa'.

Nghe Lý Trọng nói thế, đám người đang trấn giữ cửa Nam lập tức sa sầm mặt.

Ban đầu bọn họ chỉ nghĩ tới chuyện mình sẽ bị đẩy ra làm con tốt thí, nhưng nào ngờ, tới Hoàng phủ họ Diệp rồi mà đến cả

cống lớn cũng không được bước qua, đã bị người của Hoàng tộc họ Diệp đẩy ra chỗ này làm nhiệm vụ.

“Các người đừng có nói bậy!”

Vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu đám người cả giận nói: “Chúng tôi là một thành viên của Hoàng thành Diệp này, đương nhiên không cho phép bất cứ kẻ nào xâm phạm nơi đây, chúng tôi không chỉ chiến đấu vì Hoàng tộc họ Diệp mà còn vì chính bản thân mình”.

Chương 2579:

Dương Thanh lạnh nhạt liếc nhìn lão ta một cái, nheo mắt nói: "Vậy có nghĩa là các người tính đối đầu với chúng tôi?"

"Các người dám chắc, các người có thể lấy sức mạnh của hơn chục kẻ mới tới Thần Cảnh đi đối đầu với bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh chúng tôi cùng với hơn chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh?"

Dương Thanh quét mắt khắp chốn, khi chạm phải ánh mắt anh, từng người đều cúi đầu theo bản năng. ` Mặc dù bọn họ cũng hiểu, mình bị coi như con tốt thí nên mới bị đẩy ra canh giữ cửa Nam, nhưng bọn họ vẫn rất kiêng kị Hoàng tộc họ Diệp.

Có điều, đúng như Dương Thanh vừa nói, đám người bọn họ lấy gì để chống lại bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh?

"Mẹ kiếp, ông đây không làm nữa!"

Đúng lúc này, một cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ chợt đứng ra, giận dữ hét lớn: "Ông đây coi Hoàng tộc họ Diệp như chỗ dựa của mình, nhưng Hoàng tộc họ Diệp lại coi chúng ta như con tốt thí. Dẹp mẹ nó đi! Hoàng tộc họ Diệp mau mau bị tiêu diệt cho ông nhời"

Ngay lập tức, tất cả đều kinh ngạc nhìn người vừa lên tiếng.

Người nọ không hề sợ hãi, hiên ngang đối mặt với bọn họ, kích động nói: ‘Các người bị ngu cả rồi à? Hoàng tộc họ Diệp kia rõ ràng muốn mượn tay người khác để làm suy yếu thực lực gia tộc chúng ta”.

“Các người thực sự cho rằng, chỉ bằng vài kẻ tép riu như chúng ta có thể ngăn cản được đám người kia hay sao? Đừng có mơ nữa đi! So với việc đưa đầu chịu chết, chỉ băng giờ ta trở mặt với Hoàng tộc họ Diệp cho rồi!”

Những lời ông ta nói khiến đám cao thủ vốn còn đang kiêng kị Hoàng tộc họ Diệp đã bắt đầu dao động.

“Ông nói rất đúng, Hoàng tộc họ Diệp rõ ràng đang đẩy chúng ta ra chết thay, tôi bỏ nhiệm vụ, nếu Hoàng tộc họ Diệp không bị diệt thì chúng ta rời khỏi Hoàng thành Diệp là xong”.

“Đúng, Hoàng tộc họ Diệp bất nhân thì chớ trách chúng ta bất nghĩa, tôi cũng rời vị trít”

“Chúng tôi cũng rời vị trít”

Ngay sau đó, cả đám người còn lại đều kích động hô hào muốn rời bỏ nhiệm vụ.

Vậy là hơn chục vị cao thủ Thần Cảnh trấn giữ cửa Nam đã nhường đường mở lối, Dương Thanh thoáng nhếch miệng cười, đưa mắt nhìn Lý Trọng một cái.

Lý Trọng hiểu ngay ý của Dương Thanh, vội vã lên tiếng: ‘Qua hôm nay, nhà họ Lý chúng tôi sẽ thay thế vị trí Hoàng tộc họ Diệp. Các vị cứ yên †âm, gia tộc họ Lý tôi không cần

các vị ra tay giúp đỡ chúng tôi đối phó với Hoàng tộc họ Diệp vào lúc này, chỉ cần các vị đừng nhúng tay vào cuộc chiến giữa bọn tôi với Hoàng tộc họ Diệp là được.

Đợi sau khi nhà họ Lý tôi thay thế vị trí Hoàng tộc họ Diệp, gia tộc họ Lý tuyệt đối sẽ không động tới các vị chút nào”.

“Tôi là Lý Trọng, là chủ gia tộc tiền nhiệm của họ Lý, xin bảo đảm với các vị!”

Lý Trọng vừa nói dứt lời, đám người kia vốn đang phập phồng lo lắng sau này sẽ bị Hoàng tộc họ Diệp trả thù, lập tức đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Cảm ơn ông chủ Lý đã hiểu cho, chúng tôi tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện giữa các vị với Hoàng tộc họ Diệp đâu, chúng tôi xin phép rời khỏi nơi này ngay bây giời”

“Cảm ơn ông chủ Lý, chúng tôi xin giải tán ngay đây!”

Chẳng mấy chốc, đám cao thủ trấn giữ cửa Nam đều đã rời đi hết.

Bọn họ vốn không tình nguyện trở thành con tốt thí cho Hoàng tộc họ Diệp, lại nghe Lý Trọng khuyên giải và bảo đảm thì càng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, thậm chí lòng còn chờ mong Hoàng tộc họ Diệp bị tiêu diệt.

Nhưng bọn họ cũng biết, bên trong Hoàng tộc họ Diệp có người bảo vệ, một khi Hoàng tộc họ Diệp lâm vào tình thế sắp bị diệt vong, người bảo.

vệ Hoàng tộc sẽ xuất hiện để bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp.

Vậy nên, lúc này bọn họ chỉ có thể rời khỏi đây, sau đó chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi Hoàng thành Diệp, đương nhiên, nếu Hoàng tộc họ Diệp bị đánh bại, bọn họ sẽ không cần rời đi nữa.

Chương 2580:

“Có chuyện gì vậy? Sao các ông lại rời khỏi vị trí”

Đám người nhà họ Đường đang tiến về phía Hoàng tộc họ Diệp, chợt thấy rất nhiều cao thủ các gia tộc đều từ cửa Nam rời đi, người nhà họ Đường đều lộ vẻ nghỉ hoặc.

“Ông chủ Đường, tôi khuyên ông một câu, tốt nhất là hãy nhanh chóng rời bỏ Hoàng tộc họ Diệp đi thôi, lần này Hoàng tộc họ Diệp gặp phiền toái lớn rồi. Chính bọn họ chỉ giữ lại các cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong trở lên để chiến đấu, nhưng lại đẩy tất cả các cao thủ Thần Cảnh của chúng ta ra trợ trận, chẳng khác nào coi mạng chúng ta như cỏ rác”.

Một vị cao thủ có quan hệ tốt với nhà họ Đường bèn tốt bụng nhắc nhở, nhắc xong lại hấp tấp đi ngay.

Đường Đức Vũ nghe mà bối rối, chẳng lẽ Hoàng tộc họ Diệp thật sự có thể làm ra hành vi hèn hạ khốn nạn đến thế sao?

“Thưa bố, cao thủ các gia tộc khác đều đã rời đi, lời họ nói không phải không có lý, con thấy chuyện này chúng ta vẫn đừng nhúng tay vào, mau rời đi thì hơn!”

Đường Bác lại nhân cơ hội khuyên can.

“Anh cả, nhà họ Đường chúng ta đông đúc giàu có, lại có quan hệ thông gia với Hoàng tộc họ Diệp, những gia tộc nhỏ kia có thể nói đi là đi, dù rời khỏi Hoàng thành Diệp cũng không chịu

ảnh hưởng lớn, nhưng tất cả cơ nghiệp của chúng †a đều ở nơi này, có thể đi được sao?”

Đường Hải bất mãn nói.

Đường Chấn cũng xen lời: “Anh hai nói đúng lắm, nhà họ Đường giờ đây coi như đã đứng chung chiến tuyến với Hoàng tộc họ Diệp rồi, chúng ta hoàn toàn không thể tách khỏi Hoàng tộc họ Diệp nữa, lần này nhất định phải cùng đối kháng kẻ địch với Hoàng tộc họ Diệp!”

Đường Đức Vũ cũng lên tiếng: “Cao thủ của những gia tộc khác đều đã đi hết, đây không chừng lại là cơ hội tốt cho nhà họ Đường ta, chỉ cần Hoàng tộc họ Diệp có thể vượt qua nguy cơ lần này, những gia tộc phản bội kia nhất định chỉ có một kết cục, đó là bị tiêu diệt!”

“Nếu vậy, chúng ta hãy tới chỗ Hoàng tộc họ Diệp, trợ giúp bọn họ chống địch đi!”

Ngay lúc chủ gia tộc họ Đường dẫn theo cao thủ nhà mình chạy tới Hoàng phủ họ Diệp nhận lệnh, Dương Thanh cũng đã chỉ huy đám người Lý Trọng thuận lợi tiến vào Hoàng phủ họ Diệp.

“Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, đám cao thủ các gia tộc đang trấn giữ ở cửa Nam của Hoàng phủ đều đã rời bỏ vị trí chạy trốn”.

“Không chỉ có thế, các cao thủ trấn giữ cửa khác cũng đã biết chuyện xảy ra ở cửa Nam, đã có không ít người rời đi rồi”.

“Hiện chỉ còn lại chưa được một phần ba số cao thủ ban đầu mà thôi”.

Trong điện Diệp Hoàng, một vị lãnh đạo trong Hoàng tộc họ Diệp hốt hoảng báo cáo tình hình.

Diệp Lâm ngồi trên ngai vàng, sắc mặt tức thì âm trầm cực điểm, đáy mắt lóe lên ý muốn giết người cực kì mãnh liệt, lão ta lạnh lùng nói: “Truyền tin ra, ngày mai, những cao thủ đã rời bỏ nhiệm vụ của Hoàng tộc họ Diệp sẽ bị Hoàng tộc họ Diệp xử lí toàn bội”

“Vâng, thưa lão Hoàng Chủ!”

Đúng lúc này, lại có một người cầm quyền của Hoàng tộc họ Diệp hoảng loạn chạy vào trong sảnh, kinh sợ kêu lên: “Thưa lão Hoàng Chủ, không ổn rồi, Dương Thanh đã dẫn theo đám cao thủ kia xông vào Hoàng phủ họ Diệp, không ai ngăn nổi bước chân bọn họ nữa”.

“Hiện tại, chúng ta đã mất năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mà đó là dưới tình huống bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên Dương Thanh còn chưa hề ra tay”.

“Theo tốc độ này, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp ta sẽ mất mạng toàn bộ thôi”.

“Hoàng Chủ, xin ngài ra tay đi!”

Vị lãnh đạo quay về báo cáo tình hình cũng là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, ban đầu lão †a còn cho rằng, dù Dương Thanh đúng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bọn họ cũng sẽ không thua nhanh gọn lẹ đến thế. Nhưng nào ngờ, bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh bên Dương Thanh còn chưa tham gia cuộc chiến, chỉ mới cho hơn chục cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh bên đó ra tay, bọn họ đã không thể chống cự nổi.

Chương 2581:

Cứ đà này, chỉ sợ đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp không thể chống cự được lâu nữa đâu.

Nói là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc họ Diệp thì không đúng lắm, nói chính xác hơn là đám cao thủ của các thế lực hàng đầu trong Hoàng thành đến đây trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp.

Mặc dù đã có không ít cao thủ rời bỏ vị trí, nhưng dù sao nơi này cũng là Hoàng thành Diệp, vẫn có rất nhiều cao thủ các thế lực lựa chọn ở lại, chiến đấu vì Hoàng tộc họ Diệp.

Còn về đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của chính Hoàng tộc họ Diệp, lúc này đang tụ tập trong điện Diệp Hoàng.

Diệp Lâm nghe báo cáo tin tức bên ngoài xong, hoàn toàn không hề bất ngờ, chỉ có điều, sắc mặt lão ta càng thêm tức giận.

Dĩ nhiên lão ta cũng rõ, lần này Dương Thanh tới Hoàng tộc họ Diệp là đã có chuẩn bị đầy đủ.

“Hiện còn chưa tới thời điểm để tôi ra tay, chờ thêm chút đi!”, Diệp Lâm tức tối nói.

Tại Hoàng tộc họ Diệp này, lão ta chính là chúa tể, không một ai dám trái lệnh của lão.

Lúc này, bên trong Hoàng phủ họ Diệp, Dương Thanh dẫn theo đám cao thủ bên mình đã di chuyển tới gần cung điện của Diệp Hoàng.

Từ đầu tới giờ, anh và hai anh em họ Tống cùng với Lý Trọng chưa hề ra tay, chỉ để đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của nhà họ Lý đánh mà thôi.

“Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ được cái mã ngoài, chúng ta còn chưa thèm ra tay, bọn họ đã bị đánh tan rã đến độ này”.

Lý Trọng đứng trước mặt Dương Thanh, kích động huênh hoang.

Dương Thanh đã lên tiếng đồng ý để nhà họ Lý thay thế vị trí Hoàng tộc họ Diệp, mà nay đội ngũ bên mình đã sắp tiến đến điện Diệp Hoàng rồi, quan trọng nhất là, suốt dọc đường tiến vào, bọn họ chưa cần ra tay, nếu bọn họ đích thân ra †ay thì đã sớm đối mặt với Diệp Lâm rồi.

Nhìn Lý Trọng kích:động như vậy, Dương Thanh lại lạnh nhạt bảo: “Giờ mới chỉ là bắt đâu thôi, lát nữa mới là trận chiến quyết định, đừng quên, bản thân Diệp Lâm cũng là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có khả năng đã đột phá lên lục cảnh, ngoài ra Hoàng tộc họ Diệp còn có người bảo vệ Hoàng tộc nữa”.

Lời Dương Thanh nói hệt như một chậu nước lạnh, hất thẳng vào ngọn lửa đang hừng hực trong lòng Lý Trọng.

Hai anh em họ Tống nhìn về phía điện Diệp Hoàng, Tống Tả nghiêm nghị nói: ‘Cậu Thanh nói đúng lắm, chúng ta tuyệt đối không thể khinh địch, bất kì một Hoàng tộc nào đều không hề đơn giản đâu”.

“Một người bảo vệ Hoàng tộc cũng đã đủ khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía, đó là còn chưa nói đến Hoàng tộc họ Diệp còn có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh bậc cao như Diệp Lâm’.

Tống Hữu cũng nói thêm: “Đúng thế, tôi đã cảm thấy trong cung điện kia có hai hơi thở của cao thủ cực kì khủng bố, một người hản là Diệp Lâm, còn người kia có thể chính là người bảo vệ Hoàng tộc trong truyền thuyết”.

Lý Trọng lập tức giấu đi vẻ cuồng nhiệt trên mặt mình, lão ta thoáng lộ vẻ lo âu, có thể nói rằng, để đi tới ngày hôm nay, nhà họ Lý đã dốc toàn bộ lực lượng và vốn liếng, nếu chẳng may thất bại thì từ nay về sau, gia tộc họ Lý coi như xóa sổ khỏi thế giới này.

“Nhưng ông cũng đừng căng thẳng quá, mặc dù Hoàng tộc họ Diệp có người bảo vệ nhưng người đó chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc họ Diệp sắp bị tiêu diệt thôi, chỉ cần Diệp Lâm không chết, người bảo vệ Hoàng tộc sẽ không ra mặt đâu”.

Dương Thanh lại lên tiếng trấn an.

Lý Trọng nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi hiểu rồi, | thưa cậu Thanh!”

Cuộc đại chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh vẫn đang tiếp tục, Lý Trọng cũng hiểu, đây là cơ hội rèn luyện tốt nhất mà Dương Thanh dành cho các cao thủ của nhà họ Lý, có bốn cao

thủ Siêu Phàm Cảnh bọn họ đứng bên canh chừng, cao thủ của nhà họ Lý tuyệt đối sẽ không lâm vào trạng thái nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ khi từng trải qua sinh tử mới có thể làm thực lực bản thân tăng mạnh lên được.

Đúng lúc này, một nhóm cao thủ đột ngột xuất hiện sau lưng đoàn người Dương Thanh, lão già cầm đầu quát lớn: ‘Lũ ngông cuồng lớn mật kia, dám tự tiện xông vào Hoàng phủ họ Diệp, quả đúng là không sợ chết!”

Chương 2582:

Những kẻ này không phải ai xa lạ mà chính là đám cao thủ nhà họ Đường đang tới hỗ trợ Hoàng tộc họ Diệp, người cần đầu là chủ gia tộc họ Đường, Đường Đức Vũ, cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Sau lưng lão ta còn có các cao thủ hàng đầu của nhà họ Đường, tất cả đều là cao thủ Thần Cảnh, chỉ có điều, ngoài Đường Đức Vũ ra, không còn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nào khác.

"Đây là món nợ giữa chúng tôi và Hoàng tộc họ Diệp, không muốn chết thì cút đi!", Lý Trọng quay lại, ánh mắt lóe lên hung hãn, căm tức nhìn Đường Đức Vũ, quát lớn.

Ngay sau đó, hơi thở võ thuật của cao thủ Siêu Phàm Cảnh lập tức tràn ra từ trên người lão ta, nháy mắt đã bao phủ lấy Đường Đức Vũ.

Giây phút này, Đường Đức Vũ chợt có cảm giác như thần chết đang nhìn mình, chỉ cần lão ta cử động một cái là sẽ bị đối phương giết chết, sắc mặt lão ta lập tức khiếp hãi tột cùng.

"Lão già kia, ông dám bảo chúng tôi cút à?

Ông có biết chúng tôi là ai không hả?"

Đường Hải thấy bố mình bị người ta quát nạt trước mặt bao người, lập tức phẫn nộ gào thét.

“Hử? Vẫn còn đứa muốn đâm đầu vào chỗ chết?”, sắc mặt Lý Trọng càng lạnh hơn.

Lão ta đưa mắt liếc nhìn một cái, Đường Hải lập tức cứng người tại chỗ, mấy lời muốn nói đã dâng lên lại bị nghẹn trở lại cổ họng, bấy giờ ông †a mới nhận ra, Lý Trọng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Lúc này, trong đội ngũ cao thủ nhà họ Đường, có một cô gái trẻ đang nhìn chằm chằm sau lưng Dương Thanh, không biết vì sao, bóng dáng này khiến cô ta có cảm giác quen thuộc cực kì.

Dường như cũng cảm nhận được sự khác thường, Dương Thanh thong thả quay người lại, đối diện với ánh nhìn của Đường Ức Nhu.

Âm!

Khoảnh khắc đó, Đường Ức Nhu bất chợt run lên, mặt tràn đầy khiếp sợ.

Đường Bác, bố cô ta, lúc này cũng đã nhìn rõ mặt Dương Thanh, ông ta cũng ngây dại cả người, vẻ mặt ngỡ ngàng như không thể tin nổi.

“Là cậu à!”

Đường Bác buột miệng thốt lên.

“Đường Bác, con quen cậu ta à?’, Đường Đức Vũ thấy Đường Bác khiếp sợ ra mặt bèn hỏi.

Đường Bác lắc đầu, nghiêm giọng nói: ‘Lúc trước ở sân bay, cậu ấy và Ức Nhu đi chung chuyến, cậu ấy từng có chút xung đột với Diệp Thiên Minh”.

Nghe Đường Bác nói thế, người nhà họ Đường đều ngây ra vì sợ, thật không ngờ, Dương Thanh lại dám đối đầu với Diệp Thiên Minh.

Nhưng bọn họ không hiểu, nếu Dương Thanh đã có xung đột với Diệp Thiên Minh thì sao lúc này còn dám tới Hoàng tộc họ Diệp?

Người của nhà họ Đường còn chưa ý thức được, Dương Thanh không phải vì chút xung đột nho nhỏ với Diệp Thiên Minh nên mới tới Hoàng tộc họ Diệp, mà bản thân anh đang muốn tới đây.

“Cậu Thanh, cậu có quen họ à?”, Lý Trọng khe khẽ hỏi nhỏ.

Dương Thanh không đáp, anh chỉ bình lặng nhìn về phía Đường Đức Vũ, lạnh nhạt nói: “Việc hôm nay là ân oán riêng giữa tôi và Hoàng tộc họ Diệp, những người không liên quan tốt nhất nên mau chóng rời đi, băng không, sẽ phải tự gánh lấy hậu quả!”

Tuy anh chỉ gặp mặt Đường Ức Nhu một lần ở sân bay, đồng thời anh cũng biết đây là một cô gái vô cùng lương thiện, nhưng anh sẽ không vì chút liên hệ mỏng manh này mà dễ

dàng bỏ qua cho nhà họ Đường nếu họ lựa chọn trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp.

“Ranh con, mày hơi ngông cuồng quá rồi đó, dám ngông cuồng trong Hoàng phủ họ Diệp, nếu không muốn chết thì tao khuyên mày nên nhanh chân chuồn khỏi đây đi, nếu không, lát nữa chết thế nào còn không biết đâu”.

Đường Chấn bước lên, khinh thường nhìn về phía Dương Thanh, lạnh lẽo nói.

Chương 2583:

“Đường Chấn, lui ra”

Đường Đức Vũ giận dữ quát lớn.

“Bố, thăng ranh này chẳng qua chỉ là…”

Đường Chấn còn muốn nói gì đó, Đường Đức Vũ đã quát át đi: ‘Câm miệng ngay cho bốt”

Đường Chấn giật mình ngậm miệng, nhưng khi liếc nhìn Dương Thanh, ánh mắt tràn đầy ý muốn giết người.

“Cậu thanh niên này, xem ra cậu cũng là chỗ quen biết với Ức Nhu, nếu đã thế, cậu cũng coi là chỗ bạn bè với nhà họ Đường tôi, mong cậu đừng vì chút chuyện nhỏ nhặt mà chôn vùi tương lai của mình”.

Đường Đức Vũ nhìn Dương Thanh, bình tính nói: “Tôi biết cậu thích Ức Nhu, nhưng tôi có thể thẳng thản nói rõ với cậu chuyện này, ngoài Diệp Thiên Minh, không ai có thể xứng đôi với Ức Nhu nhà chúng tôi”.

“Giờ cậu rời khỏi đây, tôi có thể coi như chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra”.

Dương Thanh vốn chưa hề tham dự cuộc chiến, chỉ đứng bên cạnh nhìn cao thủ nhà họ Lý chiến đấu với cao thủ của Hoàng

tộc họ Diệp, không ngờ rằng, anh lại bị người nhà họ Đường coi như kẻ tranh thủ lúè rối ren lẻn vào Hoàng tộc họ Diệp.

“Ông ơi, không phải như ông nghĩ đâu, cháu với anh ấy chỉ tình cờ gặp gỡ một lần, đến cả tên anh ấy cháu còn chẳng biết, anh ấy sao có thể thích cháu được ạ?”

Đường Ức Nhu vội vàng giải thích, sắc mặt đầy lo lắng. Lúc này cô ta cũng cho rằng vì những xung đột trước đó với Diệp Thiên Minh nên Dương Thanh mới tranh thủ lúc rối loạn để lẻn vào.

Hoàng tộc họ Diệp.

Người ngoài không biết Hoàng tộc họ Diệp mạnh cỡ nào, nhưng cô ta biết rất rõ, dù ngày nay Hoàng tộc họ Diệp đang phải đối mặt với một kẻ địch rất mạnh nhưng đây cũng không phải nơi mà kẻ nào cũng có thể xông vào làm bậy.

Đường Ức Nhu vội vã nhìn về phía Dương Thanh, khuyên nhủ: “Anh mau rời khỏi đây đi, mau tranh thủ lúc Hoàng tộc họ Diệp không rảnh ra tay đối phó với anh mà đi ngay đi!”

“Nó không thể đi được!”

Đường Hải bỗng nhiên lên tiếng, ông ta nhìn về phía Đường Đức Vũ, nói: ‘Bố, tuyệt đối không thể để thằng ranh này chuồn khỏi đây. Vừa rồi anh cả cũng đã nói, thằng ranh này từng có xung đột với Diệp Thiên Minh ở sân bay, hiện giờ Hoàng tộc họ Diệp không rảnh để xử lí nó, nhưng nếu để Hoàng tộc họ Diệp biết chúng ta thả nó chạy mất, nhà họ Đường ta nhất định sẽ gặp phiền toái lớn đấy ạ”.

Đường Chấn vốn có quan hệ mật thiết với Đường Hải, nghe ông ta nói thế bèn lập tức hùa theo: ‘Bố, anh hai nói đúng đấy ạ, nếu thằng này có xích mích với Diệp Thiên Minh, chúng ta không chỉ không thể thả nó đi mà còn phải bắt lấy nó, giao lại cho Diệp Thiên Minh mới được”.

“Ông ơi, đừng làm thế mài! Anh ấy chỉ bị cháu làm liên lụy nên mới có xung đột với Diệp Thiên Minh thôi, xin ông đừng làm khó anh ấy, để anh ấy đi đi, được không ạ?”, Đường Ức Nhu lo lắng cầu xin.

Đường Bác cũng lên tiếng: “Bố, hãy để cậu ta đi đi!”

Đường Đức Vũ không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Chứng kiến tình huống này, Dương Thanh bồng thấy hơi buồn cười, thật không ngờ, người nhà họ Đường lại cho rằng anh vì chút mâu thuẫn với Diệp Thiên Minh nên mới tranh thủ lúc rối loạn mà lẻn vào Hoàng tộc họ Diệp.

“Cậu đi đi!”

Đường Đức Vũ trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc lên tiếng.

Lão ta có thể chắc chắn một điều, Lý Trọng chính là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, bên cạnh Dương Thanh có một eao thủ Siêu Phàm Cảnh đi theo chứng tỏ địa vị của anh không hề nhỏ.

Dù sau này Hoàng tộc họ Diệp có biết chuyện lão ta thả Dương Thanh đi thì cũng không có vấn đề gì, dấu sao, hôm nay nhà họ Đường cũng đã mang theo tất cả các cao thủ Thần Cảnh tới chỉ viện cho Hoàng tộc họ Diệp.

Trong gia tộc họ Đường, người mạnh nhất chính là lão ta, mà lão ta cũng mới chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, còn xa mới có thể là đối thủ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Chương 2584:

Về tình về lý, bọn họ đều ở tình thế không thích hợp nảy sinh xung đột với Dương Thanh.

“Ông nội tôi đã đồng ý để anh đi rồi, anh đi mau đi!”, Đường Ức Nhu vội vã thúc giục.

Dương Thanh bình thản nhìn Đường Ức Nhu một cái, sau đó nói: “Các người hiểu lầm rồi, hôm nay tôi tới Hoàng tộc họ Diệp không phải vì chút mâu thuần nhỏ với Diệp Thiên Minh trước đây”.

“Qua ngày hôm nay, Hoàng thành Diệp này sẽ không còn Hoàng tộc họ Diệp nữa!”

Dương Thanh nghiêm túc nói, nhà họ Lý dám dốc hết sức đi theo anh, đương nhiên anh sẽ không để bọn họ thất vọng.

Hơn nữa, bên phía anh có tới bốn cao thủ Siêu Phàm Cảnh, anh không tin lực lượng như vậy còn không thể phá đổ một Hoàng tộc họ Diệp.

“Anh điên rồi sao? Anh có biết Hoàng tộc họ Diệp đại diện cho điều gì không? Anh lấy gì để phá hủy Hoàng tộc họ Diệp chứ? Goi như tôi xin anh, anh mau đi đi có được không?”, Đường Ức Nhu lập tức nóng nảy, vội thúc giục anh.

Đường Hải cười nhạo: “Thật đúng là một thằng ranh không biết điều, đứng trong Hoàng phủ họ Diệp mà dám to mồm kêu

tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp”.

Đường Chấn cũng cười nói: “Này ranh con, chẳng lẽ mày tưởng mày là Dương Thanh của Yến Đô à? Dương Thanh tuy còn trẻ nhưng ít ra người ta cũng đã có thực lực Siêu Phàm Cảnh, mày thì tính là thứ gì mà dám hùng hồn tuyên bố hủy diệt Hoàng tộc họ Diệp?”

Đường Hải nhìn Đường Đức Vũ, nói: “Bố, thằng ranh này thật quá ngông cuồng, theo ý con thì nên bắt lấy nó, để tránh khi Dương Thanh tới, nó lại tranh thủ thời cơ gây thêm phiền phức cho Hoàng tộc họ Diệp”.

Nghe người của nhà họ Đường nói thế, sắc mặt Dương Thanh trở nên rất cổ quái, nhưng anh cũng không giải thích gì nhiều, anh muốn xem xem, người đứng đầu gia tộc họ Đường này rốt cuộc có ý gì.

Lúc này, trán Đường Đức Vũ đã lấm tấm mồ hôi lạnh, bởi vì lão ta bỗng nhận ra một điều khiến lão ta cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Một tuần trước, trên đỉnh Yến Sơn ở Yến Đô, lão ta chính mắt nhìn thấy cảnh tượng Dương Thanh đấu với Diệp Lâm, chẳng qua khi đó lão đứng quá xa, không nhìn rõ mặt mũi Dương Thanh.

Mặc dù không thấy rõ mặt mũi nhưng lão ta cũng có chút ấn tượng, nay nhìn lại người thanh niên vừa tuyên bố sẽ phá đổ Hoàng tộc họ Diệp ở trước mặt mình, lão ta chợt cảm thấy quen thuộc vô cùng.

Bóng dáng người thanh niên trước mắt này dần dần trùng khít với bóng hình vị cao thủ Dương Thanh từng đấu một trận long trời lở đất với Diệp Lâm ở trên đỉnh Yến Sơn.

Lại nhìn sang Lý Trọng đứng bên cạnh Dương Thanh, người này chính là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, trừ người này ra, còn có hai anh em họ Tống, trên người cũng tràn ngập một hơi thở võ thuật cực kì đáng sợ.

Đường Đức Vũ chính là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, mặc dù chưa từng đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhưng lại vô cùng quen thuộc với hơi thở của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Lão ta bỗng nhận ra một điều, không chỉ Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà cả hai anh em họ Tống đứng bên cạnh cũng là những cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Một thanh niên có ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh hộ tống bên cạnh, khắp Chiêu Châu này, trừ Dương Thanh ra thì còn có thể là ai?

“Bố, bố còn do dự gì nữa ạ? Mau bắt thằng ranh kia lại đi”, Đường Hải thấy Đường Đức Vũ lặng người hồi lâu không nói gì, bèn vội thúc giục.

Đường Chấn cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, bố, bố chỉ cần ra lệnh một tiếng, mười hai cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Đường ta sẽ đồng loạt ra tay, nhất định có thể khống chế được nó”.

Ngay khi hai anh em kêu gào đòi bắt Dương Thanh lại, Đường Đức Vũ tức giận hét lớn: “Tất cả im ngay cho tôi!”

Chương 2585:

Quát con mình xong, lão ta vội vã bước tới, dưới ánh mắt khiếp sợ của bao người, Đường Đức Vũ quỳ cả hai gối xuống đất.

“Cậu Thanh, tôi có mắt như mù nên mới để người nhà họ Đường xúc phạm đến cậu, xin cậu rộng lượng tha cho chúng tôi một lần này!”

Đường Đức Vũ sợ hãi cầu khẩn.

Cảnh tượng này khiến tất cả người nhà họ Đường đều sợ hãi ngây ra, sắc mặt Đường Ức Nhu lập tức cứng đờ.

Nhìn Đường Đức Vũ quỳ xuống trước mặt mình, Dương Thanh cười như không cười nhìn chằm chằm đối phương, lão già này đúng là cũng có mắt nhìn, hiển nhiên đã nhận ra mình.

Lúc này, người kinh hãi nhất là Đường Ức Nhu, cô ta thật sự không ngờ ông nội mình, người đứng đầu nhà họ Đường – một trong những gia tộc hàng đầu ở Hoàng thành Diệp, lại bỗng nhiên quỳ xuống xin lỗi Dương Thanh.

“Bố, bố điên rồi sao? Mau đứng dậy!”

Sau giây phút đờ đân ngắn ngủi, Đường Hải vội vàng tiến lên, định kéo Đường Đức Vũ lên, chỉ là lão ta lại quyết không đứng lên, hơn nữa còn tức giận quát: “Khốn nạn, quỳ xuống cho tao!”

“Bố, bố sao vậy? Tại sao phải quỳ trước thằng ranh này? Gậu ta dám đắc tội Diệp Thiên Minh, còn dám thừa dịp để lẻn vào Hoàng tộc họ Diệp xem kịch, đợi cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp rảnh tay rồi, nhất định sẽ giết cậu ta”.

Đường Chấn cũng vội vàng nói, trong giọng nói tràn đầy sự khinh thường với Dương Thanh.

Trong mắt ông ta, cho dù bên cạnh Dương Thanh có cao thủ bảo vệ, vậy cũng còn xa mới là đối thủ của Hoàng tộc họ Diệp, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để nhà họ Đường nịnh nọt Hoàng tộc họ Diệp, nhất định không thể gây thêm rắc rối nữa.

Mặc dù Đường Bác vô cùng khiếp sợ, nhưng ông ta vô cùng rõ ràng, bố mình là người kiêu ngạo đến thế nào, cho dù gặp Diệp Hoàng cũng sẽ không quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng bây giờ lại quỳ xuống xin lõi cầu xin một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi.

“Khốn nạn! Định làm phản phải không? Tao bảo chúng mày quỳ, chúng mày quỳ xuống cho tao!”

Đường Đức Vũ giận không nhịn được, lập tức đứng dậy, không ngừng đấm đá Đường Hải và Đường Chấn, ngay cả Đường Bác không lên tiếng cũng bị đánh một trận.

Sau khi tự tay đánh ba con trai quỳ xuống, Đường Đức Vũ mới vội vàng quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, mặt đầy sợ hãi nói: “Cậu Thanh, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào ân oán giữa cậu và Hoàng tộc họ Diệp. Chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ, xin cậu tha cho chúng tôi một con đường sống”.

Hai anh em nhà họ Tống một trái một phải đứng ở bên cạnh Dương Thanh, lạnh lùng nhìn người nhà họ Đường. Lý Trọng cung kính đứng trước mặt Dương Thanh, nói: “Cậu Thanh, những người này rõ ràng tới để giúp Hoàng tộc họ Diệp, nếu bây giờ thả bọn họ đi, ai biết bọn họ có âm thầm giúp đỡ Hoàng tộc họ Diệp hay không, chỉ bằng cứ giết hết đi?”

Nghe Lý Trọng nói vậy, Đường Đức Vũ sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, vội vàng đảm bảo: “Cậu Thanh yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không giúp Hoàng tộc họ Diệp. Không nói dối cậu, chúng tôi vốn không qua lại với Hoàng tộc họ Diệp, nếu như không phải e dè thực lực của Hoàng tộc họ Diệp, hôm nay chúng tôi nhất định sẽ không tới”.

Lúc này Đường Ức Nhu đã tỉnh táo lại, mặc dù cô ta không rõ tại sao Đường Đức Vũ lại sợ Dương Thanh như vậy, nhưng cũng biết, nếu như Đường Đức Vũ làm như vậy, nhất định có lý do của lão ta.

“Anh này, xin anh tha cho nhà họ Đường chúng tôi một con đường sống, tôi thề sau khi rời đi, nhà họ Đường sẽ tuyệt đối không trở lại nữa”.

Đường Ức Nhu không chút do dự cũng quỳ trên mặt đất, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Dương Thanh, nói.

“Các người đi đi!”

Dương Thanh phất phất tay, thờ ơ nói.

Đừng nói nhà họ Đường không có lòng giúp Hoàng tộc họ Diệp, cho dù thật sự tới giúp Hoàng tộc họ Diệp thì bọn họ cũng có thể dễ dàng diệt nhà họ Đường.

Hơn nữa, Dương Thanh cũng hơi tán thưởng cô gái lương thiện Đường Ức Nhu này, nếu không chỉ bằng những lời nói mà mấy người con của Đường Đức Vũ nói ra, đã cho anh đủ lý do diệt nhà họ Đường rồi.

Chương 2586:

Nghe Dương Thanh nói vậy, Đường Đức Vũ lập tức ngẩn ra, tựa như không ngờ Dương Thanh lại thoải mái thả họ đi như vậy.

Lão ta cảm thấy giống như đang năm mơ, mặc dù lão ta vẫn cố cầu xin Dương Thanh, nhưng cũng chỉ là ôm một chút hi vọng.

“Cậu Thanh đã cho các người đi rồi, các người còn ở đây là định trợ giúp Hoàng tộc họ Diệp sao?”, Lý Trọng tức giận quát.

Lúc này, Đường Đức Vũ mới lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu: “Cảm ơn cậu Thanh, chúng tôi sẽ rời đi!”

Dương Thanh bỗng nhiên nhìn về phía Đường Ức Nhụ, nói: “Lần trước ở sân bay, cảm ơn!”

Đường Ức Nhu nhất thời ngây dại, cô ta biết lai lịch của Dương Thanh chắc chản rất lớn, cũng biết, cô ta vốn không thể giúp gì được cho anh, không ngờ anh lại cảm ơn cô ta.

Nhưng thoáng cái cô ta đã tỉnh táo lại, Dương Thanh cố ý nói những lời này trước mặt Đường Đức Vũ là vì muốn giúp cô ta tăng thêm địa vị ở nhà họ Đường.

“Ông chủ Đường, trước đây tôi đã nói với cô chủ Đường, sau này sẽ không để cô ấy trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính

trị của gia tộc, chắc hẳn sau này ông chủ Đường sẽ không làm khó cô ấy nữa, đúng không?", Dương Thanh bỗng nhiên nói.

Người của nhà họ Đường đều giật mình, Đường Đức Vũ cũng sửng sốt một lát mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng tỏ thái độ: "Xin cậu Thanh yên tâm, nhà họ Đường tuyệt đối sẽ không hi sinh hạnh phúc của Ức Nhu nữa".

Dứt lời, lão ta nhìn về phía Đường Bác, nói: "Đường Bác, bố vốn định đợi một thời gian nữa mới bổ nhiệm con làm người thừa kế nhà họ Đường, nhưng bây giờ bố quyết định con sẽ là người thừa kế của nhà họ Đường, đợi trở về nhà họ Đường rồi, bố sẽ tổ chức họp gia tộc để tuyên bố chuyện này". ; Đường Bác là con trai trưởng, nhưng vẫn luôn không được Đường Đức Vũ coi trọng, cho nên cho dù ông ta là con trai trưởng cũng không thể thừa kế vị trí chủ gia tộc, nhưng bây giờ Đường Đức Vũ lại tuyên bố để ông ta là người thừa kế.

Thoáng cái Đường Bác đã hiểu rõ chuyện này là như thế nào, bởi vì Dương Thanh nói giúp Đường Ức Nhu cũng như đang ra ám hiệu với Đường Đức Vũ, cho nên vị trí người thừa kế gia tộc mới có thể rơi vào tay ông ta.

Đường Hải và Đường Chấn nhất thời mặt xám như tro tàn, bọn họ thể hiện có vẻ vô cùng hòa thuận, nhưng thực tế vẫn thầm mưu toan lẫn nhau chỉ vì vị trí người thừa kế gia tộc.

Nhưng làm sao cũng không ngờ được bọn họ tranh giành nhau như vậy, vị trí người thừa kế gia tộc lại rơi vào tay Đường Bác.

"Gảm ơn bối Con cảm ơn bố!", Đường Bác kích động đến nói chuyện không còn mạch lạc.

Đường Đức Vũ võ mạnh vào bả vai ông ta, vẻ mặt chân thành nói: “Tương lai của nhà họ Đường phải dựa vào con rồi”.

Đường Bác hai mắt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Dương Thanh đầy vẻ cảm kích.

Chỉ là Dương Thanh lại không để ý tới người nhà họ Đường nữa, mà dẫn một đám cao thủ tiếp tục đi về phía Hoàng phủ họ Diệp.

Người nhà họ Đường vội vàng rời khỏi Hoàng phủ họ Điệp, đến khi trở lại nhà Đường, Đường Hải mới không cam lòng hỏi: “Bố, thằng ranh đó rốt cuộc là ai?”

Đường Chấn và Đường Bác, còn cả Đường Ức Nhu đều chờ mong nhìn về phía Đường Đức Vũ.

Đường Đức Vũ mặt vô cùng nghiêm nghị, yên lặng một lát mới nghiêm giọng nói: “Cậu ấy là Dương Thanh đến từ Yến Đôi!”

“Cái gì?”

“Cậu ta lại chính là Dương Thanh đã khiến hai cao thủ Siêp Phàm Cảnh bỏ chạy mất dạng ở Yến Sơn của Yến Đô kia sao?”

Mọi người đều sợ ngây người.

Đường Ức Nhu bỗng nhớ ra lúc trước khi xuống máy bay, cô ta luôn miệng khuyên Dương Thanh rời đi, còn nhớ cảnh mình

muốn bảo vệ Dương Thanh thì chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chương 2587:

Lúc ấy, cô ta còn nói muốn giúp Dương Thanh xử lý chuyện Hoàng thành Diệp, kết quả anh lại nói muốn lật đổ Hoàng tộc họ Diệp. Cô ta vỗn chỉ cho là nói đùa, không ngờ lại là thật.

"Ức Nhu, lần này cậu Thanh có thể bỏ qua cho nhà họ Đường đều là vì nể mặt cháu. Ông thấy Dương Thanh chắc chắn là có ý với cháu, cháu nhất định phải nắm chắc cơ hội này đấy!"

Đường Đức Vũ nhìn về phía Đường Ức Nhu, nói đầy ám chỉ.

Nghe Đường Đức Vũ nói xong, hai bên má Đường Ức Nhu ửng đỏ.

"Ông nội, không phải như ông nghĩ đâu".

Đường Ức Nhu vội vàng giải thích, sau đó nhìn về phía bóng lưng của Dương Thanh, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa với thân phận và thực lực của anh ấy, muốn người phụ nữ như thế nào mà không có? Sao có thể thích cháu được?"

Từ nhỏ cô ta đã lớn lên ở nhà họ Đường, biết rõ có một ngày mình sẽ trở thành vật hy sinh để gia tộc kết thông gia. Vì biết rõ điều này, cho nên từ nhỏ cô ta đã cố gắng khiến mình trở nên xuất sắc hơn, là vì không để mình trở thành vật hy sinh như thế.

Nhưng cô ta không ngờ rằng dù mình có giỏi đến mức nào cũng không thể thoát khỏi số phận, mãi đến khi nấy, một câu

nói khi thuận miệng của Dương Thanh đã giúp cô ta.

Dù cô ta không thể nói là mến mộ Dương Thanh, nhưng khi biết anh là Dương Thanh một mình khiến hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh chạy trối chết ở Yến Sơn Yến Đô, cô ta cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ.

Đương nhiên nếu Dương Thanh chịu chấp nhận cô ta, cô ta cũng nguyện ý trở thành người phụ nữ của Dương Thanh.

Dương Thanh thì không hề suy nghĩ nhiều như thế, anh nói chuyện giúp Đường Ức Nhu trước mặt Đường Đức Vũ là vì cô gái này tốt bụng, khiến anh cảm thấy rất đáng quý.

Chỉ thế mà thôi!

Lúc này, anh dẫn theo ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mười mấy cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, tấn công về phía điện Diệp Hoàng.

Nhưng chỉ cần là cao thủ đánh nhau với bọn họ đều sẽ bị giải quyết trong nháy mắt, không hề có ngoại lệ.

“Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, mấy người Dương Thanh đã đến Thúy Viên, qua Thúy Viên sẽ đến điện Diệp Hoàng”.

Một tôi tớ trong điện Diệp Hoàng vội vàng đi vào, sợ xanh mặt nói.

Trong điện Diệp Hoàng đều là lãnh đạo cấp cao của Hoàng tộc họ Diệp, sau khi nghe tôi tớ báo cáo xong, sắc mặt của những

người trong Hoàng tộc họ Diệp đều cực kỳ nặng nề, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Diệp Lâm ngồi trên hoàng vị.

Diệp Lâm thân là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đã cảm giác được vị trí của Dương Thanh, cho nên lão ta cũng không hề bất ngờ, còn quát to: “Hoảng hốt cái gì? Không phải còn chưa đến điện Diệp Hoàng sao?”

“Dù cậu ta có đến thì thế nào? Còn có mười tám cao thủ Thân Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh trông coi, cho dù bọn họ thất bại thì vẫn còn có tôi, ta có thua thì vẫn còn người bảo vệ, sợ cái gì mà sợ?”

Tiếng hét giận dữ của Diệp Lâm tựa như sấm sét, nổ vang bên tai người của Hoàng tộc họ Diệp.

Nhưng sau khi lão ta quát xong, lại có một tôi tớ vội vàng chạy đến, sợ xanh mặt nói: “Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, bọn họ đã vượt qua Thúy Viên, đi tới trước điện Diệp Hoàng!”

Hoàng tộc họ Diệp vừa được Diệp Lâm nâng cao sĩ khí, bây giờ sau khi nghe thấy lời của tôi tớ này, sĩ khí lại bị hạ thấp, trên mặt ai cũng lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này Dương Thanh cũng chỉ cách bọn họ có một cánh cửa thôi.

“Lão Hoàng Chủ, Dương Thanh đến rồi, đến rồi, chúng ta nên làm gì đây?”

“Lão Hoàng Chủ, mong ngài ra tay, mau chóng giết chết Dương Thanh, nếu không chúng †a sẽ chết chắc đó!”

Diệp Lâm thân là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đã cảm giác được vị trí của Dương Thanh, cho nên lão ta cũng không hề bất ngờ, còn quát to: “Hoảng hốt cái gì? Không phải còn chưa đến điện Diệp Hoàng sao?”

Chương 2588:

“Dù cậu ta có đến thì thế nào? Còn có mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Gảnh trông coi, cho dù bọn họ thất bại thì vẫn còn có tôi, ta có thua thì vần còn người bảo vệ, sợ cái gì mà sợ?”

Tiếng hét giận dữ của Diệp Lâm tựa như sấm sét, nổ vang bên tai người của Hoàng tộc họ Diệp.

Nhưng sau khi lão ta quát xong, lại có một tôi tớ vội vàng chạy đến, sợ xanh mặt nói: “Lão Hoàng Chủ, không xong rồi, bọn họ đã vượt qua Thúy Viên, đi tới trước điện Diệp Hoàng!”

Hoàng tộc họ Diệp vừa được Diệp Lâm nâng cao sĩ khí, bây giờ sau khi nghe thấy lời của tôi tớ này, sĩ khí lại bị hạ thấp, trên mặt ai cũng lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này Dương Thanh cũng chỉ cách bọn họ có một cánh cửa thôi.

“Lão Hoàng Chủ, Dương Thanh đến rồi, đến rồi, chúng ta nên làm gì đây?”

“Lão Hoàng Chủ, mong ngài ra tay, mau chóng giết chết Dương Thanh, nếu không chúng †a sẽ chết chắc đó!”

“Lão Hoàng Chủ, xin ngài ra tay cứu chúng tôi với!”

Trong nháy mắt, đám người thuộc dòng chính trong điện Diệp Hoàng bắt đầu cầu xin.

Trong chuyện xảy ra ở Yến Sơn một tuần trước, hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm và Lưu lão quái đều chạy trối chết.

Bây giờ Dương Thanh ở ngay bên ngoài, bọn họ thật sự rất sợ.

Sắc mặt của Diệp Lâm cực kỳ u ám, trong con ngươi tràn đầy sát khí mãnh liệt, tức giận quát: “Tất cả im miệng cho tồi! Ai còn dám nói nhảm thêm một câu nữa thì lập tức cút ra ngoài cho Tôi”

Lúc này trong điện Diệp Hoàng đang ồn ào mới yên tĩnh lại.

Diệp Lâm đảo mắt nhìn xung quanh, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: “Mọi người đều là cao thủ mạnh nhất của Hoàng tộc họ Diệp chúng ta, nếu ngay cả mọi người cũng sợ, thì Hoàng tộc họ Diệp còn có tương lai sao?”

“Mọi người tỉnh táo lại cho tôi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

Lúc này, mấy người Dương Thanh xuất hiện bên ngoài điện Diệp Hoàng, mười tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh chặn trước mặt bọn họ.

Khiến Dương Thanh thấy bất ngờ là trong mười tám cao thủ vẫn còn có ba cao thủ bán bộ Siêu Phàm Gảnh, Hoàng tộc họ Diệp đúng là có nền tảng vững vàng!

Mà cao thủ Lý Trọng đưa đến cũng là Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, có tới mười lăm người, dù không nhiều bằng mười tám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng bọn họ đều là cao thủ được lựa chọn tỉ mỉ, Hoàng tộc họ Diệp có ưu thế về số lượng, nhưng mấy người Dương Thanh vẫn tự tin rằng mình sẽ thắng.

"Lão chó già Diệp Lâm, lăn ra đây chịu chết địt"

Dương Thanh cũng không ra lệnh tấn công, mà la to về phía điện Diệp Hoàng.

Trong điện Diệp Hoàng, sau khi nghe thấy Dương Thanh tức giận mắng mình là lão chó già, Diệp Lâm cực kỳ phẫn nộ, nhưng lão ta vẫn cố nhịn, không lập tức đi ra ngoài.

Tuy lão ta đã đột phá cảnh giới một lần nữa, tự tin có thể chiến thắng Dương Thanh, nhưng vẫn thấy không yên tâm, cho nên mới sắp xếp cao thủ trong các gia tộc lớn của Hoàng thành Diệp đến đây, giúp lão ta làm Dương Thanh mất sức.

Nhưng Dương Thanh đã xông đến trước cửa điện Diệp Hoàng mà vẫn không ra tay, chẳng những anh không ra tay, ngay cả ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác cũng không ra tay.

Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào mười tám cao thủ bên ngoài điện Diệp Hoàng thôi, sau khi sử dụng thuật hợp kích, mười tám người này đã có thể bộc phát ra thực lực của cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

"Trước điện Diệp Hoàng, không cho phép ai được làm càn!"

Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đầu †ức giận nhìn Dương Thanh, quát lên.

Chương 2589:

“Ông muốn chết saol Lý Trọng quát lên, nhanh chóng tiến tới một bước, ra lệnh: “Cao thủ của nhà họ Lý…”

Lão ta vừa định ra lệnh cho cao thủ dưới trướng ra tay, Dương Thanh bỗng nói: “Đợi đã!”

“Cậu Thanh…”

Lý Trọng nhìn Dương Thanh với vẻ mặt khó hiểu.

Lão ta thấy Dương Thanh híp mắt lại, quan sát mười tám cao thủ bắt đầu chạy quanh bọn họ này.

Hai anh em họ Tống cũng cau mày, tiết tấu chạy của mười tám người này không đơn giản chút nào, hai anh em họ tâm linh tương thông, liên thủ lại có thể bùng nổ ra sức chiến đấu càng mạnh hơn.

Lúc này, bọn họ lại cảm nhận được khí thế võ đạo vượt xa mình từ trên người mười tám cao thủ này.

“Thuật hợp kích!”

Tống Tả lạnh lùng nói.

Lý Trọng tỏ vẻ khó hiểu: “Thuật hợp kích là gì?”

Tống Tả giải thích: “Trong giới Cổ Võ có một thủ đoạn gọi là thuật hợp kích, tên như ý nghĩa, †ập hợp sức mạnh trorìg đòn tấn công của những người tham gia lại với nhau, bộc phát ra sức lực vượt xa tất cả bọn họ”.

“Hai anh em chúng tôi liên thủ lại có thể bộc phát ra sức mạnh cao hơn cảnh giới của chúng tôi một bậc cũng là vì luyện tập một loại thuật hợp kích”.

Nghe Tống Tả giải thích xong, Dương Thanh cũng biết chuyện gì đang diễn ra, chẳng trách anh cảm nhận được một khí thế võ đạo mạnh mẽ đang ngưng tụ.

“Tất cả mọi người lùi lại!”, Lý Trọng cũng không dám bất cẩn, vội vàng ra lệnh.

Lão ta biết khoảng thời gian để cao thủ của nhà họ Lý trải nghiệm đã kết thúc, sau đây chính là trận chiến giữa những cao thủ Siêu Phàm Cảnh bọn họ.

“Để tôi lên!”

Trên mặt Lý Trọng tràn đầy sát khí, người di chuyển, xông thẳng về phía cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh dẫn đầu.

“Không biết tự lượng sức mình! Giết!”

Cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đang dẫn đầu hừ lạnh, lập tức đánh xuống một chưởng.

Gần như cùng một lúc, mười tám cao thủ đã đều ngưng tụ khí thế, tấn công về phía Lý Trọng.

“Oành!”

Một giây sau, đòn tấn công của mười tám cao thủ rơi vào người Lý Trọng, lão ta phun ra một ngụm máu, người bay ngược ra ngoài tựa như diều đứt dây.

“Bố!”

Säc mặt của Lý Giang Hùng thay đổi, ông ta vội vàng xông đến đỡ Lý Trọng lên.

Lúc này, hơi thở của Lý Trọng vô cùng yếu ớt, giống như một ông già đang cận kê cái chết.

Dương Thanh và anh em nhà họ Tống cũng sợ đến ngây người. Bọn họ biết rằng mười tám tên cao thủ này liên kết với nhau sẽ có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với thực lực của Siêu Phàm Cảnh, nhưng lại không ngờ răng nó lại mạnh đến vậy, chỉ cần một đòn thì đã khiến Lý Trọng đánh mất khả năng chiến đấu.

Lý Trọng lắc đầu, ra hiệu rằng bản thân không sao, rồi bắt đầu thiền và điều chỉnh hơi thở.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên một tia lạnh lẽo, anh lạnh lùng quét mắt quá mười tám cao thủ của nhà họ Diệp, lạnh giọng nói: “Rút lui ngay, tôi sẽ tha chết cho các người!”

Chương 2590:

Anh thực sự có ý giết người, thương tích của Lý Trọng rất nghiêm trọng, nền tảng võ thuật của lão ta gần như bị phế sạch.

Lý Trọng là Hoàng Chủ mới của Hoàng thành Diệp mà anh đang định bổ nhiệm, nếu nền tảng võ thuật bị huỷ đi thì sao nhà họ Lý có thể thay thế được Hoàng tộc họ Diệp chỉ với thực lực của nhà họ Lý đây?

“Hừ! Mạnh miệng! Cậu mà cũng muốn giết bọn tôi? Tốt hơn là cậu nên chuẩn bị bị bọn tôi giết đi!”

Tên cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cầm đầu ngạo nghễ nói.

Đánh bại Lý Trọng chỉ bằng một đòn đã khiến mười tám người của Hoàng tộc họ Diệp cực kỳ phấn khích, lần đầu tiên bọn họ được trải nghiệm sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Cậu Thanh, để chúng tôi lên!”

Tống Tả đột nhiên lên tiếng, lão ta và Tống Hữu cùng nhau bước về phía trước, khí thế võ đạo trên người của cả hai đều dần dần hiện ra.

Dương Thanh cũng không ngăn cản. Mười tám tên cao thủ Hoàng tộc họ Diệp sử dụng thuật hợp kích, mà anh em họ

Tống cũng tu luyện thuật pháp đó, có lẽ họ có cách phá vỡ thuật hợp kích của Hoàng tộc họ Diệp.

Mặc dù Dương Thanh tự tin có thể dễ dàng quét sạch mười tám cao thủ này, nhưng hiện giờ vẫn còn một kẻ chưa xuất hiện là Diệp Lâm, ngoài lão ta ra thì còn có một người bảo vệ Hoàng tộc vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như bây giờ anh tiêu hao hết thể lực thì sao có thể đối mặt với Diệp Lâm và người bảo vệ Hoàng tộc?

"Giết!"

Tống Tả đột nhiên ra lệnh, gân như ngay lập tức, lão ta lao về phía mười tám tên cao thủ.

Trước đây, anh em nhà họ Tống đều cùng nhau ra tay với đối thủ, nhưng lần này thì Tống Tả vọt lên từ bên trái, còn Tống Hữu thì xông lên từ bên phải.

Tống Tả là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, Tống Hữu mặc dù vẫn là Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng khí thế võ đạo trên người ông ta đã có thể sánh với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Một giây sau, trận èhiến giữa hai bên nổ ra, Tống Tả lao sang từ bên trái, đưa tay hướng ra ngoài và đánh một chưởng về phía cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Cùng lúc đó, Tống Hữu lao sang bên phải, giơ tay tung chưởng về phía người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong ở ngoài cùng bên phải.

Mặc dù hai anh em đang tấn công kẻ thù khác nhau, nhưng tốc độ và cách thức tấn công của họ là hoàn toàn giống nhau.

“Rút lui!”

Tên chỉ huy là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh đứng ở chính giữa ra lệnh, mười tám người không chút do dự đồng loạt đi về phía sau.

“Bùm!”

“Bùm!”

Gần như cùng một lúc, các đòn tấn công của Tống Tả và Tống Hữu đều giáng xuống và đánh trúng đối thủ của mình. Họ nhìn thấy hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong ở ngoài cùng bên trái và bên phải nôn ra máu và bay lộn ngược như một quả bóng bị bắn.

“Hay!”

Người của nhà họ Lý nhìn thấy cảnh này đều lần lượt thét lên.

Việc Lý Trọng suýt chút nữa đã bị giết khiến bọn họ không thể kiềm được lửa giận, bây giờ lại thấy cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp bị đánh bay nên họ đều vô cùng kích động.

Tuy nhiên, biểu cảm của anh em nhà họ Tống không hề thoải mái mà ngược lại càng nặng nề hơn.

Hai tên cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã mất mạng ngay khi bị bọn họ đánh trúng.

Thế nhưng, ngay lúc anh em họ Tống đánh bật hai kẻ đó thì mười sáu tên cao thủ khác cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

Chương 2591:

“Giết!”

Ngay khi mười sáu người còn lại của Hoàng tộc họ Diệp dừng bước thì tên cầm đầu ra lệnh một tiếng, mười sáu tên cao thủ lại bộc phát tấn công mạnh mẽ một lần nữa, lao về phía anh em họ Tống.

“Bùm bùm bùm!”

Chỉ là, hai anh em họ vừa mới đánh bật hai người có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, vấn chưa kịp tích lũy sức mạnh thì mười sáu tên cao thủ lại hợp sức tấn công thêm lần nữa, bọn họ muốn lùi về sau nhưng đã không kịp.

Đòn tấn công của mười sáu tên cao thủ dường như cùng một lúc ập vào thân thể của anh em họ Tống.

Hầu như trên cơ thể của mỗi người đều phải hứng chịu đòn mạnh nhất của tám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, dù bọn họ có là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh và Siêu Phàm Nhị Cảnh thì cơ thể cũng đều bị trọng thương dưới sự công kích của nhiều cao thủ như vậy.

Hai người lùi lại hơn vài chục bước, hai chân của cả hai trượt trên mặt đất để lại bốn dấu vết sâu đến ghê người.

Tất cả đều xảy trong tích tắc, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp hợp sức vậy mà lại gây ra thương tích cho hai anh em nhà họ

Tổng.

Lúc này vẻ mặt của hai anh em đây nghiêm trọng, nhìn về phía mười sáu tên cao thủ ở đối diện.

“Hai người cứ cùng xông lên hết đi!”

Nhìn thấy anh em họ Tống bị đánh lùi, mặt mũi của mười sáu tên cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đều đầy vẻ ngạo nghễ, hoàn toàn không để họ vào mắt.

Vẻ mặt của Dương Thanh cũng vô cùng âm trầm.

Giờ đây, đến cả anh em nhà họ Tống cũng bị thương dưới thuật hợp kích của bọn họ.

Khi kết hợp với nhau, hai anh em này có thể bùng nổ sức mạnh của Siêu Phàm Tứ Cảnh, nhưng lúc này họ lại bị thương. Như vậy đã nói rõ răng thuật hợp kích của Hoàng tộc họ Diệp đã có thể bộc phát ra sức mạnh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Mà Dương Thanh thì chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lợi dụng phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nên có thể duy trì được thực lực của Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Bây giờ còn chưa thấy Diệp Lâm ra mặt mà Lý Trọng đã mất đi sức chiến đấu, lẽ nào anh em họ Tống cũng sẽ như vậy sao?

“Mấy người đã muốn chết thì tôi sẽ cho mấy người được toại nguyện!”, Dương Thanh tiến về phía trước một bước, toàn

thân bộc phát sát ý.

“Cậu Thanh, giao bọn họ cho chúng tôi!”

Tống Tả bất chợt lên tiếng, ánh mắt lóe lên sự hung tợn nhìn chằm chằm vào người của Hoàng tộc họ Diệp. Tống Hữu cũng giống như thế.

“8>“

Dương Thanh vốn định đánh nhanh thắng nhanh nhưng không ngờ anh em họ Tống lại vẫn muốn tiếp tục, như vậy nghĩa là họ đã tự tin có thể phá được thuật hợp kích của cao thủ hoàng tộc họ Diệp.

“Hừi! Không biết tự lượng sức mình! Nếu Dương Thanh giúp haiwngười thì có lẽ còn gây cho.

chúng tôi được một chút áp lực, nếu như chỉ có hai người thì đừng mong thoát chết!”

Kẻ đứng đầu của Hoàng tộc họ Diệp nói đầy ngạo nghễ.

“Vậy thì để chúng tôi rửa mắt chờ xeml”

Tống Tả cười nhạo, khí thế võ đạo trên người đột nhiên tăng vọt. Uy thế của Tống Hữu thì cũng tăng lên với tốc độ đáng sợ, chỉ trong nháy mắt mà đã có thể sánh ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Dương Thanh khẽ nheo mắt, vốn dĩ anh nghĩ räng anh em họ Tống đã ở trong trạng thái mạnh nhất, không ngờ còn có thể trở nên mạnh hơn.

Chương 2592:

Hiển nhiên đây mới đúng là sức mạnh thật sự của họ, chỉ là lúc trước không bộc phát ra mà thôi.

“Chúng tôi đã biết điểm yếu của mấy người rồi!”, Tống Tả đột nhiên chế nhạo.

Nghe vậy, sắc mặt của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp trở nên biến sắc, nhưng bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng thì hai anh em Tống Tả và Tống Hữu đã biến mất tại chỗ.

“Không ổn, rút lui!”

Cao thủ cầm đầu vội vàng hô lớn.

Lục Cảnh Cao thủ cầm đầu phía Hoàng tộc họ Diệp khi nhận ra điều không ổn đã ra lệnh rút lui nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

“Bùm!”

Tống Tả vừa lao qua bên trái được nửa đường thì thay đổi hướng đi, nhanh chóng lao thẳng vào tên cầm đứng giữa, tung một chưởng vào lồng ngực khiến kẻ đó hộc máu bay lộn ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tống Hữu cũng lao tới một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh khác và đánh ra một đòn khiến đối phương cũng

nôn ra máu và bay lộn nhào.

Hai anh em nhà họ Tống vốn đã ở Siêu Phàm Cảnh, lúc này lại bộc phát toàn bộ sức mạnh nên hai tên cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh gần như bị đánh bay ngay trong nháy mắt.

Ban đầu có đến mười tám người, ngay khi trận chiến bắt đầu thì hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã bị đánh bại và mất đi sức chiến đấu, đến bây giờ thì hai người có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh mạnh nhất cũng bị đánh bay, chỉ còn lại một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, những người khác đều chỉ ở mức Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngay khi anh em họ Tống đánh bại hai cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh thì sự liên kết giữa những người phía Hoàng tộc họ Diệp đã sụp đổ trong nháy mắt.

“Không ổn, đội hình loạn rồi, rút lui!”

Người có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh duy nhất còn lại nhanh chóng phát lệnh rút lui.

Trên thực tế, trong trận hình mười tám người thì người đứng giữa mới là then chốt, nhưng anh em nhà họ Tống đã bất ngờ đánh bại hai cao thủ ở giữa và phá vỡ trận hình này.

Trận hình bị phá vỡ nên không thể sử dụng thuật hợp kích được nữa. Chỉ dựa vào thực lực của những người này thì không thể nào đấu lại cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

“Giết!”

Dương Thanh thấy thế thì ra lệnh một tiếng, những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong nhà họ Lý nhanh chóng lao ra ngoài.

Trận chiến nổ ra trong giây lát!

Anh em nhà họ Tống chỉ phá vỡ thuật hợp kích của những người bên Hoàng tộc họ Diệp rồi trở về bên cạnh Dương Thanh.

“Không sao chứ?”, Dương Thanh hỏi.

Hai anh em lắc đầu, sắc mặt của Tống Tả trở nên nghiêm trọng, nói: “Chỉ là hai anh em tôi đều đã bị thương, nếu muốn khống chế sức mạnh ở cùng một mức thì gần như không thể. Chuyện này cũng nói lên răng chúng tôi không thể thực hiện thuật hợp kích được nữa”.

Tống Tả có sức mạnh của Siêu Phàm Tam Cảnh, Tống hữu lại có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh. Mặc dù hai người hiểu ý nhau nhưng cũng cần phải khống chế sức mạnh của mình ngang bằng với đối phương để có thể thực hiện thuật hợp kích, từ đó bộc phát sức mạnh sánh ngang với Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Bây giờ không có cách nào sử dụng thuật hợp kích nên bọn họ chỉ có thể chiến đấu bằng thực lực của mình.

Sắc mặt của Dương Thanh đột nhiên có chút tối tăm, hiện giờ Lý Trọng đã bị thương nặng, anh em nhà họ Tống tuy không bị thương nặng như Lý Trọng, nhưng dẫu sao vẫn bị thương nên họ không thể sử dụng thuật hợp kích, vì vậy mà thực lực cũng giảm đi nhiều.

May mãn thay Dương Thanh vẫn còn đang trong trạng thái mạnh nhất, có lẽ tiếp theo chỉ có thể dựa vào anh.

Chương 2593:

“Bùm!”

Dương Thanh không nói nhiều lời, tung chưởng tạo ra một tiếng vang thật lớn, cổng chính của điện Diệp Hoàng nhanh chóng chia năm xẻ bảy.

Mọi thứ bên trong điện Diệp Hoàng đều xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Lúc này đây, Diệp Lâm đang ngồi trên hoàng vị, hai bên lão ta chính là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp.

Nhìn thấy cửa cung điện bị nổ tung, sắc mặt của mọi người bên trong điện Diệp Hoàng đều thay đổi rõ rệt.

Mặt mũi Diệp Lâm âm trâm vô cùng, ánh mắt lão ta nhìn chằm chăm vào Dương Thần, lạnh giọng nói: “Không ngờ rằng cậu lại lăn đến Hoàng tộc họ Diệp để chịu chết nhanh như vậy”.

Dương Thanh nhíu mày. Diệp Lâm là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng anh cũng có thể bộc phát ra sức mạnh sánh ngang với lão ta.

Trước đây anh đã suýt giết chết được Diệp Lâm ở Yến Sơn.

Theo lý mà nói thì Diệp Lâm nên tỏ ra dè chừng khi nhìn thấy anh mới đúng, nhưng bây giờ Dương Thanh lại cảm thấy có một luồng sát khí mạnh mẽ từ cơ thể lão ta.

Dương Thanh có cảm giác Diệp Lâm dường như không để mình vào mắt chút nào. _.

“Xem ra trận chiến ở Yến Sơn một tuần trước không những không làm tổn hại đến nền tảng võ thuật của ông, ngược lại còn khiến thực lực của ông được nâng cao’, Dương Thanh liếc mắt nhìn Diệp Lâm.

Hai anh em Tống Tả và Tống Hữu luôn đi theo Dương Thanh, lúc này họ đều đang nhìn chằm chằm vào Diệp Lâm, chờ đợi mệnh lệnh của anh.

“Cậu nói không sai!”

Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là Diệp Lâm đã thừa nhận rằng sức mạnh của mình đã có sự tăng tiến.

Diệp Lâm đột nhiên đứng lên khỏi hoàng vị, một luồng khí thế võ đạo kinh khủng bộc phát từ người lão ta.

“Siêu Phàm Lục Cảnh!”

Cảm nhận được khí thế võ đạo bộc phát ra khỏi cơ thể Diệp Lâm, sắc mặt của Dương Thanh biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng chưa từng thấy.

Một tuần trước, anh vừa gặp Diệp Lâm nên biết rất rõ về thực lực của lão ta, chính là Siêu Phàm Ngũ Cảnh. Nhưng bây giờ thì Diệp Lâm thật sự đã đột phát lên thêm một cảnh giới.

Sau khi thực lực đạt tới Siêu Phàm Cảnh thì càng về sau càng khó đột phá hơn, vậy mà Diệp Lâm lại có thể đột phá tiến vào Siêu Phàm Lục Cảnh.

“Dương Thanh, chỉ cần cậu quỳ xuống cầu xin tôi và đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Diệp thì tôi có thể tha chết cho cậu!”

Diệp Lâm ngạo mạn nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Dương Thanh hơi híp mắt: “Nếu ông muốn chết thì tôi cho phép!”

Lời vừa nói xong thì Dương Thanh không chút do dự, thân hình phóng ra như một viên đạn lao thẳng về phía Diệp Lâm.

Lão ta đã sớm đoáh được Dương Thanh sẽ ra tay với mình nên đấm ra một quyền.

“Bùm!”

Một tiếng động lớn vang lên, nằm đấm của hai người chạm vào nhau.

Thình lình, một luông khí kình đáng sợ quét qua bốn phía.

“Xoảng xoảng xoảng!”

Chương 2595:

Khi lời nói vừa dứt, trong nháy mắt tần suất hô hấp của anh đã xảy ra thay đổi, là phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trong thời gian ngắn ngủi, một luồng khí thế võ đạo đáng sợ tràn ngập trong cơ thể Dương Thanh, lao đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thảng tới Siêu Phàm Lục Cảnh.

Chỉ có điều, nếu chưa đạt tới thực lực của Siêu Phàm Lục Cảnh thì vẫn không thể đánh bại Diệp Lâm.

“Đã như vậy, tôi đành phải tiễn cậu lên đường!”

Trong mắt Diệp Lâm hiện lên sát khí nồng đậm, bóng dáng của lão ta biến mất tại chỗ.

“Chết đi!”

Dương Thanh gầm thét một tiếng, bùng nổ khí thế đáng sợ.

“Oành!”

Đòn công kích của hai người gần như được đồng thời đánh ra. Dưới sự oanh tạc của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khí kình kinh người như biển bão quét qua tứ phương tám hướng.

“Âm!”

Một tiếng vang thật lớn nổ ra, điện Diệp Hoàng to lớn mà không thể chịu đựng được lực xung kích từ cuộc chiến của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, sập xuống phát ra những âm thanh vang dội.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp vốn đã lui ra xa ngoài trăm mét đều mở to hai mắt. Nếu tiếp tục để cho Diệp Lâm đấu với Dương Thanh ở đây thì chẳng phải toàn bộ Hoàng phủ họ Diệp sẽ bị phá hủy sao?

“Ở đây không thể phát huy hết sức mạnh, chúng ta tới Hoàng Sơn đánh một trận, như thế nào?”, Diệp Lâm chăm chú nhìn Dương Thanh, hỏi.

“Được”, Dương Thanh đồng ý.

Dương Thanh nhất: định phải tiêu diệt Diệp Lâm để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, cứ vậy mà hủy đi tất cả tương đương với việc hủy đi tất cả của anh. Đó cũng là lý do tại sao Dương Thanh lại đồng ý khi Diệp Lâm đề nghị rời khỏi Hoàng phủ họ Diệp để đánh một trận.

Bóng dáng của hai người nhanh như chớp, những người khác còn chưa kịp hoàn hồn thì đã biến mất ở Hoàng phủ họ Diệp.

“Đi thôi, đến Hoàng Sơn!”, một đám cao thủ kéo nhau rời đi.

Hoàng Sơn là ngọn núi cao nhất của Hoàng thành Diệp, mà Hoàng phủ họ Diệp lại tựa lưng Hoàng Sơn. Không lâu sau, Dương Thanh và Diệp Lâm đã đến đỉnh Hoàng Sơn.

Rất nhiều cao thủ của Hoàng thành Diệp cũng chạy tới đó, nhưng bọn họ chỉ dám đứng ở chân núi để quan sát trận chiến chứ không ai dám đi lên.

“Dương Thanh, tại sao cậu lại hận Hoàng tộc họ Diệp của tôi như vậy? Hơn nữa, ân oán giữa chúng ta cũng không đến tình cảnh không thể giải hòa cơ mà”.

Mặc dù thực lực của Diệp Lâm vượt qua Dương Thanh nhưng trong lòng vẫn tràn đầy kiêng dè. Trong cuộc chiến tại đỉnh Yến Sơn hôm đó, Dương Thanh để lại cho lão ta ấn tượng quá sâu.

Hiện giờ Dương Thanh còn chưa tiến vào trạng thái đó mà đã có thể bùng nổ ra sức chiến đấu gần tương đương với lão ta, nếu như tiến vào trạng thái đó thì sao?

Cho dù cuối cùng người bảo vệ Hoàng tộc cũng sẽ xuất hiện thì lúc đó e răng Dương Thanh đã giết lão ta rồi.

“Hoàng tộc họ Diệp gióng trống khua chiêng dẫn người đến Yến Đô, lấy cớ tổ chức tiệc mừng thọ để dẫn Đế Thôn xuất thế, còn muốn giết tôi, chẳng lẽ cái này chưa được tính là thù hận?”

Dương Thanh đứng cách Diệp Lâm hơn mười mấy mét, châm chọc nói: “Nếu như thực lực của tôi không đủ thì chắc hôm đó đã trúng phải thủ đoạn hiểm ác của ông rồi nhỉ?”

Diệp Lâm cố gắng thuyết phục: ‘Dương Thanh, trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, cho dù cậu muốn giết tôi hay tôi

muốn giết cậu thì đến lúc này chúng ta đều còn sống, vậy thì có thể làm bạn bè”.

Chương 2596:

“Với thực lực hiện nay của cậu, nếu gia nhập Hoàng tộc họ Diệp thì cả mấy Hoàng tộc lớn còn có ai là đối thủ của chúng ta? Cậu và tôi hợp sức, cho dù người bảo vệ của ba Hoàng tộc khác xuất hiện cũng không làm gì được chúng ta”.

“Dương Thanh, chúng ta hãy liên kết lật đổ ba Hoàng tộc khác đi. Nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu thành lập Hoàng tộc họ Dương, đến lúc đó, dù là Hoàng tộc cổ xưa thì chúng ta cũng có tư cách tranh đấu”.

Diệp Lâm không chịu bỏ cuộc, tham vọng của lão ta rất lớn, không chỉ muốn thống nhất bốn Hoàng tộc lớn mà còn muốn tranh đấu với hai Hoàng tộc cổ xưa.

Dương Thanh lại lạnh lùng cười: ‘Không cùng chí hướng, mưu cầu khác nhaul”

Tham vọng của Diệp Lâm quá lớn, nếu để cho Hoàng tộc họ Diệp bước lên hàng ngũ như Hoàng tộc cổ xưa, e là sẽ còn ham muốn Hoàng tộc cổ xưa thậm chí là toàn bộ Chiêu Châu.

“Xem ra, bất kể tôi hứa với cậu cái gì, cậu đều không đồng ý gia nhập Hoàng tộc họ Diệp rồi?”, Diệp Lâm híp mắt hỏi, trong mắt hiện lên sát ý.

“Bớt nói nhiều lời, ăn trước một quyền của tôi địt”

Dương Thanh lười nói nhiều, chủ động tấn công.

“Hừ! Không biết lượng sức mình! Tôi sẽ cho.

cậu biết, khoảng cách giữa Siêu Phàm Tam Cảnh và Siêu Phàm Lục Cảnh lớn như thế nào!”

Diệp Lâm vừa nói xong thì mặt đất dưới chân lập tức vỡ nát, bỗng nhiên lão ta tung đấm ra, toàn bộ sức lực đều tập trung vào năm đấm.

“Chết đi!”

Vào lúc đòn công kích của Dương Thanh rơi xuống, cú đấm của của Diệp Lâm cũng nhanh như chớp đánh về phía anh.

“Oành!”

Hai quyền đụng vào nhau, Dương Thanh chỉ cảm thấy một luồng khí kình kinh người từ trên năm tay bùng nổ, theo toàn bộ cánh tay lan tràn về phía thân thể.

Gần như ngay lập tức, Dương Thanh giậm chân đạp một cái, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Nếu như anh lui ra phía sau trễ một chút nữa thôi thì toàn bộ cánh tay đều sẽ gãy mất.

Dù vậy, cánh tay của anh vẫn run lên.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng nghiêm túc, dù sao cảnh giới võ thuật của anh chỉ là Siêu Phàm Tam Cảnh, mặc dù sức chiến đấu có thể so với Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng cường độ thể xác cũng chỉ có Siêu Phàm Tam Cảnh.

Trong khi bản thân Diệp Lâm thì đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, cường độ thể xác vượt xa Dương Thanh, nếu chỉ va chạm bằng thể xác, sợ là anh sẽ phải thua thê thảm.

Nếu như muốn đánh bại Diệp Lâm thì chỉ có thể tăng sức chiến đấu lên tới Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu không anh không thể thắng được.

Và bây giờ, anh chỉ có tiến vào trạng thái cuồng hóa mới có thể nâng cao thực lực lên lần nữa, nhưng nếu như dùng nó ngay bây giờ thì biết lấy gì để đương đầu với người bảo vệ Hoàng tộc?

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ngay khi Dương Thanh đang cân nhắc nên đối phó với tình huống trước mắt như thế nào, Diệp Lâm đã tung ra một đòn về đến phía anh.

Dương Thanh không có thời gian suy nghĩ, chỉ có thể cố gảng hết sức chiến đấu.

Nhìn thấy trận đấu quyết liệt ấy, rất nhiều cao thủ đang đứng dưới Hoàng Sơn đều trợn mát há mồm. Trận chiến của những người ở cấp bậc này cả đời khó gặp một lần.

Chương 2597:

Anh em nhà họ Tống ở cách đó không xa cũng đang nhìn về phía hai người đang điên cuồng chiến đấu, vẻ mặt vô cùng trầm trọng.

“Nếu cậu Thanh muốn đánh bại Diệp Lâm thì e rằng phải tiến vào trạng thái cuồng hóa, nhưng cậu ấy đang đối phó với Diệp Lâm, nếu tiến vào trạng thái cuồng hóa thì phải đối phó thế nào khi người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện đây?”

Tống Tả nặng nề nói.

Tống Hữu cũng cho ý kiến: “Lần này cậu Thanh gặp phiền phức lớn rồi, em nghĩ chỉ có thể tạm thời buông tha cho Hoàng tộc họ Diệp thôi”.

Tống Tả gật đầu: “Nếu không bỏ qua thì Dương Thanh nhất định phải đánh bại Diệp Lâm, nhưng một khi đánh bại ông ta, Hoàng tộc họ Diệp sắp bị tiêu diệt thì người bảo vệ Hoàng tộc chắc chắn sẽ xuất hiện, khi đó gánh nặng của cậu Thanh lại càng lớn hơn”.

Ngay cả anh em nhà họ Tống có kiến thức rộng rãi cũng không thấy được Dương Thanh có phần thắng nào.

“Cậu Thanh còn có cách để giành chiến thắng”.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, Lý Trọng bước tới.

SỐ) ĐE: Anh em nhà họ Tống có chút kinh ngạc.

Lý Trọng nhìn trận chiến trên đỉnh Hoàng Sơn, mở miệng nói: “Đừng lo lắng, cậu Thanh sẽ không dễ dàng bị đánh bại”.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh là thứ do chính tay Lý Trọng giao cho Dương Thanh. Lão ta biết rằng khi Dương Thanh còn ở Siêu Phàm Nhị Cảnh đã có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, hiện giờ anh đã đột phá vào Siêu Phàm Tam Cảnh, nhất định có thể tu luyện phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Tuy rằng Dương Thanh tạm thời chưa vận dụng phép hô hấp tầng thứ sáu, nhưng Lý Trọng hiểu rõ đó là vì anh chưa bị ép đến mức đó, nếu không nhất định đã có thể sử dụng nó rồi.

“Nếu chỉ có người của Hoàng tộc họ Diệp thì tốt rồi, chỉ sợ sau lưng còn tồn tại cao thủ mạnh hơn thôi”, Tống Tả lo lắng nói.

Hoàng tộc họ Diệp là một trong những thế lực hàng đầu Chiêu Châu, nhất định có rất nhiều cao thủ, không ai có thể nói trước liệu có cao thủ khác xuất hiện hỗ trợ hay không.

Sau khi nghe lời nói của Tống Tả, Lý Trọng cũng hơi sốt ruột. Tuy lão ta rất tin tưởng Dương Thanh nhưng cảnh giới võ thuật của anh vẫn rất thấp.

Một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh đã khiến Dương Thanh phải vất vả đến vậy, nếu xuất hiện ai đó có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh thì e là anh sẽ không còn phần thắng.

“Để tôi gọi điện thoại!”

Tống Tả đột nhiên nói, sau khi cuộc gọi kết nối, mở miệng nói: “Tôi cần sự giúp đỡ của ông…”

Ông ta vừa nói vừa đi sang chỗ khác, hiển nhiên có một số việc không tiện để Lý Trọng nghe.

Lý Trọng kinh ngạc liếc nhìn Tống Tả, dường như không ngờ rằng ông ta có thể tìm được người giúp đỡ.

Không bao lâu, Tống Tả đã trở lại, Lý Trọng nhìn ông ta hỏi: “Tìm được người giúp đỡ sao?”

Tống Tả gật đầu: “Một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh”.

Lý Trọng âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới Tống Tả lại có thể tìm được người giúp đỡ, còn là một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Như thế thì tỷ lệ chiến thắng của Dương Thanh đã lớn hơn rất nhiều.

“Có điều ông ấy không thể đến ngay được, ít nhất cũng phải đợi nửa tiếng”, Tống Tả bỗng nhiên nói.

“Nửa tiếng sao? Chắc là đủ rồi!”

Lý Trọng lẩm bẩm nói, trong mắt xẹt qua tia sáng sắc lạnh, nhìn xuống phía dưới, trầm giọng nói: “Trước mắt, chúng ta cũng không thể đợi như vậy”.

Dứt lời, lão ta đi về phía chân núi, nơi các cao thủ nhà họ Lý đang đứng.

Chương 2598:

Tống Hữu nhìn về phía Tống Tả: “Nhà họ Lý định bắt đầu kế hoạch với Hoàng tộc họ Diệp rồi sao?”

Tống Tả gật đầu: “Mặc kệ ông ta, bọn mình tiếp tục quan sát để lỡ cậu Thanh có cần giúp đỡ.

“Em biết rồi!”

Không bao lâu sau, dưới chân núi đã nổ ra trận chiến lớn, Lý Trọng dẫn đầu cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhà họ Lý chủ động tấn công người của Hoàng tộc họ Diệp.

Hiện giờ, Hoàng tộc họ Diệp chỉ có duy nhất Diệp Lâm là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lão ta đang chiến đấu với Dương Thanh, mà nhà họ Lý có Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, người trong nhà họ Lý không lo mình sẽ bị kẻ thù giết nên yên tâm liều chết chiến đấu.

Lý Trọng đứng một bên quan sát toàn bộ chiến trường, lão ta không động thủ, chỉ cần cao thủ nhà họ Lý không bị giết là được.

“Đây là ân oán giữa chúng tôi và Hoàng tộc họ Diệp, ai dám xen vào chính là kẻ thù của chúng tôi!”

Cảm nhận được ý chí chiến đấu trên người của cao thủ thuộc các thế lực đứng đầu Hoàng thành Diệp, ánh mắt Lý Trọng

lạnh lùng, nghiêm giọng nói, khí thế võ đạo đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhanh chóng trấn áp toàn bộ.

Một số cao thủ các nơi có quan hệ tốt với Hoàng tộc họ Diệp sau khi cảm nhận khí thế kinh khủng phát ra từ Lý Trọng thì vội vàng thu lại uy thế trên người.

Có Lý Trọng ở đó, sĩ khí của cao thủ nhà họ Lý dâng cao, họ dùng hết sức chiến đấu. Người của Hoàng tộc họ Diệp liên tiếp bị đánh bại, lũ lượt tháo chạy.

Diệp Lâm đang chiến đấu với Dương Thanh cũng cảm giác được chuyện xảy ra dưới chân núi, sắc mặt biến đổi, nhìn chằm chằm Dương Thanh tức giận nói: “Dương Thanh, sao cậu có thể để cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh nhau với cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Diệp chứ?”

Dương Thanh cười lạnh: “Ai nói với ông cao.

thủ Siêu Phàm Cảnh bên tôi đánh nhau với cao thủ Thần Cảnh bên Hoàng tộc họ Diệp?”

Đương nhiên anh cũng có thể cảm nhận được Lý Trọng không ra tay, đó chỉ là cuộc chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh thuộc nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Diệp, còn Lý Trọng chỉ đứng ở một bên.

Chẳng qua, bất cứ khi nào cao thủ nhà họ Lý sắp bị giết, lão ta sẽ đột nhiên xuất hiện, nhưng chỉ giải cứu người của mình chứ không ra tay với người của Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Lâm nhìn thấy đám cao thủ Hoàng tộc họ Diệp ngã xuống thì sắc mặt vô cùng u ám: “Dương Thanh, cậu đừng khinh người quá đáng!

Đây là trận chiến của tôi và cậu, kêu họ dừng đánh nhanh lên”.

Dương Thanh cười lạnh: “Đánh nhau với tôi mà còn dám phân tâm chuyện khác, người muốn chết là ông đấy!”

Vừa dứt lời, anh đã lao tới trước người Diệp Lâm, đồng thời tung ra một chưởng.

“Rầm!”

Một chưởng của Dương Thanh đánh trúng ngực Diệp Lâm. Lão ta buộc phải lui về phía sau bảy tám bước, còn chưa kịp đứng vững thì công kích của anh lại ập tới.

“CútI”

Diệp Lâm tức giận, mạnh mẽ dừng bước, đánh mạnh một quyền vào đầu Dương Thanh.

Ban đầu Dương Thanh chủ động tấn công, nhìn thấy nắm đấm Diệp Lâm đánh về phía đầu mình thì ngay lập tức giãm lên đất, thân thể mạnh mẽ quay sang trái.

Năm đấm của Diệp Lâm, gần như đã chạm qua tai.

Dương Thanh sớm có chuẩn bị, ngay thời điểm né sang trái đột nhiên thu tay phải, đồng thời gấp tay phải và xoay tròn.

“Rầm!”

Dương Thanh dùng cùi chỏ đánh mạnh vào.

Chương 2599:

Dương Thanh dùng cùi chỏ đánh mạnh vào cổ Diệp Lâm. Lão ta hét lên một tiếng, thân thể bị đánh bay, đụng phải một tảng đá lớn.

“Đi chết đi!”

Sát khí lóe lên trong mắt, Dương Thanh vận chuyển phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến trình độ cao nhất, trong chớp mắt khí thế võ đạo trên người kéo lên cực hạn.

Anh đã thừa lúc Diệp Lâm phân tâm chú ý đến cao thủ Hoàng tộc họ Diệp bị người thuộc nhà họ Lý đè bẹp dưới chân núi nên mới đánh trọng thương được lão ta.

Diệp Lâm bị Dương Thanh thúc chỏ vào cổ, cảm giác cổ mình sắp gấy, thân thể lại đụng mạnh vào tảng đá lớn. Lão ta cảm thấy trong cổ họng có vị ngọt, không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Nhưng vào lúc này, Dương Thanh lại mạnh mẽ lao đến tấn công.

Diệp Lâm sợ hãi, chịu đựng đau nhức ở cổ, dựa lưng vào tảng đá mà lăn một vòng để né tránh.

“Rầm!”

Dương Thanh đá một cước trúng tảng đá, ngay lập tức tảng đá đây vết nứt.

Tuy nhiên, anh lại tiếp tục phát ra những đòn tấn công mãnh liệt.

“Rầm rầm rầm!”

Mấy lần tấn công liên tiếp đều bị Diệp Lâm tránh được.

Nói cho cùng Diệp Lâm cũng là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh hàng thật giá thật, dù Dương Thanh có mạnh đến đâu cũng chỉ có sức mạnh ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Dương Thanh phát động hơn chục cồng kích, tảng đá liên tục vỡ vụn.

“Âm ầml”

Đúng vào lúc này, một luồng khí thế võ đạo kinh khủng khiến người khác sợ hãi bùng nổ, trong nháy mắt bao phủ cả Hoàng Sơn. Cả ngọn núi cũng rung lắc dữ dội.

“Xảy ra chuyện gì?”

Người của Hoàng tộc họ Diệp và nhà họ Lý đang đánh nhau ở dưới chân núi đều dừng tay, hoảng sợ nhìn lên đỉnh Hoàng Sơn.

Lúc này, trên đỉnh núi, Dương Thanh và Diệp Lâm cũng ngừng tấn công.

Dương Thanh nhíu chặt mày. Khí thế này quá mạnh mẽ, khiến cho ngay cả anh cũng thấy sợ hãi từ sâu trong lòng.

“Là người bảo vệ Hoàng tộc! Ha ha ha ha…

người bảo vệ đã tới! Người bảo vệ đã tới! Dương Thanh, cậu xong rồi! Ha ha ha ha…”

Diệp Lâm bỗng nhiên điên cuồng cười, trong miệng đều là máu tươi. Tuy lão ta vẫn còn sức để tiếp tục đánh nhau với Dương Thanh nhưng đã bị thương nặng do vừa rồi bị anh liên tục mạnh mẽ †ấn công. Nếu tiếp tục, Diệp Lâm sẽ sớm bại trận, thậm chí bị Dương Thanh giết chết.

Khi Dương Thanh nghe được cụm từ “người bảo vệ Hoàng tộc” từ trong miệng Diệp Lâm, trên khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng trước nay chưa từng có. Khí thế võ đạo này quá kinh khủng.

Anh hoàn toàn không biết rõ thực lực của đối phương mạnh đến cỡ nào, nhưng chắc chắn chí ít là Siêu Phàm Thất Cảnh.

Trong khi thực lực lúc này của anh cố lắm cũng chỉ là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, cho dù tiến vào trạng thái cuồng hóa, có thể khống chế bản thân thì tối đa có thể triển khai thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh.

Người sắp xuất hiện lại có sức mạnh ít nhất là Siêu Phàm Thất Cảnh, anh sợ mình không có cơ hội chiến thắng.

“Trong vòng mười nhịp thở, ra khỏi Hoàng Sơn, nếu không, chết!”

Chương 2600:

Đúng lúc này, một giọng nói đây mạnh mẽ như sấm sét nổ vang giữa không trung.

“Rời khỏi Hoàng Sơn!”

Dương Thanh nhìn về cách đó không xa, hét lên với anh em nhà họ Tống và Lý Trọng vẫn đang ngây người.

Bấy giờ ba người mới lấy lại tỉnh thần.

“Dương Thanh, vậy còn cậu?”, Lý Trọng vội hỏi. : “bịt”

Dương Thanh hét lên.

Đối phương chỉ cho họ thời gian mười nhịp thở, nếu trên đỉnh Hoàng Sơn còn có người thì thật sự sẽ bị giết.

“Vâng!”

Lý Trọng và hai người kia lao xuống chân núi.

Rất nhanh, trên đỉnh Hoàng Sơn chỉ còn lại Dương Thanh và Diệp Lâm.

“Dương Thanh, người bảo vệ Hoàng tộc cho cậu thời gian mười nhịp thở để cút xuống núi, cậu tiếp tục ở lại đây là định đối đầu với ngài ấy sao?”

Diệp Lâm cười híp mắt, nhìn chăm chăm Dương Thanh hỏi.

Lúc này đây, trên toàn bộ Hoàng Sơn chỉ còn lại Dương Thanh và Diệp Lâm, những người khác đã sớm trốn xuống núi.

Luồng uy thế võ thuật kinh khủng vừa rồi đánh thẳng vào linh hồn của mỗi người, khiến cho ai nấy đều run rẩy từ sâu trong linh hồn.

Dương Thanh nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Diệp Lâm thì không nói lời nào mà chỉ vận chuyển phép hô hấp tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến mức cao nhất.

Trong lúc đó, khí thế võ thuật trên người anh bắt đầu tăng vọt. Sau khi cảm nhận được khí thế của Dương Thanh không ngừng mạnh lên, vẻ đắc ý trên mặt Diệp Lâm từ từ biến mất, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Không ngờ luồng uy thế từ trên người của Dương Thanh lại kinh khủng đến mức khiến cho lão ta thấy tim đập nhanh hơn.

“Hử?”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói ngạc nhiên vang lên, dường như lão ta không ngờ thực lực của Dương Thanh còn có thể mạnh lên.

“Cậu… cậu…”

Bỗng nhiên Diệp Lâm trông thấy con ngươi vốn đen nhánh của Dương Thanh xảy ra sự thay đổi, dường như nó bị nhuộm một lớp máu đỏ, còn tròng trắng mắt cũng từ từ trở nên đỏ như máu.

Một tuần trước, trên đỉnh Yến Sơn ở Yến Đô, trên người Dương Thanh cũng xảy ra biến đổi như vậy rồi sau đó thực lực tăng vọt, ngay cả lão ta và Lưu lão quái liên kết lại cũng không phải là đối thủ, phải bỏ chạy trối chết.

“Người bảo vệ, xin ngài mau xuất hiện giết chết thằng nhóc này đi. Trên người cậu ta có gì đó rất kỳ lạ, vốn chỉ ở thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh nhưng lại có thể phát ra sức mạnh võ thuật tương đương với Siêu Phàm Thất Cảnh”.

Bỗng nhiên Diệp Lâm hét lớn lên, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Lão ta nói Dương Thanh có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh cũng không phải nói hươu nói vượn mà là do bản thân đã tính toán ra. Dù sao thì bây giờ Diệp Lâm đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh nhưng lại cảm nhận được áp lực cực kỳ lớn từ trên người anh, nếu như đây không phải Siêu Phàm Thất Cảnh thì là gì?

Lúc này, khí thế võ thuật trên người của Dương Thanh vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

“Hừ! Dám đến Hoàng tộc họ Diệp kiếm chuyện thì đi chết đi!”

Chương 2601:

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh đến tột cùng vang lên.

Ngay sau đó có một ông già tóc trắng mặc áo xám xuất hiện ở trước mặt Dương Thanh, giơ tay đánh ra một chưởng.

Trông thấy ông già áo xám thì mặt mũi của Diệp Lâm tràn đầy vẻ khiếp sợ, vậy mà thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh của lão ta cũng không có cách nào cảm nhận được bóng dáng của người bảo vệ.

Diệp Lâm chỉ nghe thấy giọng nói của đối phương vang lên, ngay sau đó nhìn thấy người đó xuất hiện ở trước mặt Dương Thanh.

“Âm!

Dương Thanh vốn vẫn luôn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích bất chợt vung một chưởng ra, va chạm trực diện với một chưởng của người bảo vệ Hoàng tộc.

“Rầm rầm rầm!”

Núi đá ở xung quanh hai người như bị đánh sập, vỡ nát trong phút chốc. Bụi đất tung bay.

Nhưng như vậy vẫn chưa kết thúc, sau khi bàn tay của hai người đụng vào nhau thì từ đó bộc phát ra khí thế võ thuật

giống như ném tảng đá xuống biển khiến sóng lớn cuộn trào, quét sạch Về phía bốn phương tám hướng.

Cũng trong một thoáng này, cây rừng trên núi như bị cuồng phong tàn phá, lấy Dương Thanh và người bảo vệ Hoàng tộc làm trung tâm mà lan rộng ra xung quanh.

Cho dù là Siêu Phàm Lục Cảnh như Diệp Lâm thì cũng bị ảnh hưởng nặng nề trong khoảnh khắc ấy, phải lùi bảy tám bước mới có thể dừng lại.

Những cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong đã chạy trốn đến chân núi kia cũng bị liên lụy, chợt bị đẩy xa mười mấy mét.

“Chuyện này…”

Sau khi đám cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dưới chân núi đứng vững, ai cũng đều bàng hoàng nhìn về phía đỉnh Hoàng Sơn.

Một chưởng, núi lở`đất rung!

Một chưởng, khí thế đánh bay chúng cao thủ!

Đây là khí thế mà con người có thể bộc phát ra sao?

Còn ở trên đỉnh Hoàng Sơn, sau khi Dương Thanh và người bảo vệ Hoàng tộc đấu chưởng với nhau thì khí thế võ thuật kinh khủng lan rộng ra khắp toàn bộ cánh tay của anh, như muốn tàn phá hết mọi thứ trong cơ thể.

Cảm nhận được đối phương đang đè ép bằng khí thế võ thuật, Dương Thanh cũng không do dự chút nào, đột nhiên giơ chân ra sức giãm một cái.

Nương theo khí kình tấn công của người bảo vệ Hoàng tộc, người anh đột nhiên vút lên cao, bay về phía sau mấy chục mét mới giải trừ được hơn phân nửa khí thế.

Chỉ có điều cho dù đã lập tức nương nhờ vào khí thế của đối phương mà thực hiện động tác rút lui ra phía sau, thực lực của đối phương thật sự quá mạnh nên vẫn khiến cho Dương Thanh bị thương.

“Hửm?”

Tất nhiên người bảo vệ Hoàng tộc cũng cảm nhận được Dương Thanh không phải hoàn toàn bị sức mạnh của mình đánh bay mà là bản thân anh cũng dốc hết sức lực để lui lại.

Nhưng điều khiến cho lão ta kinh ngạc chính là bản thân dùng sức mạnh của mình để bộc phát ra một đòn nặng như vậy mà lại không thể lập tức giết chết Dương Thanh, dường như cũng chỉ khiến cho Dương Thanh bị thương thôi.

Nhưng đó cũng chỉ có thể xem là vết thương nhẹ, không mấy ảnh hưởng đến thực lực của Dương Thanh.

“Cậu là con cái nhà ai, thuộc gia tộc Cổ Võ nào?”

Chương 2602:

Lần này người bảo vệ Hoàng tộc không tiếp tục ra tay với Dương Thanh nữa mà chỉ hỏi.

Lão ta thấy tuổi còn trẻ như vậy mà có thể có được thực lực kinh khủng như thế này, trừ khi là người kiệt xuất yêu nghiệt nhất trong gia tộc Cổ Võ mới có thể mạnh đến như vậy.

Lão ta chỉ là người bảo vệ Hoàng tộc nên không biết rõ hết tất cả chuyện xảy ra ở bên ngoài, tất nhiên cũng sẽ không biết thân thế của Dương Thanh.

Dương Thanh không để ý đến người bảo vệ Hoàng tộc, không phải vì anh không muốn mà là vì sau khi dính phải đòn tấn công mạnh của đối phương, anh cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều bị lệch vị trí, nghẹn một ngụm máu ở lồng ngực, chỉ sợ rằng nếu nói chuyện thì sẽ phải phun ra ngoài. b Dương Thanh lập tức vận chuyển phép hô hấp Tầng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đến mức cao nhất, tần suất hít thở cực kỳ nhịp nhàng như để anh hấp thu năng lượng trong trời đất, máu tươi muốn phun ra ở trong lồng ngực cũng từ từ được ép trở về.

“Người bảo vệ, cậu ta không phải người của gia tộc Cố Võ mà chỉ là một người bình thường, không biết trên người cậu ta xảy ra chuyện gì mà chỉ trong vòng sáu năm đã từ một người bình thường phát triển được như hôm nay”.

“Thưa ngài, nhất định cậu ta có cất giấu bí mật rất lớn, nếu như có thể biết được bí mật này thì chäc chản thực lực của

ngài cũng sẽ tăng vọt”.

Diệp Lâm vội vàng mở miệng nói, chỉ vài ba câu đã biến Dương Thanh thành một người chứa đầy bí mật.

Quả nhiên lời nói này khiến cho vẻ mặt của người bảo vệ Hoàng tộc khẽ thay đổi, lập tức vung một chưởng về phía Diệp Lâm làm thân thể của lão ta bị đánh bay.

“Tôi đường đường là người bảo vệ Hoàng tộc, bảo vệ cho Hoàng tộc bất diệt mà lại ngấp nghé bí mật của một thằng nhóc hay sao?”

Người bảo vệ Hoàng tộc tức giận chất vấn.

Diệp Lâm bị dọa đến run rẩy toàn thân, liên tục nói xin lỗi: “Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi ngài, tôi sai rồi, tôi không dám nói lung tung nữa!”

“Hừ! Còn dám nói lung tung nữa thì tôi sẽ giết ông!”, người bảo vệ Hoàng tộc lạnh lùng dọa dẫm.

Nhìn dáng vẻ của lão ta có vẻ như oai phong lãm liệt nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt lại lóe lên tỉa sáng tham lam. Lão ta vốn còn kiêng dè Dương Thanh có bối cảnh gia tộc Cổ Võ, không ngờ anh chỉ là một người bình thường mà thôi.

Giống như lời của Diệp Lâm đã nói, nhất định trên người Dương Thanh có cất giấu bí mật động trời nào đó, nếu không thì chắc chắn một người bình thường không thể nào có được thực lực kinh khủng như thế trong vòng sáu năm ngắn ngủi.

Dựa vào thực lực như hôm nay của Dương Thanh thì cho dù có đặt ở trong gia tộc Cổ Võ hàng đầu cũng sẽ được xem như thiên tài võ thuật mà bồi dưỡng thành người thừa kế.

Nếu như đã không có quan hệ gì với gia tộc Gổ Võ, vậy thì cho dù Dương Thanh có bị lão ta giết cũng sẽ không có phiền toái gì.

Đột nhiên luồng khí thế võ thuật phát ra từ người bảo vệ Hoàng tộc càng ngày càng mạnh, còn lớn mạnh hơn không ít so với khi tung chưởng đấu với Dương Thanh lúc nấy.

Hiển nhiên lão ta đã nổi ý đồ muốn giết chết anh.

“Thăng nhóc, cậu dám mạo phạm đến Hoàng tộc họ Diệp thì chính là tội chết! Niệm tình cậu tu luyện vất vả, không được gia tộc Cổ Võ bồi dưỡng mà lại có thể tu luyện đến cảnh giới như thế này quả thật là vô cùng không dễ dàng gì, tôi có thể cho cậu một cơ hội sống sót. Đi theo tôi tu luyện ở Hoàng Sơn thì tôi có thể tha tội chết cho cậu”.

Bỗng nhiên người bảo vệ Hoàng tộc mở miệng nói, chỉ là theo như Dương Thanh thấy thì dáng vẻ oai phong lãm liệt này của lão ta quá giả tạo.

“Miệng nói ra toàn những lời giả nhân giả nghĩa, ông coi tôi là thăng ngu đấy à? Theo ông đến Hoàng Sơn tu hành á?”

Dương Thanh chế giễu nói, sát ý mãnh liệt tràn ngập trong con ngươi.

Sao anh lại không cảm giác được đối phương đang mơ ước bí mật trên người mình cơ chứ?

Chương 2603:

“Mày muốn chết à!”

Người bảo vệ Hoàng tộc nghe vậy lập tức nổi giận, một luồng sát ý kinh người phóng ra từ cơ thể lão ta, mang theo khí thế võ thuật vô cùng khủng bố như muốn xé nát Dương Thanh ra vậy.

“Oät con, tao có lòng tốt muốn cho mày một con đường sống, thế mà mày lại dám sỉ nhục tao như vậy, bây giờ cho dù có là ông trời xuất hiện đi chăng nữa, tao cũng phải giết mày”.

Người bảo vệ Hoàng tộc tức giận gào lên.

“Nói nhảm ít thôi, muốn đánh thì đánh luôn đi, Dương Thanh không chút sợ hãi, khí thế võ thuật trên người cũng tăng vọt trong giây lát.

Hai mắt anh dần nhiễm đỏ như màu máu, một hơi thở khủng khiếp, thô bạo nhanh chóng †oả ra từ cơ thể.

Càng tiến sâu vào trạng thái cuồng hoá, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh càng tăng mạnh, kết hợp với phép hô hấp tâng thứ năm của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thực lực của anh nhanh chóng đạt mức Siêu Phàm Lục Cảnh.

Thế nhưng đây vẫn chưa phải điểm cuối cùng thực lực của Dương Thanh, mà nó là thực lực mạnh nhất để anh có thể duy trì trạng thái tỉnh táo.

Lúc này, lỗ chân lông trên toàn cơ thể anh như bị máu tươi thẩm thấu, da dẻ lộ trong không khí có máu tươi rỉ ra.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, trông Dương Thanh đã rất khủng bố, tựa như vừa tám mình †rong máu quỷ bước ra, càng nhìn càng thấy đáng SỢ. ì Bây giờ, anh cảm thấy cơ thể mình như sắp bị luồng sức mạnh kinh khủng kia xé nát, đau đớn mãnh liệt kéo đến giúp anh duy trì tinh thần tập †rung cao độ.

Vốn Dương Thanh vẫn có thể trở nên mạnh hơn nữa, nhưng anh có cảm giác nếu còn cố mạnh thêm thì cơ thể mình sẽ nứt toạc ra mất.

“AI”

Dương Thanh ngửa mặt lên trời hét lên giận dữ, như muốn phát tiết toàn bộ đau đớn trên người ra ngoài.

Diệp Lâm đang đứng một bên vô cùng kinh ngạc khi cảm nhận được khí thế bộc phát ra trên người Dương Thanh. Cho đến giờ phút này, lão ta mới ý thức được một chuyện, nếu như vừa nãy Dương Thanh bùng nổ ra thực lực như vậy thì chắc chản mình sẽ không chống đỡ nổi.

Trước mắt tuy rằng Dương Thanh vẫn chưa đạt tới thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, nhưng khoảng cách đến cấp bậc ấy cũng chẳng còn xa nữa.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng kinh ngạc quá đối, dáng vẻ tham lam ấn sâu dưới đáy mắt càng ngày càng đậm. Mặc dù lão ta là người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, trấn thủ

Hoàng tộc họ Diệp nhưng lão ta cũng là một người theo đuổi điểm cực hạn của võ thuật. Đã bao năm trôi qua, thực lực của lão ta vẫn không có chút tỉnh tiến nào, thế nhưng lão ta có thể thấy được hi vọng trên người Dương Thanh.

Nếu có được bí mật trên cơ thể Dương Thanh, lão ta tin chắc rằng thực lực của bản thân sẽ tăng lên thêm một bậc nữa.

“Không ngờ một Siêu Phàm Tam Cảnh như mày lại có thể bùng nổ ra thực lực sánh ngang với một Siêu Phàm Lục Gảnh đỉnh phong, tao.

phải thừa nhận một điều, thiên phú võ thuật của mày rất mạnh. Ngay cả mấy thiên tài võ đạo yêu nghiệt của gia tộc Cổ Võ kia có đứng trước mặt mày cũng không đáng chú ý”.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp hừ lạnh, đứng yên tại chỗ, thậm chí không hề di chuyển dù chỉ là nửa bước. Sau đó đột nhiên lão ta đạp mạnh xuống mặt đất làm phát ra tiếng rầm vang trời, mấy viên đá vụn to bằng nắm tay dưới chân lão ta như đạn pháo phóng thẳng về phía Dương Thanh.

“Rầm rầm rầm!”

Dường như Dương Thanh không hề cảm nhận được sự uy hiếp của những cục đá vụn này. Anh vung tay, những cục đá vụn kia lập tức biến thành bột mịn trong giây lát.

Bấy giờ, Dương Thanh cũng đã xuất hiện ở trước mặt người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, giơ †ay tung ra một đấm thật mạnh: “Chết đi!”

““Bành!”

Chương 2604:

Một tiếng động thật lớn vang lên, núi đá dưới chân hai người lập tức nứt toác. Cả ngọn núi Hoàng Sơn tựa như không thể chịu đựng được cú va chạm vừa rồi, rung lắc thật mạnh.

Năm đấm do Dương Thanh ra sức đánh đến lại bị người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp duỗi một cánh tay ra nắm chặt lấy.

Lúc Dương Thanh xông tới, hai chân của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng trượt về phía sau ba, bốn mét.

Một tia kinh ngạc loé lên trong mắt, sức mạnh của Dương Thanh đã vượt qua sự tưởng tượng của lão ta.

“Rầm rầm rầm!”

Sau đòn đầu tiên đánh ra bị cản trở, Dương Thanh tiếp tục vung tay đánh thêm mấy đấm nữa, mỗi đấm đều hội tụ toàn bộ sức lực của một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong.

Cơ thể của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp không ngừng lùi về phía sau. Lúc này đây, một người hùng mạnh như lão ta cũng cảm thấy hai tay tê dại, mỗi đòn tấn công của Dương Thanh buộc lão phải dùng cả hai tay đỡ lấy.

Khiếp sợ trong lòng Dương Thanh càng thêm đậm, bây giờ gần như anh đã có thể kết luận một điều là thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đang ở cấp độ Siêu Phàm Thất Cảnh.

Cho dù anh có bùng nổ ra trạng thái mạnh nhất cũng chỉ có thể đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, nếu còn tiến lên thêm một bước thì sợ là thân thể sẽ không thể chịu đựng được nguồn sức mạnh kia.

“Mày muốn chết àI”

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp bị hai nắm đấm của Dương Thanh luân phiên tấn công, bức ép đến bên vách đá cheo leo. Đột nhiên lão ta nắm lấy hai nắm đấm đang không ngừng vung đến của anh, giận dữ nói: ‘Nếu mày còn không chịu giao bí mật ra đây, vậy thì tao buộc phải giết mày rồi”.

Dứt lời, lão ta bỗng nhiên nhấc chân đá mạnh vào bụng Dương Thanh.

“Bịch!”

Âm thanh va chạm vang lên rất lớn, cơ thể Dương Thanh cứ vậy bay ra xa mười mấy mét, ngã lăn trên mặt đất không khác gì một con chó đã chết.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vận chuyển một cách điên cuồng, từng lưồng từng luồng sức mạnh ấm áp tràn ngập toàn thân như đang chữa trị cơ thể bị thương nặng của anh.

Đây chính là chỗ thần kỳ của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, sau khi vận hành, nó không những có thể giúp người sở hữu nó nâng cao thực lực mà còn có thể chữa trị các nơi bị thương trong cơ thể.

Chẳng qua là thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp quá mạnh, dưới những đòn tấn công đầy phẫn nộ của đối phương, vết thương trên cơ thể anh càng thêm nghiêm trọng.

Hơn nữa đối phương cũng không để anh có cơ hội chậm rãi khôi phục thực lực. Trong khoảng thời gian vài nhịp thở, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đã đi tới trước mặt Dương Thanh, đạp mạnh lên lồng ngực anh một cái, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống để nhìn anh mà nói: 'Oắt con, giao bí mật trên người mày ra đây, tao có thể giữ lại cho mày một mạng, nếu không thì mày chỉ có con đường chết thôi!"

Dương Thanh chỉ cảm thấy cú đạp của đối phương như một quả tạ nặng nghìn cân, ép tới mức anh sắp tắc thở đến nơi.

Hai mắt anh nhìn chăm chặp vào đối phương như muốn khắc toàn bộ hình dáng vào trong lòng, để rồi đến một ngày nào đó, anh sẽ tự tay giết chết lão ta.

"Oắt con, sự nhẫn nại của tao có hạn thôi, tao cho mày một cơ hội cuối cùng, một là giao toàn bộ bí mật trên người mày ra đây và tao sẽ tha cho mày một mạng, hai là tự tay tao tiễn mày lên đường!"

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp lạnh lùng nói, sát khí khủng bố cuồn cuộn dâng lên trong mắt.

Lúc này, thậm chí người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đã không thèm che giấu ham muốn của bản thân đối với bí mật của Dương Thanh nữa, lão ta không ngần ngại nói thẳng ra việc muốn anh giao bí mật ra cho mình.

Trong mắt lão ta, kiểu gì Dương Thanh cũng phải chết nên bản thân cũng chẳng cần phải giữ gìn hình tượng cao cả của người bảo vệ làm gì.

Chương 2605:

Đôi mắt đỏ ngầu của Dương Thanh nhìn chăm chăm vào người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, Đại Đạo Thiên Diễn Kinh không ngừng vận chuyển, nỗ lực bổ sung đầy đủ thể lực cho anh.

Thế nhưng vì anh bị thương quá nặng, cho dù đã cố găng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh liên tục vẫn không thể khôi phục toàn bộ thể lực trong thời gian ngắn.

Chẳng lẽ, hôm nay anh thật sự phải bỏ mình ở chỗ này ư?

Đúng lúc đó, rất nhiều bóng người bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Dương Thanh. có Tần Thanh Tâm và Tiêu Tiêu, có Tân Y và Tần Đại Dũng, còn có cả Thượng Quan Cao Dương đã chết đi và vô số những người khác nữa.

“AI”

Dương Thanh đột nhiên tức giận gào lên, sức mạnh trong cơ thể bạo phát, cố gắng muốn tránh thoát cái chân của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp.

Nhưng vì cơ thể bị thương quá nặng, đã vậy cảnh giới võ thuật cũng kém xa người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, thế nên chỉ với trạng thái bây giờ của anh thì cho dù có dốc toàn lực chắc gì đã đánh lại được một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như lão ta?

“Đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên gia tăng sức mạnh của cái chân đang đạp trên lồng ngực Dương Thanh, lạnh giọng nói: ‘Đã như vậy thì mày chết đi cho xong!”

Bây giờ, Dương Thanh cảm thấy bản thân mình thật sự sắp chết.

“Ha ha, đường đường là một người bảo vệ Hoàng tộc thế mà lại muốn moi bí mật của một cậu nhóc đời sau, lẽ nào ông không sợ chuyện này sẽ bị truyền đi sao?”

Một giọng nói đầy trêu tức chợt vang lên.

‘VAI2c Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp giật mình, lớn tiếng quát.

Đúng lúc này, một ông lão mặc áo vải đen từ từ đi tới.

“Ông là ai?”

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cất tiếng hỏi người vừa đến, nhưng trong lòng thì tràn ngập kinh hãi.

Bởi vì lão ta có thể cảm nhận được uy thế rất lớn từ trên người ông lão mặc áo vải này. Bản thân đã là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh rồi ấy thế mà ông lão này còn có thể khiến lão ta cảm thấy áp lực, điều đó chứng tỏ cảnh giới võ thuật của ông lão

này ít nhất là Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, thậm chí còn có thể là Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trên thế giới, số lượng cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh chân chính chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế mà bây giờ lại có một người bí ẩn rất có khả năng là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh xuất hiện. Có thể tưởng tượng được người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đang thấy kinh hoàng đến mức nào.

“Bạn nhỏ, cậu có thể kiên trì thêm chút nữa không?”

Ông lão mặc áo vải chợt nhìn về phía Dương Thanh đang bị người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đạp dưới chân, hỏi.

Tuy anh không rõ thân phận của đối phương nhưng vẫn có thể cảm nhận được ông ấy đến để giúp mình.

Dương Thanh cố nén cảm giác choáng váng như sắp hôn mê, đưa mắt nhìn ông lão mặc áo vải, khóe miệng nhếch lên vẽ ra một nụ cười rực rỡ đáp: “Nhịn được chứ!”

“Khá lắm!”

Ông lão mặc áo vải khẽ gật đầu rồi mới nhìn người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, mở miệng bảo: “Ông không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết tôi muốn dẫn cậu ấy đi là được”.

Một câu tưởng chừng như nhẹ tựa mây bay của ông cụ thế nhưng lại có thể làm cho người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cảm nhận được một luồng uy thế như có như không.

Lão ta bỗng nhiên có một loại ảo giác, nếu như mình thật sự ra tay giết Dương Thanh thì e là đã bị ông lão mặc áo vải trước mặt giết chết trước khi kịp thực hiện rồi.

Thế nhưng, đường đường là người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, bế quan tu hành nhiều năm như vậy, đã bao giờ lão ta bị người ta uy hiếp thế này?

Làm sao lão ta có thể buông tha cho Dương Thanh dễ dàng như vậy?

Chương 2606:

“Tôi chẳng cần biết ông là ai, cũng mặc kệ thân phận của ông là gì, thằng nhãi này dám ra tay với Hoàng tộc họ Diệp làm cho nguyên khí của Hoàng tộc bị thương nặng, đương nhiên sẽ phải trả một cái giá đắt rồi!”

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp lạnh giọng nói.

Những người đã đạt đến cảnh giới này như bọn họ đâu dễ bị một câu của đối phương dọa cho sợ?

“Ha hai”

Ông lão mặc áo vải nghe vậy cũng chẳng tức giận, vẫn giữ dáng vẻ nhẹ như gió thoảng mây bay, thản nhiên cười đáp: “Nếu ông đã muốn giết cậu ấy như thế thì cứ giết thôi!”

Dường như ông ấy không hề lo lắng người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp thật sự sẽ giết Dương Thanh.

Nhìn dáng vẻ vô cùng bình tĩnh của ông lão áo vải, sự kinh ngạc trong lòng càng nhiều hơn khiến người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cảm thấy do dự, trong phút chốc không quyết định được.

Chỉ cần lão ta dẫm chân một cái thôi là đã có thể lấy mạng Dương Thanh, nhưng sau đó thì Sao?

“Hình như ngài đây nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Diệp không thích hợp cho lắm thì phải?”, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp mở miệng hỏi.

Ông lão mặc áo vải lạnh nhạt cười, trả lời: “Tôi chỉ muốn dẫn cậu ấy đi, nhưng chính ông không muốn mà, vừa nấy chẳng phải tôi đã nói ông cứ giết cậu ấy rồi sao? Tôi sẽ không nhúng tay đâu!”

Ông cụ càng tỏ ra nhẹ nhàng, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp càng thấy áp lực.

Ông cụ vừa dứt lời thì không thèm nhìn người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp thêm lấy một cái mà bước sang bên cạnh, đưa mắt về Hoàng phủ họ Diệp ở phía xa xa dưới chân Hoàng Sơn.

Ông cụ bỗng nhiên.nhặt một cục đá to chừng nắm tay trên mặt đất lên, ước lượng trong tay một chốc rồi ném tới Hoàng phủ họ Diệp.

“Ầm!”

Ngay sau đó, một tiếng vang rất lớn truyền đến từ Hoàng phủ họ Diệp, chỉ thấy một pho tượng đá vốn sừng sững ở trung tâm Hoàng phủ ầm ầm vỡ vụn.

“Giờ thì hợp mắt hơn nhiều rồi”.

Ông lão mặc áo vải khẽ mỉm cười, vỗ tay một cái rồi nói.

Sau khi người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp nhìn thấy ông cụ tiện tay ném ra một cục đá thôi đã có thể khiến cho pho tượng đá sừng sững ở trung tâm Hoàng phủ họ Diệp vỡ nát, trong lòng lão ta cảm thấy kinh hãi không thôi.

Bởi vì bên dưới pho tượng đá kia chính là mật thất lão ta bế quan tu hành, chuyện này ngoại trừ lão ta ra thì không ai biết.

Thế nhưng bây giờ, ông lão mặc áo vải này chỉ tuỳ tiện ra tay một cái thôi đã có thể đánh nát tượng đá ấy, không biết ông cụ làm vậy là vì biết bên dưới tượng đá mới là nơi bế quan tu hành của lão ta hay là do thấy pho tượng đá ấy không hợp mắt thật?

Nếu như chỉ vì thấy pho tượng không hợp mắt thì cũng thôi, thế nhưng lỡ như ông cụ biết bí mật dưới pho tượng đá kia thì sao?

“Nếu như tôi nhớ không lầm thì pho tượng đá này đã năm đó từ trăm năm trước rồi. Nhưng mà trăm năm qua đi, tôi chưa từng nghe nói pho tượng này được tu sửa, không biết vì sao nó còn có thể sừng sững không ngã như còn mới thế?”

Ông lão mặc áo vải thình lình nhìn về phía người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, cười ha ha hỏi.

Một câu hỏi đơn giản bâng quơ như chỉ là “Hôm nay ăn gì thế?” của ông lão mặc áo vải lại làm cho người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp hoảng hốt. Quả nhiên kết quả đúng như những gì lão ta suy đoán, ông lão mặc áo vải này đã biết bên dưới tượng đá chính là nơi mình bế quan tu hành rồi.

Nơi đó cất giấu bảo bối cả đời này của lão ta, nếu như thật sự bị người khác phát hiện, tâm huyết cả đời của lão ta coi như mất trắng.

Tượng đá kia trăm năm vẫn sừng sững không ngã mà không cần tu sửa gì là vì mỗi ngày lão ta đều bí mật tu luyện trong mật thất bên dưới.

Tượng đá được tắm trong khí thế võ thuật qua bao năm trước mặt mọi người, không bị mưa tuyết ảnh hưởng, mới có thể bảo tôn một cách hoàn chỉnh lâu như vậy.

Chương 2607:

“Không phải ông muốn giết cậu ấy à? Sao còn chưa ra tay thế?”

Ông lão mặc áo vải bỗng nhiên nghi hoặc hỏi người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, tựa như ông ấy thật sự cảm thấy khó hiểu lắm vậy.

Nhưng nghe ông cụ nói vậy, säc mặt của người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp càng thêm khó coi. Bây giờ lão ta đã rơi vào tình cảnh cưỡi hổ khó xuống, hiển nhiên đối phương đến đây vì Dương Thanh, nếu như lão ta dám giết Dương Thanh thì chắc chản đối phương sẽ ra tay với lão ta.

Thế nhưng ngay cả thực lực của ông lão mặc.

áo vải thế nào người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng không rõ, thử hỏi lão ta biết phải ra tay thế nào?

Then chốt là, ông lão mặc áo vải đã biết nơi tu hành cất giấu vô số bảo vật của lão ta. Nếu để ông cụ sống sót rời đi, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Dương Thanh nhân cơ hội này cố gắng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục thể lực. Chỉ cần bản thân không chết, anh tin rằng rồi sẽ có một ngày mình có thể tới Hoàng tộc họ Diệp, tự tay chém giết người bảo vệ này.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp nhìn chằm chằm ông lão mặc áo vải, trong lòng cũng đầy đấu tranh. Ông cụ này nhìn có vẻ như thật thờ ơ, bình thản nhưng lại khiến cho lão ta cảm nhận được một áp lực hết sức to lớn.

"Sao vậy? Sao còn chưa làm đi?", ông cụ mặc áo vải lại mỉm cười.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp mở miệng hỏi: "Ông muốn bảo vệ cậu ta thì được thôi, nhưng chí ít hãy nói cho tôi biết rốt cuộc ông là ai đi chứ?"

Ông cụ nở nụ cười châm biếm: "Tôi có nói muốn bảo vệ cậu ấy đâu, không phải tôi đã bảo ông cứ giết cậu ấy đi rội sao? Còn việc tôi là ai thì ông không cần biết, vì dù có nói thì cái tên này.

ông cũng chưa từng nghe qua".

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp lập tức trầm ngâm, bắt đầu đăn đo nên xử lý chuyện này thế nào.

Nếu dễ dàng để Dương Thanh chạy thoát như thế, lão ta lo răng một ngày nào đó anh sẽ đến báo thù. Dù sao bây giờ Dương Thanh chỉ đang ở Siêu Phàm Tam Cảnh mà lại có thể bộc phát ra sức mạnh ngang ngửa Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nếu để Dương Thanh đột phá đến Siêu Phàm Tứ Cảnh, vậy chẳng phải anh sẽ có thể bộc phát ra thực lực của Siêu Phàm Thất Cảnh sao?

Nhưng nếu giết Dương Thanh, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp lại có phần kiêng ky ông cụ mặc áo vải trước mặt. Người này thoạt nhìn thờ ơ, lạnh nhạt nhưng dường như tỏa ra áp lực không thể xem thường.

Ngay cả cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như lão ta cũng cảm nhận được uy lực này, như thế có thể đoán được ông cụ này là một người rất mạnh.

Nếu tha cho Dương Thanh thì ít nhất trong thời gian ngăn không cần lo tới chuyện anh sẽ quay lại báo thù. Nếu không làm vậy thì lão ta có thể sẽ bị ông lão mặc đồ vải giết chết ngay, mà cho dù không giết được thì chắc chắn lão ta cũng sẽ bị trọng thương. ¬ Nghĩ đến đây, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp không do dự nữa, buông lỏng bàn chân đang giãm trên lồng ngực của Dương Thanh, lạnh giọng nói: ‘Nể mặt ông, tạm thời hôm nay tôi tha cho cậu ta một mạng. Nếu còn dám xâm phạm Hoàng tộc họ Diệp, giết không thai”

Trong nhất thời, Dương Thanh cảm thấy áp lực trên người giảm đi không ít. Anh chật vật đứng lên, nhìn chăm chăm lão ta: “Tôi sẽ còn quay lại đây”.

Không biết vì sao khi đối diện với ánh mắt của Dương Thanh, tim lão ta bỗng đập mạnh, có chút loạn nhịp.

“Hừ!”

Lão ta cười gằn nói: ‘Nếu mày còn dám đến, Hoàng tộc họ Diệp chính là mồ chôn của mày!”

Dương Thanh lại không để ý tới lão ta mà nhìn về phía ông cụ mặc áo vải, cảm kích nói: “Cảm ơn ông đã cứu mạng tôi!”

Ông cụ vẫn một biểu cảm lạnh nhạt như cũ, khẽ khoát tay: “Tôi không cứu cậu, là người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp không giết cậu”.

Nói là vậy, nhưng nếu như không có sự xuất hiện của ông cụ thì sao người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp có thể bỏ qua cho anh?

Chương 2608:

Dương Thanh cũng không tranh chấp chuyện này nữa, chỉ là trong lòng thầm cảm kích. Ngày sau nếu như có cơ hội, anh sẽ trả lại cho đối phương ơn cứu mạng hôm nay.

Ông cụ mặc áo vải lạnh nhạt liếc nhìn anh rồi xoay người định rời khỏi.

“Người bảo vệ, ngài không thể làm như vậy!”

“Thăng nhóc này rất muốn tiêu diệt Hoàng tộc họ Diệp chúng ta, ngài là người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp, nếu ngài tha cho cậu ta thì khác nào thả hổ về rừng!”

“Người bảo vệ, xin ngài hãy giết Dương Thanh địt”

Cách đó không xa, Diệp Lâm thấy người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đang rời đi thì lập tức quỳ xuống cầu xin.

Giờ đây, Diệp Lâm đã hiểu rằng cho dù có dốc hết sức thì mình vẫn không phải đối thủ của Dương Thanh. Nếu như không có người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, chắc chăn hôm nay lão ta đã phải chết.

Huống hồ thiên phú võ thuật của Dương Thanh kinh khủng như Vậy, nếu như thả đi thì không lâu nữa thực lực sẽ còn mạnh lên gấp mấy lần.

Không phải lúc nào người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng có thể xuất hiện kịp thời. So chiêu với cao thủ đứng đầu giống như chơi đùa với tử thần, người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp mà đến muộn hơn chút nữa thôi là Diệp Lâm đã chết dưới tay Dương Thanh rồi.

"Cút! Thật là làm mất mặt Hoàng tộc!"

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp giận dữ quát một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Đảo mắt, lão già này đã biến mất khỏi tầm mắt. Diệp Lâm nhìn ông cụ mặc áo vải đang cười híp mắt, lại nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Dương Thanh, toàn thân đều run lên, xoay người chạy đi: "Ngài đợi tôi với!"

Rất nhanh, Diệp Lâm cũng trốn mất dạng.

Đỉnh Hoàng Sơn lần nữa trở về với yên bình, chỉ còn lại Dương Thanh cùng ông cụ mặc áo vải.

"Ừ, không tệ!"

Hai mắt ông cụ nhìn Dương Thanh hồi lâu, bỗng nhiên gật đầu khen ngợi: "Còn trẻ mà đã có thể từ Siêu Phàm Tam Cảnh bộc phát ra Siêu Phàm Lục Cảnh, đúng là vô cùng lợi hại".

"Cụ quá khen rồi. Chuyện hôm nay Dương Thanh xin khắc ghi trong lòng. Nếu ngày sau có cơ hội, Dương Thanh nhất định trả lại ơn cứu mạng hôm nay".

Giọng nói của Dương Thanh vô cùng cung kính và biết ơn, thoạt lại hỏi: “Còn chưa biết quý danh của cụ, liệu có thể cho Dương Thanh biết để ngày sau còn có cơ hội đền đáp ân tình?”

Ông cụ cười, đáp: “Lão họ Đổng. Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần phải khách sáo”.

Ngay lúc này lại có hai người đi tới đỉnh Hoàng Sơn.

“Làm phiền cụ Đổng rồi!”

Hai anh em họ Tống đồng loạt chắp tay, trong lời nói tràn đầy sự kính trọng.

“Ha ha, khách sáo rồi!”, cụ Đổng cười lớn.

Trong tức khắc, Dương Thanh sững sờ tại chỗ. Hóa ra cụ Đổng là do hai anh em họ Tống tìm tới?

“Trên người cậu mang huyết mạch cuồng hóa như vậy là chuyện tốt, nhưng chỉ dựa vào cảnh giới võ thuật và tâm tính của cậu hôm nay còn chưa đủ’.

Ông cụ bỗng nhiên nhìn về phía Dương Thanh, ngừng một chút lại nói tiếp: “Ngày nay, e là trên đời chỉ còn một mình cậu là sở hữu huyết mạch cuồng hóa thôi. Nhưng cậu không được sử dụng trước khi cảnh giới đột phá tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh vì nó sẽ để lại cho thân thể một tai họa ngầm to lớn’.

“Cũng may thân thể của cậu tương đối mạnh mẽ, nếu không, hôm nay cậu khơi dậy huyết mạch cuồng hóa rồi bùng phát

kiểu đấy sẽ khiến cho nội tạng suy kiệt, cuối cùng nổ tung mà chết”.

Nghe cụ Đổng nói, lòng Dương Thanh hoảng hốt. Lúc tiến vào trạng thái cuồng hóa, quả thật anh cảm giác cả da thịt và lục phủ ngũ tạng đều như bị ai xâu xé.

Chương 2609:

Đến bây giờ trên da vẫn còn vết máu ai nhìn thấy cũng phải giật mình, nội tạng cũng cực kì không thoải mái.

Vốn dĩ Dương Thanh còn cho răng lục phủ ngũ tạng không thoải mái là do bị thương nặng mới như vậy, bây giờ xem ra là không phải, nguyên nhân chính là bởi vì sử dụng huyết mạch cuồng hóa.

Gương mặt hai anh em họ Tống cũng biến sắc, Tống Tả lập tức hỏi: "Cụ Đổng, vậy ngài có cách nào giúp cậu ấy không?"

Ông cụ lắc đầu: "Lục phủ ngũ tạng của cậu ấy đều bị thương rất nghiêm trọng, lúc này chỉ có thể chờ cơ thể tự hồi phục thôi. Nhớ lời tôi nói, sau này chớ nên khiến huyết mạch cuồng hóa quá mức, với thực lực của cậu hôm nay, còn thêm một lần nữa thì ngũ tạng thật sự sẽ suy kiệt hoàn toàn".

"Mai này cảnh giới võ thuật của cậu mà đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chưa đến tình huống nguy cấp nhất cũng không nên sử dụng huyết mạch cuồng hóa, như vậy sẽ khiến thân thể bị thương, rất khó chữa lành".

Dương Thanh vội vàng gật đầu, nói lời cảm ơn: "Cảm ơn ông Đổng, tôi nhất định sẽ nhớ kĩ lời dạy bảo'.

Dù cuồng hóa huyết mạch là một cách để bảo toàn tính mạng nhưng quả thật nó sẽ khiến thân thể bị tổn thương nghiêm

trọng. Đúng như cụ Đổng đã nói, sau này anh chỉ nên sử dụng vào lúc cực kỳ cần thiết thì hơn.

“Tôi còn một chuyện nữa cần thỉnh giáo cụ Đổng, cảnh giới võ thuật của tôi đến mức nào thì cơ thể sẽ không bị trạng thái cuồng hóa tổn thương nữa?”, bất chợt Dương Thanh lại hỏi.

Cụ Đổng cười lắc đầu: ‘Tôi chỉ biết rằng trước Siêu Phàm Ngũ Cảnh thì không thể tiến vào trạng thái cuồng hóa, còn rốt cuộc phải tu luyện tới cảnh giới nào để không bị tổn thương cơ thể thì cậu phải tự mình suy nghĩ rồi”.

“Được rồi, tôi cũng nên rời khỏi đây thôi, ba người cũng nên rời khỏi Hoàng thành Diệp càng sớm càng tốt. Nếu như người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp đổi ý thì giết ba người dễ như trở bàn tay”.

Cụ Đổng dứt lời liền bước đi, thoạt nhìn có vẻ đi rất thong thả nhưng rất nhanh đã biến mất khỏi tâm mắt của Dương Thanh.

Cho đến khi cụ Đổng mất bóng, anh mới nhìn hai anh em họ Tống, trên gương mặt đầy sự biết ơn: “Cảm ơn hai người!”

Cụ Đổng được anh em họ Tống mời tới. Nếu không nhờ có ông cụ thì Dương Thanh đã bị người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp ra tay giết chết.

Hai người rối rít lắc đầu, Tống Tả nói: “Chúng tôi chỉ hy vọng có một ngày, khi cậu Thanh đủ mạnh thì có thể giúp chúng tôi báo thù”.

Sở dĩ hai anh em họ Tống đi theo Dương Thanh cũng bởi vì chuyện này, dĩ nhiên anh sẽ không để cho bọn họ thất vọng, tuyên bố: “Hai ông yên tâm, khi nào thực lực của tôi đã đến cảnh giới có thể báo thù cho hai ông thì tôi nhất định sẽ không từ chối”.

Dứt lời, Dương Thanh lại nghi hoặc hỏi: ‘Mà rốt cuộc cụ Đổng là ai vậy?”

Dương Thanh thật sự rất tò mò về thân phận của cụ Đổng. Sở dĩ anh muốn hỏi thân phận cũng là để về sau có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng ngày hôm nay.

Hai anh em nhà họ Tống liếc nhau, Tống Tả mở miệng nói: “Ông ấy là một ẩn sĩ mà chúng tôi vô tình gặp trước đó, đại khái là vào mười năm trước. Khi đó ông ấy chỉ mới có thực lực của Siêu Phàm Lục Cảnh thôi, không ngờ mới mười năm ngắn ngủi đã có thể mạnh đến mức như vậy”.

Nghe lão ta nói xong, trên mặt Dương Thanh tràn đầy vẻ kinh ngạc. Từ khi bước vào Siêu Phàm Cảnh thì rất khó để đột phá cảnh giới, thực lực càng mạnh thì càng khó đột phá hơn.

Thậm chí có rất nhiều người bước được vào Siêu Phàm Cảnh, cuối cùng cả đời thực lực cũng chỉ dừng ở mức Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

Vậy mà trong mười năm cụ Đổng có thể từ Siêu Phàm Lục Cảnh đột phá đến gần Siêu Phàm Bát Cảnh, tốc độ này quả thật là nhanh vô cùng.

“€ó lẽ cảnh giới của ông ấy là Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong”.

Tống Tả bỗng nhiên nói tiếp.

Dương Thanh nhẹ gật đầu, hoàn toàn có khả năng đó. Người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp cũng có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng chỉ là mới đột phá lên cảnh giới này mà thôi.

Chương 2611:

Phùng Tiểu Uyển không để ý đến lời giải thích của Dương Thanh mà đặt tay mình lên cổ tay của anh để bắt mạch, một phút sau mới rút tay về.

“Tiểu Uyển, vết thương của cậu ấy thế nào rồi?”, Ngải Lâm sốt sẵng hỏi.

Đôi mắt Phùng Tiểu Uyển ửng đỏ, nức nở nói: “Bị thương nặng lắm, nếu tố chất cơ thể của anh ấy không cao thì những vết thương ấy đã lấy mạng anh ấy rồi”.

“Nghiêm trọng như vậy sao?”, Ngải Lâm thân thờ hỏi.

Dương Thanh vừa cười vừa nói: “Tiểu Uyển à, em đừng hù dọa chị Lâm chứ. Mặc dù thương thế của anh cũng nghiêm trọng nhưng chưa đến nỗi không có cách nào để chữa trị mà. Với y thuật của em thì hẳn rất dễ chữa cho anh chứ?”

Nghe anh nói, Ngải Lâm mong đợi nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển.

Phùng Tiểu Uyển lại lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Anh Thanh, không phải em nói quá đâu nhưng vết thương của anh vô cùng nghiêm trọng, em chưa bao giờ thấy người nào bị thương nặng tới vậy”.

“Những vết thương bên ngoài của anh đều dễ xử lý, không phải chuyện gì lớn nhưng lục phủ ngũ tạng của anh đều có dấu

hiệu suy kiệt.

Thương thế của anh mà nghiêm trọng hơn thì em Sợ tất cả cơ quan chức năng đều sẽ bị hủy hoại đấy”.

“Em chỉ có thể dùng hết khả năng để trị liệu thôi, nhưng cho dù có thể chữa khỏi thì cũng vẫn gây ảnh hưởng tới võ công của anh”.

Nghe thấy lời nói của cô ta, sắc mặt Dương Thanh có chút tái nhợt.

Anh vốn cho rằng cho dù không tiếp nhận trị liệu thì nhiều nhất một năm cũng có thể phục hồi, thế nhưng Phùng Tiểu Uyển lại nói đến bản thân cô ta cũng không chắc có thể chữa khỏi được cho anh.

“Tiểu Uyển, vậy phải làm sao bây giờ?”, Ngải Lâm trở nên lo lắng.

Bản thân cô ấy cũng là một chuyên gia trong lĩnh vực y học, có thể không giỏi bằng Phùng Tiểu Uyển nhưng vẫn biết cơ quan nội tạng mà suy kiệt sẽ gây hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu như chỉ là một bộ phận nào đó có dấu hiệu rối loạn chức năng thì cũng không sao, nhưng bây giờ gần như toàn bộ lục phủ ngũ tạng của Dương Thanh đều bắt đầu suy kiệt.

Đây chẳng phải có nghĩa rằng tất cả cơ quan nội tạng của anh có thể bị hủy hoại bất cứ lúc nào hay sao?

Dương Thanh nặng nề hỏi: “Tiểu Uyển, em cứ yên tâm điều trị cho anh đi, anh nhất định sẽ không sao đâu”.

Thế nhưng anh vừa dứt lời đã cảm giác lồng ngực co thắt dữ dội, hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

Giờ phút này, Dương Thanh có cảm giác mình như sắp ngừng thở vậy, quần áo trên thân tựa như đều bó chặt lại.

“Anh Thanh! Anh Thanh!”

Phùng Tiểu Uyển nhận ra Dương Thanh đã có triệu chứng của bệnh, sắc mặt lập tức thay đổi, bật khóc kêu gào rồi luống cuống bắt đầu cấp cứu cho anh.

Ngải Lâm cũng vô cùng hoảng hốt, đặt Tĩnh An đặt trên ghế sofa bên cạnh rồi nói nhanh: “Tiểu Uyển, để chị giúp em. Chị có thể làm cái gì thì em cứ nói đi!”

Dương Thanh cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng dài, không biết qua bao lâu mới †ừ từ mở mắt ra, tất cả những chuyện trước kia đều như đã quên hết.

“Anh Thanh, anh tỉnh rồi!”

Anh vừa mở mắt thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Dương Thanh, cậu có nghe thấy tôi nói không?”, giọng Ngải Lâm cũng vang lên ngay sau đó.

Dương Thanh chỉ cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, toàn thân như một cái xác khô, nhẹ bằng và vô cùng khát nước. Anh mở miệng nói: “Nước!”

Nghe được lời nói của Dương Thanh, rốt cuộc Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Phùng Tiểu Uyển nhanh chóng mang một cốc nước ấm đến.

Chương 2612:

Chẳng mấy chốc Dương Thanh đã uống hết một cốc nước lớn, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”, anh hỏi.

Mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ ửng, đáp: “Đã ba ngày rồi, anh Thanh, anh dọa chúng em sợ muốn chết rồi”.

Trông làn da của Phùng Tiểu Uyển lúc này rất tái nhợt, vừa nhìn đã biết gần kiệt sức. Hai mắt cô †a sưng đỏ lên, chứng tỏ đã khóc không ngừng nghỉ.

Hai mắt Ngải Lâm cũng đỏ au, Dương Thanh hôn mê ba ngày ba đêm, hai người cũng ở đây trông anh ba ngày ba đêm.

Nhìn thấy Dương Thanh có thể tỉnh lại, bọn họ đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

“Mấy ngày nay hai người đã vất vả rồi!”, Dương Thanh nở nụ cười tỏa nắng.

Hai mắt Phùng Tiểu Uyển đỏ hoe, lắc đâu nghẹn ngào nói: “Anh Thanh, em xin lỗi, em không thể chữa khỏi cho anh”.

Dương Thanh sững sờ một lúc như đột nhiên không hiểu ý trong lời nói của cô ta.

Anh nghỉ hoặc nhìn về phía Ngải Lâm, hai mắt cô ấy cũng đỏ hoe, từng giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên khuôn mặt.

“Không phải anh đã tỉnh lại rồi sao? Không bao lâu nữa nhất định có thể hoàn toàn bình phục. Đừng quá lo lắng, anh thực sự không sao”, Dương Thanh cười nói.

Tuy nhiên, hai cô gái vẫn không đáp lời mà chỉ lặng lẽ khóc.

Điều này làm cho Dương Thanh vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ Phùng Tiểu Uyển thật sự không thể chữa lành vết thương của anh sao?

Hay nói cách khác, thời gian còn lại của anh cũng không còn nhiều nữa?

“Chị Lâm, Tiểu Uyển đừng khóc nữa, rốt cuộc là sao? Không thể chữa lành vết thương cho em sao?”, Dương Thanh hỏi.

“Anh Thanh, anh mất hết tu vi rồi!”, rốt cuộc Phùng Tiểu Uyển cũng nói ra sự thật.

Vừa nghe thấy lời này thì Dương Thanh đã hoàn toàn ngây người. Anh đột nhiên hoảng hốt phát động võ đạo của hình, lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực nào, quả thật còn bình thường hơn cả người bình thường.

Cảnh giới võ thuật Siêu Phàm Tam Cảnh của anh đã không còn nữa.

Giờ đây, anh còn không có cả cảnh giới Vương Cảnh sơ kỳ.

“Không thể! Tuyệt đối không thểt Sao lại vậy được?”

Dương Thanh hoàn toàn hoảng sợ. Anh vùng vẫy ngồi dậy, đập tay xuống bàn trà bên cạnh.

“Rầm!”

Chỉ nghe thấy tiếng bàn tay đập xuống bàn nhưng chiếc bàn trà bằng gỗ nguyên khối vấn nguyên vẹn, không hề có một vết nứt nào.

Bất cứ ai mới bước vào Vương Cảnh sơ kỳ đều có thể đập nát chiếc bàn gõ chỉ bằng một chưởng.

Nhưng bây giờ Dương Thanh không thể làm được điều ấy.

“Không thể nào! Tôi không tin! Tôi đã tu luyện đến Siêu Phàm Tam Cảnh rồi cơ mà, sao có thể mất hết tu vi cơ chứ?”

Dương Thanh trở nên vô cùng nóng nảy, gầm lên: “Vợ và con gái tôi cho đến bây giờ vẫn không thể quay lại cũng do tôi đã gây thù với quá nhiều người nên không dám đón họ về”.

“Người anh em tốt Mã Siêu của tôi đang bị giam trong Hoàng tộc họ Phùng, không rõ tình hình bây giờ thế nào”.

Chương 2613:

“Tôi còn chưa giải quyết xong mối thù với Hoàng tộc họ Diệp, sao tôi có thể để mất tu vi chứ?’ “Không thể được, không có khả năng. Tôi không thể trở thành người thường được. Không thể, không thểt”

“Bùm Bùm Bùm!”

Dương Thanh vừa gầm thét vừa dùng hết toàn lực đập gõ mọi thứ xung quanh.

Chỉ là những đòn tấn công của anh đều vô dụng, ngoại trừ những món đồ dễ vỡ đều đã tan tành thì những món đồ dày một chút đều không hề hấn gì.

Phùng Tiểu Uyển đột nhiên lao tới ôm lấy Dương Thanh từ phía sau, vừa khóc vừa nói: “Anh Thsnh, anh đừng vậy mà, đừng vậy mà. Em sẽ cố gắng chữa trị cho anh, em sẽ tìm mọi cách để anh được chữa khỏi. Em cầu xin anh đừng làm tổn thương mình như thế này, được không?”

Ngải Lâm cũng bật khóc: “Dương Thanh, cậu đã nói mình còn rất nhiều việc chưa hoàn thành mà. Nếu bây giờ cậu gục ngã thì không ai có thể hoàn thành những chuyện đó. Bình tĩnh lại đi, nhé?”

Dương Thanh như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục giãy giụa. Tuy Phùng Tiểu Uyển là một cô gái yếu đuối nhưng cũng sở

hữu thực lực Vương Cảnh đỉnh phong. Anh bị cô ta ôm chặt nên không thể thoát ra.

““Buông tôi ra! Buông tôi rai”

Mặt mũi Dương Thanh tràn đầy sự thống khổ.

Không phải anh tiếc tu vi của mình mà là có rất nhiều chuyện cần anh trở nên mạnh hơn mới có thể giải quyết.

Nhưng bây giờ đã trở thành một kẻ vô dụng, anh không thể nào chấp nhận sự thật này.

Từ sáu năm trước sau khi ra biên giới phía Bắc, Dương Thanh chưa bao giờ tuyệt vọng như ngày hôm nay. Anh không sợ chết, chỉ sợ mình còn sống mà trở thành một phế vật, ngay cả người thân của mình cũng không thể bảo vệ.

“0a…”

Đúng lúc này, tiếng khóc của một đứa trẻ đột nhiên vang lên. Dương Thanh còn đang điên cuồng vùng vây bất chợt ngừng lại như bị sét đánh.

“Tĩnh An đừng khóc, Tĩnh An đừng khóc, mẹ ở đây! Mẹ ở đây!”

Ngải Lâm vội vàng bế bé Tĩnh An lên rồi nhẹ nhàng an ủi.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn bé Tĩnh An, lặng lẽ rơi nước mắt. Bé Tĩnh An còn được chưa nhìn thấy bố mình thì làm sao anh có thể cam chịu chứ?

Tiêu Tiêu cũng đang nhớ mình lắm phải không?

“Tôi xin lỗi!”

Dương Thanh im lặng một lúc rồi nói với vẻ mặt hối lỗi.

Nhìn thấy anh xin lỗi, Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Dương Thanh có thể bình tĩnh lại thì tất cả đều dễ nói chuyện thôi.

“Dương Thanh, đừng tự trách bản thân quá.

Cậu từ một cao thủ Siêu Phàm Cảnh đột nhiên trở thành một người bình thường mà vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong nên mới chưa thể chấp nhận được ngay, điều này tôi và Tiểu Uyển đều có thể hiểu được”, Ngải Lâm lên tiếng an ủi.

Phùng Tiểu Uyển cũng nhanh chóng gật đầu: “Anh Thanh, tuy tu vi của anh đã không còn nhưng may mà dấu hiệu suy nội tạng đã không còn nữa”.

“Nếu anh vẫn còn có thực lực Siêu Phàm Cảnh thì cho dù em có tài giỏi đến đâu cũng không chắc sẽ chữa khỏi hoàn toàn cho anh.

Nhưng hiện giờ vì anh đã mất hết tu vi nên những tổn thương về nội tạng cũng đã có chuyển biến rất tốt. Em chắc chăn một trăm phần trăm rằng trong vòng ba ngày tới các cơ quan của anh sẽ dần phục hồi thôi”.

Dương Thanh gượng cười gật đầu. Chắc đây là tin tốt trong những tin xấu rồi.

Chương 2614:

Khuôn mặt Ngải Lâm bất chợt trở nên nghiêm túc, cô ấy nói: ‘Dương Thanh, mặc dù bệnh tình của cậu đã ổn định, Tiểu Uyển cũng có thể chữa trị cho cậu nhưng dù sao cậu cũng đã mất hết võ công, chúng ta phải cẩn thận hơn một chút”.

“Trong những ngày cậu hôn mê, trong nhà họ Lý đã nổi lên rất nhiều tin đồn, một số người còn nói rằng cậu chết chắc rồi”.

“Nếu ai đó trong nhà họ Lý muốn ra tay với cậu lúc này thì tình cảnh của chúng ta sẽ rất nguy hiểm”.

Nghe Ngải Lâm nói xong Dương Thanh đột nhiên cảm thấy vô cùng lo lăng.

Trước kia anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cũng sẵn sàng hỗ trợ nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp nên bọn họ sẵn sàng đối đãi anh như thượng khách. Còn lúc này đến thực lực Vương Cảnh sơ kỳ anh còn không có, liệu nhà họ Lý còn đối đãi với anh như trước không?

Giữa lúc đó, cửa phòng được mở ra, một người khoảng ba mươi tuổi sải bước đi vào.

“Cậu Thanh, nghe nói cậu bị thương nặng, bất tỉnh ba ngày ba đêm nên tôi đến thăm theo lệnh của bố tôi”.

Đối phương cười nói nhưng trong đôi mắt anh †a lại lóe lên chút sát khí.

Dương Thanh cau mày. Từ giọng điệu và thái độ, có thể thấy nhà họ Lý đã biết được chuyện anh bị mất tu vi.

Xem ra việc mất khống chế vừa rồi đã khiến cho nhà họ Lý biết tình trạng bây giờ của anh.

Nếu không thì họ đã không cử một người có vai vế thấp đến thăm rồi.

Nhìn thái độ vô cùng phách lối của tên con cháu nhà họ Lý, sắc mặt Dương Thanh ngay lập tức tối xuống. Nhà họ Lý định trở mặt với anh sao?

“Anh tên là gì?”, Dương Thanh hỏi.

Hậu bối nhà họ Lý thờ ơ cười: “Sao? Cậu Thanh hỏi thăm tên của tôi làm gì chứ? Không lẽ cậu định truyền thụ thuật tu hành võ đạo cho tôi?

Hay là định mách lẻo với ông tổ của nhà tôi vậy?”

“Nhưng không có vấn đề gì, kể cả cậu có mách lẻo với ông tổ nhà tôi thì cũng chẳng sao.

Nhớ kỹ nhé, tên tôi là Lý Bảo Tuấn, bố của tôi là Lý Diệp”.

Dương Thanh còn chưa tức giận thì Ngải Lâm đã không nhịn được nữa, tức giận đáp trả: “Sao anh có thể nói như thế chứ? Cậu Thanh cần mách lẻo với nhà anh chắc?”

Phùng Tiểu Uyển cũng vô cùng phẫn nộ, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lý Bảo Tuấn, nói: “Anh Thanh cần nghỉ ngơi, mời anh lập tức đi ra ngoài!”

Lý Bảo Tuấn cười khẩy: “Hình như mấy người đã quên một chuyện, đây là nhà của nhà họ Lý tôi, mấy người là người ngoài nên không có tư cách đuổi tôi đi”.

JAI.

Phùng Tiểu Uyển chỉ thốt ra được một chữ thì không biết nên nói gì nữa.

Dương Thanh im lặng, chỉ bình tính nhìn Lý Bảo Tuấn. Đến bây giờ anh vẫn chưa biết rõ chuyện này là Lý Trọng hay là Lý Giang Hùng ngầm đồng ý.

Hay là hai người đó không biết chuyện này, mà là bố của Lý Bảo Tuấn bảo con trai mình làm vậy?

Dù thế nào đi nữa thì đã có thể khẳng định là có người trong nhà họ Lý biết được tình trạng của anh, lần này chỉ đến thăm dò thôi.

Tuy đây chỉ là thăm dò thì nó cũng chứng tỏ tình cảnh lúc này của anh đang rất nguy hiểm.

Thình lình Dương Thanh mở miệng nói: “Cho.

anh một phút cút ra khỏi đây, không thì chết!”

Chương 2615:

Một câu nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại mang áp lực cực kỳ to lớn đến cho Lý Bảo Tuấn. Dù sao ngày xưa Dương Thanh rất mạnh, ngay cả Lý Trọng – ông tổ của nhà họ Lý – cũng suýt chết trong tay anh.

Mặc dù Dương Thanh được Lý Trọng đưa đến nhà họ Lý trong tình trạng bị thương nặng, Lý Bảo Tuấn cũng không dám làm gì vì chưa xác định được liệu anh có thật sự bị mất hết tu vi hay không.

"Còn mười giây cuối cùng!", Dương Thanh đột ngột lên tiếng lần nữa.

Từ đầu tới cuối, vẻ mặt của anh luôn bình tĩnh như không có một chút lo lắng nào. Chính dáng vẻ bình tĩnh như thế của anh khiến cho áp lực trong lòng Lý Bảo Tuấn càng lúc càng lớn.

"Cậu Thanh muốn tôi ra ngoài thì tôi đi là được!", nói rồi Lý Bảo Tuấn nhanh chóng xoay người ra ngoài.

Thật lâu sau khi anh ta rời đi, Dương Thanh mới vội vàng nhìn Ngải Lâm hỏi: "Chị Lâm, Tống Tả và Tống Hữu đâu?"

Ngải Lâm giải thích: "Tiểu Uyển cần một số dược liệu trân quý để chữa trị cho cậu nên ba ngày trước họ đã đi tìm thuốc rồi".

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Mấy dược liệu kia vô cùng quý hiếm, rất khó tìm thấy trên thị trường. Nếu như có thể tìm được thì sẽ giúp ích rất lớn cho thương thế của anh”.

Dương Thanh gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn hai cô gái: “Bây giờ hai người mang bé Tĩnh An rời khỏi đây đi, em sẽ cho người che giấu thông tin của hai người”.

Nghe thấy lời nói của Dương Thanh, sắc mặt của cả hai cô gái bỗng chốc thay đổi. Đôi mắt Phùng Tiểu Uyển lập tức đỏ lên: “Anh Thanh, bây giờ thương thế của anh chưa khỏi, còn cần em chữa trị, em không thể đi được”.

Ngải Lâm cũng chực chờ sắp khóc: “Bây giờ cậu như thế này thì chúng tôi nỡ lòng nào bỏ cậu ở đây mà đi chứ? Cậu lo lăng sẽ liên lụy đến chúng tôi nên muốn chúng tôi đi có đúng không?”

Đúng là vì nguyên nhân này cho nên Dương Thanh mới không giấu diếm, anh nghiêm túc dặn dò: “Hai người cũng thấy rồi, nhà họ Lý đã bắt đâu nghỉ ngờ. Em còn chưa thể chắc chản liệu đây có phải ý của ông tổ nhà họ Lý hay không, nhưng có thể xác định được là có người nào đó trong nhà họ Lý rất thù địch em, một khi để bọn họ biết em mất hết võ công thì mọi người đi theo em sẽ vô cùng nguy hiểm”.

“Không chỉ nhà họ Lý nguy hiểm mà ngay cả Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng nguy hiểm.

Chắc chắn có rất nhiều người đang nghe ngóng tình hình của em, tạm thời em không thể thoát thân được nhưng hai người phải đi. Sẽ không ai gây khó dễ khi chưa xác định được võ công của em đã mất hết hay chưa”.

“Hơn nữa, cho dù hai người ở lại với em thì cũng không giúp được gì, trái lại sẽ trở thành gánh nặng cho em. Chị Lâm còn phải chăm sóc bé Tĩnh An. Còn Tiểu Uyển, có lẽ thông tin về y thuật vượt bậc của em đã lộ ra bên ngoài rồi, nếu như lúc này để người khác biết được tình trạng thật sự của anh thì sẽ có rất nhiều người nhằm đến y thuật của em”.

“Bởi vậy em mới nói hai người cần rời khỏi ¬ Hoàng Thành Thượng Quan càng nhanh càng tốt, sau đó tìm một nơi không có người tạm thời ở ẩn chờ tu vi của em khôi phục, em sẽ tự đến đón mọi người về nhà”.

“Được rồi, tất cả những điều muốn nói em đã nói xong, hai người muốn nói gì thì tóm gọn lại, sau đó nhanh chóng đi đi”.

Dương Thanh vội vàng nói.

Hai cô gái đều nước mát lưng tròng nhìn Dương Thanh, không ai nói gì bởi họ cũng biết rõ tình cảnh đang gay go đến thế nào.

Quan trọng là dù họ có muốn ở lại bên cạnh Dương Thanh thì cũng không giúp được gì, trái lại sẽ trở thành trói buộc để người khác uy hiếp anh.

“Dương Thanh, cậu thật sự có cách khôi phục lại tu vi sao?”, Ngải Lâm đột nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Cho em ba ngày, kể cả em không khôi phục đến lúc đỉnh cao thì ít nhất thực lực cũng có thể khôi phục đến tám chín phần”.

Anh làm gì có cách khôi phục thực lực đến tám chín phần trong vòng ba ngày chứ?

Chẳng qua chỉ vì muốn cho Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển yên tâm mà đi nên mới nói như thế.

Nhìn thấy Dương Thanh chắc chắn như thế nên Ngải Lâm không hề nghỉ ngờ, đáp lời: “Được rồi, tôi nghe cậu!”

Chương 2616:

Phùng Tiểu Uyển hai mắt đấm lệ nhìn Dương Thanh, trên mặt đầy lưu luyến. Từ sau khi ông nội mất thì trong lòng cô ta Dương Thanh đã là anh trai, cô ta biết rất rõ tình cảnh của anh cam go đến nhường nào.

Cô ta thật lòng không muốn bỏ Dương Thanh lại mà đi.

Ngải Lâm khuyên nhủ: “Tiểu Uyển, đừng do dự nữa, cậu Thanh nói đúng, chúng ta ở lại đây không chỉ không giúp được mà còn trở thành trói buộc cho cậu ấy nữa”.

Cuối cùng Phùng Tiểu Uyển cũng gật đầu: “Được, em đi!”

Dứt lời, cô ta lấy một bình sứ màu trắng ra, vành mắt ửng đỏ: “Trong bình này có chứa một viên đan dược, dù võ công của anh có bị phế hết thì khi dùng sẽ lập tức khôi phục trạng thái mạnh nhất trong mười phút”.

“Tuy đan dược này là em cố ý chuẩn bị cho anh nhưng em luôn nghĩ cả đời này sẽ không để anh phải sử dụng đến nó, bởi vì một khi dùng thì nó sẽ để lại thương tổn rất lớn cho cơ thể anh”.

“Anh Thanh, em không biết anh thật sự có cách khôi phục tu vi hay là muốn chúng em đi mới cố ý nói như thế, nhưng trừ khi thật sự đứng trên bờ ranh giới sống chết, anh tuyệt đối không được sử dụng đan dược này”.

Trong lòng Dương Thanh khiếp sợ, không ngờ Phùng Tiểu Uyển lại có một viên đan dược thần kỳ như vậy. Mặc dù tác dụng phụ rất nghiêm trọng nhưng lại có thể giữ được mạng trong thời khắc sống còn.

“Tiểu Uyển, cảm ơn em! Em đừng lo, chưa đến thời điểm nguy cấp nhất, anh tuyệt đối sẽ không uống viên đan dược này”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, lại lấy ra một bình ngọc nhỏ dặn dò: “Trong bình ngọc này cũng có một viên đan dược, nếu anh dùng đan dược ở bình sứ trăng kia thì trong vòng mười phút cần phải dùng cái này”.

“Đan dược này có công hiệu gì?”, Dương Thanh hỏi Đôi mắt Phùng Tiểu Uyển lại càng đỏ hơn như sắp khóc, nhưng cô ta cố nén không cho nước mắt chảy ra, kiên cường giải thích: “Hai viên đan dược này hỗ trợ lẫn nhau, một khi anh dùng viên đan dược thứ nhất thì duy trì thực lực cao nhất tối đa là mười phút, nếu trong vòng mười phút anh không dùng viên đan dược thứ hai thì sẽ chết bất đắc kỳ tử”.

“Nếu uống đan dược thứ hai trong mười phút đấy thì anh còn có cơ hội sống sót, nhưng đây cũng chỉ là có cơ hội sống thôi, vẫn có khả năng anh sẽ chết”.

Nghe thấy lời nói của Phùng Tiểu Uyển, sắc mặt Dương Thanh lập tức cứng đờ, có khả năng sẽ chết sao?

Ngải Lâm nghẹn ngào nói: “Nghiêm trọng như vậy à?”

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Em đã cố hết sức, loại đan dược này một người cả đời chỉ được dùng một lần”.

Dương Thanh ngẩn người một lúc rồi mỉm cười: “Yên tâm đi, chỉ cần cho anh ba ngày thì anh nhất định có thể khôi phục thực lực, anh không có cơ hội dùng hai viên đan dược này đâu”.

Ngoài miệng thì nói như thế nhưng trong lòng lại tràn đầy bi thương, không ngờ anh lại bị ép đến nông nỗi này.

Giờ đây, điều Dương Thanh lo lắng nhất là Lý Trọng đã sai sử Lý Bảo Tuấn đến thử mình.

Nếu như thế thì khả năng cao là anh sẽ phải dùng đến hai đan dược mà Phùng Tiểu Uyển đã cho kia.

Dù sao thì bây giờ Dương Thanh ngay cả Vương Cảnh sơ kỳ cũng không bằng, trong khi Lý Trọng lại là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, mượn dùng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh thì có thể bộc phát ra sức mạnh ngang băng Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nếu lão ta thật sự muốn giết thì Dương Thanh hoàn toàn không thể phản kháng, dưới tình huống đó, dù không muốn thì cũng chỉ có thể dùng hai đan dược kia.

Dù sao như thế còn có cơ hội sống sót, nếu không dùng thì thật sự sẽ bị giết.

Dương Thanh không nghĩ lâu, mở miệng thúc giục: “Thôi, hai người đừng lo lắng nữa, nhanh nhanh nào!”

“Được rồi, vậy chúng tôi đi trước, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải ưu tiên mạng sống lên hàng đầu. Đừng quên vợ con, người anh em Mã Siêu và rất nhiều bạn bè đều đang chờ cậu”, Ngải Lâm nói mà vành mắt đỏ au.

Đôi mắt của Phùng Tiểu Uyển cũng ướt đẫm: “Anh Thanh, anh nhất định phải bình an trở về, chúng em đều sẽ chờ anhl”

Chương 2617:

Dương Thanh gật đầu, trong mắt cũng tràn đầy sự không nỡ, cố gắng cười tươi: “Đi thôi!”

Hai cô gái lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với Dương Thanh. Sau khi hai người đã đi, anh mới thở một hơi.

Trong tay cầm một bình sứ màu trắng và một bình ngọc nhỏ, ánh mắt Dương Thanh dần dần trở nên nghiêm túc.

“Nếu nhà họ Lý thật sự dám phản bội thì mình sẽ khiến họ phải trả giá đắt!”, Dương Thanh lẩm bẩm, ánh mắt tràn đầy tàn nhãn.

Cùng lúc đó, tại một căn biệt thự trong khu nhà cao cấp họ Lý, tất cả thành viên trong nhà đều có mặt ở đây. Lý Trọng ngồi ở vị trí đâu, bên trái là Lý Giang Hùng – chủ gia tộc hiện tại của nhà họ Lý.

Xuống chút nữa là con của Lý Giang Hùng cùng các cháu chất.

“Lão gia chủ, hai người phụ nữ bên cạnh Dương Thanh vừa cùng nhau đi rồi ạ”, giữa lúc đó, một người giúp việc đi vào báo cáo.

Lý Trọng nhíu mày: “Sao hai người đó lại đột nhiên đi thế?”

Lý Giang Hùng trả lời: “Bố, nhất định là Dương Thanh cảm thấy được gì đó nên mới bảo hai người phụ nữ kia đi”.

Lý Bảo Tuấn vừa trở về từ chỗ của Dương Thanh cũng góp lời: “Ông nội nói đúng đấy ạ, nhất định là thế rồi. Vừa rồi cháu đi thăm dò, cậu ta tỏ ra rất hung hăng nhưng lại không làm gì mà chỉ uy hiếp bắt cháu ra ngoài. Chắc chắn đúng như những gì người của chúng ta nghe thấy, võ công của cậu ta đã bị phế bỏ”.

Lý Giang Hùng nhìn Lý Trọng, trong mắt còn có vài phần tham lam. Ông ta phân tích: “Thưa bố, con cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để chúng †a giết Dương Thanh. Cậu ta còn trẻ mà đã có thực lực hùng mạnh như thế thì tất nhiên có bí mật động trời nào đó. Nếu nhà họ Lý chúng ta có được bí mật của cậu ta thì Hoàng tộc có là gì?”

Lý Trọng vẫn không nói một câu nào, trên khuôn mặt tràn đầy sự do dự.

“Ông tổ, cháu đề nghị chúng ta hãy bắt hai người phụ nữ kia lại. Đang lúc này mà Dương Thanh bảo họ đi chắc chắn là sợ làm họ bị liên lụy. Nếu chúng ta bắt hai người phụ nữ đó về nhà họ Lý thì dù Dương Thanh không bị mất tu vi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ”.

“Nhưng nếu tu vi của cậu ta thật sự bị phế thì chúng ta sẽ dễ dàng khống chế sống chết của cậu ta, thế nên cháu mới nói hai người phụ nữ kia là mấu chốt để khống chế Dương Thanh”.

Lý Bảo Tuấn đưa ra đề nghị của mình.

Lý Giang Hùng thấy Lý Trọng không nói gì cũng vội vàng thúc giục: “Bố, bố còn do dự gì nữa chứ, hãy nhanh chóng hạ lệnh đi ạ. Hai người phụ nữ đó đã đi mất mà chúng ta mới đi thì đã chậm rồi!”

Lý Trọng nhíu mày, lạnh giọng nói: “Mấy đứa có biết giả sử võ công của Dương Thanh không bị phế thì đến khi cậu ta khôi phục, nhà họ Lý sẽ gặp phải tai họa như thế nào không?”

Tất cả những người trong dòng chính nhà họ Lý đều im bặt.

Lão ta nghiêm nghị nói tiếp: “Ngay cả khi Dương Thanh bị phế thật thì chỉ cần có thể khôi phục tu vi, với tính cách của cậu ta thì trong tương lai chắc chắn sẽ đến Hoàng tộc họ Diệp, một khi Hoàng tộc họ Diệp bịitiêu diệt, nhà họ Lý chúng ta có thể thay thế rồi”.

Rõ ràng Lý Trọng vẫn rất dè chừng Dương Thanh.

Tia tàn độc lóe lên trong đôi mắt của Lý Giang Hùng, lão ta mở miệng nói: “Bố à, bố là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh mà, người bảo vệ Hoàng tộc mà không xuất hiện thì bốn Hoàng tộc lớn không làm gì được nhà họ Lý chúng ta”.

“Cho dù chúng ta có thể thay thế được Hoàng tộc họ Diệp thì có gì khác nhau đâu chứ? Cũng chỉ là nắm giữ một tòa Hoàng thành thôi, không hơn”.

“Còn nữa, chỉ cần Dương Thanh còn tồn tại thì dù mình thay thế được Hoàng tộc họ Diệp cũng vẫn bị cậu ta quản chế, vậy thì tại sao chúng ta còn muốn trở thành Hoàng tộc?”

“Không những thế, Dương Thanh đang nắm giữ một bí mật rất lớn, một khi bị nhà họ Lý chúng ta khống chế thì có lẽ sẽ bồi dưỡng ra được một lượng lớn cao thủ”.

“Điều quan trọng đối với nhà họ Lý chúng ta không phải quyền thế nhiều thế nào mà là có thể tăng cường thực lực của các cao thủ hàng đầu trong gia tộc. Nếu nhà họ Lý chúng ta có thêm được vài cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì chúng ta còn có thể cạnh tranh được với cả Hoàng tộc cổ xưa nữa”.

Chương 2618:

“Bố, bố hiểu câu nói trên đời này chỉ có sức mạnh mới là nền tảng lớn nhất của gia tộc hơn con mà”.

Sau khi nghe xong lời thuyết phục của Lý Giang Hùng, vẻ mặt Lý Trọng cũng dần dần có thêm phần tham lam.

Là ông tổ đã sống trăm năm của nhà họ Lý, lão ta biết rất rõ cảnh giới võ thuật mạnh mẽ sẽ mang đến nhiều lợi ích cho bản thân cũng như gia tộc. ộ Giống như Lý Giang Hùng đã nói, nếu nhà họ Lý có thể bồi dưỡng ra vài cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì Hoàng tộc có là cái gì đâu?

Quan trọng là dù nhà họ Lý có được Dương Thanh nâng đỡ bước lên thành Hoàng tộc thì vẫn bị anh quản chế như cũ.

“Ông tổ, chỉ cần người ra lệnh một tiếng thì tôi sẽ đi bát hai người phụ nữ kia về đây ngay!”

“Ông tổ, xin người hãy ra lệnh đi!”

Trong nhất thời, tất cả những người trong dòng chính nhà họ Lý đều cầu xin.

Hiển nhiên, mỗi người ở đây đều mơ ước có được bí mật của Dương Thanh.

Thực lực đột phá đến Siêu Phàm Cảnh không chỉ mang đến lợi ích cho gia tộc mà còn cho bản thân, đầu tiên chính là tuổi thọ sẽ tăng lên rất nhiều.

Giống như Lý Trọng bây giờ đã sống trăm tuổi, còn lâu lắm mới tính đến chuyện cuối đời.

Lý Trọng nhìn vẻ mặt đầy chờ mong của những người trong gia tộc, sự do dự trong mắt dần dần biến mất. Lão ta vung tay lên: “Như vậy thì nghe theo ý của mọi người”.

Dứt lời, Lý Trọng nhìn về phía Lý Bảo Tuấn, ra lệnh: “Bây giờ cháu dẫn người đuổi theo hai người phụ nữ đi cùng Dương Thanh, nhưng không được thương tổn đến một sợi tóc nào của họ mà chỉ mời đến đây, tạm thời khống chế họ là được. Ông sẽ tự mình đi xem tu vi của Dương Thanh có thật là đã bị phế bỏ rồi hay không?”

“Vâng, ông tổi”

Lý Bảo Tuấn lập tức vui mừng, vội vàng nhận lệnh rời đi.

Lý Trọng cũng đi về phía Dương Thanh.

“Cậu Thanh, nghe nói cậu tỉnh, tôi tới thăm đây”.

Lý Trọng nở nụ cười, thái độ với Dương Thanh vô cùng cung kính, tựa như vấn giống như trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn Lý Trọng, ngay.

sau đó nói: “Không phải vừa rồi ông mới phái người tới thăm dò sao?”

Lý Trọng hơi sửng sốt, tựa hồ cũng không ngờ Dương Thanh lại nói trực tiếp như vậy, trong lòng bỗng nhiên hơi căng thẳng. Dẫu sao đến bây giờ, lão ta vân chưa biết rốt cuộc Dương Thanh đã mất tu vi hay chưa.

Nếu như đã mất, cho dù Dương Thanh không nhăm vào nhà họ Lý, sợ là giấc mộng thay thế Hoàng tộc họ Diệp của nhà họ Lý cũng sẽ tan tành.

Sau mấy giây đờ đân ngắn ngủi, Lý Trọng vội vàng phủ nhận: “Tôi không phái người tới thăm dò cậu mài”

Dương Thanh cười nhạt: “Thì ra không phải là ông phái tới xem tôi. Tôi đã nói rồi, sao cháu chắt của ông lại dám ngang ngược trước mặt tôi như vậy, nếu như không phải nể mặt ông, tên kia đã đi chầu Diêm Vương rồi”.

Nghe Dương Thanh nói vậy, Lý Trọng thâm run rẩy trong lòng. Sao lão ta không nghe ra đây là lời cảnh cáo của Dương Thanh với mình chứ.

Lão ta vốn muốn dò xét thử rốt cuộc Dương Thanh đã khôi phục tu vi võ đạo hay chưa, nhưng bây giờ lại không biết nên dò xét thế nào.

Từ trên người Dương Thanh, lão ta không cảm nhận được chút khí tức võ đạo nào. Nhưng lão ta cũng biết, mặc dù Dương Thanh không để lão ta biết cảnh giới võ đạo, nhưng thực lực

thật sự đã vượt qua lão ta. Chỉ cần Dương Thanh không để lộ ra thực lực, ngay cả lão ta cũng không cảm nhận được thực lực võ đạo của anh.

Nhưng lão ta đã phái Lý Bảo Tuấn đi ngắn cản Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm rồi, đợi lát nữa người được mang về, lão ta nên giải thích thế nào đây?

Chương 2619:

Lý Trọng nhất thời rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, muốn ra tay dò xét, lại lo lắng chọc giận Dương Thanh. Nếu như Dương Thanh bị phế rồi thì thôi, nhưng nếu như chưa bị phế thì biết làm sao đây?

Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng: "Ông còn có chuyện gì không? Nếu như không có, vậy mời ông đi cho, hôm đó giao đấu với người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, tôi cũng có cảm ngộ nên đúng lúc muốn thử xem có thể đột phá hay không".

Lý Trọng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra có nên ra tay dò xét Dương Thanh hay không, nhưng trong lòng vẫn rất kiêng dè anh. Dương Thanh đã lên tiếng, lão ta không dám ở lại nữa, vội vàng đứng lên nói: "Đã như vậy, vậy tôi không quấy rầy nữa, đợi lát nữa tôi sẽ sắp xếp một người làm tới, nếu như cậu Thanh cần gì thì cứ dặn dò".

"Được!", Dương Thanh lạnh nhạt nói.

Anh đương nhiên biết người làm trong miệng Lý Trọng sợ răng sẽ là một cao thủ đứng đầu, tới để giám thị anh, anh cũng không từ chối, thẳng thắn đồng ý.

Mà lúc này trong lòng Lý Trọng đang dậy sóng kinh hoàng, Dương Thanh vừa nói anh mới cảm ngộ lại định thử đột phá, cũng không biết là thật hay giả.

Nếu là thật, Dương Thanh có thể tiến tới thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, cùng cảnh giới với lão ta.

Khi Dương Thanh còn ở Siêu Phàm Tam Cảnh đã có thể suýt nữa đánh chết Diệp Lâm có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu anh đột phá đến Siêu Phàm Tứ Cảnh, có phải cho dù gặp lại người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng có thể đánh một trận hay không?

Càng nghĩ, Lý Trọng lại càng thêm sợ hãi trong lòng, khoảnh khắc lão ta rời khỏi phòng Dương Thanh, cả người đều ượt rượt mồ hôi lạnh.

Lão ta vừa rời đi, chuông điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên. Anh bỗng nhiên có dự cảm xấu, vội vàng nhận máy, liền nghe thấy Phùng Tiểu Uyển vô cùng căng thẳng nói: “Anh Thanh, em nghĩ có người theo dõi em và chị Ngải, em có thể cảm nhận được khí tức võ đạo của đối phương vẫn luôn khóa chặt chúng em”.

Phùng Tiểu Uyển có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong, có thể cảm giác được khí tức cao thủ cũng không khó.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói vậy, sắc mặt Dương Thanh lập tức trầm xuống, ánh mắt lóe lên tia sắc bén: “Cho dù là ai, nếu như đối phương muốn dẫn hai người đi, hai người đừng phản kháng gì cả, anh sẽ đi cứu hai người”.

“Nhưng tình hình của anh Thanh bây giờ…”, Phùng Tiểu Uyển không nói tiếp nữa.

Dương Thanh nói: “Yên tâm đi, mặc dù võ công của anh Thanh nhà em bị phế, nhưng cũng sẽ không phải cứ mãi như vậy, nếu như có người dẫn hai người đi, hai người cứ đi theo là được, cho anh thêm ba ngày nữa, đợi võ công của anh khôi phục hoàn toàn, nhất định sẽ cứu hai người [GI Nghe Dương Thanh nói vậy, Phùng Tiểu Uyển mới lên tiếng: “Anh Thanh, chúng em biết, anh yên tâm đi”.

Sau khi cúp điện thoại, khuôn mặt Dương Thanh tràn đầy vẻ tức giận.

Anh vẫn chưa biết phải khôi phục thực lực như thế nào, vừa rồi nói như vậy cũng chỉ để cho Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm yên tâm thôi.

Anh dường như chắc chắn người âm thầm theo dõi Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm chính là cao thủ nhà họ Lý phái đi. Bây giờ anh chỉ muốn lập tức đi tìm Lý Trọng để hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng biết hiện giờ mình chỉ là một người tàn phế, nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Thật ra anh có thể nhờ Hoàng tộc họ Thượng Quan tới giúp, nhưng đối với anh, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không thể dựa vào. Một nhà họ Lý đã quá khó với anh rồi, nếu như thêm một Hoàng tộc họ Thượng Quan, sợ là anh sẽ không có bất kỳ hi vọng rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

Bây giờ, anh còn một cách khác, có thể khiến cho Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm rời đi.

Đó chính là uống hai viên thuốc Phùng Tiểu Uyên để lại cho anh, tạm thời khôi phục thực lực đỉnh phong, sau đó chấn

nhiếp nhà họ Lý, để bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là sau khi uống thuốc, anh chỉ có thể giữ được mười phút, hết mười phút ngắn ngủi này, anh có còn mạng hay không cũng không biết.

Khi Dương Thanh đanh băn khoăn trong lòng, không biết nên làm gì, ở sân bay quốc tế Hoàng thành Thượng Quan, Ngải Lâm ôm bé Tĩnh An, Phùng Tiểu Uyển đi theo sát sau lưng cô ấy, trông không có gì khác thường, nhưng trong trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

“Tiểu Uyển, em cũng có thực lực Vương Cảnh đỉnh phong mà, nếu như đối phương có thực lực không phải rất mạnh, em sẽ có cơ hội chạy trốn rất lớn, nếu thật sự có lúc đó, em đừng quan tâm đến chị, chỉ cần mang bé Tĩnh An đi giúp chị thôi”.

Chương 2620:

“Mục đích của bọn họ là giữ chúng ta lại để uy hiếp Dương Thanh, cho nên cho dù em mang bé Tĩnh An rời đi, chí cần chị bị bắt là họ đã đạt được mục đích rồi, như vậy em và Tĩnh An có thể an toàn”.

Ngải Lâm nhỏ giọng nói, nội tâm lại tràn đầy sợ hãi, khi nhìn về phía bé Tĩnh An, ánh mắt tràn đầy vẻ lưu luyến và cưng chiều.

Phùng Tiểu Uyển nhất thời sợ hãi, vội vàng nói: “Chị Lâm, em không đi!”

Ngải Lâm cầu khẩn nói: “Tiểu Uyển, coi như chị cầu xin em, giúp chị mang Tĩnh An đi, có được không? Chị chỉ là một người bình thường, ở trong tay cao thủ võ đạo, chị hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn, nhưng em lại không như vậy, em có thực lực nên cơ hội rời đi rất lớn”.

“Cho dù chúng ta cùng ở lại cũng không giúp gì được cho Dương Thanh, ngược lại còn gây thêm phiền toái cho cậu ấy. Em cũng không cần có bất kỳ áp lực nào trong lòng, cứ coi như là vì bé Tĩnh An, có được không?”

Giọng nói của Ngải Lâm trở nên nghẹn ngào, cô ấy rất rõ ràng, một khi mình ở lại, chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Không phải vì bị người nhà họ Lý giết, mà trước khi nhà họ Lý dùng cô ấy để uy hiếp Dương Thanh, cô ấy sẽ lựa chọn tự

vẫn.

Cô ấy cũng rất lưu luyến bé Tĩnh An, nhưng hết cách rồi, Phùng Tiểu Uyển có cơ hội mang thăng bé đi, nhưng cô ấy không thể.

“Tiểu Uyển, bây giờ em bế bé Tĩnh An rời đi trước đi”.

Dứt lời, Ngải Lâm nhét bé Tĩnh An vào lòng Phùng Tiểu Uyển, mặt đầy từ ái nhìn thăng bé, dịu dàng nói: “Tĩnh An, mẹ yêu conl”

Gô ấy cúi xuống hôn nhẹ một cái lên trán bé Tĩnh An, nước mắt cũng không thể nào không chế được nữa, lệ rơi đầy mặt giống như nước lũ vỡ đê.

“Tiểu Uyển, bé Tĩnh An xin nhờ em”.

Ngải Lâm nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển đang mặt đầy hốt hoảng, vừa nói trên mặt còn nở nụ cười: “Nếu như chị chết, tương lai đợi khi em gặp chồng chị, nói với anh ấy, chị yêu anh ấy!”

Phùng Tiểu Uyển nhất thời nóng nảy: “Chị Lâm, chị đừng như vậy, bé Tĩnh An còn nhỏ như thế, không thể không có mẹ, chị đưa thằng bé rời đi, em sẽ đánh lạc hướng chúng”.

“Không được!”

Ngải Lâm lập tức bác bỏ: “Cho dù em có thể dẫn dụ chúng đi, chị và Tĩnh An cũng không thể đi được. Chị không có một

chút võ công nào, hoàn toàn không thể chạy thoát, chỉ có em mới có hỉ vọng đưa Tĩnh An đi”.

Thấy Phùng Tiểu Uyển đắn đo mãi không quyết tâm, Ngải Lâm đỏ mắt cầu xin: “Tiểu Uyển, coi như chị xin em, đừng do dự nữa, được không?

€oi như em giúp chị mang đứa bé đi, không cần có bất kỳ gánh nặng trong lòng”.

Phùng Tiểu Uyển thật sự không thể bỏ lại Ngải Lâm mà rời đi, nhưng cô ta cũng biết, nếu cô ta dân bé Tĩnh An đi thì sẽ có cơ hội chạy thoát rất lớn, nếu đổi thành Ngải Lâm, gần như không có bất kỳ hi vọng nào.

“Được, em đồng ý với chị!”

Phùng Tiểu Uyển vừa khóc vừa đồng ý.

Ngải Lâm cười vui vẻ: “Cảm ơn!”

Dứt lời, cô ấy nhìn bé Tĩnh An một lần cuối, sau đó xoay người, chày về một hướng.

“Không hay rồi, cô ta chạy rồi! Mau đuổi theo!”

Lý Bảo Tuấn vẫn luôn núp trong bóng tối thấy Ngải Lâm chạy thì lập tức ra lệnh, một tên cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lập tức đuổi theo phương hướng của Ngải Lâm.

Ngải Lâm vừa chạy đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, khi Lý Bảo Tuấn lấy lại tinh thần, chuẩn bị đi tìm Phùng Tiểu Uyển, nhưng lại phát hiện cô ta đã sớm biến mất.

“Phùng Tiểu Uyển đâu?”, Lý Bảo Tuấn mặt đầy tức giận.

Chương 2621:

Phùng Tiểu Uyển vừa rồi vẫn còn ở đó, biến mất giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Lý Bảo Tuấn vội vàng bấm điện thoại, dặn dò: “Phong tỏa sân bay, tìm bằng được Phùng Tiểu Uyển cho tôi!”

Mặc dù nhà họ Lý không có địa vị như Hoàng tộc Thượng Quan, nhưng hôm nay nhà họ Lý có một ông tổ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, cho dù là Hoàng tộc Thượng Quan cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào chuyện của nhà họ Lý.

Chẳng mấy chốc Hoàng tộc Thượng Quan đã biết được tin nhà họ Lý phong tỏa sân bay.

“Sao nhà họ Lý lại bỗng nhiên phong tỏa sân bay?”

Trong điện, Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai, chân mày nhíu chặt lại.

“Phụ hoàng, bây giờ nhà họ Lý càng ngày càng lớn lối, đúng là không coi Hoàng tộc chúng †a ra gì, chẳng thèm đánh tiếng với chúng ta mà họ đã phong tỏa sân bay rồi”.

Trong đại điện, một người đàn ông trung niên, sắc mặt âm trầm nói.

Người nói chuyện chính là Thượng Quan Tử Khiêm, Tam hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng là bố của Thương Quan Nhu.

Sau khi ông ta nói xong lời này, lập tức có người nói: “Hoàng chủ, Tam hoàng tử nói chí phải, hiện giờ nhà họ Lý càng ngày càng hống hách, nếu như mặc kệ để bọn họ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ trở thành mối họa của Hoàng thành Thượng Quan”.

“Giờ ông tổ Lý Trọng của nhà họ Lý vẫn còn sống, cảnh giới võ đạo đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh, e là muốn thay thế Hoàng tộc Thượng Quan!”

“Hoàng chủ, giờ là lúc nên chèn ép sự kiêu căng phách lối của nhà họ Lý, nếu không ở Hoàng thành, người của Hoàng tộc Thượng Quan ta thật sự không thể ngẩng đầu lên được nữa”.

Trong điện, rất nhiều người trong Hoàng tộc cũng phát biểu ý kiến của mình, ai ai cũng rất bất mãn với nhà họ Lý.

Dầu sao Hoàng tộc Thượng Quan mới là chủ nhân của Hoàng thành Thượng Quan, nhưng nhà họ Lý lại không cho Hoàng tộc chút thể diện, nên đã sớm khiến họ vô cùng bất mãn.

Thượng Quan Hoàng hơi nhíu mày, đương nhiên lão ta cũng biết sự bất mãn của người trong tộc với nhà họ Lý, chỉ là bây giờ nhà họ Lý đã thần phục Dương Thanh, lại thêm một Lý Trọng nữa nên Hoàng tộc không dám động vào nhà họ Lý.

“Chuyện này tạm thời không bàn nữa, nói về chuyện sân bay bị phong tỏa trước đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Thượng Quan Hoàng hỏi.

Lúc này, một người thuộc dòng chính của Hoàng tộc bỗng nhiên hơi do dự, tựa như có lời muốn nói nhưng không biết có nên nói hay không.

“Thượng Quan Hoà, ông có gì muốn nói sao?”, Thượng Quan Hoàng hỏi.

Lúc này Thượng Quan Hòa mới lên tiếng: “Hoàng Chủ, là thế này, tôi có ngươi bạn thân đang cung phụng nhà họ Lý. Ba ngày trước, cậu Thanh dẫn cao thủ nhà họ Lý tới Hoàng tộc họ Diệp, vốn muốn để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, kết quả người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp xuất hiện, cậu Thanh bị trọng thương, nghe nói, tu vi võ đạo cả đời đã bị phế”.

“Gái gì?”

Thượng Quan Hoàng vô cùng kinh ngạc.

Tin tức Dương Thanh dẫn người nhà họ Lý tới Hoàng tộc họ Diệp đã bị Hoàng tộc họ Diệp.

phong tỏa, dù sao đây cũng là nỗi nhục của Hoàng tộc họ Diệp, cho nên đến bây giờ cũng không có mấy ai biết chuyện này.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng nghe được tin tức này thì vô cùng khiếp sợ, nhất là chuyện ngay cả người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng đã xuất hiện.

Lão ta là người đứng đầu Hoàng tộc Thượng Quan, nên vô cùng rõ ràng ý nghĩa của chuyện người bảo vệ Hoàng tộc xuất hiện là như thế nào, đó chính là lúc Hoàng tộc này sắp bị tiêu diệt.

Nói cách khác, nếu như không có người bảo.

vệ Hoàng tộc họ Diệp, nhà họ Lý đã thay thế Hoàng tộc họ Diệp rồi.

Chương 2622:

Tin tức này khiến lão ta vô cùng khiếp sợ, nhưng còn một tin tức khiến lão ta càng khiếp sợ hơn, Dương Thanh bị phế võ công rồi.

“Ông chắc chăn tin tức này chứ?”, Thượng Quan Hoàng hỏi.

Thượng Quan Hòa vội vàng nói: “Hoàng Chủ, chuyện cậu Thanh dẫn cao thủ của nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp có đến tám phần là thật, còn cậu Thanh có bị phế hết tu vi võ đạo hay không thì ngay cả nhà họ Lý cũng không chắc”.

“Nếu như cậu Thanh thật sự bị phế tu vi, tình cảnh bây giờ e là vô cùng nguy hiểm!”, Thượng Quan Hoàng thấp giọng nói.

Lão ta vẫn luôn vô cùng coi trọng Dương Thanh, thậm chí còn muốn gả cháu gái Thượng Quan Nhu cho Dương Thanh, nhưng anh đã kết hôn sinh con rồi nên mới phải dẹp bỏ suy nghĩ này.

Hôm nay lại nghe tin tu vi võ đạo của Dương Thanh có thể đã bị phế.

Đúng lúc này, một tên người làm vội vàng lao vào, quỳ xuống đất nói: “Hoàng Chủ, đã điều tra được nguyên nhân nhà họ Lý phong tỏa sân bay rồi. Là hai cô gái đi cùng cậu Thanh bỗng nhiên rời khỏi nhà họ Lý tới sân bay, ngay sau đó Lý Bảo Tuấn của nhà họ Lý đã dẫn người đuổi theo hai cô gái này,

trước mắt nhà họ Lý đã bắt được một người, một người khác vẫn đang tìm.

Tin tức này khiến cho người Hoàng tộc Thượng Quan đều sợ ngây người.

Thượng Quan Hoàng vừa rồi còn đang hỏi Dương Thanh có thật sự bị phế hết tu vi võ đạo hay không. Kết quả nhanh như vậy đã có tin tức truyền tới, hai người phụ nữ đi cùng Dương Thanh rời khỏi nhà họ Lý, người nhà họ Lý đuổi theo.

Nói như vậy, Dương Thanh thật sự đã bị phế hết võ công, nếu không sao nhà họ Lý dám đuổi theo hai người phụ nữ kia?

"Ông nội, xin ông hãy phái cao thủ tìm người phụ nữ đang bị nhà họ Lý tìm kiếm", Thượng Quan Nhu vội vàng tiến lên nói.

Thượng Quan Tử Khiêm lập tức kinh ngạc, vội vàng nói: "Nhu Nhu, lui xuống!"

Hiện giờ nhà họ Lý có cao thủ Siêu Phàm Cảnh trấn thủ, trừ khi người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan xuất hiện, nếu không sẽ chẳng có ai làm gì được nhà họ Lý.

Thượng Quan Hoàng khoát tay, ngăn cản Thượng Quan Tử Khiêm, nhìn về phía Thượng Quan Nhu hỏi: "Cháu bảo ông phái người đi tìm người phụ nữ kia, hẳn là có ý tưởng gì đúng không?"

Thượng Quan Nhu gật đầu, vội vàng nói: "Với hiểu biết của cháu với cậu Thanh, cậu ấy không thể nào dễ dàng bị phế bỏ

hết tu vi võ đạo như vậy, cho dù thật sự bị phế hết võ công, cậu ấy cũng nhất định có cách khôi phục".

"Nhà họ Lý đang càng ngày càng lớn lối, nếu còn tiếp tục nữa, Hoàng tộc chúng ta sẽ trở thành trò cười ở Hoàng thành Thượng Quan".

"Nếu như cậu Thanh thật sự bị phế hết võ công, bị nhốt ở nhà họ Lý, một khi võ đạo khôi phục, đó sẽ là ngày tàn của nhà họ Lý".

"Cậu Thanh vốn là kiểu đàn ông trọng tình trọng nghĩa, nếu như lúc này chúng ta ra tay cứu bạn của cậu ấy, cho dù chúng ta không đi cứu cậu ấy, sau này cậu ấy cũng sẽ mang lòng cảm kích Hoàng tộc Thượng Quan".

"Nhưng cháu càng nghiêng về phương án Hoàng tộc Thượng Quan dẫn binh tới nhà họ Lý, cứu cậu Thanh ra khỏi nhà họ Lý".

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi. Thượng Quan Hoàng là người mạnh nhất của Hoàng tộc Thượng Quan, cũng chỉ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Bây giờ dẫn binh tới nhà họ Lý, không phải là đi chịu chết sao?

Ông tổ Lý Trọng của nhà họ Lý là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ thiệt.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Thượng Quan Nhu đang bừng bừng ý chí chiến đấu, ngay cả Thượng Quan

Hoàng cũng phải kinh ngạc trước thái độ quyết đoán của cô cháu gái xuất sắc nhất này.

“Thượng Quan Nhu, cháu có biết cháu vừa nói gì không?”

Nhưng đúng lúc này, một giọng điệu lạc quẻ chợt vang lên, phá ngang bầu không khí.

Chương 2623:

Thượng Quan Nhu nhìn về phía người vừa lên tiếng, bình tĩnh nói: “Bác hai, dĩ nhiên cháu biết rõ mình đang nói gì, không biết bác nói vậy là sao 5 Bác hai của Thượng Quan Nhu chính là Nhị hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan, Thượng Quan Tử Mặc.

Ông ta sa sầm mặt, nói: ‘Ý của tôi rất đơn giản, việc này là do gã Dương Thanh kia làm ra chuyện dại dột, bồi dưỡng nhà họ Lý mạnh lên, vọng tưởng để nhà họ Lý thay thế Hoàng tộc họ Diệp, nay đã phải nhận quả đảng, coi như đáng đời thôi, điều này không có bất cứ liên quan gì đến Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta cả”.

Thượng Quan Tử Mặc vừa dứt lời, Thượng Quan Nhu liền nói: “Vậy cháu cũng muốn hỏi bác, bác nói như vậy là vì sợ nhà họ Lý sao?”

Thượng Quan Tử Mặc nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Nhu, hoàn toàn không hề che dấu nỗi sợ hãi của mình với nhà họ Lý, ông ta lạnh lùng nói: ‘Nếu cháu muốn nghĩ như vậy thì cũng được! Nhà họ Lý ngày nay mạnh cỡ nào, hẳn mọi người ở đây đều biết rõ, chỉ cần một lão Lý Trọng Siêu Phàm Tứ Cảnh đã đủ đè đầu cưỡi cổ Hoàng tộc Thượng Quan này rồi”.

“Nếu không phải vì nhà họ Lý còn kiêng kị người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan thì chỉ e đã sớm ra tay tiêu diệt Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta rồi. Với chúng ta, hiện giờ điều quan trọng nhất không phải là mạo hiểm đi đối phó với một gia tộc mà chúng ta hoàn toàn không có khả năng tiêu diệt, lúc này nghĩ cách bồi dưỡng ra cao thủ Siêu Phàm Cảnh

cho chính Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta mới là chuyện quan trọng nhất".

"Đối với chúng ta, con đường này rất dài, cần tiêu hao rất nhiều thời gian, tinh thần và lực lượng, nếu lúc này lại đi đối chọi với nhà họ Lý thì chẳng khác nào tự dấn thân vào đường chết".

Những lời này của Thượng Quan Tử Mặc tuy rất khó nghe nhưng không phải không có lí.

Nay nhà họ Lý đã có một cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu bọn họ đối đầu với Hoàng tộc Thượng Quan thì quả đúng là một họa lớn, Hoàng tộc Thượng Quan có thể thống trị Hoàng thành Thượng Quan hoàn toàn nhờ có người bảo vệ Hoàng tộc.

Thượng Quan Tử Mặc nói tiếp: "Lần này, Dương Thanh dẫn theo cao thủ của nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp, tính đoạt lấy vị trí của Hoàng tộc họ Diệp. Kết quả lại là suýt thì mất mạng ở Hoàng thành Diệp, thậm chí ngay cả võ thuật của cậu ta đã bị phế bỏ. Nếu chúng ta mạo hiểm đi cứu một thứ vô dụng như vậy để rồi có xung đột với nhà họ Lý thì quả thật đúng là một hành vi mất nhiều hơn được".

"Hơn nữa, tôi cũng tin rằng, trong lần tới Hoàng thành Diệp này, nhà họ Lý hẳn cũng đã có đôi chút hiểu biết về người bảo vệ Hoàng tộc, chỉ cần chúng ta không chủ động khiêu khích, tại thời điểm này, nhà họ Lý sẽ không dám khinh địch mà ra tay với chúng ta'.

"Cho nên tôi kiến nghị, nhiệm vụ quan trọng nhất trong thời điểm hiện nay của chúng ta là giấu tài".

Rất nhiều thành viên Hoàng tộc Thượng Quan cũng đều bị Thượng Quan Tử Mặc thuyết phục, yên lặng gật đầu tán thành, Thượng Quan Nhu căn môi, ánh mắt vẫn tràn đầy kiên định.

“Bác hai, bác là một Hoàng tử mà lại có ý tưởng như vậy thì thật là đáng sợ. Bác đừng quên, Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta mới là người thống trị Hoàng thành Thượng Quan này. Tại Hoàng thành Thượng Quan, chúng ta không sợ làm mất lòng bất cứ ai, hản là kẻ khác phải lo lắng đến chuyện làm mất lòng chúng ta mới đúng”.

Thượng Quan Nhu lộ vẻ cực kì kiên quyết, nói tiếp: ‘Dù nhà họ Lý có một ông tổ Siêu Phàm Tứ Cảnh thì đã sao? Hoàng tộc Thượng Quan chúng †a chẳng phải cũng có người bảo vệ đó sao?”

“Nếu nhà họ Lý thật sự dám động đến Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, chẳng lẽ bọn họ không sợ người bảo vệ Hoàng tộc của chúng ta ra mặt, tiêu diệt gia tộc họ Lý hay sao?”

“Tình thế hiện nay chính là một cơ hội lớn của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, tiềm lực của cậu Thanh lớn cỡ nào, cháu nghĩ trong chúng ta không ai không rõ. Nếu võ thuật của cậu ấy thực sự đã bị phế bỏ thì hiện tại chính là thời điểm cần sự trợ giúp nhất. Một khi chúng ta đồng ý chìa tay giúp đỡ, đợi đến lúc cậu ấy khôi phục thực lực mạnh nhất thì Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta sẽ có một người bạn có thực lực vô cùng mạnh và tiềm lực vô cùng lớn”.

“Đến khi đó, không cần chúng ta phải xuống tay với nhà họ Lý, cậu Thanh sẽ tự ra tay với họ, Hoàng thành Thượng Quan không còn nhà họ Lý thì mới là Hoàng thành Thượng Quan chân chính thuộc về Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta”.

“Cho nên cháu đề nghị, phát binh tấn công nhà họ Lý, cứu cậu Thanh raI”

Thượng Quan Nhu nói năng rất hùng hồn khí phách, khiến cả Thượng Quan Tử Mặc cũng phải choáng váng hốt hoảng, cảm thấy bầu máu nóng như sục sôi. Chỉ có điều, Hoàng tộc Thượng Quan đã yên tĩnh quá lâu, đã quá quen với những tháng ngày sóng êm gió lặng, nay đột nhiên muốn mạo hiểm đi đối phó với nhà họ Lý, ông ta thật sự lo SỢ.

Giật mình bừng tỉnh, Thượng Quan Tử Mặc cả giận quát lên: “Thượng Quan Nhu, cháu luôn miệng nói đây là cơ hội của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta, không phải do cháu có ý với Dương Thanh, cho nên mới muốn tranh thủ cơ hội này huy động lực lượng tới giúp cậu tình nhân của cháu đấy chứ?”

Chương 2624:

Bị Thượng Quan Nhu phản bác và chống đối trước mặt bao người, Thượng Quan Tử Mặc tức tối vô cùng. š Thượng Quan Nhu nghe ông ta nói thế, sắc mặt lập tức thay đổi, cô ta nghiến răng nói: “Bác hai, cháu đang đứng trên lợi ích của Hoàng tộc để đánh giá tình thế. Mặt khác, giữa cháu và cậu Thanh hoàn toàn không có gì mờ ám, mong bác đừng nghĩ xấu cho cháu như vậy”.

Thượng Quan Tử Mặc cười nhạt: “Tôi chẳng cần biết giữa hai người có trong sạch hay không, tôi chỉ thấy, vì cậu ta, cháu thậm chí còn chẳng để ý đến an nguy của gia tộc, loại hành vi này quả thực không xứng là trưởng công chúa của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta”.

Lúc này, lại một giọng nói khác bỗng vang lên: ‘Chú hai nói đúng lắm, hiện giờ không phải thời điểm thích hợp để Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta ra tay với nhà họ Lý. Hiện tại nhà họ Lý quá mạnh, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của họ. Bây giờ mà phát binh tấn công nhà họ Lý thì chỉ có thể khiến mối quan hệ giữa hai nhà triệt để tan vỡ, thậm chí còn có thể khiến cho nhà họ Lý tức giận, trực tiếp khai chiến với Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta”.

Người vừa lên tiếng chính là Thượng Quan Tử Chí, Đại hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan.

Theo lí mà nói, ông ta mới chính là vị Hoàng tử có tư cách trở thành người thừa kế của Hoàng Chủ nhất.

Thế nhưng, Thượng Quan Hoàng lại hết sức yêu quý và coi trọng Thượng Quan Nhu, hơn nữa, bản thân Thượng Quan) Nhu cũng rất xuất sắc, thiên phú võ thuật rất mạnh, cộng thêm năng lực các mặt khác đều vượt trội hơn người.

Vậy nên, Thượng Quan Hoàng từ lâu đã chỉ định Thượng Quan Nhu là người thừa kế vị trí Hoàng Chủ tiếp theo, trừ khi trước thời điểm lão †a thoái vị, trong ba Hoàng tử có người có thể vượt qua Thượng Quan Nhu, bằng không, Thượng Quan Nhu sẽ chính là vị Hoàng Chủ đời tiếp theo.

Chính vì điều này mà Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí cùng Nhị hoàng tử Thượng Quan Tử Mặc đều hết sức bất mãn với Thượng Quan Nhu.

Tam hoàng tử Thượng Quan Tử Khiêm là bố ruột của Thượng Quan Nhu, dĩ nhiên sẽ không tranh đoạt với cô ta làm gì.

Lúc này, thấy Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc hợp lực chèn ép Thượng Quan Nhu, Thượng Quan Tử Khiêm lập tức nổi giận, đứng phắt dậy, cười lạnh nói: “Từ khi nào mà Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta lại trở nên nhát gan sợ chết như vậy?”

“Nhà họ Lý thì có cái gì hơn Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta, trừ một ông tổ đạt đến Siêu Phàm Tứ Cảnh?”

“Hơn nữa, nhà họ Lý có ông tổ Siêu Phàm Tứ Cảnh, chẳng lẽ Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta không có người bảo vệ đạt tới Siêu Phàm Cảnh hay sao?”

“Trong Hoàng thành Thượng Quan này, chúng †a mới là người làm chủ, khi nào tới phiên nhà họ Lý lên tiếng?”

“Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử mở miệng là kiêng kị sợ hãi nhà họ Lý, hành vi như thế cũng xứng làm Hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta sao?”

Thượng Quan Tử Khiêm hùng hồn nói, lời lẽ cực kì gay gắt, khiến tất cả mọi người đều sợ ngây ra, đồng thời cũng triệt để chọc giận Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc.

“Láo toét!”

Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc đồng loạt tiến lên một bước, căm giận nhìn Thượng Quan Tử Khiêm, quát lớn.

Từ đầu tới giờ, Thượng Quan Hoàng không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng chứng kiến cuộc tranh cãi giữa ba người con trai của mình và cô cháu gái, chỉ có điều, nỗi thất vọng nơi đáy mắt càng lúc càng đậm.

Những người khác có mặt trong cung điện cũng đều lộ vẻ khiếp sợ, ba vị Hoàng tử trước nay chưa từng trở mặt với nhau như thế bao giờ, mà lúc này Thượng Quan Hoàng lại đang có mặt ở đây nữa.

Nhìn ba vị Hoàng tử hùng hổ cãi cọ với nhau, Thượng Quan Nhu vội vàng nói: “Xin hai bác bớt nóng, xin bố bớt giận’.

“Những lời con vừa nói chỉ là nhận định tổng hợp các phương diện rồi tự mình đưa ra phương án tốt nhất mà thôi. Mỗi người

đều có ý kiến riêng, suy nghĩ của mọi người không giống nhau là chuyện rất bình thường, cần gì phải căng thẳng với nhau đến như vậy?”

Nói xong, cô ta nhìn về phía Thượng Quan Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, nói: “Thưa ông, cháu và hai bác đã trình bày ý kiến của mình, cuối cùng nên làm thế nào còn phải mời ông quyết định xem, Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta có nên tới nhà họ Lý cứu cậu Thanh không”.

Chương 2625:

Nhìn Thượng Quan Nhu bình tĩnh trình bày, Thượng Quan Hoàng rất hài lòng, nhưng không hề để lộ ra ngoài, lão ta vẫn thản nhiên nhìn về phía ba vị Hoàng tử, lạnh nhạt nói: "Các con là bậc chú bác mà tầm nhìn lại không bằng lứa con cháu, ý kiến bất đồng là chuyện bình thường, nhưng đẩy lên tình trạng cãi cọ nảy lửa như thế là không được".

Lão ta vừa dứt lời, ba vị Hoàng tử đều lộ vẻ sợ hãi, đồng loạt quỳ gối xuống đất, thưa: "Phụ hoàng, chúng con biết lỗi rồi!"

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng vẫn rất lạnh nhạt, lão ta nói: 'Đứng lên cả đi!"

"Vâng, thưa phụ hoàng".

Bấy giờ ba vị Hoàng tử mới đứng dậy, không khí căng thẳng nảy lửa vừa rồi đã biến mất trong nháy mắt.

Thượng Quan Hoàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau. đó mới nói: "Những điều các con vừa nói đều có lí, nay nhà họ Lý có một ông tổ là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, đích thực là một mối đe doa cực kì to lớn đối với Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta".

"Nhưng Nhu Nhu cũng nói không sai, Hoàng tộc ta cũng có người bảo vệ, nhà họ Lý tuyệt đối không dám liều lĩnh hành động. Đương nhiên, chúng ta cũng không thể bảo đảm nhà họ Lý không căn càn khi bị ép đến đường cùng".

“Về phần có nên phát binh tới nhà họ Lý cứu cậu Thanh hay không, thực ra, chuyện này là không nên”.

Lời này vừa được thốt ra, sắắc mặt Thượng Quan Nhu thoáng tái đi, cô ta đưa ra kiến nghị tấn công nhà họ Lý thực sự không phải vì tình riêng mà vì hết sức coi trọng thiên phú võ thuật của Dương Thanh.

Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc lập tức lộ vẻ đắc ý, thậm chí còn nhìn sang Thượng Quan Nhu một cách đầy khiêu khích.

Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn sang phía Thượng Quan Nhu, nói: “Nhu Nhu, ông nói không thể phát binh tới nhà họ Lý nhưng không có nghĩa là ta sẽ không đi cứu cậu Thanh, chỉ có điều chúng ta cần đổi một phương thức mềm mỏng hơn để đưa cậu ấy về Hoàng tộc Thượng Quan một cách an toàn”.

Nghe vậy, Thượng Quan Nhu lập tức vui vẻ, vội hỏi: “Ông nội, ý của ông là, chúng ta trực tiếp đòi người từ nhà họ Lý?”

Thượng Quan Hoàng gật đầu vẻ tán thưởng, cười nói: “Cháu thật là thông minh! Đúng thế, chúng ta thẳng thắn đòi người, nhà họ Lý mặc dù có cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhưng cũng không dám không nể mặt Hoàng tộc chúng ta, trừ khi nhà họ Lý thực sự không có ý định tiếp tục sống trong Hoàng thành Thượng Quan này nữa”.

Thượng Quan Nhu tươi cười như hoa, sắc mặt cực kì kích động.

Dẫu cô ta và Dương Thanh cũng coi như chỗ bạn bè, cô ta cũng biết rõ, Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa ra sao nhưng quan hệ bạn bè giữa cô ta và Dương Thanh trước nay vẫn không tính là cực kì thân thiết.

Cô ta tin rằng, chỉ cần lần này Hoàng tộc Thượng Quan có thể cứu Dương Thanh ra, tình bạn giữa cô ta và Dương Thanh nhất định sẽ khăng khít hơn.

Hơn nữa, cô ta cũng hiểu, làm bạn với một người như Dương Thanh, không thể dùng mưu mô, chỉ có thể toàn tâm toàn ý nỗ lực mới có thể nhận được tình hữu nghị của đối phương.

"Ông nội, phương thức mềm mỏng hơn mà ông vừa nói là thế nào ạ?", Thượng Quan Nhu hỏi.

Thượng Quan Hoàng bỗng trầm mặc, sắc mặt dường như vẫn còn chút do dự, không biết vì sao, nhìn Thượng Quan Hoàng như vậy, lòng Thượng Quan Nhu đột nhiên nảy sinh một dự cảm xấu.

Thượng Quan Hoàng trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên nhìn Thượng Quan Nhụ, nói: "Nhu Nhu, vì Hoàng tộc Thượng Quan, cháu có thể hy sinh mọi thứ chứ?"

Thượng Quan Nhu sửng sốt, sau đó vội vàng kiên định nói: "Thưa ông, vì Hoàng tộc Thượng Quan, dù phải chết, cháu cũng nguyện ý!"

"Tốt lắm!"

Thượng Quan Hoàng bỗng đứng lên, đáy mát lộ vẻ hài lòng trước phản ứng của Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc đứng cạnh đó, sắc mặt đã hết sức khó coi.

Thượng Quan Hoàng càng đối xử tốt với Thượng Quan Nhu thì việc bọn họ muốn vượt qua được Thượng Quan Nhu trước khi Thượng Quan Hoàng thoái vị sẽ càng khó hơn.

Chương 2626:

“Ông nội, ông có việc gì sai bảo, xin cứ nói, cháu nhất định sẽ không làm ông thất vọng!”, Thượng Quan Nhu nói.

Thượng Quan Hoàng gật đầu, lên tiếng: “Ông dự định gả cháu sang nhà họ Lý!”

“Cái gì?”

Thượng Quan Hoàng vừa thốt ra câu đó, Thượng Quan Nhu liền hoàn toàn bối rối, những người khác cũng chấn kinh.

Vừa rồi chẳng phải đang bàn xem có nên phát binh tới nhà họ Lý cứu Dương Thanh hay không cơ mà?

Sao bỗng dưng lại chuyển sang chuyện gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý?

“Ông nội, ông có ý định này nhất định phải có lí do riêng của ông, cháu chỉ muốn biết, nguyên do là gì?”, Thượng Quan Nhu đỏ mắt hỏi.

Cô ta đã được xác lập làm người thừa kế của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đối với vị trí Hoàng Chủ, quả thực cô ta chẳng mấy để tâm, nếu không phải Thượng Quan Hoàng tự mình đẩy cô ta lên vị trí người thừa kế, cô ta cũng không có ý định đi tranh đoạt.

Nhưng hiện tại, Thượng Quan Hoàng lại muốn gả cô ta sang nhà họ Lý, cô ta vô cùng hoang mang, không rõ thế là thế nào.

Không chỉ Thượng Quan Nhu mà những người khác trong Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đều lộ vẻ thắc mắc. Theo những gì họ biết, Thượng Quan Hoàng vô cùng nuông chiều Thượng Quan Nhu, thậm chí còn muốn cho Thượng Quan Nhu làm Hoàng Chủ đời tiếp theo.

Những cô gái khác của Hoàng tộc họ Thượng Quan có thể bị yêu cầu hi sinh hạnh phúc riêng để làm đối tượng liên hôn, nhưng với Thượng Quan Nhu, chưa một ai ngờ lại có ngày chính Thượng Quan Nhu cũng bị biến thành đối tượng liên hôn.

Thượng Quan Hoàng còn chưa đáp, Thượng Quan Tử Mặc đã cười lạnh: “Thượng Quan Nhu, vừa rồi cháu còn nói dù phải chết cũng sẽ tình nguyện, giờ sao lại tỏ vẻ không hài lòng trước sắp xếp của phụ hoàng rồi?”

Thượng Quan Tử Chí cũng lên tiếng: “Chẳng lẽ, những lời trước đó của cháu chỉ là nói suông thôi à?”

Thượng Quan Nhu không để ý đến họ, chỉ lắng lặng nhìn Thượng Quan Hoàng, chờ đợi một lời giải thích từ lão ta.

Thượng Quan Hoàng trầm mặc một lát rồi mới lên tiếng: “Nếu cháu đã hiểu ông làm như thế chắc chắn phải có nguyên do nào đó, vậy là đủ rồi, tiếp theo đây, cháu chỉ cần ở yên trong phủ chờ ngày lấy chồng thôi”.

Mắt Thượng Quan Nhu đỏ lên, vì Hoàng tộc, cô ta thật lòng nguyện ý hi sinh cả tính mạng, nếu đây là quyết định của Thượng Quan Hoàng, cô ta đành phải phục tùng.

“Vâng, thưa ông”, Thượng Quan Nhu nghẹn ngào đáp.

Thấy cô ta đã đồng ý, Thượng Quan Tử Mặc và Thượng Quan Tử Chí đều kích động vô cùng, một khi Thượng Quan Nhu bị gả ra ngoài, bọn họ Sẽ càng gần ngôi vị hoàng đế hơn.

Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn về phía Thượng Quan Tử Khiêm, phân công: “Giờ con dẫn người tới nhà họ Lý, đề nghị chuyện kết thông gia.

Sau đó nói cho họ hay, Dương Thanh là bạn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, không cần nhiều lời, nói một câu như thế là đủ”.

“Vâng, thưa phụ hoàng, con sẽ tới nhà họ Lý ngay bây giờ!”, Thượng Quan Tử Khiêm nhanh chóng đáp.

Cùng lúc đó, trong Hoàng thành Thượng Quan, tại nhà họ Lý.

Dương Thanh đang ngồi một mình trong một khu nhà cao cấp. Anh ngồi xếp bằng, sắc mặt vặn vẹo đi vì đau đớn.

Anh đang dùng phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh. Trước đây, ngay cả tầng thứ sáu của phép hô hấp, anh cũng từng gắng gượng thử dùng, nhưng hôm nay, ngay cả tầng thứ nhất với anh cũng đã gian nan thế này.

Mỗi lần nhịp hô hấp của anh dần biến thành phép hô hấp tầng thứ nhất, một cảm giác đau đớn tột cùng từ lục phủ ngũ tạng lan tỏa ra.

Chương 2627:

“Mình tuyệt đối không thể biến thành kẻ tàn phết Tuyệt đối không thết”

Dương Thanh gào rống trong lòng, sắc mặt cực kì kiên định, mặc dù không thể duy trì liên tục phép hô hấp tầng thứ nhất nhưng anh vẫn gắng gượng tiến vào hết lần này đến lần khác.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vô cùng huyền diệu.

Trước đây, khi Dương Thanh còn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, anh có thể dùng cảnh giới Siêu Phàm Tam Cảnh để bộc phát thực lực ngang với Siêu Phàm Ngũ Cảnh, điều này đủ chứng tỏ công pháp ấy cao siêu cỡ nào.

Chỉ có điều, võ thuật của Dương Thanh đã bị phế bỏ, sức mạnh thân thể thì vẫn duy trì mức độ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng có dùng được hay không, Dương Thanh lại không biết.

Song lúc này, anh đã không còn lựa chọn nào khác.

Cũng may, sau khi hết lần này đến lần khác thử tiến vào tầng thứ nhất của phép hô hấp, tuy mỗi lần chỉ có thể duy trì chừng năm, sáu giây, nhưng năm, sáu giây mỗi lần đó đều khiến vết thương trên người Dương Thanh được làm dịu đi ít nhiều.

Tuy hiệu quả cực kì nhỏ nhưng đã lớn hơn khá nhiều so với biện pháp chữa trị bằng thuốc men bình thường. Cứ dựa theo

tốc độ này, Dương Thanh đoán chừng chỉ tối đa một tuần nữa, những vết thương trên người anh sẽ hoàn toàn khỏi hẳn. .

Chỉ có điều, cảnh giới võ thuật của anh lại không thấy thay đổi gì, trong cơ thể vẫn rỗng tuếch, không có chút hơi thở võ thuật nào, hoàn toàn chẳng khác gì một người bình thường.

Nhưng anh không nôn nóng, vẫn kiên trì tiếp tục. Anh nghĩ, chưa biết chừng vì vết thương trên người quá nghiêm trọng nên không thể ngưng tụ hơi thở võ thuật mà thôi, đợi khi vết thương lành trở lại, anh có thể ngưng tụ hơi thở võ thuật của mình.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Bảo Tuấn đi vào.

Dương Thanh không để ý đến anh ta, vẫn ngồi xếp bằng, song ngay trước đó còn đang vặn vẹo nét mặt vì đau đớn, Lý Bảo Tuấn bước vào, anh đã lấy lại trạng thái bình thản, thoạt nhìn giống như một cao thủ đang ở trạng thái tu luyện.

Lý Bảo Tuấn thấy vậy, lòng lại nảy sinh thêm chút kiêng kị.

Anh ta bỗng lên tiếng: ‘Cậu Thanh, tôi tới tìm cậu vì có một việc muốn nói với cậu”.

Dương Thanh vẫn như thể không nghe thấy đối phương nói gì, hai mắt vẫn nhăm nghiền.

Lý Bảo Tuấn lạnh lùng nhìn Dương Thanh vài giây mới nói tiếp: ‘Ngay vừa rồi, có một cô gái cố gắng trốn vé lẩn lên máy bay, bị người của sân bay khống chế được. Thật tình cờ, lúc đó

tôi cũng có mặt, tôi nhận ra cô gái này chính là bạn của cậu, hình như tên Ngải Lâm thì phải?”

“Đúng, đúng là cô gái này, vì thế tôi tiện tay đưa cô ấy về đây, chỉ đáng tiếc là, cô ấy đã bị thương nhẹ. Nhưng xin cậu cứ yên tâm, tôi đã bố trí cho thần y của nhà họ Lý tiến hành trị liệu cho cô ấy, đợi khi vết thương của cô ấy khá hơn, tôi sẽ đích thân làm thủ tục để cho cô ấy rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan”.

Anh ta vừa nói tới đó, lửa giận trong lòng Dương Thanh chợt bùng lên, anh mở bừng mắt, con ngươi âm trầm nhìn chòng chọc vào Lý Bảo Tuấn.

Lý Bảo Tuấn giật mình kinh hoảng, lùi ngay lại phía sau mấy bước như một phản xạ có điều kiện, säc mặt sợ hãi.

Vừa rồi, ánh mắt Dương Thanh thật đáng sợ, Lý Bảo Tuấn dường như có thể thấy được một màn đen kịt hiện đầy tròng mắt Dương Thanh.

“Chị ấy bị thương?”, Dương Thanh cố nén cơn giận, hỏi.

Lý Bảo Tuấn vội vàng gật đầu, mau chóng nói thêm: “Cậu Thanh, xin cậu đừng hiểu lầm, việc cô ấy bị thương thật sự không hề liên quan đến tôi đâu. Là vì chính cô ấy không mua vé lại lẻn lên máy bay, mới bị nhân viên sân bay phát hiện. Ban đầu họ định giao cho bên an ninh, nhưng khi đó tôi nhìn thấy cô ấy, biết cô ấy là bạn cậu nên mới đón về đây”.

Dương Thanh nheo mắt nói: “Vết thương của chị ấy thế nào?”

Sắc mặt Lý Bảo Tuấn trở nên khó coi, như là có chút do dự, không biết có nên nói cho Dương Thanh chăng.

Thấy anh ta như vậy, lòng Dương Thanh chợt nảy sinh đôi phần hoảng loạn, anh cố nén cơn giận đang bừng bừng trong lòng, quát lớn: “Nói cho tôi biết ngay, hiện chị ấy thế nào?”

Chương 2628:

Lý Bảo Tuấn giật bắn người, anh ta có thể thấy rõ, tròng trắng mắt Dương Thanh lúc này đã đổi sang màu đỏ máu, tuy cực kì nhạt nhưng vẫn rất rõ ràng.

Chỉ một chớp mắt, anh ta chợt cảm nhận được nỗi sợ hãi từ sâu dưới đáy lòng, anh ta run giọng: "Cô ấy… đang… đang được cấp cứu!"

Aml Một tiếng nổ lớn vừa vang lên trong đầu Dương Thanh, cơn giận trong lòng anh cuồn cuộn dâng lên, lòng trắng trong mắt anh nhanh chóng trở nên đỏ như máu, màu đỏ ngày càng đậm.

Chỉ có điều, trên người anh vẫn không có lấy một tia hơi thở võ thuật.

Sự biến đổi này khiến Lý Bảo Tuấn sợ sệt như vừa thấy quỷ, thân mình liên tục run rẩy: "Cậu, cậu Thanh, xin, xin cậu yên tâm, cô ấy chỉ bị chấn thương đầu, bác sĩ đã nói, không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần điều dưỡng hai, ba tháng là có thể hoàn toàn bình phục".

Nghe đến đó, nỗi lo lắng trong Dương Thanh mới từ từ lắng xuống.

Màu đỏ máu trong mắt anh cũng dần dần biến mất, mặc dù vậy, cơn tức giận trong lòng Dương Thanh vẫn hừng hực cháy.

“Quay về nói với Lý Trọng, nếu bạn tôi gặp phải chuyện không may gì, ngày sau, thế giới này không còn nhà họ Lý nữa!”

Dương Thanh lạnh lẽo nói, giọng anh tựa như âm thanh của ác ma dưới địa ngục, khiến người nghe rợn cả tóc gáy.

Lý Bảo Tuấn vội vàng gật đầu: “Xin cậu cứ yên tâm, tôi sẽ đi chuyển lời cậu ngay bây giờ”.

“Chờ chút!”

Lý Bảo Tuấn đang định nhấc chân đi, Dương Thanh đã gọi giật lại, anh ta run lên một cái, đứng yên tại chỗ, giọng lẩy bẩy: “Cậu Thanh còn có điều gì cần sai bảo ạ?”

Dương Thanh hỏi: “Một người bạn khác của tôi đâu?”

Anh bảo Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển cùng rời đi, nhưng điều khiến anh hoài nghỉ là, vừa rồi Lý Bảo Tuấn chỉ nói đưa Ngải Lâm về, lại không nói Phùng Tiểu Uyển cùng với bé Tĩnh An ở đâu?

Lý Bảo Tuấn thoáng do dự một lát rồi nói: “Một người bạn khác của cậu đã bế một đứa bé, chạy mất”.

Lúc này Dương Thanh mới thở phào một hơi, ngay sau đó, anh đã hiểu ngay ra vấn đề. Bản thân Phùng Tiểu Uyển chính là một cao thủ Vương Cảnh đỉnh phong, nhưng Ngải Lâm chỉ là một người thường, nhất định hai cô cảm thấy không thể trốn thoát nên Ngải Lâm mới bảo Phùng Tiểu Uyển bế bé Tĩnh An

đi trốn, còn cô ấy chịu trách nhiệm đánh lạc hướng đám cao thủ nhà họ Lý.

“Cút đi!”, Dương Thanh quát lạnh.

Lý Bảo Tuấn vội vàng chạy trối chết, ngay sau đó, anh ta đến chỗ Lý Trọng, thuật lại toàn bộ sự việc cho Lý Trọng nghe.

Sắc mặt Lý Trọng thoáng lộ vẻ sợ hãi, tuy lão †a không biết chuyện huyết mạch cuồng hóa nhưng lại biết, mỗi lân Dương Thanh bộc phát sức chiến đấu vượt xa cảnh giới bản thân thì đôi mắt sẽ chuyển sang màu đỏ máu.

“Chẳng lẽ võ thuật của cậu ta không hề bị phế đi? Nhưng nếu quả đúng như vậy thì việc người hầu nghe thấy cậu ta đập phá trong phòng, còn nói võ thuật của mình đã bị phế đi là như thế nào?”

Lý Trọng lẩm bẩm, lòng nghi ngờ càng lúc càng nặng.

Lý Giang Hùng đột nhiên hỏi: “Thưa bố, bố nói xem, liệu có phải Dương Thanh cố ý diễn như vậy cho chúng ta xem không?”

Lý Trọng bất chợt run lên bần bật, kinh ngạc nói: “Có nghĩa là, việc cậu ta cố ý bảo hai người phụ nữ kia rời đi thực ra cũng là diễn cho chúng †a xem? Gậu ta làm vậy chỉ là để xem xem, nếu cậu ta thực sự biến thành một kẻ tàn phế, nhà họ Lý sẽ đối xử thế nào với cậu †a?”

Lý Trọng thật sự sợ hãi, bởi tuy Dương Thanh mới chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh nhưng sức chiến đấu thực tế lại có

thể ngang ngửa Siêu Phàm Lục Cảnh, trong khi bản thân lão ta chỉ có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, nhờ Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có thể gắng gượng phát huy ra thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà thôi.

Nếu Dương Thanh còn ở trạng thái mạnh nhất mà nổi ý định giết lão thì thật quá dễ dàng.

Chương 2629:

Vừa nghĩ tới chuyện rất có khả năng Dương Thanh chỉ đang thử thách nhà họ Lý, nỗi sợ hãi trong lòng lão ta càng thêm lớn.

“Bố, giờ chúng ta nên làm gì đây? Theo như lời Bảo Tuấn tả lại, lúc Dương Thanh nghe nói Ngải Lâm đang được dấp cứu thì suýt đã bùng nổ, rất có khả năng cậu ta chỉ đang giả bộ thôi!”, Lý Giang Hùng sợ hãi nói.

Lý Bảo Tuấn cũng nhân cơ hội nói thêm: “Ông †ổ, lúc đó ông không nhìn thấy đó thôi, ánh mắt Dương Thanh khi đó vô cùng đáng sợ, cháu nhìn thấy rõ ràng, trong mät cậu ta nổi lên một tầng đỏ như máu, thực sự quá đáng sợ”.

Lý Trọng không nói gì thêm, chỉ đi qua đi lại trong phòng, lão ta đang suy tính xem nên làm thế nào mới có thể giải trừ “hiểu lầm” giữa nhà họ Lý và Dương Thanh.

Tuy việc Dương Thanh có thể đang thăm dò nhà họ Lý chỉ là suy đoán của bọn họ, cũng có thể Dương Thanh chỉ đang cố gắng phô trương ra mà thôi, nhưng nếu chẳng may là thật thì sao?

Chẳng may võ thuật của Dương Thanh không bị phế mất, vậy thì nhà họ Lý thực sự gặp nguy rồi.

Lý Trọng bỗng nói: “Chuyển lời cho Lý thần y, nhất định phải chữa trị tốt cho cô gái kia, đồng thời phải giúp cô ta khôi phục

nhanh nhất có thểi”

“Mặt khác, bảo đám người nhà ta đang đi lùng bắt Phùng Tiểu Uyển trở về hết đi”.

“Vâng, thưa bối, Lý Giang Hùng vội đáp.

Lý Trọng nói tiếp: ‘Để bố tự mình tới tìm cậu ấy một chuyến, xem xem có thể cứu vấn được mối quan hệ hai bên nữa không”.

Vừa nghĩ tới chuyện rất có thể Dương Thanh chưa hề bị phế mất võ thuật, Lý Trọng lại hối hận, nếu lúc trước lão ta kiên định đi theo Dương Thanh thì sao lại phát sinh chuyện thế này?

Chốc lát sau, Lý Trọng đã tới trước khu nhà cao cấp Dương Thanh đang ở, lão ta gõ cửa, lên tiếng: “Cậu Thanh, Lý Trọng đến xin được tạ tội!”

Dương Thanh đang ngồi trong phòng cố gắng tiến vào tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, nghe thấy thế, sắc mặt thoáng lộ vẻ nghỉ hoặc, tạ tội?

Anh hơi bối rối, không rõ Lý Trọng lại định giở trò gì?

Nhưng sau đó, anh nhanh chóng bình tính, lạnh nhạt nói: “Vào trong nói đi!”

Được Dương Thanh cho phép, Lý Trọng mới cẩn thận dè dặt đẩy cửa đi vào.

Dương Thanh nhìn thẳng vào Lý Trọng, đáy mắt toát ra một tia thất vọng: “Tôi mang theo cao thủ nhà họ Lý tới Hoàng thành Diệp đánh một trận, ông cho răng tôi làm thế là để lợi dụng các ông nhằm đối phó với Hoàng tộc họ Diệp, dù thua thì cũng chỉ có nhà họ Lý phải chịu tổn thất lớn nhất, còn tôi sẽ không có bất kì tổn thất nào, hơn nữa, nếu có ngày nhà họ Lý thay thế được vị trí của Hoàng tộc họ Diệp thì sẽ vẫn phải chịu sự quản chế của tôi?”

“Thêm nữa, tôi hôn mê ba ngày ba đêm, các người cho răng võ thuật của tôi đã hoàn toàn bị phế bỏ, tôi bảo bạn tôi rời khỏi nơi này, các người lại cho rằng, vì tôi đã không có năng lực bảo vệ bọn họ nên mới muốn cho bọn họ chạy khỏi Hoàng thành Thượng Quan?”

Dương Thanh liên tục chất vấn, giọng nói lại hết sức bình thản, không nghe ra tâm trạng thế nào, nhưng chính vẻ bình thản dửng dưng này lại càng làm cho Lý Trọng cảm thấy có áp lực lớn hơn nữa.

“Bịch!”

Lý Trọng vội quỳ gối dưới chân Dương Thanh, mặt đầy hối hận, nói: ‘Cậu Thanh, tôi sai rồi, tôi thực sự biết tội rồi! Cầu xin cậu cho tôi một cơ hội nữa, tôi bảo đảm, nhà họ Lý tôi tuyệt đối sẽ không phản bội cậu lần nữa!”

Dương Thanh thờ ơ nói: ‘Ông nghĩ, tôi còn có thể tin tưởng lời ông nữa sao?”

Lý Trọng cầu khẩn: “Cậu Thanh, rốt cuộc phải làm thế nào cậu mới có n tin tưởng tôi lần nữa?”

Dương Thanh lắc đầu: “Ông hẳn đã hiểu con người tôi, xưa nay tôi vốn là người trọng tình trọng nghĩa, ai tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt với họ gấp trăm nghìn lần, nhưng nếu có người phản bội tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua”.

Chương 2630:

Lý Trọng gật đầu: “Những điều cậu nói, tôi đều hiểu, chỉ có điều, tôi vẫn muốn cầu xin cậu có thể cho tôi một cơ hội nữa, lần này, tôi đã thực sự làm sai, nhưng cũng may vân chưa gây ra hậu quả nào không thể cứu vãn được. Xin cậu yên tâm, cô Lâm nhất định sẽ không có việc gì đâu, tôi đã mời vị thần y tốt nhất tới chữa cho cô ấy rồi”.

Dứt lời, lão ta lấy ra một bình sứ trắng tinh xảo, hai tay dâng lên cho Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”

Lý Trọng vội vàng đáp: ‘Đây là một viên thuốc tôi đã từng tìm thấy ở cùng một chỗ với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, viên thuốc này có công hiệu gì, tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định một điều, nó nhất định cực kì quý giá”.

“Tôi biết mình đã phạm phải một lỗi lầm không thể bù đắp, đồng thời cũng đã khiến cậu Thanh đây vô cùng thất vọng về tôi, nhưng tôi thực sự thành tâm dâng viên thuốc này cho cậu, tôi không cầu mong cậu tha thứ, chỉ mong cậu có thể tha cho nhà họ Lý tôi”.

Dương Thanh bỗng thở ra một hơi thật dài, nhận lấy bình sứ kia, nói: ‘Ông đứng lên trước đi!”

Bấy giờ Lý Trọng mới đứng dậy: “Vâng!”

Lão ta cúi đầu đứng trước mặt Dương Thanh như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, không dám ngẩng lên nhìn Dương Thanh.

“Như ông vừa nói, tuy nhà họ Lý đã phạm sai lầm nhưng còn may vẫn chưa tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng. Nếu đã thế thì thôi vậy, từ nay về Sau, tình cảm giữa tôi và nhà họ Lý coi như kết thúc ở đây”.

“Sau này, chỉ cần nhà họ Lý không chủ động gây phiền phức cho tôi, tôi có thể bỏ qua, nhưng nếu nhà họ Lý có người dám dẫm lên giới hạn chịu đựng của tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến nhà họ Lý biến mất khỏi thế giới này!”

Giọng Dương Thanh lạnh lẽo cực độ, ngay chính Lý Trọng cũng cảm thấy buốt đến tận Xương.

“Cậu Thanh, thực sự không thể cho nhà họ Lý thêm một cơ hội sao?”, Lý Trọng không cam lòng, hỏi thêm.

Dương Thanh lắc đầu: ‘Các người đối xử với tôi thế nào, tôi đều có thể dễ dàng bỏ qua. Nhưng các người tuyệt đối không nên có ý định lấy bạn bè tôi để đe dọa tôi, bỏ qua cho nhà họ Lý đã là vì nể tình cảm trước đây giữa hai bên, còn về ngày sau, nhà họ Lý thế nào, đã không còn liên quan đến tôi nữa’.

Tuy không cam lòng nhưng Lý Trọng vẫn gật đầu: “Tôi hiểu, cậu Thanh, thực sự vô cùng xin lỗi, sau này, nhà họ Lý tuyệt đối sẽ không làm gì mạo phạm đến cậu nữa, tôi xin bảo đảm”.

Dương Thanh gật đầu: “Tốt, ông đi ra đi!”

“Vâng, Lý Trọng quay đầu rời khỏi đây.

Mãi đến khi Lý Trọng đi khuất rồi, Dương Thanh mới âm thầm thở ra một hơi, sau lưng anh đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Vừa rồi, hành vi của anh hoàn toàn là lấy tính mạng của mình ra để liều lĩnh đánh cược, cược rằng Lý Trọng không dám tùy tiện ra tay với mình.

Nếu có một chút ngoài ý muốn, với thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, Lý Trọng hoàn toàn có thể giết chết anh dễ dàng như nghiền chết một con kiến.

Còn Lý Trọng, sau khi rời khỏi khu nhà Dương Thanh, sắc mặt lão ta đã âm trầm đến cực độ, đáy mắt còn lóe lên một tia sát khí mãnh liệt.

“Bố, thế nào ạ?”

Lý Trọng vừa trở về, Lý Giang Hùng vội vàng hỏi thăm.

Lý Trọng lắc đầu: “Lần này, Dương Thanh đã quyết tâm muốn cách xa nhà họ Lý, mỗi người một ngả, bất kể bố đã nói thế nào, cậu ta cũng không chịu cho nhà họ Lý một cơ hội khác”.

Lý Giang Hùng thở dài: “Nếu cậu ta cho chúng ta cơ hội nữa mới là vấn đề đấy”.

Lý Trọng gật đầu, lại nói: “Chỉ có điều, bố cảm thấy rất kì quái, vì sao bố hoàn toàn không thể cảm nhận được một tia hơi thở võ thuật nào từ trên người cậu ta? Dù cậu ta có mạnh đến

đâu thì cũng không có khả năng ẩn giấu hoàn toàn hơi thở võ thuật của mình như thế chứ?”

Lý Giang Hùng thận trọng dè dặt hỏi: “Liệu có phải cậu ta đã dùng phương pháp bí ẩn nào đó để ẩn giấu thực lực không?”

Chương 2631:

Lý Trọng lắc đầu, sau đó nghiêm nghị nói: “Không biết, nhưng có thể khẳng định một điều, cậu ta hẳn đang bị trọng thương, tuy võ thuật vẫn còn nhưng lại không có cách nào phát huy thực lực cao nhất. Như vậy, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để giết cậu ta, nếu bỏ lỡ cơ hội này, chỉ e ngày sau muốn giết cậu ta sẽ khó khăn vô cùng!”

Nghe Lý Trọng nói vậy, Lý Giang Hùng cả kinh: “Bố, bố muốn giết cậu ta?”

Lý Trong không đáp mà hỏi ngược lại: “Con nghĩ, chúng ta có nên cược lần nữa không?”

Câu nói muốn đánh cược của Lý Trọng khiến Lý Giang Hùng sững sờ.

“Bố, nếu là một tiếng trước có lẽ con sẽ muốn đánh cược, nhưng bây giờ con không muốn đánh cược nữa. Bởi vì có vô số dấu hiệu cho thấy Dương Thanh lúc này không hề bị phế võ công”.

“Dù cậu ta có bị thương nặng đi nữa nhưng nếu chúng ta có thể giết được cậu ta thì không sao, lỡ như giết không được thì sao? Một khi cậu ta sống sót rời đi, đợi đến khi cậu ta khôi phục trở lại đỉnh cao thì đó chính là ngày tàn của nhà họ Lý chúng ta”.

“Hơn nữa, nếu Dương Thanh đã dám dùng hai người bạn của cậu ta để thử nhà họ Lý thì chắc chắn cậu ta đã có cách đối phó chúng ta, vì thế con không tán thành việc ra tay với cậu †a”.

Lý Giang Hùng vội vàng nói ra phân tích của mình.

Lý Trọng không nói gì chỉ đi qua đi lại trong phòng, trên mặt ngập tràn sầu lo.

Giống như phân tích của Lý Giang Hùng, trừ khi nhà họ Lý giết được Dương Thanh, băng không chính là ngày tàn của nhà họ Lý.

Mấu chốt là lúc này Lý Trọng cũng không xác định được liệu có phải Dương Thanh đang thử nhà họ Lý hay không? Nếu không, vậy chỉ có thể chứng tỏ Dương Thanh đúng là đang cùng đường, sợ liên lụy bạn bè nên mới bảo Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển rời đi.

Nhưng nếu Dương Thanh đang thử nhà họ Lý thì chỉ cần nhà họ Lý ra tay với anh, chắc chắc anh sẽ tiêu diệt bọn họ.

Một cao thủ có sức chiến đấu của Siêu Phàm Lục Cảnh muốn giết nhà họ Lý dễ như trở bàn tay.

Trong lúc Lý Trọng còn đang suy nghĩ có nên ra tay với Dương Thanh không thì một người làm chạy vào: “Ông tổ, ông chủ, Thượng Quan Tử Khiêm của Hoàng tộc họ Thượng Quan đến rồi”.

“Ồ2 Sao cậu ta lại đến đây?”

Lý Trọng nhíu mày nhìn Lý Giang Hùng nói: “Con đi tiếp cậu ta đi, xem thử cậu ta muốn gì?”

“Vâng, thưa bối”, Lý Giang Hùng nói xong liền theo người làm ra ngoài tiếp khách.

Chẳng mấy chốc Lý Giang Hùng đã nhìn thấy Thượng Quan Tử Khiêm trong phòng khách.

Lý Giang Hùng cười nói: “Tam hoàng tử đến nhà họ Lý đúng là rồng đến nhà tôm. Hoan nghênh, hoan nghênh!”

Thượng Quan Tử Khiêm khẽ gật đầu sau đó nói với Lý Giang Hùng: “Ông chủ Lý, tôi đến tìm ông là vì có một chuyện muốn bàn bạc với ông”.

Lý Giang Hùng cười nói: “Ha ha, Tam hoàng tử khách sáo quá, có chuyện gì xin cứ dặn dò là được”.

Thượng Quan Tử Khiêm nói: “Phụ hoàng tôi bảo tôi tới tìm ông để bàn bạc việc liên hôn, không biết ông chủ Lý có ý kiến gì không?”

Nghe Thượng Quan Tử Khiêm nói vậy, Lý Giang Hùng nhất thời cả kinh. Nếu bàn việc liên hôn thì cũng nên do nhà họ Lý tìm Hoàng tộc họ Thượng Quan bàn bạc mới phải. Thế mà bây giờ Hoàng tử của Hoàng tộc Thượng Quan lại đích thân đến tìm lão ta bàn bạc việc liên hôn này Lý Giang Hùng hỏi:`”Không biết vị công chúa nào của Hoàng tộc Thượng Quan bằng lòng gả vào nhà họ Lý?”

Thượng Quan Tử Khiêm nói: “Con gái của tôi, Thượng Quan Nhu!”

Nghe được cái tên Thượng Quan Nhu này, Lý Giang Hùng hít sâu một hơi. Ở Hoàng thành Thượng Quan có ai mà không biết, Thượng QuanNhu đã được Thượng Quan Hoàng xác lập làm người thừa kế Hoàng Chủ đời tiếp theo từ lâu TỐI.

Trước khi Thượng Quan Hoàng thoái vị, trừ khi tài năng và võ thuật của ba vị Hoàng tử kia vượt qua Thượng Quan Nhu, nếu không bọn họ sẽ không cướp được Hoàng vị từ tay Thượng Quan Nhu.

Giờ đây Hoàng tộc Thượng Quan lại muốn gả người thừa kế Hoàng tộc đời tiếp theo cho nhà họ Lý, đây đúng là việc vui lớn đối với nhà họ Lý.

Chương 2632:

Dù sau khi Thượng Quan Nhu gả vào nhà họ Lý sẽ không có cách nào thừa kế Hoàng vị nữa nhưng uy danh của Thượng Quan Nhu vẫn còn, cô ta vẫn là một nhân vật vô cùng có quyền lực ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Nếu nhà họ Lý có thể có được đứa con dâu tài năng và võ thuật xuất chúng như Thượng Quan Nhu, thì đúng là may mắn của nhà họ Lý.

"Theo tôi được biết, cô Thượng Quan Nhu đã được Thượng Quan Hoàng xác lập là người thừa kế Hoàng Chủ đời tiếp theo. Trong tình huống này mà bảo Thượng Quan Nhu gả vào nhà họ Lý, liệu có phải không thích hợp lắm không?"

Tuy Lý Giang Hùng rất muốn Thượng Quan Nhu gả vào nhà họ Lý nhưng Hoàng tộc Thượng Quan sẽ không dễ dàng gả người thừa kế vào nhà họ Lý như vậy.

Thượng Quan Tử Khiêm nhíu mày: "Sao thế?

Có phải ông chủ Lý thấy con gái của tôi không xứng với lớp trẻ nhà họ Lý không?"

Lý Giang Hùng vội vàng nói: "Sao có thể có chuyện đó? Nếu cô Thượng Quan Nhu có thể gả sang nhà họ Lý, tôi mừng còn không kịp nói gì đến việc khinh thường cô ấy?"

"Không có là được rồi!"

Thượng Quan Tử Khiêm lạnh nhạt nói: ‘Bây giờ ông tổ nhà họ Lý đã xuất thế, tu vi võ thuật càng kinh người. Nếu Hoàng tộc Thượng Quan có thể liên hôn với nhà họ Lý thì cũng là một việc vui lớn.”.

“Tôi thấy Lý Bảo Tuấn của nhà họ Lý không tệ lắm, cũng là một người có tài trong lớp con cháu nhà họ Lý, cho dù cậu ta ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng là người vô cùng xuất sắc”.

“Nếu ông chủ Lý. bằng lòng thì nhanh đến Hoàng tộc Thượng Quan dạm hỏi, mau chóng để bọn chúng thành hôn”.

Nghe xong lời của Thượng Quan Tử Khiêm, Lý Giang Hùng không nghỉ ngờ gì nữa. Rõ ràng là bởi vì Hoàng tộc Thượng Quan cảm thấy áp lực trước Lý Trọng – cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh nên mới chủ động liên hôn.

“Được được được, cứ quyết định như vậy đi.

Tôi cùng bố tôi thương lượng lại một chút. Sẽ cố găng nhanh hết sức mang theo lễ vật hậu hĩnh đến Hoàng tộc Thượng Quan dạm hỏi, sau đó sẽ cùng Hoàng Chủ quyết định ngày lành tháng tốt”.

Lý Giang Hùng cười hớn hở nói, trên mặt còn k lộ ra vẻ đắc ý.

“Được được được, cứ quyết định như vậy đi.

Tôi cùng bố tôi thương lượng lại một chút. Sẽ cố gắng nhanh hết sức mang theo lễ vật hậu hĩnh đến Hoàng tộc Thượng

Quan dạm hỏi, sau đó sẽ cùng Hoàng Chủ quyết định ngày lành tháng tốt".

Lý Giang Hùng cười hớn hở nói, trên mặt còn lộ ra vẻ đắc ý.

Trong lịch sử nhà họ Lý chưa từng xảy ra việc như vậy. Đây vấn là lần đầu tiên đích thân Hoàng tộc đến đề nghị kết thông gia, đúng là vinh dự của nhà họ Lý.

"Được, vậy tôi không nói nhiều nữa, tôi còn phải trở về báo cáo với bố tôi", Thượng Quan Tử Khiêm đứng dậy nói.

Lý Giang Hùng cũng vội vàng đứng lên: "Tôi tiễn Tam hoàng tử!" _` Sau khi hai người một trước một sau bước ra ngoài, Thượng Quan Tử Khiêm vừa chuẩn bị rời đi bỗng quay người nói với Lý Giang Hùng: "Đúng rồi, suýt chút nữa tôi đã quên một chuyện".

Ly Giang Hùng ngây ra một lúc: "Tam hoàng tử mời nói!"

"Dương Thanh, cậu Thanh vẫn ở nhà họ Lý tính dưỡng sao?", Thượng Quan Tử Khiêm hỏi.

Trong lòng Lý Giang Hùng có dự cảm không may, nhưng vẫn có sao nói vậy: "Cậu Thanh bị thương nhẹ, tạm thời vẫn còn tĩnh dưỡng ở nhà họ Lý, phỏng chừng không lâu nữa sẽ có thể hồi phục".

Thượng Quan Tử Khiêm gật đầu: 'Vậy thì tốt, phụ hoàng của tôi vẫn thường xuyên nhắc Dương Thanh, nói là muốn mời cậu Thanh đến Hoàng tộc đàm đạo'.

Lời này của Thượng Quan Tử Khiêm khiến Lý Giang Hùng cả kinh. Sao lão ta không hiểu ẩn ý của Thượng Quan Tử Khiêm chứ?

Chương 2633:

“Nếu nếu cậu Thanh vẫn còn tĩnh dưỡng vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa. Phiền ông chủ Lý thay phụ hoàng tôi gửi lời hỏi thăm cậu Thanh, hơn nữa chuyển lời cho cậu ta biết, bất cứ lúc nào Hoàng tộc Thượng Quàn cũng là bạn tốt nhất của cậu Thanh’, Thượng Quan Tử Khiêm cười nói.

Trong lòng Lý Giang Hùng càng ngạc nhiên hơn. Đương nhiên lão ta hiểu rõ Thượng Quan Tử Khiêm là đang nói cho lão ta biết mối quan hệ của Dương Thanh và Hoàng tộc Thượng Quan vô cùng thân mật, cậu ta còn là bạn của Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa đấy.

Bởi vậy nếu nhà họ Lý ra tay với Dương Thanh thì phải cẩn thận Hoàng tộc Thượng Quan.

Lý Giang Hùng thoáng im lặng một hồi rồi lên tiếng: “Tam hoàng tử yên tâm, tôi sẽ chuyển nguyên văn lời của cậu cho bố tôi biết”.

“Được, vậy tôi đi trước đây. Ông chủ Lý đừng quên mau chóng tới Hoàng tộc Thượng Quan dạm hỏi đấy. Phụ hoàng tôi rất coi trọng và mong đợi cuộc liên hôn lần này”.

Thượng Quan Tử Khiêm dứt lời, liền xoay người bước lên chiếc Rolls-Royce, chẳng mấy chốc chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt của Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng nhìn theo hướng xe của Thượng Quan Tử Khiêm rời đi, bỗng rơi vào suy tư.

“Thượng Quan Tử Khiêm đang ám chỉ mình không nên đụng tới Dương Thanh sao?”, lão ta bỗng tự lẩm bẩm.

Chẳng mấy chốc lão ta đã đi tới phòng Lý Trọng, kể lại lý do Thượng Quan Tử Khiêm tìm mình, đồng thời nói ra suy đoán của mình cho Lý Trọng nghe.

Vẻ mặt Lý Trọng nhất thời trở nên nghiêm nghị nói: “Rốt cuộc Thượng Quan Hoàng có ý gì?”

Lúc này ngay cả Lý Trọng cũng không biết được ý đồ của Thượng Quan Hoàng. Đầu tiên là bảo Thượng Quan Tử Khiêm đề xuất việc liên hôn, cuối cùng lại tỏ rõ mối quan hệ thân mật của Dương Thanh và Hoàng tộc họ Thượng Quan cho bọn họ biết.

Thoạt nhìn hai việc này dường như chẳng có liên quan gì nhau, nhưng nghĩ kỹ lại hình như cũng có phần liên quan, bằng không Thượng Quan Hoàng sẽ không sai Thượng Quan Tử Khiêm đến đây nói hai việc này.

“Bố, bây giờ chúng ta nên làm gì? Có cần liều lĩnh ra tay với Dương Thanh nữa không?”, Lý Giang Hùng hỏi.

Lý Trọng lắc đầu: “Nếu Hoàng tộc Thượng Quan đã ám chỉ rồi mà lúc này chúng ta lại đối phó Dương Thanh, chắc chắn sẽ khiến Hoàng tộc Thượng Quan bất mãn”.

“Như vậy chúng ta tạm thời bỏ qua kế hoạch đối phó Dương Thanh. Nếu tu vi của cậu ta đúng là đã bị phế, dù tha cho cậu ta, cậu ta cũng không gây ra được sóng gió gì. Nếu cậu ta vẫn còn võ công, chúng ta lại đụng đến cậu ta thì chẳng khác nào tự đào hố chôn mình. Nếu Hoàng tộc Thượng Quan đã muốn chúng ta bỏ qua cho Dương Thanh vậy chúng ta hãy tha cho cậu ta đi!”

Nghe vậy trên mặt Lý Giang Hùng thoáng hiện lên vẻ lo lắng: “Bố, bố nói xem liệu có phải Hoàng tộc Thượng Quan đã biết chuyện gì đó không? Bọn họ cũng bắt đầu nghi ngờ việc Dương Thanh bị phế tu vi, cho nên muốn nhân cơ hội này

khống chế Dương Thanh, sau đó nghĩ cách moi ra một số bí mật từ trên người Dương Thanh?”

Lý Trọng gật đầu: “Cũng có khả năng này, nhưng con người Thượng Quan Hoàng rất không đơn giản, đừng xem bình thường cậu ta rất hiền hòa, nhưng lòng dạ sâu như biển, người bình thường hoàn toàn không biết, rốt cuộc cậu ta suy nghĩ gì”.

“Dù thế nào nhà họ Lý tạm thời vẫn chưa thích hợp đối nghịch với Hoàng tộc Thượng Quan, nếu bọn họ muốn liên hôn vậy chúng ta cứ làm theo ý bọn họ là được”.

“Con hãy chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh ba ngày sau dẫn theo Lý Bảo Tuấn đích thân đi tới Hoàng tộc Thượng Quan một chuyến để bàn bạc việc dạm hỏi, thuận tiện quyết định ngày lành tháng tốt để làm lễ luôn”.

Lý Giang Hùng vội gật đầu: “Vâng, thưa bố!”

Cùng lúc đó, trong biệt viện của Thượng Quan Hoàng ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Hoàng Chủ, sao cháu đột nhiên muốn gả Thượng Quan Nhu cho nhà họ Lý?”

Một ông lão mặc đồ trơn bước ra từ bên cạnh vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

Thượng Quan Hoàng mỉm cười nhìn ông lão mặc đồ trơn kia nói: “Sao thế? Ngay cả chú cũng không hiểu được suy nghĩ của cháu sao?”

Ông lão mặc đồ trơn kia là chú của Thượng Quan Hoàng, tên là Thượng Quan Phó, là cao thủ cùng thời với Lý Trọng.

Mà ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, rất ít người biết được sự tồn tại của Thượng Quan Phó.

“Ha ha!”

Thượng Quan Phó mỉm cười sau đó nói: “Tuy chú không hiểu rõ suy nghĩ của cháu nhưng chú biết cháu làm như vậy hẳn là có mục đích riêng”.

Thượng Quan Hoàng mỉm cười: “Cháu nhắc chú một điều, để cho Thượng Quan Nhu gả đến nhà họ Lý là vì liên quan đến Dương Thanh”.

“Ồ?”

Chương 2634:

Thượng Quan Phó hơi bất ngờ. Tuy lão ta cũng nghĩ rất có thể hai việc này có liên quan với nhau nhưng vẫn không thể hiểu rõ. Lúc này sự nhắc nhở của Thượng Quan Hoàng đã chứng thực hai việc này thật sự có liên quan với nhau.

Im lặng trong chốc lát Thượng Quan Phó bỗng nhiên hiểu ra nói: "Không hổ là một đời Hoàng Chủ mới do chú lựa chọn, quả nhiên rất thông minh sáng suốt".

Thượng Quan Hoàng cười nói: "Xem ra, chú đã biết ý đồ của cháu rồi".

Thượng Quan Phó gật đầu nói: "Hiện nay có lời đồn võ công của Dương Thanh đã bị phế bỏ toàn bộ nhưng dù sao cũng là lời đồn. Nếu lời đồn là thật, vậy với sự mạnh mẽ của nhà họ Lý bây giờ, dù Nhu Nhu gả đến đó thì đối với Hoàng tộc Thượng Quan cũng chỉ tổn thất một người thừa kế xuất sắc mà thôi".

"Tuy Nhu Nhu rất xuất sắc nhưng dù sao vẫn là con gái, cháu có thể xác lập Thượng Quan Tử Khiêm – bố của Nhu Nhu làm người thừa kế Hoàng Chủ đời tiếp theo. Cứ như vậy, mối quan hệ giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý sẽ gần gũi hơn. Bởi vì có mối quan hệ của Nhu Nhu nên nhà họ Lý nhất định sẽ trợ giúp Thượng Quan Tử Khiêm".

Thượng Quan Hoàng gật đầu cười: "Nếu chú đoán ra được điều này hẳn là đoán được thêm điều khác nữa, đúng không?"

Thượng Quan Phó tiếp tục nói: "Những gì chú vừa nói chỉ khi nào võ công của Dương Thanh bị phế bỏ hoàn toàn. Nhưng nếu võ công của Dương Thanh không bị phế bỏ thì cậu ấy chỉ là đang thử nhà họ Lý, mà từ lúc nhà họ Lý bắt đầu nghi ngờ Dương Thanh thì bọn họ đã thất bại hoàn toàn rồi".

"Nếu vậy tất nhiên Dương Thanh sẽ đối nghịch với nhà họ Lý, hơn nữa cháu cũng biết Dương Thanh là người rất trọng tình nghĩa, nếu để cậu ấy biết Nhu Nhu vì cứu mình nên mới bị gả

tới nhà họ Lý, với tính cách của cậu ấy, chắc chắn sẽ ngăn cản cuộc hôn nhân này".

"Không chỉ vậy, Dương Thanh còn sẽ ra tay với nhà họ Lý, mà cháu cũng có thể mượn cơ hội này tiêu diệt sạch nhà họ Lý một lần luôn!"

"Thế nên gả Nhu Nhu đến nhà họ Lý quả thật là một kế hoạch có lợi cho Hoàng tộc Thượng Quan, mặc kệ võ công của Dương Thanh có bị phế bỏ hay không, kết quả cuối cùng chỉ có một đó chính là Hoàng tộc Thượng Quan sẽ càng ngày càng thịnh vượng".

Nghe Thượng Quan Phó nói xong, Thượng Quan Hoàng mỉm cười: "Không hổ là chú của cháu, mọi kế hoạch của cháu đều không thoát khỏi tầm mắt của chú".

Nói xong hai mắt Thượng Quan Hoàng sáng rực nhìn chằm chằm Thượng Quan Phó hỏi: "Chú, chú có thể nói cho cháu biết bây giờ cảnh giới võ thuật của chú đã đạt tới trình độ nào không?"

Thượng Quan Phó chỉ mỉm cười nói: "Cháu chỉ cần biết rõ, Hoàng thành Thượng Quan vẫn là thiên hạ của Hoàng tộc Thượng Quan, chỉ một nhà họ Lý chẳng đáng quan tâm".

Lời nói này cực kỳ ngông cuồng, nhưng lại khiến trong lòng Thượng Quan Hoàng kích động tột độ. Lão ta cũng biết Thượng Quan Phó rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức không xem nhà họ Lý ra gì. Điều đó có nghĩa là thực lực hiện giờ của Thượng Quan Phó vượt xa Lý Trọng.

Nghĩ đến tất cả kế hoạch của mình Thượng Quan Hoàng lắc đầu cười gượng: "Dù cháu không làm tất cả những việc này thì nhà họ Lý cũng không làm gì được Hoàng tộc Thượng Quan!"

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý.

"Bố, lúc nào thì chúng ta thả Dương Thanh đi?", Lý Giang Hùng hỏi.

Lý Trọng nói: "Con hãy thả cậu ta ngay bây giờ".

"Vâng, con đi làm đây."

Lý Giang Hùng nói xong liền muốn xoay người rời đi.

“Chờ đã!”

Lý Giang Hùng vừa bước tới cửa đã bị Lý Trọng gọi lại.

Lý Trọng híp mắt nói: “Mặc kệ Thượng Quan Hoàng có mục đích gì, nếu cậu ta đã muốn cướp người từ trong tay chúng ta thì chúng ta cứ thả người nhưng không thể giao cho cậu ta dễ dàng như vậy”.

“Bố, ý của bố là?”

Lý Giang Hùng cả kinh, dè dặt hỏi.

Lý Trọng nói: “Con nói với Dương Thanh thế này, không biết Thượng Quan Hoàng nghe ai nói võ công của cậu ta đã bị phế bỏ toàn bộ, cho nên sai người đến nhà họ Lý đòi người, bảo cậu ta đi đến Hoàng tộc Thượng Quan chào hỏi ngay lập tức”.

Lý Giang Hùng lập tức sáng mắt. Rõ ràng Thượng Quan Tử Khiêm nói Thượng Quan Hoàng tỏ ý Dương Thanh là bạn của Hoàng tộc Thượng Quan, nhưng nếu nói với Dương Thanh nguyên văn lời nói của Lý Trọng thì nhất định sẽ khơi dậy thái độ thù địch của Dương Thanh đối với Hoàng tộc Thượng Quan.

Chương 2635:

Lúc này, Dương Thanh đang ngồi xếp bằng đang kiên trì tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh trong biệt thự của mình.

So với lúc trước cũng không có bất kỳ tiến bộ nào, anh vẫn chỉ có thể duy trì phép hô hấp tầng thứ nhất năm sáu giây, may mà dựa vào vô số lần tích lũy năm sáu giây này mà vết thương trong cơ thể anh đã được cải thiện rõ ràng.

Đúng lúc này có người gõ cửa phòng, Lý Giang Hùng thận trọng bước vào, có vẻ sợ hãi nhìn Dương Thanh đang ngồi xếp bằng nói: "Cậu Thanh, không biết Thượng Quan Hoàng từ đâu biết được võ công của cậu đã bị phế hết nên cố ý sai người tới tìm cậu, nói cậu hãy tới Hoàng tộc Thượng Quan chào hỏi ngay lập tức, nếu tới muộn tự gánh hậu quả!"

Nghe Lý Giang Hùng nói thế, Dương Thanh bỗng mở bừng mắt.

Lý Giang Hùng đón nhận ánh mắt của Dương Thanh, bất chợt run cả người, vội vã cúi đầu xuống.

Dương Thanh hỏi: "Ông chắc chắn là Thượng Quan Hoàng đã truyền lời như vậy đến cho tôi?"

Lúc này, sắc mặt anh lạnh nhạt xa cách, toàn thân tản ra một khí thế uy nghiêm cực kì, khiến tim lão ta run lên, không dám ngẩng đầu, nói cũng không dám dõng dạc: "Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nói thế, tôi chỉ truyền đạt lại nguyên văn mà thôi".

"Hừ!"

Dương Thanh cười lạnh: "Nếu đã thế, tôi cũng muốn đi gặp Thượng Quan Hoàng một lần, xem xem rốt cuộc ý ông ta có phải như vậy không".

Dứt lời, anh đứng phắt dậy, cất bước đi thẳng ra cửa. Tới cửa, Dương Thanh bỗng dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: "Đợi bạn tôi tỉnh lại thì đưa cô ấy về Yến Đô".

“Vâng!”, Lý Giang Hùng vội vã thưa.

Ngoài cửa đã có một chiếc Roll’s Royce đang chờ, hẳn là xe của nhà họ Lý chuẩn bị để đưa Dương Thanh tới Hoàng tộc Thượng Quan.

Xe lao đi vun vút, Dương Thanh lẳng lặng ngồi trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, đầu óc điên cuồng suy tính.

Dưới tình huống thế này, Thượng Quan Hoàng lại đột nhiên muốn gặp mình, Dương Thanh cảm thấy có gì đó bất thường, anh thử một câu, Lý Giang Hùng đã lộ rõ vẻ khẩn trương, không rõ là vì sợ anh hay vì đang lừa anh nên mới khẩn trương như thế.

Nhưng anh thì càng nghiêng về khả năng lão ta đang lừa anh, nếu Thượng Quan Hoàng muốn để nhà họ Lý thả anh ra thì chắc chắn sẽ không dùng loại giọng điệu ra lệnh, bảo anh đi gặp Thượng Quan Hoàng như vậy.

Hơn nữa, hiện nhà họ Lý tạm thời chưa chắc chắn tu vi võ thuật của anh đã khôi phục hay chưa, nếu quả thật đã xác định được, bọn họ đã sớm ra tay với anh rồi.

Nếu nhà họ Lý không dám động đến anh trước khi làm rõ tình hình thì hẳn Hoàng tộc Thượng Quan cũng sẽ như vậy.

Xe vẫn lao nhanh. Chừng nửa giờ sau, xe chậm rãi lái vào trước cửa Hoàng phủ họ Thượng Quan mới dừng hẳn lại.

“Thưa cậu Thanh, đã tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, xe chúng tôi không vào được, đành phiền chính cậu tự đi vào thôi ạ”, Lý Giang Hùng thận trọng dè dặt nói.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc nhìn Lý Giang Hùng một cái, lặp lại lần nữa: “Nhớ lấy lời tôi, đợi khi Ngải Lâm tỉnh lại thì đưa chị ấy về Yến Đô ngay”.

“Vâng, thưa cậu!”, Lý Giang Hùng vội đáp.

Bấy giờ, Dương Thanh mới xuống xe, cất bước đi vào trong Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thực ra anh cũng có thể đưa Ngải Lâm tới Hoàng tộc Thượng Quan, chỉ có điều, hiện tại anh còn chưa khôi phục tu vi,

chuyến đi tới Hoàng tộc Thượng Quan lần này lành dữ thế nào, anh không dám bảo đảm, anh cũng không muốn vừa mới thoát khỏi một chốn nguy hiểm như nhà họ Lý lại rơi vào một nơi còn nguy hiểm hơn.

“Cậu Thanh, nhà họ Lý để cậu rời khỏi đó?”

Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu bỗng đi tới, nhìn thấy Dương Thanh, cô ta lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Thấy Thượng Quan Nhu kinh ngạc như vậy, Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, cười cười, nói với cô ta: “Người nhà họ Lý nói là Thượng Quan Hoàng muốn tôi ngay lập tức tới đây gặp, cho nên đưa tôi tới”.

Nghe vậy, Thượng Quan Nhu nhíu mày: “Nhà họ Lý đang muốn cố tình ly gián đây mà!”

Chương 2636:

Thấy Thượng Quan Nhu tức giận, Dương Thanh gần như đã chắc chắn, những lời kia đích xác là nhà họ Lý cố tình nói ra.

Dương Thanh hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thượng Quan Nhu thoáng do dự, sau đó mới cất lời: "Ông nội tôi đã đồng ý phái người tới nhà họ Lý đón cậu về đây, nhưng không hề ra lệnh bảo cậu phải ngay lập tức tới gặp mặt, lúc đó tôi cũng có mặt ở trong cung điện, tôi có thể bảo đảm, ông nội tôi tuyệt đối không nói như thế".

Nghe Thượng Quan Nhu nói xong, Dương Thanh liền biết cô ta không hề nói dối.

"Nhà họ Lý này giỏi thật, ngay cả tôi mà cũng dám lừa gạt!", Dương Thanh trầm mặt, nói.

Dương Thanh quen biết Thượng Quan Nhu cũng khá sớm, cô gái này là người thế nào, anh biết rất rõ. Đây là một cô gái trọng tình trọng nghĩa, tuy làm việc gì cũng đặt gia tộc lên trên hết nhưng có một điểm khác với những con cháu nhà giàu, đó là cô ta không lừa gạt ai.

"Cậu Thanh, tôi nghe nói, lúc ở Hoàng thành Diệp, cậu từng bị trọng thương, còn hôn mê ba ngày ba đêm, nay vừa mới tỉnh lại?"

Thượng Quan Nhu bỗng lo âu nói: "Hơn nữa, tôi còn nghe nói, tu vi võ thuật của cậu đã hoàn toàn mất hết, mấy tin này đều do nhà họ Lý truyền ra".

Dương Thanh cười cười, nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi: "Chị cũng cho là vậy à?"

Thượng Quan Nhu lắc đầu: "Tôi nghĩ tin này là giả, dù võ thuật của cậu đã thực sự mất hết thì chắc chắn cũng chỉ là tạm thời thôi, với thiên phú võ thuật của cậu, sớm muộn cũng có ngày khôi phục lại tu vi thời kì đỉnh cao, điểm chủ yếu nhất là, tôi rất có lòng tin với cậu".

Thấy sắc mặt Thượng Quan Nhu nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút giả dối như thế, Dương Thanh cười cười vẻ chua chát, lắc đầu: “Chị quá coi trọng tôi rồi, hiện giờ tôi đúng là một kẻ bỏ đi không có lấy một chút võ thuật”.

“Cái gì?”

Thượng Quan Nhu lập tức kinh sợ: “Sao có thể như thế được? Ngay cả Lý Trọng, ông tổ của nhà họ Lý còn không phải là đối thủ của cậu, vậy thì kẻ nào lại có năng lực phế bỏ võ thuật của cậu?”

“Đó là người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp, thực lực của lão ta rất mạnh, tôi hoàn toàn không phải đối thủ của lão ta, lần này đúng là tôi đã quá khinh địch, chưa biết rõ thực lực chân thật của kẻ địch đã dám chạy tới khiêu khích, hậu quả này đều do chính tôi tự chuốc lấy”.

Dương Thanh không giấu giếm, cực kì bình thản nói ra toàn bộ sự việc.

Không phải do anh rất tin tưởng Thượng Quan Nhu mà anh đang cố tình làm vậy, chuyện xảy ra ở Hoàng tộc họ Diệp, dù có cố gắng giấu đến đâu cũng không thể đạt đến trình độ không có lấy một tin tức lọt ra ngoài.

Lấy thực lực của Hoàng tộc Thượng Quan, chắc chắn bọn họ đã biết chuyện xảy ra ngày đó.

Chỉ có điều, bọn họ còn không rõ tình hình cụ thể thế nào, mà nay, nhà họ Lý lại đang cố tình ngăn cản, truy bắt bạn bè của Dương Thanh, điều này nhất định sẽ khiến các thế lực khác suy đoán ra.

Trong tình huống này, Dương Thanh càng trầm mặc, càng không chịu thừa nhận thì càng có vẻ giả hơn.

Anh thẳng thắn nói ra toàn bộ sự việc, ngược lại sẽ khiến những người đứng đầu các thế lực lớn cho rằng đây chỉ là chiêu tung hỏa mù của anh, cực kì có khả năng anh chỉ nói thế để thăm dò một số gia tộc.

Dẫu sao thì hiện tại, Dương Thanh đã có mối quan hệ tốt đẹp với rất nhiều gia tộc.

Thượng Quan Nhu mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần, cô ta hoàn toàn tin tưởng lời anh. Trầm mặc hồi lâu, Thượng Quan Nhu bỗng nhìn Dương Thanh, ánh mắt phức tạp: "Cậu Thanh, về chuyện võ thuật của cậu đã bị mất hết, cậu nhất định đừng nói cho ông tôi biết. À không, không chỉ là ông tôi, không thể nói cho bất kì kẻ nào trong Hoàng tộc họ Thượng Quan".

"Hử?"

Dương Thanh vờ sửng sốt, hỏi: "Chẳng lẽ là, Hoàng tộc Thượng Quan cũng muốn ra tay với tôi à?"

Thượng Quan Nhu lắc đầu, sắc mặt nặng nề, nói: "Tôi xin nói thẳng với cậu, ông nội tôi là người vô cùng khó đoán, ngay cả tôi cũng không thể đoán được suy nghĩ của ông ấy, hiện tại rốt cuộc ông tôi nghĩ gì, định làm gì, tôi cũng không đoán ra".

"Nhưng có thể chắc chắn một chuyện là, một khi cậu mất đi giá trị của mình thì cũng sẽ mất đi người bạn Hoàng tộc Thượng Quan này, thậm chí Hoàng tộc Thượng Quan còn có khả năng giam lỏng cậu để tìm kiếm những bí mật của cậu nữa".

Chương 2637:

Nghe Thượng Quan Nhu nói thế, Dương Thanh thoáng kinh ngạc, anh thật không ngờ cô ta lại dám nói cho anh biết những chuyện này.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Vì sao chị lại nói cho tôi biết những chuyện này?”

Thượng Quan Nhu cười chua chát, lắc đầu: “Trước đó tôi đã chủ trương để Hoàng tộc Thượng Quan đứng ra đưa cậu ra khỏi nhà họ Lý, tôi không hi vọng chỉ vì tôi, cuối cùng lại hại một thiên kiêu võ thuật như cậu”.

“Quan trọng nhất là, tôi tin cậu! Dù võ thuật của cậu đã mất hết nhưng đây nhất định chỉ là tạm thời, một ngày nào đó, cậu sẽ lại quay trở về đỉnh cao võ thuật”.

Nhìn Thượng Quan Nhu nghiêm túc nói vậy, không biết vì sao, Dương Thanh lại thấy lòng ấm áp hẳn.

Anh có thể nhận ra, Thượng Quan Nhu thật lòng không muốn mình gặp chuyện không may trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, đương nhiên, trừ trường hợp cô ta là loại người có diễn xuất cực kì cao siêu.

Dương Thanh nói: “Cảm ơn chị!”

Thượng Quan Nhu lắc đầu vẻ cay đắng: “Sau này, chỉ e dù có muốn giúp cậu thì tôi cũng không giúp được gì nữa”.

Dương Thanh thắc mắc: “Chị nói vậy là có ý gì?”

Anh có cảm giác, lời của Thượng Quan Nhu dường như còn có ẩn ý gì khác, sắc mặt cô ta lại lộ vẻ đau xót khó hiểu, dường như đang có tâm sự gì.

“Không có gì!”

Thượng Quan Nhu lắc đầu, nhanh nhẹn nói thêm: “Tôi dẫn cậu đi gặp ông nội tôi nhé!”

Cô ta không muốn nhiều lời, Dương Thanh sẽ không gặng hỏi, cất bước đi theo Thượng Quan Nhu đến gặp Thượng Quan

Hoàng.

“Cậu Thanh tới rồi à!”

Thượng Quan Hoàng vừa thấy Dương Thanh bèn tươi cười chào đón.

Bất luận lúc nào, Thượng Quan Hoàng cũng luôn giữ vẻ mặt tươi cười như thế, làm người ta không nhìn ra đang buồn hay vui.

Dương Thanh gật đầu: “Lần này phải cảm ơn Thượng Quan Hoàng, nếu không tôi còn không biết có thể rời khỏi nhà họ Lý hay không”.

“Hử?”

Thượng Quan Hoàng sửng sốt: “Cậu Thanh nói vậy là có ý gì?”

Thượng Quan Nhu đứng bên cạnh lập tức nóng ruột, cô ta đã dặn trước Dương Thanh rằng tuyệt đối không nên tiết lộ tin tức tu vi võ thuật của mình đã bị mất sạch, vậy mà giờ đây Dương Thanh lại nói thẳng ra như vậy, chẳng phải đã khẳng định tin đồn kia rồi sao?

Dương Thanh càng thêm kinh ngạc: “Chẳng lẽ Thượng Quan Hoàng Chủ không biết võ thuật của tôi đã mất hết, bị nhà họ Lý giam lỏng ba ngày nay rồi sao?”

Thượng Quan Hoàng đáp: “Tôi không hề biết gì!”

Dứt lời, lão ta tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Dương Thanh, kêu lên: “Cái gì? Ý cậu nói là tu vi võ thuật của cậu đã mất sạch?”

Dương Thanh gật đầu, lộ vẻ chua xót, nói: “Lần trước tấn công Hoàng tộc họ Diệp, so đấu với người bảo vệ của Hoàng tộc mới biết đối phương mạnh cỡ nào, chỉ trách tôi đã quá tự kiêu, nếu không sẽ không bị hủy hoại trong tay người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp như thế này”.

Thượng Quan Hoàng đúng là đã nghe nói đến việc này, chỉ có điều, hôm nay được nghe lại từ chính miệng Dương Thanh càng khiến lão ta khiếp sợ tột cùng.

Thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc mạnh cỡ nào, lão ta biết rất rõ, bất kể lời Dương Thanh là thật hay giả, lão ta có thể chắc chắn một điều, Dương Thanh đúng là đã từng đánh với người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp một trận.

Dù nay võ thuật của Dương Thanh thực sự đã mất hết, nhưng anh có thể sống sót dưới tay người bảo vệ Hoàng tộc, điều này quả thật khiến người ta khiếp sợ vô cùng.

Nếu như Dương Thanh không bị mất tu vi võ thuật mà đây chỉ là một chiêu tung hỏa mù đối với người ngoài thì sao?

Vậy chẳng phải là Dương Thanh đã có thể sống sót sau khi đấu với một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh hay sao?

Càng nghĩ, Thượng Quan Hoàng càng thêm khiếp sợ.

Chương 2639:

Thượng Quan Hoàng bỗng lên tiếng dặn dò quản gia họ chương đứng bên cạnh.

“Cậu Thanh, xin mời!”

Quản gia chương đi tới bên cạnh Dương Thanh, hơi khom người nói.

Dương Thanh nhìn Thượng Quan Hoàng một cái, sau đó quay đầu đi theo quản gia chương.

Dương Thanh vừa rời khỏi đó với quản gia chương, một lão già mặc bộ đồ màu trắng bỗng bước ra từ bên trong.

“Hoàng thúc, chuyện vừa rồi, chú đã thấy hết rồi chứ ạ? Chú có thể nhìn ra được, võ thuật của Dương Thanh đã thực sự bị mất sạch hay chưa?”

Thượng Quan Hoàng nhìn về phía lão già áo trắng, hỏi.

Lão già áo trắng chính là Thượng Quan Phó, hoàng thúc của Thượng Quan Hoàng.

Sắc mặt Thượng Quan Phó thoáng lộ vẻ nghiêm nghị, lão ta lắc đầu nói: “Tên nhóc này có rất nhiều điểm cổ quái, rõ ràng không có lấy một chút hơi thở võ thuật nào tiết ra ngoài, nhưng lực huyết mạch của cậu ta lại vô cùng mạnh mẽ, ngay cả chú cũng cảm thấy có áp lực”.

Thượng Quan Hoàng lập tức cả kinh: “Ý của chú là, có thể võ thuật của cậu ta đã thực sự bị phế bỏ, nhưng lực huyết mạch lại vô cùng mạnh mẽ?”

Thượng Quan Phó gật đầu: “Cũng có thể nói như vậy, chỉ có điều, trên người cậu ta không có chút hơi thở võ thuật nào tiết ra, tuyệt đối không có nghĩa là võ thuật của cậu ta đã mất hết, một vài cao thủ của giới võ thuật có cách để giấu kín cảnh giới võ thuật của bản thân”.

Nghe đến những bí mật này, Thượng Quan Hoàng âm thầm kinh ngạc, nhưng hiện tại có thể chắc chắn một điều, Dương

Thanh hoàn toàn có thể chỉ giả bộ mất võ thuật, có thể là muốn xem xem, khi mình mất đi thực lực thì sẽ có bao nhiêu người từng là bạn lại trở mặt thành thù.

Thượng Quan Hoàng nói: "Tên nhóc này quả là thâm sâu hơn người, ngay cả chú cũng không nhìn thấu được cậu ta".

Thượng Quan Phó dặn dò: "Bất kể thế nào, trước khi chắc chắn cậu ta thực sự bị mất sạch tu vi võ thuật, nhất định phải đối đãi đúng lễ nghĩa, đừng có xúc phạm cậu ta, bởi một khi tu vi của cậu ta vẫn còn thì Hoàng tộc Thượng Quan này sẽ gặp đại nạn đấy".

Thượng Quan Hoàng gật đầu: "Hoàng thúc cứ yên tâm, cháu biết nên làm thế nào. Vừa rồi cháu cũng đã dựa theo kế hoạch của chúng ta, nói chuyện Thượng Quan Nhu gả vào nhà họ Lý thành Thượng Quan Nhu vì cậu ta nên mới phải hi sinh hạnh phúc bản thân, chỉ cần tu vi võ thuật của cậu ta vẫn còn thì nhất định sẽ ra tay ngăn cản việc này".

Nếu để Dương Thanh nghe thấy cuộc trò chuyện này, anh nhất định sẽ khiếp sợ cực kì. Anh công khai chuyện mình bị mất sạch tu vi võ thuật chỉ vì biết không thể tiếp tục giấu giếm chuyện này mà thôi.

Lúc này, anh đang đi theo quản gia chương đến một khu nhà cao cấp bên trong Hoàng phủ họ Thượng Quan.

"Thưa cậu Thanh, sau này mời cậu tạm nghỉ ngơi ở đây, hai người này được phân công đến hầu hạ cậu, nếu có gì cần, cậu cứ việc sai bảo là được ạ".

Bên cạnh quản gia chương có hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nghe quản gia chương nói xong liền vội vàng chào hỏi: "Xin chào cậu Thanh!"

Dương Thanh nhíu mày, nói: "Tôi không cần bất cứ người nào hầu hạ, để bọn họ rời khỏi đây đi!"

Quản gia chương thoáng do dự, hai cô gái này thoạt nhìn trẻ tuổi nhưng thực tế cũng là cao thủ võ thuật, đây là người lão ta cố tình bố trí ở lại bên cạnh Dương Thanh, vừa là để hầu hạ Dương Thanh đồng thời còn để giám sát từng hành vi cử chỉ của anh nữa.

“Sao hả? Ở Hoàng tộc họ Thượng Quan này, tôi không có một chút tự do nào à? Ngay cả loại chuyện như không cần người hầu hạ, cũng không có tư cách quyết định?”, Dương Thanh lạnh lẽo hỏi.

Quản gia chương run người lên, kinh sợ nói: “Cậu Thanh quá lời rồi, Hoàng Chủ đã nói, cần tiếp đãi cậu theo quy chế tối cao, nếu cậu không cần người hầu hạ thì để tôi điều bọn họ đi ạ”.

Dứt lời, quản gia chương vội vã dẫn hai cô gái kia rời khỏi đó.

Bọn họ vừa đi, sắc mặt Dương Thanh liền lộ vẻ lo âu, sao anh không biết hai cô gái mà quản gia chương vừa mang tới đây là để giám sát anh chứ?

Hiển nhiên, Hoàng tộc họ Thượng Quan này cũng không phải là một chốn an toàn, đây cũng là nguyên nhân khiến anh quyết định bảo nhà họ Lý đưa Ngải Lâm về Yến Đô khi cô ấy tỉnh lại trước khi anh lên đường tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chương 2640:

Anh đã bố trí xong xuôi mọi việc, chỉ cần Ngải Lâm về tới Yến Đô là sẽ có người đưa cô ấy tới một nơi an toàn.

Chỉ có điều, hiện tại anh còn không biết Phùng Tiểu Uyển đã đưa bé Tĩnh An đi đâu rồi.

Song, trước mắt không có tin tức gì truyền đến thì chính là tin tốt nhất, chưa biết chừng Phùng Tiểu Uyển đã đưa bé Tĩnh An rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan rồi cũng nên.

Đúng lúc này, chợt có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó, tiếng Thượng Quan Nhu vẳng vào trong nhà: "Cậu Thanh, tôi có thể vào không?"

Dương Thanh nói vọng ra: "Cửa không khóa, mời vào!"

Chốc lát sau, Thượng Quan Nhu đã đi tới trước mặt Dương Thanh, cười hỏi: "Ông nội tôi không làm khó cậu chứ?"

Dương Thanh lắc đầu, sắc mặt phức tạp, nhìn về phía Thượng Quan Nhu, hỏi: "Chị sắp phải gả tới nhà họ Lý?"

Không biết vì sao, Thượng Quan Nhu nghe nói thế liền lộ vẻ bối rối, nhưng chỉ thoáng chốc, tia hoảng loạn trên mặt cô ta đã biến mất, cô ta cười nói: "Cậu biết rồi à!"

Thượng Quan Nhu như muốn né tránh ánh mắt Dương Thanh, giống một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì.

Nhìn Thượng Quan Nhu như vậy, Dương Thanh biết ngay, dù vừa rồi Thượng Quan Hoàng không hoàn toàn nói thật thì ít ra có một điều này là thật, Thượng Quan Nhu không muốn kết hôn với người nhà họ Lý.

"Thượng Quan Hoàng Chủ nói, vì cứu tôi ra khỏi nhà họ Lý nên chị mới đồng ý kết hôn với con cháu nhà đó?", Dương Thanh hỏi.

Thượng Quan Nhu lập tức hiểu ra, đây nhất định là điều mà Thượng Quan Hoàng vừa nói với Dương Thanh.

Bỗng dưng cô ta không biết nên trả lời Dương Thanh thế nào, nhưng chính một chốc do dự bối rối này của cô ta đã khiến Dương Thanh gần như khẳng định, đúng là vì mình nên Thượng Quan Nhu mới đồng ý kết hôn với người nhà họ Lý.

Lát sau, Thượng Quan Nhu mới lên tiếng: "Thực ra, kết hôn với ai cũng chẳng quan trọng, dù sao tôi cũng là con gái của Hoàng tộc họ Thượng Quan, vốn không có quyền tự do quyết định hôn nhân của mình, dù có muốn kết hôn với người mình thích thì chỉ e không thể được rồi".

Nói đến đó, cô ta nhìn thẳng vào Dương Thanh, như thể muốn tìm kiếm điều gì trên mặt anh.

Dương Thanh chỉ chau mày, không biết đang suy nghĩ gì, chẳng hiểu vì sao, lúc này trong đầu Thượng Quan Nhu lại tràn ngập bóng hình anh.

Cô ta chưa bao giờ ngờ được, mình lại thích một người đàn ông đến thế. Từ khi còn nhỏ, cô ta đã biết, mình là con cháu của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đời này đừng nghĩ tới chuyện kết hôn với người mình thích.

Vậy nên, từ nhỏ cô ta đã dốc hết sức tập võ và học tập, chính là để bản thân trở nên xuất sắc hơn nữa, khiến cho Hoàng tộc không thể thiếu mình, chỉ có như vậy, cô ta mới có hi vọng từ chối kết hôn với người mình không thích.

Dẫu vậy, trước sau Thượng Quan Nhu vẫn không nghĩ tới chuyện phải lập gia đình, cho nên chưa từng rung động trước bất cứ chàng trai nào.

Mãi đến khi cô ta gặp Dương Thanh. Ban đầu, đúng là cô ta chỉ đơn thuần coi trọng năng lực của Dương Thanh, muốn tìm cho Hoàng tộc Thượng Quan một người bạn có tiềm lực lớn, cho nên mới tiếp xúc với Dương Thanh.

Nhưng sau này, trong quá trình làm bạn cùng Dương Thanh, cô ta chậm rãi phát hiện, chàng trai này hoàn toàn không giống những người đàn ông khác, cậu ấy trọng tình trọng nghĩa, vì người mình quan tâm, cậu ấy có thể hi sinh cả tính mạng.

Không chỉ có thế, thực lực của Dương Thanh còn rất mạnh, tuổi còn trẻ đã đặt chân tới Siêu Phàm Cảnh, vượt xa vô số

thiên kiêu anh tài.

Cô ta từ từ bị hào quang trên người Dương Thanh thu hút, chỉ là trước sau vẫn cố gắng đè nén tình cảm trong lòng. Cô ta cũng biết, dù mình có thổ lộ cõi lòng với Dương Thanh, Dương Thanh cũng sẽ không đón nhận tình cảm ấy.

Bởi cô ta biết, trái tim Dương Thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có chỗ cho một người con gái mà thôi.

Cô ta hâm mộ Tần Thanh Tâm, thậm chí còn từng nghĩ, nếu mình cũng sinh ra trong một gia tộc bình thường, mình chính là Tần Thanh Tâm thì tốt biết bao.

Chương 2641:

Hồi lâu sau, Dương Thanh mới ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Nhu, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy đến chị, nay tôi đã thành một kẻ vô dụng, dù có muốn giúp chị cũng chẳng giúp được gì”.

Thượng Quan Nhu hoàn toàn không hề bất ngờ, cô ta tin Dương Thanh thực sự đã mất hết tu vi võ thuật. Cô ta chỉ khẽ mỉm cười lắc đầu, rồi đột nhiên lại nhìn Dương Thanh, nghiêm túc hỏi: “Nếu như cậu có thể khôi phục tu vi võ thuật trước khi tôi phải làm dâu nhà họ Lý thì cậu sẽ ngăn cản hôn lễ này chứ?”

Dương Thanh sửng sốt, nhìn vào đôi mắt tràn ngập mong đợi của Thượng Quan Nhu, anh gật đầu không hề do dự: “Tôi sẽ ngăn cản!”

Nhận được đáp án này, Thượng Quan Nhu lập tức nở nụ cười, nói: “Có được lời này của cậu là đủ rồi! Dương Thanh, cảm ơn vì đã khiến tôi gặp được cậu ngay trong những năm tháng đẹp nhất này!”

Ánh mắt Thượng Quan Nhu mềm mại đầy tình tứ khiến Dương Thanh bỗng cảm thấy không thích ứng được, đành giả vờ trấn tĩnh cười khổ, nói: “Cảm ơn gì chứ? Ngày nay tôi chỉ còn là một tên vô dụng, tôi đã hại chị rồi”.

Thượng Quan Nhu khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Dương Thanh, cậu đừng nên nói vậy, dù không có cậu, tôi cũng sẽ bị gả cho người khác, con gái sinh ra trong các gia tộc lớn vốn đã được định sẵn là những vật hi sinh dùng để kết thông gia”.

Dứt lời, cô ta đứng lên, cười cười: “Tôi chỉ tới thăm hỏi cậu một chút, nếu cậu đã không việc gì thì tôi cũng yên tâm rồi, tôi về trước nhé”.

Nhìn theo bóng Thượng Quan Nhu đi xa dần, lòng Dương Thanh khó chịu vô cùng.

Anh vốn không thích làm liên lụy đến người khác, huống chi lại là một người không có nhiều liên quan đến mình, điều này

càng khiến anh cảm thấy tội lỗi.

“Có lẽ, vẫn còn hi vọng!”

Dương Thanh thì thào nói nhỏ, sau đó ngồi xếp bằng, tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, lần thứ hai được vận chuyển.

Nay anh chỉ có thể kí thác hi vọng vào Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để mong khôi phục võ thuật của mình.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua ngày thứ ba Dương Thanh tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Hôm nay, Ngải Lâm cũng được nhà họ Lý đưa về Yến Đô, ngay trong ngày, cô ấy đã được người của Dương Thanh đón đi luôn.

Chỉ có điều, mấy ngày này vẫn hoàn toàn không có chút tin tức nào về Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An, điều này làm cho lòng Dương Thanh lo lắng bồn chồn.

Ngày thứ ba kể từ khi Dương Thanh tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, bên trong Hoàng phủ đã giăng đèn kết hoa khắp nơi, bầu không khí hân hoan tràn ngập.

“Hoàng tộc hôm nay có việc vui sao?”

Dương Thanh ngăn một người hầu đi ngang qua, hỏi.

Người hầu vội gật đầu, cười đáp: “Hôm nay, chủ gia tộc họ Lý dẫn cháu ông ấy là Lý Bảo Tuấn đến Hoàng tộc dạm hỏi”.

Dương Thanh nhíu mày, hỏi: “Là Lý Bảo Tuấn của nhà họ Lý muốn kết hôn với Thượng Quan Nhu?”

Người hầu đáp: “Đúng vậy!”

Cơn giận dữ bất chợt tràn ra từ trên người Dương Thanh, vội vàng tới hỏi cưới như vậy sao?

Thời gian qua, mỗi ngày Dương Thanh đều cố gắng cưỡng ép bản thân sử dụng tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, hôm nay đã tăng thời gian sử dụng từ năm, sáu giây lên tới năm, sáu phút.

Kế hoạch ban đầu của Dương Thanh là trong một tuần cố gắng khôi phục các vết thương trên người, nhưng nhờ việc có thể duy trì năm, sáu phút sử dụng tầng hô hấp thứ nhất, tốc độ hồi phục của anh cũng tăng lên mấy lần, hiện tại, các vết thương trên người anh về cơ bản đã khỏi hẳn.

Ngoài ra, Dương Thanh còn kinh ngạc phát hiện, khi tiếp tục tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, trước đây, nguồn năng lượng thông qua phép hô hấp để biến thành nguồn lực tăng cao võ thuật của bản thân thì nay đã được dùng để tăng mạnh sức chống đỡ của thân thể.

Thực lực cũ của Dương Thanh vốn đã đạt với Siêu Phàm Tam Cảnh, độ mạnh của thân thể cũng tương đương với cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, tuy nay cảnh giới võ thuật không còn nhưng độ mạnh của thân thể lại vẫn tăng lên.

Chương 2642:

Phát hiện này khiến Dương Thanh mừng rỡ vô cùng, cứ tiếp tục theo quy luật ấy, độ mạnh của thân thể anh sẽ càng ngày càng tiến bước, đến khi đó, dù có so đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đối phương cũng không thể dễ dàng giết anh được.

Ngày nay, các đòn tấn công của cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh với anh hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nhưng điều này còn chưa đủ, chỉ khi cảnh giới võ thuật khôi phục, anh mới có thể phát huy thực lực mạnh nhất.

Nếu không, dù hiện tại thân thể anh đạt tới độ mạnh của thân thể cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thì anh cũng không phải là đối thủ của cao thủ võ thuật Siêu Phàm Tam Cảnh.

Cùng lúc đó, trong Hoàng phủ họ Thượng Quan, tại một khu nhà cao cấp khác.

“Sau khi biết tin nhà họ Lý đến cầu hôn Thượng Quan Nhu, Dương Thanh có phản ứng gì?”

Thượng Quan Hoàng nhìn về phía một gã người hầu, hỏi.

Nếu Dương Thanh có mặt ở đây, anh sẽ nhận ra, gã người hầu kia chính là người anh vừa mới chặn đường để hỏi tin.

Người hầu vội nói: “Hình như cậu ta vô cùng tức giận, nhưng ngay sau đó lại im lặng, như là đang suy nghĩ điều gì, lông mày cũng nhíu chặt lại”.

Thượng Quan Hoàng lại hỏi: “Trừ điều đó thì không còn phản ứng nào khác, cũng không nói gì thêm à?”

Người hầu kia lắc đầu.

Thượng Quan Hoàng cho người hầu lui ra ngoài, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Chỉ phẫn nộ thôi sao?”

Kế hoạch của lão ta là lợi dụng Dương Thanh đối phó với nhà họ Lý, nhưng bây giờ, Dương Thanh chỉ lộ vẻ tức giận, lại

không có bất cứ cử chỉ nào khác, điều này làm lão ta hơi thất vọng.

So với việc gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý để nhận được sự ủng hộ từ gia tộc họ Lý, lão ta càng muốn phá đổ nhà họ Lý, để từ nay về sau, Hoàng thành Thượng Quan này sẽ do Hoàng tộc họ Thượng Quan định đoạt mọi thứ.

Có lẽ như thế còn chưa đủ, đã vậy thì sẽ phải cho cậu ta thêm chút cảm giác bị đè nén nữa mới được.

Chẳng bao lâu sau, người nhà họ Lý đã tới, Lý Giang Hùng dẫn theo Lý Bảo Tuấn đang hết sức kích động đi vào Hoàng tộc họ Thượng Quan, đám người hầu đi sau còn khiêng theo vài rương quà quý.

“Lý Giang Hùng cùng cháu trai Lý Bảo Tuấn đến xin gặp mặt Hoàng Chủ!”

Đi tới trước cung điện của Thượng Quan Hoàng, Lý Giang Hùng cất cao giọng hô.

Thượng Quan Hoàng cười lớn, nói: “Ông chủ Lý khách sáo rồi, mau vào đi!”

Lúc này, trong điện Thượng Quan Hoàng, Thượng Quan Hoàng đang ngồi trên ngai vàng, bên dưới là những thành viên dòng chính của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Nhu cũng có mặt ở đó, thấy Lý Giang Hùng dẫn theo Lý Bảo Tuấn vào trong cung điện, gương mặt xinh đẹp của cô ta hoàn toàn không có một tia dao động nào.

“Thưa Hoàng Chủ, cháu tôi là Lý Bảo Tuấn xưa nay luôn hết lòng cảm mến công chúa Thượng Quan Nhu, hôm nay tôi dẫn nó đến đây để xin được kết thông gia với Hoàng Chủ, mong Hoàng Chủ có thể đồng ý cho công chúa Thượng Quan Nhu gả vào gia tộc họ Lý chúng tôi”.

Lý Giang Hùng cung kính nói.

Thượng Quan Hoàng cười bảo: “Đây vốn là một mối lương duyên đã được định từ trước, sao ông chủ Lý còn nói đến cầu kết thông gia gì?”

Nghe Thượng Quan Hoàng nói thế, Lý Giang Hùng kinh ngạc trong lòng, lão ta nói đến cầu kết thông gia chủ yếu là để thể hiện lòng tôn kính với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Nhưng bây giờ, trước mặt bao người, Thượng Quan Hoàng lại tỏ ý rằng việc hôn nhân này vốn đã được đồng ý từ trước, hành vi này quả đã khiến nhà họ Lý có thể diện hơn nhiều.

Ngay khi Lý Giang Hùng còn đang kinh ngạc, Thượng Quan Hoàng đã cười cười, nói thêm: “Hôm nay chúng ta thảo luận tìm một ngày lành luôn, để mau chóng cho hai đứa nhỏ thành hôn chứ?”

Lý Giang Hùng vừa mừng vừa kinh sợ, vội vàng gật đầu, nói: “Mọi việc xin nghe theo quyết định của Hoàng Chủ”.

“Ha ha, tốt lắm!”

Chương 2643:

Thượng Quan Hoàng cười lớn, nói: “Bảy ngày sau là ngày tộc khánh của Hoàng tộc họ Thượng Quan tôi, chi bằng ngày vui cứ quyết định là vào ngày tộc khánh đó đi, không biết ông chủ Lý cảm thấy thế nào?”

Lý Giang Hùng liên tiếp giật mình kinh sợ, chỉ biết hối hả gật đầu thưa: “Không vấn đề gì, vậy bảy ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ!”

Tiếp theo đó, hai bên thảo luận những chuyện có liên quan tới hôn lễ, sau khi thống nhất, Lý Giang Hùng dẫn theo Lý Bảo Tuấn rời khỏi Hoàng tộc.

Tin tức Hoàng tộc họ Thượng Quan sắp tổ chức đám hỏi với gia tộc họ Lý nhanh chóng truyền khắp Hoàng thành Thượng Quan, tất cả mọi người đều sững sờ kinh sợ.

Dẫu sao, Thượng Quan Nhu cũng là người thừa kế của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nay lại bị gả tới nhà họ Lý, vậy coi như đã mất vị trí người thừa kế rồi.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, Thượng Quan Nhu là nữ thần của giới trẻ ở Hoàng thành Thượng Quan này, nay nữ thần của bọn họ sắp phải kết hôn, rất nhiều người đều đau lòng cảm thán không thôi.

Dương Thanh cũng đã nhận được tin bảy ngày sau, Thượng Quan Nhu sẽ kết hôn với Lý Bảo Tuấn, chỉ có điều, ngoài mặt anh hoàn toàn không lộ bất cứ phản ứng gì, lúc ở một mình lại điên cuồng tu luyện.

Nay, anh đã có thể duy trì năm, sáu phút khi sử dụng tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, dựa theo tốc độ này, trước khi Thượng Quan Nhu kết hôn, hẳn là anh đã có thể tự do sử dụng tầng thứ nhất của phép hô hấp này.

“Vì mình, Thượng Quan Nhu mới bị ép phải làm dâu nhà họ Lý, mình nhất định phải ngăn cản hôn lễ này!”, Dương Thanh thầm nhủ trong lòng.

Mấy ngày sau đó, Dương Thanh ngày đêm thúc giục bản thân điên cuồng tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Chỉ năm ngày ngắn ngủi, anh đã có thể duy trì liên tục tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Vết thương của anh cũng gần như đã khỏi hẳn.

Chỉ có điều, cảnh giới võ thuật của anh trước sau vẫn chưa hề khôi phục, hơn nữa, anh cũng không cách nào sử dụng được tầng thứ hai trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Mỗi lần nỗ lực cưỡng chế bản thân sử dụng tầng thứ hai trong phép hô hấp, anh đều sẽ cảm thấy khí huyết trong người cuộn trào, đầu như sắp nổ tung.

"Nếu như không thể khôi phục thực lực, mình hoàn toàn không có bất cứ hi vọng nào ngăn cản được hôn lễ của Thượng Quan Nhu với Lý Bảo Tuấn".

Dương Thanh ngừng tu luyện, đi qua đi lại trong phòng, sắc mặt cực kì nặng nề và căng thẳng.

Ngay khi anh đang suy tư xem nên làm thế nào để có thể khôi phục võ thuật trong vòng hai ngày, tại nơi ở của Thượng Quan Hoàng:

"Trong thời gian này, Dương Thanh đang làm những gì?"

Thượng Quan Hoàng nhìn về phía Thượng Quan Tử Khiêm đang đứng trước mặt mình, cất tiếng hỏi.

Thượng Quan Tử Khiêm vội vàng thưa: "Năm ngày gần đây, cậu ta một mực ở yên trong phòng, không hề đi ra".

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: "Không ra đến cửa?"

Thượng Quan Tử Khiêm gật đầu: "Trừ người đưa ba bữa cơm mỗi ngày được cậu ta cho phép đi vào, thời gian còn lại luôn đóng cửa không ra, không cho phép bất cứ kẻ nào tới quấy rầy mình".

Nghe Thượng Quan Tử Khiêm nói thế, Thượng Quan Hoàng càng thêm nghi hoặc, lão ta thực sự không hiểu, rốt cuộc Dương Thanh đang làm gì?

Theo những gì lão ta hiểu về con người Dương Thanh, khi biết Thượng Quan Nhu sẽ phải làm dâu nhà họ Lý, hẳn Dương Thanh sẽ đứng ra ngăn cản, chí ít cũng sẽ tới nói một câu với lão ta mới đúng.

Nhưng nay, Dương Thanh lại thờ ơ như thể mọi chuyện đều không liên quan đến mình, anh vẫn chăm chú làm việc của mình mà thôi.

“Phụ hoàng, hẳn là cậu ta đang tu luyện”, Thượng Quan Tử Khiêm bỗng nói.

Thượng Quan Hoàng không đáp lời, lão ta vẫn đang mải suy tư. Lão ta cũng nghĩ đến khả năng này, song lão ta đã cài một số cao thủ ở quanh khu nhà Dương Thanh đang ở, nhưng căn cứ theo báo cáo của họ, căn phòng của Dương Thanh chưa từng tiết ra một chút hơi thở võ thuật nào.

Chương 2644:

Khi đang tu hành, bất luận cao thủ võ thuật cấp bậc nào đều không thể hoàn toàn che giấu hơi thở võ thuật trên người mình.

Lão ta đang hoài nghi, cao thủ lão ta phái đi rõ ràng không hề cảm thụ được hơi thở võ thuật của Dương Thanh, nhưng Dương Thanh lại đóng cửa không ra tròn năm ngày nay, nếu không phải đang tu luyện thì là đang làm gì?

"Con ra ngoài trước đi!", Thượng Quan Hoàng nói.

Sau khi Thượng Quan Tử Khiêm rời khỏi đó, một lão già mặc đồ trắng lại bước ra.

Thượng Quan Hoàng hỏi: "Hoàng thúc, chú cho rằng, tay Dương Thanh này rốt cuộc đang làm gì vậy?"

Thượng Quan Phó lắc đầu: "Loại tình huống này có vẻ trừ tu luyện thì không thể nào làm chuyện gì khác được. Nhưng mấu chốt là, trên người cậu ta hoàn toàn không có một chút hơi thở võ thuật nào tiết ra, ngay cả chú cũng đã âm thầm qua đó vài lần, đúng là không hề cảm nhận được bất kì hơi thở võ thuật nào cả".

Thượng Quan Hoàng kinh ngạc nói: "Ngay cả chú cũng không cảm nhận được sao? Chẳng lẽ, tu vi võ thuật của cậu ta thực sự bị mất sạch rồi?"

Thượng Quan Phó gật đầu: "Không loại trừ khả năng này. Có lẽ mấy ngày nay cậu ta đóng cửa không ra ngoài là để nghĩ cách tu luyện, chỉ có điều, võ thuật đã bị phế mất, vẫn không có cách nào khôi phục cảnh giới".

Nghe Thượng Quan Phó nói thế, Thượng Quan Hoàng bỗng thấy hơi thất vọng. Đã năm ngày trôi qua kể từ khi nhà họ Lý tới hỏi cưới, ngày kia Thượng Quan Nhu sẽ phải lấy chồng, nếu đến khi đó Dương Thanh còn đóng cửa không ra, Thượng Quan Nhu sẽ thực sự phải làm dâu nhà họ Lý.

Mặc dù đây là một kế hoạch không có khả năng thất bại do chính lão ta thiết kế nhưng lão ta đã nhịn gia tộc họ Lý này quá lâu rồi, so với việc để Thượng Quan Nhu về làm dâu nhà đó, lão ta càng tha thiết mong Dương Thanh có thể tiêu diệt gia tộc họ Lý này.

Dù sao lão ta cũng là chúa tể của Hoàng thành Thượng Quan, nhưng nay nhà họ Lý lại có một cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, đương nhiên lão ta không thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

Điểm quan trọng nhất cần nhắc tới là, Thượng Quan Nhu chính là thiên kiêu do một tay lão ta bồi dưỡng nên, mọi mặt đều cực kì xuất sắc, mặc dù là nữ giới, còn rất trẻ tuổi, nhưng Thượng Quan Nhu đã đủ tư cách kế thừa vị trí này rồi.

So với ba đứa con trai của lão ta, Thượng Quan Nhu mới chính là người thừa kế thích hợp nhất.

Lão ta sợ là mình không đợi được ngày thấy ba đứa con trai vượt qua được Thượng Quan Nhu, mà tương lai cũng không có khả năng này rồi.

“Xem ra, lần này thật sự phải gả con bé Nhu vào nhà họ Lý rồi”.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Hoàng thở dài, nói.

Thượng Quan Phó lại bảo: “Cháu đừng quá bi quan, còn chưa tới phút chót, chúng ta không thể bảo đảm sẽ có chuyện gì xảy ra”.

Thượng Quan Hoàng gật đầu: “Cháu cũng chẳng có gì mà bi quan quá, nếu Dương Thanh quả thật đã thành thứ bỏ đi thì để con bé Nhu về làm dâu nhà họ Lý cũng là một lựa chọn tốt”.

Tuy các mặt đều không bằng Thượng Quan Nhu nhưng dù sao Thượng Quan Tử Khiêm cũng là bố ruột của Thượng Quan Nhu, nếu Thượng Quan Hoàng truyền lại ngôi vị của mình cho Thượng Quan Tử Khiêm, Thượng Quan Nhu nhất định sẽ dốc hết sức trợ giúp, như vậy thì cũng coi như cả gia tộc họ Lý dốc toàn lực trợ giúp Thượng Quan Tử Khiêm rồi.

Chỉ cần cảnh giới võ thuật của Lý Trọng không đột phá được thì gia tộc họ Lý cũng chẳng phải đối thủ đáng gờm gì, dù sao Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một Thượng Quan Phó, lại thêm một người bảo vệ Hoàng tộc đang ẩn mặt chưa xuất hiện nữa.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý.

Trong phòng, sắc mặt Lý Trọng cũng hết sức nặng nề, lão ta nhìn Lý Giang Hùng, nói: "Mấy ngày nay, bố đã suy nghĩ rất nhiều, bố luôn cảm thấy việc Hoàng tộc họ Thượng Quan chủ động kết thông gia với nhà chúng ta có gì đó không ổn".

Lý Giang Hùng sửng sốt, vội hỏi lại: "Bố, bố cho rằng đây là một âm mưu của Thượng Quan Hoàng?"

Lý Trọng gật đầu: "Chỉ mới là nghi ngờ thôi".

"Bố phân tích thế nào ạ? Để con nghe thử, tham vấn cho bố một chút", Lý Giang Hùng nói.

Lý Trọng không giấu giếm, nói: "Thượng Quan Nhu chính là người thừa kế do Thượng Quan Hoàng đích thân bồi dưỡng, trong ba người con trai của Thượng Quan Hoàng, không một ai có thể so sánh được với Thượng Quan Nhu, vì sao Thượng Quan Hoàng lại cam lòng gả Thượng Quan Nhu sang nhà chúng ta?"

Chương 2645:

“Bố đã nghĩ rất lâu mới nghĩ tới một khả năng, cậu ta muốn nương vào mối liên hôn này để ép Dương Thanh ra tay với nhà chúng ta”.

Lão ta vừa thốt ra những lời này, sắc mặt Lý Giang Hùng lập tức thay đổi: “Sao lại thế được?”

Lý Trọng hừ lạnh một tiếng, bảo: “Đến bây giờ chúng ta vẫn không thể xác định được, Dương Thanh liệu có thực sự mất hết tu vi võ thuật hay không, con nghĩ coi, Thượng Quan Hoàng liệu có thể xác định được sao?”

“Thượng Quan Hoàng ám chỉ chúng ta thả Dương Thanh ra, vốn chẳng phải vì tình nghĩa bạn bè chó má gì, nếu Dương Thanh quả thật đã mất sạch tu vi, Thượng Quan Hoàng sẽ coi cậu ta là bạn chắc?”

Lý Giang Hùng lắc đầu theo bản năng: “Không thể nào! Hơn nữa, con người lão Thượng Quan Hoàng này cực kì thâm sâu, trước khi xác định rõ Dương Thanh có thực sự mất sạch võ thuật hay không, ông ta nhất định sẽ không ra tay với Dương Thanh”.

“Chính xác!”

Lý Trọng gật đầu, tiếp tục nói: “Cho nên, hiện tại chính cậu ta cũng không rõ rốt cuộc Dương Thanh có mất sạch tu vi võ thuật hay không. Vì thế, Thượng Quan Hoàng mới muốn dùng mối liên hôn này để ép Dương Thanh, bởi vì quan hệ giữa Dương Thanh và Thượng Quan Nhu vốn cực kì tốt, quan trọng nhất là Dương Thanh rất trọng tình trọng nghĩa, nếu Dương Thanh biết Thượng Quan Nhu bị ép gả cho người nhà họ Lý ta, con nghĩ, cậu ta sẽ làm thế nào?”

Lý Giang Hùng hít mạnh một hơi, lập tức nói: “Nhất định cậu ta sẽ cản trở hôn lễ này, chỉ cần cậu ta ra tay liền đã rõ, võ thuật của cậu ta không hề bị phế mất”.

“Đến khi đó, nhà họ Lý ta sẽ phải nhận lửa giận của cậu ta, còn về Hoàng tộc họ Thượng Quan, sợ là đã sớm coi chúng ta

như cái gai trong mắt, nhất là từ sau khi bố xuất hiện, bọn họ càng không cách nào bỏ qua nhà họ Lý ta".

"Như thế, Thượng Quan Hoàng có thể mượn tay Dương Thanh, diệt nhà họ Lý ta, từ nay về sau, Hoàng thành Thượng Quan không còn ai có thể đe dọa đến địa vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa".

Sau khi thốt ra suy đoán của mình, Lý Giang Hùng lập tức cảm thấy ớn lạnh tới tận xương tủy.

Lão ta lập tức luống cuống: "Bố, Thượng Quan Hoàng thật quá đê tiện khốn nạn, định mượn tay Dương Thanh hủy diệt chúng ta, vậy thì hôn lễ ngày kia chúng ta không thể đồng ý được!"

Lý Trọng lạnh lùng nói: "Không đồng ý? Đừng quên, Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một người bảo vệ Hoàng tộc, nếu chúng ta dám từ chối, chỉ sợ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ có lí do chính đáng để ra tay với chúng ta. Bố từng nghe nói, trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, ngoài người bảo vệ Hoàng tộc, bọn họ còn có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh nữa".

Nghe Lý Trọng nói thế, Lý Giang Hùng đã sợ ngây người, lão ta chỉ biết người mạnh nhất trong Hoàng tộc họ Thượng Quan chính là Thượng Quan Hoàng, có thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Lão ta chưa từng nghe nói đến một cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Vậy giờ chúng ta phải làm sao ạ? Chẳng lẽ khoanh tay ngồi chờ Dương Thanh tiêu diệt chúng ta sao?", Lý Giang Hùng thấp thỏm lo âu nói.

Lý Trọng im lặng, chỉ đi qua đi lại trong phòng, khuôn mặt tràn đầy suy tư.

Chừng năm phút sau, Lý Trọng mới dừng bước, quay sang nhìn Lý Giang Hùng, nói: "Hôn lễ ngày kia không thể hủy bỏ! Bố cần con tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến ngay bây giờ".

“Bố cứ sai bảo, chỉ cần có thể để nhà ta tránh qua tai họa lần này, bảo con làm gì con cũng tình nguyện”, Lý Giang Hùng vội nói.

Lý Trọng gật đầu, bảo: “Con tới Hoàng tộc, tìm Dương Thanh, nói cho cậu ta biết, không phải nhà họ Lý muốn cưỡng ép Thượng Quan Nhu kết hôn mà do Thượng Quan Hoàng phái Thượng Quan Tử Khiêm tới nhà ta, nói muốn làm thông gia với nhà ta, nhà họ Lý ta cũng biết Thượng Quan Nhu là bạn của Dương Thanh, nhưng chịu áp lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan, hiện tại không biết nên làm sao cho phải”.

Lý Giang Hùng lập tức tỉnh ra, nói: “Bố, vậy là bố định hợp tác với Dương Thanh, chơi Hoàng tộc họ Thượng Quan một vố?”

Lý Trọng lắc đầu: “Nếu Dương Thanh bảo chúng ta cứ tiếp tục cử hành hôn lễ thì chứng tỏ võ thuật của cậu ta đã khôi phục trở lại, có năng lực ngăn cản hôn lễ này, thậm chí, rất có thể còn muốn nhân cơ hội này để ra tay với nhà họ Lý ta”.

“Nếu cậu ta bảo chúng ta hủy bỏ hôn lễ đi, đồng thời còn cảnh cáo chúng ta, vậy có nghĩa là cậu ta đang cố gắng phô trương thanh thế, nhưng thực tế đã mất sạch tu vi võ thuật, cho nên mới nỗ lực lấy lời nói uy hiếp để ngăn cản hôn lễ này”.

Chương 2646:

Nghe vậy, Lý Giang Hùng lập tức vui vẻ: “Con hiểu rồi, Thượng Quan Hoàng muốn mượn tay Dương Thanh để đối phó với chúng ta, nếu quả đúng Dương Thanh đã mất sạch võ thuật, nhà họ Lý ta có thể bình yên vô sự, còn có thể lấy được một thiên kiêu của Hoàng tộc họ Thượng Quan về làm dâu, đây chính là chuyện vui lớn của gia tộc ta”.

Lý Trọng gật đầu: “Nếu tu vi võ thuật của Dương Thanh không hề bị mất đi thì dù phải làm mất lòng Hoàng tộc họ Thượng Quan, chúng ta cũng cần nhanh chóng hủy bỏ cuộc hôn nhân này, khiến Dương Thanh không có lí do ra tay với chúng ta. Hơn nữa, chuyện Thượng Quan Hoàng muốn lợi dụng Dương Thanh sẽ khiến cậu ta tức giận, chỉ cần chúng ta kích động đúng chỗ, chưa biết chừng còn có thể khiến Dương Thanh ra tay với Hoàng tộc họ Thượng Quan đấy chứ”.

Mắt Lý Giang Hùng đã sáng rực lên, lão ta càng lúc càng sùng bái Lý Trọng, vốn nhà họ Lý này đã rơi vào thế nguy hiểm, Lý Trọng chỉ nói đôi ba câu đã biến thành cơ hội mới cho gia tộc.

Một khi Dương Thanh đối đầu với Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhất định sẽ bị suy giảm cực lớn, so sánh hai bên, thực lực của nhà họ Lý sẽ trở nên mạnh hơn.

“Nhưng nếu Hoàng tộc không cho phép chúng ta gặp mặt Dương Thanh thì sao ạ?”, Lý Giang Hùng bỗng hỏi.

Lý Trọng cau chặt mày, sắc mặt cũng hiện vài tia lo lắng, những điều lão ta vừa nói cần điều kiện tiên quyết là gặp được Dương Thanh, nếu không thể gặp mặt Dương Thanh, mọi chuyện coi như đổ sông đổ bể.

“Con cứ đi đi, nếu họ không cho gặp, chúng ta chỉ có thể đối mặt với mọi chuyện trước mắt thôi”, Lý Trọng nói.

Hiển nhiên, ngay cả lão ta cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Chẳng bao lâu sau, Lý Giang Hùng đã tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Sao ông chủ Lý lại tới đây?”

Lý Giang Hùng vừa tới Hoàng phủ họ Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng lập tức nhận được tin này, bèn phái Thượng Quan Tử Khiêm đến gặp Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng mỉm cười nói: “Chuyện là thế này, trước đây cậu Thanh có ở lại trong nhà họ Lý tôi một thời gian, có vài thứ quan trọng để quên ở đó, tôi mới tới đây trả lại”.

“Thế à?’

Thượng Quan Tử Khiêm cũng cười nói: “Ông chủ Lý phái người đưa tới là được rồi, sao còn phải đích thân tới một chuyến như vậy”.

Lý Giang Hùng cười cười bảo: “Đồ cậu Thanh để quên khá là quan trọng, cho nên tôi phải tự mình đưa tới, xin nhờ Tam hoàng tử dẫn tôi tới gặp cậu Thanh một chuyến”.

Thượng Quan Tử Khiêm không phải kẻ ngu, ngày kia là đám cưới của hai bên gia tộc rồi, lúc này Lý Giang Hùng lại muốn gặp Dương Thanh, chỉ e không phải đơn giản là trả đồ mà thôi.

“Ông chủ Lý cứ đưa cho tôi, để tôi chuyển lại cho cậu Thanh là được rồi”. Thượng Quan Tử Khiêm cười nói.

Lý Giang Hùng đã sớm nghĩ tới chuyện Hoàng tộc họ Thượng Quan không dễ dàng để lão ta vào gặp Dương Thanh, cho nên hoàn toàn không hề bất ngờ, cũng cười cười bảo: “Không phải tôi không yên tâm về Tam hoàng tử mà vì đồ vật cậu Thanh bỏ quên ở nhà tôi vốn liên quan đến việc riêng của cá nhân, bố tôi đã nhấn mạnh rằng tôi phải tự tay đưa cho cậu ấy mới được, mong Tam hoàng tử thứ lỗi cho”.

Lý Giang Hùng càng như vậy, Thượng Quan Tử Khiêm càng hoài nghi, ông ta nói: “Vậy thì thật xin lỗi, không dối gạt ông chủ Lý, từ sau khi tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, cậu Thanh một mực bế quan, ngay cả phụ hoàng của tôi cũng không gặp được cậu ấy. Trước khi bế quan, cậu ấy còn dặn lại, không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy việc tu luyện của cậu ấy”.

Lý Giang Hùng đã sớm liệu đến lí do này, cho nên cũng đã nghĩ ra cách ứng đối, lão ta vui vẻ bảo: “Tam hoàng tử cứ yên tâm, đồ cậu Thanh để quên chính là thứ có liên quan đến việc tu hành của cậu ấy, hơn nữa, nó còn cực kì quan trọng, cậu ấy nhất định sẽ không tức giận đâu, kể cả nếu tôi tới quấy rầy làm cậu ấy thực sự tức giận, muốn trách tôi, tôi sẽ tự gánh chịu lấy”.

Thấy Lý Giang Hùng tỏ thái độ kiên quyết như vậy, trong lòng Thượng Quan Tử Khiêm thoáng chút bất mãn, nhưng ông ta không hề để lộ ra mặt.

Chương 2647:

Ông ta đã từ chối thẳng thừng và rõ ràng như vậy, nhưng Lý Giang Hùng vẫn kiên quyết muốn gặp Dương Thanh, không hề nể mặt ông ta chút nào.

Thấy Thượng Quan Tử Khiêm không nói lời nào, Lý Giang Hùng cũng không lên tiếng, chỉ cười ha hả nhìn chằm chằm Thượng Quan Tử Khiêm, như thể hoàn toàn không hề lo ông ta sẽ từ chối đề nghị của mình, nhưng thực tế lúc này, trong lòng Lý Giang Hùng vô cùng khẩn trương.

Dù sao, việc gặp được Dương Thanh là việc có liên quan tới chuyện sống hay chết của gia tộc họ Lý, nếu không thể gặp mặt Dương Thanh, khả năng nhà họ Lý lão ta phải gánh chịu lửa giận của Dương Thanh là rất cao.

Gia tộc họ Lý đã từng phản bội Dương Thanh một lần, nếu lần này lại chọc giận Dương Thanh thêm nữa, chỉ e thực sự sẽ gặp nguy hiểm.

“Nếu ông chủ Lý nhất quyết muốn gặp cậu Thanh thì để tôi đến báo lại với phụ hoàng tôi một tiếng, dù sao chuyện này cũng liên quan đến cậu Thanh, tôi không dám tùy tiện quyết định để bất cứ ai đến quấy rầy cậu ấy, mong ông chủ Lý thông cảm cho”.

Thượng Quan Tử Khiêm trầm mặc một hồi, sau đó nói.

Lý Giang Hùng cười bảo: “Hiểu được hiểu được, vậy làm phiền Tam hoàng tử báo lại giùm với Hoàng Chủ một tiếng”.

“Được!”

Nhìn Thượng Quan Tử Khiêm quay đầu rời đi, đáy mắt Lý Giang Hùng thoáng lóe lên một tia sáng lạnh.

Chẳng bao lâu sau, Thượng Quan Tử Khiêm đã tới gặp Thượng Quan Hoàng, thông báo lại chuyện Lý Giang Hùng muốn gặp Dương Thanh.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: “Thời điểm này, ông ta muốn gặp Dương Thanh, chỉ e có điều khác thường”.

“Vậy phụ hoàng đồng ý cho ông ta gặp hay không cho gặp ạ?”, Thượng Quan Tử Khiêm hỏi.

Thượng Quan Hoàng cũng rơi vào tình thế khó xử. Dù sao Lý Giang Hùng cũng là chủ gia tộc họ Lý, hơn nữa, còn do Lý Trọng phái tới gặp Dương Thanh, bất kể thế nào, nếu không cho lão ta gặp Dương Thanh thì nói ra cũng rất khó coi.

“Nếu ông ta muốn gặp thì cứ để ông ta tới một chuyến đi!”

Trầm mặc hồi lâu, Thượng Quan Hoàng mới cất lời.

Lão ta quả thật không có lí do gì để ngăn trở, nếu cố tình cản lại thì không chỉ làm mất lòng nhà họ Lý mà còn có thể khiến Dương Thanh không vui.

Thượng Quan Hoàng lại bổ sung: “Nhưng con phải tự mình đi theo, xem rốt cuộc ông ta định nói gì với Dương Thanh”.

“Vâng, thưa phụ hoàng!”

Thượng Quan Tử Khiêm quay người đi khỏi đó.

Khi thấy Thượng Quan Tử Khiêm quay về, Lý Giang Hùng cười hỏi: “Tam hoàng tử, Hoàng Chủ có đồng ý cho tôi gặp cậu Thanh không?”

Thượng Quan Tử Khiêm cười cười, nói: “Để tôi đưa ông chủ Lý tới gặp cậu ấy”.

Chỉ lát sau, hai người đã đi tới nơi ở của Dương Thanh, Thượng Quan Tử Khiêm thận trọng tiến lại gần, e dè gõ cửa phòng Dương Thanh, nói: “Cậu Thanh, ông chủ Lý tới, nói là cậu có để quên đồ vật quan trọng ở nhà họ Lý, hôm nay ông ấy đưa tới cho cậu”.

Ngay sau đó, Lý Giang Hùng cũng lên tiếng: “Cậu Thanh, cậu xem, tôi có thể mang đồ vào trả lại cậu không?”

Dương Thanh đang tu luyện trong phòng, nghe thấy Thượng Quan Tử Khiêm nói thế bèn chậm rãi mở mắt, mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc.

Đương nhiên anh biết rõ mình không để quên thứ gì ở nhà họ Lý, vậy thì, Lý Giang Hùng nói thế là có ý gì?

“Để ông chủ Lý vào đi!”, Dương Thanh nói vọng ra.

Cửa phòng mở ra, Lý Giang Hùng và Thượng Quan Tử Khiêm cùng đi vào.

Dương Thanh liếc nhìn Thượng Quan Tử Khiêm, lên tiếng: “Vừa lúc tôi có chuyện muốn nói với ông chủ Lý, mời Tam hoàng tử cứ đi trước đi!”

Chương 2648:

Thượng Quan Tử Khiêm sửng sốt, Thượng Quan Hoàng đã căn dặn ông ta phải ở lại bên cạnh xem bọn họ định nói gì, nhưng không ngờ, Lý Giang Hùng còn chưa lên tiếng, Dương Thanh đã thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách.

"Việc này…"

Thượng Quan Tử Khiêm thoáng do dự, nói: "Cậu Thanh, dù sao sức khỏe của cậu cũng mới hồi phục, phụ hoàng tôi không yên tâm lắm, có dặn tôi phải ở bên cạnh chăm sóc cậu".

Lý Giang Hùng lẳng lặng nở nụ cười, sao lão ta lại không hiểu được những lời bóng gió của Thượng Quan Tử Khiêm chứ?

Dương Thanh hơi nhíu mày, lộ vẻ không vui: "Sao thế? Tam hoàng tử đang lo ông chủ Lý sẽ làm hại tôi à?"

Thượng Quan Tử Khiêm lập tức hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: "Đâu có, tôi xin đi ngay đây ạ!"

Tuy Thượng Quan Hoàng đã bảo ông ta ở lại nghe xem Dương Thanh và Lý Giang Hùng nói gì, nhưng Thượng Quan Tử Khiêm lại không dám làm mất lòng Dương Thanh, dẫu sao, tu vi võ thuật của Dương Thanh đã khôi phục hay chưa, hiện còn không ai hay biết.

Thượng Quan Tử Khiêm đi khỏi, lát sau, Dương Thanh mới nheo mắt nhìn chằm chằm Lý Giang Hùng, hỏi: "Ông chủ Lý muốn nói gì, hiện tại có thể nói được rồi đấy nhỉ?"

Lý Giang Hùng lại liếc mắt nhìn ra phía cửa, thấy xung quanh không có ai mới hạ giọng thật thấp, nói với Dương Thanh: "Cậu Thanh có biết chuyện Hoàng tộc họ Thượng Quan muốn kết thông gia với nhà họ Lý tôi rồi chứ ạ?"

Dương Thanh không ngờ Lý Giang Hùng lại nhắc tới chuyện này, anh lạnh nhạt nhìn lão ta, hỏi: "Ông định nói gì?"

Lý Giang Hùng vội vàng bảo: "Thực ra, đây là một cái bẫy, một cái bẫy do Thượng Quan Hoàng bày ra".

“Hử?”

Dương Thanh lộ vẻ có hứng thú lắng nghe, anh nói: “Hãy nói rõ hơn đi.”

Lý Giang Hùng vội vàng thuật lại những lời phân tích của Lý Trọng cho Dương Thanh nghe, bao gồm cả chuyện Thượng Quan Tử Khiêm đích thân tới nhà họ Lý, chủ động đề nghị hai bên kết làm thông gia.

Lòng Dương Thanh hốt hoảng đến lạnh cả sống lưng, anh vẫn cho rằng, Thượng Quan Nhu bất đắc dĩ đồng ý tới làm dâu nhà họ Lý là để cứu mình, lại không ngờ, từ đầu đến cuối, chuyện này đều do Thượng Quan Hoàng chủ động đề nghị gả Thượng Quan Nhu tới nhà họ Lý.

“Cậu Thanh, tôi nói với cậu những điều này, có thể cậu không tin, nhưng tôi biết, cậu cực kì thông minh, chỉ cần phân tích một chút là có thể nhận rõ nguyên do chính trong chuyện này”.

Lý Giang Hùng tiếp tục nói: “Ai cũng biết cậu Thanh đây là một người trọng tình trọng nghĩa, nếu cậu đã biết chuyện này, nhất định sẽ ngăn cản hôn lễ của Thượng Quan Nhu trong ngày tổ chức”.

“Nếu tôi đoán không sai, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã cố ý tiết lộ tin tức cho cậu, nói rằng để cứu cậu ra khỏi nhà họ Lý nên Thượng Quan Nhu mới đồng ý về làm dâu nhà họ Lý tôi, đúng không ạ?”

Dương Thanh âm thầm kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn không biểu lộ bất cứ điều gì.

Nghe Lý Giang Hùng nói xong, anh cười lạnh một tiếng, bảo: “Cái này thì ông đoán sai rồi, không ai trong Hoàng tộc họ Thượng Quan nói với tôi rằng Thượng Quan Nhu đồng ý kết hôn với người nhà họ Lý chỉ để cứu tôi cả”.

“Hiện giờ tôi chỉ là một kẻ bỏ đi, ngay cả nhà họ Lý cũng đã phản bội tôi thì sao Hoàng tộc họ Thượng Quan lại coi trọng tôi được chứ? Ông chủ Lý, ông nói cho tôi biết những chuyện này chẳng phải đang muốn tôi chống lại Hoàng tộc họ Thượng Quan à?”

“Hiện tại tôi có thể nói cho ông hay, hai gia tộc các ông, muốn kết thông gia cũng được, không kết cũng thế, chẳng hề liên quan gì đến tôi, tuyệt đối đừng kéo tôi vào chuyện này. Tôi chỉ là một kẻ vô dụng, không có tư cách động đến chuyện giữa hai gia tộc lớn của các ông đâu”.

Lý Giang Hùng sửng sốt, vội vàng nói: “Cậu Thanh, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý ly gián hai bên, gây xích mích gì, mỗi câu tôi nói đều là thật đấy ạ”.

Dương Thanh lạnh nhạt bảo: “Nếu nói xong rồi thì đi ra đi!”

Dứt lời, Dương Thanh nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng, tiếp tục tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Chương 2649:

Lý Giang Hùng nhìn chằm chằm Dương Thanh một lát mới thở dài, đứng lên, nói: “Cậu Thanh, lần này cậu thực sự đã hiểu lầm tôi rồi”.

Nói đoạn, lão ta quay đầu rời khỏi phòng.

Ngay khi lão ta đi khuất, Dương Thanh mở bừng mắt, đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Anh cười nhạt: “Xem ra, hai bên đều coi tôi như một quân cờ”.

Anh tin lời Lý Giang Hùng nói Hoàng tộc họ Thượng Quan chủ động tới nhà họ Lý đề nghị làm thông gia là thật, nhưng người của Hoàng tộc họ Thượng Quan lại tiết lộ cho anh hay, vì anh, Thượng Quan Nhu mới đồng ý kết hôn với người nhà họ Lý.

Trước đây, anh chỉ biết con người Thượng Quan Hoàng không đơn giản, nhưng không ngờ rằng, lão già này lại âm hiểm đến thế. Có điều, không thể không thừa nhận rằng, Thượng Quan Hoàng quả thực cực kì thông minh.

Bất luận thế nào, trong kế hoạch này, Hoàng tộc họ Thượng Quan luôn là bên được lợi.

Lý Giang Hùng vừa đi khỏi được một lát, Thượng Quan Hoàng đã đích thân đến chỗ ở của Dương Thanh.

“Thượng Quan Hoàng Chủ, có chuyện gì thì cho người tới sai bảo là được rồi, sao còn cần đích thân tới tìm tôi?” Thấy Thượng Quan Hoàng, Dương Thanh bình thản hỏi.

Thượng Quan Hoàng cười ha ha một tiếng: “Cậu Thanh đây chính là khách quý của Hoàng tộc Thượng Quan chúng tôi, sao tôi dám sai bảo cậu chứ?”

Dương Thanh không phải kẻ ngu, trước không thấy Thượng Quan Hoàng đến tìm mình, nay Lý Giang Hùng vừa gặp mình, Thượng Quan Hoàng liền vội vàng tới, nhất định là vì chuyện vừa rồi.

“Cậu Thanh, hôm nay tôi đến chỉ muốn nói với cậu một câu, bất kể khi nào, cậu sẽ luôn là khách quý của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi, Lý Giang Hùng có nói gì với cậu thì nhất định cậu cũng đừng nên tin lời ông ta”, Thượng Quan Hoàng bỗng nói thẳng.

Dương Thanh cười nhẹ, nói: “Dĩ nhiên tôi sẽ tin tưởng Thượng Quan Hoàng Chủ rồi, hơn nữa, ông chủ Lý cũng không nói gì, chỉ mang đồ tới trả cho tôi, có thế thôi”.

Thượng Quan Hoàng cười cười: “Thật sự chỉ có thế thôi sao?”

Trong đáy mắt lão ta bất chợt toát ra vài tia sáng lạnh.

Cảm nhận được tia lạnh lẽo toát ra từ trên người Thượng Quan Hoàng, sống lưng Dương Thanh cứng đờ, toàn thân buốt giá, nay anh chỉ là một người thường có được thân thể của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh mà thôi, còn Thượng Quan Hoàng lại là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh.

Nhìn vào tình thế có thể đoán được, lúc này Dương Thanh đang phải chịu một áp lực lớn cỡ nào.

Nhưng anh vẫn không hề đổi sắc mặt, chỉ cười cười, nheo mắt nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Hoàng, châm chọc nói: “Hoàng Chủ không tin tôi? Hay là, Hoàng Chủ đang muốn ra tay với tôi?”

Thượng Quan Hoàng lập tức cười phá lên, nhanh nhẹn thu lại uy lực võ thuật của mình, nói: “Cậu Thanh đùa gì thế, sao tôi dám ra tay với cậu chứ? Không phải tại tôi không tin cậu mà vì người nhà họ Lý quá đê tiện, tôi sợ cậu bị bọn họ lừa thôi”.

Dương Thanh thản nhiên cười nhạt một tiếng: “Việc này không nhọc Hoàng Chủ lo cho tôi, tuy võ thuật của tôi đã mất sạch nhưng cũng không phải một kẻ không đầu óc mặc cho người khác muốn làm gì thì làm”.

Thượng Quan Hoàng đứng dậy, cười nói: “Nếu vậy thì tôi đây yên tâm rồi, ngày kia là ngày vui của Nhu Nhu nhà tôi, mong cậu Thanh đừng quên tới tham gia nhé”.

Dương Thanh cười cười: “Chắc chắn rồi!”

Nhìn theo bóng Thượng Quan Hoàng đi xa, ánh mắt Dương Thanh dần trầm xuống, vừa rồi, anh đã cảm nhận được một ý muốn giết người mãnh liệt từ phía Thượng Quan Hoàng.

Trước đây, khi tiếp xúc với lão già này, anh đã cảm thấy đối phương thâm sâu khó lường, ngay cả chính anh cũng không thể nhìn thấu bản chất lão ta, nhưng thật không ngờ, lão già khốn kiếp này lại giấu sâu đến thế.

Hiển nhiên, hiện tại Thượng Quan Hoàng cũng không cách nào xác định Dương Thanh có thực sự mất sạch tu vi võ thuật hay không, bằng không lão ta đã không phí nhiều lời với anh đến thế.

Dương Thanh nghiến răng lẩm bẩm: “Còn hai ngày, dù không thể hoàn toàn khôi phục, mình cũng phải nghĩ cách lấy lại được thực lực Siêu Phàm Cảnh”.

Nếu đã biết Hoàng tộc Thượng Quan chủ động muốn gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý thì anh anh sẽ không phải áy náy vì điều này nữa.

Chương 2650:

Nhưng anh cũng biết, Hoàng tộc Thượng Quan và gia tộc họ Lý đều coi anh là quân cờ để ngăn chặn đối phương, đợi đến ngày kia, khi hôn lễ của Thượng Quan Nhu kết thúc, đó cũng sẽ là thời điểm nguy hiểm nhất của anh.

Hôm nay, mặc dù anh chỉ có một thân một mình, không cần lo lắng sẽ làm liên lụy đến người bên cạnh, nhưng nơi này là Hoàng tộc họ Thượng Quan, khắp nơi đều có cao thủ Thần Cảnh, quả thật anh gần như không có chút hi vọng nào trong việc rời khỏi đây.

Có thể nói, hiện tại anh đã bị giam lỏng ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, trừ khi anh khôi phục được thực lực võ thuật, bằng không, không cách nào trốn thoát khỏi Hoàng thành Thượng Quan này.

Cả Hoàng tộc Thượng Quan và gia tộc họ Lý, hai bên đều sẽ không để anh rời khỏi đây.

Trong tay Dương Thanh đột nhiên xuất hiện một bình gốm được chế tạo tinh xảo, trong bình có một viên đan dược, đây là thứ Lý Trọng từng lấy ra để tạ tội với anh.

Lão ta nói, viên đan dược này được phát hiện cùng với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, chỉ có điều, chính Lý Trọng cũng không biết cụ thể công hiệu của nó là gì.

Dương Thanh có thể cảm thụ được một tia dao động của một hơi thở cực mạnh từ viên đan dược này, hơn nữa, nó còn có mùi đan dược rất đậm đà. Viên đan dược này có thể lưu giữ hoàn chỉnh sau mấy trăm năm, chứng tỏ nó phải có công hiệu cực mạnh.

Điểm mấu chốt là, viên đan dược này được phát hiện cùng với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, Dương Thanh có lí do để hoài nghi, viên thuốc này là thứ được sử dụng kèm với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của anh, rất có thể nó lại là thứ có tính chất trí mạng với người dùng.

Trừ thứ này, trong tay anh còn có hai viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh trước khi rời đi. Loại thuốc này một khi dùng có thể khiến thực lực của anh nháy mắt khôi phục đỉnh cao, nhưng chỉ có thể duy trì trong mười phút. Hơn nữa, sau khi hết dược hiệu, người sử dụng có tỉ lệ chết rất cao, mặc dù không chết cũng sẽ khiến thân thể bị thương nặng đến không cách nào khôi phục được, từ đó về sau sẽ luôn phải sống trong đau đớn tột cùng.

Anh thà chết còn hơn phải biến thành một kẻ tàn phế.

Nếu anh chết rồi, đám người muốn đẩy anh vào chỗ chết còn có thể buông tha người thân của anh, nhưng nếu anh không chết, chỉ biến thành một kẻ tàn phế thì chỉ làm liên lụy đến người bên cạnh.

“Cố gắng thêm hai ngày nữa, nếu đến ngày hôn lễ vẫn không thể khôi phục tu vi võ thuật, mình buộc lòng phải lựa chọn sử dụng viên thuốc này”.

Dương Thanh lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện.

Không đến thời khắc cuối cùng, anh tuyệt đối không bỏ cuộc, đương nhiên, tốt nhất vẫn là không cần sử dụng bất cứ loại thuốc nào cũng có thể khôi phục được thực lực.

Bên kia, sau khi rời khỏi chỗ Dương Thanh, Thượng Quan Hoàng về lại cung điện của mình.

“Hoàng thúc, chú nói xem, rốt cuộc Lý Giang Hùng đã nói gì với Dương Thanh?” Thượng Quan Hoàng thuật lại toàn bộ việc vừa phát sinh, sau đó hỏi Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó trầm tư một lát mới nói: “Có hai khả năng, một là cậu ta tới thử Dương Thanh, muốn xem xem võ thuật của Dương Thanh rốt cuộc có thực sự mất sạch hay không”.

Thượng Quan Hoàng gật đầu: “Đúng là có khả năng này, vậy còn loại thứ hai?”

Thượng Quan Phó nhìn Thượng Quan Hoàng, sắc mặt nặng nề, nói: “Khả năng thứ hai, nhà họ Lý đã đoán được mục đích

của chúng ta trong việc liên hôn lần này, cho nên Lý Giang Hùng tới để thanh minh với Dương Thanh".

Lão ta vừa nói đến đây, sắc mặt Thượng Quan Hoàng lập tức biến đổi kịch liệt: "Nếu là khả năng này, chưa biết chừng Dương Thanh và nhà họ Lý đã thỏa thuận với nhau điều gì, hôn lễ ngày kia chỉ e sẽ có biến động lớn đây!"

Thượng Quan Phó khinh thường cười cười: "Nếu bọn họ đã thực sự đạt được thỏa thuận cùng đối phó với chúng ta thì ngày kia chính là ngày diệt vong của bọn họ!"

Thượng Quan Phó là cao thủ từ thế hệ trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực của lão ta đã mạnh cỡ nào, ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể biết rõ, nhưng lão ta tự tin mình có năng lực đối phó với liên minh của nhà họ Lý và Dương Thanh.

Điểm quan trọng nhất là, trong Hoàng tộc họ Thượng Quan còn có một người bảo vệ Hoàng tộc chưa ra mặt.

Chương 2651:

Nghe Thượng Quan Phó nói thế, Thượng Quan Hoàng mới thở ra một hơi.

Bên nhà họ Lý, Lý Giang Hùng trở về liền tới một gian phòng tu luyện bí mật, gặp mặt Lý Trọng.

“Bố, con đã gặp được Dương Thanh, đồng thời cũng đã nói lại âm mưu của Hoàng tộc họ Thượng Quan cho cậu ta nghe”, Lý Giang Hùng nói với Lý Trọng.

Lý Trọng khẽ gật đầu: “Nhưng như vậy còn chưa đủ, chúng ta cần phải thêm chút củi lửa, triệt để khơi dậy lòng thù địch của Dương Thanh với Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

Lý Giang Hùng lập tức cả kinh, hỏi: “Bố, bố định làm gì?”

Lý Trọng cười nhạt, không giải thích gì thêm, chỉ nói: “Con cứ chờ coi là được rồi”.

Tối hôm đó, Dương Thanh đang ngồi trong phòng tu luyện. Nay anh đã hoàn toàn khống chế được thời gian sử dụng tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Hơn nữa, anh cũng đã nỗ lực cưỡng chế bản thân tu luyện tầng thứ hai của phép hô hấp, nhưng trước sau vẫn không thể thành công, điều này làm anh thấp thỏm không yên.

“Chẳng lẽ, mình thực sự không có cách nào tu luyện sao?”, Dương Thanh lẩm bẩm.

Anh luôn có ảo giác, thân thể của mình giống như một cái sàng, hơi thở võ thuật ngưng tụ qua tầng thứ nhất trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh hoàn toàn không cách nào giữ lại trong thân thể, trừ tác dụng làm dịu gân cốt của anh, nó không có bất cứ công hiệu nào khác.

Thậm chí, anh còn có thể cảm nhận được rất rõ ràng, sau khi được Đại Đạo Thiên Diễn Kinh xoa dịu, gân cốt của mình đã mạnh hơn trước, chưa biết chừng đã đạt tới độ mạnh của gân cốt trong thân thể cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh rồi cũng nên.

Nhưng thân thể anh vẫn không cách nào lưu giữ lại hơi thở võ thuật, dù gân cốt có mạnh cỡ mấy cũng không thể đối kháng được với cao thủ Siêu Phàm Cảnh chân chính.

“Nhưng hiện tại mình có thể dùng thân mình chống lại cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh rồi, hẳn cũng không có vấn đề gì.” Dương Thanh tự an ủi bản thân.

Đúng lúc này, một luồng hơi lạnh kinh nguoiwf bao trùm thân thể Dương Thanh, sắc mặt anh tức thì biến đổi kịch liệt, anh quát lớn: “Ai?”

“Kẻ giết mày!”

Một giọng nói âm trầm bỗng vang lên trong phòng, giây tiếp theo, một cao thủ mặc bộ đồ đen như trời đêm xuất hiện trong tầm mắt Dương Thanh.

“Là ông à!”

Dương Thanh vừa thấy rõ gương mặt kia, lập tức biến sắc.

Bởi vì cao thủ mặc đồ đen đứng trước mắt này, Dương Thanh đã từng gặp mặt. Đây là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bên cạnh Thượng Quan Hoàng, hầu như mỗi lần Thượng Quan Hoàng ra ngoài đều có thể thấy người này đứng sau lưng, tên là Lý Thái Bạch.

Lúc này, Lý Thái Bạch đột ngột xuất hiện trong phòng anh, sắc mặt còn đằng đằng sát khí, đây không phải là muốn thử Dương Thanh mà thật sự muốn giết anh.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên khó coi, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lý Thái Bạch, nói: “Đêm hôm khuya khoắt ông xông vào phòng tôi, còn muốn giết tôi, Thượng Quan Hoàng có biết chuyện này không?”

“Hay là, ông đã sớm phản bội Thượng Quan Hoàng, có người bảo ông ra tay với tôi? Nếu có thể giết tôi thì là tốt nhất, nếu không giết được thì vẫn có thể khơi lên mối thù giữa tôi và Hoàng tộc họ Thượng Quan?”

Con ngươi của Lý Thái Bạch co rút lại, lão ta không ngờ, Dương Thanh chỉ vừa nhìn thấy lão ta liền đoán được mục đích của lão.

“Quả đúng thế rồi!”

Dương Thanh cũng chỉ định thử một phen, nhưng từ ánh mắt Lý Thái Bạch, anh đã nhận ra chân tướng sự việc.

Nơi này dù sao cũng là Hoàng phủ họ Thượng Quan, nếu Thượng Quan Hoàng thật sự muốn giết anh thì đã sớm ra tay rồi, chẳng cần đợi đến lúc này. Hơn nữa, nếu Thượng Quan Hoàng muốn ra tay giết anh, chí ít cũng sẽ phái một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh mà không phải chỉ phái một gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Chương 2652:

Trong Hoàng phủ họ Thượng Quan, kẻ có cơ hội tiếp cận anh chỉ có người trong Hoàng phủ, người ngoài muốn ra tay phải thông qua thám tử cài trong Hoàng phủ này.

Chẳng nói gì Hoàng tộc, ngay cả trong các gia tộc lớn khác cũng có rất nhiều thám tử nằm vùng do các thế lực bên ngoài cài vào.

"Hừ!"

Lý Thái Bạch hừ lạnh một tiếng, nói: "Một người chết, không có tư cách biết nhiều như vậy".

Vừa dứt lời, chân lão ta đã di động, gần như trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Dương Thanh, giơ tay đánh ra một đòn.

"Uỳnh!"

Một tiếng động trầm trầm vang lên, nắm tay của Lý Thái Bạch đã đánh trúng giữa ngực Dương Thanh.

Nhưng ngay sau đó, lão ta khiếp sợ trừng mắt, Dương Thanh chỉ bị bắn ngược ra sau rồi lại bình thản đứng lên, thoạt nhìn hoàn toàn không hề bị thương.

"Mày, tu vi võ thuật của mày không bị mất?"

Con ngươi Lý Thái Bạch đã bị bao trùm bởi nỗi sợ hãi tột cùng.

Tuy rất nhiều người đều đang hoài nghi, không rõ Dương Thanh có thực sự mất hết võ thuật hay không, nhưng khi thật sự xác định được tu vi võ thuật của Dương Thanh không hề bị phế bỏ, điều này vẫn làm người ta vô cùng khiếp sợ.

Đương nhiên, Lý Thái Bạch còn không biết, Dương Thanh chỉ bị mất đi cảnh giới võ thuật, nhưng sức mạnh thân thể vẫn còn duy trì ở cấp độ cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh.

Chính bởi điều này, tuy Dương Thanh đã bị lão ta đánh bay trong một quyền nhưng lại hoàn toàn không hề bị thương tổn.

Dương Thanh âm thầm mừng rỡ trong lòng, trước đó anh chỉ suy đoán, thân thể mình vẫn đang duy trì gân cốt như cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, hôm nay rốt cuộc đã được nghiệm chứng.

Lý Thái Bạch là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, một đòn của lão ta lại chỉ khiến anh bay ngược ra sau, thân thể hoàn toàn không bị tổn thương gì.

"Không đúng!"

Lý Thái Bạch cũng đã nhanh chóng phản ứng lại, nếu quả thật Dương Thanh vẫn còn tu vi võ thuật như trước, vì sao lại bị lão ta đánh bay được?

Nếu Dương Thanh đã không còn tu vi, với thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của lão ta, một đòn vừa rồi đã có thể lấy mạng Dương Thanh.

Nhưng nếu quả thật Dương Thanh đã mất hết võ thuật, điều vừa rồi nên giải thích thế nào đây?

Vì sao Dương Thanh còn có thể đứng lên, thậm chí thoạt nhìn còn không hề bị ảnh hưởng gì?

"Võ thuật của mày rốt cuộc có bị phế mất hay không?", Lý Thái Bạch nghiến răng hỏi.

Đồng thời, nỗi sợ hãi cũng đang lan tràn trong lòng lão ta, bất kể Dương Thanh có mất tu vi võ thuật hay không, sức mạnh này của anh hoàn toàn không phải là cấp bậc mà lão ta có thể chống lại nổi.

Dương Thanh hơi nheo mắt, đáy mắt lóe lên một ý muốn giết người: "Ông cảm thấy thế nào?"

Ngay khi anh vừa dứt lời, thân hình đã vọt tới trước mặt Lý Thái Bạch, tốc độ không nhanh, chỉ nhỉnh hơn người thường một chút.

Nhưng ngay thời điểm anh di chuyển, Lý Thái Bạch chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, hai chân như nhũn ra, lão ta thực sự sợ hãi, sợ đến xụi lơ cả người.

Đợi khi lão ta lấy lại được ý thức, đoán được rằng có lẽ Dương Thanh chỉ có sức mạnh thân thể của cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì đã quá muộn, Dương Thanh đã đứng trước mặt lão ta, vung tay đánh ra một quyền vào thẳng đầu lão.

“Uỳnh!”

Một quyền rơi xuống, hai mắt Lý Thái Bạch trợn trừng, mắt, mũi, tai, miệng đều trào máu tươi, thân thể đổ rầm xuống đất.

Lão ta chết không nhắm mắt!

Chương 2653:

Trong gian phòng tràn ngập mùi máu tanh, Dương Thanh lại đang hưng phấn tột cùng vì sức mạnh một quyền này.

“Cuối cùng mình đã thành công rồi sao?”

Anh kích động kêu lên, tuy tốc độ di chuyển còn rất chậm, may sao Lý Thái Bạch đã biết anh từng mạnh cỡ nào, cho nên khi đang hoài nghi tu vi võ thuật của anh không hề bị phế mất, lão ta đã sợ vỡ mật rồi, mới khiến Dương Thanh có cơ hội đến gần, sau đó dùng một quyền đánh vỡ đầu lão ta.

Một quyền của người sở hữu thân thể Siêu Phàm Tam Cảnh thì một cao thủ mới Thần Cảnh đỉnh phong sao có thể chịu nổi?

Chỉ có điều, ngay sau đó, Dương Thanh đã bình tĩnh lại. Anh đoán rằng một quyền này có thể đánh chết cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh. Nhưng mấu chốt là, thân thể anh không cách nào ngưng tụ được hơi thở võ thuật, tốc độ cũng không bằng được cao thủ cấp bậc Siêu Phàm Cảnh, chỉ có thể nhanh hơn người thường đôi chút mà thôi.

Hôm nay coi như may mắn, lão già Lý Thái Bạch này đã sợ đến mất mật, nếu như anh gặp phải kẻ to gan lớn mật hơn, nhanh nhẹn lấy tốc độ nhanh nhất để thoát đi, thì dù anh có năng lực giết chết đối phương cũng không đuổi kịp đối phương!

“Xem ra, mình chỉ có thể ra tay tấn công bất ngờ thôi”, Dương Thanh thở dài, lẩm bẩm.

Anh nhìn về phía xác Lý Thái Bạch nằm trong vũng máu, lòng thoáng lo lắng, nếu để người khác biết Lý Thái Bạch chết về tay anh, chỉ e việc này sẽ gây phiền phức không nhỏ.

Nghĩ tới đây, anh bèn lặng lẽ đi tới sân sau, đào một cái hố, chôn Lý Thái Bạch xuống đó.

Nếu Lý Thái Bạch đã dám phản bội Hoàng tộc họ Thượng Quan, chạy tới ám sát mình, tất nhiên lão ta phải né mọi người, cho nên, trong nội bộ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ

không có ai biết Lý Thái Bạch từng đến đây, vì thế, cũng sẽ không ai liên hệ sự mất tích của lão ta với anh cả.

Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bố trí cho anh ở trong một biệt viện cực kì sang trọng và riêng biệt, ngày thường anh không ra đến cửa, cũng sẽ không có ai dám nghĩ tới, ngay vừa rồi, anh đã giết một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong.

Dọn dẹp xong xuôi, anh về phòng tiếp tục tu luyện như không có chuyện gì xảy ra.

Hôm nay, vết thương trên người anh đã hoàn toàn khang phục, hơn nữa, độ mạnh của thân thể vẫn luôn duy trì ở cấp độ Siêu Phàm Tam Cảnh, khuyết điểm duy nhất là không cách nào ngưng tụ được hơi thở võ thuật trong người, tốc độ chỉ nhỉnh hơn người thường đôi chút.

Ở trạng thái này, không một cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh nào có thể giết được anh, dù anh đứng đó bất động, mặc cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh tấn công cũng khó lòng giết nổi.

Nhưng một khi gặp phải cao thủ Siêu Phàm Cảnh chân chính, dù chỉ là Siêu Phàm nhất cảnh, đối phương cũng có thể dễ dàng giết chết anh.

Cũng may, phát hiện của đêm nay khiến anh ít nhiều thấy được hi vọng khôi phục võ thuật, đây quả là một việc vui lớn.

Cùng lúc đó, tại nhà họ Lý.

Lý Trọng đã thông báo cho Lý Thái Bạch ra tay tấn công Dương Thanh, dựa theo kế hoạch của bọn họ, lúc này Lý Thái Bạch hẳn đã ra tay rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy có tin hồi âm.

Điều này làm cho Lý Trọng bỗng có một dự cảm chẳng lành.

Lão ta nặng nề nói: “Chẳng lẽ nào, Lý Thái Bạch đã gặp chuyện rồi?”

Lý Thái Bạch thật ra là người nhà họ Lý. Mấy chục năm trước, khi Lý Trọng còn là chủ gia tộc họ Lý, lão ta đã cài Lý Thái Bạch vào Hoàng tộc họ Thượng Quan. Có thể nói, Lý Thái Bạch chính là quân cờ lớn nhất trong tay Lý Trọng.

Nhưng hôm nay, mới lần đầu tiên sử dụng đến, quân cờ này hình như đã gặp chuyện chẳng lành rồi.

Lý Trọng chưa từng nói với ai chuyện mình xếp mật thám vào Hoàng tộc họ Thượng Quan, điều này cho thấy lão ta coi trọng Lý Thái Bạch cỡ nào.

Lão ta vốn cho rằng, đợi đến ngày nhà họ Lý phá đổ Hoàng tộc họ Thượng Quan hẵng để quân cờ này phát huy tác dụng. Nhưng không ngờ, lão ta phải dùng sớm như vậy, càng không ngờ rằng, vừa mới dùng đến, quân cờ dường như đã gặp chuyện chẳng lành.

“Thưa bố, đã trễ thế này, bố tìm con có chuyện gì cần sai bảo sao ạ?”

Lý Giang Hùng nhanh chóng tới chỗ Lý Trọng, nghi hoặc hỏi.

Chương 2654:

Lý Trọng nặng nề nói: “Đã có chuyện xảy ra rồi!”

Lý Giang Hùng hoảng sợ giật mình, toàn thân run lên, mắt vốn đang nhập nhèm vì buồn ngủ nay đã lập tức tỉnh táo trở lại.

“Bố, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Muộn thế này còn bị gọi tới, chắc chắn đã có chuyện rất nghiêm trọng rồi.

Lý Trọng thuật lại chuyện mình đã cài cắm quân cờ là Lý Thái Bạch vào Hoàng tộc họ Thượng Quan cho Lý Giang Hùng nghe, Lý Giang Hùng lập tức thấy cực kỳ khiếp sợ. Đương nhiên lão ta cũng biết vị cao thủ Lý Thái Bạch này, nhưng chưa bao giờ ngờ được, người này lại là người của gia tộc họ Lý.

“Bố, bố đã cho ông ta ra tay với Dương Thanh, nay ông ta lại mất tung mất tích, chẳng lẽ, đã bị Dương Thanh giết rồi?”

Lý Giang Hùng hỏi, sắc mặt trắng bệch ra.

Chuyện này thực sự rất quan trọng, nếu quả đúng như vậy thì chứng tỏ, Dương Thanh trước nay vẫn luôn diễn trò, võ thuật còn nguyên vẹn.

Nghĩ tới đây, mặt Lý Giang Hùng đã tái nhợt đi, nếu quả như vậy thì thời gian qua, Dương Thanh hoàn toàn chỉ diễn trò để khảo nghiệm những thế lực đang kết giao với mình. Cậu ta muốn xem thử, khi mình biến thành kẻ tàn phế thì có bao nhiêu người còn tình nguyện đứng về phía cậu ta.

Lý Trọng cũng nghiêm nghị nói: “Đây chỉ là suy đoán thôi, còn một khả năng nữa, đó là khi Lý Thái Bạch ra tay với Dương Thanh thì đã bị người của Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện, nay ông ta đã bị Hoàng tộc họ Thượng Quan khống chế rồi”.

“Bất kể khả năng nào đều là một nguy cơ cực lớn với chúng ta”.

Sắc mặt Lý Trọng tràn đầy lo lắng.

Sau khi biết mọi chuyện, Lý Giang Hùng càng thêm khiếp sợ, đúng như Lý Trọng nói, bất kể khả năng nào là thực, nhà họ Lý đều sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu không phải tu vi võ thuật của Dương Thanh còn nguyên vẹn thì chính là Hoàng tộc họ Thượng Quan đã phát hiện Lý Thái Bạch là quân cờ bị cài vào.

Nếu võ thuật của Dương Thanh vẫn còn nguyên vẹn, dù hiện tại không ra tay với nhà họ Lý thì sớm muộn cũng sẽ ra tay mà thôi.

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan đã phát hiện Lý Thái Bạch là quân cờ do thế lực khác cài vào, vậy khả năng lớn là bọn họ sẽ dùng hình cực nặng tra tấn Lý Thái Bạch, cuối cùng sẽ moi ra tin tức Lý Thái Bạch là người của nhà họ Lý.

Cho nên, bất kể khả năng nào đều là mối nguy lớn với nhà họ Lý.

“Sáng mai con hãy tới Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến, gặp Thượng Quan Hoàng, quan sát phản ứng của cậu ta xem sao”, Lý Trọng bỗng nói.

Lý Giang Hùng gật đầu: “Con hiểu, bố muốn con qua đó thử phản ứng của Thượng Quan Hoàng để xác định xem việc Lý Thái Bạch mất tích rốt cuộc là do Dương Thanh giết hay là bị Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện”.

Lý Trọng gật đầu: “Chỉ khi nào xác định được Lý Thái Bạch đã gặp chuyện gì thì chúng ta mới dễ tìm phương pháp đối phó đúng đắn”.

Lý Giang Hùng nói: “Vâng!”

Sáng hôm sau, Lý Giang Hùng lại tự mình tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, gặp được Thượng Quan Hoàng trong điện Thượng Quan Hoàng.

Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai vàng, cười cười hỏi: “Ngày mai chính là ngày vui của hai gia tộc chúng ta, sao hôm nay ông chủ Lý lại tới đây?”

Lý Giang Hùng mỉm cười nói: “Là thế này, hôm nay tôi đến để hỏi một chút xem, trong hôn lễ ngày mai, liệu Hoàng Chủ có dặn dò thêm gì không? Chỉ cần nhà họ Lý chúng tôi có thể làm được, chúng tôi nhất định sẽ không để Hoàng Chủ phải bận tâm”.

Thượng Quan Hoàng nhếch miệng mỉm cười, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Giang Hùng, lão ta luôn cảm thấy mới sáng Lý Giang Hùng đã đến, nhất định có mục đích khác.

Nếu không thì vì sao phải đích thân tới hỏi đến loại chuyện nhỏ này?

Chương 2655:

“Ông chủ Lý, hẳn ông còn chuyện khác muốn nói đúng không?”, Thượng Quan Hoàng cười cười hỏi.

Nghe Thượng Quan Hoàng hỏi như vậy, lòng Lý Giang Hùng lập tức trầm xuống, chẳng lẽ Lý Thái Bạch thật sự bị Hoàng tộc họ Thượng Quan bắt được?

Nếu quả đúng như vậy, lão ta vội vã tới đây thử bọn họ liệu có làm bọn họ nghi ngờ nhà họ Lý không?

Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, Lý Giang Hùng bỗng nói: “Không dối gạt Hoàng Chủ, đúng là tôi có chuyện muốn tìm ngài”.

“Hử?”

Thượng Quan Hoàng cười hỏi: “Có chuyện gì cứ nói thẳng! Nếu không tiện nói ở đây thì để tôi bảo những người khác ra ngoài”.

Lý Giang Hùng lắc đầu: “Không có gì mà không tiện cả”.

Lão ta thận trọng tổ chức lại ngôn từ rồi mới lên tiếng: “Là như vầy, ngày mai là ngày vui của Lý Bảo Tuấn cháu tôi cùng với công chúa Nhu, tôi nghe nói công chúa Nhu và cậu Thanh là bạn tri kỉ, tôi muốn mời cậu Thanh làm người chứng hôn cho đôi trẻ, mong Hoàng Chủ chấp thuận cho”.

Lão ta vừa thốt ra lời này, nụ cười trên mặt Thượng Quan Hoàng lập tức tắt ngấm, một luồng hơi lạnh như có như không tràn ra từ trên người Thượng Quan Hoàng.

Lần trước Lý Giang Hùng tới tìm Dương Thanh đã khiến lão ta vô cùng bất mãn, lần này, Lý Giang Hùng lại dám tới đề nghị Dương Thanh làm người chứng hôn, rốt cuộc nhà họ Lý này với Dương Thanh đã thỏa thuận với nhau những gì?

Thượng Quan Hoàng có lí do hoài nghi rằng, ngày đó Lý Giang Hùng tới tìm Dương Thanh đã bàn luận chuyện hợp tác với nhau cùng đối phó với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Đúng lúc này, một người hầu vội vàng hấp tấp chạy vào, hô lên: “Hoàng Chủ, không thấy Lý Thái Bạch đâu nữa”.

Hắn ta vừa thốt lên, Lý Giang Hùng lập tức run cả người, lúc này lại có người tới báo cáo Lý Thái Bạch mất tích, liệu đây có phải là việc Thượng Quan Hoàng cố tình sắp xếp không?

Hay là, thật sự đến lúc này Hoàng tộc mới phát hiện Lý Thái Bạch đã mất tích?

Ánh mắt lão ta ghim chặt vào Thượng Quan Hoàng, nhưng thấy sắc mặt Thượng Quan Hoàng không hề thay đổi, như thể không nghe thấy lời người hầu báo lại.

Lý Giang Hùng lập tức đã có đáp án, Thượng Quan Hoàng bình tĩnh như thế, chỉ e Lý Thái Bạch đã bị bọn họ khống chế được, bằng không, vì sao nghe nói một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong mất tích mà còn có thể thản nhiên đến vậy?

“Hoàng Chủ, nếu không tiện thì thôi vậy, tôi cũng chỉ đề nghị thế thôi”, Lý Giang Hùng vội vàng nói.

Thượng Quan Hoàng bỗng phá lên cười ha hả: “Nếu ông chủ Lý đã muốn mời cậu Thanh đảm nhiệm vai trò người chứng hôn thì chúng ta cứ quyết định như vậy đi, chỉ không biết cậu Thanh có đồng ý hay không mà thôi”.

Lý Giang Hùng vội nói thêm: “Nếu cậu Thanh không muốn thì chúng tôi vẫn còn lựa chọn khác, phiền Hoàng Chủ chuyển lời giúp tôi đến cậu ấy là được ạ”.

Thượng Quan Hoàng nói: “Vậy được!”

Lý Giang Hùng nhanh nhẹn bảo: “Nếu thế, tôi xin phép trở về trước, ngày mai gặp lại!”

Mãi đến khi Lý Giang Hùng ra khỏi Hoàng phủ họ Thượng Quan, cặp mắt âm trầm độc địa của Thượng Quan Hoàng mới thoáng lóe một tia sáng lạnh, lão ta nhìn xuống gã người hầu vừa báo chuyện Lý Thái Bạch mất tích, hỏi: “Lý Thái Bạch biến mất là thế nào?”

Người hầu vội vàng thưa: “Trước đây, mỗi sáng sớm, Lý Thái Bạch sẽ đúng giờ dậy tu luyện, nhưng hôm nay không thấy đâu ạ”.

Thượng Quan Hoàng không nói thêm, nhưng mọi người có mặt ở đây đều có thể cảm thấy cơn phẫn nộ cực lớn toát ra từ trên người lão ta cùng với một ý muốn giết người cực mạnh lướt qua.

“Bãi triều!”

Lão ta vung tay lên, quay đầu nhanh chóng rời đi.

Đám người của Hoàng tộc đứng bên dưới quay sang nhìn nhau, ngày thường Thượng Quan Hoàng rất hiếm khi nổi giận, nhưng hôm nay, tâm trạng của Thượng Quan Hoàng dường như không khống chế được nữa.

Thượng Quan Hoàng tìm tới chỗ Thượng Quan Phó nói: “Hoàng thúc, cháu muốn mời chú đi gặp Dương Thanh một chuyến với cháu.”

Chương 2656:

Thượng Quan Hoàng và Thượng Quan Phó nhanh chóng chạy tới nơi ở của Dương Thanh.

Nhưng lần này, Thượng Quan Phó đóng vai cao thủ của Hoàng tộc, chỉ mặc một bộ quần áo màu đen, đeo mặt nạ đứng sau lưng Thượng Quan Hoàng. Người ta chỉ cảm nhận được khí thế mạnh mẽ trên người lão ta.

“Hoàng Chủ tìm tôi có việc gì sao?”

Dương Thanh thấy Thượng Quan Hoàng tới, sắc mặt bình tĩnh nhìn Thượng Quan Phó đứng sau lưng Thượng Quan Hoàng.

Hiện giờ anh vẫn chưa khôi phục tu vi, không thể cảm giác được khí tức võ thuật trên người lão ta, nhưng anh có thể xác định cao thủ đeo mặt nạ mặc đồ đen này rất mạnh.

Tuy anh không cảm nhận được khí tức, nhưng lại cảm giác được sự nguy hiểm toát ra từ người Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Hoàng lạnh lùng nhìn Dương Thanh, đột nhiên lên tiếng: “Lý Giang Hùng vừa tới nói một vài lời không liên quan rồi đi mất. Mặc dù tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi thấy có vẻ ông ta rất sốt ruột”.

“Ngoài ra còn một chuyện nữa, tôi nghĩ có thể liên quan tới nhà họ Lý”.

Dương Thanh lạnh nhạt đáp: “Hoàng Chủ cứ nói thẳng, tôi xin rửa tai lắng nghe!”

“Được!”

Thượng Quan Hoàng gật đầu, nghiêm nghị nói: “Chuyện còn lại là tôi vừa nhận được tin tức, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Hoàng tộc Thượng Quan tên Lý Thái Bạch đột nhiên mất tích, hiện giờ sống không thấy người, chết không thấy xác”.

“Đúng rồi, tôi còn phải nói cho cậu Thanh biết một chuyện. Hơn năm mươi năm về trước, Lý Thái Bạch đã đi theo tôi. Từ

lâu tôi đã điều tra được, ông ta từng là người nhà họ Lý trước khi đi theo tôi".

"Tôi tìm cậu để hỏi, liệu cậu có biết Lý Thái Bạch đang ở đâu không?"

Trước khi Thượng Quan Hoàng tới, Dương Thanh đã đoán trước được có lẽ lão ta sẽ tới hỏi mình chuyện này. Nhưng anh không ngờ Lý Thái Bạch lại là người nhà họ Lý.

Thượng Quan Hoàng còn kể sáng sớm Lý Giang Hùng tới tìm lão ta nói vài chuyện vặt vãnh, không thể không khiến Dương Thanh hoài nghi Lý Thái Bạch là quân cờ được nhà họ Lý sắp đặt bên người lão ta.

"Hoàng Chủ, ông tới hỏi một kẻ bị phế như tôi cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc nhà ông ở đâu, hình như ông coi trọng tôi quá rồi đấy?"

Dương Thanh cười nhạt nói: "Hay là Hoàng Chủ nghi ngờ chuyện tôi mất đi tu vi? Thế nên ông mới cho rằng Lý Thái Bạch mất tích có liên quan tới tôi?"

"Ông nhắc tới chuyện Lý Thái Bạch từng là người nhà họ Lý chắc là muốn nói Lý Thái Bạch có khả năng bị tôi giết nhỉ? Tôi đoán ông ta có thể là một quân cờ của nhà họ Lý, bọn họ bảo ông ta giết tôi, kết quả lại bị tôi giết người giết khẩu?"

"Vậy nên Hoàng Chủ tới tìm tôi là để thăm dò rốt cuộc tôi có thật sự bị phế võ công hay không? Hoàng Chủ thấy tôi nói có đúng không?"

Thượng Quan Hoàng thầm kinh hãi, bởi vì Dương Thanh đã nói trúng tim đen của lão ta.

Nếu lão ta biết trước Lý Thái Bạch là người nhà họ Lý mà vẫn cho đi theo, đương nhiên lão ta phải biết Lý Thái Bạch không làm gì được ở Hoàng tộc.

Lão ta không hề có bao nhiêu tình cảm với một người như vậy, nên dù Lý Thái Bạch thật sự bị giết cũng chẳng sao. Lão ta tự mình tới tìm Dương Thanh chẳng qua là để xác nhận, anh đã khôi phục thực lực hay chưa.

Thượng Quan Hoàng im lặng một lúc lâu mới bình thản nói: “Không thể không thừa nhận cậu rất thông minh, đoán trúng phóc suy nghĩ của tôi. Vậy thì cậu Thanh hãy nói thật cho tôi biết, hiện giờ cậu đã khôi phục võ công chưa?”

Dương Thanh cười nhạt một tiếng: “Hoàng Chủ nghĩ sao?”

Thương Quan Hoàng lắc đầu: “Tôi thật sự không biết nên mới tới tìm cậu. Mong cậu Thanh giải đáp giúp tôi”.

Dương Thanh lắc đầu cười: “Hoàng Chủ nghĩ tôi bị phế tức là tôi đã bị phế. Nếu Hoàng Chủ cho rằng không phải, vậy tất nhiên không phải”.

Chương 2657:

Dứt lời, căn phòng rộng lớn lập tức tìm vào yên tĩnh. Dương Thanh và Thượng Quan Hoàng nhìn nhau, không ai nói gì.

Chừng hai phút sau, Thượng Quan Hoàng mới bật cười nói: "Không hổ là cậu Thanh, nói chuyện kín kẽ không lọt nổi một giọt nước. Nếu cậu không muốn nói ra, tôi cứ coi như võ công của cậu đã hồi phục. Dù thế nào cậu vẫn là vị khách tôn quý nhất của Hoàng tộc Thượng Quan".

Nói rồi, lão ta đứng dậy: "Mai là ngày vui của Thượng Quan Nhu, nhà họ Lý muốn mời cậu Thanh làm người chứng hôn. Cậu có hứng thú thì hãy tới tham dự".

Dương Thanh cười nhạt nói: "Tôi với công chúa là bạn bè, đương nhiên phải tới tham dự ngày vui của cô ấy".

"Vậy tôi không làm phiền cậu Thanh tu luyện nữa, ngày mai gặp lại!"

Thượng Quan Hoàng dẫn theo Thượng Quan Phó rời đi.

Đợi hai người họ đi khỏi, Dương Thanh mới thầm thở phào một hơi. Nhớ lại cuộc trò chuyện vừa rồi, anh không khỏi cảm thấy may mắn.

Anh biết Thượng Quan Hoàng không ra tay với anh không phải vì thật sự tôn kính mà là kiêng kị anh đã khôi phục võ công.

"Ngày mai là ngày cưới của Thượng Quan Nhu. Nếu hôm nay mình vẫn không thể khôi phục lại Siêu Phàm Cảnh, sợ là mai sẽ nguy hiểm tới tính mạng", Dương Thanh trầm giọng nói.

Anh cứ nghĩ Lý Thái Bạch do Thượng Quan Hoàng phái tới giết mình, bây giờ xem ra là không phải. Mà là nhà họ Lý muốn diệt cỏ tận gốc trước ngày cưới.

Chỉ là nhà họ Lý không ngờ hiện giờ anh sở hữu thể xác của cao phủ Siêu Phàm Tam Cảnh, cũng không nghĩ tới Lý Thái Bạch nhát gan nên mới cho Dương Thanh cơ hội đoạt mạng.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Hoàng và Thượng Quan Phó đã trở về phòng.

“Chú có cảm giác được cảnh giới hiện giờ của Dương Thanh không?”, Thượng Quan Hoàng lo lắng hỏi.

Thượng Quan Phó đã tháo mặt nạ xuống, vẻ mặt cũng tràn ngập lo lâu: “Trên người cậu ta có điều kỳ quái. Đến cả chú đứng gần như vậy cũng không nhìn ra được”.

“Vậy thì chỉ có hai loại khả năng. Một là cậu ta thực sự bị phế võ công nên mới không còn khí tức gì. Hai là lúc này thực lực của cậu ta vô cùng mạnh mẽ, đến cả chú cũng không phải đối thủ”.

Thượng Quan Hoàng không khỏi khiếp sợ: “Nếu thật sự là khả năng thứ hai, e rằng Hoàng tộc Thượng Quan đã làm mất lòng cậu ta”.

Tuy lão ta không hề nhằm vào Dương Thanh, cũng tiếp đón trịnh trọng nhưng lão ta biết anh không phải kẻ ngu. Chắc chắn anh biết lão ta không chắc anh đã khôi phục võ thuật hay chưa nên mới làm vậy.

Thượng Quan Phó nhìn Thượng Quan Hoàng an ủi: “Cháu cũng không cần quá lo lắng. Mặc dù chú đoán ra hai khả năng nhưng hầu như không thể xảy ra khả năng thứ hai. Dù có cũng là hi vọng xa vời. Chú tìm hiểu được thực lực thật sự của cậu ta chỉ có Siêu Phàm Tam Cảnh, mạnh hơn nữa cũng chỉ phát huy được thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh là cùng”.

“Trừ phi hiện giờ cậu ta đã có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, nếu không không thể khiến cả chú cũng không phát hiện ra khí tức võ thuật trên người cậu ta”.

“Cháu nghĩ cậu ta vừa mới đấu với người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, còn bị thương nặng, hôn mê ba ngày ba đêm mà vẫn có thể tăng cảnh giới được sao?”

Nghe vậy, sắc mặt của Thượng Quan Hoàng mới tốt hơn nhiều: “Hi vọng là khả năng thứ nhất!”

“Bây giờ điều cháu cần lo lắng nhất không phải Dương Thanh mà là nhà họ Lý!”, Thượng Quan Phó đột nhiên nói.

Thượng Quan Hoàng giật mình hỏi: “Chú nghĩ nhà họ Lý sẽ gây ra uy hiếp với chúng ta sao?”

Trong mắt Thượng Quan Hoàng, Lý Trọng mạnh nhất nhà họ Lý mới chỉ có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh. Dù Thượng Quan Phó chưa từng nói cho Thượng Quan Hoàng biết thực sự thật sự của mình nhưng Thượng Quan Hoàng đoán ít nhất cũng phải là Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí là Thất Cảnh.

Bây giờ Thượng Quan Phó lại nói cần lo lắng nhà họ Lý hơn.

Thượng Quan Phó gật đầu: “Cháu đừng khinh thường nhà họ Lý. Hơn năm mươi năm trước Lý Trọng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh, trong năm mươi năm ngắn ngủi vươn lên Siêu Phàm Tứ Cảnh. Thiên phú võ thuật của ông ta rất mạnh”.

Chương 2658:

“Có lẽ nói thiên phú võ thuật của ông ta mạnh cũng không thích hợp đâu. Theo như chú biết, thiên phú của ông ta chỉ được miễn cưỡng coi như không tệ. Nhưng nhà họ Lý không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ông ta lại có thể dựa vào sức mình đạt được thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh, chứng tỏ ông ta gặp được kỳ ngộ gì đó”.

“Chú nghe nói ông ta từng đi qua một khu mộ cổ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, phát hiện ra vài bảo vật mới có thể trở thành cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh chỉ trong năm mươi năm”.

“Rất có thể hiểu biết của chúng ta về nhà họ Lý chỉ là mặt ngoài. Biết đâu bọn họ còn có nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh hơn thì sao?”

Thượng Quan Hoàng trợn tròn mắt hỏi: “Sao có thể như vậy được?”

Bản thân Thượng Quan Hoàng cũng mới chỉ đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh. Thượng Quan Phó lại nói có khả năng trong nhà họ Lý còn mấy cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác, khiến lão ta quá kinh hãi.

Thượng Quan Phó nhìn Thượng Quan Hoàng, bình tĩnh nói: “Đừng quên không chỉ có mình Lý Trọng biến mất, mà còn có một đám cao thủ Thần Cảnh biến mất với ông ta”.

“Đến tận bây giờ, đám cao thủ Thần Cảnh kia vẫn chưa từng xuất hiện, chỉ có mình Lý Trọng ra mặt. Cháu thực sự cho rằng bọn họ đều chết cả rồi sao?”

Lần này, Thượng Quan Hoàng không quá kinh ngạc nữa, trong mắt dấy lên lo lắng.

Lão ta biết Thượng Quan Phó nói không sai. Nhà họ Lý vẫn luôn là gia tộc hàng đầu Hoàng thành Thượng Quan, thực lực chỉ kém Hoàng tộc. Năm mươi năm trước, sau khi Lý Trọng đột phá Siêu Phàm Cảnh lại đột nhiên mất tích.

Tuy bên ngoài chỉ có tin tức này nhưng lúc đó, Hoàng tộc Thượng Quan còn tra được một chút chuyện cơ mật của nhà họ Lý. Không chỉ có Lý Trọng mà còn chín cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và Thần Cảnh đỉnh phong cùng mất tích.

Cũng chính vì vậy, nhà họ Lý từng suýt bị diệt vong, may mà chống đỡ được, cuối cùng còn trở thành một gia tộc hàng đầu, chỉ đứng sau Hoàng tộc Thượng Quan.

"Không ngờ nhà họ Lý lại giấu kỹ như vậy. Có lẽ những người cùng mất tích với Lý Trọng vẫn còn sống, còn rất có khả năng họ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh".

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng vô cùng kém, trầm giọng nói: "Có lẽ nhà họ Lý vẫn đang chờ cơ hội thay thế Hoàng tộc Thượng Quan. Chỉ khi Dương Thanh xuất hiện mới khiến bọn họ đổi mục tiêu thành Hoàng tộc họ Diệp, kết quả lại thất bại".

Thượng Quan Phó gật đầu đáp: "Thế nên hiện giờ chắc hẳn nhà họ Lý đang rất mạnh, thậm chí còn có thể vượt qua Hoàng tộc Thượng Quan".

Thượng Quan Hoàng lo lắng hỏi: "Nếu nhà họ Lý thật sự có chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, chú nghĩ chúng ta phải đối phó thế nào?"

"Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn!", Thượng Quan Phó híp mắt nói.

Lão ta cho rằng, thực lực đám cao thủ nhà họ Lý có mạnh tới đâu cũng không thể bằng Lý Trọng. Lý Trọng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, dù mấy người kia cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì nhiều nhất cũng chỉ là Siêu Phàm Tam Cảnh.

Quan trọng là nhà họ Lý chỉ biết Hoàng tộc Thượng Quan có một người bảo vệ, nhưng lại không biết còn có một người như lão ta.

Cùng lúc đó ở nhà họ Lý.

Sau khi Lý Giang Hùng rời khỏi Hoàng tộc Thượng Quan liền đi vào mật thất ngầm của nhà họ Lý gặp Lý Trọng.

"Làm đến đâu rồi?", Lý Trọng hỏi.

Lúc này, lão ta đang ngồi xếp bằng, khí thế võ thuật khủng bổ phun trào, không thèm ngẩng đầu nhìn Lý Giang Hùng.

Lý Giang Hùng vội vàng thuật lại cuộc trò chuyện vừa rồi với Thượng Quan Hoàng.

“Con khiến bố thất vọng rồi. Con xin lỗi!”

Lý Giang Hùng cuống quýt nói.

Lý Trọng không tức giận, chỉ im lặng hồi lâu rồi lên tiếng: “Cũng không trách con. Dù là bố đi e cũng không thể dễ dàng thăm dò được vị trí của Lý Thái Bạch”.

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”, Lý Giang Hùng đột nhiên hỏi.

Chương 2659

CHương 2659:

Lão ta thật sự hoảng sợ, sợ nhất là Lý Thái Bạch bị Dương Thanh giết. Nếu thật sự như vậy thì nhà họ Lý sẽ phải đối mặt với một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Kể cả Lý Thái Bạch không bị Dương Thanh giết thì chắc chắn cũng đã bị Hoàng tộc Thượng Quan khống chế. Một khi đối phương biết được thân phận của Lý Thái Bạch, sợ là nhà họ Lý sẽ phải hứng chịu lửa giận của Hoàng tộc Thượng Quan.

Dù thế nào, lần này tình cảnh của nhà họ Lý đều vô cùng nguy hiểm.

Lý Trọng cười lạnh: "Yên tâm, mọi chuyện đã có bố lo. Trừ phi Dương Thanh không bị phế võ công, còn bắt tay liên thủ với Hoàng tộc Thượng Quan. Nếu không dù là Hoàng tộc hay Dương Thanh, bố đều có thể đối phó được".

Nghe vậy, Lý Giang Hùng sợ ngây người: "Không phải bố chỉ có cảnh giới Siêu Phàm Tứ Cảnh, thực lực tối đa là Siêu Phàm Ngũ Cảnh thôi sao?"

Lão ta nghĩ mãi không ra, tại sao Lý Trọng lại tự tin như vậy?

Lý Trọng lạnh nhạt nhìn lão ta: "Con chỉ cần biết, Dương Thanh hay Hoàng tộc Thượng Quan đều không có khả năng tiêu diệt nhà họ Lý chúng ta".

"Vâng thưa bố!", Lý Giang Hùng vội vàng đáp.

Mặc dù lão ta cực kỳ khiếp sợ nhưng cũng hiểu, Lý Trọng đã nói vậy thì phải nắm chắc khả năng đối phó Dương Thanh và Hoàng tộc Thượng Quan.

Chỉ là lão ta không biết, Lý Trọng có thủ đoạn gì đối phó được bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, cả Hoàng thành Thượng Quan đều được điểm tô bằng màu đỏ chót, tràn ngập không khí vui vẻ của đám cưới.

Hiện giờ, cả Hoàng thành Thượng Quan đều biết người thừa kế của Hoàng tộc Thượng Quan là Thượng Quan Nhu sắp gả cho nhà họ Lý.

Thượng Quan Nhu là nữ thần của đám thanh niên trong Hoàng Thành Thượng Quan. Nữ thần phải lập gia đình, nhiều người đều tan nát cõi lòng.

Trong một căn biệt thự của Hoàng phủ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu được hai thợ trang điểm nổi danh thế giới make up, trông như tiên nữ giáng trần.

Nhưng trên mặt cô ta không có vẻ tươi cười.

Hôm nay phải gả vào nhà họ Lý, thế nhưng cô ta không hề vui mừng. Vì Hoàng tộc, cô ta chỉ có thể hi sinh hạnh phúc của chính mình.

Không biết tại sao trong đầu cô ta lại đột nhiên hiện lên bóng dáng của Dương Thanh. Mặc dù cô ta và anh chưa từng có điều gì mập mờ, nhưng mọi chuyện cô ta đã trải qua cùng anh đều hiện rõ mồn một.

Cô ta vô thức rơi nước mắt.

Cùng lúc ấy trong một căn biệt thự khác, Dương Thanh chậm rãi mở mắt ra. Anh đã tu luyện suốt một đêm nhưng vẫn không thể khôi phục tu vi, thể xác vẫn là Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Chẳng lẽ mình thật sự không thể khôi phục lại thực lực ban đầu nữa sao?”

Trong mắt Dương Thanh ngập tràn lửa giận và không cam lòng, hai tay nắm chặt.

Anh nhìn ba chiếc bình nhỏ bày ra trước mắt, hai trong số đó là đan dược Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh trước khi đi, một viên có thể giúp anh khôi phục thực lực ban đầu trong mười phút. Thế nhưng anh nhất định phải uống viên còn lại trong vòng mười phút mới có thể giữ mạng.

Đương nhiên tỷ lệ giữ mạng này cũng vô cùng nhỏ bé.

Chiếc bình cuối cùng là Lý Trọng nghi ngờ anh đã khôi phục thực lực ban đầu, quỳ xuống xin tha rồi đưa cho anh, nói là tìm

được với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, tác dụng cụ thể là gì thì không biết.

Nhưng anh có thể xác định đan dược Lý Trọng đưa cho có quan hệ không tầm thường với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh. Nếu không chủ nhân của ngôi mộ đã không đặt công pháp tu luyện quý giá nhưu Đại ĐẠo Diễn Kinh và viên đan dược này chung một chỗ.

“Đến lúc phải lựa chọn rồi.” Dương Thanh bỗng kiên định nói, giơ tay cầm một trong ba bình đan dược kia.

Chương 2660:

Dương Thanh không hề do dự nhấc chiếc bình chứa đan dược đặt chung với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lên.

Ngoài bình còn có ba chữ: “Sinh Tử Đan”.

Dương Thanh nhìn tên chiếc bình, lẩm bẩm: “Sinh Tử Đan nghĩa là không sống thì chết sao?”

Trừ ba chữ “Sinh Tử Đan”, trên chiếc bình không còn thông tin gì khác. Nhưng cái tên này lại khiến Dương Thanh cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhưng mà bây giờ, anh không còn lựa chọn nào tốt hơn nữa. Hôm nay Thượng Quan Nhu sẽ phải gả vào nhà họ Lý. Anh không ra mặt ngăn cản đám cưới này chứng tỏ võ công của anh thực sự bị phế.

Đến lúc đó, cho dù nhà họ Lý không ra tay, Hoàng tộc Thượng Quan cũng sẽ không tha cho anh.

Người thường không có tội, kẻ giấu ngọc có tội! Không phải vì anh có bảo vật gì, mà là anh có thể đạt tới Siêu Phàm Tam Cảnh khi mới ba mươi tuổi, người khác sẽ tưởng anh có bí mật gì đó.

Nhất là đối với gia tộc đứng đầu Chiêu Châu như Hoàng tộc Thượng Quan, bí mật giúp thực lực võ thuật tăng mạnh chính là bí mật động trời.

“Nếu đã không còn lựa chọn tốt hơn, mình chỉ có thể uống viên Sinh Tử Đan này”.

Ánh mắt Dương Thanh dần trở nên kiên định, lập tức mở nắp bình đựng Sinh Tử Đan kia. Mùi thuốc nồng nặc tràn vào chóp mũi, Dương Thanh vừa ngửi đã cảm thấy tỉnh táo lạ thường.

Giờ phút này, trong đầu anh bỗng thoáng hiện lên một cuộn phim, từng cảnh tượng khi ở bên Tần Thanh Tâm và con gái lần lượt hiện ra.

Anh khẽ cong môi nở nụ cười, dịu dàng nói: “Vợ, Tiêu Tiêu, anh nhất định sẽ thành công! Hai mẹ con hãy chờ anh!”

Nói xong, anh dứt khoát nhét viên Sinh Tử Đan kia vào miệng.

Đan dược vào miệng liền tan ra như sô cô la chảy dọc yết hầu tràn vào trong người. Cả gian phòng đều ngập tràn mùi thơm nồng đậm.

Lúc này, Dương Thanh cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng như sắp bay vút lên, đầu óc vô cùng minh mẫn.

Anh còn có thể cảm giác được, Sinh Tử Đan vào dạ dày liền bị xương cốt và nội tạng của anh hấp thu.

Cả quá trình không hề đau đớn, khí tức võ thuật cũng không có gì thay đổi, anh chỉ thấy mình đang từ từ hấp thu Sinh Tử Đan.

Một tiếng sau, Dương Thanh mới cảm giác được Sinh Tử Đan đã bị mình hấp thu hoàn toàn.

“Kết thúc rồi sao?”

Dương Thanh trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Anh vốn đã chuẩn bị tinh thần một là sống hai là chết, cũng chuẩn bị chịu đựng nỗi đau đớn chết đi sống lại. Nhưng từ khi uống Sinh Tử Đan cho đến khi hấp thu toàn bộ, anh chỉ thấy mỗi một tế bào trong người đều ngứa ngáy.

Ngoài ra, anh chẳng còn cảm giác gì khác.

Dương Thanh vốn ôm hi vọng rất lớn với viên đan dược này, bây giờ chỉ thấy thất vọng tràn trề.

“Chẳng lẽ Lý Trọng lừa mình, đây không phải đan dược được đặt chung với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thậm chí còn chẳng phải đan dược?”, Dương Thanh thì thào.

Nếu không phải như vậy, tại sao viên đan dược này không có chút tác dụng nào với anh?

Cùng lúc đó trong mật thất của Lý Trọng ở nhà họ Lý.

“Bối ơi, còn một tiếng nữa là tới giờ lành. Lý Bảo Tuấn sẽ tới Hoàng tộc Thượng Quan đón dâu. Con đã sắp xếp cao thủ

Thần Cảnh của chúng ta ở khắp cả khách sạn trong Hoàng thành. Chỉ cần xảy ra tình huống bất thường, bọn họ sẽ lập tức ra tay".

Lý Giang Hùng khom người đứng trước mặt Lý Trọng, cung kính nói.

Lý Trọng không lên tiếng, im lặng một lúc mới nói: "Trừ cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, còn lại rút hết về đi".

Lý Giang Hùng kinh ngạc nói: "Bố ơi, bây giờ tính cả con, nhà họ Lý cũng chỉ có năm cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh. Ít người như vậy, một khi Hoàng tộc ra tay, chúng ta sẽ không chống lại được!"

Chương 2661:

Lý Trọng cau mày: “Con cứ làm theo lời bố đi, không cần lo những chuyện khác”.

Nghe thấy thế, Lý Giang Hùng vội đáp: “Vâng thưa bố!”

Mặc dù lão ta không hiểu gì nhưng cũng biết Lý Trọng nói vậy có lý do riêng.

Lý Giang Hùng lại hỏi: “Bố còn chuyện gì cần gặn dò nữa không?”

Lý Trong suy tư hồi lâu, bỗng nghiêm mặt nói: “Có một việc cần nhờ con làm hộ”.

Lý Giang Hùng đáp: “Xin bố cứ nói!”

Lý Trọng dặn dò: “Lúc trước bố không biết Dương Thanh có khôi phục tu vi hay không nên đã đưa cho cậu ta viên đan dược lấy ra cùng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để bảo toàn tính mạng. Bố muốn nhờ con đoạt lại viên đan dược này”.

Lý Giang Hùng sửng sốt hỏi: “Bố nghĩ Dương Thanh thật sự bị phế rồi sao? Nếu không sao con có thể đoạt lại đan dược từ trong tay cậu ta được?”

Lý Trọng nhìn Lý Giang Hùng nói: “Đương nhiên bố sẽ không bảo con đi chịu chết. Tạm thời không biết Dương Thanh có thật sự bị phế hay là đang che giấu thực lực, cố ý thử chúng ta. Nhưng chẳng mấy chốc chúng ta sẽ biết thôi”.

“Cậu ta là người coi trọng tình nghĩa. Nếu không phải bị phế, chắc chắn cậu ta sẽ ngăn cản Thượng Quan Nhu gả vào nhà họ Lý. Cho dù biết đây là cái bẫy của Thượng Quan Hoàng, cậu ta cũng sẽ ngăn lại”.

“Nếu cậu ta thực sự bị phế võ công, dù dám ngăn trở cũng không ngăn nổi, ngược lại còn bị cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan khống chế. Đến lúc đó, bố cần con dẫn cao thủ đi cướp Dương Thanh về đây”.

“Chỉ cần bắt được Dương Thanh, chúng ta không chỉ có thể lấy lại đan dược mà còn bắt cậu ta nói ra bí mật của mình”.

Nghe vậy, Lý Giang Hùng kinh hãi nói: “Ý của bố là muốn con cướp người trong tay Hoàng tộc Thượng Quan sao? Nếu làm vậy, chẳng phải nhà họ Lý sẽ hoàn toàn đắc tội Hoàng tộc Thượng Quan sao?”

Lý Trọng cười lạnh: “Bọn họ đã bắt đầu tính kế chúng ta rồi, trở mặt với họ thì đã sao? Đến lúc đó con cứ dẫn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh đi bắt Dương Thanh về, chuyện còn lại để bố giải quyết”.

“Vâng!”

Lý Giang Hùng vội đáp, nhưng trong lòng lại càng khiếp sợ. Lão ta bỗng có cảm giác mình không hiểu rõ Lý Trọng.

Lão ta rất tự tin, dường như mọi chuyện đều nắm rõ trong lòng bàn tay, đến cả Hoàng tộc Thượng Quan có người bảo vệ cũng không sợ.

Đúng chín giờ sáng, hơn chục chiếc xe hơi sang trọng xuất phát từ nhà họ Lý đi về phía Hoàng phủ Thượng Quan.

Dẫn đầu là một chiếc Roll – Royce phiên bản dài biển 66666. Lý Bảo Tuấn ngồi trên ghế, vẻ mặt tràn đầy kích động.

Mặc dù thực lực tổng hợp của nhà họ Lý rất mạnh nhưng đến đời Lý Bảo Tuấn lại không có ai xuất sắc. Đến cả anh ta cũng chỉ được coi là miễn cưỡng đạt chuẩn.

Anh ta không có cửa so với cô gái tài ba Thượng Quan Nhu.

“Cậu Tuấn, sắp tới Hoàng tộc Thượng Quan rồi”, một cao thủ nhà họ Lý bên cạnh anh ta cười nói.

Lý Bảo Tuấn gật đầu, kích động nói: “Sau ngày hôm nay, Thượng Quan Nhu chính là vợ của tôi!”

Cao thủ nhà họ Lý cười nói: “Thượng Quan Nhu là người thừa kế của Hoàng tộc Thượng Quan, hôm nay lại gả cho cậu Tuấn. Nói không chừng sau này cậu còn có cơ hội kế thừa Hoàng vị nữa đấy!”

Lý Bảo Tuấn giật nảy mình vội quát: “Đừng có nói linh tinh. Nếu người ngoài nghe thấy lời này, nhà họ Lý sẽ gặp phiền phức vì ông đấy”.

Cao thủ nhà họ Lý bật cười khinh thường: “Tôi chỉ nói trước mặt cậu Tuấn, chắc chắn người ngoài không nghe thấy đâu. Hơn nữa lời tôi nói cũng không phải không có khả năng. Cậu nghĩ xem, Thượng Quan Nhu là người thừa kế của Hoàng tộc, cô ấy gả cho cậu thì vị trí người thừa kế sẽ mất. Nhưng cô ấy cam lòng sao?”

“Chắc chắn sẽ không. Nếu cô ấy được nhà họ Lý trợ giúp, rất có thể sẽ chiếm được Hoàng vị. Cô ấy là vợ cậu, chỉ cần cậu dỗ dành cô ấy, dù không thể kế thừa Hoàng vị nhưng con của cậu sẽ có thể”.

“Đến lúc đó, cậu chính là Thái Thượng Hoàng của Hoàng tộc Thượng Quan”.

Chương 2662:

Lý Bảo Tuấn chưa từng có ý đồ với Hoàng vị, nghe xong lập tức nổi lòng tham.

Đúng như đối phương nói, chỉ cần Thượng Quan Nhu đoạt được Hoàng vị, hai người lại là vợ chồng. Cho dù anh ta không phải Thượng Quan Hoàng nhưng cũng chẳng khác là bao.

"Ông nghĩ tôi thật sự có khả năng kế thừa Hoàng vị sao?", Lý Bảo Tuấn kích động hỏi.

Cao thủ nhà họ Lý gật đầu cười đáp: "Đương nhiên là có, còn là hi vọng rất lớn".

Lý Bảo Tuấn sắp kích động phát điên, nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhu lại càng không khống chế nổi, cười lớn nói: "Tốt lắm, nếu ngày đó tới, ông chính là người lập công lớn nhất".

Cao thủ nhà họ Lý vội vàng nịnh nọt: "Cảm ơn cậu Tuấn!"

Trong khi Lý Bảo Tuấn đang gấp rút tới Hoàng phủ Thượng Quan thì ở chỗ của Dương Thanh.

"Cậu Thanh, giờ lành sắp đến. Hoàng Chủ bảo tôi tới báo cho cậu một tiếng. Đợi đội đón dâu nhà họ Lý tới, chúng ta sẽ cùng đến khách sạn Hoàng Thành".

Một cao thủ mặc áo khoác đen đeo mặt nạ tìm tới chỗ Dương Thanh.

Anh nhìn chằm chằm đối phương. Đây chính là cao thủ thần bí bên cạnh Thượng Quan Hoàng. Hôm qua lúc Thượng Quan Hoàng tới đây, đối phương cũng ăn mặc như vậy.

Dù Dương Thanh đã bị phế võ công nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực khổng lồ từ người đối phương.

"Được!", anh đáp.

"Tôi đi trước đây. Đến lúc đó sẽ có người tới báo tin cho cậu", cao thủ thần bí nói xong lập tức quay lưng rời đi.

Thoắt cái, cao thủ thần bí đã tới nơi ở của Thượng Quan Hoàng. Lão ta tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt già nua.

“Chú sắp xếp xong hết chưa ạ?”, Thượng Quan Hoàng cung kính hỏi.

Cao thủ bí ẩn này chính là Thượng Quan Phó, chú của lão ta.

Thượng Quan Phó gật đầu, nhếch môi nở nụ cười âm hiểm: “Đợi năm phút nữa, cháu hãy cho người dẫn Thượng Quan Nhu tới phòng cậu ta”.

Nghe xong, Thượng Quan Hoàng liền biết mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Cả Hoàng tộc Thượng Quan cũng chỉ có Thượng Quan Phó có khả năng làm được chuyện kia.

“Nhưng chú có chắc Dương Thanh thật sự khôi phục võ công rồi không?”, Thượng Quan Hoàng bỗng lo lắng hỏi.

Thượng Quan Phó gật đầu, nghiêm giọng nói: “Hôm qua lúc đi với cháu, chú vẫn chưa nhìn thấu. Nhưng đêm qua chú âm thầm tới tòa nhà nơi Dương Thanh ở, phát hiện thi thể của Lý Thái Bạch dưới cây liễu sau nhà”.

“Lý Thái Bạch là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, lại chết ở sau tòa nhà Dương Thanh ở. Vậy thì chỉ có một loại khả năng, người lấy mạng Lý Thái Bạch chính là cậu ta”.

“Đến cả cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cậu ta cũng có thể lẳng lặng thủ tiêu, chứng tỏ cậu ta đã khôi phục thực lực, ít nhất cũng tới Siêu Phàm Cảnh rồi”.

Hoàng tộc Thượng Quan không thể xác định Dương Thanh có khôi phục tu vi hay không nên mới chậm chạp không biết phải đối xử với anh thế nào.

Nhưng giờ đây, Thượng Quan Phó đã chắc chắn Dương Thanh khôi phục. Cục diện bọn họ bố trí sẽ bị thay đổi.

Trước kia bọn họ muốn lợi dụng chuyện gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý để thăm dò Dương Thanh. Còn cô ta có thể gả đi hay không cũng chẳng sao, dù thế nào cũng sẽ có lợi cho Hoàng tộc Thượng Quan.

Thế nhưng hiện nay, nếu đã xác định Dương Thanh khôi phục tu vi thì họ chỉ có thể thay đổi kế sách.

Lúc này, không biết tại sao Dương Thanh lại cảm thấy kỳ quái. Chuyện nhỏ như thông báo cho anh đến khách sạn Hoàng Thành tham dự đám cưới cũng cần cao thủ thần bí bên người Thượng Quan Hoàng kia làm sao?

Chương 2663:

Anh cứ có cảm giác, đối phương tới tìm mình không chỉ đơn giản là để thông báo một câu như vậy.

Càng nghĩ, anh càng thấy rối rắm, bèn uống hết một cốc nước trên bàn trà.

Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo để tới khách sạn Hoàng Thành.

Đương nhiên, không phải anh muốn tham dự đám cưới, cũng không làm người chứng hôn gì hết. Sau khi nhận ra đan dược của Lý Trọng không có hiệu quả, anh đã quyết định mượn thân phận người chứng hôn để giết Lý Bảo Tuấn.

Chỉ cần anh ta chết, không còn chú rể, Thượng Quan Nhu cũng không cần phải gả vào nhà họ Lý nữa. Không chỉ vậy, anh còn có thể mượn cơ hội này tung hỏa mù với bên ngoài, khiến mọi người đều tin anh đã khôi phục thực lực, nhà họ Lý cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Về phần Hoàng tộc Thượng Quan, anh cũng không cần lo lắng gì. Thượng Quan Nhu vốn là do Hoàng tộc chủ động gả đi, mục đích là để thăm dò anh đã khôi phục tu vi chưa.

Nếu bọn họ biết anh đã khôi phục, sao còn dám ra tay với anh?

Tất nhiên, dù cuối cùng nhà họ Lý và Hoàng tộc Thượng Quan vẫn đối đầu với anh cũng chẳng sao. Đến lúc đó anh chỉ cần ăn đan dược Phùng Tiểu Uyển đưa cho là có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong trong thời gian ngắn.

Chỉ là, Dương Thanh không biết tối qua Thượng Quan Phó đã đột nhập vào chỗ ở của anh, còn phát hiện ra thi thể của Lý Bạch. Không chỉ có vậy, lão ta còn suy đoán aanh đã khôi phục võ công.

Mười phút sau, anh tắm xong đi ra ngoài, trông thấy Thượng Quan Nhu nằm trên sofa thì ngẩn người.

“thượng Quan Nhu!”

Anh gọi một tiếng không thấy cô ta phản ứng gì mới ý thức được, cô ta đã hôn mê.

Dương Thanh đi tới trước ghế sofa nhìn Thượng Quan Nhu đang hôn mê, sắc mặt đột nhiên hơi khó coi.

Lúc này nói Thượng Quan Nhu đã hôn mê còn không bằng nói cô ta còn có chút tỉnh táo, hai mắt mơ màng như muốn mở ra lại khó có thể mở được.

Thượng Quan Nhu mặc váy cưới màu trắng, gương mặt được trang điểm tinh tế giống như tiên nữ từ trên trời xuống trần gian, đẹp không thể tả xiết.

“Thượng Quan Nhu, mau tỉnh lại đi!”

Dương Thanh vội vàng gọi một tiếng. Lúc này Thượng Quan Nhu hình như có chút phản ứng, cô ta cũng kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thanh.

“Sao… sao tôi ở đây?”

Thượng Quan Nhu trầm giọng nói.

Mặt cô ta ửng hồng, nhìn Dương Thanh với ánh mắt cuồng nhiệt như muốn nuốt sống anh vậy.

Dương Thanh lập tức ý thức được có điểm không đúng. Lúc này Thượng Quan Nhu đột nhiên xuất hiện trong phòng mình, còn với dáng vẻ cám dỗ như vậy rõ ràng rất không thích hợp, rất có khả năng có người gài bẫy anh.

Nhưng anh không biết rốt cuộc là người nhà họ Lý hay người của Hoàng tộc họ Thượng Quan. Thượng Quan Hoàng còn có thể lợi dụng chuyện gả Thượng Quan Nhu vào nhà họ Lý để thử thăm dò mình có mất đi tu vi võ đạo hay không, vậy chắc chắn có thể làm ra vài chuyện càng quá đáng hơn.

“Tôi cũng không biết tại sao chị ở đây. Chị mau rời đi, nếu để cho người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu”, Dương Thanh vội nói.

Anh vừa nói dứt lời thì giơ tay ra muốn đỡ Thượng Quan Nhu dậy. Nhưng anh mới chạm vào cơ thể cô ta đã cảm giác được hơi nóng từ trên người cô ta phả tới.

Không biết tại sao, Dương Thanh đột nhiên có ham muốn độc chiếm vô cùng mãnh liệt, muốn ra sức đè Thượng Quan Nhu xuống dưới thân.

“Dương Thanh!”

Trong nháy mắt khi Dương Thanh chạm vào cơ thể Thượng Quan Nhu, cô ta như bị ma ám, ánh mắt đầy quyến rũ khẽ kêu lên một tiếng rồi đột nhiên giơ hai tay ôm lấy cổ anh, sau đó hôn anh.

Hai đôi môi vừa chạm vào nhau lại giống củi khô gặp lửa, Dương Thanh không có cách nào khống chế được bản thân, ôm chặt Thượng Quan Nhu vào trong lòng.

Chương 2664:

Thời tiết tháng tư thất thường chẳng khác nào tính tình của một cô gái, bầu trời vừa rồi còn quang đãng không có một gợn mây lại đột nhiên có mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp rền vang, gió mạnh gào thét, ngay sau đó chính là mưa cùng sấm sét điên cuồng trút xuống.

Trận mưa và sấm sét này kéo dài nửa giờ mới biến mất trong một tiếng sấm sét giận dữ. Sau khi trận mưa qua đi, đầy vườn sắc xuân, mọi vật trên mặt đất dường như cũng thức tỉnh.

Đúng lúc này, đoàn xe đón dâu nhà họ Lý cũng tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Chào bố vợ, con tới đón Nhu Nhu đến khách sạn Hoàng Thành để tổ chức đám cưới".

Sau một loạt lễ nghi qua đi, Lý Bảo Tuấn đi tới trước mặt Thượng Quan Tử Khiêm và kích động nói, thay đổi luôn cả cách xưng hô, gọi ông ta là bố vợ.

Thượng Quan Tử Khiêm hờ hững nhìn Lý Bảo Tuấn không hề có chút vui mừng nào. Thượng Quan Nhu là con gái của ông ta, cũng là con cháu ưu tú nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu không phải vào nhà họ Lý, cô ta chắc chắn có thể trở thành Hoàng Chủ của Hoàng tộc Thượng Quan.

Nhưng dù sao đây cũng là quyết định của Thượng Quan Hoàng, Thượng Quan Tử Khiêm không dám phản đối. Lúc này ông ta khẽ gật đầu, căn dặn người bên cạnh: "Dẫn Lý Bảo Tuấn đi đón Nhu Nhu".

Đúng lúc này, một người giúp việc hoảng loạn chạy tới, sợ hãi nói: "Tam hoàng tử, không thấy công chúa Nhu đâu cả!"

"Cái gì?"

Thượng Quan Tử Khiêm lập tức nổi giận, chộp lấy cổ áo của người giúp việc phẫn nội nói: "Cậu nói cho rõ ràng, không phải Nhu Nhu ở trong phòng nó à? Sao không thấy nó chứ?"

Ánh mắt mấy người tránh né, run rẩy, ấp a ấp úng nhưng không dám nói lời nào.

“Nói mau! Rốt cuộc Nhu Nhu ở đâu?”, Thượng Quan Tử Khiêm tức giận nói.

Hôm nay là ngày tổ chức liên hôn giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý, chuyện này rất quan trọng. Một khi xảy ra chuyện sẽ không tốt cho cả hai nhà. Ông ta rất sợ Thượng Quan Nhu rời khỏi Hoàng tộc để trốn đám cưới.

Nếu quả thật là vậy, với phong cách xử sự của Thượng Quan Hoàng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thượng Quan Nhu.

Người giúp việc dè dặt liếc nhìn Lý Bảo Tuấn rồi mới lên tiếng: “Công chúa Nhu đi tới phòng của Dương Thanh đã hơn nửa canh giờ, còn có người đi ngang qua phòng của Dương Thanh nghe được mấy âm thanh kỳ lạ từ trong phòng vọng ra”.

Ầm!

Đầu óc Thượng Quan Tử Khiêm chợt trống rỗng, sao ông ta có thể không rõ ý của người giúp việc. Ông ta làm bố nên vẫn hiểu rõ tính tình của Thượng Quan Nhu.

Ông ta cũng biết Thượng Quan Nhu thích Dương Thanh, bây giờ phải lấy một người đàn ông mình không yêu, cô ta rất có thể quyết định giao thân cho người đàn ông mình yêu trước khi vào nhà họ Lý.

“Tam hoàng tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, một người bậc chú bác nhà họ Lý đi theo Lý Bảo Tuấn hỏi với vẻ mặt thâm trầm.

Hai mắt Lý Bảo Tuấn cũng đỏ hoe, hai nắm tay siết chặt, trong ánh mắt đầy sát khí.

Khi anh ta biết mình sẽ cưới Thượng Quan Nhu đã kích động suốt mấy ngày không ngủ được, cuối cùng mới chờ được đến hôm nay, khi thấy mình sắp cưới cô ta về nhà họ Lý thì đột nhiên biết được cô ta rất có thể đã ngủ với người đàn ông khác, điều này làm anh ta có cảm giác bị cắm sừng.

Cho dù Thượng Quan Tử Khiêm không sợ các bậc chú bác nhà họ Lý nhưng vẫn hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện này, cố nén cơn giận nói: “Ngay cả tôi cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì nữa nhưng tôi tin tưởng con gái tôi không làm ra chuyện có lỗi với nhà họ Lý”.

Bậc chú bác nhà họ Lý nói: “Nếu Tam hoàng tử đã xác định như vậy, sao không dẫn chúng tôi đi tìm công chúa Nhu bây giờ?”

Cho dù Thượng Quan Tử Khiêm nói vậy nhưng trong lòng gần như tin chắc Thượng Quan Nhu và Dương Thanh đã xảy ra quan hệ, lúc này bọn họ đi qua chắc chắn sẽ bị lộ.

Một khi bị bộ ra, vậy cuộc hôn nhân liên kết hai nhà cũng sẽ không còn giá trị nữa, nói không chừng còn có thể vì vậy mà khiến cho nhà họ Lý thù hận Hoàng tộc họ Thượng Quan, một khi nhà họ Lý ra tay với Hoàng tộc, cho dù Hoàng tộc có người bảo vệ nhưng chắc chắn sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Chương 2665:

Thượng Quan Tử Khiêm nghĩ đến những điều này, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Các người nghi ngờ con gái tôi làm chuyện có lỗi với nhà họ Lý à?”

“Chúng tôi không dám!”

Bậc chú bác nhà họ Lý vội vàng nói, sau đó còn nói tiếp: “Cho dù chúng tôi không dám nghi ngờ công chúa Nhu nhưng người của Hoàng tộc đã nói vậy, nếu chúng ta không làm rõ chuyện này thì sợ rằng sẽ mang tới một vài ảnh hưởng tiêu cực. Cho nên, chúng tôi vẫn nên đi cùng Tam hoàng tử tìm công chúa thì hơn. Như vậy cũng có thể chứng minh sự trong sạch của công chúa Nhu”.

Thượng Quan Tử Khiêm không nói gì, vẻ mặt thâm trầm nhìn bậc chú bác nhà họ Lý, trong ánh mắt đầy tức giận. Ông ta biết, nếu không thể chứng thực thì sợ là lão già này sẽ không chịu để yên.

“Chú ba, tôi thấy ông ta nói không sai, dù sao chuyện này cũng liên quan đến thể diện của Hoàng tộc chúng ta, chỉ có để người nhà họ Lý xác nhận sự trong sạch của Nhu Nhu mới có thể tránh được vài chuyện không tốt. Tôi thấy chúng ta vẫn nên mau chóng dẫn bọn họ đi tìm Nhu Nhu đi!”

Thượng Quan Tử Khiêm còn đang suy nghĩ nên ứng phó thế nào, Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí lại cười ha hả nói.

Thượng Quan Tử Chí vừa dứt lời, Thượng Quan Tử Mặc cũng vừa cười vừa nói: “Tôi cũng cho là vậy. Nếu người nhà họ Lý nghi ngờ Nhu Nhu, vậy chúng ta phải chứng minh sự trong sạch của Nhu Nhu”.

Thượng Quan Tử Khiêm không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hai người anh của mình.

“Sao vậy? Ngay cả chú ba cũng không dám bảo đảm sự trong sạch của Nhu Nhu à?”, Thượng Quan Tử Mặc đột nhiên cười híp mắt nói.

Thượng Quan Tử Khiêm biết mình mà từ chối sẽ chỉ làm chuyện này càng tệ hơn, vì vậy đành nói: “Được, nếu các người muốn chứng thực, tôi sẽ dẫn các người đi chứng thực ngay bây giờ. Nhưng tôi nói trước, nếu Nhu Nhu trong sạch, nếu để cho tôi nghe được bất kỳ lời đàm tiếu nào liên quan tới nào Nhu Nhu thì đừng trách tôi không khách sáo với các người!”

Một đoàn người đi theo Thượng Quan Tử Khiêm đến chỗ ở của Dương Thanh.

Gần như cùng lúc đó trong phòng của Dương Thanh, Dương Thanh và Thượng Quan Tử Nhu đang nằm trên chiếc giường lớn thoải mái. Thượng Quan Nhu giống như chú mèo con, cuộn tròn trong lòng Dương Thanh.

Mà Dương Thanh vẫn chưa hoàn hồn sau cuộc ân ái vừa rồi, đầu óc anh vẫn trống rỗng, ký ức trong đầu cũng đang dần khôi phục.

Dương Thanh đột nhiên tỉnh dậy, ngồi bật dậy. Có lẽ tại động tĩnh quá lớn nên đã đánh thức Thượng Quan Nhu. Cô ta mở mắt ra, thì phát hiện mình đang không mặc gì, Dương Thanh cũng vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Nhu Nhu, tôi…”

Dương Thanh đột nhiên hoảng hốt, cũng không biết nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói cho Thượng Quan Nhu biết vừa rồi là tại anh thật sự không khống chế được bản thân?

Thượng Quan Nhu bình tĩnh hơn tưởng tượng của Dương Thanh nhiều. Lúc này cô ta im lặng, nhưng đầu óc cô ta hoạt động rất nhanh, nhớ lại hết thảy mọi việc vừa xảy ra.

Cô ta đột nhiên nhớ tới trước đó mình còn đang ngồi trang điểm, sau khi uống xong cốc nước chẳng mấy chốc đã buồn ngủ díp mắt, sau đó thì ngủ thiếp đi.

Tiếp đó nữa là cô ta xuất hiện ở trong phòng của Dương Thanh, nhờ Dương Thanh gọi cô ta vài tiếng cô ta mới hơi tỉnh táo lại, mở mắt ra liền nhìn thấy Dương Thanh.

Không biết tại sao khi cô ta hơi tỉnh lại liền phát hiện mình rất muốn có được Dương Thanh. Lúc đó cô ta không cách nào khống chế được bản thân, kìm lòng không được ôm chầm lấy Dương Thanh. Sau đó Dương Thanh cũng ôm cô ta, sau đó nữa hai người liền thuận theo tự nhiên.

Trong lúc Thượng Quan Nhu im lặng thì Dương Thanh cũng dần trở nên tỉnh táo, trong đầu nhớ lại những gì đã xảy ra trước đó.

“Là ông ta!”

Sắc mặt Dương Thanh đột nhiên đanh lại nói.

Thượng Quan Nhu bình tĩnh hỏi Dương Thanh: “Cậu biết chuyện gì à?”

Dương Thanh gật đầu nói: “Trước khi chị xuất hiện trong phòng tôi, có một cao thủ đeo mặt nạ mặc áo màu đen đã đến tìm tôi chỉ để nói ngày tốt giờ lành sắp tới rồi, chuẩn bị đi đến khách sạn Hoàng Thành, sau đó liền rời đi”.

Chương 2666:

“Tôi còn biết ông là cao thủ bên cạnh Thượng Quan Hoàng Chủ. Trước đó tôi vẫn đang băn khoăn, tại sao một cao thủ cấp bậc như ông ta lại cố ý đến đây chỉ để nói về việc đi khách sạn Hoàng Thành với tôi?”

“Bây giờ tôi đã hiểu rõ. Hết thảy mọi việc đều là kế hoạch của Thượng Quan Hoàng Chủ. Sở dĩ lão ta sai cao thủ bên cạnh mình đến đây thông báo cho tôi biết, thật ra chính là vì muốn lặng lẽ động tay động chân trong cốc nước của tôi”.

“Vừa nãy, tôi thấy mình như bị ma nhập, không thể khống chế được cảm xúc của mình. Chuyện sau đó, chị cũng biết hết rồi”.

Vừa nói, Dương Thanh vừa liếc nhìn giữa giường, trên đó là một vệt máu đỏ tươi, vẻ mặt đầy tự trách, cúi đầu nói: “Thật sự xin lỗi!”

Thượng Quan Nhu thấy bộ dáng của Dương Thanh thì cười vô cùng thoải mái: “Tôi không trách cậu! Bởi vì, tất cả chuyện này là do ông nội tôi bố trí. Nhưng ngược lại tôi thấy biết ơn ông ấy, ít nhất tôi cũng đã hiến dâng lần đầu tiên quý giá nhất của mình cho người đàn ông mà tôi thích nhất”.

Dương Thanh ngạc nhiên ngước nhìn Thượng Quan Nhu. Không ngờ sau khi xảy ra quan hệ với mình, cô ta không khóc lóc làm loạn mà lại nói ra những lời như vậy.

Thượng Quan Nhu thấy ánh mắt ngạc nhiên của Dương Thanh, vừa mặc quần áo vào vừa bình tĩnh nói: “Cậu không cần quá áp lực. Tôi thích cậu là việc của tôi. Tuy giữa chúng ta đã xảy ra quan hệ thật, nhưng như vậy thì sao? Thử hỏi xã hội ngày nay, đến cuối cùng có bao nhiêu người đàn ông có thể lấy được cô vợ còn trinh?”

“Hơn nữa, chuyện lần này là tại ông nội âm mưu sắp đặt. Cậu không cần cảm thấy có lỗi với tôi. Tôi cũng không cần cậu phải chịu trách nhiệm với tôi. Thay vào đó, tôi còn phải thay ông nội tôi nói lời xin lỗi cậu”.

Thượng Quan Nhu càng nói như vậy càng khiến Dương Thanh áp lực hơn. Nếu cô ta khóc lóc ầm ĩ, hay tát anh một cái thì có lẽ anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Điều quan trọng nhất là anh thực sự không thể chịu trách nhiệm với Thương Quan Nhu được, bởi vì trái tim anh chỉ chứa được một mình Tần Thanh Tâm, không còn chỗ cho những người phụ nữ khác.

"Được rồi, cậu mau mặc quần áo vào đi. Lúc này người nhà họ Lý hẳn đã đến rồi. Nếu tôi đoán không lầm, chắc hẳn họ đang đi đến chỗ của cậu".

Thượng Quan Nhu cười nói, dường như hoàn toàn không có ý thức đối mặt với những gì sắp xảy ra.

Lúc này lớp trang điểm trên mặt cô ta đã trôi mất, tóc tai bù xù nhưng hai má vẫn ửng hồng, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Phải thừa nhận Thượng Quan Nhu là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. E là bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chống lại được sức hấp dẫn của cô ta.

Dương Thanh cũng tỉnh táo lại, không dám rề rà, vội vàng đứng lên mặc quần áo vào.

Ngay khi Dương Thanh vừa mặc quần xong, cửa phòng bỗng kêu "rầm" một tiếng, bật mở ra, ở cửa đột nhiên xuất hiện rất nhiều người.

Có người của Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng có người nhà họ Lý. Lúc này ai cũng sững sờ nhìn Dương Thanh đang cởi trần.

Còn Thượng Quan Nhu đã mặc lại váy cưới, nhưng khuôn mặt đỏ bừng, những người từng trải đều hiểu đây là dáng vẻ vừa mới làm chuyện đó xong.

Tuy nhiên Thượng Quan Nhu lại rất thản nhiên, không đợi mọi người hoàn hồn đã bình tĩnh nói: "Giống như những gì các người suy đoán. Giữa tôi và Dương Thanh, chuyện gì nên xảy ra đã xảy ra. Tôi có thể nói cho các người biết, tôi đã yêu Dương Thanh từ lâu. Nhưng tôi cũng biết, tôi là con gái của

Hoàng tộc, hoàn toàn không có được tình yêu, chỉ có một kết quả cuối cùng là gả cho một người đàn ông mình không thích".

"Dương Thanh là người đàn ông duy nhất tôi yêu. Cho nên tôi đã chủ động tìm đến cậu ấy, sau đó bỏ thuốc rồi trao mình cho cậu ấy. Hết thảy mọi chuyện là đều là lựa chọn của tôi, không hề liên quan gì đến cậu ấy".

Sau khi ngây người trong chốc lát, trên mặt Thượng Quan Tử Khiêm ngập tràn lửa giận, ông ta tát Thượng Quan Nhu một cái rồi gầm lên: "Con có biết con đang làm gì không?"

Trên mặt Thượng Quan Nhu hiện rõ dấu bàn tay nhưng cô ta vẫn thản nhiên nói: "Đương nhiên con biết mình đang làm gì. Bố, con xin lỗi!"

Chương 2667:

Lúc này vị cha chú nhà họ Lý cũng giận sôi người: "Tam hoàng tử, ông đúng là dạy được một đứa con ngoan!"

Thượng Quan Tử Khiêm cũng giận cành hông nhưng không biết phản bác thế nào.

Lúc này Lý Bảo Tuấn cũng nhìn chằm chằm Thượng Quan Nhu, lửa giận trong lòng như thiêu đốt. Anh ta rất chờ mong người phụ nữ này nhưng bây giờ cô ta lại gian díu với người đàn ông khác, đây đúng là mối nhục lớn nhất trong đời anh ta.

"Thượng Quan Nhu, tại sao cô lại làm như vậy?", Lý Bảo Tuấn cắn răng hỏi.

Thượng Quan Nhu cười lạnh: "Tôi làm thế nào thì có liên quan gì tới anh? Anh thật sự coi mình là chồng tôi sao? Tôi nói cho anh biết, trước khi tôi gả vào nhà họ Lý, tôi và anh chỉ là người dưng".

Dứt lời, cô ta nhìn vị cha chú nhà họ Lý lạnh giọng nói: "Ông cũng đừng chỉ trích bố tôi, cũng đừng nghĩ Lý Bảo Tuấn trong sạch cỡ nào. Riêng tôi được biết có đến mười mấy cô gái đã bị anh ta cướp đi trinh tiết. Trong khi đó tôi chỉ ngủ với một người đàn ông mà mình yêu mà thôi".

"Hơn nữa, lần liên hôn này mọi người cũng chỉ vì lợi ích đôi bên. Nếu đúng là cuộc liên hôn lần này xuất phát từ tình cảm của hai phía, ông nghĩ tôi sẽ đồng ý gả vào nhà họ Lý hay sao?"

"Được rồi, những gì cần nói tôi đã nói hết. Nếu các người bằng lòng để tôi gả vào nhà họ Lý vậy thì tôi sẽ gả, bằng không thì hủy bỏ cuộc liên hôn này đi. Tôi không quan tâm".

Mọi người đều sững sờ trước thái độ thản nhiên như không của Thượng Quan Nhu, dường như không ai ngờ con gái cưng của Hoàng tộc họ Thượng Quan lại tự tin đến mức này.

Thượng Quan Tử Khiêm tức giận run người, giơ tay tát mạnh lên mặt cô ta.

“Chát!”

Lần này ông ta còn chưa kịp đụng tới Thượng Quan Nhu đã bị một bàn tay mạnh mẽ túm chặt.

“Dương Thanh!”

Thượng Quan Tử Khiêm thấy Dương Thanh, trên mặt thoáng ngạc nhiên.

Ông ta là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ thế mà lúc này lại bị Dương Thanh nắm chặt cổ tay, không nhúc nhích được.

Ông ta vốn nghĩ võ công của Dương Thanh đã bị phế rồi, nên có thể tưởng tượng được bây giờ ông ta kinh hãi đến cỡ nào.

Không chỉ có Thượng Quan Tử Khiêm mà còn có người của nhà họ Lý. Khi nhìn thấy cảnh tượng này, ai cũng thay đổi sắc mặt, trong mắt lóe lên vẻ sợ sệt.

“Dù ông là bố của Thượng Quan Nhu, nhưng trước khi làm rõ sự thật cũng không thể ra tay với cô ấy được!”, Dương Thanh bình tĩnh nói.

Dương Thanh và Thượng Quan Nhu đều biết rõ, hết thảy mọi việc đều tại Thượng Quan Hoàng sắp đặt, nên hai người mới xảy ra quan hệ, nhưng khi thấy phản ứng của Thượng Quan Tử Khiêm, hẳn ông ta không biết việc này.

Dương Thanh vốn còn đang nghi ngờ, tại sao Thượng Quan Hoàng lại làm như vậy nhưng bây giờ anh đã hiểu rồi.

Hôm nay là ngày vui của Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý, nhưng kết quả khi Lý Bảo Tuấn đến rước dâu lại phát hiện anh và Thượng Quan Nhu đã lên giường với nhau. Kết hợp với mọi việc xảy ra trước đó, không khó để đoán ra mục đích thật sự của Thượng Quan Hoàng.

Như vậy, đúng là Thượng Quan Nhu đã làm mất mặt Hoàng tộc, nhưng như thế cũng chỉ ảnh hưởng tới danh dự của cá nhân Thượng Quan Nhu mà thôi. Song, việc này lại ảnh hưởng rất lớn tới nhà họ Lý.

Đây là nỗi nhục của nhà họ Lý.

Nếu nhà họ Lý chịu cưới Thượng Quan Nhu thì sẽ mất sạch thể diện. Vì vậy cuộc hôn nhân này chỉ đành bỏ qua. Từ đó khiến nhà họ Lý căm thù Dương Thanh và Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Hoàng làm như thế là vì muốn Dương Thanh hoàn toàn đứng về phía Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Cậu đã khôi phục võ công rồi?”

Thượng Quan Tử Khiêm nhìn chằm chằm Dương Thanh một hồi mới lo lắng sợ hỏi.

Chương 2668:

Những người khác cũng thấp thỏm nhìn Dương Thanh. Nhưng Dương Thanh lại không trả lời, chỉ tiện tay đẩy một cái khiến Thượng Quan Tử Khiêm lảo đảo lùi về sau mấy bước mới đứng vững được.

Ở đây ai cũng biết Thượng Quan Tử Khiêm là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, nhưng lại bị Dương Thanh đỡ cái tát dễ như trở bàn tay, lúc này lại còn bị anh hờ hững đẩy một cái đã phải lùi mấy bước. Điều này chứng tỏ võ công của Dương Thanh không hề bị phế.

"Từ nay về sau, Thượng Quan Nhu là người phụ nữ của Dương Thanh tôi. Nếu ai dám có ý đồ với cô ấy, chính là đáng đối nghịch với tôi!" Ánh mắt Dương Thanh sắc lạnh, lạnh giọng nói.

Thấy Dương Thanh đứng trước mặt mình, trong lòng Thượng Quan Nhu tràn đầy ấm áp, mặc dù cô ta biết Dương Thanh cố ý nói vậy là vì muốn cô ta tự do nhưng ngay cả một lời nói dối cũng khiến cô ta cực kỳ vui sướng, hai mắt đỏ hoe.

Sắc mặt của người nhà họ Lý cực kỳ khó coi, nhất là Lý Bảo Tuấn kia, hai tay nắm chặt, đôi mắt u ám nhìn chằm chằm Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Thanh, cô ta là vợ sắp cưới của tôi! Dù cô ta và cậu đã xảy ra quan hệ thì đã sao?"

"Giống như Thượng Quan Nhu đã nói, tôi chơi đùa mười mấy người phụ nữ trong khi cô ta chỉ có ngủ với một người đàn ông mà thôi. Tôi vẫn chấp nhận được việc này".

Nghe Lý Tuấn Bảo nói vậy, vị cha chú nhà họ Lý lập tức tái mặt, vội quát lên: "Câm miệng!"

Vì cha chú nhà họ Lý trước đó đã đi Hoàng thành Diệp với Dương Thanh. Chính mắt ông ta đã nhìn thấy Dương Thanh giao đấu với người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp rất lâu, tuy cuối cùng thất bại nhưng anh cũng không phải là cao thủ mà nhà họ Lý chống lại được.

Sau khi quát lớn Lý Tuấn Bảo, ông ta lại vội vàng nói với Dương Thanh: “Nếu công chúa Nhu đã là người phụ nữ của cậu Thanh thì đương nhiên chúng tôi sẽ không có bất kỳ ý định nào với cô ấy nữa”.

Dương Thanh hờ hững liếc nhìn ông ta, sau đó nhìn Lý Bảo Tuấn đang không cam lòng hỏi: “Cút về nói cho Lý Trọng biết, Thượng Quan Nhu là người phụ nữ của tôi. Nếu nhà họ Lý không nuốt được cục tức này cứ việc nhắm vào tôi. Chỉ là tốt nhất các người phải suy nghĩ cho kỹ, tôi có thể cho các người cơ hội nhưng chỉ được một lần hai lần, sẽ không có lần thứ ba đâu”.

Lý Bảo Tuấn nắm chặt tay, tức giận nói: “Cô ta là vợ sắp cưới của tôi, dù không yêu tôi vậy cũng phải gả cho tôi!”

“Cậu câm miệng cho tôi!”

Vị cha chú nhà họ Lý lập tức bị dọa đến nổi điên. Lý Bảo Tuấn này năm lần bảy lượt khiêu khích Dương Thanh, chán sống rồi sao?

Lý Bảo Tuấn cả giận nói: “Các người có thể nuốt trôi cục tức này nhưng tôi thì không! Người phụ nữ đê tiện này không thích tôi, có thể không gả, nhưng nếu đã hứa gả cho tôi rồi thì là người phụ nữ của tôi. Nếu cô ta thích ngủ với người đàn ông khác như vậy tôi sẽ khiến cô ta trả giá đắt”.

“Bốp!”

Vị cha chú nhà họ Lý tát Lý Bảo Tuấn một cái thật mạnh, giận dữ nói: “Cậu còn dám bất kính với công chúa Nhu nữa tôi sẽ bảo bố cậu đánh gãy hai chân cậu trước!”

Lý Bảo Tuấn lau vết máu trên miệng, vẻ mặt điên cuồng cười nói: “Ông thật sự nghĩ Dương Thanh đã khôi phục võ công rồi à? Lần trước cậu ta bị thương nặng như vậy, sao có thể khôi phục được tu vi chứ?”

“Theo tôi thấy, lúc nãy cậu ta ra tay với Thượng Quan Tử Khiêm thật ra là vì Hoàng tộc họ Thượng Quan đang phối hợp diễn kịch với cậu ta mà thôi”.

“Dương Thanh, nếu cậu là đàn ông thì mau lăn ra đây chấp nhận thách đấu với tôi!”

Lời này vừa nói ra khiến những người ở đó kinh ngạc tột độ!

Thượng Quan Tử Khiêm ngây ra trong chốc lát, sau đó thẹn quá thành giận nói: “Lý Bảo Tuấn, cậu đừng ngậm máu phun người, tôi không hề phối hợp diễn kịch với cậu ấy”.

Lý Bảo Tuấn cười lạnh: “Có hay không, ông tự biết”.

Nói xong hai mắt Lý Bảo Tuấn nhìn chằm chặp Dương Thanh nói: “Tôi muốn thách đấu với cậu, cậu dám không?”

Bản thân Lý Bảo Tuấn cũng là cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ, cũng là thiên tài ở nhà họ Lý nhưng bây giờ anh ta lại muốn thách đấu với Dương Thanh.

Chương 2669:

Nhất thời ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh. Không ít người cũng nghi ngờ, dù sao lần trước sau khi đi Hoàng Thành Diệp, anh đã bị thương rất nặng, còn hôn mê tới mấy ngày liền.

Thậm chí còn bị nhà họ Lý giam lỏng nên rất nhiều đều nghi ngờ võ công của Dương Thanh đã mất hết, cho nên anh mới không dám manh động.

Không chỉ người nhà họ Lý nghĩ như vậy mà ngay cả người của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đang nghi ngờ.

Trong mắt Thượng Quan Nhu hơi lóe lên, ngay cả cô ta cũng không biết liệu Dương Thanh đã khôi phục võ công hay chưa?

"Nơi này là Hoàng tộc, sao có thể cho các người càn rỡ như vậy?"

Thượng Quan Nhu bỗng nhiên đi lên trước, khí thế võ công Thần Cảnh trung kỳ lan tràn khắp người cô ta, dường như chỉ cần nhà họ Lý dám động thủ, cô ta sẽ ra tay với người nhà họ Lý ngay.

Lúc này Lý bảo tuấn gần như phát điên, dùng ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Dương Thanh nói: "Nếu cậu là đàn ông, thì đừng núp sau lưng đàn bà, mau cút ra đây chấp nhận thách thức của tôi!"

Thượng Quan Nhu vừa muốn lên tiếng liền bị Dương Thanh ngắt lời: "Đúng là kẻ ngu không biết sợ. Nếu ông tổ của anh có mặt ở đây cũng không dám khiêu khích tôi. Nếu anh đã muốn chết như vậy thì tôi sẽ tiễn anh một đoạn!"

Trong lúc nói chuyện, Dương Thanh đã đi đến khoảng trống giữa đại sảnh vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Lý Bảo Tuấn.

Lý Bảo Tuấn vốn vẫn không sợ Dương Thanh, nhưng khi thấy Dương Thanh ngạo nghễ bước tới thì trong lòng bỗng muốn rút lui.

Anh ta cũng là do giận quá mất khôn nên mới dám nói ra suy đoán của mình về việc liệu có phải Dương Thanh vẫn chưa khôi phục hay không? Mặc dù cũng có rất nhiều người đều nghi nghờ giống anh ta nhưng không ai dám nói ra.

“Dương Thanh, cậu quá lời rồi. Lý Bảo Tuấn có thân phận gì, cậu lại là thân phận gì? Làm sao nó có tư cách khiêu khích cậu chứ?”

Vị cha chú nhà họ Lý đột nhiên hoảng hốt, vội vàng bước tới, vẻ mặt sợ sệt nói: “Nếu công chúa Nhu đã có tình ý thì chúng tôi sẽ không làm khó người khác nữa. Cuộc hôn nhân thì coi như thôi đi. Chúng tôi sẽ dẫn Lý Bảo Tuấn rời đi ngay”.

Dứt lời, ông ta còn quát lên với Lý Bảo Tuấn: “Còn không mau xin lỗi cậu Thanh?”

Lý Bảo Tuấn vốn đã có ý định muốn rút lui, nhưng khi sau khi nghe được lời của vị cha chú kia, anh ta chỉ cảm thấy mình bị sỉ nhục thậm tệ.

Anh ta thấy mọi người đều nhìn mình bằng cặp mắt xem thường.

Vốn dĩ cơn lửa giận đã tắt lúc này lại bùng lên, Lý Bảo Tuấn đi thẳng lên trước cả giận nói: “Tôi không sai? Tại sao phải xin lỗi cậu ta?”

“Dương Thanh, nếu cậu dám chấp nhận thách đấu của tôi vậy hãy để mọi người ở đây biết, cậu bây giờ lợi hại đến cỡ nào?”

Nói xong, anh ta chưa kịp đợi vị cha chú nhà họ Lý ngăn cản đã xông thẳng về phía Dương Thanh.

“Thần Cảnh trung kỳ!”

“Không ngờ cậu ta lại đột phá đến Thần Cảnh trung kỳ!”

“Rốt cuộc con cháu của nhà họ Lý đã nhìn thấy hy vọng rồi!”

Lý Bảo Tuấn vừa ra tay rất nhiều cao thủ khác cũng thấy được cảnh giới võ thuật thật sự của anh ta. Người nhà họ Lý lập tức trở nên kích động như điên.

Những người khác của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đều nhăn mặt. Nếu Dương Thanh thật sự không đỡ được một đòn

này sẽ có hậu quả gì?

Hai tay Thượng Quan Nhu nắm chặt, chuẩn bị ứng cứu bất kỳ lúc nào. Lỡ như cô ta phát hiện Dương Thanh không đánh lại chắc chắn sẽ xông tới hỗ trợ ngay lập tức.

Nhưng Dương Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, dường như không hề thấy được sự mạnh mẽ của Lý Bảo Tuấn, trong mắt còn lóe lên sự khinh thường.

Chương 2670:

“Chết đi cho tôi!”

Lý Bảo Tuấn đã xông tới trước mặt Dương Thanh, vung nắm đấm lên, tập trung toàn bộ sức mạnh của cơ thể vào cú đấm này.

Anh ta tự tin dù là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc có thể dễ dàng đỡ được một đòn này.

Nhưng lúc này Dương Thanh bỗng giơ tay lên trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Oành!”

Một giây tiếp theo, tiếng va chạm chói tai vang lên khắp đại sảnh, khí thế võ thuật dữ dội, giống như một cơn lốc xoáy hoành hành khắp đại sảnh.

Chỉ thấy thấy chiếc ghế sofa bằng gỗ gụ bên cạnh lập tức nổ tung dưới tác động của luồng sức mạnh dữ dội này, còn có dụng cụ bằng thủy tinh trong phòng cũng vỡ tan tành.

“Sao lại thế được?”

Lý Bảo Tuấn mở to mắt nhìn Dương Thanh đang đứng im không nhúc nhích, mà chỉ vươn một cánh tay ra.

Lúc này, nắm đấm của anh ta đã va vào lòng bàn tay của Dương Thanh, chẳng những không hề gây ra vết thương trí mạng với Dương Thanh, thậm chí nó còn chưa đủ gãi ngứa cho Dương Thanh nữa.

“Chỉ có chút sức lực này à?”

Dương Thanh bỗng cười trêu tức, trong mắt lóe lên sát khí.

Cho đến giờ phút này, những người xung quanh đang ngơ ngác mới hoàn hồn trở lại, ai cũng nhìn Dương Thanh bằng vẻ mặt thay đổi.

Mới vừa rồi bởi vì mấy lời nói của Lý Bảo Tuấn mà một số người còn nghi ngờ liệu có phải Dương Thanh bị thương nặng,

cảnh giới võ thuật sẽ tuột dốc thê thảm hay không? Nhưng bây giờ xem ra dường như không phải vậy.

Thượng Quan Nhu vẫn còn đang sốt ruột, lúc này cũng lặng lẽ thở hắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Người của nhà họ Lý lần lượt thay đổi sắc mặt. Vị cha chú nhà họ Lý sợ hãi nói: "Cậu Thanh, xin hãy nương tay!"

Lúc này Lý Bảo Tuấn cũng hoàn hồn, không chút do dự xoay người chuẩn bị chạy trốn. Anh ta biết rất rõ đòn mạnh nhất của mình cũng không thể đả thương được Dương Thanh, vì vậy chỉ cần Dương Thanh tùy tiện ra đòn cũng có thể lấy mạng của anh.

Nhưng Dương Thanh sẽ bỏ qua cho anh ta sao?

Ngay khi Lý Bảo Tuấn vừa quay người, Dương Thanh bất ngờ dùng tay kia tung ra một đòn, đột nhiên đánh về phía Lý Bảo Tuấn.

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn, kèm theo tiếng xương gãy, cơ thể của Lý Bảo Tuấn như thể bị một chiếc xe tải hạng nặng đâm vào văng ra khỏi cửa sổ.

Người còn chưa tiếp đất đã hoàn toàn tắt thở. Đợi đến khi rơi xuống đất, cơ thể của anh ta mềm oặt giống như không xương, thất khiếu còn đầm đìa máu tươi.

Lúc này cả hiện trường yên lặng như tờ!

Tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ lại chết nhanh như vậy sao?

Phải biết, dù là ở Hoàng tộc, cao thủ Thần Cảnh trung kỳ cũng được xem là rường cột của gia tộc. Nhưng bây giờ nhà họ Lý khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một thiên tài võ thuật Thần Cảnh trung kỳ, thế mà anh ta vừa mới thể hiện ra thực lực Thần Cảnh trung kỳ đã bị Dương Thanh giết chết trong vòng một nốt nhạc.

"Chết, chết rồi?"

Hồi lâu vị cha chú kia mới run rẩy nói.

Ông ta không thể chấp nhận được sự thật này. Bước nhanh tới bên cạnh Lý Bảo Tuấn, sau khi kiểm tra một hồi vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm.

Ông ta sợ hãi phát hiện Lý Bảo Tuấn chẳng những đã chết mà xương cả người thân đều vỡ vụn.

Điều này có nghĩa là cú đấm của Dương Thanh vừa rồi đã trực tiếp làm gãy nát xương cốt của Lý Bảo Tuấn huống chi ngũ tạng lục phủ?

Chương 2671

CHương 2671:

Thủ đoạn kinh khủng như vậy ngoài cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra, còn ai có thể làm được.

“Đây là một lần cuối cùng, những gì nhà họ Lý nợ tôi, tôi sẽ tích cóp lại. Chờ sau khi tích cóp đủ, thì đó sẽ lại ngày tàn của nhà họ Lý”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng, giọng nói lạnh như băng, sau đó lập tức quát lên: “Cút đi!”

Người của nhà họ Lý không dám thở mạnh, nghe xong lời Dương Thanh, như được đặc xá, vội vã mang theo Lý Bảo Tuấn rời đi.

Chẳng mấy chốc toàn bộ người nhà họ Lý đã rời khỏi Hoàng phủ Thượng Quan, Hoàng phủ Thượng Quan lại trở nên yên tĩnh lần nữa.

Người của Hoàng tộc Thượng Quan ai cũng nơm nớp lo sợ nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh nói: “Các người cũng đi đi!”

Lúc này người của Hoàng tộc họ Thượng Quan mới nhao nhao rời đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Thượng Quan Nhu.

“Chị cũng rời đi đi!”, Dương Thanh nói với Thượng Quan Nhu.

Bây giờ, anh có thể xác của Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng lại không có thực lực của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh. Lúc nãy Dương Thanh đã trực tiếp bùng nổ sức mạnh cả người, giết luôn Lý Bảo Tuấn trong nháy mắt, nhưng lo lắng trong lòng lại càng đậm.

Một khi bí mật này bị phát hiện, anh sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ Dương Thanh cần phải gấp rút khôi phục lại tu vi võ công. Chỉ có hoàn toàn khôi phục anh mới không sợ ai hết.

Vẻ mặt Thượng Quan Nhu dịu dàng nhìn Dương Thanh, quyến rũ trừng mắt với anh: “Kéo quần lên liền phủi sạch quan hệ. Định đuổi tôi đi?”

Dương Thanh cười gượng lắc đầu, đột nhiên không biết nên nói gì.

Thấy hai má đỏ bừng của Dương Thanh, Thượng Quan Nhu không khỏi phì cười, sau đó nghiêm mặt hỏi: “Cậu nói thật cho tôi biết, rốt cuộc tu vi võ công của cậu đã khôi phục lại chưa?”

Thượng Quan Nhu hỏi như vậy, khiến lòng Dương Thanh lập tức chùng xuống. Ngay cả Thượng Quan Nhu cũng nhìn thấy khác thường sao?

Cao thủ võ thuật khi chiến đấu sẽ bộc phát ra khí thế võ thuật mạnh mẽ nhưng bây giờ Dương Thanh đã không có võ công, hoàn toàn không có một chút khí thế võ thuật nào cả.

Vừa nãy Dương Thanh có thể giết chết Lý Bảo Tuấn trong chớp mắt là bởi vì anh có thể xác của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lúc tấn công Lý Bảo Tuấn, trên người anh hoàn toàn không toát ra bất kỳ khí thế võ thuật nào.

Điều này rất đáng ngờ, vì vậy Thượng Quan Nhu liền hỏi.

Thấy Dương Thanh không lên tiếng, sắc mặt Thượng Quan Nhu thay đổi rõ rệt, kinh ngạc nói: “Lẽ nào tu vi võ công của cậu thật sự vẫn chưa khôi phục?”

Dương Thanh nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Thượng Quan Nhu, gật nhẹ đầu, nói kỹ hơn: “Thật ra bây giờ, tôi chỉ có thể xác Siêu Phàm Tam Cảnh chứ không ngưng tụ được khí thế, đó cũng là lý do tôi có thể giết Lý Bảo Tuấn trong nháy mắt”.

Nghe anh nói xong, Thượng Quan Nhu lập tức hé miệng, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Tuy cô ta nghi ngờ thực lực của Dương Thanh vẫn chưa khôi phục, nhưng đó chỉ là suy đoán mà thôi, mặc dù trên người Dương Thanh không có khí thế võ thuật nhưng đúng là anh đã giết Lý Bảo Tuấn có cảnh giới Thần Cảnh trung kỳ trong nháy mắt.

Cô ta chưa bao giờ nghe nói đến tình huống này, thông thường, nếu bị phế võ công, cơ thể của cao thủ cũng sẽ vô dụng theo.

Đây là lần đầu tiên cô ta biết đến một cao thủ sở hữu thể xác Siêu Phàm Cảnh nhưng lại không có chút khí thế nào như Dương Thanh đấy.

Sắc mặt Thượng Quan Nhu nhanh chóng trở nên khó coi, cô ta lo lắng nhìn Dương Thanh: “Trước đó tôi đã nghi ngờ, tại sao khí thế của cậu không tràn ra ngoài khi cậu giết Lý Bảo Tuấn, không ngờ lại là vì lý do này”.

“Tuy bây giờ cậu có thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng nếu không ngưng tụ được khí thế thì không thể đánh với cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ đâu”.

Chương 2672:

“Nếu tôi đã có thể nghi ngờ võ công của cậu chưa khôi phục, cho dù những người khác chưa nghĩ đến việc này, chẳng mấy chốc họ cũng sẽ nghi ngờ thôi”.

Cô ta nói rồi đứng dậy, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng: “Dương Thanh, bây giờ cậu rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan ngay đi, cho dù bị người của Hoàng tộc họ Thượng Quan hay người nhà họ Lý nghi ngờ, cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy”.

“Bây giờ tôi sẽ đi với cậu, cứ nói chúng ta định ra nước ngoài du lịch một thời gian rồi sẽ về”.

Dương Thanh nhìn nét mặt lo lắng của Thượng Quan Nhu, cảm thấy rất ấm áp, tuy giữa hai người đã xảy ra quan hệ, nhưng đó là sự sắp đặt của Thượng Quan Hoàng, còn họ chỉ là bạn mà thôi. Thượng Quan Nhu yêu Dương Thanh, nhưng trong lòng Dương Thanh chỉ có mình Tần Thanh Tâm.

Thượng Quan Nhu biết rõ điều đó mà vẫn giúp Dương Thanh, rõ ràng cô ta thật lòng yêu anh nên mới mạo hiểm như thế.

Dương Thanh không đứng dậy, bình tĩnh nói: “Bây giờ tôi chưa đi được”.

Thượng Quan Nhu lập tức cuống lên: “Sao cậu lại chưa đi được chứ? Chẳng lẽ cậu muốn chờ người nhà họ Lý đến đối phó với cậu ư?”

Dương Thanh nói: “Hồi nãy tôi mới giết Lý Bảo Tuấn, nếu lúc này tôi đột ngột đi với chị thì sẽ khiến người ta nghi ngờ hơn”.

“Dù sao Lý Bảo Tuấn cũng đã chết trong tay tôi, về cơ bản, mọi người sẽ nghĩ tu vi của tôi đã khôi phục”.

“Cho dù có người nghi ngờ về việc khí thế của tôi không tràn ra khi giết Lý Bảo Tuấn, họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ trước khi xác nhận tình trạng thật của tôi đâu”.

“Nếu tôi đi bây giờ thì họ sẽ khẳng định tôi đã mất hết tu vi, nên mới vội vã rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan như thế”.

Sau khi nghe Dương Thanh phân tích, Thượng Quan Nhu cũng dần bình tĩnh lại, hồi nãy cô ta lo cho sự an nguy của Dương Thanh nên mới giục anh rời đi như thế.

Dù sao cô ta cũng là cô gái tài giỏi nhất trong thế hệ trẻ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nên nhanh chóng hiểu rõ những phân tích của Dương Thanh.

"Cậu nói không sai, bây giờ cậu chưa thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan được, nhưng… cũng không thể chờ mãi chứ? Nhỡ đám người kia không chờ nổi nữa, cử cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến thăm dò cậu thì sao?", mắt Thượng Quan Nhu đỏ hoe.

Dương Thanh cười khổ, lắc đầu, anh cũng không biết nên làm gì bây giờ, chỉ biết nếu rời đi thì sẽ khiến đám người kia khẳng định rằng võ công của anh đã mất.

"Trong khoảng thời gian này, cậu cứ ở đây đi. Cậu yên tâm, có tôi rồi, không ai dám quấy rầy cậu hết".

Thượng Quan Nhu chợt nói, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ kiên định.

Dương Thanh gật đầu, an ủi: "Chị cứ yên tâm, tôi vẫn sẽ tu luyện tiếp, nghĩ cách để khôi phục võ công của mình".

Tuy bây giờ anh chưa thể rời đi, nhưng anh cũng không sợ hãi. Cho dù là nhà họ Lý hay Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu cao thủ Siêu Phàm Cảnh của họ ra tay với anh, vào giây phút sống còn, anh đành dùng đan dược mà Phùng Tiểu Uyển để lại cho anh để khôi phục võ công vậy.

Tuy đan dược mà Phùng Tiểu Uyển để lại rất nguy hiểm, nhưng vẫn đỡ hơn bị cao thủ Siêu Phàm Cảnh giết.

Cùng lúc đó, trong phòng Thượng Quan Hoàng ở Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Thượng Quan Hoàng đã biết những chuyện vừa xảy ra, nét mặt vô cùng nghiêm nghị.

Thượng Quan Phó cũng ở đó, như có điều suy tư.

“Chú, chú nói xem, rốt cuộc tình huống của Dương Thanh là thế nào thế? Cậu ta có thể giết cao thủ Thần Cảnh trung kỳ trong nháy mắt, nhưng khí thế không hề tràn ra, chuyện này không hợp lý chút nào”.

Thượng Quan Hoàng bỗng nhìn về phía Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó nói: “Đúng là không hợp lý, ngay cả chú cũng chưa bao giờ nghe nói đến tình huống này, khi ra tay, Dương Thanh đã dùng thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh để đánh nát nội tạng của Lý Bảo Tuấn, chứ không hề phóng khí thế ra”.

“Trừ khi Dương Thanh đã hơn chú ít nhất hai cảnh giới thì chú mới không cảm nhận được khí thế của cậu ta”.

Chương 2673:

“Nhưng khoảng thời gian trước, cậu ta mới chỉ là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, sau mười ngày ngắn ngủi, sao cậu ta có thể hơn chú hai cảnh giới chứ?”

“Thế nên chú nghi ngờ, đúng là võ công của Dương Thanh đã mất, nhưng không hiểu sao cậu ta vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thế nên mới giết được cao thủ Thần Cảnh trung kỳ”.

Thượng Quan Hoàng kinh ngạc nói: “Mất võ công nhưng vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư? Sao có thể chứ?”

Họ cứ tưởng cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã hoàn toàn khôi phục, nên Thượng Quan Hoàng mới sắp đặt để Dương Thanh và Thượng Quan Nhu xảy ra quan hệ với nhau, đồng thời cho nhà họ Lý biết.

Họ muốn mượn chuyện này để dấy lên thù hận giữa nhà họ Lý và Dương Thanh, sau đó Thượng Quan Hoàng chỉ cần thao túng một chút là đã có thể khiến nhà họ Lý ra tay với Dương Thanh rồi.

Khi đó, Hoàng tộc họ Thượng Quan chỉ cần đứng ngoài cuộc, quan sát trận chiến giữa Dương Thanh và nhà họ Lý, cho dù kết quả thế nào, chắc chắn thực lực của nhà họ Lý cũng sẽ giảm mạnh.

Còn sống chết của Dương Thanh thì chẳng là gì với lão ta.

Lão ta chỉ muốn làm suy yếu thực lực của nhà họ Lý, sau đó tìm cơ hội để tiêu diệt nhà họ Lý, biến Hoàng tộc thành gia tộc nắm quyền duy nhất trong Hoàng thành Thượng Quan.

Nhưng bây giờ, họ chợt phát hiện, Dương Thanh chỉ là một tên kỳ lạ đã mất võ công nhưng vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trong tình huống này, Dương Thanh vốn không phải đối thủ của cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhà họ Lý, một khi nhà họ Lý

định giết Dương Thanh, nếu thiếu đi sự che chở của Hoàng thành Thượng Quan, Dương Thanh chỉ còn con đường chết.

Chuyện Thượng Quan Nhu và Dương Thanh xảy ra quan hệ ngày hôm nay cũng sẽ khiến nhà họ Lý có địch ý với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Một khi có cơ hội tiêu diệt Hoàng tộc, chắc chắn nhà họ Lý sẽ không nương tay.

Mọi chuyện đã được sắp đặt ổn thỏa, nhưng việc võ công của Dương Thanh chưa khôi phục lại mang đến phiền phức khổng lồ cho Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Nếu muốn hóa giải thù hận của nhà họ Lý với Hoàng tộc, có lẽ vẫn còn một cách." Thượng Quan Phó chợt nói.

Thượng Quan Hoàng hỏi ngay: "Cách gì ạ?"

Trong mắt Thượng Quan Phó lóe lên sát khí dữ dội: "Phải giết Dương Thanh, đưa xác cậu ta đến nhà họ Lý thì mới có thể hóa giải thù hận của nhà họ Lý với Hoàng tộc."

Lúc này quanh người Thượng Quan Phó tràn ngập sát khí, Thượng Quan Hoàng thoáng sững sờ rồi mới hoàn hồn, vội nói: "Không được đâu!"

"Sao lại không được chứ?"

Thượng Quan Phó lạnh lùng hỏi.

Thượng Quan Hoàng nói: "Đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, vẫn chưa khẳng định được rốt cuộc cậu ta có mất võ công không mà".

"Nếu Dương Thanh không mất võ công thì sao chứ? Một khi chúng ta muốn giết cậu ta, nếu cậu ta phản kháng, tuy cậu ta không phải đối thủ của chú nhưng chắc chắn sẽ tạo ra tổn thất to lớn cho Hoàng tộc".

Thượng Quan Phó lập tức im lặng, Thượng Quan Hoàng nói cũng có lý, nếu Dương Thanh không mất võ công, một khi Hoàng tộc đi giết anh, giết được thì cũng thôi, nhưng nhỡ anh chạy khỏi Hoàng thành thì sao nào?

Cả Thượng Quan Hoàng lẫn Thượng Quan Phó đều không dám đánh cược, dù sao đây cũng là cơ nghiệp nghìn năm của Hoàng tộc, một khi bị hủy hoại, họ không tài náo gánh nổi hậu quả đó.

“Đối với chúng ta, khó khăn lớn nhất bây giờ bây giờ là không thể xác định xem rốt cuộc Dương Thanh đã mất võ công chưa, nếu xác định được điều đó, chúng ta có thể giải quyết mọi phiền phức một cách dễ dàng”.

Thượng Quan Hoàng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ: “Chúng ta rất khó thăm dò được điều đó, nếu đã vậy, chi bằng chúng ta nghĩ cách để nhà họ Lý làm thay đi”.

Chương 2674:

Thượng Quan Phó vội nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, hỏi: "Cháu có kế hoạch gì rồi à?"

Thượng Quan Hoàng gật đầu: "Chú, chú cứ chờ xem kịch vui đi!"

Cùng lúc đó, ở nhà họ Lý.

Xác Lý Bảo Tuấn được đặt trong nhà chính của nhà họ Lý, Lý Trọng ngồi ở ghế trên, bên dưới đều là dòng chính nhà họ Lý, lúc này trên mặt họ tràn ngập vẻ tức giận.

"Ông nội, chẳng những Dương Thanh ngủ với Thượng Quan Nhu mà còn giết con trai cháu nữa, đúng là định khiêu khích nhà họ Lý chúng ta. Ông nội, cháu xin ông hãy đem quân đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, giết Dương Thanh để trả món nợ máu này!"

Bố Lý Bảo Tuấn nói với vẻ mặt dữ tợn.

Ông ta phải chịu nỗi đau mất con, có thể tưởng tượng được ông ta đang tức giận tới mức nào.

Lý Trọng không nói gì, sắc mặt vô cùng u ám, sát khí phun trào, lão ta không ngờ võ công của Dương Thanh đã khôi phục thật.

Sắc mặt Lý Giang Hùng cũng u ám đến mức đáng sợ, lão ta nhìn về phía Lý Trọng: "Bố, Dương Thanh khinh người quá đáng, dám giết con cháu nhà họ Lý chúng ta trước mặt mọi người, nếu không bắt cậu ta trả giá cho việc này, nhà họ Lý sẽ trở thành trò cười cho Hoàng thành Thượng Quan mất".

Lý Trọng không nói gì, lúc này, lão ta chợt nhớ tới chuyện Lý Thái Bạch đã biến mất ở Hoàng tộc, lão ta vốn đang suy đoán xem rốt cuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bắt Lý Thái Bạch hay Dương Thanh đã giết Lý Thái Bạch, bây giờ xem ra là khả năng thứ hai rồi.

Nếu như vậy thì tu vi của Dương Thanh đã khôi phục rồi, bằng không, sao anh có thể giết cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý

chứ?

Sau khi im lặng một lúc lâu, Lý Trọng cắn răng: “Bắt cậu ta trả giá đắt ư? Cậu ta giết được cao thủ Thần Cảnh, tức là tu vi của cậu ta đã khôi phục rồi, có ai trong nhà họ Lý giết nổi cậu ta chứ?”

Đúng là Lý Trọng còn chiêu khác, nhưng không thể đối phó nổi Dương Thanh. Lão ta đã tận mắt chứng kiến Dương Thanh mạnh đến mức nào, ngay cả người bảo vệ của Hoàng tộc họ Diệp cũng phải tốn bao công sức để đánh bại anh.

Với thực lực của nhà họ Lý bây giờ, họ vốn không có hy vọng gì trong việc giết Dương Thanh hết.

Quan trọng nhất là, tuy lão ta đã có chuẩn bị, nhưng nó dành cho mưu kế lớn hơn chứ không phải Dương Thanh.

Cho dù lão ta đã chuẩn bị tất cả, có thể giết được Dương Thanh, nhưng thực lực của nhà họ Lý cũng sẽ bị phơi bày, đến khi đó, nếu muốn trù tính chuyện khác thì rất khó.

Có thể nói, đối với lão ta bây giờ, biến số lớn nhất chính là Dương Thanh, nếu không có Dương Thanh, có lẽ lão ta đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình rồi.

“Ông tổ, cháu có chuyện này, không biết có nên nói không”.

Đúng lúc này, bề trên nhà họ Lý đã dẫn Lý Bảo Tuấn đến Hoàng tộc họ Thượng Quan để đón dâu chợt nói.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía ông ta, Lý Trọng lạnh lùng nói: “Nói đi!”

Bề trên nhà họ Lý đó vội đáp: “Cháu nhớ kỹ lại thì thấy, tuy Dương Thanh đã giết Lý Bảo Tuấn trong nháy mắt, nhưng không có bất cứ khí thế gì tràn ra từ người cậu ta cả”.

“Thông thường, khi một cao thủ mạnh hơn tấn công, khí thế vẫn sẽ tràn ra ngoài, trừ khi cảnh giới của đôi bên chênh nhau quá nhiều, nhưng cháu cũng là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh, cho dù Dương Thanh mạnh thì cũng chỉ là Siêu Phàm Tam Cảnh mà thôi, cháu phải cảm nhận được khí thế của cậu ta mới đúng, nhưng cháu lại không thấy gì”.

“Hơn nữa, Dương Thanh vẫn luôn đứng im, mãi đến khi Bảo Tuấn lao tới trước mặt cậu ta, cậu ta mới đột ngột ra tay, chỉ đấm một phát, sau đó Bảo Tuấn đã chết thảm”.

“Cháu nghi ngờ võ công của Dương Thanh vẫn chưa khôi phục, mà chỉ giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh, thế nên cậu ta mới không ra tay, đến khi ra tay thì trực tiếp tấn công bằng sức mạnh thân xác”.

Nghe thấy thế, mọi người đều giật mình.

Lý Trọng sáng mắt lên, vội hỏi: “Cậu chắc chắn chứ?”

Bề trên đó vội nói: “Cháu chắc chắn, còn về việc Dương Thanh có mất võ công hay không, đó chỉ là phân tích của cháu mà thôi”.

Chương 2675:

Lý Giang Hùng nói: “Bố, con nghĩ võ công của Dương Thanh vẫn chưa khôi phục đâu, nhưng không biết cậu ta đã dùng cách gì để giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh”.

“Nếu thế thì mọi chuyện cũng dễ hiểu hơn rồi, với cách làm người của cậu ta, nếu nhà họ Lý dám phản bội, cậu ta đã đích thân giải quyết chúng ta từ lâu rồi, nhưng cậu ta không làm thế, thậm chí còn tự nguyện bị chúng ta giam lỏng vài ngày”.

“Con cứ tưởng Dương Thanh đang thăm dò chúng ta, bây giờ xem ra không phải thế, võ công của cậu ta chưa khôi phục, cậu ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, do đó mới bị chúng ta giam lỏng mấy ngày”.

“Người thực sự khiến cậu ta e ngại chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu cậu ta đã giết được Lý Thái Bạch có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, tức là bây giờ cậu ta có thể đối phó những cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh rồi”.

Lý Trọng không nói gì, nhưng trên mặt lại có vẻ đấu tranh, bởi vì chuyện này liên quan đến an nguy của nhà họ Lý, lão ta không dám cược bừa.

Nhưng nếu định đối đầu với Dương Thanh thật thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết anh.

Bởi vì bây giờ, rất có thể Dương Thanh đã mất võ công, nhưng anh vẫn còn thể xác Siêu Phàm Cảnh, không chừng ngày nào đó, võ công của anh sẽ khôi phục.

Một khi tu vi võ thuật của Dương Thanh khôi phục, có lẽ anh sẽ không tha cho nhà họ Lý.

Trong lúc Lý Trọng đang do dự, một người giúp việc bỗng chạy vào, quỳ trước mặt Lý Trọng: “Ông tổ, người của Hoàng tộc đến, người đó nói rằng muốn bàn chuyện quan trọng với ông tổ, chuyện này có liên quan tới Dương Thanh”.

Lý Trọng nhíu mày, nói ngay: “Để người đó vào đi!”

Một bóng người trung niên nhanh chóng đi vào phòng Lý Trọng.

Lý Trọng thản nhiên nhìn đối phương, lạnh nhạt nói: “Đại hoàng tử đến nhà họ Lý, có chuyện gì không?”

Người tới chính là Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Tử Chí.

Lý Trọng cũng không định bảo Thượng Quan Tử Chí ngồi, khuôn mặt trông rất lạnh lùng, rõ ràng đang bày tỏ sự bất mãn với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Tử Chí cũng không tức giận, còn mỉm cười: “Ông tổ họ Lý, tôi biết ông rất tức giận vì chuyện giữa con nhóc đê tiện Thượng Quan Nhu và Dương Thanh, nhưng hôm nay, tôi đã mang sự áy náy của bố tôi đến tìm ông”.

“Hừ!”

Lý Trọng hừ lạnh, vẫn không nói gì, chỉ chờ Thượng Quan Tử Chí nói tiếp.

Thượng Quan Tử Chí ho khẽ, lập tức nghiêm nghị nói: “Thượng Quan Nhu lén xảy ra quan hệ với Dương Thanh, thật ra cũng là đang chống đối bố tôi, cũng vì chuyện này, bố tôi đã tước đoạt vị trí người thừa kế của nó, đồng thời cấm túc nó trong Hoàng phủ”.

“Bố tôi nói, nếu ông tổ họ Lý vẫn chưa tha thứ thì sẽ không bao giờ thả con nhóc đê tiện đó ra”.

Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: “Đại hoàng tử, chúng tôi không có hứng thú với chuyện của Hoàng tộc các người, hơn nữa, Thượng Quan Nhu ngủ với ai là tự do của cô ta, dù sao cô ta vẫn chưa về nhà họ Lý chúng tôi, mấy chuyện buông thả của cô ta cũng không liên quan gì đến nhà họ Lý hết”.

Rõ ràng Lý Trọng cũng có ý này, lão ta vẫn không nói gì, thậm chí chẳng buồn nhìn Thượng Quan Tử Chí, vẫn ngồi im tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thượng Quan Tử Chí thầm tức giận, nhưng cũng hiểu nơi đây là nhà họ Lý, Lý Trọng mà ông ta đang đối mặt là cao thủ Siêu

Phàm Cảnh thực thụ, nếu Lý Trọng muốn giết ông ta thì cũng chỉ như giẫm chết con kiến mà thôi.

“Chẳng phải Đại hoàng tử vừa nhờ người ta chuyển lời rằng ông muốn nói chuyện có liên quan tới Dương Thanh ư? Đừng nói nhảm nữa, mau vào việc chính đi!”

Lý Giang Hùng chợt nói, không hề nể mặt Thượng Quan Tử Chí chút nào.

Thượng Quan Tử Chí cố nén giận, mở miệng nói: “Bố tôi bảo tôi chuyển lời cho ông tổ họ Lý, Dương Thanh cũng không có thực lực giết cao thủ Thần Cảnh, đúng là cậu ta đã mất võ công, nhưng cậu ta vẫn giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh, cho dù chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, nếu cẩn thận thì cũng rất khó bị Dương Thanh giết”.

Ông ta nói rồi quay người rời đi, không muốn nói nhảm nữa.

Sau khi biết tin này, người nhà họ Lý đều có vẻ kinh ngạc.

Lý Trọng ngồi ở ghế trên chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

Chương 2676:

Lý Giang Hùng nhìn Lý Trọng, nói: “Bố, xem ra đúng như chúng ta nghĩ, Dương Thanh đã mất hết võ công, chỉ còn thể xác Siêu Phàm Cảnh”.

Hồi nãy, bề trên nhà họ Lý đưa Lý Bảo Tuấn đi đón dâu đã nói lên suy đoán của mình, kết quả ông ta vừa dứt lời, Thượng Quan Tử Chí cũng đến rồi nói đúng chuyện đấy.

Lý Trọng không nói gì, nhìn về phía bề trên nhà họ Lý kia, trong đôi mắt sắc bén lóe lên sát khí.

Bề trên đó vốn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, rất nhạy cảm với sát khí. Ông ta lập tức cuống lên: “Ông tổ, chẳng lẽ ngài nghi ngờ cháu có quan hệ với Hoàng tộc họ Thượng Quan à?”

Ông ta vừa dứt lời, những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía ông ta.

Lý Giang Hùng thấy thế, vội nói: “Bố, em họ không thể là quân cờ mà Hoàng tộc họ Thượng Quan xếp vào nhà họ Lý chúng ta được, em ấy đã ở bên con từ nhỏ, con rất chắc chắn về điều đó”.

Bề trên nhà họ Lý kia chính là em họ Lý Giang Hùng, tên Lý Giang Hoa, kém Lý Giang Hùng hai tuổi, nhưng hai người đã chơi với nhau từ nhỏ, quan hệ hết sức thân thiết.

Chỉ có điều, Lý Giang Hoa vừa phân tích về chuyện Dương Thanh đã mất hết võ công, Thượng Qaun Tử Chí tới sau cũng nói về việc đó.

Chuyện này khiến Lý Trọng không khỏi nghi ngờ. Lý Giang Hoa vội quỳ xuống đất, sợ xanh mặt: “Lão tổ, cháu xin thề, cháu không hề có quan hệ gì với Hoàng tộc họ Thượng Quan, xin ngài hãy tin cháu”.

Lý Trọng thản nhiên nói: “Không phải tôi muốn nghi ngờ cậu, mà có lẽ chuyện đối phó với Dương Thanh sẽ khiến nhà họ Lý bị hủy diệt, thế nên tôi bắt buộc phải cảnh giác”.

Mắt Lý Giang Hoa đỏ hoe: “Vậy ngài muốn thế nào thì mới bằng lòng tin cháu ạ?”

Lý Giang Hùng cũng vội khuyên: “Bố, chắc chắn Giang Hoa không liên quan gì đến Hoàng tộc đâu”.

Lý Trọng im lặng một lát rồi nói: “Cứ giam lỏng cậu ta lại, tịch thu hết thiết bị truyền thông tin, sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì trả tự do cho cậu ta sau”.

Lý Giang Hùng biết, cho dù lão ta nói gì thì cũng vô dụng, nhưng may mà Lý Trọng chỉ tạm thời giam lỏng Lý Giang Hoa chứ không giết ngay.

Lý Giang Hoa nhanh chóng được đưa đi, Lý Trọng bảo những người khác ra ngoài, chỉ giữ Lý Giang Hùng lại.

“Con nghĩ Thượng Quan Hoàng có ý gì khi cử Thượng Quan Tử Chí tới đây để truyền đạt tình trạng của Dương Thanh?”, Lý Trọng hỏi.

Lý Giang Hùng nói: “Con nghĩ Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng chưa chắc chắn về việc Dương Thanh có mất võ công không, chắc họ cũng chỉ suy đoán như Lý Giang Hoa vậy”.

“Có lẽ Thượng Quan Hoàng cử Thượng Quan Tử Chí đến tìm bố, đồng thời tiết lộ chuyện Dương Thanh đã mất hết võ công nhưng vẫn giữ được thể xác Siêu Phàm Cảnh vì muốn mượn tay chúng ta để thăm dò Dương Thanh”.

“Hơn nữa cho dù chúng ta biết Hoàng tộc họ Thượng Quan đang định mượn tay chúng ta để thăm dò Dương Thanh, chúng ta cũng không thể từ chối, bởi vì tất cả chứng cứ đều cho thấy khả năng Dương Thanh đã mất hết võ công rất cao, chúng ta cứ chậm một ngày thì Dương Thanh sẽ có thêm một ngày để hồi phục”.

“Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không làm gì Dương Thanh, hơn nữa giữa Dương Thanh và Thượng Quan Nhu còn có quan hệ đó, cho dù Hoàng tộc đang giam lỏng Dương Thanh, sau khi hồi phục, Dương Thanh cũng sẽ không làm gì họ”.

“Nhưng nhà họ Lý chúng ta thì khác, chúng ta đã phản bội Dương Thanh, định giết Dương Thanh, thậm chí còn định đe dọa Dương Thanh bằng những người bên cạnh cậu ta”.

“Chỉ với mấy chuyện này, Dương Thanh sẽ không bao giờ tha cho nhà họ Lý”.

Sau khi nghe Lý Giang Hùng nói xong, Lý Trọng gật nhẹ đầu rồi hỏi: “Vẫn chưa có manh mối gì về cô gái tên Phùng Tiểu Uyển kia à?”

Lý Giang Hùng lắc đầu: “Có lẽ cô ta đã rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan”.

Từ sau lần họ định bắt Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển để uy hiếp Dương Thanh, họ vẫn đang âm thầm tìm kiếm tung tích của Phùng Tiểu Uyển, nhưng Phùng Tiểu Uyển cứ như bốc hơi khỏi thế gian, không thấy đâu nữa.

Lý Trọng nhíu mày, nếu họ bắt được Phùng Tiểu Uyển thì đã không bị động như thế.

Lão ta im lặng một lát, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén: “Con nói không sai, chúng ta cứ chần chừ thêm ngày nào thì xác suất Dương Thanh hồi phục càng lớn, nếu đã vậy, bây giờ con dẫn người tới Hoàng tộc họ Thượng Quan, đưa Dương Thanh về đây đi”.

Chương 2677:

Lý Giang Hùng thoáng sửng sốt rồi mới hoàn hồn, kinh ngạc nói: “Bố, hồi nãy con chỉ phân tích tình hình bây giờ mà thôi, nhưng chưa chắc đó đã là sự thật, nhỡ Dương Thanh không mất võ công thì sao ạ?”

“Hơn nữa, Hoàng tộc chỉ mới cử Thượng Quan Tử Chí âm thầm tiếp xúc với chúng ta, nếu chúng ta trắng trợn đến Hoàng tộc để đòi người, trước khi xác định Dương Thanh có mất võ công hay không, họ sẽ giao cậu ta cho chúng ta chắc?”

Lý Trọng cười lạnh rồi nói: “Ra đây đi!”

Lão ta vừa dứt lời, một người bỗng bước ra khỏi bức màn sau lưng lão ta.

Khi thấy người này, Lý Giang Hùng sững sờ, một lúc lâu sau mới king ngạc nói: “Anh Lý Giang Hải!”

Lý Giang Hải mỉm cười: “Em họ, lâu rồi không gặp!”

Năm mươi năm trước, Lý Giang Hải và Lý Trọng đã biến mất cùng chín cao thủ nhà họ Lý, Lý Giang Hùng không ngờ sau năm mươi năm, Lý Giang Hải lại xuất hiện.

Lúc này, khí thế của Lý Giang Hải hết sức đáng sợ, vượt xa bán bộ Siêu Phàm Cảnh như Lý Giang Hùng, thế nên có thể thấy, bây giờ Lý Giang Hải cung đã bước vào Siêu Phàm Cảnh rồi.

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, rốt cuộc Lý Giang Hùng cũng hoàn hồn, bỗng cảm thấy hơi chán nản.

Lão ta bỗng nhớ ra, năm mươi năm trước, sau khi Lý Trọng đột phá Siêu Phàm Cảnh rồi biến mất không lâu, tin dữ bỗng truyền đến, chín cao thủ rời đi với Lý Trọng đã chết một cách bất ngờ.

Khi ấy, chuyện này còn khiến cả Hoàng thành Thượng Quan rung chuyển, Lý Giang Hùng nhớ rất rõ, chín cao thủ đó đều đã chết, hay nói cách khác, chính lão ta đã chôn cất họ.

Nhưng bây giờ, người đã chết từ năm mươi năm trước lại xuất hiện, có thể tưởng tượng được sự khiếp sợ và mất mát của lão ta.

Có vẻ Lý Trọng đã nhận thấy tâm trạng của Lý Giang Hùng, bèn nói: “Dù sao nhà họ Lý cũng cần chủ nhân, thực tế chứng minh, con làm rất tốt”.

Lý Giang Hải cũng mỉm cười: “Hồi đó anh đã biết em có tài trí hơn người, thiên phú võ thuật cũng hết sức xuất chúng, nhà họ Lý được như bây giờ cũng nhờ công của em”.

Lý Giang Hùng nhanh chóng che giấu tâm trạng chán chường, nhìn về phía Lý Trọng: “Bố, ý bố là anh Lý Giang Hải sẽ đến Hoàng tộc để đòi người với con à?”

Lý Trọng gật đầu, híp mắt: “Xem ra, Thượng Quan Hoàng đã biết chuyện chín cao thủ mất tích với bố vào năm mươi năm trước vẫn còn sống, thế nên ông ta cử Thượng Quan Tử Chí tới tìm bố cũng vì muốn bố cử cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, bởi nếu như thế thì cho dù Dương Thanh không mất võ công, Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn có thể nói rằng họ không ngăn cản được cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý”.

Lý Giang Hùng tức giận nói: “Đúng là con cáo già, ông ta nham hiểm thật!”

Lý Trọng híp mắt: “Không nên chần chừ nữa, bây giờ con dẫn Giang Hải đến Hoàng tộc họ Thượng Quan một chuyến đi, bố cũng muốn xem xem bây giờ Dương Thanh mạnh tới mức nào”.

“Vâng ạ!”

Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải nhanh chóng rời khỏi nhà họ Lý, cũng không dẫn thêm ai khác theo.

Cho dù ở bất cứ nơi đâu, một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh và một cao thủ Siêu Phàm Cảnh cũng là đội hình hết sức mạnh mẽ.

Nửa tiếng sau, Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải đã tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Sao hôm nay ông chủ Lý lại có thời gian tới đây thế?”

Thượng Quan Tử Chí đích thân tiếp đón, cười ha hả, như thể người vừa tới nhà họ Lý trước đó không phải ông ta.

Thượng Quan Tử Chí nói rồi nhìn thoáng qua Lý Giang Hải đang đứng sau lưng Lý Giang Hùng, thầm kinh ngạc, ông ta đã cảm nhận được khí thế rất đáng sợ từ Lý Giang Hải.

Lý Giang Hùng thản nhiên nói: “Dương Thanh sỉ nhục nhà họ Lý, bố tôi rất tức giận, cố tình cử tôi tới đây để đưa Dương Thanh về nhà họ Lý, Đại hoàng tử sẽ không ngăn cản chứ?”

Thượng Quan Tử Chí giả vờ kinh ngạc: “Sao cơ? Ông định dẫn cậu Thanh đi à? Không được! Cậu Thanh là khách quý của Hoàng tộc chúng tôi, sao chúng tôi có thể để ông đưa cậu ta đi được chứ?”

Chương 2678:

Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: “Nếu hôm nay tôi cứ phải đưa cậu ta đi thì sao?”

Lão ta đã biết Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng muốn để lão ta thăm dò Dương Thanh, nên đương nhiên không cần lo Hoàng tộc sẽ truy cứu trách nhiệm của nhà họ Lý nữa. Việc cần làm bây giờ là diễn một vở kịch với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Để người khác biết, Hoàng tộc họ Thượng Quan không thể ngăn nổi Lý Giang Hùng nên Dương Thanh mới bị nhà họ Lý đưa đi.

“Để tôi xem ai dám!”

Thượng Quan Tử Chí bước lên một bước, lạnh lùng nói.

Ông ta vừa dứt lời, mấy cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bao vây Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải.

“Các người định chắn đường chúng tôi thật à?”

Đúng lúc này, Lý Giang Hải chợt nói, khí thế đáng sợ cũng lan ra từ người lão ta.

Trong lúc nhất thời, cả Hoàng phủ họ Thượng Quan đều bị bao phủ bởi khí thế đáng sợ đó.

Trong số các cao thủ đang bao vây họ có cả bán bộ Siêu Phàm Cảnh, lúc này mọi người đều biến sắc, nhìn Lý Giang Hải với vẻ kiêng dè.

“Ông là… cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”

Một cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh nghiêm nghị nói.

Lý Giang Hải cười nhạt: “Nếu đã biết tôi là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, các người cũng nên hiểu rõ, chỉ với các người thì không phải đối thủ của tôi đâu, tôi cho các người cơ hội rời đi, bằng không, chết!”

Giọng điệu lão ta sặc mùi đe dọa.

Những cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không biết rõ sự thật, lúc này không có ai lùi lại, trong mắt họ là vẻ nghiêm nghị chưa từng có.

Thượng Quan Tử Chí cũng nhìn Lý Giang Hùng với vẻ mặt khó coi: "Ông chủ Lý, ông làm thế này thì hơi quá đáng nhỉ? Dù sao đây cũng là Hoàng tộc họ Thượng Quan!"

Lý Giang Hùng lạnh lùng nói: "Chính vì đây là Hoàng tộc họ Thượng Quan nên chúng tôi vẫn chưa giết ai, thế đã là nể mặt Hoàng tộc lắm rồi, nếu Đại hoàng tử không muốn Hoàng tộc chịu tổn thất nặng nề thì nên dẫn người đi đi, chúng tôi chỉ cần Dương Thanh mà thôi".

Đương nhiên Thượng Quan Tử Chí cũng hiểu Lý Giang Hùng đang diễn trò, ông ta giả vờ không cam lòng: "Các người sẽ phải trả giá đắt!"

Ông ta nói rồi khoát tay: "Tránh ra đi!"

Rõ ràng cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không phải đối thủ của Lý Giang Hải, lúc này Thượng Quan Tử Chí đã bảo họ tránh ra, đương nhiên không có ai ngăn cản nữa.

Cùng lúc đó, ở chỗ Dương Thanh, anh đang tu luyện, vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đã cận kề.

"Rầm!"

Cửa phòng bỗng bật ra, Thượng Quan Nhu hấp tấp chạy vào: "Không xong rồi, người nhà họ Lý tới, định đưa cậu về nhà họ Lý đấy".

Dương Thanh chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên sát khí dữ dội: "Người nhà họ Lý định đưa tôi về nhà họ Lý à?"

Thượng Quan Nhu sốt ruột nói: "Lý Giang Hùng dẫn một cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới Hoàng tộc, bây giờ Đại hoàng tử đang dẫn các cao thủ của Hoàng tộc đi ngăn cản, nhưng chắc chắn sẽ không ngăn được, cậu mau đi đi".

Dương Thanh cũng không bối rối, bởi anh đã lường trước ngày hôm nay từ lâu rồi, nhưng anh không ngờ người nhà họ Lý lại đến nhanh như thế.

Anh biết rõ cao thủ Siêu Phàm Cảnh mạnh đến mức nào, với tình trạng bây giờ, anh không thể rời đi, nếu ở lại đây, không chừng còn có thể ra tay bất ngờ, dốc toàn lực để khiến cao thủ nhà họ Lý lùi bước.

“Tôi không đi được đâu!”, Dương Thanh nói.

Thượng Quan Nhu cuống phát khóc: “Cho dù không đi được thì cũng phải đi, bằng không sẽ không còn hy vọng nữa”.

Chương 2680:

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Thượng Quan Nhu cũng biến sắc, đương nhiên người thông minh như cô ta cũng biết chuyện chín cao thủ nhà họ Lý đã biến mất vào năm mươi năm trước.

Nếu người trước mặt họ chính là một trong chín cao thủ đó, vậy có phải tám cao thủ khác cũng đã đột phá Siêu Phàm Cảnh không?

Nếu đúng thế thật, hình như thực lực của nhà họ Lý hơi khủng khiếp quá nhỉ?

Bây giờ trong bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu, người mạnh nhất mới đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, nếu không có người bảo vệ mạnh mẽ và thần bí âm thầm che chở, có lẽ không gia tộc nào có thể đối phó nổi nhà họ Lý.

"Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy?", Lý Giang Hải lạnh lùng hỏi.

Lúc này Lý Giang Hùng cũng hoàn hồn, bắt đầu đe dọa: "Dương Thanh, cậu đừng nói lung tung, đây là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà bố tôi đã trả giá cao để mời về, bây giờ đang làm việc cho nhà họ Lý".

Dương Thanh cười nhạt: "Thế ư? Vậy sao tôi lại thấy hai người trông rất giống nhau nhỉ? Hay là anh em thế?"

"Láo xược!"

Lý Giang Hùng còn chưa nói gì, Lý Giang Hải đã tức giận quát: "Mau đến nhà họ Lý với chúng tôi, bằng không, đừng trách tôi ra tay đấy!"

Dương Thanh không thèm quan tâm, chỉ nhìn về phía Lý Giang Hùng, lạnh lùng nói: "Xem ra nhà họ Lý đang rất nôn nóng nhỉ, vội ra tay với tôi như thế, các người đã khẳng định tôi chỉ còn là kẻ tàn phế ư?"

"Các người không sợ nếu võ công của tôi khôi phục, nhà họ Lý sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào à?"

Nghe thấy anh nói thế, Lý Giang Hùng không khỏi rùng mình.

Tuy lão ta không cảm nhận được khí thế của Dương Thanh, nhưng Dương Thanh vẫn khiến lão ta sợ hãi.

“Tôi chỉ hỏi ông một câu thôi, việc đưa tôi đến nhà họ Lý là ý của Lý Trọng hay ông thế?”, Dương Thanh chợt hỏi.

Lý Giang Hùng cố kìm nén sự sợ hãi, mở miệng nói: “Đương nhiên là ý của bố tôi, cậu Thanh, hôm nay chúng tôi đến đây, cũng không có ác ý gì, chỉ muốn đưa cậu tới nhà họ Lý một chuyến”.

Dương Thanh cười ha hả: “Nếu các người muốn đưa tôi đi thì phải xem các người có bản lĩnh đó không”.

Dương Thanh nói rồi quay người bước vào phòng, đóng cửa lại, lạnh lùng nói: “Tốt nhất các người nên nghĩ kỹ xem có ra tay hay không, một khi ra tay, các người sẽ không còn đường để quay lại nữa”.

Lý Giang Hải tức giận nói: “Cậu muốn chết à!”

Lão ta nói rồi định xông vào, lão ta chưa bao giờ chứng kiến trạng thái đỉnh cao của Dương Thanh, chỉ biết về anh qua lời Lý Giang Hùng.

Theo lão ta thấy, Dương Thanh đang làm bộ làm tịch mà thôi.

“Khoan đã!”

Lý Giang Hải đang định xông vào thì bị Lý Giang Hùng ngăn cản.

“Giang Hùng, chẳng lẽ em quên lời dặn của ông tổ rồi ư?”, Lý Giang Hải bất mãn nói.

Lý Giang Hùng lắc đầu, cắn răng: “Không phải em quên, mà anh vốn không biết Dương Thanh mạnh đến mức nào, nếu cậu ta đã hồi phục thì cả nhà họ Lý sẽ trở thành dĩ vãng đấy”.

Lý Giang Hải hừ lạnh: “Em hơi đề cao thằng nhãi này đấy nhỉ? Anh không hề cảm nhận được khí thế võ thuật của hắn, chắc chắn hắn đã mất võ công”.

“Nếu em sợ thì cứ đi đi, anh sẽ tự tay giết hắn rồi xách đầu hắn về gặp ông tổ”.

Lão ta nói rồi rảo bước về phía trước.

Tuy Lý Giang Hùng là chủ nhà họ Lý, nhưng Lý Giang Hải cũng là dòng chính nhà họ Lý, hơn nữa còn là anh họ lão ta, thậm chí còn là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lão ta có muốn ngăn cũng không ngăn được.

“Rầm!”

Lý Giang Hải đạp cửa ra, sải bước vào phòng Dương Thanh, giận dữ quát: “Dương Thanh, cút ra đây chịu chết!”

Nhưng sau khi xông vào phòng xong, lão ta lại phát hiện Dương Thanh không ở đây, lập tức giận dữ nói: “Thằng nhãi, cậu tưởng trốn đi là có thể thoát khỏi kiếp nạn này à?”

Chương 2681:

Nhưng lão ta vừa dứt lời, cảm giác nguy cơ lập tức ập đến, chỉ trong thoáng chốc, Lý Giang Hải đã cảm thấy sởn tóc gáy, đang định lùi ra sau.

“Rầm!”

Nhưng đúng lúc lão ta nhận ra nguy hiểm, chuẩn ị lùi ra sau, một sức mạnh đáng sợ đã đánh trúng lwung lão ta.

Đúng lúc Dương Thanh đấm trúng lưng Lý Giang Hải, một luồng sức mạnh cuồng bạo cũng lan khắp người lão ta.

Vào giây phút này, Lý Giang Hải chỉ thấy một luồng sức mạnh đang giằng xé nội tạng của lão ta, sự sợ hãi đến từ nơi sâu thẳm của linh hồn khiến trong mắt lão ta tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Một giọng nói khinh miệt bỗng vang lên sau lưng lão ta: “Không biết tự lượng sức mình!”

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cuồng bạo khác lại nện mạnh vào lưng Lý Giang Hải.

“Rầm!”

Lý Giang Hải bay thẳng ra khỏi phòng như diều đứt dây, nặng nề rơi xuống đất rồi hộc máu, trên mặt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Lão ta nhìn chằm chằm về phía Dương Thanh, sức sống lập tức biến mất, trở thành một cái xác không hồn.

Vào giây phút này, thi thể Lý Giang Hải đang nằm dưới chân Lý Giang Hùng, chết không nhắm mắt.

Lý Giang Hùng vốn đã rất kiêng dè Dương Thanh, lúc này chỉ cảm thấy người mềm nhũn. Lão ta muốn trốn nhưng chân lại run lẩy bẩy, không sao bước đi được.

Lý Giang Hải là cao thủ Siêu Phàm Cảnh thực thụ, bây giờ lại chết dưới chân lão ta, Lý Giang Hùng mới đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh, sao có thể không sợ chứ?

“Bịch!”

Ngay sau đó, Lý Giang Hùng trực tiếp quỳ xuống đất, sợ hãi van xin: “Cậu Thanh, cậu… cậu hiểu lầm rồi, bố… bố tôi bảo tôi… mời cậu đến nhà họ Lý một chuyến, chứ cũng không định làm gì cậu đâu”.

“Mọi… mọi chuyện đều do Lý Giang Hải tự quyết định, muốn động đến cậu, chuyện… chuyện này thực sự không liên quan gì đến tôi, xin cậu cho tôi một con đường sống”.

Lý Giang Hùng vừa nói vừa dập mạnh đầu xuống đất.

Một lần!

Hai lần!

…

Mười lần!

Trán lão ta nhanh chóng đầm đìa máu, sự sợ hãi trong lòng khiến lão ta hoàn toàn sụp đổ.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Lý Giang Hùng: “Tôi định giết cả ông, nhưng ông chỉ là tên vô dụng còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, giết hay không cũng thế. Tôi sẽ để cái mạng chó đó lại cho ông, quay về nói với Lý Trọng, nếu muốn giết tôi, tốt nhất hãy làm nhanh lên, bằng không, đến khi võ công của tôi quay về đỉnh cao thì chính là tận thế của ông ta đấy!”

Lý Giang Hùng vừa sợ hãi, vừa thấy may mắn khi được sống sót, lão ta cứ tưởng Dương Thanh sẽ giết mình, nào ngờ anh lại tha cho lão ta, tuy anh làm thế vì muốn lão ta chuyển lời, nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

“Vâng vâng vâng, tôi về chuyển lời của cậu ngay đây ạ”, Lý Giang Hùng vội nói.

“Cút đi!”, Dương Thanh quát.

Lý Giang Hùng chạy trối chết, sợ Dương Thanh sẽ đổi ý nếu mình đi chậm.

“Sao cậu lại thả ông ta đi thế?”

Sau khi Lý Giang Hùng rời đi, Thượng Quan Nhu hỏi với vẻ khó hiểu.

“Phụt!”

Nhưng đúng lúc cô ta hỏi xong, Dương Thanh bỗng hộc máu.

Chương 2682:

“Dương Thanh!”

Cô ta sợ hết hồn, vội tiến lên đỡ Dương Thanh.

Dương Thanh cắn đầu lưỡi, cố giữ tỉnh táo, nói nhỏ: “Dìu tôi vào trước đã, đừng để ai quấy rầy tôi!”

“Được!”

Thượng Quan Nhu luống cuống đỡ Dương Thanh vào phòng rồi đóng cửa lại.

Vừa đi vào phòng, Dương Thanh lập tức ngồi xếp bằng, điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, một hơi thở ôn hòa nhanh chóng xoa dịu nội tạng anh.

Thượng Quan Nhu không dám lên tiếng, lo lắng vô cùng.

Hồi nãy cô ta hơi tức giận khi thấy Dương Thanh thả Lý Giang Hùng đi, nhưng giờ cô ta mới biết, không phải Dương Thanh muốn làm thế, mà sau khi giết Lý Giang Hải xong, anh cũng bị thương rồi.

Thượng Quan Nhu nhìn dáng vẻ yếu ớt của Dương Thanh, cảm thấy rất đau lòng và tự trách, nếu cô ta không vô dụng thế này, không thể đưa anh rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, sao anh lại bị như ngày hôm nay chứ?

Phía bên kia, sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan, Lý Giang Hùng quay về nhà họ Lý.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Khi thấy Lý Giang Hùng sợ hãi lao vào phòng, Lý Trọng lập tức có linh cảm không lành, vội hỏi.

Lý Giang Hùng lập tức quỳ xuống đất, sợ hãi nói: “Bố, Lý Giang Hải chết rồi! Bị Dương Thanh giết! Chỉ trong một đòn thôi!”

“Sao cơ?”

Sau khi biết tin, Lý Trọng đứng phắt dậy, vô cùng kinh hãi, trên mặt tràn ngập vẻ sợ sệt.

Theo lão ta thấy, khả năng Dương Thanh mất hết võ công, chỉ giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh sẽ lớn hơn, lão ta không ngờ Dương Thanh có thể giết Lý Giang Hải đã bước vào Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ với một đòn.

Lão ta thấy mình như đang nằm mơ, ngay cả lão ta cũng rất khó giết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ với một đòn, nhưng Dương Thanh lại làm được.

Chẳng lẽ lão ta đã đoán sai, võ công của Dương Thanh đã khôi phục về đỉnh cao rồi ư?

Lý Giang Hùng vội nói: "Dương Thanh bảo con chuyển lời cho bố, cậu ta nói, nếu bố muốn giết cậu ta thì tốt nhất là làm nhanh lên, bằng không, đến khi võ công của cậu ta trở về đỉnh cao thì chính là tận thế của nhà họ Lý đấy!"

Nghe thấy thế, Lý Trọng không khỏi run rẩy, lảo đảo ngồi xuống ghế.

Nếu Dương Thanh không nói gì, chỉ giết Lý Giang Hùng và Lý Giang Hải, có lẽ lão ta sẽ không e ngại như thế, nhưng bây giờ, Dương Thanh lại bảo Lý Giang Hùng về chuyển lời, tự thừa nhận võ công của mình đã bị hao tổn, đang trong quá trình hồi phục.

Chuyện này khiến Lý Trọng vô cùng sợ hãi, tức là võ công của Dương Thanh chỉ bị hao tổn chứ không biến mất như lão ta đã nghĩ, bây giờ anh vẫn đang hồi phục.

"Bố, lần này chúng ta sai thật rồi, Dương Thanh không hề mất võ công, sau khi hồi phục, chắc chắn cậu ta sẽ tiêu diệt nhà họ Lý, bố, rốt cuộc chúng ta nên làm gì đây?", Lý Giang Hùng lo lắng nói.

Lý Trọng không nói gì, sắc mặt tái nhợt, tuy lão ta vẫn còn chiêu khác, nhưng nó được dùng để đối phó với Hoàng tộc, nếu lãng phí nó với Dương Thanh, chắc chắn Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ thừa cơ tiêu diệt nhà họ Lý.

Lão ta là ông tổ nhà họ Lý, đương nhiên không ngốc, lão ta biết bây giờ nhà họ Lý đang như vật nghẹn ở cổ Hoàng tộc họ Thượng Quan, chẳng qua họ không dám ra tay bừa bãi.

Bây giờ, lão ta gần như đã có thể khẳng định, võ công của Dương Thanh vẫn còn, hơn nữa đang trong quá trình hồi phục.

Lão ta còn biết, Hoàng tộc họ Thượng Quan đang lợi dụng lão ta để thăm dò Dương Thanh, bây giờ Hoàng tộc họ Thượng Quan đã biết anh chưa mất võ công, đương nhiên sẽ rất cung kính, một khi Dương Thanh đạt thành hiệp nghị với Hoàng tộc họ Thượng Quan thì tận thế của nhà họ Lý sẽ tới thật.

Cùng lúc đó, tại nơi ở của Thượng Quan Hoàng, Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Chương 2683:

Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị nói: “Chú, xem ra chúng ta đều đã nhìn lầm, võ công của Dương Thanh không mất mà chỉ bị hao tổn, vẫn đang hồi phục”.

“Bây giờ, cậu ta đã có thể giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh chỉ với một đòn, tức là cậu ta rất mạnh. Chú, cháu định bàn chuyện liên minh với Dương Thanh, chỉ cần cậu ta đồng ý giúp, việc xóa sổ nhà họ Lý sẽ nằm trong tầm tay!”

Tuy Thượng Quan Phó cảm thấy rất khó hiểu trước tình trạng của Dương Thanh, nhưng sự thật rành rành ra đó, Dương Thanh có thể giết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trong nháy mắt, tức là ít nhất anh đã đạt tới Siêu Phàm Nhị Cảnh.

“Chẳng lẽ ngay cả mình cũng cảm nhận nhầm rồi ư? Nhưng nếu mình nhầm, tại sao trên người Dương Thanh không hề có khí thế võ thuật tràn ra chứ?”, Thượng Quan Phó lẩm bẩm.

Thượng Quan Hoàng cũng không quấy rầy, chờ Thượng Quan Phó suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Phó mới trầm giọng nói: “Cho dù tình trạng của Dương Thanh thế nào, nếu cậu ta đã giết được cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh thì sẽ có tác dụng lớn với chúng ta. Cứ như ý cháu, cháu hãy tiếp xúc với Dương Thanh, bàn chuyện hợp tác để xóa sổ nhà họ Lý. Chú tin, việc nhà họ Lý liên tục khiêu khích đã chọc giận cậu ta, chỉ cần chúng ta đề nghị liên thủ, chắc hẳn cậu ta sẽ không từ chối”.

Cùng lúc đó, trong phòng Dương Thanh, Dương Thanh đang ngồi xếp bằng, điên cuồng vận chuyển Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, một hơi thở rất tinh khiết tiến vào cơ thể anh, xoa dịu lục phủ ngũ tạng.

Thượng Quan Nhu vẫn luôn canh chừng bên cạnh Dương Thanh, rất sợ có người bất chợt xuất hiện, quấy rầy anh tu luyện chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu họ phát hiện tình trạng của Dương Thanh bây giờ thì sẽ phiền to.

Nhưng sợ cái gì thì cái đó đến, trong lúc Dương Thanh đang tu luyện, giọng Thượng Quan Hoàng bỗng vang lên bên ngoài: "Cậu Thanh, tôi vào được không?"

"Ông nội!"

Thượng Quan Nhu lập tức biến sắc, cô ta là cháu gái Thượng Quan Hoàng, sao lại không biết ông nội mình là loại người gì chứ?

Nếu Thượng Quan Hoàng biết tình trạng của Dương Thanh bây giờ, chắc chắn Dương Thanh sẽ gặp nguy hiểm.

Cô ta liếc Dương Thanh đang tu luyện, nói khẽ: "Cậu cứ yên tâm tu luyện, tôi sẽ nghĩ cách ngăn cản ông nội tôi".

Dương Thanh không đáp lời, vẫn đang dùng phép hô hấp tầng một của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, mỗi khi anh hít vào thở ra, vết thương trong người anh lại dần khôi phục.

Thượng Quan Nhu biết Dương Thanh đang tu luyện đến giây phút quan trọng, bèn ra khỏi phòng, nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: "Ông nội, cậu Thanh đang tu luyện trong đó, cậu ấy bảo cháu nhắn cho ông biết, cậu ấy sẽ đi tìm ông sau khi tu luyện xong".

"Ồ?"

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, trong mắt có vẻ nghi ngờ.

Không hiểu sao, lão ta cứ cảm thấy quái lạ, lão ta có thể cảm nhận được trong phòng có một hơi thở hết sức yếu ớt.

Đây là phòng Dương Thanh, chắc chắn hơi thở yếu ớt đó sẽ là Dương Thanh rồi.

Đương nhiên, lão ta chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của Dương Thanh rất yếu, chứ không thể phát hiện khí thế võ thuật của Dương Thanh.

"Cậu Thanh không sao chứ?", Thượng Quan Hoàng chợt hỏi.

Thượng Quan Nhu lắc đầu: "Cậu Thanh đã giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý trong nháy mắt, sao có thể bị sao được?"

Thượng Quan Hoàng không nói gì, như có điều suy tư.

Thượng Quan Nhu hơi căng thẳng, bây giờ tình trạng của Dương Thanh không tốt lắm, cô ta có thể cảm nhận được Thượng Quan Hoàng đang nghi ngờ, hình như đang do dự xem có nên xông thẳng vào không.

Sau khi im lặng một lát, Thượng Quan Hoàng chợt nói: “Nhu Nhu, cháu đi nói với cậu Thanh rằng, ông có chuyện rất quan trọng cần thương lượng với cậu ấy”.

“Chuyện này…”

Chương 2684:

Thượng Quan Nhu lập tức nói với vẻ khó xử: “Nhưng cậu Thanh sắp đột phá nên mới bế quan tu luyện, cậu ấy đã dặn cháu không được cho phép bất cứ ai quấy rầy”.

“Ông nội, ông có thể nói chuyện quan trọng đó cho cháu biết, để cháu nhắn lại hộ ông được không?”

Thượng Quan Hoàng không nói gì, bỗng nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Nhu bằng ánh mắt sâu thẳm.

Thượng Quan Nhu bỗng thấy chột dạ, hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Thượng Quan Hoàng.

“Nhu Nhu, cháu đang nói dối!”

Thượng Quan Hoàng chợt nói.

Thượng Quan Nhu giật mình, vội phủ nhận: “Ông nội, cháu không nói dối”.

Thượng Quan Hoàng lắc đầu: “Cháu là người thừa kế vị trí chủ Hoàng tộc do ông bồi dưỡng, sao ông lại không biết cháu có nói dối hay không chứ?”

Nghe thấy thế, Thượng Quan Nhu lập tức im lặng, cảm thấy hơi căng thẳng, cô ta chưa bao giờ nói dối, huống hồ nếu nói dối trước mặt Thượng Quan Hoàng thì sẽ không thành công.

“Rốt cuộc cậu Thanh sao rồi? Có phải cậu ấy bị thương không? Nếu đúng thế thật thì không thể chần chừ, ông phải bảo thần y của Hoàng tộc họ Thượng Quan chữa trị cho cậu ấy”.

Thượng Quan Hoàng có vẻ hơi sốt ruột, lão ta nhìn Thượng Quan Nhu: “Nhu Nhu, ông biết cháu thích cậu Thanh, bây giờ cậu ấy đang bị thương, chẳng lẽ cháu không muốn thần y của Hoàng tộc chúng ta chữa cho cậu ấy à?”

Thượng Quan Nhu lắc đầu, nhìn Thượng Quan Hoàng với vẻ kiên định: “Ông nội, cậu ấy không bị thương mà đang tu

luyện, nếu bây giờ ông vào đó thì sẽ làm phiền cậu ấy. Tới khi đó, nhỡ cậu Thanh trách tội thì chúng ta không gánh nổi đâu".

Thấy Thượng Quan Nhu kiên định như thế, ánh mắt Thượng Quan Hoàng bỗng trở nên lạnh lùng: "Sao thế? Cháu còn chưa lấy cậu Thanh mà đã bênh cậu ấy à?"

"Cháu phải nhớ, cháu là người của Hoàng tộc họ Thượng Quan trước, sau đó mới là người phụ nữ của cậu ấy! Dáng vẻ này của cháu khiến ông rất thất vọng!"

Thượng Quan Nhu nhìn Thượng Quan Hoàng bằng đôi mắt đỏ hoe: "Ông nội, vì cháu biết mình là người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nên mới ngăn ông quấy rầy cậu Thanh. Ông vốn không biết cậu ấy mạnh đến mức nào, nếu chọc giận cậu Thanh thì Hoàng tộc sẽ gặp họa đấy".

Thượng Quan Hoàng rất tức giận, nhưng không dám bùng nổ trước cửa phòng Dương Thanh, chỉ có thể nén giận rồi nói: "Nhu Nhu, ông chỉ muốn hiểu rõ tình trạng sức khỏe của cậu Thanh, sau đó chữa trị đúng cách, chứ không định chọc giận cậu ấy".

"Hơn nữa, cậu Thanh là bạn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, sao ông phải chọc giận cậu ấy chứ? Cũng như cháu đã nói, cậu Thanh rất mạnh, ông cũng không ngốc, sao lại làm hại cậu Thanh đây?"

"Chẳng phải cháu thích cậu Thanh ư? Nếu bệnh của cậu ấy nặng hơn vì chữa trị trễ thì phải làm sao bây giờ?"

"Cháu đừng quên, nhà họ Lý vẫn đang nhìn chằm chằm vào cậu Thanh, thậm chí đã cử cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến Hoàng tộc, định ép cậu ấy tới nhà họ Lý".

"Nếu vết thương của cậu Thanh không được chữa trị kịp thời, khi nhà họ Lý đến lần nữa, cậu ấy sẽ đối phó ra sao?"

Sao Thượng Quan Nhu lại không biết Thượng Quan Hoàng đang cố tình thăm dò cô ta chứ.

Rõ ràng Thượng Quan Hoàng đã cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Dương Thanh, rõ ràng anh đã bị thương nặng, nhưng lão ta e ngại Dương Thanh nên mới không dám hành động

thiếu suy nghĩ, mà định tìm hiểu tình trạng của Dương Thanh qua cô ta.

Nếu Thượng Quan Hoàng biết tình trạng thật của Dương Thanh, Thượng Quan Nhu hiểu rõ sẽ xảy ra chuyện gì.

Với hiểu biết của cô ta về Dương Thanh, anh sẽ không bao giờ ngồi chờ chết hay tự chặn đường lui, nếu anh dám giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý, tức là anh đã có năng lực đối phó.

Nếu Thượng Quan Hoàng gây bất lợi với Dương Thanh trong tình huống này, có lẽ Hoàng tộc sẽ gặp họa.

“Ông nội, mời ông về cho!”

Thượng Quan Nhu kiên định nói.

Chương 2685:

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng ngày càng khó coi, thậm chí trong mắt đã lóe lên sát khí.

“Cháu biết mình đang làm gì không? Nếu làm lỡ chuyện lớn, cháu gánh nổi à?”, Thượng Quan Hoàng híp mắt.

Thượng Quan Nhu nói: “Cháu biết mình đang làm gì, ông nội, tốt nhất ông nên từ bỏ một số suy nghĩ viển vông đi, bằng không, cả Hoàng tộc sẽ gặp họa đấy”.

“Láo xược!”

Thượng Quan Hoàng giận dữ giơ tay lên, tát vào mặt Thượng Quan Nhu.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền đến từ trong phòng: “Ông dám động vào người phụ nữ của tôi hả?”

Tay Thượng Quan Hoàng đã sắp đánh trúng mặt Thượng Quan Nhu, nhưng câu nói của Dương Thanh lại khiến lão ta thấy ớn lạnh. Bàn tay lão ta lập tức ngừng cách mặt Thượng Quan Nhu một ngón tay, trên mặt vẫn còn vẻ sợ hãi.

Sau khi nghe Dương Thanh nói xong, mắt Thượng Quan Nhu lập tức rơm rớm nước mắt, tuy cô ta biết Dương Thanh chỉ nói thế để giúp cô ta.

Thượng Quan Hoàng thấp thỏm nói: “Xin cậu Thanh thứ lỗi, tôi có chuyện lớn cần bàn với cậu thật, nhưng Nhu Nhu không cho tôi gặp cậu, trong tình huống cấp bách, tôi đã không kiểm soát nổi cơn giận của mình, cậu Thanh, rất xin lỗi!”

“Vào đi!”

Dương Thanh chợt nói.

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc, không hiểu tại sao Dương Thanh lại bảo Thượng Quan Hoàng tiến vào, chẳng lẽ anh không sợ Thượng Quan Hoàng phát hiện anh đã bị thương nặng ư?

Thượng Quan Hoàng vốn đang định xông vào, nhưng khi Dương Thanh gọi lão ta vào, lão ta lại thấy hơi sợ hãi.

Nhưng lão ta vẫn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Dương Thanh đang bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, sắc mặt rất thản nhiên, hơi thở yếu ớt cũng bình thường như cũ.

Bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy Dương Thanh không giống người bị thương nặng.

Chuyện này khiến Thượng Quan Hoàng càng khiếp sợ hơn, hồi nãy lão ta đã cảm nhận được hơi thở của Dương Thanh hết sức yếu ớt, rõ ràng vết thương đang phát tác rồi.

Sao Dương Thanh có thể hồi phục trong thời gian ngắn như thế chứ?

“Rốt cuộc Hoàng Chủ có chuyện lớn gì cần thương lượng với tôi? Hay Hoàng Chủ cũng như nhà họ Lý, nghi ngờ cảnh giới võ thuật của tôi nên định đến thăm dò?”

Dương Thanh chợt nói, ánh mắt rất lạnh lùng.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới hoàn hồn, toàn thân run lên, vội nói: “Cậu Thanh hiểu lầm rồi, cậu là bạn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, sao tôi lại nghi ngờ cậu chứ? Hơn nữa, cậu có thể giết cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý, chắc chắn võ công đang ở trạng thái đỉnh cao rồi, tôi đâu dám nghi ngờ cậu?”

Dương Thanh cười lạnh, thản nhiên nói: “Ai bảo ông là võ công của tôi đang ở trạng thái đỉnh cao?”

“Hả?”

Thượng Quan Hoàng lập tức ngơ ngác.

Thượng Quan Nhu cũng hơi khó hiểu, nhưng Dương Thanh đã nhanh chóng nói tiếp: “Trong chuyến đi đến Hoàng tộc họ Diệp lần trước, đúng là tôi đã bị thương rất nặng, nền tảng võ thuật gần như hỏng hẳn, may mà mạng tôi lớn nên mới sống tới bây giờ”.

“Tuy bây giờ vết thương của tôi chưa khỏi hẳn, nhưng cũng không phải thịt cá mặc người ta chém giết đâu, nếu ai đó dám

có ý đồ với tôi, chắc chắn tôi sẽ khiến họ hối hận”.

Rõ ràng câu nói này nhắm vào Thượng Quan Hoàng, sắc mặt Thượng Quan Hoàng tái mét, lão ta còn nghĩ Dương Thanh sẽ không trở mặt nhanh như thế, nhưng bây giờ xem ra anh đã trở mặt rồi.

Bằng không, sao anh lại nói thế với lão ta chứ?

Nếu Dương Thanh đã dám nói thế, tức là tuy võ công của anh chưa quay về trạng thái đỉnh cao, nhưng cũng đã cách đỉnh cao không xa rồi ư?

Vào lúc mạnh nhất, Dương Thanh có thể đánh với người bảo vệ Hoàng tộc một trận, nghe nói thực lực của anh cũng không yếu hơn người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp là bao.

Chương 2686:

Quan trọng là Dương Thanh còn rất trẻ, chưa đầy ba mươi mà đã đạt được thành tựu như thế, nếu cho anh thêm mấy năm, có lẽ ngay cả người bảo vệ Hoàng tộc cũng không phải đối thủ của anh.

Thượng Quan Hoàng càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

“Nể mặt Nhu Nhu, tôi sẽ không so đo với ông, nhưng tôi nói cho ông biết, đây là lần cuối cùng, nếu ông dám có ý đồ với tôi nữa, cho dù tôi không phải đối thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, khiến Hoàng tộc họ Thượng Quan tổn thất nặng nề vẫn là chuyện dễ như bỡn”.

Dương Thanh chợt nói.

Thượng Quan Hoàng sợ hết hồn, sắc mặt trắng bệch, vội quỳ trước mặt Dương Thanh, thấp thỏm nói: “Cậu Thanh bớt nóng, tôi xin thề, Hoàng tộc họ Thượng Quan không bao giờ dám có ý đồ với cậu đâu”.

Thượng Quan Nhu hơi kinh ngạc, không ngờ Dương Thanh đang bị thương lại dọa được Thượng Quan Hoàng chỉ bằng vài câu nói.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nói: “Nhu Nhu là người phụ nữ của tôi, ông là ông nội cô ấy, bây giờ ông quỳ trước mặt tôi để khiến tôi tổn thọ à?”

Thượng Quan Hoàng thoáng sửng sốt rồi mới hoàn hồn, vội đứng dậy.

“Nói đi, ông muốn bàn chuyện quan trọng gì với tôi thế?”, Dương Thanh lạnh nhạt hỏi.

Lúc này Thượng Quan Hoàng mới nói: “Không giấu gì cậu Thanh, từ sau khi Lý Trọng của nhà họ Lý xuất hiện, họ ngày càng hống hách, ỷ vào việc mình có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, không coi Hoàng tộc chúng tôi ra gì”.

“Nếu cứ để nhà họ Lý phát triển, có lẽ một ngày nào đó, Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ bị nhà họ Lý xóa sổ thôi, tôi

đến tìm cậu vì muốn bàn chuyện hợp tác để đối phó với nhà họ Lý".

Dương Thanh không nói gì, thản nhiên nhìn Thượng Quan Hoàng, chờ lão ta nói nốt.

Anh không tin Hoàng tộc họ Thượng Quan không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trước đó có một cao thủ thần bí đeo mặt nạ, mặc áo đen đi theo Thượng Quan Hoàng, Dương Thanh có thể cảm nhận được thực lực của đối phương rất mạnh, chắc chắn đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Thượng Quan Hoàng thấy Dương Thanh im lặng, vội nói: "Tôi biết với thực lực của cậu Thanh, nếu định xóa sổ nhà họ Lý thì dễ như bỡn, nhưng chúng tôi cũng muốn góp một phần sức lực, xin cậu Thanh đồng ý cho".

Dương Thanh cười lạnh: "Cho dù thực lực của nhà họ Lý mạnh đến mấy thì cũng không thể là đối thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan chứ?"

Thượng Quan Hoàng nói: "Tuy Hoàng tộc họ Thượng Quan được người bảo vệ che chở, nhưng người đó chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, nhà họ Lý hoàn toàn có thể tước đoạt quyền lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan ở Hoàng thành mà không ra tay, đến khi đó, Hoàng tộc sẽ trở thành vật trang trí".

Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Chuyện này… liên quan gì đến tôi?"

Thượng Quan Hoàng lập tức nghẹn họng, cúi đầu không dám nhìn Dương Thanh, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Lần này, sau khi tiếp xúc với Thượng Quan Hoàng, Dương Thanh đã hoàn toàn thất vọng về Hoàng tộc họ Thượng Quan, tuy anh cũng muốn lật đổ nhà họ Lý, nhưng với tình trạng bây giờ, anh vốn không phải đối thủ của Lý Trọng.

Tuy Thượng Quan Hoàng nói là muốn hợp tác với Dương Thanh để tiêu diệt nhà họ Lý, nhưng Dương Thanh hiểu rõ lão ta muốn lợi dụng anh để đối phó Lý Trọng.

Đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan, tuy nhà họ Lý mạnh nhưng cũng chỉ là một gia tộc quyền thế trong Hoàng thành Thượng Quan, nhưng sau khi nhà họ Lý có thêm Lý Trọng đã đạt đến Siêu Phàm Tứ Cảnh thì khác.

Cũng như Thượng Quan Hoàng vừa nói, nhà họ Lý hoàn toàn có thể tước đoạt quyền lực của Hoàng tộc họ Thượng Quan, đến khi đó, mọi chuyện ở Hoàng thành Thượng Quan đều do nhà họ Lý quyết định.

Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng sẽ trở thành trò cười của Chiêu Châu sau khi bị một thế lực đỉnh cao trong Hoàng thành cướp quyền lực.

Chắc chắn Dương Thanh sẽ đối phó với nhà họ Lý, Nhưng không phải bây giờ.

Thượng Quan Hoàng im lặng một lát, chợt ngẩng đầu nhìn Dương Thanh: “Cậu Thanh, cậu thật sự không muốn giúp chúng tôi tiêu diệt nhà họ Lý à?”

Chương 2687:

Dương Thanh lắc đầu: “Nếu là trước kia, tôi sẽ giúp! Nhưng bây giwof, Hoàng tộc họ THượng Quan đã đánh mất sự tin tưởng của tôi với các người, sau này toi sẽ không nhúng tay vào chuyện của Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa!”

Thượng Quan Hoàng hít sâu một hơi, nói với vẻ cầu khẩn: “Cho dù chỉ nể mặt Nhu Nhu, cậu cũng không muốn giúp Hoàng tộc họ Thượng Quan một lần ư?”

Lần này, Dương Thanh cũng không lập tức từ chối, sắc mặt hơi do dự, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Nhu.

Thấy Dương Thanh nhìn về phía mình, Thượng Quan Nhu nhất thời hơi nghi ngờ. Với hiểu biết của cô ta, mặc dù Dương Thanh có thực thực cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng cuối cùng vẫn chưa khôi phục thực lực võ đạo.

Chẳng lẽ Dương Thanh định nể mặt mình, giúp Hoàng tộc họ Thượng Quan một lần?

Nhất thời, nội tâm của Thượng Quan Nhu trở nên vô cùng phức tạp. Dù sao cô ta cũng là người của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nên vô cùng mong đợi anh có thể liên thủ với họ, nhưng cô ta lại rất lo lắng cho Dương Thanh.

Dù sao Lý Trọng cũng là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, thậm chí có thể bên cạnh lão ta còn có cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Chín người cùng rời đi với lão ta năm mươi năm trước kia, hôm nay chỉ xuất hiện một người, mặc dù đã bị Dương Thanh giết chết, nhưng vẫn còn tám người.

“Được, coi như là vì Nhu Nhu, đây là lần cuối cùng tôi đồng ý giúp Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

Yên lặng hồi lâu, Dương Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

Thượng Quan Hoàng lập tức vui mừng: “Quá tốt rồi! Cảm ơn cậu Thanh, cậu yêu tâm, sau này Hoàng tộc họ Thượng Quan tuyệt đối không để cậu thất vọng!”

Thượng Quan Nhu không lên tiếng, nhưng khi nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt càng dịu dàng.

“Trong ba ngày tới, không nên động thủ với nhà họ Lý, cũng đừng để ai tới quấy rầy tôi, còn nên đối phó với nhà họ Lý như thế nào, các người bàn bạc xong thì nói với tôi là được”.

Dương Thanh bỗng nhiên lại nói, vừa rồi khi anh giết Lý Giang Hải, anh đã tiêu hao quá nhiều thể lực, bộc phát một đòn mạnh nhất với Lý Giang Hải, nên mới không để lộ ra sơ hở.

Lấy tình trạng bây giờ của anh, ba ngày, vết thương cũng có thể khôi phục rồi.

Quan trọng nhất là trong ba ngày này anh muốn cho mình thêm một hi vọng, hi vọng có thể khôi phục thực lực võ đạo đỉnh phong.

“Cậu Thanh yên tâm đi, ba ngày sắp tới tuyệt đối sẽ không có ai tới quấy rầy cậu. Cậu cứ yên tâm tu luyện, chờ chúng tôi bàn bạc kế hoạch xong, ba ngày sau sẽ báo cho cậu”.

Thường Quan Hoàng vội vàng nói, sau đó liếc nhìn Thượng Quan Nhu đầy ẩn ý, nói: “Nhu Nhu, mấy ngày này cháu phải chăm sóc cho cậu Thanh đấy”.

Thượng Quan Nhu gật đầu: “Vâng thưa ông nội!”

“Cậu Thanh, vậy tôi không quấy rầy cậu nữa, cậu tu luyện đi!”

Nói xong, Thượng Quan Hoàng xoay người rời đi.

Đến khi Thượng Quan Hoàng rời đi một lúc lâu, Dương Thanh mới nặng nề thở ra một hơi, sắc mặt tái nhợt, cả người vô cùng suy yếu đứng lên.

“Dương Thanh!”

Thượng Quan Nhu hét lên một tiếng, sau đó vội vàng tiến lên, đỡ lấy Dương Thanh đang lảo đảo chực ngã.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Không sao, chỉ là vừa rồi cố giữ trạng thái bình thường, thể lực suy kiệt quá mức”.

Trong ánh mắt Thượng Quan Nhu tràn đầy vẻ đau lòng, muốn giúp Dương Thanh nhưng không biết mình có thể giúp được gì, đỏ mặt nói: “Chỉ cần là tôi có thể giúp được, cậu cứ nói”.

Dương Thanh gật đầu nói: “Đỡ tôi ngồi xuống đi!”

Chương 2688:

Bây giờ anh thấy cả người vô lực, sợ là một người bình thường cũng có thể dễ dàng giết anh.

Thượng Quan Nhu vội vàng đỡ anh ngồi xuống ghế sofa, lại vội vàng rót cho Dương Thanh một ly nước ấm. Sau khi uống xong, Dương Thanh mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Thượng Quan Nhu lại vội vàng hỏi: "Còn cần tôi làm gì cho cậu không?"

Dương Thanh lắc đầu, mặt đầy phức tạp nhìn Thượng Quan Nhu, nói: "Thật ra thì chị không cần như vậy, chị biết trong lòng tôi chỉ có Tần Thanh Tâm, không thể chứa nổi người phụ nữ thứ hai nữa".

Nghe vậy, cả người Thượng Quan Nhu run lên, đôi mắt còn ngấn nước. Những lời này của Dương Thanh khiến cho cô ta thấy hơi khó thở, nhưng cô ta có thể hiểu được, khi vừa mới bắt đầu, cô ta cũng biết, Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa.

Chính bởi vì vậy, cô ta mới thích Dương Thanh.

"Cậu nghĩ gì vậy?"

Yên lặng hồi lâu, Thượng Quan Nhu vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, cố làm ra vẻ kiêu ngạo, nói: "Cậu muốn chịu trách nhiệm với tôi, tôi còn không muốn ấy! Tôi là người thừa kế Hoàng vị của Hoàng tộc Thượng Quan, đàn ông theo đổi tôi có thể xếp một vòng quanh Hoàng thành đấy".

Dương Thanh có thể cảm nhận được lúc này Thượng Quan Nhu đang giả vờ trấn định. Mặc dù lời anh nói rất vô tình, nhưng không thể không nói, bởi vì anh rất rõ ràng, trong lòng mình chỉ có Tần Thanh Tâm, nên Thượng Quan Nhu có bỏ ra nhiều hơn nữa cũng phí công thôi, không những vậy còn tăng thêm gánh nặng trong lòng Dương Thanh.

"Được rồi, tôi cũng không quấy rầy cậu nữa, cậu tu luyện cho tốt đi, tranh thủ sớm ngày khôi phục cảnh giới võ đạo. Ba ngày

sau, một khi Hoàng tộc khai chiến với nhà họ Lý, nếu như cậu chưa thể khôi phục cảnh giới võ đạo thì sẽ rất nguy hiểm”.

Thượng Quan Nhu bỗng nhiên đứng dậy, dứt lời liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Dương Thanh cũng không ngăn cản, chẳng mấy chốc tiếng khóc thút thít đã truyền vào từ bên ngoài.

Dương Thanh thở dài, sau đó ném tất cả suy nghĩ linh tinh ra sau đầu, thoáng cái đã tiến vào phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Ngay cả Thượng Quan Nhu cũng không biết, vừa rồi anh đồng ý trợ giúp Hoàng tộc họ Thượng Quan xử lý nhà họ Lý không phải hoàn toàn là vì nể mặt Thượng Quan Nhu, mà anh còn có kế hoạch khác.

Hơn nữa, dưới tình hình vừa rồi, bản thân anh cũng sắp không chịu nổi, chỉ cần Thượng Quan Hoàng dây dưa thêm một lát nữa, sợ là tình hình của anh sẽ bị lộ.

Hơn nữa anh cũng không thể nào đảm bảo sau khi từ chối Thượng Quan Hoàng, Hoàng tộc Thượng Quan có mạo hiểm ra tay với mình hay không.

Đối với Hoàng tộc Thượng Quan, Dương Thanh chính là biến số, nếu như không giúp họ, thì có thể trợ giúp nhà họ Lý đối phó với Hoàng tộc.

Mặc dù khả năng này rất nhỏ, nhưng với cách làm người của Thượng Quan Hoàng, cho dù khả năng vô cùng nhỏ, lão ta cũng cho phép xuất hiện.

Nếu để cho Thượng Quan Hoàng biết được tình hình bây giờ của anh, sợ là dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết anh.

Bên kia, sau khi rời khỏi chỗ Dương Thanh, Thượng Quan Hoàng vội đi gặp Thượng Quan Phó.

“Hoàng thúc, Dương Thanh đồng ý rồi!”

Thượng Quan Hoàng hơi kích động nói.

Thượng Quan Phó nhíu mày: “Cậu ta đồng ý rồi?”

Thượng Quan Hoàng gật đầu, kể lại hoàn chỉnh quá trình mình vừa mới nói chuyện với Dương Thanh.

“Cho nên, Dương Thanh đồng ý trợ giúp Hoàng tộc đối phó với nhà họ Lý là vì nể mặt Thượng Quan Nhu sao?”, Thượng Quan Phó hỏi.

Thượng Quan Hoàng gật đầu: “Cháu đã sớm nghe nói Dương Thanh là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, bây giờ cậu ta đã xảy ra quan hệ với Thượng Quan Nhu, hai người vốn đã là bạn, nên cậu ta đồng ý giúp Hoàng tộc họ Thượng Quan vì Thượng Quan Nhu cũng là bình thường”.

Chương 2689:

Thượng Quan Phó không nói thêm nữa, nhưng không biết vì sao, lão ta vẫn thấy là lạ ở đâu đó.

“Hoàng thúc, chú cứ yên tâm đi, nếu Dương Thanh đã đồng ý giúp chúng ta, thì chắc chắn sẽ không nuốt lời. Bây giờ chúng ta chỉ cần bàn bạc kế sách, ba ngày sau sẽ xử lý nhà họ Lý!”

Thượng Quan Hoàng lên tiếng, ánh mắt còn có một tia sát khí mãnh liệt.

Nhà họ Lý ngang ngược rất nhiều năm rồi, đối với lão ta, nhà họ Lý chính là một khối u ác tính trong lòng, giờ đây cuối cùng có thể xuống tay với khối u này rồi.

Thượng Quan Phó bỗng nhiên lại nói: “Chú luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cho dù thế nào, chúng ta vẫn phải bắt tay chuẩn bị trước”.

Thượng Quan Hoàng hỏi: “Hoàng thúc, ý của chú là?”

Thượng Quan Phó nói: “Dương Thanh chắc chắn không biết thực lực thật sự của chú, đến lúc đó chú sẽ canh chừng cậu ta, tránh trường hợp cậu ta bỗng nhiên ra tay với chúng ta”.

Liên tục mấy ngày, Dương Thanh đều đóng cửa không ra ngoài. Anh liên tục tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đao Thiên Diễn Kinh để hồi phục vết thương.

Mỗi ngày Thượng Quan Nhu đều đúng giờ đưa thức ăn đến cho anh, sau đó lại vội vã rời đi.

Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý đều rất ăn ý duy trì sự bình tĩnh, không hề khiêu khích nhau.

Chỉ chớp mắt đã trôi qua ba ngày.

Sáng sớm, Dương Thanh còn đang tu luyện, cửa phòng bị ai đó gõ vang. Ngay sau đó, giọng nói của Thượng Quan Hoàng vang lên: “Cậu Thanh, tôi có thể vào không?”

“Vào đi, cửa không khóa!”

Dương Thanh từ từ mở mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Kẽo kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra, Thượng Quan Hoàng một mình bước vào. Lão ta đứng trước mặt Dương Thanh, cười nói: “Cậu Thanh, chúng tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ. Chỉ chờ cậu lên tiếng là có thể ra tay với nhà họ Lý”.

Dương Thanh thản nhiên nhìn Thượng Quan Hoàng, nói: “Tôi đã nói từ trước rồi, các người cứ tự bàn bạc đi, sau đó chỉ cần thông báo cho tôi bao giờ ra tay, đến lúc đó tôi sẽ tự đến”.

Thượng Quan Hoàng vội vàng giải thích: “Chúng tôi đã định chín giờ tối nay sẽ bất ngờ đánh vào nhà họ Lý. Hôm nay tôi tới là muốn xem cậu Thanh còn gì căn dặn nữa không?”

Dương Thanh nói: “Không có. Chín giờ tối, tôi sẽ tự đi đến nhà họ Lý!”

Thấy Dương Thanh ra vẻ vô cùng bình tĩnh, trong lòng Thượng Quan Hoàng hơi kinh ngạc. Xem ra Dương Thanh đã hoàn toàn khôi phục, nếu không cũng sẽ không tự tin như vậy.

Thượng Quan Hoàng bỗng nhiên lại nói: “Đúng rồi, còn có việc này tôi phải nói với cậu một tiếng. Hôm qua tôi đã triệu tập người trong tộc để cử hành lễ sắc phong Thượng Quan Nhu trở thành người thừa kế Hoàng tộc. Đợi đến khi thực lực võ đạo của nó đạt đến Thần Cảnh đỉnh phong là có thể thừa kế”.

Nói xong, lão ta nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt mong đợi. Chỉ là lúc này, vẻ mặt Dương Thanh lại tràn ngập sự bình tĩnh, không chút thay đổi, hiển nhiên anh không hề coi trọng chuyện này.

“Còn việc gì nữa không?”, Dương Thanh hỏi.

Thượng Quan Hoàng nghe ra được ẩn ý muốn đuổi khéo của Dương Thanh, nói tiếp: “Hết rồi. Vậy tôi không quấy rầy cậu Thanh nữa. Chín giờ tối, tôi sẽ tới đón cậu”.

Dương Thanh hơi nhíu mày: “Ông nghe không hiểu lời tôi nói à? Chín giờ tối, tôi sẽ có mặt đúng giờ tại nhà họ Lý, không cần bất kỳ ai đi theo”.

“Chuyện này…”

Vẻ mặt Thượng Quan Hoàng vô cùng khó xử. Thượng Quan Phó đã nói với lão ta, phải tự mình giám sát Dương Thanh, sợ lỡ như anh bất ngờ phản bội quay sang bắt tay với nhà họ Lý. Nếu như Dương Thanh hành động một mình, sao Thượng Quan Phó có thể giám sát anh được?

Thấy Thượng Quan Hoàng do dự, Dương Thanh tỏ vẻ không vui: “Sao vậy? Thượng Quan Hoàng Chủ, tôi giúp các người đối phó nhà họ Lý, vậy mà lại muốn khống chế tôi trong tầm mắt Hoàng tộc ư?”

Thượng Quan Hoàng lập tức ra vẻ sợ hãi, vội vàng lắc đầu nói: “Cậu Thanh, cậu hiểu lầm rồi. Tôi chỉ lo lắng cậu một thân một mình hành động sẽ bất tiện, cho nên mới muốn sắp xếp hai người bên cạnh để cậu sai bảo bất cứ lúc nào. Nếu cậu không cần, vậy tôi sẽ không sắp xếp nữa”.

Chương 2690:

Dương Thanh không quan tâm nữa, anh lại nhắm mắt, tiếp tục tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đao Thiên Diễn Kinh.

Thượng Quan Hoàng thấy vậy, dù trong lòng hơi bất mãn nhưng cũng không nói gì nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi lão ta đi rồi, Dương Thanh mới mở mắt ra, ánh mắt thoáng lóe lên tia sắc bén, anh lạnh lùng nói: "Thật sự coi tôi là thằng ngu ư?"

Sao anh có thể không hiểu ý của Thượng Quan Hoàng chứ? Không phải lão ta muốn anh lúc nào cũng phải chịu sự quản lý của Hoàng tộc sao?

Thượng Quan Hoàng vừa đi được một lát, Thượng Quan Nhu lại đến.

"Tôi nghe ông nội nói tối nay sẽ ra tay với nhà họ Lý, hôm nay cậu cảm thấy thế nào rồi? Nếu cảm thấy cơ thể chưa ổn, tôi sẽ bảo ông nội thay đổi kế hoạch".

Thượng Quan Nhu vừa thấy Dương Thanh đã lập tức lo lắng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, khi nhìn Thượng Quan Nhu, ánh mắt anh còn mang vài phần áy náy. Anh thật sự không muốn lừa gạt cô ta, nhưng lại không thể không gạt.

"Yên tâm đi, tôi không sao".

Dương Thanh nói, sau đó lại bất ngờ hỏi: "Chị cho rằng nếu không có tôi, liệu cơ hội Hoàng tộc họ Thượng Quan thắng được nhà họ Lý có lớn hay không?"

Thượng Quan Nhu hơi sững sờ, không hiểu tại sao Dương Thanh lại nói như vậy, suy nghĩ một lát, cô ta lắc đầu, mặt đầy đau khổ nói: "Ông tổ nhà họ Lý – Lý Trọng, vốn đã là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, 50 năm trước, còn có chín tên cao thủ nhà họ Lý biến mất cùng lão ta".

“Nếu tôi đoán không lầm, cao thủ Lý Giang Hùng mang đến hôm đó có thực lực Siêu Phàm Cảnh, cũng chính là một trong chín cao thủ cùng biến mất với Lý Trọng năm mươi năm trước”.

“Chỉ là bây giờ không thể chắc chắn tám người kia đã đột phá đến Siêu Phàm Cảnh hay chưa? Nếu bọn họ đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, không có cậu, Hoàng tộc Thượng Quan chắc chắn không có phần thắng”.

Dương Thanh hỏi: “Ngay cả nhà họ Lý cũng có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, còn giấu mình lâu như vậy, chẳng lẽ Hoàng tộc Thượng Quan không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh ẩn thân hay sao?”

Thượng Quan Nhu lắc đầu: “Với địa vị hiện giờ, tôi vẫn chưa thể tiếp xúc với cao thủ bậc đó, nhưng tôi cảm thấy Hoàng tộc chắc chắn có cao thủ Siêu Phàm Cảnh ẩn núp trong bóng tối. Chỉ là dựa vào cao thủ Siêu Phàm Cảnh đó vẫn chưa thể đảm bảo có thể trấn áp được nhà họ Lý. Nếu không Hoàng tộc Thượng Quan đã sớm ra tay với nhà họ Lý rồi”.

Nghe Thượng Quan Nhu nói như vậy, nỗi lo trong lòng Dương Thanh cũng vơi vớt rất nhiều.

“Đúng rồi, bên cạnh ông nội chị có một cao thủ thần bí mặc áo đen, trên mặt mang mặt nạ, chị biết lão ta có lai lịch gì không?” Dương Thanh bỗng hỏi.

Thượng Quan Nhu hơi sửng sốt, sau đó lập tức lắc đầu: “Sao tôi lại không biết bên cạnh ông nội còn có một cao thủ thần bí như vậy?”

Thấy dáng vẻ kinh ngạc cả Thượng Quan Nhu, chắc cô ta không biết thật.

Dương Thanh nhất thời nhíu mày, anh đã gặp cao thủ thần bí đó mấy lần rồi, lần nào cũng có thể cảm nhận được sức ép vô cùng kinh người từ trên người đối phương.

Sức ép đó không phải đối phương cố gắng tản ra, mà là khí thế từ bản thân, cao thủ cấp bậc này chỉ có thể là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Chỉ là đối phương rốt cuộc là cao thủ cảnh nào, Dương Thanh lại không rõ lắm.

Anh vốn cho là Thượng Quan Nhu sẽ biết, nhưng không ngờ ngay cả cô ta cũng không hay biết. Như vậy cao thủ thần bí đó không hề lộ diện lúc bình thường, đến cả người của Hoàng tộc cũng không biết.

“Cậu chắc chắn người nọ là cao thủ bên cạnh ông nội tôi chứ?”, Thượng Quan Nhu đột nhiên hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Lần trước, ông nội cô dẫn lão ta cùng đi tìm tôi”.

Chương 2691:

Thượng Quan Nhu không nói thêm gì nữa, với sự thông minh của cô ta, đương nhiên có thể đoán được cao thủ thần bí đó chắc là người có thực lực cực mạnh bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

“Cho dù thế nào tôi cũng hy vọng tối hôm nay cậu có thể bảo đảm sự an toàn của mình đầu tiên”.

Thượng Quan Nhu bỗng nhiên nhìn chằm chằm Dương Thanh nói, trên mặt ngập tràn lo âu.

Cô ta vốn ngĩ sẽ không tới tìm Dương Thanh nữa, nhưng sau khi biết tối nay họ sẽ ra tay với nhà họ Lý, cô ta vẫn không thể khống chế được mình, cho nên cố ý chạy tới dặn dò Dương Thanh.

Dương Thanh khẽ mỉm cười, sau đó nói:”Chị cũng vậy, chị là bạn của tôi, tôi không hy vọng chị chịu bất lỳ tổn thương nào.”

Không iết vì ssao Dương Thanh luôn có cảm giác tâm trạng không yên, anh có dự cảm tối nay sẽ xảy ra chuyện.

Thời gian sau đó, Dương Thanh không tu luyện tiếp nữa. Qua thời gian tu luyện này, anh đã phát hiện phép hô hấp tầng thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh chỉ có thể giúp mình hồi phục vết thương.

Nhưng vì tu vi võ đạo của anh chưa khôi phục lại cho nên dù anh có tu luyện như thế nào cũng không thể giữ lại được khí thế võ đạo trong cơ thể.

Bây giờ anh giống như một cái sàng vậy, hoàn toàn không thể hấp thu khí thế võ đạo chuyển hóa qua Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Lúc này, trên bàn trà nhỏ trước mắt anh bày một tấm bản đồ rất lớn, là bản đồ Hoàng thành Thượng Quan.

Vị trí trung tâm của bản đồ là Hoàng tộc họ Thượng Quan, bốn phía xung quanh chính là những gia tộc lớn đứng đầu

trong Hoàng thành, trong đó có nhà họ Lý chiếm giữ diện tích lớn nhất.

Tấm bản đồ này vô cùng chi tiết, sân bay, đường sắt, còn cả các đường quốc lộ… đều được đánh dấu vô cùng rõ ràng trên bản đồ.

Dương Thanh bỗng nhiên tự lẩm bẩm: “Tối nay mình phải rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan!”

Không sai, anh vốn không định giúp Hoàng tộc Thượng Quan đối phó nhà họ Lý mà chỉ muốn lợi dụng lúc hỗn loạn để rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan mà thôi.

Tối nay, Hoàng tộc Thượng Quan sẽ khai chiến với nhà họ Lý,chỉ cần anh ra mặt, nhất định sẽ phải giao chiến với Lý Trọng. Nhưng tình trạng bây giờ của anh vốn không phải đối thủ của Lý Trọng, đối phương chỉ dùng một ngón tay cũng có thể giết chết anh.

Hoàng tộc Thượng Quan vốn chỉ muốn lợi dụng anh, nên cho dù anh rời đi cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, chỉ là trong lòng sẽ tràn đầy áy này với Thượng Quan Nhu.

Mặc dù anh không thể mở lòng với Thương Quan Nhu, nhưng trong khoảng thời gian ở lại Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu không có cô ta, chắc hẳn tin anh bị phế võ đạo đã sớm lộ ra bên ngoài.

Dương Thanh tự thì thầm: “Hôm nay mình vẫn không thể rời đi, chỉ có thể chờ đến chín giờ tối, khi Hoàng tộc Thượng Quan đến nhà họ Lý”.

“Chọn ngồi máy nay rời đi là chuyện không thể, một khi Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện mình mất tích, nhất định nghĩ đến sân bay đầu tiên. Một khi sân bay bị phong tỏa, dù mình mọc cánh cũng khó bay được”.

Vừa nói anh vừa dùng bút mực đỏ gạch lên vị trí sân bay trên bản đồ.

Sau đó, anh lại nhìn đến ga tàu hỏa, thấp giọng nói: “Tàu hỏa xem ra khá ổn, chỉ cần mình nghĩ cách trà trộn được lên tàu, chờ tàu rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan rồi, mình mua bổ

sung vé tàu là được. Đến khi đó dù Hoàng tộc họ Thượng Quan biết mình rời đi, muốn ngăn cản cũng muộn rồi".

"Nhưng đây vẫn không phải lựa chọn tốt nhất. Trừ khi mình có thể thuận lợi trà trộn lên tàu rồi rời đi đúng lúc, nếu không một khi bị Hoàng tộc phát hiện, chỉ sợ đường sắt cũng bị phong tỏa".

Dương Thanh vừa nói vừa vẽ một dấu hỏi lớn ở vị trí ga tàu hỏa.

Sau đó anh lại nhìn các tuyến đường quốc lộ nhì nhằng, đan xen nhau vô cùng phức tạp ở Hoàng thành Thượng Quan, nhưng con đường chính để rời khỏi đây lại chỉ có vài cái.

Dương Thanh lại nói: "Có lẽ có thể ngồi xe rời đi, nhưng giống nhau, một khi Hoàng tộc họ Thượng Quan phát hiện mình mất tích nhất định sẽ phong tỏa cả Hoàng thành, tất cả các trạm kiểm soát chính chắc chắn sẽ bị phong tỏa".

"Nhưng so với đi máy bay hay tàu hỏa, ngồi xe vẫn có tính cơ động hơn. Hoàng thành Thượng Quan rất lớn, dù Hoàng tộc có phong tỏa cả Hoàng thành cũng chỉ có thể phong tỏa các góc chết. Với thể xác Siêu Phàm Cảnh của mình, rời khỏi Hoàng thành hẳn không phải chuyện quá khó".

Chương 2692:

Nghĩ đến đây, cuối cùng Dương Thanh cũng quyết định, anh dùng bút vẽ một đường dọc theo con đường gần Hoàng tộc họ Thượng Quan dẫn ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

“Không ngờ lại có một ngày, Dương Thanh này cũng phải trốn chạy”.

Dương Thanh cầm bật lửa lên đốt tấm bản đồ vừa dùng, nhìn ngọn lửa cháy rửa, vẻ mặt anh vô cùng đau khổ.

Anh đã ghi nhớ những tuyến đường có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan vừa rồi, vậy nên tấm bản đồ này đương nhiên không thể giữ lại.

Anh đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả, chờ đến chín giờ tối, sẽ nhân cơ hội rời đi.

Bây giờ mới là sáng sớm, còn lâu nữa mới đến chín giờ tối, trong lúc rảnh rỗi, Dương Thanh lại ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Nhưng lần này anh sử dụng phép hô hấp tầng thứ hai của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh. Hôm nay, anh đã có thể thoải mái tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất, nhưng đến tầng thứ hai, anh vẫn gặp khó khăn, còn khó hơn rất nhiều so với khi tu luyện tầng thứ nhất.

Khi anh vừa mới bắt đầu tu luyện phép hô hấp tầng thứ nhất, ban đầu còn có thể kiên trì ba bốn giây. Nhưng ở tầng thứ hai này, vừa bắt đầu đã kết thúc ngay, chỉ sợ ngay cả một giây anh cũng không trụ được.

Nhưng anh cũng không quá nóng lòng, hiện giờ muốn dựa vào tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục tu vi võ đạo e là không thể nào. Nếu đã như vậy, anh sẽ gạt bỏ tất cả suy nghĩ linh tinh, bình tĩnh tu luyện tầng thứ hai của phép hô hấp.

Một ngày chớp mắt đã trôi qua, tám giờ bốn mươi phút tối, Thượng Quan Nhu đi đến chỗ của Dương Thanh.

Dương Thanh hỏi: “Phải đi rồi ư?”

Thượng Quan Nhu lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thanh, nói: “Cậu có thể đừng ra tay với nhà họ Lý được không?”

Dương Thanh hơi sửng sốt: “Là sao?”

Thượng Quan Nhu đỏ mắt nói: “Có vài lời tôi vốn không nên nói với cậu, nhưng nếu không nói ra, tôi sợ mình sẽ áy náy suốt đời”.

Dương Thanh không lên tiếng chờ Thượng Quan Nhu nói tiếp.

Thượng Quan Nhu tiếp tục nói: “Ông nội tôi là một người vô cùng cẩn thận, chỉ khi hoàn toàn chắc chắn, ông ấy mới dám ra tay với nhà họ Lý. Tuy cậu có thể giết cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong nháy mắt, nhưng ông nội tôi vẫn không dám chắc cậu đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong hay chưa”.

“Nếu không thể chắc chắn, ông ấy còn dám để Hoàng tộc Thượng Quan bắt tay với cậu cùng đối phó với nhà họ Lý sao? Thật ra ông ấy chỉ muốn bỏ ra cái giá thấp nhất để giải quyết nhà họ Lý”.

“Nếu như hy sinh cậu để đổi lấy cơ hội tiêu diệt nhà họ Lý, ông nội tôi nhất định sẽ không từ chối, tôi sợ ông ấy sẽ coi cậu là con tốt thí mạng”.

Những lời của Thượng Quan Nhu khiến Dương Thanh ấm áp trong lòng, còn vô cùng cảm động.

Dương Thanh nhìn cô ta, nói: “Chị bảo tôi đừng ra tay với nhà họ Lý, thật ra đang muốn khuyên tôi lợi dụng cơ hội lúc Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý giao chiến để rời khỏi Hoàng thành, đúng không?”

Thượng Quan Nhu gật đầu: “Không có cậu, có lẽ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ phải đối mặt với nhiều nguy cơ hơn, nhưng tôi tin tưởng ông nội mình. Nếu ông ấy đã dám khai chiến với nhà họ Lý thì nhất định sẽ chuẩn bị kỹ càng. Không có cậu, dù không thể diệt trừ nhà họ Lý, chúng tôi vẫn có thể khiến cho bọn họ tổn thất nặng nề mà không xảy ra chuyện gì cả”.

Dương Thanh thấy lòng đầy đau khổ. Anh vốn định sẽ làm như vậy, nhưng không ngờ Thượng Quan Nhu lại tới khuyên anh rời đi.

Dương Thanh chân thành nói: “Nhu Nhu, cảm ơn chị”.

Thượng Quan Nhu hỏi: “Vậy là cậu đồng ý rồi đúng không?”

Dương Thanh lắc đầu nói: “Chờ xem tình hình lúc đó đã, nếu thật sự có cơ hội rời đi, tôi sẽ suy xét”.

Không phải anh không tin tưởng Thượng Quan Nhu mà chỉ không muốn liên lụy đến người phụ nữ lương thiện này.

Chương 2693:

Một khi anh rời đi, đợi trận chiến giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý kết thúc, lỡ như chuyện Thượng Quan Nhu khuyên anh rời đi bị bại lộ, chỉ e cô ta sẽ gặp nguy hiểm.

"Được, tôi hy vọng cậu có thể nghiêm túc cân nhắc, tôi đi trước đây".

Thượng Quan Nhu cũng không tiện ở lâu, xoay người rời đi.

Chín giờ tối, từng chiếc xe bọc thép bắt đầu xuất phát từ Hoàng tộc họ Thượng Quan. Dương Thanh chỉ mang theo hai viên đan dược Phùng Tiểu Uyển đã để lại cho anh, nhẹ nhàng ra trận.

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng, anh lại phát hiện một cao thủ thần bí mặc áo khoác màu đen, mang mặt nạ quỷ đang đứng trước cửa. Anh biết người này chính là cao thủ thần bí bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

Thấy đối phương, Dương Thanh khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì?"

Thượng Quan Phó nói: "Vì để đảm bảo sự an toàn cho cậu, phiền cậu Thanh đừng rời khỏi tầm mắt của tôi".

Nghe Thượng Quan Phó nói vậy, Dương Thanh thầm nhủ không tốt rồi trong lòng, vẻ mặt nháy mắt trở nên nặng nề.

Dương Thanh híp mắt nói: "Thượng Quan Hoàng làm vậy không sợ tôi trở mặt nghiêng về nhà họ Lý?"

Thượng Quan Phó không nói gì, nhưng Dương Thanh có thể cảm nhận được một luồng sát ý vô cùng mạnh mẽ từ trên người lão ta.

Anh biết người này rất mạnh, nhất định đã ở Siêu Phàm Cảnh. Chỉ là anh mất hết võ công, không thể nào cảm nhận được đối phương rốt cuộc là cao thủ cảnh nào.

Với tình hình hiện tại của anh, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì nháy mắt giết một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh

đã là cực hạn rồi, hơn nữa bản thân còn phải chịu phản phệ.

Đúng lúc này Thượng Quan Phó lạnh lùng nói: “Thế nào? Muốn ra tay với tôi?”

Dương Thanh nhìn chằm chằm lão ta, không hề đáp lời nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ có nên ra tay hay không.

Anh không biết thân phận của Thượng Quan Phó, nhưng từ lần trước Thượng Quan Hoàng dẫn lão ta tới gặp anh lần đầu tiên, anh đã cảm nhận rõ có điều gì đó không đúng.

Vì lúc Thượng Quan Hoàng thử thăm dò anh, có mấy lần đều lén liếc nhìn về phía Thượng Quan Phó.

Từ đó có thể thấy, Thượng Quan Phó không phải cấp dưới của Thượng Quan Hoàng, mà có thân phận rất cao.

Hôm nay lão ta tới canh chừng anh, đương nhiên là không sợ anh bỗng dưng ra tay. Nếu là vậy thì thực lực của đối phương hẳn là ở trên Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh từ bỏ việc ra tay, lạnh lùng nói: “Nếu tôi đã nói muốn giúp Hoàng tộc đối phó nhà họ Lý, đương nhiên sẽ không nuốt lời. Nhưng nếu Hoàng tộc đối xử với tôi như vậy thì xin lỗi, tối nay tôi sẽ không xen vào chuyện giữa Hoàng tộc Thượng Quan và nhà họ Lý!”

Đồng thời, Dương Thanh đã chuẩn bị sẵn thời cơ tốt nhất để tùy lúc lùi về phía sau. Một khi Thượng Quan Phó muốn ra tay với anh, anh sẽ lập tức uống đan dược mà Phùng Tiểu Uyển để lại cho anh.

Chỉ cần anh có thể khôi phục võ thực lực võ đạo đỉnh phong, thì sẽ có lòng tin giết được cao thủ thần bí trước mặt.

Lúc anh đã chuẩn bị tốt nhất thì Thượng Quan Phó cũng nhìn anh chằm chằm, sát khí quanh người lão ta nổi lên cuồn cuộn nhưng lại không ra tay ngay, rõ ràng là lão ta cũng rất băn khoăn trong lòng.

Khoảng hai phút sau, sát ý trên người Thượng Quan Phó dần dần biến mất, lão ta nhìn Dương Thanh chăm chú rồi lạnh lùng nói: “Nếu cậu dám trêu đùa chúng tôi, cậu nhất định sẽ hối hận!”

Dứt lời, lão ta nói xoay người rời đi. Dương Thanh thấy lão ta bước về phía trước vài bước rồi biến mất trong không khí.

Đến khi lão ta rời khỏi rồi anh mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nghiêm túc trước này chưa từng có. Thượng Quan Phó khiến anh cảm thấy lão ta rất mạnh.

Tuy anh đã mất hết võ công, không thể nào cảm nhận được sự dao động của khí thế võ đạo. Nhưng dù sao anh vẫn còn thể xác của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, vừa nãy anh cảm nhận rất rõ ràng về sát ý mạnh mẽ của lão ta dành cho anh.

Chương 2694:

Thực lực của Thượng Quan Phó rất có thể đang ở trên Siêu Phàm Tam Cảnh.

“Xem ra đúng như lời Thượng Quan Nhu nói, Thượng Quan Hoàng không bao giờ làm chuyện lão ta không chắc chắn. E là dù không có mình, Hoàng tộc muốn lật đổ nhà họ Lý cũng không khó khăn gì”, Dương Thanh lẩm bẩm.

Hôm nay từ cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ trở lên trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã tới nhà họ Lý hết rồi. Số còn lại đều là những người bị thương bị bệnh, còn cả người bình thường dưới Thần Cảnh.

Nhưng Hoàng tộc cũng không cần lo lắng gì, nơi này là địa bàn của Hoàng tộc họ Thượng Quan, có người bảo vệ Hoàng tộc canh giữ, nếu nhà họ Lý dám đánh tới thật thì chỉ e sẽ thu hút sự chú ý của người bảo vệ.

Dương Thanh không dám chậm trễ, tìm một chiếc xe rồi xuất phát từ phủ Thượng Quan Hoàng, một mình lái xe tới nhà họ Lý.

Không phải là anh thật sự muốn tới nhà họ Lý mà anh hiểu rất rõ, nếu Thượng Quan Hoàng đã sắp xếp cao thủ thần bí vừa rồi canh chừng anh thì đương nhiên sẽ có những người khác cũng lo chuyện này.

Nếu bây giờ anh quay xe, đi càng xa hướng đi tới nhà họ Lý thì e rằng Thượng Quan Hoàng sẽ lập tức biết tin này. Một khi Hoàng thành bị phong tỏa, anh muốn rời khỏi lần nữa sẽ rất khó.

Đúng vậy thật, ngay lúc anh lái xe rời khỏi Hoàng tộc, Thượng Quan Hoàng đang gấp gáp đi tới nhà họ Lý đã nhận được điện thoại: “Hoàng Chủ, Dương Thanh một mình lái xe tới nhà họ Lý”.

“Được, tôi biết rồi!” Thượng Quan Hoàng nói.

Ngay lúc mấy chục chiếc xe của Hoàng tộc họ Thượng Quan đi tới nhà họ Lý, ở trang viên nhà họ Lý, trong mật thất tu luyện của Lý Trọng.

“Bố, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi! Thượng Quan Hoàng đích thân dẫn tất cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đi về phía nhà họ Lý chúng ta”.

Lý Giang Hùng mặc kệ Lý Trọng còn đang tu luyện trong mật thất, lão ta xông thẳng vào trong, vẻ mặt sợ hãi nói.

“Con nói gì?”

Lý Trọng lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt giận dữ: “Con chắc chắn tin này là thật?”

Lý Giang Hùng sắp khóc tới nơi, vội vàng gật đầu: “Rất chắc chắn! Từ Hoàng tộc Thượng Quan đến nhà họ Lý chỉ có một con đường chính, đoàn xe của họ vô cùng khí thế, khua chiêng gõ trống. Tin tức này đã gây chấn động cả Hoàng thành, rất nhiều gia tộc đều đang suy đoán có phải Hoàng tộc muốn tiêu diệt nhà họ Lý chúng ta hay không”.

Vẻ mặt nặng nề của Lý Trọng hơi đáng sợ, Lý Giang Hùng không dám nói nữa, chờ lão ta ra lệnh.

Dù hiện giờ nhà họ Lý đã rất mạnh, nhưng nếu không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh Lý Trọng thì nhà họ Lý còn lâu mới là đối thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Lý Trọng im lặng một lát rồi mới cắn răng nghiến lợi nói: “Nếu Hoàng tộc Thượng Quan gấp gáp muốn chết như vậy, bố sẽ cho chúng được như ý!”

Vẻ mặt Lý Giang Hùng lập tức trở nên kinh hãi, lão ta vội vã nói: “Bố, bố đừng quên, còn có một Dương Thanh. Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan dám đột ngột ra tay với nhà họ Lý, nhất định là do đã thỏa thuận gì đó với Dương Thanh”.

Lý Trọng đập một chưởng thật mạnh xuống cái bàn đá trước mặt, cái bàn đá lập tức biến thành bột mịn. Trên người lão ta vờn quanh khí thế võ đạo cực kỳ đáng sợ khiến Lý Giang Hùng liên tiếp lui về phía sau.

“Dương Thanh! Lại là Dương Thanh! Bố thề, hôm nay sẽ khiến nó chết không có chỗ chôn thây!”

Lý Trọng cắn răng nói, trong cặp mắt đỏ tươi kia tràn ngập sát ý mãnh liệt.

Nếu không phải Dương Thanh, lão ta tự tin, trong tình huống người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan không xuất hiện, lão ta có thể hủy diệt Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Đương nhiên, người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan không thể trơ mắt nhìn nhà họ Lý hủy diệt Hoàng tộc Thượng Quan. Nhưng không sao hết, lão ta chưa từng nghĩ muốn thay thế Hoàng tộc thật, chỉ cần thực võ đạo của lão ta còn tăng lên thì có thể thâu tóm càng nhiều thế lực trong Hoàng thành.

Đến lúc đó cả Hoàng thành Thượng Quan, ngoài Hoàng tộc Thượng Quan ra, những những thế lực đứng đầu khác đều do lão ta cầm đầu. Dù nhà họ Lý không phải Hoàng tộc thì đã sao?

Chương 2695:

Nhưng hiện giờ vì một Dương Thanh mà lại có khả năng hủy diệt tất cả những gì lão ta đã bố trí nhiều năm nay.

“Con lập tức phong tỏa bốn cửa của trang viên, hơn nữa tập hợp tất cả cao thủ Thần Cảnh đến cửa Nam, ngăn chặn cao thủ của Hoàng tộc trước, xem xem có phải chúng muốn khai chiến với nhà họ Lý chúng ta thật không”.

Lý Trọng bỗng nhiên nói.

Tuy Lý Giang Hùng hơi sợ hãi nhưng đây là lệnh của Lý Trọng, lão ta chỉ có thể làm theo, vội vã nhận lệnh rời khỏi.

“Không bị diệt vong trong im lặng, thì sẽ bộc phát trong im lặng! Tao đã im lặng suốt 50 năm, chỉ cần Hoàng tộc thật sự dám hợp tác với Dương Thanh đối phó với nhà họ Lý, tao nhất định sẽ khiến bọn mày phải trả cái giá đắt nhất!”

Trong ánh mắt Lý Trọng tràn đầy vẻ tức giận và đáng sợ, lão ta đã sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

Lão ta vừa nói vừa đi tới trước mặt con sư tử đá sau mật thất, tay phải ấn lên đầu sư tử, xoay nhẹ.

“Ầm ầm!”

Chỉ thấy trên vách tường trong mật thất bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa. Sau đó từng cao thủ có hơi thở đáng sợ bước ra từ trong đó, lần lượt quỳ xuống trước mặt lão ta.

“ông tổ, cuối cùng chúng tôi cũng sắp được xuất quan sao?”

Tám cao thủ hơi thở đáng sợ, trong mắt mỗi người đều chứa vẻ kích động.

Không một ai hay, ngay trong mật thất dưới lòng đất của nhà họ Lý vẫn còn tám cao thủ.

Tám cao thủ này chính là tám người trong số chín vị cao thủ đã biến mất cùng Lý Trọng năm mươi năm trước, một người

còn lại trong số đó là Lý Giang Hải, kẻ đã bị Dương Thanh giết chết.

“Ông tổ, chú ba đâu?”

Lúc này, tên cao thủ đứng đầu bỗng nhìn về phía Lý Trọng, hỏi.

Đáy mắt Lý Trọng thoáng lóe lên một ý muốn giết người mãnh liệt, lão ta lạnh lùng nói: “Chết rồi!”

“Cái gì? Chết rồi? Chú ba là cao thủ Siêu Phàm Cảnh cơ mà, tuy chỉ mới là Nhất Cảnh nhưng cũng đã tu luyện tại Nhất Cảnh này nhiều năm, dù là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh bình thường cũng chưa chắc đã là đối thủ của chú ấy, sao lại chết được?”

Những người còn lại đều hết sức kinh ngạc, đồng thời cũng phẫn nộ vô cùng.

Hơn năm mươi năm trước, bọn họ đi theo Lý Trọng rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, ra bên ngoài tu hành nhiều năm, cũng chỉ mới trở lại gia tộc họ Lý được vài năm nay.

Tính cả Lý Giang Hải là chín cao thủ, năm mươi năm qua, bọn họ luôn tu luyện cùng nhau, thân như tay với chân, hôm nay lại bỗng nghe được tin một người đã chết.

Tám cao thủ, từng người đều bùng phát ra một khí thế khủng bố không sao tưởng tượng được.

“Ông tổ, rốt cuộc ai đã giết chú ba, chúng ta phải báo thù cho chú ấy!”

Tay cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói, hơi thở võ thuật trên người lão ta tăng vọt khủng khiếp, không yếu hơn Lý Trọng bao nhiêu.

Lý Trọng lại lên tiếng: “Yên tâm đi, mối thù này sẽ được báo nhanh thôi!”

Lúc này, cả tám cao thủ đều không biết có chuyện gì xảy ra, nghe Lý Trọng nói thế, bọn họ chỉ biết, đêm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Hơn nữa, bọn họ cũng mơ hồ đoán được một ít. Trước đây, bọn họ rời đi theo Lý Trọng thì đã biết sứ mệnh của mình là gì.

Nay chú ba bị giết, Lý Trọng lại để bọn họ ra ngoài, vậy chứng tỏ, sự việc được Lý Trọng bố trí năm mươi năm qua đã sắp bắt đầu rồi.

Cùng lúc đó, bên ngoài trang viên nhà họ Lý, hơn mười chiếc xe màu đen đồng bộ xếp hàng trước cửa chính, từng vị cao thủ mang theo hơi thở võ thuật cực khủng khiếp đang bước xuống xe.

Thượng Quan Hoàng đứng trước nhất, hơi thở võ thuật đã gần sát với Siêu Phàm Nhất Cảnh tràn ra từ trên người lão ta.

Chương 2696:

“Phá đi!”

Thượng Quan Hoàng ra lệnh một tiếng, hai gã cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong thoáng di chuyển, nháy mắt đã xuất hiện trước cổng chính của trang viên nhà họ Lý.

“Ầm!”

Gần như cùng một lúc, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong kia công kích vào cánh cổng to lớn và nặng nề, một tiếng động thật lớn vang lên, cánh cổng lớn ầm ầm đổ xuống.

Dưới sự chỉ huy của Thượng Quan Hoàng, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đồng loạt xông vào trang viên nhà họ Lý.

Chỉ có điều, ngay khi đám cao thủ Hoàng tộc này xông vào trang viên nhà họ Lý, mười mấy cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý dưới sự chỉ huy của Lý Giang Hùng cũng xông ra chắn trước đội quân cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Lý Giang Hùng căm tức nhìn Thượng Quan Hoàng, lạnh lẽo nói: “Thượng Quan Hoàng Chủ, ông làm vậy là có ý gì?”

Tuy lão ta đã biết Hoàng tộc họ Thượng Quan kéo tới muốn tiêu diệt gia tộc họ Lý, lòng lão ta cũng có đôi phần sợ hãi, nhưng lão ta cũng biết, chỉ cần có Lý Trọng ở đây, Hoàng tộc hoàn toàn không có bất kì hi vọng nào diệt được gia tộc lão ta.

Hoàng tộc họ Thượng Quan mà muốn diệt được nhà họ Lý, chỉ e cũng phải trả một cái giá cực đắt.

Thượng Quan Hoàng hỏi ngược lại: “Vì sao tôi phải dẫn người tới đây, lẽ nào ông chủ Lý còn không rõ hay sao?”

Lý Giang Hùng nghiến răng nói: “Nếu Thượng Quan Hoàng Chủ đã tới thì dĩ nhiên sẽ có lí do để tấn công nhà họ Lý tôi, sao tôi biết được?”

Thượng Quan Hoàng quát lớn: “Chớ nói nhảm nữa, bảo Lý Trọng cút ra đây ngay!”

Lý Giang Hùng cười nhạt: “Thượng Quan Hoàng, không phải tôi coi khinh ông, nhưng chỉ bằng một thứ vô dụng đến cả Siêu Phàm Cảnh cũng không bước vào được như ông thì còn chưa có tư cách mời bố tôi ra đây đâu”.

“Nếu bây giờ ông dẫn đám người kia rời khỏi đây, nhà họ Lý chúng tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sau này Hoàng tộc Thượng Quan các ông vẫn cứ là Hoàng tộc, nhà họ Lý chúng tôi vẫn cứ là gia tộc họ Lý, hai bên không phiền gì đến nhau”.

“Còn nếu ông nhất quyết muốn khai chiến với nhà họ Lý chúng tôi, vậy thì hôm nay, dù không diệt được Hoàng tộc Thượng Quan, nhà họ Lý chúng tôi cũng sẽ đánh cho Hoàng tộc tan nát mới hả. Tôi thật sự muốn biết, một Hoàng tộc Thượng Quan tàn tạ rồi, những Hoàng tộc khác liệu có thèm muốn xâm chiếm không?”

Nếu đã trở mặt thì không cần thiết phải khách khí với nhau làm gì, Lý Giang Hùng không thèm che dấu thái độ khinh miệt với Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa.

“Ông chán sống rồi!”

Thượng Quan Hoàng phẫn nộ tột độ, nhưng lão ta cũng biết, những điều Lý Giang Hùng nói đều là sự thật. Dẫu sao, nhà họ Lý còn có một Lý Trọng có thực lực Siêu Phàm Tứ Cảnh trấn giữ, thậm chí còn có khả năng, chín vị cao thủ cùng Lý Trọng rời đi từ năm mươi năm trước, đến nay cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Trước kia, Lý Giang Hải đi theo Lý Giang Hùng tới Hoàng tộc Thượng Quan, định mang Dương Thanh tới nhà họ Lý chính là một trong chín vị cao thủ đã biến mất cùng Lý Trọng từ năm mươi năm trước.

Chỉ có điều, nhà họ Lý còn không biết, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, dù người bảo vệ Hoàng tộc không ra tay thì cũng còn một cao thủ siêu cấp nữa, đó là vị hoàng thúc mà ngay cả chính Thượng Quan Hoàng cũng không biết người này mạnh đến mức nào.

Nhưng lão ta có thể chắc chắn một điều, nếu Lý Trọng đối đầu với Thượng Quan Phó, Lý Trọng tuyệt đối không có phần thắng.

Theo suy đoán của lão ta, thực lực của Thượng Quan Phó hẳn phải đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có thể là Siêu Phàm Lục Cảnh.

Có điều, Hoàng tộc Thượng Quan chỉ có một cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Thượng Quan Phó, mà nhà họ Lý, ngoại trừ Lý Trọng, bọn họ có thể còn có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác.

Chương 2697:

Chính vì lo nghĩ tới điểm này nên Hoàng tộc họ Thượng Quan chần chờ hồi lâu vẫn chưa ra tay với nhà họ Lý.

Song, hôm nay Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có thêm một sự trợ giúp, đó chính là Dương Thanh, người vốn có thù hận với nhà họ Lý.

“Người nhà họ Lý nghe đây, chỉ cần cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan dám ra tay trước, các vị cứ thoải mái giết sạch cho tôi!”

Lý Giang Hùng đảo mắt nhìn qua đám cao thủ nhà họ Lý, gầm lên một tiếng, đồng thời, từ trên người lão ta, hơi thở võ thuật của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng bùng nổ, tập trung thẳng vào Thượng Quan Hoàng.

Một khi hai bên khai chiến, lão ta sẽ bám lấy Thượng Quan Hoàng.

Tuy số lượng cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc Thượng Quan vượt xa số cao thủ nhà họ Lý nhưng nhà họ Lý còn có Lý Trọng, Lý Giang Hùng hoàn toàn không hề sợ hãi.

Lúc này, khí thế của đám cao thủ nhà họ Lý cũng tăng vọt tới đỉnh.

Trên người mỗi cao thủ đều là hơi thở của cao thủ Thần Cảnh, toàn bộ trang viên nhà họ Lý đều đã bị bao phủ bởi ý chí chiến đấu của đám người này.

Cùng lúc đó, trong Hoàng thành Thượng Quan, cao thủ của các gia tộc lớn đều khiếp sợ nhìn về phía trang viên nhà họ Lý.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì thế? Vì sao phía nhà họ Lý lại ngưng tụ luồng hơi thở võ thuật khủng bố như vậy? Chuẩn bị có đại chiến sao?”

“Vừa rồi có tin truyền đến, Thượng Quan Hoàng đã đích thân chỉ huy cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc xông tới trang viên nhà họ Lý, chỉ sợ là, Hoàng thành Thượng Quan này sắp rung chuyển đến nơi rồi!”

“Xem ra, Hoàng tộc Thượng Quan đã không nhịn được sự bành trướng của nhà họ Lý nữa rồi, trong Hoàng thành Thượng Quan ngày nay, nhà họ Lý gần như đã thâu tóm một nửa thế lực, nếu còn để mặc bọn họ tiếp tục phát triển, chỉ e Hoàng thành Thượng Quan này thực sự sẽ phải đổi tên thành Hoàng thành nhà họ Lý”.

…

Vô số cao thủ của các gia tộc đều đã tiếp nhận tin tức này, tuy lòng vẫn còn chấn động vô cùng. Dẫu sao, nơi này cũng là Hoàng thành Thượng Quan, vốn nên nằm trong tay Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng nay lại bị nhà họ Lý liên tục lấn lướt chiếm đoạt, lần này coi như đáng đời nhà họ Lý.

Trong kho mọi người đều tập trung sự chú ý vào trang viên nhà họ Lý, một chiếc xe maybach màu đen đang chậm rãi dừng trước cổng trang viên nhà họ Lý, cửa xe mở ra, Dương Thanh bước xuống xe.

Chỉ có điều, vị trí xuống xe của anh nằm ngày góc chết của camera giám sát, sau khi xuống xe, anh cũng không xông vào trong ngay mà chỉ đứng ven đường, vẫy đại một chiếc xe, ngồi vào trong, chiếc xe rời khỏi khu vực nhà họ Lý.

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào nhà họ Lý, ngay cả Thượng Quan Phó cũng núp trong góc khuất, theo dõi sát sao từng cử động, không ai nhận ra Dương Thanh đã rời khỏi đây.

Bên trong trang viên nhà họ Lý, Lý Trọng vẫn không ra mặt, tám cao thủ đang ở ngay cạnh lão ta, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Hai gia tộc lớn đều cực kì ăn ý, không bên nào để cao thủ Siêu Phàm Cảnh ra mặt.

Lý Giang Hùng chỉ huy đám cao thủ Thần Cảnh nhà họ Lý, Thượng Quan Hoàng cầm đầu đám cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc, hai bên dàn trận nhìn chằm chằm nhau, nhưng không bên nào ra tay trước.

Toàn bộ trang viên nhà họ Lý đều đã bị bao phủ bởi các luồng uy lực võ thuật cực khủng bố, những cao thủ dưới cảnh giới

Thần Cảnh của nhà họ Lý bị uy lực võ thuật khủng khiếp này ảnh hưởng tới, cảm thấy hai vai như bị ngọn núi lớn đè lên, đến hô hấp cũng không thông.

“Lý Giang Hùng, hôm nay tôi có thể cho nhà họ Lý một cơ hội sống sót, các ông mang theo người nhà họ Lý rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan ngay, từ nay về sau không được bước chân vào Hoàng thành Thượng Quan nửa bước, nếu thế, tôi sẽ cho các ông rời đi”.

Thượng Quan Hoàng tuyên bố, thái độ cực kì cứng rắn, tuy lão ta cũng muốn tiêu diệt gia tộc họ Lý nhưng lòng cũng biết rõ, một khi tuyên chiến, dù diệt được gia tộc họ Lý thì Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng sẽ phải chịu tổn thất cực kì lớn.

Vậy nên, nếu có thể đuổi gia tộc họ Lý ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan mà không cần đánh nhau thì cũng có thể chấp nhận được.

Chương 2698:

Lý Giang Hùng cười lạnh, nói: “Thượng Quan Hoàng, ông thật sự cho rằng nhà họ Lý tôi là bọn yếu đuối dễ bắt nạt chắc? Tôi nói câu này có lẽ không xuôi tai ông lắm, nhưng nếu không phải Hoàng tộc có người bảo vệ thì nhà họ Lý tôi đã sớm thay thế vị trí của Hoàng tộc các người rồi”.

“Hỗn láo!”

Thượng Quan Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, những lời vừa rồi của Lý Giang Hùng quả thực đã lăng nhục đến danh dự của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Lý Giang Hùng không hề sợ hãi, lạnh lùng nói tiếp: “Chớ có khoe khoang bộ dạng Hoàng Chủ tởm lợm của ông trước mặt tôi nữa, bởi vì trước nay tôi chưa từng kính trọng ông, hơn nữa, những lời tôi vừa nói có chỗ nào sai à?”

“Nhà họ Lý tôi chí ít còn có một ông tổ Siêu Phàm Cảnh, nhưng Hoàng tộc họ Thượng Quan các ông thì sao? Ngoại trừ một người bảo vệ Hoàng tộc chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt đến nơi, còn ai có thể bảo vệ cho Hoàng tộc họ Thượng Quan?”

“À đúng rồi, suýt thì tôi quên mất một người, nghe nói các ông đã hợp tác với Dương Thanh? Cả hai bên muốn hợp lực đối phó với nhà họ Lý tôi?”

Thượng Quan Hoàng đã tức giận không kìm nổi, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Nghe Lý Giang Hùng nhắc tới đó, lão ta mới lấy lại tinh thần, vì sao đến giờ, Dương Thanh vẫn chưa xuất hiện?

Dựa theo kế hoạch của lão ta, Dương Thanh sẽ xuất hiện ở ngay lúc này, chỉ có như thế mới ép cho Lý Trọng ra mặt, đến lúc đó, đẩy Dương Thanh ra đấu với Lý Trọng là được.

Đối với nhà họ Lý, Lý Trọng chính là trụ cột, còn đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan, Dương Thanh tuy không phải trụ

cột của Hoàng tộc nhưng cũng là một nhân vật cực kì quan trọng.

Chỉ cần Dương Thanh có thể giết Lý Trọng, hoặc là đánh cho Lý Trọng tàn phế cũng được, thì một gia tộc họ Lý không có Lý Trọng sẽ không chịu nổi một đòn của Hoàng tộc.

Thượng Quan Hoàng đã định mượn tay Dương Thanh giết Lý Trọng, nhân cơ hội đó diệt trừ nhà họ Lý mà không mất chút công sức nào.

Nhưng giờ đây, Dương Thanh vẫn không xuất hiện, không biết vì sao, lão ta bỗng có một dự cảm rất tệ.

Thấy Thượng Quan Hoàng không nói lời nào, Lý Giang Hùng cười ha hả mà rằng: "Thượng Quan Hoàng Chủ, không phải là các ông đã thỏa thuận với Dương Thanh cùng đối phó với nhà họ Lý tôi, xong xuôi đâu đấy thì Dương Thanh lại chuồn mất đó chứ?"

Lý Giang Hùng chỉ bông đùa một câu, nhưng lại khiến lòng Thượng Quan Hoàng nặng nề trầm xuống.

Bởi lão ta cũng vừa nghĩ đến khả năng này, một giây sau lại bị Lý Giang Hùng nói huỵch toẹt ra, điều này làm nỗi bất an trong lòng lão ta càng thêm nặng nề.

"Không phải là bị tôi đoán trúng rồi chứ?"

Quan sát thấy biểu hiện của Thượng Quan Hoàng khác lạ, Lý Giang Hùng kinh ngạc thốt lên.

"Hừ!"

Thượng Quan Hoàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lạnh giọng nói: "Ông không cần phải thử, việc hôm nay chỉ là Hoàng tộc chúng tôi muốn diệt trừ nhà họ Lý ông, có liên quan gì đến cậu Thanh?"

"Hơn nữa, tiêu diệt một gia tộc họ Lý mà thôi, chúng tôi còn chưa đến nỗi cần một cao thủ hàng đầu như cậu Thanh tới hỗ trợ".

Lúc này đang là thời điểm mấu chốt, dĩ nhiên Thượng Quan Hoàng không thể để cao thủ của Hoàng tộc đánh mất nhuệ khí.

Lý Giang Hùng không biết thật giả thế nào, nhưng nỗi lo âu trong lòng cũng ngày càng dày đặc hơn.

Lão ta thấy, Dương Thanh đúng là đã bị trọng thương, chỉ cần dám đến nhà họ Lý, dĩ nhiên Lý Trọng sẽ có cơ hội khiến Dương Thanh có đến không có về.

Nhưng nếu Dương Thanh không tới, rất có thể đã tranh thủ lúc hỗn loạn mà trốn mất rồi. Hơn nữa, điều này cũng nói lên một sự thật, là Dương Thanh đã thực sự mất sạch tu vi võ thuật, chỉ may mắn còn duy trì thân xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, cho nên mới có thể giết chết Lý Giang Hải, một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, trong nháy mắt.

Chương 2699:

Nếu quả như vậy, chỉ cần Dương Thanh đến đây, đợi khi Lý Trọng ra tay, Dương Thanh nhất định sẽ mất mạng.

Nhưng một khi Dương Thanh trốn ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan, nhà họ Lý còn muốn đuổi giết Dương Thanh sẽ rất khó khăn.

Dựa vào thiên phú võ thuật của Dương Thanh, một ngày nào đó sẽ khôi phục tu vi võ thuật ở đỉnh cao, đến khi đó, nhà họ Lý còn đường sống nào sao?

Nghĩ tới đây, đáy lòng lão ta bỗng nảy sinh một khát vọng được bắt tay giảng hòa với Hoàng tộc.

“Thượng Quan Hoàng, nếu ông đã định vận dụng thế lực Hoàng tộc của mình để diệt nhà họ Lý tôi thì mau ra tay đi chứ, còn chờ gì nữa?”

Lý Giang Hùng bỗng nói, nhưng kì thực, lão ta chỉ muốn thử Thượng Quan Hoàng thêm một lần nữa.

Nếu Thượng Quan Hoàng lập tức cho người tấn công, như vậy có nghĩa là Hoàng tộc họ Thượng Quan thực sự định dùng chính sức mình để đánh nhà họ Lý, còn nếu Thượng Quan Hoàng chần chờ thì có nghĩa là Thượng Quan Hoàng còn đang muốn đợi Dương Thanh tới, nhưng Dương Thanh không xuất hiện, rất có thể đã chạy trốn rồi.

Thượng Quan Hoàng sao lại không nhận ra ý định của Lý Giang Hùng, lão ta lạnh lẽo nói: “Nếu ông đã tha thiết muốn chết đến thế thì tôi sẽ giúp ông toại nguyện!”

“Gia tộc họ Lý không tôn trọng quyền uy của Hoàng tộc, âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng, đồng thời còn từng bước xâm chiếm các thế lực khác trong Hoàng thành Thượng Quan, đây là trọng tội!”

“Hôm nay, tôi cầm đầu đội quân tinh nhuệ của Hoàng tộc, tiêu diệt gia tộc họ Lý, giương cao Hoàng uy chúng ta!”

Thượng Quan Hoàng vừa dứt lời, đám cao thủ của Hoàng tộc đều hô to: “Tiêu diệt gia tộc họ Lý, giương cao Hoàng uy chúng ta!”

“Tiêu diệt gia tộc họ Lý, giương cao Hoàng uy chúng ta!”

“Tiêu diệt gia tộc họ Lý, giương cao Hoàng uy chúng ta!”

…

Từng đợt hô chấn động tựa tiếng sấm như một cách phát tiết lửa giận trong lòng bọn họ.

Nhuệ khí của Hoàng tộc họ Thượng Quan bên này nháy mắt đã tăng vọt tới đỉnh cao, bên phía nhà họ Lý vốn đã yếu thế hơn về số lượng cao thủ Thần Cảnh, nay nhìn cảnh đối phương bừng bừng khí thế, đám cao thủ nhà họ Lý càng thêm sợ hãi.

Thượng Quan Hoàng lại bỗng lớn tiếng hô: “Người nhà họ Lý nghe đây, hôm nay chúng tôi muốn tiêu diệt nhà họ Lý, nhưng chỉ muốn lấy mạng Lý Trọng và Lý Giang Hùng, chỉ cần bọn họ chết, tôi có thể tha cho các người, thậm chí có thể để gia tộc họ Lý tiếp tục tồn tại”.

“Cho các người năm phút để cân nhắc kĩ càng, nếu bây giờ rời khỏi cuộc chiến giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý, đợi khi Lý Trọng và Lý Giang Hùng đã chết, các người chính là những người nắm quyền của nhà họ Lý”.

Lão ta vừa nói đến đó, rất nhiều cao thủ của nhà họ Lý đều thoáng lộ vẻ do dự.

Sắc mặt Lý Giang Hùng lập tức trở nên khó coi, lão ta không ngờ Thượng Quan Hoàng lại chơi chiêu này.

“Các vị, tốt nhất là các vị nên nghĩ cho kĩ, Hoàng tộc họ Thượng Quan dù mạnh nhưng cũng chỉ có một chỗ dựa là người bảo vệ Hoàng tộc, người bảo vệ Hoàng tộc lại chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt mà thôi”.

“Còn nhà họ Lý chúng ta đã có ông tổ, đó chính là cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, thực lực đã tiến sát tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, một Hoàng tộc họ Thượng Quan nho nhỏ mà muốn tiêu diệt nhà họ Lý chúng ta, nằm mơ còn nhanh hơn”.

Đám cao thủ nhà họ Lý đang do dự băn khoăn, lại nghe Lý Giang Hùng nói thế, ánh mắt lập tức trở nên kiên định hẳn.

Chương 2700:

So với việc quy thuận Hoàng tộc họ Thượng Quan, bọn họ vẫn muốn ở lại nhà họ Lý hơn, chỉ cần có Lý Trọng trấn giữ nơi này, nhà họ Lý có thể sừng sững không đổ.

Ngay khi Thượng Quan Hoàng và Lý Giang Hùng chơi tâm lý chiến với nhau, Thượng Quan Phó núp trong góc khuất đã sa sầm mặt, vừa rồi, lão ta chỉ chằm chằm giám sát nhà họ Lý, không để ý tới Dương Thanh.

Nhưng nay xem ra, rất có thể Dương Thanh đã trốn mất rồi.

Thượng Quan Phó giận dữ nói: "Tên khốn kiếp! Nếu mày đã muốn chết thì để tao giúp mày toại nguyện!"

Ngay tại thời khắc cao thủ hai bên chằm chặp nhìn nhau, sẵn sàng chiến đấu, bỗng có một uy lực võ thuật khủng bố bao trùm lên toàn bộ trang viên nhà họ Lý.

Giây phút này, tất cả mọi cao thủ trong trang viên nhà họ Lý đều cảm nhận được nỗi run sợ từ sâu trong linh hồn, ngay cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cảnh cũng như vừa rớt xuống vực sâu, sợ hãi ra mặt.

Có người hốt hoảng thốt lên: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Vì sao ở nhà họ Lý lại có một uy lực võ thuật khủng bố như thế?"

Chỉ tiếc, không ai có thể cho ông ta một đáp án.

Dưới sự ảnh hưởng của uy lực khủng bố này, Lý Trọng đang núp trong mật thất cũng phải chạy vọt ra, sắc mặt tràn đầy khiếp sợ.

"Vị cao thủ phương nào vừa tới nhà họ Lý chúng tôi?"

Lý Trọng bước lên phía trước, đưa mắt nhìn vào hư không, cao giọng hỏi.

Ngay cả cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh như lão ta cũng đang cảm thấy có một uy lực khổng lồ đè lên người, lão ta có cảm giác, thực lực của đối phương đã vượt xa mình, thậm chí kẻ này có thể là một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

“Ầm ầm!”

Bỗng, lại một tiếng động cực lớn truyền đến, tất cả mọi người sững sờ mở to mắt chứng kiến, một khu biệt thự trong trang viên nhà họ Lý đang ầm ầm sụp xuống.

Sắc mặt Lý Trọng lập tức biến đổi kịch liệt, trái tim cũng co thắt lại một giây.

Bởi vì khu biệt thự kia chính là nơi ở của lão ta. Chỉ một căn biệt thự bị phá hủy vốn chẳng có gì to tát, nhưng điều quan trọng là, ngay dưới căn biệt thự này là mật thất tu luyện của lão.

Lúc này, biệt thự bị đánh sập, lộ ra mật thất dưới lòng đất.

Lý Trọng đã giận điên lên, nghiến răng nghiến lợi quát: “Rốt cuộc là kẻ nào?”

Một hơi thở võ thuật cực kì khủng khiếp bùng nổ từ trên người lão, lan tỏa ra xung quanh.

Lão ta cảm thấy ức chế đến nghẹn ứ ngực, cho đến bây giờ, đối phương là ai, lão ta cũng không biết được, chỉ biết thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, vượt xa cả lão ta, không nói một câu đã phá hủy chỗ ở của lão ta, thậm chí ngay cả mật thất tu luyện cũng bị bại lộ dưới mắt công chúng.

“Đây là lời cảnh cáo dành cho gia tộc họ Lý, nếu không muốn bị diệt thì từ nay về sau cụp đuôi mà sống, bằng không, tôi không ngại xóa sổ toàn bộ gia tộc họ Lý!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, phảng phất như âm thanh của thần tiên từ trên trời vọng xuống, nổ vang bên tai mỗi người.

Nghe thấy âm thanh này, những cao thủ dưới cảnh giới Thần Cảnh đều chấn động, lỗ tai chảy máu tươi.

Ngay cả những cao thủ Thần Cảnh cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi vô bờ từ sâu trong linh hồn mình, bọn họ thậm chí còn có ảo giác, chỉ cần người kia nghĩ đến là có thể lấy mất tính mạng bọn họ ngay.

Sắc mặt Lý Trọng đã biến đổi kịch liệt, tuy lão ta không biết đối phương là ai nhưng cũng hiểu được, kẻ này đang giúp đỡ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Từ khi nào Hoàng tộc họ Thượng Quan lại có một cao thủ có thực lực khủng khiếp như thế?

Hiển nhiên, kẻ này cũng có băn khoăn riêng, bằng không đã không cảnh cáo mà trực tiếp ra tay rồi.

“Xin hỏi ngài là ai? Dù thua thì ít nhất cũng nên để tôi biết mình đã thua dưới tay ai chứ?” Lý Trọng tiếp tục hỏi.

Chương 2701

Chuong 2701:

Giọng nói lạnh lẽo tận xương kia lại vang lên lần nữa: “Hừ! Tôi là ai, ông còn chưa có tư cách được biết!”

“Có điều, tôi sẽ nói cho các người một tin này, các người đều đã bị Dương Thanh chơi xỏ, cậu ta cố ý khơi dậy cuộc chiến giữa các người là để tranh thủ lúc hỗn loạn, rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan”.

Lời này vừa được thốt ra, cao thủ nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan đều lập tức biến sắc.

Thượng Quan Hoàng đã biết chủ nhân giọng nói này chính là Thượng Quan Phó, lão ta thấy Dương Thanh mãi không lộ mặt thì lòng đã sinh nghi, nhưng lại không ngờ rằng, Dương Thanh thực sự chạy trốn rồi.

Lý Trọng cũng khiếp sợ tột độ, so với Hoàng tộc họ Thượng Quan, gia tộc họ Lý càng mong Dương Thanh có thể chết ở Hoàng thành này hơn, dù sao, nhà họ Lý cũng đã phản bội Dương Thanh một lần, trong thời gian qua còn năm lần bảy lượt khiêu khích để dò xét giới hạn chịu đựng của Dương Thanh.

Một khi Dương Thanh rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, đợi khi anh khôi phục tu vi võ thuật rồi quay trở về, ngày đó chính là ngày diệt vong của gia tộc họ Lý.

Tin tức này cũng khiến nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan làm rõ được một việc, tu vi võ thuật của Dương Thanh không hề khôi phục, bằng không, vì sao Dương Thanh lại lựa chọn chạy trốn?

Thượng Quan Phó chỉ tiết lộ tin Dương Thanh đã chạy trốn, sau đó không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Thượng Quan Hoàng cùng Lý Giang Hùng vẫn đang đối mặt, nhưng hai bên đều ấp ủ ý định riêng. Lúc này, Lý Trọng đi tới, nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, sắc mặt nghiêm nghị:

“Thượng Quan Hoàng Chủ, tôi có thể đồng ý với điều kiện của cậu, từ nay về sau, nhà họ Lý và Hoàng tộc sẽ hòa thuận chung sống. Hơn nữa, tôi cũng có thể đồng ý, sau này chúng tôi sẽ không mở rộng thế lực của gia tộc trong Hoàng thành Thượng Quan nữa”.

“Cậu cũng đã nghe thấy rồi đó, Dương Thanh đã trốn đi, điều này cũng chứng tỏ, Dương Thanh đã thực sự mất sạch tu vi võ thuật, bằng không, tính tình cậu ta như thế, tuyệt đối sẽ không lựa chọn cách chạy trốn đâu”.

“Nhà họ Lý tôi hay Hoàng tộc họ Thượng Quan cậu đều đã xúc phạm tới Dương Thanh, một khi cậu ta sống sót rời khỏi Hoàng thành, ngày sau tất có cơ hội khôi phục tu vi võ thuật, đến khi đó, hai gia tộc chúng ta chỉ có thể ngửa cổ chờ cậu ta giết chết”.

“Tôi thành khẩn cầu xin cậu hãy cho nhà họ Lý một cơ hội, từ nay về sau, gia tộc họ Lý chúng tôi sẽ cố gắng mở rộng địa bàn ở nơi khác, giảm thiểu ảnh hưởng của nhà họ Lý trong Hoàng thành Thượng Quan này, để ảnh hưởng của gia tộc họ Lý ở đây giảm dần đến khi hoàn toàn biến mất mới thôi”.

Nói xong, Lý Trọng nặng nề nhìn về phía Thượng Quan Hoàng.

Lão ta đã bố trí chuyện này suốt năm mươi năm, tuy không sợ Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng lão ta cũng biết, một khi gia tộc mình liều mạng đánh một trận với Hoàng tộc họ Thượng Quan, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nếu chẳng may thực lực chân thực của nhà họ Lý bị bại lộ ra ngoài, tất cả những sắp xếp của nhà họ Lý bấy lâu nay sẽ hoàn toàn tan biến.

Trong tình huống này, có thể hòa giải với Hoàng tộc họ Thượng Quan là tốt nhất, như thế không chỉ bảo vệ thực lực của gia tộc mà còn có thể tiếp tục hoàn thành những chuyện lão ta đã bố trí lâu nay.

Thượng Quan Hoàng cũng hiểu rõ, những lời Thượng Quan Phó vừa nói không chỉ cho nhà họ Lý một đường lùi lại mà

còn để lão ta biết, lúc này nên dừng tay hòa giải với gia tộc họ Lý.

Lúc này, trọng điểm là phải nghĩ ra cách tìm kiếm Dương Thanh, chỉ cần không cho anh rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan thì ra sao cũng được.

“Lý Trọng, hi vọng ông có thể nhớ lấy lời mình đã nói, nếu như sau này để tôi biết ông vẫn tiếp tục mở rộng thế lực nhà họ Lý trong Hoàng thành Thượng Quan này, tôi bảo đảm sẽ khiến gia tộc họ Lý biến mất khỏi Hoàng thành Thượng Quan”.

Thượng Quan Hoàng nghiêm mặt nói, giọng điệu đầy uy hiếp, dĩ nhiên lão ta phải đồng ý nhưng không thể dễ dàng đồng ý được.

Lý Trọng hoàn toàn không hề bất ngờ khi Thượng Quan Hoàng đồng ý với điều kiện của mình, lão ta nghiêm túc nói: “Hoàng Chủ cứ yên tâm, tôi nói được thì làm được. Đợi giải quyết xong mối phiền phức là gã Dương Thanh này, tôi sẽ bắt tay ngay vào việc di dời sản nghiệp nhà họ Lý, gắng hết sức để dời một nửa sản nghiệp khỏi Hoàng thành Thượng Quan trong năm nay”.

“Được!”

Chương 2702:

Thượng Quan Hoàng đồng ý, sau đó không nói thêm một lời, lập tức quay đầu đi ngay.

Chẳng mấy chốc, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều đã rời đi hết, chỉ còn lại đám người nhà họ Lý.

“Bố, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lý Giang Hùng lo âu hỏi.

Đáy mắt Lý Trọng thoáng lóe lên một ý muốn giết người mãnh liệt, lão ta lạnh lùng nói: “Lập tức đi thông báo, lùng bắt Dương Thanh khắp thành, không cần biết sống hay chết! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Vâng, con sẽ đi làm ngay!”

Lý Giang Hùng thất kinh, vội vã đi bố trí người làm việc.

Lý Trọng lại bí mật triệu tập tám cao thủ Siêu Phàm Cảnh, lạnh giọng nói: “Dương Thanh nhất định phỉa chết! Giờ các vị hãy lần vào đội ngũ cao thủ của nhà họ Lý, cùng đi tìm Dương Thanh đi!

“Vâng!”

Tám cao thủ Siêu Phàm Cảnh lập tức đi ngay.

Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng rời khỏi nhà họ Lý bèn ra lệnh: “Huy động tất cả các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc lùng bắt Dương Thanh trong toàn thành!”

“Vâng!”

Nhất thời, toàn bộ các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng thành Thượng Quan đều gia nhập cuộc đua lùng bắt Dương Thanh.

Lúc này, Thượng Quan Nhu cũng rất nóng ruột, cô ta lo lắng cho Dương Thanh vô cùng.

Cô ta muốn liên lạc với Dương Thanh nhưng không cách nào làm được. Ngay cả chính cô ta cũng không nhận ra, khi biết Dương Thanh quyết định chạy thoát khỏi Hoàng thành, cô ta

không hận Dương Thanh mà lại lo lắng cho anh, không biết liệu anh có thể thuận lợi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này hay chăng.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan đều đã bị phong tỏa.

Sân bay và trạm tàu hỏa cùng với tất cả các trạm kiểm tra của toàn thành đều bị phong tỏa toàn bộ, tất cả mọi cao thủ trong Hoàng thành đều gia nhập công cuộc tìm kiếm Dương Thanh.

Những người vốn chưa từng nghe nói đến Dương Thanh nay cũng đều đã biết tên biết mặt, ảnh chụp của anh đã được đăng khắp thành.

Trong lúc Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý đang dốc sức truy lùng Dương Thanh khắp thành, Dương Thanh đang ngồi trên một chiếc xe thuê, phóng về phía con đường rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

Từ sau khi rời khỏi nhà họ Lý, đây đã là chiếc xe thứ năm, anh đổi xe liên tục để tránh né sự truy lùng của Hoàng tộc họ Thượng Quan và người nhà họ Lý.

Anh biết, chuyện mình chạy trốn sẽ nhanh chóng bị phát hiện, nhưng anh không ngờ đối phương lại phản ứng nhanh đến thế.

Dựa theo kế hoạch của anh, ít nhất phải đến khi anh sắp rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan thì mới có người phát hiện, nhưng nào ngờ, anh mới rời khỏi nhà họ Lý chưa đến một giờ đồng hồ đã có người nhận ra sự khác thường.

Bây giờ là mười giờ tối, trên đường chỗ nào cũng có người kiểm tra khách đi lại.

Ngay khi Dương Thanh đang suy tính làm thế nào mới có thể thuận lợi rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, chiếc xe trước mặt bỗng dừng lại, Dương Thanh vội vã đạp phanh, bấy giờ mới phát hiện, đoạn đường trước mặt đã bị chặn, cách anh chừng ba trăm mét có một trạm kiểm tra đang tiến hành rà soát từng xe qua lại.

Dương Thanh nhíu mày: “Xem ra, muốn rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan này thì không thể dùng xe hơi được rồi”.

Dứt lời, anh xuống xe, bỏ lại xe ở đó, quay đầu bước đi.

Chương 2703:

Hiện giờ còn tối thiểu một giờ đồng hồ mới có thể rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, nếu anh bị kiểm tra, nhất định sẽ tra được thân phận, ở đây chờ bị tra ra còn chẳng bằng tranh thủ thời gian rời đi trước.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc có chuyện gì mà phải phong tỏa toàn thành thế này?”

“Cái gã Dương Thanh kia rốt cuộc là ai mà khiến cho Hoàng tộc họ Thượng Quan phong tỏa cả Hoàng thành để tìm hắn?”

…

Bấy giờ, vô số người đang oán thán tức tối, trong đó có rất nhiều người không biết Dương Thanh.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh đã ra khỏi xe một lúc lâu, dọc theo con đường này anh thấy rất nhiều cao thủ của Hoàng tộc và nhà họ Lý.

May sao hiện nay trên người anh không có chút hơi thở võ thuật nào, nếu không, những cao thủ kia đã sớm phát hiện ra anh rồi.

“Không ổn! Có sơ hở rồi!”

Đi được một hồi, Dương Thanh bỗng dừng chân, mặt đanh lại.

Bởi vừa rồi anh bỗng nhớ tới, ban nãy anh bỏ lại xe giữa dòng xe cộ, một mình bỏ đi.

Đoạn đường kia vốn đã bị chặn, nay lại có một chiếc xe thuê không người chắn giữa đường sẽ khiến đoạn đường đó càng tắc nghẽn thêm.

Chuyện này nhất định sẽ có người phát hiện, đến khi đó, các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý sẽ dễ dàng đoán được vị trí đại khái của anh.

“Không được, mình phải tìm cách rời khỏi đây ngay, nếu không, với tình hình hiện tại của mình, chỉ cần không quá nửa giờ là đã bị phát hiện rồi”.

Dương Thanh lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng loại bỏ toàn bộ những suy nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu, lúc này anh cực kì trầm tĩnh, hệt như một cỗ máy lạnh lẽo bằng kim loại.

Hôm nay anh đã không còn bất kì đường lui nào, từ lúc anh quyết định rời đi cũng là thời khắc anh xác nhận với Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý, tu vi võ thuật của anh đã bị phế bỏ hoàn toàn.

"Dương Thanh!"

Anh mới đi chưa được bao lâu, bỗng có một bóng người trung niên xông tới trước mặt, trong tay còn cầm một tấm hình, đúng là hình của Dương Thanh.

"Phát hiện Dương Thanh tại giao lộ phía Nam!" gã đàn ông trung niên vội nâng bộ đàm lên báo cáo.

Đáy mắt Dương Thanh lạnh lẽo như băng, anh quát: "Chết đi!"

Chân anh di động, lao thẳng về phía gã đàn ông trung niên kia.

"Uỳnh!"

Dương Thanh tung một cước, thân mình gã trung niên bay người ra sau, lập tức mất mạng.

Người này không phải cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan hay nhà họ Lý, tuy chỉ có thực lực Thần Cảnh sơ kỳ nhưng nếu đối phương đã nhằm vào anh thì đều đáng chết.

"Dương Thanh, mày đã bị chúng tao bao vây, trốn không thoát đâu! Mau đầu hàng đi thôi!"

Anh vừa mới chuẩn bị cất bước, sau lưng đã có một giọng nói của cao thủ Hoàng tộc truyền tới.

Gần như cùng lúc, xung quanh anh xuất hiện một đám cao thủ Thần Cảnh, trong số những người này, có người thuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng có người thuộc gia tộc họ Lý.

Bọn họ đều có một mục đích, đó là giết chết Dương Thanh.

Dương Thanh đảo mắt nhìn qua đám người này, cất giọng lạnh lùng nói: "Tôi không muốn lạm sát kẻ vô tội, nếu không muốn

chết thì cút hết cho tôi!”

Mặc dù anh đã không còn cảnh giới võ thuật nhưng lại vẫn giữ được thể xác của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, những cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh đều không thể làm gì được anh, cùng lắm chỉ có thể tiêu hao thể lực của anh mà thôi.

Chương 2704:

Kẻ nào bị anh lại gần đều chỉ còn một con đường chết.

Dương Thanh đã bắt đầu vận hành phép hô hấp thứ nhất của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, từng luồng hơi thở ôn hòa liên tục cọ rửa gân cốt anh, đồng thời xông vào lục phủ ngũ tạng của anh, thể lực vừa tiêu hao trong quá trình chạy trốn đã nhanh chóng khôi phục trở lại.

Hơn chục cao thủ Thần Cảnh bao vây quanh anh, lại không một ai dám ra tay trước.

Bọn họ đều biết rõ, dù Dương Thanh đã mất sạch võ thuật nhưng vẫn có năng lực giết chết cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh trong nháy mắt. Điều bọn họ phải làm lúc này là giữ chân Dương Thanh ở đây, chờ cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc hoặc của gia tộc họ Lý tới, dù không ai là đối thủ của Dương Thanh thì với số lượng áp đảo, đàn kiến cũng có thể cắn chết voi.

Dĩ nhiên Dương Thanh cũng hiểu được điều này, anh không hề do dự, cất bước đi thẳng về phía trước.

“Dương Thanh, mày đừng có làm liều, Hoàng Chủ chỉ sai chúng tao bắt mày trở lại, không có ý định gây thương tổn cho mày, nhưng nếu mày tấn công chúng tao trước thì sự việc đã khác đi rồi, đến khi đó, dù Hoàng Chủ muốn tha mạng cho mày, các cao thủ của Hoàng tộc cũng sẽ không đồng ý”.

Tay cao thủ Thần Cảnh trung kỳ cầm đầu đám người này nói với Dương Thanh, đồng thời, khi Dương Thanh di chuyển tới gần, ông ta cũng dẫn đám cao thủ kia lùi lại phía sau liên tục.

Dương Thanh đâu phải kẻ ngu, nếu anh bị đám người này mang về Hoàng tộc, e rằng chỉ còn một đường chết, dù Thượng Quan Hoàng không giết anh cũng nhất định sẽ tìm cách moi ra bí mật khiến anh trở nên mạnh mẽ.

Đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia sát khí, anh gằn giọng: “Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, hoặc là đứng yên tại chỗ, hoặc là, chết!”

Nghe vậy, đám cao thủ kia đều lộ vẻ sợ hãi, nhưng tất cả đều lựa chọn đứng yên tại chỗ.

Tuy bọn họ muốn giữ chân Dương Thanh lại nhưng cũng biết rõ, bọn họ hoàn toàn không có hi vọng giữ Dương Thanh lại được.

Không có chướng ngại vật, Dương Thanh cũng không ra tay, chỉ cất bước đi thẳng.

“Dương Thanh, mày cho rằng mình chạy thoát được sao?”

Nhưng ngay khi anh sắp thoát khỏi vòng vây của đám cao thủ Thần Cảnh kia, một giọng nói lạnh như băng bỗng vang lên, giây tiếp theo, một bóng người già nua xuất hiện trước mắt anh.

“Cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”

Dương Thanh dừng bước, nhìn về phía lão già đứng cách đó không xa, sắc mặt cực kì khó coi.

Song, việc này còn chưa kết thúc, ngay sau đó, lại có mấy luồng hơi thở võ thuật khủng bố phủ xuống, tiếp theo, có thêm mấy bóng người xuất hiện xung quanh Dương Thanh.

“Nếu tôi đoán không lầm thì tám người các ông chính là đám người năm mươi năm trước đã cùng biến mất với Lý Trọng, đúng không?”

Dương Thanh âm thầm đếm, vừa đúng tám người, hơn nữa, mỗi người đều gây cho anh một áp lực cực kì lớn.

Mặc dù anh không cách nào cảm nhận được cảnh giới võ thuật của bọn họ, nhưng anh biết, tất cả bọn họ đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Trước đó, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh đi cùng Lý Giang Hùng tới Hoàng tộc họ Thượng Quan tìm anh đã bị anh giết chết trong nháy mắt, mà ở đây lại có thêm tám cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác.

Tại Hoàng thành Thượng Quan, những người như vậy chỉ có thể là tám người trong đội chín cao thủ đã cùng biến mất với Lý Trong từ năm mươi năm trước.

Thấy nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh như vậy cùng xuất hiện, sắc mặt Dương Thanh trở nên cực kì khó coi, với thực lực hiện tại của anh, dù đối thủ chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, anh cũng khó lòng giết chết đối phương, trừ khi ra tay bất ngờ, hạ gục đối thủ trong giây lát.

Huống chi, lần này có đến tám cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng xuất hiện, anh đã thật sự bị dồn vào đường cùng rồi.

Chương 2705:

“Thật không ngờ nhà họ Lý ẩn giấu lực lượng sâu đến thế, lần này thậm chí đã bồi dưỡng ra được chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, các vị nói xem, nếu tin này truyền ra ngoài thì sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng cỡ nào cho gia tộc họ Lý?”

Dương Thanh vờ trấn tĩnh, cười lạnh bảo.

Tám vị cao thủ nghe nói đến đó đều run người lên, tuy bọn họ đã biến mất năm mươi năm, nhưng thông qua Lý Trọng, nay bọn họ cũng đã nắm rõ tình hình bên ngoài.

Kể cả trong bốn Hoàng tộc lớn nhất Chiêu Châu đều rất hiếm thấy cao thủ Siêu Phàm Cảnh, mà nay một gia tộc họ Lý nho nhỏ lại sở hữu nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến vậy, một khi tin này bị tiết lộ ra ngoài, gia tộc họ Lý sẽ lập tức trở thành đích ngắm của tất cả mọi người.

“Chỉ cần giết mày thì tin này sẽ không bị lộ ra ngoài, đúng không?”, cao thủ cầm đầu nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Dương Thanh cười nhạt: “Chẳng lẽ các ông thực sự coi tôi là kẻ yếu ớt dễ bắt nạt đấy à? Lẽ nào Lý Trọng chưa nói cho các ông biết, khi tôi ở vào trạng thái đỉnh cao thì mạnh cỡ nào?”

Cao thủ cầm đầu kia khinh thường cười nhạt: “Mày cũng vừa nói, đó là lúc mày ở vào trạng thái đỉnh cao, nhưng giờ thì sao? Giờ mày đã biến thành một kẻ vô dụng, có thể làm gì được tám cao thủ Siêu Phàm Cảnh chúng tao?”

Dương Thanh lắc đầu cười nói: “Đúng là điếc không sợ súng, các ông không thể biết được mình đang phải đối mặt với cao thủ cấp độ nào đâu. Đúng vậy, ông nói đúng, tôi còn chưa khôi phục tu vi đỉnh cao. Nhưng lúc tôi ở trạng thái đỉnh cao thì người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh cũng chỉ miễn cưỡng coi là đã đánh bại tôi thôi. Vậy các ông nghĩ xem, tuy bây giờ tôi chưa khôi phục tu vi cao nhất nhưng chẳng lẽ lại đã yếu đến độ không giải quyết nổi mấy kẻ rác rưởi mới bước vào Siêu Phàm Cảnh như các ông hay sao?”

“Mày chán sống rồi!”

Tám cao thủ đã giận điên lên, Dương Thanh nói như vậy quả thật là đã nhục mạ bọn họ quá đáng.

Dương Thanh nói bọn họ chỉ là lũ rác rưởi mới bước vào Siêu Phàm Cảnh không phải chỉ là thuận miệng mắng chửi mà là đoán ra được. Trước đó, cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng đi với Lý Giang Hùng đã bị anh giết chết trong nháy mắt, sau này, Thượng Quan Nhu nói cho anh hay, đó là một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, đã tiến sát tới Nhị Cảnh.

Mặc dù không cảm nhận được hơi thở võ thuật trên người những cao thủ này nhưng anh cũng biết, so với đám người này, cao thủ Siêu Phàm Cảnh ngày đó được Lý Trọng phái đi nhất định phải có thực lực nằm ở top trên.

Bởi khi đó, Lý Trọng cũng đang lo rằng võ thuật của anh chưa hoàn toàn bị phế mất, chỉ biết anh bị trọng thương, cho nên nếu đã phái cao thủ đến gặp anh thì nhất định phải là loại cao thủ có thực lực cực mạnh.

Nếu đã thế, Dương Thanh đoán rằng, trong tám gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại, đại đa số hẳn chỉ là Siêu Phàm Nhất Cảnh, mạnh nhất chắc cũng chỉ tới Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Anh đã tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, thứ này đúng là có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, nhưng anh cũng biết, với những người không có thiên phú võ thuật, khi thực lực đạt tới một cấp độ nào đó sẽ bắt đầu thấy khó mà tiếp tục tiến nhanh nữa.

Trong bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu, hiện mới chỉ thấy Hoàng tộc họ Diệp có cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ngoài ra, Dương Thanh ngờ rằng, vị cao thủ thần bí bên cạnh Thượng Quan Hoàng cũng là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tiếp đó còn có những người bảo vệ Hoàng tộc xưa nay luôn ẩn thân không xuất hiện.

Ngay cả Hoàng tộc đều không được mấy người có được thiên phú võ thuật xuất chúng để có thể tiến vào Siêu Phàm Cảnh, huống chi là nhà họ Lý?

Vậy nên, Dương Thanh đoán rằng, tám cao thủ trước mặt đây, mạnh nhất cũng chỉ là Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Chương 2707:

Ngay trong khoảnh khắc đó, lão ta cảm thấy trái tim mình bị một kình lực khủng bố xé toạc, cơn đau kịch liệt chạy thẳng lên đầu trong một tích tắc, khiến lão ta hiểu được, tính mạng mình coi như kết thúc ở đây.

"Anh hai!"

Bảy cao thủ còn lại đồng thanh gào lên phẫn hận.

Thân thể "anh hai" bay thẳng về phía bọn họ như một bao cát vừa bị đấm bay.

Cao thủ cầm đầu vội vã đón lấy thân thể lão ta, chỉ tiếc, trái tim lão ta đã bị đánh nát, hoàn toàn mất đi sự sống.

Cao thủ cầm đầu lập tức đau đớn gào lên: "Chú hai, chú yên tâm, chúng tôi sẽ báo thù cho chú!"

Về phần Dương Thanh, khi vừa đánh chết đối thủ, anh chợt cảm thấy có một phản lực khổng lồ đang cắn nuốt lục phủ ngũ tạng mình.

Máu trào lên cổ họng, khiến Dương Thanh chỉ muốn hộc ra một ngụm máu, nhưng anh cưỡng ép bản thân đè nó xuống. Trong tình huống này, tuyệt đối không được để lộ tình trạng thực sự của mình, bằng không, bảy tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại đồng loạt xông lên, anh sẽ không còn cơ may sống sót.

Tuy anh có thể sử dụng viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa nhưng trước khi Lý Trọng xuất hiện, anh không muốn dùng nó vội.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đang điên cuồng vận hành, chốc lát, một năng lượng ôn hòa bị hấp thu vào phổi Dương Thanh, ngay sau đó lại lan tràn ra xung quanh lục phủ ngũ tạng, liên tục chữa trị những vết thương bên trong.

Lần này, Dương Thanh không sử dụng tầng thứ nhất của phép hô hấp mà là tầng thứ hai, tuy vẫn cực kì trắc trở, tốc độ cũng

vô cùng chậm, nhưng ít ra nó đã giúp vết thương của anh chóng lành hơn tầng thứ nhất.

Cả bảy tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại đều lộ vẻ giận dữ tột cùng, Dương Thanh đã giết chết hai người của bọn họ, lại còn là hai người có địa vị cao.

Bọn họ vốn lấy thực lực để xếp thứ hạng trong nhóm, nay người thứ hai và thứ ba đều đã bị Dương Thanh giết chết, vậy có nghĩa là, trừ anh cả chưa thử đấu với Dương Thanh nên không thể phán đoán khả năng thắng thua, những người khác chỉ cần so đấu với Dương Thanh, kết cục chỉ có một, đó chính là chết!

Lúc này, bọn họ nhìn Dương Thanh càng thêm dè chừng.

“Dương Thanh, mày biết không, năm mươi năm qua, tám người chúng tao luôn sinh hoạt cùng một chỗ với nhau, tuy không phải anh em ruột nhưng còn thân thiết hơn cả anh em ruột. Vậy mà mày lại giết chết hai người anh em của tao, tao thề, mày sẽ phải chết cực thảm!”

Tên cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói, đáy mắt như bắn ra tia lửa.

Dương Thanh vẫn bình thản, lạnh giọng bảo: “Bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì lên luôn, chẳng lẽ tôi còn sợ các ông chắc?”

“Mày chán sống rồi!”

Cả đám cao thủ đều phẫn nộ rống lên.

Dương Thanh lại cười nhạt: “Thật không ngờ đám người Lý Trọng bồi dưỡng ra lại toàn là một lũ ngu, chỉ biết mạnh miệng quát tháo, ngay cả dũng khí đánh tới tôi một trận cũng không có, tôi thật sự muốn biết, nếu tôi giết sạch đám các ông, liệu Lý Trọng có nổi điên luôn không nhỉ?”

Tên cao thủ cầm đầu chằm chằm nhìn Dương Thanh, nói với những người còn lại: “Mọi người đừng nên bị cậu ta lừa, cậu ta đang cố tình khiêu khích chúng ta, để chúng ta nhào lên chịu chết đấy”.

“Ông tổ đã nói, thằng ranh này khả năng cao đã mất sạch tu vi võ thuật rồi, nhưng vẫn giữ được thể xác cao thủ Siêu Phàm

Cảnh, bởi vì không có hơi thở võ thuật nên cậu ta không dám chủ động tấn công chúng ta, cho nên mới cố tình khiêu khích chúng ta, khiến chúng ta lọt vào tròng, chủ động xông lên tìm cái chết”.

Chương 2708:

Lão ta vừa nói thế, đám cao thủ còn đang giận sôi máu lập tức bình tĩnh trở lại.

Lòng Dương Thanh lại trở nên nặng nề, đúng là anh đang muốn khiêu khích chọc giận đám người này, với sức mạnh hiện tại của anh, anh chỉ có thể công kích trong cự li ngắn, nếu anh phải chủ động xông lên tấn công, chỉ e còn chưa xáp lại được thì bọn họ đã phát hiện yếu điểm của anh rồi.

Còn đến bảy tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tuy mạnh nhất chắc chỉ tới Siêu Phàm Nhị Cảnh nhưng nếu đám người này đồng loạt tấn công, anh hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Anh vừa mới hạ gục nhanh kẻ đứng thứ hai, bản thân còn đang chịu phản phệ, trạng thái hiện tại của anh chỉ cần giết thêm một người nữa thôi là đã có thể bại lộ chuyện anh bị trọng thương vì phản phệ.

Ban đầu anh còn đang tính cưỡng chế bản thân giết thêm một kẻ rồi sẽ sử dụng viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển, đẩy nhanh tốc độ giết sạch đám người này, sau đó lợi dụng lúc bản thân còn đang ở trạng thái đỉnh cao, nhanh chóng rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

Nhưng hiện tại xem ra, muốn rời khỏi đây chỉ sợ quá khó, có thể nói anh gần như không còn bất cứ hi vọng nào.

Ngoài Lý Trọng ra còn có một lão già Thượng Quan Phó, hai người này đều là cao thủ siêu đẳng, bất kì một ai trong hai người đều có thể nhẹ nhàng giết chết Dương Thanh khi anh đang trong trạng thái này.

“Mọi người nghe tôi nói đây, không nên ham chiến, từng người một tấn công cậu ta, sau đó liền nhanh chóng lui lại ngay, người thứ nhất xông lên, người thứ hai áp sát ngay lập tức”.

Tên cao thủ đứng đầu bỗng lớn tiếng hô, như thể hoàn toàn không sợ Dương Thanh biết được chiến thuật của mình sẽ nghĩ cách phá giải.

Dương Thanh nghe đối phương nói thế, lập tức hiểu ngay, lần này, mình thực sự không thể chống chịu nổi nữa rồi. Bảy cao thủ Siêu Phàm Cảnh đánh luân phiên, dù anh có thể lại giết một gã trong nháy mắt thì cũng không kịp giết chết kẻ thứ hai.

Chiến thuật này thậm chí còn không cần đến bảy cao thủ, chỉ cần hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh luân phiên ra trận là có thể nhẹ nhàng giết chết Dương Thanh.

Dương Thanh siết chặt chiếc bình sứ nhỏ trong tay, trong bình này chính là viên thuốc mà Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh.

Đồng thời, lòng anh cũng rất băn khoăn về một chuyện, vì sao đến lúc này Lý Trọng vẫn chưa xuất hiện?

Chỉ cần Lý Trọng tới, anh sẽ không hề do dự, lập tức nuốt viên thuốc kia, sau đó cố gắng giết chết Lý Trọng, tìm cơ hội chạy thoát khỏi Hoàng thành Thượng Quan, đương nhiên, nếu có cơ hội, anh không ngại giết luôn cả Thượng Quan Phó.

Đối với anh, cao thủ Siêu Phàm Cảnh là những kẻ rất nguy hiểm, có khả năng đe dọa đến tính mạng của mình, nhất là Thượng Quan Phó và Lý Trọng, chỉ cần có thể giết chết hai người này, sau đó tìm nơi lẩn trốn, mất dăm ba ngày khôi phục, chưa biết chừng còn có thể lấy lại được trạng thái hiện tại.

Chỉ cần không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh đe dọa, trạng thái hiện tại của Dương Thanh hoàn toàn đủ để đối phó với những người khác.

“Giết!”

Ngay lúc anh còn đang sốt ruột lo nghĩ vì sao Lý Trọng không chịu xuất hiện, bảy tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia đã lao về phía anh.

Bảy người này tấn công theo phương thức bao vây, liên tục xáp lại, cự li lại không giống nhau, từ gần đến xa.

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, nhưng vẫn không sử dụng viên thuốc kia mà chỉ đứng đó, chờ bảy tên cao thủ tấn công.

Nháy mắt, tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh thứ nhất đã đánh một đòn về phía Dương Thanh.

Dương Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng, giây lát chém ra một quyền.

“Uỳnh!”

Chương 2709:

Một tiếng động lớn vang lên, tên cao thủ đầu tiên tấn công Dương Thanh còn chưa kịp chạm tới người anh, khoang ngực đã bị trúng một đòn cực nặng, bay vèo ra sau như diều đứt dây, người còn chưa chạm đất, hồn đã lìa khỏi xác.

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

…

Ngay tại thời điểm Dương Thanh ra tay giết một gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh, trên người anh đã liên tiếp trúng mấy đòn nặng, đòn tấn công của sáu tên còn lại đều rơi trúng người anh.

“Phụt!”

Dương Thanh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đã chuyển vị trí, anh hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng bay vụt ra sau.

“Uỳnh!”

Chỉ vài tích tắc sau, anh rơi mạnh xuống đất.

Sáu tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại dường như cũng không ngờ được chiêu công kích của bọn họ có hiệu quả mạnh đến thế, chỉ mới một lượt tấn công luân phiên đã có thể đánh Dương Thanh trọng thương gần chết?

Ngay cả tên cao thủ cầm đầu cũng kinh ngạc ra mặt, nhưng ngay sau đó, lão ta đã lấy lại bình tĩnh, lạnh lẽo nói: “Quả nhiên cậu ta đã sớm kiệt sức rồi, còn sống được đến bây giờ đều là kéo dài hơi tàn thôi”.

“Lần này, mày hẳn có thể thực sự biến thành một kẻ tàn phế rồi nhỉ?”

Sáu tên cao thủ vây chặt Dương Thanh vào giữa, tên cầm đầu châm chọc nói.

Dương Thanh nhìn chằm chằm vào đối phương, cơn thịnh nộ nơi đáy mắt không thể che giấu nổi nữa, nhưng anh vẫn không muốn sử dụng viên thuốc kia, Lý Trọng vốn vẫn luôn thèm khát bí mật của anh, chắc chắn sẽ không giết anh.

Chỉ cần anh gắng gượng qua được, đợi khi gặp Lý Trọng, ngay lập tức dùng viên thuốc kia, tuy chỉ có thể duy trì trạng thái tốt nhất trong mười phút nhưng cũng đã đủ để giết Lý Trọng rồi.

“Bắt cậu ta lại, mang đi!”

Tên cao thủ cầm đầu ra lệnh.

Ngay lúc này, đột nhiên có một luồng uy lực võ thuật vô cùng khủng bố bao trùm lên toàn bộ khu vực.

“Kẻ nào?”

Sáu tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý lập tức biến sắc, tên cầm đầu quát lớn.

“Phụt!”

Nhưng ngay kho lão ta vừa dứt lời, một viên đá vụn từ đâu bắn ra với tốc độ của một viên đạn, xuyên qua giữa trán lão ta.

“Anh cả!”

Những kẻ còn lại kinh hoàng biến sắc kêu lên.

Lúc này, ngay cả Dương Thanh cũng đã biến sắc, nhìn cao thủ cầm đầu đội Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý bị giết chết trong tích tắc, lòng anh trầm xuống.

Anh không ngây thơ đến độ tưởng rằng có người tới giết cao thủ nhà họ Lý để cứu mình.

Hôm nay, không chỉ có cao thủ nhà họ Lý đuổi giết anh mà còn cả cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng đang truy đuổi anh ráo riết, ở đây, kẻ có thể giết chết cao thủ nhà họ Lý chỉ có thể là cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Ban đầu, đội ngũ cao thủ nhà họ Lý có chín Siêu Phàm Cảnh, Dương Thanh đã giết chết ba người, kẻ thần bí vừa hạ gục một tên, nay chỉ còn lại năm cao thủ.

Quan trọng nhất là, ba người mạnh nhất đội ngũ này đều đã chết.

Chương 2710:

Năm tên cao thủ còn lại đều chỉ là Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi.

“Rốt cuộc kẻ nào vừa ra tay?”

Năm cao thủ còn lại của nhà họ Lý đều tức giận không thể kiềm chế. Tận mắt nhìn người anh em từng cùng nhau tu luyện hơn năm mươi năm bị giết chết, bọn họ vừa phẫn nộ lại vừa đau xót tột cùng.

Vào lúc này, một bóng người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ quỷ từ trong đêm tối bước ra.

“Là ông à!”

Dương Thanh lập tức nhận ra đối phương, đây chính là vị cao thủ ở bên cạnh Thượng Quan Hoàng.

“Rốt cuộc mày là ai? Che che giấu giấu thì đáng mặt gì chứ? Có giỏi thì bỏ mặt nạ xuống, để chúng tao xem mày là kẻ nào”.

Người đứng thứ tư trong đội cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhà họ Lý sầm mặt quát to.

Mặc dù biết đối phương chính là cao thủ bên cạnh Thượng Quan Hoàng nhưng Dương Thanh cũng biết, người này hẳn phải có thân phận cực cao trong Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí còn có thể là bậc cha chú của Thượng Quan Hoàng, bởi vì lần trước, khi Thượng Quan Hoàng mang người này tới gặp anh, anh có thể nhận ra Thượng Quan Hoàng đối xử với người này hết sức cung kính.

Lúc này, anh cũng đang cực kì muốn biết, vị cao thủ đeo mặt nạ quỷ này rốt cuộc là ai.

“Nếu các người đã muốn biết tôi là ai thì tôi sẽ cho các người toại nguyện, chỉ có điều, tất cả những kẻ từng nhìn thấy mặt tôi luôn phải nhận một kết cục, đó chính là chết!”

Người kia lạnh lẽo lên tiếng.

Tên cao thủ “anh tư” của nhà họ Lý cười nhạt, nói: “Mày đã giết chết anh cả của chúng tao, hôm nay, nếu mày không giết được chúng tao thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mày”.

“Vậy tôi cho các người được toại nguyện”.

Vị cao thủ thần bí của Hoàng tộc họ Thượng Quan lạnh lùng nói, sau đó, lão ta gỡ chiếc mặt nạ quỷ xuống, một gương mặt già nua xuất hiện trước mắt bao người.

“Thì ra là ông!”

Tên cao thủ “anh tư” nhà họ Lý vừa thấy khuôn mặt kia, con ngươi liền co rút lại, đồng thời sắc mặt cũng tràn đầy sợ hãi thân mình liên tục run lẩy bẩy.

“Anh tư, ông ta là ai?”

Có người không nhận ra vị cao thủ kia, bèn lên tiếng hỏi.

“Anh tư” run giọng đáp: “Đó là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, cũng chính là chú của Hoàng Chủ hiện tại, tên là Thượng Quan Phó”.

Ầm!

Lão ta vừa dứt lời, các cao thủ khác của nhà họ Lý đều biến sắc, hoảng sợ nhìn về phía Thượng Quan Phó.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nghe nói đến thân phận của Thượng Quan Phó, lòng anh cũng vô cùng chấn động, thì ra lão ta chính là Hoàng Chủ đời trước, chẳng trách Thượng Quan Hoàng lại cung kính với người này đến thế.

Thượng Quan Phó cười nhạt: “Thật không ngờ đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện lại mà vẫn còn có người nhớ được tên tôi”.

Tên “anh tư” kia nghiến răng nói: “Thượng Quan Phó, nói thế nào thì ông cũng là người thuộc hàng cha chú, vậy mà lại tùy tiện giết hại cao thủ nhà họ Lý chúng tôi như thế, có phải hơi quá đáng rồi không?”

Thượng Quan Phó khinh thường cười lạnh: “Quá đáng à? Nói như các cậu, Dương Thanh cũng là hàng con cháu, lại đã mất hết võ thuật, còn bị cả đám cao thủ Siêu Phàm Cảnh các cậu

bao vây tấn công như vậy, chẳng phải các cậu càng tồi tệ hơn hay sao?”

Chương 2711:

Đám cao thủ nhà họ Lý lập tức im lặng, một hồi lâu sau, “anh tư” kia lại hỏi: “Nói vậy, ông tới đây là để cứu cậu ta à?”

Thượng Quan Phó không đáp, ánh nhìn sắc bén như dao bỗng rơi xuống người Dương Thanh. Giây phút này, Dương Thanh có cảm giác mình đang bị cái chết bao trùm lên rồi, kẻ kia chỉ cần nảy sinh một ý niệm trong đầu là có thể dễ dàng giết chết mình.

Cho đến giờ phút này, anh mới ý thức được, vị cao thủ vẫn luôn ẩn núp bên cạnh Thượng Quan Hoàng mạnh đến cỡ nào, chỉ sợ cảnh giới võ thuật của lão ta đã vượt qua Lý Trọng rồi, nhưng hẳn cũng không cao hơn Lý Trọng là bao.

Lý Trọng tuy chỉ mới tới Siêu Phàm Tứ Cảnh nhưng cũng đã tiến sát tới cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, quan trọng hơn nữa là, Lý Trọng đang tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, có thể chiến đấu vượt cảnh giới, có nghĩa là, thực lực của Lý Trọng chí ít cũng phải ngang với cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí có thể gần bằng Siêu Phàm Lục Cảnh.

Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có Thượng Quan Phó âm thầm bảo vệ, nhưng Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn không chịu ra tay với nhà họ Lý, như vậy chỉ có một khả năng, đó là Hoàng tộc vẫn còn có điều cần lo lắng.

Lo lắng này nhất định đến từ Lý Trọng, Thượng Quan Phó hoàn toàn không dám chắc mình có thể nhanh chóng giết chết Lý Trọng hoặc đánh trọng thương lão ta.

Không chỉ có thế, Thượng Quan Phó còn biết Lý Trọng đang âm thầm bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, một khi cuộc chiến giữa hai tộc nổ ra, nếu lão ta không thể nhanh chóng hạ gục Lý Trọng thì chín tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý sẽ tàn sát sạch người của Hoàng tộc.

Thượng Quan Phó không dám đặt cược, cho nên vẫn không dám ra tay với nhà họ Lý, đồng thời cũng nấn ná mãi không chịu ra mặt.

Nhưng tình thế hôm nay đã khác, tất cả mọi cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đều đã ra mặt, trừ đi ba người bị Dương Thanh giết cùng với một tên vừa rồi bị lão ta hạ gục, đội quân Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đã thiệt hại rất nặng nề.

Còn lại năm tên cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh chỉ là con sâu cái kiến trước mặt lão ta mà thôi.

Dương Thanh đoán lão ta đã sớm có mặt ở đây, nhưng thấy anh bị đám cao thủ nhà họ Lý bao vây nên mãi vẫn không ra mặt, mãi đến khi Dương Thanh bị đánh trọng thương, sắp bị mang đi, lão ta mới nhảy ra.

Có một điều có thể khẳng định, thực lực của Thượng Quan Phó nhất định cao hơn Lý Trọng, vậy tức là, cảnh giới võ thuật của lão ta hẳn đang nằm ở Siêu Phàm Lục Cảnh.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp cũng chỉ mới tới Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng quả là rất tuyệt đấy!”

Dương Thanh châm chọc nhìn Thượng Quan Phó, nghiến răng nói: “Tiền bối hẳn phải hơn tôi đến trăm tuổi rồi mà lại chơi chiêu bắt nạt một kẻ thuộc hàng cháu chắt như vậy, không sợ khi chuyện này lộ ra ngoài sẽ bị người đời cười nhạo hay sao?”

Thượng Quan Phó cười nhẹ một tiếng: “Này nhóc, cậu nhanh mồm nhanh miệng thật đấy, nếu cậu ngoan ngoãn giúp Hoàng tộc đối phó với nhà họ Lý thì có lẽ tôi còn có thể tha mạng cho cậu, nhưng cậu lại dám chơi xỏ Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi”.

Dương Thanh cười nhạt: “Các người dám tính kế với tôi trước, chẳng lẽ lại không cho tôi bẫy các người một phen coi như đáp trả? Chẳng phải các người muốn lợi dụng tôi để tiêu hao thực lực của nhà họ Lý sao? Nay các người đã đạt được mục đích rồi đó, đàn cao thủ mà Lý Trọng dốc hết tâm huyết nuôi dưỡng hơn năm chục năm đã sắp bị hủy hoại hoàn toàn trong tay ông rồi”.

Nghe Dương Thanh nói thế, năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn lại của nhà họ Lý mới hiểu được mọi chuyện, thì ra tất cả những chuyện này đều là cái bẫy của Hoàng tộc.

Lúc này, lòng bọn họ tràn ngập hối hận, đúng như Dương Thanh nói, bọn họ chính là tâm huyết của Lý Trọng dốc ra trong suốt năm mươi năm, hôm nay vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp thực thi kế hoạch vĩ đại thì đã bị Hoàng tộc gài bẫy tiêu diệt.

Chương 2712:

“Dương Thanh, nếu chúng tôi mà chết, Thượng Quan Phó sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, hiện tại cậu chỉ có một con đường sống, đó là giúp chúng tôi đối phó với lão ta”.

“Chỉ cần có thể kéo dài thời gian đợi ông tổ nhà chúng tôi tới thì Thượng Quan Phó nhất định phải chết”.

Tên cao thủ “anh tư” chợt quay sang nói với Dương Thanh, tuy Dương Thanh đang bị trọng thương nhưng lão ta vẫn tin rằng Dương Thanh còn sức đánh một trận.

Lòng Dương Thanh lúc này đang chua xót tột cùng, hiện tại anh đã thực sự bị phế bỏ rồi, nếu không sử dụng viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển, anh làm gì có khả năng tham dự cuộc chiến giữa các cao thủ Siêu Phàm Cảnh?

Dương Thanh lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không giúp gì được các ông đâu!”

Dù anh còn sức chiến đấu trận nữa thì cũng không thể dốc sức đối phó với Thượng Quan Phó giúp bọn họ, bởi vì anh biết rõ, lấy trạng thái hiện tại của anh mà đối đầu với Thượng Quan Phó thì hoàn toàn không có hi vọng sống sót.

Ngược lại, nếu những cao thủ Siêu Phàm Cảnh này có thể bám chân Thượng Quan Phó một thời gian, đợi Lý Trọng tới, chưa biết chừng lại có thể được xem một trận chiến long trời lở đất.

Đợi khi Thượng Quan Phó và Lý Trọng đều bị tổn thất nặng trong trận chiến, anh sử dụng viên thuốc kia lấy lại thực lực thì toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này còn ai có thể cản được bước chân anh?

“Ranh con, mày đừng có không biết điều, bọn tao cho mày cơ hội giúp chúng tao cũng là để cứu mày rồi, bằng không, bọn tao mà chết thì Thượng Quan Phó cũng sẽ không bỏ qua cho mày đâu”.

Thấy Dương Thanh từ chối, “anh tư” của đám cao thủ nhà họ Lý kia bèn tức giận nói.

Dương Thanh cười nhạt: “Chưa bàn đến chuyện dù tôi có giúp các ông thì liệu có giết nổi Thượng Quan Phó hay không, dù có giết được thì sau đó thế nào? Lý Trọng có thể để tôi sống sao?”

“Mày chán sống rồi à!”

Đám cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đều nổi giận.

Nhưng bọn họ cũng hiểu, những điều Dương Thanh nói đều là sự thật. Dẫu sao Dương Thanh cũng đã giết chết ba người anh em của họ, dù Lý Trọng có đồng ý bỏ qua cho Dương Thanh thì bọn họ cũng sẽ không thể bỏ qua.

Thượng Quan Phó lại có vẻ hoàn toàn không lo đến chuyện các cao thủ nhà họ Lý liên hợp lại đối phó với lão ta, thậm chí thái độ còn có vẻ châm chọc.

Dương Thanh vội nhìn sang phía Thượng Quan Phó, lớn tiếng nói: “Tiền bối, tuy tôi đã từng gài bẫy Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng thực ra cũng chưa tạo thành tổn thất gì cho Hoàng tộc, tôi cầu xin tiền bối tha cho tôi lần này, đợi khi võ thuật của tôi khôi phục lại, Hoàng tộc họ Thượng Quan chính là người bạn tốt nhất của tôi”.

Thượng Quan Phó nhìn Dương Thanh, thoáng vẻ cười cợt, lão ta nói: “Vậy phải xem xem thái độ của cậu thế nào, nếu bây giờ cậu giết hết đám người kia đi thì tôi có thể nghĩ tới chuyện cho cậu một cơ hội”.

Dương Thanh cười khổ: “Tiền bối, thực lực của ngài cao như thế, hẳn đã nhận ra, hiện giờ tôi không còn sức lực gì nữa, dù tôi có muốn giết bọn họ thay ngài cũng làm không nổi! Hơn nữa, nếu tiền bối sợ tôi phản bội, hợp tác với nhà họ Lý thì thực sự không cần thiết đâu, dẫu sao tôi cũng đã tự tay giết chết ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh của họ rồi”.

“Người nhà họ Lý hiện chỉ hận đến nỗi muốn xé xác tôi thành trăm mảnh, sao tôi có thể hợp tác với họ? Xin tiền bối cho tôi một cơ hội đi”.

Nghe Dương Thanh nói thế, cả đám cao thủ nhà họ Lý đều đã giận điên lên.

Tên “anh tư” của đám cao thủ phẫn nộ quát lớn: “Dương Thanh, mày muốn chết đúng không, đợi ông tổ nhà chúng tao tới, chúng tao chắc chắn sẽ bắt mày phải trả một cái giá đắt”.

Dương Thanh cười nhạt, nói: “Các ông thực sự cho rằng, chỉ bằng Lý Trọng là có thể giết được Thượng Quan tiền bối hay sao? Nếu các ông không xuất hiện thì Thượng Quan tiền bối còn có thể tha cho nhà họ Lý một đường sống, nhưng hôm nay, các ông đều ra mặt rồi, chẳng lẽ Thượng Quan tiền bối còn có thể mắt nhắm mắt mở để nhà họ Lý tác oai tác quái trên đầu Hoàng tộc họ Thượng Quan chắc?”

Chương 2714:

Dương Thanh âm thầm kích động, ban đầu anh còn lo mình mà nói ra hiệu quả của liều thuốc Siêu Phàm này rồi, Thượng Quan Phó sẽ cố gắng giết đám người kia thật nhanh, nhưng không ngờ Thượng Quan Phó còn chưa kịp ra tay, năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đã uống thứ thuốc kia, đồng thời chủ động tấn công Thượng Quan Phó.

Lúc này, anh bỗng vô cùng chờ mong Lý Trọng có thể nhanh chóng tới đây, đợi khi Lý Trọng tới, chỉ sợ năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh còn sót lại của nhà họ Lý đều đã chết hết.

Đến khi đó, lại đến lượt Lý Trọng tiếp tục đấu với Thượng Quan Phó, trận chiến đó sẽ kịch liệt và đặc sắc cỡ nào?

Đánh đi! Đánh mau! Chưa đến phút cuối, ai là chim sẻ còn chưa biết đâu.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Hai phe chiến đấu vô cùng kịch liệt, đám cao thủ nhà họ Lý sau khi dùng liều thuốc Siêu Phàm đều không chết mà thực lực mỗi người đều tăng mạnh.

Còn về phần Thượng Quan Phó, tuy lão ta cũng rất mạnh, nhưng đối thủ của lão ta lại là đám cao thủ nhà họ Lý đang đánh theo đấu pháp liều mạng như đàn sói đã mất khống chế, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, mỗi một chiêu đều dốc toàn lực mà tấn công.

Có điều, giữa hai phe vẫn có chênh lệch rất lớn, lần này Thượng Quan Phó đã hoàn toàn bị chọc giận, tung ra từng quyền cực nặng.

“Uỳnh!”

Một tên cao thủ nhà họ Lý bay ngược ra sau mấy chục mét hệt một quả bóng cao su, va mạnh vào một gốc cổ thụ, cây cổ thụ kia ầm ầm đổ xuống đất, tên cao thủ nhà họ Lý đã mất mạng từ bao giờ.

Hai phút sau, toàn bộ các cao thủ nhà họ Lý đều đã ngã vào vũng máu, chết không nhắm mắt.

Thượng Quan Phó đứng đó, điều chỉnh lại hơi thở hỗn loạn, vừa rồi chiến đấu quá kịch liệt, lão ta cũng tiêu hao quá nhiều sức lực, nhưng mức độ này còn chưa tạo thành thương tổn lớn cho lão ta.

"Có phải cậu thất vọng lắm không?"

Thượng Quan Phó bỗng nheo mắt nhìn về phía Dương Thanh, hỏi.

Dương Thanh vờ trấn tĩnh, vội vã phủ nhận: "Thượng Quan tiền bối cứ nói đùa, bọn họ muốn giết tôi, may nhờ tiền bối cứu tôi mà, ngài có thể giết bọn họ giúp tôi, tôi biết ơn ngài còn không kịp, sao lại thất vọng được?"

Ngay lúc này, một luồng uy lực võ thuật khủng bố tột cùng đã bao trùm khu vực này.

Sắc mặt Thượng Quan Phó chợt đanh lại đầy nghiêm nghị. Vừa rồi Dương Thanh còn hơi thất vọng, nhưng hiện tại lại cực kỳ kích động, rốt cuộc Lý Trọng cũng tới rồi sao?

Thượng Quan Phó tất nhiên cũng cảm nhận được khí thế võ đạo cực kỳ mạnh mẽ này, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chẳng bao lâu, một bóng người già nua bước từ trong bóng tối ra. Dưới ánh đèn đường, Thượng Quan Phó đã nhìn thấy rõ gương mặt của đối phương. Thật không ngờ người đó lại là Lý Trọng.

Sau khi Lý Trọng xuất hiện không hề nói gì, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào những cao thủ Siêu Phàm Cảnh nằm trong vũng máu.

Những người này là những cao thủ đã biến mất cùng lão ta năm đó, bọn họ đều là thế hệ sau thậm chí còn có cả con trai ruột của lão ta.

Bây giờ những người đó đã chết hết, có thể tưởng tượng được Lý Trọng đang phẫn nộ thế nào.

"Thật không ngờ Hoàng Chủ đời trước vẫn còn sống".

Lý Trọng híp mắt nhìn Thượng Quan Phó, trong ánh mắt lộ rõ ý định giết người.

Thượng Quan Phó cũng nhìn Lý Trọng, nghe lão ta nói vậy thì cười lạnh: “Chẳng phải ông – chủ nhà họ Lý đời trước cũng còn sống sao? Không chỉ ông, thậm chí chín cao thủ nhà họ Lý biến mất cùng ông năm mươi năm trước cũng còn sống đến hôm nay nhỉ?”

Lý Trọng không nói gì nữa, vận chuyển phép hô hấp Đại Đạo Thiên Diễn Kinh tầng thứ tư, dường như dòng không khí chuyển động xung quanh đã thay đổi.

Đồng thời, từ trên người Lý Trọng phát ra một khí thế võ đạo khủng khiếp.

Chương 2715:

Thượng Quan Phó khẽ nhíu mày. Lão ta vốn cho rằng thực lực của mình chắc hẳn phải cao hơn Lý Trọng nhiều nhưng bây giờ mới chợt phát hiện ra mình đã sai rồi.

Cảnh giới võ thuật của Lý Trọng rõ ràng vẫn là Siêu Phàm Tứ Cảnh nhưng lúc này Thượng Quan Phó lại cảm nhận được khí thế võ đạo Siêu Phàm Ngũ Cảnh, thậm chí là gần với Siêu Phàm Lục Cảnh.

Lý Trọng còn mạnh hơn lão ta đoán, cũng gây ra áp lực cực lớn đối với lão ta.

Đương nhiên, dù vậy Lý Trọng vẫn không phải là đối thủ của lão ta. Chẳng qua lão ta tin Lý Trọng còn có thủ đoạn khác để trở nên mạnh hơn, cũng giống như mấy cao thủ nhà họ Lý vừa rồi, không biết dùng thứ gì đột nhiên giống như phát điên, thực lực tăng lên hẳn một thậm chí là hai cảnh giới.

Khí thế võ đạo trên người Lý Trọng đã lên thẳng Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu lão ta cũng dùng thuốc như các cao thủ nhà họ Lý vừa rồi, vậy sức chiến đấu có thể đột phá đến Thất Cảnh?

Có thể nói Thất Cảnh chính là một rào cản của cao thủ Siêu Phàm Cảnh, hễ là cao thủ có thể đạt được Siêu Phàm Thất Cảnh đều là thiên tài trong các thiên tài võ đạo, không có ngoại lệ.

Cho dù là những gia tộc Cổ Võ cũng chỉ có rất ít cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh.

Có rất nhiều thiên tài võ đạo có tài năng xuất chúng đến khi chết vẫn không có cách nào đột phá vào Siêu Phàm Thất Cảnh, về phần Bát Cảnh lại càng ít hơn.

Trên người Lý Trọng điên cuồng phát ra ý chí chiến đấu vô cùng mãnh liệt, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Phó nói: “Thượng Quan Phó, hôm nay tôi hoặc ông sẽ có một người phải chết nhưng tôi tin tưởng người cuối cùng chết chính là ông!”

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình! Tôi cũng rất muốn xem thử ông chỉ với cảnh giới võ thuật Siêu Phàm Tứ Cảnh sẽ giết chết cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh thế nào”.

Thượng Quan Phó vừa dứt lời đã lập tức hành động, hai chân ông ta đạp xuống mặt đất làm cát bụi bắn ra tung tóe, trên người phát ra một khí thế võ đạo cực mạnh.

Lý Trọng vô cùng chấn động khi cảm nhận được khí thế võ đạo trên người Thượng Quan Phó phát ra. Thực lực đối phương cao hơn lão ta hai cảnh giới lớn, cho dù lão ta nắm giữ lực gia tăng của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nhưng tối đa chỉ có thể phát ra sức chiến đấu Siêu Phàm Ngũ Cảnh đỉnh phong.

Nghe có vẻ như chỉ cách Siêu Phàm Lục Cảnh một bước xa nhưng lão ta lại biết rõ chênh lệch một bước nhỏ này lớn tới mức nào.

Dương Thanh vẫn luôn cảm giác Thượng Quan Phó này không đơn giản, cảnh giới võ thuật rất mạnh nhưng không ngờ đối phương có thể mạnh đến mức này, đạt tới Siêu Phàm Lục Cảnh.

Anh bỗng nhiên nghĩ, mỗi gia tộc hàng đầu đều che giấu rất sâu. Chẳng phải trước đây Lý Trọng cũng ẩn nấp nhiều năm mới xuất hiện sao?

Bây giờ Thượng Quan Phó cũng vậy. Một Hoàng thành Thượng Quan đã xuất hiện hai lão quái vật như vậy, lẽ nào mấy Hoàng Thành lớn khác lại không có sao?

Sợ rằng chỉ có người bảo vệ Hoàng tộc mới có khả năng áp chế được người như vậy nhỉ?

“Thượng Quan Phó, tôi thề sẽ dùng máu của ông để tế cho người nhà họ Lý tôi!”

Lý Trọng nghiến răng nghiến lợi nói, trong đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí lẫm liệt.

Không ai biết lão ta đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết trong suốt năm mươi năm để bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, có thể nói chín cao thủ này đã làm của cải nhà họ Lý gần như hết sạch.

Vào lúc lão ta quyết định cho chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh xuất quan, từng bước hoàn thành nghiệp lớn của mình bắt đầu từ Hoàng thành Thượng Quan trước, nhưng không ngờ bọn họ lại chết sạch nhanh như vậy.

Bởi vì chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh này chết rồi, kế hoạch chuẩn bị trong suốt năm mươi năm của lão ta cũng hoàn toàn bị phá hỏng.

Thượng Quan Phó hờ hững nói: “Ông bớt nói nhảm thôi, cứ ra tay thể hiện ra bản lĩnh thật sự đi!”

Thượng Quan Phó vừa dứt lời, đã chủ động lao về phía Lý Trọng.

Vừa rồi, mấy cao thủ Siêu Phàm của nhà họ Lý dùng thuốc trở nên mạnh mẽ, lão ta lo lắng Lý Trọng cũng sẽ dùng loại thuốc này.

Chương 2716:

Nhưng nếu Lý Trọng quyết định phải hoàn toàn công khai trở mặt với Thượng Quan Phó, dưới tình huống biết trước thực lực của lão ta vượt xa mình, sao có thể không chuẩn bị được chứ?

Lý Trọng biết, với cảnh giới võ thuật của mình bây giờ đừng nói là giết Thượng Quan Phó, sợ rằng thậm chí còn không phải là đối thủ của lão ta. Vào lúc nhìn thấy Thượng Quan Phó vừa xông về phía mình, Lý Trọng lập tức dốc cả một lọ thuốc vào trong miệng và nuốt xuống.

Ầm!

Trong nháy mắt khi thuốc vào cổ họng, từ trên người lão ta phát ra một khí thế võ đạo hủy diệt.

"Ầm!"

Ngay sau đó, đòn tấn công của Thượng Quan Phó đã đánh xuống, một quyền đập mạnh vào ngực Lý Trọng.

Không có gì bất ngờ, Lý Trọng bay thẳng ra ngoài.

Cho dù Lý Trọng đã dùng thuốc, cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ nhưng Thượng Quan Phó là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh vốn có tốc độ cực nhanh, lão ta đã bị đánh bay Lý Trọng khi thuốc còn chưa phát huy ra được tác dụng tăng cường thực lực.

Dù vậy, Thượng Quan Phó cũng chỉ đánh trúng Lý Trọng lần đầu tiên, chờ tới khi tấn công lần thứ hai thì Lý Trọng đã biến mất.

Ngay sau đó, Lý Trọng vừa xuất hiện, nắm đấm tay phải tập trung khí thế võ đạo khủng khiếp bỗng nhiên đánh về phía Thượng Quan Phó.

"Hừ!"

Thượng Quan Phó hừ lạnh một tiếng và cũng vung nắm đấm đánh ra.

“Ầm!”

Một giây tiếp theo, nắm đấm của hai người va chạm vào nhau, một năng lượng như hủy diệt mọi thứ đột nhiên cuốn ra xung quanh giống như một cơn gió lốc nổi lên, thậm chí khí thế võ đạo khủng khiếp này đã nhổ bật cả rễ mấy cây lớn.

Hai người vừa va chạm vào nhau đã lập tức tách ra, mỗi người lùi đến bảy tám bước mới dừng lại được.

Trong con ngươi của Thượng Quan Phó lóe ra sát khí mãnh liệt. Lý Trọng mạnh hơn lão ta tưởng. Nếu chờ thêm mấy năm nữa, Lý Trọng có thể còn mạnh tới mức nào?

Rốt cuộc Lý Trọng ẩn nấp nhiều năm như vậy là có âm mưu gì? Thượng Quan Phó không tin lão ta âm thầm bồi dưỡng cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thực lực bản thân cũng mạnh như vậy chỉ để bảo vệ nhà họ Lý.

Dương Thanh đứng bên cạnh quan sát cuộc chiến cũng âm thầm chấn động, cho dù anh ở trạng thái tốt nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát ra sức chiến đấu ngang với Lý Trọng và Thượng Quan Phó.

Anh chợt thấy may mắn vì trước đó mình muốn dùng đan dược nhưng cố nhịn xuống, bằng không anh gần như không có hy vọng đánh bại Thượng Quan Phó hay Lý Trọng.

Trong lúc Dương Thanh đang thầm kinh ngạc, Lý Trọng và Thượng Quan Phó đã giao đấu hết chiêu này tới chiêu khác. Cuộc chiến của cao thủ cấp bậc như vậy có sức phá hoại khiếp người.

Bọn họ đánh ở đâu thì nơi đó lập tức bị phá hủy, bất kể là công trình kiến trúc hay các cơ sở hạ tầng bên đường đều bị phá sạch.

Lúc này, cả Hoàng thành Thượng Quan dường như trải qua một trận bão lớn, Thượng Quan Phó và Lý Trọng đánh nhau phát ra khí thế võ đạo giống như mưa rền gió dữ không ngừng cọ rửa từng ngóc ngách trong Hoàng thành Thượng Quan.

“Trời ạ! Ngày tận thế sắp tới à? Sao tôi có cảm giác không thể thở được vậy?”

“Tận thế cái rắm à? Đây có thể là khí thế võ đạo mà cao thủ Siêu Phàm Cảnh phát ra khi chiến đấu. Còn chuyện anh cảm thấy khó thở là do chênh lệch cảnh giới võ đạo giữa anh và đối phương quá lớn, đây chính là áp chế võ đạo”.

…

Chương 2717:

Những tiếng kinh ngạc khiếp sợ vang lên ở khắp nơi trong Hoàng thành Thượng Quan. Vào lúc này, Thượng Quan Phó và Lý Trọng đang điên cuồng chiến đấu với trạng thái mạnh nhất.

Mỗi lần va chạm đều giống như một cơn bão võ đạo cuốn ra khắp Hoàng thành Thượng Quan.

Cho dù Dương Thanh sở hữu thể xác của cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, lúc này cũng cảm giác được áp lực rất lớn.

"Ầm!"

Sau một lần đối đầu, Thượng Quan Phó và Lý Trọng đều lùi lại. Thực lực của hai người tương đương, thậm chí khoảng cách lùi lại cũng giống nhau.

"Lý Trọng, ông cần phải hiểu rõ thực lực của chúng ta tương đương nhau, ông không có khả năng giết chết tôi, đồng thời tôi cũng không thể giết được ông. Hay là chúng ta bình tĩnh lại, cố gắng thương lượng?"

Thượng Quan Phó chợt nói nhưng vẫn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, ánh mắt đầy cảnh giác.

Lúc này, Lý Trọng chỉ cảm thấy người mình như bị xé rách vậy, liều thuốc Siêu Phàm kích thích sâu vào trong cơ thể lão ta, làm lão ta luôn duy trì trạng thái mạnh nhất.

Hai mắt lão ta đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Phó, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thương lượng à? Ông giết các cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà tôi bỏ ra năm mươi năm tâm huyết mới bồi dưỡng được, ông tính lấy cái gì để thương lượng với tôi?"

Thượng Quan Phó lạnh lùng nói: "Được làm vua thua làm giặc! Ông đừng mong lừa được tôi. Rốt cuộc ông âm thầm bồi dưỡng nhiều cao thủ hàng đầu như vậy là có âm mưu gì? Ông biết rất rõ, nếu hôm nay tôi không giết bọn họ, một ngày nào đó, các người sẽ gây họa cho Hoàng thành Thượng Quan".

“Bây giờ không phải tôi muốn xin thương lượng với ông mà rất có lý trí nói cho ông biết chúng ta không làm gì được nhau, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chỉ khiến cho cả hai bên cùng chịu thiệt”.

Lý Trọng nghe Thượng Quan Phó nói vậy cũng dần bình tĩnh lại, nghiến răng hỏi: “Ông muốn thương lượng chuyện gì?”

Thượng Quan Phó lạnh lùng nói: “Nếu tôi đã biết thực lực của ông mạnh tới mức nào, tất nhiên không cho phép nhà họ Lý tiếp tục ở lại Hoàng thành Thượng Quan. Ông cần phải hiểu rõ, một khi chuyện hôm nay bị lộ ra ngoài sẽ có hậu quả nghiêm trọng, cả tôi và ông đều không có khả năng cứu vãn được”.

“Sở dĩ Hoàng tộc chỉ là Hoàng tộc, bởi vì ở trong mắt vài Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ, Hoàng tộc không có cao thủ Siêu Phàm Cảnh quá mạnh”.

“Cho dù ở trong Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ, với thực lực ông và tôi thể hiện ra lúc này cũng có thể xem là nhóm cao thủ gần hàng đầu. Nếu để cho bọn họ biết gia tộc có thực lực kém xa nắm giữ cao thủ cấp bậc như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

“Tôi cũng biết ông rất hận tôi, muốn bảo ông bỏ xuống thù hận với tôi là không có khả năng”.

“Nếu đã vậy, chúng ta làm một giao hẹn, ông dẫn theo người nhà họ Lý rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, chờ một ngày nào đó cảm thấy có thể giết được tôi thì quay lại Hoàng tộc tìm tôi, tôi tất nhiên theo đến cùng”.

Không thể không nói, lời của Thượng Quan Phó rất có lý. Cho dù Lý Trọng phẫn nộ cũng không đến mức bị cơn giận làm cho mất lý trí.

Lý Trọng nhất thời im lặng, Thượng Quan Phó cũng không vội, cứ chờ quyết định của lão ta.

Giờ phút này, Dương Thanh đột nhiên thấy căng thẳng. Cho dù cuộc chiến giữa Thượng Quan Phó và Lý Trọng vừa rồi vô cùng ác liệt, hai người đều tiêu hao rất lớn, hai bên đều bị

thương nhưng chút tiêu hao và tình trạng vết thương này không đáng kể so với thực lực của bọn họ.

Một khi Lý Trọng thỏa hiệp và đồng ý dẫn theo nhà họ Lý rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, vậy anh là người chứng kiến trận chiến đấu này và bị hai người này xem là kẻ thù, anh sẽ chỉ có một con đường chết.

Cho dù anh dùng đan dược do Phùng Tiểu Uyển để lại có thể duy trì được mười phút trong trạng thái tốt nhất, vẫn không phải là đối thủ của hai người này.

Chương 2718:

Lý Trọng im lặng một lát, hai mắt đỏ ngầu mới nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Phó, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông muốn nhà họ Lý chúng tôi rời đi như vậy à? Tôi không chấp nhận!"

Thượng Quan Phó khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Vậy rốt cuộc ông muốn thế nào mới bằng lòng chấp nhận?"

Lý Trọng nói không hề khách sáo: "Cho tôi năm trăm tỷ coi như bồi thường chuyện ông đã giết nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhà họ Lý tôi. Đương nhiên, cũng không phải ông đưa cho tôi số tiền này thì tôi có thể bỏ qua mối thù đó được".

Lúc này Thượng Quan Phó từ chối: "Không được!"

Lý Trọng nghiến răng nói: "Nếu ông không đồng ý, vậy tôi chỉ có thể liều mạng đánh một trận, chỉ cần ông chết thì không ai có thể uy hiếp được nhà họ Lý nữa".

Trong khi lão ta nói chuyện, khí thế võ đạo trên người lại phát ra, lao thẳng về phía Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó lập tức hoảng sợ, không ngờ tên khốn kiếp Lý Trọng này nói ra tay là ra tay.

"Ông tạm thời dừng tay đã. Cho dù tôi không đồng ý với yêu cầu ông đưa ra nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục thương lượng!"

Thượng Quan Phó vừa đánh trả vừa tức giận nói.

Nhưng lúc này Lý Trọng không trả lời, chỉ điên cuồng tấn công, mỗi chiêu đều đánh vào chỗ hiểm, cho dù Thượng Quan Phó là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu chểnh mảng cũng có thể bị giết chết.

Dương Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm. Tốt nhất là hai người này đánh tới một sống một chết, nếu không anh sẽ chẳng có chút cơ hội nào.

"Nếu ông muốn chết, vậy tôi sẽ giúp ông được như ý!"

Thượng Quan Phó cũng hoàn toàn nổi nóng. Lão ta đã chủ động xuống nước thương lượng với Lý Trọng mà Lý Trọng dám không để ý tới.

Cuộc chiến đấu vừa dừng lại đã trở nên ác liệt hơn.

Chẳng bao lâu, Thượng Quan Phó đã nhìn ra được manh mối. Lão ta nhìn thấy trong đôi mắt đỏ như máu của Lý Trọng có chút giãy giụa như đang cố khống chế bản thân.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Lý Trọng, ông có thể nghe được tôi nói chuyện không?"

Trong giây lát, giọng nói của Thượng Quan Phó giống như sấm sét nổ vang bên tai Lý Trọng.

Lý Trọng run rẩy, ánh mắt có chút tỉnh táo, nghiến răng nói: "Thượng Quan Phó, chẳng phải ông muốn thương lượng tiếp sao? Được, tôi không cần năm trăm tỷ nữa, ông cho tôi ba trăm tỷ, tôi sẽ dẫn nhà họ Lý rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan".

Cho dù Thượng Quan Phó không biết xảy ra chuyện gì nhưng có thể cảm giác được Lý Trọng bây giờ rất khác, dường như có lúc mất khống chế, có lúc tỉnh táo.

Chẳng lẽ là lọ thuốc mà lão ta mới uống?

Thượng Quan Phó thầm suy đoán.

Lão ta nghĩ ngợi một lát vaãn nói: "Được tôi đồng ý với ông!"

Nhưng ngay khi lão ta vừa dứt lời, sâu trong cổ họng Lý Trọng phát ra một hét giận dữ xông về phía Thượng Quan Phở.

Thượng Quan Phở không rõ chân tướng cũng tức giận đánh một đòn đối đầu với Lý Trọng, căm phẩn hét lên: "Lý Trọng, ông điên rồi à? Tôi đã đồng ý cho ông ba trăm tỷ mà ông còn muốn liều mạng đánh với tôi sao?"

Lý Trọng không trả lời Thượng Quan Phó, bởi vì mắt Lý Trọng lúc này đã hoàn toàn đỏ như máu, khí thế võ đạo trên người cũng tăng vọt, điên cuồng tấn công Thượng Quan Phó chẳng khác nào một con thú hoang mất kiểm soát.

Chương 2719:

Mặc dù Thượng Quan Phó là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh nhưng Lý Trọng cũng gần đạt đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, còn có Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có thể tăng cường thực lực. Sau khi Lý Trọng uống liều thuốc Siêu Phàm, thực lực có dấu hiệu mơ hồ áp chế lão ta. Nhưng bây giờ Lý Trọng hoàn toàn mất khống chế, thực lực lập tức tăng vọt và vượt qua lão ta.

"Ầm!"

Thượng Quan Phó không kịp tránh nên trúng một đòn của Lý Trọng. Một tiếng động lớn vang lên, lão ta giống như quả bóng cao su bị đánh bay ngược ra ngoài.

Dương Thanh chấn động khi thấy Lý Trọng mạnh mẽ như vậy. Bây giờ thực lực của Lý Trọng đã gần bằng với người bảo vệ Hoàng tộc?

"Dương Thanh, cậu có biết rốt cuộc Lý Trọng xảy ra chuyện gì không?"

Thượng Quan Phó đột nhiên nhìn về phía Dương Thanh hỏi với vẻ mặt dữ tợn.

Dương Thanh giả vờ hoảng sợ, lắc đầu: "Tôi cũng không biết nhưng cảm giác được ông ta dường như đã mất khả năng khống chế bản thân, bây giờ hoàn toàn điên rồi".

Anh sẽ không nói thật với Thượng Quan Phó. Nếu anh nói cho lão ta biết Lý Trọng bây giờ dùng liều thuốc Siêu Phàm đã mất khống chế, hoặc hoàn toàn mất khống chế hoặc sẽ tỉnh táo lại, Thượng Quan Phó chắc chắn sẽ nghĩ cách chu toàn chứ không phải tiếp tục đấu với Lý Trọng.

Thượng Quan Phó nghe Dương Thanh nói vậy cũng không nghi ngờ gì, bởi vì lão ta cũng có cảm giác như vậy, chỉ không biết ứng phó thế nào.

Đúng lúc này, Lý Trọng lại lao về phía Thượng Quan Phó. Thượng Quan Phó kinh ngạc di chuyển chân, thân hình lập tức biến mất.

“Ầm!”

Mà trong chớp mắt khi Thượng Quan Phó vừa rời khỏi chỗ ban đầu, Lý Trọng lại đánh ra một đòn mạnh mẽ vào cây cổ thụ che trời.

Chỉ thấy vị trí trên cây cổ thụ rắn chắc kia bị Lý Trọng đánh trúng một đòn lập tức biến thành bột mịn, cây cổ thụ đổ xuống đất.

Thượng Quan Phó sợ hãi, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng nhìn Lý Trọng trong trạng thái hoàn toàn phát điên. Lão ta với thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh lại không thể đánh trả Lý Trọng.

Mà lão ta đại khái đã đoán được sức chiến đấu của Lý Trọng bây giờ có lẽ là Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong nhưng còn chưa tới Siêu Phàm Thất Cảnh.

Bản thân Thượng Quan Phó lại chỉ là Siêu Phàm Lục Cảnh sơ kỳ kém Lý Trọng ít nhất ba cảnh giới nhỏ, rõ ràng không có khả năng giết được Lý Trọng.

Nhìn Lý Trọng đang điên cuồng, Thượng Quan Phó chợt thu lại khí thế võ đạo trên người. Lý Trọng nhất thời giống như con ruồi không đầu mất đi mục tiêu, tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Dương Thanh khẽ nhíu mày, không hiểu tại sao Thượng Quan Phó đột nhiên ngừng tấn công. Chẳng lẽ lão ta biết tác dụng phụ của liều thuốc Siêu Phàm?

Quả nhiên, sau khi Thượng Quan Phó thu lại khí thế võ đạo trên người, Lý Trọng không tấn công lão ta nữa.

Vì vậy, anh nói: “Tiền bối Thượng Quan, tôi chợt nhớ ra một việc, có một nhà khoa học điên tên là Black Doctor nắm trong tay rất nhiều công nghệ cao có liên quan tới cao thủ võ đạo”.

“Hả?”

Thượng Quan Phó chợt nhìn về phía Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Không phải vừa rồi cậu còn nói không biết à?”

Dương Thanh vội nói: “Vừa rồi tôi không biết thật, bây giờ chợt nhớ tới Black Doctor này, lại nhìn dáng vẻ của Lý Trọng

bây giờ mới đoán thuốc mà ông ta uống trước đó rất có thể liên quan tới Black doctor này”.

Cho dù Thượng Quan Phó vô cùng bất mãn với lời giải thích của Dương Thanh nhưng vẫn muốn biết tình hình hiện nay của Lý Trọng, vì vậy lạnh lùng nói: “Cậu tốt nhất nên nói hết những gì biết được với tôi, có lẽ tôi vui vẻ còn có thể cho cậu một con đường sống”.

Chương 2720:

Trong lời nói của Thượng Quan Phó đầy vẻ uy hiếp.

Dương Thanh rất muốn giết Thượng Quan Phó nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hoảng sợ, vội nói: “Tôi nói ngay đây. Nếu trạng thái của Lý Trọng bây giờ thật sự là do dùng thuốc Black Doctor nghiên cứu ra, vậy ông ta đã rơi vào trạng thái mất khống chế sau khi uống thuốc”.

“Hễ là người dùng thuốc của Black Doctor, thực lực sẽ lập tức tăng lên. Bởi vì cơ thể không có cách nào chịu được thực lực tăng mạnh trong thời gian ngắn cho nên bản thân sẽ mất khống chế nhưng trạng thái này sẽ không diễn ra quá lâu. Chờ tới khi Lý Trọng tỉnh táo lại có thể hoàn toàn khống chế thực lực được thuốc tăng lên”.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Thượng Quan Phó trở nên nghiêm trọng.

Bây giờ Lý Trọng đã đủ mạnh mẽ, nếu để cho lão ta hoàn toàn khống chế sức mạnh này, sợ là ngay cả Thượng Quan Phó cũng không phải là đối thủ của Lý Trọng, thậm chí có thể sẽ chết trong tay Lý Trọng.

Dương Thanh biết, Thượng Quan Phó đã tin lời mình nói, vì vậy lại vội nói thêm: “Đương nhiên, uống loại thuốc này không phải không có tác dụng phụ. Có người nói người uống thuốc xong, có lẽ thành tựu võ đạo thành tựu sẽ hoàn toàn dừng ở trong tình trạng hiện tại”.

“Nói cách khác, sau khi Lý Trọng tỉnh táo, sợ rằng sau này đều sẽ không thể đột phá nữa, thực lực của ông ta cũng sẽ ổn định ở trong tình trạng hiện tại”.

Dương Thanh không nói cho Thượng Quan Phó biết tình hình thực tế, thật ra sau khi dùng liều thuốc Siêu phàm sẽ hoàn toàn mất đi khống chế, thậm chí có thể bị nổ tung mà chết, hoặc cho dù có thể khôi phục tỉnh táo nhưng hiệu quả của thuốc cũng có thời hạn.

Không chỉ vậy, người uống thuốc còn có thể tiến vào một giai đoạn suy nhược, khi đó mới là thời điểm nguy hiểm nhất.

Anh là người bị Black Doctor hại lâu như vậy, cũng biết rất rõ về những loại thuốc do ông ta chế tạo ra.

Trên gương mặt nghiêm trọng của Thượng Quan Phó đã không còn do dự nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Xem ra mình phải trả giá, bằng không có lẽ sẽ phải chết ở trong tay ông ta”.

Dương Thanh nghe thấy Thượng Quan Phó nói vậy lập tức mừng thầm. Anh muốn chính là hiệu quả này. Lý Trọng có Đại Đạo Thiên Diễn Kinh tăng cường thực lực, còn nắm giữ liều thuốc Siêu Phàm có thể nâng cao thực lực. Thượng Quan Phó là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc Thượng Quan lại không có sao?

Dưới ánh mắt chăm chú của Dương Thanh, Thượng Quan Phó đột nhiên lấy ra một bình ngọc nhỏ, đổ một viên đan dược trong đó ra và nuốt vào miệng.

Từ trên người Thượng Quan Phó nhanh chóng phát ra một khí thế võ đạo vô cùng khủng khiếp.

Trong chớp mắt ngắn ngủi đó, khí thế võ đạo trên người Thượng Quan Phó vốn không bằng Lý Trọng lại lập tức vượt qua lão ta.

Lý Trọng lại cảm nhận được khí thế võ đạo lập tức phong tỏa Thượng Quan Phó, chân thoáng động đã hóa thành bóng mờ xông về phía Thượng Quan Phó.

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình!”

Thượng Quan Phở lạnh lùng quát, trong tay lão ta đột nhiên xuất hiện một con dao găm xông thẳng về phía Lý Trọng.

Không biết vì sao khi Thượng Quan Phở lấy ra con dao găm này. Dương Thanh tự nhiên cảm giác được hơi thở chết chóc trên đó. Đương như con dao găm kia không phải là vật chết mà là vật sống.

Cho dù Lý Trọng mất khống chế nhưng vẫn vô cùng nhanh nhẹn, chỉ hơi bị áp chế khi đối mặt với Thượng Quan Phó.

Nhưng mỗi lần lão ta công kích, Lý Trọng đều có thể dễ dàng tránh được.

Nhưng bản thân Thượng Quan Phó chính là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, bây giờ lại dùng đan dược còn nắm trong tay vũ khí, thực lực được tăng vọt.

Nếu nói mới đầu, thực lực của Thượng Quan Phó là Siêu Phàm Lục Cảnh sơ kỳ, vậy hiện tại đã rất gần Siêu Phàm Thất Cảnh, có lẽ có thể được gọi là bán bộ Siêu Phàm Thất Cảnh.

Siêu Phàm Thất Cảnh vốn chính là một bước ngoặt của cao thủ võ đạo, muốn nhanh chóng tiến vào Siêu Phàm Thất Cảnh lại khó như lên trời.

Chương 2721:

Cho dù Thượng Quan Phó đã dùng hết thủ đoạn vẫn không có cách nào nâng sức chiến đấu đến Siêu Phàm Thất Cảnh.

Mà thực lực của Lý Trọng bây giờ chắc hẳn là Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong.

"Chết đi!"

Thượng Quan Phó quát lạnh một tiếng, con dao găm trong tay rạch qua không trung tạo thành một đường cong khoa trương đâm về phía vị trí tim của Lý Trọng.

Trong lúc chỉ mành treo chuông, khi thấy con dao găm sắp cắm vào tim mình, Lý Trọng đạp chân một cái, cơ thể giống như lò xo bay nhanh về phía sau.

Dương Thanh thầm chấn động khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Anh đột nhiên có cảm giác Lý Trọng lúc này không phải hoàn toàn mất khống chế mà vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, nếu không làm sao có thể có động tác tránh né chính xác như vậy?

Vừa rồi trong lúc đối chiến, Lý Trọng có thể không ngừng tránh đòn công kích trí mạng của Thượng Quan Phó đã làm Dương Thanh đặc biệt chấn động. Lần này, sát chiêu của Thượng Quan Phó cực kỳ tàn nhẫn và chính xác nhưng Lý Trọng vẫn tránh được.

Với hiểu biết của Dương Thanh về liều thuốc Siêu Phàm, người uống thuốc hoàn toàn mất khống chế, khá giống dáng vẻ của Lý Trọng bây giờ, khác biệt duy nhất là Lý Trọng có thể làm ra rất nhiều động tác tránh né.

Còn người uống thuốc hoàn toàn mất khống chế sẽ không làm động tác tránh né mà tung hoành ngang dọc bất chấp tất cả để giết chết đối thủ.

Thượng Quan Phó cũng rất tức giận. Lý Trọng đã né tránh các đòn công kích trí mạng của lão ta hết lần này đến lần khác

khiến lão ta chợt nhớ tới lời Dương Thanh nói trước đó, sợ rằng Lý Trọng sẽ tỉnh lại trong tối đa hai mươi phút nữa.

Một khi Lý Trọng tỉnh táo lại có thể vẫn duy trì thực lực như vậy nhưng phải trả giá đắt là cảnh giới võ thuật sau này không thể tăng thêm được nữa.

Dương Thanh cũng hơi lo lắng. Chỉ có anh biết, sợ rằng Lý Trọng bây giờ đang dựa vào ý chí để cố chống lại tác dụng phá hủy lý trí của thuốc.

Từ việc Lý Trọng có thể liên tiếp tránh được mấy đòn công kích trí mạng của Thượng Quan Phó là có thể nhìn ra được điểm này.

Ban đầu anh còn muốn nhân cơ hội Lý Trọng hoàn toàn mất khống chế, lừa Thượng Quan Phó liều mạng đánh một trận, tốt nhất là cả hai đều bị thương nặng. Nhưng bây giờ Lý Trọng lại có dấu hiệu khôi phục.

Một khi Lý Trọng tỉnh táo lại, tất nhiên sẽ nói cho Thượng Quan Phó biết tình hình thật sự, đến lúc đó lão ta chắc chắn sẽ giết anh, dù sao anh cũng vừa lừa lão ta.

Cho dù lão ta không giết anh, cũng sẽ tiến hành đàm phán với Lý Trọng, Hoàng tộc họ Thượng Quan cho nhà họ Lý ba trăm tỷ, sau đó nhà họ Lý rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan.

“Chết đi!”

Đúng lúc này, Thượng Quan Phó đột nhiên phẫn nộ hét lên, con dao găm trong tay đâm vào ngực Lý Trọng.

Dương Thanh nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức kinh ngạc. Anh không phải muốn Lý Trọng bị giết mà muốn cả hai đều bị thương. Nếu Lý Trọng bị giết, vậy tiếp theo chính là thời điểm chết của anh.

Chiêu này của Thượng Quan Phó vốn là định đâm vào tim Lý Trọng nhưng Lý Trọng tránh được chỗ hiểm.

Đôi mắt Lý Trọng vốn đỏ ngầu chợt có chút cảm xúc, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông muốn chết!”

Lý Trọng vừa dứt lời đã đánh ra một chưởng.

Chương 2722:

“Ầm!”

Một chưởng này đánh trúng ngực của Thượng Quan Phó làm lão ta lập tức bay ra ngoài, người còn trên không trung đã phun ra máu.

Tất cả những điều này đều diễn ra trong chớp mắt. Dương Thanh vốn còn lo lắng Lý Trọng bị giết chết, thấy vậy thì ánh mắt sáng ngời như nhìn thấy hi vọng.

Một chưởng vừa rồi của Lý Trọng rõ ràng là muốn lấy mạng Thượng Quan Phó mà một dao của lão ta cũng muốn lấy mạng Lý Trọng.

Hai người đều xem như thành công làm người kia bị thương nặng.

Thượng Quan Phó rơi xuống đất cách đó hơn mười mét, mặt trắng bệch, khóe miệng còn có máu chảy ra.

Lý Trọng cũng ngã xuống đất, con dao găm của Thượng Quan Phó cắm người lão ta làm lão ta bị thương rất nặng.

Dương Thanh phải mất một lát mới lấy lại tinh thần. Đây là cả hai đều bị thương à?

“Dương Thanh, tôi đã làm Lý Trọng bị thương nặng rồi, cậu mau giết ông ta đi!”

Thượng Quan Phó đột nhiên nhìn Dương Thanh quát lớn.

Dương Thanh thoáng ngây người rồi mới hiểu ra, sợ rằng hai người này đều bị thương rất nặng, đặc biệt là Thượng Quan Phó dường như không còn sức để bò dậy nữa.

Cho nên lão ta mới phải bảo Dương Thanh đi giết Lý Trọng.

“Dương Thanh, nếu cậu giết Thượng Quan Phó, tôi bảo đảm sẽ không ra tay với cậu. Lão ta đã bị tôi làm cho thương nặng không thể hồi phục trong thời gian ngắn. Bây giờ, lão ta chỉ là một kẻ vô dụng yếu hơn gà. Nếu cho lão ta thêm chút thời gian

khôi phục chút thực lực, cả tôi và cậu đều chỉ có một con đường chết".

Đúng lúc này, Lý Trọng cũng đột nhiên nói, Dương Thanh và Thượng Quan Phó nhất thời đều kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ đều không ngờ sau khi Lý Trọng dùng liều thuốc Siêu Phàm đã hoàn toàn tỉnh táo lại?

Thượng Quan Phó tức giận nói: "Dương Thanh, với ân oán giữa cậu và nhà họ Lý, nếu tôi chết, Lý Trọng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Cậu mau giết lão ta đi!"

Chỉ có Dương Thanh vẫn im lặng không nói gì, cũng không ra tay.

Bởi vì Dương Thanh không biết rốt cuộc hai người này thật sự hoàn toàn mất đi sức chiến đấu hay đều muốn lợi dụng anh thử thăm dò đối phương.

Nếu bọn họ thật sự chỉ lấy mạng mình để thăm dò lẫn nhau, cho dù Dương Thanh giết ai đi nữa, sợ là chỉ có một con đường chết.

Dương Thanh suy nghĩ thông suốt điểm này, cười cay đắng lắc đầu: "Hai vị đừng làm khó dễ tôi nữa, bây giờ tôi chỉ là một kẻ vô dụng, làm gì còn sức đi giết người chứ?"

Lý Trọng hơi híp mắt lại, ánh mắt hiện lên vẻ sắc bén, lạnh lùng nói: "Dương Thanh, cậu không sợ tôi nói ra chuyện cậu lừa Thượng Quan Phó à?"

Lời này vừa nói ra, Thượng Quan Phó cũng thoáng ngây người rồi kịp hiểu ra, lập tức sa sầm mặt nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: "Cậu lừa tôi?"

Dương Thanh nhíu mày, nhìn về phía Lý Trọng hỏi: "Tôi lừa tiền bối Thượng Quan lúc nào?"

Khi chưa xác định được hai người này có thật sự không còn sức lực tiếp tục chiến đấu không, Dương Thanh tất nhiên sẽ không công khai trở mặt với Thượng Quan Phó.

Lý Trọng cười lạnh: "Cậu biết rõ tình trạng thật sự sau khi dùng liều thuốc Siêu Phàm. Một khi uống thuốc, người uống

thuốc có thể bị nổ chết hoặc tỉnh táo lại nhưng cho dù tỉnh táo, thực lực cũng chỉ mạnh hơn trong thời gian ngắn, đến khi tác dụng thuốc giảm dần thì thực lực cũng sẽ giảm theo”.

Chương 2723:

“Mà trạng thái mạnh nhất của người uống thuốc là khi hoàn toàn mất khống chế, nhưng vẫn có hi vọng tỉnh táo lại”.

“Nhưng cậu không nói những điều này cho Thượng Quan Phó biết, trái lại cố ý đưa ra giả thuyết là tôi sắp tỉnh táo, thực lực còn có thể tăng vọt làm Thượng Quan Phó phải dùng lá bài tẩy của mình để giết tôi”.

“Bởi vậy, cả tôi và Thượng Quan Phó đều sẽ bị thương, còn cậu có thể ngồi làm ngư ông hưởng lợi”.

Sau khi Lý Trọng dứt lời, sắc mặt Thượng Quan Phó lập tức đanh lại, hai mắt ngập tràn sát khí mãnh liệt nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh không hề nghĩ tới Lý Trọng đã dùng thuốc Siêu Phàm, hơn nữa còn đang rơi vào trạng thái mất kiểm soát, ấy vậy mà vẫn có thể tỉnh táo lại.

Nếu biết trước chắc chắn anh sẽ không gạt Thượng Quan Phó, bây giờ Lý Trọng giải thích như vậy khiến anh hoàn toàn rơi vào đường cùng.

Bây giờ anh gần như có thể chắc chắn dù là Lý Trọng hay Thượng Quan Phó, thương thế của bọn họ không hề nặng như vẻ bề ngoài.

Sở dĩ đến tận bây giờ hai người bọn họ vẫn chưa ra tay với Dương Thanh, phần lớn nguyên nhân là bọn họ cũng không biết liệu có phải đối phương đều đã bị thương nặng đến nỗi mất đi sức chiến đấu hay không, vì vậy cả hai đều muốn thông qua Dương Thanh để thăm dò lẫn nhau.

Nhưng bây giờ, Lý Trọng nói ra sự thật về việc diễn ra sau khi lão ta dùng liều thuốc Siêu Phàm, đương nhiên sẽ khiến Thượng Quan Phó cực kỳ muốn giết Dương Thanh.

Thượng Quan Phó cả giận nói: “Dương Thanh, thật không ngờ cậu còn trẻ mà lòng dạ sâu xa như vậy, lại dám hãm hại chúng tôi”.

Dương Thanh vội vàng giải thích: “Tiền bối Thượng Quan, ông đừng tin những gì Lý Trọng nói. Ông ta đang cố ý hãm hại tôi. Tôi đã nói cho ông biết hết những gì tôi biết về liều thuốc Siêu Phàm. Bây giờ tôi đã là một kẻ tàn phế, sao dám lừa gạt ông? Lý Trọng là vì không thể xác định liệu có phải ông đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu hay không nên cố ý nói như vậy để ông giết tôi”.

Chỉ giải thích như vậy, không cần nói nhiều, hẳn Thượng Quan Phó sẽ hiểu ý của Dương Thanh.

Quả nhiên vừa rồi Thượng Quan Phó còn hơi nghi ngờ Dương Thanh thì lúc này ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Phó lại chuyển sang nhìn Lý Trọng.

Thấy Thượng Quan Phó nhìn mình, Lý Trọng cũng không hoảng hốt, chỉ chau mày nói: “Sao nào? Ông không tin tôi mà lại đi tin lời của thằng nhãi này?”

Thượng Quan Phó lạnh giọng nói: “Tôi không tin ai hết. Nhưng Dương Thanh nói cũng có lý. Dù sao cậu ta nói với tôi tình trạng sau khi uống liều thuốc Siêu Phàm hoàn toàn giống với biểu hiện của ông. Chỉ là không ngờ ông lại có thể khôi phục tỉnh táo”.

Lý Trọng cười khinh khỉnh: “Không ngờ đường đường là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan vậy mà lại bị một thằng nhãi dắt mũi, mỉa mai thay!”

Dương Thanh cũng lên tiếng: “Lý Trọng, ông đừng nghĩ tôi không biết ông đang nghĩ gì. Trước đây, ông thấy ở bên cạnh tôi sẽ được lợi ích, nên lựa chọn làm việc cho tôi. Lúc đó tôi đã đối xử với ông thế nào hẳn ông hiểu rõ hơn bất kỳ ai đúng chứ? Thậm chí tôi còn không màng nguy hiểm của bản thân dẫn cao thủ nhà họ Lý đi Hoàng thành Diệp, nếu không phải người bảo vệ của Hoàng thành Diệp xuất hiện thì nhà họ Lý đã thay thế nhà họ Diệp rồi đúng không?”

“Nhưng ông thì sao? Sau khi tôi bị thương nặng lại giam lỏng tôi, hơn nữa không ngừng thăm dò coi tôi có phải đã mất hết võ công rồi không? Ông là một kẻ khốn kiếp, vong ơn phụ nghĩa, làm gì còn chữ tín chứ?”

Nói xong, Dương Thanh nhìn Thượng Quan Phó nói: “Thượng Quan tiền bối, chắc ông cũng rõ tôi là người thế nào. Lời của tôi càng đáng tin hơn lời của Lý Trọng, chắc trong lòng ông cũng có câu trả lời rồi nhỉ?”

Chương 2724:

Lời này của Dương Thanh quả thực đã khiến Thượng Quan Phó bớt nghi ngờ anh hơn. Nhưng cũng chỉ là bớt nghi ngờ mà thôi. Bởi vì lão ta là Hoàng Chủ đời trước nên đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của một người ngoài.

Đương nhiên, Dương Thanh cũng không phải muốn để Thượng Quan Phó hoàn toàn tin tưởng anh. Chỉ cần khiến lão ta nghi ngờ Lý Trọng nhiều hơn là đủ rồi.

"Lý Trọng, Dương Thanh nói điều này không sai. Một kẻ vong ơn bội nghĩa như ông hoàn toàn không có bất kỳ chữ tín nào. Hơn nữa, ông còn âm thầm bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Nếu không phải bị Dương Thanh phát hiện, sợ là không lâu nữa nhà họ Lý đã ra tay với Hoàng tộc họ Thượng Quan rồi nhỉ?"

Thượng Quan Phó lạnh giọng nói, vẻ mặt đằng đằng sắt khí dường như lại đang do dự rốt cuộc có nên ra tay với Lý Trọng không?

Lý Trọng hờ hững đáp lời Thượng Quan Phó: "Thượng Quan Phó, chuyện đã đến nước này rồi, ai cũng không nói được ai. Hoàng tộc họ Thượng Quan đã đè đầu cưỡi cổ nhà họ Lý bao nhiên năm rồi, trong lòng ông chắc cũng hiểu rõ đúng không?"

"Nếu không phải ông không buông tha cho nhà họ Lý thì tại sao tôi phải âm thầm bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh. Nếu lúc đó tôi công khai bồi dưỡng chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ông đồng ý sao?"

"Bây giờ, chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý, đã bị ông và Dương Thanh giết sạch rồi, ông nghĩ nhà họ Lý còn có thể làm gì được người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan nữa?"

Thượng Quan Phó cười lạnh: "Nếu nhà họ Lý ở Hoàng thành Thượng Quan thì phải chịu sự kiểm soát của Hoàng tộc Thượng Quan. Lẽ nào ông muốn để Hoàng tộc Thượng Quan

trơ mắt nhìn nhà họ Lý càng ngày càng lớn mạnh sau đó thay thế Hoàng tộc Thượng Quan sao?”

Lý Trọng hừ lạnh: “Bớt nói nhảm đi. Bây giờ tôi và ông đều bị thương nặng. Rốt cuộc nên làm theo kế hoạch đã thương lượng trước đó là Hoàng tộc đưa cho nhà họ Lý ba mươi tỷ sau đó nhà họ Lý sẽ hoàn toàn rút lui khỏi Hoàng thành Thượng Quan hay là ông muốn sống mái tới cùng với nhà họ Lý, tôi đây chấp hết!”

Thượng Quan Phó không lên tiếng, rõ ràng cũng đang suy ngẫm rốt cuộc nên ứng phó với nhà họ Lý ra sao?

Lúc này chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh của nhà họ Lý đã bị giết sạch rồi. Chắc chắn nhà họ Lý chỉ còn mỗi cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Lý Trọng, chỉ cần lão ta ở đây thì Lý Trọng sẽ không làm gì được Hoàng tộc Thượng Quan.

Nếu hai người bọn họ liều mạng với nhau, ai sống ai chết vẫn chưa biết.

Nhưng nếu để nhà họ Lý dọn ra khỏi Hoàng thành Thượng Quan, có lẽ trong thời gian ngắn không cần lo lắng nhà họ Lý trả thù. Nhưng nếu để bọn họ có thêm thời gian thì liệu nhà họ Lý có trở nên lớn mạnh hơn không?

Điều đáng sợ nhất và cũng quan trọng nhất là nhà họ Lý có thể bồi dưỡng được cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng Thượng Quan Phó cũng không tự tin có thể giết chết Lý Trọng nên nhất thời lão ta rất phân vân.

Dương Thanh âm thầm cầu nguyện mong Thượng Quan Phó có thể đuổi cùng giết tận Lý Trọng, có như vậy anh mới giữ được mạng sống của mình.

Trong tình huống này anh không thể nói câu nào, chỉ đành chờ đợi lựa chọn của Thượng Quan Phó.

Lý Trọng cũng im lặng nhưng lão ta lại đang lặng lẽ sử dụng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục vết thương, chỉ cần Thượng Quan Phó ra tay với lão ta, nhất định lão ta sẽ dốc hết sức đánh trả lại.

Dương Thanh vốn định không nói chuyện nhưng sau khi cảm nhận được sát khí của Lý Trọng đối với anh vội nói: “Tiền bối Thượng Quan, Lý Trọng đang kéo dài thời gian, công pháp tu luyện của ông ta rất kỳ diệu, chỉ cần cho ông ta chút thời gian, thì có thể sẽ khôi phục trạng thái mạnh mẽ nhất trong thời gian ngắn”.

“Sở dĩ Lý Trọng có bồi dưỡng được chín tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh là vì ông ta đang tu luyện bộ công pháp này. Nếu để mặc ông ta kéo dài thời gian, thì thực lực của ông ta sẽ càng khôi phục mạnh hơn”.

Chương 2725:

Thượng Quan Phó cũng biết Lý Trọng có thể bồi dưỡng được chín cao thủ Siêu Phàm Cảnh chắc chắn là có cách riêng, chỉ là ngay cả lão ta cũng không rõ rốt cuộc Lý Trọng đã làm cách nào.

Bây giờ nghe Dương Thanh nói vậy, vẻ mặt lão ta lập tức thay đổi, giận dữ nhìn Lý Trọng, đồng thời cũng cảm nhận khí thế võ thuật trên người Lý Trọng. Quả nhiên hơi thở võ thuật trên người Lý Trọng càng mạnh hơn trước kia.

Thượng Quan Phó biết Dương Thanh không hề nói dối, vẻ mặt lập tức ngập tràn sát khí.

Trong mắt Lý Trọng lóe lên sát khí mãnh liệt, lạnh lùng nhìn Dương Thanh nói: “Nếu mày muốn chết tao sẽ giết mày trước!”

Vừa nói xong khí thế võ thuật trên người Lý Trọng như sóng to gió lớn bao phủ Dương Thanh, tiếp đó lão ta vụt biến mất.

Dương Thanh không ngờ Lý Trọng sẽ ra tay với anh trong tình huống này.

Lý Trọng và Thượng Quan Phó vốn dĩ đã bị thương nặng, ai là người ra tay trước người đó sẽ bị lộ. Lão ta làm vậy chẳng phải sẽ bị Thượng Quan Phó biết rõ tình trạng hiện giờ của mình sao?

Tuy Dương Thanh cũng bị thương nặng nhưng trong thời gian Lý Trọng kéo dài thời gian, anh cũng đang sử dụng phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để khôi phục vết thương.

Thấy Lý Trọng bỗng ra tay với mình, Dương Thanh không chút do dự lập tức dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân lên chân phải.

“Oành!”

Dương Thanh giẫm mạnh chân phải, mặt đất nứt ra như mạng nhện, lan tràn ra xung quanh.

Mượn lực đàn hồi của luồng sức mạnh này, cơ thể của Dương Thanh gần như biến mất tại chỗ trong tích tắc.

Nhưng với trạng thái bây giờ của anh, vốn không có cách nào bùng nổ lực công kích quá mạnh. Tuy không ra sức tấn công người khác mà là dùng sức đạp lên mặt đất nhưng cú đạp dốc hết sức này cũng tương đương với sức tấn công mạnh nhất của anh.

“Phụt!”

Ngay khi Dương Thanh vừa rời khỏi nơi đó, phản ứng phản phệ dữ dội do dùng hết sức giẫm mạnh xuống đất khiến anh phun máu.

Tuy người vẫn còn ở giữa lưng chừng nhưng cơ thể Dương Thanh đã mềm oặt ngã thẳng xuống đất.

Đúng lúc này, tay của Dương Thanh đột nhiên nắm chặt một chiếc bình gốm, vừa định bóp nát chiếc bình rồi nuốt viên thuốc trong lọ thì Lý Trọng vốn đang tấn công anh, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt, đột nhiên từ bỏ tấn công Dương Thanh mà đạp mạnh chân khiến cơ thể lão ta lóe lên như tia chớp lao về phía Thượng Quan Phó.

Vừa nãy Thượng Quan Phó cũng không ngăn cản Lý Trọng ra tay với Dương Thanh. Tuy lão ta muốn biết bí mật trên người Dương Thanh, nhưng tương tự lão ta càng muốn nhìn thấy tình trạng thật sự của Lý Trọng hơn.

Trong lúc Lý Trọng tấn công Dương Thanh, Thượng Quan Phó liền biết thương thế của Lý Trọng đã khôi phục rất nhiều. Tuy chưa đạt tới trạng thái mạnh nhất, nhưng ít nhất cũng giữ được sức chiến đấu của Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Ngay khi lão ta nghĩ Dương Thanh chắc chắn phải chết thì không ngờ Dương Thanh lại liều mạng rời khỏi chỗ, khi lão ta còn chưa tỉnh táo lại thì Lý Trọng đã xông tới.

Hết thảy đều xảy ra trong chớp mắt, đến nỗi Thượng Quan Phó còn chưa kịp hoàn hồn thì Lý Trọng đã xông tới trước mặt lão ta đưa tay lên đánh xuống.

“Ông dám!”

Lúc này Thượng Quan Phó mới lấy lại tinh thần, nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức tung ra một đòn.

“Oành!”

Chỉ là Thượng Quan Phó còn chưa kịp đụng tới người của Lý Trọng thì cú đánh của Lý Trọng đã đánh vào lồng ngực lão ta.

Chương 2726:

Trong tích tắc, thân thể của Thượng Quan Phó như bị va đập mạnh, bay ra ngoài, đồng thời phun ra một ngụm máu. Thân thể của lão ta vốn bị thương nặng, lúc này càng nặng hơn.

Nhưng mà Lý Trọng cũng không khá hơn, lão ta cũng gặp phải phản phệ dưới đòn tấn công này. Dù sao Thượng Quan Phó cũng là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, cường độ thể xác cũng ở cấp bậc của Siêu Phàm Lục Cảnh.

Muốn một đòn lấy tính mạng của Thượng Quan Phó là không thể nào. Lý Trọng đánh xong một đòn cơ thể lại biến mất lần nữa, tiếp tục lao về phía Thượng Quan Phó.

Lúc này lão ta đã bùng nổ toàn bộ thực lực, tinh thần chiến đấu dâng trào, chỉ cần lão ta giết được Thương Quan Phó, chỉ cần người bảo vệ Hoàng tộc không ra tay thì ở Hoàng thành Thượng Quan này, không ai làm gì được lão ta.

Dương Thành cũng ngớ người đồng thời cũng mừng thầm. Vừa nãy anh đã chuẩn bị nuốt viên thuốc kia, nhưng nào ngờ Lý Trọng chỉ là tung hỏa mù, thật ra mục tiêu thật sự của lão ta chính là Thượng Quan Phó.

Có điều việc này cũng không khó hiểu, bởi lẽ lúc này Dương Thanh không hề có chút sức uy hiếp nào đối với Lý Trọng. Một khi lão ta ra tay với Dương Thanh, ngược lại sẽ để lộ tình trạng thật sự của bản thân.

Trong hoàn cảnh như vậy, khi đòn công kích của lão ta rơi lên người Dương Thanh thì sợ là đòn triệt hạ của Thượng Quan Phó cũng sẽ rơi lên người lão ta. Chỉ cần sau khi giết được Thượng Quan Phó lại giết Dương Thanh cũng không muộn.

Phải thừa nhận Lý Trọng là một thiên tài, có thể lợi dụng mọi thứ hoàn mỹ trong tình huống thế này.

Nhưng mà Thượng Quan Phó cũng không phải là người hiền lành gì, ngay khi một đòn đánh lén của Lý Trọng đánh bay Thượng Quan Phó, lão ta liền biết Lý Trọng sẽ thừa thắng

xông lên, một khi lão ta bị Lý Trọng tấn công trí mạng lần nữa thì sợ là lão ta sẽ mất toàn bộ sức chiến đấu.

Thân thể của Thượng Quan Phó còn chưa tiếp đất thì lão ta đã tập trung sức mạnh toàn thân sẵn sàng đáp trả đòn tấn công của Lý Trọng bất cứ lúc nào.

Ngay khi Thượng Quan Phó đã chuẩn bị xong thì trong nháy mắt Lý Trọng lại tấn công một lần nữa, chớp mắt vung ra một đòn, giận dữ hét lên: "Chết đi!"

Thượng Quan Phó cắn răng, dồn hết sức mạnh trên người vào bàn tay trái rồi đánh ra.

"Oành!"

Hai nắm đấm va chạm, một luồng khí thế võ thuật đáng sợ như cuồng phong tản ra tứ phía.

"Ầm ầm ầm!"

Một số kiến trúc trong phạm vi một trăm mét xung quanh bọn họ cũng ngã sập dưới luồng khí thế võ thuật khủng bố này.

Cùng lúc đó, cơ thể vốn vẫn chưa rơi xuống đất của Thượng Quan Phó lại bay ra xa hơn.

Mà Lý Trọng cũng không khá hơn là bao. Lần công kích đầu tiên của lão ta đối với Thượng Quan Phó đã bị phản phệ. Mà lần tấn công thứ hai lại bị Thượng Quan Phó đỡ đòn khiến lão ta chịu phản nghệ nặng hơn.

Lý Trọng chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh như hủy diệt bộc phát từ trên nắm đấm của Thượng Quan Phó sau đó lan ra cả cánh tay.

"Rắc!"

Đột nhiên, một tiếng xương gãy vang lên, xương cánh tay phải của Lý Trọng vỡ vụn, sau đó rũ xuống.

Lý Trọng chịu đựng cơn đau bị gãy một tay, nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Phó bị ngã xuống, sau đó giẫm chân, rời khỏi nơi đó một lần nữa.

Lão ta đã trả giá đắt như vậy, nên dù thế nào cũng phải giết cho bằng được Thượng Quan Phó, bằng không hết thảy đều đổ sông đổ bể.

Dương Thanh sững sờ, anh không ngờ lúc này Lý Trọng lại điên cuồng như vậy, nhưng đây là kết quả cực kỳ tốt đối với anh.

E là Thượng Quan Phó và Lý Trọng sẽ cùng chịu tổn thương. Chỉ cần bọn họ mất đi sức chiến đấu, phóng tầm mắt khắp Hoàng Thành Thượng Quan, chỉ cần người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan không ra mặt thì sẽ không ai làm gì được anh.

Chương 2727:

Đương nhiên với điều kiện anh phải uống thuốc của Phùng Tiểu Uyển cho.

Lúc này, thân thể của Thượng Quan Phó rơi xuống cách đó mấy chục mét, sắc mặt tái nhợt, lão ta cảm thấy cánh tay mình sắp gãy sau cú đối đấu với Lý Trọng vừa rồi.

Đột nhiên Thượng Quan Phó cảm thấy luồng khí thế mạnh mẽ của Lý Trọng lại nhanh chóng lao về phía mình, khuôn mặt Thượng Quan Phó vặn vẹo dữ tợn, rống lên: "Lý Trọng, tôi muốn ông chết!"

Dứt tiếng, một luồng khí thế võ thuật bùng nổ từ trên người lão ta.

Nhưng mà lúc này Lý Trọng cũng vọt tới, nhanh chóng đánh ra một đòn, giận dữ hét: "Tôi sẽ giết ông trước!"

"Oành!"

Hai người lại lao vào nhau lần nữa. Nhưng lần này không có cảnh tượng Thượng Quan Phó bị đánh bay như lần trước mà là cơ thể của Lý Trọng nặng nề bay ngược về phía sau.

Lúc này trên người Thượng Quan Phó toát ra luồng khí thế võ thuật cực kỳ khủng bố. Dáng vẻ tóc tai rối tung, khuôn mặt vặn vẹo của lão ta cực kỳ đáng sợ.

Lý Trọng phun máu, khí thế võ thuật trên người lão ta lại suy yếu, nhìn bộ dáng vặn vẹo đáng sợ của Thượng Quan Phó, trong lòng Lý Trọng tràn ngập tuyệt vọng.

"Thượng Quan Phó, ông nghĩ chỉ có một mình ông mới biết giấu giếm thực lực sao?"

Lý Trọng rống lên, trên tay lại xuất hiện một lọ thủy tinh trong suốt, thuốc trong chai có màu đậm hơn.

Cách đó không xa, ánh mắt của Dương Thanh trở nên nghiêm nghị. Ngay cả anh cũng chưa từng thấy lọ thuốc có màu này. Nhưng anh chắc chắn, thuốc này nhất định là của Black

Doctor, hơn nữa hiệu quả của nó sẽ càng mạnh hơn. E rằng đây là loại thuốc mới mà hiệu quả của nó còn khủng khiếp hơn cả liều thuốc Siêu Phàm.

Từ bình thuốc trong tay Lý Trọng có một dao động năng lượng khủng bố đang truyền ra, ngay cả Thượng Quan Phó cũng trở nên nghiêm nghị hẳn.

Thượng Quan Phó còn chưa kịp ra tay, Lý Trọng đã không do dự dốc cạn bình thuốc kia.

Ngay sau đó, một hơi thở võ thuật đáng sợ lấy Lý Trọng làm tâm đang quét về bốn phương tám hướng, cuốn đi mọi thứ. "Oành oành oành!"

Mặt đất rung chuyển kịch liệt, dưới chân Lý Trọng, nền đường vỡ nát, những khe nứt chằng chịt như mạng nhện lan tràn về các phía.

Cùng lúc đó, hai mắt Lý Trọng càng lúc càng trở nên đỏ đậm, cuối cùng, toàn bộ con mắt đã gần biến thành màu đen. "Gừ!"

Lý Trọng bỗng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bộ mặt trở nên cực kì dữ tợn, như thể đang vô cùng đau đớn. "Giết!"

Thượng Quan Phó di động chân, nháy mắt đã lao về phía Lý Trọng. Lý Trọng của bây giờ quả thật vô cùng đáng sợ, Thượng Quan Phó có cảm giác, nếu không thể giết chết Lý Trọng kịp thời, có khả năng thực lực của Lý Trọng sẽ trở nên mạnh hơn nữa.

Dương Thanh đứng cách đó không xa cũng lộ vẻ cực kì khiếp sợ, nghĩ đến chuyện loại thuốc Lý Trọng dùng có thể là một liều thuốc Siêu Phàm kiểu mới, vượt xa loại thuốc cũ, nỗi lo âu trong lòng anh càng thêm dày đặc.

Nỗi lo này không phải vì bản thân anh mà vì những cư dân trong Hoàng thành Thượng Quan.

Người dùng liều thuốc Siêu Phàm có khả năng cao không thể khống chế được bản thân, chớ nói gì đến liều thuốc kiểu mới còn mạnh hơn cả liều thuốc Siêu Phàm ấy. Nay Lý Trọng đã không thể khống chế được, một khi Thượng Quan Phó bị giết, nếu người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan không ra tay, chỉ e

toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này sẽ biến thành địa ngục nhân gian dưới tay Lý Trọng.

Đúng lúc này, Thượng Quan Phó đã vọt tới trước mặt Lý Trọng, vung tay lên, đánh ra một đòn, nhưng thân thể Lý Trọng vẫn không hề động đậy. “Sao lại thế được?”

Thượng Quan Phó cả kinh thốt lên, lão ta cũng đã cưỡng chế tăng thực lực của mình, nhưng Lý Trọng lại như thể biến thành một người khác, một cao thủ khiến lão ta cũng thấy khiếp hãi, vậy thì còn đánh làm sao được nữa?

Chương 2728:

Ngay lúc đòn tấn công của Thượng Quan Phó rơi xuống người Lý Trọng, Lý Trọng cũng lập tức ra tay, tung ra một cước, trúng bụng dưới của Thượng Quan Phố.

Thượng Quan Phó bị đá bay ngược ra sau hệt như một quả cầu, người còn chưa chạm đất, miệng đã hộc ra một ngụm máu tươi. "Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Lý Trọng đuổi theo, tung thêm mấy đòn cực mạnh liên tiếp lên người Thượng Quan Phó, Thượng Quan Phó bị đánh cho không còn sức chống trả.

Sắc mặt Dương Thanh đã hết sức nặng nề, nỗi lo âu trong lòng càng thêm dày đặc, trong trạng thái thế này, Lý Trọng quả thực là vô địch rồi, may ra người bảo vệ Hoàng tộc mới có thể trấn áp được lão ta.

Nhưng người bảo vệ Hoàng tộc chỉ xuất hiện khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, mà dù Thượng Quan Phó có chết cũng không được tính là kiếp nạn đẩy Hoàng tộc tới chỗ diệt vong.

Trong tình hình này, người bảo vệ Hoàng tộc Thượng Quan nhất định sẽ không ra mặt, vậy thì còn ai có thể khống chế Lý Trọng? "Khốn kiếp!"

Thượng Quan Phó lồm cồm bò dậy, nhìn Lý Trọng đã gần như phát điên, ý muốn giết người trong mắt lão ta càng thêm đậm.

Vài giây so đấu đã khiến lão ta hoàn toàn nhận rõ sức chiến đấu chân thực của Lý Trọng lúc này, kể cả khi lão ta ở trong trạng thái mạnh nhất cũng không thể là đối thủ của Lý Trọng chứ nói gì đến trạng thái trọng thương như hiện tại.

Lão ta cho rằng, thực lực của Lý Trọng lúc này đã ngang tầm Siêu Phàm Thất Cảnh. "A a!"

Lý Trọng bỗng gầm lên phẫn nộ, hai tay ôm chặt đầu, gương mặt dữ tợn vặn vẹo, đau đớn tột độ. Tuy lần đầu Dương Thanh thấy loại thuốc mới này nhưng trạng thái của Lý Trọng khiến anh cảm thấy cực kì quen mắt. "Thượng Quan tiền bối, hiện

giờ Lý Trọng đang phải chịu nỗi đau đớn do liều thuốc kia mang tới, loại thuốc này sẽ liên tục khiến ông ta đánh mất khả năng khống chế bản thân, Lý Trọng hiện vẫn còn một chút lí trí nên đang cố gắng áp chế xuống, không để mình hoàn toàn mất khống chế". "Trong tình hình này, bất kì kẻ nào cũng đừng dại dột lại gần, chỉ cần có người đến gần thì sẽ khiến ông ta càng khó khống chế bản thân. Một khi có người chết dưới tay ông ta rồi, ông ta sẽ càng thêm điên cuồng, thậm chí có thể rơi vào trạng thái hoàn toàn mất khống chế trong nháy mắt". "Với thực lực hiện tại của Lý Trọng, hoặc là nhanh chóng giết chết ông ta, hoặc là đừng có lại gần ông ta, bằng không, toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan này đều sẽ biến thành chiến trường cho ông ta giết chóc".

Dương Thanh vội lớn tiếng hô lên với Thượng Quan Phó.

Thượng Quan Phó nhíu mày, tức giận nói: "Theo như cậu nói, hiện tại tôi không thể tấn công ông ta? Chỉ có thể trợ mắt nhìn ông ta cố gắng khống chế sức mạnh, sau đó trở nên mạnh hơn?"

Dương Thanh nói: "Theo như tôi quan sát trạng thái hiện tại của Lý Trọng, ông ta hoàn toàn không có khả năng chịu được liều thuốc kiểu mới này, chẳng mấy chốc nữa sẽ phải nổ tan xác mà chết vì thân thể không tải nổi độ mạnh của liều thuốc".

Trước đây, trên chiến trường tại căn cứ Hồng Trần ở nước ngoài, anh từng đấu với thủ lĩnh của Hồng Trần một trận, lúc đó thủ lĩnh của Hồng Trần từng sử dụng liều thuốc Siêu Phàm, nhưng vì bản thân không thể chịu nổi công hiệu của thuốc, cuối cùng đã nổ tan xác mà chết.

Hiển nhiên, Thượng Quan Phó không tin lời Dương Thanh, lão ta nghiến răng nói: "Tôi không tin cậu!"

Dứt lời, trong tay lão ta chợt xuất hiện một con dao găm lóe sáng, lần thứ hai lao về phía Lý Trọng.

Tuy lão ta cũng biết hiện tại Lý Trọng vô cùng đáng sợ, nhưng thoạt nhìn Lý Trọng có vẻ đau đớn lắm, chỉ đứng tại chỗ vặn vẹo giãy giụa, như là đáng cổ khống chế bản thân, trong tình

huống này, tranh thủ thời gian giết Lý Trọng ngay mới là ý kiến tốt nhất.

Dương Thanh hét lớn: “Đừng làm thế!”

Nhưng Thượng Quan Phó sao lại chịu nghe lời anh?

Chương 2729:

Chân lão ta thoảng di động, thân hình lao nhanh như điện, chớp mắt đã đứng trước mặt Lý Trọng, dao găm trong tay phóng thẳng về phía trái tim Lý Trọng. “Chết đi!”

Thượng Quan Phó gầm lên. “Uỳnh!”

Ngay thời khắc lưỡi dao găm tiến sát thân thể Lý Trọng, lão ta giơ tay, đánh ra một quyền vào người Thượng Quan Phó, một tiếng động lớn vang lên, Thượng Quan Phó bay ngược ra sau như diều đứt dây. “Chán sống rồi đúng không!”

Một giọng nói âm u như vọng về từ địa ngục vang lên từ cổ họng Lý Trọng, khuôn mặt lão ta vặn vẹo dữ tợn.

Dương Thanh có thể cảm nhận được, Lý Trọng đang cố gắng đè lại cơn cuồng bạo bên trong lồng ngực, nỗ lực để mình duy trì trạng thái tỉnh táo, nhưng một đòn kia của Thượng Quan Phó đã triệt để mở cửa cho cơn sóng điên cuồng trong lòng lão ta tràn ra.

Lý Trọng đã không thể khống chế cơn sóng điên cuồng ấy, chân thoảng di động, nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Thượng Quan Phó bị đánh bay ra ngoài mấy chục mét, lúc này cũng đã cảm nhận được một mối nguy hiểm tột độ đang bao phủ xuống người mình, lập tức tóc gáy dựng đứng cả lên, đạp xuống mặt đất như một phản xạ có điều kiện, thân hình nhanh nhẹn lao bắn đi. “Uỳnh!”

Nhưng lão ta vừa mới rời khỏi vị trí, Lý Trọng đã xuất hiện trước người lão ta, giơ tay lên, đánh ra một đòn, Thượng Quan Phó hộc một ngụm máu tươi, lần thứ hai bay ra ngoài. “Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Lý Trọng điên cuồng tấn công, Thượng Quan Phó hoàn toàn không còn sức đánh trả.

Hơi thở điên cuồng trên người Lý Trọng càng ngày càng mạnh, chỉ sau vài lần tấn công, lão ta đã hoàn toàn lâm vào trạng thái mất khống chế.

Tia sáng cuối cùng trong mắt lão ta đã hoàn toàn biến mất, cặp mắt lão ta biến thành một màu đen kịt, hoàn toàn không giống mắt con người.

Thượng Quan Phó bị Lý Trọng tấn công dồn dập điên cuồng đã triệt để tuyệt vọng, lão ta thậm chí còn không đủ sức bò dậy nữa, thấy Lý Trọng lại xông về phía mình, sắc mặt lão ta cực kì không cam lòng, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng. "Uỳnh!"

Đòn tấn công của Lý Trọng lại hạ xuống lần nữa, thân thể Thượng Quan Phó ngã văng ra, sau khi rơi xuống đất, hơi thở trên người lão ta hoàn toàn biến mất.

Thượng Quan Phó đã chết.

Nhìn Lý Trọng đánh chết Thượng Quan Phó, Dương Thanh cũng dại mặt ra, ngay cả Thượng Quan Phó cũng bị giết rồi sao?

Vậy thì hiện nay, trong Hoàng thành Thượng Quan này, còn ai có thể ngăn cản Lý Trọng?

Quả đúng như Dương Thanh dự liệu, sau khi giết Thượng Quan Phó, Lý Trọng đã triệt để mất khống chế. "Gu!"

Lão ta tức giận rít gào, hơi thở võ thuật trên người bỗng tăng vọt lên cực điểm.

Cùng lúc đó, tại Hoàng tộc Thượng Quan, trong cung điện rộng thênh thang, Thượng Quan Hoàng ngồi trên ngai vàng, bên dưới là các thành viên quyền quý của Hoàng tộc, sắc mặt ai nấy đều cực kì nặng nề.

Bởi Thượng Quan Hoàng triệu tập bọn họ lại đây, thảo luận về vấn đề, một khi Thượng Quan Phó thất bại, Hoàng tộc nên đối phó với tình hình trước mắt như thế nào? "Thật không ngờ, Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta lại vẫn còn sống. "Có lão Hoàng Chủ ở đây, Hoàng tộc nhất định sẽ không có vấn đề gì".

Sau khi được Thượng Quan Hoàng báo cho biết về sự tồn tại của Thượng Quan Phó, tất cả đều hết sức kinh ngạc. Nhưng trái lại, sắc mặt Thượng Quan Hoàng lại vô cùng căng thẳng, lão ta nói: "Các vị đừng nên vui vẻ quá sớm, nếu như Dương

Thanh thật sự dễ dàng bị giết đến thế thì vì sao đến tận bây giờ, lão Hoàng Chủ còn chưa trở về?”

Chương 2730:

Lão ta vừa nói đến đây, mọi người càng thêm lo âu thấp thỏm.

Bởi vì, ngay vừa rồi, bọn họ cảm nhận được, cách Hoàng phủ họ Thượng Quan không xa có một hơi thở võ thuật cực kì khủng bố đang liên tục tràn ra khắp Hoàng thành.

Loại hơi thở võ thuật này có cấp bậc cao đến mức khiến bọn họ cảm thấy có một áp lực cực lớn đè lên người, thậm chí đến hô hấp cũng không được thông thuận.

Có người lên tiếng: "Hoàng Chủ, chẳng phải Dương Thanh đã mất hết võ thuật rồi sao? Làm sao cậu ta có thể còn sống được? Hon nữa, hôm nay không chỉ Hoàng tộc Thượng Quan mà cả nhà họ Lý cũng đã huy động cao thủ đi lùng bắt Dương Thanh, nghe nói ngay cả ông tổ của nhà họ Lý cũng đã đi tìm rồi, làm sao cậu ta có thể sống sót được?"

Thượng Quan Hoàng đảo mắt nhìn qua đám người bên dưới, lạnh giọng nói: "Ai nói với các vị rằng mối nguy hiểm của Hoàng tộc chỉ có Dương Thanh?"

Mọi người đều nghi hoặc nhìn nhau, chẳng lẽ không phải sao?

Thượng Quan Hoàng lại nói tiếp: "Lão Hoàng Chủ đã dặn dò tôi, phải cẩn thận nhà họ Lý, năm mươi năm trước, có chín cao thủ biến mất cùng Lý Trọng, mấy ngày trước, Lý Giang Hùng lại dẫn theo một cao thủ Siêu Phàm Cảnh tới Hoàng tộc tìm Dương Thanh, sau đó bị Dương Thanh giết chết, tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia chính là một trong chín tên cao thủ từng biến mất cùng Lý Trọng năm mươi năm trước". "Lão Hoàng Chủ nghi rằng, tám cao thủ còn lại rất có thể cũng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, cho nên, Hoàng tộc chúng ta không chỉ phải đối mặt với Dương Thanh mà còn cả gia tộc họ Lý nữa".

Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí chấn kinh nói: "Nếu vậy, chúng ta nhất định phải diệt hắn gia tộc họ Lý này mới được!"

Nhị hoàng tử Thượng Quan Tử Mặc cũng trầm giọng đồng tình: "Anh cả nói rất đúng, chúng ta phải khiến gia tộc họ Lý biến mất khỏi Hoàng thành, bằng không, không ai có thể bảo

đảm sau này bọn họ sẽ không gây khó dễ cho Hoàng tộc Thượng Quan chúng ta".

Ngay lúc này, hai luồng hơi thở võ thuật vốn đang cực kì phập phồng cuồng bạo, bỗng có một luồng hơi thở biến mất, Thượng Quan Hoàng lập tức biến sắc, đứng phắt dậy khỏi ngai vàng. "Phụ hoàng, có chuyện gì vậy ạ?"

Thấy thế, Tam hoàng tử Thượng Quan Tử Khiêm vội hỏi.

Những người khác thấy Thượng Quan Hoàng lộ vẻ khiếp sợ như vậy, lòng lập tức nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Ảnh mắt Thượng Quan Hoàng nhìn về một hướng, ngây người lẩm bẩm: "Hơi thở võ thuật của lão Hoàng Chủ đã biến mất rồi!" "Cái gì?" "Lão Hoàng Chủ chính là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, hơi thở võ thuật của ngài ấy làm sao có thể biến mất được?" "Hoàng Chủ, có phải ngài cảm nhận nhầm rồi không? Hơi thở võ thuật biến mất không phải là của lão Hoàng Chủ?"

Những thành viên của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều biến sắc, không một ai muốn tin hơi thở võ thuật của Thượng Quan Phó đã biến mất.

Mặc dù Thượng Quan Hoàng cũng không muốn chấp nhận sự thật này nhưng lão ta đã vô cùng quen thuộc với hơi thở võ thuật của Thượng Quan Phó, trong hai luồng hơi thở võ thuật cuồng bạo xuất hiện trước đó, có một chính là của Thượng Quan Phó.

Nhưng nay, hơi thở của Thượng Quan Phó đã biến mất, mà luồng hơi thở võ thuật điên cuồng còn lại vẫn tồn tại, tất cả đều đang chứng minh một sự thật mà lão ta không cách nào chấp nhận được. Đó là Thượng Quan Phó đã chết.

Thượng Quan Hoàng không kịp nghĩ thêm, lập tức phân công người dưới: "Tất cả các cao thủ có cảnh giới dưới Thần Cảnh đỉnh phong lập tức lùi về trông giữ Hoàng lăng!"

Chương 2731

CHương 2731:

Bên trong Hoàng phủ họ Thượng Quan có một Hoàng lăng dưới lòng đất, Hoàng lăng này cũng là một công trình phòng ngự dưới đất lớn nhất của Hoàng tộc, cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh không có khả năng phá vỡ tầng phòng ngự của Hoàng lăng này.

Chỉ khi Hoàng tộc gặp phải hiểm họa cực lớn thì Hoàng lăng dưới lòng đất mới được mở ra, mà nay Thượng Quan Hoàng lại yêu cầu tất cả các thành viên của Hoàng tộc có cảnh giới dưới Thần Cảnh đỉnh phong phải lùi vào Hoàng lăng, điều này chứng tỏ Hoàng tộc đang phải đối mặt với một nguy cơ cực lớn, thậm chí đó còn là nguy cơ liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng tộc.

Ngay khi người trong Hoàng tộc còn đang ngày người thất kinh, tại gia tộc họ Lý, Lý Giang Hùng bỗng phá lên cười, lão ta kích động vô cùng, hô to: “Quá tốt rồi, từ nay về sau, tại Hoàng thành Thượng Quan này, nhà họ Lý ta chính là vua!”

Tuy lão ta không biết đến sự tồn tại của Thượng Quan Phó nhưng cũng có thể cảm thấy, hai vị cao thủ vừa chiến đấu kịch liệt với nhau kia, có một người là Lý Trọng, mà bây giờ, hơi thở võ thuật của Lý Trọng vẫn còn, nhưng hơi thở của kẻ còn lại đã biến mất. “Thưa chủ gia tộc, có chuyện gì thế a?”

Đám người nhà họ Lý không hiểu nguyên do, bèn cười hỏi.

Lý Giang Hùng đang rất vui vẻ, bèn hào hứng nói: “Tuy tôi không biết có chuyện gì xảy ra nhưng tôi có thể cảm nhận được, tên cao thủ vừa đấu với bố tôi chính là cao thủ siêu đẳng của Hoàng tộc họ Thượng Quan. Nhưng vừa rồi, hơi thở của tên cao thủ kia đã biến mất, mà bố tôi còn sống”.

Lý Giang Hùng chỉ nói một câu đã khiến toàn bộ người nhà họ Lý sôi sục lên.

Lý Giang Hùng lớn tiếng bảo: “Tất cả các cao thủ đã bước vào Thần Cảnh đi theo tôi nghênh đón ông tổ!”

Lúc này bọn họ còn chưa biết, nhà họ Lý sắp gặp phải hiểm họa đáng sợ cỡ nào.

Ngay khi Lý Giang Hùng dẫn đầu đám cao thủ Thần Cảnh của gia tộc di chuyển về phía Lý Trọng, bên chỗ Lý Trọng lúc này, khắp nơi đã biến thành phế tích, Lý Trọng như đã phát điên, liên tục tấn công các phía, tất cả mọi mục tiêu bị lão ta nhằm tới đều hóa thành đống đổ nát trong khoảnh khắc.

Dương Thanh trốn một góc, tay nắm chặt một bình sứ trắng, trong bình là viên thuốc Phùng Tiểu Uyển đưa cho anh, anh đang chờ, chờ đến thời cơ tốt nhất để dùng viên thuốc này.

Lúc này Lý Trọng vẫn còn đang ở trạng thái mạnh nhất, dù lúc này anh sử dụng thuốc thì chỉ e trong mười phút ngắn ngủi, anh không thể giải quyết Lý Trọng.

Vậy nên Dương Thanh vẫn chưa vội dùng viên thuốc này mà chỉ chờ, chờ khi thể lực của Lý Trọng bị tiêu hao hết, có lẽ không cần anh sử dụng viên thuốc này, Lý Trọng đã biến thành một kẻ tàn phế.

Lý Trọng lúc này hệt như một con ruồi không đầu, không cảm nhận được hơi thở võ thuật bốn phía, lão ta chỉ có thể điên cuồng đập phá phát tiết, như đang muốn trút hết tất cả cơn cuồng bạo trong cơ thể ra ngoài.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh như một thợ săn tài giỏi, trốn ở nơi xa, đôi mắt sắc như lưỡi dao chăm chặp giám sát mọi cử động của Lý Trọng.

Quả nhiên, sau khi liên tục phát tiết, thể lực của Lý Trọng dường như đã tiêu hao gần hết, hơi thở cuồng bạo trên người cũng giảm mạnh, lực công kích cũng yếu đi rất nhiều.

Nhưng thế này còn chưa đủ, để tăng cao khả năng thắng hơn, Dương Thanh cảm thấy vẫn nên chờ thêm một lúc.

Anh nhủ thầm trong lòng: “Chừng chục phút nữa, có lẽ Lý Trọng sẽ tiến vào thời kì suy nhược”.

Lại năm phút đồng hồ nhanh chóng trôi qua, quả nhiên, đúng như Dương Thanh liệu định, hơi thở trên người Lý Trọng càng ngày càng yếu, như thể sắp ngã vào thời kì suy nhược.

Liều thuốc do Black Doctor nghiên cứu ra tuy rất lợi hại nhưng theo như những hiểu biết của Dương Thanh, mỗi loại thuốc mà Black Doctor điều chế ra đều có chung một tác dụng phụ, đó chính là sau khi thuốc hết công hiệu, người dùng thuốc sẽ rơi vào thời kì suy nhược.

Đúng lúc này, một âm thanh chói tai bỗng vang vọng trong đêm tối: “Chủ gia tộc họ Lý là Lý Giang Hùng, dẫn theo các cao thủ của gia tộc, xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!”
“Cao thủ nhà họ Lý xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!”
“Cao thủ nhà họ Lý xin cung kính nghênh đón ông tổ về tộc!”

Chương 2732:

Đột nhiên, hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Trọng, đồng loạt quỳ một chân xuống, kêu lớn. Dương Thanh không ngờ được người nhà họ Lý lại xuất hiện vào lúc này, anh lập tức biến sắc, giận dữ hét lên: "Tất cả các vị, lập tức thu hơi thở võ thuật trên người lại ngay!"

Chỉ tiếc, khi anh hồ lên câu này, tất cả đã quá muộn.

Anh chỉ kịp thấy, Lý Trọng vốn đã chuẩn bị rơi vào thời kỳ suy nhược nhưng vừa cảm nhận được hơi thở võ thuất của người khác, hơi thở cuồng bạo trên người lão ta lập tức tăng vọt, thân hình nháy mắt biến mất tại chổ. "Uỳnh!"

Một giây tiếp theo lão ta hiện trước mặt một cao thủ ngà họ Lý, vỗ một chưởng xuống đầu người này, tên cao thủ kia mất mạng tại chỏ.

Cảnh tượng này làm ai nấy đều chấn động.

Lý Giang Hùng cũng sững sờ, nét mặt đầy kinh ngạc: "Sao chuyện này có thể xảy ra chứ?"

Dương Thanh lại giận dữ hét lên: "Lý Giang Hùng! Lý Trọng uống thuốc do Black Doctor mới nghiên cứu ra nên đã hoàn toàn mất lý trí rồi. Ông ta còn giết cả Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan, thực lực đã khủng khiếp hơn rất nhiều. Ông mau bảo những người trong nhà họ Lý thu khí thế võ đạo lại đi".

"Nếu không, Lý Trọng mà cảm giác được khí thế võ đạo của ai thì ông ta sẽ giết ngay! Giết càng nhiều, ông ta càng điên!"

Nghe thấy lời nói của anh, Lý Giang Hùng mới giật mình tỉnh ngộ. Lão ta vốn cho rằng người đã đánh nhau với Lý Trọng là Dương Thanh, lúc này mới biết không phải Dương Thanh mà là Hoàng Chủ đời trước của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Trong lúc lão ta đang ngẩn người, lại có mấy cao thủ Thần Cảnh vì phóng uy thế võ đạo ra mà bị Lý Trọng giết trong tích tắc.

Phút chốc, trong hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý lại có ba người chết.

Đến lúc này Lý Giang Hùng mới hoàn hồn, mau chóng ra lệnh: “Tất cả mau thu khí thế võ đạo lại!”

Những người còn sống sót lập tức làm theo.

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Dương Thanh, Lý Trọng như con ruồi mất đầu không còn thấy mục tiêu, điên cuồng công kích khắp nơi như muốn trút mọi năng lượng cuồng bạo trong cơ thể ra ngoài.

Cả đám cao thủ nhà họ Lý đều sợ hãi thấy rõ, họ chưa từng thấy dáng vẻ kinh khủng thế này của Lý Trọng.

“Bùm bùm bùm!”

Khi Lý Trọng điên cuồng bùng nổ, những cao thủ Thần Cảnh sơ kỳ lẫn trung kỳ đều chịu thương tích nặng nề, ngã văng ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc những người này bị đánh bay bởi khí thế võ đạo của mình, thân hình Lý Trọng qua lại giữa những người khác như một tia chớp đen.

Giây kế tiếp lại có có năm sáu người bỏ mạng.

Lý Giang Hùng sốt sắng đến nỗi sắp khóc. Những người này đều là cao thủ mạnh nhất nhà họ Lý, lão ta dẫn hơn hai mươi cao thủ như thế để đến đây long trọng đón chào Lý Trọng, để rồi bị Lý Trọng giết chết gần một nửa số đó.

Những người trong nhà họ Lý cũng sắp hóa điên. Họ hăm hở tới đây nghênh đón Lý Trọng trong niềm vui sướng khôn xiết, cho rằng nhà họ Lý sẽ trở thành bá chủ của Hoàng thành Thượng Quan và họ sẽ trở thành những người có công lớn với gia tộc, nào ngờ vừa đến đây đã bị giết gần một nửa.

Nếu để mặc chuyện này tiếp tục xảy ra thì những cao thủ hàng đầu trong nhà họ Lý đều sẽ bị Lý Trọng giết chết.

Một người có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ họ Lý sợ hãi nói: “Chủ gia tộc, rốt cuộc ông tổ sao vậy? Sao ông ấy lại giết cả người trong gia tộc?”

Chương 2733:

Nét mặt Lý Giang Hùng đầy trầm trọng quan sát Lý Trọng thật kỹ, cắn răng đáp: “Bố tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát, tôi sợ là ông ấy không thể tỉnh táo lại được nữa. Tất cả mọi người tìm cơ hội trốn khỏi đây, tuyệt đối không được để lộ ra một chút khí thế võ đạo nào, nếu không sẽ chết chắc đấy!”

“Rõ!”

Cao thủ trong nhà họ Lý vội vàng vâng lệnh.

Tuy họ không rõ đã có chuyện gì xảy ra với Lý Trọng nhưng lại biết hiện giờ lão ta đã không còn quan tâm ai là người của mình, có lẽ dù là Lý Giang Hùng cũng sẽ không bỏ qua.

Lý Giang Hùng liếc mắt nhìn Dương Thanh rồi bắt đầu lặng lẽ lùi ra sau, còn nín thở vì sợ bị Lý Trọng cảm giác được, sau đó giết mình.

Đương nhiên Dương Thanh sẽ không đứng đây chờ chết. Tuy anh cũng lo lắng Lý Trọng sau khi mất lý trí sẽ rời khỏi đây rồi gây ra một vụ tàn sát thảm khốc cho Hoàng thành Thượng Quan, nhưng lúc này bản thân cũng đang bị thương nặng, nếu uống đan dược được Phùng Tiểu Uyển đưa cho thì cũng chỉ có thể giữ được trạng thái đỉnh cao trong vòng mười phút là cùng.

Quan trọng là, một khi uống viên đan dược của Phùng Tiểu Uyển, rất có thể anh sẽ chết.

Hoàng thành Thượng Quan có người bảo vệ riêng, chắc kẻ đó sẽ không làm ngơ trước việc Lý Trọng thẳng tay tàn sát những người trong Hoàng thành nhỉ?

“Bành!”

Nhưng đang lúc các cao thủ của nhà họ Lý chuẩn bị rời khỏi đây thì Lý Trọng đột nhiên xông đến trước mặt một người, giơ tay mạnh mẽ tung chưởng vào đầu của đối phương.

Cao thủ họ Lý kia bỏ mạng chỉ trong giây lát, chết không nhắm mắt.

Vừa rồi do quá căng thẳng nên ông ta đã bất cẩn để lộ một chút khí thế võ đạo, do đó bị Lý Trọng nhắm trúng, giết ngay tức thì.

Những người khác đứng sững tại chỗ, không dám thở mạnh. Ai nấy đều kinh hoàng nhìn Lý Trọng.

Lý Giang Hùng thấy nhà họ Lý lại tổn thất một cao thủ hàng đầu thì cảm giác lòng như đang rỉ máu.

Nhưng vào lúc này lại có thêm vài hơi thở Thần Cảnh đến gần, nét mặt của Dương Thanh tức khắc thay đổi: "Không xong rồi!"

Ngay sau đó, bốn cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong xuất hiện, bao vây Lý Trọng.

Bốn người này đều mặc trang phục đặc trưng của Hoàng tộc Thượng Quan, vậy là đã rõ lai lịch của họ.

"Lão Hoàng Chủ!"

Khi nhìn thấy Thượng Quan Phó nằm sõng soài cách đó không xa, không còn thở nữa thì ai nấy đều biến sắc.

Cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong cầm đầu căm tức nhìn Lý Trọng, quát: "Lý Trọng, ông giết lão Hoàng Chủ của chúng tôi ư?"

Dương Thanh vội vàng thét lên: "Mau thu khí thế võ đạo lại, Lý Trọng đã mất lý trí rồi, bị ông ta nhắm vào sẽ chết đấy!"

Nhưng câu nói của anh đã muộn màng.

Bóng dáng của Lý Trọng lại biến mất, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong vừa rồi và tung một cú đấm ra.

"Rầm!"

Một tiếng động ầm ĩ vang lên, lồng ngực của cao thủ nọ trũng xuống, hộc máu bay vụt ra ngoài như diều đứt dây.

"Trời…"

Chương 2734:

Ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại hoàn toàn sững sờ, dường như họ không ngờ một đòn của Lý Trọng lại có thể giết một trong bốn người họ chỉ trong nháy mắt.

Dương Thanh tức giận quát lớn: "Thu khí thế võ đạo lại đi chứ!"

Anh có thể cảm nhận được khí thế của Lý Trọng lại mạnh lên. Khi lão ta chưa giết ai thì thực lực đã tự tăng lên đáng kể rồi.

Nếu như giết sạch tất cả cao thủ Thần Cảnh ở đây thì sẽ càng mạnh hơn nữa, khi đó sẽ thật sự không còn một ai có thể chống lại Lý Trọng ngoại trừ người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

"Gừ!"

Lý Trọng tức giận gào lên. Mặt đất xung quanh lão ta tức khắc xuất hiện vô số vết nứt như chực chờ sụp đổ.

Lần này, ba cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc đều mau chóng thu khí thế võ đạo của mình lại.

Lý Trọng mất đi mục tiêu nên không còn giết người nữa, nhưng nét mặt của lão ta đầy hung tợn, sát khí dâng lên mãnh liệt, trông vô cùng nóng nảy như một con thú thời xa xưa.

Lý Giang Hùng nhìn Dương Thanh, hỏi: "Cậu Thanh, chúng ta phải làm sao đây?"

Lão ta thật sự không biết phải giải quyết thế nào. Lý Trọng quá đáng sợ, dù họ muốn thu lại hơi thở của mình cũng khó có thể thu lại toàn bộ, giống như cao thủ vừa rồi vậy, bị sẩy chân suýt ngã nên đã làm lộ ra một chút khí thế võ đạo, kết quả là bị Lý Trọng nhắm trúng, tiêu diệt.

Dương Thanh lắc đầu, mắt vẫn nặng nề nhìn Lý Trọng: "Tất cả mọi người đều đứng yên một chỗ, đừng động đậy, cố gắng đừng lộ ra khí thế võ đạo của mình."

Lúc này đây, anh chỉ có thể hy vọng Lý Trọng sẽ không chịu đựng được tác dụng quá mạnh của thuốc nên nổ tan xác mà chết.

Nếu không thì dù uống đan dược được Phùng Tiểu Uyển đưa cho, anh cũng khó lòng giết được lão ta. Một khi Lý Trọng trở nên mạnh hơn, hai người mà đánh nhau thì ngược lại sẽ khiến thực lực của lão ta được tăng cường.

Giữa lúc đó, bỗng dưng có tiếng sáo vang lên. Lý Trọng vừa mất đi mục tiêu như cảm giác được vị trí của tất cả mọi người. Đôi mắt đỏ ngầu của lão ta hướng về một cao thủ nhà họ Lý, chớp nhoáng xông thẳng tới.

"Ầm!"

Tung một chưởng, lại một người đã chết.

Từ khi có tiếng sáo, Lý Trọng vốn đang hoang mang như đã có thể cảm nhận được vị trí của mỗi một người ở đây, vừa giết một người trong nhà họ Lý xong thì lại xông tới một cao thủ khác.

Hơn hai mươi cao thủ Thần Cảnh họ Lý tới đây nhưng giờ đã tổn thất mười người, chỉ còn lại mười người cuối cùng.

Lý Giang Hùng hốt hoảng đến sắp khóc, gào lên: "Bố, bố tỉnh lại đi!"

Ban đầu lão ta còn nghĩ rằng Lý Trọng sẽ dẫn dắt nhà họ Lý đến đỉnh cao, không ngờ cuối cùng Lý Trọng lại là người dẫn họ xuống vực thẳm.

Những cao thủ Thần Cảnh đang đứng ở đây đã là toàn bộ lực lượng cuối cùng của nhà họ Lý, một khi bị giết sạch thì trong gia tộc sẽ không còn ai có thực lực Thần Cảnh nữa.

Một gia tộc không có lấy một cao thủ Thần Cảnh thì còn không sánh bằng một gia tộc hạng bét.

Tuy nhiên, tiếng hét của Lý Giang Hùng không hề có tác dụng nào, Lý Trọng vẫn không ngừng tàn sát.

Ngay lúc đó, Dương Thanh đột nhiên gầm lên: "Tất cả tập trung giết Lý Trọng đi, nếu không, ai cũng sẽ chết tại đây

đấy!”

Chương 2735:

Mặc dù anh có thù oán với nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng hiện giờ người cầm đầu hai gia tộc này – Thượng Quan Phó thì bị Lý Trọng giết, Lý Trọng thì đã đánh mất lý trí, còn giết nhiều người trong nhà họ Lý như vậy.

Dương Thanh có thể bỏ qua mọi hận thù. Trải nghiệm ở chiến vực đã làm tâm trí của anh hướng về nhân dân, nếu Lý Trọng sống sót thì đây sẽ là nạn lớn cho Hoàng thành Thượng Quan.

Lúc này đây, Dương Thanh vô cùng phẫn nộ. Vì sao đến nước này rồi mà người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quân vẫn chưa xuất hiện?

Lẽ nào chỉ khi Hoàng tộc đối mặt với nguy cơ sống còn mới lộ mặt ra?

Người bảo vệ Hoàng tộc phải bảo vệ con dân trong Hoàng thành chứ không phải chỉ mình thành viên trong Hoàng tộc mới phải.

Lý Giang Hùng nghe thấy lời nói của Dương Thanh mới hoàn hồn, lập tức ra lệnh: “Tất cả cao thủ nhà họ Lý nghe lệnh, cùng giết ông tổ!”

“Chủ gia tộc, phải giết ông tổ thật sao?”

Có người ngỡ ngàng hỏi, trên mặt đầy vẻ không cam lòng. Nếu như Lý Trọng có thể khôi phục lý trí thì tương lai nhà họ Lý sẽ rất huy hoàng.

Lý Giang Hùng tức giận hét lên: “Nếu không cùng chung tay thì toàn bộ chúng ta đều sẽ bị bố tôi giết chết, giờ ông ấy đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, đành giết thôi!”

“Rõ!”

Bấy giờ các cao thủ trong nhà họ Lý mới lấy lại tinh thần, ánh mắt của họ cũng trở nên kiên định, chỉ còn lại sát ý với Lý Trọng.

Dương Thanh đưa mắt nhìn ba cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong còn lại của Hoàng tộc, lớn tiếng nói: “Mấy người là người trong Hoàng tộc cơ mà, còn đứng đấy nhìn nữa à? Bây giờ chỉ còn cách cùng nhau giết Lý Trọng thì con dân trong Hoàng thành mới không bị tàn sát”.

Ba cao thủ trong Hoàng tộc nhìn nhau, tên cầm đầu cắn răng đáp: “Liều mạng thôi!”

Lý Giang Hùng lại gào lên: “Tất cả đều xông lên!”

Sau mệnh lệnh của ông ta, cao thủ trong Hoàng tộc và nhà họ Lý đồng loạt xông về phía Lý Trọng.

Mặc dù lão ta vô cùng đáng sợ nhưng đã hoàn toàn mất đi lý trí, chẳng khác nào một cỗ máy bị người khác khống chế, không thể bộc phát ra thực lực vốn có của mình.

Nhà họ Lý đã tổn thất một số lượng lớn cao thủ nhưng phần lớn đều là những người đang ở Thần Cảnh sơ kỳ và trung kỳ, những người còn lại về cơ bản đều có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong và bán bộ Siêu Phàm Cảnh, ngoài ra còn có một số cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ.

Ba người còn lại của Hoàng tộc đều có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong.

Một đội hình như vậy tuyệt đối là một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Mười mấy cao thủ đồng thời ra tay, trong nháy mắt những đòn công kích mạnh nhất của họ đều giáng xuống người Lý Trọng.

“Gầm!”

Lão ta cuồng nộ thét lên, tung ra một đòn tấn công khủng khiếp. Lại một người trong nhà họ Lý bị giết.

“Toàn bộ lập tức lùi lại!”

Lý Giang Hùng nói lớn một câu rồi nhanh chóng thụt lùi. Ngay lúc lại một cao thủ họ Lý bỏ mạng, những người khác đã rời khỏi phạm vi công kích của Lý Trọng.

Lý Giang Hùng cắn răng, lại hét lên: “Tất cả cùng xông lên!”

Mười mấy cao thủ lại cùng nhau phát động đòn công kích mạnh nhất của mình tới Lý Trọng.

Sau mỗi đợt tiến công thì Lý Giang Hùng lại ra lệnh cho họ lùi lại, mười mấy người cứ đánh rồi lại lùi như vậy, thương thế trên cơ thể Lý Trọng cũng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Chương 2736:

Chiến thuật này đúng là quá tuyệt vời, đây cũng là chiến lược tốt nhất cho tình huống bây giờ, thế nhưng nó lại gây ra tổn thất quá lớn.

Gần như mỗi lần liều mạng tấn công đều mất một cao thủ, sau mấy đợt bao vây tấn công ngắn ngủi thì nhà họ Lý lại có thêm hai người chết.

Sắc mặt của Dương Thanh vô cùng tối tăm, đưa mắt nhìn bốn phía hòng tìm cho ra chủ nhân của tiếng sáo. Anh biết rằng Lý Trọng đang bị tiếng sáo ấy khống chế.

Nếu không có tiếng sáo của đối phương thì có thể lão ta đã nổ tan xác từ lâu rồi. Nó cứ như âm thanh mê hoặc lòng người, dẫn dắt khí thế cuồng bạo còn sót lại trong cơ thể Lý Trọng bùng nổ.

"Rốt cuộc mày là ai?"

Dương Thanh nhìn vào khoảng không, rít lên: "Không phải bọn mày muốn giết tao lắm sao? Giỏi thì cút ra đây đánh một trận với tao đi!"

Tuy không biết chủ nhân của tiếng sáo là ai nhưng có thể khẳng định một điều rằng Lý Trọng đã uống thuốc mới được Black Doctor nghiên cứu ra, như vậy thì kẻ đang thổi sáo khống chế lão ta chắc chắn là người của Black Doctor.

Sau khi Black Doctor thất bại trong việc khống chế Dương Thanh thì quay sang muốn giết anh, thế nên Dương Thanh cố ý nói lớn để lừa đối phương xuất hiện.

Chỉ cần đối phương dám bước ra đây, Dương Thanh dám uống đan dược của Phùng Tiểu Uyển để dốc sức giết kẻ đó trong mười phút.

Nhưng lời kêu gọi của anh hoàn toàn vô dụng, tiếng sáo vẫn vang lên, đối phương không hề có ý định lộ diện.

Nhà họ Lý càng ngày càng thiệt hại nhiều mạng người, may mà các cao thủ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đã liên lạc

với Thượng Quan Hoàng, có lẽ không lâu nữa những người đứng đầu trong Hoàng tộc sẽ đến nơi.

Chiến thuật này khiến bọn họ chịu thiệt hại rất lớn, nhưng nếu không dùng nó thì họ biết làm sao đây? Trừ khi có cao thủ mạnh hơn Lý Trọng xuất hiện, có khả năng giết lão ta trong nháy mắt mới được.

Nhưng Lý Trọng đã uống thuốc mới được Black Doctor nghiên cứu ra. Ở Hoàng thành Thượng Quan, ngoại trừ người bảo vệ Hoàng tộc thì còn ai có thể hạ gục lão ta?

Chẳng mấy chốc năm phút lại trôi qua, đột nhiên có mười mấy người có khí thế hùng mạnh đáp xuống, là các cao thủ Thần Cảnh trong Hoàng tộc họ Thượng Quan.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, khai triển đòn tấn công mạnh nhất với Lý Trọng rồi rút lui ngay lập tức! Sau đó chờ cơ hội tiếp theo!”

Người cầm đầu các cao thủ Hoàng tộc vừa tới đây lớn tiếng nói.

“Được!”

Những người trong Hoàng tộc đáp lời.

“Toàn bộ xông lên!”

Với sự gia nhập của những người thuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhà họ Lý được giảm đi phần nhiều gánh nặng nhưng vẫn không thể tránh khỏi thương vong.

Một lúc sau, các cao thủ Hoàng tộc cũng cảm thấy tuyệt vọng. Có người cáu gắt: “Ông già này mạnh quá, chúng ta hoàn toàn không thắng nổi, cứ tiếp tục thế này thì chôn thây ở đây hết mất”.

“Hết cách rồi, giờ chỉ có nước liều mạng để tiêu hao sức lực của Lý Trọng thôi, nếu không Hoàng thành Thượng Quan sẽ trở thành địa ngục trần gian cho xem!”

Cao thủ Hoàng tộc cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói. Đương nhiên ông ta biết tình thế đang rất bất lợi cho họ, nhưng còn cách nào đâu?

Giữa lúc đó, Dương Thanh thình lình nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang ẩn nấp dưới một cây đại thụ giăng cành che cả màn trời, thổi cây sáo trong tay.

Chương 2737:

Khi nhìn rõ khuôn mặt đó, Dương Thanh lập tức biến sắc: “Vũ Văn Bân!”

Dù thế nào anh cũng không ngờ kẻ đang thổi sáo khống chế Lý Trọng lại là Vũ Văn Bản. Sau khi giết Vũ Văn Cao Dương, anh ta đã biến mất một cách kỳ lạ.

Qua một thời gian dài tìm kiếm Vũ Văn Bần, Dương Thanh chẳng hề nghĩ đến chuyện hôm nay lại gặp nhau ở đây, mà đáng ngạc nhiên là anh ta còn có thể dùng tiếng sáo để khống chế Lý Trọng.

Khi Dương Thanh nhìn Vũ Văn Bân, dường như anh ta cũng cảm giác được, đưa mắt về phía Dương Thanh, nhếch mép cười khẩy rồi bóng người chợt lóe, biến mất.

Nhưng tiếng sáo vẫn còn vang vọng.

Đến lúc này, cuối cùng Dương Thanh cũng khẳng định được người vừa thổi sáo điều khiển Lý Trọng chính là Vũ Văn Bân.

Anh vô cùng ngạc nhiên: “Sao có thể?”

Dương Thanh biết rõ Vũ Văn Bân là ai, chỉ là một cậu ấm của một gia đình quyền thế tại Yến Đô, còn chưa bước vào cả Thần Cảnh. Mới mấy tháng ngắn ngủi mà sao anh ta có thể mạnh đến mức độ này?

Chỉ dùng sáo là có thể khống chế Lý Trọng có thực lực Siêu Phàm Cảnh ư?

Từ sau khi giết Vũ Văn Cao Dương, Vũ Văn Bân như bốc hơi khỏi nhân gian. Mỗi khi Dương Thanh nhớ đến mối thù giết bố đều cực kỳ oán hận, chỉ muốn tự tay xé xác anh ta ra.

Nhưng anh không thể tìm ra Vũ Văn Bân, sau đó lại có quá nhiều chuyện xảy ra nên đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội báo thù rửa hận cho Vũ Văn Cao Dương.

Vậy mà hôm nay lại gặp Vũ Văn Bân tại đây.

“Vũ Văn Bân!”

Dương Thanh gần như cắn nát răng, thấp giọng rít lên.

Khí thế cuồng bạo dần dần tràn ngập ra khỏi người, đôi mắt anh từ từ nhuốm màu đỏ rực.

Tuy không thể ngưng tụ ra khí thế võ đạo nhưng mỗi khi chìm trong cơn phẫn nộ thù hận, Dương Thanh đều cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào.

Lúc này, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý còn đang bao vây tấn công Lý Trọng nhưng Lý Trọng trong trạng thái cuồng bạo quá mạnh,dù số lượng cao thủ Thần Cảnh của hai gia tộc vô cùng nhiều cũng không thể giết chết được ngay, chỉ có thể không ngừng gây thương tích cho lão ta.

Nhưng Lý Trọng cứ như không cảm giác được gì vậy, cho dù cơ thể đã bị hủy hoại, thê thảm đến mức không nỡ nhìn thì lão ta vẫn mạnh như cũ, vẫn có thêm mấy người chết dưới những đòn công kích của lão ta.

“Chủ gia tộc, chúng ta không trụ được nổi đâu, nếu cứ tiếp tục thì sẽ mất mát nhiều hơn thôi. Rút lui đi!”

Bất chợt một người họ Lý hốt hoảng lên tiếng.

Nhiều cao thủ hàng đầu như họ tấn công mà vẫn không thể giết chết Lý Trọng, thật sự là vô cùng tuyệt vọng.

Lý Giang Hùng cũng bắt đầu chùn bước. Nhà họ Lý đã tổn thất quá nhiều, cứ để mọi chuyện diễn ra thế này thì họ sẽ bị tiêu diệt toàn quân mất. Chỉ có rời khỏi đây mới giúp gia tộc giữ được một vài cao thủ Thần Cảnh.

Sau một lúc do dự, cuối cùng ông ta cũng hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Tất cả rời khỏi vòng vây, thoát đi nhanh nhất có thể!”

“Vâng!”

Các cao thủ của nhà họ Lý luôn mong mỏi lệnh rút lui của Lý Giang Hùng nên ngay thời điểm ông ta ra lệnh, gần như tất cả mọi người đều rút lui trong tích tắc.

Người của Hoàng tộc họ Thượng Quan nổi giận: “Không được rút lui!”

Chương 2738:

Một khi phe của nhà họ Lý rút lui khỏi trận chiến thì các cao thủ trong Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ phải gánh chịu toàn bộ cơn cuồng nộ của Lý Trọng. Chỉ với những người này thì hoàn toàn không thể chống lại lão ta.

Nhưng nhà họ Lý và Hoàng tộc họ Thượng Quan vốn đã có thù hằn, họ Lý quan tâm đến sống chết của họ Thượng Quan làm gì?

Trong lúc nhất thời, các cao thủ trong nhà họ Lý vội vã chạy trốn, còn Lý Trọng thì nổi điên tấn công người của Hoàng tộc dữ dội hơn.

Chỉ một lát mà đã có thêm hai người bị giết chết.

“Cậu Thanh, cậu hãy ra tay đi ạ! Không thì chúng ta sẽ chết ở đây mất!”

Lúc này, một cao thủ trong Hoàng tộc thình lình nhìn về phía Dương Thanh cầu xin.

Tuy biết Hoàng tộc họ Thượng Quan đã làm chuyện có lỗi nhưng họ cũng hiểu tính cách của Dương Thanh. Bây giờ họ đã thật sự cùng đường bí lối, nhà họ Lý đã rút lui, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan chỉ có thể một mình đối phó với lửa giận của Lý Trọng.

Nếu tiếp tục thì không lâu nữa, tất cả cao thủ Thần Cảnh của họ sẽ bỏ mạng tại đây mất.

Dương Thanh hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn những người trong Hoàng tộc còn đang liều mạng chống chọi với Lý Trọng, ánh mắt càng lúc càng kiên định.

“Đến lúc kết thúc rồi!”

Anh đột nhiên lên tiếng.

Dứt lời, Dương Thanh bóp tay thật mạnh. “Ầm” một tiếng, chiếc bình sứ trong tay vỡ tan tành để lộ ra một viên đan dược tròn trịa màu đen.

Dù Hoàng tộc có lỗi với mình, anh cũng không thể trơ mắt nhìn những người vô tội này chết trong tay Lý Trọng.

Đây là đan dược mà Phùng Tiểu Uyển đã đưa cho Dương Thanh. Khi uống, anh sẽ được trở lại trạng thái đỉnh phong của võ thuật ngay lập tức nhưng chỉ duy trì được trong mười phút, ngoài ra còn phải uống thêm một viên đan dược khác để ổn định thương thế trước khi tác dụng của thuốc mất đi.

Nhưng đan dược này lại đem đến tác dụng phụ cực lớn, rất có khả năng anh sẽ chết!

Tuy nhiên, Dương Thanh không bận tâm được điều gì nữa. Lý Trọng đã bị thương nặng, Thượng Quan Phó cũng đã chết, chắc ở trạng thái đỉnh cao, anh có thể dễ dàng giết Lý Trọng.

Không chần chừ nữa, Dương Thanh nuốt đan dược xuống bụng.

"Ầm!"

Anh vừa uống vào thì một luồng khí thế võ đạo kinh khủng bộc phát ra khỏi cơ thể.

Cùng lúc đó, xương cốt toàn thân cũng phát ra tiếng kêu bụp bụp như tiếng đậu nổ.

Kèm theo đó là cơn đau đớn tột cùng. Dương Thanh siết chặt hai quả đấm, hai cánh tay nổi đầy gân xanh trông tràn đầy sức mạnh.

Cảm nhận được trạng thái mạnh nhất của mình lần nữa, Dương Thanh đột nhiên có hơi hưởng thụ cảm giác này. Nhưng anh biết mình chỉ có thể duy trì trạng thái đó trong vòng mười phút sau. Mười phút sau sống chết của anh sẽ thế nào, không ai biết.

"Tất cả mọi người lùi ra sau nhanh lên!"

Dương Thanh quát lớn. Ngay sau đó, một nguồn sức mạnh kinh khủng từ anh quét ra bốn phương tám hướng.

Các cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc cảm nhận được khí thế mạnh mẽ phát ra từ Dương Thanh thì tức khắc mừng rỡ, trong mắt tràn đầy sự kích động và cảm kích.

Chương 2739:

Họ đã sắp bị Lý Trọng giết sạch mà người bảo vệ Hoàng tộc vẫn chưa xuất hiện, trong khi đó, một người từng bị Hoàng tộc phụ lòng như Dương Thanh lại ra mặt đối đầu với Lý Trọng thay họ.

"Bành!"

Tốc độ của Dương Thanh nhanh đến mức chỉ để lại bóng dáng, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Lý Trọng, giơ tay tung ra một cú đấm thật mạnh. Một tiếng động lớn vang lên, Lý Trọng bay thẳng ra ngoài.

Cùng lúc đó, Dương Thanh cũng cảm giác được một lực tác dụng ngược lại. Dù sao anh đang bị thương nặng, lại uống đan dược cưỡng chế tăng sức mạnh nên trạng thái này gây tổn thương rất lớn cho cơ thể.

Nhưng hiện giờ Dương Thanh không còn quan tâm đến vấn đề sống hay chết nữa vì từ giây phút uống đan dược vào, anh đã không còn đường lui. Hoặc là giết chết kẻ địch, hoặc là chờ chết.

So với việc chờ chết thì dĩ nhiên anh sẽ chọn giết kẻ địch rồi.

"Chết đi!"

Dương Thanh thình lình đạp chân xuống đất, lại biến mất.

"Rầm rầm rầm!"

Lúc anh xuất hiện, mọi người chỉ nghe thấy những tiếng va đập nặng nề. Lý Trọng bị Dương Thanh áp chế và điên cuồng công kích như một quả bóng cao su.

Trước đó, việc những cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan và nhà họ Lý cùng nhau tấn công đã gây ra thương thế vô cùng nghiêm trọng cho Lý Trọng. Giờ đây Dương Thanh đã khôi phục cảnh giới võ thuật của mình, hoàn toàn là tranh giành từng phút từng giây mà công kích, mỗi một đòn đều dùng hết sức lực đánh ra.

Người của Hoàng tộc nhìn mà chết trân, đây quả là một cảnh tượng mãn nhãn khiến cho người ta rúng động.

Có điều, họ không biết rằng Dương Thanh đang chịu đựng sự phản phê nặng nề đến mức độ nào.

Sau mỗi một đòn công kích anh đều phải chịu một lực phản phê tác dụng tương tự. Dương Thanh chợt nhận ra vì sao Phùng Tiểu Uyển lại nói với mình rằng sau khi uống đạn dược chỉ có thể duy trì trạng thái đỉnh phong tối đa mười phút.

Vì những khi phát động tấn công đều là một lần tự tổn hại chính mình. Đến phút cuối, cơ thể của anh sẽ bị hủy hoại đến tận cùng.

"Cậu Thanh, cố lên!"

Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không biết rõ sự thật, lúc này họ đang đứng cách đó không xa, cổ vũ cho Dương Thanh.

Lúc này, các cao thủ Hoàng tộc đang có mặt đều hết sức kính nể Dương Thanh, nơi đây là Hoàng thành Thượng Quan, vốn không liên quan gì tới Dương Thanh cả.

Nếu Dương Thanh muốn rời khỏi nơi này, chỉ với sức chiến đấu mà anh thể hiện, có ai ngăn nổi anh chứ?

Nhưng anh cũng không đi mà đang liều mạng đánh với Lý Trọng.

Đó mới là trọng tình nghĩa!

Rất nhiều cao thủ của Hoàng tộc đều cảm thấy khinh thường người bảo vệ Hoàng tộc, họ cứ tưởng người bảo vệ Hoàng tộc sẽ xuất hiện khi họ tuyệt vọng, nhưng chẳng thấy lão ta đâu.

Với thực lực của người bảo vệ Hoàng tộc, một khi lão ta ra tay, Lý Trọng còn đường sống chắc?

Lúc này, Dương Thanh đang phải chịu áp lực rất lớn, anh cảm thấy nội tạng mình sắp nát bét, nhưng anh không dám ngừng, chỉ có thể kìm nén sự khó chịu khi cơ thể gần như sắp nổ tung, tấn công Lý Trọng bằng đòn mạnh nhất.

Chương 2740:

Nếu anh không giết được Lý Trọng trong mười phút, Hoàng thành Thượng Quan sẽ trở thành địa ngục trần gian.

Nếu người bảo vệ Hoàng tộc không xuất hiện, không ai ngăn cản nổi Lý Trọng cả.

“Chết đi!”

Dương Thanh bỗng đánh mạnh vào đầu Lý Trọng.

“Rầm!”

Lý Trọng bay ra xa, lần này lão ta không đứng dậy nữa.

“Chết rồi à?”

Cao thủ của Hoàng tộc Thượng Quan đều nhìn Lý Trọng đang nằm trong vũng máu với vẻ khiếp sợ.

Lúc này, Lý Trọng đang nằm im trên mặt đất.

Dù vậy, cao thủ của Hoàng tộc vẫn không dám tới gần, họ đã tận mắt chứng kiến và trải nghiệm xem Lý Trọng mạnh đến mức nào, phải xác định rằng lão ta đã chết thật thì họ mới yên tâm.

Dương Thanh đứng im, thở hổn hển.

“Khụ khụ khụ!”

Anh bỗng ho khan, máu rỉ ra từ khóe miệng.

“Cậu Thanh!”

Thấy cảnh tượng này, một cao thủ của Hoàng tộc lập tức biến sắc, vội vàng lao tới bên cạnh Dương Thanh.

Đến giờ ông ta mới thấy rõ, khắp người Dương Thanh chằng chịt vết thương, sắc mặt tái mét, như thể người mắc bệnh nan y đang sắp lìa đời.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, không nói gì, hơi nhích chân, lập tức biến mất.

“Cậu Thanh đâu rồi?”

Các cao thủ của Hoàng tộc thi nhau hỏi với vẻ ngờ vực.

Cao thủ Hoàng tộc dẫn đầu lắc đầu, trong mắt có vẻ kính nể, ông ta trầm giọng nói: “Chính cậu Thanh đã cứu chúng ta, lần này, Hoàng tộc thật sự có lỗi với cậu ấy!”

Nghe thấy thế, các cao thủ khác đều im lặng.

Bây giờ, họ có thể khẳng định Lý Trọng đã chết thật.

Đúng lúc này, một cao thủ mặc áo choàng đen kín mít bỗng xuất hiện.

“Ai đấy?”

Các cao thủ của Hoàng tộc đều biến sắc, bởi vì trên người cao thủ mặc áo choàng đen này không hề có khí thế võ thuật, nhưng ông ta lại có thể lặng lẽ xuất hiện ở đây, tức là thực lực của đối phương rất mạnh, đã vượt xa họ rồi.

Nhưng cao thủ mặc áo choàng đen cũng không quan tâm đến cao thủ của Hoàng tộc, chỉ nhìn về phía Lý Trọng đang nằm trong vũng máu, cất tiếng cười quái dị: “Không tệ, lại có thêm một cơ thể Siêu Phàm!”

Cao thủ mặc áo choàng đen nói rồi biến mất luôn, nhưng xác của Lý Trọng cũng biến mất nốt.

Không riêng gì Lý Trọng, thi thể của Thượng Quan Phó bị Lý Trọng giết trước đó cũng biến mất theo.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhìn nhau, trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

“Rốt cuộc cao thủ mặc áo choàng đen kia là ai thế? Ông ta mang xác Lý Trọng và lão Hoàng Chủ đi rồi à?”

Một lúc lâu sau, một cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan chợt hỏi.

Nghe thấy thế, các cao thủ Hoàng tộc khác đều run lên, rõ ràng họ cũng thắc mắc như thế, xem ra xác của Lý Trọng và Thượng Quan Phó đã bị cao thủ mặc áo choàng đen vừa xuất hiện kia mang đi rồi.

Chương 2741:

Nghĩ đến đây, họ bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi, một cao thủ không hề có khí thế lặng lẽ xuất hiện, sau đó xác của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã biến mất theo ông ta.

Họ bỗng cảm thấy rất ảo diệu, rốt cuộc phải mạnh tới mức nào thì mới làm được như thế chứ?

"Có lẽ tình hình ở Chiêu Châu sắp biến đổi rồi!", cao thủ Hoàng tộc dẫn đầu nghiêm nghị nói.

"Giờ chúng ta nên làm gì đây? Cậu Thanh cũng mất tích rồi", có người chợt hỏi.

Cao thủ Hoàng tộc dẫn đầu im lặng một lát rồi mới nói: "Nếu cậu Thanh đã rời đi, chắc chắn cậu ấy cũng có tính toán riêng rồi, chúng ta cũng đi thôi!"

Cao thủ của Hoàng tộc nhanh chóng rời đi, để lại hiện trường tiêu điều sau cuộc chiến.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang băng qua một khu rừng rậm rạp, anh không biết mười phút tác dụng của đan dược sắp hết chưa, cũng không biết mình sẽ kiên trì được bao lâu nữa, chỉ biết vết thương của mình ngày càng nặng.

Nhưng anh vẫn không dùng viên thuốc thứ hai mà Phùng Tiểu Uyển để lại, bởi vì một khi uống nó, khí thế của anh sẽ tiêu tán ngay.

Đây cũng là thủ đoạn giữ mạng mà Phùng Tiểu Uyển để lại cho Dương Thanh, nhưng bây giờ anh không thể để mất võ công, bởi vì anh vẫn còn một việc phải làm.

"Vũ Văn Bân, mày đứng đó cho tao!"

Dương Thanh nhìn bóng người đang chạy nhanh phía trước, tức giận quát: "Cho dù mày trốn đến chân trời góc biển, tao cũng sẽ khiến mày chết không có chỗ chôn!"

Cái chết của Vũ Văn Cao Dương vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Dương Thanh, Vũ Văn Bân tự tay giết bố, đúng là thua cả

cầm thú, nếu không giết anh ta, Dương Thanh thề không làm người.

Lúc này, Vũ Văn Bân như biến thành người khác, đang chạy về phía trước với tốc độ cực nhanh, còn Dương Thanh thì điên cuồng đuổi theo anh ta.

Trên mặt Vũ Văn Bân có vẻ tức giận, anh ta không ngờ Dương Thanh lại mạnh đến mức này, anh ta biết rõ kết cục của mình sẽ thê thảm thế nào nếu bị Dương Thanh bắt.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh cảm thấy nội tạng mình sắp nổ tung, máu trong người cũng đang sôi lên, như có thể chết bất cứ lúc nào ở nơi này.

Lúc này, dường như anh đã quên hết mọi thứ, trong mắt chỉ còn sát khí điên cuồng.

Cái chết của Vũ Văn Cao Dương cứ xuất hiện trong đầu anh hết lần này đến lần khác, mỗi khi như thế, lửa giận trong mắt anh lại dữ dội hơn.

Ngay cả anh cũng không nhận ra, sau khi dùng đan dược, anh chỉ có thể kiên trì mười phút, nhưng giờ đã được hơn hai mươi phút rồi.

Khí thế điên cuồng dần lan ra từ người anh, mắt anh đã đỏ ngầu, tựa như ác ma đến từ địa ngục.

Vũ Văn Bân đang chạy phía trước cũng cảm nhận được khí thế sau lưng đang dần đến gần mình, trong mắt tràn ngập vẻ tức giận, anh ta nghiến răng nghiến lợi: “Khốn kiếp, tao đã biến thành loại người không ra người, ma không ra ma, tại sao vẫn bị mày áp đảo chứ? Dương Thanh, mày không đuổi kịp tao được đâu!”

Lúc này, Vũ Văn Bân đã tăng tốc độ đến cực hạn, điên cuồng chạy về phía trước, nếu bị Dương Thanh đuổi kịp, anh ta biết mình chỉ còn con đường chết mà thôi.

Từ sau khi Dương Thanh quay về Giang Hải, anh ta đã coi Dương Thanh như cái gai trong mắt, giết chết Dương Thanh đã trở thành chấp niệm trong lòng anh ta.

Không ai biết để có được sức mạnh như bây giờ, anh ta đã phải trả giá đắt đến mức nào.

Nhưng anh ta không ngờ Dương Thanh lại mạnh thế này, với thực lực bây giờ, anh ta vẫn không phải đối thủ của Dương Thanh, còn bị Dương Thanh đuổi giết.

Vũ Văn Bân nói với vẻ mặt dữ tợn: “Dương Thanh, một ngày nào đó, chắc chắn tao sẽ tự tay giết mày!”

Chương 2742:

Nhưng sau khi tốc độ của Vũ Văn Bân tăng lên, tốc độ của Dương Thanh cũng bất chợt tăng vọt, khí thế cuồng bạo tràn ngập trong người anh.

Mắt anh đỏ ngầu, không thấy tròng trắng đâu nữa, nếu anh em nhà họ Tống đang ở đây thì sẽ biết, huyết mạch cuồng hóa lại đang bùng nổ rồi.

Lúc này, dường như Dương Thanh đã hoàn toàn mất kiểm soát, nhưng rõ ràng trong mắt anh vẫn có thù hận dữ dội, anh muốn giết Vũ Văn Bân hơn bất cứ lúc nào.

“Sao có thể chứ?”

Vũ Văn Bân cảm nhận được khí thế của Dương Thanh đang ngày càng gần mình, có vẻ không dám tin, lông tơ trên người dựng đứng.

Anh ta có linh cảm, có lẽ hôm nay anh ta sẽ chết dưới tay Dương Thanh.

Vũ Văn Bân nghiến răng nghiến lợi: “Mình là cậu chủ của gia tộc Vũ Văn, sao có thể chết dưới tay một đứa con nuôi của gia tộc Vũ Văn chứ?”

Nhưng anh ta đã chạy nhanh hết mức mà vẫn không thể kéo dài khoảng cách giữa mình và Dương Thanh, chỉ thấy Dương Thanh đã đến rất gần.

“Vũ Văn Bân!”

Một giọng nói đằng đằng sát khí bỗng vang lên sau lưng anh ta.

“Rầm!”

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh đáng sợ lập tức nện lên người Vũ Văn Bân, Vũ Văn Bân bay thẳng ra xa.

Vũ Văn Bân sợ hết hồn, không ngờ anh ta lại bị đuổi kịp thật. Anh ta bất chợt lấy dao găm ra, nói với vẻ mặt dữ tợn: “Dương

Thanh, nếu mày đã chán sống thế này thì hôm nay tao sẽ tiễn mày xuống lòng đất để gặp lão già đó!”

Anh ta nói rồi chủ động lao về phía Dương Thanh.

Mắt Dương Thanh đỏ ngầu, quanh người tràn ngập sát khí đáng sợ, thấy Vũ Văn Bân lao về phía mình, anh hơi nhích chân, hóa thành một bóng mờ, xông thẳng tới trước mặt Vũ Văn Bân.

Vũ Văn Bân đâm mạnh dao về phía Dương Thanh: “Chết đi!”

“Rầm!”

Nhưng anh ta còn chưa chạm được vào người Dương Thanh thì đã bị Dương Thanh đá bay rồi.

“A a a… Tao phải giết mày! Tao phải giết mày!”

Khi bị Dương Thanh đánh bay, mặt Vũ Văn Bân méo mó vì thù hận, anh ta nhanh chóng bò dậy, lại lao tới chỗ Dương Thanh.

Nhưng anh ta vừa đứng dậy thì đã bị thương nặng, Dương Thanh lại tấn công, Vũ Văn Bân bay thẳng ra xa tiếp.

“Rầm rầm rầm!”

Ngay sau đó, Dương Thanh hoàn toàn bùng nổ, điên cuồng tấn công Vũ Văn Bân, mỗi khi anh đánh một đòn, Vũ Văn Bân lại bay đi như quả bóng.

Nhưng bây giờ, Vũ Văn Bân còn chưa đến Thần Cảnh mấy tháng trước lại cứ như King Kong, cho dù Dương Thanh đang điên cuồng tấn công thì vẫn không thể giết chết anh ta được.

Nét mặt Vũ Văn Bân vô cùng dữ tợn, lửa giận đã khiến anh ta hoàn toàn bùng nổ, nhưng anh ta không sao chống đỡ nổi thực lực tuyệt đối, chỉ có thể bị Dương Thanh liên tục đánh bay.

Lúc này Dương Thanh đang cảm thấy rất nóng nảy, muốn trút hết lửa giận trong người ra ngoài, còn cơ thể anh thì đã bị thương nặng, những vết thương khiến người ta giật mình đang không ngừng chảy máu.

Nhưng anh lại như không cảm thấy gì, cứ liên tục tấn công Vũ Văn Bân.

Chương 2743:

Không ai biết nội tạng của anh đã bị tổn thương nặng, nếu là người bình thường thì đã chết vô số lần rồi.

“Dương Thanh!”

Vũ Văn Bân lại bò dậy, ngực anh ta đã lõm hẳn xuống, nhưng điều kỳ lạ chính là tuy bị thương nặng như thế nhưng trên người anh ta không hề có máu tươi.

Lồng ngực bị lõm xuống của anh ta đang dần khôi phục với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Tuy huyết mạch cuồng hóa của Dương Thanh đã hoàn toàn bùng nổ nhưng anh vẫn giữ được tỉnh táo, đương nhiên anh cũng nhìn thấy vết thương trên người Vũ Văn Bân đang nhanh chóng khôi phục.

Đến giờ anh mới nhận ra, không thể coi Vũ Văn Bân là người nữa, anh ta đã bị nhà khoa học điên Black Doctor cải tạo rồi.

Bằng không, Vũ Văn Bân bị thương nặng như vậy, tại sao lại không chảy máu chứ?

Còn cả vết thương trên người anh ta nữa, tại sao chúng có thể nhanh chóng khép lại?

Trừ công nghệ cao cấp nano, Dương Thanh thực sự không nghĩ ra khả năng nào khác.

“Dương Thanh, mày không giết được tao đâu!”

Vũ Văn Bân phá lên cười, vẻ thù hằn trong mắt ngày càng rõ rệt.

Chẳng những Dương Thanh đang điên cuồng không bị Vũ Văn Bân kích thích mà còn bình tĩnh hơn.

Anh nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân, muốn tìm ra điểm chí mạng của anh ta, bằng không, chẳng những anh không giết được Vũ Văn Bân mà còn chết nhanh hơn anh ta nữa.

Bây giờ, anh gần như không ôm hy vọng sống sót nữa, chỉ mình anh biết vết thương của mình nặng tới đâu.

Thậm chí anh còn nghi ngờ, anh sẽ chết ngay sau khi dùng đến huyết mạch cuồng hóa.

“Dương Thanh, mày không giết được tao! Ha ha ha ha! Mày không giết được tao đâu!”

Vũ Văn Bân cười lớn, lại chủ động tấn công Dương Thanh.

Lần này, Dương Thanh không tốn sức để thực hiện những đòn tấn công vô nghĩa nữa, anh liên tục né tránh, với trạng thái của anh bây giờ, Vũ Văn Bân gần như không thể khiến anh bị thương.

Anh phải nghĩ cách tìm ra điểm chí mạng của Vũ Văn Bân thì mới có thể giải quyết tên cầm thú này.

“Dương Thanh, chẳng phải hồi nãy mày lợi hại lắm à? Ra tay với tao đi! Tránh làm gì chứ?”

“Chẳng phải mày rất muốn giết tao để báo thù cho lão già khốn kiếp Vũ Văn Cao Dương ư?”

“Lại đây! Giết tao đi nào!”

Vũ Văn Bân vừa điên cuồng tấn công, vừa tức giận quát.

Dương Thanh như không nghe thấy gì, vừa né tránh vừa nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Bân.

Vào giây phút này, bộ não anh như phát triển hơn, anh có thể thấy rõ từng biến đổi trên cơ thể Vũ Văn Bân mỗi khi anh ta tấn công hay nói chuyện.

Vũ Văn Bân đã tấn công mấy trăm lần mà vẫn không thể chạm đến một cọng tóc của Dương Thanh, có vẻ anh ta cũng hơi suốt ruột, bèn khiêu khích Dương Thanh bằng những lời lẽ điên cuồng hơn trước.

“Ra thế!”

Rốt cuộc Dương Thanh cũng ngừng trốn tránh, anh nắm lấy cổ tay Vũ Văn Bân, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt. “Vũ Văn

Bân, tao cũng muốn xem xem lần này, ai sẽ cứu được mày đấy?”

Dương Thanh nói rồi đẩm vào bụng Vũ Văn Bản. “Phụt”

Cả cánh tay Dương Thanh lún sâu vào bụng Vũ Văn Bản, anh bất chợt rút tay ra, lúc này trong tay anh là một vật thể màu đen lớn bằng cái điện thoại.

Chương 2744:

Ngay sau khi Dương Thanh lấy vật thể màu đen kia ra khỏi người Vũ Văn Bân, con ngươi anh ta bỗng co lại, nét mặt méo mó vì đau đớn và sự căm hận với Dương Thanh.

“Dương Thanh, mày tưởng mày làm thế thì sẽ giết được tao à?”

Vũ Văn Bân nghiến răng nghiến lợi, nét mặt vô cùng điên cuồng.

Dương Thanh nhíu mày, không hiểu sao anh lại thấy được sát khí đáng sợ trong mắt Vũ Văn Bân.

Đã đến mức này rồi, Vũ Văn Bân có thể tạo thành uy hiếp với anh chắc?

Hồi nãy anh vẫn luôn quan sát Vũ Văn Bân, phát hiện mỗi khi tấn công, Vũ Văn Bân sẽ cố gắng bảo vệ bụng mình.

Black Doctor là nhà khoa học điên, còn biến cả bản thân thành quái vật nửa người nửa máy, nói gì đến Vũ Văn Bân chứ?

Trong cơ thể của những người đã bị cải tạo bằng công nghệ cao luôn có vật thể cung cấp năng lượng, Dương Thanh đã cảm nhận được sự dao động của một luồng năng lượng mạnh mẽ trong bụng Vũ Văn Bân.

Quả nhiên anh đã đoán đúng, trong bụng Vũ Văn Bân có một vật thể màu đen, tuy anh không biết đây là thứ gì, nhưng anh có thể cảm nhận được luồng năng lượng khủng khiếp từ nó.

Vũ Văn Bân mạnh mẽ như thế cũng vì vật thể màu đen này.

“Vũ Văn Bân, ân oán giữa tao và mày kết thúc ở đây được rồi đấy!”

Dương Thanh nói rồi giơ tay lên, khí thế đáng sợ bùng nổ từ lòng bàn tay anh.

Ngay sau đó, anh đập mạnh vào đầu Vũ Văn Bân.

“Dương Thanh, tao chết thì mày cũng không sống nổi! Ha ha ha ha!”

Trong mắt Vũ Văn Bân không hề có vẻ e ngại, anh ta phá lên cười.

“Rầm!”

Ngay sau đó, tay Dương Thanh đã đập trúng đầu Vũ Văn Bân.

Đúng lúc sức sống của Vũ Văn Bân hoàn toàn biến mất, Dương Thanh bỗng cảm nhận được sự nguy hiểm từ vật thể màu đen.

Dương Thanh lập tức biến sắc, ném nó ra xa theo phản xạ có điều kiện.

“Rầm!”

Đúng lúc vật thể màu đen rời khỏi tay anh, một tiếng nổ bỗng vang lên, khí thế hủy diệt lan ra khắp bốn phía.

Dương Thanh đang ở gần vật thể màu đen nhất trực tiếp bay xa mấy chục mét, nặng nề rơi xuống đất.

“Trời đất! Có chuyện gì xảy ra trong khu rừng ở Hoàng thành vậy?”

“Tiếng động hồi nãy là tiếng nổ à?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hồi nãy tôi lại cảm nhận được hơi thở hủy diệt từ tiếng nổ đó chứ?”

Vụ nổ từ vật thể màu đen khiến cả Hoàng thành Thượng Quan rung chuyển, vô số cao thủ nhìn về phía khu rừng trong Hoàng thành với vẻ kinh hãi.

Cùng lúc đó, trong Hoàng điện của Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thượng Quan Hoàng ngồi ở ghế trên, phía dưới là các cao thủ của Hoàng tộc.

Lúc này ai cũng có vẻ nghiêm nghị, đối với Hoàng tộc họ Thượng Quan, hôm nay đúng là kinh khủng, cao thủ Siêu Phàm Cảnh duy nhất của Hoàng tộc họ Thượng Quan – Thượng Quan Phó đã chết!

Không những thế, Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng tổn thất rất nhiều cao thủ Thần Cảnh.

Chương 2745:

“Hoàng Chủ, cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý đã rời khỏi Hoàng thành, nhà họ Lý chỉ để lại mấy người bình thường thôi”.

Một cao thủ Thần Cảnh nói.

Thượng Quan Hoàng giận dữ quát: “Vô dụng! Toàn là lũ vô dụng! Lý Trọng đã chết mà các người vẫn không thể giữ cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý lại, nếu các người không phải đồ vô dụng thì là gì chứ?”

Cả đám cao thủ câm như hến, không dám nói năng gì.

Họ cũng biết, nếu để cao thủ nhà họ Lý rời đi thì chính là thả hổ về rừng, một khi nhà họ Lý hồi phục rồi quay về, chắc chắn Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ phải chịu tổn thất nặng nề hơn.

Thượng Quan Hoàng tức giận nói: “Tôi không quan tâm các người dùng cách gì, phải tìm thấy hết cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý cho tôi!”

“Vâng, thưa Hoàng Chủ!”

Có người vội đáp.

Lúc này, Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí bỗng lên tiếng: “Bố, bố còn bỏ sót một người”.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày: “Ai cơ?”

Thượng Quan Tử Chí vội nói: “Dương Thanh ạ!”

Nghe thấy thế, cả đám cao thủ của Hoàng tộc đều biến sắc.

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Bố, con nghĩ anh cả nói không sai, không thể bỏ qua cho cao thủ nhà họ Lý hay Dương Thanh được”.

“Hoàng Chủ, nếu không có cậu Thanh, cao thủ Thần Cảnh của chúng ta đã chết hết trong tay Lý Trọng rồi, cậu Thanh có ơn với Hoàng tộc chúng ta, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa!”

Một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong được Dương Thanh cứu trước đó vội nói, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Ngay sau đó, một cao thủ Thần Cảnh khác cũng nói: “Không sai, nếu không có cậu Thanh, cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc đã đi đời nhà ma hết rồi, Hoàng tộc nợ ân tình của cậu Thanh”.

Thượng Quan Nhu cắn môi, cũng đứng dậy, mở miệng nói: “Ông nội, xin ông hãy nghĩ lại, Dương Thanh đã cứu cao thủ của Hoàng tộc, tức là vẫn có thể hòa giải ân oán giữa đôi bên, chúng ta nên coi cậu ấy như ân nhân chứ không phải kẻ thù”.

Thượng Quan Tử Chí cười lạnh: “Thượng Quan Nhu, mày đừng tưởng Hoàng tộc sẽ tha cho Dương Thanh vì mày là người phụ nữ của cậu ta, tuy cậu ta đã cứu cao thủ của Hoàng tộc chúng ta, nhưng nếu không có cậu ta, sao giữa nhà họ Lý và Hoàng tộc lại nổ ra cuộc chiến ác liệt như thế chứ?”

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Không sai, Dương Thanh phải chết! Cậu ta phải chịu trách nhiệm với tổn thất của Hoàng thành Thượng Quan! Sau khi trải qua cuộc chiến kia, cậu ta đã bị thương nặng, bây giờ là thời cơ tốt nhất để giết cậu ta đấy”.

Thượng Quan Nhu giận không để đâu cho hết, cô ta cắn răng: “Cháu biết hai bác đang sợ cái gì, hai bác sợ cháu sẽ có chỗ dựa sau khi Dương Thanh hồi phục đúng không?”

“Chỉ cần Hoàng tộc bằng lòng bỏ qua ân oán với Dương Thanh, cháu sẵn sàng rời khỏi cuộc chiến tranh giành chức chủ Hoàng tộc, nếu hai bác không yên tâm, cháu còn có thể rời khỏi Hoàng tộc nữa”.

Nghe thấy Thượng Quan Nhu nói thế, trong mắt Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc, bởi vì sự cưng chiều của Thượng Quan Hoàng với Thượng Quan Nhu đã cho cô ta quyền lực rất lớn, thậm chí lão ta còn trao tư cách tranh đoạt vị trí chủ Hoàng tộc cho Thượng Quan Nhu.

Chính vì thế nên họ mới không chịu tha cho Dương Thanh, Dương Thanh phải chết thì Thượng Quan Nhu mới mất chỗ dựa.

Chương 2746:

Sau khi nghe Thượng Quan Nhu nói thế, rõ ràng hai người đều rất động lòng, nhưng không thể thể hiện rõ ra.

Thượng Quan Tử Chí lạnh lùng nói: “Thượng Quan Nhu, mày có rời khỏi cuộc chiến tranh giành chức chủ Hoàng tộc hay không thì liên quan gì đến bọn tao chứ?”

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Mày đừng vu oan cho tao và anh cả”.

Thượng Quan Nhu không quan tâm đến họ mà nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Ông nội, Dương Thanh đã giết được Lý Trọng, tức là thực lực của cậu ấy đã khôi phục rồi. Hoàng tộc vừa phải chịu tổn thất nặng nề, nếu chúng ta đấu với Dương Thanh thì chỉ thiệt hại nhiều hơn thôi!”

Thượng Quan Hoàng vẫn luôn im lặng, nhưng sắc mặt u ám đến mức đáng sợ, không ai biết lão ta đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, trong mắt Thượng Quan Hoàng lóe lên vẻ lạnh lùng, lão ta nói: “Ông sẽ không cho phép bất cứ mỗi đe dọa nào tồn tại, cho dù Dương Thanh có bằng lòng buông bỏ ân oán hay không, ông cũng sẽ không tha cho cậu tal

Nghe thấy thế, mọi người đều sững sờ, còn Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc thì vô cùng mừng rỡ

Thượng Quan Nhu nói với vẻ đờ đẫn: “Ông nội, ông định ra tay với Dương Thanh thật ư?”

Thượng Quan Hoàng không quan tâm đến Thượng Quan Nhu mà ra lệnh: “Giam lỏng Thượng Quan Nhu cho tôi!”

Thượng Quan Nhu nhanh chóng bị hai cao thủ đưa đi, bị nhốt vào Hoàng lăng dưới mặt đất.

Thượng Quan Hoàng nhìn đám người, lạnh lùng nói: “Tôi biết, có rất nhiều người đã được Dương Thanh cứu, các người biết ơn cậu ta”.

“Nhưng tốt nhất các người hãy nhớ kỹ thân phận của mình, đừng quên các người là cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, là trụ cột của Hoàng tộc họ Thượng Quan, các người chỉ có thể suy nghĩ cho Hoàng tộc”.

“Trong tiếng nổ hồi nãy, tôi đã cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh đã tiêu tán, cho dù hôm nay cậu ta còn sống thì chắc chắn cũng bị thương nặng, chỉ khi cậu ta chết thì chúng ta mới không phải lo mối họa về sau”.

“Nếu Dương Thanh ghi hận Hoàng tộc họ Thượng Quan, một khi cậu ta hồi phục thì cũng chính là tận thế của Hoàng tộc, tôi hy vọng các người sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tôi”.

Nghe thấy thế, mọi người đều im lặng, trong mắt những cao thủ vừa được Dương Thanh cứu tràn ngập vẻ bi thương.

Đúng là họ không muốn ra tay với Dương Thanh, nhưng cũng như Thượng Quan Hoàng đã nói, một khi Dương Thanh ghi hận Hoàng tộc, chắc chắn anh sẽ không tha cho Hoàng tộc sau khi hồi phục.

Lúc này, một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong bỗng nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Hoàng Chủ, nếu được, tôi hy vọng ông sẽ cho Dương Thanh một con đường sống”.

Thượng Quan Hoàng nói: “Đương nhiên! Nể tình cậu ta đã cứu mọi người, tôi có thể cho cậu ta ăn sung mặc sướng”.

Ai cũng hiểu rõ, Thượng Quan Hoàng định bắt Dương Thanh rồi phế võ công của anh, sau đó vĩnh viễn giam lỏng anh ở Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Đối với Dương Thanh, bị phế võ công đúng là rất tàn nhẫn, nhưng so với việc mất mạng, thế đã là tốt lắm rồi.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lập tức phong tỏa Hoàng thành Thượng Quan, nếu phát hiện cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý thì giết ngay tức khắc! Mặt khác, phong tỏa tin tức về tất cả những chuyện xảy ra ở Hoàng thành Thượng Quan hôm nay, nếu những chuyện đó bị truyền đi, có lẽ Hoàng thành Thượng Quan sẽ gặp phải nguy cơ lớn hơn nữa”.

Thượng Quan Hoàng nhìn quanh, bình tĩnh nói.

“Vâng!”, đám người đáp.

Chương 2747:

Cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhanh chóng rời khỏi Hoàng tộc theo hai nhóm, một nhóm đi theo Thượng Quan Hoàng đến khu rừng trong Hoàng thành, nhóm còn lại đi tìm cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý theo Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí.

Người ở Hoàng thành Thượng Quan cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đó là chuyện lớn, bằng không Hoàng thành Thượng Quan đã không bị rà soát nghiêm ngặt như vậy.

Trong lúc Thượng Quan Hoàng đang dẫn một đội ngũ tiến vào khu rừng ở Hoàng thành, một bóng người dính đầy máu đang nằm trên mặt đất.

Người này không phải ai khác mà chính là Dương Thanh.

Sau khi anh lấy vật thể màu đen kia ra khỏi bụng Vũ Văn Bân, nó bỗng nổ tung, hất bay người đang bị thương nặng như anh.

Lúc này, trên người anh chằng chịt vết thương, quần áo tả tơi, nằm đó như một cái xác.

Vào giây phút này, nếu có người đang ở đây thì sẽ phát hiện ra, những vết thương bị lộ ra ngoài của Dương Thanh đang chậm rãi liền lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Những vết thương máu me be bét đã đóng vảy rất dày, một hơi thở ôn hòa như có như không đang bao phủ lấy Dương Thanh.

Dương Thanh hơi cuộn người lại, tựa như trẻ sơ sinh đang ngủ say, hơi thở yếu ớt dần trở nên mạnh mẽ.

Cỏ khô quanh người anh như đã hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng, đang xanh tươi trở lại với tốc độ cực nhanh.

Lấy Dương Thanh làm trung tâm, một luồng sức sống mãnh liệt lan ra khắp bốn phía.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng vết thương trên người anh gần như đã khỏi

hẳn, thậm chí có vài vết sẹo đã tróc ra, da dẻ ở đó như của trẻ sơ sinh vậy.

Nhưng không ai thấy được sự biến đổi trên cơ thể anh.

Phía bên kia, Thượng Quan Hoàng đã dẫn các cao thủ đỉnh cao của Hoàng tộc tiến vào khu rừng ở Hoàng thành.

Thượng Quan Hoàng ra lệnh: “Mọi người tản ra, tìm kiếm Dương Thanh theo phương thức cuốn chiếu, đừng bỏ sót bất kỳ ngóc ngách nào”.

“Vâng, thưa Hoàng Chủ!”

Mười mấy cao thủ của Hoàng tộc vội tản ra bốn phía.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, theo lẽ thường, lão ta phải cảm nhận được khí thế của Dương Thanh mới đúng, nhưng sau khi tiến vào trong rừng, lão ta lại không thấy gì, như thể Dương Thanh đã đột ngột biến mất khỏi nơi đây.

Nhưng lão ta khẳng định Dương Thanh vẫn đang ở nơi này.

Khu rừng này rất rộng, là khu rừng lớn nhất Hoàng thành Thượng Quan, nếu muốn tìm người ở đây thì rất khó.

Nhưng cho dù khó hơn nữa thì Thượng Quan Hoàng cũng phải tìm thấy Dương Thanh, bằng không lão ta không thể yên tâm được.

“Hoàng Chủ, không thấy người ạ!”

“Hoàng Chủ, không thấy Dương Thanh ạ!”

…

Mười mấy cao thủ được Thượng Quan Hoàng cử đi nhanh chóng quay lại để báo cáo.

Một cao thủ chợt hỏi: “Hoàng Chủ, hay Dương Thanh đã rời khỏi đây?”

Chương 2748:

Thượng Quan Hoàng lắc đầu: “Không thể nào! Chắc chắn cậu ta vẫn đang ở trong rừng, mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm tiếp cho tôi! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Đám người đáp: “Vâng, thưa Hoàng Chủ!”

Thượng Quan Hoàng đứng im, nhìn xung quanh, muốn tìm được manh mối nào đó.

Nhưng cảnh vật xung quanh trông rất tự nhiên, không hề có dấu hiệu bị phá hoại.

Theo lão ta đoán, trước đó đã xảy ra vụ nổ lớn như thế, chắc chắn sẽ có một khu vực rất lớn bị phá hoại, họ có thể dễ dàng tìm thấy nơi đó, nhưng bây giờ lại chẳng có dấu vết gì.

Thượng Quan Hoàng nghiêm nghị nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?”

Sao lão ta biết được những khu vực bị phá hoại xung quanh Dương Thanh đã khôi phục với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường cơ chứ, trừ khi lão ta cảm nhận được khí thế trên người Dương Thanh, bằng không rất khó tìm thấy anh.

Điều khiến các cao thủ của Hoàng tộc kinh ngạc chính là họ đã tìm cả đêm, đến tận sáng hôm sau mà vẫn không thấy dấu vết gì hết.

“Hoàng Chủ, xem ra Dương Thanh đã rời đi thật rồi, chúng ta có nhiều người như thế, gần như đã tìm hết mọi chỗ mà vẫn không thấy nơi nào bị phá hoại hết!”

Sau khi không đạt được kết quả gì, các cao thủ của Hoàng tộc quay về bên cạnh Thượng Quan Hoàng rồi nói.

Thượng Quan Hoàng không nói gì, như có điều suy tư, chẳng lẽ Dương Thanh đã đi thật rồi à?

Hay nơi xảy ra vụ nổ trước đó không phải khu rừng ở Hoàng thành?

Rõ ràng lão ta đã cảm nhận được tiếng nổ lớn đó phát ra từ đây, nhưng cảnh vật lại rất bình thường, điều này khiến lão ta không sao hiểu nổi. “Hoàng Chủ, có tìm nữa không ạ?”

Thấy Thượng Quan Hoàng không nói gì, một cao thủ

Thần Cảnh hỏi.

Trong mắt Thượng Quan Hoàng lóe lên ánh sáng sắc bén, lão ta lạnh lùng nói: “Tìm tiếp! Cho dù hôm nay phải đào sâu ba tấc đất thì cũng phải tìm thấy Dương Thanh cho tôi!”

Thượng Quan Hoàng luôn rất cẩn thận, bây giờ Hoàng tộc vừa phải chịu tổn thất nặng nề, thậm chí ngay cả Hoàng Chủ tiền nhiệm cũng đã chết, lão ta không cho phép bất cứ chuyện gì có thể đe dọa đến Hoàng tộc xảy ra.

Thế nên tìm thấy Dương Thanh rồi khống chế anh đã trở thành chấp niệm trong lòng lão ta.

Nhưng lúc này, Dương Thanh đã bị cỏ cây rậm rạp che kín, hơn nữa anh chỉ đang thở chứ không hề có khí thế gì, cho dù Thượng Quan Hoàng đi ngang qua anh thì cũng sẽ không phát hiện ra, trừ khi lão ta bất cẩn giẫm lên người Dương Thanh.

Ba ngày sau đó, Thượng Quan Hoàng đích thân dẫn cao thủ của Hoàng tộc tìm kiếm tung tích của Dương Thanh trong khu rừng ở Hoàng thành, nhưng không thu hoạch được gì hết.

Phía bên kia, Thượng Quan Tử Chí cũng không đạt được kết quả gì trong việc tìm kiếm cao thủ Thần Cảnh của nhà họ Lý.

Chuyện này khiến Thượng Quan Hoàng hết sức tức giận.

“Hoàng Chủ, chúng ta bỏ cuộc thôi! Chúng ta đã tìm kiếm trong khu rừng này suốt ba ngày, gần như đạp bằng mọi ngóc ngách ở đây nhưng vẫn không thấy Dương Thanh đâu, chắc cậu ta đã rời khỏi Hoàng thành rồi”.

Một cao thủ của Hoàng tộc nói với vẻ mệt mỏi, trong ba ngày qua, họ không được chợp mắt chút nào, bây giờ ai cũng thấy rất mệt.

Thượng Quan Hoàng hít sâu một hơi, nói với vẻ không cam lòng: “Rút!”

Các cao thủ của Hoàng tộc đều rời khỏi khu rừng.

Chương 2750:

Anh có thể cảm nhận được dược hiệu của Sinh Tử Đan vẫn còn sót lại trong người anh.

Hồi trước, khi rơi vào bước đường cùng, anh đã uống Sinh Tử Đan nhưng không có hiệu quả gì hết, anh còn tưởng Lý Trọng lấy viên thuốc này ra để lừa mình.

Nhưng bây giờ, anh bỗng hiểu tại sao nó được gọi là Sinh Tử Đan.

"Nếu mình đoán đúng, chỉ khi người uống trải qua cái chết thì Sinh Tử Đan mới phát huy tác dụng cải tử hoàn sinh".

"Hay nói cách khác, nếu trước đó mình không uống Sinh Tử Đan thì lần này mình đã chết thật rồi".

Dương Thanh lẩm bẩm, trừ cách giải thích này, anh thật sự không nghĩ ra tại sao vết thương của anh lại lành, thậm chí cảnh giới cũng tăng vọt nữa.

Cùng lúc đó, trong Hoàng lăng dưới mặt đất của Hoàng thành Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng đang bế quan tu luyện bỗng mở mắt ra, có vẻ kinh hãi.

"Sao có thể chứ?"

Bóng dáng lão ta lóe lên, lập tức xuất hiện bên ngoài.

"Hoàng Chủ!"

Khi thấy Thượng Quan Hoàng ra ngoài, các cao thủ của Hoàng tộc lập tức bước đến, ai cũng có vẻ kinh ngạc. Họ đã cảm nhận được khí thế rất mạnh trên người Thượng Quan Hoàng.

"Hoàng Chủ, có chuyện gì thế? Sao tự dưng ngài lại ra ngoài?", một cao thủ hỏi.

Sắc mặt của Thượng Quan Hoàng hết sức khó coi, lão ta nhìn về phía khu rừng trong Hoàng thành với vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Cậu ta đến rồi!"

“Cậu ta là ai cơ?”

Các cao thủ của Hoàng tộc đều có vẻ khó hiểu, họ không biết Thượng Quan Hoàng đang nhắc tới ai, nhưng họ có thể cảm nhận được người đó đã khiến tâm trạng của Thượng Quan Hoàng dao động rất mạnh.

Nghĩ đến đây, mọi người đều kinh hãi, rốt cuộc là ai mà có thể khiến Thượng Quan Hoàng đang bế quan tu luyện phải ra ngoài đối phó vậy?

Thượng Quan Hoàng chợt nói: “Tất cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc chuẩn bị chiến đấu đi!”

Lời lão ta nói khiến người của Hoàng tộc sững sờ.

Có người hỏi: “Hoàng Chủ, rốt cuộc đó là ai mà chúng ta phải gióng trống khua chiêng để nghênh chiến như thế?”

Thượng Quan Hoàng cắn răng: “Dương Thanh!”

“Sao cơ? Dương Thanh á! Chẳng phải Dương Thanh đã rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan rồi à?”

Ai cũng có vẻ khiếp sợ.

Đúng lúc này, một thanh niên bỗng xuất hiện trước mặt các cao thủ của Hoàng tộc, khi thấy anh, mọi người đều như gặp phải kẻ địch mạnh, trên mặt họ tràn ngập vẻ kinh hãi.

Thượng Quan Hoàng gần như rít lên: “Dương Thanh!”

Sự xuất hiện của Dương Thanh khiến cả Hoàng tộc họ Thượng Quan sợ hãi, lúc này anh đứng đó như một thanh đao cứng cáp, không thể phá hủy được.

Thượng Quan Hoàng đứng trước mặt Dương Thanh, chỉ cảm thấy khí thế đáng sợ không sao chống cự nổi đang ập về phía mình.

Dương Thanh nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, híp mắt: “Hình như Hoàng Chủ rất kinh ngạc khi thấy tôi nhỉ?”

Thượng Quan Hoàng cười gượng: “Phải kinh ngạc chứ! Tôi cảm thấy rất vinh hạnh khi được gặp lại cậu Thanh”.

Chương 2751:

Dương Thanh cười híp mắt: “Thế à?”

Thượng Quan Hoàng vội gật đầu: “Đương nhiên, tôi vẫn đang chờ cậu Thanh tới Hoàng tộc họ Thượng Quan đấy”.

Dương Thanh cười lạnh, nhìn các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, nhưng họ đều thi nhau cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng vào mắt anh hết.

“Không ngờ người của Hoàng tộc họ Thượng Quan lại là hạng vong ân phụ nghĩa, nếu tôi không liều mạng trong cuộc chiến đó, các người có thể sống tới bây giờ ư?”

Dương Thanh nghiêm nghị hỏi, các cao thủ của Hoàng tộc đều cảm thấy mặt nóng rát, nhất là những cao thủ Thần Cảnh suýt bị Lý Trọng giết, chính Dương Thanh đã một mình nghênh chiến để cứu họ.

Nhưng họ lại đến khu rừng của Hoàng thành, tìm Dương Thanh suốt ba ngày ba đêm.

Tuy Dương Thanh hôn mê ba ngày ba đêm, nhưng trong cơn mê man, anh vẫn cảm nhận được có một đám cao thủ đang tìm kiếm mình.

Anh biết rõ mình sẽ phải đối mặt với nguy hiểm thế nào nếu bị họ tìm thấy.

Khi đứng trước mặt Dương Thanh, Thượng Quan Hoàng chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc này lão ta đang rất hối hận.

Nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan luôn tin tưởng Dương Thanh, cũng không nhòm ngó bí mật mà Dương Thanh có, bây giờ Hoàng tộc họ Thượng Quan đã có thêm một cao thủ đứng đầu rồi.

Nghĩ tới những chuyện này, Thượng Quan Hoàng như già thêm mấy tuổi, lão ta chợt nói: “Mọi chuyện đều là mệnh lệnh của tôi, có gì thì cậu cứ tính sổ với tôi, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm!”

“Hoàng Chủ!”

Nghe thấy thế, nét mặt của những người khác trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đều thay đổi.

Dương Thanh nhìn Thượng Quan Hoàng, bỗng cười khẩy: “Ông chịu nổi không? Nếu tôi không may mắn thì đã chết mấy lần trong tay ông rồi, bây giờ ông lại nói với tôi rằng ông sẽ tự chịu á?”

Thượng Quan Hoàng cắn chặt răng, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Đã đến mức này rồi mà ông vẫn muốn ra vẻ Hoàng Chủ ư?”

Dương Thanh tức giận quát, khí thế đáng sợ cũng lan ra từ người anh, lập tức bao phủ cả Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Người của Hoàng tộc đều có vẻ sợ hãi, lúc này họ bỗng cảm thấy mình đang đối mặt với thần chứ không phải người.

Sau khi cảm nhận được khí thế này, người mạnh như Thượng Quan Hoàng cũng hết sức sợ hãi, lão ta không biết Dương Thanh đã đạt đến cảnh giới nào, nhưng chắc chắn anh đã quay lại trạng thái đỉnh cao, thậm chí còn mạnh hơn.

Lão ta biết trước đó, khi đánh nhau với người bảo vệ Hoàng tộc họ Diệp, tuy sau cùng Dương Thanh bị phế võ công, nhưng ít nhất anh đã có thực lực đánh với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Nếu bây giờ Dương Thanh đã mạnh hơn, chẳng phải anh đã có tư cách đấu với người bảo vệ Siêu Phàm Thất Cảnh của Hoàng tộc rồi ư?

“Cậu Thanh, rất xin lỗi, tôi sai rồi!”

Trong sự khiếp sợ của mọi người, Thượng Quan Hoàng bỗng quỳ xuống đất, cúi cái đầu kiêu ngạo của lão ta trước Dương Thanh.

Cảnh tượng này khiến những người đang có mặt rung động sâu sắc.

Ngay cả Dương Thanh cũng hơi bất ngờ, không ngờ Thượng Quan Hoàng luôn vênh váo lại quỳ trước mặt anh để xin lỗi.

Tuy anh rất bất mãn với Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí muốn phá hủy nó, nhưng nghĩ đến Thượng Quan Nhu, anh lại từ bỏ ý định này.

Chương 2752:

Nhưng anh không nuốt nổi cơn giận này, nên mới đích thân tới Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Dương Thanh nhìn Thượng Quan Hoàng đang quỳ, im lặng một lúc lâu, chợt nói: “Ông nghĩ ông quỳ xuống thì tôi sẽ tha thứ cho Hoàng tộc họ Thượng Quan ư?”

Thượng Quan Hoàng cắn răng: “Tôi là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, mọi người đều làm theo lệnh tôi, có gì thì cậu cứ nhắm vào tôi đây này”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Nếu tôi cứ phải tiêu diệt Hoàng tộc họ Thượng Quan thì sao?”

Thượng Quan Hoàng run rẩy, chật vật ngẩng đầu nhìn người thanh niên không giận mà vẫn uy nghiêm kia, lập tức nói: “Tôi biết bây giờ cậu rất mạnh, nhưng cậu đừng quên đây là Hoàng phủ họ Thượng Quan, khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt, người bảo vệ Hoàng tộc sẽ che chở cho Hoàng tộc”.

Dương Thanh cười khẩy: “Người bảo vệ Hoàng tộc mạnh lắm chắc?”

Anh nói rồi giậm chân.

“Ầm ầm!”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, cả Hoàng phủ họ Thượng Quan rung chuyển, các tòa nhà ầm ầm sụp xuống.

Người của Hoàng tộc đều sững sờ.

Chỉ giậm chân một cái mà đã phát huy được sức mạnh đáng sợ đến thế, nếu Dương Thanh giẫm lên người họ thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Vẻ kinh hãi trong mắt Thượng Quan Hoàng càng rõ hơn, giờ lão ta mới nhận ra, người thanh niên trước mặt đã đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ.

Anh không sợ gì nên mới dám một mình đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, thậm chí không hề e ngại người bảo vệ Hoàng

tộc nốt.

Dương Thanh cười lạnh: “Người bảo vệ Hoàng tộc á? Ông ta có tư cách gì để trở thành người bảo vệ? Thế nào là bảo vệ? Người bảo vệ phải bảo vệ gia tộc, bảo vệ quốc gia, chứ không phải đợi tới khi nhà mình sắp bị tiêu diệt thì mới chạy đến”.

“Hôm ấy, sau khi Lý Trọng dùng liều thuốc Siêu Phàm, thực lực tăng mạnh, cao thủ của nhà họ Lý và Hoàng tộc chết như ngả rạ khi bao vây Lý Trọng, người bảo vệ Hoàng tộc đang ở đâu?”

“Họ thà thấy từng cao thủ của Hoàng thành bị kết liễu chứ cũng không muốn ra tay à?”

Lời chất vấn của Dương Thanh đánh thẳng vào lòng mỗi người trong Hoàng tộc, ai cũng có vẻ hoảng hốt.

Nhất là những cao thủ được Dương Thanh cứu khỏi tay Lý Trọng càng rung động hơn, hôm đó, nếu Dương Thanh không ra tay, có lẽ cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã chết hết rồi.

Hoàng tộc họ Thượng Quan thiếu đi cao thủ Thần Cảnh, sao có thể gọi là Hoàng tộc chứ?

“Cậu Thanh nói đúng, khi chúng ta liều mạng bảo vệ gia tộc, người bảo vệ đang ở đâu? Đến khi Hoàng tộc sắp bị tiêu diệt thì họ mới xuất hiện, lúc đó vẫn còn tác dụng à? Cao thủ của gia tộc đều chết hết rồi, cho dù giữ được gia tộc thì có ích gì chứ?”

Một cao thủ của Hoàng tộc bỗng căm phẫn nói.

“Đúng thế, người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan không xứng với cái danh người bảo vệ, chúng ta không cần người bảo vệ thế này!”

“Người bảo vệ Hoàng tộc, ông phải cho chúng tôi câu trả lời hợp lý!”

…

Trong lúc nhất thời, những cao thủ Hoàng tộc đã được

Dương Thanh cứu hôm đó đều tức giận quát, tâm trạng vô cùng kích động.

Chương 2753:

Mặt Dương Thanh lạnh tanh, anh bỗng cao giọng quát: "Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, ông còn định trốn đến bao giờ?"

Anh vừa dứt lời, một luồng khí thế khủng khiếp bỗng ập đến. "Láo xược!"

Một tiếng quát tức giận bỗng vang lên, ngay sau đó, một lão già tóc bạc xuất hiện trước mặt Dương Thanh, nhìn anh bằng ánh mắt giận dữ

Khi thấy lão già bất chợt xuất hiện này, mọi người đều có vẻ kinh hãi, chỉ mình Dương Thanh vẫn bình tĩnh nhìn đối phương.

Trừ người bảo vệ Hoàng tộc ra, đây có thể là ai nữa?

Dương Thanh cười khẩy, khinh thường nhìn chằm chằm vào người bảo vệ Hoàng tộc: "Láo xược á? Khi cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bị giết gần hết, người bảo vệ Hoàng tộc như ông đang ở đâu vậy?"

"Bây giờ, ông xuất hiện chỉ vì tôi bảo ông cút ra đây, nhưng khi cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan bị Lý Trọng đang mất kiểm soát giết gần hết, ông lại làm như không có gì xảy ra cả".

"Chẳng lẽ đối với người bảo vệ Hoàng tộc như ông, tôn nghiêm của ông quý giá hơn mạng sống của cao thủ thuộc Hoàng tộc họ Thượng Quan à?"

Nghe thấy thế, những người đang trong trạng thái đờ đẫn của Hoàng tộc họ Thượng Quan mới biết lão già tóc bạc này chính là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Sắc mặt của người bảo vệ vô cùng u ám, khí thế như có như không dần lan ra từ người lão ta, trong chớp mắt, Hoàng tộc họ Thượng Quan đã bị áp lực đáng sợ bao trùm.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, chỉ riêng khí thế của đối phương đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh, nếu lão ta dùng hết

thủ đoạn, có phải sẽ phát huy được thực lực hơn xa Siêu Phàm Thất Cảnh không?

Tuy Dương Thanh mới đột phá đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh nhưng với thủ đoạn của anh, anh cũng có thể phát huy thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh.

Nếu hai người bước vào trận đấu sống còn thì vẫn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Người bảo vệ nói: "Còn nhỏ tuổi mà nhanh mồm lắm, nhưng không biết thực lực của cậu có lợi hại như mồm mép của cậu không".

Dương Thanh cười lạnh: "Làm sao? Ông định ra tay với tôi à?"

Người bảo vệ lạnh lùng nói: "Trau dồi võ công mà thôi, cậu dám đồng ý không?"

Dương Thanh vẫn rất thản nhiên: "Có gì mà không dám chứ?"

"Nếu vậy thì đi theo tôi!"

Người bảo vệ nói rồi biến mất, ngay sau đó, Dương Thanh cũng đã biến mất theo.

Mãi đến lúc này, người của Hoàng tộc họ Thượng Quan mới dám thở hắt ra.

"Ông lão tóc bạc hồi nãy chính là người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta à?"

"Cậu Thanh cũng nói thế, chắc không sai đâu".

"Chẳng lẽ cậu Thanh đã mạnh đến mức có thể đánh với người bảo vệ Hoàng tộc à?"

Trong lúc nhất thời, các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đều sững sờ.

Ánh mắt Thượng Quan Hoàng hết sức u ám, lão ta biết bây giờ Dương Thanh đã có địa vị rất cao ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, khi nhắc đến Dương Thanh, rất nhiều cao thủ Hoàng tộc đều có vẻ kính trọng.

Đối với lão ta, đây không phải chuyện tốt, bây giờ lão ta chỉ có thể cầu nguyện rằng người bảo vệ Hoàng tộc sẽ giết được Dương Thanh, cho dù không giết nổi thì cũng phải phế võ công của anh.

Trừ Thượng Quan Hoàng ra, Đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí và Nhị hoàng tử Thượng Quan Tử Mặc cũng thấy khó chịu.

Chương 2754:

Trong số ba đứa con trai của Thượng Quan Hoàng, trừ họ ra còn có Thượng Quan Tử Khiêm, quan trọng là Dương Thanh có quan hệ rất thân mật với Thượng Quan Nhu – con gái Thượng Quan Tử Khiêm, thậm chí Thượng Quan Nhu đã trở thành người phụ nữ của anh rồi.

Bây giờ võ công của Dương Thanh đã khôi phục, thậm chí không hề e ngại người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, một khi anh sống sót quay về sau trận chiến với người bảo vệ Hoàng tộc, địa vị của họ ở Hoàng tộc sẽ giảm mạnh.

Có lẽ ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể thay đổi sự thật đó.

Thượng Quan Tử Chí bỗng nói: "Bố, lần này Dương Thanh hùng hổ như thế, có lẽ sẽ gây bất lợi cho bố".

Nghe thấy thế, Thượng Quan Hoàng nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ý con là sao?"

Thượng Quan Tử Chí nói: "Bố nghĩ xem, trước đó, sau khi biết Dương Thanh đã mất võ công, chúng ta đã đuổi giết Dương Thanh khắp Hoàng thành cùng với cao thủ nhà họ Lý, bây giờ võ công của cậu ta đã khôi phục, lại hùng hổ tới Hoàng tộc, đương nhiên cậu ta sẽ gây bất lợi cho bố rồi".

Thượng Quan Tử Mặc nghe thấy thế, cũng nói: "Bố, con thấy anh cả nói rất có lý, Dương Thanh vốn có ân oán với Hoàng tộc chúng ta, chắc chắn lần này cậu ta sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta, phải nghĩ cách đối phó mới được".

Nghe thấy thế, sắc mặt của rất nhiều cao thủ Hoàng tộc đều hơi khó coi.

"Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử nói hơi quá rồi đấy? Tuy chúng ta có đuổi giết cậu Thanh, nhưng chẳng những cậu ấy không làm gì chúng ta mà còn lấy ơn trả oán, cứu chúng ta khỏi tay Lý Trọng".

“Hơn nữa, với quan hệ giữa cậu Thanh và công chúa Nhu, sao cậu ấy lại gây bất lợi cho Hoàng Chủ chứ?”

“Đúng thế, cậu Thanh sẽ không gây bất lợi cho Hoàng tộc đâu”.

Có cao thủ nói ngay.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc càng thêm khó coi, rõ ràng bây giờ, ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, có lẽ Dương Thanh chỉ cần nói một câu là Thượng Quan Nhu sẽ được thừa kế chức chủ Hoàng tộc.

“Hoàng Chủ, chẳng phải ngài đang giam lỏng công chúa Nhu ư? Ngài mau thả cô ấy ra đi, bằng không, nếu cậu Thanh trách tội thì chúng ta không gánh nổi đâu đấy!”

“Đúng thế, cậu Thanh là người trọng tình nghĩa, nếu cậu ấy biết công chúa Nhu bị giam lỏng vì cứu cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không bỏ qua đâu”.

“Hoàng Chủ, ngài mau ra lệnh thả công chúa Nhu đi!”

Các cao thủ khác của Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng nói.

Nhưng sắc mặt Thượng Quan Hoàng lại càng thêm u ám.

Nếu là lúc trước, không cần người khác nói, lão ta cũng sẽ truyền chức Hoàng Chủ cho Thượng Quan Nhu, nhưng khi thấy thái độ của các cao thủ này, lão ta lại thay đổi ý định.

“Bố, không thể thả Thượng Quan Nhu ra! Dương Thanh hùng hổ như thế, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta, phải bắt giữ Thượng Quan Nhu thì Dương Thanh mới không dám hành động thiếu suy nghĩ”.

Thượng Quan Tử Chí vội nói rồi liếc mắt ra hiệu cho Thượng Quan Tử Mặc.

Thượng Quan Tử Mặc hiểu ngay, theo tình hình bây giờ, họ đã là châu chấu trên một sợi dây, một khi Thượng Quan Nhu nhận được sự ủng hộ từ Dương Thanh, ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng không thể thay đổi việc Thượng Quan Nhu thừa kế chức chủ Hoàng tộc.

Thế nên họ phải nghĩ cách ngăn cản Thượng Quan Nhu thừa kế chức chủ Hoàng tộc, bằng không họ sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Chương 2755:

Lúc này, Thượng Quan Tử Khiêm vẫn luôn im lặng chợt nói: "Bố, bố thả Nhu Nhu ra đi! Nếu cậu Thanh đã tới đây, còn gọi người bảo vệ Hoàng tộc ra, chắc cậu ấy đã rất tự tin rồi. Cậu ấy vốn là người trọng tình nghĩa, nếu biết Nhu Nhu bị giam lỏng vì cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không bỏ qua cho bố đâu".

Khí thế cuồng bạo bông lan ra từ người Thượng Quan Hoàng, lão ta nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tử Khiêm, cần răng: "Cậu đang định ép tôi nhường chức à?"

Thượng Quan Tử Khiêm bình tĩnh nói: "Bố, con chỉ đang trình bày sự thật mà thôi, hơn nữa Nhu Nhu vốn là người thừa kế mà bố quyết định, bây giờ con bé có quan hệ gần gũi với cậu Thanh như thế, nếu bổ truyền chức Hoàng Chủ cho nó, sau này, cậu Thanh sẽ trở thành người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng ta, một người bảo vệ thực thụ.

Lời lẽ hùng hồn của Thượng Quan Tử Khiêm đã thuyết phục được tất cả mọi người, trừ Thượng Quan Hoàng.

Vào giây phút này, sắc mặt Thượng Quan Hoàng hết sức u ám, lão ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Tử Khiêm, trong mắt hừng hực lửa giận.

Thượng Quan Hoàng im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Không ngờ có một ngày, tôi lại bị con trai mình ép phải nhường chức!"

Nghe thấy thế, Thượng Quan Tử Khiêm nói: "Bố, bố hiểu lầm con rồi, con không định ép bố nhường chức, con chỉ đưa ra phân tích chính xác nhất trong tình hình bây giờ mà thôi, với tầm mắt của bố, chắc bố cũng hiểu con nói thế chỉ vì Hoàng tộc".

"Ha ha!"

Tiếng cười lạnh bỗng vang lên, Thượng Quan Tử Chí lạnh lùng nói: "Thượng Quan Tử Khiêm ơi Thượng Quan Tử Khiêm, không ngờ chú ngày càng dẻo miệng đấy, rõ ràng chú

đang nhòm ngó chức Hoàng Chủ, nhưng lại hùng hồn nói mình vì Hoàng tộc".

"Thượng Quan Nhu là con gái chú, nếu nó thừa kế chức chủ Hoàng tộc, chắc chú sẽ trở thành Hoàng Chủ ngay nhỉ?"

Thượng Quan Tử Khiêm lạnh nhạt nhìn Thượng Quan Tử Chí, hờ hững nói: "Thượng Quan Tử Chí, tôi biết vì Nhu Nhu đe dọa tới địa vị của anh ở Hoàng tộc, nên anh mới tìm mọi cách để loại bỏ nó, nhưng vào giây phút này, tôi mong anh có thể buông bỏ thành kiến với Nhu Nhu, ủng hộ con bé, bởi vì chỉ có nó mới là người thừa kế thích hợp nhất với chức Hoàng Chủ".

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: "Thượng Quan Tử Khiêm, chú trơ trẽn hơn nữa được không thế? Một đứa con gái như Thượng Quan Nhu lấy tư cách gì để thừa kế chức Hoàng Chủ đây? Bố đồng ý chưa? Hay chỉ hai bố con chú nghĩ vậy?"

"Hay hai người đã thông đồng với Dương Thanh từ lâu, chỉ chờ ngày ép bố nhường chức? Tôi cảnh cáo chú, có tôi ở đây, đừng ai hòng ép bố làm gì".

Ông ta nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nghiêm túc nói: "Bố, bố cứ yên tâm, có con ở đây, không ai có thể ép bố làm gì, trừ khi con chết!"

Thượng Quan Tử Chí thấy thế, cũng vội tỏ thái độ: "Còn con nữa, không ai có thể ép bố cả, nếu Thượng Quan Tử Khiêm dám làm thế, cho dù con phải liều mạng thì cũng không để nó đạt được mục đích đâu".

Thượng Quan Tử Khiêm bỗng cười lạnh, nhìn về phía họ: "Hai anh không cần vội vã bày tỏ thái độ như thế, cậu Thanh đã quay lại, còn gọi người bảo vệ Hoàng tộc ra, đương nhiên cậu ấy tự tin mình có thể đối phó, hay hai anh nghĩ cậu ấy sẽ dễ dàng tha cho Hoàng tộc họ Thượng Quan?"

"Đến khi đó, chỉ mình Thượng Quan Nhu – con gái tôi có thể cứu Hoàng tộc họ Thượng Quan mà thôi, nhưng bây giờ nó vẫn đang bị giam lỏng, một khi cậu Thanh biết người phụ nữ của cậu ấy bị đối xử như thế, hai anh nghĩ cậu ấy có dễ dàng tha cho Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa không?"

“Mặt khác, nếu hai anh cho rằng cứ khống chế Nhu Nhu thì sẽ khiến cậu Thanh bó tay, tôi khuyên hai anh nên tìm hiểu thêm về cậu ấy. Các anh sẽ biết cậu ấy trọng tình nghĩa tới mức nào, hơn nữa, cậu ấy rất ghét bị uy hiếp”.

Chương 2756:

Ông ta nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Hoàng: “Bố, con cũng không thiết tha gì với chức chủ Hoàng tộc, con có thể bảo đảm với bố, một khi bố truyền chức vị Hoàng Chủ cho Nhu Nhu, con sẽ không bao giờ nhúng tay vào quyết định của con bé, thậm chí con sẵn sàng rời khỏi trung tâm quyền lực của Hoàng tộc”.

“Đây là những lời nói từ tận đáy lòng con, con chỉ vì Hoàng tộc họ Thượng Quan, nếu bố vẫn nghĩ con thèm khát chức Hoàng Chủ thì con cũng hết cách, bố nghĩ sao cũng được”.

“Đương nhiên, quyết định sau cùng vẫn nằm ở bố, con sẽ làm theo mọi mệnh lệnh của bố, cho dù con không muốn, bởi vì bố đã sinh thành và nuôi nấng con, hơn nữa bố vẫn là Hoàng Chủ, con phải phục tùng lời bố nói”.

Sau khi nghe thấy Thượng Quan Tử Khiêm nói thế, sắc mặt của Thượng Quan Hoàng cũng dịu lại, lão ta nhìn về phía Thượng Quan Tử Khiêm: “Cho dù thế nào, trước khi thắng thua giữa Dương Thanh và người bảo vệ được xác định, tôi sẽ không đồng ý với bất cứ điều kiện nào của cậu đâu”.

Thượng Quan Tử Khiêm thầm thở dài, lập tức gật đầu: “Con hiểu rồi!”

Sau khi nghe Thượng Quan Hoàng nói thế, Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc đều rất mừng rỡ.

Câu trả lời của Thượng Quan Hoàng có nghĩa là, một khi Dương Thanh thua người bảo vệ Hoàng tộc, Thượng Quan Nhu sẽ không liên quan gì đến chức Hoàng Chủ nữa, chức vị đó sẽ thuộc về một trong hai người họ.

Thượng Quan Tử Khiêm nhìn về phía Thượng Quan Hoàng, nói với vẻ tự giễu: “Bố, con hy vọng bố sẽ không hối hận vì quyết định này, nếu đã vậy, con cũng không cần ở đây nữa”.

Ông ta nói rồi quay người rời đi.

Các cao thủ của Hoàng tộc cũng có vẻ thất vọng, họ đang thất vọng với Thượng Quan Hoàng.

Phần lớn cao thủ ở đây đều đã được Dương Thanh cứu, thế nên họ ủng hộ Dương Thanh. Dương Thanh lại có quan hệ rất thân mật với Thượng Quan Nhu, do đó họ cũng ủng hộ Thượng Quan Nhu nốt. Nhưng bây giờ xem ra, sự ủng hộ của họ không hề có tác dụng, bởi vì nơi này là Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ có Thượng Quan Hoàng chuyên quyền.

"Hoàng Chủ, xin ngài nghĩ lại! Bây giờ phải thả công chúa Nhu ra thì mới có thể xoa dịu quan hệ giữa Hoàng tộc họ Thượng Quan và cậu Thanh, nếu dùng công chúa Nhu để uy hiếp cậu Thanh thì sẽ phản tác dụng mất".

Một cao thủ Hoàng tộc bỗng khuyên nhủ.

Thượng Quan Hoàng nhíu mày, nhìn đối phương với vẻ không vui: "Nếu ai dám nói những lời như thế nữa, giết!"

Nghe thấy thế, những cao thủ Hoàng tộc đang định tỏ thái độ đều im lặng, sắc mặt rất khó coi.

Họ biết, nếu họ dám nói đỡ Dương Thanh nữa, Thượng Quan Hoàng sẽ giết họ thật.

Họ cũng hiểu, sở dĩ Thượng Quan Hoàng vẫn giam lỏng Thượng Quan Nhu vì muốn dùng cô ta để uy hiếp Dương Thanh.

Vào giây phút này, rất nhiều người bỗng cảm thấy vô cùng thất vọng về Thượng Quan Hoàng.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan đã khiến họ thất vọng lắm rồi, không ngờ ngay cả Thượng Quan Hoàng cũng đưa ra quyết định đáng thất vọng như thế.

"Giải tán đi!"

Thượng Quan Hoàng khoát tay rồi rời đi.

Thượng Quan Tử Chí nhìn quanh, lạnh lùng nói: "Tôi hy vọng mọi người vẫn nhớ vị trí của mình, đừng làm chuyện gì quá giới hạn, bằng không, chắc chắn mọi người sẽ hối hận đấy".

Sau khi đe dọa xong, Thượng Quan Tử Chí cũng quay người rời đi, để lại các cao thủ đang nhìn nhau.

Thượng Quan Tử Mặc hừ lạnh, cũng đi nốt.

Chương 2757:

“Khốn kiếp!”

Một lúc lâu sau, mới có cao thủ không nhịn được mà mắng: “Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đúng là quá hống hách, họ chưa thừa kế chức Hoàng Chủ mà đã định ra oai với chúng ta rồi ư?”

“Ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, tôi chỉ công nhận công chúa Nhu là người thừa kế!”

Các cao thủ của Hoàng tộc đều có vẻ tức giận.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thanh Sơn của Hoàng thành Thượng Quan, một già một trẻ đang đứng đối diện nhau, rõ ràng lão già mặc áo trắng, quanh người tràn ngập khí thế đáng sợ kia chính là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Còn người thanh niên ở bên kia thì chính là Dương Thanh.

Lúc này, trên người họ đều có khí thế hết sức đáng sợ, tuy chưa đánh nhưng khí thế của hai bên đã va chạm với nhau, tạo thành những gợn sóng năng lượng khủng khiếp, lan ra khắp xung quanh rồi.

Mây đen cuồn cuộn trên vùng trời của Hoàng thành Thượng Quan, trong mây đen ẩn chứa khí thế mãnh liệt không gì sánh nổi, khiến tất cả cao thủ trong Hoàng thành Thượng Quan phải khiếp sợ.

Dương Thanh và người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan đứng đối diện nhau, trong mắt họ hừng hực ý chí chiến đấu.

Người bảo vệ vốn hơi khinh thường Dương Thanh, giờ ánh mắt cũng trở nên nghiêm nghị, chỉ mới đọ khí thế mà lão ta đã cảm nhận được áp lực từ phía Dương Thanh.

Dương Thanh bỗng nhìn về phía đối phương với vẻ dí dỏm: “Tiền bối, chẳng phải ông muốn so tài với tôi à? Sao giờ lại im re thế?”

Nghe thấy thế, sắc mặt của người bảo vệ càng u ám hơn, lão ta híp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Chàng trai, cậu hơi ngông cuồng rồi đấy? Cậu tưởng mình có chút thiên phú là có thể vô địch thiên hạ à?”

Dương Thanh thản nhiên nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế. Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan như ông giả vờ không biết khi cao thủ Hoàng tộc gặp nạn, trốn mãi không ra, bây giờ lại chạy ra chỉ vì một câu khích tướng của tôi, còn đòi so tài với tôi, sao lại thành tôi ngông cuồng chứ?”

“Nếu cậu chán sống như thế, tôi sẽ giúp cậu!”

Người bảo vệ nghiêm nghị nói rồi lập tức biến mất.

Đúng lúc lão ta di chuyển, Dương Thanh cũng hành động. Anh giậm mạnh xuống đất, một tiếng nổ lớn bỗng vang lên, khối đá chỗ anh đứng lập tức vỡ nát.

“Rầm!”

Ngay sau đó, hai người lao vào nhau với tốc độ nhanh như chớp, tạo thành một tiếng động lớn rồi lập tức lùi ra xa.

Chỗ hai người đang đứng bây giờ chính là chỗ của đối phương hồi nãy, trên mặt người bảo vệ của Hoàng tộc Thượng Quan vẫn còn vẻ khiếp sợ.

Không ai biết chỉ trong khoảnh khắc va chạm vừa rồi, họ đã so chiêu mấy lần, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên trông như chỉ đánh một đòn rồi lùi ra sau ngay.

Dương Thanh thầm kinh ngạc, lần này đến Hoàng tộc họ Thượng Quan, bên cạnh việc đòi lời giải thích từ Thượng Quan Hoàng, anh còn muốn thử thực lực của mình sau khi võ công khôi phục nữa.

Anh cũng biết thực lực của mình đã tăng hai cảnh giới, nhưng không ngờ sau khi đột phá Siêu Phàm Ngũ Cảnh, anh có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, gần với Siêu Phàm Thất Cảnh bằng Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, chứ không cần tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Rõ ràng người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan chưa dốc toàn lực, nhưng cũng đã phát huy thực lực bình thường là Siêu

Phàm Thất Cảnh rồi.

Tuy có vẻ anh bị áp đảo, nhưng thật ra anh đã thắng, một khi anh tiến vào trạng thái huyết mạch cuồng hóa, người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ rất khó đánh bại anh, trừ khi lão ta đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh.

Chương 2758:

Nếu Dương Thanh có thể phát huy thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong khi đang trong trạng thái mạnh nhất thì người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng thế.

Thế nên họ rất muốn liều mạng với nhau một trận, dù chưa biết thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Tuy biết rất có thể mình vẫn chưa phải đối thủ của người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, Dương Thanh vẫn vô cùng kích động, bởi vì mới đây thôi, anh vẫn là một kẻ tàn phế.

Không ngờ bây giờ, chẳng những võ công của anh khôi phục mà còn đột phá hai cảnh giới.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan chợt nói: "Nếu thực lực của cậu chỉ đến thế thì tôi khuyên cậu đừng tốn thời gian nữa, cứ nhận thua thì hơn".

Dương Thanh cười lạnh: "Ông cướp lời thoại của tôi rồi, vậy chúng ta cứ đánh với nhau bằng thực lực thật sự đi!"

Sau khi anh nói xong, mắt anh bỗng đỏ ngầu, khí thế đáng sợ hơn nữa lập tức bùng nổ từ người anh rồi lan ra xung quanh, như dấy lên sóng to gió lớn.

"Rầm rầm rầm!"

Núi đá xung quanh anh lập tức vỡ tan.

Sau khi cảm nhận được khí thế khủng khiếp này, người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan lập tức biến sắc, nói với vẻ không dám tin: "Sao có thể chứ?"

"Cậu mới đến Siêu Phàm Ngũ Cảnh, sao có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong?"

Trên mặt lão ta tràn ngập vẻ không dám tin, tuy lão ta cũng có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, nhưng lão ta đã sống bao năm thì mới đạt được thành tựu như thế.

Nhưng Dương Thanh – một thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi lại có thể phát huy thực lực hơn xa cảnh giới của bản thân,

đúng là khiến người ta không sao tưởng tượng nổi.

Dương Thanh cười lạnh: “Những chuyện không thể mà ông không biết còn nhiều lắm, tiếp chiêu đi!”

Anh nói rồi lao về phía người bảo vệ như đạn pháo.

Người bảo vệ vô cùng kinh hãi, lập tức phát huy hết thực lực, vươn tay đánh về phía Dương Thanh.

“Rầm!”

Ngay sau đó, tay hai người va vào nhau, khí thế mãnh liệt dấy lên sóng to gió lớn như đá tảng rơi xuống biển, lan ra khắp xung quanh.

“Rầm rầm rầm!”

Đá vụn xung quanh họ lập tức bị hất bay, thậm chí bị phá hủy.

Cả ngọn núi rung chuyển dữ dội như động đất.

Vô số tảng đá lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Khí thế đáng sợ ấy bao trùm cả Hoàng thành Thượng Quan, không ngờ trận chiến giữa cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong lại khủng khiếp như vậy.

Ngay cả Thượng Quan Hoàng trong Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng cảm nhận được khí thế này, sắc mặt lão ta tái mét, nói với vẻ không dám tin: “Hai khí thế đang va chạm với nhau, chẳng lẽ Dương Thanh thật sự có thực lực đánh với người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan à?”

Lão ta biết ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, chỉ người bảo vệ và Dương Thanh mới có thể phóng ra khí thế đáng sợ đó.

Các cao thủ của Hoàng tộc cũng biến sắc, nhất là những người từng được Dương Thanh cứu, họ đều có vẻ lo âu.

Bởi vì họ biết rõ trước khi Dương Thanh và người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan phân thắng bại, Thượng Quan Hoàng sẽ không bỏ qua cho Thượng Quan Nhu.

Chương 2759:

Thượng Quan Hoàng càng nhốt Thượng Quan Nhu lâu thì Hoàng tộc càng gặp nhiều nguy hiểm.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng cũng cảm thấy do dự, lão ta không cho phép bất cứ tai họa ngầm nào đe dọa đến Hoàng tộc họ Thượng Quan tồn tại, nếu Dương Thanh sống sót rời đi thì sẽ trở thành mối họa lớn nhất với Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Thế nên bây giờ, lão ta chỉ có thể gửi gắm mọi hy vọng vào người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, phải đánh bại Dương Thanh thì mới có thể giảm bớt tai họa ngầm cho Hoàng tộc.

Nhưng chính lão ta cũng không ngờ, chẳng những việc khống chế Thượng Quan Nhu không uy hiếp nổi Dương Thanh mà còn chọc giận anh, khiến Hoàng tộc gặp phải tại ương khổng lồ.

Trên đỉnh Thanh Sơn, Dương Thanh đã dốc toàn lực, anh muốn làm quen với thực lực bất chợt tăng mạnh qua trận đánh với người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng không che giấu nữa, lập tức phát huy thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Hai người điên cuồng tấn công nhau, đòn đánh nào cũng khiến cả ngọn núi rung chuyển.

Sau mấy phút ngắn ngủi, đám mây đen trên bầu trời Hoàng thành Thượng Quan đã biến mất, mọi thứ đã bình thường trở lại.

Dương Thanh và người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đứng một mình trên một tảng đá, hai người nhìn nhau. Sắc mặt Dương Thanh trắng bệch, hơi thở võ thuật trên người cũng hơi phập phồng.

Còn người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, khóe miệng có vết máu, giống như che giấu thương thế trong cơ thể.

“Phụt!”

Bỗng nhiên, người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan phun một ngụm máu, hơi thở võ thuật trên người rút lui như thủy triều, biến mất trong tích tắc.

Ngược lại Dương Thanh, ngoài sắc mặt trắng bệch ra thì hơi thở võ thuật lan tràn từ trên người anh vẫn mạnh mẽ.

“Ông thua rồi!”

Dương Thanh thốt lên, nhưng trên mặt không hề lộ ra sự khinh thường hay mỉa mai người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, bởi vì chỉ có anh mới biết mình phải trả giá đắt thế nào mới có thể đánh bại đối thủ.

Hiện giờ, võ công của Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng bởi vì tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nên bây giờ anh có thể sử dụng phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, có nghĩa là ít nhất anh có thể bộc phát thực lực của Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nhưng nếu chỉ dựa vào phép hô hấp tầng thứ sáu còn lâu mới là đối thủ của người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan.

Sở dĩ Dương Thanh có thể đánh bại đối thủ là bởi vì anh đã sử dụng huyết mạch cuồng hóa, mà khi sử dụng huyết mạch cuồng hóa này, sẽ gặp phải một tác dụng phụ rất nghiêm trọng, đó là khiến cho các cơ quan của mình dần trở nên kiệt quệ.

Trước đó cụ Đổng đã từng nói với Dương Thanh, dù võ công có đột phá vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nếu chưa đến đường cùng thì tuyệt đối không được sử dụng huyết mạch cuồng hóa. Có thể tưởng tượng anh đã trả giá cỡ nào khi sử dụng huyết mạch cuồng hóa này.

“Rốt cuộc cậu là ai? Rõ ràng chỉ là Siêu Phàm Ngũ Cảnh thế mà lại có thể bộc phát ra thực lực của Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong?”

Sắc mặt của người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan nghiêm nghị hỏi Dương Thanh.

Chương 2760:

Không phải ông ta chưa từng gặp thiên tài võ thuật có thể vượt cảnh giới đánh bại kẻ địch, nhưng cao thủ có thể vượt hai cảnh giới để đánh bại kẻ địch thì lại càng hiếm thấy.

Mà lão ta là người bảo vệ Hoàng tộc, chứ nào phải là cao thủ Siêu Phàm Cảnh tầm thường.

Muốn lấy thấp hơn hai cảnh giới để đánh bại lão ta, khó hơn lên trời.

Nhưng Dương Thanh đã làm được.

Bây giờ lão ta bị thương nặng, hoàn toàn không còn sức chiến đấu, trong khi Dương Thanh chỉ bị thương nhẹ, vẫn duy trì được sức chiến đấu mạnh mẽ.

Dương Thanh vô cảm nhìn lão ta nói: "Nếu tôi nói tôi cũng không biết mình là ai, ông có tin không?"

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan nhíu mày. Quả thật lão ta không tin, thiên tài võ thuật này lại là kẻ vô danh.

Dù trong những gia tộc cổ võ kia Dương Thanh cũng có thể là cao thủ hàng đầu ở đó ấy nhỉ?

Không một gia tộc nào có thể cho phép một người như vậy lưu lạc bên ngoài.

"Nếu cậu không muốn nói cho tôi biết thì thôi vậy!"

Người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan bỗng thở dài, nói với Dương Thanh: "Thua là thua, nếu tôi đã thua thì sống chết của tôi đều do cậu quyết định!"

"Đương nhiên, trước khi giết tôi, tôi vẫn là có lòng tốt khuyên cậu một câu, nếu cậu giết tôi sẽ mang tới họa chết người cho cậu".

Dương Thanh nghe người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan nói xong thì nhíu mày, lạnh giọng nói: "Ông uy hiếp tôi?"

Đối phương lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cậu thôi. Bởi vì tôi không muốn vì tôi mà khiến một thiên tài võ thuật như cậu phải mất mạng, rất đáng tiếc”.

“Với tư cách là người bảo vệ của Hoàng tộc, tôi bị ràng buộc bởi một số quy tắc. Không phải là tôi không muốn cứu người Hoàng tộc họ Thượng Quan mà do quy tắc trói buộc. Khi nào Hoàng tộc họ Thượng Quan gặp phải họa diệt tộc, tôi mới có thể ra tay, nếu không một khi tôi ra tay sẽ vi phạm quy tắc”.

“Có một số chuyện tôi không thể nói với cậu, tôi chỉ có thể nói với cậu tuy cậu rất mạnh nhưng vẫn không là gì so với những người kia”.

Dương Thanh có thể nhận ra người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan không có ác ý với anh, mà thật sự đang nhắc nhở anh một ít chuyện.

Dù lão ta không nói rõ ràng nhưng Dương Thanh cũng biết được một số việc. Thứ nhất những người bảo vệ này cũng là bất đắc dĩ. Bởi vị bản thân bọn họ đều bị thế lực nào đó khống chế. Thứ hai, bọn họ phải tuân theo quy tắc, chỉ khi nào hoàng tộc đừng trước nguy cơ bị diệt vong, bọn họ mới được ra tay.

Ngoài ra, nếu Dương Thanh giết người bảo vệ của bất kỳ hoàng tộc nào anh đều sẽ bị thế lực phía sau bọn họ đuổi giết.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Nói vậy, sở dĩ ông xuất hiện đánh với tôi là vì tôi sẽ khiến Hoàng tộc họ Thượng Quan bị tiêu diệt?”

Người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan hờ hững nói: “Với thực lực mạnh mẽ của cậu muốn tiêu diệt Hoàng tộc họ Thượng Quan dễ như trở bàn tay.”

Lúc này Dương Thanh mới hiểu rõ thì ra là nguyên nhân này. Sở dĩ sau khi anh xuất hiện ở Hoàng tộc họ Thượng Quan thì đối phương mới xuất hiện theo, nguyên nhân không phải vì bị anh kích động, dù anh không nói khích thì đối phương cũng sẽ xuất hiện.

Dương Thanh im lặng, bình tĩnh nhìn người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan, mà đối phương cũng đang bình tĩnh nhìn anh. Hai người đều không lên tiếng.

Một lúc lâu, Dương Thanh bỗng xoay người, sau khi đã đi rất xa, đột nhiên một giọng nói truyền tới: “Tôi sẽ không tiêu diệt Hoàng tộc họ Thượng Quan!”

Dứt lời bóng dáng của Dương Thanh biến mất trên đỉnh núi Thanh Sơn.

Chương 2761:

Vẻ mặt của người bảo vệ Hoàng tộc Họ Thượng Quan lộ ra vẻ thoải mái, nở nụ cười tự giễu: “Không ngờ, mình đường đường là người bảo vệ Hoàng tộc mà cũng có ngày hôm nay?”

Nói xong, lão ta cũng rời khỏi Thanh Sơn. Lần này đấu với Dương Thanh, lão ta bị thương rất nặng nếu không tu luyện mấy tháng e là khó khôi phục được.

Cùng lúc đó ở Hoàng phủ họ Thượng Quan, Thượng Quan Hoàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghiệm nghị: “Trận chiến đã kết thúc rồi sao? Rốt cuộc ai thắng?”

Bỗng nhiên lão ta có linh cảm xấu.

Bởi vì lão ta có thể cảm nhận được, hai luồng hơi thở võ thuật cùng tồn tại trước đó, chỉ là trong đó có một luồng cực kỳ suy yếu, rõ ràng là bị thương nặng.

Còn một luồng khác tuy hơi suy yếu nhưng vẫn còn rất mạnh.

Dù người bị thương nặng là Dương Thanh thì anh cũng là mối de dọa rất lớn đối với lão ta. Bởi chắc chắn có một ngày Dương Thanh sẽ quay đầu trở lại.

“Hoàng chủ, mau thả công chúa Nhu đi! Trận chiến đã kết thúc, hẳn là ông cũng cảm nhận được Dương Thanh chưa chết đúng chứ?”

“Đúng đấy, mau thả công chúa Nhu đi! Một khi cậu Thanh biết chuyện này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Thượng Quan.”

Trong lúc nhất thời, cao thủ Hoàng tộc nhao nhao cầu xin.

“Các người làm quá rồi. Tuy Dương Thanh còn sống nhưng bản thân cậu ta cũng bị thương nặng, có thể làm gì được chúng ta?”

Thượng Quan Tử Chí lạnh giọng nói.

Thượng Quan Tử Mặc cũng nói: “Anh cả nói không sai, bây giờ Dương Thanh không phải là đối thủ của người bảo vệ, thì

sau này cũng sẽ không. Cậu ta muốn đụng đến Hoàng tộc, trừ khi bước qua được ải của người bảo vệ trước đã”.

Trên mặt Thượng Quan Hoàng cũng hơi nghiêm nghị, ánh mắt liếc nhìn mọi người, sau đó nói: “Từ hôm nay trở đi, đại hoàng tử Thượng Quan Tử Chí, là người thừa kế Hoàng vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan, chọn ngày lành để làm lễ sắc phong! ”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả bản thân Thượng Quan Tử Chí cũng không ngờ Thượng Quan Hoàng sẽ phong ông ta làm người thừa kế trong hoàn cảnh như vậy.

Sắc mặt Thượng Quan Tử Mặc đờ đẫn, đến cuối cùng thậm chí ông ta cũng không có cơ hội cạnh tranh với Thượng Quan Tử Chí.

Nhưng đúng lúc này, một luồng khí thế võ thuật khủng bố đột nhiên nhiên bao trùm Hoàng phủ họ Thượng Quan, một giọng nói lạnh lẽo chợt vang lên: “Thượng Quan Hoàng, ông thật to gan, ngay cả người phụ nữ của tôi mà ông cũng dám giam lỏng?”

Tiếng hét tức giận của Dương Thanh, như tiếng sấm, vang khắp Hoàng phủ họ Thượng Quan.

Tiếng hét tức giận này khiến mọi người ngây ra như phỗng. Thượng Quan Hoàng càng khiếp sợ tột độ. Không phải Dương Thanh bị thương nặng sao? Tại sao cậu ta còn dám xuất hiện ở Hoàng phủ họ Thượng Quan?

Chẳng lẽ người thua trận lúc nãy không phải là Dương Thanh mà là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Hoàng chỉ thấy cả người lạnh thấu xương, dưới chân lảo đảo, suýt chút nữa đã ngồi phịch xuống đất.

Mà lúc này tất cả các cao thủ của Hoàng tộc đều ngạc nhiên không tin. Bọn họ biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ anh lại mạnh đến nỗi có thể đánh bại người bảo vệ Hoàng tộc.

Chương 2762:

Vào lúc này, Thượng Quan Nhu đang bị giam lỏng trong hoàng lăng cũng nghe được câu nói cực kỳ ngông cuồng kia của Dương Thanh, lập tức nước mắt tuôn như mua.

“Cậu ấy nói, mình là người phụ nữ của cậu ấy!”

Khuôn mặt đẫm nước mắt của Thượng Nhu lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Mặc dù cô ta biết Dương Thanh nói vậy chỉ là để giúp cô ta chứ không hề có ý bảo cô làm người phụ nữ của anh. Nhưng dù vậy cô ta cũng cảm thấy rất vui sướng.

Đây là tình yêu, bởi vì một lời nói của người yêu, dù chỉ là lời nói dối, cũng có thể khiến người ta vui mừng tột độ.

“Không!”

Thượng Quan Tử Chí không thể chấp nhận sự thật này, vẻ mặt ngập tràn khó tin nói: “Chuyện này không thể nào! Người bảo vệ Hoàng tộc sao có thể thua cậu được?”

Thượng Quan Hoàng vừa mới sắc phong ông ta làm người thừa kế Hoàng tộc. Hơn nữa còn tuyên bố sẽ chọn ngày lành làm lễ sắc phong. Chỉ cần ông ta trở thành người thừa kế thì chức Hoàng Chủ mà ông ta hằng mơ ước sẽ không còn xa nữa.

Nhưng bây giờ, Dương Thanh đã xuất hiện ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, với quan hệ của cậu ta và Thượng Quan Nhu, vị trí người thừa kế còn lâu mới tới lượt ông ta.

Chớp mắt, một bóng người trẻ tuổi xuất hiện trước mặt Thượng Quan Hoàng.

Dương Thanh nhìn Thượng Quan Hoàng, lạnh lùng nói: “Nhìn thấy tôi, các người đều có vẻ rất thất vọng nhỉ?”

Thượng Quan Hoàng hỏi: “Người bảo vệ Hoàng tộc của chúng tôi đâu?”

Dương Thanh cười lạnh: “Ông nghĩ thế nào?”

Câu nói này khiến cho sắc mặt của Thượng Quan Hoàng tái nhợt. Chẳng lẽ người bảo vệ đã chết rồi?

Lão ta chưa từng nghe nói có người bảo vệ hoàng tộc nào bị giết cả. Nếu đúng vậy có nghĩa là Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ mất đi người bảo vệ. Không còn người bảo vệ nữa, Hoàng tộc họ Thượng Quan còn được gọi là Hoàng tộc nữa sao?

Nhưng ngay sau đó, lão ta đã bình tĩnh lại. Hai luồng hơi thở võ thuật trong trận chiến vừa nãy không hề biến mất. Điều đó có nghĩa là người bảo vệ Hoàng tộc họ Thượng Quan không chết mà chỉ bị thương nặng.

Chỉ cần người bảo vệ còn sống vậy thì không sao cả. Hoàng tộc họ Thượng Quan vẫn là Hoàng tộc.

Thượng Quan Hoàng đột nhiên hỏi: “Không biết cậu Thanh đến Hoàng tộc tôi là có việc gì?”

Dương Thanh sắp bị Thượng Quan Hoàng chọc cười, lạnh lùng nói: “Ông giam lỏng người phụ nữ của tôi mà còn hỏi tôi đến đây vì chuyện gì sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng bình tĩnh nói: “Theo tôi được biết, cậu đã kết hôn cũng đã có con. Dù cậu và Thượng Quan Nhu có xảy ra quan hệ thì con bé cũng không phải là người phụ nữ của cậu?”

“Hơn nữa, thời đại bây giờ nam nữ xảy ra quan hệ, không phải là chuyện rất bình thường sao? Chẳng lẽ hễ xảy ra quan hệ thì cô gái đó sẽ trở thành người phụ nữ của người đàn ông kia sao?”

Dương Thanh cười lạnh: “Bớt nói nhảm đi. Thả chị ấy ra, bằng không từ đây về sau Chiêu Châu sẽ không còn Hoàng tộc họ Thượng Quan nữa!”

Dứt tiếng, Dương Thanh đột nhiên đạp mạnh xuống đất “ầm” một tiếng, chỉ thấy tòa lầu các gần với Hoàng điện nhất ngã ầm ầm xuống đất.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người sửng sốt, Dương Thanh giẫm chân trong Hoàng điện của Hoàng tộc họ Thượng Quan nhưng lại khiến tòa lầu bên ngoài Hoàng điện sập

xuống. Dương Thanh phải mạnh đến cỡ nào mới làm được như vậy?

Sắc mặt Thượng Quan Hoàng cực kỳ khó coi, lão ta không biết, nếu thả Thượng Quan Nhu ra liệu Dương Thanh có giết lão ta không?

Chương 2763:

Sở dĩ lão ta giam lỏng Thượng Quan Nhu là vì muốn uy hiếp Dương Thanh, hòng giữ mạng sống cho lão ta.

“Dẫn Thượng Quan Nhu ra đây!”

Thượng Quan Hoàng bỗng lên tiếng.

Chẳng mấy chốc Thượng Quan Nhu đã được hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dẫn tới.

“Dương Thanh!”

Thấy Dương Thanh, trên mặt Thượng Quan Nhu lộ ra vẻ kích động: “Cậu khôi phục võ công rồi?”

Dương Thanh gật đầu, thấy Thượng Quan Nhu không bị thương thì anh mới yên tâm.

Như Thượng Quan Hoàng đã nói, tuy bọn họ đã xảy ra quan hệ, nhưng cũng không nói lên được điều gì. Nhưng với tư cách là bạn của Thượng Quan Nhu, Dương Thanh chỉ có thể làm như vậy mới giảm bớt phần nào áy náy trong lòng đối với Thượng Quan Nhu

Ngay khi Dương Thanh nghĩ Thượng Quan Hoàng sẽ Thượng Quan Nhu ra thì lão ta bỗng nói: “Dương Thanh, nếu bây giờ cậu rời khỏi đây tôi hứa sẽ không khiến Thượng Quan Nhu khó xử”.

Ngay khi những lời này vừa được nói ra, toàn bộ đại điện đều bị bao trùm bởi một luồng khí thế khủng bố, trên mặt Dương Thanh lộ ra sát khí nồng đậm.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông lấy cháu gái của mình ra uy hiếp tôi?”

Lúc này, Thượng Quan Nhu đang ở bên cạnh Thượng Quan Hoàng, và với thực lực bán bộ Siêu Phàm Cảnh của Thượng Quan Hoàng, muốn giết cô ta dễ như trở bàn tay.

Dương Thanh rất mạnh, nhưng trong khoảng cách ngắn như vậy, rất khó để bảo đảm an toàn tính mạng cho Thượng Quan

Nhu.

Thượng Quan Hoàng bình tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn cậu rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan chứ không có ý gì khác!”

Dương Thanh giễu cợt: “Thật không ngờ đường đường là Hoàng chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan lại có thể làm ra chuyện đê hèn như vậy, dùng cháu gái của mình để uy hiếp người ngoài”.

Trên mặt Thượng Quan Hoàng cũng lộ ra vẻ đau khổ: “Hết thảy mọi việc đều là tại cậu ép tôi. Tôi không còn cách nào khác. Chỉ cần cậu rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan, mới có thể bảo đảm Hoàng tộc họ Thượng Quan không bị ảnh hưởng”.

Lúc này, một gã cao thủ Hoàng tộc, vẻ mặt cầu xin nói: “Hoàng chủ, buông tha cho công chúa Nhu đi!”

“Hoàng chủ, hôm nay cậu Thanh đến đây rõ ràng là muốn bảo đảm sự an toàn cho công chúa Nhu. Bằng không với thực lực của cậu ấy nếu muốn tiêu diệt Hoàng tộc của chúng ta thật thì cậu ấy có thể đợi tới bây giờ sao?”

“Đúng đấy, Hoàng Chủ, ngài mau thả công chúa Nhu đi!”

Lập tức cao thủ của Hoàng tộc lần lượt cầu xin.

Trong đôi mắt đẹp của Thượng Quan Nhu đầy vẻ thất vọng. Cô ta chưa bao giờ nghĩ ông nội từng yêu thương cô ta nhất, thậm chí đã sớm phong cô ta làm người bảo vệ của Hoàng tộc họ Thượng Quan hôm nay lại dùng tính mạng của cô ta để uy hiếp người đàn ông mà cô ta yêu nhất.

“Ông nội, ông cần gì phải làm thế? Chỉ cần ông thả cháu ra, hôm nay cháu sẽ rời khỏi Hoàng thành Thượng Quan. Cháu hứa, Dương Thanh sẽ không tổn hại đến bất kỳ ai trong Hoàng thành Thượng Quan này”.

Thượng Quan Nhu đỏ hoe mắt cầu xin.

Thượng Quan Hoàng lắc đầu, tức giận nói: “Cháu câm miệng! Cháu đã là người phụ nữ của cậu ta, trái tim của cháu đã không còn ở Hoàng tộc từ lâu rồi đúng không?”

Thượng Quan Nhu lắc đầu: “Ông nội, không phải như vậy. Cháu có thể chết vì Hoàng tộc, xin ông đừng nói như vậy”.

Chương 2765:

Đến lúc này cô ta mới hiểu ra sự thật, hóa ra người ông mà cô ta yêu quý nhất chưa bao giờ nghĩ đến việc trao vị trí người thừa kế cho cô ta.

Thì ra hết thảy đều là giả.

Thượng Quan Hoàng cả giận nói: “Một phút đã hết, Dương Thanh, cậu còn chưa chịu đi sao?”

Một luồng sát khí mãnh liệt lóe lên trong mắt Dương Thanh, anh liếc mắt nhìn Thượng Quan Hoàng nói: “Ông có biết tại sao tôi không ra tay với ông không? Bởi vì ông là ông nội của Thượng Quan Nhu, tôi không muốn làm chị ấy buồn”.

“Nhưng tôi không ngờ ông lại là một kẻ đê tiện, vô liêm sỉ như vậy. Ngay cả tình cảm của người thân cũng lợi dụng cho được. Hạng người như ông chết không hết tội”.

Thượng Quan Hoàng bỗng có linh cảm xấu, giận dữ hét: “Bớt nói nhảm đi, lập tức cút khỏi Hoàng thành Thượng Quan, nếu không tao sẽ giết nó!”

Vừa nói, lão ta vừa siết chặt tay, Thượng Quan Nhu chỉ cảm thấy nghẹt thở, sắc mặt trắng bệch.

“Hoàng Chủ!”

Các cao thủ của Hoàng tộc cũng nhao nhao hét lên, ai cũng kinh ngạc tột độ.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Thượng Quan Hoàng sẽ giết Thượng Quan Nhu.

“Phụt!”

Nhưng vào lúc này, một tia sáng lạnh lóe lên, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, cánh tay vốn đang nắm chặt cổ Thượng Quan Nhu của Thượng Quan Hoàng bị chặt đứt.

Mà cơ thể của Thượng Quan Nhu cũng rơi xuống đất theo cánh tay của Thượng Quan Hoàng.

Lúc này, Thượng Quan Hoàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng, cảm giác đau đớn của cánh tay bị chặt đứt dần dần lan ra khắp cơ thể, khuôn mặt lão ta ngập tràn đau đớn.

Dù vậy, lão ta vẫn giữ tỉnh táo, lúc này chỉ cần khống chế được Thượng Quan Nhu thì lão ta mới sống sót được.

Khi một cánh tay của lão ta ta bị đứt lìa, cánh tay còn lại giơ ra túm lấy Thượng Quan Nhu.

"Muốn chết!"

Dương Thanh giận dữ hét lên, di chuyển chân, thân hình lóe, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Thượng Quan Nhu, nhấc chân đá một cước.

"Bốp!"

Một cước trí mạng, cơ thể Thượng Quan Hoàng bay thẳng ra khỏi Hoàng điện, nặng nề rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở trên người lập tức tắt lịm.

"Chị không sao chứ?"

Dương Thanh nhấc chân đi đến trước người Thượng Quan Nhu. Khóe miệng Thượng Quan Nhu vẫn còn vết máu, sắc mặt tái nhợt, cô ta lắc đầu, hai mắt đỏ hoe: "Dương Thanh, cậu có thể chừa cho ông nội tôi một con đường sống không? "

Nghe được lời của Thượng Quan Nhu, tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Thượng Quan Nhu sắp bị Thượng Quan Hoàng giết rồi thế mà cô ta vẫn còn muốn tha cho lão ta một con đường sống.

Thượng Quan Hoàng ngã xuống đất cách đó vài mét, đầu tóc rối bù đứng lên, gắt giọng nói: "Dương Thanh, mày thật sự nghĩ có thể giết được tao sao?"

Ánh mắt Dương Thanh cực kỳ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Thượng Quan Hoàng lạnh giọng nói: "Nể tình Nhu Nhu tôi có thể tha cho ông một con đường sống. Nhưng ông tuyệt đối đừng lầm đường lạc lối nữa nếu không dù Nhu Nhu có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông đâu".

"Ha ha ha ha!"

Chương 2766:

Thượng Quan Hoàng cười dữ tợn, các cao thủ Hoàng tộc đều buồn bã nhìn lão ta.

Bây giờ Thượng Quan Hoàng đâu còn dáng vẻ của một Hoàng Chủ. Lão ta lúc này tóc tai rối bù, vẻ mặt vặn vẹo, giống hệt ác quỷ.

Dương Thanh sa sầm mặt, chằm chằm Thượng Quan Hoàng. Anh đúng là muốn nhìn xem Thượng Quan Hoàng còn có thể giở trò gì nữa.

"Hoàng Chủ, ông từ bỏ đi. Cậu Thanh sẽ không khiến Hoàng tộc khó xử đâu".

"Đúng đấy, xin ông hãy dừng tay lại đi. Chắc chắn cậu Thanh sẽ tha thứ cho ông".

…

Nhất thời, các cao thủ Hoàng tộc bắt đầu cầu xin, bọn họ rất khó chịu khi thấy bộ dáng lúc này của Thượng Quan Hoàng.

Dương Thanh lãnh đạm nói: "Tôi khuyên ông, tốt nhất đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi!"

Tiếng cười của Thượng Quan Hoàng đột nhiên dừng lại, trong tay lão ta bỗng xuất hiện một chai thủy tinh chứa đầy thuốc màu đỏ.

"Liều thuốc Siêu Phàm !"

Khi Dương Thanh nhìn thấy chai thủy tinh, liền nhận ra thuốc trong chai thủy tinh ngay, sắc mặt tái mét.

Thượng Quan Hoàng đã nuốt toàn bộ số thuốc Siêu Phàm trong lọ.

Đột nhiên, một luồng khí thế võ thuật vượt xa bán bộ Siêu Phàm Cảnh lan tràn khắp cơ thể Thượng Quan Hoàng.

Võ công của lão ta vốn đã đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh, mà lúc này, sau khi uống thuốc Siêu Phàm, thực lực của lão lập

tức đột phá tới Siêu Phàm Cảnh.

Nhưng điều khiến Dương Thanh ngạc nhiên là chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới có thể sự dụng thuốc Siêu Phàm. Thế mà tại sao Thượng Quan Hoàng chỉ là bán bộ Siêu Phàm Cảnh lại có thể dùng được?

Chỉ vài giây sau khi Thượng Quan Hoàng uống liều thuốc Siêu Phàm, đã thấy sắc mặt lão ta tràn đầy đau đớn, trên làn da có vô sô vết máu kinh người, nhìn vô cùng thê thảm.

Cùng lúc đó khí thế võ thuật trên người Thượng Quan Hoàng cũng tăng vọt gấp mấy lần lên thẳng tới Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Chỉ là bây giờ võ công của Dương Thanh đã đột phá đến Siêu Phàm. Ngư Cảnh Thượng Quan Hoàng liều mạng nâng thực lực lên Siêu Phàm Nhị Cảnh thì có thể làm gì được anh?

Mấu chốt là Thượng Quan Hoàng lại dám sử dụng liều thuốc Siêu Phàm trọng khi thực lực của bản thân chỉ đạt tới bán bộ Siêu Phàm Cảnh. Thân thể của lão ta có thể chịu được tác dụng mạnh mẽ của liều thuốc Siêu Phàm không?

Khí thế võ đạo phát ra từ Thượng Quan Hoàng càng lúc càng mạnh, đồng thời, cơ thể lão ta cũng dần dần phình to ra như khinh khí cầu.

Nét mặt lão ta nhăn nhúm lại vì đau, rõ ràng là đang phải chịu đựng nỗi giằng xé do liều thuốc Siêu Phàm mang lại.

Đôi mắt của Thượng Quan Hoàng đỏ như máu. Từ lão ta, một khí thế cuồng bạo bùng nổ ra xung quanh.

Dương Thanh đột nhiên thở dài, thu liễm uy thế võ thuật của mình lại rồi bình tĩnh nói: “Làm Hoàng Chủ một đời, cuối cùng lại qua đời một cách bi thảm như thế, quả là châm chọc!”

“Ầm!”

Anh vừa dứt lời thì chợt một tiếng động thật lớn vang lên, sau đó Thượng Quan Hoàng biến mất một cách khó hiểu.

“Hoàng Chủ!”

Những người trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đều tận mắt nhìn thấy cảnh Thượng Quan Hoàng nổ tan xác vì không thể

chịu đựng tác dụng dữ dội của liều thuốc Siêu Phàm, nét mặt đầy đau đớn.

Chương 2767:

“Ông nội!”

Thượng Quan Nhu điếng người. Nhìn nơi không còn ông lão già nua ấy, người cô ta mất hết sức lực, xụi lơ ngồi phịch xuống đất.

Người ông yêu thương cô ta nhất đã mất rồi ư?

Những người khác cũng sững sờ. Một người mới nãy còn sống sờ sờ thế mà đã chết rồi?

Trong không khí còn vương mùi máu tanh nồng.

Vẻ mặt của Dương Thanh đầy phức tạp, anh hoàn toàn không ngờ kết cục của Thượng Quan Hoàng sẽ là thế này.

“Thượng Quan Nhu, tất cả đều là lỗi của mày!”

Bỗng dưng một người phẫn nộ quát tháo, mặt mày Thượng Quan Tử Chí vặn vẹo hết sức dữ tợn: “Tất cả đều do con khốn như mày! Nếu mày không dẫn sói vào nhà thì sao phụ hoàng bị dồn vào bước đường này chứ?”

“Do mày nên phụ hoàng mới chết!”

Thượng Quan Nhu thẫn thờ nhìn Thượng Quan Tử Chí. Cái chết của Thượng Quan Hoàng khiến cô ta rất đau lòng, giờ lại bị ông ta nói là mình đã hại chết ông nội thì lòng càng khó chịu hơn.

Thượng Quan Tử Mặc đảo mắt một vòng rồi quát lên: “Thượng Quan Tử Chí, anh ngậm miệng lại cho tôi! Phụ hoàng chết là do ông ấy tự gieo gió gặt bão, liên quan gì đến con bé Nhu?”

Không ai ngờ rằng Thượng Quan Tử Mặc vốn cùng phe với Thượng Quan Tử Chí lại chủ động nói đỡ cho Thượng Quan Nhu.

Sau khi trách móc Thượng Quan Tử Chí, Thượng Quan Tử Mặc lại quay phắt về phía Thượng Quan Nhu: “Cháu đừng suy nghĩ linh tinh nhé Nhu Nhu. Cái chết của ông nội cháu không

liên quan gì đến cháu cả, do ông ấy quá xem trọng quyền thế, nhất quyết không cho ai động đến Hoàng vị nên mới cam chịu uống liều thuốc Siêu Phàm, cuối cùng không mạnh lên mà ngược lại còn hại chết mình thôi".

Thượng Quan Tử Chí cười khẩy, trào phúng ông ta: "Thượng Quan Tử Mặc, phụ hoàng mới qua đời mà chú đã vội đầu quân cho Thượng Quan Nhu rồi sao? Chẳng lẽ chú đã quên chính chú là người giật dây khiến cho tôi và Thượng Quan Nhu tranh giành Hoàng vị?"

Thượng Quan Tử Mặc biến sắc ngay tức thì, giận dữ đáp trả: "Thượng Quan Tử Chí, anh đừng có ăn nói bậy bạ. Do anh tự nhận mình mới là người thích hợp với Hoàng vị nhất nhưng thấy phụ hoàng cưng chiều Nhu Nhu nên mới ghi hận trong lòng, lúc nào cũng đối nghịch với con bé cơ mà, liên quan gì đến tôi?"

"Đủ rồi!"

Thượng Quan Nhu thình lình tức giận gầm lên, nét mặt đầy căm phẫn, đôi mắt đỏ hoe nhìn hai anh em Tử Chí và Tử Mặc: "Tôi chưa từng mơ đến ngôi vị Hoàng Chủ! Từ nhỏ tôi đã biết sinh ra là phụ nữ trong Hoàng tộc thì đến cuối cùng sẽ trở thành công cụ liên hôn gia tộc nên mới liều mạng tu luyện, liều mạng trở nên xuất sắc hơn để dùng nó đổi lấy tự do, chứ tôi không hề mơ đến Hoàng vị!"

"Đã lúc nào rồi mà hai người còn nghĩ đến chuyện tranh quyền đoạt thế nữa?"

Thượng Quan Nhu không kiểm soát được cảm xúc, phẫn nộ quát lớn làm tất cả mọi người đều sững sờ.

Đôi mắt đỏ ngầu của Thượng Quan Tử Chí nhìn chằm chằm cô ta, khuôn mặt trở nên cực kỳ đáng sợ. Dương Thanh có thể thấy được sát ý trong ánh mắt của ông ta.

Nếu có cơ hội, Thượng Quan Tử Chí nhất định sẽ giết Thượng Quan Nhu không ngần ngại.

Nhưng đây là chuyện của Hoàng tộc họ Thượng Quan, Dương Thanh không muốn can dự. Nếu như Thượng Quan Nhu muốn

thừa kế ngôi vị thì tất nhiên anh sẽ giúp đỡ, nhưng cô ta không muốn thì anh cũng sẽ không ép buộc.

“Nhu Nhu, khi còn sống phụ hoàng đã lập cháu làm người thừa kế cho ngôi vị, bây giờ người đã qua đời, theo lý thì cháu sẽ là người lên làm Hoàng Chủ mới đúng”.

Chương 2768:

Thượng Quan Tử Mặc yên lặng một lúc rồi nói.

Nếu chưa từng thấy bộ mặt thật sự của ông ta thì ngay cả Dương Thanh cũng sẽ bị lừa bởi kỹ thuật diễn cao siêu này. Ai không biết còn tưởng Thượng Quan Tử Mặc mới là người ủng hộ Thượng Quan Nhu thừa kế ngôi vị nhất.

Thượng Quan Nhu tức khắc đanh mặt, lạnh giọng trả lời: "Bác không hiểu cháu nói gì hay sao bác hai? Cháu nói, cháu chưa bao giờ muốn tranh giành Hoàng vị, cho dù ông nội đã qua đời thì cháu cũng sẽ không làm Hoàng Chủ đâu ạ".

Nghe vậy, Thượng Quan Tử Mặc giật cả mình, sốt sắng thuyết phục: "Cháu đừng giận bác, bác cũng chỉ vì nghĩ cho Hoàng tộc nên mới bảo cháu thừa kế Hoàng vị nhanh nhất có thể thôi. Hoàng tộc chúng ta không thể vắng bóng Hoàng Chủ dù chỉ một ngày được! Hiện giờ, toàn bộ Hoàng tộc họ Thượng Quan chỉ có cháu là có tư cách làm Hoàng Chủ nhất".

"Hoàng vị thuộc về tôi! Đừng ai hòng cướp nó khỏi tôi!"

Thượng Quan Tử Mặc vừa dứt lời thì Thượng Quan Tử Chí căm phẫn hét lên. Ông ta đã chờ quá lâu để có thể lấy được ngôi vị Hoàng Chủ rồi.

"Ngay trước khi qua đời, phụ hoàng đã tuyên bố tôi là người thừa kế hoàng vị của Hoàng tộc họ Thượng Quan, ông ấy cũng nói rằng sẽ tổ chức lễ sắc phong cho tôi, ai trong Hoàng tộc cũng biết. Nay phụ hoàng đã chết, người được lên làm Hoàng Chủ phải là tôi mới đúng chứ?"

Thượng Quan Tử Chí đảo mắt nhìn xung quanh, lạnh lùng hăm dọa: "Hay là mấy người muốn làm trái với di chúc của tiên hoàng? Đừng quên rằng Hoàng tộc ta đã quy định kẻ nào dám làm trái với di chúc của tiên hoàng sẽ bị xử tử!"

Câu nói này khiến cho những người trong Hoàng tộc vừa định tỏ ý phản đối đều rụt cổ.

Ánh mắt Thượng Quan Nhu tràn trề thất vọng, không ngờ Thượng Quan Hoàng mới vừa qua đời đã có người nhảy ra tranh giành ngôi vị.

Trước đây, Thượng Quan Tử Chí mà muốn làm người thừa kế thì cô ta tuyệt đối không ngăn cản, nhưng giờ đã thấy rõ con người thật của ông ta, sao Thượng Quan Nhu có thể cho ông ta thực hiện được ý đồ dễ dàng thế được?

Thượng Quan Nhu lên tiếng: "Nếu tôi không muốn thì sao?"

Giọng của cô ta lạnh đến đỉnh điểm, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo như một tảng băng nghìn năm, lạnh đến mức không ai có thể đến gần.

Đôi mắt đầy tơ máu của Thượng Quan Tử Chí nhìn chòng chọc vào Thượng Quan Nhu, nghiến răng nói: "Mày muốn làm trái với di chúc của tiên hoàng có phải không?"

Giọng Thượng Quan Nhu lạnh ngắt: "Nếu bác muốn nói vậy cũng chẳng sao. Không có sự đồng ý của tôi, liệu bác có còn thừa kế được Hoàng vị chăng?"

Thượng Quan Nhu của lúc này như nữ hoàng cao cao tại thượng, không ai dám mạo phạm.

Đồng thời, một luồng khí thế võ đạo đáng sợ từ từ tỏa ra từ cô ta.

"Thần Cảnh đỉnh phong!"

Có người trong Hoàng tộc cảm nhận được uy thế của Thượng Quan Nhu thì ngỡ ngàng.

Thượng Quan Tử Chí cũng ngây ngẩn: "Sao có thể?"

Trước đây không lâu, Thượng Quan Nhu mới chỉ là cao thủ Thần Cảnh trung kỳ, vừa đột phá tiến vào Thần Cảnh hậu kỳ bao lâu? Sao cảnh giới võ thuật lại bước vào Thần Cảnh đỉnh phong nhanh thế này?

Lúc này đây, khí thế của Thần Cảnh đỉnh phong tỏa ra từ Thượng Quan Nhu đã bao phủ toàn bộ Hoàng phủ họ Thượng Quan chỉ trong nháy mắt.

Ai nấy cũng đều bàng hoàng, Thượng Quan Tử Chí và Thượng Quan Tử Mặc thì thẫn thờ. Trước kia, Thượng Quan Hoàng đã nói rằng một khi Thượng Quan Nhu bước vào Thần Cảnh đỉnh phong thì cô ta sẽ được thừa kế Hoàng vị.

Chương 2769:

Giờ đây, lão ta đã chết và Thượng Quan Nhu thì đã cho thấy thực lực Thần Cảnh đỉnh phong của mình. Nhìn khắp Hoàng tộc họ Thượng Quan, còn ai có tư cách làm Hoàng Chủ hơn cô ta đây?

"Thượng Quan Tử Mặc xin chúc mừng cảnh giới võ thuật của Thượng Quan Nữ Hoàng đã tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong!"

Thượng Quan Tử Mặc tự biết không còn hy vọng nào nữa, ban đầu trong lòng ông ta vẫn cảm thấy không phục nhưng vì e sợ Dương Thanh nên mới chủ động tỏ ra thiện chí với Thượng Quan Nhu.

Giờ đây, biết cô ta đã bước vào Thần Cảnh đỉnh phong, đương nhiên Thượng Quan Tử Mặc cũng không còn suy nghĩ không an phận nào nữa, ánh mắt khi nhìn Thượng Quan Nhu đã tràn đầy cung kính.

Ở Hoàng tộc họ Thượng Quan, mọi chuyện đều dùng thực lực để quyết định, ông ta là bề trên nhưng Thượng Quan Nhu lại mạnh hơn xa thì ông ta chỉ có thể phục tùng thôi.

"Chúc mừng Thượng Quan Nữ Hoàng đã tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong!"

"Chúc mừng Thượng Quan Nữ Hoàng đã tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong!"

…

Tất cả những người trong Hoàng tộc lần lượt quỳ xuống, lời chúc mừng Thượng Quan Nữ Hoàng vang lên hết lần này đến lần khác.

Những lời này từ điện Thượng Quan Hoàng lan rộng ra xung quanh. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ Hoàng thành Thượng Quan đều biết Thượng Quan Nhu đã tiến vào cảnh giới cao hơn –Thần Cảnh đỉnh phong.

Đôi mắt của Thượng Quan Tử Chí đầy hung tàn, ông ta đứng đối diện với Thượng Quan Nhu gằn giọng nói: "Dù đã đột phá

tiến vào Thần Cảnh đỉnh phong thì đã sao? Phụ hoàng trước khi qua đời đã bổ nhiệm tao là người thừa kế của Hoàng tộc rồi".

"Thượng Quan Tử Chí, đến lúc này rồi mà anh vẫn không chịu tỉnh ngộ à? Thượng Quan Hoàng từng nói muốn anh thừa kế Hoàng tộc nhưng Hoàng tộc luôn tuân theo phép tắc. Anh chưa được làm lễ sắc phong thì vẫn chưa được xem là Hoàng Chủ tương lai".

Thượng Quan Tử Mặc nhìn ông ta, lạnh lùng cảnh cáo: "Bây giờ Nhu Nhu đã có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, lại còn mang huyết thống Hoàng tộc. Chỉ có con bé mới đủ tư cách dẫn dắt Hoàng tộc họ Thượng Quan đến tương lai tươi sáng thôi".

"Anh chỉ đang ở Thần Cảnh trung kỳ, lấy cái gì mà đi so với Nhu Nhu? Thượng Quan Tử Chí, anh yên phận đi!"

Thượng Quan Tử Khiêm cũng đứng dậy nói với Thượng Quan Tử Chí: "Anh cả, Hoàng tộc vừa trải qua gió tanh mưa máu, Lý Trọng trong trạng thái mất kiểm soát đã giết rất nhiều người trong Hoàng tộc. Bây giờ phụ hoàng cũng đã qua đời, ba anh em chúng ta nên đồng tâm hiệp lực giúp đỡ Nhu Nhu phát triển Hoàng tộc họ Thượng Quan mới phải".

"Đại hoàng tử hãy yên phận đi ạ!"

"Thưa Đại hoàng tử, Hoàng tộc đã chịu tổn thất lớn lắm rồi, thật sự không thể bị đả kích thêm lần nào nữa. Chỉ cần ngài cam tâm phụ tá Thượng Quan Nữ Hoàng, Nữ Hoàng nhất định sẽ không tính toán với ngài đâu".

"Đại hoàng tử, cầu xin ngài hãy từ bỏ hoàng vị, phụ tá Thượng Quan Nữ Hoàng đi ạ!"

Người trong Hoàng tộc tức thì cầu xin.

Thượng Quan Nhu không nói gì, từ đầu đến cuối vẫn nhìn Thượng Quan Tử Chí với ánh mắt đầy phức tạp. Dù gì đi nữa, Thượng Quan Tử Chí cũng là bác cả của cô ta.

Nếu cô ta không được sinh ra thì có lẽ ngôi vị Hoàng Chủ đã rơi vào tay Thượng Quan Tử Chí rồi.

Thượng Quan Nhu không muốn làm Nữ Hoàng của Hoàng tộc họ Thượng Quan gì cả, nhưng Hoàng tộc đã bị tổn thương nặng nề, cô ta phải chèo lái Hoàng tộc, giúp Hoàng tộc khôi phục sinh lực bằng mọi giá.

Chương 2770:

Dù sao cảnh giới võ thuật của Thượng Quan Tử Chí chỉ có Thần Cảnh trung kỳ, hơn nữa năng lực cũng bình thường. Nếu để ông ta thừa kế hoàng vị thì Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ dần tiến đến sụp đổ.

Vì Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu buộc phải lộ ra cảnh giới thật sự của mình.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô ta, Dương Thanh vui mừng thầm gật đầu. Cuối cùng người phụ nữ này cũng có thể tự mình đứng lên đảm đương cả một gia tộc rồi, lúc này, cho dù không có sự trợ giúp của anh thì cô ta vẫn có thể làm tốt trách nhiệm của mình.

Thượng Quan Tử Chí luôn giữ im lặng, vẻ dữ dằn trong mắt dần tan biến.

Ông ta đột nhiên bật cười tự giễu: “Mọi người nói không sai, Hoàng tộc họ Thượng Quan hiện nay cần một Hoàng Chủ đủ tư cách thừa kế Hoàng tộc chứ không phải một Hoàng Chủ chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ. Tôi sẽ không tranh giành Hoàng vị nữa!”

Nghe được câu này, những người trong Hoàng tộc họ Thượng Quan đều nhẹ nhõm.

Thượng Quan Nhu cũng thầm thở hắt ra. Cô ta không biết nếu Thượng Quan Tử Chí khăng khăng tranh giành Hoàng vị đến cuối cùng thì liệu mình có thể giết ông ta hay không.

“Thật tốt quá! Cuối cùng Đại hoàng tử cũng từ bỏ Hoàng vị rồi!”

Các cao thủ trong Hoàng tộc nghe thấy câu nói của Thượng Quan Tử Chí thì mừng rơn.

Thượng Quan Tử Khiêm kích động lên tiếng: “Anh cả, sau này ba anh em chúng ta phụ tá Nhu Nhu, cố gắng tăng cường sức mạnh của Hoàng tộc cho chúng ta trở thành thế lực mạnh nhất bốn Hoàng tộc lớn nhé!”

Đôi mắt của Thượng Quan Tử Mặc cũng đỏ hoe: “Trước đây bọn tôi bị quyền thế làm mờ mắt nên mới lao đầu vào tranh giành Hoàng vị, nghĩ lại thì thật chẳng ra làm sao! Về sau tôi sẽ không để tâm đến Hoàng vị nữa mà cố gắng hết sức để phụ tá Nhu Nhu. Tôi tin rằng Hoàng tộc họ Thượng Quan sẽ ngày một lớn mạnh dưới sự lãnh đạo của con bé”.

Ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Tử Chí sẽ chọn cùng phụ tá Thượng Quan Nhu với hai người em trai của mình, ông ta bất chợt lên tiếng: “Tôi sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan!”

Vừa nghe thấy lời này, ai nấy đều giật mình.

Thượng Quan Nhu hỏi: “Vì cháu thừa kế Hoàng vị nên bác muốn rời khỏi đây hay sao?”

Thượng Quan Tử Chí lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Mọi người nói không sai, hiện giờ tôi chỉ có thực lực Thần Cảnh trung kỳ, hoàn toàn không có tư cách để làm Hoàng Chủ”.

“Nhưng điều này không có nghĩa rằng tôi sẽ từ bỏ Hoàng vị. Tôi muốn rời khỏi Hoàng tộc để đi rèn luyện, chỉ về đây khi đã đột phá vào Siêu Phàm Cảnh. Nếu khi đó cảnh giới võ thuật của cháu cũng là Siêu Phàm Cảnh thì tôi sẽ hoàn toàn từ bỏ và ở lại Hoàng tộc, vĩnh viễn phụ tá cháu”.

Người trong Hoàng tộc ngạc nhiên nhưng đều không nói gì. Họ biết Thượng Quan Tử Chí đã hy sinh rất nhiều vì ngôi vị, đến lúc sắp đạt được mục đích thì Thượng Quan Hoàng lại uống liều thuốc Siêu Phàm rồi nổ tan xác mà chết, Dương Thanh cũng trở lại sau khi đánh bại người bảo vệ Hoàng tộc.

Cảm giác đang ở trên thiên đường lại rơi xuống địa ngục chính là đây.

Thượng Quan Nhu im lặng một lát rồi nhìn Thượng Quan Tử Chí, nét mặt ngổn ngang cảm xúc: “Cháu ủng hộ bác! Cháu sẽ mãi mãi giữ ngôi vị này lại cho bác. Chỉ cần cảnh giới của bác vượt qua cháu, cháu sẽ nhường nó cho bác!” Trong đôi mắt của Thượng Quan Tử Chí ngập tràn nhiệt huyết: “Được, quân tử nhất ngôn!”

Nói rồi ông ta xoay người đi, không hề lưu luyến.

Nhìn bóng lưng ấy, những người trong Hoàng tộc đều lặng thinh, chỉ đưa mắt nhìn Thượng Quan Tử Chí rời đi.

Cho đến khi bóng dáng của ông ta hoàn toàn biến mất, Thượng Quan Nhu mới thở dài, nhìn lướt qua xung quanh rồi cất cao giọng: “Từ hôm nay, tôi là Nữ Hoàng của Hoàng tộc họ Thượng Quan. Xin thề cả đời không lấy chồng, chỉ sống vì Hoàng tộc!”

Chương 2771:

Cả đời không lấy chồng!

Thượng Quan Nhu vừa nói ra câu này thì ai cũng ngây người.

Nhưng rất nhanh đã có người hiểu ý, nhìn về phía Dương Thanh với vẻ mặt phức tạp. Đương nhiên họ biết cô ta không lập gia đình là vì Dương Thanh.

Và Dương Thanh cũng hiểu điều này, đôi mắt khi nhìn về Thượng Quan Nhu tràn đầy áy náy. Trong lòng anh chỉ có Tần Thanh Tâm, không thể chứa đựng thêm một người phụ nữ nào khác. Đời này, anh đành phụ lòng Thượng Quan Nhu rồi.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn áy náy của Dương Thanh, Thượng Quan Nhu thoáng nhìn anh một lát rồi lại lên tiếng: "Cậu Thanh, Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan đã chết, cậu có thể cho Hoàng tộc họ Thượng Quan một cơ hội nữa không ạ?"

Giờ phút này, Thượng Quan Nhu chính là Thượng Quan Nữ Hoàng, toàn thân toát lên khí thế uy nghiêm của người bề trên. Khi nhìn về Dương Thanh, đôi mắt của cô ta bình tĩnh, không hề gợn sóng, còn thêm kính ngữ vào lời nói.

Cô ta đã hạ quyết tâm từ nay về sau sẽ phấn đấu vì Hoàng tộc, còn tình yêu sẽ bị cô ta loại bỏ khỏi cuộc đời.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh nhìn đồng loạt đổ dồn về phía Dương Thanh. Anh thầm thở dài, lắc đầu: "Tôi không phải loại người không biết nói phải trái. Trước đây tôi mất hết tu vi, bị Thượng Quan Hoàng giam lỏng trong Hoàng tộc thậm chí bị ông ta ra lệnh đuổi giết, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến những người còn lại trong Hoàng tộc họ Thượng Quan. Vậy nên ân oán giữa tôi và Hoàng tộc có thể xem như kết thúc rồi".

Nghe thấy lời nói của Dương Thanh, các cao thủ đều lặng lẽ thở phào.

Biểu cảm của Thượng Quan Nhu vẫn bình tĩnh: “Thế thì xin cảm ơn cậu Thanh!”

Thái độ của cô ta đối với Dương Thanh rất lạnh, lạnh đến mức khiến anh cảm thấy thật xa lạ.

“Tôi đã dừng chân tại Hoàng thành Thượng Quan quá lâu, đã đến lúc phải đi rồi. Sau này nếu Hoàng tộc họ Thượng Quan gặp chuyện gì thì cứ liên lạc với tôi”.

Dương Thanh giấu cảm xúc hơi đè nén đi, mở miệng nói.

Đương nhiên anh nói câu này với Thượng Quan Nhu. Cô ta khẽ gật đầu: “Cậu vĩnh viễn là bạn bè của Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi. Sau này cậu Thanh có việc gì cần đến chúng tôi thì xin hãy mở lời”.

“Được! Gặp lại sau!”

Dương Thanh gật đầu, nhìn Thượng Quan Nhu lần cuối rồi xoay người đi.

Đã không có khả năng với Thượng Quan Nhu thì nên đi sớm thì hơn.

“Nữ Hoàng, trên thế giới này chỉ có cậu Thanh mới đủ tư cách trở thành chồng của người”.

Dương Thanh vừa đi thì một cao thủ lớn tuổi trong Hoàng tộc họ Thượng Quan lên tiếng, trong lời nói còn có mấy phần thương tiếc.

Thượng Quan Nhu lạnh lùng đáp: “Bây giờ, trong lòng tôi chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan”.

Dứt lời, cô ta xoay người bỏ đi.

Đến khi về nhà của mình, Thượng Quan Nhu mới òa khóc. Không phải cô ta không muốn cùng đi với Dương Thanh mà vì hiểu rằng mình đi theo sẽ chỉ khiến anh cảm thấy nặng nề. Chưa kể Dương Thanh đã kết hôn, trong lòng chỉ có Tần Thanh Tâm, không hề có chỗ cho cô ta.

Một bên khác, Dương Thanh sau khi rời khỏi Hoàng tộc họ Thượng Quan thì đi thẳng đến sân bay, lên chuyến bay đến Yến Đô.

Chương 2772:

Ba tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yến Đô. Lại trở về nơi đây, lòng Dương Thanh bồi hồi cảm xúc.

“Cảnh giới võ thuật của mình đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, dù là người bảo vệ Hoàng tộc cũng chưa chắc là đối thủ của mình. Đã đến lúc đón Thanh Tâm và Tiêu Tiêu về nhà rồi”.

Dương Thanh tự nhủ. Đã hơn nửa năm chia cách với vợ con, thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, thậm chí anh còn suýt chết.

Nhưng có thể xem như trong cái rủi có cái may, hiện giờ thực lực của Dương Thanh đã là Siêu Phàm Ngũ Cảnh, lấy hết thủ đoạn ra cũng có thể giằng co với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Cậu Thanh, cuối cùng cậu cũng về rồi!”

Khi Dương Thanh đi tới tập đoàn Nhạn Thanh, Lạc Bân vui mừng đến rơi nước mắt, nét mặt cực kỳ kích động.

Dương Thanh vỗ vai của Lạc Bân, ánh mắt cũng đầy cảm kích, nói: “Vất vả cho ông rồi!”

Vì anh mà tập đoàn Nhạn Thanh đã chịu rất nhiều đả kích từ các thế lực hùng mạnh. Nửa năm qua, tập đoàn đã vài lần đứng trên bờ phá sản, chính Lạc Bân đã một mình ngăn cơn sóng dữ mới giữ cho tập đoàn được tồn tại.

Tuy nhiên, việc tập đoàn Nhạn Thanh bị chèn ép đã trở thành quá khứ, từ khi Dương Thanh trở về, không một ai dám làm vậy nữa.

Tin tức Dương Thanh trở về nhanh chóng được lan truyền toàn bộ Yến Đô, những gia tộc có quan hệ tốt với anh đều vui mừng khôn xiết, những thế lực từng chèn ép tập đoàn Nhạn Thanh trong thời gian qua thì thấp thỏm lo sợ.

Nhưng điều làm họ bất ngờ là đã qua ba ngày rồi mà Dương Thanh vẫn không có động thái gì như sẽ ra tay với họ.

Trong ba ngày này, ba Hoàng tộc họ Thượng Quan, họ Long và họ Đoàn lần lượt mở họp báo, tuyên bố rằng sẽ đẩy mạnh việc hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.

Tên tuổi của tập đoàn tức thì vang khắp toàn bộ Chiêu Châu, nhiều người bình thường không biết đến tập đoàn Nhạn Thanh đều đã nắm thông tin về họ – một doanh nghiệp tài giỏi có thể khiến cho ba Hoàng tộc lớn đặc biệt mở họp báo để tuyên bố về sự hợp tác giữa hai bên.

Trong ba ngày ngắn ngủi, giá trị thị trường của tập đoàn Nhạn Thanh tăng cao, cổ phiếu cũng có bước tiến triển đáng kể trong nhiều ngày liên tiếp.

Nhiều người đều đang suy đoán mối quan hệ giữa tập đoàn Nhạn Thanh và Hoàng tộc họ Diệp, dù sao trong bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu chỉ có mỗi mình Hoàng tộc họ Diệp là không có dấu hiệu nào cho thấy họ muốn hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh.

“Lẽ nào Hoàng tộc họ Diệp và tập đoàn Nhạn Thanh có ân oán gì với nhau? Nếu không thì vì sao những Hoàng tộc kia đã tuyên bố sẽ hợp tác với họ rồi nhưng Hoàng tộc họ Diệp thì không?”

“Có ân oán chắc rồi, hơn nữa còn lớn nữa kìa”.

“Hình như các bác chú ý nhầm chỗ rồi thì phải? Không phải các bác nên tò mò chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh là ai nhất sao? Đó là một người lãnh đạo tài giỏi đến mức có thể khiến cả ba Hoàng tộc lớn đều nể trọng mà”.

…

Hầu như ai cũng đang suy đoán gia thế của Dương Thanh, còn người trong cuộc thì đang nghiêm túc ngồi trong văn phòng trên tầng cao nhất của tập đoàn Nhạn Thanh, trước mặt là một người trung niên có thái độ rất kính cẩn.

“Cậu Thanh, chỉ điều tra ra được cô Phùng bị một trong hai Hoàng tộc cổ xưa là Hoàng tộc họ Phùng bắt đi, còn về việc cô ấy có bị mang đến đó hay không thì vẫn chưa có tin tức gì”.

Tiền Bưu đứng đối diện với Dương Thanh, cung kính báo cáo.

Nét mặt của Dương Thanh âm trầm đến đáng sợ, anh híp mắt nói: “Hoàng tộc họ Phùng à?”

Mã Siêu cũng đang bị nhốt tại Hoàng tộc họ Phùng, đến nay vẫn chưa có tung tích.

Chương 2773:

“Cậu muốn đến Hoàng tộc họ Phùng sao?”

Tiền Bưu lo lắng hỏi.

Dương Thanh nhìn ông ta, đáp: “Hoàng tộc họ Phùng giam lỏng anh em tốt của tôi, giờ còn bắt cả em gái của tôi đi, chẳng lẽ tôi không nên đến đó?”

Tiền Bưu vội vàng khuyên: “Ý tôi không phải vậy đâu cậu Thanh! Tôi chỉ muốn nói rằng dù sao Hoàng tộc họ Phùng cũng là thế lực cổ xưa đứng trên cả bốn Hoàng tộc lớn, sâu không lường được, nếu cậu thật sự muốn đến đó thì tôi sẽ dẫn người trong Ảnh Vệ đi cùng cậu”.

Dương Thanh lắc đầu, khuôn mặt tối tăm: “Hoàng tộc họ Phùng không phải nơi người trong Ảnh Vệ có thể đến. Tôi sẽ tự đi!”

Hoàng tộc họ Phùng là một trong hai Hoàng tộc cổ xưa lớn, thực lực vượt xa bốn Hoàng tộc lớn của Chiêu Châu, trong mỗi Hoàng tộc cổ xưa đều có đến vài cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Ảnh Vệ ngày nay tuy cũng đã có vô số cao thủ, cấp bậc Thần Cảnh đỉnh phong cũng phải có vài người, nhưng nếu định tới gây áp lực cho một Hoàng tộc cổ xưa sở hữu đến mấy cao thủ Siêu Phàm Cảnh thì thực lực như thế còn quá yếu.

Đúng lúc này, Lạc Bân đi vào báo: “Thưa chủ tịch, cô Lâm tới”.

Dương Thanh vội nói: “Mau mời chị ấy vào đi!”

Ngải Lâm nhanh chóng đi vào phòng làm việc của Dương Thanh, Tiền Bưu rời khỏi đó, chừa lại không gian riêng cho hai người. Không còn người ngoài ở đây, Dương Thanh liền nói: “Chị Lâm, xin lỗi, em đã liên lụy mọi người rồi”.

Dương Thanh vô cùng áy náy và tự trách, Mã Siêu một thân một mình đi tìm anh nên mới bị cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng mang về Hoàng tộc.

Hiện giờ, Phùng Tiểu Uyển cùng bé Tĩnh An cũng bị cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng bắt mang đi rồi.

Chồng và con trai của Ngải Lâm đều đã bị Hoàng tộc họ Phùng mang đi, lòng cô ấy đau khổ cỡ nào, không cần hỏi cũng biết.

Ngải Lâm vội vàng hỏi: "Dương Thanh, cậu tìm được Tĩnh An rồi à?"

Dương Thanh không có ý giấu giếm, gật đầu nói ngay: "Tiểu Uyển và bé Tĩnh An đều đã bị người của Hoàng tộc họ Phùng mang đi, em đang định tới Hoàng tộc họ Phùng một chuyến".

Nghe đến Hoàng tộc họ Phùng, Ngải Lâm lập tức trầm mặc, khuôn mặt tràn đầy lo âu.

Hoàng tộc họ Phùng không phải một Hoàng tộc tầm thường, trước đây Dương Thanh tới Hoàng thành Thượng Quan còn suýt thì mất mạng ở đó, khó khăn lắm mới sống sót trở về, nay lại muốn đến một Hoàng tộc họ Phùng có thực lực mạnh hơn tìm cách cứu người.

Trầm mặc hồi lâu, Ngải Lâm mới cất lời, sắc mặt cực kì phức tạp: "Dương Thanh, tuy tôi không muốn cậu phải mạo hiểm nhưng tôi thực sự đã hết cách rồi, chẳng biết phải nhờ ai nữa, xin cậu nhất định phải cứu chồng con tôi và Tiểu Uyển về, trông cậy vào cậu cả đấy!"

Dương Thanh vội đỡ lời: "Chị Lâm, chị nói gì thế, Mã Siêu là anh em tốt của em, Phùng Tiểu Uyển lại là em gái em, bé Tĩnh An cũng coi như là con nuôi của em, em đi cứu bọn họ là chuyện đương nhiên mà".

"Trong thời gian này, chị cứ bình tĩnh ở yên tại Yến Đô đi, chờ tin của em, em bảo đảm sẽ đưa bọn họ bình an trở về".

Tiễn Ngải Lâm ra về, Dương Thanh cảm thấy trọng trách trên vai dường như lại nặng nề hơn, anh còn chưa từng tiếp xúc tới Hoàng tộc họ Phùng, không biết hành trình tới Hoàng tộc họ Phùng lần này liệu có thuận lợi không.

Nhưng mà hẳn khó lòng thuận lợi được.

Chương 2774:

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh lên chuyến bay tới Hoàng tộc họ Phùng.

Hôm nay, những phiền phức của tập đoàn Nhạn Thanh đều đã được giải quyết, giá trị của tập đoàn trên thị trường chứng khoán cũng đã tăng vọt, đây là thời gian thích hợp để giải quyết chút phiền toái còn lại.

Ba giờ sau, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế của Hoàng thành Phùng.

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ, ngay thời khắc anh bước chân vào Hoàng thành Phùng, đã có người biết anh tới.

Trong Hoàng thành Phùng, tại một mật thất dưới lòng đất trong Hoàng phủ, Mã Siêu đang bị xích chặt tay chân bằng những sợi xích sắt thô nặng, không thể giãy giụa.

Lúc này, trông anh ta nhếch nhác thảm hại, tóc tai bù xù, toàn thân chằng chịt vết thương, tay chân đều bị xích chặt, những nơi tiếp xúc với xích đã bị chà xát rách nát nhầy nhụa máu thịt.

Một bóng người trung niên đi tới, tay chắp sau lưng, đứng trước mặt Mã Siêu, lạnh lùng nói: “Con chắc chắn không muốn thừa nhận thân phận mình?”

Mã Siêu ngẩng đầu, đôi mắt ngạo nghễ cương nghị nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên kia, lạnh lùng đáp: “Muốn tôi vứt bỏ người nhà và bạn bè mình, tuyệt đối không có khả năng!”

Người đàn ông trung niên trầm mặc, một hồi lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Chỉ cần con đồng ý thừa nhận thân phận của mình, con chính là người thừa kế của Hoàng tộc. Nay ông nội con đã bệnh nặng, sắp không chống chọi nổi nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể thoái vị cho con cháu, lúc này chỉ cần con chịu thừa nhận thân phận của mình, đợi khi ông nội con thoái vị, có bố ở đây, không ai có thể lay chuyển địa vị của con trong Hoàng tộc họ Phùng này”.

“Với thân phận cháu trưởng của Phùng Hoàng, khắp Chiêu Châu này, may ra chỉ có vài người có tư cách trở thành vợ của con, dù con muốn cưới một cô gái xuất sắc của gia tộc Cổ Võ nào đó cũng không phải không có khả năng, cần gì phải khăng khăng muốn cho một người phụ nữ bình thường của thế tục làm vợ”.

Mã Siêu cười nhạt: “Đối với đám người quyền cao chức trọng các người, chỉ có quyền thế và lợi ích là quan trọng, các người hoàn toàn không hiểu tình thân, tình yêu là gì. Ông muốn tôi lựa chọn giữa tình thân và tình bạn với quyền thế, tôi sẽ không bao giờ do dự, tôi chỉ chọn người thân và bạn bè mình”.

Nghe Mã Siêu nói thế, người đàn ông trung niên kia lập tức sa sầm mặt xuống, cả giận nói: “Con thật sự cho rằng bố không dám giết con à? Dù con là con trai của Phùng Chí Viễn này, nhưng nếu chọc giận bố, bố cũng sẽ giết chết con!”

Người đàn ông trung niên này chính là nhị hoàng tử Phùng Chí Viễn của Hoàng tộc họ Phùng, cũng là bố đẻ của Mã Siêu.

Nhìn Phùng Chí Viễn nổi trận lôi đình, Mã Siêu vẫn chẳng hề sợ hãi, cười nhạt bảo: “Giữa tôi và ông vốn chẳng có chút tình thân nào, chuyện ông dám giết tôi chẳng phải rất bình thường sao? Nhưng tôi phải cảnh cáo ông một câu, tốt nhất ông đừng có dại dột làm thế, không phải vì tôi sợ chết mà vì ông không biết được anh tôi có thiên phú võ thuật mạnh cỡ nào đâu. Giết tôi, Hoàng tộc họ Phùng sẽ gặp phải nguy cơ diệt tộc”.

Nghe Mã Siêu nói thế, Phùng Chí Viễn cười lạnh: “Con đang nói đến Dương Thanh? Cậu ta chẳng qua chỉ là một Chiến Thần xuất ngũ của chiến vực mà thôi. Đúng, bố công nhận cậu ta có thiên phú võ thuật xuất chúng, chưa đến ba mươi đã đạt tới thực lực Siêu Phàm Cảnh, nhưng vậy thì đã là gì? Hoàng tộc họ Phùng này còn có cả cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, một gã cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh thì có thể làm gì được Hoàng tộc họ Phùng này?”

Mã Siêu chỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Phùng Chí Viễn thậm chí đã thoáng một tia thương hại, như thể đang thương hại Phùng Chí Viễn kém cỏi không biết đánh giá người.

Sắc mặt Phùng Chí Viễn đã cực kì âm trầm, ông ta nói: “Bố cho con một cơ hội cuối cùng, vứt bỏ mọi thứ của thế tục, thừa nhận thân phận cháu trưởng của Hoàng tộc họ Phùng, trở thành người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc, sau này bố con ta đồng tâm hiệp lực, đối phó với Phùng Chí Ngạo”.

Chương 2775:

Không đợi Mã Siêu nổi giận, Phùng Chí Viễn lại nói tiếp: "Đúng rồi, còn một việc nữa, suýt thì quên nói cho con, khoảng một tháng trước, có một người tên là Phùng Tiểu Uyển cùng với con trai con đã bị bắt về Hoàng tộc họ Phùng. Nhắc mới nhớ, bố cũng là ông nội của đứa nhỏ kia nhỉ, nhưng con cứ yên tâm, bố sẽ không gây tổn thương cho nó đâu, bởi nói sao thì nó cũng là cháu trưởng đời thứ tư của Hoàng tộc họ Phùng ta, cũng có thể coi là người thừa kế đời thứ tư rồi".

Ầm!

Phùng Chí Viễn vừa dứt lời, một cơn giận ngập trời bùng nổ từ trên người Mã Siêu.

Mã Siêu điên cuồng giãy giụa, cổ tay cổ chân vốn đã rách tươm nhầy nhụa máu thịt, nay càng thê thảm hơn, những âm thanh xích sắt va chạm leng keng vang khắp mật thất.

Mã Siêu dữ dằn quát: "Khốn nạn! Nếu con tôi mà có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu!"

Phùng Chí Viễn cười nhạt: "Chỉ có kẻ vô dụng mới dùng lời nói đe dọa người khác. Nói sao thì bố cũng là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, chỉ bằng thực lực của con có thể làm gì được bố?"

"Hiện tại con chỉ có một con đường, thừa nhận thân phận của mình, sau đó trở thành người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng. Bằng không, con sẽ bị nhốt trong mật thất này cả đời. Ngày nào con chưa chịu thừa nhận thân phận mình thì ngày đó con đừng mơ tưởng tới việc gặp lại người thân và bạn bè".

Trước lời đe dọa của Phùng Chí Viễn, Mã Siêu phẫn nộ tột cùng, một hơi thở võ thuật cực mạnh từ trên người anh ta tràn ra.

Mã Siêu nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi thề, nếu ông dám gây thương tổn cho con tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông!"

Phùng Chí Viễn chỉ cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không e ngại trước nỗi căm hận của Mã Siêu dành cho mình, ông ta chỉ nói: “Chỉ bằng thực lực mới đến Thần Cảnh đỉnh phong của con thì định không buông tha một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh như bố thế nào đây?”

“Thôi, bớt nói vớ vẩn đi. Con cũng đừng có giãy giụa vô ích làm gì, hiện tại con đã không còn bất kì lựa chọn nào khác, con trai con đang ở trong tay bố rồi, nhưng con có thể yên tâm, bố sẽ không làm thằng bé bị tổn thương, nói thế nào nó cũng là người thừa kế đời thứ tư của Hoàng tộc họ Phùng chúng ta”.

“Hơn nữa, bố có thể nói thẳng cho con hay, có bố ở đây, con trai con đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng. Cũng có nghĩa là, dù con không chịu thừa nhận thân phận của mình, hoặc là rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng thì con trai con cũng đừng hòng rời khỏi đây”.

“Vậy hiện giờ, con có thể nói cho bố biết lựa chọn của con được chưa?”

Ánh mắt Mã Siêu ghim chặt vào người Phùng Chí Viễn. Anh ta cũng từng chờ mong, một ngày nào đó có thể tìm lại được bố mẹ ruột của mình, nhưng anh ta chưa từng nghĩ tới, lại có một ngày, mình sẽ bị bố ruột nhốt lại, thậm chí còn lấy con trai mình ra để đe dọa anh ta.

Sau một hồi trầm mặc, Mã Siêu nói: “Tôi có thể đồng ý với yêu cầu của ông, nhưng ông cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi”.

Phùng Chí Viễn cau mày, lạnh giọng nói: “Đừng đặt điều kiện với bố làm gì, bởi vì hiện tại con còn chưa có tư cách ấy. Nếu con muốn bàn điều kiện với bố thì hãy dốc hết sức đi tranh lấy quyền lên tiếng trong Hoàng tộc họ Phùng này nhiều hơn, nếu có một ngày con có thể kế thừa ngai vàng của Hoàng tộc họ Phùng, mọi chuyện đều có thể theo ý con”.

Trước đây Mã Siêu chỉ biết Hoàng tộc vô tình, nhưng anh ta không thể tưởng tượng nổi, người của Hoàng tộc lại vô tình đến mức này.

Mã Siêu cắn răng nói: “Tôi có thể đồng ý với ông, sẽ thừa nhận thân phận của mình, cũng có thể đồng ý ở lại Hoàng tộc họ Phùng này, thậm chí có thể vứt bỏ mọi thứ liên quan đến thế tục. Nhưng ông cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi, bằng không, dù phải chết tôi cũng sẽ không thừa nhận thân phận này”.

Chương 2776:

Mã Siêu đã bị giam ở Hoàng tộc họ Phùng mấy tháng, Phùng Chí Viễn cũng đã biết rõ, đứa con đi lạc bao năm của mình kiên định cỡ nào, nếu không thì thằng bé đã sớm thỏa hiệp rồi.

Giờ Mã Siêu đã nói vậy có nghĩa là nhất định phải làm theo bằng được, bằng không, dù phải chết, anh ta cũng sẽ không chịu thừa nhận thân phận của mình.

Phùng Chí Viễn quyết định: "Nói đi, muốn bố đáp ứng điều kiện gì".

Mã Siêu nói ngay: "Để Phùng Tiểu Uyển và con tôi rời khỏi đây, Ngải Lâm không thể sống thiếu thằng bé".

Khi thốt ra câu này, trái tim Mã Siêu đau đớn như bị rạch nát, điều này có nghĩa là, anh ta sẽ phải vĩnh viễn mất đi Ngải Lâm cùng con trai mình.

Dù anh ta vô cùng thương nhớ mẹ con cô ấy nhưng cũng biết rõ, Hoàng tộc họ Phùng mạnh cỡ nào, chỉ bằng thực lực hiện tại, anh ta không cách nào bảo vệ vợ con mình được.

Nếu đã không thể bảo vệ, vậy thì để bọn họ được đoàn tụ với nhau, hết thảy những đau khổ còn lại mặc anh ta gánh chịu đi.

Anh ta sẽ ở lại Hoàng tộc họ Phùng này, nỗ lực tu hành, nỗ lực khiến bản thân trở nên càng mạnh, đợi khi có đủ thực lực vùng thoát khỏi Hoàng tộc họ Phùng, anh ta sẽ rời đi không hề do dự, tìm tới vợ con mình.

Phùng Chí Viễn lập tức nhíu chặt mày lại: "Con trai con là con cháu dòng chính của Hoàng tộc họ Phùng chúng ta, còn là cháu trưởng đời thứ tư, nó vừa sinh ra đã là người thừa kế đời thứ tư của Hoàng tộc họ Phùng, bố không thể để nó rời khỏi đây".

Mã Siêu cả giận quát: "Phùng Chí Viễn! Ông đừng quá đáng! Con tôi cũng là cháu ruột của ông, ông tàn nhẫn với con mình như thế, chẳng lẽ cũng có thể tàn độc như vậy với đứa cháu mới vài tháng tuổi của mình hay sao?"

Phùng Chí Viễn trầm mặc, hồi lâu sau, ông ta mới nặng nề nói: "Đây là trách nhiệm hai bố con con phải gánh lấy vì đã sinh ra với vai trò cháu trưởng của Hoàng tộc này".

"Con có biết vì sao năm ấy bố và mẹ con lại đánh mất con không? Chỉ vì con là cháu trưởng của Hoàng tộc họ Phùng, mà tại Hoàng tộc họ Phùng này, mỗi thành viên nam giới đầu tiên của thế hệ đều là người thừa kế của thế hệ đó".

"Điều này có nghĩa là, con vừa chào đời đã là người thừa kế của thế hệ con, có kẻ cho rằng con làm ảnh hưởng tới lợi ích của ông ta nên mới bày kế đánh tráo, con vừa sinh ra đã bị người ta trộm đi".

"Bố có thể thả con trai con đi, nhưng con phải nghĩ cho kĩ, một khi con trai con rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng này thì sẽ lập tức bị người khác để mắt tới, bởi vì nó với con có điểm giống nhau, vừa sinh ra đã là người thừa kế của Hoàng tộc họ Phùng".

Nghe Phùng Chí Viễn nói thế, Mã Siêu đau khổ vô cùng, anh ta biết, đứa con này quan trọng với Ngải Lâm thế nào, nhưng Hoàng tộc họ Phùng lại chỉ đồng ý thừa nhận anh ta và con anh ta, lại không chịu thừa nhận Ngải Lâm.

Nếu để con ở lại bên mình, Ngải Lâm sẽ phải làm sao?

Nhưng nếu đưa con về bên Ngải Lâm thì lại như Phùng Chí Viễn vừa nói, thằng bé sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm đến tính mạng.

Khuôn mặt Mã Siêu tràn đầy đau khổ, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực đến vậy.

Trước đây, khi có Dương Thanh ở bên cạnh, bất luận gặp phải chuyện gì đều đã có Dương Thanh làm chỗ dựa, nhưng giờ đây, mọi chuyện anh ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Hôm nay, con chỉ có thể thừa nhận thân phận của mình thì mới giành được quyền thế từ Hoàng tộc họ Phùng, từ đó mới có năng lực bảo vệ con trai mình, còn về người đàn bà kia, rời xa Hoàng tộc họ Phùng mới là lựa chọn an toàn nhất cho cô ta".

“Điều gì cần nói bố đã nói hết, còn lại phải xem con quyết định thế nào”.

Chương 2777:

Phùng Chí Viễn nói đến đó, toàn bộ khí thế ngạo nghễ ban đầu đã tan biến sạch, ông ta quay đầu rời khỏi mật thất.

Nơi này chỉ còn lại một mình Mã Siêu đau đớn tìm lựa chọn cho mình.

Cùng lúc đó, một người trẻ tuổi bước ra khỏi sân bay quốc tế của Hoàng thành Phùng.

Chỉ có điều, anh vừa mới đi ra bên ngoài, một chiếc Phantom màu đen đã dừng bên cạnh anh, cửa xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt trung niên.

Dương Thanh thoáng nhíu mày, người này hẳn là tới đây vì mình.

Người đàn ông trung niên kia cất lời: “Cậu chính là Dương Thanh, Tướng quân biên giới phía Bắc, còn được gọi là Dương Bất Bại, một người có thể địch lại nửa quốc gia, đúng không?”

Ông ta ngồi trong xe, nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt lộ ra một tia xem thường, dường như rất coi khinh danh hiệu ở biên giới phía Bắc của anh.

Dương Thanh âm thầm kinh ngạc, đối phương biết rõ thân phận của anh như vậy, trừ người của Hoàng tộc họ Phùng thì còn có thể là ai?

Dương Thanh lạnh nhạt hỏi: “Ông là ai?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Phùng Chí Ngạo.”

Nghe đến cái tên này, Dương Thanh càng nhíu chặt mày lại, trước khi tới Hoàng thành Phùng, anh đã có hiểu biết sơ bộ về tình hình hiện tại của Hoàng tộc họ Phùng, cái tên Phùng Chí Ngạo này với anh vô cùng quen thuộc.

Phùng Chí Ngạo, người thừa kế Hoàng vị đời tiếp theo của Hoàng tộc họ Phùng, vụ việc đánh tráo Mã Siêu năm xưa rất có thể liên quan đến người này.

Từ trên người Phùng Chí Ngạo, Dương Thanh loáng thoáng cảm nhận được một hơi thở kinh khủng, quả không hổ là người thừa kế của Hoàng tộc họ Phùng, tu vi võ thuật đúng là rất mạnh.

Dương Thanh đã đạt tới Siêu Phàm Ngư Cảnh, có thể khiến anh cảm nhận được áp lực võ thuật thì cảnh giới có nghĩa là cảnh giới của người này hẵn sở tầm Siêu Phàm Lục Cảnh.

Người thừa kế của Hoàng tộc họ Phùng đã có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, vậy thì Phugnf Hoàng người đứng đầu Hoàng tộc họ Phùng sẽ mạnh cỡ nào?

"Lên xe đi!"

Phùng Chí Ngạo bỗng cất giọng như ra lệnh.

Tuy thái độ của đối phương cực kì kiêu ngạo nhưng Dương Thanh cũng không quá để ý, lần này anh tới Hoàng thành Phùng chính là để cứu người. Nay Mã Siêu, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An con trai Mã Siêu đều đang ở trong Hoàng tộc họ Phùng, anh chỉ có thể hành động theo yêu cầu của đối phương.

Dương Thanh lên xe, xe phóng đi, hai mươi phút sau đã tới một tiệm trà.

Trên tầng cao nhất của tiệm trà, trong phòng riêng có tầm nhìn rộng rãi nhất, chỉ có hai người là Phùng Chí Ngạo và Dương Thanh đang ngồi đối diện nhau.

Dương Thanh bình thản nhìn Phùng Chí Ngạo, cất tiếng hỏi: "Ông dẫn tôi đến nơi này muốn nói gì thì hãy vào thẳng vấn đề đi".

Phùng Chí Ngạo nhấc tách trà sứ trắng, nhấp nhẹ một ngụm, đặt tách xuống rồi mới đưa cặp mặt sắc bén nhìn Dương Thanh, cất lời: "Tôi cần hợp tác với cậu".

Nghe vậy, Dương Thanh thoáng sửng sốt, ông ta tìm mình là để hợp tác?

Dương Thanh bình thản hỏi: "Đối với ông, hẳn tôi chỉ là một tên thôn dân nơi sơn dã thôi nhỉ? Một gã thôn dân nơi sơn dã thì có tư cách gì để hợp tác với ông?"

Chương 2778:

Phùng Chí Ngạo nói thẳng: “Tôi biết, Mã Siêu, người anh em tốt của cậu, cùng với con trai cậu ta, ngoài ra còn có cô gái tên Phùng Tiểu Uyển đều đang ở trong Hoàng tộc họ Phùng”.

“Chuyện tôi muốn hợp tác với cậu rất đơn giản, đó chính là muốn trợ giúp cậu đưa những người này rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng”.

Ông ta vừa nói ra những lời này, Dương Thanh lập tức lâm vào bối rối, vốn tưởng đối phương có mưu đồ gì với mình, chuyện muốn hợp tác hẳn phải liên quan đến Đế Thôn.

Nhưng anh thật không ngờ, đối phương không chỉ biết rõ ý đồ của mình khi tới Hoàng thành Phùng mà còn chủ động đề nghị muốn giúp mình cứu người ra.

Song ngay sau đó, Dương Thanh đã nghĩ đến nguyên nhân sự việc.

Tại Hoàng tộc họ Phùng, có một quy định, thành viên nam giới thuộc dòng chính đầu tiên chào đời của mỗi thế hệ, từ khi sinh ra đã chính là người thừa kế của thế hệ đó.

Phùng Chí Ngạo là người thừa kế đời tiếp theo, nhưng Mã Siêu lại chính là người thừa kế của thế hệ sau Phùng Chí Ngạo, thậm chí, ngay cả con trai Mã Siêu – bé Tĩnh An cũng là người thừa kế đời sau đó.

Trong Hoàng tộc cổ xưa, tình thế vô cùng phức tạp, dù Phùng Chí Ngạo có thể kế thừa ngai vàng cũng không thể thay đổi quy định mà tổ tông truyền lại. Cho nên, chỉ khi làm Mã Siêu và bé Tĩnh An hoàn toàn rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng thì con trai Phùng Chí Ngạo mới có thể trở thành người thừa kế đời tiếp theo.

Sau một hồi trầm mặc, Dương Thanh lên tiếng: “Tôi không tin được ông!”

Nói đoạn, anh nhấc tách trà, uống một ngụm nước trà nóng, đặt tách xuống bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Phùng

Chí Ngạo.

Phùng Chí Ngạo thoáng cau mày, lạnh giọng nói: “Điều tôi muốn chỉ là mỗi một người thừa kế các thế hệ đều rơi vào tay con cháu tôi, mà điều cậu muốn chính là người anh em của mình được an toàn, giữa chúng ta không có bất cứ xung đột về lợi ích nào, vì sao cậu không tin được tôi?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Chỉ cần Mã Siêu và bé Tĩnh An còn ở trong Hoàng tộc họ Phùng này thì dù ông muốn giết bọn họ cũng không dám. Nhưng nếu bọn họ rời khỏi Hoàng thành Phùng thì chưa chắc. Vậy nên, bố con họ ở lại trong Hoàng thành Phùng mới là an toàn nhất”.

“Một khi bọn họ rời khỏi Hoàng thành Phùng, lấy thân phận và địa vị Đại hoàng tử Hoàng tộc họ Phùng của ông, muốn giết bọn họ chẳng phải quá dễ dàng?”

Đây chính là điều khiến Dương Thanh lo lắng nhất, Phùng Chí Ngạo là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, muốn giết Mã Siêu và bé Tĩnh An quả thật quá dễ dàng.

Cho dù có anh ở đây cũng rất khó lòng che chở hai người bọn họ an toàn tuyệt đối.

Phùng Chí Ngạo hừ lạnh một tiếng, sắc mặt thoáng tức giận, nói thẳng: “Tôi chính là Đại hoàng tử của Hoàng tộc họ Phùng này, còn chưa đến nỗi làm ra những chuyện thiếu đạo đức như vậy. Nếu tôi thật sự muốn giết người diệt khẩu thì từ hơn hai mươi năm trước đã giết luôn Mã Siêu rồi”.

“Xem ra cậu hoàn toàn không hiểu gì về con người tôi, nếu cậu chịu khó hỏi thăm một chút sẽ biết tôi là loại người thế nào”.

“Tôi cũng biết, hẳn cậu đang hoài nghi, chuyện đánh tráo Mã Siêu năm đó là do tôi làm, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến tôi”.

Nhìn thái độ nghiêm túc của Phùng Chí Ngạo, Dương Thanh lập tức bối rối, chẳng lẽ, chuyện năm đó Mã Siêu bị đánh tráo thực sự không liên quan gì đến Phùng Chí Ngạo?

Nhưng nếu không phải do Phùng Chí Ngạo gây nên thì chuyện này do ai làm?

Trầm mặc một hồi, Dương Thanh hỏi: “Vậy ông cho rằng, chuyện đó do ai làm?”

Phùng Chí Ngạo lập tức nói ngay không hề do dự: “Phùng Chí Viễn!”

“Sao lại thế được?”

Chương 2779:

Dương Thanh kinh ngạc ra mặt, Phùng Chí Viễn là bố đẻ của Mã Siêu, đã biết trước Mã Siêu chính là người thừa kế của thế hệ này, vì sao lại muốn vứt bỏ Mã Siêu?

Nếu việc đó đúng là do Phùng Chí Viễn gây nên thì hiện tại, vì sao ông ta lại đem Mã Siêu về Hoàng tộc họ Phùng?

Phùng Chí Ngạo lạnh lùng nói: "Nếu tôi nói, làm như vậy có thể mang đến lợi ích to lớn hơn cho cậu ta thì sao?"

Lúc này, Dương Thanh lại trầm mặc.

Anh hiểu ngay ý của Phùng Chí Ngạo, đúng là có khả năng này. Nếu chỉ tạm thời vứt bỏ Mã Siêu là sẽ đem đến lợi ích lớn cho Phùng Chí Viễn thì với sự vô tình của người trong Hoàng tộc, ông ta hoàn toàn có khả năng vứt bỏ con đẻ.

Mã Siêu là người thừa kế của thế hệ này trong Hoàng tộc họ Phùng, đây là chuyện đã không thể thay đổi, nhưng nếu ban đầu chỉ tạm thời vứt bỏ Mã Siêu, đợi khi thời cơ chín muồi lại nhận Mã Siêu về Hoàng tộc, vậy chẳng phải một mũi tên trúng hai đích sao?

Nghĩ tới đây, Dương Thanh cảm thấy bội phục trí tưởng tượng của mình, nhưng anh biết, đó không phải do trí tưởng tượng của anh quá phong phú mà thực tế thật sự có khả năng này.

"Năm đó, Mã Siêu vừa chào đời đã bị đánh tráo, chuyện ấy đã khiến toàn bộ Hoàng tộc họ Phùng đều chấn động, còn tôi đã trở thành kẻ bị hiềm nghi nhất".

"Bởi chuyện này mà thậm chí tôi còn bị tạm thời bãi miễn tư cách người thừa kế. Sau đó đã điều tra rất nhiều năm đều không có kết quả gì, mãi cho đến một lần Hoàng tộc họ Phùng gặp phải phiền toái, tôi mới được khôi phục vị trí người thừa kế".

"Sau này, tôi cũng đã điều tra rất lâu nhưng bất kể tính thế nào thì trong chuyện đánh tráo Mã Siêu, Phùng Chí Viễn là người

có khả năng lớn nhất. Chỉ có điều tôi vẫn không có chứng cứ xác thực nào”.

“Mãi đến tầm nửa năm trước, Mã Siêu bị Phùng Chí Viễn bí mật đưa về Hoàng tộc họ Phùng, tôi gần như đã xác định được, toàn bộ chuyện năm đó đều do một tay Phùng Chí Viễn tự biên tự diễn để vu oan giá họa cho tôi. Một khi vị trí người thừa kế của tôi bị bãi miễn, cậu ta có thể thuận lợi trở thành người thừa kế thế hệ này”.

Phùng Chí Ngạo nói một mạch, Dương Thanh đã hoàn toàn ngây người ra.

Từ trên người Phùng Chí Ngạo, anh có thể cảm nhận được một phong thái cực kì kiêu ngạo, một người kiêu ngạo như vậy sao có thể làm ra loại chuyện như đánh tráo trẻ sơ sinh?

Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng không hiểu sao, Dương Thanh vẫn có cảm giác tín nhiệm đặc biệt dành cho Phùng Chí Ngạo.

“Tôi biết, hiện giờ muốn cậu tin tôi ngay là một việc rất khó, tôi có thể cho cậu ba ngày. Trong ba ngày này, nếu cậu đã suy nghĩ kĩ, có thể liên lạc với tôi bất kì lúc nào”.

Phùng Chí Ngạo bỗng đứng lên, nhìn Dương Thanh, nói tiếp: “Tôi biết, lần này cậu tới đây là định xông vào Hoàng tộc họ Phùng cướp người. Nhưng tôi có thể nói thẳng cho cậu hay, Hoàng tộc họ Phùng không đơn giản như cậu nghĩ đâu, chỉ cần cậu dám xông vào, tôi có thể bảo đảm, cậu sẽ chết không có chỗ chôn”.

Dứt lời, ông ta quay đầu bước đi, Dương Thanh vẫn ngồi đó, rơi vào trầm tư.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thanh lẩm bẩm với chính mình: “Chẳng lẽ, chuyện năm đó thực sự có uẩn khúc khác?”

Lúc này anh thực sự hoang mang, không biết rốt cuộc có nên tin lời Phùng Chí Ngạo hay chăng.

Lời cảnh cáo trước khi rời đi của Phùng Chí Ngạo không phải chỉ là tiện thể nói ra.

Ngảy cả bốn Hoàng tộc của Chiêu Châu còn có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh làm người bảo vệ Hoàng tộc, huống chi là những Hoàng tộc cổ xưa có thực lực mạnh hơn hẳn?

Chương 2780:

Anh vừa tới sân bay quốc tế của Hoàng thành Phùng thì Phùng Chí Ngạo đã chờ sẵn ở đó, chỉ e toàn bộ hành trình của anh đều đã nằm trong tầm khống chế của Hoàng tộc họ Phùng.

Hiện tại, nếu anh có bất kì cử động nào, sợ rằng đều không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng tộc họ Phùng.

Lúc này, tại Hoàng tộc họ Phùng, trong một mật thất, vẻ nóng nảy trên mặt Mã Siêu đã dần biến mất.

Hiện giờ anh ta đã lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống đất, như một vị tăng nhân già đang nhập định.

Bỗng anh ta lớn tiếng hô: “Tôi muốn gặp Phùng Chí Viễn!”

Chẳng mấy chốc, Phùng Chí Viễn đã đi vào mật thất này, nhìn Mã Siêu, hỏi: “Con đã nghĩ kĩ rồi chứ?”

Mã Siêu cắn răng đáp: “Tôi đồng ý tiếp nhận thân phận cháu trưởng của Hoàng tộc họ Phùng, tôi và con tôi sẽ ở lại Hoàng tộc họ Phùng này. Nhưng tôi phải báo cho ông biết, nếu để tôi hay vợ của tôi có bất kì thương tổn gì, dù có chết, tôi cũng phải đem con của tôi rời khỏi nơi này”.

Đối với chuyện Mã Siêu sẽ đồng ý, dường như Phùng Chí Viễn hoàn toàn không hề nghi ngờ, khuôn mặt ông ta thoáng hiện một nụ cười xán lạn: “Được, bố hứa với con!”

Chẳng bao lâu sau, một tin tức gây chấn động đã truyền khắp Hoàng thành Phùng.

Người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng đã mất tích từ hai mươi sáu năm trước, nay tìm được rồi!

Biết tin này, sắc mặt Phùng Chí Ngạo đã âm trầm cực điểm, ông ta nghiến răng nói: “Tên khốn Phùng Chí Viễn này lại dùng thủ đoạn gì?”

Một ông già đứng bên cạnh Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: “Đại hoàng tử, Phùng Chí Viễn thả tin này ra rõ ràng là để nhằm vào ngài đấy!”

“Hoàng Chủ hiện đang mang bệnh, sợ là không thể sống được bao lâu nữa, lúc này Phùng Chí Viễn lại tung ra tin mình đã tìm lại được con trai, nhất định là đã chuẩn bị sẵn sàng để đấu với ngài rồi”.

“Một khi lại có chuyện ngoài ý muốn nào xảy đến, vị trí này của ngài chỉ sợ sẽ thật sự bị Phùng Chí Viễn cướp đi thôi!”

Ông già này là một vị cấp dưới được Phùng Chí Ngạo vô cùng tin tưởng. Nghe lão ta nói thế, sắc mặt Phùng Chí Ngạo càng thêm khó coi, ông ta nghiến răng nói: “Tôi vốn định cho Dương Thanh ba ngày suy nghĩ nhưng nếu thật sự đợi ba ngày thì chỉ sợ đã muộn rồi”.

Bên kia, Dương Thanh cũng đã biết tin Hoàng tộc đã nhận Mã Siêu về, lòng anh chợt tràn đầy lo lắng.

Dương Thanh nhíu mày, lẩm bẩm: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Vì sao Mã Siêu lại đột nhiên thừa nhận thân phận của mình?”

Theo những gì anh hiểu về con người Mã Siêu, chỉ cần là chuyện cậu ấy không muốn làm thì dù chết, cậu ấy cũng sẽ không đồng ý.

Chắc chắn Mã Siêu sẽ không vì quyền thế của Hoàng tộc họ Phùng mà vứt bỏ Ngải Lâm. Nhưng hiện giờ, Hoàng tộc họ Phùng lại tung ra tin tức đã tìm được Mã Siêu, điều này vô cùng bất thường.

Đúng lúc này, Phùng Chí Ngạo gọi điện tới, ông ta trầm giọng bảo: “Bây giờ tôi muốn gặp cậu ngay, ở chỗ cũ!”

Dương Thanh lập tức đáp: “Được!”

Vừa lúc anh đang muốn gặp Phùng Chí Ngạo gấp, không ngờ Phùng Chí Ngạo cũng đang vội vã tìm mình.

Nửa giờ sau, hai người gặp mặt tại tiệm trà lần trước, vẫn trên tầng cao nhất, tại phòng riêng có tầm nhìn tốt nhất.

Phùng Chí Ngạo mở đầu câu chuyện: “Phùng Chí Viễn đã tung tin ra, nói là đã tìm được Mã Siêu, hẳn cậu đã biết rồi chứ?”

Chương 2781:

Dương Thanh gật đầu: “Theo những gì tôi biết về cậu ấy thì cậu ấy sẽ không vì quyền thế mà vứt bỏ người yêu của mình, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề. Dù Mã Siêu đồng ý thừa nhận thân phận của mình thì nhất định cũng là bị người khác ép buộc, không còn sự lựa chọn nào khác”.

Phùng Chí Ngạo bảo: “Theo tôi được biết, Phùng Chí Viễn đã dùng vợ và con trai để gây áp lực cho cậu ta, để bảo vệ vợ con mình, Mã Siêu mới đồng ý với điều kiện của Phùng Chí Viễn”.

Dương Thanh cả giận nói: “Khốn kiếp! Ông ta chán sống rồi!”

Mã Siêu đã kiên trì chịu đừng tròn nửa năm vẫn không chịu thỏa hiệp, chỉ có Ngải Lâm và bé Tĩnh An mới có thể khiến cho anh ta làm một việc vi phạm ý nguyện ban đầu của mình.

Phùng Chí Ngạo nói: “Nay chỉ có hợp tác với nhau, chúng ta mới có cơ hội cứu Mã Siêu và con cậu ta ra”.

Dương Thanh không do dự nữa, anh gật đầu bảo: “Tôi đồng ý hợp tác với ông, nhưng ông phải bảo đảm, trước tiên phải đưa con của Mã Siêu và Phùng Tiểu Uyển ra ngoài an toàn đã, bọn họ ở trước mặt cao thủ của Hoàng tộc thật sự không có chút năng lực chống trả nào”.

Phùng Chí Ngạo cau mày, trầm mặc một lát rồi nói: “Tôi chỉ có thể nói sẽ cố gắng hết sức, nhưng nếu Phùng Chí Viễn dám tuyên bố tin tức đã tìm được Mã Siêu thì hẳn đã chuẩn bị chu đáo mọi mặt rồi, Phùng Tiểu Uyển và con trai Mã Siêu chỉ sợ đã bị ông ta chuyển đến một địa điểm cực kì bí ẩn nào khác”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Không phải cố gắng hết sức mà tôi muốn ông phải bảo đảm họ được an toàn, chỉ khi bọn họ an toàn, tôi mới có thể đánh một trận mà không cần vướng bận gì”.

Phùng Chí Ngạo gật đầu: “Được, tôi đồng ý!”

Dứt lời, Phùng Chí Ngạo liền bấm một số điện thoại, căn dặn: “Bất kể thế nào cũng phải đưa Phùng Tiểu Uyển và con trai

của Mã Siêu an toàn rời khỏi Hoàng tộc cho tôi, nếu bọn họ bị tổn thương dù chỉ một sợi tóc thì hãy tự giác xách đầu tới gặp tôi!”

Ngay lúc Phùng Chí Ngạo phân công nhiệm vụ cho cấp dưới của mình, Dương Thanh cũng bấm một số điện thoại, nói: “Chị Lâm, em đã bố trí người đến đón chị, chị đi cùng người đó nhé, đợi khi em cứu Mã Siêu và bé Tĩnh An ra là ba người nhà chị được đoàn tụ với nhau rồi”.

Ngải Lâm hơi khẩn trương hỏi: “Dương Thanh, có phải đã có chuyện gì xảy ra rồi không?”

Dương Thanh nói: “Cứ yên tâm đi, có em đây rồi, chị không cần lo gì cả, em bảo đảm sẽ đưa Mã Siêu và bé Tĩnh An bình yên trở về”.

Ngải Lâm nghẹn ngào nói: “Cậu Thanh, cảm ơn cậu!”

Hiện nay, người bên cạnh Dương Thanh hầu như đều đã được chuyển dời đến những nơi an toàn, như vậy cũng tốt, anh đã có thể không cần cố kị điều gì để đi thực hiện một vài chuyện cần làm.

Chẳng mấy chốc lại có một tin tức nặng kí từ Hoàng tộc họ Phùng truyền ra.

“Chín giờ sáng mai, Hoàng tộc họ Phùng sẽ tổ chức đại lễ kế thừa cho Phùng Siêu, người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc!”

Tin này vừa được truyền ra, toàn bộ Hoàng thành Phùng đều sôi trào.

Dương Thanh cau mày, anh không ngờ Hoàng tộc họ Phùng lại nhanh chóng bố trí đại lễ kế thừa cho Mã Siêu đến thế, ngay cả họ của anh ta cũng đã đổi lại rồi.

Phùng Chí Ngạo càng ngày càng cảm thấy nguy cơ đến gần mình hơn, hiển nhiên là Phùng Hoàng đã hạ lệnh nên mới có thể tổ chức đại lễ kế thừa cho Mã Siêu nhanh như vậy.

“Đại hoàng tử, trong đại lễ sắc phong ngày mai, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn, hơn nữa còn là chuyện nhằm vào ngài”.

Lão già bên cạnh Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói.

Phùng Chí Ngạo nhíu mày: “Vì sao lại nói thế?”

Chương 2782:

Lão già kia trầm giọng bảo: “Hai mươi sáu năm trước, Phùng Chí Viễn đã mơ ước vị trí người thừa kế, lần này lại đưa Mã Siêu về Hoàng tộc họ Phùng, còn ép bức Mã Siêu đồng ý thừa nhận thân phận của mình. Tôi không tin rằng cậu ta làm vậy chỉ đơn giản là muốn Mã Siêu trở thành người thừa kế đời thứ ba, nhất định cậu ta còn có âm mưu khác nhằm vào ngài”.

Nghe ông già nói xong, Phùng Chí Ngạo rơi vào trầm mặc, ông ta cũng cảm thấy, lễ sắc phong Mã Siêu ngày mai chỉ e chính là thời điểm Phùng Chí Viễn cho ông ta một đòn trí mạng.

Bỗng Phùng Chí Ngạo ngẩng đầu, nhìn về phía Dương Thanh, nói: “Lần này thực sự phải trông cậy vào cậu rồi!”

Dương Thanh không hề để tâm đến sự tranh đoạt quyền thế giữa Phùng Chí Ngạo với Phùng Chí Viễn, anh chỉ quan tâm làm thế nào để có thể thuận lợi đưa Mã Siêu ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng.

Nhưng cũng đúng lúc này, điện thoại của anh chợt reo vang, vừa nhấn nhận cuộc gọi, đầu bên kia đã truyền tới giọng nói hốt hoảng của Tiền Bưu: “Cậu Thanh, cô Lâm đã bị người ta cướp đi rồi!”

“Cái gì?”

Dương Thanh đứng phắt dậy, cả giận quát: “Không phải tôi đã dặn các ông đi đón chị ấy hay sao? Ở Yên Đô còn ai có thể cướp người từ tay các ông?”

Biết Ngải Lâm đã bị người khác cướp đi từ tay Tiền Bưu, Dương Thanh vô cùng phẫn nộ.

Nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Ngải Lâm là vợ của Mã Siêu, nếu Phùng Chí Viễn âm hiểm đúng như lời Phùng Chí Ngạo nói thì hẳn ông ta đã sớm chuẩn bị kĩ càng từ trước.

Vậy nên, kẻ đã cướp Ngải Lâm từ tay Tiền Bưu rất có thể là cao thủ do Phùng Chí Viễn phải đi, hơn nữa, thực lực của đối

phương nhất định rất mạnh.

Quả nhiên, Tiền Bưu vội vã giải thích: “Cậu Thanh, thực lực của đối phương quá mạnh, hai cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong của Ảnh Vệ đồng thời ra tay mà vẫn không phải đối thủ của kẻ này, thậm chí chúng tôi còn chưa đụng được tới người đối phương thì đã bị hạ gục toàn bộ”.

Dương Thanh nói: “Được rồi, tôi biết, chuyện còn lại, Ảnh Vệ không cần nhúng tay vào”.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh quay về phía Phùng Chí Ngạo, lúc này Phùng Chí Ngạo cũng vừa đàm thoại xong, thấy sắc mặt Dương Thanh có vẻ nặng nề, lập tức nhíu mày hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra chăng?”

Dương Thanh gật đầu, trầm giọng nói: “Vừa rồi, đám cao thủ mà tôi bố trí đi đón vợ Mã Siêu đến căn cứ an toàn đã bị hạ gục, vợ của Mã Siêu cũng đã bị người khác cướp đi, nếu tôi đoán không sai thì hẳn đó là cao thủ do Phùng Chí Viễn phải tới”.

Phùng Chí Ngạo nhíu mày: “Hiện giờ cậu có tính toán gì không?”

Dương Thanh lâm vào trầm mặc, bởi việc Ngải Lâm bị người ta cướp đi đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của anh.

Thấy anh không nói gì, Phùng Chí Ngạo bảo: “Nếu người đã bị cướp mất, hiện cậu lại không cách nào cứu về, vậy cũng chỉ có thể hợp tác với tôi, cứu Mã Siêu và con cậu ta cùng Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng trước đã, còn về phần vợ của Mã Siêu, đành phải để sau đó chúng ta nghĩ cách khác đi cứu”.

Dương Thanh gật đầu, không do dự nữa, tình hình đã trở nên thế này, cứu được ai thì cứu vậy.

Chỉ có điều, anh cũng không dám chắc, mình làm như vậy liệu có mang đến phiền phức gì cho Mã Siêu không.

Theo những gì anh hiểu biết về Mã Siêu, anh ta nhất định không muốn thừa nhận thân phận người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng này, bởi thừa nhận thân phận ấy đồng

nghĩa với việc phải buông bỏ mọi thứ bên ngoài, trong đó bao gồm cả người vợ của mình.

Nếu Hoàng tộc họ Phùng đã công bố ngày mai sẽ tổ chức đại lễ kế thừa cho người thừa kế đời thứ ba là Mã Siêu, vậy cũng có nghĩa là Mã Siêu đã đồng ý.

Chương 2783:

Mã Siêu đã gật đầu, nhất định là bị đe dọa điều gì.

Nếu anh cứ ra tay bừa thì dù có cứu được Mã Siêu cùng với bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng nhưng tính mạng Ngải Lâm lại vẫn còn nằm trong tay Phùng Chí Viễn.

Dương Thanh nhắc nhở lần nữa: "Điều kiện tiên quyết để hai chúng ta hợp tác là, trước buổi sáng tổ chức đại lễ kế thừa, ông phải cứu được bé Tĩnh An cùng Phùng Tiểu Uyển ra, bằng không, mọi chuyện ta đã bàn đều không được tính".

Phùng Chí Ngạo gật đầu, lạnh lùng nói: "Đương nhiên! Cứ vậy đi, tôi còn có việc, đi trước một bước, cậu chờ tin của tôi nhé".

Nhìn theo Phùng Chí Ngạo rời đi, Dương Thanh lại rơi vào trầm tư.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực đến thế.

Vốn tưởng rằng sau khi thực lực của mình trở nên mạnh mẽ, sẽ không cổ chuyện gì có thể làm khó anh được nữa, nhưng giờ đây, dù thực lực của anh đã rất mạnh, dù gặp phải cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh cũng chưa chắc đã thua, nhưng… Đối đầu với Hoàng tộc họ Phùng một trong hai Hoàng tộc cổ xưa, anh vẫn phải bất lực.

Lần này Ngải Lâm bị cướp đi, Mã Siêu và bé Tĩnh An cùng Phùng Tiểu Uyển đều bị nhốt trong Hoàng tộc họ Phùng, Phùng Chí Ngạo có thể cứu được người ra hay không, anh cũng không dám chắc.

Từng giây từng phút trôi đi, trước sau vẫn chưa có tin gì từ phía Phùng Chí Ngạo.

Điều này có nghĩa là, cho tới giờ, Phùng Chí Ngạo vẫn chưa thể tìm được vị trí của bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển.

Chín giờ tối, tại khách sạn Dương Thanh đang ở, có một vị khách không mời.

Khi Dương Thanh thấy rõ mặt đối phương, sắc mặt anh trầm xuống, bởi anh đã từng xem ảnh chụp của người này trước khi đến đây, đó chính là bố ruột của Mã Siêu, Phùng Chí Viễn.

Ngay khi Dương Thanh nhìn về phía Phùng Chí Viễn, Phùng Chí Viễn cũng đang quan sát Dương Thanh, một lúc sau, ông ta vươn một bàn tay về phía anh, mở lời trước: "Chào cậu, tôi là bố của Mã Siêu, Phùng Chí Viễn!"

Dương Thanh hoàn toàn không rõ đối phương đến đây với ý đồ gì, hơn nữa, anh cũng chưa hoàn toàn tin tưởng mọi điều Phùng Chí Ngạo nói, cho nên rốt cuộc Phùng Chí Viễn là người thế nào, anh cũng không rõ lắm.

Anh vươn tay bắt tay ông ta, lên tiếng chào: "Xin chào chú Viễn!"

Thấy Dương Thanh gọi mình mình vậy, Phùng Chí Viễn thoáng sửng sốt, sau đó nhanh nhẹn buông lỏng tay, cười nói: "Trước thường nghe Mã Siêu nhắc tới cậu, thằng bé còn nói, những năm ở biên giới phía Bắc, cậu hết sức chăm lo cho nó, thậm chí còn đã cứu nó nhiều lần". "Là bố của nó, nay tôi xin được trịnh trọng cảm ơn cậu!"

Dương Thanh lắc đầu cười: "Chú Viễn nói quá lời rồi, Mã Siêu là người anh em cùng vào sinh ra tử với cháu, cứu cậu ấy là điều nên làm, hơn nữa, chú là bố cậu ấy, sao lại để chú nói lời cảm ơn với cháu được?"

Ánh mắt Phùng Chí Viễn lộ vẻ tán thưởng, ông ta gật gù cười bảo: "Thật không ngờ, cậu còn trẻ như vậy mà đã có thể trở thành Chiến Thần trấn thủ biên giới phía Bắc của Chiêu Châu, nếu Hoàng tộc họ Phùng chúng tôi có thể có một thanh niên tài giỏi xuất sắc như cậu thì quả là được mở mày mở mặt".

Tuy không nhìn rõ con người Phùng Chí Viễn nhưng Dương Thanh lại có thể cảm nhận được sự dối trá trên người ông ta, mặc dù ông ta che giấu rất tốt nhưng vẫn bị Dương Thanh nhận ra.

Xem ra, sự thật hẳn gần đúng như lời Phùng Chí Ngạo nói, Phùng Chí Viễn là một tên đê tiện khốn nạn.

Dương Thanh bỗng bảo: “Chú Viễn, lần này cháu tới Hoàng thành Phùng này là để tìm Mã Siêu, không biết chú Viễn có thể để cháu gặp cậu ấy một lần chăng?”

Chương 2784:

Phùng Chí Viễn gật đầu cười: “Việc này có gì mà không được? Tôi tới tìm cậu vốn là để mời cậu ngày mai tới tham dự đại lễ sắc phong cho Mã Siêu ở Hoàng tộc họ Phùng mà”.

Nghe nói thế, Dương Thanh thoảng bối rối, chẳng lẽ

Phùng Chí Viễn thực sự đồng ý để mình đi gặp Mã Siêu?

Dương Thanh thử hỏi: “Hiện giờ cháu có thể gặp cậu ấy một lát được không ạ?”

Phùng Chí Viễn không đáp trực tiếp mà quay sang nói với cấp dưới đứng sau lưng: “Ông liên hệ với Mã Siêu, nói với thằng bé là bạn của nó, Dương Thanh, muốn gặp nó, bảo nó tới đây ngay đi”. “Vâng!”

Cấp dưới thưa, sau đó vội liên lạc ngay với Mã Siêu.

Phùng Chí Viễn cười cười, bảo: “Tôi cũng từng nghe Mã Siêu nói, tình cảm của hai anh em rất khăng khít, nghe mà tôi cũng thấy ước ao đấy!”

Dương Thanh cười cười: “Trên chiến trường, mọi người đều là những anh em cùng vào sinh ra tử, loại tình nghĩa này rất thường thấy ngoài mặt trận”.

Phùng Chí Viễn gật đầu, cười nói: “Nếu tôi được trẻ lại ba chục tuổi thì tôi cũng muốn lên chiến trường một chuyến”.

Hai người hàn huyện với nhau như bậc cha chú và con cháu trong nhà, Phùng Chí Viễn rất nhiệt tình, thái độ đối với Dương Thanh vô cùng ôn hòa, ánh mắt nhìn Dương Thanh khó nén vẻ tán thưởng.

Người ngoài nhìn vào, không biết còn tưởng hai người là bố con cơ đấy.

Song, Dương Thanh cũng hiểu rõ trong lòng, Phùng Chí Viễn không phải người đơn giản như những gì ông ta biểu hiện ra bên ngoài, dưới tình huống này mà dám để mình gặp Mã Siêu, chắc chắn ông ta đã nằm trong tay mọi thứ rồi.

Hai mươi phút sau, có tiếng gõ cửa phòng, một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Thưa Nhị hoàng tử, Mã Siêu điện hạ đã tới!”

Cửa phòng vừa mở, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt Dương Thanh. “Mã Siêu!”

Gặp lại người anh em sau hơn nửa năm, Dương Thanh kích động, vội vã đứng lên.

Khi thấy Dương Thanh, sắc mặt Mã Siêu cũng lập tức lộ vẻ kích động, nhưng ngay sau đó, ánh mắt anh ta lộ vẻ phức tạp, cất tiếng hỏi: “Anh Thanh, sao anh lại tới đây?”

Nghe Mã Siêu hỏi thế, sắc mặt Dương Thanh thoáng cứng lại.

Chỉ một giây sau, anh đã hiểu được, Mã Siêu nhìn thấy mình lại vẫn cố giữ bình tĩnh như vậy là bởi cậu ấy đã quyết định, cần phải ở lại Hoàng tộc họ Phùng.

Dương Thanh quay sang nói với Phùng Chí Viễn: “Chú Viễn, cháu có thể nói chuyện riêng với Mã Siêu vài câu không?”

Phùng Chí Viễn mỉm cười, đứng dậy nói: “Vậy tôi về trước, hai anh em đã lậu chưa gặp nhau, đúng là cần không gian riêng để trò chuyện, chỉ cần đừng quên giờ tổ chức đại lễ sắc phong người thừa kế ngày mai là được”.

Phùng Chí Viễn nhanh chóng rời khỏi đó, trong phòng chỉ còn lại Dương Thanh và Mã Siêu.

Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đã hợp tác với Phùng Chi Ngạo rồi, ông ta đã đồng ý cứu bé Tĩnh An và Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng, sau đó chúng ta cùng rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng luôn”.

Nào ngờ, Mã Siêu lại lắc đầu, ánh mắt đầy phức tạp nhìn anh, nói: “Anh Thanh, anh đi đi!”

Dương Thanh cả kinh: “Cậu nói cái gì?”

Mã Siêu nghiêm túc nói: “Anh Thanh, thực lực của Hoàng tộc họ Phùng vượt xa khả năng ứng phó của chúng ta, chúng ta không đấu lại bọn họ đâu. Nay thân phận của em đã bị công bố ra ngoài, dù em có thể thuận lợi rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng thì cũng có khác gì?” “Người của Hoàng tộc họ Phùng này vô

tình đến thế, chỉ cần em và bé Tĩnh An còn sống trên đời, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng em đâu”. “Em không muốn làm liên lụy đến những người bên cạnh, anh Thanh, loại cảm giác này hẳn anh cũng hiểu rất rõ, anh sẽ thông cảm cho em, cũng sẽ ủng hộ em, đúng không?”

Chương 2785:

Dương Thanh lắc đầu, nghiến răng nói: “Đợi chúng ta cứu được chị Lâm và bé Tĩnh An cùng với Tiểu Uyển ra, chúng ta sẽ rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng này, sau đó tìm một nơi không ai biết, sống cuộc sống của người bình thường”. “Nếu vẫn không được, chúng ta sẽ ra nước ngoài, mua một hòn đảo vắng, nhà cậu, nhà tôi, chỉ có hai nhà chúng ta cùng ngụ trên đảo, sống cuộc sống cách xa trần thế”

Mã Siêu đau khổ lắc đầu: “Anh Thanh, mỗi người đều có lựa chọn của mình, chúng ta không thể vì sợ liên lụy đến người bên cạnh mà hạn chế tự do của họ”. “Dù thế hệ chúng ta không ai phản đối, nhưng đời con chúng ta thì sao? Chẳng lẽ sau này chúng ta bắt chúng phải ở lại đảo hoang cùng chúng ta vĩnh viễn? Vậy thì thật không công bằng với bọn nhỏ”. “Thực lực của Hoàng tộc họ Phùng rất mạnh, có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí còn có cả cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, chưa biết chừng Hoàng tộc họ Phùng còn có cả người bảo vệ Hoàng tộc. Nếu quả như vậy, người bảo vệ Hoàng tộc họ Phùng còn mạnh đến đâu?”

“Với thực lực hiện tại của chúng ta, chúng ta hoàn toàn không có khả năng đấu lại Hoàng tộc họ Phùng. Nhưng bản thân anh đã có thực lực vượt trội, chỉ cần không có xung đột với các Hoàng tộc cổ xưa hay các gia tộc Cổ Võ thì khắp thế giới này, hẳn không có mấy người làm gì được anh nữa rồi”. “Anh và chị dâu trước nay đã phải trải qua nhiều sóng gió, khó khăn lắm mới giải quyết xong hết mọi phiền phức quanh thân, cuộc sống bình yên đã thành tương lai gần trước mắt rồi, đừng lại dính líu đến chuyện của những Hoàng tộc cổ xưa làm gì”. “Hơn nữa, em ở lại Hoàng tộc họ Phùng chưa chắc đã là việc xấu, dẫu sao, ngày mai em cũng sẽ trở thành người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng, trừ việc không thể đoàn tụ với Ngải Lâm thì mọi thứ khác đều khá ổn.

Nghe Mã Siêu nói, Dương Thanh có thể cảm nhận được chua xót chất chứa trong lòng anh ta.

Anh biết rõ, đó vốn chẳng phải cuộc sống mà Mã Siêu mong muốn, bọn họ giống nhau ở điểm đều là người không cam tâm bị người khác chi phối, Mã Siêu ở lại Hoàng tộc họ Phùng sẽ luôn bị Hoàng tộc họ Phùng quản thúc.

Điều quan trọng nhất là, anh ta sẽ phải rời xa Ngải Lâm.

Hai người đều trầm mặc, lát sau, Dương Thanh mới lên tiếng: "Vậy cậu có từng nghĩ đến, nếu cậu và bé Tĩnh An đều ở lại Hoàng tộc họ Phùng thì chị Lâm phải làm sao bây giờ?" "Nếu đồng thời mất chồng mất con, chị ấy sẽ phát điên mất, cậu không biết được chị Lâm đã vất vả thế nào mới sinh được bé Tĩnh An". "Đối với một người mẹ, mất đi đứa con còn đang bú sữa là một chuyện vô cùng tàn nhẫn".

Mã Siêu đau đớn nhắm mắt, đây cũng là nguyên nhân khiến anh ta không thể nhanh chóng hạ quyết tâm thừa nhận thân phận của mình.

Anh ta cũng rất yêu đứa con chưa từng gặp mặt ấy, nhưng anh ta hiểu, so với tình yêu của anh ta dành cho bé, tình yêu của Ngải Lâm với bé vĩ đại hơn nhiều. Mất chồng đã là nỗi tuyệt vọng đủ lớn với Ngải Lâm, nếu lại khiến cô ấy mất đi bé Tĩnh An, chỉ e Ngải Lâm sẽ thật sự phát điên. "Anh Thanh, em không biết nên làm gì bây giờ, em thực sự không biết nữa!"

Mã Siêu bỗng ôm đầu, vẻ mặt đau đớn, giọng cũng nghẹn ngào.

Thấy người anh em của mình đau khổ đến vậy, lòng Dương Thanh cũng rất khó chịu, anh vỗ vai Mã Siêu, an ủi: "Chúng ta cùng tính toán lại chút, xem có cách nào thích hợp hay không".

Mã Siêu vội ngẩng lên nhìn Dương Thanh, ánh mắt tràn ngập mong đợi: "Anh Thanh, anh có cách nào à?"

Dương Thanh cười khổ: "Nếu tôi có biện pháp thì đã nói cho cậu biết rồi". Mã Siêu lại thất vọng cúi xuống, hai người cùng rơi vào trầm mặc.

Lát sau, Dương Thanh mới lên tiếng: "Phùng Chí Ngạo nói cho tôi biết, chuyện năm xưa cậu bị bỏ rơi hoàn toàn không

liên quan đến ông ta, ông ta nghi ngờ chuyện này do Phùng Chí Viễn gây ra, cậu có biết không?”

Mã Siêu lập tức cả kinh: “Sao lại thế được?”

Từ sau khi bị Phùng Chí Viễn phái cao thủ mang về Hoàng tộc họ Phùng, Mã Siêu vẫn luôn bị giam trong mật thất, trừ Phùng Chí Viễn, anh ta chưa từng tiếp xúc với bất kì ai.

Chương 2786:

Đối với Phùng Chí Ngạo, anh ta chỉ được nghe nói qua lời kể của Phùng Chí Viễn, Phùng Chí Ngạo là người thừa kế đời thứ hai của Hoàng tộc họ Phùng, đợi khi Phùng Hoàng thoái vị, Phùng Chí Ngạo sẽ được thừa kế Hoàng vị.

Dương Thanh nói: "Hôm nay tôi mới được gặp Phùng Chí Ngạo, tuy chỉ mới tiếp xúc lần đầu nhưng so với Phùng Chí Viễn, tôi tin tưởng ông ta hơn". "Theo những điều ông ta nói, Phùng Chí Viễn là một người cực kì âm hiểm giả dối, để đạt được mục đích của mình, người này có thể không từ thủ đoạn, thậm chí còn có thể lợi dụng chính con ruột của mình". "Cậu nghĩ lại xem, cậu là con cháu dòng chính đời thứ ba, từ khi sinh ra đã là người thừa kế đời thứ ba, nếu lúc này cậu bị đánh tráo, mọi người sẽ nghi ngờ ai?"

Mã Siêu nói ngay: "Đại hoàng tử Phùng Chí Ngạo!"

Dương Thanh gật đầu: "Chính xác! Dù sao thì cậu vừa chào đời đã thành người thừa kế đời thứ ba, Phùng Chí Viễn lại là bố đẻ của cậu, làm sao có thể vứt bỏ cậu được? Chỉ có Đại hoàng tử Phùng Chí Ngạo mới là người muốn cậu biến mất nhất, bởi vì chỉ khi cậu biến mất, con ông ta mới có cơ hội trở thành người thừa kể".

"Nhưng nếu như người vứt bỏ cậu trước đây chính là Phùng Chí Viễn, ông ta làm thế là để giá họa cho Phùng Chí Ngạo, một khi Phùng Chí Ngạo bị Phùng Hoàng tước đoạt vị trí người thừa kế thì Phùng Chí Viễn sẽ chính là người thừa kế tiếp theo".

"Chỉ cần đợi đến thời cơ thích hợp lại đón cậu về Hoàng tộc họ Phùng, đến khi đó, vị trí người thừa kế Hoàng tộc họ Phùng lại lần nữa rơi vào đời con cháu Phùng Chí Viễn". "Có điều, việc đó đã vượt ngoài dự liệu của ông ta, ông ta đã thất bại, vì không đủ bằng chứng nên Phùng Chí Ngạo cũng chỉ bị tước đoạt vị trí người thừa kế trong một thời gian ngắn, sau đó lại nhanh chóng được khôi phục vị trí".

Nghe Dương Thanh phân tích, mặt Mã Siêu đã dại ra, ngay sau đó, anh ta tức giận nói: “Nếu quả đúng là Phùng Chí Viễn đã bỏ rơi em, em tuyệt đối không bỏ qua cho ông ta đâu”.

Dương Thanh tiếp tục: “Nếu chuyện cậu bị đánh tráo chính là một tuồng kịch do một tay Phùng Chí Viễn tự biên tự diễn thì con người này quả thực rất đáng sợ, trong mắt ông ta không có tình thân, chỉ có quyền thế”.

“Dù cậu và bé Tĩnh An tiếp tục ở lại Hoàng tộc họ Phùng thì tình thế của hai bố con cậu vẫn rất nguy hiểm, nhất là bé Tĩnh An, thằng bé sẽ trở thành quân cờ để Phùng Chí Viễn khống chế cậu”.

“Cho nên, nếu việc đó là thật, cậu tuyệt đối không thể ở lại Hoàng tộc họ Phùng, bởi vì ở trong này, chớ nói bảo vệ bé Tĩnh An, ngay cả bản thân cậu, cậu cũng không có khả năng bảo vệ nổi”. “Hơn nữa, tôi đoán rằng, trong đại lễ sắc phong cho cậu ngày mai nhất định sẽ có chuyện không may, tôi không tin ông ta chuẩn bị việc này lâu như vậy, thậm chí cả con ruột cũng có thể vứt bỏ lại chỉ đơn giản là để cậu thuận lợi trở thành người thừa kế đời thứ ba”. “Đại lễ sắc phong ngày mai, cậu không thể tham gia!”

Nghe Dương Thanh nói thế, sắc mặt Mã Siêu lộ vẻ đau khổ tột cùng, mặc dù trước đây anh ta chưa từng chờ mong gì về bố mẹ mình nhưng nay đã biết được thân thế thật sự, dĩ nhiên anh ta cũng có đôi chút mong đợi.

Có điều, Dương Thanh vừa nói cho anh ta hay, rất có khả năng hồi nhỏ mình bị vứt bỏ chỉ là một màn kịch của bố đẻ mình dựng nên, tất cả chỉ đều lợi dụng anh ta nhằm mưu cầu quyền thế.

“Đại lễ sắc phong người thừa kế ngày mai rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện lớn, không ai có thể đoán được Phùng Chí Viễn sẽ gây ra loại chuyện gì nữa”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Thậm chí tôi còn nghi rằng, trong đại lễ ngày mai, ông ta sẽ lấy ra một vài chứng cứ về việc cậu bị đánh tráo năm ấy để đổ lên người Phùng Chí Ngạo”.

“Đại lễ ngày mai, thoạt nghe thì tưởng là đại lễ sắc phong tổ chức vì cậu nhưng trên thực tế, rất có thể chỉ là một cái bẫy của Phùng Chí Viễn nhằm đối phó với Phùng Chí Ngạo”.

“Nếu ông ta làm mọi thứ chỉ vì quyền thế, sau khi lấy được thứ mình mong muốn rồi sẽ chịu buông tha cậu, có lẽ tôi còn tình nguyện giúp ông ta một tay. Nhưng tôi biết, loại người coi trọng quyền thế hơn cả tình thân như Phùng Chí Viễn sớm đã bị quyền lực mê hoặc đến mất nhân tính rồi, dù ông ta đã chiếm được mọi thứ mình muốn nhưng sẽ không chịu bỏ qua cho cậu đâu. Bởi vì chỉ cần cậu còn sống thì vẫn sẽ là một mối nguy tiềm ẩn với ông ta”.

Dương Thanh thực lòng không muốn nghĩ Phùng Chí Viễn độc ác đến thế, nhưng từ những gì anh biết chỉ có thể đúc rút ra một kết luận, con người Phùng Chí Viễn này, chỉ biết sống vì quyền thế.

Chương 2787:

Nếu cần, ông ta hoàn toàn có thể vì quyền lực mà vứt bỏ tình thân, huống chi, Mã Siêu chỉ là một đứa con từng bị ông ta vứt bỏ từ hơn hai mươi năm trước, đối với Mã Siêu, ông ta hoàn toàn không có bất cứ tình cảm gì.

Sắc mặt Mã Siêu vặn vẹo như thể đang vật lộn giữa tuyệt vọng, anh ta đau khổ khôn cùng, không biết mình nên làm gì bây giờ.

"Anh Thanh, nếu ngày mai em không tham gia đại lễ sắc phong, chỉ sợ Phùng Chí Viễn sẽ không bỏ qua cho bé Tĩnh An nhà em và Tiểu Uyển, trừ khi có thể cứu hai người bọn họ ra khỏi tay ông ta thì em mới có quyền lựa chọn, bằng không, em chỉ có thể làm theo sự sắp đặt của ông ta thôi".

"Phùng Chí Viễn đã giam lỏng em ở Hoàng tộc họ Phùng lâu như vậy, ông ta nhẫn tâm cỡ nào, em biết rõ hơn ai hết, chỉ cần con em và Tiểu Uyển còn ở trong tay ông ta thì em không thể chạy thoát khỏi ông ta đâu".

"Nếu ông ta đã dám cho em đến gặp anh thế này, hiển nhiên ông ta hoàn toàn không sợ em bị anh thuyết phục. Lần này, em chỉ có thể thừa nhận thân phận, sau đó nỗ lực khiến bản thân trở nên mạnh hơn, tranh thủ đến một ngày có đủ năng lực tự mình thoát khỏi Hoàng tộc họ Phùng. Nếu không, bố con em thật sự không có cơ hội nào khác nữa".

Mắt Mã Siêu đã đỏ lên, kích động nói.

Dương Thanh có thể hiểu được nỗi đau khổ của Mã Siêu lúc này. Đúng như cậu ấy nói, trừ khi cứu được bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng trước lúc đại lễ sắc phong bắt đầu, bằng không, hết thảy đều là công cốc.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh bèn bấm số điện thoại của Phùng Chí Ngạo, hỏi: "Có tin tức gì của hai người đó chưa?"

Phùng Chí Ngạo lạnh giọng đáp: "Tên khốn Phùng Chí Viễn này giấu bọn họ quá kĩ, cho tới giờ tôi vẫn chưa tìm được dấu vết gì".

Dương Thanh nói: “Đừng quên, điều kiện tiên quyết để hai ta hợp tác là ông phải cứu được bé Tĩnh An cùng Phùng Tiểu Uyển ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng một cách bình an”.

Phùng Chí Ngạo không vui: “Chuyện của tôi, tôi làm thế nào, cậu còn chưa có tư cách vung tay chỉ trỏ, trước khi đại lễ sắc phong ngày mai bắt đầu, tôi nhất định sẽ cứu được người ra”.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Không cần bảo đảm với tôi điều gì, tôi chỉ nhìn vào kết quả, trước 0 giờ khuya nay, ông phải cứu được người mà tôi muốn ra, bằng không, hợp tác của chúng ta kết thúc ở đây”.

Dứt lời, anh liền cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, tại một khu nhà tư nhân cao cấp, sắc mặt Phùng Chí Ngạo đã âm trầm cực điểm, ông ta nghiến răng mắng: “Khốn kiếp! Một đứa ranh con từ chốn khác tới đây mà dám chỉ trỏ với tôi”.

Tức thì tức nhưng Phùng Chí Ngạo vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, theo những gì ông ta được biết về Dương Thanh, nếu trước 0 giờ khuya nay mà ông ta vẫn không thể cứu được người ra, chỉ sợ Dương Thanh sẽ thực sự cắt đứt hợp tác với ông ta.

Nghĩ tới đây, ông ta bèn chủ động gọi điện thoại cho Dương Thanh, cắn răng nói: “0 giờ khuya nay thì có hơi gấp quá, cho tôi thêm tầm năm tiếng nữa, trước 5 giờ sáng mai, nếu tôi vẫn không thể cứu được người ra, hợp tác giữa chúng ta coi như hủy bỏ”.

Dương Thanh đáp không chút do dự: “Được!”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Dương Thanh nhìn Mã Siêu, nói: “Vẫn chưa có tin tức gì, nhưng Phùng Chí Ngạo đã bảo đảm với tôi, trước 5 giờ sáng mai, ông ta sẽ tìm được bé Tĩnh An và Tiểu Uyển”.

Mã Siêu gật đầu, nặng nề nói: “Nếu 5 giờ sáng mai vẫn chưa có tin gì, em chỉ có thể thỏa hiệp với Phùng Chí Viễn, tham dự đại lễ kế thừa kia mà thôi”.

Nói đoạn, anh ta đứng lên: “Em phải trở về để tránh cho Phùng Chí Viễn nghi ngờ”.

Hai anh em mới gặp mặt một lát lại đã phải chia tay, Dương Thanh cân nhắc một chút, để Mã Siêu trở về. Tuy lòng anh không muốn Mã Siêu quay về đó, cũng không muốn cậu ấy tham dự đại lễ kế thừa ngày mai, nhưng anh hiểu, một khi bé Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển còn ở trong tay Phùng Chí Viễn, thậm chí lúc này ngay cả Ngải Lâm cũng đang ở trong tay ông ta, thì Mã Siêu không có bất cứ lựa chọn nào khác.

Chương 2788:

Sau khi Mã Siêu rời đi, chỉ còn lại một mình Dương Thanh trong phòng khách sạn, anh đi qua đi lại hồi lâu, âu sầu ủ rũ.

Bỗng, anh nói với chính mình: “Không được, mình không thể cứ ngồi đây chờ chết!”

Nói đoạn, anh bèn gọi điện cho Phùng Chí Ngạo.

“Dương Thanh, cậu có thôi đi không hả? Nếu cứu bọn họ ra dễ dàng như vậy, chẳng lẽ tôi không nói ngay cho cậu hay sao?”

Phùng Chí Ngạo vừa nhận cuộc gọi liền tức giận mắng ngay, không đợi Dương Thanh lên tiếng.

Dương Thanh lạnh lùng bảo: “Lần này không phải gọi để thúc giục ông, tôi chỉ muốn biết một vài đầu mối ông đã có, tôi cũng muốn đi tìm bọn họ”.

Nghe Dương Thanh nói thế, cơn giận trong lòng Phùng Chí Ngạo mới tan biến, ông ta nói: “Để tôi sắp xếp cho người tới chỗ cậu, con bé có biết một ít đầu mối, có nó dẫn cậu đi, cậu hành động cũng tiện hơn”.

“Được!”

Dương Thanh cúp điện thoại, chưa tới hai mươi phút sau, có tiếng gõ cửa phòng.

Dương Thanh mở cửa, thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp xuất hiện trước mặt, thoạt nhìn cô gái này chỉ chừng hai lăm, hai sáu, mặc bộ đồ casual, chân đi giày thể thao.

Phong thái của cô gái này chẳng khác nào một sinh viên mới bước ra khỏi sân trường, thoạt nhìn rất trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Cô ta lên tiếng chào hỏi: “Chào anh Thanh, tôi là Phùng Giai Di, con gái của Phùng Chí Ngạo, bố tôi bảo tôi tới tìm anh”.

Nghe đối phương giới thiệu, Dương Thanh thoảng kinh ngạc, không ngờ Phùng Chí Ngạo lại bố trí cho con gái mình tới giúp anh.

Không có thời gian suy nghĩ thêm, Dương Thanh đi thẳng vào vấn đề: “Nếu Đại hoàng tử đã phải cô tới chỗ tôi, hẳn cô cũng biết mục đích tới đây là gì, hãy nói hết mọi thứ cô nắm được cho tôi nghe”.

Vừa nói, Dương Thanh vừa đi thẳng ra ngoài: “Chúng ta vừa đi vừa nói cho tiết kiệm thời gian!”

Trong lúc nói chuyện hai người đã ra tới bên ngoài, Phùng Giai Di tự lái xe, Dương Thanh ngồi bên ghế phụ.

Phùng Giai Di vừa lái xe vừa nói cho Dương Thanh biết tất cả những manh mối mà cô ta có được.

“Tôi đã nói cho anh biết tất cả những manh mối mà bố tôi biết. Tôi đề nghị anh nên đến trang trại Di Hòa. Đây là lãnh địa riêng bí mật nhất của Phùng Chí Viễn. Có thể người anh cần tìm đang ở đó”.

Khi Phùng Giai Di vừa nói về manh mối kia thì cũng đã lái xe về phía trang trại Di Hòa.

Dương Thanh gật đầu: “Được, vậy thì đi trang trại Di Hòa!”

Hai mươi phút sau, một chiếc Maserati màu trắng dừng lại dưới chân một ngọn núi, Phùng Giai Di nói: “Chúng ta chỉ có thể đến được đây, đi xa hơn nữa, sẽ lọt vào phạm vi giám sát của trang trại Di Hòa”.

Dương Thanh cũng đã nghĩ tới điều này từ trước, nếu thật sự xuất hiện trong phạm vi giám sát của trang trại Di Hòa, sợ là Phùng Chí Viễn sẽ biết ngay.

“Cô ở đây chờ tôi, tôi tự đi một chuyến!”

Sau khi Dương Thanh dặn xong liền xuống xe.

Anh mới vừa xuống xe, Phùng Giai Di cũng đi theo, Dương Thanh nhíu mày: “Cô theo tôi làm gì?”

Phùng Giai Di lạnh giọng nói: “Tôi cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.”

Phùng Giai Di vừa nói xong, Dương Thanh liền sửng sốt. Anh chưa từng gặp người cùng trang lứa bước vào Siêu Phàm Cảnh của cảnh giới võ thuật, huống chi còn là một người phụ nữ.

Chương 2789:

Nhưng nghĩ tới thân phận của Phùng Giai Di, Dương Thanh bỗng hiểu rõ.

Phùng Giai Di là con gái của Phùng Chí Ngạo. Phùng Chí Ngạo là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, thế nên thiên phú võ thuật của con gái ông ta không thể kém được.

Dương Thanh không nói gì, chỉ lẳng lặng lao vào bóng tối, Phùng Giai Di cũng lập tức đi theo.

Trang trại Di Hòa rất rộng, dựa lưng vào dãy núi, xung quanh là rừng rậm. Nếu không có ai dẫn đường thì thực sự rất khó tìm ra nơi này.

Năm phút sau, Dương Thanh đã đi sâu vào bên trong trang trại Di Hòa và nhìn thấy một vài tòa nhà cổ kính.

Phùng Giai Di đi theo bên cạnh Dương Thanh. Lúc này, cô ta chỉ vào một tòa nhà hai tầng ở bên trái của tòa kiến trúc nhất nói: "Mỗi lần Phùng Chí Viễn đến trang trại Di Hòa ông ta đều sống trong ngôi nhà đó. Nếu người anh tìm đang ở trang trại Di Hòa, rất có thể người đó đang ở trong ngôi nhà này".

"Bố tôi từng nói trong tòa nhà này hẳn là có một mật thất. Phùng Chí Viễn có thể giấu người mà anh tìm kiếm lâu như vậy mà không ai biết, rất có thể người đó đã được giấu ở đây".

Trong mắt Dương Thanh thoáng hiện lên tia sáng lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Nếu đúng như vậy, Phùng Chí Viễn này đúng là một kẻ mặt người dạ thú".

"Có ai nói không phải đâu? Tôi biết vị trí của tất cả camera ở đây, anh đi theo tôi là có thể tránh được".

Phùng Giai Di đột nhiên lên tiếng, vừa nói vừa lặng lẽ rời đi, Dương Thanh cũng nhanh chóng đi theo.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã thành công tiến vào tòa nhà hai tầng.

Vì trời tối, bên trong tối om, cũng không tiện bật đèn, hai người chỉ có thể cố gắng tìm ra cơ quan mở mật thất trong hoàn cảnh tối như hũ nút này.

Chỉ là, hai người đã tốn hơn nửa giờ cũng không có tìm được cơ quan mở mật thất.

“Không thể nào!”

Phùng Giai Di cau mày, giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

Dương Thanh không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị quan sát xung quanh, dù là đêm tối, nhưng trong mắt anh vẫn lóe lên tia sáng, như thể có thể nhìn thấy mọi thứ.

Hai người gần như đã chạm vào hết những chỗ có thể chạm vào trong nhà, nhưng vẫn không thu được kết quả gì, như thể thực sự không có cơ quan nào ở đây.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: “Cô có biết mỗi khi Phùng Chí Viễn đến đây ở, sẽ có những động tĩnh gì không? Hoặc là nói mỗi lần đến đây ông ta sẽ ở lại bao lâu?”

Phùng Giai Di trả lời: “Động tĩnh thì không có nhưng ông ta có một quy luật đó là mỗi lần đến đây ông ta sẽ ở liên tục bảy ngày. Bởi vì cảnh giới võ thuật của ông ta rất cao cũng không ai dám đến gần vì vậy ngoài biết nơi này rất quan trọng với ông ta ra, tôi cũng không biết những chuyện khác”.

Dương Thanh lại im lặng lần nữa, đầu óc điên cuồng vận động nghĩ cách làm thế nào mới mở được cửa mật thất.

Dương Thanh gần như chắc chắn dưới chân bọn họ có mật thất, nhưng tạm thời anh không dám phóng ra khí thế võ thuật, nếu không anh chỉ cần dùng khí thế võ thuật thăm dò, thì có thể dễ dàng biết được tình hình dưới lòng đất.

Bây giờ, anh chỉ có thể tìm cơ quan như một người bình thường.

Mỗi lần Phùng Chí Viễn tới nơi này cũng đều không có bất kỳ động tĩnh nào, chứng tỏ cơ quan không phải là bức tường dày nặng gì, bằng không nếu lúc mở cửa cơ quan không thể nào không gây ra động tĩnh được.

Nếu không phải là bức tường dày nặng thì lối vào cơ quan kia ở đâu?

Chương 2790:

Vào lúc này, mây đen đột nhiên tản đi, ánh trăng sáng từ cửa sổ tràn vào, ánh trăng chói mắt bắn vào trong mắt Dương Thanh.

“Hả?”

Dương Thanh cau mày nhìn về chỗ ánh trăng chiếu vừa rồi, chính là một tấm gương sát mặt đất.

Anh bước đến trước gương, lấy tay đẩy nhẹ, không ngờ chiếc gương giống như một cánh cửa bị đẩy ra.

“Tìm được rồi!”

Phùng Giai Di nhất thời vui vẻ.

Vừa rồi hai người đã lục soát khắp căn phòng, nhưng không hề đụng đến chiếc gương này, bởi vì bọn họ không ngờ chiếc gương lại là một cánh cửa ẩn.

Ngay khi chiếc gương được mở ra, một cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ lối vào.

Phùng Giai Di khỏi rùng mình, cau mày nói: “Cảm giác mát lạnh này hình như có hơi nước”.

“Đi vào trước đã!”

Dương Thanh nói xong liền dẫn đầu đi vào.

Chiếc gương mở ra, đằng sau nó là một cửa động, và có một cầu thang đi xuống.

Bên trong tối đến nỗi không nhìn thấy năm ngón tay, Dương Thanh mở đèn pin điện thoại di động, bên trong mới sáng lên.

Điều khiến Dương Thanh kinh ngạc là ở nơi bị đèn pin điện thoại di động chiếu sáng, không thể nhìn thấy điểm cuối của bậc thang phía dưới, dường như nó cứ kéo dài mãi xuống dưới.

Nhiệt độ xung quanh cũng càng lúc càng thấp, Dương Thanh chau mày. Nhiệt độ trong này người lớn miễn cưỡng lắm mới

có thể chịu được, nhưng nếu là một đứa bé mới vài tháng thì không thể nào chịu nổi.

Bé Tĩnh An cũng chỉ có mấy tháng, nếu ở nơi như thế này sợ là sẽ bị bệnh.

Cả hai đi khoảng năm phút cuối cùng mới thấy điểm cuối bậc thang, đó là một căn mật thất rất rộng rãi dưới lòng đất.

Điều khiến Dương Thanh và Phùng Giai Di ngạc nhiên là hơi thở võ thuật bên trong mật thất này cực kỳ nồng đậm. Nếu Dương Thanh muốn nâng cao thực lực của mình, cần phải dùng phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, hút năng lượng trong không khí vào cơ thể sau đó chuyển hóa thành hơi thở võ thuật trong cơ thể.

Mà ở đây, Dương Thanh không cần dùng đến phép hô hấp chỉ cần hít thở bình thường là có thể chuyển hóa hơi thở hít vào cơ thể thành hơi thở võ thuật.

Nếu có thể tu luyện ở một nơi như vậy, chắc chắn sẽ tiến bộ cực nhanh.

Ngay khi Dương Thanh còn đang kinh ngạc với hơi thở võ thuật nồng đậm ở nơi này thì hai mắt của Phùng Giai Di bỗng đỏ ngầu, một luồng khí thế võ thuật kinh người bộc phát từ trên người cô ta.

Một giây sau, Phùng Giai Di bỗng giơ tay ra tấn công Dương Thanh.

Khi Dương Thanh thấy Phùng Giai Di ra tay tấn công mình thì ngẩn người, đột nhiên anh duỗi tay ra nắm lấy cổ tay cô ta.

Dương Thanh giận dữ quát: “Cô điên à?”

Tuy nhiên, lúc này Phùng Giai Di dường như thực sự nổi điên, không hề nghe lời Dương Thanh nói, cánh tay còn lại bỗng vung ra.

“Bốp!”

Dương Thanh duỗi cánh tay khác ra nắm cánh tay còn lại của Phùng Giai Di.

Đến lúc này Dương Thanh mới nhận ra Phùng Giai Di đã mất kiểm soát, nếu không sao cô ta lại đột nhiên ra tay với anh?

Chương 2791:

Chỉ là với thực lực bây giờ của Dương Thanh, một Siêu Phàm Cảnh như Phùng Giai Di không thể là làm gì được anh.

Dương Thanh giơ tay lên đập mạnh vào sau cổ Phùng Giai Di. Phùng Giai Di trợn mắt ngất xỉu.

“Rốt cuộc trên người Phùng Giai Di đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi đánh ngất Phùng Giai Di, vẻ mặt Dương Thanh trở nên nghiêm nghị, tự lẩm bẩm.

Lúc này, Dương Thanh nóng lòng tìm kiếm Phùng Tiểu Uyển và Tiểu Tĩnh An, cũng không có thời gian để ý tới Phùng Giai Di. Anh đành vứt cô ta sang một bên, còn mình thì đi tìm người.

Mật thất chỉ khoảng một trăm mét vuông, xung quanh là những bức tường đá nhẵn nhụi, giống như có một không gian ở giữa những tảng đá lớn. Nhưng một công trình khổng lồ như vậy cần phải tốn bao nhiêu nhân lực và vật lực để hoàn thành?

Những điều này đều không quan trọng, quan trọng là tại sao mật thất này lại có hơi thở võ thuật nồng đậm như vậy?

Ngoài ra, căn mật thất này có giống bên trên không, vẫn còn lối vào ở chỗ khác nữa?

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc khi Dương Thanh đã chắc chắn không còn bất kỳ lối vào nào khác trong căn phòng đá này anh mới thôi.

“Mình sao thế này?”

Đúng lúc này, một giọng nói yếu ớt đột nhiên vang lên.

Là Phùng Giai Di đã tỉnh lại. Cô ta nhíu mày, dường như cảm thấy sau cổ rất khó chịu, vươn tay ra xoa xoa.

Dương Thanh nhìn Phùng Giai Di cau mày hỏi: “Cô không biết lúc nãy xảy ra việc gì sao?”

Phùng Giai Di hơi sửng sốt, sau đó nói: “Vừa bước vào mật thất này, tôi cảm thấy khí huyết trong người như sôi trào, thế là liền tu luyện sau đó không biết gì nữa”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Vừa nãy hai mắt cô đỏ ngầu, giống như mất kiểm soát, trực tiếp tấn công tôi, nên tôi đã đánh ngất cô”.

“Cái gì?”

Sắc mặt Phùng Giai Di lập tức thay đổi, ngạc nhiên nói: “Anh nói lúc nãy tôi đã tấn công anh à?”

Dương Thanh gật đầu, nặng nề nói: “Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là hơi thở võ thuật ẩn chứa ở đây rất khác lạ nên lúc tu luyện sẽ bị ảnh hưởng, khiến bản thân mất kiểm soát”.

Dứt lời, Dương Thanh bắt đầu vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, quả nhiên như anh đoán, vừa mới bắt đầu tu luyện, anh đã cảm thấy khí huyết trong người sôi trào, cả người kích động như muốn đánh nhau.

Dương Thanh vội vàng dừng tu luyện, nghiêm nghị nói: “Nơi này có gì đó rất khác lạ, dù là tôi, khi tu luyện cũng bị hơi thở này ảnh hưởng”.

Nghe vậy, Phùng Giai Di cũng vội vàng ngừng tu luyện.

Cô ta vừa thử tu luyện lần nữa, cảm thấy mình sắp mất khống chế, mới nhận ra lời nói của Dương Thanh là thật, có nghĩa là tu luyện trong mật thất này có thể hoàn toàn mất kiểm soát.

Cô ta đã là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, ấy vậy mà lại suýt chút nữa mất kiểm soát. Vây chẳng phải cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh vừa tu luyện sẽ mất kiểm soát luôn sao?

“Người tôi muốn tìm không có ở đây. Chúng ta đi thôi!”

Dương Thanh lên tiếng, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng.

Với cảnh giới võ thuật của Dương Thanh, tuy ở đây sẽ ảnh hưởng đến tâm trí của anh, nhưng cũng không đến nỗi khiến anh bị mất kiểm soát. Nếu ở lại đây tu luyện tu vi của anh sẽ tiến bộ cực nhanh.

Chương 2792:

Nhưng đối với anh, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm cho được đứa bé và Phùng Tiểu Uyển.

Cả hai quay trở lại con đường cũ, nhưng khi đến đầu cầu thang, bọn họ lại phát hiện cánh cửa gương vốn bị bọn họ đẩy ra lúc nãy kia đã biến mất, lúc này chỗ đó bị bịt kín bởi một cánh cửa hợp kim nặng nề.

Sắc mặt của Phùng Giai Di lập tức tái mét, nghiêm nghị nói: "Không ra được rồi. Tôi đã nhìn thấy kiểu cửa này. Nó được làm bằng vật liệu đặc biệt công nghệ cao, có thể chống lại cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh".

Sắc mặt Dương Thanh hết sức khó coi, anh không ngờ lúc đi xuống dễ dàng, mà khi đi lên lại khó như vậy.

Dương Thanh gằn giọng hỏi: "Thật sự có thể chống lại Siêu Phàm Cửu Cảnh sao?"

Phùng Giai Di gật đầu: "Vừa nãy tôi đã dùng thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh của mình đánh vào cánh cửa này nhưng không hề có tác dụng. Tôi có cảm giác cánh cửa này hình như có thể hấp thu lực công kích".

Dương Thanh không lên tiếng, khí thế võ thuật trên người anh đột nhiên tăng vọt.

Phùng Giai Di lui về phía sau mấy bước, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Cô ta vẫn luôn nghĩ Dương Thanh chỉ là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như mình. Nhưng bây giờ cô ta mới phát hiện luồng khí thế mạnh mẽ không gì sánh kịp toát ra từ trên người Dương Thanh.

Mà cảm giác này chỉ xuất hiện khi cô ta đối diện với bố mình.

"Oành oành oành!"

Ngay khi Phùng Giai Di còn đang bàng hoàng, thì một loạt đòn tấn công kinh hoàng ập xuống, cánh cửa hợp kim phát ra hàng loạt tiếng kêu vang dội.

Nhưng dù Dương Thanh có bộc phát tất cả sức lực công kích thì cánh cửa bằng hợp kim kia cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Giống như Phùng Giai Di đã nói lúc nãy, cánh cửa lớn này hình như có thể hấp thu lực công kích.

Nương theo mỗi đòn công kích của Dương Thanh, cánh cửa lớn bằng hợp kim này dường như cũng biến dạng, nhưng tiếp đó lại khôi phục trạng thái ban đầu. Trong lúc khôi phục lại trạng thái bình thường còn có một lực đàn hồi khủng khiếp.

Dương Thanh đánh ra mười mấy đòn công kích, rốt cục dừng lại, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Công kích càng mạnh, lực đàn hồi của cánh cửa hợp kim càng mạnh. Cứ sau mỗi đòn tấn công, cánh cửa hợp kim này sẽ bật ngược lại năm mươi phần trăm sức mạnh".

Phùng Giai Di vừa khôi phục bình tĩnh, sắc mặt lập tức tái nhợt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Xem ra chúng ta bị lừa rồi. Sợ là Phùng Chí Viễn đoán được tôi sẽ dẫn anh tới đây từ trước".

Dương Thanh cau mày: "Có ý gì?"

Phùng Giai Di hối hận nói: "Nếu nơi này đúng là chỗ bí mật nhất của Phùng Chí Viễn thì tại sao bố tôi lại biết được? Phùng Chí Viện làm việc vô cùng thận trọng, theo tôi biết ông ta chưa bao giờ để lộ nhược điểm".

"Người như vậy, sao có thể để lộ nơi bí mật nhất của mình? Vì vậy, Phùng Chí Viễn là cố ý tiết lộ nơi này mục đích là dụ anh tới đây".

Nghe xong Phùng Giai Di phân tích, sắc mặt Dương Thanh tái mét, cả giận nói: "Nói như vậy trừ khi Phùng Chí Viễn thả chúng ta ra, bằng không chúng ta sẽ bị giam mãi ở đây?"

Phùng Giai Di gật đầu: "Trừ khi chúng ta tìm được cách rời khỏi nơi này. Nhưng mà dựa theo tình trạng bây giờ, lối ra duy nhất của mật thất này đã bị bịt kín, khả năng chúng ta rời khỏi nơi này gần như bằng không".

Dương Thanh lắc đầu: "Không được, nếu trước năm giờ sáng mai chúng ta vẫn không thể rời khỏi nơi này, thì sẽ rắc rối to !

Chương 2793:

Dương Thanh đã bàn bạc xong với Mã Siêu, trước năm giờ sáng mai nếu không thể cứu được Tiểu Tĩnh An và Phùng Tiểu Uyển thì Mã Siêu chỉ đành thỏa hiệp với Phùng Chí Viễn.

Phùng Giai Di nói với Dương Thanh: "Nhưng mật thất này chỉ có một lối ra vào, nhưng mà bây giờ lại bị cửa hợp kim bịt kín, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?"

"Khi chúng ta vào rõ ràng là lóe lên cánh cửa bằng kính nhưng bây giờ khi muốn ra ngoài lại trở thành tấm cửa bằng hợp kim, chứng tỏ tin tức chúng vào mật thất này đã bị tiết lộ".

"Chắc chắn là Phùng Chí Viễn đã cho người nhốt chúng ta trong này, không có lệnh của Phùng Chí Viễn, chúng ta sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi".

Dương Thanh không lên tiếng, đột nhiên nhắm mắt lại, nhất thời luồng không khí lưu động trong toàn bộ mật thất đều nằm trong cảm nhận của anh.

Thấy Dương Thanh không lên tiếng, Phùng Giai Di cũng im lặng, lấy thoại di động ra xem, nhưng không hề có tín hiệu.

Mà trong đầu Dương Thanh lại xuất hiện tình huống bên ngoài trang trại Di Hòa, tuy là đêm khuya nhưng tối nay có trăng, khi Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển tiến vào trang trại Di Hòa, có thể nhìn thấy trang trại Di Hòa tựa lưng vào một ngọn núi lớn hơn nữa còn ở trên đỉnh núi.

Sau khi bước vào cánh cửa bằng kính, họ đi bộ khoảng năm phút, với tốc độ một bước một giây, năm phút tương đương với đi xuống ba trăm bậc thang, mỗi bậc thang khoảng hai mươi cm, như vậy ba trăm bậc thang tương đương với sáu mươi mét.

Mà trang trại Di Hòa lại ở trên đỉnh núi, nói cách khác bọn họ là từ đỉnh núi đi xuống phía dưới sáu mươi mét.

Ngọn núi này không lớn, Dương Thanh ước chừng chỉ khoảng sáu bảy mươi mét, vì vậy sau khi đi vào qua cửa tấm bằng

kính, bọn họ đi xuống khoảng sáu mươi mét, vừa vặn ở ngay chân núi.

“Tôi biết rồi!”

Dương Thanh bỗng thốt lên.

Phùng Giai Di vội vàng hỏi: “Anh biết lối ra ở đâu rồi à?”

Dương Thanh lắc đầu: “Mặc dù tôi không biết lối ra ở đâu, nhưng tôi có thể chắc chắn cánh cửa hợp kim này không phải là lối ra duy nhất”.

“Phía trước cửa hợp kim không có cảm giác lọt khí, nhưng trong mật thất này rõ ràng có gió lùa, chứng tỏ ngoài cửa hợp kim còn có những chỗ khác có thể ra ngoài được”.

“Chúng ta bước vào qua cánh cửa bằng kính và đi xuống khoảng sáu mươi mét, vừa vặn là độ cao của ngọn núi phía sau trang trại Di Hòa. Rất có thể căn mật thất này ở ngay chân núi”.

Sau khi nghe Dương Thanh phân tích, hai mắt Phùng Giai Di sáng lên, cô ta nhanh chóng nói: “Anh nói đúng, nơi này chắc chắn còn những lối ra khác, chúng ta tiếp tục tìm!”

Nói xong, Phùng Giai Di lại chạy nhanh xuống bậc thang, sau khi đến mật thất, cô ta nhắm mắt lại và cảm nhận hướng gió.

Chẳng mấy chốc, cô mở mắt ra, trong lòng vui mừng khôn xiết: “Tôi đã tìm được nơi gió lùa!”

Sau đó, cô ta vội vàng đi tới bậc thang cuối cùng tiếp giáp với mật thất rồi đột nhiên giẫm mạnh xuống.

“Ầm!”

Bậc thang cuối cùng trong phút chốc vỡ tan, lộ ra một cái cửa động, trong cửa động có một luồng gió rất mạnh luồn vào mật thất.

“Đây là?”

Chương 2794:

Dù Phùng Giai Di là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nhưng lúc này khi thấy cửa động tối đen như mực này cũng không khỏi sợ hãi, vô thức nắm chặt góc áo Dương Thanh.

Dương Thanh hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy khí huyết trong người như muốn sôi trào, gió thổi từ cửa động rất mạnh, đồng thời cũng mang theo hơi thở võ thuật nồng nặc.

"Cô ở đây chờ tôi, tôi xuống dưới xem thử".

Dương Thanh nói xong liền chui thẳng vào cửa động.

Sau khi Dương Thanh tiến vào cửa động, một luồng hơi thở võ thuật dữ dội hơn truyền tới từ trong động.

Cửa hang động cao hơn mặt thất bên trên ba mét. Sau khi Dương Thanh mở đèn pin điện thoại di động lập tức cả kinh. Bởi vì trước mắt anh là một bộ xác khô, đang ngồi trên vương tọa, mà luồng hơi thở võ thuật dữ dội này chính là truyền ra từ bộ xác khô này.

Dương Thanh khiếp sợ tột độ. Rốt cuộc bộ xác khô này là cao thủ cập bậc cỡ nào mới có thể sau khi chết rồi mà trong thi thể vẫn còn ẩn chứa luồng khí thế dữ dội như vậy!

Hang động này không lớn lắm, đường kính khoảng sáu mét, xung quanh đều là bức tường đá nhẵn nhụi.

Dương Thanh cau mày: "Chẳng lẽ nơi này cũng không có cửa ra sao? Không thể nào, rõ ràng là có gió lùa mà".

Chẳng mấy chốc, Dương Thanh đã tìm được nơi có gió lọt vào mật thất. Đó là trên bức tường đá, có một cánh cửa đá hình chữ nhật, gió lùa vào qua khe cửa đá. Dương Thanh cố gắng mở cánh cửa đá, nhưng cánh cửa đá lại chẳng nhúc nhích gì. Với thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh của anh, dù đã dùng toàn bộ sức lực đánh ra một đòn ấy thế mà cũng không thể xuyên thủng được cửa đá kia.

"Nếu nơi này có cửa đá, chứng tỏ cánh cửa đá này có thể mở ra được, chẳng lẽ trong hang động này còn có cơ quan mở cửa

đá sao?”

Dương Thanh tự lẩm bẩm, nói xong ánh mắt anh nhìn về bộ xác khô kia.

Hang động lớn như vậy, xung quanh đều là tường đá nhẵn nhụi không giống như có cơ quan. Nơi duy nhất có thể ẩn giấu cơ quan chính là bộ xác khô và vương tọa kia.

Dương Thanh đi tới phía trước bộ xác khô, sau đó cúi người hành lễ, cung kính nói: “Tiền bối, quấy rầy rồi!”

Sau khi nói xong anh mới đi về phía vương tọa tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không thể tìm thấy nút mở.

Trên vương tọa cũng không có, lẽ nào nút mở đang ở trên cơ thể bộ xác khô?

Sẽ không có kẻ nào điên rồ đến mức lắp nút công tắc trên cơ thể bộ xác khô đấy chứ?

Nhưng nếu không lắp trên người bộ xác khô thì lắp ở đâu đây?

Sau khi thoáng do dự, Dương Thanh vẫn định tìm cơ quan trên cơ thể xác khô kia.

Tuy nhiên, khi anh vừa đưa tay ra chuẩn bị chạm vào bộ xác kia thì một luồng khí thế dữ dội bùng lên từ trên cơ thể xác khô.

Dương Thanh nhanh chóng né ra sau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này, lưng của Dương Thanh ướt đẫm mồ hôi lạnh, khoảnh khắc lúc nãy anh có cảm giác mình sắp bị bộ xác khô kia giết chết.

“Rốt cuộc lúc còn sống bộ xác khô này là cao thủ cấp bậc nào? Với cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh hiện giờ của mình thế mà lại cảm thấy sự chấn động dường như đến từ sâu thẳm tâm hồn”.

Dương Thanh nghiêm mặt nói.

Không chỉ khí thế võ đạo trên cơ thể xác khô rất mạnh, mà khoảnh khắc trước đó, Dương Thanh còn thực sự bị ảnh hưởng

bởi xác khô này. Anh có linh cảm nếu chạm vào xác khô, anh ta sẽ hoàn toàn mất đi bản thân.

Chương 2795:

Dương Thanh đột nhiên nói: “Mình không thể đợi thêm được nữa. Bằng không, nếu trước năm giờ vẫn không tìm được Tiểu Tĩnh An và Tiểu Uyển thì cơ hội để Mã Siêu rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng lại càng mong manh”.

Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh lập tức được vận hành, đột nhiên một luồng khí thế võ thuật mạnh mẽ lan tràn trên người Dương Thanh.

Cùng lúc đó, hai mắt Dương Thanh dần dần đỏ ngầu, huyết mạch cuồng hóa cũng bị anh kích hoạt.

Giờ phút này, khí thế võ thuật trên người anh đã đạt đến đỉnh phong, dù cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong cũng không có tư cách đánh với anh.

Dương Thanh đi thẳng tới trước mặt bộ xác khô bằng trạng thái mạnh nhất, lần này anh không có bất kỳ do dự nào chụp lên cánh tay của bộ xác khô,

Đúng lúc này, một luồng hơi thở dữ dội trực tiếp men theo cánh tay của Dương Thanh chạy khắp người anh.

Hai mắt Dương Thanh đầy tơ máu, khí thế võ thuật trên người anh bỗng tăng vọt lên, trực tiếp đấu với luồng khí thế võ thuật tản mát ra từ trên cơ thể xác khô.

Một luồng khí kình khủng bố, lấy cơ thể Dương Thanh làm trung tâm càn quét xung quanh.

Luồng khí thế này điên cuồng tàn phá hang động.

Từ đầu đến cuối, xác khô không hề động đậy, chỉ có một cánh tay của Dương Thanh chộp lấy cánh tay của xác khô vậy mà lại có thể gây ra gợn sóng khí thế võ thuật khủng khiếp như vậy.

Lúc này Phong Giai Di đang ở mật thất bên trên, đương nhiên cũng cảm nhận được khí thế dữ dội đến từ hang động bên dưới, nhất thời sửng sốt.

“Bên dưới xảy ra cuộc chiến lớn sao? Tại sao bên dưới lại bùng nổ ra một luồng khí thế võ thuật khủng bố như vậy?”

Phùng Giai Di khiếp sợ, tự lẩm bẩm.

Bản thân cô ta là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, nhưng vào lúc này cô ta có thể cảm nhận được hai người đang chiến đấu bên dưới mặc kệ là ai cũng đều có thể dễ dàng giết chết cô ta.

Cô ta biết một trong hai người bên dưới là Dương Thanh.

Một thanh niên trạc tuổi cô ta, nhưng lại có thực lực đáng sợ như vậy, có thể tưởng tượng được lúc này Phùng Giai Di kinh ngạc cỡ nào.

Cô ta không biết trong hang động phía dưới không phải là hai người đang đánh nhau, mà là Dương Thanh nắm lấy cánh tay của một xác khô bí ẩn, sau đó thì xuất hiện hai luồng khí thế võ thuật cuồng bạo giao đấu với nhau.

Với thực lực của Phùng Giai Di cũng không dám xuống dưới, lúc này mà đi xuống dưới thì chỉ có nước nộp mạng.

Thời gian trôi qua, cánh tay bị Dương Thanh nắm chặt của xác khô kia từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích. Một luồng khí thế điên cuồng dọc theo cánh tay Dương Thanh lan tràn khắp người anh.

Hai mắt Dương Thanh đỏ như máu. phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã phát huy đến cực hạn. Có thể nói dù đối mặt với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh cũng sẽ không xuất hiện áp lực lớn như lúc này.

Từ trong xác khô có một luồng khí thế khủng bố dường như muốn xóa bỏ ý thức của Dương Thanh.

Lúc này, Dương Thanh đột nhiên nhận thấy có một tia sáng lóe lên trong miệng của xác khô, cánh tay còn lại của anh bỗng vỗ vào cằm của xác khô, miệng của xác khô lập tức mở ra, chỉ thấy một vật thể hình quả bóng có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu xuất hiện trong miệng xác khô, còn sáng bóng, tựa như một viên Dạ Minh Châu.

Chương 2796:

Dương Thanh có thể cảm nhận được hơi thở cuồng bạo vừa rồi là tỏa ra từ hạt châu này chứ không phải trên cơ thể xác khô kia.

Dương Thanh lấy luôn hạt châu ra khỏi miệng xác khô.

Ngay khi hạt châu được lấy ra, khí thế cuồng bạo trên xác khô liền biến mất, mà sau khi hạt châu rời khỏi xác khô cũng không có động tĩnh gì.

“Chuyện gì thế này?”

Dương Thanh cau mày nhìn hạt châu, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Một hạt châu tỏa ra khí thế khủng bố như vậy còn bị xác khô không biết thân phận này ngậm trong miệng, nhất định là một báu vật vô cùng quan trọng.

Chỉ là sau khi hạt châu rời khỏi miệng của xác khô thì lại khôi phục bình thường, dường như nó chỉ là một viên Dạ Minh Châu bình thường.

“Răng rắc!”

Đúng lúc này xác khô vẫn ngồi trên vương tọa kia bỗng ầm ầm ngã xuống đất, trong nháy mắt, liền hóa thành bột mịn.

Quả nhiên, sở dĩ bộ xác khô này luôn có thể duy trì trạng thái xác khô hoàn toàn là dựa vào hạt châu này.

“Xảy ra chuyện gì ?”

Đúng lúc này, giọng nói của Phùng Giai Di đột nhiên vang lên ở chỗ lối vào từ mật thất đến hàng động, Dương Thanh nhanh chóng cất hạt châu đi.

“Không có gì!”

Dương Thanh hờ hững nói cũng không giải thích chuyện vừa xảy ra lúc nãy.

Phùng Giai Di cau mày, cô ta biết Dương Thanh đang nói dối. Vừa rồi rõ ràng cô ta cảm nhận được hai luồng khí thế võ thuật cuồng bạo, nhưng bây giờ trong hang động này chỉ có một mình Dương Thanh.

Chuyện gì đã xảy ra với luồng khí thế điên cuồng còn lại kia?

Về phần xác khô, lúc này đã biến thành bột, rơi xuống đất.

Dương Thanh không để ý tới Phùng Giai Di, ánh mắt lập tức rơi vào trên vương tọa, chỉ thấy vị trí xác khô ngồi lúc nãy có một chỗ hình tròn, giống như một nút mở.

"Ầm ầm!"

Dương Thanh mới vừa ấn xuống, bên trong hang động bỗng vang lên tiếng động dữ dội, tiếp đó cả hai ngạc nhiên vui mình phát hiện cửa đá lóe lên, sau đó chậm rãi mở ra.

"Tìm được lối ra rồi!"

Phùng Giai Di nhất thời vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, cả hai đi qua cánh cửa đá ra ngoài.

Dương Thanh hỏi: "Đây là chỗ nào?"

Sau khi bọn họ rời khỏi hang động, mặc dù đã ở dưới chân núi, nhưng cảnh tượng bên ngoài hoàn toàn khác với cảnh tượng bọn họ đến trước đó.

Sau khi Phùng Giai Di nhìn ngó xung quanh mấy lần thì lên tiếng: "Hẳn là ở giữa trang trại Di Hòa, anh đi theo tôi!"

Nói xong Phùng Giai Di đi về một phía, Dương Thanh cũng vội vã đi theo.

Hai mươi phút sau, hai người men theo một con đường núi, cuối cùng cũng trở lại nơi bọn họ đến trang trại Di Hòa trước đó.

Chương 2797:

Dù không tìm thấy Phùng Tiểu Uyển và Tiểu Tĩnh An nhưng Dương Thanh đã thu hoạch được một hạt châu bí ẩn, chứa năng lượng mạnh mẽ. Tuy bây giờ vẫn chưa biết tác dụng của nó, nhưng điều có thể chắc chắn là hạt châu này nhất định là báu vật.

"Anh Thanh, xin lỗi, tôi không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy".

Phùng Giai Di áy náy nói với Dương Thanh.

Dương Thanh hờ hững nói: "Không có gì phải xin lỗi cả. Cô cũng không biết chúng ta sẽ bị nhốt trong mật thất này mà".

Sau đó, Dương Thanh lại hỏi: "Cô nghĩ nếu người tôi muốn tìm không phải ở trang trại Di Hòa thì còn có thể ở đâu nữa?"

Phùng Giai Di lắc đầu vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Quả thật tôi cũng biết một vài chỗ mà rất có thể người anh muốn tìm đang ở đó. Nhưng lúc nãy tôi đã liên lạc với bố tôi rồi. Ông ấy cũng đã tìm qua những chỗ đó, nhưng không hề tìm được người anh muốn tìm".

Dương Thanh nhíu mày, nhấc cổ tay lên xem giờ, bây giờ đã là bốn giờ sáng, cách giờ hẹn với Mã Siêu một tiếng.

"Bởi vì vừa nãy chúng ta tiến vào mật thất, đã đánh rắn động cỏ, sợ là Phùng Chí Viễn đã dời người chúng ta muốn tìm đi đến nơi khác rồi".

Sắc mặt Phùng Giai Di nghiêm nghị nói: "Tôi nghĩ, muốn tìm được bọn họ gần như là không có hy vọng. Bình thường Phùng Chí Viễn làm việc vô cùng cẩn thận. Rõ ràng ông ta biết hai người kia rất quan trọng với anh nên nên sẽ không để chúng ta dễ dàng tìm thấy bọn họ đâu".

Dương Thanh nhất thời im lặng. Anh hiểu rõ ý của Phùng Giai Di, nhưng nếu không tìm được Phùng Tiểu Uyển và Tiểu Tĩnh An, Mã Siêu sẽ chịu ép buộc, cuối cùng chỉ đành thỏa hiệp với Phùng Chí Viễn.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên.

Hai người giật mình, mới bốn giờ sáng sao có người gọi điện cho Dương Thanh chứ?

Dương Thanh vừa nhìn là dãy số điện thoại xa lạ.

Sau khi điện thoại được nối máy, một giọng nói quen thuộc truyền từ loa tới: "Cậu Thanh, tôi nghe nói cậu đang tìm một người tên là Phùng Tiểu Uyển còn có cháu nội Tĩnh An của tôi?"

Sắc mặt Dương Thanh nhất thời sa sầm, bởi vì chủ nhân của giọng nói này không phải ai khác mà chính là bố của Mã Siêu – Phùng Chí Viễn.

Hôm nay hai người mới gặp nhau ở khách sạn, thế mà bây giờ mới bốn giờ sáng sao Phùng Chí Viễn lại gọi điện thoại cho anh? Hơn nữa còn hỏi thăm chuyện của Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An?

Dương Thanh còn chưa kịp đáp lại, liền nghe Phùng Chí Viễn nói: "Cậu Thanh, nếu cậu muốn tìm bọn họ vậy thì không cần phiền cậu đâu. Bầu giờ cháu nội tôi đang ở với tôi. Còn cô nhóc Phùng Tiểu Uyển kia cũng đã được tôi sắp xếp chỗ ở rồi. Cậu cứ yên tâm".

Trong giọng nói của Phùng Chí Viễn không lộ ra bất kỳ vẻ mỉa mai nào, dường như chỉ đang tốt bụng nhắc nhở Dương Thanh.

Sững sờ vài giây, sắc mặt của Dương Thanh lập tức cực kỳ khó coi. Anh tìm cả đêm không tìm được gì, kết quả Phùng Chí Viễn chủ động gọi điện thoại tới nói người anh cần tìm đều nằm trong tay ông ta.

"Thì ra là như vậy, chả trách sao cháu tìm hoài cũng không thấy. Không biết liệu chú Viễn có thể nể mặt Mã Siêu mà giao Tiểu Uyển với Tĩnh An cho cháu không?"

Dương Thanh bình tĩnh hỏi, nào giống với hai kẻ địch đang đứng ở hai phía đối lập nhau chứ?

Phùng Chí Viễn cười hờ hững: “Việc này chẳng có gì bất tiện cả. Chỉ là lúc này cũng đã muộn, không tiện lắm. Như vậy đi, đợi sáng mai sau khi đại lễ sắc phong người thừa kế đời thứ ba của Mã Siêu kết thúc tôi sẽ giao người cho cậu, cậu thấy thế nào?”

Chương 2798:

Dương Thanh lên tiếng: “Vậy xin cảm ơn chú Viễn đã chăm sóc chọ bạn của tôi trước”.

Anh cũng không nhắc tới Tĩnh An vì dù sao Tĩnh An cũng là cháu nội của ông ta.

“Không cần khách sáo. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi! Đừng quên sáng ngày mai đến tham dự đại lễ sắc phong của người anh em chí cốt của cậu đấy. Đại lễ sắc phong này không thể thiếu cậu được. Đến lúc đó nói không chừng tôi có thể giúp cậu một số việc nhỏ nữa đấy!”

Phùng Chí Viễn cười ha ha nói: “Tôi là bố của Mã Siêu, mà cậu lại là người anh em tốt của Mã Siêu. Nếu lúc đó có người cố tình gây sự trong đại lễ sắc phong của Mã Siêu, chắc cậu sẽ đứng về phía Mã Siêu đúng không?”

Đương nhiên Dương Thanh hiểu rõ ý của Phùng Chí Viễn. Anh cố nén lửa giận, giọng điệu bình tĩnh nói: “Đó là đương nhiên. Chú Viễn, cháu không làm phiền chú nữa. Chú cũng nghỉ ngơi sớm đi!”

“Được!”

Phùng Chí Viễn cúp điện thoại.

Phùng Giai Di ở bên cạnh, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị, cô ta đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Dương Thanh và Phùng Chí Viễn vừa rồi.

“Anh thật sự muốn hợp tác với ông ta?”

Phùng Giai Di bỗng nhìn Dương Thanh cắn răng hỏi.

Dương Thanh hờ hững nhìn Phùng Giai Di, sau đó nói: “Điều kiện tiên quyết để tôi hợp tác với bố cô là phải cứu được người mà tôi đang tìm. Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ bố cô không thể đáp ứng được điều kiện của tôi. Nếu đã như vậy, giữa chúng ta cũng không cần thiết phải hợp tác tiếp nữa”.

Sắc mặt của Phùng Giai Di hơi khó coi, ngay vừa nãy, khi ở trong mật thất ngầm của trang trại Di Hòa, cô ta đã cảm nhận được sức mạnh của Dương Thanh. Cao thủ cấp bậc này, nếu đứng về phía Phùng Chí Viễn, bố cô ta sẽ gặp nguy hiểm lớn.

"Dù bố tôi chưa cứu được người anh muốn tìm, nhưng ít nhất là ông ấy cũng ta hết lòng hết sức giúp anh tìm người. Anh cũng không thể nhanh như vậy đã chuyển sang hợp tác với đối thủ của bố tôi, đúng không?"

Phùng Giai Di không cam lòng hỏi Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: "Tôi mới hợp tác lần đầu với bố cô. Rốt cuộc ông ta là người người thế nào tôi cũng không biết. Giữa tôi và ông ta lại càng không có tình cảm gì đáng kể".

"Sở dĩ ông ta tìm người giúp tôi cũng chỉ vì lợi ích của ông ta. Sở dĩ chúng tôi có thể đồng ý hợp tác ngắn ngủi cũng chỉ vì hai người đều có chung mục đích".

"Nhưng bây giờ ông ta vẫn không tìm được người tôi muốn tìm, trong khi bọn họ lại đều đang nằm trong tay Phùng Chí Viễn. Cô nghĩ nếu tôi vẫn tiếp tục hợp tác với bố cô vậy người tôi cần tìm sẽ an toàn không?"

Những lời này vừa được nói ra, Phùng Giai Di lập tức im lặng, cô ta biết Dương Thanh vô cùng lý trí, những gì anh nói cũng đều là sự thật.

Dựa theo sự hiểu biết của cô ta đối với Phùng Chí Viễn, nếu Dương Thanh dám làm chuyện trái ý ông ta thì nhất định anh sẽ trả giá đắt. Bé Tĩnh An cũng là cháu nội của ông ta, có lẽ ông ta sẽ không làm gì bé. Nhưng Phùng Tiểu Uyển lại không có bất kỳ quan hệ gì với ông ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

"Được, đã như vậy mai chúng ta sẽ gặp lại!"

Vẻ mặt của Phùng Giai Di lập tức lạnh đi, để lại Dương Thanh tại chỗ, một mình cô ta lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe đang dần đi xa, Dương Thanh sửng sốt một hồi mới nói: "Không hổ là người của Hoàng tộc cổ xưa, làm việc

đúng là kiên quyết dứt khoát. Nói trở mặt là trở mặt ngay”.

Đối với cao thủ Siêu Phàm Cảnh, khoảng cách bên trong Hoàng Thành Phùng cũng không quá xa, nửa tiếng sau, Dương Thanh đã trở lại khách sạn nơi mình ở.

Chương 2799:

Sau khi tắm xong, Dương Thanh ngồi trên ghế sofa, trên tay anh xuất hiện một hạt châu bằng quả trứng chim bồ câu.

“Rốt cuộc hạt châu này là gì? Còn xác khô trong hang động dưới mật thất kia lại là sao nữa?”

Dương Thanh nghịch hạt châu trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị.

Điều anh có thể xác định là hạt châu này không phải là món đồ tầm thường. Nếu không thì tại sao lại bị xác khô kia ngậm trong miệng, mấu chốt là sau khi anh lấy hạt châu này ra thì xác khô kia lại trực tiếp tan thành bột mịn.

Còn có một thứ khác khiến Dương Thanh cảm thấy rất thần kỳ, đó là khi hạt châu ở trong miệng xác khô, nó lại toát ra một luồng hơi thở cuồng bạo, nhưng bây giờ lại không phóng thích ra bất kỳ hơi thở nào, chẳng khác gì một viên Dạ Minh Châu bình thường.

“Chẳng lẽ mình phải ngậm hạt châu vào miệng mới có hiệu quả?”

Vẻ mặt Dương Thanh kỳ lạ nhìn hạt châu lẩm bẩm nói.

Nghĩ vậy sau khi rửa sạch hạt châu một lần nữa, anh liền nuốt vào miệng.

Kết quả đợi một hồi hạt châu cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Nhưng Dương Thanh cảm nhận rõ ràng trong hạt châu này dường như có một luồng năng lượng đáng sợ, nhưng không biết tại sao trong tay anh lại hoàn toàn mất đi tác dụng, không có bất kỳ năng lượng nào phóng thích ra ngoài.

Ngay sau đó, Dương Thanh liền vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nhưng vẫn không dẫn dắt được nguồn năng lượng trong hạt châu ra.

Nghiên cứu một hồi lâu, cũng không phát hiện được gì, rốt cuộc Dương Thanh cũng từ bỏ, cất hạt châu đi.

Nằm trên giường, trong đầu Dương Thanh nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trong căn mật thất của trang trại Di Hòa tối nay.

Theo suy đoán của Phùng Giai Di, rất có thể Phùng Chí Viễn cố tình dẫn bọn họ đến căn mật thất của trang trại Di Hòa sau đó nhốt họ vào mật thất.

Đối với Phùng Chí Viễn, một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như Phùng Giai Di chẳng thể uy hiếp được ông ta, cho nên mục tiêu của Phùng Chí Viễn chính là anh, muốn nhốt anh lại.

Chỉ là ngay cả Phùng Chí Viễn cũng không ngờ Dương Thanh có thể tìm thấy một hang động khác trong mật thất, và anh có thể rời khỏi mật thất bằng hang động này.

Nghĩ đến đây, Dương Thanh đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, kinh ngạc nói: “Phùng Chí Viễn không biết hang động phía dưới mật thất!”

Bởi vì Dương Thanh nhớ rất rõ khi bị nhốt trong mật thất, bọn họ đã tìm hết mật thất, cuối cùng mới tìm được luồng gió từ bậc thang phía dưới. Anh nhớ rõ ràng bậc thang này giống hệt những bậc thang khác, chưa từng bị phá hỏng.

Vì vậy, ngay cả Phùng Chí Viễn cũng không biết còn có một hang động khác trong mật thất này.

Tuy ông ta không biết sự tồn tại của hang động này nhưng ông ta nhất định biết có một báu vật có thể phóng thích khí thế mạnh mẽ giúp ông ta tu luyện dưới mật thất này.

Trước đó Phùng Giai Di đã nói với anh, cách một khoảng thời gian Phùng Chí Viễn sẽ đi tới mật thất trong trang trại Di Hòa ở đó một thời gian, lâu nhất là một tuần.

Khi Dương Thanh vừa tiến vào mật thất, đã thử vận hành phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, kết quả tốc độ tu luyện rất nhanh, chỉ là ở đó tu luyện sẽ đòi hỏi rất nhiều về sức chịu đựng của bản thân.

Ví dụ Siêu Phàm Nhất Cảnh như Phùng Giai Di vừa tu luyện đã mất lý trí.

Chương 2800:

Dương Thanh đoán ngay cả Phùng Chí Viễn ở trong mật thất của trang trại Di Hòa lâu nhất cũng chỉ có thể kiến trì được một tuần.

Dương Thanh suy đoán như vậy không phải không có nguyên do, cứ một thời gian, Phùng Chí Viễn lại sẽ tới trang trại Di Hòa, ở lại trong mật thất chừng một tuần. Trước đây Dương Thanh cũng từng ở trong mật thất, đã từng thử mượn hơi thở kia để tu luyện, cho nên anh đoán rằng, nếu gắng gượng hết sức thì mình có thể chịu được chừng một tuần.

Cảnh giới võ thuật của anh và Phùng Chí Viễn ngang nhau, vậy thì điều này có thể giải thích được rồi.

Cùng lúc đó, tại Hoàng tộc họ Phùng, trong một khu nhà cao cấp, Phùng Chí Viễn đã sa sầm mặt lại.

Trước mặt ông ta, một gã cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng đang quỳ gối, người run lên lẩy bẩy, thấp thỏm nói: “Nhị hoàng tử, tôi cũng không ngờ được, Dương Thanh với Phùng Giai Di đã bị nhốt kín trong mật thất ở trang trại Di Hòa lại vẫn có thể sống sót rời khỏi đó”.

“Càng không thể ngờ rằng, ngay bên dưới mật thất của trang trại Di Hòa lại có một động thất, mà động thất này lại thông ra bên ngoài”.

Phùng Chí Viễn lạnh lùng hỏi: “Trừ việc này ra, còn phát hiện điều gì nữa không?”

Người hầu quỳ trên mặt đất vội gật đầu: “Trong động chỉ có một chiếc vương tọa, nhưng hơi thở võ thuật tràn ngập trong mật thất trước đó đã biến mất sạch sẽ”.

“Mày nói cái gì?”

Phùng Chí Viễn nãy giờ còn cố đè nén lửa giận, nghe tới đây liền bật đứng lên, túm chặt cổ gã người hầu, nhấc bổng lên, tức giận hỏi: “Mày nói là mật thất dưới lòng trang trại Di Hòa đã mất công hiệu tu luyện?”

Gã người hầu sợ đến sắp khóc, Phùng Chí Viễn siết chặt cổ gã quá, chỉ cần tăng thêm chút sức nữa là gã có thể mất mạng ngay tại chỗ.

Người hầu khó khăn gật đầu, cổ gã đã bị túm chặt, không thể phát ra một lời.

“Rắc!”

Phùng Chí Viễn tăng mạnh lực bóp của tay, tiếng xương gãy vang lên giòn giã, giây lát, gã người hầu mất mạng.

“Khốn kiếp! Dám phá hủy mật thất tu luyện của tao, mày chán sống rồi đúng không!”

Lời vừa thốt ra, bóng Phùng Chí Viễn đã biến mất khỏi gian phòng.

Hai mươi phút sau, ông ta đã tới mật thất trong trang trại Di Hòa.

Thử tu luyện, ông ta phát hiện ngay, công hiệu đặc biệt đã biến mất.

Trước đây ông ta chỉ cần vận hành công pháp là có thể đi vào trạng thái tu luyện, nếu coi hơi thở võ thuật thông qua tu luyện mà thành là nước sạch có thể dùng để uống trực tiếp thì tu luyện bên ngoài là phương thức lọc nước bẩn thông qua thân thể để biến thành nước sạch rồi hấp thu, nhưng luồng hơi thở cuồng bạo trong mật thất này lại chính là nguồn nước sạch có thể dùng ngay khi cần.

Nhưng hiện tại, hơi thở võ thuật vốn có thể hấp thu trực tiếp vào thân thể nay lại biến mất, Phùng Chí Viễn phẫn nộ nhường nào thật không khó đoán.

Trước đây, sau khi phát hiện ra mật thất này, tốc độ tu luyện của ông ta đã tiến triển cực nhanh, thiên phú võ thuật của ông ta vốn chỉ bình thường nhưng nhờ mật thất này mà cảnh giới võ thuật đã nhanh chóng tăng lên tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Trong số thành viên thế hệ này ở Hoàng tộc họ Phùng, thực lực của ông ta là gần với Đại hoàng tử Phùng Chí Ngạo nhất.

Nhưng trong Hoàng tộc họ Phùng, Phùng Chí Ngạo chính là thiên tài võ thuật trăm năm có một, chưa tới sáu mươi tuổi đã đạt tới cảnh giứoi Siêu Phàm Lục Cảnh.

Song, Phùng Chí Viễn tin rằng, có mật thất này, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ đuổi kịp Phùng Chí Ngạo, mà nay, cảnh giới đã tiến sát Phùng Chí Ngạo rồi, mật thất tu luyện lại mất tác dụng.

Chương 2801:

“Dương Thanh!”

Phùng Chí Viễn dữ dằn hét lớn, con ngươi lóe lên ý muốn giết người cực kì mãnh liệt.

Ông ta không biết vì sao mật thất tu luyện của mình lại mất công năng đặc biệt, nhưng ông ta có thể chắc chắn, chuyện này có liên quan tới Dương Thanh.

Phùng Chí Viễn nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhất định là do mày đã lấy thứ bảo bối gì trong này nên nơi này mới triệt để mất công hiệu tu luyện như thế”.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thanh rời khỏi trạng thái tu luyện, chậm rãi thở ra một hơi.

Tuy anh tu luyện suốt đêm nhưng hiện tại lại hoàn toàn không buồn ngủ, trái lại còn cảm thấy cực kì tỉnh táo, linh mẫn.

Anh giơ tay, liếc nhìn đồng hồ, đưa mắt về phía nơi ở của Hoàng tộc họ Phùng: “Còn hơn hai tiếng nữa là tới đại lễ sắc phong người thừa kế đời thứ ba của Hoàng tộc họ Phùng rồi”.

Anh đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, thấy hai bên đường đều treo đèn lồng, cửa chính của các cửa hàng còn treo các loại ruy băng sặc sỡ.

Khắp Hoàng thành Phùng đều như rực rỡ hẳn lên.

Hiển nhiên, Phùng Hoàng đã tỏ thái độ vô cùng coi trọng đứa cháu trưởng Mã Siêu đã mất tích hai mươi sáu năm, bằng không, sao lại phô trương tuyên truyền Mã Siêu trở về đến vậy?

Dương Thanh nhíu chặt mày, Hoàng tộc họ Phùng phô trương tuyên truyền đến thế, nếu mình muốn đưa Mã Siêu rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng thì quả là một khó khăn không nhỏ.

Dẫu sao, Hoàng tộc cũng cần thể diện, họ đã chào đón Mã Siêu trở về như vậy, Mã Siêu lại bỗng bỏ đi, chẳng phải

chuyện này sẽ thành mối nhục của Hoàng tộc họ Phùng hay sao?

“Cộc cộc!”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó, giọng của Phùng Chí Ngạo đã vọng vào: “Cậu Thanh, tôi muốn thảo luận với cậu một lát!”

Dương Thanh nhíu mày, Phùng Chí Ngạo vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ?

Anh mở cửa, Phùng Chí Ngạo dẫn theo Phùng Giai Di đi vào.

Dương Thanh ngồi trên sofa, bình thản nhìn hai bố con ngồi đối diện, hỏi: “Đại hoàng tử muốn nói chuyện gì?”

Ngày hôm qua, khi đối mặt với Dương Thanh, Phùng Chí Ngạo vẫn còn giữ thái độ cực kì kiêu ngạo, nhưng nay, vẻ ngạo nghễ lạnh lùng ấy đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt nhuộm vẻ âu sầu.

“Chuyện xảy ra tối qua, Giai Di đã nói cho tôi biết cả, nếu tôi đoán không lầm thì hang động mà hai người đi vào từ trong mật thất của trang trại Di Hòa ấy, ngay cả Phùng Chí Viễn cũng chưa chắc đã biết đến”.

Phùng Chí Ngạo bình tĩnh nói: “Sau khi hai người vào mật thất, người lấp kín lối ra chắc chắn là người của Phùng Chí Viễn, mà nay hai người lại thoát ra khỏi mật thất từ động thất kia như vậy, Phùng Chí Viễn nhất định đã cực kì phẫn nộ”.

Dương Thanh lạnh nhạt hỏi: “Vậy thì đã sao?”

Thực ra, lòng anh cũng đã thêm vài phần lo lắng, bởi sau khi anh lấy hạt châu trong miệng xác khô đi thì mật thất kia đã mất công năng tu luyện đặc biệt.

Nếu Phùng Chí Viễn mà biết, nhất định sẽ đoán được anh đã lấy đi thứ gì đó trong động thất kia.

Phùng Chí Ngạo bảo: “Cậu không quen biết Phùng Chí Viễn nên không biết cậu ta là người nguy hiểm cỡ nào, ngay cả chính tôi ở trong Hoàng tộc này cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của cậu ta”.

“Bình thường, mật thất vốn có công năng tu luyện, nhưng sau khi hai người đi vào động thất, công hiệu tu luyện kia lại biến mất, cậu nghĩ Phùng Chí Viễn sẽ làm gì với cậu đây?”

Chương 2802:

“Theo những hiểu biết của tôi về Phùng Chí Viễn, cậu ta nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, sẽ tìm cách bắt nhốt cậu lại, sau đó cố gắng cạy miệng cậu để tìm ra rốt cuộc cậu đã lấy đi thứ gì trong động thất kia!”

Nói xong, Phùng Chí Ngạo nhìn thẳng vào mắt Dương Thanh.

Con ngươi Dương Thanh đột nhiên co rút lại trong một tích tắc, nhưng sự thay đổi ngắn ngủi này vẫn bị Phùng Chí Ngạo tinh mắt bắt được.

Phùng Chí Ngạo thốt lên: “Quả đúng như vậy rồi!”

Dương Thanh nheo mắt, lạnh lùng nói: “Sao tôi lại có cảm giác, Đại hoàng tử tới tìm tôi không phải để bàn chuyện hợp tác mà là để thử tôi nhỉ?”

Phùng Chí Ngạo bình thản nói: “Thứ tôi muốn là quyền thế của Hoàng tộc họ Phùng này, thứ cậu muốn chỉ là anh em bạn bè bình yên rời khỏi đây, tuy mục đích của chúng ta không giống nhau nhưng lại có thể đứng về cùng một phía, đương nhiên lần này tôi tới là để bàn chuyện hợp tác với cậu”.

“Tôi vừa nói chuyện đó chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở cậu, nếu tôi còn có thể đoán được là cậu đã lấy đi thứ gì từ trong động thất ở trang trại Di Hòa thì Phùng Chí Viễn nhất định cũng đã đoán được”.

“Chắc chắn cậu ta sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, nếu đã thế, giữa hai người nhất định sẽ có một ngày đứng ở thế đối lập, vậy thì, không gian hợp tác của chúng ta vẫn còn rất lớn đấy”.

“Cậu chớ quên, nơi này là Hoàng thành Phùng, hôm nay, cậu chỉ có thể hợp tác với tôi thì mới có khả năng đối phó với Phùng Chí Viễn, bằng không, chỉ bằng sức của mình cậu mà muốn đối đầu với Phùng Chí Viễn, lại còn muốn cứu người thì chỉ e không có hi vọng thành công đâu”.

“Chỉ còn hơn hai giờ nữa là tới đại lễ sắc phong người thừa kế cho người anh em của cậu, tốt nhất là cậu nên thận trọng suy

nghĩ kĩ xem có muốn hợp tác với tôi hay không”.

Phùng Chí Ngạo nói xong, bình tĩnh đưa mắt nhìn Dương Thanh, đợi anh đáp lại.

Phùng Giai Di cũng chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Sau một hồi trầm mặc, Dương Thanh mới lên tiếng: “Ông định hợp tác thế nào?”

Phùng Chí Ngạo hơi nhếch miệng nở một nụ cười, nói: “Tôi sẽ nghĩ mọi biện pháp để ngăn cản đại lễ sắc phong sắp tới, chuyện tôi muốn cậu làm chỉ có một việc này, đó chính là giúp tôi chỉ ra rằng, hai mươi sáu năm trước, Phùng Chí Viễn đã tự mình vứt bỏ Mã Siêu để giá họa cho tôi”.

Dương Thanh nhíu mày: “Hai mươi sáu năm trước thì tôi cũng mới chỉ là một đứa trẻ một, hai tuổi, làm sao có thể xác nhận giúp ông?”

Phùng Chí Ngạo không đáp thẳng mà lại hỏi: “Có một cô gái tên là Mễ Tuyết, là em ruột của Mã Siêu, đúng không?”

Nghe thấy Phùng Chí Ngạo nhắc tới Mễ Tuyết, đáy mắt Dương Thanh chợt lóe lên một tia sáng lạnh: “Ông muốn nói gì?”

Sắc mặt Phùng Chí Ngạo chợt trở nên cực kì nghiêm nghị, ông ta nói: “Thực ra, cô gái Mễ Tuyết kia không phải em gái cùng bố cùng mẹ với Mã Siêu mà hai người là anh em cùng bố khác mẹ”.

“Cái gì?”

Dương Thanh giật mình kinh ngạc, chuyện này ngay cả anh cũng không biết, vậy mà Phùng Chí Ngạo lại biết được.

Nay Mễ Tuyết còn đang ở trạng thái người thực vật, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: “Tôi đã điều tra Phùng Chí Viễn rất nhiều năm, phát hiện được một bí mật rất lớn, tên khốn này lúc còn trẻ từng qua lại với rất nhiều phụ nữ, những người này hầu hết đều từng sinh con cho cậu ta”.

“Mà Mã Siêu và Mễ Tuyết chỉ là hai trong số đó, tôi còn ngờ rằng, Mã Siêu chưa chắc đã là con trai trưởng của cậu ta. Chỉ có điều, với cậu ta thì Mã Siêu có giá trị lợi dụng cao nhất, cho nên mới nhận Mã Siêu về Hoàng tộc họ Phùng trong tình huống này”.

Chương 2083:

Nghe Phùng Chí Ngạo nói xong, Dương Thanh kinh ngạc đến bàng hoàng.

Trước anh còn đang nghi hoặc, Mã Siêu và Mễ Tuyết đúng là anh em ruột, nhưng anh cũng biết, trong trí nhớ của Mã Siêu, khi cậu ấy còn rất nhỏ, bố mẹ đã gặp tai nạn qua đời, chỉ còn lại cậu ấy và em gái sống nương tựa vào nhau.

Nhưng sau đó, có một lần cậu ấy để lạc mất em gái, từ đây về sau, suốt hai mươi năm luôn ăn năn hối lỗi, mãi sau này mới tìm lại được em gái mình.

Vậy nên, khi Dương Thanh biết Mã Siêu là cháu trưởng của Hoàng tộc họ Phùng, anh đã từng vô cùng nghi hoặc và khó hiểu, hiện giờ nghe Phùng Chí Ngạo nói lại, rất nhiều điểm đáng ngờ đã được làm sáng tỏ.

Dương Thanh bỗng hỏi: “Thậm chí có khả năng, hai mươi sáu năm trước, đứa trẻ bị đánh tráo đi kia chưa chắc đã là Mã Siêu?”

Phùng Chí Ngạo gật đầu, nói: “Tôi còn nghi rằng, đứa trẻ đó là một cô bé. Để con mình có cơ hội trở thành người thừa kế nên Phùng Chí Viễn đã khiến con gái mình biến mất khỏi Hoàng tộc họ Phùng, sau đó cậu ta tiếp tục ra ngoài gieo giống, mãi đến khi có được một đứa con trai mới bắt đầu bố trí ván cờ ngày nay, số tuổi thật của Mã Siêu chưa chắc đã là hai mươi sáu, rất có thể còn nhỏ hơn”.

Dương Thanh không nói gì thêm, anh đã tin Phùng Chí Ngạo.

Hơn nữa, đúng là rất có khả năng này, dù sao, trong Hoàng tộc họ Phùng đã có một quy định hết sức kì dị, chỉ có đứa cháu trai lớn nhất của một thế hệ trong dòng chính mới có tư cách trở thành người thừa kế.

Phùng Chí Viễn là thành viên thứ hai của thế hệ ông ta, sinh ra đã mất tư cách kế thừa ngai vàng, nếu ông ta muốn nắm giữ Hoàng quyền, chỉ có một cách là để con trai mình trở thành đứa cháu trai đầu tiên của thế hệ sau.

Vậy nên, rất có khả năng đúng như Phùng Chí Ngạo đã nói, đứa con đầu lòng của Phùng Chí Viễn là một bé gái, để che giấu tai mắt người khác, ông ta đã giấu đứa bé đi, đồng thời nói con mình là con trai, sau đó nhân cơ hội giá họa cho Phùng Chí Ngạo.

Một khi thành công, Phùng Chí Ngạo sẽ mất đi tư cách thừa kế ngai vàng, còn ông ta chỉ cần mau chóng sinh được một đứa con trai có số tuổi gần sát với con gái mình là được.

Như vậy, đợi đến khi thời cơ chín muồi, ông ta chỉ cần đưa đứa con trai này về Hoàng tộc họ Phùng, thay thế thân phận con gái là có thể đường đường chính chính trở thành người thừa kế đời tiếp theo.

"Ông muốn tôi nói ra chuyện về Mễ Tuyết, sau đó thông qua Mễ Tuyết để nhắc tới chuyện Mã Siêu chưa chắc đã là con trai trưởng của Phùng Chí Viễn, do đó khiến Phùng Hoàng hủy bỏ đại lễ sắc phong?"

Dương Thanh nhìn Phùng Chí Ngạo, hỏi.

Phùng Chí Ngạo lắc đầu: "Tôi cần cậu chứng minh với phụ hoàng tôi, Mã Siêu và Mễ Tuyết có liên hệ máu mủ, nhưng Mễ Tuyết lại là chị gái Mã Siêu!"

Dương Thanh lập tức hiểu ra, Phùng Chí Ngạo không biết Mễ Tuyết có phải là con gái trưởng của Phùng Chí Viễn hay không, hiện tại lại muốn Dương Thanh chứng minh Mễ Tuyết là chị của Mã Siêu, như vậy sẽ khiến mọi người nghi ngờ rằng, đứa trẻ từng biến mất khỏi Hoàng tộc họ Phùng năm ấy rất có thể là Mễ Tuyết.

Chỉ cần có thể khiến Phùng Hoàng hoài nghi, Mễ Tuyết mới là đứa trẻ hai mươi sáu năm trước, như vậy, mọi người sẽ nghi ngờ rằng, sự việc đánh tráo đứa trẻ năm ấy rất có thể chính là một tuồng kịch do Phùng Chí Viễn tự biên tự diễn.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh âm thầm bội phục Phùng Chí Ngạo, đúng là một chuyên gia âm mưu!

Dương Thanh lại hỏi: "Tôi có thể giúp ông xác nhận Mễ Tuyết chính là chị gái Mã Siêu, nhưng tôi giúp ông thì đổi lại được gì?"

Phùng Chí Ngạo nói: “Phụ hoàng tôi ghét nhất là bị lừa dối, nếu ông ấy biết, năm đó sự kiện Phùng Chí Viễn mất đứa con đầu lòng chỉ là một tuồng kịch do chính Phùng Chí Viễn tự biên tự diễn, ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho Phùng Chí Viễn, chí ít cũng sẽ giam Phùng Chí Viễn lại một tháng”.

Chương 2804:

“Chỉ cần Phùng Chí Viễn bị giam lại thì dù tạm thời chúng tôi không tìm được người mà cậu muốn tìm cũng không sao, trong một tháng, chúng tôi nhất định có thể tìm ra được”.

Dương Thanh gật đầu: “Được, cứ quyết định vậy đi, hi vọng đến khi đó ông có thể tuân thủ lời hứa của mình!”

Phùng Chí Ngạo cam đoan: “Yên tâm!”

Nói xong, ông ta đứng lên: “Còn một tiếng nữa là tới đại lễ sắc phong của Mã Siêu rồi, cậu hãy chuẩn bị một chút để tới Hoàng tộc họ Phùng đi!”

“Được!”

Dương Thanh tiễn Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di ra cửa.

Trên đường về, Phùng Giai Di hỏi: “Bố này, bố có cho rằng Dương Thanh sẽ tin lời bố nói không?”

Phùng Chí Ngạo cười nhẹ một tiếng: “Hiện giờ, trừ bố ra, cậu ta không còn lựa chọn nào khác nữa!”

Phùng Giai Di bỗng hỏi: “Nhưng chuyện bố vừa nói, Phùng Chí Viễn còn có rất nhiều con rơi, là thật ạ?”

Phùng Chí Ngạo gật đầu: “Những năm gần đây, bố vẫn luôn điều tra Phùng Chí Viễn, năm bố vừa kết hôn, cậu ta đã có đến mười mấy tình nhân, đúng là bố đã nghi chuyện con cậu ta mất tích năm ấy chỉ là một vở kịch do cậu ta bày ra, hơn nữa, đứa trẻ năm đó chào đời ở Hoàng tộc họ Phùng là một bé gái”.

“Nếu là con trai, Phùng Chí Viễn sao dám đưa đứa con vừa mới chào đời đã có quyền thừa kế này ra ngoài?”

Phùng Giai Di nhíu mày, ngập ngừng nói: “Bố à, con cứ có cảm giác chuyện này có điểm nào đó là lạ, nhưng lại không nghĩ ra có chỗ nào bất thường”.

Phùng Chí Ngạo cười cười: “Không cần suy nghĩ lung tung, qua hôm nay, mọi thứ rồi sẽ tốt hơn thôi”.

Tám rưỡi sáng, Dương Thanh tới Hoàng tộc họ Phùng, hôm nay Hoàng tộc họ Phùng không hạn chế người vào Hoàng phủ, bất cứ ai muốn tới tham quan đều được.

Trong Hoàng phủ họ Phùng rộng thênh thang, người tới dự lễ nườm nượp khắp chốn.

Dương Thanh vừa mới đi vào Hoàng phủ họ Phùng, có một gã người hầu đi tới, cung kính thưa: "Kính chào cậu Thanh, ông chủ tôi cho mời ạ!"

Dương Thanh được người của Hoàng tộc dẫn đường, nhanh chóng tới trong một căn biệt thự biệt lập.

Một người đàn ông trung niên mặc vest đang đứng trước cửa sổ sát đất, nghe tiếng bước chân mới xoay người lại, mỉm cười nhìn về phía Dương Thanh.

"Chú Viễn!"

Dương Thanh nhìn thấy đối phương thì chào một tiếng.

Tất nhiên người này chính là bố của Mã Siêu, Phùng Chí Viễn.

Phùng Chí Viễn khẽ gật đầu, sau đó chỉ vào ghế sô pha bên cạnh ra hiệu cho Dương Thanh ngồi xuống, vừa cười vừa nói: "Tôi gọi cậu tới là có một việc muốn nhờ cậu giúp".

Dương Thanh hỏi: "Chú Viễn cứ nói!"

Phùng Chí Viễn vừa cười vừa nói: "Lát nữa tới đại lễ sắc phong, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện lớn nên hi vọng đến lúc đó cậu có thể bảo vệ Mã Siêu giúp tôi".

"Dạ?"

Dương Thanh nhíu mày, hơi kinh ngạc.

Tất nhiên anh biết rõ sẽ có chuyện lớn xảy ra, chỉ là nghe ý của Phùng Chí Viễn, có lẽ lát nữa chuyện lớn xảy ra sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Mã Siêu?

Nếu không, sao ông ta có thể bảo anh đi bảo vệ Mã Siêu?

Chương 2805:

Phùng Chí Viễn mỉm cười nhìn Dương Thanh nói tiếp: “Cậu biết ở trong Hoàng tộc họ Phùng có rất nhiều người đều chú ý tới vị trí người kế thừa các thế hệ trong Hoàng tộc. Mã Siêu sẽ được sắc phong làm người thừa kế của thế hệ này, rất nhiều người đều không muốn nó được thành công”.

“Cho dù thực lực của Hoàng tộc họ Phùng rất mạnh nhưng ở trên giang hồ còn có vài tồn tại có thực lực siêu mạnh. Có lẽ cao thủ Hoàng tộc họ Phùng sẽ không trực tiếp ra tay với Mã Siêu nhưng bọn họ có thể mượn tay người khác”.

“Cậu và nó là anh em chí cốt sống chết có nhau, tôi chỉ giao nó cho cậu bảo vệ thì mới có thể yên tâm được”.

Nghe Phùng Chí Viễn nói vậy, sắc mặt Dương Thanh lập tức trở nên khó coi. Dù sao anh cũng đã từng hứa với Phùng Chí Ngạo sẽ làm chứng Mễ Tuyết là chị gái của Mã Siêu trong đại lễ sắc phong hôm nay.

Nhưng bây giờ, Phùng Chí Ngạo lại muốn anh bảo vệ Mã Siêu.

Anh nhất thời không thể nhìn thấu được Phùng Chí Viễn.

Dựa theo những gì anh nghe ngóng được trước đó, Phùng Chí Viễn là một người đàn ông lắm mưu nhiều kế. Chuyện Mã Siêu bị vứt bỏ hai mươi sáu năm trước rất có thể chính là một vở kịch do ông ta tự biên tự diễn.

Nhưng bây giờ, Phùng Chí Viễn lại muốn Dương Thanh tới bảo vệ Mã Siêu.

Trong lòng ông ta, Mã Siêu rốt cuộc là quân cờ hay là con trai?

Thấy Dương Thanh không nói lời nào, Phùng Chí Viễn mỉm cười nói: “Tôi biết cậu rất khó xử, dù sao cậu cũng từng hứa với Phùng Chí Ngạo sẽ giúp anh ta. Nhưng không sao, cậu nên giúp anh ta thế nào, cứ thực hiện theo kế hoạch mà hai người đã thương lượng là được rồi. Tôi chỉ hi vọng cậu có thể vừa

giúp Phùng Chí Ngạo đồng thời bảo vệ tốt Mã Siêu, vậy là đủ rồi".

Dương Thanh nghe Phùng Chí Viễn nói vậy cũng kinh ngạc đến ngây người.

Anh không ngờ Phùng Chí Viễn cũng biết chuyện anh hứa sẽ giúp đỡ Phùng Chí Ngạo.

"Có phải anh ta nói với cậu là tôi còn có rất nhiều đứa con khác bên ngoài không? Hay anh ta nói cho cậu biết Mã Siêu có khả năng không phải là đứa trẻ hai mươi sáu năm trước bị tráo đổi trong Hoàng tộc họ Phùng?"

"Vì đứa con đầu tiên của tôi là con gái, cho nên tôi cố ý vứt bỏ, sau đó tiếp tục sinh con với người phụ nữ khác, cho đến người phụ nữ đó sinh ra con trai, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, tôi lại đón đứa con trai đầu tiên về Hoàng tộc họ Phùng, sau đó nói đối phương chính là đứa trẻ sinh ra ở trong Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước?"

Phùng Chí Viễn lại nói tiếp. Dương Thanh lập tức choáng váng, đột nhiên không biết phải nói gì.

Anh còn tưởng ngoài anh và Phùng Chí Ngạo, còn có Phùng Giai Di thì không có ai biết những lời ông ta đã nói với anh, nhưng không ngờ Phùng Chí Viễn biết hết.

Bây giờ, anh thật sự không phân biệt được rốt cuộc ai là người tốt, ai là người xấu.

Hoặc ai mới thật sự là người có thể giúp được anh.

"Tôi biết cậu rất tin tưởng vào những lời Phùng Chí Ngạo đã nói. Nhưng không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả".

Phùng Chí Viễn mỉm cười nói: "Bất kể cậu có tin tôi không, tôi đều phải nói cho cậu biết, Mã Siêu thật sự là đứa trẻ đầu tiên của Hoàng tộc họ Phùng được sinh ra trong thế hệ của nó. Mặt khác, đúng là tôi đã vứt bỏ nó!"

Dương Thanh kinh ngạc nói: "Cái gì? Chú Viễn, thật sự là chú đã vứt bỏ Mã Siêu ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng vào hai mươi sáu năm trước à?"

Phùng Chí Viễn gật đầu, trên mặt không còn thấy nụ cười nữa, trong ánh mắt hồi tưởng hình như còn có chút đau khổ.

Chương 2806:

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nhìn thấy cảm xúc khác ngoài nụ cười mỉm trên mặt Phùng Chí Viễn.

“Nếu lúc đó nó ở lại Hoàng tộc họ Phùng sẽ chỉ có một con đường chết. Dù sao nó cũng là con ruột của tôi, sao tôi có thể thật sự nhẫn tâm vứt bỏ nó được?”

Phùng Chí Viễn nhìn về phía Dương Thanh, vẻ mặt phức tạp nói: “Tình cảnh của nó hôm nay vô cùng nguy hiểm, cho nên tôi muốn nhờ cậu bảo vệ tốt cho nó! Mặt khác, nếu có thể, chờ sau khi chuyện hôm nay qua đi, tôi hi vọng cậu có thể dẫn nó rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng. Trước khi thực lực của nó bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh thì đừng lộ diện nữa, bằng không nó sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Lần này, gương mặt Phùng Chí Viễn vô cùng nghiêm túc như đang căn dặn chuyện hậu sự của mình.

Điều này làm Dương Thanh đột nhiên có một dự cảm xấu, trầm giọng hỏi: “Chú Viễn, rốt cuộc hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì vậy? Còn nữa, có phải chú có khả năng sẽ chết không?”

Phùng Chí Viễn nhếch môi, đi tới bên cạnh Dương Thanh vỗ nhẹ vào vai anh, vừa cười vừa nói: “Có rất nhiều người muốn tôi chết nhưng người có thể giết chết tôi lại rất ít! Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không chết đâu!”

“Mặt khác, ngoài tôi và cậu, tôi không hy vọng có người thứ ba biết được chuyện chúng ta vừa nói, cho dù là Mã Siêu cũng không được biết, cậu có thể hứa với tôi không?”

Dương Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm trọng còn có phần cầu xin của Phùng Chí Viễn thì không đành lòng từ chối. Cho dù anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng rõ ràng ông ta có việc giấu anh.

Bất kể thế nào, những lời Phùng Chí Viễn nói bây giờ đều là vì Mã Siêu.

Dương Thanh im lặng một lát mới mở miệng nói: “Được, cháu hứa với chú! Cho dù là Mã Siêu, cháu cũng không nói cho cậu ấy biết câu chuyện giữa chúng ta vừa rồi”.

Phùng Chí Viễn vừa cười vừa nói: “Dương Thanh, cám ơn cậu!”

Ông ta nói xong thì bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Còn năm phút nữa là đại lễ sắc phong bắt đầu, chúng ta đi thôi!”

Anh đi theo Phùng Chí Viễn tới trước đài sắc phong lớn nhất bên trong Hoàng phủ họ Phùng.

Lúc này, xung quanh đài sắc phong cao chín mét đã đông nghịt người, tất cả đều là người trong dòng chính của Hoàng tộc họ Phùng.

Ngoài ra còn có rất nhiều vị khách được mời tới tham dự.

Ở xung quanh khán đài còn có rất nhiều cao thủ Hoàng tộc họ Phùng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dương Thanh cùng xuất hiện với Phùng Chí Viễn nhất thời thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di đã đến vị trí gần đài sắc phong nhất. Bọn họ đều kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thanh đi theo Phùng Chí Viễn tới đây.

“Bố, sao Dương Thanh lại đi cùng Phùng Chí Viễn? Liệu anh ta có thể bị Phùng Chí Viễn mua chuộc không?”

Phùng Giai Di nhìn về phía Phùng Chí Ngạo, nhíu mày hỏi.

Phùng Chí Ngạo lắc đầu, sắc mặt nặng nề nói: “Hi vọng không phải vậy!”

Sau khi Dương Thanh đi theo Phùng Chí Viễn vào chỗ ngồi, mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được, trong đầu dường như còn vang vọng những lời ông ta nói với anh.

Bây giờ, anh thật sự không nhìn thấu được Phùng Chí Viễn. Nếu là trước kia, anh chắc chắn sẽ không tin tưởng ông ta nhưng những lời ông ta nói vừa rồi lại khiến anh không thể không tin.

Nếu những lời Phùng Chí Viễn vừa nói đều là lừa anh, vậy chứng tỏ lòng dạ ông ta quá thâm sâu.

Phùng Chí Ngạo cũng hơi lo lắng. Ông ta đương nhiên biết rõ sự mạnh mẽ của Dương Thanh. Người còn trẻ như vậy đã bước vào Siêu Phàm Ngũ Cảnh, ngay cả ông ta cũng chưa từng nghe qua loại cao thủ có thiên phú võ đạo như vậy.

Chương 2807:

Một khi Dương Thanh và Phùng Chí Viễn liên thủ hợp tác, tình cảnh của ông ta lại càng khó khăn hơn.

“Bố, con đột nhiên có một dự cảm xấu, luôn cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn”.

Phùng Giai Di đột nhiên nhìn về phía Phùng Chí Ngạo nói, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ lo lắng.

Trong lòng Phùng Chí Ngạo cũng thấy bất an nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh: “Con đừng suy nghĩ lung tung, cùng lắm là Mã Siêu thuận lợi trở thành người thừa kế của thế hệ này thôi, chẳng lẽ còn có chuyện gì có thể lớn hơn chuyện này sao?”

Phùng Giai Di vừa nghe bố nói vậy thì không nói gì nữa, chẳng qua trong lòng càng thấy bất an hơn.

Dương Thanh ngồi bên cạnh Phùng Chí Viễn chợt đối diện với ánh mắt của Phùng Chí Ngạo, nhìn ra được ý dò hỏi trong ánh mắt đối phương.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, cho Phùng Chí Ngạo một ánh mắt yên tâm.

Cho dù anh không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng biết có lẽ chuyện sắp xảy ra không liên quan tới tranh đấu giữa Phùng Chí Ngạo và Phùng Chí Viễn.

Có lẽ chuyện sắp xảy ra là chuyện khác. Phùng Chí Viễn biết rõ, hơn nữa rất có thể là chính ông ta dẫn dắt. Nhưng anh không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Tám giờ năm mươi lăm phút, xung quanh đài sắc phong đã không còn chỗ trống, chỉ có ngai vàng phía trên còn để không.

Tám giờ năm mươi chín phút, một ông già tóc bạc chống gậy đột nhiên xuất hiện.

“Hoàng Chủ tới!”

Có người nói. Mọi người nhất thời đều nhìn về phía đối phương. Đó chính là Phùng Hoàng – chủ Hoàng tộc họ Phùng.

Dương Thanh còn nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi phía sau Phùng Hoàng, đó chính là Mã Siêu – người anh em tốt của anh.

Mã Siêu khoác một chiếc áo mãng bào màu tím vàng, trên người lộ ra sự uy nghiêm của người bề trên. Dương Thanh âm thầm gật đầu. Nếu cậu ấy thật sự bằng lòng trở thành người thừa kế Hoàng vị của thế hệ này, tương lai kế thừa Hoàng vị cũng có thể là một lựa chọn tốt.

Nhưng anh hiểu rõ Mã Siêu không định ở lại đây. Sở dĩ anh ta phải thừa nhận thân phận người thừa kế của Hoàng tộc họ Phùng là vì vợ và con.

Phùng Hoàng ngồi ở trên ngai vàng, người đứng đầu đến từ các nơi và người trong Hoàng tộc họ Phùng ngồi xung quanh đài sắc phong đều nhìn về phía người thanh niên trên đài sắc phong kia.

"Người thừa kế Hoàng tộc họ Phùng đời thứ mười chín, Phùng Siêu lên đài!"

Đột nhiên, một giọng nói vang dội giống như âm thanh thần thánh đến từ chín tầng trời vọng xuống.

Mã Siêu chậm rãi đứng dậy, bước về phía đài sắc phong.

Ánh mắt mọi người đều di chuyển theo bóng dáng của Mã Siêu.

Chẳng mấy chốc, Mã Siêu đã đứng ở trên đài sắc phong. Lúc này, anh ta dường như chính là một vị đế vương thật sự, trên cơ thể vạm vỡ đột nhiên phát ra khí thế võ đạo Thần Cảnh đỉnh phong.

Cho dù anh ta còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ, một người từ nhỏ không sống trong Hoàng tộc họ Phùng, lấy thân phận một đứa cô nhi, dựa vào thực lực của mình chậm rãi đạt đến cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong này đã là rất giỏi rồi.

Nếu anh ta sống trong Hoàng tộc họ Phùng từ nhỏ, tiếp nhận tài nguyên tu luyện tốt nhất của Hoàng tộc họ Phùng, sợ rằng đã bước vào Siêu Phàm Cảnh từ lâu.

“Phùng Siêu là đứa con trai đầu đời thứ mười chín của dòng chính Hoàng tộc họ Phùng, dựa theo quy định của gia tộc sẽ là người thừa kế Hoàng tộc họ Phùng đời thứ mười chín”.

Chương 2808:

Phùng Hoàng chợt nói, đảo mắt nhìn qua mọi người rồi cao giọng hỏi: “Con cháu mười tám nhánh Hoàng tộc họ Phùng có ai có ý kiến gì không?”

“Hoàng Chủ, nhánh ba chúng tôi không có ý kiến! Chúc mừng Hoàng Chủ tìm lại người thừa kế đời thứ mười chín đã lạc mất nhiều năm!”

“Hoàng Chủ, nhánh thứ tư không có ý kiến! Chúc mừng Hoàng Chủ!”

“Hoàng Chủ, nhánh thứ năm không có ý kiến!”

…

Nhất thời, mười tám nhánh của Hoàng tộc họ Phùng, ngoại trừ nhánh thứ nhất và nhánh thứ hai, chủ mười sáu nhánh khác đều liên tục nói.

Phùng Chí Ngạo là chủ nhánh thứ nhất, Phùng Chí Viễn là chủ nhánh thứ hai.

Lúc này, mọi người đều tập trung nhìn về phía hai người này.

Phùng Chí Viễn cuối cùng đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Phùng Hoàng nói: “Phùng Siêu là đứa con trai của tôi bị thất lạc năm đó. Tôi vô cùng vui mừng khi có thể tìm lại nó. Bây giờ nó còn được sắc phong làm người thừa kế đời thứ mười chín, nhánh thứ hai chúng tôi tất nhiên không có bất kỳ ý kiến gì”.

Phùng Hoàng khẽ gật đầu lại nhìn sang Phùng Chí Ngạo.

Trên gương mặt Phùng Chí Ngạo có vẻ do dự. Năm đó Mã Siêu mới sinh ra đã không thấy đâu, vốn mọi người nghi ngờ chuyện này là do ông ta làm.

Bây giờ, nếu ông ta đưa ra ý kiến phản đối Mã Siêu trở thành người thừa kế đời thứ mười chín, sợ rằng người Hoàng tộc họ Phùng sẽ càng nghi ngờ ông ta hơn.

Nhưng đây là cơ hội cuối cùng của ông ta, một khi mất đi cơ hội này, Mã Siêu sẽ thật sự trở thành người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng.

“Tôi không đồng ý!”

Sau khi im lặng rất lâu, Phùng Chí Ngạo chợt nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đó đều chấn động!

Phùng Hoàng thờ ơ nhìn về phía Phùng Chí Ngạo, cao giọng hỏi: “Vì sao?”

Phùng Chí Ngạo đứng lên, đảo mắt nhìn qua mọi người ở đó, cuối cùng dừng lại trên người Phùng Chí Viễn rồi nói: “Bởi vì Phùng Siêu không phải là đứa trẻ mới sinh ra đã thất lạc ở Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước”.

“Cái gì?”

“Sao có thể như vậy được?”

“Hoàng Chủ cũng đã xác định Phùng Siêu chính là người kế thừa đời thứ mười chín, sao có thể sai được?”

…

Ông ta vừa nói dứt lời, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Phùng Chí Viễn vẫn mỉm cười như không hề phẫn nộ trước câu nói của Phùng Chí Ngạo.

Vẻ mặt Phùng Hoàng vô cảm, chờ mọi người yên tĩnh một chút mới trầm giọng nói: “Ý của con là nói Phùng Siêu không phải con đầu của Phùng Chí Viễn? Đứa trẻ mới sinh ra đã biến mất vào hai mươi sáu năm trước không phải là Phùng Siêu?”

Phùng Chí Ngạo gật đầu: “Không dối gạt phụ hoàng, con đã điều tra ra được Phùng Siêu còn có một người chị, mà người chị này của cậu ta mới là đứa trẻ mất tích ở Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước”.

“Nói cách khác, Phùng Siêu không phải đứa con trai đầu tiên của đời thứ mười chín trong Hoàng tộc họ Phùng. Con nghi ngờ đứa bé đầu tiên của Phùng Chí Viễn mới sinh ra đã biến

mất ở Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước rất có thể là một vở kịch do cậu ta tự biên tự diễn”.

Chương 2809:

“Bởi vì chỉ có vậy, cậu ta mới có thời gian sinh ra một đứa bé trai, đợi đến lúc thời cơ chín muồi lại dẫn đứa bé trai đó về Hoàng tộc họ Phùng, sau đó nói cho mọi người biết đứa bé trai này chính là đứa trẻ vừa sinh đã mất tích ở Hoàng tộc họ Phùng hai mươi sáu năm trước”.

Lời này vừa nói ra, mọi người càng khiếp sợ hơn. Rất nhiều người đều tin những lời Phùng Chí Ngạo vừa nói.

Bởi vì khả năng này đúng là có thể tồn tại, hơn nữa còn rất lớn.

Ngay cả Phùng Hoàng cũng nhíu mày, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Con có chứng cứ không?”

Phùng Chí Ngạo gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Thanh nói: “Cậu Thanh, cậu tới nói cho mọi người biết, có phải Mã Siêu có một người chị?”

Mã Siêu đang đứng trên đài sắc phong cũng nhìn Dương Thanh với vẻ khiếp sợ, hình như không ngờ Dương Thanh lại đứng ra làm chứng giả cho Phùng Chí Ngạo trong tình huống này.

Đương nhiên anh ta biết rõ, anh ta không có chị mà chỉ có một cô em gái mà thôi.

Không riêng gì Mã Siêu, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thanh, hết sức tò mò về người thanh niên này.

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt sắc bén, vào giây phút này, Dương Thanh chỉ thấy như mình bị thần chết để mắt, như thể chỉ một suy nghĩ của đối phương cũng có thể dồn anh vào chỗ chết.

Không hổ là Hoàng tộc họ Phùng thuộc hai Hoàng tộc cổ xưa lớn, đúng là ngọa hổ tàng long, chỉ riêng cao thủ Siêu Phàm Cảnh thôi đã có tận mười mấy người rồi.

Về phần thực lực của Phùng Hoàng, ngay cả Dương Thanh cũng không cảm nhận được, nhưng anh đoán Phùng Hoàng đã

đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh là ít nhất.

Theo anh biết, Siêu Phàm Thất Cảnh chính là một lằn ranh, rất ít cao thủ có thể vượt qua lằn ranh này, ngay cả người bảo vệ của bốn Hoàng tộc kia cũng chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Nhưng bây giờ, chủ Hoàng tộc họ Phùng đã đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, Dương Thanh chậm rãi đứng dậy, bỗng nhìn về phía Mã Siêu, Mã Siêu cũng đang dõi theo anh, trong mắt có vẻ dò hỏi.

Dương Thanh gật nhẹ đầu với Mã Siêu, ra hiệu cho anh ta yên tâm rồi mới nhìn về phía Phùng Hoàng: "Mã Siêu là anh em vào sinh ra tử với tôi, cậu ấy đã bị lạc chị từ nhỏ, mãi đến khoảng một năm trước, cậu ấy mới tìm được chị của mình".

"Tôi đã tìm người giám định DNA cho họ, có thể chứng minh họ là chị em ruột, nhưng một năm trước, Mễ Tuyết – chị cậu ấy đã gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng, giờ vẫn đang hôn mê".

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Mã Siêu lập tức hiểu ý anh, tuy anh ta vẫn thấy ngờ vực, nhưng anh ta có thể khẳng định Dương Thanh sẽ không hại mình.

Nếu Dương Thanh đã nói thế, tức là anh có cách để bảo đảm an toàn cho con và Ngải Lâm, bằng không anh sẽ không làm vậy.

Lời Dương Thanh nói như đá tảng rơi xuống biển, dấy lên sóng to gió lớn, khiến xung quanh sôi trào.

"Thì ra Phùng Siêu không phải con trai cả đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng thật, xem ra rất có thể năm đó Phùng Chí Viễn đã tự biên tự diễn một vở kịch".

"Không ngờ Phùng Chí Viễn lại ác đến thế, có thể vứt bỏ máu mủ của mình ngay khi mới chào đời, đúng là ông ta đã bất chấp tất cả vì quyền thế".

…

Dòng chính của Hoàng tộc họ Phùng thi nhau nói, ai cũng nhìn Phùng Chí Viễn bằng ánh mắt trêu ngươi, nhất là mười sáu chi còn lại.

Ở Hoàng tộc họ Phùng, người lớn tuổi sẽ được tôn trọng hơn, Phùng Chí Viễn là Nhị hoàng tử, cũng là chủ của chi thứ hai, có địa vị chỉ sau Phùng Hoàng và Phùng Chí Ngạo.

Chương 2811:

Rất nhiều người không ngờ lễ sắc phong Mã Siêu lại trở thành cuộc tranh đấu giữa Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Phùng Hoàng vẫn rất thản nhiên, chẳng biết đang nghĩ gì, nhưng ai cũng hiểu giữa Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, chắc chắn sẽ có một bên bị loại khỏi trung tâm quyền lực.

Sự thật chỉ có một, lời nói của Phùng Chí Viễn và Phùng Chí Ngạo hoàn toàn trái ngược nhau, thế nên trong hai bên, chắc chắn có một người đang nói dối.

Dương Thanh không khỏi nhíu mày, anh cứ cảm thấy sẽ có chuyện lớn xảy ra, nhưng tới giờ vẫn chỉ là tranh chấp giữa hai anh em Phùng Chí Viễn và Phùng Chí Ngạo, chứ không còn việc gì khác.

Nhưng trước đó, khi tìm anh nói chuyện, Phùng Chí Viễn đã thể hiện rõ rằng sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Bằng không, tại sao Phùng Chí Viễn lại dặn anh phải bảo vệ Mã Siêu cẩn thận chứ?

Đúng lúc này một khí thế đáng sợ bỗng bao phủ Hoàng tộc họ Phùng.

Trong mắt Phùng Chí Viễn lóe lên ánh sáng sắc bén, ông ta lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng đến rồi ư?”

Ngay sau đó, một lão già tóc bạc, mặt mũi hồng hào bỗng xuất hiện ở Hoàng tộc họ Phùng.

Gần như cùng lúc đó, Dương Thanh cũng xuất hiện trên đài sắc phong, tuy anh không biết lão già này là ai, nhưng anh đã cảm nhận được khí thế rất mạnh từ lão ta.

Trước đó Phùng Chí Viễn đã nhờ anh đồng ý bảo vệ Mã Siêu.

Dương Thanh có linh cảm, mối nguy hiểm của Mã Siêu sẽ đến từ lão già này.

“Ông là ai?”

Phùng Hoàng đang ngồi trên ngai vàng nhìn lão già, lạnh lùng hỏi.

Ngay cả Phùng Hoàng cũng cảm nhận được khí thế ngang ngửa với mình từ phía đối phương.

Hay nói cách khác, thực lực của đối phương cũng đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh rồi.

Đến giờ người của Hoàng tộc họ Phùng mới hoàn hồn, ai cũng nhìn lão già tóc bạc, mặt mũi hồng hào kia bằng ánh mắt kinh hãi.

Lão già tóc bạc không quan tâm đến Phùng Hoàng, bỗng nhìn Mã Siêu bằng ánh mắt sắc bén.

Vào giây phút này, Mã Siêu chỉ thấy người lạnh toát, như rơi xuống hố băng, anh ta có thể cảm nhận được đối phương đến vì mình.

Mã Siêu hỏi: “Anh Thanh, ông ta là ai thế?”

Lão già tóc bạc vừa xuất hiện, Dương Thanh đã đi tới bên cạnh anh ta, anh ta đoán chắc Dương Thanh biết gì đó.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Tôi cũng không biết, nhưng có thể khẳng định đối phương nhắm vào cậu, bố cậu đã nhờ tôi bảo vệ cậu”.

Mã Siêu ngơ ngác, vô thức nhìn về phía Phùng Chí Viễn, nhưng khi quay sang, anh ta mới phát hiện Phùng Chí Viễn đang ngồi đó đã biến mất rồi.

Dương Thanh cũng nhìn sang, khi thấy Phùng Chí Viễn không còn ở đó nữa, anh không khỏi nhíu mày.

Tuy anh tin Phùng Chí Viễn nhưng cũng không tin hẳn, đến giờ ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc Phùng Chí Viễn là người thế nào.

Bây giờ, Phùng Chí Viễn bỗng dưng biến mất, chuyện này khiến anh thấy bất an.

Lúc này, lão già tóc bạc kia đã phóng khí thế ra, sát khí mãnh liệt khóa chặt lấy Mã Siêu.

“Cậu hãy tìm cơ hội rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng!”

Dương Thanh hơi nhích chân, chắn trước Mã Siêu, nghiêm nghị nói.

Chương 2812:

Mã Siêu không trả lời, nhưng vẻ kiên định trong mắt đã cho thấy thái độ lúc này của anh ta.

Anh ta có thể cảm nhận được sát khí của lão già tóc bạc kia với mình, cũng hiểu sự mạnh mẽ của đối phương, nếu anh ta đi, Dương Thanh sẽ đối phó kiểu gì chứ?

“Giết!”

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói, ngay sau đó bỗng biến mất tăm.

Khí thế của Dương Thanh lập tức chạm đến đỉnh điểm, phép hô hấp tầng sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và huyết mạch cuồng hóa đã nâng thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh của anh lên Siêu Phàm Thất Cảnh trong nháy mắt.

Anh giơ tay đánh một đòn vào khoảng không, không hề do dự.

“Rầm!”

Ngay sau đó, một tiếng động lớn bỗng vang lên, tay lão già tóc bạc và nắm đấm của Dương Thanh va vào nhau.

Dương Thanh chỉ cảm thấy tay mình như sắp gãy đến nơi, sức mạnh đáng sợ bắt đầu lan từ nắm đấm của anh ra khắp người.

Họng Dương Thanh ngòn ngọt, không sao kìm nổi nữa, anh hộc máu, cơ thể bay ra xa mười mấy mét, nặng nề rơi xuống đất như vừa bị xe tông.

“Anh Thanh?”

Lúc này Mã Siêu mới hoàn hồn, lập tức hét lớn rồi lao tới chỗ Dương Thanh.

“Ừm?”

Lão già tóc bạc có vẻ kinh ngạc, nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt nghiêm nghị, trầm giọng hỏi: “Chàng trai, cậu là ai?”

Lão ta đã gặp quá nhiều thiên tài võ thuật, nhưng chưa từng thấy ai còn trẻ mà đã nắm giữ thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh,

thậm chí phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh như Dương Thanh.

Ngay cả gia tộc Cổ Võ cũng không có cao thủ trẻ nào sở hữu thiên phú võ thuật xuất chúng như thế.

Quá trình lão già tóc bạc ra tay, Dương Thanh chủ động tấn công rồi bị đánh bay chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, đến giờ người của Hoàng tộc họ Phùng mới hoàn hồn.

Trong mắt Phùng Hoàng đang ngồi trên ngai vàng cũng có vẻ khiếp sợ, lão ta không ngờ bạn của Mã Siêu lại mạnh đến thế.

Lúc này, Dương Thanh đã được Mã Siêu đỡ dậy, ở khóe miệng vẫn còn vết máu. Anh nhìn chằm chằm vào lão già tóc bạc bằng đôi mắt sắc bén, trong mắt có vẻ điên cuồng. Anh nghiến răng nghiến lợi: “Xem ra ông cũng biết tôi có lai lịch không tầm thường, ông chưa đủ tư cách biết tôi là ai đâu, nhưng tôi có thể nói cho ông biết, nếu trêu vào tôi, chắc chắn ông sẽ hối hận!”

“Bây giờ, tôi sẽ dẫn anh em của tôi đi, về phần ông có ân oán gì với Hoàng tộc họ Phùng, đó là chuyện giữa các người, không liên quan gì tới chúng tôi hết”.

Anh nói rồi bảo Mã Siêu: “Chúng ta đi thôi!”

Trong tình huống này, anh chỉ có thể dùng thân phận có lẽ sẽ ghê gớm của mình để lừa lão già tóc bạc.

Tuy bây giờ anh rất mạnh, nhưng cũng chỉ tương đối mà thôi, khi ở trước mặt cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, anh hoàn toàn không có sức phản kháng.

Hồi nãy đỡ được một đòn của lão già tóc bạc đã là cực hạn của anh rồi, nếu đối phương tung thêm chiêu nữa, rất có thể anh sẽ chết ngay.

“Vâng!”

Mã Siêu không hề do dự, rời đi với Dương Thanh.

Tuy anh ta tức giận nhưng cũng hiểu, anh ta còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, chỉ là sâu bọ trước mặt lão già này.

Chương 2813:

Cho dù muốn báo thù thì cũng phải chờ đến khi anh ta có thực lực đã.

“Hừ!”

Dương Thanh và Mã Siêu vừa bước xuống đài sắc phong, lão già tóc bạc đã hừ lạnh: “Chàng trai, tôi khuyên cậu đừng nên xen vào việc của người khác, nếu tôi muốn giết người, không ai ngăn cản được đâu”.

Rõ ràng lão ta đang nói với Dương Thanh.

Cuối cùng Dương Thanh cũng xác định, đối phương đến vì Mã Siêu thật, hơn nữa còn muốn giết Mã Siêu. Anh không khỏi cảm thấy bi thương, chẳng lẽ hôm nay anh thực sự không bảo vệ nổi Mã Siêu à?

Mã Siêu cắn răng: “Anh Thanh, anh đừng quan tâm đến em nữa! Đây là chuyện của Hoàng tộc họ Phùng, không liên quan gì tới anh!”

Dương Thanh quát: “Im ngay!”

Mã Siêu tức giận nói: “Dương Thanh! Anh biến đi! Đây là Hoàng tộc họ Phùng, chuyện của Hoàng tộc họ Phùng liên quan gì tới anh chứ? Anh đừng tưởng chúng ta đã ở trên chiến trường mấy năm với nhau thì anh sẽ có tư cách nhúng tay vào chuyện của em”.

Đương nhiên Dương Thanh hiểu, Mã Siêu cố tình nói thế để rũ bỏ quan hệ giữa hai người.

Lão già tóc bạc nhìn về phía Mã Siêu, lạnh lùng nói: “Tôi cho cậu cơ hội để trăng trối, sau đó tôi sẽ tiễn cậu lên đường!”

Dương Thanh chắn trước Mã Siêu, chăm chú nhìn lão già tóc bạc, kiên định nói: “Nếu muốn giết cậu ấy, trừ khi ông bước qua xác tôi!”

Trong mắt lão gia tóc lạc lóe lên vể khinh thường, lão ra lạnh lùng nói: “Cậu còn trẻ mà đã bước vào Siêu Phàm Ngủ Cảnh

đúng là không dễ dàng, tôi khuyên cậu đừng nên xen vào việc của người khác, có những chuyện mà cậu không đủ tư cách nhúng tay đâu.

Tôi cho cậu mười giây, cút khỏi tầm mắt cảu tôi bằng không chết!”

Giờ phút này, ngay cả Dương Thanh cũng cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên người lão già kia.

Mã Siêu cắn chặt răng, bước tới trước mặt Dương Thanh, trầm giọng bảo: “Anh Thanh, cứ kệ em đi!”

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Đã vậy, anh em chúng ta cùng ở lại đi, dù chết cũng phải chết chung một chỗ!”

Bảo anh bỏ lại Mã Siêu, một mình chạy trốn, anh không làm được.

Mã Siêu cũng vậy, muốn anh ta bỏ lại Dương Thanh, anh ta cũng sẽ không làm được.

Nếu đã vậy, cả hai hãy cùng nhau đối mặt với cao thủ trước mắt kia đi.

“Các người đã muốn chết thì để tôi giúp các người toại nguyện!”

Lão già tóc bạc bỗng cất tiếng, ngay lập tức, một luồng sát khí mãnh liệt bao phủ lên hai người.

Dương Thanh cũng không nói gì thêm, lập tức vận hành tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, đồng thời, ánh đỏ trong mắt anh ngày càng đậm, đột nhiên, từ trên người anh, một hơi thở võ thuật mạnh hơn nữa tràn ra bên ngoài.

Huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể anh đang sôi trào, kích thích từng tế bào cơ thể.

Cảm thụ được hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, lão già tóc bạc nhíu mày, lão ta dường như vừa nhận thấy một luồng áp lực từ chàng trai này đè lên mình.

Cảnh giới võ thuật của lão ta thừa sức khiến lão ta cảm nhận rõ ràng, hơi thở võ thuật trên người Dương Thanh đã ngang ngửa với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, thậm chí còn mơ hồ chạm tới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Lão ta vốn chính là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh gian nan cỡ nào, đương nhiên lão ta biết rõ hơn ai hết. Dù Dương Thanh có bao nhiêu thủ đoạn thì cũng không có khả năng lấy thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh mà phát huy sức mạnh của cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh như thế này.

Chương 2814:

Điều khiến lão ta lo lắng nhất là, có thể Dương Thanh là một thiên tài trẻ tuổi, con cháu của một gia tộc Cổ Võ hàng đầu, nếu điều này là thật, lão ta chỉ còn cách giết sạch tất cả mọi người có mặt ở đây mới mong giấu được bí mật này.

Bằng không, một khi để sót nhân chứng nào, bị gia tộc Cổ Võ sau lưng Dương Thanh tra ra được, chính gia tộc lão ta cũng sẽ gặp phải tai họa cực lớn.

Nghĩ tới đây, con ngươi lão ta chợt lóe lên một ý muốn giết người cực kì điên cuồng.

Lão già tóc bạc hỏi lại lần nữa: "Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, rời khỏi nơi này ngay lập tức thì tôi sẽ không so đo với cậu".

Dương Thanh nghiến răng đáp: "Không bao giờ!"

"Chán sống rồi!"

Lão già tóc bạc quát lớn một tiếng, thân hình biến mất khỏi vị trí.

Chỉ một chớp mắt, Dương Thanh không chút do dự dồn toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm tay phải, đột ngột vung ra, đồng thời hét lên phẫn nộ: "Giết!"

"Uỳnh!"

Một tiếng va chạm cực mạnh vang lên, nắm đấm của Dương Thanh va chạm với quyền của lão già tóc bạc kia, phát ra một âm thanh trầm đục, thân thể Dương Thanh lui lại phía sau vài bước mới đứng vững.

Lão già tóc bạc vẫn đứng vững tại chỗ, không hề dao động nửa bước, nhưng từ sắc mặt nặng nề của lão ta có thể đoán được lúc này lão ta khiếp sợ nhường nào.

Lão già tóc bạc khiếp sợ tột cùng, bởi lão ta có thể cảm nhận được, một đòn vừa rồi của Dương Thanh mang lực công kích ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Mặc dù mức độ đó chỉ ngang một đòn của cao thủ mới bước vào cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh nhưng cũng đã đủ để lão ta chấn kinh hãi hùng.

Siêu Phàm Thất Cảnh là một bậc cửa rất khó vượt qua, vô số cao thủ hàng đầu mất cả đời tu hành cũng không bước qua được để tiến vào Siêu Phàm Bát Cảnh.

Dù nhiều thủ đoạn đến đâu cũng không có khả năng lấy thực lực dưới Siêu Phàm Bát Cảnh để phát huy ra sức mạnh của Siêu Phàm Bát Cảnh như thế được.

Vậy mà Dương Thanh lại đã làm được rồi.

“Anh Thanh!”

Thấy Dương Thanh bị đánh lùi, Mã Siêu lập tức biến sắc, vội bước tới trước mặt Dương Thanh, lo lắng khẩn trương hỏi thăm.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, cánh tay vừa đánh ra một quyền kia vẫn còn đang run nhẹ, một chiêu đó gần như đã là đòn mạnh nhất của anh rồi.

Có điều, lần này anh thật thất vọng, vì một chiêu dồn hết sức mà vẫn không thể khiến lão già tóc bạc lùi lại nửa bước.

Anh biết, lấy thực lực hiện tại của anh, dù có liều mạng cũng không thể đẩy lùi lão ta được.

Lão già tóc bạc nhìn chằm chằm Dương Thanh hồi lâu, ý muốn giết người trong đáy mắt càng lúc càng đậm, lão ta hiểu rằng, hôm nay mình nhất định phải giết chết Dương Thanh, bằng không, sau này bản thân và gia tộc đều sẽ gặp phải hiểm họa cực lớn.

Loại cao thủ có thiên phú võ thuật khác thường như Dương Thanh nhất định phải có lai lịch cực lớn.

Đối địch với người như thế, hoặc là giết chết đối phương, hoặc tuyệt đối không nên động tới đối phương.

Hôm nay, nếu lão ta đã trót động tới đối phương, vậy thì đã không còn đường lui nào nữa, chỉ có thể giết sạch tất cả mọi người có mặt ở đây.

Chương 2815:

“Trước khi giết tôi, tốt nhất ông nên nghĩ kĩ, một khi tôi chết thì ông và gia tộc ông sẽ gặp phải hiểm họa khủng khiếp cỡ nào”.

“Đừng tưởng rằng giết sạch những người có mặt ở đây thì có thể chôn vùi mọi hành vi tội ác của ông”.

“Tôi đã lưu lại chứng cứ ở nơi này, một khi tôi bị ông giết, ông nhất định sẽ bị bại lộ”.

Dương Thanh nhìn thẳng vào lão già tóc bạc kia, nói.

Nếu đối phương đã hoài nghi anh có lai lịch hơn người, vậy thì mình cứ tỏ ra là người có lai lịch cực lớn cho lão ta xem.

Quả nhiên, lão già tóc bạc vốn đang định giết sạch đám người ở đây, nhưng nghe Dương Thanh nói thế, sắc mặt lão ta lại xuất hiện vài tia do dự.

Từng giây từng phút trôi đi, đài sắc phong rộng thênh thang của Hoàng tộc họ Phùng vẫn chìm vào tĩnh lặng, không ai dám thở mạnh một tiếng.

Phùng Hoàng ngồi trên ngai vàng, trước sau vẫn không có ý định nhúng tay vào vụ việc, chỉ bình tĩnh quan sát tình hình.

Phùng Chí Ngạo khiếp sợ ra mặt, ông ta vẫn cho rằng Dương Thanh chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh bình thường, cho tới bây giờ ông ta mới ý thức được, dù là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh như ông ta đã không cách nào trở thành đối thủ của một gã cao thủ chỉ có thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh như Dương Thanh rồi.

Ông ta đang nghĩ, nếu hiện giờ mình mới là người đối đầu với lão già tóc bạc thì kết cục của mình sẽ ra sao.

Không cần so cũng biết, một khi đối đầu với lão già tóc bạc đó, chắc chắn mình sẽ bị giết chết trong một tích tắc.

Nhưng Dương Thanh có cảnh giới võ thuật thấp hơn cả ông ta nay vẫn còn sống.

Phùng Giai Di đứng bên cạnh Phùng Chí Ngạo, hai tay siết chặt lại, mặt tràn đầy lo âu.

Tuy chỉ mới tiếp xúc với Dương Thanh không lâu nhưng cô ta rất có cảm tình với chàng thanh niên trạc tuổi mình này, cô ta hi vọng anh có thể sống sót.

“Cậu đang đe dọa tôi đấy à?”

Lão già tóc bạc nhìn chằm chằm Dương Thanh, mắt lóe sát khí, hỏi.

Dương Thanh lạnh nhạt đáp: “Đúng là tôi đang đe dọa ông đấy!”

“Tôi muốn xem xem, đợi tôi giết sạch đám người ở đây rồi, gia tộc sau lưng cậu sẽ tra ra sự việc này thế nào?”

Lão già tóc bạc bỗng lên tiếng, không hề che dấu ý muốn giết người nhằm vào Dương Thanh nữa.

Dương Thanh lập tức lạnh cả người, anh vốn định lấy thứ thân phận mơ hồ kia để hù dọa lão ta, nhưng giờ chiến thuật này đã thất bại.

“Các hạ, ở trong Hoàng tộc họ Phùng tôi mà lại tính giết người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng, có phải là hơi quá coi khinh họ Phùng tôi đây rồi không?”

Ngay khi lão già tóc bạc chuẩn bị ra tay với Dương Thanh, vị Phùng Hoàng vẫn giữ im lặng từ đầu tới giờ bỗng đứng lên.

Rồi đột ngột, một luồng hơi thở võ thuật khủng khiếp từ trên người lão ta tràn ra bên ngoài.

Sắc mặt lão già tóc bạc kia lập tức trở nên khó coi, bởi vì lão ta cũng đã cảm thấy, hơi thở võ thuật của Phùng Hoàng rõ ràng là của một cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh.

Điều đó có nghĩa là, lão ta hoàn toàn không có chút hi vọng nào trong việc giết sạch tất cả mọi người ở đây.

Chương 2816:

Ánh mắt lão già kia đã lạnh lẽo tột độ, chằm chằm nhìn vào Phùng Hoàng đang chậm rãi đứng dậy.

Một vị Phùng Hoàng Siêu Phàm Bát Cảnh, lại thêm một thiên tài võ thuật có thân phận không rõ, quả thực là mối nguy rất lớn với lão ta.

Phùng Hoàng đứng chắp tay, bình thản nhìn về phía lão già tóc bạc, nói: "Đường đường là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh thì hẳn không phải hạng người vô danh, lại càng không nên là một con chuột chui lủi mới phải, các hạ là ai?"

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói: "Hôm nay tôi đến đây chỉ để giết một người, tốt nhất là Phùng Hoàng không nên nhúng tay vào việc này. Còn về chuyện tôi là ai, Phùng Hoàng vẫn không nên biết thì tốt hơn, nếu không sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho Hoàng tộc họ Phùng đấy".

Phùng Hoàng hoàn toàn không hề bị những lời khiêu khích của lão ta mà nổi giận, đối phương cũng có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh, nay lại dám dùng giọng điệu kiêu ngạo như thế để răn đe mình, hiển nhiên người này không sợ Hoàng tộc họ Phùng.

Loại cao thủ cấp bậc này, trừ hai Hoàng tộc cổ xưa lớn ra cũng chỉ có các gia tộc Cổ Võ lánh đời mới có mà thôi.

Trong Hoàng tộc cổ xưa, chỉ có Hoàng Chủ sở hữu thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh, Phùng Hoàng là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Phùng, nếu như lão già tóc bạc kia là người của Hoàng tộc cổ xưa thì hẳn phải là người của Hoàng tộc họ Vũ.

Nhưng Hoàng tộc họ Vũ chỉ có một mình Vũ Hoàng là có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh, vậy nên, lão già tóc bạc này nhất định đến từ một gia tộc Cổ Võ nào rồi.

Nghĩ tới đây, Phùng Hoàng cất tiếng hỏi: "Nếu chỉ biết tên của ông đã khiến Hoàng tộc họ Phùng gặp phải phiền toái lớn thì Hoàng tộc họ Phùng tôi có vẻ yếu đuối quá rồi, rốt cuộc ông là ai?"

Lão già tóc bạc nghiêm nghị nói: “Bách Lý Yến!”

Lão ta vừa dứt lời, Phùng Hoàng cũng thoáng biến sắc, họ Bách Lý đã nói lên thân phận người này một cách rõ ràng nhất, đó chính là dòng họ của một gia tộc Cổ Võ lánh đời.

Giờ khắc này, trong đầu Phùng Hoàng chợt xuất hiện rất nhiều hồi ức, sắc mặt cũng dần khó coi.

Phùng Hoang trầm giọng hỏi: “Bách Lý Thu Nguyệt có quan hệ với ông?”

Bách Lý Yên bình thản đáp: “Người cùng tộc”.

Phùng Hoàng đã hoàn toàn ngây người cho đén lúc này lão ta mới hiểu hết mọi chuyện đã hiểu chuyện lớn phát sinh hai mươi sáu năm trước ở Hoàng tộc họ Phugnf, đồng thời cũng hiểu vì sao Bách Lý Yến lại muốn giết Mã Siêu.

“Bố, Bách Lý Thu NGuyệt là ai?”

Lúc này, tại một vị trí gần đài sắc phong, Phùng Giai Di nhìn sang Phùng Chí Ngạo, hạ giọng hỏi.

Sắc mặt Phùng Chí Ngạo cũng hết sức nặng nề, ông ta đáp: “Bách Lý Thu Nguyệt là vợ của Phùng Chí Viễn, đồng thời là mẹ đẻ của Mã Siêu”.

“Hai mươi sáu năm trước, ngay khi vừa mới ra đời, Mã Siêu đã mất tích khỏi Hoàng tộc họ Phùng, vào ngay lúc này, Bách Lý Thu Nguyệt cũng biến mất”.

“Không ai biết bà ta đi đâu, rất nhiều người đều cho rằng Mã Siêu đã bị Bách Lý Thu Nguyệt mang đi”.

Phùng Giai Di đã dại mặt ra, lẩm bẩm tự hỏi: “Vậy là, Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, một trong các gia tộc Cổ Võ? Nhưng nếu là như vậy, lão già Bách Lý Yến này vì sao phải giết Mã Siêu?”

Phùng Chí Ngạo nghiêm nghị nói: “Nghe đồn, các gia tộc Cổ Võ cực kì chú ý sự thuần khiết trong huyết mạch, dòng chính của gia tộc tuyệt đối không được kết hôn với người không thuộc gia tộc Cổ Võ”.

“Bách Lý Thu Nguyệt là người của gia tộc Bách Lý, lại có con với Phùng Chí Viễn, đối với gia tộc Bách Lý, sự tồn tại của Mã Siêu đã làm bẩn sự thuần khiết của huyết mạch gia tộc Bách Lý”.

Chương 2818:

Lúc này, huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể anh đã bùng nổ trong nháy mắt, tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cũng được vận hành đến cực hạn.

Một hơi thở võ thuật cuồng bạo bùng nổ từ trên người anh, hội tụ cả lên nắm tay phải.

Đây là một chiêu tích lũy toàn bộ sức mạnh của anh, nói cách khác, đây chính là một đòn dùng hết sức bình sinh của anh rồi.

"Giết!"

Dương Thanh rít lên giận dữ, quyền phải hung hăng nện xuống Bách Lý Yến.

Ánh mắt Bách Lý Yến thoáng ngưng đọng lại, lão ta vừa cảm thụ được hơi thở cuồng bạo trên người Dương Thanh, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Cút!"

Bách Lý Yến hét lớn một tiếng, trong khoảnh khắc đã tung ra một quyền.

"Uỳnh!"

Hai chiêu công kích vô cùng khủng bố va chạm vào nhau, hệt như một vụ nổ hạt nhân.

Từng luồng hơi thở võ thuật khủng bố lan ra bốn phương tám hướng như sóng âm, cuốn đi tất cả.

Thân thể Dương Thanh bay ngược ra sau như diều đứt dây.

Mã Siêu tận mắt thấy Dương Thanh bay ra ngoài, nhất thời ngớ người.

Lần này, Dương Thanh bị thương còn nặng hơn. Bởi vì Bách Lý Yến vốn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh. Dù có bộc phát toàn bộ sức mạnh, Dương Thanh cũng khó có thể bùng nổ thực lực tương đương với Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh hoàn toàn không thể chống đỡ trước mặt Bách Lý Yến.

“Anh Thanh!”

Mã Siêu hét lớn, vẻ mặt giận dữ nhìn Dương Thanh ngã trên mặt đất không dậy nổi

“Đồ vô lại! Ông đáng chết!”

Hai con ngươi đỏ như máu của Mã Siêu đột nhiên nhìn Bách Lý Yến, chỉ thấy trên mặt anh ta xuất hiện từng đường hoa văn kỳ lạ.

Anh ta vốn chỉ là thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, thế mà lúc này cảnh giới võ thuật đột nhiên bộc phát.

Siêu Phàm Nhất Cảnh!

Siêu Phàm Nhị Cảnh!

Siêu Phàm Tam Cảnh!

Khí tức võ thuật trên người Mã Siêu lập tức tăng vọt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh ta đã từ cao thủ Thần Cảnh đỉnh trở thành cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh hàng thật giá thật.

Điều khiến người khác kinh ngạc tột độ chính là những đường hoa văn trông vô cùng dữ tợn đang che kín mặt anh ta kia.

“Tôi muốn ông chết!”

Mã Siêu gầm lên, bóng dáng của anh ta lập tức biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến, giơ tay đánh ra một đòn.

“Oành!”

Bách Lý Yến giơ tay đánh lại đòn tần công của Mã Siêu khiến cơ thể Mã Siêu bay thẳng ra ngoài.

Tuy Mã Siêu mạnh mẽ đột phá cảnh giới, hơn nữa còn là đột phá lên Siêu Phàm Tam Cảnh, nhưng Bách Lý Yến lại là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, hai người bọn họ chênh lệch một trời một vực, hoàn toàn không cách nào vượt qua.

Chương 2819:

Nhưng lần này, Bách Lý Yến không vội ra tay với Mã Siêu, mà vẻ mặt lão ta ngập tràn kinh ngạc, hai mắt nhìn chằm chằm Mã Siêu.

“Sao có thể có chuyện đó?”

Vẻ mặt lão ta khó tin nói.

Đột nhiên, lão ta nghĩ ra điều gì đó, sửng sốt nói: “Chính là Bách Lý Thu Nguyệt đã truyền máu tổ lên người cậu!”

Phùng Hoàng nghe vậy cũng sững sờ: “Là Máu tổ của gia tộc Bách Lý!”

Máu tổ của gia tộc Bách Lý là huyết mạch gần gũi nhất với tổ tiên của gia tộc Bách Lý.

Trong toàn bộ gia tộc Bách Lý, gần trăm năm nay, chỉ có Bách Lý Thu Nguyệt là có máu tổ.

Chính vì vậy, Bách Lý Thu Nguyệt được khen là thiên tài võ thuật đứng đầu gia tộc Bách Lý. Gia tộc Bách Lý cũng rất coi trọng Bách Lý Thu Nguyệt, thậm chí còn bồi dưỡng Bách Lý Thu Nguyệt như chủ gia tộc Bách Lý trong tương lai

Nhưng không ai ngờ một lần Bách Lý Thu Nguyệt xuất thế lại yêu đương với một người đàn ông bên ngoài, hơn nữa còn sinh ra được một đứa con trai.

Bây giờ Bách Lý Yến lại phát hiện trên người Mã Siêu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, có thể tưởng tượng được lão ta kinh ngạc đến cỡ nào.

Lúc này Mã Siêu giống như một người máy không hề biết đau, hết lần này đến lần khác xông về phía Bách Lý Yến, nhưng mỗi lần anh ta tấn công đều không thể gây ra thương tích nào cho Bách Lý Yến.

“Bên trong cơ thể cậu có máu tổ của gia tộc Bách Lý, cậu vẫn không thể chết được, cậu phải đi đến gia tộc Bách Lý với tôi!”

Sau khi Bách Lý Yến đẩy lui Mã Siêu một lần nữa, lão ta nghiêm nghị nói.

Phùng Hoàng hơi nhấc chân, lập tức che trước người Mã Siêu, nhìn chằm chằm Bách Lý Yến nói: “Bách Lý Yến, ông đừng quá đáng! Ông tự ý xông vào Hoàng tộc họ Phùng, đã vậy còn đòi dẫn cháu nội của tôi đi. Ông thật sự nghĩ Hoàng tộc họ Phùng tôi dễ bắt nặt lắm sao?”

Sắc mặt Bách Lý Yến cực kỳ âm u, lạnh giọng nói: “Phùng Hoàng, tôi khuyên ông đừng quản quá nhiều. Chắc ông cũng biết máu tổ của gia tộc Bách Lý quan trọng cỡ nào đối với gia tộc chúng tôi. Cậu ta nhất định phải theo chúng tôi về gia tộc Bách Lý”.

Phùng Hoàng cười lạnh: “Nó là cháu trai của tôi, nếu thật sự để ông dẫn nó đi như vậy thì Hoàng tộc họ Phùng còn mặt mũi gì nữa?”

Sau đó, lão ta lấy ra một bình sứ trắng, búng ngón tay, bình sứ trắng bay về phía Dương Thanh.

Sau khi Dương Thanh bắt được, liền nghe được Phùng Hoàng nói: “Bên trong có một viên đan dược trị thương, sau khi uống vào có thể ổn định thương thế của cậu”.

Dương Thanh không chút do dự, mở luôn bình sứ trắng ra, nuốt viên đan dược trị thương vào miệng.

Không hổ là đồ của Phùng Hoàng lấy ra, quả nhiên không tầm thường. Dương Thanh vừa nuốt xong viên đan dược thì có thể cảm nhận được hiệu quả mạnh mẽ của đan được đang giúp anh khôi phục vết thương.

Phùng Hoàng đã ra mặt, Dương Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Anh trực tiếp ngồi khoanh chân, vận hành Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Trong nháy mắt Dương Thanh đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Phép hô hấp tầng thứ sáu của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh vốn dĩ đã có tác dụng trị thương, bây giờ Dương Thanh lại uống thêm đan dược trị thương của Phùng Hoàng nữa vì thế thương thế của anh lập tức ổn định.

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh thật sâu, sau đó nhìn Bách Lý Yến nói: “Ông nên hiểu rõ, có tôi ở đây, ông không thể dẫn cháu nội tôi đi được”.

Bách Lý Yến lạnh giọng nói: “Nói như vậy là ông định đối nghịch với gia tộc Bách Lý?”

Chương 2821:

Dù rằng Bách Lý Yến chưa từng nghe nói cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh có thể bùng nổ thực lực của Siêu Phàm Bát Cảnh.

Siêu Phàm Bát Cảnh vốn là một ranh giới, dù có là thiên tài võ thuật xuất chúng, dốc hết cả đời cũng chưa chắc đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh.

Ngay cả Bách Lý Yến, trước đây khi lão ta từ Siêu Phàm Thất Cảnh đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh, cũng không có hiện tượng lạ này. Theo lời đồn, chỉ khi nào cảnh giới võ thuật từ Siêu Phàm Bát Cảnh đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh mới sẽ xảy ra hiện tượng lạ này.

Nhưng Dương Thanh chỉ mới là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, dù có sắp đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh cũng không thể dẫn đến hiện tượng lạ này được!

“Bách Lý Yến, bây giờ ông nghĩ ông có thể dẫn cháu nội của tôi đi được nữa sao?”

Phùng Hoàng cười híp mắt nhìn Bách Lý Yến hỏi.

Phùng Hoàng cũng vô cùng khiếp sợ trước sự mạnh mẽ của Dương Thanh, nhưng lão ta lại càng kiêng kỵ thế lực sau lưng Dương Thanh hơn.

Lão ta không tin một người trẻ tuổi có thiên phú võ thuật đáng sợ như vậy lại không có thế lực nào đứng sau.

Lúc này trên mặt Bách Lý Yến cũng lộ ra vẻ do dự. Là cao thủ của gia tộc Cổ Võ, vốn không nên kiêng kỵ những người tu hành ngoài đời, nhưng thiên phú võ thuật của Dương Thanh mạnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy khó tin.

Kiểu người này, thế lực phía sau hẳn là rất kinh người.

Từ biểu hiện vừa rồi của Dương Thanh, không khó để nhận ra tình cảm anh em của Dương Thanh và Mã Siêu. Nếu lão ta thật sự dẫn Mã Siêu đi, dù Phùng Hoàng và Dương Thanh

không cản được nhưng Dương Thanh nhất định sẽ đến gia tộc Bách Lý.

Một khi làm lớn chuyện khiến thế lực sau lưng Dương Thanh chú ý, dù là gia tộc Bách Lý cũng chịu không nổi lửa giận của thế lực sau lưng Dương Thanh.

Trừ khi, lão ta có thể giết sạch tất cả những người có mặt ở đây.

Phùng Hoang hờ hửng nhìn vẻ mặt do dự của Bách Lý Yến, không nói gì chỉ chờ hành động kế tiếp của đối phương.

“Chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu!”

Bách Lý Yên nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Ai cho phép ông rời đi?

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên bỗng nhiên vang vọng khắp gia tộc họ Phùng.

Mọi người đều đồng loạt nhìn về chủ nhân của giọng nói kia, chỉ thấy một bóng người trung niên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Phùng Chí Viễn!”

Có người ngạc nhiên thốt lên.

Ngay khi Bách Lý Yến vừa xuất hiện, Phùng Chí Viễn đã biến mất, thậm chí nhiều người còn không biết Phùng Chí Viễn vừa rồi đã không có mặt ở đây.

Phùng Hoàng cau mày, lạnh giọng quát: “Lui ra!”

Phùng Chí Viễn không hề lùi bước, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chặp Bách Lý Yến, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bách Lý Yến cuối cùng chúng ta lại gặp mặt rồi!”

Trong mắt ông ta ngập tràn sát khí mãnh liệt.

Bách Lý Yến nhíu mày, lạnh giọng nói: “Cậu là ai?”

Phùng Chí Viễn gằn giọng nói: “Tôi là Phùng Chí Viễn – chồng của Bách Lý Thu Nguyệt!”

Chương 2822:

Bạc Lý Yến cười khinh khỉnh: “Năm đó nếu không có cô chủ, cậu nghĩ cậu có thể sống được tới ngày hôm nay sao? Sao nào? Cậu muốn giết tôi?”

Trong ánh mắt lão ta tràn đầy khinh thường. Dù Hoàng tộc họ Phùng là một trong hai gia tộc cổ lớn nhưng trong mắt Bách Lý Yến, Hoàng tộc họ Phùng là gia tộc cấp thấp không có tư cách so sánh với gia tộc Bách Lý.

Then chốt là, Phùng Hoàng – người có thực lực mạnh nhất của Hoàng tộc họ Phùng cũng chỉ là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trong khi ở gia tộc Bách Lý người có thực lực mạnh nhất đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Là cao thủ võ thuật đứng trên đỉnh thế giới thật sự.

Hai mắt Phùng Chí Viễn đỏ ngầu nhìn chằm chằm Bách Lý Yến nói: “Vì một ngày này mà tôi đã đợi ròng rã hai mươi sáu năm, ông thật sự nghĩ hôm nay ông có thể sống sót rời khỏi nơi này sao?”

Phùng Hoàng cả giận nói: “Lui ra!”

Khó khăn lắm mới khiến Bách Lý Yến chuẩn bị rời đi, thế mà lúc này Phùng Chí Viễn lại nhảy ra gây chuyện.

Một khi cao thủ cấp bậc kiểu Bách Lý Yến ra tay với Hoàng tộc họ Phùng, ngoài Phùng Hoàng ra, thì trong Hoàng tộc họ Phùng này không còn ai là đối thủ của lão ta cả.

Mà hành động của Phùng Chí Viễn chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Phùng Chí Ngạo cũng vội vàng đứng lên, trầm giọng nói: “Chú hai, nghe lời phụ hoàng, lui xuống trước đi!”

Phùng Chí Ngạo vốn luôn thù ghét Phùng Chí Viễn rốt cuộc lúc này cũng đã hiểu ra nhiều điều. Phùng Chí Viễn không hề muốn tranh giành quyền lực với ông ta, mà mọi chuyện ông ta làm chỉ vì muốn đối phó Bách Lý Yến.

Sau khi biết điều này, ông ta cũng bớt căm ghét Phùng Chí Viễn hơn.

Bách Lý Yến nhìn chằm chằm Phùng Chí Viễn, lạnh lùng nói: "Bách Lý Yến tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, dựa vào cậu cũng muốn cản tôi sao?"

Bách Lý Yến nói xong, một luồng áp lực võ thuật đáng sợ toát ra từ người lão ta, trực tiếp khóa chặt Phùng Chí Viễn.

Hai mắt Phùng Chí Viễn đỏ ngầu, khí thế võ thuật trên người đột nhiên tăng vọt.

"Siêu Phàm Thất Cảnh!"

Khi mọi người cảm nhận được khí thế võ thuật bùng phát trên người Phùng Chí Viễn, tất cả đều sững sờ.

Phùng Chí Ngạo cũng ngây người: "Chú đột phá rồi!"

Từ nhỏ tới lớn võ công của Phùng Chí Ngạo luôn cao hơn Phùng Chí Viễn.

Nhưng mà bây giờ Phùng Chí Viễn lại đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh.

Mà Phùng Chí Ngạo lại cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ từ trên người Phùng Chí Viễn chứng tỏ Phùng Chí Viễn đã đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh từ lâu rồi.

Chỉ là bây giờ Phùng Chí Viễn mới bộc lộ thực lực thật sự của mình.

Phùng Hoàng cũng ngây người.

"Lui ra!"

Sau một thoáng ngạc nhiên, Phùng Hoàng giận dữ quát.

Dù Phùng Chí Viễn đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng Bách Lý Yến lại là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hàng thật giá thật, Phùng Hoàng biết rất rõ chênh lệch giữa Thất Cảnh và Bát Cảnh lớn cỡ nào.

Có thể nói cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong chỉ là giun dế trước mặt Siêu Phàm Bát Cảnh.

Bởi vì chênh lệch cảnh giới giữa hai người thật sự quá lớn.

Chương 2823:

Nhưng lúc này, trong ánh mắt Phùng Chí Viễn vẫn không hề có ý muốn lùi bước, ngược lại càng thêm dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hai mươi sáu năm trước, chính là tên khốn kiếp này muốn dẫn Bách Lý Thu Nguyệt vợ của tôi đi, đã vậy còn muốn giết con của tôi và Thu Nguyệt”.

“Thu Nguyệt khổ sở cầu xin, thậm chí còn quỳ xuống van xin ông ta nhưng ông ta vẫn không chịu buông tha cho con của chúng tôi. Thu Nguyệt liều mạng ngăn cản ông ta mới tranh giành được cơ hội để con của chúng tôi được dẫn đi khỏi Hoàng tộc họ Phùng”.

“Nhưng tên khốn này lại giết chết Thu Nguyệt!”

“Hai mươi sáu năm nay không ai biết tôi đã vượt qua như thế nào. Càng không ai biết tôi đã trả giá đắt cỡ nào để bày ra kế hoạch ngày hôm nay”.

“Hôm nay, tôi sẽ dùng máu tươi của ông ta để báo thù rửa hận cho vợ tôi!”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Mã Siêu đang được Phùng Hoàng bảo vệ sau lưng dại ra.

Mã Siêu đã biết mình là đứa bé bị Hoàng tộc họ Phùng vứt bỏ hai mươi sáu năm trước và anh ta chính là con trai của Bách Lý Thu Nguyệt và Phùng Chí Viễn.

Nhưng lúc nãy Phùng Chí Viễn lại nói Bách Lý Thu Nguyệt đã bị Bách Lý Yến giết chết vào hai mươi sáu năm trước rồi.

Lúc này vẻ mặt Phùng Chí Viễn cực kỳ vặn vẹo, khí thế võ thuật của Siêu Phàm Thất Cảnh đang sôi sục trong cơ thể ông ta.

Hai mắt ông ta ngập tràn thù hận nhìn Bách Lý Yến.

Ngay khi Phùng Chí Viễn mặt đầy sát khí nhìn Bách Lý Yến thì đôi mắt của Mã Siêu cũng ngập tràn thù hận, những đường hoa văn đỏ như máu chạy dọc theo cổ che kín mặt anh ta.

Khí thế võ đạo trên người Mã Siêu đã lên tới cực hạn, mơ hồ có xu thế sắp đột phá Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Mã Siêu đột nhiên nhìn Phùng Chí Viễn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phùng Chí Viễn, những gì ông nói đều là sự thật sao? Mẹ tôi là bị Bách Lý Yến giết?”

Nghe Mã Siêu hỏi, lửa giận trên mặt của Phùng Chí Viễn vẫn không bớt đi, gật đầu, gằn giọng: “Hồi đó con vừa mới sinh ra thì người của gia tộc Bách Lý đã biết. Đối với gia tộc Bách Lý, phụ nữ của gia tộc bọn họ chỉ có thể gả cho dòng chính mang dòng máu gia tộc Cổ Võ mà thôi, mà bố chỉ là một người khác tộc. Đứa con của bố và mẹ con đã làm vấy bẩn dòng máu của gia tộc Bách Lý nên bọn họ muốn giết con”.

“Năm đó khi Bách Lý Yến này đến giết con. Mẹ con đã quỳ xuống cầu xin ông ta mong giữ lại mạng sống cho con nhưng tên khốn kiếp này vẫn không chịu buông tha cho con”.

“Mẹ con biết chúng ta không cản được Bách Lý Yến, bất đắc dĩ cô ấy đã liều mạng ngăn cản Bách Lý Yến, lúc này người của cô ấy mới dẫn con đi khỏi Hoàng tộc họ Phùng được”.

“Thấy con sắp bị mang đi, Bách Lý Yến lại ra tay giết mẹ con. Mẹ con đã bị lão ta giết chết tại chỗ, cũng may người của cô ấy cũng làm tròn nhiệm vụ, cuối cùng đã an toàn dẫn con rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng”.

Nói đến đây, lửa giận trong mắt Phùng Chí Viễn càng thêm hừng hực, chỉ muốn xé nát Bách Lý Yến ra cho hả giận.

Phùng Chí Viễn kể ra những chuyện cũ này cũ chẳng khác nào từng nhát búa nặng nề nện mạnh vào lồng ngực Mã Siêu.

Mã Siêu ngây người: “Vì vậy mẹ tôi vì cứu tôi nên mới bị giết chết?”

Nghĩ đến đây, một luồng khí thế võ thuật đáng sợ hơn dâng trào từ trong cơ thể Mã Siêu.

“A!”

Mã Siêu bỗng ngửa mặt lên trời thét dài.

Chương 2824:

Anh ta từ Thần Cảnh đỉnh phong liên tục đột phá đến Siêu Phàm Tam Cảnh. Tốc độ này đã nhanh hơn vũ bão, nhưng bây giờ khí thế võ thuật trên người anh ta lại trực tiếp đột phá từ Siêu Phàm Tam Cảnh bước vào Siêu Phàm Tứ Cảnh.

Nhưng vẫn chưa xong, khí thế võ thuật trên người Mã Siêu vẫn đang tăng vọt.

“Chuyện này…”

Người của Hoàng tộc họ Phùng ngạc nhiên há hốc mồm.

Bọn họ từng thấy cao thủ Siêu Phàm Cảnh đột phá cảnh giới nhưng chưa từng thấy ai từ Thần Cảnh đỉnh phong đột phá cảnh giới vượt cấp như Mã Siêu.

“Mã Siêu!”

Phùng Chí Viễn gầm lên, cố gắng đánh thức Mã Siêu đang mất trí.

“Tôi muốn ông chết!”

Mã Siêu giận như điên hét lên.

“Ầm!”

Giờ phút này, khí thế võ thuật trên người Mã Siêu xông thẳng lên trời, trong nháy mắt đạt tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nhưng đây đã là cực hạn của Mã Siêu.

Chỉ thấy Mã Siêu hơi nhấc chân, sau đó vọt thẳng về phía Bách Lý Yến.

Phùng Chí Viễn cắn răng, trong tay ông ta bỗng xuất hiện một viên đan dược mà đỏ thắm. Một luồng khí thế võ thuật khủng bố lan tràn từ trong viên đan dược ra ngoài.

Ông ta nhìn Mã Siêu đang lao về phía Bách Lý Yến, trong mắt không chút do dự, nuốt luôn viên thuốc.

“Rầm rầm rầm!”

Đan dược vừa vào miệng đã tan ra. Hiệu quả đáng sợ của đan dược ngay lập tức được cơ thể Phùng Chí Viễn hấp thu, mặt đất xung quanh ông ta nứt toác ra như mạng nhện.

Một luồng khí thế võ thuật kinh người bùng phát từ cơ thể ông ta.

“Bát Cảnh! Không ngờ Phùng Chí Viễn lại đột phá lên Siêu Phàm Bát Cảnh! Sao lại thế được? Siêu Phàm Thất Cảnh là cái ngưỡng hoàn toàn không có loại đan dược nào có thể khiến cho cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh có được thực lực của Siêu Phàm Bát Cảnh được!”

Vẻ mặt Phùng Chí Ngạo đầy khiếp sợ ngạc nhiên thốt lên.

Phùng Giai Dị cũng ngạc nhiên không kém bỗng cô ta như nghỉ tới điều gì, cả kính nói: “Bố, có cmột loại đan dược gọi là Tự Đàn, người nào uống nó có thể khiến cho thực lực đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh trong thời gian ngắn.

“Tử Đan!”

Dù là Phùng Chí Ngạo, sau khi nghe được Tử Đan vê mặt cũng hoảng sợ.

Ông ta khiếp sợ nhìn Phùng Chí Viễn đã lao về phía Bách Lý Yến, khí tin nói: “Tử Đan hay còn gọi là Tử Vong Đan, chỉ có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh mới dùng được. Một khi dùng nó, thực lực có thể đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh trong nháy mắt.

“Chỉ là những người uống đan dược này sẽ mất dần tất cả các chức năng của cơ thể sau khi đan dược hết tác dụng và lập tức sẽ trở thành một ông già vật vờ sắp chết, chỉ còn sống được vài ngày”.

“Phùng Chí Viễn dùng tính mạng của mình để nâng cao thực lực!”

Lúc này, khi Phùng Chí Ngạo nhìn Phùng Chí Viễn, trong mắt không còn bất kỳ sự hận thù nào nữa, có chăng chỉ là vẻ rối rắm và lo lắng mà thôi.

Cùng lúc đó, hai bố con Mã Siêu và Phùng Chí Viễn đã chạy đến trước mặt Bách Lý Yến.

“Giết!”

Chương 2825:

Mã Siêu nổi giận gầm lên, khí thế võ thuật trong cơ thể lập tức bùng nổ, đánh thẳng ra một đòn công kích mạnh nhất của Siêu Phàm Ngũ Cảnh về phía Bách Lý Yến.

Bách Lý Yến cau mày, lạnh lùng nói: “Không biết tự lượng sức mình!”

“Oành!”

Lão ta đá ra một cước, Mã Siêu còn chưa đụng tới được người Bách Lý Yến đã bị một cước đạp bay.

Dù thực lực của Mã Siêu đã tăng lên rất nhiều nhưng rốt cuộc vẫn là thực lực Siêu Phàm Ngũ Cảnh. Trong khi đó Bách Lý Yến vốn đã là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh. Đến cả cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh cũng chỉ là con kiến trước mặt lão ta mà thôi.

Khi Mã Siêu bị đạp bay, Phùng Chí Viễn cũng xông tới bên cạnh Bách Lý Yến, giơ tay đánh ra một đòn.

“Oành!”

Bách Lý Yến cũng tung ra một cú đấm, hai nắm đấm va vào nhau, giống như bom hạt nhân nổ tung, khí thế võ thuật đáng sợ càn quét khắp xung quanh.

“Ầm ầm ầm!”

Chỉ thấy mặt đất dưới chân hai người trong nháy mắt nứt toác.

Cuộc chiến của hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh không ngờ lại kinh khủng như vậy.

Những cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh, trong khí thế bùng phát của hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh như bị đánh một đòn nặng nề, lần lượt bay ra ngoài.

Phùng Hoàng quát to: “Tất cả mọi người, lập tức lui ra khỏi Hoàng tộc họ Phùng ngay!”

Phùng Chí Viễn dường như nổi điên, điên cuồng tấn công mà không cần cân nhắc đến hậu quả. Bách Lý Yến là một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh chính hiệu lúc này mơ hồ chiếm thế thượng phong khi đối diện với một người nhờ Tử Đan để nâng cao thực lên Siêu Phàm Bát Cảnh như Phùng Chí Viễn.

Chỉ là, Phùng Chí Viễn bất chấp hậu quả, điên cuồng tấn công như thế khiến lão ta cũng hơi luống cuống.

Còn về Mã Siêu lúc này ngay cả tư cách tham chiến cũng không có.

Khuôn mặt vặn vẹo kia của anh ta bỗng nhìn Phùng Hoàng khàn giọng nói: "Ông cứ trơ mắt nhìn con trai và cháu trai mình chết không chỗ chôn như vậy sao?"

Phùng Hoàng cau mày, lạnh giọng nói: "Cháu có biết hai đứa đang làm gì không? Một khi Bách Lý Yến chết ở Hoàng tộc họ Phùng, thì Hoàng tộc họ Phùng sẽ hứng chịu lửa giận của gia tộc Bách Lý. Bất kể một gia tộc Cổ Võ nào dù là yếu nhất cũng dễ dàng lật đổ Hoàng tộc họ Phùng của chúng ta".

"Bố con các người điên rồi, bị thù hận che mờ mắt. Các người làm như vậy chỉ khiến Hoàng tộc họ Phùng gặp tai vạ ngập đầu mà thôi".

Mã Siêu cười nhạo: "Gia tộc vô tình như vậy, bỏ đi thì có làm sao? Bắt đầu từ hôm nay, Mã Siêu tôi không còn bất kỳ quan hệ nào với Hoàng tộc họ Phùng nữa!"

Vẻ mặt Mã Siêu vô cảm nói.

Đã đến nông nỗi này rồi mà Phùng Hoàng với tư cách là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh duy nhất của Hoàng tộc họ Phùng lại không hề muốn ra tay với Bách Lý Yến, điều này khiến Mã Siêu hoàn toàn thất vọng với Hoàng tộc họ Phùng.

"Cháu nói cái gì?"

Phùng Hoàng nghe xong Mã Siêu nói, vẻ mặt giận dữ, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

Cảm nhận được áp lực võ thuật toát ra từ trên người Phùng Hoàng, nhưng Mã Siêu vẫn không sợ hãi chút nào, hờ hững nhìn chằm chằm Phùng Hoàng nói: "Tôi nói bắt đầu từ hôm

nay tôi và Hoàng tộc họ Phùng không còn bất kỳ quan hệ gì nữa!”

Phùng Hoàng khẽ quát: “Cháu muốn chết!”

Chương 2826:

Lúc này hai cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh theo sau lưng Phùng Hoàng, vẻ mặt ngập tràn sát khí nhìn chằm chặp Mã Siêu, dường như chỉ cần Phùng Hoàng ra lệnh bọn họ sẽ giết Mã Siêu ngay lập tức.

Trong Hoàng tộc họ Phùng, tất cả cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh đều đã rời đi hết, những người còn ở lại đều là cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Phùng Chí Ngạo thấy vậy, nhất thời hốt hoảng vội vàng bước lên nói: "Phụ hoàng, xin người bớt giận. Dù gì Mã Siêu cũng là người thừa kế đời thứ mười chín của Hoàng tộc họ Phùng".

Không biết tại sao Phùng Chí Ngạo vốn ngập tràn căm ghét hai bố con Mã Siêu thế mà lúc này ngay cả bản thân ông ta cũng không ngờ mình sẽ cầu xin cho Mã Siêu.

Có lẽ vì biết mục đích thật sự của Phùng Chí Viễn không phải là muốn tranh giành quyền thế của Hoàng tộc họ Phùng với ông ta.

Phùng Giai Di cũng vội vàng cầu xin nói: "Ông nội, xin ông bớt giận! Cậu ấy cũng vì muốn báo thù rửa hận cho mẹ của cậu ấy nên trong lúc quýnh quáng mới nói ra những lời nông nổi như vậy, ông nội đừng xem là thật!"

Cô ta nói xong thì vội vàng nhìn Mã Siêu nói: "Cậu mau nói cho ông nội biết những lời lúc nãy của cậu chỉ là lỡ lời thôi, chứ thật sự cậu hề không muốn rũ sạch quan hệ với Hoàng tộc họ Phùng".

Mã Siêu cười chế giễu, vẻ mặt hờ hững nói với Phùng Hoàng: "Một người mà ngay cả con trai và cháu trai mình cũng không muốn bảo vệ thì có tư cách gì để tôi gọi một tiếng ông nội? Một gia tộc như vậy tôi mới không cần!"

"Muốn chết!"

Phùng Hoàng lập tức nổi giận.

Lúc này, lão ta thật sự muống giết Mã Siêu.

Hoàng tộc họ Phùng rất coi trọng các trưởng lão. Điều mà Phùng Hoàng không thể tha thứ nhất chính là bất kính với trưởng lão. Lão ta thấy Mã Siêu đang xúc phạm tới bậc bề trên.

“Phụ hoàng, xin người bớt giận!”

Phùng Chí Ngạo nhất thời cuống lên, nổi giận nói với Mã Siêu: “Cậu đừng cứng đầu nữa, mau xin lỗi ông nội của cậu đi”.

Phùng Giai Di cũng khuyên: “Cậu mau xin lỗi ông nội đi! Không phải cậu muốn báo thù rửa hận cho mẹ sao? Nếu cậu chết, thì ai sẽ báo thù cho mẹ cậu đây? Với thiên phú võ thuật của cậu, chưa tới vài năm chắc chắn sẽ báo thù rửa hận cho mẹ cậu được rồi”.

Mã Siêu không để ý đến hai người bọn họ, chỉ lạnh lùng nhìn Phùng Hoàng, vẻ mặt ngập tràn ngoan cường.

Trừ khi Phùng Hoàng ra tay, bằng không anh ta tuyệt đối không thừa nhận thân phận của mình.

Phùng Hoàng cũng nhìn chằm chằm Mã Siêu, vẻ mặt cực kỳ tức giận, trong mắt còn lóe lên sát khí mãnh liệt.

Mã Siêu đang chờ Phùng Hoàng ra tay mà Phùng Hoàng lại đang chờ Mã Siêu xin lỗi. Thế là hai người giằng co như thế, chẳng ai có hành động gì.

Điều này khiến Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc này Phùng Chí Viễn đang chiến đấu với Bách Lý Yến, mỗi đòn tấn công đều mang theo sát chiêu mãnh liệt nhưng dù sau Phùng Chí Viễn cũng là thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, dù có uống thuốc thì miễn cưỡng lắm mới lên được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Mà Bách Lý Yến đã thăng cấp cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh mười mấy năm nay. Sao lão ta có thể bị một kẻ mượn thuốc để tăng thực lực như Phùng Chí Viễn giết chết được chứ?

“Oành oành oành!”

Chương 2828:

Những đường hoa văn đỏ như máu trên mặt Mã Siêu càng lúc càng dày đặc. Một luồng khí thế càng đáng sợ hơn bùng nổ trong cơ thể anh ta. Mã Siêu hầu như không do dự, lao thẳng đến trước mặt Bách Lý Yến.

Nhưng Bách Lý Yến là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, vốn lão ta đã lao vào Phùng Chí Viễn, dựa vào thực lực của Mã Siêu là không thể nào đuổi kịp.

Mà khi Phùng Chí Viễn nghe được Mã Siêu kêu ông ta một tiếng "bố", nhất thời nước mắt tuôn rơi. Vẻ mặt ông ta không hề sợ hãi, bỗng ngửa mặt lên trời cười to: "Con trai, là bố có lỗi với con. Nếu có kiếp sau bố sẽ bồi thường cho con!"

Dứt tiếng, một luồng khí thế võ thuật khủng bố tỏa ra từ trên người Phùng Chí Viễn,

"Ông ta muốn tự nổ tung!"

Lập tức có cao thủ Siêu Phàm Cảnh sợ hải hét lên.

Một khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh phát huy khí thế đến cực hạn, hoàn toàn vượt khỏi sức chịu đựng của mình, cơ thể họ sẽ nổ tung, tạo thành sức mạnh hơn xa cảnh giới võ thuật vốn có.

Hay nói cách khác, một khi cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như Phùng Chí Viễn tự phát nổ, ông ta sẽ tạo thành năng lượng hơn xa Siêu Phàm Thất Cảnh, ít nhất cũng ngang với một đòn toàn lực của Siêu Phàm Bát Cảnh.

Tuy Bách Lý Yến vốn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng có lẽ ngay cả lão ta cũng không chịu nổi một đòn toàn lực của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đâu.

"Bách Lý Yến, tôi muốn ông chết!"

Phùng Chí Viễn hơi nhích chân, lập tức xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến rồi ôm chặt lấy lão ta.

Cảm nhận được Phùng Chí Viễn đang thôi thúc khí thế trong người mình, con ngươi của Bách Lý Yến không khỏi co lại,

lão ta tức giận nói: “Cậu điên rồi à? Mau ngừng việc tự phát nổ đi!”

“Ha ha ha ha…”

Phùng Chí Viễn cười lớn: “Bách Lý Yến, ông cũng biết sợ à? Cho dù không giết nổi ông, tôi cũng sẽ khiến ông phải trả giá đắt!”

Sau khi ông ta dứt lời, khí thế trên người ông ta nhanh chóng tăng lên.

Phùng Chí Viễn vốn đã trở nên già nua vì uống Tử Đan, giờ tóc lại nhanh chóng đen nhánh, làn da nhăn nheo cũng khôi phục bình thường với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Khí thế đáng sợ lan ra từ người ông ta.

Bách Lý Yến định tránh khỏi sự trói buộc của Phùng Chí Viễn, nhưng lão ta lại phát hiện mình không làm được điều đó tuy có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh.

Người của Hoàng tộc họ Phùng đều sững sờ nhìn dáng vẻ điên cuồng của Phùng Chí Viễn.

Trong mắt Phùng Hoàng có vẻ không nỡ, lão ta siết chặt nắm tay, đến nước này rồi, lão ta vẫn không thể ra tay với Bách Lý Yến, bởi vì lão ta là chủ của Hoàng tộc họ Phùng, nếu lão ta ra tay thì trận chiến giữa Hoàng tộc và gia tộc Bách Lý sẽ nổ ra ngay.

Hoàng tộc cổ xưa không thể sánh bằng gia tộc Cổ Võ.

Gia tộc Bách Lý là gia tộc Cổ Võ, có nền tảng hết sức hùng hậu, hơn xa Hoàng tộc họ Phùng.

Thực lực của Bách Lý Yến rất mạnh, nhưng vẫn chưa phải người mạnh nhất ở gia tộc Bách Lý, có tới mấy cao thủ cùng cảnh giới với lão ta.

Về phần chủ gia tộc Bách Lý, có lẽ thực lực lão ta đã đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh từ lâu, là cao thủ đứng trên đỉnh thế giới này.

Thế nên vào lúc này, lão ta chỉ có thể trơ mắt nhìn con mình lao đầu vào chỗ chết.

Chương 2829:

Mắt Mã Siêu đỏ hoe, anh ta nhìn chằm chằm vào Phùng Chí Viễn, hét lớn: “Bố, xem như con xin bố, từ bỏ đi! Chỉ cần bố còn sống, bố muốn con làm gì cũng được! Bố hãy tin con, một ngày nào đó, con sẽ khiến gia tộc Bách Lý phải trả giá đắt!”

Anh ta muốn xông tới ngăn cản Phùng Chí Viễn, nhưng khí thế của Phùng Chí Viễn và Bách Lý Yến quá mạnh, khiến anh ta không thể nhúng tay.

Phùng Chí Viễn đã quyết tâm khiến Bách Lý Yến bị thương nặng thông qua việc tự nổ tung, sao anh ta có thể ngăn cản được chứ?

Quanh người Phùng Chí Viễn tràn ngập khí thế đáng sợ, cơ thể ông ta cũng dần chằng chịt vết thương, chỉ sau thoáng chốc, người ông ta đã đầm đìa máu tươi rồi.

Người ông ta đang phình to với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Bách Lý Yến bị ông ta ôm chặt cũng dùng hết sức bình sinh để thoát khỏi sự trói buộc của Phùng Chí Viễn.

Nhưng cho dù lão ta giãy giụa thế nào thì cũng không ăn thua.

“Bố, đừng mà! Con xin bố đừng làm thế!”

Mã Siêu đau khổ hét lớn, không thể chịu nổi việc bố mình sắp chết theo cách này.

Đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng bùng nổ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đó, bởi vì người phát ra khí thế này không phải Phùng Chí Viễn và Bách Lý Yến, mà là Dương Thanh vẫn đang ngồi tu luyện sau khi bị Bách Lý Yến đánh trọng thương.

“Rầm!”

Mặt đất xung quanh Dương Thanh bắt đầu rung chuyển, những khe nứt như mạng nhện lan ra bốn phía.

“Siêu Phàm Lục Cảnh!”

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh với vẻ kinh ngạc.

Mới hồi nãy, Dương Thanh vẫn chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, hơn nữa còn bị thương nặng, không ngờ anh lại đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh trong tình huống gần như vô vọng này.

Hồi ở Siêu Phàm Ngũ Cảnh, Dương Thanh đã phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh, bây giờ anh đã đến Siêu Phàm Lục Cảnh, thực lực của anh sẽ mạnh tới mức nào chứ?

“Chú Viễn!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng, khí thế ôn hòa lan ra từ người anh, tựa như ánh nắng trong ngày đông giá rét, chiếu lên người Phùng Chí Viễn.

Phùng Chí Viễn cắn răng, nói với Dương Thanh từ xa: “Dương Thanh, đồng ý với tôi, hãy bảo vệ Mã Siêu nhé!”

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Cậu ấy là anh em của cháu, cho dù chú không dặn thì cháu vẫn sẽ chăm sóc cậu ấy thôi. Khó khăn lắm cậu ấy mới nhận chú, chú lại định rời khỏi cậu ấy ngay à? Chú không thấy làm như thế rất tàn nhẫn hả?”

“Chú hãy từ bỏ việc tự phát nổ đi, cháu sẽ giúp chú đối phó với Bách Lý Yến! Tuy bây giờ chưa giết được ông ta, nhưng sẽ có ngày, cháu bắt ông ta phải trả món nợ máu này!”

Tuy anh đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng anh cũng không ngông cuồng đến mức nghĩ mình có thể giết nổi cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Với thực lực của anh hôm nay, sau khi dốc toàn lực, anh chỉ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, hay Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ là cùng.

Đừng nói là cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh nhiều năm, cho dù chỉ là cao thủ mới đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh, anh cũng không giết nổi.

Chương 2830:

Thực lực càng mạnh thì anh càng cảm nhận rõ sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trong mắt Dương Thanh tràn ngập vẻ cầu khẩn: “Chú Viễn, từ bỏ đi!”

Một khi cao thủ Siêu Phàm Cảnh phát huy khí thế đến cực hạn, hoàn toàn vượt khỏi sức chịu đựng của mình, cơ thể họ sẽ nổ tung, tạo thành sức mạnh hơn xa cảnh giới võ thuật vốn có.

Hay nói cách khác, một khi cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như Phùng Chí Viễn tự phát nổ, ông ta sẽ tạo thành năng lượng hơn xa Siêu Phàm Thất Cảnh, ít nhất cũng ngang với một đòn toàn lực của Siêu Phàm Bát Cảnh.

Tuy Bách Lý Yến vốn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng có lẽ ngay cả lão ta cũng không chịu nổi một đòn toàn lực của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đâu.

“Bách Lý Yến, tôi muốn ông chết!”

Phùng Chí Viễn hơi nhích chân, lập tức xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến rồi ôm chặt lấy lão ta.

Cảm nhận được Phùng Chí Viễn đang thôi thúc khí thế trong người mình, con ngươi của Bách Lý Yến không khỏi co lại, lão ta tức giận nói: “Cậu điên rồi à? Mau ngừng việc tự phát nổ đi!”

“Ha ha ha ha…”

Phùng Chí Viễn cười lớn: “Bách Lý Yến, ông cũng biết sợ à? Cho dù không giết nổi ông, tôi cũng sẽ khiến ông phải trả giá đắt!”

Sau khi ông ta dứt lời, khí thế trên người ông ta nhanh chóng tăng lên.

Phùng Chí Viễn vốn đã trở nên già nua vì uống Tử Đan, giờ tóc lại nhanh chóng đen nhánh, làn da nhăn nheo cũng khôi phục bình thường với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Khí thế đáng sợ lan ra từ người ông ta.

Bách Lý Yến định tránh khỏi sự trói buộc của Phùng Chí Viễn, nhưng lão ta lại phát hiện mình không làm được điều đó tuy có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh.

Người của Hoàng tộc họ Phùng đều sững sờ nhìn dáng vẻ điên cuồng của Phùng Chí Viễn.

Trong mắt Phùng Hoàng có vẻ không nỡ, lão †a siết chặt nắm tay, đến nước này rồi, lão ta vẫn không thể ra tay với Bách Lý Yến, bởi vì lão ta là chủ của Hoàng tộc họ Phùng, nếu lão ta ra tay thì trận chiến giữa Hoàng tộc và gia tộc Bách Lý sẽ nổ ra ngay.

Hoàng tộc cổ xưa không thể sánh bằng gia tộc Cổ Võ.

Gia tộc Bách Lý là gia tộc Cổ Võ, có nền tảng hết sức hùng hậu, hơn xa Hoàng tộc họ Phùng.

Thực lực của Bách Lý Yến rất mạnh, nhưng vẫn chưa phải người mạnh nhất ở gia tộc Bách Lý, có tới mấy cao thủ cùng cảnh giới với lão ta.

Về phần chủ gia tộc Bách Lý, có lẽ thực lực lão ta đã đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh từ lâu, là cao thủ đứng trên đỉnh thế giới này.

Thế nên vào lúc này, lão ta chỉ có thể trơ mắt nhìn con mình lao đầu vào chỗ chết.

Mắt Mã Siêu đỏ hoe, anh ta nhìn chăm chăm vào Phùng Chí Viễn, hét lớn: “Bố, xem như con xin bố, từ bỏ đi! Chỉ cần bố còn sống, bố muốn con làm gì cũng được! Bố hãy tin con, một ngày nào đó, con sẽ khiến gia tộc Bách Lý phải trả giá đắt!”

Anh ta muốn xông tới ngăn cản Phùng Chí Viễn, nhưng khí thế của Phùng Chí Viễn và Bách Lý Yến quá mạnh, khiến anh ta không thể nhúng tay.

Phùng Chí Viễn đã quyết tâm khiến Bách Lý Yến bị thương nặng thông qua việc tự nổ tung, sao anh ta có thể ngăn cản được chứ?

Quanh người Phùng Chí Viễn tràn ngập khí thế đáng sợ, cơ thể ông ta cũng dần chằng chịt vết thương, chỉ sau thoáng chốc, người ông ta đã đâm đìa máu tươi rồi.

Người ông ta đang phình to với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Chương 2831:

Bách Lý Yến bị ông ta ôm chặt cũng dùng hết sức bình sinh để thoát khỏi sự trói buộc của Phùng Chí Viễn.

Nhưng cho dù lão ta giấy giụa thế nào thì cũng không ăn thua.

“Bố, đừng mà! Con xin bố đừng làm thết”

Mã Siêu đau khổ hét lớn, không thể chịu nổi việc bố mình sắp chết theo cách này.

Đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng bùng nổ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đó, bởi vì người phát ra khí thế này không phải Phùng Chí Viễn và Bách Lý Yến, mà là Dương Thanh vẫn đang ngồi tu luyện sau khi bị Bách Lý Yến đánh trọng thương.

“Rầm!”

Mặt đất xung quanh Dương Thanh bắt đầu rung chuyển, những khe nứt như mạng nhện lan ra bốn phía.

“Siêu Phàm Lục Cảnh!”

Phùng Hoàng nhìn Dương Thanh với vẻ kinh ngạc.

Mới hồi nấy, Dương Thanh vẫn chỉ là một cao.

thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, hơn nữa còn bị thương nặng, không ngờ anh lại đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh trong tình huống gần như vô vọng này.

Hồi ở Siêu Phàm Ngũ Cảnh, Dương Thanh đã phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh, bây giờ anh đã đến Siêu Phàm Lục Cảnh, thực lực của anh sẽ mạnh tới mức nào chứ?

“Chú Viễn!”

Dương Thanh bỗng lên tiếng, khí thế ôn hòa lan ra từ người anh, tựa như ánh nắng trong ngày đông giá rét, chiếu lên người Phùng Chí Viễn.

Phùng Chí Viễn căn răng, nói với Dương Thanh từ xa: "Dương Thanh, đồng ý với tôi, hãy bảo vệ Mã Siêu nhé!"

Dương Thanh nghiêm nghị nói: "Cậu ấy là anh em của cháu, cho dù chú không dặn thì cháu vẫn sẽ chăm sóc cậu ấy thôi. Khó khăn lắm cậu ấy mới nhận chú, chú lại định rời khỏi cậu ấy ngay à?

Chú không thấy làm như thế rất tàn nhân hả?"

"Chú hãy từ bỏ việc tự phát nổ đi, cháu sẽ giúp chú đối phó với Bách Lý Yến! Tuy bây giờ chưa giết được ông ta, nhưng sẽ có ngày, cháu bắt ông ta phải trả món nợ máu này!"

Tuy anh đã đột phá Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng anh cũng không ngông cuồng đến mức nghĩ mình có thể giết nổi cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Với thực lực của anh hôm nay, sau khi dốc toàn lực, anh chỉ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, hay Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ là cùng.

Đừng nói là cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh nhiều năm, cho dù chỉ là cao thủ mới đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh, anh cũng không giết nổi.

Thực lực càng mạnh thì anh càng cảm nhận rõ sự đáng sợ của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trong mắt Dương Thanh tràn ngập vẻ cầu khẩn: "Chú Viễn, từ bỏ đi!"

Anh không muốn người anh em của mình vừa chấp nhận bố thì ông ta đã phải chết.

Mã Siêu nhìn Phùng Chí Viễn bằng đôi mắt đỏ hoe, run rẩy nói: "Bố, con xin bố, bố hãy từ bỏ việc tự nổ đi mài"

Trong mắt Phùng Chí Viễn tràn ngập vẻ kiên định, ông ta chăm chú nhìn Mã Siêu, cắn răng: "Con trai, bố có lỗi với con! Nhưng nếu bố không làm thế này, ông ta sẽ giết con mất!"

Ông ta nói rồi nghiến răng nghiến lợi: "Bách Lý Yến, tôi sẽ giết ông!"

Chương 2832:

“Aaa..

Ông ta ngửa mặt hét lên, giọng nói khiến đất trời rung chuyển.

“Rầm rầm rầm!”

Mặt đất xung quanh ông ta lập tức nứt toác, bụi bay mù mịt.

Cơ thể ông ta cũng đã lớn hơn một nửa, máu me be bét.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, mưa máu bay đầy trời, mùi máu tươi nồng nặc trong không khí.

Cơ thể Phùng Chí Viễn biến mất, còn quần áo Bách Lý Yến thì rách tả tơi, người lão ta cũng chăng chịt vết thương, hơi thở yếu ớt vô cùng.

“Bối”

Mã Siêu hét một tiếng xé lòng.

Anh ta phải trơ mắt nhìn bố mình biến thành mưa máu bay đầy trời, anh ta không chấp nhận nổi sự thật tàn nhãn ấy.

“Không, không, không!”

Mã Siêu gào thét, mắt đỏ ngầu, hoa văn màu máu trải rộng khắp mặt như mạng nhện.

“Bách Lý Yến, tôi phải giết ông!”

Anh ta nói với vẻ dữ tợn, khí thế trên người vô cùng đáng sợ.

Lúc này Mã Siêu như ác ma đến từ địa ngục, ngay cả Dương Thanh cũng thầm rùng mình.

Đúng lúc này, hạt châu thần bí lớn bằng quả trứng chim bồ câu mà Dương Thanh đã đạt được ở trang trại Di Hòa trước đó bỗng nóng lên, hơi thở đáng sợ lan ra từ nó.

Ngay sau đó, hạt châu lập tức bay ra khỏi túi Dương Thanh rồi lao vào người Mã Siêu như có sinh mệnh.

“Cái gì thế?”

Một cao thủ Siêu Phàm Cảnh kinh ngạc hỏi.

Họ chỉ thấy một tia sáng lóe lên, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, hơn nữa họ vốn không chú ý đến Dương Thanh, chỉ khi hạt châu bay ra khỏi túi anh rồi phát ra hơi thở đáng sợ, họ mới nhìn về phía đó.

Tới khi họ hoàn hồn, hạt châu đã biến mất †ăm rồi.

Chỉ mình Dương Thanh biết, hạt châu thần bí mà anh lấy được ở trang trại Di Hòa đã chui vào người Mã Siêu.

Trong khoảnh khắc hạt châu bắn vào người Mã Siêu, anh ta bỗng rùng mình rồi đứng khựng ra đó.

Ngay sau đó, khí thế khủng khiếp hơn nữa lập tức lan ra từ người anh ta.

Mã Siêu mới chỉ đến Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng khi biết năm đó, để cứu anh ta, mẹ anh ta đã bị Bách Lý Yến giết chết, trong cơn nóng giận, anh ta đã đột phá Siêu Phàm Cảnh.

Sau khi phát huy sức mạnh của máu tổ, anh †a đã sở hữu thực lực ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh.

Còn bây giờ, sau khi hạt châu thần bí kia chủ động bản vào người anh ta, khí thế của anh ta lại tăng mạnh.

“Rầm rầm rầm!”

Hơi thở đáng sợ liên tục lan ra từ người anh ta rồi bao phủ xung quanh, khiến mặt đất rung chuyển.

Trước khí thế đáng sợ này, các cao thủ dưới Siêu Phàm Ngũ Cảnh liên tục lùi ra sau.

“Có chuyện gì thế?”

Chương 2833:

Có người nhìn Mã Siêu với vẻ không dám tin.

Những người ở đây đều biết một tiếng trước, cảnh giới của Mã Siêu mới đến Thần Cảnh đỉnh phong mà thôi, việc anh ta bước vào Siêu Phàm Cảnh trong cơn nóng giận đã đáng kinh ngạc lắm rÕi.

Nhưng sau đó, thực lực của anh ta còn tăng vọt đến mức ngang với Siêu Phàm Tam Cảnh nhờ máu tổ nữa.

Bây giờ không biết đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ có thể cảm nhận được khí thế của anh ta đang liên tục mạnh lên, chỉ thoáng chốc sau, tu vi của anh ta đã ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Con ngươi của Phùng Hoàng bỗng co lại, nói với vẻ không dám tin: "Sao có thể chứ?"

Ngay cả lão ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không ngờ lại có người có thể tăng từ Thần Cảnh đỉnh phong đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong chỉ trong vòng một tiếng.

Lão ta chưa bao giờ nghe nói đến biến đổi thế này.

Đương nhiên Bách Lý Yến cũng cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của Mã Siêu, tuy việc Phùng Chí Viễn tự phát nổ đã khiến lão ta bị thương rất nặng, nhưng dù sao lão ta vẫn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

Cho dù bị thương, lão ta vẫn có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Nhưng sau khi cảm nhận được khí thế của Mã Siêu, nét mặt lão ta bỗng trở nên nghiêm nghị, lão ta căn răng: "Tôi biết rồi, chẳng những cậu đạt được máu tổ của gia tộc Bách Lý, mà còn chiếm được vật quý nhất của gia tộc Bách Lý – Thị Huyết Châu!"

“Trong truyền thuyết, nếu phối hợp máu tổ với Thị Huyết Châu của gia tộc Bách Lý, thực lực sẽ †ăng mạnh trong thời gian ngản!”

“Chác cảnh giới võ thuật thực sự của cậu bây giờ là Siêu Phàm Nhất Cảnh, nhưng cậu lại phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, trừ cách giải thích này ra, không còn khả năng nào khác nữa!”

“Nếu đã như vậy, hôm nay cậu phải về gia tộc Bách Lý với tôi!”

Lời Bách Lý Yến nói khiến Dương Thanh hiểu lai lịch của hạt châu ngọc kia ngay, thì ra nó là vật quý nhất của gia tộc Bách Lý, nhưng tại sao vật quý nhất của gia tộc Bách Lý lại xuất hiện ở Hoàng tộc họ Phùng vậy?

Chẳng lẽ đây là bố trí của Phùng Chí Viên ư?

Ông ta muốn đưa hạt châu này cho Mã Siêu qua anh à?

Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến anh cảm thấy hơi khác thường, anh cứ có cảm giác là lạ, nhưng nghĩ mãi vẫn không biết lạ ở đâu.

Lúc này, khí thế trên người Mã Siêu đã đạt đến đỉnh điểm, sau khi tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thì không tăng lên nữa.

“Giết!”

Anh ta tức giận quát, bỗng giậm mạnh chân, lao thẳng tới chỗ Bách Lý Yến.

Đúng lúc Mã Siêu lao tới chỗ Bách Lý Yến, Dương Thanh cũng phóng về phía lão ta.

Anh đã đột phá Siêu Phàm Lục Gảnh, thành công vận hành phép hô hấp tâng bảy của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, bây giờ, chỉ cần dùng phép hô hấp tầng bảy là anh đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Hơn nữa anh còn có huyết mạch cuồng hóa nên thực lực lại tăng mạnh lần nữa.

Thế nên bây giờ, thực lực mạnh nhất của anh sẽ trong khoảng Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đến Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

“Rầml”

Chương 2834:

Lúc này, Mã Siêu đã xông tới chỗ Bách Lý Yến, cú đấm đăng đẳng sát khí của anh ta cũng giáng xuống.

Bách Lý Yến giơ tay chắn, đòn tấn công của Mã Siêu cũng không tạo thành vết thương nghiêm trọng cho lão ta.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Bách Lý Yến bỗng khoát tay, đánh vào ngực Mã Siêu, Mã Siêu lập tức bay ra xa.

Quả nhiên Siêu Phàm Thất Cảnh chính là một lăn ranh, nếu muốn đánh bại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh bảng thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh thì đúng là khó như lên trời.

“Lại thêm một tên chán sống!”

Sau khi Bách Lý Yến đánh bay Mã Siêu, đòn tấn công của Dương Thanh cũng ập tới. Lão ta tức giận quát, bỗng giậm chân, lập tức tung chưởng về phía Dương Thanh.

“Rầm!”

Ngay sau đó, tay của hai người va vào nhau, khí thế đáng sợ lan ra bốn phía.

Dương Thanh chỉ cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang lan ra khắp người từ cánh tay, như muốn phá hủy hết sức sống của anh.

“Ừm?

Bách Lý Yến rất kinh ngạc.

Khi đánh với Mã Siêu, lão ta đã nương tay, dù sao trong người Mã Siêu cũng có máu tổ và Thị Huyết Châu – vật báu của gia tộc Bách Lý.

Nhưng khi tấn công Dương Thanh, lão ta đã dốc toàn lực.

Tuy vết thương của lão ta rất nghiêm trọng, nhưng lão ta vẫn có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Nhưng đòn tấn công của lão ta vừa rồi vẫn chưa thể đánh bay Dương Thanh, chỉ khiến anh lùi ra sau mấy bước.

Con ngươi của Phùng Hoàng vẫn đang không nhúng tay bỗng co lại, lão ta nói với vẻ không dám tin: “Sao có thể? Sao cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh lại có thực lực chống lại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ chứ?”

“Cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh mạnh đến thế từ bao giờ?”

Lão ta cảm thấy tất cả chuyện khó tin trong đời mình đã dồn hết vào ngày hôm nay.

Đúng lúc này, Mã Siêu vừa bị đánh bay lại lao tới chỗ Bách Lý Yến: “Giết!”

Nhân cơ hội đó, Dương Thanh cũng phóng về phía lão ta.

Cả anh lẫn Mã Siêu đều không thể giết nổi Bách Lý Yến, cho dù họ hợp sức với nhau thì chuyện đó cũng rất xa vời.

Nhưng bây giờ Mã Siêu chỉ muốn giết Bách Lý Yến, anh đành hợp sức đối địch với anh ta.

“Rầm rầm rầm!”

Hai người điên cuồng tấn công Bách Lý Yến.

Mọi người đều nghĩ Dương Thanh và Mã Siêu sẽ không làm gì được Bách Lý Yến, nhưng giờ họ biết mình đã nhầm.

Dương Thanh và Mã Siêu phối hợp rất chặt chẽ, phát huy được thực lực hơn xa bản thân họ.

Đúng lúc này, một cao thủ mặc áo choàng đen bỗng lặng lẽ xuất hiện, người nọ khoanh tay, nhìn đám người đang điên cuồng chiến đấu, cười ha hả: “Một người có huyết mạch cuồng hóa, một người có máu tổ và Thị Huyết Châu của gia tộc Bách Lý, đúng là may mãn thật!”

Chương 2835:

“Ai đấy?”

Sự xuất hiện của cao thủ mặc áo choàng đen này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Ngay cả trong mắt Phùng Hoàng cũng có thêm vẻ nghiêm nghị, bởi vì lão ta không cảm nhận được khí thế gì từ đối phương.

Tuy có vẻ đối phương chỉ là người bình thường, nhưng ngay cả cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh như lão ta cũng không nhìn thấu ông ta, tức là thực lực của đối phương mạnh hơn lão ta rất nhiều.

Chẳng lẽ đối phương là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh à?

Nghĩ tới đây, vẻ kinh hãi trong mắt Phùng Hoàng càng rõ rệt.

“Ông là ai? Chẳng biết ông đến Hoàng tộc họ Phùng có chuyện gì thế?”

Phùng Hoàng nhìn chăm chằm vào cao thủ mặc áo choàng đen, trầm giọng hỏi.

Cao thủ mặc áo choàng đen nhìn về phía Phùng Hoàng, ông ta đeo mặt nạ kim loại, để lộ đôi mắt lạnh lùng, khiến Phùng Hoàng cảm thấy rất áp lực.

Cao thủ mặc áo choàng đen lạnh lùng nói: “Ông không có tư cách biết tôi là ai, ông chỉ cần biết việc tôi đến đây ngày hôm nay không liên quan gì đến Hoàng tộc họ Phùng”.

Nghe thấy thế, Phùng Hoàng nhíu mày.

Lão ta không biết cao thủ này đã xuất hiện thế nào, giờ đối phương lại nói lão ta không có tư cách biết đối phương là ai.

Cao thủ mặc áo choàng đen nói rồi nhìn về phía ba người đang đánh nhau.

Lúc này, Mã Siêu cứ như phát điên, trong người tràn ngập sức mạnh, đòn tấn công nào cũng là đòn mạnh nhất, như không

biết mệt.

Sau khi kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, thực lực của Dương Thanh cũng tăng vọt, gân như ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh, có vẻ mạnh hơn khi phối hợp với Mã Siêu.

Trước sự phối hợp của hai người, Bách Lý Yến liên tục lùi bước, lão ta vốn bị thương nặng vì Phùng Chí Viễn tự nổ tung, giờ lại bị Dương Thanh và Mã Siêu tấn công dồn dập, nên vết thương càng nghiêm trọng hơn trước.

“Rầm!”

Dương Thanh cùng Mã Siêu liên tục tấn công, Bách Lý Yến phải lùi ba bốn bước, lão ta hộc máu, hơi thở lập tức yếu hẳn.

Nét mặt Bách Lý Yến vô cùng dữ tợn, lão ta là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh của gia tộc Cổ Võ, cũng là người mạnh ở gia tộc Bách Lý, đã bao giờ phải chịu nhục như thế đâu?

Bây giờ, lão ta lại bị hai thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi hợp sức đàn áp.

Nếu cứ để họ tấn công như thế, có lẽ lão ta sẽ chết thật.

“Giết giết giết!”

Ý chí chiến đấu của Mã Siêu rất mạnh, lại lao về phía Bách Lý Yến.

“Mã Siêu!”

Dương Thanh bỗng nhận thấy sự khác thường, vội hô lớn.

Nhưng hình như Mã Siêu không nghe thấy giọng anh, vẫn phóng tới chỗ Bách Lý Yến, điên cuồng tấn công.

Điều khiến Dương Thanh cảm thấy khiếp sợ chính là tuy Mã Siêu mới đột phá Siêu Phàm Cảnh, nhưng sau khi Thị Huyết Châu bay vào người anh ta, thực lực của anh ta lại đạt đến mức này.

Quan trọng nhất chính là hai người đã hợp sức để đối phó với Bách Lý Yến lâu như thế, nhưng có vẻ Mã Siêu không hề thấy mệt, mà còn mạnh hơn, như thể trong người anh ta có sức mạnh vô tận.

Chương 2836:

Lúc này, thực lực của Mã Siêu đã rất gần với Siêu Phàm Bát Cảnh.

“Chán sống à!”

Thấy Mã Siêu dám một mình xông tới, sát khí trong mắt Bách Lý Yến càng rõ hơn, lão ta bỗng tung chưởng.

“Rầm!”

Tay hai người va vào nhau, khí thế đáng sợ bùng nổ từ phía họ rồi lan ra bốn phía.

“Rầm rầm rầm!”

Mặt đất dưới chân hai người liên tục nứt toác, bụi bay mịt mù.

Mã Siêu và Bách Lý Yến đều bay ra xa, Mã Siêu lùi bảy tám bước, còn Bách Lý Yến thì lùi về sau ba bước.

Mã Siêu có thể ép Bách Lý Yến lùi lại bằng sức của bản thân, đúng là vô cùng đáng sợ.

Với đặc điểm không biết mệt mỏi này của Mã Siêu, có lẽ chẳng mấy chốc, thực lực của anh ta sẽ sánh ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trái lại, vết thương của Bách Lý Yến đang nặng hơn, còn phải tốn rất nhiều sức nên thực lực cứ yếu dần.

Đến khi đó, rất có thể Bách Lý Yến sẽ chết trong tay Mã Siêu.

“Mã Siêu!”

Dương Thanh hơi nhích chân, tới bên Mã Siêu nhân lúc anh ta bị đẩy lùi, nghiêm nghị nhìn Mã Siêu: “Rốt cuộc cậu bị sao thế?”

Anh cảm thấy trạng thái của Mã Siêu bây giờ rất lạ, như dã thú đã mất kiểm soát.

Mắt Mã Siêu đỏ ngầu, trên phần da bị lộ ra ngoài tràn ngập hoa văn màu máu, trông rất đáng SỢ.

Đôi mắt đỏ ngầu kia nhìn chăm chăm vào Dương Thanh, khiến anh cảm thấy rất xa lạ.

Quả nhiên Mã Siêu đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi ư?

“Râml”

Ngay sau đó, Mã Siêu bỗng tung chưởng, đánh vào ngực Dương Thanh.

Dương Thanh vốn không đề phòng, cũng không ngờ Mã Siêu sẽ ra tay với mình, hơn nữa còn dùng nhiều sức mạnh như thế.

Trước sự khiếp sợ của mọi người, Dương Thanh bay ra xa.

“Rầm!”

Dương Thanh bay xa mười mấy mét, ngã râm xuống đất, trực tiếp hộc máu, sắc mặt trắng bệch.

“Mã Siêu!”

Dương Thanh chật vật bò dậy, nhìn dáng vẻ đằng đăng sát khí của Mã Siêu, tâm trạng lập tức chùng xuống.

Bây giờ anh xác nhận, đúng là Mã Siêu đã mất kiểm soát rồi.

Trước đó Mã Siêu vẫn ổn, cho dù đang giận dữ thì cũng chỉ kích hoạt máu tổ của gia tộc Bách Lý rồi phát huy thực lực hơn xa bản thân thôi.

Anh ta không hề có dấu hiệu mất kiểm soát, nhưng bây giờ mắt anh ta lại đỏ ngầu, ngay cả Dương Thanh cũng không nhận ra, tức là anh ta không kiểm soát nổi bản thân nữa.

Nếu máu tổ của gia tộc Bách Lý đã không khiến anh ta mất kiểm soát, vậy chỉ có thể là do hạt châu thần bí mà Dương Thanh đạt được ở trang trại Di Hòa đã chủ động bay vào người anh †a.

Lúc này, khí thế hết sức đáng sợ và tà ác đang lan ra từ người Mã Siêu.

Ngay cả Dương Thanh cũng thấy tim mình đập thình thịch.

Chương 2837:

Phùng Hoàng sững sờ, nhìn chằm chăm vào Mã Siêu: “Rốt cuộc trên người nó đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lúc này, cao thủ mặc áo choàng đen vấn đang quan sát trận chiến chợt lên tiếng: “Máu tổ của gia tộc Bách Lý vốn là huyết mạch tu luyện siêu cấp trăm năm khó gặp của gia tộc Bách Lý, ngoài ra theo truyền thuyết, Thị Huyết Châu có tác dụng thôn tính ý chí, nhưng thực lực của cao thủ đạt được Thị Huyết Châu sẽ tăng rất nhiều, nên nó mới trở thành bảo vật được tất cả cao thủ võ thuật trên đời này tranh giành”.

“Sau cùng, tổ tiên của gia tộc Bách Lý đã lấy được Thị Huyết Châu, sau đó đưa Thị Huyết Châu vào cơ thể mình, nó và máu tổ của gia tộc Bách Lý đã giúp thực lực ông ta tăng mạnh”.

“Nhưng ngay cả tổ tiên của gia tộc Bách Lý cũng không ngờ mình lại không kiểm soát nổi Thị Huyết Châu, sau cùng ý chí của ông ta đã bị Thị Huyết Châu cắn nuốt, trở thành quái vật hình người, hoàn toàn phát điên, về sau biến mất”.

“Thị Huyết Châu cũng biến mất khỏi thế gian, không ai biết nó ở đâu, cho đến hôm nay, Thị Huyết Châu lại xuất hiện”.

Nghe thấy cao thủ mặc áo choàng đen nói thế, Dương Thanh run lên, vội hỏi: “Ý ông là anh em của tôi đã bị Thị Huyết Châu cản nuốt ý chí, thế nên mới mất kiểm soát ư?”

Cao thủ mặc áo choàng đen nhìn Dương Thanh, lạnh nhạt nói: “Đúng thế! Cậu ta đã hoàn toàn mất kiểm soát, nếu cứ thế này, cho dù cậu ta không chết thì cũng thành cái xác không hồn”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hoàn toàn sững sờ, tác dụng phụ của Thị Huyết Châu nghiêm trọng đến thế ư?

“Nhưng bây giờ vẫn còn một cách để giúp cậu ta bình thường như cũ”.

Trong lúc Dương Thanh đang không biết phải làm sao, cao thủ mặc áo choàng đen lại nói: “Đó chính là lấy Thị Huyết Châu trong người cậu ta ra, theo lời đồn, tổ tiên của gia tộc Bách Lý

đã ngâm Thị Huyết Châu trong máu tổ, bây giờ, chỉ máu tổ của gia tộc Bách Lý mới có thể đánh thức Thị Huyết Châu, giúp nó phát huy hiệu quả mạnh nhất".

"Nhưng con kiến hôi mới bước vào Siêu Phàm Cảnh vốn không chịu nổi hiệu quả này, sau khi bị máu tổ của gia tộc Bách Lý đánh thức, Thị Huyết Châu sẽ phóng ra năng lượng đáng sợ không gì sánh kịp, năng lượng này sẽ liên tục giúp cậu ta mạnh lên, cho đến khi không chịu nổi nữa rồi bị Thị Huyết Châu nuốt mất ý chí".

Nghe thấy thế, Dương Thanh vội hỏi: "Phải làm thế nào thì mới lấy được Thị Huyết Châu ra khỏi cơ thể anh em của tôi?"

Tuy đây là lần đầu tiên anh gặp cao thủ mặc áo choàng đen và đeo mặt nạ kim loại này, nhưng bây giờ Mã Siêu đã mất kiểm soát, biểu hiện cũng hệt như lời ông ta nói.

Anh bắt buộc phải lựa chọn tin lời ông ta.

Cao thủ mặc áo choàng đen bồng cười khẽ: "Sao tôi phải nói cho cậu biết chứ?"

Dương Thanh lập tức sững sờ, trong tình thế cấp bách, anh chỉ nghĩ đến việc phải làm thế nào để giúp Mã Siêu, lại quên mất việc mình hoàn toàn không quen biết cao thủ mặc áo choàng đen này.

Dương Thanh hỏi: "Phải làm thế nào thì ông mới bằng lòng nói cho tôi biết cách lấy Thị Huyết Châu ra khỏi cơ thể anh em của tôi?"

Cao thủ mặc áo choàng đen nhìn Dương Thanh, Dương Thanh cũng không thấy biểu cảm của đối phương, chỉ thấy chiếc mặt nạ kim loại sáng bóng.

Một lúc lâu sau, cao thủ mặc áo choàng đen mới nói: "Tuy Thị Huyết Châu đáng sợ nhưng vẫn có khác tinh, bây giờ Thị Huyết Châu đã hòa vào người anh em của cậu, ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh cũng không thể lấy nó ra".

"Nhưng theo lời đồn, Thị Huyết Châu cũng có khắc tinh, nếu cậu tìm được khắc tinh đó thì có thể ép Thị Huyết Châu ra ngoài".

Dương Thanh vội hỏi: “Khắc tinh của Thị Huyết Châu là gì thế?”

©ao thủ mặc áo choàng đen nói: “Đế Trượng!”

Chương 2838:

“Đế Trượng ư?”

Dương Thanh nhíu mày, mới nghe tên thôi đã thấy Đế Trượng không đơn giản, nó là khác tỉnh của Thị Huyết Châu, sao có thể là vật tâm thường chứ?

Cao thủ mặc áo choàng đen nói tiếp: “Đế Trượng là vật quý nhất của Đế Thôn, chỉ thôn trưởng Đế Thôn mới có tư cách nắm giữ”.

Ông ta nói rồi ngừng lại, nhìn về phía Mã Siêu vẫn đang điên cuồng tấn công Bách Lý Yến, thản nhiên nói: “Với tình trạng hiện giờ của cậu ta, cậu †a chỉ chịu được ba ngày, nhưng tôi có thể ra tay, giúp cậu ta tạm thời phong ấn Thị Huyết Châu lại, nhưng cũng chỉ duy trì được bảy ngày thôi”.

“Một khi phong ấn Thị Huyết Châu, nhất định phải nghĩ cách giải quyết nó, bằng không, sau khi hết bảy ngày, năng lượng bị phong ấn của Thị Huyết Châu sẽ bùng nổ trong cơ thể cậu ta”.

“Nếu không nghĩ cách giải quyết vấn đề, cậu †a sẽ chết, hoặc trở thành cái xác không hồn, còn phải làm thế nào thì do cậu quyết định”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hoàn toàn sững SỜ.

Anh vẫn luôn phản đối Đế Thôn nhập thế, anh từng có cơ hội trở thành Vương của Yến Đô hai lần rồi thừa kế Đế Thôn, nhưng khi đó anh cho rằng truyền thuyết về Đế Thôn rất đáng sợ, nếu Đế Thôn nhập thế, trừ khi anh đủ sức áp đảo họ, bằng không cao thủ của Đế Thôn sẽ làm trái quy tắc của thế gian, trở thành tai họa ngâm lớn nhất trên thế giới này.

Nhưng bây giờ, cách duy nhất để cứu Mã Siêu chính là đạt được Đế Trượng, Đế Trượng là tín vật của thôn trưởng Đế Thôn, tức là anh phải thừa kế Đế Thôn để lấy được nó.

Cao thủ mặc áo choàng đen không nói gì nữa, khoanh tay, tiếp tục nhìn Mã Siêu tấn công Bách Lý Yến.

Lúc này, có vẻ Mã Siêu đã hoàn toàn mất kiểm soát, đang điên cuồng tấn công Bách Lý Yến, Bách Lý Yến vốn đã kiệt quệ sau khi liên tục chiến đấu với cường độ cao, chỉ đang cố ngăn can.

Còn Mã Siêu lại có được sức mạnh dồi dào từ Thị Huyết Châu, mỗi khi anh ta sắp kiệt quệ, Thị Huyết Châu sẽ bổ sung sự tiêu hao ấy.

Sau khi tiêu hao với cường độ cao, ngay cả cao thủ Bát Cảnh như Bách Lý Yến cũng không giữ nổi thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng Mã Siêu vẫn có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Bây giờ, Bách Lý Yến đang bị Mã Siêu áp đảo.

Cảnh tượng này khiến người của Hoàng tộc họ Phùng sững sờ.

Phùng Hoàng không nói năng gì, trên mặt tràn ngập vẻ nghiêm nghị, lo lắng và đấu tranh.

Với trạng thái bây giờ của Bách Lý Yến, nếu Phùng Hoàng muốn giết lão ta thì cũng không khó.

Nếu lão ta giết Bách Lý Yến, một khi tin tức bị lộ ra, cả Hoàng tộc họ Phùng sẽ phải hứng chịu lửa giận của gia tộc Bách Lý.

Với thực lực bây giờ, Hoàng tộc họ Phùng vốn không phải đối thủ của gia tộc Bách Lý, càng không gánh chịu nổi lửa giận từ phía họ.

Nhưng Mã Siêu lại đang áp đảo Bách Lý Yến, tức là rất có thể Mã Siêu sẽ giết lão ta.

Một khi Mã Siêu giết Bách Lý Yến, gia tộc Bách Lý cũng sẽ không bỏ qua cho Hoàng tộc họ Phùng.

Nghĩ đến đây, lão ta không do dự nữa. Người lão ta nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Bách Lý Yến, giơ tay tung một chưởng.

“Rầm!”

Năm đấm của Mã Siêu va vào tay Phùng Hoàng, khí thế đáng sợ lan ra khắp nơi.

Mã Siêu nhìn Phùng Hoàng đang chăn đường mình bằng đôi mắt đỏ ngầu, càng giận dữ hơn, lại vung tay tấn công Phùng Hoàng tiếp.

“Rầm rầm rầm!”

Chương 2839:

Phùng Hoàng liên tục ngăn cản đòn đánh của Mã Siêu, nghiêm nghị quát: “Ngừng tay! Nếu dám ra tay với ngài Bách Lý tiếp, đừng trách tôi không khách sáo với cậu!”

“AI”

Mã Siêu ngửa mặt hét lên, chẳng những không bị Phùng Hoàng đe dọa mà còn tức giận hơn, khí thế khủng khiếp bùng nổ từ người anh ta.

Anh ta bỗng giơ nắm tay lên, đấm vào đầu Phùng Hoàng.

Phùng Hoàng nhíu mày, bỗng để chéo tay, năm đấm của Mã Siêu nặng nề đánh trúng tay lão ta.

“Rầm!”

Đòn tấn công này khiến Phùng Hoàng liên tục lùi ba bốn bước.

Sức mạnh của nảm đấm này đã sánh ngang với sức mạnh của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, bằng không, sao nó có thể khiến Phùng Hoàng lùi ba bốn bước chứ?

“Nếu cậu muốn chết, tôi sẽ giúp cậu!”

Ánh mắt Phùng Hoàng đăng đăng sát khí, rõ ràng đã định giết Mã Siêu.

“Ông cứ thử động đến anh em của tôi xem!”

Sau khi cảm nhận được sát khí của Phùng Hoàng, khí thế của Dương Thanh lập tức tăng vọt, anh chắn trước người Mã Siêu, tức giận nhìn Phùng Hoàng.

Lúc này, khí thế võ đạo trên người Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, giờ lại kết hợp với Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và huyết mạch cuồng hóa, nên thực lực đã vọt thẳng lên cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Mặc dù Phùng Hoàng là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng lúc này lại cảm nhận được áp lực rất mạnh từ trên người

Dương Thanh.

Sắc mặt lão ta vô cùng âm trầm, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thanh, nói: “Gậu có biết, nếu như thằng bé giết Bách Lý Yến, sẽ mang đến cho Hoàng tộc họ Phùng nguy cơ như thế nào không?”

Dương Thanh lạnh giọng nói: “Cậu ấy đã nói, từ nay về sau sẽ còn có bất cứ quan hệ gì với Hoàng tộc họ Phùng nữa. Cậu ấy muốn giết Bách Lý Yến thì liên quan gì đến Hoàng tộc họ Phùng các người?”

Phùng Hoàng cắn răng nghiến lợi nói: “Cho dù nó không thừa nhận thân phận của mình thì trong cơ thể nó vẫn chảy dòng máu Hoàng tộc họ Phùng, một khi Bách Lý Yến bị nó giết, gia tộc.

Bách Lý sẽ chỉ biết trút giận lên Hoàng tộc họ Phùng”.

“Ha hai”

Dương Thanh cươi nhạt: “Ông là Hoàng Chủ của Hoàng tộc họ Phùng, lại trơ mắt nhìn con trai bị ép đến tự nổ tung cũng không hề ra tay giúp đỡ. Hôm nay cháu trai ông muốn báo thù cho bố mẹ, ông lại muốn ngăn cản cậu ấy sao?”

Thật ra Dương Thanh đã sớm có ý muốn giết chết Phùng Hoàng.

Trước đây, Phùng Chí Viễn bị Bách Lý Yến ép đến bước đường tự nổ tung, chỉ cần Phùng Hoàng ra tay là có thể ngăn cản, nhưng lão ta tình nguyện để con trai tự nổ tung cũng không muốn ra tay. Đúng là máu lạnh vô tình tới cùng cực.

Bây giờ, Mã Siêu muốn giết Bách Lý Yến, Phùng Hoàng không chỉ không muốn giúp, mà còn muốn ngăn cản, thậm chí còn muốn giết Mã Siêu.

Nhìn Dương Thanh đang cản trước mặt mình, lại nhìn Mã Siêu đang điên cuồng ra sức tấn công Bách Lý Yến, Phùng Hoàng vô cùng lo lắng, trên mặt đầy vẻ do dự.

Lão ta không muốn Bách Lý Yến chết ở Hoàng tộc họ Phùng, lại càng không muốn Bách Lý Yến chết trong tay Mã Siêu,

nhưng Dương Thanh lại ngăn cản lão ta, chuyện này khiến lão ta vô cùng băn khoăn.

Chương 2840:

Lão ta không thể đắc tội gia tộc Bách Lý, nhưng Dương Thanh trước mắt không rõ lai lịch, mà tuổi còn trẻ đã có cảnh giới võ đạo bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, lại mang cả huyết mạch cuồng hóa, đương nhiên sẽ có gia cảnh đáng gờm, nên lão ta cũng không dám tùy tiện đãc tội.

Cao thủ mặc áo choàng đen thần bí kia khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn về phía Dương Thanh.

Phùng Chí Ngạo dùng vẻ mặt đây căng thẳng nhìn Phùng Hoàng, rất sợ lão ta sẽ tấn công Dương Thanh.

Những cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác của Hoàng tộc họ Phùng vẻ mặt đều vô cùng căng thẳng, cho dù là Mã Siêu giết Bách Lý Yến, hay là Bách Lý Yến giết Mã Siêu thì hình như cũng đều là một tin xấu đối với Hoàng tộc họ Phùng.

Dương Thanh đang hừng hực ý chí chiến đấu, nhìn chăm chằm Phùng Hoàng, lúc nào cũng sẵn sàng để ra tay.

Mặc dù anh chỉ có thể bộc phát ra thực lực ở cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, một khi liều chết đánh một trận, cho dù Phùng Hoàng là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, anh cũng có tư cách đánh một trận ra trò.

Hiện giờ, Bách Lý Yến đã bị thương nặng, thể lực gần như đã tiêu hao hết sạch, lại nhìn Mã Siêu, bởi vì trong cơ thể có Thị Huyết Châu nên thực lực không hề yếu đi chút nào, mà còn càng đánh càng mạnh.

Sợ là chẳng bao lâu sau, Bách Lý Yến sẽ bị Mã Siêu giết chết.

Cho nên Dương Thanh cũng không cần lo lằng gì, chỉ cần có thể cản được Phùng Hoàng ra tay với Mã Siêu, Bách Lý Yến chắc chắn sẽ phải chết.

“Cậu chắc chắn muốn ngăn cản tôi chứ?”

Yêu lặng hồi lâu, Phùng Hoàng bỗng lạnh giọng hỏi.

Dương Thanh mặt không đổi sắc nói: “Trừ khi tôi chết, nếu không ông đừng hòng động vào anh em của tôi!”

Ngay khi Dương Thanh cho là Phùng Hoàng sẽ ra tay với mình, Phùng Hoàng bỗng nhiên thở dài, lạnh giọng nói: “Nếu đã như vậy, ân oán giữa các cậu và gia tộc Bách Lý sẽ không bất kỳ liên quan gì đến Hoàng tộc họ Phùng tôi, sau này các cậu phải gánh chịu tất cả hậu quả!”

Dứt lời, lão ta đảo mắt qua đám cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng, lạnh giọng nói: “Tất cả người của Hoàng tộc họ Phùng lập tức lui ra khỏi Hoàng phủ họ Phùng!”

“Vâng!”

Người Hoàng tộc họ Phùng đều sợ ngây người, vội vàng đáp.

Ngay cả Dương Thanh cũng sững sờ, trơ mắt nhìn tất cả người của Hoàng tộc họ Phùng nháy mắt đều lui ra khỏi Hoàng phủ họ Phùng, tựa như hoàn toàn buông bỏ tất cả mọi thứ ở đây.

Nhưng thoáng cái anh đã lấy lại tinh thần, Phùng Hoàng để tất cả mọi người rời khỏi chiến trường, thật ra cũng đang chứng tỏ thái độ của mình, lão ta giữ thái độ trung lập trước ân oán giữa Mã Siêu và gia tộc Bách Lý.

Cho dù Bách Lý Yến bị Mã Siêu giết, gia tộc Bách Lý trút giận lên Hoàng tộc họ Phùng, Phùng Hoàng cũng có lý do để giải thích.

Nhất thời, trong Hoàng phủ họ Phùng ngoài Mã Siêu và Bách Lý Yến đang chiến đấu, chỉ còn lại Dương Thanh và cao thủ mặc áo choàng đen mang mặt nạ kim loại đó.

Dương Thanh vẫn chưa biết đối phương có lai lịch gì, nên lúc này hơi cảnh giác nhìn đối phương.

Cao thủ mặc áo choàng đen cũng nhìn về phía Dương Thanh, lạnh nhạt nói: “Cậu yên tâm, tôi không có bất kỳ quan hệ gì với gia tộc Bách Lý, cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của các người”.

Dương Thanh liếc nhìn Mã Siêu đang điên cuồng tấn công Bách Lý Yến, trong lòng âm thầm hơi khiếp sợ. Lúc này, Bách

Lý Yến thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đã hoàn toàn bị Mã Siêu đánh bại.

Chương 2841:

Điều này cũng nói rõ, bây giờ Mã Siêu đã có sức chiến đấu đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh, hơn nữa còn có thể trấn áp được Bách Lý Yến.

Theo lời cao thủ mặc áo choàng đen, bởi vì trong cơ thể Mã Siêu có Thị Huyết Châu và máu tổ của gia tộc Bách Lý nên khiến anh ta hoàn toàn mất không chế. Hôm nay chỉ có Đế Trượng mới có thể bức Thị Huyết Châu ra khỏi cơ thể Mã Siêu.

Nếu không Mã Siêu sẽ luôn bị Thị Huyết Châu khống chế.

Nhưng thực lực Mã Siêu thể hiện ra bây giờ, ngay cả Dương Thanh cũng không phải là đối thủ, chờ Mã Siêu giết chết Bách Lý Yến rồi, anh biết phải khống chế Mã Siêu thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Dương Thanh nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen, sắc mặt vô cùng nặng nề nói: "Nếu lúc này ông tới Hoàng tộc họ Phùng, vậy chắc chắn tới có mục đích, ông muốn gì cứ nói thẳng đi!"

Mặt nạ kim loại của cao thủ mặc áo choàng đen kia sáng bóng, ông ta nhìn về phía Dương Thanh, đôi mắt kia đen nhánh, sâu không thấy đáy, giống như có thể nhìn thấu Dương Thanh.

Trong tay ông ta bỗng nhiên xuất hiện một cái bình ngọc, ông ta cong ngón tay bản ra, cái bình bay về phía Dương Thanh.

Dương Thanh vội đón lấy, nhíu mày hỏi: "Đây là thứ gì?"

Cao thủ mặc áo choàng đen đáp: "Đây là Trấn Linh Đan, đúng lúc có thể trấn áp Thị Huyết Châu trong cơ thể người anh em của cậu, chỉ cần cậu ta uống vào thì sẽ có thể khôi phục sự tỉnh táo".

"Trước đó tôi đã nói rồi, với tình hình bây giờ của cậu ta, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được ba ngày, cho dù uống Trấn Linh Đan vẫn không đủ.

Tôi có thể ra tay giúp đỡ, tạm thời phong ấn Thị Huyết Châu trong cơ thể cậu ta".

“Nhưng tôi chỉ có thể phong ấn được Thị Huyết Châu bảy ngày, nói cách khác, trong vòng bảy ngày này, cậu phải nghĩ cách lấy được Đế Trượng, nếu không bảy ngày sau, cậu ta sẽ nổ tung mà chết”.

Nghe cao thủ mặc áo choàng đen nói vậy, Dương Thanh cau mày, anh không biết Đế Trượng có phải là cách duy nhất để cứu Mã Siêu hay không. Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thừa kế Đế Thôn.

Hơn nữa, anh có dự cảm cao thủ mặc áo choàng đen trước mặt này tựa như đang nhằm vào Đế Trượng.

Dương Thanh lên tiếng hỏi: “Nếu như ông giúp chúng tôi, ông cần thứ gì từ chúng tôi?”

Anh không tin một cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh không quen không biết lại bỗng dưng vô cớ giúp họ.

Nghe Dương Thanh nói vậy, cao thủ mặc áo choàng đen bỗng cười khẽ, nói: “Tại sao cậu lại cảm thấy tôi giúp các cậu là nhất định phải muốn có được thứ gì từ các cậu?”

Dương Thanh mặt không đổi sắc nói: “Chúng †a không quen biết, sao ông lại phải giúp chúng tôi?”

Cao thủ mặc áo choàng đen nói: “Tôi không muốn gì cả, chỉ cần cậu đồng ý làm cho tôi một việc”.

Dương Thanh hơi sửng sốt: “Lấy thực lực của ông, còn có chuyện ông không làm được sao? Tại sao lại cần tôi giúp ông? Chẳng lẽ ông muốn tôi làm chuyện gì vi phạm nguyên tắc?”

Cao thủ mặc áo choàng đen lạnh nhạt nói: “Tôi chắc chắn sẽ không bảo cậu làm chuyện vi phạm nguyên tắc, còn chuyện gì tôi không làm được, đây không phải điều cậu cần phải biết”.

“Bây giờ cậu chỉ cần nói với tôi, cậu có đồng ý yêu cầu của tôi hay không? Chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ ra tay giúp người anh em của cậu, phong ấn Thị Huyết Châu trong cơ thể cậu ta”.

Dương Thanh hỏi: “Muốn tôi làm gì cho ông, ít nhất cũng phải nói cho tôi biết trước chứ?”

Cao thủ mặc áo choàng đen nói: “Tạm thời còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ xong sẽ thông báo cho cậu”.

Dương Thanh nhíu mày, anh không thích cảm giác này, nếu như bây giờ đối phương nói cho anh biết cần phải làm gì, anh mới quyết định có nên đồng ý hay không.

Chương 2842:

Nhưng ngay cả chuyện muốn làm gì đối phương cũng chưa nghĩ xong, đã muốn anh phải đồng ý với yêu cầu của ông ta rồi.

“Cậu cho là bây giờ cậu còn có lựa chọn khác sao?”

Thấy Dương Thanh không nói lời nào, cao thủ mặc áo choàng đen bình tĩnh hỏi.

Dương Thanh liếc nhìn Mã Siêu đã mất hết lý trí, lại nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen, căn răng nói: “Được, tôi đồng ý với ông, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện vi phạm nguyên tác”.

“Đồng ý!”

Cao thủ mặc áo choàng đen nói, sau đó đưa tay về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bắt tay với ông ta, lúc này mới phát hiện tay đối phương hết sức già nua, giống như da bọc xương vậy, chäc chản tuổi tác của ông ta đã rất lớn.

“Bụp!”

Đúng lúc này, một tiếng vang lớn truyền tới, chỉ thấy cơ thể Bách Lý Yến bay ra ngoài, người vẫn ở trên không trung đã phun ra một ngụm máu.

Khí thế võ đạo trên người Bách Lý Yến nháy mắt biến mất giống như thủy triều rút.

Mã Siêu nổi giận gầm lên một tiếng, cơ thể lóe lên, lập tức xuất hiện ở trước mặt Bách Lý Yến, nên thêm một chưởng.

“Râml”

Trong tích tác, Bách Lý Yến bỗng lộn một vòng trên mặt đất, một chưởng của Mã Siêu rơi vào đúng vị trí vừa rồi của Bách Lý Yến, lập tức bụi đất tung bay.

“Các người nhất định sẽ phải trả giá đất!”

Bách Lý Yến bỗng nhiên mặt đầy dữ tợn nói, dứt lời, lão ta bỗng ném một thứ lớn chừng quả trứng gà về phía Mã Siêu.

“Uỳnh!”

Một tiếng vang rất lớn khiến bụi đất bay tung bay, sinh ra một mảng khói mù rất lớn.

Chờ khói mù tản đi, ở đây đâu còn bóng dáng Bách Lý Yến nữa?

Mã Siêu mất đi mục tiêu lập tức điên cuồng tấn công bốn phía, giống như tận lực bộc phát hết lửa giận trong cơ thể.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Chỉ thấy nhà cửa bốn phía Hoàng tộc họ Phùng từng cái ầm ầm sụp đổ.

Dương Thanh nhíu chặt mày, định tìm Bách Lý Yến, nhưng lại phát hiện không thể nào cảm nhận được khí tức trên người đối phương, hiển nhiên lão ta đã rời khỏi Hoàng phủ họ Phùng rồi.

Lúc này cao thủ mặc áo choàng đen nói: “Gia tộc Bách Lý có thủ đoạn che giấu thực lực võ đạo, lấy cảnh giới võ đạo của cậu, muốn cảm nhận được lão ta ở đâu là chuyện không thể”.

Dương Thanh nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen, vội vàng hỏi: “Ông biết lão ta ở đâu?”

Cao thủ mặc áo choàng đen mang mặt nạ kim loại sáng bóng nhìn về phía Dương Thanh, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tôi biết thì sao?

Không biết thì thế nào?”

Thái độ của đối phương vô cùng rõ ràng, không muốn nhúng tay vào ân oán giữa đám Dương Thanh và gia tộc Bách Lý, quan trọng nhất là cao thủ mặc áo choàng đen cũng không có bất kỳ quan hệ gì với họ.

Dương Thanh nhìn cao thủ mặc áo choàng đen thật lâu, sau đó lạnh giọng nói: “Bây giờ, có phải ông nên ra tay phong ấn Thị Huyết Châu trong cơ thể người anh em của tôi rồi không?”

Chương 2843:

Cao thủ mặc áo choàng đen không lên tiếng, ngay sau đó nhìn về phía Mã Siêu đang điên cuồng tấn công khắp nơi, bỗng nhiên di chuyển chân, nháy mắt biến mất tại chỗ.

“Uỳnh Uỳnh Uỳnh!”

Một giây tiếp theo, ông ta đã xuất hiện ở bên cạnh Mã Siêu, bóng ông ta giống như yêu quái, vòng xung quanh Mã Siêu, chỉ thấy ngón tay ông ta điểm rất nhanh vào mấy huyệt vị trên người Mã Siêu.

Đợi sau khi ông ta dừng lại, anh phát hiện đường vân màu máu trên mặt Mã Siêu vốn đang cuồng bạo dần dần biến mất, khí tức cuồng bạo nháy mắt cũng tắt đi.

Sau đó cơ thể Mã Siêu mềm nhũn, lập tức ngã xuống.

Cơ thể Dương Thanh bỗng lóe lên, xuất hiện ở bên cạnh Mã Siêu, đỡ lấy anh ta.

Dương Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía cao thủ mặc áo choàng đen: “Cảm ơn!”

Cao thủ mặc áo choàng đen lạnh nhạt nói: “Nhớ lời tôi, cậu chỉ có bảy ngày, nếu trong bảy ngày này, cậu không thể lấy được Đế Trượng, vậy Thị Huyết Châu sẽ phá phong ấn, người anh em của cậu cũng sẽ không chịu được năng lượng kinh người trong Thị Huyết Châu, lập tức nổ tung mà chết”.

Dứt lời, ông ta xoay người rời đi, một giây trước còn ở đó, một giây sau ông ta đã xuất hiện ở nới cách đó mấy chục mét, sau đó bóng lưng cao thủ mặc áo choàng đen hoàn toàn biến mất trong tâm mắt Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn đăm đăm phương hướng cao thủ mặc áo choàng đen rời đi, cắn răng nói: “Nếu như ông dám lừa tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến ông trả giá đắt!”

Anh vốn có hai cơ hội thừa kế Đế Thôn, nhưng bởi vì lo lắng Đế Thôn xuất thế sẽ không thể khống chế được, nên đã từ bỏ

thừa kế Đế Thôn, thậm chí không muốn để người khác nhằm vào Đế Thôn.

Nhưng không ngờ rằng, hôm nay vì lấy được Đế Trượng cứu Mã Siêu, lại không thể không thừa kế Đế Thôn.

Ngay lúc này, Phùng Hoàng xuất hiện, thấy Mã Siêu đang hôn mê thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Phùng Hoàng vẻ mặt vô cùng nặng nề nói: “Các cậu hoàn toàn không biết, các cậu muốn đẩy Bách Ký Yến vào chỗ chết, sẽ đem đến cho Hoàng tộc họ Phùng và chính các cậu nguy cơ lớn cỡ nào”.

Dương Thanh hờ hững nhìn Phùng Hoàng: “Cho dù trời sập, chúng tôi cũng tự chống đốt”

Nói xong, Dương Thanh lập tức ôm lấy Mã Siêu, từng bước rời khỏi Hoàng tộc họ Phùng.

Bây giờ, anh đã không để ý gì được nữa rồi, chỉ muốn sớm ngày trở về Yến Đô, sau đó nghĩ cách lấy Đế Đô. Bảy ngày vô cùng ngắn ngủi, một khi quá kỳ hạn, phong ấn trong cơ thể Mã Siêu sẽ vỡ tan tành, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Thấy Dương Thanh đưa Mã Siêu rời đi, trong mắt Phùng Hoàng tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

“Phụ hoàng!”

Lúc này, Phùng Chí Ngạo đi tới bên cạnh Phùng Hoàng, mặt đầy nặng nề nói: “Phụ hoàng, người thật sự không định giúp Mã Siêu sao? Cho dù thế nào cậu ấy cũng là máu mủ của Hoàng tộc họ Phùng chúng ta”.

Phùng Hoàng lạnh giọng nói: “Con bảo ta phải giúp thế nào? Giúp nó cùng hứng chịu lửa giận của gia tộc Bách Lý sao?”

Phùng Chí Ngạo cắn răng nói: “Chẳng lẽ chúng ta không nhúng tay vào chuyện giữa Mã Siêu và gia tộc Bách Lý, chúng có thể dễ dàng bỏ qua cho Hoàng tộc chúng ta sao? Nếu đã như vậy, tại sao chúng ta phải trở mặt với Mã Siêu và Dương Thanh?”

“Một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh chưa tới ba mươi tuổi, hơn nữa có thực lực sánh bằng Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, người trẻ tuổi như vậy, e là ở gia tộc Cổ Võ cũng không tìm được người thứ hai đâu nhỉ?”

“Chúng ta đã yên lặng quá lâu rồi, giờ là lúc để Hoàng tộc họ Phùng có chút thay đổi”.

Phùng Hoàng nhìn về phía Phùng Chí Ngạo, sắc mặt vô cùng nặng nề. Lão ta biết Phùng Chí Ngạo nói không sai, Bách Lý Yến suýt nữa chết ở Hoàng tộc họ Phùng, mặc dù không liên quan đến họ, nhưng dẫu sao chuyện cũng xảy ra ở Hoàng tộc họ Phùng.

Chương 2844:

Với tính cách ngang ngược của gia tộc Cổ Võ, chản chản sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Hoàng tộc họ Phùng.

Phùng Hoàng yên lặng một lát, sau đó trâm giọng nói: “Đã đến lúc Hoàng tộc họ Phùng có một chút thay đổi rồi”.

Nghe vậy, Phùng Chí Ngạo lập tức vui mừng.

Nhưng một giây tiếp theo, Phùng Hoàng lại trầm giọng nói: “Ta định gả Giai Di vào Hoàng tộc họ Vũ, hiện giờ chỉ có hai Hoàng tộc cổ xưa lớn chúng ta liên thủ mới có thể đối phó được gia tộc Bách Lý”.

Theo tính toán của họ, số lượng cao thủ Siêu Phàm Cảnh của gia tộc Bách Lý chắc chản gấp đôi Hoàng tộc họ Phùng, thực lực Hoàng tộc họ Vũ và Hoàng tộc họ Phùng tương đương, nếu có thể liên thủ cũng có thể miễn cưỡng đối phó với gia tộc Bách Lý.

Biểu cảm trên mặt Phùng Chí Ngạo nhất thời cứng đờ, nhìn Phùng Hoàng nói: “Phụ hoàng, ý con là chúng ta có thể nghĩ cách hàn gắn mối quan hệ với Dương Thanh. Cậu ấy tuổi còn trẻ, võ đạo đã có thể bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, lại có huyết mạch cường hóa, sau lưng nhất định có nhân vật lớn”.

“Mã Siêu là anh em tốt thân thiết như thể chân tay với cậu ấy, chỉ cân chúng ta chấp nhận Mã Siêu, hơn nữa lại chủ động xin lõi, họ nhất định sẽ không từ chối lòng tốt chúng ta”.

“Dẫu sao bây giờ họ đang lâm vào tình cảnh vô cùng khốn đốn, nếu như có thể nhận được cái chủ động bắt tay của chúng ta, âu cũng là chuyện tốt với họ”.

Phùng Hoàng cau mày, lạnh giọng nói: “Ý con là muốn ta xin lỗi bọn chúng?”

Phùng Chí Ngạo vội vàng đáp: “Con không có ý này, con có thể ra mặt xoa dịu quan hệ giữa chúng ta và họ”.

Phùng Hoàng cả giận nói: “lm miệng! Muốn để Hoàng tộc họ Phùng chúng ta chủ động cúi đầu với một thứ bỏ đi đã bị đuổi

ra khỏi gia tộc, trừ khi ta chết! Chuyện này sau này đừng nhắc lại nữa! Ta sẽ liên lạc với Vũ Hoàng để bày tỏ quyết tâm liên hôn, sau đó chờ Hoàng tộc họ Vũ tới hỏi cưới".

Nói đoạn, Phùng Hoàng phất tay áo rời đi.

Nhìn bóng lưng nổi giận dùng đùng rời đi của Phùng Hoàng, Phùng Chí Ngạo cau mày. Ông ta biết, thái độ trước đó của Dương Thanh và Mã Siêu đã hoàn toàn chọc giận Phùng Hoàng, nếu như không phải kiêng dè thế lực sau lưng Dương Thanh, e là Phùng Hoàng đã sớm ra tay với Dương Thanh rồi.

Nghĩ tới đây, mặt Phùng Chí Ngạo đầy vẻ lo âu: "Phùng Hoàng thật sự đã mất đi một người bạn hợp tác tốt".

Không biết vì sao, ông ta lại vô cùng tin tưởng Dương Thanh.

Một thanh niên trọng tình trọng nghĩa, lại có thiên phú võ đạo vô cùng xuất chúng, người có tiền đồ vô lượng như vậy, chỉ cần có thể còn sống, sau này tất sẽ danh chấn thiên hạ.

"Bố, bố tìm con ạ?"

Phùng Chí Ngạo vừa mới trở về chỗ ở, Phùng Giai Di đã tới. Cô ta vẫn chưa biết tin Phùng Hoàng quyết định gả cô ta vào Hoàng tộc họ Vũ.

Phùng Chỉ Ngạo chỉ ghế sofa bên cạnh, nói: "Ngồi đi!"

Sau khi Phùng Giai Di ngồi vào chỗ của mình, Phùng Chí Ngạo bỗng lên tiếng: "Con cảm thấy Dương Thanh thế nào?"

Phùng Giai Di hơi sửng sốt, không hiểu vì sao bố mình lại bỗng nhiên hỏi như vậy.

Trong đầu cô ta lập tức hiện ra bóng dáng Dương Thanh, đó là một người đàn ông bằng tuổi cô ta, nhưng đã có thực lực tương đương Siêu Phàm Thất Cảnh.

Còn có dáng vẻ bình tính của Dương Thanh khi hai người ở trong mật thất dưới lòng đất ở trang trại Di Hòa.

Chương 2845:

Nghĩ tới đây, Phùng Giai Di nói: “Anh ấy vô cùng ưu tú, là người đàn ông ưu tú nhất con từng gặp trong đời”.

Phùng Chí Ngạo lại hỏi: “Nếu như vậy, bố để con gả cho cậu ấy, con có đồng ý không?”

Nghe vậy, Phùng Giai Di kinh ngạc, hồi lâu sau mới hỏi: “Bố, sao bố lại bỗng nhiên muốn gả con cho anh ấy? Nhưng với sự ưu tú của anh ấy, con vốn không xứng đâu”.

Cô ta thật sự rất tán thưởng Dương Thanh, nếu như anh bằng lòng đón nhận mình, cô ra đương nhiên sẽ đồng ý gả. Chỉ là cô ta tự biết lượng sức mình, người đàn ông ưu tú như Dương Thanh, sao có thể thích cô ta?

Phùng Chí Ngạo nặng nề nói: “Vừa rồi ông nội con đã nói muốn gả con vào Hoàng tộc họ Vũ, vụ liên hôn với Hoàng tộc họ Vũ lần này cũng là vì muốn đối phó với chuyện tương lai gia tộc Bách Lý tới làm khó”.

“Cái gì?”

Phùng Giai Di mặt dại đi: “Ông nội muốn con lập gia đình sao?”

Phùng Chí Ngạo gật đầu: “Con là đứa con gái bố xem trọng nhất, nếu không phải là con gái, con nhất định sẽ trở thành Hoàng Chủ tương lai của Hoàng tộc họ Phùng. Bố không muốn để con gả cho một người đàn ông mình không thích”.

“Cho nên bố muốn hỏi con có thích Dương Thanh hay không, nếu con thích thì hãy tiếp cận cậu ấy, nghĩ cách trở thành người phụ nữ của cậu ấy”.

“Theo bố được biết, Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa, con cũng thấy cậu ấy vì anh em tốt của mình mà không hề sợ hãi tới Hoàng tộc họ Phùng, cứu người anh em ra ngoài”.

“Một khi con có thể trở thành người phụ nữ của cậu ấy, cậu ấy tuyệt đối sẽ không phụ lòng conl”

Phùng Giai Di căn chặt đôi môi đỏ mọng, vành mắt hơi đỏ lên.

Cô ta đã sớm nghĩ đến ngày này, là phụ nữ của Hoàng tộc họ Phùng, chỉ có thể trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính trị, cô ta chưa bao giờ cầu mong có được tình yêu.

Nhưng bỗng nhiên biết được mình sẽ trở thành vật hi sinh cho chuyện liên hôn, gả vào Hoàng tộc họ Vũ, cô ta vẫn vô cùng không cam lòng.

"Bố, con không xứng với anh ấy! Con biết anh ấy đã kết hôn sinh con rồi, anh ấy rất yêu vợ mình, cho dù con có chủ động, anh ấy cũng sẽ không đón nhận con".

Yên lặng hồi lâu, Phùng Giai Di nói.

Phùng Chí Ngạo nói: "Giai Di, con là con gái của Phùng Chí Ngạo này, tuổi còn trẻ cũng đã bước vào Siêu Phàm Gảnh, dõi mắt khắp Chiêu Châu này, ngoài gia tộc Cổ Võ, còn có gia tộc nào có ngươi tuổi trẻ như vậy đã là cao thủ Siêu Phàm Cảnh?"

"Dương Thanh vô cùng ưu tú, nhưng con cũng không kém, nếu con có thể trở thành người phụ nữ của của cậu ấy, sẽ là chuyện tốt với Hoàng tộc họ Phùng chúng ta".

Phùng Giai Di lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói: "Bố, nếu như con đoán không sai, bố coi trọng Dương Thanh, cho nên chủ động đề xuất ý kiến muốn ông nội hàn gắn mối quan hệ với Dương Thanh, nhưng lại bị ông nội bác bỏ đúng không?"

"Cho nên bố muốn để con tiếp cận Dương Thanh, cho dù không thể trở thành người phụ nữ của anh ấy, ít nhất cũng có thể trở thành bạn tốt.

Chỉ có như vậy, tương lai khi Hoàng tộc họ Phùng rơi vào tình cảnh nguy cấp, Dương Thanh mới có thể nể tình con, tới trợ giúp Hoàng tộc họ Phùng đúng không?"

Phùng Chí Ngạo khổ sở nói: "Quả nhiên không thể gạt được con điều gì. Đúng, bố có suy nghĩ như vậy. Một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi đã có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, sức chiến đấu sánh bằng Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, bố không tin cậu ấy thật sự chỉ là một người bình thường".

Chương 2846:

“Hoàng tộc họ Phùng đắc tội cậu ấy tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Ông nội con không muốn hàn gắn quan hệ với Dương Thanh, nhưng bố muốn thử một chút, nếu như thành công, tương lai Hoàng tộc họ Phùng sẽ càng lớn mạnh hơn”.

“Đương nhiên nếu như có thể, bố vẫn hi vọng con có thể nghĩ ra cách trở thành người phụ nữ của cậu ấy, chỉ có như vậy mới có thể gắn chặt cậu ấy và Hoàng tộc họ Phùng vào với nhau”.

“Giai Di, bố làm như vậy cũng vì muốn con được hạnh phúc, bây giờ người có thể thay đổi số phận của con chỉ có Dương Thanh!”

Phùng Giai Di căn chặt môi, lời Phùng Chí Ngạo vừa nói rất có lý, cô ta cũng hết sức coi trọng Dương Thanh và Mã Siêu, nhưng Phùng Hoàng lại không chịu cúi đầu, thậm chí còn không muốn cho Phùng Chí Ngạo cúi đầu.

Chỉ với những chuyện đã xảy ra hôm nay, nếu ngày sau Hoàng tộc họ Phùng gặp phải nguy hiểm gì, Dương Thanh và Mã Siêu chắc chắn sẽ không chìa tay giúp đỡ.

Nhưng, nếu cô ta có thể trở thành người phụ nữ của Dương Thanh, hoặc là, dù không thể trở thành người phụ nữ của Dương Thanh nhưng chí ít cũng có thể trở thành bạn bè, thì khi Hoàng tộc.

họ Phùng gặp phải mối nguy hiểm lớn, con người trọng tình trọng nghĩa như Dương Thanh nhất định sẽ ra tay trợ giúp.

Cân nhắc một lát, Phùng Giai Di gật đầu: “Con có thể đồng ý đi tiếp cận anh ấy, nhưng cuối cùng có thể thành người của anh ấy hay không, con không thể bảo đảm’.

Nghe con gái nói thế, Phùng Chí Ngạo lập tức.

mừng rỡ, vội vàng nói: “Ý của bố cũng là như vậy, nếu không thể trở thành người của cậu ấy thì ít nhất cũng phải trở thành bạn của cậu ấy”.

“Giờ con lên đường đuổi theo Dương Thanh và Mã Siêu ngay đi, hiện Mã Siêu còn đang hôn mê chưa tỉnh, mà vợ con Mã Siêu cùng với cô gái Phùng Tiểu Uyển kia cũng tạm thời không thấy đâu, đây đúng là lúc Dương Thanh cần người giúp đỡ nhất, đồng thời cũng là cơ hội tốt nhất để con tiếp cận bọn họ”.

Phùng Giai Di gật đầu, lập tức bước đi.

Đúng như dự tính của Phùng Chí Ngạo, Dương Thanh không vội vã rời khỏi Hoàng thành Phùng, nay Mã Siêu đã bị trọng thương đến hôn mê bất tỉnh, Ngải Lâm, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An còn chưa tìm được.

Việc cấp bách hiện nay của anh là phải tìm cách tìm được ba người này, sau đó mau chóng rời khỏi Hoàng thành Phùng.

Lúc này, bên trong Hoàng thành Phùng, tại một khách sạn năm sao.

Trong phòng tổng thống, Dương Thanh bấm một số điện thoại, nhanh chóng nói: ‘Công bố tin này ra ngoài, ba ngày sau, tôi sẽ tổ chức một cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô tại Yến Đôi.

Nghe anh nói thế, Tiền Bưu tức thì kinh ngạc, hỏi: “Cậu Thanh, chẳng phải cậu vẫn luôn phản đối chuyện Đế Thôn xuất thế hay sao? Sao nay bỗng dưng lại muốn tổ chức hội đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô?”

Cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô, mục đích chính là để chọn ra Vương của Yến Đô, bởi vì chỉ có Vương của Yến Đô mới có tư cách sở hữu Đế Thôn.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: ‘Cứ làm theo lời tôi là được”.

Tiền Bưu nhanh nhẹn thưa: “Vâng!”

Dương Thanh chỉ cho bản thân hai ngày, cũng có nghĩa là, nếu trong hai ngày này còn không thể tìm được Ngải Lâm, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An thì anh sẽ phải tạm thời đặt việc tìm người sang một bên.

Anh nhìn Mã Siêu đang hôn mê bất tỉnh trên giường, mày nhíu chặt lại.

Chương 2847:

Dương Thanh khoanh chân ngồi bên cạnh giường, bắt đầu vận hành tâng thứ bảy của phép hô hấp trong Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, lập tức, một hơi thở tràn ngập sự sống từ trên người anh tràn ra.

Dưới sự dẫn dät của Dương Thanh, hơi thở này chậm rãi ngưng tụ vào trong cơ thể Mã Siêu.

Dương Thanh chỉ biết công hiệu của Đại Đạo.

Thiên Diễn Kinh vô cùng kì diệu, khi anh bị thương, chỉ cần tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh một ngày là đã có thể cảm nhận rõ ràng những bộ phận bị thương trong cơ thể đang nhanh chóng hồi phục.

Còn về chuyện có thể sử dụng nó để chữa thương nhanh chóng cho người khác hay không, Dương Thanh cũng không rõ lắm, cho nên anh mới thử một lần xem sao.

Nhưng chỉ chốc lát sau, anh đã dừng tu luyện, không biết do thương tích của Mã Siêu quá nặng, lại đang trong trạng thái hôn mê nên không thể hấp thu hơi thở do anh dẫn vào người cậu ấy, hay là do Đại Đạo Thiên Diễn Kinh chỉ có thể chữa thương cho mình chứ không thể chữa thương cho người khác, vừa rồi anh không thấy có hiệu quả gì.

“Xem ra, đành phải tạm thời gác chuyện trị liệu cho cậu lại đã”.

Dương Thanh thì thào nói, anh không có ý định hoàn toàn bỏ cuộc, tạm thời bỏ chuyện này sang một bên vì anh có thể cảm nhận rất rõ, Mã Siêu chỉ bị trọng thương dẫn đến hôn mê bất tỉnh chứ không đến mức nguy hiểm tới tính mạng.

Lúc này, tốt nhất là tìm được Phùng Tiểu Uyển, chưa biết chừng Tiểu Uyển lại có biện pháp trị liệu cho Mã Siêu.

Đúng lúc này, chuông cửa bỗng vang lên, ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền vào: “Anh Thanh,

tôi là Phùng Giai II Dương Thanh thoáng cau mày, không biết cô nàng này tới đây làm gì.

Anh đi ra mở cửa, nhìn Phùng Giai Di, lạnh nhạt hỏi: “Có việc gì?”

Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, ánh mắt đây phức tạp: “Tôi muốn giúp anh”.

“Hai”

Dương Thanh cười nhạt: ‘Lẽ nào cô không biết, người anh em của tôi đã tuyên bố, cậu ấy và Hoàng tộc họ Phùng không có bất cứ quan hệ nào nữa? Chỉ sợ ông nội cô là Phùng Hoàng hiện cũng đang vội vã phủi sạch quan hệ với chúng tôi rồi đấy chứ? Gô lại nói muốn giúp chúng tôi?”

Phùng Giai Di vội vàng bảo: “Ông nội tôi làm gì là việc của ông ấy, còn tôi là tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cắt đứt mọi quan hệ với anh họ Mã Siêu cả”.

“Nay vợ con của cậu ấy vẫn đang không thấy tung tích, cả cô thần y Phùng Tiểu Uyển mà anh nói cũng chưa tìm được”.

“Hiện giờ bản thân Mã Siêu lại đang bị thương chưa tỉnh, nếu anh đồng ý nhận sự trợ giúp của tôi, hẳn có thể giúp anh giải quyết được khá nhiều phiền phức đấy”.

Nghe Phùng Giai Di nói thế, Dương Thanh trầm mặc, anh không qua lại nhiều với người phụ nữ này, chỉ từng cùng bị nhốt dưới mật thất tại trang trại Di Hòa, từng cùng đi tìm tung tích bọn Ngải Lâm thôi.

Sau vài lần tiếp xúc ngăn ngủi, anh cũng chưa nhận thấy cô gái này có điểm nào không tốt.

Cả Phùng Chí Ngạo nữa, ngay thời khắc Phùng Chí Viễn quyết định tự phát nổ để gây tổn thương nghiêm trọng cho Bách Lý Yến, ông ta đã hô to “Đừng làm thế!” nhằm ngăn cản Phùng Chí Viễn, còn cầu xin thay cho Phùng Chí Viễn và Mã Siêu trước mặt Phùng Hoàng, tất cả những hành vi này đều khiến Dương Thanh có ấn tượng rất tốt về ông ta.

Nghĩ tới đây, anh bèn lên tiếng: “Thật sự cô chỉ định tới giúp tôi? Không có mục đích khác?”

Sắc mặt Phùng Giai Di thoáng vẻ do dự, nhưng ngay sau đó cô ta bèn thành khẩn nói: “Không dối gạt anh, tôi tới giúp anh chính là để tiếp cận anh đấy”.

Chương 2848:

Dương Thanh thoáng kinh ngạc, không ngờ cô ta lại nói thẳng ý đồ của mình như vậy.

Anh không tức giận mà chỉ đang ngạc nhiên và tò mò về nguyên nhân cô ta muốn tiếp cận anh, bèn hỏi thẳng: "Ông nội cô thì đang vội vã phủi sạch quan hệ với chúng tôi như thể sợ không kip, cô lại muốn tiếp cận tôi, việc này do bố cô sai cô làm, đúng không?"

Phùng Giai Di gật đầu: "Bố tôi làm thế cũng là vì Hoàng tộc họ Phùng này, đồng thời cũng muốn tốt cho tôi. Ông ấy vô cùng coi trọng anh, cho răng tương lai anh nhất định sẽ trở thành trung tâm của thế giới, nếu tôi có thể tiếp cận anh, thì dù không thể trở thành tình nhân của anh, chí ít cũng có thể làm bạn bè của anh. Nếu trong tương lai, Hoàng tộc họ Phùng có gặp phải nguy hiểm lớn nào, người trọng tình trọng nghĩa như anh nhất định sẽ chìa tay giúp đỡ Hoàng tộc họ Phùng tôi".

"Trừ nguyên do ấy ra, còn có một việc, ông nội tôi đã quyết định muốn gả tôi sang Hoàng tộc họ Vũ, nhằm tìm kiếm sự trợ giúp để ứng đối với gia tộc Bách Lý, nếu tôi có thể trở thành người phụ nữ của anh, anh nhất định sẽ không trơ mắt nhìn tôi bị ép làm dâu của Hoàng tộc họ Vũ".

Dương Thanh không hề mềm lòng trước sự thành thực của Phùng Giai Di mà chỉ cười lạnh một tiếng: "Các người tính toán chu đáo thật, ông nội cô phụ trách phủi sạch quan hệ với tôi, đợi khi gia tộc Bách Lý thật sự tới tính sổ với Hoàng tộc họ Phùng, ít nhất ông ta cũng có cái cớ để chối bỏ mọi trách nhiệm".

"Còn bố cô lại muốn lợi dụng cô để xoa dịu quan hệ với chúng tôi, nếu có một ngày gia tộc Bách Lý thật sự trả thù Hoàng tộc họ Phùng thì tôi có thể nể mặt cô mà trợ giúp Hoàng tộc họ Phùng".

"Nếu cô là tôi, cô có đồng ý không?"

Nghe vậy, Phùng Giai Di lập tức trâm mặc, vành mắt hơi đỏ lên, sắc mặt còn lộ vẻ ấm ức.

Cô ta đường đường là trưởng công chúa thế hệ này của Hoàng tộc họ Phùng, tuổi còn trẻ nhưng tu vi võ thuật đã bước vào Siêu Phàm Cảnh, nay chủ động muốn trở thành tình nhân của một người đồng trang lứa, mà đối phương dường như hoàn toàn không có hứng thú với cô ta.

Phùng Giai Di trầm mặc một lát, mới đỏ mắt lên và nói: "Xin lỗi, tôi đã đi hơi quá xa rồi, không quấy rầy anh nữa!"

Nói đoạn, cô ta quay đầu định bỏ đi.

"Chờ chút!"

Gô ta mới đi được vài bước, Dương Thanh bỗng lên tiếng gọi cô ta lại.

Phùng Giai Di vội vã dừng chân, quay đầu, nhìn về phía Dương Thanh, mặt đầy mong đợi.

Dương Thanh bình thản nói: "Nếu cô đã biết tôi là một người trọng tình trọng nghĩa thì cô cũng nên hiểu, tôi đã có vợ con, tôi rất yêu thương vợ con mình, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với họ cả".

Phùng Giai Di vội vàng gật đầu, nói như thể đang tự giều: "Anh yên tâm, chỉ có bố tôi mới nghĩ tới chuyện muốn tôi làm tình nhân của anh, bản thân tôi tự hiểu vị trí của mình, tôi biết tôi không xứng với anh, tôi sẽ không bao giờ có ý định bất chính gì với anh đâu".

Dương Thanh lại nói: 'Mặt khác, bạn bè tôi đều là những người đối xử với nhau bằng tấm lòng chân thành, chứ không phải bị lợi ích xô đẩy, cô tiếp cận tôi, muốn trở thành bạn của tôi, nhưng cô làm điều đó là vì lợi ích của Hoàng tộc họ Phùng, vậy nên, tôi nói thẳng, chí ít là lúc này, cô không có khả năng trở thành bạn bè tôi".

Phùng Giai Di lập tức ỉu xìu, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi!"

Dương Thanh nói tiếp: 'Có điều, hiện tôi đang thiếu một người hầu ở đây, không biết cô Phùng có cảm thấy hứng thú hay không?"

Nghe vậy, mặt Phùng Giai Di lập tức cứng đờ, bản thân cô ta đường đường là công chúa của Hoàng tộc họ Phùng, mà lại đi làm người giúp việc cho người khác sao?

Thấy sắc mặt cô ta trở nên khó coi như vậy, Dương Thanh lại lạnh nhạt bảo: “Hơn nữa, tôi còn phải nói thẳng cho cô hay, dù cô có làm người hầu cho tôi thì tương lai, Hoàng tộc họ Phùng có gặp phải nguy hiểm, tôi cũng sẽ không nhúng tay”.

Chương 2849:

“Giống như lúc người anh em của tôi phải đối phó với một đối thủ có thực lực vượt xa mình như Bách Lý Yến, Hoàng tộc họ Phùng lại vẫn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn vậy”.

“Nếu cô chấp nhận được thì hiện có thể ở lại bên cạnh tôi, còn nếu không thể chấp nhận thì mời về đi thôi!”

Nhìn Dương Thanh lạnh nhạt nói thế, Phùng Giai Di bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nhưng cô ta có thể hiểu được, khi Phùng Chí Viễn và Mã Siêu liều mạng đấu với Bách Lý Yến, chỉ cần Phùng Hoàng chịu ra tay, Phùng Chí Viễn đã không phải lựa chọn cách tự phát nổ mà chết, Mã Siêu cũng không bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh đến giờ.

Nhưng Phùng Hoàng khi ấy đã từ chối giúp đỡ, tạo thành bi kịch như bây giờ.

Dù Dương Thanh có đồng ý qua lại với Hoàng tộc họ Phùng, hẳn Mã Siêu cũng sẽ không chịu đâu nhỉ?

Chỉ có điều, một khi Mã Siêu đã không muốn có bất cứ quan hệ gì với Hoàng tộc họ Phùng thì sao Dương Thanh lại làm trái ý nguyện của người anh em mình được?

Cô ta cũng biết rõ, Dương Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa, nếu mình thực sự trở thành người hầu của Dương Thanh, liệu sau này Dương Thanh có thể từ từ thay đổi thái độ với mình không?

Nghĩ tới đây, vẻ do dự trên mặt cô ta biến mất, cô ta nghiêm nghị gật đầu: “Tôi đồng ý!”

Dương Thanh thoáng ngạc nhiên, thực ra ban nấy anh không đành lòng từ chối cô gái này nên mới bảo thế, bởi vì đúng như cô ta nói, Phùng Hoàng là Phùng Hoàng, còn cô ta là cô ta, hai người khác nhau.

Trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi với Phùng Giai Di, cô gái này chưa từng làm chuyện gì có lõi với anh và Mã Siêu cả.

Phùng Chí Ngạo cũng vậy.

Anh cũng biết, Mã Siêu tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Hoàng tộc họ Phùng, cho nên Mã Siêu càng không có khả năng tha thứ cho Phùng Hoàng.

Vì vậy, anh mới cố ý nói muốn Phùng Giai Di trở thành người hầu của mình, ra điều kiện khắc nghiệt để cô ta từ chối, không ngờ, cô ta lại đồng ý với yêu cầu của anh.

Dương Thanh còn nói thêm: “Có phải tôi chưa nói rõ ràng không? Hay là cô không hiểu rõ ý tôi?

Dù cô trở thành người hầu của tôi thì nếu có một ngày, Hoàng tộc họ Phùng gặp nạn, tôi vẫn sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn mà thôi”.

“Chưa biết chừng, tôi còn sẽ dậu đổ bìm leo, đương nhiên, tất cả những chuyện này còn phải xem ý của Mã Siêu thế nào’.

“Giờ cô có còn chắc chản muốn trở thành người hầu của tôi không?”

Phùng Giai Di đáp không chút do dự: “Tôi hiểu cả!”

Dương Thanh đột nhiên cảm thấy, có lẽ cô gái này điên rồi, mình đã cố tình làm khó để cô ta lùi bước, cô ta không chỉ không chịu lùi mà còn dấn bước tiến tới.

Nhưng anh đã nói ra, hiện tại muốn từ chối thì hình như không được thích hợp lắm.

Dương Thanh đành phải bình tĩnh nói thêm: “Được, nếu cô đã muốn làm người hầu của tôi thì †ôi sẽ cho cô toại nguyện’.

Cứ thế, trưởng công chúa thế hệ này của Hoàng tộc họ Phùng đã trở thành người hầu của Dương Thanh.

Phùng Giai Di hỏi: “Hiện giờ anh có tính toán gì không? Tôi có thể giúp anh làm những gì?”

Dương Thanh nói: “Tôi chỉ có hai ngày, trong vòng hai ngày này, tôi sẽ ở lại đây, nghĩ cách tìm cho được vợ con Mã Siêu cùng với em gái Phùng Tiểu Uyển của tôi”.

“Tôi cần mượn hệ thống tình báo của Hoàng tộc họ Phùng tra giúp tôi chút manh mối, cô có làm được không?”

Chương 2850:

Phùng Giai Di gật đầu: “Tôi sẽ làm hết sức!”

Nói xong, cô ta rút điện thoại, bấm một dãy số ngay trước mặt Dương Thanh, chẳng mấy chốc, đầu bên kia vắng tới một giọng nói cung kính: “Thưa cô Di, cô tìm tôi ạ?”

Phùng Giai Di bèn bảo: “Tôi muốn tìm ba người…”

Chỉ chốc lát sau, Phùng Giai Di đã huy động quyền thế của mình ở Hoàng tộc họ Phùng, bắt đầu giúp Dương Thanh tìm kiếm nhóm người Ngải Lâm.

Sau đó, cô ta lại hỏi: ‘Hiện còn cần tôi làm gì nữa không?”

Dương Thanh nói: “Tôi hơi đói bụng, đồ ăn của khách sạn này tôi ăn không quen, cô tự tay làm cho tôi vài thứ đi!”

Phùng Giai Di đáp không chút do dự: “Được!”

Chẳng bao lâu sau, một mâm cơm ngon miệng đã được đưa lên.

Lúc này Dương Thanh mới phát hiện, cô gái này quả là toàn năng, không chỉ có võ thuật xuất chúng mà còn biết nấu ăn.

Chỉ là mấy món ăn thường này, nhưng hương vị rất hợp khẩu vị của Dương Thanh.

Đợi Dương Thanh ăn xong, Phùng Giai Di lại cặm cụi thu dọn bát đũa, xong xuôi mới hỏi: “Còn cần tôi làm gì nữa không?”

Dương Thanh đã thay bộ đồ sạch sẽ khác, bèn nói: “Giặt bộ đồ kia cho tôi, à, giặt luôn cả bít tất của tôi nữa đi”.

Phùng Giai Di vẫn đáp: ‘Được!”

Cứ thế, Phùng Giai Di làm xong một việc, Dương Thanh lại sẽ giao thêm việc khác cho cô ta.

Phùng Giai Di như một người toàn năng, không có việc gì cô ta không làm được.

Mục đích ban đầu của Dương Thanh chỉ là làm khó cô ta để cô ta tự bỏ cuộc, cho nên mới cố ý sai phái cô ta làm những việc

này, nhưng thật không ngờ, đối phương lại cực kì hợp tác, hoàn thành xuất sắc mọi chuyện.

Cơm nước vừa miệng, quần áo giặt sạch sẽ.

Phùng Giai Di dọn dẹp phòng xong, mới đi tới trước mặt Dương Thanh, một lần nữa hỏi: “Còn cần tôi làm gì nữa không?”

Dương Thanh nhìn về phía cô ta, ánh mắt rất phức tạp: “Nói gì thì cô cũng là trưởng công chúa thế hệ này của Hoàng tộc họ Phùng, cô thực sự cam tâm tình nguyện trở thành người hầu của tôi sao?”

Phùng Giai Di cười cười như tự giễu: “Dù thân phận của tôi cao tới đâu thì lại có được gì? Cũng chẳng có cách nào theo đuổi hạnh phúc của mình. Chưa biết chừng, sẽ có một ngày tôi bị ép gả sang Hoàng tộc họ Vũ”.

Dương Thanh lập tức trầm mặc, đối với con cháu của các gia tộc lớn, việc hôn nhân quả thật không thể tự làm chủ.

Nhất phận con gái trong các gia tộc lớn này, cuối cùng, hầu hết bọn họ đều sẽ trở thành vật hi sinh để gia tộc tạo mối quan hệ thông gia với nhà khác.

Đúng là anh rất thương cảm với Phùng Giai Di, nhưng nếu muốn anh đứng ra ngăn cản việc hôn nhân này vì cô ta thì lại là chuyện không thể.

Anh trọng tình trọng nghĩa, nhưng sẽ không dùng sự trọng tình trọng nghĩa ấy lên người một kẻ còn chẳng được coi là bạn mình như thế.

“Cô đã biết, quan hệ giữa chúng tôi và Hoàng tộc họ Phùng đã không có khả năng cứu vấn được, vậy cô còn cố gắng ở lại bên cạnh tôi làm gì?”

Nói xong, anh lại thở dài: “Tôi cũng có quen biết người của Hoàng tộc họ Vũ, nếu cô không muốn bị gả cho người của Hoàng tộc họ Vũ thì tôi có thể khiến Hoàng tộc họ Vũ từ chối”.

Chương 2851:

Phùng Giai Di lại nói như tự giêu: “Dù từ chối Hoàng tộc họ Vũ này thì vấn sẽ có một Hoàng tộc họ Vũ khác thôi”.

Hai ngày sau, Phùng Giai Di chưa rời đi mà vẫn đi theo bên cạnh Dương Thanh, bất kể anh làm khó cho cô ta thế nào, cô ta vẫn lờ đi như không nhận thấy, Dương Thanh bảo làm gì thì cô †a làm cái đó.

Đương nhiên, qua hai ngày này, Dương Thanh vân không ngừng tìm kiếm nhóm người Ngải Lâm, Phùng Giai Di cũng vô cùng nỗ lực giúp đỡ Dương Thanh tìm người thông qua những mối quan hệ của mình, chỉ có điều, trước sau vẫn không có kết quả gì.

Điều này khiến Dương Thanh cực kì lo lắng, theo lí mà nói, ba người bọn Ngải Lâm hẳn là bị Phùng Chí Viễn giấu đi, nhưng Phùng Chí Viễn không thực sự nhốt bọn họ lại, ông ta chỉ muốn giữ bọn họ làm con tin để bắt Mã Siêu thừa nhận thân phận của mình, từ đó dụ Bách Lý Yến ra mặt.

Hơn nữa, Phùng Chí Viễn đã chính miệng nói với Dương Thanh, ba người Ngải Lâm đều rất an toàn, nếu ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho cả phương án tự phát nổ thì nhất định sẽ sắp xếp chu đáo để bảo đảm an toàn cho họ.

Chỉ có điều, đã qua hai ngày, anh vẫn không tìm thấy bọn họ, như thể ba người bọn họ đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi.

Tối ngày thứ hai, Dương Thanh nhận được cuộc gọi từ Tiền Bưu: “Cậu Thanh, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô đã được chuẩn bị xong, chín giờ sáng mai sẽ khai mạc ở trung tâm thể thao quốc tế Yến Đôi.

Dương Thanh nói: ‘Được, đến khi đó tôi sẽ có mặt”.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhíu mày, quay sang nói với Phùng Giai Di: “Tôi dự tính tối nay sẽ rời khỏi Hoàng thành Phùng, chảng lẽ cô thật sự định đi theo tôi à?”

Phùng Giai Di kiên định đáp: “Chính anh đã nhận lời với tôi, để tôi làm người hầu của anh, anh không thể nuốt lời được, đúng chứ?”

Dương Thanh vẫn cau mày: “Phùng Giai Di, cô đừng nên làm quá, hai hôm trước tôi đã nói rõ với cô, dù cô có tiếp tục đi theo tôi thì sau này, khi Hoàng tộc họ Phùng thực sự gặp phải nguy cơ gì, †ôi cũng sẽ không nhúng tay đâu”.

“Dù cô có làm người hầu giúp việc cho tôi thì cũng chỉ là làm không công thôi, cô có chắc vần muốn đi theo tôi không?”

Phùng Giai Di cản chặt môi, quật cường nhìn về phía Dương Thanh, lòng tràn đầy tủi hổ và ấm ức. Cô ta đường đường là trưởng công chúa của Hoàng tộc họ Phùng, nay đã miễn phí dâng lên tận cửa, Dương Thanh chảng những không muốn nhận mà ngay cả khi cô ta làm người giúp việc cho anh cũng bị anh ghét bỏ như thế.

Sắc mặt Dương Thanh vô cùng kiên định, hoàn toàn không có lấy một chút thương tiếc cái đẹp.

Không phải anh máu lạnh vô tình mà vì anh biết rõ Phùng Giai Di tiếp cận mình với mục đích riêng.

Nếu không phải vì Phùng Giai Di không có ác ý với anh thì anh đã sớm đuổi cổ cô ta đi rồi.

Điều quan trọng là, hai ngày qua, Phùng Giai Di đã thực sự dốc hết tâm lực để giúp đỡ Dương Thanh tìm kiếm nhóm Ngải Lâm.

Nhưng hôm nay Dương Thanh phải rời khỏi đây, anh không muốn mang theo Phùng Giai Di trở về Yến Đô trong tình hình này.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng, mắt Phùng Giai Di đã đỏ lên, cô ta nói: “Tôi thật lòng chỉ muốn đi theo anh, nếu như có một ngày Hoàng tộc họ Phùng thực sự gặp phải nguy hiểm nào đó, dù anh không ra tay cũng không sao”.

“Dương Thanh, anh đừng đuổi tôi đi có được không? Bất kể thế nào, tôi cũng là một cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Cảnh,

dù thực lực còn kém xa anh nhưng cũng có thể giúp anh giải quyết một vài phiền toái nhỏ, đúng không?”

Chương 2852:

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Nếu tôi muốn lợi dụng thân phận trưởng công chúa Hoàng tộc họ Phùng của cô để làm một số việc cá nhân, cô sẽ đồng ý nghe theo tôi sao?”

Phùng Giai Di sửng sốt, hồi lâu sau mới rưng rưng đáp: “Đồng ý!”

“Được, nếu cô đã nói thế mà tôi còn muốn đuổi cô đi thì quả là quá không có tình người, chỉ có điều, đến khi người ngoài biết được mối quan hệ giữa hai chúng ta, Phùng Hoàng bất mãn với cô thì cũng chớ có trách tôi”.

Dương Thanh thờ ơ nói.

Phùng Giai Di bảo đảm: “Yên tâm, tôi sẽ không trách anh!”

Dương Thanh nhìn đồng hồ, hiện đã là mười giờ tối, từ Hoàng thành Phùng tới Yến Đô mất chừng ba tiếng, hai ngày trước anh đã dặn Phùng Giai Di mua vé máy bay cho mình.

Chuyến bay của anh cất cánh lúc một giờ sáng, nhưng hiện tại còn một phiền toái, Mã Siêu đã hôn mê suốt hai ngày nay, chưa hề tỉnh lại.

Dương Thanh đang cần về Yến Đô gấp, Mã Siêu lại đang trong tình trạng thế này, rất không thích hợp cùng về Yến Đô.

Ngay khi Dương Thanh đang không biết nên bố trí cho Mã Siêu ra sao, điện thoại của Phùng Giai Di bỗng reo vang, cô ta nhận cuộc gọi, sau đó liên tục gật đầu, sắc mặt còn lộ vẻ vui mừng.

Sau khi kết thúc cuộc đàm thoại, cô ta hào hứng nói với Dương Thanh: “Dương Thanh, bố tôi đã sắp xếp được máy bay tư nhân, như vậy, chúng ta có thể đưa Mã Siêu cùng đi luôn”.

Dương Thanh hơi bất ngờ, anh không nghĩ Phùng Chí Ngạo lại sẽ thu xếp giúp việc này.

Dương Thanh kinh ngạc và bất ngờ là bởi anh cùng Phùng Hoàng đã hoàn toàn trở mặt với nhau, nếu để Phùng Hoàng biết, nhờ Phùng Chí Ngạo bố trí giúp máy bay tư nhân nên Dương Thanh mới có thể mang Mã Siêu đi, lão ta nhất định sẽ cực kì bất mãn với Phùng Chí Ngạo.

Dường như đã nhận ra nỗi nghi hoặc của Dương Thanh, Phùng Giai Di cười nói: 'Hiện nay chú hai đã chết, trong Hoàng tộc họ Phùng, không còn ai có thể uy hiếp đến địa vị của bố tôi nữa'.

"Dù ông nội có biết bố tôi sắp xếp giúp anh rời khỏi Hoàng thành Phùng thì cũng sẽ không làm khó ông ấy đâu, ngược lại sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi".

Nghe Phùng Giai Di nói thế, Dương Thanh cũng hiểu ra.

Anh nói: "Cảm ơn!"

Bất kể thế nào, Phùng Chí Ngạo có thể bố trí giúp anh một máy bay tư nhân vào lúc này đúng là đã hỗ trợ anh giải quyết rất nhiều phiền phức.

Vì lại giúp được Dương Thanh một việc khó, Phùng Giai Di hết sức vui vẻ, cô ta cười nói: "Đi thôi! Giờ chúng ta tới Yến Đô đi! Tôi chưa từng tới đó bao giờ, nhân cơ hội này xem xem thế nào'.

Nửa giờ sau, Dương Thanh và Phùng Giai Di mang theo Mã Siêu đang hôn mê đi tới sân bay quốc tế của Hoàng thành Phùng. Một chiếc máy bay tư nhân đang đậu trên đường băng, bên cạnh còn có những chiếc máy bay thương mại khác đang chuẩn bị cất cánh.

"Cô DiI"

Bọn họ với tới trước máy bay, một người đàn ông trung niên mang theo vài tay cao thủ có hơi thở võ thuật cực mạnh bất ngờ đi tới, chặn đường bọn họ.

Phùng Giai Di nhìn về phía người đàn ông trung niên cầm đầu, hỏi: 'Chú Văn, chú làm vậy là có ý gì?"

Người đàn ông trung niên kia tên là Nghiễm Văn, là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, thuộc dạng cao thủ hàng đầu bên cạnh

Phùng Chí Ngạo.

Tại Hoàng tộc họ Phùng, Nghiễm Văn tuy không thuộc dòng chính của Hoàng tộc nhưng ông ta vẫn có thân phận và địa vị cực cao ở đó.

Lúc này ông ta xuất hiện, còn chặn đường Phùng Giai Di, điều này làm cho Dương Thanh nhận thấy một sự bất thường.

Chương 2853:

Ngiễm Văn lên tiếng: ‘Cô Di, Hoàng Chủ có lệnh, không cho phép cô rời khỏi Hoàng thành Phùng nửa bước, xin cô hãy quay về cùng chúng tôi!”

Nghe vậy, sắc mặt Phùng Giai Di lập tức thay đổi.

Nửa giờ trước, cô ta vừa nhận được điện thoại của Phùng Chí Ngạo, nói là đã sắp xếp xong xuôi một máy bay tư nhân, cho phép cô ta và Dương Thanh rời khỏi đây.

Mới nửa giờ ngắn ngủi qua đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà vị cao thủ hàng đầu bên cạnh bố cô ta là Nghiễm Văn lại đích thân tới ngăn cản cô ta?

Phùng Giai Di nói: ‘Chú Văn, bố tôi đã đồng ý cho tôi đi rồi, mong chú đừng ngăn trở nữa”.

Nghiễm Văn lạnh nhạt nói: “Vừa rồi, Đại hoàng tử đã bị Hoàng Chủ bãi miễn vị trí người thừa kế, đồng thời còn bị giam lỏng, Hoàng Chủ cũng đã hạ lệnh cho tôi tới đây ngăn cản cô lại”.

Nghe vậy, Phùng Giai Di lập tức biến sắc: ‘Sao.

lại thế được?”

Gô ta biết rõ, trong đám con cháu của Phùng Hoàng, người có năng lực cực mạnh ở tất cả các mặt chỉ có bố cô ta là Phùng Chí Ngạo cùng với chú hai Phùng Chí Viễn, cả hai đều đã là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh, không chỉ có thiên phú võ thuật xuất chúng mà còn sở hữu năng lực quản lí hàng đầu.

Nay chú hai Phùng Chí Viễn đã tự phát nổ mà chết, chỉ còn lại bố cô ta mới là người có năng lực mạnh nhất trong đám con của Phùng Hoàng.

Vậy Phùng Hoàng có lí do gì mà phải bãi miễn vị trí người thừa kế của bố cô ta?

Dương Thanh nhíu chặt mày, anh đang cần gấp rút về Yến Đô ngay, nếu không có máy bay tư nhân thì sẽ không cách nào

đưa Mã Siêu đang hôn mê về theo.

Mà nay, vị trí người thừa kế của Phùng Chí Ngạo lại đã bị Phùng Hoàng thu hồi.

Vậy phải làm thế nào đây?

Nghiễm Văn lên tiếng: ‘Cô Di, xin hãy về cùng chúng tôi!”

Phùng Giai Di cả giận nói: “Tôi sẽ không về cùng các vị đâu!”

Nghiễm Văn lạnh nhạt nói: “Hoàng Chủ đã có lệnh, nếu cô Di từ chối quay về, chúng tôi có quyền dùng vũ lực với cô, xin cô đừng để chúng tôi khó xử”.

Dứt lời, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trên người ông ta tràn ra.

Quả nhiên là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh.

Lúc này, không chỉ Nghiễm Văn mà cả hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đi cùng ông ta cũng kích phát hơi thở võ thuật trên người.

Phùng Giai Di giận dữ nói: ‘Nghiễm Văn, bố tôi đã đối xử với ông thế nào? Ông báo đáp lại ông ấy như thế đấy hả?”

Nghiễm Văn lạnh nhạt nói: “Cô Di, trước nay tôi luôn là người của Hoàng Chủ, ban đầu cũng do Hoàng Chủ phái tôi đi theo Đại hoàng tử”.

Phùng Giai Di ngây mặt, sau đó cười cười tự giễu: “Thì ra, tất cả đều là giả dối, ông nội thật cẩn thận quá đi, ngay cả con trai mình cũng phải đề phòng! Nếu tôi đoán không lầm thì tin bố tôi sắp xếp máy bay cá nhân và cả tin tức tôi muốn rời khỏi nơi này với Dương Thanh đều do ông tiết lộ cho ông nội tôi, đúng không?”

Nghiễm Văn không trả lời, nhưng Phùng Giai Di đã biết đáp án.

Chuyện Phùng Chí Ngạo bố trí máy bay tư nhân cho Dương Thanh về Yến Đô cùng với việc bảo Phùng Giai Di đi theo Dương Thanh vốn đều là chuyện cực kì bí mật, trừ người được Phùng Chí Ngạo tín nhiệm như Nghiễm Văn thì không ai biết cả.

Chương 2854:

Nay Phùng Hoàng lại đã biết tin, vậy chắc chắn là do Nghiễm Văn mật báo cho rồi.

“Đưa cô Di về gia tộc!”

Nghiễm Văn bỗng ra lệnh.

Ông ta vừa dứt lời, hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đã bước lên.

Một người là cao thủ Siêu Phàm Tam Cảnh, kẻ còn lại là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Phùng Giai Di lại mới chỉ đạt tới Siêu Phàm Nhất Cảnh, hoàn toàn không làm gì được họ.

Thế nhưng cô ta vẫn phát động hơi thở võ thuật toàn thân, tức giận quát: ‘Muốn đưa tôi đi, các người chỉ có thể mang thi thể của tôi đi!”

Hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh lộ vẻ khó xử, nhìn về phía Nghiễm Văn.

Nghiễm Văn vẫn dửng dưng nói: ‘Ra tay đi!”

Lúc này, hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia không còn bất kì do dự nào nữa, một trái một phải xông về phía Phùng Giai Di.

Hơi thở võ thuật bậc Siêu Phàm Nhất Cảnh của Phùng Giai Di nháy mắt bùng nổ, giơ tay đánh ra một đòn.

Chỉ có điều, hai tên cao thủ kia có thực lực vượt xa cô ta, chiêu công kích ấy của cô ta đối với họ chẳng khác nào gãi ngứa.

“Gô Di, mạo phạm rồi!”

Hai người tỏ ý xin lỗi, sau đó đồng thời ra tay.

“Ai dám động tới cô ấy, phải chết!”

Ngay thời khác hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia sắp bắt được Phùng Giai Di, một giọng nói lạnh lẽo tận xương bỗng vang lên.

Tiếp sau đó, một lưồng uy lực võ thuật khủng bố bao phủ lên ba tên cao thủ phe Nghiễm Văn.

Hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia vừa nhấc tay đã cứng đờ giữa không trung, không dám hạ xuống người Phùng Giai Di.

Phùng Giai Di vội vã núp sau lưng Dương Thanh, lạnh lùng nhìn về phía đám người kia.

Nghiềm Văn nhíu mày nhìn Dương Thanh, lạnh giọng bảo: "Gia chủ có nói, cho phép cậu sử dụng máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng rời khỏi đây".

Câu này còn có ẩn ý nhắc Dương Thanh đừng nên nhúng tay vào chuyện khác của Hoàng tộc họ Phùng.

Nếu là trước đây, Dương Thanh sẽ không hề do dự, nhưng giờ đây, tuy anh cũng không do dự nhưng lại là không do dự giúp đỡ Phùng Giai Di.

Bất kể thế nào, máy bay tư nhân này đều do Phùng Chí Ngạo và Phùng Giai Di sắp xếp cho anh nên mới có, nếu không có máy bay tư nhân, anh không thể kịp thời mang Mã Siêu về đến Yến Đô trước chín giờ sáng mai.

Nay Phùng Chí Ngạo đã bị tước mất vị trí người thừa kế, thậm chí còn bị giam lỏng, việc này nhất định có liên quan đến anh.

Phùng Giai Di khẩn trương nhìn về phía Dương Thanh, cô ta thực sự lo lắng Dương Thanh sẽ để Nghiễm Văn mang cô ta đi.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn về phía Nghiễm Văn, nói: 'Cút về nói cho Phùng Hoàng, chuyện ông ta bãi miễn vị trí người thừa kế của Phùng Chí Ngạo, tôi sẽ không nhúng tay vào, nhưng Phùng Giai Di, tôi nhất định phải mang đi!"

Nói đoạn, anh quay sang phía Phùng Giai Di: "Chúng ta đi thôi!"

Nhưng Phùng Giai Di không đi ngay mà nhìn Nghiễm Văn, hỏi: 'Ông dám chắc, nếu tôi đi với các ông thì các ông sẽ để Dương Thanh lên máy bay tư nhân rời khỏi đây chứ?"

Chương 2855:

Nghiễm Văn gật đầu: ‘Gia chủ đã nói như vậy”.

Phùng Giai Di cắn răng, nói: “Được, tôi đi với các ông!”

Nói xong, cô ta nhấc chân định đi về phía đám người kia.

Dương Thanh tóm cánh tay cô ta, nhíu mày hỏi: ‘Cô đã đồng ý làm người hầu của tôi, giờ lại định bỏ đi, cô đang đùa tôi đấy à?”

Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, ánh mắt hết sức phức tạp, cô ta nói: “Xin lỗi, giờ bố tôi đang bị giam lỏng, ở đây chỉ có tôi mới có thể giúp được ông ấy thôi”.

Dương Thanh cười nhạt: “Giúp? Cô định giúp thế nào? Đồng ý với Phùng Hoàng, thành vật hi sinh cho gia tộc làm đám hỏi liên minh, gả sang Hoàng tộc họ Vũ sao?”

Phùng Giai Di cười cười tự giêu: “Từ khi tôi sinh ra, mọi thứ về tương lai của tôi đã được quyết định, tôi không thể sửa đổi hiện trạng, anh còn có thể lên máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng rời khỏi đây đã là chuyện tốt rồi, anh vẫn nên đi mau đi thôi!”

Dương Thanh có thể không quan tâm chuyện của Hoàng tộc họ Phùng nhưng lại không thể mặc kệ Phùng Giai Di.

Lúc này, Nghiễm Văn nhìn về phía Dương Thanh, nói: ‘Cậu Thanh, Hoàng Chủ đồng ý để cậu sử dụng máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng rời khỏi đây đã là một cử chỉ khoan dung độ lượng dành cho cậu, hi vọng cậu chớ nên xen vào việc của người khác nữa”.

Ánh mặt âm trầm của Dương Thanh rơi vào người Nghiễm Văn, lạnh lẽo nói: “Nếu tôi nhất định phải xen vào việc của Phùng Giai Di thì sao?”

Nghiềm Văn không hề sợ hãi, đáy mắt còn lóe lên một tia sáng lạnh, đồng thời, một hơi thở võ thuật kinh khủng từ trên người ông ta bùng nổ.

“Nếu cậu Thanh đây đã muốn nhúng tay thì chớ trách chúng tôi không khách khí với cậu!”

Nghiễm Văn lạnh lùng nói: “Chúng tôi biết, với thực lực của cậu, giết chúng tôi là một việc quá dễ dàng, nhưng cậu đừng quên, bên cạnh cậu còn có một kẻ đang hôn mê bất tỉnh kìm chân cậu”.

“Ông đang đe dọa tôi?”

Ánh mắt Dương Thanh trở nên lạnh lẽo đáng sợ, ngay cả Phùng Hoàng còn không dám làm gì anh, vậy mà một gã cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng lại dám lên giọng đe dọa anh.

Nghiễm Văn bình thản nói: ‘Tôi chỉ tử tế nhắc nhở cậu mà thôi, cậu Thanh đây là người thông minh, hẳn nên biết rõ, việc cấp bách trước mắt của cậu là quay về Yến Đô chứ không phải xen vào việc của người khác”.

Phùng Giai Di nóng ruột, vội vàng nói: ‘Dương Thanh, anh không cần lo cho tôi, anh mau rời khỏi Hoàng thành Phùng đi!”

Dương Thanh liếc nhìn Mã Siêu đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh, lại nhìn Phùng Giai Di lo lắng khuyên nhủ mình, lông mày càng nhíu chặt lại.

Hình như mình thật sự không có lí do mang Phùng Giai Di đi cùng, đối với Phùng Giai Di, nhiều lắm thì anh cũng chỉ thấy thương cảm cho cô ta.

Sáng mai đã phải tổ chức cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô rồi, để kế thừa Đế Thôn, lấy được Đế Trượng, anh phải trở về Yến Đô đúng lúc.

Sáng mai đã phải tổ chức cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô rồi, để kế thừa Đế Thôn, lấy được Đế Trượng, anh phải trở về Yến Đô đúng lúc.

Ngay thời khắc này, chuông điện thoại của Dương Thanh đột nhiên reo vang.

Vừa nhận cuộc gọi, bên tai anh đã vang lên một giọng nói gấp gáp: ‘Tuyệt đối không được lên máy bay tư nhân của Hoàng

tộc họ Phùng, bởi vì, sau khi cất cánh hai tiếng, máy bay sẽ bị nổ tung đấy!”

Chương 2856:

Những điều từ loa điện thoại truyền tới tai khiến sắc mặt Dương Thanh lập tức âm trầm cực độ, anh thật không ngờ, Hoàng tộc họ Phùng lại độc ác tới mức giở trò trên máy bay tư nhân.

Chẳng trách Nghiễm Văn liên tục nói Phùng Hoàng đồng ý cho anh sử dụng máy bay tư nhân, thì ra bọn họ đã sớm chuẩn bị chu đáo để giết anh.

Đúng lúc này, đầu bên kia, đối phương lại lên tiếng lần nữa: ‘Cậu Thanh, lần này coi như tôi nợ cậu một mạng, xin cậu hãy mang con gái tôi rời khỏi Hoàng thành Phùng, con bé còn ở lại đây một ngày là một ngày còn gặp nguy hiểm”.

Người gọi điện cho Dương Thanh không phải ai khác mà chính là Phùng Chí Ngạo.

Dương Thanh đáp: “Được, tôi đồng ý với ông!”

Sau đó, anh cúp điện thoại.

Giây lát sau, bỗng một ý niệm giết người khủng bố từ trên người Dương Thanh tràn ra, nháy mắt đã bao phủ lên ba tên cao thủ của Hoàng tộc họ Phùng.

“Cậu muốn làm gì?”

Nghiễm Văn thoáng biến säc, tức giận chất vấn.

Hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác cũng cảnh giác nhìn chằm chằm vào Dương Thanh, sẵn sàng phản kích.

Phùng Giai Di không rõ có chuyện gì xảy ra, chỉ biết Dương Thanh vừa nhận được một cuộc gọi liền bät đầu nổi lên ý niệm giết người.

“Anh Thanh, không cần quan tâm đến tôi làm gì, bất kể thế nào thì tôi cũng là trưởng công chúa của Hoàng tộc họ Phùng, dù bố tôi đã bị giam lỏng nhưng sẽ không ai dám động đến tôi đâu’.

Phùng Giai Di còn chưa rõ tình hình hiện tại, chỉ sợ trong cơn tức giận, Dương Thanh sẽ tấn công đám người Nghiễm Văn kia, bèn vội vã khuyên bảo.

Một khi anh ra tay, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, dẫu sao, Mã Siêu vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, mà bản thân Nghiễm Văn lại là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, Dương Thanh vừa muốn bảo vệ an toàn cho Mã Siêu vừa muốn giết chết đám người kia, chỉ e rất khó.

Dương Thanh không để ý đến Phùng Giai Di mà nhìn thẳng về phía Nghiễm Văn, lạnh lẽo nói: "Cho các ông mười giây, cút khỏi tâm mắt của tôi, bằng không, chỉ có một đường chết!"

Dứt lời, hơi thở võ thuật trong người anh lập †ức dâng trào như bão táp, con ngươi cũng như bị phủ một tâng đỏ máu.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh và huyết mạch cuồng hóa đồng thời kích hoạt.

Tuy Dương Thanh và Nghiễm Văn đều là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh nhưng một khi Dương Thanh dốc toàn lực chiến đấu thì có thể phát huy thực lực ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Säc mặt Nghiễm Văn trở nên khó coi, ông ta có thể cảm nhận rất rõ, Dương Thanh đã thật sự nổi lên ý định giết chết bọn họ.

"Chúng ta đi thôi!"

Ông ta không dám đánh cược, đành phải từ bỏ nhiệm vụ mang Phùng Giai Di về, trước khi đi, ông ta còn hầm hầm nhìn về phía Dương Thanh, đanh giọng: "Nhất định mày sẽ phải hối hận!"

Nói xong, Nghiễm Văn thực sự dẫn người rời khỏi đó.

Phùng Giai Di nhìn về phía Dương Thanh, ánh mắt rất phức tạp: 'Chẳng phải anh đã nói sẽ không giúp đỡ tôi sao?"

Dương Thanh lạnh lẽo nói với cô ta: "Vừa rồi bố cô gọi điện cho tôi, nói là máy bay tư nhân của Hoàng tộc họ Phùng đã bị cài bom, một khi chúng ta sử dụng nó, chỉ sau hai tiếng cất cánh, máy bay sẽ nổ tung. Bố cô còn nhờ tôi mang cô rời khỏi Hoàng thành Phùng".

“Anh nói cái gì?”

Chương 2857:

Phùng Giai Di lập tức biến sắc, mặt dại ra như không thể tin nổi.

Dương Thanh lại bảo: ‘Không cần mất thời gian lải nhải nữa, chúng ta đi ngay thôi”.

Hai mắt Phùng Giai Di đã đỏ bừng, cô ta nhìn thẳng về phía Dương Thanh, không có ý định đi theo anh mà chỉ nức nở nói: “Nhất định bố tôi đang gặp nguy hiểm, tôi không thể cứ thế bỏ mặc ông ấy được”.

Dương Thanh nhíu mày: “Bố cô đã nói, nếu cô bị mang về Hoàng tộc họ Phùng thì tình cảnh của cô sẽ cực kì nguy hiểm đấy”.

Phùng Giai Di nghẹn ngào nói: “Dù nguy hiểm đến đâu, tôi cũng không thể đi được’.

Nói xong, cô ta quay đầu định trở về.

Dương Thanh không muốn mất công thuyết phục, bèn tiến đến, vung tay bổ một nhát, Phùng Giai Di lập tức xỉu đi.

Anh nhanh nhẹn đưa cả hai người đang hôn mê lên chiếc máy bay tư nhân đã được chuẩn bị sẵn, sau đó bät đầu kiểm tra khäp máy bay.

Dầu gì anh cũng xuất thân từ chiến vực, đương nhiên phải có kĩ thuật dò tìm và tháo gỡ bom mìn, thậm chí cả lái máy bay anh cũng biết.

Quả nhiên, chỉ sau nửa giờ, Dương Thanh đã tháo gỡ được toàn bộ bom xung quanh máy bay, Hoàng tộc họ Phùng quả là chu đáo tỉ mỉ, cài bom xung quanh máy bay này, chỉ cần Dương Thanh bỏ sót một quả bom thì khi máy bay cất cánh, anh vẫn sẽ bị nổ tung.

Dương Thanh cẩn thận kiểm tra lại máy bay một lượt, phát hiện không còn vấn đề gì nữa, bèn chuẩn bị tự mình lái máy bay rời khỏi đây.

Nhưng máy bay còn chưa khởi động, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp đã bao trùm lên toàn bộ chiếc máy bay chỉ trong nháy mắt.

Một giọng nói lạnh như băng truyền tới: “Dương Thanh, cút ra đây chịu chết đi!”

Dương Thanh nhíu mày lại, vừa mới đuổi một gã Nghiễm Văn Siêu Phàm Lục Cảnh, sao lại có cao thủ khác tới chặn đường rồi?

Anh xuống máy bay, thấy một bóng người trẻ tuổi xuất hiện phía trước, sau lưng đối phương còn có một ông già tóc bạc.

Luồng uy lực võ thuật khủng khiếp kia xuất phát từ trên người ông già này.

Siêu Phàm Thất Cảnh!

Dương Thanh hơi bất ngờ vì đối phương còn có một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh!

Tại Hoàng tộc họ Phùng, chỉ có Phùng Hoàng là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, dưới lão ta, mạnh nhất cũng chỉ là Siêu Phàm Thất Cảnh mà thôi.

Theo lí mà nói, anh vừa đuổi bọn Nghiễm Văn về, hơn nữa, Phùng Hoàng cũng biết rõ, anh có thực lực ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, vậy thì vì sao lão ta lại cho một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đến đây tìm cái chết?

Mặt khác, đối phương bố trí một tên cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh tới còn tạm hiểu được, nhưng vì sao lại dẫn theo một gánh nặng vô tích sự?

Dương Thanh đánh giá người trẻ tuổi kia chỉ là thứ gánh nặng vô tích sự là vì hơi thở võ thuật trên người anh ta chỉ mới tới Siêu Phàm Nhất Cảnh.

Siêu Phàm Nhất Cảnh, đối với Dương Thanh chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Hơn nữa, người trẻ tuổi kia đang nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt tràn đầy sát khí mãnh liệt.

Điều này khiến Dương Thanh vô cùng nghi hoặc.

Anh có thể chắc chắn đây là lần đầu tiên anh gặp người thanh niên này, vậy thì vì sao đối phương lại có ý niệm giết mình mạnh mẽ đến thế?

“Mày chính là Dương Thanh?”

Tay thanh niên kia nghiến răng hỏi.

Chương 2858:

Dương Thanh lạnh lùng cất lời: “Anh là ai?”

Tay thanh niên kia cả giận quát: ‘Mày đã dám cướp vị hôn thê của tao đi mà còn dám hỏi tao là ai à?”

Nghe anh ta nói thế, Dương Thanh lập tức hiểu ra.

Anh cũng đã biết, Phùng Hoàng muốn gả Phùng Giai Di sang Hoàng tộc họ Vũ, một Hoàng tộc cổ xưa khác. Người thanh niên chừng ba mươi tuổi trước mắt anh có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đi theo bảo vệ lại nói anh đã cướp vị hôn thê của anh ta đi.

Hiển nhiên, anh ta chính là người trong lớp con cháu của Hoàng tộc họ Vũ được lựa chọn kết hôn với Phùng Giai Di.

Dương Thanh thờ ơ nhìn về phía đối phương: “Vũ Vũ Lan là gì của anh?”

Nghe Dương Thanh hỏi thế, tay thanh niên hậu duệ của Hoàng tộc họ Vũ lộ vẻ kinh ngạc hỏi: “Mày biết bà cô của tao à?”

Bà cô?

Nói vậy, hẳn gã thanh niên này là cháu trai Vũ Hoàng rồi.

Dương Thanh lạnh nhạt bảo: “Bà cô của anh đã từng suýt mất mạng dưới tay tôi, nếu anh không tin thì có thể liên hệ với bà ta hỏi thử”.

Nghe vậy, tay thanh niên kia lập tức ngây ra, sau đó giận dữ quát: “Mày nói bậy gì đó? Dám nhục mạ bà cô tao, tao liều mạng với mày!”

Nhưng anh ta vừa chuẩn bị lao về phía Dương Thanh, ông già tóc bạc sau lưng anh ta đã chặn lại.

“Cậu ta là cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh!”

Lão ta nói một câu khiến tay thanh niên kia sợ ngây cả người, anh ta vội vã dừng chân, giờ đâu còn lá gan tấn công Dương Thanh nữa?

Dương Thanh vẫn lạnh lùng nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì các người đều đã bị Phùng Hoàng lợi dụng. Rõ ràng Phùng Hoàng cũng biết, một khi tôi phát huy hết thực lực thì có thể ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, vậy mà vẫn cố ý dụ các người tới đây đối phó với tôi, mục đích thực chất là muốn lợi dụng tôi giết chết các người, đẩy tôi vào vị thế đối đầu với Hoàng tộc họ Vũ”.

“Nếu các người còn có đầu óc thì hãy rời khỏi đây ngay đi, chứ đừng để Phùng Hoàng biến thành quân cờ đối phó với tôi”.

Dương Thanh vừa dứt lời, thanh niên của Hoàng tộc họ Vũ kia lập tức biến sắc, nét mặt của lão già Siêu Phàm Thất Gảnh thuộc Hoàng tộc họ Vũ cũng hết sức khó coi.

Đương nhiên lão ta có thể cảm nhận được thực lực không tầm thường của Dương Thanh, còn trẻ mà đã đến Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nhưng lão ta vẫn hơi nghỉ ngờ lời Dương Thanh nói.

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh như lão ta có thể hiểu được độ khó khi muốn phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Lão già lạnh lùng nói: “Tôi chưa bao giờ nghe nói đến việc cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong”.

Người thanh niên thuộc Hoàng tộc họ Vũ cũng hoàn hồn, cười khẩy: “Thăng kia, mày tưởng Vũ Nghiễm tao là đồ ngu chắc? Sao mày không nói mày chính là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đi?”

Dương Thanh không trả lời Vũ Nghiễm mà nhìn về phía lão già thuộc Hoàng tộc họ Vũ với vẻ mặt u ám, lạnh lùng nói: “Nếu các người đã muốn làm đồ đần, tôi đành giúp vậy”.

Vũ Nghiễm tức giận nói: “Ông Tuyền, đánh nó tàn phế cho tôi!”

Chương 2859:

Anh ta vừa dứt lời, ý chí chiến đấu của Vũ Tuyền lập tức bùng nổ, lão ta lập tức lao tới chỗ Dương Thanh.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Dương Thanh cười lạnh, lập tức vận dụng phép hô hấp tầng bảy của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, mắt anh nhanh chóng đỏ ngầu.

Khí thế cuồng bạo lan ra từ người anh.

Lúc này, Vũ Tuyền cũng đã xông tới chỗ anh, lão ta giơ tay tấn công, tức giận quát: “Chết đi cho tôi!”

“Rầm!”

Trong khoảnh khắc đó, Dương Thanh bỗng giơ tay lên, một tiếng động lớn bỗng vang lên, khí thế đáng sợ lập tức lan ra bốn phía.

Vũ Nghiễm đang đứng cách đó không xa bị khí thế khủng khiếp này đẩy lùi bảy tám bước rồi mới ngừng lại.

Đến khi đứng vững, anh ta kinh hãi phát hiện Dương Thanh vẫn đứng im, không hề di chuyển, còn Vũ Tuyền thì lùi ra sau năm, sáu bước.

Trên bộ sườn xám nam màu đen của Vũ Tuyền chẳng chịt vết rách, trông lão ta như một †ên ăn mày quần áo tả tơi.

Khóe miệng lão ta đang rỉ máu.

Hơi thở của lão ta cũng rất hỗn loạn, sắc mặt trăng bệch, rõ ràng đã bị thương nặng vì đòn tấn công của Dương Thanh.

Gòn Dương Thanh thì bình tĩnh nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Tôi không muốn trở thành quân cờ trong tay người khác, nhưng nếu các người muốn làm quân cờ trong tay người khác thì cứ lao tới đây, tôi sẽ tiếp hết”.

“Phụt!”

Rốt cuộc Vũ Tuyền cũng không kìm nổi máu đang ộc lên nữa, lão ta bỗng hộc máu, khí thế của Siêu Phàm Thất Cảnh lập tức biến mất tăm.

“Ông Tuyền!”

Vũ Nghiễm biến sắc, vội bước tới bên Vũ Tuyền.

Dương Thanh không buồn nhìn Vũ Nghiễm, cảnh cáo Vũ Tuyền rồi quay người lên máy bay.

Tiếng ầm ầm vang lên, chiếc máy bay tư nhân đó biến mất ở chân trời.

Thấy Dương Thanh đã rời đi, Vũ Tuyền nghiêm nghị nói: “Lần này chúng ta đã bị Hoàng tộc họ Phùng coi là quân cờ, nếu vừa nấy Dương Thanh định giết chúng ta thì không ai thoát được hết, một khi chúng ta bị giết, chắc chắn Hoàng tộc họ Vũ sẽ không bỏ qua cho Dương Thanh”.

Vũ Nghiễm nghiến răng nghiến lợi: “Phùng Hoàng đúng là mưu mô! Dám coi người của Hoàng tộc họ Vũ chúng ta là quân cờ, đúng là ghê tởm đến cực điểm”.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự ở Hoàng thành Phùng.

Phùng Chí Ngạo mà Dương Thanh nghĩ đã bị Phùng Hoàng giam lỏng đang ngồi trên ghế sofa thoải mái, có một người trung niên đứng trước mặt ông ta.

Lúc này, người trung niên cung kính nói: “Đại hoàng tử, hồi nấy, sau khi đánh trọng thương Vũ Tuyền, Dương Thanh đã rời khỏi Hoàng thành Phùng, cũng đưa cả cô chủ đi rồi”.

Phùng Chí Ngạo nhếch môi, nói: “Tốt lắm! Chỉ cần Giai Di bám riết lấy Dương Thanh, cho dù sau này gia tộc Cổ Võ định trút giận lên chúng ta thì Dương Thanh cũng phải giúp Hoàng tộc họ Phùng”.

Chương 2860:

Người trung niên mỉm cười: “Đại hoàng tử đúng là đa mưu túc trí, chỉ cần tung tin mình đang bị giam lỏng ra là đã lấy được lòng tin của Dương Thanh rồi”.

Phùng Chí Ngạo mỉm cười: “Thế vẫn chưa cao siêu lắm, chỗ cao siêu thật sự chính là tôi đã cho người đặt bom trên máy bay từ trước, rồi cố tình nói cho Dương Thanh biết một khi bay lên trời, máy bay sẽ nổ ngay, đồng thời xin cậu ta đưa Giai Di đi”.

“Phải như thế thì mới khiến Dương Thanh cảm thấy mình nợ ân tình của chúng ta, cũng vì lý do này, cho dù Giai Di không thể trở thành người phụ nữ của cậu ta thì cũng sẽ được cậu ta coi như bạn.

“Đối với người trọng tình trọng nghĩa như Dương Thanh, phải khiến cậu ta nghĩ mình nợ ân tình của người ta thì cậu ta mới thật lòng đối xử với họ”.

Người trung niên hỏi tiếp: “Đại hoàng tử, cô chủ biết những chuyện này không?”

Phùng Chí Ngạo lắc đầu: “Con bé rất ngây thơ, chỉ khi nó không biết thì Dương Thanh mới tin no.

Người trung niên vội tâng bốc: “Đại hoàng tử anh minhl”

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ Phùng Chí Ngạo không hề đơn giản như vẻ ngoài, những gì ông ta làm trước đó đều là diễn.

Chẳng qua Dương Thanh đang vội về Yến Đô để tham gia cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô nên không điều tra kỹ, chứ nếu anh điều tra thử thì sẽ biết, Phùng Chí Ngạo không hề bị tước quyền thừa kế, càng không bị giam lỏng.

Tất cả chỉ là tin tức mà ông ta cho người phát tán mà thôi.

Phùng Chí Ngạo lại nhìn về phía người trung niên: “Ông biết tại sao tôi cố tình để lộ tin tức Dương Thanh sắp dẫn con gái tôi đi không?”

Người trung niên lắc đầu, hỏi: “Xin Đại hoàng tử giải thích cho ạ!”

Phùng Chí Ngạo mỉm cười: “Khi nhận ra mình đã bị Hoàng tộc họ Phùng tính kế, Vũ Nghiễm sẽ thấy sao?”

Người trung niên đáp ngay: “Chắc chăn cậu ta sẽ rất tức giận, đồng thời báo chuyện này cho Vũ Hoàng biết, trong cơn nóng giận, chắc chắn Vũ Hoàng sẽ không liên hôn với Hoàng tộc họ Phùng nữa”.

Phùng Chí Ngạo cười: “Nói tiếp đi!”

Người trung niên thoáng sững sờ rồi mới nói tiếp: “Chẳng những Hoàng tộc họ Vũ từ bỏ việc liên hôn với Hoàng tộc họ Phùng mà còn có thể oán hận Hoàng tộc họ Phùng vì việc này”.

“Sau này, cho dù gia tộc Bách Lý định ra tay với Hoàng tộc họ Phùng, có lẽ Hoàng tộc họ Vũ sẽ không giúp nữa đâu”.

Nói đến đây, người trung niên càng thêm kinh hãi, Phùng Chí Ngạo làm thế, chẳng lẽ không sợ Hoàng tộc họ Phùng bị gia tộc Bách Lý tiêu diệt thật à?

Phùng Chí Ngạo cười ha hả: “Chắc chắn ông sẽ nghĩ, có phải tôi điên không mà dám làm thế, chẳng lẽ tôi không sợ Hoàng tộc họ Phùng phải một mình đối mặt với lửa giận của gia tộc Bách Lý ư?”

Người trung niên sợ hãi nói ngay: “Thuộc hạ không dám đoán bừa ý của Đại hoàng tử!”

Trong mắt Phùng Chí Ngạo lóe lên ánh sáng sắc bén: “Sau này, ông sẽ hiểu tại sao tôi làm thế”.

Cùng lúc đó, Dương Thanh đang lái máy bay đến Yến Đô.

Sau khi tỉnh lại từ hôn mê, phát hiện mình đã ở trên chiếc máy bay đến Yến Đô, Phùng Giai Di cũng không làm ầm lên, còn lặng lẽ khác thường, nhưng trong mắt cô ta đã có thêm vẻ kiên định.

Ba tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế ở Yến Đô.

Vào lúc này, vùng trời phía Đông đã chuyển sang màu trãng bạc, chỉ ba tiếng nữa là đến cuộc đấu võ tranh giành ngôi Vương của Yến Đô.

Chương 1614: Hoàng tộc họ Diệp cút ngay

Một giờ sau, tại dinh thự Vân Phong, Yến Đô.

Dương Thanh ngồi trên sofa, Tiền Bưu cầm đầu Ảnh Vệ, Satan cầm đầu Hồng Trần đang đứng trước mặt anh, cả hai đều lộ vẻ kích động.

Tiền Bưu trầm giọng nói: "Tất cả các cao thủ Thần Cảnh của Ảnh Vệ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi mệnh lệnh của cậu!"

Satan cũng cung kính thưa: "Cậu Thanh, Hồng Trần cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, tất cả các cao thủ Thần Cảnh đều đã được triệu tập về Yến Đô.

Hai thế lực này là hai tổ chức mạnh nhất trong tay Dương Thanh, từ sau khi anh truyền thụ lại Đại Đạo Thiên Diễn Kinh cho Ảnh Vệ và Hồng Trần, số lượng cao thủ Thần Cảnh của hai tổ chức này đều tăng mạnh.

Chỉ có điều, cho tới giờ, ngoại trừ Dương Thanh vẫn chưa có ai bước vào được Siêu Phàm Cảnh.

Nếu có một ngày thật sự khai chiến với gia tộc Cổ Võ nào, chỉ e thực lực của Ảnh Vệ và Hồng Trần không đủ đấu với họ.

Chớ nói đối đầu với gia tộc Cổ Võ, hiện giờ dù chỉ khai chiến với Hoàng tộc thôi, thực lực của Ảnh Vệ và Hồng Trần vẫn còn quá yếu, không phải đối thủ của họ.

Dương Thanh nhìn về phía Tiền Bưu và Satan, nói: "Cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này là trận chiến của cao thủ cấp bậc Siêu Phàm Cảnh, Ảnh Vệ và Hồng Trần chưa đủ sức tham gia, cho mọi người rời khỏi Yến Đô cả đi".

Nghe Dương Thanh nói thế, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Tiền Bưu nói: 'Cậu Thanh, dù chúng tôi không phải đối thủ của họ nhưng nếu chẳng may gặp chuyện gì, chí ít cũng có thể hỗ trợ đôi chút, cậu cứ để chúng tôi ở lại Yến Đô đi!"

Satan cũng nhanh chóng bày tỏ thái độ: “Cậu Thanh, Hồng Trần dù sao cũng là tổ chức sát thủ, rất am hiểu ám sát, hay là để các cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ và Thần Cảnh đỉnh phong ở lại đi?”

Dương Thanh lắc đầu: “Tất cả đều rời khỏi đây đi, cả hai người nữa!”

Cho đến giờ phút này, hai người mới ý thức được, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này dường như cực kì nguy hiểm.

Bằng không, vì sao Dương Thanh lại yêu cầu tất cả bọn họ đều phải rời khỏi Yến Đô?

Xem ra, ngay cả Dương Thanh cũng không thể bảo đảm cuộc thi đấu này có thể kết thúc thuận lợi.

Tiền Bưu trầm mặc một hồi, sau đó nghiêm nghị nói: “Vâng, thưa cậu Thanh!”

Ông ta biết, chỉ khi đã lâm vào tình thế bất đắc dĩ, Dương Thanh mới khiến bọn họ rời đi như Vậy.

Satan cũng nói: “Vâng, thưa sếp!”

Dương Thanh nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ thi đấu, anh phất tay bảo: “Hai người đi đi!”

“RõI”

Hai người nhanh chóng rời khỏi dinh thự Vân Phong.

Trong phòng chỉ còn Dương Thanh và Phùng Giai Di cùng Mã Siêu đang hôn mê chưa tỉnh.

Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, nói: ‘Ngay cả anh cũng không dám chắc à?”

Dương Thanh hiểu ý “dám chảc” trong lời nói của Phùng Giai Di là chỉ điều gì, ánh mắt anh trở nên kiên định, trầm giọng nói: “Tôi nhất định phải trở thành Vương của Yến Đô, nhất định phải kế thừa Đế Thôn!”

Mã Siêu là người anh em tốt nhất của anh, hiện anh chỉ còn một cách là giành được Đế Trượng thì mới mong lấy được Thị

Huyết Châu trong cơ thể Mã Siêu ra, bằng không, Mã Siêu không thể thoát khỏi cái chết.

Chương 2862:

Thị Huyết Châu đã bị phong ấn trong người Mã Siêu ba ngày, trong thời gian này, Dương Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở cuồng bạo trong cơ thể Mã Siêu đang mạnh lên từng ngày, chứng tỏ Thị Huyết Châu bị phong ấn trong cơ thể cậu ấy đang liên tục phá hủy phong ấn để thoát ra.

Mặc dù vị cao thủ áo đen thân bí kia đã nói có thể duy trì phong ấn bảy ngày nhưng Dương Thanh vẫn không yên tâm, lo rằng Thị Huyết Châu kia chưa đến bảy ngày là đã phá hủy được lực phong ấn nó.

Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh đang lo lăng căng thẳng, lên tiếng trấn an: "Anh cứ yên tâm đi kế thừa Đế Thôn, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy tôi chu đáo'.

Dương Thanh gật đầu, nói với Phùng Giai Di: "Cảm ơn cô!"

Chỉ còn một tiếng đồng hồ cuối cùng nữa là tới lúc mở màn cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô.

Dương Thanh không lãng phí thời gian nữa, anh ngồi xếp bãng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Từ sau ngày đột phá cảnh giới ở Hoàng tộc họ Phùng, anh vẫn chưa có thời gian củng cố tu vi, nay cảnh giới võ thuật của anh đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, biên độ tăng thực lực do Đại Đạo Thiên Diễn Kinh mang tới đã yếu đi nhiều.

Trước đây, khi anh còn chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, Đại Đạo Thiên Diễn Kinh có thể khiến thực lực của anh tăng cao thêm hai cảnh giới, nhưng bây giờ lại chỉ có thể tăng nhiều nhất là nửa cảnh giới.

Nếu không nhờ huyết mạch cuồng hóa trong người, chỉ sợ anh còn không thể đạt được cả thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh tiến vào trạng thái tu luyện, Phùng Giai Di cũng ngồi xuống tu luyện cùng. Cô ta không biết âm mưu của Phùng Chí Ngạo, chỉ biết bố mình đã bị tước mất vị trí người thừa kế, hiện đang bị giam lỏng tại Hoàng tộc họ Phùng.

Cô ta bức thiết muốn tăng mạnh thực lực, tranh thủ để mình trở nên có giá trị, cho đến khi cô ta có nhiều quyền lên tiếng hơn ở Hoàng tộc họ Phùng.

Hôm nay Yến Đô nghênh đón một bữa tiệc võ thuật linh đình, khắp nơi đều có cao thủ mang hơi thở võ thuật cực mạnh. Từ mấy hôm trước, sau khi Dương Thanh cho công bố tin muốn tổ chức cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, khắp Yến Đô đã xảy ra vô số cuộc đấu võ giữa các cao thủ.

Nhưng đó đa phần chỉ là những trận chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh, cho tới nay chưa nổ ra trận chiến giữa cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào.

Tám giờ năm mươi phút sáng, sân vận động quốc tế Yến Đô đã chật ních.

Quan trọng là, tất cả những khán giả ở nơi này đều là các cao thủ Thần Cảnh từ sơ kỳ đến đỉnh phong, các cao thủ dưới Thần Cảnh sơ kỳ thì đến tư cách vào đây cũng không có.

Cao thủ của bốn Hoàng tộc cũng đã có mặt, chia ra ngồi ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc của sân vận động.

Dựa theo quy định do người từng một mình đánh lui liên minh năm Hoàng tộc trong số chín Hoàng tộc trước đây đã lập ra, cao thủ của Hoàng tộc và Vương tộc không được tham gia cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô.

Chỉ có điều, sau hai cuộc thi đấu tranh ngôi Vương trước đây, Hoàng tộc đã phát hiện, mặc dù bọn họ cố tình nhúng tay thì vẫn không gặp bất trác gì, vì thế, khi Dương Thanh triệu tập tổ chức cuộc thi đấu lân này, bốn Hoàng tộc đều cử người tới.

Bên phía Hoàng tộc họ Diệp, người dẫn đầu đội ngũ là một thành viên trẻ tuổi của Hoàng tộc, thực lực chỉ mới đến Thần Cảnh hậu kỳ.

Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Long cùng Hoàng tộc họ Thượng Quan đều cử người có vai vế trong Hoàng tộc dân đầu đoàn cao thủ.

Ví dụ như bên phía Hoàng tộc họ Đoàn, người dẫn đầu đội ngũ là một người anh họ của Đoàn Hoàng, có thực lực Thần

Cảnh đỉnh phong.

Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, người cầm đầu cũng là một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thoạt nhìn chừng bảy mươi tuổi.

Chương 2863:

Người đứng đầu đội ngũ của Hoàng tộc họ Long chính là chủ gia tộc Long Tấn.

“Thật không ngờ Hoàng tộc họ Diệp còn dám thò mặt tới Yến Đô, chẳng lẽ không sợ toàn đội mất mạng ở nơi này sao?”

Bên phía Hoàng tộc họ Thượng Quan, Thượng Quan Nhu nheo mắt cười cười, nhìn chằm chằm về phía người dẫn đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp rồi nói.

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều sa sầm mặt lại, bọn họ đâu muốn tới chứ. Trước đây, khi Dương Thanh mới tới cảnh giới Siêu Phàm Tam Cảnh đã suýt thì giết chết chủ gia tộc của bọn họ là Diệp Lâm, người có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh.

Nghe nói hiện giờ thực lực của Dương Thanh còn mạnh hơn xưa nhiều, chỉ sợ ngay cả chủ gia tộc Diệp Lâm tới đây cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này.

Huống chỉ là mấy tên tép riu như họ?

Người cầm đầu đội ngũ cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tên là Diệp Giang, chừng ba mươi lăm tuổi, lúc này đã sầm mặt xuống, nhưng vẫn cố nén giận, nói: ‘Cậu Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tất nhiên sẽ không ra tay với đám con sâu cái kiến chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh như chúng tôi”.

“Trong vòng một phút, toàn bộ người của Hoàng tộc họ Diệp phải cút khỏi nơi này, băng không, phải chết!”

Đúng lúc này, một bóng người trẻ tuổi bỗng tiến vào hội trường, vừa xuất hiện đã nhắm thẳng vào Hoàng tộc họ Diệp.

Người vừa tới không phải ai xa lạ, chính là Dương Thanh.

Sự xuất hiện của anh lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, những lời anh vừa nói cũng khiến đám đông ngây ra, người này, lại dám lớn tiếng đuổi người của Hoàng tộc họ Diệp cút khỏi đây.

Hành xử như vậy quả thật không chừa một chút thể diện nào cho Hoàng tộc họ Diệp!

Đội cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều thay đổi sắc mặt, trông hết sức khó coi, nhất là Diệp Giang, người dẫn đầu đội, sắc mặt anh ta đã tái nhợt.

Anh ta chính là một trong những hoàng tôn của Diệp Hoàng, tuy không phải là người xuất sắc nhất nhưng cũng thuộc hàng nổi bật, khắp Chiêu Châu này, trừ Hoàng tộc cổ xưa và gia tộc Cổ Võ thì có được bao nhiêu người có tư cách quát vào mặt anh ta ngay trước công chúng như vậy?

Nhưng anh ta cũng biết Dương Thanh mạnh cỡ nào, người này thoạt nhìn còn trẻ hơn cả anh †a vài tuổi nhưng thực lực đã lên tới Siêu Phàm Tam Cảnh.

Diệp Giang không biết, thực lực Dương Thanh hôm nay đã tiến tới Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu lại một lần đối đầu với người đứng đầu Hoàng tộc họ Diệp là Diệp Lâm, Dương Thanh chỉ cần vài chiêu là đủ tiêu diệt lão ta.

“Cậu Thanh, cậu là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, không thể vì ân oán riêng với Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi mà xua đuổi chúng tôi khỏi đây chứ?”

Tuy rất kiêng kị Dương Thanh nhưng dù sao Diệp Giang cũng thay mặt cho Hoàng tộc họ Diệp đến đây, không thể vì một câu của Dương Thanh mà sợ chạy mất.

Nếu anh ta thực sự không nói được một lời đã rời khỏi đây thì chẳng phải từ nay về sau, Hoàng tộc họ Diệp sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Chiêu Châu hay sao?

Đồng thời, chính bản thân anh ta cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, anh nói: “Vậy có nghĩa là Hoàng tộc họ Diệp muốn tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô?”

Nghe vậy, Diệp Giang sửng sốt, chẳng lẽ, Dương Thanh không muốn đuổi mình đi nữa?

Chương 2864:

Lập tức, anh ta tỏ vẻ ngạo nghề, tự tin đáp: “Tuy cảnh giới võ thuật của tôi chỉ mới tới Thần Cảnh hậu kỳ nhưng cũng thuộc dạng nổi bật trong giới trẻ, lần này tôi thay mặt Hoàng tộc họ Diệp đến đây, dù không lấy được danh hiệu Vương của Yến Đô thì đám người cùng thế hệ cũng không có mấy ai là đối thủ của tôi”.

Dương Thanh không để ý đến Diệp Giang nữa, anh quay sang phía Hoàng tộc họ Đoàn, bình thản nói: ‘Hoàng tộc họ Đoàn cũng muốn tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô sao?”

Lão già cầm đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn thoáng sửng sốt, khẩn trương đứng lên, cố gắng lấy can đảm nói: “Hoàng Chủ của chúng †ôi nói, nếu cậu Thanh đây không đồng ý cho chúng tôi tham gia thì chúng tôi chỉ cần làm khán giả là được”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Nếu thế, tôi cho các vị một cơ hội tham gia”.

Nghe anh nói thế, lão già của Hoàng tộc họ Đoàn lập tức vui mừng, vội vàng thưa: “Cảm ơn cậu Thanh!”

Lúc này, ánh mắt Dương Thanh đã chuyển sang phía Hoàng tộc họ Long, không đợi Dương Thanh lên tiếng, Hoàng Chủ Long Tấn đã nói ngay: “Cậu Thanh, hôm nay Hoàng tộc họ Long chúng tôi tới đây chỉ để hỗ trợ cậu duy trì trật tự trị an của cuộc thi, không tham dự đấu vỡ’.

Dương Thanh khẽ gật đầu, nói: ‘Long Hoàng Chủ có lòng!”

Bấy giờ, Thượng Quan Nhu cũng lên tiếng: “Cậu Thanh, Hoàng tộc họ Thượng Quan chúng tôi tới đây cũng chỉ để hỗ trợ cậu duy trì trật tự cuộc thi, không tham dự đấu või”

Dương Thanh gật đầu: “Vậy cám ơn Thượng Quan Nữ Hoàng!”

Long Tấn và Thượng Quan Nhu đều đã đại diện cho Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan tỏ thái độ sẽ không tham dự đấu võ, điều này khiến cho đám cao thủ tới tham dự trận đấu hôm nay cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ vốn tưởng Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan cũng sẽ tham dự đấu võ, cho nên mới cố tình đưa cao thủ của gia tộc mình tới đây tham dự, đối với vị trí Vương của Yến Đô, bọn họ biết mình tuyệt đối không thể chạm vao.

Nhưng bọn họ muốn nhân cơ hội này, đánh giá thử thực lực của những cao thủ đứng đầu các Hoàng tộc khác.

Vậy mà hiện tại, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Thượng Quan đều tỏ thái độ sẽ không tham dự, việc này đã vượt ra khỏi dự liệu của họ.

“Đã chín giờ, nếu Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô thì xin mời hai Hoàng tộc bắt đầu trước đi!”

Dương Thanh bình thản nói, sau đó quay lưng trở về vị trí của mình.

Anh đang cấp bách muốn trở thành Vương của Yến Đô, cấp bách muốn thừa kế Đế Thôn, sau đó lấy được Đế Trượng để cứu Mã Siêu, cho nên không muốn để trận chiến của đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường này làm mất thời gian.

Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn đều là những thế lực đứng đầu, đẩy bọn họ lên đối chiến trước sẽ dễ dàng làm đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường khác lùi bước.

Lão già dẫn đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn tên là Đoàn Diệp, tính ra cũng là anh họ của Đoàn Hoàng, cảnh giới võ đạo đã lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Diệp Giang liếc nhìn về phía Dương Thanh, sau đó cắn răng nói: “Xem ra, tay Dương Thanh này đang buộc tôi phải tham

chiến, nếu tôi không đi, chỉ sợ cậu ta sẽ lập tức đuổi tôi khỏi hội trường”.

Một lão già của Hoàng tộc họ Diệp cũng nghiến răng nói: “Cậu ta làm thế này hơi quá bá đạo rồi đấy nhỉ?”

“Đúng vậy, nói sao thì chúng ta cũng là một trong bốn gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, vậy mà cậu ta không thèm nể mặt chúng ta chút nào’.

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều nhao nhao lên, vẻ mặt phẫn nộ.

Chương 2865:

Diệp Giang quát át đi: “Tất cả im miệng cho tôi! Quan hệ giữa Dương Thanh với chúng ta là thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ các người còn không rõ hay sao?”

Nghe vậy, cả đám người lập tức ngậm miệng.

Diệp Giang mới nói tiếp: ‘Bất kể thăng hay bại, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta chỉ tham dự một trận này, một khi tôi thất bại, chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô ngay, hiểu chưa?”

Anh ta hiểu rằng, càng ở lại đây lâu thì càng nguy hiểm.

Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Long đã nhanh chóng lựa chọn bỏ thi, đây chính là cách họ tỏ thái độ với Dương Thanh, hơn nữa, Dương Thanh còn thích thái độ này. Mà Hoàng tộc họ Diệp bọn họ lại cố tình muốn tham dự đấu võ, đây chính là một hành vi không hợp quy củ.

Nếu đã thế, vậy chỉ tham dự một trận đấu thôi là được.

Diệp Giang chậm rãi đứng lên, đi tới giữa võ đài, lập tức, ánh mät mọi người đều tập trung lại đó.

Anh ta nhìn về phía Hoàng tộc họ Đoàn, lên tiếng: “Mời cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn chỉ bảo chol”

Đoàn Diệp là cao thủ đồng lứa với Đoàn Hoàng, không thích hợp giao đấu với Diệp Giang, vì thế, lão ta bèn nhìn về phía một cao thủ trẻ tuổi của Hoàng tộc họ Đoàn, nói: “Đoàn Thanh, cháu lên đi! Chỉ được thua, không được thăng!”

Đoàn Thanh sửng sốt, còn tưởng mình nghe lầm, bèn hỏi lại: “Ông nội, ý ông là, muốn cháu thua trận ạ?”

Đoàn Diệp gật đầu, trầm giọng bảo: “Chẳng lẽ cháu không nhận ra Dương Thanh hoàn toàn không muốn chúng ta tham dự đấu võ sao? Chắc hản lần trước khi Hoàng Chủ ở trong chiến đội của Dương Thanh, thái độ không được kiên định, đã khiến cho Dương Thanh bất mãn’.

“Có Dương Thanh ở đây, cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta hoàn toàn không có cơ hội lấy được vị trí Vương của Yến Đô, nếu đã thế, chúng ta cần tranh đoạt làm gì? Đợi cháu thua, chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô’.

Nghe vậy, cuối cùng Đoàn Thanh mới dám chắc, Đoàn Diệp thật sự muốn anh ta thua trong trận đấu này.

Có điều, bắt anh ta thua trận như thế khiến anh ta rất không cam lòng, nhưng vì Hoàng tộc họ Đoàn, anh ta buộc phải thua.

“Ông yên tâm, cháu sẽ thua trong trận này!”

Đoàn Thanh nói xong, bèn cất bước đi lên võ đài.

Diệp Giang nhìn về phía Đoàn Thanh, Đoàn Thanh cũng chăm chú nhìn Diệp Giang, chỉ có điều, cả hai đang nghĩ cách làm sao để thua đối phương.

“Bắt đầu đi!”

Dương Thanh lạnh lùng tuyên bố.

Không ai tưởng tượng nổi, đường đường là cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp lại đang cố găng nghĩ cách làm sao để thua trận, sau đó mau chóng rời khỏi Yến Đô.

Ngay sau mệnh lệnh của Dương Thanh, Diệp Giang và Đoàn Thanh gần như đồng thời di động, lao nhanh về phía đối phương.

Chỉ có điều, trên người cả hai đều không có bất cứ hơi thở võ thuật nào tản ra, chỉ giống như hai người thường, khác một điều là tốc độ cao hơn người thường một chút mà thôi.

Trong hội trường rộng lớn này, tất cả mọi người đều là cao thủ Thần Cảnh, thấy hai vị cao thủ của hai Hoàng tộc đấu võ mà không có bất kì hơi thở võ thuật nào tản ra thì đều bối rối.

“Chuyện gì thế nhỉ? Bọn họ đều là những thành viên nổi bật của Hoàng tộc, vì sao không có một chút hơi thở võ thuật nào tản ra ngoài?”

Chương 2866:

“Các ông có chắc bọn họ là cao thủ Thần Cảnh không?”

“Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc kém như vậy sao?”

Đám cao thủ trong hội trường đều xôn xao kinh ngạc.

Lúc này, Diệp Giang và Đoàn Thanh đã bắt đầu đấu nhau, Đoàn Thanh đánh một quyền trúng mặt Diệp Giang, Diệp Giang tung một cước đá vào bụng Đoàn Thanh.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thân thể Diệp Giang và Đoàn Thanh đều bay lên cao, băn ra khỏi võ đài.

“Huychl”

“Huychl”

Một giây tiếp theo, hai thân thể cùng rơi xuống đất, vang lên những tiếng động nặng nề.

Hiện trường lập tức lâm vào tĩnh mịch, tất cả đều ngây mặt nhìn hai cao thủ vừa té khỏi võ đài.

Từ lúc bắt đầu thi đấu cho tới khi kết thúc chỉ có vài giây ngắn ngủi, mỗi người ra một chiêu, thế là phân thắng bại rồi?

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn, sao anh không biết hai Hoàng tộc này đang chơi trò gì.

Hiển nhiên, bọn họ đều muốn rời khỏi Yến Đô lắm rồi.

Hiện trường yên lặng chừng mười giây, sau đó mới có người lên tiếng: “Đây là cuộc chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh sao?”

Diệp Giang và Đoàn Thanh đều bay ngược ra sau, rớt xuống khỏi võ đài, cả hai ăn ý giả bộ bất tỉnh, ai không biết còn tưởng cuộc chiến vừa rồi kịch liệt ghê lãm.

“Không hổ là cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, quả thật quá lợi hại, Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi xin thua!”

Lúc này, Đoàn Diệp mới đứng lên, nhìn về phía Hoàng tộc họ Diệp, nói.

Sau đó, lão ta quay sang dặn người đứng sau: “Đỡ Đoàn Thanh về!”

“Vâng!”

Hai cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn vội vàng đi lên, đưa Đoàn Thanh xuống.

Người của Hoàng tộc họ Diệp lúc này cũng đã tỉnh táo lại, vội vã đỡ Diệp Giang xuống.

“Cậu Thanh, hai người đều đã rơi khỏi võ đài thì nên tính tháng bại ra sao đây?”

Trọng tài nhìn sang phía Dương Thanh, hỏi.

Cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này do Dương Thanh khởi xướng, dĩ nhiên trọng tài sẽ muốn hỏi ý kiến Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tính trận này hòa! Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn tiếp tục cử cao thủ khác lên đối chiến đi! Đến khi nào phân ra thắng bại mới thôi!”

Nghe vậy, sắc mặt đám người Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn đều trở nên hết sức khó coi, lần này bọn họ đã bị Dương Thanh nhắm tới rồi, dù có muốn chịu thua, Dương Thanh cũng sẽ không đồng ý.

Đoàn Diệp liếc nhìn Dương Thanh, cắn răng nói: “Tiếp tục lên đài!”

Bên Hoàng tộc họ Đoàn lại có một gã cao thủ Thần Cảnh khác lên võ đài, bên Hoàng tộc họ Diệp cũng thế.

Lần này, hai cao thủ không giống như vừa rồi, mới đánh một chiêu đã rớt khỏi võ đài, cả hai đều thật sự đấu một trận.

Chương 2867:

Mặc dù vậy, cao thủ hai bên đều không dốc toàn lực để ứng phó, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ lại đấu với nhau như thể hai gã Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Năm phút sau, cao thủ bên Hoàng tộc họ Diệp rơi khỏi võ đài, Hoàng tộc họ Đoàn giành được thắng lợi.

Cao thủ vừa giành được thẳng lợi kia đi tới bên cạnh Đoàn Diệp, cúi đầu nói: 'Hoàng thúc, xin lỗi, cháu lỡ thắng!"

Đoàn Diệp thở dài, nói: 'Không sao, tiếp tục đấu võ đi đất"

Cuộc đấu lại tiếp tục!

Dương Thanh chỉ ngồi một chỗ xem trận chiến như người rảnh rồi.

Giữa anh và Hoàng tộc họ Diệp đã coi như thâm thù đại hận, nhưng Hoàng tộc họ Diệp chỉ cử mấy cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đến dự thi, anh lại là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu ra tay với những cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh thì đúng là không được thích hợp lắm.

Nhưng dù không thể ra tay với Hoàng tộc họ Diệp, anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Còn về Hoàng tộc họ Đoàn, lần trước, khi ở 'Yến Sơn, một mình anh chiến đấu với hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm và Lưu lão quái, sau khi huyết mạch cuồng hóa bị kích hoạt, anh suýt thì không thể khống chế được bản thân, Đoàn Hoàng lại lựa chọn rời bỏ ngay lúc ấy.

Đối với loại gió chiều nào lay chiều ấy như: Đoàn Hoàng, Dương Thanh hoàn toàn không có cảm tình tốt, nhưng vì Đoàn Vô Nhai, anh sẽ không làm gì Hoàng tộc họ Đoàn.

Chỉ có Hoàng tộc họ Diệp nhất định phải diệt!

Thấy đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp liên tục cố ý thất bại, đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia sáng lạnh.

“Tôi muốn xem xem, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có thể vờ vịt tới khi nào”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng, hoàn toàn không cố tình kìm giọng.

Anh vừa thốt ra những lời này, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tức thì khẩn trương hản lên.

Đáy mắt Đoàn Diệp thoáng lóe lên, lão ta lập tức hiểu ngay, Dương Thanh đang muốn ám chỉ để bọn họ xuống tay tận diệt cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Dương Thanh đang ép Hoàng tộc họ Đoàn đưa ra lựa chọn của mình.

Đoàn Diệp thoáng do dự một giây, sau đó nặng nề nói: “Trận tiếp theo, để tôi lên đấu!”

Trận đấu vừa kết thúc, Đoàn Diệp chậm rãi đứng lên, bước về phía võ đài.

Lão ta vốn là bậc ông cha trong Hoàng tộc họ Đoàn, bản thân đã đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, một khi lão ta ra tay, không phải Siêu Phàm Cảnh thì ai có thể là đối thủ của lão ta?

Đám cao thủ bên Hoàng tộc họ Diệp đều thay đổi sắc mặt, bọn họ đã hiểu, bất kể ai của Hoàng tộc họ Diệp lên võ đài ứng chiến lần này, đều chỉ có một kết cục, chết!

Trong số những cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này, người có thực lực mạnh nhất là Diệp Giang cũng chỉ mới tới Thần Cảnh hậu kỳ.

Đối mặt với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Đoàn Diệp, bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ.

“Các người, cùng lên một lúc đi!”

Đoàn Diệp đứng trên võ đài, nhìn xuống phía Hoàng tộc họ Diệp, lạnh lùng nói.

Lời vừa thốt ra, hơi thở võ thuật của cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong từ trên người lão ta tràn ra, nháy mắt đã bao trùm lên vài cao thủ Hoàng tộc họ Diệp.

Cảm nhận được luồng uy lực cực mạnh này, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều tái nhợt mặt mày.

“Hoàng tộc họ Diệp xin chịu thua, chúng tôi xin được rời khỏi cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô!”

Chương 2868:

Diệp Giang đang "hôn mê" bỗng đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng lên tiếng.

Lần này không phải anh ta muốn chịu thua mà là buộc phải chịu thua.

Dương Thanh lạnh lùng nói: 'Đường đường là đại diện của Hoàng tộc họ Diệp mà đến dũng khí đánh một trận cũng không có sao? Hay là, Hoàng tộc họ Diệp đã suy bại đến nước không còn chút can đảm nào nữa?"

Sắc mặt Diệp Giang trở nên cực kì khó coi: "Cậu nói vậy có phải hơi quá đáng rồi không?"

Dương Thanh cười nhạt: 'Quá đáng à? Các người chẳng có cả dũng khí tiếp nhận khiêu chiến, chẳng lẽ tôi nói sai rồi?"

Đoàn Diệp cũng nhìn về phía Diệp Giang, nói: "Dù thế nào thì Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong những gia tộc đứng đầu ở Chiêu Châu này, nhưng nếu đến ứng chiến cũng không dám thì tôi cho rằng Hoàng tộc họ Diệp có thể tự xóa tên mình trong nhóm bốn Hoàng tộc lớn được rồi".

Đoàn Diệp vừa dút lời, Long Tấn đã lên tiếng: "Đúng thế! Có thể xóa tên Hoàng tộc họ Diệp khỏi nhóm các Hoàng tộc được rồi đấy".

Vị bề trên của Hoàng tộc họ Thượng Quan đang đứng trước Thượng Quan Nhu cũng lạnh giọng nói theo: "Đã sớm nên xóa tên Hoàng tộc họ Diệp! Tôi đại diện cho Hoàng tộc họ Thượng Quan muốn tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!"

Lời vừa thốt ra, toàn hội trường đều khiếp sợi Hoàng tộc họ Thượng Quan, một trong bốn Hoàng tộc lớn, đã tuyên bố trước mặt mọi người muốn khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Sau mấy giây thất thần, Long Tấn cũng nhanh nhẹn lên tiếng: 'Hoàng tộc họ Long cũng muốn tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!"

Đoàn Diệp chỉ do dự một tích tắc, sau đó nhanh chóng nói theo: “Tôi thay mặt Hoàng tộc họ Đoàn, tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!”

Cảnh tượng này khiến đám người còn lại đều ngây ra vì sợi Bốn Hoàng tộc lớn, có ba Hoàng tộc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp, chuyện như thế này chưa bao giờ xảy ra, dù trăm năm trước, cũng chỉ có vị cao thủ trong truyền thuyết kia một mình trấn áp năm Hoàng tộc mà thôi.

Ngày nay, sau trăm năm, chỉ bằng một câu nói của Dương Thanh đã khiến cho ba Hoàng tộc đồng thời tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Chỉ dựa vào một mình Hoàng tộc họ Diệp có thể chống được nhiều Hoàng tộc như vậy sao?

Mọi người ở đây đều là cao thủ Thần Cảnh.

Bọn họ đều biết rõ nền tảng của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu. Có thể nói, bốn Hoàng tộc lớn ngoài gia tộc Cổ Võ và Hoàng tộc cổ xưa ra, mạnh nhất là bốn Hoàng tộc lớn.

Thế mà bây giờ một trong ba Hoàng tộc lớn kia lại cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp. Thế này là muốn hoàn toàn xóa bỏ Hoàng tộc họ Diệp ra khỏi hàng ngũ bốn Hoàng tộc lớn mài Dương Thanh vô cảm nhìn về phía các cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, cũng không ngăn cản các Hoàng tộc khác tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu ra tay với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh quả thật rất không thích hợp. Nhưng cao thủ của bốn Hoàng tộc lớn đều là cao thủ Thần Cảnh, không cần anh ra tay cũng có thể đụng tới cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, anh không ngại.

Cao thủ Thần Cảnh khắp nơi đều ngớ người.

Sác mặt của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp trằng bệch. Diệp Giang căn chặt răng, vẻ mặt giận dữ, nhưng trong tình huống này anh ta chỉ dám giận mà không dám lên tiếng.

Ba Hoàng tộc lớn cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp, anh ta làm sao có thể ngăn cản được?

“Hoàng tộc họ Thượng Quan, mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chỉ dạy!”

Lúc này vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan bước thẳng lên võ đài, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm về phía cao thủ Hoàng tộc họ Diệp.

Chương 2869:

Diệp Giang cắn răng nói: “Tiền bối Thượng Quan, dù gì ông cũng là bậc ông cha, hơn nữa còn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thách thức Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi, việc này hình như không thích hợp lắm thì phải?”

Cao thủ dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan tên là Thượng Quan Dục, là Hoàng thúc của Thượng Quan Nhu.

Bây giờ lão ta lại tự mình lên võ đài mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chiến đấu, rõ ràng là đang bắt nạt Hoàng tộc họ Diệp mà.

Nhưng lão ta biết rõ đây là kết quả mà Dương Thanh mong muốn.

Trước đây Thượng Quan Hoàng đã đắc tội Dương Thanh, nếu không có Thượng Quan Nhu sợ là Dương Thanh đã nhảm vào Hoàng tộc họ Thượng Quan từ lâu rồi. Bây giờ đây chính là cơ hội tốt để cứu vấn mối quan hệ với Dương Thanh.

Thượng Quan Dục lạnh lùng nhìn Diệp Giang nói: “Nếu cậu nói tôi bắt nạt các cậu, vậy thì một mình tôi sẽ khiêu chiến với tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp. Đến đây đi! Để tôi xem rốt cuộc cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp mạnh đến cỡ nào”.

Sắc mặt của Diệp Giang càng khó coi hơn.

Bọn họ vốn không phải là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, người mạnh nhất cũng chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, mà Thượng Quan Dục lại là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chính hiệu, dù tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có liên thủ với nhau cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Nhưng nếu bọn họ không liên thủ với nhau sợ là không có người nào là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Lúc này không chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan nhìn chăm chăm Hoàng tộc họ Diệp mà ngay cả Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Long cũng đang quan sát bọn họ, thậm chí ngay

cả cao thủ Thần Cảnh thực lực tâm thường nhất cũng theo dõi bọn họ.

Ai cũng thấy được Hoàng tộc họ Diệp bị ba Hoàng tộc lớn khác nhắm vào. Từ đây về sau Hoàng tộc họ Diệp có thể tiếp tục tồn tại nữa không vẫn còn là ẩn số.

Diệp Giang căn răng nói: “Nếu tiền bối Thượng Quan đã chấp hết chúng tôi thì chúng tôi sẽ không khách sáo nữa!”

Nói xong anh ta ra lệnh, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp lập tức cùng xông về phía Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục khế nhấc chân lên.

Tiếp đó, mọi người chỉ thấy một bóng người biến mất tại chỗ. Khi bóng dáng của Thượng Quan Dục xuất hiện lại lần nữa thì chỉ thấy lão ta vung tay lên đấm mạnh lên người một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp.

“Oành!”

Một tiếng vang thật lớn, gã cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp phun máu, cơ thể bay ngược ra ngoài.

“Oành oành oành!”

Tuy nhiên, cuộc chiến vần chưa kết thúc, ba giây tiếp theo, liên tiếp vài tiếng va chạm nặng nề vang lên sau đó ba cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đều phun máu bay ngược ra ngoài.

Đến lúc này trong tổng số năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp chỉ còn sót lại mỗi Diệp Giang.

Sắc mặt Diệp Giang trắng như tờ giấy, thấy cao thủ Hoàng tộc họ Diệp bên cạnh ai cũng phun máu bay ngược ra ngoài, anh ta càng thêm tuyệt vọng.

Chết rồi!

Hoàng tộc họ Diệp có tổng cộng năm cao thủ đến đây, bây giờ bốn cao thủ Thần Cảnh đều đã chết.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Chương 2870:

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Thượng Quan Dục. Ngược lại, Thượng Quan Dục rất bình tĩnh, không đi giết Diệp Giang, sau khi giết bốn cao thủ trong tích tắc liền rời khỏi võ đài.

“Cậu Thanh, cậu có cần để người sống trở về nhăn lời?”

Thượng Quan Dục cung kính nhìn Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh không trả lời chỉ nhìn chằm chăm Diệp Giang nói: “Cút về nói cho Diệp Lâm biết, đợi sau khi tôi xử lý xong việc của mình sẽ đi Hoàng tộc họ Diệp tìm ông tat”

Diệp Giang như được đặc xá, vội vàng nói: “Tôi sẽ nói nguyên văn lời của cậu!”

Bởi vì hoảng sợ cơ thể của anh ta khẽ run.

Dù anh ta là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng cũng sợ chết chứt Không cần Dương Thanh ra tay đã có người chủ động giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Sợ là bây giờ chỉ cần Dương Thanh ra lệnh, các cao thủ của ba Hoàng tộc lớn khác sẽ cùng chạy tới Hoàng tộc họ Diệp ngay lập tức.

Diệp Giang vừa lăn vừa bò rời khỏi hiện trường, không khí đột nhiên im lặng, không ai dám nhúc nhích, mọi người đều nơm nớp lo sợ.

Lúc này Thượng Quan Dục lại đi lên võ đài lần nữa, ánh mắt liếc nhìn khắp chung quanh, lạnh giọng nói: ‘Còn ai dám khiêu chiến với tôi nữa không?”

Vừa rồi, ông ta đã một mình đánh bại tất cả mọi người của Hoàng tộc họ Diệp, chỉ còn một mình Diệp Giang sống sót.

Một đám cao thủ có mặt ở đây trên cơ bản đều là cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong, còn ai dám ra đấu với Thượng Quan Dục nữa đây?

Nhất thời, hơn một trăm cao thủ Thần Cảnh vốn đến tham gia đấu võ thế mà lại không có ai dám tham chiến tiếp.

“Cuối cùng cho các người suy nghĩ thêm một phút nữa. Nếu vẫn chưa có ai muốn khiêu chiến thì coi như các người bỏ quyền thi đấu!”

Thượng Quan Dục bồng thốt lên lần nữa.

Cả hiện trường vẫn yên lặng không một tiếng động.

€ó người rục rà rục rịch, muốn lên võ đài đánh một trận nhưng nghĩ tới lúc nãy ngay cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp mà Thượng Quan Dục còn giết huống chỉ là bọn họ?

Thế là, cao thủ vốn tham gia thi đấu đành phải từ bỏ quyền tham gia.

Chớp mắt đã tới một phút.

Thượng Quan Dục bỗng lên tiếng: “Nếu vậy thì coi như các người đều tự từ bỏ quyền tham gial”

Nói xong lão ta đi tới bên cạnh Dương Thanh hơi cúi người nói: ‘Cậu Thanh, tôi nhận thua với cậu!”

Dương Thanh hờ hững nhìn Thượng Quan Dục. Lão già này quả thật rất biết điều.

Biết anh không thích lãng phí thời gian, thế là Thượng Quan Dục tự mình ra tay, dùng thủ đoạn nhanh như chớp giết bốn cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, khiến mọi người đều kinh sợ.

Sau đó lão ta lại nhận thua Dương Thanh, cứ như vậy Dương Thanh không cần tham gia đấu võ mà cũng có thể trở thành quán quân cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Long Tấn và Đoàn Diệp cũng sững sờ, lúc này trong lòng chỉ có tiếc nuối. Thượng Quan Dục làm như vậy nhất định sẽ chiếm được sự ưu ái của Dương Thanh.

Bây giờ gần như có thể xác định Dương Thanh chính là Vương của Yến Đô, việc kế thừa Đế Thôn cũng rất ổn thỏa.

Chương 2871:

Tức là từ nay về sau bên cạnh Dương Thanh sẽ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Đế Thôn, phóng tâm mắt khắp Chiêu Châu này còn ai có thể trở thành đối thủ của Dương Thanh nữa đây?

“Nếu vậy thì xin cảm ơn tiền bối Thượng Quanl”

Dương Thanh cười ha ha nói với Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục vội vàng nói: “Cậu Thanh quá nghiêm túc rồi, với thực lực của cậu, nhìn khắp Chiêu Châu này có mấy người là đối thủ của cậu? Tôi vốn chẳng phải đối thủ của cậu, cậu trở thành Vương của Yến Đô, danh xứng với thực!”

Thấy thế, Long Tấn vội vã cao giọng hô: “Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đôi!”

Đoàn Diệp cũng vội vàng nói: ‘Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói không đúng lúc đột nhiên vang lên kháp khán đài: ‘Muốn trở thành Vương của Yến Đô, hãy đánh bại tôi trước đất”

Chương 1618: Sự mạnh mẽ của Dương Thanh

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều giật mình, bây giờ, dưới sự ủng hộ của ba Hoàng tộc lớn, không còn ai dám thách thức Dương Thanh, nhưng lúc này lại có người xuất hiện, tuyên bố muốn khiêu chiến Dương Thanh.

Dương Thanh lập tức sâm mặt, nhìn về phía bóng người già nua xuất hiện ở lối vào hội trường.

“Lưu lão quái!”

Lại lần nữa nhìn thấy Lưu lão quái, trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt.

Vị đại sư cổ thuật đến từ khu vực số chín của Miêu Thành này từng bắt tay với Diệp Lâm để giết Dương Thanh, sau đó chuồn mất với Diệp Lâm khi thấy huyết mạch cuồng hóa của Dương Thanh thức tỉnh.

Lưu lão quái năm lần bảy lượt định giết Dương Thanh, bây giờ còn dám tới khiêu khích, rõ ràng lão ta rất tự tin về thực lực của mình.

Dương Thanh híp mắt: “Không ngờ ông dám chủ động đến tìm tôi, như thế cũng tốt, tôi đỡ phải tới khu vực số chín của Miêu Thành để tìm ông”.

Lưu lão quái cười lạnh: “Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang nghĩ mình mạnh lắm, đến mức không ai kiểm soát nổi cậu nữa chứ gì?”

Dương Thanh cười khẩy: “Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế, nhưng so với ông, đúng là tôi rất mạnh, ít nhất tôi cũng không giống ông, sắp bị tôi giết thì lại được cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành cứu”.

Dương Thanh từng có cơ hội giết Lưu lão quái, nhưng đúng lúc anh sắp giết lão ta, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành bỗng xuất hiện rồi hùng hổ đưa Lưu lão quái đi.

Hồi đó, tuy Dương Thanh chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh nhưng đã đánh với cao thủ Siêu Phàm Cảnh rồi.

Nhưng không ai ngờ thực lực của Dương Thanh lại tăng nhanh như thế, chỉ trong một năm ngắn ngủi, từ Thần Cảnh đỉnh phong, anh đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh như bây giờ.

Nhưng tốc độ tu luyện của Lưu lão quái còn nhanh hơn, một năm trước lão ta cũng chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, mà giờ đã là Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Lúc này, khí thế của Siêu Phàm Thất Cảnh bùng nổ từ người Lưu lão quái, bao phủ cả hội trường.

“Cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”

Một cao thủ khiếp sợ nói.

Chương 2872

Chưuong 2872:

Họ cứ tưởng người tham gia cuộc đấu võ ngày hôm nay chỉ đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh là cùng, nào ngờ lại có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật.

Họ không thể xác định Lưu lão quái đã đạt đến cảnh giới nào, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự không tâm thường của lão ta.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều có vẻ nghiêm nghị.

Với tư cách là cao thủ Hoàng tộc, họ đều biết rõ thực lực của Miêu Thành mạnh đến đâu.

Tuy Miêu Thành không phải gia tộc Cổ Võ, nhưng thực lực lại vượt xa Hoàng tộc, thậm chí mạnh hơn cả Hoàng tộc cổ xưa. Nói đúng hơn, họ năm giữa gia tộc Cổ Võ và Hoàng tộc cổ xưa.

Mười ba khu vực của Miêu Thành đều có Vực Chủ với thực lực Siêu Phàm Cảnh.

Hay nói cách khác, Miêu Thành có ít nhất mười ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đương nhiên đây chỉ là số lượng thấp nhất, con số chính xác sẽ nhiều hơn.

Cho dù có gấp đôi thì Dương Thanh cũng không hề kinh ngạc.

Còn Lưu lão quái chính là cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành, người cứu Lưu lão quái từ tay Dương Thanh trước đó tên Hoàng Tiến, chính là Vực Chủ của khu vực số chín.

Về sau Dương Thanh mới biết chuyện này.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc Lưu lão quái rồi nhìn lên trời, cao giọng nói: “Diệp Lâm, cút ra đây đi!”

Lời anh nói khiến mọi người kinh hãi!

Nhất là các cao thủ của Hoàng tộc còn khiếp sợ hơn nữa, đương nhiên họ đã từng nghe đến tên Diệp Lâm.

Đó là nhân vật cấp tổ tiên của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng… Diệp Lâm đến thật rồi à?

Trong lúc mọi người còn đang nghỉ ngờ, tiếng cười sang sảng bỗng vang lên: “Không ngờ tôi đã che giấu kỹ như thế mà vẫn bị cậu phát hiện”.

Sau khi dứt lời, Diệp Lâm lập tức xuất hiện trong hội trường.

Diệp Lâm và Lưu lão quái đứng đối diện Dương Thanh, hai người đều nhìn anh với vẻ mặt hài hước, như đang ngắm con mồi.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Không ngờ hai ông lại cấu kết với nhau, nhưng cho dù như thế thì sao chứ? Chỉ dựa vào các ông có thể giết nổi tôi à?”

Sau khi anh dứt lời, khí thế của Siêu Phàm Lục Cảnh lập tức bùng nổ từ người anh.

Vào giây phút này, Diệp Lâm và Lưu lão quái đều biến sắc, với cảnh giới võ thuật của họ, đương nhiên họ có thể cảm nhận được cảnh giới của Dương Thanh.

Vài tháng trước, khi mới đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh, họ đã đánh với Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, sau cùng phải bỏ trốn vì Dương Thanh đã hoàn toàn điên cuồng do kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Giờ mới không gặp bao lâu mà cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tăng thêm ba nấc rồi.

Nếu là cao thủ Thần Cảnh thì việc này xem như bình thường, nhưng Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà thực lực cũng có thể tăng liền ba nấc, chuyện này khiến họ vô cùng kinh hãi.

“Không ngờ cậu lại mạnh đến mức này, nhưng chỉ với chút thực lực ấy, cậu nghĩ mình sẽ làm gì được hai cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh ư?”

Lưu lão quái nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Lâm có vẻ nghiêm nghị, sâu trong mắt còn có ý rút lui.

Dương Thanh nhìn họ với vẻ cười mà như không: “Hay chúng ta thử xem tôi có làm gì được hai ông không nhé?”

Chương 2873:

Lưu lão quái tức giận nói: “Cậu tự đòi đấy!

Lão Hoàng Chủ Diệp, tên này có gì đó quái lạ, chúng ta cùng ra tay đi!”

Diệp Lâm đáp: “Được!”

Hai người gần như lao tới chỗ Dương Thanh cùng một lúc.

Dương Thanh vẫn đứng im, không buồn né tránh. Anh bỗng giậm chân, luồng sức mạnh cuồng bạo lập tức lan ra từ người anh.

Dưới cú giậm này của anh, nền đất trước mặt anh xuất hiện một vết nứt dài khoảng nửa mét.

Diệp Lâm và Lưu lão quái vừa xông đến đã phát hiện vết nứt trước mặt mình, họ nhảy bật lên, vọt qua vết nứt, nhào về phía Dương Thanh.

“Cút”

Dương Thanh tức giận quát, khí thế đáng sợ lao tới chỗ họ như một thanh đao nhọn.

Ngay sau đó, Dương Thanh cũng di chuyển theo.

Bóng anh nhanh như chớp, gần như chỉ trong nháy mắt, anh đã liên tục hạ gục cả Diệp Lâm lẫn Lưu lão quái.

“Đã chín giờ, nếu Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô thì xin mời hai Hoàng tộc bắt đầu trước đi!”

Dương Thanh bình thản nói, sau đó quay lưng trở về vị trí của mình.

Anh đang cấp bách muốn trở thành Vương của Yến Đô, cấp bách muốn thừa kế Đế Thôn, sau đó lấy được Đế Trượng để cứu Mã Siêu, cho nên không muốn để trận chiến của đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường này làm mất thời gian.

Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn đều là những thế lực đứng đầu, đẩy bọn họ lên đối chiến trước sẽ dễ dàng làm đám cao thủ Thần Cảnh tầm thường khác lùi bước.

Lão già dẫn đầu đội cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn tên là Đoàn Diệp, tính ra cũng là anh họ của Đoàn Hoàng, cảnh giới võ đạo đã lên Thần Cảnh đỉnh phong.

Diệp Giang liếc nhìn về phía Dương Thanh, sau đó cắn răng nói: "Xem ra, tay Dương Thanh này đang buộc tôi phải tham chiến, nếu tôi không đi, chỉ sợ cậu ta sẽ lập tức đuổi tôi khỏi hội trường".

Một lão già của Hoàng tộc họ Diệp cũng nghiến răng nói: "Cậu ta làm thế này hơi quá bá đạo rồi đấy nhỉ?"

"Đúng vậy, nói sao thì chúng ta cũng là một trong bốn gia tộc đứng đầu Chiêu Châu, vậy mà cậu ta không thèm nể mặt chúng ta chút nào'.

Đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều nhao nhao lên, vẻ mặt phẫn nộ.

Diệp Giang quát át đi: "Tất cả im miệng cho tôi! Quan hệ giữa Dương Thanh với chúng ta là thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ các người còn không rõ hay sao?"

Nghe vậy, cả đám người lập tức ngậm miệng.

Diệp Giang mới nói tiếp: 'Bất kể thăng hay bại, Hoàng tộc họ Diệp chúng ta chỉ tham dự một trận này, một khi tôi thất bại, chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô ngay, hiểu chưa?"

Anh ta hiểu rằng, càng ở lại đây lâu thì càng nguy hiểm.

Hoàng tộc họ Thượng Quan và Hoàng tộc họ Long đã nhanh chóng lựa chọn bỏ thi, đây chính là cách họ tỏ thái độ với Dương Thanh, hơn nữa, Dương Thanh còn thích thái độ này. Mà Hoàng tộc họ Diệp bọn họ lại cố tình muốn tham dự đấu võ, đây chính là một hành vi không hợp quy củ.

Chương 2874

CHương 2874:

Nếu đã thế, vậy chỉ tham dự một trận đấu thôi là được.

Diệp Giang chậm rãi đứng lên, đi tới giữa võ đài, lập tức, ánh mät mọi người đều tập trung lại đó.

Anh ta nhìn về phía Hoàng tộc họ Đoàn, lên tiếng: “Mời cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn chỉ bảo chol”

Đoàn Diệp là cao thủ đồng lứa với Đoàn Hoàng, không thích hợp giao đấu với Diệp Giang, vì thế, lão ta bèn nhìn về phía một cao thủ trẻ tuổi của Hoàng tộc họ Đoàn, nói: “Đoàn Thanh, cháu lên đi! Chỉ được thua, không được thăng!”

Đoàn Thanh sửng sốt, còn tưởng mình nghe lầm, bèn hỏi lại: “Ông nội, ý ông là, muốn cháu thua trận ạ?”

Đoàn Diệp gật đầu, trầm giọng bảo: “Chẳng lẽ cháu không nhận ra Dương Thanh hoàn toàn không muốn chúng ta tham dự đấu võ sao? Chắc hản lần trước khi Hoàng Chủ ở trong chiến đội của Dương Thanh, thái độ không được kiên định, đã khiến cho Dương Thanh bất mãn’.

“Có Dương Thanh ở đây, cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn chúng ta hoàn toàn không có cơ hội lấy được vị trí Vương của Yến Đô, nếu đã thế, chúng ta cần tranh đoạt làm gì? Đợi cháu thua, chúng ta lập tức rời khỏi Yến Đô’.

Nghe vậy, cuối cùng Đoàn Thanh mới dám chắc, Đoàn Diệp thật sự muốn anh ta thua trong trận đấu này.

Có điều, bắt anh ta thua trận như thế khiến anh ta rất không cam lòng, nhưng vì Hoàng tộc họ Đoàn, anh ta buộc phải thua.

“Ông yên tâm, cháu sẽ thua trong trận này!”

Đoàn Thanh nói xong, bèn cất bước đi lên võ đài.

Diệp Giang nhìn về phía Đoàn Thanh, Đoàn Thanh cũng chăm chú nhìn Diệp Giang, chỉ có điều, cả hai đang nghĩ cách làm sao để thua đối phương.

“Bắt đầu đi!”

Dương Thanh lạnh lùng tuyên bố.

Không ai tưởng tượng nổi, đường đường là cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Diệp lại đang cố găng nghĩ cách làm sao để thua trận, sau đó mau chóng rời khỏi Yến Đô.

Ngay sau mệnh lệnh của Dương Thanh, Diệp Giang và Đoàn Thanh gần như đồng thời di động, lao nhanh về phía đối phương.

Chỉ có điều, trên người cả hai đều không có bất cứ hơi thở võ thuật nào tản ra, chỉ giống như hai người thường, khác một điều là tốc độ cao hơn người thường một chút mà thôi.

Trong hội trường rộng lớn này, tất cả mọi người đều là cao thủ Thần Cảnh, thấy hai vị cao thủ của hai Hoàng tộc đấu võ mà không có bất kì hơi thở võ thuật nào tản ra thì đều bối rối.

“Chuyện gì thế nhỉ? Bọn họ đều là những thành viên nổi bật của Hoàng tộc, vì sao không có một chút hơi thở võ thuật nào tản ra ngoài?”

“Các ông có chắc bọn họ là cao thủ Thần Cảnh không?”

“Cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc kém như vậy sao?”

Đám cao thủ trong hội trường đều xôn xao kinh ngạc.

Lúc này, Diệp Giang và Đoàn Thanh đã bắt đầu đấu nhau, Đoàn Thanh đánh một quyền trúng mặt Diệp Giang, Diệp Giang tung một cước đá vào bụng Đoàn Thanh.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thân thể Diệp Giang và Đoàn Thanh đều bay lên cao, băn ra khỏi võ đài.

“Huychl”

“Huychl”

Chương 2875:

Một giây tiếp theo, hai thân thể cùng rơi xuống đất, vang lên những tiếng động nặng nề.

Hiện trường lập tức lâm vào tĩnh mịch, tất cả đều ngây mặt nhìn hai cao thủ vừa té khỏi võ đài.

Từ lúc bắt đầu thi đấu cho tới khi kết thúc chỉ có vài giây ngắn ngủi, mỗi người ra một chiêu, thế là phân thắng bại rồi?

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn, sao anh không biết hai Hoàng tộc này đang chơi trò gì.

Hiển nhiên, bọn họ đều muốn rời khỏi Yến Đô lắm rồi.

Hiện trường yên lặng chừng mười giây, sau đó mới có người lên tiếng: "Đây là cuộc chiến giữa các cao thủ Thần Cảnh sao?"

Diệp Giang và Đoàn Thanh đều bay ngược ra sau, rớt xuống khỏi võ đài, cả hai ăn ý giả bộ bất tỉnh, ai không biết còn tưởng cuộc chiến vừa rồi kịch liệt ghê lãm.

"Không hổ là cao thủ đứng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, quả thật quá lợi hại, Hoàng tộc họ Đoàn chúng tôi xin thua!"

Lúc này, Đoàn Diệp mới đứng lên, nhìn về phía Hoàng tộc họ Diệp, nói.

Sau đó, lão ta quay sang dặn người đứng sau: "Đỡ Đoàn Thanh về!"

"Vâng!"

Hai cao thủ của Hoàng tộc họ Đoàn vội vàng đi lên, đưa Đoàn Thanh xuống.

Người của Hoàng tộc họ Diệp lúc này cũng đã tỉnh táo lại, vội vã đỡ Diệp Giang xuống.

"Cậu Thanh, hai người đều đã rơi khỏi võ đài thì nên tính tháng bại ra sao đây?"

Trọng tài nhìn sang phía Dương Thanh, hỏi.

Cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này do Dương Thanh khởi xướng, dĩ nhiên trọng tài sẽ muốn hỏi ý kiến Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tính trận này hòa! Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn tiếp tục cử cao thủ khác lên đối chiến đi! Đến khi nào phân ra thắng bại mới thôi!”

Nghe vậy, sắc mặt đám người Hoàng tộc họ Diệp và Hoàng tộc họ Đoàn đều trở nên hết sức khó coi, lần này bọn họ đã bị Dương Thanh nhắm tới rồi, dù có muốn chịu thua, Dương Thanh cũng sẽ không đồng ý.

Đoàn Diệp liếc nhìn Dương Thanh, cắn răng nói: “Tiếp tục lên đài!”

Bên Hoàng tộc họ Đoàn lại có một gã cao thủ Thần Cảnh khác lên võ đài, bên Hoàng tộc họ Diệp cũng thế.

Lần này, hai cao thủ không giống như vừa rồi, mới đánh một chiêu đã rớt khỏi võ đài, cả hai đều thật sự đấu một trận.

Mặc dù vậy, cao thủ hai bên đều không dốc toàn lực để ứng phó, hai cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ lại đấu với nhau như thể hai gã Vương Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Năm phút sau, cao thủ bên Hoàng tộc họ Diệp rơi khỏi võ đài, Hoàng tộc họ Đoàn giành được thắng lợi.

Cao thủ vừa giành được thẳng lợi kia đi tới bên cạnh Đoàn Diệp, cúi đầu nói: ‘Hoàng thúc, xin lỗi, cháu lỡ thắng!”

Đoàn Diệp thở dài, nói: ‘Không sao, tiếp tục đấu võ đi đất”

Cuộc đấu lại tiếp tục!

Dương Thanh chỉ ngồi một chỗ xem trận chiến như người rảnh rồi.

Giữa anh và Hoàng tộc họ Diệp đã coi như thâm thù đại hận, nhưng Hoàng tộc họ Diệp chỉ cử mấy cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ đến dự thi, anh lại là một cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu ra tay với những cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cảnh thì đúng là không được thích hợp lắm.

Nhưng dù không thể ra tay với Hoàng tộc họ Diệp, anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Chương 2876:

Còn về Hoàng tộc họ Đoàn, lần trước, khi ở ‘Yến Sơn, một mình anh chiến đấu với hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh là Diệp Lâm và Lưu lão quái, sau khi huyết mạch cuồng hóa bị kích hoạt, anh suýt thì không thể khống chế được bản thân, Đoàn Hoàng lại lựa chọn rời bỏ ngay lúc ấy.

Đối với loại gió chiều nào lay chiều ấy như: Đoàn Hoàng, Dương Thanh hoàn toàn không có cảm tình tốt, nhưng vì Đoàn Vô Nhai, anh sẽ không làm gì Hoàng tộc họ Đoàn.

Chỉ có Hoàng tộc họ Diệp nhất định phải diệt!

Thấy đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp liên tục cố ý thất bại, đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một tia sáng lạnh.

“Tôi muốn xem xem, cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có thể vờ vịt tới khi nào”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng, hoàn toàn không cố tình kìm giọng.

Anh vừa thốt ra những lời này, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tức thì khẩn trương hẳn lên.

Đáy mắt Đoàn Diệp thoáng lóe lên, lão ta lập tức hiểu ngay, Dương Thanh đang muốn ám chỉ để bọn họ xuống tay tận diệt cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Dương Thanh đang ép Hoàng tộc họ Đoàn đưa ra lựa chọn của mình.

Đoàn Diệp thoáng do dự một giây, sau đó nặng nề nói: “Trận tiếp theo, để tôi lên đấu!”

Trận đấu vừa kết thúc, Đoàn Diệp chậm rãi đứng lên, bước về phía võ đài.

Lão ta vốn là bậc ông cha trong Hoàng tộc họ Đoàn, bản thân đã đạt tới Thần Cảnh đỉnh phong, một khi lão ta ra tay, không phải Siêu Phàm Cảnh thì ai có thể là đối thủ của lão ta?

Đám cao thủ bên Hoàng tộc họ Diệp đều thay đổi sắc mặt, bọn họ đã hiểu, bất kể ai của Hoàng tộc họ Diệp lên võ đài ứng chiến lần này, đều chỉ có một kết cục, chết!

Trong số những cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô lần này, người có thực lực mạnh nhất là Diệp Giang cũng chỉ mới tới Thần Cảnh hậu kỳ.

Đối mặt với một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong như Đoàn Diệp, bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ.

"Các người, cùng lên một lúc đi!"

Đoàn Diệp đứng trên võ đài, nhìn xuống phía Hoàng tộc họ Diệp, lạnh lùng nói.

Lời vừa thốt ra, hơi thở võ thuật của cảnh giới Thần Cảnh đỉnh phong từ trên người lão ta tràn ra, nháy mắt đã bao trùm lên vài cao thủ Hoàng tộc họ Diệp.

Cảm nhận được luồng uy lực cực mạnh này, đám cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp đều tái nhợt mặt mày.

"Hoàng tộc họ Diệp xin chịu thua, chúng tôi xin được rời khỏi cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô!"

Diệp Giang đang "hôn mê" bỗng đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng lên tiếng.

Lần này không phải anh ta muốn chịu thua mà là buộc phải chịu thua.

Dương Thanh lạnh lùng nói: 'Đường đường là đại diện của Hoàng tộc họ Diệp mà đến dũng khí đánh một trận cũng không có sao? Hay là, Hoàng tộc họ Diệp đã suy bại đến nước không còn chút can đảm nào nữa?"

Sắc mặt Diệp Giang trở nên cực kì khó coi: "Cậu nói vậy có phải hơi quá đáng rồi không?"

Dương Thanh cười nhạt: 'Quá đáng à? Các người chẳng có cả dũng khí tiếp nhận khiêu chiến, chẳng lẽ tôi nói sai rồi?"

Đoàn Diệp cũng nhìn về phía Diệp Giang, nói: "Dù thế nào thì Hoàng tộc họ Diệp cũng là một trong những gia tộc đứng đầu

ở Chiêu Châu này, nhưng nếu đến ứng chiến cũng không dám thì tôi cho rằng Hoàng tộc họ Diệp có thể tự xóa tên mình trong nhóm bốn Hoàng tộc lớn được rồi”.

Đoàn Diệp vừa dút lời, Long Tấn đã lên tiếng: “Đúng thế! Có thể xóa tên Hoàng tộc họ Diệp khỏi nhóm các Hoàng tộc được rồi đấy”.

Chương 2877:

Vị bề trên của Hoàng tộc họ Thượng Quan đang đứng trước Thượng Quan Nhu cũng lạnh giọng nói theo: “Đã sớm nên xóa tên Hoàng tộc họ Diệp! Tôi đại diện cho Hoàng tộc họ Thượng Quan muốn tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!”

Lời vừa thốt ra, toàn hội trường đều khiếp sợi Hoàng tộc họ Thượng Quan, một trong bốn Hoàng tộc lớn, đã tuyên bố trước mặt mọi người muốn khai chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Sau mấy giây thất thần, Long Tấn cũng nhanh nhẹn lên tiếng: ‘Hoàng tộc họ Long cũng muốn tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!”

Đoàn Diệp chỉ do dự một tích tắc, sau đó nhanh chóng nói theo: “Tôi thay mặt Hoàng tộc họ Đoàn, tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp!”

Cảnh tượng này khiến đám người còn lại đều ngây ra vì sợi Bốn Hoàng tộc lớn, có ba Hoàng tộc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp, chuyện như thế này chưa bao giờ xảy ra, dù trăm năm trước, cũng chỉ có vị cao thủ trong truyền thuyết kia một mình trấn áp năm Hoàng tộc mà thôi.

Ngày nay, sau trăm năm, chỉ bằng một câu nói của Dương Thanh đã khiến cho ba Hoàng tộc đồng thời tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Chỉ dựa vào một mình Hoàng tộc họ Diệp có thể chống được nhiều Hoàng tộc như vậy sao?

Mọi người ở đây đều là cao thủ Thần Cảnh.

Bọn họ đều biết rõ nền tảng của bốn Hoàng tộc lớn ở Chiêu Châu. Có thể nói, bốn Hoàng tộc lớn ngoài gia tộc Cổ Võ và Hoàng tộc cổ xưa ra, mạnh nhất là bốn Hoàng tộc lớn.

Thế mà bây giờ một trong ba Hoàng tộc lớn kia lại cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp. Thế này là muốn hoàn toàn xóa bỏ Hoàng tộc họ Diệp ra khỏi hàng ngũ bốn Hoàng tộc lớn mài Dương Thanh vô cảm nhìn về phía các cao thủ

Hoàng tộc họ Diệp, cũng không ngăn cản các Hoàng tộc khác tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp.

Anh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nếu ra tay với cao thủ dưới Siêu Phàm Cảnh quả thật rất không thích hợp. Nhưng cao thủ của bốn Hoàng tộc lớn đều là cao thủ Thần Cảnh, không cần anh ra tay cũng có thể đụng tới cao thủ Hoàng tộc họ Diệp, anh không ngại.

Cao thủ Thần Cảnh khắp nơi đều ngớ người.

Sác mặt của cao thủ Hoàng tộc họ Diệp trắng bệch. Diệp Giang căn chặt răng, vẻ mặt giận dữ, nhưng trong tình huống này anh ta chỉ dám giận mà không dám lên tiếng.

Ba Hoàng tộc lớn cùng lúc tuyên chiến với Hoàng tộc họ Diệp, anh ta làm sao có thể ngăn cản được?

“Hoàng tộc họ Thượng Quan, mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chỉ dạy!”

Lúc này vị cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan bước thẳng lên võ đài, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm về phía cao thủ Hoàng tộc họ Diệp.

Diệp Giang cắn răng nói: “Tiền bối Thượng Quan, dù gì ông cũng là bậc ông cha, hơn nữa còn là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thách thức Hoàng tộc họ Diệp chúng tôi, việc này hình như không thích hợp lắm thì phải?”

Cao thủ dẫn đội của Hoàng tộc họ Thượng Quan tên là Thượng Quan Dục, là Hoàng thúc của Thượng Quan Nhu.

Bây giờ lão ta lại tự mình lên võ đài mời cao thủ Hoàng tộc họ Diệp chiến đấu, rõ ràng là đang bắt nạt Hoàng tộc họ Diệp mà.

Nhưng lão ta biết rõ đây là kết quả mà Dương Thanh mong muốn.

Trước đây Thượng Quan Hoàng đã đắc tội Dương Thanh, nếu không có Thượng Quan Nhu sợ là Dương Thanh đã nhảm vào Hoàng tộc họ Thượng Quan từ lâu rồi. Bây giờ đây chính là cơ hội tốt để cứu vấn mối quan hệ với Dương Thanh.

Chương 2878:

Thượng Quan Dục lạnh lùng nhìn Diệp Giang nói: “Nếu cậu nói tôi bắt nạt các cậu, vậy thì một mình tôi sẽ khiêu chiến với tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp. Đến đây đi! Để tôi xem rốt cuộc cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp mạnh đến cỡ nào”.

Sắc mặt của Diệp Giang càng khó coi hơn.

Bọn họ vốn không phải là cao thủ hàng đầu của Hoàng tộc họ Diệp, người mạnh nhất cũng chỉ có thực lực Thần Cảnh hậu kỳ, mà Thượng Quan Dục lại là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong chính hiệu, dù tất cả cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp có liên thủ với nhau cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Nhưng nếu bọn họ không liên thủ với nhau sợ là không có người nào là đối thủ của Thượng Quan Dục.

Lúc này không chỉ có Hoàng tộc họ Thượng Quan nhìn chăm chăm Hoàng tộc họ Diệp mà ngay cả Hoàng tộc họ Đoàn và Hoàng tộc họ Long cũng đang quan sát bọn họ, thậm chí ngay cả cao thủ Thần Cảnh thực lực tâm thường nhất cũng theo dõi bọn họ.

Ai cũng thấy được Hoàng tộc họ Diệp bị ba Hoàng tộc lớn khác nhắm vào. Từ đây về sau Hoàng tộc họ Diệp có thể tiếp tục tồn tại nữa không vẫn còn là ẩn số.

Diệp Giang căn răng nói: “Nếu tiền bối Thượng Quan đã chấp hết chúng tôi thì chúng tôi sẽ không khách sáo nữa!”

Nói xong anh ta ra lệnh, năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp lập tức cùng xông về phía Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục khế nhấc chân lên.

Tiếp đó, mọi người chỉ thấy một bóng người biến mất tại chỗ. Khi bóng dáng của Thượng Quan Dục xuất hiện lại lần nữa thì chỉ thấy lão ta vung tay lên đấm mạnh lên người một cao thủ Thần Cảnh trung kỳ của Hoàng tộc họ Diệp.

“Oành!”

Một tiếng vang thật lớn, gã cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp phun máu, cơ thể bay ngược ra ngoài.

“Oành oành oành!”

Tuy nhiên, cuộc chiến vần chưa kết thúc, ba giây tiếp theo, liên tiếp vài tiếng va chạm nặng nề vang lên sau đó ba cao thủ Hoàng tộc họ Diệp đều phun máu bay ngược ra ngoài.

Đến lúc này trong tổng số năm cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp chỉ còn sót lại mỗi Diệp Giang.

Sắc mặt Diệp Giang trắng như tờ giấy, thấy cao thủ Hoàng tộc họ Diệp bên cạnh ai cũng phun máu bay ngược ra ngoài, anh ta càng thêm tuyệt vọng.

Chết rồi!

Hoàng tộc họ Diệp có tổng cộng năm cao thủ đến đây, bây giờ bốn cao thủ Thần Cảnh đều đã chết.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Thượng Quan Dục. Ngược lại, Thượng Quan Dục rất bình tĩnh, không đi giết Diệp Giang, sau khi giết bốn cao thủ trong tích tắc liền rời khỏi võ đài.

“Cậu Thanh, cậu có cần để người sống trở về nhăn lời?”

Thượng Quan Dục cung kính nhìn Dương Thanh hỏi.

Dương Thanh không trả lời chỉ nhìn chằm chăm Diệp Giang nói: “Cút về nói cho Diệp Lâm biết, đợi sau khi tôi xử lý xong việc của mình sẽ đi Hoàng tộc họ Diệp tìm ông tat”

Diệp Giang như được đặc xá, vội vàng nói: “Tôi sẽ nói nguyên văn lời của cậu!”

Bởi vì hoảng sợ cơ thể của anh ta khẽ run.

Dù anh ta là cao thủ Thần Cảnh hậu kỳ nhưng cũng sợ chết chứt Không cần Dương Thanh ra tay đã có người chủ động giết cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp.

Chương 2879:

Sợ là bây giờ chỉ cần Dương Thanh ra lệnh, các cao thủ của ba Hoàng tộc lớn khác sẽ cùng chạy tới Hoàng tộc họ Diệp ngay lập tức.

Diệp Giang vừa lăn vừa bò rời khỏi hiện trường, không khí đột nhiên im lặng, không ai dám nhúc nhích, mọi người đều nơm nớp lo sợ.

Lúc này Thượng Quan Dục lại đi lên võ đài lần nữa, ánh mắt liếc nhìn khắp chung quanh, lạnh giọng nói: 'Còn ai dám khiêu chiến với tôi nữa không?"

Vừa rồi, ông ta đã một mình đánh bại tất cả mọi người của Hoàng tộc họ Diệp, chỉ còn một mình Diệp Giang sống sót.

Một đám cao thủ có mặt ở đây trên cơ bản đều là cao thủ dưới Thần Cảnh đỉnh phong, còn ai dám ra đấu với Thượng Quan Dục nữa đây?

Nhất thời, hơn một trăm cao thủ Thần Cảnh vốn đến tham gia đấu võ thế mà lại không có ai dám tham chiến tiếp.

"Cuối cùng cho các người suy nghĩ thêm một phút nữa. Nếu vẫn chưa có ai muốn khiêu chiến thì coi như các người bỏ quyền thi đấu!"

Thượng Quan Dục bồng thốt lên lần nữa.

Cả hiện trường vẫn yên lặng không một tiếng động.

€ó người rục rà rục rịch, muốn lên võ đài đánh một trận nhưng nghĩ tới lúc nãy ngay cả cao thủ Thần Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp mà Thượng Quan Dục còn giết huống chỉ là bọn họ?

Thế là, cao thủ vốn tham gia thi đấu đành phải từ bỏ quyền tham gia.

Chớp mắt đã tới một phút.

Thượng Quan Dục bỗng lên tiếng: "Nếu vậy thì coi như các người đều tự từ bỏ quyền tham gial"

Nói xong lão ta đi tới bên cạnh Dương Thanh hơi cúi người nói: ‘Cậu Thanh, tôi nhận thua với cậu!”

Dương Thanh hờ hững nhìn Thượng Quan Dục. Lão già này quả thật rất biết điều.

Biết anh không thích lãng phí thời gian, thế là Thượng Quan Dục tự mình ra tay, dùng thủ đoạn nhanh như chớp giết bốn cao thủ của Hoàng tộc họ Diệp, khiến mọi người đều kinh sợ.

Sau đó lão ta lại nhận thua Dương Thanh, cứ như vậy Dương Thanh không cần tham gia đấu võ mà cũng có thể trở thành quán quân cuộc đấu võ giành ngôi Vương của Yến Đô.

Long Tấn và Đoàn Diệp cũng sững sờ, lúc này trong lòng chỉ có tiếc nuối. Thượng Quan Dục làm như vậy nhất định sẽ chiếm được sự ưu ái của Dương Thanh.

Bây giờ gần như có thể xác định Dương Thanh chính là Vương của Yến Đô, việc kế thừa Đế Thôn cũng rất ổn thỏa.

Tức là từ nay về sau bên cạnh Dương Thanh sẽ có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến từ Đế Thôn, phóng tâm mắt khắp Chiêu Châu này còn ai có thể trở thành đối thủ của Dương Thanh nữa đây?

“Nếu vậy thì xin cảm ơn tiền bối Thượng Quanl”

Dương Thanh cười ha ha nói với Thượng Quan Dục.

Thượng Quan Dục vội vàng nói: “Cậu Thanh quá nghiêm túc rồi, với thực lực của cậu, nhìn khắp Chiêu Châu này có mấy người là đối thủ của cậu? Tôi vốn chẳng phải đối thủ của cậu, cậu trở thành Vương của Yến Đô, danh xứng với thực!”

Thấy thế, Long Tấn vội vã cao giọng hô: “Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đôi!”

Đoàn Diệp cũng vội vàng nói: ‘Chúc mừng cậu Thanh trở thành Vương của Yến Đôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói không đúng lúc đột nhiên vang lên kháp khán đài: ‘Muốn trở thành Vương của Yến Đô, hãy đánh bại tôi trước đất”

Chương 2880:

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều giật mình, bây giờ, dưới sự ủng hộ của ba Hoàng tộc lớn, không còn ai dám thách thức Dương Thanh, nhưng lúc này lại có người xuất hiện, tuyên bố muốn khiêu chiến Dương Thanh.

Dương Thanh lập tức sâm mặt, nhìn về phía bóng người già nua xuất hiện ở lối vào hội trường.

"Lưu lão quái!"

Lại lần nữa nhìn thấy Lưu lão quái, trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt.

Vị đại sư cổ thuật đến từ khu vực số chín của Miêu Thành này từng bắt tay với Diệp Lâm để giết Dương Thanh, sau đó chuồn mất với Diệp Lâm khi thấy huyết mạch cuồng hóa của Dương Thanh thức tỉnh.

Lưu lão quái năm lần bảy lượt định giết Dương Thanh, bây giờ còn dám tới khiêu khích, rõ ràng lão ta rất tự tin về thực lực của mình.

Dương Thanh híp mắt: "Không ngờ ông dám chủ động đến tìm tôi, như thế cũng tốt, tôi đỡ phải tới khu vực số chín của Miêu Thành để tìm ông".

Lưu lão quái cười lạnh: "Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang nghĩ mình mạnh lắm, đến mức không ai kiểm soát nổi cậu nữa chứ gì?"

Dương Thanh cười khẩy: "Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế, nhưng so với ông, đúng là tôi rất mạnh, ít nhất tôi cũng không giống ông, sắp bị tôi giết thì lại được cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành cứu".

Dương Thanh từng có cơ hội giết Lưu lão quái, nhưng đúng lúc anh sắp giết lão ta, một cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Miêu Thành bỗng xuất hiện rồi hùng hổ đưa Lưu lão quái đi.

Hồi đó, tuy Dương Thanh chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh nhưng đã đánh với cao thủ Siêu Phàm Cảnh rồi.

Nhưng không ai ngờ thực lực của Dương Thanh lại tăng nhanh như thế, chỉ trong một năm ngắn ngủi, từ Thần Cảnh đỉnh phong, anh đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh như bây giờ.

Nhưng tốc độ tu luyện của Lưu lão quái còn nhanh hơn, một năm trước lão ta cũng chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong, mà giờ đã là Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Lúc này, khí thế của Siêu Phàm Thất Cảnh bùng nổ từ người Lưu lão quái, bao phủ cả hội trường.

“Cao thủ Siêu Phàm Cảnh!”

Một cao thủ khiếp sợ nói.

Họ cứ tưởng người tham gia cuộc đấu võ ngày hôm nay chỉ đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh là cùng, nào ngờ lại có cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh thật.

Họ không thể xác định Lưu lão quái đã đạt đến cảnh giới nào, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự không tâm thường của lão ta.

Các cao thủ của Hoàng tộc họ Thượng Quan, Hoàng tộc họ Long và Hoàng tộc họ Đoàn đều có vẻ nghiêm nghị.

Với tư cách là cao thủ Hoàng tộc, họ đều biết rõ thực lực của Miêu Thành mạnh đến đâu.

Tuy Miêu Thành không phải gia tộc Cổ Võ, nhưng thực lực lại vượt xa Hoàng tộc, thậm chí mạnh hơn cả Hoàng tộc cổ xưa. Nói đúng hơn, họ năm giữa gia tộc Cổ Võ và Hoàng tộc cổ xưa.

Mười ba khu vực của Miêu Thành đều có Vực Chủ với thực lực Siêu Phàm Cảnh.

Hay nói cách khác, Miêu Thành có ít nhất mười ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đương nhiên đây chỉ là số lượng thấp nhất, con số chính xác sẽ nhiều hơn.

Cho dù có gấp đôi thì Dương Thanh cũng không hề kinh ngạc.

Còn Lưu lão quái chính là cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành, người cứu Lưu lão quái từ tay Dương Thanh trước đó tên Hoàng Tiến, chính là Vực Chủ của khu vực số chín.

Chương 2881:

Về sau Dương Thanh mới biết chuyện này.

Dương Thanh lạnh nhạt liếc Lưu lão quái rồi nhìn lên trời, cao giọng nói: “Diệp Lâm, cút ra đây đi!”

Lời anh nói khiến mọi người kinh hãi!

Nhất là các cao thủ của Hoàng tộc còn khiếp sợ hơn nữa, đương nhiên họ đã từng nghe đến tên Diệp Lâm.

Đó là nhân vật cấp tổ tiên của Hoàng tộc họ Diệp, nhưng… Diệp Lâm đến thật rồi à?

Trong lúc mọi người còn đang nghỉ ngờ, tiếng cười sang sảng bỗng vang lên: “Không ngờ tôi đã che giấu kỹ như thế mà vẫn bị cậu phát hiện”.

Sau khi dứt lời, Diệp Lâm lập tức xuất hiện trong hội trường.

Diệp Lâm và Lưu lão quái đứng đối diện Dương Thanh, hai người đều nhìn anh với vẻ mặt hài hước, như đang ngắm con mồi.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Không ngờ hai ông lại cấu kết với nhau, nhưng cho dù như thế thì sao chứ? Chỉ dựa vào các ông có thể giết nổi tôi à?”

Sau khi anh dứt lời, khí thế của Siêu Phàm Lục Cảnh lập tức bùng nổ từ người anh.

Vào giây phút này, Diệp Lâm và Lưu lão quái đều biến sắc, với cảnh giới võ thuật của họ, đương nhiên họ có thể cảm nhận được cảnh giới của Dương Thanh.

Vài tháng trước, khi mới đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh, họ đã đánh với Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, sau cùng phải bỏ trốn vì Dương Thanh đã hoàn toàn điên cuồng do kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Giờ mới không gặp bao lâu mà cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tăng thêm ba nấc rồi.

Nếu là cao thủ Thần Cảnh thì việc này xem như bình thường, nhưng Dương Thanh là cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà thực lực cũng có thể tăng liền ba nấc, chuyện này khiến họ vô cùng kinh hãi.

“Không ngờ cậu lại mạnh đến mức này, nhưng chỉ với chút thực lực ấy, cậu nghĩ mình sẽ làm gì được hai cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh ư?”

Lưu lão quái nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Lâm có vẻ nghiêm nghị, sâu trong mắt còn có ý rút lui.

Dương Thanh nhìn họ với vẻ cười mà như không: “Hay chúng ta thử xem tôi có làm gì được hai ông không nhé?”

Lưu lão quái tức giận nói: “Cậu tự đòi đấy!

Lão Hoàng Chủ Diệp, tên này có gì đó quái lạ, chúng ta cùng ra tay đi!”

Diệp Lâm đáp: “Được!”

Hai người gần như lao tới chỗ Dương Thanh cùng một lúc.

Dương Thanh vẫn đứng im, không buồn né tránh. Anh bỗng giậm chân, luồng sức mạnh cuồng bạo lập tức lan ra từ người anh.

Dưới cú giậm này của anh, nền đất trước mặt anh xuất hiện một vết nứt dài khoảng nửa mét.

Diệp Lâm và Lưu lão quái vừa xông đến đã phát hiện vết nứt trước mặt mình, họ nhảy bật lên, vọt qua vết nứt, nhào về phía Dương Thanh.

“Cút”

Dương Thanh tức giận quát, khí thế đáng sợ lao tới chỗ họ như một thanh đao nhọn.

Ngay sau đó, Dương Thanh cũng di chuyển theo.

Bóng anh nhanh như chớp, gần như chỉ trong nháy mắt, anh đã liên tục hạ gục cả Diệp Lâm lẫn Lưu lão quái.

Chương 2882:

Bóng anh nhanh như chớp, gần như chỉ trong nháy mắt, anh đã liên tục hạ gục cả Diệp Lâm lẫn Lưu lão quái.

“Rầm rầm rầm!”

Sức mạnh cuồng bạo khiến mặt đất xung quanh ba người lập tức nứt toác, cứ như tận thế Vậy.

Khí thế đáng sợ như có thể dời núi lấp biển lan khắp hội trường.

Những cái bàn ở gần võ đài nhất bị khí thế cuồng bạo này hất tung.

Trước sự khiếp sợ của mọi người, Dương Thanh dễ dàng đón được đòn tấn công của Lưu lão quái và Diệp Lâm, chuyện này khiến ai cũng sững sờ.

“Các ông chỉ có chút thực lực ấy thôi hả?”

Dương Thanh mỉm cười nguy hiểm, ngay sau khi anh dứt lời, mắt anh dần trở nên đỏ ngầu, khí thế khủng khiếp hơn nữa bắt đầu lan ra từ người anh.

Khí thế ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đó khiến tim mọi người đập thình thịch.

Lưu lão quái và Diệp Lâm biến sắc, quay sang nhìn nhau, đều trông thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt đối phương.

“Không ổn, rút!”

Diệp Lâm gần như không hề chần chừ, bỗng giãm mạnh chân, mượn lực đàn hồi từ mặt đất để lùi về sau nhanh như chớp.

Lúc này, thực lực Dương Thanh thể hiện ra đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Lưu lão quái và Diệp Lâm hoàn toàn không biết, một thời gian trước tại Hoàng tộc họ Phùng đã xảy ra chuyện gì, càng không biết cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tăng vọt từ Siêu

Phàm Tam Cảnh lên tới Siêu Phàm Lục Cảnh chỉ trong một năm ngắn ngủi.

Thậm chí, thực lực chiến đấu của Dương Thanh đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

“Muốn chuồn? Muộn rồi!”

Thấy Diệp Lâm vừa di chuyển vừa lùi dần ra ngoài mấy chục mét, Dương Thanh nhấn mạnh chân trên mặt đất, nền đất lập tức lõm xuống thành một hố sâu, còn anh thì đã biến mất khỏi vị trí cũ.

“Uỳnh!”

Một đòn giáng xuống, Diệp Lâm như thể đã bị trọng thương, hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Lưu lão quái đứng bên sợ đến ngây ra, lão ta biết thực lực của Dương Thanh rất mạnh nhưng vân không thể ngờ anh lại mạnh đến mức này.

Chỉ một đòn đã đánh cho một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh như Diệp Lâm bay ra ngoài, hộc máu.

Lưu lão quái lúc này chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ mà thôi.

So với Dương Thanh đã đạt tới sức chiến đấu của Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thì lão ta vần còn quá yếu.

Lão ta vốn tưởng rằng khi bước vào cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh thì đã rất mạnh, nhưng thật không ngờ bản thân vẫn không phải đối thủ của Dương Thanh.

Đám cao thủ Thần Cảnh tới tham dự cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô đang đứng quanh đó đều đã trợn mắt há miệng, cao thủ Siêu Phàm Cảnh quả là khủng khiếp.

Vậy mà trước đó bọn họ còn dám tơ tưởng ngôi Vương của Yến Đô, giờ đây nhìn lại, đúng là nực cười.

“Bây giờ đến phiên ông!”

Ánh mắt Dương Thanh rơi xuống người Lưu lão quái, lạnh lùng nói.

Chương 2883:

Nghe vậy, Lưu lão quái lập tức biến säc, không chút do dự phóng ngay về phía ngược lại, chạy trối chết.

Dương Thanh cười khẩy một tiếng: “Lần trước còn có cao thủ của Miêu Thành tới cứu ông, để xem lần này ai có thể cứu nổi ông đây?”

Vừa dứt lời, bóng anh đã biến mất khỏi vị trí đang đứng.

Những cao thủ Thần Cảnh tới tham dự thi đấu hoàn toàn không nhìn rõ bóng dáng Dương Thanh, chỉ có thể cảm nhận được một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp đang bao phủ khắp nơi.

Một giây tiếp theo, bóng Dương Thanh xuất hiện trước mặt Lưu lão quái.

Sắc mặt Lưu lão quái biến đổi kịch liệt, lớn tiếng hô lên: “Dương Thanh, hai chúng ta vốn không có thù hận gì quá sâu, cậu thả cho tôi đi đi, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ đối đầu với cậu nữa”.

Dương Thanh cười nhạt: “Giờ đã biết bản thân không phải là đối thủ của tôi thì mới nghĩ tới chuyện không đối đầu với tôi nữa à? Có điều, ông cảm thấy, với thực lực hiện nay của tôi, tôi còn sợ ông có ý đối đầu với tôi chắc?”

Sắc đỏ như máu trong mắt anh trở nên càng đậm, ý chí chiến đấu toàn thân bắt đầu khởi động, uy vũ bá đạo hệt một thiên thần đến từ chín tầng trời.

Lưu lão quái biết, Dương Thanh sẽ không buông tha cho mình, đáy mắt lão ta chợt lóe lên một tia điên cuồng, đột ngột vung cánh tay lên, một con cổ trùng dữ tợn bay vèo về phía Dương Thanh.

Dương Thanh nhíu mày, tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh nhanh chóng vận hành, huyết mạch cuồng hóa cũng được kích hoạt triệt để, một hơi thở khủng bố tràn ra từ trên người anh.

Anh nhanh nhẹn chém ra một chưởng, một luồng kình khí cực mạnh đánh bay con cổ trùng kia.

“Tà đạo! Đáng chết!”

Dương Thanh quát lên một tiếng giận dữ, ý chí võ thuật toàn thân bùng nổ, thân hình thoáng lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Lưu lão quái, vung tay đánh ra một quyền.

Sắc mặt Lưu lão quái biến đổi kịch liệt, trơ mắt nhìn năm tay Dương Thanh bay tới, lại không cách nào tránh né được.

“Uỳnh!”

Quyền này rơi ngay giữa ngực Lưu lão quái, cùng với đó là tiếng xương gấy giong giã vang lên, thân thể Lưu lão quái bay vèo ra ngoài hệt như diều đứt dây.

Ầm!

Ngay sau đó, có một tiếng động lớn vọng tới, thân thể Lưu lão quái đã đập thật mạnh xuống đất.

Lúc này, trên trường đấu võ, chỉ còn một mình Dương Thanh đứng chấp tay.

Hai tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh liên hợp lại mà vẫn bị đánh trọng thương, ngã trên mặt đất chẳng khác nào con chó, đến cả sức lực bò dậy cũng không có.

Diệp Lâm dại mặt ra, tuyệt vọng nói: ‘Thua rồi sao?”

Lưu lão quái cũng ngây dại nằm đó, lẩm bẩm một mình: “Tu vi võ thuật của mình bị phế mất rồi sao?”

Nghe Lưu lão quái nói thế, Diệp Lâm mới lấy lại tinh thần, vội vàng vận hành công pháp tu luyện, sau đó nhanh chóng phát hiện, mình không thể ngưng tụ một chút hơi thở võ thuật nào nữa, hiển nhiên tu vi võ thuật của mình cũng đã bị phế bỏ.

“Dương Thanh!”

Khuôn mặt Diệp Lâm trở nên dữ tợn, hãn học nhìn Dương Thanh, giận dữ hét to: ‘Mày nhất định sẽ phải trả giá đất!”

Chương 2884:

Đáy mắt Lưu lão quái cũng tràn đầy thù hận, lão ta nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chăm vào Dương Thanh, nói: ‘Mày dám phế mất võ thuật của tao, đây nhất định sẽ là việc mày phải hối hận nhất đời này!”

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên một ý muốn giết người, anh lạnh lẽo nói: ‘Các người đã muốn chết thì để tôi giúp các người toại nguyện!”

Dứt lời, bóng anh lại lần nữa biến mất.

“Huychl”

Khi anh xuất hiện, một chân đã rơi xuống ngực Diệp Lâm, vận lực trong giây lát, con ngươi Diệp Lâm đột nhiên co rút lại, ánh sáng trong đôi mắt từ từ biến mất.

Lưu lão quái trợn to mắt nhìn, sắc mặt không thể tin nổi: “Mày, mày dám giết ông ta thật à?”

Dương Thanh cười nhạt: “Không chỉ dám giết ông ta, kể cả ông, tôi cũng dám giết!”

“Không!”

Thấy Dương Thanh tung một cước về phía mình, Lưu lão quái cuống quít đến tuyệt vọng, hét lớn: “Tôi có thể nói cho cậu biết một bí mật về thân thế của cậu!”

Chân Dương Thanh đã hạ xuống, thậm chí đã chạm vào ngực Lưu lão quái, nhưng câu nói vừa rồi của lão ta đã thành công kìm chân anh lại.

Nhận ra mình còn sống, Lưu lão quái hào hển thở gấp, con ngươi tràn đầy sợ hãi.

Lão ta chưa từng tưởng tượng ra, có một ngày mình sẽ bị người dẫm đạp dưới chân như một con kiến, thậm chí một cước của đối phương đã đủ giết chết mình.

Dương Thanh lạnh lẽo nói với lão ta: ‘Nếu ông dám lừa gạt tôi, tôi sẽ khiến ông nếm thử thế nào là sống không băng

chết!”

Giọng nói của anh lạnh buốt như băng, Lưu lão quái chợt cảm thấy buốt giá tận xương tủy, người cứ run lên.

Lão ta vội vã tỏ thái độ: “Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không dám lừa gạt cậu!”

Nay cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô vấn chưa hoàn toàn kết thúc, bốn phía đều có người, dĩ nhiên Dương Thanh sẽ không để Lưu lão quái nói ra thân thế của anh tại nơi như thế này.

Giờ đây Lưu lão quái đã mất sạch võ thuật, dù giữ lại cái mạng của lão ta cũng sẽ không gây nên sóng gió gì.

Dương Thanh đảo mắt nhìn khắp chốn một lượt, sau đó lạnh lùng cất tiếng: “Còn ai muốn đánh với tôi một trận?”

Anh vừa nói xong, khắp chốn chìm trong tĩnh mịchl Nếu không phải vừa chính mắt chứng kiến sức mạnh của Dương Thanh, có lẽ bọn họ còn có thể tự tin tham dự cuộc đấu, nhưng giờ đây, ngay cả khi hai cao thủ Siêu Phàm Gảnh liên hợp lại cũng không phải đối thủ của Dương Thanh thì những con tép chỉ có thực lực Thần Cảnh như bọn họ có tư cách gì mà đòi đánh một trận với Dương Thanh?

“Nếu không còn ai, vậy tôi tuyên bố, cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô đến đây là kết thúc! Từ nay về sau, tôi chính là Vương của Yến Đô, thành lập một trật tự võ thuật mới cho Yến Đô này, ai không tuân theo, giết không tha!”

Dương Thanh chắp tay sau lưng, cao giọng nói.

“Chúc mừng cậu Thanh lên ngôi Vương của Yến Đôi”

Thượng Quan Nhu tươi cười vui vẻ, đứng lên nói.

Long Tấn lập tức học theo: ‘Chúc mừng cậu Thanh lên ngôi Vương của Yến Đô!”

“Chúc mừng cậu Thanh lên ngôi Vương của Yến Đôi”

Hiện trường tràn đầy những tiếng hoan hô vang dội, cuộc tranh ngôi Vương của Yến Đô rốt cuộc đã kết thúc.

Chương 2885:

Đối với Dương Thanh, chuyện cần làm sau đó chính là kế thừa Đế Thôn trong truyền thuyết, lấy được Đế Trượng, cứu Mã Siêu.

Tin Dương Thanh đánh bại Diệp Lâm và Lưu lão quái, trở thành Vương của Yến Đô nhanh chóng lan khắp Chiêu Châu, khiến vô số người khiếp sợ.

Lúc này, Dương Thanh đã đưa Lưu lão quái bị phế võ công đến dinh thự Vân Phong.

"Nói! Ông biết những gì về thân thế của tôi rồi?"

Dương Thanh ngồi trên ghế sofa, nhìn Lưu lão quái từ trên cao.

Lưu lão quái hỏi: "Nếu tôi nói cho cậu biết, cậu sẽ chừa cho tôi một con đường sống chứ?"

Dương Thanh híp mắt: "Vậy phải xem tin tức mà ông nói cho tôi biết có đáng giá bằng mạng sống của ông không".

Lưu lão quái cắn răng: "Nếu tôi nói cho cậu biết tin tức rất quan trọng với cậu, nhưng cậu vẫn bảo nó không đáng giá bằng mạng sống của tôi thì sao? Trừ khi cậu đồng ý sẽ thả tôi đi thì tôi mới nói".

Một luồng khí thế đáng sợ bỗng bao phủ lấy Lưu lão quái.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Ông nghĩ bây giờ ông có tư cách bàn điều kiện với tôi à? Tôi cho ông một phút để suy nghĩ, hoặc ông nói tin tức mà tôi muốn biết, hoặc một phút nữa, tôi sẽ giết ông!"

Lưu lão quái vô cùng tức giận, lão ta là cao thủ khu vực số chín của Miêu Thành, đã bao giờ chịu nhục như thế đâu cơ chứ?

Bây giờ lão ta lại bị một thanh niên chưa đây ba mươi tuổi phế võ công, ngay cả mạng sống cũng nằm trong tay đối phương.

Nhưng lão ta cũng hiểu, nếu nói thì còn con đường sống, chứ nếu không nói, có lẽ lão ta sẽ bị giết ngay.

Ngay cả Hoàng Chủ tiền nhiệm có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh của Hoàng tộc họ Diệp cũng đã bị Dương Thanh giết rồi.

Với ân oán giữa lão ta và Dương Thanh, có lẽ Dương Thanh sẽ không hề do dự khi giết lão ta mất.

Nghĩ đến đây, lão ta lên tiếng: "Được, tôi nói!"

Dương Thanh không đáp, chờ Lưu lão quái tiết lộ thân thế của mình.

Lưu lão quái nghiêm nghị nói: "Cậu cũng đã biết cậu có huyết mạch cuồng hóa, nhưng chắc chắn cậu không biết huyết mạch cuồng hóa chỉ được truyền cho nữ chứ không truyền cho nam, hay nói cách khác, chỉ phụ nữ mới được thừa kế huyết mạch đó".

Dương Thanh nhíu mày: "Chắc ông biết rõ nếu dám lừa tôi, hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào".

Lưu lão quái nói tiếp: "Cậu là đàn ông nhưng lại có huyết mạch cuồng hóa, chỉ có một khả năng, đó chính là huyết mạch cuồng hóa của cậu xuất hiện do việc thay máu chứ không phải di truyền".

"Đối với người tu luyện, nếu bảo huyết mạch cuồng hóa là loại huyết mạch nghìn năm khó gặp thì cũng không ngoa, thế nên chỉ những người rất quan trọng với cậu mới chịu đổi nó cho cậu thôi".

"Rất có thể đó chính là mẹ cậu".

Nghe thấy thế, Dương Thanh lập tức biến sắc.

Anh đã điều tra rất lâu về huyết mạch cuồng hóa, nhưng vẫn không tìm được tin tức nào có liên quan.

Nhưng bây giờ Lưu lão quái lại nói, huyết mạch cuồng hóa trong người anh được hình thành sau này.

Chẳng lẽ đúng là như thế chắc?

Lưu lão quái nói tiếp: “Đương nhiên đó chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, cũng có thể một người khác có quan hệ máu mủ với cậu đã chuyển huyết mạch cuồng hóa cho cậu”.

Chương 2886:

“Trừ chuyện đó ra, tôi còn có thể nói cho cậu biết, gia tộc sở hữu huyết mạch cuồng hóa đã bị xóa sổ từ trắm năm trước rồi. Sở dĩ gia tộc này bị tiêu diệt cũng vì có người nhòm ngó huyết mạch cuồng hóa”.

“Để giữ lại huyết mạch cuồng hóa, gia tộc này đã chiến đấu với đối phương, sau cùng bị xóa sổ, bây giờ xem ra, lúc trước họ cũng không bị tiêu diệt hoàn toàn, bằng không đã không bảo tôn được huyết mạch cuồng hóa hoàn hảo như thế”.

Dương Thanh lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói: “Ông nói gia tộc này đã bị tiêu diệt từ trăm năm trước? Rốt cuộc ai đã làm chuyện này?”

Cho dù Lưu lão quái nói thật hay nói dối, Dương Thanh vẫn thà tin vào nó còn hơn.

Một khi Lưu lão quái nói đúng, gia tộc sở hữu huyết mạch cuồng hóa này sẽ có quan hệ máu mủ với anh.

Nếu sau này có cơ hội, chắc chăn anh sẽ báo.

thù rửa hận cho họ.

Lưu lão quái lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết gia tộc có được huyết mạch cuồng hóa vào trăm năm trước là gia tộc Cổ Võ, nhưng sau khi gia tộc đó bị tiêu diệt, có người đã cố gắng dìm tin tức này xuống, các gia tộc Cổ Võ khác không được phép nhắc đến gia tộc này”.

“Có lẽ chỉ chủ của các gia tộc Cổ Võ mới biết nhiều hơn về gia tộc đó thôi”.

Sắc mặt Dương Thanh lạnh lùng đến cực điểm, khí thế cuồng bạo lan ra từ người anh.

Anh vấn luôn không biết gì về thân thế của mình, chỉ biết mẹ anh – Dương Tuyết Nhạn không phải người bình thường, với thân phận và địa vị bây giờ, anh vẫn không điều tra được bất cứ tin tức gì liên quan đến bà ấy.

Nhưng sau khi nghe Lưu lão quái nói xong, có vẻ Dương Thanh đã hiểu được một số chuyện, có lẽ mẹ anh đến từ gia tộc sở hữu huyết mạch cuồng hóa bị xóa sổ từ trăm năm trước kia.

Có lẽ bà ngoại anh chính là người duy nhất còn sống của gia tộc đó, sau đó mẹ anh thừa kế huyết mạch cuồng hóa, đến khi anh ra đời thì lại chuyển huyết mạch cuồng hóa cho anh.

Có lẽ những người biết về huyết mạch cuồng hóa đều biết nó chỉ được di truyền cho nữ.

Thế nên sau khi Dương Tuyết Nhạn chuyển huyết mạch cuồng hóa cho Dương Thanh, người khác sẽ rất khó phát hiện ra chuyện này.

Dương Thanh còn biết, tin tức anh sở hữu huyết mạch cuồng hóa vẫn chưa bị truyền đi, bằng không bây giờ anh sẽ gặp nguy hiểm.

Trăm năm trước, gia tộc sở hữu huyết mạch cuồng hóa kia bị tiêu diệt cũng vì có người nhòm ngó huyết mạch cuồng hóa. Nếu bây giờ đám người đó biết anh có huyết mạch cuồng hóa, chắc chăn họ sẽ không bỏ qua cho anh.

Nghĩ đến đây, Dương Thanh rất lo lắng.

Anh lại nhìn về phía Lưu lão quái, lạnh lùng nói: “Trừ ông ra, còn ai biết tôi có huyết mạch cuồng hóa không?”

Lưu lão quái thoáng sửng sốt nhưng nhanh chóng nhận ra, Dương Thanh đang lo chuyện mình có huyết mạch cuồng hóa sẽ bị lộ.

Nghĩ đến đây, Lưu lão quái phá lên cười: “Dương Thanh, không ngờ cậu cũng có lúc sợ đấy”.

“Tôi đã nói đủ rồi, về việc còn ai biết cậu có huyết mạch cuồng hóa, tôi sẽ không nói cho cậu biết đâu”.

“Đương nhiên tôi có thể bảo đảm với cậu, tôi sẽ không tiết lộ tin tức này, tôi chỉ muốn được sống. Nếu tôi nói cho cậu biết, chắc chắn cậu sẽ giết tôi và cả những người biết chuyện cậu có huyết mạch cuồng hóa kia”.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt: “Ông đang tìm đến cái chết đấy!”

Lưu lão quái cười lạnh, không hề sợ hãi: “Nếu cậu giết tôi, tôi đảm bảo tin tức cậu sở hữu huyết mạch cuồng hóa sẽ lan khắp Chiêu Châu, đến khi đó, chắc chăn những thế lực đã tiêu diệt gia tộc kia vào trăm năm trước sẽ không bỏ qua cho cậu”.

Chương 2887:

“Chắc bây giờ cậu đang muốn báo thù rửa hận chứ gì? Nhưng nếu tin tức cậu sở hữu huyết mạch cuồng hóa bị lộ ra, đừng nói là báo thù, ngay cả mạng sống cũng khó giữ”.

Lúc này, Lưu lão quái đã không còn chút sợ hãi, cười ha hả nói: “Dương Thanh, giờ đây chắc chăn cậu rất muốn giết tôi đúng không? Nhưng cậu lại không dám, vì nếu tôi mà chết thì chuyện cậu có huyết mạch cuồng hóa sẽ truyền đi khắp Chiêu Châu”.

Ánh mắt Dương Thanh đã lạnh buốt như băng, Lưu lão quái cứ thao thao bất tuyệt, anh chỉ lằng lặng nghe.

Mãi đến khi lão ta nói xong, Dương Thanh mới lạnh giọng hỏi: “Vậy nên, ông cho rằng, đe dọa tôi như vậy thì tôi không dám giết ông à?”

Lưu lão quái cười nhạt: ‘Cậu dám giết tôi sao?”

Dương Thanh không trả lời mà dùng hành động thực tế để đáp lại lão ta, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trên người anh tràn ra, bao phủ lấy Lưu lão quái.

Thấy vậy, sắc mặt Lưu lão quái lập tức biến đổi, cả giận quát: “Dương Thanh, cậu định làm gì?”

“Bộp!”

Bóng Dương Thanh hóa thành một vệt mờ, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lưu lão quái, vươn một tay chộp lấy cổ lão ta, giờ khắc này, Lưu lão quái cảm thấy đến hô hấp cũng thật khó khăn, nồi sợ hãi nhanh chóng lan khắp người.

Cánh tay Dương Thanh hơi vận lực, Lưu lão quái bị anh nhấc bổng lên, anh ngẩng đầu nhìn về phía lão ta, lạnh lẽo nói: “Khi tôi mới chỉ có thực lực Thần Cảnh đỉnh phong thì đã đối đầu với Vương tộc, khi tôi vừa bước vào Siêu Phàm Cảnh đã dám đứng ở vị trí đối lập với Hoàng tộc họ Diệp, thậm chí chỉ với thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đã dám xông vào Hoàng tộc họ Diệp, suýt thì giết chết một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh như

Diệp Lâm, ngay cả trước đó, ông cùng lão ta bắt tay nhau mà vẫn suýt mất mạng trong tay tôi.

“Mà nay, võ thuật của tôi đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, nếu phát huy toàn lực thì có thể ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi, ngay cả Hoàng tộc cổ xưa tôi còn chẳng để vào mắt, ông cho rằng, tôi còn sợ ông tiết lộ tin tôi có huyết mạnh cuồng hóa ra ngoài sao?”

Con ngươi Lưu lão quái tràn đầy khủng hoảng, trong kinh sợ còn có đôi chút khẩn cầu.

Nay, tuy lão ta đã mất sạch võ thuật, nhưng chỉ cần có thể sống sót, lão ta sẽ có cách để khôi phục nền tảng võ thuật của mình, bắt đầu tu luyện lại, dù không thể trở về trạng thái cao nhất nhưng chí ít cũng có thể bước vào Siêu Phàm Cảnh, so với người trong Chiêu Châu cũng coi như cao thủ hàng đầu rồi.

Nhưng nếu đã chết, thì mọi sự đều kết thúc.

Dương Thanh tăng lực bàn tay, lớn tiếng hỏi: “Cho ông cơ hội cuối cùng, nói cho tôi biết, trừ ông ra, còn ai biết tin tôi sở hữu huyết mạch cuồng hóa nữa?”

“Uỳnh!”

Dương Thanh vừa dứt lời, thân thể Lưu lão quái đã bị ném văng ra ngoài, nặng nề nện vào vách tường, nháy mắt, tường sập.

Lưu lão quái giấy giụa bò ra khỏi đống đổ nát, mặt đầy máu tươi.

“Tôi chỉ lừa cậu thôi, trừ tôi ra, không còn ai biết cậu có huyết mạch cuồng hóa cả. Tôi chỉ muốn lấy điều này đe dọa lừa gạt cậu, để kiếm lấy một đường sống. Cầu xin cậu rộng lượng, tha cho tôi một lần đi, từ nay về sau tôi sẽ là con chó trung thành nhất dưới chân cậu, chỉ cần cậu muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó”.

Lưu lão quái quỳ rạp trên mặt đất, thấp thỏm cầu xin.

Sắc mặt Dương Thanh âm trầm tột đỉnh, anh nheo mắt nói: “Ông có biết, nếu để tôi phát hiện ra ông dám lừa gạt tôi thì hậu quả nghiêm trọng cỡ nào không?”

Lưu lão quái vội vàng nói: “Tôi thật sự không lừa cậu, nếu cậu không tin tôi thì có thể tạm thời giam lỏng tôi lại, nếu có người tiết lộ tin tức về huyết mạch cuồng hóa của cậu thì lúc đó khiến tôi sống không bằng chết cũng chưa muộn”.

Chương 2888:

Dương Thanh có thể nhìn ra, lần này Lưu lão quái đã thật sự sợ hãi, không dám nói dối.

Anh chỉ im lặng, không biết đang nghĩ gì.

Phùng Giai Di đứng bên cạnh đã trợn tròn mắt nhìn, cô ta không biết Dương Thanh đi tham gia cuộc đấu võ tranh ngôi Vương của Yến Đô, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Tuy Lưu lão quái đã mất sạch tu vi võ thuật nhưng Phùng Giai Di có thể cảm nhận được, lão già này vốn là một cao thủ hàng đầu, vậy mà giờ đây lại quỳ rạp xuống như một con chó hấp hối, van xin sự khoan dung của Dương Thanh.

Một lúc lâu sau, Dương Thanh mới lên tiếng: “Gần đây, tình hình mười ba khu vực của Miêu Thành thế nào? Mỗi vị chủ vực của một khu vực có thực lực ở cấp bậc nào? Trừ mười ba vị chủ vực của mười ba khu vực trong Miêu Thành, có còn cao thủ nào mạnh hơn không?”

Lưu lão quái vội vàng thưa: “Mười ba khu vực của Miêu Thành được xếp hạng theo thực lực tổng hợp, trong đó, khu vực số mười ba là yếu nhất, thực lực của chủ vực ở cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, khu vực số một có thực lực cực mạnh, chủ vực có cảnh giới võ thuật lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh”.

“Ngoài ra, thực lực mạnh nhất là phủ thành chủ, thành chủ có thực lực mạnh nhất, còn về chuyện thực lực của thành chủ Miêu Thành mạnh cỡ nào, ngay cả các chủ vực của mười ba khu vực trong Miêu Thành cũng không biết rõ’.

“Nhưng có thể khẳng định một điều răng, ngay cả chủ vực của khu vực số một cũng không phải là đối thủ của thành chủ, bên cạnh thành chủ còn có bốn vị cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong”.

“Nghe đồn rằng, thực lực của thành chủ đã tiến vào Siêu Phàm Cửu Cảnh”.

Nghe Lưu lão quái nói xong, sắc mặt của Dương Thanh trở nên hết sức nặng nề.

Anh biết thực lực của Miêu Thành rất mạnh, cao thủ Siêu Phàm Cảnh đông đúc vô cùng, nhưng vẫn không ngờ rằng, Miêu Thành lại có nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh đến thế, thậm chí có thể vị thành chủ của Miêu Thành đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh, một cảnh giới mới chỉ nghe nói đến trong truyền thuyết.

Siêu Phàm Cửu Cảnh chính là thực lực cao nhất ở Chiêu Châu này rồi.

Xem ra, ngay cả gia tộc Cổ Võ cũng chưa chắc đã mạnh được như Miêu Thành.

Lưu lão quái vội hỏi: ‘Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì mình biết, cậu có thể tha cho tôi một đường sống không?”

Dương Thanh không trả lời vấn đề này mà lại hỏi: ‘Hoàng Tiến là chủ của khu vực số chín sao?

Cảnh giới võ thuật của ông ta là cấp nào? Ông ta có quan hệ gì với ông?”

Lưu lão quái sửng sốt một chút, như thể không ngờ Dương Thanh lại hỏi đến mối quan hệ giữa lão ta và Hoàng Tiến.

Lão ta bỗng nhớ lại, trước đây, khi Dương Thanh mới tới cấp bậc bán bộ Siêu Phàm Cảnh đã từng suýt chút nữa thì giết chết lão ta, cuối cùng, may nhờ Vực Chủ khu vực số chín là Hoàng Tiến xuất hiện cứu lão ta đi, lão ta mới được sống sót.

Dương Thanh đang muốn tới tìm Hoàng Tiến để báo thù sao?

Suy nghĩ một lát, lão ta mới lên tiếng: “Hoàng Tiến là chủ khu vực số chín, nay đã có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, tôi với cậu ta học cùng một thầy, cậu ta là sư đệ của tôi”.

Dương Thanh gật đầu: “Thì ra là thết”

Nói vậy thì lần trước Hoàng Tiến tới cứu Lưu lão quái khỏi tay anh cũng do nể tình đồng môn.

Đối với Hoàng Tiến, Dương Thanh không căm thù gì nhiều, dẫu sao khi đó, thực lực của anh còn thua xa ông ta, nhưng

Hoàng Tiến vẫn không xuống tay dồn anh vào chỗ chết.

Bằng không, anh đã sớm mất mạng về tay ông ta rồi.

Chương 2889:

Dương Thanh nhìn Lưu lão quái nói: “Được rồi, những gì cần biết tôi cũng đã biết, giờ ông muốn trăn trối điều gì thì nói nhanh đi, rồi tôi tiễn ông nốt chặng đường cuối cùng!”

Nghe vậy, Lưu lão quái lập tức hốt hoảng, sợ hãi kêu: “Tôi đã nói cho cậu hay nhiều tin tình báo như vậy mà cậu vẫn không chịu tha cho tôi sao?”

Dương Thanh bình thản nói: “Tôi chưa bao giờ bỏ qua cho bất cứ kẻ nào từng muốn giết tôi, lần trước ông đã liên hợp với Diệp Lâm để giết tôi, nếu không nhờ tôi kịp thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa thì chỉ e đã sớm mất mạng trong tay các người rồi”.

“Lần này, các người lại bắt tay với nhau lần nữa, nếu không phải võ thuật của tôi đã đột phá thì hẳn cũng đã chết rồi”.

“Nếu tôi còn cho ông một cơ hội, đợi ngày sau ông lại tìm được thời cơ báo thù, vậy chẳng phải còn sẽ tới giết tôi sao? Nếu đã thế, dựa vào đâu mà đòi tôi tha cho một cao thủ có khả năng giết hại tôi trong tương lai?”

Vừa dứt lời, hơi thở võ thuật của cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đã tràn ra từ trên người Dương Thanh.

Lưu lão quái đã hoàn toàn luống cuống: “Cậu không thể giết tôi!”

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sắc bén, vung tay đánh về phía Lưu lão quái.

“Uỳnh!”

Một chưởng võ xuống trán Lưu lão quái, sắc mặt lão ta lập tức cứng đờ, ánh mắt dần tan rã, thân thể đổ rầm xuống đất, chết không nhắm mắt.

Thủ đoạn của Dương Thanh rất dứt khoát, ngay cả Phùng Giai Di cũng ngây người nhìn, anh nói giết là giết, quan trọng nhất là, Lưu lão quái chính là cao thủ của Miêu Thành, sư đệ lão ta

còn là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh, chủ khu vực số chín của Miêu Thành nữa.

Phùng Giai Di bỗng nhìn Dương Thanh, hỏi: “Anh không sợ tôi sẽ tiết lộ bí mật của anh sao?”

Vừa rồi, ngay trước mặt Phùng Giai Di, Lưu lão quái đã nói cho Dương Thanh những tin tức về khu vực số chín của Miêu Thành, đồng thời còn nói ra cả tin tức về huyết mạch cuồng hóa của Dương Thanh nữa.

Dương Thanh bình thản nhìn về phía Phùng Giai Di, nói: “Tôi cho rằng cô sẽ không tiết lộ cho người khác! Dù cô thực sự tiết lộ bí mật của tôi ra ngoài thì cũng coi như đáng đời tôi”.

Tuy anh chưa tiếp xúc nhiều với Phùng Giai Di nhưng chỉ qua vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, anh lại có thể nhận ra nhân phẩm của cô ta thế nào.

Vì thế, anh hoàn toàn không hề lo Phùng Giai Di sẽ tiết lộ bí mật của mình ra ngoài.

Đương nhiên, dù thực sự tiết lộ thì cũng đã sao?

Đúng như những lời Dương Thanh mới nói với Lưu lão quái, khi anh mới chỉ tới Thần Cảnh đỉnh phong, anh đã dám đương đầu với Vương tộc, mới bước chân vào Siêu Phàm Cảnh đã có gan đấu với cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác của Hoàng tộc.

Nay cảnh giới võ thuật của anh đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, sức chiến đấu ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, một khi cao thủ Bát Cảnh không ra tay, ai có thể đấu lại anh?

“Giờ anh định thế nào?”

Phùng Giai Di không tiếp tục đề tài vừa rồi mà nghiêm nghị hỏi sang chuyện khác.

Dương Thanh lắc đầu: “Tôi cũng không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ, chỉ có thể tiếp tục chờ, đợi đến khi cao thủ của Đế Thôn đến tìm tôi thôi”.

Anh chỉ biết, nghe đồn rằng, chỉ ai trở thành ‘ Vương của Yến Đô mới có tư cách kế thừa Đế Thôn, nhưng những tin tức thật

sự về Đế Thôn lại không có ai hay biết.

Lần này, anh chủ động tổ chức cuộc đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô, đồng thời giật được vị trí quán quân, trở thành Vương của Yến Đô.

Chương 2890:

Tiếp theo, dường như anh chỉ có thể chờ đợi.

“Truyền thuyết về Đế Thôn luôn có khá nhiều, nhưng những tin tức tình báo thật sự có liên quan đến Đế Thôn lại không thấy có gì”.

Phùng Giai Di bỗng lên tiếng, sắc mặt nghiêm túc lại: “Từ trăm năm trước, dựa theo yêu cầu của người kia, cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc không được bước nửa bước vào Yến Đô, nhưng hôm nay, cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc đã nhan nhản khắp Yến Đô rồi, mà vẫn không gặp bất cứ chuyện gì”.

“Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, mà truyền thuyết này rất có thể chỉ là một câu chuyện mà người xưa nghĩ ra, mục đích thực sự là để bảo vệ Yến Đô, không bị những gia tộc đứng đầu xâm lấn”.

“Thực tế, không hề có Đế Thôn gì, hết thảy đều chỉ là truyền thuyết mà thôi”.

Nghe Phùng Giai Di nói đến đó, sắc mặt Dương Thanh trở nên khó coi, anh đã gửi gắm mọi hi vọng vào Đế Trượng, bởi chỉ có thể lấy được Đế Trượng mới cứu được Mã Siêu.

Nhưng nếu quả như lời Phùng Giai Di vừa nói thì chẳng phải có nghĩa là, Đế Thôn không hề tồn tại, cho nên Đế Trượng cũng chỉ là thứ được tưởng tượng ra.

Không có Đế Trượng, Mã Siêu phải làm sao.

đây?

Hơn nữa, vị cao thủ áo đen từng gặp ở Hoàng tộc họ Phùng kia từng nói với Dương Thanh chắc như đinh đóng cột rằng lấy được Đế Trượng có thể cứu Mã Siêu, vậy chẳng lẽ, đối phương cũng đang lừa mình sao?

Mà nếu truyền thuyết là thật, Phùng Giai Di cũng vừa nói đó thôi, trăm năm trước, người kia đã lập ra một quy định, cao thủ

của Vương tộc và Hoàng tộc không được bước chân vào Yến Đô nửa bước.

Nhưng giờ đây, khắp nơi đều có cao thủ của Vương tộc và Hoàng tộc, mà bọn họ vẫn nhởn nhơ bình an, việc này phải giải thích thế nào?

“Đương nhiên, tôi cũng chỉ suy luận thế mà thôi, còn về chuyện Đế Thôn có tồn tại hay không, như anh đã nói, hiện nay chúng ta không có bất kì tin tức thật nào về Đế Thôn cả, cho nên chỉ có thể đợi”.

“Chúng ta không ngại chờ, nhưng Mã Siêu lại không thể chờ được lâu như vậy, hôm nay đã là ngày thứ ba, vị cao thủ áo đen kia đã nói, phong ấn chỉ có thể chống đỡ được nhiều nhất là bảy ngày”.

“Vậy có nghĩa là, trong vòng bảy ngày, chúng ta phải tìm được biện pháp cứu cậu ấy, bằng không, cậu ấy thực sự sẽ gặp nguy hiểm!’.

Phùng Giai Di nặng nề nói.

Những chuyện này, sao Dương Thanh lại không biết? Nhưng giờ đây đâu còn biện pháp gì có thể cứu được Mã Siêu?

Chẳng lẽ anh cứ phải ngồi đây chờ đến ngày thứ bảy, chờ cái chết đến với Mã Siêu?

Nếu như đến ngày thứ bảy lại vẫn không có được Đế Trượng thì phải làm sao?

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Cô nói rất phải, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho khả năng Đế Thôn không hề tồn tại, một khi đó là sự thật, chúng ta phải có biện pháp khác cứu Mã Siêu”.

Nhưng, những thần y mà anh biết, một là Ngải Lâm, một là Phùng Tiểu Uyển.

Nay Ngải Lâm đã bị Phùng Chí Viễn giấu đi, Phùng Tiểu Uyển và bé Tĩnh An cũng bị đưa đi rồi, cho đến giờ này anh vẫn chưa tìm được tung tích họ.

Nghĩ tới đây, anh bèn lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Chẳng mấy chốc, một giọng nói tràn ngập tang thương vang lên: “Gặp phải chuyện khó?”

Dương Thanh lên tiếng: “Sư phụ, đúng là con đang gặp phải việc khó, muốn hỏi ý người”.

“Là chuyện về Đế Thôn nhỉ?”

Chương 2891:

Giọng nói đầy tang thương của Vô Danh truyền đến.

Dương Thanh thưa vâng rồi nói: ‘Người anh em của con là Mã Siêu có mang trong mình máu tổ của gia tộc Bách Lý, lại bị Thị Huyết Châu chủ động tiến vào cơ thể, nay Thị Huyết Châu đã được một cao thủ áo đen đeo mặt nạ vàng phong ấn trong cơ thể cậu ấy rồi”.

“Nhưng đối phương nói, phong ấn chỉ có thể duy trì được bảy ngày, trong bảy ngày này, phải tìm cách lấy được Đế Trượng, có Đế Trượng mới có thể hút Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu ra, như vậy Mã Siêu mới có thể thoát chết”.

“Một khi quá thời hạn này mà còn chưa lấy được Thị Huyết Châu ra khỏi người Mã Siêu, Mã Siêu sẽ hoàn toàn bị Thị Huyết Châu nuốt mất ý chí, cuối cùng sẽ phải nổ tung cả người mà chết”.

“Con đã chủ động tổ chức cuộc thi đấu tranh ngôi Vương của Yến Đô, nay đã trở thành Vương _ của Yến Đô rồi, nhưng vẫn không có bất kì tin tức gì về Đế Thôn cả. Con gọi điện cho sư phụ muốn hỏi một chút, rốt cuộc Đế Thôn có thực sự tồn tại hay không ạ? Hay Đế Thôn chỉ là một truyền thuyết mà trăm năm trước, người kia đã tạo ra để làm các thế lực mạnh phải dè chừng, nhäm bảo vệ Yến Đô không bị các Hoàng tộc khác xâm lấn?”

Vô Danh vẫn luôn yên lặng nghe Dương Thanh nói xong mới lên tiếng hỏi: ‘Cho nên, giờ con đang nghi ngờ sự tồn tại của Đế Thôn?”

Dương Thanh thưa: “Vâng, con không cách nào xác định truyền thuyết về Đế Thôn có phải là thật hay không, mà hiện nay con lại đang rất cần Đế Trượng để cứu người, con đã rơi vào đường cùng, nên mới nhờ sư phụ chỉ điểm”.

Đầu bên kia, Vô Danh trầm mặc đủ mười giây rồi bỗng lên tiếng: “Đợi! Bây giờ con chỉ có một lựa chọn, đó là tiếp tục đợi, đợi đến khi cao thủ của Đế Thôn xuất hiện”.

Dương Thanh sửng sốt, ngay sau đó anh hiểu ra, tuy Vô Danh chưa khẳng định với anh rằng Đế Thôn có tồn tại hay không, nhưng ông cụ lại bảo anh tiếp tục chờ, đây cũng là một cách gián tiếp nói cho Dương Thanh đáp án cuối cùng.

“Cảm ơn sư phụ, con đã biết nên làm thế nào rồi”.

Dương Thanh lập tức mừng rỡ, tảng đá vẫn đè nặng trong lòng rốt cuộc đã biến mất.

Chỉ cần Đế Thôn thật sự tồn tại, vậy thì Mã Siêu có hi vọng cứu được rồi.

Chỉ có điều, ngay khi anh còn đang vui sướng, Vô Danh đã lên tiếng nhắc nhở: “Con chớ nên vui mừng quá sớm, có một số việc, chưa chắc sẽ như con mong muốn đâu!”

Lời của Vô Danh khiến lòng Dương Thanh nảy sinh chút lo lăng, nhưng nếu sư phụ đã nói như vậy thì hẳn phải có nguyên do riêng của ông cụ.

Chỉ có một điều khiến Dương Thanh vô cùng nghỉ hoặc, rõ ràng sư phụ bảo anh chờ cao thủ của Đế Thôn tới nhưng lại nói thêm, mọi chuyện chưa chắc đã được như anh mong muốn.

“Sư phụ, ý của người là, người Đế Thôn không giống như trong truyền thuyết nói đến, dù con có trở thành Vương của Yến Đô, bọn họ vẫn sẽ không chịu nghe theo lời con?”

Dương Thanh bèn hỏi.

Vô Danh đáp: ‘Về Đế Thôn, ta cũng không biết nhiều, có rất nhiều chuyện còn cần con tự mình chậm rãi tìm kiếm đáp án, vậy thôi, cứ thế nhé’.

Nói xong, Vô Danh liền cúp điện thoại.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên nặng nề, lời sư phụ vừa nói khiến anh cảm nhận một mối nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay.

Một khi anh không thể khống chế được Đế Thôn, chỉ e sẽ khiến cho toàn bộ thế giới phải đối mặt với một mối nguy cực lớn.

Chương 2892:

Hơn nữa, còn một điểm mấu chốt khác, anh phải lấy được Đế Trượng thì mới cứu được Mã Siêu.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, chỉ còn tối đa bốn ngày, phong ấn trong cơ thể Mã Siêu sẽ biến mất, đến khi đó, Mã Siêu sẽ gặp nguy hiểm.

“Thế nào?”

Phùng Giai Di lên tiếng hỏi.

Dương Thanh lắc đầu, nghiêm mặt lại trả lời: “Chờ”

Ba ngày tiếp theo, Dương Thanh một mực chờ đợi cao thủ của Đế Thôn xuất hiện đúng như lời Vô Danh dặn, nhưng anh chờ mãi tới tối ngày thứ ba mà vẫn không thấy bất kì người nào xuất hiện.

Đêm đó, Phùng Giai Di nhìn Dương Thanh, lo âu nói: ‘Chỉ còn một ngày cuối cùng, nếu vẫn không thể lấy được Đế Trượng, Mã Siêu sẽ gặp nguy hiểm mất’.

Cô ta thực sự không hiểu, trong khi người anh em tốt nhất của mình đang cần dùng Đế Trượng để cứu mạng, một người thận trọng như Dương Thanh lại vẫn kiên trì ngồi chờ trong dinh thự Vân Phong này, không hề có bất cứ hành động nào khác. | Lế nào anh ấy không sợ, một khi không lấy được Đế Trượng, phong ấn trong người Mã Siêu sẽ bị phá bỏ hay sao?

Sao Dương Thanh lại không nóng ruột cho được?

Chỉ có điều, chuyện về Đế Thôn, anh cũng chỉ từng nghe tới truyền thuyết kia, người có được Đế Thôn sẽ có được cả thiên hạ, mà muốn có tư cách kế thừa Đế Thôn, nhất định phải trở thành Vương của Yến Đô.

Đế Thôn ở nơi nào? Đế Thôn trông như thế nào? Đế Thôn có bao nhiêu cao thủ? Tất cả những chuyện này, Dương Thanh đều hoàn toàn không hay biết.

Dù anh có muốn chủ động đi tìm Đế Thôn, anh có thể bắt đầu tìm từ đâu?

Ngay cả sư phụ cũng đã nói, anh cần kiên nhân chờ đợi, vậy anh còn có thể làm gì được đây?

Thấy Phùng Giai Di lo âu ra mặt, Dương Thanh lắc đầu: “Tôi cũng không biết, hi vọng ngày cuối cùng, chúng ta có thể gặp được cao thủ của Đế Thôn tới đây!”

Sáng sớm hôm đó, sau một đêm không ngủ, Dương Thanh bỗng cảm nhận được một luồng hơi thở võ thuật vô cùng cuồng bạo đang bùng nổ từ trong người Mã Siêu.

Anh lập tức biến sắc, chạy vọt tới bên cạnh Mã Siêu.

“Cậu ấy làm sao vậy?”

Phùng Giai Di cũng khẩn trương chạy tới, hấp tấp hỏi.

Dương Thanh không đáp, anh thử cảm thụ luồng hơi thở cuồng bạo xem nó phát ra từ đâu, sau đó nhanh chóng xác định, hơi thở cuồng bạo này bùng nổ từ trái tim Mã Siêu, anh còn có thể cảm nhận rất rõ được vật bất thường ngay trong trái tim Mã Siêu.

Hiển nhiên, thứ này chính là Thị Huyết Châu, ngay lúc này, nó đang điên cuồng tấn công phong ấn, như là muốn phá tan thân thể Mã Siêu để ra ngoài.

Thậm chí bọn họ còn có thể thấy rõ, ở vị trí trái tim của Mã Siêu cứ chốc chốc sẽ hơi phồng lên thành hình cầu, đó chính là Thị Huyết Châu.

Lúc này, trong trái tim của Mã Siêu đang có một hoa văn hình tròn cực kì phức tạp, trong đó có lực phong ấn cực kì mạnh mẽ đang tiết ra ngoài, hiển nhiên, đây chính là hoa văn phong ấn trên người Mã Siêu do vị cao thủ áo đen thần bí kia để lại.

Chỉ có điều, mấy hôm trước, màu sắc của phong ấn này vẫn còn rất đậm, nhưng nay đã cực kì mờ nhạt, giống như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Dương Thanh lo âu nói: “Quả nhiên phong ấn này chỉ có thể cầm cự được tối đa là bảy ngày, nhưng hiện tại xem ra, ngay

cả bảy ngày cũng không được rồi’.

Phùng Giai Di cũng nghiêm nghị nói: “Theo như tình hình hiện tại của Mã Siêu thì phỏng chừng còn có thể cầm cự được ba giờ, tức là, trong vòng ba giờ, nếu còn không có cách cứu cậu ấy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”.

Chương 2893:

Dương Thanh gật đầu, sắc mặt chợt lộ vẻ giận dữ.

Hôm nay đã là ngày thứ tư anh trở thành Vương của Yến Đô, vì sao vẫn không có bất kì cao thủ nào của Đế Thôn tìm tới?

Chẳng lẽ, truyền thuyết này chỉ là giả, hoàn toàn chẳng có nơi nào gọi là Đế Thôn cả?

Nhưng nếu là giả, vì sao sư phụ lại bảo mình tiếp tục chờ?

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh nôn nóng như kiến bò trong chảo, anh đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng canh chừng tình hình của Mã Siêu.

Nhưng tình hình của Mã Siêu ngày càng kém đi, Phùng Giai Di nói tối đa chỉ cầm cự được ba giờ, nhưng nay xem ra, có thể cầm cự được hơn hai giờ đã là giỏi lắm rồi.

Lại một giờ qua đi, hơi thở cuồng bạo trên người Mã Siêu càng lúc càng mạnh, màu sắc của phong ấn trên trái tim anh ta đã cực kì mờ nhạt.

Thị Huyết Châu giống như có sinh mệnh, liên tục công kích phong ấn, lúc này thậm chí còn có thể thấy trên hoa văn phong ấn đã xuất hiện rất nhiều khe nứt, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Khoảnh khắc phong ấn vỡ vụn ấy, có thể chính là thời khắc Thị Huyết Châu triệt để phá tan phong ấn, lí trí của Mã Siêu hoàn toàn biến mất.

Phùng Giai Di sốt ruột nói: “Anh Thanh, anh mau nghĩ cách nào đi, phong ấn sắp vỡ rồi”.

Nhưng ngay khi cô ta vừa dứt lời, một hơi thở cuồng bạo bỗng tăng vọt, bùng nổ ra khỏi cơ thể Mã Siêu.

‘Am!

Một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc giường bên dưới người Mã Siêu đã đổ sụp, vỡ nát.

Phong ấn nơi trái tìm của Mã Siêu đã hoàn toàn biến mất.

Mã Siêu đang nhăm nghiền mắt nằm đó bỗng đứng phắt lên, mở bừng mắt, đôi mắt anh ta đỏ rực, vẻ mặt dữ dẫn, từng đường hoa văn màu đỏ như máu nháy mắt đã trải rộng khắp mặt anh ta.

Đây là tình huống chỉ xuất hiện trên người của kẻ sở hữu máu tổ của gia tộc Bách Lý.

Nhưng trước đây, khi còn ở Hoàng tộc họ Phùng, sau khi máu tổ của gia tộc Bách Lý bùng lên, mới chỉ có mặt của Mã Siêu có xuất hiện hoa văn màu đỏ máu, mà hiện tại, những đường hoa văn màu máu này đang lan dọc xuống cổ, chạy khắp toàn thân.

Chẳng mấy chốc, những phần da lộ bên ngoài của Mã Siêu đã tràn đầy những hoa văn màu đỏ máu này.

Một hơi thở võ thuật cuồng bạo tràn ra từ trên người Mã Siêu.

Dương Thanh lập tức biến sắc, vội vã quát lớn: “Giai Di, chạy ngay đi!”

Phùng Giai Di cũng biết phong ấn trên người Mã Siêu đã hoàn toàn bị phá vỡ rồi, nơi đây vô cùng nguy hiểm, cô ta chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, hoàn toàn không có tư cách nhúng tay.

Cô ta trịnh trọng nói: “Anh Thanh, anh nhất định phải nghĩ cách làm cậu ấy bình phục lại!”

Nói xong, cô ta vội vã rời khỏi đây.

Ngay khi Phùng Giai Di mới đi được vài bước, Mã Siêu đã nổi giận gầm lên một tiếng, thân mình lóe lên, lao thẳng về phía Phùng Giai Di.

Mặt Dương Thanh biến sắc, ngay cả bản thân anh đã có thực lực ngang ngửa cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong mà vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ trên người Mã Siêu, Phùng Giai Di lại chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, nếu bị trúng một đòn này của Mã Siêu, chỉ sợ cô ta không có bất cứ cơ hội sống sót nào.

Chân anh thoáng di động, thân hình lao ra như một tia chớp, gần như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Phùng

Giai Di, giơ tay lên đánh ra một chưởng.

Chương 2894:

“Uỳnh!”

Một chưởng này rơi vào người Mã Siêu, nhưng lân này, thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong của anh lại không lay chuyển được Mã Siêu chút nào.

Mã Siêu vẫn vững vàng sừng sững ở đó, mặt mũi dữ tợn, vung cao một cánh tay, một giây tiếp theo, anh ta đánh mạnh một chưởng này về phía đầu Dương Thanh.

Phùng Giai Di chứng kiến cảnh tượng này, lập tức sợ đến choáng váng cả người, chỉ biết ngơ ngác nhìn Mã Siêu vung tay đánh xuống đầu Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Trong một tích tắc, Dương Thanh cũng vươn một cánh tay chăn trước đầu mình, đòn này của Mã Siêu rơi ngay xuống tay Dương Thanh.

Chân Dương Thanh trượt nhanh về sau đến năm, sáu mét mới dừng lại.

Thấy Phùng Giai Di vẫn chưa đi, anh tức giận quát: “Đi nhanh đi!”

Phùng Giai Di lấy lại tỉnh thần, vội vã chạy ra ngoài.

Mã Siêu lại một lần nữa lao về phía Phùng Giai Di, Dương Thanh căn răng xông tới, chắn trước mặt Phùng Giai Di.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Mã Siêu liền bắt đầu điên cuồng công kích Dương Thanh, mỗi một đòn đều là đòn mạnh nhất, mà Dương Thanh lại không muốn làm tổn thương Mã Siêu nên chỉ có thể ra sức né tránh.

Chỉ có điều, sau khi phá vỡ phong ấn, sức chiến đấu của Mã Siêu đã tăng vọt, ngang ngửa với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi.

Tuy Dương Thanh cũng có thực lực ngang với Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong nhưng anh không muốn tấn công Mã Siêu, chỉ liên tục né tránh, còn Mã Siêu lại dốc toàn lực công kích anh.

Vậy nên, lúc này áp lực của Dương Thanh vô cùng nặng nề, lơ là một giây là có thể bị Mã Siêu đánh trọng thương.

Từng giây từng phút trôi đi, tình hình của Mã Siêu càng thêm bất ổn, anh ta hệt như một con dã thú từ thời Hồng Hoang, điên cuồng công kích Dương Thanh không biết mệt.

Dương Thanh tìm mọi cách né tránh, không thể tránh khỏi bị thương.

"Mã Siêu, cậu tỉnh lại maul"

Dương Thanh hét lớn, cố gắng kéo lí trí của Mã Siêu về, nhưng Mã Siêu không có bất kì phản ứng nào, như là hoàn toàn mất lí trí rồi, tròng mắt đỏ như máu không còn chút tình cảm, hệt một cỗ máy lạnh băng, chỉ có một mục tiêu – giết Dương Thanh!

Mười phút sau, một cơ ngơi đồ sộ như dinh thự Vân Phong đã biến thành đống đổ nát.

Trên phế tích, Mã Siêu đã hoàn toàn phát điên, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sát khí, bởi vì Thị Huyết Châu đang không ngừng bổ sung thể lực cho Mã Siêu nên anh ta chẳng khác nào một cỗ máy vĩnh cửu, không hề tiêu hao chút gì.

Dương Thanh thì trái lại, sau chục phút ứng đối với những đòn tấn công điên cuồng của Mã Siêu, thể lực của anh đã tiêu hao quá nửa.

Toàn bộ Yến Đô đều đã bị bao phủ dưới một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp, vô số cao thủ ngẩng đầu nhìn về phía dinh thự Vân Phong, vẻ mặt khiếp sợ.

"Phía dinh thự Vân Phong đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đó là nơi ở của Dương Thanh, Vương của Yến Đô, nhất định là cậu ấy đã gặp phải phiền toái lớn nào đó rồi".

“Loại chiến đấu cấp bậc cao thế này, hẳn phải là cuộc chiến của các cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhỉ?”

Chương 2895:

Khắp các ngõ ngách của Yến Đô, các cao thủ đều vô cùng khiếp sợ.

Lại thêm hai mươi phút đấu tay đôi, Dương Thanh cảm thấy thể lực của mình đã gần như cạn kiệt, Đại Đạo Thiên Diễn Kinh đã vận hành đến cực hạn, huyết mạch cuồng hóa cũng đã được | kích hoạt, nhưng sức lực của anh vẫn tiêu hao cực nhanh. Trái lại, Mã Siêu vẫn như không có chuyện gì, không chỉ không hề suy yếu mà còn càng đánh càng mạnh.

Dương Thanh biết, nếu còn tiếp tục, chỉ e mình chưa bị đánh chết thì đã mệt chết rồi.

“Uỳnh!”

Ngay khi sự chú ý của anh phân tán trong một tích tắc, một đòn cực mạnh của Mã Siêu đã đánh trúng ngay giữa ngực anh, cổ họng anh chợt có thứ gì đó ngòn ngọt trào lên, cảm giác như muốn hộc máu.

Thân thể anh trúng một đòn này liền lùi về phía sau vài chục bước.

Nhưng ngay vào lúc này, Mã Siêu lại một lần nữa vọt tới, hung hăng đánh xuống một quyền cực mạnh.

Dương Thanh cản răng, không kịp nghĩ nhiều, †ay chém ra một chưởng.

“Uỳnh!”

Một quyền của Mã Siêu đánh ngay vào lòng bàn tay Dương Thanh, anh cảm thấy có một năng lượng cuồng bạo đang len dọc theo bàn tay mình, lan tràn đi khắp cánh tay.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Anh còn chưa kịp lui lại, ba đòn công kích của Mã Siêu đã rơi xuống liên tiếp.

Lần này, Dương Thanh đã không cách nào đứng thẳng được nữa, thân thể anh bị đánh bay ra sau như một quả bóng cao su.

Nhưng anh còn chưa rơi xuống đất, Mã Siêu đã lại vọt tới, rít gào điên cuồng, đánh mạnh một đòn xuống đầu anh.

Mặt Dương Thanh lập tức biến sắc, muốn né tránh, nhưng thân mình anh đã bay lên, không cách nào thay đổi quỹ tích di chuyển của mình, dường như lần này anh chỉ còn một cách gắng gượng chống đỡ đòn này của Mã Siêu.

Có điều, nếu trúng đòn này, dù không chết thì chỉ sợ anh cũng phải trọng thương rồi.

Với trạng thái hiện nay của anh, một khi trọng thương, nhất định sẽ bị Mã Siêu giết chết trong một đòn.

Ngay khi năm đấm của Mã Siêu sắp rơi xuống đầu Dương Thanh, chợt có một bóng người trung niên xuất hiện trước mặt anh.

Người đàn ông trung niên kia chỉ thờ ơ vươn một cánh tay.

“Uỳnh!”

Năm đấm của Mã Siêu nặng nề rơi vào lòng bàn tay người đàn ông trung niên kia, lại như thể đánh vào bịch bông, người đàn ông trung niên vẫn đứng vững tại chỗ, không lui nửa bước.

Trái lại, Mã Siêu như vừa bị một năng lượng vô hình đập trúng, thân thể bay ngược ra sau.

Một giây tiếp theo, bóng người đàn ông trung niên biến mất.

Khi ông ta xuất hiện lại, Dương Thanh chỉ thấy ông ta chạm nhẹ vào giữa trán Mã Siêu một cái, quát lớn: “Trấn áp!”

Sau một tiếng quát lớn này, những đường hoa văn màu đỏ máu trên người Mã Siêu hệt như chuột thấy mèo, biến mất sạch sẽ trong nháy mặt.

Thân thể Mã Siêu rơi xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền như một đứa trẻ ngủ say.

Kể từ khi Mã Siêu đánh bay Dương Thanh cho đến khi anh ta muốn đánh chết Dương Thanh, lại có một người đàn ông trung niên xuất hiện đỡ đòn cho anh, rồi đến khi người đàn ông trung niên kia trấn áp Mã Siêu chỉ bằng một ngón tay, tất cả chỉ diễn ra trong một tích tắc.

Chương 2896:

Hết thảy đều diễn ra trong một tích tắc, cho nên Dương Thanh bị Mã Siêu đánh bay, thân thể vừa mới chạm đất liền thấy, Mã Siêu vừa rồi còn đang cực kì điên cuồng nay đã nằm dài trên mặt đất như một đứa trẻ ngủ say.

Dương Thanh biết, đối phương không phải biến mất vào hư không và xuất hiện lại, chẳng qua thực lực của người này quá mạnh, tốc độ quá nhanh, cho nên ông ta biến mất khi nào, xuất hiện ra sao, ngay cả Dương Thanh cũng không biết.

Lúc này, người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Dương Thanh, từ trên cao nhìn xuống anh, lạnh lùng nói: "Người thừa kế của Đế Thôn mà chỉ có chút thực lực thế này thôi sao?"

Nghe đối phương nói thế, Dương Thanh lập †ức ngẩn người.

Từ khi anh bắt đầu tu luyện cho tới bây giờ, anh luôn là kẻ vô địch trong lớp người cùng thế hệ, ai cũng cảm thấy thực lực của anh quá mạnh, đây là lần đầu tiên bị người ta nói thực lực quá yếu.

Song, nghĩ tới cảnh tượng người này chỉ dùng một ngón tay đã trấn áp được Mã Siêu, Dương Thanh hoàn toàn không thể nổi nóng được.

Một ngón tay đã đè ép được cao thủ có thực lực ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong như Mã Siêu, sao có thể là người bình thường?

"Cảm tạ ơn cứu mạng của ngài! Xin hỏi, ngài là tiền bối của Đế Thôn phải không?"

Dương Thanh bò dậy, cung kính nhìn người đàn ông trung niên, hỏi.

Xuất hiện trong tình huống này, còn có thể lập tức chỉ ra thân phận người thừa kế Đế Thôn của Dương Thanh, lại chê Dương Thanh quá yếu, trừ cao thủ của Đế Thôn trong truyền thuyết, còn có thể là ai?

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói: “Tôi là Đế Thiên, đến từ Đế Thôn!”

Đế Thiên!

Lấy họ Đế, lại lấy tên Thiên, quả là một cái tên bá đạo vô song.

Chỉ có điều, dường như người này hoàn toàn không ưa anh.

Song Dương Thanh chẳng hề để ý đến thái độ của đối phương, lòng anh đang kích động vô cùng.

Rốt cuộc, cao thủ của Đế Thôn đã xuất hiện, vậy tức là Mã Siêu sắp được cứu rồi.

Dương Thanh vội hỏi: “Tiền bối, xin hỏi tôi phải làm thế nào mới có thể nhận được Đế Trượng?”

Đế Thiên khinh bỉ cười một tiếng: ‘Cậu thế này mà cũng mơ tưởng lấy được Đế Trượng? Đợi chừng nào cậu đánh bại được tôi thì hãng nhắc tới!”

Nghe Đế Thiên nói thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức trở nên khó coi, ý của đối phương đã rất rõ ràng, Dương Thanh còn quá yếu, không có tư cách kế thừa Đế Trượng.

Nhưng không có Đế Trượng, Mã Siêu phải làm sao đây?

Lúc này, Đế Thiên bỗng lấy ra một bình sứ †räng, ném cho Dương Thanh, nói: “Trong đó có một viên thuốc có thể tạm thời trấn áp Thị Huyết Châu, cậu muốn dùng Đế Trượng lấy Thị Huyết Châu trong cơ thể cậu ta ra thì phải đợi đến ngày cậu đánh bại được tôi đã”.

Dương Thanh lập tức vui mừng, mặc dù không lấy được Đế Trượng ngay nhưng ít ra cũng có một viên thuốc có thể trấn áp Thị Huyết Châu.

Anh vội nói: “Cảm ơn tiền bối!”

Nói xong, anh liền đi tới đút viên thuốc cho Mã Siêu, quả nhiên, hiệu quả rất nhanh, chỉ chừng một phút sau, hơi thở cuồng bạo trong cơ thể Mã Siêu đã tiêu biến hoàn toàn.

Lúc này, Mã Siêu giống như một đứa trẻ đã ngủ say, lồng ngực phập phồng đều đặn.

Đế Thiên bỗng nói: “Vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh của cậu cho tôi thử xem thế nào”.

Chương 2897:

Tuy không rõ mục đích của đối phương là gì nhưng đối mặt với vị Đế Thiên cao ngạo này, Dương Thanh không cách nào nổi nóng với ông ta, bèn vội vã vận hành tầng thứ sáu trong phép hô hấp của Đại Đạo Thiên Diễn Kinh.

Chỉ một chốc sau, hơi thở võ thuật Siêu Phàm Thất Cảnh tràn ra từ người Dương Thanh.

Anh không kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, nếu kích hoạt nó lên thì còn có thể mạnh hơn, nhưng Đế Thiên chỉ bảo anh vận hành công pháp tu luyện, vậy thì cứ làm theo ý ông ta là đủ.

“Đây là thứ công pháp rác rưởi gì thế? Thật là thứ đồ bỏ, không được tích sự gì, nếu cậu còn tiếp tục tu luyện thứ công pháp này, tối đa nửa năm nữa, phổi của cậu sẽ xuất hiện vấn đề lớn đấy”.

Đế Thiên nói ra mấy lời chấn động lòng người, khiến cho Dương Thanh sợ ngây ra.

Đại Đạo Thiên Diễn Kinh mạnh cỡ nào, bản thân Dương Thanh biết rõ mồn một, có thể nói, nếu không nhờ tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh, chỉ sợ Dương Thanh đã sớm mất mạng.

Nhưng sao qua miệng Đế Thiên lại biến thành thứ công pháp rác rưởi thế này?

Đế Thiên nhận ra nỗi nghỉ hoặc của Dương Thanh, bèn cười lạnh: “Sao hả? Không phục à?”

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Thưa tiền bối, †ừ sau khi tu hành bộ công pháp này, thực lực của tôi đã tăng vọt, mặc dù nay đã bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh nhưng vẫn có thể mượn Đại Đạo Thiên Diễn Kinh để tăng thực lực lên Siêu Phàm Thất Cảnh. Một công pháp có hiệu quả như thế, vân chỉ là thứ rác rưởi thôi sao?”

Đế Thiên cười lạnh: “Tôi không nói bộ công pháp này có thể tăng thực lực của cậu nên nó là thứ rác rưởi, mà tôi muốn nói

là, khi tu luyện bộ công pháp này, từ Siêu Phàm Ngũ Cảnh đổ về trước thì còn được, nhưng sau khi bước vào Siêu Phàm lục Cảnh, mỗi lần tu luyện đều sẽ gây tổn thương cực lớn cho phổi của cậu".

"Có phải từ sau khi bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, mỗi lần vận hành công pháp này, ban đầu còn ổn, nhưng càng lâu sẽ càng cảm thấy phổi khó chịu, thậm chí còn có lúc cảm thấy khó lòng hít thở?"

"Không chỉ có thế, bây giờ mặc dù cậu không vận hành công pháp thì vẫn có thể cảm nhận được phổi không ổn lắm".

Nghe Đế Thiên nói xong, Dương Thanh ngây ngẩn người ra, bởi vì đúng là từ sau khi bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh, mỗi khi tu luyện bộ công pháp này, cơ thể anh đều xuất hiện những triệu chứng như lời Đế Thiên vừa nói.

Cho đến lúc này, anh mới ý thức được Đế Thiên lợi hại cỡ nào, không chỉ tu vi võ thuật cao cường mà kiến thức cũng cực kỳ thâm sâu, anh chỉ vận hành Đại Đạo Thiên Diễn Kinh một lát, đối phương đã có thể nói trúng yếu điểm.

Dương Thanh nhìn về phía Đế Thiên, mặt đây khát vọng: "Tiền bối, vậy tôi nên làm gì đây?

Chẳng lẽ phải bỏ tu luyện Đại Đạo Thiên Diễn Kinh sao?"

Anh không tin, đại diện đến từ Đế Thôn là Đế Thiên này lại chỉ định chỉ ra vấn đề tồn đọng trong công pháp tu luyện của anh rồi không chỉ bảo gì thêm cho mình.

Bất kể thế nào, anh cũng đã trở thành Vương của Yến Đô, dựa theo truyền thuyết, sau khi trở thành Vương của Yến Đô thì mới có tư cách kế thừa Đế Thôn.

Tuy thực lực của anh hiện nay chưa đủ để kế thừa Đế Thôn nhưng chí ít cũng có thể chắc chắn răng, anh đã trở thành người thừa kế của nơi đó, chỉ chưa lấy được sự tán thành của những cao thủ Đế Thôn mà thôi.

Nếu quá yếu so với cao thủ của Đế Thôn thì có phải cao thủ Đế Thôn nên truyền thụ cho anh một ít công pháp để mạnh lên?

Đế Thiên lên tiếng: “Cậu ngồi xếp bằng, gạt bỏ hết mọi suy nghĩ lộn xộn trong đầu, đợi lát nữa, bất kể có chuyện gì phát sinh cũng phải làm theo lời tôi nói”.

“Được!”

Dương Thanh vội vã ngồi xếp bằng.

Chương 2898:

Đế Thiên bỗng vươn một ngón tay, chạm vào giữa trán Dương Thanh, đột nhiên, một hơi thở võ thuật cực kì mạnh mẽ từ trên người ông ta bùng nổ ra.

BA.

Dương Thanh bõng kêu rên một tiếng đây đau đớn.

Lúc này, anh cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, loại cảm giác đau đớn đến không muốn sống này khiến anh chỉ muốn tự sát ngay tại chỗ.

Nhưng chỉ sau một tiếng kêu rên, anh lại nén đau đớn vào.

Đế Thiên nói: "Đừng chống cự, dựa theo chỉ dẫn của tôi, dẫn khí trong cơ thể cậu đi vào đan điền, phải nhớ kĩ tuyến đường vận hành của nó đấy".

Dương Thanh vội vã dừng mọi chống cự, lập tức cảm nhận được một hơi thở cực mạnh đang tiến vào cơ thể anh từ điểm giữa trán, sau đó men theo kinh mạch của cơ thể, tiến vào lục phủ ngũ tạng, rồi lại tản ra khắp thân thể, cuối cùng, toàn bộ đi vào trong đan điền.

Một lần!

Hai lần!

Mãi đến lần thứ năm!

Lúc này Đế Thiên mới dừng lại, nói: 'Dựa theo tuyến đường tôi vừa dẫn khí vào đan điền, cậu thử tự dẫn xem nào'.

Dương Thanh vội bắt đầu tu luyện theo chỉ dẫn của Đế Thiên, anh lập tức cảm nhận được một dòng khí thuần túy trong đất trời đang tiến vào từ giữa trán mình, sau đó đi vào lục phủ ngũ tạng, lan ra khắp toàn thân, cuối cùng hội tụ về đan điền.

Khi khí tiến vào đan điền, Dương Thanh có thể cảm nhận rõ, vùng đan điền của mình tràn đầy một hơi ấm, vô cùng thoải mái.

Không chỉ có thế, lục phủ ngũ tạng của anh cùng toàn bộ các cơ xương trong người dường như trở nên càng mạnh sau khi anh dẫn khí vào đan điền.

Đế Thiên thấy Dương Thanh đã tiến vào trạng thái tu luyện thì thoáng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nảy sinh đôi chút tán thưởng.

Từng giây từng phút trôi đi, Dương Thanh vẫn mãi chìm đảm trong tu luyện, như đã quên mất †oàn bộ thế giới.

Đế Thiên cũng không quấy rầy, ông ta khoanh chân ngồi bên cạnh Dương Thanh, bản thân cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Không biết qua bao lâu, đến khi Dương Thanh cảm giác đan điền của mình đã tràn đầy thể khí kia, anh mới chậm rãi mở mắt.

"Cảm thấy thế nào?"

Đế Thiên cũng mở mắt nhìn về phía Dương Thanh, hỏi.

Dương Thanh kinh ngạc đáp: "Vết thương trước đó đã hoàn toàn khỏi hản, không chỉ có thế, †ôi còn cảm nhận được rất rõ, trong đan điền của tôi hình như đang trữ rất nhiều năng lượng, năng lượng này đủ để tôi tiêu hao khi đấu với cao thủ khác".

Đế Thiên bảo: "Đúng ra mà nói, thứ được trữ trong đan điền của cậu hẳn đã trở thành linh khít"

"Linh khí?"

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nghe đến thuật ngữ này.

Đế Thiên nói: "Bất kì người tu luyện nào cũng đều là thông qua việc vận hành công pháp để không ngừng tăng thực lực của mình lên, mà trong quá trình tu luyện, bản thân đã lấy linh khí trong đất trời, chuyển hóa thành thực lực của người đó'.

Chương 2899:

“Công pháp tu luyện của một người quyết định giới hạn tu luyện của người đó, như các gia tộc Cổ Võ, sở dĩ được gọi là gia tộc Cổ Võ là vì bọn họ có công pháp tu luyện truyền thừa nhiều đời, đồng thời lại phù hợp với bản thân họ’.

“Công pháp tôi vừa truyền cho cậu chính là Chiến Thần Quyết, công pháp tu luyện hàng đầu của Đế Thôn!”

Nghe Đế Thiên nói đến đó, Dương Thanh cảm thấy mình như vừa tiến vào một thế giới mới, điều khiến anh kích động nhất là, Đế Thiên vừa truyền thụ cho anh công pháp tu luyện hàng đầu của Đế Thôn.

Trước đó Đế Thiên còn nói Đại Đạo Thiên Diễn Kinh mà anh tu luyện chỉ là thứ rác rưởi, như vậy thì, công pháp tu luyện hàng đầu của Đế Thôn mà Đế Thiên vừa truyền thụ cho anh sẽ mạnh đến cỡ nào?

“Tiền bối, xin cảm tạ ngài!”

Dương Thanh cảm kích nói, sau đó lại hỏi: “Tiền bối, chừng nào thì tôi có thể tới Đế Thôn?”

Nghe Dương Thanh nói thế, Đế Thiên lại lộ vẻ mặt châm chọc, bảo: “Cậu cho rằng, lúc này cậu đã có tư cách tới Đế Thôn sao?”

Dương Thanh không phục lắm.

Nói sao thì anh cũng là một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, quan trọng nhất là, anh chỉ mới bắt đầu tu luyện được sáu năm ngắn ngủi.

Nay anh còn chưa tới ba mươi tuổi đã có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh, khắp Chiêu Châu này, thử hỏi có được bao nhiêu người trẻ tuổi có tư cách so sánh với anh?

Dương Thanh hỏi: “Theo ý tiền bối thì tới chừng nào tôi mới có tư cách tiến vào Đế Thôn g?”

Đế Thiên đáp: ‘Khi vượt qua Cửu Cảnh!”

Chỉ một câu đã khiến Dương Thanh chết sững tại chỗ.

Phải vượt qua Siêu Phàm Cửu Cảnh mới có tư cách tiến vào Đế Thôn?

Ngay cả anh cũng chưa từng nhìn thấy cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh, cả đến người mạnh nhất trong Hoàng tộc cổ xưa cũng chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh mà thôi.

Còn các gia tộc Cổ Võ, dù thật sự có cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh thì sợ răng chỉ chủ gia tộc Cổ Võ mới có thể bước vào cảnh giới này.

Nhưng Đế Thiên lại nói, vượt qua Cửu Cảnh mới có tư cách đi vào Đế Thôn.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, cao thủ của Đế Thôn đều là những người đã vượt trên Siêu Phàm Cửu Cảnh?

Đế Thiên bình thản liếc nhìn Dương Thanh một cái, nói: "Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, giờ đã đến lúc rời khỏi đây, tôi chờ cậu ở Đế Thôn!"

Dứt lời, ông ta quay lưng cất bước, chỉ vài bước chân, người đã biến mất, như là tan vào hư không, không còn chút hơi thở võ thuật nào.

Dương Thanh nhìn theo hướng Đế Thiên rời đi, hai tay siết chặt, kiên định nói: "Nhất định một ngày nào đó tôi sẽ tới Đế Thôn!"

Tuy anh không biết Đế Thôn ở nơi nào nhưng †ừ trên người Đế Thiên, anh có thể cảm giác được cao thủ Đế Thôn hùng mạnh ra sao, sợ là thực lực của Đế Thiên đã vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Vượt trên Siêu Phàm Cửu Cảnh thì sẽ là cảnh giới gì?

Chỉ e ngay cả gia tộc Cổ Võ cũng chưa chắc biết được đâu nhỉ?

"Anh Thanh, Mã Siêu tỉnh rồi!"

Đúng lúc này, giọng Phùng Giai Di từ bên ngoài bỗng truyền đến.

Chương 2900:

Dương Thanh lập tức mừng rỡ, vội vàng đứng dậy chạy ra, thấy Mã Siêu đã ngồi dậy, sắc mặt hơi tái, ánh mät hơi dại ra.

“Mã Siêu!”

Dương Thanh đi tới, gọi một tiếng.

Nghe thấy tiếng gọi của Dương Thanh, Mã Siêu mới nhìn sang, sắc mặt cực kì bình thản, như đang nhìn một người xa lạ, không nói một lời.

Dương Thanh nhíu mày, anh cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Anh nhìn sang Phùng Giai Di, hỏi: “Sau khi tỉnh lại, cậu ấy vẫn luôn như thế này à?”

Phùng Giai Di gật đầu: “Hình như cậu ấy không nhận ra chúng ta’.

Dương Thanh cũng có cảm giác như vậy, nhưng Đế Thiên cho anh viên thuốc kia, đã nói nó có thể trấn áp Thị Huyết Châu, vậy thì làm sao lại có vấn đề được?

Nếu Đế Thiên còn đang ở đây thì tốt quá rồi, nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Mã Siêu, Dương Thanh càng thêm lo lãng.

“Anh đừng quá lo, dù sao trước đó cậu ấy mới bị Thị Huyết Châu căn nuốt ý thức, hiện giờ trở nên như vậy cũng là bình thường, có lẽ cần điều dưỡng vài ngày là sẽ từ từ khôi phục thôi”.

Phùng Giai Di trấn an.

Dương Thanh gật đầu: “Giờ chỉ còn cách đợi xem, bất kể thế nào, ít nhất cậu ấy cũng đã tỉnh lại, Thị Huyết Châu trong người cũng đã bị trấn áp xuống rồi”.

Anh không biết Thị Huyết Châu có thể bị trấn áp bao lâu, nhưng anh biết, mình phải tìm cách nhanh chóng tu luyện tới Siêu Phàm Cửu Cảnh, bởi chỉ khi cảnh giới võ thuật của anh

vượt trên Siêu Phàm Cửu Cảnh thì mới có tư cách tiến vào Đế Thôn.

Chỉ khi lấy được Đế Trượng mới có thể lấy được Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu ra.

Bằng không, ai có thể biết Thị Huyết Châu kia khi nào sẽ lại bùng nổ một lần nữa, một khi nó thoát khỏi lực trấn áp và bùng nổ ra ngoài, chỉ e Mã Siêu sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy ngày sau đó, ba người vẫn ở lại trong một biệt thự khác ở gần đó, nhưng Mã Siêu vẫn chẳng có bất kì phản ứng nào, cả ngày đều ngồi ngây như phông trên sofa, không nói một lời.

Mỗi lần Dương Thanh hay Phùng Giai Di gọi anh ta, anh ta chỉ nhìn về phía họ, không có thêm phản ứng gì.

Điều này làm nỗi lo âu trong lòng Dương Thanh càng lúc càng lớn.

Phùng Giai Di lo lắng nói: “Anh Thanh, cậu ấy cứ thế này mãi, chúng ta phải làm sao đây? Sao tôi cứ có cảm giác cậu ấy đã đánh mất ý thức rồi?”

“Tôi từng nghe ông nội tôi nhắc tới, một khi có người đánh mất ý thức thì phải nhanh chóng tìm cách giúp người đó khôi phục trong thời gian ngắn nhất, bằng không, thời gian mất ý thức càng dài thì người đó càng gặp nhiều nguy hiểm, sau này còn muốn khôi phục ý thức sẽ khó hơn rất nhiều”.

“Tôi thấy tình trạng của Mã Siêu bây giờ hẳn là đã mất ý thức, bằng không, sao lại không nhận ra chúng ta? Cậu ấy rơi vào tình trạng này đã ba ngày, chúng ta phải tìm cách giúp cậu ấy mau chóng khôi phục lại, nếu không thì sẽ nguy mất”.

Săc mặt Dương Thanh trở nên hết sức khó coi, rốt cuộc nên làm gì đây?

Đột nhiên anh hỏi: “Cô có biết biện pháp nào khôi phục được ý thức không?”

Phùng Giai Di thận trọng suy nghĩ một lát mới nói: “Tôi có nhớ ông nội tôi từng nói, ở Miêu Thành có một thảo dược tên

là cỏ Hồi Hồn, những thần y có y thuật cực mạnh có thể dùng cỏ Hồi Hồn đánh thức người mất đi ý thức".

"Có điều, kĩ thuật sử dụng cỏ Hồi Hồn cực khó, cần có y thuật rất cao, chỉ có thần y chân chính mới có thể dùng cỏ Hồi Hồn giúp người đã đánh mất ý thức khôi phục lại".

Chương 2901:

Dương Thanh cau mày, cỏ Hồi Hồn chỉ có ở Miêu Thành, mà mấy hôm trước anh vừa mới giết chết Lưu lão quái, cao thủ của khu vực thứ chín trong Miêu Thành, nếu lúc này tới đó, có lẽ sẽ lọt vào sự truy sát của rất nhiều cao thủ ngay.

Ngay cả khi anh lấy được cỏ Hồi Hồn thì có thể làm được gì?

Phùng Giai Di cũng đã nói, chỉ có thần y chân chính mới có thể thông qua cỏ Hồi Hồn đánh thức người đã mất ý thức.

Anh biết tìm thần y chân chính ở đâu?

Không biết giờ Phùng Tiểu Uyển đang ở nơi nào, nếu có cô ấy ở đây, nhất định sẽ nói cho anh biết nên làm gì.

Phùng Giai Di trâm mặc một lát mới nói: "Chúng ta có thể chia nhau ra, anh đến Miêu Thành tìm kiếm cỏ Hồi Hồn, tôi sẽ cố gắng đi tìm Phùng Tiểu Uyển, đồng thời cũng đi tìm thần y _ khác. Nếu sau đó anh tìm được cỏ Hồi Hồn rồi mà tôi vẫn chưa tìm được Phùng Tiểu Uyển, chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội khác, chỉ cần tìm được thật nhiều thần y, khả năng tìm được một người có thể đánh thức ý thức của anh họ sẽ rất cao.

Dương Thanh vội vàng đồng ý: "Được, vậy cứ quyết định thế đi, tôi tới Miêu Thành tìm cỏ Hồi Hồn, cô đi tìm Phùng Tiểu Uyển đồng thời tìm cả những vị thần y nổi tiếng trong cả nước, chỉ cần có thể giúp Mã Siêu tỉnh lại, dù bọn họ có yêu cầu gì, tôi đều có thể đồng ý".

Anh đã không có thời gian cân nhắc nhiều hơn, Mã Siêu đã rơi vào tình trạng đánh mất ý thức ba ngày trời, Phùng Giai Di vừa nói, Phùng Hoàng từng bảo rằng tốt nhất là tìm cách khôi phục ý thức cho người bệnh trong vòng nửa tháng, bằng không, dù sau đó thực sự có cách giúp người mất ý thức khôi phục lại thì cũng rất khó thực hiện.

Dương Thanh thu xếp ổn thỏa cho Mã Siêu xong bèn một mình rời khỏi Yến Đô, lên đường tới Miêu Thành.

Dù giờ đây Miêu Thành là một nơi cực kì nguy hiểm với anh, anh cũng phải đến đó một chuyến, nếu không sẽ khó lòng cứu được Mã Siêu.

Miêu Thành cách đây rất xa, Dương Thanh lên máy bay vào giữa trưa, mãi đến sáng sớm hôm sau, máy bay mới hạ cánh xuống sân bay quốc tế của Miêu Thành.

Chỉ có điều, vừa ra khỏi sân bay, Dương Thanh lập tức cảm nhận được có mấy hơi thở cực khủng bố đang bao vây lấy anh.

Cảm nhận được những luồng hơi thở cực mạnh đang bao vây lấy mình, Dương Thanh thoáng cau mày, anh có cảm giác tin tức về chuyến bay của mình đã sớm bị đám cao thủ của Miêu Thành tìm hiểu được.

Bằng không, vì sao anh vừa tới Miêu Thành đã bị bao nhiêu cao thủ vây quanh như thế?

Điều quan trọng nhất là, hơi thở võ thuật của đám cao thủ này đều vượt trên Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Nơi này là thành phố chính của Miêu Thành, là thành phố nơi thành chủ Miêu Thành sinh sống, muốn tới các khu vực khác của Miêu Thành thì phải lên máy bay từ sân bay thành phố chính để đi.

Ì Dựa theo kế hoạch, Dương Thanh định tới thành phố chính rồi sẽ tới khu vực số chín của Miêu Thành để tìm kiếm cỏ Hồi Hồn.

Lưu lão quái bị anh giết chết chính là sư huynh của Hoàng Tiến, vực chủ khu vực số chín, một ngày nào đó Hoàng Tiến sẽ tìm tới báo thù cho sư huynh của mình, nếu đã thế, chỉ bằng ngay từ bây giờ, anh tới gặp ông ta một lần.

“Tất cả ra đi!”

Dương Thanh đi tới một nơi yên tĩnh, cao giọng nói.

Anh vừa dứt lời, lập tức có ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh xuất hiện bên cạnh Dương Thanh.

Dương Thanh lạnh lùng hỏi: ‘Các người từ đâu tới? Vì sao lại theo dõi tôi?”

Khi nhìn kĩ bọn họ, Dương Thanh kinh ngạc nhận ra, ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh này đều chỉ mới đến tầm tuổi trung niên, người trẻ nhất thoạt nhìn chỉ mới chừng bốn mươi.

Chương 2902:

Những cao thủ Siêu Phàm Cảnh mà Dương Thanh từng tiếp xúc trước đây hầu hết đều thuộc lứa tuổi sáu, bảy mươi, đây là lần đầu anh thấy ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh mới chừng bốn, năm mươi tuổi.

Vị cao thủ Siêu Phàm Cảnh chừng bốn mươi tuổi kia cất tiếng: ‘Chúng tôi tới từ phủ thành chủ, thành chủ của chúng tôi có lời mời, xin cậu Thanh đây hãy đi theo chúng tôi một chuyến!”

Giọng điệu và thái độ của đối phương hết sức cung kính lịch sự.

Dương Thanh hơi nhíu mày: “Thành chủ Miêu Thành muốn gặp tôi à?”

Anh thực sự không hiểu, vì sao thành chủ Miêu Thành lại muốn gặp mình, quan trọng nhất là, đây là lần đầu tiên anh tới Miêu Thành, và cũng chỉ từng gặp mặt cao thủ của khu vực số chín thuộc Miêu Thành mà thôi.

Nhưng giờ đây, thành chủ Miêu Thành lại tỏ ý muốn gặp anh.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Miêu Thành, theo những tin tức mà Lưu lão quái tiết lộ, thực lực của thành chủ Miêu Thành có thể lên tới Siêu Phàm Cửu Gảnh.

Dương Thanh chẳng qua chỉ là một cao thủ Siêu Phàm lục cảnh, nếu thành chủ Miêu Thành muốn kiếm chuyện làm khó dễ cho anh thì thực dễ dàng.

Nhưng nếu thành chủ Miêu Thành thật lòng muốn giết anh thì sao lại phái người tới mời anh?

Nghĩ tới đó, Dương Thanh bèn nói: “Nếu thành chủ đã cho mời thì đương nhiên phải tới rồi, mời dẫn đường!”

Ngay lúc này, một chiếc xe Phantom màu đen dừng bên cạnh mấy người, vị cao thủ Siêu Phàm Cảnh cầm đầu lên tiếng: “Mời cậu Thanh!”

Chỉ có vị cao thủ cầm đầu này cùng Dương Thanh lên xe, còn hai vị cao thủ Siêu Phàm Cảnh kia nhanh chóng biến mất khỏi đây, không biết đã đi nơi nào.

Dương Thanh hỏi: “Tôi nên xưng hô với các hạ thế nào?”

Người kia nghe hỏi tới mới lên tiếng: “Tôi là Miêu Hồng”.

Dương Thanh gật đầu, lại hỏi: “Thành chủ của các vị tìm tôi có chuyện gì không?”

Miêu Hồng lắc đầu: “Chuyện của thành chủ, chúng tôi không dám đoán mò!”

Vẻ mặt Miêu Hồng hết sức nghiêm túc, giọng điệu nói năng cũng rất có nề nếp.

Dương Thanh lại hỏi: “Ông có biết, chỗ nào của Miêu Thành có cỏ Hồi Hồn không?”

Miêu Hồng lắc đầu: ‘Không biết!”

Tuy lần này Dương Thanh đích thân tới Miêu Thành nhưng cho tới giờ anh cũng không biết cụ thể nơi nào có cỏ Hồi Hồn cả.

Đến Miêu Hồng cũng không biết, điều này khiến Dương Thanh rất thất vọng.

Thấy ông ta nề nếp quy củ như thế, Dương Thanh biết, dù anh có hỏi thêm nữa thì chỉ e Miêu Hồng cũng sẽ không cung cấp thêm được tin tức có ích nào.

Hai mươi phút sau, xe chậm rãi đi vào một trang viên, cuối cùng đã dừng trước một khu nhà kiểu cổ.

“Anh Thanh!”

Dương Thanh vừa xuống xe đã nghe thấy một giọng nói tràn đầy kinh ngạc vang lên.

“Dương Thanh, sao cậu lại ở đây?”

Ngay sau đó là một giọng nói hết sức quen thuộc.

Vừa nhìn thấy hai người kia, anh lập tức ngây ra, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thân, anh cười khổ nói: “Tôi tìm hai người lâu lắm rồi, thật không ngờ lại gặp hai người ở nơi này”.

Hai người kia chính là Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm.

Lúc này, Ngải Lâm đang bế bé Tĩnh An, cậu bé có vẻ đã lớn lên khá nhiều, đang ngủ ngon trong lòng mẹ.

Chương 2903:

Trông Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đều rất khỏe mạnh, xem ra bọn họ ở nơi này cũng được thoải mái.

Trước khu nhà có kiến trúc cổ này còn có một vườn nhỏ trồng các loại rau.

Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đang vận kiểu quần áo của người Miêu Thành.

Dương Thanh nói: “Tôi được thành chủ Miêu Thành phái người mời tới”.

Anh không nói rõ tình hình của Mã Siêu hiện giờ vì sợ Ngải Lâm sẽ lo lắng.

Ngải Lâm kể: “Chúng tôi được chú Phùng đưa tới đây, trước đó chú ấy nói Hoàng tộc họ Phùng sắp xảy ra chuyện rất lớn và vô cùng nguy hiểm, để không tạo thành gánh nặng cho Mã Siêu, chú ấy nói sẽ đưa chúng tôi tới một nơi an toàn, sau đó chúng tôi được đưa tới nơi này”.

Dương Thanh lại hỏi: ‘Mọi người ở đây có được khỏe không?”

Ngải Lâm gật đầu: “Trừ việc không thể ở bên cạnh Mã Siêu thì những thứ khác đều ổn, đôi khi †ôi còn nghĩ, đợi sau này tôi và Mã Siêu già đi, chúng tôi sẽ tìm một nơi như nơi này, sống nốt tuổi già bên nhau”.

Dương Thanh cười cười: “Sẽ có một ngày như vậy!

Phùng Tiểu Uyển cũng cười nói: “Đến khi đó, em cũng muốn đi theo bọn chị”.

Ngải Lâm lại cười bảo: “Được, đến khi đó chị cùng Mã Siêu, Dương Thanh với Thanh Tâm và cả em nữa, khi đó nhớ tìm cho mình một ông chồng rồi chúng ta kiếm một nơi rời xa thành thị nhốn nháo, yên ổn dưỡng lão bên nhau”.

Nói xong, Ngải Lâm nhìn bé Tĩnh An trong lòng, ánh mắt vô cùng từ ái.

Lòng Dương Thanh bỗng trở nên nặng nề, nay Mã Siêu đang bị Thị Huyết Châu căn nuốt ý thức, nếu không tìm được cỏ Hồi Hồn thì sẽ không có cách nào hoàn toàn thức tỉnh.

Nếu chẳng may Mã Siêu không thể lấy lại được ý thức, thì phải làm thế nào?

“Có phải Mã Siêu đã gặp chuyện gì rồi không?”

Dương Thanh đang lo lắng trong lòng thì Ngải Lâm bỗng ngẩng đầu nhìn về phía anh, hỏi.

Dương Thanh giật mình cả kinh, vội vàng nói: “Sao thế được? Chị yên tâm đi, hiện giờ Mã Siêu đang rất ổn, không có chuyện gì cả”.

Vành mắt Ngải Lâm bỗng đỏ lên, cô ấy nhìn Dương Thanh, nói: ‘Cậu Thanh, cậu chưa bao giờ nói dối tôi, một khi cậu nói dối, sắc mặt sẽ thay đổi hẳn, cậu yên tâm, tôi sẽ không khóc lóc âm ï, Mã Siêu là chồng tôi, tôi chỉ muốn biết hiện giờ chồng mình có khỏe không thôi”.

Phùng Tiểu Uyển cũng nhìn về phía Dương Thanh, hai mắt đỏ hoe.

Dương Thanh trầm mặc, anh không biết nên nói thế nào đây.

Anh vẫn muốn tìm được Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, nhưng nay tìm được rồi thì lại chẳng biết nên đối mặt thế nào.

Một hồi lâu sau, anh mới lên tiếng: “Tình hình của Mã Siêu tương đối đặc thù, không nguy hiểm đến tính mạng, cậu ấy chỉ bị Thị Huyết Châu cắn nuốt một phần ý thức, lần này em tới Miêu Thành là vì nghe nói nơi này có cỏ Hồi Hồn, thứ có thể chữa được cho cậu ấy, cho nên mới tới đây tìm’.

Tiếp sau đó, Dương Thanh bèn thuật lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây.

Sau khi anh nói xong, nhìn sang mới thấy mặt Ngải Lâm đã ướt nhòa lệ.

Cô ấy lau nước mắt, nói với anh: “Cậu Thanh, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết những chuyện này, cậu yên tâm đi, tôi sẽ cố

gắng mạnh mẽ lên, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng cho mọi người”.

Dương Thanh gật đầu, nhìn sang phía Phùng Tiểu Uyển, hỏi: “Tiểu Uyển, em cũng biết tình hình hiện tại của Mã Siêu rồi, em có cách nào chữa trị cho cậu ấy không?”

Chương 2904:

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu, mặt lộ vẻ lo âu, nói: “Em chưa bao giờ tiếp xúc với bệnh nhân đánh mất ý thức vì bị vật bên ngoài tác động, nhưng em sẽ cố gắng tìm cách chữa trị cho anh Siêu”.

Ngay cả Phùng Tiểu Uyển cũng không có cách nào sao?

Dương Thanh nói: “Trong thời gian này, chúng †a nghĩ cách tìm cho được cỏ Hồi Hồn, bất kể thế nào cũng phải tìm cách ổn định bệnh tình của Mã Siêu trước đã”.

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, nói: ‘Nhưng nếu cỏ Hồi Hồn thật sự có công hiệu giúp anh Siêu lấy lại ý thức thì trong thời gian này em sẽ chuyên tâm tìm hiểu những vấn đề liên quan đến nó, dù không thể giúp anh ấy lập tức tỉnh táo lại thì chí ít cũng phải bảo vệ phần ý thức còn lại không bị căn nuốt mất’.

Nói xong, cô ta quay sang phía Ngải Lâm: “Chị Lâm, chị đừng quá lo lắng, có anh Thanh ở đây rồi, chắc chán sẽ không để anh Siêu gặp chuyện gì đâu”.

Dương Thanh cũng vội nói theo: “Tiểu Uyển nói rất đúng, chắc chắn em sẽ không để Mã Siêu gặp chuyện gì, hơn nữa, đã có tiền bối Đế Thiên ra tay trấn áp Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu, tạm thời Mã Siêu sẽ không gặp nguy hiểm tới tính mạng”.

Ngải Lâm gượng cười: “Mọi người yên tâm, tôi không việc gì đâu”.

Người thân yêu của cô ấy mất đi ý thức, mà cô còn không thể ở bên cạnh, làm sao lại không việc gì được?

Đúng lúc này, Miêu Hồng, người đưa Dương Thanh tới đây lại bước vào, nói: “Cậu Thanh, thành chủ cho mời”.

Dương Thanh gặp lại Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, chỉ lo ôn chuyện, đã quên mất cả nguyên nhân mình tới đây.

Anh nhìn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển, nói: “Hai người ở đây nhé, em đi gặp thành chủ”.

Được Miêu Hồng dẫn đường, Dương Thanh nhanh chóng đi tới cạnh một con suối nhỏ, có một người mặc áo vải, đầu đội mũ rộng vành, ngồi bên dòng suối, quay lưng lại phía này, tay còn cầm một cần câu cá.

Hình ảnh này khiến Dương Thanh nhớ tới một nhân vật trong thần thoại, Khương Thái Công.

Khương Thái Công câu cá, con cá nào tình nguyện sẽ căn câu!

"Thưa thành chủ, cậu Thanh tới rồi!"

Miêu Hồng đến sau lưng ông lão, cung kính nói.

Quả đúng là thành chủ Miêu Thành, Dương Thanh âm thầm kinh ngạc trong lòng, anh vốn tưởng thành chủ Miêu Thành sẽ là một vị cao thủ cực kì bá đạo, lại không ngờ đó là một ông lão mặc áo vải, đội mũ rộng vành.

"Tới rồi à!"

Ông lão buông cần, cười cười đứng dậy, nhìn về phía Dương Thanh, sắc mặt hòa hoãn.

Dương Thanh không cảm nhận được bất kì hơi thở võ thuật nào từ trên người đối phương, tựa như đứng trước mặt anh là một ông cụ sáu, bảy mươi bình thường mà không phải là một vị thành chủ Miêu Thành đứng ngang hàng với chủ một gia tộc Cổ Võ.

Dương Thanh vội vàng cúi chào, nói: "Chào Miêu thành chủ!"

Bất kể thế nào, Miêu thành chủ cũng là người hơn tuổi, là địch hay bạn chưa bàn, lễ nghĩa tối thiểu không thể thiếu.

Miêu thành chủ gật đầu, ánh mắt dịu dàng như đang nhìn con cháu trong nhà, vẻ mặt từ ái, ông lão cười gật đầu: "Tốt lắm, chưa đầy ba mươi mà đã có thể tu luyện tới Siêu Phàm Lục Cảnh, kể cả thiên tài võ thuật của các gia tộc Cổ Võ cũng chỉ đến thế mà thôi".

Dương Thanh vội nói: "Miêu thành chủ quá khen rồi ạ!"

"Ngồi đi!"

Chương 2905:

Miêu thành chủ chỉ vào một tảng đá bên cạnh, cười nói: “Tôi thoải mái quen rồi, tiếp đãi cậu ở nơi thế này, đừng để bụng nhé’.

Dương Thanh cười cười: ‘Được Miêu thành chủ mời tới đây là vinh hạnh của tôi, sao lại để bụng mấy thứ này được?”

Nói xong, anh thoải mái ngồi xuống tảng đá đó.

Miêu thành chủ cũng ngồi xuống một tảng đá, lấy ra một hồ lô rượu cùng hai chén uống rượu, tự mình rót hai chén, đưa một chén cho Dương Thanh, cười nói: “Có bạn từ phương xa tới, còn niềm vui nào bằng? Nào, cùng uống!”

Dương Thanh vội giơ hai tay đỡ chén rượu, cũng cười nói: “Tôi kính ngài một chén! Cảm ơn ngài đã chăm sóc bạn bè tôi trong thời gian qua’.

Miêu thành chủ cười cười: ‘Chuyện nên làm thôi!”

Nói xong, ông lão bưng chén rượu, uống một hơi cạn sạch, säc mặt vẫn còn lộ vẻ thèm thuồng, cười bảo: “Nhiều người muốn uống rượu này của tôi lắm đấy, nhưng số người thực sự có thể uống được chỉ đủ đếm trên đầu ngón tay”.

Nghe vậy, Dương Thanh âm thầm khiếp sợ trong lòng.

Miêu thành chủ lại cười cười: “Cậu thử chút đi xem rượu này thế nào?”

Dương Thanh vội bưng chén rượu lên, uống cạn.

Rượu vừa vào cổ họng đã hóa thành một dòng nước ấm, chảy thẳng xuống bụng, ngay sau đó, một hơi thở cuồng bạo từ trong cơ thể anh bùng phát.

Dương Thanh vội vã vận hành Chiến Thần Quyết mới có thể ép luồng hơi thở cuồng bạo kia xuống, theo từng đợt vận hành Chiến Thần Quyết, dường như rượu kia đã hóa thành thứ linh khí tinh khiết nhất, được thân thể Dương Thanh hấp thu rồi luyện hóa.

Nhưng chỉ một vòng tu luyện này không thể hấp thu và luyện hóa toàn bộ linh khí từ rượu.

Miêu thành chủ cười bảo: “Không cần để ý đến tôi, tranh thủ lúc hiệu quả của rượu còn đang cao, mau tu luyện hấp thu đi”.

Miêu thành chủ đã nói vậy, Dương Thanh không khách sáo, anh ngồi xếp bằng, vận hành Chiến Thần Quyết, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, linh khí trong rượu bị thân thể hấp thu luyện hóa.

Dương Thanh không biết mình tu luyện bao lâu, đợi khi anh dừng lại, trời đã nhá nhem tối, Miêu thành chủ đã không còn ở đó, cách đó không xa, Miêu Hồng đang đứng, như là đợi Dương Thanh.

“Miêu thành chủ đâu?”

Dương Thanh đứng dậy, đi tới chỗ Miêu Hồng, hỏi.

Miêu Hồng đáp: ‘Mỗi ngày thành chủ chỉ tới đây câu cá chừng hơn hai tiếng, ngài ấy đã đi rồi, có dặn tôi đưa cậu về”.

Dương Thanh hơi nghỉ hoặc, anh không hiểu, rốt cuộc Miêu thành chủ là người thế nào, chỉ cảm thấy rất kì quái.

Hơn nữa, từ trên người Miêu thành chủ, anh không cảm nhận được chút cừu địch nào, ngược lại còn có cảm giác cực kì thân cận.

Nếu không phải đã biết bản thân có huyết mạch cuồng hóa, có lẽ anh đã nghỉ ngờ Miêu thành chủ liệu có phải ông nội mình hay không.

Chén rượu mới uống trước đó đã khiến cảnh giới võ thuật lâu nay trì trệ được tăng lên khá nhiều, điều này làm anh vô cùng khiếp sợ, chỉ một chén rượu lại có thể đem đến hiệu quả vượt hơn cả một tháng tu luyện của anh, việc này có phải đã hơi thái quá rồi không?

Chẳng mấy chốc, Miêu Hồng đã đưa Dương Thanh về nơi ở của Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển.

Thấy Dương Thanh trở về, hai người đều lộ vẻ lo lãng.

Chương 2906:

Phùng Tiểu Uyển bước tới, lo âu hỏi: ‘Anh Thanh, anh không sao chứ?”

Dương Thanh khẽ lắc đầu, cười nói: “Anh không sao’”.

Phùng Tiểu Uyển bảo: ‘Không sao thì tốt rồi, anh đi lâu như vậy, em với chị Lâm còn tưởng anh gặp phiền toái gì”.

Dương Thanh bèn hỏi: ‘Hai người có biết Miêu thành chủ là người thế nào không?”

Mặc dù bản thân anh có cảm giác cực kì thân cận với Miêu thành chủ nhưng dù sao đây cũng là lần đầu gặp mặt, hơn nữa, anh còn được Miêu thành chủ phái người đến đón về đây, chỉ gặp mặt một lần, anh không dám chắc Miêu thành chủ là người thế nào.

Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đều sửng sốt, Ngải Lâm nói: “Từ khi tôi và Tiểu Uyển tới nơi này, chưa từng đi ra ngoài, chỉ biết nơi này là phủ Miêu Thành, còn về vị Miêu thành chủ cậu vừa nói, chúng tôi chưa từng gặp lần nào”.

Phùng Tiểu Uyển cũng bảo: “Em với chị Lâm cả ngày đều ở trong này, không quen biết ai khác”.

Dương Thanh lập tức trầm tư, Phùng Tiểu Uyển và Ngải Lâm đều đã tới thành phủ Miêu Thành lâu như vậy rồi nhưng còn chưa từng gặp Miêu thành chủ, mà anh vừa mới tới đã được Miêu thành chủ mời gặp mặt.

Miêu thành chủ chỉ mời anh một chén rượu, sau đó không thấy tăm hơi, anh thực sự không hiểu, Miêu thành chủ đưa anh tới phủ Miêu Thành vì mục đích gì.

Dương Thanh thực sự không hiểu vì sao Miêu thành chủ lại đối xử với mình như vậy, đồng thời cũng không rõ đối phương có mục đích gì, anh chỉ biết, thứ rượu Miêu thành chủ cho anh uống vô cùng kì lạ, nó có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của mình.

Sau một đêm tu hành, Dương Thanh cảm thấy cảnh giới võ thuật của mình đã gần chạm tới ngưỡng Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong.

Đợi khi bước vào Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong rồi thì Siêu Phàm Thất Cảnh còn xa nữa sao?

Sáng hôm nay, Miêu Hồng tới đây, sau lưng còn có hai cấp dưới đi theo, mỗi người xách hai túi lớn, không biết trong đó chứa thứ gì.

Miêu Hồng nhìn Dương Thanh, nói: 'Cậu Thanh, đây là cỏ Hồi Hồn, thành chủ sai tôi mang tới cho cậu".

Ông ta vừa nói xong, Dương Thanh liền ngây ngẩn cả người.

Lần này anh tới Miêu Thành chính là để tìm kiếm cỏ Hồi Hồn, bởi Phùng Giai Di đã nói, Phùng Hoàng từng cho biết, cỏ Hồi Hồn có thể giúp người mất đi ý thức chậm rãi khôi phục lại.

cỏ Hồi Hồn này lại chỉ có ở Miêu Thành, vậy nên anh mới phải tới nơi này.

Nhưng anh thật không ngờ, mình còn chưa bắt tay vào tìm kiếm cỏ Hồi Hồn, Miêu thành chủ đã sai người đưa tới, quan trọng hơn cả là, bằng cách nào Miêu thành chủ lại biết được mục đích chuyến đi này của anh?

"Thay tôi gửi lời cảm ơn Miêu thành chủ!"

Dương Thanh bình tĩnh lại, nói.

Miêu Hồng lại nghiêm trang bảo: "Nếu muốn cảm ơn thì cậu hãy đích thân tới cảm ơn, mỗi ngày thành chủ đều tới Long Khê thả câu".

Dứt lời, ông ta quay người bước đi.

Nhìn theo bóng dáng Miêu Hồng biến mất, Dương Thanh ngơ người ra, vị này lúc nào cũng nghiêm túc nhỉ?

"Anh Thanh, đây là cỏ Hồi Hồn! Nhiều quá đi mất"

Lúc này, Phùng Tiểu Uyển cũng bước ra, nhìn thấy bốn túi lớn đựng đầy cỏ Hồi Hồn, cô ta khiếp sợ ra mặt.

Dương Thanh gật đầu cười nói: “Vừa rồi, Miêu thành chủ sai người đưa tới”.

Chương 2907:

Phùng Tiểu Uyển kinh ngạc thốt lên: “Giá trị của cỏ Hồi Hồn cao lắm đấy, một cây cỏ Hồi Hồn trên trăm năm ở phòng đấu giá có thể bán ra với giá chục triệu tệ, một cây cỏ Hồi Hồn thông thường cũng phải tâm năm, sáu chục nghìn, mà đây có hản bốn túi lớn như vậy”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh cũng hết sức kinh ngạc.

Anh chỉ biết cỏ Hồi Hồn này cực kì hiếm, chỉ Miêu Thành mới có, nhưng không ngờ một cây cỏ Hồi Hồn bình thường đã có giá tới năm, sáu chục nghìn.

Nhìn bốn túi lớn trên sàn, ước chừng phải có hơn chục nghìn cây, vậy có nghĩa là, nếu xách bốn túi cỏ Hồi Hồn này ra ngoài bán, chí ít cũng phải được năm, sáu trăm triệu.

So với tài sản hiện có của anh, năm, sáu trăm triệu không tính là nhiều, nhưng dù sao đây cũng là đồ của một người lạ tặng cho mình.

Dương Thanh nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói: “Tiểu Uyển, đống cỏ Hồi Hồn này anh giao cho em, em thử tìm cách thông qua chúng nó nghiên cứu biện pháp trị liệu cho Mã Siêu xem có được hay không, chí ít cũng phải nghĩ ra biện pháp bảo vệ phần ý thức còn lại của Mã Siêu, đừng để bị căn nuốt nốt”.

Phùng Tiểu Uyển cũng thôi kinh ngạc, vội vàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ tìm ra biện pháp chữa trị cho anh Siêu”.

“Tốt lắm!”

Dương Thanh gật đầu.

Đối với anh, việc quan trọng nhất vào lúc này chính là tu luyện.

Nay tuy anh đã trở thành Vương của Yến Đô, dựa theo quy tắc, anh là người thừa kế của Đế Thôn, nhưng cao thủ Đế

Thôn lại nói thẳng anh còn quá yếu, chưa có tư cách bước vào Đế Thôn.

Vậy nên, hiện tại anh chỉ có thể tìm cách làm bản thân trở nên mạnh hơn, Đế Thiên cũng đã nói, chỉ khi cảnh giới của anh vượt trên Siêu Phàm Cửu Cảnh thì mới có tư cách bước vào Đế Thôn.

Chỉ cần anh mau chóng tu luyện tới Siêu Phàm Cửu Cảnh, dù Phùng Tiểu Uyển không thể chữa khỏi cho Mã Siêu thì anh vẫn có cơ hội tiến vào Đế Thôn, lấy được Đế Trượng, sau đó có thể dùng Đế Trượng hút Thị Huyết Châu trong người Mã Siêu ra.

Thấy Dương Thanh lại đã tiến vào trạng thái tu luyện, Phùng Tiểu Uyển cảm thấy áp lực trên vai càng lúc càng lớn, cô ta âm thầm thề trong lòng, nhất định sẽ chữa khỏi cho Mã Siêu.

Ba giờ chiều, Dương Thanh đi tới cạnh Long Khê, thấy Miêu thành chủ đã ngồi ở đó.

Ông lão vẫn ăn mặc giản dị như hôm qua, áo vải, mũ rộng vành, ngồi trên một tảng đá lớn, tay cầm cần câu cá, bên cạnh giỏ cá còn có một hồ lô rượu.

“Chào Miêu thành chủ!”

Dương Thanh cung kính lên tiếng chào.

Miêu thành chủ ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thanh, hài lòng gật gù, cười bảo: “Được đấy, tu luyện một ngày mà cảnh giới đã có bước tiến, tiếp tục tu luyện với tốc độ này, hẳn chỉ vài năm là có thể bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, ngồi đi!”

Dương Thanh ngồi xuống, cười nói: ‘Miêu thành chủ, xin cảm ơn ngài đã tặng cỏ Hồi Hồn”.

Miêu thành chủ lắc đầu cười, rồi hỏi: ‘Nhất định cậu đang rất muốn hỏi tôi, làm sao tôi biết cậu tới Miêu Thành để tìm cỏ Hồi Hồn, đúng không?”

Dương Thanh thoáng sửng sốt, sau đó cười khổ, nói: ‘Đúng là không chuyện gì giấu được Miêu thành chủ! Đúng vậy ạ, tôi đến đây là để tìm cỏ Hồi Hồn, nếu ngài đã biết mục đích tôi tới

đây, hản cũng đã biết, tôi có một người anh em bị Thị Huyết Châu cắn nuốt ý thức”.

Miêu thành chủ gật đầu, không đợi Dương Thanh hỏi liền chủ động nói ngay: “Tình huống của cậu ấy quá đặc thù, tôi không cách nào cứu được, muốn cứu cậu ấy, cậu chỉ có một cách là lấy được Đế Trượng của Đế Thôn”.

Chương 2908:

“Đương nhiên, thế giới này rộng lớn như vậy, chuyện lạ nào cũng có, có thể còn biện pháp khác, chỉ có điều, tạm thời chưa ai biết mà thôi”.

“Thứ khác Miêu Thành chưa chắc có nhưng cỏ Hồi Hồn thì cậu không cần khách sáo với tôi, y thuật của cô bé kia tốt lắm, chưa biết chừng lại có thể nghiên cứu ra thứ thuốc chữa khỏi người anh em của cậu”.

“Khi nào dùng hết chỗ cỏ Hồi Hồn đó thì cứ nói với Miêu Hồng một tiếng là được”.

Dương Thanh bỗng không biết nên nói gì, bởi vì mỗi lần anh muốn hỏi Miêu thành chủ, ông lão đã nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho vấn đề anh chưa kịp thốt ra luôn rồi.

Dương Thanh suy nghĩ một lát rồi hỏi: ‘Lão tiền bối, làm sao ngài biết được những chuyện này ạ?”

Hiển nhiên, ý anh muốn hỏi là, làm sao Miêu thành chủ lại biết mục đích của anh khi đến đây.

Có lẽ vì cảm giác với người này quá thân cận, Dương Thanh vô thức đổi xưng hô từ Miêu thành chủ thành lão tiền bối.

Miêu thành chủ hiền hòa nhìn Dương Thanh, nói: “Nếu cháu gọi ông một tiếng “ông” thì có lẽ ông sẽ nói cho cháu biết đáp án đấy”.

Dương Thanh thoáng sửng sốt, sau đó cười gọi: “Ông Miêu!”

“Ha ha, tốt lắm!”

Miêu thành chủ lộ vẻ cực kì hào hứng, nhấc hồ lô rượu lên, rót hai chén, đưa cho Dương Thanh một chén, cười bảo: “Nào, uống chén rượu đi!”

Dương Thanh cũng đang rất mong đợi chén rượu này, hôm qua chỉ mới uống một chén nhỏ mà hiệu quả tu luyện đã tăng gấp bội rồi.

Anh chờ mong chén rượu này đến nỗi quên mất rằng câu hỏi vừa rồi còn chưa nhận được đáp án từ Miêu thành chủ.

Uống cạn chén rượu, anh vội vã tiến vào trạng thái tu luyện.

Đợi khi anh tu luyện xong, mặt trời cũng vừa xuống núi, Miêu thành chủ đã đi mất tự bao giờ.

Dương Thanh chỉ đành cười khổ, lắc đầu: "Hình như lão tiền bối còn chưa nói cho mình biết đáp án'.

Mấy ngày sau đó, cứ mỗi buổi trưa, Dương Thanh lại tới Long Khê vào giờ cố định, mỗi lần anh tới nơi này, Miêu thành chủ lại rót cho anh một chén rượu, mỗi lần uống rượu xong, Dương Thanh lại tiến vào trạng thái tu luyện, đợi khi kết thúc tu luyện, Miêu thành chủ đã đi mất.

Mãi đến ngày thứ bảy, khi Dương Thanh tu luyện xong, anh lại phát hiện Miêu thành chủ vẫn chưa đi, hình như ông lão đang chờ mình.

Dương Thanh đứng lên, nói với Miêu thành chủ: "Ông Miêu, ông đang đợi cháu ạ?"

Miêu thành chủ cười ha hả, nhìn chằm chằm Dương Thanh rồi gật đầu, hài lòng nói: "Chỉ một tuần ngắn ngủi mà cảnh giới võ thuật đã tăng từ Siêu Phàm Lục Cảnh sơ kỳ lên đến Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, thiên phú võ thuật của cháu quả thật cực cao đấy!"

Dương Thanh vội nói: 'Chủ yếu nhờ có rượu của ông Miêu đấy ạ, nếu không, chỉ sợ đến cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh trung kỳ cháu cũng chưa đạt tới được đâu".

Những lời này không phải lời tâng bốc mà đúng thực là như thế.

Bảy ngày này, Miêu thành chủ đều đặn cho Dương Thanh một chén rượu mỗi ngày, mỗi lần uống xong, Dương Thanh đều có thể cảm nhận được ích lợi cực lớn mà nó mang đến cho anh.

Miêu thành chủ cười nói: 'Rượu này là rượu ông đã cất giữ hơn sáu mươi năm, chỉ có một hồ lô rượu đó thôi, nhưng giờ đã uống hết rồi'.

Nghe Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh mới ý thức được, mấy chén rượu này quý giá cỡ nào.

Anh có hơi thất vọng một chút, vì anh còn tưởng sẽ tiếp tục nhận được một chén rượu thần kỳ như vậy mỗi ngày, không ngờ đã hết rồi.

Chương 2909:

“Hơn sáu mươi năm trước, khi ông mới chỉ là một thanh niên ngoài hai mươi, có một lần lên Miêu Sơn tìm dược liệu lại tình cờ gặp cơn mưa lớn, không thể xuống núi, đành ở lại trong một hang động đụt mưa, may mản phát hiện một hầm rượu, thứ rượu cháu uống mấy hôm nay được lấy từ trong đó, ông chỉ để dành một hồ lô rượu này thôi”.

Miêu thành chủ cười ha hả nói, như đang nhắc tới một chuyện rất bình thường.

Dương Thanh nghe tới đó, lòng chấn động tột cùng, một hồ lô rượu đã khiến anh cảm nhận được thế nào là tu luyện như ngồi trên hỏa tiễn, huống chỉ là một hầm rượu?

Miêu thành chủ vẫn vui vẻ cười nói: “Nhất định cháu đang nghĩ, liệu có phải vì uống hết hầm rượu đó nên ông mới có thể trở thành thành chủ của Miêu Thành này hay không?”

Không đợi Dương Thanh phủ nhận, Miêu thành chủ tiếp tục nói: “Vậy cháu đoán đúng rồi đấy, hơn sáu mươi năm trước, khi đó ông mới chỉ là một người trẻ tuổi có trình độ võ thuật bình thường của gia tộc họ Miêu, nếu ông nhớ không lâm thì vào thời điểm đó, ông chỉ vừa bước chân vào Vương Cảnh sơ kỳ”.

“Từ sau khi phát hiện hầm rượu thần bí này, tốc độ tu hành của ông đã tăng cực nhanh, chỉ †rong một năm ngắn ngủi, thực lực của ông đã bay nhanh từ Vương Cảnh sơ kỳ lên tới Thần Cảnh đỉnh phong, năm đó ông mới hai mươi ba tuổi”.

Dương Thanh âm thầm khiếp sợ, năm anh hai mươi ba tuổi, hình như vừa mới đi lính ở biên giới phía Bắc chưa được bao lâu, thời điểm đó, thực lực của anh còn kém xa Vương Cảnh sơ kỳ, mà Miêu thành chủ vào thời điểm đó đã thành một cao thủ Thần Cảnh đỉnh phong, thật là khủng khiếp.

“Hơn một năm sau đó, cảnh giới võ thuật của ông tăng lên tới Siêu Phàm Nhất Cảnh, cũng bởi vậy, dù ông mới hai mươi bốn

tuổi nhưng đã được ông nội ông bỏ qua một thế hệ, xác lập ông làm người thừa kế vị trí thành chủ Miêu ThànH'.

"Sau đó, năm ông ba mươi tuổi, cảnh giới võ thuật đã đột phá đến Siêu Phàm Bát Cảnh, vượt xa các bậc chú bác thế hệ trước, cũng năm đó, ông nội ông bệnh nặng, giao lại vị trí thành chủ cho ông".

Miêu thành chủ như đang kể lại chuyện đời mình cho một người bạn, miệng tủm tỉm cười, trong nét cười còn thoáng đôi phần hoài niệm, ông lão thong thả kể lại quá khứ huy hoàng của mình.

Dương Thanh chỉ lắng lặng ngồi nghe, nhưng lòng đã khiếp sợ tột cùng.

Tầm tuổi ba mươi đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh, khắp Chiêu Châu này liệu có mấy ai?

Nay anh đã hai mươi tám tuổi lại chỉ mới tới Siêu Phàm Lục Cảnh, tốc độ tu hành thoạt nhìn có vẻ nhanh lắm, nhưng nếu muốn đưa cảnh giới võ thuật lên đến Siêu Phàm Bát Cảnh trước khi bước vào tuổi ba mươi thì vẫn quá khó.

Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong là một bậc thang khó lòng vượt qua trong quá trình tu hành võ thuật, rất nhiều người dốc cả đời cũng không thể vượt qua nấc thang này, một khi võ thuật bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh thì chẳng khác nào mở ra một thế giới mới.

Miêu thành chủ đột nhiên hỏi: "Cháu có biết nỗi tiếc nuối lớn nhất đời này của ông là gì không?"

Dương Thanh lắc đầu.

Nụ cười trên môi Miêu thành chủ dần tắt đi, ánh mắt nhuộm vẻ bi thương, ông lão chậm rãi nói: "Đời này, nỗi tiếc nuối lớn nhất của ông chính là không thể bảo vệ con gái mình!"

"Bởi khi con trẻ, cậy có hầm rượu kia giúp ông thuận lợi tu hành, ông chỉ biết đắm chìm trong ánh hào quang của hành trình đột phá hết cảnh giới này đến cảnh giới khác, lại sơ sót trong việc bảo vệ người thân bên mình. Ngay năm ông ba mươi tuổi, cũng là thời điểm ông kế thừa chức vị thành chủ,

con gái ông bị kẻ địch bắt cóc, kẻ đó lấy nó để đe dọa ông, buộc ông phải bỏ vị trí thành chủ này”.

“Đối phương nói, chỉ cần ông chịu bỏ vị trí thành chủ thì sẽ thả con gái ông ra, nhưng ông của khi đó còn quá nóng nảy kiêu căng, ba mươi tuổi trở thành thành chủ Miêu Thành, đó chính là thời gian huy hoàng nhất của ông, làm sao có thể buông bỏ được?”

Chương 2910:

Nói đến đó, Miêu thành chủ ngừng lại, ánh mắt nhuốm đầy hối hận, ông lão cầm hồ lô rượu lên, định uống một ngụm, lại phát hiện hồ lô không còn một giọt.

Ông lão không nói kĩ càng về kết cục cuối cùng của con gái mình, nhưng Dương Thanh có thể mơ hồ đoán được, đối phương đã lấy con gái ông lão để ép buộc Miêu thành chủ bỏ chức vị thành chủ của mình, mà Miêu thành chủ lại không chịu, vậy thì sao đối phương chịu bỏ qua cho con gái ông lão?

Miêu thành chủ cười khổ, đặt hồ lô rượu xuống, lại cười nói: "Ông dùng hết một đời mình để uống cạn hầm rượu ấy, lại chỉ để cho cháu có một hồ lô rượu, nghe có vẻ hẹp hòi quá nhỉ".

"Ông và cháu có duyên với nhau, nếu chỉ tặng cháu một bầu rượu thì quá keo kiệt, vậy đi, ông tặng cháu thêm một thứ nữa, nhất định cháu phải nhận đấy".

Nói xong, Miêu thành chủ lấy từ trong áo ra một chiếc hộp bọc tơ lụa, mở hộp ra, bên trong có một món đồ lóe sáng ánh kim loại, hình dạng khác thường, kích thước bằng một hộp diêm.

Cùng lúc đó, một luồng uy lực võ thuật khủng khiếp từ trong món đồ này tràn ra ngoài.

Giờ phút này, Dương Thanh cảm thấy trường lực quanh mình dường như cũng đã biến đổi, người như có một ngọn núi lớn đè lên.

Con ngươi anh co rút lại, thứ nhỏ bé, nhìn tầm thường thế này lại chứa đựng một sức mạnh kinh khủng cỡ đó.

Sau khi lấy lại tinh thân, Dương Thanh vội từ chối: "Miêu thành chủ, không công không cán sao dám nhận thưởng, ông đã giúp cháu rất nhiều, món quà này quá lớn, cháu không thể nhận được!"

Tuy anh tới Miêu Thành đã được bảy ngày nhưng thời gian tiếp xúc với Miêu thành chủ không tính là nhiều, mỗi ngày đều

chỉ gặp ông lão một lát, sau đó uống chén rượu thần kỳ kia, anh liền tiến vào trạng thái tu luyện, đợi khi tu luyện xong đã không thấy Miêu thành chủ đâu.

Mãi đến ngày hôm nay, Miêu thành chủ không đi về trước mà đợi anh tu luyện xong, hai bên hàn huyện một hồi.

Miêu thành chủ cười nói: ‘Cháu đừng từ chối Vội, cứ cầm thử xem sao!”

Ánh mắt ông lão thoáng vẻ trêu chọc, như đang muốn nói, cháu có muốn cũng chưa chắc đã lấy được đâu.

Dương Thanh đang muốn từ chối nhưng lại đột nhiên cảm thấy có hứng thú với thứ thần bí này.

“Để cháu thử xeml”

Anh nói, sau đó vươn tay ra.

Miêu thành chủ không đưa ngay vật kia vào tay Dương Thanh mà nói: “Trước tiên hãy điều chỉnh đến trạng thái mạnh nhất đãi!”

Nghe Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh càng thêm chờ mong, một giây sau, anh vận hành Chiến Thần Quyết, huyết mạch cuồng hóa cũng lập tức được kích hoạt, một hơi thở võ thuật L khủng bố từ trên người anh tràn ra.

Thấy Dương Thanh bộc phát trạng thái mạnh nhất, Miêu Thành chủ mới hài lòng gật đầu, cười nói: “Nhận lấy!”

Dứt lời, ông lão đặt đồ vật thần bí lên tay của Dương Thanh.

Vừa mới chạm vào đồ vật thần bí kia, anh đã cảm thấy như đang phải đỡ lấy một ngọn núi khổng lồ, trên tay đột nhiên nặng trịch.

“Âm!”

Tiếng động thật lớn vang lên. Mặt đất dưới chân anh nứt ra, hai chân anh lún sâu trong lòng đất.

Dương Thanh khiếp sợ tột độ, không dám chậm trễ tiếp tục bộc phát huyết mạch cuồng hoá, hai mắt đỏ sậm. Một luồng khí thế cuồng bạo toả ra từ trên người anh.

Cánh tay đang cầm đồ vật thần bí của anh chậm rãi nâng lên.

Chương 2911:

Lúc này, anh chỉ cảm thấy võ đạo của mình đang bị áp chế, chỉ khi dùng hết toàn bộ sức.lực mới có thể miễn cưỡng đỡ được đồ vật thần bí này.

Anh không thể tưởng tượng nổi làm thế nào Miêu thành chủ có thể cầm nó theo người.

“Ha ha ha hai”

Miêu thành chủ nhìn thấy bộ dạng chật vật của Dương Thanh, chợt cười lớn: “Từ nay trở đi thứ này sẽ thuộc về cháu. Mấy ngày này cháu cứ ở lại đây từ từ làm quen với nó đi!”

Nói xong, ông lão đứng dậy, tay cầm cần câu tay cầm sọt cá, đeo hồ lô rượu trên vai ung dung rời đi, miệng còn ngâm nga khúc hát.

Dương Thanh ngơ ngác nhìn theo. Miêu thành chủ cứ đi như vậy sao?

Rõ ràng anh đã từ chối nhận đồ vật thần bí này, tại sao ông lão vẫn cưỡng ép đưa cho anh?

Với thực lực hiện giờ của anh, muốn nhẹ nhàng bắt được thứ này thực sự rất khó!

Đồ vật thần bí này nặng như vậy, nếu để dưới đất sợ là sẽ bị chôn vùi ngay tức khác.

Vậy nên hiện giờ anh chỉ có thể cầm nó trong †ay, còn không thể buông xuống.

Dương Thanh nhìn theo bóng lưng Miêu thành chủ hét lớn: “Lão tiền bối đừng đi mà! Ông đi rồi cháu phải làm sao đây?”

Thế nhưng ông lão chẳng thèm để ý tới, trông có vẻ đang chậm rãi bước đi nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tâm mắt của anh.

Dương Thanh cầm lấy cũng không được, vứt xuống cũng không xong, chỉ đành bộc phát trạng thái mạnh nhất của mình, luân phiên đổi tay cầm đồ vật thần bí này.

Mặt đất dưới chân anh nứt ra thành từng mảnh, dần dần vùi chân anh xuống.

Mỗi lần anh chân bị vùi lấp, anh lại phải đổi sang chõ khác. Đến khi chân chìm trong lòng đất, anh lại tiếp tục đổi chõ.

Cùng lúc đó trong một toà nhà cổ kính, Phùng Tiểu Uyển đang đứng trước cổng, vẻ mặt tràn ngập lo lắng.

Ngải Lâm ngồi trong sân bế bé Tĩnh An, sắc mặt lo âu nhìn Phùng Tiểu Uyển nói: “Hay là em ra ngoài tìm anh Thanh của em đi”.

Mấy ngày trước, mỗi khi mặt trời lặn xuống núi, Dương Thanh đều sẽ trở về. Thế nhưng hôm nay sắc trời đã tối sâm vẫn không thấy anh đâu.

“Được, để em ra ngoài tìm thử xeml”

Phùng Tiểu Uyển vội vàng gật đầu đồng ý, đang định rời đi lại thấy Miêu Hồng xuất hiện.

Miêu Hồng lên tiếng khuyên nhủ: “Mấy ngày này cậu Thanh phải bế quan tu luyện một khoảng thời gian, tạm thời không trở về được. Hai người không cần quá lo lắng”.

Phùng Tiểu Uyển gặng hỏi: “Anh ấy tu luyện ở đâu? Tôi muốn mang đồ ăn cho anh ấy”.

Miêu Hồng đáp: “Thành chủ có lệnh, không ai được phép tới làm phiền cậu Thanh!”

Thấy Miêu Hồng kiên định như vậy, Phùng Tiểu Uyển đã hiểu nếu không được Miêu thành chủ cho phép, ông chú nghiêm nghị trước mặt sẽ không cho cô ta ra ngoài.

Trong nhà của thành chủ tại phủ thành chủ Miêu Thành.

Miêu thành chủ ngồi trên một chiếc ghế mây, sắc mặt tái nhợt, ho khan vài tiếng.

“Thành chủ không sao chứ?”

Miêu Hồng vội tiến lên lo lắng hỏi thăm.

Ông cụ lắc đầu cười đáp: “Yên tâm, không chết được!”

Chương 2912:

Miêu Hồng muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói năng gì, chỉ rót cho Miêu Thành chủ một cốc nước nóng.

Miêu thành chủ uống xong, cười nói: “Bây giờ dễ chịu hơn nhiều rồi”.

Rốt cuộc Miêu Hồng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi: “Thành chủ cho cậu Thanh toàn bộ rượu trong hồ lô cuối cùng của ngài, thế còn ngài | phải làm sao?”

Ngoại trừ Miêu thành chủ và Miêu Hồng, không một ai biết hiện giờ sức khoẻ của Miêu Thành chủ vô cùng kém. Rượu trong hồ lô rượu cuối cùng kia chính là loại thuốc tốt nhất đối với ông lão.

Thế nhưng ông lão lại tặng hồ lô rượu cuối cùng ấy cho Dương Thanh.

Miêu thành chủ cười đáp: “Tôi uống rượu cả đời lại chỉ cho nó được đúng một bình, đúng là có lỗi với nó. Hơn nữa dù có giữ hồ lô rượu này lại cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng với tôi, chỉ miễn cưỡng giúp tôi dễ chịu hơn một chút. Chẳng bằng cho nó, để nó tu luyện nhanh hơn”.

“Yên tâm, tôi vẫn chưa chết được đâu!”

Miêu Hồng bỗng cảm thấy bi thương, đỏ mắt nói: “Thành chủ, rốt cuộc phải làm gì mới có thể chữa khỏi bệnh cho ngài? Dù tôi có chết cũng phải giúp ngài tìm được thần dược có thể trị khỏi cho ngài”.

Miêu thành chủ lắc đầu cười: “Không phải tôi mắc bệnh, mà là đến tuổi già rồi. Cậu có thể ngăn cản một người chết già được sao? Tôi sống lâu như vậy đã đủ rồi. Trừ chuyện kia ra, tôi chẳng còn gì tiếc nuối nữa”.

Miêu Hồng nói: “Chuyện kia trôi qua nhiều năm như vậy, thành chủ vẫn còn áy náy sao?”

Miêu Thành Chủ chỉ cười đáp: “Được rồi, cậu ra ngoài đi! Tôi phải đi nghỉ rồi!”

Bấy giờ Miêu Hồng mới gật đầu, cung kính lui ra.

Lúc này ở bên bờ Long Khê, Dương Thanh vẫn đang chống đỡ áp lực đè nặng của đồ vật thần bí kia. Đất trong vòng 100 mét xung quanh anh đã lún xuống tầm nửa mét cả rồi, hệt như chiếc máy đầm đất đã nén đất xuống vậy.

Đồ vật thần bí này thực sự quá nặng. Anh có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong mà còn phí sức như vậy, e là chỉ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh mới có thể dễ dàng cầm nó.

Dương Thanh thầm kinh hãi: “Rốt cuộc thứ đồ chơi này là cái gì vậy? Sao lại có năng lượng mạnh mẽ như thế?”

Nhưng anh lại vui mừng nhận ra, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi thực lực của anh lại tăng tiến. Với tốc độc tu luyện như vậy, có lẽ chẳng bao lâu nữa anh sẽ có thể bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh.

Siêu Phàm Thất Cảnh là một cửa ải lớn. Rất nhiều người cố găng cả đời cũng khó có thể vượt qua.

Nếu cảnh giới của anh đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh, liệu sức chiến đấu của anh có thể đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh hay không?

Dương Thanh đấu tranh với đồ vật thần bí này suốt cả đêm, tuy rằng vô cùng vất vả nhưng một đêm này bằng cả một tuần tu luyện bình thường của anh.

Cảnh giới võ thuật của anh đã đạt đến Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, chỉ cách Siêu Phàm Thất Cảnh một hàng rào, dường như còn thiếu thời cơ đột phá.

Trong ba ngày liên tiếp, Dương Thanh đều tu luyện bên cạnh bờ Long Khê. Sau lần gặp mặt ba ngày trước, Miêu thành chủ không tới đây một lần nào nữa.

Vào tối ngày thứ ba, có một cao thủ mặc áo đen lặng lẽ xuất hiện bên bờ Long Khê.

Thấy có người tới, Dương Thanh cau mày.

Anh cảm nhận được khí thế võ thuật cực kỳ khủng bố từ trên người đối phương.

Khí thế này ít nhất cũng phải là Siêu Phàm Bát Cảnh.

Dương Thanh cất tiếng hỏi: “Xin hỏi ông là ai?”

“Người giết cậu!”

Chương 2913:

Người áo đen lạnh lùng đáp, cơ thể nhanh như | chớp lao vọt tới trước người Dương Thanh, tung chưởng võ xuống đầu anh.

Sắc mặt Dương Thanh biến đổi, không ngờ còn có người dám tới phủ thành chủ Miêu Thành giết mình.

Không phải vì anh tự nhận mình thân thiết với Miêu thành chủ nên mới cảm thấy không có ai dám giết mình, mà là không ngờ trong phủ thành chủ lại có sát thủ.

Đối phương nhanh chóng bộc phát khí thế võ thuật của Siêu Phàm Bát Cảnh, vừa ra tay đã muốn đoạt mạng anh.

Dương Thanh không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vàng vận hành Chiến Thần Quyết, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hoá. Một luồng khí thế cuồng bạo từ người anh tràn ra ngoài.

Anh vung năm đấm về phía cao thủ áo đen.

“Bịch!”

Hai đòn tấm công va vào nhau. Nơi va chạm nổi lên một năng lượng khủng bố càn quét ra bốn phương tám hướng.

“Uych uych uychl”

Dương Thanh bị sức mạnh này đẩy lùi bảy tám bước.

Nhưng cao thủ áo đen không hề hùi lại, ngay khi Dương Thanh đứng vững liền xông tới tấn công lần nữa.

“Chết tiệt!”

Dương Thanh nổi giận gầm lên, tròng mắt đỏ ngầu tràn ngập lửa giận.

Giây phút đứng vững lại, anh bỗng đạp xuống mặt đất lấy đà lao vọt về phía đối phương như một con báo săn.

“Bịch!”

Ngay sau đó, đòn tấn công của hai người lại va vào nhau. Năng lượng khủng khiếp không gì sánh bằng lập tức bộc phát.

“Rầm rầm rầm!”

Mặt đất xung quanh hai người rung chuyển kịch liệt. Năng lượng cuồng bạo kia như muốn nuốt chửng cả đất trời.

Dương Thanh chỉ có thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, dù sử dụng huyết mạch cuồng hoá và Chiến Thần Quyết cũng chỉ có thể miễn cưỡng tăng lên Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Nhưng đối phương lại là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hàng thật giá thật.

Hai người họ vốn không phải cao thủ cùng đẳng cấp, thế nhưng Dương Thanh chẳng hề e ngại, tiếp tục xông lên đánh ra những đòn tấn công mạnh nhất.

Cao thủ trong phủ thành chủ cũng cảm nhận được cuộc chiến đấu ác liệt ở bên bờ Long Khê, ai nấy đều hốt hoảng.

“Trận chiến xảy ra ở bên bờ Long Khê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải bên bờ Long Khê kia là cấm địa tư nhân của thành chủ sao? Nếu không có lệnh của ông ấy, ai cũng không được bước vào nửa bước. Sao bây giờ lại có cao thủ giao đấu? Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chúng ta có cần đi cứu viện không?”

Tiếng hô kinh ngạc của cao thủ vang vọng khắp phủ thành chủ Miêu Thành.

Tuy bọn họ biết cạnh bờ Long Khê có người đang chiến đấu nhưng lại không dám tự tiện qua đó xem xét, bởi vì đó là cấm địa tư nhân của thành chủ.

Chương 2914:

Trong lúc mọi người đang nghỉ ngờ không biết Long Khê xảy ra chuyện gì thì một giọng nói bỗng vang lên trong không trung: “Bất kỳ ai cũng không được bước vào Long Khê!”

Nghe thấy thế, đám cao thủ lại càng kinh hãi, nhao nhao hô lên: “Vâng thưa thành chủ!”

Thành chủ ra lệnh không cho bất kỳ ai tới Long Khê, rõ ràng ở nơi đó đang xảy ra chuyện lớn.

Lúc này ở bên bờ Long Khê, Dương Thanh vẫn còn đang điên cuồng tấn công rồi lại bị đánh bay hết lần này đến lần khác. Anh có thể cảm nhận được thể lực của mình đang dần bị tiêu hao.

Chỉ e chẳng bao lâu nữa, thể lực của anh sẽ cạn kiệt.

Ngược lại cao thủ áo đen vốn có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh, mọi phương diện đều mạnh hơn anh rất nhiều.

Trong giới võ thuật chưa từng có cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh nào có thể đánh bại cao thủ từ Siêu Phàm Bát Cảnh trở lên. Điều này chứng tỏ cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong muốn đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh vô cùng khó khăn, chênh lệch giữa hai cảnh giới quá lớn.

Mà bây giờ, Dương Thanh dùng cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, lấy thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong có thể kiên trì lậu như vậy dưới tay cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đã là một kỳ tích rồi.

Dường như cao thủ áo đen cũng bất kiên nhãn, lạnh giọng nói: “Ranh con, nếu cậu chỉ có chút thực lực này thì tôi không nương tay nữa đâu, chuẩn bị chịu chết đi!”

Đối phương vừa dứt lời, khí thế võ thuật trên người lập tức tăng vọt.

Dương Thanh cảm nhận được khí thế của đối phương càng thêm khủng bố, sắc mặt vô cùng khó coi. Anh cứ tưởng vừa rồi đối phương đã bộc phát toàn bộ sức mạnh, bây giờ mới biết

ông ta vẫn đang nhường mình. Lúc này mới là trạng thái mạnh nhất của đối phương.

“Rốt cuộc ông là ai? Tại sao lại muốn giết tôi?”

Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi nhìn chăm chằm sát thủ nói tiếp: “Dù sao nơi này cũng là phủ thành chủ Miêu Thành. Muốn giết tôi chắc chắn phải có thân phận đặc biệt, ông là cao thủ của phủ thành chủ phải không?”

Cao thủ áo đen cười lạnh, châm chọc nói: “Sao hả? Cậu biết mình sắp chết trong tay tôi nên muốn từ bỏ chống trả rồi sao? Muốn biết thân phận của tôi trước khi chết chứ gì?”

Dương Thanh cười lạnh: “Dù có phải chết tôi cũng sẽ không từ bỏ! Huống hồ tôi sẽ không chết đâu!”

Cao thủ áo đen cười lạnh hỏi: “Vậy sao?”

Ngay sau đó, bóng dáng của ông ta đã biến mất.

Con ngươi của Dương Thanh đột nhiên co rút lại, không ngờ mình không thể bắt kịp dấu chân của đối phương. Giây phút ấy, anh bỗng cảm giác được nguy cơ to lớn chưa từng có.

Theo phản xạ có điều kiện, anh bắt chéo tay trước ngực che chắn.

“Bịch!”

Thế nhưng anh vẫn không thể bảo vệ được chính mình. Ngay khi anh đan tay vào nhau đã trúng phải một chưởng ở khe hở giữa hai cánh †ay, năng lượng khủng bố đánh bay cả người anh đi.

“Bịch bịch bịch!”

Cơ thể Dương Thanh nặng nề va vào một gốc cây, khiến nó đổ rạp xuống. Sau khi đập gãy hai gốc cây, anh mới ngã xuống đất.

“Phụt!”

Dương Thanh phun ra một ngụm máu, khí thế võ thuật trên người giảm mạnh.

Anh thấy ruột gan của mình đều bị đảo lộn, lông ngực bị thương nặng khiến anh khó thở.

Chương 2915:

Anh giãy giụa bò dậy, hai chân run rẩy.

Lần này, cao thủ áo đen không vội vàng tấn công anh nữa, là bước từng bước về phía anh.

Dương Thanh nhìn chăm chằm đối phương, điên cuồng vận hành Chiến Thần Quyết. Chỉ là vết thương của anh quá nặng, công pháp chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Hiện giờ, anh chỉ có thể dựa vào huyết mạch cuồng hoá.

Cao thủ áo đen đi tới vị trí cách Dương Thanh khoảng bốn năm mét, bỗng dừng bước nhìn chăm chăm anh: "Bây giờ tôi muốn giết cậu rất đơn giản, giống như giãm chết một con kiến.

Không phải cậu vừa nói cậu sẽ không chết sao?"

Dương Thanh căn chặt răng, đôi mắt đỏ sậm chứa đầy sát khí.

"Người sở hữu huyết mạch cuồng hoá thì đã sao? Cũng chỉ như vậy mà thôi! Nói thật lòng, mẹ cậu chuyển huyết mạch cuồng hoá lên người cậu đúng là lãng phí của giời!"

"Có phải cậu cảm thấy bây giờ mình còn trẻ đã có được tu vi Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong là thiên phú cực kỳ xuất chúng rồi không?"

"Tôi nói cho cậu biết, cậu có thể tu luyện nhanh như vậy không phải vì có thiên phú xuất chúng, mà là nhờ vào huyết mạch cuồng hoá".

Cao thủ áo đen không ngừng cười lạnh, khinh thường nói với Dương Thanh.

Lửa giận trong mắt anh càng thêm mãnh liệt.

Cao thủ áo đen vẫn còn nói tiếp: "Phải rồi, tôi suýt quên không nói cho cậu một chuyện. Thật ra bố ruột của cậu chết trong tay tôi đấy".

"Mẹ cậu muốn chuyển huyết mạch cuồng hoá sang cho cậu là vì muốn cậu thoát khỏi sự truy sát của tôi. Nhưng mà số cậu

đen thật, cuối cùng vẫn gặp phải tôi".

"Bố cậu bị tôi giết rồi, bây giờ cậu cũng phải chết trong tay tôi. Đúng là một gia đình bi thảm!"

Lời nói của cao thủ áo đen đã hoàn toàn chọc giận Dương Thanh.

Sắc đỏ trong mắt Dương Thanh càng ngày càng đậm, toàn thân toả ra một luồng khí thế khủng khiếp.

Anh nhìn chằm chăm cao thủ áo đen, nghiến răng hỏi: "Ông nói, chính ông đã giết bố tôi sao?"

Cao thủ áo đen cười lạnh đáp: "Sao hả? Có phải biết được chân tướng xong rất muốn giết tôi để báo thù rửa hận cho bố mẹ không?"

"Nhưng vậy thì đã sao? Cậu chỉ là một con kiến dựa vào huyết mạch cuồng hoá mới có được thực lực Siêu Phàm Lục Cảnh mà thôi. Tôi đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh. Trong mắt tôi cậu chính là một con kiến nhỏ bé có thể bị tôi giãm chết bất cứ lúc nào".

"Cậu muốn giết tôi nhưng lại không giết được, ha ha ha ha! Bây giờ cậu tức giận lắm phải không? Không nhịn nổi nữa rồi à?"

"Tới đây đi! Giết tôi đi! Giỏi thì giết đi!"

"À quên, tôi còn muốn nói cho cậu biết một chuyện nữa. Ngày lấy mạng bố cậu, tôi đã làm nhục mẹ cậu ngay trước mặt bố cậu. Cậu không thể biết được khi đó mẹ cậu tuyệt vọng, bố cậu tức giận như thế nào đâu".

"Đúng rồi, năm đó bố cậu cũng dùng ánh mắt tràn đầy sát khí như cậu bây giờ nhìn tôi, nhưng lại không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ cậu bị tôi làm nhục".

"Nhưng mà phải công nhận mẹ cậu mê người lắm, đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ nhung này".

Cao thủ áo đen không ngừng khiêu khích Dương Thanh, khiến cơn giận của anh ngày càng nồng đậm, ánh mắt mang theo sát khí mãnh liệt.

Chương 2916:

“Câm miệng! Ông câm miệng lại cho tôi!”

Anh nổi giận gầm lên.

“Âm đoàng đoàng!”

Đúng lúc đó, trên trời bỗng đánh xuống một tia sét, chớp rạch ngang trời sáng loáng.

Gió thổi cuồn cuộn như muốn huỷ diệt cả đất trời.

Tròng mắt Dương Thanh đỏ sậm như màu máu, khí thế võ thuật trên người anh không ngừng tăng lên, nhưng lại nhanh chóng bị khựng lại bởi một vách ngăn vô hình.

“Phá ral”

Dương Thanh ngửa mặt lên trời, giận dữ gào thét.

“Đoàng!”

Mặt đất dưới chân anh lập tức sụp đổ. Một tia sét chói mặt xẹt ngang qua bầu trời, âm âm đánh xuống.

“Roẹt roẹt roẹt”

Sấm sét bổ thẳng vào người Dương Thanh, khiến quần áo trên người anh lập tức nổ tung thành bột mịn.

Làn da màu đồng cổ của anh lộ ra ngoài không khí. Điều đáng sợ nhất là tia sét này làm nổ tung quần áo của anh, nhưng cơ thể của anh lại không hề bị tổn hại.

Trong mắt cao thủ áo đen lộ vẻ kinh sợ, lẩm bẩm: “Đây là thiên kiếp? Sao lại như vậy? Cậu ta chỉ là một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong, sắp đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh thôi mà? Không phải chỉ khi cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đột phá mới có thể dẫn thiên kiếp tới thôi sao?

“Ạ.”

Dương Thanh giận dữ gầm lên.

“Ầm!”

Khí thế võ thuật trên người anh chợt tăng vọt, từ Siêu Phàm Lục Cảnh đỉnh phong phá vỡ hàng rào đột phá Thất Cảnh sơ kỳ.

Sấm sét vẫn còn vang dội trên bầu trời, gió lớn cũng không ngừng thét gào.

Cơ thể trần trụi của Dương Thanh như một bức tượng đồng đứng sừng sững tại chỗ.

Mặt đất xung quanh anh đã bị huỷ diệt không còn hình dạng. Ánh chớp lấp loé trên người anh, †oả ra một luồng khí tức võ thuật mạnh hơn trước kia rất nhiều.

“Siêu Phàm Thất Cảnh!”

Cao thủ áo đen nhìn Dương Thanh, nghiêm trọng nói.

Không phải ông ta ngạc nhiên vì Dương Thanh đột phá đến Siêu Phàm Thất Cảnh, mà là khi đột phá đã bị sét đánh trúng. Ông ta không biết đây là thiên kiếp trong truyền thuyết hay chỉ là sét trùng hợp đánh vào lúc anh đang đột phá mà thôi.

Nhưng cho dù thế nào thì chuyện Dương Thanh đón một tia sét đánh vẫn là sự thật.

Cao thủ võ thuật không chỉ tu luyện cảnh giới mà còn cả cơ thể. Tia sét kia đã tôi luyện thân thể của Dương Thanh, khiến nó càng thêm cường tráng.

Hơn nữa, Dương Thanh vừa mới đột phá lên Siêu Phàm Thất Cảnh đã khiến cao thủ áo đen cảm thấy áp lực đè nặng.

Ông ta là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hàng thật giá thật, vậy mà lại bị một cao thủ vừa mới bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh tạo áp lực, chứng †ỏ thực lực của Dương Thanh tăng lên rất nhiều.

“Bố tôi thực sự bị ông giết chết sao?”

Dương Thanh nhìn chăm chăm cao thủ áo đen, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Anh không thể chấp nhận sự thật rằng bố mẹ mình đã bị giết hại. Nếu đúng là do người trước mặt gây nên, anh sẽ dùng mọi thứ để tiêu diệt đối phương.

Chương 2917:

Cao thủ áo đen lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ tôi vân chưa nói đủ rõ ràng sao? Cậu muốn tôi miêu tả tiếp năm đó tôi đã làm nhục mẹ cậu trước mặt bố cậu như thế nào à? Năm đó…”

“Câm miệng!”

Dương Thanh nổi giận quát ầm lên, lập tức kích hoạt huyết mạch cuồng hoá và vận hành Chiến Thần Quyết. Từng luồng khí thế võ thuật cuồng bạo tràn ra.

Mặc dù vừa mới đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh nhưng hiện giờ trên người anh lại tràn ngập khí thế của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Con ngươi cao thủ áo đen co rút. Ông ta biết sau khi Dương Thanh đột phá, thực lực sẽ tăng mạnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ tới bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh mà thôi. Nào ngờ anh có thể mượn sức huyết mạch cuồng hoá nâng thực lực lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong là một cửa ải lớn. Ông ta chưa từng nghe nói có cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ nào có thể bộc phát thực lực bằng với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Vậy nên ông ta vô cùng khiếp sợ.

“Gậu đột phá thì đã sao? Trong mắt tôi, cậu vân chỉ là một con kiến! Giết!”

Cao thủ áo đen hét lớn, lao vút tới chỗ Dương Thanh.

Trong mắt Dương Thanh bừng bừng sát khí.

Anh gãn giọng nói: “Hôm nay tôi phải báo thù rửa hận cho bố mẹt”

“Uỳnh!”

Anh bỗng đạp mạnh xuống khiến mặt đất nứt toác. Thoät cái, anh biến mất, xông thẳng về phía cao thủ áo đen.

“Bịch bịch bịch!”

Ngay sau đó, hai người va chạm vào nhau.

Từng âm thanh huỷ diệt khủng khiếp vang lên, khí thế võ thuật mạnh mẽ càn quét tứ phía.

Các cao thủ trong phủ thành chủ đã bị doạ sợ ngây người.

Tuy bọn họ không được chứng kiến tận mắt nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng, thực lực của hai người đang đánh nhau đều rất mạnh.

Ngạc nhiên nhất là có một người vốn chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, thoáng chốc đã có được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh.

Trên một gốc cây cổ thụ che trời cách bờ Long Khê không xa có một ông lão đội mũ rộng vành đứng trên cành cây. Cơ thể ông lão nhẹ tựa lông hồng, cả người đè xuống vẫn không khiến cành cây chỉ nhỏ bằng ngón út kia cong xuống.

Ông lão đội mũ rộng vành ấy chính là Miêu thành chủ.

Ông lão say sưa quan sát hai người đang chiến đấu kịch liệt, nở nụ cười hài lòng khen ngợi: “Không tệ! Có thể đột phá trong chiến đấu, dùng thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đấu lại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà không bại. Cả Chiêu Châu này có mấy ai được như vậy?”

Hiện giờ Dương Thanh đang điên cuồng tấn công, cao thủ áo đen cũng vậy. Mỗi người đều dùng hết sức tấn công.

“Ranh con, mày chọc giận tao rồi đấy! Tao sẽ cho mày biết thế nào là tuyệt vọng!”

Cao thủ áo đen bỗng lên tiếng, bỗng có một con dao găm xuất hiện trong tay ông ta.

Dương Thanh cảm giác được một luồng khí thế khủng bố từ con dao găm kia, tựa như Thị Huyết Châu anh lấy từ mật thất của Hoàng tộc họ Phùng lúc trước. chắc chắn không phải vật tầm thường.

Chương 2918:

Cao thủ áo đen vừa dứt lời, khí thế võ thuật tản ra từ trên người ông ta càng thêm mạnh mẽ.

Sắc mặt Dương Thanh trở nên cực kỳ khó coi.

Tuy anh đã đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh, cũng có thể miễn cưỡng tăng thực lực lên Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ nhưng giờ đây, thực lực của đối phương cũng tăng vọt.

Sau khi tăng thực lực thêm lần nữa, e là cao thủ áo đen đã đạt được Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

"Uỳnh!"

Thoát cái, mặt đất dưới chân ông ta nứt toác ra. Toàn thân ông ta như một tia sét phóng thẳng về phí Dương Thanh.

Anh đã chuẩn bị tiếp tục chiến đấu từ trước, ngay khi đối phương ra tay đã đoán được phương hướng tấn công của ông ta. Anh bỗng đạp mạnh xuống đất, biến mất không còn bóng dáng.

"Âm!"

Giây phút Dương Thanh biến mất, vị trí anh vừa đứng bỗng vang lên tiếng va chạm khủng khiếp. Đòn tấn công của cao thủ áo đen đánh vào cây cổ thụ che trời, khiến nó rung chuyển mãnh liệt, lá rụng bay tán loạn.

"Cậu trốn thoát nổi sao?"

Cao thủ áo đen cười lạnh một tiếng, lại phóng tới chỗ Dương Thanh.

Anh biết cứ tiếp tục trốn tránh không phải kế sách lâu dài. Hiện giờ thực lực của đối phương đã đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, còn anh cùng lắm cũng chỉ bộc phát được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Thực lực của hai người họ vốn không hề ngang bằng.

Sau khi bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh, chênh lệch giữa các cảnh giới cực kỳ lớn. Huống hồ, Dương Thanh phải mượn huyết mạch cuồng hoá và Chiến Thần Quyết mới có thể miễn cưỡng tăng từ Siêu Phàm Thất Cảnh lên Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Đây đã là mức cực hạn của anh. Hầu như không còn chút hy vọng sống sót nào dưới tay của cao thủ áo đen.

“Bịchl”

Sau vài lần tấn công, rốt cuộc ông ta cũng đánh trúng Dương Thanh, khiến anh bay ngược ra ngoài.

Cao thủ áo đen bỗng lên tiếng: “Cậu chỉ có chút thực lực như vậy thôi sao? Nếu vậy thì cậu chết được rồi đấy!”

Dứt lời, khí chất trên người ông ta xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, khí thế võ thuật cũng cuồn cuộn tăng lên.

Dương Thanh lau đi vết máu ở khoé môi, chợt cảm thấy tuyệt vọng. Chẳng lẽ hôm nay anh thật sự phải bỏ mạng ở nơi này sao?

“Giết!”

Cao thủ áo đen gầm lên, xông thẳng về phía Dương Thanh.

Dương Thanh kích hoạt huyết mạch cuồng hoá ngay từ đầu, cũng điên cuồng vận hành Chiến Thần Quyết. Anh có thể cảm nhận rõ ràng linh khí được anh hấp thu vào phổi rồi chảy vào đan điền như một dòng nước ấm áp chảy qua.

Lúc này đây, Dương Thanh có cảm giác như thời gian đang ngừng chạy. Cao thủ áo đen vẫn chưa đánh tới, anh lại cảm nhận được sự biến đổi trong đan điền.

Mỗi một hơi thở đều hấp thu linh khí ẩn chứa giữa đất trời, cuối cùng dồn ép trong đan điền.

Linh khí tích trữ trong đan điền ngày càng nhiều, dường như sắp tràn ra ngoài cơ thể. ỉ “Nếu linh khí có thể nâng cao thực lực, nếu mình bộc phát linh khí trong đan điền như sức mạnh của chính cơ thể này liệu có thể đánh ra được đòn mạnh mẽ hơn nữa không?”

Dương Thanh thầm suy ngẫm.

Chương 2919:

Hiện giờ anh đã không còn lựa chọn nào khác. Đòn tấn công của cao thủ áo đen sắp đánh xuống. Một khi anh không chống đỡ nổi, sợ là chỉ còn đường chết.

Đăng nào cũng phải chết, có gì mà không dám thử?

Dương Thanh giận dữ gào ầm lên, hội tụ linh khí trong đan điền thành sức mạnh của chính mình ở năm đấm bên tay phải.

“Giết!”

Dương Thanh bỗng vung mạnh nắm đấm, khiến không gian xung quanh như bị đánh sập.

Một luồng khí thế hơn xa cảnh giới võ thuật của Dương Thanh bộc phát từ trên người anh.

“Bịch!”

Nắm đấm mạnh mẽ đánh trúng lồng ngực của cao thủ áo đen.

Ngay khi bị Dương Thanh đánh trúng, cơ thể của ông ta đã bay thẳng ra ngoài.

Cao thủ áo đen nặng nề rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu, khí thế trên người lập tức tiêu tan.

Ông ta muốn giấy dụa đứng lên lại bàng hoàng phát hiện đến cả sức lực bò dậy cũng không có.

“Thành công rồi!”

Dương Thanh thầm hò reo trong lòng.

Anh chỉ đánh thử một cái, không ngờ lại thành công. Chỉ là giờ đây, toàn thân anh đã cạn kiệt sức lực, đan điền vốn dư dả linh khí cũng rỗng tuếch.

Anh cố gắng gượng để không ngã xuống đất, kiên cường chống đỡ cơ thể đứng vững tại chỗ nhìn chăm chăm cao thủ áo đen vừa bị anh đánh bay.

“Rốt cuộc ông là ai? Ông có thù oán gì với gia đình tôi? Tao sao lại giết bố tôi?”

Dương Thanh nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Cao thủ áo đen im lặng không chịu lên tiếng, bò lồm cồm dậy ngồi trên mặt đất, ánh mắt nhìn Dương Thanh tràn đầy phức tạp.

Dương Thanh nổi giận hét lớn: “Nói đi, rốt cuộc là tại sao?”

Nói xong, anh bước từng bước tới gần đối phương.

Thực ra hiện giờ anh vấn đứng được đều dựa vào ý chí chống đỡ, nếu không anh đã ngã lăn ra đất từ lâu.

Thế nhưng anh vẫn chưa thể ngã xuống.

Hung thủ giết bố làm nhục mẹ đang ở ngay trước mắt, hung thủ vần chưa chết, sao anh có thể ngã xuống trước được?

Cao thủ áo đen lạnh giọng đáp: “Có lẽ bây giờ cậu cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà. Cậu giết nổi tôi sao?”

Dương Thanh đứng cách đối phương hai mét, hai mắt đỏ ngầu khoá chặt đối phương: “Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng. Mau nói cho tôi biết, tại sao lại giết bố tôi?”

Cao thủ áo đen cười lạnh: “Cậu không giết được tôi!”

Trong ánh mắt của ông ta tràn ngập trêu tức, dường như không hề lo lắng sẽ bị Dương Thanh lấy mạng.

Dương Thanh căn chặt răng vận hành Chiến Thần Quyết đến mức cực hạn. Thế nhưng dùng Chiến Thần Quyết để khôi phục thực lực chẳng khác nào hạt cát nhỏ bé giữa sa mạc rộng lớn.

Trông bộ dạng cao thủ áo đen có vẻ như ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi. Chỉ là Dương Thanh không có cách nào xác định đối phương có giả vờ hay không.

Chương 2920:

Bản thân anh cũng đã cạn kiệt sức lực. Nếu cao thủ áo đen vẫn còn sức đánh tiếp, người phải chết chính là anh.

Trong đôi mắt đỏ như máu của Dương Thanh chất chứa sát khí mãnh liệt. Anh căm hận!

Cao thủ giết chết bố mẹ đang ở ngay trước mặt nhưng anh lại không làm gì được.

“Cậu biết không? Năm đó bố cậu đã quỳ xuống cầu xin tôi đừng làm nhục mẹ cậu. Ông ta biết tôi sẽ không tha cho bọn họ, không muốn trơ mắt nhìn người mình yêu thương nhất bị tôi chà đạp nên cầu xin tôi giết ông ta”.

“Không sai, ông ta đã cầu xin được chết, nhưng tôi lại không cho ông ta toại nguyện. Tôi bắt ông ta trơ mắt nhìn người con gái mình yêu thương bị tôi làm nhục hết lần này đến lần khác”.

“Ha ha, bây giờ mỗi lần nhớ lại đều thấy dư vị khó quên, ha ha ha ha…”

Cao thủ áo đen điên cuồng cười lớn như đang cố tình chọc giận Dương Thanh.

Gương mặt Dương Thanh vặn vẹo dữ tợn, giữa trán chợt xuất hiện một ấn ký màu đỏ như máu.

Trong cơ thể vốn đã hao tổn hết sức lực của anh đột nhiên bộc phát một luồng khí thế võ thuật cực kỳ khủng bố.

Rốt cuộc cao thủ áo đen cũng chịu ngậm miệng lại, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Con dao găm bị ông ta nắm chặt trong tay bồng bay vút ra ngoài, lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Dao găm bay tới không đâm trúng vào người Dương Thanh mà bị anh bắt lại.

Ngay khi anh nắm chặt con dao trong tay, một luồng khí tức cuồn cuộn bộc phát từ trong người anh.

Dương Thanh đột nhiên có ảo giác như con dao găm này vốn thuộc về chính mình, hơn nữa còn cảm thấy quen thuộc lạ thường.

“Giết!

Anh nổi giận gầm lên, thoắt cái xuất hiện ở trước mặt cao thủ áo đen.

Con dao trong tay anh vạch ra một đường vòng cung xinh đẹp giữa không trung đâm thẳng vào tim đối phương.

Con ngươi của cao thủ áo đen chợt co lại, dùng sức dưới chân tức tốc lùi lại.

Thế nhưng Dương Thanh lại theo sát tiến tới, lưỡi dao cách trái tim của ông ta ngày càng gần.

Vẻ mặt anh dữ tợn nhìn ông ta, ánh mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

“Chết đi!”

Anh hét lớn một tiếng, dao găm trong tay chạm tới lồng ngực của cao thủ áo đen.

“Bốp!”

Một cái tay bất thình lình hiện ra bắt lấy cổ tay của Dương Thanh.

Bấy giờ, lưỡi dao chỉ còn cách tim của cao thủ áo đen một centimet cuối cùng, sắp đâm vào ngực ông ta.

“Ông Miêu!”

Dương Thanh kinh ngạc nhìn ông lão đang tóm lấy cổ tay mình.

Lửa giận hừng hực trên người anh lập tức tan biến.

Miêu thành chủ mỉm cười nhìn Dương Thanh, gật đầu nói: “Cuối cùng cũng kích hoạt được tộc văn!”

Anh sửng sốt hồi lâu mới lên tiếng hỏi lại: “Ông nói vậy nghĩa là sao?”

Miêu thành chủ bật cười đáp: “Cháu bỏ dao xuống trước đã”.

Chương 2921:

Dương Thanh ngơ ngác làm theo. Tuy anh rất muốn báo thù rửa hận cho bố mẹ nhưng Miêu thành chủ bảo anh bỏ dao xuống, anh không thể không bỏ.

Đợi Dương Thanh buông dao găm xuống, Miêu thành chủ mới cười nói: "Thật ra ông ấy là cao thủ mạnh nhất bên cạnh ông, Miêu Chấn Đông, không phải là kẻ thù giết hại bố mẹ của cháu đâu. Không chỉ như vậy, nhờ sự trợ giúp của ông ấy, cháu mới có thể thuận lợi kích hoạt tộc văn.

"Bây giờ cháu thử cảm nhận xem, có phải cảm thấy thực lực đã tăng tiến rồi không?"

Nghe Miêu thành chủ nói vậy, Dương Thanh sững sờ không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Cao thủ áo đen vừa muốn lấy mạng mình chính là người do Miêu thành chủ phái tới sao?

Lúc này, Miêu Chấn Đông đã tháo mặt nạ, lộ ra một gương mặt già nua, vẻ mặt hiền hậu nhìn anh nói: "Vừa rồi đắc tội nhiều, mong cậu Thanh tha thứt"

Dương Thanh kinh ngạc hỏi Miêu thành chủ: "Ông Miêu, rốt cuộc chuyện này là sao?"

Miêu thành chủ cười đáp: "Tuy trong người cháu có huyết mạch cuồng hoá nhưng vì không kích hoạt được tộc văn nên cháu không thể phát huy ra được thực lực mạnh nhất của huyết mạch cuồng hoá".

"Vừa hay ông được biết cách để kích hoạt tộc văn là dùng cơn giận để kích thích người sở hữu huyết mạch cuồng hoá. Chỉ khi cháu hoàn toàn ở _ trong trạng thái nổi giận thì mới có thể kích hoạt được tộc văn".

"Muốn sử dụng huyết mạch cuồng hoá không gây ra bất kỳ tác dụng phụ nào thì phải kích hoạt tộc văn. Hiện giờ cháu kích hoạt trạng thái cuồng hoá sẽ không phải chịu tổn thương nào nữa".

Nghe xong, Dương Thanh mới hiểu ra, ngạc nhiên đáp: “Vậy tức là những lời vị tiền bối kia vừa nói với cháu không phải là thật sao?”

Miêu Chấn Đông lắc đầu cười khổ: “Đương nhiên là không. Chẳng qua là vì thành chủ muốn †ôi chọc giận cậu, tôi mới phải dùng tới cách này”.

Dương Thanh lại hỏi: “Tộc văn là cái gì? Ông Miêu nói tộc văn của cháu đã được kích hoạt đúng không?”

Miêu thành chủ cười đáp: “Không sai, kích hoạt rồi. Sau này chỉ cầu cháu kích hoạt huyết mạch cuồng hoá, trên trán cháu sẽ hiện ra tộc văn. Cháu có thể thử xem”.

Dương Thanh vội vàng tiến vào trạng thái cuồng hoá rồi lôi điện thoại ra xem. Anh thấy giữa trán mình xuất hiện một đường vân màu đỏ có hình dạng cực kỳ phức tạp, không nhìn ra được là cái gì.

Điều khiến anh vui mừng chính là, trước kia mỗi lần kích hoạt huyết mạch cuồng hoá, cơ thể của anh sẽ phải nhận lấy áp lực cực lớn. Sau khi trạng thái cuồng hoá mất đi, anh đều có thể cảm giác được rõ ràng tim mình rất khó chịu.

Nhưng lần này anh không hề cảm thấy khó chịu ở chỗ nào. Ngược lại càng tu luyện, anh lại cảm thấy sức khoẻ của mình càng ngày càng tốt.

Nói cách khác, hiện giờ anh có thể yên tâm kích hoạt huyết mạch cuồng hoá để chiến đấu, không cần phải lo lắng gì nữa.

Sau khi cơn kích động qua đi, Dương Thanh vội vàng nói: “Cảm ơn ông Miêu!”

“Ông Miêu, con dao găm này là thứ gì? Tại sao cháu lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như nó vốn thuộc về cháu. Cảm giác này rất kỳ diệu”.

Miêu thành chủ đáp: “Đây là một vật quý ông từng tình cờ có được, nghe nói chính là bảo vật quý giá nhất của gia tộc huyết mạch cuồng hoá.

Xem ra giờ cháu đoạt được nó cũng là nhờ có huyết mạch cuồng hoá”.

“Con dao này có thể đem lại cho cháu lợi ích gì thì chỉ có thể dựa vào cháu tự mình nghiên cứu.

Dương Thanh cầm con dao lên ngắm nghía.

Chuôi dao cực kỳ đẹp, được nạm một viên đá quý màu xanh lam rất lớn. Lưỡi dao vô cùng sắc bén, loé lên tia sáng lạnh lẽo.

Chương 2922:

Anh cảm thấy cầm con dao này rất thuận tay, giống như nó được làm riêng cho anh vậy.

Dương Thanh cất con dao đi, cảm kích nói: “Cháu cảm ơn ông Miêu nhiều!”

Anh và Miêu thành chủ mới nhận nhau không được bao lâu, nhưng trong suốt mấy ngày nay ông lão vẫn không ngừng trợ giúp anh đạt được rất nhiều lợi ích.

Anh không chỉ được uống rượu của ông lão, tăng cảnh giới lên Siêu Phàm Thất Cảnh, giờ đây còn kích hoạt được tộc văn. Đã vậy, ông lão còn cho anh một con dao găm vô cùng phù hợp.

Dương Thanh biết ơn Miêu thành chủ từ tận đáy lòng.

Miêu thành chủ bật cười. Bấy giờ có một người giúp việc già đi tới cung kính nói: “Thành chủ, Hoàng chủ vực tới rồi!”

“Được!”

Miêu thành chủ nhìn Dương Thanh cười nói: “Nào, để ông dẫn cháu đi gặp một người!”

Chẳng mấy chốc anh đã đi theo ông lão tới phòng khách.

Một gương mặt quen thuộc bỗng xuất hiện ngay trước mắt Dương Thanh. Anh thoáng cau mày, bởi vì biết rõ đối phương là ai. Ông ta chính là chủ khu vực thứ chín của Miêu Thành, Hoàng Tiến, cũng chính là sư đệ của Lưu lão quái đã bị anh giết chết.

Khi Dương Thanh vẫn chưa đột phá Siêu Phàm Cảnh, anh đã suýt lấy mạng Lưu lão quái.

Lúc đó chính Hoàng Tiến đã kịp thời xuất hiện cứu Lưu lão quái đi mất.

Hoàng Tiến nhìn thấy Dương Thanh cũng rất kinh ngạc: “Thì ra là cậu!”

Dương Thanh cười lạnh nói: “Tôi cũng không ngờ có thể gặp được ông ở đây!”

Miêu thành chủ cười nói: “Có thù oán nên hoà giải. Hôm nay tôi gọi hai người tới gặp nhau là muốn làm người hoà giải cho hai người”.

Dương Thanh lập tức im lặng. Mặc dù anh với Lưu lão quái là kẻ thù của nhau nhưng đối phương đã bị anh kết liễu.

Bây giờ phải xem thử Hoàng Tiến có thể buông bỏ hận thù hay không.

Hoàng Tiến im lặng một lát rồi lắc đầu nhìn Miêu thành chủ: “Vô cùng xin lỗi thành chủ!

_ Nhưng cậu ta đã giết sư huynh của tôi, nếu tôi không làm gì thì tôi khó mà an lòng”.

Nghe thấy Hoàng Tiến nói thế, Dương Thanh lập tức sâm mặt. Anh đã không so đo với Hoàng Tiến vì nể mặt Miêu thành chủ, nhưng Hoàng Tiến lại không định bỏ qua cho anh.

Miêu thành chủ nhìn về phía Hoàng Tiến: “Tôi nghĩ chăc cậu cũng biết rõ nguyên nhân dân đến ân oán giữa sư huynh cậu và Dương Thanh, nếu sư huynh cậu không trêu vào Dương Thanh, sao Dương Thanh lại giết sư huynh cậu chứ?”

Hoàng Tiến không nói gì, chỉ nhìn Dương Thanh với vẻ mặt u ám. Dương Thanh cũng đang quan sát Hoàng Tiến, tuy hai người im lặng nhưng đều thấy được sát khí trong mắt đối phương.

Một lúc lâu sau, Hoàng Tiến mới nói: “Tôi cũng không muốn khiến thành chủ khó xử, cảnh giới của cậu ta đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh, bây giờ tôi cũng là Siêu Phàm Thất Cảnh, chỉ băng cứ để chúng tôi đánh một trận sống còn với nhau, nếu tôi chết, sau này khu vực thứ chín của Miêu Thành sẽ do cậu ta phụ trách”.

Dương Thanh nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tôi vốn không có thù oán gì với ông, chính Lưu lão quái – sư huynh ông đã chủ động trêu vào tôi, ông ta bị tôi giết cũng đáng, ông thật sự muốn đánh một trận sống còn với tôi à?”

Hoàng Tiến thản nhiên nói: “Tôi biết người sai | là sư huynh tôi, nhưng dù sao đó cũng là sư huynh tôi, tôi là sư đệ, bắt buộc phải làm gì đó cho ông ấy, cho dù bị cậu giết thì cũng là do tôi đáng đời”.

“Thành chủ, xin ông đồng ý với tôi!”

Chương 2923:

Miêu thành chủ nói: “Hoàng Tiến, tôi biết rõ thực lực của cậu và Dương Thanh, tôi có thể nói cho cậu biết, cậu không phải đối thủ của Dương Thanh, nếu đánh một trận sống còn, cậu chỉ có con đường chết”.

Hoàng Tiến cười nhạt: “Chết thì sao chứ? Tôi không sợ! Tôi chỉ cần một trận chiến thôi!”

Miêu thành chủ thở dài, biết không thể thuyết phục được Hoàng Tiến, bèn nhìn về phía Dương Thanh rồi nói: “Còn ý cháu thì sao?”

Dương Thanh đáp: “Nếu Hoàng vực chủ đã muốn đánh một trận sống còn với cháu, đương nhiên cháu cũng không sợ rồi”.

Miêu thành chủ nói: “Được! Nếu cả hai người đều đồng ý đánh, tôi sẽ giúp!”

Ba người rảo bước đến bờ Long Khê.

Miêu thành chủ vần đội mũ rộng vành, mặc áo vải, một tay xách sọt cá, tay kia cầm cần câu, ngồi bên bờ Long Khê, bắt đầu thả câu.

Như thể ông lão không hề có hứng thú gì với trận chiến sống còn giữa Dương Thanh và Hoàng Tiến hết.

Dương Thanh và Hoàng Tiến đứng ở hai bên ông lão, nhìn về phía nhau.

“Ra tay đi!”

Khí thế trên người Hoàng Tiến lập tức mạnh mẽ hẳn lên, trong mắt ông ta lóe lên vẻ lạnh lùng.

“Rầm!”

Dương Thanh vận hành Chiến Thần Quyết, khí thế cuồn cuộn lập tức bùng nổ từ người anh, khiến mặt đất dưới chân anh nứt toác.

Dương Thanh nhìn về phía Hoàng Tiến: “Bắt đầu đi!”

Ngay sau khi anh dứt lời, cơ thể anh đã biến thành một bóng mờ rồi biến mất ngay tại chỗ.

Hoàng Tiến cũng di chuyển, mặt đất dưới chân ông ta lập tức nứt ra.

“Rầm!”

Ngay sau đó, tay hai người va vào nhau, hơi thở cuồng bạo lấy hai người làm trung tâm lập tức lan ra bốn phía.

Hoàng Tiến có vẻ kinh hãi, hình như không ngờ đòn tấn công toàn lực của mình lại bị Dương Thanh dễ dàng đỡ được.

Dương Thanh trông vẫn rất thản nhiên, nhưng ánh mắt khi nhìn Hoàng Tiến lại phức tạp hơn hẳn.

Lúc trước, khi Hoàng Tiến cứu Lưu lão quái, Dương Thanh mới đạt đến bán bộ Siêu Phàm Cảnh nhưng đã đánh với ông ta. Anh cứ tưởng Hoàng Tiến chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, bây giờ mới thấy, thực lực của Hoàng Tiến hơn xa mức ấy, chẳng qua ông ta không muốn ra tay độc ác với anh, bằng không ông ta đã có thể dễ dàng giết anh từ khi đó rồi.

Hoàng Tiến đã hạ thực lực xuống mức Siêu Phàm Nhất Cảnh rồi đánh mấy chiêu với Dương Thanh.

Tính ra, xem như Hoàng Tiến đã tha mạng cho Dương Thanh một lần.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Hoàng vực chủ, ông chỉ có chút thực lực ấy thôi ư? Nếu chỉ có thế, tôi khuyên ông nên nhận thua rồi rời đi thì hơn”.

Hoàng Tiến cười lạnh: “Lúc này mới chỉ là giai đoạn làm nóng người thôi, cậu vội gì chứ?”

Sau khi ông ta dứt lời, khí thế của ông ta càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ trong nháy mắt, khí thế của Hoàng Tiến đã tăng vọt tới mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, hình như chỉ cách Siêu Phàm Bát Cảnh một bước.

Chương 2925:

Lời Hoàng Tiến nói đã khiến Dương Thanh hoàn toàn nổi giận, anh đấm một phát, đẩy lùi ông ta.

Dương Thanh căn răng: “Nếu ông muốn chết, †ôi đành giúp vậy!”

Ngay sau đó, sức mạnh cuồng bạo lập tức bùng nổ từ người anh, mắt anh đỏ ngầu, đồng thời trên trán anh xuất hiện một hoa văn màu máu.

Nét mặt Hoàng Tiến hết sức nghiêm nghị, ông ta đã cảm nhận được khí thế không gì ngăn nổi từ Dương Thanh, ít nhất anh đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi.

Trong mắt Hoàng Tiến tràn ngập vẻ kiên nghị, ông ta không hề định lùi bước khi thấy Dương Thanh mạnh hơn.

“Giết!”

Dương Thanh tức giận quát rồi lao tới chỗ Hoàng Tiến.

Hoàng Tiến bỗng giậm mạnh chân, bước lên đỡ đòn.

“Rầm!”

Đòn đánh của hai người va vào nhau, Hoàng Tiến lập tức lùi bảy tám bước, còn Dương Thanh _ | thì vẫn tiến lên phía trước, lao về phía ông ta.

“Rầm rầm rầm!”

Đòn tấn công nào của Dương Thanh cũng khiến Hoàng Tiến lùi bảy tám bước, sau mấy lượt đánh, Hoàng Tiến đã lùi mấy chục bước, khóe miệng còn rỉ máu tươi.

“Không hổ là người sở hữu huyết mạch cuồng hóa, quả nhiên rất mạnh, nhưng nếu cậu chỉ có chút thực lực ấy thì không đủ để giết tôi!”

Hoàng Tiến lau máu ở khóe miệng, bỗng nhăm mát lại, không biết đang làm gì.

Dương Thanh cũng không sốt ruột, đứng chờ Hoàng Tiến.

Mấy chục giây sau, Hoàng Tiến bỗng mở mắt ra, lòng trăng trong mắt ông ta đã mất hết, chỉ còn con ngươi, trông hết sức quái dị.

Đồng thời, khí thế của ông ta cũng mạnh mẽ hơn, có vẻ đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

“Ài!

Miêu thành chủ đang câu cá bồng thở dài: “Sao cậu phải làm thế chứ? Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Dương Thanh không hiểu ý Miêu thành chủ, nhưng anh biết ông lão đang nói với Hoàng Tiến.

Hoàng Tiến đáp: “Không có gì phải tiếc cả, được đánh một trận với cao thủ sở hữu huyết mạch cuồng hóa, có chết tôi cũng cam lòng!”

Ông ta nói rồi tức giận quát: “Khai, hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, kinh, tử, tám cửa mở!”

Ngay sau tiếng quát đó, khí thế cuồng bạo lập tức bùng nổ từ người ông ta.

Dương Thanh biến sắc, anh có thể cảm nhận được thực lực của Hoàng Tiến đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh rồi.

Anh biết Hoàng Tiến chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, đây vốn là một lăn ranh, rất ít người có thể phát huy được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh khi đang ở Siêu Phàm Thất Cảnh.

Ngay cả anh cũng chỉ giữ được thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, miễn cưỡng đạt đến bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh dưới sự giúp đỡ của huyết mạch cuồng hóa và Chiến Thần Quyết.

Nhưng bây giờ, Hoàng Tiến lại phát huy được thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh khi đang ở Siêu Phàm Thất Cảnh.

Chương 2926:

“Cậu chuẩn bị xong chưa?”

Hoàng Tiến chợt hỏi.

Dương Thanh không dám khinh thường, lập tức vận chuyển Chiến Thần Quyết đến cực hạn, còn kích hoạt cả huyết mạch cuồng hóa, tộc văn trên trán anh trông rất nổi bật.

Khí thế bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh lan ra từ người anh.

Dương Thanh quát: “Tới đi!”

Sau khi nhận được câu trả lời, Hoàng Tiến không chần chừ nữa. Ông ta bỗng giậm chân, lập tức nhảy bật lên khỏi mặt đất như lò xo rồi lao tới chỗ Dương Thanh.

Nét mặt Dương Thanh hết sức nghiêm nghị, anh không dám phân tâm, hơi nhích chân, cũng lao về phía Hoàng Tiến.

“Rầm!”

Ngay sau đó, hai người đụng vào nhau, khí thế cuồng bạo bùng nổ từ người họ.

“Rầm rầm râầm!”

Mấy tảng đá bên bờ Long Khê lập tức vỡ nát.

Nhưng những thứ năm trong phạm vi năm mét xung quanh Miêu thành chủ vân không làm sao, như không gì có thể xâm phạm.

Miêu thành chủ vẫn ngồi vững, ảnh hưởng khổng lồ từ cú va chạm kia không hề ảnh hưởng đến ông lão.

“Rầm rầm rầm!”

Trận chiến vẫn tiếp diễn, Dương Thanh hoàn toàn phát huy trạng thái mạnh nhất của mình, nhưng cho dù như thế thì anh vẫn không phải đối thủ của Hoàng Tiến, lần va chạm nào cũng bị ông †a áp đảo.

Sau khi đánh mấy chiêu, khóe miệng Dương Thanh đã rỉ máu.

Không ngờ anh lại bị nội thương!

Hoàng Tiến cũng không thoải mái gì cho cam, sắc mặt ông ta tái nhợt, còn có vẻ đau đớn, hình như đang phải chịu áp lực khổng lồ.

“Chiến!”

Hoàng Tiến hét lớn, lại lao tới chỗ Dương Thanh.

Dương Thanh chưa kịp hồi phục thì đã phải đánh tiếp với Hoàng Tiến rồi.

Ban đầu, Dương Thanh vẫn phải chịu áp lực cực lớn, nhưng sau khi hai người tiếp tục chiến đấu, Dương Thanh chợt phát hiện khí thế của Hoàng Tiến đang dần yếu di.

| “Rầm!”

Mãi đến khi Dương Thanh đánh bay Hoàng Tiến, anh mới nhận ra ông ta thực sự không chịu nổi nữa rồi.

Dương Thanh hơi choáng váng, hồi nấy thực lực của Hoàng Tiến vẫn ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh, sao chỉ sau thoáng chốc đã yếu hẳn đi?

Còn bị anh đánh bay trong một đòn nữa chứ.

Sau khi rơi xuống đất, Hoàng Tiến hộc máu, khí thế lập tức tan biến.

Đôi mắt đen nhánh của Hoàng Tiến cũng dần trở lại bình thường.

“Ông thua rồi!”

Dương Thanh nhìn Hoàng Tiến từ trên cao với vẻ mặt nặng nề.

Nhưng Hoàng Tiến lại bò dậy, nhìn về phía Dương Thanh: “Tôi vẫn đứng dậy được, tức là chưa thua! Tôi đã nói rồi, trừ khi cậu giết tôi, bằng không, chỉ cần tôi có sức tái chiến, chắc chắn tôi sẽ tiếp tục quấy rây cậu!”

Dương Thanh không hiểu tại sao Hoàng Tiến lại kiên trì như thế, nhưng anh biết với trạng thái bây giờ của ông ta, có lẽ ông ta còn không chịu nổi một đòn từ anh.

Chương 2927:

Hoàng Tiến chưa đi đến trước mặt Dương Thanh thì đã lảo đảo, ngã đập mặt xuống đất, trên mặt lập tức đây máu tươi.

Nhưng Hoàng Tiến vẫn không chịu bỏ cuộc, ông ta lại bò dậy, nghiến răng nghiến lợi: "Dương Thanh, lại đây, chúng ta đánh tiếp!"

Dương Thanh vẫn không nhúc nhích, cũng không thấy vui khi thăng. Anh cảm thấy rất nặng nề, không hiểu tại sao Hoàng Tiến phải kiên trì như vậy.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không giết ông! Ông cũng đã bỏ qua cho tôi khi có thực lực giết tôi, xem như lần này chúng ta hòa, nếu lần sau ông dám gây sự nữa, tôi sẽ không tha cho ông!"

"Tôi vẫn chưa ngã xuống! Tôi vẫn chiến đấu được!"

Hoàng Tiến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bây giờ ông ta đi đường cũng khó khăn, lấy đâu ra sức đánh tiếp chứ?

Dương Thanh không nói gì thêm, chỉ nhìn Hoàng Tiến đang bước từng bước về phía mình.

Khi sắp đến trước mặt anh, Hoàng Tiến bỗng lảo đảo, ngã nhào xuống đất.

Lần này ông ta không đứng dậy nổi nữa, mà hoàn toàn hôn mê.

"Àj"

Miêu thành chủ thở dài, cuối cùng cũng đứng dậy, nhìn về phía Hoàng Tiến đang năm dưới đất: "Đúng là đáng tiếc! Cậu ta có thể bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh khi mới năm mươi tuổi, cho dù là ở gia tộc Cổ Võ thì cũng được xem như thiên tài".

"Nhưng cậu ta quá cố chấp, tuy biết mình không phải đối thủ của cháu nhưng vẫn nhất quyết đòi đánh một trận sống còn với

cháu, còn mở hết tám cửa kỳ môn độn giáp, tu vi cũng mất hết theo".

Nghe thấy Miêu thành chủ nói thế, Dương Thanh rất kinh ngạc: "Ông nói… Hoàng Tiến đã mất hết tu vi rồi ư?"

Miêu thành chủ gật đầu: "Gậu ta tu luyện thuật kỳ môn độn giáp, với cảnh giới bây giờ của cậu ta, cậu ta chỉ mở được sáu cửa, nhưng cậu ta đã cố mở tám cửa, trong tình huống này, cậu ta chỉ còn một kết cục, đó là mất hết võ công!"

Dương Thanh thầm chấn động, anh biết chắc Hoàng Tiến đã dùng thủ đoạn khác thường để mạnh lên, thông thường, những thủ đoạn có thể giúp thực lực tăng vọt này đều có tác dụng phụ cực lớn.

Nhưng Dương Thanh không ngờ tác dụng phụ của việc Hoàng Tiến mạnh lên lại ác đến thế, khiến ông ta mất hết võ công.

Đối với một cao thủ võ thuật, nhất là cao thủ đã đứng ở đỉnh cao như Hoàng Tiến, việc mất hết võ công còn đáng sợ hơn cả chết.

"Dương Thanh, ông có thể nhờ cháu một việc không?"

Miêu thành chủ chợt hỏi.

Dương Thanh thoáng sững sờ rồi đáp ngay: "Ông Miêu, ông nói quá rồi, có chuyện gì thì ông cứ dặn cháu là được, sao phải dùng đến chữ nhờ chứ?"

Lúc này Miêu thành chủ mới nói: "Ông muốn nhờ cháu tha mạng cho Hoàng Tiến, tuy cậu ta còn sống nhưng đã mất hết võ công, sau này sẽ không uy hiếp gì đến cháu nữa đâu".

Dương Thanh cười khổ: "Không giấu gì ông, cháu không hề định giết Hoàng Tiến, tính ra, trước đó Hoàng Tiến có cơ hội giết cháu nhưng lại bỏ qua cho cháu, cháu vốn đã nợ ông ta một mạng rồi".

"Nếu ông ta không gây sự, cháu cũng không đánh với ông ta, lần này, xem như ân oán giữa cháu và ông ta đã hoàn toàn kết thúc".

Miêu thành chủ mỉm cười: “Thế là tốt rồi! Thật ra Hoàng Tiến cũng rất đáng thương, cậu ta là trẻ mồ côi, được sư phụ nuôi nấng từ nhỏ, hồi đó Lưu lão quái chính là người dạy võ công cho cậu †a nên quan hệ giữa họ rất tốt”.

Chương 2928:

“Chính vì trước đó cậu ta bỏ qua cho cháu nên cháu mới có cơ hội giết Lưu lão quái, việc này khiến cậu ta rất áy náy, thế nên dù không phải đối thủ của cháu, cậu ta vẫn đòi đánh một trận sống còn, thật ra cậu ta chỉ đang xin được chết mà thôi!”

“Theo cậu ta thấy, phải chết thì mới xứng với Lưu lão quái – sư huynh của mình”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh không khỏi nảy lòng tôn kính, tuy anh có thù sâu hận lớn với Lưu lão quái nhưng lại không có oán thù gì với Hoàng Tiến cả. ì Thậm chí anh còn hơi cảm kích ông ta.

Nếu Hoàng Tiến không buông tha cho anh, anh đã bị giết từ lâu rồi, lấy đâu ra cơ hội đánh một trận sống còn với ông ta, khiến ông ta dùng bí pháp để tăng thực lực lên rồi mất hết võ công chứ.

“Nhưng cháu phải coi chừng một người, đó là Lưu Bai”

Miêu thành chủ chợt nói, nét mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

Dương Thanh hỏi: “Lưu Ba là ai thế ạ?”

Miêu thành chủ nói: “Đó là sư phụ của Lưu lão quái và Hoàng Tiến, nghe nói ông ta còn là bố ruột của Lưu lão quái, nhưng không hiểu sao ông ta nhất quyết không chịu thừa nhận thân phận đấy của mình”.

“Nghe nói mười mấy năm trước, Lưu Ba đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh, bây giờ đã qua mười năm, không ai biết ông ta mạnh đến mức nào hết”.

“Nhưng cho dù thế nào, với thực lực của cháu bây giờ, nếu gặp phải Lưu Ba thì chỉ còn con đường chết mà thôi”.

Nét mặt Dương Thanh nghiêm nghị hẳn lên, nếu Lưu Ba đúng là bố Lưu lão quái, chắc chắn lão ta sẽ không tha cho anh.

Bây giờ cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh từ mười mấy năm trước như lão ta sẽ mạnh tới mức nào chứ?

Cho dù lão ta chưa bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, chắc cũng là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong nhỉ?

Miêu thành chủ chợt nói: “Nhưng cháu cũng không cần lo lắng quá, tuy Lưu Ba mạnh nhưng cháu cũng không yếu, với thực lực của cháu bây giờ, tuy cháu chỉ có thể miễn cưỡng phát huy thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng đừng quên con dao găm mà ông đã đưa cho cháu”.

Dương Thanh lấy dao ra, hỏi với vẻ ngờ vực: “Con dao này có thể giúp cháu chống lại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong ạ?”

Miêu thành chủ lắc đầu, nhìn Dương Thanh: “Tuy nó không thể giúp cháu chống lại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, nhưng có thể giúp cháu tu luyện. Với thiên phú võ thuật của cháu, nếu tu luyện dưới sự hỗ trợ của con dao này thì chăn chắn cảnh giới sẽ nhanh chóng tăng lên”.

“Chỉ cần cháu đột phá Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, chỉ cần Lưu Ba chưa bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, ít nhất cháu vẫn còn cơ hội chạy trốn”.

Trong mắt Dương Thanh tràn ngập vẻ kiên định: “Siêu Phàm Bát Cảnh ư?”

Bây giờ anh mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ, nếu muốn bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, có lẽ rất khó.

Miêu thành chủ nói: “Trong khoảng thời gian tới, cháu hãy tu luyện ở phủ Miêu Thành đi, cho dù Lưu Ba muốn giết cháu thì cũng không dám tự tiện xông vào đó”.

Dương Thanh vội đáp: “Cháu cảm ơn ông ạ!”

Bây giờ Phùng Tiểu Uyển vẫn đang tìm cách để khôi phục ý thức cho Mã Siêu, cho dù Dương Thanh quay về Yến Đô thì cũng không thể cứu anh ta được.

Chỉ bằng ở lại phủ Miêu Thành, cố gắng tu luyện.

Đế Thiên cũng đã nói, chỉ khi cảnh giới của anh vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong thì mới có tư cách thừa kế Đế Thôn.

Chương 2929:

Đế Thiên mới dạy mỗi Chiến Thần Quyết cho anh mà đã khiến thực lực của anh thay đổi về chất, anh chợt nghĩ, đến khi thực sự thừa kế Đế Thôn rồi, liệu anh sẽ đạt được những lợi ích gì đây?

Một tuần sau đó, Dương Thanh luôn ở phủ Miêu Thành, ngày nào cũng tu luyện ở bờ Long Khê, còn Miêu thành chủ vẫn kiên trì như xưa, ngày nào cũng đến Long Khê câu cá rất đúng giờ.

Nếu Dương Thanh không biết thân phận của Miêu thành chủ, có lẽ sẽ nghĩ ông lão chỉ là người câu cá bình thường thôi.

Trong một tuần này, Phùng Tiểu Uyển vẫn tiếp tục nghiên cứu cỏ Hồi Hồn, còn tra cứu rất nhiều tài liệu ở phủ Miêu Thành, nhưng vẫn không tìm được cách giúp Mã Siêu tỉnh lại.

“Tiểu Uyển, đã lâu như thế mà vân chưa có tiến triển gì ư?”

Ngải Lâm nhìn Phùng Tiểu Uyển, nói với vẻ lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển nói với vẻ tự trách: “Chị Lâm, em xin lỗi, em đã khiến chị thất vọng rồi! Có quá ít nội dung liên quan đến cỏ Hồi Hồn, em chỉ có thể tự nghĩ cách chế ra thuốc khôi phục ý thức bằng kiến thức của mình thôi”.

Ngài Lâm thở dài, nhìn bé Tĩnh An trong lòng mình, nói với đôi mát đỏ hoe: “Chị thật sự rất lo cho anh ấy, rất muốn ở bên anh ấy”.

“Bây giờ là lúc anh ấy cần chị nhất nhưng chị không thể ở bên anh ấy, chị cảm thấy mình thật vô dụng”.

Phùng Tiểu Uyển vội nói: “Chị Lâm, chị đừng nói thế, nếu anh Siêu biết chị nghĩ như vậy, chắc chăn anh ấy sẽ thấy rất tự trách”.

“Chị cứ yên tâm, em sẽ dốc hết sức để nghiên cứu thuốc chữa cho anh ấy”.

Ngải Lâm gật đầu, nói với vẻ cảm kích: “Tiểu Uyển, cảm ơn eml”

Đúng lúc này, Dương Thanh đã quay về sau một ngày tu luyện.

“Anh Thanhl”

Phùng Tiểu Uyển vội đứng dậy, nhìn về phía Dương Thanh: “Anh Thanh, em cảm thấy mình rất vô dụng, lâu như thế rồi mà vẫn chưa nghiên cứu được gì hết”.

Dương Thanh đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện giữa hai cô gái, cũng biết Phùng Tiểu Uyển đang cảm thấy rất tự trách.

Anh an ủi: “Tiểu Uyển, em đừng tự trách mình như thế, em làm được đến vậy, bọn anh đã cảm kích lắm rồi”.

Anh cũng không muốn xoăn xuýt về chuyện này, bèn nói: “Anh định về Yến Đô”.

“Để tôi về với cậu!”

Ngải Lâm vội nói, trên mặt tràn ngập vẻ kiên định.

Dương Thanh nhìn bé Tĩnh An trong lòng Ngải Lâm, lại nhìn cô ấy rồi nói: “Chị Lâm, em biết chị rất lo cho Mã Siêu, muốn ở bên cậu ấy khi cậu ấy khó khăn nhất, nhưng bé Tĩnh An còn nhỏ như thế, nếu chị đi thì bé Tĩnh An phải làm sao bây giờ?”

“Em nghĩ nếu bây giờ Mã Siêu vẫn còn ý thức, cậu ấy sẽ mong chị có thể chăm sóc bé Tĩnh An thay vì ở bên mình hơn”.

“Chị cứ yên tâm, em sẽ chăm sóc cho cậu ấy, không để cậu ấy gặp chuyện gì”.

Dương Thanh vốn định tu luyện đến khi bước vào Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng hiệu quả tu luyện mấy ngày nay rất thấp, vì anh không sao bình tĩnh nổi, chỉ lo cho Mã Siêu.

Bây giờ chỉ có Phùng Giai Di ở bên Mã Siêu, Mã Siêu lại mất ý thức, không ai có thể bảo đảm rằng bệnh tình của Mã Siêu sẽ không trở nặng.

Phùng Tiểu Uyển vẫn chưa nghiên cứu được gì, anh định về Yến Đô trước, xác nhận Mã Siêu không sao rồi đến biên giới phía Bắc một phen.

Chương 2930:

Ở biên giới phía Bắc có Y Vương với y thuật hết sức cao siêu, nếu không bất đắc dĩ, anh cũng không muốn đến đó để nhờ Y Vương hỗ trợ.

Nhưng Mã Siêu đã mất ý thức quá lâu, anh lo rằng một khi bỏ lỡ thời điểm chữa trị tốt nhất thì Mã Siêu sẽ phải chịu di chứng nghiêm trọng mất.

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, chẳng những Ngải Lâm không định lùi bước mà vẻ kiên định trong mắt còn rõ rệt hơn.

Ngải Lâm nói với vẻ kiên quyết: "Dương Thanh, tôi phải quay về bên anh ấy! Về phần bé Tĩnh An, tôi sẽ để con bé ở đây, nhờ Tiểu Uyển chăm sóc con bé cũng được".

Phùng Tiểu Uyển nhìn Ngải Lâm rồi nhìn Dương Thanh, nói: "Anh Thanh, nếu chị Lâm đã muốn quay về bên anh Siêu, chi bằng anh cứ đưa chị ấy về đi! Em sẽ chăm sóc bé Tĩnh An cẩn thận".

Dương Thanh thở dài: "Nếu vậy thì em sẽ đưa chị về!"

Ngải Lâm vội nói: "Cảm ơn cậu!"

Tối đó, Dương Thanh đưa Ngải Lâm rời khỏi Miêu Thành.

Sáng sớm hôm sau, họ đến Yến Đô.

Lại đặt chân lên mảnh đất này, trên mặt Ngải Lâm tràn ngập vẻ hoài niệm. Vì lo cho Mã Siêu nên cô ấy đến dinh thự Vân Phong với Dương Thanh trước.

Nửa tiếng sau, ở dinh thự Vân Phong.

Ngải Lâm nhìn Mã Siêu đang đờ đẫn, không nói năng gì, không sao kiểm soát nổi tâm trạng của mình nữa, lập tức bật khóc: "Chồng, anh đừng làm em sợ, anh mau tỉnh lại đi được không?

Em xin anh mau tỉnh lại đi mài"

Cho dù cô ấy kêu khóc thế nào, Mã Siêu vẫn thờ ơ, nhìn Ngải Lâm với vẻ mặt không cảm xúc.

“Khoảng thời gian này vất vả cho cô rồi!”

Dương Thanh chừa không gian riêng cho Ngải Lâm và Mã Siêu, đi ra ngoài với Phùng Giai Di, nói bằng giọng cảm kích.

Phùng Giai Di khẽ lắc đầu, nói với vẻ nghiêm nghị: “Tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ nổi tiếng, nhưng không ai có thể chữa trị cho anh họ, còn anh thì sao? Có thu hoạch được gì từ chuyến đi đến Miêu Thành không thế?”

Dương Thanh lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa tìm ra cách khôi phục ý thức cho Mã Siêu, nhưng Tiểu Uyển vẫn đang cố gắng”.

“Tôi định đến chiến vực ở biên giới phía Bắc một chuyến, có lẽ sẽ tìm ra cách giúp Mã Siêu tỉnh táo lại”.

Phùng Giai Di nói: “Nếu vậy thì anh cứ yên tâm đi đi, tôi sẽ bảo vệ họ thật tốt”.

Phùng Giai Di cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tuy cô ta mới đến Siêu Phàm Nhất Cảnh nhưng đã thuộc loại mạnh nhất Yến Đô rồi.

Trừ khi kẻ địch có thực lực siêu mạnh tìm đến đây, bằng không ở Yến Đô, không ai có thể làm gì cô ta hết.

Dương Thanh nói: “Thật sự rất cảm ơn cô! Nỗ lực của cô trong khoảng thời gian này sẽ không uổng phí đâu”.

Phùng Giai Di cười khổ: “Anh cũng biết, mong ước lớn nhất của tôi bây giờ là giúp bố tôi được tự do, ông ấy vẫn đang bị giam lỏng ở Hoàng tộc họ Phùng, còn bị cách chức người thừa kế, tôi sợ ông ấy sẽ gặp nguy hiểm”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Khi nào quay về sau chuyến này, tôi sẽ đến Hoàng tộc họ Phùng với cô”.

Phùng Giai Di nói với vẻ chân thành: “Cảm ơn anh nhé!”

Chương 2931:

Tiếp đến, Dương Thanh tới tập đoàn Nhạn Thanh. Lâu lắm rồi anh không ngó ngàng gì đến tập doàn Nhạn Thanh, lần này vừa hay qua đó xem thế nào.

Văn phòng chủ tịch, tập đoàn Nhạn Thanh.

Lạc Bân kích động nhìn Dương Thanh: “Chủ tịch, cuối cùng cậu cũng về rồi!”

Dương Thanh thấy hình như Lạc Bân lại gây đi, không khỏi áy náy, bởi vì anh bận lo chuyện khác nên không ngó ngàng gì đến Nhạn Thanh, Tần Thanh Tâm và Tân Y cũng được anh cho.

người đưa tới nơi an toàn.

Có thể nói, bây giờ Lạc Bân đang phải chống chọi một mình, mọi công việc trong tập đoàn đều do ông ta phụ trách.

Dương Thanh an ủi: “Vất vả cho ông rồi! Cố gắng thêm thời gian nữa, sau khi giải quyết xong việc, tôi sẽ đón Tân Thanh Tâm và Tần Y về, khi đó tôi cũng có thể yên ổn ở đây”.

Lạc Bân vội nói: “Chủ tịch, tôi không vất vả chút nào, tôi vẫn chịu được! Cậu cứ yên tâm, đến khi cậu quay về, chắc chản tôi sẽ trả cho cậu tập đoàn hùng mạnh nhất!”

Dương Thanh gật đầu, võ vai Lạc Bân: “Tôi tin ông!”

Câu nói này khiến Lạc Bân vô cùng cảm động, cảm thấy có vất vả đến đâu cũng đáng. | Dương Thanh hỏi: “Bây giờ tập đoàn còn gặp khó khăn gì khi phát triển không?”

Lạc Bân có vẻ do dự, hình như đang phân vân xem có nên nói cho Dương Thanh biết không.

Dương Thanh nhíu mày: “Nói đi!”

Lúc này Lạc Bân mới nói: “Một tháng trước, có một doanh nghiệp ở nơi khác tiến vào Yến Đô, tên là tập đoàn Thuận Thiên, hình như tập đoàn này được lập ra để đối phó với tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Bởi vì các lĩnh vực kinh doanh của họ giống hệt tập đoàn Nhạn Thanh, hơn nữa họ đã cướp mất rất nhiều đối tác của chúng ta rồi”.

“Quan trọng là chỉ trong một tháng, tập đoàn Thuận Thiên đã có thực lực rất gần với tập đoàn Nhạn Thanh, hai doanh nghiệp thường xuyên xảy ra xung đột”.

“Tôi cảm thấy đối phương đang nhắm vào tập đoàn Nhạn Thanh”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh nhíu mày: “Ông biết chủ tịch của tập đoàn Thuận Thiên là ai chứ?”

Lạc Bân lắc đầu: “Chỉ biết mỗi tên, nhưng khi tôi điều tra thì lại không tìm thấy gì, tôi có cảm giác đối phương chỉ là con rối bị đẩy ra ngoài, phía sau lưng đối phương là một người hoàn toàn khác”.

Dương Thanh lập tức sầm mặt: “Cho dù là ai, nếu đã dám động đến tập đoàn Nhạn Thanh thì đừng hòng sống sót!”

Anh nói rồi lấy một tấm thẻ ngân hàng ra, đưa cho Lạc Bân: “Trong tấm thẻ này có năm tỷ, tôi giao hết cho ông, nếu tập đoàn Thuận Thiên dám động đến lợi ích của chúng ta thì cứ dồn họ vào chỗ chết cho tôi! Nếu thiếu tiền, ông có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào”.

Lạc Bân rất kinh hãi, ông ta biết Dương Thanh giàu có, nhưng không ngờ Dương Thanh bỏ năm tỷ ra mà cứ như đang chơi, anh không hề quan †âm gì đến số tiền này.

“Vâng, thưa chủ tịch Lạc Bân vội cao giọng đáp.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lạc Bân bỗng vang lên. Ông ta nhìn dấy số trên màn hình, bỗng trở nên nghiêm nghị, nhìn về phía Dương Thanh: “Chủ tịch của tập đoàn Thuận Thiên – La Thế Hoành gọi đến ạ!”

Nghe thấy Lạc Bân nói thế, Dương Thanh nhíu mày.

Chủ tịch tập đoàn Thuận Thiên – La Thế Hoành chỉ là một con rối bị đẩy lên mà thôi, lúc này ông ta gọi cho Lạc Bân, có lẽ không có ý tốt.

Chương 2932:

Lạc Bân nói: “Chủ tịch, có nghe không ạ?”

Dương Thanh thản nhiên nói: “Nghe đi!”

Lạc Bân bật loa ngoài, một giọng nói thô kệch lập tức vang lên từ ống nghe: “Sếp Lạc, nghe nói chủ tịch Dương đã về rồi hả? Chẳng biết tôi có may mắn được mời chủ tịch Dương một bữa cơm không?”

Dương Thanh hơi híp mắt, chỉ có mấy người biết tin anh đã về, hơn nữa họ đều rất đáng tin.

Thế nên hành tung của anh không thể lộ được.

Nhưng La Thế Hoành lại biết anh đã quay lại, xem ra hành tung của anh đã bị người ta nghe ngóng từ lâu.

Lạc Bân nhìn về phía Dương Thanh, thấy Dương Thanh gật đầu thì mới lạnh lùng nói: “Nếu chủ tịch La đã muốn gặp chủ tịch Dương, tôi sẽ chuyển lời, còn về việc chủ tịch Dương có muốn đi hay không thì tôi cũng không biết”.

La Thế Hoành cười ha hả: “Vậy làm phiền sếp Lạc nhé, tôi sẽ gửi thời gian và địa điểm cho sếp Lạc sau”.

Sau khi cúp máy, Lạc Bân nghiêm nghị nói: “Chủ tịch, cậu định tham dự bữa tiệc mà ông ta mời thật à?”

Dương Thanh gật đầu: “Một con rối thôi mà cũng dám ra mặt, tôi muốn xem xem tập đoàn Thuận Thiên dám đối đầu với tập đoàn Nhạn Thanh này mạnh đến đâu”.

Anh biết tập đoàn Thuận Thiên không đơn giản, nếu nó đơn giản thì với năng lực của mình, Lạc Bân đã giải quyết xong từ lâu. Bây giờ tập đoàn này vẫn còn, tức là ngay cả Lạc Bân cũng không đối phó được.

Dương Thanh nói: “Mang tài liệu về tập đoàn Thuận Thiên đến đây cho tôi”.

Lạc Bân vội đáp: “Vâng, chủ tịch!”

Lạc Bân nhanh chóng mang tài liệu liên quan đến tập đoàn Thuận Thiên tới, tài liệu rất cặn kẽ, có cả thông tin chỉ tiết về cấp cao của tập đoàn Thuận Thiên.

Nửa tiếng sau, Dương Thanh bỏ tài liệu xuống, nhíu mày.

Qua tập tài liệu này, Dương Thanh đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của tập đoàn Thuận |_ Thiên. Nó mới được thành lập một tháng ngắn ngủi nhưng đã phát triển đến mức trở thành doanh nghiệp hàng đầu Yến Đô, thậm chí còn dám giành mối làm ăn với tập đoàn Nhạn Thanh nữa.

Quan trọng là những thương nhân từng hợp tác với tập đoàn Nhạn Thanh lại dám từ bỏ Nhạn Thanh để hợp tác với tập đoàn Thuận Thiên.

Dương Thanh hỏi: “Rất nhiều đối tác của chúng ta sẵn sàng từ bỏ tập đoàn Nhạn Thanh để hợp tác với tập đoàn Thuận Thiên, chuyện này rất bất thường, rốt cuộc là tại sao thế?”

Lạc Bân vội đáp: “Tôi đã điều tra, nhưng đám thương nhân đó đều rất kín miệng, hơn nữa cũng không giống bị ép. Hình như họ rất mừng vì được hợp tác với tập đoàn Thuận Thiên”.

“Tôi nghỉ tập đoàn Thuận Thiên đã cho họ lợi ích khổng lồ, bằng không, họ không đời nào chịu bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cao ngất ngưởng chỉ để hợp tác với tập đoàn Thuận Thiên”.

Dương Thanh gật nhẹ đầu: “Nếu đã không bị ép buộc, vậy chỉ còn khả năng tập đoàn Thuận Thiên đã cho họ những lợi ích không thể từ chối”.

“Nhưng sao tập đoàn Thuận Thiên có thể khiến đám thương nhân đó tin tưởng mình đây?”

Lạc Bân lắc đầu với vẻ cay đảng: “Tôi vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, với thực lực của tập đoàn Nhạn Thanh bây giờ, chỉ cần có chút quan hệ với chúng ta thì sẽ hời to, nhưng các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh lại cứ thi nhau chủ động hủy hợp đồng”.

“Tôi đã tính thử, chỉ riêng tiền bồi thường vi phạm hợp đồng mà tập đoàn Nhạn Thanh nhận được đã lên tới năm tỷ! Hay

nói cách khác, nếu muốn lôi kéo đám thương nhân đó hợp tác, tập đoàn Thuận Thiên phải bỏ ít nhất năm tỷ ra. Quan trọng nhất chính là tập đoàn Thuận Thiên còn phải đảm bảo sẽ giúp đám thương nhân hủy hợp tác với chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn nữa ”.

Chương 2933:

“Chắc tập đoàn Thuận Thiên phải tốn ít nhất hai trăm tỷ thì mới có thể lôi kéo đám thương nhân đó về phe mình”.

“Có lẽ kháp Chiêu Châu, cũng không có mấy doanh nghiệp có thể đưa hai trăm tỷ cho đối tác nhỉ?”

Dương Thanh im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu chỗ dựa của tập đoàn Thuận Thiên mạnh hơn tập đoàn Nhạn Thanh thì sao?”

Lạc Bân thoáng sửng sốt rồi nói ngay: “Nếu thế thì đúng là tập đoàn Thuận Thiên có thể dễ dàng khiến đám thương nhân kia phản bội chúng †a, nhưng đó chỉ là một yếu tố mà thôi, quan trọng nhất vấn là lợi ích, đối với thương nhân, kiếm nhiều tiên hơn mới là tất cả”.

Dương Thanh gật đầu: “Cứ gác mấy chuyện đó lại đã, ông đi với tôi đến bữa tiệc trưa nay đi!”

Lạc Bân đáp: “Vâng, thưa chủ tịch!”

Mười hai giờ trưa, Lạc Bân lái xe đưa Dương Thanh đến một nhà hàng kiểu Nhật.

Dương Thanh nhíu mày: “Đây chính là chỗ mà La Thế Hoành chọn ư?”

Lạc Bân gật đầu rồi nói ngay: “Chủ tịch, nếu cậu không thích thì chúng ta qua nhà hàng khác nhé?”

Dương Thanh lắc đầu: “Không cần đâu!”

Hai người bước vào nhà hàng.

“Sếp Lạc, lâu rồi không gặp!”

Họ vừa bước vào nhà hàng, một giọng nói thô kệch đã vang lên. Ngay sau đó, một người trung niên tươi cười đi tới, chủ động chìa tay ra với Lạc Bân.

Nếu không biết chuyện tập đoàn Thuận Thiên đã cướp mất rất nhiều đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh, có lẽ Dương Thanh sẽ

tưởng La Thế .

Hoành và Lạc Bân là bạn tốt.

Lạc Bân bắt tay La Thế Hoành, cười lạnh: “Nếu tôi không nhớ nhầm, tập đoàn Thuận Thiên mới thành lập được một tháng thôi nhỉ? Tôi và chủ tịch La cũng mới gặp một lần trong hội liên minh thương mại ba ngày trước đúng không?”

La Thế Hoành cười ha hả: “Đối với tôi, ba ngày đã là lâu lắm rồi”.

Ông ta nói rồi nhìn về phía Dương Thanh: “Chác đây chính là cậu Thanh – chủ tịch của tập đoàn Nhạn Thanh đúng không?”

Dương Thanh thản nhiên nhìn La Thế Hoành, chỉ một cái liếc của anh đã khiến nụ cười trên mặt La Thế Hoành cứng đờ.

La Thế Hoành cảm nhận được rất rõ, ông ta như đang đối mặt với dã thú đến từ hồng hoang chứ không phải con người, đôi mắt thâm thúy của Dương Thanh khiến La Thế Hoành có cảm giác rơi xuống địa ngục.

Ông ta không dám bước lên trước, bèn liếc sang chỗ khác, thậm chí còn không dám đối mặt với Dương Thanh.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Hình như chủ tịch La rất sợ tôi nhỉ?”

La Thế Hoành rùng mình, lau mồ hôi lạnh trên trán, vội nói: “Chủ tịch Dương cứ đùa, nghe nói cậu vừa về đây. Tôi vẫn luôn sùng bái cậu, tôi chỉ có sự kính trọng với cậu mà thôi, sao lại sợ cậu được chứ?”

Không thể không thừa nhận, người đàn ông trông hơi cục mịch này không hề đơn giản, nếu không cũng sẽ không bị nhân vật lớn phía sau ông ta đẩy lên.

“Chủ tịch Dương! Sếp Lạc! Mời qua bên này!”

Chương 2934:

La Thế Hoành vội làm động tác mời, dẫn hai người tới một phòng riêng cao cấp.

Nhưng sau khi bước vào phòng, Dương Thanh mới biết trong này còn những người khác.

Lạc Bân thấy Dương Thanh nhíu mày, lập tức nói với vẻ không vui: “Chủ tịch La, ông có ý gì thế?

Ông đã nói chỉ mời mỗi cậu Thanh ăn cơm, sao lại có cả những người khác hả?”

Nếu là người khác, Lạc Bân vẫn sẽ nể mặt, nhưng riêng với La Thế Hoành thì ông ta không muốn nể nang gì hết.

La Thế Hoành vội xin lỗi: “Chủ tịch Dương!

Sếp Lạc! Rất xin lỗi, thật ra người muốn gặp chủ tịch Dương là ông chủ của tôi – ông Yoshida!”

| Nghe thấy thế, Lạc Bân hơi biến sắc.

Ông ta đã điều tra được La Thế Hoành chỉ là một con rối được nâng lên mà thôi, nhưng không ngờ La Thế Hoành lại chủ động thừa nhận mình có ông chủ.

Hơn nữa chủ của ông ta còn là người nước Dương.

Trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng sắc bén, anh híp mắt nhìn Yoshida đang ngồi ở ghế chính.

Yoshida cũng nhìn về phía Dương Thanh, cười híp mắt: “Cậu Thanh, mời ngồi!”

Dương Thanh ngồi xuống phía đối diện Yoshida, nét mặt lại thản nhiên như cũ. Anh lạnh nhạt nhìn ông ta: “Việc tập đoàn Thuận Thiên đối đầu với tập đoàn Nhạn Thanh trong thời gian gần đây là do ông sai khiến nhỉ?”

Yoshida và La Thế Hoành thoáng sửng sốt, hình như không ngờ Dương Thanh sẽ hỏi thẳng như thế.

Yoshida nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, đặt chén xuống rồi mới cười híp mắt: “Cậu Thanh đúng là thẳng thắn, không sai, chính tôi đã cử La Thế Hoành cướp hết đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh”.

“Tôi cứ tưởng sẽ rất khó để đạt được mục tiêu này, nhưng không ngờ chỉ trong một tháng, chẳng những tôi không tốn xu nào mà còn lãi mười tỷ, gần như đã hoàn thành mục tiêu”.

Dương Thanh lập tức nhướng mày, Yoshida đang khoe khoang với anh hả?

Theo cách tính của Lạc Bân, Yoshida phải tốn ít nhất hai trăm tỷ thì mới có thể lôi kéo được nhiều đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh như thế.

Nhưng Yoshida lại nói, chẳng những ông ta không tốn tiên mà còn lãi mười tỷ, chuyện nầy đúng là đáng kinh ngạc.

Dương Thanh không nói gì, Lạc Bân lên tiếng: “Ông Yoshida, ông nói hơi quá rồi đấy? Nếu muốn thuyết phục các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh hủy hợp tác với chúng tôi, chuyển sang hợp tác với ông, ông phải tốn ít nhất hai trăm tỷ thì mới làm được điều này”.

“Vừa nãy ông lại nói, ông không tốn xu nào, còn lãi mười tỷ ư? Sao có thể chứ?”

Yoshida cười ha hả: “Sếp Lạc không làm được việc này, không có nghĩa là tôi cũng thế”.

Lạc Bân đang định nói tiếp, Dương Thanh bỗng nói: “Nếu tôi không đoán sai, chắc ông Yoshida có lai lịch rất lớn nhỉ?”

“Ông có thể khiến đám thương nhân kia hủy hợp đồng với chúng tôi, quay sang bắt tay với ông vì ông đã tiết lộ thân phận của mình cho họ biết, sau đó cố tình tỏ ý muốn tìm đối tác. Những thương nhân kia sẽ chủ động đến xin hợp tác ngay”.

“Lúc này, ông Yoshida chỉ cần đưa hợp đồng nhập cổ phần cho họ là có thể dễ dàng khiến đám thương nhân đó dâng tiền cho ông rồi”.

“Bây giờ tập đoàn Thuận Thiên có cổ phần của đám thương nhân kia, thế nên chẳng những ông Yoshida không tốn xu nào

mà còn lãi mười tỷ nữa”.

Trừ khả năng này ra, Dương Thanh thực sự không nghĩ ra cách nào có thể khiến các đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh chủ động hủy hợp đồng.

Chương 2935:

Nhưng nếu muốn làm được điều đó, Yoshida phải có lai lịch rất lớn thì mới có thể khiến các thương nhân kia tin rằng mình sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nếu đi theo ông ta.

“Bốp bốp bốp!”

Yoshida vỗ tay, mỉm cười: “Đúng là tài không đợi tuổi, cậu Thanh lợi hại thật đấy! Mới đó mà đã đoán ra chân tướng rồi!”

“Không sai, đúng như cậu Thanh nói, tôi chỉ tiết lộ một ít về thân phận của mình thôi mà đã lôi kéo được rất nhiều đối tác rồi”.

Lạc Bân sực hiểu, ông ta đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, chỉ không đoán rằng Yoshida có lai lịch rất lớn.

Ông ta bỗng nghĩ đến điều gì đó, bèn kinh ngạc nói: “Ông là người của gia tộc Yoshida – một trong ba gia tộc lớn ở nước Dương ư?”

Ở nước Dương, có ba gia tộc hết sức giàu có, một trong số đó chính là gia tộc Yoshida. _ ` Yoshida đã dùng thân phận của mình để lôi kéo đối tác của tập đoàn Nhạn Thanh chủ động gia nhập tập đoàn Thuận Thiên, ông ta phải là người của gia tộc Yoshida thì mới có thể làm được điều đó.

Yoshida mỉm cười: “Không sai, đúng là tôi đến từ gia tộc Yoshida ở nước Dương, cũng chính là ông chủ thực sự của tập đoàn Thuận Thiên”.

Lạc Bân lập tức nghiêm nghị hẳn lên, khó trách tập đoàn Thuận Thiên dám động đến tập đoàn Nhạn Thanh, thì ra phía sau nó chính là gia tộc Yoshida – một trong ba gia tộc lớn ở nước Dương.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Vậy hôm nay ông mời tôi ăn cơm là để ra oai với tôi à?”

Yoshida mỉm cười, lắc đầu: “Tôi mời cậu Thanh tới đây vì muốn thương lượng chuyện này với cậu, tôi rất hứng thú với tập đoàn Nhạn Thanh, hy vọng cậu Thanh có thể bán lại nó

cho tôi. Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt, tôi sẽ mua nó với giá cao hơn giá thị trường 20%".

Dương Thanh bỗng mỉm cười: "Chắc ông Yoshida cũng biết tập đoàn Nhạn Thanh có ý nghĩa gì với tôi nhỉ?"

Yoshida mỉm cười: "Tập đoàn Nhạn Thanh là doanh nghiệp mà mẹ cậu sáng lập khi còn sống, cũng là niềm tưởng nhớ của cậu về bà ấy, thế nên cậu luôn muốn biến nó thành doanh nghiệp hàng đầu thế giới".

Dương Thanh hơi híp mắt: "Ông Yoshida đã biết mà vân muốn mua lại tập đoàn Nhạn Thanh từ phía tôi, tôi có thể coi đó là sự khiêu khích của ông với tôi không?"

Yoshida mỉm cười, cũng không trả lời vấn đề này. Ông ta nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nữa.

Khi cười, mắt ông ta híp lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng lúc này, Dương Thanh đã nhận thấy sát khí từ nụ cười của Yoshida.

"Nếu cậu Thanh đã nghĩ là khiêu khích, vậy cứ xem đó là khiêu khích cũng được!"

Yoshida đẩy kính, cười híp mắt: "Nếu cậu Thanh đã biết thân phận của tôi, chắc cậu cũng rõ, gia tộc Yoshida không bao giờ thiếu tiền".

"Nếu cậu Thanh không ưng mức giá cao hơn giá thị trường 20%, tôi có thể thêm vào 10% nữa, mua tập đoàn Nhạn Thanh với giá cao hơn giá thị trường 30%, cậu hoàn toàn có thể dùng số tiền này để sáng lập một tập đoàn Nhạn Thanh mới".

"Đương nhiên cậu có thể từ chối, nhưng nên nghĩ đến hậu quả, nó sẽ rất nghiêm trọng đấy!

Cậu Thanh là người thông minh, chắc cũng biết nên lựa chọn thế nào".

Mãi đến khi Yoshida không nói nữa, Dương Thanh mới hỏi: "Ông nói xong chưa?"

Yoshida thoáng sửng sốt rồi gật đầu: "Xong rồi "Nếu xong rồi thì nghe tôi nói đây!"

Dương Thanh nói: “Tôi không cần biết phía sau tập đoàn Thuận Thiên là thế lực nào, chuyện đó không liên quan tới tôi! Nhưng ông phải biết, nơi đây thuộc Chiêu Châu, nếu đã ở trên lãnh thổ của Chiêu Châu thì cứ chơi theo quy tắc ở Chiêu Châu, nếu ông định vi phạm, trò chơi cũng đành kết thúc!”

Chương 2936:

“Ông muốn mua lại tập đoàn Nhạn Thanh đúng không? Bây giờ tôi cho ông ba ngày, lập tức dẫn người của ông cút khỏi Yến Đô, bằng không ba ngày sau, tôi sẽ đích thân tiễn ông lên đường đấy!”

Thái độ của Dương Thanh hết sức cứng răn, lời anh nói khiến nét mặt giả dối của Yoshida lập tức cứng đờ.

La Thế Hoành cũng có vẻ kinh ngạc, vội nói: “Chủ tịch Dương,cậu đừng nóng, ông Yoshida thật lòng muốn hợp tác với cậu, ông ấy sẵn lòng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh với mức giá cao hơn giá thị trường 30%, đó đã là thành ý lớn lắm rồi đấy”.

Dương Thanh nhíu mày: “Ông không hiểu tôi nói gì ư?”

Khí thế mạnh mẽ lập tức ập xuống người La Thế Hoành, La Thế Hoành biến sắc, cảm thấy như đang phải vác vật nặng mấy trăm cân.

Nhưng Yoshida thì vẫn rất thản nhiên trước khí thế của Dương Thanh, khí thế từ người ông ta thoáng tràn ra ngoài.

Dương Thanh hơi híp mắt, nhìn về phía Yoshida: “Cao thủ Siêu Phàm Cảnh ư?”

Yoshida ngạo nghề nói: “Cách đây không lâu, tôi vừa đột phá Siêu Phàm Cảnh, nếu tôi không đoán nhầm, cậu Thanh cũng là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh đúng không?”

Xem ra Yoshida cũng không biết nhiều về Dương Thanh, bằng không sao có thể nghĩ thực lực của Dương Thanh chỉ đến Siêu Phàm Nhất | Cảnh chứ?

Dương Thanh cười lạnh, tên này đúng là ngông cuồng, chưa tìm hiểu kỹ lai lịch của anh mà đã dám đến ra oai, còn định thu mua tập đoàn Nhạn Thanh nữa chứ.

“Nhớ lời tôi nói, tôi chỉ cho các ông ba ngày mà thôi, ba ngày sau, nếu các ông chưa cút khỏi Chiêu Châu, tôi sẽ đích thân tiễn các ông lên đường đấy!”

Dương Thanh lạnh lùng nói rồi nhìn về phía La Thế Hoành, híp mắt: “Tôi nói các ông, tức là bao gồm cả tên Hán gian như ông đấy, rõ chưa hả?”

La Thế Hoành đỏ mặt, nghiến răng nghiến lợi: “Dương Thanh, cậu đừng không biết điều như thết Ông Yoshida đến từ gia tộc Yoshida – một trong ba tài phiệt lớn của nước Dương, rất giàu có, hơn nữa gia tộc Yoshida cũng sở hữu rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tôi khuyên cậu nên thỏa hiệp, giúp ông Yoshida thuận lợi thu mua tập đoàn Nhạn Thanh thì hơn, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy”.

“Cút!”

Tiếng quát của Dương Thanh như đòn tấn công có thật, giáng lên người La Thế Hoành. La Thế Hoành cảm thấy ngực mình như bị gõ một búa, thở cũng khó khăn.

Yoshida híp mắt, nhìn chăm chăm vào Dương Thanh: “Nếu cậu Thanh không chịu hợp tác, tôi đành dùng thủ đoạn của mình để ép cậu nghe lời vậy, chúng ta đi!”

Yoshida dẫn La Thế Hoành rời đi, trong phòng chỉ còn Dương Thanh và Lạc Bân .

Lạc Bân nói với vẻ mặt khó coi: “Chủ tịch, xin lỗi cậu! Tôi cũng không ngờ người đứng sau La Thế Hoành lại đến từ gia tộc Yoshida của nước Dương”.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Có gì đâu mà phải xin lỗi! Trước giờ tôi vốn không thích người nước Dương, nếu họ đã chán sống thì tôi đành giúp vậy! Ba ngày tới, cho dù tập đoàn Thuận Thiên làm gì thì cũng không cần quan tâm”.

“Bởi vì cho dù ông ta làm nhiêu đến mấy thì cũng chỉ phí công, ba ngày sau, chúng ta giành lấy thành quả lao động của tập đoàn Thuận Thiên là được”.

Lạc Bân hơi lo lắng: “Chủ tịch, dù sao gia tộc Yoshida cũng là một trong ba tài phiệt lớn của nước Dương, Yoshida thay mặt cho gia tộc Yoshida ở Yến Đô, nếu chúng ta giành mất thành quả lao động của tập đoàn Thuận Thiên thì có khiến gia tộc Yoshida tức giận không thế?”

Dương Thanh cười lạnh: “Gia tộc Yoshida tức giận á? Ở lãnh thổ Chiêu Châu của tôi, người nước Dương cũng dám làm càn à?”

Chương 2937:

Lạc Bân vội nói: “Chủ tịch, xin lỗi! Tại tôi cả nghĩ rồi”.

Dương Thanh đáp: “Ông cứ yên tâm đi, mọi chuyện đã có tôi lo rồi!”

Lạc Bân nói: “Vâng!”

Phía bên kia, sau khi rời đi với La Thế Hoành, Yoshida tức giận nói: “Dương Thanh đúng là ngông cuồng đến mức coi trời bằng vung, tôi đã tiết lộ thân phận mà cậu ta vẫn dám từ chối tôi, tôi phải khiến cậu ta trả giá đắt!”

La Thế Hoành vội nói: “Ông Yoshida, cho dù ông muốn làm gì, tôi cũng sẽ dốc toàn lực để phối hợp!”

Yoshida hơi híp mắt, chợt hỏi: “Ông biết người quan trọng nhất với cậu ta là ai không?”

La Thế Hoành nói: “Là vợ và con gái cậu ta, nhưng không hiểu sao vợ, con gái, bố vợ và em vợ cậu ta đều đã biến mất lâu lắm rồi, như bốc hơi khỏi thế gian vậy”.

“Tuy người thân thiết nhất với cậu ta không ở Yến Đô nữa, nhưng vẫn còn mấy người có quan hệ rất gần gũi, chẳng hạn như Lạc Bân, đúng rồi, còn có Diệp Mạn – chủ gia tộc họ Diệp ở Yến Đô, bà ta là mẹ vợ Dương Thanh”.

“Ngoài ra còn có một ngôi sao nữ tên Hạ Hà, nghe nói cô ta có quan hệ mập mờ với Dương Thanh, còn cụ thể thế nào thì tôi cũng không rõ”.

Sau khi nghe La Thế Hoành nói xong, Yoshida im lặng suy tư mấy chục giây rồi nói: “Nói đề nghị của ông thử xeml”

La Thế Hoành vội nói: “Ông hỏi tôi về người quan trọng của Dương Thanh, chắc muốn dùng họ để ép Dương Thanh thỏa hiệp đúng không ạ?”

Yoshida gật đầu: “Nếu ông đã nói cậu ta là người trọng tình nghĩa, chỉ cần bắt được người bên cạnh cậu ta rồi dùng chuyện

này để đe dọa cậu ta, chắc chăn cậu ta sẽ đồng ý lời đề nghị thu mua tập đoàn Nhạn Thanh của gia tộc Yoshida".

La Thế Hoành nói: "Dù sao Diệp Mạn cũng là chủ gia tộc họ Diệp – một trong tám nhà quyền thế ở Yến Đô, có thân phận không tâm thường, hơn nữa bên cạnh còn có cao thủ do Dương Thanh cử đến, rất khó kiểm soát người phụ nữ này".

"Thật ra đối với chúng ta, những người có quan hệ với Dương Thanh đều như nhau cả, bởi vì cậu ta rất trọng tình nghĩa, chắc chắn cậu ta sẽ thỏa hiệp với chúng ta".

"Thế nên tôi đề nghị, chúng ta có thể nghĩ cách bắt ngôi sao nữ kia, với quan hệ giữa Dương Thanh và Hạ Hà, cậu ta chỉ còn cách đồng ý với yêu cầu của chúng ta".

Yoshida cười híp mắt, nhìn chằm chằm vào La Thế Hoành: "Được, chuyện này cứ giao cho ông xử lý. Nếu ông giải quyết chuyện này ổn thỏa, đến khi gia tộc Yoshida kiểm soát Yến Đô, tôi sẽ cho ông quản lý mọi việc của gia tộc Yoshida ở nơi này".

Nghe thấy thế, La Thế Hoành hết sức mừng rỡ, vội nói: "Cảm ơn ông Yoshida, ông cứ yên tâm, chắc chăn tôi sẽ không khiến ông thất vọng".

Tại phim trường Hoành Điếm ở Yến Đô, Hạ Hà vừa quay phim xong đang ngồi xe van rời đi.

Xe chạy băng băng, Hạ Hà ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp trông rất thản nhiên, hình như sâu trong mắt còn có vẻ hoài niệm.

"Chẳng biết bây giờ anh ấy đang ở đâu, có lẽ anh ấy đã quên mình từ lâu rồi nhỉ?"

Hạ Hà chợt nói rồi mỉm cười, lắc đầu với vẻ tự giễu: "Có những người chỉ đi ngang qua đời nhau mà thôi, nhưng cho dù đó chỉ là khách qua đường thì cũng là vị khách đáng nhớ nhất".

Nửa tiếng sau, xe dừng trước một căn biệt thự tư nhân.

Bây giờ cô ta đã trở thành ngôi sao nổi tiếng bậc nhất Chiêu Châu, thu nhập cũng tăng mạnh, nhưng cô ta biết rõ, cô ta sẽ

không bao giờ sở hữu những thứ đó nếu thiếu Dương Thanh.

Chương 2938:

Vừa bước vào biệt thự, cô ta đã nhìn thấy một người trung niên đang ngồi trên ghế sofa.

Cô ta lập tức biến sắc, định quay người ra ngoài.

Nhưng cô ta còn chưa kịp mở cửa, người trung niên đã bước đến bên cô ta. Ông ta cười híp mắt: "Cô Hạ Hà, mời cô đi với tôi một chuyến!"

Hạ Hà nhìn người trung niên xa lạ trước mặt, | vô cùng hoảng hốt. Cô ta căng thẳng nói: "Rốt cuộc ông là ai? Tại sao tôi phải đi với ông chứ?"

Người trung niên cười ha hả, nhìn chăm chằm vào Hạ Hà: "Đương nhiên phải có việc thì tôi mới mời cô đi rồi, nếu cô Hạ không muốn bị đau thì tốt nhất đừng nên phản kháng".

Hạ Hà biết có chống cự cũng vô dụng, còn có thể bị thương.

Thế là cô ta cắn răng, nói: "Tôi sẽ đi với ông!"

Người trung niên cũng không hạn chế sự tự do của Hạ Hà, định đưa cô ta rời đi.

"Hà à, đây là ai vậy?"

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị bước đến.

Thấy Hạ Hà đang chuẩn bị rời đi với một người đàn ông trung niên, bà ta không khỏi nhíu mày.

Bà ta biết hết bạn bè và đồng nghiệp của Hạ Hà, người trung niên trước mặt có dáng vẻ dữ dãn, vừa nhìn đã thấy không giống như người tốt.

Hạ Hà vội nói: "Mẹ, đây là bạn con, con với ông ta ra ngoài một chuyến".

Cô ta nói rồi giục: "Chúng ta mau đi thôi!"

Người trung niên mỉm cười với Lục Văn Tính – mẹ Hạ Hà rồi rời đi với cô ta.

“Rầm!”

Đúng lúc người trung niên quay đi, đầu ông ta bị một vật nặng đập trúng.

“Hà à, chạy đi!”

Lục Văn Tĩnh quát lên với Hạ Hà.

Hạ Hà sững sờ, không sao ngờ được Lục Văn Tĩnh sẽ đập bình hoa vào đầu người trung niên.

Bình hoa vỡ, người trung niên cũng vỡ đầu theo, mặt ông ta đầm đìa máu.

Trong mắt ông ta lóe lên vẻ tàn nhãn, ông ta nghiến răng nghiến lợi, nhìn chăm chằm vào Lục Văn Tĩnh: “Mày chán sống àI”

Ông ta bỗng rút dao ra, đâm về phía Lục Văn Tĩnh.

“Phập!”

Máu tươi túa ra, con dao trong tay người trung niên cắm vào người Lục Văn Tĩnh, chỉ còn một nửa cán dao ở ngoài.

“Mẹ!”

Hạ Hà hét một tiếng xé lòng.

Lục Văn Tĩnh ôm chặt lấy người trung niên, căn răng: “Con mau chạy đi!”

“Không!”

Hạ Hà đau khổ hét, định đưa Lục Văn Tĩnh đi cùng.

Lục Văn Tĩnh nhìn Hạ Hà bằng đôi mắt đỏ hoe: “Xem như mẹ xin con, mau chạy đi!”

“Con đàn bà khốn kiếp, còn dám đánh tao, ông đây giết mày!”

Người trung niên lập tức nổi giận, bỗng rút dao ra khỏi người Lục Văn Tĩnh rồi đâm nhát nữa.

Chương 2940:

Đối phương nói rồi cúp máy luôn.

Lửa giận lập tức bùng nổ từ người Dương Thanh.

“Rầm!”

Nền đá cẩm thạch dưới chân anh lập tức vỡ nát.

Anh cứ tưởng Lục Văn Tĩnh bị sát hại vì đắc tội ai đó, nào ngờ cái chết của Lục Văn Tĩnh lại có liên quan đến anh.

Bây giờ Hạ Hà vẫn đang nằm trong tay đối phương.

Anh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại rồi mới gọi cho Lạc Bân, cắn răng: “Lập tức liên lạc với Yoshida, bảo tôi đã đồng ý ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng nói cho ông ta biết, nếu bạn tôi gặp bất trắc, ông ta cứ chờ chết bill Lạc Bân thầm kinh hãi, như cảm nhận được lửa giận của Dương Thanh qua điện thoại, vội đáp ngay: “Vâng, tôi sẽ liên lạc với Yoshida”.

Lúc này, trong một tòa nhà cao cấp ở Yến Đô.

Sắc mặt Yoshida hết sức khó coi, ông ta tát La Thế Hoành, tức giận quát: “Tôi chỉ bảo ông đưa Hạ Hà về đây thôi, chuyện của mẹ Hạ Hà là sao hả? Bây giờ cái chết của bà ta đã lên trang nhất các tờ báo ở Yến Đô rồi đấy”.

La Thế Hoành sợ đến mức run lẩy bẩy, vội quỳ xuống, nói với vẻ sợ hãi: “Ông Yoshida, xin lỗi ông! Tôi cũng không ngờ tên khốn đó lại giết mẹ Hạ Hà, càng không ngờ chuyện này sẽ bị truyền khắp Yến Đô, ông Yoshida, rất xin lỗi, tôi sai rồi!”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của La Thế Hoành bỗng vang lên, ngay sau đó, giọng Lạc Bân truyền đến: “Nói cho Yoshida biết, chủ tịch Dương đã đồng ý ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng nếu các người làm hại bạn của chủ tịch Dương, chủ tịch Dương cam đoan sẽ không để các người sống sót rời khỏi Yến Đô nữa”.

Sau khi cúp máy, La Thế Hoành vội nói: “Ông Yoshida, Dương Thanh đã đồng ý ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh với ông rồi ạ”.

Yoshida cũng không bất ngờ, trên mặt vẫn tràn ngập vẻ tức giận.

“Đồ khốn kiếp, nếu cái chết của Lục Văn Tĩnh gây ảnh hưởng gì đến kế hoạch của tôi thì ông cứ mua sẵn mộ cho mình đi!”

Yoshida lạnh lùng nói: “Chuẩn bị hợp đồng cho kỹ vào, bảo Dương Thanh đến tập đoàn Thuận Thiên để ký hợp đồng thu mua luôn”.

La Thế Hoành vội nói: “Vâng, tôi đi xử lý chuyện này ngay đây ạ”.

Nửa tiếng sau, trong văn phòng chủ tịch ở T†âng cao nhất tại trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên.

Dương Thanh và Lạc Bân đều đến, La Thế Hoành ngồi trên ghế văn phòng, cười ha hả, nhìn về phía Dương Thanh: “Chäc cậu Thanh đã biết địa vị của gia tộc Yoshida ở nước Dương, thế nên mới đồng ý ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh, nhưng cậu yên tâm, gia tộc Yoshida rất giàu, ông Yoshida cũng bằng lòng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh với giá cao hơn giá thị trường 30%”.

Dương Thanh híp mắt, nhìn chăm chăm vào La Thế Hoành: “Tức là tôi còn phải cảm ơn Yoshida vì đã đồng ý thu mua tập đoàn Nhạn Thanh của tôi với giá cao hơn giá thị trường 30% à?”

La Thế Hoành cười khan, lập tức đưa hợp đồng thu mua đã được chuẩn bị sẵn cho Dương Thanh: “Đây là hợp đồng thu mua, chủ tịch Dương xem thử, nếu không có vấn đề gì thì ký thôi!”

Dương Thanh không buồn nhìn nội dung hợp đồng, cầm bút ký tên luôn.

La Thế Hoành thoáng sững sờ, hình như không ngờ Dương Thanh lại ký hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh một

cách tùy tiện như thế, thậm chí không thèm đọc nội dung, chẳng lẽ anh không sợ bản hợp đồng này có vấn đề à?

“Hạ Hà đâu?”

Chương 2941:

Dương Thanh tiện tay ném hợp đồng cho La Thế Hoành rồi hỏi.

Lúc này La Thế Hoành mới hoàn hồn, ông ta mỉm cười: “Cậu Thanh nói gì thế? Sao tôi không hiểu? Hạ Hà mà cậu nhäc đến là ngôi sao nổi tiếng Hạ Hà ư? Nếu đúng vậy thì có lẽ cô ấy đã về đến nhà rồi đấy”.

Dương Thanh híp mắt nhìn La Thế Hoành: “Nếu bạn tôi gặp bất trắc, ông sẽ chết thê thảm đấy! Mặt khác, nói cho Yoshida biết, ba ngày sau, nếu ông ta vẫn ở Yến Đô, tôi sẽ đích thân tiễn ông †a lên đường”.

Anh nói rồi dẫn Lạc Bân rời khỏi tập đoàn Thuận Thiên.

Vừa ra khỏi tập đoàn Thuận Thiên, Dương Thanh đã gọi cho Hạ Hà, lần này tiếng chuông vừa vang lên, Hạ Hà đã nghe máy.

“Dương Thanh, mẹ tôi chết rồi! Mẹ tôi chết rồi!

Sau này tôi nên làm gì? Tôi nên làm gì đây? Hu hu hu…”

Hạ Hà hoàn toàn sụp đổ, lớn tiếng gào khóc.

Dương Thanh vội an ủi: “Người chết không thể sống lại, cô đừng quá đau buồn! Nhưng cô hãy.

yên tâm, chắc chắn tôi sẽ bắt hung thủ trả giá đắt! Chắc chăn là như thết”

Hai mươi phút sau, xe dừng trước một khu biệt thự cao cấp.

Dương Thanh đi tới nhà Hạ Hà, trông thấy Dương Thanh, Hạ Hà không sao kiểm soát nổi tâm trạng của mình nữa. Gô ta lập tức nhào vào lòng Dương Thanh, ôm chặt lấy anh, khóc lóc: “Dương Thanh, mẹ tôi chết rồi! Sau này tôi không còn mẹ nữa, tôi phải làm gì đây?”

Dương Thanh ôm chặt lấy Hạ Hà, cảm thấy rất nặng nề.

Anh cũng biết Lục Văn Tĩnh, cũng rất thích người dì này, nhưng bây giờ bà ta lại bị anh liên lụy, bị người khác hại chết.

Dương Thanh chợt nói: “Hạ Hà, rất xin lỗi! Tôi đã làm liên lụy dì Lục rồi!”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, Hạ Hà bỗng đẩy anh ra, nhìn chăm chăm vào anh bằng đôi mắt đẫm lệ: “Anh nói gì?”

Dương Thanh nói: “Tôi đác tội với người khác, có người muốn bắt cô để uy hiếp tôi, kết quả dì Lục lại bị giết, cho dù thế nào, tôi cũng có trách nhiệm lớn nhất trong chuyện này”.

“Tôi có lỗi với eô, có lỗi với dì Lục, Hạ Hà, rất xin lỗi!”

Hạ Hà bỗng lao tới trước mặt Dương Thanh, liên tục đánh vào ngực anh, không ngừng gào khóc: “Tại sao? Tại sao chứ? Anh đắc tội với người khác, tại sao người bị giết lại là mẹ tôi? Tại sao hả?”

Dương Thanh để mặc Hạ Hà đánh vào ngực mình, trong mắt tràn ngập sát khí.

Yoshida và La Thế Hoành sẽ phải trả giá đắt!

Một lúc lâu sau, Hạ Hà mới bình tĩnh lại. Cô ta nhìn Dương Thanh bằng đôi mắt đỏ hoe: “Dương Thanh, xin lõi anh! Vừa rồi tôi hơi kích động, rất xin lỗi”.

Dương Thanh khẽ lắc đầu: “Tôi mới là người có lỗi với hai mẹ con cô”.

Hạ Hà lắc đầu, nhìn Dương Thanh: “Nếu không có sự giúp đỡ từ anh, mẹ tôi sẽ không thể hồi phục, tôi cũng không có mọi thứ như bây giờ, xem như tôi nợ anh”.

Dương Thanh không nói gì, càng thấy khó chịu hơn.

Hạ Hà chợt nói: “Dương Thanh, anh đi đi! Tôi muốn yên tĩnh một mình”.

Dương Thanh gật đầu, đứng dậy, nhìn về phía Hạ Hà: “Nếu có chuyện gì, cô cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào nhé”.

Chương 2942:

Dương Thanh vừa rời khỏi biệt thự, tiếng khóc rất nhỏ đã vang lên. Tuy đang cách rất xa nhưng Dương Thanh vẫn nghe thấy.

Hồi nấy cô gái kiên cường này vẫn luôn kìm nén nỗi bi thương trong lòng, không để mình bật khóc. Biết Dương Thanh đã đi, cảm xúc của cô ta mới hoàn toàn sụp đổ.

Phía bên kia, tập đoàn Thuận Thiên.

La Thế Hoành cầm hợp đồng thu mua tập đoàn Nhạn Thanh mà Dương Thanh vừa ký tên đến chõ Yoshida, kích động nói: "Ông Yoshida, Dương Thanh đã ký hợp đồng rồi ạ, mời ông xem.

Yoshida thản nhiên đọc lướt mấy trang rồi tiện tay ném hợp đồng ném lên bàn, mở miệng nói: "Làm tốt lắm, lập tức tiến hành thu mua tập đoàn Nhạn Thanh, trong hôm nay, tôi muốn tập đoàn Nhạn Thanh hoàn toàn thuộc về gia tộc Yoshida".

La Thế Hoành vội nói: "Vâng, thưa ông Yoshidal"

Lúc này, Dương Thanh vừa ra khỏi nhà Hạ Hà đang bấm gọi một số điện thoại. Anh trâm giọng nói: "Điều tra tập đoàn Thuận Thiên cho tôi, tôi muốn biết mọi hành động trái pháp luật của Yoshida ở Yến Đô".

Mười phút sau, chuông điện thoại của Dương Thanh reo lên, anh vội vàng nghe máy. Giọng Tiền Bưu vang lên: "Cậu Thanh, đúng là không điều tra thì không biết, vừa điều tra đã giật mình, tập đoàn Thuận Thiên làm rất nhiều chuyện khốn nạn".

"Nhất là Yoshida, chỉ trong một tháng ngản ngủi ở Yến Đô, ông ta đã làm rất nhiều chuyện xấu xa, còn giết một mạng người nữa".

"Số tội danh này đủ để phán ông ta tội chết rồi!"

Nghe thấy thế, trong mắt Dương Thanh lóe lên sát khí mãnh liệt, anh lạnh lùng nói: "Nếu vậy thì ông ta không cần sống nữa đâu".

Anh nói tiếp: “Lập tức đưa hết việc phạm pháp của Yoshida lên mạng cho tôi, tôi muốn khiến ông ta thân bại danh liệt!”

Một tin tức khiến cả nước chấn động nhanh chóng được đưa lên mạng.

Đó chính là chứng cứ cho việc Yoshida phạm pháp ở Chiêu Châu, chuyện này như đá tảng rơi xuống biển, dấy lên nghìn gợn sóng.

Bởi vì gia tộc Yoshida là một trong ba tài phiệt đứng đầu nước Dương, kết quả gia tộc Yoshida vừa thành lập tập đoàn Thuận Thiên ở Yến Đô không lâu thì đã xảy ra chuyện lớn như thế rồi.

Cùng lúc đó, ở văn phòng tại tâng cao nhất, trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên.

Sau khi thấy chứng cứ phạm tội của mình, sắc mặt Yoshida u ám tới cực điểm. Ông ta cắn răng: “Khốn kiếp! Dám điều tra tôi ư, tưởng Yoshida này dễ bị ức hiếp à?”

Ông ta nói rồi nhìn về phía La Thế Hoành đang đứng cạnh, híp mắt: “Bây giờ ông đi tự thú ngay đi, cứ nói thật ra những chứng cứ phạm tội trên mạng đều là do ông làm”.

La Thế Hoành lập tức biến sắc: “Ông Yoshida, ông định vứt bỏ tôi ư?”

Yoshida nhíu mày: “Không phải tôi định vứt bỏ ông, mà bây giờ ông phải làm theo lời tôi. Một khi tôi gặp chuyện ở Chiêu Châu, ông nghĩ ông còn đường sống chắc?”

Nghe thấy thế, La Thế Hoành có vẻ tuyệt vọng, nói với đôi mắt đỏ hoe: “Tôi có thể nhận tội thay ông, tôi không dám yêu cầu xa vời, chỉ xin ông đừng làm khó người nhà tôi là được”.

Yoshida lạnh lùng nói: “Cứ yên tâm, sau khi ông nhận tội xong, tôi cam đoan sẽ không động đến người nhà của ông, còn cho họ một số tiền lớn, để họ ăn no mặc ấm suốt quãng đời còn lại”.

“Cảm ơn ông Yoshidal”

La Thế Hoành nói với đôi mắt đỏ hoe.

Từ khi bắt đầu đi theo Yoshida, ông ta đã nghĩ đến ngày hôm nay rồi, nhưng không ngờ nó lại tới nhanh như thế.

Chương 2943:

Không phải ông ta không muốn từ chối nhận tội thay Yoshida, mà ông ta không từ chối nổi.

Những chứng cứ trong tay Yoshida đủ để khiến ông ta chết mấy lần.

Nếu kiểu gì ông ta cũng chết, chỉ bằng nhận tội thay Yoshida, còn giành được một khoản tiền lớn cho người nhà.

Tập đoàn Thuận Thiên nhanh chóng công bố một tin tức, đó là chứng cứ liên quan tới việc La Thế Hoành phạm tội.

Ngay cả Dương Thanh cũng không ngờ Yoshida có thể trở mình khi chứng cứ đã hết sức xác thực, những chứng cứ đó đều chỉ đích danh Yoshida, nhưng bây giờ chúng lại nhắm về phía La Thế Hoành.

Yoshida có thể làm được điều này, chỉ có một khả năng, đó là La Thế Hoành đã tham gia vào mọi hoạt động phạm pháp của ông ta, đồng thời lần nào Yoshida cũng tạo chứng cứ để La Thế Hoành thế tội.

Hay nói cách khác, chỉ cần Yoshida lấy chứng cứ mới ra, những chứng cứ phạm tội của ông ta sẽ không liên quan gì tới ông ta nữa, người chịu tội cũng trở thành La Thế Hoành.

Dinh thự Vân Phong.

Sau khi biết La Thế Hoành đã nhận tội thay Yoshida, trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ!”

“Cần tôi giết ai hộ anh không?”

Lúc này, Phùng Giai Di bỗng bước đến sau lưng Dương Thanh, thản nhiên nói.

Dương Thanh đang định từ chối, bỗng nghĩ đến việc bây giờ Phùng Giai Di đã là một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh hàng thật giá thật, còn Yoshida cũng là cao thủ Siêu Phàm Nhất

Cảnh, nếu hai người đánh với nhau, không chừng Phùng Giai Di sẽ cảm ngộ được gì đó rồi đột phá Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Nghĩ tới đây, anh nói: “Cô không phải đối thủ của ông ta đâu!”

Phùng Giai Di thản nhiên nói: “Phải đánh mới biết tôi có phải đối thủ của ông ta không, trước khi cứu được bố tôi, tôi sẽ không chết, anh cứ yên tâm!”

Dương Thanh nói: “Nếu vậy thì tùy cô!”

Phùng Giai Di quay người rời đi luôn, sau khi cô ta đi một lát, Dương Thanh cũng nhanh chóng rời đi, cho dù Phùng Giai Di không đề nghị giúp anh giết Yoshida, Dương Thanh cũng sẽ đích thân làm.

Anh vốn định cho Yoshida ba ngày để cút khỏi Yến Đô, nào ngờ chẳng những Yoshida không định rời đi mà còn dùng Hạ Hà để uy hiếp anh, thậm chí ngay cả mẹ Hạ Hà cũng chết.

Nếu Yoshida đã dùng thủ đoạn khác thường, vậy anh cũng không cần dùng thủ đoạn công bằng nữa.

Đây là cơ hội để Phùng Giai Di rèn luyện, còn giúp anh giải quyết được Yoshida, một công đôi việc.

Dương Thanh cũng không chắc Phùng Giai Di có giết được Yoshida không, đương nhiên phải bảo đảm an toàn tính mạng cho Phùng Giai Di rồi.

Nửa tiếng sau, Phùng Giai Di lặng lẽ xuất hiện trước cửa một căn biệt thự ở ngoại thành như tỉnh linh bóng tối.

Đây chính là chỗ ở của Yoshida.

Điều khiến Dương Thanh bất ngờ chính là Phùng Giai Di cũng không định giấu giếm, trực tiếp đánh một đòn vào cửa luôn.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, cửa biệt thự bị đánh bay, Phùng Giai Di nghênh ngang bước vào phòng khách.

Yoshida tức giận đi ra khỏi phòng. Khi thấy Phùng Giai Di, sắc mặt ông ta u ám đến cực điểm: “Cô là ai? Biết tôi là ai không? Cô dám xông vào chỗ ở của tôi à”.

Chương 2944:

Phùng Giai Di lạnh lùng nói: “Tôi đến để giết ông”.

Cô ta nói rồi hơi nhích chân, lao thẳng về phía Yoshida.

Cùng lúc đó, khí thế đáng sợ cũng bùng nổ từ người cô ta.

Yoshida cứ tưởng Phùng Giai Di chỉ là con tép riu. Sau khi cảm nhận được khí thế của cô ta, con ngươi ông ta bỗng co lại, định trốn nhưng đã muộn rồi. Ông ta đành giơ hai tay chắn trước ngực.

“Rầm!”

Ngay sau đó, đòn tấn công của Phùng Giai Di ập đến, nhưng đã bị tay Yoshida ngăn lại.

Yoshida chỉ cảm thấy tay mình run rẩy, cơ thể lùi về sau năm sáu bước rồi mới ngừng.

Đòn tấn công của Phùng Giai Di lại ập đến.

“Rầm rầm rầm!”

Lần nào Phùng Giai Di cũng tấn công với trạng thái mạnh nhất, trong mắt cô ta chỉ có sát khí mãnh liệt.

Yoshida liên tục lùi bước, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hãi. ¡ “Rốt cuộc cô là ai? Tôi chưa bao giờ gặp người nào còn trẻ như thế mà đã có thực lực Siêu phàm Cảnh”.

Sau khi bị Phùng Giai Di đẩy lùi thêm lần nữa, Yoshida nghiêm nghị hỏi.

Phùng Giai Di không hề định đáp lời, hơi nhích chân, lại lao tới chỗ Yoshida.

Yoshida tức giận nói: “Cô chán sống à!”

Ngay sau đó, khí thế trên người ông ta bỗng tăng lên.

Khí thế của Yoshida chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh bỗng lên đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Có rất ít bí pháp có thể giúp thực lực tăng một cảnh giới khi ở Siêu Phàm Cảnh, điều này đủ để cho thấy bí pháp mà Yoshida sử dụng có cấp bậc rất cao, hơn nữa còn rất quý giá.

“Nếu cô muốn chết, vậy tôi sẽ giúp cô!”

Yoshida cắn răng, trong mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Nét mặt Phùng Giai Di nghiêm nghị hản lên, cô ta cứ tưởng mình có thể dễ dàng giết Yoshida sau khi dốc toàn lực, nào ngờ Yoshida đã có thực lực Siêu Phàm Nhị Cảnh rồi.

“Giết!”

Yoshida quát, lập tức lao tới trước mặt Phùng Giai Di với tốc độ nhanh như chớp, giáng một đòn.

Phùng Giai Di biến sắc, muốn trốn nhưng lại phát hiện mình không trốn nổi.

Dù sao cô ta cũng mới đến Siêu Phàm Nhất Cảnh mà thôi, còn Yoshida đã đạt tới Siêu Phàm Nhị Cảnh nhờ bí pháp rồi.

“Bộp Đúng lúc đòn tấn công của Yoshida sắp giáng xuống, một cánh tay bỗng xuất hiện, tóm lấy cổ tay Yoshida.

Dương Thanh đứng ở giữa tức giận nói: “Ông định giết người của tôi à?”

Khi nhìn thấy Dương Thanh, Phùng Giai Di vô cùng kinh ngạc, dường như cô ta không ngờ Dương Thanh lại tới đây.

Khi nghe Dương Thanh thốt lên câu “Người của tôi”, lòng cô ta đã ấm áp hẳn lên.

Yoshida thấy Dương Thanh bèn cả giận quát: “Dương Thanh, cậu muốn gì?”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Trước đây cũng có kẻ dám lấy người bên cạnh tôi để đe dọa tôi, cuối cùng kẻ đó đã phải chết! Ông nói xem, tôi muốn gì?”

Vừa dứt lời, một luồng uy lực võ thuật khủng bố tràn ra từ trên người anh.

Chương 2945:

“Uỳnh!”

Ý niệm giết chóc khủng khiếp đã bao phủ lên Yoshida, Yoshida cảm thấy như thể có một ngọn núi khổng lồ vừa đè lên người mình, hai đầu gối khuyu xuống, quỳ thịch xuống đất.

Không phải ông ta muốn quỳ lạy Dương Thanh mà áp lực Dương Thanh đè lên người,ông ta quá khủng bố, ông ta không cách nào chịu nổi, hai chân mềm ra, quỳ luôn xuống đất.

Cho đến giờ phút này, Yoshida mới nhận ra, thực lực của Dương Thanh không phải chỉ mới Siêu Phàm Nhất Cảnh mà còn mạnh hơn thế nhiều.

Chỉ một ý nghĩ đã khiến một cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh như ông ta phải quỳ xuống, người như thế, chí ít cũng phải là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Yoshida lộ vẻ hoảng sợ: “Sao lại thế được?

Cậu còn chưa đầy ba mươi mà, sao có thể có thực lực trên cả Siêu Phàm Ngũ Cảnh?”

Ông ta hoàn toàn không dám nghĩ tới, cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đã tiến vào Siêu Phàm Thất Cảnh.

Dương Thanh lạnh lẽo nói: “Tôi cho ông chút thời gian nhãn gửi lời cuối cùng, sau đó sẽ tiễn ông chặng đường sau cuối”.

Yoshida cả giận nói: ‘Cậu không thể giết tôi!

Tôi là người của gia tộc Yoshida, một trong ba tài phiệt lớn nhất của nước Dương, lần này tôi tới Chiêu Châu là có nhiệm vụ đặc biệt, nếu cậu dám giết tôi, gia tộc Yoshida sẽ không tha cho cậu đâu”.

Dương Thanh nheo mắt nói: “Nói cho tôi biết, nhiệm vụ của ông tới đây là gì?”

Khi đang nói, anh đá một cước vào miệng ông †a, lập tức cả hàm răng của Yoshida đều bị đá rơi.

Yoshida kêu lên đầy đau đớn.

Xác định Yoshida không thể cắn lưỡi tự sát được nữa, Dương Thanh mới tiếp tục nói: “Thành thật khai báo nhiệm vụ của ông là gì, băng không, tôi sẽ khiến ông sống không băng chết”.

Yoshida phân nộ đến vặn vẹo cả mặt mũi: “Giết tôi đi!”

Dương Thanh cau mày: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Nói xong, anh lấy ra một viên thuốc màu đen, Yoshida nhìn thấy vậy, lập tức căng thẳng cả người: “Cậu định làm gì?”

Dương Thanh không thèm để ý đến ông ta, chỉ búng ngón tay một cái, viên thuốc màu đen bản thẳng vào miệng Yoshida.

Yoshida định nhổ ra, lại phát hiện viên thuốc kia vừa vào miệng đã tan ra, hóa thành dịch lỏng chảy ngay vào họng ông ta.

Yoshida biến sắc, kinh sợ kêu lên: ‘Cậu cho tôi uống thứ gì đó?”

Ông ta vừa dút lời liền cảm thấy trong người mình như có nghìn vạn con kiến đang gặm nhấm nội tạng.

“Ạ.

Yoshida thống khổ kêu rên, lăn lộn trên mặt đất.

Phùng Giai Di đứng cạnh đó đã ngây cả người ra, cô ta hoàn toàn không ngờ rằng Dương Thanh còn có thủ đoạn tàn nhãn đến như vậy.

Tuy không biết Dương Thanh cho Yoshida uống thứ thuốc gì nhưng cô ta có thể chắc chăn một điều, Yoshida vừa uống phải viên thuốc màu đen kia thì lập tức lộ vẻ đau đớn muốn chết.

Yoshida vấn đau khổ kêu rên thảm thiết: ‘Tha cho tôi đi! Cầu xin cậu tha cho tôi đi! A…”

Chương 2947:

“Còn về tiến triển của các tài phiệt khác, tôi không rõ lẫm, ba phe tài phiệt lớn không trao đổi tin tức với nhau, thực tế chúng tôi cũng luôn cạnh tranh gay gắt, các bên đều muốn nhanh chóng nắm được các doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu trong tay mình”.

Săc mặt Dương Thanh đã lạnh như băng, anh nói tiếp: ‘Như vậy có nghĩa là, ở Yến Đô không chỉ có gia tộc Yoshida mà còn có cả các nhà tài phiệt khác của nước Dương cũng đã thu mua rất nhiều doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu?”

Yoshida gật đầu: ‘Không chỉ ba nhà tài phiệt lớn nhất nước Dương mà còn có cả một số gia tộc và thế lực hàng đầu của nước Dương cũng muốn nhân cơ hội này vớt một khoản”.

“Cậu Thanh, tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, cầu xin cậu tha cho tôi một đường sống, tôi có thể bảo đảm với cậu, tôi sẽ chuyển nhượng lại toàn bộ những doanh nghiệp của Chiêu Châu cho cậu ngay”.

Yoshida đã thực sự sợ hãi, ông ta không bao giờ muốn nếm lại cái loại cảm giác sống không bằng chết vừa rồi nữa.

Điều quan trọng nhất là, ông ta đã nhận ra, thực lực của Dương Thanh chí ít cũng phải là Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

Cao thủ cấp bậc này, muốn giết chết ông ta chẳng khác nào dẫm chết một con kiến.

Dương Thanh lạnh lẽo nhìn chằm chăm Yoshida, nói: “Trước tiên hãy chuyển nhượng toàn bộ những doanh nghiệp của Chiêu Châu trong tay ông cho tôi đất”

Yoshida vội nói: “Để tôi đi làm ngay!”

Nói xong, ông ta hớt hải chạy đi.

Nhưng vừa nhấc chân, Phùng Giai Di đã chặn ông ta lại.

Dương Thanh lạnh lùng bảo: “Nếu thả ông đi thì liệu ông còn quay về sao?”

Cảm nhận được ý muốn giết người trong ánh mắt Dương Thanh, Yoshida lạnh toát cả người, vội vã giải thích: “Có rất nhiều chuyện chỉ do một tay tôi xử lí, chỉ có tôi mới có quyền hạn trong chuyện đó, nếu cậu sợ tôi bỏ trốn thì có thể đi cùng tôi tới trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên”.

Dương Thanh nheo mắt nhìn chăm chằm Yoshida, nói: “Nếu ông dám giở trò gì, tôi dám bảo đảm sẽ khiến ông sống không băng chết!”

Yoshida run lên, vội vã thưa: “Xin cậu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối không dám giở trò gì đâu, tôi thật sự chỉ có ý định tới tập đoàn Thuận Thiên để làm thủ tục chuyển nhượng những doanh nghiệp của Chiêu Châu cho cậu thôi”.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Vậy đi thôi”.

Hai mươi phút sau, Dương Thanh và Phùng Giai Di đi theo Yoshida tới tòa nhà trụ sở chính của tập đoàn Thuận Thiên.

Trên tâng cao nhất, bên trong phòng làm việc của chủ tịch.

Yoshida đứng một bên, Dương Thanh ngồi trên ghế, tay câm một xấp hợp đồng, thận trọng đọc. ` Yoshida không dám thở mạnh, chỉ nơm nớp sợ hãi đứng bên cạnh, trước mặt người có thực lực vượt trội hẳn, ông ta thậm chí còn không dám nghĩ tới chuyện chạy trốn. | Đúng lúc này, Lạc Bân tới, sau lưng còn có vài vị luật sư cao cấp do tập đoàn Nhạn Thanh trả lương cao mời về.

Lạc Bân thấy Dương Thanh đang ngồi trước bàn làm việc trong phòng chủ tịch của tập đoàn Thuận Thiên mà Yoshida lại đang đứng bên cạnh, ông ta giật mình ngây người ra.

Lạc Bân vội vàng hỏi: “Chủ tịch, người mà cậu muốn tôi mang tới, tôi đã mang đủ, có chuyện gì xin cậu cứ việc căn dặn”.

Dương Thanh đưa ngay xấp hợp đồng mà Yoshida đã chuẩn bị sẵn cho Lạc Bân, nói: “Đây là hợp đồng thu mua tập đoàn Thuận Thiên của tập đoàn Nhạn Thanh, ông đưa cho đoàn luật sư kiểm tra kĩ càng xem có vấn đề gì không”.

Chương 2948:

Lạc Bân kinh hãi trong lòng, ông ta không ngờ tập đoàn Nhạn Thanh vừa bị Yoshida dùng thủ đoạn hèn hạ để thu mua mất, chưa được vài tiếng đồng hồ sau, tập đoàn Nhạn Thanh đã trở về trong tay Dương Thanh, thậm chí còn thu mua luôn cả tập đoàn Thuận Thiên.

Lạc Bân vội đưa hợp đồng cho đoàn luật sư kiểm tra, bản thân ông ta cũng lấy một bản xem kĩ.

Khi ông ta nhìn thấy tập đoàn Thuận Thiên đã sở hữu hai mươi tám doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu thì đã sợ đến ngây cả người.

Nhưng điều khiến ông ta khiếp sợ hơn nữa còn ở phía sau, tập đoàn Nhạn Thanh thu mua tập đoàn Thuận Thiên với giá chỉ một tệ.

Điều đó có nghĩa là, Dương Thanh chỉ phải bỏ ra một tệ là đã thu mua thành công một tập đoàn trị giá gần nghìn tỷ, biến nó thành sản nghiệp của tập đoàn Nhạn Thanh.

Ngày nay, giá trị của tập đoàn Nhạn Thanh cũng mới chỉ đến nghìn tỷ, như vậy tức là, sau lần thu mua này, giá trị của tập đoàn Nhạn Thanh đã tăng gấp đôi, đạt tới hai nghìn tỷ.

Đoàn luật sư nhanh chóng kiểm tra xong hợp đồng, vội thưa với Dương Thanh: “Thưa chủ tịch, hợp đồng này không có vấn đề gì”.

Dương Thanh gật đầu: “Tốt lắm!”

Nói xong, anh kí tên mình vào bản hợp động rồi đưa cho Lạc Bân, nói: “Ngay trong đêm nay, thay đổi toàn bộ các quản lí cao cấp của tập đoàn Thuận Thiên, nếu thiếu người thì cứ điều từ doanh nghiệp khác lên”.

“Trong thời gian ngắn, tôi không yêu cầu người giỏi cỡ nào mới trở thành quản lí cao cấp được mà chỉ cần toàn bộ các quản lí cao cấp của tập đoàn Thuận Thiên đều phải là người của chúng ta, ông hiểu ý tôi chứ?”

Lạc Bân vội nói: “Tôi hiểu! Chủ tịch muốn năm lấy tập đoàn Thuận Thiên về tay chúng ta với tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó căn cứ theo thành tích làm việc để xác định lại hệ thống quản lí cao cấp”.

Dương Thanh gật đầu: “Đi làm việc đi”.

Lạc Bân gật đầu: “Vâng!”

Sau đó, ông ta nhanh chóng dẫn người đi khỏi nơi này, trong phòng làm việc chỉ còn lại Dương Thanh, Phùng Giai Di và Yoshida.

Thấy Dương Thanh nhìn mình, Yoshida căng thẳng, vội nói: ‘Cậu Thanh, tôi đã chuyển nhượng toàn bộ tập đoàn Thuận Thiên cho cậu đúng như yêu cầu rồi, cậu còn sai bảo gì không ạ?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Bây giờ, tôi có thể cho ông một cơ hội sống sót, nhưng phải xem xem ông có năm bắt được không đã’.

Nghe vậy, Yoshida sáng rực mắt lên, vội tã tỏ thái độ: “Xin cảm ơn cậu Thanh đã cho tôi cơ hội này, cậu muốn tôi làm gì, xin cứ việc sai bảo”.

Dương Thanh nói: “Hãy tìm cách để tìm hiểu xem những doanh nghiệp nào của Chiêu Châu đã bị hai phe tài phiệt kia thu mua, tôi chỉ cho ông hai mươi phút, nếu như có thể tìm hiểu được điều tôi cần, tôi sẽ thả ông đi, còn nếu không, thành thật xin lỗi, ông chỉ có thể chết thôi”.

Yoshida khốn khổ cầu khẩn: ‘Cậu Thanh, những điều tôi nói đều là thật, giữa ba phe tài phiệt thực sự không có tình báo chung, rốt cuộc bọn họ thu mua doanh nghiệp nào, tôi thật sự không biết mà’.

Dương Thanh chỉ lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của ông, tôi chỉ quan tâm kết quả, nếu ông không tìm được biện pháp thăm dò ra trong vòng hai mươi phút, chỉ sợ ông không thể ra khỏi phòng này được đâu”.

Yoshida run cả người lên, sắc mặt trắng bệch, nhìn vẻ lạnh nhạt của Dương Thanh, ông ta thật sự sợ hãi vô cùng.

Không dám lãng phí thời gian nữa, Yoshida vội lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi đi.

Dương Thanh và Phùng Giai Di vẫn ngồi trong phòng làm việc theo dõi sát sao, Yoshida không dám giở trò bịp bợm mà thành thật gọi điện tra xét kế hoạch thu mua của hai tài phiệt lớn kia.

Chương 2949:

©ó điều, đúng như ông ta đã nói, không một ai biết hai phe tài phiệt kia đã thu mua được những doanh nghiệp nào.

Dương Thanh cũng không ngồi không, anh nói với Phùng Giai Di: "Cô trông chừng ông ta, để tôi ra ngoài gọi điện thoại".

Phùng Giai Di gật đầu: "Được!"

Dương Thanh đi ra bên ngoài, kiếm một góc không người, xác định không có ai nghe trộm được mới bấm một số điện thoại, nghiêm nghị nói: "Sư phụ, nước Dương đang tiến hành một kế hoạch có tên là "Đồ Long", do ba phe tài phiệt lớn nhất của nước chúng cầm đầu, trăng trợn thu mua các doanh nghiệp lớn của Chiêu Châu".

Nghe Dương Thanh nói thế, Vô Danh lạnh lẽo bảo: "Đám chuột nước Dương này thật đúng là không bỏ được tâm địa xấu xa, lại dám mơ ước Chiêu Châu chúng ta, nếu đã thế, sư phụ sẽ giao cho con một nhiệm vụ, đuổi tận giết tuyệt đám khốn kiếp đó cho tai"

Dương Thanh đã sớm lường trước Vô Danh sẽ nói như vậy, anh bất đắc dĩ bảo: "Bên con đang gặp chút phiền toái, trừ đã biết được gia tộc Yoshida thu mua xí nghiệp nào, còn tin tức về hai tài phiệt khác, con hoàn toàn không tra được".

Anh buộc Yoshida phải tra ra thông tin trong vòng hai mươi phút, chủ yếu là muốn xem xem, rốt cuộc Yoshida có thể tra được chút gì không, nhưng xem tình hình này, Yoshida thực sự không nói dối rồi, ông ta thật sự không biết, hơn nữa cũng không tra được gì.

Vì thế, Dương Thanh mới liên lạc với Vô Danh.

Vô Danh trầm mặc một hồi rồi nói: "Chuyện này, sư phụ không tiện ra tay, con chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để tự tra ra thôi".

Nghe thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức cứng đờ, hỏi: "Sư phụ, có phải người đã biết được điều gì không ạ?"

Anh cứ có cảm giác Vô Danh đã biết một ít sự thật.

Vô Danh nói: “Con chỉ cần nhớ lấy lời ta, bất kể khi nào cũng cần phải cẩn thận, bất kể thế nào cũng phải tìm cách bảo đảm tính mạng của mình”.

Cảm nhận được sự nghiêm trọng trong giọng nói của Vô Danh, Dương Thanh thoáng cau mày, Xem ra, sư phụ cũng đã biết chút gì đó, có thể người đã biết điều gì về sự việc ba tài phiệt lớn của nước Dương thu mua các doanh nghiệp của Chiêu Châu.

Bằng không, sao sư phụ lại nhắc nhở mình phải bảo đảm an toàn tính mạng?

Dương Thanh bèn nói: “Sư phụ, người yên †âm, con sẽ tự bảo vệ tốt bản thân”.

Vô Danh nói: “Được, vậy cứ thế đã nhé!”

Nói xong, ông cụ bèn cúp điện thoại ngay.

Dương Thanh trở lại phòng làm việc, Yoshida vẫn còn đang cố gắng gọi điện thoại đi, sắc mặt ông ta vô cùng căng thẳng, mồ hôi tuôn ướt áo rồi.

“Có kết quả gì không?”

Dương Thanh nhìn sang phía Phùng Giai Di, hỏi.

Phùng Giai Di lắc đầu: “Xem ra ông ta thực sự không biết gì về kế hoạch thu mua của các tài phiệt khác đâu”.

Dương Thanh khẽ gật đầu, đáy mắt thoáng lóe lên một tia sáng lạnh, cây bút kí tên trong tay anh bay vút khỏi tay.

“Phụt!”

Cây bút đã xuyên thủng họng Yoshida trong nháy mắt.

Chương 2950:

Phùng Giai Di kinh ngạc, vội bảo: “Chẳng phải anh đã nói sẽ cho ông ta hai mươi phút sao? Nhỡ đâu trong thời gian còn lại, ông ta tra được kế hoạch thu mua của các tài phiệt khác thì sao?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Ông ta không tra được đâu”.

Một chuyện mà ngay cả sư phụ còn không tiện ra mặt thì sao Yoshida có thể tra được?

Ông ta chỉ là một con tốt nhỏ do gia tộc Yoshida phái tới, chỉ sợ những gã tai to mặt lớn của gia tộc Yoshida còn chưa lộ diện đâu.

Cái chết của Yoshida không gây ra bất cứ sóng gió nào, ngược lại, chuyện tập đoàn Nhạn Thanh thu mua tập đoàn Thuận Thiên đã trở thành tiêu điểm cho toàn bộ giới kinh doanh của Chiêu Châu.

Tính ra trong toàn bộ Chiêu Châu cũng chỉ có chừng hơn chục doanh nghiệp có sản nghiệp đạt tới nghìn tỷ, tập đoàn Nhạn Thanh và tập đoàn Thuận Thiên đều nằm trong số này, nhưng nay tập đoàn Thuận Thiên đã bị tập đoàn Nhạn Thanh thu mua, nghĩ thôi cũng biết chuyện này sẽ gây ra chấn động lớn cỡ nào.

Dương Thanh bỗng lên tiếng: “Cô đi nghỉ trước đi, tôi ra ngoài một chuyến!”

Phùng Giai Di bảo: “Để tôi đi cùng anh!”

Dương Thanh lắc đầu, trầm giọng nói: ‘Cô ở lại đây bảo vệ Mã Siêu và Ngải Lâm, có việc thì gọi ngay cho tôi”.

Nay Mã Siêu còn đang hôn mê chưa tỉnh, Ngải Lâm đang ở bên cạnh chăm sóc, Dương Thanh lại vừa giết Yoshida, lúc này, mọi người ở bên cạnh anh đều không được an toàn.

Chí ít, Phùng Giai Di cũng đã là cao thủ Siêu Phàm Nhất Cảnh, có cô ta ở bên cạnh, Dương Thanh mới có thể yên tâm.

Rời khỏi dinh thự Vân Phong, Dương Thanh lái xe đến thẳng nơi ở của Hạ Hà.

Lúc này trông Hạ Hà bi thương vô cùng, cô ta không khóc lóc kêu than, chỉ ngồi lắng lặng trên sofa, có điều, nhìn kĩ sẽ thấy trên má cô ta còn vệt nước mắt, hẳn là đã khóc lâu lắm, nước mắt cũng khô rồi.

Dương Thanh đi tới bên cạnh Hạ Hà, nói: "Cô yên tâm, kẻ đứng sau lưng hung thủ giết mẹ cô đã bị tôi xử lít Tối nay tôi bảo đảm sẽ tìm ra hung thủ thực sự đã hại mẹ cô'.

Nghe Dương Thanh nói thế, ánh mắt vốn đang đờ đãn của Hạ Hà mới xuất hiện đôi nét sống động, đáy mắt còn chất chứa hận thù mãnh liệt, cô ta cản răng nói: "Tôi muốn tự tay giết kẻ này, để báo thù cho mẹ tôi, được chứ?"

Dương Thanh sửng sốt, anh biết Hạ Hà đang vô cùng đau thương trước cái chết của mẹ mình, nhưng anh không ngờ, Hạ Hà lại muốn tự tay giết người để báo thù.

Từ ánh mắt kiên định và tràn ngập thù hận của Hạ Hà, Dương Thanh biết, Hạ Hà thực sự muốn đích thân trả mối thù này.

Anh gật đầu: 'Được!"

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh reo vang, Dương Thanh nhận cuộc gọi, giọng của Tiền Bưu từ ống nghe vọng tới tai anh: 'Cậu Thanh, La Thế Hoành đã bị tôi mang ra ngoài, cả tay sát thủ do La Thế Hoành thuê cũng đã bị Ảnh Vệ của chúng ta dẫn tới căn cứ Ảnh Vệ rồi".

Dương Thanh liền nói ngay: "Tôi qua đó ngay đây!"

Sau khi cúp điện thoại, Dương Thanh nhìn Hạ Hà, nói: 'Hung thủ đã ở trong tay chúng ta, giờ tôi đưa cô đến đó luôn nhé?"

Hạ Hà nghiến răng nói: 'Được!"

Thấy Hạ Hà bừng bừng lửa giận như thế, lòng Dương Thanh bỗng cảm thấy thật khó chịu.

Anh biết Hạ Hà là một cô gái thuần khiết như đóa sen trăng, chưa bao giờ tranh đoạt với ai, nhưng nay, vì cừu hận, cô ta đã trở nên khác hẳn.

Chương 2951:

Anh có thể hiểu được, mẹ Hạ Hà một thân một mình nuôi cô ta khôn lớn, khó khăn lắm Hạ Hà mới có được chút tiếng tăm trong làng giải trí, chất lượng cuộc sống cũng được nâng cao, mẹ cô ta cũng sắp được thanh nhàn mà hưởng phúc rồi, nhưng đúng vào lúc này, bà ta lại bị người ta giết chết.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe Phaeton màu đen chậm rãi dừng lại trong một khu biệt thự, bên trong khu biệt thự này còn có vài tòa nhà bốn tầng.

Nơi này là căn cứ Ảnh Vệ, thành viên của Ảnh Vệ thường sẽ tiến hành huấn luyện ở nơi này.

“Cậu Thanh!” ` Thấy Dương Thanh dẫn theo Hạ Hà đến, Tiền Bưu vội bước tới đón.

Satan đi bên cạnh Tiền Bưu, lên tiếng chào: “Chào sếp!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Dãn đường!”

“Vâng!”

Đoàn người nhanh chóng tới một phòng khách rộng rãi bên dưới lòng đất.

Trong ấy đang có hai gã trung niên rúc ở góc phòng, người run lên bần bật.

Một trong số đó là con rối do gia tộc Yoshida bồi dưỡng, La Thế Hoành.

Người còn lại là tay sát thủ do La Thế Hoành thuê, đồng thời cũng là hung thủ giết mẹ của Hạ Hà.

Khi nhìn thấy gã sát thủ kia, sắc mặt Hạ Hà trở nên dữ tợn, cô ta nghiến răng nghiến lợi quát: “Tao giết mày!”

Nói đến đó, cô ta xông lên đá đánh gã sát thủ như đã phát điên.

Tay sát thủ bị trói chặt, hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng, lại còn mới bị người của Ảnh Vệ đánh cho một trận gần chết, hiệri càng không có sức chống trả.

“Vì sao? Vì sao mày lại giết mẹ tao? Vì sao?”

Hạ Hà vừa điên cuồng rít gào vừa ra sức đá gã sát thủ, khóc nấc lên: “Mẹ tao khổ sở cả đời, vất vả lắm mới đến lúc được hưởng phúc, vậy mà lại bị tên súc sinh là mày giết rồi! Bà ấy mới có năm mươi lăm tuổi! Mày trả mẹ cho tao! Trả mẹ cho tao!”

Trái tìm cô ta đã hoàn toàn vỡ nát, điên cuồng như thể lửa giận đè nén vô số năm tháng đến nay đã hoàn toàn bùng nổ ra ngoài.

Dương Thanh vẫn không nhúng tay, mặc Hạ Hà phát tiết nỗi lòng.

Trong lúc Hạ Hà điên cuồng tiết giận, La Thế Hoành co ro một bên đã sợ đến run lập cập.

Khi ông ta bị Tiền Bưu mang về đây từ tay chính phủ, người của Ảnh Vệ đã đánh cho ông ta một trận chết khiếp, hiện giờ ông ta chỉ muốn sống sót.

Hạ Hà phát tiết một chập, nhưng vẫn chưa hết †ức giận, chợt thấy bên cạnh có cây gậy bóng chày, cô ta vớ lấy ngay không hề do dự, vung mạnh lên, hung hăng đập xuống đầu gã sát thủ.

“Tao giết mày!”

Thấy cây gậy bóng chày sắp hạ xuống đầu mình, gã sát thủ sợ hãi hét lên: “Đừng!”

“Bộp!”

Đúng lúc này, bóng Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt Hạ Hà, anh tóm chặt cây gậy lại.

“Hạ Hà, tôi biết hiện giờ cô đang rất căm phần, đồng thời cũng rất đau lòng, chỉ muốn giết tên khốn này để báo thù cho mẹ cô, tôi có thể cam đoan với cô, dù cô giết tên súc sinh này cũng sẽ không có ai làm gì cô cả”.

Dương Thanh dừng lại, nhìn Hạ Hà bằng ánh mặt phức tạp, anh nói tiếp: ‘Nhưng cô là một cô gái hiền lành, một người thiện lương đến độ giết một con kiến còn cảm thấy quá tàn nhãn, cô có chăc, cô muốn giết tên khốn này không?”

“Nếu cô thực sự muốn tên này phải chết, tôi sẽ giết thay cô!”

Chương 2952:

Nghe Dương Thanh nói thế, Hạ Hà lập tức ngây người, mặt đầy thống khổ, cô ta bỗng khóc nấc lên: ‘Anh thì là gì của tôi chứ? Dựa vào đâu mà giết người thay tôi?”

Dương Thanh bỗng không biết phải nói gì, nhưng anh cũng hiểu được tâm trạng Hạ Hà lúc này, dẫu sao, người bị giết cũng là thân nhân duy nhất trong cuộc đời này của cô ta.

Hơn nữa, cái chết của dì ấy còn là do bị Dương Thanh làm liên lụy.

Lúc này, tên sát thủ kia cũng đã cuống lên, sợ hãi nói: ‘Cậu đây nói rất đúng, tôi chính là một tên khốn, cô là một ngôi sao lớn, có cả tương lai tốt đẹp trước mắt, lại còn là một cô gái xinh đẹp lương thiện đến một con kiến cũng không nỡ giết, sao lại nỡ lòng giết tôi được?”

“Hạ Hà, cô đừng giết tôi, tôi thực sự biết tội rồi, cầu xin cô tha cho tôi, từ nay về sau tôi không dám làm thế nữa”.

Hạ Hà cả giận quát: “Về sau? Trên thế giới này, thân nhân duy nhất của tao đã bị mày giết rồi, mày còn dám nói “về sau” với tao à?”

“Khốn kiếp! Vì sao mày lại giết mẹ tao? Vì sao? Bà ấy là một người phụ nữ lương thiện như vậy, vì sao mày lại nỡ giết bà ấy?”

Bấy giờ, tâm trạng Hạ Hà đã cực kì kích động, gần như phát điên.

Lòng Dương Thanh vô cùng lo lắng, không dám ngăn cản Hạ Hà nữa, anh sợ nếu mình ngăn cô ta lại sẽ càng khiến cô ta thêm kích động, nên đành mặc cho Hạ Hà thỏa sức phát tiết.

Anh sẽ không để Hạ Hà tự tay giết gã sát thủ, bằng không, chuyện này sẽ trở thành ác mộng cả đời cô ta.

Yoshida cho người bắt cóc Hạ Hà chính là để uy hiếp anh, cũng chính vì thế, mẹ của Hạ Hà mới không may mất mạng.

Anh đã có lỗi với Hạ Hà, không thể để xảy ra chuyện gì khiến Hạ Hà khốn khổ cả đời được.

“Thịch thịch thịch!”

Hạ Hà vung cây gậy bóng chày, nện mấy phát lên người gã sát thủ, vừa đánh vừa giận dữ hét: “Tên khốn này, vì sao lại giết mẹ tao?”

La Thế Hoành bị trói eo ro bên cạnh đã sợ đến tè ra quần.

“Xin cô đừng đánh, đánh nữa là tôi chết thật đấy! Tất cả là do La Thế Hoành, ông ta sai tôi đi bắt cóc cô, dù tại tôi lỡ tay giết mẹ cô nhưng hung thủ thực sự là La Thế Hoành mài”

Gã sát thủ trung niên kêu lên.

Sức lực Hạ Hà tuy không lớn nhưng trước khi Hạ Hà đến, gã sát thủ đã bị người của Ảnh Vệ đánh cho một trận nhừ tử, trọng thương khắp người, lại bị Hạ Hà nện cho mấy gậy, ông ta cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị đánh dập rồi.

La Thế Hoành tức tối quát: “Thăng khốn! Ai bảo tao là hung thủ? Tao chỉ bảo mày mời cô Hạ đây về, ai bảo mày đi bắt cóc cô ấy? Ai bảo mày giết mẹ cô ấy?”

Gã sát thủ trung niên cả giận nói: ‘Chính mày nói, dùng thủ đoạn gì cũng được, chỉ cần mang Hạ Hà về cho mày thì coi như nhiệm vụ của tao đã hoàn thành, nếu không phải mày sai tao làm vậy thì sao tao lại lỡ tay giết mất mẹ của Hạ Hà?”

La Thế Hoành và gã sát thủ đã hoàn toàn trở mặt với nhau, vì mạng sống, chúng không ngừng chửi bới, bôi xấu đối phương.

Ánh mät Hạ Hà đã ngập đầy cừu hận, cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Bọn mày đều đáng chết!”

Nói xong, cô ta vung gậy bóng chày, đáy mắt đã lóe lên một ý niệm giết người mãnh liệt.

“Đi chết đi!”

Gô ta bỗng hét lớn một tiếng, cây gậy bóng chày trong tay nện mạnh xuống đầu gã sát thủ trung niên kia.

Chương 2953:

Những đòn đánh lên người gã sát thủ vừa rồi không hề gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng một gậy này nếu nện xuống đầu gã, chỉ e gã sát thủ này sẽ mất mạng ngay lập tức.

“ThịchI”

Dương Thanh vội chắn trước người gã sát thủ, cây gậy bóng chày đập ngay vào người anh.

Tất cả mọi người đều sợ ngây ra, Hạ Hà cũng ngơ ngác nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào Hạ Hà, nói: ‘Hạ Hà, tôi thật sự rất xin lỗi vì chuyện dì Lục bị hại, nếu không phải do tôi động đến người ta thì đối phương đã không tìm cách dùng cô để cảnh cáo tôi”.

“Tôi đã có lôi với dì Lục rồi, nếu bây giờ tội cứ trơ mắt nhìn cô giết người, chuyện này nhất định sẽ trở thành ác mộng suốt đời cô mất, tôi không thể lại có lỗi với cô nữa!”

Sau vài giây kinh ngạc, Hạ Hà giận dữ quát: “Dương Thanh, anh nghĩ anh là gì của tôi? Dựa vào đâu mà muốn nhúng tay vào việc của tôi?

Việc tôi báo thù cho mẹ thì có liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì mà nhúng tay vào chuyện của tôi? Anh tránh ra ngay cho tôi!”

Dương Thanh không chịu lùi bước, anh trầm giọng nói: “Cô thật sự muốn tự tay giết bọn họ, báo thù cho dì Lục sao?”

Hạ Hà nghiến răng nói: “Đúng, tôi muốn đích thân báo thù cho mẹ tôi!”

Dương Thanh trầm mặc, anh biết mình không thể khuyên bảo được Hạ Hà, đúng như Hạ Hà vừa nói, anh có tư cách gì mà đòi xen vào chuyện của người ta?

Hai người cùng lắm cũng chỉ coi là bạn bè của nhau, nhưng dù là bạn bè cũng không có tư cách nhúng tay vào việc người ta

báo thù cho mẹ chứ?

Có điều, anh vẫn không thể mặc kệ mọi chuyện, nếu không, Hạ Hà sẽ phải sống trong nỗi ám ảnh cả đời.

Đáy mắt Dương Thanh bông lóe lên một tia sác bén, anh lạnh lùng ra lệnh: “Giết cho tôi!”

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiền Bưu cầm đầu một đám cao thủ của Ảnh Vệ đồng loạt rút súng ra, nhắm thẳng vào La Thế Hoành và gã sát thủ trung niên, sau đó bóp cò.

La Thế Hoành và gã sát thủ không có lấy một cơ hội xin tha, nháy mắt đã ngã vào vũng máu.

Hạ Hà chứng kiến cảnh tượng này, mặt dại cả ra, tên sát thủ mà mình muốn giết để báo thù cho mẹ đã chết rồi sao?

Dương Thanh nhìn Hạ Hà, nói: “Hạ Hà, tôi biết mình không có tư cách làm như vậy, nhưng tôi là bạn cô, tôi không thể không làm thế này, dù cô có hận tôi thì tôi cũng phải làm, xin lỗi cô!”

Hạ Hà ngẩng phất lên, giận dữ nhìn Dương Thanh, quát: ‘Anh dựa vào đâu mà dám làm thế hả? Anh giết kẻ thù của tôi rồi, tôi phải báo thù băng cách nào đây? Kiếm ai báo thù đây?”

Dương Thanh bình tĩnh nói: “Nếu không phải do tôi động đến người khác thì đối phương đã không nghĩ đến cách dùng cô để đe dọa tôi, vậy nên tôi cũng coi như kẻ đã gián tiếp làm hại dì Lục, nếu cô muốn báo thù thì cứ nhằm vào tôi là được”.

Hạ Hà đã hoàn toàn điên cuồng, cô ta xông lên, đánh đấm liên tục vào ngực Dương Thanh, vừa đánh vừa khóc, kêu gào: “Anh làm mất lòng người khác, vì sao bọn chúng lại muốn dùng tôi để đe dọa anh? Tại sao lại giết mẹ tôi?”

Dương Thanh cứ đứng lặng ở đó, mặc cho Hạ Hà cứ thế đánh đấm mình.

Dù anh rất thương xót cô gái này nhưng lại chẳng thể làm gì giúp cô ta, đành trơ mắt nhìn trái tim cô ta đau đớn đến vỡ vụn.

Chương 2954:

“Anh nói đúng, anh cũng là một trong những hung thủ giết mẹ tôi, tôi phải giết anh! Tôi phải báo thù cho mẹ tôi!”

Hạ Hà bỗng lùi lại vài bước, giận dữ nhìn Dương Thanh, nói.

Dương Thanh hơi nhíu mày, không biết vì sao, anh bỗng cảm nhận được ý muốn giết chóc từ trong mắt Hạ Hà, có vẻ Hạ Hà đang thực sự muốn giết anh.

Anh lo âu hỏi: “Hạ Hà, cô làm sao vậy?”

“Tôi muốn giết anh! Tôi muốn giết anh!”

Mắt Hạ Hà đã văn đầy tơ máu, cô ta nghiến răng nghiến lợi nói, sát khí đằng đăng.

Bỗng nhiên, cô ta chộp lấy con dao găm trên bàn, xông về phía Dương Thanh: “Tôi muốn giết anh! Tôi phải giết anh!”

“Phụt!”

Khoảnh khác lưỡi dao đâm thẳng vào người Dương Thanh, dường như toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

chương 1650: Dương Thanh trúng cổ trùng

Cảnh tượng này khiến cả đám Ảnh Vệ ngây ra vì sợ, nhất là Tiền Bưu, ông ta đã dại cả mặt ra.

Ông ta hoàn toàn không ngờ Hạ Hà sẽ tấn công Dương Thanh, càng không ngờ răng, Dương Thanh lại không hề né tránh trước công kích của Hạ Hà.

Thực lực của Dương Thanh mạnh cỡ nào, ông †a biết rất rõ, trừ khi Dương Thanh cố tình muốn chịu nhát dao này, bằng không, Hạ Hà tuyệt đối không thể đâm trúng Dương Thanh.

“Cậu Thanh!”

Tiền Bưu vội phóng tới trước mặt Dương Thanh, đồng thời giận dữ quát vào mặt Hạ Hà: “Cô có biết, để cứu cô, cậu Thanh đã phải kí kết hợp đồng chuyển nhượng tập đoàn Nhạn

Thanh mà không có bất cứ điều kiện nào không? Vậy mà cô còn dám tấn công cậu ấy?”

Lúc này, Hạ Hà cũng bối rối, nhìn xuống bụng Dương Thanh, con dao kia chỉ còn lộ mỗi chuôi dao ra ngoài, mặt cô ta dại ra.

Gần như tức thì, lệ dâng đầy trong khóe mắt, Hạ Hà ôm chặt đầu mình, sắc mặt hoảng hốt và áy náy vô cùng.

“Dương Thanh, xin lỗi! Tôi cũng không biết vì sao tôi lại làm như vậy, vừa rồi không biết sao tôi chẳng nghĩ được gì, chỉ muốn giết anh, tôi thực sự không biết tôi bị làm sao nữa!”

Nước mắt Hạ Hà đã rơi ướt mặt, cô ta khóc lóc nói: “Dương Thanh, anh đừng làm tôi sợ, anh hãy nói rằng anh không sao đi mài”

Dương Thanh nhìn về phía Hạ Hà, ánh mắt đầy phức tạp, anh nói: “Tôi không sao, cô cứ yên †âm, tôi không trách cô, ngược lại, tôi mới là người phải xin lỗi cô, bất kể thế nào, dì Lục cũng bị tôi làm liên lụy nên mới mất mạng”.

“Tôi ngăn cản cô giết người là vì không muốn khiến cô phải sống trong ám ảnh cả đời, hi vọng sau một nhát dao này, cô có thể tha thứ cho tôi vì đã tự ý quyết định giúp cô giết kẻ thù”.

Hạ Hà khóc không thành tiếng, chỉ liên tục lắc đầu.

Đúng lúc này, một hơi thở võ thuật khủng bố bất chợt bao trùm xuống.

Các thành viên Ảnh Vệ lập tức biến sắc.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Kẻ nào?”

“Một kẻ sắp chết mà cũng dám hỏi tôi là ai à?”

Một giọng nói vang lên, giây tiếp theo, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một lão già mặc áo dài màu tro xuất hiện.

Chương 2955:

Giờ khắc này, sắc mặt Dương Thanh trở nên vô cùng nặng nề và nghiêm nghị, vì hơi thở võ thuật trên người đối phương đã lên đến Siêu Phàm Bát Cảnh.

Ngay chính Dương Thanh khi đang ở trạng thái mạnh nhất, găng sức lắm cũng chỉ phát huy được thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Nhưng lúc này anh vừa trúng một nhát đâm của Hạ Hà, với anh, vết thương này tuy không quá nặng nhưng nó cũng đủ khiến thực lực của anh giảm đi nhiều.

Hiện nay, e răng anh đã không thể phát huy ra thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, miễn cưỡng phát huy đến thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong cũng đã là cực hạn rồi.

Nhưng đối phương lại là một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh thứ thiệt.

Dương Thanh nheo mắt, nhìn chằm chằm vào lão già kia, nói: ‘Nếu tôi đoán không nhầm thì ông chính là sư phụ của Hoàng Tiến và Lưu lão quái, đúng không? Vừa rồi, bạn tôi bỗng trở nên hết sức nóng nảy, còn ra tay với tôi, là do ông giở trò sau lưng không đúng?”

Vị cao thủ mặc áo dài màu tro này tản ra một hơi thở khiến anh vô cùng khó chịu, nó giống hệt như hơi thở trên người Lưu lão quái trước đây.

Sau khi đấu với Hoàng Tiến một trận sinh tử, Miêu thành chủ từng cảnh báo anh, phải hết sức cẩn thận đề phòng sư phụ của Hoàng Tiến và Lưu lão quái.

Vị cao thủ áo dài màu tro lạnh lùng nói: ‘Đúng thế, bạn cậu đã bị tôi dùng cổ thuật khống chế, cho nên mới tấn công cậu, bằng không, tôi còn chưa biết làm cách nào để khiến thực lực của cậu suy yếu bớt đi đâu, nói sao thì cậu cũng đã là một cao thủ có thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi”.

“Với thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ của tôi, nếu không suy yếu cậu trước thì muốn giết cậu cũng không dễ lắm’.

Dương Thanh lạnh lùng thốt lên: “Quả thế!”

Các cao thủ Ảnh Vệ cùng Hạ Hà đứng quanh đó đã ngây người vì sợ.

Nhất là Hạ Hà, cô ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tấn công Dương Thanh, vừa rồi đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng mất một lúc, đợi khi tỉnh táo lại, đã phát hiện tay mình cầm một con dao, lưỡi dao căm lút vào bụng Dương Thanh rồi.

Lúc này cô ta mới biết mình đã bị người ta dùng cổ thuật khống chế.

Cô ta chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không biết cổ thuật là gì, cũng chưa từng tiếp xúc với võ thuật, lúc này, cô ta chỉ thấy khiếp sợ tột cùng, đồng thời, lòng cũng tràn đầy lo âu và tự trách.

Nếu không phải cô ta đâm Dương Thanh một nhát thì sao Dương Thanh lại lâm vào trạng thái bị động như bây giờ?

Nghe lão già áo màu tro kia nói, chính vì cô ta đâm Dương Thanh một dao nên lão ta mới có thể đối phó với Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh nhìn chăm chăm vào lão già áo màu tro, lại nói với bọn Tiền Bưu: “Các người rời khỏi đây hết đi!”

Tiền Bưu lập tức nói ngay: “Mọi người, lập tức rời khỏi đây!”

Sau mệnh lệnh của Tiền Bưu, các cao thủ của Ảnh Vệ đều nhanh nhẹn rút lui.

Ông ta biết, bọn họ mà còn ở lại đây thì chỉ trở thành sự trói buộc đối với Dương Thanh, chỉ khi bọn họ đi hết, Dương Thanh mới có thể chiến đấu mà không cần lo lắng bất kì điều gì nữa.

Tiền Bưu nhìn sang phía Hạ Hà, nói: “Cô Hạ, mời đi theo chúng tôi!”

Hạ Hà kích động nói: “Tôi không đi!”

“Bịcht”

Chương 2956:

Tiền Bưu không nói gì thêm, vung cán dao gõ vào sau gáy Hạ Hà, cô ta lập tức ngất xỉu, Tiền Bưu thuận lợi mang cô ta đi.

Từ đầu tới cuối, lão già áo tro không hề ngăn cản bọn họ, mục tiêu của lão ta chỉ có mình Dương Thanh, đối với lão ta, đám người kia chỉ là con sâu cái kiến, không đáng để mắt.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Đồ đệ Lưu lão quái của ông là người thế nào, hẳn ông cũng đã biết rõ, nếu không phải ông ta chọc tới tôi thì tôi cũng sẽ không có bất cứ liên quan gì đến ông ta ca.

"Còn về Hoàng Tiến, tôi vốn không có ý định phế bỏ ông ta, chính do ông ta muốn chết, cuối cùng võ thuật bị phế mất, tất cả đều là kết quả mà ông ta mong muốn'.

"Ông là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, không đến nõi là một kẻ không nói lí chứ?"

Lão già áo tro cười nhạt: "Cậu định kéo dài thời gian để đợi vết thương khôi phục một chút rồi mới đấu với tôi sao?"

Lòng Dương Thanh trầm xuống, đúng là anh đang có ý định này, trong tình hình hiện tại, anh hoàn toàn không phải đối thủ của lão già áo tro kia.

Ít nhất cũng phải cầm được máu đã, chứ nếu đánh ngay lúc này, dù anh có năng lực đánh bại được lão ta thì chỉ e chính bản thân anh đã mất máu mà chết trước rồi.

"Cậu nghĩ, khó khăn lắm tôi mới làm suy yếu thực lực của cậu được, mà tôi còn có thể kiên nhãn đợi cậu khôi phục thực lực rồi mới đấu sao?"

Lão già áo tro nở nụ cười, vừa nói dứt lời, hơi thở võ thuật trên người lập tức tăng vọt, một giây tiếp theo, bóng lão ta đã biến mất khỏi vị trí cũ.

Dương Thanh biết không thể tránh được trận đánh này, anh không hề do dự, Chiến Thần Quyết lập tức được vận hành, đồng thời, hai tròng mắt anh tràn đầy sắc đỏ như máu.

Huyết mạch cuồng hóa đã được kích hoạt.

Một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người anh tràn ra.

“Giết!”

Anh quát lớn một tiếng, chân thoáng di động, lao về phía trước.

““Uỳnh!”

Giây tiếp theo, bóng hai người lại xuất hiện, đồng thời, một âm thanh trầm đục vang lên.

Lão già áo màu tro vung một quyền đánh thẳng vào vết thương trên bụng Dương Thanh.

Ngay sau đó, Dương Thanh chợt cảm thấy bụng mình đau quặn lên, như là có thứ gì vừa chui vào.

Sắc mặt anh tức thì thay đổi kịch liệt.

Anh kinh hoàng hô lên: “Cổ trùng!”

“Ha hai”

Lão già áo màu tro cười lớn, một chiêu đã thành công, lão ta bèn lùi lại phía sau hơn chục bước, tươi cười nói: ‘Cậu thật sự cho rằng, tôi sẽ ngu xuẩn đến độ đấu tay đôi với cậu à?”

“Đối phó cậu, chỉ cần một con cổ trùng là đủ rồi! Mấy ngày tiếp sau đây, cậu sẽ phải nếm trải nỗi thống khổ sống không băng chết, cuối cùng, lục phủ ngũ tạng bị cổ trùng gặm cản nát đến suy kiệt”.

“Nhiều nhất là bảy ngày nữa thôi, cậu sẽ biến thành một bộ xương khô!”

Lão già áo màu tro vừa dứt lời, một cơn đau kịch liệt từ miệng vết thương truyền thẳng đến trung khu thần kinh của Dương Thanh.

Sắc mặt anh trắng nhợt ra, anh có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể như đang có hàng tỉ con kiến điên cuồng gặm nhấm máu thịt của mình.

Chương 2957:

“Dương Thanh, có phải bây giờ cậu đang thấy vô cùng đau đớn? Có cảm giác như đang có vô số con kiến gặm cản lục phủ ngũ tạng?”

Lão già kia cười lớn, nói: “Tôi có thể nói cho cậu biết điều này, đây mới chỉ là khởi đầu thôi, bảy ngày tiếp theo, mỗi ngày, nỗi đau đớn sẽ lại tăng thêm một ít”.

“Con cổ trùng này tôi đã nuôi mấy chục năm rồi, tính kỹ thì có lẽ còn nhiều tuổi hơn cậu đấy, cao thủ có cảnh giới dưới Siêu Phàm Cửu Cảnh, một khi trúng cổ này đều sẽ không có bất kì phương pháp nào phá giải được, chỉ có thể chờ chết”.

Dương Thanh cố nén cơn đau do bị cổ trùng gặm nhấm thân thể, anh lạnh lùng nhìn chằm chăm vào lão ta, nói: “Tốt nhất là ông giết được tôi, băng không, một khi tôi vượt qua được chuyện này, kết cục của ông sẽ vô cùng thảm khốc”.

“Đến khi đó, tôi sẽ trả lại ông gấp trăm nghìn lần tất cả những đau đớn tôi đang phải chịu đựng”.

Lão già áo màu tro cười nhạt: “Tôi đang chờ đây!”

Nói xong, thân hình lão ta thoáng di động, biến mất khỏi tâm mắt Dương Thanh.

“Cậu Thanh, cậu làm sao vậy?”

Lão già áo màu tro vừa đi mất, Tiền Bưu liền đi xuống đó, thấy Dương Thanh tái nhợt mặt mày, ông ta vội nôn nóng hỏi.

Ông ta đã nhận ra, lúc này Dương Thanh đang run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, như thể đang phải chịu đựng cơn đau khủng khiếp lắm.

Dương Thanh khẽ lắc đầu, hỏi: ‘Hạ Hà thế nào rồi?”

Tiền Bưu chỉ lắc đầu: “Tạm thời vẫn đang mê man, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tôi đã gọi bác sĩ tới kiểm tra, thân thể cô ấy không có chỗ nào có dấu hiệu bất thường cả”.

Dương Thanh nghiêm nghị nói: “Tìm cách mời một vị thần y tới kiểm tra kĩ cho cô ấy, cô ấy bị trúng cổ độc, bác sĩ bình thường không kiểm tra ra đâu”.

Hạ Hà ra tay tấn công anh là vì đã trúng cổ độc của lão già áo màu tro kia, bằng không, cô ta sẽ không kích động làm tổn thương anh như thế.

“Vâng!”

Tiền Bưu vội đáp.

Dương Thanh đứng dậy cất bước rời khỏi đó, một mình trở về dinh thự Vân Phong.

Có điều, khi anh về tới nơi, toàn thân đã ướt sũng mồ hôi lạnh, sắc mặt bệch bạc, môi cũng trăng nhợt ra.

“Cậu sao thế?”

Ngải Lâm thấy Dương Thanh như vậy, lập tức kinh sợ, vội vàng chạy tới đỡ anh.

Phùng Giai Di cũng đi ra, vừa liếc mắt nhìn Dương Thanh một cái liền nhận ngay ra vấn đề, cô ta ngạc nhiên nói: “Anh trúng cổ độc rồi, lại còn là cổ độc Vô Tâm, loại cổ trùng độc nhất nữa”.

Ngải Lâm kinh ngạc: “Cổ độc Vô Tâm là cái gì?

Mặc dù Ngải Lâm là chuyên gia trong lĩnh vực y học nhưng vẫn chưa từng tiếp xúc với cổ độc, chỉ biết tình hình hiện tại của Dương Thanh cực kì kém.

Phùng Giai Di nặng nề nói: “Cổ độc Vô Tâm được đặt tên là Vô Tâm, là bởi vì người trúng cổ này chỉ có thể sống bảy ngày, mà trong bảy ngày này, mỗi ngày đều phải chịu đựng nỗi đau đớn khi bị cổ trùng cần xé trái tim”.

“Cho đến ngày thứ bảy, cổ trùng mới hoàn toàn nuốt sạch trái tim người trúng cổ, cũng bởi vậy, cổ độc Vô Tâm mới có cái tên Vô Tâm”.

Chương 2958:

Ngải Lâm nghe Phùng Giai Di nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi: ‘Ý cô nói là, Dương Thanh chỉ còn tối đa bảy ngày để sống? Bảy ngày sau, nếu bệnh tình của cậu ấy không thể thuyên giảm, trái tim cậu ấy sẽ bị cổ trùng ăn sạch?”

Phùng Giai Di gật đầu: “Hơn nữa, loại cổ độc này còn không có bất kì thuốc giải nào, kể cả chính người hạ cổ cũng không giải được”.

Mắt Ngải Lâm đã đỏ bừng lên, cô nhìn Dương Thanh đang cắn răng nhịn đau, nói: “Cậu Thanh, cố găng chịu thêm chút nữa! Để tôi gọi cho Tiểu Uyển, y thuật của em ấy lợi hại như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho cậu”.

Dương Thanh vội ngăn lại: “Yên tâm, em chưa chết được đâu! Tiểu Uyển hiện đang dốc sức tìm cách giúp Mã Siêu khôi phục trí nhớ, nếu lúc ,này khiến em ấy phân tâm thì sợ là chuyện gì cũng không lo được”.

Ngải Lâm sốt ruột nói: “Nhưng cậu chỉ còn có bảy ngày, nếu không tìm cách chữa trị ngay, cậu sẽ chết đấy!”

Dương Thanh thoáng nở một nụ cười miễn cưỡng, anh nói với Ngải Lâm: “Chị cứ yên tâm đi, mệnh của em rất cứng, muốn chết cũng không chết được đâu”.

Ngải Lâm còn muốn nói thêm điều gì, Dương Thanh đã cắt đứt: ‘Cứ vậy đi, em về phòng trước, những chuyện khác đợi khi nào em ra thì bàn tiếp nhé”.

Nói xong, anh quay người về phòng riêng.

Hiện giờ, Ngải Lâm, Mã Siêu và Phùng Giai Di đều đang ở trong dinh thự Vân Phong.

Bọn họ ở cùng một chỗ, nếu có chuyện gì, Dương Thanh cũng có thể nhanh chóng ra tay.

Sau khi trở về phòng, Dương Thanh vội vã ngồi xếp bằng, vận hành Chiến Thần Quyết, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Mắt Dương Thanh nhanh chóng chuyển sang màu đỏ máu, huyết mạch cuồng hóa đang sôi trào, như thể muốn thiêu đốt sạch sẽ mọi thứ bên trong nó.

Đúng lúc này, Dương Thanh kinh ngạc phát hiện, con cổ trùng vốn đang điên cuồng gặm nhấm trái tim anh bỗng vội vã dừng lại như vừa gặp khắc tinh, cuống cuồng muốn tìm chỗ trốn.

Không chỉ có vậy, những đau đớn trên người anh còn đang nhanh chóng giảm đi.

Dương Thanh lẩm bẩm: “Cổ trùng Vô Tâm sợ huyết mạch cuồng hóa à, vậy thì mình có thể thông qua huyết mạch cuồng hóa để làm suy yếu hoạt tính của nó rồi”.

Nói là làm, Dương Thanh kích hoạt mức độ cuồng hóa của huyết mạch lên cao nhất, một hơi thở võ thuật khủng bố từ trên người anh tràn ra.

Hơi thở võ thuật của anh tăng lên mạnh tới nỗi anh thoáng có ảo giác sắp không khống chế được, nhưng thực tế, mọi việc vẫn đang trong †âầm kiểm soát của anh.

Khi tu vi võ thuật của anh còn đang ở dưới cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, mỗi lần kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, thân thể đều sẽ chịu thương tổn cực lớn, hơn nữa, khi cường độ kích hoạt huyết mạch cuồng hóa càng cao, anh càng khó khống chế bản thân.

Nhưng giờ đây, khi cảnh giới võ thuật của anh đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh, những thương tổn mà huyết mạch cuồng hóa gây nên cho thân thể anh đã nhỏ đến gần như không đáng kể, hơn nữa, anh càng dễ dàng khống chế được bản thân đồng thời khống chế cường độ kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Mọi chuyện đều đang năm trong tâm kiểm soát của anh.

Ngay khi anh đang điên cuồng tu luyện, ở phòng ngoài, Ngải Lâm và Phùng Giai Di vô cùng lo lắng, Ngải Lâm do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định bấm số điện thoại của Phùng Tiểu Uyển, thuật lại cho cô ta chuyện Dương Thanh mới trúng cổ độc Vô Tâm.

Nghe xong, Phùng Tiểu Uyển hết sức nghiêm nghị nói: “Giờ em sẽ về Yến Đô ngay, chỉ khi nào tự tay em chẩn bệnh cho anh ấy thì em mới có thể xác định đúng tình hình hiện tại của anh ấy được”.

Ngải Lâm vội nói: “Được, vậy chị chờ em về!”

Chương 2959:

Phùng Giai Di cũng gọi đi vài cuộc điện thoại cho những thần y ở Hoàng thành Phùng, chỉ có điều, khi bọn họ biết Dương Thanh trúng cổ độc Vô Tâm thì đều nói không có cách nào cứu được đâu.

Không phải do y thuật của họ không đủ tốt mà thứ cổ độc Vô Tâm này quá lợi hại, cho tới bây giờ chưa có bất cứ biện pháp nào có thể giải quyết được nó, bất kì kẻ nào trúng cổ độc Vô Tâm này đều chỉ có thể sống tối đa bảy ngày mà thôi.

Thậm chí có một số người còn không chịu nổi qua ngày đầu tiên thì đã đau đớn mà chết.

Bởi vậy có thể thấy được, cổ độc Vô Tâm này đáng sợ nhường nào.

Dương Thanh không biết Phùng Giai Di và Ngải Lâm đang tìm cách chữa trị cho anh, lúc này anh đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian thong thả trôi qua, Dương Thanh ngạc nhiên phát hiện, nếu cứ duy trì trạng thái cuồng hóa huyết mạch để tu luyện, kết hợp với Chiến Thần Quyết thì tốc độ tu luyện của anh tăng nhanh rất nhiều.

Nhưng điều này còn chưa phải trọng điểm, trọng điểm là, khi anh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa để tu luyện, cổ trùng Vô Tâm kia sẽ không làm tổn thương anh, thậm chí hoạt tính của nó còn suy yếu đi.

Cổ trùng Vô Tâm đáng sợ ở chỗ, sau khi tiến vào cơ thể người, nó sẽ liên tục gặm nhấm trái tim, cho đến khi nuốt sạch trái tìm người trúng cổ.

Nếu như Dương Thanh cứ duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa liên tục thì cổ trùng Vô Tâm sẽ không thể căn nuốt trái tim anh được. Nếu anh có thể kéo dài trạng thái này, liệu cổ trùng Vô Tâm có thể chết đói vì không cách nào căn nuốt trái tim không?

Dương Thanh tu luyện một mạch suốt đêm, đợi khi rời khỏi trạng thái tu luyện, anh ngạc nhiên phát hiện, cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể anh hình như đã rơi vào trạng thái ngủ đông rồi.

Đêm qua, Dương Thanh vẫn luôn duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa để tu luyện, đây là lần đầu tiên anh tu luyện bằng phương thức này, lúc này anh vui mừng nhận ra, tốc độ tu luyện của mình đã tăng nhanh hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, rốt cuộc anh đã tìm ra biện pháp ngăn chặn cổ trùng Vô Tâm.

Nhưng ngay khi anh đang vui vẻ, bỗng có một cơn đau nhức từ bên trong truyền tới, cổ trùng Vô Tâm lại khôi phục hoạt tính, bắt đâu điên cuồng gặm căn trái tim anh.

Dương Thanh nhíu chặt mày, hít mạnh một hơi, vội vã kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Quả nhiên, đúng như anh dự đoán, huyết mạch cuồng hóa vừa được kích hoạt, cổ trùng Vô Tâm đã vội trốn vào một góc, không dám cử động.

Dương Thanh lẩm bẩm: “Xem ra, trước khi giải quyết được con cổ trùng Vô Tâm này, mình phải luôn ở trạng thái kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho cổ trùng Vô Tâm nằm im được”.

Dương Thanh vừa ra khỏi phòng chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Anh Thanh, anh thế nào rồi?”

“Tiểu Uyển? Sao em lại về đây?”

Nhìn thấy Phùng Tiểu Uyển, Dương Thanh hết sức kinh ngạc.

Ngải Lâm lo âu nói: “Tôi gọi em ấy về đấy”.

Thì ra là Ngải Lâm gọi về, vậy là Phùng Tiểu Uyển cũng đã biết được bệnh tình của anh rồi.

Dương Thanh cười nói: “Yên tâm đi, đã tìm được biện pháp đối phó với cổ trùng Vô Tâm rồi”.

Hai người đều kinh ngạc thốt lên: “Thật à?”

Dương Thanh mỉm cười nhìn về phía Phùng Tiểu Uyển nói: “Em có thể kiểm tra cho anh xem’.

Để Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển bớt lo lăng, anh đành phải để Phùng Tiểu Uyển kiểm tra cho mình.

Chương 2960:

Phùng Tiểu Uyển đặt ngón tay lên cổ tay Dương Thanh, hồi lâu sau mới nhấc tay ra, cô ta nhìn Dương Thanh, sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Em không biết anh dùng biện pháp gì mới có thể ép cổ trùng Vô Tâm vào một góc như thế, nhưng dù vậy, cổ trùng vẫn còn sống trong cơ thể anh”.

“Em đã tra cứu rất nhiều tài liệu về cổ trùng Vô Tâm, loại cổ trùng này vô cùng đáng sợ. Nó là cổ trùng do người nuôi cổ dùng máu tươi của chính mình để nuôi dưỡng, hoạt tính cực kì mạnh, rất khó tiêu diệt”.

“Dù anh có thể ép cổ trùng Vô Tâm vào một góc không nguy hiểm trong người thì cũng không làm nên chuyện gì, trừ khi anh có thể áp chế nó cả đời, bằng không, một khi nó còn ở trong cơ thể anh thì nhất định sẽ tạo thành mối nguy cực lớn cho tính mạng anh”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh thoáng kinh ngạc, anh vốn tưởng có thể dùng trạng thái huyết mạch cuồng hóa để ép cổ trùng Vô Tâm vào một khu vực không nguy hiểm trong cơ thể, đợi nó chết đói, nhưng không ngờ, thứ này lại có thể sống dai như thế.

Chẳng trách anh tu luyện suốt đêm, vừa kết thúc, cổ trùng Vô Tâm đã khôi phục hoạt tính.

Dương Thanh hỏi: “Vậy có nghĩa là, chỉ cần anh có thể khống chế bản thân ở trạng thái này thì sẽ không bị hạn chế trong quy luật chỉ sống được bảy ngày?”

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: “Đúng! Chỉ cần anh có thể duy trì trạng thái này, cổ trùng Vô Tâm sẽ bị rơi vào trạng thái ngủ đông, sẽ không gây thương tổn cho anh được”.

“Có điều, anh có chắc mình có thể duy trì trạng thái này lâu dài sao?”

Dương Thanh lắc đầu, thành thực đáp: “Anh nhận ra là, anh có thể dùng biện pháp kích hoạt huyết mạch để ngăn cản cổ trùng

Vô Tâm gây thương tổn cho mình, nhưng anh phải bảo trì trạng thái này liên tục".

"Loại trạng thái này không thể duy trì lâu dài, hơn nữa, nếu cứ duy trì ở trạng thái kích hoạt huyết mạch thì cũng sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho cơ thể anh".

Nghe vậy, Ngải Lâm lo âu nói: "Tiểu Uyển, em có biện pháp nào lấy được cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể cậu ấy ra không?"

Phùng Tiểu Uyển lắc đầu: "Em còn đang nghiên cứu, nhưng gần như không có cách nào lấy được cổ trùng Vô Tâm ra cả, em đã tìm hiểu rất nhiều tài liệu, vẫn không tìm ra bất kì cách nào hữu hiệu".

Ngải Lâm không cam lòng hỏi: 'Không có cách nào khác sao? Ví dụ như dùng thuốc, ép cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể cậu ấy ra?"

Phùng Tiểu Uyển nói: "Em đang nghiên cứu, tạm thời chưa có bất kì kết quả gì".

Dương Thanh thấy sắc mặt hai cô đều hết sức nặng nề, bèn cười an ủi: "Yên tâm đi, tạm thời anh còn có thể duy trì trạng thái kích hoạt huyết mạch thế này, một con cổ trùng Vô Tâm cỏn con mà thôi, không thể lấy được mạng anh đâu".

Phùng Tiểu Uyển nghiêm nghị nói với Dương Thanh: 'Anh Thanh, anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ tìm mọi cách để giúp anh giải quyết con cổ trùng này".

Dương Thanh lại lắc đầu, nhìn về phía Mã Siêu đang nằm trên giường bệnh.

Anh nghiêm túc nói: "Tạm thời anh còn có thể đè ép con cổ trùng này khiến nó không thể gây thương tổn cho anh, cho nên trước mắt sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Em hãy tìm cách đánh thức ý thức của Mã Siêu trước đã, anh lo rằng nếu cậu ấy rơi vào trạng thái này quá lâu thì dù về sau có thể khôi phục cũng sẽ bị mất đi một phần kí ức".

Phùng Tiểu Uyển gật đầu: 'Anh yên tâm, vấn đề của anh Siêu, em đã có phương hướng rồi, không bao lâu nữa là có thể đánh thức anh ấy, hiện tại anh mới là người đang gặp nguy hiểm

thực sự, một khi anh gặp chuyện không may, tất cả bọn em đều sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Ngải Lâm cũng nói: “Tiểu Uyển nói đúng đấy, nếu cậu có chuyện gì, những người sống dựa vào cậu như chúng tôi đây chỉ e sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng cả”.

Dương Thanh chợt cảm thấy gánh nặng trách nhiệm trên vai trở nên nặng nề hơn, anh nghiêm nghị nói: “Mọi người yên tâm, tôi sẽ bảo vệ mọi người!”

“Vậy thôi, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi tu luyện trước đã”.

Chương 2961:

Nói xong, anh quay đầu định bước đi.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó, một giọng nói quen thuộc vắng vào: ‘Cậu Thanh, chúng tôi có thể vào được không?”

Nghe thấy giọng nói này, Dương Thanh hơi sửng sốt, Phùng Tiểu Uyển lập tức vui mừng reo lên: “Ông Tống Tả và ông Tống Hữu về rồi!”

Vừa nói, cô ta vừa chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra đã thấy hai anh em họ Tống đứng đó.

“Ông Tả, ông Hữu, hai ông sao vậy?”

Hai người vừa bước vào, Phùng Tiểu Uyển kêu lên kinh ngạc, vội vàng bước tới đỡ hai anh em họ Tống.

Hai anh em họ Tống đã lấm máu khắp người, sắc mặt trắng bệch, nhìn là biết đã bị thương nặng.

Dương Thanh cũng vội tới bên cạnh hai ông lão, anh nhanh chóng phát hiện cả hai đều đã mất sạch tu vi võ thuật.

“Có chuyện gì vậy?”

Dương Thanh và Phùng Tiểu Uyển đỡ hai anh em Tống Tả Tống Hữu ngồi vào ghế, mặt lộ vẻ nghiêm túc, hỏi.

Mắt Tống Hữu đã đỏ bừng, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Trước đây Tiểu Uyển muốn cứu cậu nhưng còn thiếu vài dược liệu quý hiếm nên chúng tôi đi tìm, chẳng may xúc phạm tới Hoài Thành, sau đó bị cao thủ của Hoài Thành đuổi giết”.

“Chúng tôi chạy trốn suốt chặng đường, khó khăn lắm mới thoát khỏi sự truy đuổi của đám cao thủ Hoài Thành, chỉ có điều, võ thuật đã bị phế bỏ’.

Tống Tả cũng lộ vẻ bi thương, ánh mắt tràn đầy hận thù mãnh liệt.

Phùng Tiểu Uyển bi phấn nói: ‘Kẻ nào lại tàn độc đến mức phế bỏ tu vi của hai ông như vậy?”

Ngay khi cô ta vừa dứt lời, một luồng uy lực khủng khiếp chợt bao trùm toàn bộ dinh thự Vân Phong.

Sắc mặt hai anh em họ Tống tức thì trở nên khó coi vô cùng, nghiến răng nói: “Cao thủ của Hoài Thành đã đuổi tới nơi rồi!”

Hai anh em họ Tống vừa nói đến đó, một tiếng ‘Uỳnh” vang lên, cửa chính của dinh thự Vân Phong đã bị tông nát, hai bóng người trung niên vọt vào.

Trên người bọn họ tràn ngập hơi thở võ thuật của cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh.

“Thì ra các người trốn đến chỗ này”.

Một tên cao thủ trong số đó cười lạnh nói.

Hai tên cao thủ khoanh tay trước ngực, nheo mắt cười, nhìn chăm chăm vào anh em nhà họ Tống như thể mèo trêu chuột, ánh mắt tràn đây châm chọc.

Anh em họ Tống nhìn nhau, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu các người đã muốn mang chúng tôi trở về đó thì chúng tôi đi với các người là được”.

Nói xong, bọn họ nhấc chân đi về phía hai tên cao thủ kia.

Bọn họ không muốn làm liên lụy đến Dương Thanh và người khác, cho nên mới nhanh chöng thỏa hiệp như vậy.

“Biết điều đấy! Hai ông yên tâm, dù tới Hoài Thành, dựa vào thực lực của hai ông, thành chủ cũng sẽ không bạc đãi hai ông đâu!”

Hai tên cao thủ kia cười ha hả nói, thậm chí bọn họ còn không thèm nhìn đến những người khác, đối với bọn họ, đó chảng qua chỉ là mấy con sâu cái kiến mà thôi.

Chương 2962:

“Khoan đất”

Đúng lúc này, Dương Thanh bỗng lên tiếng.

“Hử2”

Hai tên cao thủ của Hoài Thành chợt quay phát lại, nheo mặt nhìn Dương Thanh chăm chăm, nói: “Ranh con, mày còn chuyện gì nữa?”

Dương Thanh lạnh nhạt nói: ‘Các ông muốn dẫn bọn họ đi, nhưng đã hỏi ý kiến của tôi chưa?”

Anh vừa thốt ra những lời này, đáy mắt hai tên cao thủ của Hoài Thành lập tức lóe lên sát khí.

Một tên nhìn chăm chú vào Dương Thanh, ánh mắt chứa đầy ý muốn giết chóc, nói: “Này ranh con, mày đang muốn chết đúng không?”

Dương Thanh lạnh lùng nói với ông ta: “Xem ra, người của gia tộc Cổ Võ lánh đời quá lâu, thật sự cho rằng người ngoài trần thế đều là con sâu cái kiến”.

Vừa dứt lời, một khí thế mênh mang từ trên người anh tràn ra ngoài.

“Âm!”

Khí thế này quá khủng khiếp, khiến cho hai tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoài Thành đều bị đẩy lùi vài bước.

Hai người đều biến sắc, mặt lộ vẻ sợ hãi, lẩm bẩm: “Sao, sao lại thế được? Cậu là cao thủ trên cảnh giới Siêu Phàm Ngũ Cảnh?”

Bản thân bọn họ đều là cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng hiện tại lại cảm nhận được một hơi thở võ thuật vượt xa Siêu Phàm Ngũ Cảnh từ trên người Dương Thanh, điều đó có nghĩa là, thực lực của Dương Thanh ít nhất cũng phải đạt tới Siêu Phàm Lục Cảnh, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

Dương Thanh lạnh lẽo nói: “Võ thuật của hai vị tiền bối Tống Tả Tống Hữu là do các ông phế mất?”

Một tên cao thủ trong đó vội vã nói ngay: ‘Bọn họ tự tiện xông vào Dược Vương Cốc của Hoài Thành chúng tôi để trộm thuốc, cốc chủ của chúng tôi ra lệnh nhất định phải đem bọn họ về”.

“Nhưng bọn họ lại phản kháng không chịu đi theo chúng tôi, cho nên đành phải phế bỏ võ thuật của họ”.

Tống Hữu cả giận nói: “Chúng tôi không hề trộm thuốc, chỉ không biết nơi chúng tôi hái thuốc là Dược Vương Cốc của các người thôi, hơn nữa, những dược liệu mà chúng tôi hái được ở Dược Vương Cốc đã bị các người cướp hết rồi, nay võ thuật của chúng tôi bị phế bỏ, các người còn muốn thế nào?”

Cao thủ của Hoài Thành lên tiếng: “Các ông hoàn toàn không biết mình đã gây họa lớn thế nào, mấy vị thuốc các ông hái đều là dược liệu do Dược Vương Cốc chúng tôi mất mấy chục năm nuôi trồng mới có, còn chưa đủ tuổi hái đã bị các ông ngắt mất”.

Nghe vậy, sắc mặt anh em nhà họ Tống trở nên hết sức khó coi.

Dương Thanh lạnh lùng nói: ‘Dù là dược liệu quý hiếm đến đâu thì nhất định cũng phải có một cái giá để trao đổi, cần gì nói thẳng ra đi!”

Hai anh em nhà họ Tống đúng là đã vào nhầm đất của người ta, còn hái mất dược liệu, có lỗi với người ta trước.

Bất kể thế nào, Hoài Thành cũng là một thành phố Cổ Võ, Dương Thanh không muốn động đến họ.

Một điểm quan trọng hơn nữa là, trước đây, khi anh tới Hoàng tộc họ Long, từng giết một kẻ tên là Long Dược, mà gã Long Dược này lại chính là con rể của phủ thành chủ Hoài Thành.

Cuối cùng, phải nhờ sư phụ Vô Danh đứng ra mới giải quyết được chuyện đó, nếu không, Hoài Thành nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Vậy nên, chuyện gì có thể dàn xếp, anh sẽ cố găng dàn xếp ổn thỏa.

Nghe Dương Thanh nói thế, hai cao thủ của Hoài Thành đều kinh ngạc ra mặt, lập tức một người lên tiếng: “Này cậu, cậu thực sự cho rằng, đồ trong Dược Vương Gốc của chúng tôi, muốn đổi là đổi được à?”

Chương 2963:

Dương Thanh cau mày: ‘Nếu dược liệu đã bị hái thì cũng đã không còn cách nào thay đổi hiện trạng, hiện giờ tôi chỉ muốn đưa ra phương án bồi thường, nhưng ý các vị là không muốn nhận bồi thường?”

“Ranh con, tôi khuyên cậu chớ nên xen vào việc của người khác, dù cậu là cao thủ trên Siêu Phàm Ngũ Cảnh thì đã sao? Chúng tôi từ Hoài Thành tới, cậu biết Hoài Thành là nơi nào không?”

Cao thủ của Hoài Thành nheo mắt nhìn Dương Thanh, lạnh giọng bảo: “Dược Vương Cốc có địa vị cực cao ở Hoài Thành, động đến Dược Vương Cốc không phải chuyện hay ho gì đâu, tôi khuyên cậu chớ có xen vào việc này, băng không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Dương Thanh cười nhạt: “Ngay cả con rể của thành chủ Hoài Thành tôi còn giết được, chẳng lẽ còn sợ động đến một thế lực ở Hoài Thành?”

Anh vừa dứt lời, hai tên cao thủ của Hoài Thành lập tức biến sắc.

Bọn họ là người của Dược Vương Cốc trong Hoài Thành, đương nhiên đã từng nghe nói con rể của thành chủ bị giết ở ngoài thế tục.

Nếu không phải đã cảm nhận được khí thế khủng bố của Dương Thanh, nhất định bọn họ sẽ không tin, nhưng hiện tại, bọn họ đều đã biết sức mạnh của Dương Thanh, cho nên Dương Thanh nói như vậy, bọn họ lập tức tin ngay.

Mặt hai cao thủ kia đã trắng nhợt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tống Tả, Tống Hữu đứng bên cạnh, lòng cũng đã tràn đầy khiếp sợ, không phải khiếp sợ trước tin Dương Thanh giết con rể của thành chủ Hoài Thành mà là kinh ngạc vì thực lực của Dương Thanh đã tăng mạnh như vậy.

Lần trước, bọn họ rời đi là vì Phùng Tiểu Uyển cần cứu Dương Thanh nhưng còn thiếu mấy vị thuốc, mà nay, bọn họ còn chưa lấy được dược liệu cần thiết trở về cứu Dương Thanh, thực lực của anh đã mạnh đến mức này.

Ngay cả hai tên cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh của Hoài Thành cũng không dám làm bừa trước mặt anh.

Một tên cao thủ của Hoài Thành nói: "Nếu cậu đây có ý muốn bảo vệ anh em họ Tống thì chúng tôi đành phải ra về, chỉ có điều, lần này cậu không chịu giao người, lần sau sẽ có cao thủ đứng đầu Dược Vương Gốc tới tìm cậu đòi người".

Dương Thanh cau mày: "Ông đang đe dọa tôi đấy à?"

Tên cao thủ của Hoài Thành vội nói: 'Không phải tôi đe dọa cậu mà chỉ trình bày sự thật, sức mạnh của Dược Vương Cốc vượt xa tưởng tưởng của cậu nhiều lắm, nếu cậu biết điều thì tốt nhất là không nên nhúng tay vào việc này, để chúng tôi đưa anh em họ Tống về Hoài Thành báo cáo kết quả công việc".

Dương Thanh quát lớn: "Cút!"

Hai cao thủ của Hoài Thành bèn nói: 'Nếu đã thế thì xin từ biệt ở đây!"

Nói xong, hai người quay đầu định rời khỏi đây.

"Đứng lại!"

Nhưng khi bọn họ mới đi tới cửa, Dương Thanh bỗng lên tiếng gọi giật lại.

Hai người nghỉ hoặc quay lại nhìn Dương Thanh, Dương Thanh chỉ vào cánh cửa bị bọn họ làm hỏng, lạnh lùng nói: "Chưa gì đã muốn chuồn rồi, trước tiên phải sửa lại cửa nhà tôi đi đã, băng không, hôm nay các ông đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi dinh thự Vân Phong này".

Nghe anh nói thế, hai tên cao thủ của Hoài Thành đều sa sầm mặt lại.

"Bao nhiêu tiền, chúng tôi bồi thường cho cậu!"

Bọn họ nghiến răng nghiến lợi nói.

Dương Thanh lạnh nhạt bảo: “Nếu các ông đã muốn để tôi ra giá thì bỏ ra đây mười tỷ coi như bồi thường đi”.

Chương 2964:

“Đừng có năm mơi”

Hai cao thủ của Hoài Thành đã phẫn nộ đến tột đỉnh, một người nghiến răng nói: ‘Dù thực lực của cậu đã vượt qua Siêu Phàm Ngũ Cảnh thì đã sao? Nếu ép chúng tôi quá đáng, hai anh em chúng tôi liên hợp với nhau, chưa chắc đã thua cậu!”

Nói xong, hơi thở võ thuật trên người bọn họ lập tức tăng vọt lên.

Ban đầu, tu vi võ thuật của hai người vốn chỉ mới tới Siêu Phàm Ngũ Cảnh, nhưng lúc này đây, một hơi thở vượt trên Siêu Phàm Ngũ Cảnh, gần chạm tới Siêu Phàm Lục Cảnh đang tràn ra từ trên người bọn họ.

Dương Thanh cười nhạt: “Đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Dứt lời, khí thế võ thuật Siêu Phàm Thất Cảnh tức thì bùng nổ từ trong cơ thể anh ra ngoài.

Vì phải liên tục áp chế cổ trùng Vô Tâm nên Dương Thanh vẫn luôn ở trạng thái cuồng hóa, lúc này, Chiến Thần Quyết vừa được vận hành, một luồng khí thế võ thuật vượt trên cả cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh đã tràn ra từ thân thể anh.

Hai tên cao thủ của Hoài Thành mới giây trước còn tự cho rằng liên hợp lại là có thể đối phó với Dương Thanh, nay chợt cảm nhận được uy lực từ Dương Thanh lan đến, sắc mặt lập tức ._ thay đổi hẳn.

“Cậu, rốt cuộc cậu là ai2”

Hai tên cao thủ của Hoài Thành khiếp sợ tột cùng, run rẩy hỏi.

Bọn họ vừa mới cảm nhận được một hơi thở vượt xa chính mình truyền tới từ phía Dương Thanh.

Thực lực mà bọn họ có thể phát huy vào lúc này đã ngang với cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, nhưng Dương Thanh lại tạo cho

bọn họ một áp lực nặng nề, điều đó chứng tỏ, thực lực của Dương Thanh chí ít cũng phải là Siêu Phàm Thất Cảnh rồi.

Một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh thoạt nhìn chưa quá ba mươi, ngay cả ở Hoài Thành, bọn họ cũng chưa từng nghe nói tới.

Hai anh em họ Tống đứng cạnh đó đã dại cả mặt ra rồi, dường như họ không ngờ được, mới vài tháng không gặp, Dương Thanh không chỉ tỉnh táo lại mà cảnh giới võ thuật cũng được tăng tiến lên nhiều.

Dương Thanh lạnh nhạt nhìn về phía hai tên cao thủ của Hoài Thành, nói: "Tôi là ai, các ông không có tư cách biết, nhưng các ông cần phải biết rằng, con rể của thành chủ Hoài Thành các ông đã chết dưới tay tôi, nhưng đến giờ tôi vẫn còn sống khỏe mạnh, có biết vì sao không?"

Trước đó, khi Dương Thanh nhắc tới chuyện này, hai cao thủ của Hoài Thành còn tưởng rằng Dương Thanh đang nói dối, nhưng lúc này, bọn họ thực sự tin lời anh rồi.

Một người thanh niên có được thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh, sao có thể là kẻ đơn giản?

"Xin lỗi vì đã quấy rầy!"

Hai tên cao thủ của Hoài Thành đưa mắt nhìn nhau, thu lại khí thế trên người, nhìn Dương Thanh nói lời xin lỗi, sau đó quay người định rời khỏi đây.

"Lúc cho các ông đi, các ông không chịu đi, giờ muốn đi thì đã muộn rồi!"

Dương Thanh lạnh lùng nói. Vừa dứt lời, thân thể anh đã hóa thành một cái bóng mờ, chỉ nháy mắt đã xuất hiện trước mặt các cao thủ của Hoài Thành.

"Cậu muốn làm gì?"

Hai cao thủ của Hoài Thành lập tức biến sắc, một người lên tiếng: "Chúng tôi là người của Dược Vương Cốc đấy, sư phụ chúng tôi là Dược Vương, nếu cậu dám giết chúng tôi, ông ấy nhất định sẽ báo thù cho chúng tôi".

“Uỳnh! Uỳnh!”

Dương Thanh không hề do dự, liên tục tung ra hai chưởng, hai tên cao thủ kia lập tức hộc máu bay ra sau như diều đứt dây.

Chương 2965:

Ngay lúc thân thể bọn họ chạm đất, sự sống đã hoàn toàn đứt đoạn.

Hai anh em nhà họ Tống ngây người nhìri về phía hai tên cao thủ của Hoài Thành đã tắt thở, kinh ngạc nói: “Cậu Thanh, cậu giết bọn họ rồi?”

Dương Thanh bảo: “Bọn họ tới đây là để bắt hai ông về Dược Vương Gốc, nơi này của tôi sẽ bị bại lộ, đến khi đó sẽ không tránh khỏi chút phiền toái, tôi không thích phiền toái”.

Nghe vậy, hai anh em họ Tống đều không biết nên nói gì.

Vì sợ phiền toái nên mới giết hai cao thủ của Hoài Thành?

Dương Thanh nhìn sang phía Phùng Tiểu Uyển, nói: “Thương tích trên người hai vị tiền bối thế nào? Em có cách nào khôi phục nền tảng võ thuật của họ không?”

Trước đây Phùng Tiểu Uyển từng chữa trị cho người bị mất nền tảng võ thuật, huống chỉ, cô ta và hai anh em nhà họ Tống còn có quan hệ khá thân thiết. ; Phùng Tiểu Uyển gật đầu nói: ‘Hản là được, nhưng còn cần bước vào trị liệu, còn về chuyện có thể chữa trị cho hai ông hoàn toàn khôi phục lại được không thì chỉ có thể từ từ quan sát trong quá trình trị liệu, có điều, hẳn cũng không có vấn đề gì lớn đâu”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, Dương Thanh mới yên tâm. ỷ Bất kể thế nào, hai anh em họ đi nhầm vào Dược Vương Cốc, gặp rắc rối với người của Dược Vương Cốc chính vì đi tìm dược liệu chạy chữa cho anh.

Anh em nhà họ Tống nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, sắc mặt đều trở nên kích động.

Tống Tả hồi hộp hỏi: “Tiểu Uyển, cháu nói thật đấy à, thật sự có thể giúp bọn ông khôi phục nền tảng võ thuật?”

Phùng Tiểu Uyển gật đầu, lấy ra hai viên thuốc đưa cho họ, nói: “Hai ông dùng viên thuốc này trước đi đã, sau đó cháu sẽ tiến hành trị liệu cho hai ông”.

“Được”.

Hai anh em họ Tống nhanh nhẹn đáp.

Đối với một cao thủ võ thuật mà nói, bị hủy mất nền tảng võ thuật thực sự là một chuyện tàn nhãn bậc nhất, rất nhiều cao thủ võ thuật thà chết cũng không thể chấp nhận mình đã trở thành một kẻ tàn phế.

Hai anh em họ Tống vốn đã mất sạch tu vi võ thuật, nay Phùng Tiểu Uyển lại nói có thể chữa trị dứt điểm cho họ, không cần tưởng cũng biết lúc này bọn họ kích động ra sao.

Chỉ có điều, giờ đây Phùng Tiểu Uyển quá vất vả rồi, vừa phải nghiên cứu cách giúp Mã Siêu khôi phục kí ức, lại phải tìm cách giải quyết cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể Dương Thanh, giờ đây còn thêm nhiệm vụ trị liệu nền tảng võ thuật cho hai anh em nhà họ Tống nữa.

Ngải Lâm nóng nảy nói: “Tiểu Uyển, chuyện của cậu Thanh đã gấp lắm rồi, em cần phải nghĩ cách giúp cậu ấy khôi phục đãi!”

Ngải Lâm và anh em nhà họ Tống không thân quen, nay họ bỗng xuất hiện khiến Phùng Tiểu Uyển còn phải bỏ thời gian ra trị liệu cho họ, điều này khiến lòng cô ấy thoáng chút lo lắng.

Phùng Tiểu Uyển vội nói ngay: “Chị Lâm, chị cứ yên tâm, em sẽ không làm lỡ chuyện trị liệu cho anh Thanh và anh Siêu đâu”.

Anh em họ Tống hỏi: ‘Cậu Thanh, cậu làm sao vậy?”

Phùng Tiểu Uyển nói sơ qua về tình hình của Dương Thanh, nghe xong, Tống Tả Tống Hữu đều lộ sắc mặt nặng nề nghiêm trọng.

“Tiểu Uyển, cháu cứ gác chuyện của hai ông lại đã, trước tiên hãy tìm cách chữa trị cho cậu Thanh và cậu Siêu đi, xong rồi hẳng giúp các ông, hai ông không sao cả, còn có thể chịu được, kết quả xấu nhất cũng chỉ là mất võ thuật thôi mà, hai ông có thể chịu được”.

Tống Tả nghiêm nghị nói: “Tình hình của cậu Thanh quả thực hết sức cấp bách, không thể có chút sai lầm nào”.

Chương 2966:

Tống Hữu cũng nói: “Tôi nghe nói, một khi đã trúng cổ độc Vô Tâm thì chỉ có thể sống thêm tối đa bảy ngày, tuy cậu Thanh có thể tạm thời áp chế cổ trùng xuống nhưng không ai có thể bảo đảm, cậu ấy sẽ duy trì được tình trạng này lâu dài”.

Dương Thanh lên tiếng: “Yên tâm đi, tình trạng cá nhân tôi thế nào, tôi biết rất rõ, tạm thời không chết được, hiện giờ nguy hiểm cạnh tôi càng ngày càng nhiều, đây là thời điểm cần dùng cao thủ, Tiểu Uyển trị liệu được cho hai ông cũng là cách để tăng hệ số an toàn của chúng ta”.

Anh nói rất đúng, thực lực của anh hiện nay rất mạnh, nhưng cũng có xung đột với rất nhiều người, anh lại không cách nào bảo vệ tất cả những người thân xung quanh mình mọi lúc mọi nơi.

Anh em nhà họ Tống liên hợp với nhau có thể phát huy ra thực lực ngang với cao thủ Siêu Phàm Tứ Cảnh, nếu để họ ở lại đây bảo vệ, anh cũng có thể yên tâm đi làm việc của mình.

Phùng Tiểu Uyển nghe nói thế bèn bất đắc dĩ bảo: “Mọi người cứ yên tâm đi, cháu sẽ không làm lỡ chuyện trị liệu cho bất cứ ai, mà cũng không cần phải trị liệu 24/24 đâu”.

Nghe Phùng Tiểu Uyển nói thế, mọi người mới yên tâm thở phào một hơi.

Tống Tả bỗng nghiêm túc lại, nói: “Cậu Thanh, cậu đã giết cao thủ của Hoài Thành, chỉ e không bao lâu nữa, cao thủ mạnh hơn của Hoài Thành sẽ lại tới đây, đến khi đó chúng ta nên đối phó sao đây?”

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một ý muốn giết chóc: “Một người tới, giết một người! Một đôi đến, giết cả đôi! Chỉ cần cao thủ của Hoài Thành dám đến, vậy hãy để bọn họ có đến mà không có về!”

Cảm nhận được ý muốn giết chóc trên người Dương Thanh, hai anh em họ Tống đều run lên.

Dương Thanh đã mạnh đến độ này rồi sao?

Ngay cả cao thủ đứng đầu Hoài Thành cũng không hề sợ hãi?

Song, bọn họ lại nghĩ tới thực lực kinh người mà Dương Thanh vừa thể hiện ra, lòng lập tức thoải mái, thực lực mà Dương Thanh vừa mới bày ra ít nhất cũng phải tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh.

Anh em họ đều biết rất rõ, Dương Thanh còn có thể đạt tới trạng thái mạnh hơn, cho nên, Siêu Phàm Thất Cảnh chưa phải cực hạn của Dương Thanh mà chỉ là cảnh giới võ thuật hiện tại của anh thôi.

Dương Thanh còn có thể mạnh hơn nữa, thậm chí có năng lực đấu với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh.

""“Shhl”

Dương Thanh bỗng hít mạnh một hơi, vừa dừng trạng thái huyết mạch cuồng hóa là trái tim lập tức truyền đến một cơn đau buốt, cổ trùng Vô Tâm lại bắt đầu gặm cản trái tim anh rồi.

“Anh Thanh, anh mau nuốt viên thuốc này đi!”

Phùng Tiểu Uyển vội vàng đưa một viên thuốc cho Dương Thanh.

Đây là thứ thuốc mới được Phùng Tiểu Uyển nghiên cứu chế tạo ra, có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm trong khoảng thời gian ngắn.

Dương Thanh muốn duy trì trạng thái huyết mạch cuồng hóa không phải là chuyện dễ dàng, thứ thuốc này có thể giúp anh giảm đi rất nhiều đau đớn.

Viên thuốc vào miệng là tan ra, chảy vào trong lục phủ ngũ tạng Dương Thanh, con cổ trùng Vô Tâm đang hùng hổ nóng nảy căn xé chợt như chuột thấy mèo, núp ngay vào một góc.

Ngải Lâm căng thẳng hỏi: “Cậu Thanh, cậu thấy thế nào rồi?”

Dương Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Mọi người yên tâm đi, có thuốc do Tiểu Uyển điều chế, cùng với thể chất đặc thù của

tôi, trong thời gian trước mắt, cổ trùng Vô Tâm sẽ không thể gây thương tổn gì cho tôi được đâu”.

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng anh đã tràn đầy lo âu.

Anh đã cảm nhận được, sau mỗi lần áp chế cổ trùng Vô Tâm, con cổ trùng này lại như thể tự động tiến hóa lên, lần sau áp chế khó hơn lần trước.

Chương 2967:

Hơn nữa, sau nhiều lần áp chế, hoạt tính của cổ trùng Vô Tâm dường như đã tăng mạnh, và càng ngày, thời gian áp chế được nó cũng càng rút ngắn lại.

Ban đầu, Dương Thanh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa thì còn có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm chừng hai giờ, nhưng hiện tại, huyết mạch cuồng hóa chỉ có thể miễn cưỡng áp chế nó trong một giờ.

Quan trọng hơn cả là, hôm nay mới chỉ là ngày đầu, vài ngày sau, liệu huyết mạch cuồng hóa có hoàn toàn mất đi hiệu quả áp chế cổ trùng Vô Tâm hay không?

Nếu quả như vậy, anh phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thực sự chỉ có thể chờ đợi cổ trùng Vô Tâm căn nuốt trái tim mà chết sao?

Mấy ngày sau đó, Dương Thanh vẫn tiếp tục dùng huyết mạch cuồng hóa để áp chế cổ trùng Vô Tâm, thuốc của Phùng Tiểu Uyển cũng hỗ trợ anh rất nhiều.

Chỉ có điều, ba ngày tiếp theo, mỗi lần Dương Thanh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, anh chỉ có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm trong nửa giờ.

Điều đó có nghĩa là, dù Dương Thanh vẫn luôn kích hoạt trạng thái huyết mạch cuồng hóa, anh chỉ có thể khiến cổ trùng Vô Tâm mất hoạt tính trong nửa giờ, sau đó, ngay cả khi anh vẫn duy trì trạng thái này, cổ trùng Vô Tâm cũng có thể khôi phục hoạt tính.

Mặc dù có thêm thuốc do Phùng Tiểu Uyển điều chế ra, thời gian áp chế cổ trùng Vô Tâm cũng chỉ tăng thêm được nửa giờ nữa mà thôi.

Hôm nay mới là ngày thứ ba, người ta đồn răng người trúng cổ trùng Vô Tâm chỉ sống được tối đa bảy ngày, chẳng lẽ mình thực sự không qua được bảy ngày sao?

Phùng Tiểu Uyển bỗng nói: ‘Anh Thanh, anh vào phòng trị liệu đi, để em châm cứu cho anh xem sao’.

Cùng Phùng Tiểu Uyển vào phòng trị liệu, Dương Thanh cười hỏi: “Trị liệu bằng châm cứu cũng có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm hay sao?”

Phùng Tiểu Uyển không trả lời thẳng vấn đề này mà nhìn Dương Thanh bằng ánh mắt vô cùng nặng nề: ‘Anh Thanh, em vô cùng rõ ràng tình hình của anh lúc này, hoạt tính của cổ trùng Vô Tâm đang ngày càng mạnh, chỉ dựa vào huyết mạch cuồng hóa của anh không thể áp chế nó lâu được”.

“Trong thời gian này, em đã nghiên cứu rất nhiều tài liệu về cổ trùng Vô Tâm, có tài liệu cho thấy, trong loài cổ trùng Vô Tâm này, có một số con cổ trùng Vô Tâm có độc tính vô cùng mạnh, một khi thâm nhập vào cơ thể người thì sẽ không ngừng tiến hóa, hoạt tính cũng ngày càng mạnh lên”.

“Nếu em không nhầm thì bây giờ, mỗi lần anh chỉ có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm trong nửa giờ thôi đúng không?”

Dương Thanh cười khổ, quả nhiên không thể qua mắt Phùng Tiểu Uyển được.

Anh gật đầu, thành thực nói: “Nhờ thứ thuốc em cho anh nên hiện tại anh mới có thể miễn cưỡng duy trì áp chế cổ trùng Vô Tâm trong một giờ, cứ cách một giờ, cổ trùng Vô Tâm sẽ lại bắt đầu căn xé trái tim anh, mà anh phải mất chừng ba phút mới lại áp chế được nó lần nữa’.

“Có lẽ không bao lâu nữa, thời gian anh áp chế được nó sẽ càng ngắn đi, thời gian cổ trùng Vô Tâm gặm nhấm trái tim anh sẽ càng dài hơn”.

“Tiểu Uyển, hiện giờ anh phải làm gì đây?

Không thể cứ khoanh tay chờ chết như thế chứ?”

Mắt Phùng Tiểu Uyển đã đỏ lên, cô ta nhìn Dương Thanh, nói: ‘Em đã cố hết sức nhưng vẫn không tìm ra được biện pháp khả thi giúp anh, trong đống tài liệu em từng nghiên cứu có nói, một khi đã trúng cổ trùng Vô Tâm thì hoàn toàn không có cách nào giải quyết được”.

“Trước đây cũng từng có vị cao thủ thử dùng sức mạnh của huyết mạch để áp chế cổ trùng Vô Tâm, ban đầu còn có tác dụng, nhưng về sau liền phát hiện ra, càng áp chế nó thì tốc độ tiến hóa của nó càng nhanh, hoạt tính cũng càng mạnh’.

Chương 2968:

“Hoàn toàn không có cách nào lấy được cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể ra cả, cho nên, chỉ có một cách là giết chết cổ trùng Vô Tâm’.

Sắc mặt Dương Thanh tái nhợt đi, thật sự không còn cách nào sao?

Khi đang trò chuyện, trái tim anh lại truyền tới cảm giác đau đớn mãnh liệt, anh vội vã vận hành Chiến Thần Quyết, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa, còn uống thêm một viên thuốc của Phùng Tiểu Uyển đưa.

Nhưng, tất cả điều đó đều không có tác dụng gì, càng áp chế cổ trùng Vô Tâm, nó càng thêm điên cuồng.

Mấy phút ngản ngủi trôi qua, cả người Dương Thanh đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Ba phút sau, cổ trùng Vô Tâm bị áp chế, Dương Thanh mới thở dốc từng hơi.

Hồi lâu sau, anh mới trở lại như thường, chua xót nói với Phùng Tiểu Uyển: “Tuy chỉ có ba phút nhưng quả là rất đau”.

Phùng Tiểu Uyển chứng kiến toàn bộ quá trình, nhìn Dương Thanh căn răng gắng gượng vượt qua ba phút này, mắt cô ta đã đầy lệ.

“Chỉ tại em vô tích sự, không thể tìm được cách nào chữa cho anh’.

Phùng Tiểu Uyển nghẹn ngào nói, lòng tràn đầy tự trách.

Dương Thanh vội vàng khuyên bảo: “Tiểu Uyển, em đừng nghĩ vậy, nếu không nhờ thuốc của em điều chế cho anh thì anh đã bị đau đến chết rồi, mà dù không chết vì đau đớn thì trái tim cũng đã bị cổ trùng Vô Tâm gặm cắn quá nửa’”.

“Thôi được rồi, chúng ta ra ngoài đi, nếu không mọi người lại lo lắng đấy”.

Hai người ra khỏi phòng trị liệu, Ngải Lâm thấy mắt Phùng Tiểu Uyển đã đỏ lên, lập tức có dự cảm chẳng lành, vội vàng hỏi: ‘Tiểu Uyển, cậu Thanh thế nào rồi?”

Phùng Tiểu Uyển miễn cưỡng cười nói: ‘Cũng tạm ổn!”

Gô ta biết, Dương Thanh không muốn mọi người lo lắng cho mình, nên đành nói dối.

Ngải Lâm liếc nhìn gương mặt tái nhợt của Dương Thanh, lại nhìn sang Phùng Tiểu Uyển, nói thẳng: “Tiểu Uyển, em không biết nói dối, tình hình của cậu ấy nhất định cực kì tồi tệ rồi, đúng không?”

Dương Thanh cười nói xen vào: “Chị Lâm, sao chị lại không tin cả Tiểu Uyển thế? Em ấy nói thật đó, cơ thể em tạm thời sẽ không có vấn đề gì đâu”.

“Cậu im ngay cho tôi!”

Ngải Lâm quát lên giận dữ, kích động nói: “Chồng tôi đã mất ý thức, năm trên giường bệnh đến giờ chưa tỉnh, nếu cậu cũng gặp chuyện gì thì chúng tôi phải làm sao đây?”

“Cậu đừng quên, vợ con cậu còn đang đi trốn ở ngoài kia, nếu cậu chết, bọn họ phải làm sao bây giờ?”

“Tôi chỉ muốn biết tình hình hiện tại của cậu, để còn nghĩ cách giúp cậu, nhưng lúc nào cậu cũng chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, cậu không cảm thấy làm như vậy là rất ích kỷ sao?” \ Ngải Lâm đang trong tình trạng vô cùng kích động, câu sau cùng đã không mất bình tĩnh đến độ phải gào lên, nước mắt tuôn trào.

Trong thời gian này, Ngải Lâm luôn phải chịu một áp lực rất lớn, khó khăn lắm mới gặp lại Mã Siêu, Mã Siêu lại bị thương nặng dẫn tới mất cả ý thức.

Từ đó đến nay, anh ta chưa có bất cứ dấu hiệu khôi phục nào.

Bản thân cô ấy cũng là một chuyên gia trong lĩnh vực y học, tình hình hiện nay của Mã Siêu nguy hiểm cỡ nào, cô ấy biết rất rõ.

Nhưng Mã Siêu còn chưa có dấu hiệu hồi phục, bên phía Dương Thanh lại đã gặp chuyện chẳng lành, cô ấy vô cùng nóng lòng.

Thấy Ngải Lâm kích động như vậy, Dương Thanh trâm mặc hồi lâu mới nói: “Tình hình hiện nay của em không được tốt lắm, nhưng chị cứ yên tâm, em vẫn còn có thể chịu đựng được”.

Chương 2969:

Cuối cùng, anh vẫn không thể nói thật với Ngải Lâm về tình trạng của mình, anh sợ cô ấy biết rồi sẽ càng thêm lo lắng.

Bấy giờ, Tống Tả bất chợt lên tiếng: “Cậu.

Thanh, tôi cũng có đôi chút hiểu biết về cổ trùng Vô Tâm, nghe đồn răng, người trúng cổ này nhất định sẽ mất mạng trong vòng bảy ngày”.

“Nhưng còn một lời đồn khác, răng người trúng cổ có một cơ hội sống sót, đây cũng là cơ hội duy nhất”.

Nghe Tống Tả nói thế, tất cả đều quay sang nhìn lão ta, mặt đầy mong đợi.

Dương Thanh cũng âm thầm kích động lên, vội vàng hỏi: “Biện pháp gì?”

Tống Tả đáp: ‘Giết kẻ thi cổ!”

“Giết kẻ thi cổ?”

Phùng Tiểu Uyển suy tư một lát, nói: ‘Mấy ngày nay cháu cũng có tra xét rất nhiều tài liệu về cổ trùng Vô Tâm, cổ trùng này do bậc đại sư về cổ thuật dùng máu tươi của mình bồi dưỡng suốt mấy chục năm ròng thì mới có được đặc tính cắn nuốt tim người khác”.

“Hơn nữa, cổ trùng Vô Tâm luôn có hai con, một con được nuôi trong cơ thể người thi cổ, gọi là mẫu cổ, một con cổ trùng Vô Tâm khác bị người thi cổ gieo vào cơ thể người khác gọi là tử co.

“Mẫu cổ và tử cổ còn được gọi là cổ trùng song sinh, tức là, chỉ cần một con trong số đó chết thì con còn lại cũng sẽ chết”.

“Con cổ trùng Vô Tâm trong người anh Thanh không cách nào lấy ra được, vậy thì chỉ có thể tìm cách giải quyết từ phía người thi cổ, nếu người thi cổ bị giết, cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể người đó sẽ chết vì mất kí chủ, một khi mẫu cổ chết, cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể anh Thanh cũng sẽ chết theo’.

Tống Tả vội vàng gật đầu nói: ‘Đúng, Tiểu Uyển nói đúng, mẫu cổ và tử cổ là cổ trùng cộng sinh, nếu không có cách nào giết được tử cổ trong người cậu Thanh thì chúng ta hãy nghĩ cách giết mẫu cổ trong cơ thể người thi cổ là được”.

Dương Thanh bỗng có cảm giác như vừa thấy ánh mặt trời hi vọng mới, khi hoạt tính của cổ trùng Vô Tâm trong người anh càng ngày càng mạnh lên, anh đã bắt đầu tuyệt vọng, vốn tưởng đã không còn biện pháp nào giải quyết con cổ trùng này, không ngờ giờ đã thực sự có một biện pháp mới.

Tỗng Hữu bỗng nói: “Có điều, tìm được sư phụ của Lưu lão quái nào dễ dàng gì? Dù thực sự †ìm được, cậu Thanh có thể giết chết ông ta sao?”

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, anh nheo mắt nói: “Chỉ cần có thể tìm được ông ta, dù tôi phải liều cái mạng này cũng sẽ khiến ông ta chết trước mặt tôi”. ì Sư phụ của Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng cũng chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Còn anh, tuy chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất _ ‘ Cảnh nhưng khi huy động sức chiến đấu cực hạn, anh có thể đạt tới thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu liều mạng đánh một trận, dù sư phụ của Lưu lão quái là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh.

Ngải Lâm đang bi thương tột cùng, nghe nói thế liền bình tĩnh lại, vội thốt lên: ‘Sư phụ của Lưu lão quái là người của Miêu Thành, chẳng phải cậu quen thân với Miêu thành chủ đó sao? Cậu hỏi ông ấy, ông ấy nhất định sẽ cho cậu biết sư phụ của Lưu lão quái đang ở đâu”.

Dương Thanh gật đầu, lấy điện thoại gọi cho Miêu thành chủ, đầu bên kia nhanh chóng nhận cuộc gọi, không đợi Dương Thanh lên tiếng, ông lão đã nói ngay: “Ông ta đang ở Hoài Thành, phủ thành chủ”.

Dương Thanh sửng sốt hỏi: “Ông biết cháu hỏi ai sao?”

Miêu thành chủ nói: ‘Đương nhiên ông biết cháu muốn tìm ai, tìm Lưu Ba, sư phụ của Lưu lão quái, đúng không? Theo như ông biết, mấy năm nay ông ta vẫn luôn ở tại phủ thành chủ

Hoài Thành, năm ấy, sau khi bị thương nặng, ông ta đã ở lại đó để điều dưỡng”.

Chương 2970:

“Nếu ông đoán không lầm thì lần này ông ta tới tìm cháu không đơn giản chỉ để báo thù cho đồ đệ của mình, việc này còn có liên quan tới người của phủ thành chủ Hoài Thành”.

Nghe Miêu thành chủ nói xong, Dương Thanh | lập tức cau mày, anh chợt nhớ ra, đúng là bản thân từng có chút liên quan đến người của Hoài Thành.

Long Dược, con rể của thành chủ Hoài Thành đã bị anh giết, cuối cùng, sư phụ Vô Danh của anh đứng ra cảnh cáo thành chủ Hoài Thành, cho tới nay, phủ thành chủ Hoài Thành chưa hề gây chuyện với anh nữa.

Nếu không nhờ Miêu thành chủ nhắc tới phủ thành chủ Hoài Thành, có lẽ anh đã quên mất chuyện ấy, nhưng giờ xem ra, việc tên Lưu Ba này tới Yến Đô cấy cổ trùng vào người anh, ngoại trừ mục đích trả thù cho đồ đệ của mình thì còn có gì đó liên quan tới phủ thành chủ Hoài Thành nữa.

Dương Thanh bèn nói: “Ông Miêu, cảm ơn ông nhiều!”

Miêu thành chủ bảo: “Không cần khách khí với ông! Ông đã cho người mang đến chỗ cháu chút thuốc dùng để trấn áp cổ trùng Vô Tâm, sau khi dùng có thể giúp cháu trấn áp cổ trùng Vô Tâm một giờ, nếu cháu muốn tới phủ thành chủ Hoài Thành, có lẽ sẽ cần đến nó”.

Dương Thanh bỗng cảm thấy lòng ấm áp dạt dào, không ngờ Miêu thành chủ đã biết mọi ` chuyện, còn muốn tặng thuốc giúp anh trấn áp cổ trùng Vô Tâm.

Giờ đây anh đã rất khó lòng trấn áp con cổ trùng này, dù thực sự tìm được Lưu Ba rồi cũng chưa chắc có thể giết đối phương trong vòng nửa giờ.

Hiện anh gắng gượng lắm cũng chỉ có thể trấn áp cổ trùng Vô Tâm trong nửa giờ mỗi lần, nếu đang lúc đánh nhau với Lưu Ba mà cổ trùng mất khống chế, anh sẽ phải chịu thương tổn lớn †ừ cả thể xác lẫn tinh thần cùng một lúc.

Thực lực của anh vốn đã không bằng Lưu Ba, nếu khi đấu võ còn bị cổ trùng Vô Tâm dẫn vặt, chỉ e càng khó lòng giết nổi lão ta.

Nhưng Miêu thành chủ đã cho người đưa thuốc trấn áp cổ trùng Vô Tâm tới, tuy cũng chỉ có thể trấn áp cổ trùng được một giờ nhưng một giờ quý báu này là thời gian để Dương Thanh tranh thủ giết Lưu Ba.

“Bất kể thế nào cũng phải tuyệt đối cẩn thận!

Ông nghỉ rằng lần này Lưu Ba tới Yến Đô đối phó với cháu rất có thể là do người của phủ thành chủ Hoài Thành bố trí, đối phương không muốn giết chết cháu ngay mà muốn dẫn dụ cháu tới Hoài Thành’.

Miêu thành chủ nói thêm, giọng hết sức nặng nề. b Dương Thanh vội nói: “Cháu biết, cảm ơn ông Miêu nhiều!”

Miêu thành chủ bổ sung: “Ông có cài quân cờ của mình vào phủ thành chủ Hoài Thành, nếu cháu rơi vào thời khắc nguy hiểm, bọn họ sẽ giúp cháu”.

Dương Thanh thấy lòng ấm áp, mũi cũng cay cay, chợt có cảm giác muốn rơi lệ.

Anh có thể cảm nhận được, Miêu thành chủ thật lòng quan tâm anh.

Bất kể nguyên nhân là gì, chỉ cần lòng quan tâm này là thật thì cũng đã đủ rồi.

Dương Thanh bèn nói: ‘Cảm ơn ông Miêu, ông cứ yên tâm, cháu sẽ không sao đâu!”

Miêu thành chủ bảo: ‘Vậy thôi, những gì cần nói ông đều đã nói hết rồi. Ông hiểu, có muốn ngăn cháu cũng không ngăn được, hơn nữa, hiện giờ chỉ có cách giết Lưu Ba mới có thể bảo vệ tính mạng cháu, ông không có lí do gì ngăn cản cháu cả”.

“Đi đi, ông sẽ bố trí chu đáo mọi sự, chuẩn bị sẵn sàng tiếp viện cho cháu rời khỏi Hoài Thành”.

Sau khi Dương Thanh cúp điện thoại, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Dương Thanh khế mỉm cười gật đầu: ‘Miêu thành chủ nói, Lưu Ba đang ở phủ thành chủ Hoài Thành, hơn nữa, ông ấy có cài người vào bên đó rồi, nếu tôi gặp chuyện nguy hiểm gì, gián điệp nằm vùng của ông ấy sẽ giúp tôi”.

Chương 2971:

Nghe nói thế, sắc mặt bọn họ mới trở nên dễ chịu hơn đôi chút, nhưng tình hình hiện tại của Dương Thanh đã rất tệ, bọn họ vẫn không thể hoàn toàn yên lòng.

“Cậu Thanh, vô cùng xin lỗi, chuyến đi Hoài Thành này cậu phải dựa vào chính mình rồi, anh em chúng tôi đã mất hết võ thuật, chẳng biết có còn cơ may khôi phục hay không”.

Tống Tả lên tiếng, Tống Hữu cũng nói thêm: “Có điều, ở Hoài Thành chúng tôi cũng có vài người dùng được, mặc dù chỉ là mấy cao thủ Thần Cảnh thôi nhưng nếu cậu cần, bọn họ có thể cung cấp cho cậu một vài tin tình báo’.

Dương Thanh gật đầu, nói: “Cảm ơn hai ông!

Nếu có việc cần, tôi sẽ liên hệ với hai ông. Có người của Miêu thành chủ cảm ở đó rồi, mọi người đừng nên lo lăng”.

Đúng lúc này, chuông cửa bỗng vang lên.

Vừa mở cửa đã thấy một bóng người già nua xuất hiện trước mắt.

Dương Thanh không cảm nhận được chút hơi thở võ thuật nào trên người ông lão này, như thể đó chỉ là một người bình thường, nhưng anh lại có thể cảm nhận được một uy lực phảng phất như có như không từ đối phương.

Anh có thể chắc chắn thực lực của người này chí ít cũng phải đạt đến cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, bởi vì bản thân anh đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ, kẻ có thể khiến anh cảm nhận được uy lực thì phải có cảnh giới trên anh.

“Xin chào cậu Thanh, tôi được Miêu thành chủ sai tới đây tìm cậu, lần này tới Hoài Thành, tôi sẽ đi cùng cậu”.

Ông lão nhìn Dương Thanh, cười ha hả nói.

Dương Thanh vội vàng bảo: “Thì ra tiền bối là người ông Miêu cử tới. Chào tiền bối, xin mời vào trong”.

Vừa rồi Miêu thành chủ cũng đã nói có sai người tới đưa thuốc cho Dương Thanh, chỉ có điều ông cụ không nhäc tới chuyện bố trí người cùng anh tới Hoài Thành.

Mời ông lão kia vào trong nhà, Dương Thanh mới hỏi: "Xin hỏi tôi nên xưng hô với tiền bối thế nào ạ?"

Ông lão kia nói: "Cậu cứ gọi tôi là lão Cửu cũng được".

Nói xong, ông lão lấy ra một bình sứ trắng, đưa cho Dương Thanh, nói: "Trong bình này có một viên thuốc có thể áp chế cổ trùng Vô Tâm, Miêu thành chủ đã dặn, chuyến đi tới Hoài Thành lần này nguy hiểm rình rập khắp nơi, dù cậu có thể giết được Lưu Ba cũng chưa chắc đã có thể bình an rời khỏi Hoài Thành".

"Nếu chưa đến thời khắc quyết định giữa sự sống và cái chết thì tuyệt đối không được dùng viên thuốc này, không phải vì viên thuốc này có tác dụng phụ gì mà để tránh trường hợp về sau cậu lại gặp phải cao thủ mạnh hơn nữa, dẫn đến việc còn chưa giết được Lưu Ba thì cổ trùng Vô Tâm đã kích hoạt trong cơ thể cậu".

Nghe Lão Cửu nói thế, Dương Thanh cảm khái vô vàn, Miêu thành chủ không chỉ sớm tính đến việc anh sẽ tới Hoài Thành mà còn nghĩ thay cho anh nhiều như vậy.

Dương Thanh bèn nói: 'Cảm ơn ông Cửu!"

Anh đưa mắt nhìn về phía đám người Ngải Lâm, nhẹ nhàng nở một nụ cười tươi sáng, nói: "Giờ cứ chậm trễ một phút thì khả năng cổ trùng Vô Tâm mất khống chế lại lớn thêm một phần, em định sẽ xuất phát đi Hoài Thành ngay bây giờ, có ông Cửu đi cùng, nhất định em sẽ không sao đâu, mọi người cứ ở nhà yên tâm chờ em về nhé".

Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển đều lưu luyến không muốn chia tay, ánh mắt chất đầy lo âu, nhưng hai cô đều hiểu, nếu Dương Thanh cứ nấn ná ở đây thì chẳng khác nào chờ chết, chỉ có tới Hoài Thành tìm được Lưu Ba mới có cơ hội sống sót.

Phùng Tiểu Uyển nói: 'Anh Thanh, anh mau đi thôi! Bọn em ở đây chờ anh bình yên trở về!"

Chương 2972:

Ngải Lâm cũng lên tiếng: “Bất kể thế nào, cậu cũng phải nhớ, cậu còn có một người vợ và một đứa con nhỏ yêu thương cậu vô cùng, cùng với rất nhiều người bạn quan tâm cậu đang chờ cậu trở về, nhất định cậu phải thành công đấy!”

Dương Thanh gật đầu cười nói: “Yên tâm đi!”

Hai anh em họ Tống cũng nhìn Dương Thanh, nói: “Cậu Thanh, tạm thời chúng tôi không giúp gì được cho cậu, đợi khi chúng tôi khôi phục lại tu vi, nhất định sẽ tới hỗ trợ cậu”. ` Dương Thanh gật đầu: ‘Hai ông cố gắng hợp tác với Tiểu Uyển để trị liệu, mau chóng khôi phục võ thuật nhé”.

Cuối cùng, Dương Thanh nhìn về phía Phùng Giai Di, Phùng Giai Di dường như cũng đã đoán được Dương Thanh muốn dặn dò điều gì, bèn nói trước: “Tôi đi Hoài Thành với anh!”

Dương Thanh lại bảo: “Giai Di, tôi muốn nhờ cô ở lại đây bảo vệ những người bạn của tôi”.

Phùng Giai Di nhíu mày, nói: ‘Nếu anh chết thì tôi biết phải làm sao?”

Nghe cô ta nói thế, những người khác đều kinh ngạc nhìn Dương Thanh.

Dương Thanh vội vàng trấn an: “Cô yên tâm, tôi không chết được đâu, đợi khi tôi về sẽ dẫn cô quay lại Hoàng thành Phùng cứu bố cô ra”.

Bấy giờ mọi người mới hiểu lời của Phùng Giai Di nói có ý gì. Phùng Giai Di cũng không nằng nặc đòi đi theo Dương Thanh mà chỉ gật đầu, nói: “Vậy anh cứ yên tâm đi đi, trừ khi tôi chết, bằng không sẽ không để cho bất cứ ai ở nơi này gặp chuyện không may”.

Dương Thanh gật đầu, quay sang phía Lão Cửu, nói: ‘Ông Cửu, tôi định xuất phát ngay lúc này, ông có ý kiến gì không ạ?”

Lão Cửu lắc đầu, cười nói: ‘Miêu thành chủ đã dặn, trong chuyến đi tới Hoài Thành lần này, mọi chuyện đều nghe theo ý cậu là được.

Sau đó, Dương Thanh cùng lão Cửu lên máy bay tới Hoài Thành.

Sáng sớm hôm sau, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế của Hoài Thành.

Dương Thanh và lão Cửu vừa xuống máy bay đã bị mấy luồng hơi thở cực mạnh bao vây chặt chẽ, bọn người kia không hề che dấu bản thân.

Dương Thanh nhíu mày, nói: “Vừa tới nơi này đã bị bao nhiêu cao thủ bao vây như thế này, xem ra Hoài Thành đã sớm theo dõi tung tích của tôi rồi”.

Lão Cửu vẫn bình thản như không, còn cười ha hả nói: ‘Đám người này chẳng qua chỉ là đám kiến cỏ, cao thủ chân chính của Hoài Thành còn chưa xuất hiện đâu”.

Dương Thanh nói: “Những người này hẳn bị phái tới đây theo dõi tôi”.

Lão Cửu cười bảo: ‘Đúng vậy, tin cậu tới Hoài Thành hẳn đã truyền tới phủ thành chủ Hoài Thành rồi”.

Ngay khi Dương Thanh vừa đặt chân lên Hoài Thành, trong phủ thành chủ Hoài Thành, tại một khu nhà cao cấp riêng biệt.

Bên cạnh con suối nhân tạo, có một người phụ nữ trung niên ăn mặc duyên dáng sang trọng đang đứng cho cá ăn. Mỗi khi bà ta rắc một nhúm thức ăn cho cá xuống, lại có một đàn cá chép lao nhao bơi đến đớp.

Đúng lúc này, chợt có một cô gái trẻ tuổi xinh xản chạy tới, nói: “Mẹ, con nghe nói, tên khốn giết bố con đã tới Hoài Thành rồi?”

Người phụ nữ trung niên kia vừa rắc thức ăn cho cá vừa đáp: “Mới tới Hoài Thành, mẹ đã bố trí người theo dõi nó’.

Nói xong, người phụ nữ trung niên này bưng khay đựng thức ăn cho cá đổ hết vào trong suối, đám cá chép trong khe suối ào

ào lao ra tranh ăn.

Người phụ nữ kia quay đầu lại, sắc mặt bà ta đã trở nên dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dám giết con rể của phủ thành chủ Hoài Thành chúng ta, nó sẽ phải chết rất thảm đấy!”

Chương 2973:

Cô gái trẻ kia cũng đỏ mắt lên, hãn học nói: “Mẹ, con muốn tự tay giết chết hắn, dùng máu tươi của hắn để an ủi vong linh của bố con!”

Hai người này chính là vợ con của Long Dược khi ông ta tới phủ thành chủ Hoài Thành ở rể.

Từ sau khi Long Dược bị Dương Thanh giết chết, hai mẹ con họ vấn luôn ấp ủ kế hoạch báo thù, có điều, không biết vì sao, thành chủ Hoài Thành bỗng cảnh cáo bọn họ không được đụng tới Dương Thanh, cho nên bọn họ vẫn chưa thể báo thù.

Nhưng hôm nay, cơ hội đã tới rồi!

Bên phía Dương Thanh và lão Cửu, hai người vừa chuẩn bị tới phủ thành chủ Hoài Thành thì bỗng bị bốn gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh bao vây lại.

Dương Thanh cau mày: “Các người là ai2”

Bốn gã cao thủ này đều tản ra hơi thở võ thuật của cảnh giới Siêu Phàm Cảnh.

Đặc biệt, gã cao thủ cầm đầu nhóm người này còn tản ra hơi thở võ thuật của cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh.

Ba gã cao thủ còn lại đều thuộc cảnh giới Siêu Phàm Lục Cảnh.

Một đội cao thủ cỡ này, dù tại bất cứ thế lực nào cũng đã thuộc hàng cực mạnh rồi.

Gã cao thủ cầm đầu lạnh giọng hỏi: ‘Mày chính là Dương Thanh, kẻ đã giết người của Dược Vương Cốc chúng tao?”

Dương Thanh thoáng kinh ngạc, đúng là anh đã giết hai gã cao thủ của Dược Vương Cốc, nhưng chuyện này cũng chỉ có Phùng Tiểu Uyển, Ngải Lâm, Phùng Giai Di và anh em họ Tống biết mà thôi.

Những người khác hẳn đều không rõ ràng chuyện này mới đúng, nhưng vì sao các cao thủ của Dược Vương Gốc lại biết

được?

Chẳng lẽ, đã có ai tiết lộ chuyện này ra ngoài?

Nhưng anh em họ Tống vốn đang bị cao thủ Hoài Thành đuổi giết, tu vi võ thuật đúng là đã bị phế bỏ, bọn họ không thể là người tiết lộ chuyện này được.

Nếu không phải hai anh em họ Tống thì còn ai có thể làm việc đó?

Lẽ nào là Ngải Lâm, Phùng Tiểu Uyển hay Phùng Giai Di?

Gã cao thủ dẫn đầu bỗng ra lệnh: "Giết nó đi, báo thù cho người của Dược Vương Cốc chúng tai"

Mệnh lệnh vừa được phát ra, cả bốn gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh đồng loạt xông về phía Dương Thanh và lão Cửu.

Dương Thanh nheo mắt nói: "Thật đúng là không biết tự lượng sức!"

Vừa dứt lời, hơi thở võ thuật cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh đã bùng nổ từ trên người anh.

"Cút ngay!"

Dương Thanh quát lên một tiếng, thân hình đột ngột biến mất.

"Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!"

Một giây tiếp theo, bốn gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh nối gót nhau bay ra sau.

Chân Dương Thanh thoáng di chuyển, lập tức xuất hiện trước mặt gã cao thủ cầm đầu, anh dâm một chân lên lồng ngực đối phương, lạnh lùng hỏi: 'Các người làm cách nào mà biết tôi đã giết người của Dược Vương Cốc các người?"

Gã cao thủ cầm đầu lộ vẻ cứng cỏi, nghiến răng nghiến lợi nói: 'Đây là bí mật của Dược Vương Cốc chúng tao, mày chưa có tư cách biết".

Chương 2974:

“Tao khuyên mày tốt nhất là nên thả chúng tao đi, bằng không mày nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt cho những hành vi của mày đấy”.

Dương Thanh cười nhạt: “Thật là đồ không biết sống chết!”

Anh vừa dứt lời, gã cao thủ cầm đầu chợt cảm thấy lồng ngực đang có một sức mạnh kinh người truyền đến, như thể muốn hủy diệt nền tảng võ thuật của ông ta. : Gã cao thủ cầm đầu nghiến răng quát: “Tên khốn! Buông ra ngay!”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng, nói cho tôi hay, rốt cuộc các ông dùng cách nào để biết tôi đã giết chết cao thủ của Dược Vương Cốc?”

Anh vừa nói vừa dồn lực, một sức mạnh khủng bố chụp xuống ngực gã cao thủ cầm đầu kia.

Bấy giờ, gã cao thủ cầm đầu chỉ cảm thấy thân thể mình cứng ngắc, không thể động đậy lấy một chút, đây chính là sự nghiền ép từ khí thế võ thuật, trước mặt Dương Thanh, bọn họ hoàn toàn không có sức chống trả.

“Nói”

Dương Thanh lại quát lên lần nữa.

Gã cao thủ của Dược Vương Gốc nghiến răng nói: ‘Dù phải chết, bọn tao cũng sẽ không nói cho mày biết đâu, mày giết chúng tao đi!”

Bốn gã cao thủ hoàn toàn không để lộ một chút sợ sệt, sắc mặt chỉ còn thù hận sâu sắc.

Dương Thanh biết, bắt loại người thế này nói ra sự thật quả là một việc gần như vô vọng, anh nheo mät bảo: “Nếu các người đã muốn chết thì để tôi giúp các người toại nguyện!”

Nồi lo duy nhất của anh lúc này là, hai anh em họ Tống hoàn toàn không mất đi tu vi võ thuật mà dùng thủ đoạn gì đó để giả như mình đã bị phế bỏ võ thuật rồi.

Nếu quả đúng thế thì bọn Ngải Lâm và Phùng Tiểu Uyển đang gặp nguy hiểm rất lớn.

Hai anh em họ Tống đã là cao thủ Siêu Phàm Nhị Cảnh và Tam Cảnh từ rất lâu rồi, cho đến nay, ai biết được thực lực của bọn họ đã mạnh đến mức nào.

Phùng Giai Di lại chỉ có thực lực Siêu Phàm Nhất Cảnh, một khi hai anh em họ Tống có vấn đề, Phùng Giai Di hoàn toàn không phải đối thủ của họ.

Nghĩ tới đây, nỗi lo trong lòng Dương Thanh càng thêm lớn.

"Từ từ"

Thấy Dương Thanh đang chuẩn bị ra tay giết chết cao thủ của Dược Vương Gốc, lão Cửu vẫn giữ im lặng từ đầu tới giờ chợt lên tiếng.

Lão Cửu tươi cười nhìn Dương Thanh, nói: "Muốn bắt bọn họ nói ra cũng không quá khó khăn đâu'.

Dứt lời, ông lão bước tới trước mặt bốn gã cao thủ của Dược Vương Cốc, ha hả cười nói: "Xin phép tự giới thiệu bản thân trước đã, tôi họ Miêu, đến từ Miêu Thành, các vị có chắc là sẽ không nói không?"

Nghe thấy lão Cửu nói mình đến từ Miêu Thành, bốn gã cao thủ của Dược Vương Cốc đều biến sắc, như thể gặp phải thứ dã thú khủng bố nào đó.

Dương Thanh thoáng kinh ngạc, lão Cửu chỉ mới nói mình từ Miêu Thành tới, vậy mà lại có thể khiến cho đám cao thủ không sợ chết của Dược Vương Cốc lộ vẻ sợ hãi thế này?

Miêu Thành nguy hiểm đến thế sao?

Gã cao thủ cầm đầu cắn răng nói: "Tốt nhất là ông chớ có động vào chúng tôi, bằng không, cốc chủ của chúng tôi tuyệt đối không tha cho các người đâu".

Lão Cửu vẫn cười ha hả, tay chợt búng một cái, Dương Thanh chỉ thoáng thấy một bóng đen vụt qua, nhanh như điện xet.

HẠ."

Giây tiếp theo, gã cao thủ cầm đầu chợt vặn vẹo cả mặt, kêu rên đau đớn như đứt ruột đứt gan.

Chương 2975:

Lão Cửu vẫn bình thản nhìn, thậm chí vẫn tủm tỉm cười, chỉ có điều, ý cười lúc này hoàn toàn khác xa nụ cười hiền hòa khi nói chuyện với Dương Thanh.

Ba gã cao thủ còn lại đều run rẩy cả người, nhìn lão Cửu như nhìn một con ác quỷ.

Gã cao thủ cầm đầu đau đớn không chịu nổi, phải lăn lộn khắp nơi, cầu xin: "Tha cho tôi đi! Cầu xin ông tha cho tôi đi!"

Nhưng bất kể ông ta cầu xin thảm thiết cỡ nào, lão Cửu vẫn không kết thúc nỗi đau đớn của ông ta.

"Giết tôi đi! Giết tôi ngay đi! Các người mau giết tôi đi!"

Gã cao thủ cầm đầu lại quay sang cầu xin đồng bọn của mình.

Ba gã đồng bọn nhìn nhau, bọn họ chưa phải chịu nỗi giày vò như người cầm đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được, lúc này ông ta đang phải hứng chịu nỗi đau đớn cỡ nào.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng vung tay, eon cổ trùng trên người gã cao thủ cầm đầu kia lại bay về chỗ ông lão.

Gã cầm đầu đã ngừng rên la, nằm xoài trên mặt đất, thở hổn hển khó nhọc, cả người đã ướt sũng mồ hôi.

Lão Cửu cười híp mắt, nói: "Tôi cho các vị một phút để cân nhắc xem có nên nói cho chúng tôi biết, các vị làm cách nào để biết Dương Thanh đã giết người của Dược Vương Cốc".

Nghe ông lão nói thế, bốn gã cao thủ đều run lên lẩy bẩy, nhất là gã cao thủ cầm đầu vừa bị cổ độc dần vặt thì càng sợ hãi hơn.

Bốn người ngó nhau, mặt lộ vẻ quyết tuyệt.

Lão Cửu đã sớm dự liệu được hành vi của bọn họ, bèn nhanh chóng ra tay, bốn gã cao thủ của Dược Vương Cốc còn chưa lấy lại tinh thần thì đã phát hiện mình bị vặn sái khớp cằm, miệng cứ há hốc ra, không thể ngậm lại được, vậy thì làm sao

có thể căn lưỡi tự sát hay căn vỡ túi chất độc giấu trong miệng đây?

Trước một loạt thủ đoạn nhanh nhẹn dứt khoát của lão Cửu, Dương Thanh đã khiếp sợ ngây người, đây hản chính là thủ đoạn của cao thủ hàng đầu Miêu Thành nhỉ?

Thực lực của lão Cửu hẳn đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, Dương Thanh mới có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Tuy anh có thể phát huy sức chiến đấu ngang ngửa cao thủ bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ nhưng anh vẫn cảm thấy, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của lão Cửu.

Bấy giờ lão Cửu mới lên tiếng: 'Đã hết một phút, hẳn các vị cũng đã nghĩ kĩ rồi nhỉ, vậy thì hiện tại hãy nói ra đáp án mà cậu ấy muốn biết, tôi sẽ cho các vị một đường sống".

Bốn gã cao thủ Dược Vương Cốc đã sợ đến choáng váng tự bao giờ, nhất là gã cầm đầu vừa bị cổ trùng giày vò một trận gần chết kia.

Cao thủ cầm đầu vội vàng lên tiếng: "Dược Vương Cốc chúng tôi có cao thủ rất thông thạo về ẩn nấp, mỗi lần huy động người ra ngoài làm việc, Dược Vương Gốc đều sẽ cử người âm thầm đi theo giám sát, thực lực của họ không cao lắm, đi theo chỉ để truyền lại tất cả mọi thứ bọn họ thấy cho Dược Vương Cốc".

"Khi Dương Thanh giết chết hai cao thủ của Dược Vương Cốc chúng tôi, Dược Vương Cốc cũng đã biết chuyện, chúng tôi cũng luôn theo dõi sát sao Dương Thanh, cho nên cậu ta vừa tới Hoài Thành, chúng tôi đã biết ngay".

Dương Thanh lặng lẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, chí ít thì cũng không phải anh em họ Tống bán đứng anh, vậy cũng tức là bọn Ngải Lâm tạm thời không có nguy hiểm gì.

Anh hơi nheo mắt hỏi: "Nói thế có nghĩa là, hiện giờ ở quanh đây cũng có cao thủ của Dược Vương Cốc đang ẩn náu, âm thầm giám sát ' chúng tôi và các ông?"

Chương 2976:

“Các ông thà chết cũng không chịu nói ra nguyên do các ông biết tôi giết cao thủ của Dược Vương Cốc chính vì hiện nay cũng có cao thủ của Dược Vương Cốc đang giám sát các ông, một khi các ông nói ra, Dược Vương Cốc nhất định sẽ không bỏ qua cho các ông?”

đú Gã cao thủ cầm đầu tuyệt vọng nói: “Cậu nói ng, dù cậu không giết chúng tôi thì Dược Vương Cốc cũng sẽ không tha cho chúng tôi đâ BÍ c Nói đến đó, ông ta bỗng quỳ xuống dưới chân Dương Thanh, cầu khẩn: ‘Cậu Thanh, xin cậu hãy thu nhận chúng tôi đi, nếu không, chúng tôi sẽ không còn đường sống nào nữa”.

đư “Cậu Thanh, xin cậu hãy thu nhận chúng tôi!”

“Cậu Thanh, xin cậu hãy thu nhận chúng tôi!”

“Cậu Thanh, giờ chỉ có cậu mới có thể cứu ợc chúng tôi, chỉ cần cậu đồng ý cứu chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ dốc sức làm việc cho cậu”.

nh cá Ngay sau đó, ba gã cao thủ còn lại cũng nhao ao cầu xin.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Nếu đã thế, cho c ông một đường sống, các ông đi đi!”

Nghe vậy, cả bốn gã cao thủ đều tuyệt vọng.

Bọn họ đã nói cho Dương Thanh hay bí mật của Dược Vương Gốc, thậm chí còn muốn quy thuận Dương Thanh, nhưng Dương Thanh lại không chịu nhận bọn họ, còn đuổi bọn họ đi.

Thực lực của Dược Vương Cốc ở Hoài Thành này đáng sợ như thế, bọn họ đi được khỏi đây sao?

Nhưng đúng lúc này, lão Cửu bỗng lên tiếng: “Tìm thấy rồi!”

Vừa nói xong, ông lão đã lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Một phút sau, lão Cửu quay về, trong tay còn xách theo một gã trung niên đã mất sạch võ thuật.

“Xích Thối”

Các cao thủ của Dược Vương Cốc vừa nhìn thấy gã đàn ông trung niên kia thì đều khiếp sợ ra mặt.

Xích Thố chính là người được cử đi theo âm thầm giám sát bọn họ, người này cực kì giỏi tro Cả ng việc ẩn nấp, dù cao thủ Siêu Phàm Bát nh cũng chưa chắc có thể tìm ra ông ta, nhưng vừa rồi, ông ta đã bị lão Cửu bắt gọn chỉ trong một phút ngắn ngủi.

Điều này chứng tỏ, thực lực của lão Cửu mạnh đến khó lòng tưởng tượng.

Xích Thố xụi lơ trên mặt đất, tức tối nhìn chằm chăm bốn gã cao thủ kia, nghiến răng nghiến lợi nói: “Các ông to gan thật, dám phản bội Dược Vương Gốc, rồi các ông sẽ phải nhận một kết cục cực kì thảm khốc!”

Sắc mặt cả bốn gã cao thủ Dược Vương Cốc đều trở nên hết sức khó coi.

Lão Cửu nói: “Giờ chỉ cần các người giết cậu †a thì ngay cả Dược Vương cũng sẽ không biết các người đã nói gì với chúng tôi đâu”.

Nghe lão Cửu nói thế, Dương Thanh thoáng kinh ngạc, anh không hiểu lão Cửu định làm gì, nhưng ông lão là người do Miêu thành chủ phái tới giúp anh, nếu ông lão đã nói thế thì hẳn phải có mưu tính riêng rồi.

Quả nhiên, sau đó lão Cửu còn nói thêm: “Chỉ cần các người giết Xích Thố, chúng tôi có thể yên tâm rằng các người sẽ không phản bội chúng tôi, chỉ có như thế, chúng tôi mới có thể cho các người một đường sống”.

Nhận được những lời này của lão Cửu, bốn gã cao thủ của Dược Vương Cốc đều mừng rỡ vô cùng.

Bọn họ lập tức quay sang nhìn Xích Thố, ánh mắt tràn đầy ý muốn giết chóc gì?

Xích Thố cả giận quát: “Các ông muốn làm Gã cao thủ cầm đầu nhìn chăm chăm Xích Thố, nói: “Ông chớ trách chúng tôi,

chúng tôi cũng chả ng còn cách nào khác, bây giờ chúng tôi muốn sống thì chỉ có thể lấy mạng của ông để đán h đổi”.

Chương 2977:

“Đúng vậy, chỉ khi nào ông chết, chuyện chúng tôi tiết lộ bí mật của Dược Vương Cốc mới không bị truyền về Dược Vương Gốc, cho nên, ông phải chết”.

“Xích Thố, ông hãy yên tâm đi, coi như lấy tính mạng của một mình ông đổi lấy tính mạng của bốn người chúng tôi!”

Các cao thủ khác cũng đều lên tiếng khẳng định.

hẳn Sắc mặt Xích Thố đã âm trầm cực kì, ông ta học nhìn bốn người kia, nói: “Các ông tưởng rằng tôi chết rồi thì Dược Vương sẽ tha cho các ông hả?

khô giờ, chắc? Các ông coi Dược Vương là đồ ngu Gã cao thủ cầm đầu dữ dăn nói: “Chúng tôi ng có thời gian nghĩ nhiều như vậy nữa, hiện chúng tôi chỉ có thể giết ông thì mới sống tiếp được!”

Dứt lời, ông ta quát lớn: ‘Các anh em, cùng nhau ra tay đi!”

Gã cầm đầu vừa ra lệnh, cả bốn đồng thời ra tay, tức thì, bốn đòn công kích cực mạnh đồng loạt rơi xuống người Xích Thố.

Xích Thố hộc ra một ngụm máu tươi, sự sống nhanh chóng tan biến.

Xích Thố chỉ là cao thủ Thần Cảnh đỉnh phoi ng, lại bị bốn gã cao thủ Siêu Phàm Cảnh đồng loạt tấn công, hiển nhiên, bốn gã này cũng lo người khác phản bội nên mới yêu cầu tất cả cùng ra tay, chỉ có như thế mọi người mới cùng bị cột lên một chiếc thuyền.

Gã cao thủ cầm đầu nhìn về phía Lão Cửu, nói: “Chúng tôi đã làm theo lời ông, hiện giờ có thể để chúng tôi đi được chưa?”

Lão Cửu lại nói: “Vừa rồi tôi chỉ nói, nếu các ngư: ời giết Xích Thố thì sẽ cho các ông một cơ hội sống sót, nhưng tôi chưa nói sẽ thả các người đi”.

Nghe thế, bốn người kia lập tức biến sắc.

Gã cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông chơi chúng tôi?”

Lão Cửu nhíu mày, lạnh lùng bảo: “Nói năng phả ngh ¡ chú ý thái độ, băng không, hậu quả sẽ rất iêm trọng đấy”.

Cả đám cao thủ đều run lên, nhớ tới thủ đoạn của Ì ão Cửu, bọn họ mới ý thức được, kẻ mà bọn họ đang phải đối mặt chính là một đại sư về cổ thuật thứ thiệt của Miêu Thành, là bậc cao thủ có thể giết người một cách vô hình.

Lão Cửu bồng nói: “Hiện giờ tôi cho các người một nhiệm vụ, chỉ cần các người có thể hoàn thành, tôi bảo đảm sẽ để các người rời khỏi Hoài Thành’.

Gã cao thủ cầm đầu hỏi lại theo bản năng: “Cần chúng tôi làm gì?”

Lão Cửu nói: ‘Quay về Dược Vương Cốc, làm gián hình điệp cho chúng tôi, báo lại cho chúng tôi tình trong Dược Vương Gốc đúng lúc, chỉ cần các người làm được, tôi sẽ thả các người đi”.

Bốn người kia lập tức co rụt con ngươi lại, vốn tưởn g lão Cửu sẽ thả bọn họ rời khỏi Hoài Thành, nào ngờ lão Cửu không chỉ không cho bọn họ đi mà còn yêu cầu bọn họ quay về Dược Vương Cốc làm gián điệp.

Như vậy chính là triệt để cắt đứt mọi đường lui của họ, một khi bọn họ đồng ý, họ sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng lúc này bọn họ còn lựa chọn nào khác sao? ` Nếu không làm theo yêu cầu của lão Cửu, chỉ sợ lão Cửu sẽ lập tức giết chết bọn họ.

Được, chúng tôi đồng ý!”

Mấy người nhìn nhau, sau đó hạ quyết tâm, đáp.

Cao thủ cầm đầu lại hỏi: “Nhưng giờ Xích Thố đã chết, chúng tôi quay lại Dược Vương Cốc thì nên giải thích thế nào cho trót lọt?”

L Xích ão Cửu lạnh nhạt bảo: “Đến khi đó, cứ nói Thố đã bị Dương Thanh giết chết”.

Chương 2978:

Nghe lão Cửu nói thế, ngay cả Dương Thanh cũng thoáng bối rối, việc anh giết hai gã cao thủ của Dược Vương Cốc đã bị Dược Vương biết rồi, nếu Dược Vương lại nghe tin Xích Thố cũng chết về tay Dương Thanh nữa, chỉ e thù hận giữa anh và Dược Vương Cốc sẽ càng thêm sâu sắc.

L vào † ão Cửu làm vậy là đẩy anh hoàn toàn đứng hế đối lập với Dược Vương Gốc.

Bốn gã cao thủ của Dược Vương Cốc đều lộ sắc mặt nặng nề, nhưng vì sợ hãi trước cổ thuật của Ì ão Cửu nên không dám từ chối.

“Được, tôi đồng ý!”

Cuối cùng, bốn người gật đầu nhận lời.

Lão Cửu búng ngón tay, cả bốn đều trúng cổ độc.

Bốn gã kinh sợ kêu lên: “Ông vừa làm gì chún g tôi thế?”

Lão Cửu bèn nói: “Tôi gieo Phệ Tâm Cổ cho các người, nếu dám phản bội tôi, các người sẽ phải chịu nỗi đau như thể trái tim bị cản nát, cuối cùng sẽ đau đớn mà chết”.

“Đừng nghĩ đến chuyện tự sát, bởi vì khi Phệ Tâm Cổ hoạt động, các người sẽ uể oải kiệt sức, đến cả nhấc con dao cũng không làm nổi nữa”.

N nhất ghe vậy, cả bốn gã đều tái mặt kinh hoàng, là gã cao thủ cầm đầu mới bị cổ độc của lão Cửu hành hạ một trận.

“Cút đi!”

Lão Cửu quát một tiếng, bốn người vội vã đi ngay.

Đ quay ợi khi đám cao thủ này đi khuất, lão Cửu mới sang nói với Dương Thanh: “Dược Vương của Dược Vương Gốc là người thế nào, tôi biết rất rõ,mi ột khi đã có xích mích với người này thì hai bên đã thành kẻ thù không thể hòa giải”.

“Nếu ông ta đã biết cậu giết hai cao thủ của Dược Vương Cốc thì cậu đã bị ông ta ghim trong lòng, dù có giết thêm vài người cũng chẳng khác là bao, nếu đã thế, chỉ bằng chúng ta lợi dụng bốn gã kia làm gián điệp cài trong Dược Vương Cốc cho chúng ta”.

N thoải thển cứ lú ghe ông lão nói thế, lòng Dương Thanh cũng mái hơn, bèn gật đầu: “Như vậy chúng ta có ảm rõ tình hình trong Dược Vương Gốc bất c nào muốn, rất tốt”.

Lão Cửu nói: “Thực lực của bốn tên kia không kém, nhất là tay cầm đầu, thực lực đã tới Siêu Phàm Thất Cảnh, dù là ở Dược Vương Cốc, cao thủ cấp bậc này cũng sẽ không phải hạng vô danh tiểu tốt”.

“Đi thôi! Chúng ta kiếm chỗ nào nghỉ tạm, sau đó ch động ờ người của phủ thành chủ Hoài Thành chủ tìm tới là được”.

Hai mươi phút sau, họ vào đăng kí phòng trong một khách sạn năm sao.

Dọc đường tới khách sạn, hai người có thể cảm nhận được mười mấy luồng hơi thở võ thuật của cao thủ bậc Siêu Phàm Cảnh, hiển nhiên bọn họ đã bị người khác theo dõi sát sao.

Có điều, cả hai đều không quá để ý, nơi này là Hoài Thành, đã có người muốn dẫn dụ Dương Thanh tới Hoài Thành thì tất nhiên sẽ tìm cơ hội ra tay, bọn họ chỉ cần chờ đối phương tới là được.

Dù đã biết Lưu Ba đang ở trong phủ thành chủ Hoài Thành nhưng Dương Thanh và lão Cửu đều không thế cứ thế xông thẳng vào phủ thành chủ Hoài Thành đòi người được, đúng không?

Hoài Thành và Miêu Thành đều là những: thành mạnh, phố lớn có nền võ thuật phát triển cực , người có thể cảm rễ tại những thành phố võ thuật thế này hầu hết đều là người của những gia tộc võ thuật bản địa.

Thực lực của thành chủ Hoài Thành có lẽ đã đạt đến mức độ sâu không lường được như Miêu thành chủ rồi cũng nên.

Dương Thanh đột nhiên hỏi: ‘Ông Cửu, ông đoán xem, thực lực của thành chủ Hoài Thành liệu đã đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh chưa?”

Chương 2979:

Lão Cửu cười cười, không hề giấu giếm: “Có thể lên làm thành chủ Hoài Thành thì dĩ nhiên phải có thực lực Siêu Phàm Cửu Cảnh, nhưng rốt cuộc cảnh giới đến đâu thì chưa biết”.

Dương Thanh âm thầm khiếp sợ, vậy là thực lực của thành chủ Hoài Thành thực sự đã đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh sao?

Nay cảnh giới võ thuật của anh mới tới Siêu Phàm Thất Cảnh, dù kích hoạt huyết mạch cuồng hóa cũng chỉ có thể miễn cưỡng so được với bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Siêu Phàm Bát Cảnh thực sự mạnh cỡ nào, anh biết rất rõ, chớ nói đến thực lực vượt trên cả Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Đúng lúc này, một cơn đau đớn từ trái tim anh lan ra.

“Hát”

Dương Thanh hít mạnh một hơi, cố gắng đè nén cơn đau khi bị cổ trùng Vô Tâm gặm căn trái tim, không để mình kêu rên đau đớn.

Lúc này thậm chí anh còn cảm nhận cực kì rõ ràng, cổ trùng Vô Tâm đang gặm nhấm buồng tim anh như thế nào.

Chỉ trong nháy mắt, mồ hôi lạnh đã thấm ướt cả người Dương Thanh.

Thấy thế, lão Cửu lập tức biến sắc, đột nhiên vung tay, ấn mười mấy cái lên vị trí trái tim Dương Thanh.

“Nín thở tập trung lại! Vận hành công pháp của cậu để trấn áp cổ trùng Vô Tâm đi!”

Lão Cửu bỗng lên tiếng nhắc nhở.

Dương Thanh lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu vận hành Chiến Thần Quyết, có lẽ nhờ lão Cửu vừa ấn mấy cái lên ngực anh, Dương Thanh cảm thấy cơn đau nơi trái tim đã giảm bớt rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ là giảm bớt đau đớn thôi, cơn đau vẫn không hề biến mất.

Ngay cả thân thể đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh như Dương Thanh còn khó lòng chịu nổi cơn đau này, từ đó có thể đoán biết loại cổ trùng Vô Tâm kia lợi hại ra sao.

Lần này, cơn đau đớn kéo dài chừng năm phút mới kết thúc.

Thấy sắc mặt Dương Thanh đã bình thường trở lại, lão Cửu mới nghiêm nghị nói: "Cổ trùng Vô Tâm trong cơ thể cậu đã có thể thích nghi với sự trấn áp của cậu rồi, nếu vẫn không thể giải quyết việc này nhanh chóng thì dù cậu sống được qua bảy ngày, trái tỉm cậu cũng đã bị tổn hại nghiêm trọng".

"Vừa rồi tôi đã dùng cổ thuật để giảm bớt cơn đau mà cổ trùng Vô Tâm gây ra cho cậu, nhưng cũng chỉ có thể làm được đến đó, tôi không thể giải quyết con cổ trùng Vô Tâm này cho cậu".

Dương Thanh gật đầu, nói với lão Cửu: "Ông Cửu có thể giúp tôi giảm bớt đau đớn đã là sự giúp đỡ rất lớn đối với tôi rồi".

Lão Cửu nghiêm nghị hỏi: "Ban đầu tôi định cùng cậu đợi ở đây, đợi đến khi người của Hoài Thành tự tìm đến, nhưng hiện tại xem ra, thời gian của chúng ta không còn nhiều, chúng ta phải nghĩ cách mau chóng tìm được Lưu Ba rồi giết chết ông ta mới được".

Nói xong, ông lão bắt đầu chìm vào suy tư.

Dương Thanh biết lão Cửu đang suy nghĩ xem có cách nào tìm ra Lưu Ba, bèn không lên tiếng quấy rầy, chờ ông lão nghĩ xong.

Hồi lâu sau, Lão Cửu mới nặng nề nói: "Miêu thành chủ đoán rằng Lưu Ba gieo cổ trùng Vô Tâm vào người cậu có thể là do thành chủ Hoài Thành bày mưu nhằm dẫn dụ cậu tới đây".

"Nếu đã thế, chúng ta cứ trực tiếp tới thẳng phủ thành chủ Hoài Thành mới chính là biện pháp tìm ra Lưu Ba nhanh nhất, có điều, một khi tới đó, chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh, cậu có dám đi không?"

Chương 2980:

Nghe lão Cửu nói thế, Dương Thanh tức thì trầm mặc.

Lát sau, anh mới nói: ‘Ông Cửu, tôi đã rơi vào tình cảnh này, thực ra đã không e ngại sống hay chết, nhưng tôi không thể để ông cũng bị liên lụy, tôi tới phủ thành chủ Hoài Thành một mình là được rồi”.

Lão Cửu lập tức lắc đầu: ‘Không được!”

“Miêu thành chủ đã căn dặn, bất kể thế nào cũng phải bảo đảm cậu sống sót rời khỏi Hoài Thành, tôi không thể để mặc cậu một mình liều lĩnh đi vào phủ thành chủ Hoài Thành được’.

Dương Thanh kiên trì nói: ‘Nếu ông không cho tôi đi một mình vào phủ thành chủ Hoài Thành thì chúng ta đừng đi đâu cả, cứ ở đây chờ người của phủ thành chủ Hoài Thành tìm tới đi”.

Lão Cửu nhíu mày, nghiêm nghị nói: “Cậu không còn nhiều thời gian nữa rồi, không thể cứ lãng phí như vậy! Chúng ta sao biết phủ thành chủ Hoài Thành định làm gì, nhỡ đâu chúng ta cứ ở đây chờ, bọn họ vẫn không chịu tới tìm thì sao?”

Dương Thanh bình thản nói: ‘Vậy thì đó chính là số mệnh của tôi!”

Lão Cửu lập tức trầm mặc, ông lão hiểu rất rõ sự lợi hại của cổ trùng Vô Tâm kia, đó là thứ ngay cả Miêu thành chủ cũng không thể giải quyết nổi, nay bọn họ chỉ còn một cách là giết kẻ thi cổ Lưu Ba thì mới có thể giải quyết triệt để mối nguy hiểm này.

Nhưng Lưu Ba lại đang ở trong phủ thành chủ Hoài Thành, mà nơi này lại là một nơi cực kì nguy hiểm với Dương Thanh.

Nếu để Dương Thanh một mình tới đó, sợ răng anh chỉ có một đường chết.

Lão Cửu chăm chú nhìn Dương Thanh một lát mới gật đầu: “Được, tôi ở lại khách sạn chờ cậu về!”

Dương Thanh bèn nói: “Ông yên tâm, tôi còn có rất nhiều chuyện chưa kịp hoàn thành, không có ý định đến phủ thành chủ Hoài Thành chịu chết đâu”.

Lão Cửu gật đầu: ‘Bất kể thế nào, chỉ có sống sót mới là điều quan trọng nhất”.

Nói xong, ông lão trở về phòng.

Dương Thanh không lãng phí thời gian nữa, anh lập tức ra khỏi khách sạn, gọi một chiếc taxi, cho xe đi về phía phủ thành chủ Hoài Thành.

Mặc dù Hoài Thành là một thành phố lớn có nền võ thuật hưng thịnh nhưng trong nội thành cũng có người thường, ví dụ như người tài xế taxi này.

Tài xế taxi là một người đàn ông trung niên cao lớn, ông ta vừa lái xe vừa cười hỏi: ‘Cậu thanh niên, đến phủ thành chủ Hoài Thành làm gì thế? Tôi đoán hản cậu định tới đó tìm việc hả?”

Dương Thanh sửng sốt, hỏi: “Vì sao ông lại nghĩ như vậy?”

Ì Tài xế vừa cười vừa nói: “Đến phủ thành chủ chỉ có ba loại người, loại thứ nhất, bản thân chính là người của phủ thành chủ, nhưng loại người này sao lại phải gọi taxi? Loại thứ hai là những vị tai †o mặt lớn của Hoài Thành định tới phủ thành chủ làm việc, dĩ nhiên bọn họ cũng sẽ không gọi taxi.

Cậu lại bắt taxi tới phủ thành chủ, vậy thì có thể có việc gì ngoài chuyện tới đó xin việc? Chẳng lẽ lại tới đó gây sự?”

Dương Thanh cười cười: ‘Lần này ông đoán sai rồi, tôi tới đó tìm người thôi”.

Tài xế sửng sốt: “Tìm người?”

Dương Thanh gật đầu: ‘Đúng! Tới tìm người!

Cũng có thể sẽ gây sự nữa đấy”.

Thấy Dương Thanh nói nghiêm túc như vậy, tài xế bật cười: “Cậu hài hước ghê, tới tận phủ thành chủ gây sự, chán sống rồi chắc?”

Dương Thanh chỉ cười cười, không nói thêm gì, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Thực ra lúc này lòng anh cũng đang hết sức thấp thỏm, con rể thành chủ Hoài Thành là Long Dược đã chết dưới tay anh, trước đây nhờ có sư phụ Vô Danh ra mặt cảnh cáo phủ thành chủ Hoài Thành, người của phủ thành chủ Hoài Thành mới không dám kiếm chuyện với anh.

Chương 2981:

Nếu không phải vì Lưu Ba trốn trong phủ thành chủ Hoài Thành, có lẽ anh cũng đã quên mình từng giết con rể của thành chủ Hoài Thành.

Lần này, anh bị Lưu Ba gieo cổ trùng Vô Tâm vào người, việc này cực có khả năng là âm mưu của vợ Long Dược.

Nửa giờ sau, xe đi tới trước một khu trang viên cực lớn, tài xế dừng xe trước cổng chính, cười bảo: "Tôi chỉ có thể đưa cậu tới đây thôi, xe tôi không vào được bên trong".

Dương Thanh gật đầu: 'Không sao!"

Nói xong, anh thanh toán tiền xe rồi bước xuống.

Tài xế lại không vội đi ngay, không biết vì sao, ông ta bỗng có đôi chút chờ mong, không biết liệu Dương Thanh có thực sự tới đây gây gổ hay không?

Ông ta nhìn theo bóng Dương Thanh di tới cửa, sau đó nhanh chóng bị hơn chục vị cao thủ của phủ thành chủ vây chặt lại.

Đám cao thủ này đều hết sức nghiêm nghị nhìn chăm chăm Dương Thanh.

"Tôi là Dương Thanh, tới đây hỏi thăm thành chủ Hoài Thành!"

Dương Thanh cao giọng nói, thanh âm như tiếng sấm nổ vang bên tai mọi người, đồng thời truyền vào khắp trang viên.

"Phủ thành chủ là khu vực quan trọng, chớ có làm bậy!"

Một gã cao thủ lạnh lùng nói: 'Cút ngay khỏi phủ thành chủ, bằng không, giết không tha!"

Hơn chục vị cao thủ của phủ thành chủ đồng loạt tiến lên, ý chí chiến đấu tràn ra.

Dương Thanh cau mày, lạnh lẽo quát: "Cút!"

"Mày muốn chết sao!"

Đám cao thủ của phủ thành chủ lập tức xông về phía Dương Thanh.

Đáy mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, chân thoáng di động, nháy mắt đã biến mất khỏi vị trí cũ.

Khi anh xuyên qua đám cao thủ của phủ thành chủ kia, hơn chục tay cao thủ đều đã ngã gục trên mặt đất.

Cách đó không xa, vị tài xế taxi vừa đưa , Dương Thanh tới đã trợn to cả mắt, như không thể tin nổi: “Cậu ta, cậu ta thực sự tới kiếm chuyện à?”

Nói xong, ông ta cuống cuồng khởi động xe, phóng nhanh khỏi nơi này.

Dương Thanh không ra tay quá độc ác, anh chỉ đánh bay đám người này, sau đó hiên ngang bước vào phủ thành chủ.

Nếu phủ thành chủ đã có người muốn dẫn dụ anh tới đây thì dĩ nhiên phải có mục đích nào đó, bất kể thế nào, sau lưng anh còn có sư phụ Vô Danh.

Anh không tin thành chủ Hoài Thành dám phớt lờ lời cảnh cáo của sư phụ Vô Danh để ra tay giết chết anh.

Chuyến đi tới phủ thành chủ Hoài Thành lần này thực chất là một lần đặt cược, anh cược thành chủ Hoài Thành không dám để anh gặp chuyện chẳng lành ở ngay trong phủ thành chủ.

Ngay khi Dương Thanh xông vào phủ thành chủ, trong một khu nhà cao cấp của phủ thành chủ này.

Một cô gái trẻ chừng hai lăm, hai sáu, dáng dấp xinh đẹp ngọt ngào nhưng sắc mặt lúc này lại hết sức dữ dãn, đang nghiến răng nghiến lợi nói: “Hãn thực sự dám đến phủ thành chủ, đúng là chán sống rồi”.

“Thưa cô chủ, hay là chúng ta báo với thành chủ một chút đi ạ, dâu sao, thành chủ cũng từng cảnh cáo chúng ta, không được động vào Dương Thanh.

Chương 2982:

Một bà cụ đang đứng bên cạnh cô gái bỗng lên tiếng.

Cô gái trẻ kia nghiến răng bảo: “Tôi không có tâm trạng đâu mà để ý nhiều chuyện như vậy, Dương Thanh giết bố tôi nên hắn phải chết! Chỉ khi nào hắn chết, tôi mới có thể yên lòng!”

Bà cụ kia thở dài, nói: ‘Nếu thế thì hãy để già này ra gặp tên nhãi kia đi!”

“Được”

Cô gái trẻ đáp ngay.

Dương Thanh tiến vào trang viên, điệu bộ thản nhiên thoải mái dạo quanh khắp nơi như thể đây là nhà mình.

Một vài cao thủ Hoài Thành cũng đã biết có người xông vào phủ thành chủ, nhưng không ai dám tấn công anh, chỉ dám đi theo anh giám sát †ừ xa.

Dương Thanh chính là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh, ở phủ thành chủ Hoài Thành này, không có mấy người đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh.

“Nhãi ranh, dám tự tiện xông vào phủ thành chủ, đó là tội chết!”

Đúng lúc này, một cụ già tóc bạc bỗng xông ra, chỉ nói một câu đã kết tội chết cho Dương Thanh rồi bắt đầu tấn công anh.

“Đó là Tất lão!”

Có ai đó đã nhận ra thân phận của bà cụ kia, lập tức hô to.

Dương Thanh cau mày, nhìn về phía bà cụ đang xông lại đây, huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể nháy mắt đã được kích hoạt, Chiến Thần Quyết cũng được vận hành nhanh chóng, một hơi thở cuồng bạo chợt bùng nổ từ trên người anh.

“Cút!”

Anh quát lớn, tay chém ra một quyền cực mạnh.

“Uỳnh!”

Bà cụ cũng chém ra một đòn, va chạm với quyền của Dương Thanh, đột nhiên, một luồng hơi thở cực mạnh từ vị trí tâm là hai người chợt bùng phát về bốn phương tám hướng, cuốn đi mọi thứ.

Những cao thủ vẫn bám theo Dương Thanh nãy giờ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ hơi thở này, bấy giờ mới ý thức được sức mạnh của Dương Thanh, bèn vội vã lùi lại phía sau mấy chục mét.

“Trời đất! Tay thanh niên này vậy mà ngang sức với Tất lão, Tất lão chính là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh đó, chẳng lẽ, thực lực của tay thanh niên này cũng đã đạt tới bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi?”

“Sao lại thế được? Cậu ta trông mới chỉ tầm ba mươi, có khi còn chưa tới ba mươi tuổi, sao có thể là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong được?”

“Nhưng nếu không phải thì làm sao cậu ta có thể đấu ngang sức với Tất lão như vậy?”

Các cao thủ Hoài Thành quanh đó chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc tột cùng.

Bà cụ kia tung một chưởng đối đầu với một quyền của Dương Thanh, sắc mặt lập tức trở nên cực kì nặng nề, bà ta biết Dương Thanh rất mạnh nhưng lại không ngờ anh đã mạnh đến độ này, tiếp một chưởng của bà ta mà vẫn đứng vững, không hề suy chuyển một li.

Mọi người ở đây đều khiếp sợ trợn mắt, Dương Thanh cũng âm thầm kinh ngạc, thực lực của bà cụ trước mặt này đã mạnh đến thế kia à?

Quả không hổ là phủ thành chủ Hoài Thành, khắp chốn đều ẩn giấu cao thủ tuyệt đỉnh, ngay cả Hoàng tộc cổ xưa cũng phải thua xa nơi này.

Dương Thanh nhìn bà cụ kia, lạnh nhạt nói: “Tôi có việc muốn gặp thành chủ Hoài Thành, mong tiền bối chớ nên ngăn cản”.

Chương 2983:

Sắc mặt bà cụ trở nên cực kì âm trầm, thân thể hơi còng xuống, nhưng tuyệt đối không phải vì tuổi tác mà đó chính là tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bà ta hí mắt nhìn Dương Thanh chằm chằm, nói: 'Không phải kẻ nào cũng có tư cách được gặp thành chủ, muốn gặp ông ấy thì phải qua được cửa này của tôi đã".

Dứt lời, một hơi thở võ thuật mạnh hơn nữa bất chợt bùng nổ từ trên người bà ta.

Dương Thanh cau mày, lạnh lẽo nói: "Nói vậy là tiền bối nhất quyết muốn đấu với tôi đấy à?"

Nói đến đây, một hơi thở võ thuật có thể sánh ngang cấp độ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ chợt tràn ra từ phía Dương Thanh, khí thế không thua gì bà cụ kia, thậm chí còn mạnh hơn.

Cảm nhận được hơi thở cực mạnh của Dương Thanh, lòng bà cụ kia đã tràn đầy khiếp sợ, bà ta biết Dương Thanh rất mạnh, băng không đã không thể giết chết được một cao thủ Siêu Phàm Cảnh như Long Dược, nhưng bà ta không ngờ, Dương Thanh đã mạnh đến mức ngang ngửa với mình.

Điều này cũng có nghĩa là, dù ở phủ thành chủ Hoài Thành, thực lực của Dương Thanh cũng đã thuộc hàng đứng đầu rồi.

Một cậu thanh niên mới hai tám, hai chín tuổi mà đã có thực lực sánh ngang với cao thủ hàng đầu của phủ thành chủ Hoài Thành, việc này sao có thể khiến người ta bình tĩnh được?

"Tôi muốn gặp thành chủ Hoài Thành, kẻ nào dám ngăn cản, giết!"

Dương Thanh lạnh lùng thốt lên một câu, sau đó cất bước tiến thẳng về phía trước, không hề để mắt đến bà cụ kia.

Đám cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành chỉ dám giương mắt nhìn theo bóng Dương Thanh, không ai dám tiến lên ngăn cản.

“Đứng lại ngay!”

Bà cụ kia bỗng quát lớn.

Dương Thanh dừng chân, nhìn về phía bà cụ đang âm trầm mặt mày, lạnh lẽo nói: “Bà muốn tiếp tục đấu?”

Bà ta cả giận quát: “Ranh con ngông cuồng!

Mày thật sự cho rằng phủ thành chủ không ai ngăn được mày chảc!”

Bà ta vừa dứt lời, lại lao người về phía Dương Thanh một lần nữa.

Dương Thanh cau chặt mày, đáy mắt lóe lên một ý niệm giết chóc cực mãnh liệt, anh bỗng nhấc chân, dậm mạnh lên mặt đất, bóng dáng anh chợt biến mất khỏi vị trí cũ.

“Uỳnh!”

Ngay khi anh vừa biến mất, vị trí anh đứng trước đó đã xuất hiện một vết chân sâu hoắm.

Đồng thời, một hơi thở võ thuật cực khủng bố †ừ người anh tràn ra, bao trùm khắp phủ thành chủ Hoài Thành.

“Uỳnh!”

Một giây tiếp theo, Dương Thanh xông tới trước mặt bà cụ, giơ tay lên, đánh mạnh một: quyền xuống. Mọi người ở đó chỉ nghe thấy một tiếng động trầm đục, hai cao thủ vừa so chiêu trực tiếp lại một lần nữa biến mất.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Bóng dáng hai người liên tục biến mất rồi lại xuất hiện ở một vị trí khác.

Khí thế cuồng bạo bùng phát ra ngoài như thể muốn xé rách cả vùng trời này.

Xung quanh khu vực hai người chiến đấu, mặt đất lát đá tảng đã vỡ toác thành nhiều mảnh, lùm cây quanh đó cũng bị gấy thân bật gốc tả tơi.

“Mạnh quái”

Chương 2984:

“Cậu thanh niên này rốt cuộc là kẻ nào? Trẻ như vậy mà đã có thực lực ngang với Tất lão’.

“Người như thế dĩ nhiên phải đến từ một gia tộc Cổ Võ hàng đầu nào đó, bằng không làm sao có thể sở hữu thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ khi tuổi còn trẻ như vậy được?”

Đám cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành xôn xao bàn tán, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy khiếp sợ.

“Uỳnh!” , Bõng nhiên, một quyền của bà cụ kia đánh trúng ngực Dương Thanh, Dương Thanh lảo đảo lùi lại mấy bước, gần như cùng lúc, một cơn đau mãnh liệt từ ngay trái tim truyền thẳng lên hệ thần kinh.

Cổ trùng Vô Tâm đã hoạt động trở lại rồi!

Dương Thanh đứng im không dám động đậy, lúc này anh cảm thấy mỗi lần hít thở thôi cũng đã là một loại giày vò. Cổ trùng Vô Tâm hệt như một con dã thú điên cuồng đang không ngừng cắn xé trái tim anh.

Chỉ sau mấy hơi thở ngắn ngủi, toàn thân anh đã ướt đâm mồ hôi lạnh.

Bà cụ kia vốn đang định tiếp tục tấn công Dương Thanh, lại chợt nhận ra sự khác thường ở anh, bà ta cau mày, nhìn Dương Thanh, lạnh lùng nói: ‘Ranh con, mày chỉ có chút thực lực đó thôi sao? Tiếp tục đánh đi!”

Dương Thanh không để ý đến bà ta, cổ trùng Vô Tâm đang dăn vặt anh khiến anh sống không băng chết, đâu còn sức nào quan tâm đến bà ta nữa?

Bà cụ kia nhíu mày, cả giận quát: “Ranh con, nhận một đòn của tao đi!”

Dứt lời, bà ta lại lao về phía Dương Thanh.

Dương Thanh đang nỗ lực vận hành Chiến Thần Quyết để áp chế cổ trung Vô Tâm xuống, chợt nhận ra bà cụ kia lại tấn

công mình lần nữa, sắc mặt anh trở nên khó coi cực điểm.

Anh cố nén cơn đau tột cùng từ trái tim, căn răng chém ra một quyền.

“Uỳnh!”

Đòn tấn công của hai bên va vào nhau, Dương Thanh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra sau.

Ngã xuống mặt đất, Dương Thanh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như đã lệch cả vị trí, trái tim càng thêm đau đớn tột cùng, khiến anh cảm giác mình không thở nổi nữa.

Không ai hay biết đang có chuyện gì xảy ra với anh, chỉ thấy sắc mặt Dương Thanh lộ vẻ đau đớn khó tả, như thể đang phải nếm trải một cơn đau vô cùng khủng khiếp.

“Vốn tưởng mày có năng lực cỡ nào, ai dè lại là một tên vô dụng dùng thuốc để tăng cao thực lực mà thôi”.

Bà cụ kia còn tưởng Dương Thanh uống thuốc tăng cường thực lực, hiện giờ công hiệu của thuốc đã hết, cho nên bị tác dụng phụ ảnh hưởng, bèn châm chọc nói: “Đã thế, tao cũng không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian với mày làm gì, để †ao tiễn mày ra đi vậy”.

Dứt lời, bà ta bỗng vung cao tay phải, một luồng hơi thở võ thuật khủng khiếp nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay bà ta, mạnh mẽ và cuồng bạo như thể muốn chôn vùi cả khu vực này.

Mặc dù đang phải gánh chịu nỗi đau đớn tột cùng khi cổ trùng Vô Tâm gặm cắn trái tim nhưng vân có thể cảm nhận rõ ràng mọi sự việc đang diễn ra xung quanh. Anh nhận ra ý muốn giết chóc cực mãnh liệt nhằm thẳng vào mình từ bà cụ kia, sắc mặt lập tức nặng nề nghiêm nghị.

Nhưng cổ trùng Vô Tâm vẫn không ngừng tàn phá trái tim anh, cơn đau khủng khiếp khiến anh hoàn toàn không có cách nào đối phó với một đòn giết người từ phía bà cụ kia.

Anh có thể cảm nhận được, một khi đòn tấn công này rơi xuống người mình, anh sẽ hoàn toàn không có bất kì hi vọng sống sót nào nữa.

Trước mặt anh lúc này chỉ có hai con đường, một là dùng viên thuốc mà Miêu thành chủ bảo Lão Cửu đưa cho anh để trấn áp cổ trùng Vô Tâm rồi liều mạng đánh một trận với bà cụ kia.

Chương 2985:

Hai là, tự mình đón đỡ đòn giết người này của bà ta, nhưng một khi anh không thể chống đỡ nổi, thì e sẽ lập tức mất mạng.

“Chết đi!”

Bà cụ kia bỗng gầm lên đầy khí thế, sau đó dồn sức bổ một chưởng về phía đầu Dương Thanh.

Con ngươi Dương Thanh đột nhiên co rụt lại, đối mặt với nguy cơ tử vong, anh phải nghĩ cách sống sót.

Chỉ một chớp mắt, anh đã đẩy Chiến Thần Quyết vận hành đến cực hạn, huyết mạch cuồng hóa đã bị kích hoạt, đôi mắt anh biến thành một màu đỏ máu.

Đồng thời, một khí thế cực kì cuồng bạo chợt bùng nổ từ trên người anh.

“Kẻ đáng chết là bài”

Dương Thanh giận dữ rít lên, vào giây phút này, sức mạnh toàn thân như đã bị rút sạch, ngưng tụ cả vào một quyền, đập về phía bà ta.

Giờ khắc này, đột nhiên có một hơi thở võ thuật vô cùng khủng khiếp bùng nổ từ trên người Dương Thanh, hai mắt anh đã nhuộm màu đỏ tươi, giữa hai hàng mày xuất hiện hoa văn của tộc người có huyết mạch cuồng hóa.

Trước đó, cảnh giới võ thuật của anh đang là Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ, nhưng chỉ sau một chớp mắt, anh cảm thấy bức tường chắn trong cơ thể chợt sụp đổ.

“Âm!”

Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ!

Dưới cơn giận dữ, Dương Thanh đã phá tan cảnh giới cũ!

Tuy cảnh giới chỉ tăng một bước nhỏ, nhưng chính nhờ tu vi tăng lên một cảnh giới nhỏ như vậy thôi cũng đủ khiến thực

lực của anh tăng vọt.

Trước đây anh chỉ miễn cưỡng bộc phát được thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nhưng nay anh đã có thể dễ dàng phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi.

› “Uỳnh!”

Một giây tiếp theo, năm tay của Dương Thanh đánh thẳng vào lòng bàn tay bà cụ kia, một sức mạnh cuồng bạo bùng nổ từ lòng bàn tay bà ta, sau đó chạy dọc theo cánh tay, khuếch tán đi khắp thân thể.

Bà cụ kia lập tức biến sắc, khiếp sợ tột cùng.

Dưới ánh nhìn đầy kinh hãi của đám cao thủ phủ thành chủ Hoài Thành, thân thể bà ta bay vèo ra phía sau hệt một quả bóng cao su.

Thân mình bà cụ còn chưa chạm đất, miệng đã hộc ra một ngụm máu tươi.

Sau khi bị đánh bay ra hơn chục mét, bà ta rớt mạnh xuống đất, khiến bụi bặm mù mịt khắp nơi.

Bầu không khí chìm vào tĩnh mịch.

Tất cả ngây mặt nhìn về phía Dương Thanh, bà cụ này chính là một trong những cao thủ hàng đầu của phủ thành chủ Hoài Thành, tuy không thuộc nhóm mạnh nhất ở nơi này nhưng so với cao thủ ngoài kia thì cũng đã thuộc hàng cực mạnh.

Nhưng giờ đây, bà ta đã bị Dương Thanh đánh bại chỉ bằng một quyền, thậm chí còn trọng › thương.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, thực lực của người trẻ tuổi trước mắt này đã vượt trên bà ta?

Bà cụ này vốn là cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, mặc dù còn chưa thể bước chân vào Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ song cũng đã có thể huy động thực lực bán bộ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi.

Chương 2986:

Nhưng nay, Dương Thanh đã đánh bại bà ta, vậy chẳng phải cũng là, Dương Thanh đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi?

Một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ chưa đầy ba mươi tuổi, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng giờ đây, chuyện này đang thực sự bày ra trước mắt bọn họ, thật dễ dàng hình dung đám cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành này đang khiếp sự cỡ nào.

Dương Thanh vẫn đứng đó, không thừa thắng đuổi giết, cũng không thèm bố thí cho bà cụ kia một cái nhìn, chỉ đưa mắt nhìn về vị trí trung tâm của phủ thành chủ Hoài Thành, lớn tiếng hô lên: “Vương của Yến Đô là Dương Thanh, tới đây chào hỏi thành chủ Hoài Thành!”

Thanh âm của anh cuồn cuộn như sấm sét, phóng về phía tòa nhà xa hoa nhất ở trung tâm phủ thành chủ Hoài Thành.

Đúng lúc này, một luồng uy lực võ thuật cực kì mạnh mẽ từ tòa nhà trung tâm kia đột nhiên tràn ra, chỉ trong chớp mắt, Dương Thanh đã bị luồng uy lực này bao phủ.

Dương Thanh âm thầm khiếp sợ trong lòng, quả không hổ là thành chủ Hoài Thành, thực lực thật quá mạnh, chỉ riêng uy lực võ thuật thôi cũng đã đủ khiến anh cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Nay anh đã có thực lực ngang với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà vẫn có thể cảm nhận được uy lực khủng khiếp như vậy, chứng tỏ thực lực của thành chủ Hoài Thành có thể đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh rồi.

Dương Thanh bỗng nghĩ tới lần trước, sư phụ Vô Danh của anh bảo cao thủ của Hoài Thành chuyển lời tới thành chủ Hoài Thành răng không được phép đụng tới anh, sau đó thành chủ Hoài Thành quả thật không hề đụng tới anh nữa, vậy chẳng phải có nghĩa là, thực lực của sư phụ còn mạnh hơn thế?

Cảnh giới võ thuật của thành chủ Hoài Thành đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, như vậy, thực lực của sư phụ Vô Danh chắc hẳn cũng đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh rồi.

“Không hổ là đệ tử của lão già khốn kiếp kia, quả rất lợi hại đấy, còn trẻ mà đã có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu cho cậu thêm chút thời gian, hẳn không khó để bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đâu”.

Bỗng có một thanh âm hùng hồn từ tòa nhà xa hoa giữa phủ thành chủ truyền đến, người này nói thêm: “Vào đi!”

Nghe thành chủ Hoài Thành nói thế, Dương Thanh rất bất ngờ. Anh vốn tưởng vị thành chủ này sẽ nổi giận, nhưng không ngờ đối phương không hề giận dữ trước hành vi xông vào phủ thành chủ của anh.

Hơn nữa, nghe cách nói của thành chủ Hoài Thành, dường như người này còn là bạn cũ của sư phụ Vô Danh.

Bằng không, sao lại gọi sư phụ anh là lão già khốn kiếp?

Thành chủ Hoài Thành đã lên tiếng, không ai dám tiếp tục ngăn cản Dương Thanh nữa, anh thuận lợi đi vào trong phủ thành chủ.

Trong phòng khách rộng thênh thang, trên ghế chủ nhà có một ông lão râu tóc bạc phơ, thoạt nhìn như một vị thần tiên.

Một khí thế võ thuật lờ mờ từ trên người ông lão này tràn ra ngoài.

Dương Thanh bỗng có một ảo giác, người này hẳn đã rất nhiều tuổi, có khi đã qua trăm tuổi rồi cũng nên.

Trên người thành chủ Hoài Thành dường’như có một loại hơi thở hết sức ôn hòa, Dương Thanh đắm mình trong đó, cảm thấy vô cùng thoải mái, toàn thân ấm áp, như đang phơi dưới ánh dương.

“Dương Thanh xin ra mắt tiền bối thành chủ!”

Dương Thanh vội vàng chắp tay lễ phép chào, bất kể mình và người này có ân oán gì chăng nữa, đây cũng là một vị tiền bối, những lễ nghĩa cơ bản nhất định không thể bỏ qua.

Thành chủ Hoài Thành đang nhắm nghiền hai mắt, nghe tiếng Dương Thanh chào hỏi mới chậm rãi mở mäắt ra, nhìn Dương Thanh, cười ha hả nói: “Đừng khách khí quá! Ngồi đi!”

Chương 2987:

Bấy giờ Dương Thanh mới ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn thành chủ Hoài Thành, thưa: “Tiền bối, hôm nay tôi tới đây là vì có chuyện muốn nhờ, mong tiền bối hãy giao Lưu Ba cho tôi”.

Thành chủ Hoài Thành bình thản nói: ‘Lưu Ba mà cậu đang nói là ai, tôi không rõ lắm, nếu người này thực sự đang ở trong Hoài Thành của tôi thì tùy cậu, chuyện giữa hai người, tôi sẽ không nhúng tay vào’.

Chỉ một câu đơn giản nhẹ nhàng lại khiến Dương Thanh nghe ra rất nhiều nội dung.

Đầu tiên, thành chủ Hoài Thành sẽ không nhúng tay vào việc này, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng sẽ không nhúng tay.

Thứ hai, nếu Dương Thanh muốn bắt Lưu Ba thì chỉ cần anh có thể tìm được, mọi chuyện tùy anh.

Dương Thanh nhìn về phía thành chủ Hoài Thành, nói: “Vậy có nghĩa là, chỉ cần tôi tìm được Lưu Ba là có thể mang ông ta đi, tiền bối sẽ không nhúng tay ngăn cản?”

Thành chủ Hoài Thành cười nói: “Sao hả?

Không tin tôi à?”

Dương Thanh vội thưa ngay: ‘Không phải không tin, tôi chỉ muốn hỏi cho rõ, chỉ cần tiên bối không có ý định nhúng tay vào thì tôi yên tâm rồi”.

Với thực lực hiện nay của anh, dù gặp phải cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, anh cũng có khả năng đấu một trận, mà Hoài Thành này tuy đông cao thủ Siêu Phàm Cảnh nhưng số lượng cao thủ đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh chắc chắn không hề nhiều.

Hơn nữa, mỗi một vị cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đều hẳn là người thân tín bên cạnh thành chủ Hoài Thành, nếu thành chủ Hoài Thành đã nói sẽ không nhúng tay vào chuyện này thì dĩ

nhiên cũng sẽ không để những cao thủ thân tín của mình ra tay.

Chỉ cần những người này không ra tay, anh cảm thấy khả năng mình giết được Lưu Ba vẫn rất lớn. : Thành chủ Hoài Thành vẫn tủm tỉm cười, nói: “Nếu thế, mấy hôm này cậu cứ ở lại phủ Hoài Thành này đi!”

Nói xong, ông lão quay sang phía cô gái đứng bên, căn dặn: ‘Hoài Lam, mấy hôm này, sinh hoạt hàng ngày của cậu Thanh đây sẽ do cháu phụ trách nhé!”

Cô gái ăn mặc duyên dáng kia vội thưa: “Vâng, thưa ông!”

Bấy giờ Dương Thanh mới biết, cô gái trông như tiên nữ này là cháu gái của thành chủ Hoài Thành.

Có điều, thành chủ Hoài Thành sai cháu gái tới phục vụ cho mình như thế là có ý gì?

Là để theo dõi mình sao?

Hoài Lam đi tới trước mặt Dương Thanh, dịu dàng mỉm cười, nói: ‘Anh Thanh, xin mời theo tôi!”

Nụ cười của Hoài Lam hòa nhã như gió xuân, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Một cô gái tuyệt vời như thế, nếu là ở bên ngoài, hẳn có thể xếp vào hàng tuyệt nhất, nhưng nay lại bị thành chủ Hoài Thành sai bảo tới phục vụ mình, Dương Thanh càng nghĩ càng thấy không ổn.

Anh sẽ không tự cao tự đại đến mức cho rằng, đường đường là người đứng đầu Hoài Thành lại thật sự sai cháu ruột mình tới phục vụ anh, đối phương bố trí như vậy chắc chắn phải có ý đồ riêng.

Việc đầu tiên Hoài Lam làm là bố trí nơi ở cho Dương Thanh, sau đó đưa anh đi tham quan phủ Hoài Thành này một vòng, cô ta cười nói: “Anh Thanh, tôi vừa đưa anh đi thăm thú những nơi quan trọng nhất của phủ Hoài Thành rồi, nếu anh còn muốn tới nơi nào thì cứ việc đề xuất, tôi sẽ dẫn anh đi”.

Dương Thanh bỗng lên tiếng: “Cô có biết Long Dược không?”

Hoài Lam mỉm cười gật đầu: ‘Long Dược là người tới ở rể phủ Hoài Thành chúng tôi từ ba mươi năm trước, vợ của ông ta là cô của tôi, tên là Hoài Tinh Vũ, bọn họ có một con gái, theo họ mẹ, tên là Hoài Phượng, cũng được xem như là chị họ của tôi”.

Chương 2988:

Dương Thanh lập tức nhíu chặt mày, trước đó Miêu thành chủ đã suy đoán rằng việc Lưu Ba không giết anh mà chỉ gieo cổ trùng Vô Tâm vào người anh, khả năng cực lớn là vì người của phủ Hoài Thành tạm thời chưa muốn anh chết ngay, chỉ muốn tìm cách dụ anh tới phủ Hoài Thành.

Nay xem ra, người muốn dụ anh tới đây có thể là người có mối quan hệ vô cùng gần gũi với Long Dược, trong phủ Hoài Thành này, kẻ khả nghỉ nhất chính là hai mẹ con Hoài Tỉnh Vũ và Hoài Phượng.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh lại hỏi: "Ở phủ Hoài Thành này, trừ vợ con ra, Long Dược còn có quan hệ tương đối thân thiết với ai nữa không?"

Hoài Lam lắc đầu: "Có lẽ là vì ông ta tới đây ở rể nên ngoài vợ con ra, ở phủ Hoài Thành không ai để mắt đến ông ta lắm, cho nên không qua lại thân thiết với ai nữa".

Dương Thanh nghe đến đó, lòng cũng thoáng chút đồng cảm, anh nói: "Vậy có nghĩa là, ngay cả thành chủ cũng không coi trọng Long Dược lắm?"

Hoài Lam nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Tôi không dám bàn tán về ông nội sau lưng ông đâu, mong anh hiểu cho'.

Dương Thanh lắc đầu: 'Không sao, tôi chỉ buột miệng hỏi thôi".

Tuy Hoài Lam chưa cho anh đáp án xác thực nhưng anh cũng có thể đoán được phần nào, ở phủ Hoài Thành này, Long Dược không được lòng người lắm, có lẽ ngay cả Hoài Tỉnh Vũ cũng chưa chắc đã coi trọng ông ta.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của bản thân anh.

Hoài Lam cùng Dương Thanh đứng bên một khe suối nhân tạo, cô ta nhón chút thức ăn cho cá đặt bên thành lan can bãng đá, rải vào lòng suối, lập tức cả đàn cá chép mấy trăm con nhao nhao bơi tới.

Dương Thanh nhìn sườn mặt xinh đẹp của Hoài Lam, lòng chấn động trước vẻ đẹp ấy.

Anh chỉ đang nhìn Hoài Lam bằng ánh mắt của người thưởng thức cái đẹp, rốt cuộc con người Hoài Lam thế nào, hai bên mới tiếp xúc chưa được bao lâu, anh cũng không rõ lắm.

Hoài Lam chợt mỉm cười nhìn về phía Dương Thanh, hỏi: ‘Anh Thanh này, anh đang nghĩ gì đấy?”

Bấy giờ Dương Thanh mới giật mình lấy lại tỉnh thần, anh hỏi: ‘Ở Hoài Thành, Dược Vương Cốc được xếp vào dạng thế lực có cấp bậc nào?

Cao thủ mạnh nhất Dược Vương Gốc có cảnh giới gì?”

Nghe Dương Thanh nhắc tới Dược Vương Cốc, nụ cười trên môi Hoài Lam biến mất, cô ta nghiêm túc nói: “Ở Hoài Thành có một câu thế này, thà chọc giận thành chủ Hoài Thành cũng đừng chọc tới cốc chủ Dược Vương Gốc”.

“Ở Hoài Thành, Dược Vương Cốc có địa vị hết sức đặc biệt, mặc dù nó thuộc địa giới Hoài Thành nhưng trên thực tế, Dược Vương Cốc lại không nãm trong phạm vi quản lí khống chế của phủ Hoài Thành, nghe nói, thực lực của cốc chủ Dược Vương Cốc đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, cụ thể đến tâng nào của Cửu Cảnh thì không ai biết”.

Dương Thanh thật không ngờ, ở Hoài Thành, địa vị của Dược Vương Cốc lại cao đến thế.

Anh và lão Cửu đã giết người của Dược Vương Cốc, người của Dược Vương Cốc còn bị lão Cửu dùng cổ thuật khống chế, lần này chỉ e họ đã rước vào thân một phiền toái lớn rồi.

Thấy sắc mặt Dương Thanh trở nên nặng nề khác thường, Hoài Lam bèn hỏi: “Anh Thanh, anh có quen biết gì với người của Dược Vương Cốc sao?”

Dương Thanh không trả lời vấn đề này mà trầm giọng bảo: “Trong Dược Vương Gốc, ngoại trừ cốc chủ đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh thì còn cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh nào nữa không? Có bao nhiêu cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh?”

Hoài Lam nhẹ nhàng lắc đầu: “Ở Hoài Thành, Dược Vương Gốc là một thế lực đặc biệt thần bí, tôi chỉ nghe nói thực lực của cốc chủ Dược Vương Gốc đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, còn về những chuyện khác trong Dược Vương Cốc, tôi cũng không rõ lắm”.

Chương 2989:

Nghe Hoài Lam nói thế, lòng Dương Thanh càng thêm lo lắng. : Cho tới lúc này, anh mới ý thức được, hình như mình đã chọc phải một phiền toái lớn hơn nữa rồi.

Vốn tưởng rằng phủ Hoài Thành là một chốn nguy hiểm, nào ngờ, thực ra phủ Hoài Thành chẳng mấy nguy hiểm mà chính Dược Vương Gốc ại là một mối nguy lớn hơn.

Ngay khi anh và lão Cửu tới Hoài Thành đã chạm trán với người của Dược Vương Cốc, hơn nữa, Dược Vương Cốc cũng biết anh đã giết chết hai cao thủ của họ trong lúc làm nhiệm vụ đuổi bắt anh em họ Tống.

Lúc lão Cửu dùng cổ thuật đe dọa mấy cao thủ của Dược Vương Gốc còn cố tình bảo bọn họ về nói cho Dược Vương răng, chính Dương Thanh đã giết Xích Thố.

Từ đó, ân oán giữa Dược Vương Cốc và Dương Thanh đã càng thêm sâu sắc.

Hoài Lam nói: “Anh Thanh, nếu anh có xung đột gì với Dược Vương Cốc thì có thể nhờ ông tôi giúp một tay, bất kể thế nào, ông tôi cũng là thành chủ Hoài Thành, Dược Vương cũng phải nể mặt ông tôi đôi phần”.

Dương Thanh lắc đầu: ‘Chuyện này để sau hãng nói!”

Anh không cho räng mình đã giết Long Dược, lại tới đây gây hấn tìm người, thành chủ Hoài Thành sẽ chịu vì anh mà nảy sinh xích mích với Dược Vương.

Đúng lúc này, một làn gió thơm từ đâu phất tới, một cô gái trẻ, vóc dáng tương tự Hoài Lam đang ởi lại đây, xung quanh còn có sáu gã vệ sĩ của Hoài Thành.

Khi Dương Thanh nhìn thấy người này, anh lập tức nhíu chặt mày.

Bởi vì, anh đã nhìn ra ý muốn giết người cực kì mãnh liệt trong đáy mắt cô gái kia, hơn nữa, anh còn loáng thoáng thấy được đường nét của Long Dược từ diện mạo cô ta.

Thân phận của người này đã rõ như ban ngày!

Đây chính là con gái Long Dược, Hoài Phượng.

“Hoài Phượng, sao chị lại tới đây?”

Hoài Lam chủ động chào hỏi Hoài Phượng như thể muốn nhắc nhở Dương Thanh.

Hoài Phượng không để ý tới Hoài Lam, cô ta nhìn chằm chằm Dương Thanh, vẻ mặt cực kì thù hận, nghiến răng nghiến lợi nói: ‘Mày là Dương Thanh? Là thăng khốn đã giết bố tao?”

Dương Thanh cau mày, nhìn Hoài Phượng, lạnh lùng nói: “Là do bố cô muốn giết tôi trước, chẳng qua thực lực không bằng người, cuối cùng bị tôi giết mà thôi”.

Thù hận trong mắt Hoài Phượng càng thêm | dày đặc, cô ta dữ dăn nói: “Tao muốn giết mày!”

Dứt lời, cô ta quay sang ra lệnh cho sáu tên vệ sĩ: “Các ông cùng lên đi, giết thăng súc sinh này cho tôi!”

“Hoài Phượng, Dương Thanh là khách quý của ông nội, chớ có vô lết”

Hoài Lam lập tức chăn trước mặt Dương Thanh, trừng mắt nhìn sáu gã vệ sĩ Hoài Phượng dân tới, lạnh lùng nói: ‘Không muốn chết thì tốt nhất là đừng xen vào việc của người khác!”

“Bốp!”

Nào ngờ, Hoài Lam vừa dứt lời, Hoài Phượng đã bước nhanh về phía trước, tát thẳng vào mặt Hoài Lam, phẫn nộ quát: “Một con ả tỉ tiện được ông tao nhận nuôi mà cũng dám làm càn trước mặt tao à? Nếu mày còn dám xen vào việc của †ao, ngay cả mày, tao cũng giết luôn!”

Trên má Hoài Lam nhanh chóng hiện lên một dấu tay hãn rõ, nhưng cô ta vẫn không hề tức giận, chỉ nói với Hoài Phượng: “Hoài Phượng, chị có thể nhục mạ tôi, nhưng anh Thanh đây là khách quý của ông nội, trước khi làm việc gì, tôi mong chị nên hỏi cô Tinh Vũ, mẹ chị trước đi đã”.

Chương 2990:

Nghe Hoài Lam nói thế, Hoài Phượng càng thêm tức tối, cô ta lại vung tay, hung hăng tát Hoài Lam thêm một cái nữa.

“Bộp!”

Ngay trước khi bàn tay kia rơi xuống mặt Hoài Lam, Dương Thanh bỗng vươn tay, chộp lấy cổ tay Hoài Phượng, âm trầm nói: “Có gì thì nhằm vào tôi đây này!”

““Buông tao ral”

Hoài Phượng bị siết đau, tức giận quát: ‘Mày †o gan lắm, ở phủ Hoài Thành chúng tao mà cũng dám động tay động chân với tao àI”

Sáu vệ sĩ do Hoài Phượng mang tới lập tức tiến đến, bao vây Dương Thanh lại, ai nấy đều nhìn chăm chăm Dương Thanh, khí thế võ thuật Siêu Phàm Lục Cảnh trên người vệ sĩ cầm đầu nhanh chóng bùng phát.

“Bỏ cô Phượng ra ngay!”

Tên vệ sĩ cầm đầu phần nộ gầm lớn.

“Cút!”

Dương Thanh quát lên một tiếng, khí thế võ thuật ngang cấp Siêu Phàm Bát Cảnh chợt tràn về phía đối phương, nghiền ép khí thế của ông ta.

Vệ sĩ cầm đầu lập tức lảo đảo lùi lại phía sau mấy bước như vừa bị trúng một đòn nặng, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn rỉ máu.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người còn lại đều sợ ngây ra.

Thực lực phải mạnh cỡ nào mà một tiếng quát đã có thể gây thương tích nặng cho một cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh?

Hoài Lam được Dương Thanh bảo vệ phía sau, lúc này đáy mắt đã nảy sinh chút cảm động, cô ta nói: ‘Anh Thanh, anh

buông Hoài Phượng ra đi”.

Bấy giờ Dương Thanh mới buông tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoài Phượng, nói ngắn gọn: “Cút đi!”

Hoài Phượng nhìn Dương Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: ‘Mày cứ chờ đấy!”

Nói xong, cô ta hậm hực giận dữ bỏ đi.

“Cô không sao chứ?”

Dương Thanh nhìn dấu tay hãn trên má Hoài Lam, lòng thoáng tự trách, nếu không phải do anh, Hoài Lam đã không phải chịu một bạt tai này.

Hoài Lam nhẹ nhàng lắc đầu, môi thoáng nở nụ cười khiên cưỡng, cô ta nói: “Tôi không sao!”

Dương Thanh hỏi: “Ở phủ Hoài Thành, cô ta thường xuyên bắt nạt cô như thế sao?”

Từ thái độ của Hoài Phượng đối với Hoài Lam, Dương Thanh có thể nhận ra, cuộc sống của Hoài Lam ở phủ Hoài Thành cũng không được thoải mái lắm, chí ít cũng hay bị Hoài Phượng ức hiếp hàng ngày.

Sắc mặt Hoài Lam hơi ảm đạm, nói như tự giễu: “Tôi chỉ là một đứa trẻ được ông nội nhặt về, ban cho cái họ Hoài này mà thôi, tuy thường ngày cũng được ông nội yêu quý nhưng dù sao cũng không phải con cháu ruột thịt của dòng chính ở phủ Hoài Thành”.

“Nhưng cũng không sao, có được cuộc sống như bây giờ, tôi đã hài lòng lắm rồi”.

Nghe Hoài Lam nói thế, Dương Thanh không dây dưa về chuyện này thêm nữa, anh đưa mät nhìn chăm chú về hướng Hoài Phượng vừa bỏ đi, trầm giọng nói: “Vừa rồi cô giúp tôi, không biết liệu cô ả kia có đổ cơn giận lên người cô không?”

Hoài Lam cười bảo: ‘Anh Thanh, anh cứ yên †âm, tuy Hoài Phượng chẳng ưa gì tôi nhưng đã có ông nội ở đây, chị ta cũng không làm gì được †ôi đâu”.

Chương 2991:

Hoài Lam đã nói thế, Dương Thanh cũng âm thầm thở ra một hơi.

Hoài Lam nói thêm: “Có điều chính anh phải cẩn thận Hoài Phượng và mẹ chị ta là Hoài Tinh Vũ đấy, hai mẹ con này nổi tiếng âm hiểm độc ạc.

“Anh đã giết chồng của Hoài Tinh Vũ, Hoài Tinh Vũ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, tốt nhất anh nên đề phòng hơn’.

Dương Thanh mỉm cười: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở!”

Hoài Lam nhẹ nhàng gật đầu: “Nếu anh không cần gì nữa thì tôi xin phép đi trước, có việc gì anh cứ liên lạc với tôi”.

“Được!”

Dương Thanh gật đầu, đưa mắt nhìn Hoài Lam đi xa dần.

Đợi khi Hoài Lam đi khuất, đáy mắt anh chợt lóe lên một tia sắc bén, lạnh lẽo nói: “Bất kể có phải hai mẹ con các người lợi dụng Lưu Ba dụ tôi đến Hoài Thành hay không, tôi cũng phải qua đó xác nhận lại một lần”.

Nói xong, anh phóng mình về phía Hoài Phượng vừa rời đi.

Cùng lúc này, trong phủ Hoài Thành, tại phòng khách của một biệt thự riêng biệt.

Hoài Phượng tức giận nói: ‘Mẹ, thằng khốn kia thực sự khinh người quá đáng, dám tấn công cả con, nếu không phải nơi này là phủ Hoài Thành thì khéo nó còn dám giết cả con đấy”.

“Cả con ả tỉ tiện Hoài Lam kia nữa, còn dám bênh vực tên khốn đó làm con mất mặt. Mẹ, nhất định mẹ phải xử lí chúng nó giúp con!”

Sắc mặt Hoài Tỉnh Vũ đã cực kì âm trầm, bà †a lạnh lùng nói: “Đừng nóng vội, nó sẽ phải trả giá đắt nhanh thôi, lần này dù là ông ngoại con cũng không che chở được cho nó đâu”.

Hoài Phượng nghỉ hoặc hỏi: “Ông ngoại chính là thành chủ Hoài Thành, ở phủ Hoài Thành, có ai dám ra tay với Dương Thanh trước mặt ông sao?”

Hoài Tinh Vũ cười nhạt: “Đương nhiên là có!”

Hoài Phượng kinh ngạc: “Ai thế ạ?”

Hoài Tinh Vũ chỉ nói: ‘Con sẽ biết sớm thôi”.

Phủ Hoài Thành cực kì rộng lớn, Dương Thanh mất mười phút mới tới trước cổng biệt thự này.

Đây chính là nơi ở của Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng, lúc này bên ngoài đang có hơn chục vệ sĩ, trong đó có cả sáu gã vệ sĩ vừa rồi đi theo Hoài Phượng.

Thấy Dương Thanh xuất hiện, tên vệ sĩ vừa rồi bị anh quát đến lùi lại lập tức hoảng sợ hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Ông ta vừa nói xong, hơn chục gã vệ sĩ lập tức tiến đến, vây chặt Dương Thanh vào giữa.

Dương Thanh đứng đó, tay chắp sau lưng, không thèm liếc nhìn đám vệ sĩ này một lần mà đưa mắt nhìn về phía biệt thự, cất cao giọng: “Dương Thanh tới đây chào hỏi!”

Anh biết, Hoài Tỉnh Vũ và Hoài Phượng đang ở trong biệt thự này.

Trong phòng, Hoài Phượng kinh ngạc nói: “Mẹ, thằng khốn kia dám chủ động tới tìm chúng †a, thật đúng là không biết sợ chết!

Hoài Tinh Vũ nheo mắt, lạnh lẽo nói: “Đúng là mẹ đã xem nhẹ lòng can đảm của nó rồi, nhưng không sao, ở phủ Hoài Thành này, nó không làm gì được mẹ đâu”.

Nói xong, bà ta cất bước đi ra ngoài.

Chương 2992:

Hoài Tình Vũ bước ra khỏi cửa, nhìn thấy Dương Thanh đứng giữa vòng vây của đám vệ sĩ, bà ta bình thản nói: “Mày tìm tao có việc gì?”

Dương Thanh nheo mắt nhìn chăm chăm Hoài Tỉnh Vũ, nói: “Tôi đến tìm bà Long là để hỏi thăm về một người”.

“Ha ha ha ha…”

Hoài Tỉnh Vũ bỗng phá lên cười, vẻ mặt trước đó còn bình thản thờ ơ, thoắt cái đã trở nên dữ tợn: ‘Bà Long? Mày giết chồng tao, còn dám tới đây gọi tao là bà Long, mày làm thế là định khiêu khích tao đấy à?”

Dương Thanh nhướng mày, lạnh lùng nói: “Vì sao chồng bà phải chết, hẳn bà cũng đã biết rõ, đó là vì ông ta cuồng vọng, đánh giá thấp thực lực của đối thủ, mất mạng cũng là tự chuốc vạ vào thân thôi”.

Hoài Tinh Vũ cười nhạt: “Tự chuốc vạ vào thân? Nói nghe hay lắm. Nhưng nói theo cách của mày thì, mày còn chưa tìm hiểu rõ về tao mà đã dám mò đến phủ Hoài Thành tìm tao, nếu mất mạng ở đây thì có coi là tự chuốc vạ vào thân không?”

Nghe bà ta nói thế, sắc mặt Dương Thanh lập tức trầm xuống, anh không hề cảm nhận được sự †ồn tại của cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh nào quanh đây.

Vậy Hoài Tinh Vũ nói thế là có ý gì?

Dường như đã nhận ra băn khoăn của Dương Thanh, Hoài Tỉnh Vũ cười lạnh nói: “Yên tâm, tao còn chưa ngu đến mức giết mày ở ngay trong phủ Hoài Thành, dù muốn giết mày, tao cũng sẽ mượn tay người khác!”

Dương Thanh không để ý đến lời của bà ta nữa, anh hỏi thẳng: “Lưu Ba đang ở đâu?”

Ở Hoài Thành, chỉ có Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng là người có hiềm nghi lớn nhất trong việc lợi dụng Lưu Ba dụ anh tới đây.

Sau khi thấy được cung cách hành xử ngang ngược của Hoài Phượng, anh đã loại bỏ khả năng Hoài Phượng là chủ mưu, như vậy, Hoài Tỉnh Vũ chính là người có hiềm nghi lớn nhất.

Dương Thanh lạnh lùng nhìn Hoài Tỉnh Vũ, lặp lại lần nữa: "Lưu Ba ở đâu?"

Hoài Tỉnh Vũ không trả lời mà đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị.

"Mày đoán xeml"

Nói xong, bà ta bật cười ha hả: "Chỉ cân mày đoán đúng, tao sẽ nói cho mày biết!"

Dương Thanh lạnh mặt: "Vậy có nghĩa là, bà không định nói cho tôi biết?"

Hoài Tỉnh Vũ lắc đầu, cười bảo: "Có phải mày đang rất muốn tìm được Lưu Ba, sau đó giết ông †a? Bởi vì chỉ có cách này, mày mới có thể giải quyết cổ trùng Vô Tâm trong người".

"Nếu tao nhớ không nhầm thì hôm nay là ngày thứ tư rồi nhỉ? Tính cả hôm nay thì mày cũng chỉ còn có bốn ngày sau cuối, cũng tức là, trong vòng bốn ngày, nếu không tìm được Lưu Ba thì mày nhất định phải chết".

Bà ta vừa nói xong, đáy mắt Dương Thanh đã lóe lên một ý niệm giết người cực kì mãnh liệt.

Quả nhiên đúng là Hoài Tỉnh Vũ đã lợi dụng Lưu Ba để dụ anh tới Hoài Thành.

Nếu không, vì sao Hoài Tinh Vũ lại biết rõ ràng tình hình hiện tại của anh như thế?

Hoài Phượng đứng bên hình như không hiểu rõ chuyện này, nghe Hoài Tinh Vũ nói xong bèn kinh ngạc thốt lên: 'Mẹ, mẹ nói thật ạ? Hản chỉ còn sống được bốn ngày nữa thôi?"

Hoài Tỉnh Vũ cười bảo: "Có lẽ, chỉ ba ngày, hoặc thậm chí hai ngày thôi, cái này khó mà biết chắc được. Người đã trúng cổ độc Vô Tâm thì chỉ có thể sống tối đa bảy ngày, nhưng không phải kẻ nào cũng sống được đến bảy ngày".

Chương 2993:

“Khi thương tổn ở trái tim do cổ trùng Vô Tâm gây ra tăng dần lên, người trúng cổ sẽ càng ngày càng gần cái chết, chưa biết chừng ngay hôm nay nó sẽ chết tại chỗ này vì trái tim bị tổn thương quá nặng đấy”.

Nghe vậy, Hoài Phượng vô cùng kích động, phá lên cười ha hả: “Tốt quá rồi! Rốt cuộc con có thể được tận mắt chứng kiến kẻ thù giết bố mình phải chết trong cơn thống khổi.

Hoài Tinh Vũ cười bảo: “Mẹ cũng đang rất mong chờ đấy”.

Hai mẹ con này hoàn toàn lờ đi sự tồn tại của Dương Thanh, như thể đã năm chắc anh sẽ phải chết ở nơi này.

Dương Thanh đanh mặt, nheo mắt nhìn Hoài Tỉnh Vũ, nói: “Bà thật sự cho rằng bà không nói thì tôi không tìm được ông ta à? Bà yên tâm, chắc chắn tôi sẽ sống lâu hơn bà đấy!”

Nói xong, anh quay đầu bước di.

Tuy lúc này anh rất muốn dùng biện pháp cứng rắn để ép Hoài Tỉnh Vũ nói ra tin tức về Lưu Ba nhưng dù sao nơi này cũng là phủ Hoài Thành, nếu anh thực sự dùng bạo lực với Hoài Tinh Vũ, có lẽ thành chủ Hoài Thành sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Hai mẹ con Hoài Tỉnh Vũ và Hoài Phượng căm hận nhìn theo bóng Dương Thanh đi xa dần, mãi đến khi anh đi khuất mới dời mắt.

Hoài Phượng dữ dăn nói: “Con muốn tận mắt chứng kiến hắn khốn khổ rồi chết đau chết đớn!”

Hoài Tỉnh Vũ bèn nói: “Yên tâm, nó sẽ phải chết, chết rất thảm là đăng khác!”

Sau khi rời khỏi đó, Dương Thanh về chỗ ở của mình.

“Anh Thanh, anh về rồi à!”

Vừa đẩy cửa vào phòng, Dương Thanh đã nghe thấy tiếng Hoài Lam chào hỏi.

Hoài Lam đang dọn dẹp phòng cho Dương Thanh, như thể cô ta đang thực sự chịu trách nhiệm chăm lo sinh hoạt hàng ngày của anh ở đây.

Dương Thanh nói: “Tôi muốn tìm một người tên là Lưu Ba, người này rất có thể đã bị Hoài Tinh Vũ giấu đi, cô có cách nào giúp tôi không?”

Nghe Dương Thanh nói xong, Hoài Lam lộ vẻ chua chát, lắc đầu, thành thật nói: ‘Anh Thanh, xin lỗi không giúp gì được anh! Ở phủ Hoài Thành này, người ta vốn không ưa gì tôi, làm sao tôi có thể biết Hoài Tinh Vũ sẽ giấu người ở đâu?”

Dương Thanh trầm mặc, đúng như Hoài Lam vừa nói, sao Hoài Tỉnh Vũ lại có thể tiết lộ nơi giấu Lưu Ba cho Hoài Lam được.

Dù Hoài Lam có biết, thì cô ta có lí do gì để nói cho anh hay?

Nói sao thì anh cũng chỉ là một người từ bên ngoài tới đây, dù người của phủ Hoài Thành có không ưa Hoài Lam đến đâu thì cô ta cũng là người của nơi này, sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ người ngoài đối phó với người của phủ Hoài Thành được?

Huống chỉ, người này còn là con gái ruột của thành chủ Hoài Thành.

Ngay khi Dương Thanh đang suy tư tìm cách kiếm cho ra chỗ ẩn náu của Lưu Ba, Hoài Lam bồng nói: “Tôi chợt nhớ tới việc này, ba hôm trước, Hoài Tỉnh Vũ bỗng rời khỏi phủ Hoài Thành, đúng lúc tôi đi ngang qua, có nghe thấy bà †a nói với Hoài Phượng rằng mình cần tới Dược Vương Cốc một chuyến”.

Con ngươi Dương Thanh đột nhiên co rút lại: “Dược Vương Gốc? Bà ta có qua lại với người của Dược Vương Cốc?”

Hoài Lam lắc đầu: ‘Cái này thì tôi không rõ, nhưng tôi nghe nói, hình như Hoài Tinh Vũ và Dược Vương Cốc có chút quan hệ, thậm chí mối quan hệ này còn khá sâu sắc, nhưng cụ thể là quan hệ gì thì tôi không biết”.

Nghe Hoài Lam nói xong, sắc mặt Dương Thanh càng trở nên khó coi.

Chương 2994:

Trước đó anh vừa giết hai gã cao thủ của Dược Vương Gốc đuổi giết anh em họ Tống, sáng sớm hôm nay, anh cùng lão Cửu vừa tới Hoài Thành đã dụng độ với người của Dược Vương Cốc.

Có thể nói, mối quan hệ của anh và Dược Vương Cốc đã cực kì tồi tệ.

Giờ đây, Hoài Lam lại tiết lộ cho anh hay, Hoài Tinh Vũ có quan hệ không tầm thường với người của Dược Vương Cốc.

Hiện Dương Thanh đang không cách nào tìm thấy Lưu Ba ở trong phủ Hoài Thành, mà ba ngày trước, đúng ngày anh bị Lưu Ba gieo cổ độc, Hoài Tỉnh Vũ lại tới Dược Vương Gốc.

Vậy nên, rất có khả năng, Lưu Ba đang ở Dược Vương Gốc.

Nhưng Dược Vương Gốc là một thế lực có địa Vị cực cao ở Hoài Thành này, thậm chí bọn họ còn chẳng mấy nể mặt cả phủ thành chủ, huống chỉ là anh?

Nếu lúc này anh chạy tới Dược Vương Gốc tìm Lưu Ba, chỉ sợ chân còn chưa bước qua cửa Dược Vương Cốc, người của họ đã xông ra rồi.

Dương Thanh lại hỏi: “Trừ việc đó ra, dạo gần đây Hoài Tinh Vũ có từng tiếp xúc với người nào nữa không?”

Hoài Lam lắc đầu: ‘Việc này tôi không nghe nói đến, cho nên có hay không, tôi cũng không rö.

Dương Thanh cảm kích bảo: “Cảm ơn cô nhiều!”

Hoài Lam mỉm cười, nói: “Thành chủ bảo tôi tới chăm sóc anh, anh có cần gì cứ việc nói với tôi, không cần khách sáo đâu”.

Dương Thanh cười cười: ‘Cô đừng cung kính với tôi như vậy, nghe khách sáo quá, cứ gọi Dương Thanh là được rồi”.

Hoài Lam bèn nói: ‘Vậy tôi xin phép gọi anh là anh Thanh”.

Nghe Hoài Lam gọi mình là anh Thanh với giọng điệu gần gũi, Dương Thanh bỗng ngơ ngẩn cả người.

Phùng Tiểu Uyển cũng luôn gọi anh với giọng điệu như vậy, không biết bên Yến Đô thế nào rồi, bao giờ Mã Siêu mới thức tỉnh được.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng gọi điện tới.

Dương Thanh vừa nhận cuộc gọi, lão Cửu đã nói ngay, giọng hết sức nặng nề: 'Dương Thanh, †ôi vừa thấy người của Dược Vương Cốc đang di chuyển về phía phủ thành chủ, tôi đoán bọn họ đang đến tìm cậu, cậu phải mau chóng tìm cách rời khỏi đó ngay".

Nghe vậy, Dương Thanh thoáng cau mày, nói: "Nơi này là phủ Hoài Thành, người của Dược Vương Cốc cũng dám xông vào sao?"

Lão Cửu bảo: "Tôi đã nghe được rất nhiều tin tức về phủ Hoài Thành, có người nói Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành trước nay chưa từng qua lại, hơn nữa, Dược Vương Cốc có vô số cao thủ, mà thực lực của Dược Vương còn thuộc hàng mạnh không lường được".

"Tôi có thể cảm nhận được những luồng uy lực cực mạnh từ đám cao thủ của Dược Vương Cốc đang tới phủ Hoài Thành, nhất là cao thủ cầm đầu kia, có thể người này đã là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ rồi".

"Cậu nghe lời tôi, tạm rời phủ Hoài Thành trước để tránh việc thành chủ Hoài Thành rơi vào tình thế bất đắc dĩ, phải giao cậu cho Dược Vương Cốc".

Nghe thấy lão Cửu nói thế, Dương Thanh lập tức sâm mặt, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

Anh lạnh lùng nói: "Nếu người của Dược Vương Cốc dám đến, tôi cũng dám giết họ thôi!"

Cảnh giới võ thuật của anh đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, khi dốc hết sức chiến đấu, anh có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Cho dù là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, anh cũng có sức đánh một trận.

Chỉ cần thành chủ Hoài Thành không nhúng †ay vào chuyện này, anh sẽ không sợ hãi.

Chương 2995:

Sau khi nghe thấy Dương Thanh nói thế, lão Cửu cuống cả lên, vội nói: Dương Thanh, cậu đừng làm loạn, dù sao cậu cũng chỉ mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ, cho dù cậu sở hữu huyết mạch cuồng hóa thì cũng không thể đánh bại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ đâu".

"Đừng quên mục đích của chúng ta khi tới Hoài Thành lần này, đó là giết Lưu Ba, hóa giải cổ trùng Vô Tâm trong người cậu, chứ không phải liều mạng với cao thủ của Dược Vương Cốc": Ông lão chưa biết Dương Thanh đã bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ.

Dương Thanh bình tĩnh nói: "Tôi điều tra được, rất có thể Lưu Ba đang ở Dược Vương Cốc, tôi và Dược Vương Cốc đã kết thù rồi".

Lão Cửu lập tức im lặng, một lúc lâu sau mới nghiêm nghị nói: "Nếu vậy thì chỉ có thể liều mạng đánh một trận thôi!"

Đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng giáng xuống phủ Hoài Thành, Dương Thanh hơi híp mät, nghiêm nghị nói: "Người của Dược Vương Cốc đến rồi!"

Lão Cửu vội nói: "Nếu có thể không ra tay thì cố gắng đừng ra tay, cho dù muốn đánh thì cũng phải chờ tôi đến phủ Hoài Thành đã".

Dương Thanh đáp: "Được!"

Cùng lúc đó, ở lối vào phủ Hoài Thành, ba cao thủ có khí thế đáng sợ vừa bước xuống xe, hơi thở của người đứng chính giữa vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi cảm nhận được khí thế mạnh mẽ từ phía đối phương, hai người lính đứng ở cửa phủ Hoài Thành đều có vẻ sợ sệt.

"Nơi này là phủ Hoài Thành…"

Hai người lính còn chưa dứt lời, một cao thủ đã quát: "Cút!"

Ba cao thủ rảo bước thẳng vào phủ Hoài Thành.

Hai người lính chỉ thấy lạnh thấu xương, họ đứng đờ ra, thậm chí quên cả ngăn cản, cứ trơ mắt nhìn ba cao thủ kia tiến vào phủ Hoài Thành.

Mãi đến khi bóng lưng của ba người đó khuất hẳn, họ mới ¡ hoàn hồn, vội lấy bộ đàm ra gọi: “Có ba cao thủ với thân phận không rõ xông vào phủ, cần giúp đỡ! Cần giúp đối”

Trong lúc nhất thời, ở phủ Hoài Thành, tiếng cảnh báo lập tức vang lên, những cao thủ với khí thế mạnh mẽ xông đến từ bốn phương tám hướng.

Ba cao thủ của Dược Vương Cốc nhanh chóng bị m ười cao thủ Siêu Phàm Cảnh bao vây.

Nhưng không cao thủ Siêu Phàm Cảnh nào dám xông lên trước, họ đều nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào ba cao thủ của Dược Vương Cốc.

“Trong vòng mười giây, cút khỏi tầm mắt của chúng tôi, bằng không đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

Cao thủ dẫn đầu bên Dược Vương Gốc lạnh lùng nói, đồng thời, một luồng khí thế đáng sợ bắt đầu lan ra từ người ông ta, phóng thẳng về phía cao thủ của phủ thành chủ.

Các cao thủ của phủ thành chủ đều có vẻ nghiêm nghị, họ đã cảm nhận được khí thế không gì sánh nổi từ cao thủ của Dược Vương Gốc.

Ở phủ thành chủ bây giờ, có lẽ chỉ có thành chủ và mấy cao thủ đứng đầu mới đủ sức đánh với cao thủ của Dược Vương Gốc, còn họ vốn không phải đối thủ.

“Nơi này là phủ thành chủ, tốt nhất các người nên nghĩ cho kỹ rồi mới quyết định xem có ra tay không”.

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong dẫn đầu các cao thủ bên phủ thành chủ nghiêm nghị nói.

“Rầm!”

Chương 2996:

Đúng lúc ông ta dứt lời, bóng cao thủ cầm đầu bên Dược Vương Cốc bỗng nhoáng lên. Đối phương trực tiếp xuất hiện trước mặt ông ta rồi giơ tay tung một chưởng.

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong của phủ Hoài Thành lập tức bị đánh bay ra xa.

“Các người muốn đánh nhau à?”

Các cao thủ khác của phủ Hoài Thành đều có vẻ tức giận.

Họ đều là cao thủ của phủ thành chủ Hoài Thành, có địa vị rất cao, bây giờ lại bị người ngoài chủ động tấn công ở ngay phủ thành chủ, đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với phủ thành chủ Hoài Thành.

“Các người lớn gan thật đấy, dám gây chuyện ở phủ thành chủ cơ à!”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận bỗng vang lên.

Các cao thủ thi nhau nhìn sang, trông thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đang dẫn người bước tới.

“Cô Lam, cô tới rồi!”

Khi thấy Hoài Lam, các cao thủ của phủ Hoài Thành đều có vẻ thất vọng.

Tuy Hoài Lam là người bên cạnh thành chủ, nhưng vì cô ta không thuộc chỉ trưởng của phủ thành chủ nên trong dòng chính ở Hoài Thành, cô †a vân không được chào đón.

Quan trọng nhất chính là Hoài Lam mới đạt đến Siêu Phàm Tam Cảnh, trước mặt cao thủ của Dược Vương Gốc, chút thực lực này chẳng ăn thua gì.

“Đúng là một cô gái xinh đẹp!”

Một cao thủ của Dược Vương Cốc híp mắt nhìn chăm chằm vào Hoài Lam, trong mắt tràn ngập vẻ tà ác.

Hoài Lam nhíu mày, lạnh lùng nói: “Ông nội tôi bảo tôi đến báo cho các người biết, các người chỉ có năm phút, trong vòng năm phút, nếu không rời khỏi phủ thành chủ thì tự chịu hậu quả!”

Cao thủ dẫn đầu bên Dược Vương Cốc cười híp mắt, nhìn chăm chăm vào Hoài Lam: “Bảo chúng tôi đi cũng được, nhưng cô phải về cùng chúng tôi”.

Sắc mặt Hoài Lam lập tức trở nên khó coi, cô †a tức giận nói: “Xin ông hãy giữ tự trọng!”

“Tự trọng á?”

Cao thủ của Dược Vương Cốc cười ha hả: “Chưa có người phụ nữ nào Dược Ly tôi muốn mà không có được đâu!”

Nghe thấy đối phương nói thế, Hoài Lam lập tức biến sắc.

Đương nhiên cô ta đã nghe nói về Dược Ly, đó là đồ đệ của Dược Vương – cốc chủ Dược Vương Cốc. Nghe đồn Dược Ly đã thừa kế y bát của.

Dược Vương, hơn nữa còn được Dược Vương dung túng cho, Dược Vương cũng cố tình bồi dưỡng Dược Ly như chủ gia tộc kế nhiệm.

Nhưng đây đều không phải là chuyện chính.

Dược Ly có thiên phú hết sức xuất chúng, chưa đầy năm mươi tuổi đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

Quan trọng nhất chính là đời tư của tên khốn này vô cùng hồn loạn, còn thích cái đẹp, rất nhiều cô gái xinh đẹp ở Hoài Thành đã rơi vào tay ông ta.

Cao thủ của phủ thành chủ cũng có vẻ kinh hãi, Dược Ly là người nối nghiệp của Dược Vương Cốc, thực lực của Dược Vương Cốc hết sức khó lường, ngay cả thành chủ Hoài Thành cũng luôn không động đến Dược Vương Cốc, điều đó đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của nơi đây.

Bây giờ Dược Ly lại đích thân dẫn người đến phủ Hoài Thành.

Dược Ly nhìn chăm chằm vào Hoài Lam với vẻ háo sắc: “Người đẹp à, chỉ cần cô đồng ý làm người phụ nữ của tôi, bây

giờ tôi sẽ đưa cô đi ngay”.

Chương 2997:

Hoài Lam tức giận nói: “Đồ hèn hạ, trơ trến!”

“Ha ha ha ha…”

Dược Ly phá lên cười: “Tôi thích kiểu đanh đá như cô đấy!”

Ông ta nói rồi chợt di chuyển, phóng thẳng tới chỗ Hoài Lam.

Hoài Lam lập tức biến sắc, tức giận nói: “Ông định làm gì?”

Trong lúc cô ta nói, Dược Ly đã tới bên cô ta.

Ông ta giơ một tay ra, ôm cô ta vào lòng, cười ha hả: “Người đẹp à, đi với anh đây một chuyến nhé!”

Một giọng nói tức giận bỗng vang lên: “Ông chán sống à!”

Chỉ thấy Dương Thanh bất chợt xuất hiện, trên người hừng hực ý chí chiến đấu, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Chỉ trong tích tắc, Dương Thanh đã vọt tới bên cạnh Dược Ly, đánh mạnh vào người ông ta.

Cũng trong khoảnh khác đó, Dược Ly bỗng tung chưởng.

“Rầm!”

Tay hai người va vào nhau, tiếng va chạm nặng nề vang lên.

“Rầm rầm rầm!”

Lấy Dương Thanh và Dược Ly làm trung tâm, trên nền đất xung quanh bỗng xuất hiện những khe nứt như mạng nhện.

Nhân cơ hội này, Dương Thanh cũng chăn trước mặt Hoài Lam. Anh nhìn chằm chằm vào Dược Ly với vẻ mặt âm u: “Già mà không nên nết!

Đây chính là phẩm chất của người tu luyện thuộc Dược Vương Cốc à?”

Trên mặt Dược Ly tràn ngập vẻ tức giận, trong mắt ông ta lóe lên sát khí mãnh liệt.

Hai cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh mà ông ta dẫn theo cũng nhìn chằm chăm vào Dương Thanh với vẻ mặt đăng đăng sát khí.

“Anh Thanh!”

Khi thấy Dương Thanh chắn trước mình, Hoài Lam trông rất kinh ngạc, trong mắt còn có vẻ áy náy.

“Thằng nhãi, mày chán sống à!”

Dược Ly lạnh lùng nói: “Nếu thức thời thì mau cút khỏi tâm mắt tao, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

Dương Thanh cười lạnh: “Tôi đã giết rất nhiều cao thủ của Dược Vương Cốc, các người đến đây để chịu chết đúng không?”

Sau khi anh dứt lời, ba cao thủ đến từ Dược Vương Cốc đều biến sắc.

Dược Ly híp mắt, nhìn chằm chằm vào Dương Thanh: “Thế nên… chính mày đã giết người của Dược Vương Cốc bọn tao? Mày là Vương của Yến Đô – Dương Thanh à?”

Quả nhiên đối phương đã điều tra rõ thân phận của anh, còn biết chuyện Dương Thanh là Vương của Yến Đô nữa.

Nhưng khi nhắc đến Vương của Yến Đô, trong mắt Dược Ly tràn ngập vẻ khinh miệt, còn mỉm cười mỉa mai, hình như đang chế giễu Dương Thanh không biết tự lượng sức mình.

Dương Thanh nhíu mày: “Đúng thế!”

Chương 2998:

Dược Ly lạnh lùng nói: “Nếu vậy thì bọn tao cũng đỡ phải tìm thành chủ Hoài Thành để đòi người, thằng nhãi, mày định tự đi theo bọn tao, hay để bọn tao ra tay, đánh mày tàn phế rồi đưa mày đi thế?”

“Đánh tôi tàn phế cơ à?”

Dương Thanh cười lạnh, bắt đầu vận chuyển Chiến Thần Quyết, khí thế khủng khiếp dần lan ra từ người anh.

Đồng thời, mắt anh cũng trở nên đỏ ngầu, huyết mạch cuồng hóa được kích hoạt.

Khí thế mạnh mẽ hơn nữa bùng nổ từ người anh.

Bây giờ anh đã đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, dưới sự hỗ trợ của huyết mạch cuồng hóa và Chiến Thần Quyết, thực lực của anh đang rất gần với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Ba cao thủ của Dược Vương Cốc cảm nhận được khí thế tăng dần từ phía anh, không khỏi hơi biến sắc.

Họ vốn không để Dương Thanh vào mắt, theo họ thấy, Dương Thanh chỉ là kẻ yếu mặc cho:họ làm thịt. Đến giờ phút này, họ mới nhận ra thực lực không tâm thường của Dương Thanh.

Chỉ riêng khí thế của Dương Thanh đã ngang ngửa với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi.

Ngay cả cao thủ đến từ Dược Vương Cốc như họ cũng chưa từng nghe nói về ai còn trẻ mà lại có thực lực mạnh mẽ như thế.

Dược Ly nghiêm nghị hỏi: “Thằng nhãi, mày là ai?”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Ông vẫn chưa có tư cách biết tôi là ai đâu”.

“Tôi hỏi ông, có phải Lưu Ba của Miêu Thành đang ở Dược Vương Cốc không hả?”

Dược Ly nhướng mày, thái độ cứng rắn của Dương Thanh khiến ông ta cảnh giác, chẳng lẽ Dương Thanh có bối cảnh mạnh mẽ gì đó thật ư?

Bằng không, tại sao Dương Thanh lại nói ngay cả ông ta cũng không có tư cách biết thân phận của anh chứ?

Dược Ly híp mắt: "Lưu Ba đang ở Dược Vương Cốc bọn tao, mày dám đến Dược Vương Cốc đòi người à?"

Ông ta cũng muốn xem xem có phải Dương Thanh có lai lịch khó lường thật không, nếu anh có địa vị lớn thật, đương nhiên anh sẽ không sợ tới Dược Vương Cốc, còn nếu anh giả vờ, chắc chăn anh sẽ không dám một mình đến đó rồi.

Nào ngờ ông ta vừa dứt lời, Dương Thanh đã lạnh lùng nói: "Có gì mà không dám? Nếu ông không đến, tôi cũng định tới thảng Dược Vương Cốc rồi".

Trong mắt Dương Thanh lóe lên tia sáng.

Thấy Dược Ly vừa hống hách vô cùng không dám ngông cuồng nữa sau khi cảm nhận được sự mạnh mẽ của anh, anh bỗng nghĩ ra một cách để †ìm được Lưu Ba rồi giết lão ta.

Có thể nói anh đã lừa được Dược Ly, nếu Dược Vương cũng bị anh lừa nốt, Lưu Ba còn đường sống à?

Đương nhiên, độ nguy hiểm khi anh đến Dược Vương Cốc cũng sẽ rất lớn, chỉ cần hơi sơ suất, có lẽ anh sẽ phải chôn xương ở đây.

Hoài Lam đang đứng cạnh lập tức cuống cả lên, vội nói: "Anh Thanh, anh không thể đến Dược Vương Gốc được, thủ đoạn của cốc chủ Dược Vương Cốc rất tàn nhẫn, nếu anh tới đó thì sẽ rất nguy hiểm".

Cô ta nói rồi căm tức nhìn Dược Ly: "Nơi này là phủ Hoài Thành, anh Thanh là khách quý của ông nội tôi, các người không được đưa anh ấy đi!"

Dược Ly không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Dương Thanh.

Dương Thanh đối mặt với ông ta, không hề sợ hãi.

Anh cảm nhận được khí thế rất mạnh trên người đối phương.

Chương 2999:

Quả nhiên Dược Ly rất mạnh, chắc ông ta đã đến Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, thậm chí mạnh hơn nữa rồi.

Dương Thanh gần như không có hy vọng gì trong việc giết Dược Ly.

Bây giờ trạng thái mạnh nhất của anh chỉ mới miễn cưỡng ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Thế nên bây giờ anh đang dùng cách cáo mượn oai hùm, lợi dụng thân phận thần bí có lẽ có để uy hiếp Dược Ly, khiến ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng là Dược Ly đã bị lời nói của Dương Thanh dọa, dù sao Dương Thanh vẫn còn rất trẻ mà đã có thực lực mạnh mẽ như thế, ông ta không thể không nghỉ ngờ về việc Dương Thanh đến từ gia tộc Cổ Võ đứng đầu.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Chẳng phải hồi nấy ông vừa hỏi tôi có dám đến Dược Vương Cốc không ư? Bây giờ tôi sẽ tới Dược Vương Cốc với các người, đi thôi!” : Dáng vẻ bình tính của anh khiến Dược Ly càng lo lắng hơn.

Thấy Dương Thanh mới nói mấy câu mà đã khiến Dược Ly sợ hãi, Hoài Lam đang định khuyên Dương Thanh đừng đến Dược Vương Cốc cũng không nói gì nữa, chỉ căng thẳng nhìn Dược Ly.

Ba phút sau, Dược Ly mới híp mắt, nhìn chăm chăm vào Dương Thanh: “Cậu Thanh cứ đùa, sao tôi lại nghi ngờ cậu không dám đến Dược Vương Cốc chứ? Nhưng Lưu Ba là khách quý của sư phụ tôi, nếu cậu Thanh muốn tìm Lưu Ba thì chỉ có thể tới Dược Vương Gốc, tìm bố tôi để đòi người rồi”.

Dương Thanh cười khẩy: “Nếu vậy thì còn phí lời làm gì nữa? Đi thôi!”

Dược Ly nói: “Mong cậu Thanh hiểu chol”

Dương Thanh thầm khen ngợi, không hổ là đệ tử được Dược Vương coi trọng nhất, co được duõi được, khi nhận ra có lẽ

Dương Thanh có chỗ dựa rất mạnh, ông ta thay đổi thái độ ngang ngược hồi nấy ngay.

Dương Thanh lạnh nhạt nói: “Dãn đường đi!”

Bây giờ Lưu Ba đang ở Dược Vương Gốc, anh phải giết Lưu Ba thì mới hóa giải được cổ trùng Vô Tâm trong người, nên anh phải tới đó một chuyến. ‘ Nhưng đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng giáng xuống, lập tức bao trùm cả phủ Hoài Thành.

“Dược Vương Gốc to gan thật, ngay cả phủ Hoài Thành của tôi mà cũng dám xông vào ư?”

Ngay sau đó, thành chủ Hoài Thành xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sự xuất hiện của thành chủ Hoài Thành khiến tất cả mọi người sững sờ.

Thông thường, thành chủ Hoài Thành sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt người khác, nhưng hôm nay ông lão lại xuất hiện vì Dương Thanh.

Không những thế, ông lão còn tức giận với người của Dược Vương Cốc trước mặt mọi người.

Ông lão đang định công khai đối đầu với Dược Vương Cốc ư?

Khi nhìn thấy thành chủ Hoài Thành, sắc mặt Dược Ly vô cùng khó coi, ở Hoài Thành này, thành chủ Hoài Thành mới là chủ.

Tuy Dược Vương Cốc không coi phủ Hoài Thành ra gì, nhưng thành chủ Hoài Thành là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh, ngay cả Dược Vương cũng không dám xem thường thành chủ Hoài Thành đúng không?

“Thành chủ, ngài hiểu lầm rồi!”

Dược Ly vội giải thích: “Lần này chúng tôi tới phủ Hoài Thành vì có người đã giết cao thủ của Dược Vương Cốc chúng tôi, chúng tôi nhất định phải đưa đối phương về để điều tra. Mong thành chủ đừng nhúng tay vào chuyện của Dược Vương Cốc.

Khí thế đáng sợ bỗng lan ra từ người thành chủ Hoài Thành, bao phủ lấy Dược Ly.

Chương 3000:

Vào giây phút này, người Dược Ly cứng đờ, từng giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu lăn dài trên trán.

Chân ông ta cong dần rồi quỳ thụp xuống đất.

Cũng không phải là ông ta muốn quỳ, nhưng cơ thể ông ta không sao chịu nổi khí thế từ thành chủ Hoài Thành.

Hai cao thủ mà Dược Ly dẫn tới cũng quỳ xuống đất theo.

“Tự ý xông vào phủ Hoài Thành, khiến người của phủ Hoài Thành bị thương, giờ còn định đưa khách quý của tôi đi nữa, tôi nên nói Dược Vương Cốc các người ngông cuồng không nhỉ? Hay nên nói các người không coi ai ra gì đây?”

Thành chủ Hoài Thành nhìn Dược Ly từ trên cao, lạnh lùng hỏi.

Người Dược Ly đầm đìa mồ hôi lạnh, ông ta bối rối nói: “Thành chủ, tôi vội đưa hung thủ giết người đi nên mới quên mất lễ nghĩa, mong thành chủ rộng lượng, không so đo với bề dưới như tôiI”

Thành chủ Hoài Thành cười lạnh: “Cậu cũng biết mình là bề dưới cơ à? Nếu không thấy cậu, tôi còn tưởng Dược Vương đích thân tới đấy!”

Tuy Dương Thanh có vẻ bình tĩnh nhưng lại thầm rung động, mặc dù khí thế của thành chủ Hoài Thành chỉ nhắm vào cao thủ Dược Vương Cốc, nhưng uy thế còn sót lại vẫn khiến anh thấy rất áp lực.

Anh chợt nghĩ, nếu anh đến Dược Vương Cốc một mình, anh thực sự có thể sống sót rời đi ư?

Dù sao, rất có thể Dược Vương của Dược Vương Cốc cũng là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đích thực rồi.

Tuy anh phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh, nhưng dù sao anh cũng chỉ mới đến Siêu Phàm Thất

Cảnh trung kỳ, trước mặt cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh, anh chẳng khác gì sâu kiến.

Cũng như bây giờ, Dược Ly sở hữu thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ không chịu nổi khí thế của thành chủ Hoài Thành đã đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Sức chiến đấu của Dương Thanh chỉ ngang với Dược Ly là cùng, thậm chí còn không bằng nữa.

Lúc này, Dược Ly đang quỳ dưới đất trông rất Sợ hãi, ông ta nói ngay: "Thành chủ, tôi biết sai rồi, xin ngài nể mặt Dược Vương, bỏ qua cho tôi lần này đi!"

"Rầm!"

Thành chủ Hoài Thành giơ tay lên, khí kình cuồng bạo lập tức hất Dược Ly ra xa mấy mét, cơ thể ông ta nặng nề đập vào một hòn núi giả.

Dược Ly ngã ra đất, trông rất đau đớn.

Con ngươi Dương Thanh bỗng co lại, anh nhìn thành chủ Hoài Thành với vẻ kinh hãi. Ông lão mới giơ tay lên, chưa tiếp xúc với đối phương, chỉ một luồng khí kình đã hất Dược Ly ra xa mấy mét, đây chính là thủ đoạn của Siêu Phàm Cửu Cảnh à?

"Khí kình phóng ra ngoài! Cửu Cảnh đỉnh phong!"

€ó người hoảng sợ nói, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Dương Thanh cũng có vẻ kinh hãi, cao thủ có thể bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đã thuộc dạng mạnh nhất ở thế giới này rồi, không ngờ thực lực của thành chủ Hoài Thành đã đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong.

Nếu cao thủ cấp bậc này muốn giết người thì không cần tiếp xúc với đối thủ, chỉ cần dùng khí kình là đã có thể khiến đối phương bị thương nặng, thậm chí giết chết kẻ địch luôn.

Dược Ly ngã rầm xuống đất, khóe miệng rỉ máu tươi, nét mặt hết sức đờ đẫn.

Ông ta lẩm bẩm: "Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong ư? Sao có thể chứ?"

Thành chủ Hoài Thành bỗng nhìn về phía Dược Ly: “Trong nửa tiếng nữa, tôi muốn thấy Lưu Ba ở phủ Hoài Thành, bằng không đừng trách tôi đích thân tiễn cậu lên đường!”

Ông lão nói rồi nhìn sang Dương Thanh: “Dương Thanh, cậu đi với tôi!”

Chương 3001:

“Vâng ạI”

Dương Thanh vội đi theo thành chủ Hoài Thành.

Hai người nhanh chóng tới phòng của thành chủ Hoài Thành, lúc này Dương Thanh mới lên tiếng: “Cảm ơn thành chủ, nếu không nhờ ông, tôi đã bị ép đến Dược Vương Cốc rồi. Nếu tôi tới đó, có lẽ sẽ dữ nhiều lành ít”. _ Thành chủ Hoài Thành nói với vẻ nghiêm nghị: “Nếu cậu tới Dược Vương Cốc thì chỉ có đường chết mà thôi!”

Dương Thanh chưa đáp lời, ông lão đã nói tiếp: “Cậu chưa gặp Dược Vương bao giờ nên không biết cách làm người của Dược Vương, ông †a rất nóng tính, xưa nay giết người không cần lý dơ”.

“Cậu giết người của ông ta, còn dám tới Dược Vương Cốc tìm người, sao ông ta có thể tha cho cậu chứ?”

“Quan trọng là theo tôi biết, rất có thể từ ba năm trước, ông ta đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh hết sức kinh ngạc.

Thành chủ Hoài Thành có thực lực Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong thì cũng thôi đi, tại sao ngay cả Dược Vương cũng đạt tới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chứ?

Dương Thanh vội nói: “Cảm ơn thành chủ ạ!”

Anh hỏi tiếp: “Thành chủ, tôi vẫn luôn rất tò mò về chuyện này, tôi đã giết con rể của phủ Hoài Thành, tại sao chẳng những ông không giết tôi mà còn giúp tôi chứ?”

Trong mắt thành chủ Hoài Thành lóe lên ánh sáng sắc bén, ông lão im lặng một lát rồi mới nói: “Nếu tôi nói, cho dù cậu không ra tay với Long Dược, tôi cũng sẽ làm, cậu có tin không?”

Dương Thanh lập tức sững sờ, ý thành chủ Hoài Thành là ông lão vốn định giết Long Dược rồi á?

Dương Thanh chưa trả lời, thành chủ Hoài Thành đã nói: “Có một số việc mà tôi không tiện nói cho cậu biết, nhưng cậu chỉ cần biết, tôi không trách cậu về cái chết của Long Dược là được”.

“Đương nhiên, cho dù tôi không định giết Long Dược, nếu cậu giết nó thì tôi cũng không làm gì cậu hết”.

Dương Thanh càng thêm ngờ vực hơn: “Tại sao ạ?”

Anh nghĩ mãi vẫn không hiểu, theo ý của thành chủ Hoài Thành, hình như cho dù Dương Thanh làm chuyện tồi tệ cỡ nào thì ông lão cũng sẽ không ra tay với anh.

Thành chủ Hoài Thành nói: “Bởi vì tôi nợ Vô Danh – sư phụ cậu một mạng! Đương nhiên, cho dù tôi không nợ ông ấy thì tôi cũng không giết cậu, bởi vì nếu tôi làm thế, chắc chắn ông ấy sẽ không bỏ qua cho tôi”.

Lời thành chủ Hoài Thành nói khiến Dương Thanh rất kinh ngạc.

Thành chủ Hoài Thành đã là cao thủ Siêu Phàm Cửu Gảnh đỉnh phong, ông lão nói thế thì tức là Vô Danh còn mạnh hơn ông lão à?

Tức là thực lực của Vô Danh đã vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi ư?

Dương Thanh không nhịn được mà hỏi: “Rốt cuộc cảnh giới của sư phụ tôi là gì thế?”

Thành chủ Hoài Thành mỉm cười sâu xa rồi nói: “Sau này cậu sẽ biết thôi!”

Đúng lúc này, một luồng khí thế đáng sợ bỗng giáng xuống.

“Âm ầml”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, tòa nhà mà Dương Thanh và thành chủ Hoài Thành đang đứng lập tức sụp đổ.

Một giọng nói tức giận truyền đến: “Lão già kia, ông to gan thật đấy, dám bắt cả đồ đệ của Dược Vương tôi à?”

Chương 3002:

Ngay sau đó, một bóng người già nua xuất hiện ở phủ thành chủ như thần linh từ trên trời giáng xuống.

Thành chủ Hoài Thành híp mắt nhìn chăm chằm vào đối phương, lạnh lùng nói: “Dược Vương, người của ông tự tiện xông vào phủ Hoài Thành của tôi, khiến người của tôi bị thương, còn định dẫn khách quý của tôi đi nữa, sao ông không tự hỏi xem ông đã nể mặt tôi hay chưa hả?”

Người vừa tới không phải ai khác, chính là cốc chủ Dược Vương Cốc, Dược Vương.

Dược Vương cười lạnh: “Trước mặt Dược Vương tôi, ông là cái thá gì chứ? Cũng có tư cách để tôi nể mặt ông à?”

Chẳng những thành chủ Hoài Thành không giận mà còn mỉm cười: “Xem ra chúng ta không nói chuyện nổi rồi, đã vậy thì đánh thôi!”

Sau khi thành chủ Hoài Thành dứt lời, khí thế cuồng bạo bắt đầu lan ra từ người ông lão.

Cũng trong khoảnh khäc đó, hình như nhiệt độ xung quanh bỗng tăng hản lên, thành chủ Hoài Thành như biến thành lò lửa, hơi nóng liên tục lan ra từ người ông lão.

Sau khi cảm nhận được khí thế của thành chủ Hoài Thành, sắc mặt Dược Vương hết sức nghiêm nghị.

Dương Thanh rất kinh ngạc, anh biết thực lực của thành chủ Hoài Thành rất mạnh, đã đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, nhưng không ngờ trên đời này lại có người phóng ra khí thế ẩn chứa nhiệt độ.

Anh khẳng định rằng việc nhiệt độ xung quanh bồng tăng lên mấy độ có liên quan tới khí thế mà thành chủ Hoài Thành phóng ra.

Dược Vương híp mắt: “Không ngờ ông cũng đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố, đúng là đáng kinh ngạc!”

Sau khi Dược Vương dứt lời, hơi thở lạnh lẽo bồng lan ra từ người lão ta, không khí nóng rực xung quanh lập tức quay về nhiệt độ bình thường.

Cũng không phải là khí thế trên người thành chủ Hoài Thành đã biến mất, mà hơi thở giá lạnh trên người Dược Vương đã khiến nhiệt độ giảm hẳn.

Đây là lân đầu tiên Dương Thanh biết đến sức mạnh nguyên tố.

Khí thế của thành chủ Hoài Thành ẩn chứa hơi nóng, còn khí thế trên người Dược Vương lại rất lạnh.

Hơn nữa hai người này đều là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, Dược Vương đã biết chuyện thành chủ Hoài Thành cũng bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, nhưng lại nói không ngờ đối phương cũng tu luyện được sức mạnh nguyên tố, thế nên cho dù bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong thì cũng chưa chắc đã năm giữ sức mạnh nguyên tố nhỉ?

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán, đây là lần đầu tiên Dương Thanh nhìn thấy cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong.

Hai luồng khí thế lạnh và nóng đầy mạnh mế va vào nhau, nhiệt độ xung quanh lúc nóng lúc lạnh, hai người đứng đối diện với nhau, không ai ra tay trước.

Cao thủ của phủ Hoài Thành đều đứng nhìn từ xa, chỉ có cao thủ từ Siêu Phàm Thất Cảnh trở lên mới dám đến gần hơn một chút.

Hai người giằng co tổng cộng ba phút, hơi thở lạnh lẽo trên người Dược Vương chợt biến mất †ãm, lão ta nhìn về phía thành chủ Hoài Thành: “Tôi phải dẫn Dương Thanh đi, cậu ta đã giết cao thủ của Dược Vương Gốc tôi, cậu ta phải tới Dược Vương Cốc với tôi một chuyến”.

Thấy khí thế trên người Dược Vương đã biến mất, thành chủ Hoài Thành cũng thu khí thế lại, cười lạnh: “Tôi nói không rõ à? Hay tai Dược Vương có vấn đề thế? Dương Thanh là khách quý của tôi, ai dám dân cậu ấy đi hả?”

Dương Thanh nhíu mày, không ngờ Dược Vương đích thân tới phủ Hoài Thành chỉ để đưa anh đi.

Nếu bây giờ anh phát huy hết sức chiến đấu thì cũng chỉ ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, đừng nói là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, ngay cả cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ cũng có thể áp đảo anh.

Chương 3003:

Nếu thành chủ Hoài Thành mặc kệ anh, không ai có thể ngăn Dược Vương đưa anh đi hết.

Dược Vương híp mắt: “Nếu tôi cứ phải dẫn cậu ta đi thì sao?”

Thành chủ Hoài Thành mỉm cười: “Ông cứ việc thử!”

Sau khi dứt lời, thành chủ Hoài Thành lại phóng khí thế ra, nhưng ông lão nhảm vào Dược Ly chứ không phải Dược Vương.

Vào giây phút này, Dược Ly chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, như thể chỉ cần cử động là sẽ chết.

Thành chủ Hoài Thành cười híp mắt: “Nghe nói ông rất thương yêu người đồ đệ này, nếu tôi không đoán nhầm, chảc đây là đời sau duy nhất _ | của ông nhỉ?”

Câu nói này khiến mọi người kinh hãi!

Trong mắt Dược Vương lóe lên sát khí mãnh liệt, lão ta nhìn chằm chằm vào thành chủ Hoài Thành: “Ông định bắt đồ đệ của tôi để uy hiếp tôi Ủ”

Thành chủ Hoài Thành cười lạnh: “Uy hiếp với không uy hiếp gì cơ? Khó nghe thế? Tôi chỉ định bảo cậu ta ở lại phủ Hoài Thành một thời gian ngắn, chẳng phải ông định đưa khách quý của tôi đi ư? Cứ việc!”

Bây giờ Dương Thanh mới hiểu ý thành chủ Hoài Thành, nếu Dược Vương muốn dẫn anh đi, thành chủ Hoài Thành lại làm căng thì sau cùng chỉ có một kết quả, đó là Dương Thanh bị Dược Vương giết.

Tương tự, Dược Vương cũng rất khó đưa được Dược Ly đi, trừ khi ông ta đã sẵn sàng mang xác Dược Ly về.

Nhưng theo lời thành chủ Hoài Thành nói thì Dược Ly là đời sau duy nhất của Dược Vương, sao Dược Vương có thể mang xác ông ta về chứ?

Đúng lúc này, một đệ tử bỗng vội vàng bước tới bên Dược Vương, kích động nói: “Cốc chủ, không xong rồi, có kẻ địch tấn công Dược Vương Cốc, khiến chúng ta bị tổn thất nặng nề!”

“Sao cơ?”

Dược Vương lập tức biến sắc.

Đệ tử đó vội nói: “Cốc chủ, theo tin tức từ Dược Vương Cốc, thực lực của đối phương rất mạnh, ít nhất đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, không ai trong Dược Vương Cốc có thể ngăn cản đối phương hết!”

Dược Vương bỗng nhìn về phía thành chủ Hoài Thành, tức giận nói: “Người của ông đúng không?”

Thành chủ Hoài Thành nhướng mày, lạnh lùng nói: “Nếu là người của tôi, tôi còn nói nhảm với ông nhiều thế à?”

“Hôm nay tôi nói rõ ở đây, ông muốn đưa khách quý của tôi đi cũng được, nhưng đời sau duy nhất của ông cũng phải nán lại phủ của tôi một thời gian ngắn”.

“Nếu khách quý của tôi bị làm hại ở Dược Vương Gốc, tôi bảo đảm sẽ khiến đời sau của ông chịu gấp đôi!”

Dược Vương giận không để đâu cho hết, nhưng không làm gì được thành chủ Hoài Thành.

| Lão ta không thể đưa Dương Thanh đi, hơn nữa có cao thủ đang tàn sát ở Dược Vương Gốc, lão ta chỉ có thể quay về.

“Thật ra tôi cũng muốn xem xem cậu có thể ở phủ Hoài Thành bao lâu!”

Dược Vương bồng nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Lão ta nói rồi khoát tay: “Rút luil”

Người của Dược Vương Cốc đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ sau thoáng chốc, người của Dược Vương Cốc đã đi hết khỏi phủ Hoài Thành.

Chương 3004:

Dương Thanh bước đến trước mặt thành chủ Hoài Thành, hơi khom người: “Cảm ơn thành chủ đã cứu mạng!”

Thành chủ Hoài Thành khẽ lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Tốt nhất cậu cứ ở phủ Hoài Thành một thời gian, trong phủ Hoài Thành, ông ta không làm gì được cậu, nhưng nếu cậu rời khỏi nơi này, Dược Vương sẽ dễ dàng giết cậu như trở bàn tay”.

Sắc mặt Dương Thanh hơi khó coi, anh nói: “Nếu không giết Lưu Ba, có lẽ tôi cũng không chịu được mấy ngày, tôi phải tới Dược Vương Cốc một chuyến!”

Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, cũng như Dương Thanh nói, anh không còn nhiều thời gian, thành chủ Hoài Thành cũng biết rõ sự lợi hại của cổ độc Vô Tâm.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Dương Thanh bỗng vang lên, vừa nối máy, anh đã nghe thấy giọng lão Cửu: “Mau rời khỏi phủ Hoài Thành!”

Nghe thấy lão Cửu nói thế, Dương Thanh thoáng sững sờ, lão Cửu bảo anh mau rời khỏi phủ Hoài Thành ư?

Lão Cửu là cao thủ mà Miêu thành chủ cử đến để giúp anh, nếu ông lão đã nói thế thì chắc chăn sẽ không có ác ý. Dương Thanh nhìn thành chủ Hoài Thành rồi nói vào điện thoại: “Vâng!”

Sau khi cúp máy, Dương Thanh nói với thành chủ Hoài Thành: “Dương Thanh sẽ ghi nhớ ơn cứu mạng của tiền bối, nếu tôi sống sót, chắc chắn tôi sẽ báo đáp thành chủ”.

Thành chủ Hoài Thành nhíu mày: “Cậu định đi ự2”

Dương Thanh gật đầu: “Tôi nhất định phải đi!”

Thành chủ Hoài Thành im lặng, không biết đang nghĩ gì. Dương Thanh hết sức cảnh giác, anh chưa tiếp xúc nhiều với thành chủ Hoài Thành, tuy có vẻ việc thành chủ Hoài Thành đối đầu với Dược Vương lúc nấy là để giúp anh, nhưng anh cũng không rõ tại sao lại thế.

Cũng không phải là anh lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử, mà anh tiếp xúc với thành chủ Hoài Thành quá ít, cũng không thể biết chắc ông lão là loại người gì chỉ trong thời gian ngắn được.

Thành chủ Hoài Thành nhìn về phía Hoài Lam: "Hoài Lam, cháu đi với Dương Thanh đi, dù sao khi ở phủ Hoài Thành, nếu có cháu ở bên, cậu ấy cũng tiện làm một số chuyện".

Hoài Lam vội nói: "Vâng!"

Dương Thanh đang định từ chối, thành chủ Hoài Thành bỗng nhìn về phía anh: "Dương Thanh, cậu đừng vội từ chối, tôi không biết tại sao cậu lại mạo hiểm rời khỏi phủ Hoài Thành, nhưng cho dù là vì nguyên nhân gì, có thể chắc chắn cậu sẽ gặp nguy hiểm khi rời khỏi đây".

"Ở phủ Hoài Thành, Hoài Lam vẫn luôn đi theo tôi, hơn nữa cũng đã thay tôi làm rất nhiều chuyện, được xem như người phát ngôn của tôi ở phủ Hoài Thành, nếu con bé ở bên cậu thì có thể tránh được một số phiền phức không cần thiết".

"Đương nhiên, tôi chỉ có thể cam đoan, trừ Dược Vương Cốc ra, các thế lực khác sẽ không đối phó với cậu. Nếu Dược Vương Cốc muốn đối phó với cậu, cậu chỉ có thể tự cầu phúc".

Nghe thấy thế, Dương Thanh dần cảm thấy nặng nề, tuy có vẻ thành chủ Hoài Thành đang nghĩ cho anh, nhưng Dương Thanh biết ông lão muốn để Hoài Lam giám sát mình.

Đối phương là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, Dương Thanh cũng không dám tùy tiện đắc tội nên nói ngay: "Vậy cảm ơn thành chủi"

Anh nói rồi nhìn về phía Hoài Lam: "Nếu vậy thì đành phiền cô Lam đi với tôi một chuyến!"

Hoài Lam gật nhẹ đầu, rời đi với Dương Thanh.

Thành chủ Hoài Thành nhìn theo bóng lưng Dương Thanh, hơi híp mắt, trong mắt có sát khí mãnh liệt.

"Bối"

“Ông ngoại!”

Dương Thanh vừa rời đi, Hoài Tinh Vũ đã dẫn con gái là Hoài Phượng tới.

Chương 3005:

Hoài Tinh Vũ hỏi: “Bố, sao bố lại thả tên khốn này đi chứ?”

Hoài Phượng cũng nói với đôi mắt đỏ hoe: “Ông ngoại, tên khốn này đã giết bố cháu, hồi †rước ông rất coi trọng bố cháu nên mới bảo ông ấy ở rể phủ Hoài Thành, bây giờ hung thủ giết người đã tới phủ Hoài Thành chúng ta, tại sao ông lại thả hắn đi chứ?”

Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, lạnh lùng nhìn hai người phụ nữ: “Ta làm thế, đương nhiên có dụng ý riêng, ta cảnh cáo hai mẹ con, đừng động vào Dương Thanh, nếu dám phá hỏng kế hoạch của ta thì cút ngay khỏi phủ Hoài Thành!”

Lúc này thành chủ Hoài Thành đâu còn hiền từ như khi ở trước mặt Dương Thanh chứ, dáng _ vẻ hung ác của ông lão khiến mẹ con Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng sợ hết hồn.

“Bố, con xin lỗi, bọn con biết sai rồi, bố cứ yên tâm, bọn con không động đến cậu ta đâu!”

Hoài Tỉnh Vũ vội cúi đầu, còn không dám đối mặt với thành chủ Hoài Thành.

Hai mẹ con nhanh chóng quay về chỗ ở, Hoài Phượng tức giận nói: “Ông ngoại dựa vào đâu để bắt chúng ta không động đến tên khốn kia như mình chứ? Chẳng lẽ phải để bố con chết oan uổng à?”

Trong mắt Hoài Tỉnh Vũ tràn ngập sự căm hận, bà ta nói: “Con cứ yên tâm, mẹ đã chuẩn bị xong rồi, Dương Thanh không thể sống sót rời khỏi phủ Hoài Thành đâu”.

Nghe thấy Hoài Tinh Vũ nói thế, Hoài Phượng rất kinh hãi: “Mẹ, chẳng phải ông ngoại đã dặn chúng ta đừng động vào Dương Thanh ư? Mẹ làm thế, không sợ ông ngoại giận cá chém thớt à?”

Hoài Tinh Vũ cười lạnh: “Cứ yên tâm, người ta sẽ không gán chuyện này cho mẹ đâu”.

Nghe thấy thế, Hoài Phượng lập tức vui mừng, kích động nói: "Mẹ, tốt quá, cuối cùng chúng ta cũng có thể báo thù rửa hận cho bố rồi!"

Cùng lúc đó, Dương Thanh và Hoài Lam đã rời khỏi phủ Hoài Thành.

Sau khi ra ngoài, Hoài Lam hỏi: "Anh Thanh, bây giờ anh định đi đâu thế?"

Dương Thanh thản nhiên nói: "Cô chờ tôi chút đãt"

Anh nói rồi bước ra chỗ khác, bấm số lão Cửu, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, giọng lão Cửu vang lên: "Đến sân bay ở Hoài Thành trước rồi tìm cơ hội thoát khỏi người phụ nữ bên cạnh cậu, tôi đã sắp xếp xong chuyện ở sân bay rồi".

Giọng lão Cửu nghe rất sốt ruột, chuyện này khiến Dương Thanh không khỏi nhíu mày. Anh bỗng thấy hơi nghi ngờ lão Cửu, lần này anh tới phủ Hoài Thành để giết Lưu Ba, hóa giải cổ độc Vô Tâm trong người mình.

Thành chủ Hoài Thành đã để anh ở lại phủ Hoài Thành, thậm chí sẵn sàng đối đầu với Dược Vương vì anh.

Tuy nhiên điều khiến anh thấy khó hiểu là tuy thành chủ Hoài Thành đã đồng ý để anh rời đi, nhưng lại cử Hoài Lam đi theo, như đang giám sát.

Rốt cuộc ai mới đang giúp anh thật? Ai có mục đích riêng đây?

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh bỗng thấy hơi mờ mịt.

Dương Thanh nói: "Ông Cửu, người của Dược Vương Cốc mới rời khỏi phủ Hoài Thành trước tôi, bây giờ tôi cũng đã rời khỏi phủ Hoài Thành, đang rất nguy hiểm, nếu tới sân bay thì sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn nữa".

"Mặt khác, Lưu Ba vẫn chưa chết, nếu không giết ông ta thì không thể hóa giải cổ độc Vô Tâm trong người tôi".

Lão Cửu nói: "Lưu Ba đang nằm trong tay tôi, cậu phải tự tay giết ông ta thì mới có thể hóa giải cổ độc Vô Tâm trong người cậu. Nếu cậu biết người của Dược vương Cốc vừa đi thì chắc

cũng biết, có cao thủ thần bí xông vào Dược Vương Cốc, tàn sát bừa bãi”.

Chương 3006:

Nghe thấy thế, Dương Thanh rất kinh ngạc: “Là do ông làm à?”

Lão Cửu nói: “Tôi định đến phủ Hoài Thành để giúp cậu, nhưng rồi lại đổi ý, đánh thẳng tới Dược Vương Gốc, đồng thời tìm thấy Lưu Ba”.

“Với thực lực của tôi, nếu đến phủ Hoài Thành thì cũng không chịu nổi một đòn của hai cao,thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, vốn không giúp được gì cho cậu”.

“Nhưng ở Dược Vương Gốc, chỉ cần không có cao thủ Siêu Phàm Cửu Gảnh đỉnh phong, không ai làm gì được tôi hết, tôi cược răng trong Dược Vương Cốc, trừ Dược Vương ra thì không còn cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh khác, không ngờ đúng thế thật, thế nên tôi cược thắng, đồng thời tìm được Lưu Ba, khiến ông ta bị thương nặng rồi đưa đi”.

“Cậu có thể nghỉ ngờ tôi, nhưng chắc cậu sẽ tin Miêu thành chủ, ông ấy đã cử tôi đến phủ Hoài Thành với cậu thì chắc chăn là tin tưởng tôi rồi”.

“Được rồi, đã nói đến nước này, nếu cậu tin Miêu thành chủ thì bây giờ hãy nghĩ cách đến sân bay ở Hoài Thành rồi giết Lưu Ba, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách rời khỏi Hoài Thành”.

Lão Cửu nói rồi cúp máy luôn.

Trong lúc nhất thời, Dương Thanh rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đương nhiên, so ra thì anh vẫn tin tưởng Miêu thành chủ hơn.

Cũng như lão Cửu đã nói, ông lão được Miêu thành chủ cử đến để giúp đỡ Dương Thanh, nếu vậy thì Dương Thanh nên tin tưởng lão Cửu rồi.

Hơn nữa hồi nãy, khi ở phủ Hoài Thành, vào phút cuối, người của Dược Vương Cốc đã đến báo tin, nói rằng có cao thủ thần bí xông vào Dược Vương Cốc, đồng thời tàn sát bừa bãi.

Thế nên lão Cửu cũng không lừa Dương Thanh, mà đã đến Dược Vương Cốc để tìm Lưu Ba thật.

Quan trọng nhất chính là Dương Thanh cũng mới quen thành chủ Hoài Thành chưa lâu, anh không thể nghĩ thành chủ Hoài Thành thực sự tốt với mình chỉ vì ông lão bảo vệ anh trước mặt Dược Vương được.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh đã có quyết định.

“Anh Thanh, bây giờ anh định làm gì thế?”

Thấy Dương Thanh đã nghe máy xong rồi bước tới, Hoài Lam hỏi.

Dương Thanh nói: “Đến sân bay ở Hoài Thành | đi!”

“Hả?2”

Hoài Lam thoáng sững sờ: “Đến sân bay á?

Chẳng phải anh muốn giết Lưu Ba à? Nếu rời khỏi Hoài Thành thì giết Lưu Ba kiểu gì nữa, Lưu Ba không chết thì phải xử lý cổ độc Vô Tâm trong người anh thế nào đây?”

Dương Thanh thản nhiên nói: “Nếu cô không muốn đi thì tôi cũng không ép!”

Anh nói rồi quay người định rời đi.

Cho dù dẫn Hoài Lam đến sân bay, anh cũng sẽ nghĩ cách thoát khỏi cô ta, nếu lúc này Hoài Lam từ bỏ việc đi cùng anh thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nhưng Hoài Lam đã nhận lệnh đi theo Dương Thanh từ thành chủ Hoài Thành, sao có thể rời đi được?

“Anh Thanh, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ lo anh từ bỏ việc giết Lưu Ba nên mới nói thế, nếu anh muốn tới sân bay, tôi sẽ đi chung với anh”.

Hoài Lam vội nói: “Bây giờ tôi đưa anh tới sân bay ngay đây!”

Hoài Lam lái xe ra ngoài, nếu đã không thể thoát khỏi Hoài Lam, đương nhiên Dương Thanh sẽ không từ chối việc ngồi cùng xe với cô ta.

Xe chạy băng băng, Dương Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói năng gì nữa.

Lúc này, chỗ nào trong Hoài Thành cũng có người luyện võ với hơi thở mạnh mẽ.

Chương 3007:

Hoài Lam nghiêm nghị nói: “Anh Thanh, người của Dược Vương Cốc đang ở khắp mọi nơi, chắc đã nhận lệnh từ Dược Vương, chỉ cần họ nhìn thấy anh, chắc chắn cao thủ của Dược Vương Cốc sẽ cùng nhau xông tới, sau khi tới sân bay, anh nhất định phải cẩn thận”.

Dương Thanh thản nhiên nói: “Nếu cao thủ của Dược Vương Cốc không sợ chết thì cứ để họ tới đi!”

Bây giờ Dương Thanh cũng có thể phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, tuy Dược Vương Gốc có rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh, nhưng cũng không có mấy ai thực sự đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh hết.

Hoài Lam cảm nhận được thái độ của Dương Thanh với mình đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt hẳn, cũng thầm lo lắng. Cô ta không nói năng gì nữa, chỉ lái xe thẳng tới sân bay.

Có lẽ vì xe Hoài Lam có ký hiệu của Hoài Thành nên chặng đường này rất suôn sẻ, không gặp bất kỳ chướng ngại nào. | Nhưng rất nhiều cao thủ của Dược Vương Cốc đã chú ý tới chiếc xe này, có khoảng năm chiếc xe khác chạy theo nó.

Đương nhiên Dương Thanh cũng cảm nhận được chuyện này, nét mặt anh vẫn rất thản nhiên, nhưng trong lòng lại tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Nửa tiếng sau, rốt cuộc Hoài Lam cũng lái xe tới sân bay Hoài Thành.

Hoài Lam hỏi: “Anh Thanh, đến sân bay rồi!

Bây giờ thì sao? Chúng ta đi đâu thế?”

Dương Thanh vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chăm vào Hoài Lam: “Hoài Lam, tôi có thể tin tưởng cô chứ?”

Hoài Lam không khỏi rùng mình, chẳng lẽ Dương Thanh đã nhận ra điều gì đó rồi hả?

Nhưng cô ta vẫn cố gắng giả vờ bình tĩnh, cô †a nói ngay: “Anh Thanh, đương nhiên anh có thể tin tưởng tôi rồi, nếu thành chủ đã bảo tôi đi với anh, hỗ trợ anh, chäc chản tôi sẽ làm hết sứo!”

Dương Thanh nói: “Tôi muốn đón một người ở sân bay, cô chờ tôi trên xe, sẵn sàng hỗ trợ tôi bất cứ lúc nào, một khi tôi đón được người, cô phải đến bên tôi đầu tiên, băng không, nếu bị Dược Vương Cốc bắt được, chắc chăn tôi sẽ phải chết”.

Hoài Lam thoáng sững sờ rồi nói ngay: “Anh Thanh, tôi phải đi theo anh, nếu anh gặp nguy hiểm, tôi cũng dễ giúp anh hơn chứ. Hoặc nếu anh gặp phải người của thế lực khác, sự xuất hiện của tôi có thể giúp anh tránh khỏi rất nhiều phiền phức mà”.

Dương Thanh nhíu mày, sâm mặt: “Tôi đã nói rồi, cô phải sẵn sàng hỗ trợ tôi bất cứ lúc nào, bằng không cho dù tôi đón được người, nếu không có cô giúp đỡ, tôi chỉ còn con đường chết mà thôi! Nếu cô đi với tôi, nhỡ gặp phải cao thủ hàng đầu của Dược Vương Gốc, chẳng những cô không giúp được cho tôi mà còn trở thành gánh nặng”.

“Nhưng…”

Hoài Lam nói với vẻ do dự.

Dương Thanh ngắt lời cô ta: “Không nhưng nhị nữa, tôi không có nhiều thời gian thế đâu, càng chần chừ thì tình cảnh của tôi càng nguy hiểm. Hoài Lam, cô cũng không muốn tôi gặp chuyện, đúng chứ?”

Nghe thấy Dương Thanh nói thế, rốt cuộc Hoài Lam cũng gật đầu: “Được, vậy tôi sẽ chờ anh Thanh trên xe!”

“Tốt lắm!”

Dương Thanh nói rồi mở cửa xuống xe luôn.

Anh vừa xuống xe thì đã bị mười cao thủ Siêu Phàm Cảnh bao vây.

“Các người định làm gì?”

Chương 3008:

Hoài Lam bước xuống xe, căm tức nhìn cao thủ của Dược Vương Gốc, lạnh lùng nói: “Anh Thanh là khách quý của phủ Hoài Thành chúng tôi, nếu các người dám ngăn anh ấy thì chính là đối đầu với phủ Hoài Thành!”

“Phủ Hoài Thành á?”

Cao thủ dẫn đầu cười lạnh, khinh thường nói: “Dược Vương Gốc chúng tôi làm việc thì liên quan gì tới phủ Hoài Thành các người? Tôi khuyên cô Hoài Lam đừng nên xen vào chuyện của người khác thì hơn”.

Đối phương nói rồi khoát tay: “Đưa Dương Thanh đi!”

“RốI”

Mười cao thủ Siêu Phàm Cảnh cùng lao tới chỗ Dương Thanh.

Hoài Lam tức giận quát: “Các người dám à!”

Cô ta lập tức chắn trước mặt Dương Thanh.

Dương Thanh kéo Hoài Lam ra sau, híp mắt: “Nếu người của Dược Vương Cốc đã muốn chết đến thế, tôi đành giúp vậy!”

Sau khi anh dứt lời, khí thế trên người anh lập †ức tăng vọt.

Cùng lúc đó, mắt anh cũng đỏ ngầu theo.

Chiến Thần Quyết và huyết mạch cuồng hóa đã giúp thực lực của Dương Thanh tăng vọt từ Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ lên Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Anh bỗng giậm mạnh chân, sức mạnh cuồng bạo lan ra từ người anh.

“Rầm!”

Mặt đất dưới chân anh lập tức vỡ nát, còn người anh thì lao thẳng tới chỗ cao thủ của Dược Vương Cốc như tên bắn.

“Rầm!”

Tiếng va chạm nặng nề vang lên, một cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh lập tức bay xa mười mấy mét như diều đứt dây, đồng thời hất bay một cao thủ khác của Dược Vương Cốc đang xông tới từ phía sau.

“Cậu chán sống à!”

Cao thủ dẫn đầu của Dược Vương Cốc tức giận quát, khí thế Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong lập tức bùng nổ từ người ông ta. Ông ta đấm một phát.

“Rầm!”

Trong khoảnh khắc đó, Dương Thanh cũng đấm một phát theo.

Năm đấm của hai người va vào nhau, khí thế cuồng bạo lập tức bùng nổ.

“Rầm!”

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong của Dược Vương Cốc bay thẳng ra xa.

Những cao thủ còn lại mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ là cùng, bây giờ thực lực của Dương Thanh đã ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, còn ai làm gì được anh chứ?

Nhưng đúng lúc anh vừa đánh bay cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong kia, đang định ra tay với những người khác, một cơn đau dữ dội bỗng lan ra khắp người anh từ chỗ trái tim. ,, Lần này, cảm giác nhói đau mãnh liệt hơn hẳn lần trước.

AI Dương Thanh hét lên, nét mặt méo mó vì đau đớn.

Lần này, sự phát tác của cổ trùng Vô Tâm khiến anh cảm thấy sống không bằng chết.

Anh như cảm nhận được một cách rõ ràng, trái tim anh đang bị cổ trùng Vô Tâm trong đó điên cuồng gặm nhấm, thậm chí anh còn nghe được tiếng động mà cổ trùng Vô Tâm phát ra khi nuốt trái tim anh.

“Anh Thanh, anh sao thế?”

Chương 3009:

Hoài Lam thấy thế, lập tức biến sắc, lo lắng hỏi.

Dương Thanh căn chặt răng, gân xanh nổi gồ trên hai cánh tay, mặt đầm đìa mồ hôi.

Các cao thủ của Dược Vương Gốc cũng rất kinh ngạc trước cảnh tượng này.

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong vừa bị Dương Thanh đánh bay trước đó lồm bồm bò dậy, lau máu ở khóe miệng. Khi thấy Dương Thanh có vẻ đau đớn, ông ta bỗng mỉm cười tàn nhãn.

"Cổ trùng Vô Tâm đang phát tác, điên cuồng gặm nhấm trái tim cậu ta, đây là triệu chứng cuối sau khi trúng cổ độc Vô Tâm, với tình trạng của cậu ta bây giờ, cậu ta không thể sống hết đêm nay được".

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong dân đầu tươi cười nói.

Nghe thấy thế, các cao thủ khác của Dược Vương Cốc cũng có vẻ vui mừng.

Hồi nãy họ định ra tay với Dương Thanh, kết quả lại phát hiện ra chẳng ai là đối thủ của anh hết. Nhưng bây giờ họ không cần ra tay nữa, cứ nhìn Dương Thanh bị cổ trùng Vô Tâm hành hạ đến chết là được rồi.

"Cốc chủ nói, cậu ta đã giết rất nhiều anh em thuộc Dược Vương Cốc chúng ta, cho dù cậu ta không thể sống hết đêm nay, mạng của cậu ta cũng phải do người của Dược Vương Gốc lấy! Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết cậu ta, mọi người cùng ra tay đi!"

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong dẫn đầu bỗng ra lệnh rồi lao tới chỗ Dương Thanh đầu tiên.

Dương Thanh cố chịu cơn đau khi trái tim bị gặm nhấm, anh ngước đôi mắt đỏ ngầu lên, trong mắt tràn ngập sát khí.

Anh gần như nghiến răng: “Nếu các người chán sống thì tôi đành giúp vậy!” | Sự điên cuồng của cổ trùng Vô Tâm khiến anh đau đến mức không muốn sống, nhưng cũng kích thích cơ thể của anh, khiến máu anh chảy nhanh hơn, đồng thời còn có một cơn giận không tên khiến huyết mạch cuồng hóa của anh phát huy triệt để hơn nữa.

Khí thế đáng sợ lan ra từ người anh.

Anh bỗng giơ một tay lên, ngay sau đó, một cao thủ của Dược Vương Cốc cũng lao đến. Anh chợt hạ tay xuống.

“Rầm!”

Anh đấm thẳng vào ngực cao thủ Dược Vương Cốc đó, sau khi tiếng xương gấy vang lên, đối phương lập tức bay xa mười mấy mét.

Cơ thể đối phương còn chưa chạm đất thì sức sống đã biến mất rồi.

Những người còn lại của Dược Vương Cốc đều sững sờ Sau khi chứng kiến sự mạnh mẽ của Dương Thanh, những cao thủ Dược Vương Cốc đang vô cùng tự tin bỗng cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Cao thủ vừa bị Dương Thanh giết đã đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ, có thực lực xếp thứ hai trong số họ.

Nhưng cao thủ lợi hại như thế mà vẫn không chịu nổi một đòn từ Dương Thanh, bị giết ngay tức khäc, có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của Dương Thanh lúc này đáng sợ tới mức nào.

“Các người đều đáng chết!”

Mặt Dương Thanh đỏ ngầu, anh nói bằng giọng khàn đặc.

Anh bỗng giậm mạnh chân, cơ thể anh chợt biến mất với tốc độ nhanh như chớp.

“Giết!”

Sau khi quát lên một tiếng, anh lại xuất hiện, võ một chưởng vào đầu cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong kia.

Chương 3010:

Đối phương trợn tròn mắt, ánh mắt dần rã ra, người mềm oặt, ngã râm xuống đất.

“Không ổn! Thực lực của cậu ta tăng mạnh, chúng ta không phải đối thủ rồi, trốn thôi!”

Có người nhận ra trạng thái của Dương Thanh không ổn, lập tức quyết định chạy trốn.

Hãn quay người định rời đi.

Nhưng vừa quay đi, hắn đã cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt đang ập tới sau lưng mình.

Không cần quay đầu lại, hắn cũng biết đó là ai.

“Rầm!”

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cuồng bạo đánh trúng người hắn, sức mạnh đáng sợ này tàn phá cơ thể hắn, như sáp xé rách lục phủ ngũ tạng của hắn tới nơi.

Nói đúng hơn, không phải như nữa, mà nó xé rách lục phủ ngũ tạng của hắn thật.

Lại có thêm một cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Gốc chết.

Hoài Lam đứng cách đó không xa đờ đẫn nhìn cảnh tượng điên cuồng trước mắt mình.

Cô ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng cô †a không ngờ Dương Thanh lại mạnh đến thế.

Mười cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Cốc hợp sức lại, thậm chí người dẫn đầu còn đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong mà vẫn không chịu nổi một đòn từ Dương Thanh.

Không có cao thủ nào của Dược Vương Cốc chịu được một đòn của Dương Thanh hết.

Sau mấy chục giây ngắn ngủi, dưới đất đã toàn thi thể.

Hoài Lam nuốt nước bọt, nhìn về phía Dương Thanh, nói với vẻ gượng gạo: “Anh Thanh, anh…

anh không sao chứ?”

Có lẽ vì sợ hãi nên giọng Hoài Lam cũng run theo.

Dương Thanh bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía Hoài Lam.

Trong đôi mắt đỏ ngầu kia tràn ngập sát khí.

Vào giây phút này, Hoài Lam chỉ cảm thấy mình đã bị thần chết để mắt tới, cô ta thấy lạnh thấu xương, cứ đứng đờ ra đó, không dám nhúc nhích, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

“Gút!”

Dương Thanh bỗng tức giận quát.

Hoài Lam thoáng sững sờ rồi mới hoàn hồn.

Trong cơn sợ hãi, cô ta lập tức đưa ra quyết định, quay người bỏ chạy ngay.

Tuy cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn biết bây giờ Dương Thanh đang rất khác thường, anh sẽ thực sự ra tay giết cô ta mất.

Nhưng chưa đi được bao xa, cô ta đã nhận được điện thoại từ thành chủ Hoài Thành.

“Không được phép trốn! Nhân lúc cậu ta vẫn còn chút lý trí, dẫn cậu ta tới Dược Vương Gốc đi!”

Giọng thành chủ Hoài Thành vang lên.

Nghe thấy thế, Hoài Lam có vẻ tuyệt vọng. Cô †a quay đầu nhìn Dương Thanh đang phát ra sát khí mãnh liệt, nói vào điện thoại: “Ông nội, Dương Thanh cũng sắp mất kiểm soát rồi, cháu không thể dẫn anh ta tới Dược Vương Cốc đâu”.

Thành chủ Hoài Thành nói bằng giọng lạnh lùng: “Dù có chết thì cháu cũng phải dẫn cậu ta tới Dược Vương Gốc!”

Nghe thấy thành chủ Hoài Thành nói thế, Hoài Lam hoàn toàn tuyệt vọng.

Chương 3011:

Cô ta căn chặt răng, trong đôi mắt đỏ hoe tràn ngập sự bi thương.

Cô ta im lặng một lát rồi mới nói: “Vâng, thưa ông nội!”

Ngày đưa cô ta về phủ Hoài Thành, thành chủ Hoài Thành từng nói với cô ta một câu: “Từ nay trở đi, cháu chính là cháu gái ta, nếu ta bảo cháu sống thì cháu phải sống, nếu ta bảo cháu chết thì cháu bắt buộc phải chết!”

Câu nói này như một lời nguyền, đã giam cầm cô ta cho đến ngày hôm nay.

Gô ta chưa bao giờ dám phản kháng, người ngoài nhìn vào, đều nghĩ cô ta là cháu gái của thành chủ Hoài Thành, là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành ở bên ngoài, chỉ mình cô ta biết, cô ta chỉ là quân tốt mà thành chủ Hoài Thành có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào thôi.

Gô ta quay người lại, nhìn Dương Thanh một lúc lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chạy tới chỗ anh.

Cô ta nói ngay: “Anh Thanh, có phải cổ trùng Vô Tâm đang phát tác không? Tình trạng của anh bây giờ rất nguy hiểm, anh phải giết Lưu Ba ngay, bây giờ tôi sẽ đưa anh tới Dược Vương Cốc nhé, chặc chắn Lưu Ba đang ở đó”.

Hoài Lam không biết phải làm thế nào để dẫn Dương Thanh tới Dược Vương Cốc, nên chỉ có thể thử dùng Lưu Ba để thu hút Dương Thanh.

Dương Thanh nhìn Hoài Lam bằng đôi mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi: “Tôi bảo cô cút! Cút ngay khỏi tầm mắt của tôi! Băng không, chết!”

Sát khí mãnh liệt bùng nổ từ người anh, bao trùm lấy Hoài Lam.

Hoài Lam chỉ cảm thấy trái tim mình như đông cứng trước hơi thở lạnh lẽo này, cơ thể cũng hơi run rẩy.

Hoài Lam cố nén sự sợ hãi trong lòng, vội nói: Ì “Anh Thanh, tôi là Hoài Lam đây! Tình trạng của anh lúc này rất tệ, nếu Lưu Ba không chết, cổ trùng Vô Tâm trong người ông ta sẽ khiến anh càng đau đớn hơn. Tôi biết Dược Vương Cốc ở đâu, bây giờ tôi sẽ dẫn anh đi nhé”.

“Bộp!”

Dương Thanh chợt xuất hiện trước mặt Hoài Lam, bóp cổ cô ta, trên cái cổ trắng nõn của Hoài Lam lập tức hản dấu tay màu đỏ.

Cơ thể Hoài Lam bị nhấc lên.

Đến giờ phút này, cô ta đã hoàn toàn sợ hãi, cảm thấy mình sắp phải chết.

Khí thế trên người Dương Thanh vô cùng điên cuồng, tựa như hung thú đến từ viễn cổ, khiến người ta còn không dám đối mặt với anh.

“Nếu cô không cút, tôi đành giết cô vậy!”

Dương Thanh nói với nét mặt dữ tợn.

Anh bỗng siết chặt tay, Hoài Lam không sao thốt nên lời, chỉ cảm nhận được tay Dương Thanh đang ngày càng bóp mạnh hơn, khiến hơi thở của cô ta nghẹn lại.

Sau khi thực sự đối mặt với cái chết, nét mặt sợ hãi của cô ta lại trở nên bình tĩnh hơn.

Cô ta cũng không giấy giụa nữa, để mặc Dương Thanh bóp cổ mình mạnh dần.

Khi nhìn Dương Thanh, trong mắt cô ta cũng không có thù hận gì, còn rất bình tĩnh, thậm chí có vẻ cảm kích.

Vào giây phút sống còn, trong đầu cô ta bỗng xuất hiện rất nhiều cảnh tượng, hồi trước, cô ta không phải người phát ngôn đầy vẻ vang của thành chủ Hoài Thành, mà la một đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi từ bé.

Mãi đến khi thành chủ Hoài Thành xuất hiện, đưa cô ta khỏi cô nhi viện, đồng thời nói cho cô ta biết từ nay trở đi, cô ta tên Hoài Lam, là cháu gái của thành chủ Hoài Thành.

Chương 3012:

Cũng chính từ khi đó, cuộc đời của cô ta đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhưng cô ta cũng không thích cuộc sống như thế, để trở thành người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành, không ai biết cô ta đã phải trả giá ra sao, người khác chỉ nhìn thấy vinh quang khi cô ta được làm người phát ngôn của thành chủ.

Cho dù như thế, trong phủ Hoài Thành, vẫn không có ai coi trọng cô ta, họ đều nghĩ cô ta chỉ là rác rưởi mà thành chủ nhặt về.

Tuy cô ta trông rất vẻ vang, nhưng đó chỉ là sự cung kính bề ngoài của người ta vì e ngại phủ Hoài Thành.

Cô ta biết rõ, thật ra có rất nhiều người thâm khinh thường cô ta từ tận đáy lòng.

Bây giờ, rốt cuộc cô ta cũng phải chết rồi ư?

Sau khi chết xong thì có được giải thoát không nhỉ?

Viện trưởng của cô nhỉ viện từng nói, những đứa trẻ bị bỏ rơi như họ đều là thiên thần gấy cánh, sau khi chết, họ sẽ lại trở thành thiên thần.

Cô ta cảm nhận được ý thức của mình đang biến mất dần, cô ta bỗng nhìn về phía ánh nảng, như thấy được vô số thiên thần có cánh trên bầu trời kia.

Cô ta mỉm cười: “Mình cũng sắp trở thành thiên thần nhỉ?”

Nhưng không hiểu sao, cô ta bỗng thấy hơi lưu luyến thế giới này, tuy nó tàn khốc nhưng vẫn khiến cô ta không nỡ.

Nước mắt bỗng trượt xuống từ khóe mắt cô ta.

Dương Thanh đang bóp cổ Hoài Lam vốn đã hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng đúng lúc này, anh bỗng thấy tay mình lạnh băng.

Anh rùng mình, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Hoài Lam, tơ máu trong mắt anh dần biến mất, rốt cuộc cũng thấy rõ nước mắt trên mặt cô ta.

“Hoài Laml”

Anh hô lên kinh hãi, thả lỏng tay ra.

Hoài Lam nhẹ nhàng rơi xuống, được anh ôm vào lòng.

“Hoài Lam, cô thấy sao rồi?”

Dương Thanh vội nói, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng, trong mắt là sự áy náy nồng đậm.

Lâu lắm rồi anh không bị huyết mạch cuồng hóa ảnh hưởng tới nỗi mất lý trí, nhưng hồi nãy, không hiểu sao anh lại mất ý thức.

Hoài Lam được Dương Thanh ôm vào lòng, mỉm cười hiền hòa: “Anh Thanh, rất xin lỗi, tôi bảo sẽ dân anh tới Dược Vương Cốc, cũng không phải vì muốn anh tìm thấy Lưu Ba đâu”.

Cô ta nói rồi chậm rãi nhăm mắt lại, tựa như một đứa bé đang say ngủ.

Hoài Lam vẫn chưa chết, nhưng vì thiếu dưỡng khí trong thời gian dài nên tạm thời hôn mê.

Dương Thanh nhìn cô gái đã hôn mê trong lòng mình, trong mắt lóe lên vẻ tức giận.

Lời Hoài Lam nói trước khi hôn mê đã tiết lộ một thông tin vô cùng quan trọng, cô ta cũng không muốn dẫn Dương Thanh tới Dược Vương Cốc.

Bằng không, cô ta đã không xin lỗi Dương Thanh.

“Đây là mệnh lệnh của thành chủ Hoài Thành à?”

Dương Thanh nói với vẻ mặt u ám.

Chương 3013:

Anh đã hiểu rất nhiều chuyện, hồi nấy, anh gần như mất kiểm soát, nếu đúng là thành chủ Hoài Thành đã ra lệnh cho Hoài Lam dân anh tới Dược Vương Gốc, tức là thành chủ Hoài Thành định mượn tay anh để tàn sát Dược Vương Cốc rÖi.

Khi giữ tỉnh táo, anh đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu hoàn toàn mất lý trí, anh sẽ có thực lực mạnh hơn.

Dương Thanh lẩm bẩm với vẻ mặt khó coi: "Chảng lẽ thành chủ Hoài Thành muốn mượn tay mình để đối phó với Dược Vương Gốc à?"

"Nhưng nếu đúng thế thật, trước đó khi ở phủ Hoài Thành, tại sao thành chủ Hoài Thành lại đối đầu với Dược Vương vì mình chứ?"

Có những vấn đề mà Dương Thanh không sao.

hiểu nổi.

Đúng lúc này, lão Cửu bỗng xuất hiện, ông lão bước từng bước về phía Dương Thanh, còn xách theo một người đàn ông đã bị thương nặng nữa.

Điều khiến Dương Thanh kinh ngạc chính là, người đàn ông đang bị lão Cửu xách như gà con này không phải ai khác, chính là Lưu Ba đã hạ cổ độc Vô Tâm cho anh.

Lúc này, người Lưu Ba đầy máu tươi, đang thoi thóp, khiến người ta không sao liên tưởng lão ta với đại sư cổ thuật ban đầu.

Lão Cửu nói: "Cậu đoán không sai, thành chủ Hoài Thành định mượn tay cậu để đối phó với Dược Vương Cốc".

"Thậm chí ngay cả những cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Cốc hồi nấy cũng không phải người của Dược Vương Gốc thật, mà đều là cao thủ thuộc phủ Hoài Thành, do thành chủ Hoài Thành cử tới đây để kích thích cậu thôi".

“Sao cơ?”

Nghe thấy lão Cửu nói thế, Dương Thanh lập tức biến sắc.

Anh chưa bao giờ nghĩ những người vừa bị anh giết lại là cao thủ của phủ Hoài Thành.

Lão Cửu nghiêm nghị nói: “Thành chủ Hoài Thành hiểu rất rõ tình trạng của cậu, ông ta biết cách kích thích cậu, chọc giận cậu, khiến cậu hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng hóa”.

“Khi giữ tỉnh táo, cậu đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ. Một khi hoàn toàn tiến vào trạng thái cuồng hóa, cậu sẽ phát huy được thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, thậm chí là Bát Cảnh hậu kỳ, Bát Cảnh đỉnh phong”.

“Với trạng thái này, chỉ cần ông ta ra mặt, giữ chân Dược Vương, cao thủ của Dược Vương Cốc sẽ bị một mình cậu giết sạch”.

Lời lão Cửu nói khiến Dương Thanh hoàn toàn sững sờ, không phải lúc nào anh cũng tin tưởng thành chủ Hoài Thành, anh có cảm thấy ngờ vực, nhưng vì đối phương quá tốt với anh nên anh không muốn nghĩ nhiều nữa.

Không ngờ thành chủ Hoài Thành lại đang lợi dụng anh thật.

“Ngoài ra còn có một điểm quan trọng nhất, cậu là đồ đệ của tiền bối Vô Danh, lần này cậu đến Hoài Thành, ông ta cũng không dám giết cậu, bởi vì một khi cái chết của cậu có liên quan tới ông ta, Vô Danh sẽ lật đổ cả phủ Hoài Thành mất.

“Trong những năm gần đây, Dược Vương Cốc cứ tùy ý phát triển ở Hoài Thành, không coi phủ Hoài Thành ra gì. Thành chủ Hoài Thành đã thấy chướng tai gai mắt với họ từ lâu”.

“Thế nên ông ta định lợi dụng cả cháu gái để dẫn cậu tới Dược Vương Gốc, sau khi huyết mạch cuồng hóa của cậu hoàn toàn bùng nổ, cậu sẽ tàn sát ở đó, tạo thành tổn thất lớn lao cho nơi này”.

Chương 3014:

“Nhưng dù sao cậu cũng chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, cho dù phát huy thực lực đến cực hạn qua huyết mạch cuồng hóa thì cũng không thể hơn Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, lúc này, trong cả Dược Vương Cốc, Dược Vương vẫn giết được cậu”.

“Một khi cậu bị Dược Vương giết, chắc chắn tiền bối Vô Danh sẽ tiêu diệt cả Dược Vương Cốc, tới khi đó, trong Hoài Thành, không còn ai có thể đe dọa đến địa vị của phủ Hoài Thành nữa”.

Lão Cửu nghiêm nghị nói, sau khi nghe xong, Dương Thanh cảm thấy rất khó chịu.

Trước đó anh cũng nghi ngờ lão Cửu, nhưng lão Cửu là do Miêu thành chủ cử tới, Miêu thành chủ thật lòng tốt với anh, hơn nữa Miêu thành chủ cũng không có lý do giết anh, đương nhiên lão Cửu cũng thế.

Cho đến giờ phút này, sau khi lão Cửu phân tích rõ ràng, rốt cuộc Dương Thanh cũng hiểu tất cả. Khó trách thành chủ Hoài Thành rất tôn trọng anh, còn bảo Hoài Lam chăm sóc cuộc sống thường ngày của anh, thậm chí khi Dược Vương tới phủ Hoài Thành, thành chủ Hoài Thành còn đích thân ra mặt, đối đầu với Dược Vương, thì ra có âm mưu to lớn đãng sau đó.

“Ông Cửu, rất xin lõi! Tôi không nên nghỉ ngờ ông!”

Dương Thanh áy náy nhìn về phía lão Cửu.

Lão Cửu khẽ lắc đầu, tiện tay vứt Lưu Ba đang thoi thóp xuống đất.

Ông lão nghiêm nghị nói: “Cổ độc Vô Tâm trong người cậu là do Lưu Ba hạ, cậu phải tự tay giết Lưu Ba thì mới có thể tiếp xúc được với cổ độc Vô Tâm trong cơ thể, mau ra tay đi! Có lẽ cao thủ của phủ Hoài Thành và Dược Vương Cốc cũng sắp đến rồi đấy”.

Dương Thanh nhìn về phía Lưu Ba với cơ thể đầy vết thương, nét mặt đằng đằng sát khí.

“Rầm!”

Anh đánh một đòn, Lưu Ba lập tức mất mạng.

Vào khoảnh khắc này, một con sâu màu đen †o bằng ngón út bỗng bò ra khỏi miệng Lưu Ba.

Lão Cửu hoảng sợ nói: “Con sâu này chính là trùng mẹ của cổ trùng Vô Tâm, mau giết nó đi!”

Dương Thanh nhanh nhẹn giãm lên trùng mẹ của cổ trùng Vô Tâm, con sâu đó lập tức bị giãm nát.

Gần như cùng một lúc, Dương Thanh cảm nhận rõ trùng con vừa tra tấn mình tới mức chết đi sống lại đã hoàn toàn mất sức sống trong cơ thể anh.

Vào giây phút này, Dương Thanh chỉ cảm thấy hết sức thoải mái, đã lâu lắm anh không thấy như thế rồi.

“Cổ độc Vô Tâm trong người mình đã được hóa giải rồi à?”

Dương Thanh bỗng cảm thấy như đang năm mơ.

Lão Cửu khẽ gật đầu, lập tức lấy một cái bình sứ trăng ra rồi nói: “Đây là Hộ Tâm Đan mà Miêu thành chủ chuẩn bị cho cậu, trái tim cậu đã bị cổ trùng Vô Tâm tổn thương nặng nề, bây giờ chỉ Hộ Tâm Đan mới có thể xoa dịu vết thương ở trái tim cậu”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh cảm thấy rất ấm áp, ông lão ở Miêu Thành ấy thực sự rất tốt với anh.

Anh cũng không câu nệ, đổ một viên Hộ Tâm Đan lớn chừng ngón cái ra khỏi bình sứ rồi nuốt luôn.

Thuốc vừa vào miệng đã tan ngay, hóa thành một dòng nước ấm, chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, Dương Thanh đã cảm nhận rõ đan dược đang được trái tim mình điên cuồng hấp thu, cơn đau ở tim cũng lập tức dịu hẳn.

“Tiếp đến mới là thử thách lớn nhất với chúng †a, có thể sống sót rời đi hay không thì phải xem số trời rồi!”

Lão Cửu thấy Dương Thanh đã uống Hộ Tâm Đan, bèn nghiêm nghị nói.

Chương 3015:

Lúc này Dương Thanh mới nhận ra tình cảnh của mình bây giờ, kế hoạch của thành chủ Hoài Thành đã bị lão Cửu nhìn thấu, chắc chăn đối phương sẽ không để họ sống sót rời đi. Dù sao kế hoạch lợi dụng Dương Thanh để tiêu diệt Dược Vương Cốc đã bị vạch trần, một khi có người lan truyền tin tức này, ông ta sẽ phải chịu lửa giận từ Vô Danh.

Thế nên phải giết Dương Thanh và lão Cửu thì thành chủ Hoài Thành mới yên tâm được.

Nhân cơ hội Dược Vương tới phủ Hoài Thành, lão Cửu cũng đã xông vào Dược Vương Cốc để tàn sát, đồng thời đưa Lưu Ba bị thương nặng đi, Dương Thanh cũng đã giết mấy cao thủ của Dược Vương Cốc, thậm chí Dược Vương còn dẫn người đến phủ Hoài Thành để giết anh, bây giờ anh đã hoàn toàn trở mặt với phủ Hoài Thành, đương nhiên Dược Vương Cốc sẽ không vướng bận gì khi ra tay với anh nữa.

Dương Thanh cười khổ: “Phủ Hoài Thành và Dược Vương Cốc coi trọng tôi thật đấy, hai thế lực hàng đầu đều muốn giết tôi”.

Lão Cửu không nói gì, chỉ nhìn về phía Hoài Lam vẫn đang hôn mê, sát khí mãnh liệt lan ra từ người ông lão.

“Để tôi giết người phụ nữ này!”

Ông lão nói rồi định ra tay.

“Ông Cửu!”

Dương Thanh vội chắn trước Hoài Lam, nhìn về phía lão Cửu: “Ông Cửu, cô gái này cũng rất đáng thương, cô ta bị thành chủ Hoài Thành ép buộc, chúng ta đi thôi!”

Thấy Dương Thanh nói thế, lão Cửu cũng không định giết người nữa, chỉ nói: “Chúng ta đi!”

Dương Thanh đang định rời đi, một bàn tay bỗng năm lấy góc áo anh. Hoài Lam vừa hôn mê đã tỉnh, cô ta đang năm góc áo Dương Thanh, mắt rơm rớm nước mắt.

Dương Thanh nhìn Hoài Lam với vẻ mặt phức tạp, lạnh lùng nói: “Hoài Lam, tôi có thể cho cô một con đường sống, nhưng nếu cô dám tiết lộ tung tích của tôi, tôi sẽ tự tay giết cô đấy!”

Tuy biết người phụ nữ này cũng bị ép, nhưng dù sao đối phương cũng là người của thành chủ Hoài Thành, bây giờ anh đã biết kế hoạch của ông ta nên đương nhiên không thể vui vẻ với Hoài Lam.

Hoài Lam nói với đôi mắt đẫm lệ: “Anh Thanh, cảm ơn anh đã tha cho tôi, cũng cảm ơn anh đã hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi, tôi hy vọng anh có thể tin tôi lần cuối, tôi biết một con đường rời khỏi Hoài Thành, bảo đảm an toàn”.

Lão Cửu lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói: “Dương Thanh, đừng mềm lòng, hãy giết người phụ nữ này đi, chúng ta phải nắm chắc thời gian rời đi, bằng không có mọc cánh cũng khó thoát”.

Dương Thanh hơi do dự, tuy anh mới quen Hoài Lam chưa lâu, nhưng anh luôn cảm thấy cô †a cũng không ác, có lẽ cô ta thực sự có thể dẫn họ an toàn rời khỏi Hoài Thành.

Sau phút giây im lặng ngắn ngủi, Dương Thanh nhìn về phía lão Cửu: “Ông Cửu, có lẽ bây giờ tất cả các thế lực ở Hoài Thành đều đang tìm chúng ta, nếu chúng ta muốn rời đi thì rất khó, chi bằng tin cô ta một lần, nếu tình hình không ổn, tôi sẽ đích thân giết cô ta!”

Lão Cửu không nói gì, chỉ nhìn chằm chăm vào Hoài Lam bằng đôi mắt âm u, Hoài Lam không hề sợ hãi, đối mặt với lão Cửu, trong mắt tràn ngập sự chân thành.

Mấy giây sau, rốt cuộc lão Cửu cũng đưa ra quyết định, ông lão lạnh lùng nói: “Dãn đường đi!”

Nghe thấy lão Cửu nói thế, Hoài Lam lập tức mừng rỡ, nói ngay: “Hai người đi theo tôi đi!”

Bây giờ, tất cả thế lực ở Hoài Thành đều đang tìm Dương Thanh, nếu lão Cửu muốn dẫn anh rời khỏi nơi đây thì đúng là hão huyền.

Chương 3016:

Chỉ cần Hoài Lam thật lòng muốn dẫn họ rời khỏi Hoài Thành, chắc chăn việc đi theo cô ta sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trong lúc Hoài Lam dẫn Dương Thanh và lão Cửu rời đi, ở phủ Hoài Thành, trong một tòa nhà rộng rãi.

Sắc mặt thành chủ Hoài Thành u ám tới cực điểm, trong mắt tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Phía dưới có mấy cao thủ với hơi thở đáng sợ đang quỳ.

“Thành chủ, chúng tôi đã dốc sức tìm kiếm Dương Thanh, nhưng không thấy bóng dáng cậu †a đâu, bây giờ ngay cả cô Hoài Lam cũng mất liên lạc rồi”.

Một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ nghiêm nghị nói.

“Thành chủ, có phải cô Hoài Lam đã phản bội chúng ta rồi không? Cô ấy rất quen với phủ Hoài Thành, nếu cô ấy dẫn Dương Thanh đi trốn thì đúng là chúng ta rất khó tìm thấy”.

Một người khác thận trọng nói.

Hoài Phượng tức giận nói: “Con khốn đấy đúng là to gan, dám làm trái lệnh ông nội, dẫn Dương Thanh rời khỏi Hoài Thành”.

Hoài Tỉnh Vũ – mẹ cô ta cũng nhìn về phía thành chủ Hoài Thành: “Bố, con nghĩ chuyện này cũng có thể xảy ra, hơn nữa khả năng đó còn rất lớn. Bằng không, tại sao tự dưng Hoài Lam lại mất liên lạc? Người của chúng ta cũng không tìm thấy Dương Thanh”.

“Rầm!”

Thành chủ Hoài Thành đập bàn, chiếc bàn gỗ có giá trị không nhỏ kia lập tức vỡ nát.

Lão ta lạnh lùng nói với vẻ tức giận: “Nếu nó dám phản bội ta thật, chắc chắn ta sẽ khiến nó trả giá đất!”

Lão ta nói rồi khoát tay, ra lệnh: “Bắt đầu phong tỏa Hoài Thành, điều động tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh trong Hoài Thành để tìm kiếm Dương Thanh cho tôi! Bất kể sống chết!”

“Vâng!”

Người giúp việc vội đáp.

Sau khi người giúp việc rời đi, trong phòng chỉ còn dòng chính của phủ Hoài Thành.

Hoài Tỉnh Vũ nhìn về phía thành chủ Hoài Thành, ngờ vực hỏi: “Bố, con vẫn luôn thắc mắc chuyện này, nếu bố đã không định thả Dương Thanh rời khỏi Hoài Thành, khi cốc chủ Dược Vương Cốc tới đòi người, tại sao bố phải đắc tội với ông ta để bảo vệ Dương Thanh chứ?”

Nghe thấy bà ta nói thế, các dòng chính khác của phủ Hoài Thành cũng có vẻ khó hiểu.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: “Các người thật sự nghĩ tôi sẽ đối đâu với Dược Vương vì một con tép riu ư?”

Đám người vẫn chưa hoàn hồn thì nghe thấy thành chủ Hoài Thành nói tiếp: “Sư phụ của Dương Thanh có thực lực rất mạnh, rất có thể đã vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, từ mười năm trước, ông ta đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong rồi”.

“Một khi Dương Thanh chết ở phủ Hoài Thành chúng ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, với tính cách bao che của Vô Danh, chắc chản ông tạ sẽ tiêu diệt cả phủ Hoài Thành mất”.

“Còn Dược Vương Cốc thì vẫn luôn là cái đinh trong mắt tôi, nếu không tiêu diệt Dược Vương Cốc thì tôi khó mà yên lòng được!”

“Tôi bảo vệ Dương Thanh cũng vì tôi biết rõ, chắc chắn Dương Thanh sẽ tới Dược Vương Gốc, dù sao cậu ta cũng phải tự tay giết Lưu Ba thì mới hóa giải được cổ độc Vô Tâm”.

“Nếu đã vậy, chỉ cần tôi giả vờ liều mạng bảo vệ Dương Thanh, chắc chắn cậu ta sẽ tới Dược Vương Cốc”.

“Sau khi tới Dược Vương Cốc, chắc chăn cậu †a sẽ rơi vào tình cảnh cửu tử nhất sinh. Một khi cậu ta chết ở đó, tôi sẽ cho người loan tin ngay, lúc đấy Vô Danh sẽ đi tiêu diệt Dược Vương Cốc rồi”.

Nghe thấy thế, những người thuộc dòng chính của phủ Hoài Thành đều sững sờ.

Chương 3017:

Hoài Tỉnh Vũ tươi cười nói: “Thì ra là thế! Bố định cho một mũi tên trúng hai con chim, vừa giải quyết Dương Thanh, vừa xóa sổ mối họa là Dược Vương Cốc”.

Hoài Phượng kích động nói: “Tức là ông nội vân không quên báo thù rửa hận cho bố cháu, ông nội, cảm ơn ông!”

Phía bên kia, Dược Vương Gốc.

Phía trước Dược Vương là mấy người luyện võ có hơi thở mạnh mẽ, ai cũng đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh.

Thậm chí cao thủ dẫn đầu còn đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong.

Dược Vương nói với vẻ mặt u ám: “Rốt cuộc cao thủ thần bí kia có lai lịch thế nào? Tại sao dám xông vào Dược Vương Cốc chúng ta một mình chứ?”

Có người đáp ngay: “Cốc chủ, tôi đã điều tra rõ rồi, cao thủ thần bí này chính là cao thủ đã đến Hoài Thành với Dương Thanh, là cao thủ của phủ Miêu Thành”.

Dược Vương hơi híp mắt: “Miêu thành chủ!”

Lúc này lại có người bước vào phòng, nhìn về phía Dược Vương: “Cốc chủ, theo tin tức mới nhất, thành chủ Hoài Thành đã ra lệnh cho cả thành lùng bắt Dương Thanh rồi”.

“ðĐ2”

Dược Vương hơi kinh ngạc, bèn nói: “Chẳng phải ông ta còn định ra tay với tôi vì tên nhãi đó ư? Sao tự dưng lại cho cả thành lùng bắt cậu ta thế?”

Người kia nói: “Tôi nghe nói thanh niên tên Dương Thanh kia có địa vị rất khó lường, thân phận của sư phụ cậu ta còn cao hơn nữa, có lẽ là cao thủ vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong”.

“Sao cơ?”

Ngay cả Dược Vương cũng có vẻ kinh hãi: “Thông tin này chính xác chứ?”

Đối phương vội lắc đầu: “Cốc chủ, đây là những gì mà tôi tra được, tôi chỉ nói là có thể thôi.

Về phần sư phụ của Dương Thanh, tôi cũng không thể khẳng định xem ông ta đã đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chưa”.

Nghe thấy thế, sắc mặt Dược Vương vô cùng nghiêm nghị, lão ta vốn là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, phải đạt đến cấp bậc này thì mới biết, Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong vẫn chưa phải mức cao nhất của võ thuật, vẫn còn những người vượt xa mốc đó.

Nếu sư phụ của Dương Thanh mạnh như thế thật, đúng là lão ta đã gây ra chuyện lớn rồi.

“Sư phụ, con thấy rất khó hiểu về chuyện này, xin người chỉ bảo chol”

Lúc này, một đồ đệ của Dược Vương mở miệng nói: “Trước đó, thành chủ Hoài Thành hết mực bảo vệ thanh niên kia, thậm chí sẵn sàng đánh với người, nhưng bây giờ, tại sao ông ta lại cho cả thành lùng bắt người thanh niên đó thế?”

“Con cảm thấy chuyện này hơi khác thường, rất có thể thành chủ Hoài Thành đang chuẩn bị một âm mưu lớn để đối phó với Dược Vương Cốc chúng ta”.

Nghe thấy thế, Dược Vương hơi híp mắt.

Câu hỏi của đồ đệ cũng là nỗi nghi vấn trong lòng ông ta.

Một đồ đệ khác cũng nói: “Sư phụ, người nói xem, trước đó thành chủ Hoài Thành hết mực bảo vệ Dương Thanh, có phải vì kiêng dè sư phụ của Dương Thanh nên mới làm vậy không thế?”

“Lưu Ba đang ở Dược Vương Cốc chúng ta, Dương Thanh lại trúng cổ trùng Vô Tâm, nếu muốn sống, chắc chắn cậu ta phải tới Dược Vương Oốc, tự tay giết Lưu Ba”.

Chương 3018:

“Việc thành chủ Hoài Thành ra sức bảo vệ Dương Thanh chỉ là một vở kịch, sau khi Dương Thanh xông vào Dược Vương Gốc chúng ta, chắc chăn cậu ta chỉ còn con đường chết”.

“Một khi cậu ta chết ở Dược Vương Gốc, sư phụ của cậu ta sẽ tìm tới chúng ta để báo thù”.

“Nhưng ông ta không ngờ cao thủ đến từ Miêu Thành kia lại xông vào Dược Vương Gốc, đồng thời đưa Lưu Ba đi nhân lúc sư phụ xông vào phủ Hoài Thành”.

“Thiếu đi Lưu Ba, Dương Thanh cũng không tới Dược Vương Gốc nữa. Thành chủ Hoài Thành sợ chuyện bị lộ nên mới cho cả thành lùng bát Dương Thanh, giết chết mối họa này”.

Nghe thấy thế, sắc mặt Dược Vương tái nhợt, lão ta tức giận nói: “Thành chủ Hoài Thành, ông đúng là to gan, dám tính kế cả tôi cơ đấy!”

Sau khi nghe đồ đệ phân tích xong, Dược Vương cũng chấp nhận cách giải thích này.

Những gì mà thành chủ Hoài Thành làm trước đó chỉ là cái bây để khơi dậy ý định giết Dương Thanh của lão ta, một khi lão ta giết anh thật, cả Dược Vương Cốc sẽ phải hứng chịu lửa giận từ vị sư phụ vượt xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong của Dương Thanh.

Người đồ đệ kia hỏi tiếp: “Sư phụ, nếu đây đã là bẫy của thành chủ Hoài Thành thì bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Có cần tìm Dương Thanh nữa không ạ?”

Trong mắt Dược Vương lóe lên sát khí mãnh liệt, lão ta lạnh lùng nói: “Cho dù thế nào, điều duy nhất có thể khẳng định bây giờ chính là Dương Thanh đã giết rất nhiều cao thủ của Dược Vương Cốc chúng ta, cho dù không có mưu kế của thành chủ Hoài Thành, chúng ta cũng phải giết Dương Thanh”.

Đồ đệ kia lo lắng nói: “Nhưng… nếu chúng ta giết Dương Thanh thì phải đối phó với sư phụ cậu †a thế nào?”

Dược Vương híp mắt: “Nếu thành chủ Hoài Thành đã thích tính kế người ta như thế, chúng ta cũng tương kế tựu kế một lần đi. Bây giờ tin ông †a đuổi giết Dương Thanh đã lan khắp Hoài Thành, không thể giấu nổi nữa”.

“Bây giờ chúng ta cứ loan tin rằng mọi chuyện giữa Dược Vương Cốc và Dương Thanh chỉ là hiểu lầm, ai dám động tới Dương Thanh thì cũng là động đến Dược Vương Gốc”.

Nghe thấy Dược Vương nói thế, người đồ đệ hỏi với vẻ ngờ vực: “Sư phụ, ý người là sao?”

Dược Vương nói: “Lúc này, thành chủ Hoài Thành đang ra lệnh đuổi giết Dương Thanh, còn Dược Vương Cốc lại bày tỏ thái độ răng ai động tới Dương Thanh thì cũng là kẻ địch của Dược Vương Cốc, nếu Dương Thanh chết, người khác sẽ nghĩ thế nào?”

Đồ đệ kia hiểu ngay: “Sư phụ, con hiểu rồi, người chỉ cố tình loan tin như thế, nhưng trên thực tế, cao thủ của Dược Vương Cốc chúng ta vẫn tiếp tục đuổi giết Dương Thanh”.

Dược Vương gật đầu: “Từ Hoa, con dẫn Tả và Hữu hộ pháp đi đuổi giết Dương Thanh nhé!”

Nghe thấy thế, Từ Hoa giật mình, Tả và Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc đều là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, có thực lực gần với Dược Vương.

Bây giờ, Dược Vương lại muốn dùng đến hai cao thủ này, đúng là không chừa cho Dương Thanh đường sống nào hết!

“Vâng, thưa sư phụ! “

Từ Hoa vội đáp rồi lập tức quay người rời đi.

Một tin tức nhanh chóng được truyền ra từ Dược Vương Cốc, Dược Vương đích thân ra lệnh, không ai được động đến Dương Thanh, nếu ai dám ra tay với Dương Thanh thì cũng là kẻ địch của Dược Vương Cốc.

Trong lúc nhất thời, một số thế lực đang định giết Dương Thanh để tranh công với phủ Hoài Thành đều thi nhau từ bỏ việc đuổi giết Dương Thanh.

Chương 3019

CHương 3019:

Phủ Hoài Thành đang đuổi giết Dương Thanh, Dược Vương Gốc lại muốn bảo vệ Dương Thanh, rõ ràng là định đối đầu với phủ Hoài Thành, trong tình huống này, thế lực nào dám nhúng tay vào thì chính là tìm đường chết.

Bởi vì cho dù bạn làm gì thì cũng sẽ đắc tội với bên còn lại.

Ở phủ Hoài Thành, thành chủ Hoài Thành cũng đã nhận được tin tức này, sắc mặt lão ta u ám tới cực điểm, lão ta nghiến răng nghiến lợi: "Tên khốn Dược Vương này, rõ ràng ông ta cũng muốn giết Dương Thanh nhưng lại cho loan tin như thế, rõ ràng ông ta đã biết đến sự mạnh mẽ của sư phụ Dương Thanh rồi".

Hoài Tinh Vũ nói với vẻ lo âu: "Bố, chúng ta nên làm gì bây giờ? Tin chúng ta đuổi giết Dương Thanh đã lan khắp Hoài Thành, bây giờ, cho dù là ai giết Dương Thanh thì cũng sẽ đổ lên đầu chúng lon Đây cũng là chuyện khiến thành chủ Hoài Thành lo lắng nhất, tuy lão ta ra lệnh cho tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở Hoài Thành đuổi giết Dương Thanh, nhưng không ngờ tin tức này lại lan khắp Hoài Thành nhanh như thế.

Cũng như Hoài Tỉnh Vũ vừa nói, một khi Dương Thanh chết, cho dù có phải người của họ ra tay hay không, việc này cũng sẽ bị đổ cho họ.

"Nếu việc đã đến nước này thì chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi! Truyền lệnh của ta, điều động tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh ở Hoài Thành đi đuổi giết Dương Thanh, ai giết Dương Thanh sẽ được phủ Hoài Thành khen thưởng một bộ công pháp tu luyện hàng đầu, những thanh niên giỏi giang từ 35 tuổi trở xuống có thể tùy ý chọn một cô gái chưa lập gia đình ở phủ Hoài Thành để kết hôn".

Thành chủ Hoài Thành nói với vẻ mặt u ám.

Lão ta định thực hiện đạo lý, đã không làm thì thôi, còn nếu làm thì phải làm cho trót.

Nếu tin tức phủ Hoài Thành đuổi giết Dương Thanh đã bị truyền đi, vậy cũng không cần giấu giếm nữa, cứ ra sức đuổi giết Dương Thanh là được.

Tuy lão ta kiêng dè Vô Danh, nhưng dù sao Vô Danh cũng đến từ nơi đó, theo quy định, Vô Danh không thể tùy ý sát hại người khác được.

Hơn nữa, phủ Hoài Thành của lão ta cũng không đơn giản như bề ngoài, nếu ép lão ta, cho dù thực lực của Vô Danh đã hơn xa Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong thì cũng chưa chắc có thể giết lão ta ở phủ Hoài Thành.

Cùng lúc đó, Dương Thanh, lão Cửu và Hoài Lam đang trốn tránh sự đuổi giết từ khắp nơi.

“Rốt cuộc còn bao lâu nữa mới rời khỏi Hoài Thành?”

Lão Cửu hơi tức giận, ông lão đã đi theo Hoài Lam rất lâu, nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu sắp rời khỏi Hoài Thành.

Hoài Lam chỉ về phía Nam, nói: “Hai người thấy con sông kia không? Chỉ cần băng qua nó là có thể rời khỏi phủ Hoài Thành rồi”.

Có vẻ chỉ còn khoảng hai ba cây, đã rất gần.

“Tốt nhất cô đừng lừa chúng tôi, bằng không cô sẽ chết rất thảm đấy”.

Lão Cửu nhìn chăm chằm vào Hoài Lam, trong mắt còn có sát khí.

Hoài Lam sợ hãi nhìn lão Cửu, vội nói: “Tiền bối cứ yên tâm, tôi sẽ không lừa hai người đâu”.

Dương Thanh nói: “Đi thôi!”

Anh nói rồi dẫn đầu, tiếp tục bước về phía Nam.

Chỉ mất mấy phút, ba người đã đi nốt quãng đường dài ba cây số.

Nhưng ở bờ sông không có gì, mà nếu muốn băng qua con sông này thì phải có thuyền.

Chương 3020:

_ “Tôi nhớ ở đây có nhiều thuyền con lắm mà Hoài Lam nhíu mày, theo cô ta nhớ, quanh đây có rất nhiều thuyền con, nhưng giờ chẳng có chiếc nào hết.

Dương Thanh nói: “Chúng ta chia ra tìm xem!”

Anh nói rồi bước về một phía.

Họ sắp rời khỏi Hoài Thành, nhưng vì thiếu thuyền nên không thể rời đi. , May mà xung quanh toàn cỏ lau, cho dù cao thủ của Hoài Thành đuổi tới thì cũng rất khó phát hiện ra họ.

Nhưng ba người đã tìm tận mười phút mà vẫn | không thấy chiếc thuyền nào.

Sắc mặt lão Cửu u ám tới cực điểm, ông lão lạnh lùng nhìn về phía Hoài Lam: “Chẳng phải cô đã cam đoan rằng có thể dẫn bọn tôi rời khỏi Hoài Thành à?”

Mắt Hoài Lam đỏ hoe, cô ta nhìn lão Cửu với vẻ hơi kiêng dè rồi quay sang Dương Thanh, nói: “Anh Thanh, những gì mà tôi nói đều là thật, hồi trước ở đây có rất nhiều thuyền con, trên sông cũng có rất nhiều người lái thuyền, nhưng không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà chẳng có ai hết”.

Trong lúc cô ta nói, trên sông bỗng xuất hiện một chiếc thuyền, trên thuyền có một ông lão đội mũ rộng vành, cầm gậy trúc, đang chậm rãi chèo tới chỗ họ.

Hoài Lam lập tức mừng rỡ: “Có người lái thuyền rồi!”

Lúc này sắc mặt lão Cửu mới dịu lại, nhưng khi nhìn về phía con thuyền trên sông, ông lão lại nghiêm nghị nói: “Người lái thuyền này có gì đó khác thường, tôi không cảm nhận được khí thế trên người ông ta”.

“Hoặc là thực lực của ông ta đã vượt xa tôi, hoặc ông ta chỉ là người bình thường, nhưng tôi thấy ông ta không giống người thường lắm’”.

“Hoặc là thực lực của ông ta đã vượt xa tôi, hoặc ông ta chỉ là người bình thường, nhưng tôi thấy ông ta không giống người thường lắm”.

Ông lão vừa dứt lời, một giọng nói bỗng vang lên sau lưng họ: “Tìm thấy Dương Thanh rồi, cậu †a ở đây!”

Giọng nói truyền đến từ phía sau khiến sắc mặt Hoài Lam tái nhợt.

“Cô phản bội chúng tôi à?”

Lão Cửu nói với vẻ mặt u ám, nhìn Hoài Lam bằng đôi mắt hung ác.

Hoài Lam cuống cả lên, vội giải thích: “Tôi không hề, tôi thực sự không làm thế, tiền bối, ông phải tin tưởng tôi! Bây giờ tôi đã phản bội phủ Hoài Thành, chắc chắn thành chủ Hoài Thành sẽ không tha cho tôi, tôi không còn đường lui nữa, xin tiền bối tin tưởng tôi ạ!”

Lão Cửu phóng sát khí ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hoài Lam: “Nếu cô không lừa chúng tôi, vậy thực lực của những người phía sau cũng không mạnh, cô đối phó với họ nhé”.

Hoài Lam cũng là cao thủ Siêu Phàm Cảnh, có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, về phần những cao thủ đuổi theo họ, qua khí thế mà họ phóng ra, người mạnh nhất mới đến Siêu Phàm Tam Cảnh là cùng.

Sắc mặt Hoài Lam trắng bệch, mắt đỏ hỏe, rơm rớm nước mắt. Cô ta nhìn Dương Thanh với vẻ tội nghiệp: “Anh Thanh, tôi thực sự không lừa anh!”

Cô ta nói rồi quay đi, chủ động lao tới chỗ cao thủ của phủ Hoài Thành.

Dương Thanh cảm thấy hơi không đành lòng, trong mấy ngày ở Hoài Thành, Hoài Lam cũng không làm chuyện gì có lỗi với anh, anh thấy Hoài Lam không giống như nói dối.

Lão Cửu nhìn về phía Hoài Lam đã lao tới chỗ cao thủ của phủ Hoài Thành, trầm giọng nói: “Dương Thanh, cậu phải nhớ, trên đời này không có mấy người đáng để cậu tin tưởng hoàn toàn đâu”.

“Dù sao người phụ nữ này cũng là người của thành chủ Hoài Thành, khi cô ta nói có thể dẫn chúng ta rời khỏi Hoài Thành, tôi cũng không quá tin.

Chương 3021:

Dương Thanh cũng biết lão Cửu chỉ muốn tốt cho anh, anh gật nhẹ đầu, nhìn về phía chiếc thuyền trên sông đang chậm rãi chạy về phía họ, nói với lão Cửu: “Vậy cứ chờ xem, nếu cô ta định giết người của phủ Hoài Thành thật, tôi nghĩ chúng ta có thể dẫn cô ta đi cùng”.

Lão Cửu thấy Dương Thanh nói thế, bèn đáp: “Được, cứ theo ý cậu đi!”

Lúc này, Hoài Lam đã chạm trán cao thủ của phủ Hoài Thành, khí thế Siêu Phàm Tam Gảnh bùng nổ từ người cô ta, lao tới chỗ cao thủ phủ Hoài Thành.

Trong số ba cao thủ của phủ Hoài Thành, người dẫn đầu có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, còn hai người kia đã đạt đến Siêu Phàm Nhị Cảnh.

Hoài Lam chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh, khi đối đầu với ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh này, áp lực mà cô ta phải chịu hết sức to lớn.

“Hoài Lam, cô cũng gan thật đấy, dám phản bội phủ Hoài Thành, nếu bây giờ cô quay đầu thì vẫn còn cơ hội sống, bằng không chỉ là tự tìm đường chết mà thôi!”

Cao thủ dẫn đầu võ một chưởng vào người Hoài Lam, nghiêm nghị quát.

Hoài Lam căn chặt răng, nói: “Nếu tôi đã chọn phản bội thì cũng không còn đường quay về nữa, ông cũng biết thành chủ là loại người gì, cho dù tôi muốn quay đầu, ông ta cũng sẽ không tha cho tôi.

“Tốt nhất các người nên dốc sức đối phó đi!

Bởi vì tiếp theo, tôi phải nghiêm túc rồi, hoặc các người chết, hoặc… tôi chết!”

Sau khi Hoài Lam dứt lời, khí thế của cô ta lập tức tăng mạnh, chỉ trong thoáng chốc đã đạt đến cấp bậc Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, thậm chí sắp tới Siêu Phàm Tứ Cảnh sơ kỳ.

Ba cao thủ của phủ Hoài Thành đều biến sắc.

Cao thủ dân đầu nhìn chăm chằm vào Hoài Lam với vẻ nghiêm nghị: “Không ngờ cô lại mạnh đến mức này, đúng là lúc trước đã xem thường cô! Nếu vậy thì đừng trách chúng tôi không nương tay nhé!”

Sau khi ông ta dứt lời, khí thế của ba cao thủ đến từ phủ Hoài Thành cũng tăng mạnh.

Tuy chưa đạt đến cấp bậc như Hoài Lam, nhưng thực lực của họ cũng hơn xa cảnh giới vốn có rồi.

“Nếu cô ta đã phản bội thì giết cô ta đi!”

Cao thủ dẫn đầu ra lệnh rồi lao tới chỗ Hoài Lam trước.

Hai cao thủ khác cũng ra tay theo.

Trong lúc nhất thời, ba cao thủ của phủ Hoài Thành đều phát huy sức chiến đấu mạnh nhất để đánh với Hoài Lam.

Lúc này Hoài Lam như biến thành người khác hẳn, không còn dịu dàng như khi Dương Thanh gặp cô ta nữa, quanh người cô ta tràn ngập ý chí chiến đấu, cô ta điên cuồng lao thẳng tới chỗ ba cao thủ của phủ Hoài Thành. Ỷ Lúc này, sắc mặt của lão Cửu vốn đang bất mãn với Hoài Lam khi thấy ba cao thủ của phủ Hoài Thành đuổi giết đến mới hơi dịu lại.

Dương Thanh cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, | Hoài Lam định giết cao thủ của phủ Hoài Thành, tức là cô ta đã phản bội phủ Hoài Thành thật, bằng không, sau khi cô ta giết cao thủ Hoài Thành, cho dù cô ta quay về phủ Hoài Thành thì cũng không còn đường lui nữa.

Dương Thanh nhìn về phía lão Cửu, mở miệng nói: “Ông Cửu, tôi nghĩ cũng đủ rồi”.

Lão Cửu gật nhẹ đầu, nhìn chiếc thuyền đang ngày càng gần bờ hơn, nói: “Nên chấm dứt trận chiến này rồi!”

Sau khi nói xong, ông lão lập tức biến mất.

Chương 3022:

“Rầm rầm rầm!”

Đến khi ông lão xuất hiện lần nữa, ba cao thủ Siêu Phàm Cảnh của phủ Hoài Thành đã bay.

thẳng ra xa, cũng ngừng thở.

Hoài Lam ngơ ngác nhìn về phía lão Cửu, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Lão Cửu nói: “Tốt nhất cô đừng lừa chúng tôi, bảng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

Nghe thấy lão Cửu nói thế, rốt cuộc Hoài,Lam cũng khẳng định lão Cửu đã tin mình.

Cô ta mừng rỡ nói ngay: “Cảm ơn tiền bối!

Cảm ơn tiên bối!”

Dương Thanh cũng nhìn về phía Hoài Lam, nói: “Hoài Lam, hy vọng cô sẽ hiểu cho, dù sao tình cảnh của chúng tôi bây giờ cũng rất nguy hiểm, nếu không xác định được cô có phản bội phủ Hoài Thành thật không, chúng tôi cũng không dám dẫn cô theo”.

Hoài Lam vội nói: “Anh Thanh, tôi có thể hiểu được, anh không cần giải thích với tôi đâu. Anh cứ yên tâm, nếu anh cảm thấy việc tôi ở bên anh sẽ ảnh hưởng tới anh, sau khi rời khỏi phủ Hoài Thành, tôi sẽ đi ngay, còn nếu anh thấy tôi vẫn còn tác dụng, tôi sẽ đi theo anh”.

Cô ta là nữ, bây giờ lại phản bội phủ Hoài Thành, chỉ khi ở bên Dương Thanh thì cô ta mới được an toàn hơn một chút.

Một khi rời khỏi Dương Thanh, với thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong của cô ta, nếu gặp phải sự đuổi giết của cao thủ vượt xa Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong từ phủ Hoài Thành, cô ta chỉ còn con đường chết.

Dương Thanh nói: “Cứ rời khỏi Hoài Thành đã rồi tính saul”

Anh cũng biết, nếu giữ Hoài Lam bên cạnh thì có thể giúp tỷ lệ sống sót của cô ta cao hơn,,dù sao bây giờ anh cũng đã bước vào Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, nếu dốc hết sức thì cũng có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Đương nhiên, anh cũng cần thêm cao thủ bên cạnh, tuy thực lực của Hoài Lam kém xa anh, nhưng vẫn có thể giúp anh làm một số chuyện.

Đúng lúc này, rốt cuộc chiếc thuyền kia cũng tới bờ, một ông lão tóc bạc đội mũ rộng vành bước xuống.

Lão Cửu vô thức chản trước mặt Dương Thanh, nhìn về phía ông lão: “Chúng tôi muốn rời khỏi Hoài Thành, hãy đưa chúng tôi đi đi!”

Ông lão cười híp mắt, nhìn mấy người, chợt nói: “Rất xin lôi, thành chủ Hoài Thành muốn giữ các người lại đây, nếu tôi đưa các người rời đi thì sẽ không còn chốn nương thân ở phủ Hoài Thành mật.

Lời ông lão nói khiến lão Cửu lập tức sâm mặt, còn Dương Thanh bỗng cảm thấy bất lực, muốn rời khỏi Hoài Thành khó đến thế ư?

Hồi nãy lão Cửu cũng đã nói, người trên thuyền có thể là người bình thường không hề có tu vi, cũng có thể còn mạnh hơn ông lão, mà lão Cửu lại thiên về vế sau hơn.

Hay nói cách khác, có lẽ ông lão ăn mặc hết sức bình thường trước mặt họ là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh.

Lão Cửu chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, nếu ông lão trước mặt mạnh như thế thật, họ vốn không phải đối thủ.

“Nếu vậy thì chúng tôi đành mượn thuyền của ông một lát thôi!”

Lão Cửu nói với vẻ cảnh giác rồi bảo Dương Thanh: “Hai người lên thuyền đi!”

Dương Thanh không nói gì, định dẫn Hoài Lam lên thuyền.

Ông lão vẫn mỉm cười, mở miệng nói: “Căc người định cướp thuyền của tôi à? Hình như làm thế không ổn cho lắm nhỉ?”

Lão Cửu tiện tay ném một miếng ngọc bội cho ông lão: “Miếng ngọc bội Thanh Long này đủ cho ông mua mấy chục nghìn chiếc thuyền con như thế kia”.

Chương 3023:

Ông lão nói rồi cũng định quay người lên thuyền.

Nhưng lão Cửu vừa quay người, ông lão kia đã biến mất, gân như chỉ trong thoáng chốc, ông ta đã chắn trước mặt lão Cửu.

Đến giờ phút này, rốt cuộc lão Cửu cũng khẳng định, ông lão có vẻ ngoài bình thường này đúng là cao thủ giấu tài.

Sắc mặt Dương Thanh trắng bệch, quả nhiên đây là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh ư?

“Sao thế? Không đủ à?”

Lão Cửu nhíu mày, phóng ý chí chiến đấu ra, trong mắt còn có chiến ý mãnh liệt.

Ông lão cười ha hả: “Không phải là không đủ, mà là cho nhiều quá, tôi không có tiền lẻ đâu”.

Lão Cửu lạnh lùng nói: “Không cần thối, tiền thừa cho ông luôn cũng được”.

Ông lão kia läc đầu: “Không được! Chiếc thuyền này của tôi chỉ trị giá khoảng trăm tệ là cùng, ông chỉ cần đưa chín mươi chín tệ thôi!”

Ông lão nói rồi trả miếng ngọc bội có giá trị , không nhỏ kia cho lão Cửu.

Sau khi rời khỏi tay ông lão, ngọc bội Thanh Long lập tức lao tới với khí thế đáng sợ, lão Cửu giơ tay đón lấy, chỉ thấy cánh tay run lên, bên tay vừa đỡ ngọc đau nhói.

“Tôi có một trăm tệ, xem như mua lại chiếc thuyền này”.

Hoài Lam lấy tờ một trăm tệ ra, đưa cho ông lão.

Ông lão lại lắc đầu, cười ha hả: “Tôi nói chín mươi chín tệ thì là chín mươi chín tệ, không thêm một đồng, không bớt một xu, bằng không không bán!”

Hoài Lam và Dương Thanh nhìn nhau, không phải họ không có tiền, mà không thể lấy chín mươi chín tệ ra, rõ ràng ông lão

đang làm khó họ.

Sắc mặt lão Cửu u ám đến mức đáng sợ, ông lão lạnh lùng nói: “Nếu tôi cứ muốn mua chiếc thuyền này thì sao?”

Ông lão kia mỉm cười: “Không ai cướp nổi thứ mà tôi không bán đâu”.

“Vậy xin đắc tội!”

Sau khi lão Cửu dứt lời, khí thế đáng sợ cũng lan ra từ người ông lão.

Lão Cửu bước một bước lên trước, giơ tay tung chưởng về phía ông lão kia.

Đúng lúc lão Cửu sắp đánh trúng ngực ông lão, ông ta bỗng giơ tay lên, cũng tung chưởng.

Tuy có vẻ ông ta chỉ tùy ý đánh lại, nhưng không gian xung quanh cũng như méo cả đi.

“Rầm!”

Ngay sau đó, tay hai người va vào nhau, một tiếng động lớn bỗng vang lên, lão Cửu lùi lại bảy tám bước.

Còn ông lão thì vẫn đứng vững, không hề di chuyển nửa bước. Lão mỉm cười, nhìn lão Cửu vừa bị mình đánh lui: “Cậu trai à, có gì thì nói cho rõ ràng, đánh nhau không tốt lắm”.

Cách gọi cậu trai của ông lão khiến lão Cửu suýt tức hộc máu.

Lão Cửu cũng đã sáu bảy mươi tuổi, kết quả lại bị ông lão này gọi là cậu trai.

Hoài Lam bỗng kinh hãi nói: “Ông ta là Giang Thành Tử, đế sư của phủ Hoài Thành, cũng là thầy dạy thành chủ Hoài Thành!”

Nghe thấy thế, Dương Thanh và lão Cửu đều biến sắc.

Chương 3025:

Dương Thanh nói: “Ông đã nói chúng tôi không thể rời đi bằng thuyền của ông, tôi chỉ tạm thời lên thuyền của ông ngồi một lát, chứ không định rời khỏi Hoài Thành. Tiền bối cũng nói sẽ không bao giờ nuốt lời, vừa nãy đúng là ông đã bảo, chỉ cần không rời đi bằng thuyền của ông, ông sẽ không xen vào việc của người khác”.

Giang Thành Tử mỉm cười: “Tôi cũng rất tò mò, nếu không ngồi thuyền của tôi để vượt sông Hoài, cậu còn cách gì để rời đi”.

Dương Thanh cười: “Vậy thì cảm ơn tiền bối!”

Anh nói rồi nhìn về phía lão Cửu và Hoài Lam: “Ông Cửu, hai người lên thuyền đi!”

Tuy lão Cửu không biết Dương Thanh định làm gì, nhưng cũng hiểu Dương Thanh có lý do riêng, bèn leo lên thuyền, Hoài Lam cũng vội làm theo.

Dương Thanh nhìn về phía Giang Thành Tử: “Tiền bối Giang, ông không định lên thuyền à?”

Giang Thành Tử mỉm cười, lập tức lên thuyền, ¡ lấy một bầu rượu ra, uống một hớp lớn.

Dương Thanh cầm lấy mái chèo rồi khua, chiếc thuyền lướt đến giữa sông Hoài.

Giang Thành Tử chỉ cười chứ không nói, cũng không ngăn cản, để mặc Dương Thanh chèo thuyền tới giữa sông.

Chiếc thuyền con nhanh chóng đến giữa sông Hoài, lúc này Dương Thanh mới ngừng, anh nhìn Giang Thành Tử: “Tiền bối Giang, ông không có ý kiến gì nếu chúng tôi ngồi đây một lát chứ?”

Giang Thành Tử cười: “Không có ý kiến gì, chỉ cần không rời đi bằng thuyền của tôi là được, nể mặt Miêu thành chủ, tùy các người thôi”.

Giang Thành Tử nói rồi cầm bầu rượu lên uống tiếp.

Lão Cửu nhíu mày, nhìn về phía Dương Thanh: “Cậu định làm gì?”

Hoài Lam hơi suốt ruột: “Nếu anh không đi, phần lớn người của phủ Hoài Thành sẽ tới ngay, chúng ta có muốn cũng không đi nổi nữa”.

Trong lúc nói chuyện, mấy người trên thuyền đã trông thấy mười cao thủ của phủ Hoài Thành xuất hiện ở phía xa, hơn nữa trên sông còn có thêm ba chiếc thuyền con, cứ năm người một thuyền, đang nhanh chóng lướt đến giữa sông.

Hoài Lam lập tức cuống cả lên: “Anh Thanh, cao thủ của phủ Hoài Thành sắp đến rồi, anh mau nghĩ cách đi!”

Dương Thanh mỉm cười: “Không cần vội, nếu họ không tới đây, sao chúng ta có thể rời khỏi Hoài Thành chứ?”

Nghe thấy thế, lão Cửu hiểu ngay, rốt cuộc ông lão cũng mỉm cười: “Thì ra là thế, cậu định dùng thuyền của họ để rời khỏi Hoài Thành!”

Dương Thanh mỉm cười, gật đầu: “Chúng ta đã không thể rời đi bằng thuyền của tiền bối Giang. Nếu cao thủ của Hoài Thành muốn bắt kịp chúng ta, họ cũng phải chèo thuyền tới, sau khi họ tới, chúng ta mượn thuyền của họ để rời đi không tốt à?”

Lão Cửu là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, ở Hoài Thành, chỉ có thành chủ Hoài Thành và Dược Vương đạt đến Siêu Phàm Cửu Cảnh, thế nên chỉ cần họ không xuất hiện, hy, vọng rời đi của đám người Dương Thanh rất cao.

Giang Thành Tử cũng cười: “Giỏi thật đấy, dám tính kế cả lão già tôi”.

Nhưng trong giọng lão cũng không có địch ý gì, mà còn chứa đựng sự tán thưởng.

Lúc này, ba chiếc thuyền con kia đã bao vây thuyền của họ lại.

“Dương Thanh, cậu còn định trốn đi đâu?”

Chương 3026:

Cao thủ dẫn đầu đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, ông ta nghiêm nghị quát Dương Thanh.

Trên ba chiếc thuyền con có tổng cộng mười lăm cao thủ, người dẫn đầu sở hữu thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, sau đó là hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, còn lại đều dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Đội hình mạnh mẽ này vần khiến Dương Thanh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Với thực lực của anh bây giờ, anh có thể miễn cưỡng phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu muốn phát huy thực lực mạnh hơn thì có lẽ sẽ mất lý trí.

Về phần lão Cửu, có lẽ ông lão chỉ đối phó được cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong kia thôi. › Bởi vậy, nói cách khác, Dương Thanh và Hoài Lam sẽ phải đối phó với hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và mười hai cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Hoài Lam chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, không phải là đối thủ của bất cứ cao thủ nào ở đây hết.

Thế nên Dương Thanh sẽ phải một mình đối phó với hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và mười hai cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh.

Khí thế của lão Cửu bỗng tăng vọt, bóng ông lão nhoáng lên, ông lão nhảy thẳng lên một chiếc thuyền con, tấn công một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

“Rầm!”

Sau một đòn tấn công nặng nề, cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia lập tức bị đánh văng mấy chục mét như một quả bóng da, rơi xuống sông Hoài.

Đúng lúc lão Cửu ra tay, Dương Thanh cũng xông lên chiếc thuyền khác, tung chưởng về phía một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

“Rầm!”

Cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong này cũng lập tức bị đánh cho rơi xuống nước.

Chỉ trong chớp mắt, trong số mười lăm cao thủ, một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và | một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong đã mất sức chiến đấu.

“Các người chán sống àI”

Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong dẫn đầu lập tức biến sắc, tức giận lao tới chỗ lão Cửu.

Lão Cửu lạnh lùng nói: “Người chán sống là các người!”

“Rầm!”

Hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong lập tức chiến đấu.

Lão Cửu đã đánh bay một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ ngay từ đầu, Dương Thanh cũng giải quyết một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, chuyện này giúp áp lực mà Dương Thanh phải đối mặt giảm mạnh.

Đúng lúc lão Cửu bắt đầu chiến đấu, Dương Thanh cũng lao tới chỗ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia.

Ý chí chiến đấu của anh dâng trào, huyết mạch cuồng hóa lập tức được kích hoạt, Chiến Thần Quyết được vận hành, khí thế cuồng bạo lan ra từ người anh.

Lúc này, người chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ như anh trông chẳng khác gì cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ thực thụ. Anh giơ tay đánh một đòn.

“Rầm!”

Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia đỡ được đòn của Dương Thanh, luồng sức mạnh cuồng bạo khiến chiếc thuyền con rung dữ dội, như sắp vỡ tan.

“Giết!”

Chương 3027:

Bốn cao thủ khác cũng ở trên chiếc thuyền đó cùng tấn công Dương Thanh.

Ánh mắt Dương Thanh lạnh tanh, ý chí chiến đấu dâng trào. Anh bỗng giậm mạnh chân, khiến thuyền rung bần bật.

Bốn cao thủ của phủ Hoài Thành kia vẫn chưa xông lên thì người đã lay theo chiếc thuyền nhỏ rồi.

Đúng lúc này, Dương Thanh lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

“Rầm rầm rầm!” Ậ Bốn cao thủ của phủ Hoài Thành thi nhau rơi xuống nước.

Trên một chiếc thuyền khác, lão Cửu cũng phát động tấn công, trừ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong kia, những người khác lần lượt rơi xuống nước.

“Râml”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, một chiếc thuyền con lập tức nổ tung.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lão Cửu đang đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, còn Dương Thanh thì đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia, những người khác của Hoài Thành đã rơi xuống nước hết.

Hoài Lam ngồi trên thuyền của Giang Thành Tử, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Từ khi lão Cửu ra tay với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia đến giờ, chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, mười lăm cao thủ chỉ còn lại hai.

Hai cao thủ còn lại của phủ Hoài Thành đều có vẻ nghiêm nghị.

Họ biết thực lực của lão Cửu và Dương Thanh rất mạnh, nhưng không ngờ hai người lại mạnh tới mức này. Lão Cửu mạnh thế thì cũng thôi, nhưng Dương Thanh cũng chẳng thua

kém, chỉ với thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, anh đã khiến cao thủ dưới Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ không chịu nổi một đòn, thậm chí bị anh đánh bại trong nháy mắt.

Lúc này, mười lăm cao thủ Siêu Phàm Cảnh chỉ còn hai.

Giang Thành Tử trên một chiếc thuyền khác cũng không nhúng tay, như người không liên quan, còn lấy cần câu ra, ngồi trên thuyền con, bắt đầu câu cá.

Giang Thành Tử cười ha hả: “Cô nhóc, cô giúp.

tôi thu cá đi!”

Hoài Lam thoáng sững sờ rồi hoàn hồn ngay, Giang Thành Tử đang cho cô ta cái cớ để tiếp tục ở trên chiếc thuyền này.

Hoài Lam vội nói: “Vâng!”

Chỉ còn hai cao thủ Siêu Phàm Cảnh, một Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, một Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, cho dù là ai thì con tép riu mới đến Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong như cô ta cũng không thể nhúng tay vào đó.

Ở cạnh Giang Thành Tử sẽ an toàn hơn.

“Giết!”

Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong mà lão Cửu đối đầu bỗng quát lên rồi lao thẳng tới chỗ ông lão.

Nét mặt lão Cửu vô cùng nghiêm nghị, tuy thực lực của ông lão ngang với đối phương, nhưng ông lão cũng biết cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong của phủ Hoài Thành sẽ không phải cao thủ bình thường, vẫn chưa biết ông lão có thể đánh bại đối phương không nữa.

Ý chí chiến đấu của ông lão dâng trào, lao thẳng tới chỗ đối phương.

Gần như cùng một lúc, Dương Thanh cũng di chuyển, chủ động lao tới chỗ cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ kia .

Chương 3028:

“Râm!”

Ngay sau đó, Dương Thanh và đối phương chạm mặt nhau, hai người đồng loạt ra tay, luồng sức mạnh cuồng bạo khiến chiếc thuyền con điên cuồng rung lắc trên mặt nước.

May mà cao thủ phủ Hoài Thành cũng biết, nếu chiến đấu một cách bất chấp hậu quả, khiến chiếc thuyền con này vỡ tan, đừng ai trong số họ hòng rời khỏi sông Hoài.

Cuộc chiến giữa các cao thủ đồng loạt nổ ra trên hai chiếc thuyền, hơn nữa còn là trận chiến giữa Siêu Phàm Bát Cảnh với nhau, cả sông Hoài bị khí thế đáng sợ bao phủ.

Điều khiến Hoài Lam khiếp sợ chính là con thuyền mà Giang Thành Tử ngồi vẫn bình yên trên sông, không hề bị ảnh hưởng bởi trận chiến của lão Cửu và Dương Thanh.

“Thu cá đi!”

Giang Thành Tử bỗng kéo cần câu, một con cá chép lớn rơi xuống thuyền.

Lúc này Hoài Lam mới hoàn hồn, vội cầm con cá lên rôi cho vào giỏ.

Giang Thành Tử tiếp tục vung cần câu một cách thành thạo, tiếp tục câu cá, còn lẩm nhẩm hát, trông rất thong dong.

Hoài Lam bỗng thấy hơi hâm mộ Giang Thành Tử, để có thể thản nhiên như thế, rõ ràng thực lực của lão phải rất mạnh thì mới không bị ảnh hưởng gì.

“Tên nhóc kia, rốt cuộc cậu là ai? Lần đầu tiên tôi thấy người còn trẻ mà đã có thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ như cậu đấy”.

Cao thủ đang đánh với Dương Thanh chợt nghiêm nghị nói, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Ông ta biết Dương Thanh rất mạnh, nhưng khi thực sự đánh với Dương Thanh, ông ta mới nhận ra thực lực của người

thanh niên trước mặt đáng sợ đến thế.

Còn trẻ mà có thực lực mạnh như thế thì cũng thôi, vấn đề là đối phương còn dùng cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ để đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ như ông ta mà không thua trận.

Người trong giới võ thuật đều biết, sau khi đột phá Siêu Phàm Thất Cảnh, gần như không thể đánh vượt cấp nữa, nói gì tới việc vượt qua cả Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ, đỉnh phong để đánh với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ như Dương Thanh.

Chuyện này đã lật đổ thường thức của người luyện võ.

Dương Thanh cười lạnh: “Chẳng phải các người đã biết rất rõ tôi là ai rồi ư2”

Sau khi nói xong, khí thế của anh lại tăng mạnh, anh biến mất tại chỗ rồi dịch chuyển tới trước mặt đối phương, vươn tay đấm một phát.

“Rầm!”

Đối phương vội giơ tay lên đỡ, tay hai người va vào nhau, sức mạnh cuồng bạo như sắp xé rách cả không gian xung quanh.

Cao thủ của phủ Hoài Thành lùi về sau mấy bước, suýt ngã xuống sông.

Chiếc thuyền này vốn rất hẹp, đối với cao thủ có cấp bậc như họ, nó không hề thích hợp để chiến đấu, nhưng cũng không còn cách nào khác, họ đang ở giữa sông Hoài, chỉ có thể đánh trong không gian chật hẹp như thế thôi.

Đối phương vừa lui đến mép thuyền, đòn tấn công của Dương Thanh lại ập tới.

Đối phương lập tức biến säc, nếu bị Dương Thanh đánh trúng, có lẽ ông ta sẽ bị thương nặng.

Ông ta không quan tâm được nhiều nữa, bỗng giậm mạnh lên thuyền.

“Rầầm!”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, chiếc thuyền dưới chân hai người lập tức chia thành bốn năm mảnh.

Chương 3029:

Dương Thanh hơi nhún chân, lập tức xuất hiện trên một tấm ván gõ từ chiếc thuyền bị vỡ.

Cao thủ của phủ Hoài Thành cũng đứng trên một miếng gỗ nhỏ khác.

Sắc mặt Dương Thanh hết sức khó coi, anh nghiến răng nghiến lợi: "Ông chán sống rồi!"

Khó khăn lăm mới dẫn được thuyền của cao thủ phủ Hoài Thành tới giữa sông Hoài bằng thuyền của Giang Thành Tử, kết quả chiếc thuyền con này lại nát nhanh như thế.

Bên phía lão Cửu, chiếc thuyền ấy cũng đã vỡ nát vì không chịu nổi trận chiến với cường độ cao rồi.

Nếu đám người Dương Thanh muốn vượt sông Hoài, chỉ bằng mấy tấm ván gõ này thì rất khó.

"Giết"

Dương Thanh bỗng đạp mạnh chân, nhảy bật lên, lao tới chỗ cao thủ của phủ Hoài Thành.

Sắc mặt của cao thủ phủ Hoài Thành hết sức khó coi, sự mạnh mẽ của Dương Thanh khiến ông †a không chống đỡ nổi, ông ta cứ tưởng sau khi làm vỡ thuyền, Dương Thanh sẽ khó giết ông ta hơn, nào ngờ sau khi thuyền nát, hành động của Dương Thanh vẫn không bị ảnh hưởng gì, còn ông ta lại bị vướng víu đủ kiểu.

Khi đòn tấn công của Dương Thanh ập đến, ông ta mất cả chỗ né tránh, chỉ có thể cố gắng đỡ chiêu này của anh.

"Rầm!"

Dương Thanh lao đến, đá vào đôi tay đang bắt chéo nhau của đối phương.

"Rầm rầm rầm!"

Bọt nước bản tung tóe trên sông Hoài, như khi đá tảng rơi xuống biển.

Rốt cuộc cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ của phủ Hoài Thành cũng không chịu nổi đòn tấn công từ Dương Thanh nữa, ông ta bị đạp xuống sông Hoài như một quả bóng da.

Dương Thanh đáp xuống tấm ván gỗ duy nhất, thở hổn hển, trận chiến cường độ cao vừa rồi đã tiêu tốn rất nhiều sức lực của anh.

Anh nhìn sang phía lão Cửu, trận chiến giữa lão Cửu và đối phương vẫn đang tiếp diễn, người mạnh như lão Cửu lại bị đối phương áp đảo về mọi mặt.

Dương Thanh thấy lòng mình chùng xuống, nếu thực lực lão Cửu chỉ đến thế thì có lẽ chẳng mấy chốc, ông lão sẽ bị đối phương đánh bại thôi.

Một khi lão Cửu thua, Dương Thanh chỉ còn con đường chết.

Đúng lúc này, trước sự kinh ngạc của Dương Thanh, bỗng có thêm một bóng người đang đạp nước sông Hoài để bước đến.

Khi thấy rõ mặt mũi đối phương, anh thấy lòng mình trĩu nặng.

Người vừa tới không phải ai khác, mà chính là thành chủ Hoài Thành.

Thành chủ Hoài Thành đã đích thân đến, anh còn đường sống ư?

Hoài Lam cũng nhìn thấy thành chủ Hoài Thành, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Chỉ trong thoáng chốc, thành chủ Hoài Thành vân đang cách đó hơn trăm mét đã đáp xuống chiếc thuyền con của Giang Thành Tử, cơ thể nhẹ tựa lông hồng.

“Đệ tử Hoài Vũ xin chào thầy!”

Thành chủ Hoài Thành hơi khom người, cúi chào Giang Thành Tử.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh nghe thấy tên của thành chủ Hoài Thành, anh bỗng thấy hơi tuyệt vọng.

Chương 3030:

Giang Thành Tử vẫn đang thả câu, cười ha hả: “Thành chủ Hoài Thành không cần cúi chào tôi, tôi đã không còn là thây của thành chủ từ lâu rồi”.

Thành chủ Hoài Thành trầm giọng nói: “Trong lòng con, chỉ có thây mới là thầy của con”.

Giang Thành Tử chỉ cười chứ không nói gì, như không thấy thành chủ Hoài Thành, tiếp tục thả câu.

Thành chủ Hoài Thành cũng không nhúng tay vào trận chiến giữa lão Cửu và cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong kia, mà ngồi xuống thuyền của Giang Thành Tử, Hoài Lam vội đứng dậy, đi sang bên cạnh.

Thành chủ Hoài Thành ngồi ở chỗ mà Hoài Lam vừa ngồi, nhìn sọt cá rồi cười ha hả: “Thu hoạch của thầy khá thật đấy, tối nay lại có tiệc cá đây”.

Giang Thành Tử mỉm cười: “Đúng thết Lại được ăn tiệc cá lần nữa, tôi nhớ bữa tiệc lần trước đã diễn ra từ chín năm trước rồi”.

Nghe thấy Giang Thành Tử nói thế, thành chủ Hoài Thành thoáng sâm mặt. Lão ta chợt nói: “Tối nay con sẽ uống mấy chén với thầy!”

Giang Thành Tử vẫn tươi cười, lắc đầu, từ chối: “Tôi quen uống rượu một mình rồi, không phiền thành chủ uống cùng đâu”.

Thành chủ Hoài Thành cũng không ép, im lặng ngồi trên thuyền của Giang Thành Tử.

“Lại có cá to rồi!”

Giang Thành Tử bỗng bật cười, câu thêm được một con cá chép lớn.

Thành chủ Hoài Thành nhanh chóng cho cá chép vào sọt.

Lúc này lão ta đâu còn sự uy nghiêm của thành chủ Hoài Thành nữa, chỉ như người bề dưới đang im lặng ngồi cạnh bề trên của mình mà thôi.

Dương Thanh im lặng đứng trên một tấm ván gõ, nhìn cảnh tượng hài hòa trước mặt, thầm cảm khái.

Từ cuộc trò chuyện giữa hai người, Dương Thanh biết chắc giữa hai thầy trò này từng có những chuyện không vui.

“Rầm!”

Đúng lúc này, một tiếng động lớn bỗng vang lên, cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong vừa đánh với lão Cửu rơi ùm xuống nước.

Lão Cửu đã chuyển bại thành thăng, chỉ là trên người ông lão chăng chịt vết thương, hơi thở hết sức yếu ớt.

“Ông Cửu Dương Thanh lo lăng gọi.

Lão Cửu khẽ lắc đầu, nghiêm nghị nhìn về phía thành chủ Hoài Thành trên thuyền con.

Lúc này, rốt cuộc thành chủ Hoài Thành đang im lặng ngồi trên thuyền cũng đứng dậy, nhìn chăm chằm vào lão Cửu: “Không hổ là người của ông ta, có thể đánh bại cả cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong của phủ Hoài Thành tôi, với thực lực của ông, có lẽ nếu cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh không xuất hiện, không ai là đối thủ của ông hết, ông có hứng thú tới phủ Hoài Thành làm việc không?”

Lão Cửu lạnh lùng nói: “Nếu ông chịu thả cậu ấy đi, tôi sẽ cân nhắc!”

Thành chủ Hoài Thành bỗng mỉm cười, nói bằng giọng mỉa mai: “Thực sự nghĩ tôi già nên lú lẫn rồi hả?”

Sau khi lão ta dứt lời, khí thế đáng sợ lập tức lan ra từ người lão ta, lập tức bao phủ lấy lão Cửu và Dương Thanh.

Vào giây phút này, Dương Thanh chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị phong ấn, không sao nhúc nhích nổi, hình như tốc độ máu chảy trong người cũng chậm hơn rất nhiều.

Đây chính là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong ư?

Chỉ riêng khí thế đã khiến anh đánh mất sức chiến đấu rồi.

Hình như nhiệt độ xung quanh cũng vừa tăng lên mấy độ.

Chương 3031:

Trong không khí tràn ngập nguyên tố hỏa cực nóng, khiến người ta cảm thấy như đang đứng trong lò lửa.

Lão Cửu phát huy khí thế tới cực hạn, muốn chống lại áp lực từ thành chủ Hoài Thành, nhưng không ăn thua, thực lực của đối phương quá mạnh, hai người chênh nhau cả một cảnh giới, ông lão không thể chống cự được.

Lão Cửu nghiến răng nghiến lợi: "Ông cũng biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì nếu giết Dương Thanh, tôi khuyên ông nên nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định xem có giết cậu ấy không".

Thành chủ Hoài Thành cười lạnh: "Uy hiếp tôi à?"

Lão Cửu chỉ cảm thấy áp lực trên người cứ lớn dần, cơ thể ông lão dần chìm xuống nước theo tấm ván gỗ kia.

Chỉ trong thoáng chốc, lão Cửu chỉ còn cái đầu trên mặt nước.

"Những gì tôi nói đều là lời nói thật, cho dù ông giết chúng tôi, chuyện hôm nay cũng sẽ bị truyền đi, đến khi đó, cả phủ Hoài Thành sẽ đối mặt với lửa giận của ông ấy".

Lão Cửu cố chịu áp lực cực lớn trên người, cần răng.

"Hừi"

Thành chủ Hoài Thành nổi giận, áp lực trên người lão Cửu càng lớn.

Ngay sau đó, đầu lão Cửu cũng chìm xuống nước hẳn.

"Ông Cửu Dương Thanh tức giận quát.

Mắt anh đỏ ngầu, ở giữa lông mày xuất hiện tộc văn, huyết mạch cuồng hóa được kích hoạt hoàn toàn, sức mạnh cuồng bạo lan ra từ người anh.

Sau cùng anh chỉ có cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, cho dù anh kích hoạt huyết mạch cuồng hóa đến cực hạn thì vẫn không phải đối thủ của cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong.

Thành chủ Hoài Thành hừ lạnh: “Không biết tự lượng sức mình!”

Sau khi dứt lời, lão ta bỗng khoát tay.

Khí thế cuồng bạo lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

“Rầml”

Tấm ván gõ dưới chân Dương Thanh vỡ vụn, cơ thể anh rơi thẳng xuống nước.

Dương Thanh liều mạng giấy giụa trong nước, nhưng cho dù anh giãy giụa thế nào thì vẫn không ăn thua, cả người anh chìm xuống nước, việc thiếu dưỡng khí khiến anh gần như bất tỉnh.

Trên thuyền của Giang Thành Tử, thành chủ Hoài Thành nhìn về phía Hoài Lam.

“Bịch!”

Hoài Lam lập tức quỳ xuống, sợ hãi nói: “Ông nội, xin ông hãy nương tay, tha cho chúng cháu rời đi”.

Thành chủ Hoài Thành nói với vẻ mặt u ám: “Cô phản bội phủ Hoài Thành, còn dám xin tôi thả các người đi à?”

Hoài Lam hết sức tuyệt vọng, với tư cách là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành, cô ta biết rõ lão ta là người thế nào hơn bất cứ ai, bây giờ cô ta đã phản bội phủ Hoài Thành, vậy thì chỉ còn con đường chết.

Hoài Lam chăm chú nhìn thành chủ Hoài Thành rồi lập tức nhảy xuống nước luôn.

Trong lúc nhất thời, trên sông Hoài, gió êm sóng lặng, chỉ còn một chiếc thuyền con, trước thuyền là một ngư dân đội mũ rộng vành và thành chủ Hoài Thành đang đứng chắp tay.

Chương 3032:

Đúng lúc này, dưới nước bỗng truyền đến tiếng ùng ục.

“Hửm?”

Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, nhìn xuống nước.

Ở một chỗ trên mặt nước, có vô số bong bóng đang nổi lên.

Đồng thời, một luồng khí thế khiến ngay cả lão ta cũng cảm thấy căng thẳng dần trồi lên mặt nước.

“Rầm!”

Ngay sau đó, một tiếng động lớn bỗng vang lên, một người thanh niên lao lên khỏi mặt nước.

Anh khiến mặt nước nổi sóng.

€ó hai bóng người đang lơ lửng trên nước, chính là lão Cửu và Hoài Lam.

Tuy hai người đã hôn mê nhưng chưa chết, cơ thể họ trôi trên mặt sông, như đang năm trên đất bằng.

Còn Dương Thanh thì đứng trên mặt nước, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí cuồng bạo.

©on ngươi của thành chủ Hoài Thành bỗng co lại: “Sao có thể? Cậu ta mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, sao có thể tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy chứ?”

Lúc này, không riêng gì thành chủ Hoài Thành kinh hãi, ngay cả trên mặt Giang Thành Tử vốn bình tĩnh cũng xuất hiện vẻ ngạc nhiên, lão lẩm bẩm: “Không ngờ lại có kiểu thiên tài võ thuật này thật”.

Với kinh nghiệm của mình, họ còn chưa bao giờ thấy cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ nào tu luyện được sức mạnh nguyên tố.

Theo quy tắc trước kia, chỉ cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong mới tu luyện được sức mạnh nguyên tố.

Chuyện này cũng không phải tuyệt đối, có những cao thủ đã bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong nhưng chưa chắc đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố này, đương nhiên, nếu không tu luyện ra sức mạnh nguyên tố thì cũng không đột phá Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong.

Lúc này, Dương Thanh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy, có thể tưởng tượng được sự kinh hãi của thành chủ Hoài Thành.

Có thể nói, sức mạnh nguyên tố là điều kiện tiên quyết để vượt xa cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, không ngờ Dương Thanh lại có được nó chỉ với thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ.

“Ông đáng chết!”

Dương Thanh nghiến răng, quát.

“Rầm rầm rầm!”

Mặt nước xung quanh anh như sôi trào, liên tục sủi bọt ùng ục, mấy tiếng nổ lớn bỗng vang lên, bọt nước văng tung tóe.

Khí thế đáng sợ liên tục tràn ra từ người Dương Thanh.

Thành chủ Hoài Thành nhướng mày, không ngờ cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong như lão ta lại cảm nhận được sự đe dọa từ một cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: “Cho dù cậu tu luyện ra sức mạnh nguyên tố thủy thì sao nào? Cảnh giới của cậu và tôi chênh nhau quá nhiều, cậu không phải đối thủ của tôi đâu”.

Sau khi nói xong, lão ta hơi nhích chân, đạp.

nước bước về phía Dương Thanh.

“Rầm!”

Dương Thanh bỗng giậm chân, khiến sông Hoài nổi sóng, nước sông Hoài như có sự sống, nước sông hóa thành một con rắn lớn, lao thẳng tới chỗ thành chủ Hoài Thành.

Chương 3033

CHương 3033:

“Soạt!”

Răn nước đánh trúng người thành chủ Hoài Thành.

Sau khi bị rắn nước tấn công, sức mạnh nguyên tố của thành chủ Hoài Thành sở hữu nguyên tố hỏa lại bị áp đảo.

Có lẽ đây chính là thủy khắc hỏa rồi.

Dương Thanh tu luyện được nguyên tố thủy, còn thành chủ Hoài Thành thì tu luyện ra nguyên tố hỏa, lúc này trên sông Hoài, thành chủ Hoài Thành không thể tới gần Dương Thanh, lão ta vốn có thể đạp nước bước đi, nhưng trong phạm vi mười mét xung quanh Dương Thanh, lão ta không sao đứng thẳng trên mặt nước.

Chỉ thấy lão ta hơi nhún chân, cơ thể lão ta lập tức lùi về thuyền của Giang Thành Tử, nhẹ tựa lông hồng.

Sắc mặt thành chủ Hoài Thành u ám tới cực điểm, lão ta không thể tới gần con tép riu trong mắt lão ta, cho dù lão ta là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, cho dù lão ta có thể bước đi trên mặt nước, nhưng khi gặp phải Dương Thanh nắm giữ nguyên tố thủy, lão ta vẫn không thể làm gì anh.

Lúc này quanh người Dương Thanh tràn ngập ý chí chiến đấu, mắt đỏ ngầu, gần như mất lý trí, nhưng anh vẫn cố chịu. Anh nhìn chăm chăm vào thành chủ Hoài Thành, nghiến răng nghiến lợi: “Một ngày nào đó, tôi sẽ đích thân giết ông!”

Sau khi nói xong, anh ôm lấy lão Cửu và Hoài Lam, đi về phía rời khỏi Hoài Thành.

Bây giờ anh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy, đứng trên mặt nước cũng như trên đất bằng, không hề thấy không khỏe chỗ nào hết.

Thành chủ Hoài Thành trơ mắt nhìn Dương Thanh rời đi, không thể làm gì. Lão ta nghiến răng nghiến lợi: “Cậu là người

đầu tiên dám uy hiếp tôi đấy!”

Giang Thành Tử nhìn theo hướng mà Dương Thanh rời đi, hình như đang suy nghĩ điều gì.

“Thành chủi”

Đúng lúc này, mấy chiếc thuyền lớn chạy tới, một đám cao thủ của phủ Hoài Thành thi nhau lên tiếng.

Họ đã nhìn thấy Dương Thanh và thành chủ Hoài Thành đánh với nhau từ xa, nhưng họ không ngờ người mạnh như thành chủ Hoài Thành cũng không thể giữ Dương Thanh lại.

Trừ chuyện này ra, việc khiến họ vô cùng khiếp sợ chính là Dương Thanh có thể bước trên sông Hoài như trên đất bằng, cứ thế rời đi?

Theo họ biết, chỉ cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong mới có thể đạp nước bước đi, nhưng rõ ràng Dương Thanh mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, sao anh làm được chứ?

“Chúng ta đi!”

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói, lập tức bước lên một con thuyền lớn.

Trên sông Hoài nhanh chóng yên bình như cũ.

Ở giữa sông Hoài, chỉ còn Giang Thành Tử đang thả câu, một người một thuyền.

Phía bên kia, rốt cuộc Dương Thanh cũng đưa được lão Cửu và Hoài Lam vượt qua sông Hoài, lão Cửu tỉnh lại trước.

Khi thấy họ đã vượt qua sông Hoài, ông lão hết sức kinh ngạc.

Lão Cửu kinh ngạc hỏi: “Chúng ta đã rời khỏi sông Hoài rồi à?”

Dương Thanh gật đầu.

Lão Cửu hỏi tiếp: “Tiền bối Giang Thành Tử ra tay ư?”

Ông lão thực sự không nghĩ ra, trừ Giang Thành Tử ra, còn ai cứu được họ vào lúc này chứ.

Dương Thanh vẫn lắc đầu.

Chương 3034:

Lão Cửu lập tức ngơ ngác, nếu Giang Thành Tử không ra tay giúp, sao một mình Dương Thanh có thể đưa ông lão và Hoài Lam vượt qua sông Hoài?

“Phụt!”

Dương Thanh bỗng hộc máu.

“Dương Thanh!”

Lão Cửu lập tức biến sắc, đỡ lấy Dương Thanh.

Lúc này mặt Dương Thanh trắng bệch, trước đó anh phải kích hoạt huyết mạch cuồng hóa tới cực hạn thì mới miễn cưỡng gắng gượng được, đưa lão Cửu và Hoài Lam vượt qua sông Hoài.

Bây giờ lão Cửu đã tỉnh, anh không chịu nổi áp lực khi cơ thể bị thương nặng nên mới hộc máu.

“Ông Cửu, tôi không sao, chỉ là tiêu hao quá nhiều mà thôi!”

Dương Thanh cố gắng đứng dậy, mở miệng nói.

Lão Cửu nói với vẻ hổ thẹn: “Miêu thành chủ bảo tôi đến bảo vệ cậu, không ngờ sau cùng cậu lại đưa tôi rời khỏi sông Hoài”.

Dương Thanh vội lắc đầu: “Ông Cửu, nếu thiếu đi sự giúp đỡ của ông, trong chuyến đi tới Hoài Thành lần này, có lẽ tôi còn chưa tìm được Lưu Ba thì đã chết ở phủ Hoài Thành”.

Hồi nãy sau khi hộc máu xong, Dương Thanh lại thấy áp lực trên người giảm hẳn, dễ chịu hơn rất nhiều.

Trước đó khi lão Cửu hỏi anh, không phải anh không muốn trả lời, mà máu đang nghẹn ở họng anh, không thể phun ra nên không nói được.

Bây giờ đã đỡ hơn nhiều, anh mới hỏi: “Ông Cửu, chỉ cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong mới tu luyện được sức mạnh nguyên tố ư?”

Lão Cửu thoáng sửng sốt rồi lập tức gật đầu: “Cũng không phải tất cả cao thủ bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong đều tu luyện được sức mạnh nguyên tố, chỉ có một phần nhỏ trong số đó, những người sở hữu thiên phú xuất chúng mới có thể tu luyện được”.

“Chẳng hạn như thành chủ Hoài Thành, ông ta đã tu luyện được nguyên tố hỏa, còn Dược Vương của Dược Vương Gốc thì tu luyện được sức mạnh nguyên tố băng”.

“Cao thủ tu luyện được sức mạnh nguyên tố có sức chiến đấu hơn xa cao thủ không tu luyện được”.

“Chỉ cao thủ tu luyện được sức mạnh nguyên tố mới có hy vọng vượt xa cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong”.

Dương Thanh hỏi tiếp: “Vậy cao thủ dưới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong có tu luyện được sức mạnh nguyên tố không?”

Lão Cửu thoáng suy tư rồi lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ nghe nói đến, có lẽ không có đâu!”

Nghe thấy thế, Dương Thanh bỗng vươn tay, ngoäc về phía sông Hoài, ngay sau đó, nước sông Hoài biến thành con rắn nước nhỏ, xuất hiện trên tay Dương Thanh, vờn quanh tay anh như có sinh mạng.

Lão Cửu ở bên cạnh trợn tròn mắt, có vẻ không dám tin.

Lão Cửu nhìn con rắn nước như có sinh mạng do nước sông Hoài ngưng tụ thành đang quấn quanh tay Dương Thanh, hoàn toàn sững sờ.

“Soạt!”

Con rằn nước ấy bỗng hóa thành giọt nước bay đầy trời, biến mất khỏi cổ tay Dương Thanh.

“Ông Cửu, bây giờ tôi có cảm giác khi chiến đấu trong nước, thực lực của tôi sẽ tăng ít nhất một cấp nhỏ”.

Chương 3035:

Dương Thanh nghiêm túc nói: “Nhưng bây giờ tôi chỉ giữ được những hình bằng nước trong thời gian rất ngắn mà thôi, tuy nhiên tôi có thể cảm nhận được, sau này khi thực lực của tôi tăng lên, tôi sẽ vận dụng nước thành thạo hơn, thậm chí dùng nó để chiến đấu”.

“Ông Cửu, tình trạng của tôi có được tính là đã tu luyện ra sức mạnh nguyên tố thủy không?”

Lúc này lão Cửu mới hoàn hồn, ông lão kinh ngạc gật đầu, trong mắt còn có vẻ hâm mộ: “Đương nhiên là tính! Cậu đã tu luyện ra sức.

mạnh nguyên tố thủy, ngay cả tôi cũng mới nghe về việc cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ tu luyện được sức mạnh nguyên tố lần đầu tiên”.

“Nếu tin tức này bị truyền đi, có lẽ nó sẽ khiến vô số người kinh ngạc, cũng mang tai họa tới cho cậu, nhất là những cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong vẫn chưa tu luyện được sức mạnh nguyên tổ”.

“Trong mắt họ, cậu chính là bảo vật, họ đều muốn lấy được cách tu luyện sức mạnh nguyên †ố từ chỗ cậu”.

Nghe thấy thế, nét mặt Dương Thanh nghiêm nghị hẳn lên, đây chính là đạo lý mang theo bảo.

vật dễ chuốc họa vào người.

Dương Thanh nói với vẻ cay đắng: “Ngay cả tôi cũng không biết mình đã tu luyện ra sức mạnh nguyên tố thế nào, trước đó, khi bị khí thế của thành chủ Hoài Thành ép cho chìm xuống sông, tôi cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa”.

“Đúng lúc đó, tôi bỗng cảm thấy cơ thể mình như đang hấp thu dưỡng khí trong nước, cảm giác ngạt thở cứ đỡ dần rồi mất hẳn”.

“Lúc này tôi mới nhận ra mình có thể thở dưới nước”.

Lão Cửu nói với vẻ hâm mộ: “Theo như cậu nói, cách tu luyện ra sức mạnh nguyên tố của cậu đúng là đơn giản, nếu những cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong không tu luyện ra sức mạnh nguyên tố biết cậu dễ dàng nắm giữ nó như thế, có lẽ họ sẽ tức chết mất thôi”.

“Thế nên… tiền bối Giang cũng không cứu chúng ta, mà cậu đã đưa bọn tôi đi à?”

Dương Thanh gật đầu, nghiêm nghị nói: “Thành chủ Hoài Thành muốn giết tôi, kết quả lại bị tôi dùng sức mạnh nguyên tố thủy để thay đổi tính chất nước ở những nơi mà ông ta đặt chân xuống, khiến ông ta không thể đến gần tôi trên mặt nước, lúc này tôi mới đưa hai người đi”.

Lão Cửu nhìn về phía Hoài Thành bằng ánh mắt thâm thúy, trầm giọng nói: “Chúng †a nên đi thôi, chắc chắn thành chủ Hoài Thành sẽ không từ bỏ ý đồ”.

Đúng lúc này, Hoài Lam cũng tỉnh, khi thấy mình còn sống, cô ta kinh ngạc nói: “Mình chưa chết à?”

Lão Cửu nhìn về phía Hoài Lam: “Dương Thanh đã cứu cô, tình cảnh của chúng ta bây giờ vô cùng nguy hiểm, đừng nói nhảm nữa, cứ rời đi trước rồi tính sau”.

Dương Thanh nhìn về phía Hoài Lam: “Tuy nơi này không thuộc phạm vi Hoài Thành nữa, nhưng chỉ cách Hoài Thành một con sông, chắc cô quen thuộc với bên đây lắm nhỉ? Gô biết lối rời đi chứ?”

Lúc này, xung quanh họ toàn cỏ lau, trừ họ ra cũng không có ai khác, nếu muốn rời đi với tốc độ nhanh nhất thì chỉ có thể dựa vào Hoài Lam.

Hoài Lam lắc đầu, mở miệng nói: “Khi còn là người của Hoài Thành, từ khi tiến vào phủ Hoài Thành xong, tôi gần như không rời khỏi Hoài Thành nữa, nên cũng không rõ những chỗ ở bên ngoài Hoài Thành”.

Dương Thanh nói: “Nếu vậy thì chúng ta đành rời đồng cỏ lau này trước rồi tìm hướng rời đi”.

Ba người men theo một con đường nhỏ giữa các bụi lau, nhanh chóng tiến về phía trước.

Nếu lúc này thành chủ Hoài Thành đuổi theo, họ chỉ còn con đường chết mà thôi.

Chương 3036:

Tuy Dương Thanh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy, nhưng nó chỉ phát huy tác dụng khi ở dưới nước.

Mười phút sau, cuối cùng ba người cũng ra khỏi bụi lau, bên ngoài là một con đường nhỏ, cách đó không xa còn có một thôn xóm nữa.

Lão Cửu nói: "Qua thôn nhỏ kia trước rồi nghĩ cách rời đi".

Ba người vừa đi được mấy bước, mấy luồng khí thế đáng sợ bỗng ập đến.

Lão Cửu lập tức biến sắc: "Cẩn thận!"

Khí thế của Dương Thanh lập tức tăng vọt, đồng thời kích hoạt huyết mạch cuồng hóa.

Ngay sau đó, ba cao thủ với hơi thở đáng sợ xuất hiện trong tâm mät của ba người.

Cao thủ dân đầu đã đạt đến Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, còn hai cao thủ sau lưng ông ta cũng có hơi thở vô cùng khủng khiếp.

"Các người là ai?"

Lão Cửu nhìn về phía họ, hỏi với vẻ mặt u ám.

Đối phương chưa kịp đáp lời, Hoài Lam đã nghiêm nghị nói: "Họ là người của Dược Vương Cốc, người đứng giữa là đại đồ đệ của Dược Vương – Từ Hoai"

Từ Hoa cười ha hả, nhìn chằm chằm vào Hoài Lam: "Không hổ là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành, tôi giấu kỹ như thế mà cô vẫn nhận ra".

"Tiếc răng cô đã phản bội phủ Hoài Thành, nếu cô muốn thì có thể tới Dược Vương Gốc đấy".

Hoài Lam không trả lời, chỉ lạnh lùng hỏi: "Ông tới đây làm gì?"

Từ Hoa cười híp mắt: “Đương nhiên là để giết người!” * Ông ta nói rồi nhìn về phía Dương Thanh: “Tôi nghe nói cậu có thể dùng thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ để đánh một trận với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ mà không thua, vừa hay tôi là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ”.

“Tôi cũng không ức hiếp cậu, tôi sẽ giữ thực lực ở mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong để đánh với cậu một trận, cậu dám tiếp chứ?”

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Tốt nhất ông nên giữ thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, bằng không, đến khi đánh, nếu ông suýt bị tôi giết rồi phải dốc hết sức thì đúng là quá mất mặt”.

Nghe thấy thế, Từ Hoa nhíu mày, nhìn chăm chằm vào Dương Thanh: “Tôi cứ tưởng tôi đã ngông cuồng lắm rồi, không ngờ còn có người ngông cuồng hơn cả tôi”.

“Trên đời này, không chỉ mình cậu có thể giết kẻ địch vượt cấp”.

Sau khi Từ Hoa dứt lời, khí thế cuồng bạo cũng bùng nổ từ người ông ta, ông ta nói: “Tôi đã nói sẽ giữ thực lực ở mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thì sẽ đúng như thế”.

Ông ta nói rồi giậm mạnh chân, chỗ ông ta vừa đứng lập tức lún xuống, còn ông ta thì biến mất.

Gần như cùng một lúc, hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong mà Từ Hoa dẫn theo cũng lao tới chỗ lão Cửu.

Trận chiến lập tức nổ raI Dương Thanh nhìn Từ Hoa đang xông tới chỗ mình, hơi biến sắc, quả nhiên không phải cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ bình thường, đối phương đã giữ thực lực ở mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong mà vẫn mạnh hơn cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ của phủ Hoài Thành vừa bị Dương Thanh đánh bại trước đó.

Nhưng đó là trước khi anh lĩnh ngộ được sức mạnh nguyên tố thủy, còn bây giờ, chắc chăn thực lực của anh đã có sự thay đổi về chất rồi.

Chương 3037:

Gần như chỉ trong chớp mắt, Từ Hoa đã xông tới trước mặt Dương Thanh, giơ tay đánh một chưởng.

Cũng đúng lúc này, Dương Thanh bỗng tung chưởng, tay hai người va vào nhau.

"Rầm!"

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, khí thế cuồng bạo lan ra bốn phương tám hướng.

Quần áo của hai người bay phấp phới, lấy họ làm trung tâm, trên mặt đất xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Nét mặt Từ Hoa nghiêm nghị tới cực điểm, ông ta có thể cảm nhận được sức mạnh của Dương Thanh khủng khiếp đến mức nào.

Hồi nấy ông ta chủ động lao tới chỗ Dương Thanh vì biết rõ sự mạnh mẽ của anh, thế nên ông ta cũng tung đòn mạnh nhất.

Còn Dương Thanh thì vẫn đứng im để đỡ một chưởng này.

Đây chưa phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là Dương Thanh còn không hề lùi lại nửa bước, Từ Hoa cũng không biết rốt cuộc Dương Thanh đã dùng mấy phần sức mạnh để đỡ một chưởng của ông ta.

Dương Thanh hờ hững nhìn chăm chăm vào Từ Hoa, lạnh lùng nói: "Hóa ra khi giữ thực lực ở mức Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, Đại đồ đệ của Dược Vương cũng chỉ có thế này".

Từ Hoa thẹn quá hoá giận, tức giận quát: "Cậu chán sống rồi!"

Sau khi dứt lời, khí thế của ông ta lập tức tăng vọt tới mức Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Tuy chuyện này rất mất mặt, nhưng sau khi biết sự mạnh mẽ của Dương Thanh, nếu ông ta vẫn kìm nén thực lực để đánh với anh thì đúng là ngu ngốc.

Từ Hoa đấm về phía Dương Thanh.

Dương Thanh bỗng giậm mạnh chân, lập tức biến mất, né tránh đòn tấn công của Từ Hoa.

Trước đó, khi đánh với cao thủ của phủ Hoài Thành trên sông Hoài, sau cùng anh suýt bị thành chủ Hoài Thành dìm xuống sông, thực lực vẫn chưa khôi phục đến mức cao nhất.

Nếu lúc này đỡ đòn của Từ Hoa thì chẳng khác gì đang tìm đường chết cả.

Cho dù anh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của Từ Hoa, chỉ có thể tạm thời né tránh, chờ thực lực khôi phục một chút rồi mới thỏa sức đánh một trận.

Từ Hoa tấn công hết lần này tới lần khác, nhưng vẫn không chạm được vào người Dương Thanh, mỗi khi đòn đánh của ông ta ập đến, Dương Thanh sẽ biến mất ngay tức khắc.

Phía bên kia, lão Cửu cũng đang phải chịu áp lực nặng nề, một mình đánh với hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, chỉ cần thoáng sơ sẩy thôi là sẽ chết dưới tay kẻ địch.

Lúc này Dương Thanh mới nhận ra, sức chiến đấu của lão Cửu rất mạnh, tuy ông lão chỉ là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, nhưng nếu dốc hết sức thì chắc có thể sánh ngang với Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ.

Hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong chỉ mang lại áp lực rất lớn cho lão Cửu chứ không thể áp đảo ông lão, ông lão còn chớp thời cơ để khiến họ bị thương nặng.

Hoài Lam chỉ có thể quan sát từ xa, cô ta không có tư cách tham gia vào trận chiến ở cấp bậc này.

Từ Hoa điên cuồng tấn công Dương Thanh nhưng không trúng lần nào, còn tiêu hao rất nhiều sức lực.

Từ Hoa tức giận nói: “Có giỏi thì cậu đừng né nữa, đánh một trận chính diện với tôi đi!”

Chương 3038:

Dương Thanh cười lạnh: “Cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ như ông đánh với người mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ như tôi, còn có mặt mũi bảo tôi đánh một trận chính diện với ông á? Sao ông không đi đánh với thành chủ Hoài Thành rồi bảo ông ta đánh chính diện với ông một trận?”

Giọng Dương Thanh sặc mùi mỉa mai.

Từ Hoa càng tức giận hơn, nghiến răng nghiến lợi: “Tên nhãi kia, có giỏi thì cậu cứ trốn tiếp đi, đừng để tôi đánh trúng, một khi tôi đánh trúng, cho dù cậu muốn trốn cũng không thoát được đâu”.

Từ Hoa nói rồi lại lao tới chỗ Dương Thanh.

Nhưng Dương Thanh vẫn né được bằng thân pháp tài tình.

Dương Thanh vừa né tránh vừa suy nghĩ, làm thế nào để đánh với kẻ địch bằng sức mạnh nguyên tố thủy đây.

Anh không tin sức mạnh nguyên tố mà mình tu luyện ra sẽ vô dụng khi chiến đấu, chắc chắn vấn còn lợi ích gì đó, chứ không chỉ dừng ở việc có thế mạnh khi đánh dưới nước.

Dương Thanh thầm nghĩ, nếu mình có thể điều khiển hình dạng của nước, thậm chí đưa khí thế vào nước, phải chăng có thể giấu đòn tấn công trong nước rồi khiến kẻ địch bị thương?

Hay anh có thể dùng tính ôn hòa của nước để tăng phòng ngự cho mình không nhỉ?

Lấy nhu thắng cương, lấy nước để chế ngự đòn tấn công.

Nghĩ tới đây, Dương Thanh bỗng cảm thấy việc chiến đấu với Từ Hoa cũng không khổ cực cho lắm, anh còn có thể thử nghiệm cách dùng sức mạnh nguyên tố thủy.

Vừa hay bên cạnh có một con mương nhỏ, †rong mương có rất nhiều nước, chắc có nông dân đang tưới tiêu.

Dương Thanh tới gần mương, bỗng đánh một đòn vào không trung, khí kình mạnh mẽ khiến bọt nước văng tung tóe.

Ngay sau đó, số bọt nước ấy bỗng hóa thành từng cây kim nước sắc bén, lao về phía Từ Hoa dưới sự điều khiển của Dương Thanh.

Từ Hoa đang phóng tới chỗ Dương Thanh vốn không hề ngờ tới việc Dương Thanh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố thủy, càng không ngờ Dương Thanh có thể dùng nước để tấn công mình.

Đến khi ông ta nhận ra nguy hiểm, ông ta đã lao tới chỗ Dương Thanh, muốn dừng cũng muộn rồi.

Vô số cây kim nước lập tức đâm vào người ông ta.

"Áp"

Từ Hoa hét thảm, ngã rầm xuống đất.

Lúc này, người Từ Hoa toàn máu tươi, trên mặt cũng bị kim nước vạch mấy đường, khóe mắt ông ta cũng bị kim đâm trúng, suýt nữa mù luôn.

"Thành công rồi!"

Dương Thanh kích động nhìn Từ Hoa đang năm dưới đất với cơ thể đầy máu.

Bây giờ anh chỉ có thể duy trì hình dạng của nước trong ba, bốn giây ngăn ngủi.

Ba, bốn giây này đủ để cho anh biến giọt nước thành kim nước, tấn công kẻ địch.

Tuy kim nước không tạo thành ảnh hưởng chí mạng với Từ Hoa, nhưng chúng có quá nhiều, dường như cả người Từ Hoa đều bị kim đâm, vô số vết thương nhỏ như thế cũng mang lại tổn thương rất lớn.

"Dương Thanh, tao phải giết mày!"

Từ Hoa gào lên với vẻ mặt dữ tợn, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Chương 3039:

Dương Thanh cười lạnh: “Vấn chưa biết ai sống ai chết đâu! Khi nào ông đến gần tôi được thì hãy mạnh miệng tiếp!”

Dương Thanh cố ý khiêu khích, khiến Từ Hoa càng thêm tức giận.

“Nếu mày vội đi chết như thế, tao đành giúp mày thôi!”

Từ Hoa tức giận quát, hơi nhích chân, lao thẳng tới chỗ Dương Thanh.

Rõ ràng ông ta đã dốc hết sức, tốc độ nhanh hơn mấy lần trước nhiều.

Nhưng trong mắt Dương Thanh, anh vẫn có thể dễ dàng né tránh.

Nhưng anh cũng không định tránh mà nhìn chăm chăm vào Từ Hoa.

Đúng lúc đòn tấn công của Từ Hoa sắp ập đến, nước dưới mương như bị thu hút, vô số giọt nước bay đến trước mặt Dương Thanh rồi hóa thành một tấm lá chản.

“Soạtt!”

Từ Hoa đánh trúng lá chắn nước, nó lập tức nổ tung, bọt nước tóe lên, che khuất tâm mắt của Từ Hoa.

“Chính là lúc này!”

Trong mắt Dương Thanh lóe lên ánh sáng sắc bén, anh bỗng giậm mạnh chân. Anh đã sẵn sàng tấn công từ nãy nên lập tức xuất hiện trước mặt Từ Hoa với tốc độ nhanh như chớp sau khi lá chăn nước bị đánh nát, đấm móc vào cằm ông ta.

“Rầm!”

Từ Hoa bay lên cao rồi nặng nề rơi xuống chỗ cách đó mấy mét.

Hoài Lam ở cách đó không xa sững sờ nhìn Dương Thanh vận dụng sức mạnh nguyên tố thủy để chiến đấu.

Từ Hoa là cao thủ Bát Cảnh Siêu Phàm sơ kỳ, còn là đại đồ đệ có thể chiến đấu vượt cấp của Dược Vương, cho dù ở bất cứ thế lực nào thì cũng là cao thủ đứng đầu, giờ lại bị Dương Thanh mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ đánh bại.

Dương Thanh cũng hết sức kích động, trước đó khi ở sông Hoài, anh mới chỉ thay đổi tính chất nước ở những chỗ mà thành chủ Hoài Thành đặt chân, khiến lão ta không thể đạp nước tới chỗ anh, lúc đấy anh đã cảm nhận được lợi ích của sức mạnh nguyên tố thủy.

Hồi nãy khi đánh với Từ Hoa, Dương Thanh thử biến giọt nước thành kim và lá chắn, không ngờ có thể đánh bại ông ta thật.

"Từ Hoa!"

Sau khi thấy Từ Hoa bị Dương Thanh đánh bay, hai cao thủ của Dược Vương Cốc đang đánh với lão Cửu thi nhau quát.

Lão Cửu cũng thầm kinh ngạc, không ngờ Từ Hoa lại thua Dương Thanh nhanh như thế.

"Đối thủ của các ông là tôi!"

Sau khi lão Cửu nói xong, khí thế của ông lão lại tăng mạnh, ông lão lập tức tấn công một cao thủ của Dược Vương Gốc.

Tuy hai cao thủ của Dược Vương Cốc muốn giúp Từ Hoa, nhưng họ đã hợp sức với nhau mà vân không áp đảo được lão Cửu, một khi bất cứ ai trong số họ rời đi, người kia sẽ nhanh chóng thua mất.

Sau khi đánh bại Từ Hoa xong, áp lực của Dương Thanh đã giảm đi rất nhiều. Anh nhìn về phía Từ Hoa với khuôn mặt trắng bệch đang nằm dưới đất, trong mắt lóe lên sát khí mãnh liệt.

Dương Thanh lạnh lùng nói: "Nếu ông đã tới đây để giết tôi, tôi cũng không cần giữ mạng ông lại nữa!"

Từ Hoa nghiến răng nghiến lợi: "Tao là đại đồ đệ của Dược Vương, cốc chủ tương lai của Dược Vương Cốc, nếu mày dám hại tao, chắc chắn Dược Vương sẽ báo thù cho tao!"

Dương Thanh cười lạnh: “Ông không thấy câu nói này của ông buồn cười lắm à? Dược Vương đã cử người đi giết tôi, tức là sẽ không bỏ qua cho tôi rồi, nếu đã vậy, sao tôi phải lo Dược Vương sẽ giết tôi rồi không dám giết ông chứ?”

Sau khi dứt lời, khí thế cuồng bạo lập tức lan ra từ người anh.

Từ Hoa đã bị thương nặng, cho dù ông ta là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nếu bây giờ Dương Thanh muốn giết ông ta thì đúng là dễ như bốn.

Chương 3040:

Từ Hoa cảm nhận được sát khí của Dương Thanh, lập tức sợ hết hồn, vội nói: “Mày không được giết tao! Tao là đại đồ đệ của Dược Vương, cốc chủ tương lai của Dược Vương Cốc, sao mày có thể giết tao chứ?”

Dương Thanh không quan tâm đến những lời đối phương nói khi mất bình tĩnh, anh vận hành Chiến Thần Quyết, khí thế mạnh mẽ lan ra từ người anh.

“Anh Thanh!”

Đúng lúc này, Hoài Lam chạy tới, lo lắng nói: “Anh Thanh, ông ta là đại đồ đệ của Dược Vương, Dược Vương rất coi trọng ông ta, nếu bây giờ anh giết ông ta, chắc chắn Dược Vương sẽ tìm mọi cách để giết anh đấy”.

Nghe thấy Hoài Lam nói thế, Từ Hoa vội nói: “Đúng đúng, mày không được giết tao, bảng không Dược Vương sẽ đuổi giết mày tới tận chân trời góc biển, giết hết những người liên quan đến mày”.

Dương Thanh nhíu mày, nhìn Hoài Lam: “Chẳng lẽ nếu tôi không giết ông ta, Dược Vương sẽ tha cho tôi chắc?”

Hoài Lam nói: “Có lẽ chúng ta có thể trao đổi với Từ Hoa”.

“Hửm?”

Dương Thanh nhìn về phía Từ Hoa, ý Hoài Lam là trên người Từ Hoa còn bảo vật gì đó à?

Từ Hoa hơi bối rối nhưng che giấu được rất nhanh, ông ta nói liên mồm: “Dương Thanh, Dược Vương Cốc năm rõ những thông tin về cậu, bên cạnh cậu có người thân bạn bè gì, chúng tôi cũng biết hết. Nếu cậu dám giết tôi, cho dù Dược Vương không thể tìm thấy cậu ngay trong thời gian ngăn, ông ấy cũng sẽ giết sạch người bên cạnh cậu”.

Sát khí trong mắt Dương Thanh càng rõ rệt hơn, Hoài Lam vội chắn trước mặt Từ Hoa, nhìn về phía Dương Thanh: “Anh Thanh, anh đừng giết ông tai”

Hành động của Hoài Lam khiến Dương Thanh nhíu chặt mày, nhưng anh cũng biết cô gái này không có ác ý với mình.

Hoài Lam nhìn về phía Từ Hoa: "Từ Hoa, tôi nghe nói ông có một viên ngọc quý có thể nuôi dưỡng lực tinh thần, chỉ cần ông giao viên ngọc này ra, anh Thanh có thể cho ông một con đường sống".

Nghe thấy thế, con ngươi Từ Hoa bỗng co lại, ông ta vội nói: "Cô đang nhắc đến Dạ Hoa Châu à?"

Hoài Lam nói: "Tôi không biết viên ngọc đó tên gì, chỉ biết nó ở trong tay ông, hơn nữa nó có thể nuôi dưỡng lực tỉnh thần, có tác dụng rất lớn với người mất ý thức".

Dương Thanh vốn đang không hiểu tại sao Hoài Lam lại ngăn mình giết Từ Hoa, nhưng bây giờ, thông tin mà Hoài Lam cố tình tiết lộ cho anh lại khiến anh run lên, vô cùng kích động.

Hoài Lam nói viên ngọc đó có tác dụng rất lớn với người mất ý thức, chẳng phải là nó sẽ có ích cho trạng thái bây giờ của Mã Siêu ư?

Từ Hoa nói: "Cô nói không sai, đúng là tôi có một viên Dạ Hoa Châu có thể nuôi dưỡng lực tỉnh thần, nhưng bây giờ viên ngọc đó không ở trên người tôi, mà ở Dược Vương Cốc".

"Tôi cũng bằng lòng dùng viên ngọc đó để đổi lấy mạng sống của tôi, nhưng tôi phải về Dược Vương Cốc lấy".

Hoài Lam cười nhạt: "Từ Hoa, tốt nhất ông nên ngoan ngoãn giao Dạ Hoa Châu ra! Tôi nghe nói cơ thể của ông có vấn đề từ nhỏ, để cứu ông, Dược Vương mới tìm viên Dạ Hoa Châu này về, hơn nữa lúc nào ông cũng phải mang nó theo, bằng không cơ thể của ông sẽ yếu ớt hơn nữa".

"Bây giờ ông lại nói Dạ Hoa Châu không ở trên người ông, ông nghĩ tôi sẽ tin à?2"

Từ Hoa tái mặt, hình như không ngờ Hoài Lam lại biết rõ về mình như thế, thậm chí biết cả việc cơ thể của ông ta có vấn đề.

Dương Thanh phóng sát khí ra, nhìn chăm chằm vào Từ Hoa: "Giao Dạ Hoa Châu ra đây, tôi có thể cho ông một con đường

sống!”

Chương 3042:

Dương Thanh đón lấy túi thơm, quả nhiên bên †rong có một viên ngọc đang phát ra sóng lực tinh thần mãnh liệt.

Sau khi Từ Hoa giao Dạ Hoa Châu ra, hơi thở của ông ta lập tức yếu hẳn đi, như thể đang cận kề cái chết.

Từ Hoa nhìn chằm chằm vào Dương Thanh với vẻ căm thù: "Bây giờ có thể tha cho tôi rồi chứ?"

Dương Thanh không quan tâm đến ông ta, cầm Dạ Hoa Châu với vẻ kích động, rốt cuộc Mã Siêu cũng sắp được cứu rồi à?

Với cảnh giới của anh, chỉ mới cầm Dạ Hoa Châu trong tay thôi mà đã cảm thấy rất sảng khoái,đây là lần đầu tiên anh thấy loại bảo vật này.

Hoài Lam cũng nhìn về phía Dương Thanh, mỉm cười: "Anh Thanh, có Dạ Hoa Châu rồi, chắc người anh em tốt kia của anh sẽ nhanh chóng tỉnh lại".

Dương Thanh gật đầu, nhìn Hoài Lam với vẻ cảm kích.

Nếu không có Hoài Lam, anh không bao giờ ngờ đến việc trên người Từ Hoa có viên ngọc quý có thể cứu mạng Mã Siêu.

Dương Thanh nói bằng giọng cảm kích: "Hoài Lam, cảm ơn cô nhé!"

Hoài Lam mỉm cười, trong mắt cô ta bỗng lóe lên ánh sáng sắc bén.

"Rầm!"

Ngay sau đó, khí thế Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong lập tức bùng nổ từ người cô ta, cô ta đấm vào người Từ Hoa.

Từ Hoa vốn đã bị thương nặng, còn mất Dạ Hoa Châu, giờ đang thoi thóp, sao có thể chịu nổi đòn đánh này từ Hoài Lam chứ?

Sau khi bị Hoài Lam đánh trúng, ông ta tắt thở ngay!

Dương Thanh nhìn mà sững sờ, không ngờ Hoài Lam vừa nói đỡ Từ Hoa lại thẳng tay giết ông ta thật.

“Từ Hoa!”

Thấy Từ Hoa bị giết, hai cao thủ Dược Vương Cốc đang đánh với lão Cửu đều trợn trừng mắt, quát lớn.

“Chắc chắn các người sẽ phải trả giá đắt!”

Hai người liếc nhau, buông câu đe dọa rồi định quay người rời đi.

Hoài Lam lập tức sợ hãi nói: “Mau giết họ!

Không thể để họ sống sót quay về Dược Vương Cốc!”

Lão Cửu cũng không định thả hai người này đi, ông lão bỗng hóa thành một bóng mờ, lao thẳng tới chỗ họ.

Dương Thanh cũng không rảnh rồi, anh khoát †ay, nước trong mương lập tức hóa thành mưa kim đầy trời, phóng tới chỗ cao thủ của Dược Vương Gốc.

Tốc độ của mưa kim rất nhanh, lão Cửu còn chưa bắt kịp hai cao thủ của Dược Vương Cốc thì mưa kim đã rơi trúng người họ rồi.

Tuy mưa kim không thể tạo thành vết thương nghiêm trọng trên người họ nhưng lại có rất nhiều, vô số kim nước đâm vào người hai cao thủ của Dược Vương Cốc, nhất là bắp đùi, khiến họ lảo đảo rồi thi nhau ngã xuống đất.

Đúng lúc này, lão Cửu đã xông tới trước mặt hai người, hai đòn tấn công dữ dội ập đến, hai cao thủ Dược Vương Gốc bị giết ngay.

Lúc này, rốt cuộc ba cao thủ Dược Vương Cốc đuổi giết tới tận đây cũng chết hết.

Chương 3043:

Hoài Lam nhìn về phía Dương Thanh, giải thích: “Dựa vào sự hiểu biết của tôi về Dược Vương, cho dù anh thả Từ Hoa, ông ta cũng sẽ không bỏ qua cho anh, nếu đã vậy, chỉ bằng giết ba người này trước, khiến thực lực của Dược Vương Cốc giảm mạnh”.

Lúc này Hoài Lam trông rất tàn nhân, đâu giống cô gái ôn hòa mà Dương Thanh biết chứ?

Lão Cửu trầm giọng nói: “Hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, một đại đồ đệ của Dược Vương, có lẽ cái chết của họ sẽ khiến Dược Vương nổi giận, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, một khi Dược Vương bắt kịp, chắc chắn chúng ta sẽ phải chết”.

Hoài Lam nói: “Ông Cửu, không cần vội đâu!”

“Hửm?”

Lão Cửu nhìn về phía Hoài Lam với vẻ khó hiểu.

Dương Thanh cũng rất ngờ vực.

Hoài Lam nói: “Nếu tôi không đoán nhầm, trong số ba người vừa bị giết, trừ Từ Hoa ra, hai người còn lại chính là Tả và Hữu hộ pháp có thực lực gần với Dược Vương”.

“Trước đó Dược Vương Cốc đã loan tin, nói chuyện giữa họ và anh Thanh chỉ là hiểu nhầm, còn cảnh cáo cao thủ của phủ Hoài Thành, ai dám đuổi giết anh Thanh thì sẽ là kẻ địch của Dược Vương Gốc”.

“Nhưng Tả và Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc, đại đồ đệ của Dược Vương lại đuổi giết anh Thanh, nếu tôi không đoán sai, đây là âm mưu của Dược Vương Cốc, họ cố tình loan tin chuyện giữa mình và anh Thanh chỉ là hiểu lầm, lại ngấm ngầm đuổi giết anh Thanh, thật ra là muốn giết anh Thanh rồi đổ oan cho phủ Hoài Thành”.

“Nếu làm thế, cho dù sư phụ của anh Thanh muốn báo thù thì cũng sẽ tìm đến phủ Hoài Thành, tới khi đó, Dược Vương Cốc

sẽ có thể thay thế phủ Hoài Thành”.

Sau khi nghe Hoài Lam nói xong, cả lão Cửu và Dương Thanh đều giật mình.

Họ nghĩ kỹ lại, có vẻ đúng như Hoài Lam nói, băng không, tại sao Dược Vương Cốc lại loan tin họ và Dương Thanh chỉ hiểu lầm nhau, rồi cử đội ngũ mạnh mẽ như thế đi đuổi giết anh vậy?

Lão Cửu hỏi: “Chuyện này liên quan gì tới việc chúng ta có rời đi nhanh hay không chứ?”

Hoài Lam nói: “Đã ăn miếng rồi mà không trả miếng thì không hay! Nếu Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành đều tính kế anh Thanh, vậy chúng ta cũng hại họ một lần, Dược Vương Cốc và phú Hoài Thành vốn bất hòa, nếu lần này Dược Vương nghĩ Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc đã chết dưới tay thành chủ Hoài Thành, hai người nói xem sẽ xảy ra chuyện gì đây?”

Nghe thấy Hoài Lam nói thế, Dương Thanh và lão Cửu đều rất bất ngờ.

Nhất là Dương Thanh, anh cứ nghĩ Hoài Lam là một cô gái vô cùng dịu dàng và lương thiện, nhưng bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy mưu mô.

Không thể không thừa nhận, ý tưởng của Hoài Lam rất hay, nếu có thể đổ cái chết của mấy người Từ Hoa cho thành chủ Hoài Thành thật, đám Dương Thanh sẽ giải quyết được một vấn đề lớn.

Dương Thanh hỏi: “Cô có cách gì để khiến Dược Vương tin đám người Từ Hoa đã bị người của phủ Hoài Thành giết không?”

Hoài Lam mỉm cười: “Chuyện này dễ lắm!

Tình trạng của anh và ông Cửu bây giờ đều không tốt, rõ ràng đã bị thương nặng, chỉ cần tình trạng của hai người thê thảm hơn một chút, sau đó để người của Dược Vương Gốc biết, cho dù hai người nói mình đã giết đám người Từ Hoa thì cũng không ai tin”.

“Tuy thực lực của anh rất mạnh nhưng dù sao cũng mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh, trừ những người đã tận mắt chứng kiến sức chiến đấu Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ của anh, băng không không ai tin anh hết”.

“Còn Từ Hoa lại dẫn hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong tới, Từ Hoa còn là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ có thể giết địch vượt cấp”.

Chương 3044:

“Với đội hình này, nếu không tận mắt thấy, ai lại tin ba người đó bị hai người giết đây?”

“Đừng nói hai người đã bị thương nặng, cho dù hai người đang ở trạng thái mạnh nhất, có lẽ cũng không ai tin hai người có thể giết được đám người Từ Hoa”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh lập tức sáng mắt lên.

Trừ Giang Thành Tử và thành chủ Hoài Thành, chỉ còn đám người Từ Hoa biết chuyện anh đã tu luyện ra sức mạnh nguyên tố thủy.

Đám người Từ Hoa đã chết, chắc Giang Thành Tử cũng không đến mức công bố chuyện Dương Thanh đã tu luyện được sức mạnh nguyên tố khi mới đạt đến Siêu Phàm Thất Cảnh với bên ngoài đâu đúng không?

Đương nhiên thành chủ Hoài Thành cũng sẽ không nói, cho dù lão ta nói, có mấy ai tin nhỉ?

Chính vì lẽ đó, sẽ không có ai biết bây giờ Dương Thanh mạnh đến mức nào, cũng không ai nghĩ cái chết của đám người Từ Hoa có liên quan tới hai người Dương Thanh.

Dương Thanh lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Cũng không thể ở lại đây để chờ phủ Hoài Thành và Dược Vương Gốc đấu đá với nhau chứ?”

Hoài Lam mỉm cười: “Trước khi Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành phân thăng bại, chúng ta cứ ở đây chờ kết quả đi”.

“Bây giờ có thể khẳng định, cho dù phủ Hoài Thành hay Dược Vương Gốc thăng, họ cũng sẽ không bỏ qua cho anh”.

“Nếu đã vậy, chúng ta hãy nghĩ cách giết mấy cao thủ nhân lúc họ đấu đá với nhau, chỉ cần làm cho kín kế là hai người sẽ không bị lộ, còn khiến họ lầm tưởng rằng cao thủ bên đối phương đã giết cao thủ bên mình, từ đó tăng thêm mâu thuẫn giữa họ”.

“Cứ làm như thế, chỉ cần khiến thực lực của họ yếu đi, áp lực khi đối mặt với họ sau này cũng giảm hẳn”.

Lúc này, ngay cả lão Cửu cũng nhìn Hoài Lam bằng ánh mắt tán thưởng.

Lão Cửu trầm giọng nói: “Cô nói đúng, chúng †a vẫn chưa thể đi! Thành chủ Hoài Thành đã biết chuyện Dương Thanh tu luyện được sức mạnh nguyên tố, cho dù chúng ta đi, thành chủ Hoài Thành cũng sẽ tìm mọi cách để giết Dương Thanh”.

“Chúng ta cũng đã đắc tội với Dược Vương Cốc, đến khi đó Dược Vương Gốc cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, chúng ta sẽ phải đối mặt với lửa giận của hai thế lực lớn là Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành cùng một lúc”.

“Không chừng họ còn tạm thời hợp tác, đều cử cao thủ đi đối phó Dương Thanh”.

“Nếu đã vậy, chúng ta cứ để họ đấu đá nhau, cho dù bên nào bị tiêu diệt thì cũng có thể giảm ít nhất một nửa áp lực cho chúng ta, nếu chúng ta giết được một số cao thủ hàng đầu của họ thì áp lực còn nhỏ hơn nữa”.

Dương Thanh gật đầu: “Được, nếu đã thế, chúng ta cứ làm theo kế hoạch của Hoài Lam, phủ Hoài Thành và Dược Vương Cốc đã đấu đá với nhau từ lâu, cũng đến tình trạng một núi không thể chứa hai hổ lâu lắm rồi, chi bằng chúng ta thúc đẩy trận chiến giữa họ”.

Hoài Lam nói: “Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc vừa bị giết, tạm thời tin tức này vẫn chưa được truyền về Dược Vương Gốc, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách dân cao thủ của phủ Hoài Thành tới đây”.

“Không chỉ dân cao thủ của phủ Hoài Thành tới đây, chúng ta còn phải dẫn người của Dược Vương Cốc tới muộn hơn một chút”.

“Sau khi cao thủ của phủ Hoài Thành tới, chúng ta cứ giữ chân họ, chờ cao thủ của Dược Vương Gốc đến, chúng ta thua trận luôn”.

Chương 3045:

“Đến khi đó, cao thủ của phủ Hoài Thành chỉ có thể gánh nỗi oan này”.

Lão Cửu nhìn về phía Hoài Lam, gật nhẹ đầu: “Gô hiểu rõ phủ Hoài Thành nhất, chắc cũng có cách dân cao thủ của phủ Hoài Thành tới đây đúng không?”

Hoài Lam gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra bấm số: “Hoài Phượng, chẳng phải chị vẫn muốn báo thù cho bố chị ư? Bây giờ có một cơ hội ở ngay trước mắt chị, chỉ xem chị có muốn không thôi đấy”.

Nghe thấy thế, Dương Thanh lập tức sững sờ, anh không ngờ Hoài Lam lại gọi cho Hoài Phượng.

Hoài Lam bật loa ngoài, giọng Hoài Phượng lập tức vang lên: “Hoài Lam, bây giờ tất cả cao thủ của phủ Hoài Thành đang đuổi giết mày, mày vẫn còn tâm trạng gọi điện cho tao hả?”

Hoài Lam thản nhiên nói: “Hoài Phượng, chị nghĩ tôi phản bội phủ Hoài Thành thật ư?”

Hoài Phượng hỏi: “Mày có ý gì?”

Hoài Lam nói: “Bề ngoài tôi đã phản bội phủ Hoài Thành, nhưng thật ra đây là nhiệm vụ mà ông nội giao cho tôi, ông ấy bảo tôi cố tình phản bội để tiếp cận Dương Thanh, bởi vì Dương Thanh đang nắm giữ một bí mật cực lớn, thế nên việc cao thủ của phủ Hoài Thành đang đuổi giết chúng tôi chỉ là giả mà thôi”.

“Chắc chị biết rõ phủ Hoài Thành mạnh đến mức nào, chị nghĩ sau khi phủ Hoài Thành cử ra bao nhiêu cao thủ để đuổi giết chúng tôi, chúng tôi thực sự có thể trốn được chắc?”

“Cũng vì ông nội đã ra lệnh nên cao thủ của phủ Hoài Thành mới không bắt chúng tôi”.

Ngay cả Dương Thanh cũng thấy hơi nghỉ ngờ, có phải đúng như Hoài Lam nói, cô ta được thành chủ Hoài Thành cử đến tiếp cận anh hay không.

Nghe thấy Hoài Lam nói thế, Hoài Phượng trầm giọng hỏi: "Mày nói thật à?"

Hoài Lam lạnh nhạt nói: "Tin hay không tùy chị! Dù sao tôi cũng chỉ là người ngoài, nhưng về sau tôi vẫn phải ở phủ Hoài Thành, người của phủ Hoài Thành đều khinh thường tôi, nên tôi muốn có được sự ủng hộ từ hai mẹ con chị. Chỉ cần hai người đồng ý giúp tôi, tôi sẽ nói tung tích của Dương Thanh cho hai người biết".

"Tôi còn có thể nói cho chị biết, sau khi chạy khỏi Hoài Thành, Dương Thanh và Miêu Cửu đã gặp phải cao thủ của Dược Vương Oốc, giờ đang bị thương nặng, đây là thời cơ tốt nhất để hai người báo thù".

Sau khi nghe Hoài Lam nói xong, Hoài Phượng im lặng một lát rồi nói: "Ông nội đã cử mày chủ động tiếp cận Dương Thanh, bây giờ mày lại tiết lộ tung tích của Dương Thanh cho bọn tao, nếu Dương Thanh chết thì mày hoàn thành nhiệm vụ của ông kiểu gì?"

Hoài Lam nói: "Chị tưởng sau khi tôi chọn các người, tôi vẫn làm việc cho ông nội ư?"

Hoài Phượng hỏi: "Mày có ý gì chứ?"

Hoài Lam cười nhạt: "Hai mẹ con chị đã chuẩn bị lâu như thế, có lẽ chẳng mấy nữa, các người sẽ ra tay với ông nội nhỉ?"

Nghe Hoài Lam nói xong, Dương Thanh và lão Cửu đều sững sờ cả người.

Đầu bên kia, Hoài Phượng nghe xong cũng vô cùng khiếp sợ, hoảng loạn nói: "Hoài Lam, mày đang nói linh tỉnh gì thế? Ai bảo chúng tao định ra tay giết ông nội chứ?"

Hoài Lam lạnh nhạt nói: "Nếu tôi đã dám nói thẳng với chị như thế, chị còn tưởng rằng tôi không có chứng cứ gì sao?"

Hoài Lam vừa nói đến đó, Hoài Phượng đã im bặt.

Hoài Lam tiếp tục: "Vừa rồi tôi đã nói, các người luôn coi tôi là người ngoài, trước đây tôi được ông nội trọng dụng, là người phát ngôn của ông ở Hoài Thành này, nhưng ai mà biết

được, thực ra không phải do ông nội đánh giá cao tôi mà vì ông cần một người phát ngôn thôi”.

“Hơn nữa, tôi cũng biết rõ, một khi vị trí thành chủ Hoài Thành đổi người, tôi sẽ lập tức bị đá ra khỏi phủ Hoài Thành”.

Chương 3046:

“Giữa tôi và chị mặc dù cũng có đôi chút ân oán nhưng còn chưa đến mức không đội trời chung, nếu đã thế, hai bên còn có thể hòa giải”.

“Tôi cho rằng, hiện giờ là cơ hội tốt nhất, một thời cơ phù hợp nhất để mẹ con chị có thể mau chóng ra tay, tôi sẽ giúp hai người năm giữ phủ Hoài Thành, chỉ xin hai người sau này cho tôi một cơ hội đặt chân ở phủ Hoài Thành này thôi”.

“Chỉ cần mẹ con chị đồng ý với điều kiện của tôi, tôi có thể gửi vị trí chính xác của Dương Thanh ngay cho hai người”.

“Thế thôi, điều gì cần nói tôi đã nói hết, bây giờ chị không cần phải trả lời tôi ngay, tôi cho chị mười phút để thảo luận với mẹ chị, nếu mười phút sau, chị còn không cho tôi câu trả lời cuối cùng thì thật xin lỗi, tôi đành gửi thông tin về vị trí của Dương Thanh cho Dược Vương Cốc vậy”.

Nói xong, Hoài Lam lập tức cúp điện thoại.

Cô ta nhìn về phía Dương Thanh, giải thích: “Anh Thanh, hi vọng anh đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi là người biết rõ một sự việc liên quan đến Hoài Phượng và Hoài Tỉnh Vũ nên mới dễ dàng tìm được lí do khiến bọn họ tin tưởng tôi hơn”.

Dương Thanh cười nói: “Nếu không phải chính cô đã nói rõ mưu kế này cho tôi hay thì tôi cũng phải hoài nghỉ răng, liệu cô có phải là người do thành chủ Hoài Thành cố tình cài vào bên cạnh tôi không”.

Lão Cửu nhìn Hoài Lam, nói: ‘Đợi khi chuyện này kết thúc, cô có thể đến Miêu Thành, tôi nghĩ thành chủ chúng tôi sẽ vô cùng chào đón cô đấy”.

Hoài Lam mỉm cười nhìn về phía Dương Thanh, nói: “Nếu anh Thanh không cần tôi, tôi sẽ cân nhắc chuyện tới Miêu Thành.

Dương Thanh cũng cười bảo: “Chỉ cần cô đồng ý đi theo tôi, dĩ nhiên tôi vô cùng hoan nghênh cô rồi”.

Trước kia Hoài Lam chính là người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành, bởi vậy có thể thấy được năng lực của cô ta rất mạnh.

Vừa rồi, mưu kế do Hoài Lam bày ra cũng đã chứng tỏ điều này.

Giữ người như vậy bên cạnh mình, nhất định có thể hỗ trợ cho mình rất nhiều.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Hoài Lam bỗng reo vang.

Hoài Lam mỉm cười nhìn sang phía Dương Thanh, nói: 'Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Hoài Phượng đã mắc câu rồi".

Nói xong, cô ta ấn nút nhận cuộc gọi, đồng thời mở loa ngoài.

Từ loa điện thoại, một giọng nói cực kì lạnh lẽo vang lên: "Hoài Lam, làm sao mày biết tao đang muốn ra tay giết thành chủ?"

Đây không phải là giọng của Hoài Phượng mà chính là giọng của mẹ cô ta, Hoài Tỉnh Vũ.

Hoài Lam lên tiếng: 'Làm sao cháu biết, không liên quan đến cô, hiện giờ cô chỉ cần nói thẳng cho cháu một lời, rốt cuộc cô có muốn hợp tác với cháu không? Chỉ cần cô đồng ý cho cháu một cơ hội ở lại phủ Hoài Thành này, cháu sẽ nói cho cô biết hiện Dương Thanh đang ở đâu, đồng thời sẽ hợp tác với cô để giết thành chủ Hoài Thành.

Hoài Tỉnh Vũ hỏi: 'Ngay cả chuyện làm sao mày biết tao muốn ra tay giết thành chủ, mày còn không muốn nói cho tao hay, thì sao tao dám chắc đây không phải âm mưu của mày với thành chủ? Làm sao tao có thể tin tưởng mày được?"

Hoài Lam bèn nói: "Xem ra, cô thật sự không có thành ý rồi, vậy cũng không sao, cháu nghĩ Dược Vương Gốc nhất định sẽ rất có hứng thú với thông tin về vị trí của Dương Thanh mà cháu đang có đây".

Nói xong, cô ta ngắt cuộc gọi luôn, sau đó quay sang phía Dương Thanh: "Hoài Tỉnh Vũ sẽ gọi lại ngay thôi".

Quả nhiên, cô ta vừa dứt lời, chuông điện thoại đã reo vang một lần nữa.

Chương 3047:

Cô ta không vội nhận cuộc gọi ngay mà tiếp tục thảo luận cùng Dương Thanh: “Thực ra, từ lâu thành chủ Hoài Thành đã biết chuyện Hoài Tỉnh Vũ muốn ra tay giết hại mình, chỉ có điều ông ấy vân nghĩ tới tình cảm với mẹ Hoài Tinh Vũ nên luôn vờ như không biết chuyện gì mà thôi”.

Í Dương Thanh nghỉ hoặc hỏi: “Vì sao Hoài Tinh Vũ lại muốn giết thành chủ Hoài Thành đến thế?”

Hoài Lam bèn đáp: “Thực ra, bà ta cũng không phải con gái ruột của thành chủ, năm xưa, thành chủ Hoài Thành đã cướp mẹ Hoài Tinh Vũ từ tay bố bà ta, không chỉ có thế, bố đẻ của Hoài Tỉnh Vũ còn bị thành chủ giết chết”.

“Nghe nói, mẹ Hoài Tinh Vũ năm ấy là một người phụ nữ tuyệt sắc, nhưng chỉ là con gái của một gia đình bình thường. Lần đầu tiên gặp mặt mẹ Hoài Tỉnh Vũ, thành chủ Hoài Thành đã sững sờ trước nhan sắc của bà ấy, sau đó lập tức cướp bà ấy về phủ thành chủ, chẳng màng chuyện bà ấy đã kết hôn còn đang mang thai.”

“Vì thế, Hoài Tinh Vũ luôn muốn giết thành chủ để báo thù cho bố đẻ của mình, nhưng trước nay vẫn chưa tìm được cơ hội”.

Nghe Hoài Lam nói xong, Dương Thanh mới hiểu được, vì sao Hoài Tinh Vũ luôn muốn ra tay giết thành chủ Hoài Thành.

Khi hai người đang trò chuyện, chuông điện thoại của Hoài Lam lại vang lên, Hoài Tỉnh Vũ gọi tới.

Lần này Hoài Lam chịu nhận cuộc gọi, Hoài Tinh Vũ hấp tấp nói ngay: ‘Lam à, cháu đừng nóng mài! Ban nấy cô nói thế cũng chỉ là muốn bảo đảm an toàn cho bản thân thôi. Dấu sao, chuyện ám sát thành chủ cũng là một chuyện lớn, một khi bại lộ, cô sẽ phải chết rất thảm, cho nên cô chỉ muốn biết, trừ cháu ra, có còn ai biết việc này nữa không?”

Hoài Lam lạnh nhạt nói thẳng: “Nếu thành chủ mà biết cô muốn hại ông ấy thì cô còn có thể sống đến bây giờ chắc? Rốt

cuộc có muốn hợp tác với cháu không, cô cứ nói thẳng một tiếng cho cháu biết đi là xong”.

“Hợp tác! Đương nhiên phải hợp tác chứ!”

Hoài Tinh Vũ vội vàng nói: “Chỉ cần cháu chịu nói cho cô biết Dương Thanh đang ở đâu, đồng thời giúp cô giết chết thành chủ, đợi sau khi cô kế thừa vị trí thành chủ Hoài Thành rồi, cháu không chỉ có thể ở lại phủ Hoài Thành, cô còn có ý định nhận cháu làm con nuôi nữa”.

“Sau này, ở Hoài Thành, cháu muốn làm gì thì làm, mọi việc sẽ theo ý cháu hết”.

Hoài Lam lạnh nhạt nói: ‘Cháu không có ý định làm con nuôi gì, chỉ cần cô đồng ý cho cháu một chỗ dung thân ở phủ Hoài Thành này là đủ rồi”.

Hoài Tinh Vũ nói ngay: “Được, tùy cháu hết”.

Bấy giờ Hoài Lam mới nói: “Dương Thanh và Miêu Cửu trước đó từng bị cao thủ Dược Vương Cốc tấn công, hiện đang bị thương nặng, cháu chạy trốn cùng họ, giờ đang ẩn náu ở thôn nhỏ đầu tiên bên kia sông Hoài”.

“Vị trí cụ thể là một trường học bỏ hoang ở góc Tây Bắc của thôn nhỏ này”.

“Nếu mẹ con cô thực lòng muốn báo thù thì ít nhất cũng phải cử hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong tới đây, bởi vì thực lực của tay Miêu Cửu bên cạnh Dương Thanh kia đã đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, tuy đang bị thương nặng nhưng cháu cảm thấy ông ta vẫn còn đủ sức đánh một trận đấy, thực lực của Dương Thanh cũng rất mạnh, hắn vẫn còn có thể huy động sức chiến đấu ngang ngửa Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong”.

Hoài Tinh Vũ vội vàng nói: “Cháu yên tâm đi, lần này, Dương Thanh nhất định phải chết!”

Hoài Lam cúp điện thoại, cười cười nhìn sang phía Dương Thanh, nói: “Hiện giờ phủ Hoài Thành đã mắc câu, chỉ cần dẫn cao thủ Dược Vương Cốc tới đây nữa là xong”.

Sau đó, cô ta lại bấm một số điện thoại, trầm giọng bảo với đầu bên kia: ‘Anh Thắng, tôi đang có một chuyện cực kì quan trọng muốn nói cho anh biết”.

Chương 3048:

“Đại sư huynh Từ Hoa của anh cùng Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc đều đang bị thành chủ Hoài Thành theo dõi, tin tình báo mới nhất cho hay, cao thủ đứng đầu của phủ Hoài Thành đang chuẩn bị chặn đường và giết chết Từ Hoa cùng Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc, địa điểm ngay ở thôn nhỏ đầu tiên bên kia sông Hoài, tại một trường học bỏ hoang ở góc Tây Bắc thôn”.

tâm Chứng kiến Hoài Lam bàn chuyện hợp tác với Hoài Tỉnh Vũ xong lại quay sang đàm phán với người của Dược Vương Gốc, Dương Thanh đã ngây cả người ra, còn có thể làm như vậy được à?

Cô gái này, có vẻ đáng sợ thật đấy.

Hoài Lam thông báo xong, cúp điện thoại rồi nhìn sang phía Dương Thanh, nói: “Anh Thanh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người của Hoài Tỉnh Vũ đã lên đường tới đây rồi”.

Bấy giờ Dương Thanh mới lấy lại tinh thần, nhìn Hoài Lam nói: “Dù cô đã đàm phán ổn thỏa với cả Hoài Tỉnh Vũ lẫn bên Dược Vương Cốc nhưng cũng chưa chắc chắn được người của Hoài Tinh Vũ sẽ tới trước mà?”

“Nhỡ đâu người của Dược Vương Cốc tới trước thì chúng ta nên làm thế nào?”

“Hoặc là, người của Hoài Tỉnh Vũ tới hồi lâu mà người bên Dược Vương Gốc vẫn chưa xuất hiện thì phải làm sao?”

Ý của anh là, lần này, cả Dược Vương Gốc và bên Hoài Tinh Vũ đều sẽ bố trí các cao thủ hàng đầu tới làm nhiệm vụ.

Nhưng chỉ khi thời gian hai đội cao thủ này tới nơi cùng lúc hoặc xê xích nhau không lâu, tốt nhất là người của Hoài Tinh Vũ vừa tới nơi, còn chưa lấy lại tinh thần tìm hiểu xung quanh thì người của Dược Vương Cốc đã tới rồi, sau đó thấy nhóm ba người Từ Hoa đã chết, như vậy mới có thể thuận tiện đẩy cái chết của bọn Từ Hoa sang cho người của Hoài Tỉnh Vũ, thành công giá họa cho phủ Hoài Thành.

Nhưng nếu thời điểm hai phe tới đây chênh nhau quá xa thì bọn Dương Thanh sẽ rơi vào vòng nguy hiểm.

Hoài Lam bèn nói: “Anh Thanh, anh cứ yên tâm, Hoài Tinh Vũ đã âm thầm bố trí phương án đối phó với thành chủ Hoài Thành từ lâu, cho nên bà ta nhất định sẽ cho cao thủ tới đây trước”.

“Nhưng người của Dược Vương Cốc lại cực kì thiên vị người nhà, những năm gần đây, Dược Vương Gốc và phủ Hoài Thành luôn trong tình trạng như nước với lửa, chỉ chực chờ tuyên chiến.

Từ Hoa và Lý Thắng vốn cực kì thân thiết, Lý Tháng chính là người mà tôi vừa gọi điện đó, anh ta cũng là đồ đệ của Dược Vương, làm bạn với Từ Hoa từ nhỏ đến lớn, hai sư huynh đệ này thân thiết như anh em ruột, nếu Lý Thắng biết Từ Hoa gặp nguy hiểm, nhất định sẽ tìm mọi cách phái những cao thủ hàng đầu của Dược Vương Gốc tới đây”.

Dương Thanh hỏi: ‘Nhỡ đâu lệch thời gian nhiều quá?”

Hoài Lam cười nói: “Tôi đã cẩn thận tính toán cả rồi, trường học bỏ hoang mà tôi vừa nhắc đến ở ngay cạnh chúng ta đây, khoảng cách từ Dược Vương Gốc và phủ Hoài Thành đến nơi này gần như bằng nhau, hai cuộc điện thoại chỉ cách nhau chừng hai phút, cho nên hản là hai đội cao thủ kia sẽ tới đây chỉ cách nhau một chút mà thôi”.

“Hơn nữa, tôi có thể khẳng định một điều, người của Hoài Tỉnh Vũ nhất định sẽ tới trước”.

“Đến khi đó sẽ cần anh Thanh và ông Cửu diễn một vở kịch trước mặt đám cao thủ của phủ Hoài Thành, chỉ cần có thể diễn tới khi cao thủ của Dược Vương Gốc tới là được”.

Thấy Hoài Lam tự tin như thế, Dương Thanh cũng không tiện nhiều lời, chỉ nói: “Vậy được, chúng tôi chờ bọn họ tới”.

Trường học bỏ hoang này chỉ cách bọn họ chừng chục mét, bọn họ khiêng thi thể Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc tới ném ở đó, chờ cao thủ của phủ Hoài Thành đến.

Thời gian thong thả trôi đi, chớp mắt đã qua hai mươi phút.

Hoài Lam bồng lên tiếng: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người của Hoài Tinh Vũ hẳn cũng sắp đến, anh Thanh, ông Cửu, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng”.

Chương 3049:

Dương Thanh và lão Cửu đều nghiêm mặt lại, tập trung tinh thần, gật đầu: “Được!”

Quả nhiên, Hoài Lam vừa dứt lời đã thấy có mấy luồng hơi thở cực kì mạnh mẽ phủ xuống nơi này.

Dương Thanh và lão Cửu đều thoáng biến sắc.

Thông qua hơi thở võ thuật có thể phán đoán, đám người mới tới này có sáu gã cao thủ, trong đó có một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, năm gã còn lại, có hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, ba cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Đội hình này hoàn toàn có thể so được với đội ba người Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc.

Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ khi thực lực đám cao thủ của phủ Hoài Thành ngang ngửa với đám Từ Hoa thì mới dễ đẩy cái chết của ba người bọn ‘Từ Hoa lên đầu phủ Hoài Thành.

Đúng lúc này, Hoài Lam bỗng giật mình, cố ý làm phát sinh tiếng động nhỏ.

“Dương Thanh, ra đây ngay!”

Sáu cao thủ phủ Hoài Thành đều nhìn về phía đó.

Bấy giờ Dương Thanh và lão Cửu mới đi ra, hai người vốn đã bị thương khi đấu với bọn Từ Hoa, lúc này thoạt trông rất chật vật.

“Cao thủ phủ Hoài Thành đúng là bám dai như đỉa!”

Dương Thanh lạnh lẽo nhìn chằm chăm bọn họ, nghiến răng nghiến lợi nói.

Lão Cửu cũng lộ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn bọn họ, hơi thở võ thuật trên người đột nhiên bùng nổ.

Tay cao thủ cầm đầu khinh thường cười khẩy: “Thật không ngờ các người lại rơi vào tay bọn này, giờ hai người đã bị

thương nặng cũng dám đứng ra đánh với bọn tôi một trận cơ à?”

Dương Thanh hùng hổ nói: “Hôm nay dù tôi có chết ở đây cũng phải kéo các người chôn cùng tôi cho băng được!”

Tay cao thủ cầm đầu cười lạnh một tiếng, bảo: “Đừng cứng miệng nữa đi, lần này bọn tôi tới đây không phải để giết các người, bà chủ của bọn tôi chỉ nhờ chúng tôi chuyển cho các người mấy câu, thù oán giữa bà ấy với các người vốn cũng không sâu, nếu các người tình nguyện quy phục bà ấy, sau này chịu làm việc cho bà ấy thì bà chủ sẽ cho các người một đường sống”.

Nghe vậy, Dương Thanh sửng sốt, người đàn bà Hoài Tinh Vũ này quả là lợi hại.

Rõ ràng biết chồng mình bị Dương Thanh giết chết nhưng vì lợi ích, vân cam lòng mượn sức Dương Thanh với lão Cửu, bỏ qua thù hận.

Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ càng hơn, anh nhận thấy mình và lão Cửu đúng là rất có tư cách để Hoài Tinh Vũ lôi kéo về cùng chiến tuyến, một người là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, một người tuy chỉ mới tới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ nhưng lại có thực lực sánh ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Lúc này, bản thân Hoài Tinh Vũ đang chuẩn bị ra tay hại thành chủ Hoài Thành, đây đúng là thời điểm cần cao thủ hỗ trợ.

Chỉ có điều, Dương Thanh biết rõ, dù anh và lão Cửu thực sự đi theo Hoài Tinh Vũ, e rằng đến khi bà ta năm chắc phủ Hoài Thành trong tay rồi, sẽ trở mặt giết hai người ngay thôi.

Hiện giờ bà ta tỏ ý muốn cho Dương Thanh và lão Cửu cơ hội sống, chẳng qua là để có thêm cao thủ nhằm đối phó với thành chủ Hoài Thành.

“Ông nói thật chứ?”

Dương Thanh cố ý hỏi lại.

Nay cao thủ của phủ Hoài Thành đã đến rồi, nhưng cao thủ bên Dược Vương Cốc còn chưa tới, Dương Thanh cần tìm

cách kéo dài thời gian.

Nếu không, một khi hai bên nổ ra tranh đấu thì sẽ rất phiên phức.

Chương 3050:

Việc cấp bách lúc này là tìm cách kéo dài thời gian cho tới khi cao thủ của Dược Vương Cốc tới, sau đó đẩy tội giết chết đám Từ Hoa lên đầu đội cao thủ của phủ Hoài Thành, thế là kế này thành công mỹ mãn.

Tay cao thủ cầm đầu cười nói: 'Đương nhiên là thật rồi! Nếu không, cậu tưởng với sức hai người hiện giờ có thể thoát chết dưới tay chúng tôi sao? Chúng tôi mà muốn giết hai người thì có gì khó đâu".

Dương Thanh nhíu chặt mày, nhìn về phía ông ta, nói: "Chuyện này quá quan trọng, ông có thể cho tôi vài phút để chúng tôi thảo luận chút không?"

Tay cao thủ cầm đầu đồng ý: "Được, cho các người ba phút cân nhắc".

Nói xong, sáu tên cao thủ đi sang một bên, dành không gian cho bọn Dương Thanh thảo luận.

Dương Thanh nhìn về phía Hoài Lam dò hỏi.

Hoài Lam nhẹ nhàng gật đầu với anh như muốn nói, sẽ không có bất trắc gì đâu, mọi chuyện đều đang nằm trong tâm khống chế của cô ta, bấy giờ Dương Thanh mới âm thầm thở ra một hơi.

Lão Cửu vẫn hết sức cảnh giác, trước sau chỉ nhìn chăm chằm Hoài Lam, dường như ông lão vẫn chưa hoàn toàn yên tâm về cô ta.

Dĩ nhiên Hoài Lam cũng đã nhận ra lão Cửu không quá yên tâm về mình, nhưng cô ta không để ý lắm, trên môi vẫn treo nụ cười tự tin.

Thực ra, không chỉ có mình lão Cửu không yên tâm mà cả Dương Thanh cũng vẫn có đôi chút lo lắng, dâu sao, năng lực mà cô gái này vừa thể hiện ra đã quá mạnh mẽ so với người thường.

Kết hợp với những điều Hoài Lam nói để lừa dối Hoài Tinh Vũ trước đó, tất cả đều cho anh cảm giác chuyện này giống như một sự sắp đặt của thành chủ Hoài Thành.

Đây cũng là điểm cao tay của Hoài Lam, vì chỉ khi nói thế mới có thể giải thích suôn sẻ và khiến cho Hoài Tinh Vũ mắc câu.

Dương Thanh nhìn sang lão Cửu, hỏi: "Ông Cửu, bây giờ chúng ta nên là gì đây?"

Lão Cửu trầm giọng: 'Hiện giờ hai chúng ta đều đã bị thương nặng, tôi thì cùng lắm cũng chỉ có thể phát huy thực lực đến cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, còn cậu, tôi sợ là ngay cả cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ cũng không phát huy được, mà phủ Hoài Thành cử đông cao thủ đến như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể đối kháng nổi".

Dương Thanh gật đầu: "Nếu đã thế, chúng ta chỉ còn hai cách, một là liều mạng đánh trận này, sau đó bị bọn họ giết, hai là quy phục Hoài Tinh Vũ, làm việc cho bà ta".

Lão Cửu gật đầu: "Đúng là chỉ còn hai cách ấy".

Hoài Lam cũng rất phối hợp với hai người: "Thực ra, làm việc cho Hoài Tinh Vũ chưa chắc đã là chuyện xấu, một khi bà ấy thay thế thành chủ Hoài Thành, chúng ta sẽ thành công thần lớn nhất của bà ấy, sau này, chúng ta cũng có thể trở thành người có địa vị ở phủ Hoài Thành rồi".

Dương Thanh gật đầu: "Nếu vậy, giờ chúng ta thỏa hiệp với họ, sau này sẽ làm việc cho Hoài Tỉnh Vũ?"

"Được".

Hai người kia gật đầu.

Tuy người do Hoài Tinh Vũ cử đến đã bước qua một bên nhưng bọn Dương Thanh cũng hiểu rõ, khoảng cách hai bên gần như vậy, bất kể bọn họ cố gắng giảm âm thanh xuống thấp cỡ nào, đối phương đều sẽ nghe được.

Thị lực và thính lực của cao thủ võ thuật vốn đã vượt xa người thường.

Vậy nên, bọn họ mới cố ý nói thế để đám người kia nghe được.

Chỉ có điều, cao thủ của Dược Vương Gốc vẫn ị chưa xuất hiện, chuyện này làm Dương Thanh và lão Cửu bắt đầu sốt ruột.

Chương 3051:

Hiện giờ, chỉ còn cách khiến cho Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành đấu với nhau thì bọn họ mới có cơ may bình yên rời khỏi đây, băng không, bọn họ sẽ thực sự rơi vào thế nguy hiểm chết người.

“Đã hết ba phút, các người đã nghĩ kĩ chưa?”

Lúc này, tay cao thủ cầm đầu bước tới, nhìn về phía Dương Thanh, cười ha hả hỏi.

Dương Thanh gật đầu: “Chúng tôi đã nghĩ kĩ rồi, nhưng có một số việc cần trao đổi rõ với Hoài Tỉnh Vũ trước”.

“Ha ha’.

Tay cao thủ cầm đầu cười nhạt: “Cậu đừng có không biết điều, bà chủ đồng ý thu nhận các người là vinh hạnh của các người rồi, còn gì muốn nói thì cứ nói thẳng với tôi đây là được”.

Đúng lúc này, chợt có mấy hơi thở võ thuật cực kì khủng bố bao trùm nơi này.

Đám người của Hoài Tỉnh Vũ đều thay đổi sắc mặt, cao thủ cầm đầu không tiếp tục nói chuyện với Dương Thanh nữa mà nặng nề nhìn về phía khu trường học bỏ hoang kia.

Một giây tiếp theo, mười tên cao thủ mang hơi thở võ thuật cực mạnh xông tới.

Vừa thấy bọn họ, Dương Thanh anh âm thâm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Không cần nghĩ cũng biết, đám người này là cao thủ của Dược Vương Gốc.

Hoài Lam lập tức chỉ ngay vào đám cao thủ của phủ Hoài Thành, nói với các cao thủ bên Dược Vương Cốc: “Anh Thắng, bọn họ đã giết đại sư huynh của anh rồi!”

“Cô nói cái gì?”

Lý Thăng lập tức thay đổi sắc mặt, vẻ như không tin nổi: 'Đại sư huynh của tôi là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, thực lực lại có thể sánh ngang Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, bên cạnh còn có hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, sao có thể bị giết chết được?"

Hoài Lam đã đỏ mắt lên, nói: 'Bọn họ đều là những cao thủ đứng đầu phủ Hoài Thành, thực lực đều rất mạnh, hơn nữa đều có thể chiến đấu vượt cấp, nhất là gã cao thủ cầm đầu kia, ông ta chỉ mới có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong nhưng lại có thể đánh bại cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ đấy".

"Vừa rồi, chính ông ta đã tự tay giết chết Từ Hoa đại sư huynh, Từ Hoa đại sư huynh bị giết rất thảm, anh nhất định phải báo thù cho đại sư huynh!"

"Âm!"

Một khí thế cực kì cuồng bạo chợt tràn ra từ trên người Lý Thăng, vẻ mặt hắn tràn ngập ý muốn giết chóc, hai mắt nhìn chăm chặp vào đám cao thủ do Hoài Tỉnh Vũ cử đến.

Đám người của Hoài Tỉnh Vũ lúc này đều đã ngây mặt ra, bọn họ còn chưa từng nhìn thấy người của Dược Vương Cốc thì làm sao giết được những người đó?

"Cô nói linh tỉnh gì đấy? Bọn tôi giết người của Dược Vương Cốc lúc nào?"

Tay cao thủ cầm đầu bên phủ Hoài Thành căm tức nhìn Hoài Lam, nói.

Hoài Lam cả giận quát to: "Đã đến nước này, các ông còn muốn giấu giếm à? Ở đây chỉ có các ông với chúng tôi, mà từ khi trốn khỏi phủ Hoài Thành, anh Thanh với ông Cửu đã bị thương nặng vì bị cao thủ của phủ Hoài Thành đuổi giết còn gì".

"Hơn nữa, bọn họ có một người là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, một người chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, đây là thực tế mà người của Hoài Thành đều biết".

“Còn các ông, sáu cao thủ của phủ Hoài Thành, một người có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, hai người là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, ba cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, hơn nữa, các ông đều là những cao thủ được Hoài Thành bí mật huấn luyện, đều có khả năng vượt cấp giết địch”.

“Không phải các ông giết ba người bọn Từ Hoa đại sư huynh thì chẳng lẽ là chúng tôi giết?”

Nghe Hoài Lam nói thế, đám cao thủ do Hoài Tinh Vũ cử đến đều đã trợn tròn mắt.

Chương 3052:

Nhưng đúng như Hoài Lam nói, Dương Thanh và lão Cửu đã bị thương nặng, hoàn toàn không có khả năng giết được Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc.

Nếu không phải do bọn họ làm thì còn có thể do ai?

Chẳng lẽ, Hoài Lam này là quân cờ do thành chủ Hoài Thành xếp vào, thành chủ định xử lí Hoài Tinh Vũ nên mới sai Hoài Lam dẫn bọn họ tới đây, lại mượn tay cao thủ của Dược Vương Cốc tóm gọn tất cả bọn họ?

Nhưng nếu quả đúng như vậy, bọn họ vẫn cứ là người của phủ Hoài Thành, nếu giá họa giết bọn Từ Hoa lên đầu bọn họ thì cũng tương đương với việc châm ngòi quyết chiến giữa Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành.

Những cao thủ do Hoài Tỉnh Vũ cử đến đều không hiểu được sao lại thế này.

Cao thủ cầm đầu bên phủ Hoài Thành cả giận quát: 'Hoài Lam, cô đừng có nói năng linh tinh, chúng tôi chưa từng giết người của Dược Vương Cốc. Nói đi, rốt cuộc cô là ai? Vì sao phải cố tình khơi mào cuộc chiến giữa chúng tôi với Dược Vương Cốc như thế?"

Hoài Lam giận dữ nói: "Sao lại thành tôi khơi mào cuộc chiến giữa các người? Rõ ràng là tại các người luôn muốn giết cao thủ bên Dược Vương Cốc nhằm làm suy yếu thực lực của Dược Vương Cốc mà".

Nói xong, cô ta chỉ về một hướng, nói với Lý Thăng: "Anh Thắng, thi thể của Từ Hoa đại sư huynh và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc đều ở bên đó".

Lý Thắng đã hoàn toàn bị cơn phẫn nộ tột đỉnh che mờ lí trí, nghe Hoài Lam nói đến đó, hản vội vã chạy về phía Hoài Lam chỉ, khi thấy Từ Hoa và hai vị hộ pháp đều đã bị giết, sắc mặt hẳn trở nên dữ tợn.

"Đại sư huynh!"

Trong sân trường hoang vắng, chỉ còn tiếng rống giận dữ của Lý Thắng vang vọng.

Những cao thủ bên Hoài Tinh Vũ cũng đã nhìn thấy thi thể của Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp, tất cả đều bối rối ra mặt, ba người này đã thực sự bị giết chết rồi.

Cho đến lúc này, bọn họ mới ý thức được, đây là một âm mưu cực lớn nhằm vào bọn họ, nói đúng hơn, đây là một âm mưu nhằm vào cả Dược Vương Cốc lẫn phủ Hoài Thành.

“Lý Tháng, đại sư huynh của cậu thực sự không phải do chúng tôi giết, tốt nhất cậu nên động não thử đi, đây rõ ràng là âm mưu của ả đàn bà này, cô ta đang muốn khơi lên xung đột lớn hơn nữa giữa Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành’.

Tay cao thủ bên Hoài Tỉnh Vũ vội vã nhìn sang phía Lý Thắng, nói.

Ông ta tên là Viên Thọ Tài, là cao thủ do Hoài Tỉnh Vũ âm thầm bồi dưỡng lâu nay, suốt bao năm qua, ông ta luôn làm việc cho Hoài Tỉnh Vũ, cho nên cũng biết rõ Hoài Tỉnh Vũ muốn thâu †óm phủ Hoài Thành thế nào.

Hiện nay đang là thời khắc quan trọng nhất, | Hoài Tinh Vũ đang chuẩn bị ra tay đối phó với thành chủ Hoài Thành, mà giờ lại nảy sinh trục trặc như vậy. Một khi cuộc chiến giữa Dược Vương Gốc và phủ Hoài Thành nổ ra, hai bên đều sẽ tổn thất cực lớn, đến khi đó, dù Hoài Tình Vũ có thể nắm được phủ Hoài Thành trong tay thì cũng chỉ là một phủ Hoài Thành sắp sửa sụp đổ mà thôi.

Nghe Viên Thọ Tài nói thế, Hoài Lam vội nhanh nhảu: “Nếu tôi thật sự có bản lĩnh như thế thì đã tốt, nếu ông nói đây là âm mưu của tôi, vậy ông nói tôi nghe coi, sao tôi lại làm như vậy? Rồi tôi làm thế nào mà giết được hai vị Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong cùng với một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ có năng lực vượt cấp giết địch?”

“Chẳng lẽ ông định nói tôi dựa vào hai vị cao thủ bên cạnh này sao? Dựa vào một vị cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong đã bị thương nặng cùng với một cao thủ Siêu Phàm

Thất Cảnh trung kỳ cũng đã trọng thương, thêm một con sâu cái kiến mới Siêu Phàm Tam Gảnh đỉnh phong là tôi đây à?”

Chương 3055:

Lão Cửu nhìn chằm chằm Dương Thanh hồi lâu, trầm mặc một lát mới thở dài, nói: “Miêu thành chủ bảo tôi tới đi cùng cậu thì dù có chết tôi cũng phải bảo vệ cậu, nếu cậu đã chọn ở lại chỗ này, tôi đành phải theo thôi”.

Lòng Dương Thanh chợt ấm áp hẳn, nhưng cũng rất băn khoăn, cả lão Cửu và Hoài Lam lựa chọn ở lại cùng anh đều sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

Anh cũng biết, dù anh không đồng ý nhưng hai người này sẽ không chịu bỏ anh lại mà đi.

Vậy nên, anh chỉ còn cách ghi nhớ ơn này trong lòng.

Dương Thanh cảm kích nói: “Ơn này thật không biết nói sao cho đủ, chỉ cần tôi có thể sống sót rời khỏi đây, ngày sau nếu hai người cần gì ở tôi, xin cứ việc nói với tôi một tiếng”.

Hoài Lam mỉm cười: ‘Anh Thanh, anh không cần cảm ơn tôi, thực ra tôi giúp anh cũng chính là đang giúp mình’.

“Nay tôi đã phản bội thành chủ Hoài Thành, lại còn bày mưu đẩy tội lên đầu phủ Hoài Thành khiến Dược Vương Cốc căm thù phủ Hoài Thành như thế, người khác có thể không rõ chân tướng Sự việc nhưng thành chủ Hoài Thành nhất định đã biết rõ, đây chính là âm mưu của tôi”.

“Theo những gì tôi được biết về thành chủ Hoài Thành, ông ta nhất định sẽ không bao giờ bỏ qua cho tôi đâu. Nếu đã thế, tôi cũng hi vọng có thể làm giảm mạnh thực lực của phủ Hoài Thành. Nếu được vậy thì tôi sẽ được an toàn hơn một chút”.

Lão Cửu cũng lên tiếng: “Cậu không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn Miêu thành chủ là được rồi, tôi cũng chỉ nghe lệnh ngài ấy để làm việc thôi”.

Nói xong, ông lão nhìn sang Hoài Lam, hỏi: “Tiếp sau đây, chúng ta cần làm gì?”

Dương Thanh cũng nhìn Hoài Lam. Dường như đã sớm tính toán đâu ra đấy, vừa nghe lão Cửu hỏi, Hoài Lam bèn nói

ngay: “Trước tiên chúng ta tới Thiện Thành đã, thành phố này cách Hoài Thành chỉ chừng hai giờ di chuyển thôi”.

“Chúng ta cứ chờ tạm ở sân bay Thiện Thành, một khi tình huống có gì bất ngờ, chúng ta có thể lên máy bay rời khỏi đó trước khi cao thủ của | Hoài Thành đuổi giết tới nơi”.

“Còn về chuyện ám sát cao thủ của phủ Hoài Thành và Dược Vương Gốc, tạm thời không vội, trước cứ để bọn họ đánh với nhau đi đã, sau đó căn cứ vào tình hình chiến đấu của bọn họ để lập kế hoạch tiếp theo”.

Lão Cửu gật đầu: “Được, tôi tán thành!”

Nói xong, ông lão nhìn Dương Thanh, hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Dương Thanh cũng gật đầu: ‘Tôi cũng tán thành!”

Anh lại nhìn sang phía Hoài Lam, hỏi: “Chúng †a tới Thiện Thành thì cô còn có thể nhận được tin tình báo từ Hoài Thành chứ?”

Hoài Lam mỉm cười: “Yên tâm, tôi làm người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành lâu như thế, cũng không thể chỉ mãi là con rối được, đương nhiên tôi cũng có gây dựng được căn cơ riêng cho mình, Hoài Thành này chỉ cần có vấn đề gì, dù nhỏ hay lớn, tôi đều có thể biết ngay”.

Bấy giờ Dương Thanh mới quyết định: ‘Được!

Nếu thế, chúng ta không nên mất thời gian nữa, giờ chúng ta tới sân bay Thiện Thành luôn thôi”.

“Được”.

Ba người lập tức xuất phát. Sau hai giờ xóc nảy trên xe, rốt cuộc bọn họ cũng tới sân bay Thiện Thành.

Thiện Thành cách Hoài Thành không xa, giao thông cũng rất thuận tiện, nhưng từ Hoài Thành tới Thiện Thành chỉ có một phương thức di chuyển, đó là ô tô.

Vậy nên, dù Dược Vương hay thành chủ Hoài Thành đích thân tới thì cũng phải ngồi ô tô, mà ngồi ô tô cần tối thiểu hai tiếng, chỉ cần có thể nắm được tin tức thành chủ Hoài Thành và

Dược Vương đi đâu làm gì là có thể bảo đảm an toàn cho bọn Dương Thanh.

Chương 3056:

Đúng là Hoài Lam có rất nhiều thủ đoạn, vừa tới sân bay Thiên Thành đã có người đưa tới cho bọn họ ba tấm thẻ căn cước mới, trên căn cước, trừ ảnh chụp đúng là của họ, còn những thông tin khác đều là giả.

Hoài Lam cười bảo: "Hai người yên tâm, ba tấm thẻ căn cước này không có bất cứ vấn đề gì, có nó, chúng ta có thể yên tâm nghỉ ngơi ở đây, người của Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành muốn tìm được chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn hơn".

Dương Thanh cười nói: "Đúng là trước đây đã quá xem thường cô rồi, với năng lực của cô, dù giao vào tay cô một công ty lớn để cô quản lí thì hẳn chẳng mất nhiều thời gian, công ty đó đã thành một trong những công ty hàng đầu thế giới rồi đấy".

Hoài Lam vừa dẫn Dương Thanh và lão Cửu vào khách sạn vừa nói: "Tôi cũng chỉ dựa vào thân phận người phát ngôn của thành chủ Hoài Thành để tạo dựng cho mình chút ít, chuẩn bị cho mọi tình huống thôi, nếu không có thân phận ấy, chỉ e tôi không làm được những việc này đâu".

Lão Cửu cũng phải lên tiếng khen ngợi: "Cô khiêm tốn quá rồi! Nhiều thế lực lớn khác cũng có rất nhiều nhân tài, nhưng dù cho bọn họ vị trí và quyền lực lớn hơn nữa cũng chưa chắc đã có thành tựu như cô bây giời"

Trong lúc trò chuyện, ba người đã tới khách sạn Hilton ở sân bay Thiện Thành, có thẻ căn cước mới, ba người nhanh chóng thuê được phòng khách sạn.

Ngay khi ba người vừa vào khách sạn Hilton, tình hình bên phía Hoài Thành đã trở nên cực kì hỗn loạn.

Lý Thăng của Dược Vương Gốc chỉ huy chín tên cao thủ đang đuổi giết nhóm cao thủ của phủ Hoài Thành do Viên Thọ Tài cầm đầu.

Bên đội hình của Viên Thọ Tài ban đầu có ông †a là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, cùng với hai tên cao thủ Siêu

Phàm Bát Cảnh trung kỳ và ba cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Nay ba cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ và một gã cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ đều đã bị giết chết, Bên phía Viên Thọ Tài chỉ còn lại ông ta và một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ nữa.

Trái lại, bên phe Dược Vương Gốc, mặc dù Lý Thăng chỉ là Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ, nhưng trong số chín cao thủ do hăn chỉ huy lại có một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong cùng hai cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, còn lại sáu gã đều là Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

Cho đến nay, mười cao thủ của Dược Vương Cốc đều còn sống, chỉ có một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ bị thương nhẹ.

Thực lực hai bên hoàn toàn không cùng một cấp bậc, cao thủ phủ Hoài Thành có chạy trốn cũng trốn không thoát.

Lúc này, Viên Thọ Tài và tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ còn lại kia đã bị nhóm cao thủ của Dược Vương Cốc bao vây chặt chẽ.

Hai người đều đã bị thương khắp mình, ngay.

cả Viên Thọ Tài cũng đã bị thương nặng.

Ông ta hung tợn nhìn về phía Lý Tháng, nghiến | răng nghiến lợi nói: ‘Lý Thắng, ngay cả khi nhà nước muốn tử hình một ai cũng phải đưa ra chứng cứ đàng hoàng, cậu hoàn toàn không có chứng cứ chứng minh chúng tôi giết đại sư huynh của cậu, dựa vào đâu mà lại muốn giết cao thủ phủ Hoài Thành chúng tôi?”

“Các người làm như vậy là đang khơi mào cuộc chiến! Cậu có biết, một khi cuộc chiến giữa Dược Vương Gốc và phủ Hoài Thành nổ ra, hậu quả sẽ thế nào không?”

Lý Thăng cười nhạt: “Dược Vương Cốc chúng tôi làm việc gì chưa bao giờ cần chứng cứ, chỉ cần chúng tôi cho rằng các người đã làm thì các người đều đáng chết!”

Từ Hoa chính là đồ đệ lớn nhất của Dược Vương, Lý Thắng là đồ đệ thứ hai.

Sao hãn chưa từng hoài nghỉ cái chết của bọn Từ Hoa có điểm kì quặc được chứ?

Chương 3057:

Chỉ có điều, đây là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt cao thủ đứng đầu của phủ Hoài Thành, bất kể cái chết của đám Từ Hoa có liên quan tới bọn Viên Thọ Tài hay không đều không quan trọng nữa.

Giết đám người này đồng nghĩa với làm suy yếu thực lực tổng hợp của phủ Hoài Thành.

Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành trước này luôn như nước với lửa, một khi nổ ra chiến tranh sẽ cần cấp tốc chém giết càng nhiều kẻ | địch càng tốt, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng chiếm được ưu thế trong cuộc giao tranh của hai thế lực lớn.

Viên Thọ Tài nghe Lý Thăng nói thế liên hiểu được, tay Lý Thắng này quyết tâm muốn giết ông ta.

“Ép nhau quá thì đến con kiến cũng cản chết voi, huống chỉ là người! Nếu cậu đã ép chúng tôi quá mức như vậy, thì dù tôi đây có chết cũng phải kéo các người theo cùng!”

Viên Thọ Tài dữ dẫn nói. Vừa dứt lời, khí thế võ thuật trên người ông ta bỗng tăng vọt, lao thẳng về phía Lý Thăng.

Ngay khi cao thủ của Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành đang đánh nhau loạn xạ, Dương Thanh, Hoài Lam và lão Cửu đã vào ở trong khách sạn.

Trong một phòng bình thường của khách sạn Hilton tại Thiện Thành.

Hoài Lam tươi cười nói: “Có tin tốt đây! Vừa rồi, đám cao thủ do Hoài Tinh Vũ cử đến giết chúng ta đã bị diệt sạch. Chỉ tiếc, đội cao thủ bên Dược Vương Cốc quá mạnh, không tổn thất một Si Dương Thanh nói: ‘Dược Vương Cốc đã mất đại đồ đệ của Dược Vương cùng với Tả, Hữu hộ pháp, cũng coi như một tổn thất lớn, lúc này, hẳn mối thù giữa Dược Vương Gốc và phủ Hoài Thành đã càng sâu sắc thêm rồi”.

“Nhất là trong phủ Hoài Thành lúc này, chỉ sợ người người đều đang bàng hoàng khiếp sợ, Hoài Tỉnh Vũ hẳn đã vô cùng phẫn nộ’.

Lão Cửu cũng lên tiếng: “Có lẽ lúc này chính là thời cơ thích hợp cho chúng ta tranh thủ giết vài tên cao thủ”.

Hoài Lam lắc đầu: “Ông Cửu, bây giờ còn chưa phải lúc, tuy Dược Vương Gốc đã giết sáu cao thủ của phủ Hoài Thành nhưng những cao thủ này đều do một tay Hoài Tỉnh Vũ âm thầm bồi dưỡng, chuẩn bị dùng để đối phó với thành chủ Hoài Thành, đối với thành chủ, đây không tính là tổn thất gì”.

“Hiện phải xem xem Dược Vương Cốc có muốn thừa thế đuổi giết các cao thủ khác của phủ Hoài Thành không”.

“Điều tôi đang lo nhất là, thành chủ Hoài Thành không có ý định đánh với Dược Vương Cốc, nếu không đánh, chúng ta sẽ phải rời khỏi đây ngay”.

Dương Thanh gật đầu: ‘Chúng ta đã mất khá nhiều thời gian ở đây rồi, thêm một, hai ngày cũng không là gì, cứ tiếp tục quan sát tình hình, xem xem đến bao giờ phủ Hoài Thành và Dược Vương Cốc mới đánh nhau”.

Lúc này, trong một phòng khách rộng rãi ở phủ Hoài Thành.

Hoài Tỉnh Vũ và Hoài Phượng đang quỳ trên mặt đất, thành chủ Hoài Thành ngồi trên ghế chủ nhà, tức giận nhìn hai người.

Thành chủ Hoài Thành giận dữ nói: “Hoài Tỉnh Vũ, con có biết lần này con đã gây cho phủ Hoài Thành một phiền toái lớn thế nào không?”

Hoài Tỉnh Vũ cũng đang vô cùng hối hận, hôm nay, sáu tên cao thủ hàng đầu do bà ta âm thầm bồi dưỡng không chỉ không giúp được bà ta giết chết thành chủ Hoài Thành báo mối thù giết bố ruột mà còn mất mạng dưới tay cao thủ của Dược Vương Cốc.

Không chỉ có thế, giờ đây, cả thành chủ Hoài Thành cũng đã biết việc này.

Hoài Tỉnh Vũ cố nén lửa giận trong lòng, cúi đầu thưa: “Bố, xin lỗi, con biết sai rồi”.

“Giờ biết sai rồi à?”

Thành chủ Hoài Thành vỗ mạnh xuống bàn, bàn trà trước mặt lập tức vỡ vụn.

Chương 3058:

“Dược Vương Gốc với chúng ta có ân oán đã lâu, từ lâu Dược Vương đã muốn tuyên chiến với phủ Hoài Thành chúng ta, nhưng đến nay vẫn chưa tìm được cơ hội thích đáng. Vậy mà hôm nay, con lại để người ta bắt được cái cớ, con có biết, một khi hai bên tuyên chiến thì hậu quả sẽ thế nào không?”

Thành chủ Hoài Thành giận không kìm được, quát lớn: “Một khi đánh nhau, phủ Hoài Thành rất có thể sẽ triệt để rơi vào tay địch, dù không rơi vào tay địch thì cũng sẽ chịu tổn thật nặng nề.

Đến khi đó, nếu lại có thế lực bên ngoài nhòm ngó chúng ta, phủ Hoài Thành này rất có thể sẽ không còn cơ hội tồn tại nữa’.

“Tất cả những nguy hiểm này, đều do con chuốc lấy!”

Hoài Phượng quỳ dưới đất, người run lên từng chập, nhưng vấn cố nén nỗi sợ hãi, nói: “Thưa ông, tất cả đều tại con khốn Hoài Lam kia, nó lừa mẹ cháu vào tròng”.

Ánh mắt thành chủ Hoài Thành thoáng lóe lên một tia sát khí, lão ta nheo mắt nhìn chăm chăm Hoài Phượng, hỏi: “Cháu vừa nói, hai đứa mắc mưu của Hoài Lam? Hai đứa đã bị nó lừa thế nào?”

Hoài Tinh Vũ thoáng do dự, bà ta sợ thành chủ Hoài Thành nhận ra mục đích thực sự của mình khi chuyện âm thầm bồi dưỡng cao thủ bị lộ ra.

Thành chủ Hoài Thành giận dữ quát: “Nói!”

Hoài Tinh Vũ run bản cả người, vội vàng thưa: “Hoài Lam lừa con, bảo rằng Dương Thanh với cao thủ bên cạnh nó đều đã bị thương nặng, nói đây là cơ hội tốt nhất để con báo thù cho Long Dược. Lúc đó con như bị ma ám, không nghĩ nhiều đã sai người đi giết thăng khốn đó, không ngờ, lại trúng kế của con nhỏ này”.

“Ha ha Thành chủ Hoài Thành bỗng cười một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy châm biếm, lão ta lạnh giọng: ‘Hoài Tỉnh Vũ, con coi ta là lão già ngu xuẩn à? Hay con mới đúng là một đứa ngu xuẩn?”

“Hoài Lam nói Dương Thanh với cao thủ đi cùng nó đều bị thương nặng, thế là con tin ngay?”

“Hay là, nó năm được yếu điểm gì của con, đe dọa con phải cử cao thủ tới đó?”

Lão ta vừa nói đến đó, Hoài Tinh Vũ đã run cả người, vội vàng nói: “Xin bố bớt giận, những điều con vừa nói đều là sự thật, con thật sự chỉ bị ma quỷ ám, mất lí trí nên mới tin lời Hoài Lam”.

Ánh mät sắc bén của thành chủ Hoài Thành ghim chặt vào người Hoài Tinh Vũ, hỏi: ‘Con âm thầm bồi dưỡng sáu cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thậm chí còn có một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, Hoài Tinh Vũ, đúng là ta đã xem thường con quá rồi!”

Hoài Tỉnh Vũ càng run rẩy hơn, bà ta thấp.

thỏm nói: “Thưa bố, những cao thủ này không phải do con bồi dưỡng mà đều do Long Dược âm thầm bồi dưỡng lúc còn sống, Long Dược chết rồi con mới biết chuyện anh ấy đã âm thầm nuôi dưỡng ra nhiều cao thủ như vậy”.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng hỏi lại: “Thật không?”

Hoài Tỉnh Vũ vội vàng gật đầu: “Thưa bố, con nói thật đấy ạ, những cao thủ kia đều do Long Dược âm thầm bồi dưỡng!”

Trong tình thế này, bà ta chỉ còn cách đẩy hết tội lên đầu Long Dược đã chết.

Nếu không, một khi bị thành chủ Hoài Thành phát hiện chân tướng sự việc, bà ta và con gái nhất định sẽ không giữ được tính mạng.

Ý niệm giết chóc nơi đáy mắt thành chủ Hoài Thành càng lúc càng dày đặc: “Nếu thế, vì sao con không báo cho ta biết về sự tồn tại của họ từ trước? Nếu như phủ Hoài Thành chúng ta có

thêm sáu cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh này thì đã không đến mức rơi vào thế bị động như bây giờ'.

Chương 3059:

Hoài Tỉnh Vũ vội thưa: “Ban đầu con cũng định giao những người này lại cho bố, nhưng lại sợ bố hiểu lầm nên cứ chần chừ mãi không dám để lộ sự tồn tại của họ. Nếu không phải lần này con nóng lòng báo thù cho chồng thì đã không rối loạn đến mất cả lí trí, gây ra loại chuyện ngu xuẩn thế này”.

“Bố, con thực sự biết lỗi rồi, xin bố nể mặt mẹ con, cho con thêm một cơ hội!”

Bồng nhiên, một hơi thở võ thuật vô cùng khủng khiếp chợt tràn ra từ trên người thành chủ Hoài Thành.

Giây phút này, sắc mặt Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng đều biến đổi kịch liệt, sợ hãi và hốt hoảng đến tột cùng.

Cả hai đều đã cảm nhận được ý niệm giết chóc cực mạnh từ thành chủ Hoài Thành.

Thành chủ đang muốn giết bọn họ.

Thành chủ Hoài Thành đột nhiên hỏi: “Hoài Tỉnh Vũ, năm nay con bao nhiêu tuổi?”

Hoài Tinh Vũ run lên, đáp: “Thưa bố, năm nay con bốn mươi chín tuổi”.

Ánh mắt thành chủ Hoài Thành bỗng trở nên hoài niệm, lão ta nói: “Đã bốn mươi chín năm rồi!”

Hoài Tỉnh Vũ chợt có dự cảm cực kì tồi tệ.

Bà ta lờ mờ cảm thấy, thành chủ Hoài Thành đã biết tất cả mọi việc, biết bà ta đã phát hiện thân thế của mình, cũng biết bà ta âm thầm bồi dưỡng cao thủ để giết chết lão ta.

“Ta vốn muốn cho hai mẹ con con được bình an sống ở phủ Hoài Thành này đến hết đời, coi như cho người mẹ mất sớm của con một niềm an UI.

“Nhưng ta thật sự không ngờ, hai mẹ con con không chỉ không biết ơn mà còn thù hận cả ta, thậm chí muốn giết ta”.

“Con nói xem, ta còn có thể để hai đứa sống sót được sao?”

Ý muốn giết chóc trên người thành chủ Hoài Thành càng lúc càng mạnh.

Hoài Tỉnh Vũ và Hoài Phượng sợ hãi co rụt người.

Hoài Tỉnh Vũ quỳ rạp xuống, run rẩy nói: ‘Bố, bố đang nói gì thế? Con không hiểu”.

Thành chủ Hoài Thành hí mắt nhìn bà ta: ‘Con thật sự không hiểu? Vẫn còn tính tiếp tục lừa ta am”

Giờ phút này, sát khí đã bao phủ toàn thân thành chủ Hoài Thành.

Lão ta giận dữ nói: “Ta đối xử với mẹ con con không tốt sao? Hay là, bởi vì ta đối xử với mẹ con con tốt quá nên các con mới cho rãng, dù các con có ý định giết ta, ta cũng sẽ không nỡ giết các con?”

Hoài Tinh Vũ đã sợ đến choáng váng cả người, lúc này, cuối cùng bà ta hiểu được, thành chủ Hoài Thành thật sự đã biết hết mọi chuyện từ lâu.

Bà ta sợ hãi lí nhí: “Bố, có phải con ranh Hoài Lam kia đã nói bậy nói bạ gì với bố không? Bố là bố của con, sao con có thể nuôi ý định giết bố mình được?”

Thành chủ Hoài Thành chăm chú nhìn vào mắt Hoài Tinh Vũ, hỏi: “Trong lòng con, thực sự coi ta là bố con sao?”

Hoài Tinh Vũ run bản lên, vội đáp ngay: “Trong lòng con, người chính là bố của conl”

Thành chủ lắc đầu: “Không phải! Trong lòng con, ta chỉ là hung thủ giết bố con, một kẻ thù mà con phải bỏ bao công sức âm thầm bồi dưỡng một đám cao thủ hàng đầu, chuẩn bị sẵn sàng diệt trừ bất cứ khi nào có cơ hội, đúng không?”

Hoài Tinh Vũ khiếp sợ ra mặt, mặc dù bà ta đã đoán được có lẽ thành chủ Hoài Thành đã biết sự thật, nhưng khi bị lão ta chính miệng vạch trần, Hoài Tình Vũ vẫn vô cùng hoảng hốt và sợ hãi.

Thành chủ nói tiếp: ‘Nếu không phải do ta mắt nhằm mắt mở bỏ qua, con cho rằng con có thể qua mặt được ta, âm thầm bồi dưỡng đám cao thủ kia sao?”

Chương 3060:

Hoài Tỉnh Vũ càng thêm kinh sợ, thành chủ đã biết chuyện bà ta âm thầm bồi dưỡng cao thủ từ trước rồi sao?

Thành chủ tỏ vẻ thất vọng, nói: “Ta vốn cho rằng, chỉ cần con không phản bội phủ Hoài Thành, chỉ cần con không ra tay hại ta, ta cũng sẽ không giết con, coi như để an ủi vong linh mẹ con.

“Ta tự thấy ta đã làm tròn trách nhiệm, tận †ình tận nghĩa, nhưng thật không ngờ, con vẫn còn muốn giết ta, lần này, thậm chí còn mang đến †ai ương ngập đầu cho phủ Hoài Thành”.

“Vì thế, con nhất định phải chết!”

Nói xong, lão ta ra lệnh: “Ban rượu!”

Một người phụ nữ trung niên xuất hiện, bưng một cái khay đi tới, trên khay có một bầu rượu rất đẹp và hai chiếc chén nhỏ.

Thành chủ bước tới, tự tay rót hai chén rượu, ánh mắt nhìn về phía Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng hoàn toàn vô cảm, lạnh lùng nói: ‘Hôm nay, hai mẹ con con chỉ có thể lấy cái chết để đền tội!”

Hoài Tỉnh Vũ hoàn hồn, lết tới dưới chân thành chủ, sợ sệt van xin: “Bố, con sai rồi, con thực sự biết lôi rồi, cầu xin bố nể mặt mẹ con, cho con một cơ hội nữa thôi. Từ nay về sau con không dám nữa, xin bố cho con được sống, con thực sự không dám nữa đâu”.

Hoài Phượng cũng khóc lóc cầu khẩn: “Ông ơi, xin ông thương xót mẹ con cháu, tha cho chúng cháu một đường sống với! Cháu thực sự không muốn chết đâu!”

Thành chủ Hoài Thành không để ý đến lời cầu xin của hai người, quay lưng bước đỉi, mãi đến khi lão ta sắp bước qua ngưỡng cửa mới nói một câu: “Ban rượu!”

Hai gã cao thủ lực lưỡng đi thẳng về phía Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng.

Người phụ nữ trung niên bưng khay nói với hai mẹ con: “Mời hai vị!”

Hoài Tinh Vũ đã tuyệt vọng rồi, bà ta nhìn về hướng thành chủ Hoài Thành vừa biến mất, ánh mắt đầy oán hận, nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa: ‘Dù tôi có hóa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ông! Ông là đồ ác quỷ, một con ác quỷ giết chết bố tôi, cướp mẹ tôi!”

“Lên đi!”

Người phụ nữ trung niên kia lạnh lùng nói.

Hai gã cao thủ, mỗi người bưng một chén rượu cưỡng ép Hoài Tinh Vũ và Hoài Phượng uống hết.

Thành chủ Hoài Thành vừa mới rời khỏi phòng khách, chợt có cấp dưới chạy tới báo cáo: “Thành chủ, nguy rồi, vừa rồi tất cả cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Cốc đều đã rời cốc, tiến về phía phủ Hoài Thành!”

Thành chủ hít sâu một hơi, tức tối nghiến răng nói: “Bọn chúng thật sự cho rằng phủ Hoài Thành này không có người chắc? Truyền lệnh của tôi, tất cả các cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Hoài Thành đều ra tham chiến!”

“Nếu Dược Vương Cốc muốn chết đến thế thì để tôi cho bọn họ toại nguyện!”

Cấp dưới vội thưa: “Vâng, thưa thành chủ”.

Lúc này, một ông già mặc áo dài màu tro đi tới trước mặt thành chủ Hoài Thành, nặng nề nói: “Thành chủ, một khi khai chiến, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Rất có thể phủ Hoài Thành chúng ta sẽ bị tổn thất cực kì nặng nề”.

Thành chủ lạnh lẽo nói: “Ông cho rằng, tình hình giữa chúng ta và bên Dược Vương Cốc còn có đường cứu vấn sao?”

Ông già áo màu tro kia nói: “Cái chết của Từ Hoa và Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Cốc vốn không phải do người của chúng ta gây nên, tuy tôi cũng không rõ ba người này chết như thế nào nhưng có thể chắc chắn một điều, cái chết của bọn họ có liên quan tới Dương Thanh’.

“Chỉ cần chúng ta tìm được Dương Thanh, chúng ta sẽ tra ra được ba tên cao thủ của Dược Vương Cốc đã chết như thế nào”.

Chương 3061:

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng hỏi: “Tra xong rồi thì sao? Dược Vương Gốc đã giết bao nhiêu cao thủ của phủ Hoài Thành như thế, chẳng lẽ chúng ta còn phải cúi đầu trước bọn họ?”

Ông già áo màu tro nhíu mày: “Chỉ cần chúng †a có thêm chút thời gian, Dược Vương Gốc cũng không dám quá ngang ngược! Chỉ cần phủ Hoài Thành được bảo vệ chu toàn thì tạm thời cúi đầu cũng không phải việc gì quá lớn”.

“Không thể được!”

Thành chủ cả giận quát: “Nếu ông còn dám đề nghị tôi cúi đầu chịu thua Dược Vương Cốc, tôi sẽ giết ông trước đấy!”

Nghe vậy, ông già áo mà tro không dám nói thêm nữa, chỉ âm thầm thở dài trong lòng.

Thành chủ bồng ra lệnh: “Tôi cho ông nửa ngày, phải tìm ra Dương Thanh và đưa nó đến trước mặt tôi!”

“Vâng, thưa thành chủ!”

Ông già áo tro nói rồi quay lưng rời khỏi đó.

Lúc này, người mà thành chủ Hoài Thành muốn giết nhất chính là Dương Thanh, nếu không phải tại Dương Thanh thì phủ Hoài Thành và Dược Vương Cốc đã không bị đẩy tới tình trạng căng thẳng thế này.

Ông già áo tro đi khuất, thành chủ Hoài Thành bước tới sau núi.

“Uỳnh uỳnh!”

Sau núi bỗng xuất hiện một cửa động, thành chủ cất bước đi vào.

Không một ai ngờ tới, ngay bên trong ngọn núi phía sau phủ Hoài Thành lại là một không gian đặc biệt khác.

Bên trong động, đèn điện sáng trưng, có một nhóm người mặc áo choàng trăng đang bận rộn làm việc, thỉnh thoảng còn nghe thấy mấy tiếng kêu rên nhỏ vụn từ sâu bên trong động truyền ra.

“Thành chủ, ông tới rồi àI”

Lúc này, bỗng một giọng nói máy móc vang lên, một bóng người ẩn kín trong chiếc áo choàng màu đen đi tới.

Nhìn thấy người áo đen đột nhiên xuất hiện cạnh mình, thành chủ Hoài Thành thoáng kinh ngạc.

Lão ta trầm giọng bảo: “Hiện nay phủ Hoài Thành đang gặp chút phiền toái, tôi cần sự trợ giúp của cậu”.

Người áo đen kia khục khặc cười nói: “Nếu thành chủ đã đề nghị thì dĩ nhiên tôi phải giúp một tay rồi, nhưng không biết thành chủ cần bao nhiêu cao thủ?”

Thành chủ Hoài Thành vươn một bàn tay, nói: “Năm cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong’.

Người áo đen kia cười cười, quay đầu nhìn vào bên trong, búng tay đánh “tách” một cái.

Chốc lát sau, năm quái vật nửa người nửa máy móc đi ra.

Thành chủ Hoài Thành nhíu mày, lão ta hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ hơi thở võ thuật nào từ đám quái vật này.

Người áo đen kia nheo mắt cười bảo: “Thành chủ thử xem sao?”

“Được!”

Thành chủ Hoài Thành nhanh nhẹn đồng ý.

Ngay sau đó, năm người kia bỗng đồng loạt lao về phía thành chủ Hoài Thành.

Sắc mặt thành chủ biến đổi kịch liệt, vội vã ra tay chống trả.

Chương 3062:

Chỉ mới hơn mười giây ngắn ngủi, thành chủ Hoài Thành đã khiếp sợ ra mặt, nhìn sang phía người áo đen, nghiêm túc nói: "Black Doctor, thực lực của năm người này hản chỉ còn cách Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ không xa đâu, đúng không?"

Người áo đen kia không phải ai xa lạ mà chính là Black Doctor, nhà khoa học điên nổi tiếng.

Dương Thanh hoàn toàn không thể ngờ rằng, vị Black Doctor đã đấu với anh bao lâu nay vẫn còn sống, hiện đang ở ngay trong phủ Hoài Thành, càng không ngờ rằng, hiện Black Doctor đã sở hữu ít nhất năm tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thực lực tối thiểu cũng phải Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong.

Thành chủ Hoài Thành nhìn chăm chăm Black Doctor, ánh mắt cực kì nặng nề, lão ta đã cảm nhận được sự uy hiếp đến từ người này.

Lão ta không biết, rốt cuộc Black Doctor hiện đang sở hữu bao nhiêu quái vật nửa người nửa máy móc như thế này.

Vừa rồi, khi giao đấu thử với năm người kia, lão ta đã cảm nhận rất rõ, thực lực của năm người này có thể sánh ngang với cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ.

Điều khiến lão ta cảm thấy đáng sợ nhất là, những người này hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, chỉ cần có đủ năng lượng là có thể duy trì lực chiến đấu.

Black Doector cười ha hả, nói với thành chủ Hoài Thành: "Thành chủ cứ yên tâm, nếu tôi với ông đã là đối tác của nhau thì sẽ không có ý đồ gì với Hoài Thành của ông".

"Hơn nữa, ông đã là cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, dù kỹ thuật của tôi có lợi hai đến đâu chăng nữa cũng không thể nào sáng tạo ra cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong được'.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: "Vừa rồi, tôi chỉ đề nghị một câu, cậu đã có thể tùy tiện đưa ra năm cao thủ Siêu Phàm

Bát Cảnh đỉnh phong, năng lực của cậu cao như vậy, hẳn chế tạo ra cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh cũng không khó nhỉ?”

Black Doctor lắc đầu, cười bảo: “Thành chủ quá đề cao tôi rồi, năm cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong này đã là toàn bộ sản phẩm đạt cảnh giới Siêu Phàm Cảnh của tôi rồi”.

Thành chủ Hoài Thành nhíu chặt mày, tỏ ý không tin.

Black Doctor cười nói: ‘Không giấu gì thành chủ, trước đó đúng là tôi đã chế tạo ra rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tổng số lượng khéo phải lên tới mấy trăm, chỉ có điều, những thực thể thí nghiệm này đều bị tôi làm hỏng gần hết trong lúc làm thí nghiệm, nay chỉ còn lại năm cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong này”.

“Nếu không phải thành chủ cần người gấp, có lẽ chẳng mấy nữa mà năm cao thủ này cũng không còn, bởi vì họ cũng sẽ biến thành vật thí nghiệm để tôi nghiên cứu chế tạo cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ, nhưng liệu thí nghiệm đó có thành công được hay không, chính tôi cũng không biết”.

Nghe Black Doctor giải thích, nỗi lo âu trong lòng thành chủ Hoài Thành cũng vơi đi rất nhiều.

Black Doctor lại nói: “Thành chủ, vật thí nghiệm bên tôi cũng không còn bao nhiêu, hay là thành chủ giúp tôi kiếm thêm ít thi thể các cao thủ về?”

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: “Yên †âm, chỉ cần có thể tiêu diệt được Dược Vương Cốc, tôi có thể mang cho cậu chí ít là ba mươi thi thể Siêu Phàm Ngũ Gảnh trở lên”.

Black Doctor mừng rỡ, cười lớn rồi nói: “Ha ha, tốt quá, chỉ cần có thể có đủ thi thể cao thủ Siêu Phàm Cảnh, tiến trình thí nghiệm nhất định sẽ tăng nhanh, tôi tin rằng không bao lâu nữa, tôi có thể chế tạo cho thành chủ một đội cao thủ Siêu Phàm Cảnh hàng đầu, hơn nữa có thể bảo đảm, thực lực những cao thủ ít nhất cũng phải đạt Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong”.

Thành chủ Hoài Thành nói: “Vậy tôi sẽ chờ!”

Nói xong, lão ta dẫn năm gã cao thủ máy móc của Black Doctor rời khỏi đó.

Lúc này, cao thủ của Dược Vương Cốc đang chuẩn bị tấn công vào phủ Hoài Thành.

Dược Vương cầm đầu, sau lưng là hơn hai mươi cao thủ Siêu Phàm Cảnh.

Chương 3063:

Cao thủ của phủ Hoài Thành cũng đứng ở cửa, phòng bị cao thủ Dược Vương Cốc tấn công.

“Thành chủ tới!”

Đúng lúc này, chợt có một cao thủ bên phủ Hoài Thành cất tiếng hô.

Ngay lập tức, mọi người đều nhìn về một phía, thành chủ Hoài Thành đi ra, phía sau còn có năm tên cao thủ đeo mặt nạ.

Thấy đám cao thủ sau lưng thành chủ Hoài Thành, Dược Vương cau mày, lão ta hoàn toàn không cảm nhận được một chút hơi thở võ thuật nào từ năm người kia.

Thành chủ Hoài Thành chắc chắn sẽ không mang theo người thường tới, vậy có nghĩa là, thực lực của năm tên cao thủ kia phải cực kì lợi hại.

“Dược Vương hùng hổ dẫn người tới phủ Hoài Thành chúng tôi là vì chuyện gì?”

Thành chủ Hoài Thành đi tới chỗ nhóm cao.

thủ đứng đầu phủ Hoài Thành, nhìn Dược Vương, lạnh lùng hỏi.

Dược Vương tức tối nói: “Thành chủ Hoài Thành, ông sai người giết Tả, Hữu hộ pháp của Dược Vương Gốc tôi cùng với đại đồ đệ Từ Hoa của tôi, giờ lại dám hỏi tôi tới làm gì à?”

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: “Người của ông không phải do cao thủ phủ Hoài Thành tôi giết chết, có người lợi dụng con gái tôi đang nóng ruột muốn báo thù cho chồng, sai người giết Dương Thanh nên tìm cách đổ tội lên đầu nó, đây chính là một âm mưu nhằm vào cả phủ Hoài Thành lẫn Dược Vương Gốc”.

“Ha hai”

Dược Vương cười nhạt: “Thành chủ Hoài Thành, ông trở nên hèn nhát, dám làm không dám nhận như thế từ bao giờ? Người

của tôi bị cao thủ của phủ Hoài Thành giết, đây vốn chính là sự thật, chẳng lế ông tưởng mình không thừa nhận thì là không phải à?”

“Đại đồ đệ của tôi là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực của nó ngang ngửa với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, không chỉ có thế, nó còn mang theo Tả, Hữu hộ pháp.

của Dược Vương Gốc tôi, đó đều là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong”.

“Một đội hình mạnh như vậy, khắp Hoài Thành này, trừ cao thủ phủ Hoài Thành của ông, còn ai có thể giết được bọn họ?”

Thành chủ Hoài Thành nheo mắt nhìn chăm chăm vào Dược Vương, nói: “Nếu tôi nói đó là do Dương Thanh cùng với tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong đi cùng cậu ta gây ra, ông có tin không?”

Dược Vương càng thêm tức tối, lão ta nghiến răng nói: “Tôi biết ông muốn giết bọn họ, muốn giết thì tự đi mà giết, ông coi tôi là đứa ngu, dễ lừa lắm sao?”

“Hai người đó bị ông đuổi giết, còn sống được đã là kì tích rồi, giờ ông lại dám nói với tôi, một gã Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong cùng với một gã Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ đều đang trọng thương lại có thể giết được Tả, Hữu hộ pháp cùng với đại đồ đệ của tôi?”

“Thành chủ Hoài Thành, chớ có nói nhảm nữa, hôm nay ông nhất định phải cho tôi một đáp án rõ ràng. Nếu có thể khiến tôi hài lòng, tôi sẽ dẫn người của tôi đi ngay, nếu không hài lòng, vậy.

đánh đi!”

Thành chủ Hoài Thành biết, giờ có nói gì chăng nữa, Dược Vương cũng sẽ không tin lão ta.

Chớ nói Dược Vương, ngay cả chính lão ta cũng không hiểu nổi, Dương Thanh và lão Cửu làm thế nào mà giết được ba gã cao thủ hàng đầu của Dược Vương Cốc.

Dù Dương Thanh đã tu luyện ra sức mạnh nguyên tố Thủy thì đã là gì?

Chương 3064:

Dù sao cậu ta cũng chỉ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, dù ở vào thời điểm mạnh nhất thì cũng chỉ có thể phát huy sức chiến đấu ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ là cực hạn, vậy thì làm thế nào mà kết hợp với lão Cửu, đánh chết hai tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong với một tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ?

Nhưng lão ta dám chắc rằng, ba tên cao thủ của Dược Vương Gốc nhất định đều do Dương Thanh giết chết.

Thành chủ Hoài Thành hít sâu một hơi, nhìn về phía Dược Vương, nói: "Ông muốn thế nào?"

Dược Vương hí mắt, đáp: "Tôi muốn một nửa Hoài Thành".

Thật là tham lam thái quá!

Hoài Thành chỉ có chừng ấy, Dược Vương đòi ngay một nửa Hoài Thành.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: "Bao nhiêu năm qua, tôi bỏ qua cho Dược Vương Gốc, không khống chế các người, mặc cho Dược Vương Cốc phát triển, thế đã là vô cùng nhân từ rồi. Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tôi đã nhân từ quá, cho nên Dược Vương giờ đây muốn đòi một nửa Hoài Thành này".

"Nói vậy, tức là không cần thương lượng gì nữa!"

"Nếu ông đã muốn đánh, vậy thì đánh thôi!"

Vừa dứt lời, khí thế võ thuật của bậc cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chợt bùng nổ từ trên người lão ta.

Cùng lúc đó, trong một phòng bình thường ở khách sạn Hilton gần khu vực sân bay Thiện Thành.

Dương Thanh và lão Cửu cùng với Hoài Lam đều đang ở đó.

Hoài Lam nhận một cuộc gọi, sau đó cười nói với hai người: 'Dược Vương đích thân dẫn các cao thủ Siêu Phàm Cảnh của Dược Vương Cốc tới phủ Hoài Thành, vừa rồi, hai bên đã khai chiến".

Nghe vậy, Dương Thanh và lão Cửu đều âm thầm thở ra một hơi, hai thế lực lớn nhất của Hoài Thành rốt cuộc cũng đánh nhau rồi.

Như vậy, bất kể về sau ai thăng, áp lực của bọn Dương Thanh đều sẽ giảm mạnh.

Dương Thanh nói: 'Vậy thì tốt rồi, chỉ có điều, tốc độ quyết chiến của hai bên có hơi nhanh quá, chúng ta còn chưa có cơ hội tranh thủ ám sát cao thủ hai bên".

Dựa theo kế hoạch trước đó, họ sẽ nhân lúc tình hình của Hoài Thành rối ren, tranh thủ giết vài cao thủ của Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành, sau đó giá họa cho bên kia.

Như vậy, không chỉ có thể suy yếu thực lực hai bên mà còn có thể thúc đẩy bọn họ mau chóng quyết chiến.

Nhưng thật không ngờ, chưa được bao lâu, hai bên đã đánh rồi.

"Chỉ có điều, không biết Thành chủ Hoài Thành tìm đâu được năm tên quái vật nửa người nửa máy móc, thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, e là Dược Vương Cốc thua chắc rồi".

Hoài Lam bồng nói tiếp.

Nghe thấy thế, con ngươi Dương Thanh chợt co rút lại, anh nhìn chăm chằm Hoài Lam, hỏi: "Năm quái vật nửa người nửa máy?"

Hoài Lam gật đầu: "Vừa rồi có tin truyền đến, tuy chỉ có năm tên nhưng đó thực sự là năm quái vật, có thể khiến cho Dược Vương Cốc chịu tổn thất cực lớn".

"Nay Dược Vương đã bị thành chủ Hoài Thành giữ chân, ngoài bọn họ, hai bên đều không còn cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh nào. Dưới hai người này, mạnh nhất chính là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, vậy có thể đoán được, việc phủ Hoài Thành có thêm năm tên quái vật nửa người nửa máy móc có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong sẽ khiến cho Dược Vương Cốc phải chịu tổn thất lớn cỡ nào".

Chương 3065:

Lão Cửu nhìn Dương Thanh, hỏi: ‘Có phải cậu biết năm quái vật nửa người nửa máy móc kia từ đâu tới?”

Dương Thanh nặng nề nói: “Trước đây tôi có gặp phải một nhà khoa học điên, tự xưng là Black Doctor. Ông ta luôn nghiên cứu những thứ công nghệ cao nhằm vào võ thuật. Trước đây tôi cũng từng trúng kế của ông ta, bị ép uống một thứ thuốc do ông ta nghiên cứu ra, thứ này có thể tăng cao thực lực trong thời gian ngắn, nhưng nó cũng gây ra tổn thương cực lớn cho thân thể’.

“Sau này, ông ta bị sư phụ tôi là Vô Danh giết chết, nhưng không ngờ, ông ta lại xuất hiện, hơn nữa, thực lực còn trở nên mạnh hơn’.

Nghe Dương Thanh nói xong, sắc mặt lão Cửu cũng trở nên cực kì nặng nề: “Theo như lời cậu nói, gã Black Doctor này hẳn đã lợi dụng công nghệ cao để cải tạo lại thân thể của mình, dù giết gã, gã cũng sẽ có biện pháp sống lại một lần nữa”.

Dương Thanh gật đầu: “Đây chính là điểm mà tôi lo nhất, nhưng thực tế đã chứng minh, ông ta đã lợi dụng công nghệ cao và đạt tới thành quả bất tử bất diệt rồi. Giữa tôi và ông ta cũng có mối thù rất sâu, nếu để ông ta biết tôi đã ở Hoài Thành, chác chăn ông ta sẽ không bỏ qua cho tôi”.

Lão Cửu nghiêm nghị nói: “Nếu thế, chúng ta phải rời khỏi đây ngay, Dược Vương Cốc hay phủ Hoài Thành thăng, chúng ta đều gặp áp lực không nhỏ, nếu lại thêm một tay khoa học gia điên, tình cảnh của chúng ta sẽ càng thêm gay go”.

Ngay cả chính Hoài Lam cũng phải gật đầu: “Ông Cửu nói đúng, nếu không có Black Doctor, có lẽ chúng ta còn chờ thêm được một chút, nhưng lúc này, chúng ta không đợi được nữa. Một khi năm gã cao thủ cạnh thành chủ Hoài Thành đúng là sản phẩm của Black Doctor thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”.

“Giờ còn muốn chuồn? Muộn rồi!”

Đúng lúc này, một bóng người bỗng xuất hiện trong phòng hệt như một bóng ma.

Mặt ba người đám Dương Thanh đều biến sắc.

Một cao thủ có thể lẳng lặng tiến vào phòng bọn họ mà không ai hay, liệu có thể là người thường?

Hoài Lam vừa thấy rõ người kia, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Dương Thanh nhìn chăm chằm vào kẻ mới tới, hỏi: “Ông là ai?”

Ông già kia không đáp, chỉ nheo mắt nhìn chăm chăm Hoài Lam, lạnh lùng nói: “Phản bội thành chủ, tội chết! Giết!”

Vừa dứt lời, lão ta đã đánh ngay một chưởng về phía Hoài Lam.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi người kia ra tay tấn công rồi, bọn Dương Thanh mới lấy lại tinh thần.

Hoài Lam tuyệt vọng, lần này thật sự chết chắc rồi sao?

€ô ta chỉ có thể giương mắt nhìn một đòn của ông già kia đánh tới phía mình càng ngày càng gần.

Ngay khoảnh khắc này, một tia nước vụt hiện, hai mũi tên nước lao thẳng về phía tròng mắt ông lão kia.

“Hử?”

Lão ta nhướng mày, một chiêu vốn định đánh lên người Hoài Lam nay lại phải bỏ qua, đầu nhẹ nhàng nghiêng đi, hai mũi tên nước lướt sát qua da đầu lão ta.

“Phụt”

Một giây tiếp theo, hai mũi tên nước cắm thẳng vào tường gạch của khách sạn.

Đúng lúc này, lão Cửu cũng đã xông lên, chản trước người Hoài Lam, cảnh giác nhìn chằm chăm ông già nọ.

Ngay cả chính lão Cửu cũng đã cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên người ông già lạ mặt này.

Chương 3066:

Ông già kia vừa nói Hoài Lam là kẻ phản bội của phủ Hoài Thành, sau đó lập tức ra tay muốn giết chết Hoài Lam, nếu không nhờ Dương Thanh dùng nước trong cốc ngưng tụ thành hai mũi tên nước, ra tay bất ngờ ngay thời khác quan trọng nhất, suýt thì thành công chọc mù lão ta, chỉ sợ Hoài Lam đã chết trong tay người này rồi.

Hoài Lam run rẩy nói: "Ông ta là Ảnh Tử của thành chủ Hoài Thành, thực lực bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ, ở phủ Hoài Thành, thực lực có thể nói đã rất gần với thành chủ Hoài Thành".

"Rất nhiều chuyện đen tối ở phủ Hoài Thành đều do ông ta xử lí".

Có thể trở thành Ảnh Tử của thành chủ Hoài Thành, sao có thể là kẻ đơn giản được?

Tuy thực lực của đối phương vẫn chưa tiến vào Siêu Phàm Cửu Cảnh, nhưng thực lực bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ của lão ta cũng đã sánh ngang với cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ khác rồi.

Lão Cửu chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, nghe thì có vẻ cũng xấp xỉ thực lực của Ảnh Tử rồi, nhưng chút chênh lệch giữa hai bên lại như trời với đất.

Mặc dù Ảnh Tử chỉ mới tới bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ nhưng lão ta đã chạm được tới ngưỡng Cửu Cảnh, có thể sẵn sàng đột phá cảnh giới bất cứ lúc nào.

Ảnh Tử nheo mắt nhìn chăm chăm Dương Thanh, lạnh lùng nói: "Xem ra, ba tên cao thủ của Dược Vương Cốc đúng là bị các người giết chết, một tên chỉ mới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ mà đã có thể tu luyện ra sức mạnh nguyên tố Thủy, thật đúng là khiến người ta kinh ngạc đấy".

"Nếu tôi đoán không lầm thì ba người của Dược Vương Cốc đã bị cậu đánh úp bất ngờ bằng sức mạnh nguyên tố Thủy, trở tay không kịp nên mới bị các người giết chết".

Dương Thanh căng thẳng nhìn chăm chằm lão ta, nói: ‘Bây giờ nhắc tới những chuyện đó thì có ý nghĩa gì?”

Ảnh Tử lạnh lùng bảo: “Dược Vương Cốc và phủ Hoài Thành đã khai chiến, dĩ nhiên việc đó đã không còn ý nghĩa gì”.

“Nhưng hiện giờ, các người có thể chết được rồi!”

Vừa dứt lời, Ảnh Tử liền lao về phía lão Cửu.

Trong ba người, chỉ có lão Cửu mới là mối nguy lớn nhất của lão ta, chỉ cần giết lão Cửu, Dương Thanh và Hoài Lam đều sẽ không trốn được nữa.

“Uỳnh!”

Một tiếng động cực lớn vang lên, cửa sổ khách sạn vỡ vụn, lão Cửu và Ảnh Tử xông ra bên ngoài.

Hoài Lam lấy lại tỉnh thần, vội nhìn về phía Dương Thanh, nói: “Anh Thanh, thực lực của Ảnh Tử rất mạnh, chỉ sợ ông Cửu không phải đối thủ của ông ta đâu. Hiện giờ rời khỏi chỗ này ngay thì còn kịp, bằng không, đợi khi ông ta đánh bại ông Cửu, chúng ta có muốn đi cũng không còn cơ hội nữa đâu”.

Dương Thanh nhìn Hoài Lam, lạnh giọng bảo: “Vậy nếu ông Cửu thất bại thì sẽ thế nào?”

Hoài Lam lập tức trâm mặc, cúi đầu không nói, hồi lâu sau, cô ta mới ngẩng lên, nhìn Dương Thanh và nói: “Một khi ông Cửu thất bại, ông ấy sẽ chết!”

Nghe Hoài Lam nói xong, sắc mặt Dương Thanh lập tức trở nên cực kì khó coi.

Lão Cửu là người do Miêu thành chủ cử đến bảo vệ anh, nếu không nhờ có lão Cửu, sợ rằng trong hành trình tới Hoài Thành lần này, anh đã chết vô số lần.

Nhưng nay, lão Cửu lại vì anh mà cố gắng giao đấu với cường địch, nếu lúc này anh chạy trốn, chỉ e lão Cửu không còn đường sống nữa rồi.

Hoài Lam vội nói: ‘Anh Thanh, anh đừng do dự nữa, mau đi đi thôi, với thực lực của anh hiện tại thì không làm gì được Ảnh Tử của Hoài thành chủ đâu”.

Chương 3067:

“Anh còn ở đây, ông Cửu sẽ có điều phải bận tâm, dâu tìm được cơ hội chạy trốn cũng không dám trốn, bởi vì ông ấy không thể bỏ lại anh, một mình trốn đi”.

“Nếu anh rời khỏi nơi này, ông ấy sẽ không còn bất kì mối lo nào, một khi tìm được cơ hội, ông ấy có thể trốn kịp”.

Dương Thanh vần không đáp lại, sảc mặt đã giận dữ khôn kể.

Thật không ngờ, ngay khi đang quyết chiến với Dược Vương Gốc, thành chủ Hoài Thành còn có thể sai một cao thủ có năng lực xấp xỉ lão ta như Ảnh Tử đi đuổi giết anh, lần này lão ta thật sự quyết tâm giết bằng được anh rồi.

Lúc này, lão Cửu đang giao đấu với Ảnh Tử, Dương Thanh đứng bên cửa sổ nhìn xuống, anh có thể nhận ra ngay, lão Cửu đang bị Ảnh Tử chèn ép, điên cuồng công kích.

Lão Cửu vốn đã bị thương nặng, suýt thì mất mạng ở sông Hoài, mà Ảnh Tử lại là cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ, thực lực vô cùng khủng bố, lão Cửu hoàn toàn không phải đối thủ của người này.

Dương Thanh bỗng nghiến răng nói: ‘Cô cũng đã nói, ông Cửu hoàn toàn không phải đối thủ của Ảnh Tử, nếu tôi đi, ông ấy nhất định không sống được!”

Hoài Lam vội kêu lên: “Nhưng anh ở lại đây chỉ càng làm thương vong tăng lên mà thôi, vì cứu anh, ông Cửu tình nguyện hi sinh tính mạng mình, nếu anh còn không chịu đi, đợi đến khi Ảnh Tử giết ông ấy rồi sẽ quay sang giết anh, khi đó, chẳng phải ông Cửu đã uống mạng vô ích rồi sao?”

“Anh Thanh, hiện không phải thời điểm hành động theo cảm tính, tôi cũng không muốn ông Cửu gặp chuyện không may, nhưng kẻ tới giết chúng ta lần này thực sự quá mạnh, toàn bộ phủ Hoài Thành, đây là người có thực lực gần với thành chủ nhất, vậy thì làm sao yếu được?”

“Anh thấy đấy, ông Cửu đang dốc hết sức để đối phó với Ảnh Tử nhưng vẫn không phải đối thủ của ông ta, nếu anh còn tiếp tục dùng dăng thêm một lát thì sau đó có muốn chạy trốn cũng không chạy nổi nữa đâu”.

Dương Thanh nhìn về phía Hoài Lam, ánh mắt vô cùng kiên nghị: “Nếu muốn đi thì cô cứ đi đi! Vì phải bảo vệ tôi nên ông Cửu mới tới nơi này, nếu ông ấy chết ở đây, tôi thật không còn mặt mũi nào gặp Miêu thành chủ nữa”.

Vừa dứt lời, anh đã tung người nhảy khỏi cửa sổ.

Dương Thanh hét lớn: “Ông Cửu, tôi giúp ông một tay”.

Sau tiếng hét lớn, một khí thế võ thuật cực kì mạnh mẽ bùng nổ từ trên người anh.

Đôi mắt anh nhanh chóng trở nên đỏ đậm như nhuộm máu, Chiến Thần Quyết điên cuồng vận chuyển trong người, lại một khí thế võ thuật càng khủng bố hơn tràn ra từ trên người anh, như muốn xé toạc cả thân thể anh.

Lão Cửu bị Ảnh Tử đánh bay, người chưa chạm đất đã hét lên với Dương Thanh: “Đừng lo cho tôi, đi ngay đi!”

Dương Thanh không chịu nghe lời lão Cửu vừa nói, anh lao về phía Ảnh Tử không chút sợ hãi.

Ảnh Tử thấy Dương Thanh lao về phía mình, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén: “Ranh con không biết tự lượng sức mình!”

Dứt lời, thân hình lão ta liền biến mất khỏi vị trí đó.

Dương Thanh không cách nào tìm thấy bóng đối phương ở đâu thì tái mặt, một giây tiếp theo, linh cảm chợt báo cho anh, có một mối nguy hiểm cực lớn đang đến.

Anh không kịp cân nhắc kĩ, nhanh chóng rót hết sức mạnh vào nắm tay phải, không hề do dự, anh chém ra một quyền về phương hướng cho anh cảm giác nguy hiểm ấy.

“Uỳnh!”

Ngay trong khoảnh khắc anh đánh ra một quyền, đòn tấn công của anh không rơi trúng mục tiêu là thân thể Ảnh Tử, đòn của Ảnh Tử đã nặng nề rơi vào lồng ngực Dương Thanh.

Chương 3068:

Thân thể anh bay vèo ra ngoài.

Dương Thanh còn chưa rơi xuống đất đã hộc ra một ngụm máu tươi.

“Không biết lượng sức!”

Ảnh Tử hờ hững nói, dứt lời, thân mình lão ta lại lao về Dương Thanh một lần nữa.

Lão Cửu ở cách đó không xa, trông thấy Ảnh Tử tấn công về phía Dương Thanh.

Ông lão kích phát toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, bởi ông lão biết rõ, Dương Thanh chỉ là một cao thủ có thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, nếu trúng thêm một đòn này của Ảnh Tử, Dương Thanh nhất định sẽ mất mạng.

Lúc này, thân thể Dương Thanh đã nện râm xuống đất, anh căn chặt khớp hàm, nỗ lực đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không còn sức lực bò dậy nữa.

Một đòn của cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ quả thực quá mạnh, anh không thể chống đỡ nổi.

Cảm nhận được luồng sát khí càng lúc càng gần, anh bồng nở nụ cười, lẩm bẩm với chính mình: “Đời mình cứ kết thúc thế này sao?”

“Chết đi!”

Ảnh Tử đã vọt tới trước mặt Dương Thanh, hung ác giãm một cước xuống đầu anh.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lão Cửu đột nhiên vọt tới trước khi chân Ảnh Tử hạ xuống đầu Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Lão Cửu tung một quyền trúng lưng Ảnh Tử.

Chân của Ảnh Tử vốn đang hướng thẳng xuống đầu Dương Thanh, nhưng vì người vừa †rúng một đòn đồn toàn lực của

lão Cửu, thân thể hơi loạng choạng, chân sượt qua đầu Dương Thanh, giãm xuống nền đất.

“Uỳnh!”

Một tiếng động thật lớn vang lên, dường như cả vùng này đều chấn động.

Ngay cách đầu Dương Thanh vài cm, có một vết chân lõm sâu xuống đất.

Màng tai Dương Thanh rung lên đau buốt, luồng sóng xung kích cực mạnh lại đánh bay thân thể anh ra xa mấy mét.

Ảnh Tử trúng một quyền của lão Cửu ngay giữa lưng, đáy mắt lóe lên một ý niệm giết chóc tàn bạo, quay lại nhìn chòng chọc vào lão Cửu, nói: “Ông tự tìm cái chết!”

Lão Cửu nghiến răng nhìn Ảnh Tử, mặt mày hung tợn, ông lão liếm môi, đôi tròng mắt long lên như mắt mãnh thú ghim chặt vào người Ảnh Tử: “Dù ông là Ảnh Tử bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ thì đã sao? Rốt cuộc vẫn chưa phải cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ chân chính”.

Ảnh Tử cười nhạt: “Dù cảnh giới võ thuật của tôi còn chưa bước vào Siêu Phàm Cửu Cảnh thì giết ông vân dễ như giết con kiến mà thôi”.

“Thật à?”

Lão Cửu hỏi ngược lại một câu.

Sau đó, một khí thế vô cùng mạnh mẽ đột nhiên tràn ra từ trên người ông lão.

Ảnh Tử cau mày, sắc mặt chợt căng thẳng vô cùng, bởi vì lão ta vừa cảm nhận rất rõ, khí thế võ thuật trên người lão Cửu đang liên tục trở nên mạnh hơn.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, khí thế võ thuật của lão Cửu đã chạm tới ngưỡng bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ.

Chương 3069:

Nhưng sau khi đạt tới ngưỡng này, khí thế võ thuật trên người lão Cửu lại không thể tăng thêm nữa.

Ảnh Tử lạnh lùng nói: “Ông đã dùng đến bí pháp để tạm thời thúc đẩy thực lực từ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong vọt lên bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ đúng không?”

“Có điều, tác dụng phụ của loại bí pháp này nhất định rất nguy hiểm nhỉ?”

Lão Cửu quệt vết máu bên khóe miệng, hung ác nhìn Ảnh Tử, nói: “Ngay cả chết tôi còn chẳng sợ, há còn sợ mấy cái tác dụng phụ của bí pháp này?”

“Dù không giết được ông, tôi cũng phải khiến ông bị thương thật nặng!”

Vừa dứt lời, lão Cửu đã dằn mạnh một chân xuống đất, mặt đất vỡ nát, ông lão lao người về phía Ảnh Tử.

Lúc này, lão Cửu đã huy động hết toàn bộ thực lực của mình, ông lão hiểu, nếu chỉ dùng thực lực vốn có thì hoàn toàn không có khả năng giết được Ảnh Tử.

Cuộc chiến giữa hai cao thủ có thực lực ngang với cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh Sơ kỳ đã hoàn toàn bùng nổ.

Dương Thanh bị trúng một đòn của Ảnh Tử, giờ đã kiệt sức đến độ không bò dậy nổi.

Vừa rồi, Ảnh Tử võ một chưởng vào lồng ngực anh, ngực anh đã bị thương nặng, máu thịt nhây nhụa, máu chảy không ngừng.

Máu cứ tuôn ra như thế khiến anh chợt có một dự cảm xấu, rằng nếu không thể cầm máu lại kịp thời, chỉ sợ anh sẽ chết vì mất máu.

Nhưng vào lúc này, con dao găm màu đen anh vẫn mang theo bên người bỗng như sống lại khi vừa tiếp xúc với máu tươi của anh, và nó bắt đầu ra sức hấp thu dòng máu đó.

“Hả?”

Dương Thanh lập tức sợ ngây ra, anh cầm con dao, khiếp sợ tột cùng.

Con dao này là thứ Miêu thành chủ tặng cho anh.

Miêu thành chủ từng nói, con dao găm này là một bảo vật ông lão tình cờ nhặt được, đây chính là vật chí bảo của gia tộc mang huyết mạch cuồng hóa, mà bản thân Dương Thanh lại có huyết mạch cuồng hóa, vậy nên ông lão mới tặng lại nó cho Dương Thanh.

Nhưng ngay cả Miêu thành chủ cũng không rõ con dao găm này có tác dụng gì, chỉ biết chất liệu làm nên nó cực kì đặc thù, ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong như ông lão cũng không thể phá hỏng.

Vậy mà lúc này, con dao găm ấy lại như hóa thành một dã thú, tham lam hấp thu dòng máu tươi của anh.

Dương Thanh năm chặt con dao, sắc mặt căng thẳng tột cùng, anh biết, thế giới này rộng lớn vô cùng, thứ gì cũng có thể có, nhưng anh chưa từng dám nghĩ, một con dao găm lại có thể hút được máu người.

Anh muốn ném nó đi, lại khiếp sợ phát hiện, con dao này như đã hóa thành một bộ phận trên tay anh, không thể ném ra được.

Không chỉ có thế, con dao găm này vân đang liên tục hút máu tươi của anh.

Chỗ vết thương vừa rồi vân đang chảy máu không ngừng, máu tươi tuôn ra, chảy về phía con l dao trong tay anh.

Dương Thanh cảm thấy đầu óc choáng váng mơ hồ, anh biết, đây là biểu hiện do mất máu quá nhiều.

Thấy không thể ném con dao găm này ra, Dương Thanh bắt đầu luống cuống, nếu còn tiếp tục thế này, chỉ sợ chẳng mấy mà anh sẽ bị nó hút khô máu trong người mất thôi.

Khi Dương Thanh đã sắp ngất xỉu vì mất máu quá nhiều, con dao kia bỗng dừng hấp thu máu tươi của anh.

Ngay sau đó, một sức mạnh cực kì cuồng bạo đột ngột bùng nổ từ bên trong cơ thể anh.

Chương 3070:

Thân thể bị thương khắp nơi bỗng nhanh chóng khôi phục lại.

Dương Thanh nắm chặt con dao găm kia trong tay, anh bỗng có một ảo giác kì lạ, như thể con dao này vốn chính là một phần của thân thể anh, và cũng quan trọng như mỗi một bộ phận khác trên người anh vậy.

Đôi mắt anh chợt đỏ lên như nhuộm máu, ngay giữa trán chợt xuất hiện một tộc văn cực kì rõ nét.

Khí thế võ thuật trên người anh liên tục tăng vọt.

Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ!

Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong!

Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong!

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, từ cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, Dương Thanh liên tục đột phá cảnh giới mới, nhanh chóng tăng vọt lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong mới dừng lại.

Bản thân Dương Thanh lại có năng lực khiêu chiến vượt cấp, cảnh giới võ thuật của bản thân đã tăng lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, vậy thì sức chiến đấu thực tế của anh đã mạnh cỡ nào?

Lão Cửu và Ảnh Tử đang chiến đấu kịch liệt với nhau, không một ai chú ý tới những việc vừa xảy ra với Dương Thanh.

“Uỳnh!”

Rốt cuộc, lão Cửu cũng không thể chống cự nổi nữa, ông lão bị Ảnh Tử đánh trúng một đòn, hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra ngoài, rơi xuống dưới chân Dương Thanh.

Sắc mặt lão Cửu đã tái nhợt đi, ông lão nhìn Dương Thanh, khàn khàn nói: ‘Chạy maul”

Nhưng Dương Thanh lúc này dường như không nghe thấy bất kì âm thanh nào, anh vẫn đứng yên đó không nhúc nhích.

Ảnh Tử thong thả bước tới, từ trên cao nhìn xuống lão Cửu, nói: “Ông thua rồi, ông còn cho rằng cậu ta có thể chạy thoát được sao?”

Không biết lấy được sức mạnh từ đâu, lão Cửu đột nhiên nhào tới ôm chặt Ảnh Tử, hét to: “Dương Thanh, chạy maul”

Đây là chút sức lực cuối cùng, Ảnh Tử bị ông lão ghì chặt một chân, sắc mặt lập tức trâm xuống.

“Thật đúng là ngoan cố cứng đầu, đã đến nước này còn muốn ngăn cản tôi à?”

Ảnh Tử cười nhạt, giơ một chân còn tự do lên, nhằm thẳng đầu lão Cửu, hung ác giẫãm xuống: “Chết đi!”

Ngay khi chân lão ta sắp dâm nát đầu lão Cửu, một sức mạnh vô cùng cuồng bạo từ trên người Dương Thanh bùng nổ, anh chém ra một quyền, nện thẳng vào ngực Ảnh Tử.

“Uỳnh!”

Sau một tiếng vang cực lớn, thân thể Ảnh Tử bay ngược ra sau hơn chục mét như diều đứt dây, nặng nề nện vào vách tường khách sạn.

Không gian nơi này đột nhiên chìm vào tĩnh mịch.

Lão Cửu dại mặt ra, nhìn bóng người trẻ tuổi trước mặt mình.

Thực lực của Ảnh Tử mạnh cỡ nào, ông lão biết rõ hơn ai hết, ngay cả khi dùng đến bí pháp đẩy thực lực lên cảnh giới bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ, ông lão vẫn không phải đối thủ của Ảnh Tử, thậm chí còn suýt bị lão ta giết chết.

Nhưng Dương Thanh mới chỉ có cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ mà thôi!

Chương 3071:

Dù Dương Thanh có năng lực chiến đấu vượt cấp nhưng sao có thể một lúc vượt nhiều cấp đến mức đánh bại cả cao thủ bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh?

Không chỉ lão Cửu như thế, ngay cả Ảnh Tử, kẻ vừa bị Dương Thanh đánh bay cũng đã dại mặt ra, lão ta nằm trong đống phế tích, mặt đầy máu tươi, thậm chí quên cả bò dậy, cứ ngây người nhìn bóng Dương Thanh cách đó không xa, ánh mắt tràn đầy sững sờ.

Bấy giờ, cả người Dương Thanh đã bị bao trùm trong lưồng sát khí khủng bố, mắt anh đỏ ngầu như máu, nét mặt không còn chút cảm xúc, ngay cả Ảnh Tử nhìn cũng thấy sợ hãi.

Trên tay Dương Thanh còn cầm một con dao găm màu đen, con dao này cũng tràn ngập một uy lực võ thuật cực kì khủng bố.

Khi vừa nhìn thấy con dao găm kia, con ngươi của Ảnh Tử tức thì co rút lại: “Linh khít”

Lão ta trợn mắt như không sao tin nổi, khi tu hành đến cấp độ như lão ta, dĩ nhiên sẽ hiểu biết nhiều hơn so với cao thủ bình thường khác.

Lão ta chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay, con dao trong tay Dương Thanh không tầm thường.

Chỉ có linh khí mới có thể tản ra uy lực võ thuật mạnh mẽ như vậy.

Lão Cửu cũng dại mặt ra: “Linh khí?”

Sau một thoáng thất thần, đáy mắt lão Cửu lại sinh thêm đôi phần lo lắng và căng thẳng.

Đương nhiên ông lão cũng đã nghe nói đến linh khí, người ta đồn rằng, chỉ có cao thủ vượt qua cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong mới đủ năng lực khống chế loại binh khí này.

Ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong như Miêu thành chủ và thành chủ Hoài Thành cũng chưa đủ năng lực khống chế linh khí.

Nhưng giờ đây, thứ này lại bị một cao thủ chỉ mới đến Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ khống chế trong tay.

Trạng thái hiện tại của Dương Thanh cũng vô cùng đáng sợ, như thể đã biến thành một người khác.

"Giết!"

Dương Thanh bồng quát lớn một tiếng, giây tiếp theo, bóng anh biến mất khỏi vị trí cũ, lao vút về phía Ảnh Tử.

Ảnh Tử không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên phản kháng.

"Uỳnh!"

Có điều, Ảnh Tử còn chưa kịp tung đòn phản kháng đã bị Dương Thanh đá một cước bay ra ngoài.

Lão Cửu tái mặt, lẩm bẩm: "Cảnh giới của Dương Thanh mới có chừng ấy, nếu cưỡng ép.

bản thân khống chế linh khí, sợ là sẽ bị phản phệ cực nặng!"

Ảnh Tử bị Dương Thanh đá bay ra xa hơn chục mét, cả người va sầm vào vách tường, hộc máu ngã xuống, hơi thở võ thuật sụt giảm mạnh.

Lão Cửu đã ngây người khi chứng kiến cảnh đó, bản thân ông lão chính là cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, thực lực của Ảnh Tử mạnh cỡ nào, ông lão đã từng được nếm trải, lão Cửu biết, ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc đã đánh bại được Ảnh Tử.

Nhưng vừa rồi, Dương Thanh lại có thể đánh trọng thương Ảnh Tử chỉ băng một chiêu, không khó để hình dung thực lực của Dương Thanh lúc này mạnh cỡ nào.

Ảnh Tử lồm cồm bò dậy từ trong đống đổ nát, vẻ mặt cực kì căng thẳng, lão ta quệt vết máu nơi khóe miệng, đăng đăng sát khí nhìn về phía Dương Thanh.

"Giết!"

Dương Thanh quát lớn một tiếng, chân nhẹ di chuyển, lại một lần nữa lao về phía Ảnh Tử.

Chương 3072:

Ảnh Tử không dám coi thường, chính lão ta cũng chưa từng thấy hiện tượng tương tự như sự thay đổi khác lạ của Dương Thanh lần này. Lão ta chỉ biết, con dao găm trong tay Dương Thanh vô cùng đáng sợ, nó có thể thúc đẩy thực lực của Dương Thanh tăng mạnh vài cảnh giới.

“Uỳnh!”

Giây tiếp theo, đòn tấn công của hai người va vào nhau, lần thứ hai, Ảnh Tử lại bị thương nặng, bay ra hơn chục mét nữa.

Tuy người bị đánh bay là Ảnh Tử nhưng nối lo âu trong mắt lão Cửu không hề giảm bớt, ngược lại, ông lão càng thêm lo lắng.

Bản thân Dương Thanh chỉ mới tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, nay lại phát huy được thực lực ngang với bán bộ Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ, biên độ tăng quá lớn.

Một linh khí có thể làm tăng thực lực của cao thủ sử dụng nó, nhưng biên độ tăng càng lớn thì độ phản phệ của linh khí với người sử dụng lại càng mạnh.

Đúng lúc này, Ảnh Tử lại nảy ýđịnh bỏ cuộc, lão ta căng thẳng nhìn chằm chằm Dương Thanh, nói: ‘Mới chừng ấy tuổi, thiên phú võ thuật lại xuất chúng đến thế, thậm chí còn có thể sử dụng linh khí khi mới tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, quả đúng là yêu nghiệt, nhưng loại yêu nghiệt này nhất định phải chết!”

Vừa dứt lời, chân lão ta di động, quay người chạy khỏi đó.

Lão Cửu lập tức biến sắc, hô lên: “Dương Thanh, mau giết ông ta! Một khi chuyện cậu có linh khí bị tiết lộ ra ngoài, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!” ị Một linh khí có lực hấp dẫn cỡ nào, lão Cửu biết rất rõ, có thể nói, ngay cả các cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong cũng sẽ ao ước thứ này.

Dương Thanh không nói một lời, chân lập tức chuyển động, lao thẳng về phía Ảnh Tử.

Lúc này, tay anh nắm chặt con dao găm linh khí kia, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, một cảm giác khát máu cực mạnh lan tỏa khắp thân mình.

Anh chỉ thoáng di động, thân hình đã như hóa thành một lưồng gió, đuổi theo Ảnh Tử.

Ảnh Tử mới chạy được vài trăm mét, chợt có cảm giác sau lưng có một mối nguy hiểm cực lớn đang lại gần mình, lão ta tái mặt, thầm nghĩ, mình trốn không thoát sao?

Vừa nghĩ tới mình đường đường là Ảnh Tử của thành chủ Hoài Thành, nay lại bị một thăng ranh chưa đầy ba mươi đuổi giết, lòng lão ta hậm hực vô cùng, nhưng Dương Thanh có được một linh khí, thực lực quá khủng bố, lão ta hoàn toàn không thể đấu nổi. Vừa rồi, hai người chỉ giao đấu một chiêu, lão ta đã bị thương nặng, nếu còn tiếp tục đánh với Dương Thanh, tình hình sẽ càng trở nên bất lợi hơn thôi.

Vì thế, lão ta phải trốn ngay!

Ảnh Tử cắn răng, khí thế trên người lại lần nữa tăng vọt, tốc độ lập tức tăng cao, người lao thẳng về phía Hoài Thành.

Chỉ tiếc, Dương Thanh đuổi theo sau lưng lão ta, khoảng cách ngày càng được rút ngắn.

Một trăm mét!

Bảy mươi mét!

Ba mươi métI Mười mét!

Thấy đã sắp bát kịp Ảnh Tử, đôi mắt đỏ rực của Dương Thanh lóe lên ý niệm giết chóc mãnh liệt, hoàn toàn không có chút tình cảm gì.

Đột nhiên, chân anh tăng tốc, thân mình như hóa thành một tia sét, vọt về phía Ảnh Tử.

Con dao găm trong tay anh nhẹ vẽ một đường vòng cung trong không khí, đâm thẳng vào thân thể Ảnh Tử.

“Phụt!”

Chương 3073:

Gon dao vừa cắm ngập vào ngực Ảnh Tử, một nguồn lực khủng khiếp mang tính hủy diệt tràn ra †ừ miệng vết thương, khuếch tán đi khắp thân thể lão ta.

Thân thể Ảnh Tử cứng đờ tại chỗ như vừa hóa đá, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Lão ta có thể cảm nhận rất rõ, sự sống đang dần rời khỏi cơ thể mình.

Thương tổn do linh khí tạo thành khủng khiếp đến vậy sao?

"Thành chủ sẽ không tha cho mày đâu!"

Ảnh Tử hung ác nhìn Dương Thanh, giây tiếp theo, một sức mạnh hết sức đáng sợ chợt tràn ra từ trên người lão ta.

"Không ổn rồi, ông ta định tự phát nổi"

Lão Cửu vừa chạy tới, chứng kiến cảnh này, sắc mặt ông lão lập tức thay đổi, vội hét lên: "Lùi lại maul"

Dương Thanh đang ở trong trạng thái cuồng bạo nhưng dường như cũng cảm nhận được một áp lực cực khủng khiếp đang kéo tới, anh không chút do dự, đạp mạnh chân xuống mặt đất.

"Uỳnh!"

Mặt đất vỡ nát, nương theo lực đẩy này, thân thể anh lùi lại mấy chục mét.

"Oành!"

Nhưng ngay khi anh vừa lui lại, thân thể Ảnh Tử đã nổ tung, một khí thế võ thuật khủng bố mang theo uy lực hủy diệt đất trời cuốn về bốn phương tám hướng.

Dương Thanh chưa lui xa, bị lưồng khí thế này lan tới người, lập tức hộc máu, bay vèo ra sau hơn chục mét nữa, sau đó mới rơi thịch xuống đất.

Ảnh Tử đã biến mất, trong không khí nông nặc mùi máu tanh.

Lão Cửu thấy Dương Thanh bị luồng sóng xung kích do Ảnh Tử tự phát nổ đánh bay như thế, lập tức sững sờ, hét to một tiếng: “Dương Thanh!”

Ông lão được Miêu thành chủ cử tới bảo vệ Dương Thanh, nếu Dương Thanh gặp trắc trở gì, ông lão biết ăn nói sao với Miêu thành chủ?

Lão Cửu chạy vội đến chỗ Dương Thanh, thấy khí thế võ thuật trên người anh đã biến mất hoàn †oàn, mặt anh dính đầy máu tươi, trông vô cùng thảm hại, cũng may, Dương Thanh chỉ bị thương nặng, vẫn còn sống sót.

“Dương Thanh, cậu sao rồi?”

Lão Cửu lo âu hỏi.

Dương Thanh căn mạnh đầu lưỡi, cơn đau kích thích dây thần kinh, không để anh hôn mê.

Anh nhìn lão Cửu, run rẩy hỏi: “Ông ta chết rồi chứ?”

Lão Cửu vội gật đầu: “Thực sự chết hẳn rồi”.

Dương Thanh thoáng nhếch miệng cười nhẹ: “Chết là được rồi!”

Lúc này, Hoài Lam cũng đã chạy tới, thấy Dương Thanh như tắm trong máu tươi, cô ta khiếp sợ, vội nói nhanh: “Tôi đã mua được ba vé máy bay rời khỏi Thiện Thành, chừng mười phút nữa máy bay sẽ cất cánh, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi”.

Lão Cửu gật đầu: “Được”.

Nói xong, ông lão đỡ Dương Thanh dậy, chuẩn bị đi ra sân bay.

BA…

Nhưng đúng lúc này, Dương Thanh chợt cứng người lại, ngây ra như bị sét đánh, một cảm giác đau đớn mãnh liệt lan khắp người anh, như đang muốn xé nát thân thể anh ra. Dương Thanh không nhịn nổi, buột miệng gầm lên một tiếng như dã thú, säc mặt trắng bệch ra, mồ hôi lạnh tuôn khắp người.

Chương 3074:

“Anh Thanh, anh sao thế?”

Hoài Lam lập tức tái mặt, thấy Dương Thanh đột nhiên lộ vẻ đau đớn tột cùng, cô ta cuống cả lên.

Lão Cửu trâm mặt xuống, nghiến răng nói: “Hẳn là vì vừa rồi cậu ấy găng gượng dốc sức khống chế linh khí, giờ bị phản phệ, trông cậu ấy như vậy, hẳn cường độ phản phệ phải mạnh lắm, dù sao cậu ấy cũng mới chỉ tới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, không biết có thể vượt qua nổi không nữa’.

“Cái gì?”

Hoài Lam ngây người.

Bấy giờ, cơn đau tột cùng đã trải khäp người Dương Thanh, anh nằm co quäp trên mặt đất, mặt mũi vặn vẹo vì đau đớn.

Trước đây, khi anh dùng liều thuốc Siêu Phàm của Black Doctor, tác dụng phụ của nó cũng không khủng khiếp như thế này.

Anh lờ mờ đoán được, lần này nếu mình không vượt qua nổi, có lẽ sẽ đau đớn mà chết.

Thấy Dương Thanh đau đớn đến như vậy, lão Cửu và Hoài Lam đều luống cuống không biết phải làm sao.

Hoài Lam lo lằng nói: ‘Ông Cửu, giờ chúng ta phải làm thế nào? Anh Thanh như thế này, chắc chản chúng ta không thể lên máy bay kịp rồi”.

Lão Cửu không nói gì, chỉ lo âu nhìn chăm chằm vào Dương Thanh.

Hồi lâu sau, ông lão mới căn răng nói: ‘Sợ là chúng ta đã không còn hi vọng rời khỏi đây hôm nay, vậy thì chúng ta chỉ có thể tiếp tục trốn, đợi khi Dương Thanh tỉnh táo lại rồi tính tiếp”.

Hoài Lam vội nói: “Ông Cửu, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, chuyện Ảnh Tử tự phát nổ sẽ nhanh

chóng truyền tới tai Hoài thành chủ thôi, đợi khi ông ta giải quyết xong Dược Vương Cốc, nhất định ông ta sẽ đích thân đuổi giết anh Thanh, khi đó chúng ta sẽ thật sự không còn đường trốn nữa đâu".

Lão Cửu cau mày, lạnh lùng nhìn Hoài Lam, hỏi: "Vậy cô nói thử coi, chúng ta làm thế nào để rời khỏi đây?"

Nghe vậy, Hoài Lam cũng trầm mặc.

Sắc mặt cô ta trở nên rất khó coi, có thể nói, chuyến bay mười phút sau chính là cơ hội tốt nhất để bọn họ rời khỏi đây, nếu bỏ qua cơ hội này, tình cảnh của bọn họ sẽ càng trở nên nguy hiểm.

Theo như tính toán của cô ta, một khi thành chủ Hoài Thành biết tin Ảnh Tử tự phát nổ, tối đa là hai tiếng sau, lão ta sẽ đích thân tới đây.

Nhưng tình trạng của Dương Thanh thế này, có cho thêm hai giờ nữa cũng không thể tỉnh táo trở lại được.

Qua hai tiếng này, bọn họ còn muốn rời khỏi đây, chỉ sợ rất khó.

Hoài Lam từ từ lấy lại bình tĩnh, đầu óc điên cuồng tính toán các biện pháp rời đi.

Lát sau, cô ta trầm giọng bảo: "Thành chủ Hoài Thành muốn tới được nơi này, cần tối thiểu hai giờ xe, nay tình trạng của anh Thanh ra sao còn chưa rõ, chúng ta không thể cứ một mực chờ ở đây được".

"Tình trạng của anh ấy như thế này, chúng ta hoàn toàn không thể lên máy bay rời khỏi đây, bởi vì một khi thành chủ phát hiện ra, ông ta có thể lấy quyền lực của mình để ra lệnh cho máy bay quay đầu, như vậy quá nguy hiểm".

"Ảnh Tử đã tìm tới chỗ chúng ta, chứng tỏ tin tức chúng ta đang ở Thiện Thành rất có khả năng đã bị lộ, dù thành chủ tạm thời không thể bỏ lại cuộc chiến để tới đây nhưng có lẽ ông ta sẽ sai cao thủ khác tới bắt giết chúng ta".

Lão Cửu lạnh nhạt nhìn Hoài Lam: "Cho nên?"

Chương 3076:

Dược Vương cả giận: ‘Ông đừng có được đà lấn tới! Nếu tôi liều mạng đánh một trận thì dù không giết được ông cũng có thể khiến phủ Hoài Thành của ông máu chảy thành sông”.

Thành chủ Hoài Thành cười khẩy: “Ông đang dọa tôi đấy à?”

Dược Vương trợn trừng mät, nhìn chòng chọc thành chủ Hoài Thành, một khí thế võ thuật cực mạnh đang tràn ra từ trên người lão ta.

Thành chủ Hoài Thành cũng nhanh chóng tản ra khí thế võ thuật của mình, lạnh lùng nói: “Muốn đánh thì cứ thử xem! Nhưng tôi bảo đảm với ông, chỉ cần ông dám ra tay, sau ngày hôm nay, Dược Vương Cốc sẽ không còn một mống”.

Dược Vương không nói gì, hai mắt ghim chặt vào thành chủ Hoài Thành, lão ta biết, thành chủ Hoài Thành không nói chơi.

Một khi hai người bọn họ thực sự đánh với nhau, tuy không dễ phân thăng bại ngay nhưng năm tên quái vật nửa người nửa máy móc của phủ Hoài Thành có thể tàn sát sạch sẽ Dược Vương Cốc.

Không biết giăng co bao lâu, cuối cùng, khí thế võ thuật trên người Dược Vương tản đi, lão ta siết chặt nắm tay, nhìn chăm chăm vào Hoài thành chủ: “Rốt cuộc phải làm thế nào ông mới chịu cho kết thúc cuộc chiến này?”

Thành chủ Hoài Thành lạnh giọng bảo: “Trừ khi ông chết!”

Dược Vương bỗng nở nụ cười, tiếng cười tràn ngập bất đắc dĩ.

Lão ta đường đường là một cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong lại bị dồn đến bước đường này, chỉ khi lão ta chết, Dược Vương Cốc mới có đường sống.

Nhưng, lão ta chết rồi, thành chủ Hoài Thành sẽ bỏ qua cho Dược Vương Cốc thật sao?

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, Dược Vương mới nói: “Tha tôi một mạng, sau này tôi làm việc cho ông!”

Thành chủ Hoài Thành cau mày, không lập tức từ chối, chỉ nheo mắt nhìn Dược Vương.

Lão ta cùng Dược Vương đều là cao thủ Siêu Phàm Cửu Gảnh đỉnh phong, nếu hai người quyết chiến, khó lòng phân thắng bại nhanh chóng.

Nhưng nếu lão ta thật sự có thể khống chế Dược Vương, đây sẽ là một trợ lực cực lớn cho phủ Hoài Thành, và thực lực của phủ Hoài Thành sẽ tăng mạnh.

Chỉ có điều, một khi lão ta không thể khống chế được Dược Vương nữa, người này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho lão ta đâu.

Đúng lúc này, một cao thủ khoác áo choàng đen chợt lặng lẽ xuất hiện cạnh thành chủ Hoài Thành, cười ha hả nói với lão ta: "Tôi có cách này có thể khiến ông ta hoàn toàn quy phục ông!"

Thành chủ Hoài Thành nhìn sang gã mặc áo choàng đen kia, giọng điệu lộ vẻ mừng rỡ: 'Black Doctor, cậu nói thật chứ?"

Black Doctor cười cười gật đầu, lấy ra một ống thuốc, đưa cho thành chủ Hoài Thành, nói: "Đây là thành quả nghiên cứu mới nhất của tôi, ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh dùng thứ này cũng sẽ phải chết vì ngộ độc".

"Đương nhiên, điều thành chủ Hoài Thành muốn không phải là hạ độc giết chết ông ta mà là giữ ông ta lại bên cạnh mình, nhưng phải nắm chäc được sự sống chết của ông ta trong tay".

"Tôi lại có thuốc giải cho thứ độc này, chỉ cần Dược Vương không phản bội ông, mỗi tháng tôi có thể cho ông ta dùng thuốc giải độc một lần".

Nghe Black Doctor nói đến đó, sắc mặt Dược Vương lập tức thay đổi, tuy lão ta không biết Black Doctor là ai nhưng vẫn có thể cảm nhận được một mối đe dọa cực khủng khiếp từ lời nói của người này.

Chương 3077:

Một khi lão ta uống thứ thuốc này, tương lai coi như đã nằm trong tay thành chủ Hoài Thành rồi.

Thành chủ Hoài Thành không nói gì, ánh mät bình tính nhìn thẳng vào Black Doetor.

Black Doctor dường như hiểu được những lo âu của Thành chủ Hoài Thành, bèn cười bảo: “Thành chủ Hoài Thành, hai ta đang hợp tác, cho nên ông cứ yên tâm, tôi sẽ không hại ông đâu”.

“Đương nhiên, nếu ông không tin tôi thì đành thôi”.

Thành chủ Hoài Thành lúc này cũng đang hết sức băn khoăn, Dược Vương cũng là hạng cao thủ Siêu Phàm Cửu Gảnh đỉnh phong, giết chết thì thật lãng phí, nếu có thể lợi dụng, thực lực của Hoài Thành sẽ tăng vọt.

Chỉ có điều, lão ta không có cách nào khống chế được Dược Vương, nay xem ra, dường như chỉ Black Doctor mới có khả năng này.

Sau một hồi trầm mặc suy tư, thành chủ Hoài Thành bồng nhìn về phía Dược Vương, nói: “Ông có bảng lòng uống thứ thuốc này không?”

Dược Vương phân nộ ra mặt, lão ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi có thể thấy, ông cũng không hoàn toàn tín nhiệm người này, ông không sợ tôi uống thứ thuốc độc cậu ta nghiên cứu rồi sẽ bị cậu ta khống chế chứ không phải ông, sau đó người này sẽ dùng tôi để cướp Hoài Thành của ông à?”

Black Doctor cười ha hả, nói ngay: “Dĩ nhiên thành chủ Hoài Thành rất tin tưởng tôi rồi, bằng không ông ấy đã không hợp tác với tôi”.

Nói xong, ông ta nhìn sang thành chủ Hoài Thành, cười bảo: “Thành chủ Hoài Thành, ông cũng biết đấy, điều tôi muốn hoàn toàn không giống thứ ông cần, giữa hai ta phải hợp tác chặt chẽ mới có thể cùng thắng”.

“Dĩ nhiên đó cũng chỉ là đề nghị của tôi thôi, nếu ông không tin được thì thôi”.

Nói xong, ông ta cất ống thuốc kia đi, dường như hoàn toàn không lo lắng đến chuyện thành chủ Hoài Thành sẽ từ chối.

Thành chủ Hoài Thành nhìn Dược Vương, nói: “Chỉ cần ông uống thứ thuốc này, tôi có thể tha cho Dược Vương Gốc”.

Dược Vương biết, thành chủ Hoài Thành đã lựa chọn tin Black Doctor, lão ta cắn răng nói: “Nếu thế, tôi cũng không còn gì để nói”.

Sau đấy, lão ta quay sang phía Black Doctor, lạnh lùng bảo: ‘Đưa thuốc đây!”

Black Doctor ném ống thuốc cho Dược Vương, Dược Vương hung ác liếc nhìn thành chủ Hoài Thành thêm một lần: “Hi vọng ông có thể tuân thủ giao ước!”

Dứt lời, lão ta không do dự dốc sạch ống thuốc vào miệng.

Uống xong, Dược Vương vung tay ra lệnh: “Người của Dược Vương Cốc dừng lại, không phản kháng nữa! Từ nay, chúng ta là một phần của phủ Hoài Thành!”

Lão ta vừa thốt ra những lời này, toàn bộ người của Dược Vương Cốc đều khiếp sợ ra mặt.

Dược Vương, vị thần luôn đứng ở vị trí cao nhất trong lòng bọn họ lại vừa nhận thua!

Nhưng ngay vào lúc này, sắc mặt Dược Vương chợt thay đổi, một cơn đau mãnh liệt truyền khắp thân thể lão ta, trong nháy mắt, lão ta đã co quắp cả người lại.

Dược Vương nhăn nhúm mặt lại vì đau, căm tức nhìn Black Doctor, hét lớn: ‘Mày đã cho tao uống thứ gì?”

Thành chủ Hoài Thành cũng nhíu chặt mày, nhìn Black Doctor, ánh mắt tỏ vẻ rất khó chịu.

Black Doctor cười ha hả, nói: “Nếu là thuốc độc thì đương nhiên phải đau một chút, nhưng ông yên tâm, đợi dược hiệu hết thì không sao nữa đâu’.

Nói xong, Black Doctor lại quay sang phía thành chủ Hoài Thành: “Tôi đưa Dược Vương đi trước đãi”

Chương 3078:

Thành chủ Hoài Thành không ngăn lại, để mặc Black Doctor mang Dược Vương đi.

Người của Dược Vương Cốc đều không cam lòng, nhưng vừa rồi Dược Vương đã tuyên bố đâu hàng, dù bọn họ không cam lòng cũng chẳng ích gì.

“Chuyện còn lại giao cho con xử lít”

Thành chủ Hoài Thành bỗng nhìn sang một người đàn ông trung niên, nói.

Người kia vội đáp ngay: “Vâng, thưa bố”.

Sau khi rời khỏi chiến trường, thành chủ Hoài Thành nhanh chóng tới trụ sở bí mật bên trong ngọn núi sau phủ Hoài Thành.

Đó chính là phòng thí nghiệm của Black Doctor.

Lúc này, Dược Vương đã bị Black Doctor đưa tới một gian phòng thí nghiệm, bị xích chặt tay chân vào một chiếc bàn lớn bằng hợp kim.

“Rầm rầm rầm!”

“Thả tao ra! Thả tao ra ngay!”

Tiếng hét giận dữ của Dược Vương vang khắp phòng.

Lão ta bị xích chặt vào bàn nhưng vẫn điên cuồng giãng kéo, vị trí bị xích trên tay chân đã nhầy nhụa máu thịt từ bao giờ.

Con ngươi Dược Vương đã đỏ bừng màu máu, cùng lúc đó, một khí thế cực kì cuồng bạo bùng nổ từ trong cơ thể Dược Vương.

“Cậu đang làm gì thế này?”

Đúng lúc này, chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Black Doctor.

Black Doctor cười cười, nhìn Dược Vương bị xích trên chiếc bàn hợp kim kia, nói: “Đây chính là một thân thể Siêu Phàm

Cửu Cảnh đỉnh phong, một khi thí nghiệm này thành công, thành chủ sẽ có thêm một cao thủ vượt trên cả Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong phục vụ ngài".

"Bộp"

Thành chủ Hoài Thành bỗng vươn tay chộp ngay cần cổ Black Doctor, giây tiếp theo, cả người ông ta đã bị nhấc bổng lên.

Thành chủ Hoài Thành nhìn Black Doctor, ánh mắt tràn đầy ý muốn giết người, lão ta nói: "Thứ tôi muốn là một tên cấp dưới có cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, cậu lại dám lấy ông †a ra làm vật thí nghiệm cho mình?"

Black Doctor bị thành chủ Hoài Thành bóp cổ nhấc lên nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ, còn cười ha hả, nói: "Xin thành chủ Hoài Thành bớt giận, ông nghe tôi giải thích đất"

Bấy giờ Thành chủ Hoài Thành mới buông tay, Black Doctor đứng xuống đất.

Black Doctor bị thành chủ Hoài Thành bóp cổ nhấc lên nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ, còn cười ha hả, nói: "Xin thành chủ Hoài Thành bớt giận, ông nghe tôi giải thích đãt"

Bấy giờ Thành chủ Hoài Thành mới buông tay, Black Doctor đứng xuống đất.

Thành chủ Hoài Thành lạnh lùng nói: "Tôi muốn nghe thử xem, cậu định giải thích thế nào?"

Black Doctor cười bảo: "Trong tình huống khi đó, nếu tôi nói thẳng là cần thân thể Dược Vương làm thí nghiệm, ông nghĩ xem ông ta có đồng ý không? Dù ông ta đồng ý quy phục ông nhưng ông cũng sẽ không tin tưởng ông ta, đúng không?"

Chương 3079:

“Khi đó, chỉ có một kết quả, đó chính là ông sẽ giết Dược Vương. Nếu như thế, tôi chỉ nhận được một thi thể của cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong làm thí nghiệm thôi”.

“Nhưng giờ đây, tôi lại có một cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong chân chính làm vật thí nghiệm, một khi thí nghiệm này thành công, ông không chỉ có thể an tâm sử dụng Dược Vương mà ông ta còn có thể trở thành một cao thủ có thực lực vượt trên cả Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong”.

“Khi đó, khắp Chiêu Châu này, liệu còn ai có thể làm gì được thành chủ Hoài Thành ngài đây?”

Nghe Black Doctor nói thế, lửa giận trong mắt thành chủ Hoài Thành dần tắt, lão ta nheo mắt nhìn chăm chằm Black Doctor, nói: ‘Nhưng khi đó, người thực sự điều khiển được Dược Vương lại không phải tôi mà là cậu, phải không?”

Black Doetor lắc đầu cười: “Thành chủ, hai ta hợp tác cũng khá lâu rồi, ông cũng biết tôi chỉ là một kẻ cuồng khoa học, tôi không có hứng thú với quyền thế, chỉ có hứng thú với việc nghiên cứu khoa học thôi”.

Đúng lúc này, Dược Vương đang bị xích trên bàn hợp kim đã vặn vẹo sắc mặt trông vô cùng đáng sợ, cơ bắp trên người phập phồng như sắp nổ tung, một khí thế khủng khiếp tràn ra từ trên người lão ta.

Black Doctor thấy thành chủ Hoài Thành không nói gì, bèn cười cười sai bảo nhân viên cấp dưới: “Tiêm mũi thứ hai cho Dược Vương đi!”

“Vâng!”

Nhân viên lập tức tiến lại gần, nhanh nhẹn cắm một ống thuốc, bơm vào người Dược Vương.

Ngay lập tức, Dược Vương càng trở nên điên cuồng, giấy giua cật lực, nhưng mặc lão ta giấy giua cỡ nào vẫn không thể thoát khỏi xiềng xích trên bàn.

Black Doctor nhìn thành chủ Hoài Thành, nói: “Chí ít ba ngày nữa mới có kết quả, thành chủ cứ yên tâm đi, nhất định tôi sẽ không để ngài thất vọng đâu!”

Nói xong, ông ta lại chuyển đề tài: ‘À đúng rồi, tôi nghe nói có một gã thanh niên tên là Dương Thanh từng xuất hiện ở Hoài Thành? Trong cơ thể người này có huyết mạch cuồng hóa, nếu lấy được thân thể cậu ta về đây, tôi có thể chế tạo ra một tiểu đội cao thủ Siêu Phàm Cảnh có huyết mạch cuồng hóa cho thành chủ đấy!”

Nghe Black Doctor nói thế, con ngươi thành chủ Hoài Thành đột nhiên co rút lại, quay phắt sang phía ông ta: “Có thật thế không?”

Black Doctor cười cười: “Thành chủ, chúng ta hợp tác lâu như vậy rồi, tôi đã lừa ông bao giờ chưa? Lần này nếu ông để Dương Thanh chuồn mất, cậu ta sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của ông”.

“Chắc hẳn ông cũng đã biết thiên phú võ thuật của cậu ta cao cỡ nào, nếu để mặc cậu ta lớn mạnh, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, cậu ta sẽ đủ sức gây nguy hiểm cho ông đấy”.

“Huống chỉ, sau lưng cậu ta còn có một người thầy cực mạnh, thù hận giữa hai người đã buộc các người phải đứng ở thế đối lập nhau, nếu sớm muộn gì cũng phải trở thành kẻ thù, sao không nhân cơ hội giữ Dương Thanh lại?”

Thành chủ Hoài Thành không nói gì, sắc mặt khó coi vô cùng, dĩ nhiên lão ta cũng hiểu vừa rồi Black Doctor không hề nói quá, chính vì kiêng nể người thây sau lưng Dương Thanh nên lão ta mới không dám hành động liều lĩnh.

Nhưng nay, lão ta và Dương Thanh đã hoàn toàn trở mặt với nhau, một khi chuyện này lọt vào tai Vô Danh, phủ Hoài Thành này chắc chắn sẽ lâm vào nguy hiểm.

Black Doctor không khuyên bảo thêm, chỉ cười hỉ hả nhìn thành chủ Hoài Thành, chờ lão ta quyết định.

Tròn ba phút sau, ánh mắt thành chủ Hoài Thành lóe lên sắc lạnh, lão ta hí mắt nhìn Black Doetor chòng chọc, hỏi: ‘Cậu dám chắc, cậu có thể dùng máu Dương Thanh chế tạo cho tôi

một nhóm cao thủ Siêu Phàm Cảnh có huyết mạch cuồng hóa?”

Black Doctor gật đầu: “Hiện nay cảnh giới của Dương Thanh là Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, dùng máu của cậu ta, tôi có thể chế tạo ra một đám cao thủ có thực lực tối thiểu là Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ”.

Chương 3080:

“Nhưng đám cao thủ này còn có cả huyết mạch cuồng hóa trong người nữa, thành chủ Hoài Thành hẳn đã biết rõ Dương Thanh mà kích phát huyết mạch cuồng hóa thì sức chiến đấu mạnh đến cỡ nào”.

“Ông có thể tưởng tượng, nếu tôi chế tạo cho ông vài chục cao thủ Siêu Phàm Thất Cảnh sơ kỳ nhưng lại có lực chiến đấu ngang cỡ Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, thậm chí là Siêu Phàm Bát Cảnh, thì sẽ mang đến cho phủ Hoài Thành của ông lợi thế lớn cỡ nào?”

Thành chủ Hoài Thành vẫn cực kì bình tĩnh, không bị mờ mắt trước viễn cảnh tươi sáng mà Black Doctor vẽ ra.

Lão ta nhìn chăm chằm vào Black Doctor, nói: “Cậu muốn thứ gì?”

Lão ta không tin Black Doctor thật sự chỉ muốn nghiên cứu khoa học nên tự nguyện chế tạo cho lão ta một nhóm cao thủ mạnh như vậy.

Ánh mắt Black Doetor bỗng trở nên hãn học dữ tợn, ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Nay tôi phải rơi vào tình cảnh nửa người nửa máy móc thế này, đều tại sư phụ của Dương Thanh! Chỉ cần là kẻ thù của thầy trò Dương Thanh thì sẽ là bạn bè của tôi, tôi chỉ muốn thầy trò bọn họ chết đi!”

Một khí thế tàn độc khủng bố từ trên người Black Doctor lan ra.

Thành chủ Hoài Thành nhìn ông ta chòng chọc một lát rồi nói: “Vậy được, tôi sẽ hợp tác với cậu!”

Nói xong, thành chủ Hoài Thành rời khỏi căn cứ thí nghiệm trong lòng núi của Black Doctor, cùng đi với lão ta còn có năm tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, năm người này đều là người của Black Doctor.

Cùng lúc đó, tại Thiện Thành, có một chiếc xe thương vụ màu đen đang phóng vun vút trên đường.

Hoài Lam đích thân lái xe, lão Cửu ngồi ở hàng ghế sau, lo âu nhìn Dương Thanh đang liên tục co rút người vì đau đớn.

Bọn họ rời khỏi Thiện Thành đã tròn một tiếng đồng hồ, cũng tức là Dương Thanh đã đau đớn như thế suốt một tiếng.

Lão Cửu trầm giọng nói: "Sức mạnh trong con dao găm này quá đáng sợ, thực lực của Dương Thanh hiện này hoàn toàn không đủ để khống chế nó, một khi cưỡng ép khống chế sẽ chỉ khiến bản thân cậu ấy phải nhận lấy phản phệ không thể tưởng nổi".

Hoài Lam đang lái xe cũng nhăn mặt chua xót: 'Nhưng trong tình huống đó, nếu anh Thanh không cưỡng ép khống chế con dao này, chúng ta đều sẽ chết hết".

Đúng lúc này, thân thể Dương Thanh lại dần ngừng co rút, người anh đã ướt sũng mồ hôi lạnh, như vừa được vớt lên từ trong nước vậy.

Anh hổn hển thở dốc từng hồi, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, loại phản phệ này quả thật khủng khiếp như bị xé nát thân thể.

"Dương Thanh, cậu thế nào rồi?"

Lão Cửu lo âu nhìn Dương Thanh, hỏi thăm.

Dương Thanh hơi mấp máy môi: "Nước!"

Lão Cửu vội đưa cho anh một lọ nước khoáng, Dương Thanh nhận lọ nước, ừng ừng uống cạn, lão Cửu lại đưa thêm một lọ nữa.

Liên tục uống hết ba lọ nước khoáng, Dương Thanh còn định uống thêm lọ thứ tư, lão Cửu vội ngăn anh lại: "Thân thể cậu vừa mất nước trầm trọng, nhưng nếu bù nước quá nhiều cùng lúc thì sẽ khiến cơ thể bị thương tổn đấy, cậu từ từ hãng uống thêm".

Dương Thanh gật đầu, không lăng nhằng nhiều lời, vận hành Chiến Thần Quyết trong cơ thể, thể lực vốn đã bị tiêu hao gần hết cũng dần dần hồi phục.

Thời gian thong thả trôi qua, chừng khoảng nửa giờ sau, một hơi thở khủng bố từ trên người anh tràn ra.

Chương 3081:

Lão Cửu vui vẻ kêu lên: “Chuẩn bị đột phá!”

Hiện giờ Dương Thanh chỉ mới tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, nhưng lại đã có thể phát huy thực lực ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ rồi, nếu cảnh giới võ thuật của Dương Thanh đột phá lên Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ, đĩ nhiên thực lực chiến đấu cũng sẽ tăng vọt.

Nháy mắt, hơi thở trên người Dương Thanh đã đạt tới một ngưỡng cực đáng sợ, nhưng vẫn lừng khừng không đột phá được.

Sắc mặt lão Cửu trở nên cực kì nghiêm nghị: “Khí thế trên người cậu ấy đã vượt qua Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ, vì sao vẫn chưa đột phá?”

Theo lí mà nói, khi một cao thủ muốn đột phá lên cảnh giới tiếp theo, hơi thở võ thuật trên người sẽ không vượt qua cảnh giới sắp đạt tới.

Dương Thanh chỉ đang ở cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, nếu có đột phá thì cũng chỉ đột phá lên tới Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ thôi, nhưng bây giờ, khí thế trên người Dương Thanh đã vượt trên Siêu Phàm Thất Cảnh hậu kỳ, gần như sắp chạm tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong.

Không chỉ có thế, khí thế của anh còn đang không ngừng mạnh mẽ thêm.

Sắc mặt Hoài Lam biến đổi kịch liệt, cô ta vội nói: “Ông Cửu, chúng ta phải tìm cách che giấu hơi thở võ thuật của anh Thanh ngay, tuy chúng ta đã cách Hoài Thành ba giờ xe nhưng một khi tung tích của chúng ta bị lộ, phủ Hoài Thành có thể sử dụng quyền uy của mình để dễ dàng tìm ra chúng ta, nếu chúng ta lại bị cao thủ của phủ Hoài Thành đuổi giết thì sẽ nguy hiểm vô cùng”.

Lão Cửu căng thẳng hỏi: “Tới sân bay gần nhất còn bao lâu?”

Hoài Lam đáp: “Chí ít cũng phải hai giờ xe nữa.

Sắc mặt lão Cửu trở nên khó coi vô cùng: “Vậy tức là Hoài Thành cách chúng ta chừng ba giờ xe, chúng ta phải tìm cách lên máy bay rời xa nơi này trong vòng ba giờ đồng hồ’.

Hoài Lam lại nói: ‘Nếu phủ Hoài Thành muốn đuổi bắt chúng ta thì tốc độ của bọn họ sẽ nhanh hơn nữa, một khi bọn họ nắm được tung tích của chúng ta, tất nhiên sẽ huy động máy bay tư nhân đến địa điểm gần chúng ta nhất, phát hiện được chúng ta rồi, cao thủ bên ngoài của Hoài Thành sẽ tìm mọi cách để cản chân chúng ta lại”.

“Dù những cao thủ này không ngăn được chúng ta nhưng cũng sẽ làm lãng phí thời gian của chúng ta, cao thủ của phủ Hoài Thành không khó bắt kịp chúng ta đâu”.

Nghe Hoài Lam nói xong, sắc mặt lão Cửu càng thêm khó coi.

Đúng lúc này, khí thế võ thuật trên người Dương Thanh đã tăng mạnh, chạm tới ngưỡng Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ.

“AmF Một luồng khí thế khủng khiếp bùng nổ từ trên người Dương Thanh, sau đó nhanh chóng bình ổn trở lại, đôi mắt đang nhảm nghiền cũng dần hé mở.

Lão Cửu vui mừng khôn xiết: ‘Đột phá rồi sao?”

Dương Thanh chậm rãi mở mắt, nhìn lão Cửu, gật đầu cười nói: “Đột phá rồi!”

Lão Cửu bèn hỏi: “Cảnh giới của cậu hiện giờ đã là Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong rồi? Đột phá hai cảnh giới liên tục?”

Dương Thanh lại gật đầu lần nữa, anh cúi xuống nhìn con dao găm linh khí trong tay, trâm giọng nói: “Trong con dao này có ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng khủng khiếp, trước đây, khi huy động nó, tôi đã cảm thấy thân mình như bị xé nát ra”.

Lão Cửu cũng nhìn về phía con dao kia, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: “Sau này, nếu chưa tới đường cùng thì tuyệt đối không nên sử dụng nó nữa’.

“Tôi nghe nói, chỉ có cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong mới có khả năng khống chế được linh khí, cậu dùng thực lực Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ khống chế nó đã là kỳ tích rồi”.

Chương 3082:

“Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là, thanh linh khí này là một bảo vật cực kì giá trị, có người nói, ngay cả các gia tộc Cổ Võ hàng đầu may ra cũng chỉ có một hai thanh, nếu tin tức cậu sở hữu một thanh linh khí bị lan truyền ra ngoài, chắc chăn cậu sẽ biến thành mục tiêu đuổi giết của nhiều cao thủ”.

“Sau này, đừng để người khác nhìn thấy con dao này nữa’”.

Dương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, anh cũng ý thức được giá trị của con dao này lớn thế nào.

Thật may đã kịp giết tên Ảnh Tử của thành chủ Hoài Thành, nếu không, tin tức anh sở hữu một thanh linh khí đã bị lộ rồi.

Lúc này, Hoài Lam mới nặng nề nhắc nhở: “Ban nãy, khi anh Thanh đột phá, khí thế võ thuật tiết ra ngoài quá mạnh, chỉ sợ chúng ta đã bị lộ tung tích, ông Cửu, anh Thanh, tốt nhất là hai người hãy chuẩn bị sẵn tinh thần chiến đấu”.

Nghe Hoài Lam nói thế, sắc mặt Dương Thanh và lão Cửu lập tức trở nên căng thẳng cực kì.

Thực lực của phủ Hoài Thành quá mạnh, tuy nơi này không thuộc địa bàn Hoài Thành nhưng phủ Hoài Thành có sức ảnh hưởng lớn như thế, tất nhiên nơi này cũng có cao thủ của bọn họ.

Dù không có, chỉ cần thành chủ Hoài Thành nói một câu, các cao thủ Siêu Phàm Cảnh nơi này cũng sẽ đồng tâm đuổi giết Dương Thanh.

Hoài Lam bỗng lên tiếng: “Không ổn rồi, đảng sau có xe đang theo dõi chúng ta”.

Vừa dứt lời, cô ta đã đạp chân ga, chiếc xe lao vút đi.

Chiếc xe đằng sau cũng lập tức tăng tốc đuổi theo.

Lão Cửu cau mày, lạnh lùng nói: “Thật đúng là có kẻ không sợ chết!”

Dương Thanh nheo mắt bảo: “Không ngờ phủ Hoài Thành có sức ảnh hưởng mạnh như vậy, nơi này đã cách phủ Hoài Thành rất xa rồi mà vẫn có thể sai khiến người ở đây”.

“Két!”

Đúng lúc này,Hoài Lam bỗng đạp phanh gấp, xe trôi đi một đoạn rồi vững vàng dừng ngay giữa đường.

Hoài Lam nhìn mấy chiếc xe chản ngay phía trước, säc mặt nhợt nhạt đi, cô ta nói: “Trước sau đều đã bị chặn rồi”.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên một tia sáng lạnh, anh nói: “Nếu đám người này đã thích xía vào việc của người khác như thế thì hãy khiến cho bọn họ trả một cái giá thật đắt”.

Vừa dứt lời, anh đã mở cửa xe bước xuống.

Lão Cửu cũng xuống xe theo, bám sát sau Dương Thanh, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này, trong đoàn xe chăn phía trước mặt bọn họ có đến mười mấy cao thủ mang hơi thở võ thuật cực mạnh, sau lưng bọn họ cũng có mười mấy cao thủ như thế.

Tất cả đều là những cao thủ Siêu Phàm Cảnh, đặc biệt, tên cao thủ cầm đầu nhóm người chăn trước còn là một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ.

Trong đám người này, tuy kẻ mạnh nhất chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ nhưng bọn họ rất đông, còn bên Dương Thanh, Hoài Lam chỉ có thực lực Siêu Phàm Tam Cảnh đỉnh phong, còn chưa đủ tư cách tham dự trận chiến này.

Chỉ với Dương Thanh và lão Cửu mà muốn nhanh chóng giải quyết hơn hai chục tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh, thật không phải chuyện dễ dàng gì.

“Mày chính là Dương Thanh, kẻ bị thành chủ Hoài Thành phát lệnh đuổi giết?”

Lúc này, tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ cầm đầu nhóm trước mặt nhìn chăm chăm vào Dương Thanh, hỏi.

Chương 3083:

Dương Thanh cũng nhìn đối phương, nghiêm túc nói: “Tôi và ông đây không thù không oán, ông làm thế này là có ý gì?”

Tên cao thủ cầm đầu cười nhạt: ‘Mày nói xem bọn tao có ý gì?”

Khí thế võ thuật trên người lão Cửu lập tức tràn ra, ông lão lạnh lùng nói: ‘Không muốn chết thì cút khỏi mắt tôi ngay, bằng không, tôi không ngại diệt sạch các người!”

Chỉ có điều, hơn hai chục tên cao thủ không một kẻ lùi bước.

Tên cao thủ cầm đầu kia nhìn chòng chọc vào lão Cửu, cười lạnh một tiếng, nói: “Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong? Thú vị đây! Đinh Xương này đang muốn thử xem, chênh lệch giữa Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ với Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong lớn đến đâu”.

Vừa dứt lời, khí thế trên người lão ta cũng bùng nổ.

Những cao thủ khác đều thả hơi thở võ thuật của mình ra, giây lát, toàn bộ không gian tràn ngập những luồng uy lực võ thuật vô cùng khủng khiếp.

Ngay cả lão Cửu cũng phải cực kì căng thẳng, ông lão có thể cảm nhận được áp lực đến từ trên người Đinh Xương, điều này chứng tỏ, tuy kẻ trước mắt kia chỉ có cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ nhưng lại có thể phát huy sức chiến đấu ngang với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, bằng không, kẻ này sẽ không thể khiến ông lão cảm nhận được áp lực.

Dương Thanh cũng nhìn Đinh Xương, nói: ‘Tôi thấy các người cũng không phải cao thủ của Hoài Thành, vậy thì vì sao phải ngăn cản chúng tôi?

Hản các người cũng biết, ngay cả thành chủ Hoài Thành cũng chưa thể giữ chân chúng tôi được, các người có chắc muốn giữ chúng tôi lại không?”

Đinh Xương cười lạnh một tiếng, nhìn Dương Thanh nói: “Này ranh con, mày không cần đe dọa bọn tao, nếu bọn tao

dám tới thì đã không nghĩ đến thất bại, thành chủ Hoài Thành đã tuyên bố, ai bắt sống được mày sẽ được thưởng mười tỷ".

"Tao đoán, giờ không chỉ có bọn tao mà còn rất nhiều cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác cũng đang tìm kiếm bọn mày, đầu của mày rất đáng giá đấy".

Sắc mặt Dương Thanh lập tức trầm xuống, mười tỷ đổi lấy mạng anh, thật đúng là cái giá lớn đấy.

Anh lạnh nhạt nói: "Tôi cho các ông mười tỷ để các ông rời khỏi nơi này, được chứ?"

Đỉnh Xương lắc đầu: "Không được!"

Dứt lời, lão ta vung tay lên: "Ra tay đi!"

Lão ta vừa ra lệnh, hơn hai chục tên cao thủ Siêu Phàm Cảnh đồng loạt xông về phía Dương Thanh và lão Cửu.

Đỉnh Xương lớn tiếng bảo: "Tôi chặn lão già kia, các vị bắt sống Dương Thanh cho tôi!"

"Vâng!"

Một đám cao thủ lao về phía Dương Thanh, bên kia chỉ có mình Đinh Xương xông tới chỗ lão Cửu.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên đầy sắc bén, anh lạnh lùng nói: 'Vừa lúc để các người thử xem sức chiến đấu hiện giờ của tôi".

Anh không hề sợ hãi, chân nhẹ di chuyển, sẵn sàng nghênh chiến.

Khi anh còn ở cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, thực lực chiến đấu đã ngang với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh sơ kỳ, vậy thì lúc này, khi cảnh giới võ thuật của anh đã đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu thực sự của anh lại đã lên đến cảnh giới nào?

Chiến Thần Quyết nhanh chóng vận hành trong người, huyết mạch cuồng hóa cũng được anh kích hoạt trong nháy mắt, một khí thế cuồng bạo chợt bùng nổ trên người anh.

"Uỳnh!"

Một đòn hạ xuống, một gã Siêu Phàm Ngũ Cảnh bị giết chết trong khoảnh khác.

Chương 3084:

Các cao thủ khác đều khiếp sợ ra mặt, dường như không ai ngờ được thực lực của Dương Thanh đã mạnh đến mức chỉ một quyền đã có thể giết chết một gã cao thủ Siêu Phàm Ngũ Cảnh trong nháy mắt.

Bên kia, cuộc chiến giữa Đinh Xương và lão Cửu cũng đã bắt đầu, quả đúng như dự đoán, tay Định Xương này có thực lực cực mạnh, Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ mà có thể cầm chân một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong như lão Cửu.

“Các người lui ra sau đi, để tôi!”

Lúc này, một tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ bước ra khỏi đám người, nhìn về phía Dương Thanh, gương mặt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Vừa nhìn kẻ kia, sắc mặt Dương Thanh lập tức trầm xuống, đối phương là một cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

Mặc dù cảnh giới võ thuật của anh đã đột phá nhưng cũng chỉ mới tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong thôi, nếu muốn đánh bại cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, chỉ e sẽ rất gian nan.

Dương Thanh lạnh lùng nói: “Thực lực của ông vốn đã phi phàm, hẳn không phải hạng người vô danh, chẳng lẽ thật sự vì mười tỷ bạc mà muốn giết tôi?”

Đối phương cũng lạnh giọng đáp: ‘Tôi là Mục Hoa, cậu hản nên hiểu rõ, cậu không phải là đối thủ của tôi, tôi khuyên cậu, tốt hơn hết nên ngoan ngoãn đầu hàng đi, chúng tôi sẽ đưa cậu tới phủ Hoài Thành”.

Dương Thanh thoáng nheo mắt: “Nói vậy có nghĩa là ông không định thả chúng tôi đi?”

Nói đến đó, một ý niệm giết chóc cực kì cuồng bạo chợt bùng phát từ trên người anh.

Khi anh còn ở cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh trung kỳ, bộc phát toàn lực đã có thể đánh ngang tay với cao thủ Siêu Phàm

Bát Cảnh sơ kỳ rồi. Mà nay, võ thuật của anh đã liên tục tăng thêm hai cảnh giới, đạt tới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong, không biết liệu có thể đánh bại được cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ chăng.

Lúc này, Dương Thanh đã ở trong tình trạng hừng hực ý chí chiến đấu.

Phía bên kia, lão Cửu đã bắt đầu giao đấu với tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ Đinh Xương. Lão Cửu vốn đang bị thương nặng, cho nên mặc dù cảnh giới võ thuật của đối thủ không băng ông lão nhưng sức chiến đấu của kẻ này vẫn mạnh hơn, lão Cửu dường như đã rơi vào thế yếu.

Bên phía Dương Thanh, ngoại trừ một tên cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ cầm đầu, còn có hơn hai mươi cao thủ Siêu Phàm Cảnh khác, tuy thực lực không bằng tay Mục Hoa này nhưng cũng không thể coi thường.

Nếu đám cao thủ này nhào vào quần ẩu, anh thấy mình hoàn toàn không có phần thăng.

“Nào nhóc, chiến thôi!”

Mục Hoa đạp mạnh chân xuống mặt đất, nền đường dưới chân lão ta lập tức vỡ nát, giây tiếp theo, thân thể lão ta nương theo phản lực cực mạnh, lao vút về phía Dương Thanh.

Dương Thanh không dám coi thường, chân cũng khẽ di động, người xông về phía trước.

“Uỳnh!”

Chớp mắt tiếp theo, hai bóng người va vào nhau, một luồng khí thế cực kì cuồng bạo bùng phát, lan tỏa về bốn phương tám hướng.

Mục Hoa bị đẩy lùi bảy, tám bước, Dương Thanh lại chỉ lùi về sau ba bước. Vừa so một chiêu đã phân được cao thấp.

Hiệu quả của một chiêu này khiến chính Dương Thanh cũng phải kinh ngạc, bởi vì anh đã dùng sức mạnh thân thể đẩy lùi Mục Hoa đến bảy, tám bước, điều đó chứng tỏ, độ mạnh của cơ thể anh đã vượt trên cả cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

Một chiêu vừa rồi, anh chỉ dùng thực lực vốn có để giao đấu với Mục Hoa, chưa hề kích hoạt huyết mạch cuồng hóa hay vận hành Chiến Thần Quyết.

Chương 3085:

Mục Hoa bị Dương Thanh đẩy lùi, sảc mặt căng thẳng tột cùng, ánh mät nhìn về phía Dương Thanh đã không còn vẻ khinh miệt như trước.

Người này chỉ dùng sức mạnh thân thể đã đủ : để đánh lui lão ta, thật là đáng sợ.

“Không thể không thừa nhận răng thực lực của cậu quả rất mạnh, mới ngần ấy tuổi đã có được thân thể mạnh ngang với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, cậu đúng là không đơn giản”.

Mục Hoa nghiêm nghị nhận xét, ánh mắt mang theo đôi chút kiêng dè.

Sự kiêng dè này không dành cho Dương Thanh mà dành cho thế lực sau lưng Dương Thanh. Mục Hoa lại hỏi: ‘Rốt cuộc cậu là ai?”

Dĩ nhiên Dương Thanh cũng hiểu ý lão ta ngay, anh nheo mắt nhìn chằm chằm vào lão ta, nói: “Tôi là ai, ông còn chưa có tư cách biết, ông chỉ cần biết một điều này, khi tôi còn ở phủ Hoài Thành, thành chủ Hoài Thành đã muốn giết tôi, nhưng lại không thể giết được, tôi đã thuận lợi trốn khỏi nơi đó’.

“Thực lực của ông thật sự phi phàm, nếu tôi đoán không sai thì các người hẳn đều đến từ cùng một gia tộc, đúng chứ?”

“Tôi và ông vốn không có thù hận gì đến độ không đội trời chung, tôi cho rằng, hai bên chúng ta không cần phải liều chết với nhau như thế. Nếu ông đồng ý thả chúng tôi đi thì coi như tôi nợ các vị lần này, tương lai có gì cần tôi giúp, tôi nhất định sẽ không để các vị phải thất vọng”.

Nếu đối phương đã kiêng ky “thân phận có thể có’ nào đó của mình, Dương Thanh dĩ nhiên phải tận dụng hết ưu thế của thân phận đó rồi.

Mục Hoa cũng bất đầu do dự, đúng như Dương Thanh nói, Dương Thanh và bọn họ vốn không có thù hận gì, thực ra

không cần phải liều mạng đánh nhau.

“Uỳnh!”

Đúng lúc này, lão Cửu và Đinh Xương vừa tung một đòn đối chiến, sau đó hai người đều lùi lại.

Mục Hoa chăm chú nhìn Dương Thanh một cái rồi thoáng di chuyển, lướt đến bên cạnh Đinh Xương, trầm giọng bảo: “Tên nhãi ranh kia có lai lịch không nhỏ đâu, tôi cho rằng chúng ta không cần phải liều chết liều sống với bọn họ chỉ vì mười tỷ”.

Định Xương cau chặt mày, nheo mắt nhìn Dương Thanh, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén, lão ta lạnh lùng nói: ‘Ranh con, nếu mày thật sự có lai lịch gì thì nói thẳng cho tao biết, có lẽ tao sẽ cân nhắc đến chuyện tha cho mày một lần”.

Dương Thanh cười nhạt: “Sao hả? Nếu tôi cho ông biết thế lực sau lưng tôi là bên nào, ông sẽ đánh giá thử, nếu mạnh hơn các ông, các ông sẽ cho chúng tôi đi, còn nếu không bằng các ông, các ông sẽ đuổi giết bằng được, dùng tính mạng tôi đổi lấy mười tỷ từ phủ Hoài Thành?”

Đỉnh Xương hí mắt, nhìn chăm chăm Dương Thanh, nói: “Sao? Mày không muốn nói à?”

Dương Thanh lắc đầu: ‘Tôi là ai, ông còn chưa có tư cách biết, tôi chỉ biết một điều, nếu ông nhất quyết muốn đánh, tôi đây chơi theo đến cùng. Hơn nữa, tôi có thể nói thẳng cho các ông biết, tốt nhất là các ông phải giết chết tôi, nếu không làm được điều này, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ bỏ qua cho các ông đâu”.

“Tuyệt đối đừng coi thường tôi, tôi có thể đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Thất Cảnh đỉnh phong khi chưa tới ba mươi tuổi, điều này đủ để chứng tỏ thiên phú võ thuật của tôi không kém, chỉ cần có thêm thời gian, tôi sẽ trở nên mạnh hơn rất nhiều”.

“Hiện giờ, các ông có hai lựa chọn, một là để chúng tôi đi, coi như kết một thiện duyên với tôi, sau này có cơ hội, tôi sẽ trả lại cái ơn hôm nay, hai là liều mạng đánh một trận với chúng tôi, nhưng liệu các ông có dám chăc mình đủ khả năng giữ tôi lại nơi này?”

Vừa dứt lời, một luồng khí thế võ thuật vô cùng khủng khiếp bỗng tràn ra từ trên người Dương Thanh.

Huyết mạch cuồng hóa đã được anh kích hoạt!

Đồng thời, Chiến Thần Quyết cũng điên cuồng vận chuyển trong người anh!

Chương 3086

Không chỉ có thế, trong tay Dương Thanh chợt xuất hiện một con dao găm lóe sáng. Khi anh vừa lấy con dao này ra, một khí thế càng cuồng bạo hơn nữa nhanh chóng tràn ra.

Giây phút đó, tất cả mọi người đều tái mặt.

Ngay cả Đinh Xương cũng phải dè chừng nhìn chăm chằm vào Dương Thanh.

Lão ta vừa cảm nhận được một luồng uy lực mạnh phi thường từ trên người Dương Thanh, uy lực này khiến lão ta vô cùng khó chịu.

Sắc mặt của Mục Hoa cũng trở nên cực kì căng thẳng, vừa rồi Dương Thanh chỉ sử dụng sức mạnh thân thể đã đẩy lùi lão ta đến bảy, tám bước, lão ta vốn tưởng đó đã là trạng thái mạnh nhất của Dương Thanh, nhưng giờ phút này, lão ta mới nhận ra, người thanh niên trước mắt kia đáng Sợ cỡ nào.

Chỉ riêng khí thế trên người anh đã cho thấy, thực lực chiến đấu của anh có thể ngang với Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ rồi.

Quan trọng nhất là,Dương Thanh còn rất trẻ, mới chưa đầy ba mươi tuổi.

Ngay cả ở các gia tộc Cổ Võ cũng rất hiếm thấy nhân tài yêu nghiệt cỡ đó.

Lão Cửu đã về tới bên cạnh Dương Thanh, lạnh lùng cất giọng: “Theo như tôi thấy, các vị cũng không phải cao thủ của phủ Hoài Thành, chặn giết chúng tôi ở đây chủ yếu là vì tiền thôi”.

Dứt lời, lão Cửu lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, ném về phía Đỉnh Xương.

Ông lão nói: “Trong này có mười tỷ, coi như phí đi lại của các vị, giữa chúng ta vốn không có ân oán gì, hãy để chúng tôi rời khỏi đây, được chứ?”

Lão Cửu dứt khoát ném ngay một tấm thẻ ngân hàng cho Đinh Xương, Đỉnh Xương nheo mặt, không nói một lời, ánh mắt trước sau vẫn nhìn chòng chọc vào lão Cửu.

Lão Cửu cũng nhìn Đinh Xương, chờ lão ta đưa ra lời hồi đáp.

Những cao thủ khác không tiếp tục đánh nữa mà đều dán chặt mắt theo dõi lão Cửu và Dương Thanh.

Trầm mặc suốt hai phút, Đinh Xương mới lên tiếng: "Ông nói đúng, giữa chúng ta không có thù oán gì, vậy thì hôm nay có thể tha cho ông một lần".

Nghe Đinh Xương nói vậy, lão Cửu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Vậy cảm ơn các vị!"

Lão Cửu nói xong, quay sang bảo Dương Thanh: "Đi thôi!"

"Khoan đất"

Nhưng ngay khi hai người vừa nhấc chân định đi, Đinh Xương bỗng quát lớn.

Hai người dừng bước, quay nhìn Đỉnh Xương.

Đinh Xương hí mắt nhìn chằm chăm vào Dương Thanh, chậm rãi lên tiếng: "Tao chỉ nói đồng ý thả ông ta đi, chứ chưa nói mày cũng được đi".

Lão ta vừa nói đến đó, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Đáy mắt Dương Thanh thoáng lóe lên một ý niệm giết chóc mãnh liệt, anh lạnh lùng nhìn thẳng vào Đinh Xương hỏi: 'Vậy có nghĩa là ông không định để tôi rời khỏi đây?"

Lão Cửu cũng lạnh giọng bảo: "Ông làm vậy có phải hơi quá đáng rồi không?"

Đỉnh Xương lạnh nhạt liếc nhìn lão Cửu, châm chọc nói: "Ông tưởng mình là ai mà dám nói tôi quá đáng? Thiện Thành này chính là địa bàn của tôi"

Ánh mắt lão Cửu lóe lên sắc bén, ông lão lạnh lùng: "Đã thế thì liều mạng đánh một trận xem saol"

Ông lão vừa dứt lời, người đã lao vút về phía Đỉnh Xương.

Chương 3087Đỉnh Xương cười nhạt: ‘Đúng là đồ không biết tự lượng sức mình!”

Nói xong, lão ta cũng vọt về phía lão Cửu.

Cùng lúc đó, Dương Thanh xông về phía đám Mục Hoa.

Đối phương nhận tiền lại không định thả bọn họ đi, điều này cho thấy giữa hai bên đã không còn đường thương lượng, nếu vậy thì chỉ còn một cách, liều mạng đánh.

“Uỳnh!”

Dương Thanh di chuyển, nhằm thẳng về phía một gã cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh, vung tay đánh xuống một đòn.

Sau một tiếng vang cực lớn, gã cao thủ Siêu Phàm Lục Cảnh kia bay vèo ra sau, thân thể còn đánh bay hai gã cao thủ khác.

Lần này, Dương Thanh không chỉ kích hoạt huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể mà còn vận hành cả Chiến Thần Quyết, kết hợp nhiều phương pháp, thực lực của anh tăng vọt, lực chiến đấu đã ngang với cao thủ Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ.

Trừ gã Đỉnh Xương đang đấu với lão Cửu, trong hơn hai mươi cao thủ còn lại, chỉ có mình Mục Hoa có thực lực đạt tới Siêu Phàm Bát Cảnh trung kỳ, những cao thủ khác đều ở dưới cảnh giới này.

Mục Hoa và Dương Thanh giao chiến, cuộc chiến ngày càng kịch liệt, những cao thủ khác thậm chí còn không có cơ hội nhúng tay.

Cả đám cao thủ đều vô cùng khiếp sợ nhận ra, Mục Hoa đang bị Dương Thanh đè ép, điều đó chứng tỏ thực lực của Dương Thanh đã vượt trên Mục Hoa.

Nhưng ai cũng biết, Dương Thanh mới chỉ là một thanh niên chưa đầy ba mươi, thiên phú cao không khác gì yêu nghiệt!

Cuộc chiến càng kéo dài, Mục Hoa càng thêm khiếp sợ, lão ta có thể cảm nhận được, thực lực của Dương Thanhkhông hề

yếu bớt, trái lại, anh càng chiến đấu càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cứ tiếp tục như thế, lão ta nhất định phải bại dưới tay cậu thanh niên này mất thôi!

Nghĩ tới đây, Mục Hoa bỗng hối hận vì đã tham gia vụ này. Hai bên đối chiến một kích, Mục Hoa nhanh chóng bị đẩy lùi bảy, tám bước.

“Khoan đãi”

Thấy Dương Thanh đang định xông về phía mình lần nữa, Mục Hoa vội cất tiếng hô.

Đôi mắt Dương Thanh đã hóa thành một màu đỏ máu, đây là dấu hiệu kích phát huyết mạch cuồng hóa, toàn thân anh đang tản ra một luồng uy lực võ thuật cực kì khủng bố.

Đôi mắt đỏ rực của anh ghim chặt lấy Mục Hoa.

Mục Hoa căng thẳng nhìn Dương Thanh, nói: “Nếu chúng tôi dừng tay và rời khỏi đây thì ân oán ngày hôm nay có thể được xóa bỏ chứ?”

Lão ta vừa thốt lên lời này, các cao thủ khác đều sửng sốt.

Thực lực của Mục Hoa tuy chưa băng Đinh Xương nhưng trong đội cao thủ này, Mục Hoa cũng đã là người mạnh thứ nhì, chỉ sau Đinh Xương. Hiện giờ, Mục Hoa lại dò hỏi Dương Thanh, nếu dừng tay thì vụ việc ngày hôm nay có thể xóa bỏ chăng.

Ngay cả Dương Thanh cũng phải sửng sốt mất một giây, sau khi định thần lại, anh chợt hiểu, người này vẫn đang rất kiêng dè thế lực sau lưng mình, cho nên không dám nhúng sâu vào chuyện giữa anh và phủ Hoài Thành.

Dương Thanh bèn nói: “Chỉ cần các ông rời khỏi đây, tôi có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sau này không chỉ không báo thù mà ngược lại, tôi còn sẽ cảm kích vì hành động này của các ông, coi như tôi nợ các ông một lần’.

Chương 3088

Nghe Dương Thanh nói thế, Mục Hoa không do dự, nói thẳng: "Nợ ơn thì không cần, chỉ cần có thể xóa bỏ chuyện này là đủ rồi".

Dứt lời, Mục Hoa lập tức quay đầu: "Chúng ta đi thôi!"

Những cao thủ khác đều lũ lượt đi theo lão ta.

"Uỳnh!"

Đỉnh Xương vừa đối chiến với lão Cửu một chiêu, hai người tách ra, lão ta căm giận quát Mục Hoa: "Mục Hoa, ông có biết ông đang làm gì không hả?"

Mục Hoa lạnh lùng nhìn về phía Đinh Xương, nói: "Tôi đã quyết định không nhúng tay vào chuyện của họ với phủ Hoài Thành, có vấn đề gì sao?"

Đỉnh Xương cả giận nói: "Tôi sắp giết được lão già này rồi, các ông chỉ cần cầm chân thằng ranh kia thêm một lát là tôi có thể rảnh rang sang giúp các ông bắt nó".

"Nếu giờ các ông bỏ đi, đợi đến khi thành chủ Hoài Thành hỏi tội, các ông gánh được chắc?"

Mục Hoa cười nhạt: "Chúng tôi chỉ không muốn nhúng tay vào việc giữa bọn họ, thành chủ Hoài Thành sẽ lấy cớ này đối phó với chúng tôi sao? Nếu quả đúng như vậy thì cứ tùy, nhưng ông chớ quên, nơi này là địa bàn của Thiện Thành chúng ta, thành chủ Hoài Thành không có tư cách xen vào, nếu ông ta muốn thò tay qua đây, chúng tôi sẽ đấu với ông ta đến cùng!"

Dứt lời, Mục Hoa không hề dây dưa thêm nữa, lập tức quay đầu rời đi, những cao thủ khác cũng đi theo lão ta.

Chỉ chốc lát sau, nơi này còn trơ trọi Đinh Xương đối đầu với Dương Thanh và lão Cửu.

Đinh Xương sa sầm mặt, đáy mắt lóe lên ý niệm giết chóc mãnh liệt.

Lão Cửu nhìn chằm chăm Đinh Xương, nói: “Bọn họ đã đi rồi, không ai muốn xen vào việc của chúng tôi với phủ Hoài Thành nữa cả, ông có chắc vẫn muốn tiếp tục đấu với chúng tôi?”

Dương Thanh thoáng di chuyển, chớp mắt sau đã xuất hiện sau lưng Đinh Xương, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với lão ta.

Đăng trước có lão Cửu, sau lưng có Dương Thanh, tình cảnh của Đinh Xương quả thật rất nguy hiểm.

Ánh mắt Dương Thanh lóe lên một ý định giết chóc đáng sợ, nếu bọn họ không vội vã rời khỏi đây thì anh nhất định sẽ không bỏ qua cho tên Đỉnh Xương này, anh cùng lão Cửu liên kết với nhau, nhất định sẽ giết chết được lão ta.

Chỉ có điều, thực lực của Đỉnh Xương rất mạnh, dù bọn họ liên hợp lại cũng phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể hạ gục kẻ này, mà lúc này, trên người lão Cửu cũng đã chăng chịt các loại vết thương, hơi thở trong người đã cực kì hỗn loạn.

Ánh mät Đinh Xương ghim chặt lấy lão Cửu, nghiến răng nói: ‘Các người thật sự tưởng rằng các người có thể làm gì được tôi sao?”

BI Chi Ngay khi Đinh Xương nói xong, lão Cửu đã xông về phía Đinh Xương, đồng thời hét lớn một tiếng.

Lão Cửu vừa di chuyển, Dương Thanh cũng lao đến theo.

Hai người, một trước một sau tấn công về phía Đinh Xương.

Định Xương cản chặt răng, dậm mạnh chân xuống đất, thân hình lao về phía lão Cửu như một tia sét.

“Uỳnh!”

Giây tiếp theo, đòn tấn công của Đỉnh Xương và lão Cửu chạm nhau.

Chương 3089

Nhưng khi lão Cửu đón đòn tấn công của Đinh Xương, ông lão bỗng nhận ra điều bất thường, bởi vì thế tấn công của đối phương thoạt nhìn rất mãnh liệt nhưng thực tế chưa hề vận toàn lực, một đòn của lão Cửu đánh xuống, Đinh Xương bay vèo ra ngoài.

Ngay lúc lão Cửu phát giác ra điều bất thường, ông lão chợt nhận ra, Đinh Xương vừa nhếch mép nở một nụ cười tàn nhẫn.

Giây tiếp theo, nắm tay phải của Đinh Xương ngưng tụ một khí thế võ thuật cực kì khủng bố, lão ta vung mạnh nắm tay về phía Dương Thanh đang ở sau lưng: "Chết đi cho tao!"

Bấy giờ, lão Cửu mới ý thức được, mục tiêu thực sự của Đinh Xươngkhông phải ông lão, mà là Dương Thanh.

Vừa rồi Đinh Xương không hề dốc sức đấu với ông lão mà chỉ mượn lực công kích của chính ông lão để bay ra sau, nương tốc độ này, tung một chiêu hiểm ác muốn lấy mạng Dương Thanh.

Nhận ra mục đích của Đinh Xương, lão Cửu muốn ngăn cản cũng đã quá muộn, ông lão vội hét to: "Tránh ra mau!"

Dương Thanh cũng không ngờ, mục tiêu thực sự của Đinh Xương lại chính là mình.

Anh biết Đinh Xương rất mạnh, vậy nên khi tấn công Đinh Xương, anh cũng đã đưa bản thân về trạng thái mạnh nhất, lúc này thấy Đinh Xương đột ngột chuyển hướng xông về phía mình, anh có bất ngờ nhưng lại không hề sợ hãi.

Ánh mắt anh lóe lên một ý muốn giết chóc mãnh liệt, ý chí chiến đấu hừng hực khắp người.

"Uỳnh!"

Một giây sau đó, Đinh Xương võ một chưởng ngay giữa ngực Dương Thanh, đồng thời, Dương Thanh cũng đánh một quyền vào lồng ngực lão ta.

Hai người đồng loạt bị đầy lùi về sau.

Đinh Xương bị đẩy lùi năm, sáu bước, còn Dương Thanh lùi lại bảy, tám bước mới dừng, sắc mặt Đinh Xương trắng nhợt như giấy, một quyền của Dương Thanh đánh trúng lồng ngực khiến lão †a cũng phải trọng thương.

Phía bên Dương Thanh còn tệ hơn, khóe miệng anh đã ứa máu tươi, hai mắt nhìn chằm chăm vào Đinh Xương, ý chí chiến đấu đã bao phủ toàn thân.

Lão Cửu lướt tới cạnh Dương Thanh, lo lắng hỏi: “Cậu có sao không?”

Dương Thanh lắc đầu, khóe miệng nhếch lên một độ cong tàn nhãn, ánh mắt ghim chặt lấy Đỉnh Xương, nói: “Ông ta còn sống thì sao tôi xảy ra chuyện gì được?”

Cảm nhận được sát khí cực kì mãnh liệt từ ánh mắt Dương Thanh, Đinh Xương bỗng rùng mình sợ hãi.

Đến khi nhận ra mình vừa mới cảm thấy sợ hãi trước Dương Thanh, lão ta liền nổi giận đùng đùng, nghiến răng nói: “Thật không ngờ, mày lại có thể ép tao đến mức này, tao không thể phủ nhận một điều, mày quả thật rất yêu nghiệt!”

“Nhưng mày càng yêu nghiệt thì tao càng không thể bỏ qua cho mày, nếu để mày sống sót rời khỏi đây, chẳng bao lâu nữa, ngay cả tao cũng sẽ mất mạng về tay mày thôi, vậy nên hôm nay mày phải chết!”

Dương Thanh hung hăng nghiến răng nói: ‘Chỉ dựa vào ông à?”

“Đúng thết”

Mặt mũi Đinh Xương trở nên dữ dăn, không biết lão ta làm gì đó mà khí thế võ thuật trên người đột nhiên tăng vọt.

Định Xương vốn chỉ có thực lực Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ, nhưng lúc này, hơi thở trên người lão ta đã đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong.

Bản thân lão ta lại có khả năng chiến đấu vượt cấp, nay thực lực tăng lên tới Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong, vậy thì thực

lực chiến đấu sẽ mạnh đến cỡ nào?

Chương 3090

Ngay cả lão Cửu cũng hết sức căng thẳng, mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, nói với Dương Thanh: “Tôi cầm chân ông ta, cậu tìm cơ hội rời khỏi nơi này đi!”

Nếu còn đang ở trạng thái mạnh nhất, có lẽ lão Cửu còn có cơ hội đánh bại Đinh Xương, nhưng lúc trước ở Hoài Thành, ông lão đã từng bị thương nặng, suýt bị thành chủ Hoài Thành giết chết.

Khi thực lực của Đinh Xương mới chỉ ở cảnh giới Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ, lão Cửu đã không thể đánh bại được đối phương, huống chỉ hiện tại, thực lực của Đinh Xương đã tăng vọt.

Dương Thanh lắc đầu, mắt cũng nhìn chằm chăm vào Đinh Xương, anh nói với lão Cửu: “Nếu có người cần phải đi thì người đó là ông, ông Cửu ạ, tất cả mọi chuyện vốn đều do tôi gây nên’.

Nghe vậy, lão Cửu rơi vào trầm mặc.

Tuy ông lão chưa tiếp xúc nhiều với Dương Thanh nhưng chỉ đồng hành cùng anh mấy ngày ở Hoài Thành, ông lão đã biết anh là người thế nào.

Lúc này muốn Dương Thanh bỏ lại mình để rời khỏi đây, thực sự không có khả năng.

Lão Cửu hạ quyết tâm, nói: “Nếu vậy, chúng ta liều mạng đánh một trận đi, tôi cũng muốn xem xem, ông ta có thể mạnh đến đâu”.

“Giết!”

Dương Thanh quát lớn, chân nhanh chóng di chuyển, xông thẳng về phía Đinh Xương.

Hiển nhiên Đỉnh Xương đã dùng bí pháp nào đó để cưỡng chế tăng cao thực lực của mình, phải tìm cách ngăn cản lão ta lại, bằng không, một khi để lão ta sử dụng bí pháp thành công, dù

Dương Thanh và lão Cửu liên hợp lại cũng khó lòng giết chết đối phương.

““Uỳnh!”

Giây tiếp theo, Dương Thanh đã vọt tới trước mặt Định Xương, anh vung một quyền, đánh mạnh vào người lão ta.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Dương Thanh chợt thay đổi, anh trừng mắt như không thể tin được.

Bởi vì, một đòn dốc toàn lực của anh đánh vào người Đinh Xương mà thân thể lão ta không hề suy suyển.

“Uỳnh!”

Cũng vào lúc này, đòn tấn công của lão Cửu rơi xuống người Đỉnh Xương, kết quả cũng không thể làm lão ta lùi lại nửa bước.

Lão Cửu lập tức biến sắc, vội vàng kéo Dương Thanh lùi lại phía sau.

“Chỉ bằng các người mà đòi phá được Kim Chung Tráo của tôi à?”

Đỉnh Xương khinh miệt nhìn về phía Dương Thanh và lão Cửu, ngạo nghễ nói: ‘Bây giờ tôi là vô địch, các người cứ tùy ý tấn công đi!”

Lão Cửu đã tái nhợt mặt mày: “Bí pháp của ông là Kim Chung Tráo! Ông là người của nhà họ.

Đinh, thế gia võ thuật của Thiện Thành!”

Hiển nhiên, lão Cửu đã đoán được thân phận của Định Xương.

Đỉnh Xương cười nhạt: ‘Không ngờ ông cũng biết tôi là người của nhà họ Đinh đấy, nếu ông đã biết thì hản nên rõ ràng, một khi bí pháp Kim Chung Tráo của nhà họ Đinh chúng tôi được sử dụng thì cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh tuyệt đối không làm gì được”.

Lão Cửu không nói gì, ánh mắt tràn đầy kiêng ky.

Tuy Dương Thanh không biết nhà họ Đinh là thế nào nhưng anh có thể phân tích ra nhiều thông tin từ những lời vừa rồi

của lão Cửu. Đinh Xương trước mắt này đang sử dụng một bí pháp tên là Kim Chung Tráo, trừ khi cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh ra tay, bằng không, không một ai có thể phá vỡ chiêu phòng ngự này của lão ta.

Chương 3091

Lão Cửu bỗng nhìn sang phía Dương Thanh, nặng nề nói: "Dương Thanh, tôi cầm chân ông ta, cậu rời khỏi đây ngay đi!"

Dương Thanh lắc đầu: "Nếu đi thì phải cùng đi! Phải chết thì cùng chết!"

Lão Cửu lập tức nổi giận: "Tôi bảo cậu đi ngay! Ngay lập tức!"

Dương Thanh lắc đầu, anh nghiến răng hỏi: "Chỉ vì ông ta sử dụng bí pháp Kim Chung Tráo này mà ông định liều chết cầm chân ông ta cho tôi chạy?"

Lão Cửu cả giận nói: "Bí pháp Kim Chung Tráo của nhà họ Đinh vô cùng mạnh, một khi người này sử dụng Kim Chung Tráo, cao thủ dưới cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh không làm gì được ông ta đâu, cậu còn nấn ná ở đây thì cũng chỉ làm tăng thêm số người chết mà thôi".

"Tôi đã sống đủ rồi, cũng không còn gì vướng bận trên đời này nữa, chết thì chết thôi. Nhưng cậu không giống tôi, cậu còn trẻ, còn có người thân, thiên phú võ thuật của cậu cao như thế, chỉ vài năm nữa là có thể lên đến cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong".

"Nhưng nếu hôm nay cậu mất mạng ở chỗ này thì chẳng còn gì cả! Nghe tôi đi, rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, tôi sẽ cầm chân ông tai"

Dương Thanh căn chặt răng, không đáp, bảo anh bỏ lại lão Cửu ở đây, một mình chạy trốn, anh không làm được.

"Muốn trốn à? Đã hỏi ý tôi chưa?"

Đinh Xương cười lạnh một tiếng, chân khẽ di chuyển, nháy mắt đã biến mất khỏi vị trí cũ.

"Uỳnh!"

Ngay sau đó, một tiếng động lớn vang lên, lão Cửu bị đánh văng ra xa như một quả bóng cao su.

“Ông Cửu!”

Dương Thanh lập tức hét lớn.

Anh biết Đỉnh Xương lúc này rất mạnh, nhưng vẫn không ngờ, sau khi sử dụng bí pháp, không chỉ lực phòng ngự của ông ta mạnh lên mà cả thực lực cũng tăng vọt.

Một đòn đã có thể đánh trọng thương lão Cửu, vậy thì thực lực của lão ta hẳn phải đạt tới cảnh giới Siêu Phàm Cửu Cảnh sơ kỳ rồi?

“Tôi sẽ giết ông trước rồi giết thằng ranh kia saul”

Đỉnh Xương bước một bước, mặt đất đều như rung chuyển.

Gần như trong nháy mắt, bóng Đinh Xương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt lão Cửu, lão ta nhấc chân, hung hăng đạp mạnh xuống đầu lão Cửu.

Lão Cửu trợn trừng mắt, vẻ mặt dữ tợn, ông lão muốn né tránh nhưng không cách nào né được, đành đồn sức vung hai tay lên đỡ.

“Huychl”

Đinh Xương dẫm một đạp xuống hai tay đang bắt chéo của lão Cửu, lão Cửu lập tức có cảm giác lục phủ ngũ tạng đều đã bị đánh rách tơi tả.

Mặc dù vậy, ông lão vẫn gắng gượng chống hai tay đỡ đòn.

“Thật không biết tự lượng sức mình!”

Đỉnh Xương cười nhạt, lực giãm xuống đột nhiên gia tăng, hai tay lão Cửu dần bị đè xuống, dường như đã không thể chống lại lực đạp của Đỉnh Xương nữa rồi.

Lão Cửu gắng gượng chống hai tay ngăn cản chân Đỉnh Xương, hai cánh tay đã nổi đầy gân xanh, mặt mũi vặn vẹo dữ tợn.

Chân Đinh Xương dẫm mạnh lên tay lão Cửu, thấy lão Cửu vẫn gắng gượng chống đỡ, lão ta giận dữ hét: ‘Chết đi!”

Chương 3092

Dứt lời, một sức mạnh cuồng bạo hơn trước bất chợt tràn ra từ người lão ta.

“Uỳnh!”

Mặt đường kề sát bên lão Cửu lập tức bị lưồng sức mạnh cuồng bạo này chấn nát.

Đỉnh Xương nhếch mép cười: “Thú vị đấy, đã bị thương nặng còn có thể chống cự được một cước đồn toàn lực của tôi, chỉ có điều, ông thực sự chống được sao?”

“Giết!”

Dương Thanh nổi giận gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Đinh Xương.

“Uỳnh!”

Giây tiếp theo, anh tung một quyền cực mạnh vào giữa ngực Định Xương.

Có điều, Dương Thanh tuyệt vọng nhận ra, Đinh Xương vừa trúng một quyền này của anh nhưng thân thể vẫn ổn định như cũ, một chân đạp lên mặt đất, chân kia vẫn đạp xuống hai tay lão Cửu.

Đỉnh Xương khinh thường nhìn về phía Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Ranh con, mày đừng sốt ruột, đợi tao giết lão già này rồi sẽ xử mày saul”

Lão Cửu thấy Dương Thanh còn không chịu chạy trốn, ánh mắt nhìn anh đầy nôn nóng, ông lão quát lớn: “Đi đi! Ngay lập tức rời khỏi nơi này, đừng cố chấp hi sinh vô ích nữa!”

Dương Thanh vẫn nhìn Đinh Xương chòng chọc, đôi mắt đã hóa thành một màu đỏ máu, một khí thế cực kì cuồng bạo chợt bùng nổ.

Anh không để ý đến lời của lão Cửu, bước chân di chuyển, lại một lần nữa lao về phía Đinh Xương.

Trong giây lát, anh vận toàn lực, hung hăng đánh một quyền vào ngay giữa lồng ngực Đinh Xương.

Song kết quả vẫn như cũ, thân thể Đinh Xương không hề dao động một li, lão ta chỉ hơi lác lư như vừa bị đẩy nhẹ một cái.

Đáy mắt Đỉnh Xương lóe lến một tia sắc bén, lão ta khinh miệt nhìn Dương Thanh, lạnh lùng nói: “Với thực lực hiện nay của tao, một khi đã sử dụng Kim Chung Tráo thì mọi công kích của cao thủ dưới Siêu Phàm Cửu Cảnh đều không có tác dụng gì, mày cứ thoải mái thử, lát nữa sẽ đến lượt mày nếm đòn’.

Dứt lời, lão ta đồn thêm lực dẫm lên tay lão Cửu, hét to: “Chết đi!”

Cánh tay lão Cửu bắt đầu chảy máu thành dòng.

Dường như ông lão sắp không kháng cự được nữa rồi.

““Rác!”

Bồng nhiên, một tiếng xương gấy vang lên, một cánh tay của lão Cửu đã bị đè gấy, xương trăng lòi cả ra ngoài da thịt.

Lúc này, ông lão chỉ còn một cánh tay nguyên vẹn nhưng vần gắng gượng chống trả Đinh Xương.

“Ông Cửu!”

Chứng kiến cảnh đó, Dương Thanh lo sợ hãi hùng, một cánh tay của lão Cửu đã gấy rồi, giờ ông lão chỉ còn một tay, hoàn toàn không thể nào.

kháng cự nổi một cước này của Đỉnh Xương.

Có lẽ chỉ vài giây nữa, lão Cửu sẽ không chống cự được thêm.

Anh lại hoàn toàn không cách nào gây thương tổn cho Đinh Xương, chẳng lẽ anh chỉ có thể trơ mắt nhìn lão Cửu bị Đỉnh Xương dẫm nát đầu thôi sao?

“Tôi không tin Kim Chung Tráo của ông không có nhược điểm”.

Chương 3093:

Sắc mặt Dương Thanh trở nên dữ tợn, huyết mạch cuồng hóa lại bị kích hoạt, Chiến Thần Quyết cũng điên cuồng vận hành, một khí thế cực kì mạnh mẽ đang tràn ra từ trên người anh.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Một giây sau đó, Dương Thanh lại lao về phía Đỉnh Xương, liên tục tấn công khắp người lão ta.

Mỗi lần công kích, anh lại đổi một vị trí.

Nhưng mỗi chiêu công kích của anh đều chẳng khác nào đánh vào một tường thép dày, cùng lắm cũng chỉ khiến lão ta dao động nhẹ một cái, hoàn toàn không gây ra được chút thương tổn nào, chỉ khiến ý niệm giết chóc trong mắt lão ta càng lúc càng dày đặc.

Đinh Xương cũng biết, chỉ cần lão Cửu chết, một mình Dương Thanh không thể chạy thoát được, vậy nên bất luận thế nào, lão ta cũng muốn giết chết lão Cửu trước đã, bảng không, những nõ lực vừa rồi coi như công cốc.

Lão Cửu chỉ dựa vào lực một cánh tay điên cuồng kháng cự lại lực đạp của chân Đinh Xương, ông lão vẫn đang cố găng đẩy chân đối thủ ra, nhưng ngay cả khi hai cánh tay còn nguyên vẹn, ông lão vẫn không thể làm được điều đó, huống chỉ hiện tại một cánh tay đã gãy, ông lão chỉ còn một tay, làm sao có thể đẩy được Đinh Xương ra?

Dương Thanh vẫn điên cuồng tấn công lên người Đinh Xương, mỗi đòn đều dốc toàn lực, nhưng vẫn không làm gì được lão ta.

Đúng lúc này, Hoài Lam đang trốn trong xe bỗng hét to: ‘Anh Thanh, dùng con dao của anh đi!”

Cô ta vừa thốt lên, đâu óc của Dương Thanh lập tức sáng bừng.

Vừa rồi anh cứ mải miết tấn công Đỉnh Xương bằng tay chân, lại quên mất trong tay anh còn có một linh khí.

Tuy anh thật sự không muốn nếm trải nỗi đau khủng khiếp khi linh khí phản phệ, nhưng hiện giờ, anh không có lựa chọn nào khác, nếu không tìm được biện pháp giải quyết Đinh Xương, lão Cửu sẽ bị kẻ này giết chết.

Lão Cửu chết rồi, anh cũng không sống được.

Đã thế thì còn ngại gì chút phản phê từ linh khí?

Nghĩ tới đây, Dương Thanh không do dự rút con dao ra.

Ngay khi anh nắm con dao linh khí trong tay, một khí thế võ thuật cuồng bạo tột cùng chợt bùng nổ từ trên người anh.

“Âm!”

Luồng khí thế cuồng bạo này tràn về bốn phía, cuốn đi tất cả.

“Oành oành oành!”

Mặt đất dưới chân Dương Thanh vỡ nát trong nháy mắt, bụi bay mù mịt.

Con dao găm màu đen kia chợt lóe lên một †ia sáng lạnh ghê người.

“Hử?’ Cảm nhận được khí thế mạnh mẽ kinh người tản ra từ Dương Thanh, ánh mắt Đinh Xương lần đầu tiên toát lên căng thẳng, dường như lão ta không ngờ thực lực của Dương Thanh lại tăng mạnh như vậy.

Lúc này, lão ta bỗng cảm nhận được một mối nguy cực lớn từ phía Dương Thanh.

“Giết!”

Dương Thanh gầm lên một tiếng, chân di chuyển, thân mình biến mất khỏi vị trí cũ.

“Xet”

Mũi nhọn của con dao găm vẽ vào không trung một đường cong đẹp đẽ, sau đó cắt qua ngực Đỉnh Xương.

Chương 3094

Lần này, Định Xương không dám lấy cứng chọi cứng, lão ta lập tức lùi lại phía sau hơn chục mét, nhưng không kịp, con dao của Dương Thanh vân đã vạch lên lồng ngực lão một vết máu.

Vừa rồi, nếu lão ta chậm chân một chút, chỉ sợ đã mất mạng về tay Dương Thanh.

Đinh Xương lùi lại, lão Cửu thoát khỏi cú đạp của Đinh Xương, bèn từ từ bò dậy, thấy toàn thân Dương Thanh đã dính đây máu tươi, ông lão lo lắng vô cùng.

Lúc này, trồng Dương Thanh như thể vừa tắm máu, bởi vì thân thể anh không cách nào chứa đựng nổi sức mạnh khủng bố trong con dao linh khí này, cho nên da thịt như bị xé rách tung tóe.

Vì thế, trông Dương Thanh lúc này hết sức đáng sợ.

Nhất là cánh tay cầm con dao của anh, bấy giờ tay anh đã nổi đầy gân xanh, mắt thường có thể thấy được những mạch máu trên tay anh căng lên phập phồng.

Nếu quan sát tỉ mỉ còn phát hiện được, máu tươi ở cánh tay nắm con dao đang liên tục bị con dao linh khí này hấp thu.

“Giết!”

Đáy mắt Dương Thanh chợt lóe sát khí, chân nhanh chóng di chuyển, nháy mắt lại lao về phía Đỉnh Xương.

Thấy con dao kia lại nhãm về hướng mình lần nữa, Đinh Xương tức thì biến sắc, lão ta đã cảm nhận được một sự uy hiếp cực mãnh liệt từ con dao này.

“Phụt!”

Lại một lần nữa, con dao xẹt qua lồng ngực Đinh Xương.

Đinh Xương hốt hoảng lùi lại phía sau thêm chục mét nữa, ánh mắt vô cùng khiếp sợ, nhìn chăm chằm vào con dao trên tay

Dương Thanh, một lát sau, lão ta mới lắp bắp như chưa tin vào mắt mình: “Đây là, linh khí2”

Nghe Đinh Xương nói thế, lão Cửu lập tức thay đổi sắc mặt, vội quát lớn: ‘Dương Thanh, giết ông ta ngay!”

Ông lão biết rất rõ sức hút của một linh khí lớn thế nào, trên thực tế, ngay cả những gia tộc Cổ Võ hàng đầu cũng chưa chắc đã có được một thanh linh khí.

Nhưng giờ đây, Dương Thanh lại đang sở hữu một con dao găm linh khí, không khó hình dung ra, một khi tin tức này bị truyền ra ngoài, Dương Thanh sẽ gặp phải phiền toái lớn cỡ nào.

Nếu Đinh Xương đã nhận ra binh khí trong tay Dương Thanh là linh khí, người này buộc phải chết.

“Quả đúng thật rồi! Không ngờ tên Siêu Phàm Thất Gảnh tép riu như mày lại sở hữu một bảo vật như vậy”.

Ánh mắt Đinh Xương lóe lên đầy tham lam, lão ta nhìn chòng chọc vào con dao trên tay Dương Thanh không rời mắt.

Tuy cảnh giới võ thuật của lão ta mới tới Siêu Phàm Bát Cảnh hậu kỳ nhưng cũng đã cách Siêu Phàm Bát Cảnh đỉnh phong không xa, hơn nữa, lão ta còn có bí pháp Kim Chung Tráo của nhà họ Đinh.

Có thể nói, khi các cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh không ra tay, tất cả các thủ khác đều không phải đối thủ của lão ta nếu lão ta dốc toàn lực.

Nếu lão ta có thể lấy được linh khí trong tay Dương Thanh nữa thì dù đấu với cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh trung kỳ, lão ta cảm thấy mình vân có rất nhiều khả năng giết chết được đối phương.

Đợi khi thực lực của lão ta tăng lên tới Siêu Phàm Cửu Cảnh, có lẽ ngay cả cao thủ Siêu Phàm Cửu Cảnh đỉnh phong, lão ta cũng không cần e ngại.

Hoài Lam lớn tiếng hét lên: ‘Anh Thanh, phải giết bằng được ông ta!”

Chương 3095:

Dĩ nhiên Dương Thanh cũng hiểu rõ điều này, từ khi anh lấy con dao ra thì đã nghĩ tới hậu quả, hoặc giết Đinh Xương, hoặc bị Đinh Xương giết chết và cướp linh khí.

Đã thế, chắc chắn anh sẽ không khoanh tay chịu chết.

Lúc này, thân thể anh đã rách toạc, trên người chăng chịt những vết nứt, như thể sắp sửa vỡ tung, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Không chỉ có vậy, anh còn đang phải chịu một áp lực cực kì lớn lao.

Sức mạnh trong con dao này quá lớn, lớn đến độ khiến anh khó có thể chống cự lại nổi.

"Giết!"

Anh nhấc chân bước lên một bước, thân mình lao vút về phía Đinh Xương.

Cùng lúc này, lão Cửu cũng hành động, ông lão bám sát Dương Thanh, xông về phía Đinh Xương.

Tuy ông lão đã gãy một cánh tay nhưng một tay khác vẫn còn nguyên vẹn, mặc dù ông lão biết mình lúc này không phải là đối thủ của Đinh Xương nhưng vẫn đồn sức xông lên, muốn giúp Dương Thanh một tay.

Đỉnh Xương không dám coi thường, thấy Dương Thanh xông lại, lão ta vội vàng di chuyển, nhanh chóng biến mất khỏi vị trí.

Ngay sau đó, đòn tấn công của Dương Thanh đã hạ xuống đúng vị trí cũ của Đinh Xương.

Lão Cửu đã đoán trước răng Đỉnh Xương không dám đỡ đòn tấn công của Dương Thanh, ngay khi Dương Thanh đánh trượt, bóng ông lão đã xuất hiện trước mặt Đinh Xương, vung tay đánh ra một chưởng.

"Uỳnh!"

Đỉnh Xương vừa xuất hiện ở vị trí mới đã bị lão Cửu đánh trúng một đòn, lập tức bị đẩy lùi lại phía sau.

Chỉ có điều, bí pháp Kim Chung Tráo của lão ta vẫn còn tác dụng, đòn tấn công của lão Cửu chỉ đánh lùi lão ta chứ chưa hề gây thương tổn nặng nề cho Đinh Xương.

"Giết!"

Chiêu đầu thất bại, Dương Thanh lại một lần nữa vung dao, xông về phía Đinh Xương.

Đỉnh Xương vừa bị lão Cửu đánh lùi, còn chưa kịp đứng vững đã mãnh liệt cảm nhận được một mối nguy cực lớn đang tới, sắc mặt lão ta lập tức tái đi, đồn hết sức đạp mạnh xuống đất, thân mình lui bắn về sau.

"Phụt!"

Nhưng đã muộn, con dao găm linh khí trong tay Dương Thanh lại vẽ một đường máu trên người lão ta, lần này, vết thương sâu hơn hai lần trước.

Cũng vào lúc này, lão Cửu lại tấn công Đinh Xương một lần nữa.

"Uỳnh!"

Đỉnh Xương bị đánh trúng, lảo đảo lui lại.

Dương Thanh vung tay, xông lên đâm con dao về phía lão ta.

"Phụt!"

Vết đâm thứ tư!

Lão Cửu và Dương Thanh phối hợp nhịp nhàng, hai người thay phiên nhau tấn công, một người đánh lui Đinh Xương, ngay khi lão ta còn chưa định thần lại, người kia liền đánh tiếp.

Đòn tấn công của lão Cửu vẫn không thể tạo nên vết thương trí mạng cho Đinh Xương nhưng con dao linh khí của Dương Thanh đã rạch nên bốn vết máu dài trên ngực lão ta.

Nội dung từ **Chương 1: 1: Cung Tiễn Chiến Thần** đến **Chương 3095:**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Mục lục

- Chương 1: 1: Cung Tiễn Chiến Thần
- Chương 2: 2: Giấy Chứng Tử
- Chương 3: 3: Anh Về Rồi
- Chương 4: 4: Lần Đầu Làm Bố
- Chương 5: 5: Chất Vấn Không Ngừng
- Chương 6: 6: Thẹn Quá Hóa Giận
- Chương 7: 7: Sự Dịu Dàng Ẩn Sâu Trong Con Người Máu Lạnh
- Chương 8: 8: Chào Chủ Tịch
- Chương 9: 9: Vinh Hạnh Của Tôi
- Chương 10: 10: Chỉ Tay Năm Ngón
- Chương 11: 11: Đau Thấu Tim
- Chương 12: 12: Tớ Có Bố
- Chương 13: 13: Dẫn Chị Dâu Rời Đi
- Chương 14: 14: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 15: 15: Nói Không Giữ Lời
- Chương 16: 16: Nghiệp Quật
- Chương 17: 17: Bắt Nạt Đủ Bề
- Chương 18: 18: Đuổi Ra Khỏi Gia Tộc
- Chương 19: 19: Lời Hứa Trong Mưa
- Chương 20: 20: Ác Giả Ác Báo
- Chương 21: 21: Vui Quá Hóa Buồn
- Chương 22: 22: Ba Chuyện Lớn
- Chương 23: 23: Cả Thành Phố Chứng Kiến
- Chương 24: 24: Bà Hiểu Lầm Rồi
- Chương 25: 25: Quyết Không Từ Bỏ
- Chương 26: 26: Tuyệt Vọng Đến Chết
- Chương 27: 27: Cầu Xin Tần Y
- Chương 28: 28: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 29: 29: Các Người Sai Rồi!
- Chương 30: 30: Tần Y Mất Tích
- Chương 31: 31: Tôi Còn Dám Giết Ông Nữa
- Chương 32: 32: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 33: 33: Mặt Người Dạ Thú
- Chương 34: 34: Giây Phút Ấm Áp

- Chương 35: 35: Đập!
- Chương 36: 36: Tần Y Gọi Tới
- Chương 37: 37: Kẻ Tung Người Hứng
- Chương 38: 38: Hoa Dại Thơm Thật
- Chương 39: 39: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau
- Chương 40: 40: Không Đủ Tư Cách
- Chương 41: 41: Sâm Ba Cúi Đầu Khuất Phục
- Chương 42: 42: Chứng Cứ Xác Thực
- Chương 43: 43: Tần Thanh Tâm Thẹn Thùng
- Chương 44: 44: Vì Sao Anh Lại Đối Xử Tốt Với Em Như Vậy
- Chương 45: 45: Lại Ăn Tát
- Chương 46: 46: Vả Miệng
- Chương 47: 47: Nhà Họ Dương Ở Châu Thành
- Chương 48: 48: Cậu Dương
- Chương 49: 49: Nỗi Bi Ai Của Nhà Họ Hùng
- Chương 50: 50: Sự Tức Giận Của Tần Thanh Tâm
- Chương 51: 51: Lập Di Chúc
- Chương 52: 52: Tần Thanh Tâm Bị Đánh
- Chương 53: 53: Mua Chuộc Mẹ Vợ
- Chương 54: 54: Gieo Gió Gặt Bão
- Chương 55: 55: Vui Quá Hóa Buồn
- Chương 56: 56: Sếp Tần
- Chương 57: 57: Ông Nội Quá Tàn Nhẫn
- Chương 58: 58: Cầu Xin Trở Về
- Chương 59: 59: Tần Phi Quỳ Xuống
- Chương 60: 60: Bố Vợ Say Rượu
- Chương 61: 61: Tình Mẹ Vĩ Đại
- Chương 62: 62: Ở Bên Con Gái
- Chương 63: 63: Kẻ Đáng Thương
- Chương 64: 64: Tôi Muốn Chia Tay Cô
- Chương 65: 65: Mẹ Vợ Bị Đánh
- Chương 66: 66: Tần Y Khóc
- Chương 67: 67: Ai Cản Được Tôi
- Chương 68: 68: Mẹ Vợ Chột Dạ
- Chương 69: 69: Người Sống Chớ Lại Gần
- Chương 70: 70: Anh Ngủ Ở Đây Đi
- Chương 71: 71: Người Quen Cũ Đẹp Trai

- Chương 72: 72: Hưởng Phúc
- Chương 73: 73: Con Gái Tôi Có Tiền
- Chương 74: 74: Ai Dám Động Đến Bố
- Chương 75: 75: Tiền Đầy Đất
- Chương 76: 76: Con Đi Tìm Anh Ấy
- Chương 77: 77: Chúng Ta Chuyển Đi
- Chương 78: 78: Quân Bỉ Ổi
- Chương 79: 79: Trong Lòng Có Mãnh Hổ
- Chương 80: 80: Trung Thành Với Tôi
- Chương 81: 81: Có Qua Có Lại
- Chương 82: 82: Tiêu Tiêu Bị Bắt Cóc
- Chương 83: 83: Chờ Nhặt Xác Đi
- Chương 84: 84: Ánh Sáng Ngày Mai
- Chương 85: 85: Tiêu Tiêu Ở Đâu
- Chương 86: 86: Không Thể Làm Gì Được
- Chương 87: 87: Tiêu Tiêu Đừng Khóc
- Chương 88: 88: Tần Thanh Tâm Hiểu Lầm
- Chương 89: 89: Tiệc Mừng Thọ Nhà Họ Quan
- Chương 90: 90: Tần Phi Khiêu Khích
- Chương 91: 91: Sai Rồi!
- Chương 92: 92: Ngậm Miệng Vào
- Chương 93: 93: Lăn Đến Nhận Lỗi
- Chương 94: 94: Quá Sức Khinh Thường
- Chương 95: 95: Tặng Quà Mừng Thọ
- Chương 96: 96: Ngày Tàn Của Nhà Họ Quan
- Chương 97: 97: Chỉ Yêu Cầu Một Chuyện
- Chương 98: 98: Đào Lên Cho Tôi
- Chương 99: 99: Tần Phi Tự Đâm Đầu Vào Chỗ Chết
- Chương 100: 100: Bẻ Gãy Chân Tay
- Chương 101: 101: Tiễn Anh Lên Đường
- Chương 102: 102: Tần Thanh Tâm Tỉnh Ngộ
- Chương 103: 103: Biệt Thự Vân Phong
- Chương 104: 104: Quan Tài Đỏ Chói
- Chương 105: 105: Tội Sống Khó Tha
- Chương 106: 106: Mọi Người Tới Chào Hỏi
- Chương 107: 107: San Bằng
- Chương 108: 108: Chuyển Vào Nhà Mới
- Chương 109: 109: Ai Vào Người Đó Chết

- Chương 110: 110: Xin Cậu Trách Phạt
- Chương 111: 111: Tôi Phản Đối
- Chương 112: 112: Cơn Giận Của Lạc Bân
- Chương 113: 113: Sóng Gió Ập Tới
- Chương 114: 114: Trong Rượu Có Độc
- Chương 115: 115: Tâm Sự Đêm Khuya
- Chương 116: 116: Hai Lựa Chọn
- Chương 117: 117: Nhà Họ Quan Thần Phục
- Chương 118: 118: Kiếp Nạn Của Nhà Họ Dương
- Chương 119: 119: Cao Thủ Biên Giới Phía Bắc
- Chương 120: 120: Vua Bóng Đêm
- Chương 121: 121: Kẻ Ngông Cuồng Lớn Mật
- Chương 122: 122: Ngắt Lá Hái Mạng Người
- Chương 123: 123: Bi Kịch Của Nhà Họ Dương
- Chương 124: 124: Nhà Họ Dương Khôn Khéo
- Chương 125: 125: Cút Sang Bên
- Chương 126: 126: Tôi Chỉ Muốn Cô Ấy
- Chương 127: 127: Vác Người Đẹp Đi
- Chương 128: 128: Chơi Kích Thích
- Chương 129: 129: Ván Bài Kỳ Quái
- Chương 130: 130: Ai Cho Phép
- Chương 131: 131: Chết Đi
- Chương 132: 132: Thân Thể Mềm Mại
- Chương 133: 133: Người Phụ Nữ Kiêu Ngạo
- Chương 134: 134: Thay Da Đổi Thịt
- Chương 135: 135: Tình Cha Con Sâu Nặng
- Chương 136: 136: Spa Hoàng Hà
- Chương 137: 137: Cậu Có Sao Không
- Chương 138: 138: Tôi Mua Chắc Rồi
- Chương 139: 139: Làm Tốt Lắm
- Chương 140: 140: Quan Hệ Gia Đình
- Chương 141: 141: Chuẩn Bị Xong Rồi
- Chương 142: 142: Phải Biết Kìm Chế
- Chương 143: 143: Không Muốn Sống Nữa
- Chương 144: 144: Tao Phải Giết Mày
- Chương 145: 145: Một Chữ Đáng Giá Chục Triệu
- Chương 146: 146: Sự Tính Toán Của Đàn Bà
- Chương 147: 147: Tên Đàn Ông Chết Tiệt

- Chương 148: 148: Tâm Trạng Không Tốt
- Chương 149: 149: Mạng Sống Bị Đe Dọa
- Chương 150: 150: Tôi Chết Cùng Anh
- Chương 151: 151: Bị Chụp Trộm
- Chương 152: 152: Lại Gặp Rắc Rối
- Chương 153: 153: Dùng Chỗ Này Đổi
- Chương 154: 154: Có Thể Rời Đi Được Chưa
- Chương 155: 155: Nhận Làm Anh Trai
- Chương 156: 156: Vợ Chồng Đánh Nhau
- Chương 157: 157: Chào Cậu Dương
- Chương 158: 158: Tôi Giết Chết Cô
- Chương 159: 159: Bố Bị Đánh
- Chương 160: 160: Các Người Gặp Xui Xẻo Rồi
- Chương 161: 161: Khó Coi
- Chương 162: 162: Bốc Đồng
- Chương 163: 163: Không Có Sức Phản Kháng
- Chương 164: 164: Lại Gặp Người Quen Cũ
- Chương 165: 165: Gã Đàn Ông Bỉ Ổi
- Chương 166: 166: Tần Thanh Tâm Khóc
- Chương 167: 167: Tôi Có Vợ Rồi
- Chương 168: 168: Hạ Hà Cảm Động
- Chương 169: 169: Xóa Bỏ Hiểu Lầm
- Chương 170: 170: Hai Chân Run Rẩy
- Chương 171: 171: Đánh Gãy Chân Chó
- Chương 172: 172: Yêu Cầu Kiểm Tra Tài Sản
- Chương 173: 173: Vẫn Không Chịu Xin Lỗi
- Chương 174: 174: Tôi Không Tha Thứ
- Chương 175: 175: Chán Sống Rồi
- Chương 176: 176: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 177: 177: Tôi Không Muốn
- Chương 178: 178: Đây Là Cảnh Cáo
- Chương 179: 179: Cả Người Run Lên
- Chương 180: 180: Mượn Đao Giết Người
- Chương 181: 181: Đứng Lại Cho Tôi
- Chương 182: 182: Có Người Giả Mạo
- Chương 183: 183: Xin Quay Lại
- Chương 184: 184: Hạ Hà Yêu Cầu
- Chương 185: 185: Chặn Cửa

- Chương 186: 186: Mời Sếp Triệu Quay Về
- Chương 187: 187: Tôi Đồng Ý Với Ông
- Chương 188: 188: Cực Kỳ Kiêu Căng
- Chương 189: 189: Ép Người Nhường Chức
- Chương 190: 190: Tế Vong Hồn
- Chương 191: 191: Cao Thủ Đột Kích
- Chương 192: 192: Lão Hồng Nhà Họ Mạnh
- Chương 193: 193: Thế Giới Hai Người
- Chương 194: 194: Số Dư Không Đủ
- Chương 195: 195: Ai Dám Sỉ Nhục Cô Ấy
- Chương 196: 196: To Gan Lớn Mật
- Chương 197: 197: Thời Gian Hạnh Phúc
- Chương 198: 198: Vô Cùng Kinh Hãi
- Chương 199: 199: Một Dao Cứa Cổ
- Chương 200: 200: Đây Chính Là Tình Yêu
- Chương 201: 201: Tôi Muốn Nghe Sự Thật
- Chương 202: 202: Không Có Tư Cách Vào Nhà
- Chương 203: 203: Cháu Rể
- Chương 204: 204: Anh Chị Em Một Nhà
- Chương 205: 205: Suy Đoán Táo Bạo
- Chương 206: 206: Chiếc Xe Điên Cuồng
- Chương 207: 207: Phải Chết
- Chương 208: 208: Một Hộp Trà
- Chương 209: 209: Tan Nát Cõi Lòng
- Chương 210: 210: Chuyện Nhỏ
- Chương 211: 211: Ôm Dương Thanh
- Chương 212: 212: Dễ Như Trở Bàn Tay
- Chương 213: 213: Sản Nghiệp Của Mình
- Chương 214: 214: Sao Có Thể
- Chương 215: 215: Phụ Nữ Đẹp Luôn Được Chào Đón
- Chương 216: 216: Nhất Định Phải Xin Lỗi
- Chương 217: 217: Cô Nàng Hống Hách
- Chương 218: 218: Xin Lỗi
- Chương 219: 219: Đi Thẳng Về Phía Đông
- Chương 220: 220: Nụ Hôn Mãnh Liệt
- Chương 221: 221: Em Có Đồng Ý Không
- Chương 222: 222: Chọc Giận Vợ Tôi
- Chương 223: 223: Sao Hồng

- Chương 224: 224: Thứ Gì
- Chương 225: 225: Bố Thí
- Chương 226: 226: Tiền Mừng Hạnh Phúc
- Chương 227: 227: Phòng Kế Bên
- Chương 228: 228: Em Họ Độc Ác
- Chương 229: 229: Khoác Lác
- Chương 230: 230: Đến Lượt Mày
- Chương 231: 231: Tặng Cậu Dùng
- Chương 232: 232: Mày Muốn Đánh Tao Tàn Phế À
- Chương 233: 233: Không Thể Tha Thứ
- Chương 234: 234: Quyết Đoán Dứt Khoát
- Chương 235: 235: Thế Giới Điên Rồ
- Chương 236: 236: Mùi Son Môi
- Chương 237: 237: Quán Quân Đối Kháng
- Chương 238: 238: Là Một Vị Vua
- Chương 239: 239: Nhanh Và Nguy Hiểm
- Chương 240: 240: Nhà Họ Viên Tỏ Ý Tốt
- Chương 241: 241: Trần Anh Tuấn Chết
- Chương 242: 242: Tức Giận Quát Tháo
- Chương 243: 243: Chuyện Ăn Bám
- Chương 244: 244: Tần Thanh Tâm Trở Mặt
- Chương 245: 245: Thêm Mắm Dặm Muối
- Chương 246: 246: Gia Tộc Chó Má
- Chương 247: 247: Chủ Nhà Họ Trần Đến
- Chương 248: 248: Sếp Lạc Mạnh Mẽ
- Chương 249: 249: Biết Rõ Chân Tướng
- Chương 250: 250: Rèn Luyện Và Thử Thách
- Chương 251: 251: Những Ông Lớn Tề Tựu
- Chương 252: 252: Tuyên Chiến Tập Thể
- Chương 253: 253: Ông Trùm Lớn Nhất
- Chương 254: 254: Giới Hạn Cuối Cùng
- Chương 255: 255: Nước Mắt Của Tần Thanh Tâm
- Chương 256: 256: Lính Cũ Ở Biên Giới Phía Bắc
- Chương 257: 257: Chuyện Sâu Bên Trong
- Chương 258: 258: Tôi Tự Xử Lý Được
- Chương 259: 259: Giết Hay Không
- Chương 260: 260: Bị Lợi Dụng
- Chương 261: 261: Nguy Cấp

- Chương 262: 262: Tôi Phải Bắt Đi
- Chương 263: 263: Sự Thật Sáng Tỏ
- Chương 264: 264: Yên Nghỉ Đi
- Chương 265: 265: Mau Ăn Cho Tôi
- Chương 266: 266: Hả Lòng Hả Dạ
- Chương 267: 267: Dừng Tay Lại Cho Tôi
- Chương 269: 269: Ân Nhân Cứu Mạng
- Chương 270: 270: Bị Chặn Đường
- Chương 271: 271: Ai Dám Làm Hại Cô Ấy
- Chương 272: 272: Quyết Không Tha
- Chương 273: 273: Bác Nói Thật Chứ
- Chương 274: 274: Bí Mật Hạnh Phúc
- Chương 275: 275: Chiến Thần Nổi Giận
- Chương 276: 276: Nước Mắt Cá Sấu
- Chương 277: 277: Vén Màn Chân Tướng
- Chương 278: 278: Không Thể Hận Nổi
- Chương 279: 279: Giọng Nói Của Phụ Nữ
- Chương 280: 280: Người Phụ Nữ Độc Ác
- Chương 281: 281: Mẹ Vợ Diễn Kịch
- Chương 282: 282: Tần Y Khóc
- Chương 283: 283: Cơ Hội Đến
- Chương 284: 284: Bị Phát Hiện Rồi
- Chương 285: 285: Giết Châu Ngọc Thúy
- Chương 286: 286: Cuộc Chiến Sống Còn
- Chương 287: 287: Đến Lượt Bà
- Chương 288: 288: Mẹ Vợ Hèn Mọn
- Chương 289: 289: Kịch Hay Bắt Đầu
- Chương 290: 290: Nguy Cơ Trùng Trùng
- Chương 291: 291: Mẹ Vợ Ở Đâu
- Chương 292: 292: Giữ Lại Ông Có Ích Gì
- Chương 293: 293: Mưu Ma Chước Quỷ
- Chương 294: 294: Mẹ Vợ Đã Chết
- Chương 295: 295: Nhất Định Phải Chết
- Chương 296: 296: Thời Khắc Diệt Vong
- Chương 297: 297: Con Rơi Mà Thôi
- Chương 298: 298: Gan To Bằng Trời
- Chương 299: 299: Tính Cả Tôi Nữa
- Chương 300: 300: Đến Vì Cậu Ta

- Chương 301: 301: Tự Mình Ra Tay
- Chương 302: 302: Cao Thủ Trấn Giữ
- Chương 303: 303: Thi Thể Ở Đâu
- Chương 304: 304: Bà Ta Vẫn Còn Sống
- Chương 305: 305: Lại Tới Nhà Họ Ngụy
- Chương 306: 306: Ngày Càng Kém Cỏi
- Chương 307: 307: Con Chó Nghe Lời
- Chương 308: 308: Chiến Thần Của Biên Giới Phía Bắc
- Chương 309: 309: Lật Mặt Nhanh Hơn Lật Bánh Tráng
- Chương 310: 310: Chuyện Cũ Của Nhà Họ Ngụy
- Chương 311: 311: Chỗ Đáng Trách
- Chương 312: 312: Bố Có Thể Phục Hồi
- Chương 313: 313: Dương Thanh Bị Hôn
- Chương 314: 314: Cứu Con Tôi Trước
- Chương 315: 315: Mã Siêu Kích Động
- Chương 316: 316: Thích Thì Đừng Từ Bỏ
- Chương 317: 317: Mã Siêu Tỏ Tình
- Chương 318: 318: Sự Chất Vấn Của Tần Thanh Tâm
- Chương 319: 319: Giấu Đầu Hở Đuôi
- Chương 320: 320: Có Thể Tỉnh Lại Bất Cứ Lúc Nào
- Chương 321: 321: Anh Ta Muốn Giết Con
- Chương 322: 322: Không Phải Con Gái Tôi
- Chương 323: 323: Hoảng Sợ Bất An
- Chương 324: 324: Châu Thành Biến Đổi Lớn
- Chương 325: 325: Bắt Buộc Phải Cắt Bỏ
- Chương 326: 326: Báo Thù Rửa Hận
- Chương 327: 327: Tôi Muốn Cậu Ta Chết
- Chương 328: 328: Một Mạng Đổi Một Mạng
- Chương 329: 329: Đi Đón Tiêu Tiêu
- Chương 330: 330: Bà Đợi Ai Hai Mươi Phút Rồi Thế
- Chương 331: 331: Cơ Hội Cuối Cùng
- Chương 332: 332: Thời Cơ
- Chương 333: 333: Đưa Tiêu Tiêu Đi
- Chương 334: 334: Bại Lộ Hoàn Toàn
- Chương 335: 335: Sao Mày Muốn Hại Tao
- Chương 336: 336: Nửa Đời Còn Lại Để Chuộc Tội
- Chương 337: 337: Thân Thế Của Tần Thanh Tâm
- Chương 338: 338: Chồng Chưa Cưới

- Chương 339: 339: Tôi Đồng Ý Gả Cho Anh Bao Giờ
- Chương 340: 340: Quý Bà Họ Hoàng
- Chương 342: 342: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 343: 343: Cút Ra Đây Đi
- Chương 344: 344: Mày Chán Sống
- Chương 345: 345: Chết Rồi
- Chương 346: 346: Cảnh Cáo
- Chương 347: 347: Người Cô Tàn Nhẫn
- Chương 348: 348: Người Từ Yến Đô Tới
- Chương 349: 349: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim
- Chương 350: 350: Lời Mời Của Nhà Họ Mạnh
- Chương 351: 351: Vợ Ghen
- Chương 352: 352: Tình Cờ Gặp Lại Người Quen Cũ
- Chương 353: 353: Không Mua Nổi Hả
- Chương 354: 354: Xin Cậu Cứ Trách Phạt
- Chương 355: 355: Người Phụ Nữ Ngu Ngốc
- Chương 356: 356: Chứng Cứ Vô Cùng Xác Thực
- Chương 357: 357: Xe Bị Đập Nát
- Chương 358: 358: Cậu Chủ Nhà Giàu
- Chương 359: 359: Cậu Chủ Nhà Họ Ninh
- Chương 360: 360: Sinh Nhật Công Chúa
- Chương 361: 361: Bị Tỏ Tình
- Chương 362: 362: Ăn Chai Rượu
- Chương 363: 363: Khiến Anh Ta Biến Mất
- Chương 364: 364: Cậu Không Đủ Tư Cách
- Chương 365: 365: Bộ Mặt Thật
- Chương 366: 366: Đứa Con Trai Ngu Xuẩn
- Chương 367: 367: Nhà Họ Hoàng Chắc Chắn Sẽ Bại
- Chương 368: 368: Đâu Cần Phải Bẩn Tay
- Chương 369: 369: Mưu Lược Của Dương Thanh
- Chương 370: 370: Tới Hội Giao Lưu
- Chương 371: 371: Phá Hỏng Chuyện Tốt Của Anh
- Chương 372: 372: Em Là Em Gái
- Chương 373: 373: Cho Tôi Mười Năm
- Chương 374: 374: Mở Mang Kiến Thức
- Chương 375: 375: Tốt Bụng Nhắc Nhở
- Chương 377: 377: Khiến Họ Bẽ Mặt
- Chương 378: 378: Từ Giai Chấn Động

- Chương 379: 379: Không Còn Tình Nghĩa
- Chương 380: 380: Tìm Tôi Có Việc Gì
- Chương 381: 381: Đoàn Kết Nhất Trí
- Chương 382: 382: Con Cháu Nhà Ai
- Chương 383: 383: Bắt Đầu Hội Giao Lưu
- Chương 384: 384: Không Được À
- Chương 385: 385: Quên Nhà Họ Ninh Rồi À
- Chương 386: 386: Còn Muốn Giúp Nữa Không
- Chương 387: 387: Coi Tao Là Thằng Ngu
- Chương 388: 388: Mày Muốn Chết À
- Chương 389: 389: Dễ Như Trở Bàn Tay
- Chương 391: 391: Ai Dám Nhúng Tay Vào
- Chương 392: 392: Vươn Quá Dài
- Chương 393: 393: Làm Gì Được Tôi
- Chương 394: 394: Xin Rút Khỏi Liên Minh
- Chương 395: 395: Lấy Mạng Của Tôi
- Chương 396: 396: Không Chết Không Ngừng
- Chương 397: 397: Chiến Thần Mạnh Mẽ
- Chương 398: 398: Tất Cả Đều Kết Thúc
- Chương 399: 399: Phải Gia Nhập
- Chương 400: 400: Độc Nhất Vô Nhị
- Chương 401: 401: Ý Đồ Xấu Xa
- Chương 402: 402: Nghìn Người Chỉ Trỏ
- Chương 403: 403: Ông Là Ai Hả
- Chương 404: 404: Em Gái Anh
- Chương 405: 405: Xin Cậu Trách Tội
- Chương 406: 406: Tôi Là Con Khốn Đê Tiện
- Chương 407: 407: Nhà Họ Dương Tội Đáng Chết
- Chương 408: 408: Sai Một Li Đi Một Dặm
- Chương 409: 409: Nói Về Tần Thanh Tâm
- Chương 410: 410: Đây Là Đe Dọa
- Chương 411: 411: Tôi Kém Xa Cậu Ta
- Chương 412: 412: Có Khi Nào Chính Là Cậu Ta
- Chương 413: 413: Hung Thủ Là Dương Thanh
- Chương 414: 414: Rửa Sạch Mối Nhục
- Chương 415: 415: Giết Hay Là Mời Chào
- Chương 416: 416: Nói Ra Chân Tướng
- Chương 417: 417: Chìm Trong Mưa Máu

- Chương 418: 418: Khiêu Khích Trắng Trợn
- Chương 419: 419: Như Đã Từng Quen Biết
- Chương 420: 420: Tập Đoàn Rác Rưởi
- Chương 421: 421: Cháu Biết Cô Là Ai Không
- Chương 422: 422: Không Thể Né Tránh
- Chương 423: 423: Các Ông Xứng Chắc
- Chương 424: 424: Giết Là Được Rồi
- Chương 425: 425: Để Xem Có Đủ Tư Cách Không
- Chương 426: 426: Phiền Phức Tới Rồi
- Chương 427: 427: Muốn Đến Muốn Đi Lúc Nào Chẳng Được
- Chương 428: 428: Cậu Thanh Tới
- Chương 429: 429: Ai Mới Là Người Đứng Đầu
- Chương 430: 430: Đạo Quán Long Hổ
- Chương 431: 431: Không Phải Chuyện Tốt
- Chương 432: 432: Bà Tìm Tôi Làm Gì
- Chương 433: 433: Anh Đang Ở Đâu
- Chương 434: 434: Chính Là Tướng Quân Biên Giới Phía Bắc
- Chương 435: 435: Em Sẽ Tìm Được Anh
- Chương 436: 436: Sao Cậu Lại Đến Đây
- Chương 437: 437: Tôi Tự Vào Được
- Chương 438: 438: Có Lẽ Vì Tình Yêu
- Chương 439: 439: Cao Thủ Thật Sự
- Chương 440: 440: Thi Nhau Cười Nhạo
- Chương 441: 441: Là Bạn Của Tôi
- Chương 442: 442: Tớ Ủng Hộ Cậu
- Chương 443: 443: Bị Dọa Chạy Mất Dép
- Chương 444: 444: Không Thèm Gả Cho Anh Ta Đâu
- Chương 445: 445: Hội Võ Bắt Đầu
- Chương 446: 446: Vì Tài Không Bằng Người
- Chương 447: 447: Xách Giày Cũng Không Xứng
- Chương 448: 448: Tìm Thấy Anh Rồi
- Chương 449: 449: Mày Chính Là Dương Thanh À
- Chương 450: 450: Trên Đường Xuống Địa Ngục
- Chương 451: 451: Hội Võ Kết Thúc
- Chương 452: 452: Bản Tính Con Người
- Chương 453: 453: Kẻ Phải Chết

- Chương 454: 454: Có Chuyện Gì Cứ Nói Thẳng
- Chương 455: 455: Muốn Đi Hay Ở Tùy Bà
- Chương 456: 456: Muốn Nhận Nhau Sao
- Chương 457: 457: Vì Quyền Lực
- Chương 458: 458: Bà Dám Động Vào Cô Ấy
- Chương 459: 459: Bên Mình Suốt Đời
- Chương 460: 460: Coi Trời Bằng Vung
- Chương 461: 461: Thứ Ăn Hại
- Chương 462: 462: Buổi Đấu Giá
- Chương 463: 463: Muốn Xây Nghĩa Trang Công Cộng
- Chương 464: 464: Bất Mãn Và Bất Công
- Chương 465: 465: Không Sợ Đắc Tội
- Chương 466: 466: Một Tỷ Rưỡi
- Chương 467: 467: Tự Làm Tự Chịu
- Chương 468: 468: Đồng Ý Với Tôi Một Chuyện
- Chương 469: 469: Thể Diện Của Gia Tộc
- Chương 470: 470: Không Phải Đối Thủ
- Chương 471: 471: Em Bằng Lòng
- Chương 472: 472: Quá Tam Ba Bận
- Chương 473: 473: Xin Lỗi
- Chương 474: 474: Bà Đang Đùa Với Lửa
- Chương 475: 475: Có Phải Anh Biết Gì Rồi Không
- Chương 476: 476: Bố Ruột Đã Chết
- Chương 477: 477: Tìm Kiếm Hợp Tác
- Chương 478: 478: Tôi Sẽ Lấy Mạng Của Ông
- Chương 479: 479: Người Đâu Rồi
- Chương 480: 480: Tôi Cho Phép Chưa
- Chương 481: 481: Không Thể Đắc Tội Với Cậu Ấy
- Chương 482: 482: Đi Theo Cậu
- Chương 483: 483: Bắt Tay Nhau Công Kích
- Chương 484: 484: Bị Điên Rồi
- Chương 485: 485: Ngày Tàn Của Gia Tộc
- Chương 486: 486: Sỉ Nhục Nhà Họ Vương
- Chương 487: 487: Sỉ Nhục Nhà Họ Vương
- Chương 488: 488: Quá Ngây Thơ
- Chương 489: 489: Chết Không Nhắm Mắt
- Chương 490: 490: Tôi Muốn Hỏi Cưới
- Chương 491: 491: Quà Cưới

- Chương 492: 492: Tiễn Các Người Một Đoạn
- Chương 493: 493: Cháu Gái Tôi Đâu
- Chương 494: 494: Tốt Bụng Khuyên Nhủ
- Chương 495: 495: Chuẩn Bị Quá Chu Đáo
- Chương 496: 496: Vẫn Không Chịu Tin
- Chương 497: 497: Sợ Đến Ngây Dại
- Chương 498: 498: Món Quà Quý Giá
- Chương 499: 499: Chó Quen Thói Liếm Phân
- Chương 500: 500: Tay Sắt Đoạt Mạng
- Chương 501: 501: Muốn Chết Như Thế Nào
- Chương 502: 502: Tin Là Thật
- Chương 503: 503: Thằng Ranh Mày Đứng Lại
- Chương 504: 504: Bi Kịch Đời Người
- Chương 505: 505: Yên Tâm Lên Đường Đi
- Chương 506: 506: Sói Lạc Vào Bầy Dê
- Chương 507: 507: Tôi Tự Ngất
- Chương 508: 508: Sắp Tức Điên Rồi
- Chương 509: 509: Sao Phải Cứu
- Chương 510: 510: Muốn Mày Chết
- Chương 511: 511: Hối Hận Gấp Bội
- Chương 512: 512: Đâm Lao Phải Theo Lao
- Chương 513: 513: Bị Uy Hiếp Ngược Lại
- Chương 514: 514: Có Hiểu Biết
- Chương 515: 515: Giờ Tôi Tin Rồi
- Chương 516: 516: Bằng Lòng Quy Phục
- Chương 517: 517: Giết Thằng Ranh Này Cho Tao
- Chương 518: 518: Gia Tộc Vũ Văn
- Chương 519: 519: Đến Nhà Họ Ngải
- Chương 520: 520: Nhường Chức Chủ Nhà
- Chương 521: 521: Anh Cứu Ai Trước
- Chương 522: 522: Mau Cút Đi
- Chương 523: 523: Đến Lúc Thay Máu Rồi
- Chương 524: 524: Sếp Lạc Không Có Thực Quyền
- Chương 525: 525: Lấy Lại Sự Tự Tin
- Chương 526: 526: Phẩm Chất Quá Kém
- Chương 527: 527: Chủ Của Nhạn Thanh
- Chương 528: 528: Sa Thải Toàn Bộ
- Chương 529: 529: Anh Của Dương Thanh

- Chương 530: 530: Tiếp Nhận Điều Tra
- Chương 531: 531: Làm Cậu Thất Vọng Rồi
- Chương 532: 532: Người Muốn Lấy Mạng Mày
- Chương 533: 533: Em Chưa Chết
- Chương 534: 534: Đã Lâu Không Gặp
- Chương 535: 535: Sàn Boxing Ngầm
- Chương 536: 536: Tôi Đến Giúp Anh
- Chương 537: 537: Muốn Từ Chối À
- Chương 538: 538: Đối Tượng Bị Mọi Người Chỉ Trích
- Chương 539: 539: Giáng Chức Cậu Ta
- Chương 540: 540: Trong Hôm Nay
- Chương 541: 541: Vẫn Chưa Kết Thúc
- Chương 542: 542: Chủ Gia Tộc Thỏa Hiệp
- Chương 543: 543: Không Thể Như Vậy Được
- Chương 544: 544: Cả Gia Tộc Phải Kinh Sợ
- Chương 545: 545: Kẻ Thù Giết Bố
- Chương 546: 546: Giải Thích Rõ Ràng
- Chương 547: 547: Chị Là Bà Cô Già
- Chương 548: 548: Thực Lực Của Mã Siêu
- Chương 549: 549: Cho Ông Cơ Hội
- Chương 550: 550: Đừng Nghĩ Đến Chuyện Sống Sót
- Chương 551: 551: Con Có Thai Rồi
- Chương 552: 552: Người Bắt Buộc Phải Chết
- Chương 553: 553: Bỏ Đi Cho Xong Chuyện
- Chương 554: 554: Cháu Rể Ngoại
- Chương 555: 555: Lời Mời Nhiệt Tình
- Chương 556: 556: Khó Đoán Thắng Thua
- Chương 557: 557: May Mắn Không Phụ Sứ Mệnh
- Chương 558: 558: Cho Cậu Làm Chủ Gia Tộc
- Chương 559: 559: Hắc Bạch Song Sát
- Chương 560: 560: Mượn Đao Giết Người
- Chương 561: 561: Nửa Đường Chặn Đánh
- Chương 562: 562: Chiến Thôi
- Chương 563: 563: Trận Chiến Điên Cuồng
- Chương 564: 564: Tai Họa Của Nhà Họ Diệp
- Chương 565: 565: Bò Tới Chịu Chết
- Chương 567: 567: Trút Hết Nỗi Uất Hận
- Chương 568: 568: Âm Thanh Của Sự Chết Chóc

- Chương 569: 569: Ai Có Thể Ngăn Cản Tôi
- Chương 570: 570: Cuộc Chiến Sinh Tử
- Chương 571: 571: Đột Phá Cực Hạn
- Chương 573: 573: Cả Gia Tộc Đều Kinh Hãi
- Chương 574: 574: Thanh Lý Môn Hộ
- Chương 575: 575: Muốn Chạy Thì Đã Muộn Rồi
- Chương 576: 576: Uy Danh Của Kim Cương
- Chương 577: 577: Có Hài Lòng Không
- Chương 578: 578: Chết Là Hết
- Chương 579: 579: Kẻ Muốn Tìm Đường Chết
- Chương 580: 580: Chẳng Có Ý Tốt
- Chương 581: 581: Dự Cảm Không Lành
- Chương 582: 582: Đánh Cả Ông
- Chương 583: 583: Phải Đền Tội
- Chương 584: 584: Hai Trong Tám Gia Tộc
- Chương 585: 585: Không Ngại Đáp Trả
- Chương 586: 586: Cầu Còn Không Được
- Chương 587: 587: Các Người Dám Không
- Chương 588: 588: Chỉ Cho Đường Sống
- Chương 589: 589: Cá Nằm Trên Thớt
- Chương 590: 590: Tôi Biết Sai Rồi
- Chương 591: 591: Đồng Cảm Sâu Sắc
- Chương 592: 592: Điều Tra Dương Thanh
- Chương 593: 593: Điều Bất Thường
- Chương 594: 594: Đã Lâu Không Gặp
- Chương 596: 596: Tuyệt Đối Không Tha
- Chương 597: 597: Chơi Trò Chơi
- Chương 598: 598: May Mắn
- Chương 599: 599: Xoay Chuyển Tình Hình
- Chương 600: 600: Đến Lượt Mày
- Chương 601: 601: Xin Tha
- Chương 602: 602: Quyết Định Khó Khăn
- Chương 603: 603: Thân Phận Khác
- Chương 604: 604: Tôi Không Tin
- Chương 605: 605: Phải Chết!
- Chương 606: 606: Chạy Thoát Được Sao
- Chương 607: 607: Để Tôi Xử Lý
- Chương 608: 608: Bà Ta Đâu Rồi

- Chương 609: 609: Mẹ Của Dương Thanh
- Chương 610: 610: Mục Đích Tới Yến Đô
- Chương 611: 611: Ngải Lâm Ngoa Ngoắt
- Chương 612: 612: Hai Kẻ Ngu Xuẩn
- Chương 613: 613: Gây Ra Họa Lớn
- Chương 614: 614: Cút Ra Khỏi Nhà Họ Ngải
- Chương 615: 615: Ngải Lâm Đau Lòng
- Chương 616: 616: Nhà Họ Ngải Gặp Biến Cố
- Chương 617: 617: Không Chịu Nhận Sai Lầm
- Chương 618: 618: Nửa Tiếng Đồng Hồ
- Chương 619: 619: Lại Có Kẻ Địch Mới
- Chương 620: 620: Một Lần Cuối Cùng
- Chương 621: 621: Thật Lớn Lối
- Chương 622: 622: Bị Dọa Suýt Đái Ra Quần
- Chương 623: 623: Đám Người Đê Tiện
- Chương 624: 624: Ám Ảnh Tâm Lý
- Chương 625: 625: Hối Hận Điên Cuồng
- Chương 626: 626: Công Khai Sự Thật
- Chương 627: 627: Mượn Đao Giết Người
- Chương 628: 628: Bị Vả Mặt Trước Bao Người
- Chương 629: 629: Bớt Giả Tạo Đi
- Chương 630: 630: Ở Đây
- Chương 631: 631: Hối Hận Xanh Ruột
- Chương 632: 632: Dương Thanh Lo Lắng
- Chương 633: 633: Mẹ Con Không Có
- Chương 634: 634: Tần Thanh Tâm Bị Khinh Thường
- Chương 635: 635: Cô Là Đồ Ngu À
- Chương 636: 636: Tôi Là Bố Ông
- Chương 637: 637: Ném Cho Cá Ăn
- Chương 638: 638: Hối Hận Cũng Đã Muộn
- Chương 639: 639: Của Anh Của Em
- Chương 640: 640: Cậu Chủ Nhà Họ Tống
- Chương 641: 641: Anh Nghĩa Mời Cơm
- Chương 642: 642: Điều Tra Dương Thanh
- Chương 643: 643: Coi Là Anh Em
- Chương 644: 644: Vương Tộc Tiếp Quản
- Chương 645: 645: Anh Nên Thấy May Mắn
- Chương 646: 646: Dòng Chính Vương Tộc

- Chương 647: 647: Du Lịch Thế Giới
- Chương 648: 648: Kẻ Thù Gặp Nhau
- Chương 649: 649: Cần Cậu Giúp
- Chương 650: 650: Mấy Người Khinh Địch Rồi
- Chương 651: 651: Xin Lỗi Cậu Thanh Ngay!
- Chương 652: 652: Tôi Đau Bụng
- Chương 653: 653: Cứ Chờ Xem
- Chương 654: 654: Sàn Boxing Kinh Ngạc
- Chương 655: 655: Thách Thức Nhà Họ Tống
- Chương 656: 656: Đừng Manh Động
- Chương 657: 657: Đối Mặt Với Cái Chết
- Chương 658: 658: Thừa Kế Chức Chủ Vương Tộc
- Chương 659: 659: Uy Lực Của Một Cú Đấm
- Chương 660: 660: Lăn Ra Ngoài
- Chương 661: 661: Không Có Lựa Chọn
- Chương 662: 662: Còn Muốn Tiếp Tục Không
- Chương 663: 663: Phiền Muộn Của Dương Thanh
- Chương 664: 664: Giao Người Ra Đây
- Chương 665: 665: Sát Thủ Đánh Lén
- Chương 666: 666: Bí Mật Của Mẹ
- Chương 667: 667: Thì Ra Là Vậy
- Chương 668: 668: Dương Thanh Đau Lòng
- Chương 669: 669: Tôi Dìu Anh Đi
- Chương 670: 670: Say Rượu Không Biết Gì
- Chương 671: 671: Vừa Gặp Đã Yêu
- Chương 672: 672: Anh Thanh Dặn Dò
- Chương 673: 673: Làm Việc Cho Tôi
- Chương 674: 674: Bàn Điều Kiện
- Chương 675: 675: Chúng Tôi Sẽ Giao Tính Mạng Cho Cậu
- Chương 676: 676: Sự Kinh Ngạc Của Nhà Họ Tống
- Chương 677: 677: Giọng Điệu Lớn Thật Đấy!
- Chương 678: 678: Tự Phế Bỏ Chân Tay
- Chương 679: 679: Giáo Sư Gặp Chuyện
- Chương 680: 680: Truyền Thống Gia Giáo
- Chương 681: 681: Chơi Với Các Người
- Chương 682: 682: Ván Bài Giá Trên Trời
- Chương 683: 683: Thiên La Địa Võng

- Chương 684: 684: Vẫn Không Bán
- Chương 685: 685: Nói Chuyện Riêng Với Cậu
- Chương 686: 686: Người Già Cố Chấp
- Chương 687: 687: Bộ Óc Thiên Tài
- Chương 688: 688: Giả Làm Bạn Trai
- Chương 689: 689: Cô Gái Vô Tội
- Chương 690: 690: Nhà Họ Lương Nhỏ Bé
- Chương 691: 691: Chờ Em Mời Rượu
- Chương 692: 692: Rất Gợi Đòn
- Chương 693: 693: Đều Là Làm Màu
- Chương 694: 694: Chúng Tôi Đi Trước
- Chương 695: 695: Phụ Nữ Cuồng Nhiệt
- Chương 696: 696: Đánh Mạnh Vào
- Chương 697: 697: Vĩnh Viễn Rời Khỏi Đây
- Chương 698: 698: Đến Yến Đô
- Chương 699: 699: Thấy Thế Nào
- Chương 700: 700: Đánh Mạnh Vào
- Chương 701: 701: Có Công Bằng Không
- Chương 703: 703: Mua Lại Nhà Họ Thái
- Chương 704: 704: Là Mua Không Phải Cướp
- Chương 705: 705: Mã Siêu Đột Phá

- Chương 706: 706: Cậu Ta Còn Mạnh Hơn
- Chương 707: 707: Tìm Tôi Có Việc À
- Chương 708: 708: Nhận Thêm Em Gái
- Chương 709: 709: Có Thể Trở Về
- Chương 710: 710: Đất Linh Của Yến Đô
- Chương 711: 711: Gặp Lại Người Xưa
- Chương 713: 713: Chuyện Cũ Như Mây Khói
- Chương 714: 714: Đi Dạ Thượng Hoàng Triều
- Chương 715: 715: Tống Hoa Nhã Nổi Giận
- Chương 716: 716: Có Gì Thì Nói Mau
- Chương 717: 717: Tôi Cảnh Cáo Cậu
- Chương 718: 718: Khách Hàng Tôn Quý
- Chương 719: 719: Trai Tài Gái Sắc
- Chương 720: 720: Anh Muốn Chết À
- Chương 721: 721: Kích Động Điên Cuồng
- Chương 722: 722: Khách Quý Thật Sự
- Chương 723: 723: Ai Phải Xin Lỗi
- Chương 724: 724: Thì Ra Là Cậu
- Chương 725: 725: Tai Họa Ngập Đầu
- Chương 726: 726: Không Còn Mù Nữa
- Chương 727: 727: Chết Cùng Nhau
- Chương 728: 728: Sao Lại Như Vậy
- Chương 729: 729: Ai Đang Nói Xấu Mình
- Chương 730: 730: Nhà Họ Quan Gặp Phiền Phức
- Chương 731: 731: Kéo Nhau Đến
- Chương 732: 732: Hừng Hực Ý Chí Chiến Đấu
- Chương 733: 733: Thần Thánh Phương Nào
- Chương 734: 734: Người Nhà Họ Tiết Đến
- Chương 735: 735: Chỉ Có Thể Làm Chó Chết
- Chương 736: 736: Chú Ý Đến Dương Thanh
- Chương 737: 737: Có Thực Lực Đến Đâu
- Chương 738: 738: Không Còn Cơ Hội Nữa
- Chương 739: 739: Tần Y Cầu Cứu
- Chương 740: 740: Một Chưởng Vỗ Xuống
- Chương 741: 741: Người Của Vương Tộc
- Chương 742: 742: Đi Tìm Con
- Chương 743: 743: Nguyên Nhân Cái Chết Của Tiết Minh

- Chương 744: 744: Sự Uy Hiếp Khủng Khiếp
- Chương 745: 745: Tiệc Bẫy
- Chương 746: 746: Không Có Chỗ Dựa
- Chương 747: 747: Bắt Buộc Phải Gia Nhập
- Chương 748: 748: Phế Bỏ Võ Công Của Tôi
- Chương 749: 749: Gia Tộc Số Một
- Chương 750: 750: Tung Tích Của Tiết Minh
- Chương 751: 751: Tốt Nhất Là Giết Luôn
- Chương 752: 752: Ông Lạc Kinh Hãi
- Chương 753: 753: Giúp Một Chuyện
- Chương 754: 754: Chuyện Đêm Đó
- Chương 755: 755: Người Phụ Nữ Xảo Trá
- Chương 756: 756: Thành Thật Khai Báo
- Chương 757: 757: Dọn Về Nhà Mới
- Chương 758: 758: Bạn Học Nổi Tiếng
- Chương 759: 759: Không Tha Cho Mày
- Chương 760: 760: Doanh Nghiệp Tử Tế
- Chương 761: 761: Sự Tức Giận Của Anh Hào
- Chương 762: 762: Phiền Phức Của Nhà Họ Trần
- Chương 763: 763: Bị Tấn Công Giữa Đường
- Chương 764: 764: Đã Điều Tra Rõ Rồi
- Chương 765: 765: Ông Sẽ Phải Hối Hận
- Chương 766: 766: Mượn Ít Đất
- Chương 767: 767: Liên Minh Năm Gia Tộc
- Chương 768: 768: Cuộc Chiến Công Tâm
- Chương 769: 769: Lời Nhắn Của Dương Thanh
- Chương 770: 770: Cho Tôi Mượn Vài Người
- Chương 771: 771: Người Biết Thời Thế
- Chương 772: 772: Liên Minh Bốn Gia Tộc
- Chương 773: 773: Dương Thanh Bất An
- Chương 774: 774: Tiêu Tiêu Bị Đánh
- Chương 775: 775: Cặp Nam Nữ Chó Má
- Chương 776: 776: Siêu Anh Hùng
- Chương 777: 777: Nó Tên Là Dương Thanh
- Chương 778: 778: Bố Tao Đến Rồi
- Chương 779: 779: Bắt Đầu Trả Thù
- Chương 780: 780: Trả Lại Gấp Mười Lần
- Chương 781: 781: Nhà Họ Lê Tranh Chấp

- Chương 782: 782: Lấy Đầu Dương Thanh
- Chương 783: 783: Thiếu
- Chương 784: 784: Tình Hình Không Ổn
- Chương 785: 785: Cậu Phải Chết
- Chương 786: 786: Thà Chết Giữ Trong Sạch
- Chương 787: 787: Không Phải Đối Thủ
- Chương 788: 788: Không Thể Nào
- Chương 789: 789: Đi Nhầm Phòng
- Chương 790: 790: Tin Dữ Liên Tục Kéo Tới
- Chương 791: 791: Chủ Tịch Kim Tuyệt Vọng
- Chương 792: 792: Không Hề Đáng Tin
- Chương 793: 793: Bỏ Lỡ Cơ Hội
- Chương 794: 794: Mục Đích Của Nhà Họ Tiết
- Chương 795: 795: Không Dễ Bắt Nạt
- Chương 796: 796: Đợi Tin Của Tôi
- Chương 797: 797: Không Về Được Nữa
- Chương 798: 798: Cô Gái Lực Điền
- Chương 799: 799: Thông Báo Bệnh Tình
- Chương 800: 800: Các Nhà Tranh Cãi
- Chương 801: 801: Xin Hãy Bớt Giận
- Chương 802: 802: Mọi Người Đều Nổi Giận
- Chương 803: 803: Khống Chế Tình Hình
- Chương 804: 804: Giành Lại Trang Viên
- Chương 805: 805: Tin Dữ Hơn
- Chương 806: 806: Rời Khỏi Yến Đô
- Chương 807: 807: Đắc Ý Vênh Váo
- Chương 808: 808: Cướp Miếng Ăn Từ Miệng Hổ
- Chương 809: 809: Vương Của Yến Đô
- Chương 810: 810: Phía Đối Lập
- Chương 811: 811: Cần Gì Xưng Vương
- Chương 812: 812: Đánh Lén
- Chương 813: 813: Đánh Ông Phục Chưa
- Chương 814: 814: Ai Dám Động Vào Cậu Thanh
- Chương 815: 815: Anh Em Của Tôi
- Chương 816: 816: Không Hề Đơn Giản
- Chương 817: 817: Thay Người Quản Lý
- Chương 818: 818: Phải Tính Thêm Lãi
- Chương 819: 819: Gọi Về Trong Đêm

- Chương 820: 820: Một Mình Xông Vào Nhà Họ Tôn
- Chương 821: 821: Ngày Càng Yếu Kém
- Chương 822: 822: Tay Súng Áo Trắng
- Chương 823: 823: Dương Thanh Tới Rồi
- Chương 824: 824: Tôi Muốn Ông Ta Chết
- Chương 825: 825: Bình Tĩnh Đòi Nợ
- Chương 826: 826: Gió Giục Mây Vần
- Chương 827: 827: Hẹn Gặp Với Người Đẹp
- Chương 828: 828: Có Thể Cân Nhắc
- Chương 829: 829: Tiếp Tục Gọi Người Đi
- Chương 830: 830: Đánh Gãy Chân Chủ Quán Bar
- Chương 831: 831: Động Đến Anh Em Của Tao
- Chương 832: 832: Thành Ý Giá Trên Trời
- Chương 833: 833: Bắt Tôi Thỏa Hiệp
- Chương 834: 834: Âm Mưu Độc Ác
- Chương 835: 835: Làm Diễn Viên
- Chương 836: 836: Cướp Điện Thoại
- Chương 837: 837: Thân Phận Đặc Biệt
- Chương 838: 838: Công Trường Có Chuyện
- Chương 839: 839: Đây Là Âm Mưu
- Chương 840: 840: Đúng Là Có Vấn Đề
- Chương 841: 841: Tôi Khai Hết
- Chương 842: 842: Theo Dõi Chặt Chẽ Cho Tôi
- Chương 843: 843: Kẻ Giật Dây
- Chương 844: 844: Tìm Anh Xin Lỗi
- Chương 845: 845: Có Lộc Ăn No
- Chương 846: 846: Hạ Hà Tức Giận
- Chương 847: 847: Hạ Hà Khóc
- Chương 848: 848: Mượn Dao Giết Người
- Chương 849: 849: Không Đến Đoàn Làm Phim
- Chương 850: 850: Chờ Vào Tù
- Chương 851: 851: Nữ Thần Chính Nghĩa
- Chương 852: 852: Chứng Minh Sự Trong Sạch
- Chương 853: 853: Bị Đuổi
- Chương 854: 854: Rời Khỏi Đoàn Làm Phim
- Chương 855: 855: Hai Điều Kiện
- Chương 856: 856: Cơn Giận Của Hạ Hà
- Chương 857: 857: Nữ Chính Xuất Hiện

- Chương 858: 858: Gây Khó Dễ Trước Đám Đông
- Chương 859: 859: Các Ngôi Sao Lớn Tề Tựu
- Chương 860: 860: Tan Tành Hết Cả Tồi
- Chương 861: 861: Bị Ngăn Lại
- Chương 862: 862: Rời Đi Một Cách Vẻ Vang
- Chương 863: 863: Đó Là Mẹ Ruột Của Tôi
- Chương 864: 864: Công Lao Của Ai
- Chương 865: 865: Bị Thu Mua Rồi
- Chương 866: 866: Cướp Đoạt Quyền Lực
- Chương 867: 867: Dặn Dò Chuyện Hậu Sự
- Chương 868: 868: Anh Uy Hiếp Tôi À
- Chương 869: 869: Tăng Tiền Lương
- Chương 870: 870: Chị Họ Tìm Cô
- Chương 871: 871: Cô Chắc Chứ
- Chương 872: 872: Tốt Nhất Đừng Đi
- Chương 873: 873: Một Nhà Đoàn Tụ
- Chương 874: 874: Tao Tin Mày Cũng Chẳng Dám
- Chương 875: 875: Thích Phụ Nữ
- Chương 876: 876: Cô Mau Đồng Ý Đi
- Chương 877: 877: Chạy Thoát Được Không
- Chương 878: 878: Tha Cho Tôi Đi
- Chương 879: 879: Tôi Không Biết
- Chương 880: 880: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc
- Chương 881: 881: Tao Đang Nói Với Mày Đấy
- Chương 882: 882: Giơ Cao Đánh Khẽ
- Chương 883: 883: Tội Sống Khó Thoát
- Chương 884: 884: Anh Thất Vọng Rồi
- Chương 885: 885: Đưa Tôi Vào
- Chương 886: 886: Tiếng Thét Của Phụ Nữ
- Chương 887: 887: Tâm Hồn Thiếu Nữ Run Rẩy
- Chương 888: 888: Tôi Đi Trước Đây
- Chương 889: 889: Kỹ Thuật Bắn Súng Quá Tệ
- Chương 890: 890: Không Về Nhà Được
- Chương 891: 891: Không Cần Cháu Nữa
- Chương 892: 892: Tôi Muốn Từ Chức
- Chương 893: 893: Chắc Mẹ Còn Làm Việc
- Chương 894: 894: Biết Cả Rồi
- Chương 895: 895: Dương Thanh Xin Lỗi

- Chương 896: 896: Nhị Vương Tử Nhà Họ Tiết
- Chương 897: 897: Điên Cuồng Tranh Đấu Nội Bộ
- Chương 898: 898: Phiền Phức Tới Rồi
- Chương 899: 899: Công Sức Bị Hủy
- Chương 900: 900: Ông Biết Cái Gì
- Chương 901: 901: Liên Tục Xảy Ra Chuyện
- Chương 902: 902: Thì Ra Là Anh
- Chương 903: 903: Đùa Giỡn Dương Thanh
- Chương 904: 904: Thuần Phục Dương Thanh
- Chương 905: 905: Chết Rồi
- Chương 906: 906: Làm Việc Cho Cậu
- Chương 907: 907: Lập Ra Quy Định
- Chương 908: 908: Tập Kích Lúc Nửa Đêm
- Chương 909: 909: Âm Mưu Liên Hoàn
- Chương 910: 910: Sao Lại Ép Tôi
- Chương 911: 911: Đêm Tuyệt Vọng
- Chương 912: 912: Vương Tử Cúi Đầu
- Chương 913: 913: Khiến Cậu Ta Phá Sản
- Chương 914: 914: Lửa Giận Của Tiết Vương
- Chương 915: 915: Người Tài Mang Tội
- Chương 916: 916: Sư Phụ Ở Trên
- Chương 917: 917: Sức Mạnh Của Một Đấm
- Chương 918: 918: Vẫn Giúp Đỡ
- Chương 919: 919: Cô Gái Chắn Đạn
- Chương 920: 920: Nhờ Con Một Chuyện
- Chương 921: 921: Bí Mật Của Đế Thôn
- Chương 922: 922: Tâm Sự Về Cuộc Đời
- Chương 923: 923: Đồ Phá Nhà
- Chương 924: 924: Làm Tròn Số
- Chương 925: 925: Đám Cưới Ngày Kia
- Chương 926: 926: Là Con Cóc Ghẻ
- Chương 927: 927: Cậu Ta Không Mua Nổi
- Chương 928: 928: Đừng Có Học Theo
- Chương 929: 929: Mua Nhà Bằng Điểm Tích Lũy
- Chương 930: 930: Sỉ Nhục Chủ Tịch Dương
- Chương 931: 931: Chúc Mừng Sếp Mễ
- Chương 932: 932: Lão Già Ra Tay
- Chương 933: 933: Bị Bắt Đi Rồi

- Chương 934: 934: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy
- Chương 935: 935: Hung Hăng Càn Quấy
- Chương 936: 936: Chán Sống Lắm À
- Chương 937: 937: Thành Ý Của Tiết Vương
- Chương 938: 938: Đắc Ý
- Chương 939: 939: Dương Thanh Là Ai
- Chương 940: 940: Không Ngờ Lại Là Cậu
- Chương 941: 941: Mã Siêu Nhậm Chức
- Chương 942: 942: Âm Mưu Của Nhà Họ Tiết
- Chương 943: 943: Thật Là Một Ván Cờ Hay
- Chương 944: 944: Để Tôi Ra Tay
- Chương 945: 945: Chỉ Đợi Đến Ngày Mai
- Chương 946: 946: Người Phụ Nữ La Lối Om Sòm
- Chương 947: 947: Hai Anh Trai
- Chương 948: 948: Anh Trai Ruột Của Em
- Chương 949: 949: Đám Cưới Của Mã Siêu
- Chương 950: 950: Quan Tài Màu Đỏ
- Chương 951: 951: Tình Nghĩa Anh Em
- Chương 952: 952: Chuyển Nhượng Cổ Phần
- Chương 953: 953: Anh Là Anh Trai Em
- Chương 954: 954: Nhà Họ Bạch Lấy Lòng
- Chương 955: 955: Tiễn Mày Lên Đường
- Chương 956: 956: Đám Cưới Kết Thúc
- Chương 957: 957: Hợp Đồng Có Vấn Đề
- Chương 958: 958: Chỉ Có Một Con Đường Chết
- Chương 959: 959: Đau Nát Tâm Can
- Chương 960: 960: Vẫn Chưa Chết
- Chương 961: 961: Im Hơi Lặng Tiếng
- Chương 962: 962: Không Tự Lượng Sức Mình
- Chương 963: 963: Lại Một “người Kia” Thứ Hai
- Chương 964: 964: Tất Cả Đều Tại Mày
- Chương 965: 965: Cô Ấy Sao Vậy
- Chương 966: 966: Lời Thỉnh Cầu Của Dương Thanh
- Chương 967: 967: Tìm Cậu Để Đòi Người
- Chương 968: 968: Chết Thì Chết
- Chương 969: 969: Sốt Ruột Trả Thù
- Chương 970: 970: Đến Vương Thành Quan
- Chương 971: 971: Mời Cậu Quay Về

- Chương 972: 972: Xông Vào Vương Phủ Giữa Đêm
- Chương 973: 973: Vốn Không Phải
- Chương 974: 974: Thì Ra Là Anh
- Chương 975: 975: Đưa Đi Cho Tôi
- Chương 976: 976: Cuộc Giằng Co Ở Vương Phủ
- Chương 977: 977: Thú Bị Nhốt Trong Lồng
- Chương 978: 978: Cậu Là Ai
- Chương 979: 979: Ông Lão Bí Ẩn
- Chương 980: 980: Cưới Cháu Gái Tôi
- Chương 981: 981: Bị Ép Cưới
- Chương 982: 982: Thần Y Qua Đời
- Chương 983: 983: Xông Vào Vương Tộc
- Chương 984: 984: Gả Cho Thằng Ngốc
- Chương 985: 985: Tự Vả
- Chương 986: 986: Thằng Ngốc Cứu Bố
- Chương 987: 987: Là Vợ Của Con
- Chương 988: 988: Giải Thích Rõ Ràng
- Chương 989: 989: Hoàng Tộc Lấy Lòng
- Chương 990: 990: Nỗi Nhục Của Vương Tử
- Chương 991: 991: Dùng Võ Giải Quyết
- Chương 992: 992: Dám Thua Dám Chịu
- Chương 993: 993: Ra Trận Bỏ Chạy
- Chương 994: 994: Dọa Sợ Quan Vương
- Chương 995: 995: Lời Mời Của Quan Vương
- Chương 996: 996: Quan Tài Màu Đỏ
- Chương 997: 997: Nỗi Khổ Tâm
- Chương 998: 998: Không Nên Nhuốm Máu
- Chương 999: 999: Bóng Người Trẻ Tuổi
- Chương 1000: 1000: Chỉ Xin Được Chết
- Chương 1001: 1001: Tất Cả Mọi Người Đều Kinh Ngạc
- Chương 1002: 1002: Huyền Thoại Ở Biên Giới Phía Bắc
- Chương 1003: 1003: Truyền Nhân Của Thần Y
- Chương 1004: 1004: Còn Có Chuyện Khác Nữa
- Chương 1005: 1005: Đến Để Ép Buộc
- Chương 1006: 1006: Không Được Sỉ Nhục Cậu Ấy
- Chương 1007: 1007: Thủ Đoạn Khác
- Chương 1008: 1008: Cần Phải Bảo Đảm
- Chương 1009: 1009: Đây Là Mệnh Lệnh

- Chương 1010: 1010: Duy Trì Trung Lập
- Chương 1011: 1011: Y Thuật Trấn Áp
- Chương 1012: 1012: Tiểu Uyển Ra Tay
- Chương 1013: 1013: Phí Khám Bệnh Quá Cao
- Chương 1014: 1014: Ngọc Bội Hoàng Long
- Chương 1015: 1015: Liều Mạng Với Ông Ta
- Chương 1016: 1016: Lập Người Thừa Kế
- Chương 1017: 1017: Cuộc Chiến Từng Nhánh
- Chương 1018: 1018: Đấu Võ Bắt Đầu
- Chương 1019: 1019: Liên Tục Bị Loại
- Chương 1020: 1020: Xin Nhờ Vào Cậu!
- Chương 1021: 1021: Thay Đổi Quy Tắc
- Chương 1022: 1022: Nhà Họ Khương Mạnh Nhất
- Chương 1023: 1023: Biến Cố Trong Trận Đấu
- Chương 1024: 1024: Không Có Tinh Thần Thượng Võ
- Chương 1025: 1025: Không Chịu Tỉnh Ngộ
- Chương 1026: 1026: Lựa Chọn Đường Chết
- Chương 1027: 1027: Các Người Là Ai
- Chương 1028: 1028: Thần Cảnh Khủng Bố
- Chương 1029: 1029: Không Liên Quan
- Chương 1030: 1030: Quỷ Môn Miêu Thành
- Chương 1031: 1031: Là Tôi Phụ Bà
- Chương 1032: 1032: Ai Dám Đuổi Tôi
- Chương 1033: 1033: Mối Nguy Hiểm Của Nhà Họ Lâm
- Chương 1034: 1034: Chủ Gia Tộc Còn Sống
- Chương 1035: 1035: Vũ Khí Tất Thắng
- Chương 1036: 1036: Không Có Biện Pháp Đối Phó
- Chương 1037: 1037: Dụ Rắn Ra Hang
- Chương 1038: 1038: Người Của Quỷ Môn Đến
- Chương 1039: 1039: Vội Vãn Tìm Đường Chết
- Chương 1040: 1040: Cuối Cùng Đang Ở Đâu
- Chương 1041: 1041: Dương Thanh Đến Rồi
- Chương 1042: 1042: Có Một Không Hai
- Chương 1043: 1043: Không Thể Giết Tôi
- Chương 1044: 1044: Phiền Não Của Dương Thanh
- Chương 1045: 1045: Chưa Từng Thất Vọng
- Chương 1046: 1046: Có Thể Tỉnh Lại
- Chương 1047: 1047: Kế Hoạch Hạt Giống

- Chương 1048: 1048: Nỗi Bất An Không Tên
- Chương 1049: 1049: Xông Vào Nhà Họ Tôn
- Chương 1050: 1050: Không Thể Rời Đi
- Chương 1051: 1051: Ai Muốn Giết Tôi
- Chương 1052: 1052: Cuộc Chiến Sinh Tử
- Chương 1053: 1053: Chỉ Muốn Rời Đi
- Chương 1055: 1055: Người Phụ Nữ Đắc Ý
- Chương 1056: 1056: Tai Họa Ngập Đầu
- Chương 1057: 1057: Không Gánh Tiếng Xấu Cho Kẻ Khác
- Chương 1058: 1058: Là Cháu Làm
- Chương 1060: 1060: Quỳ Xuống Xin Tha
- Chương 1061: 1061: Cho Ông Ta Biến Mất
- Chương 1062: 1062: Giữ Bí Mật Giúp Bố
- Chương 1063: 1063: Vương Cảnh Đỉnh Phong
- Chương 1065: 1065: Hiểu Lầm Lớn Rồi
- Chương 1066: 1066: Mâu Thuẫn Gia Đình
- Chương 1067: 1067: Em Muốn Ly Hôn
- Chương 1068: 1068: Dương Thanh Xảy Ra Chuyện
- Chương 1070: 1070: Chỉ Có Thể Chết Sạch
- Chương 1071: 1071: Lập Trận Bao Vây Tấn Công
- Chương 1072: 1072: Chín Vị Vương Của Biên Giới Phía Bắc
- Chương 1073: 1073: Dương Thanh Thức Tỉnh
- Chương 1075: 1075: Cứ Nói Chết Rồi
- Chương 1076: 1076: Sự Thật Phơi Bày
- Chương 1077: 1077: Có Người Chán Sống
- Chương 1078: 1078: Âm Thầm Bảo Vệ
- Chương 1080: 1080: Mục Đích Thật Sự
- Chương 1081: 1081: Sẽ Không Đợi Lâu
- Chương 1082: 1082: Thần Cảnh Tìm Tới
- Chương 1083: 1083: Con Nhớ Bố
- Chương 1084: 1084: Đợi Nhặt Xác Đi
- Chương 1086: 1086: Ở Hay Không Ở
- Chương 1087: 1087: Dương Thanh Xuất Hiện
- Chương 1088: 1088: Ôm Chặt Lấy Anh
- Chương 1089: 1089: Mất Liên Lạc Với Con Trai
- Chương 1090: 1090: Cuộc Họp Của Năm Vị Vương

- Chương 1091: 1091: Liên Minh Các Vương Tộc
- Chương 1092: 1092: Bốn Vị Vương Liên Hợp
- Chương 1093: 1093: Nỗi Lo Của Quan Vương
- Chương 1095: 1095: Hai Loại Khả Năng
- Chương 1096: 1096: Dương Thanh Thành Công Hay Thất Bại
- Chương 1097: 1097: Bọn Họ Tới Rồi
- Chương 1098: 1098: Cút Về Chỗ Đó
- Chương 1099: 1099: Nhiệm Vụ Thất Bại
- Chương 1101: 1101: Vương Tộc Nội Chiến
- Chương 1102: 1102: Tuyệt Đối Không Phản Bội
- Chương 1103: 1103: Không Có Ý Định
- Chương 1104: 1104: Không Thể Khống Chế
- Chương 1106: 1106: Sếp Tần Quyết Đoán
- Chương 1107: 1107: Liều Chết Bảo Vệ
- Chương 1108: 1108: Tai Ương Ngập Đầu
- Chương 1110: 1110: Mạnh Nhất Trong Số Tám Nhà
- Chương 1111: 1111: Thông Tin Tình Báo Quan Trọng
- Chương 1112: 1112: Kết Cục Của Hoàng Tộc
- Chương 1113: 1113: Suy Nghĩ Của Long Đằng
- Chương 1115: 1115: Thủ Đoạn Võ Thuật
- Chương 1116: 1116: Hòa Thuận Vui Vẻ
- Chương 1117: 1117: Anh Không Trách Em
- Chương 1118: 1118: Bố Vợ Tâm Sự
- Chương 1120: 1120: Thằng Nhóc Đâm Đầu Vào Chỗ Chết
- Chương 1121: 1121: Hóa Ra Là Mày
- Chương 1122: 1122: Cậu Chủ Nhà Họ Tần
- Chương 1123: 1123: Liều Mạng Bảo Vệ
- Chương 1125: 1125: Viên Thuốc Thần Bí
- Chương 1126: 1126: Một Chiêu Khiến Tất Cả Kinh Sợ
- Chương 1127: 1127: Vũ Liệt Lột Xác
- Chương 1128: 1128: Tần Như Phong Chết
- Chương 1130: 1130: Kẻ Điên
- Chương 1131: 1131: Lợi Thế Liên Minh
- Chương 1132: 1132: Là Tiệc Bẫy
- Chương 1133: 1133: Buổi Lễ Phong Vương
- Chương 1135: 1135: Lựa Chọn Của Các Tộc

- Chương 1136: 1136: Có Dám Đấu Một Trận Không
- Chương 1137: 1137: Tào Vương Quỳ Mọp
- Chương 1138: 1138: Người Bí Ẩn
- Chương 1140: 1140: Không Thể Chống Lại
- Chương 1141: 1141: Thủ Đoạn Của Tần Vương
- Chương 1142: 1142: Sư Huynh Đã Chết
- Chương 1143: 1143: Thủ Đoạn Đặc Biệt
- Chương 1145: 1145: Nhà Họ Long Có “khách”
- Chương 1146: 1146: Sức Mạnh Của Trận Thế
- Chương 1148: 1148: Sự Hối Hận Của Vương Tộc
- Chương 1150: 1150: Cháu Đích Tôn Của Hoàng Tộc
- Chương 1151: 1151: Cơn Giận Của Cháu Đích Tôn Hoàng Tộc
- Chương 1152: 1152: Chấp Nhận Nhà Họ Long
- Chương 1153: 1153: Giết Anh Thanh Của Tôi
- Chương 1154: 1154: Mã Siêu Đột Phá
- Chương 1155: 1155: Đánh Với Tôi Một Trận
- Chương 1156: 1156: Liên Tục Đột Phá
- Chương 1157: 1157: Chúng Ta Về Thôi
- Chương 1158: 1158: Xin Cậu Nghĩ Lại
- Chương 1159: 1159: Nỗi Bi Ai Của Cháu Đích Tôn
- Chương 1160: 1160: Xa Tới Đâu Cũng Giết
- Chương 1161: 1161: Từ Bỏ Đế Thôn
- Chương 1162: 1162: Thu Hồi Lại Họ Đã Ban
- Chương 1163: 1163: Uy Thế Của Vương Chiến
- Chương 1164: 1164: Cầu Người
- Chương 1165: 1165: Đưa Vương Chiến Về
- Chương 1166: 1166: Đi Chết Đi
- Chương 1167: 1167: Bí Mật Của Tiểu Uyển
- Chương 1168: 1168: Lạc Bân Bất Ngờ
- Chương 1169: 1169: Thần Dược Sắp Xuất Hiện
- Chương 1170: 1170: Lạc Bân Không Điên
- Chương 1171: 1171: Cao Thủ Của Hoàng Tộc
- Chương 1172: 1172: Nhất Định Phải Tìm Ra
- Chương 1173: 1173: Tôi Sẽ Không Chữa Trị
- Chương 1174: 1174: Sức Mạnh Tín Ngưỡng
- Chương 1175: 1175: Không Có Đầu Óc
- Chương 1176: 1176: Hoàng Tộc Vô Tình

- Chương 1177: 1177: Cháu Đích Tôn Của Hoàng Tộc Quỳ Gối
- Chương 1178: 1178: Mã Siêu Bị Bắt
- Chương 1180: 1180: Xông Vào Sào Huyệt Của Địch
- Chương 1181: 1181: Nhất Định Phải Tiêu Diệt
- Chương 1182: 1182: Hồng Trần Hoài Nghi
- Chương 1183: 1183: Tai Họa Ập Tới
- Chương 1184: 1184: Hai Đại Ma Vương Của Hồng Trần
- Chương 1185: 1185: Bàn Tay Ác Ma
- Chương 1186: 1186: Thì Ra Là Mày
- Chương 1187: 1187: Tôi Muốn Hồng Trần
- Chương 1189: 1189: Muốn Giết Dương Thanh
- Chương 1190: 1190: Ngoài Dự Đoán
- Chương 1191: 1191: Đột Phá Chỉ Trong Một Hơi Thở!
- Chương 1192: 1192: Thủ Lĩnh Trở Nên Cuồng Bạo
- Chương 1193: 1193: Thí Nghiệm Khủng Bố
- Chương 1194: 1194: Nhà Khoa Học Điên
- Chương 1195: 1195: Liều Thuốc Hoàn Mỹ
- Chương 1196: 1196: Dương Thanh Điên Cuồng
- Chương 1197: 1197: Tôi Thành Công Rồi
- Chương 1198: 1198: Chỉnh Đốn Lại Hồng Trần
- Chương 1200: 1200: Dương Thanh Đúng Không
- Chương 1201: 1201: Cơn Giận Dữ Của Vương Chiến
- Chương 1202: 1202: Muốn Tôi Chết
- Chương 1203: 1203: Tiếp Tục Bồi Thường
- Chương 1205: 1205: Dương Thanh Trúng Độc
- Chương 1206: 1206: Phải Giành Thắng Lợi
- Chương 1207: 1207: Nói Về Dương Thanh Đi
- Chương 1208: 1208: Đích Thân Dạy Dỗ
- Chương 1209: 1209: Cái Giá Cho Sự Ngông Cuồng
- Chương 1210: 1210: Sức Mạnh Của Hội Trưởng
- Chương 1212: 1212: Hoàng Tộc Họ Thượng Quan
- Chương 1213: 1213: Dã Tâm Của Long Hoàng
- Chương 1215: 1215: Không Thể Mất Kiểm Soát
- Chương 1216: 1216: Võ Quán Yến Đô
- Chương 1217: 1217: Giăng Bẫy
- Chương 1218: 1218: Một Người Hoàn Toàn Khác
- Chương 1219: 1219: Cao Thủ Thật Sự

- Chương 1220: 1220: Cuối Cùng Cũng Tới
- Chương 1221: 1221: Là Lưu Lão Quái
- Chương 1222: 1222: Cơn Giận Của Dương Thanh
- Chương 1223: 1223: Đến Lượt Cậu
- Chương 1225: 1225: Dương Thanh Hộc Máu
- Chương 1226: 1226: Dương Thanh Phát Cuồng
- Chương 1227: 1227: Cút Hết Cho Tôi
- Chương 1228: 1228: Nối Nhau Ra Chiến
- Chương 1229: 1229: Thần Cảnh Đấu Nhau
- Chương 1230: 1230: Mã Siêu Rời Đi
- Chương 1231: 1231: Trận Chiến Siêu Phàm
- Chương 1232: 1232: Tiếp Tục Chờ
- Chương 1233: 1233: Xin Cậu Mau Tỉnh Lại
- Chương 1235: 1235: Phải Để Lại
- Chương 1237: 1237: Càng Đánh Càng Mạnh
- Chương 1238: 1238: Mã Siêu Bị Đánh
- Chương 1239: 1239: Trấn Áp Mạnh Mẽ
- Chương 1240: 1240: Bắt Đầu Quyết Chiến
- Chương 1242: 1242: Vả Mặt Bôm Bốp
- Chương 1243: 1243: Một Mình Nghênh Chiến
- Chương 1245: 1245: Cậu Bỏ Quyền Đi
- Chương 1246: 1246: Không Quá Đáng Đâu
- Chương 1247: 1247: Hội Trưởng Điên Cuồng
- Chương 1248: 1248: Tranh Chấp Giữa Các Hoàng Tộc
- Chương 1250: 1250: Hoa Anh Kiệt Đang Ở Đâu
- Chương 1251: 1251: Lão Ta Còn Sống
- Chương 1252: 1252: Nơm Nớp Lo Sợ
- Chương 1254: 1254: Lần Đầu Tiên Đến
- Chương 1255: 1255: Đến Hoàng Tộc Họ Đoàn
- Chương 1256: 1256: Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn
- Chương 1258: 1258: Thiên Tài Bậc Nhất
- Chương 1260: 1260: Cơn Thịnh Nộ Của Đoàn Hoàng
- Chương 1262: 1262: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng
- Chương 1263: 1263: Con Muốn Anh Ta Chết
- Chương 1264: 1264: Nhịn Ông Lâu Rồi
- Chương 1265: 1265: Nương Tay
- Chương 1266: 1266: Đột Phá Trong Nháy Mắt
- Chương 1267: 1267: Đứa Con Được Cưng Chiều

- Chương 1268: 1268: Lấy Cái Chết Đền Tội
- Chương 1270: 1270: Dám Đe Dọa Tôi
- Chương 1271: 1271: Ai Dám Không Theo
- Chương 1273: 1273: Dương Thanh Khuyên Nhủ
- Chương 1274: 1274: Không Bằng Dương Thanh
- Chương 1275: 1275: Một Kẻ Điên
- Chương 1276: 1276: Rước Rắc Rối
- Chương 1278: 1278: Bị Người Ta Giết
- Chương 1280: 1280: Bà Ấy Đến Rồi
- Chương 1281: 1281: Phải Trả Cái Giá Lớn
- Chương 1283: 1283: Chuẩn Bị Đi
- Chương 1284: 1284: Gặp Nhau Lần Cuối
- Chương 1285: 1285: Cảnh Tiên Thoát Tục
- Chương 1286: 1286: Đi Tìm Bố
- Chương 1287: 1287: Cuối Cùng Đã Đến
- Chương 1288: 1288: Tôi Phải Giết Cậu
- Chương 1290: 1290: Gặp Lại Doctor
- Chương 1291: 1291: Tôi Là Chủ Nhân
- Chương 1292: 1292: Doctor Điên Cuồng
- Chương 1293: 1293: Trời Cũng Khóc
- Chương 1294: 1294: Quên Mất Bản Thân
- Chương 1295: 1295: Đón Cậu Về Nhà
- Chương 1296: 1296: Đau Đến Chết Đi Sống Lại
- Chương 1297: 1297: Bố Của Chị Đến Rồi
- Chương 1298: 1298: Một Cô Gái Lương Thiện
- Chương 1300: 1300: Ông Thua Rồi
- Chương 1301: 1301: Tạo Em Bé
- Chương 1302: 1302: Hai Bố Con Đều Ngạc Nhiên
- Chương 1303: 1303: Có Người Theo Dõi
- Chương 1305: 1305: Bốn Chi Năm Chi
- Chương 1306: 1306: Đến Lúc Rồi
- Chương 1307: 1307: Thiếu
- Chương 1309: 1309: Có Thể Trở Về Không
- Chương 1310: 1310: Mở Loa Ngoài Đi
- Chương 1311: 1311: Thái Độ Cứng Rắn Của Nhà Họ Lục
- Chương 1312: 1312: Thiếu
- Chương 1314: 1314: Nhà Họ Lục Gặp Nguy Hiểm
- Chương 1315: 1315: Đúng Là Tự Tìm Đường Chết

- Chương 1316: 1316: Ai Xui Khiến
- Chương 1318: 1318: Dương Thanh Do Dự
- Chương 1320: 1320: Là Ngày Tàn Sao
- Chương 1321: 1321: Tôi Chờ Ông Lâu Rồi
- Chương 1322: 1322: Thiếu
- Chương 1323: 1323: Tuyệt Vọng
- Chương 1324: 1324: Người Phía Sau
- Chương 1325: 1325: Bố Con Nhà Họ Lục
- Chương 1326: 1326: Mời Cậu Nhỏ
- Chương 1327: 1327: Tôi Không Biết
- Chương 1329: 1329: Tôi Là Ai
- Chương 1330: 1330: Giúp Ông Với
- Chương 1331: 1331: Bại Lộ Tung Tích
- Chương 1332: 1332: Cao Thủ Tấn Công
- Chương 1334: 1334: Mày Sẽ Phải Hối Hận
- Chương 1335: 1335: X Dương Thanh Hóa Điên
- Chương 1336: 1336: X Như Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa
- Chương 1337: 1337: X Cô Ta Còn Sống
- Chương 1338: 1338: X Mất Liên Lạc Toàn Bộ
- Chương 1339: 1339: Gia Tộc Chống Lưng
- Chương 1340: 1340: Bí Mật Của Hoàng Tộc
- Chương 1341: 1341: Sắp Rời Đi
- Chương 1342: 1342: Dương Thanh Ở Đâu
- Chương 1343: 1343: Bị Theo Dõi
- Chương 1345: 1345: Báo Thù Cho Em Trai
- Chương 1346: 1346: Tai Hoạ Diệt Tộc
- Chương 1347: 1347: Đánh Bại Trong Vòng Một Chiêu
- Chương 1348: 1348: Đi Làm Cho Tôi
- Chương 1349: 1349: Hai Bố Con Hoàng Tộc
- Chương 1350: 1350: Huy Hoàng Trở Về
- Chương 1351: 1351: Sự Mạnh Mẽ Của Dương Thanh
- Chương 1352: 1352: Ba Tiếng Đồng Hồ
- Chương 1353: 1353: Liên Minh Tan Rã
- Chương 1355: 1355: Long Tấn Tìm Tới
- Chương 1356: 1356: Không Hề Sợ Hãi
- Chương 1357: 1357: Ông Long Chết Rồi
- Chương 1359: 1359: Hoàng Tộc Họ Long Đã Loạn

- Chương 1360: 1360: Sự Tranh Chấp Của Hai Bố Con
- Chương 1361: 1361: Trả Mạng Lại Cho Bố
- Chương 1362: 1362: Giận Dữ Đột Phá
- Chương 1364: 1364: Cao Thủ Thần Bí
- Chương 1365: 1365: Cao Thủ Xuất Hiện
- Chương 1366: 1366: Cao Thủ Xuất Hiện
- Chương 1367: 1367: Sư Phụ Của Dương Thanh
- Chương 1368: 1368: Đừng Nghĩ Bậy
- Chương 1369: 1369: Sự Lựa Chọn Của Long Phúc
- Chương 1370: 1370: Siêu Phàm Cửu Cảnh
- Chương 1371: 1371: Sức Mạnh Của Vô Danh
- Chương 1372: 1372: Thương Lượng Chuyện Quan Trọng
- Chương 1374: 1374: Xin Cậu Tha Mạng
- Chương 1375: 1375: Hoàng Tộc Họ Diệp Lâm Nguy
- Chương 1376: 1376: Ganh Với Trăng Sao
- Chương 1377: 1377: Cấm Vận Nhạn Thanh
- Chương 1378: 1378: Mời Dương Thanh
- Chương 1379: 1379: Cuộc Gọi Từ Diệp Hoàng
- Chương 1380: 1380: Anh Đi Theo Tôi
- Chương 1381: 1381: Tới Nhà Họ Quách Trước
- Chương 1382: 1382: Nhà Họ Lý Ép Cưới
- Chương 1384: 1384: Đón Khách Quý
- Chương 1385: 1385: Chuyện Gì Xảy Ra
- Chương 1386: 1386: Không Đơn Giản Đâu
- Chương 1387: 1387: Nhà Họ Lý Ở Hoàng Thành
- Chương 1389: 1389: Đòi Công Bằng
- Chương 1390: 1390: Áo Đen Khủng Bố
- Chương 1392: 1392: Một Đấm Đoạt Mạng
- Chương 1393: 1393: Dương Thanh Ra Tay
- Chương 1394: 1394: Chủ Động Tấn Công
- Chương 1395: 1395: Cụ Tổ Nhà Họ Lý
- Chương 1397: 1397: Chứng Cứ Của Ông Đây
- Chương 1400: 1400: Cơn Giận Của Hoàng Chủ
- Chương 1401: 1401: Cuộc Chiến Thảm Khốc
- Chương 1402: 1402: Nợ Máu Trả Bằng Máu
- Chương 1403: 1403: Sức Mạnh Của Dương Thanh
- Chương 1404: 1404: Cuộc Chiến Kết Thúc
- Chương 1407: 1407: Dương Thanh Kinh Ngạc

- Chương 1408: 1408: Nắm Chắc Trong Tay
- Chương 1409: 1409: Thời Cơ Thu Lưới
- Chương 1412: 1412: Sống Chết Mơ Hồ
- Chương 1413: 1413: Đậu Hầu Mất Kiểm Soát
- Chương 1414: 1414: Một Gáo Nước Lạnh
- Chương 1417: 1417: Sản Phẩm Khoa Học Kỹ Thuật
- Chương 1418: 1418: Cô Gái Thông Minh
- Chương 1419: 1419: Sau Lưng Dương Thanh
- Chương 1420: 1420: Sự Lo Lắng Của Thượng Quan Nhu
- Chương 1421: 1421: Trời Giáng Dị Tượng
- Chương 1422: 1422: Phép Hô Hấp Chín Tầng
- Chương 1423: 1423: Hai Cô Gái
- Chương 1426: 1426: Tìm Kiếm Khắp Thành
- Chương 1427: 1427: Cho Cô Cơ Hội
- Chương 1428: 1428: Cuối Cùng Đã Tới
- Chương 1431: 1431: Dùng Tới Hồng Trần
- Chương 1432: 1432: Tìm Được Anh Ta Rồi
- Chương 1433: 1433: Tử Chiến Đến Cùng
- Chương 1436: 1436: Làm Việc Gì Đó
- Chương 1437: 1437: Chỉ Cần Động Não
- Chương 1438: 1438: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích
- Chương 1439: 1439: Trở Về Yến Đô
- Chương 1440: 1440: Thách Thức
- Chương 1441: 1441: Có Liên Quan Đến Anh
- Chương 1442: 1442: Mưu Kế Của Các Bên
- Chương 1443: 1443: Thay Thế
- Chương 1446: 1446: Tiệc Mừng Thọ Đến Gần
- Chương 1447: 1447: Tuyệt Đối Không Thể
- Chương 1448: 1448: Sự Kiên Quyết Của Long Tấn
- Chương 1451: 1451: Tiệc Mừng Thọ Đã Đến
- Chương 1452: 1452: Tìm Tôi Có Chuyện Gì Không
- Chương 1453: 1453: Có Hợp Tác Hay Không
- Chương 1456: 1456: Vậy Thì Tùy
- Chương 1457: 1457: Thích Kiếm Chuyện Đấy
- Chương 1458: 1458: Không Biết Thì Không Sợ
- Chương 1461: 1461: Buộc Phải Lựa Chọn
- Chương 1462: 1462: Kế Hoạch Đổ Vỡ
- Chương 1463: 1463: Mục Đích Thật Sự

- Chương 1466: 1466: Quyết Đấu Thật Sự
- Chương 1467: 1467: Khiến Người Người Phẫn Nộ
- Chương 1468: 1468: Nhà Họ Diệp Chuẩn Bị
- Chương 1471: 1471: Dùng Tới Hồng Trần
- Chương 1472: 1472: Tìm Được Anh Ta Rồi
- Chương 1473: 1473: Tử Chiến Đến Cùng
- Chương 1474: 1474: Tình Hình Trận Chiến Thăng Cấp
- Chương 1475: 1475: Một Mình Chiến Đấu
- Chương 1476: 1476: Phép Hô Hấp Tầng Thứ Sáu
- Chương 1477: 1477: Muốn Thuyết Phục Đầu Hàng
- Chương 1478: 1478: Cái Chết Của Bố Nuôi
- Chương 1479: 1479: Đưa Đến Yến Sơn
- Chương 1480: 1480: Đứa Con Trai Độc Ác
- Chương 1481: 1481: Quỳ Xuống Cho Tao
- Chương 1482: 1482: Cơn Giận Của Dương Thanh
- Chương 1483: 1483: Huyết Mạch Cuồng Hóa
- Chương 1486: 1486: Thức Tỉnh Thành Công
- Chương 1487: 1487: Dương Thanh Rời Đi
- Chương 1488: 1488: Thân Thế Của Dương Thanh
- Chương 1489: 1489: Hão Huyền
- Chương 1490: 1490: Nhường Chỗ

- Chương 1491: 1491: Là Ai
- Chương 1492: 1492: Muốn Xóa Sổ Hoàng Tộc
- Chương 1493: 1493: Thi Thể Của Tôi
- Chương 1496: 1496: Có Nên Hỗ Trợ Không
- Chương 1497: 1497: Các Gia Tộc Hỗ Trợ
- Chương 1498: 1498: Đều Là Con Tốt Thí
- Chương 1501: 1501: Nắm Chắc Cơ Hội
- Chương 1502: 1502: Sức Mạnh Của Hợp Kích
- Chương 1503: 1503: Nhìn Ra Sơ Hở
- Chương 1504: 1504: Siêu Phàm Lục Cảnh
- Chương 1505: 1505: Tình Cảnh Tiến Thoái Lưỡng Nan
- Chương 1508: 1508: Giao Bí Mật Ra
- Chương 1511: 1511: Dương Thanh Phát Bệnh
- Chương 1512: 1512: Nhà Họ Lý Thăm Dò
- Chương 1513: 1513: Giây Phút Xa Nhau
- Chương 1516: 1516: Dẫn Binh Tới Nhà Họ Lý
- Chương 1517: 1517: Nỗi Lo Của Hoàng Tộc
- Chương 1518: 1518: Không Thể Đoán Ra
- Chương 1519: 1519: Chỉ Là Thử Thôi
- Chương 1520: 1520: Có Nên Giết Hay Không
- Chương 1523: 1523: Tôi Tin Cậu
- Chương 1524: 1524: Con Bé Thích Cậu
- Chương 1527: 1527: Đoán Được Ý Đồ
- Chương 1528: 1528: Muốn Gặp Dương Thanh
- Chương 1529: 1529: Là Như Thế Sao
- Chương 1530: 1530: Kẻ Giết Mày
- Chương 1531: 1531: Thần Cảnh Vô Song
- Chương 1532: 1532: Hoàng Chủ Nổi Giận
- Chương 1535: 1535: Không Sợ Hoàng Tộc
- Chương 1536: 1536: Ai Cũng Mang Ý Xấu
- Chương 1539: 1539: Tiễn Anh Một Đoạn
- Chương 1542: 1542: Dương Thanh Bị Lộ
- Chương 1543: 1543: Dã Tâm Của Nhà Họ Lý
- Chương 1544: 1544: Chiến Đấu Đến Cùng
- Chương 1545: 1545: Dương Thanh Đánh Lén
- Chương 1546: 1546: Hợp Sức Đối Đầu
- Chương 1547: 1547: Người Phụ Nữ Của Tôi

- Chương 1548: 1548: Hoàng Chủ Cầu Khẩn
- Chương 1551: 1551: Tầm Mắt Của Tôi
- Chương 1552: 1552: Phải Xuất Quan Rồi
- Chương 1553: 1553: Dương Thanh Đi Rồi
- Chương 1556: 1556: Tám Cao Thủ Siêu Phàm Cảnh
- Chương 1559: 1559: Chim Sẻ Rình Phía Sau
- Chương 1560: 1560: Thất Vọng Lắm Nhỉ
- Chương 1563: 1563: Điên Cuồng Chiến Đấu
- Chương 1566: 1566: Loại Thuốc Mới
- Chương 1567: 1567: Thượng Quan Phó Chết
- Chương 1568: 1568: Ông Tổ Phát Điên
- Chương 1569: 1569: Tiếng Sáo Dẫn Dắt
- Chương 1570: 1570: Mối Thù Giết Bố
- Chương 1571: 1571: Khôi Phục Võ Công
- Chương 1574: 1574: Quyết Định Của Hoàng Tộc
- Chương 1575: 1575: Tìm Kiếm Dương Thanh
- Chương 1578: 1578: Bảo Vệ Chúng Ta
- Chương 1579: 1579: Chuyên Quyền
- Chương 1580: 1580: Thất Cảnh Đỉnh Phong
- Chương 1583: 1583: Không Thể Chịu Đựng
- Chương 1586: 1586: Ở Hoàng Tộc Họ Phùng
- Chương 1589: 1589: Còn Có Uẩn Khúc Khác
- Chương 1590: 1590: Bị Cướp Đi Rồi
- Chương 1593: 1593: Đích Thân Đi Tìm
- Chương 1594: 1594: Mật Thất Thần Kỳ
- Chương 1597: 1597: Cứ Yên Tâm Đi
- Chương 1598: 1598: Mật Thất Bí Mật
- Chương 1601: 1601: Sẽ Có Chuyện Lớn
- Chương 1602: 1602: Cậu Ấy Có Một Người Chị Gái
- Chương 1605: 1605: Muốn Giết Mã Siêu
- Chương 1608: 1608: Một Đòn Mạnh Nhất
- Chương 1609: 1609: Hiện Tượng Lạ
- Chương 1610: 1610: Sụp Đổ Trong Nháy Mắt
- Chương 1611: 1611: Ân Oán Ngày Xưa
- Chương 1614: 1614: Một Đòn Mạnh Nhất
- Chương 1615: 1615: Hiện Tượng Lạ
- Chương 1618: 1618: Hợp Sức Đối Địch
- Chương 1621: 1621: Mã Siêu Mất Kiểm Soát

- Chương 1624: 1624: Hoàng Tộc Họ Phùng Có Chút Thay Đổi
- Chương 1625: 1625: Ông Nội Muốn Con Lập Gia Đình Sao”
- Chương 1628: 1628: Tôi Sẽ Làm Hết Sức!
- Chương 1631: 1631: Ra Tay Đi!
- Chương 1632: 1632: Ông Đang Đe Dọa Tôi
- Chương 1635: 1635: Ông Tuyền Đánh Nó Tàn Phế Cho Tôi
- Chương 1636: 1636: Thế Vẫn Chưa Cao Siêu Lắm
- Chương 1637: 1637: Tất Cả Đều Rời Khỏi Đây Đi
- Chương 1638: 1638: Siêu Phàm Lục Cảnh
- Chương 1639: 1639: Cháu Sẽ Thua Trong Trận Này!
- Chương 1642: 1642: Chúng Tôi Sẽ Không Khách Sáo Nữa!
- Chương 1643: 1643: Chớp Mắt Đã Tới Một Phút
- Chương 1644: 1644: Cao Thủ Siêu Phàm Cảnh!
- Chương 1645: 1645: Chúng Ta Cùng Ra Tay Đi!
- Chương 1646: 1646: Muốn Chuồn Muộn Rồi!
- Chương 1647: 1647: Tôi Tuyệt Đối Không Dám Lừa Gạt Cậu!
- Chương 1650: 1650: Cậu Dám Giết Tôi Sao
- Chương 1651: 1651: Cậu Không Thể Giết Tôi!
- Chương 1652: 1652: Giờ Anh Định Thế Nào
- Chương 1655: 1655: Tôi Là Đế Thiên
- Chương 1658: 1658: Không Hề Tiêu Hao Chút Gì
- Chương 1659: 1659: Tôi Là Đế Thiên Đến Từ Đế Thôn!
- Chương 1662: 1662: Chuyện Nên Làm Thôi!
- Chương 1663: 1663: Không Quen Biết Ai Khác
- Chương 1664: 1664: Cô Ta Khiếp Sợ Ra Mặt
- Chương 1665: 1665: Đế Trượng Của Đế Thôn
- Chương 1666: 1666: Nỗi Tiếc Nuối Lớn Nhất Đời Này
- Chương 1667: 1667: Để Cháu Thử Xem!
- Chương 1668: 1668: Anh Ấy Tu Luyện Ở Đâu
- Chương 1669
- Chương 1672: 1672: Đúng Là Một Gia Đình Bi Thảm
- Chương 1673
- Chương 1674: 1674: Cậu Vẫn Chỉ Là Một Con Kiến!

- Chương 1677
- Chương 1678
- Chương 1679: 1679: Bắt Đầu Đi!
- Chương 1680: 1680: Chịu Một Đấm Của Tôi Đi
- Chương 1681: 1681: Không Biết Đang Làm Gì
- Chương 1682: 1682: Không Ngờ Anh Lại Bị Nội Thương!
- Chương 1683: 1683: Tôi Vẫn Chiến Đấu Được!
- Chương 1686
- Chương 1687
- Chương 1688
- Chương 1691: 1691: Là Do Ông Sai Khiến Nhỉ
- Chương 1692
- Chương 1695: 1695: Chúng Ta Mau Đi Thôi!
- Chương 1696: 1696: Chắc Là Gọi Nhầm Nhỉ
- Chương 1697: 1697: Rốt Cuộc Là Ai Mà Lại Độc Ác Đến Thế
- Chương 1700
- Chương 1701: 1701: Tôi Đến Để Giết Ông
- Chương 1702: 1702: Ông Định Giết Người Của Tôi À
- Chương 1703: 1703: Đúng Là Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ!
- Chương 1704: 1704: Ông Tới Chiêu Châu Với Mục Đích Gì
- Chương 1705: 1705: Để Tôi Đi Làm Ngay!
- Chương 1706: 1706: Đi Làm Việc Đi
- Chương 1707: 1707: Ông Ta Thật Sự Sợ Hãi Vô Cùng
- Chương 1710: 1710: Bọn Mày Đều Đáng Chết!
- Chương 1711: 1711: Kiếm Ai Báo Thù Đây
- Chương 1712: 1712: Một Kẻ Sắp Chết Mà Cũng Dám Hỏi Tôi Là Ai À
- Chương 1713: 1713: Mọi Người Lập Tức Rời Khỏi Đây!
- Chương 1714: 1714: Tôi Đang Chờ Đây
- Chương 1715: 1715: Cổ Độc Vô Tâm Là Cái Gì
- Chương 1716: 1716: Được Vậy Chị Chờ Em Về!
- Chương 1717: 1717: Cổ Trùng Vẫn Còn Sống Trong Cơ Thể Anh

- Chương 1718: 1718: Cao Thủ Của Hoài Thành Đã Đuổi Tới Nơi Rồi!
- Chương 1719: 1719: Thì Ra Các Người Trốn Đến Chỗ Này
- Chương 1720: 1720: Đừng Có Nằm Mơ!
- Chương 1723: 1723: Anh Mau Nuốt Viên Thuốc Này Đi!
- Chương 1724: 1724: Để Em Châm Cứu Cho Anh Xem Sao
- Chương 1725: 1725: Cậu Im Ngay Cho Tôi!
- Chương 1726: 1726: Giết Kẻ Thi Cổ
- Chương 1727: 1727: Ông Miêu Cảm Ơn Ông Nhiều!
- Chương 1728: 1728: Mọi Người Đừng Nên Lo Lắng
- Chương 1729: 1729: Yên Tâm Đi!
- Chương 1730: 1730: Mẹ Đã Bố Trí Người Theo Dõi Nó
- Chương 1733: 1733: Tôi Sẽ Cho Các Vị Một Đường Sống
- Chương 1736: 1736: Được Chúng Tôi Đồng Ý!
- Chương 1739: 1739: Vậy Thì Đó Chính Là Số Mệnh Của Tôi!
- Chương 1742: 1742: Đó Là Tất Lão!
- Chương 1745: 1745: Kẻ Đáng Chết Là Bà!
- Chương 1748: 1748: Là Để Theo Dõi Mình Sao
- Chương 1751: 1751: Giết Thằng Súc Sinh Này Cho Tôi!
- Chương 1754: 1754: Mày Tìm Tao Có Việc Gì
- Chương 1757: 1757: Tôi Xin Phép Gọi Anh Là Anh Thanh
- Chương 1760
- Chương 1761
- Chương 1764
- Chương 1765: 1765: Nếu Cậu Tới Dược Vương Cốc Thì Chỉ Có Đường Chết Mà Thôi!”
- Chương 1766: 1766: Rốt Cuộc Cảnh Giới Của Sư Phụ Tôi Là Gì Thế”
- Chương 1769
- Chương 1772
- Chương 1773: 1773: Tôi Có Thể Tin Tưởng Cô Chứ”
- Chương 1774
- Chương 1777: 1777: Không Được Phép Trốn!

- Chương 1780: 1780: Sẽ Bị Một Mình Cậu Giết Sạch”
- Chương 1783: 1783: Bảo Đảm An Toàn”
- Chương 1784: 1784: Bất Kể Sống Chết!”
- Chương 1785: 1785: Chắc Chắn Cậu Ta Chỉ Còn Con Đường Chết”
- Chương 1788: 1788: Thức Tỉnh Thành Công
- Chương 1789: 1789: Dương Thanh Rời Đi
- Chương 1790: 1790: Thân Thế Của Dương Thanh
- Chương 1791: 1791: Hão Huyền
- Chương 1792: 1792: Nhường Chỗ
- Chương 1793: 1793: Là Ai
- Chương 1796: 1796: Cậu Còn Định Trốn Đi Đâu”
- Chương 1797
- Chương 1800
- Chương 1803: 1803: Anh Khiến Mặt Nước Nổi Sóng
- Chương 1807
- Chương 1808
- Chương 1809
- Chương 1810
- Chương 1811
- Chương 1812
- Chương 1813
- Chương 1814
- Chương 1815
- Chương 1816
- Chương 1817
- Chương 1818
- Chương 1819
- Chương 1820
- Chương 1821
- Chương 1822
- Chương 1823
- Chương 1824
- Chương 1825
- Chương 1829
- Chương 1830
- Chương 1834
- Chương 1835

- Chương 1836
- Chương 1837
- Chương 1838
- Chương 1839
- Chương 1840
- Chương 1844
- Chương 1845
- Chương 1846
- Chương 1847
- Chương 1848
- Chương 1849
- Chương 1850
- Chương 1853
- Chương 1854
- Chương 1857
- Chương 1858
- Chương 1859
- Chương 1863
- Chương 1864
- Chương 1868
- Chương 1869
- Chương 1873
- Chương 1874
- Chương 1878
- Chương 1879
- Chương 1883
- Chương 1884
- Chương 1885
- Chương 1889
- Chương 1890
- Chương 1891
- Chương 1892
- Chương 1893
- Chương 1894
- Chương 1895
- Chương 1896
- Chương 1897
- Chương 1898

- Chương 1899
- Chương 1900
- Chương 1901
- Chương 1902
- Chương 1903
- Chương 1904
- Chương 1905
- Chương 1906
- Chương 1907
- Chương 1908
- Chương 1909
- Chương 1910
- Chương 1911
- Chương 1912
- Chương 1913
- Chương 1914
- Chương 1915
- Chương 1916
- Chương 1917
- Chương 1919
- Chương 1920
- Chương 1921
- Chương 1922
- Chương 1923
- Chương 1924
- Chương 1925
- Chương 1926
- Chương 1927
- Chương 1928
- Chương 1929
- Chương 1930
- Chương 1931
- Chương 1932
- Chương 1933
- Chương 1934
- Chương 1935
- Chương 1936
- Chương 1937

- Chương 1938
- Chương 1939
- Chương 1940
- Chương 1941
- Chương 1942
- Chương 1943
- Chương 1944
- Chương 1945
- Chương 1946
- Chương 1947
- Chương 1948
- Chương 1949
- Chương 1950
- Chương 1951
- Chương 1952
- Chương 1953
- Chương 1954
- Chương 1955
- Chương 1956
- Chương 1957
- Chương 1958
- Chương 1959
- Chương 1960
- Chương 1961
- Chương 1962
- Chương 1963
- Chương 1964
- Chương 1965
- Chương 1966
- Chương 1967
- Chương 1968
- Chương 1969
- Chương 1970
- Chương 1971
- Chương 1972
- Chương 1973
- Chương 1974
- Chương 1975

- Chương 1976
- Chương 1977
- Chương 1978
- Chương 1979
- Chương 1980
- Chương 1981
- Chương 1982
- Chương 1983
- Chương 1984
- Chương 1985
- Chương 1986
- Chương 1987
- Chương 1988
- Chương 1989
- Chương 1990
- Chương 1991
- Chương 1992
- Chương 1993
- Chương 1994
- Chương 1995
- Chương 1996
- Chương 1997
- Chương 1998
- Chương 1999
- Chương 2000
- Chương 2001
- Chương 2002
- Chương 2003
- Chương 2004
- Chương 2005
- Chương 2006
- Chương 2007
- Chương 2008
- Chương 2009
- Chương 2010
- Chương 2011
- Chương 2012
- Chương 2013

- Chương 2014
- Chương 2015
- Chương 2016
- Chương 2017
- Chương 2018
- Chương 2019
- Chương 2020
- Chương 2021
- Chương 2022
- Chương 2023
- Chương 2024
- Chương 2025
- Chương 2026
- Chương 2027
- Chương 2028
- Chương 2029
- Chương 2030
- Chương 2031
- Chương 2032
- Chương 2033
- Chương 2034
- Chương 2035
- Chương 2036
- Chương 2037
- Chương 2038
- Chương 2039
- Chương 2042
- Chương 2043
- Chương 2044
- Chương 2045
- Chương 2046
- Chương 2047
- Chương 2048
- Chương 2049
- Chương 2050
- Chương 2051
- Chương 2052
- Chương 2053

- Chương 2054
- Chương 2055
- Chương 2056
- Chương 2057
- Chương 2058
- Chương 2059
- Chương 2060
- Chương 2061
- Chương 2062
- Chương 2063
- Chương 2064
- Chương 2065
- Chương 2066
- Chương 2067
- Chương 2068
- Chương 2069
- Chương 2070
- Chương 2071
- Chương 2072
- Chương 2073
- Chương 2074
- Chương 2075
- Chương 2076
- Chương 2077
- Chương 2078
- Chương 2079
- Chương 2080
- Chương 2081
- Chương 2082
- Chương 2083
- Chương 2084
- Chương 2085
- Chương 2086
- Chương 2087
- Chương 2088
- Chương 2089
- Chương 2090
- Chương 2100

- Chương 2101
- Chương 2102
- Chương 2103
- Chương 2104
- Chương 2105
- Chương 2106
- Chương 2107
- Chương 2108
- Chương 2109
- Chương 2110
- Chương 2111
- Chương 2112
- Chương 2113
- Chương 2114
- Chương 2115
- Chương 2116
- Chương 2117
- Chương 2120
- Chương 2121
- Chương 2124
- Chương 2125
- Chương 2116
- Chương 2117:
- Chương 2118:
- Chương 2119:
- Chương 2120:
- Chương 2121:
- Chương 2122:
- Chương 2123:
- Chương 2124:
- Chương 2125:
- Chương 2126:
- Chương 2127
- Chương 2128:
- Chương 2129:
- Chương 2130:
- Chương 2131:
- Chương 2132

- Chương 2133:
- Chương 2134:
- Chương 2135:
- Chương 2136:
- Chương 2140:
- Chương 2141:
- Chương 2142:
- Chương 2143:
- Chương 2144:
- Chương 2145:
- Chương 2146:
- Chương 2147:
- Chương 2148:
- Chương 2149
- Chương 2150:
- Chương 2151
- Chương 2154:
- Chương 2155:
- Chương 2156:
- Chương 2157:
- Chương 2158:
- Chương 2159:
- Chương 2160:
- Chương 2161:
- Chương 2162:
- Chương 2163:
- Chương 2164:
- Chương 2165:
- Chương 2166:
- Chương 2167:
- Chương 2168:
- Chương 2169
- Chương 2170:
- Chương 2171:
- Chương 2172:
- Chương 2173:
- Chương 2174:
- Chương 2175:

- Chương 2176:
- Chương 2177:
- Chương 2178:
- Chương 2179:
- Chương 2180
- Chương 2181:
- Chương 2182:
- Chương 2183:
- Chương 2184
- Chương 2185
- Chương 2186
- Chương 2187
- Chương 2188:
- Chương 2189:
- Chương 2190:
- Chương 2191
- Chương 2192:
- Chương 2193:
- Chương 2194-2195
- Chương 2195:
- Chương 2196:
- Chương 2197-2198
- Chương 2198:
- Chương 2199:
- Chương 2200:
- Chương 2201
- Chương 2202
- Chương 2203:
- Chương 2205:
- Chương 2206:
- Chương 2207:
- Chương 2208:
- Chương 2209
- Chương 2210:
- Chương 2211:
- Chương 2212:
- Chương 2214
- Chương 2215:

- Chương 2216
- Chương 2217:
- Chương 2218:
- Chương 2219:
- Chương 2220
- Chương 2221:
- Chương 2222
- Chương 2223:
- Chương 2224:
- Chương 2225:
- Chương 2226
- Chương 2227:
- Chương 2228
- Chương 2229
- Chương 2230:
- Chương 2231
- Chương 2232
- Chương 2233:
- Chương 2234:
- Chương 2235
- Chương 2236
- Chương 2237
- Chương 2238:
- Chương 2239:
- Chương 2240:
- Chương 2242:
- Chương 2243:
- Chương 2244:
- Chương 2245
- Chương 2246
- Chương 2247:
- Chương 2248
- Chương 2249:
- Chương 2250:
- Chương 2251:
- Chương 2252:
- Chương 2253:
- Chương 2254:

- Chương 2255:
- Chương 2256:
- Chương 2257:
- Chương 2258:
- Chương 2259:
- Chương 2260:
- Chương 2261:
- Chương 2262:
- Chương 2263:
- Chương 2264:
- Chương 2265:
- Chương 2266:
- Chương 2267:
- Chương 2268:
- Chương 2269:
- Chương 2270:
- Chương 2271:
- Chương 2272:
- Chương 2273:
- Chương 2274:
- Chương 2275:
- Chương 2276:
- Chương 2277:
- Chương 2278:
- Chương 2279:
- Chương 2280:
- Chương 2281:
- Chương 2284:
- Chương 2285:
- Chương 2287:
- Chương 2288:
- Chương 2289:
- Chương 2290:
- Chương 2291:
- Chương 2292:
- Chương 2293:
- Chương 2294:
- Chương 2295:

- Chương 2296:
- Chương 2297:
- Chương 2298:
- Chương 2299:
- Chương 2300:
- Chương 2301:
- Chương 2302:
- Chương 2303:
- Chương 2304:
- Chương 2305:
- Chương 2306:
- Chương 2307:
- Chương 2308:
- Chương 2309:
- Chương 2310:
- Chương 2311:
- Chương 2313:
- Chương 2314:
- Chương 2315:
- Chương 2316:
- Chương 2317:
- Chương 2318:
- Chương 2319:
- Chương 2320:
- Chương 2321:
- Chương 2322:
- Chương 2323:
- Chương 2324:
- Chương 2325:
- Chương 2326:
- Chương 2327:
- Chương 2328:
- Chương 2329:
- Chương 2330:
- Chương 2331:
- Chương 2332:
- Chương 2333:
- Chương 2334:

- Chương 2335:
- Chương 2336:
- Chương 2337:
- Chương 2338:
- Chương 2339:
- Chương 2340:
- Chương 2341:
- Chương 2342:
- Chương 2344:
- Chương 2345:
- Chương 2346:
- Chương 2347:
- Chương 2348:
- Chương 2349:
- Chương 2350:
- Chương 2351:
- Chương 2352:
- Chương 2353:
- Chương 2354:
- Chương 2355:
- Chương 2356:
- Chương 2357:
- Chương 2358:
- Chương 2359:
- Chương 2360:
- Chương 2361:
- Chương 2362:
- Chương 2363:
- Chương 2364
- Chương 2365:
- Chương 2366:
- Chương 2367:
- Chương 2368:
- Chương 2369:
- Chương 2370
- Chương 2371:

- Chương 2372:
- Chương 2373:
- Chương 2374:
- Chương 2375:
- Chương 2376:
- Chương 2378:
- Chương 2379:
- Chương 2380:
- Chương 2381:
- Chương 2382:
- Chương 2383:
- Chương 2384:
- Chương 2385:
- Chương 2386:
- Chương 2387:
- Chương 2388:
- Chương 2389:
- Chương 2390:
- Chương 2391:
- Chương 2393:
- Chương 2394
- Chương 2395:
- Chương 2396:
- Chương 2397:
- Chương 2398:
- Chương 2399:
- Chương 2400:
- Chương 2401:
- Chương 2402:
- Chương 2403:
- Chương 2404:
- Chương 2405:
- Chương 2406:
- Chương 2407:
- Chương 2408:
- Chương 2409:
- Chương 2410:

- Chương 2411:
- Chương 2412:
- Chương 2413:
- Chương 2414:
- Chương 2415:
- Chương 2416
- Chương 2417:
- Chương 2418:
- Chương 2419:
- Chương 2420:
- Chương 2421:
- Chương 2422:
- Chương 2423:
- Chương 2424:
- Chương 2425:
- Chương 2426:
- Chương 2428:
- Chương 2429:
- Chương 2430:
- Chương 2431:
- Chương 2432:
- Chương 2433:
- Chương 2434:
- Chương 2435:
- Chương 2436:
- Chương 2437:
- Chương 2438:
- Chương 2439:
- Chương 2440:
- Chương 2441:
- Chương 2442:
- Chương 2443:
- Chương 2444:
- Chương 2445:
- Chương 2446:
- Chương 2447:
- Chương 2448:
- Chương 2449:

- Chương 2450:
- Chương 2151:
- Chương 2452:
- Chương 2454:
- Chương 2455:
- Chương 2456:
- Chương 2457:
- Chương 2459:
- Chương 2460:
- Chương 2461:
- Chương 2462:
- Chương 2463:
- Chương 2464:
- Chương 2465:
- Chương 2466:
- Chương 2467:
- Chương 2468:
- Chương 2469:
- Chương 2470:
- Chương 2471:
- Chương 2472:
- Chương 2474:
- Chương 2475:
- Chương 2476:
- Chương 2477:
- Chương 2478:
- Chương 2479:
- Chương 2480:
- Chương 2481:
- Chương 2482:
- Chương 2483:
- Chương 2484:
- Chương 2485:
- Chương 2486:
- Chương 2487:
- Chương 2488:
- Chương 2489:
- Chương 2490:

- Chương 2491:
- Chương 2492:
- Chương 2493:
- Chương 2494:
- Chương 2495:
- Chương 2496:
- Chương 2497:
- Chương 2498:
- Chương 2499:
- Chương 2500:
- Chương 2501:
- Chương 2502:
- Chương 2503:
- Chương 2505:
- Chương 2506:
- Chương 2507:
- Chương 2508:
- Chương 2509:
- Chương 2510:
- Chương 2511:
- Chương 2512:
- Chương 2513:
- Chương 2514:
- Chương 2515
- Chương 2516:
- Chương 2517:
- Chương 2518:
- Chương 2519:
- Chương 2520:
- Chương 2521:
- Chương 1522:
- Chương 2523:
- Chương 2524:
- Chương 2525:
- Chương 2526:
- Chương 2527
- Chương 2528:
- Chương 2529:

- Chương 2530:
- Chương 2531:
- Chương 2532:
- Chương 2533:
- Chương 2534:
- Chương 2535:
- Chương 2536:
- Chương 2537:
- Chương 2538:
- Chương 2539:
- Chương 2540:
- Chương 2541:
- Chương 2542:
- Chương 2543:
- Chương 2544:
- Chương 2545:
- Chương 2546:
- Chương 2547:
- Chương 2548:
- Chương 2549:
- Chương 2550:
- Chương 2551:
- Chương 2552:
- Chương 2553:
- Chương 2554:
- Chương 2555:
- Chương 2556:
- Chương 2557:
- Chương 2558:
- Chương 2559:
- Chương 2560:
- Chương 2561:
- Chương 2562:
- Chương 2563:
- Chương 2564:
- Chương 2565:
- Chương 2567:
- Chương 2568:

- Chương 2569:
- Chương 2570:
- Chương 2571:
- Chương 2572:
- Chương 2573:
- Chương 2574:
- Chương 2575:
- Chương 2576:
- Chương 2577:
- Chương 2578:
- Chương 2579:
- Chương 2580:
- Chương 2581:
- Chương 2582:
- Chương 2583:
- Chương 2584:
- Chương 2585:
- Chương 2586:
- Chương 2587:
- Chương 2588:
- Chương 2589:
- Chương 2590:
- Chương 2591:
- Chương 2592:
- Chương 2593:
- Chương 2595:
- Chương 2596:
- Chương 2597:
- Chương 2598:
- Chương 2599:
- Chương 2600:
- Chương 2601:
- Chương 2602:
- Chương 2603:
- Chương 2604:
- Chương 2605:
- Chương 2606:
- Chương 2607:

- Chương 2608:
- Chương 2609:
- Chương 2611:
- Chương 2612:
- Chương 2613:
- Chương 2614:
- Chương 2615:
- Chương 2616:
- Chương 2617:
- Chương 2618:
- Chương 2619:
- Chương 2620:
- Chương 2621:
- Chương 2622:
- Chương 2623:
- Chương 2624:
- Chương 2625:
- Chương 2626:
- Chương 2627:
- Chương 2628:
- Chương 2629:
- Chương 2630:
- Chương 2631:
- Chương 2632:
- Chương 2633:
- Chương 2634:
- Chương 2635:
- Chương 2636:
- Chương 2637:
- Chương 2639:
- Chương 2640:
- Chương 2641:
- Chương 2642:
- Chương 2643:
- Chương 2644:
- Chương 2645:
- Chương 2646:
- Chương 2647:

- Chương 2648:
- Chương 2649:
- Chương 2650:
- Chương 2651:
- Chương 2652:
- Chương 2653:
- Chương 2654:
- Chương 2655:
- Chương 2656:
- Chương 2657:
- Chương 2658:
- Chương 2659
- Chương 2660:
- Chương 2661:
- Chương 2662:
- Chương 2663:
- Chương 2664:
- Chương 2665:
- Chương 2666:
- Chương 2667:
- Chương 2668:
- Chương 2669:
- Chương 2670:
- Chương 2671
- Chương 2672:
- Chương 2673:
- Chương 2674:
- Chương 2675:
- Chương 2676:
- Chương 2677:
- Chương 2678:
- Chương 2680:
- Chương 2681:
- Chương 2682:
- Chương 2683:
- Chương 2684:
- Chương 2685:
- Chương 2686:

- Chương 2687:
- Chương 2688:
- Chương 2689:
- Chương 2690:
- Chương 2691:
- Chương 2692:
- Chương 2693:
- Chương 2694:
- Chương 2695:
- Chương 2696:
- Chương 2697:
- Chương 2698:
- Chương 2699:
- Chương 2700:
- Chương 2701
- Chương 2702:
- Chương 2703:
- Chương 2704:
- Chương 2705:
- Chương 2707:
- Chương 2708:
- Chương 2709:
- Chương 2710:
- Chương 2711:
- Chương 2712:
- Chương 2714:
- Chương 2715:
- Chương 2716:
- Chương 2717:
- Chương 2718:
- Chương 2719:
- Chương 2720:
- Chương 2721:
- Chương 2722:
- Chương 2723:
- Chương 2724:
- Chương 2725:
- Chương 2726:

- Chương 2727:
- Chương 2728:
- Chương 2729:
- Chương 2730:
- Chương 2731
- Chương 2732:
- Chương 2733:
- Chương 2734:
- Chương 2735:
- Chương 2736:
- Chương 2737:
- Chương 2738:
- Chương 2739:
- Chương 2740:
- Chương 2741:
- Chương 2742:
- Chương 2743:
- Chương 2744:
- Chương 2745:
- Chương 2746:
- Chương 2747:
- Chương 2748:
- Chương 2750:
- Chương 2751:
- Chương 2752:
- Chương 2753:
- Chương 2754:
- Chương 2755:
- Chương 2756:
- Chương 2757:
- Chương 2758:
- Chương 2759:
- Chương 2760:
- Chương 2761:
- Chương 2762:
- Chương 2763:
- Chương 2765:
- Chương 2766:

- Chương 2767:
- Chương 2768:
- Chương 2769:
- Chương 2770:
- Chương 2771:
- Chương 2772:
- Chương 2773:
- Chương 2774:
- Chương 2775:
- Chương 2776:
- Chương 2777:
- Chương 2778:
- Chương 2779:
- Chương 2780:
- Chương 2781:
- Chương 2782:
- Chương 2783:
- Chương 2784:
- Chương 2785:
- Chương 2786:
- Chương 2787:
- Chương 2788:
- Chương 2789:
- Chương 2790:
- Chương 2791:
- Chương 2792:
- Chương 2793:
- Chương 2794:
- Chương 2795:
- Chương 2796:
- Chương 2797:
- Chương 2798:
- Chương 2799:
- Chương 2800:
- Chương 2801:
- Chương 2802:
- Chương 2083:
- Chương 2804:

- Chương 2805:
- Chương 2806:
- Chương 2807:
- Chương 2808:
- Chương 2809:
- Chương 2811:
- Chương 2812:
- Chương 2813:
- Chương 2814:
- Chương 2815:
- Chương 2816:
- Chương 2818:
- Chương 2819:
- Chương 2821:
- Chương 2822:
- Chương 2823:
- Chương 2824:
- Chương 2825:
- Chương 2826:
- Chương 2828:
- Chương 2829:
- Chương 2830:
- Chương 2831:
- Chương 2832:
- Chương 2833:
- Chương 2834:
- Chương 2835:
- Chương 2836:
- Chương 2837:
- Chương 2838:
- Chương 2839:
- Chương 2840:
- Chương 2841:
- Chương 2842:
- Chương 2843:
- Chương 2844:
- Chương 2845:
- Chương 2846:

- Chương 2847:
- Chương 2848:
- Chương 2849:
- Chương 2850:
- Chương 2851:
- Chương 2852:
- Chương 2853:
- Chương 2854:
- Chương 2855:
- Chương 2856:
- Chương 2857:
- Chương 2858:
- Chương 2859:
- Chương 2860:
- Chương 1614: Hoàng tộc họ Diệp cút ngay
- Chương 2862:
- Chương 2863:
- Chương 2864:
- Chương 2865:
- Chương 2866:
- Chương 2867:
- Chương 2868:
- Chương 2869:
- Chương 2870:
- Chương 2871:
- Chương 1618: Sự mạnh mẽ của Dương Thanh
- Chương 2872
- Chương 2873:
- Chương 2874
- Chương 2875:
- Chương 2876:
- Chương 2877:
- Chương 2878:
- Chương 2879:
- Chương 2880:
- Chương 2881:
- Chương 2882:
- Chương 2883:

- Chương 2884:
- Chương 2885:
- Chương 2886:
- Chương 2887:
- Chương 2888:
- Chương 2889:
- Chương 2890:
- Chương 2891:
- Chương 2892:
- Chương 2893:
- Chương 2894:
- Chương 2895:
- Chương 2896:
- Chương 2897:
- Chương 2898:
- Chương 2899:
- Chương 2900:
- Chương 2901:
- Chương 2902:
- Chương 2903:
- Chương 2904:
- Chương 2905:
- Chương 2906:
- Chương 2907:
- Chương 2908:
- Chương 2909:
- Chương 2910:
- Chương 2911:
- Chương 2912:
- Chương 2913:
- Chương 2914:
- Chương 2915:
- Chương 2916:
- Chương 2917:
- Chương 2918:
- Chương 2919:
- Chương 2920:
- Chương 2921:

- Chương 2922:
- Chương 2923:
- Chương 2925:
- Chương 2926:
- Chương 2927:
- Chương 2928:
- Chương 2929:
- Chương 2930:
- Chương 2931:
- Chương 2932:
- Chương 2933:
- Chương 2934:
- Chương 2935:
- Chương 2936:
- Chương 2937:
- Chương 2938:
- Chương 2940:
- Chương 2941:
- Chương 2942:
- Chương 2943:
- Chương 2944:
- Chương 2945:
- Chương 2947:
- Chương 2948:
- Chương 2949:
- Chương 2950:
- Chương 2951:
- Chương 2952:
- Chương 2953:
- Chương 2954:
- Chương 2955:
- Chương 2956:
- Chương 2957:
- Chương 2958:
- Chương 2959:
- Chương 2960:
- Chương 2961:
- Chương 2962:

- Chương 2963:
- Chương 2964:
- Chương 2965:
- Chương 2966:
- Chương 2967:
- Chương 2968:
- Chương 2969:
- Chương 2970:
- Chương 2971:
- Chương 2972:
- Chương 2973:
- Chương 2974:
- Chương 2975:
- Chương 2976:
- Chương 2977:
- Chương 2978:
- Chương 2979:
- Chương 2980:
- Chương 2981:
- Chương 2982:
- Chương 2983:
- Chương 2984:
- Chương 2985:
- Chương 2986:
- Chương 2987:
- Chương 2988:
- Chương 2989:
- Chương 2990:
- Chương 2991:
- Chương 2992:
- Chương 2993:
- Chương 2994:
- Chương 2995:
- Chương 2996:
- Chương 2997:
- Chương 2998:
- Chương 2999:
- Chương 3000:

- Chương 3001:
- Chương 3002:
- Chương 3003:
- Chương 3004:
- Chương 3005:
- Chương 3006:
- Chương 3007:
- Chương 3008:
- Chương 3009:
- Chương 3010:
- Chương 3011:
- Chương 3012:
- Chương 3013:
- Chương 3014:
- Chương 3015:
- Chương 3016:
- Chương 3017:
- Chương 3018:
- Chương 3019
- Chương 3020:
- Chương 3021:
- Chương 3022:
- Chương 3023:
- Chương 3025:
- Chương 3026:
- Chương 3027:
- Chương 3028:
- Chương 3029:
- Chương 3030:
- Chương 3031:
- Chương 3032:
- Chương 3033
- Chương 3034:
- Chương 3035:
- Chương 3036:
- Chương 3037:
- Chương 3038:
- Chương 3039:

- Chương 3040:
- Chương 3042:
- Chương 3043:
- Chương 3044:
- Chương 3045:
- Chương 3046:
- Chương 3047:
- Chương 3048:
- Chương 3049:
- Chương 3050:
- Chương 3051:
- Chương 3052:
- Chương 3055:
- Chương 3056:
- Chương 3057:
- Chương 3058:
- Chương 3059:
- Chương 3060:
- Chương 3061:
- Chương 3062:
- Chương 3063:
- Chương 3064:
- Chương 3065:
- Chương 3066:
- Chương 3067:
- Chương 3068:
- Chương 3069:
- Chương 3070:
- Chương 3071:
- Chương 3072:
- Chương 3073:
- Chương 3074:
- Chương 3076:
- Chương 3077:
- Chương 3078:
- Chương 3079:
- Chương 3080:
- Chương 3081:

- Chương 3082:
- Chương 3083:
- Chương 3084:
- Chương 3085:
- Chương 3086
- Chương 3087Đỉnh Xương cười nhạt: ‘Đúng là đồ không biết tự lượng sức mình!”
- Chương 3088
- Chương 3089
- Chương 3090
- Chương 3091
- Chương 3092
- Chương 3093:
- Chương 3094
- Chương 3095: